Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., JAN. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1942. — ЧИСЛО (381) 1

ХРИСТОС РОДИВСЯ — СЛАВІТЕ!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

Видавництво „ВІСТНИКА" пересилає своїм читачам щирі желання:
НЕХАЙ БЛАГОСЛОВЕННЯ НАРОДЖЕНОГО ХРИСТА БУДЕ З ВАМИ! Святкуйте ЗДОРОВІ І ВДОВОЛЕНІ!
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

„СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ!"

Набожні пісні учать нас ще Божого Закону, оповідають нам про Господа Бога, про святих Його Угодників, учать як маємо Богу служити, нагадують нам смерть, до якої приближаємось що дня близше. Оповідають нам ще життя Господа нашого Ісуса Христа на землі: в колядах оспівується події, які сталися при Різдві Христовім; на Великдень опіваємо про Христове воскресення; у Великім Пості у піснях розважаємо Христові страсти і Його смерть на хресті. Коротко сказати можна б, що святі, набожні пісні, це співана Євангелія, бо чого учать нас евангельські науки, все те оспівується в церковних співах-піснях. Отже ж як святою і дорогою є нам книга евангельська, то такою для нас є всяка церковна, набожна, релігійна пісня.

Коли обговорюємо тему про церковні співи, то разом із цим добре буде нам довідатись, відколи то почали люде величати Бога своїми голосами і заводити співи по Домах Божих — церквах. Чи то може сталося тоді, коли розійшовся по світі клич псальма 117 (116): „Хваліть Господа всі народи, прославляйте Його (піснями) всі племена..."?

Пояснителі псальмів кажуть, що цей найкоротший псалом зложений був „правдоподібно" по повороті жидів із неволі вавилонської, отже ще на кілька соток літ до Христа. До того часу співали вже жиди може більше як тисячу літ по своїх святинях так, як ми тепер по своїх церквах.

Друга Книга Мойсея (розділ 15) оповідає нам, що коли Жиди вийшли з неволі египетської і перейшли Червоне море, то за ними йшло на здогін фараонове військо, щоби їх наново забрати у неволю в Єгипет, з якої жиди щойно вийшли. Жиди, вийшовши з моря і ставши на березі, побачили, що вже недалеко настигає на них сила Єгипта. Вони знали добре, що коли б їх наново заняли египтяне у неволю, то яка вона булаб тяжка, страшна, як будуть їх бити, мучити тепер більше, ніж перед тим. Тому всі стали просити Господа о ратунок і Господь почув їхню молитву і явилось нове чудо.: Води морські заляли усе військо з кіньми, їздцями, возами і всьо потонуло у морю так, що ані оден чоловік не вратувався. В одній хвилі всі жиди-невільники стали народом вільним і незалежним.

Далі каже Мойсей у своїм оповіданні: „І вирятував Господь у той день ізраїля зпід потали Єгиптієвої і бачив ізраїль египтія мертвим на березі морському. І вбачив ізраїль диво велике, що сотворив Господь над Єгиптом; і стали люде страхатись Господа, та й увірили Господеві і слузі Його Мойсейові. Заспівав тоді Мойсей і синове ізраїлеві пісню Господеві..." Так кілька тисяч літ тому назад, а вже „сини ізраїля" співали. Ніхто тоді нічо не знав **про Храми Божі — церкви.** Першою святинею Божою, була пустиня над Червоним морем. А пісня, що її тоді співали, це найстарший і найдивніший гимн на хвалу Бога, бо з часів давніших не знаходимо вже ніяких пісень-співів. Коли ж ця пісня є найдавніша, найперша, то гляньмо, як вона виглядала. Її автором є сам „слуга Божий" Мойсей, або краще сказати, сам таки Господь Бог, а Мойсей Його тільки секретар-писатель. Ось слова тієї пісні:

„О, заспіваймо Господеві, бо Він славно прославився — коня і їздця Він кинув у море.

„Господь, сила моя і велич, був моїм ратунком. Він мій Бог і я споряджу Дім Йому преславний. Вознесу Його, прославлю Бога-Отця благого. Господь — муж боїв страшенний, на імя Господь він.

„Колесниці (вози) в фараона і полки-потуги Божа сила потопила, повввергала в море, і вибрані отамани потонули в морі; лицарі над лицарями згинули в Червонім;

„Глибина повкривала їх на всі вічні роки; мов каміня потонули в морі глибокім.

„Господи, твоя правиця вславилась в потузі; Господи, твоя десниця (права рука) ворога згубила. Величею Твоєю, Боже, стер еси противних, послав гнів твій, й вогнем він мов стебло пожер їх.

„Духом ярости (гніву) твоєї води розділив ти, і загусли муром филі, встали серед моря.

„Рече ворог: Пожену їх, нападу, настигну; попаюю здобич, буде сила моя царювати.

„Ти дмухнув вітрами і море їх покрило, мов те олово втонуло в морі — у безодні.

„Хто подібний Тобі між богами, Господи, хто рівен, хто славен святістю Твоєю, хто страшен чудесами.

„Простягнув еси правицю і їх земля пожерла. Вивів правдою твоєю ці люде з неволі і провів потужно в землю, в займище спасення.

„Чути муть про те народи, страх обійме їх, печаль серце филистимське гризти буде.

„Стуманіють Едомці голови Моавійські, і тремтіти муть потужні дуки Ханаанські.

„О, нехай же страх і трепет лихих постигає, величчю руки Твоєї в камінь обертає. Доки, Господи, перейдуть вірні щирі люди, що з усіх людей Ти вибрав собі у наслідця.

„Уведеш їх і насадиш на горі наслідній, там, Господи, насадиш, де пречисті руки уготовили святиню на всі вічні роки.

„О, царюй же, Боже правий, правдою во віки,

„Бо ввійшов кінь фараонів, колесниці його й кіннота його в море, і вернув Господь на них воду, а синове ізраїлеві пройшли по суші серед вод.

Ось така то та найстарша, найдавніша і найперша пісня. Повна вона Духа Божого, святих почувань і гадок. Повна наука катехизмових, богословських, наук о Бозі. (Дальше буде).

—(†)—

З УКРАЇНСЬКИХ РІЗДВЯНИХ ЗВИЧАЇВ.

Дванадцять страв повинно бути на Святій Вечері, або в усякім разі багато.

На столі повинно бути сіно. На земли сіно, або солома.

Бодай одна свічка повинна горіти підчас вечері, або і більше, що переносить нас в часи давні, коли при святах освічувано доми свічками.

Зі страв кутю їдять першу, за нею рибу, а там вже інші страви.

Куті, а то й дечого іншого зі стола по вечері не забирають, щоби пригадати своїх предків, які — як людська уява допускає — можуть зайти і подивитися, чи їх потомки так святкують, як повинні і як цілий наш нарід святкував.

Світла не гасять цілу ніч на знак, що ніч, коли Христос народився, була гарна, ясна, місячна, по словам коляди: „повнота місячная била (була), як Діва Сина породила"...

Перед Вечерою всі моляться. Ладаном стіл обкаджують.

До церкви на Богослуження йдуть вдосвіта.

НА КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ.

Зі звичаїв в селі Верхній Апші, в околиці Мараморошa:

Ходить по хатах „Бетлегем" з різдвяним привітом. Ходять: Цар, ангел, король, ватаг, вучар (вівчар), черемуський. (чередар) і дідо. Кожда особа має в руці бук з дзвоником і прибрана відповідно свому станови — цар в короні, король подібно...

В хату входять по одному — перший ангел, останній дідо. Співають коляди і говорять діяльоги (бесіда двох). Всі разом співають.:

Уставайся ґаздо дому,
Бо ми йдемо у дорогу...
А ти Янку рубай древа,
Бо нам огня буде треба,
А Маруся добра була,
Що нам юшке роздобула.

Цар вінчує, а всі по одному кажуть: „До ласки ся удлучаємо" і всі виходять.

ВИФЛЕЄМ.

Місточко Вифлеєм 5 тутешних миль від Єрусалиму, називається нині Бет-Ляхем, це той Вифлеєм, в якім перед майже 2000 літами родився Христос. Назва „Вифлеєм" буде по нашому „Дім Хліба". Населення має Вифлеєм коло 6000 душ.

Важне, що є нині в Вифлеємі, то мала церковця з 330 р. по Христі, на місци, де родився Христос, посвячена вона **Марії при яслах.** Коли Магомет забрав Вифлеєм, то не мав відваги цеї церкви знищити.

—(†)—

ЗАБОРОНЯЮТЬ ПРОДАВАТИ.

В Німеччині вийшла постанова, що жиди не мають права без дозволу уряду продавати власних особистих річей. Це відноситься головно до меблів, одежі, порцелянової посуди, килимів і т. п.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. МИХАЇЛА,
110 Дізраелі вул. — Винніпеґ, Ман.
желає всім своїм тростам, членам і прихильникам
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
За Громаду:
Іл. Давидюк, голова. Яр. Колтек, секр.
о. І. Дмитрів, парох.

Речі Церковні
Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.
Прошу писати по інформації до
Providence Church Goods Company
710 Main St. Winnipeg

ПАТАРСЬКИЙ, АБИДОСЬКИЙ ТА ЕВКАРПСЬКИЙ.

II.

В минувшій статті ми питали, чому жуківці не творили своєї української дієцезії в Америці. Чи вони самі того не хотіли, чи греки не дозволили?

Коли самі жуківці не хотіли, то чому? Невже ж їм не можливо би мати в Америці своєї дієцезії і свого епископа з титулом тої ж дієцезі? Аджеж це не перешкаджало би йому бути в злуці з патріярхом.

Для жуківців була ще одна можливість... Коли б не хотіли називати свого епископа іменем своєї дієцезії американської, то могли назвати іменем якоїсь української дієцезії на українських землях — Київської, Полтавської, чи іншої.

Скажуть жуківці: „Церковні канони забороняють чужою дієцезією послугуватися"... Так! Тількож для жуківського „вірую" на широких просторах України **нема українських дієцезій** в повнім розумінню слова. Ще від повстання Української Автокефальної Церкви і поставлення Липківського митрополитом, Від тоді, всі там епископи були, по вислову жукців — **несукцесійні, неканонічні,** отже поодинокі дієцезії були без епископів, а всі разом без провідничої власти. В жуківській мові дієцезії на Україні лишились безприютними сиротами. Це нічиї дієцезії, опущені, колишні... Бо епископи, які там були, для жуківців самозванці. Коли ж додати, що там 1930 р. і такої „самозванчої" єрархії не стало, не стало Церкви взагалі, то канони церковні чейже не заборонять помагати таким околицям і їх ратувати, чи послугуватись ними бодай так, як греки послугуються Евкарпією. А жуківці, як такі великі „святоволодимирські" православні українці, повинні мати не тілько право, але й обовязок помагати якійсь своїй дієцезії, а не грецькій Евкарпії.

Можуть жуківці сказати: „Може й так, однакож де доказ, що на Україні нема „правних і сукцесійних українських епископів!" Можна так сказати, хоч з того, що світ, тай жуківці знали про стан Церкви на Україні, відповідь була би ясна, що там є, а чого нема.

Зрештою, коли б жуківці не хотіли ризикувати, то могли знайти на Україні якусь **„колишну дієцезію",** подібну як Евкарпія, і назвати нею свого епископа. Або могли вибрати назву міста, чи місточка, де нема епископа, як от хоч би Почаїв, і назвати свого епископа „Почаївським". Це тамошної дієцезії не зачіпало би, бо „Почаївський епископ" був би для Америки, а не для Почаєва (як і той Евкарпський); і тамошна дієцезія не могла би противитись тому, що жуківці в Америці назвали свого епископа назвою українського святого місця тамошної дієцезії. Тоді виходило би навіть, що жуківська Церква звязана безпосередно з тамтою — тут дочка, там матір. А тамта ж Церква і „сукцесійна" і „канонічна". І їй самій було би мило мати в Америці дочерну дієцезію, чи як би її назвати.

Могли також назвати епископом „Галицьким" (Галича) і так теоретично відновляли би православну галицьку дієцезію, Там же тепер православних епископів нема. А сама вістка, що Галич має епископа в Америці, розбудила б в галичан згадку про колишне.

Тоді виходило би, що жуківці відбудовують те українське, що знищене. Своє, а не чуже.

Може також бути, що греки не хотіли згодитися на створення української дієцезії з її власним епископом. Тай проста річ — греки тут диктували, а не жуківці. Бо по смерти Жука жуківці були в трудноща́х, а не греки. Отже грецьке слово було тут рішаючим. І пощо ж нині жуківцям так гороїжитися? Кождий же знає, що залежність не є самостійністю!

Залежність, це залежність! Аджеж в Патріяршій Грамоті говориться, що жуківські парафії (не дієцезія!) **„ставляться нарівні в правах з тими, що входять в склад Нашої святої Архідієцезії Південної Америки"...** А ще дальше: **„під найвисшою юрисдикцією й опікою Патріяршого Престолу на основі тих канонів, з якими Ви познайомлені принявши відомости від нашого Архієпископа".**

Отже справа стоїть так: **Греки дали жуківцям епископа Евкарпії; зрівняли їх парохії зі своїми; познайомили жуківські парохії з своїми канонами...** Хто ж тут рішає і веде перед — жуківці, чи греки?

Коли ж справа так стоїть, то віпощо так жуківцям бундючитися, що — аж ми такі, як українському народови треба! Аж ми „святоволодимирські!"

Таке і з їх дорогою через Царгород; таке з сукцесією; таке з канонічною непохитністю...

Жуківці не когось, а самі себе перебігають, тай тілько!

ЗЕРНО ГІРЧИЦІ.

Український мудрець, Григорій Сковорода, зайшов раз до свого товариша священика і той почав оповідати, що він хотів говорити проповідь, однакож людей в церкві було менше ніж він хотів, і тому проповіди не було.

— І з чим люде пішли до дому? — питає Сковорода.

— З нічим — каже священик.

— А через кого?

— Щож — почав виправдуватися священик — їх не було тілько, кількo повинно бути. Ті, що прийшли, то прийшли, а де решта? Чому їх не було? А я люблю говорити лише тоді, коли бачу багато слухачів.

Слухає Сковорода та:

— Приятелю, ти не добре зробив.

— А чому?

— Тому, що не дав людям нічого і вони з порожними душами пішли до дому. Не наповнив їх сердець живучою водою. І Спаситель наш бачив, як вони від Якової керниці йшли до дому з порожними відрами. А ти ж маєш з тої керниці воду роздавати.

— Я не говорив — починає знов священик — щоби людей повчити, щоби знали обовязок. Щоби позбулися лінивства. Замісць проповіди я зробив їм докір за їх байдужість.

— Кому зробив?

— Людям...

— Яким людям?

— Тим, що на докір заслужили.

Тоді Сковорода:

— Приятелю, ти не передумав справи і тому ти робив докір якраз тим, що на нього не заслужили. Бо ті, що були в церкві, то гарні люде, а тих, що не прийшли, ти не бачив, отже і докору їм не міг зробити.

— Може і так — каже тоді священик — тілько ж Христос говорив до тисяч народу. До множества... А я також його науку передаю...

Похитав Сковорода головою і каже:

— Приятелю, послухай, якою я цілу тую справу бачу... Христос був більший бесідник від тебе і від мене, бо Його слова вомонять до нині. І це правда, що Він говорив до множества. Одного разу пять тисяч чоловіків Його слухало крім жінок і дітей, тоді, коли нагодував їх пятьма хлібами...

— От як! — потакнув священик — тоді хочеться говорити!

Зупинив його Сковорода:

— Слухай друже, бо я ще не докінчив. Христос говорив до тисяч, але Христос вмів говорити і до найменшого числа. Пригадай, що коли Він увійшов до дому Марти і Марії, то Марія сама одна сіла коло ніг Христових і Христос говорив їй подібно, як говорив Він перед тисячами слухачів. Бо каже він, що Марія добру часть вибрала.

— Це ж було в хаті, в гостях — зауважив священик. А Сковорода:

— Ні, не те! Христос робив так тому, що він був дуже великим проповідником. Він був тим світлом, що однаково світить — чи багатьом, чи лише тобі, або мені. Христос був гостем, а чим ти був в церкві? А там було більше людей, ніж одна Марія. І вони прийшли за тою доброю частею, а ти не дав їм її. Собі задержав. І вони відійшли з порожними руками. А Христос нікого з порожними руками не пускав.

— Воно трохи на твоє виходить — каже священик.

— Гарний примір маєш ще зі стрічі Христа з Самарянкою. Тут також була лише одна жінка, а Христос з нею про великі справи говорить. Не каже, що за мало слухачів. І наслідок Христової бесіди був такий, що опісля жінка привела до Христа багато слухачів.

— Коли брати справу, як ти береш — каже священик Сковороді — то справді воно так. Однакож ніхто в життю не заставив мене до такої великої думки. Аж нині чую оце від тебе.

А Сковорода:

— Візьмімо ще науку Спасителя про зерно гірчиці. Каже Христос, що Царство Боже до гірчичного зерна подібне. Бо Царство Боже росте, як зерно гірчиці. Засій одно здорове зерно Царства Божого в серце дитини, чи в серце жінки, чи чоловіка, а воно там скільчиться, почне рости, розгалузиться, зацвите і плоди принесе. Всі його побачать, всі його овочі будуть їсти. І ти самий, блукаючи життєвими дорогами, зайдеш в ту сторону, де ти добре зерно в землю кинув, побачиш тінисте з нього дерево з овочами і керницею недалечко, сядеш втомлений в холодку і скажеш: „Благословенний нехай буде той, хто посадив отсю деревину і викопав керницю біля неї! А ти забув, що це твоя рука засіяла те зерно, що з нього деревина виросла і заставила когось керницю викопати. Так розумів Христос притчу про зерно гірчичне і Царство Боже. Отже коли перед тобою тілько землі, що одно зерно можна ще посіяти, то і тоді сій і доглядай те, що посіяв. Пройде час, а твоє зерно стане деревом видним на цілу околицю.

Каже тоді священик:

— Друже! Ти відкрив передо мною велику правду, якої я не знав. Новий світ ти отворив перед моїм життям. Нині бачу, як ми відразу шукаємо великого і не думаємо, що треба сіяти мале зерно, коли хочемо мати велике дерево. Тепер я вже став на тій стежці, на якій мені давно треба було стояти...

П. В.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3628, WINNIPEG, MAN.

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ.

Господь прийшов в наш грішний світ, щоби принести мир і щастя людям. Щоби вказати людям їх вічні цілі. Нам завжди дороге Свято Різдва Христового, воно нам мае бути особливо дорогим тепер, коли миру на землі нема, коли світ у кривавій ворожнечі. Свято Різдва Христового мае бути для нас святом внутрішнього Божого спокою, миру, духовного щастя і невмирущої надії. В наші дні святочний спогад про Різдво Христове це дійсно Зоря, що світить нам невмирущим світлом на темнім небі нашої сучасности. Свято Різдва Христового для нас тепер — Зоря Надії. Минуть теперішні війни. Мине ворожнеча. Всі народи і з ними й наш український нарід в спокою, в тихім щастю і свобідно заживуть на своїх землях, бо

„Народивсь нам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у городі Давидовому". (Лк. II: 11).

„Слава на висотах Богові, на землі ж спокій, між людьми — благовоління". (Лк. II: 14).

МОЇ ВО ХРИСТІ ОТЦІ СОПАСТИРІ І ДІТИ РІДНОЇ ЦЕРКВИ!

Приведені на початку цього мого до Вас Послання, це незабутні слова взяті з уст не людських, а з уст ангелів. Це слова Першої Різдвяної Коляди, що проспівали ангели пастирям на полі з висот небесних. Нею ангели подають людям вість про Божу, незмінну путь в людських справах, в людських подіях, в подіях історії народів і цілого людства. Як би важко не складалися обставини, як би високо не підносилася людська злоба, однаково, — Божа Путь лишиться незмінною: слава на висотах Богові ніколи не маліє, бажання спокою між людьми росте, благоволення між ними все більш шириться. Така Божа незмінна путь в нашім життю, в наших ділах. Чути слова цієї Ангельської Коляди, глибоко їх розуміти — дає нашому серцю відраду і невмирущу надію. Нехай же така радість та невмируща надія зродяться і в наших серцях, коли ми святкуємо народження нашого Господа, тихого Князя Миру, Вістника Любови, Носія Жертви.

Великі події завжди святкуються співами, музикою. Народження нашого Господа зовсім природно одмічено співом святих ангелів. Люде, в своїх святіших почуваннях приєднуються кожного року своїми співами до тієї першої ангельскої коляди. Це святі співи. Їх має кожен народ, кожна християнська нація. Їх має особливо багато наш глибоко релігійний український нарід. Тими співами ми шануємо Різдво Господнє, виливаємо нашу любов до Народженого, прирікаємо Йому нашу вірність.

Все ж, на самих співах ми не повинні спинитися. Ми повинні розуміти, що наші молитви, наші побожні співи мають для нас те значіння, що вони підносять душу до святости, розгрівають наше серце до милосердя, до любови. По побожній молитві, по святім співі має завжди слідувати побожний настрій душі і родити в нас бажання діл любови, милосердя, співчуття до горя ближніх. Таке святе бажання має вести нас туди, де є людське горе, де потреба нашої помочі. За молитвою, за святим співом мають слідувати наші добрі діла. Лише тоді, коли ми чинимо ті діла, ми, як слід, як треба прославляємо нашого Господа.

Різдво Христове, святкування спогаду про велике пришестя Господа до нас, це свято кожен і кожна з нас маємо одзначити певним вчинком любови і милосердя. Це люде й роблять. Вони на Різдво Господне обдаровують своїх близьких дарунками. Але треба трохи більшого: зробіть ширшим поле приложення Вашої любови. Майте на увазі не лише Ваших дітей, батьків, братів сестер. Наш час кличе нас розпростерт наше серце, зробити ширшим поле приложення нашої любови. Світ у війні. У війні тепер знайшлася і країна, в якій ми живемо, наша країна. В війні і в крайнім опутошенню тепер і ті землі, з яких прийшли ми самі, чи наші батьки.

Свято Різдва Христового кличе нас уважно розглянутися навколо. Знайдіть біду, якій Ви можете помогти, знайдіть горе, якому можете зарадити, відшукайте слези, які можете осушити, знайдіть тих, у яких плач розпуки Ви можете перемінти на усміх щастя і надії. Любіть своїх близших, але полюбіть і дальших. Тоді Свято Різдва Христового набуде для Вас нового глибшого значіння?

В чому буде те нове і глибше значіння?

Христос раждається! Ми так витаємо одні других в свято Різдва Христового. В цьому витанню міститься висока, свята правда. Христос може, Він хоче народитися таки в нас самих. Серце наше може стати Його яслами.

Коли ми глибоко розуміємо, що Господь народився для нашого добра, для викликання в життю людей все більшої любови, коли наше серце починає жити все більшою любовію — тоді Христос і в нас народжується. Свято Різдва Христового є не лише святом народження Господа в Вифлеемській Печері, свято Різдва Христового має також підводити нас до потреби знайти Господа в нас самих.

Нехай же в святі дні спогадів Народження Господа народиться Він і в серцях наших, приносючи нам Його мир та спокій, викликаючи в нас святі чуття і діла любови. Ми самі цього потребуємо, цього потребує також і наш особливий час. Огляньтеся ж навколо. Ви знайдете багато місць, куди понести Вашу жертвенність і посвяту. Несіть їх. З Вами і в Вас понесе їх народжений в Вас Господь. З Ним все нести легко і радісно: „Прийміть тягар Мій на себе", сказав народжений Господь, коли учив людей, „Тягар мій солодкий і легкий".

Христос Раждається! Нехай же Він народиться в кожному серцю Пастирів і Дітей Рідної нашої Церкви.

Архієпископ Іоанн Теодорович.

ДАРУЙ ЛІТА ЩАСЛИВІЇ.

Син Божий зійшов на землю, щоби збирати в одну громаду всіх добрих людий і з ними будувати новий лад на землі.

Приходять до Нього Мудрці. Це були люде, які бачили зло на світі і бажали, щоби звився хтось, що запровадив би добро і справедливість. Коли ж довідалися, що такий вже прийшов, вибираються, щоби Йому поклонитися.

Приходять до Нього пастирі. Люде убогі, але чесні. Бо тілько таким міг Ангел звіщати:

— Благовіщу вам радість велику, що буде всім людям, бо народився вам сьогодні Спаситель.

З таких же вибирав Христос і найблизших собі Апостолів.

А ще дальше бачимо, як за Ісусом йде народ, щоби почути науку про правду і неправду, про добро і зло, про грішне і про святе.

Тай ціла Христова наука своїм змістом така, що за нею підуть лише добрі і щирі люде. Лихий за нею не піде, лихий її ненавидить.

Це повинні ми поставити собі перед очи, коли будемо сідати до Святої Вечері, коли почуємо: „З нами Бог", і коли заспіваємо „Різдво Твое Христе Боже наш". Бо лише тоді будемо святкувати память Христового Різдва так, як святкували Його Мудрці, як святкували пастухи, як святкували щирі християне перших віків, а вкінци — як святкували наші батьки, діди, прадіди і всі наші славні предки.

Грішний був світ, коли народився Христос. Велике лихо й нині на світі твориться. Та як тоді збиралися кругом Христа і Його науки найкращі люди, так і нині повинні нинішні найкращі люде збиратися кругом Його Святого Імени, кругом Його Небесної Науки, щоби до них приклалися слова Апостола:

— Ви ж рід вибраний, царське священство, нарід святий, люде вибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне свое світло. Ви колись і не народ, а тепер народ Божий. (1 Петра II: 9—10).

Лише такі є світлом серед темряви. Темрява тепер на світі велика, а в кого не буде досить свого світла, той заблукається і пропаде.

Якою ж дорогою нам нині йти? Дорогою мудрців. Дорогою пастирів. Дорогою всіх найкрасших християн. А вкінци дорогою наших найкрасших славних предків. Святкуймо так, щоби ми не посоромилися, коли б до нас загостили найкрасші з наших предків і найповажніші з Синів і Дочок нашого Народу.

Держімо свої звичаї, щоби нищо з них не пропало. Хоронімо звичаї і задержуймо живим те душевне святе почуття, яке животворною рікою пливе через серця добрих християн вже майже дві тисячі літ.

Лише так святкуючи ми щиро заспіваємо:

Просимо тя Царю, небесний Владарю:
Даруй літа щасливії—всему господарю!

УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДИ.

Дуже давно українці мали окремі народні коляди, в яких переважав зміст життя родинного, домашного, господарського, а почасти громадського. До тих належать ті, що мають приспів „Ой (гой) дай Боже". А до новійших належать коляди змісту релігійного.

Всіх коляд, що були в „Богогласниках" (почаївськім і львівськім) і в пізнійших кантичках, чи колядниках (крім найновійших) буде коло 40, а з тих нарід більше чи менше співає коло 30. Між тими є 4 чи 5 з новійших.

Первісно коляди складалися для ходин вдома, а пізнійше деякі почали співатися і в церкві. Головно в західній части України.

А тепер пригадаймо собі бодай ті коляди, що Український Нарід більше, чи менше співає. Бо між друкованими є і такі, що їх майже ніхто співати не вміє. Їх зміст і мельодія замало інтересні, або тяжкі для народу.

1. **Бог предвічний** — всюди відома, всюди найперша. Поважна, але легка мельодія і такий же зміст надаються до того, що її легко співати і дитині і старшому. І такому, що взагалі не співак.
2. **Бог ся раждає** — співають більше вдома.
3. **Бог природу (натуру)** — одна з гарних, сильних.
4. **Вселенная веселися** — величавий гимн між колядами.
5. **Во Вифлеемі нині новина** — з новійших, легка і широко знана.
6. **Возвеселімся** — легка, жива, всюди знана.
7. **В яслах лежить** — величава мельодія, як „Вселенная веселися". Про ню була думка, що це з польської „В жлобе лежи", однакож це поляки взяли мельодію і першиј вірш від нас. Початкові букви кожного її вірша дають імя ВАСИЛІЙ, імя автора, отже автор наш. Первісно було: В яслах... А Іосиф... Собрали ся... И ангели... Людіє... І ви гори... И ми нині...
8. **Витай Ісусе** — гарна, легка, з новійших.
9. **Видів Бог** — колись широко знана по цілій Україні. Тепер старші її знають.
10. **Веселая світу новина** — дуже гарна, але менше відома. Вірші надто довгі, мельодія довга, отже тяжша до вивчення.
11. **Во Вифлеемі нині новина** — з нових, широко знана.
12. **Дивная Новина** — всюди знана, в деяких сторонах вважають її „жіночою колядою", бо жінки її більше співають.
13. **Дар нині пребогатий** — менше знана. В декотрих сторонах співають дуже поважною мельодією.
14. **Небо і земля нині торжествує** — широко відома.
15. **Небо і земля нині ликовствує** — поважна, але менше відома.
16. **Нова радість стала** — загально знана зі звичайного співу і хорового.
17. **Новая радість світу ся зявила** — в деяких сторонах належала давнійше до перших.
18. **На небі зірка** — гарна, але тяжша без хору.
19. **Нині Адаме возвеселися** — легка гарна, гучна.
20. **Предвічний родився пред літи** — дуже простенька, але гарна мельодія, загально знана.
21. **Радість нам ся зявляє** — поважна і легка для вивчення дітям і молоді.
22. **Радуйтеся усі люде** — в декотрих сторонах має гарну, живу мельодію.
23. **Согласно співайте** — головно захоплює дітей.
24. **Христос родився, Бог воплотився** — гучна і загально відома.
25. **Херувими свят** — гарна, але мабуть через довгі вірші менше її колядують. Її склав священик Іван Пашковський.
26. **Цьвіт мисленний** — поважна, але менше співають.

Крім згаданих співали ще „Ангел пастирям мовив" (взята з польського), а також подібну „Ходить Господь по раю". Тепер появляються в колядниках ще новійші, а між ними „На рождество Христа всі ми веселі", знов переложена з польської: „З народзеня Пана дзісь дзень весоли". Видно комусь треба таких перекладів.

Доси ми переглянули загально наше колядниче різдвяне добро бодай поверху. Це цінне добро, коли б ми повний його зміст ввели в наше практичне життя. Коли б всі ті коляди ми самі вміли і молодь та дітей їх навчили. Кілько б усім було радости, кілько величавости в святкованню. Кілько рідного, предківського було би тоді в душі, в хаті, в життю...

——(†)——

СТАРОДАВНА КОЛЯДА.

Ходімо браття до господаря —
Гой дай Боже!
А в господаря файне подвіре —
Гой дай Боже!
(Так за кождим ріядком співаєсь:
„Гой дай Боже!").
По тім подвірю господар ходить,
Господар ходить, Господа просить:
— Ой Боже, Боже, прийди до мене...
Прийди до мене на Святий Вечер,
На Святий Вечер, на вечерочку...
— Не прийду до тя їсти тай пити,
Лиш прийду до тя відвідати тя:
Чи роблять тепер, як з давних давен
Чи колядують Святому Різдву?
Чи варять пиво Святому Збору?

Нема так тепер, як з давних давен:
Не колядують Святому Різдву,
Не варять пива Святому Збору!
Бо цар на царя войну зсилає,
А син до тата руки здоймає;
Донька на маму суперечає,
А брат на брата меч витягає;
Сестра на сестру чарів шукає,
Сусід сусіді стежку копає —
Стежку копає, терням саджає...
Терням засадив, щоби не ходив,
Щоби не ходив, тай не говорив.

Любіться люде, миріться люде,
Незадовгий час Суд Божий буде:
Суд Божий буде, розлука буде,
Розлука буде: небо із землев,
Небо із землев, ґазда з ґаздинев,
Ґазда з ґаздинев, з цілов родинов!

Нінчуємо вас щастям здоровлям,
Щастям здоровлям, Святим Різдвом!
Святе Рождество від Бога прийшло
Від Бога прийшло, до Бога пішло!

ВІНЧОВАННЯ:

Дай же вам, Боже, два лани гречки,
Два лани гречки, на пирожечки!
Дай же вам, Боже, ланок пшениці,
Ланок пшениці на паляниці!
Дай же вам, Боже, в городі зело,
В городі зело, в хаті весело!

Від Г. Маріяна.

РІЗДВО, КАЛЕНДАР І БАГАТО ДРУГОГО.

В Луцьку на Волині виходив український часопис „Громада" і там в ч. 1, 1926 р. (святочне число!), з 7-го січня, в статті „Христос Рождається" читаємо:

„Наступили Різдвяні Свята. Наступили наші народні Різдвяні свята, свята — **по стилю старому**, свята, які святкуємо ми, українці, **всі — волинські, галицькі, поліські й холмські разом з українцями Великої України — в той саме час, коли святкували їх діди й прадіди наші, і так, як святкували вони їх споконвіку**, з традиційною кутьою, звіздою й колядою"...
(Підчеркнення наше. — В.).

Так починається там святочна стаття — починаєсь заявою, хто це Різдвяні Свята святкує, як святкує, з ким святкує, і по лінії яких предків святкує.

Святкуємо по старому стилю — говориться там — і святкуємо всі, кілько нас українців є — і православні і греко-католики (галицькі); святкуємо на всіх просторах українських земель; святкуємо так, як предки наші святкували; святкуємо всі разом, як одна душа, бо ми ж оден нарід, хоч де б ми не були...

Які великі слова! Які великі думки! Яку велику справу вони підносять! — а підносять одноцільність, отже соборність українського народу. Одноцільність і соборність церковну, соборність культурну, соборність української Церкви, соборність української душі.

А тепер питання: Яку заяву могли би нині дати ті греко-католики, що зміняють свій церковний календар на чужий і святкують вже з французами, з поляками, з мадярами, з італійцями... Вони вже злуку з своїм народом розірвали, злуку з предками розірвали, злуку з своєю церковною минувшиною розірвали... Отже пішли від свого Народу, як евангельський Блудний Син від свого батька. Пішли і стали поруч з чужими, а то і з смертельними ворогами свого народу!

Українська справа і Божа Справедливість їх запитає: „Як ви святкуєте! З ким святкуєте?" Так, як Божа Справедливість питала: „Каїне, де брат твій?"

В наведеній заяві згадуєсь і „традиційна кутя", отже на увагу тим, що замість своєї „традиційної куті" будуть мати чужого „традиційного індика".

Хто навчиться міняти свое за чуже, то будьте певні, що він чуже заміняє за ще чужійше. Хто відрікається своєї хати, то при відповідній для нього нагоді він чужої ще скорше відречеться.

Все чуже, яке ми без розумної потреби вкладаємо в свое життя, робить нас чужими для свого. Воно веде нас якраз на ту дорогу, якою пішов евангельський Блудний Син.

СВЯТОВЕЧІРНІ ЗОРІ.

Блисли зорі... Спомин знову
Йде з давно минулих днів,
Духови дає обнову,
Щоб він знову заяснів.

Розступаються вже тіни,
Що стояли навкруги,
Що ж я бачу? Тінь руїни!...
Смієтеся, вороги?

Смійтеся! Мені не вадить!
Вище глянув я в простір:
Зір моїх ніхто не згладить —
Тих Святовечірних зір!

В. Щурат.

БАТЬКОВА МОВЧАНКА.

Два сини й дочка була в Пилипа і Насті — Михайло, Дмитро й Галя.

Пилип приїхав з Старого Краю з одним Михайлом. Дмитро й Галя вже тутешні.

Поважним чоловіком був Пилип. До школи в життю не ходив, читати навчився поза школою — самоук був. А самоуки, це рід розумних людей на світі.

Здоровий і широкий розум був в Пилипа. Багато в життю читав. Багато думав. Багато до життя приглядався. Багато з розумними людьми говорив. Здоровий розум і велика релігійна душа!

Жив в місті, але місто розумів.

— Місто — казав він — це широкі болотнисті нетри, в яких топиться і пропадає чимало людей.

Пилип всю вагу клав на дім, на родину. Дім в нього був школою — бо сам він навчив тут свої діти українського письма; тут вщеплював в них захоплення і любов до своїх книжок, до своєї літератури; тут старався він жити своєю культурою разом з своєю родиною.

Пилип руководився здоровим практичним розумом. А чого не сказав розум, те доповідала йому совість. Чого не висловив би словами, те висловлював життям.

Син Михайло був метким і впертим змалку. Доягнути чогось, поставити на свойм не дбаючи про ціну, було в нього щоденною справою. А разом з тим йшло самолюбство і вузкоглядність.

Вийшовши зі школи подався він в світ спекуляції. Почав з найменшого, та невдовзі почав вибиватися наперед. Бажання гроша, бажання майна давало йому силу. Успіх мав в усьому. Гроші здобував — вмів їх здобути. Є люде з таким таланом.

Успіх став для Михайла щоденним хлібом. Гроші стали богом. Добра батьківська наука забувалася. Про самого батька почав він щораз менше думати — а коли й подумав, то хіба так, що батько нічого мудрого не знає і не розуміє.

В дома бував рідко, бо і так між ним і батьком творилася щораз більша розколина. Питання релігійні, культура свого народу, обовязки для свого предківського рідного — тут було поле, на якім батько з сином розходилися.

Для Михайла рідна культура була традиційними порожними забобонами. Церква, релігія, Бог — стали для нього майном нерозумних. Свій нарід — сентиментальним привидом слабодухів. Одинокою ж вартістю, що обнимає всі вартости, був в нього гріш і все те, що на вартість гроша обчисляється.

Так пропасть творилася. Що в батька було вартне, те в сина було нікчемне; що батько вважав святим, те син вважав діточим.

Послідна суперечка з сином поклала край усьому, коли Михайло назвав батька дурнем і дітваком. Почувши таке від сина, батько сказав:

— В тебе гроші все, в мене ні. Я їх і так не багато маю. Але я маю те, чого ти не маєш. Від нині, коли ти поставив себе між мудрими, а мене між дурнями, між нами непроходима пропасть. Він нині дурень з розумним не говорить. Це послідне слово, що ти від мене чуєш!

Від тої хвилі син дійсно не почув вже від батька ані одного слова. Ані слова докору, ані науки, ані просьби, ані скарги. Батько мовчав з розмислом і не було способу заставити його до бесіди.

Було ще кілька разів, що син починав балачку, чи звертався до батька зі звичайною справою, онакож батько мов не чув. Мовчав, як камінь.

І Михайло до батьківського дому перестав заходити. Переніс би хоч які докори, а батькової мовчанки не міг перенести.

Тимчасом молодший син оженився і жив окремо в своїй хаті. Він з батьком годився і в усім поділяв його погляди. Дочка жила з чоловіком при батькови і старі затя щиро любили. В хаті була примірна згода.

Минуло кілька літ, як Михайло до батькового дому ані разу не зайшов. Раз, що занадто занятий був своїми справами, але важніше — боявся батькової мовчанки. Він відчував, що це мовчить зболена велика душа, відгородившись від тої сили, що їй біль заподіяла.

Син ясно бачив пропасть, яка його від батька так різко ділила. І коли він стояв на однім березі пропасти, то батько стояв на другім, наче висока під хмари і стрімка, як стіна скала, що робила ту пропасть ще більше непроходимою.

Не кажучи нічого батькови, Михайло оженився — жінку взяв з чужих. Не свого роду, не свого походження. І це ще більше відсунуло його від батька, а батька від нього. Пропасть ще поширилася і поглибилася. Йшов рік другий, третий, а батько не бачив невістки і не знав, як вона виглядає. В нього не було невістки. Він ніколи не звів бесіди на сина, а коли хто з чужих про сина запитав, Михайло відповідав помахом руки. Це був знак, що він не хоче говорити.

Вже великий власний дім був в Михайла — в красшій стороні міста, між богатими людьми. І дім й обстанова такі, що всякий міг завидувати.

Оден батько синового дому не бачив. Він старанно дбав, щоби не зайти в сторону міста, де жив Михайло.

Оженившись жив Михайло життям вдоволеного чоловіка. Достаток, гарний дім, привітна жінка —і дальший успіх в ділових справах. Може глибоко в душі і тліла іскра гіркого болю, але приспана грубою верствою життевого намулу, вона не могла загорітися полумям.

Пройшло так чотири роки часу і тут Михайлове щастя почало змінятися. Жінка почала нидіти і марніти. Не помагали лікарі. Минув ще рік і не стало її між живими. Дітей в них не було.

Доперва тепер побачив Михайло ту сторону життя, якої він за грошевими успіхами досі не бачив. Побачив людську непорадність і безсилість серед матеріяльного добра. В своїм домі він побачив ту важку самітність, якої нічим заповнити. Відчув тугу, якої нічим розважити. Блискуча обстанова дому здалась йому тепер холодною і бездушною, що не може вспокоїти пекучого болю душі, ані загоїти ран совісти.

Це вже не був дім, але пустиня. Не безпечний захист, але тюрма, з якої треба тікати. Але куди? Хіба за ним не піде його пригноблення? Коли дім опустіє, то що може заступити його місце! І батьківський дім пригадався...

В домі Пилипа Свята Вечера починається. Три свічки на столі засвічені, побіч трох святочних колачів. А сіно і на столі і ціла земля встелена грубо сіном. В куті сніп. Кутя на столі вже стоїть, а хто був вдома, всі поставали кругом стола і моляться. Пилип з жінкою, дочка з чоловіком, молодший син також з жінкою, що прийшли з батьком-матірю вечеряти. Побіч них діти.

Кінчилася молитва, як несподівано отворилися двері і через поріг переступив Михайло. Пилип глянув, але зараз же звернув зір на стіл і почав забиратися до вечері.

— Тату! — промовив Михайло і зупинився, але батько мов би не чув синового слова. Він врочисто набрав куті в ложку і почав:

— З нинішним Святим Вечером...

— Тату! — знов повторив Михайло — я... я прийшов...

Глянув тепер Пилип на сина та:

— Прийшов перешкаджати нам в Святій Вечері! — Це було перше слово батька до сина за кілька літ Після того виняв Пилип десять доларів, підійшов до Михайла і подаючи їх каже:

— Це те, що в тебе святе! Бери, вдоволяйся і йди з нашої хати!

— Тату! — почав Михайло знов — я ще не вечеряв...

— Не вечеряв... — Тут Пилип виняв ще одного долара, доложив до других, які держав в руці, і каже:

— Бери! Тут маєш одного долара на вечеру...

— Тату, я до вас вечеряти прийшов...

Пилип заперечив рухом голови:

— Ні — каже — ти з нами вечеряти не можеш. Нинішна Вечера є лише для тих, що її дожидали і дякують Богу, що її діждалися. Це Вечера для своїх, родинна Вечера!

— Тату!... То хіба для мене нема тут місця?...

— Нема! Коли б я дозволив тобі з нами вечеряти, то не дозволять ті, що нам ту Святу Вечеру передали — батьки мої, діди, прадіди... Це їх Вечера! А їх закон аж надто строгий. Вони не дозволять, щоби коло їхнього стола сідав той, хто того стола не поважає...

— Тату, я..., я...

— Зажди! Ми оцей стіл з святою дбалістю готовили, ладаном обкадили, молилися, Божого Благословення просили, а ти мав би сідати з нами без молитви, як чужинець. Ніколи!

Те сказавши Пилип звернувся до свого місця при столі.

Не видержав Михайло ваги батькової рішучости і впав...

— Тату! — почав він тепер крізь сльози — я знаю, що я тяжко згрішив і тепер каюся. Я прийшов лихо направити. Я знов хочу бути ваш і з вами всіми разом. А ви простіть! І коли ви перше молилися без мене, то тепер зі мною разом помоліться... і за мене помоліться...

І ще горячійші сльози потекли по Михайловім лиці.

Нова Історія починалася тепер по словам евангельським: Був мертвий та ожив, був пропав та знайшовся.

Побачивши, що Михайло щиро кається, Пилип взяв його за руку і каже:

— Досить! Не згадуй більше того, що було і я згадувати не буду. Воно скінчилося і нове життя починається. Ходи, помолимось!

Ще раз піднялися всі до молитви — вже разом з Михайлом. І не знати, чия молитва була щирійша — чи батька, до якого син вернувся, чи сина, що знов може до кружка своїх рідних належати.

По молитві набрав Пилип куті в ложку і каже:

— Михайле! Тілько літ тебе не було на світі, а тепер ти знов наш і між нами. Добре сину! Нехай Народжений Спаситель благословить тебе, як я тебе благословлю! Памятай, що ти вернувся не тільки до нас ось тут — ти вернувся до цілого нашого Народу, до його святощей. Ти вернувся до нашої Святої Церкви і до наших славних предків, до цілої нашої далекої минувшини. Отже ти від нині наш, а ми твої!...

Побажавши ще усього доброго цілій родині, Пилип закінчив і почалася Свята Вечера.

При вечері балачка ще мало вязалася. Що ж говорити? Чи питати?... Чи оповідати?... Кількалітна рана ще наче б не цілком загоїлася. Однакож серце в усіх раділо і говорило більше, ніж найкрасші слова можуть сказати. Доперва коляди розвязали ту обережність, яка була впродовж вечері.

Від тепер почалося для цілої родини Пилипа нове життя. І нове життя для Михайла. Він радів, що може знов належати до тих, які йому в світі найближчі.

29-го, січня, 1941. К. П.

МЕНЗІ, МАН.

На протязі кількох років ніхто від нас не спромігся подати до відома читачам нашого дорогого релігійного часопису „Вістника", що в громаді Мензі робиться.

Від року 1924 Богослуження відбуваються, як обставини на це позволяють. Були часи, що священик доїзджав до нас 15 разів до року, а були й прикріші часи, що громада мусіла обмежуватись до 6 разів. На це складались ріжні недомагання, як посуха, градобиття і т. п.

До будови нашого храму Божого найбільше причинився о. П. Запаринюк. Завдяки його здібностям, зібрано гроші, при помочі ріжних підприємств і розпочато будову церкви. О. Берик докінчив ту роботу. Від часів його перебування в Мензі наша церква пишається гарними річами в середині. О. Берик і його дружина багато причинились до поліпшення стану громади на моральнім і матеріяльнім поли. О. Берик дав ряд відчитів на ріжні теми, а пані Берик устроювала багато ріжних концертів, за що їм дається признання. Інші священики вже не мали такого труду, бо все вже було готове. Однак з ходом часу, відносини змінювалися. Здавалося, що все в порядку, та воно не все так було. До будови доброго будинку треба доброго матеріялу — так і з громадською роботою. По відході о. Берика, прибув до нас нововисвячений о. С. Симчич і осівся на стало в Мензі. О. Симчич бачучи, що в нашій громаді троха застій, взявся заохочувати до більшої активности. Пані Симчич зорганізувала жіноче товариство ім. Лесі Українки, (членок вписалося 16). Під її умілім проводом праця велась успішно. Жіноче Товариство і нині підтримує як найкраще церкву. Одинока втрата для нашої громади є та, що в теперішнім часі в нас дуже мало молоді, бо кількох хлопців при війську, а інші виїхали до роботи на схід, а в громаді остали тільки підростки та старші.

Вже ось другий рік обслугує нашу громаду о. Т. Ковалишин. На слідуючий рік, 1942, має бути в нашій громаді 10 разів.

Також хочу згадати, про наших старенькиx піонірів, котрі причинились до збагачення церкви. Бл. п. Т. Кісь дав поважну суму грошей на будову церкви, бо поверх 200 доларів, купив плащеницю за 75 дол. і жертвував 10 доларів на хоругов; панство Федь і Марія Друль купили дзвін за 103 дол. з доставою за що згаданим особам належиться від громади щире Спасибі!

Вартість церковного будинку і приборів в середині обчислено на 2.300 доларів, дзвіниця з дзвоном поверх 500 дол. Довгу громада не має, а противно, ще має кілька десяток в касі, завдяки умілій господарці заряду церковного і Жіночого Товариства. В заряді церковної громади вже кільканадцять літ остають головою Юрко Карасевич, касієром Петро Друль і писарем Василь Івашко.

І. Пелешок.

ОСНОВНА МІРА.

Щоби задержати всякі міри незмінними, уряд має для кожного роду мірання „основні міри", зроблені дуже точно і вжиткані так, щоби не зміняли первісної величини. Так пр. в Стейтах для виміру мір довжини уряд має штабу зроблену з платини й ірідію — дуже твердих металів, і там дуже точно означена довжина цаля. Крім неї мають другу подібну штабу і її вживають вже частіше, порівнюючи її час від часу з першою штабою. І кажуть, що та друга штаба за 50 літ стала трошки довшою — цаль став о 4 десять тисячних цаля довшим. Такі точні поміри роблять при помочи промінів світла.

СКОРО СИВІЮТЬ.

Життя на субмаринах вимагає дуже багато сильного напруження, отже буває там, що протягом року чоловік з чорним волоссям цілком посивіє. Також на нігтях по сильнім умовім напруженню лишаються горбки, що йдуть поверх нігтя. нігтя.

ХМАРА.

Над селами, над нивами,
Лугами та долинами
Велика хмара йшла,
Ні жита ні пшениченки,
Ніякої травиченьки
Дощем не полила.
Від степу, від широкого
До моря до глибокого
За вітром потяглась,
Над морем гуркотаючи,
Ввесь день не оддихаючи
Дощем вона лилась.
Діждала нічки темної —
І до гори зеленої
Присунулась спочить,
„Бач — каже... горо милая,
Дощу не пожаліла я,
Нехай тепер шумить!"
— „Шкода — гора озвалася,
Сього не сподівалася
Од тебе, сестро, я,
Над селами, над нивами,
Над тихими долинами —
Там славонька твоя!
На кожную стеблиночку
Пошлеш одну росиночку —
І віку додаси,
А морю широченному,
Глибокому, силенному
Води не надаси!"

Гора сказала правдоньку:
А я вам дам порадоньку,
Як жити по путя:
Кохайте щиро правдоньку,
А пасть вам Бог відрадоньку
Щасливого життя.

Леонід Глібів.

50 Літ Життя п. Т. Гуменюка.

(Торонто, Онт.)

Торонтонська українська православна громада вшанувала дня 30 листопада ц. р. 50-літні уродини одного з передових наших громадян, адвоката Теодора Гуменюка в Торонта. Того ж дня в 3-ій год. пополудни зібрався численний гурток нашого громадянства у церковній салі. Столи були гарно прибрані квітами і наповнені смачною стравою, приготованою членками жіночого товариства ім. княгині Ольги. А на середині одного великого стола лищався коштовний медяник із 50 кольоровими свічечками. Коло нього й посадили зарядчики нашого заслуженого громадянина з його дружиною.

Господарем обіду був добрий приятель п. Гуменюка, Михайло Матерни. Коли вже гості засіли коло столів, п. господар попросив місцевого пароха о. П. Самця, щоб провів спільну молитву. Весело перейшов час цього ювілейного приняття. Не бракувало й промовців, що то серіозно, то дотепно переплітали свої промови, чи привіти на адресу шановного ювілята. Хоч гурток місцевих професіоналістів справив малу несподіванку п-тву Гуменюкам в їхньому гарному новому домі пару днів скорше, все таки трьох із них взяли участь разом з нами. До слова були покликані слідуючі: з Гемилтону гром. О. Кокор і пані А. Тюхтій, з Ошави гром. Н. Мех, а в Торонте д-р В. Яремій, д-р Е. Вахна, адв. О. Данкович, о. П. Самець, С. Олійник, М. Деренюк, В. Мошук, Дм. Гунькевич, К. Сакалюкова, П. Гаврилюкова, Ольга Ковбель, А. Лазарович і гром. Кавецький.

Яковові Ковальчукові припала честь вручити дарунок п. ювілятові на милий спомин.

На кінці, п. Гуменюк, дякуючи присутнім, згадав дещо про свої молодечі літа, рідне село Поточиська в городенському повіті й про Форт Виллім, де приходилось йому переживати початкові емігрантські „гаразди".

Кожний в Канаді знає про заслуги п. Т. Гуменюка. Зайвим булоб представляти його нашому громадянству. Це піонір, що попри свою професію й щоденне заняття, майже кожного дня клопочеться рівнож нашими церковними й народними справами. Тому то й наша громада вважала знайти відповідну хвилю, щоб вшанувати бодай скромно свого працівника і провідника.

Не забули ми й іншого нашого друга, яким є „Вістник", орган Укр. Православної Церкви і йому передаємо збірку при столах як дарунок на суму $17.50, за що жертводавцям щире українське спасибіг.

М. Матерни.

ПОДЯКА.

Всім моїм приятелям та знакомим, зокрема членам Т-ва Укр. Професіоналістів в Торонто, о. пароховi, Комітетові Приняття, сестрицтву та членам Укр. Православної Громади в Торонто, Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Екзекутиві Українців Самостійників, гемилтонцям та ошавцям, зложую оцею дорогою щиру подяку за їх побажання, телеграми та листи, приняття й памятки, зложені чи надіслані з нагоди недавних роковин моїх уродин.

Для тих, що заявили свою готовість толерувати (перетерпіти) продовження мого життя ще на 50 літ, готовий я зробити таку саму уступку, але з тим, що коли їм не навкучиться, то щоби вони жили ще 2 рази по 50, а мене споминали!

Т. Гуменюк.

СЛАБА ЖЕРТВУЄ ДЛЯ СЛАБИХ.

В Шарлотсвил, Ва. шпитальна доглядачка (норса), Ненсі Венс, занедужала на рака і виходу для неї нема. Отже всі свої гроші, що насклала за 25 літ роботи в шпиталях, віддала на поміч тим, що раком слабують. Та ще давніше вона також заснувала фонд на тую ціль. З початку поставила була 200 дол. як суму, яку думала на фонд зібрати, але жертви так напливали, що невдовзі було вже 1,500 доларів. І дальше напливають.

КЛИН КЛИНОМ ВИБИВАВ.

В Ню Йорку мав ставитися на суд мурин, Лерой Ґафрей, 18-літний, оскаржений за крадіж автомобілів. Отже щоби не спізнитися, вкрав автомобіль і ним до суду приїхав. Та коли судді піднесли справу цего послідного автомобіля і сказали, що він приїхав ним перед суд, то мурин сильно запротестував, бо воно не так було. „Я поставив автомобіль дальше, кілька блоків від суду" казав він протестуючи.

РОДИНА З ШІСТЬ ПОКОЛІНЬ.

Коло Джонставн, Мд., в Стейтах, є муринська родина, що складається з шість живучих поколінь. Найстарша Іда Габард має 86 літ. Її дочка Клара Морей 60 літ. Внучка Іди, Віола 46 літ. Правнучка Іда Джонсон 32 роки. Праправнучка Мейзі Джансон 16 літ. Пра-пра-правнучка Реджайна Дансон 2 місяці. Бачимо, що це лінія жіноча, отже в жіночій лінії таке можливе. Жінки скорше йдуть замуж, скорше мають дочок.

ПОДАТКИ В КИТАЮ.

Майна не становлять гроші, але те, що за гроші можна дістати. Коли за гроші чогось купити не можна, то гроші в тім місци безвартні.

В Китаю люди платять податки по найбільшій части продуктами поживи. Найбільше податку приходить рижом, бо 70 процент, пшеницею 18 процент, а решта барабол[ями] і ще чим другим. Уряд все те збирає в призначені на те склади, а опісля вживає, де треба. Багато поживи треба тепер для армії, треба для робітників, а то й на поміч голодуючим. Це трохи на той лад, як було за давних-прадавних часів.

Окремо заводять багато реформ в правлінню, а це в части поможе знищити ті армії, що організуються і стоять поза контролею уряду.

ХОРА НА „АМНЕЗІЮ".

Є слабість, яку лікарі звуть „амнезія", а по нашому — страта памяти. На таку слабість заслабла в Ню Йорку 17 літна студентка Елисавета Кусик. Сама вона походить з Вест Роксбурі, Масс. В школі належала до найкращих студенток.

Жовтня 28 вона підійшла на улици до поліцая і заявила, що вона не знає, хто вона така і звідки прийшла. Отже взяли її до шпиталю, а в часописах помістили її фотографію. Так батько пізнав її і приїхав до неї.

Старалися привернути її спомини гіпнотичними способами і батько пригадував її про матір, про сестри та брата. Здавалось, що спомини про них в дівчини були. Коли ж батько запитав, чи вона його памятає, вона закрила лице руками і почала плакати.

Опісля батько хотів забрати її до дому, хоч вона його такп не пригадала, як батька. Лише казала, що то „дуже добрий чоловік". Коли ж мали всідати на поїзд, вона знов спротивилась і наново забрали її до шпиталю.

НАЙБІЛЬШИЙ ЛІТАК.

Коли новий рід літака виробля[ть], то довго літають ним на пробу, щоби побачити його добрі і злі сторони і щоби знайти місце на поліпшення. Найбільший літак, що побудовано в Стейтах коштом 3.-500,000, перебув вже 5 місяців безнастанного пробного літання, однакож ще його проба не скінчилася! Ще політають ним якийсь час і тоді вже рішать, що він варта. Коли добрий, то подібні будуть виробляти.

КОЗИ В ПЕНСИЛЬВЕНІЇ.

В стейті Пенсильвенія розводять щораз більше кіз, бо попит на козяче молоко зростає. Нині там є 131 малих козячих черед, що разом мають 1,166 кіз.

НА ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ.
(Портедж ля Прейрі, Ман.)

Церква тутешної Української Православної Громади не велика, але для потреб громади вистарчає. Вона присвячена св. Отцю Николаю, а храмове свято, звичайно з громадським обідом, маємо в неділю по святі Николая, коли Николая в тижни.

В неділю 21 грудня 1941, було в нас Богослуження, правив о. В. Кудрик. По Богослуженню був спільний обід в п. Якова Кобилянського, а дохід з нього має піти на Червоний Хрест. П.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Ошава, Онт.)

В неділю, 14-го грудня, 1941 р., панство Йосиф і Марія Чорномази хрестили свого маленького синка. Тайни хрещення уділив наш парох о. П. Запарнюк. По Тайні хрещення відбувся обід, а по обіді дарування маленькому Васильков[и] Йосифові. Потім о. парох сказав кілька слів, побажав батькові і матері та їх маленькому синкові й кумам многих літ і закликав до збірки на Духовний семинар Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді. Збірку перевів дідусь маленького Василька, п. Петро Григорук, котра принесла $6.30.

Щире українське спасибіг жертводавцям, а маленькому Васильков[и] Йосифові многих літ. Хай виросте гарний на потіху своїм родичам і українському народові.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ДАВФИН, МАН. (місто).

По 1 дол.: Петро Ковтун, Семен Ґура, А. Т. Вавринюк, Др. М. Потоцький, А. Івачевський, Іван Дух, Дм. Шмельський Прокоп Пресунька, Юрій Бурла, Мих. Триндяк, М. Куфлей, Ол. Клим, Давид Огрин, Юл. Білоус, Вас. Ґродзік, пані Ірина Шемелюк, Мих. Подворний, С. Самець, п. Троц, Мих. Демчук, пані А. Негрич, Гнат Галик, С. Натарос, Ів. Юрків, Вас. Геник, Вас. Прошак.

НОРКВЕЙ, САСК.

По 1 дол.: Дм. Бабюк, Ів. Бабюк, Г. Ох'тва, М. Охітва, Вас. Охітва, Н. В. Охітва, Ю. Адамів, Ф. Адамів, О. Ґрибо, Ів. Кіщук.

ВИТКІВ, САСК.

(Збірка прислана о. І. Майбою 5-го листопада, 1941, але при оголошенню була переочена).

По 1 дол.: Никола Ґорбай, Луць Іванчук, Вол. Сорока, Пилип Штокалко, Микита Пилипяк, Петро Окшипок, Славко Кіндрачук, М. Іванчук, Вас. Сенстун, Петро Котик, П. Ник'форук, Й. Войтюк, Ф. Андрущак, П. Кіндрачук, М. Гавриш, Жін. Тов. О. Кобилянської, Сестрицтво при церкві в Витків.

ОШАВА, ОНТ.

(Збірка о. П. Запарнюка)

По 1 дол.: П. Григорук, К. Мельничук, Е. Капчинський, І. Тома, Л. Кравченко, В. Іляшук, І. Василик.

ТОЛСТОЙ, МАН.

Збірка в церкві підчас Богослуження, переведена о. Е. С. Уляном $10.00

ПЕМБІНА, Н. Д.

Н. Клим .50

ҐАРЛЕНД, МАН.

П. Маланчук 1.00

ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

(Збірка о. Т. Кисілюка)

По 1дол.: П. Любий, М. Деренівський, М. Мандзюк, Я. Вирстюк, Н. Гоголь, М. Олійник, І. Воронкевич, П Андрусь, М. Венгер, С. Пуляк, В. Микуляк, П. Здебяк, Й. Лисий, М. Боднарчук, І. Сулима, Ю. Левинський, М. Петраш, С. Сторожук, К. Чеховий, Н. Явний, І. Нагуляк, К. Найдиш.

По 50ц.: І. Виктович, М. Шевчук.

НА СЕМИНАР.

М. В. Чепесюк, Кінгстон Онт. .50

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. [illegible]
СІЧЕНЬ

7. Різдво Христове. — Смокі Лейк, 8 година рано.
8. Собор, Пр. Бог. — Стрий
9. Прпмч. Стефана — Довнінг
11. Неділя. — Ворснайт, 10 год.
14. Новий Рік (ОГНІХ) — Беліс
18. Навеч. Бог., 9 рано. — Смокі Лейк
18. Вечірня і св. води 4 год. пополудни — Вилна
18. Свячення води 7 год. вечером. — Беліс
19. Богоявлення, 5 рано. — Гемлин. Свячення води 10 рано — в Стрий. — Вечірня і Водосвяття. — Спеден.
20. Собор св. Івана Хрестителя. — Глендон (місто)
25. Неділя. — Вастейо

ЛЮТЕНЬ.

1. Неділя. — Смокі Лейк
8. Неділя мясопустна. — Довнінг
12. Трьох Святителів — Гемлин.
15. Неділя і Стрітення — Беліс
25. Неділя. — Стрий (Вел. сповідь)

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Боднарчука.
СІЧЕНЬ.

7. Різдво. — Сопоф
8 Соб. П. Богор. — Арран
9. Стефана. — Дербен
11. Неділя — Норквей
14. Новий Рік. — Кобзар
18. Неділя. — Сван Плейн
19. Йордан. — Ґлен Елдер
20. Св. Ів. Хрестителя. — Гаес
25. Неділя. — Годсон Бей Дж.

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Гнацишин.
СІЧЕНЬ.

4. Неділя. — Єлов Крік.
7. Середа, Різдво Христове. — Кадворт.
8. Четвер, Собор П. Б. — Сматс
9. Пятниця, Стефана. — Ст. Джуліен.
11. Неділя. — Єлов Крік
14. Середа, Новий Рік. — Тернопіль.
18. Неділя, Навечеріє Богоявлення. — Вакав
19. Понеділок, Богоявлення Господне. — Ст. Джуліен

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
СІЧЕНЬ.

7. Різдво Христове. — Давфин.
8. Собор Пр. Богор. — Пайн Ривер
9. Св. Стефана. — Ґарленд
11. Неділя. — Ешвил
14. Новий Рік. — Драй Ривер
18. Неділя. — Косів
19. Йордан. — Венлав
25. Неділя. — Пайн Ривер.

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая
СІЧЕНЬ.

7. Середа, Різдво Христове. — Роблин (фарми)
8. Четвер, Собор. Бог. — Етелберт
9. Пят. Пмч Стефана. — Дрифтінг Ривер
11. Неділя. — Гренвю
14. Середа, Новий Рік. — Петлюра
18. Неділя. — Ленард
19. Понед., Богоявлення Господне. — Шелмерлей
20. Вівт., Ів. Хрест. — Того, Саск.
25. Неділя. — Ґілберт Плейнс

Адреса: Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
СІЧЕНЬ.

7. Різдво Хр. Навечеріє в год. 5 рано. — Гарднетон місто. Служба Божа 9 год. рано — Толстой.
8. Соб. Богор. 9 година рано. — Вайта.
9. Пмч. Стефана. — Арбакл. 9.30 рано.
11. Неділя. — Пембіна
14. Новий Рік. — Сеньків
18 Неділя п. Богоявлення. — Сірко
19. Богоявл. Господ. — Сондаун місто.
25. Неділя. — Роза

Свячення води 10 рано. —

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ. 1942.

4 Н. 22 Нед. Святих Отців
5 П. 23 10 муч. в Криті
6 В. 24 Святий Вечір (Нав. Різдва)
7 С. 25 Різдво Ісуса Христа
8 Ч. 26 Собор Пресв. Богор.
9 П. 27 Первмч. Стефана
10 С. 28 20,000 муч. в Никомидії

11 Н 29 Нед. по Різдві.
12 П. 30 Мч. Анисії діви
13 В. 31 Преп. Меланії Рим.
14 С. 1 Січень 1942. Укр. Н. Рік.
15 Ч. 2 Преп. Сильвестра Печер.
16 П. 3 Преп. Малахії,
17 С. 4 Собор 70-ти Апостолів

18. Н. 5 Нед. перед Богоявл.
19 П. 6 Йордан (Богояв. Госп.)
20 В. 7 Собор Ів. Хрестителя
21 С. 8 Преп. Григ. Печерського
22 Ч. 9 Мч. Полієвкта і Неарха
23 П. 10 Григорія Ніського
24 С. 11 Преп. Теодосія Вел.

25 Н. 12 Нед. Митаря і Фар.
26 П. 13 Мч. Ермила і Стратоника
27 В. 14 Св. Отців в Синаї
28 С. 15 Преп. Павла Тивейського
29 Ч. 16 Леоніди і внуків її
30 П. 17 Антонія Великого
31 С. 18 Атанасія і Кирила археп.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.
СІЧЕНЬ.

7. Середа, Різдво Христове. — Сенді Лейк
8. Четвер, Р. Пр. Богор. — Виста
9. Пятниця, Стефана. — Січ
11 Неділя. — Сенді Лейк
14. Середа, Новий Рік. — Мензі
18. Неділя. — Росборн
19. Понед. Йордан. — Енгусвил.

Адреса: — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлібського
СІЧЕНЬ.

4. Неділя. — Поплар Парк
7. Сер., Різдво Христове. — Тиндал 5 година рано.
7. Р. Хр. — Брендон 5 год. рано.
8. Четв., Соб. Пр. Бог. — Селкірк
11. Неділя. — Ледвин
18. Неділя. — Портедж ля Прейрі
19. Понед., Йордан. — Брендон 5 година рано.

Адреса: 792 Логан Аве., Вінніпеґ.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ.

7. Різдво: Утр. Ев. Мат. 1: 18—25 Літ. Гал. 4: 4—7. Єв. Мат. 2: 1—12.

8. Четвер Собор Пресвятої Богородиці: Утр. Єв. Мат. 2: 1—12. Літ. Жид. 2: 11—18. Мат. 2: 13—23.

9. Пятниця. Стефана. Утр. Єв. Ів. 15: 17—27 і 16: 1—2. Літ. Діян. 6: 8—15, 7: 1—5, 47—59. Єв. Мат. 21: 33—42.

11. Нед. по Різдві Гол. 6 Утр. Єв. Ів. 20: 19—31; Літ. Ап. Галат 1: 11 19. Єв. Матея 2: 13—23.

18. П. Йор. Гол. 7 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. 2 Тим. 4: 5—8 і 1 Тим. 4: 9—15. Єв. Мар. 1: 1—8 і Луки 19: 1—10.

25. Нед. Мит. Ф. Гол. 8. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. Єф. 4: 7—13 і 2 Тим. 3; 10—15 Єв. Мат. 4: 12—17 і Луки 18: 10—14.

14. Середа Новий Рік. Утр. Єв. Ів. 19: 9—16. Літ. Кол. 2: 8—12 і Жид. 7: 26—8; 2. Єв. Луки 2: 20—21. 40—52. і Луки 6: 17—23.

19. Йордан: Утр. Єв. Мр. 1: 9—11. Літ. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єв. Мат. 3: 13—17.

20. Віторок Івана Хрестителя: Літ. 2 Тимотея 2: 1—10. Єв. Івана 1: 29—34.

ЛЮТЕНЬ

1. Нед. Бл. Сина. Гол. 1. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. Ап. І. Кор. 6: 12—20. Єв. Луки 15: 11—32.

8. Нед. Мясопустна. Гол. 2 Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єв. Мат. 25: 31—46.

12. Четвер. Трох Святих: Утр. Єв. Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Матея 5: 14—19.

15. Нед. Сиропуст. Стрітення Господне Гол. 3. Утр. Єв. Луки 2: 22—32. Літ. Рим. 13: 11—14: 4 і Гал. 2: 16—20. Єван. Мат. 6: 14—21 і Луки 2: 22—40.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1942. ЧИСЛО (382) 2

ДОНОСЯТЬ ПРО ЗАГОВІР ПРОТИ ГІТЛЕРА.

Звідомлення аліянтської розвідки подають, що внаслідок невдач німецької армії на московському фронті в Німеччині зростає незадоволення до такого степення, що визначні військові приготовляють державний переворот, щоби усунути Гітлера від керми державні. Ці звідомлення подають, що армія незадоволена з того, що Гітлер, проти волі найвищої команди армії, настоював на дальшій офензиві проти Москви, хоч команда знала, що така офензива не буде успішна.

ЗМІНА В НІМЕЦЬКІМ ВОЯКУ.

Кореспондент італійської ґазети "Коріере делля Сера", що пише з совітсько - німецького фронту, каже, що німецький вояк вже не такий, як бувало. Тепер, пише він, німецький вояк не усміхається. Його мундур обдертий. Чоботи знищені. Сам він необголений. І збайдужнілий. Так знищила його, каже цей кореспондент, довга боротьба на совітськім фронті.

ГОВОРИТЬ ПРО ЗЛУКУ КАНАДИ І СТЕЙТІВ.

Нюйорський часопис „Дейлі Нюз" при кінци минувшого грудня підносив думку про злуку Канади і Стейтів разом, щоби так створити велику державу, що обнимала би майже цілу північну Америку, аж до далеких сторін півночі. Предвиджує він, що по війні Росія буде найсильнішою державою в Европі, а в Азії може прийти союзна сила, в якій на переді буде стояти або Японія, або Китай. А тут Північна Америка творила би сильну і велику державу.

КАРЛО ЗНОВА ХОЧЕ ПАНУВАТИ.

Вісти з Мексико говорять, що бувший румунський король Карло, який там перебуває, заявив, що він задумує небаром проголосити себе румунським реґентом і стати на чолі румунського еміґрантського уряду. Першим його кроком в цім напрямі мала б бути його поїздка до Америки й Канади, де мав би відбути ряд нарад з румунськими провідниками. Кажуть, що пляни Карла не мають виглядів на успіх, бо деякі румунські провідники кажуть, що він є деспотом і тим самим негідний правити демократичною державою, якою Румунія повинна стати.

ПЛЯМИСТИЙ ТИФ.

Доходять вісти, що серед німецьких військ на російськім фронті кинувся плямистий тиф. Кілька випадків цеї страшної пошести занотовано навіть в Берліні. Плямистий тиф шириться головно зимовою порою.

В ПАРИЖІ ЇЗДЯТЬ СОБАКАМИ.

Через брак газоліни в Парижі перестали вживати автомобілів для обслуги подорожних („тексі"). Також коней є занадто мало, бо вбивають їх на мясо. Отже тепер почали вживати собак. Однакож уряд має над тим контролю і наглядає, щоби вживати лише сильних собак і щоби упряж була відповідна.

Від себе Видавництво „Вістника" пересилає своїм Читачам і Читачкам, тай цілому Українському Народови, де би він не жив, щирі Новорічні Бажання

ЗДОРОВЛЯ ТА КРАСШОЇ ДОЛІ!

СТЕФАНСОН ОЖЕНИВСЯ.

Відомий дослідник північних підбігунових сторін, Стефансон, оженився 10-го квітня 1941 р. з панею В. Берд, 28-літною. Вона була його секретаркою. Стефансон мав 62 роки, отже цілком дозрілий вік для подружжа. Чому доси не женився, не знати, та мабуть за науковою працею часу не було.

НОВЕ ВИДАННЯ МОЛИТВЕННИКА.

Вже продається друге побільшене видання МОЛИТВЕННИКА

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

Молитвенник цей призначений для української молоді, але надається своїм змістом також і для старших. Зміст його такий:

1. Ранішні молитви.
2. Вечірні молитви.
3. Молитви на протязі дня.
4. Ріжні молитви.
5. Що повинен знати кожний православний українець (часть катехична).
6. Відомости про Церкву:
   а) Що то є Церква.
   б) Християнство між українцями.
   в) Про Богослуження в нашій Церкві.
   г) Свята в нашій Церкві.
   ґ) Як заховуватися в Церкві.
7. Сповідь.
8. З Вечірної Відправи.
9. З Ранної Відправи (з Утрені).
10. Служба Божа (повна).
11. З Великодного Богослуження (з Утрені).
12. Коляди.
13. Великопосні пісні.
14. Великодні пісні.
15. Пісні Господські й Богородичні.

Молитвенник в гарній синій оправі і з золотим хрестом і написю. Коштує з пересилкою **тільки 50 центів.**

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man

ЖИДИ В ЕВРОПІ.

Недавно нюйоркські жиди видали розвідку про жидів в націстській Европі ("Джювс ин Незі Юроп"), в якій між іншим подані такі відомости:

В Мемелі й Данцігу нема тепер ні одного жида.

У варшавськім Ґетті (дільниця виключно для жидів) в червні 1941 р. померло 4,290 осіб, а народилось лише 396 дітей; отже на одну новонароджену дитину померло 10 осіб.

В Італії є тепер 577 тисяч жидів (отже троха більше, як пів мільйона). З них поверх чотири тисячі приняли християнство, щоби тим способом уратуватися від переслідувань італійською владою.

В Румунії особа жидівського походження дістає лише одну восьму тих харчів, які дістає румунський вояк. (Цікаво, скільки харчів отримують цивільні люди інших народностей).

Між 1933 і 1940 тристатридцять тисяч жидів втікли з Німеччини до совітської Росії, 150 тисяч до Англії, Франції, Бельгії і Голяндії, 135 тисяч до Зединених Держав, 116 тисяч до Полудневої Америки а 110 тисяч до Палестини.

Арґентина сьогодня приймає лише тих жидів, які мають там своїх кревних, а другі краї Полудневої Америки майже зовсім жидів не приймають.

МОБІЛІЗАЦІЙНИЙ ЗАКОН В АМЕРИЦІ.

Президент Розевелт підписав недавно новий мобілізаційний закон у Зединених Державах, на підставі якого всі чоловіки від 18-го до 64-го року життя мусять реґіструватися, а всі чоловіки від 20-го до 44-го року життя можуть бути покликані до військової служби.

З чужинців будуть покликати до військової служби лише тих, що вже мають перші горожанські папери.

ПРИЧИНА УПАДКУ ФРАНЦІЇ.

На недавній учительській конвенції, що відбулася в Атлентик Сити, Зединені Держави, говорила Женета Фленер, що Франція впала через власну причину.

„Люди занадто клопоталися грішми і тим широким, вигідним життям, яке гроші дають, — сказала Фленер. — Самолюбство і дурнота є громадськими гріхами. Коли розглянути з париського ґрунту всю ту погоню за втіхами, то вона причинилася до упадку Франції".

ЧИСЛО ВОЯКІВ.

Обчисляють, що Аліянти можуть зібрати в цій війні 56 і пів мільйона вояків у віці між 18—35, — тоді, коли тоталітарні держави (Німеччина та її союзники) лише 28 і пів мільйона. В ці розрахунки не входять військові резерви Китаю, Індії та Східної Голяндської Індії, бо разом з тими краями Аліянти мали б тоді майже 164 мільйони.

РУМУНСЬКІ САБОТАЖІ.

Нейтральні джерела доносять, що в Румунії панує серед населення велике невдоволення з співпраці румунського уряду з Німеччиною. Особливо наявне це невдоволення серед робітництва. Проявляється воно головно в чисельних саботажах.

„СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ!"

(Продовження).

Дальше в тім опов'данні сказано: „І взяли Марияма, натхнена сестра Аронова бубен у руку свою, і повиходило все жіноцтво за нею з бубнами і танцями. І відказувала Марияма їм: „Ой заспіваймо Господеві, славно бо прославно бо прославився, і коня і їздця Він повкидав в море". (Тамже, стихи 20 і 21).

Коли то читаємо, то довідуємось, що „синове ізраїля" вже тоді були мистцями красних штук. Складали пісні, співали їх, та ще й пригравали. Тут ще сказано, що всі мущини враз з Мойсеєм співали, а жінки приграваи (тоді жінки були музикантами) і приспівували. Коли ж такий концерт у пустині на березі Червоного моря тоді був, то — цілком певно — що і спів і музика не були для них чимось незнаним, невідомим і чужим. Вони вже здавна то уміли. Уміли співати цілими хорами.

Та ще той хор їхній не був такий маленький числом, як тепер ми маємо свої хори. Співаків було там цілі сотки-тисячі, — або інакше сказати: Кільки тепер у Канаді є всего нашого люду числом, то такий многочисельний був там тоді хор — і всі вони були співаки. Коли ж такий здвиг народа заінтонував на хвалу Бога свій гимн, то як далеко-далеко було його чути? Не було там у пустині кому слухати того хору-співу, (відгомін якого розносився на цілі кільометри і милі), але за то ціле небо слухало його з уподобанням і захватом.

Многолюдний той хор-спів не багато підходив до теперішних наших хорів. Не мали вони перед тим ніяких співних проб, не потребували книжних нот-партитур, певно, що не було там і ніяких дірігентів, котрі б упорядкували людські голоси на тенори і на баси, але за те в однім хор „синів Ізраїля" вповні єднався з нашими теперішніми церковними хорами: його ціллю було єдно голошення співом хвали Божої.

З висше сказаного будемо знали, що початків історії співу і музики треба шукати ще в давнішій минувшині. За часів египетських фараонів і за часів Мойсея ті вмілости між людьми вже були досить розвинені й знані і їх введено до церковного богослуження.

Слідячи за початками співу й музики знаходимо в І-ій книзі Мойсея, в розділі 31, стих 27, що за часів Якова (внука Авраама) патріярха ізраїльського є записані **„поклики (співні) і пісні з тимпанами і гуслами"**... Отже за часів Якова, праотця роду ізраїльського, вже спів досить був між людьми поширений, — коли "співали з покликами і враз з тимпанами і гуслами". А як так — то й тоді побожні люде віддавали хвалу Богові співом в супроводі музичних інструментів. І на підставі цих біблійних записок можемо певно ствердити, що враз з розвоєм людського життя на землі, одночасно розвивався і спів і музика, чим побожні люде голосили Господню хвалу і честь.

Та тепер ми знов вернемось до „синів Ізраїля" у пустині, де вони під проводом Мойсея заспівали так красний і побожний гимн на хвалу Бога, що його уміщено і записано у Письмі Святім — і поглянемо, як від Мойсея аж до Христа розвивався він і які переходив періоди.

Ізраїльтяне у пустині були цілих, повних сорок літ — і коли вони співали Богу свій похвальний гимн перший, то ще тоді вони не мали ніякої святині, де збиралися б на молитву. Пізніше таку святиню вони збудували і були установлені свята, в які вони збиралися всі для віддання Богу чести і хвали, яку заявляється найкрасше побожним співом і піснею в честь Господа.

По сорокілітній вандрівці у пустині врешті сини ізраїля ввійшли до „землі обіцяної" і там осілися. Коли вже добре загосподарились за часів царя Давида і Соломона, збудували в честь і хвалу Господню велику, величаву і прекрасну святиню. Та святиня була хвалою Божою і хвалою всего ізраїльського народа. При тій святині назначено всіх співаків, і грачів, що грали при співі на музичних приборах аж цілих — як оповідає нам І-ша книга Паралипоменон (23: 5) — **„чотири тисячі прославляючих Господа"**.

Про величавість, багацтво, красоту й оказалість цієї святині, вже досить нам каже то, що там було аж чотири тисячі співаків. Їх завданням було, „щоб ставали що-ранку дякувати і славити Господа — а таксамо і що-вечора — при приношеннях Господеві жертов що суботи (яка тоді була неділею) — і на новому місяці і в празники (свята) по їх числу... неперервно (щоб стояли) перед лицем Господа". (Там-же стих 30—31).

Отже ж цей цитат Старого Завіта каже нам, чому так мусіло бути велике число „прославляючих Господа (піснею)" — тому, бо там безперервно мала йти до Господа хвала, честь і подяка, то ж співаки все мусіли змінятися. Ці співаки вже не були такі, як ті, що співали у пустині без попереднього приготовання і проби. Теперішні співаки мали своїх дириґентів, які звалися Асаф, Еман і Ідитун, і під їхнім проводом училися „сповіщати хвалу Божу і звеличувати силу Його". Вони то й були „вивченими співаками перед Господом й тямущими у цьому (званню)". — (Гляди І-ша кн. Парал. стихя 1—8).

Тут нам ще й слід глянути на їх виступ у святині і послухати їхньої „прослави і звеличення Господнього". Про це так нам оповідає ІІ-га книга Паралипоменом (слово грецького, яке значить річ опущена, несказана це): „Левітиспівці — всі вони, це б то Асаф, Еман, Ідитун і сини їх, та брати їх убрані у висон, з кимвалами й псалтирями й цитрами (прибори музичні) стояли від східного боку жертівника, — а з ними сто двадцять священиків трубівших у труби. І коли всі як оден трубіли і співали, видаючи неначе оден голос на хвалу і славу Господа, та як загремів гук труб і кимвалів і музичних приборів на хвалу Господеві, бо він благий і віковічна милість Його — тоді увесь дом, дом Господній сповнився облаком і не могли стояти священики на службі задля хмари, бо слава Господня сповнила Дом Божий" (ІІ Пар. 5: 12—14).

Насувається нам ще питання: Чи тільки у давнину співали тоді, як маємо записано — а більше вже ніхто ніколи нічо не співав? Відповідь на це така: Так як тепер співають нераз поменші гуртки людей, або й поодинокі люде, та ніхто того не записує і не записував, то таксамо було і давніше — навіть кілька тисяч років назад. От хотьби і в пустині по тім великім загальнім співі могли нераз співати колинебудь і поменші гурти, гуртки і поодинокі люде, хоть нема того записано.

Тоді ще було з письмом таке, що читати і писати умів хтось оден, другий, а всі проче були цілком неписьменні. І хто ж мав що записувати? От і „сини Ізраїля" у пустині — знаємо що письменним був Мойсей — а більше хто? Вони ж всі були раби-невільники, а таких ніхто нічого не вчить. Та не треба за такою наукою йти аж кільки тисячок літ назад, бо наші діди в Галичині й по всій Укбаїні мало не всі такі були освічені

(Докінчення буде)

Православний з Бразилії.

—(†)—

ТРЕБА ОПАМЯТУВАТИ ЛЮДЕЙ.

Недавня стаття в „Вістнику" про ге, як то деякі люде раді називати дітей чужими іменами, повинна була поважно заінтересувати читачів.

Дійсно деяких людей — сказавши народним висловом — дурійка чіпляється. Своє легковажать і пруться стрімголов в чуже. Точно так, як коли б хто своєї власної хати відрікався і пхав себе до чужих хатів.

Звичайно скорше дитину записують („реґіструють") в державнім уряді, ніж хрестять. Отже приносять пізніше дитину хрестити і тут вже виходить на верх весь той нерозум. „Яке імя хочете дати дитині?" — питає священик, а ті: „Ми записали **ВЖЕ**(!) Інгерсол Ґордон".

Подумайте! — Українську дитину записали Інгерсол Ґордон! Чи не дурійка?!

Імена Інгерсол і Ґордон дуже добрі і гарні для людей тої культури, що такі імена віддавца має, але коли українець таке імя дає своїй дитині, то видно, що такий українець не знає, що робить.

Щож священик має на таке сказати? Звичайно він чується ні в цих, ні в тих. Часом тяжко йому зараз знайти належну відповідь на таке диво. Отже прийшли люде, щоби поставити священика в трудне положення.

— Пощо ж ви такі чужі імена даєте своїй дитині? — запитує він.

— Та ми так вже записали — кажуть.

І коли вони **"так вже записали,"** то їм здається, **що все вже скінчене і священик тим записом примушений на все згодитися, чого вони захочуть.**

Та чи так воно?

Ні! Запис дитини в державнім уряді одно, в імя при хрещенню друге. Уряд не дбає, як дитину при хрещенню назвуть — **він навіть не клопочеться, чи дитину взагалі охрестять.**

Люде занадто короткозорі і не уявляють собі, який хаос вийшов би, коли б Церква годилася на кожну нерозумну людську забаганку.

Люде є ріжні — ріжних поглядів і настроїв, ріжного виховання, з під ріжних вплпивів. Це ті „добрі люде". А побіч них є хитруни, є авантурники, очайдухи, або замасковані аґенти чужої і ворожої сили.

Отже уявімо собі, що сподобався комусь Чаплін, і він в уряді записав хлопця „Чапліном". Іншому сподобається слово "Султан", або "Мікадо", або „Кай Шек" — і в уряді так запишуть. Ще іншому припаде до душі Джигс,або О'Гара, або Микімавс — і в уряді це також запишуть.

Але тут не кінець. Обожатель большевиків запише дитину Сталіном, чи Леніном, чи Молотовом, чи Троцьким — і в уряді не будуть з такими іменами сперечатися. Хочеш — маєш!

А знайдеться такий, що запише дитину Гаманом, Шварцбартом, або Торесом, або Літвіновом. А ще інший Міцкевичом, Дзержинським, Янушом Кошутом, Єрмаком, Валуєвом. На подібний лад записують і дівчат.

Отже чи священик зобовязаний хрестити Літвінова, Сталіна, Микімавса, Єрмака, Шварцбарта?

Скажете: „Аж на таке люде не підуть... Де ж би аж так далеко"...

А я скажу, що підуть! Бо візьміть на увагу, що вже деякі йдуть. А також і те, що дурнота більше має стежок, ніж розум, це одно, а друге — коли чоловік обожає Джигса, чи Сталіна, чи Леніна, чи Чапліна, то чому не мав би він назвати свого сина іменем свого героя? В додатку знайдесь такий, що навмисне — щоби зробити наперекір українській справі й Українській Церкві — дасть дитині імя найбільшого ворога українців, або найбільшового ворога Церкви і Релігії. Дасть імя Діявола (по англ. „Девил"), або Атеїста. І в уряді так запишуть.

Церква в своїх справах є автономною інституцією. Вона має свої закони, свої межі, свою систему, свої правила — і вона не може їх легковажити, щоби догоджати кождому, хто під руки навинеться. (Тай взагалі ніяка на світі інституція до таких не достроюється).

Церква, це інституція провіднича. Розуміесь, вона нікого не змушує, щоби за нею йшов, однакож вона не може числитися з тими, що за нею не йдуть і її закони леговажать. А тепер ще питання: Що має священик робити, коли скажуть: „Ми записали Чапліном... Ми записали Лямою (реліґ. провідник в Тибеті)... Ми записали Ґаманом...

Я розумію, що священик не зобовязаний достроюватись до того, як нерозумні люде, або замасковані вороги свою дитину записали Він коли має дитину хрестити, то тим, **що Церква має,** а не тим, що люде в державнім уряді позаписували не радячись Церкви, чи священика. Коли людям не всмак, то вон самі собі винні.

Ще одно: Тому, що в багатьох людей апетит на витріщки зростає, священики повинні в церкві цілу ту справу поважно і розумно обговорити, широко пояснити, щоби люде застановлялися, що роблять. Поговорити можна ще раз і ще раз, так при всяких нагодах цю справу пояснити. Це великої ваги справа!

Це великої ваги справа не для священика, але для цілого загалу, який творить собою Церкву і хоче мати Церкву. Коли б Церква почала вдоволяти нерозумні людські забаганки, то вона перестане бути авторітетом — перестане бути Церквою, отже стане непотрібною. А там цілком знищиться.

П. В.

ЗЕМЛЕ, МАТИ!

Земле, моя всеплодючая мати!
Сили, що в твоїй живе глибині,
Краплю, щоб в житті сильніше стати,
Дай і мені!

Дай теплоти, що розширює груди,
Чистить чуття і відновлює кров,
Що до людей безграничную будить
Чисту любов!

Дай і огню, щоб ним слово палити;
Душі страсать громовую дай власть,
Правді служить, неправду палити
Вічну дай страсть!

Силу рукам дай залізо ламати,
Ясність думкам, в серце кривді
(влучать,
Дай працювать, працювать,
(працювати,
В праці сконати!

Іван Франко.

ПАТАРСЬКИЙ, АБИДОСЬКИЙ ТА ЕВКАРПСЬКИЙ.

III.

Самохвальба жуківців, що вони будують свою Церкву на твердих і непорушних канонічних основах; що світ на ті непохитні основи дуже дивиться; що їх Церква „сукцесійна", а не як Автокефальна — така балачка жуківців це щось більше, ніж діточість.

Берімо справу на здоровий розум...

Не тільки жуківці, але ще давніше, творці Автокефальної Церкви в Києві (тоді ще жуківців на світі не було!) **також будували свою Автокефальну Церкву на строго канонічних основах.** Засновували її більше дбаючи про канонічність, **ніж в своїм життю жуківці дбали.**

Вернімось в часи по 1917 році. Царська Росія розсипається й українці беруть свою Церкву в руки, що була доси в московській неволи. Отже роблять святу роботу!

Разом з тим вдаються до своїх епископів, щоби ті ставали разом з цілим Українським Православним народом до тої святої визвольної роботи. Однакож показалося, що ті епископи не були дійсними пастирями свого стада, але тими, що перелазять через пліт. Вони пішли проти своїх вірних і зачали їх проклинати.

А треба жуківцям пригадати, **що згаданих епископів, які українців за святе діло проклинали, греки вважали дуже добрими — сукцесійними і канонічними.** Значиться — і жуківці мусять їх нині такими вважати.

Лишившись без епископів українці висилають двох кандидатів до Грузії, щоби тамошні епископи поставили їх епископами, **згідно з вимогами церковних канонів.** Однакож епископи московські, з України і Московщини, постаралися, що уряд висланих кандидатів до Грузії не пустив.

І тут якраз місце запитати жуківців:

— Що ви в такім положенню робили би? Чи вертались би до тих епископів, які бажали, щоби Український Нарід й Українська Церква була дальше в московськім ярмі? Чи вертались би до тих "канонічних" і "сукцесійних", що самі на церковні канони, тай взагалі на людську, ані на Божу справедливість не оглядалися?

Дбаючи дальше **про збереження канонічних вимог,** українці не пішли самопас, але почали оглядатися за іншими способами з **Практики Православної Церкви.** І знайшли! Знайшли, що в Александрійськім Патріярхаті був до 325 р. відмінний спосіб поставлювання епископів , знайшли вони також, що Православна Церква той Александрійський спосіб уважала за цілком добрий (на те мали вони вислови найперше таки російських, **отже канонічних богословів!**) — і так **для необхідної конечности** вжили вони того давного способу **оден раз,** з тим застереженням, що дальше будуть придержуватися загального способу, який Православна Церква тепер має.

Чи може бути щось більше гідне, більше канонічне, отже добре, чесне, похвальне?! Більше гідне пошани добрих людей на світі. Аджеж робота основників Української Автокефальної Православної Церкви була святою роботою! Хто ж міг би її осуджувати — крім одних жуківців?!

Та коли жуківці кидають на автокефальних каменем, що ті не поступили, як треба, то людська і Божа справедливість вимагає, щоби жуківці поставили справу ясно — **щоби поставили себе в положення українців по 1917-ім році і подрібно** оповіли, що і як жуківці тоді робили би.

— Чи були би висвободжували Українську Церкву з московського ярма, чи ні? Коли б же висвободжували і московські епископи почали їх проклинати та в визвольній українській роботі шкодити — що тод жуківці робили би? Чи вважали б їх і дальше „канонічними" і „сукцесійними", отже признавали б їм право до верховодства над собою, і пішли би з поклонами їх перепрошувати? Або коли б ворожа сила позагороджувала всі дороги до дальшого православного світа, щоби українці не дістали звідтам помочи — що тоді жуківці робили би? Як поступили би вони тоді, щоби було і розумно, і справедливо, і по канонічному?

Доки жуківці не дадуть на такі питання належної відповіди; доки не поставлять себе в положення тодішного українського життя і не покажуть, куди те життя повинно було йти — **доти не мають вони права кидати каменем на Автокефальну Українську Церкву і її служителів!** Кидати каменем не давши пояснення, що і як треба було робити **— це простий розбій на гладкій дорозі! Явна безбожна робота!**

Кождий справедливий суддя ставить себе в положення судженого і може сказати: „Вдаривши когось автомобілем, я взяв би його і завіз би до шпиталю, та повідомив би поліцію, як все те сталося, а що ти вдаривши тікав, отже ти винен"... Таке правило треба прикласти і до жуківців, коли оббираються за суддів.

Але тут не кінець справи. Коли жуківці знають, **як тоді треба було робити, то повинні це тепер сказати з уваги на будучність.** От скінчиться війна, а там знов треба буде вирішувати церковну справу. Знайдуться знов ті, що схочуть над Українською Церквою панувати і знайдуться ті, що будуть її проклинати... Отже коли жуківці виложать нині свій здоровий і великий розум відносно минулого, то він може придатися і в недалекій будуччині Тоді в кождім новім питанню будуть мати европейські українці до кого за порадою звернутися. Виходить трудність, от вони до жуківців: „Порадьте, будь ласка, що нам дальше робити, щоби було і по канонічному і по сукцесійному і по святоволодимирськи"...

Велику прислугу зможуть тоді жуківці зробити своїм розумом українській справі.

Що українці по 1917 році мали робити, а чого ні, це велика тема, і як видно — жуківцям цілком незрозуміла. Отже і з уваги на самих себе повинні жуківці почати її розсліджувати та розбирати, а тоді бодай вже для себе самих трохи розуму наберуться. Перестануть бути мудрагелями.

—(†)—

ГАВАЙСЬКІ ОСТРОВИ.

Гавайські острови лежать між Америкою, а Азією на Тихім океані. Вони складаються з 20-ох островів, що мають поверхні 6,407 квадратових миль, або 80 милевий чотирокутник. Населення мають около 368,338. Земля там дуже врожайна, клімат дуже гарний. Ці острови знайшов 1778 р. капітан Кук і тоді заселяла їх Полінезійська раса, над якою панували 4 королі. В 1790 році король Камегамега зібрав всі острови під свою власть. Стейти забрали ці острови 1898 року.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НАШ ЦЕРКОВНИЙ НОВИЙ РІК.

Для українців Церковний Календар не є календарем лише для звичайної вигоди, як бувають державні календарі. Що для вигоди, те є лише інструментом праці і його можна зміняти, можна заміновати за інший інструмент, можна без жалю викинути, коли стає непотрібним

Для українців Церковний Календар є справою не вигоди, але принципу. Це українська історична вартість — свідок майже 1000-літного українського життя. Розсипалась українська княжа держава і над українським народом панували чужі люди, з своєю політикою, з іншою культурою, в іншою церквою; ті чужі порозривали українські землі і поділили кордонами; навіть частину української Православної Церкви забрали чужі в свої руки; багато українців порозходилося по світі, однакож Церковний Календар зостався, як одностайна, ніколи не перервана нитка, що тягнеться через українське життя протягом майже тисячі літ і вяже українців в одну цілість.

Коли б Український Церковний Календар був лише інструментом вигоди, а позатим не мав для українського народу значіння, то хіба вороги старались би його нищити, а українці хіба би його обороняли? Хіба ворог коли силувався завзято нищити давні „босі" (нековані) українські вози і на їх місце накидати новійші „ковані"? Хіба ворог коли старався нищити коршми і на їх місце заводити українські школи?

Але кілько протягом соток літ було ворожих походів, щоби знищити Український Церковний Календар! А з боку українського кілько було зусиль, щоби ворог не досягнув бажаної цілі! Славою гідних патріотів вкривались наші предки, обороняючи свій Церковний Календар, а з ним разом свої права на своє українське життя, а там зоставити величні приміри до наслідування.

Великою українською справою вважали Український Церковний Календар і пізніші та недавні визначні українські патріоти. Приміром такий великий патріот, як Качала, говорить, що календарне питання, то питання нашої народно-церковної і культурної самостійности, отже питання нашого існовання.

Це повинні ми собі пригадати, коли кінчиться Старий Рік і починається Рік Новий. Бо оскільки більше ми будемо засновувати наше життя на моральних основах, на основах принципу, остілько наше життя буде здоровше і сильніше. Тямлячи це ми будемо розуміти, що свій власний незмінний ґрунт дає більше певности і сили для життя, ніж вічне безідейне достроювання себе до кождого подуву вітру, коби лише здобути полекшу, чи вигоду.

Що наш Церковний Календар не вживаєсь в справах кожної будної днини, це не обнижує його значіння. Адже ми неділі не маємо кожного дня, ані Різдва, ані Великодня, та хіба значіння тих свят днів стає через те для нас меншим? Всякій справі є своє місце і свій час в людськім життю і досить їй того часу і того місця. А в життю моральнім те є завсігди великою справою, що має тверду основу в нашій свідомости, в нашім здоровім розсудку і в нашій душі.

З таким розумінням зустрічаймо Новий Рік, а він певно буде таким, як ми бажаємо. Бо таке розуміння поведе за собою і нашу цілорічну працю, тай Господь гідним людям простягне свою помічну руку.

ЗІ СВЯТОЇ ЄВАНГЕЛІЇ.

(Мат. III: 1—17).

Проповідь Івана Хрестителя.

1. Тими ж днями приходить Іван Хреститель і проповідує в пустині юдейській

2. та й каже: „Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!"

3. Це ж бо той, що про нього сказав був Ісая пророк, промовляючи: „Голос того, що кличе в пустині: Готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!"

4. А Іван той мав одежу собі із верблюжого волосу й пояс ремінний на стегнах своїх; а пожива для нього була сарана та мед польовий.

5. Тоді то до нього приходив був Єрусалим, і вся Юдея, і вся Йорданська околиця.

6. І в ріці Йордані хрестились від нього вони й визнавали гріхи свої.

7. Як побачив же він багатьох фарисеїв та садукеїв, що приходять на хрещення, то промовив до них: „Роде зміїний, — хто вас навчив утікати від гніву будучого?

8. Отож, — учиніть гідний плід покаяння!

9. І не думайте ви казати собі: „Ми маємо батька Авраама". Кажу бо я вам, що Бог може підняти дітей Авраамові з цього каміння.

10. Бо вже до коріння дерев і сокира приложена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та до огню буде вкинене.

11. Я хрещу вас водою на покаяння, але Той, що йде по мені, сильніший від мене: я негідний обувя понести Йому. Він хрестити ме вас Святим Духом і вогнем.

12. У руці Своїй має Він віячку, й прочистить Свій тік: пшеницю Свою Він збере до засіків, а полову попалить в огні невгасимім".

Хрещення Ісуса.

13. Тоді прибуває Ісус із Галилеї понад Йордан до Івана, щоб хреститись від нього.

14. Але перешкаджав він Йому й говорив: „Я повинен хреститись від Тебе, а чи Тобі йти до мене?"

15. А Ісус відповів і сказав Йому: „Допусти це тепер, бо годиться нам виповнити так усю правду". Тоді допустив він Його.

16. А охрестившись Ісус, зараз вийшов з води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускавсь, як голубка, і сходив на Нього.

17. І ось голос почувся із неба: „Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав!"

ЙОРДАНСЬКІ СВЯТА.

(6-го січня церковного).

В Передодень (Навечеріє) Йордану Церква приготовляє вірних до великого Свята — до Богоявлення. Вона пригадує хрещення, котрим Іван Хреститель хрестив людей на знак покаяння.

В давних часах в цей день святилася вода для хрещення тих, що вже до хрещення готовилися, „Оглашених" — Зголошених.

Де це можливе, відправляються Царські Часи і Служба Божа св. Василія і святиться вода.

Коли б Йорданський Святий Вечір був в суботу, або неділю, то Царські часи правляться в пятницю, на Св. Вечір є Служба Божа св. Івана Золотоустого, потім Вечірня й освячення води. А в день Богоявлення правиться Службу Василія.

Свято Богоявлення, або Йордан пригадує нам велику подію. Коли Христос мав 30 літ, прийшов до Івана на Йордан хреститися. Євангелист Матей так оповідає:

„Тоді прийшов Ісус з Галилеї на Йордан до Івана хреститися від него. А Іван не допускав його кажучи: Ти повинен мене хрестити, а ти приходиш до мене. Ісус сказав відповідаючи: тепер зостав це, бо треба, щоби ми виповнили всяку правду. Тоді допустив його. Охрестившись Ісус вийшов з води й ось відчинились йому небеса, і побачив він Духа Божого, що спустився, як голуб і злинув на него. І почувся голос з неба: Це Син мій любий, що я вподобав його."

Хто приходив до Івана хреститися, той каявся гріхів і зобовязувався провадити красше життя. Хрещення, це був знак великої постанови тих, що до красшого життя зобовязувалися.

Коли ж Христос хрестився, так на те, щоби показати, що завсігди красше життя мусить попереджати велика постанова, виконана при врочистім обряді.

На документах підписують імена і кладуть печатки, це дає їм законну силу. Таке і в нашім життю. Обряд хрещення, це важний документ, на якім ми ставимо своє імя заявляючи, що будемо провадити своє життя гідно, як того Закон Божий вимагає.

Христос своїм хрещенням давав нам науку: Коли я, будучи безгрішним, того великого і святого обряду не легковажу, то оскілько більше повинні ви його святим і зобовязуючим для вас уважати!

Як при хрещенню священик помазує Миром охрещеного, то каже: "Печать дару Святого Духа" — отже це та Печать, що кладеться на душу охрещеного і яка свідчить, що охрещений належить до Божого Вибраного Народу — як вірні звуться в Святім Письмі.

Другою великою подією при хрещенню Ісуса було, що Бог обявив себе в трох особах. Христос був одною з тих осіб, Дух Святий, що зявився, другою, і Отець, якого голос чули, третою.

І та подія стала угольним каменем в будові Християнства. Доходить дві тисячі літ від часів Христа, а християнський світ признає Бога в трох особах, будуючи на тій науці широку християнську культуру.

Це не тілько наука Церкви — це чинности життя. Хрестимо в імя трох Божих Осіб — Отця, Сина і Святого Духа — в імя Святої Тройці. Складаємо три пальці і хрестимося три рази. Трибанні

церкви нагадують Святую Тройцю. Маємо окремі молитви, пісні і Богослуження для кожної Божої Особи, окрему про них науку. Отже подія, що сталася над Йорданом, розлила животворну йорданську воду на життя мільйонів, що жили доси і тепер живуть.

Позатим Йорданський Святий Вечір, це ще окреме родинне релігійне свято — з нашими звичаями, в нашим українським змістом, переданим нам нашими гідними і славними предками.

Сюди належить також окроплювання домів Свяченою Водою. Коли принесуть Свячену Воду до дому, то кроплять хату і всі другі будинки, роблячи при тім хрестики на одвірках, чи дверях крейдою, або чим другим. Це і наш звичай і релігійний обряд. Хто його виконує, той виконує обовязок священика, просячи благословення йорданського для свого дому, для своеі родини, для цілого свого життя.

Коли так будемо Йорданські Свята розуміти, то і гідно будемо їх святкувати.

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ НА УКРАЇНСЬКІ СВЯТА.

В винніпеґськім "Фрі Прес" з 3-го січня 1942 р. є новинка, що 12 українських вояків з Осборн бараків дістала відпустку на 5 днів, щоби могли **"святкувати Українське Свято Різдва згідно зі звичаєм Греко-Православної Церкви".** Таксамо одній особі з Канадійського Жіночого Військового Корпусу дали відпустку **на Українське Різдво.**

Ця новинка пригадує нам всім арґументи за зміною Церковного Календаря, де говорилося, що ми позаду всіх, що ми некультурні, всі з нас сміються, з нами не числяться...

В згаданій новинці цілком поважно говориться, що вояки дістали відпустку, **щоби могли вдоволити вимоги Греко-Православної Церкви.** Значиться — вояки мають обовязки для держави, але рівночасно вони мають обовязки і для своєї Церкви. І держава це розуміє тай поважно трактує цю справу.

Лише в державі, де всі люди є невільниками, люде мають обовязки, а не мають ніяких прав. А в ладі демократичнім горожанин має обовязки, але має і права. Він дає державі, але держава мусить також йому давати. Він шанує загальні державні справи, а держава мусить шанувати його особу, його особисте життя, його родинні справи, його культуру, його Церкву. Він має обовязок обороняти цілість й істновання держави перед посторонними ворогами, але він має право домагатися, щоби держава давала охорону його особистому життю — свобідно жити, свобідно працювати, свобідно молитися, свобідно святкувати...

Інший подібний примір маємо зі школами. Коли приходять великі жидівські свята, ніхто з жидівських студентів не йде до школи і шкільний уряд з тим вповні годиться. (Жиди в цій справі найвидніші, як найбільше свідомі себе). Подібно і з українськими, чи якими ще студентами.

З того правило: Знай свої права, шануй свою гідність, a всі довгі будуть тебе шанувати і з тобою поважно числитися!

ПРО КАЛЄНДАРНІ ПРОБИ.

Коли провідники для греко-католиків захвалювали зміну церковного календаря, то казали, що це на пробу. Коли люди побачать, що така зміна добра — нехай новий календар дальше мають, а коли побачать, що не добрий — до свого старого календаря можуть вернутися. Щось на той лад, як бере хтось на пробу машинку до шиття — шив тиждень, а не сподобалася, так віддає.

Тілько ті, що захвалювали, не казали, як та проба має відбуватися. Чи язиком... От кушаєш кутю, чи солодша з новим календарем, чи може гірка. Вкусив чоловік святовечірного пирога, вкусила жінка, тай до чоловіка: „А як, чоловіче, тобі виглядає на смак... З старим, чи новим календаром пиріг смачніший? А чоловік: Е, відразу чути, що з новим календаром смачніший, аж хочеться його їсти". Або: „Е, жінко, таки на старий календар красше пиріг смакує. Тепер чимсь таким немилим заносить... Тай наче б в воді вимок, смаку нема"...

А могла би та проба відбуватися розумом та совістю. От посідали до Святої Вечері, а жінка:

— Щож ти чоловіче тепер думаєш?

А чоловік:

— Таки, жінко, красше тепер! Уяви собі, що ми вечеряємо разом з мадярами, з поляками, з італійцями, з французами, отже з найбільше культурними народами світа і з найкрасшими нашими приятелями. Ми вже не ті, що були! Е! Що не кажи, а я наче б нової сили набрався. І таки набрався. Тай на душі легче стало. І таки слава нам, що ми перші проломали загороду, яка нас не припускала до культурних людей. Аж тепер наша справа піде вперед!

А жінка:

— Ей, чоловіче, чоловіче!... Таки щось воно не теє. Що нам ті мадяри — хіба вони культурні люде? От що вони з Карпатською Україною зробили — знищили, одних українців постріляли, других поневолили... Хіба мені честь та радість з ними разом святкувати. Коли б так я ті календарі пересувала, то я так пересунула би, щоби ми ані одного свята з нашими ворогами не святкували. Вони не варта того, щоби я побіч них святкувала....

Слухає чоловік та:

— Жінко, жінко, вгамуйся! Адже ти хіба не чула, що наш церковний календар некультурний і всі з него сміються? Подумай!...

А жінка на те!

— Не те чоловіче і таки не те! Що мені до того мадяра, що він з мене сміється! Нехай сміється! Він там з наших не то, що сміявся, але мучив, катував і вбивав. То хіба мені в него ласки і пошани запобігати? Не дочекає він того!

Чоловік:

— Але ж ми зєдналися з культурним світом...

Жінка, перериваючи:

— З ким ми зєдналися? Де? Ти сидиш собі тут і ніхто тебе не знає, ні тобою не клопочеться. Перше ніхто не журився, що ти в інший час святкував, а тепер ніхто не тішиться, що ти в один час з ним святкуєш. А я скажу тобі, чоловіче, одно!...

— А що?

— А то, що ми з своїм власним народом розійшлися. З сусідами, з свояками, зі знакомими, тай з усіми тими, що там в Европі. І з батьками нашими і ділами і прадідами. І з цілою нашою історією. Ми пішли слідами тих наших багатих родин, що хотіли до культурних себе притулити, отже стали зрадниками свого народу і перейшли в табор наших ворогів. Подумай! Ти береш в ложку Святу Кутю — а чи тепер беруть її всі другі українці? Адже наш рідний син, Степан, не бере її, бо він по старому святкує. А ті мадяри там... хіба ж вони мають кутю? Ні! Отже ти не можеш сказати, що ти з ними до кути сідаєш. Отже ти до них таки вповні не достроївся. А коли вже до чужих достроюватися, то змінити все, викинути свій календар, викинути кутю, викинути дідуха, викинути наші коляди і взяти все те, що "культурний світ" має...

— Що ти жінко, схаменись — перериває чоловік — та де ж би я... Хіба в мене совісти нема? Що ж я буду мати, коли все своє повикидаю?

— Будеш мати те, що культурні мають: їх календар, їх справи, їх звичаї... Так, що коли б твій батько зайшов до тебе, то не пізнає, що то його рідний син... От як! І тому в мене нині свят нема! Ти їж кутю, коли хочеш, а я буду їсти, як прийдуть наші свята! Ти їдж з культурними, а я буду зі своїми!...

Приходять Українські Свята, а жінка знов до чоловіка:

— Чи не важко тобі на душі, чоловіче, що син наш нині святкує, сусіди святкують, всі другі околиці святкують, тай цілий наш нарід святкує, а ти дрова ріжеш? Хіба ж ти по культурному робиш? Так робив Петро Солод, коли став суботником: люде неділю святкують, а він гній на поле возить. І що ти сам тоді про нього говорив? Нагадай! А тепер ти рбиш таксамо. Та твоя воля — роби, як хочеш. А що до мене, то я, святкую з Степаном і прийду до дому аж по святах. Бо я хочу з своїми святкувати...

Так могли би ті святочні проби відбуватися і мабуть так відбуваються. Бо і як інакше? Все ж мусіли люде вдаватися до розуму і до совісти за порадою... А коли ні, то розум і совість стукали до їх душі і питали: „А смачно тобі з чужими святкувати? Смачніще, ніж зі своїми? Дуже світ тебе тепер поважає? Можеш тепер сміло своїм в очи глянути?"

Ті, що захвалювали греко-католикам зміну календаря, повинні були пояснити, як ті календарні проби переводити. Та коли не пояснювали, то нехай хоч оце буде маленький примір того, як треба такі проби переводити і як, мабуть, дехто переводив.

Тепер лишаєсь одно: хтобудь з тих, що календар змінили, повинен сказати, як він календарну пробу переводив і як йому вдалося.

Оборонець Свого.

ЛІЧЕННЯ ДІТОЧОГО ПАРАЛІЖУ.

На діточий параліж покищо нема певного способу лічення, хоч всюди роблять проби і досліди над слабістю.

В Австралії почала давнійше доглядачка слабих (норса), Елисавета Кенні, вживати свого способу і нині лікарський світ признає, що її спосіб кращий, ніж всі другі.

Лікарі вживали звичайно такого способу: Коли параліж захопив котрісь члени тіла, то зараз їх обцементовували. А спосіб, якого вживає Кенні, такий:

Коли слабість захопить котрийсь член, руку, чи ногу, то треба зараз давати горячі обклади, натирати, рухати тим членом і заставляти слабого, щоби сам силувався такою рукою, чи ногою рухати. Це важне головно в початках слабости.

ЛАКОМСТВО В ОБРАЗНАХ.

Аж дивно, що лакомі люде такі короткозорі. Їхній апетит так їх засліплює, що не бачать, як люде на них дивляться і кажуть: Сякий такий!...

Недавно доводилось мені дещо чути про таких людей, отже розкажу...

Оден примір... Їде автомобілем лікар і застрягає в болоті. Покликав фармера з кіньми. Коли ж доктор запитав, кілько за прислугу дати, фармер зажадав 15 доларів. І лікар заплатив.

По кількох літах фармер був в місті і зайшов до згаданого лікаря. Він лікаря не пізнав, але лікар пізнав фармера.

По оглядинах питає фармер, кілько має заплатити.

— Двадцять доларів — каже лікар.

Здивувався фармер, а тоді лікар:

— Тобі дивно, що я хочу від тебе 20 доларів, але мені було дивно, коли ти взяв від мене 15 доларів.

Не лишалось фармерови нічого більше, як дати 20 доларів. Тоді лікар зорбив рахунок:

— Мені, як докторови, належиться від тебе тілько; тобі за те, що мені тоді поміг, найбільше тілько, а решта я тобі віддаю. Ми собі тепер нічого не винні...

Другий примір... Жили два сусіди фармері. І приходить раз один до другого та:

— Я прийшов з вами порахуватись. Я привіз вам з міста це та те чотири рази, отже 5 доларів... Пізніше поміг вам в такій то роботі... А там ще ... — отже разом ви мені винні 15 доларів...

Пригадав собі другий фармер, що він багато більше помагав першому і все брав на сусідську міру — помагав безплатно. Та коли перший числить своє, то — думає він — я почислю своє. І починає:

— Я помагав вам три дні направляти машину (молотілку)... Помагав вам при іншій роботі — знов тілько... Орав вам і зорав тілько, за таке всюди платять по тілько...

І так нарахував 20 доларів. А там каже: „Крім того ви тоді то взяли в мене бараболь, то я вже вам не рахую... А тоді ще було таке, то вже нехай там...

Пошкробався перший фармер в голову, та:

— Е, то вже нехай так буде, що ми собі нічого не винні...

Третий Примір.., Поїхав оден фармер до другого поросята купувати. Поросята були невеликі, але їх властитель зажадав за них півтора рази більше, ніж повинен би. Чого перший не говорив, не помагало, отже заплатив 8 доларів, думаючи: „Може і я тобі такою міркою відміряю".

Пройшло трохи часу і другий питає принагідно першого:

— Чи нема в тебе такого-то колеса?...

— Є — каже той — приїдь...

Приїхав, оглянув.

— Кілько тобі за нього дати?

— Півтретя долара — каже той.

І що не торгувався, не помогло. Без колеса до дому поїхав. За час знов приїзджає і вже заплатив півтретя долара.

Оповідаючи мені про таку подію перший пояснював:

— Мені те колесо було цілком непотрібне, лежало в траві та ржавіло. І коли б він (другий фармер) був людяним чоловіком, то я дав би був йому те колесо за долара, за менше, або й дармо. Але як він мені, так я йому.., Я поступив з ним справедливо...

Три образки з фармерського життя. Але наділі з людського життя. Бо такі образки бувають в усіх станах і клясах. Бувають вони і між інтелігентами, між фаховцями, між вченійшою клясою. Всюди е люде засліплені лакомством до тої міри, що байдуже їм, що про них хто думає, що каже, і які будуть дальші наслідки. Поки їм вдається, вони стоять на тім, що: „Коли я від тебе щось видер, то можеш мені плювати в лице, можеш до неба о пімсту кликати—мені байдуже".

Та приходить хвиля, коли другі починають ставити таким свої рахунки. Доперва тоді лакомі бачать, що вони своїм лакомством нічого доброго собі не придбали. І мусять рахунки полагодити, і сорому набратися.

Син Божий в своїй науці багато разів говорив про лакомство і щедрість. Він казав:

„Якою мірою міряете, такою відміриться вам.

„Вкладаете другим великі тягарі, а самі й пальцем не хочете до них приластися.

„Не чиніть другим, чого не хочете собі від людей.

„Ще нині візьмуть твою душу, а що придбав — кому буде?

Цей послідний висказ повинні би лакомі передовсім памятати, бо їм справді здається, що вони будуть вічно жити, отже складають „на літа многі". Однако ж вони люде смертні, як усі — рано тішаться тим, що лакомством придбали, в полудне заслабли, вечером вже не жиють. Тілько лиха слава про них буде довго жити по їх смерти між людьми.

А. Б.

—(†)—

ЩАСЛИВИЙ ЧОЛОВІК.

(ОПОВІДАННЯ).

Хто щасливий на світі?

Кождому чогось не достае. Тому майна кілько хотів би. Тому почестей. Тому здоровля. Тому ще чого. Всі невдоволені. А кождий якраз невдоволений тим, чого не мае.

Був, кажуть, колись могучий цар. Здоровий був, сильний, та прийшлось і йому заслабнути. Так, як і звичайному чоловікови.

Посходились лікарі, лічать, але полекші нема. Чужоземних лікарів покликав, так і ті не помагають.

Але знайшовся старий, сивоволосий мудрець і той каже цареві:

— Царю! Коли б тебе вбрати в сорочку з щасливого чоловіка, ти став би відразу здоровим.

Призначив цар післанців і каже їм:

— Йдіть в ріжних напрямах, в ріжні околиці, до чужих країв; йдіть по горах і долинах; йдіть між вчених і між простих, між багатих й убогих — і всіх питайте, чи вони щасливі. Хто скаже, що щасливий, то купіть в нього сорочку і принесіть мені.

Пішли післанці в світ. І кого по дорозі стрінуть кождого питають, чи він щасливий. Але щасливих не знаходять.

— Я слабую — каже оден — то як щасливим бути?

— В мене жінка лиха — каже другий.

— Не повелося мені цего року в купецтві — каже купець — важко зводити кінці з кінцями.

— Хотів сина мати лікарем — каже міщанин — та ледво школу кінчив, як заслаб й умер. Коли б не те, був би я щасливий.

— Непослушних парафіян маю — каже священик — біда з ними. Раджу, як рідним дітям, а вони не слухають. Коли б знали, кілько в мене через їх журби та клопоту...

— Чоловік в мене добрий, та убогі ми. Коли б так багатіші, були б щасливі — каже молодиця.

І кождий так. Всім чогось недостае. Ніхто не скаже: „Я щасливий".

Аж йдуть післанці через поле і бачать: Череда овець пасеться, а побіч неї старий чоловік, мабуть пастух, сидить на камени і так на сопілці виграе, аж любо слухти. І кажуть:

— Ану підійдімо, може він щасливий.

І Підійшли.

— Скажи, дідусю, — кажуть, — чи це твоїх тілько овець?

— Ні, це вівці добрих людей, а я їх лише пасу, — відповідае пастух.

— А чи багато тобі за те платять, що ти пасеш?

— Платять так, що жити можна. От живу, бачите!

— Кілько ж вам літ, дідусю?

— О, вже я зів майже сімдесять пасок.

— А як здоровля ваше?

— Здоровля? Ну, дяка Богу, здоровля таке, як треба на мій вік. Деколи послабую трошки, бо і того треба, і за те дяка Богу, а там здоровий аж до другої слабости. І чого більше хотіти? Все так, як треба.

— То ви дідусю певно щасливі? — питають зі страхом післанці старого.

Старець побожно перехрестився, та:

— Щира подяка Мойому Творцеві, що нема в мене недостаку. Сонце гарно світить, вівці мене слухають, пчоли по цьвітках бренять... Гляньте! А отся сопілка завершуе все. Колись я співав, а тепер не те, так граю. Скажіть — чого ще більше мені треба? Щира подяка Богу — я щасливий! Чого нема, тим не журюсь, що е, тим тішуся...

— Так продайте нам свою сорочку — кажуть післанці — ми вам золотом заплатимо. Богачем станете... — І вже розвязують торбину з червінцями.

Глянув на них уважно старець та:

— Ех, не туди попали! Бачу, ви люди не прості, і вам не таких сорочок потрібно, як бувають у таких, як я. Вам треба панських сорочк. Це вам одно! А друге — признаюсь вам, що в мене під цей час нема сорочки. Була старенька, розлетілась. Отже я кинув, а купити другої не мав за що. Та колись куплю. Ви ж попитайте в місті, там для вас е до вибору... Які хочете...

Не сказали післанці більше нічого і відійшли. Та не ввійшли ще далеко, як вже долетів до них голос сопілки щасливого чоловіка

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

МІСІЙНИЙ ОКРУГ АРРАН, САСК.

Місійний округ Арран, Саск. покривае простору територію, включае вісімнадцять ріжних місцевостей, та начисляе тисячі вірних. Округ обслугуе о. М. Боднарчук, який мае свій осідок в Арран. До округа входять такі громади:

Арран, Саск. — Це одна з най старших громад цего округа, мае гарний церковний будинок, народний дім і парафіяльну хату, в якій мешкае парох.

Церковний будинок ще не викінчений з середини. Цеї осени роблено заходи, щоби його викінчити, але показалось, що матеріял подорожів, а до того було не можливо його одержати на час, отже відложено на пізніше. Громада довгу не мае, а противно, в церковній касі знаходиться поважна сума грошей.

Парохіяльний народний дім мае свій власний резервовий фонд і робляться заходи, щоби дім відновити з середини.

Параф'яльна хата е дуже відповідна на помешкання для священика. В хаті е всі потрібні меблі; цеї осени громада купила нову модерну кухню. Коло хати е простора площа та город.

Недільну школу провадить місцева учителька, панна Кирилюк.

Церковний хор остався від якогось часу без дирігента; в додатку до цього кількох співаків були покликані до військової служби, отже дяки, яких е аж чотири, намагають загальним співом.

За старанням пароха в 1941 р. справлено чорні ризи. На них жертвували майже всі парафії арранського округа, отже вони остають власність цілого округа

В 1941 р. громада відбула Шевченківське свято, празник, зїзд СУМК, пайовий баль і дві забави.

Кобзар. — Громада знаходиться яких 6 миль на полудне від Аррану. Ця місцевість вже через кілька років була побіджена неврожаем, але помимо того громада проявляе гарну активність. Вона мае свій церковний будинок і народний дім. Довгу не мае. Минулого року вложено нову підлогу в церкві та робляться старання викінчити церкву з середини.

Сопоф. — Ця кольонія знаходиться 16 миль на північ від Аррану та е заселена майже самими українцями. Осередок громади знаходиться при роздорожу, так що дорога розділюе церкву, парафіяльний дім, цвинтар і землю, яку подарував п. Момотюк на ціль Української Церкви. Положення цего осередку е гарне. Церква простора, — в 1941 р. вложено нову підлогу. Колиб ще помалювати церкву з середини, то можнаб сказати, що вона вже вповні викінчена. Громада довгу не мае.

Мейбридж. — Громада минулого року побудувала простору церкву. Площу набула давніше. Громада мае досить матеріялу на викінчення будинку з надвору включно з фарбою. Довгу не мае.

Дербен. — Ця громада зорганізувалася рік тому. Відправи відбуваються у випозиченій церкві, в місточку.

Норквей. — Громада мае свое приміщення в народнім домі, в місточку. Приміщення е відповідне. Минулого року справлено деякі річи, потрібні для богослужень. Народний дім довгу не мае.

Гаес. — Це одна з найстарших громад, яка мае гарну церковцю і поважний збір дорогих церковних річей, потрібних для богослужень.

Стінен (фарми). — Громада мае свою власну церковцю. В зимі богослуження відбуваються в місточку, бо міщанам задалеко до церкви на фармах.

Стордженс. — Члени цеї громади учащають здебільша на богослуження в Канорі та Стінен. Час від часу мають богослуження у своїм місточку.

Ендевор. — Новозорганізована громада. До цего часу відправи відбувались у винайманій церкві. Тепер громада набула площу в місточку та робить старання, щоби цеї зими придбати матеріялу на будову церкви. Ця кольонія заселена майже виключно українцями і е надія, що як побудується церква тут повстане чисельна громада. Громадяни думають також про свій власний народний дім.

Годсон Бей Джонкшен. — Громада мае свою власну церкву та парафіяльний дім. Церква з середини викінчена. Минулого року помальовано підлогу та збудовано новий фундамент. На послідних зборах ухвалено набути площу під цвинтар.

Народний дім е парафіяльною власністю. Підчас обіду подяки 5 жовтня 1941, громадяни зложили около $250.00 готівкою та около 3,000 фітів дошок на його розбудову та направу. Розбудова вже викінчена. Також набуто нову сценерію.

Прері Ривер. — Громада не е заможна, бо через послідних кілька років був неврожай. Люди живуть з того, що продають дрова на паливо і папір. Вже мають площу під цвинтар.

Ерауд. — Це нова кольонія, але старша від Прері Ривер. Громада мае свою площу під цвинтар і церкву. На поготові стоїть троха матеріялу на будову церкви. На громадських зборах 22-го грудня м. р. ухвалено приступати до будови. Громадяне роблять старання роздобути більше матеріялу цеї зими. П. Демків, старокраевий іспитований дяк буде провадити рідну та недільну школу.

Глен Елдер. — Громада знаходиться 12 миль на північ від Гаес. Мае свое приміщення при народнім домі. Вже мае площу під церкву. Учителі, братти Ковалишині й п. Корпан, провадять рідну школу та ведуть церковним співом,

Сван Плейн. — Парафія знаходиться 18 миль на північ від Норквей. Відправи відбуваються у старенькій церкві на фармах, але вже е площа і матеріял на будову нової церкви в місточку. Поза богослужения громада мае свое приміщення у народнім домі в місточку.

Учителі, панна Ціпивних й п. Грищів, беруть участь у церковнім співі та дають провід молоді при народнім домі. Також учать в рідній школі.

Ди Па. — Ця громада все складалась з переходових робітників. Тепер тут остало кількох свідомих членів, які мають народний дім, при якім міститься також церковна громадка.

Шерідон. — Це е майнерська околиця і знаходиться около 300 миль на північ від Аррану. Мае поважне число свідомих і охочих до праці членів. Відправи відбуваються у винайманій церкві, бо члени громади е переходові робітники, до того ж на будову церкви в цій місцевости требаб великої суми грошей.

Флин Флон. — Це майнерська громада. Богослужения відбуваються у випозиченій церкві. На послідній відправі 7-го грудня м. р., було найбільше учасників, як будь коли перед тим. Є тут певне число православних сербів, хорватів і словаків, а що вони не мають своеї церкви, то багато з них вчащають на наші богослужения.

Оце е короткий опис арранського місійного округа. Парох о. М. Боднарчук мусить поборювати великі трудноші, головно під оглядом комунікації, щоби всі ті громади як слід обслужити. Щоби відвідати північні громади округа, він мусить нераз провести в дорозі два а то й три тижні. Через це він не може присвятити відповідної уваги громадам, що знаходяться близше до його осідку. Та дотичні громади це розуміють і своїм вирозумілим ставленням помагають йому в його тяжкій праці.

Слід зазначити, що по всіх згаданих громадах завважується свідомість, жертвенність і почуття обовязку. На всіх богослуженнях майже половина присутних це молодь канадійського уродження.

Пожаданим е, щоби всі українські учителі а також студенти, що знаходяться в цім окрузі, взяли собі за обовязок провадити рідні та недільні школи. Вони цим сповнилиб святий обовязок так супроти своеї церкви, як і свого народу. Парох мігби подавати їм потрібні вказівки в цій справі, як рівнож робити перегляд їхньої праці при кожнім своїм завітанню до даної громади.

Поле до праці е широке, але робітника на правду е мало. Поза повищі місцевости, які входять у склад арранського округа, е ще й інші місцевости, які потребують духовної обслуги, а то: Поплар Блоф, Прісвил, Григорів, (місцевість 12 миль на північ від Сторджис), Крукед Ривер, Бовзмен та місцевости, в яких мешкають наші сексіони на дорозі від Ди Па до Чорчил, — але одному священикові обслужити всі ці місцевости е рішуче неможливо

Арранець.

ЦЕ ПРИМІРНИЙ ДАРУНОК

Збліжаються свята, всі народи стараються тоді обмінюватись побажаннями, а навіть і дарунками.

В рідному краю це відбувалося більше по традиційному, по святочному, по християнськи.

Тут таке обмінювання виглядае трохи відміннішим.

Пригадую собі, що коли зближалися свята, то той, що міг собі на таке позволити, старався купити якусь книжку, чи передплатити добрий часопис, як святочний дарунок своїм дітям чи кому другому.

Пишу це тому, що недавно мав я нагоду почути, як то один примірний батько написав до свойого священика листа і просив, щоби йому вислати чотири молитвенники „Добрий Пастир", як різдвяний дарунок для своїх дітей, двое з яких учащае на торонтонський університет, одна дочка учителюе, а наймолодший синок тут у північно східній Алберті, при родичах, ходить до вищої школи.

Крім цього дорогого дарунку, передплатив батько для донечки і „Український Голос", бо знае, що як для учительки, її треба багато читати і зо своеї преси, щоби бути доброю вчителькою та щирою українкою.

Правда, що багато ми не маемо таких родичів, щоби так поступали, однак знаходяться. І не лише їхні добрі діла говорять самі за себе, але і самі вони е горді з того, що дали своїм дітям добре виховання від дитинства, тай дальше не дурять їх чеколядкою чи подібним „святочним" дарунком, але дають їм найдорожчий дарунок, що вічно буде з ними.

Памятаймо, що діти виховані релігійно, ніколи не відблукаються від святої справи, а за такі дарунки вічно будуть вдячні своїм родичам.

Г. О.

РІЧНІ ЗБОРИ ГРОМАДИ.

(Давфин, Ман.)

Річні збори української греко-православної громади св. Юрія в Давфині, Ман. відбулися в неділю, 21 грудня, 1941, в Українськім Народнім Домі.

Збори отворив голова громади, п. Петро Ковтун, а по відспіванню Царю Небесний члени уступаючого уряду здали свої звіти. Потім приступлено до вибору нового уряду на 1942 р., до якого увійшли слідуючі: Василь Гродзік — голова; Ів. Дух — заступник голови; Михайло Подворний — секретар; Юліян Білоус — касієр. П. Ковтун, А. Іваченський та Іван Юрків — контрольори; І. Дух і А. Голик — старші брати; пані Д. Шемелюк, пані С. Самець і пані М. Шмилська — старші сестриці.

Беручи під увагу факт, що тепер ціни пішли вгору, збори піднесли членську вкладку з чотирох доларів на пять, як рівнож з тої самої причини піднесли також платню священикові з пятнадцять доларів на вісімнадцять від богослуження.

Громада числить сорок родин.

На закінчення зборів відспівано „Достойно е".

Іван Юрків предсідник зборів.

ТАКОЖ ТОРГОВЛЯ.

Стейтська поліція арештувала недавно 30 осіб, що крали матеріял з Фордових фабрик і перепродували. Вони призналися, що їх оборот в році бувае три мільйони доларів. Вони крали готові вироби, як пр. шруби, нюти, тай що попало. Оден з арештованих Самуїл Варшавський.

БУДЕ ЖИТИ 10 БІЛЬЙОНІВ ЛІТ.

Вчені застановлялися вже нераз і ще застановляються над такими питаннями, як — коли світ повстав, коли звилося сонце, земля, звізди, та що дальше з всіми тими творінями буде.

Досн були ріжні обрахунки і здогади. Одні вчені обрахують так, а другі перераховують і дають інший висновок.

Др. Ґамов, з Джордж Вашінґтон університету заявив недавно, що по його обчисленням сонце істнує вже два більйони літ, а ще буде жити 10 більйонів.

Він опрокидає давніші погляди вчених, які казали, що між небесними тілами наступив зудар, вони порозсипалися і так повстало сонце, звізди, плянети. По його думці була колись свого роду газова матерія, що почала ділитися, почала збиратися в окремі маси, і ті маси щораз дальше від себе віддалювалися. Каже він, що і нині звізди від звізд віддалюються.

Ґамов думає, що горячо сонця піддержуєсь в той спосіб, що водень перемінюєсь якимсь незнаним нам способом на гелій і це є джерелом горяча. Це також новіша теорія, бо давніша пояснювала, що на сонце падає багато метеорів і ті спричиняють горячо.

Та для нас може бути ось що інтересним при бесіді про початок світа: вчені кажуть, що був газ, він гус, аж поки не створилося щось тверде, а там наша земля. А тоді вже на земли почали звлятися всякі сотворіння, рослини, а там і чоловік.

Те саме говориться і в Святім Письмі. Була — говориться там — порожнеча, світ був, як безодня і Дух Божий уносився над безоднею. І сказав Бог: „Нехай повстане світ!" — і повстав світ. Тоді розлучив Бог світло від тьми — отже сотворив світло. Дальше сотворив Бог тверду землю і воду. Дальше казав Бог, щоби на земли росли рослини. Ще дальше творить Бог сотворіння в воді, а за ними сотворіння на земли. Вкінці творить чоловіка.

Такий самий лад виводять нині вчені науковими обрахунками та дослідами. Все пішло від стану газового до стану твердого; повставання ростучих і живих сотворінь також виводять вони на подібний лад, як і Святе Письмо. Все творилося поволи — і по вискзі Св. Письма і вчених.

Отже треба памятати, що тоді, коли Святе Письмо писалося, не було ще нинішних наукових способів для обрахунку і досліду, однакож Той, що заставив людей до написання Святого Письма, казав їм писати про такі справи і правди, яких доперва недавна наука допускалася. Це показує, що сам Бог писав руками людей.

КИТАЙЦІ БУДУТЬ МАТИ ВІДЗНАКИ.

В Лос Енджелс, в Каліфорнії, китайці виробляють відзнаки в формі ґузиків для ношення на одежі, щоби кожний знав, хто вони. Це очевидно на те, щоби тим відріжнити себе від японців, яких там є багато, і за яких мігби їх хто взя...

ЗВІТ З БАЗАРУ.
(Винніпеґ Ман.).

Розігравка річей на базар, який мав відбутися в Винніпеґу, Ман. дня 29 листопада відбулася в суботу, 20 грудня, 1941.

Річи на базар дарували слідуючі: Добр. Ольга Мороз, Шіко, Саск. (образ мальований олійними фарбами, вартости 25 долярів); добр. Ольга Савчук, Винніпеґ; Сестрицтво при Укр. Прав. Церкві, Слава, Алта.; пані П. Запарнюк, Слава, Алта.; пані Марія Залеска, Слава, Алта.; пані Фрузина Запарнюк, Слава, Алта.; добр. М. Фик, Редвей, Алта.; пані І. Німчук, Восетна, Алта.; пані Г. Казив, Восетна, Алта.; п-во Вонечки, Восетна, Алта.; п-во А. Швець, Восетна, Алта.; пані М. Снайчук, Редвей, Алта.; пані Л. Голубіцька, Редвей, Алта; добр. Марія Керніцька, Канора, Саск.; пані Л. Дорогой, Канора, Саск.; добр. М. Дмитрів, Винніпеґ, Ман.; Жін. Тов. ім. Ольги Кобилянської, Смокі Лейк, Алта.; добр. Марія Василів, Смокі Лейк, Алта.; добр. Юлія Березіцька, Келґарі, Алта.; пані М. Богоніс, Винніпеґ, Ман.; (2 дол. готівкою): п-во С. Сомиця, Редвей, Алта (2 дол. готівкою).

Кури дарували: — пані Катерина Назаревич 1, пані І. Турко 2, п-ні Параня Мачуга 1, пані Р. Німчук 3, пані С. Вацко 3, пані П. Німчук 3, пані Й. Назаревич 2, — всі з Септон, Ман. Збіркою і привозом курей занявся п. Петро Мех, Септон, Ман.

Річи виграли:

Петро Котяк, Витків, Саск.; В. Стецик, Дофф, Саск.; І. Напастюк, Пайн Ривер, Ман.; п-на Розалія Бунька, Енґлфелд, Саск.; Гр. Гладинюк, Саскатун, Саск.; В. Берчанський, Мирнам, Алта.; пані М. Рочинська, Клер, Саск.; Ник. Дептух, Сматс, Саск.; М. Віґнан, Паркервю, Саск.; пані Ціа Ілюк, Сондави, Ман.; Анна Федірчук, Вест Фт. Виліям, Онт.; Мих. Королюк, Врокстон, Саск.; Дмитро Думка, Ґудів, Саск.; Чарлс Мур, Ст. Мартин, Ман.; Ілько Луців, Сторджис, Саск.; пані Г. Калин, Геффорд, Саск.; І. Тимчишин, Едмонтон, Алта.; І. Хома, Роблін, Ман.; пані С. Матіешин, Виста, Ман.; М. Охітва, Мікадо, Саск.; панна Анна Козменюк, Ґлен Елдер, Саск.; Стела Євчин, Вест Фт. Виліям, Онт. Ф. Швець, Давфин, Ман.; Кей Фарина, Елк Пойнт, Алта.; Іван Марко, Поплар Парк, Ман.; п-на Ольга Гимоник, Слав, Алта.; П. І. Колтуцький, Сенді Лейк, Ман.; пані Г. Тарнопольська, Ґронлнд, Саск.; А. Зайчук, Ноблфорд, Алта.; Т. Федорів, Торонто, Онт.; М. Батюк, Едмонтон, Алта.; В. Ґаляс, Спелден, Алта..; п-на Єлена Куцак, Фт. Френсес, Онт.; Амброзій Огродюк, Бонивил, Алта.; Вікторія Гавінчук, Смокі Лейк, Алта.; Єлена Веренька, Спринґ Крік, Алта.; п-на Силвія Корпан, Вернон, Б. К.; Мих Балабан, Крейґенд, Алта.; Стефан Попович, Лавинґ, Алта.; М. Шурко, Калмар, Алта.; А. Сорока, Венкувер, Б. К.; І. Бодруґ, Торонто, Онт.; Іван Фостій, Шіто, Саск.; І. І. Лутка, Дервент, Алта.; І. С. Дверничук, Едвнд, Алта.; Ів. Геречук, Леннард, Ман.; Єлена Бокшован, Албена, Саск.

Всім тим, що будь чим причинилися до базару, висловлюється оцим щиру подяку.

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ

Друкований на добрім папері — сильна оправа, гарний український друк
Ціна примірника 30 ц.
Замовляти в

Box 3626, Winnipeg, Man

ЗБІРКА НА ДУХОВНИЙ СЕМИНАР
(Веґревил, Алта.

Дня 1-го січня відбулось вінчання в домі п-тва Подеалюків, наймолодшої їх донечки — учительки панни Петруні, з паном В. Тащуком принципалом школи у Бувелон. Тайну вінчання довешили: місцевий парох о. Сарматюк, і о. Хруставка, який знає п. Тащука ще з його дитинства.

При вечері о. Сарматюк пояснив вартість Духовного Семинаря і попросна присутних, щоб були ласкаві зложити добровільні жертви на ту ціль.

По 1 дол. зложили: о. Сарматюк, о. Хруставка, В. Підручний, В. Зарубій, Ф. Музика, П. Татарчук, Д. Подеалюк, В. Кіндрачук, Ол. Павлюк, Ф. Подеалюк, В. Тащук (молодий), Ю. Шевчук, А. Зварич, Н. Н., А. Подеалюк, М. Подеалюк.

По 50цт.: М. Івасюк. разом $16.50.
Гість.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Бодмарчука.
СІЧЕНЬ.

18. Неділя. — Свая Пасін
19. Йордан. — Ґлен Елдер
20. Св. Ів. Хрестителя. — Гаес
25. Неділя. — Годсон Бей Дж.

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Гришина.
СІЧЕНЬ.

18. Неділя, Навечеріє Богоявлення. — Вакав
19. Понеділок, Богоявлення Господне. — Ст. Джулієн

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
СІЧЕНЬ.

7. Рідвво Христове. — Давфин.
18. Неділя. — Косів
19. Йордан. — Венлав
25. Неділя. — Пайн Ривер.

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая
СІЧЕНЬ.

18. Неділя. — Ленард
19. Понед., Богоявлення Господне. — Шелвелей
20. Вівт., Ів. Хрест. — Того, Саск.
25. Неділя. — Ґілберт Плейнс

Адреса: Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улина
СІЧЕНЬ.

18. Неділя п. Богоявленням. — Сірко
19. Богоявл. Господ. — Сондави місто.
25. Неділя. — Роза

Свячення води 10 рано. —

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.
СІЧЕНЬ.

18. Неділя. — Росборн
19. Понед. Йордан. — Енгусвил.

Адреса: — Сенді Лейк.

СВІДОЦТВА РІДНИХ ШКІЛ:

Замовляйте шкільні свідоцтва в книгарні „Українського Голосу"

25 штук 75c
50 штук .... $1.2'
100 штук .... 2.2'

Ukrainian Voice
Box 3626, Winnipeg, Man

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ. 1942.

16 П. 3 Преп. Малахії,
17 С. 4 Собор 70-ти Апостолів

18. Н. 5 Нед. перед Богоявл.
19 П. 6 Йордан (Богоявл. Госп.)
20 В. 7 Собор Ів. Хрестителя
21 С. 8 Преп. Григ. Печерського
22 Ч. 9 Мч. Полієвкта і Неарха
23 П. 10 Григорія Ніського
24 С. 11 Преп. Теодосія Вел.

25 Н. 12 Нед. Митаря і Фар.
26 П. 13 Мч. Ермила і Стратоника
27 В. 14 Св. Отців в Синаї
28 С. 15 Преп. Павла Тивейського
29 Ч. 16 Леоніди і внуків П
30 П. 17 Антонія Великого
31 С. 18 Атанасія і Кирила археп.

1 Н. 1 Січень Нед. Бл. Сина

ЛЮТЕНЬ.

2 П. 20 † Преп. Авфимія Вел.
3 В. 21 Преп. Максима Ісгов.
4 С. 22 Препмуч. Анастасія Печер.
5 Ч. 23. Свмч Климента еп. Анкир.
6 П. 24 Преп. Ксенії, муч. Вавили
7 С. 25 † Григорія Богослова

8 Н. 26. Нед. Мясопустна.
9 П. 27 † Перен. мощ. Ів. Зол.
10 В. 28 Преп. Єфрема Печ.
11 С. 29 Перенес. мощ. Іг. Богон.
12 Ч. 30 Трьох Святих
13 П. 31 Никити еп. Новгор.
14 С. 1 Лютий Муч. Трифона

15 Н. 2 Нед. Сироп. Стріт. Госп.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

СІЧЕНЬ

18. Свячення води 7 год. вечером. — Беліс
19. Богоявлення, 5 рано, — Гемлин. Свячення води 10 рано — в Стрий. — Вечірня і Водосвяття. — Сплден.
20. Собор св. Івана Хрестителя. — Ґлендон (місто)
25. Неділя. — Вастейо

ЛЮТЕНЬ.

1. Неділя. — Смокі Лейк
8. Неділя мясопустна. — Довніг
12. Трьох Святителів — Гемлин.
15. Неділя і Стрітення — Беліс
25. Неділя. — Стрий (Вел. сповідь)

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґліцького
СІЧЕНЬ.

18. Неділя. — Портедж ла Прейрі
19. Понед., Йордан. — Брендон 5 година рано.
25. Неділя. — Іст Селкірк.

ЛЮТЕНЬ.

1. Неділя. — Поплар Парк.
8. Неділя. — Тиндал
15. Неділя. — Портедж ла Прейрі
22. Неділя. — Іст Селкірк

Адреса: 792 Логан Аве., Winnipeg.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ.

19. Йордан: Утр. Єв. Мр. 1: 9—11. Літ. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єв. Мат. 3: 13—17.

25. Нед. Мит. Ф. Гол. 8. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. Єф. 4: 7—13 і 2 Тим. 3: 10—15 Єв. Мат. 4: 12—17 і Луки 18: 10—14.

20. Вівторок Івана Хрестителя: Літ. 2 Тимотея 2: 1—10. Єв. Івана 1: 29—34.

ЛЮТЕНЬ

1. Нед. Бл. Сина. Гол. 1. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. Ап. І. Кор. 6: 12—20. Єв. Луки 15: 11—32.

8. Нед. Мясопустна. Гол. 2 Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єв. Мат. 25: 31—46.

12. Четвер. Трох Святих: Утр. Єв. Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Матея 5: 14—19.

15. Нед. Сироп. Стрітення Господне Гол. 3. Утр. Єв. Луки 2: 22—32. Літ. Рим. 13: 11—14: 4 і Гал. 2: 16—20. Єван. Мат. 6: 14—21 і Луки 2: 22—40.

22 Нед. 1. Нед. Вел. Посту. Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Жид. 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2. Еван. Ів. 1: 43—51.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1942. ЧИСЛО (383) 3

ПЕРША МОГИЛА

В ночі з пятниці на суботу, 17 січня ц. р., погиб в автомобілевім випадку Всечесний о. Лука Березіцький, парох української греко-православної громади в Летбридж, Алта. Коли їхав сам один автомобілем і візджав на міст, йому погасли світла й він стратив контролю над автомобілем, який проломав поруче моста та впав тридцять фітів в долину. Смерть наступила відразу.

Покійний походив з села Руда, повіт Камінка Струмілова, Галичина, та числив 56 років життя. Полишив дружину, добр. Юлію з дому Клерівна. Дітей в них не було.

До Канади Покійний прибув в травні 1928. В осени того ж року став священиком російської місії, а в березні, 1932, був принятий в склад духівництва Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Як український православний священик, він виконував душпастирське служіння в округах Тідор, Саск., Брукслбі, Саск., Толстой, Ман., Веґревил, Алберта, а від травня 1941 був парохом зорганізованої ним самим української православної громади в Летбридж, Алта.

Похорон відбувся у вівторк, 20 січня, при участи Всеч. о. С. В. Савчука, адміністратора Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Всеч. о. П. Мельничука, пароха Едмонтону, Алта., та Всеч. о. А. Сарматюка, пароха Веґревілу, Алта.

В понеділок вечер тіло Покійного було привезене з погребового заведення до його дому, де о. С. В. Савчук відслужив Парастас і виголосив похоронну проповідь (другі священики приїхали потягом аж коло півночі). Після того дяки читали Псалтир. На другий день рано, в годині 9.30, почався похорон. По Панахиді в хаті тіло було винесене на двір, де о. А. Сарматюк виголосив зворушаюче прощальне слово. По цім тіло відвезено в супроводі чисельного походу до каплиці погребного заведення, і тут відбулося властиве похоронне богослуження зі Службою Божою, яке закінчилося аж по другій годині пополудні. Богослуження відбулося в згаданій каплиці тому, що громада в Летбридж своєї церкви ще не має, а в хаті було за мало місця, щоби змістити всіх учасників похорону, яких було більше, як дві сотки.

Підчас Служби Божої о. С. В. Савчук виголосив проповідь, в якій зупинився між іншим над великою вагою і значінням священичого служіння, як рівнож над тими трудноцами та переп онами, з якими священик в своїй праці зустрічається. Свою проповідь о. Савчук оснував на Євангелії від Матв'я X: 16—22.

Перед „послідним цілуванням" виголосив слово о. П. Мельничук. Між іншим він згадав про великий брак українських православних священиків, який то брак зі смертю о. Луки буде ще більше відчуватися, а пригадавши, як Покійний щиро інтересувався справами Духовного Семинаря, завізвав присутних, щоби вони вложили замісць вінків на могилу Покійного — жертви на Духовний Семинар в Винніпеґу. По „послідним цілуванню" тіло Покійного від-

Бл. п. о. Лука Березіцький.

проваджено на вічний спочинок на міськім цвинтарі.

Зі смертю о. Луки Березіцького виросла в Канаді перша могила українського православного священика.. Хай Милосердний Господь дасть душі його вічний спокій, та хай сотворить йому Вічную Память!

Жертви на Духовний Семинар зложили слідуючі (жертв понище одного доларя поіменно не записувано, бо не було можливо):

По $5.00: Укр. Прав. Громада св. Володимира, Веґревил, Алта., В. Чоботар, Едмонтон, Алта., Антін Зайчук, Ноблфорд, Алта.

По 2.50: Пилип Зґурський.

По 2.00: Пані Світик, Келґарі, Алта.

По 1.50: Панство Трачі.

По 1.00: Добр. Юлія Березіцька, пані Ільчишин, Олекса Команчук, адв. Орищак, з Келґарі, Алта., пані Дацишин, Панько Батицький, Василь Королик, Павло Дацишин, пані Зайчук, п. Левко, п. Ільчишин, Мих. Тимбурський, Ник. Корчинський, З. Филипчук, Гр. Кутний, Олекса Левкович, пані Елекс.

Дрібними жертвами $12.00.

ТИФ НА УКРАЇНІ.

В Н. Й. Таймсі є вісти, що на українських, польських і російських землях, які саме тепер під німцями, шириться тиф. Давно вже відомо, що тиф скоро розносять вуши, які підчас кожної війни дуже розмножуються, бо люде довгий час не міняють олежі. Та показуєсь, що місцеве населення на тиф досить відпорне, слабостей і смертий є мало в порівнанню з німцями, мадярами і румунами, що є захожими на тих землях. Це пояснюють тим, що тут тиф нераз бував, отже в тілі місцевого населення виробилося багато антидоту — лікарства проти тифу.

ЦЕРКВИ НА ПОМІЧ РОСІЇ.

В „Винніпеґ Фрі Прес" є вістка, що департамент военних справ в Оттаві звернувся до Канадійського Червоного Хреста, щоби той занявся в Канаді збіркою 500,000 доларів на медичну поміч в Росії.

Отже Червоний Хрест звернувся до винніпежських священиків, щоби ті на проповідях завізвали вірних до жертв на поміч Росії.

Представник вінніп. відділу Червоного Хреста сказав:

„Треба якнайсильніше пригадати народови, що медична поміч стає щораз конечніша через те, що відповідно до своєї тактики пустошення вогнем (скорчед ирт полисі) росіяни цілком знищили всі запаси і необхідні річи. І коли нинішна поміч має придатися, то треба її зараз дати".

В Англії мають зібрати на медичну поміч Росії 4,500,000 доларів і збірка ведесь під проводом пані Чорчил, жінки премієра Чорчила.

НОВЕ ВИДАННЯ МОЛИТВЕННИКА.

Вже продається друге побільшене видання МОЛИТВЕННИКА

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

Молитвенник цей призначений для української молоді, але надається своїм змістом також і для старших. Зміст його такий:

1. Ранішні молитви.
2. Вечірні молитви.
3. Молитви на протязі дня.
4. Ріжні молитви.
5. Що повинен знати кожний православний українець (часть катехична).
6. Відомости про Церкву:
   а) Що то є Церква.
   б) Христіянство між українцями.
   в) Про Богослуження в нашій Церкві.
   г) Свята в нашій Церкві.
   ґ) Як заховуватися в Церкві.
7. Сповідь.
8. З Вечірної Відправи.
9. З Ранної Відправи (з Утрені).
10. Служба Божа (повна).
11. З Великодного Богослуження (з Утрені).
12. Коляди.
13. Великопосні пісні.
14. Великодні пісні.
15. Пісні Господські й Богородичні.

Молитвенник в гарній синій оправі і з золотим хрестом і написю. Коштує з пересилкою **тільки 50 центів.**

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ!"

(Докінчення).

— А те, що є записано — каже Павло Апостол — то нато, щоб ми мали примір до наслідування. І нам треба співати, щоб „величати, прославляти і дякувати Богу". Каже пророк Йона' „Я голосом похвали принесу Тобі (о Боже) жертву; чим обрік себе, то я й сповню; в Господа бо одного рятунок (Йона 2: 40). Таку „жертву хвали голосом" і нам треба приносити Господеві.

З цих слів Йони пророка бачимо, що він „обрікся", постановив співати і співну жертву хвали віддавати Богу. То саме каже цар Давид у своїм псалмі 103 (у псалтирі): „Співати му Господеві поки життя мого, співати му псальми Богові мойому як довго життя стане" (При кінці псальма).

Так бачимо, що праведні люде Старого Завіта були „співцями" і співали Богу ціле життя. У псалмі 50 (укр.) є сказано, що сам Бог бажає від нас, коли каже: „Жертвуй Богу хвалу!... і клич Мене в день тісноти, Я визволю тебе, і ти прославиш Мене (стихи 14 і 15).

Тут вже сам Бог кличе, щоб Йому співати хвалу і хто піде за тим кличем, того Бог вислухає в його потребі. А стих 23 каже: „Хто жертвує хвалу, — прославляє Мене... тому дам побачити спасення Моє".

Тих доказів хіба досить нам (а є ще більше), щоб знати, як дуже Господь бажає, щоб Йому дати „жертву хвали голосом", а в нагороду за це обіцяє нам вислухати наші просьби, помогти нам і дасть нам спасення оглядати. От і тому треба нам співати хвалу Господню.

Тепер насуваєсь питання, де, в якім місци маємо йти „приносити жертву хвали Богові!? Бо звісна річ, що всяка чинність має своє місце і свою пору.

Щоб віддавати Богу жертву хвали, на це маємо в році дні святочні і в ті дні треба йти до церкви, яка властиво є місцем, де віддається Богу Його жертва. Грішить перед Богом той чоловік який занедбує в дні святі піти до церкви — коли може — щоб там жертвувати зі всіми людьми хвалу Господню.

Найдавнішим і найстаршим зпоміж усіх свят цілого року є семий день у тижні — неділя. Семий день у тижні, щоб його святковано, наказав Господь Бог ще на початку світа, як каже нам про те Бібля: „І докінчив Бог шестого дня діло своє, що сотворив (увесь світ): і спочив на семий день від усього діла що сотворив. **І благословив Бог день семий і оголосив його святим.** Того бо дня спочив від всіх діл своїх, які вчинив і зробив". (І Мой. II: 2—3).

Тоді Домів Божих — церков ще не було. бо не було і самих людей, але з бігом часу як нарід на світі розмножився, то незадовго по відспіванню гимна у пустині оголосив Господь десять Заповідей, якими люде в життю мають керуватися, де між тим повторив святковання дня семого і постановив другі свята. Тому, брате і сестро, спіши у дні святі до храму Божого, або і до якої хати, а навіть — як наші Батьки прибули до Канади, Бразилії, чи де, то і під голим небом збиралися і „жертвували Богу хвалу". А якби ти був „в тісноті", потребі, недостатку, нужді то теж спіши до храму Божого і там „покличи Мене — (каже Господь) — Я визволю тебе і ти (співом) прославиш Мене".

Тай по наших хатах виспівуймо „жертву хвали", як то було зазвичай у наших Батьків, що співали все і всюда, а про що ще буде писано у „Вістнику", як Господь допоможе.

Коли ж ми довідалися, що в храмі єрусалимськім було аж „чотири тисячі прославляючих Господа", то нам треба би порахувати, кілько їх є і по сучасних наших храмах Божих. Напевно можемо знати, що чотири тисячі нема, — нема ніде у нас і чотири сотки, але коли б це число знизилось до такої мінімальности, що по наших Домах Божих тільки сам „піп і дяк" належали б до „прославляючих Господа", а більше їх не було би, то в такім випадку конечно требаб збільшити „співців" церковних.

Наш нарід український належить до найбільш співаючих людей світа — і всюда наша пісня у світі займає перше місце — її всюда слухають жадібно, так, що нераз нашу пісню між чужими людьми повторюють по кілька раз, бо люде не можуть її наслухатися — от як то було і в Бразилії, — то чому ж малося б її не чути тільки по наших церквах? Співаймо по наших церквах вивченими хорами, а як де годі зорганізувати хор, то співаймо звичайним простим співом, так, як то звичайно співали по наших церквах, що як хто умів і як хто міг так співав. Ось і сини ізраїля у пустині співали усі, хто там був. І були там такі, що уміли, і такі, що не дуже уміли співати, але співали усі. Господь Бог у небі приймав щиро той їхній спів — дар, жертву хвали, хоть неодин не умів співати, і не мав доброго голосу, і в співі не був вправний. Однакож така жертва хвали голосом була мила Богові, так, що і Святе Письмо тоє записало і подало нам на примір.

Та тут тепер перервемо (на віддишку) нашу бесіду, щоб другим разом усе доповісти. Та не забуваймо про то, що тут сказано, бо друга частина нашої теми буде трошки пізніше, бо ще нема написано і з Бразилії до Канади досить далеко.

Православний з Бразилії.

—(†)—

ДО ІСТОРІЇ ОБХОДУ КРУГОМ ЦЕРКВИ.

Віддавна представники Риму силувалися напихати до греко-кат. церкви римські звичаї, а викидати ті, які та церква затримала в себе ще з часів, коли була в злуці з православієм. Старалися вони також змінити спосіб обходу кругом церкви.

В 1981 р. був в Львові Собор (синод) греко-католицького галицького духовенства, отже там справа обходження кругом церкви обговорювалася. І там то митрополит Сильвестер Сембратович пояснив, **що кругом церкви треба так обходити, як обходить священик престол, отже по виході з церкви треба йти на ліво.** І синод приняв таку постанову.

Опісля рішення синоду переслали до Риму. Коли ж ті рішення були там надруковані (по латински), то показалося, що рішення синоду про обхід кругом церкви пофальшували, і надрукували, що нібито було на синоді рішено, що вийшовши з церкви треба йти на право.

На згаданім синоді була також ухвала проти целібату (проти заборони женитися греко-католицьким духовним), Рим і це пофальшував, надрукувавши, що синод заявився за целібатом.

Певна річ, що коли б в греко-католиків було тільки відваги і рішучости, кілько повинно бути, то Рим не відважився б на жадні фальшовання. А на похиле дерево всі кози скачуть.

ЩО ЦЕ КУЛЬТУРА І РІДНА МОВА.

Є книжка „Нова Европа", її написав англійський письменник Арнолд Тойнбі. І там він каже:

„Виходить, що національна культура, коли вона себе проявляє, є такою ж основною силою, як і народна демократія. Воювати проти неї, це те, що воювати з Богом".

В іншім місци книжки він каже:

„Культура не є й не може бути внутрішною частю даної мови. Вона (культура) є спадщиною цілої людської раси, збогачувана і передавана від покоління в покоління, від одного кінця світа до другого.

„Людські мови, — це — так сказати б — посудиня, в яких міститься культура. Жадна мова не була „культурною мовою" від початку; і нема такої мови, що не могла би стати культурною мовою."

З наведеного дальший висновок ясний: Коли мова є посудиною, в якій зібрана культура народу, то хто стратить свою мову, той тратить і те, що є в мові — отже тратить цілу свою культуру. Він стає безкультурним.

Правда — він візьме чужу мову, але не візьме чужої культури. Бо культура народу, це така нероздільна часть життя народу, як нероздільна рука чи нога від решти тіла. Чоловік може свою руку чи ногу стратити, але чужа рука його рукою не стане. Він може якусь руку собі причепити, але то буде причепа.

ДОВГОЛІТНИЙ ПРАЦІВНИК.

В Ліма, О., в Стейтах, Кальварська Евангельська Церква має органіста, що грає на органі підчас Богослужень вже 61 літ. Звесь він Клинт Ричмонт і має тепер 74 роки. За 61 років він не грав лише три рази. Коли числити по 52 неділі на рік, то Клинтон грав через 3170 неділь. Певно, що були і поза неділями святочні, чи випадкові дні, коли Клинт повнив свій обовязок органіста. Справді вірний робітник.

ЗМАРНОВАНІ ГРОШІ.

Фабрикант автомобілів, Джан Ф. Додж, почав був будувати в Детройт, Міш. великий будинок для своєї родини, що мав мати 110 кімнат. Сам Додж вмер 1920 року, коли будинок не був ще докінчений, отже будову докінчувати по його смерти. Коштував він 3,000,000 доларів. Однакож в нім майже ніхто не жив. Тепер Доджова родина будинок розбирає, щоби продати площу, якої з будинком ніхто не хоче.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ПРО ЩО САМЕ ХОДИТЬ.

Після повстання нашої Української Православної Церкви кілько було на ню нападів зі сторони католицьких політиків (не загалу!)... Звали її маминою, козацькою, халдейською... А вже недавно чули ми: „Проч з Православієм! Проч з Автокефалією!"

За ними і жуківська Церква — не знати вже нащо і пощо—примостилася з другими в ряд і давай помагати.

На напасти ми відповідали річево. Ми розбирали розсудком і вияснювали піднесені проти нас закиди; ми пригадували слова Апостола: „Покажи свою віру ділами, а я покажу ділами свою"; ми брали справу на міру здорового розуму і Закону Божого; ми наводили факти; ми казали: Коли ми не праві, дайте красші аргументи, дайте вірні факти...

Та виходило, що противники наших аргументів річево не збивали, на питання мовчали, але зате заводили жалібну балачку на той лад' „Ото, люде добрі, ото напасть, тай ще велика напасть... І скажіть, люде добрі, що ми їм винні? За що нападають на нашу Святу Церкву, на Матір нашу, і Бога не бояться"...

Це не була ніяка річева відповідь! Противники вдаряли в плаксиву струну, щоби викликати в людей віру, що це ми на їх Церкву нападаємо І хоч свідомий чоловік бачив, що їм цілком не про Церкву ходить, ані ми на Церкву не нападаємо, то все ж противники числили, що їм таки дехто повірить.

Церквою було все... Скажіть, що унію завели вороги — напад на Церкву. Скажіть, що папа взяв 2,500,000 золотих за українські церкви — напад на Церкву. Згадайте, що Хомишин вязався з Ляхами — напад на Церкву. Згадайте, що католицькі монахи в „Рицежику Непокаляней" звали греко-католиків кабанами, мудями — напад на Церкву. Скажіть, що їх робота противиться науці Христа — напад на Церкву. Скажіть, що жуківці шукають неканонічности в українців, а не в москвинів — напад на Церкву...

Але були також одиниці, що нам казали: „Слушність за вами, це правда, але все ж ви противників не переконаєте і не навчите".

Не розуміли такі люде, що нашою цілею не було противників переконувати, ані вчити. Вони ж не діти.

Коли ми писали про роботу противників, то головно на те, щоби загал знав, як справа мається А йому треба знати! Дальше ходить про те, щоби загал навчився кожду справу вміло з усіх сторін розбирати і щоби мав до того запас матеріялу.

Отже оскілько ми загал освідомили, остілько сповнили свою задачу і своєї ціли досягнули. А вже свідомий загал сам переконає противників, що він на їх крамі розуміється, отже їм не повірить.

Про те нам і про те заголови ходить!

ПРОКАЖЕНІ НА ФИЛИПИНАХ.

Найбільша громада прокажених на світі є на острові Куліон, що належить до Филипинської Групи. Є там 6000 прокажених, а кілька сот тих, що хорими клопочуться, як лікарі, прислуга, священики і др..

Остров не великий, досить сухий і не має інших мешканців крім згаданих. Коли остров забрали Японці, довіз поживи зупинився, отже з острова вислано до японських властей просьбу, щоби позволили довозити на остров конечної поживи.

АРЕШТАНТСЬКЕ СЛОВО.

Не тільки грубі стіни, залізні штаби і сильна сторожа можуть вдержати арештанта від утечі — його може здержувати і його власне слово.

В Північній Каролайні в Стейтах є сім арештантських таборів, де арештантів ані не замикають, ані не стережуть й арештанти не розбігаються. Є там понад 1000 арештантів, які врочисто прирекли, що вони не повтікають і додержують зобовязання, крім сімох.

Днями вони працюють на дорогах і виходять до роботи, працюють і вертаються до табору без ніякої озброєної сторожі. Мають лише звичайного наставника (формана). В часі вільнім від праці можуть забавлятися на дворі, або вилігуватись на сонці.

До цих таборів дають лише тих, що дуже гідно поводилися. Власти думають, що таким ладом можна людей більше поправляти, ніж строгістю. Арештанти бачать, що власти їх слово цінять, а тоді й самі арештанти починають розуміти вартість даного слова. На це також звертають увагу і гірші з арештантів.

ЖИВ З СОБАКАМИ.

Коло Перт Амбой, Н. Дж., в Стейтах жив В. Б. Вудроф, 72-літний старець. Жив в малій хатинці сам оден, а на життя заробляв тим, що мив посудину в ресторанах та робив іншу звичайну дрібну роботу.

Недавно він умер. Ті, в яких працював, повідомили поліцію, що Вудроф до роботи не приходить, отже поліція пішла до його хатини. Та коли хотіла увійти до хати, їй дорогу заступила ціла череда псів, що була в хаті. Не було іншої ради, як псів вистрілювати. Згинуло 11 собак, а 3 зосталося, отже було разом 14. Вони були одинокими товаришами Вудрофа. Він вмер перед кількома днями. Собак, що зосталися, поліція пороздавала сусідам. На столі були вірші, в яких Вудроф вихваляв вірність собак.

СЕРБИ НЕ ПІДДАЮТЬСЯ.

Відомости, які доходять з Сербії, вказують на те, що німецька окупаційна армія і влада ніяк не можуть дати собі ради з сербськими повстанцями, зглядно з армією ген. Дрої Міхайловича. Доносять, що німці цілковито знищили Баню Бачку, бомбардуючи її три дні в тому переконанню, що там находиться головна кватира ген. Міхайловича. Та вони завчасу змінили місце осідку. Далі кажуть, що німці змушені перестати дальшу боротьбу з сербськими військами й повстанцями принаймі на протяг зими, бо вона їх коштує дуже багато жертв.

ВИМІНЮЮТЬ ДИПЛЬОМАТІВ.

Німеччина, Італія, Японія, Угорщина, Румунія і Болгарія згодилися недавно на виміну дипльоматів зі Стейтами. Вони вишлють стейтських дипльоматів, яких держать, до Португалії, а Стейти мають привезти туди дипльоматів згаданих других країв і тут наступить виміна. Де мали б вимінювати Японці, не сказано.

—(†)—

ТРОЄ ПОПЕКЛОСЯ. ОДНО ВМЕРЛО.

В Джерзі Сіті, Н. Дж., почався вогонь в хаті Дж. Бравна, причім попеклося троє дітей, а одно від попечення вмерло. Вогонь почався, коли перевернулася нафтова кухня. Пятеро дітей тоді спало. Батько почав гасити вогонь руками, та було годі, отже двоє дітей передав на двір через вікно, а троє вратували фаермани. Одно з попечених по дорозі до шпиталю вмерло.

ДІТИ НА НАУЦІ РЕЛІГІЇ.

Минувшого року релігійні родичі в Ню Йорку добилися того, що їх діти можуть мати одну годину в тижни на науку релігії. Нині показуєсь, що на релігійну науку приходить більше дітей, ніж оподівалися. На 584,633 дітей, що ходить до звичайних шкіл, на науку релігії ходить 101,633 дітей. Найбільше дітей ходить з 3, 4, 5 і 6 кляси, отже ходить їх коло 40 процент. Комітет, що наукою релігії в школах клопочеться, складаєсь з 9-ох світських людей, — по трох від католиків, протестантів і жидів.

ВМЕР РУТЕРФОРД.

В Сан Дієго, в Каліфорнії вмер недавно звісний „пророк" бібліїнників і „Свідків Єгови" — Йосиф Франклин Рутерфорд, маючи 72 роки. Був він зпочатку адвокатом і мішався в політику, опісля звязався з „пастором" Роселем, якого став наслідником, коли той вмер 1916 року. Рутерфорд називав себе „судією", хоч судією він не був. Під його проводом була робота „бібліїнників", велике видавництво „бібліїницької" літератури.

В послідні часі Рутерфорд почав був великий процес проти священиків одного видавництва та ще багатьох в Колорадо Спрингс, в якім домагався 150,000 дол. за зневагу. Та з його смертю і процес умер.

НАУКОВІ СТРАТИ В МАНІЛІ.

Домініканці, як місіонарі на Филипинах, нагромадили були в Манілі багато наукового матеріялу, що відносився до тамошного народу, його звичаїв, історії, словарі тамошних мов і др. Та коли Японці бомбардували Манілю, весь науковий матеріял пропав.

В ФРАНЦІЇ ПРОТИ КОМУНІЗМУ.

Видано в Віші новий закон, який забороняє не тільки поширювати комуністичну літературу, але навіть її для себе мати. Цим законом хочуть зупинити всяку діяльність в користь Третого Інтернаціоналу.

БРАК ПОЖИВИ В ІТАЛІЇ.

Вісти з Ціріху, Швайцарія, говорять, що в Італії відчувається щораз більший брак поживи, — а саме хліба, масла мяса, бараболь. В наслідок цього бувають випадки, що люди з голоду падуть на вулицях. Це в Неаполю, Римі та в других містах. В Неаполю була недавно велика демонстрація. Тисячі жінок йшли вулицями й кричали: „Хліба! Хліба!"

Голод дається відчувати також в Сербії, Хорватії, Румунії, Франції та навіть в Німеччині.

Таке подають вісти з Ціріху.

БРАК ТЮТЮНУ В ШВАЙЦАРІЇ.

Хоч Швайцарія не є у війні, вона болюче відчуває війну на собі. В неї чимраз більший брак харчів, а також ріжних сирівців, потрібних для її промислу. В останніх часах швайцарські власти запровадили наділювання тютюном, бо його в Швайцарії чимраз менше.

ЗБІР МЕДУ В 1941 Р.

Статистичне Бюро обчисляє, що в 1941 р. всего меду в Канаді зібрано 26,026,400 фунтів. Попереднього року зібрано менше, бо 23,673,100 фунтів.

ЯПОНЦІ СЛАБУЮТЬ.

Німці подають вісти з японських донесень, що на Маляйських островах десята часть японського війська слабує на малярію і другі слабости.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ПАТАРСЬКИЙ, АБИДОСЬКИЙ ТА ЕВКАРПСЬКИЙ.

IV.

Важною зброєю, яку жуківці проти Української Православної Церкви (Автокефальної) висувають, то канонічність і сукцесійність. Мовляв: це основи правдивої Церкви, і ми ті основи маємо, а ви не маєте. От власні слова жуківців:

„Наша... Апостольсько-сукцесійна церква; ми мусимо її (Церкву) ставити на твердих і непохитних канонічних основах, то те ж правос. сукцесійна церква, це твір самого Спасителя; за укр. прав. сукцесійну церкву говорилось ще перед приїздом еп. Ортинського; і відтак. неканонічність церковна, нелегальність і безвартність самосвячень автокефалії Хведоровичевої; з Царгороду прав. сукцесійна церква вселилася на всіх українських землях"... — Укр. Вістник, ч. 10, 1941 (Підчеркнення наші).

Виходило би, що в жуківців канонічність і сукцесійність, це те, що око в голові. А на ділі воно не так! Берімо факти...

Українська Православна Автокефальна Церква зорганізувалася спонукана до того неканонічністю Церкви московської. Зорганізувалась на те, щоби стати канонічною!

Коли російський уряд 1686 р. купив за гроші Українську Православну Церкву від грецького патріярха, то стався гріх на три боки. Проти канонів пішов патріярх, коли Церкву продавав, і проти канонів пішов російський уряд, що Церкву купував. А дальше проти канонів пішла російська Церква, яка куплену Українську Церкву взяла цупко в руки і під свою контролю, як свою власність.

Греки за такий вчинок патріярха нагнали, однакож російської Церкви не тільки не осудили, але вважали її навіть дуже канонічною. Було трох спільників злочину, отже греки одного покарали, а двох признали чесними людьми. Чи це було по канонічному?

Всеж таки російська Церква від 1686 до 1917 року перед судом церковних законів була неканонічною, вона ж орудувала тим, що неправим способом було набуте.

Дальше — чи по канонічному було, коли російська Церква вживала Церкви Української на руїницьку для українців роботу?

Чи по канонічному і сукцесійному було, коли московські епископи, що були по українських епархіях, замість українцям помагати в визвольній праці, силувались держати українців дальше в неволі і проклинали визвольні стремління українців.

Зрештою й самі москвини бачили неканонічність своєї Церкви · адже в думі (в парляменті) кілько було про те бесід і на доказ кілько фактів там наводили. А ті думські бесіди „Церковні Ведомості" друкували.

Пригадати книжку Осецкого „Поместний Собор", 1917, з підписом гуртка визначних росіян, отже там є бесіда про невелику канонічність російської Церкви і про загальний її занепад, який міг би хіба Собор усунути.

Це пригадуємо з кількох причин. Від такої Російської Церкви відділялась Церква Українська — отже святу роботу робила. Греки, з за плечей яких жуківці хваляться нині канонічністю і сукцесійністю, від 1686 до 1917, тай мабуть і досі, вважали російську Церкву дуже гідною, а про Українську Церкву і долю українців цілком забули. Отже тут би також дошукуватись жуківцям неканонічности.

Ще одно треба поставити жуківцям перед очи: коли робилися заходи, щоби провід для російської Церкви встановити за границями Росії, то орган митр. Діонізія, „Воскресное Чтеніе", писав: „Коли ходить про ратовання Церкви, то не дуже треба на церковні канони оглядатися". Розумний вислів! Адже ж Церква важніша, ніж її адміністративні правила. Коли ходить про ратовання життя чоловіка, то чи розумно було би на Пости і Загальниці оглядатися?

Отже того, що сказав орган Діонізія, і чого жуківці покищо не назвали неканонічним, може цілком правно вжити на свою оборону перед закидами жуківців Українська Православна Автокефальна Церква. Вони можуть сказати: „Ми ратували Церкву". А з жуківської фільософії виходить: „Нехай пропаде Церква, коби лише канони не пропали".

Дальше питання про жуківців — чи давно стали вони такими канонічними?

Де були жуківці, коли 1917 р. почала творитися Українська Православна Церква на Україні? Де вони були, коли засновувалась Українська Православна Церква в Канаді (1918) і в Стейтах?

Група священників, що пізніше дала почин жуківській Церкві, була в Церкві греко-католицькій. Коли ж від неї відлучилась, то не тому, щоби стати „святоволодимирською". Адже довгий час не знала вона, де себе притулити, і як себе назвати і що робти.

Берімо еп. Жука — хто поставляв його в епископи? Був він дуже канонічний? Але жуківці тоді канонічністю не дуже клопоталися. А нині вони канонічні з діда-прадіда і давай на своїх кидати каменем!

Кажуть жуківці: „Наш нарід не погодився і не погодиться на римську унію, що нею езуїти знасилували наш нарід. Не погодиться і з московською церквою, що гарбала одно, а розторощила друге в нас своє рідне і святе і розігнала наше духовенство по суздальських просторах. Ані теж не піде на вудку синьо-жовто розмальованого сектанства, що гордовито зове себе „українська православна автокефальна". — Укр. Вістник, ч. 10, 1941.

Показують жуківці трох ворогів українського народу: 1) Римську унію з її насильством над українцями. 2) Церкву московську, що загарбувала українське добро і розганяла духовенство. 3) Синьо-жовту Українську Православну (Автокефальну) Церкву за такий злочин проти українського народу, що вона: гордовито зове себе „українська православна автокефальна".

Розумний чоловік ніколи б такого не видумав! Бо як можна „гордовите" називання Української Церкви „українською православною автокефальною" вважати таким самим злочином, як і насильства чужих? Кому таке „називання" лихо заподіває, або хоче заподіяти? Адже назва „автокефальна" значить: незалежна від чужих! Чи українці повинні своєї незалежної від чужих, Церкви боятися?

Візьмімо ще сукцесійність з канонічністю...

Чому греко-католицькі священики, що нині в жуківській церкві, покинули Богачевського і Рим? Адже там мабуть є сукцесійність, а з нею потрібна сукцесійности канонічність. Чому жуківці протя Церкви російської, коли там є також і сукцесійність і канонічність?

Видно, що в тих обох Церквах недоставало чогось такого, що важніще і від сукцесійности і від канонічности — недоставало добрих діл в відношенню до Українського Народу, недоставало доброї волі. Християнських діл!

Отже недоставало того найважнішого, яке якраз має Українська Православна Автокефальна Церква.

Візьмімо жуківське: „Наш шлях, наше становиско — через Царгород" — що під ним розуміти? Хіба Царгород такий всемогучий? Хіба понад усе певний, непомильний, чи як? Адже ж 1686 року продав він Українську Церкву Московщині і навіть ніколи не запитував, як тій проданій Церкві живеться. Від 1686 аж до 1917 р. він стояв тісно з Москвою. Отже на який рахунок хвалитися, що „наш шлях через Царгород"? Вдодатку ж нинішний Царгород і сам для себе не має великої сили.

Ми доси не казали, що в жуківців нема канонічности і сукцесійности. Але всім видно, що в них нема доброї волі і здорового розсудку. А де тих двох річей нема, там ані канонічність, ані сукцесійність на ніщо не придасться, як сліпому не придадуться окуляри.

І коли жуківцям чого треба, то якраз того, чого в них нема. І щоби бачили, чого не бачать. Ми показали їм багато дечого, а вони зі своєї сторони нехай розсудком зміряють, чи воно так, чи ні, а певно багато навчаться. І тоді Автокефальна Церква стане в них канонічною і сукцесійною.

—(†)—

БІЛЬШЕ ХОДЯТЬ ДО ЦЕРКОВ.

Англійська Епископальна Церква в Стейтах оголошує, що відколи почалася війна, більше людей до церков приходить. В декотрих громадах на латинське Різдво було тільки людей, що ніхто подібного не памятає.

САМОВБИВСТВО ПРОФЕСОРА.

Професор психольогії, Г. Кеппс, з люізіянського университету, недавно відобрав собі життя в той спосіб, що замкнувся в автомобили й отроївся газом з мотора. Мав 33 роки. Зоставив картку з написом: „Волію вмерти, ніж жити в такім грішнім світі".

ДОМАГАЮТЬСЯ ВІД ФОРДА.

Директор „Приятелів Демократії" др. Бирктед, вдався до Генри Форда, щоби той постарався спинити протижидівську літературу, яку ріжні люди друкують з іменем Форда. Форд колись видавав часопис і книжки проти жидів, отже виходить, що тепер деякі люде тим матеріялом послугуються. Або і під своїм Форда підписують.

ДО ЧОГО ВЖЕ ДОХОДИТЬ.

Центральне Вейчестерське Товариство Людяности в Стейтах збирає гроші на будову сховку для псів і котів, щоби було їх де хоронити в часі бомбового нападу. Сховок мав би бути недалеко міста Гвайт Плейнс, Н. Й. В часі небезпеки люде давали би туди своїх псів і котів.

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ.

СЛОВО ЧИТАЧАМ: Св. Василій Великий стоїть на першім місци між Отцями Церкви перших століть християнства. „Великим" вважає його не тільки Церква Православна, але ціле християнство. Великим уважають його всі історики — Великим працівником, Великим праведником, Великим сторожем Церкви, Великим помічником нещасних й опущених. І тому коли в нашій Церкві згадують Отців Церкви, то на першім місци стоїть завсігди імя Василія Великого.

А для нас він не тільки великий Святий, але також Великий учитель. Родина, з якої він вийшов, є для нас взором, як дійсна християнська родина повинна виглядати і що вона може зробити. Його посвята, його щирість, його праця показує, як ми повинні працювати.

Память святого Василія Великого святкуємо 1-го січня (14-го січня горож. кал.).

Родився св. Василій 308-го року по Христі в місті Кесарії, в Каппадокії і походив з визначної і побожної родини.

Невдовзі по народженню тяжко заслаб і лікарі не мали надії на його життя. Коли ж поздоровшав, то завдяки щирим молитвам своїх родичей.

Першу християнську науку дістав Василій від своєї бабки, Макрини.

Ніколи не забуду — казав нераз Василій, — який великий вплив робили на мою молоду душу бесіди моєї бабки та її християнський примір.

Батько Василія звався також Василій. Він почав сам вчити свого сина читати та інших наук. Коли батько помер, то мати, Емілія, клопоталась дальшим вихованням. Яка це була гідна родина, бачимо з того, що Свята Церква зачислила до святих бабку Василія Мокрину, його батька і матір, його сестру Мокрину і братів Григорія (епископа Нисійського) та Петра (епископа Севастійського). А ще оден брат, Навкратій, також жив в пустини, услугуючи побожним старцям пустинникам.

Підрісши ходив Василій до школи в Кесарії, а пізніше в Царгороді, де був славний учитель Ліваній, який Василія за його розум і примірне поведення так полюбив, що ціле життя про нього згадував.

Дальші науки покінчив в Атенах (Афинах), що вважалися матірю тодішніх наук.

В Атенах його учителем був славний мудрець, Еввул, також Гамерій і Проересій. Та Василій за якийсь час зрівнявся з ними своїм розумом, а ще дальше їх перевисшив. Так, що всі його розумові і примірному поведенню дивувалися.

Живучи в Атенах знайшов собі Василій приятеля на ціле життя, а був ним Григорій, названий пізніше Богословом, що був опісля епископом Назіянзу і патріярхом Царгородським.

Василій і Григорій разом жили, при одним столі їли, разом вчилися, разом ходили, молились і разом обминали грішні дороги і стежки. Про те писав пізніше святий Григорій:

— Ми не товаришували з учениками, яких поведення було підозріле. Ми товаришували лише з тихими, скромними і з такими, з якими бесіда могла бути корисна. Ми знали в місті лише дві вулиці — одну до церкви, а другу до школи. Всім іншим ученикам оставили ми вулиці, що вели до театру і до інших місць забави.

Василій перебув в школах 15 літ і здобув всю тодішну грецьку мудрість. В Атенах хотіли, щоби він став тут учителем, однакож він забажав життя в тишині. Вернувши до Кесарії він продав частину майна і роздав убогим. Тепер удався до Єгипту і дістав від архимандрита, Порфирія, Святе Письмо. Книжки тоді писали руками, отже було їх мало і були дуже дорогі — цінилися на вагу золота. Тепер почав Василій Святе Письмо основно розсліджувати, живучи дуже скромно цілий рік.

Дальше пішов він до Єрусалиму й околиці, щоби побачити святі місця, а звідси до Атен. Тут пригадав собі свого учителя Еввула і довідався, що Еввул з другими вченими якусь поважну і дуже трудну до розвязання справу розбирають. Коли Василій там увійшов, його не пізнали.

Порозумівши, про що йде бесіда, Василій ціле трудне питання так коротко і ясно розвязав, що всі здивувалися, а Еввул сказав: „То або бог, або Василій!" І пізнав він Василія.

Після того Еввул і Василій три дні бесідували і Василій привів Еввула до християнства.

Тепер Василій з Еввулом удалися до Єрусалиму, щоби поклонитися святим місцям, і просили тамошного епископа, Максима, щоби їх охрестив. Бо і Василій був доси лише „зголошений до хрещення" („оглашений"). Отже Максим разом з священиками й обома „зголошеними" пішли над ріку Йордан. Тут Василій став на коліна і щиро помолився, і скинувши одежу, увійшов в воду. Максим охрестив обох, помазав Святим Миром і запричастив Святими Тайнами.

Василій з Еввулом прожили тут рік, а потім вдалися до міста Антіохії, де тамошній архіепископ, Мелетій, поставив Василія діяконом.

Звідси вернувся Василій до Кесарії і тут епископ Ермоген поставив його священиком (пресвитером) й учителем монахів. І жив тут Василій дуже строгим християнським життям, наслідуючи великих праведників, які бачив подорожуючи по Єгипті, Палестині, Сирії і Месопотамії.

Коли архіепископ Ермоген умер, хотіли поставити Василія архіепископом, однакож він не хотів такої чести, скривався і не показувався, доки архіепископом не став Евсевій.

Тепер почав Евсевій зависним оком дивитися на Василія, що його всі дуже поважають, отже Василій пішов до Понту, де в домі своєї бабки, Мокрини, над рікою Іріс, оселився.

Недалеко звідси його мати і сестра Мокрина заснували жіночий монастир, в якім сестра була ігуменею (настоятелькою, страшою).

На другім боці ріки Василій заснував монастир мужеський, яким кілька літ сам управляв, а відтак передав управу своєму братови Петрови.

Слава про цей монастир розходилася далеко, багато і старших і молодших приходили сюди, щоби стати монахами. Так число монахів скоро зростало. І Василій написав для них багато поучаючих наук та зложив Правила і Постанови, які і до нині є в монастирях Православної Церкви.

Життя Василія в монастирській тишині було дуже строге. Його одіж складалася лише з волосянниці і плаща. Спав мало, на голій землі, жив водою і хлібом, а тільки в свято їв ярину. Тому його приятель, Григорій, писав — що це чоловік без майна, без тіла і майже без крови. Час його йшов на молитву, роботу і роздумування над Святим Письмом. Відвідував також дооколичні села, щоби людям добру науку давати.

Тоді настав був великий голод. Щоби ратувати голодних, Василій продав другу часть свого майна.

Всім був Василій вдоволений, не мав лише коло себе свого приятеля Григорія. Вкінци запросив Григорія до себе й оба приятелі жили в одній хатині, управляли город, рубали дрова, викопували каміння. В них було одно серце, одна думка: разом молилися, разом співали псальми, або читали Святе Письмо.

Коли ж почала ширитися аріянська ересь (сектанство), то Григорія покликав до помочи отець його Григорій, що був епископом Назіянзу, а Василія покликав архіепископ Евсевій, щоби Василій і словами і письмом обороняв Церкву від еретиків.

Невдовзі вмер Евсевій, отже Василія поставили архіепископом. І тут показалася його праця в повній ширині. Кожного дня ранком і вечером проповідував він Євангеліє і слухачів було тільки, що міг „морем" їх назвати. Люде так хотіли його слухати, що ледви міг піднятися по слабости, а вже мусів проповідувати.

Тоді правили Службу Божу святого апостола Якова, а що вона була аж надто довга, то Василій скоротив її так, як тепер правиться вона 10 разів в році — на оба Святі Вечері, на Новий Рік, в перші 5 неділь Великого Посту, в Великодний Четвер і Великодну Суботу.

Він також постановив, щоби перед Вівтарем був Іконостас і Завіса, і щоби жінки не входили в Олтар (за Іконостас) в часі Служби Божої.

Аріянську ересь приняв був і цар Валентій і почав нарід переслідувати, православних епископів усував, а на їх місце ставив аріянських. Так деяких епископів до аріянства приєднав.

Однакож Василія не міг цар ані собі приєднати, ані з епископства усунути. Дотого ж Василієва праця приєднувала для православія аріян. Отже цар приказав своєму намісникови, Модестови, щоби Василія покликав на суд. І почав Модест найперше намовляти Василія, почав обіцювати царську ласку, та коли Василій стояв при своїм, почав Модест грозити:

— Як смієш противитися цареви, якого волі цілий світ слухає? Чи не боїшся власти, яку маємо?

— Що ж ти можеш своєю властію зробити? — запитав Василій.

— Можу від тебе майно відобрати, з краю тебе вигнати, мучити, а то й убити — каже Модест.

— Коли так — каже Василій — то мені треба чим іншим грозити, бо того, що ти сказав, я цілком не боюся.

— Як ти це розумієш? — питає Модест.

— А так! — каже Василій. — Майна не маю, отже за нього не боюся. Коли ж забереш, що маю, то себе не збогатиш, а мене не зубожиш — кілька старих одеж і кілька книжок — хіба тобі того треба? Вигнання не боюся, бо моєю вітчиною є небо, а над небом панує Бог, а не ти, і лише Він може там рішати. І мук не боюся, бо моє тіло таке слабе, що перший удар закінчить моє життя і мої муки. А ще менше боюся смерти; вона буде добродійством, бо злучить мене з моїм Сотворителем, для якого я жию.

Так відважно не говорив зі мною ще ніхто — каже Модест.

— Бо може ти з епископом ще не говорив — каже Василій. — В звичай-

них обставинах єпископи люде скромні й уступчиві, але там, де хтось хоче відобрати їм Бога і Віру, вони на ніщо не зважають. Меч й огонь, дикі звірі і залізні гаки є тоді нашою потіхою.

— До завтра даю тобі часу до намислу — каже Модест.

— Таке відкладання непотрібне, — каже Василій — бо я завтра буду тим, що і нині.

Намісник (епарх) дивувався такій відвазі і доніс цареви, що Василій нічого не боїться. І цар приказав зоставити Василія в спокою.

Невдовзі прийшло свято Богоявлення, цар прийшов на Богослуження і дивувався, коли бачив, як вірні моляться і прислухувався пильно до Богослуження. В аріяньських церквах подібного не було. Коли ж ще почув бесіду Василія до вірних, то забув весь гнів на Василія. Та все ж коли вернувся до своїх однодумців, ті намовили його, щоби засудив Василія на вигнання. Коли ж хотів вирок підписати, задрожала сильно його рука і перо зломилося. Взяв друге перо і знов зломилося. Тоді подер вирок, бачучи, що його сила за слаба.

Царські дорадники підмовили знов царя, щоби покликав Василія на суд до Антіохії. Коли суддя запитав, чому Василій не хоче належати до тої віри, яку має цар, той відповів:

— Ніколи не згоджуся, щоби воставити правдиву Віру християнську і прияти погану науку Арія.

Коли ж суддя загрозив смертю, каже Василій:

— Радо буду терпіти за правду, а щоби від земних тягарів освободитися, того віддавна бажаю. Тільки щоби ви додержали того, що обіцяєте, бо я на все готовий.

Суддя доніс цареви, що Василій стоїть висше всіх погроз і цар почав роздумувати, що дальше робити.

В той час заслаб царський син, Галатій, і лікарі сказали, що життя для нього нема. Коли був він вже близький смерти, говорить цариця (Домініка) цареви:

— Син наш вмирає тому, що ти не маєш правдивої віри і хочеш знищити Божого чоловіка.

Почувши це цар настрашився, і тоді покликав до себе Василія та каже:

— Коли твоя віра правдива, як ти це говориш, то приверни твоїми молитвами мого сина до здоровля.

А Василій відповів:

— Коли навернешся, царю, до Православної Віри і дасиш церквам спокій, то син твій буде жити.

Цар обіцяв одно і друге. Тоді Василій помолився і царський син одужав. Цар почав тепер відноситись до Василія з великою пошаною.

Для аріян було це ударом і вони почали цареви говорити:

— Ми були би таке саме зробили.

Вкінци намовили царя, що позволив їм сина охрестити. Та коли хрестили, він в їхніх руках помер.

(Докінчення буде).

—(†)—

ЗА ПАЛЕСТИНОЮ.

В Клівленд, Огайо, 18 і 19 січня, ц. р. на жидівській конференції обговорювалася широко справа Палестини. На коференції було 1200 делегатів. Важною справою на нарадах було, щоби добитись того, щоби жиди могли мати в Палестині свою армію. Друге, щоби стейтський уряд поставив в свою повоенну програму постанову, що поможе створити з Палестини жидівську автономну країну, до якої міг би мати вільний вступ кождий жид, що хотів би там жити.

ВЕЛИКЕ СЛОВО МОЛОДОГО ХЛОПЦЯ.

В Солуні в Греції жив давно багатий торговець шовком, звався Аристарх. Притім був він дуже праведним християнином.

Йде він одного разу і бачить хлопця 14 або 15 літ віку, що стоячи про щось дуже пильно думав.

— Про що ти хлопче так думаєш? — запитав його Аристарх.

— Думаю, що хотів би починати якесь велике діло, але грошей в мене нема — каже хлопець.

— Але ж ти ще за молодий до великих діл — каже Аристарх.

Подумав хлопець та:

— Коли хтось думає щиро за велике діло братися і коли він має сильну постанову, то він цілком не за молодий.

— А як ти називаєшся?

— Нестор — відповів хлопець.

Сподобався хлопець Аристархови. Ще молодий, а як поважно він думає. Отже виняв невелику суму грошей і даючи її хлопцеви каже:

— Ось тобі гроші! Для великого діла їх за мало, але для малого може бути на початок.

Подивився хлопець і каже:

— Я буду так робити, щоби з малого діла стало велике.

Ще більше сподобався Аристархови хлопець і він додав йому ще маленьку суму, кажучи жартом:

— Я тобі даю, а коли станеш богатим чоловіком, маєш дати мені половину з того, що ти отсими грішми придбав.

— Добре! — сказав хлопець не надумуючись — я дам! — І скоренько відійшов.

Дивився за ним вслід Аристарх і думав:

— Може і справді з отсего хлопця буде великий чоловік. Ще дуже він молодий, а як поважно думає. Кілько рішучости в його бесіді і в його погляді...

Минуло від того часу вісімнадцять літ. Аристарх, занятий своїми справами, цілком забув за хлопця. Тай хіба це така велика подія, щоби її памятати?

Аж одного дня підчас обіду приходить до Аристарха поважний, молодий ще чоловік, каже, що прийшов з важною справою.

— Що за справа? — питає Аристарх.

— Справа така — говорить незнакомий — хочу знати, чи ви памятаєте одну подію...

— Яку? — допитуєсь Аристарх.

— Чи ви памятаєте, як перед 18 літами ви дали молодому хлопцеву такуто невеличку суму грошей?

Аристарх зпочатку не міг пригадати. Аджеж подібних випадків було в його життю більше. Аж коли незнакомий пригадав, де це якраз було і яка бесіда тоді була, Аристарх каже:

— Памятаю! Хлопець Нестором звався. Я опісля ще довший час пригадував того хлопця і питав себе: Не знати, якою дорогою він пішов?

— Це я той хлопець! — каже тоді незнакомий — це мені ви дали тоді гроші. І оце я до вас тепер прийшов.

— Дуже я рад — каже тоді Аристарх — це для мене вартніше, ніж велике майно. Гідні люде, це головна вартість в життю.

— Та в мене є ще одна важна справа — каже чоловік.

— А що?..

— Я прийшов, щоби виконати своє зобовязання. Ви тоді сказали, що я маю дати вам колись половину майна, якого я вашими грішми доброблюся, і оце я прийшов, щоби вам ту половину передати. Ваших грошей я не змарнував, ані дрібного гроша. Почав я з такого малого, на яке мав ваші гроші і свій молодий розум, і все йшло мені дуже дооре. Я багато подорожував — був в Еспанії, в Індії, в Египті. А тепер вже час виконати зобовязання — і оце приніс я до вас всі свої книжки з усіми рахунками, щоби ви самі переконалися, що цілу половину свого майна вам віддаю...

Аж тепер була для Аристарха велика несподіванка. Йому не хотілося вірити, щоби колишній хлопець так поважно брав його слова і щоби так памятав про своє власне зобовязання. Зпочатку не знав він що казати. Допера по хвили встав, підійшов до молодого чоловіка, поцілував його в лице і каже:

— Несторе! Найбільший скарб, який ти мені нині приніс, це ти самий. Коли ти нині мене відвідав і я бачу тебе таким гідним чоловіком, то це дорожше, ніж всі скарби Креза, про якого оповідає давна історія.

— Алеж я тоді дав приречення і хочу його виконати — каже знов Нестор, і подав Аристархови картку, де було рахунками показане ціле майно Нестора. Майно було велике, а й сама половина з нього була ще поважним майном.

Подивився Аристарх та:

— Коли я говорив тоді про половину майна, то говорив жартом, як молодому хлопцеви можна говорити. Але на ділі я грошей тобі не позичав, а так давав. Це одна причина, чому я твого майна брати не можу. А друге, я і сам чоловік багатий, отже не маю потреби на готове додаткове майно.

— Алеж мене совість буде мучити, що я не виконав свого зобовязання і ваше майно собі задержую — каже Нестор.

— Довго ще говорили, а вкінци каже Аристарх:

— Несторе! Ти своєю гідністю більше мені дав, ніж ціле твоє і ціле моє майно разом взяте. Та от що зробімо: дай четвертину з твого цілого майна, а я дам два рази тільки, і побудуймо приют для старців, для бездомних, калік і сиріт. Я тобі поміг і ти хочеш мені віддячитись, але памятаймо, що Господь і мені і тобі помагає. Це Божа Рука дала тобі через мене поміч. Ми оба маємо з Ним великі рахунки, отже сплачуймо їх по нашим силам.

Сподобалася така думка Несторови і не минуло багато часу, як величавий приют був вже готовий. Пройшло ще трохи часу і слава про приють розійшлася широко і далеко. Аж турецькі напади його знищили.

Аристарх і Нестор були тепер найщирійшими приятелями — оден віком, як щирий батько, другий, як вірний і гідний син.

Так справдилося слово Христа про Сівача і про те зерно, що впало на добру землю і принесло плод в сотеро.

ВІРНИЙ ДРУГ.

В Форт Бектон, Монт., вмер 1936 року випасач худоби чи овець. Його тіло відпровадили кудись залізницею, а по нім зостався собака, що довгі роки пережив зі своїм господарем. І від 1936 року до початку цего року вірний собака кождого дня чотири рази денно прибігав на стацію подивитись, чи його господар не приїхав, отже через 5 літ. Залізнича прислуга дуже поважала вірного собаку. Тепер сталося, що собака гризучи кістку не зауважив поїзду, отже згинув під колесами. Над вірним приятелем чоловіка думають поставити памятник.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 3-го грудня м. р. впокоївся в Бозі Прокоп Ягольницький, фермер в околиці Сторновей, Саск. проживши 69 літ. Покійний походив з села Гуштин, пов. Борщів, Галичина, прибув до Канади 38 років тому. Полишив дружину Анну, з котрою прожив 43 роки, вісім синів, три дочки і одного брата Петра, а також 21 внуків.

Похорон відбувся у пятницю, 5-го грудня. Похоронне Богослуження відслужив Всеч. о. Ф. Керніцький. По відправі Панахиди в хаті покійного, о. Керніцький виголосив прощальне слово, почім відвезли домовину до церкви, котра знаходиться 8 миль від дому по-[illegible]

По Службі Божій відбулося послідне цілування, почім віднесено тлінні останки покійного до гробу.

По похороні родина покійного запросила всіх учасників похорону до хати на обід. По обіді присутні зложили жертви на дієцезіяльний фонд Укр. Православної Церкви в Канаді, замісць вінків на гріб покійного.

Жертви зложили слідуючі:

По 1 дол.: І. Вінтоник.

По 50цт.: Гр. Яголницький.

По 35цт.: І. Данилюк.

По 25цт.: П. Ягольницький, пані О. Ягольницька, А. І. Ягольницький, Юр. Ягольницький, Н. Малінський, пані Н. Малінська, А. Ягольницький, О. Вінтоник, В. І. Ковалишин, Т. Мачушик, І. Мачушик, Й. Коржиновський.

По 20цт.: В. Скотніцький, пані Я. Стирапка.

По 10цт.: Й. Ягольницький, П. Кузій.

По 5цт.: К. Ахтемійчук.

Всім жертводавцям щира подяка, а Покійному нехай буде земля [illegible]

Учасник похорону.

КОЛЯДА.

(Тернопіль, Саск.)

Пан Василь В. Савчук устроїв забаву-іменини у день свого патрона св. Василя, що припадає на новий рік.

Господар поставився під кожним зглядом дуже взірцево і гостей рідню, сусідів і приятелів угощав нашим українським звичаєм. Як звичайно у такий день, колядують люди, коли їх більший гурток збереться. Там і тут колядували всі. Переколядували всі відомі наші гарні колядки. Цю нагоду використав п. Дмитро Гнатюк і за бажанням господаря запропонував заколядувати одну коляду для „Вістника" і при тім „повіншував" всім дуже красним віршом, що підходить на той час. І попросив усіх о жертви для „Вістника". Зложено 5 доларів.

По 50цт.: В. І. Савчук.

По 25цт.: Василь С. Савчук, І. Стефанюк, В. Фіцич, Й. Войціхівський, о. Е. Грицина, І. Сенчина, Т. Сенчина, Д. Гнатюк, С. Лебедович, І. Стельмащук, К. Войціхівська, Г. Ващук, Н. Хатик, С. Кухта, І. Гулянський, М. Скакун, Н. Глущак, П. Ваньон.

В такий спосіб забавляються звесіди культурні люди. Вони хочуть таку хвилю відзначити, як не водиться між поступовими людьми. Добре було б, коли б також весь наш загал памятав про наші громадські справи при нагодах забав, хрестин, весіль і т. п.

Всім жертводавцям щире Спасибі за дар-коляду.

А господареві бажаємо щастя, Божого благословіння на многі літа!

Місцевий

ЧАРИ.

Хто учився працювати
В життя свого ранку,
Той розвязав в світі днва,
Не одну загадку.

Чудно нераз перобови,
Звідки десь достатки,
Як виходить ум великий
З маленької хатки.

Як і стоги і комори
Широкі й заможні,
І стайні, й хліви, й обори
Повні — не порожні!

Він дивуєсь, що в сусіда
Корова дійнійша,
І вся челядь працьовита,
Ліпша, послушніша.

Неоден таке бачить,
Про чари толкує,
Нарікає на брак долі,
А не поміркує:

Що у того лише чари,
І той долю має,
Хто ранесенько виходить
І росу збиває.

Хочеш гарно в світі жити,
Хочеш долю мати?
В кроплях, що чоло вкриває —
Там її шукати!

Никола Устинович.

МІСІЙНИЙ ФОНД.

(Збірка о. І. Дмитрова в часі поїздки.)

ГРОНЛИД, САСК.

Укр. Гр. Прав. Громада Преч. Діви Марії.

Дмитро Панчук	$21.00
Кость Панчук	10.00
Семен Щербій	5.00
Василь Щербій	5.00
Іван Панчук	5.00
Павло Хемій	5.00
Гавр. Добровольський (уч.)	5.00
Іляя Панчук (уч)	5.00
Павло Качучок	4.00
Юрій Климсенко	3.00
Андрій Гурський	3.00
Пані Доротея Панчук	2.75
Стефан Панчишин	2.50

По 2 дол.: А. Савчук, М. Сметанюк, І. Петрів, Теодор Боднарчук, Г. Тарнопольський, І. Тремба.

По 1 дол.: Т. Гринюк, І. Пшик, М. Казюка, пані Василка Чорній, пані: Добровольська, Марія Копач, Христ. Халус, Текля Климсенко, Христ. Щербій, Параска Щербій, Анна Вахник, Парасковія Тремба, панна Анна Гаврищ (уч)., Прокіп Биць, Н. Ковалюк, О. Симоник, Н. Кульчицький, Г. Вахник, В. Чорній, О. Швець, М. Петрів, В. Н. Щербій, М. Погорецький, І. Іванусь, пані Домка Панчук, М. Парчевський (уч.), пані Марія Грейюк, Анастазія Щербій, В. Романюк, пані Анна Романюк, В. Петрів, М. Давидюк, В. Король, І. Безкоровайний.

По 50цт.: Василка Ніврянська.

По 15цт.: пані Ксеня Вахник.

ГРОНЛИД, САСК.

(Збірка о. І. Дмитрова).

Укр. Гр. Правосл. Громада св. Вознесення.

Павло Боднарчук	5.00
Стефан Добровольський	5.00
Петро Гандзюк	5.00
Василь Боднарчук	5.00
Андрей Козак	3.00
Григорій Добровольський	2.00
Іван Добровольський	2.00
Юрко Українець	2.00
Никола Антонишин	2.00
Никола Лошний	2.00
Іван Панчишин	2.00
Кость Копачівський	2.00

По 1 дол.. І. Українець, Петро Кашталянич, Ю. Николюк.

БРУКСБІ, САСК.

(Збірка о. І. Дмитрова).

Укр. Прав. Гром. св. Петра і Павла.

Дмитро Ніврянський	25.00
Василь Петращук,	10.00
Гриць Яремій	5.00
Андрій Шпивник	5.00
Семен Возняк	5.00
Данило Худик	5.00
Іван Неташак	3.00
Володимир Возняк	[illegible]
Марія Кошеляник	2.00

По 1 дол.: Я. Бурдейний, В. Панчук, М. Погорецький, М. Гуцул, Марія Яремій.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ВАТЕРФОРД, ОНТ.

По 1 дол.: Петро Литвин, Іван Шебець Юліян Бойко, Стефан Зигальський, Конст. Федірчук.

ВІРДЕЙЛ, САСК.

Іван Керніцький [illegible]

ФЕДОРА, АЛТА.

По 1 дол.: П. Магера, М. С. Фербей, І. Винничук, С. Ожинко, Н. Бойко, І. Вовсідка, І. Гуцька, Й. Крищук, В. Белюк, Ф. Лучка, А. Варварук, П. Кузик, Н. Ожинко.

ШЕЛ ВЕЛЕЙ, МАН.

Від членів громади св. Івана Хрестителя 20.00

ЕГРЕМОНТ, АЛТА.

По 1 дол.: В. Короташ, Л. Дмитрик, Г. Хікан, Г. Беліда, І. Васильника, Й. Павлюк, Л. Гавалко, Т. Степенко, К. Радомський, Т. Плупек, М. Лукасевич, М. Якимець М. Мандзюк, І. Проданюк, Г. Бутай, М. Гринюка, П. Чернецький.

РИВЕРС, МАН.

Іван Сушко 2.00

КОСІВ, МАН.

По 1 дол.: Л. Романчич, Н. Фіцич, Н. Слижук, П. Самець, Ант. Геник, Вас. Геник, Ст. Геник, П. Івницький, С. Слижук, Ф. Чайковський, П. Склепович, А. Галіборда, Л. Михайлюк, М. Симчич, Ю. Фіцич.

ПЕПЛАР ПАРК, МАН.

(Збірка о. П. Гаїцького)

По 1 дол.: І. Марко, Ф. Семенюк, І. Денисюк, Г. Лисайчук, М. Марко, Л. Гинкевич, С. Миславчук.

ТИНДАЛ, МАН.

(Збірка о. П. Гаїцького)

По 1 дол.: Л. Сабат, Н. Причун, М. Гнатюк, С. Причун, О. Коць, К. Гнатюк, Е. Карпець, В. Лутовий.

СЕПТОН, МАН.

(Збірка о. П. Гаїцького)

По 1 дол.: А. Причун, П. Мех, Й. Назаревич.

По 75цт.: І. Турко.

Збірка в церкві 3.00

ПЕМБІНА, Н. ДАК.

По 1 дол.: І. Пастух, І. Бординюк, В. Іванчук, Н. Клим, П. Пастух, Т. Левчук, М. Демишина, В. Сивак.

БРОКСТОН, САСК.

Мих Свенарчук (учитель) 2.00

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: Н. Слюсар, С. Семенишин, Н. Юрик, І. Федоронюк, І. Заровський, Д. Маслюк, О. Дзвінецький, С. Стасюк, В. Лисак (мол.), Д. Біхогодовка, П. Біний, А. Павлюк, М. Кохалик, П. Чорнобай, П. Сушириба, І. Костюк, І. Вийванко, І. Бойко, М. Горбачевський, С. Найдух, Розалія Бойко, Й. Боднар, П. Жабюк, І. Шелепюк, І. Момохід, Н. Стенцер, Д. Глуханюк, І. Щепанський, П. Тиран, П. Антонюк, А. Ковальчук, С. Юрків, Ф. Ємчук, Н. Бучма, І. Ландяк, Д. Бохно.

(До переведення повищої збірки причинився базаровий комітет, якому оцим висловлюється щиру подяку).

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

Виннiпег, Ман.

По 5 дол.: Ілія Симчич.

По 3 дол.: пані А. Яремко, О. Назаревич.

По 2 дол.: пані Юлія Бачинська, Й. Магер, Др. П. Занус.

По 1 дол.: пані Ольга Войценко, А. Павлик, М. Стечишин, І. Манчуленко, Гр. Бугера (Дуфрост), пані Гамулка, о. І. Дмитрів.

По 75цт.: П. Давидюк.

По 50цт.: пані Бурдейна, пані С. Палагнюк, пані Лучик, Гео. Маковійчук, п. Житарук, пані Олійник.

По 30цт.: Ст. Мазуряк.

По 25цт.: Лілія Загара, Ст. Симаш, пані Попич, пані Константинюк, пані А. Таська, пані Ожийовська, пані Марія, пані Пастушенко, пані Бугера, пані К. Канка, пані Я. Козак, пані М. Ларій, пані Ярема, К. Максимюк, п. Винничук, п. Іннюк, пані Горійчук, Ст. Яловега, пані Грапко, М. Бегус, С. Данилюк, пані Шихавська, М. Берлин, С. Маковійчук, пані Колодрубська.

По 15цт.: пані Чарнецька.

По 10цт.: пані Аксеневич.

По 05цт.: п. Криціцький, п. Клевац.

Норквей, Саск.

(Збірка о. М. Боднарчука)

Збірка в церкві 6.80

Вест Фт. Виллім Онт.

По 25цт.: Анна Жабюк, Михайлина Шелепюк, П. Глута, Софія Козло, Д. Бувина, Н. Брилянський, Марія Семенишин, М. Кохалик, В. Лубас, В. Галущак, І. Черкас, Марія Велика, Анна Кирило, Филип Бегман, Софія Боднарчук, Анастазія Лисичук, Ю. Тарабанка, Марія Олішевська, Марія Ярема, Каролька Когут, Марія Потигайло, Дм. Вилинівський, С. Юрик, Анна Стасів, П. Антонюк, В. Ткач, П. Борецький, І. Шипанський, М. Горбачевський, В. Мирко, І. Михайлюк, Гафія Стацинська, І. Гайовський, Н. Лукавий, Т. Тацюк, Марія Франчук, Й. Боднар, Н. Стенцер, М. Середюк, І. Киритюк, Анна Голубінька, С. Федорчук, Марія Вовчук, П. Швайківський, П. Дубик, О. Мендик, К. Вишневецький, В. Чорнюк, Анна Сушириба, І. Шелепюк, Н. Н. пані Робрецька, Юська Сурмай, С. Черешевський, І. Бойко.

Оцим висловлюю щиру подяку п. Дмитру Савчинському за те, що занявся переведенням повищої збірки.

о. Т. Кисілюк.

Форт Виліям, Онт.

По 55цт : пані Катерина Найдаш.

По 50цт.. Ник. Явний.

По 40цт.: Софія Здебак.

По 35цт.: Юзефа Михулик. Марія Зназінська. М. Деренівський.

По 30цт.: М. Боднарчук, П. Лю[illegible].

По 25цт.: С. Сторожук, А. Підручний, М. Веньґер, Марія Майданюк, Я. Вирстюк, І. Нагуляк, пані А. Борис, М. Петраш, Феська Антонишин, К. Чеховий.

Вистн. Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 1 дол.: П. Старенький, Дм Вовк, А. Білінський, С. Матіешин.

По 50цт.: К. Білінський. М. Матіешин, Г. Піць, Й Войчишин, пані Я. Старенька.

По 25цт : Ол. Яник.

Січ, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина).

По 50цт.: В. Мацієвський. І. Манулюк, М. Манулюк, п-на М. Мельничук, С. Манулюк.

По 25цт.: М. Цитульський, В Гнатів, І. Процюк, І. Сторожук. П. Курчаба. І. Терновецький, Й Сітка. пані І. Сторожук.

Збірка о. Ф. Керницького.

Мазепа	$7.30
Калдер	5.75
Канора	3.00
Йорктон	2.75
Свидова	2.50
Сторновей	2.00
Успенська	1.50
Ярослав	.75
Лонвея (М. Король)	1.00
З інших громад	3.35

Оттава, Онт.
(Збірка О. Меха)

По 2 дол : О Мех (Сеnтон, Ман)

По 1 дол : Натала Войціхівська (Тернопіль Саск.), Анна Глуханюк (Вест Форт Виліям, Онт.), І. Токарук (з Саскачевану, капрал), Іван Никифорук (Ст. Майкл, Алта), Ів Твердун (Овкборн, Ман.)

Россборн, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 25цт.: пані А Семенюк, пані Я. Кончк, пані А. Солтус, Ст. Барaнецький. Сестриці, пані А. Карамазинюк, Ф. Бельбас

Сенді Лейк, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 50цт.: Д. О. Лидик, С. Ломанський, Г. Марчук, Н. Солоничний І. Ярема, пані Мулявка.

По 40цт.: Ф. Муший.

По 25цт.: А. Матвійчук, С. Ярема, пані Гнатюк, П. Ярич, З. Лемчук, С. Сторожук, А. Ґреґораш, пані М. Сторожук.

По 10цт.: Ю Пупець, пані М. Ґреґораш,

Збірка о. Т. А. Горбая.

Етелберт Ман.	$17.35
Дрифтінг Ривер, Ман.	7.80
Роблин, Ман (на фармах)	4.00
Ленард, Ман.	3.50
Петлюра, Ман.	3.25
Шортдейл, Ман.	1.75
Шелвелий, Ман.	1.50

Вакард, Саск.
(Збірка п. П. Мочульського)

По 1 дол.: А. Чйок, М. Артимчук, П. Мочульський. Марія Анкка.

Менові, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 50цт.: І. Скопеляс. П. Цюцьмак, П. Друль, Н. Друль, С. Чвалюк. А. Ковальчук, О. Друль, пані М. Качур, М. Роздеба, П. Друль.

По 40цт.: Ю. Карасевич.

По 25цт.: О. Ґрошок, О. Єльчук. А. Друль.

По 10цт.: Ф. Друль.

Россборн, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 30цт.: Н. Бельбас.

По 25цт : І Ковальчук, С. Королюк, М. Писта, М. Левіцький.

Енґусвил, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 25цт.: М. Дроздовський.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Паркервю. Саск.

По 50цт.: Ст. Равлик.

По 35цт.: В. Федак, Т. Білокри[illegible]

По 25цт.: Ф. Жучкан, Г. Никорак. І. Білокрилий, М. Бабій, В. Володідник, А. Онуфрейчук, В. Стапінський, В. Купровський. Г. Білюк. В. Костенюк, Я Фенюк, І. М. Коцюба, І. Воронюк, П. Звоздецький. В. Сириччинатик, Н. Добко, Н. Станінський. Н. Декужій, Д. Король, Д. Хриптун. І. С. Половик, А. Андрейчук, А. Українець, В. Безбородько.

Шіго (полудне)

По 30цт.: Р. Кучерявий.

По 25цт.: М. Словський, В. Словський, С. Зазеленчук, М. Кередюк.

Вест Брук.

По 30цт.: Г. Василенчук.

По 25цт.: С. Петро, Д. Віндзяк, С. Пузняк, Н. Мірка, І. Кіцул, І. Гнатюк, В. Білокрилий, І. Половик, М. Крикливець, І. Гуцул, О. Попінія, В. Лесак. В. Денисик, В. Ісар, І. Кіцул, П. Квасниця, Г. Радиш. М. Кошман, Н Ісар, Н. Гуцул, В. Половик.

Шіго (на північ від міста).

По 25цт.: В. Гоменюк, І. Ісак. В Коропатніцький, Т. Коропатніцький, Й. Кульчицький, К. Малих, І Березовська, Г Максимюк, І. Гоменюк. І. Гоменюк.

Коло Кулих.

По 50цв : Ілія Рудан, Д. Кулий.

По 35цт.: Н. Кошман, А. Ґривул.

По 25цт : п. Половик, І. Кошман, П Кошман, Е. Стінка, М. Сиргай. Л. Дверинчук, П. Половик, М. Пелехатий, В. Шваґа.

Коло Льорн.

По 30цт.: І. Корніцький

По 25цт : В. Мельниченко, В. Королик, П. Мельниченко, О. Мельниченко, К. Українець.

Едмонр. Саск.

Збірка	1.00

Інсінґер, Саск.

По 25цт.: В. Малик, М. Українець, М. Молдован.

НА ДУХОВНИЙ СЕМИНАР.

Кендіан, Саск.
(Прислав п. П. Леськів.)

М. Шепеляк	.50
І Шишковський	.45
І. Шепеляк	.35

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.

Слава (полуд.), Алта.

Збірка в церкві	5.40

Мюсідора, Алта.

Збірка в церкві	$6.30
Марія Довганюк	1.00
Й. Гуляновський	.25

Слава (північна), Алта.

Збірка в церкві	3.31

[illegible]

Друкований на добрім папері — сильна оправа, гарний український друк Ціна примірника 30 ц. Замовляти в

Box 3696, Winnipeg, Man.

СІНҐАПОР.

Сінґапор, це остров, около 26 миль довгий, а 14 широкий, отже має поверхні 220 квадратових миль. Населення має понад 750.000 В 13 і 14 віку остров був самостійним, а коло 1365 р. знищили його яванці, після чого був майже безлюдним до 1819 року, коли Стамфорд Ревелс засував тут торговельний осідок і місто Сінґапор. Султан з Джагоре виванив цей остров Східно-Індійській Компанії 1819 р., а в 1824 р. Компанія дістала остров на власність. Сінґапор є около 1,500 миль від Манілі на Филипінах, а 3,500 миль від Токіо в Японії.

ОГОЛОШЕННЯ ЗБІРОК.

Звертаємо увагу заінтересованих, що оголошення збірок і жертв, які не були досі поміщені, будуть поміщені невдовзі.

Редакція „Вістника".

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛЮТЕНЬ.

8. Неділя. — Давфин
12. Четв., Трьох Святих — Слейтер
15. Нед. — Пайн Ривер
22 Нед. — Ешвил

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя. — Косів
8. Неділя. — Давфин

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.

ЛЮТЕНЬ

8. Неділя. — Сенді Лейк
12. Четвер Стріт. Госп. — Менві
15. Неділя Енґусвил
22. Неділя Россборн

Адреса — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая

ЛЮТЕНЬ.

1. Неділя. — Шортдейл
8. Неділя. — Етелберт
12. Четв., Трьох Святих. — Роблин (фарми)
15. Неділя. — Шелвелей
22. Неділя —Ленард

[illegible]

1 Неділя Дрифтінг Ривер
8. Неділя — Ет[illegible]рт
15. Неділя. — Шортдейл
18. Середа. — Шелвелей
22. Неділя — Роблин
29. Неділя. — Петлюра

Всюди Великодна Сповідь.

Адреса: поч. скр. 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна

СІЧЕНЬ.

18. Неділя п. Богоявленням. — Сірко
19. Богоявл. Господ — Сондман місто
25. Неділя — Роза

Освячення води 10 рано. —

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґ[illegible]

ЛЮТЕНЬ.

1. Неділя. — Поплар Парк.
8. Неділя. — Тинда[illegible]
15. Неділя. — Портедж ля Прейрі
22. Неділя. — Іст Селкірк

Адреса: 792 Логан Аве., Вінніпег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Бойкарчука.

ЛЮТЕНЬ

8. Неділя — Арран
12. Неділя, Трьох Святих. — Сопоф
15. Неділя, Стріт Госп. — Шерідон
22 Неділ. — Флин Флон

Скринка 65. Арран. Саск.

Календар Українських Свят

[illegible]

2 П. 20 † Преп. Авфимія Вел.
3 В. 21 Преп. Максима іспов.
4 С. 22 Препмуч. Анастасія Печер.
5 Ч. 23 Свмч Климента еп. Анкир.
6 П. 24 Преп. Ксенії, муч. Вавили
7 С. 25 † Григорія Богослова

8 Н. 26. Нед. Масопустна.
9 П. 27 † Перен. мощ. Ів. Зол.
10 В. 28 Преп. Єфрема Печ.
11 С. 29 Перенес. мощ. Іг. Богон.
12 Ч. 30 Трьох Святих
13 П. 31 Никити еп. Новгор.
14 С. 1 Лютий Муч. Трифона

15 Н. 2 Нед. Сироп. Стріт. Госп.
16 П. 3 Поч. Вел. Посту Симеона
17 В. 4 Преп. Сидора Пелусіота
18 С. 5 Теодосія Уґл. арх. Черн.
19 Ч. 6 Вукола еп. Смирн.
20 П. 7 Партенія еп. Ламнс.
21 С. 8 Вмч. Теодора Стратилата

22 Н. 9 1. Нед. Пості.
23 П. 10 Преп. Прохора Печер.
24 В. 11 Муч. Власія еп. Севаст.
25 С. 12 Мелетія еп. Антіох.
26 Ч. 13 Преп. Мартиніяна
27 П. 14 Преп. Кирила учит. слов.
28 С. 16 Преп. Пафнутія Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

ЛЮТЕНЬ.

1 Неділя. — Смокі Лейк
8. Неділя масопустна. — Довніг
12. Трьох Святителів — Геманн.
15. Неділя і Стрітення — Беліс
25. Неділя. — Стрий (Вел. сповідь)

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.

ЛЮТЕНЬ

1. Неділя. — Виллінґдон
8. Неділя. — Мюсідора
12. Четвер, Трьох Святих. — Слава (Північна коло Рошки).
15. Неділя. — Стрітення — Слава (полуднева).
22 Неділя. — Едрю

Адреса: Бакс 83, Виллінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЛЮТЕНЬ.

8. Неділя. — Сміте.
12 Четвер, Трьох Святителів — Вакав
15. Неділя, Стріт. Госп. — Тернопіль
22 Неділя Ст. Джуліен Кадворт. (Служити буде о. В Апонюк)

Адреса: Вакав, Саск.

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ

1. Нед. Бл. Сина. Гол. 1. Утр. Єв Матея 28: 16 -20. Літ. Ап. І. Кор. 6: 12—20. Єв. Луки 15: 11—32.

8 Нед. Масопустна. Гол. 2 Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. 1 Кор. 8 8—13 і 9: 1—2. Єв. Мат. 25: 31—46.

12 Четвер. Трох Святих. Утр. Єв. Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Еван. Матея 5: 14—19.

15 Нед. Сироп. Стрітення Господне Гол. 3. Утр. Єв. Луки 2: 22—32. Літ. Рим. 13: 11—14: 4 і Гал 2: 16—20. Еван. Мат. 6: 14—21 і Луки 2: 22—40.

22 Нед. 1. Нед. Вел. Посту. Гол 4. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ Жид. 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2 Еван. Ів. 1: 43—51

БЕРЕЗЕНЬ

1 Нед 2 Вел Посту Гол 5 Утр Єв. Луки 24: 12 35 Літ. Ап Жид 1: 10—2: 3; Єв. Мар. 2: 1—12.

8 Нед 3. Вел Посту Голова 6 Утр Єв. Луки 24: 36—53 Літ. Жид 4: 14—16 і 5: 1—6. Єв Мар 8: 34—38 і 9 1.

15 Нед 4 Вел Посту Гол. 7. У Єв. Івана 20: 1—10 Літ. Жид 6: 13—20 Еван Марка 9: 17—31

22 Нед 5 Вел. Посту Гол 8. У Єв Івана 20: 11—18 Літ. Ап. Жид 9: 11—14 Єв Марка 10: 32—45.

29 Нед Цвітна Утр Єв Мат. 21: 1—11, 15—17. Филип. 4: 4—9. Єв. Ів. 12: 1—18.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3696 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG MAN., FEB. 15th, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1942. ЧИСЛО (384) 4

ДРУГА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Канада проголосила „Другу Позичку Перемоги", звертаючись до своїх горожан з закликом, позичити її через закуплення бондів, що найменше шістьсот мільйонів долярів.

Военні кошти Канади за минувший рік виносили понад два більйони долярів. Цього року вони винесуть значно більше, бо з вибухом війни на Тихім Океані Канада мусить побільшити свої военні зусилля.

Більшу частину военних коштів Канада покриває з податків; на покриття ж решти коштів вона затягає в своїх горожан т. з. „Позички Перемоги". Тепер власне почалася кампанія за „Другою Позичкою Перемоги".

Обовязком кожного горожанина Канади є закупити якнайбільше число бондів „Другої Позички". **Це є також обовязком кожного українця Канади.**

Канада знаходиться у війні. У війні — від висліду якої буде залежати дальша доля нашої країни, — отже і нас самих, і наших дітей, і наших внуків.

Це не є війна самого тільки уряду Канади, ні самих тільки збройних сил Канади; це є війна всіх канадійців — й тому всі канадійці мусять доложити старань, щоби її якнайскорше закінчити та вповні виграти.

Ще недавно тому военний фронт був далеко від канадійської території. Сьогодня він зближився до самих границь Канади, — зі сходу й заходу, — а завтра він може перекинутися на саму канадійську землю.

Сотки тисяч молодих канадійців, - між ними десятки тисяч канадійських українців, — служать в канадійських збройних силах, та ставлять своє життя, щоби охоронити Канаду перед нападом ворога. А що ми, — на домашнім фронті, — робимо, щоби дати їм належну поміч у їх важкім завданню? Найменше, що ми можемо зробити, то закупити бонди „Позички Перемоги" й так помогти Канаді уоружити її збройні сили та взагалі виробляти й закуповувати военні матеріяли, потрібні для успішного ведення війни.

Нижше подаємо лист, яким міністер фінансів звернувся до нашого церковного проводу в справі „Другої Позички Перемоги". Ним звертається він до цілого нашого церковного загалу, щоби той доложив всіх старань і зусиль, щоби та частина позички, яка пропорціонально на нього припадає, була вповні виконана.

Треба нам памятати, що хто дає — для своєї справи дає! Більше дасть — більше свою власну справу забезпечує! Більше зробить — більше його праця принесе добра!

Зміст листа такий:

MINISTER OF FINANCE
CANADA

20 January, 1942

The Very Rev. S. W. Sawchuk,
Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg, Manitoba.

Reverend Sir:

Once more in the cause for which Canada is fighting, may I request your co-operation in awakening public interest in the forthcoming Second Victory Loan, in which $600,000,000 is sought.

We have appreciated the assistance granted by the churches in our past efforts toward financing victory. This time I ask your assistance again in making Sunday, February 22nd "Victory Loan Sunday". This will mark the opening of the second week of the campaign.

On Victory Loan Sunday, either at the morning or evening service, or both, can it be arranged that some adequate reference to this financial effort be made from pulpit or chancel in the churches of your diocese emphasizing the spiritual values that are at stake and the imminence of the dangers that beset us?

Would you be good enough to write or telegraph me at as early a date as possible, signifying your concurrence in the above suggestion? May I count upon you to advise the priests of your diocese accordingly. Thereafter we may ask local Victory Loan Committee to co-operate with your priests in any way that may be desired.

Mr. Churchill, speaking in Ottawa on his recent visit, said: "We are engaged in the most blessed work in the world, not only defending our hearths and homes, but the cause of freedom itself". I am sure you share that sentiment and am confident of your aid.

I have the honour to be,
Reverend Sir,
Your obedient servant,

J. L. ILSLEY

—(†)—

ЗА КОЛИШНЄ.

В Нюарку, Н. Дж., арештували недавно 66-літню жінку, К. Кар, за те, що крутарськими способами дістала від другої, 77-літньої жінки 4.700 долярів. Кар віддалася 1936 року за торговця реальностями і весь той час була дуже примірною і діяльною в церковній роботі.

Однакож давніша її історія цілком не така. В руках суду є нині понад 20 справ, де згадана жінка витуманила від людей понад 1,000,000 нолярів. Зміняла своє імя кільканадцять разів.

Отже нині — коли б треба спокійно доживати віку, приходиться їй ставати до порахунку за те, що протягом літ робила.

ІСЛЯНДЦІ ПОШАНУВАЛИ СУДДЮ.

Ліґа Молодих ісляндців в місті Виннііпеґу владила гостину суддеви В. Дж. Линдалови, 6-го лютого 1942, в будинку Гадсон Бей Компанії. Суддя Линдал ісляндець. Зібралося понад 250 гостей. Підчас гостини свящ. Айлендс промовляв до судді по ісляндськи, а таксамо суддя по ісляндськи звертався до своїх товаришів.

Це інтересне остілько, що давніше ісляндці не дбали про задержання своєї мови і культури. Коли ж побачили, що це на добро їм не виходить, то почали про своє культурне добро дбати.

ВІСТИ З ДІЄЦЕЗІЇ.

НОВА ГРОМАДА.

В місяці січні цього року приєдналася до Української Греко-Православної Церкви в Канаді Греко-Православна громада Пресвятої Тройці, в Бруссов, Алта., що належала до російської місії. Збори громади в цій справі відбулися 14 січня ц. р. Предсідником зборів був п. Іван Пундик, а секретарем п. Емануїл Бабюк. Консисторія вже видала громаді Грамоту Приняття. — Парохом громади є Всеч. о. А. Хруставка з Кейленд, Алберта.

ПОМІЧ БЕЗРОБІТНИМ.

В Стейтах багато звичайних фабрик переміняють тепер на фабрики для военного виробу, отже багато робітників лишаєсь без роботи. Тому рішено призначити від 300 до 600 мільйонів долярів на поміч таким безробітним. Найвисша тижнева поміч мала би бути 24 долари тижнево. Таких безробітних буде коло чотири мільйони. Час беробіття мають вони використати на приготовання себе до робіт при военних виробах.

НОВЕ ВИДАННЯ МОЛИТВЕННИКА.

Вже продається друге побільшене видання МОЛИТВЕННИКА

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

Молитвенник цей призначений для української молоді, але надається своїм змістом також і для старших. Зміст його такий:

1. Раншні молитви.
2. Вечірні молитви.
3. Молитви на протязі дня.
4. Ріжні молитви.
5. Що повинен знати кожний православний українець (часть катехиз[illegible])
6. Відомости про Церкву:
   а) Що то є Церква.
   б) Христіянство між українцями.
   в) Про Богослуження в нашій Церкві.
   г) Свята в нашій Церкві.
   ґ) Як заховуватися в Церкві.
7. Сповідь.
8. З Вечірної Відправи.
9. З Ранної Відправи (з Утрені).
10. Служба Божа (повна).
11. З Великодного Богослуження (з Утрені).
12. Коляди.
13. Великопосні пісні.
14. Великодні пісні.
15. Пісні Господські й Богородичні.

Молитвенник в гарній синій оправі і з золотим хрестом і написю. Коштує з пересилкою **тільки 50 центів.**

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОМУ НЕЩАСТЯ, КОМУ ДОБРО.

Помістив о. А. Г. Трух статтю в катол. „Українських Вістях" п. з. „В урочисту хвилю". В ній він розводиться над ювилеем нашого поселення в Канаді. І потує, що є між українцями релігійне розеднання. Признає, що відступство від католицької Церкви було найбільшим нещастям української іміграції в Канаді".

Але я не сказав би, що відступство від катол. Церкви було нещастям для української іміграції. Коли ж було дуже великим нещастям, то хіба для римської справи. Українській іміграції було це добром.

Коли б не було того відступства, то було б сталося те, що було в Бразилії Прочитайте книжечку проф. Карманського „Чому?". Чого там Василіяни з добрими, але несвідомими людьми не виробляли!

Дуже розумно поступили українці в Канаді, що стали на самостійнім церковнім ґрунті. Досить римське ярмо відалося нам в Австрії, та в Польщі. А в Канаді ми свобідні. Це велика благодать! З того тисячі розумних українців скористали. І це вийшло їм на добро. Воно і добре вплинуло на розвій нашого громадського, народного життя.

Вичисляє о. Трух, які то лиха вийшли черз релігійне розеднання. І в громадах католицьких, і родинах. І для поодиноких осіб, що покинули Рим Дальше малює образець, як би то було красно, як би всі українці одного дня стали католиками. Були б великі парафії, гарні церкви, парохіяльні салі; всюди було б повно людей! Всі провідники були б тільки католицькі, і тоді вони були б рідні. Всім католикам було б багато лекше! І веселіше! Завершенням того було би те, що в національних і державних справах скорше можна б стати на однім фронті! А як же до того довести? А так, що всі „релігійні та свідомі українці в Канаді повинні докласти всіх сил, щоб українців обеднати в одній вірі, в одній правдиво Христовій католицькій Церкві".

Але як до того довести? Бажання бажанням, але така важна справа мусіла би переводитися якось розумно. Не можна сподіватись, що одного дня посунуть православні до католицьких церков та домів бездумною чередою і зараз за тим прийде все добро. Коли сходитись, то треба знати чому. Коли міняти, то треба знати що, і за що, і на що. От цілий сук!

Пише о. Трух: „...ми створили спільний Комітет Українців Канади...", але „нам треба постійного порозуміння й сильного та щирого обеднання, що може статись тільки через порозуміння і обеднання в найважнішій — релігійній справі".

А закінчує так: „Православні брати й усі українці не-католики, подайте руку до згоди, щоб ми знов могли всі бути членами одної, правдиво-Христової, католицької церкви, так, як це було в днях нашої молодости!"

Слова гарні, але не завсігди були вони такі.

Через кілька літ, як о. Трух приїхав до Канади і місіонарував, він не щадив православних. Братами не звав. А нині вони стали вже братами. Сама така переміна заставляє до обережности.

Дальше ж — нам знаний Рим. Знані василіяни, редемптористи і ще там які. Знаємо якість римської Церкви і її правдивість. Хочби не один о. Трух, але всі василіяни писали статі на подібний лад, то ми знаємо, що тих закликів поважно брати годі.

Ми тішимося, що в Українська Православна Церква в Канаді, в якій гуртуються свідомі українці. Радіємо, що є в нас духовний провід, який стоїть на українськім релігійнім ґрунті, не оглядаючись ні на Рим, ні Москву, ані на Царгород.

Релігія наша свята! І Христова! І правдива! Покидати її гріх! Міняти на католицтво — нерозум.

З початком нового 50-ліття нашого життя в Канаді нам тільки бажати, щоби зник релігійний поділ між українцями, щоби всі стали на своїм релігійнім православнім ґрунті, як одна Христова громада і як одна велика українська родина.

Д. Степанко.

ІНТЕРЕСНІ ОБРАЗКИ З ЖИТТЯ.

Михаїл Анджельо.

Загальна думка людей така, що майно є на те, щоби жити в розкошах та вигодах. Але така думка родиться і живе не в найрозумніших, але в дуже нерозумних людей.

Михаїл Анджельо Буонароті, італієць, належить до найславніших малярів світа. Був він також різбарем, будівничим і поетом. При всім тім був він богатим чоловіком.

Прожив він 87 літ і ціле його довге життя було дуже скромне і невибагливе.

— Хоч я богатий — казав він — однакож живу так, немов би я був убогий.

Він рідко коли запрошав когось до себе на обід, а коли занятий був працею, то підчас роботи їв лише кусень хліба і пив трошки вина, не відриваючись цілком від роботи. Доперва коли почав старітися й ослабати, то дозволяв собі на дійсний, але дуже скромний обід.

Та не треба думати, що він жив так невибагливо тому, що був скупий, ні! — він жив невибагливо тому, що був розумним чоловіком.

При невибагливости для себе він був дуже щедрим для других. Товаришам й ученикам давав щедрі дарунки, помагав убогим, давав посаги (придане) убогим та гідним дівчатам, щоби могли вийти замуж, помагав свому своякови остілько, що одного разу дав йому 3000 корон.

Але сам Анджельо не приняв ніколи від нікого жадного дарунку.

Кароль 12-ий.

Шведський король, Кароль 12-ий, що помагав Мазепі в війні проти Петра Великого, одного дня на бенкеті випив більше вина, ніж повинен, і почав при столі говорити до своєї бабуні в неприличний спосіб.

Другого дня його бабуня йому не показувалася і він запитав про причину. Йому сказали:

— Це тому, що ти вчора говорив до неї так і так.

Кароль забув про те, що було, та коли тепер довідався, то пішов зараз до бабуні, перепросив й обіцяв, що більше вина пити не буде.

І додержав обіцянки — вина цілком не пив, а тільки чисту воду.

Гості в Сократа.

Грецький мудрець, Сократ, що сам жив дуже просто і невибагливо, запросив раз до себе поважних гостей. Коли ж його жінка, Ксантипа, почала нарікати, що мусить ставити на стіл таку просту поживу, сказав Сократ:

— Тим не клопочися! Це добрі люди і цілком невибагливі. Нашою стравою вони будуть вдоволені.

— А коли хтось не буде вдоволеним? — говорить Ксантипа.

Тоді Сократ:

— Коли б були такі, що не були би вдоволені тим, що добре для мене, для тебе і для інших добрих людей, то вони не варта того, щоби ти ними клопоталася.

В Атенах, де жив Сократ, шаліла страшна пошесть і багато людей забрала, однакож Сократа вона не зачепила.

— Слабість обминула мене цим разом так, як всі слабости ціле життя мене обминали, а це тому, що я живу таким простим, невибагливим способом — пояснював Сократ.

Питагорейці.

Коло 600 літ перед Христом жив в Греції мудрець, Питаґор. Він проповідував, що люде будуть лише тоді щасливі, коли будуть жити дуже невибагливим і поміркованим життям, коли в нічім не будуть доводити себе до крайностей. Та щоби люде могли таке життя провадити, вони мусять навчитися панувати над своїми забаганками.

На науці Питагора заснувався був гурт людей — Питаґорейців — які жили так, як Питаґор учив. Отже, щоби навчитися панувати над своїми забаганками, Питаґорейці робили так: Приготовляли смачну страву, пильно на ню придивлялися, а тоді відходили і їли цілком просту, невибагливу їжу.

Гідність Фабія.

Понад двіста літ перед Христом жив римський генерал, Фабій Квінт (Фабіюс Квінтус), що вславився в війні з Ганнібалем. Одного разу Фабій умовився з Ганнібалем, що коли випустить такихто вязнів, то дістане таку суму грошей.

Фабій розумів, що сенат повинен би заплатити гроші з публичної каси, однакож сенат відмовився. Хоч це не була справа Фабія, але справа загальна.

Щоби сповнити своє приречення, Фабій продав ціле своє майно і передав гроші Ганібалеви, не дбаючи, що сам зостається майже цілком убогим чоловіком.

19 ЗГИНУЛО В БУРІ.

В полудневих Стейтах шаліла з початком лютого сильна буря, в якій згинуло 19 осіб. А ранених були десятки, або більше. Також матеріяльна шкода велика.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ЯКИЙ НАЙКРАЩИЙ ПІСТ.

Вже багато разів писав наш „Вістник" про пости взагалі — а про Великий Піст зокрема. Писав як треба постити, що належиться робити у Великий Піст і про все те, що відноситься до посту. Треба й цего року написати дещо.

Великий Піст має свій початок десь від четвертого століття по Христі, але тоді ще не всі церкви його однаково обходили. Аж доперва в 500 років по Христі прийнято всіми церквами східними і західними точнійше обходження Великого Посту. Піст той числив 40 днів, від чого й пішла назва чотиридесятниця. Заборону, щоб у Великий Піст не женитися, забав не справляти, заведено ще 364 р. по Христі, та це — як вже сказано, ще не всюда заховувано.

Евангельські оповідання кажуть нам, що за часів Христа були також пости, котрих Апостоли Христові не могли заховувати, як люде подорожуючі, бо звісна річ, що хто подорожує, то нераз постить і голодує, хоть нема ніякого посту. Фарисеї і законники жидівські приходили до Христа зі скаргою і питали: „Учителю! — чому твої ученики не заховують посту?"

Коли глянемо ще далі в давнину, в Старий Завіт, то і там находимо пости. Згадаємо тільки, що було за часів пророка Йони, трохи менше як тисяча років до Христа. Було велике місто Ниневія (або Нинива), місто було велике, на три дні ходу. (Подумайте, що за велике таке місто, що треба було три дні ходити, щоб його перейти!).

Та як то звичайно буває, що чим більше яке місто, то тим гірше безбожне. Таке було і тут. Безбожність цего міста дійшла була вже до найвисшого степеня. Тому Господь Бог післав там пророка Йону, щоб той голосив людям покаяння, бо коли не покаються, то місто буде зруйноване, ось так, як то тепер в Европі деякі міста понищені і зруйновані. Почувши то, ціле місто почало каятися, постити і Бога молити і Господь відвернув від них вимірену кару.

Ось те саме, що робило місто Ниневія, і нам треба робити у Великім Пості. Треба каятися, постити і Бога молити.

Ріжні християнські народи і церкви мають ріжні пости, більше, чи менше строгі.. Але хто взагалі має і поважає піст, нехай памятає, що піст, це драбина до праведности. Беручи на себе обовязки посту чоловік повинен пригадувати собі ті дальші обовязки, якими праведне життя має завершуватися. Тоді і піст наш буде Богу милий. Послухаймо, що про те говорить Господь через свого пророка Ісаію:

„Ось піст, який я люблю: здійми кайдани несправедливости, розвяжи повязі ярма, отпусти придавлених на волю, і розірви всяку кормигу; (іншими словами: не будь для нікого тираном, жорстоким, а будь людяним, добрим чоловіком, не роби насильства, не зневолюй нікого надмірною працею, не чини нікому кривди...) — поділися із голодним твоїм хлібом і введи в хату бездомного чоловіка, — як побачиш обідранця прикрий наготу його, — і від однокровного твого не ховайся (інакше: поможи в потребі всякому твому землякові). Тоді світло твоє зорею засвітить і рани твої скоро ціляться іншими словами: тоді будеш жив спокійно і мило,, а як би ти був недужий і хворий, то скоро вилікуєшся і оздоровієш. Тут для недужих, слабих, хоровитих є рада за якими ліками шукати. Хто буде чинив діла милосерні, той скоро вигоїться).

Дальше каже Господь через пророка: „справедливість твоя буде поперед тебе ходити тай супроводити ме тебе слава Господня. Тоді ти покликнеш і Господь вислухає тебе; заголосиш,. а Він скаже: Ось я!

„Як же ти ще з твого займища викинеш ярмо (не будеш нікого утискати, гнобити, кривдити), — перестанеш піднимати грізно палець і зневажливо говорити, — і коли голодному віддаси серце твоє (займешся ним). — тоді в тьмі в тебе засяє, світло, а тьма твоя стане мов полудне. (Інакше можна сказати: З життя непевного, злиденного, або з чорної біди перейдеш на життя спокійне, безжурне і ясне). І Господь буде повсяк час провідником тобі(ти не впадеш ні морально ні матеріяльно) і буде в час засухи насичувати душу твою, (не будеш терпів недостатку) — (і Господь) буде кріпити товщею кости твої (дасть тобі кріпке здоровля) — і будеш ти як сад підсичуваний водою, і мов керниця, що в неї вода ніколи не маліє. І забудує рід твій пустині давнезні; ти відбудуєш основи многих поколінь, і казати муть про тебе: Він одбудував розвалини, та проклав знов шляхи для поселення. Коли вдержиш ногу твою задля суботи, та не будеш цього дня мого святого своїх забагів чинити (іншими словами: коли переживеш побожно день святий); коли буде субота (теперішня неділя) в тебе осолодою, днем Господнім святим, шанованим; а пошануєш її тим, що не робитимеш твоїх діл звичайних; не годити меш своїм примхам (грішним) і пусторікі слова понехаєш (або: коли не будеш нічого пустого говорити) — тоді мати меш осолоду в Господі (або спокій совісти, задоволення, Божий упокій) возведу тебе певно на висоти землі, (будеш щасливий на землі) — та насичу тебе насліддям Яковoвим, предка твого". — Це сказали уста Господні" (Диви книга прор. Ісаії, розділ 58). Добре є перечитати уважно і розважити докладно все те, „що сказали уста Господні".

(Дальше буде

—(†)—

ДУМКИ ПРО ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Неділя Сиропустна припадає 15 лютого, а вже в понеділок по ній починається Великий Піст.

Початок Великого Посту сягає майже часів апостольських. Про те згадує Іриней, що був замучений 202 р. по Христі, отже недалеко апостольських часів. Згадують і другі.

Християне перших віків памятали, що коли Христос забирався до великого діла, то приготовлявся постом і молитвою через 40 днів, перебуваючи в пустини. Так Він показав, що й ми повинні такими ж способами до кращого життя готовитися.

Сорок днів, це шість тижнів. А вже послідний тиждень посту на спомин страждань і смерти Спасителя.

Життя наше, це широке господарство. Багато в нім справ, багато обовязків, багато всякої праці; багато вимагає воно від нас уваги, дбалости, старань, а то й посвяти.

Але наша сила невелика, наша воля слаба. Дотого ж і наші нахили і посторонні справи відводять нас нераз від тої розумної стежки, якою вам треба йти. Тоді життя не має сторожа, отже в життю починається нелад. Починається занепад.

Святі люде давних віків постановили час посту на те, щоби ми своє життя до красшого ладу приводили. Це на той лад, як з весною, нім почнеться сіяння, розумний господар все до ладу доводить. Переглядає і направляє кожну річ, старається про нові річи, щоби було чим працювати.

В пості ми маємо на такий же лад своє життя подрібно переглянути. А в нім є чимало неладу. І самого Бога-Творця забували, не зважали на Його Заповіди, молитов до Нього гідно не заносили. Святині Його не відвідували. До наших близших і дальших гідно не відносились. Голосу совісти не слухали. Душі своєї до Його святих висот не справляли. Забували свою гідність, забували те, що в життю повинно завсігди бути перед очима.

Нам треба пильно переглянути Заповіди Божі і Заповіди Церковні, а побачимо, кілько в нас неладу. Кілько разів ми легковажили ті заповіди, легковажили Закон Божий — отже ставали беззаконниками.

В Херувимській Пісни по Службі Божій співаємо: „Всяку журбу життєвую відкладімо тепер", се на оден день недільний. А в пості треба на цілий час відложити неконечні, дешеві, маловажні справи і застановлятися над ділами праведности.

На „Преждеосвященій" Службі Божій співається величавий прокімен: „Вкусіть і побачите, яка велика доброта в Господа" (Вкусите і увидите, яко благ Господь). Про що ж це говорить■?

З Великим Постом вяжеться обовязок щиро сповідатися і запричаститися Святого Тіла і Крови Господньої. Коли ж ми цей обовязок гідно виконаємо, то побачимо, кілько ми піднесли себе понад буденщину і наблизилися до Бога. І душа наша відчує тоді те велике щастя, що дає його Господь тим, які близько перед ним стали. А стали вони, споживаючи побожно святе Тіло під видом хліба і Кров під видом вина.

Саме слово „причастіє, причастя" дословно означе — злука, участь, співучасть. Церковне: „да причастници живи вічния будем" по нашому: щоби участниками життя вічного ми були (сталися).

Старші знають, а молодші чують з оповідань, як дбало і строго наші батьки, діди і прадіди заховували Великий Піст. Нині дехто згадує про те легкодушно, однакож легкодушність в цім місци то і нерозум перед людьми і гріх перед Богом. Нам треба увійти в душевні переживання наших предків — в їхню глибоку віру і щирість, в їхню примірну дбалість, в їх свідомість святої справи; нам треба взяти на увагу їх щире стремління до ублагородження свого життя — а тоді ми схилимо перед ними голови і скажемо щиро: „Дай, Господи, і нам такої щирости і ревности для святої справи, яка в них була!"

Ось так повинні ми святий Піст починати!

НЕ СПОДІЮТЬСЯ ТУТ ТИФУ.

Лікарі кажуть, що хоч тиф є тепер в Східній Европі й Африці, однакож тут його не сподіються. Там його переносять головно воші. Наполеонову армію винищував тиф 1812 р. в Росії, а причиною був бруд. Де бруду нема, там тиф не може поширитися.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КАТОЛИЦЬКА НЕПОМИЛЬНІСТЬ.

Коли мондерське „Світло" виявило забагато ревности в нападах на Українську Православну Церкву, то кілько албертійських православних священиків вдалися до адвоката, і той написав „Світлови" лист. Невдовзі потім появилося в „Світлі", ч. 24, з 20 грудня, 1941 р. „Спростовання" такого змісту:

Греко-Православний Семинар у Вінніпегу.

(Спростовання).

Всеч. о. П. Божик, в своїй історії про Церкву Українців у Канаді, що друкується в „Світлі" з дня 1 листопада, 1941, Рік 4. ч. (84) 21. пишучи про українських студентів з греко-православного Семинаря в Вінніпегу, які образуються в англіканській Колегії, оказав між іншим таке:

„Студентів, що покінчили свою науку в тій Колегії, висвячує на духовних автокефальний епископ Іван Теодорович, що як відомо е висвячений самосвятом Василем Липківським.

„Та секта свистунів набуває для себе нових духовників свого хову, але ті духовники хоч ходять з оберненими ковнірцями й вважають себе священиками й за таких себе представляють, та одначе адійсности ними не е й не можуть бути, бо не отримали важних свячень, які може дати тільки важно висвячений епископ, що мае повноту священства через апостольське переемство власти й благодати."

Це образило деяких українських греко-православних священиків, які в тій Колегії були образовані. А що ми не бажаемо в нашій часописі нікого особисто виразно чи здогадливо ображати, тому відкликуемо з тої статті все, що могло б бути образливим для них і перепрашаемо їх, та кажемо, що Іван Теодорович, як признаний епископ Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, мае цивільне право і право своеї Церкви святити священиків для своеї Церкви й всі, що ним так свячені, мають цивільне право й право своеї Церкви титулувати себе й бути священиками в своїй Церкві для вірних, що іх признають, хоч це треба знати, що католицька Церква, що вважае себе непомильною, з теольогічного боку їх Церкву не признае правдивою, а епископів і священиків, що не е висвячені важними епископами, це е такими, що мають апостольське переемство власти й благодати згідно з наукою св. Письма й церковного передання, вважае неважними й неблагодатними епископами й священиками.

Видавництво „Світла".

Нім розбирати зміст „Спростовання" ми пригадаймо собі, що католицька „непомильна Церква" мала вже в Канаді кілька „помилок", як:

Колишній „Канадійський Русин", а пізнійше „Канадійський Українець" безконечними напастями на Українську Православну Церкву довів до того, що православні дали справу до суду. І суд, що відбувся 23—24 червня 1925 р., присудив, що „Канадійський Українець" та „Вест Кенада Поблиш. Ко." **мають заплатити православним 7000 долярів за заподіяну напастями кривду.** Це була одна „помилка".

Друга „помилка" була 1928 року..

Відітхнувши по першій „помилці" „К. Українець" почав знов шукати на Українську Православну Церкву напастей, отже знов справа опинилася в суді. Та щоби при меншім обійшлося, „Канадійський Українець" помістив довге „Спростовання" в своїм 22-ім числі, з 30-го травня 1928 р., в якім цілком ясно заявив: **„Те, що ми писали (про православних) кілька літ тому і що ми писали в сій статті, е неправдиве".** ......

Отже „Канадійський Українець" признався публично, **що його роботою було цілі літа писати неправду проти Української Православної Церкви і ту неправду давати греко-католикам за правду.** Значиться — баламутити їх! А тойже „Канадійський Українець" був органом еп. Будки, отже висловлював волю епископа і відношення Римської Церкви до Церкви Укаратнської Православної. (Повний зміст того „Спростовання" з 1928 р. е в книжці п. н. „Чужа Рука").

Тепер маемо „Світлове Спростовання".

— —

Нинішне „Спростовання" висуває ряд питань, які треба буде дальше розбирати. І ті закиди Українській Православній Церкві, які „Світло" з Божиком роблять; та самохвальба, що ось які ми добрі, а другі злі; і те шукання порошини в чужім оці тоді, коли Божик з „Світлом" можуть в своїм оці знайти цілі великі колоди.

Ціле „Спростовання", яким його бачимо, це вдійсности дальше зневажування Української Православної Церкви, її проводу, її вірних. Тай цілого Українського народу і тої кровавої гідної праці, якою він старався визволити себе і свою Церкву з неволі безбожних.

Тон і зміст „Спростовання" пригадуе нам молитву евагельського фарисея":

„Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люде, здирщики, неправедні, перелюбні або як оцей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що придбаю. — Лука 18: 11-12.

Але навіть між словами Фарисея і „Спростованням" е ріжниця, і то в користь Фарисея. Він хвалиться не шкільними науками, не свідоцтвами, не якоюсь формальною властею, але **„своїми щоденними вчинками,** які він точно виконує. Хвалиться тим, **про що в цілім життю найбільше ходить!** А коли за фарисеем був гріх — то ним була лише отта гордість і зневага до других. А „Спростовання" вчинків навіть не згадує. Йому досить його „теольогічного боку", отже словних теоризовань про адміністративний, чи технічний склад церковного католицького проводу, як ніби того, що важнійше від життевої праведности, від добрих діл.

Та видно, що такий спосіб підвисшування себе понад других не новий. Вже за апостольських часів були люде подібні до „Світла", отже апостол на їхні теоризовання про **віру каже: „Чи схочеш же зрозуміти, чоловіче марний, що віра без діл мертва?** Як бо тіло без духа мертве, так і віра без діл мертва".— Яков 2: 20 і 26.

А вже ціла наука Спасителя мае на увазі лише добрі діла.

З того ж, що бачимо тепер, тай нераз, виходить, що представники Риму не раді про діла згадувати — головно ж про діла Римської Церкви, її проводу, представників, а то й вірних. Замісць діл вони всю вагу кладуть на другорядні справи.

Берімо такий примір: кілько всюди вговорювань в людей, що Христос поставив Петра старшим, а папи наслідники Петра, отже також старші, і тому хто не признае папи старшим, той негідний спасення. **Але чи чували ми, щоби ті самі, включно до папів, відмовляли спасення і відлучали від Церкви тих католиків, що цілі сотні літ мучили українців греко-католиків, неволили, відбирали їм права до життя, відбирали землю, робили на них татарські погроми, вбивали... Чи чував хто? Ні!** А це все діла. Це те, що найважнійше. Однакож те найважнійше лишають, а зате всю вагу кладуть на справи другорядні.

Правда — і другорядні справи важні для життя в своїм місці! Однакож хто почне перворядні справи легковажити і на їх місце висуне другорядні, то це точно так, як хтось злегковажив би ворота і ліз би до кошари через пліт. Христос зве такого злодієм і розбишаком.

Коли ж хтось хвалиться, що в нього другорядні справи добре стоять, то всякий розумний запитае: Але як в тебе стоять перворядні справи?

Це покищо наші уваги до поданого висше „Спростовання", а дальше ми почнемо зміст самого „Спростовання" подрібно розбирати.

—(†)—

ДО ЗДОРОВИХ ПРО ХОРИХ.

Недавно стався мені немилий припадок. Покликано мене телефоном до одного з едмонтонських шпиталів десь коло одинадцятої години перед полуднем і повідомлено, що е там дуже хора жінка і жадае лобачення зі священиком.

Я свого авта не маю, але недалеко був знакомий з автом і в протягу десять хвилин я вже був в кімнаті хорої. Застав — дві горіючі свічки коло помершої.

Про причини запізного повідомлення мене — не пишу. Досить, що своїх шпиталів не маемо. Яка рада, щоби таке не повторялося? Така: Кожного разу, коли наші православні українці привозять хорих до шпиталів, нехай листом, чи телефоном подадуть мені 1) імя хорої людини; 2) до котрого шпиталю завезли, і 3) число кімнати в шпиталю, де хора людина находиться.

В Едмонтоні е чотири великі шпиталі. В кожнім е десятки хорих. Неможливо ходити від ліжка до ліжка і розпитувати, хто українець, чи православний. Тому такі інформації потрібні

Думаю, добре би було зробити таке саме по всіх більших містах, де е наші священики

о. П. Мельничук.
10613—96 стріт, Тел. 24379

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ.

(Докінчення).

Один високий достойник, Анастас, бачив, що сталося і все оповів Валентінянови, римському цареви, що був братом царя Валентія. Валентініян дивувався і післав святому Василію дорогі дарунки і гроші, щоби той за него помолився.

Дарунки Василій приняв, але не для себе самого — він по містах своеї епархії побудував шпитарі і гостинниці, щоби була поміч слабим, немічним і подорожним.

А вже найбільший шпиталь з гостинницею побудував він на передмістю Кесарії — це був цілий ряд будівель. Майже невелике місточко. Було тут місце для слабих, для подорожних, а вже окремо для прокажених. Тому, що прокажених звичайно всі обминали, та гонили від себе, сам святий Василій заходив сюди і своїми руками їм помагав, щоби так і другим дати добрий примір. Постарався також про лікарів і прислугу, а для подорожних мав провідник в і вози, щоби через брак возів не затримувалися довше ніж треба. Був там дім і для нього і для монахів, щоби можна скоро всяку поміч потребуючим давати.

Сталося, що заслаб також Модест, який колись грозив муками святому Василію, отже просив Василія, щоби йому поміг. Тоді Василій помолився і Модест одужав. Від того часу Модест дуже Василія поважав і всюди голосив, що свое житя завдячуе Василію.

Одного разу зібрав Василій священиків і каже:

— Ходіть, діти, за мною, а побачите славу Божу і прославите Господа. Побачите життя праведних людей.

Ніхто не знав, куди Божий муж їх поведе, але не допитували. І Василій завів їх до одного села.

А в селі тім жив священик, Анастасій, а жінка його Теогнія. Жили вони 40 літ — але жили, як брат з сестрою.

Коли Василій з своїм товариством до Анастасієвого дому наблизився, стрітила його Теогнія і поклонилася йому; вона його нераз в Кесарії в церкві бачила. І Василій запитав:

— Чи здорова ти, сестро, Теогніе?

Здивувалась Теогнія, що Василій знае її по імени, і каже:

— Дякувати Господу — здорова!

А де Анастасій, брат твій?

І відповіла Теогнія:

— Анастасій мені муж, а не брат.

Тоді каже святий Василій:

— Хто живе з жінкою так, як Анастасій з тобою, той е братом, а не мужем.

Побачивши, що Василій знае тайну їх життя, впала святому до ніг і каже:

— Помолися за мене грішну, отче святий, бо через тебе бачу великі і дивні річи.

Василій помолився і хотів відійти, коли надійшов сам Анастасій, і поцілувавши руку Василія, сказав:

— Звідки мені така честь, що святитель Господній приходить до мене?

І каже Василій:

— Добре, що застав я тебе в дома, учениче Христовий, підемо до церкви і відправимо Службу Божу.

А той священик всі дні в тижни, крім суботи і неділі, їв лише хліб і пив воду. В церкві почав Анастасій відмовлятися від Богослуження і каже:

— Знаеш, владико, як в Святім Письмі говориться, що більший меншого благословляе. — А Василій на те:

— При всіх твоїх добрих ділах будь ще і послушний.

Коли вернулись до дому, питае Василій Анастасія:

— Оповідж мені, як ти проживаеш.

І почав Анастасій:

— Я чоловік грішний і маю обовязки, як усі люди. Маю дві парі волів, одними сам роблю, другими мій наемник. Половину приходу з праці даю на поміч убогим, другу на заплату податку. А разом зо мною працюе і моя жінка.

Тоді каже Василій

— Називай її сестрою, бо вона тобі сестра. А тепер покажи мені свое господарство.

Коли вийшли на двір, став святий Василій перед одними дверми і каже:

— Анастасіе, відчини тії двері!

Анастасій ютягався, казав, що там самі домашні річи, та коли вкінци відчинив, показалося, що був там хорий на проказу чоловік, якого Анастасій доглядав. І каже Василій:

— Чому ти не хотів мені його показати?

На те Анастасій:

— Це чоловік лихої вдачі і може лихе слово сказати, коли йому докучати.

І знов каже Василій:

— Доброю ідеш дорогою, та позволь, щоби і я з тобою прислужився святому ділу.

Зоставшись з прокаженим Василій цілу ніч перебув на молитві і рано прокажений був уже здоровим.

Молитва була в давних християн великою справою — не тільки обовязком, але цілою основою їх життя. І вона давала їм силу, що дивувала їхніх ворогів. Молитвою християни здобували силу переносити найбільші муки, молитва провадила і завершувала кожний їх вчинок; молитвою тодішні християни виконували великі діла; молитвою великі їхні праведники творили чудеса.

В місті Никеї аріяни забрали були від православних церкву. Василій адався до царя і той сказав: Розсуди сам, але так, щоби суд був найбільше безсторонним".

Скликав тоді Василій православних й аріян і сказав аріянам:

Нехай Господь рішае! Замкніть церкву, запечатайте і поставте сторожу. Тоді моліться три дні і ночи, щоби Господь відчинив вам церкву. Коли церква відчиниться, то вона ваша. Коли ж не відчиниться, тоді ми будемо молитися одну ніч. Коли тепер церква відчиниться вона наша. Коли ж не відчиниться ані нам, ані вам, тоді вона також ваша.

Аріяни молилися і відійшли з нічим, бо церква не відчинилася. Тоді Василій зібрав православних, з жінками і дітьми, до церкви святого Діомида мученика, що була за містом, і відправив тут Всеночне. Звідси вдалися до замкненої церкви співаючи: „Святий Боже". Коли ж перед церковними дверми зупинились, каже Василій:

- Піднесіть руки ваші на висоту небесну і закличте разом: Господи помилуй!

Коли все втихло, зробив Василій знак хреста і двері відчинилися на повний розтвір, а Василій з усім народом увійшов в церкву. Багато аріян вернулося тоді до православія.

Жив в Кесарії визначний жид лікар, Йосиф, що міг на кілька днів предсказати годину, коли хорий мае вмерти. І Святий Василій нераз переконував його про правдивість християнської віри, однакож Йосиф був в своїм непохитний.

Сталося, що святий Василій заслаб, отже казав покликати Йосифа і запитав, що Йосиф про його слабість думае. Йосиф оглянув слабого і каже:

— Готовте все, бо слабий зараз помре.

Тоді Василій:

— Йосифе, не знаеш, що говориш! на що відповів Йосиф:

— Вір мені, владико, що нім сонце зайде, ти умреш.

На те Василій:

— А коли до завтра не умру, чи станеш християнином?

Лікар був певний свого і каже:

— Кленуся тобі, що коли до завтра дожнеш, я дам охреститися.

Помолився тоді Василій, щоби Господь дав йому силу і продовжив його життя, і другого дня післав по Йосифа. Коли лікар побачив Василія живим закликав:

— Великий Бог християн і нема іншого крім него! Тепер приступаю до християнської віри, отже прикажи, отче, щоби мене охрестили.

На те Василій::

— Я сам охрещу тебе своїми руками.

Ще раз лікар оглянув святого і каже:

— Сили тебе цілком опустили, рушитися не можеш, а хочеш мене хрестити. — На те Василій.

— Маемо Сотворителя, що дае нам силу.

Після того пішов Василій до церкви й охрестив лікаря та назвав Іваном. Потім відправив Службу Божу, виголосив проповідь і дав зібраним „Послідне цілування".

Це була послідна його праця і по ній невдовзі він умер, 1-го січня 353 року, в 45-ім році життя. Смерть його викликала сум навіть в неправославних. Пише святий Григорій, що плач народу на похороні заглушував спів псальмів.

Життя св. Василія не було надто довге, однакож було повне великої праці. Час для хрстіян був тоді дуже важкий, як бачимо з письма св. Василія, де він каже:

— Бідуе і важкий труд переносить Церква через часті напади, хитаеться, як корабель серед моря; науку Отців (Отців Церкви) легковажать, апостольські передання забуваються, пастирів проганяють, а до церкви заводять хапчивих вовків; церкви без пастирів, а в пустинях повно плачучих...

Отже серед таких відносин жив і працював св. Василій, переносячи переслідування й напасти і працюючи з усіх сил, щоби Церков охоронити.

Св. Василій був великим проповідником. Коли св. Ефрем Сирін почув його проповідь, то сказав: „Дійсно Дух Божий говорить через тебе!"

Був св. Василій слабого здоровля, а важка праця і журба про добро Церкви ще більше підривала його силу. А ще більше його здоровля почало слабнути від смерти його матери, яку Василій дуже любив.

— Одна одинока потіха, яку я мав в життю — лише вів — за гріхи мої віднята від мене з хвилею, коли матір моя померла. Не смійтеся з мене, що в такім віці жалуюся на свое сирітство, простіть, що не можу перенести розлуки з такою душею, котрій рівних гідністю не знаходжу серед тих, що кругом мене. Тому вернулись до мене мої слабости, сили мене опускають і я жду неминучого кінця мого життя.

На похорон св. Василія прибуло багато народу, багато епископів, прибув і його приятель, св. Григорій, епископ Назіанзенський, і виголосив бесіду, яка своїм змістом всіх захоплювала. Похорон був в церкві св. мученика Евпсихія.

(Дату народження св. Василія, 308 року, а смерти 353 р. подають одні історичні джерела. Інші джерела час народження дають на около 330 року, а смерти на 379-ий рік. З першого виходить, що жив 45 літ, з другого, що 49, отже ледво половину того, що людський вік може досягнути).

ЧИ ЧУДА МОЖЛИВІ.

Бувають недовірчиві люде, які не хочуть з тим згодитися, що чуда на світі можливі. І коли такі чують, що Христос творив чуда, що чуда творили святі люде, то кажуть:

— Це все лише гарні видумки, бо чуда неможливі. Закони природи незмінні, а чуда показували би, що закони природи можуть змінятися.

Таким треба пригадати подію з 1935 року.

Тоді в Англії був Гіндус, який славився тим, що може ходити по вогни й вогонь не має над ним сили.

Щоби переконатись, чи гіндус сильніший від вогню, англійські вчені зробили пробу. Казали викопати рів, палили в нім без перестанку кілька годи, і коли ще було там жаріюче вугля, казали гіндусови по нім іти.

Не надумуючись ні хвилини пішов гіндус босими ногами по жаріючім вугіллю ніби по холодній землі. І не тільки вогонь не зробив ніякого знаку на ногах, але не пошкодив маленької латочки (плястру), яку гіндусові до ноги прилипили.

Коли ж гіндус по вогни йшов, то його фотографували, отже фотографія показувала точно те, що і люди своїми очима бачили. Опісля та фотографія була і в тутешних англійських часописах.

Доси вчені люде не мають сили спинити ділання горяча, отже їх правилом є, що горячо мусить знищити те, що кождий вогонь нищить. Однакож в цім випадку показалося, що є ще такі закони, невідомі вченим, які силу вогню уневажнюють.

Коли ж так, то чи не міг Христос йти по воді, як по землі? Чи не міг оздоровляти слабих і воскрешати мертвих, а там і самому воскреснути?

Те, що показав гіндус, було і є для вчених чудом, і воно показало, що є річи, яких вчені не розуміють.

„Закони природи", як їх наука називає, є незмінні для нас, однакож вони можуть бути змінні для їх Творця. Те, що неможливе для нас, можливе для Бога — казав Христос.

Сила гіндуса над вогнем була, можемо сказати, силою віри, чи взагалі моральною силою, була духовою силою. І Святе Письмо говорить про силу великої віри, про силу молитви, про силу посту — а та велика віра, і молитва, і піст мають свої закони, яких не знає фізичний світ. Каже Христос апостолам про слабість, що її можна позбутися піст мають свої закони, яких не знає фітько молитвою і постом. А вчені на такій силі не розуміються.

Багато буває в життю випадків, які можна назвати коли не чудами, то все ж чудними випадками, отже такими, що пригадують думаючим людям: Не кажіть, що все знаєте, бо є багато такого, що ви цілком не розумієте.

ДЛЯ НЕМИЛОСЕРДНИХ НЕМА МИЛОСЕРДЯ.

ЗА НАРОДНИМИ ОПОВІДАННЯМИ.

Було колись таке, що Господь Бог хотів походити по Раю. А Рай, це прегарний сад, тай такий великий, що чоловік за ціле своє життя від його одного краю до другого не перейшов би.

Отже позабирав Господь усіх апостолів і праведників і пійшов. А відходячи, каже святому Петрови:

— Поки я вернуся, ти до неба нікого не впускай.

Невдовзі приходить кравець і стукає. Виглянув святий Петро і питає:

— Хто ти такий?

— Я кравець — каже той — і жив я чесно, отже впустіть мене до неба.

— Що ж — каже Петро — не знаю, яке було твоє життя, бо не маю тепер книжки, де твої вчинки записані. А крім того не вільно мені тепер нікого впускати. Посидь там, поки буде можна ввійти.

Як почав кравець себе хвалити, та перехвалювати, який він добрий, як щиро він молився, кілько лиха за правду перетерпів, кілько людям помагав — то Петро подумав, що як такого доброго чоловіка до неба не впустити. І каже:

— Ходи! Але поки що буде, то маєш сидіти в оттій хатині, що в саді, і нігде не виходи, поки я тобі не позволю.

Посидів кравець годину, чи дві, а там думає:

— Хто має мені забороняти? Адже це небо. То на землі забороняли, а тут моя воля. Що хочу, те й зроблю!

І пішов. Ходив, куди лише очи вели і ноги несли. І в одному місці бачить, а там багато-багато золотих крісел, чи престолів, може їх мільйони. А між ними оден висший, ніж другі, а ясний, як сонце. Розказати годі, який гарний він був. А це був Престіл Господа Бога.

Дивиться кравець і думає:

— От би посидіти на такім кріслі! Можуть другі сидіти, то можу і я. Чим я гірший від других? І так нікого нема, то чому не посидіти? Ніхто не буде знати.

Подумав, тай підійшов до того найкрасшого крісла. А тут і стільчик під ноги — мягкий і білий, як сніг, а ніжки золоті.

Як сів він на Божому Престолі, то зараз відкрився йому цілий світ. Все за одним поглядом побачив. І що люде роблять, що навіть думають.

Довго дивився він, приглядався. От хтось заїхав в болото, а другі йому помагають з болота видістатися. Там знов хтось дає голодному хліба. Там син гонить матір з хати, бо каже, що вона йому заваджає. А там пожар обхопив ціле село — горять будинки, люде бігають, кричать, плачуть.

Глянув він на море, а там корабель пливе. Море спокійне як весняна тиха ніч. А люде, що на кораблі, танцюють, пють, тай погано говорять, а ще поганійше виспівують. За хвильку починають бійку, а там одного з між себе кидають в море.

Дивиться кравець і так йому інтересно. За хвилю на тім же морю зриваєтся буря і починає носити кораблем, як листком. Танці зупинилися і налякані люде починають щиро молитися. Тоді кравець:

— От тобі й люде! Доки було їм добре, то за Бога не памятали, а як прийшло лихо, то які побожні стали! Як не ті, що були перше... Вам би завсігди такої бурі!

Почав кравець розглядатися і глянув на своє подвіря, на свою хату і на свій садок. І бачить, а там хтось під яблінкою. Приглянувся, а то дівчинка сирота, Маланя. Він за життя знав її дуже добре. Вона виростає при чужих і дуже лихих людях, що мало дають їй їсти і до тяжкої роботи бідну дитину заставляють. Про все те кравець добре [illegible]

Як же приглянувся, то побачив, що Маланя забралася тихенько в його сад і взяла дві яблоці, що в ночи з яблінки на землю впали. Одно сховала за пазуху, а друге почала також їсти, бо дуже голодна була.

Не втерпів кравець і думає:

— От погане зілля! Тілько мене там не стало, а воно вже краде! Хіба мої яблока для злодіїв? Адже ж це мій сад, я його виплекав, викохав, а воно нікчемне руку простягає... Я йому покажу!..

І нагнувся він, взяв стільчик з під ніг і кинув туди, де бачив дівчину. Але тутже і сам настрашився, коли подумав, що це хтось тут завважить. Отже зліз він з крісла і поза дерева та квітки побіг до своєї хатини.

За час приходить Господар Неба, а коли побачив, що стільчика нема, питає Петра:

— Ти може взяв?

— Ні — каже Петро.

— То може ти впускав кого до неба?

— Лише одного впустив — каже Петро — кравця впустив, він дуже гідний чоловік.

Казав тоді Господь привести до себе кравця і говорить:

— І що ти грішнику наробив! Як відважився ти карати убогу сироту?

— Але ж вона до мого саду залізла — каже кравець — яке їй там діло? Це мій сад! Нехай не зачіпає, що не її!

Тоді Цар Неба:

— Твої слова свідчать проти тебе. Ти жалував двох яблок голодній сирітці, але впрошувався до мого Небесного Царства. І ті яблока виросли моєю волею, а не твоєю. А коли б ти був добрим чоловіком, то за життя взяв би був сирітку до себе і виховував її, як рідну дитину.

— Але ж вона до чужого лізе! — каже кравець.

— До чужого... А ти також прийшов до мого неба, а не до свого. І сідав ти на моє крісло, отже ліз також до чужого, а ти ж не був до того ані голодний, ані не мав ніякої потреби. Тай коли б моя рука була не здержала стільчика, він був би убив бідну сирітку. І тому не маєш місця в моїм Святім Царстві. Я милосердний лише для тих, що були для других милосердні.

І подався кравець мовчки до Небесних Воріт, а там і зник за ними. І блукає він без пристановища по піднебесних просторах. Не жалував других, отже не заслужив, щоби його жалували.

—(†)—

ЖІНКИ „НАСЛІДУЮТЬ ЧОЛОВІКІВ".

В Ню Йорку мають судити жінку, Сузану Спрингер, 31-літну, яка призналася, що доси поповнила 200 вломів до домів для крадежей. Її покищо випустили за запорукою 25,000 доларів. — Отже широке поле для місійної роботи, замісць шукати її по далеких краях!

РІЧНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВ. ГРОМАДИ В ОШАВІ, ОНТ.

В неділю 4-го січня 1942 р., відбулися річні збори пополудні в парафіяльній салі.

Збори отворив молитвою голова громади п. Петро Григорчук. На предсідника зборів вибрано о. П. Запаринюка, а на секретаря К. Мельничука. По звіті уряду з року 1941, приступлено до вибору урядників на рік 1942 і до заряду ввійшли: Ол. Кашук — голова, К. Москалюк — заст. голови, К. Мельничук — рекордовий секртар, І. Василяк — фінансовий секретар, В. Іващук — касієр, В. Варварук та Е. Капчинський — контрольори, Т. Павленчук і Г. Тимчук старші брати; коло світла в церкві і буфетчик Д. Кирилюк, а тростами на рік 1942 вибрані Т. Павленчук, К. Мельничук, Л. Кравченко, О. Балан, І. Василяк, В. Варварук і Т. Мельничук.

Наша громада багато зробила цего року зі своїм парохом о. Запаринюком. Приходу було поверх 2,000.00 доларів — а також збулася 700 дол. довгу — а це завдяки бувшому голові п. Петрові Григоруковн, отцю пароховї та декотрим тростам. В нас провадиться Рідна та Недільна Школа під проводом о. Запаринюка. Збори закінчено молитвою. Дай Боже, щоби і цего року була співпраця між членами, то наша громада хоч не така сильна членами — а сильна духом, багато зробить для добра нашої Св. Православної Церкви. Щасти Боже!

I.

В неділю дня 11-го січня відбулися річні збори нашого сестрицтва. Збори отворила голова, пані Балан, молитвою. На предсідницю зборів вибрано добр. Запаринюк, а секретаркою пані Кігиніцьку. По звіті заряду Сестрицтва з 1941 р., приступлено до вибору на рік 1942 і до заряду ввійшли оці пані: Еф. Павленчук — голова, Д. Григорук — заст. голови, добр. А. Запаринюк — секретарка рекордова, Кнігиніцька — заступниця секр. рекордової, М. Мельничук — фін. секр., Д. Кравченко — касієрка, та А. Василик і Кнігиніцька — контрольорки; старші сестриці Е. Тома і А. Балан, а господиня пані Цибуляк

Приходу було близько 250 дол. Наше сестрицтво дуже багато помагає церкві — а своїми збірками багато причинилось до сплачення довгу. Коли дальше будуть так завзято працювати, то багато зроблять. Вперед Сестри, а Бог допоможе!

III.

Різдвяними Святами не забули ми, як члени Церкви про колядні. Богослуження зачалось на Різдво в 7-ій год. рано, хотяй це на тижня і всі працюють по фабриках, та всеж зійшлось не мале число вірних

По Богослуженню діточки Рідної і Недільної Школи пішли під проводом свого о. пароха колядувати. Вечером ходило брацтво і сестрицтво, бо днем неможливо, бо заняті працею в фабриках. Колида цего року принесла около 150 дол. бо сама діточа принесла поверх $70.00. Цей рік для нашої громади кращий, як минулі роки з матеріяльного боку — бо праці тепер не бракує.

Кореспондент.

ДРІБНА ВСЯЧИНА.

Доси фабриканти сталн, мають 1,600 ріжних способів домішування до стали інших складників, щоби сталь була така, як треба.

В Англії є рід павуків, що мають одні очи на день, а другі на ніч, одні для світла, другі для темряви.

Спосіб роблення штучного леду винайшов в Фльориді др. Горрі 1845 р.

Оливу, якою намащують годинники, дістають з одного роду риби.

В Мексику є рід зелено-чорнявих хрущиків, що видають з себе проміні світла. Живуть здовж Мексиканського заливу. Замкнути їх в клітку, то тілько світить, як 15-ватова електрична лямпочка.

Стейтський уряд одержав около 25,000 ріжних винаходів та порад від людей, які думають, як би додати щось свого до воєнних приготовань

Найсильнішим прибережним лїхтарем в Стейтах є Нейвсинк в Ню Йорку. Йог освітло рівнаєсь 9 мільйонам свічок і його видно 22 милї віддалї з моря.

В Швайцарії виходять часописи в мовах французькій, італійській, німецькій і романській.

Властива Японія простором більша, ніж Англія, або Італія.

Держава Перу, в Полудневій Америці, має 8,000,000 населення, а з того 5,500,000 є чистими, або мішаними індіянами і живуть індійським способом.

КІЛЬКА ПОЯСНЕНЬ.

(Ст. Джуліен, Саск.)

На Новий Рік було Богослуження в місцевій гр. кат. церкві і гр. свящ., о. О. говорив, що нібито правосл. священик, о. Грицина забороняє своїм парохіянам ходити до гр. кат. церкви Згадував також яничарів.

Така бесіда була мабуть з того приводу, що о. Грицина мав в Н. Домі відчит і показував витинки з католицьких газет, що в них було на православних. Але не забороняв до гр. кат. церкви ходити. Такого з православних мабуть ніхто не заборонне. Однакож пояснював, що коли в католицьких церквах, чи салях збирають на католицькі справи, як катедратик, або кат. пресу, то не треба сипати доларами, коли самі католики 5-ма центами це збувають. Отже так, є і повинно бути. Треба розсудно поступати.

Ще о. О. говорив про „недоука", та чи така бесіда на місци? Адже ж читали ми трошки давніше, як то в Старім Краю високо вчені римо-кат. ксьондзи били мабуть трохи вчених гр. кат. священиків. Вчені вчених! І колиб так був тоді о. О., то не питалиб його про науку, але набрав би, як і неписьменний. Значиться — великі науки ще не є свідоцтвом гідности чоловіка.

Ще одно, яничарі... Також буває нераз, що представники католицизму порівнують православних з яничарами. Але порівнання цілком не вірне

Всім свідомим людям відоме, що яничарі, це ті, що лишають своїх і йдуть на службу чужим. Яничарами звали колись тих, що були в турецькій неволі і потурчилися — відреклися свого народу і Православної Церкви. Але хіба нині православні стають бісурманами? Хіба йдуть на службу чужим?

Яничар той, що від своїх йде до чужих. А коли греко-католик вертається до свого рідного, предківського, то велика похвала йому за те. Це так, як ті давні невільники до дому — „на тихі води, на ясні зорі" верталися. До свого рідного — „у мир хрещений"...

Думаю, що лише так дійсно вчені люди розуміють яничарство!

Місцевий.

ЩИРА ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаю щиру подяку всім тим, що брали участь похороні мого дорогого мужа, Луки Березіцького

Зокрема щира подяка Всеч. о. Мітратови Савчукови, Адміністраторови Укр. Прав. Церкви, дальше оо. Мельничукови з Едмонтону і Сарматюкови з Веґревил за їх прові́дничу участь в похороні. Подяка о. Савчукови за проповідь по Парастасі коли не було людини, щоби не заплакала. Такою була його проповідь і підчас Служби Божої і вона залишиться довго в памяти тоді присутних. Подяка о. Сарматюкови за бесіду, коли винесли тіло на двір з хати. Подяка о. Мельничукови за промову по Богослуженні на цвинтари. Вони зробили все, що лише доброго могли зробити для покійного і для мене — прибули здалека, сповнили християнський обовязок і доложили грошевих коштів, бо не жадали їх звернення. Це велике християнське діло!

Щира подяка за читання Псалтирі і похоронний спів дякам, пп. М. Костлиндеви і братам Сорохманам.

Щира подяка тим, що зложили вінки на домовину Покійного: Громаді в Летбридж, Взаїмній Помочі в Летбридж, пп. Згурським, В. Чоботареви з Едмонтону; Громаді в Келґарі, Громаді в Веґревил; п-тву Світликам, Петращукам, Даниловичам з Келґарі; Світлій Консисторії Укр. Прав. Церкви; Всеч. о. Савчукови за китицю живих цвітів.

Щира подяка Жіночому Товариству та прихильницям за приготовання обіду по Похороні для великої громади учасників в Похороні.

Щира подяка п-тву Оришакам, пані Комарніцькій, п. Котелкови, пані Світлик — всім їм, що прибули з Келґарі.

Щира подяка п. Зайчукови, голові нашої церковної Громади за весь його труд в часі похорону.

Щира подяка пп. Іващукови, Згурському, Даншинови, що не жалували авт на протязі трох днів. Щира подяка односельчанам, що співчували в моїм горю.

Щира подяка властителям ґаражів за безплатну услугу автами

Щира подяка сусідам, що трудились й опікувались мною і донині мене відвідують.

Щира подяка тим, що лишили роботу в копальнях і прийшли віддати послідну прислугу Покійному. Щира подяка всім, що віднеслись до мого горя зі співчуттям і щирістю.

Від мене всім щира подяка, а Господь нехай почислять Їм їх труд і щирість за великий праведний вчинок!

Юлія Березіцька.

Спи мій Мужу і нехай Тобі канадійська земля буде легкою. Не довелось тобі побачити Рідного Краю, про котрий ти завсігди мріяв — вільної України.

Твоя дружина Юлія.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.
ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

Тиндал

По 1 дол.: Л. Сабат.

По 50цт.: Н. Гнатюк, О. Коць, Е. Карпець.

По 25цт.. М. Тупико, Г. Чирко, В. Луговий.

Септон.

По 1 дол.: П. Мех.

По 45цт.: Р. Немчук.

По 25цт.: Катерина Назаревич, А. Причуп, С. Вацко, Юстина Немчук, О. Немчук, Й. Назаревич, І. Турко, Пар. Мачуга

Селкірк.

По 50цт.: А. Созанський, Н. Загайко, Настя Корба. Кат. Божиско, І. Мицак.

По 35цт.: І. Шастко

По 25цт.: С. Сольник. Анна Колодзінська. Н. Сольник, І. Юркевич, Марія Яремкевич

Поплар Парк.

По 50цт ф Семенюк.

По 25цт.: М. Вусатий. В. Белюк. М. Марко, А. Кушка, Д. Ганкевич. Марія Вусата, С. Мисламчук.

Ледвич.

По 25цт.: М. Хвалибога, М. Ротинський, Павліна Мирович, О. Лупкий, В. Стець. І. Окуліта, Т. Скочиляс, П. Хвалибога, Й. Корняк, І. Кіт. С. Касюк. Д. Мозоль, М. Медвідь, М. Гаврищ. Д. Зіньковський, О. Григорчук, Й. Бойко.

Малантон.

По 1 дол.: І. Гелюх, П. Гуменний

По 50цт.: І. Вишньовський. Д. Максимик. Г. Клочко. С. Галагун.

По 25цт.: С. Копоть. Н. Сагайдак Марія Малик. І. Бабій. П. Онищук. Й. Гаврилюк. Г. Ахтемійчук

Портедж ла Прейрі.

По 25цт.: І. Пуркан, М. Мельник. П. Касіян. І. Кушнерик, С. Матійчук

Бредон.

Загальна збірка 1.80

МІСІЙНИЙ ФОНД.

(Збірка о. І. Дмитрова в часі поїздки).

Укр. Прав. Гром. в Сембурґ; Саск.

Громада за Богослуження	$10.00
Юрій Паскарук	10.00
Василь Чубей	5.00
Іван Іванчина	5.00
Іван Паскарук	5.00
Іван Лабюк,	5.00
Василь Ґловацький	2.00
Теодор Воронюк	2.00
Никола Паскарук	2.00
Петро Весоловський	2.00
Іван Денисик	2.00
Теодор Стойко	2.00

По 1 дол.: М. Каліновський, Д. Соколюк, В. Березяк. М. Ґудзьоватий, Г. Чубей. Н. Ковалюк. М. Петращук, О. Гевко, Н. Паскарук, Д. Старчук, І. Сухораб. Н. Величка. Н. Клим.

Укр. Прав. Громада в Гонеймун, Саск.

Никола Чамбула	2.00
Іван Сарабін	2.00
Іван Павлишин	2.00

По 1 дол.: Л. Горичук, С. Карпіш, К. Піхляк, П. Антонюк. Д. Доскоч, Г. Креховець. П. Палідвор. Г. Богач, В. Боґурус, А. Мудрий. А. Ліцура, Й. Урбан, Варвара Палідвора, Дарія Мудра, І. Березовський, Марія Серабін (Олекси).

Укр. Православна Громада в Принс Алберт, Саск.

М. Зюбрак	10.00
Др. і пані Савіцкі	5.00
Василь Романович,	5.00
Матвій Лах	5.00

Григорій Лукащук 2.00
Константин Сліпчук 2.00
Федор Жутаєвич 2.00

По 1 дол.: О. Бартко, О Романович, Т. Паскарук, Т. Бабський, П. Кардаш, С. Михайлюк, В. Дигнаріс, І. Семерис, І. Дигнаріс, І. Чукик.

Укр. Прав. Гром. Саскатун, Саск. Др. Ю. Драган 10.00

По 1 дол.: Др. Н. Бойкович, І. Ґорчинський, Я. Мастюх К. Яким (Вестбенд, Саск.).

ДИЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ВАКАВ, САСК.

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Ів. Мельник, В. Дідух, Ів. С. Михайлюк, Ів. Н. Луцюк, Дм. Чернявський, Д. Баєр, Настасія Борикайло.

КАДВОРТ, САСК

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Ю. Котелко, Ів. Козович, Петро Грицюк, Т. Іванишин, Петро Тріщук, В. Коваленко, Ілько Тріщук.

По 25цт.: Ф. Стефанюк.

СМАТС, САСК.

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Ів. Кінар, І. Байда, Гаврило Мально, І. Коваль, Мих. Кінар, Федь Гриців, Вас. Попович, І. Гриців, Ник. Кінар, І. Кьовдзина, Йос. Кінар, Мих. Палій, Мих. Козак (учит.), П. Дептух, Вас. Шербань, Ів. Козак, Петро Гриців, Федір Коваль.

По 50цт.: Т. Велігродський.

Дрібна збірка .28

ДАВИННЬҐ, АЛТА.

(Збірка о. Г. О. Василіва)

По 1 дол.: Марія Буяр, Іван Буяр, Стефан і Марія Магас, Д. Шерстинка, Ф. Стрийський.

По 55цт.: І. Тодорук.

По 50цт.: Ів. Пасічняк, М. Осадчук, Г. Беланецький, Д. Белдик, І. Ритінський, І. Фуштей.

По 30цт.: І. Ґордей.

По 25цт.: А. Попович, Он. Павлюк, К. Соробей, І. Дребіт, І. Фрускол, Ана Подарунок, Параска Пацук, пані В. Стрийська, А. Фрускол.

По 20цт.: Савета Фрускол, Ірина Пелюк, пані Мелинка.

По 10цт.: Анна Шерстинка, Савка, Ґордей, Анна Бабич, пані Пасічняк, Василина Попович, Настя Зотик.

По 5цт.: пані Белзик.

БЕЛЛІС, АЛТА.

(Збірка о. Г. О. Василіва)

По 1 дол. П. Репка, А. Шевчук.

По 50цт.: Н. Гнатюк (Васел), І. Чернівчан, К. Медвідь, С. Куташ.

По 40цт: пані Ф. Пелех (уч).

По 30цт: Д. Завадюк.

По 25цт.: Д. Шевчук, Анна П. Репка, пані М. Гнатюк (Васел), В. Яремчук, А. Колинчук, Гр. Шапка, В. Онгурян, пані К. Чернівчан, Марія Чернівчан, пані К. Шеплинюк, пані С. Онгурян.

По 15цт.: Вол. Василів.

По 10цт.: Н. Н.

КРИДОР, САСК.

(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: П. Чутанюк, Яким Корпан, Д. Дутчак, С. Мельник, В. Парчевський, В. Ференц, В. Михайлюк, А. Марко, Ів. Газельбавер, Василина Газельбавер, В. Мартинович, К. Федейко, А. Воробець, П. Тваринський, З. Драган, М. Гнатюк.

По 50цт.: Й. Возніца, Е. Федейко, Текля Корпан.

По 20цт.: Мілена Тваринська.

ЕЛЛОВ КРІК, САСК.

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Н. Войціховський, М. Вербний, Н. Романко, В. Гаук, Т. Борса, Н. Дорош, В. Кіндрачук, В. Бартко, Ю. Кіндрачук (уч), П. Мазуркевич, С. Гриба, Й. Зіп, М. Марцинюк, Н. Мантика, В. Войціховський, А. Папіж, Єв. Сороківський, Е. Войціхівський, Й. Шиголь, Ів. Дорош, Й Новак, Марія Попіль, Ю. Кухта.

РАЙЛЕНД, ОНТ.

Пані Катерина Ґутій 1.00

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

По 1 дол.: Н. А. Григорчук, М. Н. Григорчук, В. Бурдейний.

РАМА, САСК.

Олекса Овчар 1.00

ЕНҐУСВИЛ, МАН.

(Збірка о. Т. Ковалишина).

Мих. Дроздовський 2.00

По 1 дол.: П. Гасюк, Д. Сабецький.

РОСБОРН, МАН.

(Збірка о. Т. Ковалишина).

По 1 дол.: Т. Гладій, Т. Дучаковський, І. Скоморовський.

ВИСТА, МАН.

(Збірка о. Т. Ковалишина).

По 1 дол.: П. Старенький, Й. Войчишин.

СТОРДЖИС, САСК.

Антін Іванів 1.00

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

В. Малюта 1.00

ПЕТЛЮРА, МАН.

(Збірка о. Т. А. Горбая)

По 1 дол.: П. Кузик, І. Стадник, Н. Стадник, М. Симчишин, М. Сідляр, В. Стадник, П. Шовдра, Й. Миць, М. Бантрох, Д. Короленчук, Ф. Мужиловський.

КЕНДІЯК, САСК.

(Прислав п. Павло Леськів)

По 1 дол.: Ф. Шепеляк, В. Корт, А. Шепеляк, І. Шишковський, М. Шепеляк, П. Леськів, І. Вараниця, І. Шепеляк.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Ф. Новосельський, Ф. Олексин, Л. Олексин, В. Лабач, М. Пігач, Дм. І. Михайлюк, О. Човганюк.

КАДВОРТ, САСК.

(Збірка о. Є. Грицини)

По 1 дол.: Н. Цалин, І. Грицюк.

ТАРНОПІЛЬ, САСК.

(Збірка п. Ф. Сенчини)

По 1 дол.: Ф. Сенчина, В. І. Савчук, В. Фіцич, В. Савчук.

СЕМБОРГ, САСК.

По 1 дол.: Ґ. Паскарук, В. Чубей, І. Лабюк.

По 50цт.: М Калиновський, Т. Воронюк, Н. Косован, М. Петращук, Ґ. Джеман.

По 25цт.: С. Стратійчук.

МАЛАНТОН, МАН.

С. Копоть 1.00

ПОПЛАР ПАРК, МАН.

Сестрицтво при Укр. Прав. Церкві 10.00

ТОРОНТО, ОНТ.

По 2 дол.: Т. Мелех, Іг. Ґужда.

По 1 дол.: Марія Ґужда, В. Мошук, Н. Никорчук, Л. Охримович, П Романко, С. Христинич, В. Дячук, А. Лазарович, А. Овруцький, Шваб. Л. Гункевич, Др. В. Яремій, Н. Петришин, Й. Добровольський, Е. Коча, Д. Кремко, М. Павлюк, В. Лонґул.

По 50цт.: Н. Фукшанський, Анна Заурович, Клементія Грабовська, Катерина Дик, Ярина Никорчук, Катерина Христинич, Розалія Романко, Марія Охримович, Анна Марусик.

По 25цт: Катерина Олійник.

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ

Друкований на добрім папері — сильна оправа, гарний український друк. Ціна примірника 30 ц.

Замовляти в

Box 3626, Winnipeg, Man

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА".

Збірка свящ. І. Майби в Прівейт, Саск. $5.10

в Ітонія, Саск. 4.13

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. — Стрий (Вел. сповідь)

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя. — Смокі Лейк
8. Неділя. — Довиінг
14. Субота, Преп. Евдокії — Тірієн
15. Неділя. Ґлендон (місто)
21. Субота, еп. Николая. — Белліс
22. Неділя. — Гемлин
28. Субота (Сповідь і св. прич. шк. дітей) — Смокі Лейк
29. Неділя. — Смокі Лейк
29. Вечером св. Вечірня, свячення лози і сповідь. — Спеден.
30. Понеділок, Преп. Алексія чол. Божого. — Спеден

КВІТЕНЬ.

2. Страстний Четвер. — Біг Медов
3. Велика Пятниця, 11 год. свяч. пасок. Санди Ридж
3. Вел. Пят., 5 год. попол. — Тірієн; 8 год. вечером — Ґлендон
4. Велика Субота, 11 год. свяч. пасок — Спеден; 2 год. попол. — Вилна; 7 год. вечером — Стрий; 11 год. в ночі — Гемлин
5. Великдень, 3 год. в ночі свяч. пасок — Довиінг; 5 год. досвіта — Белліс; 8 год. рано Утреня і свяч. пасок — Смокі Лейк; 9 год. рано — Ворспайт; 2 год. попол. Великодня Вечірня — Смокі Лейк
6. Світл. Понеділок — Белліс
7. Світл. Вівтор. — Ґлендон (фарми)
12. Неділя Томи. — Гемлин
19. Неділя Мироносиць. — Стрий
26. Неділя розслабленого. — Смокі Лейк

(День перед відправою в 6 год. вечером, в кожній згаданій громаді відбудеться св. Великодня Сповідь.

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛЮТЕНЬ.

22. Нед. — Ешвил

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя. — Косів
8. Неділя. — Давфин

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. — Ленарк

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя. Дрифтінг Ривер
8. Неділя. — Етелберт
15. Неділя. — Шортдейл
18. Середа. — Шелвелей
22. Неділя — Роблин
29. Неділя. — Петлюра

Всюди Великодня Сповідь.

Адреса: поч. скр. 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлівського

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. — Іст Селкірк

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя. — Брендон. Сповідь в суботу в 3-ій год. пополудни для дітей.
8. Неділя. — Поплар Парк
15. Неділя — Селтон
22. Неділя. — Тиндал
22. Неділя. — Портедж ла Прейрі о. В. Кудрик.
29. Неділя квітна. — Ледвуд

Адреса: 792 Логан Аве., Вінніпеґ.

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ.

16 П. 3 Поч. Вел. Посту Симеона
17 В. 4 Преп. Ісидора Пелусіота
18 С. 5 Теодосія Угл. арх. Черн.
19 Ч. 6 Вукола еп. Смирн.
20 П. 7 Партенія еп. Ламис.
21 С. 8 Влмч. Теодора Стратилата

22 Н. 9 1. Нед. Посту.
23 П. 10 Преп. Прохора Печер.
24 В. 11 Муч. Власія еп. Севаст.
25 С. 12 Мелетія еп. Антіох.
26 Ч. 13 Преп. Мартиніяна
27 П. 14 Преп. Кирила учит. слов.
28 С. 16 Преп. Пафнутія Печер.

БРЕЗЕНЬ.

1. Н. 16 Лютий. 2 Нед. В. Посту
2 П. 17 Преп. Теодора мовч. Печ
3 В. 18 Агапита еп. Синая.
4 С. 19 Ап. Архипа, Филимона
5 Ч. 20 Льва епископа
6 П. 21 Преп. Тимотея,
7 С. 22 Муч. Маврикія

8 Н. 23 3 Нед. В. Посту Хрестоп.
9 П 24 † Перше і друге знайдення голови Івана Хрест
10 В 25 Тарасія арх. Царгород.
11 С 27 Преп. Тита Печерського
23 П. 28 Преп. Василія Ісповід.
14 С. 1 Березень. Препмч. Евдокії

15 Н. 2 4 Нед. В. Посту

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділ. — Флин Флон

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. — Едрю

Адреса: Бакс 83, Виллінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. Ст. Джуліен Кадворт. (Служити буде о. В Апонюк).

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя. — Єлов Крік.
8. Неділя. — Сматс
15. Неділя. — Вакав Тернопіль (служити буде о. В Апонюк).
22. Неділя. — Кадворт
29. Неділя Цвітна. — Ст. Джуліен

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана

22. Нед. 1 Посту. — Сеньків

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя 2. Посту. — Сірко
8. Нед. 3 Посту. — Роза
15. Нед. 4. Посту. — Толстой

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.

ЛЮТЕНЬ.

22. Неділя. — Росборн

БЕРЕЗЕНЬ.

1. Неділя. — Січ
8. Неділя. — Виста
15. Неділя. — Сенді Лейк
22. Неділя. — Мензі

Всюди Великодна Сповідь.

Адреса: — Сенді Лейк.

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ

22 Нед. 1. Нед. Вел. Посту. Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ Жид. 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2 Єван. Ів. 1: 43—51.

БЕРЕЗЕНЬ

1. Нед. 2 Вел. Посту Гол. 5 Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Ап. Жид 1: 10—2: 3; Єв. Мар. 2: 1—12.

8. Нед. 3 Вел. Посту Голос 6 Утр Єв. Луки 24: 36—53. Літ Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Єв Мар. 8: 34—38 і 9: 1.

15 Нед. 4 Вел. Посту. Гол. 7. У. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. Жид 6: 13—20. Єван Марка 9: 17—31.

22 Нед. 5 Вел. Посту. Гол. 8. У. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Ап. Жид. 9: 11—14. Єв. Марк 10: 32—45.

29. Нед. Цвітна Утр Єв. Мат 21 1—11, 15—17. Филип. 4: 4—9. Єв. Ів. 12: 1—18.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., MAR 1st, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1942. ЧИСЛО (385) 5

РОСІЙСЬКИЙ МИТРОПОЛИТ ПРО УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ.

Хоч позірно церковні питання нині для широкої політики майже не існують, однакож в дійсности дехто має їх на програмі своєї політики.

В „Ню Йорк Таймсі" з 22 лютого, 1942, є стаття з Москви п. з. „В Росії осуджують суперничу націстичну Церкву", з якої видно, що самостійна Українська Православна Церква є на програмі Церкви Російської.

Говориться в згаданій статті, що московський митрополит, чи заступник патріярха, Сергій, 5-го лютого видав заклик до єпископів Української Православної Церкви, в якім осуджує їх за їх дотеперішню роботу. Так говорить він про Володимирського єпископа Полікарпа (Сікорського), що той, як бувший член петлюрівської партії, назвав себе архиєпископом Луцька й Ковля і будує Українську Церкву, тай в порозумінню з німцями вважає себе головою Православної Церкви в Україні. Окремо ж закидає Полікарпови, що той перше заявляв вірність совітам, а тепер виявив до них ненависть.

Дальше осуджує Сергій митрополита Діонізія, що той просить німців, щоби ті признали його „конгрегацію" за нове єпископство в Українській Православній Церкві. Ставши в спілку з німцями, Діонізій мусить хвалити Гітлера, як заступника української віри, хоч той поставив себе понад Бога і Біблію — каже Сергій.

Перечисливши провини Полікарпа і других, які з Полікарпом стоять, каже Сергій, що належалось би позбавити їх їхніх становищ, але він замість того благає їх, щоби покаялись і вернулися до матірної Російської Церкви.

Ще дальше говориться в статті, що німці стараються зорганізувати сильну політичну Українську Церкву на українських землях, але їм це не вдається. Велика часть народу байдужа, а знова ж відважніші тому противляться. Бо й українці нині не ті, що були в перших літах большевицької влади. Дотого ж Церква в совітських країнах стратила всю політичну силу, хоч і є там релігійна свобода...

Коли ми це навели, то для занотовання статті, яка українців зачіпає, а дальше — щоби показати, що Українська Церква не є навіть нині такою маловажною, як могло би здаватися. Нею інтересуються німці, інтересується Сергій, може ще дехто, тай мусять українці інтересуватися. Це одиноке певне, що стаття каже.

Все ж треба спинитися на заклику, **щоби українські єпископи вертались до матірної Російської Церкви.** ...

Звати Російську Церкву матірною для українців, це що найменше непорозуміння. Аджеж Історія говорить, що **християнство прийшло найперше на Україну і його осередком був Київ.** Москви і Московщини, чи взагалі Росії тоді ще і на світі не було. Коли ж Московщина зявилася, то взяла [illegible]ство з Києва, як перебирала взагалі українську культуру, і довгий час підчинялася Київському Митрополитови. Коли ж митрополити в 13-ім віку перебрались до Володимира, а дальше і до Москви, то там звались вони Київськими. А вже московська митрополія повстала пізнійше.

Отже не Російська Церква є для українця матірною, але Київська. Вона і для Москви була колись матірною.

Інша вже річ, що німці, тай певно ще дехто хотів би взяти Українську Церкву собі на послуги, коли б вдалося. Однакож і добро Української Церкви, і добро українського народу вимагає, щоби про долю Української Церкви рішали самі українці. Це одиноке природне і справедливе!

ЗЛІНЧУВАЛИ МУРИНА.

Стейти відомі з того, що там товпа вбивала без суду того, що вважає винним, головно ж муринів.

В Сайкстон, Мо., мурин, Кліо Врайт, увійшов до чужої хати і поранив жінку Сторджина, військового офіцера. Мурина ловили і він ще зранив Сторджина і поліцая. Знов же Сторджин стріляв три рази в мурина і ранив його тяжко.

Кілька годин по тім, як мурина зловили, почала товпа збиратися коло арешту, а дальше силою отворила двері і мурина забрала. Хтось опамятував товпу та це не помагало. Вона привязала мурина до автомобіля і волочила вулицями, де живуть мурини, а після того відвязала, полила ґазоліною і запалила. Товпи було понад 300 осіб. Це сталося в неділю 25-го січня.

НЕ ВПУСКАЮТЬ КАРОЛЯ ДО СТЕЙТІВ.

Бувший румунський король, Кароль, вже кілька разів вдавався до Стейтів, щоби дали дозвіл йому тут поселитися, та за кожним разом діставав відмовну відповідь. Кароль каже, що в Стейтах він буде організувати румунську армію, однакож стейтський уряд і на те не зважає. Відмовну відповідь дістав Кароль і цего місяця. Він перебуває тепер в Мексику.

КИТАЙСЬКИЙ 4639-ий НОВИЙ РІК.

Китайці числять роки по оборотах місяця — місячні роки. Лютого 15-го почався в них НОВИЙ 4639-ий рік і в китайській мові зветься він Нін-ву, а новорічне бажання висловлюють китайці словами Кунг Гсі. Новий Рік святкують китайці по домах дуже величаво, світять багато малих ліхтарів і свічок. А свічки ставлять на вікнах, щоби „привитати своїх рідних здалека".

ҐАНДІ ПОДАРУВАВ ПРЯДІЛКУ.

Недавно приїздив до Індії китайський найвисший военний командант Чіянг Кай Шек, і говорив з Ґандім півпяти години. Підчас бесіди Ґанді пряв. Коли ж розходилися, Ґанді подарував нитки, що напряв, Кай Шекові, а пряділку (машинку до прядення) Кай Шековій жінці.

ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ ПОСТУПАЄ.

Манітоба мала зібрати 45 мільйонів, а до 25-го лютого зібрано вже 32,885,250 доларів. Між тими з найновійших, що покупили бонди були пр. такі: Юнайтед Ґрейн Ґроверс 200,000, Поблик Прес 25,000, Контри Гайд 25,000, Дж. Г. Ешдавн Гардвер Ко. 150,000 і др.

Вісти з Отави про загальну збірку в Канаді говорять, що збірка поступає дуже вдоволяючо, знак, що загал бере справу розсудно і поважно, розуміючи вагу хвилі. До 25-го квітня в цілій Канаді зібрано 261 мільйонів і 969,050 долярів. Позичка почалася 16-го лютого і вага справи вимагає, щоби назначена сума була якнайскорше зібрана.

КЕЙК 350 ФУНТІВ.

Січня 30-го були 60-ті роковини народження президента Розевелта, отже з тої нагоди Юнійна Пекарня Американської Федерації Праці доручила Розевелтови кейк, що важив 350 фунтів і був високий 6 стіп і 4 цалі. Розуміє[с]ь, що були тут всякі можливі прикраси, фігурки людей, та ще дещо. Крім того Американська Федерація Праці дала 10,592 дол. на працю проти діточого паралїжу.

НОВЕ ВИДАННЯ МОЛИТВЕННИКА.

Вже продається друге побільшене видання МОЛИТВЕННИКА

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

Молитвенник цей призначений для української молоді, але надається своїм змістом також і для старших. Зміст його такий:

1. Ранішні молитви.
2. Вечірні молитви.
3. Молитви на протязі дня.
4. Ріжні молитви.
5. Що повинен знати кожний православний українець (часть катехизма)
6. Відомости про Церкву:
   а) Що то є Церква.
   б) Християнство між українцями.
   в) Про Богослуження в нашій Церкві.
   г) Свята в нашій Церкві.
   ґ) Як заховуватися в Церкві.
7. Сповідь.
8. З Вечірної Відправи.
9. З Ранної Відправи (з Утрені).
10. Служба Божа (повна).
11. З Великодного Богослуження (з Утрені).
12. Коляди.
13. Великопосні пісні.
14. Великодні пісні.
15. Пісні Господські й Богородичні.

Молитвенник в гарній синій оправі і з золотим хрестом і написю. Коштує з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

КАТОЛИЦЬКА НЕПОМИЛЬНІСТЬ

II.

Шкільне образовання, а життева праця.

З поданого вже „Спростовання" бачимо, як о. Божик кладе окремий натиск на те, що **„студенти з греко-православного семинаря образуються в англіканськім Колегії"**, та хто їх висвячує. От, мовляв, як воно!

А насправді воно ніщо!

Згадана англіканська Колегія є відділом університету, отже в ній провадиться університетська наука. Це одно! А друге — що в ній українські семинаристи беруть лише загальні академічні предмети, — **все ж інше, що треба знати українським православним священикам, беруть вони в своїм Православнім Семинарі!** Є ще і третя справа — семинаристам до Колегії коротша дорога, ніж до университету.

Отже яке лихо приносить тим семинаристам, чи українській справі згадана Колегія? Тай хіба і католицькі студенти в Канаді не ходять до вищих шкіл й університетів, **що не є цілком католицькими,** однакож ані о. Божик, ані „Світло" не показують на них пальцями.

Дальше пригадаємо, що всюди по світі є студенти, які студіюють на більше університетах, їдуть до університетів заграничних, але для розумних людей є це свідоцтвом широкого знання таких студентів, а не чимсь поганим.

Та коли о. Божик оббираєтьси речником вищости католицизму над православієм — і таким речником він не відмінний — то до нього можна приклaсти слова Апостола: „Покажи віру твою з діл твоїх". Отже пригадаймо хоч те, що знаємо.

Почнемо від питання. Де Божик вчився? А він же нині добрий греко-католицький священик! Мабуть не помилимося, коли скажемо, що він вчився в протестантів — навіть не англікан. Хоч цілком не думаємо, що протестанти його якбудь попсували. І мабуть до тих часів належать перші його письменницькі твори (кілька книжочок). Аж після того був він пів року, чи кілько в Минеаполіс на чисто православній науці. Зрештою — його річ сказати точнійше, як воно було, коли б ми милилися.

Походить о. Божик з Буковини, отже зроду православний. І перша його священича праця була в Російській Місії, де виявив він велику ревність. Як документ, що найкраще показує тодішну його ревність, маємо його **„Акафисти до св. України".**

„Акафисти".

Згадані „Акафисти", чи точніше б „Акафист", є історичним документом, що освітлює не тілько політику російської Церкви в Канаді, але її політику взагалі. Такий документ показує, яким духом в тій Церкві віяло і до яких крайностей не боялась вона доходити. Для українців взагалі, а для істориків зокрема такий документ є важним матеріялом. Отже ми тут бодай частинно його передамо.

Виходив в Виннипегу москвофільський „Русскій Народ", отже в двох його числах, 30 і 31, 1920 року, був той „Акафист" поміщений.

Чому о. Божик назвав це „Акафисти", а не „Акафист", не знаємо. Мабуть думав він таких „Акафистів" написати цілий ряд, отже відразу поставив заголовок в числі множнім.

Цілий той „Акафист" має точний **вигляд звичайного церковного Акафисту.** Є 12 Кондаків, всі мають заголовки „Кондак" і його число та закінчення (крім 1-го) „Аллилуя". Є 12 Ікосів з заголовками „Ікос" і його число, з закінченням „Радуйся". Цілий заголовок над „Акафистами" виглядає так:

АКАФИСТИ ДО СВ. УКРАИНИ
(Посвящается предводителям Украини).

Сочинил
ДАВИД ГРОХОТ (псевдоним).
Рукопис свящ. П. БОЖИКА.
Написано во время европейской світовой войни.

Мова „Акафисту" — москвофільський жарґон, яким на світі ніхто не говорить. В наведених частинах „Акафисту" випускаємо „йор", а на місце „йори" і „ять" даємо „и" та „і"). Починаєсь „Акафист" так:

КОНДАК І.

„Возбранной всяческих лайдак побідительная Украино яко избавльшеся от благих чувств бусурманов ровная, благодарственна сумашедших, во списуют ти лайдаки, от бід свободиних; Ти не імающая истии и тьмою проникающая зовем тебі: Радуйся тьмо и рабине німцев и турок, глупих радоване.

ІКОС І.

Чорт предстатель с Берлина послан бисть рече тебі: Радуйся здрадниками возглавленная; Радуйся гласе глупих наслаждеціе; Радуйся умних стиде, Радуйся отшедшая от правди, Радуйся тьмо убивающая правду". (на подібний лад говориться до кінця Ікоса).

Наведемо для приміру ще цілий Кондак 12-ий:

„Мерзоту от сатани получила еси Украино, соблюди ю себі на погубу, бо ми Богом избранний народ. СВЯТОЙ РУСИ сини видяще тебе облудную, дерзаем себе в чистоті русских начал гордим тобою, ТИ ПРОПАДИ И ИСЧЕЗНИ яко исчезает дим. Аллилуя".

За ним же з Ікоса 12-го наведемо початок:

„Не бисть ми в надежді пред Богом что Бог покарае все зло, видяще яко тобою Украино всякая месть на Русь изливаеши вам, яко Бог тебе покара. Ти сокровищница великих зол внесе расприю народу нашему, БУДЬ ЖЕ ПРОКЛЯТА БОГОМ ЖИВИМ! Радуйся главизно честних смерти ієрея і удими; Радуйся причино изгнания русских студентов из семинарій галицких, Радуйся розпинателько св. православія"..

В Ікосі 9-им згадуються ще инші москвофіли.

„Ти принцип подсудимах за истину Божу 174 крестян в Мармарош Сиготі; ти источник заключених на два года БЕНДАСЮКА и ТОВАРИЩЕЙ в Львовскую тюрму..."

Є також окреме місце в „Акафисті" присвячене католикам на такий лад:

„Радуйся віро миний-лице, Радуйся в Канаді француззам служащая; Радуйся в Соед. Штатах на службі ал[illegible]ришам стоящая, Радуйся мітло французская..." (Ікос 3)

„Чистоти никогда не имила ти Украино! Ти уподобилася еси Ефіальту, Юді, Потію и Терлецкому, Ортинськиий, Будка и компани, продолжаще Потія и Терлецкого мерзость, речем тебі: Радуйся иконостасов непризнающая; Радуйся в римское рабство невинних людей уводящая; Радуйся стадо пастирей волки в овечих кожах"... (Ікос 6).

Коли читаєте хочби те, що з „Акафисту" наведене, то вам вже байдуже до якої школи о. Божик ходив — а вся ваша увага звертаєсь на те, чим о. Божик був поза школою, що робив та як робив. Це важне!

Важне для вас, яке було його відношення до української справи взагалі, яке до греко-католиків, яке до москвофілів. А вже зокрема — **до самої Церкви.** Треба великої відваги, щоби вживати форми Богослуження для пивечення рідних братів. Коли ж можна писати на такий лад „Акафист" і закінчувати словом „Аллилуя", то вже цілком отворена дорога до складання на подібний лад Вечірні, Утрені, Служби Божої тай Типика (Уставу), як такі „Богослуження" відправляти.

Важне для вас, що з упадком царської Росії автор „Акафистів" лишає православіє і його принимають католики.

Важне для вас, що такий „Акафист" показує наглядно душу бувшої російської Церкви, її моральну якість і її політику в відношенню до Українського Народу. Показує вам; показує тим, для яких російська Церква була „канонічною і сукцесійною"; показує цілому світови.

Важне для вас, що такий „Акафист" є найкрасшим доказом, **що українці побили святу християнську роботу, коли відорвалися від Церкви російської і заснували свою Автокефальну (Незалежну) Православну.**

От на що звертається ваша увага!

---(†)---

16-ЛІТНІ УБІЙНИКИ.

Помимо того, що нині майже нема дітей, які до школи не ходили би, злочинність серед молодіжи велика. От 7 лютого 1942, в Лісбург, Ва., в Стейтах, засудили двох хлопців, Гобека і Блюмфілда на досмертну вязницю. Оба мають по 16 літ. Вони вбили 51-літного адвоката, Ловлеса, його тіло заховали в шафі, і певна річ, забрали, що цінного знайшли. Після того пішли на мандрівку, ті поліція попала на їх слід і зловила. Прокуратор назвав їх „спосібними і досвідченими кримінальниками" і домагався кари смерти.

ЗГОРІЛО 5, ПОПЕЧЕНИХ 12.

В Сан Дієго, в Калифорнії, в вязниці почався вогонь, отже пятьох вязнів згоріло, а 12 попеклося. Вогонь повстав в кімнаті пяного, невдовзі по тім, як його туди посадили. Ті, що згоріли і попеклися, були на вищім поверху.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ЯКИЙ НАЙКРАЩИЙ ПІСТ.

(Докінчення).

Якого ж посту жадає від нас Господь? Який Він любить піст? Коротко сказати можна так: Треба відкинути всякі діла беззаконні, а жити життям святим, добрим, праведним. При всякім ділі треба питатись: Чи так буде добре, чи ні? З Богом — чи ні? То одно — а тепер друге: чинити діла милосердя. Про те вже було писано в „Вістнику" широко під надписами. „Будьте милосерні, і повсякчасно пише „Вістник" про те аж до тепер. От недавно писав він, як чоловік подорожний у полі поділився стравою, яку мав зі собою з ким?... Зі смертю, що за ним шукала, і це йому вийшло на велике добро. Такий піст — поділитися зі злиденним тим, що ми маємо, дуже любить Господь. Тож шукаймо у Великім Пості нагоди, чи де не могли б ми наслідувати милосерного Самарянина.

І ще одно третє: Хто добре і побожно пересвяткує день святий, той приносить Господеві любий піст. Отже запамятаймо собі, що 1) праведне життя 2) діла милосерні і 3) побожне святковання свят, це любий і милий піст Господеві і Богу нашому. Старайміся у Великім Пості так постити. А коли так будемо постили, тоді всякі наші просьби Господь зараз почує, бо так „сказали уста Господни"!

З наведених тут витягів з Господньої книги усвідомимо собі вже: Як треба нам постити і який повинен бути наш піст. Найлюбіший Богу піст є: По приміру Христа бути услужним для других, милосерним, дати доказ любови ближнього, потішити другого. От же відвідати хорого, прочитати з ним псальми покаянні; з сусідами замість пустих балачок оповісти що з евангельських подій, попросити їх до церкви, помочи калиці, сліпому, потребуючому, потішити зажуреного. А таких жертв є сотки наколо нас. І вони є тим найкращим постом, який любить Господь. Таким постом скріпляймо свого духа. На його тлі плекаймо свої чесноти. Такий піст принесе велитенську поміч нам самим і всім, що навколо нас сусідують.

„Так сказали уста Господни".

Православний з Бразилії.

ВСТАНОВА (ІНСТИТУЦІЯ) ПОСТУ.

Як треба Піст розуміти.

До тревалих Встанов (Інституцій) в життю належать не тілько ті, що встановлені силою державного закону, не тілько ті, що встановлені формальним рішенням гурта людей, але і ті, що повстали потребами і стремліннями життя і стали складовою частею життевої цілости.

До таких Встанов (інституцій) належить в релігійнім життю Молитва, належить Піст, належить Неділя, належить святковання Різдва, Йордану, Великодня, ховання померших на призначених для того Цвинтарях і др.

Коли Христос згадує Піст, то згадує, як істнуючу живу встанову, для якої чоловік має обовязок. Каже Христос:

„Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду. Ти ж коли постиш, намасти голову твою і вмий лице твоє, щоб не здавався людям постником, тілько Отцеві твойому, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно. — Мат. 6: 16—17.

В наведенім вислові бачимо Христові вказівки, як треба постити. І Христос говорить тут про дійсний піст — про здержування себе від їжі.

Христос не каже: Хочеш-пость, або не пости! Христос не ставить посту до вибору. Він говорить, як про невідклична обовязок. Як про природну конечність релігійного життя.

В иншім місци Христос показує, що є в життю хвилі, які сами собою примушують до посту, коли каже:

Чи можуть синове весільні постити, як жених з ними? Прийдуть же дні, коли візьметься від них жених, тоді будуть постити. — Мар. 2: 19-20.

Окремо показує силу посту Христос, коли звертає Апостолам увагу.

— Через невіру вашу (не могли оздоровити слабого)... Се ж коліно не виходить, як тільки молитвою і постом — Мат. 17: 20-21.

Отже велика Віра мусить включати і Молитву і Піст. Без того не буде великої Віри.

Про Піст, як ознаку праведности, говорить згадка про Анну пророчицю, що вона „не відходила від церкви, постом та молитвою служила ніч і день". Лука 2: 37.

А вже сам Спаситель коли готовився до великої своєї праці, то перебував в пості і молитві 40 днів і ночей. І тут прикладаються самі слова Христові. Я взір вам дав, як я робив, так і ви робіть".

Про піст, як встанову, згадують й Апостоли. Читаємо в Діяннях, що Корнилій постив 4 дні (Діян. 10. 30). Про Павла і Варнаву читаємо, що відвідували вони вірних по околицях, і „Рукоположивши їм пресвитерів по церквах, і помолившись з постом, передали їх Господеви". Діян. 14: 23.

Радить ап. Павло чоловікам і жінкам, „щоб пробували в пості та молитві"... І Кор. 7. 5.

Згадуючи про своїх, тай других апостолів труди, приводить ап. Павло і піст „в ранах, в темницях, у працях, в нечоспаних ночах, у постах" (2 Кор. 6. 5), то знов: „в постах часто, в холоді й наготі" (2 Кор. 11: 27).

З наведеного бачимо, що в Апостолів Піст був такою великою і важною справою, як і Молитва, отже був Встановою, якої не можна легковажити.

Коли ж Христос говорить, що не те опоганює чоловіка, що входить в нього, але те, що виходить від нього (зла воля, злі вчинки), то це до питання про піст не відноситься. Бо пощо б було тоді Христови, або Апостолам постити? Пощо говорити про здержливість і тверезість? Адже ж тоді і пянство не було би злом. Тай слова ап. Павла про „осуд за їжу або напиток" відноситься до якости їжі чи напитку, до їх вживання, коли їх вживається, а не до того, чи в життю має бути місце для Посту, чи ні. Слів Апостола не можна брати за осуджування, або відкидання Встанови Посту. Вислови про поживу, про їжу це лише відповіди людям, які всю вагу привязували до дрібних окремих питань про якість поживи, чи що, а не до Посту, як Встанови.

В Старім Завіті встановлений був Піст на день покаяння (3 Мойс. 23: 27, 4 Мойс. 29: 7), разом з іншими жертвами.

Опісля постановлено пости на згадку про облогу Єрусалиму Навуходоносором і др.

Коли нині є християнські групи, що відкидають піст цілком, то це якраз ознака релігійного занепаду в їх життю. Їм не про те ходить, щоби „сповнити закон", але про те, щоби увільнитись від закону.

Слова Господні через Пророків, що Господь не хоче Посту, треба брати в повнім змісті, а тоді побачимо, що Господь каже так. „Доки ваше життя повне гріхів, доти немилий мені ваш піст". Те саме, як Господь говорить, що не хоче суботи, кадила і сходин святочних (Ісаія 1. 13) — лише тому, що „беззаконність разом з святкованням", а не тому, що Господь хоче назавсігди унеможливити Встанову Суботи, Кадження і Святковання (сходин).

Піст, як й инші релігійні Встанови, мають моральні цілі перед собою. Хто постить, той збирає свою увагу найперше на себе самого, на свої обовязки, на свої постанови, отже і на свої цілі. Піст є для чоловіка мірою його духової витревалости, отже його духової сили. Хто має відвагу і силу постити, той буде мати силу переносити всякі инші труднощі. Хто вміє свідомо здержатись від їжі, той легко здержиться від чого будь другого. Хто навчиться легковажити голод, тому не будуть тяжкими й инші труднощі.

До всякої праці треба ще і сили. Це зазначує Христос кажучи „не коліно виходить тільки молитвою і постом". Значиться: ви хотіли добре діло зробити, але не було в вас потрібної до того сили — не було молитви, не було посту, отже не було повного змісту віри.

Так треба нам Піст розуміти.

---(†)---

РОСІЯ ПОЧАЛА ЗБРОЇТИСЯ 1934 Р.

В „Виннипег Трибюн" з 14-го лютого 1942, є новинка, яка говорить, що Росія почала зброїтися ще 1934 року. До Виннипегу приїхала з Гамилтону пані Джекоб Г. Семюелс, діячка товариства Гадасса, й оповіла, що 1934 р. вона була в Росії і там їй б[illegible] говорили ці чоловічно. „Ми хочемо позбутися Німеччини".

Її брат, що був в армії, показував їй купи амуніції та инших запасів.

„Росія готовилася, бо вона вже натерпілася — каже пані Семюелс — а терпіння вчить розуму", бо й вона сама виїхала з Росії через переслідування перед революцією. Відвідуючи Росію, вона довідалася, що жиди були щасливими в Совітськім Союзі.

Це показує нам, чому Росія нині сильнішa, ніж сподівалася.

ЦІНА СТАРИХ РІЧЕЙ.

Нетавно в Ню Йорку продали на лицитації 8 меблів за 3,375 долярів. Вартість меблів не тілько в виробі, але в їх давнині. Згадані меблі французького виробу з 18-го століття. — І звичайні люде мають цеpa[illegible] родинні давні памятки, але багато людей не розуміє їх вартости і нищать їх, як безвартні. А варта би дещо дальшому поколінню на памятку заховати.

І МУРИНСЬКА КРОВ ДОБРА.

Тепер всюди збирають від охотників кров, щоби мати запаси для тих ранених, що підчас війни будуть потребувати крови. Її переробляють і складають для будучих потреб.

Нетавно в Стейтах хтось підніс питання, чи можна брати для білих кров муринів. Власти пояснили, що досі ніхто не робив ріжниці між білими і чорними жертводавцями крови — кров одних і других така сама. Як і кров чоловіків чи жінок.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 2826, WINNIPEG, MAN.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ВЕЛИКО-ПОСНЕ ПОСЛАННЯ.

МОЇ ОТЦІ СОПАСТИРІ І ДІТИ РІДНОЇ ЦЕРКВИ!

В теперішний так неспокійний час нашого життя, коли зло в світі могутною повінню розливається всюди і залопило почуттям ненависти і помсти цілі народи, в цей час, як кожного року, Свята Церква привела нас до часу Великого Посту, до потреби нашого перед Правосудним і Милосерним Богом покаяння.

Ми завжди маємо тримати свою душу, свою свідомість — всі наші мисли, почування чистими, святими перед очима Всевидючого Бога. Але постійно і незмінно тримати себе в такій духовній чистоті нам не під силу. Ми потребуємо час від часу очищувати себе. Засоби до такого очищення є піст і каяття.

Чому піст? В нашій істоті є потреби тіла і духа. Ті потреби ми маємо відповідно задоволяти. Воля Божа є в тому, щоби ми мали здорове тіло і здоровий дух. Обидві ті потреби — законні. Однак, в звичайнім перебігу життя ми живемо передовсім тілом і забуваємо, що ми живі духи, лише одягнені в тіло. Ми служимо передовсім нашому тілу. Таке наше служення тілу майже в кожного і кожної з нас переходить потрібні законні межі. Ми не тримаємо нашого тіла в певній дисципліні. Ми не керуємо ним, навпаки, ми догоджуємо йому. Воно стало нашим володарем. Ми служимо всім його примхам. З такої нашої слухняности виростають всякі пристрасти і примхи: тіло хоче роскошувати в певних роскошах, забавах, пустотностях. Щоби все таке тілу дати, ми часто не спиняємося ні перед чим. Ми боремося за наші потреби, боремося один проти одного. В такій боротьбі приходить до заздрости, до злоби, ненависти, до крадіжі, а навіть і до вбивства. Так людина падає в важкі гріхи перед Господом. Піст є лік супроти коріня гріха — догоджения тілу.

В пості ми нагадуємо собі про вищу духовну природу, живемо її життям і рішенням волі обмежуємо примхи тіла. В пості ми стаємо в гідну чоловіка позицію господаря тіла, а не слуги його. Ми тіло обмежуємо, щоби більше уваги присвятити нашій дійсній природі — духовній. В цьому вага посту.

Піст має бут розумним. Хоч ми й обмежуємо тіло, але про нього ми повинні дбати, бо це з волі Божої, що ми проходимо подвиг нашого життя в тілі. По тій причині до слабих, слабосилих, недужих, важко працюючих та дітей, закон посту не прикладається.

Значіння посту не в поживі, а в свідомій постанові нашої волі, яка обмежила потреби тіла, щоби піднести силу духовного життя.

Ми живемо життям духовним, коли живемо з Богом, коли не тратимо з ним звязків. А скріплення нашої духової сили має наблизити нас до Бога, як Джерела нашого духовного життя — наблизити себе смиренням та покаянням.

Хотячи привести своїх духовних дітей до покаяння, Церква встановила Святу Тайну Сповіди. Щоби злучити їх в зрозумілій формі з їхнім Сотворителем, Церква подає їм Святе Причастя в Тайні Евхаристії. І тому ніхто не повинен перебути Великого Посту без тих двох святих Тайн: без Покаяння в Сповіди і Святого Причастя в Евхаристії.

Київський Митрополит Петро Могила в своїм „Ісповіданню", яке стало символічною книгою Вселенського Православія, так говорить про сповідь:

„Той, що кається, повинен мати печалування серця і скорботу про гріхи свої, якими він образив Бога і спричинив зло ближньому... За цим печалуванням серця повинно слідувати устне ісповідання всіх гріхів, кожного зокрема. Духівник бо не може розрішити, коли не знає, що має розрішати і яку положити епітимію (кару, покуту). Про таке ісповідання ясно говорить святе Письмо: „І многі з вірних приходили й ісповідували та виявляли вчинки свої". (Діян. 19: 18). Також в Якова 5: 16, Марка 1: 6. Сповідь повинна мати такі властивости: повинна бути смиренна, побожна, правдива, щира, з великим печалуванням. Хто відходить по сповіди, повинен памятати, що сказав наш Спаситель: „Оце одужав ти, не гріши більше, щоби гіршого тобі не сталося". (Іван 5: 1)... Хоч і неможливо чоловікови зовсім і цілковито уникнути гріха, але при всьому тому, кожен з православних, радіючись зі своїм сумлінням, повинен од одної сповіди до другої, оскільки можливо, дбати про направу свого життя". (Ісповідання ч. І. Відп. на пит. 113).

Про те, як по Святій Сповіди ми повинні приходити до Святого Причастя, говорить той же Митрополит в „Ісповіданню" так:

„Приступаючий до тайни Святого Причастя повиннен зробити перед Богом допит своєму сумлінню, очистити себе покаянням гріхів, а чому помагає піст і молитва. „Нехай же розгледить себе чоловік і так нехай Хліб їсть і Чашу пе, хто бо їсть і пе недостойно, суд собі їсть і пе, не розсуджуючи про Тіло Господнє" (1 Кор. 11: 29—29).

Це все повинні ми памятати приготовляючи себе до найбільшого Празника — до Празника Христового Воскресення. Наука Святої Церкви призначена для нашого добра і ми повинні по своїм силам і розумінню її додержувати

В часі Великого Посту, в днях нашого каяття, я молю Милосердного Бога, щоб Він усіх нас в цих святих днях привів до воскресення наших душ, щоби ми, воскреснувши до нового життя, могли достойно вийти на зустріч Господу Воскресшому, що терпів і вмер для нашого спасення.

Благословення Господа Милосердного і Милуючого нехай буде над усіма нами в днях нашого подвигу посту, каяття і тіснійшого поєднання з Господом нашим.

Архієпископ Американський
і Канадійський,

Іоанн Теодорович.

ЖОВТА НЕБЕЗПЕКА.

Нині, коли Канада переводить позичку на воєнну працю, продаючи Бонди на позичені гроші, наша увага летить на далекий Схід, де вже майже три місяці провадяться завзяті бої.

З виступом Япану проти Великої Британії, Стейтів і Голяндії почалась війна, яку можна назвати війною жовтої раси з білою, азійського Сходу з европейським Заходом.

Думаючі люде давно вже предвиджували жовту небезпеку, що може колись стати перед білою расою. Европа в порівнанню з Азією надто мала і просторои і населенням, і коли б в Азії зорганізувалася поважна самостійна сила, то вона була би постійною загрозою для Заходу.

Коли доси держави Заходу мали свої посілости на Сході, то це творило природну потрібну рівновагу між силою Сходу і силою Заходу. Нині ж, коли Япан вібрав вже поважну силу і дальше стараєсь її поширити, така рівновага захитана. Зі зростом такої сили зростає також небезпека для Заходу.

Це треба мати на увазі нині, коли Канада і Велика Британія збирає свою силу, щоби стати сильним опором проти напору противника, це треба буде мати на увазі і по війні

Схід і Захід, це два окремі світи окремі не тільки зверхним виглядом, але цілою культурою, цілим змістом життя Дотого ж Европа вже памятає гунів, що в 4 і 5 віку прийшли були до Европи Знає й Історія України напади Джінгісхана, Батия, та інших, що приходили з Азії.

Зможе Захід поставити нині сильнийший опір Сходови, то і його будучність буде більше забезпечена.

РИМСЬКА ЦЕРКВА А ФАШИСТИ.

З Берна в Швайцарії доносять, що між органом римських фашистів „Рома Фашіста", а католицьким денником „Італія", провадиться завзята суперечка про те, які права й обовязки Церква має. „Італія" між іншим заявляє:

„Нераз преса ріжних сторін світа зверталася до Церкви, щоби мовчала, щоби зрікалася свого післанництва (своїх обовязків) на цім світі, однакож Церква не перестане підносити того, що слушне.

„Ані Католицька Церква, ані самі католики не відхиляться на волосинку від тих принципів оправедливости, які є основою християнського життя... і ніколи Церква не відречеться ні одного свого принципу, хоч би як малого, щоби достроїти себе до політики якоїсь політичної групи."

Становище католицької Церкви щодо принципів, як його означує „Італія", це природне становище Церкви. Коли б Церква почала зрікатися своїх принципів, то показувала би свою нестійність і дешевість, і з ролі самостійного господаря сходила би до ролі чужого робітника.

Що інше балачка „Італії" про справедливість і пошановання прав одиниці — бо католицька Церква в відношенню до українців не була ніколи ані справедливою, ані не шанувала прав українського народу. На те дає нам і давна і недавна Історія цілі оберемки фактів.

ВСІХ ДО ВОЄННОЇ ПРАЦІ.

Большевицький уряд видав закон, що все міщанське населення — чоловіки від 16 до 65, а жінки від 16 до 45 літ мають братися до праці при виробі воєнних матеріялів.

ПРЕПОДОБНА МАРІЯ ЄГИПЕТСЬКА.

(1-го квітня церковного, а 14-го горожанського).

Над Йорданом стояв монастир, а його ігуменом (настоятелем) був чоловік великої побожности іменем Зосим.

Був в тім монастирі звичай, що монахи кождого року в першу неділю Великого Посту розходилися по пустинни за Йорданом, щоби там одинцем перепровадити час Посту. Це вони робили по приміру Христа, що перебував в пустини сорок днів на пості і молитві.

Перебуваючи в пустини живилися вони лише корінцями і рослинами.

Коли ж приходила Цьвітна Неділя, вони знов збиралися в монастирі, щоби разом святкувати Великдень.

Було це 520 року по Христі. Монахи розійшлися, пішов і Зосим. Та цим разом він пішов дальше, ніж минулими роками, думаючи:

— Може в далеких сторонах пустині знайду пустинника, від якого можна би ще більшої побожности навчитися.

Надходив вже двадцятий день подорожі. Було полудне і Зосим сів на камені, щоби спочити. Коли ж глянув в далечінь, побачив начеб людську подобу, хоч зпочатку не був певний, що це таке. Як же приглянувся, то стало йому ясно, що це дійсний чоловік, якийсь праведник — якого тіло потемніло від пекучого сонця, а голова покрита білим волоссям.

Отже Зосим встав і почав йти, але в той же час побачив, що чоловік утікає. Зачав Зосим кликати:

— Чоловіче, Божий, зупинись! Я грішний чоловік і ти поблагослови мене.

Нараз чує відповідь:

— Ігумене Зосиме, я жінка і нема в мене одежі, отже говорити з тобою не можу. Коли хочеш зо мною говорити, кинь мені свій плащ і відійди, а я одягнусь і тоді з тобою говорити буду.

Зосим зробив, як жінка казала і дуже дивувався, що вона знає його імя і хто він такий. Тут він зрозумів, що має перед собою Богом натхнену жінку.

Жінка одягнулася і тоді підійшла до Зосима. І каже Зосим:

— Оповіж мені тепер, хто ти, як ти зайшла в таку далеку пустиню і як довго ти в ній проживаєш.

І почала жінка оповідати:

— Не дуже милим буде тобі моє оповідання, однакож оповім, а ти поможи мені своїми молитвами, щоби Господь не судив мене по моїм гріхам, але по своєму милосердю.

— Я родилася в Єгипті. Коли було мені 12 літ, втікла я з дому і вдалася до міста Александрії, що було місцем всякого зла. І за тим злом я пішла і йшла цілих 17 літ. Я стала розпустницею. І в часі тих 17 літ не згадала я ані разу о Бозі.

— Одного дня побачила я багато людей, що поспішали до пристані (до порту). Я спитала і люде сказали мені: „Вибираємося кораблем до Єрусалиму, щоби там празник (свято) Воздвиження Чесного Хреста святкувати"

— Коли я таке почула, то надумала і сама туди поїхати. І поїхала.

— Надійшов день Воздвиження Чесного Хреста... Дуже багато народу спішило рано до церкви, щоби поклонитися тому Святому Хресту, на якім Спаситель умер. За людьми пішла і я. Я грішна рішила піти між добрих людей.

— Перед дверми церковними було дуже глітно, однакож люде до церкви входили і виходили. Та коли я хотіла увійти, здавалось мені, що невидима рука мене здержує. І хоч як я силувалась, однакож ввійти не могла.

— Мені стало тоді страшно і я призадумалась, питаючи себе: „Коли всі люди входять і виходять, чому для мене одної нема туди дороги"?

— Подумавши я зрозуміла, що це моє грішне життя мене до церкви не впускає. І тоді відійшла я від порога і стала в кутику під стіною церкви. Нараз побачила я на стіні образ Пречистої Діви Марії, що очима милосердя дивилася на мене.

— Тут пробудилися в мене давнідавні дитинні спомини, коли то я була невинною дитиною — як я тоді щиро до Матері Божої молилася. Отже і тепер з надією на її поміч впала я на коліна і почала дуже щиро молитися, щоби вона мені помогла, а я постановляю життя своє цілком змінити.

— Коли я молитву скінчила, лекше стало на душі, і тепер я без перепони війшла до церкви і поклонилася чесному і животворному Хресту. І перед ним я поклала тягар моїх гріхів і молила Спасителя, щоби очистив мене від них.

— Вийшовши з церкви я знов пішла перед образ Богородиці і молила її, щоби вказала мені, що маю дальше робити. І в відповідь на мою просьбу почула я в своїм серцю голос: „Йди на другу сторону ріки Йордану, а там знайдеш спокій".

— Вийшовши звідти я пустилася в дорогу. Купивши три хліби, я вийшла з міста і над вечером прийшла до церкви святого Івана Хрестителя, що стоїть на березі ріки. Тут цілу ніч перебула я на молитві, а другого дня висповідалася і запричастилася Тіла і Крови Господньої. Після того пішла я в пустиню і від того часу до нині не бачила я нікого з людей.

Тут Зосим запитав жінку, кілько літ вона так живе і чим живиться, і вона відповіла:

— Буде тому 47 літ, як я вийшла з Єрусалиму. Зпочатку живилась я хлібами, що з собою принесла, а відтак дикими корінцями і рослинами. За час одежа моя подерлася і розлетілася, отже тоді зазнавала я багато терпіння від зимна і від спеки. Бувало таке, що не могла на ногах стояти.

— „А чи не було внутрішних трудностей? — запитав Зосим, на що жінка відповіла:

— Тепер ще мені страшна та боротьба, яку я мусіла провадити сама з собою. Сімнадцять літ я провадила грішне життя і сімнадцять літ мусіла я тут зводити боротьбу сама з собою. Коли починала їсти, то захочувалося мені смачних страв египетських. Коли пила воду, захочувалось вина, яке я колись дуже любила. Багато поганих думок заповняли мою голову, і тоді починала я Діву Марію, заступницю всіх християн, кликати на поміч. Щоби запанувати над собою, я мучила і била своє тіло, аж поки не здалося мені, що бачу світло кругом себе, а в душі чую надземний спокій.

— Коли ж сімнадцять літ минуло, я стала вже спокійна і від тоді служу Спасителеві без великих труднощей.

Закінчуючи бесіду, сказала жінка:

— Тепер, отче святий, знаєш всі тайни мого життя, і ти задержи їх, аж поки Господь не покличе мене до себе. І не забувай мене в своїх молитвах.

— Крім того маю ще одну просьбу: на слідуючий рік прийди над Йордан в Великий Четвер і принеси пречисте Тіло і Кров Христову та запричастиш мене, бо послідне Причастя приймала я ще в церкві святого Івана Хрестителя, коли відходила в отсю пустиню.

Сказавши це вона відійшла, а Зосим упав на коліна і дякував Богу, що показав йому таку велику праведницю. І поцілувавши сліди святої покаянниці, вернувся до свого монастиря.

В Великий Четвер другого року прибув Зосим на берег Йордану. Невдовзі зявилася по другій стороні ріки Свята Жінка і Зосим не знав, як вона до нього через ріку дістанеться. Нараз бачить, а Свята зробила знак Хреста і перейшла по воді, як по сухій землі.

Ставши перед Зосимом просила, щоби зговорив з нею Символ Віри („Вірую") і Молитву Господню (Отче наш), бо вона сама не могла їх собі точно пригадати. Відтак приняла Святе Причастя, закінчивши молитвою подяки: „Тепер позволь, Господи, слузі Твоїй умерти в спокою, бо мої очи вже побачили спасення душі моєї".

Після того сказала:

— Прости мені, отче, що вимагала твого труду, і сповни ще одну мою просьбу: слідуючого року в Великий Піст прийди на те місце, де побачив мене перший раз.

Зосим сказав, що прийде і дав їй овочів, які приніс сюди, але вона взяла небагато, і відійшла по воді так, як прийшла сюди.

Слідуючого року вибрався знов Зосим в пустиню з думкою, що розпитає тепер в жінки, як вона називається, бо досі не питав. Та коли прийшов на назначене місце, побачив лиш мертве тіло, а побіч нього виписані на піску слова:

„Отче Зосиме, похорони тіло Марії! Землю віддай землі і помолися за мене грішну, Марію".

І Зосим сповнив її послідну просьбу дивуючись, хто написав слова, бо знав, що Марія писати не уміла.

Вернувши до монастиря Зосим оповів все монастирській братії, дякуючи щиро Богу, що показав йому велику праведницю. Умер Зосим проживши сто літ віку

Читачу і Читачко! Коли на Поклонах в церкві, що бувають в середу пятого тижня Великого Посту, почуєш молитвенний приспів: „Преподобна мати Маріє, моли Бога за нас", то пригадай собі велику святу праведницю, якої життя тут описане.

СОВІСНИЙ ЧОЛОВІК.

Французький комік і письменник, Скаррон (1640—1660) продав раз кусень землі. Знайшовся чоловік, що звався Нубле, і заплатив Скарронови 6000 корон, як ціну, яку Скаррон ставив.

Невдовзі приходить Нубле до Скаррона і каже:

— Перше я не бачив землі, яку я в тебе купував, а тепер оглянув і побачив, що вона варта не 6000, але 8000 корон, отже приношу тобі ще 2000 корон, як те, що тобі належиться.

Скаррон не хотів приняти грошей, та Нубле зоставив їх і Скаррон мусів їх приняти.

ЗНОВ НОВОМОДНА РОДИНА.

В Ню Йорку жила старша жінка, Юлія Кофей, якої челядь складалася з 14-ох собак і 8 котів, отже 22-ох штук. Сама вона рідко коли між людей виходила.

Січня 16-го повстав в її домі вогонь, в якім вона згоріла, а в її челяди зосталося 13 собак й оден кіт. Сім котів й одна собака погоріли.

СТЕПАНІВ ДЗВІН.

В давних часах не було коло церков дзвонів. Тоді дзвонили дерев'яними грубими дошками. Майстри добирали відповідного твердого дерева, вони добре знали, яка груба така дошка повинна бути, яка довга. Її завішували одним кінцем в горі, а дзвонар бив по ній дерев'яним молотком і вона видавала голос подібний вчасти до голосу дзвона.

Як памятка тих часів, зостався в нас звичай, що в Великодну Пятницю на Страстях не дзвонять дзвони, але калатають дерев'яними калаталами.

Як же почали на Україні заводити металеві дзвони, то зявилося чимало майстрів, що дзвони виливали. Однакож не всіх дзвони були однаково голосні. Бо не всі знали, який метаљ з яким мішати, як його топити та як форму приготовляти.

На краю Києва, коло Дніпра жив майстер дзвонів, Дамян Чорний, що славився по цілій Київщині, як найкращий майстер дзвонів. Тут же коло хати була його робітня, де дзвони виливалися.

Робітників було в нього двох старших, тай 16 або 17-літний хлопець Степан, якого обовязком було доглядати вогню при топленню металю.

Дамянові дзвони мали кругом велику славу. І силою голосу, і мягкістю, і витревалістю. Вже дзвонар давно пустив шнур з рук і відійшов від дзвіниці, а вони ще довго гоміли.

Чув Демян про людські похвали і в нього зародилося грішне самолюбство. Почав він зі зневагою дивитися на інших майстрів, що дзвони виливали, а там думає:

— Вилию такий дзвін, що ніхто крім мене такого не вилие, ані тепер, ані ніколи. Нехай всі знають, що нема понад Демяна! А свої способи, які знаю, заберу з собою до гробу.

Довго він обдумував пляни на такий дзвін. Довго приготовляв форму. Довго оглядав другі дзвони, щоби побачити їх недостачі.

Коли пляни були готові, забрався він до вироблення форми. А вже одного дня, коли форма була готова, почав він топити метаљ.

Вже метаљ був плинний, як вода, однакож Дамян знав, що того замало. Довше він буде плином, красший дзвін вийде. І каже він Степанови:

— Я йду до міста за ділом, а ти доглядай огню. Та уважай, щоби чого тут не порухав.

Коли Дамян пішов, Степан доложив палива до вогню, а там сів і почав роздумувати над собою. От він вже знає, як дзвони виливаються, а це його будуче ремесло. Стане він старшим, а тоді сам почне дзвони виливати. Тай які дзвони! І тоді вже він робітникам показує, як і що мають робити. А дальше збудує він простору хату для матері.

Коли він так задумався, чує, що скрипнули двері і Дамян каже:

— Степане, випускай метаљ в форму і то скоро!

Зірвався Степан на ноги і за хвилину горячий метаљ поплив, куди треба. А тоді вже Степан оглянувся, однакож дуже здивувався, коли не побачив Дамяна. Вийшов за двері, обійшов кругом будинок — нема!

І хлопець зрозумів, що це йому причулося. А може думаючи був задрімав, отже приснилося...

— Щож тепер буде? — сказав до себе Степан — що буде, коли Дамян вернеться. Я ж змарнував усю його роботу. Чи ждати, що буде, чи втікати в світ за очи? Ні, красше буде, коли признаюся...

Коли він так журився, надходить Дамян. Зараз Степан впав на коліна перед Дамяном, та:

— Простіть, що я таке лихо заподіяв... Я метаљ в форму випустив. Мені здавалося, що я чув ваш голос, щоби метаљ випустити...

Глянув Дамян на форму, глянув на хлопця, і без надуми вдарив хлопця по голові. Хлопець, наче мертвий, повалився на землю.

Доперва тепер почав розсудок в голові Дамяна пробуджуватися. З одної сторони змарнована його праця, з другої на землі перед ним лежить хлопець, мабуть мертвий, а з третої—чому він не розпитав, який голос хлопець чув. А й четверте — не знати, який буде дзвін, а він може бути таким, як треба.

Страх напав на Дамяна і він почав хлопця підносити. Однакож хлопець не рухався. Побіг Дамян за холодною водою і хлюпнув хлопцеви на лице... Хлопець розкрив очи і тяжко відотхнув.

Виніс тепер Дамян хлопця на двір і положив під липою. За хвильку хлопець прийшов до себе.

Зрадів Дамян, що хлопець живе, і як хлопець вже міг розуміти і говорити, каже Дамян:

Прости мені Степане, що я так з тобою поступив. Я знаю, що зле я зробив, але коли Бог поможе, я тобі все винагороджу. Ти добрий хлопець. А тепер розкажи, як це сталося.

І почав Степан все оповідати — як він думав про виливання дзвонів, коли стане старшим, як тоді він збудує простору хату для своєї матері, як її одягне, як повдягає сестер... А там каже:

„Коли я так думаю, нараз чую ваш голос, що ви кажете, щоби метаљ випускати. І то приказуєте: Зараз випускай! Я скочив до кітла, метаљ випустив, і доперва тоді побачив, що вас нема. І шукав за вами по дворі, та не було. Тоді мені стало ясно, що це мені причулося"...

Призадумався Дамян, та каже:

— Може воно і не причулося. Може це Ангел Божий казав тобі так робити. Еге! Може він чув, як гарно ти думав і плянував, отже казав тобі діло почипати. Хлопці в твоїм віці ще так поважно не думають. Щаслива твоя мати, що має такого сина! Дуже гарно, Степане! Ти вже не дитина, а поважний молодий чоловік. Твій вік, це весна, яку другі промарновують, а ти вже приготовляєшся до жнив. Боже тебе благослови! А що до дзвона, то не журімся... Ти в мене працював доси, ти в мене маєш зостатися.

Другого, чи третого дня, коли дзвін вже охолов, казав Дамян робітникам дзвін вигладжувати. Як же дзвін був готовий і робітники хотіли його підняти, щоби почути його голос, каже Дамян.

— Таке зробимо аж після неділі, себто в понеділок. Тоді вже почуємо, який він.

І зараз в неділю ранесенько пішов Дамян до церкви, думаючи:

— Може це Господня Рука покарала мене за мою гордість. Замість дякувати Богу за талан, тай ще других учити, я надумав талан закопати. Чому ж би і другі не мали виливати таких дзвонів, як мої? Аджеж я не вічний, а для слави Божої гарних дзвонів завсігди буде треба. Я ж лише оден з тих робітників, що працюють в Господнім винограднику.

В церкві Дамян висповідався і запричастився Святих Тайн.

В понеділок Дамян прокинувся, як ще тілько на світ благословилося. А перша в нього думка була: „Нині почую, що це за дзвін". І стало йому ніби страшно, бо пригадалася ціла історія з тим дзвоном.

Зі сходом сонця прийшли робітники і дзвін повісили. Тоді каже Демян Степанови:

— Ти його виливав, ти перший маєш ним задзвонити. А Бог нехай твоє діло благословить!

Ніяково стало Степанови, бо ану ж дзвін до нічого не годиться. Та яка ж була його втіха, коли роздалися перші звуки нового дзвона. І другі робітники і Дамян зараз заявили, що такого гарного дзвона вони ще не чули і не бачили. Всі Дамянові дзвони були з найкрасших, а цей вже понад усіма. І каже тоді Дамян:

— Це, Степане, твій дзвін, і нехай він буде на початок твоєї праці. Будемо від тепер разом працювати — я, як твій батько, а ти, як мій син. А що в мене є дочка одиначка, так колись, як вам буде до вподоби, поберетеся, і все, що моє, буде ваше.

Від тепер Степан не був вже в Дамяна робітником, але наче сином і спільником. Дамян навчив Степана всіх способів, які знав, щоби приготовити його на свого наслідника.

Сталося дальше, як Дамян бажав Степан одружився з його дочкою, забрав до себе матір, що самою зосталася, коли дочки повиходили замуж — і всі жили разом в мирі і згоді.

Дамянова жінка скоро вмерла, а його наче6 старість обминала. Аж коли почався йому 80-ий рік, каже він:

— Вже нема в мене тої сили, що колись, знак, що Господь покличе мене до себе. Отже господарте ви вже без мене, а я йду в монастир свої гріхи відмовляти, тай для вас Божого Благословення просити

І пішов — тай став там дзвонарем Бо якраз там був той дзвін, про який в оцім оповіданню говориться. І жив там Дамян ще девять літ, тай деколи своїх дітей відвідував.

А робітня Степанова стала ще славнішою, ніж була вона за Демянових часів. Навіть до Румунії та далекої Московщини купували його дзвони.

—(†)—

СПРАВА ПОЖИВИ В ЕВРОПІ.

З того, що відоме, виходить, що в цілій Европі поживи загалом мало, однакож найгірше з Грецією. Там не тільки люде голодують, але є випадки смерти з голоду. Є навіть вісти, що люде виснажені голодом вмирають на вулицях. Англія і Стейти стараються Греції помогти через Туреччину.

Зараз за Грецією стоїть Югославія де відносини трошки кращі, ніж в Греції, але гірші ніж в других краях Европи.

На третім місци стоять мабуть ті сторони, що німці забрали від Польщі і большевиків.

В інших краях люде недоїдають, але голоду нема.

З усіх Данія продукує тільки, що може дещо вивозити за границю.

—(†)—

СНІГ ОСУВАЄТЬСЯ З ГІР.

В цілих Альпах цеї зими є дуже багато великих обривів снігу, що нищать людське майно і людське життя. Кождого дня буває таких обривів кілька, чи по швайцарській чи французькій стороні. Великі маси снігу засипають доми, дороги, залізниці, засипають людей. Так примірoм коло Лінталь згинуло під снігом 4-ох людей, а між тими батько семеро дітей.

ІВАН НАГУЛЯК.

(Посмертна згадка)

Дня 10-го лютого 1942 року, 15 минут до першої вночі, наш невтомний робітник Іван Нагуляк заснув вічним сном В неділю ще обслуговував коло престола, як старший брат, а в вівторок рано не було його в живих. Хоч не лежав в постелі, але скаржився вже майже цілий рік на жолудкове недомагання. Похорон відбувся в пятницю 13-го лютого, а в четвер вечером був відправлений Парастас при участи великого числа вірних його приятелів і знакомих. Тіло покійного спочивало в гарній дубовій труні, прикрашеній вінками всіх товариств і церковної громади, в котрій небіщик працював як її господар, старший брат, або церковний староста. Був він і сталим колектором в громаді. Похоронною відправою враз з Службою Божою керував адміністратор о. Савчук з Виннипегу Парастасом о. Т. М. Кисілик, місцевий парох. При похороні парох лише асистував. В церкві проповідував о. Савчук, а прощав [illegible]

Тіло покійного стояло через ніч в церкві. Люди переходили і прощали на віки. Цілий похорон заряджав і труну купив парох громади Коло тіла через цілу ніч були П Тесній, Левицький, Чеховий і Веньгер Головним дяком похорону був пан Чеховий Кирило.

Родився покійний в селі Худиківці, повіт Борщів, дня 23-го листопада 1866. Прожив 75 літ, два місяці і 18 днів. До Канади приїхав 1900 р. Цілий час працював в С. П Р коло вугля. Вибий дослужився неї колиб не страйк робітників через що стратив цей привілей. Поживав віку з 20 дол. пенсії асекурації і старечої пенсії. В краю лишив сина Якова і чотирох внуків як показує записка, що є в пароха на руках.

Жадного певного завіщання покійний не зробив, не сподівався ще вмирати. На покриття коштів осталась лише „поліса", записана на коляжнього пароха.

Громада церковна складає щиру подяку о. Савчукови за те, що приїхав на цей похорон нашого дорогого працівника-господаря. Отцю пароху за старання і урядження похорону. Всім що взяли участь і зложили на „вінок" покійного, для консисторії $29.70. Хай всіх нагородить Милосердний Творець! А Покійному Вічная Память.

Збірка на похороні Івана Нагуляка, 13, 2, 1942, на Церковний Фонд

По 2 дол.: Катерина Найдиш.

По 1 дол.: І. Ландяк, Анастазія Глуханюк, Ст. Сторожук, Марія Оничаленко, Вас. Лисак, Мих. Веньгер, п. Паска, Грабовий, Гоголь, Андрушко. С. Пуляк, Кардинал, Й. Лисий, Ольга Яина.

По 70цт.: Н. Н.

По 50цт.: пані Підручна, Микуляк, Іванців, Мензак, І. Ілюк, Мусій. Жаровський. В. Брилинський, Лiвiцький, С. Тимофій, пані Веньгер. Палвиція, Н. Н., Пащук.

По 35цт.: п. Шевчук.

По 30цт.: п. Мимохід.

По 25цт.: Гурський, Верстюк. пані Виктова, Федорович, пані Лівінська, Анна Притуляк. Борис, Мельник, Чорній, М Василик, Обшанський, А Цибуляк. Король, пан Лиса. Марія Лиса, Маркевич, Богун Бабяк, пані Здибяк, пані Ружицька, Мандзюк, Антонишин, Гаврилюк, Павлюк.

Ст. Сторожук, голова громади

КОЛЯДА 1942

на українську православну церкву св. Михаїла у Виннипегу.

По 10 дол.: Георгій Романюк.

По 5 дол.: о. С. В. Савчук, Т. Яремко, Ярослав Колтек і посол Башинський

По $4.50 Мирослав Стечишин Ілля Лапидюк

По $4.25: Георгій Маріян

По 4 дол.: П. Войценко, П. Фещук, о. І. Дмитрів, Никола Кристанович, пані Комар, А. Павлик, Заморняк, О. Рудан, др. П Закус.

По $3.50: Михайло Андрейчук Йосиф Богонік, П. Бацала, І Манчуленко, Василь Ілюк.

По $3.25 Н Кравчик

По 3 дол.: Василь Угринюк В. Бойчук Бутера Гранко, М. Джугин, Н Маріян, Георгій Маковійчук Ів Семенюк. Олександер Стойко В Таський, Т. Запаринюк

По $2.50 Бучковський, Василь Бачинський, О. Гамулка, Фрідрик Гео. Дарій. В. Давчук. С. Мазуряк. В Маковійчук, Д. Палагнюк, С. Палагнюк, Н. Ципринюк, Акс. Тофан Т. Угринюк, і В. Попик

По $2.05. В. Бурдейний.

По 2 дол.: І. Бейко. пані Брода Я В. Арсенич, Андрусяк, Ф Шлемко К Волошин, П Олійник, Олрик М. Остапович, Ол Остапович, Йос Остапович, Др. Гунуляк, В. Дашнюк, Гео. Горгійчук. В. Ференець В. Кристинович. І. Китар. Новак Стефан Кольба, В. Ландига, Георг. Медведюк І Медведюк, М. К. Ма[illegible] М. Мохновиа, Д. Магас, Яків Мірецький, Л Манчуленко, П Павлюкевич Іван Попович Василь Попович О Попович Петро Панчук. Георг Івасик, пані Яремко, І. Симчич, І. Скалий Січинський, Н. Заторенький, В. Заселенчук і др. Башинський

По $1 75: Н. Кравчук, В Клебак С Міхоцький, А Чеховський

По $1 50: Бочик, Блажейвська, Й Бабяк Кароль Вишнівський, Гонцяк Марія Кузик, Никола Козьмик К Константинюк І. Комарніцький [illegible] Тевчицький Йосиф Лучик, І Манчуленко П Махнує О. Палійбрата, Стефан Яворський

По $1.40: Стефан Пузнійький

По $1 25: Іван Гавришко, Ковальчук і Василь Іванюк

По $1 15: Мойланик

По 1 дол.: А. Брик Н Брик, [illegible] В Бомбар, С. Блошка Ф Брат П Бересюк, Шевлінський Го Угринюк Вовсітка Ф Вишнюк Вт [illegible]ський І Оленек, Овсяник. Осадчук М Гавросинин Гнатчук Гадяк Гейб др. Юриа, П Дуван Дзюбик [illegible] Георг [illegible] Горгійчук Н Гренчей І [illegible] Гонець Георг Фітич [illegible] П Фалзей В. Кушнір Андрій Косоряк, П. Кіценко, Георг Ілюк, пані Козак, І. Кушнір, П. Ковальський, Кольмаков, В. Киба, Ст. Кулай, Ст. Кульчицький, М. Котович, Колодрубський, Ногет Готель, Крищук, З. Лучик, Лісековський, Джек Лайд, С. Ландига, М. Никорюк, Нагуляк, А. Нащурак, М. Марко, В. Моканик, Малинчук, Максимчук, Катерина Мітенко, Миличиня, Миронюк, Ф. Макух, І. Москалюк, Гео. Молдован, Піндищук, С. Пилипович, Р. Паннщук, Н. Попович, В. Палийчук, І. Палийчук, Парольоцька Рафаїл П Чорний, Чарнецька, Стефан Чорний, Стефан Чорнинський Яворенко, Цюник, Степец, С Саранчук Соломон. Ів. Смоляк, Сорохан, Сейтрал Пестрі, Д. Сопко, Ол. Скиба, І. Семенюк, Смотинський, Хлевко, Томацька, Мазурик, Мудрий, П. Мечера, Юліян Мірецький, О. Магас, Михайло Магас, Василь Батицький

По 75цт.: Н Бурдейний, Тріска, І Гавришко, Д. Кольба.

По 60цт.: Малий

По 50цт.: Гр. Брик. Іван Бачинський, Бегус, Д. Бланчак, Гео. Банит, М. Балацька, М. Бейко, О. Бловий. М Арсений, Антонюк, Дарович. Дячик. Галик молодша Галик, М. Гринчук, Гуцул, К. Гловацька, М. Кісенько, Котик, В. Копичанський, Г. Козьмук. І. Кокорудз панна Ковалюк Качкан, П. Козицький. Лесірок П. Лесюк Лісовий [illegible] Монастирський Мезрує [illegible] Гео Магас, Ст Палій В [illegible] Пилипець, П Равлюк Чвик Яремко, Л Сеницький. Сирдинк М. Скрипник. Салінський, І Смик Зідран. Тимчук. Тиховський

По 40цт.: Жуковський

По 25цт.: М. Богатальний, Д. Гейко, М. Шлемко, Ірина Дарій. Чупець, Ст Дашлюк, Солтес, Стегер, В. Гаранко, Красіцький. Іван Меинатон. Мейтенко. Г. Москалюк. І Палійбода Паланюк. Чокочван Ощема. Шнибалюк. Семко, Кудій К[illegible] Кравчук

По 20цт.: Назаревич

По 10цт.: Филипович, Даврид.

Всім колядникам щире спасибіг від всіх членів церкви за їх труд і жертводавцям заряд церковний складає щиру подяку. Хай Господь винагородить Вас за Ваші жертви.

ПОЧАТОК РОБОТИ — КОЛЯДА.

(Ніагара Фалс, Онт.)

Хоч покищо не можемо тут похвалитися ширшою громадською роботою, однакож по змозі стараємось жити українським життям.

На минувші Різдвяні Свята зібрався нас гурток і пійшли з колядою Хоч була снігонія, однакож відвідали ми кілька родин Окремо треба підчеркнути, що всі колядники були співаки з добрими голосами, отже де люди були прибрані по святочному, була ялинка, і загалом було видно, що люди шанують своє предківське, там хотілося колядувати.

Ми рішили починати нашу громадську роботу від справи релігійної. І Церковний Комітет призначив гроші з коляди на таку роботу Коли наше перше Богослуження в Ніагара Фалс буде, ще не знаємо але для того робляться заходи Коли це вже буде, то буде оповіщене через радіо з Гемилтону в програмі п. Галана

Колядників возив п. Самець (з треки), за що йому щира подяка а де не можна було їхати там бродили снігом. Отже подяка їм так само.

На коляду зложили:

По 5 дол.: О. Кіт, І. Пограничний

По 3 дол.: М. Козак, П. Самець (з треки)

По 2 дол.: І. Гладишюк.

По 1 дол.: В. Олексюк, пані К. Олексюкова, К. Торович, І. Рожанський, М. Мельничук, О. Паюта, Н. Тузабродський, Н. Леськів, О. Тарнавський, І. Гейко.

По 75цт.: Т. Геделевич.

По 25цт.: П. Самець, М. Пентелещук.

За церковний комітет:

О. Кіт.

РІЗДВЯННІ ЗБІРКИ.

ВЕГРЕВІЛ, АЛТА.

Від поодиноких членів	25.00

БЮКЕНЕН, САСК.

(Збірка о. Л. Дячини)

По 1 дол.: С. Тріщук, Е. Васкалів, Н. Мельник, Н Сирник.

По 50цт.: Іван Федак.

По 25цт.: К. Янісів, І. Гупан.

По 10цт.: пані С. Скорець.

ГАРДЕНТОН, МАН.

І. С. Шевчук	1.00

ВЕНЛАВ, МАН.

І. В. Слижук	1.00

КЕНДО, САСК.

Від членів	4.00

ГЕФФОРД, САСК.

(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: П. Никифорук, Марія Сметанюк, І. В. Іванишин, Й. Щербань. І. Семко, С. Лапюк, І. Походзіло, І. Карпюк, В. Симчич, П. Лазарович, І. Писклевець, М. Симчич, Г Бартко, М. Вережак, Ф. Калин, С. Цибак, Л. Симчич, І. А. Іванишин, Н. Гаврищ, А. Бабчинський, І. Габриш, С. Яківчук, Д. Калин, Д. Сулятицький, Н. Щербань, Ф. Тачук, М. Гуньчак, А. Горбай, М. Зайчківський, І. П. Токарик, П. Васильців, пані Коршак (Дмитрова).

По 50цт.: Л. Безкоровайний.

СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА.

По 2 дол.: С. Попович, Н. Сухолотоцький, К. Романюк, В. Рацой.

По 1 дол.: М. Галіцький, А. Велечук, В. Лазарук, В. Іващук, П. Варава, Н. В. Гавінчук, С. Ткач, П Рацой, Г. Сухолотоцький, П. Палійчук, Укр. Жін. Тов. О. Кобилянської, Т. Лазарук, П. Лазарук, Т. С Тверинчук, К. Радомський, Г. І. Котик.

АРРАН-КОБЗАР, САСК.

По 1 дол.: К Дубинчук, Г. Косолювський, О. Жабінський, І. Несторук, І Корчак, Й. Яремко, Т. Савчик, А. Максимчук, А. Сохацький, В. Федчун

СТОРДЖИС, САСК.

Василь Грушка	1.00

ВЕНЛАВ, МАН.

По 1 дол.: Д. Міщук, С. Мусій, П. Мусій, І. Слижук, П. Батрин, В. Чорнобай, А. Притула, В. Притула, К. Притула, Т. Граблюк, І. Воробець.

КАНОРА, САСК.

Від поодиноких членів.	15.00

ВИННІПЕГ, МАН.

П-во П. О. Войценки	5.00
В. Таский	1.00
Ст. Міхоцький	.25

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

Рама, Саск.	$4.50
Кінг-Клер, Саск.	4.50
Виммер Саск.	4.50
Маморинць, Саск.	4.25
Фосстон, Саск.	3.50
Тязін, Саск.	3.50
Дробот, Саск.	3.25
Курокі, Саск.	3.25

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Збірка в окрузі, при роздачі календарів	35.00
Збірка в Норквей, Саск.	6.80

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Збірка при роздачі стінних календарів	15.00

ВЕГРЕВІЛ, АЛТА.
Збірка о. А. Сарматюка 5.00

ЕДМОНТОН, АЛТА.
Збірка о. Мельничука при роздачі календарів 15.05

ТОРОНТО, ОНТ.
Збірка при роздачі стінних календарів 12.65

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА
(Понищі збірки були переведені при роздачі стінних календарів. Імен жертводавців, що зложили по 25ц. не записувано).

ПЕМБІНА, Н. Д.
По 50цт.: І. Борденюк, Н. Пастух, Р. Сиван, М. Костюк, Н. Клим, Левчук, Загарія, пані Мединська, Н. Костюк.
По 35цт.: р. Кропельницький.

ТОЛСТОЙ, МАН.
По 35цт.: В. Арсеній, А. Слободян.
По 30цт.: В. Титор, Марія Пелешок, І. Соколівський.

АРБАККА.
По 50цт.: М. Чубей, В. Джуровський, І. Думенко, Г. Косован.

СІРКО, МАН.
По 1 дол.: В. Костинюк.
По 50цт.: А. Костинюк, Г. Чоботар, Д. Білавчик, І. Гушуляк.
По 30цт.: М. Чоботар.

САНДАВН, МАН.
По 1 дол.: Никола Ілюк

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.
По 50цт.: Деманів, Мігайчук. Жертви по 25ц. в понищих околицях принесли суму 17.00

СОДБОРІ, ОНТ.
(Збірка о. І./Гикавого)
По 1 дол.: С. Осьмак, Й. Сталник, О. Цьотка, М. Кудловський.
По 70цт.: Я. Сагар.
По 50цт.: Я. Запарнюк, п. Шкрабек, Й. Гавраченський.
По 45цт.: пані Заяць.
По 30цт.: п. Палиція.
По 25цт.: П. Довгий, С. Ємчук, В. Лейголос.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.
Давфин, Ман.
По 1 дол.: П. Ковтун.
По 50цт.: Ю. Білоус.
По 35цт.: В. Ґродзік.
По 25цт.: М. Демчук, Н. Давибіда, пані Юрків, пані Ярема, П. М. Саляк, пані Клим, пані Шенелюк, пані Самець, С. Ґура.

Веклан, Ман.
По 1 дол.: Сафат Мусій.
По 50цт.: А. Притула.
По 25цт.: Н. Савчук, М. Савчук, Н. Демків.

ЕШВИЛ, МАН.
Дрібна збірка 1.50

ПАЙН РИВЕР, МАН.
По 1 дол.: М. Гречка, пані Топоровська.
По 50цт.: С. Лиляк, К. Костюк, А. Цюник, І. Напастюк, П. Кравчук, пані Харжевська.
По 40цт.: М. Топоровський.
По 25цт.: Ґр. Кравчук, Г. Ґарбочінський, П. Цюник, І. Присяжнюк, А. Довбуш, Л. Коверзин, В. Цюник, Л. Румак.
По 20цт.: С. Яцентюк.
По 15цт.: П. Тимчук.

КОСІВ, МАН.
По 25цт.: Н. Фіцич, Ю. Фіцич, Анна Паламар, Я. Сичинч, М. Буряковська, П. Гусак, П. Негрич, пані П. Слипчук, Ю. Ільніцький, В. Ґеник, І. Присунька, Н. Арсенич, А. Галіберда, Ю. Михайлюк, М. Сичина, Евдокія Сулятицька, П. Самець, Варвара Мильовська, М. Склепович, пані Бутчак, І. Фіцич.

ҐАРЛЕНД, МАН.
По 25цт.: П. Федорчук, Й. Слоньовський, І. Ковальчук, П. Юрій, П. Франко, І. Михайлюк, І. Р. Шевчук, Ю. Мармош, Г. Шевчук, Гафія Слоньовська, Олена Бушук, Ф. Шевчук, А. Росяк.

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛІВА.
Смокі Лейк, Алта.
По 2 дол.: Петро Дубець.
По 1 дол.: Ґ. Сухолотоцький, Г. Король.
По 50цт.: П. Мороз, Н. В. Ґавінчук, Т. Дмитрів, В. Рацой, пані Марія Т. Лазарук, В. Підручний, пані М. Васнлів, І. Палинк.
По 60цт.: пані Марія Варова.
По 35цт.: Н. Сухолотоцький.
По 25цт.: С. Попович, М. Ґресько, Й. Мороз, І. Белей, М. Галіцький, І. Стогрин, пані Л. Ярославська.

Стрий, Алта.
По 50цт.: І. Тхір, І. Романчук, пані М. Ґолько, С. Павлюк.
По 25цт.: М. Химка, В. Підлужний, Ф. Шиш, Лука Підлужний, Т. Крокош, І. Шиш, М. Теленко, Г. Белзик, Й. Ґолько, пані Евка Теленко, пані К. Бунда, пані В. Химка, пані П. Королюк.
По 10цт.: П. Королюк, С. Романчук.

Довнінг, Алта.
По 50цт.: пані Марія Буяр.
По 30цт.: пані Катерина Веренька.
По 25цт.: Г. Баланецький, С. Магас, М. Осадчук, Д. Російчук, О. Огурян, Л. Шерстинка, І. Депутат, Н. Іванчук, Н. Чібук, пані П. Шерстинка, пані А. Меленка, пані П. Чібук, пані А. Шерстинка.
По 10цт.: О. Федоряк, Чібук, Д. Вовчуляк, Д. Белзик, І. Ткачук, пані М. Пасічник, пані М. Соробей, пані Ю. Російчук, С. Ґордей.
20цт. дрібними.

Біґ Медов, Алта.
По 50цт.: А. Огродюк.
По 25цт.: Н. Огродюк.
По 25цт.: Н. Огродюк, І. Никула, І. Ільчук, Ю. Токар, Н. Гукера, пані Г. Ярема, М. Денис, А. Стусяк, П. Шмір, А. Баран, М. Папірний, М. Думенко.

Крайґенд, Алта.
По 25цт.: Н. Салагуб, І. Салагуб, І. Береза, пані Ивенс, П. Варава, П. Балабан, С. Панчук, П. Стефаник, Т. Ткачук, М. Кулик, П. Салагуб.

Сенді Репідс, Алта.
По 25цт.: П. Ґалівода, М. Гурин, М. Франчук, Г. Сокоринський, Ст. Кругляк, М. Лозінський, А. Федчук, І. Бойчук, В. Кардаш, П. Ярощук, панна Г. Івасюк, уч.

Флет Лейк, Алта.
По 25цт.: М. Нога, Л. Федорусь, В. Брик, З. Смерека, А. Ґарсенюк, В. Кебин, Р. Гусів, М. Нога, Т. Українець, С. Старушинський.

Норвл, Алта.
По 75цт.: Александер Ґордей.
По 25цт.: М. Попович, Г. Кірондв, М. Ґурський, Н. Волинський, В. Кравчук, І. Шелист, В. Ґордей.

Белис, Алта.
35цт.: Г. Гавреляк.
По 25цт.: О. Лупул, пані Л. Шевчук, пані В. Сметанюк, Церква, В. Онгурян.
По 10цт.: Р. Онгурян, І. Дребіт, М. Завадюк.
55цт. дрібними.

Спеден, Алта.
По 25цт.: А. Ґаляс, І. Баран, пані В. Леськів, Й. Онпськів, В. Пасецький.
$1.15 дрібними.

Ґрац, Алта.
По 25цт.: Л. Яремкевич, Н. Яремкевич, І. Яремкевич, А. Яремкевич, О. Яремкевич, А. Глинянюк, І. Букса, Ф. Ухман.

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ

Друкований на добрім папері — сильна оправа, гарний український друк. Ціна примірника 30 ц.
Замовляти в
THE HERALD
Box 3626, Winnipeg, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя. — Смокі Лейк
8. Неділя. — Довнінг
14. Субота, Преп. Евдокії — Тірієн
15. Неділя. Ґлендон (місто)
21. Субота, еп. Николая. — Беліс
22. Неділя. — Гемлин
28. Субота (Сповідь і св. прич. пол. дітей) — Смокі Лейк
29. Неділя. — Смокі Лейк
29. Вечером св. Вечірня, свячення лози і сповідь. — Спеден.
30. Понеділок, Преп. Алексія чол. Божого. — Спеден

КВІТЕНЬ.
2. Страстний Четвер. — Біґ Медов
3. Велика Пятниця, 11 год. свяч. пасок. Санди Репідс
3. Вел. Пят., 5 год. попол. — Тірієн
 8 год. вечером — Ґлендон
4. Велика Субота, 11 год. свяч. пасок — Спеден
 2 год. попол. — Вилна
 7 год. вечером — Стрий
 11 год. в ночі — Гемлин
5. Великден, 3 год. в ночі свяч. пасок — Довнінг
 5 год. досвіта — Беліс
 8 год. рано Утреня і свяч. пасок — Смокі Лейк
 9 год. рано — Ворспайт
 2 год. попол. Великодна Вечірня — Смокі Лейк
6. Світл. Понеділок — Беліс
7. Світл. Вівтор. — Ґлендон (фарми)
12. Неділя Томи. — Гемлин
19. Неділя Мироносиць. — Стрий
26. Неділя розслабленого. — Смокі Лейк

(День перед відправою в 6 год. вечером, в кожній згаданій громаді відбудеться св. Великодня Сповідь.
Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя. — Косів
8. Неділя. — Давфин
15. Неділя. — Пайн Ривер
22. Неділя — Драй Ривер
24. Вівторок. — Сифтон
25. Середа — Богдан
26. Четвер. — Ґарленд
28. Субота — Ешвил
29. Неділя Цвітна — Веклан
30. Понед. — Валей Ривер

Всюди Великодна Сповідь.
Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя. Дрифтінґ Ривер
8. Неділя. — Етелберт
15. Неділя. — Шортдейл
18. Середа. — Шелмедей
22. Неділя — Роблин
29. Неділя. — Петлюра

Всюди Великодна Сповідь.
Адреса: поч. скр. 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґаїського
БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Брендон. Сповідь в суботу в 3-ій год. пополудни для дітей.
8. Неділя. — Поплар Парк
15. Неділя — Селтон
22. Неділя. — Тиндал
22. Неділя. — Портедж ля Прейрі о. В. Кудрик.
29. Неділя квітна. — Ледвин

Адреса: 792 Логан Аве., Віннінеґ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя 2. Посту — Сірко
8. Нед. 3 Посту. — Роза
15. Нед. 4. Посту. — Толстой

Календар Українських Свят

БРЕЗЕНЬ.

1. Н. 16 Лютий. 2 Нед. В. Посту
2 П. 17 Преп. Теодора мовч. Печ.
3 В. 18 Агапита еп. Синад.
4 С. 19 Ап. Архипа, Филимона
5 Ч. 20 Льва єпископа
6 П. 21 Преп. Тимотея.
7 С. 22 Муч. Маврикія

8 Н. 23 3 Нед. В. Посту Хрестоп.
9 П 24 † Перше і друге знайдення голови Івана Хрест.
10 В 25 Тарасія арх. Царгород.
11 С 27 Преп. Тита Печерського
12 Ч. 27 Преп. Тита Печер.
13 П. 28 Преп. Василія ісповідника
14 С. 1 Березень. Препмч. Евдокії

15 Н. 2 4 Нед. В. Посту
16 П. 3 Свщч. Евтропія
17 В. 4 Преп. Герасима Вологд.
18 С. 5 Понеділк. Муч. Конона
19 Ч 6 Муч. 42 Аморейських
[illegible] П 7 Свщмч. Херсонеських
21 С 8 Теофілакта еп. Ник.

22 Н. 9 5 Нед. Вел. Посту
23 П. 10 Муч. Кондрата
[illegible] В. 11 Софронія патр. Єрус.
25 С. 12 Теофана ісповідника
26 Ч 13 Никифора патр. Царгор.
27 П 14 Ростислава кн. Київського
28 С 15 Муч. Агапія, Пуплія

29 Н. 16 Неділя Цвітна. Серапіона
30 П. 17 † Преп. Алексія чол. Бож.
31 В. 18 Кирила арх. Єрусалим

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Бодмарчука.
БЕРЕЗЕНЬ
1. Нед., — Снітен, місто
8. Неділя. — Арран
15. Неділя Сван Плейн
18. Середа, Поклони. — Ґлен Елдер
22. Неділя. — Ендевор
29. Неділя. Цвітна. — Норквей

В кожній місцевости буде тоді Великодна Сповідь

КВІТЕНЬ.
2. Страсти, Четвер. — Арран.
3. Вел. Пятниця, плащениця. — Сопоф й Арран
5. Великдень. — Ґолсон Бей Дж.
6. Вел. Понеділок — Прері Ривер
7. Вел. Вівторок., Благовіщення — Ервуд
12. Неділя. — Арран, спільне свяч

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. Гришина.
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя. — Єлов Крік.
8. Неділя. — Смітс
15. Неділя — Вакав Тернопіль (служити буде о. В. Апонюк).
22. Неділя. — Кадворт
29. Неділя Цвітна. — Ст. Джуліен

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.
Адреса: Бокс 83, Виллінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Коваленка.
БЕРЕЗЕНЬ.
1. Неділя. — Січ
8. Неділя. — Виста
15. Неділя. — Сенді Лейк
22. Неділя — Мензі
29. Неділя Росборн (місто)

Всюди Великодна Сповідь.
Адреса — Сенді Лейк

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ

1 Нед. 2 Вел. Посту Гол. 5 Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Ап. Жид 1: 10—2: 3; Єв. Мар. 2: 1—12.

8. Нед. 3 Вел. Посту Голос 6 Утр. Єв. Луки 24: 36—53. Літ. Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Єв. Мар. 8: 34—38 і 9: 1.

15 Нед. 4 Вел. Посту. Гол. 7. У. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. Жид 6: 13—20. Єван Марка 9: 17—31.

22 Нед. 5 Вел. Посту. Гол. 8. У Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Ап. Жид 9: 11—14. Єв. Марка 10: 32—45.

29 Нед. Цвітна. Утр. Єв. Мат. 21: 1—11. 15—17. Филип. 4: 4—9. Єв. Ів. 12: 1—18.

Український Релігійний Дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., MAR. 15th, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1942. ЧИСЛО (386) 6

СТЕЙТСЬКА ПОЖИВА ДЛЯ АНГЛІЇ.

Від квітня 1941 до січня 1942 року зі Стейтів вивезено до Англії понад три біліони і 311 мільйонів (3,311,000,000) фунтів ріжного роду поживи, вартости понад 367,000,000 доларів. З того молочних продуктів і яєць вивезено за 114,000,000, мяса, риби і дробу за 90,000,000, овочів, оріхів і ярини за 30,000,000, смальцю й оливи за 26,000,000, збіжевих продуктів за 18,000,000.

ВЕЛИКА ПОТРЕБА ҐУМИ.

В Стейтах нові автомобілі можуть нині купувати лише лікарі, священики, або взагалі ті, що вони їм потрібні для виконування важної громадської праці. Иде там до того, що уряд може позабирати ґумові части з автомобілів, без яких люде можуть обійтися. Тепер вийшла постанова, що вже більше не мають виробляти ґумових обцасів до черевиків. Їх не вважається конечними.

ЖІНКИ ПРИ ВОЄННІЙ ПРАЦІ.

Нині всюда жінок беруть до праці при виробі потрібних для війни річей, отже і робіт фабричних. Мабуть найбільше жінок такою працею занятих в Росії. Багато працюють в Англії. В Стейтах працює багато, бо около 500 тисяч, однаком йдуть заклики, щоби число збільшити до 3,500,000.

РУМУНИ І МАДЯРИ.

Є вісти, що німці висилають тепер на російський фронт війська румунські та мадярські. Також з боку большевицького робляться великі приготовання до весняного продовження війни.

ЩЕПЛЕННЯ ВІЙСЬКА.

Тепер робляться пляни в Стейтах, щоби пощепити цілу армію перед жовтою пропасницею. Таке щеплення почалось частинно ще в лютім 1941 року. Воно дуже охороняє щепленого. Щеплять також, щоби охоронити від тифу, від холери, хоч це щеплення помагає в меншій мірі.

ЗАТОПИЛИСЬ ВТІКАЧІ.

З Румунії і Болгарії виїхало малим пароплавом 750 жидів до Туреччини чи Палестини, але що не мали дозволу на візд, то їх завернули. На північ від Босфору на Чорнім морі пароплав наїхав мабуть на міну і потонув разом з жидами.

З КАТОЛИЦЬКОЇ СТАТИСТИКИ.

Римська Церква має нині всіх епископів, які мають свої дієцезії, 1,223. Кардиналів має 51, отже 19 місць в Колегії Кардиналів є порожних. Недавно вмерло трох кардиналів — Каспар, Шульце і Боджіяні. Число священиків занятих в місійній праці є 20,578, братчиків 8,514, сестер 44,895. А ще недавно сестер було 50,241. Апостольських делегацій є 24.

ДРІБНІ ВІСТИ.

Фабрика в Денвер, Кол., дістала замовлення на 60 мільйонів гачків до ловлення риби. Треба 9 місяців, щоби тільки гачків наробити. Їх вишлють до Ісляндії для рибаків, щоби ті могли достарчати риби для Англії.

КОМУНІСТИ В КАНАДІ.

Для слідження за комуністичною роботою в Канаді призначений бригадир С. Т. Вуд, з „Роял Кенедіен Маунтед Поліс". В річнім звіті поданім парляментови каже Вуд, що хоч арештуєсь комуністичних провідників і переслідуєсь діяльнійших з комуністичних членів, однакож нічого більше не робиться. Не ставиться належного спротиву їх пропаганді. Каже Вуд:

„Коли б пояснювалося крутарство комуністичної пропаганди; коли б виявити всіх спільників; коли б вказати агентів, які приготовляють страйки; і коли б витягнути на денне світло імена дійсних провідників, що стоять за всім тим, тоді можливе, що багато нашого загалу ми відтягнули б від комунізму."

Вуд також говорить, що „Свідки Єгови" стоять зарав на другім місци по комуністах.

ПЕРЕСУВАЮТЬ ЯПОНЦІВ.

Не тільки в Канаді, але також в Стейтах виселюють японців з західних прибережних околиць і переводять дальше на схід. Сподіються, що Японія давно поробила можливі приготовання для себе на західних берегах Канади і Стейтів, отже японці, що там живуть, могли би помагати ті приготовання використовувати. — Також Мексико скріплює свої західні береги, нагромаджує там військо і воєнний матеріял, щоби бути готовим коли б японці хотіли зачепити Мексико.

23 МІЛЬЙОНИ СЛАБИХ.

Надходить весна, а в такій порі буває слабість, що називають легким застудженням. Цего року те „легке застудження" більше в Стейтах поширене, а може і в Канаді, як звичайно. Обчисляють, що нині слабих на таке застуджения може бути в Стейтах 23 мільйони. Основу до такого обчислення дає число хорих робітників і шкільних дітей.

БІЛІ ПРОТИ МУРИНІВ.

В Детройт є клопоти між білими, а муринами. Уряд призначив великий будинок, вартости одного мільйона, для винайму муринським родинам. Тому спротивилися білі, отже 1-го березня і попереднього дня були сутички між білими і муринами. Поліція арештувала 104 особі. Щоби лекше дати раду, поліція вживала слізного ґазу — ним спиняла тих, що уоружені були в цегли, сталеві штаби і подібне. Поліцаїв було 100.

ВЕЛИКИЙ ПЛИВАК.

В Аргентині є великий пливак, Педро Кандіоті. Давнійше він плив без перестанку 87 годин. Тепер хотів показатися ще більшим пливаком, однакож не доплив навіть того, що колись, бо плив всего 73 годині і 45 мінут.

НІМЕЦЬКІ СТРАТИ.

З Берна доносять за німецькими урядовими кругами що від червня 1941 до тепер німці на російськім фронті мали вбитих і ранених разом 1,500,000. З ранених 44 процент можуть цілком вилічитися.

БОГОСЛУЖЕННЯ В 13 МОВАХ.

В одній з церков Ню Йорку відбувалося богослуження в 13 мовах, якими говорять люде в Голяндії і її кольоніях — в Східних Індіях. Богослуження було за перемогу над німцями і японцями. Розуміесь що в церкві був хтось з кольоній, що знав мову дотичної кольонії.

Богослуження почалось читанням 10-ти Заповідей в мові африканській, якою говорять бури в Африці. Проповідь була по голяндськи.

Читання з Біблії були по фризійськи, та горішно-маляйськи. Давні молитви по французьки, а рабін Єссурун Кардоцо читав по португальськи. Алкен співав жарґоном з Голяндської Ґвіяни — це мішанина мов: португальської, еспанської, голяндської й англійської. „Отче наш" читали в 13 мовах.

КРИПС ПРОТИ ВИТРІЦКІВ.

Недавно поставлений в Англії міністер, Сер Стаффорд Крипс, заявив, що з уваги на теперішну важну хвилю мусять припинитися такі забави, як перегони псів, спортові бійки на кулаки і т.п. Таксамо треба положити кінець особистим забаганкам одиниць, непотрібним видаткам і взагалі марнованню того, що могло би пійти на теперішні найконечніші потреби.

НОВЕ ВИДАННЯ МОЛИТВЕННИКА.

Вже продається друге побільшене видання МОЛИТВЕННИКА

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

Молитвенник цей призначений для української молоді, але надається своїм змістом також і для старших. Зміст його такий:

1. Ранішні молитви.
2. Вечірні молитви.
3. Молитви на протязі дня.
4. Ріжні молитви.
5. Що повинен знати кожний православний українець (часть катехизма)
6. Відомости про Церкву:
 а) Що то є Церква.
 б) Христіянство між українцями.
 в) Про Богослуження в нашій Церкві.
 г) Свята в нашій Церкві.
 ґ) Як заховуватися в Церкві.
7. Сповідь
8. З Вечірної Відправи.
9. З Ранної Відправи (з Утрені).
10. Служба Божа (повна).
11. З Великодного Богослуження (з Утрені).
12. Коляди.
13. Великопосні пісні.
14. Великодні пісні.
15. Пісні Господські й Богородичні.

Молитвенник в гарній синій оправі і з золотим хрестом і написю. Коштує з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

КАТОЛИЦЬКА НЕПОМИЛЬНІСТЬ.

III.

Про о. Божика треба ще дещо сказати, як про одного з нинішніх речників католицизму.

Виходить, що о. Божик любить крайности. Хоч сам зроду українець, але як тілько опинився в Російській Місії, так зараз огнем дише на українство і католицизм. Коли ж Місія опинилась в труднощах, переходить до греко-католиків, і починає з таким же завзяттям осуджувати Українську Православну Церкву, а понад усе підносити Рим і католицизм.

Одним з більших письменицьких його творів на католицькім грунті є його „Церков Українців Канади", книжка на 336 сторін друку — збірка відомостей з церковного життя українців в Канаді на протязі понад 30 літ.

Що до вартости книжки, то коли зоставити на боці саму загальну тенденційність (односторонність) книжки, то багато фактів подано хибно що до змісту і часу, а є і таке що не має найменшої історичної вартости — і заведене в книжку лише на те, щоби комусь допечи. От про „Архипатріярха Макарія" (стор. 445—50 і др.) — що це? Аджеж Макарій був для совісних людей чоловіком гідним співчуття — для загалу ж предмет глузовань, а для себе нещасний чоловік. Нікому не зробив ні добра, ні зла, бо не вмів. — Його особа на волосину не заважила ніяк на тутешнім життю. А прецінь йому присвячено в книжці багато місця.

Багато чого понатягано в книжці до особистих бажань автора. От прим. на стор. 242 читаємо, що Семен Савчук і Василь Кудрик „перед висвяченям не належали до жадної церкви". Це готово привести читача до думки, що оба згадані були атеїстами, а коли попали між священиків, то лише як американські авантурники. Тільки для такої цілі міг о. Божик таке писати. На ділі ж Савчук був тоді молодим студентом, що клопотався головно школою, а Кудрик, як редактор „Українського Голосу", мав в декого навіть імя „клерикала", за те, що обстоював необхідність релігії в життю. Досить згадати ряд його стать п. з. „Бесіди під неділю". І за його редаговання „Український Голос" нераз брав греко-католицьку Церкву в оборону перед непрошеними опікунами.

Берімо точність дат.. На 50 стор. і дальше бачимо, що „Ранок" появився 1905, „Червоний Прапор" 1906, а „Український Голос" 1909. Тимчасом „Ранок" появився 1904, „Черв. Прапор" 1907, а „Український Голос" 1910. „Гарасим Чорнохліб" звесь в книжці „Гарасим Твердохліб", „Нечипір" (Довгочхун) звесь „Порфир" — оба приміри на ст. 315. Такого є більше. Дечого цілком не згадано, як хочби „Акафистів"...

Окремо впадає в очи, що о. Божик всюди в книжці зве Українську Православну Церкву **„свистунівською"**, отже прозвищем, якого вживали всі явні вороги Української Православної Церкви. Тим прозвиськом послугуєсь о. Божик донині.

Правда, не можна сказати, щоби книжка була цілком безвартна. В ній занотовано чимало фактів, які вже забуваються, або які широкому загалови не були ніколи відомі; занотовані факти, що найкрасше були відомі о. Божикови, або доступні були, коли писав книжку. Все те може влегчити працю будучому тутешному історикови, для якого лишиться лише згадане провірити і доповнити. Однакож для чоловіка, що сам не знає тутешнього життя, а хотів би на Божикову книжку покликатися, могло би вийти гірке розчаровання.

Позатим о. Божик пише статті до католицьких часописів, а з тих одною була та, до якої відноситься „Спростовання".

Прозвиска і насміхи, як зброя проти Українців.

Згадуючи студентів греко-православного семинаря, каже о. Божик, що **„їх висвячує на духовних автокефальний епископ Іван Теодорович, що як відомо є висвячений самосвятом Василем Липківським".**

Самосвяти... Коли вороги Української Православної Церкви і народу не могли знайти слушних причин до осуду Української Православної Церкви, то видумували брехні, а крім того вживали насмішок. Таке було в усіх часах. Іван Франко в книжці „Іван Вишенський" каже, як колись Єзуїти висміваи православних, і наводить їх „Лист до св. Петра" (щось, як Божиків Акафист), де православних беруть на сміх. Католики українські церкви жидам винаймали, щоби їх так понижати, та **„гречеські церкви не інакше, як синагогами, а руснінів поганами називали.** — („Відношення Обрядові" ст. 110).

Є католицька книжка **„В обороні Потієвої Унії"**, Львів 1929, надрукована з рукопису о. Петра Камінського, Василіянина, авдітора гр. кат. митрополії 1685 р., отже 90 літ по заведеню унії. І там читаємо:

„Все, що Русь має, обряд і церемонії, все бажають викоренити. Прислухатися в школах, як латинську молодіж против руського народу юдять, яке там глузоване з самих же уніятів. Коли посміятися, то над Русином. „Кобусниками" їх називають, так, що не один, втікаючи перед сміхом, мусить покинути школи. Инші криються з тим, що вони русини, і забираються в чужі краї, позмінювавши прізвища. А що за богохульства (зневаги, оплюгавлювання) висипують на богослуження! Церкви инакше, як божницею, не називають; як можна, то і з опаратів (з священичих риз) на комедиях сміхи творять; по вулицях за духовними „Господи помилуй" кричать, і хлопами називаючи їх, камінням за ними кидають. — Стор. 15.

В іншім місци тої ж католицької книжки читаємо, як „клир римського або латинського обряду", себто римо-католицькі ксьондзи:

„Юдять против них (проти греко-католицьких духовних!) світських панів, зогиджують і лають їх у казанях, роблять скрупули при сповідях і бунтують, а самі несотворені річи витадують: то попи читати не вміють; то не знають, що се є сьв. Тайни; то вони не важні в них, бо і розрішати не вміють; і тисячі дурниць видумують, пишуть, глузують, в наслідок чого деякі бридяться грецьким духовенством, як поганством, инші нерозважні відриваються і стають Римлянами... Стор. 32.

Ще в иншім місци тоїж книжки описуєсь, як римо-католики примушували греко-католицьких духовних **„бігти зо три милі (старокраєві), висолопивши язик на чужу процесію** (на Божого Тіла) **з опаратами** (з фелонами)".

„А на процесії — читаємо там дальше — що за сміх з духовенства (греко-католицького!) — Боже, ти бачиш! І то для того, щоб культурнійші люди грецького обряду по містах, збентежені стидом ізза своїого духовенства, відбивалися від свого грецького обряду. — Стор. 33.

З висше наведеного бачимо, що коли українці стали (під примусом!) греко-католиками, чи уніятами, то римо-католики таксамо тепер їх переслідували, як перше православних. А одним зі способів було висмівання і понижування.

В греко-католицькім підручнику для священиків **„Собраніе припадков"**, виданім в Супрасли 1722 р., говориться, що обовязком вратаря (паламаря): „з **церкви псы виганяти"**. Так понижували Церкву в очах самих греко-католицьких священиків.

В **„Проекті на знищення Руси"** 1717 року, говориться, що:

„Русина не допускати до уряду... з ним в сусідство не входити, а в товариствах, де є русини, найбільше о забобонах руських говорити, а то надокучить їм так, що обряду і народности відречуться". — Параграф 2.

В инших місцях „Проекту" говориться, що **„діти шляхоцькі мають їх** (попівських синів) **переслідувати, а учителі їм допоможуть"**. А дальше, що **„сини шляхоцькі можуть поблудити, а тогди блуд свій будуть могли на руснів звалити"**. — Параг. 6.

Або таке, що треба всякі прогріхи руснаків **„проти Римлян"** — нотувати, коли ж таких прогріхів не буде — **„тогди підсувати їм прогріхи видумані, і їх попам та владикам приписувати"**. — Параг. 11.

Йосафат Кунцевич був також за тим, що треба православні церкви висмівати. Про те писав він до канцлера Льва Сапіги, отже Сапіга відповідає:

„Віддавати, пишете, **церкви на висмівання** і т. д., але запечатувати і замикати церкви і насміватися з когонебудь, то ж нещасне захитання братньої однодумности і взаїмної згоди. — Лист Сапіги з 1622 року.

Наведені приміри показують, якими неперебірчивими були римські політики в способах для нищення Української Церкви — і православної і греко-католицької. А одним зі способів було висмівання й оббріхування.

Тому не диво, що нині тесаме продовжується

Українська Православна Церква в Канаді заснувалася 1918 року, а вже до року 1926 католицькі політики прикладали до неї такі прозвиска:

Козацька, мамина, неоправославна, нововидумана, германосівська, турецька, халдейська, свистунівська, саскатунська, новомодна, патріотична, поступова, національна, самосвятська — отже 14 прозвиск. Бути може, що при пильнім перегляді „Канадійського Українця" та ще дечого, знайшов би ще кілька прозвиск.

Що ті прозвиска католицькій політиці ані трошки не помогли, а Українській Православній Церкві не пошкодили, це зрозуміле само собою. І коли нині ми згадуємо факти історичні, і коли пригадуємо недавне, то лише на те, щоби поставити людям перед очи ту дійсність, якої вони часом добре не знають, або якслід не розуміють.

Коли ж будуть її знати і розуміти, тоді ніяка лиха сила не захитає їх здорового становища. А того якраз життя потребує.

ВІСК НА СВІЧКИ

Чистий пчільний — 50 центів за фунт. Експрес сам оплачую. — Вдавайтесь до:

J. CHAYKOWSKY,
Sandy Lake, Man.

З ШЕВЧЕНКА І ПРО ШЕВЧЕНКА.

Замало знаємо.

Про Шевченка українці знають з „Кобзаря", з промов і стать в часописах і то все. А про Шевченка можна і треба би знати багато більше. Позбирати все, то було би багато великих книжок.

З самих Шевченкових писань згадаймо „Денник", а загал про нього майже нічого не знає. Багато там вартного. Писав його Шевченко від 12-го червня 1857 до 13 липня 1858 року.

Берімо листи Шевченка до приятелів, а їх є подна 200 (з малими листочками 221) — кілько там інтересного. Цеж сама жива часть поетового життя.

Берімо його прозові писання.

Берімо те, що другі про Шевченка писали — його приятелі і знакомі. Досить згадати, що Кониський написав „Життя Шевченка" в двох томах, кілько там інтересного. Кілько споминів, згадок, та оцінок його праці маємо і в книжках, і в журналах, і в часописах. Кілько було переводів його поезій на інші мови...

Значиться — ми про Шевченка замало знаємо.

Шевченко про українську мову.

Шевченко був Великим Українцем! Хоч значну частину свого життя жив поза Україною, між чужими, і вживав там московської мови, однакож для його душі лише українська мова була його власною, милою і бажаною.

В листі до брата Микити пише він 15 грудня 1839 р. з Петербурга:

„Як получиш моє письмо, зараз до мене відпиши. Та, будь ласкав, напиши до мене так, як я до тебе пишу, не по-московському, а по-нашому, —

Бо москалі чужі люди,
Тяжко з ними жити,
Немає з ким поплакати,
Ні поговорити.

Так нехай же я хоч через папір почую рідне слово, нехай хоч раз поплачу веселими сльозами... Ще прошу, напиши мені письмо, та по-своєму, будь ласкав, а не по-московському."

Микитового листа до Тараса не маємо, але є другий лист Тараса до Микити, де Тарас дорікає:

„Брате Микито! Треба б Тебе полаять... за те, що я Твого письма не второпаю. Чорт-зна, по-якому Ти його скомпонував, ні по-нашому, ні по-московському, ні се, ні те, а я ще Тебе просив, щоби Ти писав по-своєму...

В віршу „Сон" („У всякого"..) оповідає Шевченко, як бачив він в Петербурзі таких урядовців та писаків, що рідною українською мовою говорити не хочуть, а все по московському і каже він їм:

Пявки, пявки! Може батько
Останню корову
Жидам продав, поки вивчив
Московської мови!

На засланню повнакомився Шевченко з салдатом, Андрієм Обеременком. Про першу стрічу з Андрієм оповідає він:

„В третій годині ночи сиджу на рундуці, дивлюся, аж із за шпиталевої пекарні видибає Андрій.

— А що Андрію — озвався я до його — мабуть і тебе сон не бере?

— Та не береж, матери його ковинька!

„Я затремтів, почувши рідну мову, чисту, непопсовану.

А ще дальше каже Шевченко про Андрія:

„Я полюбив його ще більш за те, що за всі 20 років бридкого, огидливого побуту салдатського він не опоганив, не принизив свого достоїнства національного й людського. Всіма сторонами він лишився вірним своїй прекрасній національности."

Кілько в тих висказах для нас науки!

З Шевченкових листів.

I.

(З листа до брата Микити).

Микито, рідний Брате! Минуло вже більш, як пів року, а я до Тебе не написав ні словечка. Вибачай, голубе сизий, так трапилось. Скажу щиру правду, не те, щоб ніколи, а так собі—ні се, ні те. Я так собі думав: щож, що я напишу письмо, хиба їм буде легче? Твого я лиха не возьму на себе, а свого Тобі не оддам... Воно бач так, і не так, а все таки лучше, коли получиш: прочитаєш хоч одно слово рідне. Серце ніби засміється, коли знаєш, що там діється...

Оце на тім тижни заробив трохи, то я Тобі посилаю (25 руб.). А коли буде більш, то й ще пришлю. Так от, бач, живу, учусь, нікому не кланяюсь і нікого не боюсь, окроме Бога. Велике щастя буть вольним чоловіком, робиш, що хочеш, ніхто не спинить. Поклонися усім родичам (своякам), а надто дідови, коли живий-здоровий. Скажи, нехай не вміра, швидко побачимось. Поцілуй брата Йосифа так, як би я його поцілував, і сестер Катерину, Ярину і Марусю, коли жива, та скажи, будь ласкав, як і де вона живе, чи одягнена, чи обута. Купи їй щонебудь к Святкам з оцих грошей...

II.

(З листа до Григорія Квітки).

Або прокляті поштарі не довезли мого письма до Вас, або Ви його прочитали та розсердились на мене. Щонебудь та є! А я так знову буду просить щоб Ви, коли буде Ваша ласка, прислали мені дівочу сорочку, гарно пошиту, плахту, стрічок зо дві тай годі...

Просив би батька-матір, щоб прислали, та ба, де їх взять, —

І на Україні
Я сирота, мій голубе,
Як і на чужині.

Тілько й рідні, що Ви одні. Не цурайте ся ж, любіть мене так, як я Вас люблю, не бачивши Вас зроду. Вас не бачив, а Вашу душу, Ваше серце так бачу, як може ніхто на всім світі: Ваша „Маруся" (повість Квітки) так мені Вас розказала, що я вас навиліт знаю... (Дальше Шевченко пояснює, що хоче намалювати українську дівчину, як молиться, та нема української одежі).

III.

(З листа до Кухаренка).

Сидимо отсе в двох з Кіндратом, пємо чай та сумуємо: прочитавши Ваше письмо, думаємо собі вдвох: де то тепер наш добрий, Наш щирий кошовий (Кухаренко)?... Та вже нехай де хоче буде, аби був здоров. Спасибі Тобі, мій сизий голубе, що не забуваєш мене на чужині одинокого, і всі наші щирі приятелі тобі дякують: і Гулак, і Елькан, і Семененко. Я всіх їх сьогодня бачив і всім разів по двічі (два рази) читав Твоє письмо, а прийшовши отсе до дому, ще раз прочитали ми в двох собі з Кіндратом ..

IV.

(З листа до князя М. Цертелева).

Князю мій сіятельний! Якби мені Бог поміг докінчити те, що я тепер зачав, то тоді склав би руки тай у домовину. Було б з мене, не забула б Україна мене мізерного. Та ось що: зачав то я зачав, а вже скінчу не знаю як, бо без людей і грошей не втну нічого. Та здається, що ще ніхто нічого не зробив без сього товариства, на те вони люди, на те вони гроші. (Дальше Шевченко просить, щоби той йому в чімсь доломіг).

V.

(З листа до Андрія Лизогуба вже з заслання).

Великим веселієм звеселили Ви мене своїм добрим християнським листом у цій бусурманській пустині. Спасибі Вам, друже мій добрий! Я з самої весни не чув рідного, щирого слова. Я писав туди декому, а Вам першим Бог велів розважить мою тяжку тугу в пустині щирими словами, спасибі Вам!...

VI.

(З листа до княжни Репніної з заслання).

От уже тринайцятий день читаю Ваш лист, на память вивчив... Я неначе від сна тяжкого прокидаюся, коли лист од когонебудь, що мене не відцурався, дістану, а Ваш лист переніс мене з темних казарм до мого рідного краю, і до Вашого прекрасного Яготина... З Вами розмовляючи святкую 25 лютого не бучно, як то колись бувало, а тихо тихесенько, та так весело, як не святкував ніколи, — і за ту велику радість дяка Вам і Глафірі Іванівні... Молитва та Ваші щирі листи найбільше допоможуть мені нести хрест мій. Євангелію маю, а книжки, що я просив Вас, пришліть...

VII.

(З листа до Лизогуба з заслання).

На самий Святвечір сиджу собі одиноднісінький у хатині, та журюся, згадуючи свою Україну і Тебе, мій друже єдиний. Думаю, от Бог дає і Свято своє велике, на радість добрим людям, а мені нема з ким слова промовить... Аж гульк, входить в хатину добрий Гери і подає мені Ваш лист. Господи милостивий, як я зрадів! Неначе батька рідного побачив, або заговорив з сестрою на чужині..

VIII.

(З листа до Бодянського з заслання).

Вітаю Тебе, мій добрий, мій єдиний друже!... Від часу мого заслання ні букви я про нашу вбогу Україну не прочитав, тай те, що про її минуле знав колись небагато, швидко забуваю, і подарунок твій буде мені правдивою розрадою. (Бодянський прислав йому книжку про Україну — літопис).

———(†)———

ЯК ТРЕБА МОЛИТИСЯ.

Відомий з церковних записок такий примір:

Захорів малий син в одній родині. Відвідав ту родину священик і мати просила священика, щоби з нею за здоровля її сина помолився.

Священик говорив молитву вголос, а мати повторяла. Коли ж прийшов до слів: „Боже, коли Твоя воля, підійми його з цеї слабости", мати крикнула: „Ні, це я хочу, щоби він жив!"

Тоді каже священик:

— Я уважав таку молитву за найкращу, але коли ти ставиш свою волю висше Божої, то нехай Господь має з тобою порахунок.

Хлопець став здоровий і мати раділа, як тілько мати може радіти.

Однакож лиха вдача була в сина. І коли було йому 22 роки, він для рабунку вбив когось, отже його повісили.

Доперва тоді мати зрозуміла, що треба було молитись: „Боже, коли твоя воля"...

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave. Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ НА УВАГУ.

ОДИН СЛАВНИЙ ОБОВЯЗОК.

Кожна мати хоче, щоби її діти були здорові, гарні та розумні. Це природне і тому потрібне. Але не всі матері памятають, що це від них самих залежить, якими їх діти будуть.

Будуть вони такими, якими їх матері виховають!

Кожна мати дбає, щоби діти не були голодні, щоби не змерзли, не скалічилися. Але це тільки одна частина того, чим мати повинна клопотатися. Це ще не виховування, а тільки вигодування.

Мати повинна дбати також **про розумове виховання, про моральне виховання, про релігійне виховання, про культурне виховання.**

Щоби не розводитися широко, пригадаємо українській матері одно, що її в вихованню дітей може дуже придатися.

Маємо на увазі „Вістник". Він видається на те, щоби люде його читали вчилися, думали, і до життя прикладали те, що знайдуть там доброго.

Отже між тими, що можуть мати велику поміч з „Вістника", є Українська Мати. На який же лад?

В „Вістнику" є поважні статті для старших, але є також матеріял для молодших і для дітей. От в 5-ох числах, від Нового Року, були там оповідання „Батькова мовчанка", „Щасливий чоловік", „Велике слово молодого хлопця", „Для немилосерних нема милосердя", „Степанів дзвін", та „Зерно гірчиці". Дальше було описане „Життя св. Василія Великого" і „Життя преподобної Марії Єгипетської".

Це якраз матеріял для Української Матері. Для її праці в вихованню. Щож вона має робити?

Вона повинна всі оповідання з „Вістника" пильно перечитувати своїм дітям. Повинна читати життя святих. Повинна поперечитувати і другий матеріял, яким дітей можна заінтересувати і добру науку з нього вивести.

Тоді поставить вона себе в положення дійсної учительки, а „Вістник" стане її науковим підручником. А дім стане тоді школою.

Коли мати так зробить, то за короткий час побачить, яку велику користь принесе її праця. І так:

1. Діти побачать, що українські часописи варта читати, бо там є щось інтересне і користне. Отже навчаться своє поважати і мати до свого довіря.

2. Заінтересуються оповіданнями і в них виробиться бажання багато такого знати і таким інтересуватися.

3. Коли мати почне виводити науку з таких оповідань, вкаже, хто в них добрий, хто злий, хто розумний, хто ні, що чесне, що погане — то це вже буде моральна наука, культурна наука, це буде будова гарного діточого характеру.

4. При читанню оповідань прийдеться матері пояснити деякі слова, деякі справи — отже це буде наука мови, це буде поширення діточого світогляду, будова діточого розуму.

5. Коли ж в оповіданнях малюється українське життя, то діти будуть з тим життям познакомлюватися, вчитися про нього, і так українська справа стане їм близшою, а вони справі.

6. Щож до Життя Святих, то це наука релігійна, де рівно к мати знайде багато матеріялу, щоби познакомити дітей з христіянськими чеснотами, з добром і злом, з релігійними обовязками, з Церковною Історією.

7. Мати, що почне своїм дітям читати „Вістник" і передавати з нього дітям все, що там є вартне — не тільки оповідання — сама себе навчить провадити вміло таку роботу, і вдома і в громадськім життю.

8. Хто почне з „Вістника", то опісля пошукає і за іншим добрим матеріялом.

9. Діти наслухавшись, схочуть опісля самі таке читати й таким інтересуватися.

10. Діти такої матері будуть примі ром для других, будуть взором до наслідування. І пошана за них буде їхній матері.

11. А вкінци, коли мати буде так робити, то стане в очах своїх дітей дійсною Великою Рідною Українською Учителькою, гідною довіря і поважання. Як же по літах відійде вона з цего світа, то й тоді память її буде жити і в дітей і внуків. Діти скажуть: „Це наша рідна мати так нас вчила, це вона того нас вчила!" І внуки будуть згадувати свою бабку з пошаною. І ще до правнуків її славна память перейде.

Українська Мамо! Ану застановись над тим, що тут сказано, і берись до праці. А за час скажи і другим, чого ти своєю працею досягнула.

—=(†)=—

ПРИГОТОВАННЯ ДО МИРА.

Часто зустрічаємо уваги, що треба було довгий час перед війною приготовлялися до війни, тоді не було би нинішних воєнних труднощей. І тому дальновидні люди починають вже нині пригадувати, що поруч воєнних справах треба вже тепер починати приготовання до мирних часів.

І до мирного часу треба готовитися!

Хочби війна закінчилася для алянтів найбільшою перемогою, то все ж кінець війни принесе неминучі труднощі. Зупиниться багато фабрик і люде лишаться без праці. Треба буде клопотатись вояками, що з війни повертаються. Буде недостача домів, бо тепер вся будова домів зупинилася. Будуть й інші труднощі, отже вже нині треба їх предвиджувати і до них приготовлятися.

Труднощі будуть й нові обовязки будуть — а вже окремо для Українського Народу.

Як тільки війна закінчиться і буде можна їхати звідси до Европи, повинні би тутешні українці вислати туди своїх представників. Вони мали б передати тамошним братам слово щирости і захоти від тутешних їхніх братів, може слово розваги і поради. А дальше треба буде і матеріяльної помочи. Хто ж перший повинен їм таку поміч дати, як не рідні братя! Це вже нині треба мати бодай на увазі, коли не більше.

Окремо стане перед нами справа церковна.

Є війни гарматні, а є війни „культурні", що належать головно до мирних часів. Вже нині можемо собі уявити, як зараз по війні почнуть до Европи їхати всякі місіонарі, щоби на опустошених просторах здобувати для себе релігійні кольонії. Почнесь агітація, пійдуть в рух всі способи релігійної пропаганди поміж зубожілим населенням, а одним зі способів будуть гроші.

Релігійні політики вже цілі літа приготовляють для такої роботи і робітників і потрібний на те капітал.

Українську землю, як одну з найбільше знищених, будуть такі політики мати на увазі. Аджеж були вісти, що чужі місіонарі вже вибиралися на Україну.

Здоровий розум каже, що українські місіонарі повинні би тоді бути на Україні між першими. Свої до своїх повинні прийти перші.

Те, що ми „тут", а вони „там", для свідомих людей не існує. Коли з Америки, або Европи ідуть місіонарі до Африки, до Азії, до Австралії, і не кажуть, що „далеко", то чому мала би для українця земля його предків, його батьків, братів і сестер бути „далекою"?

Пригадати б, що американські місіонарі, як висланники тутешних сект, були в Галичині і в других сторонах української землі (де навід 99 разів більше релігійний, чим в Америці — зам. складача) ще перед минувшою війною, а ще більше по війні. Отже певне, що вони і по закінченню цеї війни туди поїдуть. Не скажуть: „Е, то далеко".. Для них нема далекого, коли там можна щось вартного для них зробити.

Це все разом взяте пригадує нам, що треба би вже нині почати до такої мирної праці приготовлятися. **Коли ж ні, то мир може застати нас неприготованими.**

Чого ж треба? В першій мірі треба грошей. Без грошей найкрасші руки багато не зроблять. Треба мати окремий фонд і збирати для нього жертви.

Відповідною назвою для такого фонду могла би бути: **„Повоєнний Релігійний фонд"** — і Консисторія Української Православної Церкви повинна мати його на окремім рахунку, для вжиття його виключно на ті цілі, як назва фонду показує.

Війна може тягнутися довго, але може скінчитися і скорше. Отже треба подбати, щоби кінець війни не застав нас неприготованими.

Такий фонд треба вже починати збирати! В.

—=(†)=—

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ.

Без відваги зазнаєш зневаги. (Хто не вміє оборонити себе, того кожний зневажить).

Без відваги нема поваги. (Повага чоловіка в тім, щоби ніхто не відважився його зневажити).

До відваги треба розваги. (Треба бути розсудним).

Відважний з за плота стріляє. (Про боягуза, або інтриганта, що потайки цькує одних на других, а сам з усіма хоче бути добрим).

Віддам ти на жидівське пущення. (В жидів нема пущення, отже — ніколи).

Оден за вісімнадцять, а другий без двох двадцять. (Значить — оден такий злий, як і другий).

Тепер вже не тим вітром повіяло. (Не ті тепер лади, що колись).

Викликав вовка з ліса. (Сам викликав собі клопіт).

Нема ми кому раз води подати. (Говорить хорий опущений чоловік).

Водить очима, як блудна вівця. (Про заляканого чоловіка).

Моя воля — моя сила. (Як схочу, так зроблю).

Всі на мене бий-забий. (Ворогують).

Всюди був, нігде місця не загрів. (Про волоцюгу).

МИТРОПОЛИТ АРСЕНІЙ МАЦІЄВИЧ.

Коли читаємо про великих людей, про святих мужів, про великих праведників, що були колись між давними християнами, то може повстати в нас думка: А чи українці мали подібних великих людей?

Відповідь буде коротка: мали! А одним з таких був православний митрополит Арсеній Мацієвич.

Російська цариця Катерина засіла на престолі 1762 року, нагнавши свого чоловіка, царя Петра 3-го.

Катерина звернула пильну увагу на Україну, щоби її поневолити. Вже в тайному „указі" (постанові) каже вона, що такі краї, як „Малая Росія" (Україна), Ліфляндія (нинішна частина Естонії й Латвії) і Фінляндія мають свої права, признані Росією, отже треба ті права поволеньки відбирати, а в „Малоросії" усунути гетьмана тай дбати „Щоби і думати про нього збули".

З дальшої роботи Катерини згадаємо б:

Скасувала гетьманство 1764 року, а замість гетьмана заведено „Малоросійську Колегію".

Зруйнувала „Запорожську Січ" 1775 року.

В 1783 році завела панщину.

Вмерла Катерина в листопаді 1796 року.

— — —

Земля українська була багата, народ мав волю. Культура українського народу стояла дуже високо.

Було багато церков, чимало монастирів, що мали великі багацтва. Українські гетьмани і козацька старшина про їх всяким добром обдаровувала. Мали вони широкі простори землі.

Тай велику культурну роботу ті монастирі робили: вдержували школи, шпиталі і приюти, мали друкарні, а в часах боротьби з ворогами давали поміч борцям за добро свого народу. Примір, чим були тоді монастирі на Україні, показав Шевченко в „Гайдамаках", де благочинний посвячує ножі.

Отже Катерина захотіла позабирати українські монастирські добра, як позабирала вже була московські. Вона й всяких інших прав хотіла українців позбавити.

Та українці завзято протестували — світські і духовні. Київська митрополія дала добру відправу Катерині 1763 року. І того ж самого року голосно протестував проти грабіжу українського майна Арсеній Мацієвич, що був тоді митрополитом Ростовським та Ярославським.

Родився Мацієвич 1697 р. на Волині, вчився в київській Академії. Року 1742 став Ростовським митрополитом і членом Синоду (найвисшого церковного уряду в Росії). Був він митрополитом 20 років. Чоловік був він палкий, нервовий і не міг мовчати, коли бачив грішну роботу Катерини.

В 1762 р. було відоме, що цариця думає забирати українське церковне майно, а вже 1763 р. Мацієвич виступив голосно проти Катерининого насильства. В місяцю лютім він в Ростові править „чин отлучения от Церкви" (чин відлучення від Церкви) ворогів, і сміло оголосив проклття (анатему, анафему) проти всіх „насильствующих і обидящих святыя Божії церкви і монастирі" (проти всіх, що насилують і зневажають святі Божі церкви і монастирі).

Це було в лютім, а зараз в березни вислав до Синоду два горячі протести, де по козацькому сказав свою думку і Синодови і Катерині про всі злочинні їх заміри.

Синод злякався і переказав цариці все про „оскорбітеля ея величества". Отже зараз митрополита схопили і під сторожею відпровадили до Москви. На допиті була сама цариця, і тут Мацієвич знов відважно сказав Катерині всю правду в очи. За це йому „заклепили рота" (всадили кия в рот, щоби не міг говорити) і так держали до суду.

Суд почався 1 квітня 1763 року і тягнувся сім днів. Закидали митрополитови, що він „толкує Святе Письмо невірно і підбурюючо, та хоче викликати неспокій між підданими". А 12-го квітня засудили — позбавили митрополичої гідности, і простим ченцем (монахом) заслали в Архангельський Карельський монастир.

Але митрополит і тут не мовчав. Він голосно говорив, що цариця неправдою забирає церковні землі, та що вона неправдою і на престол сіла.

Монах і салдат (вояк) знов донесли що чули від Мацієвича, отже його взяли на допити та пігнали до Москви.

Року 1767 знов Мацієвича судили, цим разом як політичного злочинця, і засудили на смерть. Однакож Катерина нібито змилосердилась, отже лише розстригли Мацієвича з ченців (позбавили його монашого чина), дали назву Андрій Брехун, і 70-літного старця навіки вкинули в Ревельський каземат (тюрму). Це сталося 8 січня 1768 року.

Кімнатка, де посадили митрополита, була довга 10 стіп (фітів), а 7 широка. Дотого ж вхід замурували цеглою, а тільки оставилось віконце, куди подавали поживу.

Митрополит Евгеній Болховітінов каже, що від хвилі, як посадили Мацієвича в каземат — „темниця до самої його смерти не відчинялась, заборонили всяку стичність з посторонними людьми, а вкінци не давали йому не тільки одежі, але навіть поживи".

І нещасний мученик, якого народ вважав святим „через розбиті шиби свого вікна і через залізні грати (решітку) з криком благав, щоби не дали йому вмерти з холоду і голоду".

Так чотири роки мучився тут український православний митрополит. Держали його в великій тайні, аж поки 28 лютого, 1772 р. великий мученик Богу душу віддав.

Ось яких великих Синів мав Український Нарід, і яких неустрашимих борців за правду мала Українська Православна Церква!

З другої сторони бачимо, якими безбожними були взагалі верхи російської Церкви тоді — тай були вони такими й опісля. А вже головно, якими безбожними були і вони, і весь царський уряд в відношенню до українського народу і його Церкви. Кілько найкращих українців вони позамучували!

— — —

КІЛЬКО РІЧЕЙ ЛЮДЕ ЗАБУВАЮТЬ.

В 1941 році в Англії на лондонських залізницях, басах, стриткарах, та в їх будинках, люде позабували 241,000 річей. Це тих, що були доручені транспортаційній управі. Між тими було 47,000 парасолів, 26,000 пар рукавиць, 30,500 жіночих торбинок.

Кілько позабували в Ню Йорку, не знати, але відомо, що люде відобрали позабутих річей 59,000.

— — —

ЧИСЛО ГАЗЕТ В СТЕТАХ.

Всіх ріжних газет виходило в Стейтах минулого року 13,204, а в 1940 році 13,381. Денно продають в Стейтах пересічно 42 мільйони і 385 тисяч чисел газет виданих англійською мовою. Інших періодичних ріжних видань було 6,709.

ПРИЧИНИ ЗАГИБЕЛІ НАРОДІВ

З народами буває те саме, що з одиницями — можуть підноситися, набирати сили, або занепадати. Ставати богатими, або убожіти. Мати невільників, або самим опинюватися в неволи. Здобувати розум, або сходити до низин нерозуму.

Можуть до того приводити посторонні причини, однакож причини свого занепаду можуть витворювати для себе самі люде. Можуть самі собі загибіль готувати.

Нині дехто звертає увагу, що біла раса преться до загибелі.

Вже більше, як пів сотні літ, як модою почало ставати зменшення дітей в родині. Нині не тільки, що явно-славно проголошуються поради для зменшення числа дітей, але просто йде агітація в тім напрямі. Таке всюди між білою расою.

От що каже статистика про ріжні краї і народи — кілько там дітей нині на 1000 населення родиться:

В Канаді 1940 року припадало 20.7 (понад двадцятеро) народин на 1000 населення. Це загально. Але коли брати провінції, то виходить так:

В Квебеку 25.3 на 1000.
В Ню Бронсвик 25.3.
В Новій Скошії 22.
В Алберті 21.2.
В Принс Едвард 21.1.
В Манітобі 20.
В Онтеріо 17.7.
В Саскачевані 17.4.
В Брітіш Коломбії 17.3.

Отже в Квебеку і Ню Бронсвику народжується найбільше дітей, а найменше в Брітиш Коломбії. Пересічні народини в Канаді 20.7.

Берімо тепер інші краї:

В Стейтах в 1940 р. на 1000 припадало 17 народин, в Ірляндії (полудневій) 19.2, в Німеччині 18.8, в Італії 22.9, в Франції 14.7, в Англії 14.9, в Австралії 17.4.

Скількість населення є силою, якої значіння показуєсь в часі війни. Берімо Австралію. Нині має вона коло 7 мільйонів населення, але могла би вигодувати від 25 до 100 мільйонів. Значиться страху нема, що не стане простору для людей. Однакож занепад народин йде там так скоро, що в 1967 році Австралія може мати лише 3 мільйони населення.

Нині, коли Японія наступає на Австралію, здалась би Австралії людська чисельна сила для відпертя ворога. Тому не диво, що нині Австралія втягає до військових обовязків людей, що в інших краях є далеко поза воєнним віком. Щож — нема молодих, так беруть старих.

Та коли біла раса агітує за зменшенням в себе народин, то раса жовта йде природним ходом. В Японії на 1000 населення родиться 30 (в 1941 р.), коли в Австралії лише 17.4 (понад 17-ро), отже менше, ніж половина того, що в Японії. А простір Японії виносить 12-ту часть Австралії, хоч населення має 100 мільйонів.

Тут головне джерело небезпеки. Коли жовта раса буде виховувати багато дітей, а біла мало, то жовта залле білу своїм переважаючим числом. Коли б тоді біла раса мала навіть більше воєнної зброї, ніж жовта, то все одно не буде кому нею орудувати — не буде людей. Тай зрозуміле саме собою, що мале число людей не наробить багато зброї для оборони.

Однакож людська коротковорість не бачить небезпеки, коли вона лише приготовляється — вона бачить її аж тоді, коли запобігти лиху нема сили.

ЧОЛОВІКА НЕ НАСИТИШ.

З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ.

Був собі раз бідний чоловік, що не мав ані поля, ані нічого, тільки малесеньку хатину в селі. І жив він з того, що носив до міста жовту глину і продавав. А це було в тих часах, коли й міщани мали хати без підлоги, отже кождого тижня змащували землю в хаті жовтою глиною, щоби було гарно та свіжо. Змащували також приспи коло хати.

Раз якось іде той чоловік, несе в мішку глину, і здибає його старенький дідусь. Розбалакалися.

— А що, синочку — каже дідусь, — як тобі живеться, чи добре?

— Та що ж — каже чоловік, — за все Богу дякувати, доки я здоров та дужий.

— І нічого собі не бажаєш? — питає дідусь.

— Та що маю бажати? — От коли б мені Господь дав коника, щоби я міг возити глину до міста, то і легче було би і більше заробив би.

— Щож, проси Бога, а він дасть тобі — каже дідусь, тай пійшов своєю дорогою.

Почав чоловік молитися - так вже щиро та ревно, що й годі. Минуло кілька днів і знайшов він гроші. Копав глину і знайшов якраз тілько, що купив коня. І вже возить глину тай більше заробляє.

По якімсь часі здибає його тойже дідусь та:

— Ну, синку, чи добре тобі тепер? — питає.

— Славити Бога, добре, маю коника. Тілько зле, що нема стайні. От коли б я став господарем і не потребував глини возити.

— Молися Богу, сину, Бог дасть!

Молиться чоловік і вже так йому щастить, що аж. Минуло трохи часу, а він вже і хату збудував і поля собі купив. Вже перестав глину возити.

Оре він на своїм поли, аж знов йде той же дідусь.

— Як маєшся сину — каже — бачу, що ти господар. Чи добре тобі тепер?

— Та ніби добре — каже чоловік — але не так, як я хочу.

— А чого ж тобі ще треба? — питає дідусь.

— Хотів би я бути війтом... (Війт, це щось таке, як тут мейор в місті).

— А хіба війтом бути, то таке велике щастя? — питає дідусь.

— А вжеж, що щастя. Всі тебе слухають, ти всім приказуєш, нікого не боїшся, тай кождий перед тобою шапку скидає. (Тоді війти мали багато сили і люде з ними дуже числилися).

- Проси Бога, а Бог тобі дасть...

Молиться знов той чоловік, вже тепер богач, щоби Бог дав йому війтівство.

Не пройшло багато часу, як прийшов час нового війта вибирати. Думає громада і сяк і так, той злий, той недобрий... І каже хтось:

— Подумайте про отсего. Він був бідний, носив мішком глину, а тепер як доробився. Значиться — розумний чоловік. Він і громадою буде добре порядкувати.

І вибрали його. Такий він рад. І громада ним вдоволена, що все він так до ладу робить. Але почала в його душі рости грішна забаганка. Більше йому Бог дає, то він ще більше забагає, як та дитина. Нема вже міри, чого йому треба, а чого ні.

Перше діявол не мав до його серця приступу, а тепер вже має щораз більше. Ходить кругом него та тілько підшіптує: „А може тобі ще оттого?, а чому не мав би ти оттого мати; не будеш щасливий, доки і це і те не дістанеться до твоїх рук..."

Здибає його знов той дідуть (а то був святий Микола) тай питає:

— Ну, як тобі? Ти вже війтом, то вже вдоволений?...

Глянув чоловік згорда на дідуся та:

— Овва! Яке мені добро бути війтом! Клопіт, а більше нічого.

— А чого ж ти ще хочеш? — питає дідусь.

— Мені треба бути царем — каже чоловік — тоді вже все буде добре. Можуть другі бути царями, то і я можу.

А в тих часах царства були малі, такі, що за два тижні конем обїдеш.

Отже вмер цар в тім царстві. Зібралися люде нового царя вибирати, пішов і той чоловік. Радили, радили, ніяк не виходить. Того не всі хочуть, той сам не хоче бути — ніяк не погодяться. Тоді каже хтось:

— Ну, люде добрі, якось нам не йде. Та може би так зробити: накидаймо в коновку білих камінчиків, а між ними оден червоний і будемо опісля витягати. Хто червоний камінчик витягне, нехай буде царем.

Сподобалася людям така порада. Накидали камінчиків, помішали і витягають. І сталося так, що чоловік той витягнув червоний камінчик і став царем.

І вже царює. Царство обїздже, розумно порядкує, і люде дуже вдоволені. Але чоловік почав уже ставати щораз більше гордим, на всіх згори дивиться, всіх має за ніщо. Як хто низько не вклониться, то він і не заговорить. Вже почали люди дивуватися, що це йому сталося.

Аж раз йде той дідусь вулицею, і кланяється тому цареві, але не так низенько, як другі. Глянув цар та.

— А чому ти, старче, не кланяєшся так, як другі? Не хочеш, чи що?

- Та старий я — каже дідусь — і ходити тяжко і кланятись тяжко.

Глянув згорда цар та.

— Ну, нехай! Тобі цей раз вибачу! А що скажеш?

— Та от рад я, славний наш царю, що ти вже вдоволений — маєш, чого душа забажає.

Махнув цар рукою.

— Е, що то варта — каже — чому я не міг би ще більшим бути?

— А чим саме? — питає дідусь.

- Я хотів би бути як не Богом, то бодай божком!

Тоді каже дідусь:

— От що я тобі скажу: Господь давав тобі все, що чоловік може мати, а тобі всего того замало. Тай ще й гордости ти набрався. Отже тепер Господь дасть тобі кару за твою гордість. Хотів ти бути божком, отже йди назад й носи глину мішком.

Сказав дідусь таке і зник. А разом з ним зникло все царство, всі маєтки і строї того чоловіка. Він обзирається, а на нім стара брудна одежа, а на плечах старий мішок з глиною.

НОВИЙ АРХІЕПИСКОП В АНГЛІЇ.

Архіепископом Кентерберийським, отже головою Англіканської Церкви в Англії, став еп. Виліям Торнер. Про нього говорять, як про „робітничого „епископа", а назагал епископа остілько лівого, чи соціялістичного, що може стояти побіч того роду англіканських архіепископів, які коли були. Має вдачу організатора і бересь до всього відважно. Багато інтересувався доси поліпшенням відносин серед убогої кляси англійського загалу.

З ШЕВЧЕНКОВИХ ВІРШІВ.

Учітеся брати мої!
Думайте, читайте —
І чужого научайтесь
Й свого не цурайтесь!
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люде цураються,
В хату не пускають —
Своїж діти, як чужії!
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому!

О, милий Боже України!
Не дай пропасти на чужині
В неволі вольним козакам!
І сором тут, і сором там —
Вставать в чужої домовини,
На Суд Твій праведний прийти,
В кайданах руки принести,
І перед всіми у кайданах
Стать козакови! . . .

Тяжко впасти у кайдани,
Умирать в неволі,
А ще тяжше спати, спати —
А спати на волі!
І заснути на вік віки . . .
І сліду не кинуть
Ніякого, однаково —
Чи жив, чи загинув!

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінько мені!
В неволі виріс між чужими,
І, неоплаканий своїми
В неволі плачучи умру,
І все з собою заберу -
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі!..
І не помяне батько з сином,
Не скаже синови: „Молись!
Молися сину! За Вкраїну
Його замучили колись".
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні . . .
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її окраденую збудять . . .
Ох, не однаково мені!

ПАСКАЛЬ ПРО НАУКУ.

Великий французький вчений, Паскаль, нераз говорив, що в часах смутку, в часі пригноблення, в часі нещастя наука не приносить людям ніякої полекші, ні потіхи. Однакож релігія приносить потіху — більше її знаємо, близше неї стоїмо, то і більше дає вона нам полекші та помочі.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ЩИРІСТЬ І ДОБРА ВОЛЯ ГРОМАДИ.

(Єлов Крік.)

Буває часто в життю людини велике життєве піднесення. Є тоді в людини запал до праці. Охота життя. Радість, щастя наповняє її серце. Таке часто буває і з більшим гуртом людей будь це товариство яке або й більша громада.

Маю на увазі нашу парафію св. Петра і Павла в Єлов Крік. За останні кілька місяців життя в ній дуже оживилося. Іде живаво праця на всіх ділянках громадського життя. Видно великий запал. Є велика надзвичайна жертвенність. Є й зацікавлення справами нашого загального канадійського значіння. На кілька таких справ хочу звернути увагу.

От було Богослуження в новозакінченій церкві на 7 грудня м. р. Я вже згадував, що парафія взялася викінчити церкву із середини. Як звичайно плянували члени на малий розмір. От так хоби закрити стіни аби приємніше виглядала. Але коли люди працюють то й Бог їм помагає. Таке вийшло і в нас. Почали викінчувати церкву. Прийде один піддає думку що треба б те зробити а другий друге. А громада тільки того хоче. Наслідок такий, що церкву викінчено дуже артистично і гарно, що хочеться в тій церкві тепер побути і Богу помолитися.

На цім Богослуженню було багато людей. Вони не тільки були прийшли в церкву оглянути як вона виглядає викінчена, але подякувати Богові за поміч у цім великім ділі, а й помогти зарядові в виплаченню зобовязань. Тому коли йшла таца то люди зложили поверх 36 доларів на потребу церкви.

При кінці Богослуження наш о. парох пригадав, що Впр. Консисторія просить о дієцезіяльний фонд. Прочитав лист в тій справі. Знов таца пішла поміж вірних, і зложили 23 долари на ту ціль. Це ще не кінець.

Зараз по Богослуженню в Народнім Домі відбулося Листопадове свято. Поза те, що програма була вибрана, добре приготована і вдоволяюча, там зроблено заклик зложити жертви на потреби Комітету Українців Канади і зложено около ... доларів.

Це свідчить про велику свідомість і жертвенність мешканців цієї околиці. Це не одинока їх прикмета. Замітним є тут гарний, гармонійний спів у церкві. Дуже приємно є бути на відправі. Переважно молодші сміло співають і гарно і старші за ними потягають.

Недільна Школа регулярно провадиться що неділі. Є платня спла... займається наукою в тій школі. Товариство Народний Дім фінансово добре стоїть. Роботу виконує яку можливо, і є чутки, що думають його побільшити. Це для зросту народної роботи.

Є тут і Жіноче Товариство. Приємно є бачити жіноцтво як воно посвятливо працює для добра всіх місцевих наших організацій.

І СУМК не остає по заді. Молодь наша тут гуртується і дбайливо виконує припоручення вищих установ.

Місяць пізніся того Богослуження прийшли наші Різдвяні Свята. Рухнулася молодь і старші з колядою. Назбирали 110 доларів.

По Святах у неділю 11 січня Богослуження і спільний святочний обід. Настрій радісний. Люди всі весело гомонять про свята, про коляди і т. д. По обіді програма а там заклик зложити гроші на павука до церкви. Церква красно викінчена; потреба іще гарного павука. І добрі, щирі громадяни зложили 170 дол. на ту ціль на заклик о. пароха. Мушу навести імена жертводавців, бо заслугують на те, щоб їх поставити за примір іншим нашим громадянам по других околицях.

По 10 дол.: Евген Войціхівський.

По 5 дол.: о. Є. Грицина, Н. Войціхівський, Марія Ґаук, В. Ґаук, Й. Зін, Т. Борса, Ева Кухта, Вол. Войціхівський, Параня Войціхівська, Н. Романко, Й. Новак, Мартин Зін, І. Козак, пані Козак, Ів. Зін, пані Романів, Іван Дорош, Мих. Ґриба, С. Ґриба, Мих. Вербний, Г. Коваль і Т. Ґриба.

По 2 дол.: Н. Паїк, Ольга Борса, Адам Войціхівський, Йос. Щиголь, пані Щиголь, пані Вербна, пані Войціхівська, Іван Новак, Емілія Слонецька і П. Равок.

По $1.55: Василь Шевчук.

По 1 дол.: М. Добровольський, В. Бартко, Анна Войціхівська, В. Гой, Анна Гой, Марта Попіль, Ф. Савіцький, В. Кіндрачук, Гр. Костюк, Текля Мантика, Анна Костюк, пані Романко, С. Кіндрачук, С. Янчинський, Параня Шевчук, П. Драпак, Н. Мантика, Н. Дорош, пані Н. Дорош, Ева Шеремета, Богдан Борса, Ю. Кіндрачук, Іван Романко, Ст. Сенчина, пані Сенів і С. Сороківський.

По 25ц.: Анна Новак, Єлисавета Зін.

Дрібними: $2.45.

Дуже приємно про таке писати. Тепер ця околиця сповняє велику роботу за що належиться честь і признання всім працівникам і всім жертводавцям.

Дай Боже, щоб запал, щирість і праця всіх, молодших і старших, не хололи, ні не стримувались ніякими перепонами.

Від себе побажаю всім добрих успіхів і витревалости на далі працювати для Церкви, Бога і народу нашого

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ.

(Тязів, Саск.)

Річні збори Укр. Прав. Громади Рожд. св. Івана Хрестителя, відбулися 22 грудня 1941. Голова зборів Й. Ленюк, секретар Дм. Ярем. При звітах показалося, що громада мала лише чотири Богослуження, а не шість, як було рішено. Причина — священики мають за великі округи, отже часу не вистарчає. Инакше сказавши — треба нашій церкві більше священиків, а тоді кожна громада буде мати бажану обслугу. Крім того добре було би, коли б наша церква могла мати хоч двох подорожуючих місіонарів.

Друга справа, що стоїть перед нами, це дяківська школа. Добре було би, коли б Консисторія заснувала таку школу і приготовила дяків, що вийшовши з неї, могли би по фармах вчити спосібних церковного співу. І ми віримо, що коли б в руках Консисторії був потрібний до того фонд, вона це зробилаби.

Та мабуть головне не в фонді, але в замалій ще організаційній свідомости нашого загалу. Була б вона, був би фонд.

Взяти Дієцезіяльний Фонд.. Нехай би кожна православна родина дала на рік одного долара, а кожна громада по доларови від Богослуження, то було би може і кілька десяток тисяч, а тоді Консисторія могла би зробити багато такого, що тепер зробити годі. Відійшов я трошки від теми, але це така важна справа, що її треба згадати.

По звітах п. Ленюк прочитав лист з Консисторії, де говорилося про Дієц. Фонд. В відповідь на пригадку члени зараз зложили по 1 доларови від родини і від Богослужень, разом 15 дол. По доларови зложили на Д. Фонд.

Й. Ленюк, К. Ґондзьола, І. Дорошенко, В. Томчишин, Д. Сахній, Я. Ґондзьола, Ю. Томчишин, Н. Дорошенко, І. Грицюк, П. Якимишин.

Богослуження були: 14-го січня (Новий Рік); 12-го лютого (Трох Святих); 7-го липня — Різдво Івана Хрестителя — отже наше Храмове Свято, на якім був в нас Всеч. о. Савчук: 4-го грудня (Введення в Храм Пресв. Богородиці)

До заряду на 1942 р. вибрані: Й. Ленюк, голова; Н. Дорошенко заступник; І. Дорошенко, касієр; Д. Єрема, фінансовий секретар; К. Ґондзьола, старший брат.

Рішено мати в році шість Богослужень, коли наш парох, о. Дячина, зможе тілько разів бути. — Також наша громада дістала одного нового члена, є ним п. Н. Дорошенко

Дальша справа нарад була — будова церкви, бо і громада наша збільшуєсь. Рішили йти з колядою, що і зробили. Колядників приймали радо як православні, так і греко-католики, за що на отцім місци щира подяка. Зібрали 97 доларів

Ще вернусь до нашого Храмового Свята. Скликано збори, на які прибули чоловіки і жінки й п. Ленюк підніс думку, щоби о. Савчука запросити, коли б він міг прибути. Це було півтора місяця перед Святом. Зараз поручив о. Дячині, щоби порозумівся з о. Савчуком і невдовзі отримали ми вдоволяючу відповідь.

Після того почались приготовання. Чоловіки будували браму і насадили два ряди дерев від брами до Нар. Дому. Знов жінки то декорували Нар. Дім в середині, то прикрашували Престіл, то клопотались спільним обідом. Ще інші помагали чоловікам на дворі.

На саме Свято прибув Всеч. о. Савчук і старший брат привитав його в брамі хлібом і солею. Поблагословивши і подякувавши, о. Савчук поступив до дверей Нар. Дому, де його зустрів о. Дячина.

В церкві була Свята Сповідь, сповідались чоловіки, жінки і діти. Сповідали о. Савчук й о. Дячина.

Служба Божа почалась в 10.45. людей було „по береги". Добре, що престіл був на сцені, а то не вмістились би, хоч наш Нар. Дім просторий. Проповідь о. Савчука по Євангелію, на тему Свята була дуже гарна

По Богослуженню обід, а по обіді бесіди. Говорили: пп. К. Ґондзьола, стар. брат нашої громади; І. Данильчук, з Саскатуну, який сказав, що скорше волів би бути малою цеглиною в великій будівли, між великою камінюкою на дорозі; І. Стінко, з Дробот, голова тамошної громади — що переповів історію тамошньої громади від початку доси, казав, що їх громаду обслуговували російські священики, але громада зрозуміла, що це їм чуже, отже прийшла до своєї Церкви.. Говорив п. М. Василів з Бюкенан — між іншим про те, що колись чув, як гр. кат. священики вкликали, щоби їх вірні не сходились з православними з Буковини. Нині він бачить тут і Буковинців і Галичан, як оден нарід. Ще говорили о. Дячина, пп. О. Скорець, голова Рамської громади, Ю. Процюк і п. М. Козак, учитель.

Дальше говорив о. Савчук, і його бесіда подобалась навіть гр.-католикам, яких тут було гарне число. „Ми греко-католицьку Церкву тоді признаємо за українську, коли в ній буде український провід", казав він

Кінцева бесіда припала знов о. Дячині, в якій дякував о. Савчукови і присутним та побажав з отцим Святом успіху в дальшій праці нашій громаді

На цім місци ще треба від громади подякувати о. Савчукови, о. Дячині, жінкам за їх працю при прибиранню та приготованню обіду, тай всім, що прийшли звеличати наше свято

К. Ґондзьола.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Єлов Крік, Саск.)

На 8 лютого 1942 року в панства Кушнірчуків відбулася ювілейна забава з нагоди їх золотого, тобто 50-літнього подружжа. Гості складали щирі бажання, щоби панство Кушнірчуків Бог поблагословив дожити ще до діямантового ювілею

З нагоди цеї гостини наші гості також не забули і за свій релігійний орган і зложили жертви, а то:

По 1 дол.: Гринько Коваль, Василь Савчук, Николай Романко панство Кушнірчуки

По 50ц.: Болеслав Стельмащук, Гриць Стельмащук, Йосиф Яковець

По 35ц.: Марія Яковець

По 25ц.: Олекса Костина, пані З. Костина, пані Яковець, Стефан Сенчина, пані: В. Романко, Марта Савчук, Ева Кухта, П. Стельмащук, М. Сенчина, Настасія Кушнірчук. Разом $8.35

Збіркою занявся п. Василь Савчук, гроші вислав Николай Романко. Всім жертводавцям щира по...

Н. Романко.

РІЗДВЯНІ ЗБІРКИ.

Гемлин, Алта.

25ц.: П. Лучак, С. Івоняк, М. Трутин, Ів. Рудик, Н. Равлюк

По 15ц.: Т. Стефюк

По 10ц.: Н. Вілк.

Ардмор, Алта.

$1.50 дрібними датками

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

Редвей, Алта.

По 1 дол.: Др. Н. Голубіцький

По 50ц.: І. Тамарин, С. Самиця, Л. Веньгер, Н. Безбородка, Н. Козьмюк, М. Боечко, В. Литвин, Г. Возимирський, А. Квашук, М. Письменний, Ф. Колібаба, Ю. Зіник.

По 35ц.: А. Швець.

По 25ц.: Л. Мулик, А. Гарапнюк.

Тудор, Алта.

По 1 дол.: Громада св. Петра і Павла.

По 50цт.: Д. Окос, С. Довгань, С. Боднарчук, В. Павлик, П. Довгань, А. Остафійчук, Л. Слобода, В. Варвинця, П. Фицуляк, Н. Шевчук, Ю. Динька.

По 40цт.. В. Дідух.

По 35цт.: П Борко.

По 30цт. Н. Кошман.

По 25цт. Г Макарчук.

Егремонт, Алта.

По 50цт. Л. Ґавалко, М. Гринюка, Г. Бутай, М. Якимець, В. Коропаш, К. Радомський, М. Лукасевич, П. Якимець, М. Мандзюк, Г Сименко, В. Дубен.

По 35цт.: Г. Хіжан, Г. Беліда, Т. Плупек.

По 30цт. Д. Дмитрик.

По 25цт: П. Чернецький, И. Павлюк.

По 20цт.: І. Василинка.

Колмар, Алта.

По 50цт. С. Пирч.

По 25цт.: С. Мриглод, І. Басараб, М. Олекшиїй, Т. Чобаха, І Сікора, Н. Карбаник, С. Олекшиїй, Ю. Васюта, Н. Сич, П. Сікора, Н. Н.

Бюфорд, Алта.

По 75цт., А. Бабяк.

По 50цт.: М. Хруник, Н. Форощук, П Адамець, Н. Синечко, І. Попик, І. Хариш, М. Фаращук, Г. Медицький.

По 40цт: П. Лівка Ф. Адамець.

По 25цт.: М. Бедрий, І. Маріїка, А. Бланарович.

Федора, Алта.

По 1 дол.: К. Маґера.

По 25цт.: М. Фербей, А. Варварук, І. Винничук, І. Воевідка, С. Панців, П. Магера, Д. Ґордіца, П. Кузик, Н. Ожілко, Н. Белзюк, С. Ожилко, Н. Ласківський, В. Будзінський. М. М. Ожилко, П. Ласківський, М. П. Ожилко, Н. Бойко, М. Кузик.

Редвотер, Алта.

По 50цт.: М. Піхота, Т Хаба, С. Федорак, М. Саличин, І Садовник, І. Крайчий, Н. Крайчий, І. Василик, М. Федорак, М. Попіль.

По 30цт.: І. Кіріяк.

По 25цт.: І. Струк, Т. Мирун, А. Павлечко, С. Хаба, А. Савка, В. Школьний.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА:

Толстой, Ман.

По 40цт. Нар. Дім.

По 35цт.: Софія Ткач, Мих. Тофан.

ДО ЛІСТИ о. ВАСИЛІВА.

Ґрац, Алта.

По 25цт.: В. Вовк, Ф. Павлик.

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Рідкайна, Саск.

По 1 дол.: Н. Шевчук.

По 50цт: В. Весоловський, Н Масиник, Л. Батраков, Гр. Лужицький, С. Москалик, В. Каплунський, Н. Марчук, І. Демко, І. Настасюк, В. Юзик, пані Марія Сенюк.

По 25цт: П. Лубранський.

ТІДОР (коло ріки) САСК.

По 50цт: Д. Василович, С. Франко.

Ґудів, Саск.

По 1 дол.: Юрій Павличин.

По 50цт.: І. Щурко, М. Пилківський, Ю. Гребенюк, В. Парфенюк, В. Паньків, Н. Козакевич А. Пилипів, І. Вирета, С. Любовіцький, Ів. Кушнір, С. Микитюк, І. Мартинюк, В. Скоробогач, пані Марія Петяк.

Айтуна Сас.

По 1 дол: Н Бойкович, І. Бурачик, Ю. Спільчак, В. Кривий, М. Коваль, В. Павлюст, І. Павлюст, В Качмар, С. Левко, М. Левко, І. Держак, І. Богай, В Синишук, Н. Лесько, Т. Чутайовський, М. Киба, Т. Савчук.

По 50цт.: И. Левко, І. Ковій, О. Микитюк.

Фенвуд, Саск.

По 1 дол.: Іл. Пилипів, Н. Пидат, пані Марія Федук, пані Тетяна Огризло.

По 50цт.: В. Федук, пані А. Стельмахович, В. Терлецький, П. Капюк, А. Пилипів, І. Пилипів, С. Столяр, Г. Савчин, С. Б. Микитюк, М. Савчин.

По 25цт · М. Тимків, А. Савчин.

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ

Друкований на добрім папері — сильна оправа, гарний український друк

Ціна помянника 30 ц.

Замовляти в THE HERALD

Box 3626, Winnipeg, Man

ПРЕСОВИЙ ФОНД.

На хрестинах в панства М. Гомовів, Едмонтон, Алта., котрі хрестили своїх дітей Богдана і Лесю, зібрано $3.81

Заходом правос. громади церкви св. Петра відбулася несподіванка в честь п. Мих. Романищі і його дружини в Ніпавин, Саск. 2.50

Підчас несподіванки, яку устроєно в Виндзор, Онт. для Всеч. о П. Галицького 2.50

П. Петро Гриців, Рак, Саск. прислав збірку з несподіванки в честь п. Николи Кінара, Сматс, Саск. 2.25

П. Волод. Барабаш, Бисет, Ман. 1.00

Пані К. Магера, Бон Акорд, Алта. 1.00

Пані Н. Л. Когуська, Су Лукаут, Онт. 1.00

П. М. В. Чепесюк, Кингстон, Алта. .50

П. Л. І. Ярема, Страткляр, Ман. .50

П. Никола Дербавка, Дуфрост, Ман. .50

П. Никола Байдала, Веґревил, Алта. .50

П. Дмитро Орлецький, Кейленд, Алта. .25

Всім жертводавцям щира подяка. **Адмін. „Вістника"**

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая

БЕРЕЗЕНЬ.

18. Середа. — Шелвелей
22. Неділя — Роблин
28. Суб. Лазаря. — Ґрендвю.
29. Неділя цвітна. — Петлюра
30. Пон., Олексія. — Шелвелей

Всюди Вел. Сповідь.

КВІТЕНЬ.

1. Середа. — Того Вел. Сповідь.
2. Стр. Четв. — Ґілберт Плейнс Великодна Сповідь.
3. Вел. Пятниця. — Ателберт
4. Суб. свячення пасок. 10 год. рано. — Етелберт.
   12. год. Дрифтінґ Ривер.
   2 год. попол. — Ґілберт Плейнс.
   4 год. — Ґрендвю.
   6 година. — Петлюра.
   8 год. — Роблин, місто.
5. Нед., 3 год. рано — Шортдейл.
   6 год. — Ленард.
   9 год. — Роблин фарми Сл. Б.
6. Світл. Пон. — Ґілберт Плейнс
7. Світл. Вівторок. — Шелвелей
11. Суб. Проводи. — Дрифтінґ Ривер.
12. Нед. — Етелберт
19. Нед. Шортдейл
26. Нед. — Ґрендвю

Адреса: пох. скр. 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Ґлінського

БЕРЕЗЕНЬ:

22 Неділя. — Тиндал
22 Неділя. — Портедж ля Прейрі о. В. Кудрик.
29 Неділя квітна. — Ледвин

Адреса: 792 Логан Аве., Вінніпег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Василіва

БЕРЕЗЕНЬ.

21. Субота, св. Николая. — Беліс
22. Неділя — Гемлин
28. Субота (Сповідь і св. прич. шк. дітей) — Смокі Лейк
29. Неділя. — Смокі Лейк
29. Вечером св. Вечірня, свячення лози і сповідь. — Спеден.
30. Понеділок, Преп. Алексія чол. Божого. — Спеден

КВІТЕНЬ.

2. Страстний Четвер. — Біг Медов
3. Велика Пятниця, 11 год. свяч. пасок. Санди Репідс
3. Вел. Пят., 5 год. попол. — Тріюн
   8 год. вечером — Ґлендон
4. Велика Субота, 11 год. свяч. пасок — Спеден
   2 год. попол. — Вилна
   7 год. вечером — Стрий
   11 год. в ночі — Гемлин
5. Великден, 3 год. в ночі свяч. пасок — Довнінг
   5 год. досвіта — Беліс
   8 год. рано Утреня і свяч. пасок — Смокі Лейк
   9 год. рано — Ворспайт
   2 год. попол. Великодня Вечірня — Смокі Лейк
6. Світл. Понеділок — Беліс
7. Світл. Вівтор. — Ґлендон (фарми)
12. Неділя Томи. — Гемлин
19. Неділя Мироносиць. — Стрий
26. Неділя розслабленого. — Смокі Лейк

(День перед відправою в 6 год. вечером, в кожній згаданій громаді відбудеться св. Великодня Сповідь.

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

БЕРЕЗЕНЬ

22. Неділя. — Кадворт
29. Неділя Цвітна. — Ст. Джулієн

КВІТЕНЬ:

1. Страстна Середа. — Вакав. Вел. Сповідь.
3. Велика Пятниця. — Вечірня, винесення Плащениці і свячення пасок. — Год. 11 перед полуд. — Сматс.
   Год. 5 по полудни — Тернопіль
4. Велика Субота. — Свяч. пасок Год. 10 перед пол. — Ст. Джулієн.
   Год. 5 пополудни — Кадворт
   Год. 7 вечером. — Вакав.
5. Великдень. — Єлов Крік.
6. Світлий Понеділок — Кадворт
7. Світлий Вівторок. Благовіщення. — Тернопіль
12. Неділя Томина. — Сматс
19. Неділя. — Вакав.
26. Неділя. — Ст. Джулієн.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

БЕРЕЗЕНЬ.

22. Неділя. — Вайта
29. Неділя Квітна. — Пембіна

Всюди Сповідь і Сл. Божа для дітей в суботу.

КВІТЕНЬ.

2. Вел. Четв., Страсти і свяч. Пасхи — Пембіна, Н. Д. Зед. Д.
4. Вел. Субота, свяч. Пасхи год 4-тя пополудни. — Сондавн.
   год. 6 в вечір — Сірко.
   год. 9 в вечір — Арбакка.
   год. 11 в ночі. — Вайта.
5. Нед. Великдень. Свяч Пасхи
   год. 2 по півночі. — Ґарденток
   год. 4 рано, Утр. Воскресна і свячення пасок. — Толстой.
   год. 7 рано. Утр. Воскр. і свяч пасок. — Сеньків.
   год. 9 рано, Утр. Воскр., Сл. Божа. свяч. пасок. — Роза.
   год. 4 пополудни Великодна Вечірня. — Толстой.
6. Світлий Понеділок год. 9 рано — — Вайта.
7. Світлий Вівторок, Благовіщення. 9 год. рано. — Ґарденток
12. Неділя Томина. — Сірко

Висше подані в числах години після нового часу.

Адреса: Толстой, Ман

Календар Українських Свят

БРЕЗЕНЬ.

16 П. 3 Свщч. Евтропія
17 В. 4 Преп. Герасима Вологд.
18 С. 5 Поклони. Муч. Конона
19 Ч 6 Муч. 42 Аморейських
20 П. 7 Свщмч. Херсонеських
21 С. 8 Теофілакта еп. Ник.

22 Н. 9 **5 Нед. Вел. Посту**
23 П. 10 Муч. Кондрата
24 В. 11 Софронія патр. Єрус.
25 С. 12 Теофана ісповідника
26 Ч. 13 Никифора патр. Царгор.
27 ■ 14 Ростилава кн. Київського
28 С. 15 Муч. Агапія, Пуплія

29 Н. 16 **Неділя Цвітна.** Серапіона
30 П. 17 † Преп. Алексія чол. Бож.
31 В. 18 Кирила арх. Єрусалим

КВІТЕНЬ.

1 С. 19 **Березень.** Муч. Хризанта
2 Ч 20 **Вел. Четвер** — Страсти.
3 П. 21 **Вел. Пятниця** — Пока
4 С. **Вел. Субота** Свщмч Вас...

5 Н. **Великдень — Христ. Воскр.**
6 П. 24 **Світлий Понеділок**
7 В. 25 Світл. Вівт. — Благовіщення
8 С 26 Собор Арх. Гавриїла.
9 Ч. 27 Матрони Солунської
10 П. 28 Преп. Евстратія
11 С. 29 Марка еп., муч. Кири...

12 Н 30 **Нед. Томина — Проводи**
13 П. 31 Преп. Іпатія цілителя Печ.
14. В. 1 **Квітень,** — Преп. Геронтія
15 С 2 Преп. Тита, муч Амфі...

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

БЕРЕЗЕНЬ

18. Середа, Поклони. — Ґлен Еллен
22. Неділя. — Ендевор
29. Неділя. Цвітна. — Норквей

В кожній місцевости буде тоді Великодна Сповідь

КВІТЕНЬ.

2. Страсти, Четвер. — Арран
3. Вел. Пятниця, плащениця. — Сопоф в Арран.
5. Великдень. — Годсон Бей Дж.
6. Вел. Понеділок — Прері Ривер
7. Вел. Вівторок., Благовіщення — Ервуд
12. Неділя. — Арран, спільне свячення

Скринка 65. Арран Сас.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука.

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Неділя — Драй Ривер
24. Вівторок. — Сифтон
25. Середа — Богдан
26 Четвер. — Ґарленд
28. Субота — Ешвил
29 Неділя Цвітна — Венлав
30. Понед. — Валей Ривер

Всюди Великодна Сповідь

Адреса: Давфин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина.

БЕРЕЗЕНЬ

22. Неділя. — Мензі
29. Неділя. — Росборн (місто)

Всюди Великодна Сповідь

Адреса: — Сенді Лейк

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ

22 **Нед. 5 Вел. Посту.** Гол 8 Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Ап. Жид. 9: 11—14. Єв. Марка 10: 32—45.

29 **Нед. Цвітна.** Утр. Єв. Мат 21: 1—11, 15—17. Филип. 4: 4 9. Єв. Ів 12: 1—18

[redacted].

5. **Великдень:** Діян. 1: 1—8. Єв. Івана 1: 1—17.

6. **Світ. Повед.** Діяння: 12—17 і 21—26. Ів. 1: 18—28.

7. **Світ. Вівторок і Благовіщення.** Всеночне й Утреня Благов. Утр. Єв. Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Діян. 2: 14—21 і Жид. 2: 11—18. Єван. 1: 18—28 і Луки 1: 24—38, 12-17 і 21—26.

12 **Нед. Томина:** Гол. 1. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. Діян. 5: 12—20. Івана 20: 19—31

19 **Нед. Мирон.** Голос 2 Утр. Єв. Мар. 16: 9—20. Літ. Діян. 6: 1—7. Єв. Мр. 15: 43—47 і 16: 1—8.

26. **Нед. Розсл.** Голос 3 Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Діян. 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., APR. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1942. ЧИСЛО (387) 7

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

з Святом Христового Воскресіння висловлює свої Найщиріші побажання Вірним Української Православної Церкви і цілому Українському Народові —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

РЕДАКЦІЯ ВІСТНИКА

пересилає своїм Передплатникам — Читачам і Читачкам тай всім добрим українцям найкращі Великодні Бажання. Святкуйте здорові!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Сьогодня все наповнилося світла, небо і земля і глибини земні; тож нехай святкує все ество Воскресіння Христове, бо це основа його.

Цей урочистий і святий День, єдиний днів Цар і Господь, Свято із свят і Торжество із торжеств, і в цей День хвалімо Христа по віки!

ВЕЛИКОДНІ СПОМИНИ І ДУМКИ

Жерело української культури там, де жив споконвіку український народ, і тому до того жерела треба нам завсіди звертатися, щоби зачерпнути тої води, яка дає силу українському тутешньому життю. Треба звертатися навіть до того, що „було й минуло". Коли ми про нього згадуємо, коли про нього знаємо, то воно не минуло — воно живе в нашій уяві і в нашій душі. А по змозі ми можемо переводити його і тепер в своє щоденне життя.

Спомини про минуле, це той широкий культурний ґрунт, на якім життя може сильно стояти.

Великий Піст, це вже той час, що вяжеться з Великоднем. Це приготовання до Великодня.

Великий Піст заховували ще наші недавні предки дуже строго. Так строго, що з приходом Посту перемивали всю посудину (начиння), змивали лавки (крісел не було), стільці, скрині (скрині служили і за столи) і все друге, щоби нішо з мясниць на нім не зосталоси.

І як я нині розумію, то цінною справою було вже оте саме миття самий отой принцип, бо він вказував людям, що життя входить в час посту, отже бере на себе інші обовязки.

В часі посту не було забав, не було співів. Вигляд життя був поважний і статочний. Хіба що дівчата вчилися десь в хаті нової гаївки, яку хтось приніс з іншого села. Це можна, бо це приготовання до Великодня.

Пятого тижня Великого Посту в середу вечером правилися в церкві „Поклони", отже обовязком кожного, хто може, було йти на Поклони. Тай не лишити ані одного поклона. Обовязок, це ціль, а досягнення цілі дає вдоволення. Морально підносить чоловіка.

В вівтірки і четверги Великого Посту люде йшли сповідатися, а в середу і пятницю була „Преждеосвящена" Служба Божа, отже причащалися. Тай сама „Преждеосвящена" Служба Божа (Наперед освячених Дарів), що відмінна і змістом і співом, робила окреме враження і про ню лишався спомин на ціле життя.

Шеста неділя Посту, це Цьвітна Неділя, що вважалася великим святом. Тоді ж кожний несе з церкви лозу (вербу, шутку) і вдаряючи жартом другого, каже: „Лоза бе — не забе, за тиждень Великдень!" А лоза тоді вже гарно порозпукалася. В деяких сторонах лозу садять, чи так собі, чи щоби з неї щось виворожити. Бо може принятися, або ні.

А вже важнійший від других послідний тиждень перед Великоднем.

В четвер вечером цего тижня правляться в Церкві Страсти і читаються 12 Євангелій. Окремий тут є звичай, що замість дзвонити в дзвони, то „клеплять", чи калатають прилагодженими до того калаталами. Це спомин тих часів, коли не було дзвонів, отже на їх місце вживали відповідних дощок. Вони висіли причеплені одним кінцем вгорі, і при ударі видавали голос подібний до голосу дзвона. Від цего часу вже не дзвонять аж до Великодня.

Важним днем є Велика Пятниця (Страстна). Тоді виносять Плащеницю. Деякі люде постять того дня аж доки Плащениця не буде винесена.

Бували люде, звичайно старші, що постили „Великодницю". Отже коли в четвер вечером повечеряли, то не їли нічого в пятницю і суботу, аж доки не прийшли до дому з свяченою Паскою.

Коли Плащеницю винесли, то вже церкви не зачиняють аж до Великодня. В пятницю до пізна в ночи люде приходять на поклін Плащениці, кому лише, то приходив на хвилину і два або три рази. Дальше через цілу ніч з пятниці на суботу сиділо в церкві кілька чоловіків і світло коло Плащениці світилося.

Не зачиняли церкви і цілу суботу тай слідуючої ночи, поки Великодня дочекаються. І звичайно весь час хтось зі старших був в церкві, щоби світло поправляти тай уважати на дітвору, що до Плащениці приходить.

В суботу вечером, а то й цілу ніч, аж до Богослуження, палили Субітку — палили десь недалеко церкви, або близенько за селом біля цвинтаря. Приносили палива — дров, соломи, або навіть молодіж забирала від когобудь не дозволяючись. З того виходила шкода і нарікання. В деяких сторонах кождий господар давав свою частку на такий огонь. Казали, що „субітка" пригадувала огонь, коло якого апостол Петро грівся, коли Христа судили. Пізніше цей звичай заборонили, коли молодіж почала робити багато шкоди. Відомі випадки і в Канаді, де молодіж почувши, як в Старім Краю робилося, привезли соломи, і цілу ніч палили недалеко цвинтаря. Тому і цілу ніч був дехто зі старших в церкві, отже цілу ніч церкви не зачиняли. Це було на фармах.

Щодо прикрас Плащениці, то був звичай, що ще в Великоднім Пості засівали в довгі корития вівса, і коли прийшов час, ставили їх кругом Плащениці. Овес тоді був вже 6 або 7 цалів високий, густий, і в нього ставили лямпи. Це була гарна прикраса.

В пятницю і суботу вже великих робіт не робили. Важне було — готовитись до Великодня. Жінки пекли Паски, перепічки; приготовляли мясні печива.

Паска мусіла бути більша, ніж буває звичайний хліб. Отже до саджання Паски в піч була окрема велика лопата, що лише тоді вживалася. А пекли Паску також в відповідній блясі, подібній до решета. Була вона від 18 до 20 цалів в проміру, висока около 4 цалі, однаково широка як долом, так і горою.

Паску прикрашували зверха всякими виробами з тіста, хрестами та ще чим. Отже коли Паска в такій блясі ще досить підросла, то нераз треба було челюста (вхід до печі) прорубувати, щоби з печі витягнути.

Звичайна річ, що таку велику Паску тяжше печи, ніж звичайний хліб, хочби тому, що до того є менше вправи. Отже тут були всякі правила: щоби дверми не стукати, а то Паска западеться і др. А Паска мусіла бути гарна. Коли одна дуже не вдасться, то другу печуть. А на цвинтари коло церкви ходять жінки кругом та дивляться, чия Паска краща.

Крім Паски святили ковбаси, кишки (з крови і круп), шинку, печінку, легке, сир, масло, хрін, сіль, яйця. Було таке, що святили ціле печене порося з хроном в зубах.

Паску для свячення завивали окремо, а все решта складали в якусь посудину, і так: дехто складав в нецки (ночви, корито), або в діжу (діжку, де розчиняють на хліб), або в ваненку (рід подовгастого цебричка, чи діжечки з вухами(висока мабуть 7—8 цалів, в долині вузша, вгорі ширша). Або в гарнім кошичку виплетенім з лозини. Яйця звичайно складали окремо в миску.

На Великдень вдома не палили і не варили нічого, але їли саме свячене.

Кістки з свяченого мяса закопували, а шкаралупи з свячених яєць або закопували, або кидали на дах (покрівлю хати). І кришок з свяченої Паски дебудь не кидали, але висипали пташкам, чи що.

В декотрих сторонах були писанки, в інших лише „галунки", чи „крашанки", отже крашені одною краскою — червоною, синьою, зеленою чи жовтою. Писанки починали писати ще геньв Пості, а „галунки" перед самим Великоднем.

Великодні Свята.

Коли на Великдень Богослуження скінчиться і Паски вже посвячені, всі спішать скоро до дому обідати. Та як тільки пообідали, ціле село збирається коло церкви — старі, молодші, молодіж і діти. Ніхто до нікого тоді не заходить, нема ніяких гостин.

А вже коло церкви дівчата починають на ріжні лади виводити гаївок. Беруться за руки і співають, або ходять всякими викрутасами, то перебігають попід руки другим, то мала дівчина хотить по руках старшим дівчатам. Молоді забавляються, старші дивляться і давне нагадують. А деколи не втерплять і старші жінки стають до гаївки.

Тут додати б, що деякі священики в Галичині виступали проти гаївок і звязаних з ними забав, як чогось поганого, не дбаючи, що по знищенню стародавних культурних звичаїв зостанеться порожнеча. Хто міряв справу здоровим розсудком, той не тільки, що не бачив в таких забавах нічого злого, але мусів вважат їх великими цінностями української культури.

Хлопці не співають, але мають деякі свої забави — ходять вежою (стававши одні на рамена другим), або роблять дівчатам перешкоди в забаві. Окремим звичаєм є для хлопців дзвонити того дня досхочу. Аж вечером всі до дому розходяться.

І так святкують цілі три дні. Хіба ще згадати, що Світлий Понеділок звали „Обливаним", бо тоді обливали водою одні других. Як повстав цей звичай, тепер невідомо — та всеж це наш звичай. Одно лише треба мати на увазі, щоби такого звичаю не посувати за далеко, бо тоді не буде це вже культурним звичаєм.

Додати б, що там в часі Великодня вже гарна тепла весна, що додає величавости святови. Отже коли приходить третий день свят, то молодим жаль стає, що таке гарне свято вже кінчиться.

Повисші спомини відносяться головно до Галичини. В інших сторонах України могли бути ще деякі трошки відмінні звичаї — та коли б позбирати всі великодні звичаї з усіх кінців України, то назагал вони дуже собі подібні, а в великій мірі такі самі.

П—.

Христос Воскрес!

Христос воскрес! Радійте діти,
Радійте з гарних писанок,
Збирайте зілячко і квіти,
Кладіть на Божий Хрест вінок!

На вас погляне Божа Мати,
Радіючи з святих небес...
Збирайтесь діти, нуж співати:
Христос воскрес! Христос воскрес!

ВІСК НА СВІЧКИ

Чистий пчільний — 50 центів за фунт. Експрес сам оплачую. — Вдавайтесь до:

J. CHAYKOWSKY.
Sandy Lake, Man

ПЛАЩЕНИЦЯ Й ОБХІД КРУГОМ ЦЕРКВИ.

Плащениця, це Образ Христа в Гробі, і в Страстну Пятницю кладеться її в церкві для почитання. Однакож в давних Типиконах (Уставах) нема точних вказівок, як довго вона має лежати і з якими обрядами її забирати. І тому витворилося кілька трошки відмінних звичїв при виносі Плащениці в пятницю і при забранню її перед Великоднем.

В „Обясненію Церковного Устава", Антимовича, читаємо, що в пятницю виносять Плащеницю в деяких сторонах Царськими Дверми, а в деяких північними дверми, діяконськими.

Щож до забирання Плащениці на Великдень рано, то в Антимовича говориться, що буває обхід з Плащеницею три рази, і, як з опису виходить, без ніякого співу. Відтак заносять її до церкви і кладуть на Престолі, і тоді вже з образом Воскресення виходять на двір перед церковні двері. Це оден звичай.

Також згадується, що в деяких церквах Плащеницю забирають ще підчас Полуночниці (Надгробного) на 9-ій Пісни, коли співають: „Не ридай мене мати", і кладуть на Престолі. А підчас обходу кругом церкви несуть Образ Воскресія.

В „Типику" Дольницького ставиться правило, що Плащеницю беруть по закінченню Надгробного і завішують за Престолом. Щож до обходу кругом церкви, то священик несе тут Святі Тайни — отже „Монстранцію".

Однакож Дольницький пояснює, що такий звичай недавний, бо це лише кардинал Сембратович (Сильвестер Сембратович 1836—1898; кардиналом від 1895) постановив, щоби не нести в обході Плащениці, бо вона не відповідає радости воскресіння.

Щож до „Монстранції" в великоднім обході, то Дольницький каже дословно: **„Цей обхід з Святими Тайнами перед Утренею Великодня (Пасхи) є пізнійшою принадою наших Церков не взятою ані від греків, ані від римлян, але від латинських Церков цих сторін, і непотрібною для величавости нашої Пасхальної Утрені. Ані в наших Уставах це не приказується.** - „Типик Церкве Руско-Католическія", стор. 460.

„Від Латинських Церков цих Сторін" — треба розуміти, від польських костелів". Отже вийшло таке: **Плащениця не відповідає радости Воскресіння, але звичай взятий з польського костела до української церкви має тішити душу українця.**

Ні! Свідомий українець мусить в цім місци сказати: „Де таке твориться, там безнастанно мучать і вбивають Христа, бажаючи, щоби Він ніколи не воскрес".

Згадує Дольницький про оден гарний звичай деяких грецьких сторін, а то: нім має початися обхід кругом церкви, епископ (або священик) стає в Царських Дверях з запаленою свічкою і виголошує: **„Прийдіть і прийміть світло від вічного** (невечерняго,, незгасаючого) **світла і цілуйте Христа, що воскрес із мертвих!"** Тепер люде приступають, запалюють свої свічки від свічки епископа (або священика) і готовляться до походу. Дійсно гарний звичай!

Кождий звичай добрий і гарний, коли люди з ним зжилися, та все ж є звичаї гарніші, або менше гарні; є звичаї, що більше відповідають своїй цілі, або менше, коли приклaстя до них здорову міру розсудку.

Маю нині на увазі дві справі: обхід з Плащеницею та обхід з Образом Воскресіння. Бо про обхід з „Монстранцією" нема що й говорити, коли навіть визначний греко-католицький знавець обрядів, Дольницький, вважає „Монстранцію" непотрібною, тай ще взятою з польського костела.

І в Антимовича (православного) і в Дольницького (греко-католика) говориться, що на Великдень обхід буває з Плащеницею. І я думаю, що це був найдавніший звичай. Доперва зчасом почав дехто звертати увагу, що Плащениця немовто не відповідає веселому великодному обходови, отже треба обходити або цілком без Плащениці, або по обході заносити її до церкви, а там вже виходити перед церковні двері.

Щож до Галичини, то постанова Сембратовича окремо вказує, що до часу, коли постанову видано, обхід був лише з Плащеницею.

Поставмо собі тепер питання: Чи справді обхід з Плащеницею не відповідає торжеству Воскресіня? Чи Плащениця дійсно ослаблює радісний великодний настрій?

Відповідь може бути лише одна, а то Ні! Бо коли б Плащениця в обході кругом церкви відвертала увагу вірних від радісної події, то що сказати про Хрест, який йде напереді обходу? Адже ж і він нагадує терпіння, і смерть Христа. І на нім бачимо розпятого Спасителя. Що сказати про Хрести в церкві та образи, на яких бачимо Христа терпящого це тоді, коли співаємо „Христос Воскрес". Коли не повинно бути місця для Плащениці в обході, то не повинно би бути і для Хреста: тоді не повинно би бути і в церкві ані хрестів ані образів на хоругвах та стінах, що змістом не відповідають радости Воскресіння. Кого вражає Плащениця, того мусить вражати і все друге.

Тимчасом про що інше не згадують ті, які говорять про Плащеницю — отже знак, що вони самі дуже вузко на справу дивляться.

Надіні Плащениця при обході не тільки не псує настрою Великодня, але його доповнює. Дивлячись на Плащеницю люде можуть лише думати, що це її служба кінчиться, бо Христос вже воскрес. Той, якого бачимо на Плащениці, вже встав з мертвих.

Крім того Плащениця також своїм поважним виглядом, і врочистим способом її обношення, надає величавости обходови.

Коли ж при обході з Плащеницею співають „Воскресення Твоє Христе Спасе", то нема слушної причини заносити її до церкви і вертатись тоді перед церковні двері. Хіба вона не гідна бути ще хвилинку перед церковними дверми, а коли вже отворено Хрестом двері, що є символом отворення для нас дверей спасення, занести її до церкви і покласти на Престолі? А тоді починати торжество Воскресіння піснею: „Воскресіння день, просвітімось люде"...

Щож до Образа Воскресіння, який можна би нести, то перша справа, що відповідного для тої хвилі обрядового образа покищо нема. А він мусів би бути остілько ж окремим і гарним, як і Плащениця — що вживався б лише для Великодного Часу, а потім його заховували би. Такий образ справді підносив би велич Великодня. Але брати безцеремонно (без ніяких обрядів) образ з стіни, обнести кругом церкви і знов також безцеремонно на стіну повісити — це дуже дешеве і без значіння.

Ще одно: Плащениця відповідна величиною і формою, і її несе поважно чотирох людей, а могло би нести і шістьох, або вісьмох, що надавало би ще більше врочистости. Щож до Образа Воскресення, який нині можна мати, то буде його нести оден-одинокий чоловік. Коли взяти на увагу ще всю незручність при такім несенню, то такий образ в обході буде цілком незамітним і неінтересним.

Коли б мати образ Воскресення для обходу, то треба його нести високо, понад головами людей, як свого роду величаву хоругву, що всім здалека звіщала би про Христове Воскресення. Образ такий мусів би бути відповідної величини, відповідно прикрашений, з написом: „Христос воскрес", чи іншим, і відповідно приспособлений для ношення і взагалі вживання. Він і в церкві мусів би бути на відповіднім місци, як Образ Великого Празника. Опісля треба його заховувати аж до другого Великодня.

Могло би бути тоді таке, що обхід був би і з Плащеницею і з Образом Воскресення це ще й підносило би торжество свята. Адже ж і Плащениця, як предмет глибокого поважання, не тратить ніколи своєї вартости в очах вірних. Такий склад обходу викликав би думку: „Не сумуйте! Той, якого образ ще несемо, як мертвого, вже живий! Гляньте ось там висше він вже воскрес!" І це відповідало би слову „Пасха", що значить — перехід від одного стану до другого (переміна, зміна).

Після всего висказаного лишається в мене думка, що обхід на Великдень повинен бути лише з Плащеницею. І вносити Плащеницю до Церкви треба, аж коли священик отворить Хрестом двері, і всі входять до церкви. Тоді покласти її на Престолі і починати: „Воскресіння день, просвітімось люде"...

Це, в моїм розумінню, має в собі найбільше святочного змісту.

В. К.

ПОМАГАЮТЬ ГРЕЦІЇ.

Обчисляють, що на 3 місяці треба привезти Греції 33,000 тон пшениці, щоби не допустити до поважного голоду. Цим клопочесь Міжнародний Червоний Хрест. Тепер готовлять 7000 тон, які має перевозити шведський корабель. Але поки такий корабель пшеницю повезе, Червоний Хрест мусить порозумітися з усіми воюючими урядами, означити точно час, коли буде плисти і як буде виглядати. Багато в тім допомагають грецькі організації, що є в Стейтах.

НІМЕЦЬКІ ТРУДНОЩІ.

З Берна є вісти, що німці в занятих від большевиків сторонах мають великі трудноші — через те, що большевики все попалили, і через те, що багато місцевого населення пішло з відступаючою большевицькою армією, забираючи з собою коні, трактори і другі річи. З самих прибалтійських держав (Литви, Латвії) пішло з большевицькою армією понад 50,000 фахових робітників, лікарів і др., а з Естонії понад 100,000.

ОБРАЗИ СВЯТИХ

в гарних кольорах — величини 15x20 цалів

ПО ГУРТОВІЙ ЦІНІ.

Пишіть по цінник до українського підприємства

ALBERTA CALENDAR and SPECIALTY SUPPLY
9623—108th Ave., Edmonton, Alberta
ІЛЛЯ ДЯКІВ, управитель.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ВЕЛИКОДНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ.

Благословення Господа, Його дивним Воскресенням звіщаючого нам вічність нашого життя, нехай буде над всіма нами. Нехай ця певність вічного життя осяє наше теперішнє існування і наповнить його радістю, подякою Господеві і гідним будучої вічности змістом правди, добра й любови.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Мої во Христі Отці Сопастирі і Діти Рідної Відродженої Української Церкви!

Ми живемо передовсім тутешнім життям. Ми пізнаємо все так, як цьому навчає нас це тутешне життя. І живучи ним, ми бачимо, що все минає. Все має свій час жити і потім зникає. Все живуче має досвіток свого життя, має південь розквіту, має вечір старости, і нарешті відходить. Тутешне життя говорить нам лише про тимчасовість.

Однак, чи ТУТЕШНЄ життя є лише одиноким життям, що ми маємо ним жити? Чи поза тутешнім життям нема іншого життя? Ці питання споконвіку турбували людську душу. В відповідь на ці питання повставали ріжні релігії і фільософії. Ними позначене довговічне людське життя на цій нашій землі.

Чому такі питання могли повставати в людській душі, коли навколо в ТУТЕШНЬОМУ житті невблаганно панує закон смерти?

Душа людська, сягаючи до глибин життя, спостерігала, що є якесь ВІЧНЕ ДЖЕРЕЛО, з якого життя випливає. Так доходила вона до розуміння, що тим Вічним Жерелом життя є БОГ.

Бачить чоловік: гинуть лише хвилеві життеві форми, але саме життя в своїх глибинах незнищиме. Таке бачить він навколо, таке бачить і в своїому особистому життю. Тіло його дочасне — але в нім є ще незнищима духова частина його природи. Це наближило чоловіка до розуміння вічного життя.

Найповніше вічне життя має лише оден Бог — і з Нього, як Вічної Повноти, випливає вся життева сила, випливає істина, добро, любов. Отже в нашому тутешньому життю ми стаємо учасниками вічного життя, коли кладемо за основу нашого життя істину, правду і любов. Так це толкували завсігди ті, що старалися досягнути найдальших глибин нашого існовання.

Однакож сама людська сила за слаба, щоби дійти до тої певности, яка була би непорушною скалою нашої віри в безсмертність життя — отже прийшов на землю наш Господь і Спаситель, щоби нам дати таку певність.

Життя Сина Божого було одним безмежним бажанням творити добро і ціле людське життя для добра наставляти. Його наука була лише про те, щоби зло в добро перетворювати — і так будувати Царство Боже на землі, будувати в нашому тутешньому життю, щоби так стати учасниками і Царства Небесного.

Науку свою і труд свій на землі запечатав Син Божий найдорожшою печаттю — хрестною смертю. Він сим показав, що Він дійсний Учитель Правди; що Він той Добрий Пастир, що веде вівці свої на добру пашу, а заблукавшу вівцю бере на рамена і несе назад в безпечне місце.

Так Син Божий відкрив нам правду, за якою людство шукало — відкрив нам правду про те, що з тілесною смертю ще наше життя не кінчиться. І не самими словами, але великим живим приміром він показав нам безсмертя. Умерши Він третього дня воскрес, отже

ВІН ПЕРЕМІГ СМЕРТЬ І ЯВИВ ПЕРЕД НАМИ ІСТИНУ ВОСКРЕСІННЯ І ВІЧНОГО ЖИТТЯ.

Великдень — Свято воскресіння Господнього, це День Великий, бо святкуючи і споминаючи його, ми глядимо

В БЕЗКОНЕЧНУ ВІЧНІСТЬ, ЯКА НЕ ЗНАЄ СМЕРТИ. В ту ВІЧНІСТЬ, до якої каже нам приготовлятися наш Спаситель.

Отже радіймо радостию великою в день Його славного Воскресення. НЕХАЙ В ТОЙ ДЕНЬ ПЕРЕД ОЧИМА НАШОЇ ДУШІ ВІДКРИЄТЬСЯ ЧЕКАЮЧА НАС ВІЧНІСТЬ. РАДІЙМО І ТВОРІМ ЖИТТЯ ДОСТОЙНИМ ТІЄЇ ВІЧНОСТИ, БО ХРИСТОС ДЛЯ НАС ПОМЕР І ДЛЯ НАС ВОСКРЕС

З Ласки Божої, довірям Церкви
Архиепископ Американський
і Канадійський,

ЮАНН.

ПЕРШІ СЛОВА МИРОНОСИЦЬ.

Коли Жінки-Мироносиці довідалися, що Христос воскрес, то зараз поспішили до Апостолів і других учеників Христових, і першими їх словами було: „Христос воскрес!"

Дві слові, але в них містився великий і дорогий зміст. Бо коли Христос воскрес, то вже кінчиться весь сум і настає радість для всіх. Їхній Учитель живий, отже вони не самі. І справа, яка здавалась пропащою, набрала найбільшої сили — вона навіть смерть перемогла.

І розійшлася радісна вістка по Єрусалимі. Хто кого стрінув, то перш усього казав: „Христос воскрес! Чи ти вже чув?" А коли хто знав, то відповідав: „Так! Дійсно воскрес! Воістину воскрес! Я про те вже знаю".

Слова тої першої вістки стали святочним великодним поздоровленням в Христовій Церкві. Майже 2000 літ ріхрічно мільйони людей повторяють те славне поздоровлення. А Український Нарід повторяє його вже несповна 1000 літ.

І ніколи те святочне поздоровлення не старіється — воно вічно молоде. Як гість любий, як весна Божа, якої всі виждають і якою всі тішаться.

Але кілько було терпінь і суму, нім люде почули таку радісну вістку! Сіяв Христос свою науку, але кілько тої науки пропадало. Там душа людська понівечина і ніякого зерна не прийме. Там каміниста. Там терням позаростала. Мало було доброї землі.

Дванадцять Апостолів, тай між ними оден зрадник. Прийшов час важкий, а тоді й вірний Апостол відрікається свого учителя, а другі розбігаються.

Вони відчували тоді лише свою безсилість, а не розуміли сили Божої, аж поки вона в своїй могучости не показалася.

І тому коли при святкованню Великодня відозветься в нашій душі голос суму і тревоги за будучність нашого народу, нагадаймо перші часи християнства. Тішилась тоді злобна сила, а праведна справа ридала, однакож прийшов час і сумні зраділи, а веселі сумом покрилися.

Отже святкуймо щиро, з вірою, що Той, який сам воскрес, дасть силу Народови Нашому вийти — „на тихі води, на ясні зорі".

Святкуймо зберігаючи всі наші звичаї, як таланти, які Господь поручив нам, святкуймо так, щоби і люде і Бог бачили, що ми ані одного талану не запропастили.

Приготовмо по святочному свою душу, приготовмо наш дім, приготовмо ціле своє життя, а тоді разом заспіваймо:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

СОТВОРЕННЯ, А ВОСКРЕСІННЯ.

Сотворення тяжше пояснити, ніж воскресіння. Бо запалити лямпу, яка згасла, це не те, що запалити огонь, якого ще ніколи не було. Відбудувати дім, що стояв і розвалився, а збудувати той, якого ніколи не було, це не те саме.

Св. Іван Золотоустий.

РЕЛІГІЯ ЗДОБУВАЄ СОБІ МІСЦЕ.

Донедавна релігійний занепад всюди збільшався, але вкінци люде бачать лихі наслідки безрелігійности, отже до релігії знов привертаються. Вже писалося в нас, що науку релігії потрохи заводять в Стейтах. Домагання, щоби в школах Англії вчити релігії, почалися давнійше, а тепер такі домагання набирають більше сили. Недавно була делегація з членів парляменту і від релігійних груп в шкільних властей і домагалися, щоби науку релігії признати шкільним предметом й обовязком, і щоби часу на науку релігії не ограничувати так, як доси. — Також в безрелігійнім Мексику чути про нові домагання загалу, щоби дати відповідне місце на науку релігії в школах.

НЕ ВИХОВУЮТЬ ПРОВІДНИКІВ.

Бригадир В. Рове говорив недавно в Сен Френсиско, що теперішні висші школи не виховують провідників. Вони виховують лише вчених, мислителів, письменників, дослідників, але не тих, що могли би наглядати і давати напрям праци других. Військо, це інституція, де найбільше треба людей з провідничим вихованням, однакож на 4 шкільні вихованки лише оден надається на провідне становище.

Великодні Дзвони.

Великодні дзвони! Їх звуки святії
Будять в наших серцях божеськії мрії.
Звук їх не замовкне від віка до віка
Про День Воскресення Богочоловіка.
Вони Воскресення Христове голосять,
Надію на краще усім нам приносять.
Вони нам говорять: Неправда минеться,
А вбитая правда з гробу підійметься!
Вони нам звіщають: Веселіться люде!
Темна ніч минає, ясна днина буде.
Христовее славне Святе Воскресення
Приносить нам радість, готує спасення.

П. В.

ГАЇВКИ.

Гаївки, це стародавні святочні, чи обрядові пісні, отже такі, що співаються лише тоді, коли на них пора.

В Галичині „Гаївками" звуть пісні, які дівчата співають коло церкви через три дні Великодних Свят, а мабуть ще деколи і на Провідну неділю. Мабуть те саме і на Буковині та Волині, а може і всюди по Україні.

В одних сторонах звуться ті пісні „Гаївки", в інших „Ягілки", в ще інших „Магілки", та мабуть і „Маївки", та „Веснянки". „Гаївка" походить очевидно від гаю (ліса, ліска, колись їх їх співали в гаях, або коло гаїв) „Магілка", це мабуть „маївка", отже те, що і „Веснянка".

Зміст Гаївок — приготовання дівчини до замужжа; та переживання такої пори. Дівчина виступає тут завсігди поважною молодою громадянкою, доброю батьковою і материною дочкою, щирою подругою між дівчатами, а не дівчиною з вулиці, яка знає лише збіговиска для танців. Роля хлопців тут на другім місци — їх наче6 то лише закликається до подружжа. Буває в гаївках і жартобливий зміст.Назагал це дівочі пісні і наскрізь здорового, гарного змісту. Наведемо тут деякі з них бодай частинами.

Ти мій миленький.

Ти мій миленький, чорнобривенький,
Чом ти в мене не буваєш
Чи ти сорочки не маєш?
Ой маю я, маю дві,
Новенькії обидві,
Но не маю охотоньки
Йти до тебе сиротоньки.

Дальше повторяєсь дословно той-же запит про інші річи — пояс, шапочку, чоботи і друге, за яким йде відповідь, що всего має по двоє. Послідний запит є про перстень, на який приходить відповідь:

Ой маю я, маю два, золотії обидва,
Тай вже маю охотоньку йти по тебе
сиротоньку.

Вербовая дощечка.

Вербовая дощечка лежала,
По ній паняночка бігала,
Відром воду носила —
Діброноньку гасила.
Кілько в тім ведерци водиці,
Тілько в паняночок правдиці.

На подібний лад гасили діброву і парубки, але носили решетом воду, оже й висновок, що: кілько в парубків водиці, тілько в парубочків правдиці.

Де ти ідеш Романочку.

Де ти ідеш Романочку?
На ярмарок мій панючку.
Що ти будеш купувати?
— Дівчатонька продавати.
А по кілько Романочку?
По сто злотих, мій панючку.

На другий запит відповідає Роман, що везе „парубочки" продавати, і що вони по „сто" за ґрейцар (за цента)". Це жарт з парубків.

Пливе качур.

Пливе качур, пливе качур
В горохлянім вінку.
Вибирай си парубочку
Та найкрасшу дівку...

Тут під качуром треба розуміти парубка, що хоч краса в нього не велика, але нехай не боїться він шукати собі подруги.

Роман і зілля.

Роман зілля копає, сам він його не
знає,
Там вода по камінню, там вода по
білому
Зтиха йде, зтиха йде.
Поніс він його до ради — парубочої
громади...
Там вода по камінню...

В декотрих сторонах приспіву „Там вода по камінню", нема. Дальше говориться, що парубки на зіллю не розумілися. Коли ж поніс до дівчат, так ті зараз пізнали, що це „барвінець, дівчатам на вінець".

Ой на горі.

Ой на горі, на горі, вівчар вівці зганяє,
Гей гу, гу-гу-гу, вівчар вівці зганяє.
Вівчар вівці зганяє, на молодців моргає.
„Гей ви хлопці-молодці, скажіть моїй
дівонці,
Нехай вона замуж йде, бо за мене не
пійде;
Бо я вівчар молодий, ще до того й
багатий:
Сорок коней на стайни, триста овець
в вівчарни,
І пасіка в стебнику... А дівчина
в „літнику"...

Виходить, що дівчина була убога „Літник", це вовняна спідниця своєї роботи — купної не мала. Дальша історія, що коли дівчина про те почула, накопала коріння і почала варити. І сталося таке:

Іще корінь не вкипів,
А вже вівчар прилетів.
- А щож тебе принесло:
Чи сивий кінь, чи весло?
Приніс мене сивий кінь
До дівчини на поклін.

Деколи співають без приспіву: „Гей гу", зате вставляють „уха-ха", а на кінци „враз", так:

„Ой, на горі — на горі, ухаха!,
Вівчар вівці зганяє, враз!"

Доню Марисю.

Доню Марисю, мийся, чешися,
Мийся, чешися, замуж берися,
Хочуть тебе люде взяти,
Ми тя хочем замуж дати...

Дальше дівчина випитує, за кого саме, а коли мати нагадує то одного то другого — дяка, шевця і др., то дівчина просить, щоби за таких її не давати. Коли ж мати згадала того, що дівчини довподоби, тоді дівчина годиться.

Гаївок є багато і всюди в них дівчина, то гідна батькова і материна дочка, що з ними радиться, а вони радять її; це молода поважна громадянка, а не вітрогон, що ходить самопас. Видно що в тих часах, коли гаївки нарід складав, його дочки були дійсно такими гідними, якими їх в гаївках бачимо.

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА В ГРЕКІВ.

(Зі „Споминів з Атен" проф. І. Кокурудза).

Не бачив я в Атенах (1905 р.) такої величавости, як можна бачити у нас. Спів монотонний — оден дяк співає, а кількох дяків вторує. А в нас.. Якою красою лунає хоровий спів в наших церквах, а не менше наш звичайний „самолітковий" спів, в якім участь бере ціла церква — спів, в якім чуємо, пощо дійсно всі одними устами й одним серцем заносимо молитву до Бога.

І величавість в самій митрополичій церкві не була така, як буває в нас, або яку я бачив в Свято-Володимирській церкві в Києві.

Зате признати треба одно — що побожність і релігійність в греків велика.

На „Христові Страсти" були ми в церкві панагії Хризоспіліотісси Читали Євангеліє по старо-грецьки з ново-грецьким виговором; в нас напів співаєсь, а там звичайне читання на лад оповідання.

В Страстну Пятницю і Суботу там дзвонять в дзвони, однакож вдаряють лише по три рази в криса (в краї) дзвонів і це виглядає на сумний зойк, на стогін.

Бачили ми „Божий Гріб" близько „Царських Врат", в формі престола, над ним великий лук з цьвітів і біла та синя лента з написами. Дорогоцінна плащениця, накрита прозорою заслоною, а на ній живі цьвіти. Нарід підходив по сходах і цілував Плащеницю.

Перед Великодною Утренею був похід з Плащеницею аж до королівської палати — це давний звичай. Більшість народу з свічками в руках. Це ще перед північою в суботу.

Великодне Богослуження відправляли на дворі. Тут зроблено велике підвисшення (естраду), а на нім престіл. В 12-ій годині в суботу в ночи чути трубний сигнал і музику — це приїхав заступник (діядох) короля.

Тоді вийшов з церкви митрополит з Євангелієм і з трома священиками і почав відправляти Утреню. Почав „Христос анесті" (Христос воскрес), а дяки підхопили. Але нарід не співав, як буває в нас.

По утрені нарід розходиться домів з горіючими свічками і кождий старається занести її запалену до дому. Хто їхав, то віз запалену свічку — це був незвичайний вид серед ночі.

По Службі Божій свячення Пасок, що мають форму круглих, плоских плетених хлібів, з одною, або більше крашанками, що разом з Паскою пеклися

На Вечірни читано Євангеліє в девяти мовах — перше по старогрецьки, друге по церковно-словянськи переважно з українським виговором, дальше по старожидівськи, арабськи, вірменськи і др. По кождім читанню дзвонять в усі дзвони.

ГРОМАДСЬКІ ОБОВЯЗКИ.

На іншім місці „Вістника" є допис, в якім автор допису зупиняється на давнішій вістці, що громада в Давфин з власної волі піднесла платню священикові, беручи на увагу те, що ціни на все зростають. Отже лекше цілій громаді помочи священикови, ніж йому самому давати собі раду.

Згадуєсь про одну Давфінську громаду, а нам нині відомо більше таких громад, а то: Сенди Лейк, Ангусвил, Річ, Росбурн і мабуть Мензі, Давфин, Брендон — всі в Манітобі, та Вегревил і Алберті. Можливо, що є ще інші, про які не знаємо.

Вже цих кілька громад є гарним свідоцтвом, що загал починає здорово на життеві справи дивитися. Мати на увазі не тілько себе самих, але і тих, що для громадської справи працюють, це значить — розуміти вагу громадської справи.

Вже апостол Павло порушує цю справу, коли каже.

Хіба ми не маємо власти (права) їсти і пити? (Чи буває що) хто садить виноградник, тай овочу його не їсть? Або пасе стадо, тай не їсть молока? Бо і в Мойсея записано: Не завязуй рота волови, коли він молотить. Хто коло жертівника пильнує, з жертівника частину приймає. Так Господь повелів тим, хто проповідує благовістя, з благовістя жити. — 2 Кор. 9: 4 і дальше.

Це загальне правило людського життя — хто працює, той мусить мати прожиток з своєї праці.

Знов же сама практика життя громадського каже, що коли громадський

робітник краще винагороджений, то лекше йому коло громадської справи працювати.

Громадський робітник, це вже менший, або більший провідник, а провідник мусить мати потрібну скількість матеріяльної можности в веденню праці. Лише тоді він зможе свою працю поширити. Оскілько ж буде в нього менше власних клопотів і журби, остілько більше уваги зможе присвятити він громадській справі. Але йому треба і помочи моральної — коли бачить він в людей щирість і готовість для нього, тоді такожмо більше є в нього охоти до праці і більше завзяття.

Це ми пригадуємо, як ті правила гуртового життя, які завсігди повинні бути в памяти людей.

Окремо ж теперішна пора має додаткове правило, яке зрозуміли вичисленні громади, а може і деякі інші, про яких покищо не знаємо. Таке правило треба би всім мати на увазі!

Хто більше дає — більше візьме. Хто дає мало — той не зможе і не має права для себе багато сподіватися.

—(†)—

ВЕЛИКДЕНЬ В КАНЕВІ.

(ОПОВІДАННЯ).

Місто Канів, над Дніпром, належить до дуже давних українських осель, бо вже в другій половині 11-го віку про нього згадуєсь.

І пережив Канів багато доброго і багато лиха, як і всі інші українські міста. Бо нераз на українських землях діялося таке, як описує Могильницький:

Звідки ранняя сходить зоря,
І новий свитає день —
Там здалека — з Чорноморя,
Меч нас нищив і огень.
Видів Русин, як з городів
Дим ся в облак підносив,
Як з побитих многих родів
Чорний потік крови плив...
В церквах Божа мовчить хвала,
Не голосить в свята дзвін,
Земля плодів не зродила,
Облогом лежить загін...

Страшні це були часи — такі, які маємо нині на українській земли. І нераз доводилося українцям таке переживати.

І в тих то непевних часах одної ранної весни татарська орда вирушила на Україну. Коли того ніхто не сподівався. А треба памятати, що в тих часах не було ані телеграфів і телефонів, ані залізниць, ані взагалі способів, якими можна би скоро повідомляти всіх про надходячу небезпеку.

Мешканці Канева готовилися святкувати Великдень, коли надійшла вістка, що татари до Канева наближаються.

Зібрали каневці все військо, яке мали, поозброювали всіх, хто лише міг держати зброю в руці. І здалося їм, що сили в них багато. Однакож не знати, яка татарська сила.

Не було в церквах Великодного Богослуження опівночи; не було його, коли і на день благословилося. Всі ждали. Всі стояли зі зброєю в руках, щоби зустріти ворога, коли він зявиться.

Сходило сонце, коли стало всім видно, як засіріло і заметушилося щось в далечині. Це татарва великою хмарою посувалася.

Почала старшина радитись, що діяти — чи оборонятися, чи піддаватися. Коли не обороняться, то всіх перебють, а місто спалять, а коли піддадуться без оборони, то дістануть татари великий окуп, заберуть багато добра, але чейже люде зостануться. І вже дехто піддавав думку, щоби зараз слати послів до татар з поклоном та просьбою... Нараз підноситься сивоволосий епископ, Ігнатій, і починає:

Браття! Нині в нас Велике Свято — Святий Великдень! А він нам пригадує, що Спаситель наш не піддавався, хоч і плювали на нього, хоч і били в лице, хоч і терновий вінок на голову положили. Не корився він ворожій силі і тоді, коли прийшлось йому нести важкий Хрест на Голгофту! Не просив він помилування навіть тоді, коли його на Хрест розпинали! А ми ж його ученики! Чи ж нам гнути шию перед ворогом тоді, коли його рука сильнійша від нашої? Ні! Нехай побють нас, але по нас прийдуть ті, що віддадуть убійникам по ділам їх! Нині День Воскресення — Святий День! А щасливі перед Богом ті, що сподобить їх Господь на Великдень, відійти з сього світа. Щож — вмерти треба нині, чи завтра. Від смерти не втечеш! Доси ми надіялись на свою силу, але бачимо, що вона в нас не велика. Однакож ми не самі — з нами Бог, а його сила безмежна. Отже задзвонімо нараз в усі дзвони по всіх церквах, задзвонімо навіть сильнійше, ніж звичайно, і почнаймо Святе Великодне Богослуження! На Бога наша надія!

Його слова припали до душі всім, і за хвилину з усіх дзвіниць понісся гомін дзвонів. І довго-довго дзвони не втихали, начеб хотіли бути пострахом для татарської сили.

При першім гомоні дзвонів заворушився вулицями нарід, поспішаючи до церков. Хто йшов, а хто біг, щоби скорше стати в молитвою перед Воскресшим Спасителем.

А щож татари? Їм стало дивно, коли почули голос дзвонів. Якже побачили на вулицях рух, то здалося їм, що там сила силенна народу, більше, ніж в такім однім місті може знаходитися. Їм виглядало — як це опісля виявилося — що минувшої ночі мусіла прийти канівцям на допомогу велика сила війська з дальших сторін, і тому вони так безпечно видзвонюють. Певно лагодяться напасти на татар.

Не бажаючи мірятися з більшою від себе силою, татари зупинились, порадились, а там позавертали возы, тай цілий табор назад, і подалися що сил з канівської околиці.

Можна уявити собі радість канівців, коли побачили, як Божа Рука виявила свою велику силу на защиту своїх щирих вірних.

А вже того, як щиро вони тоді молилися і як весело співали: Христос воскрес! — ніяке перо не опише; ніяке слово не розкаже.

Березня 20, 1942.

—(†)—

НАВСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ.

В декотрих сторонах Української Землі люде називають Світлий Четвер (четвер по Великодни) — Навським Великоднем. Тяжко нині певно довідатись, як ця назва повстала, але між народом є про те кілька оповідань.

В Костопільському повіті на Волині оповідають таке:

Було це в давних часах. Жив тоді чоловік, що звався Навсько. І довелося йому піти в далеку дорогу за якимсь ділом.

Саме в Великім Пості вертався він до дому і думав на Великдень їсти Свячену Паску з своїм батьком-матірю, з жінкою і дітьми.

Однакож перед самим Великоднем настала дуже погана погода. Ще була вода з снігу, а тут вже й дощі почали падати. А там знов сніг, а там знов дощ.

Дороги були тоді звичайні, отже розмокли так, що за чотири дні не перейдеш того, що сухою дорогою можна за день перейти.

От вже і Великдень надходить, а чоловік від своєї родини ще далеко. Там Великодні Дзвони дзвонять, а чоловік іде такою грязюкою, що ледви ноги підоймає. Там люде христосуються коло церкви, а йому на души так важко, важко. Кругом широкий степ, що не то села, але й одної людської хати невид[illegible]

Та вже як день настав, почало небо прояснюватися, а там хмари цілком розійшлися. Настала гарна весняна днина. І хоч під ногами негода, то бодай на души стало чоловікови веселіше.

До дому прийшов чоловік той аж по Великодни, в середу вечером. Тоді казав приладити, що було можна, а другого дня поніс до священика, щоби той посвятив, а там вже з цілою своєю родиною засів їсти свячену Паску. Не було можна святкувати тоді, коли всі святкували, отже він сповнив закон тоді, коли міг — в Світлий Четвер.

Сподобався людям такий гідний вчинок чоловіка і від того почали казати, що Світлий Четвер, це „Навський Великдень".

З Навським Великоднем вяжуться всякі звичаї там, де про нього знають. Люде обливаються водою, як деинде в Світлий Понеділок. Споминають померших — поправляють могилки (гроби) і вголовах померших свояків закопують крашанки. Навіть христосуються з померщими, стукнувши в Хрест крашанкою два рази. Багато тоді на цвинтарі людей — ходять, розглядаються, або й сумують, сидячи коло могили дорогої їм людини.

Бути може, що колись споминання померших було головною цілею Навського Великодня — і може на те він був призначений.

НАСЛІДКИ ВЕЛИКОЇ БУРІ.

Через шість стейтів Америки перейшла 17-го березня страшна буря, в якій згинули сотні людей, а матеріяльної шкоди числять на мільйони. Буря була в Місісіпі, Алябамі, Тенисі, Іліноіс, Кентокі й Індіяні. В декотрих сторонах було три напади бурі.

Силу бурі можна уявити собі з того, що коло Фармінґтон, Ілл. перевернула 9 тягарових залізничих вагонів. Мабуть найбільше потерпіло місто Ґренада, Міcс., бо в місті і недалекій околиці згинуло понад 10, а ранених було понад 200 осіб.

Якийсь час цілі великі околиці були відорвані від світа, бо всі телеграфи і телефони були знищені. Зараз по бурі з усіх сторін вислано поміч. Самий Червоний Хрест післав 50 робітників і 100 норсів в знищені околиці.

Речі Церковні

Дістанете в одновій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ НА ВЕЛИКДЕНЬ.

Був я тоді ще молодим хлопцем, може десяти літ.

Вечером, пятого тижня Великого Посту, в середу пішов я з татом до церкви на Поклони. Правиться тоді Богослуження, співаєсь багато разів: „Помилуй мя, Боже, помилуй мя!" — і люде за кождим разом низько, аж до землі кланяються.

Це було в Старім Краю, і там кожна дитина рада бути на Поклонах. Адже це буває лише оден раз в році! Тай в церкві тоді гарно — на дворі темно, в там вже і ніч, а в церкві світиться так багато свічок.. Гарно!

Окремо всі дбають, щоби не лишити ані одного поклона. Бо не годиться.

Було вже пізно в ночи, коли ми з церкви повиходили. І кажу я татови:

— Ви йдіть, а я сам піду, я хочу з Грицем — з моїм товаришем — поговорити.

— Адже ти будеш боятися — кажуть мені.

— Ні, не буду — кажу.

Я був ще не великий, але старався вже розумно думати. І думав я: „Коли вдень нема вовків, то їх нема і в ночи, отже не треба їх боятися. Ніч така ж, як і день, тільки що темно".

Поговорив я з Грицем йду до дому — сам. А йшов я стежкою „поза городи", отже такою, що між городами і полями. Хати були аж на другім кінци городів.

Ще не багато увійшов, як глянув я на право, а там недалечко цвинтар — і ніяково мені стало. Вдень байдуже, а тепер ніби страшно. Отже йду і вже на цвинтар не дивлюся, а все таки трошки боюся.

Почав я собі толкувати, що коли не боюся вдень, то не треба боятися і в ночи, але це не багато помагало. Мені і дальше було ніяково. А це тимбільше, що небо було захмарене.

Йду я, аж нараз бачу, що передімною висока чорна стіна, висока від землі аж до хмари. Починаєсь від стежки і тягнеться далеко на північ, може тутешних 4 або 5 миль.

Став я! Адже вдень такої стіни там нема. Тут побачив я, що між днем, а ночею є ріжниця. Постояв я, а там думаю:

— Стіна, то стіна! Піду до неї, а коли не можна буде перейти, то вернуся!

Почав я йти, а стіна сідає — нижша і нижша робиться. Придивляюсь, а то не стіна, але чорна ріля. Смуга ріллі, а по обох її боках стерня.

Відраднійше мені стало, а навіть почав я тішитися, що я мав відвагу переконатися, що то за стіна.

Пішов я дальше. Та ледво увійшов може 50 кроків, як нове лихо... Бачу — сидять дві страшні потворі, такі великі, що й коня зїли би. Очи, як тарілки, уха величезні...

Я зупинився. І вже такий страх напав на мене, що мало що не впав я на землю. Але все ж почав я роздумувати.

— А може це таке саме, як та стіна — кажу я собі — отже піду! Що буде, то буде!

І пішов. Приходжу до потвор, а то дві купі пеньків. Ліс корчували, отже чоловік накорчував чимало великих дубових пеньків (коріння) і тут поскладав. Я бачив їх нераз, бо ходив попри них і до церкви і до школи, а тепер про них забув.

Знов відраднійше мені стало, однакож страх так відобрав мені відвагу, що я межою поміж городи перейшов в вулицю і вже вулицею поміж хати пішов до дому.

Давно це було. Але кожного року коли надходить Великий Піст, а головно ж Поклони, або і Великдень, то ціла та подія мені пригадується. Отже при нагоді Великодних Свят я про неї Українським Дітям оповідаю.

Пригадується мені також оден Великодний Ранок, коли було мені мабуть шість або семий рік. Може я тоді ще і до школи не ходив.

Справили мені тоді на Великодні Свята всю нову одежу, нові чобітки, новий капелюх.

До церкви поїхали ми раненько, ще дня не було.

В Старім Краю на Великдень вже дуже гарно, трава кругом церкви зеленіесь. Отже родичі поклали Паску і що там друге на траві, а самі пішли до церкви.

І я був трошки в церкві, а там вийшов на двір і кручуся сюди туди поміж людьми. Бо і люде не всі в церкві — одні виходять на хвильку, другі ще тільки надходять з домів, треті Пасок доглядають.

Пригадую, що холодно було і трошки я перемерз. Але тим не журився. Важнійше в мене було, що я в новій одежі, в нових чобітках, в новім капелюсі. Отже ходжу поміж людьми, як на показ, та все думаю:

— А не знати, чи люди на мене дивляться! Чи видять вони, як я вбраний. І що вони про мене думають?

Малий я тоді ще був, але отой Великодний ранок мені завсігди пригадується.

Гарний спомин з діточих літ!

Д. Н.

МОРО РАБА КОМ КОМ.

В французькім Судані в Африці помер Моро Раба Ком Ком — цар тамошних племен Моссі. Він жив в столиці Уваґіґуя. Був 33-им в ряду одної пануючої родини (династії), що тягнесь від 11-го віку. В тій країні є закон, що коли б цар вийшов поза свою столицю, то столиця мусить бути до основ спалена, отже цар є „вязнем столиці". Він правив при допомозі трох міністрів — міністра кінноти, піхоти і гробів.

ЗГОРІЛО ПЯТЕРО.

В Треверс Ситі, Міш. згоріла недавно мати, Фені Николс і 4 її сини в роках: 19, 12, 6 і 1, три дочки попеклися і в шпитали. А одного сина не було дома тоді, отже той здоровий. Батько родини також попік руки, коли ратував других. Як в хаті повстав вогонь, не знати.

ФАБРИКИ ПІД ЗЕМЛЕЮ.

В Англії будують тепер фабрики під землею, так, що на верха можуть рости дерева, щоби ніхто і не догадувався, що там є фабрика. Тепер в одній такій фабриці працює шість тисяч робітників.

ПОГАНСЬКІ ЖУРНАЛИ.

Оден часопис в Стейтах каже, що з стейтських більших журналів і магазинів 14 можна назвати цілком поганськими, безрелігійними, або і безбожними. До тих належать деякі з тих, що їх дуже багато розходиться.

ОРГАНІСТ УБІЙНИК.

В Лос Енджелс арештований Фред Роджерс, 24-літний, церковний органіст, який признався, що замордував батька й матір, а перед шістьма літами також свою 75-літну бабуню. Причиною до убійства було — забрати їх гроші

ГІДНЕ УВАГИ РІШЕННЯ.

Звернуло мою увагу рішення церковної громади в Давфин, Ман. („Вістник" з 15 січня ц. р.), що звучить: „Беручи під увагу факт, що тепер ціни пішли вгору, збори піднесли членську вкладку з чотирох на пять долярів, як рівном з тої причини піднесли платню священикови з 15 на 18 долярів від Богослужения".

Така ухвала серед українського життя є небувалою. В нас переважає напрям: „коби менше"... Люди думають найперше, а то й одиноко про себе, а не про дальших.

Думав я, що знайшов би скорше громаду, яка згодилась би на зменшення членської вкладки і зменшення платні священикови, а не противно. Інша річ, що „зменшуванням" не можна на світі нічого „збільшити" і до кращого стану довести.

Є такі, що раді вкладку зменшити... Але свойу синови каже: „Вчися на доктора, чи на адвоката, гроші будеш мати! І на місци собі сидиш, клопоту не маєш".

Але давфінська ухвала показала, що є громади, які на справу дивлять ся совісно і здорово

Загально праці, становища і значіння священика люди не доціняють. Щоби якнайменше йому дати, щоби навіть даром... Та це показує малу людську свідомість. Такі є слабою силою в усякій громадській роботі. Такі і дітей виховають на скупарів, загалом на безідейних. А свідомі люди не легковажать своїх тих, що стоять на сторожі громадських великих справ.

До таких думок привела мене ухвала давфінської громади.

Албертієць.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, МАН.

Січня 4, 1942 були Заг. Збори Укр. Прав. Громади, предсідником був п. Павчинський. Протокол перечитав п. Цуркан, не покривало звіт голови, п. Кушнирика. Грошеві рахунки в ладі

Вибрано новий заряд: І. Кушнирик, голова; Е. Павчинський, заст.; І. А. Цуркан, рек. секр.; С. Матійчук, секр. фін.

Контрольори: М. Гакман, Я. Тилієжин і П. Кобилянський. Господар П. Соколовський; Старші брати П. Ґаєвський і Касіян.

Мирові судді: Г. Рибак та І. Ку[illegible]

Ухвалено 5 дол. на Діецезіяльний Фонд.

Громада здобула нових членів і запалу було багато. А й поле до праці тут широке, коби лише відповідні руки. От молодь, де вона, хоч і ми за те винні. І в гр. католиків нелад, головно через новий календар. І в „Просвіті" нема чим похвалитися.

На доповнюючих зборах 18 січня рішено, що в році має бути не менше, як 10 Богослужень і раді, щоби на Великдень було Богослу[illegible]

Лютого 22 на Загальних Зборах Жін. Товариства О. Кобилянської вибрано до нового Заряду оцих [illegible]

В. Цуркан, голова; П. Кушнирик, заступниця; Л. Ковальчук, секретарка; А. Руда, скарбничка. — Пані Слободян і Цап до помочи старшим сестрам. До Запомогового Комітету: пані: А. Матійчук і Теліжин

Також рішено дати 4 дол. на Діецезіяльний Фонд, отже від нашої громади 9 долярів, а від п. І. Цуркана 1 дол., разом 10 дол.

І. А. Цуркан.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

КАЛМАР, АЛТА.

По 1 дол.: С. Мригхол, В. Фіцович, Н. Сич, Ів. Фіцович, Ів. Мац-

чак, С. Олекшин, М. Воркун, І. Захарко, Ю. Васюта.

Ґаеслин, Саск.

(Збірка о. І. Майби)

По $1.31: Н. Корпач.

По 1 дол.: С. Гавриляв, П. Гуцуляк, І. Галевич, А. Зубик, І. Данилів, В. Гаврилів, В. Дідула, Н. Кузів, А. Лиско, О. Вусович, О. Бойко, В. Данилів, Л. Пилят, О. Дуб, І. Надурак, М. Тимофійчук.

Едмор, Саск.

(Збірка о. Н. Мороза)

По 1 дол.: Василина Максимюк, М. Давидюк.

По 75цт.: В. В. Остапович.

По 50цт.: Ів. Остапович, Дм. Рокочий.

По 25цт.: Ст. Ковальчук.

Бюфорд, Алта.

По 1 дол.: Г. Медицький, Н. Фаращук,Ілько Харниш, Н. Сенечко, П. Адамець, В. Сташко, М. Фаращук.

Ошава, Онт.

Збірка в церкві 3.00

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: П. Прич, Ю. Чайківський, І. Федорів, Е. Мулявка, Н. Прийма, О. Дідих, М. Лесюк, М. Ковалюк, П. Колтуцький, О. Залещук, Д. Гнатюк, С. Прийма, С. Доманський, А. Матвійчук.

Кендіяк, Саск.

Іван Сметюк 3.00

Борден, Саск.

(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: Ю. Білик, І. Гавриш, Ф. Токарик, І. Білик, Д. С. Никифорук, М. Котелко, пані Варвара Котелко, І. Ю. Білик, В. Хоміцький, С. Гриневич, М. Лазорко, Ф. Кіндрачук, Ф. І. Білик, Б. Шипович, Ф. Скопюк, пані Варвара Михайленко, Ф. Опілка

Марлин, Саск.

Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: Г. Дмитришин, В Павлишин А Павлишин, В. А Павлишин Н Мазик О Пилипів І Гаврилів, Н. Пилипів, В. Заячковський, І. Павлишин.

По 50цт.: А. Дідура.

Виткія, Саск.

(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: М. Калин, І. Свистун Я. Никіфорук, В. Срайко, Я. Гоян І. Луцик, Н. Іванчук.

НА СЕМИНАР.

Едмонтон, Алта.

Збірка в домі п. С. Фербея 25 січня, 1942. 6.60

Михайло Мельник 1.00

Збірка о. І. Майби.

На поминках по бл. п. І. Кілюку, Гефорд, Сас. $5.35

На похороні бл. п. Мирослава Токарчика Виткш, Саск 1.75

На поминках по бл. п. Марії Л Вінтоник, Гефорд. 1.25

Пенс, Саск.

Николай Шевчук 1.00

Гефорд, Саск.

Збірка о. І Майби на похороні бл. п. п. Анни Лесько 4.55

ЗБІРКА ПІДЧАС ПАНАХИД ПО бл. п. о. Л. Березіцькому.

Збірка о. Е. Уляна

Толстой Ман	$6.80
Вайта, Ман.	3.85
Гарденток, Ман.	2.30
Пембіна, Н. Д.	5.20
Сеньків, Ман.	3.30
Сірко, Ман.	2.00
Роза, Ман.	3.00

Збірка о. П. А. Горбая:

Шортдейл, Ман.	9.60
Етелберт, Ман.	4.45
Роблін Ман. (Фарми)	5.24
Шелмелі, Ман.	3.76
Леннард, Ман.	2.45

Збірка о. І. Майби.

Крайдор, Саск.	1.85
Виткія, Саск.	1.38
Борден, Саск.	.76

Збірка о. І. Дмитрова.

Виннінеґ, Ман.	5.91

Збірка о. Гліцького.

Поплар Парк, Ман.	2.00
Тиндал, Ман.	1.35

Збірка о. П. [illegible]

Гемилтон, Онт.	6.78
Ошава, Онт.	3.00
Ватерфорд, Онт.	3.30

Збірка о. Т. І. Кисілюка.

Вест Форт Виллім, Онт.	8.80
Форт Виллім, Онт.	5.60

Збірка о. В. Апонюка. (Принс Алберт)

Дрібна збірка	4.75
Др. М. Свіцький	1.00
Мих. Зюбрак	1.00
Бруксбі, Саск.	1.45

Збірка о. Є. Грицини.

о. І Добр, Грицина	3.00

Збірка о. Н. Мороза.

Едмор, Саск.	5.90
В церкві на рікою	1.45

Збірка о. А. Хруставки.

Мюсідора, Алта.	4.85

Збірка о. Т. Ковалишина.

Сенді Лейк, Ман.	3.60

НА УВАГУ ЗАІНТЕРЕСОВАНИМ.

Дехто запитує нас, чому його допису або збірок не було в „Вістнику", отже пояснення: Посадніми часами прийшло було за багато матеріялу для поміщення, тому багато матеріялу треба було на пізніше відложити Та чого не було в цім числі, буде в слідуючім. — Треба ж памятати, що „Вістник" покищо виходить лише 2 рази на місяць.

Редакція „Вістника".

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є Грицини.
КВІТЕНЬ

1. Страстна Середа. — Вакав Вел Сповідь.
3. Велика Пятниця — Вечірня, винесення Плащениці і свячення пасок Год. 11 перед полуд. Сматс
   Год. 5 по полудни — Тернопіль
4. Велика Субота. — Свяч. пасок Год. 10 перед под. — Ст. Джуліен.
   Год. 5 пополудни — Кадворт
   Год. 7 вечером. — Вакав.
5. Великдень. — Еков Крік.
6. Світлий Понеділок — Кадворт
7. Світлий Вівторок. Благовіщення. — Тернопіль
12 Неділя Томина. — Сматс.
19 Неділя. — Вакав
26. Неділя — Ст Джуліен

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая
КВІТЕНЬ

1. Середа. — Того Вел. Сповідь
2. Стр. Четв. — Гілберт Плейнс Великодна Сповідь
3. Вел Пятниця. — Ателберт
4. Суб. свячення пасок. 10 год.рано. — Етелберт
   12 год. — Дрифтінг Ривер.
   2 год. попол. — Гілберт Плейнс.
   4 год. — Ґренвію
   6 година. — Петлюра.
   8 год. — Роблин, місто.
5. Нед., 3 год. рано — Шортдейл
   6 год — Ленард.
   9 год. — Роблин фарми Сл. Б.
6 Світл. Пон. — Гілберт Плейнс
7. Світл. Вівторок. — Шелмелей
11. Суб. Проводи. — Дрифтінг Ривер
17. Нед. — Етелберт
19. Нед. — Шортдейл
26. Нед. — Ґренвію

Адреса: поч. скр. 34 Роблин, Ман.

СВЯТОЧНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ
св. Михаїла, Дізраелі, Виннінеґ.

Страст. Тиждень — вівторок 31 березня, сповідь від 3 до 9 вечер.

КВІТЕНЬ:

1. Середа. Сл. Божа Преждеосв. 10 год. рано. Пополудни сповідь до півна.
2. Четвер, в 10 год. рано Сл. Божа св. Василія, з Вечірнею. Страсти в 7-ій год. вечером.
3. Велика Пятниця, Цар. Часи і Вечірня. 2 год. попол. і Винесення Плащениці.
4. Вел. Субота. Сл. Божа Василія з Вечірнею в 10 год. рано.
5. Великдень. Утреня в 2 год. рано, дальше Сл. Божа і Свячення Пасок в 7-ій. — По полудни в 2 год. Вечірня й Обхід кругом Церкви.
6. Світл. Понеділок, Богослуження від 9-ої рано. Вечірня в 5-ій.
7. Світл. Вівторок і Благовіщення. Сл. Божа в 10-ій. Вечірня в 7-ій вечером.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василини
КВІТЕНЬ.

2. Страстний Четвер. — Біг Медов
3. Велика Пятниця, 11 год. свяч. пасок. Санди Репідс
3. Вел. Пят., 5 год. попол. — Тріен
   8 год. вечером — Ґлендон
4. Велика Субота, 11 год. свяч. пасок — Спеден
   2 год. попол. — Вилна
   7 год. вечером — Стрий
   11 год. в ночі — Гемлин
5 Великден, 3 год. в ночі свяч. пасок — Довнінг
   5 год. досвіта — Беліс
   8 год. рано Утреня і свяч. пасок — Смокі Лейк
   9 год. рано — Ворспайт
   2 год. попол. Великодня Вечірня — Смокі Лейк
6. Світл Понеділок — Беліс
7. Світл. Вівтор. — Ґлендон (фарми)
12. Неділя Томи. — Гемлин
19. Неділя Мироносиць. — Стрий
26. Неділя розслабленого. — Смокі Лейк

Адреса. Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
КВІТЕНЬ.

2. Вел. Четвер. — Роркток
4. Вел. Субота. Свячення пасок:
   10 год. рано. — Слейтер.
   12 год. — Ґарленд
   2 год. попол. — Богдан.
   4 год. попол. — Венлав
   6 год. попол. — Сифтон
5 Великдень
   Рано в 12.15: — Пайн Ривер
   2.30 — Драй Ривер
   5.00 — Валей Ривер
   7.00 — Косів
   8.30 — Давфин
   10 — Служба Божа. Ешвил.
   Попол. в 5 год. Вечірня—Венлав
6. Світл Понеділок. — Косів
7. Світл. Вівторок — Драй Ривер
12. Томина Неділя — Давфин.
19. Нед. — Пайн Ривер
26. Нед. — Роркток

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
КВІТЕНЬ.

2. Вел. Четв., Страсти і свяч. Пасхи — Пембіна, Н. Д. Зед. Д.
4 Вел Субота, свяч. Пасхи: год. 4-та пополудни. — Сондави.
   год. 6 в вечір — Сірко.
   год. 9 в вечір — Арбакка
   год. 11 в ночі. — Вайта
5. Нед. Великдень. Свяч Пасхи. год. 2 по півночі. — Ґарденток
   год. 4 рано. Утр. Воскресна і свячення пасок. — Толстой
   год. 7 рано. Утр. Воскр. і свяч. пасок. — Сеньків.
   год. 9 рано. Утр. Воскр., Сл. Божа, свяч пасок. — Роза.
   год. 4 пополудни Великодна Вечірня — Толстой
6. Світлий Понеділок год. 9 рано — — Вайта
7. Світлий Вівторок. Благовіщення. 9 год. рано. — Ґарденток
12. Неділя Томина. — Сірко

Висше подані в числах години після нового часу.

Адреса: Толстой, Ман.

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ

1	С.	19	**Березень.** Муч. Хризанта
2	Ч	20	**Вел. Четвер** — Страсти.
3	П.	21	**Вел. Пятниця** — Покл.
4	С.		**Вел. Субота** Свщмч. Василія
5	Н.		**Великдень** — Христ. Воскр.
6	П.	24	**Світлий Понеділок**
7	В.	25	**Світл. Вівт.—Благовіщення**
8	С	26	Собор Арх. Гавриїла.
9	Ч	27	Матрони Солунської
10	П.	28	Преп. Евстратія
11	С.	29	Марка еп., муч. Кирила
12	Н.	30	**Нед. Томина** — **Проводи.**
13	П.	31	Преп. Іпатія цілителя Печ
14.	В.	1	**Квітень.** — Преп. Геронтія
15	С.	2	Преп. Тита, муч. Амфіана
16	Ч.	3	Преп. Микити ісцов.
17	П.	4	Преп. Иосифа Мног. Печ
18	С.	5	Муч Агатопода і Теодула
19	Н.	6	**Нед. Мироносиць.**
20	П.	7	Муч. Руфіна й Акилини
21	В.	8	Преп. Ніфонта, еп. Новгор
22	С.	9	Муч. Авдієса, Маріява
23	Ч.	10	Муч. Теренція, Африкана,
24	П.	11	Свщмч. Антипи еп. Перг
25	С.	12	Василія ісповідника
26	Н	13	**Нед. Розслабленого**
27	П.	14	Мартина ісповідн. муч. Азата
28	В.	15	Кн Мстислава Київ.
29	С.	16	Муч. Каліди, Ніки
30	Ч.	17	Симеона еп. Перського

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
КВІТЕНЬ

2 Страсти, Четвер. — Арран.
3 Вел Пятниця, плащениця. — Сопоф й Арран
5 Великдень. — Годсон Бей Дж
6 Вел. Понеділок — Прері Ривер
7 Вел Вівторок, Благовіщення — Фрвуд.
12 Неділя Арран, спільне свяч

Скринька 65. Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.
КВІТЕНЬ:

2. Страст. Четвер. — Сенді Лейк (Страсти 7 год. в вечір).
3. Вел. Пятниця, свячення пасок Сенді Лейк 11 год. рано. Енгуесила — 7 год. в вечір
4 Велика Субота:
   Мензі — 10 год. рано
   Січ. — 2 год. пополудни.
   Виста. — 6 год. в вечір
5. Великдень — Росборн (фарми)
6. Світл Повед. — Виста
7. Світл. Вівт., Благовіщення — Сенді Лейк
12. Неділя Том. — Енгуесила
19 Неділя Мироносиць. — Січ
26 Неділя розслабленого — Мензі

Адреса: — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького
КВІТЕНЬ:

2. Вел. Четвер. — Малантон
4. Вел. Субота. — Поплар Парк
4. Вел. Субота. — Селтон. Свячення пасок в 7-ій год. вечера
5. Велик. 4 год. рано — Тиндал
5. Велик. 8 год. рано — Іст Селкірк
5. Великдень. — Брендон
5. Великдень. — Портедж
6. Світл. Повед. — Селтон
7. Світл. вівторок. — Малантон
12. Неділя. — Поплар Парк
19. Неділя. — Дуфрост
26. Неділя. Стед.

Адреса 710 Стела аве.. Виннінеґ

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

5. **Великдень:** Діян. 1: 1—8. Єв. Івана 1: 1—17.

6. **Світ. Понед.** Діяння 12—17 і 21—26. Ів. 1: 18—28

7. **Світ. Вівторок і Благовіщення:** Всеночне й Утреня Благов. Утр Єв. Луки 1: 39—49 і 56. Літ Діяння 2: 14—21 і Жид. 2: 11—18 Еван. Ів. 1: 18—28 і Луки 1: 24—38. 12-17 і 21—26.

12. Нед. Томина: Гол. 1. Утр. Єв Матея 28: 16—20. Літ. Діян. 5: 12—20. Івана 20: 19—31.

19. Нед. Мирон. Голос 2. Утр Єв Мар. 16: 9—20 Літ. Діян. 6: 1—7 Єв Мр. 15: 43—47 і 16: 1—8.

26. Нед. Розсл Голос 3 Утр. Єв Луки 24: 1—12. Літ Діян 9: 32—42 Еван. Івана 5: 1—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

[redacted]
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN, APR. 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1942. ЧИСЛО (388) 8

ВАРТІСТЬ СВОБОДИ.

Люде нераз говорять про свободу, однакож мало тих, що належно розуміли би вартість свободи. Щоби добре зрозуміти, то або треба уявити собі тягар неволі історичними образками, або самому бути в неволі, а потім на волю вибитися.

Вернімось думкою в часи перед Христом, в часи по Христі — тоді не було того, що нині звемо народною свободою, рівністю, демократією. Людство в головному ділилось на вільних і невільників. Сильні були вільними, слабші, а їх мільйони, невільниками.

І в тих-то часах головним бажанням що горіло в душах найбільшої части людства, було — добитись волі. Стати від нікого незалежним. Аджеж воля - все! Йдеш, куди хочеш, робиш, що вважаєш потрібним. Лягаєш і встаєш, коли час собі на те виберєш. Коби воля, а на воли здоровий чоловік здобуде, чого треба — чи хліба, чи одежі. Не зробив злочину — ніхто не має до тебе права.

Давні невільничі часи не знали таких важних інституцій, які маємо нині в тих краях, де є широка свобода: А багато їх нині маємо. От зачнімо від Канади, яку найкраще знаємо: державна допомога тим, що терплять через посуху, повінь, бурю, безробіття; пенсія старим, допомога вдовам і матерям - це важні інституції. А побіч них є чимало окремих громадських добродійних організацій. Берімо вільний доступ всім до шкіл, до книжок, до часописів про що невільник не міг і подумати. Воля кожному почнати ремесло, що собі вибирає; воля переходити з місця на місце, нікого не дозволяючись. Про все те і подібне в давних часах і не снилося.

Коли нині ведеться війна, якої дотепер світ не бачив, то в основі її є два противні собі принципи: воля і неволя. На стороні тих, що волю поважають, як дорогоцінний скарб людства, кладуться жертви, щоби ту волю обороняти — не лише для теперішнього покоління, але і для поколінь будучих. На другій же стороні стоять ті, що головною в них справою є панування над другими, отже поневолювання. І перед людством стоїть нині питання: чи переможе одна, чи друга сторона, отже чи має на світі бути свобода для всіх, або чи лише для переможців, а для всіх других неволя?

Український загал в Канаді від початку нинішньої війни поставився до военної хвилі з широким розумінням справи. Ніхто не бачив хитання, ніхто не бачив нерішучости, коли справа домагалася діла. Кілько молодих українців з власної волі взяло в руки зброю і пішло на поле бою; кілько всяких інших жертв, кілько праці дав український загал і дає дальше на скріплення военної сили. Без нарікань, без хитровань. Він знає, що нині не час вважати своїх особистих хвилевих справ найважнійшими — бо тепер рішается доля цілих будучих його поколінь.

Війна провадиться дальше, а з нею обовязок піддержувати военні зусилля лежить дальше на кождій одиниці Канади. Тепер приходить може важніша хвиля, ніж була доси, яка ще рішучійше вимагає, щоби кождий поодиноко і всі разом сказали: або добути, або вдома не бути!

Треба притім мати на увазі ще одно важне: що ворожа пропаганда для баламучення, кого вдасться, провадиться тут на кождім кроці. Під ріжними видами і формами. Провадиться навіть там, де ніхто не сподіється. Вона числить на те, що кождий збаламучений чоловік, це вже її здобуток на скріплення сили тих, що ведуть пропаганду.

Отже загал повинен руководитися і дальше тільки своїм здоровим розсудком і розумним обрахунком, оглядаючись на головні справи і на ті основні принципи, на яких життя буде сильне і здорове. Тоді він належно відповість на кождий поклик, який нинішний час і вага справи перед ним ставить.

СПРАВА ПЛЕБІСЦИТУ.

Вже давніше военні відносини привели до висновку, що для виграння війни треба зібрати всю силу, яка лише можлива, а між тим чисельну військову силу. А щоби таку силу дістати, уряд мусить мати вільну руку в її збиранню

Коли цю справу публично піднесено, виринули два неоднакові погляди — оден за заведенням конскрипції, другий проти. І цей другий погляд мав прихильників головно в Східній Канаді

Та поволи погляд за конечністю конскрипції і на Сході набрав сили. Щож до західних сторін Канади, то — як бачиться з преси — загальний погляд за конскрипцією панував від початку

Цю справу уряд рішив дати під загальне голосовання, чи плебісцит, що має відбутися 27-го квітня в понеділок.

Щож до становища українського загалу в цій справі, то воно може бути лише одно. Його відповідю, за чим він стоїть, повинно бути „Так!", а ніколи „Ні".

Це одиноке розумне і конечне становище.

ЗНОВ ВІДЧИНИЛИ ЦЕРКВУ.

В Лондоні є церква з 13-го століття, церква св. Етельдреди. Від травня минулого року не було в ній Богослужения, бо німецька бомба значно її ушкодила. Тепер її поправили коштом 35 тисяч доларів. Великою шкодою були повибивані дорогоцінні мальовані віконні шиби. Тепер на Квітну неділю було в ній перше богослуження.

ВМЕР НА ВЕЛИКДЕНЬ В ЦЕРКВІ.

В Вест Ню Брайтон, С. І., вмер в церкві підчас Богослужения Фелікс Гал, від розриву серця. Вмер сидячи в лавці. Членом церкви був понад 50 літ.

ВІСТИ З ДІЄЦЕЗІЇ.

В послідних часах такі громади отримали Грамоти Принятя від Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді:

Греко-Православна громада Пресвятої Тройці, Бруссов, Алта. — Збори в справі Грамоти відбулися 14 січня, 1942. Предсідником зборів був п. Іван Пундик, а секретарем п. Емануїл Бабюк. Грамоту видано 11 лютня. — Громаду обслугує Всеч. о. А. Хруставка, Кейленд, Алта.

Українська Греко-Православна Громада Всіх Святих, Ендевор, Саск. — Збори громади в справі Грамоти Принятя відбулися дня 22 березня, 1942. Зборами проводив п. Лукіян Черевик, а секретарював п. Петро Щербій. Грамоту Консисторія видала 2 квітня, 1942. Громаду обслугує Всеч. о. М. Боднарчук, Арран, Саск.

ПИЛЬНО БЕРЕЖУТЬ СВОГО.

Жидівські великодні свята почналися 1-го квітня. Визначаються згадні свята тим, що через 8 днів жиди не їдять хліба, що був розчиняний, а тільки прісні коржики, які звуть „мацою". Як пильно жиди про заховання того звичаю дбають видно з того, що за дозволом російського уряду американські жиди відослали до Росії 60 тон маци, очевидно для тих, що в военнім часі тяжко їм самим „маци" постаратися.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

І. Склад урядів.

Деякі громади ще не повідомили Консисторії про склад своїх урядів на 1942 р. Проситься їх зробити це негайно, подаючи такі інформації:

1. Імена й адреси предсідника, заступника предсідника, касієра та секретаря громади.

2. Імя й адресу урядника (по англійськи), на якого руки треба висилати листи до громади.

2. Архиерейські візитації.

Громади, які бажають витати в себе цього року Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна, повинні повідомити про це Консисторію найдалі до 15 травня. Зголошення громад послужать її за директиви при вложенню цьогорічного порядку Архиерейських Візитацій.

3. Новий священик.

Подається до відома пастирям і вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що Всеч. о. Юрій Я. Цукорник, бувший священик еп. Богдана, дня 25 лютня, 1942, став принятим в склад духівництва нашої Церкви, та був призначений парохом Гемилтону.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЗАМАСКОВАНА ПРОПАГАНДА.

Пропаганди вживають нераз люде для поширювання неправди, з думкою що — знайдуться такі, що повірять.

Беру на увагу статтю з католицького часопису, п. з. „Апостольська столиця й поступ людства". Є там вислів:

„Трудно поднбати людей зі щирим серцем і розважною думкою, що вміли б сказати похвальне чи прихильне слово на адресу Риму — вічно треваючого Престолу св. Петра."

Жаль серце стисає, однакож свідомі люде знають Рим і вважають його лише таким, яким він є. І не хто, а таки самі визначні католики не завсігди похвально про Рим висловлюються. Поляки з Римом ніколи не церемонилися. Італійці, які папу зблизька знають і тільки на папу не оглядаються. Найбільше ж святости в Римі бачать ті несвідомі люде, які не вміють своїх власних рук відріжнити правої від лівої.

Гарно звучить вислів: „вічно треваючий Престол св. Петра", але... Свого часу папи були перенеслися до Франції, до міста Авініону, і були там 70 літ і дальше хотіли бути, отже того вже досить, щоби не вірити в вічність Риму. Зрештою історія не має доказів, що Петро взагалі був в Римі. Є лише пізніші перекази, але вони не дають ніякої певности.

Беру вислів: „Майже дві тисячі літ треває папська власть". Це вже аж за велике переборщування! Східна Православна Церква ніколи не признавала вищости римського епископа; перші сім Соборів її не признавали, отже папа не мав там власти. Всіляко було з тою властю і в самім Римі, коли було по двох і трох папів нараз, що себе взаїмно проклинали. Аж за багато було тої власти. Були часи, що самі гідні католики і католицькі собори тої власти не признавали. І яка це була власть, коли папи вбивали других, а другі їх!

Тай нащо тої власти? Спасати людей? Адже ж самі найщиріші католики що є під тою властю, в цілком мирних часах за мовчанкою, коли б вже не згодою папи, масакрують других католиків — а папська власть мовчить! Українці найкрасше про те знають. Це така власть, що бере гроші за дозвіл („легалізацію") нищити православні церкви на Холмщині. Це ж недавна подія, бо з 1938 року! Ну, що правда, папі грошей треба, але це ще не власть.

Велике значіння приписує стаття тому, що „за володіння папи Івана XV припадає заведення християнства на Україні-Руси". Так, тільки ж — де кум, а де коровай! Заведення там християнства не мало нічого спільного з Римом. Українці тоді Римом не клопоталися. І коли хто міг би себе звязувати з хрещенням України, то хіба ще Візантія (Греція).

Читаємо там, що папи обороняли Европу перед турками. Під Віднем турків спинили. Так, так - тільки ж були там і наші православні козаки! Тай Україна спиняла турків і татар нераз не дозволяючись папи.

Або таке: „папство заборолом проти ложних наук". Та запитати б: „Чому ж Православний Схід (4 патріярхи!) виключили Захід? Чи не через те, що Рим вводив таке, що противилося первісній науці і постановам соборів?

Довідуємося також, що „Апостольська столиця дбала про наш український обряд". Бо папа нібито одобрив наше словянське богослуження. Тількож живі факти говорять не так. Сук в тім, що коли б папа не хотів був „одобрити" наших обрядів, то не мав би був з чим Потій з Терлецьким до дому вертатися. Папа в свою користь одобряв. А пізніше йшло нищення обряду, оскілько лише вдавалося. Адже ж й на наших вже очах викинено трираменний хрест, викидають іконостаси, заводять фани, заведя Боже Тіло, „ціху мшу", целібат, маївки, монстранції і др. І папа нічого не каже. Тай за чистоту східного обряду йшла в Галичині довга боротьба — отже пощо її, коли папи про обряд дбають? Надіі папи бажали завсігди знищення східного обряду. Зате східний обряд обороняли красші греко-католицькі священики, які з баженнями Риму не дуже числилися.

Є в згаданій статті балачка, що папа прислав нашому князеви Данилови золоту корону. Так. Тільки ж та корона ані Данилови, ані українцям нічого не помогла. Це, зрештою, були політичні комбінації. Данило хотів допомоги проти татар, але папа її не дав. Папа за корону хотів дістати український нарід. Звичайна політична торговля! Отже нема чим хвалитися!

Так виглядає чужа пропаганда між українцями, коли брати її на здоровий розум.

Д. Степанко.

ВДАЧА КИТАЙЦІВ.

Люде, що знають Азію, кажуть, що її населення можна так поділити: Японці войовники; гіндуси фільозофи (містики); китайці — практичний провідничий розум.

В журналі „Азія" пише Вінсент Шіан.

„Китайці є дійсно великим народом, що посідає всі прикмети потрібні для того, щоби ще збільшатися і поширюватися.

„Всюди по Азії ви знаходите великі їх кольонії, що буйно розвиваються, мають добрих знавців промислу і професіоналістів; вони ощадні, невибагливі, і працьовиті, коли убогі, а щедрі, коли богаті. В Батавії й Сорабії, найбільших містах голяндської Індії, вони майже мають в руках всю дрібну торговлю; мають в руках банкові справи і великі плянтації; будують великі будинки і піддержують штуку і ручні гарні вироби.

„Те саме в Сінгапорі, де їх є понад 65 процент і в Банґкоку; трохи менше в аМвілі, Рангуні і Мандалеї.

„На Яві китайська кольонія існує вже коло 300 літ в повній силі, і на волосинку не змінила свого китайського змісту.

„Кожда крамниця, ресторан, чи інша установа, яку я бачив в Соробаї або Батавії, збирала гроші для висилки до Чунґкінґу (до Китаю на поміч) таке роблять вони хоч більша часть китайців тих міст ніколи Китаю не бачила.

„Видно, що той нарід має більше практичного змислу і способів для життевої праці, ніж другі народи Азії. В дома вони багато терпіли від голоду, повений, війни і тісноти. Але коли підуть до других країн, вони всюди показують великий успіх. Дуже легко присвоюють собі способи до опанування західної науки і промислового життя; чи вони лікарі, чи банкирі, чи робітники в цинових копальнях, їх праця всюди дорівнує европейській, або американській.

ПЕРШЕ ЧИСЛО „ВІСТНИКА" 1924 РОКУ.

Теперішний „Вістник" почав виходити 1924 року під назвою „Православний Вістник", і перше його число було Великодне — з квітня 1924. Зміст того першого числа, коли брати по заголовках, був такий:

Сторона 1: Образок воскресшого Христа, а побіч шість пісень з Великодної Утрені. — Під образком статейка: „Від Редакції".

Стор. 2: „З першим числом „Прав. Вістника". — „Національна Церква — Церква Божа".

Стор. 3: продовження з 2-ої сторони.

Стор. 4: „Причини відновлення Української Православної Церкви в Канаді" — стаття кінчиться на стор. 5-ій.

Стор. 6: „Великодні Свята в Греків". — Апостол на Воскресення Христове.

Стор. 7: Великодне Учительне Слово" — Великодне Євангеліє. — З Церк. життя: Справа Автокефального Священика.

Стор. 8: „Привітна вечера для Українського Православного Архиепископа Хведоровича в Ню Йорку". (Він тоді приїхав з Европи до Америки). — Привіт Впреосвященому Архиепископови Хведоровичеви і Його відповідь (Консисторії). — „Українська мова в Живій Церкві".

Повідомлення: 1: що свящ. Корнило Кирстюк з днем 15-го марта, а 2: свящ. Дмитро Сенета з днем 23-го квітня увійшли в склад Української Православної Церкви в Канаді.

Імена священиків Укр. Прав. Церкви, які тоді були:

Свящ. С. В. Савчук, Аміністратор, Вінніпеґ, Ман.
Свящ. В. Новосад, Толстой, Ман.
Свящ. Петро Самець, Канора, Саск.
Свящ. Петро Мельничук, Канора.
Свящ. Д. Стратійчук, Ґемтон, Саск.
Свящ. С. Гребенюк, Ґудів, Саск.
Свящ. Д. Кирстюк, Тідор, Саск.
Свящ. К. Кирстюк, Шіго, Саск.
Свящ. В. Кудрик, в Саскачевані.
Свящ. І. Кусий, Ендрю, Алта.
Свящ. Д. Сенета, Едмонтон, Алта.

З повищого бачимо, що Українська Православна Церква мала в 1924 р. 11 священиків, а нині має 31.

ВСЯКІ СПРАВИ.

Голос переходить через воздух від 1,130 до 1,140 стіп (фітів) на секунду. В воді голос переходить на секунду 4,700 стіп. Голос дзвона ударенного під водою, чути 1,200 стіп далеко.

Найглибше положене озеро на світі є в горах, коло 75 миль на північний схід від Джексонвил в стейті Ореґон. Від верха берега з усіх сторін буде до води пересічно 2000 стіп. Поверхня озера завсігди гладка як скло, бо ніякий вітер туди не доходить.

Коли в 1812 р. Наполеон йшов на Москву і москвини Москву спалили, то згоріло 30,800 будинків, вартости 150 мільйонів долярів. В 1816 р. в Царгороді згоріло 12,000 домів для життя, а 3000 крамниць. В 1841 р. в Смирні згоріло 12,000 домів. В 1861 р. землетрус знищив місто Мендозу і згинуло там 10,000 людей. В Шікаґо згоріло 17,430 будинків і згинуло 250 людей, 1874 р.

ЩО МОЖЕ ЗРОБИТИ ДОМАШНЕ ВИХОВАННЯ.

Наука читання і писання.

Нераз родичі цілком не розуміють, які їх обовязки супроти дітей і кілько доброго вони могли би зробити, коли б справу розуміли.

Дім повинен і може бути для дітей великою Школою. Може навчити того, чого ніхто другий на світі їх дітей так добре не навчить.

Берімо справу Українського Письма, українського читання і писання.

Це найперше обовязок родичів. Вони мають своїх дітей навчити по українськи читати і писати і привзвичаїти до читання українських книжок і часописів.

Тут поставить хтось питання:

— Коли починати вчити дитину читати і писати по українськи. Чи нім піде до англійської школи, чи аж тоді, коли дитина добре по англійськи навчилася. І чи можна вчитися дитині разом і по українськи і по англійськи.

Такі питання люде собі ставлять. Деякі самі дуже розумно на них відповідають, інші відповідають на ріжні лади. Кажуть:

— Не можна занадто малої дитини мучити наукою, нехай підросте... Нехай перше по англійськи навчиться, а тоді вже по свойому... Коли разом вчится одного і другого, то в голові помішається... Тай нащо дитині тут так дуже своє знати? От щоби чужого добре навчилося... Тай часу вдома нема...

Всі такі і подібні вислови до нічого доброго не доведуть.

Дитину можна вчити українського письма навіть, коли дитині не скінчився ще четвертий рік. А з початком пятого року треба вже цілком безпечно науку зачинати. Адже ж дитина вже від 1-го і 2-го року також вчиться, хоч і не читання. Вчиться, як річи та особи називаються, вчиться слів і граматичних форм. Її голова заповняється безнастанно новим матеріялом. Вона шукає за ним, вона допитуєсь, вона хоче вчитися.

Отже між тим усім вона може вчитися й українського письма — читання і писання.

Одно хіба треба би памятати: оскілько дитина менша, чи молодша, остілько коротші повинні бути лекції. Малій дитині тяжко одною справою надто довго інтересуватися. Зате такі лекції можуть бути досить часті.

Не треба також і того забувати, що до науки треба принуки. Не треба питати дитини, чи вона хоче вчитися, чи ні, але сказати їй, що вона мусить. Коли ж вона побачить, що мусить, то буде робити, що їй прикажеться.

Свого треба вчити найперше! Хто не навчить свого найперше, той не навчить і потім. Або навчить потім так, що воно нічого не буде варта. Коли дитина зпочатку до свого не привикне, то потім свого не схоче.

Казати, що українське з англійським буде мішатися і дитина буде баламутитися — це знак, що люде на науці не розуміються. Хтось може вчитися десять ріжних азбук, чи мов, чи других предметів і вони цілом не помішаються. Бо кожда окрема справа в голові в іншім місци записується. При більше ріжнороднім матеріялі виробляється в голові сильнійша і красша контроля. Мішається в порожній голові, а в повній не мішається.

Коли дитина вже поволи читає, то треба заставляти її до читання, щоби вправлялася. Окремо треба, щоби батько, або мати читали їй щось самі, а це заохотить її до науки.

Коли дитина почне вчитися по англійськи, то не треба цілком спиняти української науки. Дві науці повинні провадитися разом, бо одно другому не заваджає. Відомі родини, де кождого вечера, коли діти покінчили англійську домашну роботу, вони брали зараз книжки українські і читали з них, або писали. Кождого вечера! І це виховало їх на дуже розумних і поважних.

Не треба вдоволятися тим, що дитина вже сяк-так по українськи читає, то вже вона „знає". Ні! Вона ще знає дуже мало. Треба щоби вона навчилася скоро читати і щоби читала українські книжки і часописи; треба щоби так привикла, що без українських книжок і часописів не обійдеться. Бо не про саму українську мову і письмо ходить, але про ті відомости і той розум, які тою мовою і письмом дитина повинна здобути.

Вислів: „Коби дитина чужого навчилася, а свого тут не дуже треба" — це найбільше необдуманий вислів, який лише може бути. Адже ж лише на „своїм" чоловік може бути господарем.

Не можна також казати, що часу нема на науку. В кождої матері чи батька знайдеться кождого дня 10, 15, 20 або 30 мінут часу, або й більше, а коли кождого дня наука в тих мінутах буде повторятися, то за час самі родичі здивуються, як багато вони зробили.

Ще одно: Читайте дітям вголос те, що може їх заінтересувати і що вони повинні знати. Читайте часто, розбирайте, толкуйте — а тим викличете заінтересовання і збудуете в них здоровий, великий сильний розум.

Хто ж памятає Старий Край, нехай дітям все оповідає, що там було доброго, гарного, що він переживав, бачив, яка була там родина, звичаї і др. Хто ж Старого Краю не бачив, нехай оповідає про життя свого батька-матері тут, як вони жили, чого зазнали і що про минуле розказували.

Хто буде виховувати дітей так, як повисші поради вказують, той виховає їх на розумних і поважних людей.

ВІД ЗАГИБЕЛІ ТИТАНИКА 30 ЛІТ.

Саме тепер маємо 30 літ від великої нещасної події на морі — від затоплення Титаника, що сталося 15 квітня 1912 року.

Титаник належав до Вайт Стар корабельної компанії і був найбільшим кораблем, які тоді були. Його будова коштувала коло 15 мільйонів долярів і мав 46,382 тон містоти. Ціле вдадження було найбільше добірне.

Він вибрався в першу свою подорож, коли зустріло його лихо. Їхало на нім 2,224 осіб, головнож, чи й виключно з богатої кляси, а з них вратувалося 711, а згинуло 1,513.

Всі думали тоді, що корабель так сильно збудований, що не боїться ніякої небезпеки. Отже на кораблі велися веселі забави. А хоч хтось остерігав, що недалеко на морю було видно пливаючі ледяні гори, однакож корабельне начальство на те не зважало і корабель плив повним розгоном, аж доки не вдарився до ледяної гори. Після того за 4 годині потонув.

Який це був велит можна бачити по числах: на нім було 75,000 фунтів свіжого мяса, 35,000 фунтів яєць, 25,000 фунтів дробу, 40 тон бараболь, 1,500 гальонів молока, 1,000 фунтів чаю, 250 бочок муки, 10,000 фунтів ярини і 16,000 фляшок пива і вина.

КУДИ ОЧИ БАЧАТЬ І НОГИ НЕСУТЬ.

Ось примір, як життя сходить на бездорожжа...

В Ню Йорку недавно студентка Кароліна Гилберт десь зникла. Коли кілька днів до дому не приходила, родичі почали шукати і помістили фотографію дочки в часописах. По кількох днях поліція в Філаделфії пізнала дівчину, що подавала видумане імя, а потім призналася, хто вона. І дивувалася, чому нею хтось клопочеться.

В дорогу пустилася американським способом „гич-гайкінг", то йшла, то підїздила, з ким вдалося. Поліція відпровадила її до дому.

Нині подібні події навіть в Канаді належать до звичайних явищ — і вони показують, що молоде покоління ходить собі самопас, не оглядаючись на нікого. Родинні звязки рвуться і ціле життя вибирається на „гич-гайкінг".

РОЗМІРИ ЗНИЩЕННЯ В БЕЛЬҐІЇ.

Хоч війна в Белгії не довго тревала, однакож шкоди є величезні. Між тисячами знищених домів є багато церков і то старинних, багато бібліотек. А між бібліотеками славна Лювіянська бібліотека, одна з найкрасших в Европі. В минувшій війні вона була знищена, та її відбудували допомогою з Америки і тепер вона мала коло 700,000 книжок. Щоби відбудувати в Бельґії все, що теперішна війна понищила, треба найменше 13 більйонів бельгійських франків.

=(†)=

НА ВЕЛИКДЕНЬ ЗВІРІ ПАРАДУВАЛИ.

На самий Великдень нюйорське Зоольоґічне Товариство владило для дітей Великдень — був похід коло 50-ти ріжних звірів. На переді лями (рід кози, чи вівці) тягнула візок, дальше була інша звірина, а на кінці молодий слонь. — Це було мабуть для якихсь християнських дітей... Буде по чім Воскресення Христа памятати.

ЗГОРІЛО 12 ЗБІРНИКІВ.

В Огайо, коло місточка Піква, зударилися недавно два залізничі поїзди, отже перевернулося і згоріло 12 великих збірників з газоліною, якими ґазоліну залізниці перевозять.

СПОКІЙ НОЧІ.

Вже зайшло за гори сонце
Уже вечеріє,
Місяць сходить, а круґом все
Тихне і німіє.

Так спокійно доокола,
З Богом все заснуло,
Й моє серце давне лихо
На часок забуло.

За Д .М.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

IV.

„Секта свистунів" — чи Церква?

В статті, яку „Світло" 20-го грудня 1941 року спростовувало, писав о. Божик про Українську Православну Церкву, як про „секту свистунів", отже з того приводу розглянемо дальше якою саме Українська Православна Церква є.

Українська Православна Церква, це Історична Церква Українського Народу. **Понад 600 літ Український Нарід належав вцілости до Православної Церкви.** Коли ж 1595-6 року ворожа чужа рука почала заводити „унію", то й тоді ще довгий час „уніятів" було дуже мало.

Українці приняли Православну Церкву з Царгороду в 10-ім віку, коли в папськім Римі був такий релігійний занепад, якого не було там ні передтим, ні потім. **Історія називає 10-ий вік найчорнішим століттям папства.**

Українська Православна Церква в Канаді повстала силою конечности, а не забаганками кого небудь; повстала як продовження Української Православної Історичної Церкви. **Бо не змінила вона нічого з тих важних основ, які давна Українська Православна Церква мала.**

Причиною, що спонукала українців в Канаді до відновлення своєї Історичної Церкви була така, **що українці не хотіли бути довше на ласці і неласці чужих.** З одної сторони Церква Російська силувалася потягнути українців на послуги російській політиці, з другої представники Риму докладали старань, щоби потягнути українців до костела. Досить згадати тайні „Правила" епископа Будки з 1915 р., або статтю греко-католицького священика Боского в „Нортвест Ревю", 1921 р., п. з. „Українське питання", де він ясно говорить, що українці призначені на златинщення і треба їх латинщити. (Про те більше в „Чужій Руці"). Отже — як хтось висловився — це епископ Будка відновив Українську Православну Церкву. Значиться — чужа, ворожа українцям робота спонукала їх до відновлення своєї Історичної Церкви.

Щож до повстання Української Православної Церкви в Київі, то причини були також подібні — **вона повстала визволяючись з неволі безбожних!**

Це такі загально відомі і ясні факти, такі слушні і невблагані причини, **що українцям за відновлення своєї Церкви належиться від гідних людей лише велике признання.** Адже увільнити нарід і Церкву з неволі безбожних, це ж свята праця! Божа праця!

Та помимо того є на світі люде, які святу роботу звуть безбожною. **Гідну працю звуть негідною.** Нарід, що хоче вибитися з неволі безбожних — проклинають. „Будь проклята, Україно, Богом живим! — кличуть вони. „Проч з Автокефалією, проч з Православієм!" — гукають. „Це не Церква, а секта свистунів" — проповідують.

Справді відвага! Вважати себе за святих людей і в той час осуджувати святе діло! Оббирати себе за провідників Українського Народу, за його спасителів, крутитись поміж ним, і в живі очи нівечити тойже народ, оплюгавлювати його великі і святі справи, його благородні стремління; за його гідну працю плювати йому в лице... Чи може бути щось низше і більше некультурне та безбожне?!

Ще ніхто не осудив!

Однакож слушність українців в їх церковній праці, така велика й гідна, **що досі ніяка Церква, як Церква — Російська, чи Грецька, чи Католицька, не заявили нігде урядово, що вони вважають Українську Православну Автокефальну Церкву (Київську), а дальше й Українську Православну Церкву в Канаді і Стейтах — безбожною, неправдивою, неблагодатною, навіть не Церквою, але грішною сектою, з якою — Проч!**

Такого, чи подібного урядового документу ми досі не бачили, про нього навіть не чули. **А ми раді би такий документ бачити, мати його в руках!** Нехай би показали його нам, хочби ті, які кричать „Проч з Православієм!" — а й вони досі його не показали. Ані нам, ані нікому.

Коли такий документ десь є, то нехай його хтось виявить, а тоді вже на основі такого документу осуджує православних українців. **Бо в такім документі мусів би бути поданий не тільки голий осуд, але також факти й аргументи, на яких осуд збудований.**

Ми такий документ хотіли би мати в руках, коли він є на світі. Та про нього ми досі не чули. Не згадувало про нього „Світло", ні о. Божик, ні „Будучність Нації".

Не чули ми, щоби еп. Ладика видав якусь офіціяльну заяву з осудом Української Православної Церкви. Не чули, щоби видали інші католицькі епископи, або папа. Не чули, щоби московські, або грецькі епископи видали якийсь Соборний Пастирський Лист, в якім Українську Православну Церкву осудили би.

А коли Українська Православна Церква є дійсно таким страшним лихом, як „Світло", о. Божик, чи „Будучність Нації" каже, **то всі ті, які стоять на верхах, і на яких лежить головна відвічальність, як на релігійних керманичах — повинні були досі своє авторітетне, урядове слово про нашу Церкву сказати.**

А вони не сказали!

Отже виходить: ті, що на верхах мовчать, а ті, що на найнизших низах, Українську Православну Церкву осуджують. Так, немов вся відвічальність за добро Церкви спочиває на тих найнизших. Не на еп. Ладиці, не на католицькім епископаті, не на папі; не на епископах російських чи грецьких, але на видавцях „Світла", на о. Божикови, на видавцях „Будучности Нації".

Не пани, але підпанки.

Та коли здоровим розумом в цілу справу вглянемо, то нам стане ясно, як справа стоїть.

Деякі церковні чужі провідники, що на верхах, клопочуться попри церкву ще й політикою, і то, як виходить, нераз виключно політикою і то дуже грубою. А для тої їхньої політики український нарід дуже придався б за глину на виріб цегли. Отже коли він висвободжується з рук тих, що його за глину хочуть мати, то треба на нього кричати, **треба гукати, сяким таким прозивати, треба кракати, як гайвороння — а він настрашиться тай сяде маком. Буде дальше глиною.**

Однакож не до лиця тим, що на верхах, братися самим за те кракання. До такої роботи мають вони того найнизшого, що йому „корона з його голови не спаде". Він же корони не має. Плюнуть йому люде в лице, а він: „Я, люде добрі, жарти дуже люблю"... Обтерся і нічого собі.

Через таких політика верхів нераз провадиться. Коли це будемо памятати, то кракання підпанків не буде нас дивувати. Ми те кракання будемо брати на рахунок тих, які приказують кракати.

А тепер ще берімо нашу справу. Ані Василіяне з „Світлом", ані о. Божик, ані видавці „Будучности Нації", чи чого другого подібного не є ніяким начальством. Вони кричати можуть, але не вирішують ніяких важних справ, не пишуть Енциклік, ні Пастирських Листів. Їх слово на долинах починається і на долинах кінчиться. **Однакож слово Українського Народу при відновлюванню його Історичної Церкви мало і має до нині велику авторітетну силу.**

З усего для нас важним лишається **що ті чужі, які становлять авторітет в своїй Церкві, досі нашої Церкви не осудили!**

Це показує, що Українська Православна Церква є гідною, святою, Божою Церквою!

—(†)—

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Хто входить в спілку з ворогами своїх приятелів, той робить їм ворожу прислугу. Розумний чоловіче! Вмивай руки від такого приятеля, що є в спілці з твоїми ворогами.

Недобре йти за порадою противника, однакож добре його вислухати бо тоді знаєш, як наперекір тій пораді робити. Завсігди май перед очима таке правило: постійно уникай того, що твій ворог може тобі радити, коли ж ні, то прийде до того, що будеш гірко жалувати заломлюючи безпорадні руки. Коли ворог показує тобі на право стежку просту, як стріла, звертай на бік і йди на ліво.

Коли бачиш незгоду між військом свого противника, будь спокійний. Але коли бачиш, там тісну згоду, застановись, як на твоїй стороні. Коли твої вороги між собою воюють — йди і заживай спокою з твоїми приятелями але коли бачиш, що в них одна душа й одна думка — приготовляй лук й обгороджуй камінням свої становища.

Сааді, перський мудрець.

Сильна промова.

Оден з великих давних патріотів свого народу, Ґарібальді, сказав раз до своїх вояків таку коротку, але велику промову:

- Вояки! Слухайте, що я вам обіцюю: труд, небезпеку і смерть; холод в ночі під голим небом, а горяч сонця днем; ані місця на нічліг, ані амуніції, ані запасів харчевих — тільки вперті походи, небезпечні розвідчі становища, і безнастанна боротьба байнетами проти гармат. Хто любить волю і свій край, йдіть за мною!

Мадярський патріот Кошут, що слухав цеї промови, сказав: „Це найславніша промова, яку я чув коли в моїм життю".

ПРЕПОДОБНИЙ ОТЕЦЬ ГАРАСИМ.

(Память його 4-го березня Цер. Кал., а 17-го Горож. Кал.).

В перших віках християнства пустинне і монаше життя вважалося найвисшим степенем праведности. Були люде, що відрікалися світа і всіх його утіх, замикалися в монастирі, або йшли в пустиню, і проводили час в пості та молитві, в читанню Святого Письма і побожних роздумуваннях. Котрі з них жили близше сіл і містів, ті виробляли кошики, мати, і другі річи, продавали їх і грішми помагали убогим.

Ті праведні люди були тоді для світа учителями праведного життя. Були світлом в темряві. Нарід знав про тих побожних людей, а деколи бачив їх, отже дбав, щоби і своє життя вести гідно, чесно і побожно.

\- - -

В 4-ім віці по Христі, коло 390 року, прийшов з Малої Азії, з краю Ликії, в пустиню над Йорданом, молодий хлопець, що звався Гарасим (по грецьки Ґерасімос). Змалку родичі виховали його дуже побожно, отже забажав він ціле своє життя посвятити Богу.

Слава про Гарасима рознеслася всюди і до нього почали приходити ті, що й самі хотіли піти слідами Гарасима. Отже коли святий Гарасим вмирав, маючи понад 80 літ, то в його монастирі було вже 70 монахів.

Є оповідання, що одного разу йшов св. Гарасим берегом ріки Йордану. Нараз побачив льва, що сильно скомлів, і як було видно — його нога була скалічена. Побачивши святого, лев прискакав на трох ногах і положився коло ніг Гарасима, сподіючись, що той йому поможе. Велике терпіння заставило звіра шукати помочи в чоловіка.

Св. Гарасим оглянув ногу льва і побачив, що в ногу залізла велика терновина. Отже витягнув він її, обмив ногу водою і завязав хустиною. А лев тільки слухав і приглядався, що святий чоловік робив.

Дивувався і св. Гарасим, бо знав, що льва годі присвоїти. Коли ж лев поводився так ласкаво, то святий чоловік погладив його по голові і відійшов. А лев лежав і пильно дивився за відходячим своїм добродієм.

За якийсь час відшукав лев місце, де святий Гарасим жив, і не хотів від него відійти. Тай не тільки до Гарасима, але до других монахів відносився він тепер наче спокійний собака, видно, що добре чоловіче діло цілком його вдачу перемінило. Піде кудись знайде собі поживи, а там знов назад приходить.

Був в монастирі осел і ним возили монахи з Йордану воду до монастиря. Осла треба було пасти, отже і лев йшов з тим, що осла пас, а навіть помагав осла завертати. Це довело до того, що опісля сам лев пас осла, гонив до води і приганяв до обори.

Та сталося одного разу лихо. Чи лев заснув, чи десь відійшов, і тоді підкрався злодій й осла забрав з собою.

Вернувся лев до монастиря сумний і сльози котилися з його очей. Однакож не міг людям словами розказати, що з ослом сталося.

Думав св. Гарасим, що це лев зїв осла, отже каже:

— Тепер ти маєш возити воду замість осла.

І лев не противився — і носив воду в шкіряних мішках, які перевішували через його хребет.

Але невдовзі невинність льва вийшла на яв. Чоловік, який вкрав осла, їхав на ярмарок до Єрусалиму — віз на трох верблюдах мішки зі збіжем, а позаду йшов осел, що був пропав. Лев побачив осла, пізнав і кинувся туди. Чоловік з переляку втік і все полишив. Так осел знов до монастиря вернувся.

І тоді показалося, що лев був вірним слугою, який на докір не заслугує.

Св. Гарасим був вже старим чоловіком, коли Господь покликав його до себе. Це сталося коло 475 року по Христі.

Льва не було тоді коло монастиря, коли св. Гарасим вмер. Не було його, коли відбувався похорон.

Аж по кількох днях вернувся він з пустині і почав шукати свого добродія, а коли не міг знайти, то почав дуже непокоїтися і сумно ревіти. Тоді повели його на могилу св. Гарасима і лев зрозумів, що сталося. І вже не відійшов від могили, але лежав, доки не згинув.

Так добрі діла можуть перемогти й ублагороднити найбільше жорстоку дику силу.

—o—

ВЕЛИКДЕНЬ В ЄРУСАЛИМІ 1942.

„Ас. Прес" приносить такі вісти про святкування Великодня в Єрусалимі цего року:

В богатьох мовах підносилися молитви за побіду в Святій Землі цего Великодня, з усіми стародавними обрядами.

Грецький король Юрій 2-ий був на Богослуженню з сотнями своїх вояків. Грецькі воєвники, поважно настроєні, зібралися в церкві в Єрусалимі і держачи в руках довгі білі свічки, співали Службу Божу.

Патріярхи -- Вірменський, Латинський і Православний відправляли Богослуження перед Святим Гробом.

Важною хвилею в поході був обряд благословення чотирох сторін світа Звернувшись на Схід Патріярх молився за вірменський церковний провід. Звернувшись на Захід він молився за цілий світ і всі християнські правління. Дальше звернувся до Полудня і молився за поля й овочі землі. Накінець же ставши до Півночи молився за монастирі, за затворників (монахів, що живуть одиницем), за села і за тих, що живуть в них.

В англіканській Церкві були чоловіки і жінки в униформах на Богослуженню.

Величавим обрядом була Служба Святого Огню коло Святого Гробу.

—◊—

БОГ З ТОБОЮ.

Коли огорне смуток душу,
День оповне чорна тьма,
Коли здаєсь, що все кінчиться
І місця для життя нема;

Коли насильство лють і злоба
Разом з неправдою спряглись,
І проти тебе стали тії,
Що другами були колись;

Як в боротьбі слабіють руки,
Ти спотикаєшся тут-там..
Коли з неправдою всі стали,
За правдою ж стоїш ти сам;

Коли зневіра застукоче
І скаже: „Гостем нині я!"
Коли розпука відозветься.
„Днесь я порадниця твоя!"

Не піддавайсь покусам всім,
Держи ще кріпше чесну зброю:
З тобою слушність — ти не сам!
Як з Богом ти — то й Бог з тобою!

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО.

I.

Село!... І серце одпочине;
Село на нашій Україні —
Неначе писанка!... Село
Зеленим гаєм поросло;
Цвитуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати
Неначе диво; а кругом
Широколистії тополі,
А там і ліс — і ліс і поле,
І сині гори за Дніпром...
Сам Бог витає над селом!

Такий опис українського села знаходимо в Шевченковій поемі „Княжна" — дійсно опис артиста-маляра. А може й не тому змалював він його так гарно, що був малярем, але тому, що сам любив те село цілою своєю українською душею. Бачив він його — то блаженний спокій оповивав його душу, а не бачив — то тужив за ним, як дитина тужить за матірю. Він любив його так, як любив і своїх братів-сестер, що в тім селі проживали

Тай як того села не любити, коли воно як тая на Великдень писанка. Бо розложилось серед зелені, що неначе гай його оповиває. А серед тої зелені кілько цвитучих садів на весні, що манять твоє око і твою душу білим цьвітом, в ледво замітною рожевенькою закраскою.

Тай не самі сади з білим цьвітом — бо поруч з тими садами стоять чепурненькі хати, з білими, як сніг, стінами.

Але не кінець тут усій тій красі Глянеш з віддалі, а ціле село обсаджене високими широколистими тополями, неначе дбалими сторожами.

А що за тополями? Там, дальше поза ними видніє ліс, видніють поля, а вже далеко-далеко за Дніпром видніють сині гори...

— Та чи всі села на Україні були такі гарні? — спитають ті, що своїми очима тих сіл не бачили.

Так! Всі! Одні більше, другі менше, але всі. Бо Український Нарід любив зелені дерева, любив садки, любив чистенькі хати з гарно прибраними в них світлицями (кімнатами). Українці завсігди красу любили.

Зовсім інакше було в Московщині, що від півночи була сусідкою України. Там люде зелених дерев не любили, ані про сади, ані про квітки не дбали — і тому будували села там, де не було ніякого дерева, на чистому полю. Тай хати їх були небілені ані знадвору, ані в середині. Такі там були хати, такі люде, таке ціле їх життя.

Коли 1845 року на весні Шевченко переїздив з Московщини на Україну, то зараз кинулася йому в очі отта ріжниця між життям московським й українським. І пише він про те в повісти „Капитанша":

— Ледви переїхали ми межу Орловської губернії (московської), як уже й декорація перемінилась. Замість ракити понад дорогою красуються високі, розлогі верби; вже в першому селі Черниговщини (це вже Україна) хатки біленькі, укриті соломою, з димарями (з коминами), а не сірі, рублені і необмазані хати (як в Московщині); одежа, мова, твар — усе як есть инше. Уся та відміна стає на протязі двадцяти верстов: за одну годину ви вже почуваєте себе немов у другій атмосфері"...

Про інші сторони українського села напишемо іншим разом.

ЯК ЗЛОДІЙ СТАВСЯ ДОБРИМ ЧОЛОВІКОМ,

(ОПОВІДАННЯ).

Було це за давних часів..

Одної осени вкрали злодії з пасовиска пять пар коней. Можна було думати, що поки зима прийде, то вкрадуть ще більше.

А бувало в Старім Краю, що вечером парубки виводять коні на поле, щоби через ніч паслися. Або — як там казали — „Ідуть на нічліг". Від того тих парубків звали „нічліжанами". Вибирають місце, де багато трави і там розкладаються. Коні попутані пасуться а парубки говорять, співають, а там і засипляють. Як же надходить досвіток, то збираються і їдуть до дому

Отже так від нічліжан злодії крали коні. Коли ніч темна, парубки позасипляють, злодій підкрадеться і вже коней не стало.

Ніч була темна, як то бувають осінні ночі. Виглядало на дощ. Нічліжани наговорилися і поснули.

Та коли всі парубки вже давно спали, оден старший, жонатий, чоловік, Данило, не спав. Думка в нього була, що коли така темна ніч, то треба бути осторожним.

Нараз здалося йому, що наче бачить щось чорне, і воно дальше і дальше посувається. І подумав він — чи не буде це злодій? Бо сунеться попри землю, ніби чоловік підкрадається.

Побудив він парубків і за хвилину злодій був вже в руках. Заложили йому шнурок на шию. Розпалили огонь. Ніхто його не знав, бо мабуть прийшов він з дальшої околиці.

Почали тепер радитися, що зі злодієм робити.

— Набиймо його добре — кажуть одні щоби і десятому не радив красти.

— Еге! — кажуть другі — набєш, пустиш, а він відпічне, тай знов буде красти.

— Так втопімо його — кажуть ще інші — от ріка недалеко.

— А може би його повісити — піддав думку ще хтось.

Слухав всего того Данило, а там каже.

— Панове-молодці, послухайте мене! Нехай буде ось так: я його заріжу...

Сподобалася парубкам така думка бо хіба не одваково? Кобн лише злодія позбутися.

Парубки поставали кругом, а злодій в середині. Зняв Данило шнурок з шиї злодія і каже:

— Ставай на коліна і молися, бо зараз тебе не стане між нами. За хвилину я тебе заріжу. Сповідайся перед Богом з тих гріхів, що ти наробив.

Став злодій на коліна і молиться. Адже ж це вже смерть з косою він над собою бачить. Довго молився, а там і каже:

— Нехай діється воля Божа! Я на все готовий.

Приступив тоді Данило до злодія і потягнув ножем по шиї. Нараз злодій зірвався, скочив поміж парубків і почав утікати. Кинулися за ним парубки та не вдалося вже його зловити. Коли б ясний день, так посідали б на коней і здогонили би, а темна ніч має своє право.

Минуло від того часу кілька літ, а в Данила завсігди була думка про злодія.

— Хто знає, що з ним сталося — думав він — чи він живий, чи може вмер. Не хотів же я зробити великої рани на шиї, от хотів пострашити, але хто його знає...

І важко ставало Данилови на душі.

В тих часах було ще мало залізниць на світі, і люде возили возами багато того, що везе тепер залізниця. Були такі, що перевозили річи в далекі сторони і так заробляли. Поїде з дому нині, а вернеться аж за тиждень, два, або за місяць. Туди везе, що тутешні купці йому кажуть везти, а назад везе те, що там йому понакладають.

Данило був господарем небогатим, отже деколи виїздив на „фірманки", щоби таким ладом дещо заробити.

Їде він одного разу, везе кудись купецьке добро. Повнісенький віз. Коли з дому виїзджав, погода була гарна, а невдовзі як почнеться слота. Цяпає дощ цілий день, цяпає цілу ніч, а там і другий день і другу ніч... Тай третого дня ще таке саме.

Дороги були тоді звичайні, і так вже порозмакалися, що й годі.

Їде Данило через якесь село, тай заїхав в таке болото, що виїхати ані суди Боже. Колеса аж до самих осей позастрягали в болото. Коні вже такі втомлені, що ледви на ногах стоять. А тут і темно стає, ніч надходить. Прийдеться в болоті ночувати. Бо хто схоче тепер в болото лізти, щоби йому помагати?

Нараз виходить з подвіря чоловік, підходить до Данила та:

— Бачу, що ви не можете виїхати — каже.

— Та не можу — говорить Данило — така розкаль, що не приведи Господи.

А звідки ви? — питає чоловік.

— Я з Косогір, коли чували.

— Еге, чував... А як вас звати?

— Моє імя Данило Хрущ. Мій брат, Петро, є дяком в Матвіівці, може знаєте.

— Знаю — каже чоловік — ваш брат висший від вас, добре знаю. Нераз його бачив... Та... Поговоримо вже потім, а тепер треба вам помогти. Пождіть, я зараз приведу свої коні. Заїдете до мене тай переночуєте.

І чоловік пішов, а Данило молиться в душі:

Слава Тобі Господи, що Ти післав мені поміч тоді, коли я того і не сподівався.

Привів чоловік коні, поміг заїхати на подвіря, взяв Данилові коні до стайні дав вівса.

Поробивши що треба прийшов чоловік з Данилом до хати. Поки Данило роздягався, чоловік покликав жінку до сіней і напівголосно щось їй говорив. Що саме, того Данило не міг чути.

Вернулася жінка до хати і кинулася лагодити вечеру. І бачить Данило, що вона забирається варити пироги (вареники). Чоловік же вийшов на двір, мабуть ще там докінчує роботу.

Вернувся чоловік до хати, коли вже пироги були готові. І почала жінка ставити на стіл вечерю.

Як вже все було готове, вносить чоловік пива і ставить на стіл, та починаєсь вечера.

Дивно стало Данилови, що незнакомий приннмає його немов дорогого гостя. Вже і така думка прийшла Данилови до голови, що хто знає, що це за чоловік. Може хоче він його напоїти, а там вбє і його коні та віз собі забере. Адже ж і таке буває.

Зауважив чоловік ту Данилову ніяковість і каже:

— Вам дивно, що я вас так приймаю...

— Та дивно — говорить Данило — бо ж я вас не знаю...

— Ви знали мене та забули — каже чоловік — але я вас не забув. Тай ви мені колись велике добро зробили.

Стиснув Данило плечима і говорить:

— Не пригадую. І добра я, здаєсь, нікому великого не зробив.

— Ви зробили і не знали, що це добро, але я вам за нього дуже вдячний. І тому я рад, що можу вас в своїй хаті витати.

— Так скажіть, коли ми де бачились — каже Данило — може і я пригадаю.

— Пригадаєте.. А чи памятаєте ту темну ніч, коли ви хотіли злодія на полі зарізати? А тим злодієм був я!

Страх напав тепер на Данила.

— От попався я в руки — думає він — вже я живий звідси не вийду. Відлячиться він мені тепер.

Нараз звертається чоловік до Данила і:

— Ви будьте спокійні — каже — бо я тепер не той, що був колись. Ви тоді перетворили мене з лихого чоловіка на доброго. — І почав чоловік подрібно оповідати:

— Коли ви казали мені молитися, то я так щиро молився, як ніколи в життю. І я сказав собі, що коли Бог позволить мені втечи, то я перестаю красти і стаю добрим чоловіком. І Бог мені поміг, а я сповнив, що тоді обіцяв. А рана, що ви на шиї зробили, не була велика і скоро загоїлася. Щож до мене самого, то мені тепер дуже добре поводиться. Що зроблю, те маю, нікого не боюся, кривди нікому не роблю Тай ще зроблену кривду потрошки винагороджую. Я вже не той, що був колись. Нераз я бував в клопотах, але ви були перші, що казали мені молитися, і та молитва зробила з мене доброго чоловіка.

Тепер Данило став вже спокійним і балачка тягнулася довго в ніч. А що і дощ цілу ніч падав, тай цілу другу днину, то Данило перебув тут ще і другий день і другу ніч.

Так завелася щира дружба між Данилом і тим чоловіком. І на празники Данило сюди приїздив, а чоловік той приїздив до Данила. Однакож ніхто не знав, як ті люде познакомилися. Коли хто Данила питав, так той казав:

— Їхав я, люде добрі, в велику негоду і заїхав в болото. Ніхто мені не поміг, а цей чоловік сам прийшов, поміг виїхати, до себе запросив, переночував — от як ми познакомилися! Часом і рідний брат так не поміг би, як він мені поміг.

А як дійсно воно було, того він нікому не сказав. Навіть власній жінці не сказав він, як все сталося. Аж коли чоловік той помер, тоді відкрив Данило своїй жінці цілу тайну про того чоловіка.

Квітня 4, 1942.

ОБРАЗИ СВЯТИХ

в гарних кольорах — величини 15х20 цалів.

ПО ГУРТОВІЙ ЦІНІ.

Пишіть по цінник до українського підприємства

ALBERTA CALENDAR and SPECIALTY SUPPLY

9623—106th Ave., Edmonton, Alberta

ІЛЛЯ ДЯКІВ, управитель.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ В ТОРОНТО, ОНТ.

Січня 25 і 1-го лютия 1942 року відбулись річні збори нашої громади під ч. 404 Бетурст вул., в 3-ій год. пополудни. Було 49 членів, о. П. Самець зговорив „Отче наш" і відспівано „Царю Небесний". Предсідником Зборів був п. Гужда, а секретарями пп. С. Пелешок і П. [illegible]

Голова громади п. С. Олійник давав перший звіт. Він між иншим сказав, що рік тому назад, я з тростами складав присягу, що будемо старатися вести працю сумлінно і чесно, щоб наша праця принесла користь нашій громаді і нашому народові. Отже працюючи ми направили церковний будинок, помалювали, старалися всіми способами здобути фондів на сплату будинку. За нашими стараннями вдалось цего року сплатити $921.41 довгу.

Місто-голова п. М. Білий при звіті підлав гарну і корисну думку, щоби цего року приступити до будови церкви.

Пан Овруцький-Шпабе, секр. рекордовий, по перечитанню звіту за останній місяць, відчитав звіт разом зсумований за цілий рік, що представляється:

1 Річні збори, 1 піврічні збори, місячних зборів 8, засідань заряду 43, представлень 21, концертів 15, відчитів 2, Вечер сміху 1, Діточий концерт 1, Свято річниці 1, „Біньго" в користь жертв війни 3, спільних обідів 4, принять 4, зїзд 1, візитацій 2, св. Миколай 1, рефератів 6, дебата СУМК 1, дебата старших громадян 1, Впродовж цілого року вписалося 16 нових членів до нашої громади. Звіт принято одноголосно з повним вдоволенням громади

Секретар фінансовий п. Ф. Грабовський підчеркнув, що він працював з спокійними і сумлінними людьми в часі цілого року.. Представив звіт приходів і розходів.

ПРИХОДИ:

Перенесено з 1940 року	$868.08
Приходів за 1941 рік	16,373.11
Разом приходів	$17,241.19
Розходів	17,171.66
Перенесено до каси на 1942	$69.53
Довгу було 1940 р.	$20,871.68
Сплачено довгу 1941 р.	5,770.03
Остає до сплати довгу	15,101.65

Звіт касіера п. М. Материна вдоволив всіх. Пан Материн при звіті закликав до ще більшої праці, щоби скоро сплатити довг і сплатити моргедж, як це було в Саскатуні

Господар п. Е. Охітва відчитав записаний весь інвентар, що знаходиться в будинку, вартости $3,367.19. Він сказав, що на протязі року хоч були між членами які не порозуміння, то вони виходили на користь, підганяли одні других до праці, отже і громада працювала.

Пан М. Деренюк, член заряду, сказав, що як семий член заряду не занимав визначної функції в громаді, але приходив майже стало на кожне засідання заряду, де брав участь в нарадах з другими урядниками нашої громади. Між іншим сказав, що 1942 рік буде переломовий, бо цего року ми маємо сплатити решту довгу, що є на церковнім будинку.

Пан В. Мошук, трост громади, сказав, що колиб ще деякі члени, що не працювали, як інші, були в другими працювали через цілий рік, то звіт праці в громаді представлявсиб подвійний.

Другий трост п. Н. Сакалюк сказав, що всі документи зложені в найкращому порядку і знаходиться в громадській касі.

О. Петро Самець, парох нашої громади, між іншим сказав, що наша громада почала працю на досить поважну скалю. Замітним є поважне число вірних в церкві підчас Богослуження і багато молоді. Рівнож на підприємствах, спільних обідах буває більше людей, ніж наші просторі салі можуть умістити. Це є ознакою нашого зросту Вслід за цим приходить моральні і матеріальні користи громаді.. Нашому зарядові приходилось тяжко працювати, щоб зменшити стільки довгу, що тяжів на церкві.

Звіт диригента й учителя Рідної Школи п. Лаха: Школа числила 65 дітей. Докладаю всіх своїх старань, щоби навчити дитину всего того, що вона повинна знати і щоби вляти в душу дитини любов і привязання до всего, що україн[illegible]

Пан В. Юрійчук, перший старший брат, сказав, що за його 9 місячний час при церкві прийшло з таци $969.41 приходу.

Пан М. Протас, другий старший брат, сказав, що від 2 березня 1941 року до 25 січня 1942 р. було приходів зі шлюбів, похоронів і хрестин $1,096.88.

Звіт буфетчика п. Овруц. Шпабе до каси прийшло $318.20 приходу

Звіт контрольної комісії: здавали п. І. Гуменюк і пані К. Сакалюк. Піддавали думки, щоби постаратися книжок нової системи, щоб були вигідніщими для контролі. Вкінци контрольна комісія признала щиру працю уступаючого заряду.

Вибір заряду на 1942 рік:

Пп. С. Олійник — голова; Ф. Грабовський — місто-голова; Овруц. Шпабе (О. Луговий), — рек. секретар; Н. Сакалюк — фінансовий секретар; М. Материн — касієр; Мандзій — господар; І. Ковалишин — член заряду;

Контрольна комісія:

Пп. Іван Гуменюк, Петро Гаєвський, Дмитро Кримко

Буфетчик П. Ковалишин

Вибрані тростами: пп. М. Деренюк, В. Мошук, Й. Шмігельський

Старші брати: пп. І. Мандзій і П. Ковалишин.

По виборі заряду була дискусія над способом виплачування грошей Пан М. Білий зробів внесок, щоби запровадити корент екавнт в банку і щоби понад 5 дол. все виплачувати банковими чеками. Збори приняли цей внесок.

Пан М. Білий і пан І. Гуменюк приобіцали по 25 дол. на покриття чеків, як оплату.

Ухвалено буджет на 1942 рік на суму $12,000.00

Збори закінчено молитвою

С. Пелешок, Петро Ковалишин, секретарі зборів

КІЛЬКА СПРАВ.

(Толстой, Ман.)

Несподівано для нас У. Голос приніс нам сумну вістку про смерть о. Березіцького. Він же був нашим парохом перед трома роками і якраз проживав в парафіяльній хаті тутешної громади. Обслугував тут околиці: Толстой, Гардентон Вайта, Сондави, Арбакла, Сірко, Сеньків і Роза. Поза обовязками церковними працював він зі своєю дружиною також по своїм силам, давав відчити, приготовляв концер[illegible]

Першого лютого по Богослуженню була в нас Панахида по о. Березіцькім, відслужив о. Ульян і виголосив зворушаючу промову. Опісля зібрав з того приводу 6 дол., отже не багато.

Однакож заряд громади піддав гадку, щоби поставити памятник на могилі о. Березіцького, на що члени, що були на Богослуженню згодилися і зложили по 1 дол., разом $27.75. Сподіємось зібрати хоч 35 доларів.

Була Панахида і в Вайті. Наш Комітет обговорив справу памятника з вайтівцями, отже і там зібрали 21 дол., а мають зібрати всіх хоч 30 дол. Вайта має порозумітись ще з другими громадами.

Справа зі збіркою мала би так виглядати: Кожна громада збирає по 1 дол. від члена і тримає гроші в себе. За час комітети громад мають зійтися й обговорять, який дорогий памятник має бути.

Щира подяка громадам і їх членам, що і по смерти шанують свого провідника, однакож є справа, що в усіх на думці, а то — що наш священик похоронений на чужім кладовищі, а не на своїм православнім

Це важна справа. Такий цвинтар повинен бути в Виніпегу, де осідок Консисторії. Тут повинно бути місце, де всі українські священики мали би спочити, коли час прийде. Так же, як нині, то могили священиків будуть порозкидані по широких просторах Канади. Дотого ж знаємо, як люди про цвинтарі дбають.

Також для нас питання, чому не було на похороні більше священиків з Алберти, хоч бути може, що не було можливо, (Летбридж далеко на полудни від укр. околиць і порозумітись з другими було неможливо — Редакція)

Щож до цвинтаря в Виннііпегу то тут така думка, а другі громади нехай скажуть своє слово

П. Калушка, секретар.

НОВА ГРОМАДА.

(Престон, Онт.)

Кілька православних родин вже кілька літ думали, як би тут зорганізувати Укр. Прав. Громаду. Аж 17 січня 1942 запросили о. П. Запаринюка і мали збори в цій справі. Всіх членів було 11. По довшій дискусії всі згодились, що мусимо мати священика найменше два рази на місяць. І о. Запаринюк на це згодився. Відправи відбуваються в Укр. Нар. Домі.

До заряду вибрані: голова — Д. Стефін, фінанс. секретар — К. Кравчук, касієр — Ол. Нич, рек. секретар — Г. Голець, старший брат — Р. Ткачук.

Голова пан Д. Стефін підніс, що ми мусимо мати Зелізний Фонд, щоби мати гроші на церковні потреби. На фонд зараз зложили:

Пан Д. Стефін	$10.00
К. Кравчук	10.00
Г. Голець	10.00
Р. Ткачук	10.00
Ол Нич	10.00

Решта членів дали декларації.

Г. Голець, рек. секретар

РІЧНІ ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА ПРИ У. ПР. Ц. В СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

Дня 8-го лютня, о. Т. Ковалишин відслужив Богослуження в місцевій церкві. По Богослуженню, відбувся спільний обід в Укр. Народнім Домі, зараджений Сестрицями. По обіді відбулися річні збори вище згадного Сестрицтва, котрих перебіг ось такий: Збори отворяла голова Сестрицтва, пані Залещук молитвою „Царю небесний". Предсідниця зборів пані Матвійчук покликувала урядниць з попереднього року до справоздань цілорічної праці. Справоздання касієрки, пані Мушій і секр. фінансової пані А. Сторожук було признане контрольною комісією, як точне і в найлучшім порядку, а зборами гучними оплесками.

Звіт фінансовий такий

Перенесено приходу з 1940 року	$105.47
Приходу з 1941 року	111.95
Разом приходу за 1941 р.	217.42
Розходу за 1941 р.	178.02
Остає в касі	$39.40

Заряд з 1941 року остає в силі на 1942 р., в склад якого входять: пані Залещук — голова; пані Яковенко — заст. голови; пані Мушій — касієрка; пані А. Сторожук — секр фінансова; пані Матвійчук — секр. рекордова; пані Мулявка, пані Чайковська і пані Прокопчук — контрольорки. Підчас зборів вписалося 26 членок до Сестрицтва на 1943 рік. Певним є, що більше членок впишеться пізніше. Збори приняли много внесків і ухвал, щодо прикраси церкви в середині і т. і. Між іншим ухвалили вислати святочні дарунки, в роді пакунків, нашим хлопцям-воякам, що служать в армії за океаном, то є синам тих родичів, котрі є членами місцевої У. П. Ц. св. Арх. Михаїла в Сенді Лейк, Ман.

Слід зазначити, що збори Сестрицтва були наскрізь святочного настрою і надто взірцеві.

Сестрицтво показалося вже не від нині дійсно важним і необхідним чинником при нашій місцевій церкві своєю працею та вподадливістю, бо густо-часто, поза свої видатки ще й помагає зарядови церковному своїми приходами, от хоч би мальовання церкви з надвору, куплення світлих і похоронних риз, куплення 24 великих свічок, куплення Плащениці і т. і.

Збори замкнено в год. 4.45 пополудни відспіванням молитви „Достойно є" і „Боже щасти Йому".

Від себе додам, що щодо перепровадження самих зборів, то не булоб гріхом, як би і чоловіки дечого навчилися від Сестрицтва.

Пані Матвійчук — предсідниця, Д. Ф. Мушій, секр. зборів.

ДОБРИЙ ПРИМІР.

(Виндзор, Онт.)

З нагоди уродин Анни Бодюл, дочки фінансового секретаря нашої церковної громади, дня 28 лютня ц. р. зібрано $4.50 на „Вістник". З цього призначено 1 долар на однорічну передплату для панни А. Бодюл, а $3.50 на пресовий фонд „Вістника". Панні Анні Бодюл желаю многих літ, а жертводавцям висловлюю щиру подяку.

Гість.

З ЮВІЛЕЮ — НА ДОБРІ ЦІЛИ.
(Торонто, Онт.)

В неділю, 15 березня, наш добрий член гром. Ол. Федорів з приводу 50-х роковин своїх уродин справляв поминки по своїх померших батьках. На обіді перепроваджено збірку на церкву, пресу і бібліотеку. Жертвували: На церкву: Олекса і Доня Федорові 5 дол., Теод. Матуляк — 1 дол., Ол. Луговий — 50цт.

На Український Голос: Ол. Федорів 1 дол., Сидір Коваль 1 дол., По 50цт.; М. Гаврисишин, Ол. Луговий, Вол. Лах. і пані Юстина Федорів. На Вістник: о. П. Самець 1 дол., Ілля Мандзій 1 дол., М. Гаврисишин 50цт..

На бібліотеку при церкві: П. Федорів 1 дол., Сидір Коваль 1 дол., Ольга Яворська 1 дол., Мих. Коваль 1 дол. По 50ц.: Дмитро Косів Адам Семків, Теодор Матуляк, Богдан Радиш, Вол. Лах. пані Юстина Федорів. Разом 20 доларів.

Належиться підкреслити, що часи коли ріжні українські угруповання політичні ставилися непримиримо одне до одного вже відійшли у минувшину. Те саме можна сказати і про релігійні ріжниці, які ділять український нарід на дві церкви. На обіді засіли до стола по приятельськи українці православні і українці греко-католики. Лишається побажати, щоби скрізь між українцями обох віроісповідань панувала така щирість і невимушеність як на тому обіді.

П. С.

НЕСПОДІВАНКА ВАСИЛИКАМ.
(Редвотер, Алта.)

Січня 30-го ц. р. парафіяни зібралися в п. Крайчого, а звідти поїхали до панства Василиків. Тут вже пішло своїм ладом: розкладають на столі, що попривозили, саджають господарів дому за стіл...

Дальше п. В. Школьний пояснив що при гарній нагоді зроблено гостину, щоби при балачці час інтересно провести. Опісля п. І. Садовник сказав, що подібних сходин треба би більше, тут якраз нагода всячину обговорювати. Тут же всі заспівали Многоліття п-тву Васи- [redacted]

Ще п. Садовник закликав до збірки на „Вістник", що принесла $3.50

Коли п. Василик подякував за несподіванку, то гутірка ще довго продовжалася. Всіх гостей було 22 особі — чоловіків і жінок.

Учасник.

ПРИМІРНІ ІМЕНИНИ.
(Єлов Крік, Саск.)

В четвер 29-го січня 1942 п. Михайло Ґриба приготовив гостину з нагоди іменин його подруги. Це була дійсна несподіванка для пані Ґриби.

Порадивсь п. Ґриба з своїми старшими дітьми, щоби все приготовити в своїх братів, що живуть в сусідстві. Туди і гостей запросили.

В відповідний час гості пішли до хати іменниці, а тут вже посипались щирі желання, як в такім буває. Окремо зладили вони желання дітей та їх дарунки матери.

Після желань була забава з перекускою, промовами та музикою. Притім гості не забули і про „Вістник" і зложили разом для нього 7 доларів, за що всім щира подяка.

..ПРИМІРНА НЕСПОДІВАНКА..
(Вилінгдон, Алта.)

Вечером 6 березня парафіяни церкви в Виллінгдон, Алта. зійшлися тай справили несподіванку свойому пароховi о. Симчичови.

Підчас перекуски парох подякував гостям за несподіванку в день іменин а також пригадав за гостя, що приходить два рази в місяць, „Вістник". Присутні щиро приняли заклик та жертвували:

По 1 дол.: Николай Бабюк, Касіян Скакун. о. С. Симчич, Василь Гуцуляк (дав передплату).

По 50цт.: Николай Шевчук, Василь Ґорґійчук, Василь Лупул, Василь Сорохан.

По 25цт.: пані В. Сорохан, Ґеорґій Бідняк.

По 10цт.: пані Н. Шевчук.

Щира подяка гостям за щиру жертву.

Гість.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА. ЕДМОНТОН, АЛТА.

Пані Ф. С. Омелян, Едмонтон 1.00

Збірка о. В. Апонюка.

Різдвяна збірка о. Апонюка $15.00

ІНСІНҐЕР, САСК.
(Гром. св. Івана Сучавського).

По 1 дол.: М. Пелехатий, Д. Кирстюк, П. Кошман, І. С. Половик, І Рудан, Н. Кошман, І. Кошман, Дм Кусий, В. Кошман.

По 25цт.: Т. Скегар.

СІЧ, МАН.

По 1 дол.: В. Гнатів, В. Маційовський, М. Мануляк, С. Мануляк, П Курчаба, І. Г. Сторожук, І. Мануляк.

ШІҐО, САСК.
(Гром. Пресв. Тройці)

По 1 дол.: Ю. Лис, А. Савчук, І Гоменюк, А. Сенчук, В. Федак, Т В. Коропатніцький, І. А. Коропатніцький, В. Остапович, Т. Костинюк

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

На церковних зборах громади 5.00
Жін. Товариство 4.00
І А Цуркан 1.00

БРЕНДОН, МАН.

По 1 дол.: Д. Шапка, В. Гапула, О Превела, І. Касюрак.

По 50цт.: П. Шмігельський, Д. Шурко, Ф. Дічка.

По 20цт.: Д. Бонк.

ҐЛЕН ЕЛДЕР, САСК.

С. Кеверинга 1.00

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 1 дол.: Др. І. Верхомин, Др В. Невчас, І. Никифорук, Лука Ляхман, В. Гривнак, Н. Маланчук, Ст. Невчас, Я. Ласитчук, В. Гавриш, Д. Фербей, Анна Шевчишин, Н. Шлачинський, В. Чоботар, П. Вінтоник, З. Паранич, Анна Пакан, П. Фіголь, Л. Онищук, П. Василишин С. Романюк, Я. Давидюк, П. Мельник, Г. Слюсарчук, Ф. Бойко, В. Веренька, І. Рудик, Я. Тимчишин, П Мельник, В. Кривко, В. Пуцентейло, С. Зарічь, І. Криса, В. Дмитрук, А. Батюк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Гробая

КВІТЕНЬ

26. Нед. — Ґрендвю

Адреса: поч. скр. 54
Роблин, Ман.

МАГДАЛИНА КОРБА.
(Посмертна згадка).

В неділю 15-го березня, 1942, відбувся в Іст Селкірк, Ман. похорон Магдалини (Магди) Корби, з роду Кембра. Похорон правив священик В. Кудрик. Покійна прожила 84 роки.

Вдовою прожила 4 роки, чоловік її Стефан Корба. Обоє походили з Перемишлянського пов. в Галичині а села Буцнів. Прожили в Канаді 34 роки.

Покійна полишила 4-ро дітей, 12 внуків і 5 правнуків. Діти: син Іван і дочки: Катерина Божиско, Анна Сольник, Марія Сужанська.

Так відійшла від нас одна з наших піонірок і в такім віку життя, що засдужив на глибоку пошану всіх.

Присутні на обіді, що був після похорону, на заклик учителя Костюка зложили на фонд Консисторії $10.25.

Це нехай буде заслуженим памятником для покійної від тих, що її на вічний спочинок відпровадили. Вічна їй Память!

В.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ.
Справка.

В звіті Річних Зборів з Портеджу, що був в 7 числі „Вісника", пропущено імя касієра на 1942 рік, отже є ним п. Дм. Лазорко. Отже має бути: І. Кушнерик, голова; Е. Павчинський, заступник; Дм Лазорко, касієр; І. А. Цуркан, рек секр.; С. Матійчук, секр. фінанс.

В.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

КВІТЕНЬ

26. Неділя. — Арран

ТРАВЕНЬ

3. Неділя — Шеррідон
10. Неділя. — Флин Флон, храм
14. Вознесення — Кобзар, храм
17. Неділя. — Норквей місто
24. Неділя, Св. Духа — Арран, храм
25. Понед., Пресв. Тройці — Сопоф, храм
31. Нед. Всіх Святих. — Ендевор, місто, храм.

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

КВІТЕНЬ.

26. Неділя розслабленого. — Смокі Лейк

ТРАВЕНЬ

3. Неділя. — Довнінг
3. Пополудні св. Вечірня і похід на цвинтар. — Спеден
6. Вич. Ґеорґія Побід. — Гемлин
10. — Неділя. Ґлендон (фарми)
14. В знес Госп. — Смокі Лейк (храм).
17. Неділя. — Ґрац
24. Зел. Свята, Пресв. Тройці. — Ґлендон (храм місто.)
25. Понед., св. Духа — Бруссо
31. Неділя. — Крайґенд.

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького

КВІТЕНЬ:

26. Неділя. Стел.

Адреса: 710 Стела аве., Виннінег

ТРАВЕНЬ

3. Неділя. — Брендон.
10. Неділя — Малантон
10. Неділя — Тиндал. о. Кудрик
14. Четв., Вознесення Госп. — Сеттон.
17. Неділя. — Іст Селкірк
24. Сош. св. Духа. — Поплар Парк [redacted]
24. Сош. св. Духа. — Брендон храм
31. Неділя. — Ст. Мартин

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.

КВІТЕНЬ

19. Неділя Мироносиць. — Січ
26. Неділя розслабленого — Менаі

ТРАВЕНЬ

3. Неділя. — Росборн (фарми)
10. Неділя Сліпор. — Сенді Лейк
14. Четв., Вознесення. — Січ.
17. Неділя. — Енґсвил (храм)
24. Зел. Свята. — Виста (храм).
25. Понед. Пресв Тройці. — Менаі

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ.

16	Ч.	3	Преп. Микити ісп.
17	П.	4	Преп. Йосифа Мног. Печ
18	С.	5	Муч. Агатопода і Теодула
19	Н.	6	**Нед. Мироносиць.**
20	П.	7	Муч. Руфіна і Акилини
21	В.	8	Преп. Ніфонта, еп. Новгор.
22	С.	9	Муч. Авдієса, Маріяна
23		10	Муч. Теренція, Африкана.
24	П.	11	Свщмч. Антипи еп. Перг.
25	С.	12	Василія ісповідника
26	Н.	13	**Нед. Розслабленого**
27	П.	14	Мартина ісп., муч. Азата
28	В.	15	Кн. Мстислава Київ.
29	С.	16	Муч. Калідн, Ніки
30	Ч	17	Симеона еп. Перського

ТРАВЕНЬ

1	П.	18	**Квітень.** Преп. Івана
2	С	19	Преп. Івана Ветхопещер.
3	Н.	20	**Нед. Самарянки.**
4	П.	21	Свщмч. Теодора
5	В	22	Преп. Теодора Сикеота
6	С.	23	† Великом. Георгія
7	Ч.	24	Преп. Сави печерського
8	П.	25	Ап. Марка
9	С.	26	Свщмч. Василія еп. Амас
10	Н.	27	**Нед. Сліпородженого**
11	П.	28	Кирила еп. Туровського
12	В.	29	9 муч. в Кизиці
13	С.	30	† Ап. Якова Завед.
14	Ч.	1	**Травень. Вознесення Госп.**
15	П.	2	Перен. мощ. Бориса і Гл.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана

КВІТЕНЬ,

26. Неділя Розслабл. — Толстой.

ТРАВЕНЬ.

3. Нед. Самар. — Рейні Ривер.
6. Вмч. Юрія. — Онуцьких
10. Нед. Сліпр. — Гарднтон
14. Вознесення Госп. — Роза.
17. Нед. св. Отців. — Форт Френсес

Адреса Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. Грицини.

КВІТЕНЬ:

19. Неділя. — Вакав.
26. Неділя. — Ст. Джуліен.

ТРАВЕНЬ.

3. Неділя. — Єлов Крік
10. Неділя — Кадворт
14. Четв., Вознесення. — Вакав
17. Неділя — Ст. Джуліен.
24. Неділя. Зел. Свята. — Сматс, — храм
25. Пон., Св. Духа. — Тернопіль. — Храм.
31. Нед. Всіх Святих. — Алвіна. — Храм

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

КВІТЕНЬ:

19. Нед. — Пайн Ривер
26. Нед. — Роркон

Адреса: Давфин, Ман.

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

19. Нед. Мирон. Голос 2. Утр. Єв. Мар. 16: 9—20 Літ. Діян. 6: 1—7 Єв. Мр. 15: 43—47 і 16: 1—8.

26. Нед. Розсл. Голос 3 Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ Діян. 9: 32—42 Єван. Івана 5: 1—15.

ТРАВНЬ:

3. Нед. Самарянки. Гол. 4. Утр. Єв. Ів. 20:1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Єв. Ів. 4: 5—42.

6. Юрія: Утр. Єв. Луки 12: 2—12 Літ. Діяння 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17—16: 2

10. Нед. Сліпородженого. Голос 5. Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ Діян. 16: 16—34. Єв. Івана 9: 1—38.

14. Вознесення: Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ. Діяння 1: 1—12. Єв. Луки 24: 36—53.

15. Івана Сучавського: Утр. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. 2 Петра 3: 1—18. Єв. Ів. 19: 25—27 і 21: 24—25.

17. Нед. Св. Отців. Голос 6. Утр. Єв. Івана 21: 1—14 Літ Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єв. Івана 17: 1—13

24. Зелені Свята: Гол. 7 Утр. Єв. Ів. 20: 19—23. Літ. Діяння 2: 1—11. Єв. Івана 7: 37—52 і 8: 12.

25. Понед. Зел. Свят: Літ. Ап. Єфесян 5: 9—19. Єв. Матея 8: 10—20.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3086 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., MAY 1st, 1942 NN ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1942. ЧИСЛО (389) 9

ПОРЯДОК ХРАМУ І ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИН, МАН. 9 І 10 ТРАВНЯ, 1942.

СУБОТА 9 травня: 8-ма година вечера — Вечірня і Сповідь.

НЕДІЛЯ 10-го травня: 9 год. рано — Утреня і Сповідь;
10.30 год. — Служба Божа.

Службу Божу будуть служити—капітан о. мітрат Савчук і о. Д. Ф. Стратійчук. По Богослуженню спільний обід і промови. Між іншими промовцями буде і посол І. Соломон з Виннінегу.

Всіх місцевих і позамісцевих українців запрошуємо на це наше подвійне свято.

В. Гродзік, голова.
М. Подворний, писар.
о. Д. Ф. Стратійчук, парох.

ЗГАДКА ПРО „КАРПАТО-РУСІВ".

В Ню Йорк Таймсі, квітня 25, 1942, є лист до редакції з підписом Еміль Гавас, мабуть чех. Говориться там, про вістку з Куйбишева, що чехи роблять партизанські напади на мадярів. Гавас каже, що не чехи, але „Карпато-Руси" (русини), що живуть в карпатських лісах, роблять ті напади, а лише провідниками тих боевих гуртів є чехи.

Дальше Гавас переповідає, що через 20 літ Карпато-Руси жили мирно з чехами, демократичним ладом, коли ж забрали їх мадяри, то багато тисяч побили, або позамикали. Тепер ті Карпато-Руси хочуть позбутися мадярського панованя і знов жити з чехами.

Значиться — бесіда про Карпатських Українців...

З КАТОЛИЦЬКОЇ МІСІЇ В НІПОНІ.

Були вісти, що ніпонці майже прилинили в себе всю працю европейських та американських місіонарів ріжних церков. Як точно справа там нині стоїть, подробиць нема.

Католицькі часописи подають цифри до 1938 р., які показують, що католики там мали, і так:

Священиків, братчиків і сестриць мали в Японії 2,497, це обнимало Корею, Формову і ще деякі острови.

В самій Японії було 416 священиків, з того 117 з самих ніпонців, решта захожі. Було 214 братчиків, з того 105 ніпонців. Було 1,253 сестер (монахинь), з того 789 ніпонок.

В Кореї, Формозі др було 262 священиків, з того 114 з місцевого населення; 52 братчики, в тім місцевих 8; 300 сестер, з того 230 з місцевих. Отже бачимо, що лише сестриці були в більшости з місцевих, і то поза дійсною Японією.

ПОЛЬСЬКИЙ ЕПИСКОП В РОСІЇ.

Вістка з Куйбишева говорить, що з Ірану (Персії) приїхав до большевії польський епископ Йосиф Гавліна, щоби помагати польській армії. Він є головним капеляном польського війська. Вже багато літ не приїздив католицький епископ до Росії

ІСТОРІЯ РОЗВОЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИНІ.

Зимовою порою 1927 року почала справа органiзації Української Православної громади в Давфині набирати сили. Чимраз все більше людей приходило до переконання, що конче треба зорганізувати українську православну громаду. Тому то вдалися до Української Православної Консисторії з просьбою прислати українського православного священика. Голова Консисторії, о. Савчук дав припоручення о. Кучерові, який перебував в Брендоні, щоби до нас приїхав.

В короткім часі о. Кучер приїхав і мав Богослуження в приватній хаті п. Т. Белзи. Присутних на Богослуженню було поважне число. По обіді вислухали відчиту о. Кучера на тему: „Ріжниця межи Українською Православною Церквою, а церквою греко-католицькою. По відчиті відбулися церковні збори, на яких обговорювали справу заснування української православної громади. Вислідом нарад була постанова заснувати православну громаду в Давфині. Вписалося кільканадцять членів. Вибрано церковний заряд. Також рішили звернутися до Української Православної Консисторії, щоби призначила священика для давфинської околиці, та щоби мати Богослуження хоч раз в місяці.

Згідно з нашою просьбою осівся невдовзі в Давфині о. Майба, а вслід за тим почалися безнастанні напади зі сторони католицьких священиків. Були всякі прозвиска, предсказували нам коротку будучність, почали людей всіяко чами страшити. Однакож всі ті напади нам не шкодили. Люде слухали їх, але прислухувалися і до нас і розбирали, де слушність, і так щораз більше людей приходило на наші Богослуження. Також з околиць почали люде вдаватися до нашого священика з требами та запрошували до себе з Богослуженням. Так о. Майба своєю працею зєднав багато людей для нашої Церкви і справи.

Другим священиком, що обслугував нашу громаду, був о. Д. Лещишин. Він наслідував свого попередника, був ревним орґанізатором. Відправи відбувалися по хатах, часто таки в хаті священика, що як найбільше надавалася на Богослуження. По полудні люде сходилися на Вечірню, по якій о. Лещишин мав відчити. По відчитах обговорювалася справа церковного будинку.

Третим священиком був о. Єр. Грицина. Він то невдовзі по прибуттю до Давфину підніс справу будови церковного будинку, а тимчасом почали відбуватися Богослуження в Народнім Домі. Справа поступала скоро вперед. В січні, 1932 року громада купила двохлотову площу під церкву на головній вулиці. В березню купила дошки, а 1-го травня, 1933 року почато роботу на церковній площі, і 9-го липня 1933 вже відбулося Богослуження в цілком викінченій з надвору і в середині, церкві. Це перше Богослуження і врочисте відчинення церкви для дальших Богослужень відбулося при участи о. Савчука й о. Грицини. По Богослуженню відбувся спільний обід з промовами.

На місці буде тут згадати, що о. Грицина працював цілий час при будові церкви без жадного винагородження, і ця згадка нехай буде належним признан-

Українська Православна Церква св. Юрія в Давфин, Ман.

ням його пастирської ревности від давфинської громади.

Слідуючим священиком бур о П. Запаринюк. З його приходом головні трудноці церковні вже були минулися, вже був будинок, однак треба було річей до церкви, як лавки, хоругви, ризи, чаша, хрести, свічники і т. і.

Нашим першим сталим священиком є о. Д. Ф. Стратійчук, перебравшись сюди з Веґревил, Алта. Як чоловік лагідної вдачі, він інтересуєсь не тільки самою церковною роботою, але всякою, що входить в потреби українського життя і співжиття зі співмешканцями нашого міста, та з загальними вимогами теперішнього военного часу. Треба йому бувати на багатьох сходинах і нарадах, яких нинішна хвиля вимагає — і наша громада рада, що має в усім тім відповідного свого представника.

Дальше о. Стратійчук бере живу участь в роботі Народного Дому, буває на сходинах СУМК, і дає відповідні лекції і промови для молодіжи.

Ще одно треба підчеркнути, а може й за примір поставити — о. Стратійчук почав приготовляти церковних співаків, отже вчить дяківського співу, не тільки в Давфині, але і по других околицях. А це дуже важна справа.

Дотепер ми мали три візитації, а то в роках 1936, 1938 і 1940. Присутність о. Владики Іоанна числилася в нас завсігди величавою подією і додавала нам сили для дальшої праці.

Згадати б ще священиків, що бували в нас при всяких нагодах, а то: о. мітрат Савчук, о. В. Кудрик, о. Дмитрів, о. Горбай, о. Ковалишин, о. Улян, о. Гліцький, о. Берик.

Першими піонірами і пропагаторами нашої церковної справи в Давфині були пп.: Трендяк, Кофлей і Ґаджоса. Перші два живуть тут і дальше, а третий виїхав до Бовсман, Ман. Пан і пані Ґаджоса щиро працювали для громадської справи, будучи в Давфині, отже нехай Господь дасть їм здоровля і сили для праці в їх новім місци.

Головами церковної громади були доси п. А. Івачевський, п. П. Ковтун і п. В. Ґродзік. Всі три вели справу церковну вміло і тактовно, виявляючи багато ініціятиви в плянованню і роботі. Вони, як щирі громадяне, віддали багато праці також і на інших ділянках нашого культурно-просвітного життя в Давфині.

От так за Божою помочию ми мали певні успіхи в нашій церковній роботі. Маємо віру в Бога, що Він і дальше буде нам помагати, і що ми також дальше будемо тішитися успіхами в нашій праці.

П. Ковтун.

ПРАЦЯ о. СТРАТІЙЧУКА.

З приводу 15-літного Ювілею Української Православної Церкви в Давфині уважаю доцільним написати хоч коротко про працю о. Стратійчука.

Прибув о. Стратійчук до Давфину в жовтні 1938 року. Майже з перших днів прибуття він взявся щиро до праці, як на полі церковнім, так і ширшім громадянськім. Отже:

Провадить майже стало Рідну і Недільну Школу.

Вчить церковний хор; приготовляє кількох членів на дяків.

Приготовив якесь число представлень і концертів з дітьми та із старшими.

Стало помагає Сумківцям і перепроваджує літературні вечерки, як також дає наукові відчити для СУМК.

Правду сказати о. Стратійчук працює щиро і з посвятою виміру своїх сил. Він має природні прикмети бути носителем християнської ідеї в повнім розумінню цього слова — щирий, скромний, тактовний, лагідний, знає де йому місце, а де не місце. До всяких справ ставиться дуже вирозуміло.

Отже взагалі — як робітник церковний і як загально громадський о. Стратійчук заслугує на признання.

Побіч о. Стратійчука працює щиро і його поважана Дружина. Щиро працює в Жіночім Товаристві, бере участь в церковнім хорі і взагалі в міру своїх сил працює дуже щиро.

Старший їх син, Орест, сформував тут сумківський хор і провадив хор церковний. Через 2 роки був сотником Відділу СУМК, належав до Окружної Ради СУМК. Тепер він в Винніпегу, вчащає до університету вже другий рік. Там є заступником голови Студентського Кружка „Прометей".

Старша дочка, Леся, була активною членкинею і провідницею СУМК-у, та взагалі в праці, що провадиться в Народнім Домі. Окремо треба згадати її сольові виступи. Тепер учителює в околиці Портедж ля Прейрі.

Молодша дочка, Наталя, тепер провідницею СУМК-у. А наймолодший Тольо гарноописується в діточих концертах і представленнях. Це вам образець родини о. Стратійчука!

Не можна ще не згадати про дім о. Стратійчука, як щиро гостинний дім. Скажу, що він може послужити за взір гостинної родини.

Це я написав лише побіжно те, про що можна би багато більше написати. Нехай це буде щирим висловом глибокої подяки і пошани для о. Стратійчука і його Родини від давфінської громади за його щиру працю.

Від себе ж бажаю Вам, о. Стратійчук, і Вашій Родині здоровля і сили для праці на тім полі, на якім Ви працюєте!

Г. Т.

В ТИШИНІ.

Як смуток, мов червак той
Твоє серце зточив,
І ти себе питаєш:
Пощо я в світі жив?

Йди в самоту, мій друже,
І руки там зложи
І піднеси молитву:
„Ах, Боже, поможи!"

Тяжкеє горе-смуток
Пропадуть без сліду,
А ти весело скажеш:
Вперед відважно йду!

За Д .М.

о. П. ЗАПАРИНЮК
бувший парох Укр. Прав. Громади в Давфині.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУК
тепер. парох Укр. Прав. Громади в Давфині.

о. Є. ГРИЦИНА
бувший парох Укр. Прав. Громади в Давфині.

о. Д. Д. ЛЕЩИШИН
бувший парох Укр. Прав. Громади в Давфині.

о. І. МАРИБА
бувший парох Укр. Прав. Громади в Давфині.

ДЕЩО ПРО ЖИТТЯ І ОСВІТНО-КУЛЬТУРНУ ПРАЦЮ УКРАЇНЦІВ У ДАВФИНІ.

Ми, українці в Давфині, святкуємо цього року 15-літній ювілей заснованння нашої української православної громади, а 10-літній Ювілей збудовання нашого церковного будинку. Я, як член цеї громади розкажу тут дещо про життя і культурно-освітну працю українців в Давфині.

Українці почали поселятися в містечку Давфині вже в самих початках нашої іміграції до Канади. Зпершу невелике число, але з ходом літ збільшалося; фармері в околиці переносилися до міста, а також прибували українці з Старого Краю. Тепер є тут понад сто родин. З того майже половина належить до Української Православної Церкви, а решта до католицької і до пятьдесятників. Послідних є лише кілька осіб.

кожний з осібна тримають кімнати до винайму, а п. Подворний дає трокову обслугу на велику скалю. Мимоходом скажу, що в Давфині є місця для ріжних наших професіоналістів і фаховців, але чомусь сюди не заходять.

Тепер вернуся до загальної культурної праці.

Початки такої праці мали греко-католицький підклад. Українці Давфину, це були майже виключно галицькі греко католики. В 1913 р. побудували не дорогу церкву, кілька літ пізніше Народний Дім. Працю в Народнім Домі помагали робити і студенти, яких тут було багато. В 1918 р. студенти заснували Т-во „Молода Україна", і було воно при Народнім Домі до 1929 р.

В 1926 р. почалися непорозуміння між членами, а пароохм, який домагався, щоби Народний Дім назвати католицьким. Отже прийшло до того, що багато членів відійшло від старого, вже католицького, Народного Дому і 1928 р. побудували собі величавий свій Народний

Українська Православна Громада св. Юрія в Давфині.
Зліва в другім ряді особа 6 п. В. Ґродзік голова; 7 тепер. парох громади о. Д. Ф. Стратійчук; 8 п. Ю. Білоус касієр; 9. п. М. Подворний — писар; 10. пані Ірина Шимелюк — старша сестриця. Зліва в четвертім ряді особа 4 пан І. Дух — заст. голови.

Народна свідомість українців, що осідалися в Давфині, була пересічна, та з ходом часу одиниці, що більше читали, більше інтересувалися народними справами, свою свідомість підносили. Вони захоплювалися народно-культурною роботою і в міру своїх сил і часу — брали в ній участь.

Пізнійше звявилися в Давфині українські професіоналісти: адвокат п. А Вавринюк, лікар п. М. Потоцький, аґроном п. Т. Боднар; огородники п. Балябас і п. Білоус. Нині вже чотири наших родин займаються огородництвом — крім двох згаданих ще пп. І. Дух і Пресунька.

Крамниць є шість в українських руках, а їх властителі: п. Ковтун, п. Слободян, п. Угрин, п. Стокотельний, п. Натарас і панна А. Слижук. Також в українських руках є гарна каварня під управою п. Дзядуха, дві голярні, де працюють п. Кіщук і п. Кошовський, одна електро-технічна робітня під управою п. Шиманського, одна робітня в якій направляє всяку машинерію п. Борейко, дві шевські робітні, в яких працюють п. Гура і п. Кофлей, одна робітня чищення одіжи під управою п. Мельника. Крім того п. Трендяк, п. Прошак і п. Мороз,

Дім, що є найгарнішим між Народними Домами західної частини Канади. Він є осередком культурного життя українців північної частини Манітоби. В нім містяться товариства: Співацько-Драматичний Кружок, Т-во СУМК, Взаїмна Поміч, Жіноче Товариство. Також в Народнім Домі мають приміщення Недільна і Рідна Школа. В Народнім Домі відбулося багато відчитів, бо Народний Дім завсігди запрошував до себе ріжних визначних людей. Відбулося в нім кілька фармерських зїздів, два церковні зїзди, чотири Сумківських зїздів і два зїзди СУС. Відбулося в нім багато концертів, представлень, дебат, віч, дискусій, спільних обідів, вечер, базарів, товариських забав то що.

Всею тою роботою занималася вдійсности наша українська православна громада, бо православні українці становлять 95 відсотків членства в Народнім Домі. Багато ініціятиви, директив і дійсної праці щодо повисше згаданих підприємств походило від українських православних священиків, а львину частину праці звичайно виконували самі члени православної громади, які попри своїй фізичній праці працювали також охочо і по ріжних товариствах. Є в Давфині такі українці і українки, які не знають, що то є втома, що то є спочинок в народній праці. Вони без впину працювали і працюють, маючи одну ціль перед очима: піднести українське громадянське і релігійно-моральне життя якнайвисше

А. ІВАЧЕВСЬКИЙ
довголітній член Церк. Заряду в Давфині

Такі люди є всюди підставою громадського життя, або, як говорив Христос: Солею землі. Вони є провідним світлом для других.

Цю коротку статтю про життя і роботу давфинських українців написав я не тому, щоби українців в Давфині похвалити. Написав я тому, щоби показати іншим, що й невелика громада може багато зробити, коли в її членів є добра воля, є свідомість, щирість, жертвенність, та інші добрі християнські громадські практики. Українці в Давфині довершили поважного діла. Вони збудували величавий Народний Дім коштом 10,000 долярів; мають гарний церковний будинок гарно прибраний. І це громадське майно здобули не тому, що вони дуже багаті. Ні, небагато є в Давфині троха богатших. Богатьом українцям світова економічна кріза досить дошкулювала, та помимо того дбали вони й про громадське добро.

Ще згадаю, що в Давфині українці не робили тої помилки, яку часом роблять інші громади, що коли вони заняті своєю більшою льокальною роботою, то відказуються платити дієцезальний фонд, або забувають на взагалі ширші народні справи чи то канадійські, чи старокраєві. Українці в Давфині все давали дієцезальний фонд точно і всяка ширша народня справа знаходила в них щиру піддержку.

Член Громади.

СКЛЕП МІШАНИХ ТОВАРІВ
П. Ковтун — властитель.
Dauphin. Man.

BILLS BARBER SHOP
Дає добру обслугу.
В. Кіщук — властитель.
Dauphin. Man.

Найкращі побажання з нагоди Ювилею церкви св. Юрія
Адвокат А. Т. ВАВРИНЮК.
Dauphin. Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ [redacted]

V.

Українське слово важнійше, ніж чуже.

Коли ми доси казали, що нас жадна Церква, як Церква не осудила, то це була лише відповідь на дуже буденне питання: „Що другі про нас кажуть?" Тепер додамо ще дещо.

Коли б Українська Православна Церква відійшла від головних основ Загальної Православної Церкви, тоді і **греки, і москвини могли би проти неї видати заяву, хочби на те, щоби світ не вязав нашої Церкви з загальною Православною Церквою.** Тоді і Церква римська як Церква, могла би говорити, що наша Церва не православна. Та коли наша Церква стоїть на загально-православних основах, то казати нема чого.

Що відновлення нашої Церкви багатьом невсмак, це інша справа. Їм було би невсмак навіть тоді ,коли б сам апостол Павло чи Петро був при її відновленню. Однакож українцям тим не журитися. **Бо важне не те, чого чужі хочуть, а те, що українці роблять і зроблять. Не чужий крик важний, але українське тверде слово, за яким приходить українська праця.**

Пригадується, що коли наш Високопреосвященний Архієпископ був перший раз в Канаді, на Соборі хтось сказав: „Наша Українська Православна Церква вже є, і припустімо, що вона збере під свій провід цілий український нарід... Та що буде, коли і тоді не схочуть нас другі признати?" На те о. Владика відповів:

„Коли ви збудували собі хату, то чи треба вам ще просити сусідів, щоби признали, що то ваша хата?"

І справді! Нехай тоді сусіди признають, чи не признають — яка ріжниця? Всеодно вони до тої хати не мають права, але той хто збудував. Отже хочуть, чи не хочуть, але коли з властителем хати мусять числитися, то мусять і признати, що то хата його. Таке і з Церквою і з усім.

З того висновок ясний: Тому, що Українська Церква є власністю Українського народу, його майном; а дальше, коли та Церва стоїть на поважних первісних основах, тоді чужим нема діла про ню говорити. **Судити нема за що, тай признавати нема причини** — бо ж нині є лише те, що й давно було. Їх ділo готовому дивитися. А вже коли тут хто може щобудь говорити і рішати, то сам властитель тої Церкви — Український Православний Нарід.

Права обох такі самі!

В одній місци Світлового „Спростовання" говориться:

„Кажемо, що Іван Теодорович, як признаний епископ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, має цивільне право і право своєї Церкви святити священиків для своєї Церкви, й всі, що ним так (?) священі, мають цивільне право й право своєї Церкви титулувати себе й бути священиками в своїй Церкві для вірних, що їх признають, але" . . .

Лишімо на боці все інше і приглянься буквальному вислову сказаного — що в нім бачимо? Бачимо: **Що архіеп. Теодорович має загально таке саме право, як папа, а українські православні священики таке саме право, як священики католицькі.** Ні більше ні менше!

Коли арх. Теодорович має цивільне право, де він його має, тай право своєї Церкви, то лише таке саме право має і папа: цивільне там, де йому таке право признають, а церковне також лише в своїй Церкві. В ніякій чужій Церкві папа не має ніякого права. Те саме і з католицькими священиками: мають цивільне право там, де мають, мають право титулувати себе й бути священиками в своїй церкві для вірних, що їх признають. Ніщо більше. Між людьми, що їх не признають, вони не мають ніякого права.

Замініть в вислові „Спростовання" імя „Іван Теодорович" іменем „папа", а назву „Українська Православна Церква" на назву „Римська Церква", а все решта якнайточніше пристане і до папи і до його священиків. Мають право, де мають, а не мають, де не мають. Навіть те „але" буде мати там місце.

Коли ж так, то здавалось би — яким правом католики звуть Українську Православну Церкву „сектою свистунів" та кричать: „Проч з Православієм"? Чим католики красші? Отже яким правом вони кричать?

Першу і найпевнішу відповідь може дати самий зміст їх крику — і він показує, що вони кричать „правом вулиці". Не правом релігії чи Церкви. Бо лише вулиця дозволяє на таке, чого світ поза вулицею не дозволяє.

Все ж таки, коли справу поставлено на поважніший грунт, ніж вулиця, то „Світло" признало, що папа з **своїми священиками не має більше права, як має провід і священики Української Православної Церкви.** Вислів „Світла" недвозначно це каже.

Однакож „Світло" розуміло, що його вислів понижує католицьку Церкву в очах людей, отже додало „але"... Цебто: Хоч і кажемо, що воно так, але ви люде не вірте, бо воно не так. Ми вам дальше розкажемо, то побачите...

Та нам здається, що те „але" не багато раз сказаного переіначить.

СПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЕВРОПІ.

Вістей про церковні справи на українських землях в Европі тепер майже нема. Послідні певніші вісти були з того часу, коли проф. Огієнко став архієпископом, а що дальше, то вістей було менше, а то майже не було. Бо те, що подавали польські ґазети, чи деякі українські в Стейтах, було таке неясне і непевне, що з нього тяжко було вибрати, що правда, а що видумка. Бо треба памятати, що нині не тільки чужі гарматні сили воюють на українській землі, але також є чужі політичні сили, що силуються українську справу, отже і церковну, показувати перед світом в шкідливім для українців світлі. Тай певно, що і там на місці чужа рука пильно дбає, щоби силу українського релігійного життя розбивати.

Однакож нині вістей з релігійного життя якого будь народу на світі дуже мало, а ті що є, закрашені завсігди военною краскою. Багато Церков нині, як виглядає, вважають справу релігії другорядною справою — навіть до тої міри, що це насуває багато важних питань щодо їх будучности

Та як воно тепер не є, але нам треба памятати, що одною з Великих Справ Українського Народу там за морем була, є і буде справа Української Церкви. І мусимо бути певні, що нині в околицях, що дальше поза военним фронтом, церковна справа є живою справою — є там люде, що справою церковною клопочуться, виробляють пляни, працюють і стараються загороджувати доступ чужій руїнницькій силі до українського релігійного життя.

Ми повинні завсігди мати на увазі одну велику справу, що стоїть перед українським народом: він повинен всіми силами стреміти до того, щоби перевести в себе Соборність Церковну і так згромадити всіх українців під провід своєї Української Православної Церкви. До того, що було за княжих часів, почавши від Володимира Великого, аж до 1595 р., коли то чужа рука „унією" розбила Ушраїнський Нарід на два церковні табори.

Церковна Собрність буде великою частею Загальної Соборности. Це буде Соборність духового Життя Народу, а за тим близше буде і до соборности політичної.

Та й саме релігійне життя народу може бути здоровим лише тоді, коли його провід буде в руках представників народу, а не чужих людей.

ЕКСПЕРИМЕНТИ НА ПОЛЯКАХ.

Частину Польщі німці прилучили безпосередно до Німеччини і назначили Ґрайзера ґубернатором, бувшого президента Данціґу. Прилучену часть назвали Вартеґав. Вісти з Лісбони так представляють стан поляків в прилученій частині Польщі:

Папа не може вмішуватися до того, що там німці роблять.

Католицьких епископів німці не признають.

Число католицьких священиків звели до дуже малого числа.

Заборонено виховувати священиків і нових монахів.

Католицьке виховання молоді утруднене.

Католицькі інституції порозвязували.

Церковне польське майно забрали. Багато церков (костелів) без Богослужень, а в інших також дуже обме-[redacted]

Значиться — такі експерименти роблять німці на поляках.

НЕАНГЛІЙСЬКІ ПУБЛІКАЦІЇ В СТЕЙТАХ.

Всяких публікацій, часописів і журналів, що видаються в інших мовах, є в Стейтах коло 400. З того німецьких є 220 (13 денників), 150 італійських (9 денників), 25 японських (9 денників), жидівських видаваних жарґоном 213 (? денників), польських 91 (9 денників), чехословацьких 61 (6 денників). Поз тими є ще інші, отже й українські.

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В ДАВФИНІ.

Організація молоді в Давфині почалася в 1918 році. В тодішній час багато української молоді з Давфину і з цілої околиці вчащало до шкіл в Давфині. З початком 1918 р. зійшлися студенти до Народного Дому [illegible] заснували студентське товариство „[illegible]лода Україна". Слідуючі параграфи є [illegible] зі Статута згаданого Товариства:

„Ціллю цього Товариства є підпомагати культурний і економічний розвій українського народу. Способами до цеї роботи можуть бути: книжки, часописи, сходини і наради; відчити, просвітні курси для старших і молодіжи; плекання і музично-співацької і театральної штуки. Це Т-во може організувати всякі торговельно-купецькі, або економічно-господарські спілки і давати для них початок та поміч."

„Товариство може владжувати народні свята, маніфестації і всякі інші способи, якими можна піднести освіту і добробут українського народу в Канаді і других державах."

Бачимо, що товариство „Молода Україна" мало високі і далекосяглі цілі. Як далео воно досягло тих цілей — годі збагнути. Та одне видно з протоколів студентських засідань, що вони багато працювали над собою; вправлялися в даванні промов, в співі, в дебатах і в концертових виступах.

Те студентське Товариство існувало аж до 1929 року. Тоді в осени студенти заснували нове товариство, подібне до попереднього, п. н. „Український Студентський Кружок імени Івана Мазепи". Це товариство існувало до 1934 року і через час свого існовання робило також добру роботу. В нім багато працювали пп. І. Юрків і І. Соломон.

В осени 1934 р. заснувалося в Давфині Т-во СУМК, яке і досі існує. В товаристві СУМК, як і в Студентськім Кружку ім. Мазепи, багато працювали українські православні священики, учителі Рідної Школи, висше згадані панове Юрків і Соломон і п. Орест Стратійчук. Також на публичне признання заслугує панна Марія Ковтун, що часто помагає поодиноким членам в приготованню соль і дуетів і акомпанює їм на пяні.

Сумківці також часто брали живу участь в народній роботі. Давали концерти і представлення, виступали в церковнім співі, брали участь в сумківських і взагалі в народних зїздах і в ріжних змаганнях підчас таких зїздів. В цім році попри іншу роботу Сумківки вчаться також вишивати і плести.

Першим провідником СУМК в Давфині був п. І. Юрків. Він вміло вів товариство через чотири роки. Теперішним провідником є п. І. Самець, а провідницею є панна Наталка Стратійчук.

Це лише побіжний перегляд життя і роботи української молоді в Давфині протягом минувшого чверть століття.

Наталка Стратійчук.

СУМК, Відділ 79, в Давфині.
Зліва в першім ряді особа 3 п. І. Юрків, 4 о. Д. Ф. Стратійчук, 5 пані М. Білоус — члени Надзірної Ради. Зліва в другім ряді особа 4 п-на М. Натарас — касієрка, 5 п-на Н. Стратійчук — провідниця, 8 А. Дух — писарка.

РІДНА І НЕДІЛЬНА ШКОЛА В ДАВФИНІ.

Українські родичі в Давфині завсіди памятали, що їх діти повинні знати не тілько по англійськи, але також і свою мову та письмо. І тому завсіди піддержували Рідну Школу. Тому то майже всі молоді люде, що переживали дитячі літа в Давфині, знають українську мову і письмо.

Правда — не всі користають зі свого знання, не всі хочуть говорити по українськи, не всі читають українські книжки і часописи, не всі навіть до товаришів і родичів пишуть по українськи. Та все ж є певне число молодих людей, що горді з того, що знають українську мову і користають з української літератури. Все ж таки родичі сповнили свій обовязок. Рідна Школа існувала доси майже безперервно.

Учителями в Рідній Школі були: п. Цукорник (нинішній священик), п. Гавpачинський, п. Андрушко, п. Даркович, п. Юрків, о. Грицина, о. Запарнюк, панна Сліпець, пані Шептак, п. Карпяк і о. Стратійчук.

В Рідній Школі провадилася також музика і спів і виставлялись гарні концерти. Нераз було дуже мило бачити діточок на сцені в таких концертових виступах.

Щодо науки релігії в Недільній Школі, то вона провадилася від самих початків повстання української православної ромади. Науку провадили священики.

В науку Недільної Школи входили релігійні справи: любов до Бога, Церкви, звичаїв, розуміння християнських чеснот і добрих громадських прикмет. Ще одно — вчилося обовязку жертвенности — діти приносили свої маленькі жертви, з яких збиралася така сума, що купувалося деякі річи до церкви.

Значиться — робилося, кілько було можности. Однакож справу науки буде можна ще висше поставити, коли будуть відповідні підручники для провадження Рідних Шкіл.

С.

Щирі бажання всім членам церкви св. Юрія в Давфині з нагоди 10-літнього Ювілею будови церкви.

В. ГРОДЗІК.
Dauphin, Man.

Рідна і Недільна Школа в Давфині, з учителем о. Д. Ф. Стратійчуком.

ОГЛЯД 14-ЛІТНОЇ ПРАЦІ ЖІНОЧОГО Т-ВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ДАВФИНІ.

Українські жінки в місті Давфині створили своє товариство в році 1926. Це товариство було під іменем святої Ольги. Його головною цілю було фінансувати Рідну Школу. Жінки дійсно були почали гарно гуртуватися в своїм товаристві і почали робити добру роботу. Рідна Школа, яку жіноче товариство належито підпомагало морально і фінансово, провадилась дуже добре. Учителем тоді був п. Даркович, котрий вчив дітей рідної мови, музики, танків і приготовляв концерти на наші національні свята.

Та це не було по душі греко-католицькому парохові Давфину, отже мабуть за його впливами заряд Народного Дому відмовився давати місце Рідній Школі в будинку Народного Дому. Це всіх здивувало. Вкінци стала відомою причина: до Рідної Школи ходили діти таких родичів, що не цілком годилися з політикою тодішного пароха і його помічників. Так почало творитися дві групі. Отже ті, що йшли за греко-католицьким парохом, зостались при старім Народнім Домі, а другі почали робити заходи до будови нового Народного Дому. Невдовзі також зорґанізувалася Українська Православна Громада.

Жінки також поріжнилися між собою. Коли заряд Народного Дому відмовив приміщення для Рідної Школи, більша часть українських жінок опустили Народний Дім і зорганізували Товариство Лесі Українки. Це зроблено на зборах 12 серпня, 1928. Пані Шкварок отворила збори пояснюючи їх цілі. По короткій дискусії ухвалено зорґанізуватися в Жіноче Товариство ім. Лесі Українки. Того дня вписалися пані: Мороз, Дух, Ковтун, Куфлей, Ґаджоса, Мофат, Любинецька, Гарасимів, Шкварок, Малкович, Магаляс, Триндяк і Клим.

До заряду тоді увійшли: пані Мороз — голова; пані Мофат — заст. голови; пані Шкварок — писарка; пані Ковтун — касієрка; пані Куфлей — заст. писарки; пані Дух, Любинецька, Гарасимів — контрольна комісія.

Першою задачею товариства було знайти льокаль для Рідної Школи. Це зроблено і Рідна Школа дальше провадилася. Незадовго побудовано новий Народний Дім, отже й до цього часу міститься в нім Жіноче Товариство і провадиться Рідна Школа.

З приходом до Давфину о. Лещишина, пані добродійка Лещишинова стала головою Товариства. Почало Товариство роботу на більшу скалю.

Лютня 10-го, 1929 р. наше Товариство злучилося з Централею Союза Українок Канади. Того року відбуло перший базар в користь Народного Дому і почало устроювати ріжні підприємства як: обіди, вечерки, представлення, забави. Що року ходили колядувати підчас Різдвяних Свят. Дохід з підприємств звичайно ішов на сплату довгу Народного Дому і на ведення Рідної Школи.

Впочатках будови Української Православної Церкви в Давфині наше Товариство почало якнайбільше підпомагати церкву. Воно навіть задля того в 1931 р. переіменувало себе на Сестрицтво святої Анни, якого головою стала пані добр. М. Грицина. Під проводом пані Грицинової Товариство дало на церкву 610 доларів. В 1933 році Товариство знова привернуло собі першу назву, тобто знов почало зватися Жіноче Товариство ім. Л. Українки.

В 1933 році добр. Грицинова відїхала з Давфину і головою стала пані М. Угрин. За її проводом вишито гарні обруси, і постарано деякі інші річи до церкви. Пізніше стала головою пані М. Ґаджоса, котра дуже багато трудилася для Товариства. Два роки тому пані Ґаджоса відїхала з аДвфину до Бовсману і ми відчули велику втрату, але маємо надію, що вона ще колись повернеться до Давфину і буде ще з нами працювати.

По відїзді пані Ґаджоси головою вибрано паню Дух. Під її проводом Товариство провадило також гарну роботу. Прибрано церкву цвітами і справлено гарні фіранки до Народного Дому. Цього року вибрана головою пані М. Юрків.

Згадаю ще, що наше Товариство, поза свої місцеві справи завше інтересувалося і широко народними справами. Посилало делегаток на Народні Зїзди, помагало нашим Інститутам, Соборові в Винніпегу, коли той ще був при нашій церкві, Духовному Семинареві в Винніпегу і іншим справам. Наше Товариство має несогіршу бібліотеку.

Ще коротко скажу, що наше Українське Жіноче Товариство не робило якоїсь надзвичайної роботи. Воно робило звичайну роботу в громаді, але таку роботу треба було робити. В роботі ми діставали моральну поміч від наших українських православних священиків, вони давали нам багато порад і вказівок і помагали чинно в культурно-просвітній роботі, за що на оцім місці складаємо щиру їм подяку!

Сподіюсь, що в наших членок вистане здоровля, витревалости й охоти і надальше працювати для морально-культурного розвою нашого життя в Канаді.

Юстина Дух.

Українське Жіноче Товариство ім. Лесі Українки в Давфині.
Зліва в першім ряді сидять: Пані С. Стратійчук — заст. голови; пані М. Білоус — заст. писарки; пані о. Ярема — писарка; пані М. Юрків — голова; пані Ю. Дух — касієрка; пані І. Шимелюк — почесна голова. Стоять з ліва: пані М. Угрин, пані А. Гродзік, пані С. Подворна, пані А. Шмильська — фін. писарка, пані А. Прошак, пані А. Клим.

RED & WHITE HIGHWAY STORE
Анна Слижук — власт.
Dauphin. Man.

PAULS CAFE
Добірні і смачні страви.
П. Дзядук — власт.
Dauphin. Man.

DAUPHIN DRY CLEANING
П. Мельник — власт.
Phone 490
Dauphin. Man.

З нагоди 10-літнього Ювілею Церкви св. Юрія, якнайкращого успіху громаді на будуче — —
Ю. БІЛОУС — Оголодник.
Dauphin. Man.

Найкращих успіхів для громади св. Юрія, що обходить свій Ювілей.
М. ПОТОЦЬКИЙ — Лікар.
Dauphin. Man.

Речі Церковні
Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.
Прошу писати по інформації до
Providence Church Goods Company
710 Main St. Winnipeg

ЗВІТ З РІЧНИХ ЗБОРІВ
Української Православної Громади ім. св. Тройці в Ванкувер, Б. К.

Загальні річні збори відбулися в неділю дня 14-го грудня 1941 р. в церковнім будинку при Пендер вулиці, число 805, Е.

Відспівано „Царю небесний", дальше заступник голови церковної громади В. Вашук закликав членів, щоби вибрали президію до перепровадження зборів. Предсідником став Ф. Богдан, секретарем Ст. Синявський.

В. Вашук у своїм звіті переповів трудноші, які приходилось переживати нашій громаді в 1941 р. Однак минувший рік замітний тим, що за старанням пароха о. Д. Кирстюка і громади, куплено будинок (бувший робітничий дім), відповідний для нашої праці, за досить невелику ціну.

Будинок куплено за 6,000 дол., на що заплачено 500 дол. При церковній громаді міститься Жін. Т-во ім. Лесі Українки, СУМК Симона Петлюри. Церковна громада має одно важне завдання — сплатити довг, що тажить на будинку.

По черзі переходили звіти других церковних урядників. Церковна громада при помочи Жін. Т-ва устроювала спільні обіди, спільне Свячене, Святу Вечеру, було принятя для українських вояків, два пікники, пару концертів з відчитами о. Д. Кирстюка, 1 базар, є церковний і світський хор під управою В. Ільчука.

До заряду на 1942 рік вибрані: П. Гарасимчук — голова; В. Пелих — заст. голови; Анна Сорока — рекордова секретарка; І. Горутко — фін. секретар; Г. Ясенчук — касієр; Й. Ясенчук, Ф. Богдан, В. Новосад — контрольори; В. Ільчук бібліотекар; пані К. Фостій, П. Стефюк і А. Круль — гардеробщики; В. Стефюк і І. Горутко старші брати; Е. Круль, буфетчиком. Пані Т. Гарасимчук, П. Стефюк, А. Сменець — старші сестриці.

Дай Боже, щоби і цего року була співпраця між членами! Буде згода і добра воля, то багато зробиться.

Анна Сорока, секретарка.

ПРИМІРНА НЕСПОДІВАНКА.
(Слава, Алта.)

Недавно тому приятелі панства П. Запаринюків, Слава, Алта., устроїли їм несподіванку з нагоди їх 25-літнього супружого життя. При гарній товариській забаві не забули гості також і про нашу загальну церковну справу та вложили $8.30 на Духовний Семинар в Винніпегу. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: п-во Запаринюки.
По 75цт.: М. А. Ільків.
По 60цт: М. Пухкий.
По 50цт.: А. Залеський.
По 30цт.: пані Пухка, пані Линка, і Годзук, Н. М.
По 25цт.: П. Тріска, Г. Рошко, І. К. Грекуляк, М. Воєвідка, М. Запаринюк, М. Веґера, В. Фербей, Д. Воєвідка, П. Терновецький, І. Щинчка пані К. Тріска, пані С. Готинюк, І. Линка, пані Годзук, пані Залеська.
По 10цт.: М. Терновецький, пані Рошко, пані Т. Рошко, пані Терновецька, пані Чучуа.

Отцы желаю ювілятам многих літ, а жертводавцям висловлюю щиру подяку. І. К. Грекуляк.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ.
(Пембіна, Н. Дак.)

На 12 квітня ц. р. зійшлися родина і приятелі до наших старенькиx п-ва Петровських з нагоди їхнього 50-літнього подружого ювілею.

При вході гості відспівали Христос Воскрес". Відтак жінки ставили столи і поставили досить багатий обід. При обіді вручили ювілятам дарунки, як також щирі побажання і відспівали „много-літ-тя". Шановні ювілята подякували всім за труд і від себе побажали присутним, щоби всі дожили такої радісної хвилі...

При кінци обіду гр. Ів. Пастух попросив ювілятів, щоби позволили зарядити збірку на орган Укр. Гр. Прав. Церкви „Вістник". Зібрано $5.20, котру то суму висилаю до призначеної ціли.

Після обіду гості забавлялися до пізна в ночи. На цім місци ще раз ювілятам Многих літ, а жертводавцям щире „Спасибіг".

Ів. Пастух.

ВСЕГО ПОТРОХА.

Коли переглядаю часописи з тижня на тиждень, то бачу всюди звіти зі зборок — то на пресовий фонд, то на фонд церковний, то ще на що. Це показує, що в нас вже розбудилася свідомість обовязку підтримувати громадські справи.

В Старім Краю, а головно за давніших часів, нікому таке і на гадку не приходило. Для чоловік в церкві цента (грейцар — говорю про Галичину і Буковину), тай тілько. Правда, коли десь село погоріло, то приходили, чи приїздили люде за помочею, отже і тогди хто що міг, то давав. Давали жебракам дрібну поміч. А більше мабуть не було випадків, де люди давали би жертви.

Правда — ще давніше давали поміч коршмарам. Після панщини почали були люди дуже пиячити, пропивали поля, а то й хати. Багато тоді бідних коршмарів (жидів) забагатіло. Аж духовенство ту пиятику припинило, коли почало устроювати місії по селах і людей накликати до тверезости. Отже велике добро тоді з тих місій людям вийшло.

Та коли я згадав духовенство, то треба ще звернути одну увагу.. Нераз люди говорять, що священики за багато брали за треби, брали в живого і помершого.. Виходило би, що вони мусіли бути великими багачами. Тимчасом балачка балачкою, а на ділі воно не так. Я Старий Край ще добре знаю, але не відомі мені випадки, щоби священики полишали дітям великі маєтки. Щоби купували поля, або в місті камениці (муровані доми), чи що друге. За те відомо, що деякі священики навіть чорно бідували, особливо з молодших, або ті, що були занадто українськими патріотами. Що священики не були багачами, видно і з того, що по часописах, де обговорювалися священичі справи, вічно підносилася справа „Забезпечення вдів і сиріт по священиках", та справа „Вдовичо-сирітського фонду". З того виходить, що священики, як класа, цілком не належали до багатих людей.

Селянам, що самі були небагаті, а вдодатку замало свідомі, могло здаватися, що хто не селянин, той вже багач. Коли б же не був богачом, то був би селянином. Але такий погляд не був слушним.

Однакож і там що дальше, то росла людська свідомість, а з нею і жертвенність. Повставали всякі нові українські інституції, ставала ширшою всяка громадська праця — Читальні по селах, кооперативи, українські приватні школи, віча, зїзди, передплачування ґазет, купування книжок і др... І тут показалося, що загал був більше несвідомий, ніж убогий. Бо ті, що перше давали в церкві по центові, коли стали свідомішими, то і Читальню збудували, і купили до неї книжок та часописів, і мали час поїхати на віче чи на зїзд, тай там щонебудь жертвувати.

І навідворот. Коли люди ставали свідоміші, то вони на своїм власнім господарстві були розумніші, красше і користніше його провадили, отже мали з нього більше користи і дітей красше виховували. Виходить таке: коли люди ставали мудрішими, то більше жертвували на громадську справу, а коли та справа красше стояла, то давала людям ще більше свідомости для ... життя. Це таке, як я чув тут в Канаді від одного неукраїнця, що оповідав про жертвенність серед його народу... Він казав „Ми не тому так багато даємо на свої народні справи, що багато маємо, але ми тому так багато маємо, що так багато даємо".

В нас в Канаді свідомість значно підросла, та всеж є ще багато людей, в яких головною журбою є: „Коби нічого ніґде не дати, а коли вже дати, то щоби якнайменше. Там цента, а тут пять центів, то хіба не досить?"...

Такі ще є. Але на таких нікка справа не стоїть, бо вони самі не стоять. Вони лежать. Не знають такі люди, що скупість не підносить людей. Скупар є бідаком в розумі, в совісти, а того нічкими грішми він не залатає.

Сказав я, що в нас справа жертвенности вже набирає сили. А послідне, що звернуло мою увагу, це те **що кількось громад з власної волі піднесли винагороду священикам.** Це таке, що донедавна про подібне не можна було і думати, не можна було такого сподіватися.

Не знаю я тих громад, крім одної трошки, але я певний, що вони не богатіші від других. — Це наші пересічні громади. Однакож, як видно, вони належать нині до дуже свідомих.

Тут поставлю я ще питання: Коли вони піднесли платню священикам, то чи вони самі (громади) стануть через те біднішими? Ні! Вони стануть богатішими — найперше з культурної сторони. Бо беріме, що коли священик бачить щирість громади, то йому хочеться для неї якнайбільше працювати. Де ж священик знає, що громада хитрує і придумує способи, щоби священикови дати якнайменше, там працювати нема ані охоти, ані місця, бо там не можна нічого доброго зробити, хотьби хто як силувався.

Переглядаючи давніший річник Укр. Голосу, я знайшов таку новинку: Жиди в Ню Йорку платили рабінови 12,000 доларів, а при нагоді його іменин причинили йому ще 3000, отже піднесли на 15,000. В нас таке не мислиме не тілько на ділі, але навіть в думці. В нас питали би: „Хіба 12 тисяч на життя не вистарчає? Тай що він таке робить, що 12 тисяч варта? Там за 12 тисяч можна мати 12 робітників, заплативши кожному по тисячі. А ще дальше — яке добро ті додаткові тисячі зроблять?.

В нас стали би на тому: „Мають гроші, то дають, а ми що дамо, коли не маємо"... Однакож воно не так. Свідомі знають, що провідникам в громадській роботі треба більше засобів і більше можности, ніж звичайним людям. Більше можности має провідник, то більше зробить.

Але і в нас вже є зародок на краще. Коли кількось громад піднесли платню священикови з власної волі, то вони зробили точно вже те, що ті в Ню Йорку, зробили відповідно до своєї можности.

Та не тут справа починається і кінчиться. Є громадських справ багато. От треба, щоби Церква мала потрібні фонди, а тоді вона (Консисторія) зможе більше зробити, ніж нині. Колиб-У. Голос та Вістник мали більше фондів, то можна зробити багато такого, що нині не робиться. Є Інститути — кілько доброго можна би там зробити, коли б було подостатком фондів.

І загал мігби все зробити. Кілько грошей загалу йде, де цілком не треба. Чуєте і читаєте: там заплатив хтось 200 доларів, там 300, там 100 — і то не громада, а поодинокі люди з громади. Де оден чоловік може дати тілько і ще не збідніє, там громада могла би дати дуже багато, коли б справу розуміла.

Ану подумийте про те!

Саскачеванець.

З МАЛОГО ДО ВЕЛИКОГО.

Примір, як чоловік може почнати з малого і зайти до великого, дає нам така новинка:

В Ню Йорку вмер 22 лютого Макс Ґарфункель. Він прибув до Ню Йорку з Европи з 50 центами в кешени. За якійсь час отворив „Бизи Бі" ресторант таний з таних — сендвич був тут за 2 центи, таксамо був кусень пая, 2 центи горня кави, а 1 цента лімонада. Такі ціни були в його ресторанті цілих 20 літ, аж пізніше їх трошки підніс. Та за час повідчиняв таких ресторантів аж 15 в ріжних сторонах міста і став богатим чоловіком. Цей примір показує, як з маленького можна прийти до великого, коли хто вперто і розумно буде працювати. Вмер Ґарфункель маючи 66 літ.

СВЯЩЕНИКИ МОЖУТЬ КУПУВАТИ АВТОМОБІЛІ.

В Стейтах тепер автомобілі можуть купувати лише лікарі, священики і взагалі люди, яким автомобілі є необхідно конечні для їх важної праці. Всі ж інші люди, що хочуть мати автомобілі для розривок, купувати їх тепер не можуть. І не тілько це, бо може прийти до того, що уряд позабирає навіть всі гумові части і з тих автомобілів, які доси люди мають.

ОБРЯД ВІШАННЯ ЗЛОДІЯ.

В повіті Монтгомері, в філаделфійськім стейті, є небувала організація, що звесь: „Юнійне Товариство для Вишукування Конокрадів і Віданскання Вкраденої Власности". Організація заснована перед 130 літами, тепер має 300 членів.

Нині згадана організація не має практичного значіння, це вже організація „Культурна" — традиційна. Колись таке було, отже нехай і дальше буде!...

Назва організації вказує її давну ціль — вишукувати і карати конокрадів. Видно, що тоді конокрадів було багато і коні були дуже дорогі. Конокрада карали майже так, як убійника.

Тепер товариство сходиться раз на рік на спільний обід. Але і нині без „вішання конокрада" не можна обійтися, однакож тепер, це обряд. Тепер лише позірно вішають.

Цего року „конокрадом" був Гаролд Г. Гоффман, бувший губернатор. Коли його везли зі стації, він подорові нібито „вкрав" коня, його здогонили, зловили і зараз суд. Але що було зимно, то засудили без суду на повішення. Розуміесь, що зараз хотіли вішати — вже мали закладати шнурок на шию, як прийшла вістка, що... обід готовий, отже всі пійшли на обід. І на тім скінчилося.

Це нині згадка минулого, але його заховують. Оскілько більше повинні ми заховувати, оскілько повинні ми дорожити тим, що і колись було важне і нині одинаково важне. Сим, що звязане з нашою цілою Історією, з нашими предками, з великими нашими справами, і що є нині дорогим культурним скарбом нашого життя.

ВЧАТЬСЯ ПО ЯПОНСЬКИ.

В Стейтах починаються щораз більше вчити по японськи. В Єльськім університеті багато студентів записалося на науку японської мови. Спосіб науки принято тепер інший, а то — студенти вчаться відразу говорити по японськи. Японське письмо трудне, бо вони вживають китайського письма, і треба вивчуватись кілька тисяч букв, а вчитися говорити можна без письма. Самаж японська мова не тяжша, як яка будь друга мова. Студенти послуговуються також грамофоновими кружками, де є приготовані для науки японські бесіди.

МОЯ ПИСАНКА.

Громада св. Михаїла, Вінніпеґ.

Йосиф Богоніс $2.00

По 1 дол.: о. І. Дмирів, Мирослав Сечнишин, Василь Таский, Василь Іцюк, Гр. Бутера, пані Яремко, Вас. Угринюк, М. Гаврисишин, Василь Данилюк, Йосифа Фляш, Іван Бас, Пилип Олійник, Василь Буряник.

По 50цт.: Іанн Давидюк, Ф. Швенко, Юр. Маріян, Вас. Батицький, Н. Негрич, Йосиф. Кудрик, Р. Ярема і П. Балюк, Ем. Манчуленко, Вас. Волошин, Марія Богонос, Стеф. Міхоцький, Ева Магер, Вас. Антонюк, Ф. Заморняк, Марія Сорохан, пані А. Сарчук, Вас. Сарчук, Кароль Вишніцький, Іван Семенюк.

По 25цт.: Кость Константинюк, Раїфта Бурдейна, Христина Лесюк, Лікерія Понич, Оксана Гамулка, С. Ортинська, Нат. Войцховська, Н. Рускин, Т. Ярищ, Стеф. Петровський, Мих. Чабій, Семеон Мазуряк, Вас. Копичанський, Іван Семенюк, Оля Широмеда, Анна Копичанська, пані О. Савчук, Ольга Дмитрів, Олена Гращо, Теодор Горгійчук, Дора Маріян.

„МОЯ ПИСАНКА".

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: О. Залещук, Н. Солоничний, Т. Мулявка, Д. Беатюк, П. Колтуцький.

По 50цт.: П. Ярич, Ф. Муцій, Н Федорків.

По 30цт.: Т. Бабик, К. Шкарупа.

По 25цт.: Антін Грегораш, пані А. Кучма, Ст. Думанський, пані В. Яковенко, М. Сторожук, Марія Сторожук, Гафія Гнатюк, П. Матвійчук, пані Ю Чайковська, Л Лободовський, пані Е. Миндугал, Мих. Кучма, Ст. Сторожук, Петро Кучма, В. Демчук, А. Матвійчук.

По 15цт.: Н. Н.

По 10цт.: Л. Лободовська, Вас. Перепелюк, Ю. Пупець, Н. Н.,

По 5цт.: З. Демчук, Дм. Коваяюк.

Росборн, Ман.

По 1 дол.: Анна Чорномаз

По 25цт.: Н. Скоморовський, Ів. Семенюк, Ст. Баранецький, Ник. Кармазинюк, Петро Кузенко, Мих. Танасічук, Ів. Антоніячук, Гаврило Гладій, пані Сойтус, Т. Гладій, Анна Гладій, Н. Н., Мих. Федорчук, Н. Н., Єлена Семенюк.

По 10цт: Анна Бельбас, Настя Головата, Федь Бельбас, Василь Одайський, Мих. Ливіцький, А. Кармазинюк, Мих. Одайський, Н. Н. — Разом $5.55.

Всіх разом $17.30.

ДІЄЦЕЗІЛЬНИЙ ФОНД.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

Петро Ковалюк 1.00

РОССБОРН, МАН.

Іван Семенюк 1.00

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Стефан Луцюк 1.00

БЮФОРД, АЛТА.

По 1 дол.: Теод. Адамець, пані П. Лійка, І. Попик, М. Терлецький.

МЕНЗІ, МАН.

(Збірка о. Т. Ковалишина).

По 1 дол.: І. Кісь, П. Цюцьмак, П. Друль, О. Ґрошок, Н. Друль.

МАЗЕПА, САСК.

(Збірка о. Ф. Керніцького).

По 1 дол.: Ф. Ясінко, Н. Малінський, С. Деркач, П. Ягольницький, М. Ортинський, М. Король, А. Король, Авг. Ягольницький, Г. Періг.

ЙОРКТОН, САСК.

(Збірка о. Ф. Керніцького).

По 1 дол.: Л. Смукович, Ф. Думка, Д. Віндяк.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

По 1 дол.: Ник. Солоничний, Ів. Колтуцький.

АЛЬВЕНА, САСК.

(Збірка п.° Ф. Гаврища.)

По 1 дол.: Т. Болнар, Ф. І. Гаврищ, Ст. Гаврилюк, Н. Сорока, Л. Бойчук, Д. Стадник, Л. Андруник, Ю. Деркач, С. Хрипюк.

РЕДВЕЙ, АЛТА.

(Збірка о. М. Фика.)

По 1 дол.: М. Коваль, М. Письменний, М. Боечко, І. Салук, Н. Безбородька, Д. Веньгер, Н. Чорний, І. Татарин, С. Самиця, Г Павлюк, М. Мелешко, А. Квашук.

По 50цт.: П. Гарапнюк.

ЗБІРКА З НАГОДИ ПАНАХИДИ

по бл. п. о. Луці Березіцькому.

Збірка о. Ф. Керніцького:

Йорктон, Саск.	$9.20
Канора, Саск.	8.18
Мазепа, Саск.	7.44
Свидова, Саск.	4.60
Калдер, Саск.	3.60
Мелвил, Саск.	2.15

Збірка о. Є. Грицини.

(Докінчення)

Ст. Джуліен, Саск. 1.05

ЧЕТВЕРТІ РОКОВИНИ НАБУТТЯ БУДИНКУ УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА

404 Боттгрст Стріт, Торонто

відбудуться

в неділю, 17-го травня, 1942 року.

Роковини будуть відсвятковані у такому порядку:

Рано: година 9.30, Рання відправа. Год. 10.30 — Богослужба.

В вечері в 8 годині влаштовується концерт. В програму концерту включений діловий звіт з церковної господарки від дня набуття будинку. — Запрошуємо українське громадянство Торонта і доокодичних міст численно на наше свято прибути.

Заряд Громади.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

ТРАВЕНЬ.

3. Неділя. — Шеррідон
10. Неділя. — Флин Флон, храм
14. Вознесения — Кобзар, храм
17. Неділя, — Норквей місто
24. Неділя. Св. Духа — Арран, храм
25. Понед., Пресв. Тройці — Сопоф, храм
31. Нед., Всіх Святих. — Ендевор, місто. храм.

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Василюка

ТРАВЕНЬ.

3. Неділя. — Довнінг
3. Пополудні ср. Вечірня і похід на цвинтар. — Спеден
6. Вич. Георгія Побід. — Гемлин
10. — Неділя, Глендон (фарми)
14. Вознес. Госп. — Смокі Лейк, (храм).
17. Неділя. — Грвц
24. Зел. Свята, Пресв. Тройці. — Глендон (храм місто.)
25. Понед., св. Духа, — Бруссо
31. Неділя. — Крайгенд.

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Ґаїцького

ТРАВЕНЬ

3. Неділя. — Брендон.
10. Неділя. — Малантон
10. Неділя. — Тиндал, о. Кудрик
14. Четв., Вознесення Госп. — Сеп...
17. Неділя. — Іст Селкірк
24. Сош. св. Духа. — Поплар Парк
24. Сош. св. Духа. — Брендон храм.
31. Неділя. — Ст. Мартин

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина.

ТРАВЕНЬ.

10. Неділя Слопор. — Сенді Лейк (День Матері)
14. Четвер, Вознес. Госп. — В парохії о Мороза.
17. Неділя, Св. Отців. — Енгусвил (храм)
24. Неділя, З. С. Духа. — Виста (храм)
25. Понед., Пресв. Тройці. — Січ
31. Неділя. — Мензі.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука.

ТРАВЕНЬ.

10. Неділя. — Давфин (храм)
17. Неділя. — Драй Ривер
14. Четв. Вознес. Г. — Ешвил (хр).
24. Неділя. — Косів

Адреса: Давфин, Ман.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

1	П.	18	Квітень. Преп. Івана
2	С	19	Преп. Івана Ветхопещер.
3	Н.	20	Нед. Самарянки.
4	П	21	Свщмч. Теодора
5	В.	22	Преп. Теодора Сикеота
6	С.	23	† Великом. Георгія
7	Ч.	24	Преп. Сави печерського
8	П.	25	Ап. Марка
9	С.	26	Свщмч. Василія еп. Амас.
10	Н.	27	Нед. Сліпородженого
11	П.	28	Кирила еп. Туровського
12	В.	29	9 муч. в Кизиці:
13	С.	30	† Ап. Якова Завед.
14	Ч.	1	Травень. Вознесення Госп.
15	П.	2	Перен. мощ. Бориса і Гл.
16	С.	3	Смерт преп. Теодосія печ.
17	Н.	4	Нед. Св. Отців. Пелагії
18	П.	5	Вмч. Ірини, муч. Неофіта
19	В	6	Преп. Йова чудотв.
20	С.	7	Звлення Чесного Хреста
21	Ч.	8	† Ап. Івана Богослова
22	П	9	† Пер. мощ. св. Николая
23	С.	10	Ап. Симона Зилота
24	Н.	11	Зел. Свята. — Тройця
25	П.	12	День Святого Духа.
26	В.	13	Муч. Глікерії діви,
27	С.	14	Никити затв.. Печ.
28	Ч.	15	Пахомія Великого
29	П.	16	Преп. Теодора освяч.
30	С.	17	Ап. Андроника і поміч.
31	Н.	18	Нед. Всіх Святих

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уліна

ТРАВЕНЬ.

6. Вич. Юрія. — Онуцьких
10. Нед. Сліпор. — Гардентон
14. Вознес. Госп. — Роза
17. Нед., Св. Отців. — Форт Френсес
24. Нед., Пресв. Тройці. — Вайта (храм).
25. Зісл. Св. Духа. — Толстой (хр.)
31. Нед. Всіх Святих. — Пембіна.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ТРАВЕНЬ.

3. Неділя. — Єлов Кріх
10. Неділя. — Кадворт
14. Четв., Вознесення. — Вакав
17. Неділя. — Ст. Джуліен.
24. Неділя, Зел. Свята. — Смітс. — храм
25. Пон., Св. Духа. — Тернопіль.— Храм.
31. Нед. Всіх Святих. — Алвіна. — Храм.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбея.

ТРАВЕНЬ.

10. Неділя — Етелберт
14. Четв., Вознесення Господне. — Дрифтінг Ривер
17. Неділя. — Шелвел...
24. Нед., Зел. Свята. — Шортдейл
24. Нед., Зел. Свята. — Ленард (хр. (Храм) о. Н. К. Мороз
25. Пон., Св. Духа. Петлюра (храм)
31. Неділя. — Грендвю

Адреса:

Поч скр. 54, Робліи. Ман.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ.

3. Нед. Самарянки. Гол. 4. Утр. Єв. Ів. 20:1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Єв. Ів. 4: 5—42.

6. **Юрія:** Утр. Єв. Луки 12: 2—12 Літ. Діяння 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17—16: 2.

10. **Нед. Сліпородженого.** Голос 5. Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Діян. 16: 16—34. Єв. Івана 9: 1—38.

14. **Вознесення:** Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ. Діяння 1: 1—12. Єв. Луки 24: 36—53.

15. **Івана Сучавського:** Утр. Єв. Івана 20: 1—10. Літ 2 Петра 3: 1—18. Єв. Ів. 19: 25—27 і 21: 24—25.

17. **Нед. Св. Отців.** Голос 6. Утр. Єв. Івана 21: 1—14 Літ. Діяння 20 16—18 і 28—36 Єв. Івана 17: 1—13.

24 **Зелені Свята:** Гол 7 Утр. Єв. Ів. 20 19—23 Літ Діяння 2: 1—11. Єв Івана 7: 37—52 і 8: 12

25 **Понед. Зел. Свят:** Літ. Ап. Єфесян 5: 9—19. Єв. Матея 6: 10—20.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., MAY 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1942. ЧИСЛО (390) 10

МОЛОДІ ЗЛОЧИНЦІ.

Недавно 4 хлопці, наймолодший 8, а найстарший 17 літ, вкрали в Ню Йорку автомобіль і почали втікати. Дорогою переходила 8-літна дівчина і ті наїхали на неї. Вона зачепилася за автомобіль і тягнулася 3 блоки. Коли ж відчепилася і впала нежива, вони поїхали ще чотири блоки, тоді стали і повтікали. Поліція невдовзі арештувала 10-літнього хлопця з тої групи і почала шукати других.

Є родини, є церкви, є школи, щоби вчили... Чого ж ще треба?!

ЗМЕНШЕННЯ ЗАЛІЗНИЧОГО РУХУ.

Щоби заощадити часу і матеріялу для военних приготовань, стейтський уряд задумує обмежити залізничий рух до конечного. Можуть зупинити цілком деякі поїзди, а також обмежать надмірні вигоди, що були доси на деяких залізницях.

ХОЧУТЬ ПОЗБУТИСЯ ЯПОНЦІВ.

В околиці Селкирк, коло Виннінегу два муніципали домагаються, щоби забрати з околиці японців, яких сюди прислали з Західної Канади. Як причину подають, що звідти занадто близько до місць, де виробляють военні прибори, а крім того є тут і німецька кольонія.

ОБМЕЖЕННЯ ЦУКРУ.

Коли нині обмежують споживання цукру, то це тому, що цукор е военним матеріялом. З цукру виробляють алькоголь, а при помочи алькоголю виробляють бездимний порох.

В КОПАЛЬНИ ЗГИНУЛО 53.

Травня 12-го в копальни вугля в Оседж, В. Ва., в Стейтах, була експльозія, отже згинуло мабуть 53 особі. Покищо видобули 33-ох, а про решту й думки нема, щоби були живими, отже числять їх до погибших. Живими зосталися 47, яким вдалося заздалегідь втічи.

В ТАБОРІ В ФОРТ ДИКС.

Стейтський уряд видав 295,000 дол. на будову 14-ох каплиць для військового табору в Форт Дикс, Н. Дж., а в кождій каплиці є місце для 400 осіб. В них правлять богослуження протестанти, католики і жиди, беручи інший вівтар для іншої церкви. Завсігди є в Форт Дикс найменше 11 капелянів: 4 римо-католицькі, оден жидівський і шість протестантських. В неділю в кождій каплиці є 2 богослуження католицькі, дві протестантські, а в пятницю вечером богослуження жидівське. З усего війська 80 процент вчащає на богослуження, хоч з цілого стейського населення ледво 42 процент належить до якої будь церкви.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД НА ВИГНАННЮ.

Відколи німці заняли Грецію, греки мають свій уряд в Каїро, в Єгипті. Тепер його премієром є професор Панайотіс Каннельопульос, міністром маринарки і літаків Тсудерос, міністром справедливости Дімітракакіс.

НА ФОНД ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Травня 11-го проголошено в Канаді заклик до жертв на «Червоний Хрест. Фонд Червоного Хреста, на який вже збирають жертви, має виносити 9,000,-000 долярів.

Справа Червоного Хреста, це чисто добродійна, високо культурна і високо релігійна справа. Війна, це жорстокість, без уваги навіть на те, як її причини толкувати. Війна на фронтах, але зараз поза фронтами кілько ранених, калік, слабих, сиріт, вдів, бездомних, голодних, опущених. Може найбільше між ними таких, що є цілком невинними жертвами війни. А їх тисячі, десятки, сотки тисяч, або і мільйони.

Отже їм треба помочи. Слабих треба доглянути, постаратись для них місця і лікарства; голодних треба накормити, нагого приодіти, бездомним дати захист, сиротами заопікуватись... Це якраз ті обовязки, які ставить перед нас релігійний закон і яких виповнення домагається совість.

Отже не повинно бути руки, яка не простягнулась би, щоби дати належну жертву відповідно до можности.

Робімо те, чого для себе хотіли би, коли б помочи потребували. Вкладаймо на свої плечі частину Хреста, щоби облегчити Хрест на плечах других!

ДОЩІ І ПОВЕНИ В АЛБЕРТІ.

В полудневій Алберті були тепер великі дощі, однакож за великі, отже спричинили повени. В Ріці Гайвуд вода піднеслася 10 стіп (фітів), трохи піднеслася в Летбридж. Сіпіярська залізнича лінія ушкоджена і поїзди спізняються. З околиці Мейпел Ліф Флетс і Белвю люде повтікали в безпечні місця, а багато худоби і дробу потопилося. Перед повенню мусіло тікати 150 родин.

ПЕРЕВОЗОВЕ МАЙНО.

Коли теперішня війна почалася, Англія мала 646,000 залізничих фрейтових возів, що належали до залізничих компаній, а тілько ж ще раз таких, що були приватною власністю поза залізничими компаніями. Пасажирських возів було 42,000. Залізниці мали також коло 15,000 моторових басів і 10,000 траків. Всі ті вози перевозили річно 1,158,-318,000 осіб і 254 мільйони всяких тягарів. З того від послідного червня Англія вислала до Росії 138 льокомотив і 1,200 фрейтових вагонів. — Загалом взявши, то Англія має подостатком перевозових засобів.

ФИЛИПІНИ ВІДТЯТІ.

З Австралії, з Мелборну доносять, що всяке порозуміння з Филипинами покищо перерване.

РЕФОРМОВАНІ ЖИДИ ВЕРТАЮТЬСЯ ДО ДАВНОГО.

В принципі всі жиди стоять на тім, що жидівський нарід повинен якнайбільше строго придержуватися цілого жидівського закону і взагалі цілої жидівської культури. Але є частинка жидів, щоніби девчім не так строго поступають — це „реформовані" жиди. Вони вже читають „Тойру" (Закон — 5 книг Мойсея) друковану, а не писану руками, не дуже точно заховують правила про поживу, не відгороджують чоловіків від жінок в синагодзі і схиляються до того (бодай словами), що можна би жидівське богослуження перенести з суботи на неділю.

До таких реформованих жидів належав дотепер дуже славний рабін, Стефан Самуїл Вайс.

Тепер є вісти, що по 32 роках своеї „реформованої" практики він вернувся до давних строгих жидівських звичаїв. Через 32 роки він відправляв богослуження в неділю, а тепер вернувся до суботи. Він каже:

„Це поворот до давних звичаїв, які мають за собою довгі століття. Нова, реформована синагога відчужує себе від традицій, що мають за собою віки. Такий поворот вяжеться з тим розумінням, що асиміляція (наслідування других) ніяких питань не полагоджує.

НАГОРОДИ СТУДЕНТАМ.

З фонду Юлія Розенвальда дістали тепер найкращі студенти полудневих Стейтів нагороди: на 56 студентів призначено суму 90,000, а на 16 других студентів 10,000 долярів. З 56 є 35 муринів, а 21 білих. Це ті студенти, що покінчили науку дуже успішно. Нагороди мають помогти їм продовжувати наукову працю головно на полі всяких дослідів. Добре мати такі фонди!

УВАГА.

КЕЙЛЕНД, АЛБЕРТА Й ОКОЛИЦІ.

Оцим дається до відома громадянству Кейленд, Алберта, й околиць, що **Зеленими Святами**, в понеділок 25-го і 26-го травня ц. р. відбудеться Двадцятьлітній Ювілей Української Греко-Православної Церкви, ім. св. Ап. Петра й Павла в Кейленд, Алберта.

Порядок Ювілею:

В понеділок, 25-го, в церкві: в 9 год. рано — Утреня, Служба Божа, проповіди священиків, панахида за померших піонірів та спільна фотографія.

В Народнім Домі: в 1-ій годині — Спільний Обід, по обіді святочна програма й промови запрошених бесідників, з Едмонтону й околиць.

У вівторок, 26-го — ЦЕРКОВНИЙ БАЗАР і забава з музикою. При кінци базару розігравка нагород.

Приходіть чисельно!

За ЗАРЯД:

Мирон Ткачук, голова.
Дмитро Орлецький, секр.
о. А. Хруставка, парох.

ЖІНОЧІ ПРОВОДИ.

Чи знає хто про Жіночі Проводи? Мабуть найбільше є таких, що про такі Проводи і не чули. Однакож в українській культурі є такі Проводи.

Провідною Неділею зветься перша неділя по Великодни — Томина Неділя. З нею вязалося в Галичині (а може і деинде) приниманя дяків. Дяківський рік починався від Провідної Неділі — тоді церковні громади принимали дяків, робили з ними угоди.

Тут вам опис таких Жіночих Проводів в селі Корсові, Бродського повіту в Галичині.

Жіночі Проводи, це велике жіноче свято — замужних жінок і для нього призначений понеділок, що наступає по Провідній Неділи (Провідний Понеділок).

До церкви сходяться тоді всі замужні жінки з села на жіночу Службу Божу. З чоловіків в церкві є лише священик, братчик, що помагає священикови та певна річ, і дяк — отже лише ті чоловіки, що мусять бути. Ніхто з інших чоловіків, ні хлопців, ні дівчат не може тоді бути в церкві.

По Службі Божій є процесійний обхід кругом церкви, отже тут самі жінки несуть хоругви, несуть похідний образ, несуть хрест і самі дзвонять в дзвони.

З церкви йдуть до дому на обід, а зараз по обіді сходяться коло церкви, де „йдуть гаївки", та „цокаються крашанками" і так забавляються аж до вечера на лад великодних гаївкових забав. І кожда жінка старається прибратися якнайкрасше — коли може, то бере найкрасший одяг своеї дівчини-дочки, словом: збираються дуже по святочному, по парадному.

На цвинтарі коло церкви не сміє тоді бути ніякий чоловік, ні дівчина, а лише самі жінки.

Жіноча гаївка, що тоді співають, так звучить:

Ото нині день неробочий,
Ото нині празник жіночий —
Щоб ми собі грали й співали,
Щоб ми собі день розважали...

Дочки-дівчата лишаються тоді вдома, щоби робити все те, що іншими неділями роблять матері. Нині матері не мають ніяких домашних обовязків.

Закінчуються Жіночі Проводи вечером. По вечері беруть жінки з собою чоловіків і сходяться десь в одно місце, де чоловіки мають їх гостити — звичайно пивом, або і чимсь до пива. Може бути і музика, отже виходить широка забава.

Як підчас дня, так і вечером на Жіночих Проводах не може бути жаден хлопець, ні дівчина — не хотять впустити навіть тоді, коли б таке приходило за пильним ділом. Коли ж є чоловіки, то лише як прислуга на жіночім святі.

Звичай такий сягає і поза Корсів в тамошній стороні, та варто б знати подрібнійше, де такий звичай, або подібні звичаї бували.

Такі звичаї, це культура народна — те, що віками витворювалося і було культурним правилом, культурним інтересним змістом в життю народу.

(Записано від пані Катерини Карпцевої, в Тиндал, Ман., 10 травня 1942).

—(†)—

Братське Свято.

Тут маємо малий образець Братського Свята в місті Витковї, в Радехівськім повіті в Галичині.

Которогось дня перед Провідною неділею Церковне Брацтво має своє свято — а є Брацтво чоловіче, жіноче і молодіжи. Правиться тоді братська Служба Божа і в церкві є всі — чоловіки, жінки і молодь. По Службі Божій є Парастас за померших.

Після Служби Божої вибирають старших братів і сестриць тай взагалі братський провід.

З церкви чоловіки сходяться до одного дому, хлопці сходяться до другого на братське святковання, чи забаву. І така забава відбувається дуже примірно.

На таких забавах нема жінок, ні дівчат. (Від о. Уляна).

ВИСЛОВИ ПРО МАТЕРЕЙ.

Шануй батька твого й матір твою, щоби довго ти прожив на земли, що дав тобі Господь Бог твій.

Божа Заповідь.

Розумний син свойому отцеви втіха, а син нерозумний — материне горе.

З Приповісток Соломона.

Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його, та сестра Матери Його, Марія Клеопова та Марія Магдалина. Ісус же, побачивши матір та ученика стоячого коло неї, котрого любив, каже до матері: „Жено, се син Твій!" Опісля каже до ученика: „Ось мати твоя!" І від тої хвилі взяв її ученик до себе.

Євангелія Івана.

У нашім раю на земли
Нічого красшого не має,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим...
— — — — — — — — —
І коли-то воно буде
Гратись і промовить
Слово „мамо" — великее,
Найкрасшее слово!

Тарас Шевченко.

Ой їде козак тай доріженькою,
Слізоньками вмивається...
„Десь моя ненька, десь моя
(старенька
Тай за мною вбивається."

Народна пісня.

Висока, як та сосна,
Бо при своїй мамі росла;
Червоная, як калина,
Бо-м ся нічим не журила.

Народна пісня.

Ой перший раз, Марусю, перший раз,
Поклонися матінці зо сто раз,
Довго тебе матінка годувала,
Нім ся твого поклононьку діждала.

Весільна пісня.

Серце матері є школою для дитини.

Бічер.

Коли хочеш змінити світ і відтягнути його від похибок і злочинів, візьми собі найперше до помочі в такій роботі матерей.

Сімондс.

Коли Франція буде мати добрих матерей, то буде мати і добрих синів.

Наполеон.

Материна любов перевисшає всі людські вчинки, слова і думки.

Маркіза де Сподара.

Будуча доля дитини є завсігди ділом матери. Наполеон.

Мама! Кілько гарних переживань вяжеться з тим словом. Невинні усміхи дитинства, діточі забави і найщасливіші хвилі старшого віку. Коли серце мое заболить і всі члени мої втомляться на тернистій дорозі життя, я сідаю на порослий мохом камінь, і замкнувши очи, вертаюся думками до минулих днів ранного мого віку. І там я зустрічаю мої діточі радощі і смутки, і так дух мій набирає нової сили для дальшої подорожі.

А в усіх тих споминах виступає наперед моя мати. Коли нагадаю, що сидів я, то коло своеї матері. Коли співав, то вона мене слухала. Коли я йшов дорогою або сіножатию, то вона вела мене за руку, а мої ноги дріботіли разом в її ходом. Коли я найбільше радів, так це тоді, коли я дістав похвалу, або дарунок від матері. На ніякім шовку не так мягко було сидіти, як на колінах матері; ніякий цьвіт рожі не такий милий, як усміх матері; ніяка стежка не є так густо всіяна квітками, як та, якою йшла мати. Томсон.

—(†)—

НАСЛІДКИ ДОБРОГО ПРИМІРУ.

Одного ранку бідний хлопець сирота тягнув візок наладований старими, поломаними дошками, що назбирав коло дому, який направляли. Хлопець був збідований, обдертий, і мабуть того дня не мав він ще нічого в роті.

Візок був великий, тягар значний, і хлопець сів, щоби спочити, а сидячи заснув.

Переходив туди робітник, спішачи до роботи, побачив хлопця і подумав:

— Я доперва до роботи йду, а він, отой хлопець-сирота працює. Та я певний, що чужі люде не дали йому їсти, коли до роботи посилали.

І робітник зіставив частинку свого обіду коло хлопця тай пішов дальше.

Цей добрий вчинок побачили другі і кождий думав: „Він добре діло зробив, отже і мій обовязок подібне робити". І зараз хтось поклав коло хлопця кількось грошей.

Увага людей звернулася на хлопця і хтось поклав коло хлопця шапку, бачучи, що хлопець без шапки, хоч холодна пора. Хтось приніс навіть черевики.

Здивувався хлопець, коли пробудився, та хтось сказав йому:

— Це тобі добрі люде посклидали, бери, то твое!

З такого приміру бачимо, як один добрий вчинок стає примірoм для дальших добрих вчинків. Стає зерном з якого другі зерна виростають.

Є тут ще одна наука, а то: Що громада дасть по нитці, а вбогому буде сорочка. Коли громада складає на добру справу потрошки, то ніхто в громаді того не відчує, але для справи назбирається багато.

2,321 ВОЗДУШНИХ НАПАДІВ.

Остров Мальта невеликий, 80 миль на полудне від Італії, але для Англії має на Середземнім морю велике значіння. Є тут сильні укріплення, є склади всяких воєнних припасів, є добрі пристані для кораблів. І якраз звідси англійська сила нападає на кораблі, що з Італії везуть припаси до Африки. Всіх воздушних нападів на Мальту було від початку війни доси 2,321, однакож Мальта все таки держиться.

СИМОН ПЕТЛЮРА.

Історія Народу — це Історі Народу разом з його Провідниками на переді. Коли Нарід мав великих провідників, він є Великим Народом, коли малих — він малий, а коли немав би ніяких провідників, він був би лише матеріялом.

Одним з великих недавних провідників Українського Народу був Симон Петлюра.

Родився він в Полтаві 1879 р. в козацькій родині, що з села до міста перебралася. Батько був візником. Хто були дальші його предки, нині невідомо.

Вчився Петлюра найперше в полтавській бурсі, та в Духовній Семинарії. Хоч це вважалося низшого роду вихованням, ніж в гімназіях, однакож Духовні Семинарі були якраз осередками, де жила українська свідомість, ріс український дух і приготовлялась українська сила. Згадати б, що коли Петлюра був вже в висших богословських клясах, його викючили з семинара якраз за те, що коли приїхав до Полтави славний український композитор, Микола Лисенко, Петлюра показав себе надто свідомим і відважним українцем.

З Полтави переїздить Петлюра до Львова, до Галичини, і вчащає тут на університет. Та важним для нього було, що тут був осередок українського руху взагалі.

Дальше бачимо його на Кубані, де між тамошним козацьким населенням задержалась жива українська козацька традиція. Це для Петлюри було якраз те поле, для якого він був сотворений на робітника.

На Кубані він то учителює, то занимається чим іншим, а разом з тим вглиблюється в зміст українського життя, щораз більше розумів його і для нього віддає свою працю.

Коло 1905 року їде він до Києва. Після революції 1905 р. стало свобіднійше українцям, отже тепер Петлюра віддає всю свою силу для народної праці. Стає секретарем Чикаленкової „Ради", а дальше редактором соціял-демократичного „Слова".

В 1907 р. їде він до Петербурга, а дальше до Москви, шукаючи праці для хліба, а рівночасно інтересується дуже завзято українським рухом. В тім часі він одружився з Ольгою, з родини Більських.

В Москві Петлюра був між українцями передовою силою. З ним українці радяться, до нього прислухуються, на нього оглядаються, особливо ж тоді, коли він став редактором „Української Жизні". Її видавали українці по московськи, щоби познакомляти москвинів з українською справою.

Вже тоді 70-літний московський академик, Корш, бачив в Петлюрі силу великого провідника і казав:

— Українці самі не знають, кого мають між собою. Думають, що Петлюра добрий редактор, патріот, громадський діяч, але він більший, ніж думають. Він з тих вождів, що в давнині закладали династії, а в демократичнім ладі стають героями. Живе він в важких умовах, та коли б вони змінилися, він буде вождем Народу Українського...

І сталося, як Корш предвиджував. Пройшло небагато часу і Петлюра стає головою української держави, стає головним отаманом української армії. Недавно бачили його товариші і знакомі, а тепер побачив його цілий нарід, побачив світ.

З вибухом революції 1917 р. було багато звичайних українських громадських працівників, був між ними і Петлюра, однакож його зір сягав дальше, ніж других і тому він став дальше на переді, ніж другі стали. Йому припав обовязок організувати українську армію.

Та не сталося так, як починалося. Проти Українського Народу стала багато більша сила, отже прийшлося ждати догіднійшої будуччини. По 1920 р. Петлюра опиняєсь в Тарнові, Варшаві, Будапешті, Відни, Швайцарії, а вкінци в Парижі.

За межами України Петлюра працює дальше для свого Народу, особливо ж в Парижі. Про те знали вороги більше, ніж самі українці і тому рішили його позбутися. Так 25-го травня 1926 року Шулим Шварцбарт вбиває Петлюру в Парижі на вулиці пятьма кулями, щоби позбавити українців великого провідника. А вдодатку французький суд признає Шварцбарта невинним і пускає на волю.

Однакож справа, для якої Петлюра працював, живе дальше, а над нею уноситься дух Великого Вождя, накликаючи до посвяти тих, що живуть і працюють.

Імя Симона Петлюри зостанеться на всі віки живим, великим і славним між грядучими поколіннями Українського Народу.

Він був Божим Провидінням призначений на провідника. Він жив, як провідник, він поводився, як дійсні великі провідники завсігди поводилися. Його життя було лише частинно для нього, а найбільша часть життя була для народу. Скромний, невибагливий для себе, зате щедрий до найдальших границь для справи загальної. Як мати, що себе цілу віддає для щастя дитини.

І тому Імя Його буде вічно жити між Українським Народом.

ЗАНЕДБАНІ ДІТИ.

Читаємо в Євангелії, що коли одного разу матері поприводили дітей до Ісуса, щоби він доторкнувся до них і поблагословив їх, апостоли не хотіли дітей допустити. Тоді Ісус сказав:

— Пустіть дітей, щоби прийшли до мене і не бороніть їм, бо їх є Царство Боже. — Лука 18: 16.

Апостолам здавалося, що важним ділом є клопотатися старшими, дорослими людьми, а діти не варта того, щоби ними можна Христа клопотати. Однакож цілком інакше розумів Христос. Він не тілько, що казав дітей до себе допустити, але додав, що їх легковажити не можна, бо їх є Царство Боже.

А в іншім місци говорив Син Божий, що хто згрішить (злого навчить) дитину, то краще їй було би, щоби привязати млинський камінь до шиї і втопити в морі. — Матей 18: 6.

Як дивилися тоді на дітей Апостоли, так нині, тай в усіх часах дивилося на дітей багато людей. Навіть ті, що на свої діти дивляться більше уважно, чужі діти нераз найбільше легковажать.

Поставмо собі перед очи такий образець:

Є школа, є учитель. І батьки посилають дітей до тої школи з думкою, що діти повинні там лише самого доброго вчитися.

Однакож учитель про те не думає. Він підчас науки курить; він ставить на стіл фляшку з горівкою і пе; він клене, і взагалі не числиться з словами; він проваджить погані жарти; він заховується по простацьки і поводиться негідно. Тай на дітей не зважає, що вони говорять і як поводяться.

Можна би тоді сказати, що такі діти не мають дійсного учителя. Бо той, що повинен бути їх учителем, є їх ворогом. Він є тим, що власними лихими примірами і даванням попуску веде дітей до злого.

А тепер пригадаймо собі, що найперщими і постійними учителями дітей є родичі. І вони ще більше зобовязані дбати про своїх дітей, ніж наємний учитель

Та кілько батьків і матерей забувають, що вони є учителями і поводяться перед дітьми так, як поводився б учитель, якого поставлено для лихого приміру. Вони псують і своїх і чужих дітей.

Уявімо собі тепер дуже примірного учителя. Він поводиться перед школярами примірно; він говорить гарно, розсудно і ввічливо; він не скаже необдуманого слова; він поводиться таксамо і там, де школярів нема — він всюди є лише гарним приміром.

Такий є дійсним учителем і він може сказати своїм школярам: „Як я поводжуся, як я говорю, так і ви поводіться!" І діти такого учителя послухають.

Коли приглянемося кругом, то кілько побачимо недбалих родичей і кілько всюди дітей, які живуть і блукають без нагляду, як опущені, бездомні сироти. Ні батьківської про них журби, ні доброго приміру вдома, ні нагляду поза домом; ні доброї науки, ні розумного приказу, ні стриму, ні остороги, ні поради. Зате кілько поганих примірів вдома, кілько попуску для злого поза домом!

Діти, це добра, пригожа під засів земля. Вона рада, коли дбала рука засіває на ній здорове зерно; вона радіє, коли окроплює її благодійний дощ і животворча роса зрошує, що на ній посіяне — роса батьківської розумної дбалости і щирости. І та добра земля видасть овоч в сотеро більший, ніж на ній засіяно, коли є кому засіяти і доглядати.

А кілько людей про те цілком не думає!

ЗГИНУЛО ДЕВЯТЬОХ.

В середу, 13-го травня, в Стейтах згинуло 9 осіб в літакових випадках. В Еверет, Ваш., літак розбився і згинуло 5, а в Бланшард, Окла., зударилися два літаки, причім 4 згинуло, а 2 ранені.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.
Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company
710 Main St, Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3623, WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

VI.

Католицька непомильність.

Перейдімо тепер до того „але", яким „Світло" хоче ослабити те, що попередно сказало.

Заявивши, що Архіеп. Теодорович і його священики мають такі самі права, як папа і його священики, „Світло" каже:

„Хоч це треба знати, що католицька Церква, що вважає себе непомильною, з теольогічного боку їх Церкву не признає правдивою, а епископів і священиків, що не є висвячені важними епископами, це є такими, що мають апостольське переемство власти і благодати згідно з наукою св. Письма й церковного передання, вважає неважними й неблагодатними епископами і священиками".

Треба було „Світлови" ратувати висшість католицизму, отже заступається тим, **що католицька Церква вважає себе непомильною,** однакож це дуже слабий ратунок; тай ним „Світло" висуває нове велике питання. **Чи справді католицька Церква така непомильна, як вона каже? Де докази на те, що вона такою є?**

Вже при самій згадці про католицьку непомильність, якою „Світло" пояснює, чому воно нівечить Українську Православну Церкву, її провід і священиків, насуваєсь ряд дрібних, але важних питань:

1. Коли католицька Церква вважає себе непомильною, **то невжеж вільно їй плюгавити православних українців?** Невжеж вільно їй звати Українську Православну Церкву **маминою, халдейською, нововидуманою, ґерманосівською, турецькою, сектою свистунів і др.,** а її епископів і священиків **самосвятами** та ще як.

2. Чи католицька непомильність є на те, щоби кричати: Проч з Автокефалією! Проч з Православієм! — **але не кричати на тих католиків, що сотні літ гнобили Український Нарід, писали „Проекти" на нищення українців і послугувалися тими „Проектами"; кричали за греко-католицькими священиками по вулицях „Господи помилуй" і кидали камінями („В обороні Потієвої Унії!"); звали церкви „божницями" і „синагоґами" і винаймали їх жидам; звали українців греко-католиків (отже не тільконо православних!) мудями і кабанами і робили на них погроми; замикали українські школи, нищили українські (греко-католицькі!) інституції, били греко-католицьких священиків (ксьондзи били!)...**

3. Чи католицька непомильність є на те, щоби орґан еп. Будки, „Канадійський Українець", виписував на православних брехні, а потім за них відповідав та признавався публично, що він писав неправду (1925 і 1928 р.),

4. Чи католицька непомильність є на те, щоби папа „леґалізував" нищення і рабовання українських церков, дістаючи від тих, що нищили і рабували (1938 року!) пів мільйона долярів, числячи на тутешні гроші.

Непомильність, це Божеська Прикмета, частина Всевідучости, а робота, яку ми в питаннях згадали, і подібна, яку можна би згадати, це Каїнові вчинки, братовбивство, робота безбожних і беззаконних, отже як її вязати з непомильністю? А ту роботу робила католицька Церква і „слухаюча" і „навчаюча".

Те, що католицька Церква вважає себе „непомильною", ані страшне, ані дивне. Аджеж і турецька церква вважає себе непомильною. Також протестанти вважають себе непомильними. І мабуть всі ті, яких спалила католицька Інквізиція, також непомильними себе вважали.

Однакож того замало, що хтось себе самого непомильним вважає. Дійсна непомильність, коли вона є, така могуча, що хоч вона про себе цілком не голосить, але вона всім відома і видна. Їй не треба признання і вона не боїться заперечення. Нехай хтось каже, що сонце не істнує, хіба сонце буде тим журитися, або перестане світити?

Не те з католицькою непомильністю. Коли б римська Церква своєї „непомильности" не голосила, то ніхто навіть не знав би, що вона уважає себе непомильною. Коли ж вона і зве себе непомильною, то хто на світі в її непомильність вірить крім неї? Хто поза нею вважає її непомильною?

І не тому люде не вважають її такою, що не хочуть, **але тому, що не можуть.** Аджеж самі вчинки католицької Церкви (не її книжки!) кажуть людям, щоби вони в католицьку непомильність не вірили. **Чи міг українець, якого католики на його рідній земли звали кабаном, мудем, хамом; висміваля його мову, замикали його школи, нищили церкви, робили на нього погроми — чи міг такий українець вірити, що католицька Церква непомильна?**

Не міг! І смертельним гріхом було би, коли б він, наперекір здоровому розумові, силувався вірити. Він же бачив живі католицькі діла, а Христос казав, що по ділах пізнається дійсна гідність і вартість, як дерево по овочу. Будьте світлом — казав Спаситель Апостолам — щоби бачили ваші добрі діла і прославляли Отця. **А хіба католицькі діла в відношенню до українців були коли світлом?** Ні! Завсігди були страшною темрявою! **Про те говорить історія, про те говорить і сучасність, якою ще українці живуть.**

Католицької „непомильности" на той лад, як католицькі верхи хочуть, не тільки що не признає ніхто поза римською Церквою, але не признавали її давні Отці Церкви, не признавали й самі визначні римо-католики, що дивилися на справу чистою совістю і здоровим розумом.

Римське толковання „непомильности" вяжеться нерозривно з папою, як нібн наслідником Петра і заступником Христа, отже де папа, там, мовляв, непомильність. Бо — кажуть римські толкователі — Христос поставив Петра старшим і дав йому більше власти, ніж другим Апостолам, а та більша власть переходить і на папів.

Але таке римське толковання подиктоване політичним інтересом римських церковних верхів **і воно є противне Святому Письму, противне науці Апостолів і других Учителів Церкви.** Пригадаймо собі кілька висловів більших авторітетів, ніж нинішні римські толкователі ...

— Що звяжете на земли, буде звязане на небі — казав Христос до всіх Апостолів (Мат. 18: 18).

— Не звіть себе наставниками, бо оден в вас наставник — Христос... (Мат. 23:8-11).

— Як післав мене Отець, так я посилаю вас... Ідіть і научайте всі народи... (Мат. 28: 19-20).

— Не тільки Петро одержав вівці і стадо, але з ним також всі священики. (Св. Амврозій).

— Коли сказано до Петра, то сказано і до других: Паси вівці мої. (Св. Августин).

— Нічим я не гірший від найперших Апостолів... (Ап. Павло, 2 до Коринтян 12: 11).

— Бачиться ясно, що Петро дістав повну власть проповідувати між жидами, а в Павла знаходимо повну власть і силу проповідувати між поганами. (Св. Амврозій).

— Де епископ не був би, чи в Римі, чи в Евгубіюм; в Константинополи, чи в Реґіюм; в Александрії, чи в Танісі, він є тої самої вартости і тої самої священичої сили... бо всі вони (зн. епископи) є наслідниками Апостолів. (Св. Гієронім).

Отже кілька наведених висловів ясно показують, що римська наука про папство і звязану з ним „непомильність" противиться Святому Письму і науці Великих Учителів Християнства. Починаючи вже від Апостола Петра, то він, по словам апостола Павла, був поставлений для навертання жидів, а не верховодства над всіма. Тай апостол Павло ясно говорить, що він не менший від других апостолів, отже тимсамим Петро не висший від нього. Позатим же навіть дуже поважні римо-католицькі мужі не вірили, що ап. Петро був коли в Римі.

ДО ЖИВОЇ МОВИ В КИТАЮ.

Представником Китаю в Стейтах є визначний вчений, др. Гу Шіг. Побіч політики він інтересується також культурними справами свого народу.

Книжною мовою в Китаю була загально мова давна, нині в розговорі не вживана, а тих, що писали мовою народною, нинішною живою, було завсігди мало.

Нині — як говорить Гу Шіг — щоденна жива мова (по китайськи „Куо-йо") починається загально вживати в літературі. І сам Гу Шіг пише книжки щоденною живою мовою. Він каже, що мертвою мовою не можна створити живої літератури.

[redacted]

„Весна прийшла, тепло знайшла!"
Кричать дівчата й хлопчики
„Цьвірін,, цьвірінь! Журбу покинь!"
Клопочуться горобчики.

— — — — — — — — —

Весну шануй, не спи, працюй,
Наш голуб зозулястенький!
Не вянь-рости, втішайся ти
Королику квітчастенький!

„Цьвірінь, цьвірінь! Журбу покинь!"
Підспівують горобчики,
І я зрадів — помолодів,
Як ті дівчата й хлопчики.

Леонід Глібів.

СВЯТА МУЧЕНИЦЯ ЮЛІЯННА.

(21 грудня церков., 3 січня горожан.).

Свята Юліянна жила в 2-ім віці по Христі в Никомидії. Її родичі були поганами і належали до багатої кляси. Своїй дочці дали найкраще виховання, посилаючи її на науку до шкіл і наймудрійших учителів, які тоді були.

А в тих часах християнство на Сході дуже скоро поширювалося, помимо того, що погане християн люто пересліду- [redacted]

Та хоч християне тоді жили замкненим для себе життям, всеж християнство було видне тому, хто здоровими очима на життя дивився. Коли поганський світ шукав розкошей, забав, розривок, танців і всяких видовищ, і так марнував безвартно своє життя, то християне жили цілком іншим ладом. Вони були працьовиті й ощадні і часу на пусте не марнували; вони вели життя примірне і поважне; вони всюди йшли з помочею потребуючим; вони виховували дітей в карности, навчаючи їх Закону Божого; вони були для кождого ввічливі і всюди примірні — отже всім було видно, що це не такі люде, як погане. Християне були світлом, якого годі було закрити.

Зауважила це і Юліянна і почала з християнами познакомлятися. Коли ж християни відкрили перед нею науку Христа, вона радо її приняла і сама стала християнкою.

Однакож не виявляла того ані батькові, ані нікому з своїх близьких. Часи були небезпечні і тоді всі християни без потреби не виявляли своєї віри.

Коли Юліянна стала дорослою дівчиною, звернув на ню увагу сенатор Елевзий і рад був взяти її собі за жінку. Та коли вона на те не годилася, він вдався до її батька. А батько був рад, що буде мати поважного зятя і почав вговорювати дочку, щоби не відкидала такого поважного жениха.

Зпочатку не знала Юліянна, що має робити і просила Бога, щоби дав їй розум і вказав, як їй поступити. І молитва просвітила її душу і дала їй відвагу, якої до того часу в неї не було.

Стала вона тоді сміло перед батьком і сказала:

— Ні, я ніяк не вийду замуж за чоловіка, який не так думає і не так вірить, як я. Хіба він буде мені близьким, коли в найважнійших справах ми будемо ріжнитися? Що з того, що ми в очах людських будемо поєднані, а в наших душах і перед Богом будемо собі цілком чужими. Його поганська душа вбивала би мої святі почування, моє життя було би великою мукою. Я християнка, вийду за нього замуж аж тоді, коли і він стане християнином.

Почувши таку заяву дочки, батько дуже розлютився і сказав:

— Дочко! Коли не зміниш своєї постанови і не сповниш моєї волі, дам тебе диким звірам і ті пожеруть тебе.

На те Юліянна відповіла:

— Такої погрози я не боюся, бо Закон Божий для мене важнійший, ніж людські приказн.

В великій злости кинувся батько на Юліянну і почав люто бити, тягнув за коси, а дальше віддав Елевзиеви, щоби той поступив з нею, як хоче.

Зпочатку Елевзий відносився до Юліянни дуже ласкаво і вговорював її, щоби покинула християнство і стала його дружиною, однакож його слова були безсильні. Вислухавши його слів вона сказала:

— Ані не думай Елевзие, щоби я за тебе, поганина, віддалася. Твоєю дружиною я могла би стати аж тоді, коли б ти став християнином. Тоді хрест, який в життю треба нести, ми несли би обоє, тоді і перед моїм Спасителем я ставала би не з поганином, а з Його вірним слугою.

Коли Елевзий побачив, що всі його заходи безсильні, казав Юліянну мучити. Найперше її люто били, а потім повісили за волосся і припікали вогнем та щипали її тіло, а вкінці поранену й окровавлену вкинули до темниці.

Елевзий думав, що тепер Юліянна змінить свою постанову. Боячися дальших мук, вона зречеться християнства.

За кілька днів казав він привести її знов на суд. І здалося йому, що вона тепер ще красша, ніж була перше. Краса її святої душі пробивалася навверх і розходилася немов промінями в її очей і її лиця. Її тверда постанова стояти при науці свого Спасителя надавала їй ваги хороброго вояка, що посвячуючи своє життя боронить свою землю.

І знов почав Елевзий Юліянну вговорювати. Однакож і тепер його слова не мали ніякої сили, отже засудив її на смерть.

Ідучи на місце, де мали втяти їй голову, Юліянна була така спокійна, що всі, хто бачив її, дивувалися і питали:

— Де в неї набралося тілько сили? Хто виховав її в такій відвазі? Справді християне перевисшають нас не тілько своїм життям, але і своєю смертію!

Вмерла Юліянна під рукою ката 304 року по Христі, даючи примір другим християнам, щоби і вони з таким завзяттям стояли при своїм Спасителеви.

—(†)—

ПРЕП. ОТЕЦЬ ТЕОФІЛАКТ.

ЕПИСКОП НИКОМИДІЇ.

(Память його 8 березня церк., 21 гор.).

Святий Теофілакт жив в 9-ім столітю по Христі.

Він змалку виховувався дуже примірно. В найранших літах перенявся наукою Христа, і ще був молодим хлопцем, коли прийшов до Царгороду. Тоді був на царськім дворі відомий широко своєю побожністю муж, Тарасій, (Тарас), пізнійший царгородський патріярх. Він був секретарем, отже це був високий уряд міністра.

Тарасій, до якого зайшов Теофілакт, приняв його, як сина, бо бачив, що хлопець незвичайно поважний, і в такім вже молодім віці шукає праведної стежки для життя.

Коли треба було вибирати нового патріярха, все духовенство було за тим, щоби патріярхом став Тарасій — отже його вибрали. А в тім часі молодий Теофілакт з своїм товаришем Михайлом, вступив до монастиря.

Втішився тим Тарасій, бо близкими були йому оба ті хлопці, отже казав він, щоби їх в монастири якнайкрасше вчили і виховували. Він бачив, що з тих двох хлопців можуть стати колись великі церковні працівники.

І справді оба товариші виявили великий розум і велику щирість для Божої справи. Тому коли вони стали старшими, Тарасій висвятив Михайла на епископа Синнади, а Теофілакта на епископа Никомидії, в Малій Азії.

Ставши епископом Теофілакт взявся пильно до праці. Будував для убогих приюти, для подорожних доми спочинку, закладав шпиталі, дбав про сироти і вдови. Хто лише потребував помочи, тому Теофілакт старався помогти.

Крім того помагав він і слабим — не так лікарствами, як молитвою. І рознеслася про нього слава по далеких сторонах, як про святого чоловіка.

В тім часі панував в Царгороді цар Лев Вірменин, що був прихильником іконоборської ереси, яка старалася знищити релігійні образи — ікони.

Отже Лев скликав до Царгороду православних епископів і старався їх наклонити до іконоборства. Прибув до Царгороду також Теофілакт.

Однакож не все так було, як цар хотів. Теофілакт не тільки не послухав царя, але висказав сміло все, що було в нього на думці. Коли ж цар дальше налягав на епископів, щоби стали іконоборцями, Теофілакт виступив против царя дуже завзято і грозив йому карою Божою.

І це так розгнівало царя, що засудив Теофілакта на вигнання.

Отже невдовзі опинився Теофілакт далеко від свого стада, від своеї святої праці, в полудневo-західній стороні Малої Азії, в місті Стровули. Тут він прожив цілих 30 літ, серед великої нужди і терпінь.

Однакож все переносив спокійно, памятаючи слова Спасителя, що: „Слуга не може бути більшим від пана свого".

Вмер він коло 840 року, а Церква зачислила його до Святих — за його праведне життя, за його ревну працю для добра людей і за його 30-літне терпіння в обороні святої справи.

—(†)—

ДУМКИ З УСІХ УСЮДІВ.

Здоровий розум ніколи не був в моді.
Г.Т.

Є на світі три роди людей, яких можна назвати: Я-хочу, Я-не хочу і Я-не можу. Перші в життю все здобувають; другі всьому противляться; третим ніщо в світі не вдається. — Емерсон.

Я вважаю, що людська душа без доброго виховання, як марморовий камінь, доки він в каменоломі. В нім не видно ніяких рис, ні слоїв, ні тіней, не видно всеї тої захованої краси, що в нім криється. Аж коли мармор дістається в руки вправного ремісника, що його вигладить — тоді показується кожда рисочка, кождий відтінок барви, кожда жилка, що проходить через мармор. Подібно і добре виховання — коли його сила працює довго над людським розумом, тоді доперва показуються ті заховані людські чесноти і досконалости, яких без доброго виховання ніколи не було би видно.
Аддісон.

БЛАЖЕННИЙ МУЖ.
ПСАЛЬМА І.

Блаженний муж на лукаву
Не вступає раду,
І не стане на путь злого,
І з лютим не сяде;
А в Законі Господньому
Серце його й воля
Навчається; і стане він
Як на добрім полі
Над водою посаджене
Древо зеленіє,
Плодом вкрите: так і муж той
В добрі своїм спіє.
А лукавих, нечестивих
І слід пропадає, —
Як той попіл над землею
Вітер розмахає.
І не встануть з праведними
Злії з домовини;
Діла добрих обновляться,
Діла злих загинуть.

Тарас Шевченко.

АЛЕКСАНДЕР ВЕЛИКИЙ КОЛО РАЮ.

Це було тоді, коли Александер Великий вибрався підбивати чужі народи.

День був горячий. Піскова околиця, через яку Александер зі своїм військом переходив, вже не дихала, але віяла горячом.

Прийшлось переходити в однім місци через долину з річкою, однакож Александер не дозволив зупинитись тут ані на хвилину. А вже обідали на широкім поли, на горячім піску.

Не бажала Александрова душа спокою, ані не шукала краси. Його ухо хотіло брязкоту зброї і крику ранених, та стогону вмираючих.

Над вечір дійшли до другої річки і спинилися, щоби спочити. Напився Александер води з річки — і здалось йому, що такої смачної води ніколи ще не пив. Обмив солену суху рибу в тій воді і риба набрала небувалого досі смаку. Отже подумав він:

— Околиця, з якої річка випливає, мусить бути дуже багата. Це інтересна околиця і я завтра туди з військом вибираюся. — Так думаючи він задрімав.

І сниться йому, що йде він вгору проти води і зайшов в околицю, що не була подібна до тих, які досі бачив. Та от що: ціла околиця перегороджена високим муром, по середині якого е величезна золота брама. І доріжка, якою він йшов, до тої брами приводила.

Застукав Александер до брами і чує зза брами голос:

— Чого ти хочеш, чужинче!

— Я не чужинець — каже Александер — і хочу знати, хто за брамою живе.

— Тут живе Цар царів — була відповідь.

— Цар царів? Не може бути! Це я цар царів! Я Александер Переможець. Отже зараз відчиняйте браму!...

— Для тебе вона не відчиниться! — чути зза брами.

— Не відчиниться?! Побачите! Завтра я сам її відчиню і все рознесу.

— Так чому не нині?

— Я приведу армію...

— Значиться — сам ти безсильний. Та знай, що і твоя армія для нас така безсильна, як і ти самий. Сюди входять не ті, що перемагають другі народи, але ті, що перемогли свої власні пристрасти і нерозумні забаганки. Тільки праведні сюди входять.

— Так щож це за така сторона?

— Це Господній Рай — почулося зза брами.

Тоді каже Александер:

— Коли так, то бодай дайте мені щось на памятку.

За хвилину виглянув хтось через вікно в брамі з завиточком (пакуночком) і каже:

— Маєш! Це може вилічити тебе з твоїх нерозумних забаганок.

Вернувся Александер до своїх і говорить:

— Був я, де ніхто з вас не був і не буде, і маю, чого з вас ніхто не мав і не буде мати. Гляньте!

Коли ж розвязав завиточок, то в нім була лише кістка—частина людського черепа. Отже кинув він ту кістку і ка[illegible]

— Сміються з мене, але не знають, що роблять. Забувають, що я і без них герой над героями!

А був там сивий, столітний мудрець і той заговорив:

— Це не така звичайна кістка, як ти думаєш, вона має дивні прикмети. Вона тяжша, ніж золото.

Казав Александер принести вагу і на одній тарілці поклали кістку, а на другій почали класти золото. Та диво, що золото не могло кістки переважити.

Більше його клали, то тяжшою кістка ставала.

Здивувався цар і каже:

— То хіба нема вже чогось такого, щоби перехилило вагу в другу сторону!

На те мудрець:

— Є така річ, ось глянь!...

Він взяв трошки землі і присипав нею кістку, і зараз золото пішло в долину, а кістка вгору, наче піря.

— Це дуже дивне — каже цар, — а на те мудрець:

— Це кістка з ямкою, де було око. А людське око хоч яке мале, але які широкі простори світа хоче собі позабирати. Коли ж більше забере, то ще більше хоче, ніколи його не наситиш. Але забуває воно, що прийде час, коли накриють його землею і тоді кінець всім його бажанням і всему тому, що воно назбирало. Це вже не його майно. Його землею накриють, а всі здобутки переходять в інші руки, які найменшого труду до тих здобутків не прикладали.

Пробудившись Александер довго роздумував над сном, але як глянув на военний табор, все забув. Жадоба перемоги все в непамять кинула.

Александер Великий, син македонського короля Филипа й Олимпії, родився 356 р. перед Христом. В 20 році життя став королем, здобув Грецію і пішов воювати з персами. Він переміг Дарія, перського царя 333 р. перед Христом, забрав головні міста Сирії, зайшов до Месопотамії, де був колись Вавилон. Зробив також наїзд на Єгипет. Вмер маючи 32 роки.

ЧОЛОВІК З НЕБА.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Не досить, щоби хтось був добрим, а треба, щоби був і розумним.

Жив чоловік, в якого жінка була дуже добра, але не дуже розумна. Вибираєсь він раз з дому і наказує:

— Коли прийде купець, то продай ті три корові, а кожду за сто карбованців.

(Карбованці, це українські гроші, як тут доляри).

Вернувся чоловік до дому та:

— А чи корови продала?

— Продала!

— А де гроші?

— Грошей нема, бо купець забув гроші вдома. Отже дві корові взяв, а одну лишив взастав, каже: Коли б я грошей не приніс, то моя корова пропаде. От як!

Чоловік схопився за голову.

— Ото маю жінку — каже — і що з того, що добра? Та піду в світ, і коли знайду ще більше нерозуму, то аж тоді не буду дивуватися.

Йде він в світ. Здоганяє його віз — їде жінка парою коней, але не сидить, а стоїть на возі.

— Гей, мамуню, а чому ви не сідаєте? — гукнув він до жінки.

— Та так, щоби коням було лекше — каже жінка — коней жалую.

— Ну — подумав собі чоловік — також дуже добра, але нерозумна. — А жінка питає:

— Ви звідки, чоловіче?

— О, я з неба, і знов туди маю вернутися — каже чоловік жартом — отже може б я з вами трошки підїхав.

Подумала жінка та:

— Коли ж я до неба не їду. Але ви певно мого чоловіка там знаєте, Михайло Сурмач, чотири роки, як вмер. Що він там робить?

— Михайло?... О, добре знаю! Він там пасе вівці і дуже обдерся — каже чоловік.

— Ох, бідний мій небіщик! — каже жінка — так може ви взяли би для нього яку одежину, я передам.

— Ні, одежі туди передавати не можна — каже чоловік, — але гроші можна, коли б хотіли.

— Нехай і так — притакує жінка — от в мене гроші є, беріть! І скажіть, що я завсігди про нього згадую.

— Він про вас також оповідав...

— Еге, еге, та ми так мирно жили, ані сварки, ані лихого слова я від нього не чула...

Приїхала жінка до дому і каже синови:

— Ото сину, чим я похвалюся... Я бачила чоловіка, що прийшов з неба і знов туди вертається, то передала ним для батька грошей. Каже — батько дуже обдерся.

— То добре, коли передали — каже син — ми тут скорше дамо собі раду, ніж вони там. (А син був також дуже добрий, але нерозумний). Та деж той чоловік?

— Онтам за ліском ми розійшлися...

— Коли так — каже син — то я сідаю на коня і коли його здогоню, то запитаю, чи нема там для мене якої роботи.

Поїхав. І недалеко за ліском наздогонив чоловіка.

— Чи це ви той, що з неба? — питає.

— Ні — каже чоловік — той вже далеко; він пішов туди, де видно онту гору, йому туди дорога.

— Коли так — каже син — то може б ви сіли на коня і його здогонили, та запитали, чи там в небі не знайшлась би для мене яка робота. Ви його скорше пізнаєте. А я за вами йду.

Слухає чоловік і думає: „Ну, і чоловіки є такі самі, як і жінки". А там [illegible]

— Добре, сину, все для тебе зроблю! — Сів на коня і поїхав.

Йшов син, йшов, та вже не зустрів нікого і вернувся назад. А вдома каже [illegible]

— Той чоловік мабуть взяв і коня для тата. — А мати:

— Добре, добре, що взяв. Ти молодий, то можеш ще ходити, а тато старий, то нехай їздить.

Вернувся чоловік той до дому з грішми і з конем, та каже жінці:

— Маєш жінко щастя! Багато я дечого навчився. Ти в мене ще дуже розумна жінка. Тай ще не те...

— А що? — допитуєсь жінка.

— Та таке — каже чоловік. — перше я думав, що тільки жінка може бути нерозумна, а то може бути і чоловік. Я бачив такого нерозумного чоловіка, що й жінки такої не знайдеш. Еге! Мабуть воно, жінко таке: і між жінками і між чоловіками є розумні і є нерозумні. Але ти в мене ще дуже розумна жінка! Більше нарікати не буду.

ЗГОРІЛО ТРОЄ ДІТЕЙ.

В Чатарой, В. Ва., Стейти, 26 квітня згоріла почта і 8 домів, а разом згоріло троє дітей: з одної родини дві дівчині — 5 і 6 літ, а з другої хлопець 8 літ.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

(Брендон, Ман.)

Дня 11 січня цего року відбулись загальні церковні збори православної громади в Брендоні. Збори отворив пан Василь Ганула, голова церковної громади, вступним словом, в якім попросив членів, щоби вибрали тимчасову президію до перепровадження зборів. До президії увійшли: пан К. Кухарішин, як преседник, а пан Д. Шашка рекордовий секретар. Відтак приступлено до звіту. Першим був голова п. В. Ганула, що між іншим сказав, що наша громада в минувшім році взяла великий обовязок на себе щодо поправи нашої церкви з надвору, а це дах. Коли ми побудували церкву, то наші бані (а було їх три) були побиті бляхою. І зараз від першого року показалось, що бляха не була відповідна, бо не можна було добре припасувати одною до другої і тому через ті бані текло до середини. Минувшого року ми приступили до направи. Ми мусіли бляху здерти і побити ґумовими ґонтами. Ґонти і робота коштували около 400 дол. і все заплачено готівкою. Щодо Богослужень, то відбувались регулярно кожної першої неділі в місяцю, як було ухвалено. Звіт рекордового писаря був в цілости принятий. Звіт фінансовий показав, що доходу за цілий рік було $860.79
Розходу було 634.63

Лишається в касі на 1942 р. $226.16

Контрольна комісія одобрила згаданий рахунок. Відтак був покликаний до звіту один зі старших братів, пан Никола Корнят (другого не було присутного) і він дав свій звіт вдоволяючо.

Відтак приступлено до вибору уряду на рік 1942. Слідуючі особи ввійшли до уряду:

Василь Ганула — голова, Т. Пендиковський — заступник; Іван Гаркун — рек. писар, Т. Дічка — фін. писар, О. Преведа — касієр, П. Мигільський, Д. Шашка і В. Бобик до контрольної комісії; старші братя: Н. Федорчук, Н. Корнят, і Д. Шашка.

Відтак приступлено до внесків і дискусій. Першим було рішено, щоби внесати до Дієцезії свою церковну вкладку як найскорше, а так само зібрати від поодиноких членів на ту саму ціль. Відтак була дискусія над платнею для священика на 1942. По коротній дискусії рішено одноголосно, що з огляду на военний час, коли життя стало дорощим, а наші священики не дістають „бонусу" як звичайні робітники, рішено підвести платню з $15.00 на $19.00, себто 4 долари на подорож. Такожсамо громада робить заходи, щоби дати нову декорацію в середині церкви, а також і нові лавки до церкви. Пан Іван Гудима вже своїм коштом справив дзвін до церкви, та він обіцяв, що купить самий половину лавок, коли члени купплять другу половину. Так само пан Гудима заходиться сам справити шаули до церкви. Отже ми маємо дуже щирих членів, таких як пан Гудима.

Як вже було сказано, ми побили бані ґонтами, який то матеріял і робота коштували поважну суму грошей. Цікаво буде читачам, звідки ті гроші прийшли. Коли нашим парохом був Всеч. о. Дмитрів, він запровадив це, що малі дівчатка ходили з тацою в церкві. Від того часу вони призбирали гарну суму грошей і вони зо своєї каси купили ґонти на велику баню, котрі коштували $55.00 і ще мають гроші в своїй касі. Також ходили з колядою і заколядували поверх $30.00. Отже наша громада складає щиру подяку о. Дмитрову за такий гарний початок. Так само наше жіноцтво працює, як пчоли в вулию, збирають той дід (гроші) цілий рік, відтак передають до головної каси. Таким способом передали около 300 доларів на поправу церкви. Так само годиться зазначити і це, що ми мали відправу на Йордан і наш парох о. Ґліцький відвідав вірних зо свяченою водою і вірні щиро його приймали.

Це є коротенький звіт нашої Православної Громади.

І. Касюрак.

„ПИСАНКА" І ЩЕ ДЕЩО.

(Сірко, Ман.)

Около 7 миль на полудне від Сондави, недалеко стейтської границі (на полудневий схід від Виннінегу), є околиця Сірко, заселена головно українцями з Буковини. Є тут церква, є Народний Дім, тай школа (публична) — все близько себе. Околиця має багато ліса.

В неділю 3-го травня (мая) був в тій околиці і мав в церкві Богослужения о. В. Кудрик. Хоч дороги тепер дуже погані, бо і минувша осінь і весна дуже мокрі, отже по дорогах багато води і болота, все ж людей в церкві було досить. Не було деяких дальших, що прибули би, коли б були красші дороги.

Підчас Служби Божої о. Кудрик пішов з тацою і присутні зложили $8.43 як „Великодну Писанку" на Фод Церковний. Це була загальна колекта. За зложену „Писанку" належиться щира подяка тим, що її зложили, тай імя громади буде записане між тими громадами, що співаючи „Христос воскрес" зложили для своєї Церкви „Великодну Писанку".

Ще згадати б, що є в тутешній околици люди, які вяжуться з священиком рос. місії, в Арбакли, і тепер, як є чутки, він старається увійти до жуківської Церкви. Деяким одиницям і те болюче, що з „русских" треба ставати українцями, та виходу нема, бо російська місія і так всюди слабне. Та коли вже шукати людям іншої Церкви і хтось кличе їх кудись, то люди повинні найперше добре розвідатись, куди їх хто кличе, щоби опісля не прийшлося їм знов шукати іншого пристановища. Отже повинні розвідатися з ріжних сторін і від ріжних людей про жуківську Церкву, повинні знати її історію, а тоді будуть знати, з ким стають.

Нераз люди почують щось від одного чоловіка, або двох з одної сторони про якубудь справу і думають, що все знають. Пізніше показується, що треба було більше знати. А люди бувалі не вдоволяються тим, що від одного почули — вони розвідуються в найможливіших сторін, а тоді вже знають добре, на чім стоять.

Колись до Володимира Великого приходили чужі посли і кожда група свою віру хвалила. Володимир тим не вдоволився, але вислав в світ своїх післанців, щоби самі переконалися, як кожного народу віра виглядає. І так він довідався більше, ніж йому оповідали чужі післанці.

Так треба всюди робити!

А. А.

[illegible]

Нині про Індію пишеться дуже багато, бо вона стала між тими країнами, до яких докочується военна повінь.

Індія, це великий простором півостров на полудневій стороні Азії. Там зі східної своєї сторони має Індія великий Бенгальський залив. Від заливу на північ розтягається велика Бенгальська долина, широкий простір річок і болот. І тут власне є вічне гніздо таких страшних слабостей, як чума (джума) і хо[illegible]

На півночи Індію відгороджують від дальшої Азії найбільші на світі Гімалайські гори. В давній санскритській мові сніг звався „гіма" (наше зима), отже Гімалайські значить — снігові гори.

Населення Індії буде нині коло 350 мільйонів і воно ділиться на ріжні народи і говорить ріжними мовами. Точного числа годі встановити, але приблизно можна населення Індії поділити на 15 відмінних народів, що говорять 27-ма ріжними мовами, не згадуючи про десяток ріжних близьких собі говорів (діалектів).

Однакож для загального порозуміння між всіми тими народами Англійці вживають одної мови, т. з. „Гіндустанської", яку самі гіндуси звуть „Урду". Це мова, в якій знаходяться початки европейських мов, отже і словянських, крім мадярської, естонської, фінляндської, баскійської і мов азійських, що є на півночи Европи і здовж Уралу.

Народи Індії мають також більше ріжних релігій але головніших є чотири: 1. Гіндуська або Брамайська; 2. Магометанська; 3. Будистська і 4. Парсійська. Крім того є троха християн. — З того магометан є коло 80 мільйонів, що дуже відріжняються від всіх других вір в Індії. Магометанська релігія має в собі дещо християнського і жидів[illegible]

Гіндуська релігія має багато богів, з тих головні Брама, Вішну і Сіва, а разом вони звуться Трімурті. Крім того є інші боги, деколи признавані лише в деяких сторонах. Так пр. уважають, що є 8 богів, які держать цілий світ в руках, а то: Кубера, бог багацтв; Варуна король богів; Індра, ніби бог царів земних; Ганумам, представник полудневих племен Індії; Ґандгарвас, бог місяця; Апсарас, богиня русалок. Є ще там багато інших богів.

Будисти уважають своїм великим учителем, чи пророком Будду.

Парси, це колишні Перси і вони поважають сонце, як божество, отже поважають огонь. Вони померших ані не ховають, ані не палять, але лишають на вільнім воздусі, де тіло розпадається, або його зїдають птахи, чи що, а коли зостанеся лише кости, тоді Парси кости забирають і ховають. Вони займаються головно купецтвом і творять дуже багату кляси.

Нині Індію охопив сильний загально-індійський рух, до якого дуже причинився Ґанді. В цілім русі стоять нині на переді молоді люди, молодь, що рветься до науки, до заведення нового красного ладу в цілій Індії. Молоде покоління має на увазі також гіндуську релігію, якій хоче привернути давну силу, чистоту і лад, бо за час деяких лихоліть гіндуська релігія дуже ослабла, пороздиралася на секти.

Як країна, Індія дуже багата в усе — і рослинні багацтва і мінеральні, однакож мінеральні дуже мало використані.

ДРІБНЕ З ЧУЖОЇ ПРЕСИ. [illegible] ПРИГЛЯНЬМОСЯ!

Говорить бесідник. Між слухачами молодий чоловік уважно слухає, а в той час його рот завзято працює при жуванню гуми (гами). Поза ним молода жінка, з дуже начервоненими губами жує гуму з затисненими губами. Деколи її лице прибирає викривлений, не дуже гарний вигляд. В іншім місци між слухачами ваша увага спиняється на хлопцеви, що дослухуєсь до бесідника. Коли бесідник приходить до важної справи, хлопець жує повільніше, а там і цілком роботу зупиняє. Якже бесідник найважніше вже сказав, хлопець починає жувати з подвійним завзяттям, щоби вдогонити те, що пропустив. Ще дальше дівчина в чудним капелюсі жує так, що капелюх її махається, немов би і він помагав їй гуму жувати...

Ану приглиньтеся самі, чи воно так, коли буде вам нагода.

К. Р.

„ПОСТУП".

Людський розум росте, поступ набирає сили, винаходи з кожним днем наближають людей до більшого щастя.

Людство зробило великий крок вперед до красшого, коли дехто почав виривати собі природні брови і голе місце заліпляє фарбою. Що за тим має прийти, тяжко вгадати. Або почнуть відрізувати уха і причепляти фабричні, або будуть причепляти штучні носи. Тоді повстануть фабрики для виробу штучних ух та носів — найріжнородніших форм, барв і виглядів, як нинішні жіночі капелюхи. Сусід сусіда тоді на улици не пізнає. І ті штучні уха та носи знов принесуть людству додаткове щастя і розум.

Дум.

НОВА МЕДИЦИНА.

Лікарі тепер відкрили, що коли солодка конюшина гниє, чи плісніє, то в ній витворюється медицина дуже потрібна для лічення. Від такої конюшини може гинути худоба, бо та медицина розводнює кров, та в людських слабостях часом треба кров робити ріднюю, отже тут такої медицини потрібно.

ПРО КИТАЙЦІВ.

Китай, це політичне державне означення. Китайці це населення китайської держави. Однакож те населення ділиться на більше народів, що говорять окремими мовами.

Однакож всі китайці мають таке саме письмо і можуть читати і розуміти ті самі книжки — отже тут всі вони чують себе одним народом. Спосіб читання там такий, що кожний нарід ті самі писменні знаки читає на такий лад, як в його мові дана річ називається. Для приміру: знак, що означає „дерево", кожний читає так, як дерево в його мові називається.

Религій мають китайці три: релігію Конфуція, Таоїзм і Будизм. Перша і друга релігія повстала в Китаю — творцем першої був Конфуцій, другої Лаотсе, а Будизм зайшов з Індії.

ВАГА ДЕЯКИХ ДЕРЕВ.

Коли брати за міру кубічну стопу дерева (12X12X12), то вага в фунтах буде така,

Акація 50 фунтів.
Вільха 32 фунти.
Яблінка 49 фунтів.
Ясень 53 фунти.
Бук 43 фунти.
Береза 44 фунти.
Кедр ливанський 35 фунтів.
Кедр амер 30 фунтів.
Черешня 44 фунти.
Каштан 40 фунтів.
Корок 15 фунтів.
Берест 50 фунтів.
Дуб від 45 до 65 фунтів.
Сосна 41 фунтів.
Осика 26 до 32 фунти.
Ялиця 30 фунтів.
Оріх волоський 43 фунти.
Верба 30 фунтів.

Це пересічна, приблизна вага. Треба памятати, що вага дерева може бути трошки залежна від землі, на якій дерево росте. Деякі дерева, хоч той самий рід, в ріжних сторонах світа бувають трошки відмінні. Розуміесь, що завсігди мається на увазі лише дерево цілком [illegible]

ПУСТИННА МИШ БЕЗ ВОДИ.

В пустинях, як от Лібійська, живуть миші, що декоди ціле своє життя не покушають води. Вчені держали такі освоєні миші цілі літа і переконалися, що деякі з них навіть дуже не люблять води і коли давати, то відвертаються від неї. Навіть зеленої поживи мало хочуть і можуть жити виключно насінням трави, чи вівса, з додатком сухого сіна. Видно, що потрібна їм вода виробляється в їх тільцях сама з водня і кисня, який є в сухій поживі.

НЕХАЙ ВСЕ ВИБИРАЄ.

Мудрагель: Я своєї дитини не вчу жадної релігії. Коли виросте, нехай сама собі вибирає релігію, якої захоче.

Розумний чоловік. Воно дуже гарно! Тільки ти не повинен і мови вчити — нехай дитина вибирає собі мову, яка їй подобаеться. Ти не повинен вчити, що добре, що зле, що гарне, що погане, що розумне, що дурне — нехай дитина сама собі все те вибирає. Коли твоя дитина така мудра, що може вибирти сама релігію, то може і все друге.

Кс.

ВЕЛИКІ МОРОЗИ.

Історія знає випадки, коли бували морози в таких сторонах, де їх беручи як правило, ніколи не бувае.

В 1234 р було замерзло Середземне море так, що купці перевозили через него свій крам саньми.

В 1294 р. замерзло було море між Данією і Норвегією так, що з одного до другого краю переїздили по леді.

В 1306 р. Балтийське море покривав лід через 16 тижнів між данськими і шведськими островами. А в 1323 р. на протязі шістьох тижнів по Балтійськім морі ходили люди, їздили кіньми. Крім того було ще кілька випадків, що Балтійське море замерзало.

В 1620 р. море було замерзло між Царгородом й Іскадаром.

В 1789 р. коло Льондону люди переходили ріку по леді.

В 1780 р. дуже люта зима була в Ню Йорку. Залив так був замерз, що навіть гармати тягнули по леді. Подібне там було і 1821 р.

Була люта зима в Росії 1812 р., коли Наполеон йшов на Москву, а таксамо і минувша зима була там дуже люта, мабуть лютійша, ніж в часі Наполеона. Подібна, як тепер, була зима ще 1808 р., отже тому 140 літ.

СИЛА ЛЕДУ.

Лід 2 цалі грубий піддержить чоловіка.

Лід 4 цалі грубий чоловіка на [illegible]

Лід 5 цалів грубий малу гармату.

Лід 8 цалів грубий гармату з кіньми.

Лід 10 цалів грубий цілу велику армію.

РІК ЛЕТУ СВІТЛА.

Вчені віддаль далеких звізд обчисляють не милями, але тим, як довго світлови треба часу, перелетіти від звізди до землі. За міру для такого міряння беруть оден рік і кажуть: від такої то звізди світло летить до нас 10, 100, 1000, чи 10,000 літ. А треба знати, що протягом одного року світло перелітає шість трільонів миль, а на рахунок 6,000,000,000,000. Така віддаль для звичайної людської уяви навіть незрозуміла.

ДОЗВІЛ КУПУВАТИ АВТОМОБІЛІ.

В Стейтах була постанова, що автомобіль може купити лише той, якого праця необхідна для добра загалу. Тепер цей закон змінено остілько, що вже багато звичайніших людей можуть автомобілі купувати пр. коли комусь завадто далеко до роботи, а чим другим їхати невигідно, або і пішки далеко треба йти, той може купити автомобіль.

НА ФОНД КОНСИСТОРІЇ.

Збірки на похороні бл. пам. Магдалини Корби в Іст Селкірк, Ман., 15 березня, 1942.

По 2 дол.: Іван Корба.

По 1 дол.: Д. Паук, Андр. Совайський, пані Катерина Божиско.

По 50цт.: С. Лихий, П. Горнецький, Вол. Костюк, М. Мицак, І. Мицак, М. Рішко, А. Трефяк, о. В. Кудрик, Стеф. Остафійчук, Петро Карандюк.

По 25цт.: Марія Яремкевич.

КОЛИ ДЕЩО ТОПИТЬСЯ.

Антімон топиться при горячу 951 степенів Фаренгайта.

Бісмут	476
Мосяж	1,900
Мідь	2,545
Скло	2,377
Золото	2,590
Просте [illegible]	3,479
Олово	594
Платина	3,080
Срібло	1,250
Сталь	2,500
Цина	421
Цинк	740
Лід	32
Живе срібло кипить	662
Нафта кипить	186
Вода кипить	212
Етер кипить	100
Терпентина кипить	304
Ляний олій кипить	640

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

[illegible]ВЕНЬ.

17. Неділя. — Шелвелей
24. Нед., Зел. Свята. — Шортдейл
24. Нед., Зел. Свята. — Ленард (хр. (Храм) о. Н. К. Мороз
25. Пон., Св. Духа. Петлюра (храм)
31 Неділя. — Ґрендвю

Адреса:

Поч скр. 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

ТРАВЕНЬ.

17. Неділя. — Норквей місто
24. Неділя, Св. Духа — Аррая, храм
25. Повед., Пресв. Тройці — Сопоф, [illegible]
31. Нед., Всіх Святих. — Ендевор, місто, [illegible]

ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Голсон Бей дк.
14. Неділя. — Аррая
21 Неділя — Свал Плейн
28. Неділя. — Ґлен Елдер

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя — Ди Па. Ман.
7. Ів. Хр. — Ервуд (храм)
12. Неділя, Петра і Павла — Гаес (храм)

Скринка 65. Аррая, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

[illegible]ВЕНЬ.

17. Неділя. — Ст. Джуліен.
24. Неділя, Зел. Свята. — Свитс. — храм
25. Пон., Св. Духа. — Тернопіль.— Храм.
31. Нед. Всіх Святих. — Алвіна. — Храм.

ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Єлов Крік.
14. Неділя. — Ст. Джуліен.
21. Неділя. — Вакав.
28. Неділя. — Калворт, Тернопіль — (о. В. Апонюк).

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Бельгая

ТРАВЕНЬ.

17. Неділя. — Ґрац
24. Зел. Свята, Пресв. Тройці. — Ґлендон (храм місто.)
25. Понед., св. Духа. — Бруссо
31. Неділя. — Крайтенд.

ЧЕ[illegible]

7. Неділя. — Смокі Лейк, Алта.
14. Неділя. — Довлинг
15. Св. Івана Сучавського — Белліс (храм).
21. Неділя. — Стрий
29 Неділя. — Спеден

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Смокі Ле[illegible]
7. Різдво Ів. Хр. — Біг Медов (хр.)
12 Петра і Павла. — Ґлендон (храм фарми).

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука.

ТРАВАНЬ.

17. Неділя. — Драй Ривер.
14 Четв., Вознес. Г. — Еншдa (хр.)
24. Неділя. — Косів

Адреса: Дафин, Ман.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

[illegible] С. 3 Смерт преп. Теодозія печ.

17 Н. 4 Нед. Св. [illegible] Пелагії
18 П. 5 Вмуч. Ірини, муч. Неофіта
19 В 6 Преп. [illegible] чудотв.
20 С. 7 Звлення Чесного Хреста
21 Ч. 8 † Ап. Івана Богослова
22 П 9 † Пер. мощ. [illegible]
23 С. 10 Ап. Симона Зилота

24 Н. 11 Зел. Свята. — Тройця
25 П. 12 День Святого Духа.
26 В. 13 Муч. Ґликерії діви,
27 С. 14 Никити єпп., Печ.
28 Ч. 15 Пахомія Великого
29 П. 16 Преп. Теодора осв[illegible]
30 С. 17 Ап. Андроника і [illegible]

31 Н. 18 Нед. Всіх Святих

ЧЕРВЕНЬ.

1 П. 19 Травень. Свщмч. Патрикія
2 В 20 Муч. Талалея, Александра
3 С 21 Рівноап. Константина
4 Ч. 22 Муч Василиска, Маркела
5 П. 23 Прпмч. Михаїла Чорнор.
6 С. 24 Преп. Симеона Дивногор.

7 Н. 25 Нед. 2 по Зел. Святах.
8 П. 26 Ап. Карпа й Алфея
9 В. 27 Свмч. Ферапонта Сард.
10 С. 28 Преп. Никити Ісповідника
11 Ч. 29 Прпмч. Теодосії діви
12 П. 30 Преп. Ісаакія Далмат.
13 С. 31 Ап. Ерма

14 Н. 1 Червень. Нед. 3 по З. С.
15 П. 2 Велмч. Івана Сучавського.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Улина

ТРАВЕНЬ.

17. Нед., Св. Отців. — Форт Френсес
24. Нед., Пресв. Тройці. — Вайта (храм).
25. Зісл. Св. Духа. — Толстой (хр.)
31. Нед. Всіх Святих. — Пембіна.

ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Сенькія
14. Неділя. — Гардентон
21. Неділя. — Вайта
28. Неділя. — Толстой.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина.

ТРАВЕНЬ.

17. Неділя. Св. Отців. — Енгусвил (храм)
24. Неділя. З. С. Духа. — Виста (храм)
25. Понед., Пресв. Тройці. — Січ
31. Неділя. — Мензі.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайського

ТРАВЕНЬ.

17. Неділя. — Іст Селкірк
24. Сош. св. Духа. — Поплар Парк храм.
24. Сош. св. Духа. — Брендон храм.
31. Неділя. — Ст. Мартин

ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Тиндал
14. Неділя. — Поплар Парк

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ.

17. Нед. Св. Отців. Голос 6. Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єв. Івана 17: 1—13.

24. Зелені Свята: Гол. 7 Утр. Єв. Ів. 20: 19—23. Літ. Діяння 2: 1—11. Єв. Івана 7. 37—52 і 8: 12.

25. Понед. Зел. Свят: Літ. Ап. Єфесян 5: 9—19. Єв. Матея 8: 10—20.

31. Нед. Всіх Святих. Гол. 8. Утр. Єв. Мат 28: 16—20. Літ. Жид. 11: 33—40 і 12: 1—2 Єв. Мат. 10: 32—33, 37—38 і 19: 27—30.

[illegible]ВЕНЬ.

7. Нед. 2. Гол. 1. Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. Рим. 2: 10—16. Єв. Мат. 4: 18—23.

14. Нед. 3. Гол. 2. Утр. Єв. Мар. 16: 9—20. Літ. Рим. 5: 1—10. Еван. Матея 6: 22—33.

21. Нед. 4. Гол. 3. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Рим. 6: 18—23. Єв. Мат. 8: 5—13.

28. Нед. 5. Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат. 8: 28—34 і 9: 1.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1942. ЧИСЛО (391) 11

БЕЗРЕЛІГІЙНІСТЬ РОДИТЬ ЗЛОЧИНИ.

Директор Федерального Дослідчого Бюра, Е. Ґувер, заявив недавно в Нотр Дейм, Індіяна, що причиною злочинности, яка нині так збільшається, є брак релігійного виховання в родині і в школі. Він сказав між іншим:

„Коли ця країна хоче позбутися злочинности, то мусить починати від колиски. Треба защепити почуття моральної відвічальности в нашу молодь через релігійну науку. А дім є угольним каменем демократії. Чуємо багато про всякі права, але не чуємо про те, що треба дитину виховувати гідно в добрім домі."

ЗАСІВИ В ЕВРОПІ.

Минувша зима була дуже люта в цілій майже Европі, через те треба сподіватися слабших жнив. Вже понад сто літ, як була така зима. Через те дуже потерпіло жито і пшениця. В Німеччині зима тревала 4 до 5 тижнів довше, ніж звичайно, отже сівба спізнилася. Подібне було і в сусідних краях. Люта зима була і в Італії. Зате в Франції було краще. Повени були на Балкані, понад Дунай, а на Угорщині понад 1,500,000 акрів засівів були під водою.

ЖЕРТВИ ПОВІНЕЙ.

В східній части Пенсильвенії були тепер великі повени, найбільші, які знає ця сторона. Покищо знайшли 29 втоплених, але буде більше, бо багатьох нігде нема. Доми вода змивала з фундаментів, деякі фабрики пошкоджені, тисячі людей без хліба й даху над головою. В полудневій стороні нюйорського стейту був великий обрив хмари, отже вода забрала три доми і дві малі фабрики.

ЯПОНІЯ НЕ ДОЗВОЛЯЄ ВІДВІДУВАТИ.

Через довгий час робилися заходи, щоби Японія дозволила невтральним особам, чи організаціям відвідати полонених американців та англійців на Филиппинах, в Гонґ Конґ, в Голяндських Індіях і ще де, однакож японці доси на таке не годяться. Лише є вісти, що тим, які є в Японії, або в сторонах, які Японія мала перед війною, живеться звичайно.

ВЕСНЯНІ НЕЩАСТЯ ВЕЛИКІ.

Теперішна весна в Стейтах мала більше нещасть, ніж було їх на весні попередних десяток літ. Досить згадати, що в березни, квітни і травни було 16 великих бур, в яких згинуло 249 осіб, ранених було 2,273, а домів бурі знищили 1,371. Копальняна експльозія в Вірджінії вбила 56 людей. Дальше були великі повени, обриви хмар, лісові огні, коло 7000 родин бездомних — і на поміч усіх тих нещасних Американський Червоний Хрест видав цеї весни 1,000,000 долярів. На протязі минувших 61 літ такої весни не було.

ЗБІРКА НА ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ.

Збірка на Червоний Хрест, що почалася недавно, продовжується і з кождим днем сума зростає. Певна річ, що коли назначена сума не буде зібрана до назначеного дня, то збирання продовжиться. Отже, хто не дав ще, нехай дає, наскілько його стати. І невелика жертва може мати значіння найбільшої, коли дістанеться тим, що їм поміч дуже потрібна!

На саму Манітобу призначено 600,000 доларів, та покищо до 27 травня зібрано около 400,000, отже назначена сума мусить бути зібрана. Бачимо довгі списи імен тих, що жертвували, однакож такі списи будуть продовжатися, доки сума не буде повна. Таке в Манітобі, таке всюди.

ДРІБНІ ВІСТИ.

Нова постанова в Канаді каже, щоби особа не вживала більше, як пів фунта цукру на тиждень. Треба зменшити також уживання кави о четвертину, а чаю о половину.

Югославська королева, Марія, їхала в Лондоні в автомобіли, і той вдарився до автобуса. Крім потрясення нічого поважнійшого не було.

Травня 26-го минуло Англійській Матери Королевій Марії 75 літ.

З Берліна подають, що кождий жид в Франції буде носити жовту звізду, щоби всі знали, хто він.

В Куйбишеві чрезвичайка арештувала двох членів турецької амбасади.

Доси Мальта мала понад 2300 літакових нападів, а всеж держиться.

В Лондоні населення домагається, щоби починати наїзд на континент Европи, отже отворити другий фронт. На вічу 24 травня було 50,000; віче устроїли комуністи.

Німці затопили два мексиканські кораблі, отже з того приводу почалися там великі демонстрації проти німецької сторони. Може прийти, що Мексико стане до війни проти німців.

Звичайна армія Мексика має 70,000 вояків, а 65,000 резерви, около 100 літаків, три 2,000-тонові сильнійші озброєні кораблі та 11 опанцированих суден для охорони берегів.

Підчас морських вправ в стріляннию на морю Мармора, оден вистріл вбив в Царгороді шість осіб, а ранив 12. Це сталося нехотячи.

В Мінську німці засудили на смерть 550 осіб, членів протинімецької організації, з тих 150 вже розстріляли — доносять з Швеції.

В Стейтах поширюють працю коло виробу штучної гуми і сподіються, що три фабрики зможуть в 1943 р. виробити 1,000,000 тонів.

ВІСТИ З ДІЄЦЕЗІЇ.

Слідуючі громади отримали від Консисторії Посвідки Приняття в місяці травни:

1. **Церква Преображення Г. Н. І. Х.,** Йорктон, Саск. Громада ухвалила потрібні резолюції на надзвичайних зборах, які відбулися в місяці лютні. Предсідником зборів був п. адвокат Мих. Стечишин, а секретарем п. Діонізій Віндзяк.

2. **Громада Пресвятої Тройці,** Летбридж, Алта. Ця громада переорганізувалася змінюючи назву з Володимира на Пресвяту Тройцю та заінкорпоровуючи себе на основі провінціяльного акту Алберти відносно релігійних товариств і громад. Громада має свій будинок, Народний Дім, та задумує будувати церкву.

ЖІНКИ ДЛЯ ВСЯКОЇ ПРАЦІ.

В Англії працює нині багато жінок і дівчат в усяких фабриках, а невдовзі мабуть покличуть і тих, що доси не працюють.

Недавно заявив В. МкНат, член Ради Военної Праці в Вашингтоні, що жінки можуть виконати чотири-пятих всеї праці, яку виконують чоловіки. Це показує праця жінок в 21 фабриках, при 1,859 ріжних военних роботах, та 937 звичайних. Вони можуть працювати навіть при вироблюванню троків, танків, будові кораблів.

МОЛИТОВНИК

На днях вийшов з друку Молитовник для українських православних вояків при канадійській армії.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку молитовника. Дати воякам українцям такі молитовники, це також поміч тим воякам і цілій загальній нашій справі.

Імена жертводавців та їх жертви будуть проголошені в „Вістнику".

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви на покриття коштів друку молитовника, як рівнож замовлення на молитовник проситься висилати до Консисторії на понище подану адресу:

Consistory. Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

КІЛЬКА ПОЯСНЕНЬ.

Є в „Будучности Нації", ч. 8, 1942 р., стаття: **„Православні діла з православної віри, або відповідь на напасти о. Божика"** — отже наші уваги до згаданої статті.

Каже „Будучність Нації", що коли „Світло" раз дало „Спростовання", то справа „поладнана, скінчена", і „православний двотижневик" („Вістника" по імени Б. Н. не згадує!) не повинен до поладнаної справи вертатися.

Так! З „Світлом" справа скінчена оскілько „Світло" її скінчило в тім, що відносилося до прямої зневаги Української Православної Церкви, її проводу і вірних. І нехай „Світло" було би закінчило тим, що: ми спростовуємо, чи відкликаємо сказане... то справа була би вповні закінчена і не було би причини до неї вертатися. Однакож „Світло" одним боком „спростовувало", а другим „гнуло" — воно казало: хоч ми спростовуємо, але не забувайте люде, що ми вважаємо себе непомильними, отже маємо право так говорити, як ми говорили. Слушність таки за нами!

Та коли б все друге навіть лишити на боці, то все ж „Світло" висунуло нове важне для нас питання, а то: **чи католицька Церква справді така непомильнаe як вона каже?** Ми можемо з тим згодитися, що „Світло" вдоволяючо відкликало зневагу, **але не мусимо годитися з тим, що католицька Церква непомильна!** Значиться — тут справа не полагоджена.

Справа „католицької непомильности" є важним питанням для українців і поза „Світлом" — **бо власне католики (не греко-католики) вживають тої своєї „непомильности" всюди і вживали завсігди, як зброї в поході проти Українського Народу.** „Світло" лише повторило те, що повторяють всі католицькі книжки, газети і бесідники. Значиться — справа не нова!

Отже тому, що „католицька непомильність" завсігди зачіпала Український Нарід, ми вважаємо за конечне для його добра приглянутися до тої „непомильности" з українського становища. **Будуть українці про „католицьку непомильність" більше знати, то ніхто не зможе тої „непомильности" на українську шкоду вживати.**

Скажемо також — і то не жартом — що справа „католицької непомильности" замало зрозуміла і „Світлови", і „Будучности Нації", і о. Божикови, а то вони в неоднім інакше поступали би. Бачать світ лише з свого вікна, отже думають, що поза їх вікном нема світа. А коли і є, то він нічого не варта.

Каже „Будучність Нації": **Дратувати другого не є по людськи!**

Ми з тим вповні годимося!

Отже **не по людськи** було, коли „Будучність Нації" виписувала: „Проч з Автокефалією! Проч з Православієм!"; **не по людськи** писав о. Божик в „Світлі", коли опісля спростовували; **не по людськи** писав колись „Канадійський Українець"; **не по людськи** робить „Будучність Нації", коли тулить до нас те, що більше належить до неї, ніж до нас... Се все дратовання, а ніщо більше!

Однакож коли ми розбираємо справу поважно, коли річево аргументуємо, коли сказане підтверджуємо фактами, то це цілком по людськи. Чого ще більше треба?!

Щодо о. Божика, то „Світло" вважає напастею, коли „Вістник" згадує колишне о. Божика, бо — мовляв — відколи о. Божик став католиком, то вже не пише такого, як в часі свого православія. От яке православіє!

Але це трохи не так! Бо о. Божик в православію писав проти української справи, тай нині подібно пише; там вихвалював чужих і тут вихвалює; там перекручував факти і тут перекручує; там бачив спасення в чужих і тут в чужих... Отже ріжниці нема. Аджеж і нині пише так, що „Світло" мусить спростовувати.

Зрештою нехай „Будучність Нації" перегляне власний „Бюлетень", а за голову схопиться від того, що там о. Божик писав. Дещо з його писань в „Бюлетені" розбирається в книжці „Чужа Рука", а „Чужу Руку" може нині кождий заінтересований купити і побачити, про що і як о. Божик писав.

Щож до православія, що мало би відповідати за колишню писанину о. Божика, то це не так! Аджеж Володимир Великий, і Хмельницький, і Мазепа, і Шевченко, і митр. Могила, і митр. Мацієвич, і колишній проф. Огієнко, тепер арх. Іларіон — всі вони, тай других багато, були православними, а цілком не говорили і не писали так, як о. Божик. Бо в них було українське православіє!

Чомусь на рахунок „Вістника" бере „Будучність Нації" справу Свистуна-Бачинського. Було — як каже „Будучність Нації" — що на зборах „Взаїм. Помочи" бив Свистун Бачинського, отже робить „Будучність Нації" увагу:

„Чи не ліпше було би для того православного двотижневика занятися тою власною справою на своїм порозі, як заниматися католиками? Ліпше зувідіти своє під лісом, як чуже далеко гень"...

Ми запитаємо: Пощо „Будучність Нації" робить з білого чорне? **Аджеж самі католики писали перед двома чи трома літами, що Свистун покинув нас перед 10 літами** (вони це знали!); **оо. Кушнір і Пелех в часописах вихвалювали Свистуна, як лише свого рідного можна вихвалювати; а вкінци всім відомо, що вже цілі літа Свистун не наш, тай нашим себе не вважає,** він же через те і на **Соборі 1940 року не був.** Та помимо того „Будучність Нації" має відвагу казати: Свистун ваш, чому про нього не пишете?

Свистун такий наш, як Лютер з лютеранами і Кальвін з кальвінами католицькі — отже нехай „Будучність Нації" про них, як про своїх, пише...

Пояснює „Будучність Нації", чому о. Божик в католицизмі не пише того, що писав в православію, і каже:

„Католицька віра такого не допускає, не терпить — це віра свідомости, релігійної і національної".

Та коби це було правдою, що „Будучність Нації" каже! Тільки ж на 4 стороні тої ж „Будучности Нації" бачимо протест проти польського ґенерала Сікорського, що в Вашинґтоні мав говорити проти українців, як погромщиків. Отже „Будучність Нації" протестує.

Ну, але ж Сікорський римо-католик, отже безпорівнання більше католик, ніж видавці „Б. Н-ї" — якже та католицька віра його до того допустила? Як вона таке терпить? Тай хіба це оден випадок?... А „Рицежик Непокаляней", а „Проект на нищення українців", а справа Карпатської України, а погроми, а... Є тисячі подібних фактів — **і католицька віра до того допускає і терпить! Отже так би й казати!**

Кінчить „Будучність Нації" статтю окликом:

„Досить того — руки від нашої Церкви і наших отців проч!"

Хіба вже не тілько брак совісти, але брак розуму подиктував наведене домагання. **Аджеж сама „Будучність Нації" нераз тулила свої руки до чужої справи,** от хочби те: „Проч з Православієм! Те Православіє, то чужа для неї справа. Тай о. Божик зачіпав чужих і „Світло" чужих перепрошало. Тай „Канадійський Українець" зачіпав чужих. Тай католики називали чужих їм українців кабанами. Тай католики нищили чужі їм церкви. Тай ще багато більше подібного бувало. Отже в „Будучности Нації" виходить таке правило: „Нам все можна супроти других, — бо ми непомильні, а другим не можна нічого супроти католиків". Отже наперекір словам Христа: „Не робіть того другим, що вам не миле", та „як ви людям, так люде вам".

Віримо, що може й самим католикам вийде на добро, коли ми будемо писати про такі справи, як пишемо. Коли вони до нашого писання приглянуться і побачать, що вони не такі непомильні, як думають, що їм самим і другим з ними буде краще.

ПЕРШІ ДРУКАРНІ НА УКРАЇНІ.

Першим, хто в Европі винайшов спосіб друковання, мав бути Іван Ґутенберг. Родився в Майнці 1400, а вмер 1468 року. Першу друкарню заложив він 1450 року.

Першим, що друкував українські книжки, був Швайпольд Фіоль. Видрукував він в Кракові 1491 р. церковні книжки: „Октоїх" і „Часослов". А що книжки були надруковані кирилицею (церковним письмом), то польський уряд його арештував, як „схизматика". Він втік на Угорщину і вмер там 1525 р. А видруковані книжки уряд знищив.

Другим був Франц Скорина. Він видрукував в Празі 1517 р. Біблію „Богу на честь, а людям посполитим (звичайним) на пожиток". Надрукував також Апостола і збірник молитов. Він мав також багато клопотів.

Третим був Іван Федорів (Фйодоров), він терпів ще більше. Жив він в Москві за часів царя Івана Грізного. Федорів навчився друкарства від німців і почав сам друкувати — в 1564 р. видав він там Апостола. Але московські монахи підбурили проти Федорова нарід, і темний нарід напав і знищив друкарню.

Федорів з другим друкарем, Петром Мстиславцем, втік на Україну й опинився в Заблудові в гетьмана Ходкевича. Тут Федорів заснував друкарню і видав Проповіди і Псалтир. Мстиславець заложив друкарню в Вильні.

Федорів перейшов до Львова і заложив тут друкарню, але занедужав, попав в нужду і друкарню заставив.

За час перейшов до Острога, до князя Василя Острожського, де заснував знов друкарню і видрукував славну „Біблію Острожську". Потім вернувся до Львова і вмер в великій нужді. Вмер 1583 року.

По його смерти викупило львівське Ставропиґійське Брацтво ту львівську друкарню і почало її вживати. Вона лишилася там і доси.

Така історія початків друковання українських книжок.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Жінка і Дім.

Є три слові, що безнастанно зворушують серце: Мама, Дім і Небо. Перші дві слові такі нерозлучні, що тяжко і в думці їх розділити.

Коли говоримо про Дім, то не розуміємо будинка. Дім може бути в будинку, а може бути і в шатрі, і в лісі, але будинок не завсігди є Домом.

Христіянський Дім є інституцією, царською державою заснованою на любові, де править „Цариця з Божої Ласки".

Не так, як інші інституції, — інституція Дому може мати свій царський двір всюди, однакож для неї конечне, щоби в ній був розумний царський лад.

Емілія Гантінгтон.

Внутрішна якість Дому.

Хати виховують якість людей — яка хата, такі будуть люде. Обстанова робить вплив на духову сторону чоловіка. Коли кругом бруд, простацтво в поведенню, грубість в звичаях, то і людський смак і людські кращі почування стають такими ж грубими, дикими і брудними. Не можна виховати лагідної вдачі, яка відчувала би зло, яка дбала би про приличність, яка бажала би себе морально і розумово піднести, коли виховуєте серед понурости, вогкости, неладу і невгоди, яка буває по убогих частинах містів. — Смайлс.

Нинішні дівчата не розуміють, або соромляться старих добрих мод і звичаїв, що робили жінку дійсно гарною і поважною — такою, що через ню і дім ставав щасливим місцем, де родичі і діти, брати і сестри жили в любві, помагаючи одні другим. — Луїза М. Алкот.

Виховання дитини починається не від школи, не від азбуки, але від матерного ласкавого погляду, від теплого батьківського усміху, від щирого відношення старшої сестри і брата, від розумного прощення, коли треба простити. Виховання дають квітки, коли материна рука поведе дитину поміж них і скаже: це квіти чужі, а це нашого народу; вихованням будуть рослини, птахи і звірі, коли батько по учительськи скаже дитині: такі мав наш нарід, а таких ні; вихованням буде кожде гарне оповідання доброї матері, буде бесіда поважного батька про те, що він доброго в життю бачив, чув, пережив, досвідчував і навчився; вихованням буде молитва, якої дбала мати почне дитину вчити з найранших літ; буде пісня, яку мати почне співати над колискою і продовжати зі зростом дитини; вихованням буде кожде ласкаве слово, кожда розсудна бесіда, кождий добрий примір, кожда добра увага і порада, кожда потрібна пригадка — яку розумна мати і поважний батько буде своїм дітям давати.

Коли дитина пішла в ліс і не вернулася, починають батько-мати її шукати. Не знайшовши, дають знати сусідам, і починається широке пошукування. Шукачів не зупиняє ані ніч, ані дощ, ані вітер, ані жара сонця, ані втома. Всі шукають, пильно шукають, довго шукають.

Батьку і мамо! Чи в вашої родини, або родини знакомих ніхто не заблудив, не відблукався? Кілько синів і дочок блукають по нерозумних, неморальних, некультурних нетрах — та хто за ними шукає? А треба шукати! Кілько блукаючи тратять честь, гідність, характерність — а чи шукає за ними хто? Кілько синів і дочок блукає стежками, куди ходять лише зіпсуті, безхарактерні люде — та чи вибираєсь хто, щоби блукаючих звідтам забрати? А треба би!

Чому ж така байдужість? Чому така короткозорість?

Недавно в Стейтах хотіли переконатися, в якім віці дитину можна вчити читати, отже почали вчити письма дволітну дитину. І показалося, що і в такім віці вже можна вчити читати.

Та одно треба памятати: оскілько дитина менша, остільо коротше треба її вчити. Мала дитина не може нічим довго інтересуватися. Дати її найкращу річ, а вона за хвилю лишає і шукає чогось другого. Коли стне старша, то інтересуватися може довше.

Те саме відноситься і до науки читання.

Дитина безнастанно вчиться. Вчиться, як люде називаються; вчиться, як називаються інші річи; вчиться, як що робиться; вчиться нових слів — отже всеодно вчится їй і письма. І може навчитися букви і складання так, що не буде знати коли — як батько, чи мати будуть її потрошки вчити.

ЖУКІВЦІ ЩОСЬ БАЛАКАЮТЬ.

Є в жуківськім „Українськім Вістнику", ч. 5, 1942 р., стаття „Відповідь на часі" і в ній жуківці щось силуються сказати. За доказ, що наша Церква не добра, беруть судовий вирок про Корпорацію і стають на тім, що: Корпорація — не є Церква!

Та ми ніколи і не казали, що Корпорація, це те самісіньке, що Церква.

Та мабуть важнійша друга справа про яку жуківці пишуть, отже наведемо їх писання дословно:

„Тепер відносно розуміння сутті єдности Церкви під духовим зглядом то належало б знати, що єдинство Церкви слідує з єдинства Божого. Тому Церква не є множество людей в їх індивідуальній віддільності, але єдинство Божої благодати, живучої в множестві розумних істот, що покоряються благодаті.

„А це єдинство церкви не є мниме, але дійсне і істнуюче, як єдинство многочисленних частей в живім тілі. Церква — це тіло Христово, проявляється в часі, не змінюючи свого внутренного благодатного життя.

„Церква земна і видима творить і ділає лише у своїй юрисдикції, не судячи останним, а тільки уважає їх відлученими то є неналежачими до неї тих, котрі від неї самі відлучились. Отже земна Церква судить собі тільки по благодаті і волі даній їй через Христа а останних закликає до єдинства і синівства Божого в Христі. А над тими, що не чують її поклику, не видає осуду, знаючи приказ свого Спасителя і Голови: „Не судіть чужому рабу!

„Всякий, що глядає доказів Божої істини, тимсамим показує свій сумнів і усуває себе з Церкви, бо сили людського розуму не доходять до Божої істини і безсильність людська ставться явною в безсильності доказів. Христіянське знання не є абсолютне діло розуму, але і віри благодатної і живої — Віруючий знає Інстину."

Ми навмисне навели цілу ту безглузду плутанину слів — а вона найкрасше покаже, хто це жуківці. Чи згадає хто про що саме вони в наведенім говорять і чого хочуть? І коли б в них було хоч трошки розсудку, то бодай мовчали би, а тоді хоч ніхто не знав би, що їм щось бракує.

Ще кажуть жуківці, що Української Автокефальної Православної Церкви нема в якімсь списі Церков, та питають, котрий патріярх нашу Церкву признав. Для жуківців це великі справи, а для розумних людей дурниці. От жуківці є на списі і мають патріярше признання, та що з того, коли плетуть таке, що ні в кут, ні в двері.

Багато істнуючих річей нема на списах. Про Україну москвини казали, що її не було, нема і не буде, та хіба її не було?

Щож до патріярха, то Церква більша від патріярха, отже вона може патріярха признавати, або не признавати, і не патріярх Церкву.

Та жуківці всеодно того не розуміють і не зрозуміють.

ХТО ГРІШНИК.

Десять людей йшло полем.

Нараз надійшла страшна хмара, а з нею буря і громи. І ті десять людей сховалися до опущеної старої святині.

Гриміло дуже страшно, а найбільше над самою святинею. Тоді кажуть люде:

— Хтось між нами мусить бути дуже грішний. Щоби переконатися, хто це такий, повісьмо капелюхи над дверми. Чий капелюх вітер скине, той грішник і мусить з між нас забратися.

Ледви вони капелюхи повісили, як зараз оден капелюх упав на землю. Тут всі закричали: „То ти між нами грішник!" — і викинули чоловіка за двері.

— Але як він тілько відійшов від святині, зараз вдарив в святиню грім і всі девять, що там були, згинули.

Показалося, що той оден, якого всі вважали грішником, був добрим чоловіком і задля него грім щадив святиню. А ті девять були грішні. Виходить: Суди найперше себе, а не других!

Китайська Казка.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ В ПЕРЕРІБЦІ.

Рабін Голдштайн в Ню Йорку дає Десять Заповідей в такій перерібці:

1. Боротьба за волю є Божим законом.
2. Ніхто з людей не сміє рівнати себе з Богом.
3. Не вживай Божого Імени непотрібно, коли навіть виступаєш проти насильства.
4. Семий день (святочний) є ознакою гідности людської душі.
5. Родинні звязки не є власністю держави.

6—10. Убійство, крадіж, брехня і лакомство не сміють ніколи стати особистим, або народним способом життя.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

VII.

Католики толкують свою непомильність нераз так, що це йде наперекір Святому Письму й давним Отцям Церкви, наперекір історичним фактам та здоровому розумови, а вкінци наперекір католицьким ділам.

„Католицький Народний Катехизм", Шпірґа, перекладений Левицьким, а виданий Василіянами в Жовкві 1913 - 1914 р., говорить:

„Католицька Церква у своїм учительськім уряді е непомильна... Св. Дух своїм впливом не позволяє начальникам Церкви видавати рішення, які противили би ся правдам, оголошеним через Ісуса Христа. Коли вона голосить свою непомильність у виконуванню учительського уряду, не ставляеся вона в жаден спосіб на рівни з Богом — не говорить вона, що ту непомильність має сама з себе, так, як Бог, але що отримала ту непомильність за справою Пана Бога". — Т. I, ст. 308.

Коли розуміти „непомильність" так, як говорить Катехизм, то це вдійсности достроювання себе до того, що сказав Христос, а ніяка непомильність. Це повторювання за другим, отже ніщо надзвичайне.

Коли ж знов католицька Церква каже, що вона „отримала непомильність за справою Пана Бога (!)", то треба мати переконуючі ясні докази, що так воно є. Без того сама балачка буде нагадувати еп. Хомишина, який заводячи насильством целібат в Галичині, говорив, що так каже йому робити Ісус Христос. Але греко-католики йому не вірили, бо знали, що так казали йому робити вороги українського народу, а не Христос.

„Господь" чи „Пан".

Окрему увагу звертає в наведенім цитаті вислів **„за справою Пана Бога"**. Це безбожний вислів! Коли його змайстрували українці, то він яничарський, коли чужі, то це ворожий підступ. Тай яке це безсовісне! — говорять про непомильність своєї Церкви і в той же час **викидають українське слово „Господь", як для них погане і на його місце ставлять польське слово „Пан"**. Чи може бути з такими людьми вплив Святого Духа?

Ані українці, ані їх Церква не потребували вислову „Пан Бог" — вони ж мають кращий вислів: „Господь Бог". Саме „Господь" рівнозначне зі словом „Бог", його подібність (синонім). Сказати „Господь" те саме, що сказати „Бог".

Інакше зі словом „Пан". Скажіть ви: „**Пан любить тих**, що його слухають" — а кождий українець буде думати, що це бесіда про пана Баденього, пана Потоцького, пана Сапігу, пана Гарапіха, пана Баворовського, чи Пілсудського... Отже ставити „Пан" замість „Господь", це ставити Бога в ряд з Потоцьким і Пілсудським. Таке в українськім розумінню виходить.

Лишаєсь тепер питання: Чому заміняють Господа на Пана? В чім бачать конечність такої зміни? Чому не заміняли прим. на грецьке „Киріос", що само собою не було би буденним словом. В церкві ж співають „Кіріе елейсон" (Господи помилуй), отже було би оправдання для вживання слова „Киріос". Або скорочене „Кир", яким титулують епископів: Кир Андрей, Кир Григорій...

Та хто знає політику католицьких верхів супроти українців, той відразу скаже:

Заміняють „Господь" на „Пан", щоби наближати українців до поляків, поки зможуть їх цілком спольщити.

Іншої причини не знайдете!

Слово „Господь" українцям близке і зрозуміле, в них є до нього пошана, як до Божого Імени. Воно ніякого другого поняття не нагадує. Отже причина лишаєсь одна: **Напихати до української мови і Церкви польські слова, а викидати українські.** Грішна, ворожа робота!

Що це входило в ширший плян католицької проти-української політики, видно з того, що і поза Катехизмом католицький провід „Господа" на „Пана" заміняв. В жовківськім „Місіонарі" за січень 1912 р. пишуть про Саламана Безмовного, і там читаємо:

„От таких то урядників-безмовників мав на своїм дворі немало і наш Пан Ісус Христос". — Стор. 25.

Відчуваєте, як по чудернацьки, по грубому, і як по безбожному те „Пан" тут звучить. Певна річ, що і Василіяне це відчували, але думали: Несвідомі люде і до такого привикнуть, а тоді заведемо „Пан Єзус Христус", отже буде і гладко і добре. Коби „Пан", а „Єзус" буде...

Те „Пан", то оден з цілого ряду способів для нищення українців й української справи. На місце „Господь" завести „Пан"; викинути Трираменний Хрест та „всіх вас православних"; на місце хоругвів завести фани; викинути Іконостас; змінити церковний календар; замінити українське письмо латинкою, завести целібат... Так з кождим кроком буде близше до костела.

Слово „Господь" властиве не тільки церковній мові, але є щоденним релігійним словом всіх словянських народів, що мають Східну Церкву. Є воно таким і для українців — **це їх рідне українське слово, як і слово „Бог". А слово „Пан", в відношенню до Бога, це рідне польське слово!**

Поляки кажуть: „Пан Буг", „Пан Єзус Христус". В поляків Потоцький пан і Христос пан (великого „П" в мові нема!), а в українців Петро, Микола, Степан — це пани, а Христос — Господь, отже висший від Петра і Миколи. Остілько в цім місци українська мова культурніща. Та помимо того є люде, що для них польське слово „Пан" красше і бажане! І ті люде кажуть, що на їх стороні непомильність.

На лихо не треба багато. Змініть Господа на Пана, Бога на Бога, Ісуса Христа на Єзуса Христуса, Службу Божу на „мшу", Великдень на Вельканоц; змініть календар, змініть азбуку — а вже ті, що чуже приняли, будуть вважати себе чужими, а то й ворогами тих, що чужого не приняли. Зате чужі назви будуть вязати їх вже з тими чужими, від яких взяли назви.

Кожда чужа річ, введена на місце своєї, стає клином, що розколює нарід на дві части — на тих, що чуже приняли і тих, що своє затримали. А такі клини ворожа рука сотні літ готовила українцям, щоби їх знищити.

Малий клин розколює грубе дерево. Серби і хорвати — оден нарід, але розколений двома клинами — серби православні і мають словянську азбуку, хорвати римо-католики і мають азбуку латинську. Того досить, щоби оден нарід вважав себе двома ворожими народами.

МУА — ДЕРЖАВА ЗОЛОТА.

В часі, як европейці прибули до Америки, існувала там, де тепер Мексико, стародавна велика індіянська держава, що звалася Муа. Правив нею цар Монтезума. Населення держави звалось Азтеками.

Азтеки вірили, що прийде білий чоловік до їх держави і заведе рай на земли. Отже коли 1519 р. прибув туди з 500 еспанцями Фердинанд Кортез, азтеки думали, що він несе їм щастя. Нові річи, які мали еспанці дивували азтеків. Вистріл рушниці вважали громом, яким білі орудують.

Але Кортез приніс азтекам лихо. Думаючи, що азтеки мають багато золота і не хочуть його білим дати, Кортез дуже над ними знущався

Але за Кортезом прийшов ще лютійший Піззаро. На протязі 16-літного перебування в країні Муа вимордував Кортез понад 5 мільйонів азтеків. Історія підбою Мексика, це найтемніша картка людської Історії.

—(†)—

СКАМЕНІЛИЙ БОГАЧ.

„Гей слуги, до роботи!
Гей слуги до волів!
Усі збирайтесь в поле,
Орати під засів."

Багатий пан господар
Так слугів нагаяв,
На те оден із слугів
Так панови сказав:

„Господарю наш славний,
Не чуєш дзвонів ти?
Вони ж усім нам кажуть:
До церкви треба йти.
Бо нині день святочний,
Орати нині гріх;
Як ні, то покарає
Нас Бог тяженько всіх."

„До плуга ти неробо!
Господар закричав
І слуг всіх до роботи
Завзято наганяв.

Дзвонили довго дзвони,
Та їх богач не чув,
Він День Святий Господний
Давно-давно забув.

Орють по всіх загонах,
Неначе в будний день,
Та де господар?... Бачать:
Він заціпів, мов пень.
Вже рад би знак всім дати:
„Вертайтеся домів!"
Та годі! Не рухнеться!
Господар скаменів.

І так закаменілий
До нині він стоїть
У полі при дорозі —
Вже може триста літ.

Данило Млака (справлене).

АНТОНІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ.

Преподобний Отець Антоній Печерський родився в місточку Любичі на Україні, коло 988 року, отже якраз тоді, коли Український Нарід приняв християнство.

Його родичі були щирими християнами, може навіть з тих давнійших, які християнами стали за княгині Ольги, отже і сина виховали дуже по релігійному, назвавши його при хрещенню Антипою.

Вже в молодім віці Антипа пішов до Греції, на Атонську (Афонську) гору, де було багато монастирів, славних праведним життям монахів. Там приняли його між черців (монахів) і назвали Антонієм. Там він і зостався на довший час, живучи не в монастирі, але в печері, яку доси показують.

Святе життя Антонія звернуло увагу всіх. Бачучи в Антонія великого Божого робітника, настоятель монастиря, який Антонія постриг в монахи, сказав Антонію:

Антоніє, вертай вже на Русь (Україну), а благословення святої Атонської гори буде з тобою; там ти станеш провідником багатьох черців. Іди в спокою!

І невдовзі Антоній вернувся на Україну.

Тоді були вже в Києві монастирі: Київо-Миколаївський, з часів княгині Ольги; Золотоверхий-Михайлівський; Київо-Межигорський, але в них черцями були головно греки і спосіб їх життя не був підхожий для життя українського.

Обійшов Антоній всі ті монастирі, тай сказав, що „Бог не каже йому в них жити". Отже почав шукати іншого місця і знайшов малу печеру, яку викопав був священик з Берестова, Іларіон, і приходив сюди молитися, нім став митрополитом. Поселюючися тут, Антоній молився:

„Господи, утверди мене на цім місци! Нехай тут перебуває благословення Святої Гори і настоятеля, що мене постриг!"

І почав розкопувати печеру. Це було 1051 року.

Слава про святе життя Антонія притягала до нього багато людей — одні просили його молитов і благословення, другі зоставалися жити побіч нього. Між тими був священик Никон, а дальше преподобний Теодозій став помічником і співжителем Антонія.

По 1054 р., коли Ізяслав став великим князем в Києві, імя Антонія славилося по цілій широкій Україні. Отже з далеких сторін приходили до нього люде, а між ними і бояри. Так було двох молодих людей з роду боярського, що захотіли стати черцями. Першому з них святий Антоній довго пояснював, що монаше життя важке, однакож той стояв при своїй думці. Одного дня приїхав він до Антонія на кони, в дорогій одежі, а коли зліз, скинув одежу і сказав:

— Роби отче, з тим, що хочеш; я світ покинув і до нього вже не вернуся.

Отже Антоній його приняв і назвав Варлаамом. Подібно приняв і другого боярина і назвав Ефремом. Антоній був тоді ігуменом монастиря.

Літописець Нестор так говорить про життя перших українських черців:

— Багато терпіння перенесли черці через тісноту місця й інші невигоди. Їли тільки хліб з водою. В суботу і неділю їли також сочевицю, або варену ярину. Побіч молитов працювали, виробляли всякі річи, які в місті продавали. Також обробляли городи, мололи збіжжа. Коли ж на те час, то збиралися кождого дня на Богослуження.

Одного дня скликав Антоній монахів і сказав:

„Поставлю вам іншого ігумена і нехай благословення Святої Гори буде з вами. Жийте в мирі, а я піду на іншу гору, щоби там жити самотою."

І поставив ігуменом Варлаама, а сам пішов в інше місце, де викопав нову печеру.

Тимчасом Варлаам побудував церкву Успеня Богородиці над печерою. Коли ж монахів (черців) прибувало, вдалися монахи з ігуменом до Антонія і сказали:

— Чесний Отче! Братій прибуває, отже хочемо побудувати монастир.

Антоній поблагословив їх замір і вдався до князя Ізяслава кажучи:

Бог примножує братію (монахів), отже подаруй нам цілу гору, що над печерою.

Діставши гору монахи побудували велику церкву і монастир, що почав зватися Печерським.

Антоній любив самоту, однакож не замикався від людей. Приходили до нього люде за порадою, за потіхою, за молитвою. Прийшли були до него три брати, князі: Ізяслав, Святослав і Всеволод, вибираючись на війну проти половців, і їм Антоній предсказав, що будуть побиті, що і сталося.

Літописець Нестор, що сам був черцем Печерського монастиря, каже, що був час, коли Антоній на довгий час лишив був свою печеру. Це було підчас княжих спорів, коли Святослав, що князював в Чернигові, був взяв Антонія до себе. Та тут Антоній пішов на Болдиную гору, викопав печеру і в ній жив. Однакож пізніше вернувся назад до своеї печери в Києві, де вмер 1078 року, проживши 56 літ в печерах, а маючи від роду 90 літ. Його память Церков святкує 10-го липня церковного а 23-го горожанського календаря.

Коли Антоній Великий, що жив 256-356 р. в Єгипті був основником чернецтва в тих давних часах, то Антоній Печерський був основником чернецтва на України — отже є він одним з перших великих святих Українського Народу.

НЕЗВИЧАЙНЕ ЛІКАРСТВО.

Поет Ґолдсмит студіював також медицину, отже був і лікарем. Знаючи про його щедрість, одна убога жінка написала до Ґолдсмита листа і просила, щоби прислав ліків для її хорого чоловіка. Вона писала, що чоловік не має апетиту, чується дуже пригноблений і дуже ослабає.

Ґолдсмит зараз удався до слабого і побачив там велике убожество. Він зрозумів, що якраз воно було причиною слабости. Чоловік журився, отже і ослабав.

Відходячи Ґолдсмит сказав, що на такій слабости він добре розуміється і вона скоро проминє, коли чоловік буде вживати того лікарства, яке за годину він чоловікови пришле.

Вернувши до дому Ґолдсмит вложив в скриночку якусь суму грошей, завязав і наверха написав: **„Вживати відповідно до потреби; будь спокійний, а слабість скоро перейде".**

І зараз він післав скриночку до слабого. Як слабий почув себе, коли отворив скриночку, можна собі уявити. Від першої хвилини почув, що він вже до здоровля приходить.

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Пізнаємо по товаристві.

Сократ казав: „Чоловіка пізнаємо по його товаристві".

„Скажи мені — говорив Ґете — хто твої приятелі, а я скажу, який є ти; скажи, що тебе інтересує, а я скажу, чого від тебе можна сподіватися".

Молитва.

Бог не дивиться, чи ми дуже милозвучно молимося; не дивиться, чи молитва дуже довга; але на те, чи вона щира, чи чи походить з щирого серця.

Бог не буде допитуватись, з якого ти народу, ані з якого роду, але — що ти робив на земли за свого життя.

Коли приходить нагода зробити щось користне, роби зараз, бо нагода може знайти собі когось другого.

Хто живе гідно, той живе довго; а хто пережив багато часу марно, той не жив, але марнував час.

Для розумного нема нічого непотрібного — він кожду річ вміє на добро вжити.

Ненавиджу, коли хтось робить щось нерадо. Коли маєш робити, то роби як треба, а н! — то і не зачинай! — Гелпін.

Дорогий камінь не може блищатися без вигладження, а чоловік не може стати досконалим без гірких пережиивань. — З китайського.

Розумний чоловік — чи він зубожіє, чи буде журитися, чи лихо загляне до його дому, чи хтось скривдить, або зневажить його — він все те закриває мовчанкою. — Фокіон.

В недосвідченого чоловіка і мале може здаватись дуже великим. Жаба, яка не виділа моря, може вважати свою керницю морем. — Гіндуське.

ВОЄВНИК САЛЯДИН.

В 12-ім віку по Христі султаном (царем) в Єгипті був Салядин. Історія знає його, як великого воєвника, як героя, але притім чоловіка, що вмів дивитися здоровими очима і на життя поза геройством і перемогою.

Історія називає його Великим. Він здобув Сирію, Арабію, Персію й Мезопотамію. Підчас третого хрестного походу переміг християн в Палестині. Нагромадив багато майна. Рівних не було йому в тім часі.

Однакож Салядин памятав, що майно не є всім. Він знав, що поза задоволенням необхідних життєвих потреб воно є марністю.

Отже коли заслаб, казав роздати поважні суми між мусулман (магометан, турків), християн і жидів, щоби священики тих трох релігій благали для нього милосердя в Бога.

Дальше казав, щоби завісили на копію його смертельну сорочку, і щоби вояк обносив її по місті і голосив:

Глядіть! Це все, що зосталося цареви Салядинови! — З усіх держав, які завоював; з усіх провінцій, які покорив; з незмірних богацтв, які нагромадив; з усего величезного майна, яке здобув. Він вмирає, а з усего того лишається йому лише отся одна одинока смертельна сорочка!

ПУСТИННИК З ПУТНИ.

СКОРОЧЕНЕ ЗА О. МАКОВЕЄМ.

В половині 15-го віку жив в долині Путни пустинник Данило. Його образ є на стіні монастирської церкви в Вороніці, де він був ігуменом (управителем монастиря).

Зайшов Данило в ці сторони, щоби в тишині служити щиро Богу на такий лад, як давні пустинники служили.

Довго ходив він берегами ріки Путни шукаючи догідного місця. Нараз бачить — малий потічок вливаєсь до Путни, і тут велика скала підноситься, ніби церковна баня, а від неї до річки звисає камінна стріха, що і віз з кіньми туди перед дощем сховався б. І подумав Данило:

— Може сам Бог призначив мені це місце. Тут я буду жити, а як Бог поможе — я в тій скалі видовбаю церкву.

Данило приніс з собою і долота і молотки (клевці), бо знав, що пустинникови може придатися.

Примістився він в одній невеличкій печері, що була недалечко, і невдовзі почав скалу довбати.

Тяжка то була робота і дуже поволеньки поступала. Бо чи багато каміння може чоловік за день видовбати?

Минув рік і церква не була готова. Хоч Данило довбав без перестанку, але скала була тверда. Так прийшлось довбати другий рік, третий...

А в тій околиці пастухи літом пасли худобу, то часто заходили до Данила. Принесуть йому хліба, дали йому овечих шкір.

Коли надходила зима, то Данило лишався сам оден. Тілько бесіди в него, що молиться, або побожні пісні співає. А коли зайде перед скалу дикий віл — тур, то хіба до тура заговорить. Тілько всего.

А їсти... В осени назбирає і насушить всяких ягід, всяких овочів, оріхів, що там росли і має на цілу зиму.

Сім літ Данило так працював, поки видовбав тілько, що це вже було можна церквою назвати. Поставив Престіл, над Престолом Хрест. Дістав три образи — Спасителя, Матери Божої і святого отця Миколая, на полотні мальовані — і це все була вже ціла церква. А освічував її каганцями, як в давнину. Дістав від пастухів овечого лою, поналивав в камінні мисочки, що сам видовбав з каменя, позакладав в лій шнурочки — і вже церква була освічена. А на дворі на верху скали поставив великий деревляний Хрест, який всім міг показати, що тут є або церква, або перебувають побожні люде — пустинники.

Одного літнього гарного дня виніс Данило з церкви Євангеліє, сів на камени і читає. Нараз чує — далеко загавкали собаки. Почав він прислухуватися, аж тут надбіг великий тур (дикий віл) і впав майже перед Данилом. В його боці стреміло кілька стрілів.

Небавом надбігли пси. Ще за хвилину надіхали ловці на конях. Було їх кільканадцять. Мали вони луки і списи (піки, копія) та топори (сокири).

Зупинились ловці, побачивши сивого дідуся, а оден з них каже:

— Хто ти, старче Божий?

— Я пустинник Данило — каже дідусь.

— А чи давно вже тут?

— Сім років. А ти, пане хто такий?

— Я Степан, воєвода і господар цеї землі?

— От як — каже Данило — так це ти! А я твого діда, Александра, добре знав. Ну, радий я, що його внука побачив. Зайди в мою церкву і я помолюся, щоби Господь дав тобі довгий вік.

Зайшов воєвода, зайшли всі. А пустинник став на коліна перед хрестом і молився. По молитві вийшли всі на двір.

— Чи ти сам, отче, вирубав ту церкву? — питає воєвода.

— Сам, пане мій.

— Не величай мене паном — каже Степан. — Ми тут стоїмо перед Престолом Божим, а Бог дивиться лише на те, чи ми гідні люде. Тут, старче Божий, я хилю перед тобою свою голову. Чи спокійно тут жити?

— Спокійно! Відколи я маю церкву, то дуже спокійно.

— А чи не страшно?

— Ні! Чого ж боятися? Бог мене від всего злого заступає.

— Так ти, отче, знав мого діда?

— Знав. Я в війську його служив. Коли ж я вернувся до дому, то з родини нікого не застав. Така була пошесть, що всі з моеї родини померли. Тоді я пішов до Греції на Атонську гору і жив там кільканадцять літ. Звідтам я вернувся і тут живу.

Данило виніс кілька овечих шкір і воєвода, та дехто з дружини посідали.

— Погостив би тебе — каже Данило — та не маю чим, вибачай!

— Не журись старче Божий! Є тур, то і пообідаємо. От хлопці вже лагодять.

Задумався Данило та:

— Чи це правда, що турки здобули Царгород? (Турки здобули Царгород 1453 року).

— Так, здобули! І це також моя велика журба. Вони і сюди можуть прийти, край знівечать, христіян поубивають, або в неволю заберуть. Коби Господь поміг, а я буду обороняти і нарід наш і святу Церкву нашу. Рад би я, щоби мої кости спочили на нашій святій, вільній землі.

Ловці приготовили обід, а по обіді каже Данило:

— Ти згадував, що хотів би, щоби твої кости спокійно лягли... Я тобі пораджу...

— А що?

— Збудуй тут церкву і монастир, отже святе діло зробиш, а я, та другі щирі люде будуть молити Бога, щоби поміг тобі в боротьбі з турками. А коли умреш, твої кости спічнуть в тій церкві, що ти збудував.

Подумав воєвода і каже:

— Свята порада! Так я зроблю. Околиця тут гарна для молитви. Та тепер треба знайти місце, де має стати церква. — І звернувшись до одного з ловців каже: — Пусти стрілу ось туди, побачимо, де вона впаде!

Ловець пустив і стріла застрягла в землю між деревами.

Стріляли і другі і їх стріли падали недалеко першої. По всіх пустив стрілу сам воєвода і вона застрягла в дерево та зломилась.

Прийшов до того дерева воєвода і каже:

— Ось тут буде престіл церкви. Я невдовзі пришлю робітників.

Коли відїзджали, каже Степан:

— Будь здоров, старче Божий, та молися за мене і мою родину.

— Нехай тобі Господь щастить! Буду молитися, щоби Господь помагав тобі в добрих замірах!

Ловці зоставили Данилови шкіру з тура, трохи мяса, а в церкві знайшов нову свиту (плащ), що хтось з ловців старцеви зоставив.

Перед вечером пішов Данило, щоби добре оглянути те місце, де має бути церква і монастир, а оглядаючи думав:

— Я видовбав церкву в скалі своїми двома руками і дякую Богу, що моя праця не пішла на марне. Я засіяв зерно, а воно приносить овочі. Я зробив, що міг, а коли добрі люде побачили мою щиру працю, то і вони беруться до роботи, і більше зроблять, ніж я.

І так оглядаючи вибране для церкви місце, Данило говорив Вечірні Молитви.

ПОХОРОН

Бл. п. ІВАНА ДАНИЛЬЧУКА.

Протягом літ особа Івана Данильчука була широко відома по Канаді. Хто особисто його не знав, той про нього чув, про нього читав. Або читав те, що зладив Данильчук. І тому вже перша вістка про його смерть відбилася голосним відгомоном по всіх сторонах Канади.

Покійний належав до тих громадських робітників, що Провидінням призначені для такої роботи. До тих, що талану, який Провидіння їм дало, не хочуть закопати. І хоч як тяжко нераз тим таланом орудувати, але вони орудують, доки Той, хто дав талан, не скаже: „Тепер покажи, як ти таланом орудував і що ти ним придбав".

Праця покійного була головно на тій ниві, яка належить до Самостійників, а вже окремо мав він на увазі молодше покоління — Сумківців. Для них він окремо багато зробив. Однакож його праця покривала широке поле.

Смерть Данильчука була несподіванкою навіть для тих, що були близше нього. Правда, послідними часами виглядав він перемучений, однакож такий стан не вважався поважним.

Вернувся Данильчук з подорожи по Сході 11-го травня, до шпиталю пішов 13-го, а вмер 19-го рано в 6.20. Ще в понеділок (18), коли його відвідували, сидів і говорив, хоч виглядав досить обезсилений. А вже рано його не стало між живими. Вмер маючи 42 роки. Лишилася жінка і 3-літна донечка.

Тіло покійного привезли в пятницю 22 травня до церкви на Дізраелі, де покійний був членом, і тут був Парастас, та якийсь час читалася Псалтиря.

В суботу 23-го, в 10-ій годині рано була Служба Божа, правили три священики. Похорон був в 2-ій пополудни, тут було 4 священики. Народу зібралося багато. Було багато вінків. Хоч треба сказати, що похорон з боку грошевих коштів не був надто дорогий. Похороном занялася Екзекутива Самостійників, маючи на увазі, що найкрасшим вінком від тих, що покійного поважали, буде дбалість про допомогу його родині.

Покійного похоронили на Риверсайд цвинтари, кілька миль на північ від Винніпегу. Там спочив той, хто по своїм силам працював на ниві, де треба було комусь працювати, і працював, маючи нераз більше на увазі саму працю, ніж свою особисту справу.

Вічна Йому Память!

ШАЛІЄ ПОЖАР ЛІСІВ.

В горах Поркюпайн та других сторонах північної Манітоби шаліють тепер великі вогні, де посуха повисушувала ліси. Багато дорогого матеріялу пропадає. В околиці Годсон Бей Джонкшин горять вогні в окрузі 50 миль проміром.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ.

(Єлов Крік, Саск.)

Неділя 3-го травня в нас був памятний день. Було в нас чергове Богослуження. Погода маєва, прекрасна. Було і багато людей у церкві.

По Богослуженню відбулося посвячення гарного процесійного образа і також коштовного павука, які то річи громада набула цеї весни. При тій нагоді наш парох о. Грицина сказав кілька слів, висловлюючи радість з приводу набуття тих річей до церкви. Подякував жертводавцям, що пожертвували гроші на ту ціль. І заохотив загал до зложення при тій нагоді датків на потреби церкви. Тому що це не останні річи, які потрібні в церкві. Розуміється наші добрі і жертвенні парафіяни в Єлов Крік і цим разом зложили поважну суму на заклик о. пароха.

Дальше всі пішли походом на цвинтар, на гроби. Не довго там побували — це нова і молода громада і гробів є мало що, тай вернули скоро до церкви. Процесійний похід відбувався дуже величаво — зі співами й поважно посувався він на цвинтар і також вертався до церкви.

Після того відбулося в Народнім Домі дитяче представлення „Сирітський Великдень", яке виконали діти Недільної Школи під проводом учительки панни Слонецької. Дітям належиться велике признання що так гарно і з чуттям виконали ролі тої вистави. Все це заслуга згаданої учительки.

На закінчення відбувся іспит дітей, що вчащали на науку Недільної Школи, що її веде дуже умілo і успішно працьовита й ідейна учителька, якої імя вище згадане Питання ставив о. парох.

Вступну промову сказав п. Ґаук, церковний діяч і голова церковної громади. Він пояснив значіння і вартість Недільної Школи, висловив признання учительці, панні Слонецькій, і виявив радість зза того, що учасників науки в Недільній Школі щораз то прибуває. І вже останніми часами є 50 дітей. Та це не всі діти, що могли б і повинні користати з тої золотої нагоди вчитися релігії.

На закінчення говорив о. Грицина. Похвалив дітей за їх успіх у виставі, як також і в науці релегії. Подякував з похвалами панні Слонецькій за працю на релігійнім полі, та охоту присвятити час для Недільної Школи. При тім підчеркнув, як важною є Недільна Школа, яку ведеться всюди в міру можности і вже Єлов Крік належить до щасливих тому, що має так добру українську щиру учительку. По більшій части Недільна Школа всюди ведеться священиками. І то зараз по відправі. Та як то багато перешкод буває, що той так важний обовязок густо-часто відсувається, бо трапиться то парастас, то похорон, то хрещення, то що іншого. Час не стоїть. Коли ж приходиться вже вчити дітей, то їх уже й нема. За велике зимно, чи дощ або вихор, і знов самі старші в церкві. Так Недільна Школа відпадає. Коли ж тут є Недільна Школа що неділі (крім тої коли є Богослуження в церкві), то громада повинна тим тішитися тай дякувати панні Слонецькій за її труд і охоту працювати для добра дітей і Церкви.

Розуміється, що в парафії є добрі християне, що тою справою клопочуться і їм за те най Бог винагородить!

Ще слідувала збірка на потреби Церкви. І відтак усі розійшлися в добрім настрою домів.

Те, що робиться у парафії в Єлов Крік, це добра, і пожиточна, і гідна похвали робота. Коби тільки далі було завзяття і щирість у всіх, то громада скоро виб'ється на перше місце поміж нашими свідомими, діяльними, і працьовитими громадами, що є окрасою і гордістю Української Православної Церкви в Канаді.

У добрім ділі і Бог поможе.

Дай Боже всім православним браттям і сестрам в Єлов Крік щастя і здоровля!

Місцевий.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ П-СТВА КОПОТЬ в МАЛАНТОН, МАН.

Неділя 10 травня 1942 р., буде довго памятною для Української Православної Громади в Малонтон, Ман., бо в ту неділю п-во Копоть з Фрейзервуд, Ман., члени Укр. Прав. Громади в Малантон бажали мати Службу Божу, яко подяку за пережиті ними 25 літ подружого життя.

Ранок в цю неділю був прекрасний і нагадував рідну Україну з гарним травневим днем

Около 11 год. рано церква була заповнена людьми. По службі Божій пан і пані Копоть стали перед тетраподом і о. Ґаїцький довершив чин благословіння 25-літнього подружжа, а на кінці була виголошена о. парохом, відповідна до ювилею, промова і люди проспівали „многі літа".

Коли ювіляти вийшли з церкви, то були обсипані, конфетами.

Панство Копоть зібралися їхати до дому, бо там чекали їх на обід, як коло Народного Дому їх затримали і запросили до середини, де їх привитали жінки, а столи вже були заставлені смачними стравами Для ювилятів це була абсолютна несподіванка

Засіли ювиляти і гості за столи, а п. Ґ Гавранюк, яко господар цего свята, пояснив значіння цеї гостини в честь ювилятів, а при кінці обіду п. Гаврилюк вручив дар від громади в Малонтон, образ Преса. Родини з відповідним написом, а від жіноцтва пані Гелюх вручила їм срібну підставу з квітами.

Пан і пані Копоть і їх син Мирослав були дуже зворушені цею несподіванкою, коли дякували громаді. Ювилятам і гостям було відспівано „Многі літа".

На кінці говорив о. Ґаїцький і за візвав присутних гостей зложити жертву на „Укр. Голос" і „Вістник". Гості радо відкликнулись і зложили жертву в сумі $9.50.

По обіді шановні ювилятм і о. парох поїхали автом до Фрейзервуд до їх дому, де застали, таксамо, гостей з своїх своиків і приятелів. Коли вступили в хату, то донечка Павліна, учителька з Іст Селкірк і присутні привітали ювилятів співом „Многії літа". Родинна забава продовжалася в їх домі до 10 години вечора.

Я хочу зазначити, що панство Копоть є примірна родина. Від того часу, коли вони поселились у Фрейзервуд, стали членами Укр. Прав. Громади в Малонтон, Ман., бо у Фрейзервуд церкви православної нема. На відправах в Малантон вони завсігди бувають і помагають громаді, як морально, так і фінансово. Одним словом, церква і українська справа в них на першому місці. Їх дім є дім український. Вони виховали своїх дітей, сина Мирослава і донечку Павліну в релігійному і українському дусі. Такій родині належиться честь і слава.

Православна громада в Малонтон є невеличка, але щира. За честь, якою громада ушанувала ювилятів, своїх членів, заслужила пошану і для себе. Шануйте людей, а люди вас будуть шанувати.

Жертву рішили розділити на половину: на „Укр. Голос" і на „Вістник", Жертвували: По 1 дол.: С. Копоть, Н. Сагайдак; по 50ц.: Г. Марко (уч.), О. Іванчук (уч.), П. Онисько (уч).

Загальна збірка $6.00

Шановним ювілятам і жертводавцям здоровля, щастя і многих літ.

Свящ. Петро Ґаїцький.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРІ ЦІЛИ.

(Торонто, Онт.)

У котромусь числі „Українського Голосу" писалось з Торонта, що поки українці не мають своїх власник фабрик, великих департаментових склепів і інших багатих підприємств, що піддержували б оголошеннями свою пресу, то українське громадянство мусить взяти на себе цей дуже важний обовязок, щоб наша преса могла розвиватись, — зростати й багатіти. Редактор є нашим провідником. Він виробляє публичну опінію. Він боронить нас від напасти й клевети. Часом і картає нас, але й це треба приймати. Лікар звичайно дає гірку медицину, але вона помагає здоровлю. Тому й конечна Багато можнаб написати про це, чому ми повинні піддержувати свою пресу, та вже хіба іншим разом.

Торонтовські православні українці мали добру нагоду минулої неділі т. є 10 травня справити милу несподіванку для панства Михайла і Катерини Материн. Не якраз тому, що це було свято Матері. Зовсім ні. Це був їх ювілей, — 25-літні роковини їхнього подружжя. Ця неділя залишиться на довгий час, а може й на ціле життя в памяти гаданої родини. Так сказати б, це була моральна заплата, признання для піонира місцевої української православної громади і довголітнього її скарбника, бо п. Материн безперервно держить громадську касу від самого її заснування. А торонтонська громада не абиякими рахунками орудує. Около сімнадцять тисяч доларів перейшло через руки її скарбника за минулий рік.

Гостей зібралось поважне число. Були ті, що разом з п. Материном започаткували торонтонську громаду, були новіші члени. Милою несподіванкою для панства Материнів було те, що приїхали несподівані гості з далекого Монтреалу, панство Юрійчуки та Мокринські. Промовців було доволі і всі вони висловлювалися як найкраще про родину Материнів, за це, що навіть і в дуже прикрих обставинах торонтонської громади Материни давали як найкращу піддержку — моральну і матеріяльну. З Ошави був добрий приятель Материнів, п. М. Мех. Господар гостини, п. Мих. Деренюк, при цій нагоді згадав про ще інших ювілятів в Виннiпегу, а це „Український Голос" і „Вістник". Присутні відкликнулися щиро на зазив і зложили 36 дол. і 65 цт. на пресовий фонд обох часописів. Цю суму розділено на половині. Жертвували: Мих. і Катерина Материн $5.; панство Н. Ю. Рійчуки 3 дол.; по 2 дол.: Йосиф і Мар. Шмигельські; по 1 дол.: Петро Гайовський, Микола Сакалюк, Ів. Романко, о. П. Самець, адв. Т. Гуменюк, Ів. Зарицький, Мих. Шпивко, п. Ганушак, Ів. Федусь, В. Мошук; по 50цт.: Анд. Вовчук, Й. Добровольський, Дм. Гуменюк, Ол. Федорів, Вол. Лах, Гн. Гужда, П. Стаків, Теод. Ґлех, Сем. Олійник, Вас. Григорик, Мих. Левак, П. Ковалишин, Ст. Мікін, Ст. Колібаба, п. Мокринський, Мих. Деренюк, Мих. Мех, Пелагія Остапчук, Ст. Шеремета, Павловський, Ол. Мандзюк; по 25цт.: Н. Грабовський, Ірина Лащук, Вол. Лащук, Мих. Гуменюк, Кал. Гуменюк, Мар. Колодій, пан Манько, пані Геряс, М. Мишкевич, Ол. Луговий, Зінчишин, Часник; С. Ковбель 15цт. Разом $31.65.

Жертвували окремо на „Вістник": Ілько Мандзій 1 дол., Яків Ковальчук 2 дол. З цієї суми на „Укр. Голос" 16 дол. 85 цт.: на „Вістник $19.80.

П. С.

ДЕНЬ ІМЕНИН.

(Солборі, Онт.)

Березня 25-го 1942 зійшовся гурток приятелів до п. Йосифа Гавричинського, щоби побажати йому „дві копі літ". І п. Гавричинський здивувався, коли гурт людей увійшов до хати і почав господарити коло столів. Та з часом і недогадливий здогадався б, що це таке, а вже головно, коли і з бесіди стало видно, що воно таке тай до чого.

Коли все було готове, господар гостини попросив п. Гавричинського і його дружину, та пароха о. Гикавого з Добродійкою, тай всіх других, щоби заняли місце при столі — отже тоді вже і пояснення не було потрібне. Тут о. парох поблагословив страви та пояснив значіння такої хвалі і побажав многих літ.

Крім того дали п. Гавричинському дарунок — столик на книжки й часописи.

Дякуючи за вшановання 4 2року

уродин п. Гаврчинський дав 5 доларів на Плащеницю для церкви св. Володимира Великого, а присутні заложили $3.25.

Також для свого духовного провідника — для „Вістника" 2 дол.

Гості забавились і при відході ще щиро пожелали многих літ!

Приятель.

ПИСАНКА.

ЗБІРКА о. В. КУДРИКА.
Сірко, Ман.

Загальна збірка в церкві $8.41

ЗБІРКА п. ДМИТРА КУЛИКА, секр. Прав. Гром. у Крайгенд, Алта.

По 25цт.: Д. Кулик, П. Стефанюк, І. Ступарек, Ф. Яремкович, В. Ступарек, І. Козакевич, Ан. Хведоруш.

По 10цт · П. Вардек, І Салагуб, П. Балабан, П. Левицький, І. Береза, Ст. Панчук, М. І. Яковишин.

По 5цт.: Волод. Балабан.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

Свящ. Ю. Я. Цукорняк 5.00

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.
Тиндал, Ман.

По 1 дол.: Л. Сабат.

По 50цт.: О. Коць, Н. Тепіло, К. Ґнатюк, Д. Вівчарук.

По 25цт.: М. Юрків, І. Мамчур, С. Причун, В. Луговий, Е. Карпець, В. Ферманюк, Г. Чирко, В. Мороз. Разом 5.00.

Селкірк, Ман.

По 1 дол.: І. Корба.

По 50цт.: А. Савчук, К. Божисько, А. Сованський.

По 30цт.: В. Колодзінський.

По 25цт.: І. Вінтер, М. Коцюба.

По 10цт.: М. Яремкевич. Разом 3.40.

Сантон, Ман.

По 1 дол: П. Сарамага. П. Мачуга.

По 50цт.: К. Назаревич, Й. Назаревич, І. Турко, Р. Німчук, Л. Малько. — Разом 4.50.

Топлар Парк, Ман.

По 1 дол.: Г. Семенюк.

По 30цт. О Вакшинська.

По 25цт.· І. Денесюк, В. Бедюк М Марко, С. Маркевич, А. Кушка. Л. Генкевич Маріян Денесюк.

По 20цт · Гр Лисайчук.

По 10цт К. Вусата.

Разом 3.35.

Мелвилл, Ман.

По 1 дол.: С. Копоть, (Фрейзервуд), С. Галатун.

По 25цт Н Сагайдак. Разом 2.25

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛІВА.
Церковна Громада в Спеден, Алта.

По 1 дол.: панна Марія Леськів учит., Саверко Леськів

По 30цт.: І. Пахолок.

По 25цт.: пані Софія Стельмащук, Ірина Крук, Никола, Леськів, М. Крохош, В. П. Сироїд. Й. Стельмащук, панна Марія Комгир учит., А. Ґаліс, пані Антонія Леськів, А. Комгир, В. Музика, С. Леськів, В. Ґордей, Я. Леськів, Ф. Пахолек, Н. Сироник, Г. Пасецький, пані Кат Ґнатів, І. Романчук, панна Настя Романчук учит.

По 10цт.: А. Остапів.

По 5цт.: О. Пахолек, дрібними 15 центів.

Смокі Лейк, Алта.

По 50цт.: Н. В. Ґавінчук, пані Марія Василів.

По 25цт.: Г. Король, А. Тивонюк, М. Галіцький, С. Попович, Г. Василинчук, В. Лазарук, пані Кат. Василинчук, Марія Варава, Анна Пліручна, Ольга Романюк, С. Ткач.

По 15цт.: пані К. Лазарук.

По 10цт.: Елена Белей.

По 5цт.: Евдокія Галіцька, Верония Рубуляк.

Гемлин, Алта.

По 25цт.: М. Труфин, Іля Кусяк, М. М. Стогра, пані Попівчук, Н. Вітк, С. Іванюк.

По 20цт Іван Рудик.

По 15цт: Т. Стефюк.

По 10цт Н. Равлюк, М. Щербань, С. Кожухар, пані Одовія Стогра, М. Джіґалюк, М. Стогра, пані Марія Іванюк.

По 5цт.: Н. Лучак, В. Рудик, М. Вовк, Т. Королюк, К. Остафійчук, П. Лучак.

Громада Беліс, Алта.

По 25цт.: пані Параска Репка, Анна Репка, Іван С. Чернівчан, П. Репка, пані Марія Завадюк., пані Марафта Кличук. О. Лувул.

По 10цт.: В. Огурян, М. Завадюк, пані Кат. Ролчан, Марія Ґорук, В. Ролчан.

По 5цт.: В. Яремчук.

Громада Стрий Алта.

По 50цт: Ф. Шпш.

По 25цт.: Л. Панас, В. Піллужний.

По 30цт: І. Тхір.

По 10цт Павло Королюк.

Діти Недільної Школи, Сенаі Ревідс, Алта,: по 10цт.: П. А. Саравнаський.

По 5цт.: М. Федчук, Сані Ґалівода, Іван Галівода, Марія Янчук, Г. Бойчук, Настя Бойчук, Ф. Куніцький, І. Франчук, Марія Саравнаська, Е. Бойчук, І. П. Саравнаський

Ґлендон, Алта.

50цт.: панна Галя Леськів учит.

Корбит, Алта.

По 25цт.: Михайло Лутовий.

Довнінг, Алта.

По 25цт.: Гаврило Балацецький Коляда.

По 25цт.: Кат Лазарук, Смокі Лейк, Алта.

ЗБІРКА о. М. ФИКА.
Бюфо[illegible] Алта.

По 1 дол.: М. Терлецький, пані К Михайлишин, Мирна Бабяк (уч), В. Сташко, Антонія Фаращук, П. Лія[illegible]

По 50цт.: І. Попик, О. Лукіянчук, Пар. Терлецька, М. Хруник, пані М. Медицька. Г. Медицький.

По 40цт.: Т. Адамець.

По 35цт · М Горкалюк.

По 30цт: Е. Бенза.

По 25цт.: П. Адамець, Т. Дзюба, А. Терлецька, Н. Назар, П. Бабяк, І. Попик, П. Попик, П. Бавел, С. Харищ, Пав. Фаращук, Анна Сташко, А. Ханас, М. Дзюба, Ф. Сонечко, А Хруник, Д. Попик, Н. Сеничко, Н. Марушак, Т. Попик, А. Якимець, Г. Ханас, Ф. Адамець.

По 20цт.· І. Миска, Н. Н., Н. Н.

По 15цт.: І. Марійка.

По 10цт.: О. Сеничко.

Федора, Алта.

По 1 дол.: П. Маґера, Н. Ожипко.

По 55цт: Стефка Кузик.

По 50цт.: Й. Крищук, пані І. Виничук, П. Лучка, С. Ожипко, А. Варварук.

По 25цт.: П. Варварук, Н. Н., Н. Бабій, Х. Палій, І. Виничук, Н. Н., П. Ласківська, П Кузик, В. Белзюк, Н. Бойко, А. Крищук, І. Гунька, Д. Шаваровський, О. Маґера, К. Кузик, С. Шенґера, В. Костів, Н. Н., П. Н. Белзюк, П. Маґера.

По 20цт.: М. Дреґінда.

Дрібні жертви 75цт.

Редвотер, Алта.

По 1 дол.: В. Крайчий, М Піхота, М. Салжини, А. Павлечко, Й. Пасічний, Н. Крайчий.

По 50цт.: І. Струк, І. Васияк, С. Федорак, В. Пасічний, П. Сахман.

По 40цт.: А. Федорак.

По 30цт.: М. Повіль.

По 25цт.. пані І. Кіріяк, Анна Василик, М. Крайчий, пані М. Повіль, А. Худа, О. Худа, М. Н. Крайчий, М. Мирун, І. Худа, І. Саддяк, С. Садовник, І. Садовник, А. Кузик, М. Лис, І. Кіріях, Т. Мирун, К. Лазовський, А. Зінюк, Н. Петриляк, Д. Пасай, С. Лазовський, В. Школьний, М. Н. Кіріяк, І. Крайчий, пані С. Мальована, пані Й. Пасічний, пані Біленька.

По 20цт.· Н. Крайчий.

Дрібні жертви — 40цт.

Васетна, Алта.

По 1 дол: Пашочки Міляна, Оля. Стефан Швець.

По 50цт.: П. Т. Швець, А. Швець.

По 30цт Н. Захарко, А. Захарко.

По 25цт.: І. Чорний. В. Зінник, М. Павелчук, Г. Вірун, О. Німчук, пані І. Котиляк, пані О. Котиляк. М. Вірун, А. Кульчицький, Д. Зінник, А. Вонечко, А. Вонечко, пані Літерська, Г. Пискалевець, Й. Німчук, С. Турин.

По 20цт.: Д. Котиляк. Ю. Зінник.

По 15цт: Е. Вірун, І. Петрик.

Дрібні жертви $1.10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ЧЕРВЕНЬ

7 Неділя — Йорктон
Вечірня — Мелвил.
14. Неділя — Канора
Вечірня. — Мазепа.
21. Неділя. — Мазепа
Вечірня. — Донцел.
28. Неділя. — Сторновей
Вечірня. — Йорктон

Початок Служби Божої 10.30 рано, а Вечірня в 7 год. вечером — скорий военний час.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя — Косів
14. Неділя. — Давфин
21. Неділя. — Пайн Ривер
28. Неділя — Венлав

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднярчука.
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя. — Годсон Бей дж.
14. Неділя. — Арран
14. Нед Кобзар. — Вечірня 2 год.
14. Нед., — Дербен, Вечірня 7 год.
21. Неділя — Сван Плейн
21. Нед., Вечірня 8 год. — Норквей
28. Неділя. — Ґлен Елдер
28. Нед. — Ґаес, Вечірня 3 год.
(На Вечірнях буде проповідь і катехизація для всіх).

ЛИПЕНЬ.

5 Нед. — Флин Флон
7. Ів. Хр. — Ервуд (храм)
12. Неділя, Петра і Павла. — Ґаес (храм).

Скринка 65. Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.
ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя — Овкборн
14. Неділя. — Росборн
21. Неділя. — Сенаі [illegible]
28. Неділя. — Виста

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Енгуевил
7. Вівт., Різд. Ів. Хрест. — Шелвелей (храм).
12. Неділя., Петра і Павла. — Січ (храм)

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гриц[illegible]
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Єлон Крік
14. Неділя. — Ст. Джулієн.
21 Неділя — Вакав.
28 Неділя. — Кадворт.
Тернопіль — (о В. Апонюк).

Адреса: Вакав. Саск.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ.

1 П 19 Травень. Свщмч. Патрикія
2 В 20 Муч. Талалея, Александра
3 С. 21 Рівноап Константина
4 Ч 22 Муч Василиска, Маркела
5 П. 23 Прпмч. Михаїла Чорнор.
6 С 24 Преп. Симеона Дивногор.

7 Н. 25 Нед. 2 по Зел. Святих.
8 П. 26 Ап. Карпа й Алфея
9 В. 27 Свмч. Ферапонта Сард
10 С. 28 Преп. Никити Ісповідника
11 Ч. 29 Препмч. Теодосії діви
12 П 30 Преп Ісаакія Далмат.
13 С. 31 Ап. Ерма

14 Н. 1 Червень. Нед. 3 по З. С.
15 П. 2 Велмч. Івана Сучавського.
16 В. 3 Мч Лукіяна й отроків
17 С. 4 Митрофана патр. Царг.
18 Ч 5 Блаж. Константина
19 П. 6 Преп Висаріона Єгип.
20 С. 7 Муч. Теодота Анкир.

21 Н. 8. Нед. 4 по Зел. Св. Єфрема
22 П. 9 Кирила арх Александр.
23 В 10 Преп. Силуана схимонаха
24 С. 11 † Ап. Вартоломея
25 Ч. 12 Преп. Онуфрія Вел.
26 П. 13 Муч. Акилини
27 С. 14 Прор. Елисея

28 Н. 15 Нед. 5 по З. Св. Модеста
29 П. 16 Пре. Тихона Луховського
30 В. 17 Муч. Мануїла, Савела

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Сеньків
14. Неділя. — Ґардентон
21. Неділя. — Вайта
28. Неділя. — Толстой.

Адреса· Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя. — Роблин (храм)
14. Неділя. — Етелберт
21. Неділя. — Ленард
28. Неділя. — Шортдейл

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Ґілберт Плейнс
7. Вівт., Різдво І. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм)
7. Вівт. " —Шел Велей (хр.) о. Ковалишин.
12. Нед. св. Ап. Петра і Павла — Роблин фарми (храм).
12. Нед. П. і П. — Етелберт (храм) о. ....
19. Неділя. — Ленард
26. Неділя — Шортдейл
28. Вівт. Вел. Князя Володимира Ґілберт Плейнс (храм).

Адреса:
Поч скр. 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґліцького
ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Тиндал
14. Неділя. — Поплар Парк

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Смокі Лейк, Алта
14. Неділя. — Довнинг
15. Св. Івана Сучавського — Беліс (храм).
21. Неділя. — Стрий
29. Неділя. — Спеден

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Смокі Лейк
7. Різдво Ів. Хр. — Біґ Медов (хр.)
12 Петра і Павла. — Ґлендон (храм фарми).

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ.

7 Нед. 2. Гол. 1. Утр. Єв Марка 16: 1—8. Літ. Рим 2: 10—16. Єв Мат. 4 18—23

14. Нед. 3. Гол. 2. Утр Єв. Мар. 16· 9—20. Літ Рим. 5: 1—10, Єван Матея 6: 22—33.

21. Нед. 4 Гол. 3. Утр Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Рим. 6: 18—23. Єв Мат 8· 5—13.

28. Нед. 5 Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат. 8: 28—34 і 9: 1.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., JUNE 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1942. ЧИСЛО (392) 12

ПОМЕРЛА ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА.

Вістку про смерть Кобилянської подала американська „Свобода" з 6-го червня 1942, перебравши її з часописів Полудневої Америки. Про час і місце смерти нема згадки.

Поки дістанемо більше відомостей, тепер скажемо бодай дещо про Кобилянську.

Ольга Кобилянська, визначна українська письменниця, родилася 23 листопада, 1863 р. в Сучаві на Буковині, а виростала в Кімполюнгу, де з нею росла разом її письменницька сила.

Книжки, яких начитувалася найперше, були німецькі і перша її письменницька проба була німецькою мовою. Аж знакомство з Кобринською й Окуневською поставило її на твердий український грунт. Вона завзято вчиться, чи доучуєсь української мови, а дальше пише вже першу свою повість „Царівна". За тим пішли вже інші повісти, як „В неділю рано зілля копала", „Вовчиха", „Земля", „Ніобе", „Він і вона", „Покора", „Аристократка" і другі.

Кобилянська — як про ню вже давніше висловлювалися — „велика наша українська письменниця, прекрасна дочка буковинських Карпат і смерекових лісів". Але вона письменниця для цілого Українського Народу.

ВІДНАЙШЛИ ДІЯМЕНТИ.

Коли японці забирали Яву, вислано звідси літаком до Австралії пакунок діямантів вартости 1,000,000 долярів. Коли літак вже до Австралії долітав, японці почали стріляти і літак попсували. Він упав на березі Австралії так, що частина його була на землі, а частина в воді. Чотири летуни згинули. Тепер на березі, де літак впав віднайшли пропавші діяменти і передали урядови.

ВІДНАЙШОВ 2000 ДОЛАРІВ.

Перед 10 літами Ч. Неслер, в Палісейдс, Н. Й. заховав 2000 доларів в ямину та опісля забув, де заховав. Він їздив до Европи, а коли вернувся, то гроші віднайшов.

ВИНО ЗА РІЧИ.

Між Францією та Швецією вийшов договір, що Франція буде посилати до Швеції вино і горівку, а шведи будуть платити французам машинами та поживою. Такої виміни має бути на 2,500,000 доларів.

НІМЕЦЬКА ҐУМА.

До Америки привезли німецький ґумовий „таер", щоби знавці приглянулися, яку німці мають ґуму — звичайну, чи штучну, і яку саме.

ВТІКАЧІ З ЕВРОПИ.

Стейтські часописи подають, що за пів року приїхало до північної і полудневої Америки 6000 втікачів. Інші їдуть до Палестини.

КАТОЛИКИ І ПРОТЕСТАНТИ В АНҐЛІЇ.

Католики почали в Анґлії рух під назвою „Меч духовний", якого ціллю є боротися з нинішним культурним занепадом, в першій же мірі занепадом релігійним.

На подібний лад почався і протестантський рух під назвою „Релігія і Життя".

Дальше вийшла думка, що треба тим обом рухам обєднатися для широкої праці — і тепер і по війні, коли буде треба приводити до рівноваги розхитаний війною лад. Дехто привязував до того великі надії

Пізніше показалося, що тісна кооперація між католиками і протестантами неможлива просто через те, що це два окремі відмінні від себе світи, які в багатьох справах природно не можуть зійтися.

Всеж вийшла спільна заява обох сторін, що де можливе, обі сторони будуть мати на увазі спільну працю. Навіть католицький кардинал Гінслей та Кентерберський анґліканський архиєпископ були на спільній гостині.

ДОЗВОЛЯЮТЬ НАУКУ РЕЛІГІЇ.

В Бразилії заборонили науку релігії в школах ще 1899 року, отже перед 43 літами. Нині заборону усунено, отже в школах почнуть вчити також релігії. Хоч наука не є примусовою, отже будуть вчити дітей тих, що того схочуть.

ФУТБАЛ АЖ ДЛЯ СТАРШИХ.

Дж. Д. Ґліс, хірург, говорив недавно в Бостоні, що хлопцям понизше 19 літ не повинно би позволяти забавлятись „футбалом", „[illegible] „бейсбалом". При таких забавах занадто викривлюється хребетний стовп, отже його ослаблюєсь. Через те може він на завсігди прибрати скривлену форму.

ВЧАТЬ БАГАТО НОВИХ МОВ.

В американських університетах почали тепер вчити ріжних азійських мов, про які деколи студенти і не чули. Отже вчать по японськи, китайськи, арабськи, малягаськи, гіндуськи, маляйськи, перськи, сіямськи, сваґільськи, турецьки, підгінськи, курдськи, та ще понад 10 таких, що в жадній американській школі досі їх не вчили. Також мови російської. Урядови треба тепер багато переводчиків на східних фронтах.

СТАРИННИЙ РУКОПИС.

Конгресова бібліотека в Вашингтоні дістала недавно будийський рукопис, якому тепер 250 літ. Однакож те, що там написане, має понад 1000 літ - це пояснення будийського святого письма „Сараттгадіпані" Пояснення написані на 224-ох пальмових листках. Але ще важне, що ті пояснення не були досі друковані, а писаних копій є на світі може пять.

АСЕКУРАЦІЯ КОРАБЛІВ.

Кораблі також асекуруються, як й інші вартні річи. Президент Розевелт підписав тепер ухвалу на додаткових 210 мільонів доларів, призначених на асекурования кораблів. Давніше призначено 40 мільйонів.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

1. ЗМІНИ ПАРОХІВ.

Справа цьогорічних призначень та переміщень священиків буде вирішена на нарадах Консисторії з початком місяця липня.

Священики, що бажають зміни парафії, як рівнож громади, що бажають призначення або зміни священика, повинні повідомити про це Консисторію найпізніше до дня 1-го липня.

Прохання від громад мають бути підписані всіма членами уряду та стверджені парафіяльною печаткою.

2. АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиєрейських візитацій Впреосв. Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича такий:

12 липня, неділя, Петра й Павла, — Виннівеґ, Ман., в церкві св. Михаїла.
19 липня, неділя — Толстой, Ман.
26 липня, неділя — Вайта, Ман.
2 серпня, неділя — Сенді Лейк, Ман.
9 серпня, неділя — Леннард, Ман.
16 серпня, неділя — Дрифтінг Ривер, М[illegible]

Дальший порядок буде проголошений в слідуючім числі „Вістника".

Консисторія Української
Греко-Православної
Церкви в Канаді.

МОЛИТОВНИК

На днях вийшов з друку Молитовник для українських православних вояків при канадійській армії.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби присилали свої жертви на покриття коштів друку молитовника. Дати воякам українцям такі молитовники, це також поміч тим воякам і цілій загальній нашій справі.

Імена жертводавців та їх жертви будуть проголошені в „Вістнику".

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви на покриття коштів друку молитовника, як рівнож замовлення на молитовник проситься висилати до Консисторії на понизше подану адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ЩО МОЖНА ЗДОБУТИ В ВІЛЬНІМ ЧАСІ.

Примірн.

Звичайно вільний час люде пропускають на маловажні, безкористні справи, на забави, або просто на ніщо. Не знають, що великого можна в тім вільнім часі зробити і здобути. Ось кілька примірів:

Бекстер написав „Вічний спокій святих", коли, будучи слабим, мусів лежати (Родився 1615, вмер 1691).

Блюмфілд, Роберт, англійський поет, написав славний твір „Фармерський хлопець", в вільних хвилях поза шевством, яким тоді занимався (1766 — 1823).

Бунняи написав „Пилґримс проґрес", коли сидів в Бедфордській тюрмі (1628 —1688).

Бурріт, Елігу, навчився десять чужих мов в вільнім часі поза ковальством, яким занимався в однім селі. Він навчився мов: старої жидівської (еврейської), грецької, сирійської, еспанської, чеської, польської, данської, перської, турецької та етіопської. А до школи ходив він всего шість місяців (1810—1879).

Керей, Виліям, визначний місіонар, знавець східних мов і переводчик, здобув початки азійських мов, коли помагав робити і латати чоботи, використовуючи кожду вільну хвилю на науку. Опісля був 29 літ професором в Калькуті і приготовляв граматики і словарі східних мов (1761—1834).

Д'Аґесо, визначний французький канцлер написав важний науковий твір в трох томах ось як: Коли він готовий був сідати до обіду, то його жінка завсігди спізнялася 10, або 12 мінут, отже він ті мінути використовував на писання. Так повстав твір, який дочекався кількох видань (1668—1751).

Ферґусон, Джеймс, популярний письменник-астроном і механік, вчився астрономії, коли пас вівці скотляндського фармера (1710—1776).

Франклин, Веніямин, в часі, коли працював як подорожуючий друкар, написав научну розвідку про „Свободу і Конечність", та „Вдоволення і Біль", 1706—1776).

Миллер, Гю, вчився ґеольоґії, коли працював при мулярстві (1802—1856)..

Лі, Самуїл, працював при будові домів, коли попалась йому в руки книжка чужої мови і він вільними хвилями почав тої чужої мови вчитися. Було йому тоді 17 літ. Вивчився одної, почав вчитися другої, третої, і на протязі 17 дальших літ навчився 17 чужих мов. Опісля був професором в університеті, де вчив мови арабської та старої жидівської, написав граматику жидівської мови і зладив тієї ж мови словар (1783 —1852).

Шліман, Генрик (німець) почав вчитися чужих мов молодим хлопцем, працюючи в крамниці. До школи ходив перед тим всего три роки. За кількось літ вивчився він вільними хвилями і власними силами десять чужих мов й опісля став визначним чоловіком. Він посвятив 12 літ на розкопи в Азії, шукаючи засипаного міста Трої, і познаходив багато річей старинної культури (1822—1890).

Наведені тут примірн показують, яку велику вартість мае той вільний час, яким чоловік по власній волі орудуе. Вжие його на велике, то велике здобуде, а вжие на безвартне, то не здобуде нічого.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЗЛУЧЕНОЇ ЦЕРКВИ.

В Винніпеґу почалася 2-го червня 1942 р. конференція Злученої Церкви (Юнайтед Чорч) і тревала 4 дні. Як бачимо в часописах, то обговорювалося багато важних для протестантів справ.

І так підношено, що в будучности Злучена Церква мусить поставити собі епископів; або подібних провідників з такими правами та обовязками, як мають епископи. Без того Церква не мае правлячої руки.

Говорили про пенсійний фонд для старих священиків, який Злучена Церква мае, але не приходить на нього тільки складок, як повинно.

Зупинялись на релігійнім занепаді взагалі. Число дітей в Недільних Школах в Канаді зменшилося з 95 процент на 74 проц. від 1925 року. Жертвенність стае щораз меншою. На ґуму до жовання, на мальовання, видають люде більше, ніж на церковну місійну роботу. Видають багато і на другі неважні річи.

Піднесено домагання до уряду, щоби вглянув в справу продажі алькоголю і зробив щось, щоби люде не розпиячувалися, головно ж молоді.

Протестанти з фармів забираються або байдужіють і церковна справа нидіе. Чудо, що Злучена Церква між Винніпеґом і Ракі Мавнтейн (Заходом) не пропала в послідних десяти роках — казав др. Кормі. Присутність дітей в Недільній Школі в Манітобі впала 27 процент в послідних 10 літах. На вдержання Церкви і місійну працю дае кождий член менше, ніж три центи в тижни — казав Мартин — отже сором; коли б дали десяту часть того, що дають на курення і друге, то грошева поміч була би велика.

Була бесіда і про неанґлійське населення. Др. Кормі говорив, що неанґлійське населення зростае, а англійське зменшаеться. Самих українців е тепер в Манітобі — казав він — 100,000. А між 1931—1936 виїхало з Манітоби 5,261 анґльо-саксонців. Отже треба всім протестантам поеднатися і разом працювати, інакше може протестантської Церкви не стати.

Подібно говорив др. Алисон, він сказав: „Хоч неанґльо-саксонці 50 літ живуть в західних провінціях великим числом, однакож релігійно віддалені (від протестантів). Чи не можна би тих канадійських горожан втягнути в наші громади, щоби вони чулися одними з нашим народом?"

Це загально були ті справи, що обговорювалися на згаданій конвенції. Щож до послідного вискажу Алисона, то можна би багато сказати, та ми покищо ограничимося до кількох уваг. Перше коли хтось розумие релігійну приналежність так, що її можна колинебудь зміняти, то він не розумие релігії.

Дальше — люде, перетягнені з одної церкви до другої лише на те, щоби там збільшати чисельну чи політичну силу, ніколи не е сильним набутком.

А трете — коли протестантизм сам собою і в себе занепадае, то він лише передасть той занепад і на тих, що до нього увійшли би. Яка тоді користь і кому?

НОВЕ СИЛЬНЕ СКЛО.

В Кейп Тавн, в Полудневій Африці почали виробляти таке скло, що 500 фунтова бомба не розібе його, коли експльодуе 70 стіп від скла.

СТАРИННІ БІБЛІОТЕКИ.

Бібліотека — по нашому Книгозбірня, отже збір більшого, або і дуже великого числа книжок.

Бувають бібліотеки приватні, а бувають публичні.

Перша приватна бібліотека, про яку знае історія, належала до грецького фільозофа Арістотеля, 534 роки перед Христом.

Перша публична бібліотека в Атенах була 526 р. перед Христом.

Велику бібліотеку заснував в Александрії в Египті Птоломей Філядельф 284 р. перед Христом. Вона 47 р. перед Христом згоріла — огонь знищив 400,000 цінних книжок і рукописів. Для цеї бібліотеки була переложена Біблія з мови жидівської на грецьку і цей перевід зветься „Септваґінта" — перевід сімдесятьох переводчиків.

Наслідники Птоломея Александрійську бібліотеку відновили і в ній знов було 700,000 томів. Її знищили Сарацени (турки) 642 р. по Христі. Коли заняли Александрію, то палили книжками з бібліотеки в своїх купальнях через шість місяців. До того спонукав їх Омар, князь Сараценів. Він казав: „Коли в тих книжках е те саме, що в корані (в турецькім святім письмі), то їх не треба; коли в них е що інше, ніж в корані, то вони злі".

ПРОТИ ЗМІНИ ІМЕН.

І в Канаді і в Стейтах деякі люде зміняють свої родинні імена, чи назви. Тепер в Філаделфії, Па., суддя Велш поставився проти зміни імен кажучи, що властиве, первісне імя чоловіка мае велике значіння, окремо ж ще в военнім часі. Отже відкинув просьбу 54-ох осіб, які хотіли позмінювати імена. Це вперве урядові чинники в Стейтах виступили проти зміни імен.

РІЖНОРОДНІ СПРАВИ.

Світ зуживае річно коло 1,900,000 фунтів чаю, що управляесь на майже 4,000,000 акрах землі, де працюе понад 4,000,000 робітників.

Тепер кораблі повідомляють бездротним способом, що вони в небезпеці, означуючи точно місце, де вони знаходяться. Їх повідомлення чують другі кораблі і чують прибережні стації, що за тим слідять. — Перший такий бездротний поклик за помочею зроблено 3-го березня 1899 року, коли Іст Ґудвин Лайтшип зударився з іншим кораблем. І зараз йому прийшла поміч.

Війна забирае багато ґазоліни. Кухня для 900 війська потребуе денно 720 ґальонів. Зготовити поживи на день для мільйона війська, треба около 80,000 ґальонів. — Великий возв (тенк) іде милю одним ґальоном. — Літак з одним мотором в звичайнім леті потребуе 45 ґальонів на годину, а в битві два рази тільки. Великому бомбовикови треба на годину 240 ґальонів, коли летить повною силою. Отже 5-годинний атак, що складаесь з 600 літаків, потребуе 720,000 ґальонів ґазоліни.

Як високі филі підчас бурі на морі? Досліди показують, що на Атлянтику филі рідко висші, як 43 стіп (фітів), а від верха одної такої филі до другої може бути 560 стіп. А скорість, з якою така филя посуваесь, 32 і пів милі на годину. Хоч відомі бурі, де височина филь була 48 стіп, але це велика рідкість.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

„Свято Матері".

Тутешні українці перебрали „Свято Матері" від англійців. Однакож в анґлійців були інші причини до створення „Свята Матері", ніж в нас — там „Свято Матері" нагадуе дітям обовязок для матерей, а в нас наоборот — в нас „Свято Матері" пригадуе матерям їх обовязок при вихованню дітей. Таких вимог, які життя ставить перед українськими матерями, не ставить воно перед матерями англійськими, або багато менше.

В Українського Народу Мати завсігди була в великій пошані, і лихе відношення до Матері строго осуджувалось. Згадати хоч би українське весілля, де син і дочка обовязково і дуже врочисто кланяються батькови і матері при співі свахів:

Ой перший раз, Настуню, перший раз,
Поклонися Матінці до сто раз,
Довго тебе Матінка годувала,
Нім ся твого поклононьку дочекала.

Відома пісня, в якій показуеться, як лихий син вигнав матір кажучи, що в нього будуть гості в кармазині, а мати в сірачині. А мати пригадуе синови, що вона мала колись кармазинову одіж, але:

Як я тебе годувала —
Кармазину я продала.

Тай багато е в українських піснях і в цілій Українській Культурі образків, в яких Мати виступае в повній материнській гідности, окружена пошаною і любовію синів і дочок. Тільки треба би ті образки видобути з забуття, пообмітати з пороху і поставити на належнім їм місци в нашім життю.

Невільниця султанкою.

Турецькі султани (царі) завсігди шукали собі жінок не між багатими турецькими родинами, ані між родинами чужих володарів, але вибирали собі жінок з невільниць. А невільниці могли походити з якого будь чужого народу. Султани робили це так, щоби родина жінки не звязувала їм рук в правлінню державою.

Султанками були й українки, як пр. Маруся Богуславка, про яку в думі співаеться.

Коли невільниця ставала жінкою султана, то вимагали, щоби приняла турецьку віру. Але були і такі жінки, що стояли при своїй вірі, як прим. Теодора, грецька християнка, що була жінкою султана Орхана. Та не всім таке вдавалося.

Жінкою Магомета 2-го (1785—1839) була християнка Ірена, яка не хотіла ніяк відречися християнства, за що довго турецькі священики докоряли султанови, аж поки не довели до краю.

Одного разу, коли зібралися релігійні турецькі достойники в палаті султана, була там й Ірена, закрита незвичайно білою заслоною. До неї підійшов султан, поважно відкрив її лице і сказав:

— Бачите! Вона така гарна, що подібної краси ви не бачили; гарнійша від гуриски (русалка, дівчина в раю), яку бачите в ваших снах. Я люблю її, як свое життя. Але дорозший від мого життя для мене Іслям (турецька віра).

Сказавши це, взяв Ірену за волосся, й одним ударом меча відтяв її голову.

Так й Ірена показала, що християнство було для неї дорозше, ніж власне її життя.

Матері — перші учительки релігії.

Матері завсігди були перші, що вчили дітей релігійности Вони завсігди повинні і мусять бути перші, коли їх діти мають бути релігійними людьми.

Коли мати не подбае, щоби дітей по релігійному виховати, то хто другий подбае?

В усіх часах в українців правилом було, що кождий українець й українка мусить вміти напамять молитви: Царю небесний, Пресвятая Тройце, Отче наш, Вірую, Помилуй мя Боже, Достойно е, Під Твою милость та Заповіди. І цілий нарід — кожде покоління одно по другім всі ті молитви добре вміло.

Знати вичислені молитви напамять, починати і закінчувати ними кождий день, це велика релігійна справа, це велика культурна справа. Уявімо собі, що багато мільйоновий нарід починае денну працю і кінчить її спільними молитвами — яке це важне, яке величаве, яке святе!

Та чи ставив собі хто питання: Хто саме тих молитов нарід вчив?

Це вчили матері! Вони, з покоління в покоління, цілий свій нарід вчили молитися. Ще дитина добре слів не вимовляла, а мати вже вчила початкових молитов. Ледво дитина починала ходити, а мати вже вчила хреститися. Кожда мати! В кожній хаті! Рано і вечером!

І так пильно продовжала вона науку молитов, не опустивши ані одного ранку, ані одного вечора, аж доки дитина всіх молитов не навчилася дуже точно.

Це була релігійна наука! Це було гідне приготовання молодого покоління до релігійного життя. І ту науку провадили майже виключно матері!

Чи думали ви, матері, про те?!

ПІСНЯ ПОЧАЇВСЬКИЙ БОГОРОДИЦІ

написана 1771 р., в якій оспівуесь поміч Почаївської Богоматері підчас страшної морової слабости, що лютувала 1770 р. Пісня взята з давного Почаївського „Богогласника" і на українську мову перероблена.

Всюди прославилась Почаївська Скала,
На якії Божа Мати
Стопою знак дала.

Як допустом Божим у минувшім літі
Панувала страшна слабість
В неоднім повіті.

Підгіря, Покуття, Подільський Камянець,
Закопила кругом Волинь,
І місто Кремянець.

В тисячу і сімсот сімдесятім році —
Гинуть люде, течуть сльози,
Як вода в потоці.

Знакомі далеко від себе тікали,
Рідні братя й товариші
Себе мов не знали.

Свого сина батько боявсь в дім приняти,
Не помогла дітям рідним
Розпучлива мати.

Люде поза домом в полі пропадали,
Храми Божі, монастирі
Пусткою стояли.

Не ішов господар із плугом на ниву,
А померших трупи були
Звірам на поживу

Страх обняв усіх нас—деж помочі взя-
Одна може помогти нам (ти?
Почаївська Мати!

Й свята Її поміч зявилась над нами —
Всі зостались ми живими
Її молитвами.

І багато вірних, що слабими були,
Та віддатись Їй в опіку
Себе не забули;

Й на поклін в Почаїв пійти обіцяли,
Несподівано здорові
Із постелі встали.

Хоч вже у Підгірцях до сто мертвих бу-
В ніч одную дальше лихо (ло,
Підгірців минуло.

У селі Товстенькім коло Гусятина,
Несподівано затихла
Смертна хуртовина.

Поза Бердичевом, де слабість усюди,
В Нехворощі — родин двадцять,
Як праведні люди —

Почаївській Діві віддались у руку,
Й не діткнули їх страшнії,
Смертельнії муки.

А хоч вони всюди сходились з слабими,
Не послабли — Божа поміч
Всюда була з ними.

В селі Судобичах як слабість почалась,
Вся громада Почаївській
Цариці віддалась;

Ревно всі молились щирими устами,
Й вскорі слабість зупинилась
Її молитвами.

В селі Ярмолинцях в священика дому
Двое вмерло — і тодіто
Присилося йому:

Монах з Почаїва мов письма приносить,
Та із трьома печатками,
Й потрійно голосить:

„Хоч смерть кругом тебе, ти її не бійся,
За тобою Мати Божа,
На Неї надійся!";

Прокинувсь священик без страху за себе,
І йшов всюди, де лиш звали
Духовні потреби.

З цілим своїм домом мiг смерть обми-
Ще ж про інші чуда можна (нути...
Від людей почути —

Що в Почаїв дари здалека приносять,
Та що сталось в місті й селах,
Широко голосять.

З ними і ми разом поклін принесімо —
Милосердній Помічниці
І щиро просімо:

Своїм омофором покривай нас нині,
Й зустрічай нас, дітей своїх,
В смертельній годині.

ЖІНКИ — ПІВТОРА МІЛЬЙОНА.

Орґанізація жидівських жінок зветься „Ґадасса" — це поважна часть загальної Сіоністичної орґанізації. Недавно представник, чи предсідник американських „Гадасса" орґанізацій, Маґнес, заявив в Єрусалимі, що минувшого року ті орґанізації зібрали на палестинську справу 1,500,000 доларів.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

VIII.

Плутанина з непомильністю.

Катехизм Шпіраґа, це поважний католицький твір, однакож справа католицької непомильности в нім дуже по плутана.

Читаємо там, що: **„Непомильні рішення видає Церква на вселенських Соборах і через Папу"**. Виходило би, що Собори мають дар непомильности самі собою, та в іншім місци читаємо, що: **„До важности ухвал Собору конечно лише, щоби Папа їх потвердив"**. (Стор. 310). З того видно, що Собори без папи є помильними. Значіння Соборів обнижує цілком таке толковання:

„З того всього однак не можна заключати, наче би **вселенські Собори були зайшні;** вони надають непомильним рішенням Церкви **більшого значіння** і причиняються до основнішого поглублення науки Церкви. З огляду на те вселенські Собори є дуже пожиточні, а нераз навіть майже конечні. Вже Апостоли збиралися на вселенський Собор до Єрусалиму, хоч кождий з них мав сам для себе дар непомильности в научуванню".—Стор. 311.

Значиться — Собори, це лише помічні інституції, деколи як декорації, вони пожиточні — „а нераз навіть майже конечні". Значиться — без них можна би обійтися, хоч красше з ними. Вони не є необхідно конечні, а лише „майже конечні".

Все зводиться до того, що вся непомильність лише в однім папі. Хоч і його непомильність мабуть лише в тих справах, які мають найменше практичного значіння, або просто ніяке. Говорить Шпіраго:

„Рішення Папи є тоді непомильне, коли його оголошує Папа, яко голова і найвисший учитель Церкви, в річах віри і обичаїв, які мають обовязувати цілу Церкву. Того рода рішення зовуться **учительськими** (екс катедра)". — Стор. 310. т. І.

Окремо пояснюється та непомильність так:

„Загально принято, що Церква є непомильна в рішенню, чи **якась думка противиться обявленій науці.** — Стор. 313, т. І.

Як не брати, а виходить що папська непомильність дуже вузка, вона існує лише в межах вже сказаного, обявленого, а не в самостійних висловах і рішеннях. І певна річ, що лише в такім „обявленім", що не зачіпає практичної папської політики, як показує хід тої політики.

Та Христос **не тільки обявляв Правди, але давав Приказн і Заповіди, встановляв Закони для щоденного життя.** Він вимагав, щоби Його ученики, отже й папа, **були завсігди світлом, доброю солею, ясним оком, свічником в темряві, добрим приміром, родючим добрі овочі деревом...** А це цілком не те, що дуже випадкове непомильне проголошення якоїсь правди, що нераз може мати тілько чисто теоретичне значіння.

Христос казав: Коли твій брат грішить і ніяк твого докору, ані докору Церкви не послухає — вважай його поганином і грішником. Та як папи до тих братів ставиться? Чи вважає він поганами і грішниками тих зі свого стада, що сотні літ творили Каїнові злочини над Українським Народом? Ні! Він їх благословить, він їм помагає! — а це йде в супереч науці Христа.

З католицьких толковань виходить, що Дух Святий якось дуже однобічно, або в дуже малій мірі ділає на папу. Поможе йому проголосити непомильну правду — не знати пощо і для кого! — і потім його лишає, щоби той блукав манівцями, або і других на манівці зводив. Каже Шпіраго:

„Яко **чоловік,** папа може ошибатися так, як кождий з нас. Може ошибатися, коли говорить, читає, пише, рахує і п. п. **Може навіть грішити, як ми; бували прецінь папи, котрі своїм поведенням давали згіршення.** Коли однак Папа, яко наслідник Христа, оголошує яке учительське **рішення,** тоді ділає на него святий Дух і не позволяє йому блудити." — Стор. 312, т. І.

Коли проголошувати важну непомильну правду, то для важної ціли — очевидно щоби вона людей морально піднесла, зробила красшими. Однакож як може вона піднести когось дальшого, коли не підносить самого папи? Бо от проголосив він ту непомильну правду, а завтра сам грішить, тай ще людей згіршує. Нащо тоді здалась проголошена правда? Кому? Аджеж сам папа, згіршуючи людей, показує, що він в ту правду не вірить, а за ним і люде не повірять.

Від коли непомильність.

Важне, що папу проголошено непомильним аж 1870 року, на Ватиканськім Соборі в Римі.

Перед Собором папа довго підготовляв ґрунт для проголошення себе непомильним. Історики кажуть, що папа боявся, що італійці можуть відобрати від нього світську державу, а як стане „непомильним", то не відберуть. Однакож помилився — бо італійці таки державу відобрали.

Тай на самім Соборі справа з непомильністю не йшла гладко, бо коло 200 епископів на непомильність не годилося. Дехто з них в промовах доказував, що признавати папу непомильним, це йти проти здорового розуму. Отже багато епископів цілком не голосувало.

Та хоч тоді означували папську непомильність дуже точно, то все ж лишилося два погляди, оден, що папа непомильний лише в дуже виїмкових виступах, а другий, що і кожда папська була (лист до вірних) непомильна.

Словом — це така непомильність, що розумні люде в ню не вірять, а хто рад би вірити, то ладу в ній не знає. Та що важне — проти папської непомильности стоїть довгий ряд фактів таки з історії самого папства. А в відношенню до Українського Народу папи поводилися навіть багато гірше, більше несправедливо, ніж відносились би помильні, але добрі люде.

Щож до непомильних правд, то від 1870-го року до нині папи не проголосили нічого такого, що мало би важніше практичне значіння.

ПОРАДА ЛОРДА ТВІДСМЮРА УКРАЇНЦЯМ.

Вересня 21-го 1936 р. Українці витали в Фрейзервуд, Ман. тодішнього Губернатора Канади, лорда Твідсмюра, витали українським звичаєм — хлібом і сіллю, й окремою промовою, яку виголосив посол Никола Бачинський. Відповідаючи українцям Лорд Твідсмюр між іншим сказав:

„Я чуюся нині щасливий між вами. Я знаходжуся між народом, що має поза собою довгі історичні традиції, бо це ваш нарід був тим, що загороджував дорогу нападам зі Сходу. Ясно собі уявляю, що ця країна є вашим домом, **бо ці широкі степи подібні до розлогих рівнин східної Европи, з якої ви прийшли.**

„Подорожуючи по Канаді я часто стрічався з вашим народом і мене тішить, що в короткім часі ви стали важною частю канадійського народу. Ви брали належну вам участь в Великій Війні. Нині знаходжу ваших синів в постійній і часовій міліції.

„Ви приняли обовязки і льояльність, коли ви набували привілеї канадійських горожан, **але я хочу, щоби ви памятали свої українські традиції — ваші гарні ручні вироби, ваші народні пісні і танці, і ваші народні оповідання. Я не вірю, щоби який нарід був сильним, коли він не буде памятати і не буде близько цілої своєї минувшини.**

„Ми скотляндці (скачмени) вважаємося добрими горожанами нових країв, а це головно тому, що хоч стаємо разом з другими і приниамємо обовязки, **ми ніколи не забуваємо наших старинних скотляндських способів життя, ми завсігди памятаємо малу країну, з якої ми вийшли.**

„Таке можна сказати про кождий нарід, що має за собою сильну традицію, **отже це відноситься і до вас, що маєте таку сильну традицію, як ваша.**

„Ви всі будете красшими канадійцями, коли також будете добрими українцями."

За таку гідну пораду імя Лорда Твідсмюра назавсігди лишиться свіжим і славним в памяти українського народу. Порада коротка, але вона доторкаєсь головних основ життя:

Памятайте і задержуйте свої традиції штуку, пісні, танці, оповідання, а тимсамим і мову, бо нарід, що лишає і забуває своє, сильним не буде.

А дальше — оскілько будете красшими українцями, остілько будете красшими канадійцями.

То все головне, що Лорд Твідсмюр сказав, та який широкий зміст в його словах!

ВСЯКЕ БУВАЄ.

Стейтські часописи подають вісти про ріжні надуживання, що йдуть наперекір военним потребам. Відколи ограничено скількість ґазоліни, яку можна дістати лише на картку, багато ґазоліни продається без ніякої контролі — видно, що хтось має для того ґазоліну. Виявилося тепер, що багато молодих людей всякими штуками увільняються від війська. Тепер оскаржено чотири великі фірми, які виробляють ґуму, що роблять цілком не так, як справа вимагає. Комісія з сімох членів має тепер провірити цілу цю справу. Подібного є там багато.

АПОСТОЛИ ПЕТРО І ПАВЛО.

Апостол Петро.

Місцем народження Апостола Петра була Вифтсаіда. Коли народився, не знаємо, але є загальна думка, що був він найменше 10 літ старший від Христа, коли став Апостолом. Нім пішов за Христом, звався Симоном, або Симеоном. Батько його звався Йона, а брат Андрей, що також став Апостолом. Був жонатий. Занимався риболовством.

Брат Петра, Андрей, був учеником Івана Хрестителя, і коли почув від Івана, що Христос, це Месія, то сказав про це Петрови (тоді ще Симонови).

Симон й Андрей ловили рибу, коли побачив їх Христос і каже: „Ідіть за мною, то зроблю вас ловцями людей". І вони зараз зоставили все і пішли за Ним. — Мат. 4: 19-20.

Імя Петра дав Христос Симонови тоді, коли вибрав дванадцятьох, що мали постійно бути з ним. Читаємо в Єванґелію:

— І настановив дванадцятьох, щоб були з ним. І дав Симонови імя Петро; та Якова Заведеєвого, та Івана брата Якового, і дав їм імена Воанерґес, себто: Сини громові. — Марко 3: 14-17.

Петро був між Апостолами найстарший віком і це вже викликало в молодших Апостолів пошану до нього. Крім того належав він до дуже ревних і відданих свому Учителеви. Часто, коли Христос питає про щось Апостолів, Петро відповідає перший. Він то перший хотів обороняти Христа в Оливнім городі, він та Іван перші прийшли до Христового гробу.

Та все ж були хвилі, коли Петро не належав до найсильніших. Він то хоче намовити Христа, щоби не йшов до Єрусалиму, де жде Його терпіння (Матей 16: 22-23), він відрікаєсь Христа на дворі Каяфи і так тратить апостольство (Мат. 26: 69-75). Доперва по своїм воскресенню Христос Петрови апостольство привернув, запитуючи його три рази: „Чи любиш мене?" Коли ж Петро відповів, що любить, то Христос сказав: „Паси вівці мої". (Іван 21: 15-17). Це було привернення апостольства й услівє, що лише той може пасти стадо Христове, хто любить Христа.

По воскресенню Христа апостоли перебували в Єрусалимі, та пізніше порозходилися. Так читаємо, що Петро був в Лидді, де уздоровив Енея. В Йопії воскресив праведну жінку Тавиту.

Дальше пішов Петро до Кесарії, що в Сирії. В цих сторонах, головно в Антіохії мав перебувати сім літ. Опісля ходив по інших сторонах, з яких час від часу вертався до Єрусалиму.

Є пізніші вісти, що Петро мав бути в Римі, а навіть вмер там на хресті, однакож це більше, ніж непевне. Апостол Павло, що сам був в Римі і вмер там, в своїх писаннях про Петра в Римі не згадує. Нема про те згадки і в писаннях Петрових. Про те саме сказав на Ватиканськім Соборі в Римі 1870 р. римо-католицький епископ Штросмаєр так: „Що св. Петро був в Римі, це тільки переказ. Скаліґер, оден з найученіших людей, не боявся сказати, що епископство св. Петра і його перебування в Римі, повинні бути зачислені до смішних леґенд."

Той сам римо-католицький епископ Штросмаєр говорив і про верховенство Петра, яке вяжуть з Римом:

— Я говорю, що Церква за часів Апостолів не думала, що має бути якийсь папа. Я шукав папи в перших чотирох століттях (історії) і не знайшов його. Значіння римських епископів повстало не з якоїсь божественної сили, але від міста, в якому знаходилася їх катедра.

Отже коли ми нині поважаємо апостола Петра, то за його ревність в праці при поширюванню Христової науки, без уваги на те, де він перебував і вмер.

Апостол Павло.

Родився апостол Павло в місті Тарсі і був сином фарисея, та звався до свого навернення Саул, або Савло. Він здобув всю тодішну освіту, не тілько жидівську, але й грецьку. З уродження він був римським горожанином, що мало тоді велике значіння.

Був він ревним оборонцем Мойсеєвого закону і коли почув, що в Дамаску, в Сирії, є вже багато християн, вибрався туди, щоби їх переслідувати. Та коли був в дорозі, побачив ясне світло і впав на землю, та почув голос:

— Савле, Савле, чому мене переслідуєш?

— А хто ж ти такий, Господи? — запитав Савло.

— Я Христос Назарянин, якого ти переслідуєш, але трудно тобі мене перемогти.

— То щож мені робити? — питає Савло. А за тим чує:

— Встань і йди до міста (до Дамаску), а там довідаєшся, що маєш робити.

Коли Савло встав — був сліпим.

Жив тоді в Дамаску праведний християнин, Ананія, і Господь обявив йому:

— Йди на Просту вулицю, в домі Юди є чоловік з Тарсу, іменем Савло, він там молиться.

І каже Ананія:

— Я чув, що він прийшов сюди нас переслідувати. — На те чує:

— Я вибрав його, щоби ніс імя моє між поган.

Пішов Ананія до Савла, поклав на нього руки і каже:

— Савле брате! Христос, що явивсь тобі в дорозі, післав мене, щоби ти прозрів і наповнився Духом Святим.

І зараз Савло прозрів, а там й охрестився (Діяння 9: 1-18).

Тепер почалася апостольська праця нового Апостола — Павла.

Відомостей про Апостол Павла маємо більше, ніж про других Апостолів. Про нього говориться багато в „Діяннях Апостолів"; він сам написав 14 Послань, де згадує про свої переживання. Подорожував він багато, зазнав багато пригод і переслідувань. Каже він в Посланню до Коринтян:

— В працях премного, в ранах без міри, в темницях пребагато, часто при смерти. Від жидів пять раз по сорок без одного приняв я. Три рази киями мене били; три рази розбивався корабель, ніч і день пробув я в глибині; часто в дорогах, в бідах на воді, в бідах від розбійників, в бідах від земляків, в бідах від поган, в бідах в городі (в місті), в бідах в пустини, в бідах на морі, в бідах між лукавими братами; в праці і в журбі, часто в недосипанню, в голоді, в жажді, в постах, часто в холоді й наготі. — 2 Кор. 11: 23-27.

Маючи на увазі всі труди і всю працю ап. Павла, св. Іван Золотоустий ставить його на перше місце між Апостолами і каже:

— Святому Павлови був порученний цілий світ — він ревно клопотався всіми церквами на світі. Святого Павла ніхто не перевисшує, ніхто йому не дорівнує.

Якрав ап. Павло був тим, що означив ясну ріжницю між християнством і жидівством і так поставив християнську організацію на самостійний ґрунт. Він зробив для християнської Церкви більше, ніж котрий другий Апостол, а може й більше, ніж всі другі Апостоли разом. Вмер від меча в Римі 67 року по Христі.

МИКОЛА ЛИСЕНКО.

Спомини з 1912 року.

Цей 1942-ий рік, це сотий рік від року народження великого українського музика і композитора — Миколи Лисенка, а 30-ий від його смерти (1842—1912).

Коли тепер часописи нагадали, що цей рік є ювілейним роком памяти Лисенка, мені пригадалась хвиля, коли ми в Канаді довідалися, що Лисенко вже не жиє.

Було це в Винніпеґу. З якогось приводу гурток нас був зібрався, мабуть треба було обговорити якісь справи з С. Демидчуком, що приїхавши тоді з Европи, їздив по Канаді і саме тоді був в Винніпеґу.

Ще зібраві свобідно між собою говорили, як приходить хтось і приносить вісту, що Лисенко вмер. Вістка була мабуть з найновіших часописів з Европи.

Всіх нас вістка дуже болючо вразила. Кождий зрозумів і відчув, що український нарід стратив великого свого Сина, а всі ми стратили старшого за нас і більшого від нас нашого Брата.

Увага всіх зупинилася на вістці і перший Демидчук виголосив недовгу промову, починаючи: „Так відходять від нас найкрасші наші одиниці..." Очевидно недовго передтим відійшов хтось інший.

Зараз в 47-ім числі „Українського Голосу", з 20-го листопада 1912, була на 1-ій стороні Посмертна Згадка в чорних обвідках такого змісту:

„**Микола Лисенко** — мистець української музики, оден з найбільших синів України, помер 6-го листопада в Києві в 70 році життя. Вістка про смерть Лисенка тимбільше печальна, що смерть наступила зовсім ненадійно — бо ще 1-го листопада цей перший громадянин російської України відкривав ліквідаційні збори розвязаного „Українського Клюбу", а 6-го листопада не стало його між живими. Вічна Йому Память".

В слідуючих 48, 49 і 50 числах „Українського Голосу" були довші статті про працю Лисенка, його значіння для українського народу і подрібний опис його похорону.

В. К.

ВЕЛИКЕ ЗНИЩЕННЯ КОЛЬОНІЇ.

Місто Кольон, або Кольонія, на яке недавно налітали англійські літаки, зветься по німецьки Кельн. Це давне римське місто, що звалось Кольонія Клявдія. Нині населення Кольонії числиться на близько мільйона осіб. Це важне промислове місто, положене над рікою Райном. Тут виробляють „кольонську воду", мило, скло, полотна, машини і багато другого. Є багато старинних памяток.

Англійські літаки знищили місто до непізнання. Цілі части міста перемінилися в руїни, місто горіло чотири дні. Німці кажуть, що пропало майно десяти тисяч осіб. Дуже знищена середина міста, отже найважніша частина. Пропало багато старинних будівель, церков і друге, та певна річ, багато фабрик. Німці вивезли багато населення до Голяндії, головнож дітей. Вони вже і без того кілька літ возили дітей до Голяндії, а голяндських до себе — щоби знакомилися одні з другими. Зрештою голяндці, це німецький рід.

ДОБРА ДОЧКА.

На краю села стояла хатина бідної вдови. А в неї троє дітей — Катря вже старша, та ще ходить до школи, а двоє менших — Степан та Явдошка.

Була зима. Вдова довший час була нездорова, а тепер вже лежить, [illegible] не може. А на дворі така заметіль, що світа Божого невидно. Вітер свище — цілі гори снігу понадувало.

Надходить сусідка слабу відвідати.
— Тай хуртовина ж — каже, ввійшовши в хату — а в вас, бачу, в хаті холодно..! А як вам Петрихо? — звернулас[illegible]она до слабої.

Сл[illegible] хотіла щось сказати, та не [redacted]

— Мама вже від вчора дуже слабі — каже Катря — не їдять, тяжко їм говорити.

— Ґорячка! — сказала сусідка.
Катря обтерла фартушком сльози та питає:
— А чим би їм помогти, може ви дядино (вуйно) знаєте?
Сусіда похитала головою:
— Та яка тут поміч —каже — послабують, тай будуть здорові. А ти не плач, та звари дітям їсти. А я зайду до вас вечером, з Мариною і чоловіком, то посидимо. А тепер будьте здорові!

Ледво сусіда відчинила двері, як до хати подув холодний вітер. Кинулася Катря накривати матір кожухом, пообтулювала. Дальше зварила затирки і дала дітям вечеряти. А мати цілком не їла.

Поладивши все, Катря почала журитися. Що буде з матірю? А батька минувшого року поховали... Журиться, та не плаче, щоби меншим дітям жалю не завдавати.

І почала вона думати, ради шукати. От торік заслабла була Сенькова Олена, то привезли лікаря і поміг...

Надійшов вечір і прийшли сусіди, щоби коло слабої посидіти. Катря засвітила лямпу. Сусіди посідали, говорять. В хаті стало веселіще.

— А може би привезти доктора — каже знов Катря через сльози.

— Це було би добре — каже сусід — та як його привезеш! Хто в таку заметіль за ним поїде. Тай чи лікар схотів би їхати в таку погоду. Треба до завтра пождати, а тоді вже... Може на дворі втихне...

Слухає Катря та думає: „А що буде, коли і завтра ніхто не схоче поїхати. Його треба тут зараз і я мушу його тут зараз мати!" А там говорять:
— Посидьте, а я ще піду по тітку Оксану.
— Іди — кажуть — а ми будемо довго сидіти.

Поправила Катря на матері кожух, пообтулювала, накинула на себе велику мамину хустку, взяла мамині чоботи і вийшла. Постояла коло воріт, а там звернула не до тітки, але до міста. До лікаря. Чужим людям заметіль, а добрій дитині заметіль не страшна, коли треба хорій матері помогчи.

Йде вона та журиться, щоби не заблудити. Дорогу до міста знає, але ж дорога снігом завіяна. А як сильніший вітер повіє, то бідна дівчина нічого перед собою не бачить.

Вже втомилася. Сісти б та спочити, але де сядеш? Ноги болять. Можна б сісти на сніг — а що як замерзне, або сніг її засипле. Що тоді буде з мамою?

От вже й місто. Людей на вулицях не видно — хто в таку негоду буде ходити. Нараз чує голос міського годинника — якраз десята година в ночи. А вона вийшла ледво стемніло.

Вона знала де живе лікар і пустилася туди. Бачить — в хаті світиться. Підійшла до дверей, та вже така змучена, що ледво на ногах стоїть. І руки цілком замерзають.

Застукала вона до дверей, та нараз в голові їй закрутилося і вона впала на землю.

Лікар ще не спав, читав щось і чув, що ніби хтось стукає. Але коли стукання не повторилося, він думав, що це йому причулося.

За хвилину входить сусід та:
— Якесь дівча замерзло в вас перед порогом. Я оце хотів до вас зайти і бачу...

Вибігли, взяли її до хати, а тут роздягнули і почали натирати снігом. За хвилину Катря отворила очи.

— Вона жива! — каже лікар — треба напоїти її горячим чаєм.
За хвилину Катря піднялася та:
— Мама слабі, тож ходіть — каже — я прийшла...
— А звідки ж ти дитино? — питає лікар.
— Я з Річки, а звуся Катря Лисаківна. Не знаєте?
— А звідки ж я можу тебе знати?
— Ви ж мені в школі віспу на весні щепили.
Лікар усміхнувся.
— Ґоді мені, Катрусю, все памятати. Та як же ти сюди дісталася?
— Я прийшла по вас, бо мама дуже хорі.
— Сама прийшла, в таку хуртовину? Пішки прийшла?
— Пішки! А що було робити, коли мама дуже слабі.
За хвилину Катря пила горячий чай, а лікар збирався в дорогу. Кіньми туди поїде.

Сусіди, що сиділи коло слабої, дивувалися, чому Катрі нема. Адже ж вже пізна ніч. Чи не заблудила, або чи не сталася яка пригода.

Нараз чують на подвірю дзвінки, а за хвилину Катря з лікарем входить в хату. Зараз підійшов він до слабої і почав оглядати. Катря не спускала з нього очей.

— Дуже слабі твої мама — каже лікар — але будуть жити. Тепер треба давати отсі ліки, а завтра я знов приїду і привезу, що треба.
А вже як відходив, каже:
— Ти покликала мене саме в час. Коли б заждати до завтра, то було би вже запізно. Твоя відвага вратувала матір.

Другого дня приїхав лікар знов і хорій було вже полекшало. Вже могла дещо промовити.

Минуло ще трохи часу і хора почала вже сідати, а там проходжуватися, а ще дальше стала цілком здорова.

Можна уявити собі, яка рада була Катря, тай як тішилася мати, що має таку добру дитину. А в цілім селі тільки й бесіди було довгий час про те, як Катря вратувала свою матір від смерти.

Кілько разів лікар переїздив через село, то завсігди вступав до тої хати, розпитував, а то й дарунками обділяв — і Катрю і двоє других дітей. А матері було говорить:
— Добру дочку маєш, нехай її Бог в її життю благословить! Вона вратувала твоє життя!

(За В. Лебедовою).

ІСТОРІЯ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Думка, що треба такої орґанізації, як „Червоний Хрест", зявилася 1862 р. Тоді Генри Дінан видав в Женеві, в Швайцарії, книжочку: „Памятка Сольферіна". В 1859 р. Франція побила коло села Сольферіна, в Італії, австрійське військо, і Дінан описував, як ранені гинуть на побоєвищи через те, що ніхто не дає їм зараз помочи. Він доказував, що конче треба заснувати орґанізацію, що такими раненими клопоталась би.

Думка Дінана заінтересувала голову „Женевського Добродійного Товариства", і воно назначило комісію для заснования орґанізації, про яке Дінан писав.

Згадана комісія скликала до Женеви на 26—29 жовтня, 1863 р., міжнародну конференцію. Тоді вибрано там Міжнародний Комітет і вироблено головні основи Товариства Червоного Хреста. Але минуло багато часу, нім орґанізація дістала загальне признання і правне міжнародне забезпечення. А головне, що нині Червоному Хрестови признають, то забезпечення від нападів підчас війни. Коли кватира Червоного Хреста виставить свій знак червоний хрест на білім підкладі то воюючі сторони повинні те місце охороняти.

Міжнародний Комітет мав старатись, щоби в кождім краю заснувалася орґанізація для допомоги раненим на війні. Комітет довів до скликання диплъоматичної конференції в Женеві, 8-го серпня 1864, на якій були представники 26 держав. Були й інші конвенції, нім Орґанізацію Червоного Хреста поставлено на тих міжнародних основах, на яких вона нині стоїть.

Тепер в усіх державах є місцеві Червоні Хрести, як самоуправні орґанізації, а в Женеві є Міжнародний Комітет Червоного Хреста, який лише морально звязує і допомагає місцевим Червоним Хрестам. В 1918 р. був також заснувався Український Червоний Хрест на Україні

Первісно Червоний Хрест мав помагати лише раненим на війні, опісля ж почав давати поміч полоненим, помагав втікачам вернутися до дому, пересилав листи в недоступні для других місця, вишукував розгублених і др. Нині дає також поміч в таких нещастях, як велика повінь, пожар і т. п.

Орґанізація Червоного Хреста має на світі мільйони членів — а членом може бути кождий, хто лише хоче.

Знаком Орґанізації є червоний хрест на білім поли, цеб то швайцарський прапор. Лише в Туреччині знаком Орґанізації Червоного Хреста є півмісяць, а в Персії червоний лев і сонце.

Фонди на працю Червоного Хреста складає звичайно загал.

ЗГАДКИ ПРО ҐАЗ.

Бесіди про те, що дальша війна може довести до вживания ґазу, тепер повторяються. Були недавно вісти, що десь мали японці вживати ґазу проти китайців. Про ґаз говорив Чорчил, говорив Розевелт, а недавно хтось радив в стейтськім часописі, щоби вживати ґазу.

Та мабуть до вживання ґазу не прийде. Звичайна війна, хоч яка жорстока, нищить лише в вузких околицях, а ґаз нищив би на широких просторах, і хто знає, яких широких. Це вже було би винищування народів, від старших до дітей. А разом з людьми гинули би і звірята, а може і рослини. Це добре розуміють всі держави, отже мабуть ніхто з них не відважиться доводити до такого загального нищення.

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА ПОСВЯЧЕННЯ ХРЕСТА НА МОГИЛІ Б. П. о. Л. БЕРЕЗІЦЬКОГО.

Хочу публично щиро подякувати громаді в Летбридж, Алта., що на 19-го квітня запросила о. Сарматюка з Веґревил на Поминальне Богослуження по моїм мужу, о. Луці Березіцькім.

Службу Божу і Парастас відправив о. Сарматюк в моїм домі. Опісля поїхав на цвинтар, де посвятив Хрест на Могилі покійного і сказав бесіду, що викликала в присутних щирі сльози. Щира сльоза покотилась по лици о. Сарматюка.

Хрест на Могилі о. Л. Березіцького в Летбридж, Алта.

Вернувши з цвинтару застали ми обід готовий, що приготовило Жіноче Товариство. О. Сарматюк поблагословив страви і по співі „Христос Воскрес" почався обід, по якім були бесіди. Послідний говорив о. Сарматюк, підчеркнувши, що громаді належиться щире признання за таке гідне пошановання памяти свого пароха.

Тепер подякував о. Сарматюкови п. Зайчук, голова громади та запевнив, що громада так буде щороку свого пароха поминати.

Тут ще раз нехай буде моя щира подяка о. Сарматюкови за щиру його прислугу; щира від мене подяка п Михайлови Міґелі, дякови, що як на похороні, так і тепер відправляв без жадної винагороди.

Окрема велика подяка о. Улиновй за його в першій мірі моральну допомогу і громадам за жертви, якими вони причинилися до поставлення памятника на гробі о. Березіцького. Це громади, які о. Березіцький обслугував, а то: Толстой, Вайта і Ґардентон, а також жертводавцям з Сондавн, Пембіни і Дуфрост.

Це все не тільки для мене особисто цінне, але воно має ще більше загальне значіння, коли люди так щиро виповняють обовязки, які їм диктує їх совість і громадська гідність. Це стане живим приміром для будучности. Отже дуже щира подяка й о. Улинови і жертводавцям.

Щира подяка п. і пані Ільчишиним, що зарядили двоє сходин — на справу Хреста і Служби Божої На Хрест зібрали $23.30. Подяка належиться і тим, що прибули на сходини.

Багато труду дав при поставленю памятника п. Зайчук, подбав щоби був на час, взяв до помочи п. Славіча, й оба обгородили гріб і помалювали, без жадної винагороди — отже велика їм за те подяка!

Що ж до п Зайчука, то йому сли 14 йміль, але він завсіди готовий помогти чи мені, чи громаді.

Багато трудилося Жіноче Товариство в приладжуванню обіду, багато свого пожертвовали, щоби нічого не бракувало — отже велика подяка від мене їм всім.

Ще треба подякувати п-ву Орищакам, пані Комарніцькій, пп. Курчаб і Комарніцькому, що не жалували труду і кошту і приїхали на це свято.

І всім разом, що занесли щирі молитви до Всевишнього за спокій душі покійного — велика, велика подяка від мене.

Ю. Березіцька.

ЗБІРКА В ТОЛСТОЙ, МАН.
на памятник о. Л. Березіцького.

Збірка на памятник колишньому пароховї бл. п. о. Березіцькому, переведена зарядом церковної православної громади в Толстой, Ман

Павло і Павліна Ткачик, Дуфрост, Ман. 2.00

По 1 дол.: М. Долинчук гол. заряду, П. Калушка секр., М. Жулковський, касієр, В. Воронюк, П. М. Пелешок, Д. Подольський, О. Долинчук, В. Титор, В. І. Лутка учитель, І. Назаревич, В. Арсенїй, Дм. Танчак учитель, В. Біяк, Я. Назаревич, Н. Костинюк, П. Тодорук, М. Касіян, Параскевія Косован, О. Шидловський,

По 50ит.: Анна Слободян,
По 25ит.: С. Кудрик.

На руки пароха о. Е. С. Улиновського

Григорій і Павліна Буґера, Дуфрост, Ман. 2.00

По 1 дол.: Софія Ткач, М. Кудрик. Марія Тофан, всі з Толстой І Борденюк, Пембіна Н. Д. З. Д., М. Грабчак, Ланкестер, Мінн. Зед. Держави; І. Іцюк, уч. Сондавн, Ман., Ґ Куцок, Сондавн; М. Чубей, Роза, Ман о. Е. С. Улин, Толстой, Ман.

Разом $32.75

ЗБІРКА В ГАРДЕНТОНІ, МАН.
на памятник о. Березіцького.

По 1 дол.: Н. Бурик, Ґео. Онисько, Ів. Колибаба, А. Ковалюк, І. Вагара, Ґ. Тостоверик, Г. Кнвш.

По 50ит.: Т. Сікорський, Іван Божик, В. Крилатий.

По 25ит.: Я. Загара, Т. Ванд, Ґ. Тирон.

По 20ит.: І. Фещук.

ЗБІРКА В ВАЙТІ, МАН.
на памятник о. Л. Березіцького.

Лихопол $1.75

По 1 дол.: Кулачковський О., Фіґус, А., Бурдей П., Подольський П., Боднарчук Мих., Підлубний Я., Струвбіцький М., Сисмиструк І., Неґрич І. Кадинюк пані, Феліраик пані, Луцик І., Шміґельський С., Андрушко Калина, Подольський Петро, Оліфник С., Пелешок Катерина.

По 65ит. Фицук, М.

По 50ит.: Ясіновська, Бурдей І., Боднарчук П., Прецік Я., Подольська Наталя.

По 25ит.: Дякун М,

Разом $22.15

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.
Коло Куцих.

По 25ит.: І. С. Половик, Д. Кусий, І. Стиґар, Д. Кирстюк.

По 20ит.: Ів. Рудик, І. Половик.

По 10ит.: П. Кошман, В. Кошман, Н. Кошман.

Едмор, Саск.

По 25ит.: І. Остапович, С. Михалюк.

По 15ит.: Н. Фостій

По 10ит.: Н. Томашевський, М. Ковальчук, Ів. Андрусик, Ґео. Головатий.

Вест Бруж, Саск.

По 25ит.: М. Гуцул, І. І. Половик, В. Ісар.

По 15ит.: В. Лисак, Н. Ісар.

По 20ит.: В. Половик.

По 10ит.: І. Павчук, В. Черепіта, Л. Сайк, Н. Лисак, Н. Квасниця, І. Половик, Н. Гуцул.

Інсінгер, Саск.

По 50ит: Ґео. Побережник, М. Січовий.

По 25ит: В. Н. Керелюк, Марія Королюк. Дм. Федорук.

По 20ит. Ґео. Гнатюк.

По 10ит. І. Молдован, С. Молдован, К. Корійчук, П. П. Українець, М. Молдован, М. Українець.

По 5ит.: П. Молдован.

Коло Льорн.

По 1 дол.: І. Мельниченко, І. Радищ.

По 50ит.: Ів. Ґара.

По 25ит.: П. Думанський. І. Молдован, В. М. Козак, П. Пентелюк, В. Н. Руснак.

По 5ит.: М. Козак, Ґео. Осипик, Ґео. Осипик.

ЗБІРКА о. С. СИМЧИЧА.
Ендрю, Алта.

По 1 дол.: Іван Филипчук.

По 50ит.: С. Кірстюк.

По 40ит.: О. Боханецький.

По 35ит.: М. Клевчук.

По 25ит.: В. Боханецький, пані Р. Братків, Н. А. Боханецький, В. Лесик (школяр), С. Лакуста, В. Лакуста, Е. Огродюк, М. Шарган, С. Лесик, В. А. Лесик, В Гамалюк, Н. Радомський

По 15ит Н. Н.

По 10ит.: Н. Ґриніс, Н. Івасюк, В. Лесик (школяр), П. Болековський

По 5ит.: Н. Жилан, В. Яковишин, пані Томас.

Сучава, Алта.

По 50ит.: В. Фрунчак, С. Г. Воробець.

По 45ит.: М. Сайк.

По 35ит.: Г. Жуківський.

По 30ит.: пані Е. Лорд.

По 25ит.: Г. Танасіюк, Д. Томащ, І. Іванович, І. Гулчак, Н. Ґ. Танасіюк, пані В. Гуцуляк.

По 20ит.: Марія Вовк.

По 15ит.: Фрозіна Фрунчак, Ольга Боханецька.

По 5ит: Марія Фрунчак.

Мюсідора, Алта.

По 1 дол.: Т. Гуменюк. Н. Довганюк. (Ту Гилс). І. Григорак. І. Кривяк, І. Луканюк.

По 50ит.: Марія Соловян (Ту Гилс), І. Косовюк.

40ит.: Анна Качмар.

35ит.: пані Григорак.

30ит.: Анна Кшик.

По 25ит.: М. Лешишин. Ф. Ільків, І. П. Ільків, М. Бабич, Текля Лешишин, А. Богайчук, Марія Солодюк.

По 20ит.: В. Колісник, І. Ільків, М. Кочмар, Д. Мандрусяк.

По 10ит.: Н. Гуменюк (школяр), Єлена А. Ільків, Єлена Хомік, Оля Качмар, пані Г. Ґриніс, А. Хомік.

По 5ит.: Д. Іщюк, Марія П. Ільків.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.
Стордавс, Саск.

По 30ит.. В. Н. Грушка.

По 25ит.: І. Кінащук, пані В. Іванів, пані А. Кінащук, Стефанія Грушка, Павліна Лисогірка, Стефанія Іванів, Н. Грушка.

По 10ит.. Евгенія Грушка.

Прері Ривер, Саск.

По 1 дол.: І. Грицюк.

По 50ит. М. Козак.

По 25ит: Я. Звозда, Р Сорока, Анна Мушинська. П. Слюсарчук, М. Мацьків, В. Лошний, С. Бурдейний, С. Васковець, Д. Деморах, С. Микетен.

По 10ит В. Лоґофет. пані І. Хомік, пані Каланча, Катерина Олюк, пані А. Гарасевич.

Ервуд, Саск.

По 1 дол. І. Мачула.

По 50ит. І. Голик, І. Демків.

По 25ит.: М. Іжак, Анна Стацник, Д. Велиґан, Ана[illegible] Г[illegible]

По 20ит.: Н. Дух.

Дрібна збірка 50ц.

Кобзар, Саск.

По 30ит.: В. Федчук.

По 25ит.: Параска Гороховин, А. Гороховин, Ґ. Косоловський, А. Жабінський, І. Іванчук.

Дрібна збірка 45ит.

Годсон Бей Дж., Саск.

По 1 дол. Н. Ковалик.

По 50ит.: М. Лідур.

По 30ит: В. Микитин.

По 25ит.: В. Фрич, Л. Віхник, Ф. Ґоґоль, В. Саранчук, Я. Бейцар

Дрібна збірка 20ц.

Норквей, Саск.

По 1 дол.: А. Гриба, Ст. Кінащук. Ю. Адамів, Г. Охітва.

По 50ит.: Д. Бабюк. Оли Адамс.

По 25ит.: Л. В. Охітва, М. Адамів, Н. Охітва, Дарія Охітва, А. Юрків, В. Охітва, Ф. Адамс, М Гриба Ю. Біґановський, І. Бабюк, Емілія Буртник, М. Збитнюк, М Адамс.

15ит. В. Адамс.

Арран, Саск.

По $1.01: А. І. Боднарчук.

По 1 дол.: панна Е. Кирилюк (учит.), М. Бойчук, В. С. Чорнейко.

По 50ит.: П. Киба, Д. Гринків.

По 25ит.: А. Сеньчук, Д. Бродар, Анна Пасека, Арсенїй, Чорнейко, А. Ільчишин, С. Савчук, Ю. Самійленко, Н. Заврич (учит.), С. Савченко, Я. Стрільчук, І. Кирилюк, А. Березовський, А. Рубішевський, В. Д. Чорнейко, Я. Пасека.

Дрібна збірка 40ц.

Гвес, Саск.

По 25ит.: пані А. Герега, І. В. Ковч.

Дрібна збірка 35ц.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.
Калдера, Саск.

По 1 дол.: др. О. Кусий, др. О. Даниљчук, панна Павля Шевчук, пані Фросина Стратійчук. пп. П Мельничук, А. Свинарчук, Д. Худик, Ґ. Лодва.

По 50ит.: О. Шевчук, Д. Денис.

По 35ит: Ґ. Горечка.

По 25ит.: панна Текля Ревакоєська, Павліна Реваковська, пп. В. Павлик, О. Берегуля, Я. Дараґой. М. Мандзюк.

По 10ит.: П. Смутило.

Йорктон, Саск.

По 1 дол.: М. Стечишин.

По 50ит.: пані Анастазія Кадещук, Ґ. Владійчук.

По 30ит: О. Горбач.

По 25ит.: пані Антонія Ягольницька, Тодорка Охітва, А. Костинюк, Кравдвець, пп. Д. Віндяк, Ф,

Думка, Г. Іванюк, пані Палагія Столяр, Ст. Мадій.

По 20цт.: пані Матеха.

Дрібні жертви 60цт.

Ма[illegible], Саск.

По 75цт.: п-тво Я. Вівчар.

По 50цт.: п-тво Павло Вівчар.

По 25цт.: М. Романов, К. Вівчар, В. Гулій, І. Кобильчук, В. П. Шкрайбер, М. Лаців, М. Костишин.

По 15цт.: Марія Адамовська.

Дрібні збірки 20ц.

Смідова.

По 1 дол.: Г. Реваковський.

По 50цт.: І. Гладун, Оксана Гладун, Ф. Анака.

По 25цт.: С. Писемский, П. Рудий, панна Гладун, І. Шевчук, Н. Н., А. Реваковський, Анна Руда, пані Е. Лесик, В. Келер.

По 20цт.: Ганка Парасюк, Марія Майданик.

Дрібні збірки $1.00.

Мевага.

По 1 дол.: С. Деркач, Ф. Остафій.

По 50цт.: пані Ю. Ортинська.

По 25цт.: М. М. Охітва, Ф. Р. Горчинський, Л. Юркія, Г. Друшка, І. С. Маковський, А. Король, А. Маковський, Н. Малінський, П. Киба, Анна Деревіаська, А. Ягольницький, П. Ягольницький, М. Король, Д. Тимрик.

ЗБОРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

[illegible] Саск.

По 25цт.: Й. Гладій, І. Бродзях, М. Ревуцький, М. Березовський.

По 10цт.: Ю. Землюк.

Тавіа, Саск.

По 1 дол.: Й. Лепюк, Я. Гондзьола, К. Гондзьола.

По 50цт.: Д. Ярема.

По 25цт.: І. Грицюк, І. Дорошенко, Ю. Томчишин.

Дробот, Саск.

По 25цт.: В. Стінка.

По 15цт.: . Стінка.

Дрібні жертви 55ц.

Маморини, Саск.

По 25цт.: пані П. Проске, (Вимер).

По 15цт.: Д. Дробот.

Дрібні жертви 96ц.

Бюкенан, Саск.

По 25цт.: Е. Василів, І. Федак.

По 20цт.: В. Волощук.

Дрібні жертви 25ц.

Юніє-Клир, Саск.

По 1 дол.: М. Данчук, (Фостон).

По 50цт.: Анна Данчук (Фостон)

По 25цт.: В. Пилатюк, П. Чорній, І. Цинайко, Ст. Ганкевич.

По 15цт.: Ф. Чорній.

Дрібні жертви — 40ц.

Ніпавін, Саск.

По 1 дол.: М. Романиця, М. Лисак (Керот Ривер).

По 50цт.: І. Звоздецький, І. і Марія Григор, Ю. Мельничук.

По 25цт.: пані М. Скибінський, В. Воронюк, Оля Шевчук, А. Дмитерко, Софія Черепушак, І. Сеньків, Анна Мельничук, І. Козунь.

По 20цт.: пані М. Шутер, Василина Мадрига.

Дрібні жертви — 80ц.

Фостон, Саск.

По 25цт.: П. Мелешак, І. Франко, С. Мельничук.

По 15цт.: пані А. Запороська, Л. Смертюк.

Дрібні жертви 35ц.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Д. О. Дидик.

По 50цт.: пані Розалія Мулявка.

По 25цт.: пані Василина Осадчук.

Енгусвил, Ман.

По 1 дол.: Семко Ворк.

По 50цт.: Н. Халатурник, М. Мойсей (Транскона).

По 35цт.: Параска Гасюк.

По 25цт.: Н. Балакунець, Кароля Галант, пані Н. Гадюк, Марина Белза, Кость Соколюк, Н. Мусій, Дм. Сабецький, Н. Коблюк, А. Гасюк, Магда Осташ, Ольга Сабецька, Антон Мушуманський.

По 20цт.: М. Грабар, Катерина Дзюба.

По 5цт.: Ліда Галак, Анна Микитюк.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Еппвал, Ман.

По 30цт.: В. Костишин.

По 25цт.: П. Герман.

Дрібні жертви — 46ц.

Пайн Ривер, Ман.

По 1 дол.: М. Яловіца.

По 50цт.: М. Топоровський.

По 25цт.: В. Цюпик, Н. Наконечний, П. Цюпик, І. Присяжнюк, В. Цюпик, Г. Кравчук, Гр. Бесараба, С. Сич, Д. Васильців, Н. Н.

Дрібні жертви — 80ц.

Косів, Ман.

По 50цт.: Д. Романюк.

По 25цт.: П. Самець.

По 15цт.: Н. Н.

Вепаш, Ман.

По 1 дол.: С. Мусій, Л. Міщук, Т. Граблюк.

По 50цт.: І. Слижук, К. Притула.

По 25цт.: І. Воробець.

Слейтер, Ман.

По 1 дол.: П. Бугера.

По 25цт.: Ю. Перцей, І. Чорнобай, Н. Колісник, В. Бойчук.

Дрібні жертви — 40ц.

Гарленд, Ман.

По 25цт.: Марія Слоньовська, Марія Жулковська, А. Фик.

По 20цт.: М. Гикава.

По 15цт.: Т. Гикава.

Дрібні жертви — 30ц.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

Етелберт, Ман.

Н. А. Григорчук $5.00

Ф. Пелехатий 2.00

По 1 дол.: М. Н. Григорчук, В. Григорчук.

По 50цт.: С. Шевчук, Б. Григорчук, П. Колодій.

По 25цт.: Ю. Масцюх, В. Бурдейний, О. Бурдейний, І. С. Шевчук (Гарленд).

Гілберт Плейнс, Ман.

По 1 дол.: П. Дроздович.

По 50цт: М. Міщук, С. Мороз, П. Мороз, П. Шмонь, В. Дроздович

По 25цт.: С. Бабяк, Н. Симчич, Б. Ткачук, З. Ткачук, М. Деньчук.

По 20цт.: Н. Н.

Шортдейл, Ман.

По 1 дол.: Й. Сиротюк.

По 50цт.: О. Малюта, М. Лисак.

По 25цт.: П. Олійник, Н. Коницький, А. Бавасюк, П. Петрів, П. Сиротюк, П. Яловега.

По 10цт.: А. Коляда, Г. Сиротюк, Ж. Яловега, Г. Фаріон, М. Перхалюк.

По 5цт.: Е. Яцюк, І. Якимишин, С. Медвідь, А. Яцюк.

Безіменних — 55ц.

Роблин фарми.

Добродійка Симчич $2.00

По 1 дол.: Р. Гаврилюк.

По 50цт.: В. Кулик, М. Слюзар, І. Лукач, Т. Новосад, Ю. Новосад.

По 30цт.: Г. Новосад.

По 25цт.: В. Лебедович, А. Новосад, Н. Кулик, Н. Бугера, М. Проник, О. Гаврилюк, Н. Левак, А. Новосад, С. Стиба, А. Хіць, П. Ірха, Й. Гаврилюк, І. Цайко, Т. Мізин, В. Хіць.

Дрібні жертви — 60ц.

ЛЮДИ ВЕЛИКОЇ ПАМЯТИ.

Берінок, що вмер 1676 в Англії, знав дословно на память твори Горація, Віргілія, Цицерона, Ювеналя, двох Плініїв, Гомера й Аристофана.

А. Фулпер — по вислуханню два рази 500 рядків написаного, повторив без найменшої похибки. Міг дуже точно повторити кожну проповідь, або дебату.

Вудфал міг дуже точно повторити дебату ще по двох тижнях.

ЯПОНЦІ В БРАЗИЛІЇ.

В Бразилії уряд винайшов японську шпіонську кватиру й арештував багатьох. Всіх японців є в Бразилії понад 350,000.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

ЧЕРВЕНЬ.

15. Св. Івана Сучавського — Беліс (храм).
21. Неділя. — Стрий
28. Неділя. — Спеден

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Смокі Лейк
7. Різдво Ів. Хр. — Біг Медов (хр.)
12. Петра і Павла. — Ґлендон (храм фарми).

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана

ЧЕРВЕНЬ.

7. Неділя. — Сеньків
14. Неділя. — Ґарлентон
21. Неділя. — Вайта
28. Неділя. — Толстой.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

ЧЕРВЕНЬ.

14. Нед. Кобзар, — Вечірня 2 год.
14. Нед., — Дербен, Вечірня 7 год.
21. Неділя — Сван Плейн
21. Нед., Вечірня 8 год. — Норквей
28. Неділя. — Ґаен Елдер
28. Нед. — Гаес, Вечірня 3 год. (На Вечірних буде проповідь і катехизація для всіх).

ЛИПЕНЬ.

5. Нед. — Фляга Флон
7. Ів. Хр. — Ервуд (храм)
12. Неділя, Петра і Павла. — Гаес (храм).

Скринка 65. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ

21. Неділя. — Ленард
28. Неділя — Шортдейл

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Гілберт Плейнс
7. Вівт., Різдво І. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм)
7. Вівт. —Шел Велей (хр.) о. Ковалишин.
12. Нед. св. Ап. Петра і Павла — Роблин фарми (храм)
12. Нед. П. і П. — Етелберт (храм) о. ....
19. Неділя — Ленард
26. Неділя — Шортдейл
28. Вівт. Вел. Князя Володимира. — Гілберт Плейнс (храм).

Адреса:

Поч скр. 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЧЕРВЕНЬ.

21. Неділя. — Вакав.
28. Неділя — Кадворт, Тернопіль — (о. В. Апонюк).

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Сметс
7. Вівт., Різдво Ів. Хрестителя. — Ст. Джулієн.
12. Неділя., Петра і Павла. — Єлов Крік. Храм.
19. Неділя — Вакав.
26. Неділя. — Тернопіль
28. Вівторок. Волод. Великого — Кадворт. Храм

Адреса: Вакав, Саск.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ.

16	В.	3	Мч. Лукіяна й отроків
17	С.	4	Митрофана патр. Царг.
18	Ч.	5	Блаж. Константина
19	П.	6	Преп. Висаріона Єгип.
20	С.	7	Муч. Теодота Анкир.
21	Н.	8	**Нед. 4 по Зел. Св. Єфрема**
22	П.	9	Кирила арх. Александр.
23	В	10	Преп. Силуана схимонаха
24	С.	11	† Ап. Вартоломея
25	Ч	12	Преп. Онуфрія Вел.
26	П.	13	Муч. Акилини
27	С.	14	Прор. Єлисея
28	Н.	15	**Нед. 5 по З. Св.** Модеста
29	П.	16	Пре. Тихона Луховського
30	В.	17	Муч. Мануїла, Савела
			ЛИПЕНЬ.
1	С.	18	Червень. Преп. Леонтія
2	Ч.	19	† Ап. Юди брата Госп.
3	П.	20	Свщмч. Методія
4	С.	21	Мч. Юліяна Тарсійського
5	Н.	22	**Нед. 6 по Зел. Святах.**
6	П.	23	Муч. Агрипини діви
7	В.	24	Різдво Івана Хрестителя
8	С.	25	Прпмч. Февронії, Леоніди
9	Ч.	26	Преп. Давида Солун.
10	П.	27	Преп. Самсона стран.
11	С.	28	Преп. Сергія і Германа
12	Н.	29	**Нед. 7 по З. С. Петра і Павла.**
13	П.	30	† Собор 12-ти Апостолів
14	В.	1	Липень. Косми і Даміяна
15	С.	2	Положення чесної ризи П. Діви Марії у Влахерні

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина.

ЧЕРВЕНЬ.

21. Неділя. — Сенді Лейк
28. Неділя. — Виста

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Енгусвил
7. Вівт., Ріад. Ів. Хрест. — Шел Велей (храм).
12. Неділя., Петра і Павла. — Січ (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського

ЧЕРВЕНЬ

21. Неділя. — Селтон
28. Неділя. — Іст Селкірк

ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Брендон
7. Вівторок, Різдво Івана Хрестителя. — Стед. Храм
12. Неділя., Св. Ап. Петра і Павла — Тиндал. Храм

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

ЧЕРВЕНЬ

21. Неділя — Мазепа
   Вечірня. — Донвел
28. Неділя. — Сторновей
   Вечірня — Йорктон

Початок Служби Божої 10.30 рано, а Вечірня в 7 год. вечером — скорий военний час.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЧЕРВЕНЬ.

21. Неділя. — Пайн Ривер
28. Неділя — Венлав

Адреса: Давфин, Ман.

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ.

21. Нед. 4. Гол. 3. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Рим. 6: 18—23. Єв. Мат. 8: 5—13.

28. Нед. 5 Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24. 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат. 8: 28—34 і 9: 1.

Липень.

5. Нед. 6 Гол. 5. Утр. Єв. Луки 24: 36—53 Літ. Рим. 12: 6—14. Єв. Матея 9: 1—8.

7. Вівт. Різдво Івана Хрест. Утр. Лук. 1: 18—25. Літ. Рим. 13;12—14: 4. Єв. Лук. 2: 1—12.

12. Нед. 7 Гол. 6 Петра і Павла. Утр. Єв. Ів. 20: 1—10. Літ. 2 Кор 11: 21—12: 9. Єв. Мат. 16: 13—19

19. Нед. 8. Гол. 7. Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. 1 Кор. 3: 10—18. Єв. Матея 14: 14—22.

26. Нед. 9. Гол. 8. Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. 1 Кор. 3: 9—17. Єв. Матея 14: 22—34.

28. Четв. Володимира Вел. Ут. Є. Івана 10; 9—16. Літ. Гал. 1: 11—19 Єв. Івана 10: 1—9.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN. JULY 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1942. ЧИСЛО (393) 13

СВЯТО ЛИСЕНКА В ВІННІПЕГУ

В пятницю вечером 19-го червня 1942 відбулося Величаве свято 100-літніх роковин уродин великого Українця, Миколи Лисенка. Свято устроене було заходами Комітету Українців Канади і відбулося величавим концертом в міській Авдиторії.

Головна сила Концерту була в хорі під управою такого майстра, як Кошиць. Критик з „Фрі Прес", що описує цей концерт каже, що хто на згаданім концерті не був, то не бачив генія, яким є Олександер Кошиць.

Важною була гра відомої вже панни Ґресько на скрипці.

Співав також гарно діточий хор з школи св. Володимира й Ольги під проводом А. Мушія.

Струнний секстет професора музики Вотергавза, відограв композицію Чайковського. — Промов не було, але життя і значіння Лисенка було надруковане по англійськи й українськи на програмках концерту.

Одну додаткову увагу робить критик з „Фрі Прес", що підчас концерту чути було гамір і стукіт фляшок. Бо справді є люде, які не можуть спокійно заховуватися, коли того найбільше потрібно. Ще їм бракує одної важної культурної прикмети.

ЗАКУПОВУВАТИ КОЖДИЙ ЦАЛЬ ЗЕМЛІ.

Голова жидівської Світової Сіоністичної Організації, др. Хаїм Вайцман, говорив недавно на обіді 40-літньої річниці заложення Організації Жидівського Національного Фонду в Шікаго. Він сильно підчеркував, що жиди повинні всіми силами збирати гроші і закуповувати землю в Палестині — кождий цаль землі. Він казав:

„Хочби від нинішних переслідувань згинула навіть четвертина всіх жидів, однакож жидівський нарід дістане Палестину назад".

НІ ТАМ, НІ ТУТ.

Японців перевозять на час війни з надбережних західних околиць до околиць в середній Канаді. Але на Заході дехто ідомагається, щоби і по війні японці до своїх західних сторін не могли вертатися. Знов же і в середній Канаді їх не дуже хочуть.

ЮГОСЛАВСЬКИЙ КОРОЛЬ В ВАШИНҐТОНІ.

До Вашинґтону прилетів літаком 21 червня югославський король, Петро II. Його ціль — дістати поміч для югославських повстанців, що всякими способами борються з німцями.

150 РАНЕНИХ, 100 БЕЗДОМНИХ, 4 ВБИТИХ.

В Кокомо, Індіена, в Стейтах, 20 червня була буря, в якій 4 згинуло, 150 було ранених, а 100 здорових лишилося бездомними. Ними занявся Червоний Хрест та уряд.

БІЖУЧІ ДРІБНІ ВІСТИ.

Англійські літаки сильно бомбардували важне місто Емден та другі міста в Німеччині.

Наради Чорчила і Розевелта в Вашингтоні, що тепер провадяться, мають рішати великої ваги справи.

Німці взяли Тобрук, в Африці, що викликало в Англії багато міркувань і напруження.

Загадочні бальони з запальними бомбами хтось пустив на Мадярщину, мабуть, щоби попалити засіви.

В Кореї і Формозі мали бути поважні повстання проти японців.

Ганді довго вже нараджується з гіндуськими політиками про дальше становище Індії, але наради йдуть дальше.

Виявляєсь, що в 1940 році при втечі населення в Франції, на дорогах згинуло 40,000 дітей.

Японці 19 червня стріляли з субмарини на Ванкуверський півостров, але без ніякої шкоди.

ГРЕЦЬКИЙ КОРОЛЬ В СТЕЙТАХ.

Король Георгій II, що перебуває тепер в Стейтах, був 21 червня в грецькій катедрі в Ню Йорку. Було в катедрі 3.000 людей, а 9,000 на дворі, що слухали богослуження через меґафони.

Архієпископ Атенагорас зустрів короля в дверях катедри. Був в катедрі ніби королівський престіл для сидження, але король слухав Богослуження стоячи. По одній стороні було 150 дівчат в грецьких строях і 150 хлопців вбраних по військовому. Опісля король знакомився з грецьким населенням і радів, що греки свою культуру задержують.

ЯПОНСЬКА ПРОПАҐАНДА.

Виглядає, що японці готовляться виступити проти Росії, а на це вказує тон їх ґазет з Токіо, в яких пишуть, що Британія і Стейти підбурюють Росію проти Японії, та що в тій цілі Чорчил приїхав до Стейтів, а невдовзі поїде до Росії. Це вказує, що Японія може невдовзі почати з Росією війну.

ПІДРОБЛЕНІ ВОЄННІ МАРКИ.

В Ню Йорку шістьох майстрів зробили военних 25-центових марок для розпродажі на 50,000 доларів, однакож не знайшли способу для розпродажі. Вдавалися за допомогою до побратимів в Мішіґан, але ті не помогли, потім хотіли підкупити почтового урядника Лянді, але той зараз повідомив уряд. Так пять майстрів дістали по 10 літ, а один 8. Майстрами були: Авраам і Йосиф Перкаси, брати, ритівники; Гарі Горовець, друкар; Моріс Рубін, електрик; Люїс Самовський, купець, й Авраам Ґлікштайн, урядовець.

ПОМЕР СІДІ АХМЕТ.

В Тунісі в Африці, помер 20 червня король Тунісу — Сіді Ахмет, в 80 році життя. Туніс був під французькою опікою, та всеж мав і свого короля. Підданих мав Ахмет 2,500,000. Спосіб його життя був чисто оріентальний (східний). Був вченим чоловіком і відомий з жертвенности.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

1. ЗМІНИ ПАРОХІВ.

Справа цьогорічних призначень та переміщень священиків буде вирішена на нарадах Консисторії з початком місяця липня.

Священики, що бажають зміни парафії, як рівнож громади, що бажають призначення або зміни священика, повинні повідомити про це Консисторію найпізнійше до дня 1-го липня.

Прохання від громад мають бути підписані всіма членами уряду та стверджені парафіяльною печаткою."

2. АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича такий:

12 липня, неділя, Петра й Павла, — Винніпеґ, Ман., в церкві св. Михаїла.
19 липня, неділя — Толстой, Ман.
26 липня, неділя — Вайта, Ман.
2 серпня, неділя — Сенді Лейк, Ман.
9 серпня, неділя — Леннард, Ман.
16 серпня, неділя — Дрифтінг Ривер, Ман.

Дальший порядок буде проголошений в слідуючім числі „Вістника".

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПРЕДВИДЖУЮТЬ 3,900,000,000 ДОЛ.

Перед кількома днями міністер фінансів предложив парляментови в Оттаві буджет, з якого виходить, що Канада має зібрати на дальші видатки всего 3 біліони і 900 мільйонів доларів. Всего доходу, що збирається дотеперішними способами, можна зібрати 1,672,000,000 доларів, а решту треба добирати всякими новими додатковими податками.

МОЛИТОВНИК
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник [illegible]илати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО.

II.

Хто села не бачив, тому треба знати, що село — це місточко, або місто, в якім живуть самі рільники-господарі (фармері).

В селі, як і в місті, є вулиці, а побіч них хати, та інші господарські будинки. Та коли в місті земля поділена на вузкі „лоти", то в селі замість лотів є ширші і довші городи — кілька разів ширші і довші, ніж в місті „лот". Такі, що там є велике подвіря, стоїть хата, стоять інші господарські будинки, а крім того частина города засаджена садом, або вживаєсь на садження городини — цибулі, огірків, капусти, кукурузи, фасолі, буряків і ще чого. Хоч, що правда, не всі городи однаково широкі, є ширші, а є вузші.

Вулиці в селах не йдуть завсігди просто, як в новітних містах, де все наперед повимірювали і поозначували, нім ще будинки будували. Села повставали так, що йшла через поле дорога, вздовж якої поселювались люде. Вулиць в селі є більше — одні прості, другі кривві, ширші, вузші. Як в стародавних містах.

Будинки в селах були покриті соломою (пізнійше дехто накривав бляхою, або дахівкою — по англійськи „тайл"). З житних „околотів" (довгої соломи) робили „сніпки" і „пошивали". Оскілько можна, то хати будували головними дверми до полудня. В заможного господаря могли бути такі будинки:

1. **Хата** — зложена з двох кімнат „хат") — „великої хати", що була від сходу, і „малої", що від заходу. Посередині кімнат „сіни" (хороми). „Велика хата" була прибрана по святочному, а „мала" була для щоденного життя. В бідніших була лише одна кімната для життя, а замість другої була комора, де складали всі речі — муку, крупи, одежу і друге. Знов же в богатих, де одна з кімнат була досить велика, то ділили її на двоє, на більшу і меншу, і ту меншу звали „ванькир". Ванькир був звичайно від задної (північної) стіни.

2. **Стайня** — будинок для коней.

3. **Хлів** — будинок для худоби й овець.

4. **Стодола (клуня)** — великий будинок без стелі, в якім ціпами молотили збіжжа. Місце, де молотять, зветься „тік" — молотять на тоці. Током називають і місце на дворі перед стодолою, де також деколи молотять. В стодолі побіч току є місце, де складають снопи і воно звесь „запілля", а в декотрих селах мабуть „засторонок".

5. **Комора** — окремий будиночок, де складають всячину — муку, крупи, ставлять скриню з одежею, складають хатні річи, яких не кожного дня вживається. Тут могли стояти жорна. Комора — будинок для сховку, без вікон.

6. **Шопа (підшопа, повітка)** — звичайно будинок з трома стінами, без дверий і тут ставлять віз, щоби не мок, сани, борони, може стояти ступа, упряж і подібне. Тут в дощевий день можна щобудь робити, тесати, рубати, чи що. — **Щопою** називали деколи будинок подібний до комори, де була „видюща яма", складали сіно, солому, чи зсипали полову.

7. **Щпихлір (амбар)** — будинок для зсипу збіжжа, був в дуже заможних. Переділи в шпихлірах звались „засіками" — в однім засіку овес, в другім жито, в третім пшениця і т. д.

8. **Куча (карник, корминк, саж, свинюшник)** — будинок для свиней.

Це були окремі будинки, які заможний господар міг мати. В бідніших будинків було менше, деколи під одним дахом було два або і три будинки, пр. стайня і хлів.

В декотрих сторонах були **обороги**. Це дахи, які можна було підносити й опускати над сіном, або конюшиною. Були закопані в землю 4 високі стовпи, які переходили через роги даху, а в стовпах поверчені діри для кілків. Дах підносили високо і припинали кілками, а тоді складали сіно. Коли опісля сіно потрохи забирали, то і дах опускали, щоби сіно не замакало.

Де управляли багато кукурузи, там були **кошниці** — цебто великі плетені з лозів, чи хворосту коші, в які накидали качани кукурузи, щоби там сохли. Зверха накривали кошниці перед дощем.

Могли бути і **курники**, та звичайно кури ночували „на горі", чи „на вишці" — на стели над худобою, або навіть над хатною стелею („на бантах"). Курий там не мали багато.

В богатійших був **льох (пивниця, погріб)**, де зсипали бараболі на зиму, сладали капусту, моркву і ще дещо. Коли ж не було льоху, то була „видюща яма", прилагоджена на лад льоху для перетримування бараболь через зиму. Вона була викопана в будинку, добре накрита зверха соломою і мала „шию", якою до ями входилося, чи вілазилося. „Шию" в зимі затикали тісно соломою. З такої ями було можна набрати бараболь, коли небудь.

Хто мав пасіку (пчоли), то мав **стебник (темник)**. Це був будинок на лад комори, де складалися на зиму улиї з пчолами, щоби пчоли не померзли.

Це назагал ті будинки, що бували по українських селах.

З ЦЕРКОВНО-ГРОМАДСЬКИХ ПИТАНЬ.

Храмові свята (празники).

Багато громад мають трудноші, коли приходить їм Храмове Свято-празник. Буває, що в околиці одного священика є більше церков того самого імени приміром Петра і Павла, отже коли приходить храмове свято, то кожда громада хотіла би мати в себе священика. А це неможливе. Тай не можна дістати священика з другої околиці, бо і там є Храмові Свята.

Отже повстає невдоволення. Є люде, які не думають, що оден священик не може нараз кількох вдоволити, і що коли має бути справедливо, то треба його обслугу ділити рівно поміж всіх. Значиться — що цего року він буде в одній громаді на Храмове Свято, на другий рік в другій, на третий в третій. Знов же ті громади що не можуть на самий Храмовий Празник мати священика, могли би мати таке свято неділю, чи дві скорше, або пізніше. Таке при добрій волі і здоровім обрахунку цілком можливе і добре. Тоді в таку виїмкову неділю могло б відправлятися Богослуження Празникове, з водосвяттям, тай люде могли би зійтися і погоститися.

Але щоби таке було, треба, щоби громада таку справу обдумала довго перед храмовим святом, обговорила з священиком тай на довгий час повідомила ширшу свою околицю, котрого дня буде таке перенесене випадкове Храмове Свято.

Треба памятати, що наша церковна робота в Канаді провадиться на лад місійний, отже треба ту роботу так розкладати, щоби всі дістали з неї хоч не повну, але рівну мірку. А при добрій волі і щирій розвазі та практичнім обрахунку можна до того довести, що всі будуть вдоволені.

„Кейки" не є хлібом.

Відомі випадки, де люде раді на Парастас ставити кейки та паї. Але не повинноси до того допускати.

В широкім значінню і „пай" і „кейк", тай „айскрім" можна до хліба зачисляти, але в строгів розумінню хлібом є лише хліб, а не які будь діточі додатки.

На Парастасі чи Пинахиді коли має щось бути — то якраз хліб в цілім того слова значінню. Звичайний хліб, чи колач, з білої муки, чи разової — але хліб, по правилу: „Ставте те, що ваші предки ставили".

Коли б допускати все, що комусь забагнеться, то може прийти до того, що хтось принесе „айскріму", принесе „пудінгу", тай хто знає, чого не попринюсять. Скажете: „Аж до такого вже не прийде", однакож треба памятати, що забаганки і вибаги деяких людей не мають границь.

І ще не те... Є загадочні люде, є мудрагелі, є такі, що пляново будуть робити те, що не повинно бути, отже для всіх таких мусить бути правило, поза яке вони не сміють виходити.

Церква має свої писані закони, має правила і постанови, а побіч того є ще **звичаї**, що є **„неписаним законом"**. В розумних людей, в здоровім життю звичаї мають таку силу, що стають опісля „писаним законом". Бо звичай це живе правило, яким цілі покоління руководилися і потомкам передавали для руководства.

І тому розумні люде числяться зі звичаями, як з законами.

Коли йти до Церкви то бути в Церкві.

Бувають старші люде, які приходять до церкви, але мало в церкві бувають. Особливо чоловіки. Виходять „курити", стоять на дворі, сидять на автомобілях, наче б вони не були поважні господарі, алена емні фірмани чи шофери.

Хто приходить до церкви, то повинен памятати, що він прийшов, щоби в Божім Домі занести молитву до Бога з належною гідністю і щирістю. Як гідний християнин і як поважний, культурний чоловік. Крім того є ще одно: як чужі люде дивляться на тих, що „на дворі моляться"?

Коли чоловік піде на „шов", хоч би який паршивенький, то дві годині висидить, не куривши, а то й більше. А в церкві, в присутности самого Бога він не витримає без куреня навіть годяни.

Деякі люде не зважають також на дітей, мов би це не їх діти. Батьки в церкві, а діти вганяють по дворі і батькам цілком байдуже. А так не повинно бути. Батько-мати повинні мати дітей цілий час при собі, під наглядом. Вони повинні ще вдома їм наповісти, як мають поводитися.

НА ЦВИНТАРУ ФАБРИКА.

В Пойнт Плезант, В. Ва., є сім старих цвинтарів, що від себе недалеко. Тепер уряд повикопує кости тут похоронених і перевезе в одно місце, а на місци цвинтарів збудуєсь фабрика за 55,000,000 доларів для виробу ТНТ — сильного вибухового матеріялу.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Олена Пчілка.

Олена Пчілка (Олена Петрівна Косачева), сестра Драгоманова, народилася 17 липня 1849 р. в Гадячу, в українській родині. Одружилась з Косачем 1868 року.

Живучи в Новгороді Волинському клопоталась дуже українськими справами, ширила українську свідомість, заводила українські бібліотеки і сама носила народний одяг. Притім занималася письменицькою працею. Пізніше видавала в Києві „Рідний Край".

Для нас важне, якою Пчілка була, як громадянка, як українка. Про те наведемо вислови Русової з книжки „Наші визначні жінки" (Коломия, 1934). От що Русова про Олену Пчілку каже:

„Гарна постать з прекрасними очима, з виразом твердої волі та ясного розуму. Вона не знала компромісу (уступок, податливости), мала певні переконання і велику мужність, щоб їх ясно й рішучо висловлювати.

„Усе життя вона любила український нарід і віддано йому служила, ненавиділа ворогів українського народу і сміло виводила на світ небезпеку всякого з ними єднання: чи то були жиди, чи представники російської культури ...

„Ми не доцінювали тих рис прямолінійного (непохитного) її думання; нас вражала різкість її доган і неприхильне відношення до тих, в кого не признавала досить націоналістичних переконань. Ми вважали її шовіністкою в найбільшім значінню того слова. Між нами ще багато було незрячих політиків ...

„Між нею і мною — каже Русова — не було і не могло бути тої інтимности (близкости), яка єднала її з Старицькими й Лисенками. Вона не прощала мені моїх міжнародних звязків і симпатій, та московської мови, що я часто вживала."

Тут Русова дає різкий примір, як твердо Пчілка стояла при своїх переконаннях. Було таке—каже Русова —що:

— Побачила Ольга Петрівна мою маленьку внучку і замісць привітання каже: „Так оце та дівчинка, що на півня (когута) каже — петух"? (по московськи).

„Я не погоджувалася з думками, що панували в „Рідні Краю".

„Але суд історії виявив правоту її шовінізму"... (Шовінізм — сильне упередження до чужих).

„На Волині вона (Пчілка) всім серцем віддалась національному вихованю своїх старших дітей—Лесі й Михайла. Вона не хотіла віддавати їх до московських шкіл, а українських тоді не було".

Ще одна риса її української твердости... В 1903 р. владили в Полтаві свято Котляревського, але уряд промовляти по українськи дозволив лише гостям з Галичини. Отже місцеві українці промовляли по російськи. Коли ж вийшла сказати привіт О. Пчілка, то сказала таки по українськи, наперекір забороні.

Такою повинна бути Українська Жінка!

Кого жінкам наслідувати.

Довгий час в жіночім світі йде думка, що становище жінки, як жінки, занадто низьке і жінка піднесе себе, коли буде наслідувати чоловіків — вбиратись по чоловічому, поводитись як чоловіки, братись за деяку чоловічу працю і не клопотатись домом та родиною.

Наслідувати жінкам чоловіків, це неприродне, нерозумне, непотрібне і шкідливе. Адже жінка є самостійною володаркою в тій части людського життя, що до неї належить. Вона має там дуже широке і дуже гідне, дуже важне поле для праці, має великі задачі, має для їх виконання вроджені спосібности — і її праці там ніхто не заступить. Коли ж її праця не буде гідно виконана, то це відобється на цілім життю загалу.

Коли жінкам кого наслідувати, то лише жінок — найгідніших, найрозумніших, найбільше ідейних; великих патріоток свого народу, великих матерей і вихователькок дітей, яких знає Історія. Тих жінкам наслідувати!

А чоловіки нехай найгідніших чоловіків наслідують.

Питання матерям.

Чи вчите дітей молитися? І яких молитов?

Чи говорите дітям про Бога, про Святих і взагалі про релігійні справи?

Чи оповідаєте дітям інтересне з своєї родинної історії, з власного життя і знакомих вам людей? Та взагалі про Український Нарід?

Чи читаєте їм щонебудь та чи толкуте і поясняєте справи, про які пишеться?

Чи вчите дітей співати так, як самі знаєте?

Чи вчите їх свого письма ще, нім вони підуть до публичної школи? Чи заставляєте їх до читання і писання?

Чи вчите їх, щоби все своє любили, поважали, ним жили і його обороняли?

Чи взагалі відноситесь до своїх дітей, як дійсні учительки, як місіонарки, як провідниці?

А вкінци ще одно питання: Хто в вас вдома старший — ви, чи ваші діти?. Чи вони вас слухають, чи ви їх? Бо і таке буває!

Жінки належать до крайностей: вони або гірші, або лучші від чоловіків. — Ля Бріер.

Хто занадто заглядає до зеркала, той не заглядає до свого серця і розуму.— —Ляватер.

Шляхотність і скромність, це найбільші цінности в жінки. — Шекспір.

ДО ЗІРКИ МОГО РОДУ.

Зірочко ясна, голубко красна!
Коб мені крила, злетів бим мила,
Гень-гень високо, де твоє око,
Ясно сяє, сонцем блистає.

Там близ серденька твого, миленька,
Весь вік прожити, той воздух пити,
Що таємная твоя святая
Грудь віддихає, душа бажає.

О зірко-воле! Вільная доле!
До тебе взносим руки і просим:
Небес дитино, щастя калино —
Злети в пороги наші убогі!

Не цурайсь нами, горя синами
Розвій раз мраки, затри признаки
Лихой недолі, тяжкой неволі,
І знищ кайдани, най воля встане.

Верни нам силу, що десь в могилу
Лягла з князями та гетьманами;
Злучи нам руки, щоб без розлуки
Ми всі лиш ціли одной гляділи!

Щоб вороженьки лихі, тяженькі
Пальцем лукавим, зубом кріавим,
Нам не каляли, не вирнвали
З грудей серденька, щоб наша ненька

Втерла слівоньки, а її войки
У веселеньку довгу-пісеньку,
Щоб перенялись, та величались,
Воленько гожа, дитино Божа!

Володимир Шашкевич.

ХТО КОГО БОЇТЬСЯ — ХТО НІ?

Питання виховання дітей.

Про стан теперішнього шкільного виховання в Канаді пише „Киларней Гард":

„Часто чуємо питання: Що бракує нашому виховавчому ладови? На те чули ми недавно не злу відповідь, а то: Клопіт з вихованням в тім, що учителі бояться принципалів, принципали бояться інспекторів і шкільної ради, шкільна рада боїться родичів, родичі бояться дітей, а діти нікого не бояться".

Воно виглядає на жарт, однакож нинішне виховання точнісенько так виглядає. Тай не тілько в школах, але і в багатьох родинах.

Лихо починається в домах і переноситься до школи. Нема карности в домах, родичі дають розпуск дітям під своєю рукою, отже вимагають, щоби і в школах їх діти мали безмежну волю. А які будуть наслідки такої безмежної волі, про те люде не думають.

Це відноситься в перший мірі до містів, але і по фармах є родичі, які вважали би учителя своїм смертельним ворогом, коли б їх розпущену дитину вдарив. Але байдуже їм коли їх дитина „їсть печінки" учителеви.

Таке в державних, а ще більше це відчуваєсь в Рідних Школах, де учитель безпосередно залежний від кождого батька і матери дитини.

Отже треба батькам про те подумати!

ІНТЕРЕСНІ РІЧИ.

Найдавніший банк, про який знає історія, повстав в Венеції в Італії 1157 року.

В Китаю числили час двома способами: або від коронації царів, або „копами літ", отже періодами зложеними з 60-ох літ.

Околиця Мертвого моря найгорячіша з всіх околиць на світі.

Мозок китайців пересічно є тяжший, ніж якого другого народу.

Світло сонця так сильне, як світло 5,563 свічок, коли б їх поставити 12 цалів від ока. А треба би 800,000 місяців в повні, щоби так освітили землю, як освічує сонце.

Золото буває помішане з камінем дрібними частинками, може бути помішане з піском, як золотий пісок, але може бути і більшими грудками. В Балараті знайшли грудку золота, що важила 184 фунти і вартувала 50,000 доларів. Золото тяжше від води 19 до 21 разів.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ [redacted].

IX.

Хто непомильний?

Знаходимо в Катехизмі Шпіраґа вислови, що **„Церква є непомильна"; „Католицька Церква у своїм учительськім уряді є непомильна"; Непомильні рішення видає Церква на вселенських Соборах і через Папу"**. — Т. І, ст. 307-8-9.

Знов же з дальшого виходить, що не Церква, а лише оден одинокий папа є непомильним, бо ж: **„Учительські рішення Папи є непомильні самі через себе, а не доперва через згоду епископів"**. —Т. І, сто. 311.

За тим зараз читаємо, що Собори є „нераз навіть майже конечні", себто не рішучо конечні — отже все разом взяте зводиться до того, що навіть ціла „навчаюча Церква з усіми епископами і Соборами не варта того, що оден одинокий папа. Лише він оден між всіми „непомильний". Тай коли св. Дух обявляє через папу потрібні правди, то всякі людські поради — епископів чи Соборів непотрібні. Св. Духови не треба порадників. Але знов же питання: чому на Ватиканськім Соборі справу непомильности брали під наради і голосували, наче над людським питанням.

Але як і коли люди довідалися, що папи непомильні? Шпіраґо каже: **„Що учительські рішення Пап є непомильними, це є догмою віри від Ватиканського Собору (1870)"**. — Т. 1, ст. 311.

Значиться — така важна справа, однакож всі папи, що були до Ватиканського Собору (до 1870 р.) — всі їх разом 262 — чомусь тої догми про папську непомильність світови не проголосили. Або самі не знали, що вони непомильні, або св. Дух їм того не обявив. Мабуть це. Коли хто винен, то нє папа.

І дійсно католицькі толковання так збудовані, що коли б папа прогрішився, то за нього хтось винен. Каже Шпіраґо: **„Коли би папа міг впровадити в блуд цілу Церву, то це значило би, що Христос, Син Божий не додержав свого слова"**. — Т. 1, ст. 311. Та ще: **„Коли би той, що є підвалиною Церкви, міг цілу Церкву впровадити в блуд, отже погубити її, то не був би вже тим самим каменем, але радше таким піском, в якім би Церква щораз більше западалася. —** Тамже.

Але Шпіраґо каже, що **„бували папи котрі своїм поведенням давали згіршення"** — отже були не піском, а болотом. Хто згіршує, той впроваджує в блуд! Коли б же стояти при тім, що і такому св. Дух помагає; що і такий є заступником Христа, то певна річ, що вони мусіли б відповідати за те згіршення, що папа ширить.

Біда з папською непомильністю ще і в тім, що треба аж вгадувати, в чім й оскілько папа в своїх висловах непомильний. Правда, це для папської політики краще, бо коли б папа помилився, то можна завсігди сказати: „В оцім папа міг помилитися, бо це під правило непомильности не підходить". Тільки ж коли брати на здоровий розум, то таке ходження поміж дощ показує лише хитровання. Непомильний повинен точно означити: **„Звідси доси моя бесіда непомильна!"** Як означував Хомишин своє відношення до целібату, покликаючись на Ісуса Христа.

Це, коли брати на здоровий розум. Але коли глянути зі становища історичного, то папські претенсії до верховенства і непомильности, тратять вже всяку стійність. Бо ані Христом не дав Петрови більших прав, ніж другим Апостолам; ані не поставив папів Петровими наслідниками, а своїми заступниками; ані Отці Церкви не вважали римського епископа старшим; ані перші Сім Соборів не признавали римському епископови більших божеських прав; ані римські епископи перших віків не вважали себе старшими; ані ніколи цілий християнський світ не вважав папів своїми зверхниками; ані папи своїм поведенням не показали, що вони та їх праця більше гідна та більше непомильна, ніж кого другого; а вкінци — нераз сама Римська Церква папів осуджувала, а то й наганяли, як лиходіїв.

Папа — намістник Христа.

Жаден з Апостолів не мав таких великих титулів й урядів, які нині має папа. Не досить того, що він є наслідником Петра, але є він ще і намістником, є заступником самого Христа. Каже Шпіраґо:

„Епископа римського зовемо звичайно Папою або Святійшим Вітцем; також Єго Святостию, Вітцем християнства або Намістником (заступником) Христа". — Т. 1, ст. 264.

Як би не брати, але наведені титули дуже далекі науці Христа, далекі Апостолам, далекі християнам тих перших віків, коли Церква мала багато Святих, багато великих Учителів. Титулів не було, „непомильних" не було, „заступників Христа" не було, папів не було, але були великі Розуми, були великі Праведники.

Лишімо „наслідництво Петра", що є історією всяких натягань і вмовлювань, і зупинімось на „заступництві Христа". Чи справді папа може Христа заступати і як він Його заступає?

Заступник мусить бути дуже подібний до того, кого він заступає — мусить подібне знати і подібне могти. Він мусить мати тільки можности, що коли б треба, то він займе вповні становище того, кого заступав. Заступник предсідника занимає місце предсідника, коли треба; заступник учителя може стати учителем; заступник амбасадора амбасадором; заступник ґенерала ґенералом, заступник короля може стати королем, коли б було треба. І всюди лише таких на заступників вибирають.

Якеж порівнання папи з Христом? Христос Бог, а папа чоловік — як може чоловік Бога заступати? Христос безгрішний, а папи не тільки самі грішать, але деколи і других до гріхів приводять. Христос творив чуда, отже і Його заступник повинен би чуда творити. Христос ходив пішки, а папу носять в лектиці. Христос воскрешав, а деякі папи вбивали других, або убийники ставали папами. До Христа і діти приходили, а папи не допускають до себе покривджених (як було 1925 р., коли папа не приняв української делеґації — диви „Чужа Рука", ст. 193), а принимають кривдителів . . .

Отже яка подібність? В чім подібність? Така подібність, як сліпий, глухий, німий і безногий вважав би себе заступником зрового, розумного і діяльного чоловіка.

Коли заступник покажесь невідповідним, то за те відповідає той, хто заступника поставив, бо заступник, це вдійсности володар в додатковій особі Тай при першім поважнім промаху заступників усувають.

Та що сказати про тих папів, що самого Христа не признавали (пр. Лев X) тай взагалі в ніяке Божество не вірили. Чиїми заступниками вони були? Чи мав тоді Христос заступників? Чи були Христовими заступниками, тай ще непомильними ті, за якими є цілі гори злочинів?

Отже тепер питання: Чи можуть здорово думаючі люде, яким історія папства відома, вважати папів непомильними та Христовими заступниками?

ЗНАЧІННЯ КРАСИ В ЖИТТЮ І ЦЕРКВІ.

Сказано: „Він сотворив все гарним".
Краса є частию всего сотвореного
В красі природи маємо хвилеві сліди Божої Величі.
Чоловік сотворений на те, щоби тішився красою. Навіть Мойсей, переходячи через дику пустиню, молився, щоби Господня краса була з ним.

Краса, створена людською рукою є зверхним виявом Божої величі в души чоловіка. Гарні вироби людських рук, це внутрішний ідеал, показаний назверх.

Релігійна пісня, коли співається, є найдорозшим Божим даром, цілючою водою для зболеної душі.

І нам не вільно краси зневажати. Ми повинні її любити, поважати і плекати, бо хіба не є вона частинкою Того, про якого сказано, що Він все гарним сотворив?

Краса повинна бути помічницею релігії і побожности.

Побожні чоловіки і жінки Середних Віків розуміли значіння краси в релігійнім життю. Вони будували величаві катедри з мармуровими стовпами, з дорогою різьбою, з величавими прикрасами і довгими поміж стовпами вуличками—не для пустої цїли, але щоби відкривати вірним ту Божеську красу, якої лише частинкою є краса в святини.

Та нераз навіть дуже релігійні люде не розуміли цїли, для якої Бог красу сотворив.

Красі нераз не давали місця в церкві і Богослуженню, думаючи, що краса є силою, яка понижує душу, а не підносить.

Погана обстанова не є потрібною для побожности, ані молитвенний настрій не підноситься в церкві, що похожа на шопу.

Занедбана в середині церква є лише свідком, що душі тих, до яких церква належить, є таксамо занедбані.

Людське життя потребує краси на кождім місци. Коли ж ми прикрашуємо наші церкви, ми сповняємо закон нашої душі; ми радіємо тим, чим Він радіє; любимо те, що Він любить: робимо те, що Він зробив -- бо Він все сотворив гарним.

(„Міра дозрілого віку",
Е. Ш. Гавсон).

АПОСТОЛ АНДРЕЙ ПЕРВОЗВАННИЙ.

(30 листопада церк., 13 грудня горож.).

Давний переказ говорить, що Українська Земля освячена побутом на ній одного з Апостолів, а то — Андрея Первозванного.

Апостол Андрей був братом Апостола Петра. Був він учеником Івана Хрестителя, а коли довідався, хто це Христос, то перший пішов за Ним — тому називається Первозванним.

Читаємо в Євангелії Івана:

— Назавтра бачить Іван, що Ісус йде до него і каже: „Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа. Це той про кого я казав: За мною йде муж, що поперед мене був, бо перше мене був. — Іван І: 29-32.

Другого дня стояв Іван Хреститель на березі і два його ученики, а побачивши Ісуса сказав: „Це Агнець Божий" Коли це два Іванові ученики почули, то пішли слідом за Ісусом. Одним з них був Андрей.

Невдовзі по тім знаходить Андрей брата свого Симона (Петра) і каже: „Знайшли ми Месію". І привів Симона до Ісуса. — Іван І: 37-42.

Від того часу був Андрей невідступним учеником Христовим.

Коли по Зісланню Святого Духа Апостоли розходилися по світі, то Андрей пішов на північ, в напрямі Чорного моря, був в Византії — яку названо пізніше Константинополем, або Царгородом. Вкінци переплив до Берегів України і пішов берегами Дніпра вгору, поки не дійшов до Київських гір. Переночував він тут, а другого дня сказав своїм ученикам:

„Бачите отсі гори? Вірте мені, що на них засіяє ласка Божа, повстане тут велике місто, а в нім буде багато церков і цілу Руську Землю Бог святим хрещенням просвітить".

Вийшовши на гори поставив тут Хрест і поблагословив Землю Українську.

Звідси ходив він знов по ріжних сторонах, аж вкінци прийшов до міста Патрасу в Греції. Перебуваючи тут довший час, Андрей привернув до християнства велике число народу. Між тими був також Стратоклій, брат начальника міста, Еґеата.

Коли Еґеат побачив, що поганські церкви стають порожними, почав християн переслідувати. Тоді апостол Андрей став пере Еґеатом і почав доказувати, що лише наука Христа правдива. Слухаючи його Еґеат каже:

— Це таке проповідав вам ваш Ісус і за те жиди на хрест його розпяли.

На те Андрей:

— Ісус віддав себе на смерть добровільно, він свою смерть наперед предсказав.

— Це ж була кара — говорить Аґеат.

— Ні, це було обновлення людей — каже Андрей.

— Коли не зробиш того, що приказую — говорить дальше Еґеат — то скажу тебе розпяти на тім хресті, якого ти бориниш.

На те Андрей:

— Коли б я боявся смерти, то не прославляв би хреста.

Довго Еґеат переконував Андрея, та коли не вдавалося, казав його мучити, а потім замкнути. По якімсь часі казав розпяти Андрея на хресті, але не прибивати до хреста цьвяхами, тільки привязати шнурами, щоби так Апостол довше терпів. Це мало статися 30 листопада церковного календаря (13-го грудня горожанськог), коло 70 літ по Христі.

Хрест, на якім апостол Андрей умер, мав вигляд букви Х, отже Українська Церква уміщує долішне рамя на Хресті скісно, щоби так пригадувати, що апостол Андрей є Апостолом українців. Це звесь Андріївський Хрест.

Тіло св. Андрея похоронила побожна і багата жінка, Максимила. За якийсь час Константин Великий казав перевести тіло святого мученика до Царгороду.

АДАМ І ХЕРУВИМ.

Це було тоді, коли Каїн вбив свого брата Авеля.

Авель лежав окровавлений без життя, а над ним стояв його батько, Адам, і плакав. Побіч нього стояв Херувим (ангел) і поважно мовчав. Підніс тоді Адам очи вгору і каже:

— Чи такими мають бути люди, що від мене почалися? І чи братня кров, пролита рукою брата, буде і дальше оюганювати землю?

— Буде, як ти сказав! — говорить Херувим.

— Якже люде будуть називати такі вчинки? — питає Адам.

— Війною! — і в очах Херувима показалася сльоза.

Дрож перейшла по тілі прабатька Адама і він говорить:

— Алеж! Чому має так бути, що гідний і справедливий має гинути від злочинної руки?

Ангел мовчав. Однакож Адам говорив дальше:

— Щож лишається тепер мені, коли дивлюся на осквернену кровію землю?

— Надія на небо! — сказав Херувим і зник

Але Адам стояв аж до заходу сонця, а коли почали показуватися зорі, він підняв вгору руки і закликав:

— О, ви, що стережете небесного престолу, чому ви так мовчите? Скажіть мені щось про ті далекі ваші сторони і про мого любого Авеля.

І почув він тоді чийсь голос, що промовив до його душі:

— Глянь там! Твій син Авель там живе!

Віра зродилася в души Адама і він відійшов заспокоений, хоч сумом оповитий.

КОЛІБРІЙ І МОТИЛЬ.

Колібрій — по англійськи „гомінґ бирд" — це найменший з усіх пташків і живиться медом, збираючи його з цвітів.

Раз колібрій сподобав собі мотиля, що блестів на сонці чудними барвами, і каже:

— Ти літаєш і я літаю, отже будь мені приятелем.

— Ні, до того ніколи не прийде, бо ти мене дуже образив — каже мотиль.

Здивувався колібрій та промовив:

— Це не може бути! Я завсігди шаную такі гарні сотворіння, як ти.

Тоді мотиль:

— Шануєш тепер! Але ти мене образив, коли я ще був гусеницею. Я памятаю, як ти мене тоді прозивав. Отже я дам тобі маленьку раду: ніколи не легковаж і не зневажай когось, коли він малий і слабий, бо колись він може стати більшим і сильнішим від тебе.

ПОМЕР КОПТИЙСЬКИЙ ПАТРІЯРХ.

В неділю 21 червня 1942, помер в Египті патріярх Коптійської Церкви Абба Йовннес, в 87 році життя. Його тіло набальсамували і, відповідно до тамошного звичаю, посадили на патріярший престіл в усіх патріярших ризах, поки відбудеться похорон.

Копти, це потомки старих египтян, а таксамо потомки найперших християн, що були в Египті. Зпочатку копти належали до Православної Церкви і тоді вийшло з між тамошних християн багато великих осіб, як св. Антоній Великий і св. Пахомій, оснуватель египетського монашества; св. Атаназій, архіеп. Александрійський і другі. Але в 5-ім віку копти перейшли до т. з. монофізитської ереси (секти) і в ній остають доси. Хоч від Православної Церкви вони ріжняться тільки одним поглядом на особу Ісуса Христа, а в усім другім мають ті догми, що і Церква Православна.

В 7-ім віку над коптами запанували турки і дуже коптів переслідували, отже багато коптів приняло магометанство. Хто ж не приняв, того люто переслідували — накладали великі податки, нищили церкви, монахам випікали на чолі знаки, примушували всіх носити тяжкі хрести і чорні турбани (завої на голові) для сорому. Однакож велика часть коптів лишилася християнською.

Коптийський патріярх має титул: „Найсвятійший отець і патріярх великого міста Александрії і цілого Египетського Краю, святого міста Єрусалиму, Нубії, Абісинії і Пентаполісу, і всіх сторін, де святий Марко проповідував".

Коптійські церкви в великій мірі подібні в середині до православних, мають Іконостаси. При східній стіні є три престоли, на церкві три бані.

Патріярхом може стати лише монах, а також епископів вибирають з монахів.

Назва „копт" з арабського „кібт", або „кубт", що перероблене з грецького „еґиптії", себто —египтяне. Нині в Египті є коло 1,000,000 коптів, а також багато в Етіопії.

ЯК МОЖНА ВЧИТИСЯ.

При кінци цего шкільного року Ізадор Ґолдштайн, 23-літний, дістав свідоцтво Бруклинської Колеґії, тай ще дуже похвальне, а крім того 50 доларів нагороди. Він студіював суспільні науки.

Та не те важне. Важне те, що Ґолдштайн ходив лише на вечірні курси науки, а днем працював. Послідний рік працював в міськім відділі, що занимається чищенням міста. А вчився в вільних хвилях — ранком, підчас обіду, в неділю. Так вчився він через сім літ, поки не скінчив науки з відзначенням. Певна річ, що тепер він дістане іншу роботу.

Однакож Ґолдштайн хоче стати учителем економіки, отже буде студіювати дальше, щоби дістати степень доктора фільозофії.

Гарний примір до наслідування!

5000 ДОЛАРІВ СПАДЩИНИ [redacted]

І коти можуть дiставати спадщину — не по котах, але по людях. В Сакраменто, в Каліфорнії, вмерла 1938 р. Анна Генш і лишила котови 5000 доларів. Кождого місяця мається видавати котови на прожиток 50 доларів. Так вистарчить тих грошей на 8 літ і 4 місяці. Та вже кіт проїв половину спадку.

КОЗАК ДОРОШ

Був колись між запорожцями козаками козак Дорош. Тай ще який козак! Коли йти на татар і турків то він перший — дуже завзятий був.

І розумний дуже. Говорити вмів по татарськи і по турецьки, отже нераз бував за товмача (переводчика).

А майстер був з нього — знав навіть, як кріпости (твердині) будувати.

Щож найважніше — то був дуже побожним і релігійним чоловіком, як ніхто другий. Памятав він завсігди про Бога, хоронив Божі Заповіди, то Господь і розум дав йому великий.

Коли Дорош постарівся, то покинув Січ і знайшов собі місце на Дніпрі, і тут поселився. Подальше від берега був остров, отже туди Дорош забрався.

Побудував собі там хату, але таку, що неначе й церква. Увійдеш до першої кімнати — гарна хата; увійдеш до другої — церковця, або хоч гарна каплиця. Під східною стіною Престіл, на нім гарний Хрест, ще висше ікони (образи), тай по других стінах повно ікон. І свічки перед іконами стоять. Дивишся і питаєш: „Чи це світський чоловік, чи монах-священик?" А коли добре подумаєш, то скажеш:

— Кождий дійсно праведний чоловік є разом і світським чоловіком і священиком. І таким кождий з нас повинен старатися бути…

Тай виглядав Дорош на черця (монаха), або пустинника. Ходив в чорній довгій ризі (рясі), в високій шапці, підперізувався широким ремінним поясом, а на грудях на срібнім ланцусі неділями і святами носив гарний золотий хрест.

Сам Дорош був високим поважним чоловіком, а борода довга і біла, як молоко. Глянеш тай голова сама клониться перед ним.

Кругом подальше по степу жили жонаті козаки „зимовиками", чи хуторами — то в свята і неділі сходилися до Дороша, наче до церкви (в тих сторонах не було тоді церков). От він співає їм Утреню (а гарно співав!), перечитає Євангелію, Апостола, Акафист, та життя якогось Святого. І кажуть люде:

— На самоті чоловік живе з Богом, а послухаєш його слова, то покріпить воно твою душу, наче в церкві. Святий він чоловік!

Поселився тут Дорош, щоби пасічникувати — дуже кохався в бджолах. І мав він їх тут багато — може дві сотні пнів (вулиїв). Кругом же розвів такий сад, що Господи! — які яблінки, які сливи, груші, черешні та вишні!… Наче в раю!

Раз варив собі Дорош вечерю, як надійшла берегом ватага татар. Побачив татарський ватажок дим, тай каже:

— Видно, що на острові хтось живе. Поїдьте туди — і коли хто молодий, так заберіть сюди, а коли старий, так — „чикни йому башка" (відрубайте йому голову).

Поїхало кількох татар на конях, тай позастрягали в болоті. А треба було до острова через воду переїздити.

Почув Дорош, вийшов тай татарською мовою розказав, куди легко переїдуть. От вони й переїхали. Тут Дорош все їм показав, дав меду, поговорив з ними.

Вернулись вони до ватажка і кажуть:

— Це дивний чоловік! Він і по татарськи дуже добре говорить. Тай розумний і поважний дуже, наче святий.

Зацікавився ватажок і сам поїхав до Дороша.

Довго Дорош з ним балакав, гостив його всячиною, а як розходилися, то ватажок подарував Дорошеви дорогий турецький килим, і каже: „Я ще колись до тебе в гості зайду".

Пішли тоді татари рабувати українців, але й українці не спали. Проти татар вирушили козаки, а з ними ще чимало селян українців — і так татар побили, що й татарський ватажок не вратувався. І він згинув, а тих, українців, що татари гнали в ясир (в неволю), пустили на волю.

Тікали тоді татари на всі сторони, щоби себе ратувати й оден забіг до Дороша.

— Ратуй — каже — як вирятуєш, то я твій на віки.

— Як же я тебе вратую? — каже Дорош. — Коли козаки прийдуть, то і за печею не сховаєшся — витягнуть!

Але зараз прийшла Дорошеви добра гадка. Був в пасіці дуже великий улий, але порожний. Пішов до нього Дорош і викопав під ним яму, посадив туди татарина, а зверху накрив його вулием. Тоді гарно обгорнув землею і мов нічого не сталося.

Невдовзі чує — їдуть козаки!

— Добрий вечір, діду! — кажуть.

— Спасибіг! — відповідає Дорош.

— Нагодуйте нас, діду, медом.

— Добре діти! — каже — є за що, бо добре набили татарву! Йдіть в хату, а в мене мід є готовий, свіженький.

— Ні, діду — кажуть — хочемо такого свіжого, що тільки з улія.

— Я маю вчорашний, свіжий…

— Ні, ні! — кричать — хочемо ще свіжійшого. Дайте нам з онтого найбільшого улія.

Бачить Дорош, що годі тай каже:

— Коли з улія, то з улія, оцей улій дуже гарний! — тай береться за улій, а козаки:

— Ні! Ми хочемо з оцего найбільшого! Коли ні, то самі візьмемо.

— Не можна з цеї колодки (з улія)…

— Чому не можна?

— Бо не можна — каже Дорош — і ще раз не можна! Це такий улій, що коли б до нього заглянути, то й меду вам відхочеться. Я й сам ніколи до нього не заглядаю.

— А то чому? — питають козаки.

— Чому? Страшно! Нехай він собі! Там мабуть бісовська сила проживає.

— Ну, коли так — гукають козаки — то ми не такі, нам чорт не страшний. Ми раді його побачити. А чи вміє він говорити?

— Чув я раз — каже Дорош — як він говорив, та не понашому, от якось так белькотав…

Тай почав Дорош наче показувати, як той діявол говорив — а то він казав татаринови, який був під улієм, що він має робити.

Послухали козаки та:

— Ну, цікаво, що той чорт нам скаже! — тай двох їх піднесли улій вгору. Другі козаки глянули, а татарин як вишкірить зуби, як зареве несвоїм голосом — а всі козаки на втікача.

— Заждіть, хлопці! — гукає Дорош — я вам меду дам…

А вони дальше втікають та:

— Їдж сам та давай тому, що під улієм сидить!…

Через тиждень, як все втихомирилося, оповів Дорош хуторянам про ту цілу комедію і кілько то втіхи було для всіх на довгий час. А татарина того назвали „чортом".

Три роки жив татарин в Дороша, а тоді пішов до Києва і там в Лаврі охрестився. Опісля проживав він за річкою Орелькою, там він й оженився. Оце його внуків у Водяних Хуторах звуть Чортенками.

А славний чоловік був з того татарина — розумівся дуже на лікарській штуці. Багато людей за поміч йому дякувало.

(За Стороженком).

КОРОЛЕНКО Й УКРАЇНСТВО.

Їхав раз Чикаленко залізницею і говорив з російським письменником Короленком. І Короленко почав оповідати, як він почав інтересуватися українським рухом і вчитися української мови.

— І знаєте — каже — що навернуло мене до українства? Ваша „Рада", хоч і не безпосередно. (Чикаленко видавав денник „Раду" в Києві).

— Цікаво, як саме? — питає Чикаленко.

— Скілька років служила у нас в Петербурзі дівчина з Яресок (Миргородського повіту) — почав Короленко оповідати — і ми так з нею зжилися, що вона стала нам як рідня. Як ми оселилися в Полтаві, вона вийшла заміж за гімназіяльного сторожа. Коли в неї народилася дитина, вона запросила мою жінку в куми. На хрестинах ми застали багато гостей — рідню, та зо скілька товаришів її чоловіка. Як і завжди, Маруся та її чоловік говорили з нами по „русски" (московськи), хоч і не зовсім чисто, а тепер я помітив, що між собою всі вони говорять українською мовою і при тім вживають багато не місцевих слів, а „галицьких".

Я й кажу Іванови:

— Ви ж добре знаєте „русскій язик" (московську мову), нащо ж ви говорите між собою по українському?

А він відповідає мені на це моїми ж словами:

— А ви певно добре знаєте французьку мову, нащо ж ви говорите між собою „по русски?"

— Бо це моя рідна мова — кажу — я з малку нею говорю і люблю її.

Він мені знов відповідає моїми словами:

— Оттак і ми! Українська мова — наша рідна мова, ми нею змалку говоримо і любимо її.

— Але ж ви говорите, наскілько я зрозумів, не місцевою українською мовою, а „галицькою".

— Не галицькою, а нашою літературною, якою пишуть у нашій газеті „Рада", яку ми в складчину передплачуємо.

— Алеж ви добре розумієте „рускія" газети?

— Я вам скажу більше. Поправді кажучи, я „русску" (московську) ґазету красше розумію, як „Раду", бо в ній багато слів таких, яких тепер у нас в Полтаві не вживають, бо або позабували, або й не знали ніколи. Часто моя старенька мати пояснює мені деякі слова, а деякі я мушу розшукувати в словнику, а проте я охотніше читаю „Раду", бо це наша рідна ґазета. — („Щоденник", 298).

Кілько в цім оповіданню науки для думаючого українця в тутешній країні!

ПОМЕР МИКОЛА СИРОЇДІВ.

„Українські Вісти" доносять, що в Едмонтоні помер 14-го червня 1942, перший редактор „Канадійського Русина", Микола Сироїдів, в 59-му році життя. Переставши бути редактором жив довший час в Винніпеґу. Помер самітний. Дописував до українських часописів в Канаді й Америці, чим заробляв на дуже скромне життя.

ОЗНАКА ПОСТУПУ.

(Кадворт, Саск.)

Наша парафія св. Володимира Великого, здобула цего року два важні предмети до церкви. Ними є плащениця і павук.

Плащеницю закупили церковні сестриці. Вони знайшли маляра і зібрали гроші. У Світлий Понеділок було посвячення Плащениці. При тім слово о. пароха і збірка на потреби церкви.

В неділю 10 травня відбулося посвячення павука. У промові священик підчеркнув заслуги наших молодих хлопців і дівчат, що працюють в Союзі Української Молоді Канади і співають кожен раз в хорі. Вони то зложили мало не всю суму гроша на павук. Решту, маленьку часть доклала парафія.

Наша парафія має перед собою велику і світлу будучність. Треба вірити, що запал й охота жертвувати будуть завсіди живими. Завсіди в церкві є багато людей. Хотіли б частіше мати Богослуження. Молоді хлопці і дівчата також не лишаються дома. Все є в церкві. І завсіди прикрашують спів своїми милими голосами. Перед у співі ведуть пп. Ковбуз і Магус, давніше хором провадив п. Вавринюк, учитель, що пішов до армії.

Відчувається дуже брак власного будинку на громадську працю, якої не можливо робити в приватних хатах, чи під голим небом. Однак є надія, що парафія скоро в тим щось порадить.

Побажати всім молодим і старшим витревалости й охоти до праці й доброї волі. Слій.

ЗЕЛЕНІ ХРЕСТИНИ.

Ще мабуть таких хрестин не було, щоб хтось назвав зеленими, отже Едмонтон зробив початок. Яка ж причина була до „Зелених Хрестин"?

Перша, що хрестини були першого дня Зелених Свят. Яків і Йосифина, а Пасецьких, Ласитчук, справляли хрестини для своїх двох синів, Николи і Ярослава. Никола школяр і кілька днів перед тим обходив одинадцяті роковини життя, а Ярослав щойно скінчив четвертий місяць життя. Тайни хрещення доконав о. Мельничук, парох укр. громади св. Івана в Едмонтоні. По охрещенню запросили родичі кумів і декого з приятелів на обід.

По обіді, Никола розкраяв свій „кейк" і дарував хресних родичей та присутних, за що отримав від них надсподівану суму „зелених". Зворушила його ця щедрість і він розумно подякував родичам за виховання і за охрещення, а хресним родичам від себе і свого маленького братчика за услугу, тай усім за дарунки. Говорив гарно рідною мовою, так ніби вивчив свою промову на память. Не дармо ходив до Рідної і до Недільної Школи.

Пізніше п. Здріль, дяк, попросив присутних о датки на наш церковний орган „Вістник". Він сказав, що при Зелених Святах і хрещенню випадає і годиться, щоб ми не забували за сівча релігійно-церковної науки. Отже присутні скинулися „зеленими" і дрібними $9.85 на пресовий фонд „Вістника".

Нехай Господь Бог благословить добрих родичей, добрих дітей і всіх, що памятають при радости і на загальні справи.

Жертвували слідуючі:

Юрій Сергій $2.00

По 1 дол.: Ласитчук, В. Челядин

По 50цт. Тимофійчук, Юсипчук, Здріль, Н. Н., Сятюнчук. Тинчишин.

По 25цт.: Коліцький, Гніздовський, Ольга Юсипчук, Мус, К. Бойко, Семчук, Пістовський, Воробець, А. Сятинчук, Саган.

Дрібна колекта 35 центів.

Гість.

З ЖИТТЯ УКР. ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, ІМ. СВ. АП. ПЕТРА І ПАВЛА В КЕРЛЕНД, АЛБЕРТА.

Наша церква, котрої 25 літний ювилей відсвятковано дня 25-го травня ц. р., побудована 1917 р. Від 1906 до 1916 року, наша теперішня громада належала до церкви на Шепинцях, яку тоді обслугували російські священики, що при всяких нагодах висміювали Україну й наш нарід

Всеч. о. Амврозій Хруставка, парох Укр. Греко-Православної Церкви св. Ап. Петра і Павла в Кейленд.

Дня 19-го лютня, 1917 р., зорганізовано тут церковну громаду з 28 членів, котрі рішили будувати Укр. Греко-Православну Церкву. Імена членів хотяй частинно є слідуючі: Мирон Ткачук, Михайло Грекул, Григорій Довганюк, Стефан Ілюк, Семеон Ілюк, Адам Ілюк, Николай Олійник, Пантелей Тимінський, П. Юрійчук, Олекса Сливінський, Ахтемій Горгійчук, Георгій Ілюк, Іван Товпич, Іван Лакуста, Харітон Івасюк, і другі. Всі взялися енергічно до праці і з кінцем 1917 року збудували велику і гарну церкву з каміня.

Першим укр. православним священиком був тут всеч. о. Д. Ф. Стратійчук. Потім обслугували слідуючі: о. І. Кусий, о. І. Майба, о. Т. Кисілюк, о. Горбай, о. С. П. Симчич. Всі вони своєю ревною працею багато причинились до розвою й збогачення нашої церкви, за що складаємо їм щиру й сердечну подяку. Тепер обслугує нашу церкву, о. А. Хруставка.

Разом з приняттям о. А. Хруставки в склад духівництва Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді приєдналась й громади, котрі вірили, що в нього є своя рідна ідея. Прийшов час і в особі отця А. Хруставки всі ми побачили того каменяра, що не зважаючи на тяжкі перешкоди, через 16 літ лупав скалу несвідомости серед нашого громадянства й доверщив велике святе діло. Межи нашою церковною громадою, а шепинською царить згода і братня любов. Щасти Вам Боже, дорогий наш душпастирю, у праці на широкій ниві Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, на многі літа! Честь і слава тим громадам, що приєдналися до своєї рідної Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, бо в рідній церкві, за котру наше славне козацтво клало свої буйні голови, є наше спасення й запорука кращої долі українського народу.

Мирон Ґ. Ткачук, голова,
Дмитро Орлецький, секр.

ХРАМ В РІДЖАЙНІ, САСК.

Як що року, так і тепер церковна громада Сош. св. Духа в Ріджайні робила храм на Зелені Свята, щоби близькі і далекі могли зійтися і поділитись своїми переживаннями. Вірні по своїм бажанню зїхались з дальших сторін, щоби бути раз в році на празнику.

Наш парох о. Кусий зачав Богослуження досить рано, а при кінці відправив Парастас за покійних, а окремо по покійному Ів. Данильчукові. За скоро відійшов від нас, але не наша в тім воля.

По Богослуженню всіх запрошено до обіду, що Жіноче Товариство приладило. Голова церковної громади, п. Н. Масиник, попросив о. Кусого щоби розпочати наш обід молитвою. По обіді промовляли: пані А. Кут, голова Жін. Товариства; п. В. Весоловський, від Нар. Дому; Н. Бучковський від СУМК; п. М. Щепеляк з Кендіяк; п. Т. Іваніцький, п. А. Топольницький, і о. Кусий, котрий змалював нам Старий Край і пригадав, які Зелені Свята там веселі. Я вірю, що кожний з старших перебіг думкою до свого родинного села і нагадав, як в його селі святкували.

При кінци промови о. Кусий попросив присутних, щоби зложили щедрий дар на церкву. Отже:

По 1 дол.: п-тво Н. Шевчук, В. Каплунський, Н. Масиник, І. Бабчук, Процик, М. Гаврилюк, А. Мойсюк, Н. Бриндак, Т. Чіз, М. Шиплияк, В. Весоловський, П. Гуцуляк, Котелко, М. Тіньов, В. Юзик, о. Кусий, П. А. Шиплияк, І. Юзик, П. Іваницький і пані О. Чиляк

По 75цт.: А. Топольницький.

По 50цт.: пп. Н. Бучковський, І. Куць, В. Мудрий, Ф. Титенич, Н. Чіз, пані М. Юзик, О. Овадюк, А. Кобилянська, Г. Шиплияк, А. Кут, Ю. Синюк.

По 25цт.: пані Сирник, М. Лесейко, Савка, А. Сник, Ю. Труфан, І. Кавюк, Г. Корпан, Ст. Сторожинський, А. Жиліско.

Сердечне спаси Бог складає Укр. Прав. Церква усім жертводавцям за їх щирі дари, і най Отець Небесний благословить на далі працю рук Ваших.

Н. Масиник.

НЕСПОДІВАНКА.

(Мелвил, Саск.)

На 9-го травня зійшлись знакомі привитати пана Василя П. Шкрайбера на його 61 роковини життя. По забаві відспівано Христос Воскрес і Многоліття з желаннями. Пан В. П. Шкрайбер попросив присутних, щоби при такій нагоді не забули і про „Вістник". Отже зложили датки слідуючі панове:

По 50цт.: К. Вівчар, І. Кобилчук, В. Шкрайбер.

По 25цт.: П. Вівчар, Н. Шутак, Г. Чапель, Тетяна Вівчар.

По 20цт.: Анна Шкрайбер, Тодосія Вівчар.

По 10цт.: Василь Стефюк.

Гість.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Ст. Джулієн, Саск.

По 35цт.: пані В. Михайлюк.

По 25цт.: Л. Чоганюк, Софія Калиника, М. Кулик, Гр. Сарчук, пані В. Букшована, Д. Коритник, Н. Н., Д. Калиника, Д. Букшований.

Дрібними: 40 центів.

Тернопіль Саск.

По 1 дол.: Ф. Сенчина і В. Савчук

По 50цт.: І. Сенчина.

По 25цт.: Д. Зубак, С. Соловинко, М. Лебедович, К. Войціхівська, Г. Ващук і В. Фіцич

Дрібними 30 центів.

Смітс, Саск.

По 1 дол.: І. Кінар, і І. Козак.

По 50цт. Г. Малько і І. М. Гриців.

По 30цт.: Ф. Мантика.

По 25цт.: М. Щербань, Н. Гриців, В. Попович, І. Кеьондзина, Й. І. Кінар, В. Ф. Щербань і Н. Курмей.

Кадворт, Саск.

По 50цт.: Ю. Гіцкий.

По 40цт.: Ю. М. Котелко.

По 25цт.: Ю. О. Котелко, Я. Кіндрачук, В. С. Ковбуз, пані Н. Цапин, Ф. Грицюк, В. Б. Кіндрачук, В. Попович, В. Струган, П. Тріщук.

Дрібними 10цт.

Вакав, Саск.

По 50цт: В. Чернявський.

По 25цт: М. Чернявський, Гр. Фернюк, Е. В. Луцюк, В. Дідух і М. Баер.

Дрібними 5 центів

ЕЛОВ КРІК, САСК.

По 1 дол.: Е. Войціхівський, Й. Щиголь, В. Войціхівський, І. Козак і В. Ґаук.

По 25цт.: В. Бартко, І. Дорош, Н. Романко, Н. Мантика, Н. Дорош, Й. Зіп, Ф. Бочковський, А. Ґрябо, Марія Попіль.

Дрібними 12 центів.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Принс Алберт, Саск.

По 1 дол.: О. Марусяк, капітан др. М. Савіцький

По 50цт.: М. Дях, Ф. Жутаєвич.

По 25цт.: пані Ф. Пегик, І. Дигнарис, П. Сарагін, В. Романович, пані Пениф, Т. Бабський, А. Марусяк, пані Фучко.

По 10цт.: п-во Петришин, М. Ружняк.

Ґронлід, Саск.

По 1 дол.: А. Козак (Ленвейл, Саск.).

По 50цт.: І. Панчук.

По 35цт: С. Добровольський.

По 25цт.: Г. Вахняк, А. Ґурський, О. Данилюк, Ґ. Щербій, І. Данилюк, Й. Швець, Текля Клименко, С. Щербій, І. Українець, Ю. Боднарчук, В. Черній, М. Шкварчук, Т. Ґретюк, І. Боднарук, Д. Панчук, П. Биць, Н. Яцишин, Г. Чорний, Ю. Українець, С. Нівранський, І. Іванусь, Г. Добровольський, М. Синтанюк, Параскевія Щербій, С. В.

Панчишин, М. Парчевський, М Добровольський, М. Погорецький, Н. Н. (Вакав, Саск.).

По 20ц.: В. Ковалюк.

По 15ц.: Ф Вахник, С. Халус, К Панчук.

По 10ц.: Н. Кульчицький.

Брукебі, Саск.

По 1 дол. Данило Худяк.

По 25ц.: К. Копачівський, Ф. Димидась, В. Панчук, А. Щипивник, С. Возняк, М. Клоч, Д. Ніправський, Я. Бурдейний, Гр. Яремій, (Фейрі Глен, Саск.)

По 10ц.: І. Панчишин, Н. Лошний, П. Щипаник.

Адреси не подані:

По 25ц.: М. Щербій, М. Яремій І Добровольський, С. Луцюк, П Кврдаш, Н. Н. Н. Н.

По 20ц.: Г. Тарнопольський.

По 15ц.: Л Бритва

По 10ц.: М. Петраш, В. Король. І Яремій, Л Контнаір, І. Петрів.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Спрінґ Крік, Алта.

По 1 дол.: В Гунька.

По 50ц.: Н. Клицяк.

По 25ц.: Г Могилюк, І Сідор.

Виллінґдон, Алта.

По 1 дол. К. Орлецький, Г. Б Березка, Ф. Пузиак.

По 25ц.: Г. Лабатюк Н Лазарук І Орлецький, В. Лакуста, І Гавриш, Н. Ткач, Н. Н., Г. Мельничук.

Кейвенд, Алта.

По 1 дол.: о. А. Хруставка

По 25ц.: В. Павлюк.

По 10ц.: Н Руптащ, Ф Федорук М. Павлюк, Д. І Павлюк, Г. Павлюк, В. Веренька, Н. Павлюк, П Тащук.

По 5ц.: П. Рупташ.

Гейрі Гил, Алта.

По 50ц.: В. Луцяк.

По 25ц.: А. Ілюк, Н. Н., Д. Рупташ

По 10ц.: В. Якимчук, В. Грекул, В Рупташ, І Якимчук, І К Ілюк, Ф. Федорук, П. Ілюк.

По 5ц.: О. Задимівський.

Ту Гилс, Алта.

По 25ц.: Л Івасюк, Я Олійник, Н. Луцяк.

По 10ц.: Р. Лакуста, В. Чемберлейн, М. Дроник, М. Зелез, пані А. Вульчак, М. Вульчак

По 25ц.: М. Юрійчук.

Прут, Алта.

По 25ц.: М. Юрійчук.

ЗБІРКА п. ГР. ФАРИНИ.

Елк Пойнт, Алта.

По 1 дол.: В. Андрушак, Н. Ліщак (Линдберг, Алта.).

По 50ц.: Г Фарина, М Никифорук, М. Мазуркевич, П. Степа.

По 25ц.: І. Білий (Едвенд, Алта) І. Андріящук (Норт Вений).

Джесмин, Саск.

П-во Іван і Евдокія Буряники 3.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

Едмонтон, Алта.

По 2 дол.: Павло й Палагія Мельник.

По 1 дол.: В. А. умер, Н. Маланчук, В. Тофан, Г Слюсарчук, Корнелія Юсипчук, Д. Івасюк, З. Паранич, Н. Шпачинський, В. Іванців, Л. Лихман, Марія Фербей, П. Дубра, Петрунеля Скора

По 50ц.: Ф. Бойко

По 25ц.: В. Кулченко, Е. Білінський, Н. Н.

ЗБІРКА о. Т. М. КИСІЛЮКА.

Форт Виллім, Онт.

Пані Франко Лемкович 2.00

По 1 дол.: І. Мих. Веньгер, Н. М Яворський, В. Журавель.

По 50ц.: Іван Лилик, А. Зброжак, Гр. Солтис, Т. Мельничук, Т. Стецюк, П Андрус, М. Явний, Ю Левинський, М. Олійник, М. Боднарчук, П. Здебяк, М. Сова, Л. Сова.

По 25ц. М. Василик, М. Мандзюк, К. Чеховий, Е. Тхоревський, М. Левицький, І. Ілюк, А. Витович, Анастасія Хам, Марія Чехова, М. Пащук, П. Незванний-Кіба, Д. Лазаревич, М. Лисий, З. Федорович, М. Петраш, Марія Чоботар, М. Вербицький, Е. Кулій, С. Сторожук, Ю Юрчик, Соф. Здебяк, М. Якубів, М. Борис, М. Палій, Р. Москаль.

Дрібні жертви $1.15.

Вест Форт Виллім, Онт.

По 1 дол.: О. Шелепюк, С. Софроняк, Розалія Бойко.

По 50ц.: Д. Томчук, Кат. Найдиш, Д. Гнуханюк, М. Антонишин, О. Дзвиняцький, І. Ландяк, І. Костюк, Т. Поперечний, Л. Маслюк

По 25ц.: пані Тарабавка, Н. Слюзар, С. Гуйван, К. Паламарчук, В. Ткач, А. Павлюк, П. Жабюк, С. Семенишин, М. Кохаляк, Д. Бохно, пані Роборецька, пані Швайковська, Д. Вишнівський, П. Сушириба, пан Юріїв, М. Горбачевський П. Великий, І. Вийвонко, П. Кібюк, М. Сохань, пані Ярема, пані Андрейчук, А. Музика, С. Мендрик, П Швайковський, Ф. Ємчук, І Мимохід, Агаф. Сташинська, М. Комар.

Дрібні жертви 35ц.

ЗБІРКА о. Є. УЛЯНА.

Рейні Ривер, Онт.

По 1 дол. Н. Боднарчук, Ф Карайм, Д Микитин

По 75ц. п-тво Петруки

По 50ц., п-во Ґошинські, Н Стойка, А. Пастух, З. Петрук, А. Матюх

По 25ц., В. Биньковський, Я. Бияк, В Бияк, О. Яцишин, Г. Савчук Ф. Тесарський, А. Биньковський, В. Попович, Анна Олексин, Ю. Турецький, Теодька Сеник.

По 20ц.: С. Варанюк.

По 10ц.: Н. Н.

Ґардентон, Ман.

По 25ц.: Фрузина Дикун, Я. Фостій, І. Салач, І. Лубкий, І. Середюк, П. Скрібен, Я Квітньовський, Юрій Онисько, І. Божик, М Бурик, В. Смук, А. Ковалюк, В. Дикун, В Онисько, М. Салач, Катерина Книш Іл Колибаба.

По 20ц.: Іван Загара.

По 15ц.: Магда Онисько, Докія Божик, Ю. Товстоварик

Дрібна збірка $1.10.

Сеньків, Ман.

По 30ц.: Галя Когут з Найґара Фалс, Онт.

По 25ц.: С. Смук, В. Пупеза, С. Сторощук, М. Клим.

Дрібна збірка $1.70.

Вайта, Ман.

По 1 дол.: І. А. Негрич.

По 25ц.: М. Сторожук, І Н. Цимиструк, Василина Кулачковська.

По 15ц.: Анастазія Дикун.

Дрібна збірка 40ц.

Пембіна, Н. Д., З. Дер.

По 1 дол.: Василь Загарук.

По 50ц.: Алекс. Андрусик.

По 25ц.: І. Боряшюк, В. Іванчук

Рова, Ман.

По 25ц.: Микита Чубей.

По 15ц.: Н. Н.

Сондавн, Ман.

По 1 дол.: Н. Ілюк, М. Олексюк.

По 75ц.: Гнат Олексюк.

По 25ц.: Ціа Ілюк.

Толстой, Ман.

По 25ц.: Василь Титар.

Пембіна, Н. Д., З. Д.

Родина Сквак 1.00

По 50ц.: І. Пастух, М. Деминишин.

По 25ц.: М. Клим, Катерина Ладан.

Форт Френсес, Онт.

По 1 дол.: Г. Дрозда, Ю. Пілдубний, Василина Котик.

По 50ц.: Назар Боднарчук.

По 30ц.: Марія Андрушко.

По 25ц.: І. Купак, В. Осадчук, Ол. Крішка, Т. Греченюк, Ю. Бадюк, Ів. Джосул, М. Шмігельський О. Ревус, Семен Земляк, Ю. Ґувіулик, О. Мигайчук, І. Андрушко, В. Стефаник, В. Андрушко, Параскевія Осадчук, Домка Купак, Марія Бадюк, Анна Дробот, Василина Плаксій, Евдокія Парипа, Марія Нарижська, Ольга Котик, Катерина Ковальчук, Марія Настюк, Тетяна Олійник, Анастазія Демнів, Софія Купак, Марія Крішка, М. Настюк, Василина Мигайчук.

Дрібна збірка $1.65.

НА СЕМИНАР.

МЕНЗІ, МАН.

Збірка в церкві при панахиді по Бл. П. б. Л. Березіцьким $2.45

[illegible]

відбудеться в Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, в неділю 5-го липня 1942 р.

Порядок свята:

9.30 год. рано — Утреня.

10.30 год. рано Служба Божа.

Після Служби Божої водосвяття і мировання. Після відправи відбудеться спільний обід в салі при церкві, котрий устроює Жіноче Товариство. Службу Божу відправить місцевий парох, при допомозі других священиків з Алберти.

Всіх українців міста Едмонтону і околиці, запрошуємо взяти щиро участь в святі

За заряд:

(25-26) Анд. Батюк, секр.

ХРАМ — СОНДАВН, МАН.

На 12-го липня на Петра і Павла відбудеться Храм (Празник) в місцевій українській православній громаді, в Сондавн, Ман.

Проситься щиро доокличних громадян прибути на це свято.

Заряд.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґайцького
ЛИПЕНЬ.

5. Неділя — Брендон
7. Вівторок, Різдво Івана Хрестителя — Стед. Храм.
12. Неділя, Св. Ап. Петра і Павла — Тиндал. Храм.
19. Неділя — Малантон
26. Неділя — Поплар Парк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
ЛИПЕНЬ

5. Неділя. — Смокі Лейк
7. Різдво Ів. Хр. — Біґ Медов (хр.)
12 Петра і Павла. — Ґлендон (храм фарми).

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Рова
7. Різд. Ів. Хрест. — Пембіна, Н. Д., Храм
12. Нед. Ап. Петра і Павла. — Сондавн, храм,
19. Неділя. — Толстой. Візитація о. Архиепископа.
26. Неділя. — Вайта. Візитація о. Архиепископа.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
ЛИПЕНЬ

5 Нед. — Флин Флон
7. Ів. Хр. — Ервуд (храм)
12. Неділя, Петра і Павла. — Ґвес (храм).

Скринька 65. Арран, Саск.

Календар Українських Свят

[illegible]

1 С. 18 Червень. Прев. Леонтія
2 Ч. 19 † Ап. Юди брата Госп.
3 П. 20 Свщмч. Методія
4 С. 21 Мч Юліяна Тарсійського
5 Н. 22 Нед. 6 по Зел. Святах.

6 П. 23 Муч. Агрипини діви
7 В. 24 Різдво Івана Хрестителя
8 С. 25 Препмч. Февронії, Леоніди
9 Ч. 26 Преп. Давида Солун.
10 П. 27 Преп. Самсона стран.
11 С. 28 Преп. Сергія і Гермогена

12 Н. 29 Нед. 7 по З. С. Петра і Павла.
13 П. 30 † Собор 12-ти Апостолів
14 В. 1 Липень. Косми і Даміяна
15 С. 2 Положення чесної ризи П. Діви Марії у Влахерні
16 Ч. 3 Муч. Якинта, Марка
17 П. 4 Андрея Архп. Критського
18 С. 5 † Преп. Атанасія Атон
19 Н. 6 Нед. 8 по Зелених Свят.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.
[illegible]

5. Неділя. — Завале
7. Вівторок, св. Івана Хрестителя Сучава (храм) о. А. Хруставка
7 Вівт. св. Ів. Хрест. — Каґаін — о. П. Мельничук.
7 Вівт. св. Ів. Хр. — Мирнам (хр.)
12. Неділя. Св. Петра і Павла — Ендрю (храм)
19. Неділя — Лужан
26. Неділя. — Мюсідора

Адреса — Ендрю, Алта.

[illegible]РЯДОК БОГОСЛУ[illegible]
о. Т. А. Горбея.
ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Ґілберт Плейнс
7. Вівт., Різдво І. Хр. — Дрифтінґ Ривер (храм)
7. Вівт. " — Шел Велей (хр.) о. Ковалишин
12. Нед. св. Ап. Петра і Павла — Роблин фарми (храм).
12. Нед. П. і П. — Етелберт (храм) о. ....
19 Неділя — Ленард
26. Неділя — Шортдейл
28. Вівт. Вел. Князя Володимира. — Ґілберт Плейнс (храм).

Адреса:

Поч скр. 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицика.
ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Смате
7. Вівт., Рідво Ів. Хрестителя. — Ст. Джулієн.
12. Неділя., Петра і Павла. — Єлов Крік. Храм.
19. Неділя — Вакав.
26. Неділя. — Тернопіль
28. Вівторок, Волод. Великого — Кадворт Храм

Адреса: Вакав. Саск.

[illegible]
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИПЕНЬ.

5. Неділя. — Ро[illegible]
7. Вівторок, Ів. Хр. — Ґарденл (храм) о. Дмитрів
7. Вівт. Ів. Хр. — Драй Ривер ([illegible]
12. Нед., св. Петра і Павла. — Косів (храм).
19. Неділя. — Пайн Ривер
26. Неділя. — Ешвил

Адреса: Давфин, Ман

Устав Церковний.

[illegible]

5. Нед. 6 Гол. 5. Утр. Єв. Луки 24: 36—53 Літ. Рим. 12: 6—14. Єв [illegible] 9: 1—8.

7. Вівт. Різдво Івана Хрест. Утр Лук 1: 18—25. Літ. Рим. 13:12—14: 4 Єв Лук. 2: 1—12.

12 Нед. 7. Гол 6 Петра і Павла. Утр Єв. Ів. 20: 1—10. Літ. 2 Кор 11 21 12: 9. Єв. Мат. 16: 13—19

19. Нед. 8. Гол 7. Утр Єв Івана 20 11—18. Літ 1 Кор. 3: 10 -18. Єв Матея 14: 14—22.

26. Нед. 9. Гол. 8. Утр. Єв. Івана 20: 19—31 Літ. 1 Кор. 3: 9—17. Єв Матея 14: 22—34.

28 Четв. Володимира Вел. Ут Є Івана 10: 9—16. Літ. Гал. 1: 11—19. Єв. Івана 10: 1—9.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., JULY 15th, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1942. ЧИСЛО (394) 14

ЛІКВІДАЦІЯ ПОЛЬСЬКИХ ДІЄЦЕЗІЙ.

Польська Католицька Пресова Агенція подає вісти, що сім польських католицьких дієцезій німці майже зліквідували (знищили), а то — Ґнезненську, Познанську, Холмську, Плоцьку, Вроцлавську, Лодзьку і Катовицьку.

Всего духовенства польського арештували 2,700, а з того 1,200 нині сидять по арештах і таборах. Сидять й єпископи. Про епископів Агенція подає такі вісти:

Епископ Плоцка, Нововейський, помер в таборі в Дзядові, де з ним дуже зле обходилися. Виленський архієпископ Ялбжиковський арештований. Помічник епископа з Холму, Домінік, в таборі. Люблинський еп. помічник, Кораль, в таборі. Епископ Вотманський арештований Інтерновані Люблинський еп. Фульман, Лодзський еп. Ясінський та еп. Томаський.

ОДЕН КОСТЕЛ НА 40 СІЛ.

Польська Католицька Пресова Агенція повідомляє, що в Польщі німці замикають польські костели, забирають їх для німецького Богослуження, та чого іншого, або і нищуть. В Лодзі, що має 700,000 насення, лише 4 костели є отворених. В сельських околицях кругом Лодзі на 40 сіл припадає оден відчинений костел. — Це цілком нагадує ті часи, коли Йосафат Кунцевич позамикав був українські православні церкви і люде їхали 10 миль (коло 50 теперішних миль), щоби охрестити дитину, або повінчатися, як про те писали до польського сойму Православні Дворяне 1623 року.

ОДЕН МІЛЬЙОН ЖИДІВ.

Вістка з Лондону 29 червня доносить, що на жидівськім світовім Конґресі говорено, що від початку війни німці знищили 1,000,000 жидів, а то: в Литві і Польщі коло 700,000, в Румунії 125,000, 200,000 в Росії і 100,000 в других сторонах Европи. Це беруть на рахунок німецької заяви, що винищування жидів має бути цілею німців і їх союзників.

ЗЛІКВІДУВАЛИ 507 ФІРМ.

Стейтський уряд зліквідував (розвязав) 507 ріжних фірм, що належали до німців, або їх союзників, отже між тими і фабрики. Деяким відмовлено дозволу на виріб, інші уряд цілком забрав в свої руки.

ОБМЕЖЕННЯ ПРИ ВИРОБІ ЧЕРЕВИКІВ.

Щоби защадити скіри і заліза, уряд Канади рішив, що жіночі черевики можуть бути лише в сімох барвах, чоловічі в пятьох, а робітничі в двох. Рішення відноситься також до викінчування і неконечних прикрас.

ВИГАНЯЮТЬ МІСІОНАРІВ.

Японці виганяють всіх христіянських місіонарів з тої части Китаю, що поза Ганковом і Шанґаєм.

ПРО ВИРІБ ЦЕРКОВНИХ РІЧЕЙ.

Нова постанова в Стейтах говорить, що тепер для виробу церковних річей, як хрести, чаші, свічники і др. можна брати лише залізо, сталь, срібло, золото і дерево. Не можна вживати такого матеріялу, як алюміній, хромій, мідь, олово, магнезія, нікель, ґума, шовк, цина, цинк і стопи (мішанина) металів. Цих матеріялів треба для війни.

ЗАПИСИ НА ШКОЛУ.

Історик Г. Осборн Тейлор, що вмер в березни, зоставив для Гарвардської Колеґії 259,089 доларів. Гроші мають бути вжиті на платню професорам. — В. Максвел записав трьом інституціям в Раквил, Конн. 98,290 доларів.

КУПЕЛЕВА ОДЕЖА НЕ ДО НОШЕННЯ.

Нюйорська міська рада видала закон, який каже, що хто вбраний в одежу до купання, той не сміє відійти від берега, де купається, 200 стіп (фітів). Хто відійшов би дальше, той може заплатити 10 дол. кари, може бути замкнений на 10 днів, або одно і друге.

З двох жінок, що є в раді, дві були проти такого закону, а одна за законом, Ріта Кесей, і вона казала:

„Треба обмежень для людей, які не розуміють приличности, ані не зважають на людську гідність. А найгірші з тих жінки понад 40 літ віку, які вбираються так, що не хочеться на них дивитися".

Зате Гертруда Кляйн казала, що купелева одежа, це справа краси і вигоди, а не морали.

ТЯГАРОВІ СУБМАРИНИ.

В Стейтах обговорюють будову підводних лодок для перевожения, чого треба, до Европи, чи деинде. Така підводна лодка могла би взяти набору 7,500 тон. В небезпеці вона могла би пійти під воду 100 стіп глибоко.

РОСІЙСЬКІ ЗВІТИ.

З російських звітів, виданих недавно в Москві, бачимо цікаві цифри. Говориться там, що від 22 червня 1941 р., коли почалась німецько-російська війна, німецька сторона мала вбитих і ранених 10 мильйонів, а російська 4,500,000. А згинуло на німецькій стороні не менше, як 3,500,000. Інші страти такі:

Німці 30,500 гармат, Росія 22,000.
Танків німці 24,000, Росія 15,000.
Літаків німці 20,000, Росія 9,000.

З російських ранених знов вернулось на фронт 70 процент, з німецьких ледво 40.

КІЛЬКО ВБИТИХ І РАНЕНИХ.

Знавці говорять, що коли брати пересічно, то на кожних 4 вояки, що є в боевій лінії, оден гине, а трох є ранених. З трох ранених двох так вилічуються, що знов можуть воювати, а оден лишається між тими, що воювати не можуть.

50,000 ЛІТАКІВ РІЧНО.

Виріб літаків в Стейтах так прискорюєсь, що невдовзі зможуть виробити на рік 50,000 літаків.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича такий:

19 липня, неділя — Толстой, Ман.
26 липня, неділя — Вайта, Ман.
2 серпня, неділя — Сенді Лейк, Ман.
9 серпня, неділя — Леннард, Ман.
16 серпня, неділя — Дрифтінґ Ривер, Ман.
19 серпня, середа, Преображення Г.Н.І.Х. — Ендевор, Саск.
23 серпня, неділя — Арран, Саск. (місто).

Дальший порядок буде проголошений в слідуючім числі „Вістника".

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПОВОРОТ ДО КОНЕЙ.

Залізн. Експр. Аґенція в Ню Йорку готовиться повернути до коней і возів. Колись вона мала 15,000 кінних возів, якими перевозила річи, опісля коней замінила ґазоліна. Тепер брак ґазоліни і ґуми, отже треба до кінних возів вертатися. Ще 1932 року аґенція мала оден кінний віз. Нині є лише кілька возів і повозів вахованих, як музейні річи. Отже тепер треба старатись коней, упряжі і возів, та показуєсь, що брак тепер тих, що вози й упряж виробляють.

ПРОТИ КОНТРОЛІ НАРОДИН.

В Швайцарії видано закон, яким строго забороняється дораджувати, або помагати в напрямі зменшення народин. Забороняєсь також виставлювання на показ неморальних образів, друковання і продаж неморальних річей та виставлювання неморальних фільмів. — Заяву проти обмеження народин видала також Національна Федерація Католицьких Лікарів в Стейтах.

МОЛИТОВНИК

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory. Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО.

III.

Що сіють, садять і збирають українські

Господарі (рільники), це головні мешканці (жителі) села. Їх головним заняттям є — орати, сіяти і збирати збіжжа. А сіють там: **жито, пшеницю, овес, ячмінь, гречку.** Жито і пшениця бувають **„озимі"**, їх сіють в осени і нім зима прийде, то пасуть худобу на житах і пшеницях, щоби не „повипрівали". Значить — коли жито велике і густе, то земля під снігом в зимі не замерзне, отже жито „випріє" чи вигине. Літо там довше, ніж тут, отже „озимина» має час велика вирости.

В декотрих сторонах садять на полях багато **кукурузи** замість іншого збіжжа, а з кукурузою **фасолю, гарбузи, сонічники.** В деяких сторонах сіють багато **тютюну** для продажі державі.

Сіють також **просо** (по анг. „милет"). Чисті зерна з проса звуть **„пшоно"**, а з нього варять „пшоняну кашу".

Для коней сіють **червону конюшину** (по анг. ред кловер), деколи **білу конюшину** для худоби, або **„люцерну** (по анг. алфалфа), також **сочевицю** (анг. „лентил"). На сіножатях косять сіно. Садять багато **бараболь.** (В декотрих сторонах бараболі звуть: картофлі, бульба, мандибурка, мабуть крумплі та ще якось).

Всюди сіють **коноплі** (по анг. гемп), **та лен** (льон, по анг. флекс), з яких роблять **„прядиво"**, себто волоконця на виріб полотна. Стебла конопель, чи лену, повязані в „горстки" (снопики), мочать в воді, щоби волокна від твердого осередка (від **„термітя"**) відстали, тоді сушать „отіпають" (тіпають, труть), себто ломлять на **„терлици»** і витрясають термітя, а коли все приготовлять, то волоконця прядуть на нитки і виробляють (ткають) полотно.

Насіння конопель звуть „сімя" і селяне виробляють з нього смачний олій (смачну олію). Олій роблять також з зерен сонічника, та з гарбузового насіння. Будинок з приладами до витискання олію звуть **олійня,** або **олійниця.**

З городини мають **буряки, фасолю, моркву, капусту, огірки, кріп, чосник, (чіснок), цибулю, ріпу, редьку (редьку), петрушку,** та може ще дещо. Сіють трошки **чорнушки** (має чорне насіння, подібне до насіння цибулі); насіння чорнушки кидають до розчини (до тіста), щоби хліб був пахучий. Деколи садять багато буряків і моркви на полю для худоби. В декотрих сторонах садять багато гарбузів, динь, кавунів гарбуз до їдження, анг. вотер-мелон).

Помідорів (анг. томейто) там селяне давно не мали.

В садах були **яблінки** (яблоні), **грушки** (груші), **сливки** (сливи), дальше **черешні і вишні** (анг. чері), **малини** (анг. ресбері), **порички** (порічки, по анг. корант, по московськи „смородіна"), **аґрест** (анг. ґусбері), **калина** (анг. кренбері), **боз** (без, анг. лайлек), деколи була черемха (анг. чок-чері, бирдчері). — В лісах збирали **суниці** (в деяких сторонах звали їх просто „ягоди", по польськи позьомкі, по анг. стровбері), **полуниці** (більший рід суниць), **ожини** (анг. блекбері).

Отсе ті роди збіжжа і других рослин, що українські селяне на Українській земли плекали і ті овочі, що збирали собі, або звірятам на поживу. Можливо, що дещо тут незгадане, бо в декотрих сторонах було дещо таке, чого в інших сторонах не було. Тут хіба згадати б ще всякі роди **грибів** (губів), що збирали в лісах, а в тих всюди відомий рід **„опеньки"**, або **„підпеньки"**, що ростуть в осени найбільше кругом пнів дерева.

ВСІМ ТИМ, ЩО НАШУ ЦЕРКВУ ОБЕЗЦІНЮЮТЬ.

(Стаття з Бразилії).

Хоч це, що дальше пишеться, звернене від початку до жуківців, а саме до того, що вони писали про Українську Православну Автокефальну Церкву, то надії поданий тут матеріял придасться і до того, що жуківці можуть писати завтра-позавтра, і до того, що хто інший буде писати. А такі можуть знайтися, як доси знаходилися.

Та читачі повинні памятати, що це, що пишеться, може бути потрібним матеріялом для самих православних читачів „Вістника", коли прийдеться їм свою Церкву і свою справу дебудь обороняти. Більше матеріялу буде в руках, лекше буде їм свою святу справу оборонити.

Читали ми минулого року у „Вістнику" ч. 24 уривок з жуківського „Українського Вістника" ч. 10, 1941 — уривок статті: „Наше становиско і наша катедра". У тій статті не поминули жуківці і нашої Церкви, а що змога понижують її. „Вістник" відповів на то знаменито, але лишилося ще дещо, що можна б доложити до відповіді. І це якраз тут відповідаємо.

Є там між многим іншим таке сказано: „Наш нарід... не піде на вудку синьо-жовто розмальованого сектанства, що гордовито зове себе: „Українська православна автокефальна". Тоб то що в нас наша Церква — те в жуківців: „гордовите сектанство". На то є відповідь така: „Синьо-жовто розмальована" українська православна, автокефальна Церква зайняла і займає все ширші і ширші круги і прийняла під свій прапор вже багато нашого народу в Канаді, в Америці, Бразилії, Аргентині і по всьому світу. Її добрі люде поважають, як „твір самого Спасителя" і є вона також „святоволодимирська і Апостольсько-сукцесійна (скажемо ясніше: та, що перейшла з батька на сина від самих Апостолів аж до нас), отже гідністю наша Церква не є менша від жуківської.

Що більше — в Бразилії, Аргентині, по других краях Південної Америки і по інших краях світу є наша Церква добре знана, такою, як ми тут пишемо, але про якусь жуківську Церкву не знають нічого. Отже неправду пищуть жуківці, — бо до нашої Церкви вже багато перейшло, переходить і ще перейде, коли тимчасом про жуківців не знають нічого. Возьмім хотьби і у нас в Бразилії. Тут вже є багато автокефальних, що недавно були греко-католиками, а хто тут знає що про жуківців? То одно. Тепер ходімо далі.

Пишуть жуківці, що мають „ставити свою церкву на твердих і непорушних основах канонічних (може ті основи будуть зі стали, міди)... на догматичних засадах, канонічних рубриках", то тоді увесь християнський світ буде дивувався: Що то таке жуківці поставили?

Великий Апостол св. Павло описуючи Христову Церкву і всю її будову, каже цілком інакше. Ось його слова: „(Церква Христова) збудована на підвалині апостолів і пророків, а угольний камінь сам Ісус Христос, на котрому вся будівля докупи споєна росте в Церкву святу в Господі. На ньому і ви будуйтеся". (Єф. 2: 20-22). Ось сказано ясно, на яких основах і наша Церква має будуватись і будується. На основах евангельських, апостольських. Коли ж жуківська Церква має будуватись з іншого матеріялу, ніж каже Апостол (то з „канонів" то з „рубрик"), то їхня церква хіба не буде Христовою, — як також не буде „апостольська сукцесійна, ані святоволодимирська".

Щоби якась Церква була Христовою Церквою, то треба брати такий матеріял, як приписує Господня Книга. І не треба більше нічого домішувати.

Ще в іншому місці пише тойже Апостол, яка має бути Церква Христова, і там каже, що „мушена бути" (тут даємо вислів жуківців) „свята, чиста і непорочна", і то така чиста, щоб не мала ні плями ні пороку, або чого такого, а щоб була свята і непорочна" (Єф. 5: 27). А жуківці свою церкву вже поплямили і занечистили, коли нашу Церкву понижають. А на поплямлену Церкву і таку, що збудована з матеріялу жуківського, не буде приглядався „увесь культурний християнський світ, а нам українцям вона не є на часі і на майбутність.

(Дальше буде).

ОБЕРЕЖНО З ВИСТАВНІСТЮ.

В „Джуїш Пості» читаємо про виставність:

Навіть в спокійних часах виставности не повинноси допускати, а в часі війни вона цілком не повинна бути в нашім суспільнім й економічнім життю Вона ж не належить до жидівського способу життя. На лихо деякі з нас перебрали менше культурні способи наших сусідів, легковажучи красші життеві правила. Наші приятелі, що добре відчувають, а зле думають, коли доmроюються до других, спонукали жидівські конгреси і Бнай Бріт (жидівську поважну організацію), щоби звернули увагу (жидам), що це невідповідне нинішним відносинам.

Всяка чинність, що не йде впарі з духом нинішнього часу, небезпечна здоровлю громадського життя і треба її уникати. Здорово думаючі люде розуміють, що нині всяка виставність незгідна з вагою часу. Це відноситься і до сумних хвиль. Щоби защадити ґазоліни, піднесено думку, що в похоронах на цвинтар повинна їхати лише найблизша родина.

БЛАГАННЯ.

Боже наш, Боже! Дай нам пожити,
Часу не гаючи, чесно робити;
Душу потішити ясними днями,
Не спізнаватьсь з горем-сльозами.
Щоб не втішатись духом злорадства,
Щиро бажати мира і брацтва,
Щоб вимовлялась наша розмова
Тихою правдою доброго слова.

Боже наш, Боже! Дай нам пожити,
Совісти ясної не заглушити
Темними ділми, злими страстями,
Грішними думками і словесами.
Розуму нашому не гордувати,
Мудрою радою всіх наділяти,
І процвитаючи — край звеселити
Доброю славою, щастям просвіти.

Боже наш, Боже! Дай нам пожити,
Правди благаючи, тихо терпіти
Всяку пригоду, чи злобу злую,
І низпошли нам милость святую:
Серцю прихильному зради не знати,
З теплою вірою щиро кохати,
Нам шануватися, других жаліти,
Чорною славою їх не плямити.

Леонід Глібів.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

ДОМІНІКА ОГІЄНКОВА.

Всі знають проф. Івана Огієнка. Є багато його книжок, є словники, є ще дещо. Нині знають його, як архиепископа Іларіона.

Та вже про його покійну дружину, Домініку, (родилась 1882), знають мало. Вона працювала багато, щиро, з посвятою, але її праця була в найбільшій мірі частиною праці її чоловіка.

Її працю міг бачити лише той, хто зблизька приглядався. Оповідає про неї Іван Коровицький:

„Доля судила мені пізнати покійну в останні роки її життя. Я бачив її дуже часто і ніколи не бачив без праці. Поза хатними і другими обовязками, увесь вільний час віддавала вона на поміч в науковій праці свого чоловіка. Вічне переписування, укладання словників, розкладання карток.., День у день. Вчора, сьогодні, завтра і ще, і ще"...

Та вже найбільше яскраво видно її українську гідність з її завіщання, де вона між іншим говорить:

„Синам моїм женитися з чужинками, а донці моїй виходити заміж за чужинця, свого благословення я рішуче не даю." — (7-ий пункт).

„Завіщаю всім своїм дітям, Анатолю, Юрію та Лесі, ціле життя добре і ясно памятати про своє українське походження та про свої національні обовязки для своєї обездоленої батьківщини — України." — (9-ий пункт).

Коли б ми про Домініку Огієнкову більше нічого не знали, крім наведених висловів з її Завіщання, то вже були би ми певні, що перед нами одна з найкращих Дочок Українського Народу. Ми були би певні, що вона ціле своє життя сама так поступала, як дітям поступати приказує.

Не досить того. Завіщання Домініки Огієнкової, це дороговказ українським жінкам — щоби і вони на подібний лад думали, жили і своїх дітей виховували.

Вмерла Домініка Огієнкова 19 травня, 1937 року.

ЧУЖІ ВИСКАЗИ ПРО МАТЕРЕЙ.

О, Коли б ви, матері, пильно уважали, в якім товаристві ваші діти знаходяться, які книжки читають, в яких місцях бувають, то не було би тілько розпусти, ані тілько хлопців кримінальників.

Батьки часто в трудних хвилях не видержують. Буває, що батько тоді запивається, стає марнотратником, або навіть відбирає собі життя. Однакож мати завсігди держить дім в руках, а в нім горстку дітей, заробляючи пранням на їх прожиток. Коли б чоловіки мали половину того хисту, що жінки, то ми чули би не одно добре додаткове оповідання про багато гідних родин.

Гляньте на жіночу працю! Вона належить до найбільших в світі — бо задача жінки є виховувати добрі серця, ублагороднювати життя і вирізблювати гарні характери.

Коли хочеш знайти велич, не йди до царського престола, але до колиски; й оскілько близше колиски станеш, остілько будеш близше величі.

Коли б матері сповняли належно свої материнські обовязки при вихованню дітей, то священикам лишалось би мало роботи.

Не допустіть дієвола до хлопців і дівчат, а він забереться (втіче) з цего світа. Позбудемося великих грішників, коли дітей на добру молодь виховаємо.

Б. Сондей.

СВОЯ ХАТА — СВОЯ ПРАВДА!

Казав Шевченко: „В своїй хаті своя правда, і сила, і воля".

Ніхто ще з розумних людей на світі не казав, що:

Мені і моїм дітям не треба своєї хати.

Не треба свого власного подвіря.

Не треба своєї власної сорочки, кожуха, чобіт.

Не треба своїх власних коней, воза, коров, овець, грошей.

Не треба свого власного здоровля.

Не треба свого власного розуму.

Не треба своїх власних очей, ух, рук, ніг.

Не треба власних прав.

Не треба знати і вживати власної мови.

Не треба знати своєї власної Історії.

Не треба своєї власної Церкви і Школи.

Не треба власної сили і волі...

Ніхто розумний так не казав і не думав! Бо розумний знає, що лише „своє власне" дає — як одній особі, так і родині, так і народови силу, забезпеку, повагу і вдоволення. Лише на „своїм", в „своїм" і при „своїм" чоловік буде Господарем! А на „чужім» він буде завсігди бідаком, наймитом, або невільником.

Та помимо того нераз доводиться чути:

— А нащо нам нашого?

— Їм (дітям) нашого не треба.

— Без свого обійдуться.

— Їм своє не конечне.

— Вони коби чуже знали, а своє їм непотрібне.

— Пощо тутешним дітям знати, як там українці в Старім Краю жили, що робили, як робили...

— Пощо нам тут знати Історію України, аджеж ми тут, а воно було там...

Коли для розумних людей „своє" таке необхідно важне, то чому деякі люде кажуть, що їм свого не треба?

Українки! Чи думали ви про те? Коли ні, то подумайте, та скажіть, що надумали.

Для мене дорозше залізо, на якім можу написати, що це „моє", ніж золото, на якім мені написано, що то „чуже". „Своїм" залізом можу похвалитися, а „чужим" золотом ні!

Ц.

ДВА ОБРАЗКИ З НАШОЇ ІСТОРІЇ.

Цар Петро й українська мова.

Року 1722-го вмер гетьман Скоропадський, передавши гетьманство Павлови Полуботкови, що був Чернигівським полковником. Полуботок був великим українським патріотом, що завзято ставав в обороні прав українського народу.

Задумав тоді цар Петро цілком скасувати гетьманство і знищити окремішність України. Отже приказує він, щоби до Петербурга приїхали: Полуботок, ґенеральний писар Савич, та ґенеральний суддя Чорниш.

Приїхавши до столиці вони подали зараз просьбу, щоби цар дозволив вибрати на Україні нового гетьмана. Але цар в відповідь казав арештувати Полуботка з його товаришами і посадити в Петропавлівську кріпость.

Коли провадились допити, то сам цар запитав Савича:

— Скажи, чи знаєш про лихі заміри твоїх товаришів?

— Не скажу, Вашеці (Ваша Світлосте)! — відповів чемно Савич.

Петро обурився і вдарив по лицу Ґенерального Секретаря України.

Був там Бунчуковий Товариш, Володківський, і він пояснив цареви, що „не скажу" в українській мові те саме, що „не знаю".

Цар вспокоївся, але всеж на кошт Савича післав на Україну післанця, щоби переконався, чи по українськи „не скажу" значить „не знаю".

(Питають: „Коли ваш син приїде?" — а запитаний: „Не скажу, може нині вечером, а може аж завтра». Значить: не скажу, бо не знаю).

Коли Полуботок заслаб, Петро прийшов до нього і хотів погодитись та простягнув Полуботкови руку, але той своєї руки цареви не подав та сказав: „Невдовзі Петро (цар) і Павло (Полуботок) стануть перед Тим, який не подивиться, що ти цар, а я не цар".

І МОЛИМОСЬ І ПРОКЛИНАЄМО.

Гетьман Іван Мазепа був і великим українцем і дуже релігійним чоловіком. Він дбав, щоби висвободити Україну з московського панування, він також будував величаві церкви на славу Божу.

Війна Мазепи проти царя Петра не повелася і Мазепа мусів тікати до Румунії, де помер 1709-го року. Домовина його є до нині в Ґалаці в соборі.

Перемігши українське військо, цар постановив, щоби кождого року в Великім Пості священики в усіх церквах при відповіднім обряді проклинали Мазепу, як великого зрадника і злочинця.

Оповідають, що коли цар Микола I був раз в Киеві, то зайшов до Никольського Собору (церква св. Отця Миколая), який збудував Мазепа 1690 року. В ризниці (в „захристії") побачив він якийсь портрет і питає священика:

— Чий це портрет?

— Це — каже священик — портрет зиждителя (будівничого) цего храму (цеї церкви), гетьмана Івана Мазепи, Ваше Величество.

— І ви за нього молитесь? — цікаво питає цар.

— О, ми молимось за нього при кождій Службі Божій, як за зиждителя (будівничого) цього храму — щиро відповідає недогадливий священик.

— А в Великім Пості проклинаєте Мазепу? — здивовано питає цар дальше.

— Проклинаємо, точно по Уставу, Ваше Величество — каже збентежений священик, зрозумівши про що ходить.

— І молитесь і проклинаєте! — сказав цар ніби з докором, ніби з насміхом, і забрався з ризниці.

Вийшло таке: оден раз в році Мазепу українці з примусу проклинали, а за те цілий рік за нього молилися, як за великого свого добродія.

БУДУЧНІСТЬ ЖИДІВСТВА.

В жидівськім семинари в Ню Йорку має зібратися 100 рабінів, щоби розслідити справу будучности жидів. Цілий той збір зветься „Інститут для Справ Будучности Жидівства". Зібрані, поділені на чотири групі, будуть обмірковувати питання громадського життя жидів, культурну працю, релігію і моральні питання.

„ВІСТНИК"
[redacted] українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

X.

І помильні непомильними.

Доси ми бачили, що непомильним вважає себе лише папа і то в справах занадто вийкових, деколи занадто теоретичних. В інших справах, в практичних справах навіть папа помильний і то **в справах, що належать до такої ясної правди, як Десять Заповідей Божих, або науки Ісуса Христа.**

Та коли непомильність папи католицька наука вважає такою конечною річею, що без того Церква не є правдивою Церквою, то перед нами встає питання: Якою є католицька Церква, коли папа вмре і зараз другого папи не виберуть? Берімо такий факт: по смерти Клемента 4-го, що вмер 1268 року, не було жадного папи три роки, бо аж до Григорія 10-го, що став папою 1271-го року. А причиною такого безпапства було те, що кардинали не могли нового папи вибрати, бо кождий з них хотів сам бути папою. Отже зїзджалися до Вітерби, сварилися, робили інтриги, а час йшов. Вкінци віддали справу шістьом з між себе і ті по вісьмох днях горячих суперечок вибрали Тебальда Вісконті, як Григорія 10-го.

Питання: чи в тих трох роках, коли не було папи, була католицька Церква непомильною? Без папи? Коли була, то могла би бути і 30 і 300 літ непомильною, а тоді папа не є конечним. Значиться — Петрове наслідство і Христове заступство тут не багато заважує.

Та нині ще одну цікаву річ бачимо. На той рахунок, що папа непомильний — непомильним вважає себе кождий католик, коли хоче допечи православним; кождий з них тою папською непомильністю заступається. Писання о. Божика, та Спростовання „Світла" це ясно показують, мовляв—тому, що наша Церква (в особі папи) непомильна, то нам вільно православних так малювати, як нам хочеться. Бо в нашій Церкві і ми непомильні...

Таке виходить! Але такі претенсії щонайменше дуже дикі. Бо коли брати на здоровий розум, то — **коли самі папи лише в дечім непомильні, а решта такі помильні, як всі люде, то кількож більше помильним повинен би вважати себе пр. о. Божик, чи видавці „Світла", або „Будучности Нації", чи ще чого такого.** І були би з них праведні люде, колиб себе такими вважали, бо тоді відносились би до всіх поза собою дуже обережно, щоби „неправим судом не осудити" своїх братів. Казали би: „Люде грішні, тай ми грішні". Не було би тоді тої гордости, що: „Я не такий, як, як отой митар! Аджеж я пощу, даю десятину, молюся... мені Святий Дух помагає, а йому ні"...

Таке було би — і дай Боже, щоби таке було! Тоді Римська Церква була би дійсно такою, що треба би її лише хвалити.

Однакож покищо подібного нема. Куди не глянь, то визирає там звичайна політика. І Петрове наслідство, і Христове заступство, і непомильність, і ціле папське верховенство, і балачка, що папів всі дуже слухали — все те є в першій мірі звичайною політикою. Коли ж в такій римській політиці замішані українці і йдуть хрестним походом проти Української Православної Церкви, то це вже навіть низше найгіршої політики...

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

1.

ЩО ЗВЕТЬСЯ ЦЕРКВОЮ.

Слово Церква має два значіння:

1. Найперше Церквою звуться всі вірні християне на світі, отже це те саме що Християнська Громада.

2. Церквою зветься будинок посвячений Богу, де вірні збираються на молитву. Така Церква зветься також „храм", від давного „храмина" — будинок. Про таку церкву будемо дальше говорити.

Назви Церков-Храмів.

Кожда церква присвячена або св. Тройці, або котрійсь Особі Божій, або Діві Марії, Ангелам, Апостолам, Мученикам, чи другимСвятим. Отже церква [redacted] назву по тім, кому вона присвячена. Так кажуть коротко: Успенська Церква, Миколаївська, Володимирська.... Або Церква Успення, Церква св. Онуфрія, св. Івана. .

Храмовий Празник.

Церковне слово „праздник", або „празник", це те саме, що по нашому „свято". Кожне свято в церковній мові зветься „празник". „Празднувати" значить: святкувати, звеличувати.

А „храмовий празник", це день, коли люде, скінчивши будовання церкви, перший раз відчиняли її величаво для Богослуження. Тоді запрошували більше священиків, а з сусідних сіл й околиць сходилися люде — своякн місцевих людей, знакомі, або і незнакомі, щоби спільно такий важний день відсвяткувати. По Богослуженню місцеві громадяне закликали тих, що прийшли з дальших сторін, до себе в гості.

Опісля кождого дальшого року той самий день святкують таксамо величаво, як „храмовий день", „храмове свято", на яке рівнож сходяться люде з дальших сторін, щоби опісля з своякакми і знакомими погоститися.

Таке „храмове свято" звуть також коротко „храм", або „празник".

Значіння таких храмових свят (храмів, празників) в життю народу було важне. Вони пригадували час, коли громада спромоглася на свій церковний будинок; вони кожного року були величавими релігійними святами; вони були хвилями, коли сходилися порозкидані свояки — рідні, дальші і ще дальші, сходилися знакомі — і так відновлялися родинні і дружні звязки між людьми. Того життю завсігди треба.

Будова Церкви.

Є загально приняте правило, що Православна Церква (отже і греко-католицька) має стояти до Сходу, і ті, що в ній моляться, мають до Сходу дивитися.

Пляни церкви бувають ріжні. Церква може мати вид хреста; може бути кругла; може мати вид корабля; може бути 8-гранна, або в формі звізди. Та в українців мабуть найбільше церков в формі хреста.

На верху церкви є бані (копули), яких може бути 1, 3, 5, 7, 9, 13. Одна пригадує Ісуса Христа; три святу Тройцю; пять Ісуса Христа і 4 Євангелистів; сім нагадують Сім Святих Тайн, або Сім Даріа Святого Духа; девять — девять ангельських чинів; тринадцять — Ісуса Христа і 12 Апостолів.

На кожній бани є Хрест. На українських церквах має бути лише Трираменний Хрест — це Хрест, що пригадує апостола Андрея, що був на Українській Земли.

Деколи під долішним раменем Хреста додають півмісяць, звернений рогами до гори, що означає перемогу християнства над магометанством. Півмісяць, в турків, це знак магометанства.

ПРО ЗАНЕПАД ТЕПЕРІШНЬОЇ КУЛЬТУРИ.

В Оттаві говорив недавно з репортерами визначний диріґент, сер Томас Бічам. Його запитували про нинішну музичну творчість. Ось деякі його вислови:

„Тепер люде не творять гарних мельодій. За багато монотонного мявкання (крунінг) — брудного сміття. На протязі 20-ти літ ніхто не написав доброї опери.

„Европа мала велику цивілізацію 1000 літ, а потім поповнила самовбивство (культурне), а новий світ (американський) не мав жадної цивілізації. Треба 600 літ підготовання (культурного), щоби виховати великого творця, а тут вже 6-літне підготовання нищать і ставлять нове".

Ще питали репортери: „Чи є добрі орхестри в Стейтах", на що дістали відповідь:

„Ніхто не видає на науку тільки, як Стейти, але оскілько більше їх вчать, остілько ті менше вчаться. Мені дуже тяжко знайти собі таких, що добре пишуть і знають „спелінґ". Не орудують більше, як 200 словами, для признання чого будь вартного мають лише „свел", а висловом „дет ґай" говорять про всіх, почавши від президента в долину.

„Анґлія, країна найкрасшої драми, залишила драму, замінивши її за американські „мувіз" (фільмові театри) — що є розривками найнизшої форми, яку можна собі уявити. Навіть управителі фільмових театрів признають, що багато тих фільмів достроєні до розуму 16-літньої дівчини служниці, а не більше."

ВЕЛИЧИНА БОГА, А ВЕЛИЧИНА ЧОЛОВІКА.

Коли візьмеш 1,400,000,000 і помножиш це через 1,400,000,000, дальше знов через 1,000,000, дальше через мільйони, а ще дальше помножиш через безконечність — то це буде БОГ. Коли ж візьмеш 1,400,000,000, відтягнеш від того 1,400,000, відтягнеш мільйони, і будеш відтягати і відтягати більше і більше — то це будеш ти. Коли чоловік показується великим дурнем, то якраз тоді, коли говорить, що він не вірить в Бога, або що з Божими Плянами не годиться.

Б. Сондей.

Східно-індійський остров Целебс інтересний ось чим: нема там законів, як в інших краях, зате мають вони 7000 заповідей, яких вчать священики і нарід строго їх виповняє.

РІЗДВО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ.

(24 червня церк., 7 липня горож.).

Жив в місточку між горами священик Захарія, а жінка його Єлисавета — обоє дуже праведні люде. Та одна була в них журба, що були бездітними, хоч обоє вже старілися.

Був звичай, що священики з околиць час від часу приходили до головної церкви в Єрусалимі, коли була їх черга, щоби тут правити Богослужения, отже в свою чергу прийшов і Захарія. Коли ж він увійшов за церковну заслону кадити, несподівано являється йому ангел і каже:

— Не бійся Захаріє, бо твоя молитва вислухана, Господь дасть тобі сина і назвеш його Іваном. Буде втіха не тільки тобі, але і другим; буде він великим перед Богом; багато з народу твого приверне він до Господа; непослушних приведе до розуму і приготовить людей для Господа. — Лука 1: 5—17.

Тоді каже Захарія:

— Як може це бути, коли ми старі люде, а в старих дітей не буває.

На те відповів Ангел:

— Я Гавриїл, що стою перед Богом, який післав мене звістити тобі, що має статися. А що ти не повірив моїм словам, то будеш німий аж доки не справдяться слова мої.

Коли Захарія вийшов перед народ, то не міг вже говорити — був німий. Лише руками показував, що видіння бачив.

За час сталося, як Ангел сказав — народився Захарії і Єлисаветі син. Велика радість була не тільки в домі Захарії, але тішилися і свояки і знакомі. Аджеж діти є найбільшим скарбом для родичів.

Осьмого дня посходилася родина і знакомі до Захарії, щоби дати дитині імя і всі бажали, щоби хлопця назвати Захарією — отже іменем батька. Лише мати бажала, щоби дитину назвати Іваном.

Треба ще було запитати батька, отже подали йому табличку, на якій Захарія написав: „Нехай називається Іван!"

В тій хвили почав Захарія говорити.

Вістка про все те рознеслася широко по околиці, всі дивувалися і казали: „Що то за дитина буде?!

Дякував Богу і Захарія, а звернувшись до дитини сказав:

— А ти дитино Пророком Найвисшого будеш зватися, будеш приготовляти дорогу перед Господом; щоби давати розум для спасення народови Його в оставленню гріхів, по благій милости Бога нашого; котрий каже сходити новій небесній зорі, щоби просвічувала тих, які живуть в темноті і смертельнім сумерку, а наші ноги напроваджувала на дорогу спасення.

Батько й мати, що самі були дуже праведні люде, виховували сина в побожности, навчаючи його Закону Божого. Їх бажанням було, щоби син їх був великим працівником на Божій Нниві, та свого Народу, щоби він здобув собі місце між Пророками.

Читаємо в Євангелії, що хлопець змалку виявляв великий розум і любив перебувати на самоті, де його душевна сила розвивалася.

Іван Хреститель був свояком Ісуса Христа, а що до літ, то були вони оба майже ровесниками. Єлисавета, мати Івана Хрестителя, була своячкою (родичкою) Діви Марії.

Святого Івана Хрестителя називають також „Предтечею", себто Попередником, тим, що йде попереду когось. Церковне „пред" — перед, поперед, і „течи" — йти. „Предидти" — йти попереду когось. Іван попередив Христа.

З усіх старозавітних Пророків Іван Хреститель є послідним — він жив якраз тоді, коли кінчився Старий Завіт і починався Завіт Новий.

Вже змалку навчився Іван відріжняти добро від зла, а коли ріс, то щораз більше приглядався, в чім люде не так поступають, як повинні. Отже коли було йому коло 30 літ, почав він ходити по околиці і накликати людей, щоби верталися до праведного життя. А тих, що щиро каялися і постановляли змінити своє життя на красше, хрестив він в ріці Йордані.

До нього тоді прийшов також Ісус хреститися.

МИЛОСЕРНИЙ СКУПАР.

І супарі вміють милосердитися. Хоч як скупість вбиває їх благородні почування, а все ж малі іскорки в їх душі лишаються.

Було це в місті. Жив багатий чоловік, купець, чи промисловець. Цілі дні сидить він над діловими книжками і рахунками, щоби його промисл приніс йому найбільше доходів. Аджеж треба вдержувати пишний дім. Жінка його мусить мати всі найгорозші і найновіші строї. Діти мусять мати наиможливійші забавки і вигоди.

Одного вечера йде він до дому і стрічає хлопця, що шукає чогось в траві і плаче.

— Чого ти плачеш? — питає скупар.

Я згубив пять центів — каже хлопець — і не можу на стріткарі їхати.

- А хіба ти не можеш йти... от я пішки йду!

— Я можу — говорить хлопець — але я маю їхати за лікарством до аптики, бо мама дуже слабі.

Задумався скупар: треба ж хлопцеви якось помогти. Не можна ж бути таким твердосердим...

Подумавши сягнув він до кишені, витягнув сірник і каже.

На, та вважай, щоби не загас, і пошукай добре, то знайдеш.

Давши хлопцеви сірник, він пійшов не оглядаючись — радий, що добре діло зробив.

На такий лад скупарі милосердяться.

Багаті скупарі? Ні! Всі скупарі. Скупість, це слбість, на яку може кождий чоловік заслабнути. Бо що скажете про жебраків, які вмирають від недоїдання, невигоди і холоду, а по їх смерти люде знаходять в їх сінниках, або торбах тисячі доларів, знаходять банові книжочки на поважні суми. Про таких жебраків знаходите нераз вісти в часописах.

Скупарем може бути і робітник, і фармер, і купець, і ремісник, і жінка, і чоловік, і богатий і небогатий

Скупар, це самолюб. Все має бути лише мені і моїй родині — каже він. — Позатим ніхто і ніщо мене не обходить.

Скупар це жебрак. Кілько б не назбирав, а для нього завсігди мало.

Скупар не є громадянином. Йому громадська справа чужа і ненависна. Вона заступає йому дорогу, як той вілалний хлопець, що згубив гріш і — немилосерно забирає з його кишені сірник.

Нераз і не два зустрічаються на життевій дорозі такі, що де треба дати хліба, вони дають солодке слово; де справа кличе, щоби вони дали пять центів, долара, десять, чи сто — вони дають сірник. І то не більше, ніж оден.

З ЦЕРКОВНО-ГРОМАДСЬКИХ СПРАВ.

II.

Ведіть дітей з собою.

Читаємо в Євангеліях, що матери приводили дітей до Ісуса Христа, щоби їх благословив. І це не була випадкова хвиля. Бо в іншім місци читаємо, що коли Христос хотів дати живий примір, то кличе хлопятко і каже: Коли не станете, як діти, то не ввійдете в Царство Небесне...

Видно, що коли люде йшли слухати Христової науки, то брали з собою дітей, і тому Христос кождої хвилі міг покликати до себе дитину, коли хотів.

Та хіба може в добрих людей інакше бути? Аджеж нині йде чоловік на представлення, чи в місті до театру, чи на виставу (ексибишен), чи до цирку, чи іде світа повидати в дальшу сторону, то неминуче бере дітей з собою. Хоч це можуть бути звичайні витріщки, тай з грошевого боку коштовні.

Однакож бувають родичі, що самі йдуть до церкви, а дітей пускають самопас. Або діти до церкви цілком не йдуть, а тільки батько-мати, або коли і приведуть їх до церкви, то лише на те, щоби діти підчас Богослуження по дворі вганяли. Старші в церкві, а діти, мов опущені сироти, бігають попід церкву, по дорозі, по корчах. Деколи таке буває.

Така байдужість старших багато чого говорить. Вона показує недумаючість і некультурність старших; показує, що вони самі недобрі християне; показує, що вони злі родичі, бо не дбають, коли їх діти йдуть манівцями; показує, що вузкоглядність таких старших така велика, що вони не зважають, що про них розумні люде кажуть...

Попуск дітям, це гріх перед Богом; це лихо для самих дітей; це лихо і зневага для родичів; це злочин проти свого народу і проти держави!

Культурна поведінка.

Культурну вартість чоловіка видно по його поведенню. Коли чоловік поводиться уважно, прилично, ввічливо; коли вміє розумно достроїтися до хвилі, до місця, до товариства, до окруження - то це культурний чоловік.

Ще дальше культурність чоловіка видно по тім, чи в нього є якісь святощі, чи є таке, перед яким він хилить голову; чи є таке, що він його щиро поважає; чи є в нього великі справи і великі ідеали; тай чи він сам вміє шанувати свою людську гідність.

Єпископські візитації, це поважні святочні хвилі. Прибуває визначний церковний провідник і щирі християне зустрічають його гідно і щиро, як давні християне зустрічали Апостолів. Це і велике релігійне свято і поважне громадське. Це школа і це проба громадської релігійности і громадської культурности

Але побіч культурности нераз кидається в очи груба некультурність. Коли громада настроєна по святочному і примірно по святочному поводиться, то поза нею — поза плотами, по дорогах, по автомобілях і поміж автомобілі сидять, ходять, курять, балакають, сміються люде, по яких видно, що це ані не громадяне, ані не християне, ані не люде, яких взагалі можна культурними назвати. Це люде, що всюди шукають лише витріщків.

Такі образки можна деколи завважити.

НА НОВІ ГНІЗДА.

ПОЯСНЕННЯ.

Українці нарід числом дуже великий — числили його вже на 40 мільйонів.

Найбільше українців живе на споконвічній своїй земли — на Україні — а меншим числом живуть українці а ріжних сторонах світа: в Північній і Полудневій Америці (в Канаді, Стейтах, Бразилії й Арґентині), та багато їх в Східній Азії, аж коло Тихого океану, над рікою Амуром. Околиця, де українці більшим числом там живуть, зветься „Зелений Клин". Головне місто Зеленого Клину — Владивосток, над морем. Живе багато українців і в других околицях полудневого Сибіру.

Ще згадати б, що коли після 1917 р. повстала була Українська Держава, то українське життя на Сході Азії набрало було великої сили: почалась завзята українська народна праця, видавались часописи, календарі, провадилась широка організаційна робота. Вона провадилась там ще й опісля.

До обох Америк українці виїздили головно з західних частей України — з Галичини, Буковини, а менше з Придніпрянщини. Зате з Придніпрянщини дуже багато виїздило (переселялось) до Східної Азії. І таких звали там „переселенцями". Отже тут маємо оповідання з тих часів, як українці в східні азійські сторони, над ріку Амур, вибиралися.

Приготовання до відїзду,

Село. Починаєсь весна. Деиеде лежить іще сніг.

В старого козака Максима Квача людей мало не повнісенький двір. Це переселенці! Ідуть козаки на нові гнізд. Максимові сини покидають батька-матір, покидають своє кубло (гніздо), ідуть на Амур за шматком хліба. Вже виносять з хати, що треба і кладуть на вози.

В хаті прибрано. На столі, по звичаю, лежить хліб, а на нім дрібка соли. Перед святим образом горить свічка.

От вже приїхав священик з паламарем. Він перехрестився й поблагословив людей, і почав збиратись до Богослуження. Треба помолитись за тих, що відїзджають, щоби Господня Рука завела їх щасливо в далекий світ.

Священик став перед образом, покадив і почав:

— Миром Господу помолімся!

— Господи помилуй! — відповіли співаки.

Родина стояла на колінах (на вколішках). Невістки хлипали, але мати не плакала — вона побожно дивилась на розпятого Христа. Лице в неї було спокійне, хоч з очей текли сльози. Два сини переселенці шептали за священиком молитви — їх чола упрівали.

— Ще молимось за відїзджаючих! — співав панотець. Всі перехрестились. Жінки почали плакати вголос. Лиш мати кріпилась — не плакала. Вона зложила руки на груди і дивилась на образи нерухомо. Батько також спокійно вслухувався в Божі Слова. Лице його немов задеревіло.

Скінчивши Молебен, панотець взяв кропило і покропив Свяченою Водою хату і всіх зібраних та сказав недовгу бесіду до переселенців. А там — перекусивши дещо, панотець відїхав до дому.

Тепер за стіл сідала родина і люде.

— Ви глядіть — казала потихо мати до невісток — не плачте, а то батька розтревожите, а він щось нездоровий. Пожалуйте його! — На свій же лад наказував і батько синам:

— Ані сльози! Вже дорогою поплачите, а тепер не треба мами тревожити, а вона тепер дуже слабенька. Пожалійте!

Обідали мовчки. Що в такій хвилі говорити? Тай чи є на світі така мова, щоби можна сказати те, що душа відчуває?

По обіді приїхали сусіди, щоби помогти відвезти переселенців до залізниці. Повиносили все на вози. Настав час прощання! Останнього прощання! Останнього цілування!

Нараз зробилось тихо, як в могилі. Ніхто не ворушиться. Батько зняв ікону (образ), переселенці поставали на коліна. Батько їх поблагословив і сказав своє слово:

— Живіте, сини мої, в добрій злагоді! Держіться вкупі, не міняйте своєї мови, своєї віри, не покидайте звичаїв батьків наших! Дай Боже, щоби наша Україна запанувала на Амурі! З сусідами не сваріться, жінок своїх жалуйте. А ви жінки, радьтесь з чоловіками та доглядайте господу (хату, дім)!

Тут батько поцілував усіх переселенців, а там каже:

— А тепер йдіть до матері, нехай вона вас поблагословить. Неньчина молитва до самого Бога доходить.

Батько передав ікону (образ) матері, що стояла з ним поруч. Почала мати благословити, але ні сльозинка в її очах не показалася; наче б вона випроваджала дітей не в далекий світ, але в поле. Хоч всі люде плакали. Хоч в очах синів показались сльози, і коли б не батьків строгий погляд, були би в голось заплакали.

— А тепер по старому звичаю треба всім сісти, щоби все добро сідало! — сказав батько і сів. За ним на хвилинку посідали всі другі.

За хвилину вставши, переселенці хрестились побожно перед образами і виходили. Послідний раз переступали поріг своєї хати. Чи доведеться ще тут бувати?...

От вже сідають на вози. Батько глянув, показались сльози в очах, але не заплакав. Мати стояла бліда, але спокійна. Водила очима по всіх, мов би не розуміла, що діється.

— Хочби заплакала — думав батько — легче б їй було, а так може вийти ще гірше.

Мати підійшла до синів. Всі затихли:

— Так отсе ви вже їдете? — запитала вона. — Куди?

— Як куди? — спитався старший син переляканo. — Аджеж ви мамо знаєте, що ми їдемо на Амур.

Аж тепер сила матері не встоялась. Вона вхопилась за колесо, тай крикнула що сил. Батьо почав її відтягати, а вона:

— Ой! Не дам! Не дам! Це мої діти! Не пущу, не пущу!... — голосила вона та рвала на собі волосся й одежину.

Вози рушили, а мати вже не памятала, що діється. Вона наче розум стратила. Її внесли до хати і поклали на ліжку. І довго не приходила вона до памяти. Аж за час підвелась і попросила води. Напилась, оглянула хату і каже:

— Це вже не хата, а пустка! Це домовина, а в ній два мерці: мій старий і я.

До вечера мати лежала непорушно. Батько сидів задумано, не випускаючи люльки з рота. В хаті сидів також старий москаль (вояк) з военною відзнакою на грудях, але без лівої руки, а права нога від коліна-деревляна.

Хата справді виглядала на домовину. Увійшов Рябко (собака), взяв з лави хліб і вийшов, і ніхто на нього не зважав.

Вже стемніло. Мати встала, засвітила свічку і почала подавати вечерю. Нічого не думаючи вона поклала миски і ложки також для тих, що поїхали. Москаль встав, забрав непотрібну посуду і поставив до мисника.

Глянули на те батько й мати — і мати кинулась на подушку та знов голосно заплакала. А батько вийшов на двір, щоби там, де люде не бачать, дати волю призбираним сльозам.

— Вгамуйтесь, пані-матко! — заспокоював каліка стару жінку. — Це ще не горе, а дійсне горе стоїть ось тут перед вами — це я! Колись я був, як усі люде, а тепер що? Каліка! Та все ж не гніваю Бога, не нарікаю, не плачу, бо гріх побиватися. Хоч ні дому, ні родини в мене нема...

Слухає мати і потрохи заспокоюєсь. Бачить вона, що більше є на світі людей, які мусять нести на своїх плечах тяжкі хрести життя, і це привертає їй рівновагу.

— Так зоставайся вже з нами — каже вона салдатови — будемо разом жити, будемо разом журитися.

І салдат рад, годиться, дякує.

Прийшов до хати батько і зрадів, коли довідавсь, що салдат в них зостаеться. Половина горя в одній хвилині зникла з хати.

За В. Понятенком.

ОЙ ГЛЯНУ Я...

Ой гляну я, подивлюся
На той степ, на поле,
Чи не дасть Бог милосерний
Хоч на старість волі.
Пійшов би я в Україну,
Пійшов би до дому,
Там би мене привитали —
Зраділи б старому;
Там би я спочив, хоч мало,
Молившися Богу,
Там би я... Та шкода й гадки:
Не буде нічого!
Як же його у неволі
Жити без надії?
Навчіть мене, люде добрі,
А то одурію!

Тарас Шевченко.
Орська кріпость, 1848

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Укр. Греко-Прав. Церкви св. Ап. Петра й Павла, в Кейленд, Алберта.

В зелений понеділок, дня 25-го травня ц. р. наша громада святкувала 25-літний ювилей своєї церкви, в котрім взяло участь около 200 людей. По раннім Богослуженню наш парох Всеч. о. А. Хруставка, разом з Всеч. о. Мельничуком з Едмонтону виголосив зворушаючу проповідь, котра останеться на довго в памяти вірних. По Службі Божій була відслужена Панахида за покійних піонірів. Отець Хруставка подякував всім за так численну участь в історичнім святі цеї громади, пояснив порядок ювилею та запросив усіх до місточка Кейленд, де відбувся спільний обід, а по обіді святочна програма з промовами бесідників. Програму приготовано з шкільної молоді під проводом пані й пана Подеалюка, учителя й учительки місцевої школи, також зі старших під проводом о. Хруставки. Програма складалась з хорових пісень, соль, дуетів та [illegible]

Предсідником підчас святочної програми був о. А. Хруставка. По відспіванню „О Канада" говорили слідуючі: пан Мирон Ткачук, голова заряду церкви, переповів історію започаткования церковної громади й будови церкви та передав всім присутним щиру подяку за участь в ювилею. Пан Подеалюк в кількох щирих словах передав від себе, дружини й шкільної молоді привіт та побажав доброго успіху в дальшій праці. Пан М. Юкин також як голова Народного Дому передав привіт і поздоровив громаду.

Потім говорив п. В. Чоботар з Едмонтону. Знаючи, що ця околиця є заселена майже виключно українцями з Буковини й сам будучи сином тої землі, час від часу переплітав свою обдуману промову гумором і типічними буковинськими висловами, за що слухачі нагородили його щирими оплесками.

Знова кілька концертових точок і на сцену покликано п. Ілію Кирілюка, ректора Інституту М. Грушевського в Едмонтоні. Пан Кирілюк висловив радість, що міг взяти участь в ювілею в одній з найстарших Укр. Греко-Православних церков в Канаді. А будучи учителем цеї околиці в роках 1923-4-5, спімнув старенъких працівників піонірів, що не один з них спочиває на цвинтарях. „Там, говорив пан. прелеґент, на цих цвинтарях спочиває історія нашого українського народу в Канаді. Треба нам всім зрозуміти, що з хвилею першої української могили на канадійській землі, Канада стала нашою батьківщиною. Він закликав всіх до любови Бога, церкви, рідного народу й нашої прибраної Батьківщини Канади.

Втихають звуки хорової пісні: „Породила мене мати в зелену неділю...", а по пісні на сцену виходить молодий ще й енергічний чоловік п. П. Лазарович, адвокат з Едмонтону. Його зустрічають щирими оплесками. Багато з присутних мабуть перший раз мали нагоду почути промову п. Лазаровича. Зміст його промови був більше про наші обовязки супроти Канади в сучасних воєнних змаганнях, поминаючи між іншим і справу плебісциту.

Було це великою приємністю мати того дня з нами п. В. Томина, посла нашої провінції. Він передав для нашої церковної громади від себе і провінціяльного уряду привіт. „Дім, церква і держава були провідними думками його промови. Говорячи про лояльність українців супроти Канади, він сказав, що український нарід давно доказав свою лояльність своєю тяжкою працею в розбудованню цеї держави, тисячами охотників, закупном воєнних бондів, цертифікатів, і буде дальше ділами доказувати свою лояльність аж до остаточної воєнної перемоги.

Пан І. Лікур, адвокат з Веґревил, також непогордив нашою громадою і прибув зі своєю дружиною, щоби звеличати наше свято. Пані Лікур є дуже здібна скрипачка і всі присутні мали надзвичайну приємність послухати скрипкове сольо, за що нагородили паню Лікур довготреваними оплесками. Пан Лікур передав привіт для нашої громади і заохотив нас до дальшої праці. Його промова була коротка, однак багата щирістю й любовю до свого народу.

По відспіванню пісні: „Тиха ніч" шкільною дітворою, голова Албертійської Екзекутиви Союзу Українок Канади, пані Сиротюк з Ендру, виголосила головно для жінок гарну промову, як також передала привіт від Союзу Українок Канади.

Перед відспіванням хоральної пісні: „Де згода в родині" й „Боже щасти йому", о. А. Хруставка виголосив коротку промову, подякував всім за участь в ювилею, та пригадав, що на другий день відбудеться церковний базар.

На другий день падав гарний дощ, но це не дуже перешкодило нашому базарови. Люди раділи дощиком, і під вечір саля Народного Дому була переповнена не тільки молодю, але й старшими, де при оркестрі п. Д. Радомського з Ендру забавлялися майже до рана.

Нагороди виграли слідуючі: п. М. Головайчук, Іспас, Алта, 1-ша нагорода 10 дол.; панна Ольга Котелко, Гейри Гил, Алта, 7 дол.; п. Ватиль Ткачук, Ту Гилс, Алта 5 дол.; п. С. Кучер, Витфорд, Алта., 2 дол.; п. П. Лазарович, Едмонтон, Алта., $1.50. Згадане ювилейне свято останеться незабутним спомином для всіх нас. Користе головно було для нас всіх присутних з морального боку, як також для церковної громади матеріяльно, бо осталося чистого доходу $167.00.

Отсим складаємо щиру подяку всім учасникам за добрий успіх ювилейного свята; жіноцтву з нашої церкви, як також з шепинської за приготовання Спільного Обіду й обслугу; жертводавцям за дарунки; Всеч. оо. за Богослуження й проповідь; промовцям за промови і всім за щиру кооперацію. Особлившу подяку складаємо нашому пароху Всеч. о. А. Хруставці за їх труд і провід, як також пані і панови Подеалюк за приготовання концертової програми

За заряд церкви:
Мирон Ткачук, — голова.
Дмитро Орлецький — секр.

ХРАМ І ЮВИЛЕЙ В ДАВФИНІ.

Травня 10-го ц. р. святкували православні українці Давфіну храм і 15-літний ювилей засновання своєї церковної громади.

Службу Божу правив о. Савчук і місцевий парох Стратійчук. Дуже змістовною була проповідь о. Савчука, в якій він сказав, що багато лиха, яке приходилося переживати українському народови, було з власної вини народу. Коли нарід творив гріхи, робив похибки, то це лишало болючі наслідки.

По Богослуженню був обід в Народнім Домі, за яким продовжувалася святочна програма.

Голова, п. Ґродзік підчеркнув радісно, що є багато гостей і з поза Давфіну та попросив на естраду отцих: оо. Савчука і Стратійчука, пп. послів Ґригорчука і Соломона, пп. Божилу з Сифтону, Перепелюка з Ророктону, о. Горбая, що прибув по своїм Богослуженню в іншій околиці. Секретарі були пп. І. Юрків і Ю. Білоус. Перший говорив о. Стратійчук.

В життю людей є будені хвилі — казав о. Стратійчук — але ми потребуемо і днів святочних. В будні дні виконуемо буденну, необхідну для життя працю, а в дні святочні відсвіжуемо свої духові сили і набираемо охоти до життя. В таке свято, як це, ми бачимо здобутки нашої спільної праці і тішимося ними.

Минає 15 літ, як гурток свідомих людей взявся тут до зорганізовання церкви і нині бачимо великі овочі того почину. Українці в Давфіні мають гарну церкву і такий же Народний Дім, мають свої товариства. Під покровом церкви українське громадське життя поширилося і набрало сили. Коли перед 15 літами гурток українців відійшов від церкви католицької, то нині на власні очи бачить, що зробив добрий вибір.

Дальше о. Стратійчук висказує радість з нагоди свята; витає щиро о. „Савчука, як капелана і вірить, що він вповні відповідний до того, щоби дати українським воякам все, що треба їм дати. Він витає посла Соломона, як голову Самостійників. Висловлює привіт послови Григорчукови і другим гостям.

За тим о. Стратійчук прочитав привітну телеграму від о. І. Д. ки Грицинів з Вакав, Саск.

Гарний привіт від громади Косів зложив п. Д. Романчич. Такий же привіт зложив п. Перепелюк з Ророктону.

Від Жіночого Товариства в Давфіні зложила привіт і щирі побажання пані М. Юркова.

Довголітний урядник громади п. А. Івачевський, переповідаючи історію громади, багато чого згадав про давнішу працю, трудноці, й успіхи громади.

Від місцевого СУМК-у дала гарний привіт панна Наталка Стратійчук, сказавши між іншим: „Приреченням кожного члена СУМК е — Прирікаю на мою честь, що з усіх сил буду старатися сповняти свій обовязок супроти Бога і народу! — Що ми, Сумківці, любимо і шануємо Церкву.

Радіємо і тим — казала вона — що наша Церква має добрих провідників, як о. Мітрат і другі. О. Савчук перше сумківським капеляном, а тепер капеляном укр. вояків! — За цим побажала йому здоровля й успіху.

Дальше складали привіти п. Г. Соломон від Ешвільської громади; п. Н. Божило, як голова від Сифтонської громади; пп. І. Юрків і Ю. Білоус — оден від Укр. Нар. Дому, другий від Взаїмної Помочі в Давфіні.

Тут говорив о. Горбай. Загальний зміст його бесіди був: „Здаеться нам, що все зроблено, багато вже зроблено і ми радіемо. Нива зорана, засіяна. Але кілько ще треба праці, щоби ту ниву дальше тримати в ладі, доглядати, охороняти! Треба нам і на дальше витревалости, треба стояти зорганізованою силою. Лише так можна успішно працювати і надбане захищати. Лише з гуртовою силою всі числяться. Слідуючим бесідником був посол Соломон. Згадав час, коли був студентом в Давфіні, отже тутешне життя і праця йому відома. Даючи місцевій праци належне призначня, він зачепив ширші справи, як „У. Голос", що ширив народну свідомість і розвивав самостійницьку ідеольоґію.

На ґрунті тієї ідеольоґії виростали інституції, які виховували молодь, приготовляючи її до: самостійности, самодіяльности і самопомочи. На ґрунті цеї ідеольоґії повстала така наша організація, як Союз Українців Самостійників, що доси встоявся на первісних основах, не змінюючи свого становища. І час показав ще краще, що становище Самостійників було одиноке розумне і практичне.

Після того окремо звернув увагу на теперішний час і нашу щиру поміч, якої вимагає теперішна воєнна хвиля.

За Соломоном говорив посол Григорчук. Його бесіда почалася від справи недавного плебісциту. Він фактами показував, як доси українці щиро піддержували воєнні зусиля. Велике число молодих українців є в канадійській армії; відповідно до можности українці піддержували з розумінням всяку воєнну працю. Коли б же хто доглянув в усім тім слабше місце, то воно може бути хіба там, де було менше власної української зорганізованости. Отже треба ще щиріше піддержувати власну пресу, духовенство і провідників, а з тим і вся інша українська праця набере більше сили.

Тут о. Стратійчук зробив заклик до збірки на фонд „Вістника", а дальше говорив о. Савчук.

Громада в Давфіні — казав о. Савчук — по 15 літах праці має чим повеличатися. Коли поодинокі громади підносяться, то це знак, що ціла Церква підноситься. Навіть наші противники признають, що наша Церква зробила великий поступ і, хоч не хоч, мусять з нею числитися.

Дальше о. Савчук наводив трудноці в своїй праци, як капелана. Деякі українські вояки не записали себе православними чи гр. католиками — а лише по тім можна би пізнати їх народну приналежність. Бо окремо про народну приналежність військові власти не питають. Часом за те винні самі вояки, часом ні, та це справляє трудність капелянам. Отже і родичі, і священики і хто це може повинен освідомляти молодих українців, щоби при вин-

сі до війська не встидалися своєї церковної приналежности.

Окремий натиск зробив о. Капелан на те, щоби щиро піддержати справу Червоного Хреста. Говорив о. Савчук майже годину.

На закінчення місцевий громадянин і довголітний урядник церкви, п. Ковтун, подякував промовцям і гостям і свято закінчилося відспіванням гимнів. С.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СОНДАВН, МАН.

В місцевости Сондави живуть переважно українці греко-католики що мають свою церкву вже кільканадцять літ. Православні також помагали кат. церкві і мали деяку обслугу.

Та прийшло, що гр. кат. священик сказав на проповіди, що не можна давати обслуги тим, хто не підпише заяви, що він католик, отже це поділило людей.

Був тут і Народний Дім, та кат. священик став на тім, що католики мусять мати галю, бо в Нар. Домі є православні. Тоді православні кажуть: коли вам треба катол. галі, то нам треба православної церкви' — і заснувалася укр. прав. громада.

Перше православне Богослужения правив тут о. Дмитрів в Нар Домі, дальше о. Савчук, ще дальше о. Кудрик. Розуміесь, що були насміхи зі сторони противників, що Богослужения в Нар. Домі.

Та ми думали про будову церкви хоч грошей не було ані цента. Пішли колядувати і зібрали 60 доларів. Взявся Іван Ілюк до уряду, щоби подарували, або продали шкільної землі під церкву, отже продали Іван Ілюк заплатив своїми грішми і подарував громаді. Дістали ми також дозвіл нарубати матеріялу в державного ліса на будову церкви. А що снігу було багато, то знайшлись охотники рубалі, пп. І Подольський та І. Ілюк дерево трокими звозили. Коли ж ще бракувало, то їхали до наших православних на Сірко, а ті не відмовляли — давали.

Треба більше грошей, то збираємо річи. Пані Настасія Ілюк, Василка Панчук та А. Бордун зібрали річи на Базар Дарунки на базар давали щирі люди з Сондав, Каліента Вайти, Ґардентону, а також від деяких фірм з Виннілегу. Базар приніс 212 дол.: Ще зібрали від членів і взагалі добрих людей. Отже земля під будову є, матеріял є, гроші є.

Написали до будівничого. А. Причуна в Тиндал, відповів, що приїде по Великодних Святах і починаємо будову церкви. І почали. Сходяться люди, помагають — хто менше, хто більше, а два члени — А. Бордун та Н. Ілюк працювали від початку до кінця через 2 місяці без винагороди. Отже на Петра і Павла було вже в новій церкві перше Богослужения. Це по шести місяцях праці.

Жіноцтво наше також працювало — збирали гроші, купили фарби і помагали малювати. Отже церква з надвору помальована.

Та церква мала ще довг, отже зробили знов базар минувшої осени, який приніс 108 доларів. З празнику і пікніку прийшло 117 дол., друга коляда принесла $100.00. Дехто дав навіть більші жертви.

В двох літах ми сплатили довг, що був на церкві і постаралися деяких річей до церкви.

Нині наша церква стоїть як гарна квітка, до якої сходиться чотири дорозі — хто не їхав би котрою то нашу церкву бачить. Чужі люди нераз запитують, яка це церква, або і фотографують.

Можна сказати, що ми несподівано побудували церкву. Коли б були довше протягали, то тяжше було би будувати.

Минувшого року було в нас 5 Богослужень. Можна було мати більше, однакож для о. Улана, нашого пароха, не ставало тільки часу.

Тепер знов збираємося до празнику на Петра і Павла.

Коли згадано вже, що багато щирих людей нам помагало, то на оцім місци треба зложити всім їм щиру подяку — тим, що давали матеріял, чи гроші, чи річи, чи продавали на базар тикети, чи ще щобудь друге. Всім їм від нас щира подяка, а Господь нехай винагородить їх щедро за їхню пам помічь.

Николай Ілюк.

[illegible]

Крим, це великий півостров на Чорному морі, звязаний з українською землею вузкою шийкою землі, що зветься Перекоп.

Колись Крим був осідком найлютіших ворогів України — татар. Та від більше, як півтора століття, відносини змінились. Багато татар перебралося в Туреччину, а ті, що зосталися, стали хліборобами, садівниками, скотарями. А на місце татар прибуло багато українських хліборобів і поселились великими селами і хуторами. Отже населення мішане — є цілі околиці, де бачите дійсну Україну з її селами, церквами, з українським народом.

Північний Крим, це рівний наче стіл степ. Що дальше до полудня (півдня), то степ підноситься узгірями, а над самим берегом моря простигаєся не надто високі, бо понад 4,500 стіп (фітів) кримські гори, вкриті лісами і пасовисками. Татари звуть ті гори Яйла. Вони спадають до моря стрімкими кручами і творять чудові краєвиди. Підсоння (клімат) тут м'ягке, пригоже для лічення слабих. Росте виноград і багато других полудневих рослин.

Крим належить до Таврійської губернії, якої столицею є Симферопіль, недалеко Бахчисарою, що був столицею кримських ханів (володарів). На полудневозахідній части Криму є воєнна пристань Севастопіль.

Великою торговельною пристанью (портом) Криму є Феодосія (Теодосія — Кафа). На сході Криму над Керченським заливом є пристань Керч, а коло неї значні копальні заліза. На південному березі Криму є славне купелеве місто — Ялта.

ДЕЩО ПРО РІКИ.

В Австралії є ріка, що в ній вода солона, а також подібна ріка є в Аргентині.

В середній Америці є ріка „Ріо де Вінагре" — Оцтова ріка, яка має квасну воду через сірчаний квас, що в ній знаходиться.

В полудневій Африці є т. з. Помаранчева ріка, якої вода має в собі отрую, отже не живуть там риби.

В Альґерії, в Африці є річка, де вода майже чорна як чорнило. Є там розпущено багато заліза з іншими квасами.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД. ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Тарнопол, Саск.

По 1 дол.: І. Стельмащук, Дм. Гнатюк, Є. Чорний, Гр. Ващук.

Справка: В послідній збірці пропущено імя п. Олексі Ткачука, який жертвував 1 дол., що оцим справляється.

Елов Крік, Саск.

По 1 дол.: Ст. Сенчина.

Роблін, Ман.

Гр. Новосад 1.00

Норквей, Саск.

Стефан Юрків 1.00

Мені, Ман.

По 1 дол.: І. Пелешок, О. Друль, П. Друль.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

Едмонтон, Алта.

По 2 дол: Л. Івасюк.

По 1 дол.: Др. Ф. Говда, Е. Білинський, Д. Гошовський, П. Лазарович, П. Міськів, Стася Порайко, Г Слік, І. Дяків, Н. Мандрик, І. Горецький, І Киріяк, І. Полонич, І. Шевчишин, В. Пенчук, Е. Лупул, Марія Лазарук, П. Будник, В. Челядин, Д. Янда

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. С. П. Симчича.

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя. — Лужан
26. Неділя — Мюсідора

Адреса — Ендрю, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Г. А. Горбая.

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя. — Ленард
26. Неділя — Шортдейл
28. Вівт. Вел. Князя Володимира. — Гілберт Плейнс (храм).

СЕРПЕНЬ.

2. Неді. — Гілберт Плейнс (храм)
9. Нед. — Ленард Арх. Візитація
16. Нед. Дрифтінг Ривер Архиерейська Візитація
19. Середа, Преобр. Госп. — Роблин (фарми)
23. Нед. — Шортдейл
28. Пят., Усп. Бог. — Шіго (храм)
30. Нед. — Шелвелей.

Адреса: Поч скр. 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Гайового

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя. — Малантон
26. Неділя. — Поплар Парк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Гр. Васнлїва

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя. — Белс
26. Неділя. — Гемлин

СЕРПЕНЬ.

2. Нед., св. Ілії. — Довнінг (храм)
9. Неділя. — Смоки Лейк
14. Пят., Свящ. Маковеїв (Перший Спас) — Ту Лейк
16. Неділя. — Крайґенд і Тріен
19. Преобр. Госп. — Норад (храм) і Ґлендон місто
23. Неділя: — Спедел

Адреса. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Е. С. Улана

19. Неділя. — Толстой, Візитація о. Архиепископа.
26. Неділя. — Вайта, Візитація о. Архиепископа.

Адреса: Толстой, Ман

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ.

15 С. 2 Положення чесної ризи П. Діви Марії у Влахерні.
16 Ч. 3 Муч. Якинта, Марка
17 П. 4 Андрея арх. Критського
18 С. 5 † Преп. Атанасія Атон
19 Н. 6 Нед. 8 по Зелених Свят.

20 П. 7 Преп. Томи Малеїна
21 В 8 Влмч. Прокопія
22 С. 9 Свщм. Панкратія еп.
23 Ч. 10 † Преп. Ант. Печерського Чудотворця
24 П. 11 Смерть укр. кн. Ольги
25 С. 12 Муч. Прокла й Іларія

26 Н. 13 Нед. 9 по З. Святах
27 П. 14 Ап. Акили і 70
28 В. 15 † Вол. Вел. кн. України
29 С. 16 Свщмч. Антиночега.
30 Ч. 17 Велкмч. Марини
31 П. 18 Івана і Памви затвор.

СЕРПЕНЬ.

1 С. 19 Липень. Преп. Макрини

2 Н. 20 Нед. 10 по З. С. Св. † Ілії пророка. Зн. мощ. Атан
3 П. 21 Преп. Онуфрія Мовчаль.
4 В. 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 С 23 Муч. Трохима
6 Ч. 24 † Муч. Бориса і Гліба
7 П. 25 † Успення прав. Анни
8 С. 26 Преп. Мойсея чудотв.

9 Н. 27 Нед. 11 по З. Св. Наума
10 П. 28 Ап. з 70-ти: Прохора і др
11 В. 29 Муч. Калиника Килик.
12 С. 30 Ап. з 70-ти: Силу
13 Ч. 31 Прав. Евдокима Кападок
14 П. 1 Серпень. † Знайд. Ч. Хр
15 С. 2 Перенес мощів Первом Стефана, блаж Василія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. Коваліншина.

ЛИПЕНЬ.

12 Неділя. П. і П. — Січ (храм)
19. Неділя — Мелві
26. Неділя — Росборн

СЕРПЕНЬ.

2. Неділя. — Сенді Лейк (Архиерейська візитація).
9. Неділя — Виста.

Адреса — Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Грицини.

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя — Вакав.
26. Неділя. — Тернопіль
28. Вівторок. Волод. Великого — Калворт. Храм

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИПЕНЬ.

19. Неділя. — Пайн Ривер
26. Неділя. — Ешвил

Адреса: Давфин. Ман.

Устав Церковний.

Липень.

19. Нед. 8. Гол. 7. Утр Єв. Івана 20: 11—18. Літ 1 Кор. 3: 10—18, Єв Матея 14: 14—22.

26. Нед. 9. Гол. 8. Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ 1 Кор. 3: 9—17. Єв Матея 14: 22—34.

28. Четв. Володимира Вел. Ут Є Івана 10: 9—16. Літ. Гал. 1: 11—19 Єв Івана 10: 1—9.

СЕРПЕНЬ.

2. Нед. 10 Г. 1 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. І. Кор. 4; 9—16 і Як. 5: 10—20 Єв. Мат. 17: 14—23 і Лук. 4: 22—30.

9. Нед. 11 Гол. 2. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. 1 Кор. 9: 2—12. Єв. Матея 18: 23—35.

16. Нед. 12 Гол. 3. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. 1 Корн. 15: 1—11. Єв. Матея 19: 16—26.

19. Сер. Преображення: Утр. Єв. Луки 9: 28—36. Літ. 2 Петра 1: 10—19 Єван Матея 16: 1—9

23. Нед. 13. Гол. 4. Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. 1 Кор. 16: 13—24. Єв Матея 21: 33—42.

28. Пят. Успення Пресв. Богор.: Утр. Єв. Луки 1: 39—56. Літ. Фил. 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42, 11: 27—28.

30. Нед. 14. Гол. 5. Утр. Єван. Map 16: 9—20. Літ. Ап. 2. Корин. 1: 21—2: 4 Єван. Матея 22: 1—14.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., AUG. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1942. ЧИСЛО (395) 15

ЖНИВА В АНҐЛІЇ ДОБРІ.

Вісти з Европи говорять, що теперішні жнива в Німеччині не будуть добрі. Подібно і в деяких других краях, які заняла Німеччина.

Зате заводиться на дуже добрі жнива в Анґлії. Цего року є під управою шість мільйонів акрів більше, ніж року попереднього, отже врожай може бути два рази так великий, як року 1939.

Нині працюють там на фармах жінки, діти, полонені вояки і хто лише може. Працюють, щоби придбати більше хліба. Дотого ж виглядає, що врожай буде більший, ніж пересічний.

ЗНИЩИЛИ ЧОТИРИ МІСТОЧКА.

В Югославії повстанчі гурти роблять німцям багато клопоту, вбивають німців, де лише можуть. Є тепер вісти, що німці знищили чотири місточка, а з ними чимало людей. Місточко Прозор зрівняли з землею.

ЗАСТАНОВЛЯЮТЬСЯ НАД СОБОЮ.

Др. Тавб, що подорожує по Австралії, як лектор, так між іншим малює положення жидів, звязане з війною:

Палестина помістила би мільйони жидів, коли б дозволено їм там поселятися.

Нині під рукою Гітлера є 8 мільйонів жидів в Европі. Сотки тисяч вже помордовано, та хто зне, кілько ще погине до кінця війни. Річ певна, що з перемогою аліянтів жиди дістануть в Европі рівні права, однакож це трудношей не знищить. Німецькі проти-жидівські погляди надто захопили розум великої части европейських народів і мільйони жидів мусять з Европи забратися, але куди? Багато країв будуть мати свої повоєнні трудноші з вертаючими з війни вояками і т. п. і для жидівської іміграції туди не буде багато місця. Велика часть світа буде цілком замкнена, отже одинокою розвязкою може бути Палестина. Там є місце для жидів й Арабів і вони можуть жити з собою мирно

ПО ЯПОНСЬКИ.

Вже давніше почали в Стейтах вчити ріжних східних мов, отже і японської. Нині вже японщина і до газет дістається. І так довідуємося значіння таких слів: о-гайо — добрий день; сайонара будьте здорові; Гітлер-ва, коноґорова, тайген-коматте-імасу — Гітлер має тепер подостатком гіркого.

БОМБИ НА ШВЕДСЬКОГО КОРОЛЯ.

Вісім бомб звичайних і багато запальних впло з літаків 24 липня недалеко мешкання шведського короля Ґустава — 500 ярдів від мешкання. Ґустав має вже 84 роки. Шведи думають, що це були російські бомби, отже протестують.

ПРОТИ ЯПОНЦІВ.

Є вісти, що магометани в Бурмі є за Англією, отже між ними, а тим населенням Бурми, що є за японцями, проваджаться бійки. В однім місци така битва провадилася пять днів.

ЯПОНЦІ, А ХРИСТІЯНСТВО.

В програмі японської політики важне місце займає справа релігійна. В самій Японії християнська церква майже перестала існувати. Японці сказали, що християнськими єпископами і священиками мають бути виключно японці. Багато японців християн вернулися до японської релігії.

В Манджурії і Кореї християнські Богослуження заборонені. Місіонарі або поарештовані, або їх повиганяли. Зате прихильно ставляться до будистів, магометан і православних в Харбіні, щоби прихилити їх собі для помочі.

В Сіямі (Тайленд) стараються переводити християн до Буддизму.

На Филипинах, що є в великій мірі католицькими, стараються прихилити до себе католиків.

В занятих сторонах Китаю йде сильний наступ на християнство.

ФОРД МАЄ СПОСОБИ ДО НАПРАВИ.

Генрі Форд повідомив стейтський уряд, що він готов направляти всі „таєри" для своїх 20,000 робітників, щоби могли бути на час при роботі. Він заявляє, що його винахідники виробили штучну гуму, яка тут стане в пригоді не тільки його робітникам, але і в цілій стейтській транспортації.

ТРИ БІЛІОНИ В 22 ДНЯХ.

З Вашинґтону повідомляють, що в перших 22 днях грошевого державного року видатки на війну виносили 3,073,508,553.03, отже 3 біліони, 73 мільйони, 508 тисяч і 3 центи. В минулім році за за 22 дні видано лише 661 мільйонів, 966,031.68.

МАНҐАН ВАЖНА РІЧ.

Для виробу доброї стали дуже потрібний металь, що зветься манґан, але його мало є на світі. Та досить мала його Росія. Отже думають, що Німеччина мала на увазі не тільки нафту (олив) коли йшла до Росії, але також манґан, якого німцям недостає. А великі поклади манґану є на Україні

ЩО ЗНАЧИТЬ ПРИВИЧКА.

В Шото, Монт. вмер Билі Милер, 75-літний „ренчар" і зостався кінь, яким він їздив кождого дня через 10 літ. Він їздив до міста, ставив коня на кілька годин коло паля, де привязують доней, сам йшов між товариство, а там вертався до дому. Нині, коли Милера нема вже 20 днів, кінь приходить до паля, постоїть і додому вертається. Така сила привички!

ВИДОБУВАЮТЬ З ОЗЕРА ЗАЛІЗО.

В Ґрін Бей, Віс. торговець старими частинами з автомобілів Радтки, витягав до нічого нездалі автомобілі на замерзле озеро лишав, а з весною вони тонули. Так за 15 літ втопив 500 автомобілів. Тепер чіпляють до дротяної линви гаки і потоплені автомобілі трактором витягають. Буде чимало заліза.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича:

9 серпня, неділя — Леннард, Ман.
16 серпня, неділя — Дрифтінґ Ривер, Ман.
19 серпня, середа, Преображення Г.Н.І.Х. — Ендевор, Саск.
23 серпня, неділя — Арран, Саск. (місто).
30 серпня, неділя — Єлаов Крік, Саск.
6 вересня, неділя Редвей, Алта.
13 вересня, неділя — Бюфорд, Алта.
20 вересня, неділя — Бризлей, Алта.
21 вересня, понеділок, Різдво Пр. Д. Мч — Шипенці, Алта. (храм).
27 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.

Цьогорічні архиерейські візитації закінчиться візитацією в Едмонтоні, Алта.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ВИПАДОК В ТОЛСТОЙ, МАН.

В пятницю, 17-го липня стався в Толстой нещасний випадок. Син Петра Пелешка виїхав пополудни по сіно, а його мати загортала. Викинув копицю, чи дві — тоді мати оглянулася і бачить, що коні втікли, а син лежить мертвий. Як саме це точно сталося, годі знати — можливо, що кінь вдарив його в голову і тоді вдарений упав під віз.

ЗА ЗАБОРОНОЮ НАПИТКІВ.

В Канаді щораз більше піднимається рух за тим, щоби спинити, або обмежити продажу напитків. Вже нині в деяких місцях східної Канади, як в Галіфаксі, не можна від пятниці до понеділка дістати напитків.

МОЛИТОВНИК
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ВСІМ ТИМ, ЩО НАШУ ЦЕРКВУ ОБЕЗЦІНЮЮТЬ.

(Статтія з Бразилії).

(Продовження).

Ходімо ще далі.

Пишуть жуківці, що „з народного і політичного боку нам, як народові, котрий добивається своєї державности, потрібна є (їхня церква), то тоді ми будемо зріла нація на релігійному полі". Про таке ми читаємо в 5-ій Книзі Мойсея, але там кажеться також цілком не так. Там є так сказано:

„І коли будеш пильно слухати голосу Господа, Бога Твого, і старатись сповняти всі Заповіді Його, що заповідаю їх тобі сьогодня, так Господь Бог твій поставить тебе висше над усі народи землі. І побачать всі народи землі, що тебе названо Іменем Господнім, і боятимуться тебе. І вчинить тебе Господь головою не хвостом, і будеш все йти в гору, а ніколи в долину." (Стихи 1, 10 і 13).

Ті святі слова кажуть нам, що не приналежність до жуківської церкви, а „слухати Господа Бога" йти за Його волею — то дасть могучість, силу і „зрілість нашій нації". І то тоді, коли матимемо свою Церкву.

На ще один важний закид треба відповісти жуківцям. Вони кажуть, що Церква автокефальна є „порожна і безмістовна". Ось тут відповідь: В Книзі Йова, розділ первий, стих 6-ий читаємо таке: „Сталося ж одного дня, що сини Божі прийшли, щоб стати перед Господом". Ті слова нашою бесідою можна так сказати: Посходилися люде до церкви, або до хати, щоб там перед Господом поклонитись і честь Йому віддати. (Таких людей називає Письмо Святе: Діти Божі — сини і доньки Божі). Церква автокефальна наказує „ставати перед Господом" і тепер всім своїм дітям і вони то роблять, в святочні дні збираючися у церкві. Коли ж вони зійдуться у церкві, тоді невидимо і Сам Христос між них прибуває і тоді „Господь любується народом Своїм". (Пс. 149: 4).

Спитаймо тепер жуківців, хай скажуть нам, чого ще бракує у нашій церкві тоді, коли люде зберуться, а враз з ними і Сам Господь Бог є? Що має більше понад Бога церква жуківська? Як так, то недобре пишуть редактори „Українського Вістника"! І дуже непобожно!

При кінці згаданої статті ще пишуть жуківці таке: „А наша дорога?" (А ми куда підемо?) І відповідає на той запит: „Наш шлях, наше становиско — через Царгород. Бо із Царгороду святоволодимирська, православна сукцесійна церква вселилася на всіх українських землях. І де тільки зайшов український скиталець і імігрант, там мушена (мусить) організуватися не іньша, а православна, сукцесійна (дідична, одідичнна) церква".

Каже автор тієї статті, що мусимо поклонитись Царгородові, бо звідтам ми прийняли християнську віру. І там „мушена" (мусить бути. Дивний виговір!) „наша катедра" (головство церкви). Тепер ми відповімо:

Коли ж так, то чому не йде Царгород поклонитися Єрусалимові, бо „звідтам вселилася" в ньому Христова віра? А навіть Рим з папою на чолі мусів би йти до Єрусалиму, бо і Рим має віру християнську з Єрусалиму. І на таке римська „катедра" мала б бути в Єрусалимі, а не в Римі. Ба, що більше! Навіть Москва мала б йти з чолобитнею у наш пристарий український город Київ, бо чим для Києва Царгород, тим був Київ для Москви. Всьо по „наставленію" нашого жуківця мало б перевертатися „до гори ногами". Але маймо надію, що не буде „нічо з тої бесіди". — Що так не буде, ще маємо важнішу причину: Коли б так ходили люде до людей з поклонами, то це противилось би тому, що каже Книга Господня — а там є таке:

„Не нам, Господи, не нам, — а Імені Твому дай славу, по милості Твоїй, по правді Твоїй" (Пс. 115: 1). Люде, хоть би і святі Апостоли, а пізнійше і цілі народи, що взялися за розповсюднювання Христової Церкви, були тільки оруддям в Божих руках. Вони робили то, що наперед сотки, або і тисячі років було предсказано: „На всю землю йде голос їх, і на краї світу слова їхні".

Ми українці з великою шаною і честю спогадуємо тую хвилю і той час, коли наші предки перебирали від своїх добрих сусідів, греків, віру Христову і „обіцювали служити Христу і вірувати в Него". Ми благословимо той час і тую годину, в якій відбувався акт святого Хрещення Нашого Народу і наше серце переповнене вдячністю для наших просвітителів в вірі Христовій. „Їхня нагорода велика на небесах". От недавно увесь Український Нарід обходив великий ювілей 950-ліття хрещення України. Однакож по науці Христа Царгород не буде більший від Києва, бо на що ж сказав Христос: „І не звіться наставниками, — оден бо у вас наставник Христос" (Мат. 23: 10). „А ви всі брати між собою". По науці Христа Київ подасть руку Царгородові і будуть спільно далі голосити Євангеліє.

(Дальше буде).

НАЗАД ДО БОГА.

„Ми віруєм твоїй силі
І слову живому:
Встане правда, встане воля.
І Тобі одному
Поклоняться всі язики
Во віки і віки."

Т. Ш.

Людська природа є самолюбна і захланна. Вже з діточих літ проявляється в людей сильний інстинкт самолюбства. Аж з літами релігія входить в наше життя, нас вчать любити, шанувати і слухати. Ми пізнаємо вартість чеснот: вірности і вдячности. І коли ми є лагідні, добрі і вирозумілі для других, то це всьо з часом вернеться до нас. Тоді сповняються на нас слова Спасителя: „Що чоловік посіє, то і пожне".

Як нема на світі двох листочків однакових, так і нема двох людей, щоби однаково думали. А всеж таки загал людей завжди уважав релігію за суспільну конечну річ і приписував її велике значіння у вихованню людей. Протягом століть, історія людства вчить нас, що з упадком релігії падає мораль, а з нею й упадок життя громадського і державного.

Свого часу пророк Осія жалувався, на жидівський нарід словами: „Ніякої вірности, ніякого милосердя і ніякого пізнання Бога нема в краю. Проклони, неправда, вбивства, крадіжи, чужоложства взяли верх, а криваві злочини йдуть один за другим". (Осія 4, 1, 2). Незадовго потім прийшов упадок жидівської держави.

Коли читати повищий цитат, то мимоволі насувається нам перед очи сумний моральний стан сучасного людства. Здається, що це не про колишніх ізраїлтян говорить пророк, а про нинішне людство, що неначе блудний син віддалилось від свого Батька — Бога. І справді, коли на світі шаліє такий страшний хаос, якого не памятає історія людства, то головна причина, в котрій містяться всі причини, це — атеїзм, невірство.

Не дурімо себе, а скажімо правду в очі: Чи багато людей нашого ославленого віку є віруючими людьми? Чи багато з родичів клопочуться релігійним вихованням дітей; чи бувають самі в церкві й туда ведуть свої діти; чи живуть по правилам релігії? Так! Є багато людей, що взірцево виконують свої релігійні обовязки й живуть, як Бог приказав. Нажаль велика частина людей основно здеморалізована, і то не тільки звичайна кляса, але і люде з висшою освітою. За Бога їм неспоминай. Для них Бог, це „бизнес", капітал, перед котрим від ранку до пізної ночі бють поклони.

Представте собі аероплян. Чи піднесеться він з землі у воздух без так званого „контакту"? — Певно що ні. Ось такето з культурою нашого віку. Загально беручи, людство через невірство втратило „контакт" — сполучення з Богом, з Духом Правди. Горді й зарозумілі диктатори світа при помочі техніки захопили власть над силами природи й цими силами бажають завоювати світ. Та нема гріха, щоби не був покараний. Прийде час і встане правда, встане воля.

Мені здається, що найбільший капітал на світі це добре виховані діти; це великі характери, добрі горожани краю, що виховані на християнських принципах любови, правди й справедливости — „Віддайте Богові що Боже, а кесарю, що кесареве".

Війна завсігди приносить страх, знищення, муки й смерть. Всяка війна, то суд над людьми й народами: но ця війна, як нікотра в історії світа, по страшних терпіннях остаточно зблизить людей до Бога. Серед неописаних терпінь, страху, плачу й людського горя людство підносить свої думки до Бога, молиться. Воєнні державні вожди, що колись можливо сміялись з Бога, накликують людей до молитви. І та молитва може справді стати спасенням у війні й тріваким відновленням кращого морального й матеріяльного життя по війні.

І ми діти українського народу, свідомі горожани нашої демократичної Канади, не знеохочуймося злом. „В гору піднесімо серця". Всі ми, вчені й невчені, спішімо до церкви й там в щирій молитві благаймо Спасителя світа, щоби людство вернулось назад до Бога. Бо без Бога нема пізнання вищих правд; нема цілі життя; нема праведности; нема потіхи в годині смерти — життя без Бога це порожнеча.

Говорять, що раз питався пан Івана — чи було тобі Іване коли добре?

— А було пане, тоді як женився: тоді був убраний, накормлений, напоєний, ще і грошей мав; так було в суботу, в неділю, в понеділок та ще й у вівторок; а як прийшла середа, як вчіпилася біда, то й досі одна". І справді в життю людей мало добра. Як довго людина здорова й в добробуті, то може часом хвалитися, мовляв мені не треба Бога, релігії. Та життя людей не є діточа забавка а боротьба, і тому без Бога ніхто не був, не є і не може бути дійсно сильним, щасливим і задоволеним.

о. А. Хруставка.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

НОША, А МОДА.

Колись на світі не було „моди", але була „ноша". А ноша була тревалою формою одежі, прикрас і поведення.

Ноша, це уніформ. Його мають військові, мають члени і членки „Армії Спасення" (Салвейшин Армі), мають кондуктори, мають шпитальні помічниці (норси), має ще дехто.

Та чи скаже хтонебудь, що всі ті люде негарно вбрані? Або що їх ноша їм, або другим вкучаєсь. Або що були би ці люде щасливійші, коли б їх уніформи замінити модними строями.

Ноша, це тревала вартість — дійсна вартість. Гарно збудована і гарно прикрашена церква є тревалою вартістю для багатьох людських поколінь. Гарна околиця є завсігди гарною. Схід сонця завсігди такий самий і завсігди гарний. Квітки цвитуть завсігди таким самим своїм цьвітом і нікому не вкучаються.

Це все уніформ, тревалі, вічні вартости.

Не те мода. Вона засновуєсь на хвилевих забаганках найперше тих, які не мають в життю поважного заняття. Модою хочуть заповнити в своїм життю порожнечу найперше ті, що не шукають тревалих вартостей.

Дуже розумні люде не йдуть за модою — вони йдуть за своїм здоровим розумом і своїм власним смаком.

Образок вам, як заводять моду..

Зявляєсь на міській вулиці дівчина, чи жінка вбрана по модному, по чудернацькому. Всі на ню зглядаються, деколи як на дійсне чудовище — а їй байдуже. Вона не дбає, щоби бути такою, як всі. Звичайно її післали ті, що модні строї роблять і продають. А може і ті, яких ціллю є — зводити людей на дрантя.

Та за час починають її наслідувати ті, що за витріщками заглядають. За ними приходять дальші і дальші, аж поки мода не захопила більшої части жіночого населення. І тоді вже багато жінок вважають великим соромом, коли б не були такими, як всі. Хоч ті перші, які моду заводили, на нікого не оглядалися і не соромилися.

Ноша є частею культури, а мода є культурною анархією (безладдям). Ноша творить, мода нищить. З ношею вяжеться самопошана, статочність, розум, вяжеться обовязок, вяжеться традиція, а мода все те легковажить. Мода це вибаглива, розпещена і розвезена дитина, якої нічим не вдоволиш і незацитькаєш.

Отже навіть ті, яким мода до смаку, повинні це розуміти. Прийде час, що їм це придасться.

ЗАНЕПАД КУЛЬТУРИ.

Давна Римська держава найперше морально збанкротувала, а потім політично упала і розсипалася. Писали давні римські письменники, що: „наша молодь нічим не клопочесь крім закручування волосся".

Хто ж лише „закручуванням волосся" клопочеться, той сходить вдолину з кождої сторони. В нього нидіє розум, нидіє здоровий розсудок; в нього нівечиться смак для дійсного гарного і вартного; в нього завмирає почуття статочности і власної гідности; він на пусте дає дорогий час, увагу, гроші; він життя заповняє лише безвартним, хвилевим, непотрібним, а то й дуже поганим та руїнницьким матеріялом.

Нині цілий тутешний світ культурно сходить в долину — а це веде до великої катастрофи.

Гляньте на вуляці міста, загляньте до реставрацій, на товариські сходини, до залізничих возів, а всюди той моральний занепад кидається в очі. А нинішний воєнний час ще більше сприяє тому моральному занепадові. Згадаймо з того дещо подрібно...

Виривання бров... Що ви скажете про тих, що повиривали брови і голе місце замащують фарбою?

Мальовання губів... Чи дуже поважно і гідно виглядають ті, що більше фарби накладають на губи, ніж її бачимо на взірцях, що показують якість фарби.

Курення... Курення в жінок є свідоцтвом недостаточности. Жінка сотворена для гіднійших цілей, ніж курення, пиятика, картографство і т. п.

Пиятика... В жіночий світ залазить нині щораз більше пиятика. Пиятика і курення, курення і пиятика йдуть впарі, а з ними ще багато подібного. В Стейтах прим., де таке дозволене, жінки сходяться до „бір гарденс" (коршем)!, ведуть за собою дітей і пють нераз, доки пяні не падають на землю. „А дволітні як старі", хваляться матери, значиться діти вміють вже „пускати клуби диму, і дітей до курення приучують. Таке оповідають очевидці.

Мальовання нігтів... Язвою стає мальовання нігтів. Хтось розумний вже казав, що ті мальовані нігті нагадують пазурі того, що рад би вхопити душу чоловіка.

Штучні нігті і вії... Крім мальованих є вже і штучні нігті і штучні вії (волоски над очима), ріжних виглядів і красок.

Поведення дівчат... Приглянетеся на кождім кроці поведенню дівчат й уявіть собі, які будуть з них матері, які громадянки, і яким буде те людство покоління, що вони виховають.

Перед в такім і подібнім ведуть мабуть Стейти, а за ними підбігає і Канада.

Хтось скаже: „Це дурниці! Особисті справи!"...

Ні! Це справи великі і грізні, що ведуть до руїни! Вони забирають дорогий час жіноцтва, забирають увагу, нівечать розум, нищать характерність, привчують до забаганок, убивають почуття власної гідности. Вони прокладають стежку в долину, що веде до катастрофи.

Проти всего того треба би рішучо виступити, коли б було кому. Та поки хтось десь виступить, то Українські Жінки повинні бодай між собою і в себе над нинішним культурним занепадом застановитися.

ЖИВІ ПРИМІРИ.

„Голивуд! Фільмова зірка!... Коби то я нею була, коби була моя дочка! Не клопоталась би нічим, гроші брала би великі"...

Так думає багато жінок, матерей, дівчат. Та ось вам живий примір:

Марліна Дітріх! Її знають всі, хто интересується театрами.

Та ось минувшого місяця її справа була в суді в Ню Йорку. Ще минувшого року понабирала вона на сплату річей на 4,000 дол. і не платить. Між набраним були: перський кожушок 650 доларів; капелюх 95.50; шпилька 65.50; торбинка 75.50; рукавиці 18.50 і др.

Другий примір... Перед двома літами дочка Ліня Берлінгер, з Рочестер, Міш., подарувала своїй матері молоденьку сучку. Тепер мати вмерла і показалося, що мати записала 75,000 дол. не дочці, а сучці. Нині дочка старається уневажнити материн запис.

Наведені приміри, а таких є багато, чимало чого говорять. Згадані жінки належали до багатих, певна річ, що мають також шкільну науку, однакож бачимо, що недостає їм ще такої вартости, якої за гроші не купиш. А без якої життя жінки не буде сильне і здорове.

ЗНАЙШОВ РОЗУМНОГО СУДДЮ.

Князі колись самі наставляли суддів в своїх землях.

До одного українського розумного князя зголосилося трох людей з просьбою, щоби князь назначив їх суддями на опорожнене місце.

Князь закликав їх до себе і вказуючи на кусок гарбуза, що пливав у воді, запитав.

— Що ви бачите?

—Це гарбуз — відповів перший.

— Це кусень гарбуза — сказав другий.

Третий же не відповів а лише дивився.

— Щож це по твоїй думці? — запитав князь третого.

Тоді чоловік взяв палицю, перевернув нею плаваючий кусень, добре приглянувся і каже.

— Пане мій! По моїй думці це кусень гарбуза.

І сказав князь:

— Бачу, що ти розумний чоловік і тобі належиться опорожнене місце судді. Ти не вдоволявся самим поверховним виглядом, але розглянув річ з усіх сторін, нім висказав свою думку. Таких суддів потребує справедливість!"

СОБАКИ ПОМІЧНИКАМИ В АЛЬПАХ.

Хоч Швайцарія не в війні, та все ж її армія числить коло 600,000. Границі обставлені військом, отже і границя, що йде через Альпи, де лежить вічний лід і сніг.. Там військо має багато собак на послугах. Відповідно привчені собаки шукують вояків, з якими сталося що будь злого, дають знати, куди треба й опісля ведуть туди людей на поміч, та ще тягнуть санки, на які можна хорого чи покаліченого покласти.

Також приучують собак давати знати про ворога, коли б підкрадався. Також собака може винести 15 до 20 кільограмів (40 фунтів) амуниції по камінях і снігу цілі милі на гору і не втомиться.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.
Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ЩО ПРИНЕСЕ БУДУЧНІСТЬ.

Як нині деякі краї відгороджені одні від других непроходимими кордонами, так відгороджена і наша тутешна Українська Православна Церква від Української Церкви, що за морем. Там живе головна сила Українського Народу, та і про його життя-буття через час оцеї війни таксамо нічого не знаємо. Мимоволі пригадуються слова бранців (невільників-козаків) з „Гамалії": „Ой нема, нема ні вітру, ні хвилі із нашої України! Чи там раду радять?"...

Однакож ми знаємо, що там живуть наші браття, які всеж таки якусь „раду радять", щось плянують, щось роблять, чогось надіються, до чогось готовляться.

Яким ладом пливе там українське релігійне життя, годі вгадати. Можна хіба догадуватися, можна комбінувати. І надіятися, що коли минеться нинішне лихо, тоді вже про все буде можна подрібно довідатися.

Про нашу тутешну Українську Православну Церкву перед війною там знали, дехто нею інтересувався, писав, говорив... Отже, певна річ, що і нині там про ню згадують і питають: „А як там Українська Церква стоїть? Що там наші православні браття роблять?"...

Вісти з церковного життя, які до нас давнійше долітали, були головно з крайно західних сторін української землі, тай тих було дуже мало. А довгий час нема їх цілком.

Нині перед нами стає два питання: Як стоїть церковна справа в тих сторонах, що довго були частею большевії, і як в сторонах, що були довго під Польщею — отже в Галичині, на Холмщині і Волині. А вже окремим для нас нині питанням є: Яке нині відношення галицьких греко-католиків до Української Православної Церкви, а яке до Церкви Римо-католицької, чи таке, як давніше. Бо можна допускати, що послідні 20 літ переживань могли дуже змінити їх погляд і на одну Церкву і на другу. Що перше вважали добрим, тепер можуть уважати злим, а що злим вважали, тепер добрим. Двадцять літ такого важкого досвіду — це велика школа, велика наука, що повинна принести цілому народові багато добра для його дальшого життя.

Певна річ, що церковне життя нині ще занадто розхитане, неусталене. І буде воно таким доти, доки не скінчиться війна. Тоді доперва воно поволи усталиться, зрівноважиться і доперва тоді можна буде точно означити, як воно виглядає.

Та що зміни в релігійнім життю Українського Народу будуть, того можна сподіватися.

Та поживемо, то і побачимо. А покищо добре мати всякі можливости на увазі.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

II.

ЧАСТИ ЦЕРКВИ.

Згадати треба мимоходом, що слово „церква" походить від грецької назви „кирiякон", себто „Дім Господній". Тут „к" замінилося на „ц"; самі греки своє „к" вимовляли деколи наче „чь", тже близше до „ц".

Церква, по правилу ділиться на три части, а то:

Вівтар (Алтар, Олтар, Святилище)— це найважнійша часть церкви, відгороджена від другої части Іконостасом.

Храм (Храм вірних, Церков) — де збираються вірні на молитву.

Притвор (вступ до Церкви) — де колись стояли ті, що готовились до хрещення („оглашенні— зголошені до хрещення), або ті, що каялись, і де мають відправлятися деякі Богослуження, як Литія на Вечірни і др.

Річ зрозуміла, що в маленьких церквах може бути лише Вівтар і Храм; або береться деколи конечно звичайний будинок для Богослуження, де про такий виразний поділ будинка не може бути й бесіди. А тут ми говоримо, як виглядає церковний будинок взагалі, та як повинен виглядати, коли вірні мають змогу його так збудувати.

ВІВТАР — РИЗНИЦЯ.

Деколи люде звуть Престіл Вівтарем, однакож Вівтар, це ціла східна частина Церкви, де стоїть Престіл і Жертвенник. Говорять: „Священик пійшов у Вівтар", цебто за Іконостас.

Слово Вівтар взяте з латинської мови „альта ара" — цебто кілька ступнів підвисщене місце, як буває прим. там, де стоїть стіл професора, чи підвисщене місце, де сидять судді. По грецьки Вівтар зветься „Віма". Вівтар має завсігди бути в східній части церкви. Церква має стояти Вівтаром до сходу, а це тому, що зі Сходу прийшло наше спасення, як зі сходу приходить світло сонця і приносить день.

Вівтар (ціла вівтарна частина) пригадує нам небо, де сам Бог перебуває. Дальше пригадує земний рай, пригадує ті місця, де жив Син Божий; пригадує Його науку, Його муки, смерть, і славне воскресення.

І тому в Вівтар повинні входити тільки священослужителі, або ті світські люде, які прислугують священикам і приготовляють, що потрібне.

Є давне правило, що жінки в Вівтар не входили — священичий чин до них не належить. Однакож були також правила, що дозволяли входити в Вівтар монахиням, щоби там світити свічки, прикрашувати ітп. В дуже давних часах дозволяли „діяконисам" (жінкам, що мали чин діяконок) прислугувати в Вівтарі. Правило, що монахині можуть входити в Вівтар своєї церкви, (правило св. Никифора Царгородського) москвини (великороси) були перекрутили так, що він заборняє входити жінкам. (Кормча 1653 р.).

Очевидно від найдавніщих вже часів христіяни дбали, щоби в найсвятійшій частині церкви був спокій, щоби туди не заходили люде, яким важного діла там нема, щоби не було там гармідеру: щоби таксамо не вносити туди річей буденних, маловажних, непотрібних, невідповідних. Святе місце має бути лише для святих річей і святих чинностей, — а для справ звичайних, для річей буденних має бути при церкві цілком окреме місце.

Таке і лише таке повинно бути розуміння Вівтаря, отже тої части церкви, яке нагадує подібне місце в святини Старого Звіту, до якого лише деколи для кадження міг входити священослужитель.

Не треба і доказувати, що коли Вівтар є найважнішою частею церкви, то він повинен бути найкращий — адже це місце, що представляє нам місце, де сам Господь перебуває.

Однакож не всі люде це розуміють. І тому коли будують навіть велику церкву, то на Вівтар лишають досить мало місця. В їх поняттю дійсна важна церква, це та часть, де вірні збираються — вона має бути і простора, і ясна, і най гарнійше прикрашена.

Буває Вівтар, де пова Престолом двом людям тяжко обминутися. Дотого ж темно, бо лише одно вікно є високо агорі і то з кольорового скла. А по стінах і попід стіни повно всячини: вішають звичайну одежу, капелюхи, шапки, стоять кальоші, валізка, пачка з недогарками свічок, може в кутку стояти мітла, ведро... Тут і священик вбирається, тут старші братя гроші рахують.. Словом — тісненька, всім позакидана комора.

Вівтар, цебто та часть, де стоїть Престіл, повинна бути простора, ясна і гарно прикрашена, як місце для Богослуження, а не для складу всячини. Не про те лише ходить, щоби священик мав куди престіл обійти, але треба, щоби ціле те місце виглядало на дійсну Святиню. Треба, щоби око добачало й душа відчувала тут красу і велич Божу.

В великих церквах в Вівтари кругом попід стінами є сидження дя священиків, або дуже поважних гостей, а під східною стіною є місце для епископа, яке зветься по церковному **„Горнее сідалище"**, або **„Горное місто"**, себто високе, поважне місце **для сидження**. Зрозуміло, що там вівтарна часть церкви мусить бути дуже простора.

(Дуже просторий Вівтар має українська православна церква в Кендіяк, Саск., що виглядає, наче б за Іконостасом була друга церква).

Для церкви і комора потрібна, отже від давних часів вона при церкві була. Її звали по церковному **Сосудохранительниця, Різниця, Діяоник (Захристія).**

Ризниця була звичайно з полудневої сторони Вівтаря, або і з полудневої і з північної. Коли з обох сторін, то в північній міг стояти **Жертвенник** для Проскомидії, тут були священичі одежі, а в полудневій інші річи: свячена вода, свічки, кадильниця, книжки, кропило і другі річи потрібні в церкві, але яких не треба цілий час в Вівтарі.

Коли нині в деяких церквах нема покищо Ризниці (захристії), то звичайно не тому, що громада убога, але тому, що людям не здавалося це конче потрібним. Вони не розуміли, що коли з Вівтаря зроблять склад всяких річей, то це не буде „Святилище", але комора

Додати б, що деколи і Ризниця (захристія) буває така тісна, що нікуди обернутися, наче б громада не могла на трошки більшу спромогтися.

Та певна річ, що коли люде зрозуміють, як і чого треба, то і зроблять все так, як повинно бути.

СВЯТІ КОСМА І ДАМІЯН БЕЗСРЕБРЕННИКИ.

(17-го жовтня (церковного).

Коли читати Життя Святих, то бачимо, що здобували вони імя Святих ріжними заслугами. Одні були проповідниками Христової науки; як Апостоли, другі терпіли, або і померли з руки тих, що христіян переслідували; треті жили по монастирях строгим христіянським життям; четверті жили одинцем в пустинях; пяті працювали дуже ревно для Бога і людей, як священики та епископи; шесті були людьми звичайної праці, селяне, міщане, ремісники, фаховці, але провадили таке праведне життя і тілько добра робили людям, що Церква вважала, що вони стоять перед Богом в ряді Святих.

Коли в церковних Богослуженнях згадуються великі Святі, то між ними споминаєсь Космy і Даміяна, безсребренників.

Косма і Даміян були рідними братами і жили в третім столітті. Родилися вони в Егеї, приморськім місті Киликії.

З фаху були вони лікарями, а що найважнійше — були ревними христіянами.

В тих часах було багато убогих людей — більше, ніж буває їх в нинішних часах. Отже Косма і Даміян, як лікарі, таким убогим помагали, не дбаючи про заплату, і тому названо їх „безсребрениками", себто такими, що не дбали про срібло — про гроші.

Їх ревність і щирість була така велика, що навіть погане поважали їх як великих праведників і добродіїв.

Коло 278 року начальник киликійських сторін, переслідуючи христіян, закликав перед суд також Космy і Даміяна. Коли ж вони не хотіли відречися Христової науки, Лизій казав їх люто мучити, а вкінци відтяти їм голови. Разом з ними вмерли також від меча св. мученики Антим, Леонтій та Евтропій.

Як за життя святі брати помагали тим, що потребували помочі, так і по смерти помагали вони тим, що з щирою вірою і молитвою до них вдавалися. І коло їх мощів (тіл, по смерти) ділялися чуда.

Длятого в цілій Православній Церкві їх память була в великій пошані. В Царгороді дуже давно побудували в їх память церкву, яку цісар Юстіян розширив і прикрасив з вдячности за те, що святі мученики помогли йому вилічитися з тяжкої слабости. Крім згаданої церкви були в Царгороді ще дві другі церкві памяти Косми і Даміяна.

Величання на Утрени — Величаемо вас святії безсребренники і чудотворці, Космо і Даміяне, і шануємо чесні ваші терпіння, які за Христа перетерпіли есте.

Стихи: Бог нам прибіжище і сила, помічник в наших терпіннях.

Веселіться в Господі і радуйтеся праведнії: бо Господь з родом праведних і буде з ними по віки.

Закличуть праведні і Господь вислухає їх.

СВЯТИЙ АНДРІЙ КРИТСЬКИЙ.

Є двох Андреїв Критських, а то св. Андрей архиепископ, котрого память обходимо 4-го липня (церк.) і св. Андрея мученика, якого память припадає 17-го жовтня (церк.), і про якого дальше говориться.

Андрей Критський, мученик, родом був з місцевости Кастр, на острові Криті (Крета, Кандія) і був монахом.

Тоді то цар Константин, іконоборець, почав завзято переслідувати всіх, хто поважав святі образи. Багато христіян тоді згинуло серед мук, багато епископів і священиків опинилося на вигнанню.

Бачучи се те св. Андрей лишив тихе монастирське життя і пішов до Царгороду. Побачивши царя в церкві, св. Андрей закликав:

— Як ти царю можеш звати себе христіянином, коли зневажаєш образи, які представляють нашого Спасителя Ісуса Христа?

Тут царська сторожа взяла святого і вивівши на майдан (широке місце серед міста) почала його жорстоко бити. Вийшов і цар та запитав:

— Як смієш ти зневажати царську гідність? — На те св. Андрей:

— А як ти царю смієш зневажати Того, хто є царем над всіми царями, і перед яким ти такий же малий чоловік, як і я! Та память, що коли не зупиниш своєї грішної роботи, то страшна Божа кара тебе досягне!

Тоді покликав цар с.в Андрея і старався ласкавими словами намовити його, щоби зробив, як цар хоче. Та коли св. Андрей ще завзятійше докоряв цареви, той казав його знов жорстоко бити і вкинути до вязниці.

По кількох днях казав цар знов привести св. Андрея перед себе і бити воловими жилами, а потім привязати шнурок до ноги святого і волочити через місто аж там, де мали зробити святому смерть — на „площу вола". Тут прискочив оден з рибаків і відтяв одну ногу св. Андреєви, від чого той віддав душу свою в руки Божі.

Тіло святого мученика кинули там, де кидали тіла злочинців, де лежало воно 12 днів, поки його похоронили. Це сталося 767 року, а як каже св. Йосиф Піснопівець — мощі св. Андрея прославилися многими чудами

ПСАЛЬМА 42.

В одному Бозі моє серце
Себе вспокоїть і спочине:
Одна в мене защита певна,
Спасення в Господі єдине...

Душе моя! В одному Бозі
Себе впокоїш, відпочинеш:
Вповай на Нього, Він заступить,
Посеред лиха ти не згинеш...

Бо каже Господь: в Нього сила,
І в Нього нам відрада в тузі,
У Нього милость й правосуддя,
І всім віддасть Він по заслузі.

Пант. Куліш.

ПОМОЖИ НАМ, О БОЖЕ!

Ми молимо Тебе, о Боже,
Благослови наш чесний труд,
В непевностях най нам поможе
Твій непомильний правий суд.

Ти поможи, щоб добрі вчинки
Могли в нас завсігди рости,
Коли ж помилимось — провини
Ти, Милосерний, нам прости.

УПВ.

КОЛИСЬ — А НИНІ.

Колись в Єрусалимі після зіслання Святого Духа одна проповідь навернула до Христа 3000 осіб; нині треба 3000 проповідей, щоби навернути одного впертого грішника. Б. Сондей.

ЦЕРКОВНО-ГРОМАДСЬКІ СПРАВИ.

ЛАВКИ В ЦЕРКВІ.

В найдавніщих христіянських церквах мабуть не було лавок на такий лад, як тепер їх заводять. Певна річ, що були лавки, чи стільці для конечної потреби. Тоді ж в церковному Притворі (в передній, західній части церкви, у вступній части) відбувалися „Братські обіди", були тут „Братолюбні столи", отже мусіли тут бути стільці для сидження. Щож до середної части церкви, де стояли вірні підчас Богослуження, то стільці чи лавки були хіба для тих, що їм конче треба було сидіти.

Не було лавок в церквах і на Українській Землі, звідки українці сюди перебралися.

Лавки, як необхідна, згори призначена часть церковної обстанови, річ пізнійших, отже недавних часів.

Кількось лавок, чи крісел в церкві завсігди потрібно. Є старі люде, є не цілком здорові, є надто перемучені працею — таким треба бодай час від часу сісти. Треба лавок ще більше жінкам.

Слабому і втомленому належиться місце для спочинку. Читаємо, що Христос вчив сидячи в човні, тай, певна річ, багато людей, які слухали, сиділи на березі озера.

Лавки в церкві такаж потрібна річ, як в хаті, як в кождім иншім місци.

Та все ж можна про лавки в церкві дещо инше сказати.

Кожда новина буває людям незрозумілою і вони ставляться до неї не так, як треба. Таке і з лавками в церкві.

Бувають люде, яким може здаватися, що з лавками в церкві приходить для всіх обовязок сідати. Мовляв — на те завели лавки, щоби громада сиділа. Отне хоч а сідай. Маєш сідати. же коли прийшов до церкви, то — хоч

Однакож не так треба думати.

Лавки в церкві є головно для тих, що їм лавка потрібна. Але лавки не є для лінивих, ані для недбалих, і не для тих, що їм цілком легко підчас Богослуження стояти. Отже виходить таке правило:

Хто може в церкві стояти і кілько може, нехай стоїть!

Це в першій мірі відповідно закликам, що бувають підчас Богослуження: „Стіймо побожно!" А друге — красший молитвенний настрій буває в здорового чоловіка, коли він стоячи молиться, чи взагалі бере участь в загальній молитві. А третє — хто стоїть, той до молитви додає свій труд, як окрему жертву Богу. Четверте — найвисша людська гідність виявляється в стоячій, а не сидячій позі.

Сидження в церкві не є обовязком — це лише потрібна річ, кому потрібна. Коли ж сидіти схоче той, хто може за двох стояти, то це буде лінивство, брак свідомости і назагал дуже мало релігійности.

В церквах, де віддавна є лавки, бувають одиниці, які майже ніколи не сідають.

Це треба і самим памятати і другим пояснювати!

ЯК ДІВЧИНА ВРАТУВАЛА КОНОКРАДА.

Степ довгий і широкий, здається — кінця не має. Куди не глянь, а до того місця, де небо на землю стоїть, так далеко-далеко! Дивишся і думаєш: коли такий широкий отсей степ, то який же великий цілий божий світ, яка велика ціла вічність!

І на тім степу в темну, але тиху ніч пасся табун (гурт) коней. Табунщики позавивали голови свитками і спали, а в бур'яні сидів „табунщик-вартовий" (головний сторож) " сидів, не спав. Нараз роздався його крик.

— Вставайте, вставайте, ловіть!...

Посхоплювались табунщики, а за якусь хвилю злодій-конокрад був в їх руках. І вже здалека чути було стогін і благання помилувати, простити...

Високий був конокрад, худий. Йшов хитаючись, ледви волочив ноги за собою. Руки його були звернені назад і звязані, йшов босий. Сорочка подерта — табунщики подерли, коли хотів від них вирватися.

Йшов він тепер мовчки, бо добре знав, що табунщики конокрада не милують — убють і скажуть: „собаці собача смерть".

Невдовзі по тім на пасовиську зосталося двоє вартових, а всі другі поїхали з конокрадом до Вовчого Хутора.

Одинадцять хатів стояло в степу гуртом і це був той хутір. Не село ще, а тільки хутір. Одинадцять родин жили тут.

Ще не добре розвиднілось, як приїхали верхівці (їздці на конях) до двора старого Тараса Вовка. Він був першим, що колись тут оселився, а за ним поселялися вже другі. Так той хутір з одинадцятьох хатів тут виріс.

Почали люде оповідати, як зловили злодія, а тимчасом старі хуторяне почали збиратися.

— Ведіть конокрада до хати — каже Вовк — а судити його будемо вечером. Тепер робота. Зберемось вечером, а тоді суд...

І хуторяне розійшлися та поїхали в степ до роботи.

В хаті сиділо пятеро старших хуторян, що мали бути суддями, а в кутку лежав звязаний злодій.

- Ну, хлопче — почав Вовк до конокрада - послухай нас, а ми тебе послухаємо. Вже 25 літ, як осів я тут на хуторі і за той час багато коней злодії в мене покрали. Було, що вкрадуть одну пару, або дві, а було, що всіх заберуть. Тоді, що маєш продавай, і купуй знов коні. Таке злодії нам робили! Отже ми їх тому не милуємо — караємо смертю. Та щоби тобі легка смерть була, то признайся: з ким ти був, які твої товариші і де водив коні на продаж. Признаєшся — не будемо мучити...

Конокрад сів.

— Сам крав — каже — сам. Я тілько втік від злиднів, від лихого пана втік, від неволі... я ніколи не крав... Я не хотів бути злодієм...

— Признавайся! крикнув грізно Петро Утікач і вдарив конокрада по лиці. Конокрад повалився і застогнав.

Минуло ще пів години, чи більше, а конокрад зостався в хаті самий. Його ноги і руки були сильно звязані.

Вовк з своїми їхав в поле. Та чомусь дуже важко було йому на душі, він нахмурився і мовчав. Як вже відїхали дальше від хутора, каже він наче сам до себе:

— А може й справді він не злодій... Втік з Київщини... Хто знає.., Може лихо заставило...

І згадав Тарас Вовк своє минуле. Перед 25 літами і сам він мусів тікати з кріпацького (панщизняного) ярма Не те, що важка була панська праця, але ще й батоги. Не втерпів — утік! А там викрав свою Оксану, і вже як вільний чоловік збудував собі хату в херсонських степах За ним почали збиратися тут такі ж нещасні другі втікачі. Всі вони попереміняли свої імена і призвища, щоби пани їх не відшукали... І тепер добре їм живеться. А давне наче забулося. Аж оцей конокрад старе пригадав.

І Тарасови стало ніби сумно, ніби важко на душі. Цілих 25 літ лягло тепер споминами на його душу.

Всі завважили, що старий Тарас при роботі наче не той, що був. Стане, задумається, перехреститься, поки знов візьметься за роботу.

Він був побожним чоловіком і хрестився нераз. Коли йому дуже важко на душі - він перехреститься; коли збирається до праці — перехреститься; коли працю скінчить — також поважно перехреститься Але цим разом наче хрестився він без причини.

А на хуторі в хаті лежав звязаний конокрад — Степан він звався. Побитий він був дуже і важко дихав. Здавалося, що в хаті крім Степана не було нікого

Однакож хтось був. З за печі дивились на конокрада чиїсь оченята Коли б ви приглянулися, то пізнали би, що це була дівчинка 7 або 8 років, Оленка. Вона дивилася так пильно і так розумно, наче б вона була вже дорослою людиною. Дивилась довго, а там підійшла до звязаного.

Степан глянув і прошептав: Води, води!

Скочила дівчина до сіней і зараз вернулася з водою тай притулила кухоль (черпак) до Степанових губ. Вода була студена і він пив її дуже лакомо. А напившись він ніби заснув.

Дівчинка вже освоїлася і сіла коло звязаного чоловіка. За хвилю вона знов його напоїла і він тоді почав підниматися, щоби сісти. Дівчинка настрашилася і відійшла в другий кут.

—Не бійся мене дівчинко — каже тоді Степан - і в мене є такі діти, як ти. Такі гарні... Вони незадовго будуть сиротами...

— А чому будуть сиротами - запитала дівчинка і підійшла до Степана.

— Будуть сиротами, бо вечером мене вбють... А вони зостануться без мене...

Знов сіла дівчинка коло Степана і почалася довга розмова. Дівчинка розпитувала, а Степан розказував — про все розказував. Ніхто з старших людей не слухав би його так пильно і так щиро, як слухала Оленка; ніхто так добре не зрозумів би його, як вона його розуміла; тай нікому Степан так щиро всего не розказав би, як він Оленці розказував.

Прийшов вечір Приїхав з степу (з поля) Вовк, посходилися хуторяне. Конокрада розвязали і посадили на лаві. Він був блідий як смерть, з очей пробивався страх.

Здавалося, що в усіх важко на душі. Чомусь ніхто на конокрада довгий час не глянув. Нараз починає Вовк.

— Умів красти — умій вмирати... Пора! Якже буде, панове громадо?

— А так буде: собаці собача смерть — відозвався хтось.

— Вивезти в степ і киями (буками) забити - сказали ті, що були ніби суддями в цій справі.

Сховав Вовк люльку, встав, перехрестився перед образами, а за ним перехрестилися і другі.

— Ну, молися і ти - каже Вовк до конокрада - бо ідемо!..

Всі почали готовитись до виходу з хати.

Нараз щось зашелестіло, стукнуло — це Оленка з печі скочила. Всі оглянулися. Вона стала, мов вкопана і пильно дивилася на Вовка.

Дідусю - - сказала вона дальше дідусю, пустіть його В нього є малі діти, простіть йому! Він мені все порозказував, я все знаю. І є така дівчинка, як я. І ще є мала дитина. І ще. А їх мама слаба, встати не може, бо пан її дуже побив... Я все знаю... Пустіть його!... Не карайте...

Слухаючи дівчинки Вовк наче стратив силу, сперся на стіл, а там сів на лаві За ним посідали і другі В хаті настала мовчанка. Здавалося, що Оленка сказала щось таке важне, на яке в них нема відповіди.

Аж по довшій мовчанці питає Вовк:

— Ну, так щож панове?... Хіба...

— Еге! — притакнув хтось.

— Усе від Бога! Він про тее знає — загомоніли другі.

Так пустити? запитав Вовк вже ясніше, але ще несміло.

— А певно, що пустити, а вжеж, що пустити — загомоніли всі — нехай йому Бог простить! Молись Богу, чоловіче, ми тебе не судимо...

Великою несподіванкою було це для Степана — він не видержав, зомлів і впав на землю.

Минув рік від того часу і Вовчий Хутір трошки змінився. Не багато — з одної сторони, а з другої — дуже багато.

Перед роком було тут одинадцять хатів, а тепер є вже дванадцять — от що! Це хата Степана. Коли Оленка випросила його від смерти, то він вже не хотів з Вовчого Хутора забиратися Ще пішов на якийсь час, забрав крадьком жінку і четверо дітей, а як вернувся, то й досі тут живе. Збудував собі хату — тай другі хуторяне помагали будувати — і в усіх він такий гідний чоловік, що без нього на хуторі не було би нікому весело. А Тарасова внучка, Оленка, не промине дня, щоби до Степана не забігла. І він приймає її наче рідну дитину.

А вже старий Вовк зустрівшись з Степаном жартом каже:

— А щоб тебе Бог любив!... Здорово я тоді упрів!

За: Д. Марковича,
„На Вовчому Хуторі")

ДОСЛІДЖУЮТЬ ЯКІСТЬ ҐАЗІВ.

В нюйорській медичній школі 400 лікарів досліджують прикмети ґазів, які можуть бути вжиті на війні. При всіх дослідах і самі лікарі на хвилину заходять до комори з ґазом, щоби на собі самих переконатися, як ділання ґазу виглядає.

ДВАДЦЯТЬ ПЯТЬ-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ.

Другого дня Зелених Свят, на бажання о. Хруставки мав я честь бути на Богослуженню, обіді, та концерті нашої громади в Кейленд. Обід багатий, концерт різнородний. Та спинюся хоч побіжно на промові одного члена тої громади, о. Ткачука. Він говорив:

Громаду Кейленд остаточно зорганізовано 19 лютня 1917. Зорганізовано відразу як українську православну громаду. Більше ніж три роки перед тим, коли зорганізувалась консисторія Української Прав Церкви в Канаді, бо Консисторія повстала 1920 р. Чому ми так зробили? Тому, що ще в р. 1906 ми побудували церкву на Шипинцях, але записали її на російську місію. Ми могли там дістати лише священика москаля, отже були невдоволені. Збудували собі незалежну церкву, але вона згоріла. В р. 1916 побудували другу, але знов згоріла, навіть не докінчили ще будови.

Що було робити? Від росіян ми відділилися і вертати не було лиця Української місії не було ще. Але був „Український Голос", що просвічував нас, а нас всего було 8. Але то нічо. Дамо по $500.00 і буде церква.

Скликали ми збори до хати п. Ґрекула. Зійшлось поважне число. Говоримо, що хочемо українську церкву будувати Вибираємо комітет. Радимося, чи з дерева, дощок, чи з чого Хтось підлав гадку, щоби будувати з каміння Погодилися, бо каміння не згорить. Знайшли чоловіка, що будує з каміння. Згодився збудувати стіни за $600.00. Зійшлися, зробили угоду. Знов збори, щоби привезти каміння і зібрати готівки на цемент. І ще кілька зборів, а на кожних все більше людей. Нім почалася будова, вже було 60 членів. Привезли камінь і цемент. Одні розбивали, чи то оббивали камінь, другі робили, що казав майстер. Серпня 25-го докінчено будову.

Треба зробити контракт на землю. Ідемо до Веґревил, до п. Зварича. Кажемо, що хочемо зробити контракт на нашу церкву, але щоби було записано на українську православну місію. П. Зварич каже: „Такого контракту зробити не можна, бо нема такої місії, нема священиків. Лишіть ще на якийсь час. Заждіть." Але ми сказали, що то його нічо не обходить, а він нехай контракт зробить. Вкінці зроблено, як ми хотіли.

Листопада 25-го було в нашій церкві трох священиків з російської місії. Памятаю, був о. Сорока і о. Грицай і ще один. По Богослуженню, один з них дуже напирав, щоби ми записали церкву на російську місію. Але як того було забагато, п. Ґрекул закричав: „Ви своє зробили, що нам треба було, ми вам заплатили за труд. Але церкви не дамо, ніде не пишемо, а ви собі забирайтеся звідси." Потім один з тих священиків говорив: Коли не даєте нам, то не дайте нікому.

Ми і не дали. Тому ми цего року святкуємо наш 25-літний ювілей.

Така приблизно була промова місцевого члена церкви. Мені радісно написати про те, що народна мудрість дуже часто пробивається на верх в народі скорше, ніж в інтелігенції! Що нераз народні маси скорше бачать небезпеку для себе і ратунок в багатьох справах, ніж ті, що на переді; що на фармах є нераз більше здорової релігійности, ніж в тих, що ніби в проводі.

Надзвичайність ювілею в тім, що Кейленд, наскільки мені відомо, то перша громада в Канаді, що святкувала свій срібний ювілей, і мабуть вона сама має право на такий ювілей сьма одинока від східного до західного моря, а може і на цілу Америку Вона має повне право на той ювілей і всі наші громади в Канаді повинні вислати тій громаді свої побажання з нагоди такого ювілею.

Велике в мене задоволення, що Господь дозволив мені бути на тім ювілею наших братів буковинської України, що ще дожили до того ювілею деякі творці великого діла; що велике число сусідів прибуло на це свято; що вирівнюють долингори між нашим народом з різних частей Старого Краю і твориться одна велика родина під покровом святої Христової Церкви.

Щиру подяку складаю о. Хруставці за запросини, громаді за гостину Нехай Господь провадить дальше Вами на многі літа!

о. П. Мельничук.

ПО ПОХОРОНІ БЛ. П. КАРОЛІНИ ТУРЧИН.

(Виндзор, Онт.)

Дня 31 травня б. р. відпроваджено на вічний спочинок, бл. п. Кароліну Турчин. Після похорону, вся родина помершої і найблизші знакомі та приятелі вйшлись в домі п. Василя Турчина на спільну молитву, де між іншими, на заклик Всеч. о. П. Галицького, присутні зложили на пресовий фонд „У. Г." і „Вістника" $7.45. Всім жертводавцям щира подяка а покійній Кароліні Турчин, Вічная память.

М. Чаборик.

ПИСАНКА.

Торонто, Онт.

По 1 дол.: Др. І. Вахна, Г. Стратійчук, А Лазарович, Ядвіга Романів Т Гуменюк І Стефанюк, Марія Никорчук, Текля Романюк.

По 50цт.: Д. Митайчук, Н. Сопко, Ф. Харовський, Н Сакалюк

По 25цт: С. Христинич, М. Деренюк Е Охітва, М Материя Ірина Никорчук, Я Ковальчук, О. Лутовий.

Збірка в церкві підчас мировання $5.80

Ошава, Онт.

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Збірка о. П. Запаринюка в церкві 3.00

Мікадо, Саск.

Іван Остафій 1.00

Смокі Лейк, Алта.

Ак. Тивонюк 25

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

По 50цт.: М. Тимофійчук (Глеслин) Іван Паплинин (Марлин).

Дрібною збіркою 3.27

Едмонтон, Алта.

По 1 дол.: Агафія Янішевська, Ілля Кирілюк.

ДОДАТКОВА ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

П. Івір, Глайтбіч Саск .50

Кенділ, Саск.

По 50цт.: Г. Варениця.

По 25цт.: А. Шипиляк, М Шипиляк, Т. Шипиляк, В. Хорт, І. Шишковський, П. Нимісник, Палагія Омелюк.

Айтуна, Саск.

По 1 дол.: Н. Бойкович, В. Кривий, М. Коваль. В Павлюст, В. Смицюк, І Павлюст, В. Киба.

По 50цт.: М. Левко.

Фелвуд, Саск.

По 1 дол.: А. М. Пилипів, М. І Пилипів, В Гарасимюк.

По 50цт : В. Мазур, І Пилипів, М. Галик С. Б. Микитюк, П Коцюк

По 30цт Параска Джекобс.

По 25цт.: С. Столяр, П. Ригус, М. Тимків, М. Козакевич, В Терлецький, Л. Гумілович, п. Параска Стельмахович, п. Катерина Пристай п Тетяна Огризло.

По 20цт. М. Савчин.

По 10цт : А. Савчин, п. Марія Терлецька.

В. Стефанюк, Сван Ривер, Саск. .50

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Рідквйна, Саск.

По 1 дол.: В. Весоловський, С. Лисейко, Параскевія Анклевич.

По 50цт.: Т. Титенич, Н. Масиник, Г Труфан Н. Шевчук, Марія Овадюк, Н Джуран, Евгенія Козар, Настя Шупенюк.

По 35цт.: В. Каплунський.

По 30цт.: Юлія Семюк, Юлія Оншко.

По 25цт.: В. В. Еликсон, В. Мудрий, Анна Кут.

Ґудів, Саск.

По 1 дол.: С. Любовіцький, Т Кушнір.

По 50цт.: Ю. Павлишин. Н. Козакевич, В. Паньків, А. Т. Пилипів, С. Микитюк, І. Щурко, Т. Богай, А. М. Пилипів.

По 35цт.: Олена Павлишин.

По 30цт.: Д. Лозінський.

По 25цт.: В. Скоробогач, Р. Козакевич, В. Савчин, А. Скоробогач, В Парфенюк І Н. Кушлай, І Марчиха, В. Пилипів, Ю. Гребенюк, Я. Пилипів, І. Скоробогач.

Вішарт, Саск.

По 1 дол.: Г. Шевчук, І. Терновецький, П. Мачульський.

По 50цт.: І. Мисак, Єлисавета Мисак, Т. Сеньків. Д. Дверничук, І. Мельничук, Параска Мельничук, Н. Стефанишин В. Стефанишин, К Чибиряк Домка Чибиряк, І Ф Кіцук, І. Гадевич, Я. Климашко, П. Мачульська, Т. Анака.

По 25цт.: Т Пилипюк Ольга Пилипюк, Н. Попович, І Попович, П. Пилипюк, Олена Шевчук, пані Н Кіщук, Марія Анака, пані Ф Гадевич.

По 10цт.: Олена Дроздюк.

По 5цт.: Н. Шевчук, Галя Кіщук.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

(Збірки з приводу поминальних Богослужень по бл. п. о. Л. Березіцькому).

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

Дробот, Саск. 2.65
Фосстон, Саск. 4.15
Вимкер, Саск. 5.70

Тордонт, Онт.

Збірка в церкві 8.26

Торонто, Онт.

Збірка в церкві 8.26

НА ДОХОВНИЙ СЕМИНАР.

Биг Медов, Алта.

Збірка з нагоди несподіванки, яку устроїли парафіяни п-тву А Ститсякам за їхню щиру працю при церкві, а тепер виїхали на сталий побут в Ванкувер, Б. К. 1.35

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ТОРОНТО, ОНТ.

1941.

По 1 дол.: М. Білий, Т Гуменюк, Н Грабовський, М. Деренюк, Я. Ковальчук, І. Мандзій, Н. Сокалюк, О Федорів.

По 50цт.: Настя Біла, Марія Гуменюк, Анна Лапшин, Емілія Деренюк, Софія Іваніцька, Марія Пол... Олена Мандзюк, Софія Просима... ...на Петришин, Калина Сокалюк Марія Тинчак, Доня Федорів, Текля Федорак.

1942.

По 1 дол.: Д. Кривко, В. Сокальський, Е. Охітва Г Ковалишин, Я Ковальчук.

По 50цт.: Анастазія Біла, Анна Євчук, Олена Мандзюк, Софія Просимик, Доня Федорів, Катерина Самець, Ю. Василь, Елисавета Охітва, Анна Дацишин, Анна Романко.

МЕЛВИЛ, САСК.

По 1 дол.: К. Вівчар, Н. Гудій, В. Шкрайбер, М Даців, О Козубський, К Адамовський, В. Плат, Н. Костишин Я Вівчар, Ст. Вівчар.

По 50цт.: П. Вівчар.

(Збірка о. Л. Дячини.)

Збірка в церкві, Клер, Саск. 2.20
Збірка в церкві, Дробот, Саск. 2.10

МЕЙФЕР, САСК.

(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: Н. Гнидий, С. Топоровський Р. Пропь Н Богданський

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 1 дол.: Агафія Янішевська, І. Сорохан, Ганка Романчич.

ТИНДАЛ, МАН.

Дмитро Вівчарик. 1.00

МАЗЕПА, САСК.

Анна Черевик 1.00

ПРІЛЕНТ, САСК.

Іван Гісен 1.00

СТ. ДЖУЛІЕН, Саск.

Іван Кіндрачук 1.00

НА КОШТ ВИДАННЯ МОЛИТОВНИКА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ.

Збірка о. Ю. Цукорника.

Збірка в церкві Гемилтон, Онт. 6.20
Збірка в церкві, Вотерфорд, Онт. 4.80

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

(Збірка о. Кисілюка)

По 1 дол. Катерина Найдиш, Ілія Шелепюк.

По 50цт.: І. Семенишин, М Горбачевський, І. Костюк, Юстина Крижановська, В. Ткач.

По 35цт С. Найдук.

По 25цт : І. Мимохід, Василина Тиран, Марія Боднар, Р. Боднар, Параскевія Юрик, Анна Зрайчук, М. Семенюк, П. Жабюк, Єлена Павлюк, Василина Юрків, Марія Фаращук, А. Павлюк, І. Ілюк, І. Вийванко, С. Гуляйн, Т. Ємчук.

(Збірка о. Л. Дячини.)

Тизів, Саск 2.00
Нігавин, Саск. 1.95
Рвин, Саск. 1.85
Дробот, Саск 1.75

АРРАН, САСК.

Збірка в церкві 1.35

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

Збірка в церкві - 4.80

СОДБУРІ, ОНТ.

Олександер Цьотка 1.00

ГАРДЕНТОН, МАН.
(Збірка о. Е. С. Улана)

По 25цт.: Г. Киш, Л. Кантимір, Т. Сідорський, І. Фіщук, В. Константинюк, П. Гарвей, А. Ковалюк, Оксана Константинюк, Параска Савач, Анна Халатурник, Мірія Качан, Єлисавета Халатурник, Т. Вахна, М. Салач, М. Арсевів, М. Халатурник, Д. Халатурник, Т. Ткачик.

По 20цт.: Я. Загара.

По 15цт.: А. Колибаба, Анна Крилата, Марія Ковалюк.

По 10цт.: Мих. Гоменюк, пані І. Загара, В. Кирилюк, І. Спридюк, Ю. Онисько, Микола Бурик, пані Онисько, І. Салач, пані Киш, пані Юречка, Анна Гуменюк, Настя Савич, Докія Божик, Марія Загара, Микола Гогош, Іван Махній, Дмитро Воронюк.

По 5ц.: Марія Махній, Катерина Орлецька, Н. Н.

ВАЙТА, МАН.

По 1 дол.: Я. Підлубний

По 50цт.: П. П. Подольський, Ф. Цисмиструк, Гнатюк, уч. В. Базюк, Н. Шмігельський, А. Фігус.

По 25цт.: М. Прокіпчук, Я. Боднарчук, П. Подольський; Н. Федорчук, В. Жеровський, Марія Жеровська, Ст. Андрушко, М. Божик, Ст. Подольський, Н. Лукіянчук, Кулачковська, В. Тимчук, Марія Прокіпчук, Бугера К., Н. Подольська, Анна Боднарчук, Базюк, І. Цисмиструк, М. Дикун, П. Тимчук, А. Фігус, Н. Фігус, О. Фігус, М. Пробіжанський, С. Тимчук, М. Базюк, Ф. Цисмиструк, Анна Онисько, Я. Проців, Андрушко.

По 20цт.: Богдан Жеровський, пані В. Тимчук.

По 15цт.: М. Тимчук, Н. Пелешок, Федорчук.

По 10цт: М. Петрик, Біяк, Луцик, Н. Дикун, А. Цисмиструк, Зофія Сторожук, Ст. Шмігельський, пані Божик, Гнатюк, А. Цисмиструк, Підлубна.

Дрібна збірка 1.65

ТОЛСТОЙ, МАН.

По 50цт.: О. Н. Матійчук, панство Танчак, М. Совінник, П. Пелешок, Іван Ткачик з Дуфрост, Ман.

По 30цт.: Іван Косован

По 25цт.: М. Тофан, А. Долинчук, В. Титар, І. Шидловський, С. Махній, М. Тофан, В. Касіян, Н. Кудрик, В. Шидловський, Мир. Пелешок, П. Олійник, М. Біяк, Л. Бадий, А. Тофан, Н. Долинчук, І. Касіян, М. Касіян, В. Воронюк, І. Яремій, В. Арсеній, М. Жулковський, пані А. Титар, К. Костинюк, Тофан, Барилюк, Н. Назаревич, Т. Касіян, В. Касіян, Оля Костинюк, Клявдія Долинчук, Д. Олійник, І. Яремій, Марія Косован, Д. Вівчар, Н. Подольська, М. Кудрик, П. Козак, А. Слободян, Софія Ткач, Агафія Матій-[redacted]

По 20цт: С. Кудрик, пані І. Рут-[redacted]

По 15цт.: І. Касіян, М. Данилейко, пані П. Пелешок, М. Касіян, Волошин.

По 10цт.: М. Яремій, П. Соломон, І. Рутковський, И. Назаревич, І. Назаревич, В. Яремій, М. Подольський, В. Олійник, Д. Подольський, пані Соколівська, П. Данилейко, В. Яремій, Стефанчук, П. Дмитрак, М. Ткач, С. Вівчар, А. Боднарчук, Ірина Долинчук, А. Косован, Н. Лозовий, Д. Подольський, М. Давидюк.

Дрібна збірка .85

БЕЛІС, АЛТА.
(Збірка о. Г. Василіва)

По 50цт.: Г. Шевчук, Ст. Шапка, Г. Фуштей.

По 25цт: В. Бойчук, М. Бабійчук, П. Гарюк, Д. Д. Безушко, Параска Фуштей, Д. Лакуста, Г. Гаврилак, Д. Лупул, Д. Російчук, Т. Тащук, В. Горук, Параска Горук, Василь Шапка

Дрібна збірка 1.55

СТРИЙ, АЛТА.

По 35цт.: пані Ф. Пелех уч.

По 25цт: Іля Тхір, Т. Крокош, Ф. Шиш, Матвій Химка, Навр. Підлужний, Л. Підлужний, С. Павлюк, І. Шиш, А. Пелех, В. Давидович, П. Королюк, Дм. Панас.

Дрібна жертва .75

ДОВНІНҐ, АЛТА.

По 25цт.: І. Сенько, С. Магас, пані М. Буяр, І. Шапка, Т. Малир, пані Т. Російчук, пані К. Чорногуз, Нечиткий, панна М. Леськів учит., пані Е. Рибінська, Ф. Стрийський, М. Шерстинка, Мих. Буяр, М. Ро-[redacted]

Дрібна жертва .50

СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА.

По 25цт.: Н. В. Гавінчук, М. Гавінчук уч., П. Лаврук, П. Мороз, М. Галіцький, С. Попович, В. Лазарук, пані М. Василів, М. Ґресько.

Дрібна жертва .50

БІҐ МЕДОВ, АЛТА.

По 1 дол.: М. Шмир, М. Кунець

По 25цт.: Н. Огродюк, М. Денис, Г. Серна, Т. Ільчук, С. Ярема, Іван Ільчук, М. Серна, І. Кураш, Т. Ярема, А. Сліпчук, М. Морей, Н. Паскалюк, А. Візнюк, Р. Шуманський, В. Чиж, С. Долинний, Марія Кунець, Анна Кунець, Н. Ільчук, Н. Олсон, Т. Юсип, Ю. Токар, Ф. Пухкий, І. Уляніцький

Дрібними .70

СПЕДЕН, АЛТА.

$1.25 панство Василь і Марія Страшки учит.

По 50цт.: С. Леськів

По 25цт.: Д. Контир, А. Ґалас, Я. Леськів, Гр. Гой, Корчинський, М. Крокош, З. Крук, С. Фуць, І. Пахолек, В. Ґалас, С. Леськів, М. Завадюк, Н. Мельничук, А. Матвійчук, В. Музика.

Дрібними [redacted]

СПОСОБИ ОХОРОНИ ПЕРЕД [redacted]

Стейтський уряд оголосив, що треба памятати і що робити, коли б прийшло до того, що ворог почав вживати ґазу.

Важне, що ґаз тяжчий, ніж звичайний воздух, отже тримається землі — тому високі місця безпечні. Коли б когось захопив ґаз на дворі, то треба йти проти вітру, шукаючи висшого місця.

Ґаз дразнить очи, ніс, легки, або скіру, але нема небезпеки, коли хтось скоро видістанеся на висше місце, де нема ґазу.

Коли хтось вийшов з верстви ґазу, але частина ґазу є коло тіла, то можна його постирати з тіла чимнебудь, а потім змити водою з милом.

Коли хто вдома, а довідався, що на дворі є ґаз, нехай замикає вікна і двері і сам виходить найвисше в хаті.

Є рід ґазу, що розсівають краплями, як роса, він пече скіру й очи. При такім ґазі не дивитися вгору. Коли краплі такого ґазу впадуть на лице, то не можна їх стирати, бо так вони покриють ще більше тіла — їх треба вибирати, притискаючи зверха хустину, чи що друге. Хустина втягне їх в себе. Опіся обмитися водою з милом.

Колиб хтось з надвору, де є ґаз, входив в хату, то нехай скине одежу, нім опиниться на найвисшім місци, бо з одежею заноситься ґаз.

Пошкоджене ґазом тіло вмивати водою з „бейкінґ содою". Очи промивати водою, в якій розпущена „бейкінґ сода". Такою водою треба полокати горло.

Це все загальні способи, але позними треба покликати лікаря, особливо ж коли наслідки ґазу поважніші.

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ.

Ой як вбгнуся в неділю
У вишивану сорочку,
Тай у гарную суконку,
І коралі на шнурочку.
А на голову вадюку
Зелененький вінок в рути —
Чи вже може з вас хто небудь
Коло мене красший бути?
Тай вберуся в черевички
Гарнесенькі — сафянові —
Ось така я Українка!...
Будьте всі мені здорові!

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.
Адреса: — Ендрю, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ.

2. Неді. — Ґілберт Плейнс (храм)
9. Нед. — Ленард Арх. Візитація
16. Нед. Дрифтінґ Ривер Архиерейська Візитація
19. Середа, Преобр. Госп. — Роблин. (фарми)
23. Нед. — Шортдейл
28. Пят., Усп. Бог. — Шіго (храм)
30. Нед. — Шевелей.

Адреса:
Поч скр. 54, Роблин. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайдуцького
СЕРПЕНЬ

2. Неділя. — Сендлин
9. Неділя. — Брендон
16. Неділя. — Тиндал
19. Середа. Преобр. Госп. — Септон
23. Неділя. — Іст Селкірк.
28. Пятниця. Успення Пр. Бог. — Ледвин (храм)
30. Неділя — Поплар Парк

Адреса: 710 Стелла Аве.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
СЕРПЕНЬ.

2. Нед., св. Ілії. — Довнінґ (храм)
9. Неділя — Смоки Лейк
14. Пят., Свмч. Маковеїв (Перший Спас) — Ту Лейк.
16. Неділя. — Крайґенд і Тірієн
19. Преобр. Госп. — Норал (храм) і Ґлендон місто
23. Неділя. — Спеден

Адреса. Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ.

2. Неділя. — Сифтон
9. Нед. — Давфин
16. Неділя. — Косів
10. Середа. Преоб. І. Хр. — Пайн Ривер (храм)
23. Неділя — Венлав
28. Пят., Усп. Богор. — Богдан (хр.)
30. Нед. — Велей Ривер

ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Ґарленд

Адреса: Давфин. Ман.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ.

1 С. 19 Липень. Преп. Макрини

2 Н. 20 **Нед. 10 по З. С. Св.** † Ілії пророка. Зн. мощ. Атан.
3 П. 21 Преп. Онуфрія Мовчаль.
4 В. 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 С. 23 Муч. Трохима
6 Ч. 24 † Муч. Бориса і Гліба
7 П. 25 † Успення прав. Анни
8 С. 26 Преп. Мойсея чудотв.

9 Н. 27 **Нед. 11 по З. Св.** Наума
10 П. 28 Ап. з 70-ти: Прохора і др.
11 В. 29 Муч. Калиника Киняк.
12 С. 30 Ап. з 70-ти: Сили
13 Ч. 31 Прав. Евдокима Кападок.
14 П. 1 **Серпень.** † Знайд. Ч. Хр.
15 С. 2 Перенес мощів Первом. Стефана, блаж. Василія

16 Н. 3 **Нед. 12 по Зел. Святах**
17 П. 4 Сім молод. в Ефесі сплячих Максиміліана, Івана і др.
18 В. 5 Муч. Евсигнія, Кантидія
19 С. 6 **Преображення Господнє**
20 Ч. 7 Дометія перс.
21 П. 8 Преп. Григорія Ікон. Печер.
22 С. 9 † Ап. Матея муч. Юліяна

23 Н. 10 **Нед. 13 по Зел. Святах**
24 П. 11 Пруч. Василія і Теодора
25 В. 12 Муч. Фотія, Памфила
26 С. 13 Тихона еп. Вороніжського
27 Ч. 14 Перен. мощів Теод. Печер.
28 П. 15 **Успення Пресв. Богородиці**
29 С. 16 † Нерукотворний образ Іс. Христа. Муч. Діомида

30 Н. 17 **Нед. 14 по Зел. Святах.**
31 П. 18 Муч. Флора і Лавра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Коваленка.
СЕРПЕНЬ

2. Неділя. — Сенді Лейк (Архиерейська візитація)
9. Неділя. — Росборн
16. Неділя. — Енґусвил
19. Середа, Преобр. Госп. — Мензі (храм)
23. Неділя. — Сенді Лейк
28. Пят., Усп. Пр. Бог. — Росборн (храм)

Адреса. — Сенді Лейк. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.
СЕРПЕНЬ.

2. Неділя. Про. Ілії. — Єлов Крік
29. Неділя — Алвіна
16. Неділя — Ст. Джулієн
19. Середа. Преображення. — Сматс
23. Неділя — Тернопіль
28. Пятниця. Успення П. Б. — Вакав. Храмове свято.
30. Неділя — Кадворт

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана
СЕРПЕНЬ

2. Нед. Прор. Ілії.— Сірко (храм)
9. Неділя. — Сеньків,
16. Неділя — Пембіна
19. Преобр. Госп. — Роза
23. Неділя — Толстой
28. Усп. Богор. — Гардентон (храм)
30. Неділя. — Вайта

Адреса: Толстой. Ман

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ.

2. Нед. 10 Г. 1 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. І. Кор. 4: 9—16 і Як. 5: 10—20 Єв. Мат. 17: 14—23 і Лук. 4: 22—30

9. Нед. 11 Гол. 2. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. 1 Кор. 9: 2—12. Єв. Матея 18: 23—35.

16. Нед. 12 Гол. 3. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. 1 Корн. 15: 1—11 Єв. Матея 19: 16—26.

19. Сер. Преображення: Утр. Єв. Луки 9: 28—36. Літ. 2 Петра 1: 10—19. Єван. Матея 16: 1—9.

23. Нед. 13. Гол. 4. Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. 1 Кор. 16: 13—24. Єв. Матея 21: 33—42.

28. Пят. Успення Пресв. Богор.: Утр. Єв. Луки 1: 39—56. Літ. Фил. 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42, 11: 27—28.

30. Нед. 14. Гол. 5. Утр. Єван. Мар. 16: 9—20. Літ. Ап. 2. Корин. 1: 21—2: 4 Єван. Матея 22: 1—14.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., AUG. 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1942. ЧИСЛО (396) 16

„РУТЕНСЬКИЙ" ЕПИСКОП.

„Кенедіян Реджістер" (католицька газета) з 1-го серпня ц. р. подає вістку, великим заголовком, що Рим призначив для помочі еп. Богачевському в Стейтах **„рутенського"** (Рутініен) епископа помічника, а то василіянина Амврозія Андрея Сейишина. Значиться — в Стейтах буде тепер більше „рутенських" епископів.

Правда, в дальшім змісті новинки говориться, що новий епископ є для помочі Богачевському — **„епископови Української Греко-Католицької Дієцезії**, та з того лише виходить, що Українська Дієцезія не має українських епископів, але „рутенських" — „почцівих русінкуф".

Це ніщо інше, як явна зневага українського народу — і то зі сторони тої Церкви, що звe себе „непомильною" й одинокою спасаючою.

Звати українців чимбудь другим, тілько не українцями, це політика лютих ворогів Українського Народу! Це політика тих, що офіціяльно звуть українців „рутенами", „русинами", а неофіціяльно „мудями" і „кабанами".

Такою є, такою завсігди була політика католицької Церкви супроти Українського Народу!

ЗЕМЛЕТРУС.

Великий землетрус був недавно в Новій Зеляндії, що наробив школи на мільйони долярів. Це вже другий, бо землетрус був там також в червни. Тоді в одній фабриці в місті Велингтон, землетрус знищив 600 вікон, а тепер знищив в тійже фабриці 700 вікон. Також багато будинків землетрус понищив. Та коли попередний землетрус був похилив банковий будинок, то цей другий поставив його, як треба.

ГОРЯЧО НА ПІВНОЧІ.

Далекі північні сторони мають також горячі літні дні. На Алясці в місті Номі горячо виносить тепер 84 степені. Це щоправда в протязі 32 літ. Ще дальше на північ в Коцебу 81, а в Порт Баров 78 степенів. В долинах Аляски може деколи бути 100 степенів. Це буває тоді, коли кілька тижнів без перестанку видно там сонце. А хоч воно низько над землею, однакож за довгий час з нього назбирається багато тепла. Однакож таке тепло там недовге.

ВОЯКИ ІДЯТЬ БІЛЬШЕ.

Спостереження виказують, що вояки хочуть більше їсти, ніж цивільні люде хочуть коло 25 процент більше.

258,000 ПУБЛИЧНИХ ВОЗІВ.

Всіх публичних возів числять в Стейтах на 258,000. З того басів 145,000, всяких стріткар (трамваїв) 35,000, а до решти належать заліаничі вагони і др.

---

33 НОВІ ГЕНЕРАЛИ.

Рада народних комісарів оголошує з Москви, що тепер назначено 33 нових генералів, а між ними Івана Вовкотрубенка і Бориса Шереметова.

НІМЦІ ЛЕГКОВАЖАТЬ ПАПУ.

З Лондону є вістка, що папа Пій звертався до німецького уряду, щоби той повипускав польських епископів і ксьондзів з концентраційних таборів, однакож німці дали відмовну відповідь. І папа вже нераз висилав до німців протести, щоби по дикому не поводилися з поляками в таборах. Всі монастирі в 10-ох польських дієцезіях замкнені, а монахів і монахинь забрали німці до военних робіт. — Папа також недавно звертався до французького уряду, щоби той не арештував і не висилав жидів з Франції до Польщі і до Росії.

ЧИСЛЯТЬ НА 400,000.

Миколайчик, заступник польського премієра на вигнанню, каже, що в селі коло Варшави з руки німців згинуло 12 до 15 тисяч польських політичних і виховавчих провідників. Знов же коло 250,000 поляків німці забрали силою до роботи в Німеччині. Загально ж від початку війни німці повбивали коло 200,000 жидів і майже стілько поляків — каже Миколайчик.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ НАЦІОНАЛЬНОСТЯМ.

Американський Червоний Хрест давнійше доручав посилки полоненим одиницям, а тепер може лише національним ґрупам гуртом. На посилці може бути лише національність, а не імя особи. Так поміч розділюється поміж всіх тоїж національности.

ПЛИВАЛА СІМ ГОДИН.

В озері Гюрон затонув недавно парохід, вдарнашись до скали, на якім було 12 осіб. Всі вони потонули крім 23-літної Дороти Репке, яка плила сім годин, нім добилася до берега. Деколи добре бути пливаком.

НІМЦІ ПОЗА НІМЕЧЧИНОЮ.

В Лондоні появився Булетин, який показує, що німецькі кольонії, порозкидані по краях Европи, мають свої німецькі права — свою автономію. Мадярщина має 1,250,000 німців, Румунія 700,000, Хорватія 200,000, Словаччина 160,000, Данія 20,000. Є вони на Волині і в Галичині трохи. Де їх 20 проц., там мають свої школи, мова їх є урядовою.

ҐУМА З КУКУРУЗИ І ПШЕНИЦІ.

Хеміки винайшли тепер спосіб робити ґуму з кукурузи і пшениці. З одного бушля можна зробити около сім фунтів ґуми. Спосіб вироблювання досить помотаний, та коли раз способи відомі, то робити можна легко.

ОБМЕЖУЮТЬ ПИЯТИКУ ЖІНОК.

В Шікаґо міський уряд видав постанову, що жінки в „салунах" (коршмах) не можуть сидіти, чи стояти, коло загальних довгих столів, коли хочуть пити, але мусять сидіти коло окремих звичайних столів. Думають, що це дещо поможе. Хоч дехто з міських радних сумнівався, чи з того буде велика користь і казав що треба би і жінкам і чоловікам забороняти пити.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича:

16 серпня, неділя — Дрифтінґ Ривер, Ман.
19 серпня, середа, Преображення Г.Н.І.Х. — Ендевор, Саск.
23 серпня, неділя — Арран, Саск. (місто).
30 серпня, неділя — Єллов Крік, Саск.
6 вересня, неділя Редвей, Алта.
13 вересня, неділя — Бюфорд, Алта.
20 вересня, неділя — Бринзлей, Алта.
21 вересня, понеділок, Різдво Пр. Д. Мч — Шипенці, Алта. (храм).
27 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.

Цьогорічні архиерейські візитації закінчіться візитацією в Едмонтоні, Алта.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ҐРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПОМЕР ҐУЛІЕЛЬМО ФЕРРАРО.

В Женеві в Швайцарії помер визначний італійський історик Ферреро в 71 році життя. Родився він 1871 р. Коли стейтський президент Теодор Ровсевелт прочитав був книжку Феррера „Велич і Занепад Риму", то так заінтересувався, що 1908 р. запросив Феррера до Зединених Держав на обїздку з лекціями. А що Ферреро не знав англійської мови, то почав зараз вчитися і за кілька місяців вже знав її. Обїздка його тревала 10 тижнів. До 1930 р. Мусоліні не дозволяв Ферреровн виїхати з Італії, як за великому демократови. Коли ж Ферреро раз виїхав, то вже до Італії не вертався. Написав він багато книжок.

МОЛИТОВНИК
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ВСІМ ТИМ, ЩО НАШУ ЦЕРКВУ ОБЕЗЦІНЮЮТЬ.

(Стаття з Бразилії).

Тут насувається питання, де катедра може бути нашої Української Церкви Православної Автокефальної? Жуківці кажуть, що в Царгороді, та в такім випадку вже не була б наша Церква автокефальна — або ясніше сказати — самостійна, незалежна. Мусимо вернутися до „підвалини Апостолів і Пророків", на якій спочиває будівля Церкви Христової, і каже св. Павло, що тільки на такій підвалині має будуватись Храм Христовий.

Ісус Христос, найвисший Архиерей, засновуючи свою Церкву на земли працював і проповідував тільки між народом своїм рідним, з якого Він походив. Він і сам казав, „що є післаний тільки до погибших овечок дому ізраїлевого". Границь до других народів Він не переступав. Ось нам первовзір, що найвисший керманич нашої Церкви Української має бути таксамо тільки той, хто є сином нашого Народу.

Ходімо тепер за Апостолами. Вони поки розійшли по світу, перед тим були вислані Христом між свій родимий нарід, який учили, лікували, бісів виганяли і між ним науку Євангелії проповідували. Коли розійшлися по всьому широкому світу, то де тільки зорганізували гурток-громаду христіян, то „наставником" у тій громаді був чоловік, який був членом даного народу. Для греків не назначували італійця „наставником, пресвитером", ані грека для італійців. Та сама історія є всіх Пророків, почавши від Мойсея, аж до Христа. Вони учили, напоминали, перестерігали і до Бога приводили тільки свій рідний нарід, між чужі народи не ходили.

Отже ж таксамо і наш провід духовний має бути у нас самих, а таксамо і „наша катедра" українська. Чого маємо дивитись в руки чужим? А так до тепер ще є, що одні дивляться до Риму, другі до Москви, треті до Царгороду.

Випадає сказати ще слово про якусь там десь Патару, Абидос і таку саму Евкарпію, про які пишучий ці рядки чує, чи вірніше читає перший раз в житті. Чи мають такі міста якусь більшу славу, значіння, чи якийсь привілей, між инші місця? Чи вони більше благодатні, як такі другі міста на світі? Ось ще давно в Старім Завіті сказав Господь Бог таке: „На всякому місці, де поставлять (люде) память Імени Мого (церкву), приходити му до тебе і благословити му тебе" (II Мойс. 20: 24). А Христос сказав так само, що де зійдуться двох, або трох в Його Імя, то Він там також між них прибуде. Тепер скажімо: Де це на землі може бути місце якесь гідніше, важніше, як те, де буде Господь між людьми?

Жуківська стаття: „Наше становиско і наша катедра", що про неї йде тут бесіда, обговорює питання їхньої церкви. Тому добре нам буде порівнати Церкву Христову з церквою жуківською, так, як вони нам самі висвітлюють, і поглянути, чи є яка ріжниця між обома Церквами, чи ні.

1) Творцем Церкви Христової, якої складовою частю є і наша Церква Українська Православна Автокефальна, є сам Ісус Христос. Більше нікого не можемо назвати творцем Церкви, бо сказав Христос: „На сьому камені збудую Церкву Мою". Навіть самих Апостолів не можемо звати церковними творцями, бо тоді сказав би Христос: „На цьому камені збудуємо Церкву нашу". Але Христос сказав, що Він Сам Церкву будує. Ми так віримо в Церкву Христову!

А як пишуть жуківці? Вони пишуть таксамо, що їхня Церква — це твір Самого Спасителя", але зараз кажуть, що і історія творить церкву і традиція також; дальше ще „нарід творить церкву" ну — хоть того не пишуть, але ми можемо самі знати, що і ті, що пишуть, це теж головні творці церкви. Ось кілько у них тих творців? Нагромадили цілу купу. Чи вони то писали в сні, трудно знати. То одно. А тепер:

2) Це час або період, в якім творилась Церква. Давно — дуже давно, бо сказано, що „на Апостолах і Пророках, спочиває Церква" (на науці Апостолів і Пророків). А Пророки жили вже дуже давно. У псальмах є сказано: „Бог, наш Цар ще перед віками учинив спасення посеред землі". Отже хто каже, що Церква Христова стоїть близько дві тисячі років, той миляться, бо фундаменти її творилися ще „перед віками". А як у жуківців? У них будова Церкви щойно зачала реалізуватись. Зачали щойно „ставити на твердих і непорушних основах". Так і насувається питання: Чи камінь (віру), що положив Христос під свою будову, на якій спочиває і наша Церква, не замягкий і не добре уложений і будова може завалитись? І тому жуківці почали нову конструкцію „на твердих і непорушних основах"? Виглядало б, що жуківці ліпші конструктори, як сам Христос!

Ні! Український Нарід залишиться при старезній будові Христа! Вона не завалиться! „Ворота пекла її не переможуть"! „І де тільки зайшов український скиталець й іміґрант", там він мав і мати ме стару Будівлю Христову за свою пристань і приют.

Та ще виглядало б, по думці жуківців, що наш нарід був без церкви, та аж тепер вони йому церкву поставлять. Але так не було і не є! Ізраїльський нарід де сам був, там була і його церква. Був у пустині — там була його святиня; був в своїм краю, і там його святиня; а був у неволі, то й там мав свою святиню вже де попало — навіть у своїй хаті.

І так читаємо у пророка Даниїла, що він у своїй хаті три рази денно ставав на коліна і молив Бога, рано, вполудне і ввечорі. (Дан. 6: 10). Там була його церква. Таксамо і наш „скиталець й іміґрант", — де він є сам, там з ним разом і його церква. Був у Старму Краю, мав там свою Церкву. Їхав в „новий світ", то віз зі собою і свою Церкву (як у пустині ізраїлтяне її переносили); а де потім знов осівся оден, другий, третий, то і там вже була його Церква. Отже кому треба жуківської церкви? Нікому! „Чи ви не знаєте, що ви є Храм Божий і Дух Господень живе у вас", каже Апостол. Ось знаємо де наша Церква!

3) Тепер ще оглянемо третю ріжницю, що ділить Цекву Хистову від Церкви жуківців. Ця ріжниця, це матеріял з якого яка Церква збудована. Христова Церква збудована на підвалинах Апостолів і Пророків, про що ми вже читали в цій статті, і каже Апостол в иншім місці, що иншої підвалини ніхто не може положити, крім тієї, про яку він говорить. Жуківці про те не питають! Підвалин апостольських їм ще замало. І вони кладуть ще свої, другі. А книга Господня каже нам у многих місцях, що до Законів, які там є положені, ніхто не сміє нічого ані додавати, ані уймати.

Ось три ріжниці, що різко відділюють Церкву жуківську від Церкви Христової. З них найголовніша є та, що дуже багато у них є творців церкви, а знана є річ, що кожний творець є головою того, що творить. Отже ж кілько у них там є тих творців, то тільки мають вони і голов церковних. Ось маємо нову церкву з многими головами!

Хведір Осика.

ЯК ВОРОГ ПОШАНУВАВ ГІДНОГО ЧОЛОВІКА.

Було це в тих часах, як татари нападали на Україну. Зайшли вони аж на Волинь і розбилися на кілька частин, щоби більше українського добра нарабувати.

Одна така частина надибає українського селянина, що косив в поли, і питає:

—Чи знаєш дорогу до Почаєва?

— Знаю — каже селянин.

Так скажи, куди нам іти.

— А чого вам треба в Почаєві?

— Чого? Це наша справа. Там є всяке добро, там будуть бранці...

— Ні, не скажу! — каже рішучо селянин — не хочу робити лиха свому народови.

Повели татари селянина до свого ватажка тай кажуть: „Він не хоче сказати куди дорога до Почаєва".

— Не хоче?! — крикнув ватажок, тай каже селянинови:

— Або покажи, або смерть!

Тоді селянин:

— Коли у вас знайдеться зрадник вашого народу, то чи ви його поважаєте?

— Чи поважаємо? Голову йому зараз втинаємо! Чикин йому башка Хтож зрадника поважав би. Сам Аллах (Бог) приказує такого смертию карати.

— Коли так — каже селянин — то і я не хочу бути зрадником своїх. Можете мене вбити, але я не зраджу своєї справи. І мій Бог не любить зрадників.

Подумав ватажок, а там подав селянинови руку і говорить:

— Коли ти боїшся бути зрадником і на Бога покликаєшся, то я не можу тебе займати. Йди собі з Богом! Я хотів би, щоби всі мої люде були такі вірні, як ти. Таких наш Аллах дуже любить.

Так і ворог мав повагу до того, хто свою справу гідно захищає.

ЩИРО ПРАЦЮЙ.

Малий Ісус, Спаситель світа
В літах діточих добре дбав —
Руками власними що днини
Свою хатину замітав.

Святому Йосифу старому
Допомагав в його трудах,
Ходив доми з ним будувати
По селах і містах.

І хоч в душі великі думи
Плекав і світу голосив,
Він своїй Матери — Марії
Води з кирниці приносив.

Тому ви діти памятайте,
Що лише праця дасть вам все —
Дасть силу рук, повагу дасть,
Майно до хати принесе.

Христос вам примір гарний дав,
Працюйте ж весь ваш вік,
А Божий Син поможе вам,
На все дасть вам потрібний лік.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

МАРІЯ КРУЧКОВСЬКА.

Великими жінками є не тільки письменниці, професорки, лікарки, артистки, співачки. Навіть не те — велика артистка може бути малою жінкою. Спів — це ремесло.

Великою жінкою є кожда, якої не знав широкий світ, але була щирою і розумною робітницею на тій ниві життя, на яку Провидіння її поставило.

Марія Кручковська мала вже 85 літ, коли ширший загал звернув на неї увагу. Як же приглянувся то побачив, що це одна з великих жінок, одна з великих працівничок.

В 1924 р. Кручковська передала своє майно в Тернополи, в Галичині, на власність місцевої філії „Просвіти" і це звернуло на неї увагу загалу.

Родилася Кручковська 6-го лютого 1839 р. в Щепятині, повіт Рава, в Галичині, де її батько Дмитро Буданнський, був офіціялістом, опісля ж учителем в Глібові та Саджавках, повіт Скалат.

По смерти матері 16-літня дівчина пішла між чужих людей, бувала в ширкім світі, навчилася чужих мов, познакомилася з чужим письменством.

Коли вернулася до дому, тодішні студенти, Іван Пулюй (пізнійше професор), Володимир Ганкевич і др. звернули її увагу на Український Нарід і його справи. І тоді вже молода дівчина пристала цілою своєю душею до свого Народу і ціле своє життя в долі і недолі була йому віддана.

Буданська одружилася з Леопольдом Кручковським, учителем в Лошневі, біля Теребовлі, в Галичині, 1866 р. І тепер починається її важка праця на селі.

В Лошневі було багато мазурів, а українці не мали навіть церкви, отже Кручковська почала будовою церкви клопотатися. Громада пішла за добрим її проводом і церква невдовзі була готова. За тим пішла дальша громадська праця.

Щоб позбутися Кручковської, вороги старалися втягнути її в поважний процес, та це їм не вдалося, а її заставило до ще більшої громадської праці.

Коли Кручковський вислужив учительські літа, обоє перенеслися до Тернополя, де купили собі хату з городом.

Не було громадської справи, якою б Кручковська не інтересувалася, окремо ж клопоталася студентами. В її хаті кождий убогий студент знаходив захист, пораду, або й іншу допомогу.

В великій пошані була вона в Тернополи, а ширший світ довідався про ню аж тоді, коли передала своє майно на українські просвітні справи. Тоді широкий український загал побачив, що вона була Великою Жінкою, Великою Дочкою Українського Народу.

ЖІНКА МАЄ БУТИ ЖІНКОЮ.

Не брак мужеських прикмет робить жінку менше вартною, але брак прикмет жіночих, материнських. Нехай чоловік думає і поводиться по чоловічому, а жінка нехай думає і поводиться по жіночи. Він — як гідний чоловік, вона — як гідна жінка. Кожде з них розсудно, з почуттям власної відвічальности, обоє рівно релігійні — так будуть вони доповняти себе взаїмно і свою працю, і принесуть добро і благословення світови.

Жінка стане так красшою володаркою дому, красшою жінкою, красшою матірю, буде мати більше благодійного впливу в життю громадськім, більше творчої сили в життю свого Народу і поза ним.

Чоловік буде красшим основателем дому, красшим чоловіком, красшим батьком, цінніщим членом загалу, буде більшою силою між своїм Народом і поза ним.

Іда Галтін.

(З кн. „Конґрес Жінок 1893").

КСАНТИПА.

До жінок, яких знає Історі, належить також жінка грецького мудрця, Сократа (469—399 перед Христом). Вона славна тим, що була дуже сварлива.

Раз Алкибіяд запитав Сократа, як він може жити разом з такою сварливою товаришкою, на що Сократ:

— Це, друже, вона робить мене сильним і витревалим на ті труднощі, що стрічаю поза домом. Я дбаю, щоби вона не вивела мене з рівноваги, а решта ніхто мене не виведе.

Оповідають, що раз Ксантипа свариться, а Сократ мовчить. Взяла її злість — отже вилила на нього воду. Тоді Сократ:

— Еге! Таке завсігди буває — буря, буря, а потім дощ піде.

Та все ж Сократ в розмові з Лямпроклем згадує багато гарних прикмет своєї жінки.

Українські Матери! Чи ви читаєте „Вістник" своїм дітям? Чи пояснюєте прочитане? Чи заставляєте їх, щоби самі читали?

ЩО ПАМЯТАТИ ПРИ ВІДВІДУВАННЮ СЛАБИХ.

І Заповідь Євангельська і Заповідь Церковна і людське співчуття приказує слабого відвідати. Слабому треба помочі, потіхи, розради.

Однакож замало того, що хтось слабого відвідає — треба, щоби він розсудно відвідував.

До співчуття і милосердя треба ще розсудку. Самий жаль викликає плач, охкання, падкання, а це не поміч слабому, але шкода. Коло слабого треба заховуватись обережно, здержливо і спокійно.

Буває, що приходить до слабого кількох відвідувачів і кождий з них від себе хоче розпитати слабого, що його болить, як довго він слабий, чи їсть, чи спить та ще дещо. І то питають такого слабого, що йому тяжко вимовити: „води".

Та це ще півбіди, бо деколи буває і гірше.

— Ой тобі нема вже виходу! — каже милосердна відвідувачка, помахуючи головою.

— Я бачу сусідко, що ви скоро від нас заберетеся — говорить милосердна душа.

— О, їм вже життя нема! — говорить гурток відвідувачів, обступивши слабого.

— Ах, донечко, ти ще така молода, а вже туди наставилася...Тай не жаль тобі вмирати? — падькає недумаюча відвідувачка.

— Е, така сама слабість була і в того і в тої — нагадують при слабім — ая, похиріла, тай вмерла. З такого виходу нема. А як ще перед смертю мучилася, що не можна було слухати...

Таке говорять слабому і при слабім, нагадуючи всіх тих, що були слабі, дуже мучилися і померли. Не тих, що подужали.

Деякі обережніщі говорять при слабім півголосом, але так, що слабий може дуже добре все чути.

— Ей, то вже видно, що він тілько тої годни чекає...

— Дивіться, як очи запалися. Ая! Тут виходу вже нема.

— Та певно, що нема. Наші пси так вили минувшої ночі, що аж страх, а то знак, що десь буде мерлець. Як мої дідуньо мали вмерти, то також пес вив...

Людям здається, що коли вони подібне говорить півголосно, або відвернувшись від слабого, що він вже не повинен чути. А коли подібне говориться за дверми, то вже так голосно, що чверть милі поза хатою чути. Але людям здаєься, що слабий не чує, бо він за дверима.

Люде не думають, що в слабого слух може бути незвичайно острий — навіть тоді, коли чоловік дуже ослаблений, коли лежить з замкненими очима і ніби спить.

Відомий випадок, де слаба, молода ще жінка, наганяла від себе нерозумних відвідувачок, кажучи:

— Думаєте, що тим ви мені помагаєте, що мені цілий час про смерть і померших говорите та допитуєтесь, коли буду вмирати! Забирайтеся!

Слабому треба не тілько лікарства. Йому треба спокою і вигоди. Йому треба ласкавого догляду. Йому не треба докучати голосними балачками, або вічними допитами: „А що болить? А як тобі? А може тобі того... Їдж це, їдж те"... До слабого говорити не голосно, коротко, не за багато. Не треба коло нього стукати, кричати, перешіптуватись.

Це відноситься до тих слабих, що їм спокою треба. Не до тих, що самі можуть і хочуть балакати — нарівні з здоровими.

Коло слабих не треба говорити про смерть, ні про слабих, що повмирали. Взагалі не говорити такого, що може слабих журити і викликати в них пригноблення.

Слабого треба потішати і викликати надію на виздоровлення. Треба при нім заховувати поважний, спокійний настрій.

Великим лікарством є для слабого вдоволення. Багато сили дає йому спокій і надія. Зновже пригноблення погіршує слабість. Неспокій, крики, гармідер роблять слабого нервовим, неспокійним.

Це були би ті справи, які повинен памятати кождий, хто коло слабих ходить, або слабих відвідує.

В. Ц.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626; WINNIPEG, MAN.

КОЛИ БРАТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

XI.

Самі католики мало про себе знають.

Коли пишемо про католицизм, то для слушних причин. Українці мають поважні рахунки з католицизмом, що збиралися віками. Та важне, що й нині католицизм до старих рахунків додає нові. Колись були „Проекти на знищення українців"; було „Пустити Русина на Русина"; колись українські церкви звали „синагогами" і „божницями"; колись насильством церкви замикали.... А як тепер? Нині 2,500,000 золотих за нищення українських церков; нині „Проч з Автокефалією! Проч з Православієм!" І коли католицькі часописи на деякий час Української Православної Церкви не зачіпають, то зачіпають її в своїх книжкових виданнях, а такі видання постійно вложене в них повторяють.

Отже треба дати українцям тільки відомостей про католицизм, щоби він був їм вповні зрозумілим.

Друге — самі передові католики за мало про католицизм знають, отже і їм треба би знати більше, а тоді були би вони обережнійші в тім, що пишуть і говорять.

Католицька школа показує католицизм своїм вихованкам однобічно — з найкращої сторони. Книжні теорії, книжні цілі, принципи, толковання, відповідно взяті і приготовані факти з Історії. І це дає вихованкови святу певність, що воно точно так, як кажуть. Аджеж папів поставив Христос; папи непомильні; папів завсігди всі слухали, а вони всім приказували; без папів нема спасення... Все дуже гарне!

Але наділі виходить, що українські католицькі вихованки — священики, монахи, тай передовійші світські не знають католицизму таким, яким він є.

Щоби католицизм побачити в його дійснім вигляді, то треба дивитись на нього не лише з католицького вікна. Його треба обійти кругом та з усіх сторін приглянутись. Треба заглянути до Загальної Історії; треба читати книжки яких католицька бібліотека не має; треба довідатись про те, що католицькі політики старанно закривають.

Хто почне так дошукуватися, то побачить, що деякі папи були гірше ніж помильними; були такі, що руйнували Церкву і сміялися з Христа; довідаєсь, що самі красші католики в ріжних часах не вірили в папство та папську непомильність і завзято проти папів виступали.

Не голословна балачка, але історичні факти можуть нам це сказати і доказати. Ті факти, які подають імена, події, час, коли що було і яке мало значіння.

Отже самі католики скористають, коли довідаються про те, чого не знають.

Такі в нас цілі, коли пишемо про католицизм!

Хрест чи Півмісяць.

Якими дорогами папська політика нераз ходила, покаже нам факт, про який читаємо в Історії під 1876 роком.

Турки, що панували над Болгарами, жорстоко з ними поводилися, отже 1876 року Болгари зробили повстання. До них прилучилися серби і чорногорці. Щоби здавити повстання, турки дали зброю в руки свому загалови, повипускали навіть арештантів і післали вбивати і рабувати болгарське християнське населення. Згинуло тоді коло 100,000 болгар.

Коли таке діялося, то європейські держави ріжно відносилися до всего того — відповідно своїм інтересам. А що й папа мав в тих подіях свій інтерес, то і він занимав відповідне становище, про яке каже історія так:

"In additon . . . one other friend of Turkish rule should be mentioned, namely the Pope. The ground of this friendship was indicated in an article in the "Voce della Verita", a Vatican sheet, to the effect that the rule of the Turkish crescent was preferable to that of Greek Catholic cross. This alliance, which restrained from revolt the Roman Catholic population in Bosnia and Herzegovina, was very welcome to the Porte, and the latter showed its gratitude by settling certain difficulties that had arisen regarding the Armenian Church, and promising to bestow special privileges on its Roman Catholic subjects". — Political History of Recent Times, by W. Mueller.

В переводі це буде:

„Додатково . . . треба згадати ще одного приятеля турецького правління, а то Папу. Підклад для такого приятельства був показаний в статті „Воче делля Веріта", в ватиканській публікації, на такий лад, що правління турецького півмісяця було більше бажаним (для папи — В.), ніж (правління — В.) Грецького Католицького хреста (розуміесь православного! — В.). Той союз (папи з турками — В.), що здержав римо-католицьке населення Босні і Герцеговини від революції, був дуже бажаним для Порти (для турецького уряду — В.) і вона (Порта — В.) показала свою вдячність полагоджуючи деякі трудноці, що повстали відносно Вірменської Церкви, й обіцюючи дати деякі привілеї своїм римо-католицьким підданим".

Отже перед нами історичний факт: **Коли християнське населення хоче освободитися з турецького ярма, папа стає по стороні турків і здержує своїх вірних щоби не помагали тим християнам, що хочуть скинути з себе турецьке ярмо.** Розуміесь, що таке становище папи якраз помагало турецьким „башибожукам" (озброєній товпі) мордувати християнське населення.

Таке говорить Історія!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

III.

Чому три части церкви.

Православна церква ділиться на три части по приміру старозавітної святині, де також був поділ на три части. Говорить ап. Павло: „Мала ж перша скинія (часть) установи служби і святиню людську. Споруджено бо першу скинію, а в ній світильник, і стіл, і предложения хлібів, котра зветься: СВЯТА За другою ж завісою скинія, що звана: СВЯТАЯ СВЯТИХ. — До жидів 9:1—3 і дальше.

Отже в старозавітній святини було місце для людей, відгороджене завісою (заслоною), від другого місця, де правили Служби священики. А до третої части, відгородженої другою завісою, входив лише раз в році первосвященик, до „Святая Святих" — отже найсвятійшого місця.

Престіл — Трапеза.

Першим місцем в Вівтари є **Святий Престіл** (Престол), або звуть його також **Святая Трапеза** (по грецьки „трапеза" — стіл).

Престіл є тим Жертівником, на якім приноситься в жертву Христос за гріхи світа. Тут підчас Служби Божої споминається ціле життя Ісуса Христа; Його наука, Тайна Вечера, Хрест, Гріб, Триднeвне Воскресення, Вхід на небо, Праворуч Отця сидіння та Другий славний Його прихід, щоби всіх судити.

Отже Престіл нагадує стіл, при якім Ісус їв з учениками Послідну Вечеру і передав нам, як духовну пожниву, своє Тіло і Кров.

Престіл нагадує ті місця, з яких Христос голосив свою науку.

Престіл нагадує Гріб Христа.

Отже Престіл для щирих і свідомих християн є місцем великої святости і пошани, як місце, що нагадує нам невидимий небесний Престіл Божий.

На Престолі повинна лежати Євангелія, щоби її люди бачили, вона представляє нам самого Ісуса Христа, з Його життям і наукою.

Престолом первісно називали лише верхну дошку (віко), яка спочивала на стовпцях. Пізнійше будували Престоли в формі скрині.

Тому, що Престіл нагадує Гріб Христа, перше полотно, яким Престіл накривається (по грецьки „катасарка") повинно бути біле — воно нагадує полотно, яким було обвите тіло Ісуса (плащеницю). На нім повинно бути друге полотно, світле (не темне), що зветь по грецьки „індітія".

Престіл стоїть висше, щоби до нього по ступнях виходити.

На Престолі крім **Євангелії** стоїть **Кивот** (Ковчег, Дарохранительниця. Дароносиця), де переховуються Божественні Дари, щоби ними причащати слабих. Звичайно Кивот має вигляд церковці, але може мати вигляд Христового Гробу. Дальше ставиться **Хрест, свічки,** а зараз за Престолом має бути **Хрест Запрестольний.**

В давних часах, а й тепер в деяких сторонах над Престолом будують рід бальдахина, чи **Покрова** спертого на 4-ох стовпах. Тоді вигляє, що Престіл стоїть наче під дахом. Такий Покров зветься по грецьки „Ківоріон", а по церковному „Сінь", себто річ, яка отінює, покриває. Такі напрестольні Покрови бувають дуже гарні, дорогі, величаві, і вони представляють Небо і Славу Божу, що Престіл окриває.

На Престолі не повинноси класти ніяких річей, що до престола і до Богослуження не належать і які повинні лежати деинде.

Перед Престіл, де стоїть священик при Богослуженню, не повинен заходити ніхто з світських людей.

КОЛИСЬ 193, НИНІ 8.

В тій части Словенії, яку забрали німці, нині на 148 парафій є лише 9 священиків. А колись 193 священики обслугували ті самі парафії. З нинішних 9-ох лише двох є молодих, решта старі, а оден з них має 90 літ. Видно, що до католиків ставляться німці з окремою непримиримістю.

ВЕЛИКОМУЧЕНИК ПАНТЕЛЕЙМОН.

(27 липня церк., 9 серп. горож.).

Родився св. Пантелеймон в Никомидії. Мати його, Еввула, була християнка, батько, Евсторгій, поганин. Мати вмерла скоро і батько виховував сина в поганстві, опісля ж посилав на науку до славного лікаря Евфросина.

Дорога до лікаря вела поперед дім старця Єрмолая, що був тайним християнином.

Духом предвидів Єрмолай, що хлопець буде колись великим християнином, отже покликав його до себе і почав розпитувати. Хлопець сказав, що його мати була християнкою.

Коли Єрмолай почав оповідати про Христа, хлопець сказав, що памятає ще, як мати йому про Христа говорила.

Від тепер часто заходив до Єрмолая, а коли з християнською наукою познакомився, Єрмолай його охрестив.

Сталася тепер така подія... Прийшов Пантелеймона сліпий і сказав:

— В ріжних лікарів я був, але ніхто мені не поміг, а коли ти поможеш, дам тобі послідне майно, яке маю. — На те Пантелеймон:

Коли поможу, ти майно дай убогим, а не мені. — На те каже батько:

- Сину, не підіймайся до того, чого навіть твій учитель Евфросин не міг зробити.

- - Я інакше лічу, ніж вони — відповів Пантелеймон.

Почав тепер Пантелеймон щиро молитися і Господь вислухав його молитву — сліпий прозрів. Це так зворушило і виліченого і батька, що оба стали християнами.

Коли батько вмер, Пантелеймон пустив невільників на волю, майно роздав убогим і сам занимався ліченням слабих.

З зависти другі лікарі донесли цісареви Максиміянови, що Пантелеймон християнин. На доказ привели чоловіка, якого очи Пантелеймон уздоровив.

— Чи думаєш, що тебе уздоровив Христос, а не наші боги? — запитав цісар.

— Так! — відповів чоловік.

Бачучи непохитну віру чоловіка, казав йому Максиміян стяти голову.

Тепер покликав цісар Пантелеймона й обіцював багацтва і почести, коли відречеться християнства. І відповів Пантелеймон:

— Що твої боги безсильні, я докажу тобі так: принесіть невилічимо хорого і нехай твої лікарі та священики моляться, щоби боги помогли їм слабого вилічити. Коли ж не вилічать, тоді я помолюся до Бога мого.

Так і зроблено. Принесли спаралїжованого, над яким довго погани молилися, але даремно. Тоді почав молитися Пантелеймон, а після молитви взяв за руку слабого і каже:

— В імя Ісуса Христа, який хорих вилічує, встань і будь здоровий!

На слова ті слабий встав.

Знов почав цісар відводити Пателеймона від Христа, а коли це не вдалося, казав його жорстоко ріжними муками мучити. Випустив на нього голодних диких звірів, але ті лестилися коло нього; прилади до мучення ломилися, отже Максиміян думав, що Пантелеймон чарівник. Коли ж зазнав, де той навчився таких чарів, святий відповів, що учителем його був священик Єрмолай. Зараз привели Єрмолая і втяли йому голову.

Вкінци дав цісар приказ, щоби мечем втяти голову святому. Та і тут Божа сила була з святим мужем, бо меч зігнувся, ніби був з воску. Це настрашило всіх, а Пантелеймон довго говорив їм про Христа Спасителя, а тоді каже до ката:

— Тепер сповни, що тобі приказано!

Кат відмовлявся, та вкінци послухав і душа святого розлучилася з тілом. Це сталося 304 року. Тіло святого купили християне від поган і тайно похоронили з великою честию.

Підчас мук, через які Пантелеймон переходив, багато поган увірило в Христа.

КОЛИ НЕ БУДЕТЕ, ЯК ДІТИ.

Митрополит Дмитро Туптало (святий Димитрій Ростовський) оповідає, що коли він був проповідником в Чернигові при архиепископі Лазару Барановичу, він мав інтересну пригоду.

Йду я одного разу — каже він — і стрічаю хлопця, що плаче.

— Чого плачеш дитино? — запитав я.

— Мама післали мене до крамниці, та я гроші згубив — відповів хлопець хлипаючи.

Щоби заспокоїти хлопця, я дав йому гріш на місце згубленого і додав ще оден, щоби хлопець скорше заспокоївся.

Випадок цей був з початком тижня. Минув від того часу оден тиждень, минув другий і про хлопця я цілком забув

Та яке було моє здивовання, коли по двох тижнях, в неділю при виході з церкви той сам хлопец зустрів мене знов.

— Отсе вам панотче ваші гроші — сказав він, простягаючи до мене дитячу руку.

— Які гроші? — запитав я, забувши про випадок.

— А ті, що ви дали мені, коли я був свої згубив — сказав він. — Я вже два тижні хотів вас знайти, але не міг.

— Так чому ти їх віддаєш? — запитав я.

— А тому — каже хлопець — що я свої гроші знайшов, коли вертався з крамниці, отже ваші треба вам віддати.

І таке миле було лице хлопця, такі привітні в нього очи, що мені здалося наче б це не був хлопець, тільки ангел з неба. І наділив я його за його гідний вчинок, чим міг, поцілував його щиро а сам сказав до себе:

— Отсе, Дмитре, через вчинок отсеї дитини промовив нині до тебе Христос кажучи: Коли не будеш, як отся дитина, то не зможеш увійти до Царства Небесного!

Переповівши це, Дмитро каже:

Нераз я пригадую цю маленьку і рівночасно велику подію, порівнюю себе з тією дитиною, та вже з найбільшою пошаною думаю про родичів, що в такім розумнім християнськім дусі свою дитину виховали. Тоді приходять мені на гадку слова Святого Письма: „Блаженна утроба, яка носила тебе і груди, які ссав". Так хіба виховували своїх дітей християне перших віків.

Дмитро був занявся опісля тим хлопцем і допоміг йому піти до школи. Опісля був він священиком і відзначився як ревний пастир і громадський діяч тих часів*).

*) Св. Дмитро Ростовський родився 1651 р., а вмер 1707, отже жив в часі Мазепи. Належав до визначних діячів того часу

ЧОМУ ПРОТИ-РЕЛІГІЙНА РОБОТА НЕ ВСТОЮЄСЬ.

Нераз звлялись на світі талановиті одиниці — бесідники, чи письменники і починали боротьбу з релігією. Доказували, що релігія не годиться з наукою, що вона звязує людям руки, що забирає їм дорогий час.

Кругом кождого апостола безрелігійности збирався гурток однодумців і починалась робота: проповідували словами, видавали протирелігійні книжки і часописи. Видно було запал і віру, що аж тепер вдасться викинути релігію з людського життя.

Однакож такий безбожницький рух за час ослабає. Його представники стають щораз менше видними, наче в мраку відходять, а ще дальше все затихає, мов би нічого не було.

Чому ж так? **А тому, що людству релігія потрібна, як хліб і вода; тому, що релігія є частею людського життя.**

Протирелігійна робота не виходить з потреб життя, але з вузкоглядних особистих теоризовань того, що „пророком" безрелігійности оббирається.

Тільки ж і той „пророк" й обставини його життя зміняються і переносять його в світ, де релігія є хлібом насущним.

Доки такий „пророк" здоровий, сильний і вдоволений, доти вся його увага присвячена протирелігійній пропаганді. Та нараз хтось несподівано заслабне в родині такого „пророка", хтось вмре. Тай сам він старієсь і наближаєсь до порога вічности. Або ще й перед старістю грізна слабість його досягне.

І тут протирелігійне становище захитуєсь. Безрелігійник опиняєсь в світі інших думок, інших настроїв, інших бажань, інших потреб. Він починає бачити, що життя має більше важного змісту, ніж йому здавалося.

Загляньте тоді шпаркою через заслонене вікно, а провідник безбожницького руху читає ті релігійні книжки, які вчера осуджував.

І не диво. Чоловік в душевнім болю потребує також лікаря. В упадку потребує помічника. В терпінню шукає потіхи. В пригнобленню опори для рівноваги. Він шукає способу задоволити ті болючі потреби, які несподівано в нього виринули.

Отвирає він тоді Книгу Псальмів і читає:

— Як бажає ланя води з потока, так бажає Тебе душа моя Боже! Сльобажає душа моя, живого Бога! Сльози мої в день і в ночи хлібом мені стали, цілий день вони говорять мені: Де Бог твій? Чому похиляешся душе моя, чому затревожилася ти в мене? Вповай на Нього народе по всякий час. Виливайте перед Ним серця ваші. — Пс. 42, 46.

Чи може чоловік в терпінню не відчути того, що таким цілючим дотиком підходить до його душі? А раз він це відчує, так вже його безбожницька зброя назавсігди вищербилася.

БАРВИ З БАРВАМИ.

Не всі барви однаково з собою гармонізують. От котрі барви з котрими добре сходяться:

Білу можна лучити з кождою іншою.

Червона вяжеться найкраще з білою, чорною і жовтою.

Синя з білою і жовтою.

Зелена з чорною і білою.

Золота з чорною і брунатною.

ВЕРНУЛАСЯ ВІД НЕБЕСНИХ ВОРІТ.

— Стук, стук, стук!... — почув святий Петро, що сидів за небесною брамою.

Але стукіт був такий тихенький, що дехто його цілком не чув би. Та Петро на тім розумівся. Недармо ж він відмикає і замикає Небесну Браму не від нині. Правда, і другі Апостоли його заступають, однакож він тут пересиджує найдовше.

Тому знає він, як хто стукає.

Прийде, подумайте собі, коваль до небесного порога, то так загримає в двері, ніби там десять возів приїхало. А прийде хтось несміливий, то перше годину стоїть, нім відважиться, а потім так стукає, що ніби мотиль крилом зачепив.

Пішов св. Петро, відомкнув широчезні двері і виглянув.

За порогом стояла зморена, збідована ще молода жінка — така зморена, що ледво на ногах стояла.

Дивиться на ню хвильку св. Петро і мовчить. Дивиться також жінка, не знає, що казати.

Хто знає, від чого тут починати — думає вона — нехай вже другі починають. Їм не першина говорити з такими, як я.

— Ви звідки, молодице? — запитав по хвили святий Апостол.

— Я з Карпатської України — відповідає жінка.

— А з села?

— З Залужанки.

— З Залужанки? — і Петро почав приглядатися. — Ми тут про вас вже знаємо.

Похитала жінка головою:

— Як це може бути — каже — бо мене і там на земли не багато людей знало. Жила, працювала, бідувала, ніде далеко не ходила...

— Еге — говорить Петро — ми все знаємо. Аджеж ви навіть слабу мачуху доглядали три роки, ніби рідну матір — а вона тепер тут в нас і все нам оповіла. Ми багато про вас знаємо. І вашу терпеливість, і вашу побожність, і вашу мовчаливість. Ви не любили нікого обмовляти — лихого слова ви про нікого не сказали. І тому я маю приказ впустити вас до неба без ніяких допитів.

— О, дякую вам, дуже дякую — каже жінка — які ви добрі! Я завсігди Господа молила, щоби приняв мене до свого Світлого Раю.

— Отже ходіть — каже Петро ще раз — тут будете такі щасливі, що там на земли ніхто таким щасливим не буває.

І Петро отворив ворота якнайширше.

Вже жінка хотіла переступати небесний поріг, як зупинилася. Ніби щось нагадала. Святий Петро не знав, чи вона не має відваги до середини входити, чи що.

— Ходіть, ходіть! — почав її заохочувати.

— Та я так... Я хотіла би вас ще запитати...

— А що таке?

— Я хотіла би знати, чи прийдуть сюди і мої діти, Василько та Маланя. Вони без мене там зосталися.

Подумав Петро хвильку та:

— Прийдуть, прийдуть — каже — коли заслужать собі Небесне Царство, однакож так, як тепер, то хто знає...

— А то чому? — запитала мати з поспіхом.

— А тому, що нема їх там кому вчити так, як добра мати може вчити. Можуть піти самопас, попадуть між лихе товариство, всякого зла навчаться...

Мати заломала руки.

— То вони можуть сюди не прийти? — допитується вона переляканa.

— Можуть і не прийти — каже Петро — коли не знайдеться хтось, що дав би їм добру материнську науку та опіку.

Задумалась жінка та:

— Я знаю там кождого... Ними не буде кому заопікуватися і вони пропадуть...

За хвильку підвела вона очи, глянула через двері до прекрасного раю і лице її засвіло. Однакож клопіт про дітей не дозволив їй переступити небесного порога.

— Святий Петре — заговорила вона — позволь мені вернутися до моїх дітей. Я буду ними опікуватися, я буду їх всього доброго вчити. Я виховаю їх на добрих людей і приведу сюди.

Петро здивувався.

— Хочеш вертатися на землю? Аджеж там самі клопоти. А тут — зробиш оден крок і ти на віки щаслива. А там гірке життя...

— Так, гірке, гірке — каже жінка — але я і в раю не буду щаслива, коли буду знати, що там мої діти ходять грішними дорогами.

— А може прийдеться там тобі і від власних дітей терпіти...

— Може! Та я на все готова. Зроблю, що зможу, а чого не зможу, то ласкавий Господь простить.

Похитав Петро головою — зворушила його така щира журба матери про дітей. А там говорить:

— Не моя в тім воля, я мушу запитати про тебе нашого Отця Небесного.

За хвильку вернувся він і каже:

— Добре! Вертайся! Господу Богу сподобалася твоя материнська дбалість про дітей і Він дозволяє тобі на землю вернутися. Господь сказав, що будеш там багато терпіти, але Він поможе тобі привести твоїх дітей сюди. А коли терпіння буде за велике, то завсігди нагадуй те, що ти тут чула і бачила. Імя твоє вже нині тут записуємо між іменами найкрасших матерей.

— Дякую вам, дуже дякую — сказала жінка і змученими ногами потюпала на землю, щоби там дбати, щоби її діти не зійшли на бездорожжа.

Довго вслід за нею дивився святий Апостол, дивуючись всему тому, що чув і бачив. Аж коли вона була так далеко, що його старечі очи не могли її доглянути, замкнув він Небесну Браму.

За хвилинку мигнула з неба зірка. То полетів Божий Ангел на землю, щоби помагати добрій матери в її святій апостольській праці при вихованню дітей.

ПОЧИТАННЯ БОГОРОДИЦІ НА ЗАПОРОЖУ.

Козаки Запорожці дуже поважали Діву Марію і в честь її Покрова збудували на Січи церкву, в якій знаходилася ікона (образ) Покрови з Запорожцями.

Є переказ, що Діва Марія причинилася до заснования Січи і збірання української сили на Запорожу.

Живуть собі Козаки — оповідає леґенда (переказ) — аж обновилася в них ікона. Дивляться, а під іконою підпис:

— Вам Запорожці, вам славне Низове Військо, ця молитва написана. Як будете цю молитву знати, як будете її добре памятати, то ніколи, і до кінця віка не буде вас ніякий вогонь брати. Заведіть, Запорожці, у себе сорок тисяч чоловіка, держіть суди, вибирайте старших, тоді ви будете славні од нині до віку!

Запорожці послухали. Зробили Січ, побудували деревляну церкву в честь Покрова Богородиці на Чортомлику, з трома банями, що підіймалися понад шістьма куріями, оточеними високим валом, на яких стояли три гармати на колесах.

Після війни Мазепи за визволення України 1909 року, Петро Великий знищив Запорожську Січ, знищив також і церкву так, що сліду не лишилося, однакож легенда (переказ) оповідає:

— Коли москалі зблизилися до Запорожської Церкви, тоді церква від них... Потім оттак ходила, а там сховалася під землю перед самісінькими очима москалів. Уся, як була — з дзвіницею, з хрестом так і пірнула...

Щож до ікони (образа) Богородиці, то доси вона зберігається в Никополі (давнім Микитині) з часів Запорожжя. На липовій дошці намальована в горі Богородиця з св. Миколаєм і Михайлом по боках, а внизу стоять по обох сторонах Запорожці, в повнім одязі і зброї. Серед них знамена та все козацьке озброєння. Від уст переднього Запорожця вгору до Богородиці простягнена лента з написом:

— **Молим, покрий нас честним твоїм покровом, избави нас от всякого зла.**

А над головою Богородиці виписана неначе її відповідь Запорожцям:

— **Избавлю и покрию люди моя!**

НА СПОМИН ПО РОДИЧАХ.

Посилаю шість долярів — з того 1 доляр як передплату на „Вістник", а 5 долярів на Фонд Вістника, як **Посмертну Згадку по Моїх Родичах.**

Тато, Гнат Ґалушка, померли 19-го серпня 1930-го року — в Толстой, Ман.

Мама, Евдокія, померли 10-го червня 1941 року також в Толстой.

Спіть спокійним сном, Дорогі Родичі! Нехай Вам канадійська земля буде пером!

Дочка Настуня.

Гнат Ґалушка і Евдокія, з роду Бриличська, походили з села Цеброва, пов. Тернопіль, в Галичині.

В 1896 р., 4-го квітня, виїхали вони до Стейтів, а саме до стейту Джорджія, звідки перебралися на короткий час до Шікаґо, а звідтам до Оверстону (пізніше Олесків, а тепер Толстой) в Манітобі, де цілий час перебували.

З Галичини привезли четверо дітей — Настуню, Петра, Катерину і Варвасю.

Родинна назва „Ґалушка" первісно була „Калушка" — з Калушків в Манаєві походив батько Гната Ґалушки.

Діти покійних Гната й Евдокії всі живуть в Канаді, а також в Толстой живе сестра покійного — Марія Кудряк.

Василь.

ЖЕРТВИ ВИПАДКІВ.

В 1941 році в Стейтах згинуло при всяких випадках 102,500, а ранених було 9,300,000. З усіх ранених є 250,000 таких, що вже не стали здоровими. В році 1940 згинуло від всяких випадків 96,883, а ранених було 9,100,000. Обчислюють, що коли б зібрати страчений час при тих випадках в 1941 р., то в нім можна би виробити все потрібне для 200,000 армії, а грошева страта з випадками звязана виносить 4 більйони долярів.

ЯК НИНІ МОЛОДІ ПОВОДЯТЬСЯ.

За давних часів були в Канаді „джекомахи" — це був такий рід, що трохи на людей був похожий, але не цілком. Це були звичайно нежонаті, що заробляли і пропускали гроші. Приїздить з роботи до міста і зараз або до ґотелю, або до хати приносить пива і пють. А потім всюди дуже кричали, співали, та вигойкували.

Коли кажу „приносить", то так дословно воно було. Не хотів чекати, аж пиво привезуть, але брав на рамя і ніс вулицями на нікого не оглядаючись.

Ті самі сходилися також на танці — а тим вже і пиятика, і танці, і бійки, і поліція, і страшні пересини.

Отже ту клясу людей звали тоді „джекомахами" (тоді кожний такий вважав собі за честь зватися „Джеком", а тодішні подібні дівчата були „Кейди").

І не було в тих „джекомахів" ні розуму, ні здорової думки, ні совісти, ні сорому, щоби над своїм поведенням самим застановитися. Аж коли почав „Укр. Голос" про те багато писати, то поволи „джекомахія" почала зникати. Видно — старші повимирали, а молодші не хотіли їх місця заступити і так славне лицарство зникло.

Та що подумаєте, коли скажу, що ми тепер знов маємо „джекомахів". І „джекомашок". Старі часи вертаються.

Коли їдете залізницею, то приглянетеся, як теперішна молодь поводиться. В декого з них ані сорому, ані чести, ані розуму, ані культурности, ані приличности. Старші люди мусять нераз відвертатися від їх поведення.

Перейдіть вулицями містів, а там те саме. Водяться хлопці і дівчата вулицями за підбоки, або тримаючись за руки, а з тим ціле поведення з кожного боку таке самісенькe.

Це вже не та поважна, гідна пошани молодь, що була давніще — що оглядалася на себе і на других; що знала і мала якість правила приличности.

Приїздять з фармів дівчата до міста роботи шукати і першою їх річею малюватися. Нині приїхала, а завтра вже губи начервонені, нігті червоно-чорні, брови позаліплювані фарбою, в торбинці цигаретки. Все є, тільки розуму не видно. Малюють одні других в перегони.

І щож все те, як не „джекомахія"? Ріжниця хіба та, що між давними „джекомахами" були деякі цілком неписьменні, а теперішні всі шкільні виховники. Але теперішний стан мабуть багато гірший і грізніший від давного. Давно „джекп" були головною силою „джекомахії", а тепер жіноцтво на „джекомахію" сходить.

Коли ж таке бачиться, то приходиться дивуватися, що нема ніґде ніякого авторітету, щоби над таким нагадав. Ані поліція тим не клопочеться, ані газети, ані професори шкіл... Ніхто!

Виходить, що люди повинна самі про себе дбати. Я маю на гадці українців. Чужих ми не навчимо, отже нехай вони роблять, як хочуть, але ми можемо за себе подбати. Отже дбаймо!

Нехай батьки та матери напоминають синів і дочок; нехай обговорюють з ними нинішню некультурність; нехай виробляють в молодих здоровий погляд на життя.

Окремож треба говорити підросткам, хлопцям і дівчатам. Треба їм показувати, як хто по дурному поводиться, як по дурному збирається, як по дурному малюється.

Це повинно бути темою проповідей, або відчитів.

А в місцях, де молодші сходяться, повинен бути формальний строгий нагляд старших над тими молодшими, що не знають, як заховуватися.

Памятаймо, що коли все пуститься самопас, то великим лихом закінчиться. І на що тоді мають родичі збирати майно, щоби його передавати ледачим дітям.

Це важні справи! Коли цілий загал війде на дранти, то це буде велике банкротство — і моральне, і матеріяльне, і політичне, і як хочете. А за тим мусить прийти диктатура і тяжка неволя.

Гнідач.

НОВА ПРАВОСЛАВНА ПРАЦЯ В АЛБЕРТІ.

(Спеден, Алта.)

Релігійне життя між українцями в Алберті, значно підноситься. Наш нарід добачує, де саме йому місце і всі глибше думаючі, гуртуються в рядах Української Православної Церкви.

Будова нових церков поширюється навіть в таких місцевостях, де перед кількома роками, через мале число членів не було думки про церковні будинки.

Одна з таких громад є Спеден. Вже перед десяти роками, тут при помочі французької місії побудовано греко-католицьку церкву, яка в початках числила досить членів.

Але з якоїсь причини, багато з них покинули ту церкву, вступили в ряди укр. православної громади, та спільно взялися до великої праці, щоби наздогонити те, що наше рідне, наше власне.

Тепер, коли членство збільшилося, Народний Дім, в якому відбувалася завсіди відправа, показався менше вигідним, і тому всі разом сказали, що вже настав час, аби у Спеден побудувати свою рідну церкву.

В короткому часі купили в Сієнара, гарну площу напроти Народного Дому і вже від двох тижнів, йде завзята робота при будові. Як приглянешся, тій роботі, то аж серце радіє, де поверх 20 фір пісок возять, під повну пивницю під церквою, а ще інші глину вивозять, та зарівнюють площу і хотять, щоби на першу Богородицю (це їх будуче храмове свято) посвятити угольний камінь, та рівночасно в тому самому часі і церква мала би бути майже укінченою.

Таку свідому, щиру і патріотичну громаду, безсумніву можна ставити за примір іншим. В них порядок і в Народному Домі, а Братство в церковній громаді як одна більша родина. Всі ставляться до справи вирозуміло, полишаючи на боці особисті справи.

Ну, і наше Жіноче Товариство тут не дармує, а всі разом з молодечою організацією щиро працюють, щоби якнайскорше бачити свою церкву докінченою, яка має бути немов твердиня, для тих українців, що не забувають своєї історії та пригадують собі, кілько то вороги пролляли крови з наших братів, тільки тому, що ті не хотіли зречися своєї прадідної Віри Православної та взяти чужу.

Честь вам Спеденці за щиру працю, за те, що ви зуміли своїм чесним поводженням до своєї громади приєднати так велике число членів. Спільно і дальше працюйте, на Славу Богові, за що Він Всемогучий, буде нагороджувати Вас щастям і здоровлям.

С. Г. О.

ВСЕГО ПО ТРОХИ.

(Ошава, Онт.)

Давненько було дещо про роботу в Українській Греко-Православній Громаді Різдва Пресвятої Богородиці. В нас робота йде своїм темпом.

Ми завзято працюємо щоби позбутися довгу, який тяжить на нашій церкві. При кінці березня наше Сестрицтво зробило маленький базар, який приніс поверх 100 долярів. Устроєно Свято Шевченка — а також в Великім Пості були занялися збіркою на цвіти і світло, отже зібрано поважну суму.

Великодними Святами дуже гарно була вбрана наша церковця — мов би писаночка. Живі і штучні цвіти при Божім Гробі і на Святім Престолі, образи прибрані гарними вишиваними рушниками, а церковця була освітлена ріжномаїтними електричними лямпами.

На Великдень було звиш 250 осіб на Богослуженню. Посвячення пасок відбулося по українському звичаю на дворі, була гарна погода.

В неділю 19-го квітня відбулося спільне свячене. Здається, що в цім році найбільше членів взяло участь. До столів засіло звиш 130 осіб зріи діточок. При столах говорив о. парох Запаринюк, п. П. Григорук, голова церковної громади, п. О. Кошул, та голова Сестрицтва пані Ю. Павленчук.

На 10-го травня відсвятковано День Матері. По Богослуженню о. парох відправив панахиду за тих матерей, які відійшли на вічний спочинок, а Молебен до Пресвятої Діви Марії за здоровля матерей. По Богослуженню відбувся спільний обід, де о. Запаринюк виголосив реферат про значіння матері в родиннім і громадськім життю. По обіді відбувся концерт приготований о. парохом в Рідній Школі. Діти відспівали кілька пісень, було маленьке представлення „Мамині помічники" і декламації. Діти гарно були приготовані і за це належиться подяка о. пароховн, як учителеви Рідної Школи.

Наше Сестрицтво старається як найбільше помогти громаді, устроюючи ріжні розігравки, чайні вечірки — щоби призбирати щось на довг. Та праця їх не йде на дармо, бо за 2 місяці зменшили церковний довг на 200 долярів. Коли так дальше будуть робити, то ще цего року збудемся довгу, який роками — а роками тяжів на громаді. Честь Вам сестри

Член парохії.

ПЕРЕХРЕЩУЮТЬ.

(Гефорд, Саск.)

Сталася в нашій околиці подія: католик посватав православну дівчину. Православні хотіли, щоби слюб був в православній церкві, знов же католики, щоби в католицькій. І православні на те згодилися.

Але того не досить. Запитав католицький священик дівчину і випитує, чи вона хрещена. Вона каже, що хрещена в Українській Православній Церкві.

— Це не важне — говорить священик і скликає кумів та перехрещує.

Не диво молодій людині, що не знає як і що, але дивуватись треба чи нерозумови, чи відвазі, чи ще чому тих, в яких православне хрещення не важне. Але важне польське і мадярське! От де важність!

Як там вже православні, але греко-католики повинні застановитися, чи вони що тим хрещенням здобули, чи стратили. Бо всі греко-католики відвічальні за те, що в їх церкві робиться.

Повинні запитати: чи треба православних перехрещувати? Аджеж ніде не записано, що коли православні українці приступили до Риму, то всіх їх католики перехрещували, тай слюби всім жонатим наново давали. Такого не було. Православне хрещення було цілком добре, а також шлюб. Отже пощо тепер перехрещувати? Чи це не приносить встиду всім нам? Коли щось добре, то яким правом може його хтось поправляти? Або нехай такий священик покаже нам бодай такий закон, що православних треба перехрещувати.

Отже подумаймо над цим.

Греко-католик.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Торонто, Онт.)

Липня 18 н. р. п-во Метельські святкували 50-ліття свого подружжа. Рано в 10 год. було Богослуження, вечером зібралися і ті приятелі, що не могли бути на Богослуженню, щоби пожелати ювілятам дальших щасливих літ. Желання зложив парох о. Самець, передавши їм церковне благословення і Многі літа. Знов же п. Гункевич сказав, що на подібнім святі не був, бо це рідкість, щоби обоє подруги дожили 50 літ.

Пан В. Лах говорив, що хоч він сам молодий, але в п. Метельськім бачить свого найблищого приятеля; окремо підчеркнув велику побожність ювілята, кажучи, що хоч він сам дяк і мусить разом з священиком починати Богослуження, однакож він в церкві п. Метельського ще не випередив.

Говорив п. Олійник, що велика честь громаді мати між собою такого поважного громадянина, що помимо такого віку перший в церкві і прислугує, як старший брат.

Говорили ще пп. Охітва, Просимяк, Федусь, Ковалишин. М. Білий передав дарунок від приятелів.

Пан Метельський подякував і пригадав, щоби не забути за церковний орган „Вістник", отже присутні відповіли жертвами, а то:

По 1 дол.: пані Метельська, п-во Буртники (дочка).

По 50ц.: о. Самець, П. Метельський, Білий, Охітва, Ґаба, Просимяк, Олійник, Гункевич.

Жертводавцям щире Спасибіг, а ювілятам Многих Літ! М. В.

НА КОШТ ВИДАННЯ МОЛИТОВНИКА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ.

РЕДВОТЕР, АЛТА.
Збірка о. М. Фика.

По 25цт.: Н. Крайчий, Т. Хаба, Т Мерун, І. Крайчий, І. Худа, Й. Пасічний, В. Савка, Н. Зінюк, М. Савка, В. Пасічний, М. Хаба, О Савка, Н. Крайчий, С. Хаба, В. Школьний М. Салижин, І. Садовник, М. Попіль, І. Васияк, В. Кастюк, М. Попіль, М. Крайчий, Н. Крайчий.

По 20цт.: О. Пасічний.

По 10цт.: М. Клива, М. Кіріяк, М. Крайчий, О. Федоряк, О. Школьна, М. Мурин, Н. Худа.

РЕДВЕЙ, АЛТА.

50цт.: Пан і пані І. Чорний.

По 25цт.: М. Мелешко, І. Савук, М. Боечко, Н. Безбородка, М. Коваль, М. Свайчук, В. Кульматицький, С. Капаць, А. Кульбаба, І. Клюфас, С. Самиця, Г. Павлюк, С. Боечко; пані Г. Сулима, К. Долська, пані Д. Веньгер, пані Н. Сулица, пані Лопушанська, Г. Гарапнюк, Д. Веньгер, М. Письменний.

15цт.: пані Г. Павлюк.

По 10цт.: пані С. Капаць, пані Боечко, пані Л. Мулик, Анна Молчанська, К. Самиця.

ВАСЕТНА, АЛТА.

По 1 дол.: С. Турик, Оля, Стефан, Мария Швець.

По 50цт.: А. Швець, пані Г. Вірун.

35цт.: Ґео. Ковуб.

По 25цт.: А. Гарізун, п. Деголь, п. Дмитерко, Г. Вірун, І. Чорний, М Павелчук, І. Якимець, М. Захарко, п. Краколович, пані А. Швець, п. Прусак, І. Зінин, М. Вірун, Н. Зінин, пані Н. Зінин, пані Захарко, пані Антонюк, пані Турик.

По 20цт.: А. Вонечко, пані Й Літерський.

15цт.: пані Й. Зінин.

По 10цт.: П. Петрик, П. Вонечко, пані Вонечко, Н. Біченський, Й Зінин, пані Петрик, пані Крокодович, пані Гарасим.

ПЕМБІНА, Н. Д., ЗЛ. ДЕРЖАВИ.
Збірка о. Е. С. Улана.

По 50цт.: С. Кочман, Докія Юминська, пані Грабчак, Докія Клим.

35цт.: Король.

По 25цт.: В. Іваницук, І. Борденюк, М. Грабчак, Ладан, П. Пастух, І. Пастух, Загарія, Кирилюк, О. Андрусик, Ладан, Магдалина Пастух, Ольга Сивак, М. Деминишин, Анастазія Пастух, пані Деминишин, пані Сенів, Т. Левчук, С. Коверчук, пані Коверчук.

По 10цт.: Гр. Кіндзерський, Анна Сивак.

5цт.: Костюк.

РОЗА, МАН.
Збірка о. Е. С. Улана.

По 1 дол.: Григорій Бутера.

По 50цт.: М. Клим, Павліна Ткачик, Пелагія Бутера, Анна Чубей.

30ц.: Олекса Дячків.

По 25цт.: М. Чубей, П. Когут, Д. Андрусик, В. Саламандик, О. Кізюк, Н. Баран, Е. Смук, Теодор Вівчар, Н. Данильчук, М. Шевчук, В. Пупеза, Н. Когут, С. Марушак, Д. Чубей, Н. Чубей, М. Клим, П. Клим, Н. Ткачик, Мир. Касіян, П. Клим, П. Чубей, Ф. Шімко, І. Билина, Анастазія Чубей, С. Тофан Ярема, С. Танчак, Катерина Клим, І. Крайник, І. Чубатий, Ф. Мочуленко, Негрич, Анна Шімко, Зоня Галас, Катерина Чубей, Настя Мочуленко, пані Рурик, П. Дикун, Ева Шпак, Катерина Гавронська, Марія Танчак, Василина Когут, М. Ґреґораш, Анна Шімко, А. Гавронська.

По 20цт.: Марія Гришкевич, Текля Дижник.

По 15цт.: Т. Присажнюк, А. Сом.

По 10цт.: І. Когут, Н. Саламандик, Марія Танчак, Анна Черевата, Антонін Клим, П Редкевич, М. Мандзій, Катерина Сергіїв, С. Гринкевич, С. Когут, Марія Андрусик, Бурківський, П. Слюсарчук, С. Кізюк, Василина Чубей, Марія Музика, Анна Баран, Катерина Шевчук, Василина Ковтун.

Дрібна збірка $1.45.

СОНДАВН, МАН.
Збірка о. Е. С. Улана.

50цт.: А. Бордун.

35цт: В. Біліч.

По 25цт.: В. Ґушуляк, М. Стримбіцький, М. Кадинюк, М. Ілюк, М. Кушнірик, Е. Халатурник, І. Халатурник, Д. Білавчик, О. Білавчик, Ф. Тисарський, І. Чоботар, О. Ткачук, І. Кочан, Н. Никифорчук, М. Ґригорчук, К. Маковська, М. Олійник, Василька Варук, Г. Чоботар.

По 15цт.: А. Тисарський, М. Ґушуляк, А. Стадник.

По 10цт.: Н. Бачинський, С. Бугера, Й. Петраш, Д. Олійник, В. Данильчук, М. Яремчук, М. Чоботар, М. Білавчик, А. Костинюк, М. Ткачук, Н. Маковська, Е. Ґушуляк, М. Соколюк, К. Веренька, М. Роговський, К. Сепневич, У. Соколюк, Б. Данильчук.

ПИСАНКА.

СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА.
Збірка о. А. Сарматюка.

В. Гаврилюк 1.00

По 50цт.: Н. Самотюк, Параня Саламандик.

По 30цт.: В. Чернявський.

По 25цт.: Олена Фодчук, Т. Петрук, Г. Онищук, Марія Чернявська, П. Г. Воробець, Ф. Воробець, Н. Саламандик.

По 20цт.: Анна Косташ.

По 15цт.: В. Харук, Н. Харук.

ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

По 1 дол.: П. Зварич, В. і Юстина Кирилюк, А. Зварич, Д. М. Жуківський, Ю. Шевчук, П. Далаврак, В. Панчишин, Др. Е. Зварич, Е. Засідба, І. Фарина, Анна Винничук.

Дрібна колекта $1.58

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

З нагоди панахиди по бл. п. о. Луці Березіцькому в Січ-Коломиї, Алта., о. А. Сарматюк перевів збірку, як слідує:

По 1 дол.: пані Фербей, Василь Харук, Ник. Самотюк.

Дрібна колекта $7.05

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"
(Поодинокі жертви до кінця липня 1942)

А. Шотка, Содборі, Онт.	$2.00
Г. Бугера, Дуфрост, Ман.	1.00
Д. Худик, Бруксбі, Саск.	1.00
Гнат Ґужда, Торонто, Онт	1.00
о. Т. А. Горбай, Роблин, Ман.	1.00
М. Білий, Торонто, Онт.	1.00
Н. Н., Винніпеґ, Ман	1.00
Лука Батицький, Оак Лейк, Ман.	1.00
І. Шебець, Вотерфорд, Онт.	1.00
о. Лео. Весоловський, Ню Йорк, Н. Й.	1.[illegible]
Д. Білошенко, Торонто, Онт.	.50
В. Ленько, Су Лукаут, Онт.	.50
В. Волошин, Дуфрост, Ман.	.50
в. Бойчук, Сенді Репідс, Алта.	.50
І. Гладинюк, Найаґра Фалс, Онт.	.50
Дм. Котик, Форт Френсес, Онт.	.50
М. Адамовська, Мелвил, Саск.	.20

Всім жертводавцям щира подяка!
Адміністрація „Вістника".

ХРАМ В КЕЛҐАРИ, АЛТА.

Величавий храм церкви св. Володимира відбудеться в Українській Православній Церкві в Келґарі, в неділю 23 серпня.

Богослужения почнеться в 9.30 рано — відслужить о. Сарматюк з Веґревил. По Богослуженню спільний обід в салі під церквою.

Просимо на храм наших братів і сестер з фармів та з міста. Окремо запрошуємо з дальших околиць — з Едмонтону, Веґревил, Летбридж. Всіх радо привитаємо.

Церковний Комітет.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
СЕРПЕНЬ.

19. Середа, Преоб. Г Н І. Х — Ендевор — Візитація.
23. Нед. — Арран — Візитація
28. Пятниця, Успіння — Гаєс
30. Неділя — Мейбридж — Храм.

ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Кобзар
13. Неділя — Арран
20. Неділя. — Норквей

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ.

16. Нед. Дрифтінг Ривер Архиерейська Візитація
19. Середа, Преобр. Госп. — Роблин. (фарми)
23. Нед. — Шортдейл
28. Пят., Усп. Бог. — Шіго (храм)
30. Нед. — Шелвелей.

Адреса:
Поч скр. 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
СЕРПЕНЬ.

16. Неділя. — Крайтенд і Тірієн
19. Преобр. Госп. — Норал (храм) і Ґлендон місто
23. Неділя. — Беліс
28. Усп. Пр. Богор. (Посвячення угольного каміня під церкву) — Спеден.
30. Неділя. — Стрий

ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Смокі лейк
13. Неділя. — Довнінг
20. Неділя. — Беліс
21. Пон., Різдво Пресв. Богор. — Гемлин (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ.

16. Неділя — Косів
19. Середа, Преоб. І. Хр. — Пайн Ривер (храм)
23. Неділя — Венлав
28. Пят., Усп. Богор. — Богдин (хр.)
30. Нед. — Валей Ривер

ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя — Ґарленд

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Пембіна
19. Преобр. Госп. — Роза
23. Неділя — Толстой
28. Усп. Богор. — Гардентон (храм)
30. Неділя. — Вайта

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сондавн.
11. Усік. Гол. Івана Хрестителя. — Онуцьких
13. Неділя — Пембіна, Н. Д. (Обслугу перебирає о. П. Ґіцький)
20. Неділя — Толстой
21. Різдв. Богор. — Сеньків (храм)
27. Неділя Возд. Чесн Хреста — Вайта

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
СЕРПЕНЬ

16 — Неділя — Ейгусвил.
19 — Середа — Преобр. Господнє. Менаі (храм).
23 — Неділя — Виста.
28 — Пятниця — Усп. Прес. Богор. Росборн (храм).
30 — Неділя — Сенді Лейк.

ВЕРЕСЕНЬ

6 — Неділя — Січ.

Адреса: — Сенді Лейк, Ман.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ.

16 Н. 3 Нед. 12 по Зел. Святах
17 П. 4 Сім молод в Єфесі сплячих Максиміліяна, Івана і др.
18 В. 5 Муч. Євсигнія Кактидія
19 С. 6 Преображення Господнє
20 Ч. 7 Дометія перс.
21 П. 8 Преп. Григорія ікон Печер.
22 С. 9 † Ап. Матея, муч Юліяна

23 Н. 10 Нед. 13 по Зел. Святах
24 П. 11 Промуч Василія і Теодора
25 В. 12 Муч Фотія, Памфила
26 С. 13 Тихона еп. Вороніжського
27 Ч. 14 Перен. мощів Теод. Печер
28 П. 15 Успення Пресв. Богородиці
29 С. 16 † Нерукотворний образ Іс Христа. Муч. Діомида

30 Н. 17 Нед. 14 по Зел. Святах.
31 П. 18 Муч. Флора і Лавра

ВЕРЕСЕНЬ.

1 В. 19 Серпень. Муч. Андрея Стр.
2 С. 20 Прор. Самуїла.
3 Ч. 21 Преп. Авраамія Печер.
4 П. 22 Муч. Агатоника
5 С. 23 Свщмч. Іринея еп. Ліон

6 Н. 24 Нед. 15 по Зел. Св. Перенесення мощів Петра митр Київського.
6 Н 24 Нед. 15 по Зел. Св. -муч
7 П. 25 Ап. Тита з 70-ти, ісповід
8 В. 26 Муч р Адріяна і Наталії
9 С. 27 Преп Пімена пост Печер
10 Ч. 28 † Знайд мощів Йова Почаївського.
11 П. 29 † Усікнов. Голови Івана Хрестителя.
12 С. 30 Александра, Ів. і Павла

13 Н. 31 Нед. 16 по Зел. Святах
14 П. 1 Вересень. † Симеона стовп
15 В. 2 Муч. Маманта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґіцького
СЕРПЕНЬ

16. Неділя. — Тиндал
19. Середа, Преобр. Госп. — Сентон
23. Неділя. — Іст Селкірк,
28. Пятниця, Успення Пр. Бог. — Ледвин (храм)
30. Неділя — Поплар Парк

Адреса: 710 Стелла Аве.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицина.

16. Неділя — Ст. Джуліен
19. Середа, Преображення. — Смітс
23. Неділя — Кадворт
28. Пятниця, Успення П. Б. — Вакав Храмове свято. Візитація.
30. Неділя. — Єлов Крік. Візитація

Адреса: Вакав, Саск.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ.

16. Нед. 12 Гол. 3. Утр. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. 1 Корин. 15: 1—11. Єв. Матея 19: 16—26.

19. Сер. Преображення: Утр. Єв. Луки 9: 28—36. Літ 2 Петра 1: 10—19. Єван. Матея 16: 1—9

23. Нед. 13. Гол. 4. Утр. Єв. Марка 16. 1—8. Літ. 1 Кор. 16: 13—24. Єв. Матея 21: 33—42.

28. Пят. Успення Пресв. Богор.: Утр. Єв. Луки 1: 39—56. Літ. Фил. 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42, 11: 27—28.

30. Нед. 14. Гол. 5. Утр. Єван. Мар 16: 9—20. Літ. Ап. 2. Корин. 1: 21—2: 4 Єван. Матея 22: 1—14.

6. Нед. 15. гол. 6. Утр. Єв. Луки 24 1—12. Літ. 2 Корин. 4: 6—15. Єв. Матея 22: 35—46.

13. Нед. 16. Гол. 7. Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. 2 Корин. 6: 1—10. Єван. Матея 25: 14—30.

20. Нед. 17 Гол. 8. Ут. Єван. Луки 24: 36—53. Літ 2 Корин. 6: 16—18 і 7: 1 Єван. Мат. 15: 21—28.

21. Різдво Пр. Бог. У. Є. Луки 1 39—49 і 56. Літ Фил. 2: 5—11. Єв. Луки 10 38—42 і 11: 27—28.

27. Нед 18 Воздв. Ч. Хр. (Гол 1) Утр Єв Івана 12 28—36. Літ 1 Кор 1: 18—24. Єван Ів. 19: 6—11, 13—20, 25—28 і 30—35.

[redacted] дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., SEPT. 1st, 19 . ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1942. ЧИСЛО (397) 17

КНЯЗЬ КЕНТУ, БРАТ КОРОЛЯ, УБИТИЙ В ЛЕТНИЧІМ ВИПАДКУ.

Юрій, князь Кенту, наймолодший брат короля Юрія VI, погиб 25 серпня, коли в горах північної Скотляндії розбився літак, яким він їхав до активної служби в Ісляндії. На літаку було 15 осіб і 14 з них згинули і їх тіла найдено Одинокий, що врятувався, був летничий хорунжий Ендрю Джек, 21 літній, що в непритомнім стані блукав три милі, поки його найдено і відставлено до шпиталю.

Літак, в котрім погиб князь і його товариші, розбився в безлюдній, скалистім місці, пролетівши тільки 60 миль.

Князь Кенту мав 39 літ. В 1934 р. оженився з грецькою княжною Мариною і мав з нею 3 дітей, — двох синів і одну донечку. Наймолодша дитина, синок, уродився тільки 4 липня цього літа. Президент Розевелт був одним з його хресних батьків, хоч особисто не був присутний при хрещенню.

Князь Кенту був два рази в Канаді. Останній раз тільки рік тому.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ.

Стейтські часописи подають кілька вісток про деякі українськ іспрaви, що прийшли з Швайцарії, Стокгольму, або Москви.

Отже — німці висилають українців лікарів до Німеччини для українців, що в Німеччині працюють. — Це неясне, бо хіба аж тілько є українських лікарів і їх не треба на українських землях?

В Київі мали вбити українця Левка Ревуцького, професора музики. — Хто вбив, не сказано. А з Москви повідомляють, що за заморддовання Ревуцького страчено чотири особі

В Західній Україні німці скасували колхози і землю віддали властителям Отже питання яким і котрим?

В РУМУНІЇ І ЮГОСЛАВІЇ.

В Румунії арештовано понад 45,000 жидів і попримішувано в таборах, або беруть їх до примусових робіт. В Бесарабії і Буковині мали постріляти багато жидів, а між тим рабіна Церельсона.

Мадярські війська, вислані до Югославії проти повстанців, вбили 120 жидів в місті Овідку, закидаючи, що жиди помагають повстанцям.

ПОМІЧ ПОЛОНЕНИМ НА СХОДІ.

Червоний Хрест наняв шведський корабель Канангора, який перебував в Сан Френсиско, щоби ним завезти деяку поміч англійським, канадійським та іншим полоненим, що є в Гонг Конг, в Шангаю, Японії і на Филипинах. Отже в ту поміч має входити пожива, одяг, черевики, лікарства, тютюн. Це буде всім воюючим відомий як „корабель Червоного Хреста". З Японії він мав би привезти поміч для полонених японців в Стейтах.

ЗБИРАЮТЬ БАГАТО ҐУМИ.

В Стейтах пішов по цілім краю рух за збиранням старих ґумових річей, отже послідними часами збирають по чотири тисячі тон денно. Це показує, кілько ґуми пропадало до того часу без людської уваги, що вона щось варта.

ВЕЛИКИЙ НАЇЗД НА ФРАНЦІЮ.

Середа 19-го серпня принесла голосні вісти, що англійська армія зробила великий наїзд на французький порт Дієп, що є тепер в руках німців. Англиці висадили були на французьку землю танки і другу тяжку зброю, а вдодатку тій силі, що була на землі, помагало понад 1000 англійських літаків й гармати з кораблів. Битва була дуже завзята, тревала коло 9 годин, після чого англійське військо вернулося до дому.

В битві на першім місци ставлять військо канадійське, що виявило велику відвагу і завзяття. Боротьба була дуже велика, а що до літаків, то мабуть це була найбільша воздушна битва, яка дотепер взагалі була.

Поважні страти були по обох сторонах. Німці кажуть, що забрали в полон 2,095, з того 617 ранених. Передтим казали, що лише 1,500. Про літаки німці з початку казали, що знищили 112, пізніше, що 117, а про свої перше 37, а пізніше лише 35

Англійське військо також взяло з собою в полон якесь число німців. Крім того понищило німецькі укріплені місця

Вісти з Лондону говорять, що около 100 німецьких літаків пропало певно, а з пошкодженими буде їх коло 276.

ЮГОСЛАВІЯ БОРОНИТЬСЯ.

Здається, що найзавзятійше боронитьcя перед німцями Югославія, а вже головно західна її часть Хорватія. Деякі вісти кажуть, що під проводом Михайловича є там сотки тисяч повстанців Німці дивуються, звідки Хорвати набирають зброї, бо доступ від моря пильно стережуть німці й італійці. Знов же англійські вісти кажуть, що англійські субмарини достарчають повстанцям, чого треба.

МАДЯРИ ЗБИРАЮТЬ ОДЕЖУ.

Німецьке радіо доносить, що в Мадярщині йде рух коло збирання зимової одежі для мадярського війська, що воює з большевиками. Мадярська преса сильно закликає, щоби нарід давав, що може.

ВМЕР ОБОЛЕНСЬКИЙ.

В Вотлер, Н. Дж., помер князь Олексій Оболенський, що належав до родини, яка виводила свій рід від давних пануючих. Підчас минувшої війни був капітаном в царській кавалерії. По революції втік до Константинополя, дальше до Парижа, де приготовився на концертового співака. Звідти приїхав до Стейтів, де співом заробляв на прожиток.

ВМЕРЛА 117-ЛІТНА.

В Ню Мексико, в місті Кловіс, вмерла 117 літна Сеньора Ґертруда Арґело. Родилася вона 12 жовтня 1824 року.

ТОРГОВЦІ ДІВЧАТАМИ.

В Клівленд, Огайо, викрили шайку торговців дівчатами, яка складалася з сімох провідників. Дівчат заманювали ріжними способами і вивозили в інші місця, де держали їх, як невільниць. Це найбільша того роду шайка, про яку в Стейтах відомо.

ДЕНЬ МОЛИТВИ — 6 ВЕРЕСНЯ.

Консисторія Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді оцим звертає увагу всім священикам і громадам Української Греко-Православної Церкви, що генерал-ґубернатор Канади, ерл Атлон, проголосив день 6 вересня, як треті роковини приступлення Канади до війни, днем молитви. В цей день повинні священики відправити спеціяльні богослужения з молебнем за успіх Великої Британії й Канади у війні та виголосити проповідь про потребу самопосвяти усіх громадян для осягнення перемоги сил справедливости й права над силами кривди й беззаконности.

КОНСИСТОРІЯ У.Г.П.Ц. В КАНАДІ.

БАВОВНА ЗАРОДИЛА.

В полудневих Стейтах цего року збір бавовни більший, ніж доси від 1937 року, сподіються понад 13 мільйонів вязанок. Землі під управою бавовни є тепер 24,005,000 акрів, коли року минувшого було 23,132,000 акри. — В полудневих Стейтах росте також риж.

ЖНИВА В КАНАДІ.

Сегорічні жнива в Канаді можуть бути красші, ніж які попередні. Обраховують, що цей рік може дати Канаді 1,250,000 бушлів пшениці, отже около 400,000,000 більше ,ніж дотепер.

ВТОПИЛАСЯ В КЕРНИЦИ.

В Ст. Норберт, Ман., втопилася 24 серпня 9-літна Марґарета Бравн. Вона хотіла витягнути з керниці води і впала до керниці. Це бачила її 5-літна сестра і побігла до матері сказати, що сталося. Коли прийшли і витягнули дівчину, вона вже не жила.

ЗНАЙШЛИ ПІД ЦЕРКВОЮ КІМНАТУ.

Ще в 1941 р. бомба понищила в Лондоні церкву св. Климента. Тепер почали її розглядати, щоби її відбудувати і притім знайшли вхід до забутої великої підземної кімнати, що розтягаєсь мало не попід цілу церкву. Знайшли там похованих багато осіб, та покищо не розглеліли, хто вони — лише думають, що це були визначнійші люде. Та дивно, що люде забули таке місце.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича:

6 вересня, неділя Редвей, Алта.
13 вересня, неділя — Бюфорд, Алта.
20 вересня, неділя — Бринзлей, Алта.
21 вересня, понеділок, Різдво Пр. Д. Мч — Шипенці, Алта. (храм).
27 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.

Цьогорічні архиерейські візитації закінчіться візитацією в Едмонтоні, Алта.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ГРОШІ І ГРОМАДСЬКА ПРАЦЯ.

Коли приходиться починати якусь широку громадську працю, то завжди першим питанням є: де взяти грошей?

Громадська праця робиться для загального громадського добра, отже природне, що лише загал повинен давати гроші на провадження такої праці — та нераз загалови тяжко зрозуміти значіння такої праці.

Були би гроші — багато доброї праці можна зробити, яка цілий загал піднесла би до красшого. Зупинімось на кількох примірах...

Поважний український денник „Діло" почали видавати у Львові 1880 року, і виходило воно з малими перервами до цеї війни. Великою будуючою силою було „Діло" в українській народній роботі, та не багато знають, кілько труднощей мали його основателі?

До основників „Діла" належав Володимир Барвінський, що був першим його редактором. Редагуючи „Діло" він майже себе і світа був відрікся. З родиною перестав листуватися. Часу не було, сили не ставало. І та надмірна праця серед матеріяльних недостач положила його молодим в могилу.

Згадаймо Івана Франка... Цілого себе віддав він був для піднесення свого народу, однакож прожив вік бідуючи — серед матеріяльних злиднів.

Згадаймо Чикаленка... Почав він 1906 року видавати в Києві денник „Раду" і давав на видання всі готові гроші, які мав. Коли ж опісля треба було дальше грошей, а їх не було, то продавав свої поля, щоби „Раду" піддержувати. А він же не видавав її для себе, але на те, щоби український загал будити, освідомляти і підносити.

А таких примірів можна наводити без кінця.

В наведених і в подібних випадках всюди вириває грошева справа. Є щирі люде, є сильні розуми, є охочі робітники, але щоби вони могли працювати, їм треба матеріяльного забезпечення — одежі, хліба, можности піддержувати родину. Мають вони таке забезпечення — багато зроблять для цілого народу; не мають його — зроблять мало, і самі нидіють та пропадають. Значиться — пропадає громадська сила! Громадське добро!

Народна праця, це те саме, що воєнні твердині для держави, що воєнні школи, воєнні фабрики. Не буде їх — держава є слабосилою.

Але твердині, школи і фабрики можуть бути лише там, де є потрібні на те гроші.

Іван Франко в „Молодій Україні" широко застановляєсь над грішми, потрібними для праці громадської. Каже він, що коли би люде були свідомі і кождий дав би, кілько може,назбирати так відповідну суму грошей — кілько тоді можна наняти відповідних рук до провадження громадської праці, кілько конечного, важного, користного можна би тоді зробити, що дало би силу цілому народному життю. А не буде грошей — робота не робиться.

Загальні справи — чи церковні, чи всякі инші, є справами кождого чоловіка з загалу, отже лише коштом загалу мусять такі справи провадитися. Треба загалови церкви, школи, Народного Дому, моста, дороги, то хто має про те дбати, як не загал?

Але біда, що загал не є організацією, але числом одиниць замало з собою звязаних. Тому те число не є великою силою.

Сила може бути лише в здисциплінованій організації.

Є в Стейтах сильна робітнича організація Сі-Ай-О (по анг. С.І.О.), яка має також велику політичну силу. Але та її сила спочиває не на голім числі членів, не на їх голосованню, не на демонстраційних походах, але на грошах, які члени організації дають свому проводови на виконування потрібної праці. Свого часу писали стейтські ґазети про це так:

— Люїс (голова) є наче царем організації. Треба йому грошей, він повідомляє відділи, що кождий робітник має дати долара — і зараз всі дають. За тиждень в руках Люїса є мільйон доларів. Тай орудує він ними, як сам знає. Тими грішми він починає нову працю в організації, якої доси не було, або поширює вже істнуючу; наймає нових робітників, орґанізаторів, пропаґаторів, інструкторів, розвідчиків, всяких помічників; він друкує, що вважає потрібним; він робить поїздки за справами організації; він вживає грошей і на такі справи, чи способи орґанізаційної роботи, які тільки йому одному відомі... Але таке можливе лише в добре здисциплінованій організації, де кождий член розуміє свій обовязок і вагу своєї організаційної справи.

Не убожество, але замала людська свідомість є причиною, що на загальну народну роботу нема грошей. Каже Чикаленко, що були багаті одиниці, але поза собою світа не бачили. Тай загал мав гоші. Колй б кожда українська одиниця (разом з дітьми) дала була на видавання „Ради" по копійці (по ценбови), то було би коло 200,000 рублів (як тут долярів). Коли б по 5 копійок, то був би цілий мільйон.

От яка велика сила є в руках народу! Кілько свідомий нарід зробив би без ніякого труду!

В нас вже згадувалося, що українці в Канаді до великої міри розуміють значіння жертвенности, або інакше сказати б: значіння Народного Податку. Або ще властивійше: **Обовязок Праці для Своїх Загальних Народних Справ.**

Однакож вся та жертвенність більше випадкова, доривочна, незорганізована, безплянова. Є ще багато тих, що бояться, „щоби хто не вкрав" того, що вони дали. Деяким здається, що вони ласку комусь роблять, коли дадуть жертву. А є ще й такі, що нігде нічого не хочуть дати.

Беру справу церковну... Церква, як Велика Інституція Народу, повинна би мати тільки фондів, щоби не потребувала потрібних фондів випрошувати, ані всякими дрібними способами збирати та стягати. Бо так — **замісць робити дійсну широку роботу, церковний провід мусить витрачувати час, і труд, і думку на те, щоби зібрати фонд на найбільше необхідне.** А на тім тірпить ціла церковна справа.

Про справу грошей для громадських справ в нас взагалі мало пишеться, мало говориться і тому ця справа мало всім зрозуміла і ніяк не налагоджена.

Отже треба нам її обговорювати. І з тою думкою написав я цю статтю, що до неї додадуть свої думки інші наші громадяне.

Т-ний.

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Листки квіток опадають, коли зерно починає рости. Так відпадуть від тебе і твої слабости, коли почне в тобі рости стремління до Бога.

— Ромакрішна.

Як в замкнеій посудині скоро гасне вогонь, так в чоловіка, що вміє мовчати, скоро втихомирюється гнів.

— Духовний Город.

Я не є добрим порадником у своїй власній справі. — Нокс.

Порівнуйте ваші сили з силами других; ваші інтереси з їх інтересами; думайте про свої інтереси, як думаєте про чужі; поважайте заслуги других; не дошукуйтеся заслуг в себе — бо інакше ви будете бачити лише себе самих, а тут всяке пізнання себе кінчиться.

— Дж. Рускін.

Кождий чоловік є для нас зеркалом.

На злого дивлячись думаймо: Чи і ми такі?

На доброго дивлячись питаймо: Чому би і нам такими не бути?

Лише на других дивлячись, можемо бачити своє власне душевне лице.

— С-ла

Коли ви можете навчити людину добра, а не вчите — ви тратите брата. Коли ви вчите, але людина ваших слів не приймає, однакож ви дальше її говорите — ви тратите час і слова. Мудрий чоловік не тратить ані братів, ані слів. — Хінська мудрість.

В кого релігія на другім місци, в того її зовсім нема. Бог годиться з неодним в серцю чоловіка, але не згодиться, щоби він був в серци на другім місци. Хто призначує для Бога другорядне місце, той не призначує жадного.

— Дж. Рускін.

До знання ведуть три дорозі:

1. Дорога роздумування — це найповажнійша дорога.
2. Дорога наслідування — це дорога дуже легка
3. Дорога досвіду — дорога терниста.

—Конфуцій.

Коли говориш, то говори так, щоби твої слова були дорозші, ніж мовчанка

— Арабська приповідка

Серце розумного роздумує над причиною, а уважне ухо належить до мудрого. — Сирах.

Коли прийдесь судити других,
Спитай, чи кращий ти від всіх?
В кого душа і совість чиста,
Той скромно судить чужий гріх!

П. В

Розумна людина мусить памятати, що вона є нащадком (потомком) минувшини, та батьком будуччини; що її думки, як діти, родяться і не повинні через занедбання вмирати.

—Герберт Спенсер.

Коли відчуваєш приплив гніву — сядь. — Кант.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

КИТАЙСЬКА ЖІНКА.

Подібно, як було всюди, так і в китайській родині на дівчину вдома звертають менше уваги. Про її науку не дбають. Адже вона тут тимчасово і забереться до іншої родини.

Хлопців і дівчат заручують деколи ще в дитинстві, але звичайно рік, або недовго перед весіллям. Дівчина віддається коло 15-го року віку.

В Китаю поважання старших є великим обовязком, отже свекруха має над невісткою нераз більше сили, ніж її власний чоловік. Коли свекруха людяна, так нічого, але коли зла, так невістці гірка година.

Бували там, а може є і нині випадки, що убога родина купує, або дістає в дарунку дівчинку-дитину і виховує як будучу жінку свому синови.

Замужна жінка рідко коли задержує своє власне імя, а вживає імени свого чоловіка, або родинної назви своєї матери. Коли має сина, то може зватись: „Мати того-то"... Про свого чоловіка перед чужими ніколи не говорить, як про свого чоловіка.

Коли жінці народиться перша дитина, головно хлопець, значіння жінки цілком зміняється. Доки нема в неї дітей, вона наче служниця, а коли стане матірю — вона стає царицею дому. Тепер вона вдома всіми орудує.

Звичайно жінка на вулиці разом з своїм чоловіком не показується. І не сідає разом з ним їсти. Наїлися чоловіки, а тоді доперва їсть жіноцтво.

Коли жінка не має синів, або взагалі не має дітей, це може бути причиною розводу.

На вихід замуж другий раз китайці дивляться з докором.

Китай від давна край перелюдненний, убогий, коли ж чоловіки еміґрують, то число жінок збільшається. Мабуть це привело до того, що нераз дітей, головно дівчаток, вбивають. Отже уряд давно вже почав робити старання, щоби це припинити.

Одяг китайських жінок не найкрасший, але приличний, розумний, здоровий і недорогий. Нема модних кроїв, але ноша, що передаєсь з роду в рід. Одежа широка, мішковата, без непотрібних прикрас, без кешень. Є там звичай, що ноги дівчат стискають, щоби були малі, однакож бувають сторони, де такого звичаю нема.

Доля китайської жінки не найкрасша, однакож красша, ніж прим. жінок турецьких, або бурмейських. А коли в послідних десятиліттях почала там поширюватися освіта, то разом з тим і становище жінки почало ставати там красшим.

КНИЖКИ ПРО ЖІНОК.

В англійській літературі було та є багато книжок присвячених вцілости, або вчасти жіночим справам і тут ми деякі з них згадаємо.

„Конґрес Жінок" (Д' Конґрес аф Вимен), що був в Шікаго 1893 р. Книжка великого обему, 824 сторін, і подає реферати 180-ох жінок, а також їх фотоґрафії й короткі біографічні відомости.

„Постепенний Хід" (Степінґ Стонс), або Поради до Успішного Життя, 607 сторін, 113 окремих стать, чи розвідок про дім, жінку, дітей, виховання, характер, ношу, моду і друге.

„Участь Жінки в Правлінню" (Вименс Парт ін Ґовернмент), 377 сторін.

„Знамениті Нагоди Жінки як Жінки" (Спленднд Адвентейджес аф Біінг ей Вимен), 362 сторін.

„Жінки Історії" (Вимен аф Гисторі), 304 сторін, 95 біографій.

„Жінка в Усіх Віках і Краях", стор. 372.

„Християнська скарбниця" (Кристіян Трежурі), 616 сторін, збірка стать ріжних авторів про жінку, дім, родину, виховання і др.

„Царський Шлях" (Импіріял Гайвей), сторін 811, про виховання, характер вихованків, дім, жінку як матір і правительку дому, прикмети жінки і т. п.

„Життя в Римськім Світі" за Нерона і св. Павла (Лайф ін да Роман Ворлд), сторін 453, влика часть змісту присвячена жінкам тих часів.

„Жінка", її характер, культура і покличання (Вумен, гер керектер...), книжка великого обему, сторін 480.

Вже вичислені книжки показують, що жіночий світ має поважну свою власну, або їй присвячену літературу — і то мабуть красше оброблену, ніж подібна література чоловічого світа — себто про характер, прикмети, недостачі, покликання, цілі і можливости чоловіків.

ТІ, ЩО ЇХ ТРЕБА ЗГАДУВАТИ.

Леонид Миколаевич Жебуньов.

Багато щирих громадських робітників мав Український Нарід, що були відомі лише меншому гурткови, але їх імена повинні бути відомі цілому народови.

Одним з таких є Леонід Миколаєвич Жебуньов, про якого оповідає Чикаленко в своїх „Спогадах". Ось що між іншим він каже:

З українських діячів, що самі стали свідомими після ювілею Котляревського 1903), на перше місце треба поставити неабутнього Леонида Миколаевича Жебуньова, який став найдіяльнійшим та найенерґічнійшим українським діячем з поміж українців від 1904 до революції 1917. Тоді він хорий виїхав з Київа до Полтави і помер 1919 р. десь, кажуть в дорозі до Криму.

Син дідича з Катеринославщини, родився десь по 1850 році. Захопився був російським рухом, потім занявся революційною пропаґандою, за що був на Сибірі 5 літ. Вернувши оселився в Харкові, де працював в російськім „Комітеті Грамотности". Опісля покинув Комітет і перебрався на Кавказ. За час вернувся до Харкова, де заінтересував його український рух. Коли ж побував на Ювілейнім Святі Котляревського, то вернув звідтам вже гарячим українцем і цілого себе віддав українській справі. „Він захопився українським рухом — каже Чикаленко — всією душею, всіма думками своїми".

Доси знав він і вживав лише мови московської, а тепер, щоб вивчитися української мови, він оселився в Полтаві, де незабаром був принятий в „Українську Громаду". Звідси переїхав до Київа, де був вибраний членом Ради Организації, яким незмінно був майже до самої смерти.

В Раді він взяв на себе обовязок вишукувати місця для праці для свідомих українців, та розповсюджувати книжки поміж народом. Клопотався засновуванням нових гуртів зі студентів та ще кого і через них ширив українську літературу. Зранку до вечора він бігав по Київі в українських справах, а вечером писав листи, знов же таки для тих справ. Бував і в московських товариствах, щоби і там здобувати місце для українства.

Сам він був нежонатий, досить заможний і не потребував клопотатися своїми матеріяльними справами.

В Раді Орґанізації був найточнійшим членом і разраз дорікав тим, що отягалися. Оповідає Чикаленко:

„Доручив він (Жебуньов) Софії Русовій, своїй давній приятельці, поклопотатись за когось про посаду, але в Русової заслаб її єдиний син і вона не могла покинути хорого, щоб виконати доручення. Коли довідався про це Жебуньов, то роздратовано картав її, кажучи:

„Хто знає, чи вийде з того Юрка свідомий українець (з хорого), а тут мусить гинути без заробітку вже готовий свідомий українець."

Ще каже Чикаленко:

„Коли Жебуньов довідувався, що в кого небудь в родині говорять московською мовою, то обурювався до краю і гостро того лаяв, хоч сам говорив поганенькою мовою (по українськи), вживаючи таких виразів, як: „щире сірце" (щире серце), „особистий" замість „особливий", „поспіх" замість „успіх"...

Хорий нервово виїздив Жебуньов лічитись на Кавказ, чи Крим, або до Німеччини, але і там вишукував українців і ширив між ними свідомість. А де їх не було, там прихиляв москвинів до української справи. **Це була робота того апостола, що де піде, то всюди для його рук є праця.**

Коли Жебуньов деколи літом проживав коло Гадяча, то заводив широкі знакомства з селянами, яких вважав за найкращий ґрунт для української великої будучности.

Каже Чикаленко:

" Я навмисне довше спинився на цій яскравій особі українського пропагатора, бо він відомий був тільки серед кола своїх особистих знайомих; майже ніколи не виступав він в літературі, пресі, а тому й імя його мало відоме поза Київом"...

І Чикаленко закінчує:

„Нехай земля буде пером над цим безкорисним працьовником, бо у нього й тіни не було амбітности, славолюбія, а віддав він останніх 15 років свого життя безкорисно справі нашого відродження".

З НАУКОВОГО СВІТА.

Якість крови.

Людська кров ділиться на чотири якости, отже коли треба слабому дати чужої крови, то шукають подібної, як в слабого. Також кров, що збирають і заховують тепер для военних ранених, ділять на чотири части, відповідно до якости.

Биття серця.

Оскілько сотворіння більше, остілько повільніше биття його серця. І так:

В чоловіка бється 72 до 80 разів на мінуту.

В слоня 30 разів; в коня 40.

В собаки коло 90; в заяця понад 150.

В миші около 700 ударів на мінуту.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3625, WINNIPEG, MAN

ТРЕБА СЛОВА — ТРЕБА ДІЛА.

Відомо нам, що читачі нераз багато розумного про „Вістник" висловлюють. Одно в нім таке, як треба друге ні; одно в нім є, другого нема; на одно кладе він за багато ваги, на друге замало... Так говорять ті, що хотіли би бачити „Вістник" красшим.

Інші „Вістником" цілком вдоволені і хіба хотіли би, щоби мав більше сторін і містив більше матеріялу.

Що ріжні люде ріжно „Вістник" оцінюють, це річ природна. На кожду річ люде неоднаково дивляться, неоднаково и роуміють. Це залежне від якости людей — від їх свідомости, від їх смаку, віку, від їх щоденного заінтересовання сикими, чи такими справами.

Тай „Вістник" не ставить собі цілею всім догоджати — його ціль служити по своїй змозі церковній та загальній справі Українського Народу.

Однакож і людських уваг і людських бажань не можна легковати. Більше голов — більше розумів.

„Вістник" може стати красшим, коли щирі люде до своїх розумних уваг додадуть ще трошки доброї праці. Більше буде рук до роботи — красшим і більше ріжнородним буде зміст „Вістника".

В часописах, або журналах, що мають за собою багато рук, ви нераз бачите, як двох, або трох людей з ріжних сторін якусь справу розбирають. Бувають випадки, де в однім і тім самім числі часопису поміщені побіч себе статті двох авторів про справу, на яку кожний з них з іншого становища дивиться. Перед нами англійська публікація „Великі думки великих розумів", в якій про „Небезпеки Модерної Англії" знаходимо девять стать девятьох авторів — шістьох чоловіків і трьох жінок.

Ми кажемо, що в нас в Канаді є інтелектуальні (розумові) сили, отже є вони і між тими, що висловлюють свої уваги і свої бажання про „Вістник". А що інтелектуальність набирає дійсної вартости аж працею, отже багато добра зроблять ті свідомі і думаючі люде, що з своею доброю думкою приложуть ще і свої руки, щоби піднести „Вістник" до тої висоти, на якій хотіли би його бачити.

Маємо на гадці в першій мірі письменицьку працю — та щоби влекшити перший крок до такої праці, ми поставимо ряд питань, які заразом дадуть теми до думки і до писання. І так:

1. „Вістник" містить Оповідання — що про них сказати?

2. Містить „Життя Святих" — що тут можна додати?

3. Було кілька стать „Українське Село" і може бути їх ще кілька — треба таких описів, чи ні?

4. Відповідав „Вістник" жуківцям, що хто про те думає?

5. Були статті „Відомости про Церкву" — чи таких стать треба?

6. В статтях „Коли брати на здоровий розум" розбирається католицькі толковання і претенсії — чи такого розбирання треба українцям? Або чи може вони вже все те знають? Чи рахунки українців з католицькою політикою покінчені і вже більше їх не буде? В „Ілюстрованім Календарі Українська Родина" на 1942 р. є стаття „Автокефалія", що обнимає коло 30 сторін друку, вимірена проти Укр. Православної Церкви як до неї ставитися? Пишуть католики і в „Пропамятній Книзі", виданій в Йорктоні таке, що обчислене не на добро Українській Православній Церкві. Розбирати і справляти те, що вони пишуть?

7. Було досі кілька стать „Жіночий Світ" — чи треба таких стать? Або чи красше буде загальній справі, коли не зачіпати справ, що відносяться до жіночого світа? Чи нема в тім жіночім світі таких питань, що сама жіноча справа вимагає щоби їх обговорювати та освітлювати?

8. Бувають статті моралістичного змісту — що про них?

9. Деякі статті зачіпають українську культуру, Історію, Літературу, Мову — що про них сказати?

10 Є статті про справи життя церковного і загального по громадах, про працю, потреби, недостачі і др. — що можна до них додати?

Думаємо, що подані питання дуже влекшать вибір і добір тем, та викличуть нові думки і теми в тих, що „Вістником" поважно інтересуються.

Треба памятати, що „Вістник" є трибуною, з якої кождий українець, що стоїть на твердім українськім ґрунті, може і повинен висловити добру свою думку. А зробить він так, то „Вістник" буде з кождої сторони таким, яким всі добрі люди хочуть його мати.

Отже хто має що доброго на думці і на увазі, нехай в „Вістнику" це другим розкаже, або бодай поділиться своїми думками з Редакцією. Хто бачить справу з іншої сторони, ніж другі бачать, нехай скаже.

Лише при такій співпраці й обміні думок зможе зміст „Вістника" достаточно підносити й освітлювати всі справи, що є поважними справами нашого життя.

ПРО ЛЮДСЬКУ МОВУ.

Хоч це смілий висказ, але слушний, що англійська мова, це збиранина (конґльомерат, зліпище) латинських слів, злучених саксонським цементом.

— Гювел.

Я вважаю, що дбати про мову свого народу, це в усіх часах святий обовязок і найважніше право свідомої верстви загалу. Кождий добре вихований чоловік мусить поставити перед собою як великої ваги справу — безнастанно дбати, щоби заховати свою мову чистою і повною, та говорити нею оскілько це в його силі, цілою її красою і досконалістю.

Нарід, якого мова стає простацькою і варварською, наближається вже до варварства в усім другім.

Коли нарід дозволяє, щоби його мова розсипалася в руїни, то позбувається найкращої половини своєї розумової незалежности і показує, що він хоче загинути. — Ф. Шлеґель.

ТРЕБА 100,000 МЕХАНІКІВ.

Нині, коли Стейти збільшають свою армію і виріб воєнних річей, треба щораз більше тих, що на техніці розуміються. З Вашінґтону повідомляють, що тепер місце є на 100,000 механіків.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

IV.

Престіл — Антимінс — Жертівник.

Престіл, як вже сказано, будують в виді скрині і лише таким повинен би він бути. Але дійсної гарної скрині. Не досить того, що він покривається гарними покривалами, але і він самий повинен бути гарним.

З Престола не повинно ся робити місця на сховки. Престіл повинен бути закритий з усіх сторін. Коли вдома застелюють стіл для гостей, то місця під столом не вживають на склад річей, бо це була би зневага для гостей. Хата повинна мати інше місце на сховки, ніж під столом. Оскілько більше це відноситься до церкви.

Декому може здаватися, що східна часть Престола маловажна, як і ціла східна часть Церкви, і це тому, що вона поза людськими очима. А воно не так Престіл однаково важний і святий з усіх сторін. За ним є Запрестольний Хрест (звуть також „Виносний"). Попід східною стіною ставляться стільці (крісла) для священиків, що служать з архиереєм (епископом), а посередині „Горне сідалище" для архиерея. Дотого ж ціла вівтарна часть, це в церкві найважніше і найсвятіше місце, отже треба до нього відноситись з усякою почестю і пошаною.

Антимінс.

Церковний Закон каже, що Службу Божу можна відправляти лише на посвяченім епископом Престолі. Але що нераз треба правити Службу Божу де посвяченого Престола нема, а посвяченого переносити не можна, то встановлено малий переносний посвячений Престіл, а ним є — **Антимінс.**

Назва „антимінс" походить від грецького „анті" — замість, і „міндіон" стіл, отже Антимінс, це річ, що вживається замість стола — замість Престола.

Антимінс, це, образ на лляннім або шовковім полотні — намальований Христос в гробі. А що давні християне відправляли Богослуження на гробах мучеників, то і в Антимінс вкладається дрібочку мощів святого.

Антимінси посвячує Епископ так, як і Престіл. Священик не може відправляти Служби Божої без Антимінса — він підчас Служби Божої розстелює його на Престолі.

Жертвенник.

На північній стороні від Престола є окремий стіл, що зветься **Жертвенник** (Жертвник, Предложеніе), де священик відправляє **Проскомидію** — отже приготовляє Святі Дари — хліб і вино для Служби Божої. Жертвенник нагадує нам місце, де родився Христос, а також Голгофту, де був розпятий.

На Жертвеннику повинні бути річи потрібні до Служби Божої, а то — Дискос, Чаша (потир), Звізда, Покровці, копіє, ложечка. Коли їх вживається, їх треба гарно накрити, або може бути тут окремий відповідний для них сховок.

ЦЕ І ТЕ.

Теперішний рік є 2602-им роком в японській рахубі. Там літа рахують від 660 року перед Христом, коли Джімму заснував японську державу. Він, як кажуть, був праправнуком богині сонця Аматерасу.

Всіх полонених в нинішній війні числять на 5 мільйонів, а більша часть з них в руках німецької сторони.

В Стейтах потребують 125,000 собак для помочі війську, для звичайної армії, для фльоти і прибережної сторожі.

УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

(15 серпня церк., 28 горожанського).

Свято Успення Пресвятої Богородиці належить до великих свят нашої Церкви. Воно пригадує час, коли Мати Спасителя відійшла з сього світа там, де царствує її Син, щоби з ним разом бути.

Про життя і смерть Діви Марії говорять передання багато. Знаємо з Евангелії, що Ісус Христос передав Матір свою в опіку апостолови Іванови. Коли він висів на Хресті, а під Хрестом стояла Його Мати, та ап. Іван, сказав Христос до Матері: „Це син Твій!", а звернувшись до Івана сказав: „Це мати твоя!" Від тої хвилі взяв Іван Діву Марію і дбав про ню, як її рідний син.

Коли в Єрусалимі вийшло переслідування християн й архидіякона Стефана замучили, Діва Марія перебралася до міста Ефезу, де жила багато літ, або до кінця життя. Святі Отці Ефезького Собору 431 р. кажуть, що тому, що в Ефезі жила Мати Спасителя з апостолом Іваном, Ефез відвідують вірні з великою побожністю.

Деякі давні письменники думають, що якраз в Ефезі Мати Христа закінчила життя, знов же інші кажуть, що перед смертю перебралася була до Єрусалиму, де життя закінчила.

Ті послідні оповідають, що Діва Марія дожила пізного віку. Коли кінець її життя наближився, перебралася до Єрусалиму, і сюди зійшлися всі Апостоли, крім одного — Томи. Господь звістив їм, що їм треба в Єрусалимі зібратися на ту хвилю, коли має з цего світа відійти Мати їх любого Учителя.

Діва Марія знала, що це приходить хвиля її розлуки з тими, які її, як матір поважали і як діти до матері зійшлися. Отже говорила з ними довго — а там стихла і заснула так, як засипляє струджений чоловік.

І власне тому Свята Церква не говорить, що Діва Марія вмерла, але що заснула — отже це свято зоветься Успення Пресвятої Богородиці.

Коли Апостоли похоронили Діву Марію, то по трох днях пізніше прийшов також ап. Тома. Коли ж не застав Діви Марії живою, то бажав бодай на її тіло глянути.

Отже пішли з ним другі Апостоли і вірні і відчинили гріб, однакож тіла тут не було — знайшли тільки полотно, яким тіло Богородиці було обвите.

Тоді вони зрозуміли, що Спаситель забрав свою Матір з її тілом до свого Небесного Царства.

Величання на Утрені: Величаємо тебе Пренепорочна, Мати Христа Бога нашого, і славимо всеславне Успення Твое

Величання замість „Достойно": Величай душе моя, від землі на небо чесне переселення Божої Матері!

ПІСНЯ НА УСПЕННЯ БОГОРОДИЦІ.

(Співаєсь, як коляда: „Цвіт мисленний", в укр. перерібці „Цвіт-надія").

Божі люде, днесь зберіться!
Двері неба, отворіться! —
Це бо Діва Богомати
Має в небо завитати,
Між Ангелів, Архангелів,
Мати єдина до свого Сина:
Величаймо, прославляймо
Царицю небес!
Всі закличмо устами,
І промовмо словами:
О, Царице всего світа,
Мати Нового Завіта,
Ввійди нині до Святині,
В небес палати, Діво і Мати,
А нам мирно, чесно й вірно
Дай проживати!
Йдуть на стрічу Херувими,
Окружають Серафими,
Поклін щирий Їй складають,
І всі радісно взивають:
Ввійди Мати Благодати,
По Сина волі сядь на престолі,
Як Цариця Владичиця,
Богородиця.
Коли небо торжествує,
То земля вся сумує —
Збір Апостольський з сльозами,
З молитвенними словами
Руки взносить, Діву просить:
Щоб ласку слала і помагала
Своїм вірним і покірним
Людям на земли.
О Царице всіх святійша,
Помічнице всіх скорійша —
В день Успення Тебе просим,
Наші очи в небо взносим:
Від неволі і недолі,
Вражої сіти зволь заступити,
А по смерти із Тобою
На віки жити.

(Із стародавного „Богогласника").

ХРИСТІЯНСЬКІ ПРИМІРИ.

Два дорогі камені.

Було це в перших віках християнства. Багатий купець християнин поїхав в дорогу на довгий час, а вдома осталася жінка і два невеликі сини.

Коли купця не було, люта слабість обох синів забрала.

Надходив час, що батько померших мав вернутися, отже його жінка придумувала способи, як би в найлекший спосіб передати чоловікови вістку про смерть дітей. І знайшла.

Коли купець приїхав, жінка вийшла проти нього. Коли він запитав, як і що вдома, вона почала:

Був малий випадок. Коли ти поїхав, зайшов був багатий купець і дав мені до переховання два дорогоцінні камені.

- І щож з ними? — питає чоловік

— Та нічого — каже жінка — він опісля прийшов за ними і я йому їх віддала.

— А вжеж, що треба було віддати, це ж не наше.

Тоді каже жінка ясніше:

Тими дорогоцінними каменями були наші два сини. Господь нам їх дав і Він забрав їх від нас.

Покотилися рясні сльози по лици батька, але він сказав:

- Так! Ти добре це розумієш. Він нам дав і Він взяв те, що до нього належало. Він мав до них право. Та не забуваймо, що Він наш Отець, отже і ми до Нього належимо! Він за нас памятає.

- Володимир Мономах.

До дуже побожних належав український князь Володимир Мономах. І коли вмер його 5-літний син, Володар, він сказав:

- Багато з мого народу будуть жалувати, що відійшов від них їх князевич бо не багато буває таких, як він був. Та не наша в тім воля. Що до мене, то і дякую Богу, що позволив мені тішитися його цінним дарунком бодай отсих пять літ.

Володимир Мономах памятав про Бога ціле своє життя, а вмираючи оставив дітям Заповіт, в якім показує, щоби завсігди про Бога памятали, щоби були для всіх справедливими, щоби не кривдили нікого, але всім помагали, а між собою жили в згоді і спокою.

Хто кого зневажив.

Був в Києві багатий купець, Онисим, дуже гордий на своє багацтво, а крім того на кождім кроці любив вживати проклонів, в які мішав імя Бога, або Святих.

Одного разу почув ті проклони священик, отже слідуючої неділі виголосив проповідь проти проклонів.

Був на той час в церкві купець отже знав, що це в першій мірі до нього було звернене.

Зараз по обіді приходить син того купця до священика і каже:

— Я прийшов сказати вам, що ви мого отця на проповіди зневажили.

Подумав священик і каже:

— А ти скажи свому отцеви, що він ще минувшого четверга тяжко зневажив і мого і свого Отця.

— Алеж отець мого батька вже давно вмер — каже тоді син.

Тоді священик:

— Великого Отця всі ми маємо в небі. Він є Отцем і моїм, і твоїм, і твого батька, і твого діда, і нас всіх. А твій батько в проклони вплітав імя Отця Небесного, отже тяжко його зневажив. А я на проповіди лише пригадав твому батькови, що він не повинен зневажати того, хто є Отцем всіх нас живучих. Йди і скажи йому, що я тобі говорю.

Хлопець пішов.

По Вечірни приходить до священика сам купець і каже:

— Коли син сказав мені ваші слова, тоді я передумав їх і бачу: ви праві! За мною гріх, а за вами слушність. Від нині я буду вважати більше на свою бесіду.

ХАРАКТЕР АНТОНІНА.

Римський пісар аМрко Аврелій (жив 121—180, став цісарем 161), що сам був визначним фільозофом, так малює характер попередного цісаря, Антоніна Побожного (панував 138—161):

„Поступай так, немов би ти був учеником Антоніна. Памятай його дбалість в виконуванню обовязків згідно з розумом і його безсторонне відношення до всяких справ; його побожність і поважний та ласкавий вигляд його лиця; його байдужість до пустої слави; його бажання зрозуміти кожду справу; він ніколи не дозволяв, щоби яка будь справа минулася, якої він найперше добре не прослідив би і добре не зрозумів; і як він терпеливо поступав з тими, що його несправедливо посуджували, не посуджуючи їх; як він не робив нічого поспішно; як він не любив прислухуватися до обмов і як точно і вміло він міг людське поведення і людські вчинки оцінити; не любив робити докору, був смілим, не любив підозрівати, не любив підносити себе понад других; як дуже малим він вмів вдоволитися — в мешканню, в одягу, в їжі та в послузі; яким трудолюбивим і терпеливим він був; яким поміркованим і невибагливим він був в виборі поживи; його незмінність й однакове відношення до приятелів; як він терпеливо вислухував тих, що противилися його поглядом; як він радів, коли міг від когось чого будь красшого навчитися; яким побожним він був, але без пересади. Наслідуй все те, щоби в тебе могла бути така чиста совість при кінці твого життя, яка була в нього.

ЯК МЕРТВИЙ НЕ ДАВАВ СПОКОЮ.

(НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ).

Є між народними оповіданнями багато таких, де говориться як то мертві приходили просити в живих помочи. От жив чоловік, про Бога не памятав, людей кривдив, отже поніс з собою великі гріхи на другий світ. Опісля приходить до родини просити, щоби вона молитвами та добрими вчинками здобула помершому спокійне місце на другім світі. Одно з таких оповідань маємо дальше.

В однім селі коло Ягольниці (в Галичині) вмер старий господар і зоставив жонатому синови велике господарство. А те велике господарство здобув він не чесною працею, але всякими нечесними способами. Багато людей він скривдив; деколи може й чужу річ до своєї притулив; днів святих не дуже святкував, та й в церкві бував на Різдво і Великдень. Убогому ніколи не поміг, а ще й зневажив. На ніяку добру справу одного маленького гроша не дав.

Все громадив, все складав так, ніби без того всего життя йому не було би. Так, ніби має він на цім світі вічно жити.

Аж прийшов такий день, що той скупар помер.

Син, що був таким самим скупарем, як і батько, тішився, що батька вже не стало. Бувало передтим каже він до жінки:

— Щось ті тато і не думають вмирати. Нічого не роблять, а їдять та їдять. Деж ми їм тілько хліба наберемо. Їм вже давно час було вмерти! І не знати, як їх позбутися.

— Не грішн чоловіче — каже синова жінка — коли Бог кого на світі тримає, то так і треба. Тай ми колись були малі, нічого не робили, їли та докучали, але нас доглядали. Так і ми маємо других доглядати.

— Ех ти, ти! — крикне син на жінку — ти сама все змарнувала би. Ох таку я жінку маю!

Поховав син батька оттак, як жебраків ховають. Збив домовину з старих дощок, тай обіду по похороні не робив. Шкода людям дармо їсти давати.

Прийшла по похороні перша ніч, ледво позасипляли, а тут починає в хаті щось стукати. Найперше гуркіт на стриху, потім гуркіт в сінях, гуркіт в самій хаті. То стільці щось пересуває, то двери рипає, то вдарить по столі так, наче сокирою, то горшки по земли порозставляє.

І не тілько те, що спати не можна, але таки страшно.

Наймає син людей, щоби з ним ночували, тай ті перебудуть одну ніч, наслухаються того стукоту і більше не приходять.

Не було ради і син з родиною мусів перенестися до сусідів. Але що з того, коли зараз і там почало щось стукати та гримати.

Прийшло до того, що син вже змарнів, ледво ходить, жінка його ледво на ногах держиться. Вже й їсти не хочеться, та й до роботи сили нема.

Аж прийшов до того села подорожний тай зайшов до тої сусідської хати, де перебував син, проситися на ніч.

— Що ж — каже син — могли би ви переночувати, але в нас таке і таке...

Тай все оповів подорожному.

Довго подорожний думав, а там каже:

— То справа така, що потребує вашої помочи... Мусите татови помогти...

Тут жінка не втерпіла і говорить:

Син як почув, то аж позеленів.

— То не досить, що я їх годував — каже — коли вони нічого не робили, а то ще й по смерти треба їм помагати? Доки ж їм тої помочі треба? Таж з мене добрі люде будуть сміятися. І як я можу другим помагати, коли я сам нічого не маю...

— Не гніви Бога, чоловіче, та не кажи, що нічого не маєш, бо Бог видить, що ми найбогатійші люде в селі. А коли буде дальше так, як є, то скоро всі повмираємо і все наше господарство піде хто знає в чиї руки.

Подумав син і каже подорожному:

— А чи ви нам порадили би?

— Чому ж ні, порадив би.

— Так порадьте, а я вас щедро винагороджу. Бо і так пропадемо.

Завів син того подорожного до своєї хати. Казав подорожний принести дванадцять свічок і засвітив з них три. А решту буде світити, коли перші згорять.

Сів подорожний коло скрині (тоді ще столів не було, а великі скрині, що заступали місце столів) і почав читати Святе Письмо. Може це була Псалтиря, може Євангелія — не знати.

Так коло півночі починає щось стукати на поді (на вишці, на стриху, на горі). Опісля стукає в сінях. Але подорожний на те не звертає і дальше читає.

Нараз відчиняються двері і до хати входить померший.

Аж тепер подорожний поглянув і каже:

Всякое диханіе да хвалить Господа! (нехай все, що живе, хвалить Господа).

— І я хвалю! — відповідає мертвець.

— А чого твоя душа потребує? — запитав подорожний.

— Я тяжко грішив ціле своє життя — почав мертвець — дуже тяжко! Про Бога я мало думав; на Його Святі Заповіди не зважав. Ціла моя журба була лише про те, щоби назбирати якнайбільше майна. Багато людей я скривдив; не поміг тим, що помочи потребували; на ніяку добру справу нічого не дав. І сина так виховав. Він богач, але богато з того, що він має, то людське, а не моє і не його. То те чуже, що я назбирав. І те, що мало піти на добру справу. Я все те собі позатримував...

Мертвець говорив не перестаючи, а подорожний лише слухав, що мертвець розказував.

— І тепер мені нема там спокою — продовжував мертвець. — Я там все бачу, що я тут робив, цілу свою роботу бачу. І всі ті злі вчинки лежать на моїй совісти, як тяжкі камінні гори. Я не маю спокою ані на хвилинку. Господь не хоче дати мені того місця, де праведні спочивають.

— Так чого ж ти від живих вимагаєш? — питає подорожний.

— Хочу, щоби мій син роздав той маєток, що до него не належить. Нехай дасть на Службу Божу до десяти церков за мою душу, а до пятьох за своє здоровля і своєї родини. Нехай візьме до себе на виховання двоє сиріт, що не мають де притулитися. А других четверо сиріт, що за річкою, нехай одягне та обує. А що він нарікав, що я хліб їм, а нічого не роблю, то нехай тепер візьме двоє старих людей до свого дому і доглядає їх красше, ніж мене доглядав. Коли так зробить, то мені поможе і свої гріхи буде вже перед Богом сплачувати. Коли ж не послухає того, що кажу, то від мого стукоту він оглухне й осліпне, щоби не видіти того, що має. Бо така воля Божа!

— Я перекажу синови все, що від тебе чую — каже тоді подорожний — але ти лиши мені знак, по якім він знав би, що я тебе бачив. Ти положи свою руку на скриню.

Мертвець простягнув руку, положив на скриню і дошка під рукою почала горіти, ніби від розпеченого заліза. Так на пів цаля прогоріла.

Тоді мертвець взяв руку, обернувся до дверей і вийшов.

Другого дня подорожний оповів все синови, а той як поглянув на стіл, то вже був певний, що це знак його померщого батька.

Дальше він все так зробив, як батько казав і вже від того часу мав святий спокій. Тай на душі в нього стало так весело, як ніколи до того часу не було. І господарство його Господь благосло[illegible]

А подорожного він обдарував дуже щедро.

ЗАЇЗДНИЙ ДІМ.

Заїздними домами звуться такі, де подорожний може переночувати, а до тих найперше належать тут готелі.

Але дивно бувало, тай тепер ще буває, що подорожний заходить до когонебудь і просить, щоби позволив йому в своїм домі переночувати.

Раз був господар дуже скупий. Господарство мав велике, місця богато, однакож ніколи не переночував подорожного. Коли хто проситься на ніч, він каже:

— В мене нема заїздного дому!

Одного разу зайшов до нього подорожний і проситься на ніч. А господар зараз:

— Ідіть собі з Богом! В мене нема заїздного дому!

— Кажете, що нема в вас заїздного дому? — запитав подорожний. — Та я хотів би вас дещо запитати.

— Добре, питай! — каже господар.

— Скажіть мені, хто мешкав перед вами в цім домі?

— Звісно — мій батько! — каже господар.

— А перед вашим батьком?

— Мій дід, мій прадід.

— А деж вони тепер?

— Де?! Та вісно, що померли, пішли на той світ — каже господар.

— Коли так — говорить подорожний — то не кажіть, що ваша хата не є заїздним домом. Хто би тут не жив, а за час він звідси забирається і другий на його місце приходить. Отже і ви не будете тут вічно жити — прийде час і ви заберетеся звідси.

— І що з того? — допитується господар.

— Та нічо — відповідає подорожний тілько хіба ось що: підете на той світ і будете в Бога до Царства небесного проситися. І коли ви так просите, Господь відповідає вам:

— Іди собі! В мене нема заїздного дому! То і все. Бувайте здорові! Піду дальше, може хтось мене переночує.

Ніяково стало господареві і він каже:

— Заждіть! Ви правду сказали! Всі ми на цім світі подорожні. Отже роздягайтесь, повечеряємо, тай переночуєте. Сказано — хати не перележите!

Від того часу приймав він на ніч усіх подорожних.

КІЛЬКА МОЇХ УВАГ.

В „Світлі" з 15 червня, 1942; є згадка про громаду в Глендон, Алта., де православних українців названо „противниками", себто ворогами греко-католиків українців. Отже вважаю за потрібне дати кілька пояснень.

До 1940 р. була в цій околиці одна наша громада, а Богослуження було в нашій православній церкві, 6 миль на пол. схід від місточка.

Коли щораз більше заселювалась північна й західна часть околиці, повстала потреба мати церковну громаду в місті, а Богослуження може бути покищо в Нар. Домі. Згадати, що декому до церкви 12 [illegible]

Коли наш Адміністратор, Всеч. о. Савчук відвідував цю громаду, вибрано заряд і назначено Зелену Неділю як храмовий день.

А хоч все те відоме було і гр. католикам, бо я оголосив відправу два місяці передтим, то всеж й гр. кат. відправу проголошено на перший день Зелених Свят. Коли вже шукати „противників", то чим мали би назвати православні в цім місци гр. католиків?

Пригадати треба, що коли не було тут гр. кат. церкви, то „противники" майже через два роки давали свого Нар. Дому греко-католикам для Богослуження. Значиться — було добре!

Сталося було, що раз зимою я проголосив Богослуження, не знаючи, що тоді має бути гр. католицьке Богослуження, отже заряд „противників" (православних) звернувся до мене з порадою, щоби це змінити, бо не добре мати в однім місци два українські Богослуження, чим можна також дразнити непотрібно греко-католиків. А нині тих людей звуть „противниками".

Мабуть комусь треба, щоби українці були українцям противниками. Я душпастирюю тут шестий рік і не бачив між людьми противників, ані не чув про таке. Православні і греко-католики сходяться, кумаються, сватаються — як одні і ті самі добрі люди. Якраз те, чого українському народови треба — злуки, єдности, згоди, спільного життя і спільної праці.

„Противники" — але вони дуже щедро і радо піддержували своїми жертвами справу Карпатської України, не питаючи, чи там живуть православні, чи греко-католики. Вони розуміли, що одні, чи другі, то наші рідні брати.

Але в „Світлі" православні звуться „противниками", бо мали Богослуження в той день, що гр. като[illegible]

Є також в „Світлі" допис з Крайгенд з підписом „Обсерватор" Читаємо там, що околиця заселена родинами з Західної України, але не мали свого Богослуження й „інші" обслугували цю околицю.

Хтож ті інші? Може французи з Лаклабіш? Чи з МекМорей? Ні! Для „Обсерватора" „іншими" є свої православні.

Тут в більшости живуть православні українці з Буковини, що згуртовані в православній громаді коло 12 літ. Побудували на північи гарну церкву, зорганізували Жіноче Товариство, отже добрий українець може лише радіти, що українське життя має тут силу. Додати б, що не чужа, але своя Укр. Православна Церква цілі літа працею своїх священиків піддержувала тут українське релігійне і загально громадське життя.

Тепер треба те життя поділити. Був тут гр. кат. священик Жидан і мало вписатися 17 гр. кат. родин. Може і так, але дехто говорить, що з одної родини записували і по троє осіб. Та ще одно — „неінші" і листами звертаються до свідомих православних, щоби їх до себе перетягнути.

Все те не веде до згоди, тільки до розбивання — якраз до того, що нарід ослаблює. Отже не є шкідлива робота! Кому ж її треба? Хто з неї скористає — свої, чи чужі?

Свящ. Гр. Василів.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ п. П. ЗВАРИЧА.

(Вегревил, Алта.)

Неділя 19-го липня ц. р. полишиться дорогою памяткою в трудящім життю нашого вегревильського громадянина і широко-звісного по усій Канаді патріота і піонира п. Петра Зварича.

Пополудни цего дня зїхалися всі Зварчі з далека і близька, щоби справити несподівані іменини свому найстаршому членові і патріархові, П. Зваричеві з нагоди його 65-их уродин і патрона, св. Ап. Петра. Ця несподіванка мала відбутися тиждень скорше, на Петра і Павла, але що у цю неділю впали великі дощі і дороги стали непроходимі, свято відложено на тиждень пізнійше. Поприїздили сестри та швагри П. Зварича з фармів та Едмонтону, прийшов брат Андрій Зварич з родиною, приїхав з далекого Келгарі з родиною найстарший син П. Зварича, архітект Іван Зварич. Усі зібралися в сусідній хаті Андрія Зварича, а відтак цілою процесією з приготованими наперед стравами напали на дім здивованих панства П. Зваричів. За кілька мінут столи були застелені і пов[illegible]ні.

Усі засіли, з о. А. Сарматюк поблагословив страви і забрав перше слово. Він підніс великі заслуги солемнізанта в нашім народнім і церковнім життю та побажав йому від родини і себе ще многих, многих літ прожити. При цій нагоді згадав о. Сарматюк, яку велику ролю в нашій історії відограли наші славні роди-фамілії та подякував родині, що не забула свого сиво-волосого патріярха та вшанувала його в 65-ліття. Дай Боже, щоб таких родин, як Зварчі, було в нас як найбільше — а такі роботящі, жертвенні, тихі та певні одиниці, як Петро Зварич, щоб у нас ва камени родилися, — закінчив о. Сарматюк.

Андрій Зварич вручив свому братові гарний фотель, як дарунок від родини. Ціла біда, що не посидющий старший Зварич не буде мати часу на нім спочивати, бо він все занятий, як не громадськими справами то своїм улюбленим городом та славним на цілу Канаду квітами.

Зворушений П. Зварич подякував за шану та хотяй, як сказав його часом не всі розуміють, однак прирічив і на дальше, доки сил стане, бути в „гарнесі" та орати запущений переліг...

Дай Тобі, Боже, щирий працівнику, ще більше сил, та кріпкого здоровля на Твої старші літа!

При цій нагоді на заклик о. Сарматюка зібрано $17.05 і розділено по половині як жертву на наших заслужених пionірів „Український Голос" і „Вістник". Жертви зложили:

Петро Зварич $5.00

По одному доларови: о. А. Сарматюк, Андрій Зварич, Є. Григорійчук, В. Силамандик, А. Силамандик, Ф. Пишк, В. Порайко, Я. Мойсюк, Ілай Косташ, Єлена Федчук.

По 50цт.: Яків Давидюк, Агафія Якішевська, Кат. Давидюк.

По 30цт. Ів. Пишк.

По 25цт. Ф. Винничук.

Збірка на забаві в п. Н. Кирилюка $2.85. Разом $19.90.

[illegible]сутній.

ПОСТУП ЧИ ВІДСТУП?

В однім з часописів був допис, в якім говорилося про групу прогресивної молоді в Ошаві, що робить велику роботу. Писати все можна, але на ділі воно не так.

Коли взяти молодь, про яку писалося, то її робота — танці кожної суботи. Продають пиво, а до автомобілів саджають не тілько паних хлопців, але й дівчат. Правда, воно по природному пити і бути паним, однакож так шириться лише деморалізація.

На те повинні звернути увагу українські добрі родини і приглянутися, куди їхні діти можуть заходити. Молодь треба від прогресивних здержувати, а то вони її в болото заведуть. Г-й.

ГОРИ УКРАЇНИ.

Українська земля, це переважно рівнина, і вона обнимає 9 десятих всеї української території. Малі горбки, що бувають, не зміняють рівнини.

Є три групи гір, що більше, чи менше належать до України, а то: **Карпати, Кримські гори і Кавказ**.

Карпати тягнуться вигнутим пасмом, наче серп і середуща третина Карпат споконвіку заселена українцями.

Карпати дуже гарні гори. Їх збоча покриті шпильковими лісами, є ба полонини (рівнини для випасу худоби чи овець), а верхи скалисті. Є багато річок.

Українські Карпати складаються з чотирох частин, що йдуть [illegible] заходу до сходу, а то: 1) **Низький Бескид**, 2) **Високий Бескид**, 3) дуже скалисті **Ґорґани**, і 4) найвисші між всіми **Чорногори**, в яких найвисший шпиль зветься Говерля.

По лівничній стороні Карпат тягнесь довга полоса горбовини, що звесь **Підгіря**.

Кримські гори невелика пасмова верховина на полудневім березі Криму, на верхах якої є гірські пасовиська (рівнини, пасовиска), що звуться по татарськи Яйла. Найвисший там шпиль **Роман Кош**.

Кавказ, це найвисші гори між тими, що досі згадувалося. Вони підносяться до таких висот, що їх верхи окутані вічною кригою й білі від снігу, що ніколи не топиться. Найвисший шпиль в них зветься Ельбрус. По північнім боці Кавказу є підкавказька горбовина, себто кавказьке підгіря.

Українська рівнина складається з Височини і Низини. Височина, це високо піднесена рівнина. На заході є височина Розточе, на схід від неї **Волинська й Подільська височини**, на полудне від Поділля **Бесарабська**, на схід від неї **Подніпрянська**. На сході України **Слобожанська й Донецька**.

Височини попереріззувані долинами та ярами.

Низини лісисті й болотнисті, а на південній стороні степові.

На північ від Росточа низина **Підляшша**; між височиною Подніпря й Слобожанщини **Наддніпрянська низина**; між Слобожанською й Донецькою височиною низина **Донецька**; на схід від Донецької **Донська**.

Над Чорним морем тягнесь **Чорноморський степовий пас**, а його частини, це низина **Кримська й Кубанська**.

На східних межах України **Каспійська низина**. Часть її лежить низше поверхні моря.

ЧОРНЕ МОРЕ.

Чорне море, це українське море. Його звали також Синє море, Козацьке море. Глибина Чорного моря досить значна, коло 2,500 ярдів.

Це одно з красших морів на світі, а для українців воно має дві окремі прикмети, а то: 1. воно є частиною України і 2. воно має за собою славну історію України.

По нім вже перед 1000 роками плавали українські купці; ходили князі походами; їздили наші Козаки-Запорожці, щоби відбивати від турків і татар українських бранців (невільників), До Чорного моря їздили чумаки по сіль.

В Чорному морю є струя, що безнастанно пливе попри берег від сходу на захід, а там завертає на полудне

Приплив і відплив в Чорному морю дуже невеликий, так що тяжко його добачити.

Вода в Чорному морі менше солона, ніж в других морях, та все ж з неї видобувають сіль.

Вздовж берегів Чорного моря є багато заливів (заток, саг, пристаней).

Є також півострови, а найбільший кримський. Тут же є гарні пристані, як Одеська, Миколаївська, Севастопільська.

На східній стороні Криму є Озівське (Азовське) море, дуже неглибоке і вода в нім дуже мало со[illegible]

Береги України понад Чорне море невисокі, тільки полудневий (південний) беріг Криму гористий, з дуже гарними краєвидами.

В Чорнім й Озівськім Морі повно всякої доброї риби. Звідси чумаки розвозили сіль і рибу по цілій Україні.

НОВОМОДНА ТЮРМА.

В Смитфілд, Н. К. в Стейтах виявилося, що арештантам дуже добре поводиться. Тюремне начальство мало в своїх руках склад тої горівки, що поліція конфіскує, отже достарчало її арештантам кілько хотіли.

МАГОМЕТАНСТВО.

Основником магометанської релігії (турецької) був Магомет, що вмер 632 р. по Христі. Магометани звуть свою релігію „Іслям", що значить: Повне віддання себе Богу. Головна заповідь їх віри: „Нема другого Бога крім Аллаха, а Магомет „його пророк".

Головним з обовязків магометанської віри є молитва — її треба відмовляти кожного дня пять разів, звертаючись в напрямі Мекки (святого міста). Святим днем в тижни є в них пятниця.

Другим обовязком є милостиня.

Третим є піст, і підчас великого посту, Рамадану, що треває цілий місяць (9-тий місяць звесь також Рамадам) не їдять від ранку до заходу сонця нічого, а їдять вже по заході сонця.

Кожний магометанин повинен бодай раз в життю піти на відпуст (на прощу) до Мекки.

Вина і других опяняючих напоїв не можна пити.

Магометанська віра позволяе чоловікам мати багато жінок.

Віру магометани, коли могли, ширили мечем, силою.

Магометани ділиться на дві групі — Шіїти і Суніти. Поділ вийшов так: по смерти Магомета його наслідником став Магометів тесть, Абу Бекр. Але деякі сказали, що наслідником повинен бути Алі, зять Магомета. l/до цеї групи належать нині магометани в Персії й Індії

Коли 1453 р. магометани (турки) забрали Царгород, то перемінили величаву християнську церкву св Софії, збудовану 532 р., на мошею себто на свою магометанську церкву і мають її до нині. А це була найкраща церква византійського стилю і дуже багата.

ВЕЛИКИЙ ДЗВІН В ПЕКІНІ.

Китайський цар Йонг-ло, що жив в 15-ім віку по Христі, задумав був перенести столицю з Нанкінгу до Пекіну, що і зробив 1421 року.

Разом з тим постановив вилити на памятку і на похвалу Будді — основателеви будийської релігії, дзвін, що мав бути дуже великий, дуже гарний і мали на нім бути виписані відповідні молитви

Закликав він найкращих майстрів, які тоді були і заставив до праці.

І справді вийшов твір, що належить до найкрасших творів Азії Мабуть европейські майстри подібного не зробили би.

Високий він 14 стіп, має долом в обводі 34 стопі, майже стопу грубий, а важить понад 120,000 фунтів

А що важне, що нема в нім ані маленької непотрібної риси, або щерби, а ще з верху і з середини цілий покритий китайськими виставочним письмом. Кожний письменницький знак менший цаля

Двонять ним вдаряючи серпем до боків. Тон його поважний незвичайно звучний — як ті молитви що на нім виписані

НАЙБІЛЬША І НАЙМЕНША РИБА.

До найбільших риб належить „кит-людоїд", що доходить до 45 стіп довжини.

До найменших риб належить оден рід коло Филиппинських Островів. Пересічна довжина тих риб є пів цаля. І люди їх продають і купують, яко добру поживу. На фунт треба їх около 16,000.

15 ГРУП В ЗБИРАННЮ ФОНДІВ.

В Ню Йорку заснувався комітет, що заступае 15 релігійних груп, які мають спільно по цілих Стейтах вести кампанію за зібранням фондів на скріплення релігійної праці „щоби якнайясніше поставити значіння релігії перед очи загалу"

Група складається з таких. Епископали; Зреформована Церква в Америці; Злучені Браття; Північні Бабтисти; Ученики Христа; Презбитеріяне; Рада Синагог Америки; Конгрегаційні Християни; Церква Братів; Методисти; Злучені Презбитеріяне; Евангелики; Евангелики і Зреформовані; Африканські Методисти Епископали і Кольорові (Закрашені, мурини) Методисти Епископали.

З повисшого бачимо, що в групу входить лише ріжних 14 протестантських церков, отже роздроблених християнських, а жидівська група є лише одна для цілого американського жидівства. В групі нема католиків, хоч тих в Стейтах є поважне число. Нема також православних.

Надії в групу входять лише протестанти і жиди. Та навіть не всі протестантські групи туди належать

Гроші мала збирати кожна група для себе, але кажуть що при спільній кампанії більше збереться.

ЧИ КОРЕЙЦІ З БІЛИХ.

Півостров Корея є на східнім березі Азії, напроти Японії, і тепер над нею панують Японці Др. Грдлічка, в Смитсонського Інституту досліджував корейців і каже він, що правдоподібно далекі потомки корейців належали до білої раси.

Нині ті Корейці, що близше китайців, подібні до китайців; друга група подібна до первісних мешканців Сибіру, а трета найбільша, дуже близька білій расі. На лиці її молоді можна бачити румянці, чого нема в монгольських народів

Корейці були колись дуже культурним народом, їх цивілізація стояла високо. Та в 16 і 17 віках напади японців так їх ослабили, що корейці вже не піднеслися

ПЕРЕРОБЛЯЮТЬ СТАРИЙ ЗАВІТ.

„Ческе Слово", що виходить в Празі, доносить, що німецьке „Арійське Товариство" в „Протектораті" почало заходи, щоби з християнства усунути жидівські елементи. Також з Старого Завіту мають усунути все те, що „хитро поводили рабінські толкователі". Хрещення жидів вважається неважним. В Богослуженях і молитвах слово „Єгова" не має згадуватися, ані таксамо жиди. —

ГОРЯЧО НА ПІВНОЧИ.

Далекі північні сторони мають також горячі літні дні. На На Алясці в місті Номі горячо виносить тепер 84 степені. Це що правда на протязі 32 літ. Ще дальше на північ в Коцебу 81, а в Порт Барох 78 степенів. В долинах Аляски може деколи бути 100 степенів. Це буває тоді, коли кілька тижнів без перестанку видно там сонце. А хоч воно низко над землею, однакож за довгий час в нього назбирається багато тепла. Однакож таке тепло там недовге.

ВЕЛИКАНИ.

В людськім роді бувають великани ростом, як і великани розумом.

Римський цар Максиміян був високий около 9 стіп (фітів).

Льокай королеви Єлисавети був 7 стіп і 6 цалів високий.

Лицар Манстер, що вмер 1676 р., мав 8 стіп і 6 цалів.

Шведський великан Каянус, в 18 столїттю, мав около 9 стіп височини.

Бирн, в 18. ст., мав 8 стіп і 4 цалі.

О'Браен, що жив тоді ж, 8 стіп 8 цалів.

Шведський гренадієр Фредерика Віліяма I, 8 і пів стіп.

В 1844 вмерла Павліна Верде, в 18 році життя, що мала 8 стіп і 2 цалі.

Анна Сван з Нової Шкотії понад 8 стіп, а її чоловік такої височини.

Чанг-ву-гон, китаець, 7 стіп і 9 цалів.

АРЕШТУВАЛИ 300 МОЛОДИХ.

В Лос Енджелос поліція арештувала цего місяця около 300 молодих бандитів, що робили напади в Лос Енджелос і сусідних містах через кілька місяців. Ціла група складалася з хлопців і дівчат від 14 до 22 роки віку. При арештованю повідбирали багато зброї — револьвери, великі ножі [redacted] і др., числом понад 100 штук.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Кобзар
13. Неділя — Арран
20. Неділя. — Норквей

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
Адреса:
Поч скр. 54. Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Смокі лейк
13. Неділя. — Довніпг
20. Неділя. — Беліс
21. Пон., Різдво Пресв. Богор. — Гемлин (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уяна
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сондави.
11. Усіч. Гол. Івана Хрестителя. — Онуцьких
13. Неділя — Пембіна. Н. Д. (Обслугу перебирае о. П. Гаіцький)
20. Неділя — Толстой.
21. Різдв. Богор. — Сеньків (храм)
27. Неділя Возд. Чесн. Хреста — Вайта.

ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя — Сірко.
11. Неділя — Роза.
18. Неділя — Гарденгон
25. Неділя — Форт Францес.

Адреса: Толстой. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя. — Торонто. Онт.
13. Неділя. — Торонто. Онт
20. Неділя. — Сін
21. Понеділок. Різдво Пресвятої Богородиці — Виста.
27. Неділя. Воздв. Чес. Хреста — Сенді Лейк.

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Менаі.
11. Неділя. — Евгуевия

Адреса: — Сенді Лейк. Ман.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ

1 В. 19 Серпень. Муч. Андрея Стр.
2 С. 20 Пророк Самуїла.
3 Ч. 21 Преп. Аврамія Печер.
4 П. 22 Муч. Агатоника
5 С 23 Свщмч. Іринея еп. Лион

6 Н. 24 **Нед. 15 по Зел. Св.** Перенесения мощів Петра митр Київського.
6 Н. 24 Нед. 15 по Зел. Св. -муч
7 П. 25 Ап. Тита в 70-ти, Ісповід
8 В. 26 Муч.р Адріяна і Натали
9 С. 27 Преп. Пімена пост Печер
10 Ч. 28 † Знайд мощів Йова Почаївського.
11 П. 29 † **Усікнов. Голови Івана Хрестителя.**
12 С. 30 Александра, Ів. і Павла

13 Н. 31 **Нед. 16 по Зел. Святах**
14 П. 1 **Вересень.** † Симеона стовп.
15 В. 2 Муч. Маманта
16 С. 3 Свщмч. Антима еп. Ник
17 Ч. 4 Муч. Вавили еп. Антиох
18 П. 5 Правд. Захарія і Єлиса
19 С. 6 Чудо Архистр. Михаїла

20 Н. 7 **Нед. 17 по Зел. Святах**
21 П. 8 **Різдво Пресв. Богородиці**
22 В. 9 Богоотця Якима й Анни
24 Ч. 11 Преп. Теодори Александ
23 С. 10 Муч. Минодори
25 П. 12 Свщмч. Антонома еп
26 С. 13 Предпраз. Возв. Ч. Хр

27 Н. 14 **Нед. 18 по З. Св. Воздв. Чесного Хреста**
28 П. 15 Велмч. Никити
29 В. 16 Велмч Евфимії
30 С. 17 Муч. Віри, Надії і Любови.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаіцького
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя. — Брендон
13. Неділя. — Ст Селкірк Обслугу перебирае о. Е. Уяна.
20. Неділя — Тиндал
21. Понед., Різдво Пресв. Богородиці. — Септон (храм)
27. Неділя, Чесного Хреста. — Поплар Парк.

ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Брендон
11. Неділя. — Ст. Мартин
14. Середа, Покр Пресв. Богородиці. — Тиндал
18. Неділя — Малантон
25. Неділя. — Поплар Парк

Адреса: Парк Стріт 305
Телефон 28707

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
ВЕРЕСЕНЬ

6 Неділя. — Гарленд
13 Неділя. — Драй Ривер
20 Неділя. — Сифтон
21 Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці. — Роритон
27. Неділя, Воздв. Чесного Хреста —Пайн Ривер

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицина.
ВЕРЕСЕНЬ.

6. Неділя. — Тернопіль
13. Неділя. — Кадворт
20. Неділя — Сматс
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці. — Ст. Джуліен
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста. — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ.

6. Нед. 15. гол. 6. Утр Єв Луки 24 1—12. Літ. 2 Корин. 4: 6—15. Єв Матея 22: 35—46.

13. Нед. 16 Гол. 7. Утр. Єв. Луки 24· 12—35 Літ 2 Корин. 6: 1—10 Еван. Матея 25: 14—30.

20. Нед. 17 Гол. 8. Ут. Еван Луки 24: 36—53. Літ 2 Корин. 6: 16—18 і 7. 1 Еван. Мат. 15: 21—28

21 Різдво Пр. Бог. У. Є. Луки 1 39—49 і 56 Літ. Фил 2. 5—11 Єв Луки 10: 38—42 і 11: 27—28

27 Нед. 18 **Воздв. Ч. Хр.** (Гол. 1) Утр. Єв Івана 12· 28—36. Літ 1 Кор 1: 18.-24. Еван. Ів. 19: 6—11, 13—20, 25—28 і 30—35.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., SEPT. 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1942. ЧИСЛО (398) 18

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА.

Польська Телеграфічна Агенція подае з Лондону за „Краківськими Вістями. Українська Православна Автокефальна Церква є під проводом митр. Діонізія і має по всій Україні 13 дієцезій: Луцька, Ковельська, Житомирська, Київська, Полтавська, Єлисаветградська, Дубенська, Пинська, Берестейська, Дніпропетровська, Камінецька і Білоцерковська. Парохій має 500, отже 80 проц. всіх парохій на Україні.

Ще інші вісти за польською пресою:

В Празі помер проф. Іван Горбачевський, визначний вчений. Його наукові книжки переведені на чужі мови.

З Львова німці виселюють жидів і поляків.

В Перемишлі призначено окрему часть міста лише для жидів (гето) і мае їх там бути 17 тисяч.

ЖІНОЧЕ ГЕТО.

В Перемишли основали німці гето, в якім є самі жінки. Коли почалася війна німців з Росією, всі перемиські жиди пішли з відступаючою російською армією, а жінки зосталися. Тепер німці зібрали всіх тих жінок і створили жидівську жіночу кольонію — жіноче гето.

ЗАПОВІДАЄ ДОВГУ ВІЙНУ.

Про війну ріжні ріжно говорять. Одні, що скінчиться скорше, другі, що буде дуже довга. Німець Алфред Розенберг каже, що буде тревати 30 літ, на подобу давної. Бо 30-літна війна в Европі вже була, від 1618 до 1648 р. В ній була Чехія, Австрія, Німеччина, Данія, Швеція і Франція. В Чехії з трьох мільйонів населення зостався тоді один. — Розенберг балакає, як і другі, а вже час покаже, як буде.

КОРЕСПОНДЕНТИ, А ВІЙНА.

За час цеї війни 8 американських кореспондентів згинуло, 3 пропали, а 17 було ранених. Дальше 18 захопила противна сторона в бою, а 57 було інтернованих, з яких більшість пущено на волю. В число кореспондентів входять також воєнні фотографи. Воєнні кореспонденти, це також військова служба.

ДРУГИЙ ФРОНТ.

Справа другого фронту стає тепер питанням дня. През. Розевелт заявив 7 вересня що в Вашингтоні й Лондоні робляться приготовання до другого фронту. Казав він, що є найменше 12 місць де другий фронт можна почикати. Розевелт казав, що доси стейтського війська є за морем понад 525,000.

ПОВЕЗУТЬ ГРЕЦІЇ ПОЖИВУ.

З Монтреалу з початком цего місяця виїхали три шведські кораблі до Греції — і повезли 15,000 тон збіжжа та 50 тон лікарського матеріялу. Опісля повезуть більше. Помочею для Греції клопочеться шведський Червоний Хрест і він дістав від всіх воюючих згоду, що спокійно кораблі з поживою перепустять. Повезли також 10 автомобілів, як дарунок, щоби було чим поживу в Греції розвозити.

ВОЄННІ ВИДАТКИ.

Міністер фінансів Ілслей заявив, що в слідуючім році Канада готовиться видати 4,000,000,000 (чотири більйони) доларів. З того частина прийде з податків, частина з позичок, а частина може прийти друкованням більше паперових грошей.

Але третий спосіб, це „інфляція", зріст цін і подешевіння грошей, отже розстрій економічного життя. Цей третий спосіб сказав Ілслей — веде до безконтрольної інфляції. Дослівно він сказав:

„Не можу уявити собі більшого внутрішного нещастя, як безконтрольна інфляція. Такий стан буде людей обрабовувати і нищити. Це було би те саме, що програна війна, коли б справу цін пустити самопас. Через те третий спосіб відсуваемо".

КАНАДА ПОЗИЧАЄ БОЛЬШЕВИКАМ.

З канцелярії міністра торговлі, Мек-Кінона вийшла вістка, що Канада дала большевикам кредиту на 10,000,000 доларів на купно канадійської пшениці, чи муки. Перевозом мають поклопотатися самі большевики.

ЖИДІВСЬКИЙ 5703-ий НОВИЙ РІК.

В пятницю вечером 11-го вересня почипаєсь жидівське свято Нового 5703-го Року (Рош Гашана). Свято треває до заходу сонця в неділю 13-го вересня. А в неділю вечером 20-го вересня починаєсь друге свято „День примирения" (Йом Кіппур). Підчас обох свят в синагогах будуть величаві богослуження.

Жиди, що є при війську будуть увільнені на час цих обох свят, щоби могли бути в синагогах і вдома зі своїми святкувати.

ВИДАТКИ АНГЛІЇ.

Англія хоче тепер позичити оден біліон фунтів штерлінгів (4 більйони і 450 мільйонів доларів). Нині Англія видає денно 12 мільйонів і 250,000 денно. На всі видатки Англія збирає 40 процент податками.

ІТАЛІЯ І СЛОВІНЦІ.

З Лондону доносять, що італійці вигищили 7,000 словінців, 35,000 взяли до концентраційних таборів в Італії та знищили 100 сіл за те, що 20,000 словінців прилучилося до повстанців Михайловича.

ЕКСПЛЬОЗІЯ ГАЗУ В БУДИНКУ.

В великім нюйорськім будинку одна жінка, Освальд, позачиняла вікна і двері, позатикала шпари і напустила газу, щоби так згинути. Коли газу було повно, прийшла служниця, щоби робити лад і потиснула ґузик до дзвінка. Від того запалився газ і наступила велика експльозія. Крім тої, що газом отроїлася, вмерла також одна жінка від потовчення, а шістьох є ранених. Шкоди в будинку великі. Мешканці думали, що це бомбовий напад.

ПОЛІТИКИ ЗА РЕЛІГІЄЮ.

Англійська консервативна партія оголосила свій погляд на справу релігії. Безрелігійність створила в життю порожнечу, яку заповняе матеріялізм, каже партія, і ще більше може заповнити, на взір російського матеріялізму. Однакож — „ані марксизм, ані матеріяльний соціялізм, ані матеріяльний комунізм, ані яка будь форма економічного націоналізму не може заступити релігії". І тому обовязком уряду є занятися піднесенням релігійности через науку релігії в школах. (Матеріялізм — байдужість до всего, поза майном і вигодами].

ЩО КАЖЕ ДАЙС.

В Стейтах є комісія Дайса для вишукування проти-американського руху і Дайс є її предсідником. Тепер Дайс заявив, що крім доси поданих він ще виявить імена 50-ох високих державних урядників, що належать до комуністичного фронту. Особи, що належать до таких організацій як комуністична, дістаються на відвічальні державні становища з платнею понад 7,500 дол. річно.

5,000,000 ЖІНОК.

В Стейтах нині велике число жінок працює при воєнних виробах. В минувшім грудни працювало при строго воєнній праці 1,400,000 жінок. В недалекім грудни буде їх вже 4,500,000, отже коло 5 мільйонів, а в грудни 1943 р. 6,000,000. Всіх жінок, що будуть заняті в ріжних роботах, буде в 1943 р. 18 мільйонів. Отже кожда шеста жінка понад 18 літ віку буде при державній праці, а з господинь кожда четверта, або і трета.

48 ЗАЛІЗНИХ ГРУДЕЙ.

Коли хто заслабне на параліж, що тепер належить до пошестей, то йому тяжко віддихати і це може бути причиною смерти. Отже винайшли прилад, що штучно помагає віддихати, сказати б — штучні груди. Їх мають деякі шпиталі. В Філаделфії, Па. вмерла Бланш Гілберт і зоставила 150,000 доларів на закупно 48 таких „залізних грудей" для роздачі ріжним шпиталям.

ЗНОВ ПЯТЕРИНЯТА.

В Ірляндії недавно народилися пятеренята, однакож невдовзі троє з них померло, а двоє, хлопець і дівчина осталися. Мати їх пані Лейдон.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Порядок цьогорічних архиерейських візитацій Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича:

20 вересня, неділя — Бриазлей, Алта.
21 вересня, понеділок, Різдво Пр. Д. Мч — Шипенці; Алта. (храм).
27 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.

Цьогорічні архиерейські візитації закінчіться візитацією в Едмонтоні, Алта.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НЕПРОШЕНІ ГОСТІ.

Чи думали ви, кілько то українці мають всюди приятелів. І не треба за ними шукати — самі напихаються. Безплатно хочуть тебе вчити, спасати, просвічувати, цивилізувати. Тілько піддайся їх операціям, і завтра сам себе не пізнаєш, так тебе переоблять. Бо вміють!... Часу не жалують, грошей не жалують, труду не жалують.

Недавно їздили по полудневих українських околицях, як Толстой—Вайта такі спасителі, чи спасительки, мабуть „свідки Єгови", або „студентки біблії", або взагалі якась така біда. Тай до мене одна така біда заблукала.

Приходить жінка і зараз починає на такий лад:

— Ваші попи сякі і такі, грішники, вони брехні вам проповідують. Вони самі себе вже засудили на загибіль, вони проповідують, що є небо і пекло, а воно не так, бо ані неба, ані пекла нема. В попів сидить діявол. Вони є причиною повстання большевиків.

— Є два боги, оден на небі, а другий по світі вганяє, війни робить.

— Богу нема ріжниці, чи хто українець, чи який.

— Буде суд, а по суді праведні будуть тут вівці пасти, буде добро. Лев буде брататися з вівцею, кіт з мишею. Зими не буде. А злих Бог знищить, що їх не буде.

— Не буде ніхто в довгі спідниці вбиратися, як попи.

— До церкви не треба ходити, церков не треба. Попів не треба, бо кождий чоловік сам себе має вчити. Кождий нехай читає собі Біблію і того досить.

— Попи повикидали з Біблії багато.

— Православна віра недобра, бо не каже, щоби люде добро робили.

— Не треба ворогів і гнобителів ненавидіти, не треба їм противитися, не треба їх бити — бо Христос казав терпіти.

На питання, чи ті проповідники ходять проповідувати і большевикам, то сказала, що ходять, але не стараються їх на своє переводити.

На питання, хто післав ту жінку і дав її Біблію, сказала, що Христос.

На питання, як вона проживає, що їсть, хто її на прожиток дає, то сказала:

— Я ж на фармі виросла, два дні роблю, а третий ходжу проповідувати.

Коли ж їй сказано, щоби лишалася на фармі до роботи, то мов не чула — відвернулася і пішла. На роботу не лакомилася

Та ще передтим хтось з тих, що з нею говорили, сказав їй: „Коли б на тебе не зважали, то бука до тебе брали би"... — на що проповідниця: „То ви не були би християне" (значить: християн плюгавить і християнством заступається!).

Такі були балачки кількох домашних з тою проповідницею. Розуміесь, що давали їй багато питань, робили уваги, як прим.: „Коли Бог злих лише знищить, то це не буде ніяка кара"; або що по суді тут вівці пасти, то буде людям з вівцями новий клопіт; або, що і Христос поганих людей буком бив...

Коли жінка пішла, то показалося, що такі не ходять, але їздять, бо далеко стояв автомобіль, до якого та жінка пішла. А там сиділа друга жінка.

———

Це я оповідаю з грубша, як вона, та як їй говорили другі, поки я прийшов. А вже я від себе сказав їй дещо.

Та важне не те, що такі говорять, а те, як українцям до них ставитися.

Відомо, що такі йдуть баламутити людей. Хтось їх на те посилає. Тай, певна річ, що добре платить. Комусь треба, щоби українців баламутити та розбивати.

Отже як передумав я опісля, то прийшов до таких висновків:

Хто приходить українця оттак вчити, той вважає українців дикунами і дивиться на них з найбільшою зневагою. І тому проти таких непрошених учителів треба ставитися якнайбільше рішучо.

Не треба з ними заходити в довгі дискусії та суперечки. Так, як ніхто не заходить в дискусії з злодієм та рабівником. Таким треба чого іншого, а не дискусії. Їх словом не переконаєте, бо їм того не треба.

Коли до вас такі зайдуть, то **найперше запитайте їх хто вони, хто їх прислав, кілько їм платить, як вони називаються, де мешкають, і подивіться, який нумер їх автомобіля. Все те собі точнісько запишіть. Коли б можна, то зробіть з них фотографію.**

Вони можуть не сказати, хто вони і як називаються, та де мешкають, але тим зараз покажуть, що це за птиці.

Вони можуть дати вам фальшиве імя й адресу, але ви зараз вдайтеся до когось такого, що може розвідатися, чи там такі люде є, що вони за одні, до якої групи належать, чим займаються, з чого жиють. Коли адреса добра, то будете знати, хто вони, а коли фальшива, то будете знати, що це шайка шахраїв та дурисвітів.

Від того повинна зачинатися ваша балачка з ними.

Ще одно... Коли хтось каже, що ваша Церква сяка така, ваші попи сякі такі, той перед вашими очима плює на те, що ваше, отже і на вас. Це те саме, що хтось плюгавив би вашого батька і матір. Чи на таке ви терпіли би? Отже таксамо не терпіть, коли плюгавить вашу Церкву.

Ще одно: коли хтось дає вам щось даром, то знак, що це підступ.

На закінчення ще одно важне. Нині війна й уряд дбає, щоби якнайбільше щадити ґуму й ґазоліну. І в той час такі баламути **беруть автомобіль, набирають ґазоліни і їдуть людей баламутити.** І коли уряд каже: „Моліться!", то вони проповідують: **„Лиши Церкву, ворогови не протився"...**

Цікаво, як вони дістають „тайри" і ґазоліну! **Чи їм на таке ґума і ґазоліна належиться?** Чи урядови треба нині такої роботи, як вони роблять? **Коли мають час, то чому не працюють десь в фабриці, або на фармах? Або нехай плетуть панчохи на війну.**

Отже поступайте з такими, як свідомі себе люде. Найперше випитайте їх на всі лади, візьміть число їх автомобіля, позаписуйте, або і фотографію зробіть (вони можуть бути шпіони, коли таке роблять), а потім розвідайтеся, хто вони. Так покажете, що вам непрошених опікунів не треба.

Господар.

———

100,000 В ДАРУНКУ.

Принстонський університет дістав сто тисяч доларів на заснування Фонду Джорджа Віліямсона Менна, якого має вживатися на підмогу спосібним студентам, щоби могли виховатися на сильних і вчених людей. Коли б же це не було потрібне, то університет може вжити на інші подібні цілі. Гроші записала жінка давніше помершого інжиніра Менна.

ДО ІСТОРІЇ ЗМІНИ КАЛЕНДАРЯ.

Унія і зміна Календаря.

Як „унію" з Римом плянували і заводили між українцями чужі і вороги українців, таксамо і зміною українського церковного календаря клопоталися віддавна ті самі чужі.

В греко-католицькім журналі „Душпастир", 1897 року між іншим чит...

„У нас Русинів квестію зміни календаря порушувано ще перед унією, а взглядно, коли вже й руські владики приготовлялися до унії. А іменно ще за часів Папи Григорія XIII, з Риму звернено ся до всемогучого тогди князя Константина Острожського з просьбою, щоби він своїм впливом допоміг введеню нового календаря на Руси.

„Князь Острожський справді заінтересувався тою справою і удався навіть до тогдішного патріярха Цареградського Єремії з представленем, щоби приняв новий календар і зізволив на его введення на Руси.

„Патріярх Єремія був прихильний тій гадці, і мав навіть вислати (?) в тій справі послів до Риму — але сему супротивився незвичайно рішучо патріярх Александрійський Сильвестер, і під его впливом Єремія відступив від справи, як також видав і грамоту до Русинів з візванем, аби не відступали від юліянського календаря.

„Справу зміни календаря порушено відтак в часі унії Берестейскої, де між **условіями уложеними через Кирила Терлецкого і Іпатія Потія находить ся і се, що Русини приймуть календар григоріяньский**, однакож задержать свята після свого обряду, — до фактичної зміни, як відомо, по нинішний день не прийшло

„Опісля вже від компетентних властей між Русинами справи сеї не порушувано, хіба приватно.

Деякі з поміж Латинян, особливо ж духовенства, старалися нераз ту гадку зміни календара на Руси підтримати, **добачуючи в тім зближене ся до обряду латиньского, або впрост улекшене латинізації і польонізації,** — з рускої сторони знов уважали ту гадку **атаком на обряд і народність."** (Всі підчеркнення наші. — В.).

(**Душпастир**, часопис церковний, стор. 212, Львів 1897).

———

До наведеного треба додати кілька уваг...

З Риму звернулися були до Острожського... Але ж „Русь" була тоді православною, православним був й Острожський, отже чого хотів папа? Чи зробити українцям добро? Ні! Аджеж по заведенню унії папи не дбали навіть про греко-католиків, які були під Польщею. На кривди, яких зазнавали, вони скаржились до Риму, але насильства продовжувалися. Папи стояли з кривдителями.

Берімо 1583-ий рік, тоді в Львові римо-кат. архієпископ Суліковський на українське Різдво післав ватагу, що розганяла з церков людей, била священиків, але папа тим не журився.

Таке й тепер. В часі погромів в Галичині 1930 року греко-католики післали до папи телеґраму з просьбою: „Ратуй!", але папа не обізвався. Аж за 7 чи 8 місяців довідались через десяті руки, що папа сказав: „Буду за них молитися". То і все!

Щож до православних, то 1938 року папа за 2,500,000 золотих дав дозвіл („леґалізацію") нищити українські православні церкви, **отже тоді за 7 тижнів знищили 110 українських церков і 7 каплиць.** Так папи люблять українців!

Окремо важне, що разом в заводженням унії йшла справа зміни календаря.

Але Терлецький і Потій, що на зміну годилися, не були представниками Українського Народу! Вони ворогам українського народу служили, запобігали в них ласки, брали від них поміч, а взаміну за все те заводили унію і годилися на зміну календаря.

Потій перед своїм епископством був польським урядником, а Терлецький...

Пише греко-католицький священик Іван Савицький в книжці „Іпатій Потій", як Терлецький, ставши епископом, робив збройні наїзди на своїх противників, а притім **„не обійшлося без насильств, грабежий, пролиття крови, а часто й убійств".** На нього йдуть скарги до короля, отже він **„шукав способу приподобатися королеві і правительству польському і для того взявся до переведення унії".** А дальше каже Савицький:

„Само собою розуміється, що він (Терлецький) не був переконаний о правдивости ідеї унії, а ділав лише для власних користий".

До наведеного цитату є ще там увага, що **„прочі 3 епископи ділали здає ся також більше з утилітарних взглядів"** — значиться: для особистих користей! („утилітарність" — користолюбність).

Такі заводили унію; такі підписувалися за зміною календаря!

А вже не треба пояснень до вислову, що **„деякі з латинян"** піддержували гадку зміни календаря **„добачуючи в тім... улекшене латинізації і польонізації".** Зате „руська сторона" вважала ту гадку латинян **„атаком на обряд і народність".**

———

Подаємо цей, доси загалови незвісний вислів „Душпастиря", як причинок до календарного питання. Окремо звертаємо увагу, що „Душпастир", це журнал для греко-католицьких духовних в Галичині. Рівно ж свої уваги і висновки будуємо на фактах взятих з католицьких джерел, отже це вже повинно окремо заінтересувати греко-католиків. Це ж їх матеріял!

ПРИПОВІДКИ.

Бога взивай і руки прикладай.
Без Бога ані до порога.
Знає Бог з неба, що кому треба.
Кому Бог поможе, той все переможе.

———

Своя стріха, своя втіха.
Хоч не красне, але власне.
Чуже святе, своє найсвятіше.
Ліпший свій сукман, як чужий жупан.
В своїй хаті своя правда і сила і воля.

———

Громада — **великий** чоловік.
Громада по нитці, а бідному сорочка.
Що громаді, те і бабі.
Яка громада, така її рада.

———

Не тілько світа, що в вікні.
Інший край — інший обичай.
Більше світа — більше дива.
Хто в світі не бував, той дива не видав.

———

Святий спокою — гаразд з тобою!
Згода будує, незгода руйнує.
Де два бються, третий користає.
Свій коли не заплаче, то скривиться

———

БРАК РОБІТНИКІВ В КАЛІФОРНІЇ.

Багато японців є інтернованих, а багатьох поперевозили в інші сторони, отже забракло робітників. А весь збір Каліфорнії обчисляють на 700 мільйонів доларів. Тому дозволено студентам йти до роботи так, щобя пів дня вчитися, а пів дня працювати.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО.

IV.

В часі жнив.

Раненько скоро світ
Вже будиться село,
Скрізь чути скрип воріт
І стадо вже пішло.
А в слід за стадом тим
Вигейкує пастух;
По стріхах веться дим,
Дрімає в мраці луг.
На сіножатях косарі
Траву росисту тнуть,
А стежкою женці
З серпами в поле йдуть.
У кузни в коваля
Бють молоти о сталь,
Не жалуючи рук
Працює там коваль.
Ось бузько наконець
На хаті заклектав;
Схопився вітерець,
Стрясає роси з трав.
В гаю пташачий спів,
У трощі щось гуде;
Важкий з снопами віз
Поважно з поля їде.
На поле вже несуть
Жінки обід женцям,
По полю крики чуть,
То співи — тут і там.
Підходить сонце — жар,
По чолах ллеться піт;
Надіхав онучкар,
Став возом попри пліт;
Кричить: „Міняй! Міняй!"
Та нікому міняти!
В селі лиш діти — та вони
Юрбою з хат біжать.
Несуть шматки, латки,
Дають за всякий крам —
Кругом гармідер, сміх,
І втіха тут і там.
А вітер ні дихне,
Займає дух жара,
Купатися біжить
До річки дітвора.
Від оводів біжить
Худоба в темний гай,
Скиглить десь каня: „Пить!
Дощу, о Боже, дай!"
Вже вечер! Холодком
Повіяло з лугів,
Ідуть женці домів,
Лунає втішний спів.

———

Поданий тут вірш досить вірно змальовує українське село і працю на поли в літній порі, головно в жнива. Хто села не бачив, тому образкові описи вірша і за тим пояснення дадуть змогу уявити собі, як життя на Українській Земли виглядає.

Луг — розлога долина, покрита тра-

Косарі і женці — Селяне жали жито і пшеницю серпами, а інше збіжжа косили косами. Снопи вязали перевесла-

Працює коваль — Лагодить вози, острить („зубить") серпи і др.

Стадо пішло — вже повиганяли худобу на пасовиско.

Бузько заклектав — Бузьок не видає жадного голосу, а лише калатає голосно, бючи одною половиною дзьоба до другої, ніби двома дощечками. Це далеко чути

Гай — лісок, або і великий ліс.

У трощі щось гуде — Долини коло рік, або ставів, мочари заростають трощею, або високим очеретом (по англ. „рідс"), там виводяться дикі птахи, їх голоси виглядають ніби щось гуде.

Віз з снопами — Люде звозять снопи додому і складають в стіжки (клані).

Несуть обід женцям — Бувало, що женці, або другі робітники, не брали з собою в поле обіду, отже обід їм виносили.

Надіхав онучкар — По селах їздив онучкар (онучар), що за старі онучі давав ляльки, ножики, трубки і ще деякі забавки для дітей. А щоби всі чули, що він їде, то кричав: „Міняй! Міняй!"

На подібний лад кричали й інші, що привозили щось до села продавати.

Гончар привозив горшки і миски і кричав: „Горшки міняти! Ходіть по горшки!"

Горшкодрай кричав: „Горшки направляти!" Він стягав дротом розбиті черепляні горшки і миски, отже направляв, латав.

Дігтярі (дьогтярі, дегтярі) кричали, з приповідками, як: „Деготь, деготь!" „Грицю, неси мазницю, намастити колісницю". „Такий деготь, як олива, така міра, як холява". — Деготь, це рід густої оливи до мащення воза (осей) і дігтяр возив деготь в великій бочці. „Мазниця" — діжечка на деготь. Щітка, якою мастили вісь і колесо в середині, звалась „квач".

Ще їздили по селах міняйли, що возили яблока, сливки і міняли за збіжжа, чи що. І вони викрикували, щоби дати про себе знати.

Від оводів біжить — Оводи, всякі мухи, і коли дуже присілають худобу, то худоба тікає, ґедзиться. Є рід мухи, яку звуть „ґедз", якої худоба дуже боїться.

Каня — рід яструба (шуліка), по англійськи „кайт". Кажуть, що каня скиглить на дощ, дощу просить.

Лунає втішний спів — Молодіж вечером вертаючи від праці гуртом йдучи співає.

Ось так виглядає село і поле в часі жнив на Українській Земли.

———

ПІСНЯ ХЛІБОРОБА.

Надійшла весна, всім людям красна,
Час в полі працювати;
Боже помагай! Боже помагай!
Орати й засівати!
Боже помагай! Зароди, як гай
Пшеницю золотую,
Щоби шуміла, гарно доспіла,
А я руки готую.
Боже помагай, щоб був урожай,
Відвертай слоти злії,
Щоб поживились і звеселились
Великі і малії.
Щоби вбогому і прохожому
Було з чого подати,
Щоб росло, цвило, як в вінку село
У Божій благодати.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.
Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3624, WINNIPEG, MAN

ОГЛЯД ПОДІЙ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

Українці приняли 988 року християнство з Царгороду, отже цілий український нарід від самих початків, та аж до 1595-6 року мав лише Православну Церкву. Ніяких інших сект чи вір він не мав. **Отже Православна Церква, це історична й одинока Церква Українського Народу.**

Аж при кінци 16-го віку чужі, що панували над українцями, дають часть Православної Церкви в залежність Римови, називаючи таку залежність „унією".

Однакож це не була унія. В дійсній унії всі сторони, що входять в унію (в спілку) задержують в рівній мірі свої окремі права, отже стоять між собою, як рівні з рівними. Тимчасом же звязок з Римом був не унією, але підданством — записом в рабство. Бо вже Потій з Терлецьким рачкують перед папою і жебрають ласки та дозволу задержати це і те. Це повне рабство!

Православна Церква, що звалась по унії „Уніятською", або „греко-католицькою", не перестала бути православною Її зміст, її душа була дальше українська православна. Та сама богослужбова мова, ті самі Богослуження й Обряди, а вдодатку задержала вона й саму назву **„православної"**. І на кождій Службі Божій священик пригадував: **„І всіх вас православних"...**

Таке тяглось цілих 323 роки, бо аж до 1918 р., коли в березни того ж року галицькі церковні власти приказали назву „православний" викидати. Та це загального змісту Церкви таки не змінило.

Отже справа стоїть так, **що до нині Український Нарід має лише свою одну — Українську Православну Церкву, хоч і порозбивану.**

Болючі переживання, які Українська Православна Церква переходила, її основного змісту не зміняли — вона, хоч і рокалічена, зосталась тою ж Українською Православною Церквою.

Церкву нашу забирали силою чужі так, як й українську землю. Силою забрав частину Рим; частину забрала Московщина; частинку Румуни; частинку Мадяри. І доки можуть, доти нею орудують так, як й українською землею.

Однакож Українська Церква всюди лишається тою самою — і лише жде хвилі, коли зможе з чужого ярма освободитися.

Для свідомого українця всі частини Української Церкви, що доси є в руках чужих, **є Українською Православною Церквою.** Такою є церква „уніятська", такою ті части, що залежні від москвинів, румунів, чи мадяр. Отже зробимо ще поіжний огляд переживань Української Православної Церкви за послідних кількадесять літ.

Зі зростом української свідомости на Придніпрянщині висуває свої українські права й Українська Церква. Вже до 1863 року українці добивалися, щоби їм можна було надрукувати Євангелію українською мовою. Міністер внутрішних справ Валуєв це заборонив. Всеж таки українці дальше працювали і вже перед минувшою війною українську Євангелію надрукували.

А коли 1917 р. розсипалася царська Росія, українці скинули цілком московське ярмо з своєї Церкви. —

Частина Української Православної Церкви з кінцем минувшої війни пішла під панування Польщі. Тут мав вона і відемні і додатні переживання. Сотки церков знищено. Зате з другої сторони Українська Церква набирає сили. Висуваються домагання, щоби відправляти Богослуження по українськи і по деяких церквах вже відправляються; друкуються богослужбові книжки по українськи; Церква поволи увільняєсь від московського проводу, а вкінци навіть визначний український вчений і громадський діяч, проф. Огієнко, стає архиепископом під іменем Іларіона.

Лише нічого додатного не мала мабуть на протязі десятків літ Церква „уніятська". Великою вагою тяжіла на уніятах чужа рука.

В 1891 р. був в Львові провінціяльний Синод (Собор) греко-католицької Церкви, що хотів поставити Церкву на твердий грунт. Рим добивався тоді, щоби Синод заявився за целібатом, однакож Синод тому спротивився. Коли ж після того в Римі друкували Ухвали Синоду, **то пофальшували їх і надрукували, що нібито Синод заявився за целібатом.**

Але важне, що греко-католицьке духовенство з своїм проводом **не відважилося рішучо запротестувати проти фальшовань і вимогти, щоби Рим до фальшовань признався і пофальшоване відкликав.**

Минувша війна дала римській політиці багато сили над уніятами, отже почала вона пустошити Українську „уніятську" Церкву. Насильно впроваджують Целібат. Конкордатом віддав Рим уніятську церкву в залежність польських світських властей. Викидають Трираменний Хрест; викидають „всіх вас православних"; Лемківщину відділюють для папських адміністраторів; греко-католицьким духовним забороняють писати до часописів, забороняють читати навіть деякі католицькі часописи; римо-католицькі священики явно і безкарно бють священиків греко-католицьких (було кілька випадків)...

І так на цілій лінії самі відемні, болючі переживання.

Не солодкі були переживання Української Церкви і під румунами та мадярами...

Однакож є ще оден важний додатний факт, а то повстання Української Православної Церкви в Канаді і Стейтах.

І коли вільна Київська Церква не могла встоятись, **то всеж таки існує нині на світі вільна від чужих Українська Православна Церква — частина тої, якої цілому Українському Народові треба.**

Про стан Української Церкви в нинішній Европі ані багато, ані певних вістей не маємо. Однакож віримо, що коли існує Український Нарід, то буде він і дальше добиватися увільнення своєї Церкви з чужих рук, **поки не стане одна Українська Православна Церква для цілого Українського Народу.**

Самі переживання кількадесятьох послідних літ і набутий з тим досвід дуже придадуться українцям й дальшому їх церковному життю.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

V.

Річи при Службі Божій.

Чаша (по грецьки „потіріон", потир) — посудина на вино і вона нагадує чашу, в якій Христос благословив вино кажучи: „Пийте з неї всі, це єсть кров моя".

Дискос (грецьке „діскос") — тарілка, де кладеться „Агнець", отже часточка хліба, яка означає Ісуса Христа, і якою причащаються вірні. Дискос пригадує те ліжко, де поклали тіло Ісуса по зняттю з Хреста, а також і Гріб Спасителя.

Звізда (по грецьки „астір", або „астеріскос")—що складається з двох каблучок (дуг) навхрест зложених. Її завів св. Іван Золотоустий, щоби покровці не доторкалися святого Агнця. Тут завішують маленьку звізду і тому це все звуть Звіздою. Вона нагадує звізду, що вела до Христа мудрців.

Покровці — три полотенця, два менші, одно більше — більший покровець називається „воздух", або „возвишеніе" (по грецьки „анафора"). На Проскомидії одним малим покровцем накриваєсь Дискос, другим Чаша, а третим більшим Дискос і Чашу разом. Підчас „Вірую" священик підносить великий покровець над Чашею і хитає ним — віє. Два малі поковці означають пеленки Ісуса Христа, а великий означає Плащеницю.

Копіє (по грецьки „лонхі") — ніж зроблений на подобу копія (піки, списи), ним священик на Проскомидії викроює Агнця та менші „часточки" за живих і померших. Копіє пригадує те копіє, яким був проколений бік Христа на хресті.

Губка (губа, по грецьки „муса", або „спонгос") — якою мається обтирати святі посудини. Одну священик має в Антимінсі й нею обтирає Дискос, коли забирає часточки з Дискоса до Чаші, а друга може бути на Жертвеннику для витирання чаші по спожиттю Святих Дарів.

Ложечка (лжица, по грецьки „лявіда" або „хавіс") — якої вживає священик, коли причащає вірних.

Кадильниця — посудина, в яку кладесь запалений вуголь і сиплеться ладан (фтиміям, тиміям). Священик в означених місцях при Службі Божій і других богослуженнях кадить Престіл, образи, людей, або річи, які благословить.

Ладан — це пахуча живиця з рослин. Ще можуть бути стоячі кадильниці, в які насипаєсь ладану, щоби курився цілий час. Були також ручні кадильниці, отже посудина з ручкою, щоби було за що держати. Нині такими кадильницями кадять на Атонській Горі.

Кадило є знаком щирости, з якою люде засилають молитви до Бога. Представляє воно також ласку Духа Святого, що освячує і потішає душі вірних.

Священик молиться на Проскомидії „Кадило Тобі приносимо Христе Боже наш, на приємні пахощі духовні: Приіми його в наднебесний Свій Жертівник, і зошли нам за те ласку найсвятійшого Духа Твого!"

А в Псальмі на Вечірни співаємо: „Нехай стане молитва моя, як кадило перед Тобою"...

Рипиди (грецьке „ріпідіон") — можуть бути, а в грецькій Церкві завсігди були рипиди, зроблені з павлячого піря, або з полотна чи шкіри, щоби в першій

мірі обганяти від чаші мухи, яких в полудневих краях є дуже багато. Рипиди, це кружок на держачку, або чотирокутник, або подоба звізди. Рипиди називають також крилами, що нагадують нам крила ангелів (серафимів).

Крім згаданих річей і посудин при Службі Божій є ще посудинки на воду й вино; є **Мирник** до мировання вірних. Може бути окремий **Всеночник**, отже великий таріль, на якім кладеться хліб (проскури) на Всеночнім, а там є посудиня на оливу, вино і пшеницю, які священик благословить. Ще є окрема посудина на Свячену Воду і **Кропило.**

МАРІЯ МАГДАЛИНА.

(22 липня церк., 4 серпня горож.).

В св. Євангелії говориться про двох сестер, Марту і Марію та їх брата Лазаря, отже Марія Магдалина, це та Марти сестра, про яку Христос сказав, що вона вибрала добру часть.

Була вона родом з Галилеї. По смерти родичей дістала часть майна з замком (великим будинком), що звався Магдала, і від того вона зветься Магдалиною.

Лишившись сиротою, пішла вона на світові бездорожжа і відома була в Єрусалимі, як велика і явна грішниця.

Виходить, що коли Христос почав голосити свою божественну науку, Марія нераз прислухувалася. Може до того спонукували її брат та сестра, а може сама людська цікавість тягнула її туди. За час зрозуміла вона, що не провадить свого життя, як треба і постановила його змінити.

Разу одного фарисей Симон запросив Ісуса до себе в гостину. Коли про це Марія довідалася, принесла посудину з дорогим миром (дорогою пахучою оливою), припала до ніг Христа, і плачучи обмила слезами ноги Христа, обтерла їх своїм волоссям, а дальше помастила їх пахучим миром.

Обмивати водою ноги старшим, або дуже поважним особам, було звичаєм багатьох східних народів. Це було ознакою великої для них пошани.

Коли це побачив фарисей, подумав собі:

— Коли б цей був пророком, то знав би, що вона велика грішниця і відогнав би її від себе.

Христос розумів думку фарисея, отже говорить:

— Симоне, маю тобі щось сказати.

— Скажи, учителю! — каже фарисей.

Тоді говорить Ісус:

— Оден чоловік мав двох довжників, оден був винен йому пять динаріїв, а другий пятьдесять. Але вони оба були дуже убогі, отже чоловік той подарував їх довг. Скажи, Симоне, котрий з них буде більше вдячний тому чоловікови?

— Думаю, що той, котрому чоловік більше подарував — каже фарисей. — Тоді Христос:

— Розумно говориш! — а обернувшись до жінки промовив: — Чи видиш ту жінку? Я прийшов до твого дому і ти не дав мені води на ноги, а вона сльозами обмила ноги мої та обтерла волоссям своїм; коли я входив до дому твого, ти з привітом не поцілував мого лиця, а вона ноги мої поцілувала. Ти звичайною оливою не помастив моєї голови, а вона не жалувала дорогого мира на мої ноги. І тому знай, що відпускаються їй многі гріхи, бо вона виявила велику любов. — Тоді каже Христос до жінки:

— Відпускаються тобі гріхи твої. Віра твоя спасла тебе; іди в супокою!

Тією жінкою була Марія Магдалина, і від того часу була вона вірноюученицею Спасителя.

Оповідає св. Євангелія, що коли одного разу зайшов Ісус до дому двох сестер, Марти і Марії, то Марта почала готовити все, щоби Христа погостити, а Марія сіла коло Христових ніг і слухала Його науки. Тоді підходить Марта і каже:

— Господи, хіба так може бути, щоби я сама все готовила? Скажи їй щоби мені помогла. — На те Христос:

— Марто, Марто! Ти журишся всім менше важним, а Марія вибрала найважнійшу часть, якої вона ніколи не стратить.

Також оповідає св. Євангелія, що шість днів перед тим, як мав Христос вмерти, був Він в Вифтанії в гостині. Коли був за столом, Марія дорогою мастею намастила ноги Ісуса і дорогим миром помастила Його волосся. Коли ж ученики казали, що це марновання дорогої річи, бо лучше було це продати і гроші роздати убогим, то сказав їм Ісус:

— Пощо засмучуєте цю жінку, вона ж добре діло мені вчинила. Вбогих завсігди маєте між собою, а мене не завсігди будете мати. Виливши миро на мою голову, вона намастила тіло моє на похорон. І правду кажу вам, що де лише буде Євангелія по світі проповідуватись, там буде згадуватись і вона з тим ділом, що вона для мене вчинила. (Мат. 26: 6-13).

Коли Христа судили і всі Апостоли були перелякані, Марія Магдалина не відступала свого учителя. Вона йшла з ним на Голгофту, вона стояла при Хресті, бо каже евангелист Іван: „Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його та сестра матері Його, Марія Клеопова, та Марія Магдалина. (Іван 19: 25). Була вона, коли тіло Христа до гробу клали. Вона була між жінками-мироносицями, що в неділю рано прийшли до гобу і її першої питав Христос: „Жінко, чого плачеш?" Вона ж не пізнала Його аж доки не сказав: „Маріє!" Тоді хоче вона обняти Його ноги, але Христос говорить:

— Не приторкайся до мене, але йди і скажи братам моїм, що йду до Отця мого й Отця вашого, до Бога мого і Бога вашого.

Між християнськими жінками Марія Магдалина була перша, що з великої грішниці стала великою праведницею і на ній сповнились слова Христа, що імя її буде згадуватися всюди, де буде проповідуватись Євангелія.

НАСЛІДКИ НИНІШНОЇ ЖІНОЧОЇ ПРАЦІ.

В Англії застановляються, які будуть наслідки того, що багато жінок працює в фабриках, урядах і др. По війні деякі дівчата схочуть бути господинями, однакож багато схоче подібних занять, як мають нині. Де їх тоді подіти? Недавно комітет з пять жінок і трьох чоловіків предложив Чорчилови плян, де говориться, що коли аліянти переможуть, тоді буде можна порозміщувати багато англійських жінок по цілій Европі, щоби помагали заводити нормальний лад в життю Европи. Знов же дехто каже, що для такої провідної праці треба жінок дуже підготованих, а відома річ, що дівчата поза звичайною працею не раді ходити на лекції, де набирали би більше освіти. Отже труднощі!

НАРОДИ ЕВРОПИ.

Найбільша часть народів Европи належить до т. з. Арийської Раси. Мови Арийської Раси мають спільну основу, є подібні слова, є подібні в них деякі граматичні форми, і ті мови звуть Індо-Европейськими мовами. Кажуть, що їх прамовою, отже тою, з якої вони розвилися, була давна Санскритська мова в Індії, та ще мова Палі і Пракріт, що трошки молодші від Санскриту.

До Арийських народів в Европі належать.

1. **Словяни** — а саме: Українці, Москалі (росіяни, великороси), Білоруси, Поляки, Сербо-Хорвати, Болгари, Словінці, Словаки, Чехи, Кашуби, Лужицькі Серби.

2. **Германи** — Німці, Голяндці, Данці Шведи, Норвежці, Ісляндці, Англійці. З тих англійці мають в мові велику романську (латинську) домішку.

3. **Романи:** — Італійці, Французи, Еспанці, Португальці, Румуни та ще деякі менші групи.

4. **Кельти:** — Валійці (Велш), Скотляндці, Ірляндці і ще деякі.

5. **Греки (Гелени)** — що творять самі собою окрему групу.

6. **Литовці і Лотиші** — яких мови ще найблизші словянським мовам.

Поза тими всі інші народи в Европі належать до інших рас. Є приміром Баски (в Еспанії і Франції), що творять від всіх окрему групу. Мадяри, Естонці, Фінляндці, Карельці з ще іншими, це Фінська, або Урало-Алтайська раса. Є народи татарські, є трохи турків, є жи-[illegible]

Такий загальний склад народів Европи А між ними Український Нарід належить числом до великих народів, з дуже багатою культурою. Між всіми словянами українці, сербо-хорвати, болгари й словінці творять собою групу „південних словян".

ПОКАЯННА ПІСНЯ.

(СТРАШНИЙ СУД).

Ах пора приходить, треба умирати,
І душі так тяжко тіло покидати,
День-година утікає,
Страшний Суд вас ожидає,
Готуймося всі!
Ясний Хрест на небі праведним зявиться,
А грішник погляне й гірко засмутиться,
Буде очи закривати,
Щоб не бачити й не знати,
Як зійде Христос.
Ангели затрублять на чотири части;
Розбудять померших по Божії Власти:
З гробів ваших всі вставайте,
І відповідь Богу дайте
З свойого життя!
А ріка огненна полумям здане,
І грішних огорне, сумом їх покрие:
Піднесеться крик розпуки,
И пійдуть грішні в вічні муки
За діла свої.
Грішний чоловіче, що будеш чинити,
Як тебе від добрих схочуть відлучити?
І почуєш слова тії:
Йдіть від мене проклятії
В пропасть вічную!
Хто ж тебе у той час буде ратувати?
Отець не заступить, ані рідна мати;
Там до книги кождий гляне
І судити себе стане
З усіх діл своїх.
Тому Закон Божий усі хоронімо,
Судію Страшного смиренно молімо:
Щоб поміг нам чесно жити,
І на небо заслужити
На Суді Його.

(З „Богогласника").

ЯК КУМ ДО КУМА ВЕЧЕРЮ НОСИВ.

(НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ).

Були собі два куми — оден богач, а другий дуже убогий. А покумались вони, коли богач ще не був богачем.

А як розбогатів, то вже не той став. Лише з богачами водиться, а на убогого кума згори дивиться.

Та прийшов Святий Вечір перед Різдвом. Повечеряв убогий, поколядував з жінкою і дітьми, тай несе вечерю до богатого кума.

Приносить. Богач не взяв вечері, не подякував, а говорить:

— Занеси її злому духови, а не мені!

Нішо робити. Вийшов убогий, а тут зараз незнакомий старенький чоловік проти нього і каже:

— Куди та звідки йдеш, чоловіче?

— Вечерю кумови носив — відповів бідак — а кум мені: занеси її злому духови! Бідним гордує!

— Не журись — каже дідусь — а неси, куди він тобі казав.

— Куди ж нести?

— Неси за греблю, де той глибокий яр. Там е хата, увійдеш, поздоровкаешся...

— Аджеж там хати нема, я знаю...

— Вона тепер буде. Увійдеш, скажи: Оце богатий кум вам вечеру прислав! Тебе приймуть, погостять. А потім будуть давати срібло-золото. Не бери. Скажеш: „Дайте того, що в кітлі кипить". Коли не схочуть дати, йди без нічого.

Пійшов той за греблю, аж справді хата. Увійшов та:

— Оце богатий кум вам вечеру прислав!

[illegible] ті, що були в хаті, подякували, погостили і дають золото-срібло.

—Ні, дайте того, що в кітлах ки-[illegible]

— Ні, не дамо! Це ж болото...

А це були великі грішники, що в кітлах немов болото кипіли.

— Не дасьте, так я йду без нічого.

— Ні, зажди! Вже дамо...

Накидали йому в полу того болота, чи що воно було, і він приносить до дому. Думав: може це щось важне, завтра по-днеаи приглянуся! — і висипав в коморі.

Спав він, чи не спав, аж чуе, дзвонять до церкви. Це ж великий празник, Христове Різдво. Встав скоренько, встають всі, щоби ще „З нами Бог" застати.

Вийшла жінка до комори і вернула-[illegible]

— Не відчиню — каже — щось під двері впало.

Вийшов чоловік, двері відтрутили. Дивляться, а там всякого добра повно-повно. І гроші, і чоботи, і дорога святочна одежа, на старших і на дітей. На чотири вози не зложиш. А посеред того добра старий, з сивою бородою дідусь і каже він (а це був св. Миколай чудотворець):

— Це Бог тобі дав, чоловіче, за те, що богатий кум тебе відцурався. Ти думав, що не маеш за собою нікого, аж ні! — ось бачиш, що Бог за тебе памятае. Беріть, вбирайтесь і йдіть до Храму Божого.

Сказав і зник. А вони повбиралися, повбирали дітей і пішли. Найбільші богачі не мають таких чобіт, ані кожухів, як вони.

В церкві весь народ на них дивиться та [illegible]е: Звідки вбогий такого богацтва набрав?

Другого дня вбралися вони ще краще.

Коли свята минулись, кличуть убогого кума до сільського уряду.

— Де ти, Іване, понабирав такої дорогої одежі? — питають. Ти певно приятелюеш зі злодіями, так вони тобі всього краденого понадавали.

— Ні — каже Іван — це Господь мені дав. Я носив до кума вечерю, а він говорить: „Занеси її злому духови"... Я вийшов тай кажу: „Боже, пощо мені така зневага? Хіба ж я винен, що я убожший, ніж кум? Я ж прийшов його з Христовим Різдвом привитати і пошанувати"... Тоді стрів мене незнакомий дідусь...

Тут чоловік все розказав та:

—Зайдіть, подивіться, в мене ще багато всячини — і гроші, і одежа і все.

Пішли подивились і кажуть:

— Видно, що Бог йому дав. Не наше діло його рушати.

Довідався і богатий кум про все тай розпитуе, а вбогий (він тепер вже богатий) все розказав. Щирий був чоло-[illegible]

Другого року наготовив богач цілий віз вечері і везе за греблю. Привіз та:

— Нате вам вечерю, кум прислав!

Ті зараз пізнали його і кажуть:

— Це той, що Бога не боїться і минулого року вбогого кума до нас з вечерею прислав. За таке він нині хоче заплати, отже заплатімо йому, як заслужив.

Взяли тоді його та в котел.

Так він вже до дому не вернувся і ніхто не знав, де він подівся. Сліду з нього не зосталося.

Так Господь покарав гордого богача і нагородив убогого праведника.

ДВА ПОБРАТИМИ.

Було це в убогій стороні, де треба тяжко працювати, щоби прожити.

Двох хлопців, Петро й Орест пішли до сусідного ліса назбирати сухих дров на паливо.

Петро був сином бідної вдови — жінки побожної і дуже розумної.

Орест мав мачуху — дуже лиху і нерозумну.

Петро любив Ореста і жалував його. Хоч Орест не був таким, як Петро хотів би.

Коли хлопці опинилися в лісі, Петро взявся зараз до роботи. Сухі гиляки відламуе, порозкидане по земли збирае. За короткий час була в нього гарна вязанка. Тоді кличе Ореста.

Обізвався Орест здалека. Пішов туди Петро і бачить, що його приятель заліз в ліщину і збирае оріхи.

— Ходімо до дому — говорить — де твої дрова?

Засміявся Орест та:

— Я ще маю час. Оріхи перші. А дрова зараз будуть.

Тут виняв він ніж, щоби зеленого дубка зрізати. Але Петро зачав опаматувати:

— Що ти робиш?! Хіба тобі не страшно? Хіба не сором? Адже ж за таке властитель більше нас сюди не пустить. Тай хіба нема для тебе сухого?...

— Тут же нікого нема крім нас - каже Орест — то кого боятися? А Петро:

— Як нікого нема? Аджеж я е, ти е, отже хіба ми нічого не варта? Хіба ми не варта того, щоби ми на себе оглядалися? Ми ж хто?

Сказав і видрапався зараз на дерево, де було багато сухого гиляча і почав обламувати та скидати. За хвилю вже й Орест мав свій оберемок.

Йдуть хлопці до дому. Але Орест, що хвиля зупиняеться. Побачить оріхи, скидае вязку з плечий і зривае оріхи. Черев те скоро втомився. А тоді каже:

— Я надкину трохи, я не можу тілько нести.

І надкинув. Але в тій же хвилі взяв їх Петро і поклав до своеї вязки та говорить:

— Я їх тобі занесу.

Коли хлопці прийшли до своїх воріт, каже Петро:

— Бери свої дрова, що я тобі приніс.

Задумався Орест, що мае такого приятеля і каже:

— Аж тепер я бачу, що ти мій добрий приятель. І ти таки розумніший, ніж я. Скажи мені, де ти навчився таким бути?

— Це мої мама так мене навчили — [illegible]е Петро.

Подумав Орест, а там рівно заплакав і говорить через плач:

— Ти щасливий, Петре, що ти маеш рідну маму, а в мене мами нема, то що я зроблю? Хто мене навчить?!

Взяв тоді Петро Ореста за руку і каже:

— Рідної мами в тебе нема, але ти не самий. Ти маеш мене і я тобі завсігди поможу. А коли маеш час, то приходи до нас, а мої мама і тебе так навчать, як і мене. Вони тебе жалують і кажуть, щоби я тебе жалував. Прийдеш?

— Прийду! — відповів Орест — і щиро поцілував свого побратима.

Від того дня хлопці стали вже дійсними побратимами, мов рідними братами. Тай Орест, коби вільна хвиля, зараз приходить до Петра, а Петрова мати дбае про нього, як про рідного сина - оповідае йому, радить та наказуе, до доброго привчуе.

І здалося тепер Орестови, що і в нього вже е рідна мати.

ГОЛОС ДАВНО ПОМЕРШИХ.

Єйльський університет в Стейтах дістав тепер около 7,000 фонографових плит з голосами ріжних визначних людей — вчених, політиків, артистів і др. Є там голоси королевої Вікторії, Гледстона. Цю збірку передав університетови з Ню Йорку Роберт Вінсент, фахівець в збиранню голосів на плити.

МОЛИТОВНИК
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштуе поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертаеться до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби присилали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ГОСТИНА — РІД ЗАСІЙБІДІВ.

(Вегревил Алта)

Прибув з Шікаго, Іал. Николай Засійбіда, син бл. п. Якима щоби відвідати матір Марію, братів, сестер і приятелів. Причина відвідин — його беруть до війська Зл. Дер-[illegible]

На Преображення Господне 19-го серпня 1942, зібралася родина і приятелі, щоби пожелати Николаеви всего доброго. А він роднеся в Канаді, та в молодих літах, шукаючи щастя, заблукався до Шікаго, де йому пощастило — його май[но] варте кількадесять тисяч.

Вечерок отворив його стрий Панько Засійбіда цікавою промовою, що відносилася до роду Засійбідів. Він сказав:

— Дорогий гостю Николаю і ви поважні присутні! Мені, як рідному стрийови, припала честь сказати кілька слів на адресу гостя. Отже при цій нагоді твоїх відвідин поясню тобі, з якого роду ти походиш, чий ти син, яких батьків, де корінь твого роду.

— З переказів твого діда Кирила виходить велика історія. Буде коло 200 літ, як турки облягали Відень. Проти них пійшов Відневи на поміч польський король, Ян Собеський. Однаком не міркуючи своїми силами і запросив на поміч Запорожських Козаків.

— Турка перемогли. Дуже радо Віденці витали короля та нагородили великою добичею, яку турки, втікаючи, зоставили. Розуміесь, що про козаків Віденці не думали, хоч тут рішало їх геройство.

— Верталися козаки пішки, бо зелізниць тоді не було. Верталися через Західну Україну, через Карпати та село Ланівці в Галичині. Тут оден козак, Николай, заслаб і зостався. Одужавши він тут оженився і проживав. А властителем села був Каньовський, отже він вважав Николая своїм кріпаком.

— Та козацька душа не хотіла коритися. Николай збунтував проти Каньовського багато кріпаків, отже той вигнав його з свого села. Зосталася жінка і два сини — Іван і Семен, що виростали без батька. І Каньовський назвав їх з матірю „Засійбідами", себто такими, що біду засівають.

А батько Никола жив як пасічник на полях недалеко села Циган, в одного польського шляхтича, який в старости помер на самоті. Тіло його вже було розпалося, нім люди його знайшли і поховали таки в пасіці.

— Памятай Николо, що цей козак Никола був твоїм прадідом. Він не тілько, що обороняв волю свого народу, але і чужих. Вже маемо пяте покоління від того часу, але памятай, що в твоїй крови е частина крови твого славного прадіда.

Можливо, що судьба поведе тебе також до заморського світа обороняти демократичний лад З. Держав, рідної Канади та Вел. Британії, отже не забудь своїх предків і глянь сміло в очи ворогови твоїх предків, що розривае їхні могили і розкидае спорохнявілі їх кости по поли.

Така була промова і присутні нагородили її оплесками.

За цим присутні відспівали гостеви Николі, рідні та всім „Многая літа" і „Де згода в родині".

Тут п. Мирослав Гошко підніс думку, що треба зложити щось на добрі ціли, отже присутні зложили $2.62, а гість Никола дав 5 дол., разом $7.62. Цю суму розділено на двое — половину на Черв. Хрест і половину нашому учителеви „Вістникови".

Присутний.

КАТЕРИНОДАР.

Головне місто Кубанщини.

Як проголошено Москвою, то німецькі війська ввійшли до Кубанщини і заняли її головне місто Катеринодар, перезване комуністами на Краснодар. — Мае воно до 170,000 мешканців, та е осередком торговлі збіжжам, олієм худобою і вином, та пригадуе воно й цікаві події в українського життя, а найбільше з давнини, бо українцями воно й заложене.

1775 року російська цариця Катерина II скасувала Запорожську Січ, а запорожці, одні втікли до Туреччини і заложили нову Січ над рікою Дунаем, а другі розійшлися по Україні.

Цих, що в Туреччині, боялася вона, то й закликала листом назад вертати, та мало їх вернуло, а щоби взяти в руки цих, що були на Україні, зібрала їх в Переяславі, в 1784 році, 12.000, а коли вибухла війна Росії з Туреччиною, 1787, призначила для них запорожця Сидора Білого отаманом, дала йому булаву, курінним отаманам пірначі, прапор, малі прапори куріням, човни, чайки і байдаки і вислала на море проти Туреччини. Вони й розбили в місяці травні, 1787, турецьку фльоту.

За таку велику прислугу дано запорожцям назву „Чорноморське військо", та даровано для них землі над Чорним морем, від Бугу до Дніпра. Їх кіш (головне місце постою) був у Слободеї над Дністром.

Та Катерина боялася, що будуть вони порозумівается з запорожцями в Туреччині, то й 1791 року відібрала їм цю землю, а року 1792 дала їм другу, над рікою Кубанню де вони й осіли, новий кіш заложили, а з него й повстало в 1867 році місто, в честь цариці Катерини назване — Катеринодар.

В 1797 році помер їх кошовий Антін Головатий, то Катерина не дозволила мати кошових, а призначила їм на вічний час отаманів з російських генералів.

Та хоч як царський уряд намагався дітей запорожців російщити, то йому не велося: батьки дітям, а діди внукам передавали спомини про славу козацьку, любов до України, про її страдання говорили так що, коли 1917 року впав російський трон, Кубанщина проголосила себе окремою і самостійною українською державою.

Її провідні діячі робили заходи, щоби її (Кубанщину) злучити в одну цілість з Україною, в одну українську державу, вільну і самостійну Україну.

„Народне Слово".

ЯК ПЕРЕСАДЖУВАТИ БІЛЬШІ ДЕРЕВА.

Деколи хоче хтось більше дерево посадити, або пересадити в друге місце, отже найкрасший спосіб для того буде:

Коли надходить зима і земля починае замерзати, полити землю кругом такого дерева водою, щоби земля була досить вогка й обкопувати досить далеко, щоби при дереві лишалося багато коріння з землею. Обкопавши лишити дерево на морозі, щоби земля, яка е на корінню замерзала.

Тоді дерево підважити, піднести, поставити на приготовані до того сани, чи дошки і перетягнути на друге місце, де повинна бути передтим приготована яма.

Таким способом легко дерево перетягнути, земля від коріння не повідстае тай можна лишити при дереві довге коріння.

НА ПОЛІССЮ.

Лондон, 22 серпня. — Польський часопис „Дзеннік Жолнежа" повідомляе, що на Поліссю йде українізація на велику скалю. Заложено українські школи, театри, одна в Берестю, а другий в Луцьку, а також виходить український часопис під назвою „Пинська Газета".

Полісся частина України, поміж Волинню і Білоруссю, простір 100,000 кв. км., торфовища і болота, озера, а населення бідне. — Західне Полісся належало до Польщі, а східне до СССР. Головні міста Пинськ, Ковель, Сарни, Лунинець, Кобринь, Мозир, Овруч, Коростень і Чернигів. Серединою Полісся пливуть ріки Припять, Дніпро і Десна.

НАЗВИ ВСЯКИХ ГУРТКІВ.

Табун — гурт коней, буйволів, ренів. Ходять табунами.

Череда — гурт овець, коров.

Тичня — гурт вовків.

Рій — громада пчіл, ос, мух та ще яких літаючих комах.

Ключ — ряд великих птахів, що відлітають в теплі краї, як журавлі, гуси.

Гурт — громада свиней, або інших звірят.

Хмара — великий гурт птахів, саранчі; велика армія, що посуваеться.

Ланцюх — гурт великих птахів, що відлітають рядами; ряд возів, що їдуть оден за другим. Те, що ключ.

Гніздо — муравлів, шершенів, ос, джмілів, сусликів.

Валка — ряд возів що їдуть оден за другим довгим ланцюхом.

Шнурок — ряд птахів, що відлітають, летять шнурком, одні за другими.

Отара — гурт овець.

Громада — гурт людей.

Армія — військо.

Череда — гурт овець, коров.

П. В.

КОРИСТИ З ЦИТРИНИ.

Цитриновий сок е добрим ліком на всякі жолудкові слабости, а також на горячку. Пити з горячою водою. Цитриною натирати бородавки, а також голову, коли е багато порхлів. Цитрину в горячою водою пити, коли хто застудився чи кашляе. Взагалі цитрина е помічною в дуже багатьох випадках.

З БОГОМ НЕ РАХУЮТЬСЯ...

По всіх околицях бувають одиниці, яким церква і релігія е завадою. Найважніша в них річ, то гроші, маеток. Поза те нічого їм більше не треба.

От приходить свято і чоловік собі байдуже. Запрягае коні і в поле. Аджеж більше зробить, то більше буде. А того, що мае, то ще для нього замало.

Значиться — ані з своєю церквою, ані з своєю християнською громадою, ані з Богом не рахуеться, на нікого не оглядаеться.

І здаеться йому, що він так досягне великого щастя.

Здаеться чоловікови, що він собі повний пан на світі і від нікого не потребуе помочи. Ані від людей, ані від Бога. Здоровий, працюе, штудеруе ліпше, ніж другі, отже мае те, чого другі не мають.

Отже виходить, що легковаженням громади, легковаженням церкви, до якої ще деколи пощось признаеться, легковаженням Божого Закону він богатіе і думае стати ще богатішим. Та чи стане? Або чи на довго стане?

Що було би, колиб ціла громада, яка не робить так, як він, його збойкотувала? Коли б зачала вважати його між собою шкідником? Бо він справді шкідник — він дае другим злий примір. Він людей до злого привчуе.

Таким скупарям та лакомим людям здаеться, що коли б так цілком не святкувати неділі, то були би ще щасливіші. Аджеж це 52 змарнованих днів, яка велика страта! А працював би ті 52 дні, то коли б лише придбав по долярови на день, а було би 52 долари. А по два, то більше, ніж сотка.

Хоч е в Канаді околиці (не українські), де вже майже неділі не святкують. Орють, сіють, рубають, як в будний день.

Я приглядався до їх життя і не бачив в них більшого щастя, ніж в тих, що святкують неділю. Такі самі богачі, відповідно до якости землі, та до політи, як і другі.

Але з другої сторони то їх життя стало дуже неінтересне. Коли приглянетеся на їх лица, то майже всі дуже бовдуроваті, не видно в них інтелігентности ні культурности. Це мабуть тому, що нема в їх душах ніяких красших святочних, та релігійних почувань. Завсіди та сама сіра буденщина, отже і їх зверхний вигляд стае такий бовдуроватий.

Але я бачив також людей, що неділі і святочні дні дуже строго заховують, тай з матеріяльної сторони стоять дуже добре. І самі виглядали на культурних людей, і діти їх були примірні та гідні, і цілий дім їх показуе вам культурність.

Хто хоче переконатися чи воно так, нехай пригляметься в своїй околиці на такого чоловіка, що ані до церкви не ходить, ані свята не святкуе, ані ніякими громадськими справами не клопочеться, ані газети не читае, а тілько працюе та про себе одного дбае. Поглядіться на него добре, на його дім і на його дітей, та скажіть щиро чи ви хотіли би бути на його місци? А він може мати більше грошей ніж ви. Та ви певно сказали б: „Що з його грошей, коли він сам нічого не варта. Дідовід, форналь! Чоловік ніцочого!"

Я вже бачив таких, що доки здоровий, то нічого йому не треба — ні Бога, ні людей. На все згори дивиться. Але прийшов оден рік поганий, другий поганий, третій поганий і чоловік вже не той. Вже деколи і про Бога згадае, вже і не гордий. Або як сам заслабне і довго лежить, тоді доперва бачить, що не такий він мудрий, багатий та сильний, як він думав. Звичайний смертельник. Або прийде слота і на

коли перед очима гние те, що він в святий день сіяв, чи косив. Ніби Бог каже: Бачиш, заклакний чоловіче, що не по твому буде, а по Моему!"

Що до мене, то коли б я мав легковажити свою церкву і її закони, то я найперше заявив би, що я до церкви не належу, що церкви і релігії не признаю, а тоді вже робив би, як хочу. Але ніби з одного боку належати до церкви, бути членом церковної громади і легковажити церковні закони, то дурення Бога і людей.

Що інше наемний робітник, той нераз мусить працювати і в неділю і в свято проти своєї волі, отже такому і Бог простить. Але хто сам собі господарем, той не повинен ставити себе в положення наемного робітника.

Це ті уваги, що я назбирав по Канаді блукаючи.

Робітник.

РІЖНІ СПОСОБИ ПИСАННЯ.

Народи, які вживають словянського, або латинського письма, пишуть від лівої руки до правої. Також пишуть греки.

Жиди пишуть від правої руки до лівої, і в них початок книжки там, де кінець нашої книжки.

Греки в дуже давних часах писали від правої руки до лівої, як тепер жиди. Та вже коло 5-го століття перед Христом почали були писати в оба боки: починали від лівої, а дійшовши до кінця, звідси писали до правої руки — точно так, як чоловік оре, від першого кінця оре до другого, а потім від другого до першого. При такім писанню деякі букви звертали то в одну, то в другу сторону, щоби легче було їх писати, пр. Г, В, К. Але так писали недовго, і вже десь в 4-ім віку до Христа почали писати від лівa на право.

Багато народів в Азії, чи Африці, що мають свої окремі письма пишуть з ліва на право, як Тибетанці, Тамільці, Копти, Етіопці, Вірмени, Грузини і другі.

Інші пишуть з права на ліво, як Сиро-Халдейці, Араби і др.

Ще інші азійські народи пишуть з гори в долину — одні починають по правій стороні, як хінці, японці, Корейці, другі по лівій, як Ман-[illegible]

Всіх ріжних азбук, яких люде на світі вживають, буде мабуть коло 50 родів. Окремо треба памятати, що деяку ту саму азбуку кожний нарід вчасти переробляе відповідно до своїх потреб. Так пр. українці і росіяни деякі ті самі букви читають на інший лад — наше И, Е, Є, О, Г, росіяни читають, як І, Є, Е, (або Йо), А (часто), Г, (абоВ). Те саме з латинською азбукою, яку кожний нарід по своему читае, долючи всякі знаки, або і букви, яких йому треба, та вимовляючи деякі букви на свій лад.

Отже загальних виглядів письма е кількадесять, але окремих Азбук ріжних народів е багато більше, бо кожний нарід творить собі з загальної Азбуки таку свою Азбуку, яка відповідае його мові.

РОЗУМНИЙ СПОСІБ В ЛЯПЛЯНД-[illegible]

Ляпляндією зветься простір землі на півночи між Атлянтійським і Білим морем. Часть її належить до Швеції, часть до Фінляндії.

Клімат там острий, край гористий на заході. В східній части є багато озер та річок. Зимою 6 до 8 тижнів не видно сонця.

Ляпляндців є кількадесять тисяч і вони споріднені з фінляндцями.

Головний прожиток ляпляндці мають з ренів, що дають їм шкіри на одяг і мясо на поживу. Дальше ловецтво і риболовля.

Ляпляндці стоять на низшім степени освіти, але є в них оден дуже розумний звичай:

Коли в ляпляндця народиться дитина, то він зараз призначуе для неї одного рена, як майно. І дальший прибуток з него, що приходить з року на рік, він вважае майном дитини.

Отже зявилася на світ дитина і зараз е для неї маєток. Доросла до повного віку, так вже мае своє власне господарство.

Що не казати, а звичай дуже розумний і варта би його також нам бодай до якоїсь міри перемяти.

Ляпляндці будовою голови надежать до найбільше круглоголових народів, в цілій Европі.

ЯК КИТАЙЦІ ПЕРЕХОВУЮТЬ ВИНОГРАД.

Беруть великий гарбуз, роблять такий отвір, що вліється туди рука, вибирають з середини все мягке, осільки можна, а тоді вкладають туди виноград й отвір закривають виріханим куснем гарбуза. Такий гарбуз держать в холоднім місци і виноград буває там свіжим і добрим через дуже довгий час.

Можливо, що так можна би переховувати довший час ще деякі овочі — огірки, грушки чи що, коли б так спробувати. Гарбуз звичайний великий, як садить по фармах.

СКАРБ В ГОРЦИКУ.

В часах грабіжництва й военних [тріног
Оден чоловік проживав,
І скарб, що в життю
 післав йому Бог,
У горщик у попіл сховав.
Та нагло заступала смерть бідака,
Й нікому про скарб не сказав —
І довго, як річ непотрібна яка,
Горнець той у сінях стояв.

Аж раз у ту хату убогий жебрак
Голодний, обдертий забрів,
Став він край порога і жалібно [так
Хоч ложечку страви просив.
Газдиня на той час якраз при [столі
Сиділа і їла обід..
„Візьми собі діру — сказала на [сміх —
Горнець, що там в сінех стоїть".
„Бігзаплять!" — промовив
 покірно старець,
І горщик поніс у руці;
Край шляху сночивши,
 сягнув у горнець,
Аж дивиться: Там червінці!*)
Вертае до хати..
 „За пакість таку
Я злом вам не хочу платить...
Ви думали: попіл е в горщику,
Аж бачте, там скарб ваш лежить!"
Зі встидом газдиня взяла
 свій горнець,

Старця вдарувала, як слід;
Та поки ще жила,
 то кожний старець
Мав в неї привіт і обід.

*) Червінці — золоті гроші.

ЛИТОВЦІ.

Невеличкий нарід литовці, але інтересний. Є їх коло 3,000,000 недавно ще мали свою републику, а частина їх належала до Польщі і Східної Прусії.

Інтересні вони своєю мовою, що належить до дуже старинних мов. Литовська мова найблища латишській мові, а дальше мовам словянським, також багато спільного мае з мовою латинською і вимерлою в 17 віку пруською мовою.

Її іменники мають 9 відмінків (українська мае 7), має [illegible] кий індо-европейський нагол[illegible] Що важне — вона найбільше [illegible] до старинної Санкритської мови, від якої походять всі европейські мови, крім кількох.

В литовськім голова — галва, блоха — блюса, я — аш (церковне „аз"), дай мені — дуак ма, валія тава — воля твоя

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя. — Норквей
21. Понед., Різдво Пресв. Богор. — Гаес
27. Неділя. — Шеррндон

ЖОВТЕНЬ.
4. Неділя — Флин Флон
11. Неділя. Годсон Бей Джонкшен
14. Середа, Покров Пр. Богородиці Гаес (Богослуження сестриць)
18. Неділя. — Арран
25. Неділя. — Глен Елдер

Адреса: Почт. Скр. 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Бодмарчука.

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя. — Норквей

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Нед. — Роблин (фарми)
21. Пон. Різдво Пресв. Богор. — Лонфтінг Ривер
27. Нед., Воздв. Ч. Хр. — Шортдейл

ЖОВТЕНЬ.
4. Неділя. — Петлюра
11. Неділя. — Етелберт
14. Сер., Покров Богор. — Шедлелей.
18. Неділя. — Роблин (фарми)
25. Неділя. — Шортдейл

Адреса: Поч скр. 54. Роблин. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя. — Сифтон
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці. — Роркток
27. Неділя, Воздв. Чесного Хреста. —Пайн Ривер.

Адреса: Давфин. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улина

ВЕРЕСЕНЬ
20. Неділя — Толстой.
21. Різдв. Богор. — Сеньків (храм)
27. Неділя Возд. Чесн. Хреста — Вайта

ЖОВТЕНЬ.
4. Неділя — Сірко.
11. Неділя — Роза.
18. Неділя — Гарденток.
25. Неділя — Форт Францес.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.

ВЕРЕСЕНЬ.
6. Неділя. — Торонто, Онт.
13. Неділя. — Торонто, Онт.
20. Неділя. — Січ
21. Понеділок. Різдво Пресвятої Богородиці — Виста.
27. Неділя. Воздв. Чес Хреста — Сенді Лейк.

ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Мензі.
11. Неділя. — Ентуевна

Адреса: — Сенді Лейк, Ман.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ.

16	С.	3	Свщмч. Антима еп. Нік.
17	Ч.	4	Муч. Вавилa еп. Антіох.
18	П.	5	Правд. Захарія і Єлисав.
19	С.	6	Чудо Архистр. Михаїла
20	Н.	7	**Нед. 17 по Зел. Святих**
21	П.	8	**Різдво Пресв. Богородиці**
22	В.	9	Богоотця Якима й Анни
24	Ч.	11	Преп. Теодори Александ.
23	С.	10	Муч. Минодори
25	П.	12	Свщмч. Автонома еп.
26	С.	13	Предпраз. Возв. Ч. Хр
27	Н.	14	**Нед. 18 по З. Св. Воздв. Чесного Хреста**
28	П.	15	Великмч. Никити
29	В.	16	Великмч. Евфимії
30	С.	17	Муч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ

1	Ч.	18	Вересень. Преп. Евменія
2	П.	19	Муч. Зосима
3	С.	20	[illegible] Евстафія, [illegible]
4	Н.	21	**Нед. 19 по Зел. Святих**
5	П.	22	Преп. Отців в печ. Антонія в Києві, прор. Йони.
6	В.	23	Зач. св. Івана Хрестителя
7	С.	24	Первом. Теклі
8	Ч.	25	Преп. Евфросинії
9	П.	26	† Івана Богослова
10	С.	27	Муч. Калістрата
11	Н.	28	**Нед. 20 по З. С. м. Марка**
12	П.	29	Преп. Кипріяна одпельника
13	В.	30	Михаїла 1-го митр. Київ
14	С.	1	**Жовтень Покр. Пр. Богор.**
15	Ч.	2	Свщмч. Кипріяна

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
[illegible]

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя. — Беліс
21. Пон., Різдво Пресв. Богор. — Гемаин (храм).

ЖОВТЕНЬ.
27. Неділя, Воздв. Ч. Хреста. — Спеден

ЖОВТЕНЬ.
4. Неділя. — Смокі Лейк
11. Неділя. — Довнінг
14. Покров, Пресв. Бог. — Сенді Репідс (храм)

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайдького

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя — Тиндал
21. Понед., Різдво Пресв. Богородиці. — Селтон (храм)
27. Неділя, Чесного Хреста. — Поплар Парк.

[illegible]
4. Неділя. — Брендон
11. Неділя. — Ст. Мартин
14. Середа. Покр Пресв. Богородиці. — Тиндал
18. Неділя. — Малантон.
25. Неділя. — Поплар Парк

Адреса: Парк Стріт 305
Телефон 28707

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ.
20. Неділя. — Сматс
21. Понеділок, Різдво Пр. Богородиці. — Ст. Джуліен
27. Неділя, Воздвиження Чесного Хреста. — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ.

4. Нед. 19 Гол. 2 Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Еван Луки 6: 31—36.

11. Нед 20. Гол. 3 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. Галат 1. 11—19 Єв Луки 7: 11—16.

14. Четв. Покров Пр. Богор. Утр Єв. Луки 1:39—49 і 56. Літ. жид. 9 1—7. Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27 —28.

18. Нед. 21 Гол. 4 Утр. Еван. Івана 21: 1—14. Літ. Галат 2: 16—20. Еван. Луки: 8; 5—15.

25. Нед. 22 Гол. 5. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. Галат 6: 11—18. Єв Луки 16: 19—31.

Український Релігійний двo-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1942. ЧИСЛО (399) 19

ЗАЯВА АНГЛІЙСЬКОЇ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ.

Англійська робітнича партія видала заяву відносно партії комуністичної, в якій говорить, що комуністична партія в Англії не тому піддержуе военну працю, що бачить Англію в небезпеці, але робить це виключно для Росії. І тому — каже ще робітнича партія — треба бути на осторозі, бо не тільки звичайні люде попадаються в комуністичні сіти, але й члени парляменту та голови місцевих урядових властей підпадають під вплив організацій, яких не знають і над якими не мають контролі, та дають їм свою поміч.

В ФРАНЦІЇ НЕВДОВОЛЕННЯ.

З Берна в Швайцарії доносять, що французькі католики дуже невдоволені з теперішнього уряду Петена через те, що уряд на бажання німців арештуе і виселює жидів. В тій справі мав видати лист з протестом епископ Тулюзи, Салеж, однакож уряд не дав його поширити. Уряд також розвязуе Унії Християнських Робітників і каже їм злитися в одну державну унію під контролею уряду. Так незгода між французьким католицьким населенням й урядом зростае.

ТУРЕЦЬКА МОШЕЯ В ЛОНДОНІ.

Доси турки, що є в Лондоні, в Англії, мали невелику свою мошею (церкву), але невдовзі будуть мати таку, як церква св. Павла, чи Вестмінстерська Катедра. Британський уряд обіцяв їм 100,000 фунтів штерлінгів (коло пів мільйона доларів), як дарунок на початок і купив для них відповідне місце під будинок.

ЧИ ЯПОНЦІ ПІДУТЬ ПРОТИ РОСІЇ.

Всі признаки вказують на те, що Японія може кождої хвилі зачати війну з Росією. Вони давніше говорили, що не забудуть використати німецького поступу в Росії на схід.

ТРЕБА БАГАТО КРОВИ.

Звісно, що тепер кров збирають, відповідно переробляють і переховують для тих ранених, що їм треба дати готової крови. Нині Стейти роблять заходи, щоб дістати 2,500,000 мірок (доз) крови, отже від 2,500,000 осіб.

ОСТРОВ ПРОКАЖЕНИХ.

Остров Куліон, що належить до Филипин, мае найбільше прокажених на світі, бо 6,000. Тепер прийшла вістка, що прокажені мають там подостатком пожиби і ще чого. Є там два американські лікарі в родинами, Вейд і Генкс. Нім почалася війна, їх закликали до Америки, однакож ті не хотіли вертатися кажучи, що будуть там, хочби була небезпека для їх життя.

КАНАДІЙСЬКА ПШЕНИЦЯ В ГРЕЦІЇ.

З Лондону доносять, що три шведські кораблі з 15,000 тонами канадійської пшениці вже заїхали до Греції.

ЗЕМЛЕТРУС В НОВІЙ ЗЕЛЯНДІЇ.

В Новій Зеляндії бувають часті землетруси, отже уряд тепер почав робити заходи, щоби від них було найменше шкоди. Так примірoм 1931 р. в одній околиці згинуло там підчас землетрусу 500 осіб. Урядови ходить про те, щоби будинки були збудовані на такий лад, щоби землетрус не легко їм пошкодив. Не треба ніяких прикрас і причеп, які підчас землетрусу відпадають. Комини мають бути цементові і привязані залізними штабами. В місті Велінгтоні землетрус був знищив 10,000 звичайних коминів. Нова Зеляндія (остров коло Австралії) мусить памятати, що там землетрус річ часта і звичайна.

ЗАБОРОНА ДЖЕЗУ В ЕСПАНІЇ.

Еспанські музиканти брали композиції визначних композиторів і грали їх на лад всяких галасливих джезів. Тепер еспанський уряд такий джез заборонив, кажучи, що це е зневагою для великих творців цінних музичних композицій.

КІЛЬКО ТРЕБА НЮ ЙОРКОВИ.

Кождих 24 годин місто Ню Йорк дістає 4,000 ваґонів наладованих поживою й вуглем. Отже кілько треба робітників, щоби все те привезли і виладували, а кілько, нім воно дійде до рук населення.

БУДУЮТЬ 100 ДОМІВ ДЕННО.

В Венкувері будують нині по 100 домів денно, а кождий мае від 1 до 4 спалень. Будівельна компанія приготовляе будівляний матеріял по кількох плянах і моделях, що його тільки зложити і будинок готовий. На такі доми призначено 1020 акрів.

ВЖЕ Й АДВОКАТКИ.

Монтреал буде мати адвокаток — це перший раз в своїй історії. Буде їх трох: Елисавета Монк, Констанція Шорт і Марцеля Гемонд.

ЗУДАР ПОЇЗДІВ — 4 СМЕРТИ.

Особовий поїзд, що їхав з Ню Йорку до Ст. Люіс ударився в Чарстоні з другим, що стояв — одна льокомотива до другої. Згинуло 4 особі, а 12 е ранених.

МАДАҐАСКАР.

Британські війська забирають великий французький остров при східній Африці — Мадаґаскар. Є там коло 4 мільйони населення. Остров багатий в усякі багацтва і певна річ його мають на увазі японці.

СПЕКА І ПОВЕНИ НА УКРАЇНІ.

Є вісти, що по спеці, яка наробила на Україні багато шкоди, прийшли зливні дощі, а з ними нові шкоди. Велика повін була на Дністрі.

РОБОТА МІЖНАРОДНОГО ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА В ШВАЙЦАРІЇ.

Через руки Міжнародного Червоного Хреста в Швайцарії порозумiваються полонені з своїми родинами, а родини шукають за синами і т. п. Яку велику роботу робить цей Червоний Хрест показуе хочби те, що кождого дня дістае він пересічно 60,000 листів. Було, що одного дня прийшло 114,000. Самих карток, де занотовані імена, адреси і др. е 12,000,000. В Центральнім Бюрі Червоного Хреста в Женеві працюе 3,500 осіб, а коло 2000 в інших місцях краю. З усіх тих лише 700 е платних, а всі другі працюють дармо поза своєю щоденною працею на хліб.

ВМЕР БАГАТИЙ БІДАК.

Перед залізничою стацією в Ню Йорку сидів Йосиф Іселович, старий, обшарпаний нещасний чоловік. Здавалося, що дрімав. Ніхто не звертав на нього уваги. Аж вкінци почав хтось приглядатися і побачив, що Іселович не жие.

Мав він тепер 66 літ; до Америки прибув з Росії. Через 30 літ жив самий, мало палив, мало світив, як великий бідак. Та коли почали перешукувати його річи, то знайшли чотири банкові книжочці на суму 9,475 доларів.

ЖІНКА НЕ ПРИГАДУЕ СВОГО ЧОЛОВІКА.

Жінка фотоґрафа Миллера в Голивуд заслабла на амнезію рік тому назад, отже позабувала хто вона і що з нею діеться. Доперва тепер прийшла трохи до свідомости, однакож забула свого чоловіка і він її цілком чужий і невідомий. І вона заявила: „Я не знаю, що тепер діяти, бо як мені бути з тим, хто мені цілком чужий? Все показуе, що я віддалася за Миллера, але він мені цілком незнаний. Я не можу навіть пригадати, чи я його коли бачила".

РАДІЕВА СТАЦІЯ ЗА $800,000.

Канадійський уряд згодився на будову великої радіевої стації в Секвил, Ню Бронсвик, що мае коштувати 800,000 долярів. Це буде стація „коротких филь", по англійськи „шортвейв стейшин".

НАВІТЬ КІТКА РАТУВАЛА КОТЕНЯ.

Капітан одного корабля, який вдарила торпеда, оповідав недавно в Гавстоні, в Тексас: На кораблі була кітка і мала одно котеня. Воно було коло машинерії. Коли торпеда вдарила корабель, капітан дав приказ сідати в човни. Як вже в послідний човен сідали, явилася кітка з котенятом в зубах і скочила в човен. Отже разом з людьми вратувалася.

НА РАХУНОК СПІЛКИ З РОСІЄЮ.

В Оклагома Ситі, в Стейтах засуджено чотирох провідних комуністів на 10 літ тюрми. Тепер оборонці засуджених кажуть, що будуть робити віклик й апеляційний суд повинен увільнити засуджених тому, що Стейти е в военній спілці з Росією.

ПРОМОВА КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПА ШТРОСМАЄРА.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

Кілька пояснень.

Перед нами два католицькі календарі за 1942 рік, а то: **„Календар Голосу Спасителя"**, з Йорктону та **„Ілюстрований Календар Української Родини"** з Мондер. В першім є стаття на 8 сторонах „Як відносилися українські князі і нарід до Царгороду", а в другім стаття на около 28 сторонах п. з. „Автокефалія". Зміст обох стать обчислений лище на користь Риму. Коли є, чи було де зло — то в Православній Церкві; коли було добро — то в Католицькій. Аджеж Володимир був католиком, тай цілий Український Нарід вже від початку був під папським верховенством. Таке пишуть!

Перша стаття закінчується: **„Памятаймо на завсігди, що наші князі були католицькими князями і заразом добрими українцями".**

При кінци другої статті читаємо:

„Може й дійсно автокефалія розмежувала б українців від москалів і поляків, та причиняла б ся до піднесення імени українського народу й національного освідомлення широких мас. **Чи однак осягнення національного ідеалу мусить конечно йти з гріхом? Чому не піти краще українцям шляхом Рутського!"**

Значиться: **Українці повинні йти з поляками і з Римом, хоч би це мало занапастити їх, як нарід!** Гарна наука!

Коли католицькі ґазети деколи про Українську Православну Церкву не згадують, то це ще не значить, що католицькі політики нічого не роблять. Вони пишуть проти православних статті в книжках, пишуть книжки — а книжки мають тревалійше значіння, ніж ґазета. Книжки завсігди говорять. Отже коли ми це знаємо і бачимо, то наш обовязок заняти до того відповідне становище.

Та ми цим разом не будемо доказувати, що всі католицькі похвали для папства, це побілювання гробів. Ми маємо кого іншого, що це за нас скаже, **а тим є католицький епископ Штросмаєр.** Він виголосив в 1870-ім році довгу промову на Ватиканськім католицькім соборі в Римі, де були сотні епископів, отже його промова є католицькою карткою з Історії Римської Церкви 19-го століття. Нам греко-католик може не вірив би, але католицькому епископови повинен повірити.

Йосиф Юрій Штросмаєр (Йошіп Юрай) (1815—1905) був епископом Боснї і Хорватії, а також вченим і політиком. Був професором теольоґії, був капеляном австрійського цісаря. Працював багато для національного піднесення Хорватії, Славонії, Дальматії і Словенії: був сильним противником мадярського верховодства. Належав до засновників Полудневo-Славонської Академії в 1867 р., а також Аґрамського Університету в 1874. Він помагав реорґанізувати шкільний лад, тай ще багато дечого. Крім того мав титул князя Святої Римської Імперії, а також титул епископа папського престолу. Вмер 10-го квітня, 1905 року.

З того вже бачимо, що це був визначний чоловік, великий розум, великий працівник.

Італійський нарід, що був порозбиваний і під пановванням чужих, почав добиватися самостійности і це тодішного папу настрашило — аджеж італійці можуть відобрати від нього його світську державу. Щоби до того не допустити, папа надумав проголосити себе **непомильним,** а тоді його італійці будуть боятися. Розуміесь, що італійцям папська непомильність не була страшною і вони папську державу таки забрали.

В кінци 1869 р. був скликаний до Риму Собор, де Штросмаєр виголосив промову проти непомильности. Та треба памятати, що на Соборі було багато епископів, які стояли разом з Штросмаєром, а між тими визначніші: архіепископ Кер з Мінхену; Мелшер з Кольонії; еп. Кетелер з Майнцу; еп. Гефеле з Ротенбурґу; кардинал Шварценберґ з Праги; кардинал Равшер з Відня; архіепископ Гайнальд з Кальоси; архіепископ Дарбой з Парижа; еп. Дюпанлу з Орлеану... Всі вони завзято піддержували становище Штросмаєра.

ПРОМОВА ШТРОСМАЄРА.

I.

Високоповажані Отці і Братя!

Не без тремтіння, однак з чистою і спокійною совістю перед живим, всевидючим Богом, я відчиняю свої уста серед вас на цім торжественнім зібранні. Від самого початку, як я отримав право засідати з вами, я уважно слідив за промовами виголошеними на цім зібранню, надіючись з великим бажанням, що зчасом і на мене зійде з висоти луч божественного світла, яке просвітить очи мойого розуму і позволить мені погодитись з постановою цього святого вселенського собору з повним зрозумінням діла.

Проникнутий почуттям відвічальности, за яку буду мусів відповідати перед Богом, я взявся за вивчення Святого Письма — Старого і Нового Завіту, з найбільшою увагою, шукаючи в тій неоціненій скарбници правдивої відповіди на питання: **Чи дійсно святий первосвященик** (себто папа Пій IX — П. В.), **який є предсідником цього зібрання, є наслідником св. Петра, Намісником Ісуса Христа і непомильним учителем Церкви?**

Для вирішення такого важного питання я мусів знехтувати теперішний стан річей і з світильником евангельським в руках перенестися в ті часи, коли не було ні ультрамонтанізму*), ні ґаліканізму**) і коли учителями Церкви були: св. Павло, св. Петро, св. Яків, св. Іван — учителі, яким ніхто не може відбирати божественного авторітету, не поставивши під сумнів того, чого вчить Біблія, що передомною і що Тридентський Собор визнав правилом віри і моральности.

І так я відкрив ті святі сторінки. Але щож? Я не знайшов в них нічого, що потверджувало би науку ультрамонтаністів. Навіть більше — бо на моє превелике здивовання, переглядаючи ті апостольські часи я **не знайшов найменшого натяку про папу, як наслідника св. Петра і намістника Ісуса Христа,** так, як не знайшов я ніякого натяку про Магомета, якого тоді ще не було.

Ви монсіньоре Менінґ скажете, що зневажаю Бога, ви монсіньоре Пій скажете, що я без розуму. Ні, монсіньори! Я ані Бога не зневажаю, ані я не безумний. Перечитавши Новий Завіт, я підношу руку перед цим Святим Розпяттям і присягаю перед Богом, **що я не знайшов в Новім Завіті найменших слідів папства в такому виді, в якому воно проявляється в теперішнім часі.**

Не відмовте мені уваги, високоповажані Братя, і вашим нарікванням та вигукуванням не оправдуйте тих, які так, як о. Гіяцинт, говорять, що цей Собор не є вільний (нема на нім свободи слова — П. В.) і що ваші голоси були здобуті в його користь від самого початку (in precedenza imposti). Коли б воно дійсно так було, то це благородне зібрання, на котре тепер звернені очи цілого світа, могло б дійсно викликати найбільше огидне недовіря. Коли ж ми бажаємо мати цей Собор великим, то мусимо мати свободу слова.

Дякую його преосвященству архіепископови Дупанлю за знак згоди, який він дає своєю головою; це заохочує мене і я продовжую.

І так прочитавши всякі книги з такою увагою, якою Бог мене наділив, я **не знайшов в них ані одного розділу, ані одного стиха, де Ісус Христос давав би св. Петрові першенство між Апостолами, як його співробітниками.**

Коли Симон, син Йони (св. Петро П. В.) був справді тим, чим по нашому віруванню в теперішнім часі є його святість Пій IX, то дивно, чому Господь не сказав йому: „Коли Я відійду до Отця Мого, то всі Апостоли мусять слухати тебе так, як мене слухають. Я зоставлю тебе своїм Намісником на земли".

Та не тілько, що Ісус Христос не сказав про це нічого, але також коли обіцював престоли всім своїм Апостолам, судити 12 родів ізраілевих, Він обіцяв їм всім рівне право, не споминаючи, що між тими престолами престіл св. Петра буде висший від других.

Цеж певне, що коли б Він хотів був поставити св. Петра першим між Апостолами, то був би це обявив. Тепер же до якого висновку приводить нас така мовчанка? А до такого — **що силою здорової льоґіки** (здорового розсудку) — П. В.) **Ісус Христос не бажав зробити Петра головою Апостолів!**

Коли Христос посилає Апостолів проповідувати Євангелію, то всім дає однаку власть вязати і розвязувати — і всім дав обітування Святого Духа. Позвольте мені повторити: **коли б Він бажав поставити Петра своїм Намістником, він доручив би йому головне начальство над своїм духовним воїнством.**

Святе Письмо говорить, що Христос заборонив Петрови і прочим Апостолам панувати і стреміти до панування, або мати власть над вірними, подібну поганським царям. — Лука 22: 25. А коли б св. Петро був поставлений папою, то Господь Ісус не казав би був цего, а це тому, що по нашому переказу папство держить в руках два мечі — символи духовної і світської власти.

Одно невичайно здивувало мене. Роздумуючи над тим, я спитав себе: „Коли б апостол Петро був справді вибраний папою, **то чи дозволено було би прочим Апостолам посилати його разом з Іваном в Самарію проповідувати Євангелію Сина Божого?** — Діяння 8: 14.

Що подумали б ви, високоповажані Братя, коли б в цю хвилю нам було дозволено післати його святість Пія IX, та його преосвященство монсіньора Плантіє до царгородського патріярха просити його, щоби положив кінець східній схизмі?

(Дальше буде).

*) **Ультрамонтанізм** — політика в тім напрямі, що в усім треба звертатися до Риму і до папи за проводом. Початок ультрамонтанізму сягає 11-го віку. Ультрамонтаністи, це дословно ті, які шукають проводу „за горами" — фанатичні прихильники папи.

) **Ґаліканізм — політика французьких католиків, противна ультрамонтанізмови. Вона стоїть на тім, що Бог дав повну власть всім епископам, а не тільки папі; що Собор стоїть висше папи; що папа не має права усувати володарів, бо їх власть від Бога і т. п.

ЩО ТАКЕ МОДА.

Стаття, яку подаємо, це переклад з англійської поважної книжки: „Степінг Стонс ор Ейдс ту ей Суксесфул Лайф".

Подаючи це маємо на увазі кілька справ, як: Добре нам знати, як розуміють моду думаючі люде в англійськім світі. Друге — коли мода є щоденною справою, то треба знати подрібно, що таке тая мода. Трете — коли загал буде мати в руках отсю статтю, то вона йому деколи придасться.

Кажуть що від знання голова не болить — а знає хтось більше, то краще для нього.

Редакція „ВІСТНИКА".

М О Д А.

I.

Жаден поганський бог, ані богиня не мали ревніщих поклонників, як має мода; ані більше нерозумного і понижуючого ритуалу (церемоній); ані більше пригноблюючої і жорстокої покути. Закони моди мусять бути неминуче виповнені, як колись закони Медів і Персів, однакож ріжняться від тих давних тим, що так безнастанно зміняються, як місяць на небі. Вони рідко засновуються на розумі; звичайно йдуть наперекір здоровому розсудкові, а деколи загальній приличности та потрібній вигоді.

Мода править світом, як дуже жорстока правителька — примушуючи людей до найбільше невигідних річей, яких вона собі забагне.

Вона калічить людські ноги тісними черевиками; або спиняє віддих тісними шалями; або витискає його тісними шнурівками.

Вона заставляє людей, щоби сиділи до пізної ночи, коли давно час спати; задержує їх рано довго в ліжку, коли давно треба було встати. Вона каже, що це сором, коли сам чоловік про себе дбає, а дуже славно, коли буде жити дармуючи і безкористно.

Вона посилає людей в гостину, коли їм красше було би сидіти вдома; приказує їсти, коли неголодні, тай пити, коли пити не хочуть. Вона диктує нашим забавам і перешкаджає в праці. Вона каже людям пишно вбиратися, чи вони вдома, чи поза домом — і байдуже, чи це буде гарно в Очах Божих, чи може це буде знаком пустої голови.

Мода ніколи не оглядається на минуле, щоби брати з нього взори для будучого — як це робить ноша. Мода вкладає тягарі, яких ніхто не предвиджував, не зважаючи ані на можність, ані на засоби своїх короткозорих послідувателів — витуманюючи від них час, майно і вдоволення. Вона дає їм те, з чого розумні сміються; вона ослаблює здоровля і маркує майно — оце той нерозумний крам, на який обожателі моди так лакомляться! Поверховність і закрашування є її прикметами. Для обожателів моди важнішим є **показувати назверх себе вдоволенними, ніж дійсно вдоволеними бути.**

Мода накладає податок без розуму і збирає його без милосердя. Найперше затуманює двори пануючих й аристократію, опісля висміває убогих, коли ті богачів не наслідують, хоч ті убогі живуть в гірких злиднях.

Найкрасший примір маємо з часів панования Ришарда III (англ. король, 1483—1486), який був горбатий. Немов малпи — цілий королівський двір на приказ моди випихав собі горби на плечах; а що це і для бідних не вимагало великого кошту, то горбатим став цілий нарід — ціле горбате покоління — всі від селянина аж до короля були горбатими.

Коли мода забажає жертви в чотирох кінців світа, то треба їй дати, хоч би за те треба платити майном, здоровлям і вдоволенням. Коли їй захочеться, щоби зимою люде ходили майже голі, а в спеку в грубій вовняній одежі — це їй мусить бути. Коли захоче, щоби спинити хід життя, щоби утруднювати віддих приборами зі стали, слоневої кости, твердої матерії, плетінки, чи шнурків — мусить бути також.

Слабість насміхаєсь і смерть ґлузує з дурноти цеї богині (моди) та її обожателів.

Коли вона прикаже, щоби накладати оберемок всячини на клуби, китайські (тісні) черевики на ноги, короткі спідниці, або дуже довгі, що тягнуться, обруч (щоби зробити спідницю ширшою); надуті рукави, або одежу без рукавів, чудернацький каптур, або шапку блазна — все те зараз виповнюють строго-модні дами під похвали своїх любимців. Коли мода прикаже, то її мужеські піддані, Мардохеї і Даниїли (нібито передові між народом) дрожать перед тарабаненням її насміху.

Не тілько вітрогони і заголомшені, не тілько недумаючі і без третої клепки люде танцюють перед нею, але також багато державних мужів і фільозофів.

ТРЕБА ЗНАТИ ЧУЖИХ.

Нераз чуємо і читаємо: „Вчімося від чужих... Наслідуймо чужих"...

Але нераз такий вислів є звуком без значіння. Бо дуже часто ми цілком не знаємо кого та в чім наслідувати, тай за тим не питаємо, а коли поверховно й наслідуємо когось, то не в тім, що треба.

Краще би сказати: Пізнаваймо чужих! Приглядаймося до них, прислухуймося! Стараймося довідатися, що чужі роблять, як роблять, що думають — а тоді вже наука для нас буде готова, а за нею наслідування прийде напевно.

Берімо часописи... В нас є погляд, тай на дуже почеснім місци деякі люде його саджають, що лише: „релігійні ґазети можуть про релігійні справи писати, релігійною мовою говорити і релігією журитися, а ґазети „народні" нехай „народними" справами клопочуться".

В багатьох Релігія і Церква не є „народною" справою.

Та як в других?

„Джуїш Пост" не є релігійною ґазетою в нашім розумінню. В її зміст входить — як вона зазначує: „Вісти зі світа — Домашні вісти — Релігія — Громадське життя — Музика — Драма — Спорт — Фінанси". Отже релігія є лише 8-ою частею змісту. Однакож релігія стоїть там зараз по вістях зі світа і дому. Аж за нею дальше стоїть все друге. Навіть фінанси.

В новорічнім числі „Джуїш Посту" на 5703-ий жидівський рік (10 вересня 1942) бачимо таку новорічну молитву:

„За гріхи наші, якими згрішили ми перед Тобою:

„Коли занедбували в наших домах наші гарні традиційні обряди (звичаї, церемоніяли);

„Коли давали нашим дітям все, тілько не дали їм самих себе;

„Коли не давали красших особистих примірів жидівського життя;

„Коли не давали нашим дітям строго жидівського виховання, яке спиняло би до них доступ баламутних висловів про жидів і жидівство, які виходять з неприхильних джерел;

„Коли стояли при думці, що духову силу дістанемо від синагоги, коли будемо їй платити, але не будемо молитися.

„Коли не піддержували письменницької праці нашого народу;

„Коли про жидівство говорили, але по жидівськи не жили.

„За все те, о Боже Прощення, прости нам, забудь нам, подай нам відпущення."

Отже приглянься, що чужі вважають своїми великими гріхами — такими, що треба ставати врочисто перед Богом і просити за них прощення. А за тим — певна річ приходить постанова брати на свої плечі ті обовязки, що доси були занедбані.

А щоби красше в цім місци чужих зрозуміти, відповіджмо собі щиро, який наш погляд на ті справи, занедбання яких молитва чужих вважає великими всенародними гріхами. Як ми в себе до подібних справ ставимося і де сподіємося своїм ставленням зайти?

Того нам треба. Зрозуміймо других, а тоді вже наука і наслідування прийде само собою.

ВИСКАЗИ ПРО ДІТЕЙ.

Наше відношення до дітей повинно бути разом шляхотне і строге; не треба дозволяти дітям ходити самопас, однакож не можна їх привязувати. Коли ми не напоминали їх тілько, щоби нас від того боліла голова, то буде нас нераз боліти серце, коли виростуть. Стійте при тім, що діти мусять вас слухати, хоч би це кілько мало коштувати. Коли раз пустите з рук ваш авторітет в відношенню до дітей, то ледво чи ви його вже відзискаєте. — Спурджин.

Малі діти є найблище Бога, як малі планети є найблище сонця. — Ріхтер.

Діти є великими знавцями людського обличча (фізиономістами) і дуже скоро побачать, хто їх приятель.

— Смит.

Клубок, що буде розмотуватися і поведе нас сякими, чи такими стежками життя, починаєсь від колиски.

Дітям треба більше добрих примірів, ніж докорів. — Жуберт.

Радити і виховувати дітей, це жіноча мудрість. — Теннисон.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

БУДУЧИЙ ЩАСЛИВИЙ ЛАД.

Хоч війна на цілім світі в розгарі, а вже люде обдумують, який лад мав би прийти по цій війні. Певна ж річ, що не можна ограничуватися до самого нинішнього, треба вже нині думати і про будуче.

Плянів нового ладу було дотепер вже більше, що виходили від відомих осіб, чи інституцій. Свій плян на будучий лад оголошував папа; є плян Розевелта, є плян англійського архієп. Темпела, є ще інших. І всі говорять, що їх плян мав би створити на світі кращий лад, ніж маємо нині.

Звичайно такі пляни рисують будучий лад дуже вузко і загально. Тай не легко хочби найщирійшим людям приготовити такий плян, щоб був для всіх добрий і міг всіх вдоволити.

Коли б на світі був нині оден лад, бодай такий, як буває в одній державі, тоді новий плян на красший лад було би лекше виробити. Однакож нині на світі є багато ріжних ладів — так, як багато є держав, а ще більше народів сильніших і слабших, вільних і поневолених, свідомійших і менше свідомих. Коли б нині запитати світ, чого теперішному ладові не достає, то які ріжнородні, а то й суперечні були б відповіди. Одні казали би, що теперішній лад не добрий, бо вони не мають волі, другі казали би, як і кажуть, що недобрий, бо не можуть забрати в руки того, чого хочуть. Відповідно до того, чого кому нині не достає, він будував би будучий лад.

Та можна загально сказати, що треба на світі такого нового ладу, щоби була всім рівна мірка справедливости і щоби з багацтв землі кожний користав в рівній мірі. Однакож такий висказ вказував би лише ціль, до якої не така легка і коротка дорога, як здається.

Але нім що, а нам треба памятати, що пляни на будучий інший лад виробляють не тільки добрі люде, але і злі. Одні можуть бажати красшого загального ладу для цілого світа — міжнародного доброго ладу, а другі раді мати добрий лад лише для себе одних коштом цілого світа поза ними.

Не будемо тут подрібно розбирати зачеплених подробиць, а тільки вкажемо на одну справу, яку треба завсігди мати на увазі, коли дебудь про новий лад говориться — а тою справою є воля, є свобода.

Деякі з тих, що висувають пляни на новий лад, говорять лише про вузко матеріяльні справи, як одиноку конечність людей. Вони хотіли би життя держав і народів замкнути в велкі державні касарні, де людям давали би потрібну їжу та одежу і призначували би кождого дня конечну працю. Отже — кажуть вони — тоді люде були би щасливі, бо ніхто нікого не використовував би, всі мали би по однаковій мірці всего, ніхто не мав би довгів, не шукав би роботи, за нього другі думали би і ним з кождої сторони клопоталась би держава. А він лиш їв би і прикази держави сповняв би.

Людям вузко думаючим такий плян може бути до вподоби, бо чи може бути більше щастя на світі, як не мати клопотів?

Але люде забувають, що людські потреби сягають поза хліб, і поза працю, отже і клопоти можуть бути там, де є подостатком хліба, де є кімната для спання, де нема довгів і де не треба за роботою питати.

Великою природною конечністю людського життя є свобода, є воля. Не буде її, то і хліб не буде смачний, й одежа не буде гріти, і хата не буде захищати. Хіба арештанти не мають хліба? Хіба не мають кімнати? Хіба журяться, що їм завтра робити? Хіба шукають за роботою? Хіба мають довги? Хіба їм град збіжжа понищить і праця їх піде на марне? Хіба в них журба, що нема чим заплатити лікареви? Ні! Всім тим за них другі журяться. Отже можна би сказати: „Який ще красший лад над арештантський може бути?

Все є в арешті, але нема волі. Чоловік є там невільником. Він не може йти, де захоче, не може робити що задумав, не може мати, ні витворювати приватного майна, яке давало би йому силу, отже служило би для його забезпеки й оборони. І тому арешт є для всіх пострахом; і тому з нього втікають люде в той світ, де будуть клопоти, але і буде воля.

Деякі з тих, що проголошують пляни на новий лад, розуміють точно такий лад, як в арешті. Позбавити людей приватної, чи особистої власности, відобрати їм волю і зробити їх слугами [illegible]ядових верхів, годувати їх і приказувати від ранку до вечора, що мають робити — оце основи їх будучого ладу.

Та щоби вибілити такий чорний арештантський лад, вони додають, що в такім ладі люде будуть мати право голосу, право рішень, однакож питання: яке значіння може мати право голосу для невільника? Голос мусить мати за собою і силу, а яку силу має за собою поневолений і всего позбавлений невільник? Такі невільничі „права голосу" на світі вже відомі.

Коли тисячі літ людство чогось найбільше добивалося, то не хліба, але волі. Коли люде жили, то хліб був, але їхне життя було невільниче!

І та воля мусить мати багато ширші простори, ніж саме „право голосування", яке без ширшої волі є нічим.

Отже воля мусить бути в основі всякого ладу, коли він має бути добрий, і бодай не найгірший. А без волі, без [illegible]вободи кождий лад буде тюрмою, а люде невільниками.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

VI.

Іконостас — Завіса — Солея — Амвон — Крилос.

Слово „Іконостас" походить від двох грецьких слів: „ікон" — образ та „істемі" — ставлю, отже Іконостас це стіна, яка відгороджує Вівтар від середини церкви і на якій поміщуються образи.

Іконостас має лише Церква Східна; Церква Римська не має Іконостасу.

В Іконостасі маємо троє дверей — середні, що називаються **Царські Двері** (Царські Врата), та Бічні Полудневі і Бічні Північні. Полудневі звуться **„Діяконські"**, або так деколи називають бічні одні і другі.

Середні двері в Іконостасі називаються Царськими тому, що через них в Святих Дарах переноситься Цар Слави — Ісус Христос. Звичайним людям через них входити не дозволяється. Отворення Царських Дверей означає отворення нам Небесного Царства.

На Царських Дверах поміщується ікона (образ) **Благовіщення** і чотирьох Євангелистів — **Матея, Марка, Луки** та **Івана.**

По правій стороні Царських Дверей (по правій від людей, полудневій) має бути **Ікона Спасителя**, а по лівій **Ікона Богородиці.** Оба ці образи звуться **Намістними Образами**, цебто такими, що завсігди лише так ставляться.

За полудневими (діяконськими) дверми є образ Святого, якому посвячена церква), а за північними образ св. **Отця Миколая**, або иншого Святого. (Хоч Храмовий Образ ставили деколи на північній стороні Іконостасу).

На північних і полудневих (діяконських) дверях малюють образи **Ангелів, Пророків**, або святих **Діяконів.**

Над Царськими дверми може бути **Нерукотворний Образ Спасителя**, а над ним **Образ Тайної Вечері**, або лише Образ Тайної Вечері.

В слідуючім (другім) ряді над Намістними Образами маємо **12 образів**, що показують **12 Свят** (Празників) **Владичних** (Христових) і **Богородичних.**

В ряді третім **образ Ісуса Христа**, як Царя на Престолі, по правій Його стороні Божа Мати, а по лівій Іван Креститель, звернені до Христа в молитвенній вигляді. Цей образ звуть „Деісус", з грецького „деісіс" — молитва. По обох сторонах „Деісуса" образи Апостолів.

Понад ними образи **Пророків**, а між ними образ **Божої Матері з Ісусом на [illegible]х.**

На самім верху Іконостасу **Хрест з розпятим Спасителем.**

Зараз за Царськими Дверми в Вівтарі є **Завіса** (заслона, по грецьки „катапетасма"). Вона відсувається в сторону, але бували Завіси, що згори опускалися.

Іконостас стоїть на підвисшенню, що зветься **Солея**, і на Солею входиться з середини церкви по кількох ступнях. З Солеї священик причащає вірних.

Середина Солеї проти Царських Дверей видовжується до середини церкви і те видовження зветься **Амвон.** Діякон з Амвону виголошує: „Благослови Владико!", а священики з Амвона читають Святу Євангелію і Проповідують.

По обох боках Солеї, де північні і полудневі двері є місця для дяків і співаків, ті місця в нас звуться **„Крилосами"**, від грецького „клірос", що означає духовний стан, до якого зачислялися і дяки. В великих церквах є два „Крилоси", оден від півночи, другий від полудня, отже є дві ґрупі співаків, що співають на переміну (міняючись).

Архиерейським Амвоном називають також підвисшення посеред церкви, де епископ в архиерейські одежі збирається — „облачається".

Опис, що відноситься до Іконостасу та чого другого в церкві, подаємо, щоби вірні знали, що і як в Православній Церкві може і повинно бути, коли засоби громади на те дозволяють. Розуміється ся ж само собою, що слабша громада нехай зробить належно бодай те, що в її можности

Ще увага: В новозбудованих церквах, де будову Іконостасу відкладаєсь на пізніше, повинно би побудувати бодай тимчасовий Іконостас — поставивши на двох престоликах, або стінці образ Спасителя і Богородиці там, де вони в Іконостасі мають стояти. Деякі наші церкви такі тимчасові Іконостаси мали, або й мають — і вони вже надають церкві вигляду Православної Церкви.

СВЯТА ПАРАСКЕВІЯ.

Названа Пятницею.

(28 жовтня церк., 10 листоп. годож.).

За правління римського царя Діоклетіяна (панував 284—308) жила в місті Іконії дівчина, Параскевія, незвичайно гарної вроди. Родичі її були християне, дуже богаті, роду боярського.

Вони померли, коли дочка була ще дуже молодою. Якже стала старшою, не вживала великого свого майна на дорогі одежі для себе і на прикраси, але щиро помагала вбогим та подорожним.

Багато було молодців, що раді були з нею подружитися, однакож вона всім явно говорила, що життя своє посвятила Христу Спасителеви і замуж за нікого не піде.

Її поведення, її щира бесіда і її добрі діла багато поган притягали до християнства. Бачучи погани, що Параскевія відтягає від них людей, казали її увяз[illegible]

В той же час приїхав до Іконії ігемон, себто висланник Діоклетіяна, щоби тут переслідувати християн. Отже прийшли до нього погане і кажуть:

— Є тут дівчина боярського роду, яка вірує в розпятого Христа і вже багато наших збаламутила і потягнула до своеї віри. Отже ми, знаючи волю царську, її увязнили.

Царський ігемон казав привести Параскевію перед себе. Побачивши її красу сказав:

— Було би цілком несправедливо таку красу нищити. — А звернувшись до Параскевії запитав:

— Як називаєшся, дівчино?

— Я християнка і слуга Христова — відповіла Параскевія. — Тоді ігемон:

— Краса твого лиця прихилює до тебе мою ласкавість, але твої слова мене гніваютъ, і я не хотів би їх чути.

На те Параскевія:

— Всякий князь тішиться, коли судячи вчує правду, а ти почувши правду гніваєшся. — На що ігемон:

— Ти мені не відповіла, коли питав тебе про твоє імя.

На те Параскевія:

— Найперше треба було сказати імя життя вічного, а вже потім дочасного — отже родичі дали мені імя Параскевія, або Пятниця, бо я в той день родилася. Родичі мої ціле своє життя кожду пятницю, як день терпіння і смерти Христової шанували постом, молитвами і милостинями, отже дав їм Господь дочку, що в пятницю народилася і назвали її Параскевія, себто Пятниця. — На те ігемон:

— Перестань нерозумне говорити, поклонися нашим богам, а станеш моєю супругою; будеш властителькою моїх дібр і всі будуть тобі завидувати.

— Це не може бути, бо я вже маю жениха на небі, Ісуса Христа.

На те ігемон:

— Красоту твою дуже поважаю і все тобі прощу... — на що знов Параскевія:

— Не жалуй краси, що нині цвите, а завтра вяне, але жалуй себе, що жде тебе вічна кара.

Розгнівався тоді ігемон і казав Параскевію бити воловими жилами. Однакож вона мовчала, а серцем щиро молилася. Бачучи її витревалість, почав ігемон Параскевію знов вговорювати, однакож вона на все відповідала мовчанкою. Тут знов казав ігемон її мучити і ледво живу вкинути в темницю.

Коли вона обезсилена лежала, зявився їй Ангел: груди його були перевязані навхрест золотим поясом, а в руках мав хрест, терновий вінок, копіє, тростину і губку і сказав:

— Встань Параскевіє, приношу тобі для потіхи приладди мук Спасителя: ото Хрест, на якім Спаситель умер; вінець з Його голови; копіє, яким робра Його прокололи; тростина, якою написане відпущення гріхів і губка, що стерла провини Адама. Встань — оздоровляє тебе Христос!

Тут приступив до неї Ангел, обтер її рани і Параскевія почула нову силу та стала цілком здорова.

Другого дня слуги донесли про це ігемонови і він казав привести Параскевію до себе та дуже здивувався, що вона здорова. І каже:

— Бачиш, як наші боги тебе оздоровили!

На те Параскевія:

— Покажи мені тих богів.

Думаючи, що вона хоче їм поклонитися, казав ігемон повести її до своєї церкви. Коли ж Параскевія прийшла, взяла статую божка за ногу і каже:

— Приказує Христос, щоби всі ви попадали і порозбивалися.

За словом тим также сталося і багато поган увірувало в Христа.

Коли ігемон про все те почув, закликав знов Параскевію і запитав:

— Якими чарами все те робиш?

На те Параскевія:

— Не чарами! Я помолилася до мого Господа Ісуса і Він мені зявився, отже твої боги перестрашилися і попадали.

Тут казав ігемон Параскевію печи горіючими свічками, однакож від свічок повстав великий огонь, в якім попеклося багато людей. А нарід бачучи все те, ще більше горнувся до Христа.

Боячися, щоби нарід не став в обороні Параскевії, казав ігемон голову Святої мечем зрубати. Коли голова її впала, то дехто чув голоси Ангелів: „Тіштеся праведні, бо мучениця Параскевія приняла вінець".

Тіло її поховали християни в її домі.

Другого дня поїхав ігемон на лови, а коли кінь сполохався, ігемон упав в пропасть, де він і загинув.

Все те сталося 290-го року по Христі.

ВИСКАЗИ ПРО РЕЛІГІЮ.

Нігде не знайде чоловік потіхи, де не буде релігії. — Якобі.

Релігія є шпиталем для душ, яких світ поранив. — П. Сен.

Хоч корабель припняти, а всеж він якусь віддаль від припона відходить, залежно від вітру і струї води. Однакож не відійде задалеко. Таким припоном є для нас основні правди Євангелії. — Гледстон.

Релігія є найкрасшою і найціннішою частиною людської душі. Не стане релігії, а вже лише найменше вартна частина душі зосталася. — Саадій.

Безрелігійність, це система, що не видає ані тепла, ані світла; світло безбожність видає хіба тоді, коли сама горить в огни. — Колтон.

ПІСНЯ О БОЖІМ ПРОВИДІННЮ.

Хто тілько знає, що Господь на небі,
Най журби не має про свої потреби.
Коли Сотворитель приказав нам жити,
Він же памятає, що нам їсти й пити.
Одежу дасть нашому тілу,
Пропасти не дасть своєму ділу —
Тілько свої справи
Дай в руки ласкаві:
Піддайсь Божій Воли,
Не згинеш ніколи
При Його помочи.

Бідниї птиці не орють й не сіють,
Хоч би і збирали, де ж усе подіють?
Однак Небесний Отець про всіх дбає,
Кождее до Нього очи підоймає.
Він небо хмарою покриє,
Він землю дощиком полиє;
Ґодує звірята,
Малі пташенята,
І сонця проміння
На всі сотворіння
Зсилає без міри.

На людей добрих щирим оком гляне,
Вдові й сиротині серце най не вяне.
Крикне нещасний: „Визволь мене з лиха!
І зараз поміч дітикнесь його зтиха.
Отруйні ворожії стріли
Не зайдуть до своєї цілц;
В день, чи в пітьмі ночи,
Його бачать очи,
Його ухо чує,
Чого потребує
Кожде сотворіння.

Коли б тонув ти пливучи по морю,
Він дасть ратунок у твойому горю.
Зійдеш з дороги — на дорогу справить,
Ворога твого коритись заставить.
Він від безодні здержить твою ногу,
Тілько віддайся щиро в руки Богу.
Спомагати буде
Усі твої труди,
Скріпить твою волю,
Подасть добру долю,
Як своїй дитині.

Тому я нині ні гадки не маю —
Бог мій заступник, на Нього вповаю!
Вже не боюся найбільшого лиха —
Він мій заступник, Він моя потіха!
Він добрий і радо приймає,
Хто щиро очи до Нього звертає.
Согрішив — покайся,
Упав — підіймайся,
А Він все забуде,
І поможе всюди
Щедрою рукою.

Від злої сили лиха не ваназю,
Бог моя сила — другої не знаю!
Він хоронить мя, як зіницю ока,
Він береже мя, коли із висока
Я міг би в безодню упасти,
Де рушусь — я у Його власти!
До Нього звертаюсь,
Йому сповідаюсь,
На Нього надіюсь,
І Йому жаліюсь,
Як Отцеви свому.

(З „Богогласника").

ТАКОЖ РОБІТНИКИ.

До Ню Йорку на „Лейбор Дей" позїзджалося було багато народу, а також багато злодіїв і рабівників, думаючи, що буде тут для них багато праці. Кілько всіх їх було, не знати, але відомо, що 12 з тих приїзших злодіїв арештовано. Дехто з них дістав 60 днів, дехто 100. Коли судця сказав одному: „Шістьдесять днів", так злодій додав: „Це те саме, що нічого". Інший зробив увагу: „Таке можна перебути навіть стоячи головою в долину".

З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ.

В народних оповіданнях багато є таких, де сили та явища природи показані як живі особи, яких праця виявляється в тих явищах, які ми бачимо. Ось деякі з таких оповідань.

ВІТЕР ЗЯТЕМ.

Вув собі чоловік та жінка. Жнуть вони в полі жито, а горячо таке, що аж страх. І каже жінка:

— Повій вітерочку, а я дам за тебе дівочку, як буду мати.

І зараз почав вітер на ню віяти. Так їй холодно. А на чоловіка не віє.

За час народилася в тої жінки доч ка, яку назвали Марусею. Росте вона, аж вже пора видавати її замуж. От посватав її парубок.

Коли ж вони вже йшли до слюбу, зірвався вітер, вхопив Марусю і поніс.

Дуже мати журилася. Що з дочкою сталося — жива вона, чи ні. Коли жива, то що з нею, де вона? Як хотіла би вона дочку побачити.

Минуло вже кілька місяців, а матері дочка з думки не сходить.

Ходить раз мати по подвірю, аж нараз звіявся вітер, вхопив матір і поніс. Коли опустив її на землю — бачить вона, а то гарний прегарний сад, а посередині велика палата.

Підходить мати до того будинка, а тут її Маруся на зустріч.

— І щож ти тут робиш, Марусю — питає мати. А Маруся:

— Це все наше. Вітер, це мій чоловік. Ви тоді в поли сказали, що дасьте за него дочку, отже він мене взяв. І я дуже щаслива.

Побула там мати пять днів, тай з Вітром наговорилася. Чоловік ставний, високий, наче князь який, та дуже ласкавий, хоч сила в нього велика. Тільки в дома не завсігди буває, світ широкий і треба йому всюди бувати — на земли і на морю, на горах і долинах, понад лісами та степами.

Коли мати верталася до-дому, дала їй дочка і гарну одіж, і грошей, і ще чого багато. А тоді Вітер підняв її і заніс до її дому.

Приходить вона тоді до сина, а син навіть не спитався: „Де ви мамо були?" І каже мати:

— Сину, або ти невістко, змийте мені голову. — А син:

— Йдіть, мамо, до доньки, нехай вона вам зиие (а та донька була ще дівчиною).

Пішла мати до доньки, а та як зачала мити їй голову, то з голови посипалися червінці (золоті гроші). Це так Вітер її порадив.

Отже було чим другу дочку вивінувати. А син не дістав нічого.

МОРОЗ.

Перед Різдвом були сильні морози. Люде сидять в хатах, хто може, а старі жінки на запічках гріються і прядуть куделі (кужелі).

Так сиділи в одній хаті обі старі матері молодих ґаздів — господаря та господині — сидять та о давних літах згадують. Молода господиня поралась коло печі, а її чоловік прийшов знадвору і гріє руки коло вогню.

— А що там чувати в селі? — питає господарева мати.

— А що, мамо, мороз! Тай ще який! А в селі говорять люде, що коли б стара вдова пересиділа одну ніч на купі соломи в такий мороз, то в зимні мясниці віддасться за кого схоче.

І мати його подумала: „Кобй скорше повечеряли!"

Як вже всі позасипляли, задягнулась мати в опанчину (сукняний плащ своєї роботи), сіла на соломі, що була зложена недалеко дороги і сидить. Коло північ бачить — йде дорогою чоловік. Побачив він жінку та:

— А що бабуню — мороз?

— Ох мороз, мороз, Боже його споможі — відповіла жінка.

А це якраз був Мороз. Отже підійшов він до жінки, дав їй добрий кожух і пішов. Так жінка в теплі пересиділа ніч, а ранком все дітям оповіла.

Тоді подумала собі господинева мати: „Коли так, то і я зроблю таксамо!"

По вечері взяла вона 12 кожухів, вийшла на солому і сидить. Пообдягалася, понакривалася.

Аж йде дорогою чоловік — а то знов був Мороз — і каже:

— А що бабуню — мороз?

— Ей мороз, мороз — каже жінка — лихий з него тисне, щоби пропав!

Як тільки мороз таке вчув, зараз вуса підкрутив, свиснув. Нараз потепліло і як зачне дощ. Верхній кожух в жінки вже змок, вона скидає, тоді другий мокне. Так всі змокли, кожний мокрий, як хлющ. А тоді вже як потисне мороз, так всі кожухи позамерзали, тай з ними жінка замерла.

А друга жінка в мясниці віддалася. Так їй Бог дав за те, що вона навіть тоді, коли добре змерзла, не сказала лихого слова.

ПРОБИВ ВІТЕР НОЖЕМ.

Оден господар намолотив купу жита (як ще ціпами молотили), тай почав віяти на вітрі. Але ніяк не йде. Стане так — вітер сюди віє, перейде в друге місце — вітер з іншого боку.

Розсердився чоловік, вхопив ніж, кинув ним до вітру і каже:

— І доки ти, поганий, будеш зі мною дрочитися!

Та бачить чоловік, що ніж десь щез. Ніби самий в вітер перемінився.

Відтепер тому чоловікови вітер не перешкаджав, але вже не велося йому так, як перше.

Пішов раз той чоловік в далеку дорогу і йде через ліс. Вже вечір, а тут стоїть хатина, світиться. А в тій хаті мешкав той Вітер, до якого чоловік ножем кинув.

Увійшов чоловік та:

— Може б ви мене переночували?...

— А ти знаєш, хто я такий? — питає чоловіка господар хати, сильний та дуже кремезний старець.

— Не знаю — каже той.

— Я той Вітер, до якого ти ножем кинув. І бачиш, що твій ніж застряг мені в литку і я не може його виймати. Коли виймеш, то тебе переночую. Бо ти оден можеш його виймати.

І чоловік виняв, а тоді питає:

— Чому ж ви мені так тоді докучали? — На те Вітер.

— Нас Вітрів є багато, бо світ великий. Отже йшов я тоді від другого Вітра — в гостях був! — тай гостюючи забавилися. Не був я пяним, бо нам того не можна, ми тоді гори перевертали би, а так був трошки підхмелений. Отже через те віяв я тоді так нерівно. Але тобі я раджу так більше не робити, бо не знаєш, з ким діло маєш. Я тобі нічого, але інший не простив би тобі і такого лиха накоїв би, що й ну! А тепер лягай і спи спокійно, бо я йду до роботи.

— До якої роботи? — питає чоловік, забувши, яку роботу вітри мають.

— До великої роботи. За оцим лісом є дуже безбожне село. Люде про Бога не памятають, Божих Днів не святкують, над ніким не милосердяться, нещасному не поможуть, до ніякого доброго діла не приложать своєї руки...

— І що ж ви будете там робити? — питає чоловік. — А Вітер.

— Роботи буде багато. Господь приказав, щоби нас багато Вітрів туди зібралося (бо ж ми волю Божу виповняємо), а до раня з того села сліду не буде. Все поперевертаємо, повищимо. Тай по їх полях перейдемо так, що хто зостанеться, то свого поля не пізнає. Вони думають, що без Божої Помочі обійдуться, а побачать, що ні. Отже лягай і спи, а я йду, бо мені спішно.

І пішов. А другого дня, коли чоловік прийшов до того села, то кілько хатів поперевертаних, кілько людей побитих, кілько покалічених. Плач і крик довкруги розходився.

Здибав його і там Вітер та каже:

— Це тобі наука! Памятай про Бога, то і Бог буде про тебе памятати!

ДВА ВОГНІ.

Зійшлися раз два огні тай говорять про своїх господинь. Каже оден:

— Моя господиня дуже гідна жінка — вона мені завсіди гарно постелить і накрие (а то вона завсіди згорне жар на купку, щоби вугля не порозсипалося).

А другий каже:

— А моя не така. Про мене цілком не дбає, не журиться мною, ані стелить, ані накриває. Я колись їй хату спалю.

— Ей, не роби так — каже другий огонь — може вона поправиться.

Посходилися колись знов ті два огні в хаті тої недбалої господині.

— А що, чи поправилася? — питає перший огонь, та вже так голосно, щоби жінка чула.

— Ні — каже другий огонь — я таки ще цеї ночі пущу її хату з димом.

Коли жінка таке почула, то давай огонь підгортати, як треба. І вже від того часу дбала про огонь завсіди.

Знов колись питає перший огонь другого:

— А як в тебе тепер, брате? — А той:

— Добре! Про рідну дитину більше не дбає, як про мене, отже і я їй вірно служу. Добре мені, отже і їй буде добре.

МОЛИТОВНИК

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ВЕЛИКЕ СВЯТО.

(Вакав, Саск.)

Сегорічне наше храмове свято Успення Пр. Богородиці було надзвичайно величавим, бо до нашої церкви завитали Їх Високопреосвященство о. Владика Іоанн. Як би була погода, воно ще краще вдалось би; хоч мимо злих доріг і дощу були наші всі парохіяни, а й були люди з дальших околиць у церкві.

У прибраній брамі витали о. Владику два поважні господарі бр. Луцюк і бр. Д. Черкавський. На порозі церкви слова привіту висказав наш парох о. Грицина.

Почалася Архієрейська Служба Божа. Вся церква співала величаючи Господа Бога в вдячности за урожай, і за здоровля, і за те, що до нашої церкви завітав князь і найвищий достойник нашої Церкви на американському континенті.

Науки Архієрея були повні релігійного змісту. Нас заохотили молитися до Бога у всіх проявах нашого життя. Вияснено нам, що ми у всьому залежні від Всемогучого Бога, і всіх дарів від Нього треба сподіватися.

Представлено нам велич Божої Матері за її життя і її заступництво перед Престолом Всевишнього за весь христіянський світ, а особливо за терплячих, що шукають ратунку і помочі в Богородиці.

Щоб ми, як христіяни, могли осягнути нашу ціль, вічне щастя у другім життю, ми мусимо вибрати службу Богові. Маємо слухати Слова Божого і жити по заповітам науки Христа.

По Службі Божій було Водосвяття, а так обхід довкола церкви. На час обходу вже було так гарно випогодилося, що дуже мило було взяти участь у процесії і співах, і слуханню читання святих Євангелій навколо церкви.

По всім відбувся спільний обід в Народнім Домі. Треба дати признання нашому жіноцтву за добре приготований обід. Коли в часі жнив вони змогли поставити такий багатий і вишний обід, то їм належиться вдячність від гостей і всіх учасників того свята.

Десь коло четвертої години по обіді почалися промови. Проводив програмою бр. Іван Луцюк. Були покликані до слова наші деякі громадяни.

В. С. Ковбув із Кадворт вказував на те, яке то велике щастя мати свого, правдивого українського епископа, що руководиться добром Церкви і народу, який ту Церкву творить. Вакавцям побажав більше держатися точности при інших нагодах, бо сьогодні він бачив все в найкращім виді. Радив дбати про дітей і навчати їх жертвенности. Діти повинні вже з малку навчатись щадити гроші, не пускати їх на дурниці але повинні мати в дома скриньку-пушку, де вкидали б гроші, що їх дістануть від старших. Діти повинні мати пару центів, коли йдуть до церкви, щоб кинути на тацу, коли така в церкві буде.

Завзивав молодь шанувати рідну мову. Любити Церкву. Працювати для народної справи. Ставив за примір інших людей, які цікавлять ся українським народом, вивчують його звичаї, мову, побут. Тому наші діти з більшим завзяттям повинні горнутися до українства і вивчуватися всього, що з ним вяжеться. Промовець добачував, що в нас є великі браки, що їх треба заповнити і то тільки може це виконати наше молоде покоління.

Говорив також Семен Михайлюк з Ст. Джулієн. Він розповів про храмові свята в рідним краю. Були вони інші, ніж в Канаді. А ще не тямить, щоб в Старім Краю на храмах витали епископа, чи кого іншого з достойників Церкви. Як то гарно в Канаді. Тут і наймениша дитина має нагоду бачити Архієпиерея. А там люди постарілись і вмирали, а не бачили Владики. Бачити визначного Достойника Церкви, чути Його науку це велике щастя для нас, і тим ми повинні тішитися і з більшою пошаною ставитися до нашого Достойного Гостя і керівника Церкви.

І він тривожиться долею нашої молоді в Канаді. Порівнуючи теперішне покоління з перед десятків літ, він дріжить за будучність нашого народу в Канаді. Однак замічає поступ. Пригадує слова нашого теперішнього адміністратора Церкви, який колись на початках коли це все було слабе і незорганізоване, був вливав у нього надію і віру, так він чуючи слова і науку Впр. о. Владики Іоанна, наповнився вірою і надією в краще завтра нашої Церкви і нашого народу, не тільки в Канаді але також по всіх усюдах де живуть українці.

Мусимо працювати. Мусимо бути готові складати жертви на потреби Церкви і народу. І мусимо шанувати наш провід і йому підчинитися.

Василь Діхух, секретар нашої парохії бачить великий успіх у наш храмовий день. Тішиться що Впр Владика загостили до нашої церкви, дякує Їм за відвідини, бажає многих літ та й передати просить привіт доньці в Філяделфії.

Василь Буджак каже, що має нагоду бути перший раз на візитації поза своїм рідним Ст. Джулієном. Дуже собі сподобав участь у такім святі. Завважує гарний настрій серед учасників і тішиться, що приїхав на цей храм до Вакав.

Далі був покликаний до слова наш о. парох Грицина. Він підчеркнув, що такий спосіб святкування храмового свята це кращий культурний спосіб. Всюди серед вірних Церкви повинні на такий лад проводити храми. Тут люди моляться в церкві, прославляють Бога, а опісля спільно забавляються при столах, а вкінці ще мають нагоду почути промов, які насвітлюють наше загальне життя.

Коли святкувати храм на культурний лад, то тут і виявляється сила і дух парафії. Щоб поставити обід на 100 чи більше осіб, то його треба зорганізувати. Треба й любови, згідности і кооперації.

Парафія спільним обідом виявляє любов, прихильність до своїх сусідів. А погляд усе показує вона що свято патрона церкви, це свічниця і перегляд сили і здобутків парафії.

В такий день ми всі бажаємо сили й успіхів парафії. Це залежне від членів даної громади. Ніхто нашою церквою і роботою в громаді не буде клопотатися. Самі члени мають обовязок про це дбати. Мають обовязок працювати в парафії і складати жертви на потреби церкви. Тільки треба розуміти працю і бути охочим її виконувати. До того треба й тямити, що всі разом мають йти і працювати і жертвувати. Все мати на увазі ціль і до неї разом прямувати. Коли є лихо, то в тім, що багато серед нашого загалу є таких, що задивлені в інші справи, а головно зацікавлені зиском, користю так, як той китаєць, що в казці про нього оповідають. Матеріяльні зиски все ведуть до розчарування.

Запишимось золотими буквами в життю нашого народу в Канаді коли будемо щиро працювати для Церкви й народу, коли будемо йти дорогою нашої Церкви, яка є найсвітлішою і найкращою для нас.

Слідувала промова Впр. о. Владики Іоанна. Такий спосіб як парафіяни в Вакав святкували храм цего року, є найкращий. Так святкували свої храмові свята наші предки. При таких нагодах і обговорювалися великі й важні справи. Тоді і витворився братський дух, що відогравав так визну ролю у життю нашого народу. Повставали братства й культурні осередки, які стояли на сторожі нашого народнього життя.

Ми повинні і тут так святкувати наші храми. І тут ми повинні розважувати і обговорювати наші справи. В храмових святах може зродитися сила, що стане на сторожі молодого нашого життя в Канаді. А воно молоде. Тільки десятки літ, як наш поселенець осівся у цій новій країні. Тут є зовсім молоді міста й місточка, що повстали й виросли на наших очах. Тут і повстали наші нові осередки і нові громади. Від тоді, від коли Впр. о. Владика в Канаді, наша Церква зросла більше, ніж пять разів. Прийшов час, коли ми оглянувшися можемо легко бачити великий поступ і зріст нашого церковного життя. Це й заставляє нас у нашім думанню і поведенню пристосуватися до того.

Є в наших рядах турботи й побоювання за долю і будуче нашого нового покоління. Вони правильні і слушні. Та замало є говорити. Замало малювати чорні, темні образи нашого будучого. Треба нам подбати про наші церкви, народні доми, інститути і т. д., але в таких розмірах, щоб їх зробити найкращими. І тоді наша молодь бачучи наше таке красне, таке вартісне, — буде тим гордитися, і не лишить його за ніяку ціну. Треба довести до того, і це найвищий час, щоб наші діти могли з гордощами показувати своїм ровесникам неукраїнцям: Це є моя церква, це мій священик, це мій провідник, це мій народний дім! Не сміємо думати в такий спосіб, що коли що народне, то має бути бідне, опущене, занечищене, дешеве. Робім усе, що наше, таким, щоб воно було як найкращим. Ми бачимо кругом нас які красні державні будинки будує держава. Вони найкращі, вивіновані в найкращу обстанову. Таке саме відношення наше повинно бути до наших громадських будинків, установ чи заведень. І в тім напрямі мусимо попрацювати і подбати, щоб справу поставити на належне місце. Тоді й не треба буде страхатися за нашу молодь і її будуче.

Чи ми справді бідні, коли наші церкви, народні доми й інститути виглядають бідно? Ні. От тут наше думання треба пристосувати до нашого часу.

Що дешеве, старе, другорядне, то дійсна страта для нас. Найбільше користи сподіватися нам з того, що тривале, сильне, нове і гарне.

Так пристосувавшися до обставин ми будемо чужинців пригортати до себе, будемо не тратити, а користати як нарід. Ніхто не захоче лишати своїх і пхатися у чужий табор.

Треба всім тямити, що наша Українська Церква, це одинока наша течія, яка тримає наш нарід в гурті. Розбудовує його, і цементує в нарід. Вона закликає дорожити своїм рідним і плекати його, передавати в дальшу будучину, грядучим поколінням. Всі інші секти, групи, гурти релігійні стоять під чужими впливами і роздроблюють нас. Хто любить наш нарід, хто бажає йому добра, хто дорожить нашою будучиною, тому місце тільки в нашій Церкві, і праця в наших рядах.

Треба любити нашу Церкву.

Провідників треба поважати. І частіше їх бачити. Вони ширше на світ глядять, вони, краще просвічені, і дорогу нам покажуть.

Тямити треба нам, що Церква не не політична справа. До політики можемо приступити, або її лишити. Можемо раз так, раз інакше ставитися. Але в церкву, як і в нарід ми родимося. Не по своїй волі, чи бажанню, ми стали українцями, чи православними. Як такі, маємо остатися вірними своїй єдиній Українській Православній Церкві й своєму українському народові.

Божою волею ми православні українці. Як такі, сповняймо гідно обовязки, розбудовуймо наше життя, плекаймо нашу культуру, щоб у нащадків наших здобути собі добру память і вдячність.

Такий був менше більше зміст промови Впр. Арх. о. Іоанна.

Предсідник І Луцюк не знаходив слів, щоб висловити подяку за науку Високопреосвященому о. Владиці. А дякуючи і побажав Достойному Архипастиреві кріпкого здоровля, сили і многих літ.

Відспівано многолітствіє тай державний і національні гимни. Тим і закінчилося те рідке торжество в нашім Вакаві.

Завітання і наука найвищого нашого Архипастиря глибоко записалися в свідомости усіх учасників, і всі очікують знов тої щасливої нагоди, витати у себе свого рідного, українського Владику.

ПОСТУП ПО ЦЕРКОВНИХ ГРОМАДАХ.

(Парафіяльний округ Вилінгдон, Алта.)

Загальна й церковна робота тепер, — в часі війни — є по більшій части злучена з більшими трудностями, як перед війною. Одно, що молоді нема; хлопці пішли до війська, дівчата також або в роботі, або при війську, багато й громадян, що в спокійний час жили на місці, тепер пішли по фабриках, і т. п., де рівночасно мають кращий заробіток. Через такі причини громадська робота до якоїсь міри стає труднішa. Таке пригноблення відбивається на слабодухах:

людях сильної волі та твердої постанови такі обставини не відбиваються відемно Вони ще з більшим запалом беруться до праці, знаючи що трохи більший обовязок паде на їхні плечі. Навіть тепер, в час війни, можна побачити поступ в громадській та церковній роботі. Наведу кілька примірів такого поступу з північної Алберти.

Церковна громада в Сучаві в році 1941-ім перебудувала дзвіницю, вложила нову підлогу в церкві; викінчили вівтар дошками; переробили й відновили парафіяльну хату.

Недавно збудована церква в Ендрю; осінню 1940 викінчили пивницю (селер) під церквою (де тимчасово відбувалися Богослуження). В році 1941—42, парафіяне постаралися про нові вікна до церкви; викінчили церкву з надвору, давши стонко; прибудували ґанок із входу. В середині є багато уліпшень яких забагато згадувати.

Каґвін — це старша громада; церква викінчена в середині і з надвору, цього року купили два нові [illegible]

Старенька православна церква Боріві, одна з перших церков побудована ще в перших роках прибуття українців до Канади. Цього року постаралися, щоби вимурувати фундамент, гарно помалювали з надвору, упорядкували в середині.

На видному місці в Виллінґдон стоїть недавно збудована церква. Парафіяни тої церкви щиро працюють. Минулої осени вложили форнес в церкві; помалювали дах а цього року постаралися о другу й третю верству стонко; обсадили деревом; а кругом церкви посадили цвіти та вичучіся рослини (вайнс). Добрі парафіяни подарували пару хоругов, два процесійні хрести, чашу, образи, обруси і т. д. Такий то порядок в церковній громаді в Виллінґдон.

Громада в Мирнам в місті, недавно зорґанізована, бо осінню 1940 Богослуження зразу відбувалися в сконфіскованім робітничім домі, а пізніше в школі. Щирість членів та прихильників зростала і зростає також і число симпатиків. Літом цього року купили площу під церкву на гарнім видним місці. З часом мають намір там збудувати [illegible]

Слава — не дармо Славою зветься! Церква збудована десять років тому. До цеї пори була гарно викінчена в надвору і в середині. В церкві були всі потрібні річи, включаючи прекрасний іконостас, та Кивот. Цього року парафіяни порадилися, щоб зірвати надвірні дошки (сайдинґ), тай поставити стонко. Так і зробили. Тепер церква гарно викінчена з надвору, стоїть як писанка, на славу Божу та на душевну користь людей в Славі.

Це є короткий огляд поступу по українських православних громадах, які обслугове о. С. П. Симчич в Виллінґдон. Та на цім робота не кінчиться. Ці самі околиці в той сам час вложили тисячі, а то й десятки тисяч долярів на всякі воєнні цілі як: Червоний Хрест, купованя воєнних Бондів і т. п.

Це лише вказує, що на відважних світ стоїть, та коли є добра воля, то й спосіб знайдеться.

Подорожний.

ПРО ЛЮДСЬКИЙ МОЗОК.

Деколи люди думають, що розум залежить від величини мозку. Мовляв — більший мозок, більший розум.

Однакож воно не так. Розум залежить не від величини мозку, але скількости складок (фалдів), які мозок має. Де більше складок, тим поверхня мозку більша, отже і розум більший.

Деякі звірі мають дуже великий мозок, коли порівнати їх тіло з тілом чоловіка, однакож їх розум малий, бо складки в мозку малі. Кит має більший мозок, як слонь, відповідно до величини тіла, однакож слонь мудріший.

Коли жіночий мозок положити на вагу побіч мужеського, то жіночий мозок завсігди менший, чоловічий мозок важить пересічно 49 унцій, а жіночий 44.

Але коли взяти на увагу, що жінки самі собою менші, тоді побачимо, що в відношенню до їх величини їх мозок більший від мужеського.

Величина тіла і величина голови не має ніякого звязку з величиною мозку і з силою людського розуму. Розумова сила залежна від величини тої оболонки, що покриває мозок. Більше в мозку є складок, то більша буде його поверхня більша оболонка, а в ній зложена розумова сила чоловіка. Наполеон і Нелсон були ростом не великі люди, але яка розумова сила була в їх голові!

Та чи можна силу мозку збільшати?

Можна! Як можна збільшити силу рук, силу ніг. Коли чоловік працює, то його руки і ноги стають сильніші. Коли б чоловік вічно сидів, або лежав, то сила його тіла була би дуже мала. Те саме з мозком [illegible]

Хто розумовою силою орудує зманку, працює, напружує її, вчиться, думає, то і розум набирає сили. Напружуванням виробляєсь в мозку більше складок і поверхня мозку стає більша. Бо мозок працює так, як і руки, або ноги, тільки на свій спосіб.

Колиж хтось нічого не вчиться, не напружує, не розтягає свого мозку, то його поверхня буде мізерна, хочби голова була велика і тіло сильне.

І тому треба вже від колиски дітей чим небудь розумним заінтересовувати, вчити і заставляти, щоби їх мозок напружувався, отже працював. Тоді його складки будуть так збільшатися, будуть так видовжуватися, щоби дати потрібне місце для всего того, чого дитина вчиться і над чим вона сама застановляється. Бо те, чого чоловік вчиться, на оболоні мозку записується; і також відбуваєсь праця людської думки, людської застанови [illegible]

А треба ще памятати, що витрішки, забави і вигоди людського мозку не розширяють, отже і розуму не збільшають. Вони можуть мозок калічити і викривляти його форму. Лише поважними, розсудними, вартісними і гідними можна надавати мозкови таку поважну і гідну форму, отже витворювати сильний, зрівноважений здоровий розум.

ЖАЛОБА КОРЕЙЦІВ.

Коли в Кореї вмер хто з родини пануючого, краян своїх пануючих вони мали, то жалоба тревала три роки. А в них білу одіж вважають жалібною, отже цілий нарід тоді одягався в одежу білу.

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛІВА
на кошт видання молитовників для українських вояків.

ГРОМАДА ДОВНІНҐ, Алта. (додаткова збірка) — по 25цт.: Ф. Стрийський, І. Войвітка, Н. Шандро, М. Сенько, В. Гакман, Я. Іванчук, І. Ткачук, А. Н. Онгурян, М. Ільчук, В. Радомський, Н. Бувр.

75цт. дрібної збірки.

Громада Тірлен, Алта.

По 1 дол.: Стефан Російчук.

По 50цт.: В. Волянський, Волод. Луклан. Гр. Паладійчук.

По 30цт.: пані Марія Російчук.

По 25цт.: Н. Фіщинчук, П. Ткачук, І. Гишка, І. Ошуст, К. Тхір, Дм. Кочан, І. Горичка, О. Особа, О. Стасик, Г. Минх, О. Боднар, М. Луговий, С. Спасюк, Г. Спасюк, Н. Селезінка, О. Стрембіцький, Тодор Гішка.

$1.60 дрібної збірки.

Громада Ґлендон, Алта.

По 50цт.: Н. Костенюк, о. Гр. В.

По 25цт.: К. Костура, Н. Ткачук, Ст. Щерба.

35цт. дрібна збірка.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицина.
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Єлов Крік
11. Неділя. — Тернопіль
14. Середа, Покров Пр. Богородиці. — Ст. Джуліен (храм).
18. Неділя. — Кадворт
25. Неділя. — Вакав

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. [illegible]
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Флин Флон
11. Неділя. Годсон Бей Джонкшен
14. Середа, Покров Пр. Богородиці. Гвес (Богослужения сестриць)
18. Неділя. — Арран
25. Неділя. — Ґлен Елдер

Адреса: Почт. Скр. 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Петлюва
11. Неділя. — Етелберт
14. Сер., Покров Богор. — Шелвелей.
18. Неділя. — Роблин (фарми)
25. Неділя. — Шортдейл

Адреса: Поч скр. 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Брендон
11. Неділя. Ст. Мартин
14. Середа, Покр. Богор — Тиндал
18. Неділя. — Малантон
25. Неділя. — Поплар Парк.

В кожній громаді Богослужения начнеться в годині 10 рано. Зараз після Богослужения катехізація дітей і відчит.

Адреса: 305 Парк Стріт. Телефон 28707. Винніпеґ, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя. — Косів
6. Вівт — Венлав. День Подяки.
11. Неділя. — Венлав
18. Неділя — Пайн Ривер
25. Неділя. — Сифтон

Адреса: Давфин, Ман.

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ.

1 Ч. 18 Вересень. Преп. Евменія
2 П. 19 Муч. Зосима
3 С 20 Вмуч. Евстафія, Плакиди

4 Н. 21 Нед. 19 по Зсл. Святих
5 П. 22 Преп. Отців з печ. Антонія в Київі, прор. Йони.
6 В. 23 Зач св. Івана Хрестителя
7 С. 24 Первом. Теклі
8 Ч. 25 Преп. Евфросинії
9 П. 26 † Івана Богослова
10 С. 27 Муч. Калістрата

11 Н. 28 Нед. 20 по З. С. м. Марка
12 П. 29 Преп. Киріяка одшельника
13 В. 30 Михаїла 1-го митр. Київ.
14 С. 1 Жовтень. Покр. Пр. Богор.
15 Ч. 2 Свщмч. Киприяна
16 П. 3 Преп. Діонісія затвор.
17 С. 4 Свщмч. Еротея.

18 Н. 5 Нед. 21 по Зсл. Святих
19 П. 6 Ап. Томи з 70-ти, муч. Еротиїди дівн. муч. Макарія
20 [illegible] 7 Муч. Сергія і Вакха
21 С. 8 Преп. Пелагії, св. Таїсії
22 Ч. 9 † Ап. Якова Алфеєва з 12
23 П. 10 Муч. Евламія і Евлампії
24 С 11 Ап. Филипа з 70-ти

25 Н. 12 Нед. 22 по З. С. муч. Прова
26 П. 13 Муч. Карпа, преп. Никити
27 В. 14 Преп. Параскеви серб
28 С. 15 Преп. Евтимія нового
29 Ч. 16 Муч Лонгина сотника
30 П. 17 Прмч. Андрея Крит.
31 С. 18 † Ап. Луки з 70-ти

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Смокі Лейк
11 Неділя. — Довнінґ
14. Покров. Пресв. Бог. — Сенді Репідс (храм)
18. Неділя. — Ґлендон (фарми)
25. Неділя. — Ірма

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя — Сірко.
11. Неділя — Рова.
18. Неділя — Ґардентон.
25. Неділя — Форт Франсес.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Коваленка.
ЖОВТЕНЬ.

4. Неділя. — Виста
14. Середа, — Св. Покрови — Сн
18. Неділя. — Росборн
25. Неділя. — Менлі

Адреса: — Сенді Лейк, Ман.

Устав Церковний.

[illegible]

4. Нед. 19 Гол. 2 Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван Луки 6: 31—36.

11. Нед. 20. Гол. 3 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. Галат 1: 11—19. Єв. Луки 7: 11—16.

14. Четв. Покров Пр. Богор. Утр. Єв. Луки 1 39—49 і 56. Літ. жид. 9: 1—7. Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

18. Нед. 21 Гол. 4. Утр. Еван. Івана 21: 1—14. Літ. Галат 2: 16—20. Еван. Луки: 8; 5—15.

25. Нед 22 Гол. 5. Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. Галат 6: 11—18. Єв. Луки 16: 19—31

ЛИСТОПАД.

1. Нед. 23. Гол. 6 У. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. Єфес. 2: 4—10. Єв. Луки 8: 26—39.

8. Нед. Димитрія Вмуч. Голос 7 Утр. Єв. Марка 16: 1—8 Літ. Єф. 2: 14—22: 2 Тим. 2: 1—10. Єв. Луки 8: 41—56 і Ів. 15: 17—16: 1—2.

15. Нед. 25. Голос 8. Утр. Еван. Марка 16: 9—20. Літ Єфес. 4: 1—6 Еван Луки 10: 25—37.

21 Михаїл. Утр Єв. Мат. 13: 24—30 і 36 Літ Жид. 2: 2—10. Еван Луки 10: 16—21.

22. Нед. 26 Гол. 1. Утр. Єв. Луки 24: 1—12 Літ Єфес. 5: 9—19 Єв. Луки 12: 16—21.

29. Нед. 27. Гол. 2. Утр. Еван. Луки 24: 12—35 Літ Єфес. 6: 10—17 Єв. Луки 13: 10—17.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

[illegible] WINNIPEG, MAN., OCT. 15th, 1942 — ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1942. — ЧИСЛО (400) 20

ТРЕТЯ ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Щобй мати силу провадити теперішну війну до переможного кінця, Канада оголошує Трету Позичку Перемоги, яка має початися врочистою програмою в неділю 18-го жовтня.

Ходить про те, щоби, нім почнеться збірка, цілий загал якнайкрасше обзнакомити зі значінням позички, отже вже обговорюються пляни, щоби провести неділю по відповідній програмі.

Де це можливе, то справа повинна бути піднесена в церкві, з доданням молитви за Короля і його родину, а ще окремо за військо.

Позатим повинні бути окремі сходини, що мали би по можности якнайбільше інтересну програму. В її зміст мали би входити патріотичні пісні і відповідні патріотичні промови, в яких справа яскраво була би виснена.

Такі приготовання повинні бути до великого діла, яке перед Канадою стає.

А тепер про саму Позичку...

Турки здобули Царгород 1453 року. Греки боролися всіми силами, але їх грошеві засоби почали вичерпуватися, а з тим і збройна сила слабла.

Кличе тоді цар найбогатших з загалу і каже: „Давайте гроші, давайте золото, коли ж ні, то турки нас переможуть".

Однакож це богатих не переконало — вони бачили лише своє золото, але не хотіли бачити справи.

Аж тоді, коли Турки були недалеко Царгороду, коли вже було чути їх дикий крик, прибігають до царя богачі, дають гроші і кажуть:

— Бери і ратуй місто, ратуй нас всіх!

Але цар їх золота не взяв.

— Запізно тепер ратувати те — сказав він — що треба було ратувати, коли я до вас за допомогою звертався. Нині запізно! Нині ваше золото ані мені, ані вам не поможе!

Це пригадує нам, що хвилі, як нинішна, в історії вже повторялися. Було подібне положення, були подібні поклики, були подібні потреби.

Історія є великою учителькою людей. Вона давними подіями вчить, як треба нині поступати.

Колись було запізно... Воно завсігди буде запізно, коли хтось не відозветься зараз і не відозветься, як лише може і повинен, на Поклик Великої Справи.

А така Велика Справа стоїть нині перед нами! Стоїть і кличе!...

1,000,000 ДЛЯ ЦЕРКВИ.

Пресбитеріянська Церква в Стейтах звернулася до двох мільйонів своїх вірних, щоби зложили оден мільйон долярів на церковні потреби, звязані з воєнним часом. Заклик підписали поважні особи, як суддя Доґлес; президент Принстонського університету Додс; др. Комптон з Шікаґовського університету і др. Думають, що в половині жовтня назначена сума буде вже в руках церковного проводу.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

Нові Священики:

За згодою і благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича, дня 17 вересня, 1942, були приняті в склад духівництва Української Греко-Православної Церкви в Канаді оці священики:

Всеч. о. Кость Желішкевич — Райн, Саск.

Всеч. о. Ілля Швець — Калдер, Саск.

Дієцезіяльний Фонд:

Звертається увагу громадам і поодиноким вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, щоби на протязі місяця жовтня обовязково вирівняли свої зобовязання супроти Дієцезіяльного Фонду за рік 1942. — Гроші можна висилати безпосередньо на адресу Консисторії, або складати на руки оо. Парохів, які їх до Консисторії вишлють.

Адреса Впреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича:
1127 Wingohocking Street,
Philadelphia, Pa., U. S. A.

АДРЕСИ СВЯЩЕНИКІВ:

Свящ. В. Апонюк, Box 124, Arran, Sask.
Свящ. Т. Коваленко, Box 7, Sandy Lake, Man.
Свящ. М. Боднарчук, Box 104 Sheho, Sask.
Свящ. І. Кусий, Rama, Sask.
Свящ. Г. О. Василів, Smoky Lake, Alta.
Свящ. І. Майба, 1551 Henry Street, North Battleford, Sask.
Свящ. П. Галицький 2690 Seminole, Windsor, Ont.
Свящ. П. Мельничук, 10613-96 Street, Edmonton, Alta
Свящ. Т. А. Горбай, Box 54, Boblin, Man.
Свящ. Н. Мороз, Box 183, Goodeve, Sask.
Свящ. І. Гиковий, 190 Baker Street, Sudbury, Ont.
Свящ. С. В. Савчук, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.
Свящ. Є. Грицина, Box 155, Wakaw, Sask.
Свящ. П. Самець, 390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.
Свящ. С. Гребенюк, 1018-20 Street, Saskatoon, Sask.
Свящ. Д. Ф. Стратійчук, Box 628 Dauphin, Man.
Свящ. П. Гліцький, Tolstoi, Man.
Свящ. В. Слюзар, 4279 Chapleau Street, Montreal, Que.
Свящ. І. Дмитрів, 105 Edwards St. Winnipeg, Man.
Свящ. С. П. Симчич, Box 83, Willingdon, Alta.
Свящ. Л. Дячина, Myrnam, Alta.
Свящ. А. Сарматюк, Box 22 Vegreville, Alta.
Свящ. К. Желішкевич, Prince Albert, Sask.
Свящ. Е. Улан, 305 Park Street, Winnipeg, Man.
Свящ. П. Запаринюк, 261 Bloor Street E. Oshawa, Ont.
Свящ. М. Фик, Radway, Alta.
Свящ. В. Кудрик, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.
Свящ. А. Хрусталка, Kaleland, Alta.
Свящ. Д. Кирстюк, 4338 Beatrice Street, Vancouver, B. C.
Свящ. Ю. Я. Цукорник, 87 Gibson Ave., Hamilton, Ont.
Свящ. Т. М. Кисілюк, 518 Wiley Street, Fort William, Ont.
Свящ. І. Швець, Box 277, Calder, Sask (По 1-ім листопаді: Oroulid, Sask.)
Свящ. Ф. Керніцький, Box 146, Canora, Sask.

Адреса Консисторії:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

Вінніпеґ, Ман., 5 жовтня, 1942.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ҐРІЗНЕ ЗМЕНШЕННЯ НАРОДИН.

Професор Мериленського університету в Стейтах, Бейкер, звертав недавно увагу, що коли війна є лихом, то друге лихо грозить Америці поза війною. Доси фармерські родини мали більше дітей, але тепер молодіж з фармів громадно забирається до містів. Справа так стоїть: в 1920 р. на фармах 10 родин виховували 17-ро дітей, а 10 родин в місті 10-ро дітей. В 1940 р. 10 родин на фармі виховували 13 до 14 дітей, а 10 родин в місті лише 7-ро дітей. Отже йде до того, що число населення буде зменшатися через мале число дітей, отже нарід буде вимирати.

ЖУРЯТЬСЯ БУДУЧОЮ РОДИНОЮ.

Нині в Англії відвічальні люде поважно застановляються, як буде виглядати англійська родина по війні. Тепер родинний лад дуже розбитий. На 47 мільйонів населення ціла десята часть пішла з домів — чи до війська, чи до фабричної праці. Інституція дому занедбується. Ніхто не клопочеться поведенням тих молодих, що з домів порозходилися. Збільшається число двоженців, росте число розводових справ.

Над тим окремо застановлялася Британська Рада Церков. Вона брала на увагу ще один відемний факт — що нині всю відвічальність за виховання перебирає на себе держава. Вона виховання і життя одиниць так прибирає до своїх рук, що вони опісля будуть більше спускатись на державу, ніж самі на себе і на родинний лад та працю. Отже що буде з родиною? І як тоді лад життя буде виглядати?

НА ДОПОМОГУ УНІВЕРСИТЕТОВІ.

Принстонський університет дістав протягом року (від червня до червня) 954.501 долярів всяких жертв — отже несповна мільйон. Жертви були троякі: тих, що зобовязалися щорічно помагати; тих, що давали окремі жертви; тих, що записували свої асекурації для університету

ПОЛЬСЬКА ЧОРНА КНИГА.

Польська Пресова Агенція повідомляє з Лондону, що поляки готовлять „Чорну Книгу", на 600 сторін, в якій мають показати всі німецькі насильства над Католицькою Церквою в Польщі. Будуть там відбитки німецьких постанов та інші документи.

ПРОМОВА КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПА ШТРОСМАЄРА.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(Продовження).

Але ось другий, ще важніший факт. В Єрусалимі збирається Вселенський Собор, щоби вирішити питання, яке розєднувало вірних. **Хто скликав би той Собор, коли б св. Петро був папою? Святий Петро!** Хто проводив би ним? Святий Петро, або його легати (представники)! Хто укладав би й оголошував би постанови Собору? Святий Петро!

Так! **Але цього не було!** Апостол Петро брав участь в Соборі так, як і другі Апостоли, **і не він скликав Собор, тільки ап. Яков.** А коли були оголошені постанови Собору, то вони були оголошені від імени всіх Апостолів, старших і братів, а не від імени св. Петра. — Діяння Апостолів 15: 23.

А чи так ми поступаємо в нашій Церкві? Оскілько більше я студіюю Святе Письмо, високоповажані Братя, остілько більше переконуюся, що в Святім Письмі син Йони (Петро) не представлявся першим. Коли ми вчимо, що Церква основана на св. Петрі, то св. Павло, про авторітет якого не можна сумніватися, в Листі до Єфесян говорить, що **вона заснована на підвалині (основі) Апостолів і пророків, а угольний її камінь сам Ісус Христос.**

Тойже Апостол (Павло) так мало вірить в першенство св. Петра, що явно ганить тих, котрі говорять: „Ми Павлові, ми Аполосові" (1 Кор. 1: 12), як і тих, що говорять: „Ми Петрові". Отже коли би св. Петро був намістником Господа Ісуса Христа, то св. Павло не важивсяб ганити так сильно тих, котрі належали до Петрових особливих прихильників.

Той самий Апостол (Павло) вичисляючи служителів Церкви, згадує Апостолів, Пророків, Євангелистів, Учителів і Пастирів.

Чи ж можна подумати, високоповажані Братя, що св. Павло, великий Апостол, котрий проповідував між поганами, **забув би згадати о першім із тих служителів — о папі, коли б папство було божественною встановою?** Ні! Таке забуття мені здається таксамо неможливе, як коли б історик цего Собору не згадав ані одним словом про його святість Пія IX... (Декілька голосів з між зібраних: „Замовчи, еретику, замовчи!).

Успокійтесь, високоповажані Братя, я ще не скінчив. Забороняючи мені продовжати, ви доказуєте перед світом, що поступаєте несправедливо і замикаєте уста найменшому членові цего Собору. Я продовжаю.

Апостол Павло в своїх Посланнях до ріжних Церков **не згадує нічого про першенство Петра.** Коли б те першенство істнувало, коли б, одним словом, Церква мала в своїй організації зверхника „непомильного в науці", **то чи великий Апостол** (Павло), **що проповідував між поганами, забув би згадати о тім?** Та що я говорю! Це цілком певне, що він написав би був довге Послання о тій найважнішій справі. Бо коли будується будівлю Церкви, то хіба можна забути основу і фундамент для неї?

Отже коли ви не кажете, що Апостольська Церква була еритицькою, чого ніхто з нас не хоче і не відважиться сказати, то мусимо признати, **що Церква ніколи не була красшою, чистійшою, святійшою, як в Апостольських Часах, коли не було папів.** (Крики: Неправда! Неправда!). Нехай монсіньор Лявалі не відрікається від цего. Коли хто з вас, високоповажані Братя, осмілюється думати, що Церква, маючи нині головою папу, є сильнійшою в вірі і чистійшою в моралі, ніж Церква Апостольська, нехай скаже це явно перед цілим світом, бо це зібрання є осередком, з якого наші слова розлетяться від бігуна до бігуна. Я продовжую.

Я не знайшов найменшого сліду чи натяку про папську власть ні в однім з Послань св. Павла, св. Івана і св. Якова. Св. Лука, історик місіонарських подвигів Апостолів, також мовчить про це найважнійше питання.

Мовчанка тих святих мужів про першенство Петра, котрих Послання становлять частину канона (основної части) богонатхненого Писання, завсігди представлялась мені сумнівною і неможливою, коли б Петро був папою, тай рівнож так непростимою, як коли б Тієр пишучи історію про Наполеона Бонапарте, забув би назвати його імператором.

Я бачу перед собою одного із членів Собору, який показуючи на мене пальцем, говорить: „Ось епископ схизматик, що прийшов до нас в овечій шкірі".

Ні, ні, високоповажані Братя, я не прийшов на це торжественне зібрання як злодій вікном, тільки дверми, як ви самі; стан епископа дав мені право на це таксамо, як моя християнська совість примушує мене висказати щиро те, що я уважаю правдою.

А що мене ще більше здивувало, то **мовчанка самого св. Петра.** Колиб він був справді тим, чим ми називаємо його тепер, то є — намістником Ісуса Христа наземли, то він зпевністю був би знав про те, а коли знав, то чому ані разу не поводився так, як папа. Він міг був це зробити в день Пятьдесятниці, коли виголосив свою першу промову — але не зробив того; на Соборі в Єрусалимі — але не зробив; в Антіохії — але не зробив. Він також не ставив себе папою ані в першім, ні в другім своїм Посланню до Церков, отже чи можете ви високоповажані Братя, представити собі св. Петра, як папу?

Отже коли ви доказуєте, що він був папою, то рівночасно мусите також доказувати, що він нічого про те не знав.

А тепер запитаю кождого розсудного і думаючого чоловіка: чи можливі такі два факти разом?

Повернімо до початку. Я **говорю, що Церква за часів Апостолів ніколи не думала, що повинен бути якийсь папа. А коли ми хочемо доказати противне, то мусимо попалити всі Святі Письма, або їх цілком злегковажити.**

Та я чую з усіх сторін: „Хіба ж святий Петро не був в Римі? Хіба ж не був він в нім розпятий вниз головою? Чи не в тім вічнім місті знаходиться катедра з котрої він учив; вівтар, при якім він відправляв Божественну Літургію?

Високоповажані Братя! **Що св. Петро був в Римі, це самий тільки переказ. Коли б він і був навіть римським епископом, то і тоді як ви з цего епископства заходите до першенства?**

Скарлігер, оден з найученійших людей, не побоявся сказати, що епископство св. Петра і його перебування в Римі повинні бути зачислені до смішних легенд. (Крики: Заткайте йому уста, нехай він забирається з катедри!).

Високоповажані Братя! Я готов замовчати, але чи не ліпше на такім зібранню, як наше, розсліджувати все по заповідях апостольської віри, які завсігди справедливі. Високоповажані Брати — **Ми маємо такого свідка, перед яким мусимо склонитися і мовчати всі, не виключаючи його святости Пія IX. —**

ТОЙ СВІДОК, ЦЕ ІСТОРІЯ.

Вона не легенда (не переказ, не оповідання), яку можна переробльовати так, як гончар переробляє глину на горшки; противно! — вона подібна до діяменту, яким вирізується на склі незатерті слова. Коли дотепер, опираючись тільки на Історії, **я не знайшов ніяких слідів папства в апостольських часах,** то це не моя вина, але вина Історії. Чи хочете поставити мене в положення брехуна? Скажіть, будь ласка, коли тільки можете!

Чую з правого боку слідуючі слова: „Ти єси Петр, і на цім Камени я збудую Церков мою". — Мат. 16: 18.

Я зараз готов відповідати на цей закид, мої Високоповажані Братя, але нім це зроблю, я бажаю познакомити вас з вислідом моїх історичних пошукувань.

Не знайшовши ніяких слідів папства в апостольських часах, я сказав собі: я знайду те, за чим шукаю, в літописах Церкви! Так, говорю ясно, **я шукав папи в перших чотирох століттях і не знайшов його.**

Сподіюся, що ніхто з вас не сумнівається про авторітет святого епископа Іппонійського — великого і блаженного Августина. Той благочестивий учитель, гордість і слава католицької Церкви, був секретарем Мелнвійського Собору. В постановах того високоповажаного зібрання находяться слідуючі слова:

„Хто схоче звертатися (апелювати, відкликатись) до тих, що знаходяться по тій стороні моря (в Римі), той нігде не буде принятий до Церкви в Африці".

Африканські епископи вважали римського епископа (папу) таким маловажним, що карали відлученням від Церкви тих, які хотіли б жалуватися перед ним.

Ті самі епископи на Шестім Картагінськім Соборі під проводом Аврелія, епископа тогож міста, писали до Келестинія, римського епископа, перестерігаючи його, щоби він не важився приймати скарг ні від африканських епископів, ані від священиків і клеру, і що він не повинен більше присилати своїх легатів, чи уповноважнених, та що він не повинен заводити в церкві людської гордости.

Сам факт, що римський патріярх старався з найранших часів здобути собі найвисшу власть в Церкві, показує, що він ніколи не мав тої власти, яку приписують йому ультрамонтани. Коли б він мав найвисшу власть, то як могли африканські епископи і св. Августин — перший між ними — відважитись не позволити вносити скарг проти їх постанов перед його (папський) найвисший трибунал?

Я без страху признаю, що римський патріярх занимав перше місце. В однім із законів Юстинія говориться: „Згідно з постановами чотирьох Соборів ми постановляємо, щоби святійший папа старого Риму був першим між епископами і щоби найсвятійший архиепископ царгородський нового Риму (Царгороду) був другим".

Отже склонись перед першенством папи! — скажете мені. Але не спішіться так, Високоповажані Братя, з припущеннями, немов би то закон Юстинія був написаний в користь нашої науки.

(Дальше буде).

ЯК ЛЮДЕ ШУКАЮТЬ НАПАСТИ.

В „Українськім Життю" з 18 червня 1942, є допис „Православного" з Мун Лейк, Алта, де хтось шукає напасти, ховаючись за православіє. Каже він, що я на проповіди понижав Український Нарід, вихваляв фашистів і т. п. „Православний" мав ціль, коли таке писав, отже мій обовязок сказати своє слово.

В Мун Лейк був я 17-го травня, і крім проповіди мав також відчит по Богослуженню — і якраз проте „Пр-му" ходить. Та вже відразу „Пр-ний не попав в ту струну, що хотів.

Каже він, що я почав проповідь з Євангелії, а скінчив на большевиках. Однакож надії було інакше — **бо я євангельської теми в проповіди цілком не зачіпав** (це була неділя Св. Отців), але взяв для проповіди тому **про виховання дітей вдома.** Я згадав дім, школу і церкву, але обговорював лише дім. Звертав я увагу, що доми тепер загрожені і зверху і внутрі, отже пригадував я родичам обовязки в домашнім вихованню дітей. А „П-ий" вгадував, що я мабуть починав євангельською темою — та не вгадав.

Каже „Прав.", що я назвав свою проповідь ланцюхом... Ні! Ані не мав я на думці ланцюха в якім будь значінню.

Каже, що я говорив, що люде не бояться поліції". Ні! Я казав, **що люде більше бояться поліції, ніж Бога** — а це знак занепаду життя.

Мав би я також казати, що ми живемо тут, як в Бога за дверми... Але ж кілько моїх добрих знакомих пішло нині воювати, а що важне — **пішов мій рідний брат** — того досить, щоби уявити собі в цім місци мою бесіду. Дальше - дають люде гроші на провадження війни, **тай я даю...** Значиться — всі ми чуємо, що це війна! Та врешті чи пошкодило би, коли б хтось воєнні жертви і зусилля звав „ґуд таймом"? Було би смішно, але лиха не було б нікому.

Про закид, що ніби я говорив, що в Канаді буде революція, скажу: Не моя ціль організувати революції! Я говорив, відповідно моїй темі, що оскілько людське життя морально більше занепаде, остілько більше лиха воно готовить і собі, і другим.

Тулить мене „Пр-ий" до фашистів, однакож я належу до Самостійників, а вони ніколи не були фашистами.

Не казав я також, що немовто всі українці в плебісциті голосували „ні". Не говорив я того, чого на ділі не було, а говорив так, як було і як треба, щоби було!

І закид, що я казав, що ми тепер стоїмо на леді — це невдале натягання. Я казав, що часи важкі і коли люде не будуть жити між собою розумно і згідливо, то добра не буде. Зрештою або я казав, що живемо, як в Бога за дверми, або, що на леді. Або в нас дуже добре, або дуже зле, але ніяк одно і друге.

Підсуваючи мені вислів, що: пропала „самостійна" Україна, „Прав." від себе каже дословно:

„А я кажу, що Україна не пропала. Український народ в союзі з братнім руським народом і іншими радянськими народами прожене фашистських наїздників і наша Україна знову зажне веселим і щасливим життям."

З наведеного „Вірую" невідомого „Православного" виходить, що коли я в заняттю України фашистами бачу її загибіль, то „Прав." може лише радіти, бо тоді виходить, що ми оба віримо, що лише в радянськім союзі може Україна існувати і бути щасливою. Значиться — ми товариші!

Говорить „Прав.", що я був би зробив велику прислугу, коли б був помолився за український нарід... Непотрібна пригадка — **бо в нас православних молитися за Український Нарід і за добро держави, в якій живемо та за її пануючого,** це нерозривна частина наших богослужбових молитов. А дописувач, як видно, належить до **неправославних „православних"** і тому не знає, що в православних діється. Та ще питання: за кого, де і як ті „православні" моляться, до яких „православний" належить?

Напасть „Пр-го" ще дальше закидає мені, що мої побритими були поклони перед польськими панами... Та перше всього — він не знає моїх побратимів — я скорше міг би сказати, що його побратимів знаю; а дальше — адже ж польські пани стоять нині проти фашистів, стоять з союзом радянських республик — то за що ж „П-ий" може їх осуджувати? Чого більше „П-ий" від них хоче? Коли вони добрі для радянських республик, то чому недобрі для „православного"? Ними „Пр-ний" повинен би тішитися, як своїми „побратимами". Бо чейже ж не хоче він, щоби вони йшли з фашистами.

Це мої загальні уваги до висше згаданого допису. Того, що я показав, досить, щоби бачити, чого хоче вулична напасть, яка замість дати своє імя читачам, сховався за чуже йому православіє. Це підозрілий „православний". Коли хтось має відвагу робити другому поважні закиди, коли обороняє добро цілих народів, то повинен мати відвагу показати людям своє лице. Тоді загал буде знати з ким рахуватися і чи взагалі рахуватися.

Дотого ж „православним" може звати себе безбожник і ворог православія; українцем може звати себе лютий ворог українського народу. Отже доки не знаємо імени того, що робить другим закиди, доти не знаємо, хто були і є нині його „побратими".

Свящ. М. Фик.

ЩО ТАКЕ МОДА.

II.

Ані в Парижі цариця, ані жінки висшої кляси не встановляють моди; ані взагалі жінки більшого значіння — вони лише принимають моду і так дають їй признання. Однакож жадна з них не хотіла би бути першою, щоби вбиратися в щось надто небувале, або модне, і так попереду всіх звертати на себе увагу.

Все те лишаєсь для провідниць „півсвіта" (демі-монд, жінка сумнівної вартости), з котрих деякі є на платній службі париських кравчинь і модисток.

Паном париської моди є відомий Ворт, до якого рук мода приносить всі гроші, він провадить всю ту не найгіднійшу роботу, яка дала йому розголос, хоч всю дійсну працю виконують жінки — він то має на своїй службі тузин письменниць і кілька найвизначнійших провідниць париської суспільности.

Для такої роботи вибирається найкращих і найвідважнійших. Їм дають всі прикраси, повози і льожі (панські місця в театрі) і виставляють опери. І хочби хто вмирав, однакож вимагають, щоби він там був (в театрі), в найновішім одязі роботи „славного" Ворта — як це звуть кореспонденти мод, що про це трублять по найдальших сторонах землі.

Це нещобудь для деяких стейтських жінок їхати до Парижа, щоби Ворт зробив їм одяг, і за таку свою дурноту платять деколи дуже дорого; тай не тільки, що дають великі суми за марниці, але ще й понижують свою американську жіночу гідність йдучи за такою нікчемністю.

Мода є мачухою порожної голови, відпадком гордости, і доти годує свою жертву (людину), доки та не стане така товста, як морська черепаха, і така ж люта, тай ще тяжша до перемоги. Коли ж черепаха живе в ставі між оселедцями, то мода не сидить в шкаралупі, але на шкаралупі, прикрашена всілякими дурницями; вона залізає в усі закутини життя, ширить лихо на всі сторони — не маючи гідности, ні страху, ні податливости, як тиран (насильник).

Коли поставити модну жінку за примір, то який це примір низький, який простацький! В неї важніший крій ковніра, довжина якоїсь причепи, чи якість стяжки, ніж сила чесноти, ніж якість розуму, ніж зміст життя. Вона частіше заглядає до рисунків нових мод, ніж до Святого Письма; вона частіше заходить до крамниць з одягами і капелюхами, ніж до церкви. Вона більше говорить про моди, ніж про гідність, і служить моді вірніше, ніж Спасителеви.

Вона дивиться на найнизший бруд життя не червоніючи і без болю серця - однакож немодне піря, або стіл не по модному заставлений робить її слабою.

Це вам примір! І щож це, як не подих отруї для молодих? Це ж злочин стоїть безсоромно перед нашими дітьми в формі моди! Голий злочин виглядав би жорстоким і поганим на перший погляд, а мода принадно себе позолочує, щоби могла ошукувати.

О модо! Як нівечиш ти розум і виїдаєш серце в людей! Геній гине на твоїм розкішнім престолі. І за яку ціну! Талан тратить силу перед твоїм жадібним поглядом! Гідність гине від твого усміху. І наша молодь вганяє за тобою — за замаскованим нерозумом! Наше молоде жіноцтво стає жертвою твоєї ненаситної жадоби. А все ж ти вічно ненаситна, і як всепожираюча могила — хочеш більше і більше.

Товариські звязки мусять відповідати правилам моди, інакше ті звязки то нічого. Це ж страшне — стояти в дружних відносинах з немодною жінкою! Такого не можна допускати! За таке можна набратися лиха. І хоч розум тої немодної жінки був би скарбницею дорогоцінностей, її серце любим цвітником, а її життя величавою милою піснею — всеж не дозволяється йти разом з нею вулицею, або признаватись до знакомства з нею. Ні! Приятельство мусить бути лише з модними. Лучше кланятися тіни модної красавиці, ніж бути другом здорової і розумної жіночої душі.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3428, WINNIPEG, MAN

ЦІВАВІ ЗАСАДИ СПРАВЕДЛИВОСТИ.

ДОКУМЕНТ.

В мондерськім католицькім „Світлі", ч. 19, 1942, е пояснення, чому католицькі верхи стають нині в обороні жидів. Дословно „Світло" пише так:

„Хоч жиди вже чимало лиха накоїли в світі й багато кривди заподіяли народам, одначе католицька Церква виступає проти переслідування жидів. Вони також люди й наші ближні і супроти них також треба заховати християнські засади справедливости й любови. Кождий може, а навіть повинен боронитись перед жидівським визиском і шкідливими впливами, але це має діятись тільки дозволенними засобами. Томуто католики виступають проти несправедливого переслідування жидів націстами в Німеччині й урядом Ляваля в Франції й стають в обороні їх прав. 145 католицьких організацій в полудневій Америці й Европі, французький кардинал Жерліе, та багато епископів запротестувало проти нелюдських утисків і переслідувань жидів. Це є сором 20-го століття переслідувати когось за приналежність до даного народу, чи раси."

Чи не цікавий документ?!

Ми також стоімо на тім, що супроти ближних треба заховувати християнські засади справедливости й любови. Ми е також за тим, що проти несправедливого переслідування людей треба виступати. Ми е за тим, що це е сором 20-го століття переслідувати когось за приналежність до даного народу, чи раси.

Значиться — ми в „Світлом" годимося.

Однакож стає перед нами велике питання, чому в католицькім поняттю жиди до ближних належать, а українці ні? Чому супроти жидів католицька Церква заховує „християнські засади справедливости й любови", а супроти українців, які є християнами, ні?

Як страшно, як дико, як жорстоко переслідували українців — і православних і греко-католиків — не хто, а таки римо-католицька сила, та чи чував хто, щоби не 145 католицьких організацій, але бодай 14, бодай 4 стали були в обороні українців? А був час, бо переслідування українців тягнулися цілі сотні літ. Мав нагоду католицький світ про переслідування українців довідатися — але не довідувався! Не хотів!

Для жидів е в римо-католиків „християнські засади справедливости", а для християн-українців нема! Для жидів е 20-ий вік, а для українців ні! Бо в 20-ім віку греко-католики українці переживають страшні погроми (1930 р.), а папа на їх крики словом не відозвався!

І ще не те,. В 1938 р. сам папа „леґалізує" нищення українських християнських церков, діставши півмільйона, взявши на доляровий рахунок. І тоді за 7 тижнів знищено 110 українських церков і 7 каплиць. Чи це не було переслідування?! І хто переслідував!

Отже питання: чому в обороні жидів стало аж 145 католицьких організацій, в полудневій Америці й Европі, а в обороні українців ніколи ніхто не ставав? Чому в римській католицькі Церкві нема для українців „християських засад справедливости"?

Згадало „Світло" полудневу Америку... Там римо-католики заборонили українцям їхню мову — навіть проповіди не можна по українськи говорити, не можна молитви по українськи друкувати. Але чи чував хто, щоби католицькі організації полудневої Америки ставали в обороні українців? Ні! Але в обороні жидів стають.

Отже що мусить українець про римське християнство думати?!

„НАСЛІДУЙМО ЧУЖИХ"

Нераз чуємо фрази:

— Наслідуймо других...

— Вчімося від чужих...

— Дострою́ймося до культурних людей, до культурного світа...

Найчастійше такі фрази висловлюють люде без застанови, з привички, як ніби гарні, поступові фрази. Але на ділі за ними є ціла порожнеча.

Однакож повторювання таких фраз веде безпосередно до думки, що коли ми маємо всіх наслідувати, від всіх вчитися, до всіх достроюватися, то ми свого нічого доброго не маємо — голі й босі! В чужих розум, в чужих культура, в чужих все, а в нас ніщо...

Це є обезцінювання себе. Самовбивство!

Хоч при іншій нагоді — розуміесь не з таким вже натиском — кажемо, що в нас е своя культура, що в нас е дещо таке, чим можна перед світом похвалитися та ще других ним збогачувати...

Та хоч цей другий вислів оправданий, то і поза ним дуже часто нема ясної твердої думки. Оттак собі!

Через брак ясних понять буває, що коли від чужих вчимося і чужих наслідуємо, то нераз на власну велику шкоду — на культурну школу і на сором. Бо і вчимося і наслідуємо не в тім, що треба.

Коли поставимо собі перед очи чужий світ, то мусимо памятати:

Має він багато такого, що виключно до нього має належати, його основний зміст, йому одному властивий — і його ніхто другий для себе не може брати. Кождий нарід повинен такий зміст мати свій власний.

Має чужий світ таке, що його можна до якоїсь міри наслідувати, переробляючи його основно відповідно до нашого життя, до нашої культури, смаку і потреб. Але такого мабуть не було би багато — просто тому, що коли б ми свою культуру пообмітали з порохів і повидобували з забуття її цінности, то нераз знайшли би більші культурні цінности, ніж мають деякі другі люде.

Вкінци має чужий світ найбільше такого — модного, крикливого, анархістичного, — що його не тілько не треба брати, але треба загородити йому вступ до нашого життя, коли бажаємо задержати наше життя здоровим і спосібним до гідної праці.

А отте найдешевше, що е в других, декому найбільше подобається. Просто кажуть: „Овва! Коли їм таке можна, то і нам можна... Коли так роблять другі, то чому не можна нам?..."

Це те саме, що нерозумні діти кажуть родичам: „Коли осьті діти ночами волочаться, то чому нам не можна?"

Вони хочуть наслідувати найгірших. Від найгірших брати примір.

Нам так робити не можна. Коли наслідувати і коли від других брати примір, то вишукувати найкрасші, найгідніші і найрозумніші, ідеальні приміри.

З таких примірів подаємо нині оден:

1. Мовознавство.

Є в Оттаві радієва стація, де дві жінки — Селі Соломон та Маріон Гранж — по 8 годин денно прислухуються до коротко-радієвих вістей з широкого світа. Гранж слухає вістей передаваних по англійськи, а Соломон в інших мовах — бо вміє вона чужих 9 мов.

На поли пова Оттавою стоїть будинок, що є стацією збирання світових вістей — і тут дістали першу вістку про похід Німеччини на Польщу, опісля на Росію і др. Слухаючи все записують, а з того важнійше передають урядови.

Але наша увага спинюесь на тій слухачці, що вміе девять мов. Тілько мов вміти, це велике майно, великий розум, велика сила і культурність. Треба було завзяття, щоби тілько мов опанувати.

Та ми в мовознавстві (в лінґвістиці) нікого не наслідуємо. Нема в нас навіть ясної думки, нема деколи й темної, яке велике значіння має знання мов і який великий доступ має знавець мов до чужих світів і їхніх справ взагалі. Нам деколи тяжко навіть повірити, що можна добре знати бодай свою мову й англійську, отже дві, а не то, щоби добре знати якусь трету і четверту. В мовознавстві ми шукаємо ідеалів на примітивних долинах: вміти одну одиноку мову (тілько не свою), а вона дасть нам все найможливіше і поставить нас між найкультурнішими людьми світа.

Так ми думаємо на перекір розумному висловови, що: Знати одну мову, це — не знати жадної.

Щож до слухачки, яка вміє 9 мов, то вона монтреалка, скінчила МекҐил університет, де вчилася мов: французької і німецької, а позатим італійської, еспанської, румунської і ще кількох. Була також на університеті в Шікаґо й Висконсин.

ПОЛОНЕНИМ В ГОНҐ КОНҐУ.

Повідомляють з Лондону, що до Гонґ Конґу прибули для полонених британців і канадійців пакунки, вислані Канадійським Червоним Хрестом. Всіх пакунків прибуло там 24,000, а в них головно пожива. Крім того 105 пачок лікарств, циґареток і ще дечого. Всіх канадійців буде в Гонґ Конґ понад 1,600. Всі ті посилки привезли з Ню Йорку до портуґальської східної Африки, а звідти японський корабель забрав їх до Гонґ Конґу.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

Небувала залізнича катастрофа сталася 24 вересня в Дикерсон, Мд., коли зударилися три поїзди, два пасажирські й оден тяґаровий. Оден пасажирський вдарив з заду другий поїзд пасажирський, а цей впав на їдучий побіч нього поїзд тяґаровий. Повстав вогонь. Добули 20 вбитих, а 200 ранених. В спальнім вагоні було всіх 21 осіб, то з них добули 3 особі живі, а 18 згоріли.

УКРАЇНЦІ В НОРВЕҐІЇ.

До Лондону прийшли вісти з Норвеґії, що німці вивозять жінок з України до Норвеґії як робітниць по фабри-

СВЯТИХ СОРОК МУЧЕНИКІВ.

(9 березня церковного, а 22 горож.).

Цар Ликіній був зпочатку християнином, та пізніше християн люто переслідував. Деякі з християн ховалися, але були і такі, що добровільно йшли на муки і смерть. До таких належать Сорок Мучеників, про яких оповідають святі: Василій, його брат Григорій та Ефрем.

В місті Севасті в Вірменії стояв 320 року полк, в якім було багато християн. Одного разу, коли римське військо окружив ворог, на молитву християн Господь післав такі громи, що ворог втік в перестрасі. Звідси полк звався „громовим".

В часі, коли цар Ликіній почав християн переслідувати, Лисія був начальником того полку, а Агріколя намістником в Вірменії.

Коли оголошено приказ, що кождий християнський вояк має відречися своєї віри, тоді виступило сорок найкрасших молодих вояків і заявили, що вони християни і християнами зостануться.

Це закдопотало Лисію, бо не хотів сорока найкращих вояків тратити. Отже нагадав їм молоді їх літа і почав намовляти, щоби відреклися християнства, а будуть мати почести, буде майно. На те вояки сказали:

— Що нам обіцюєш, то полова в порівнанню з тим, що дасть нам Господь, коли Його Імя будемо сміло визнавати. Ти обіцюєш дочасне, а Господь дасть нам вічне.

— Коли не покоритесь, тоді чекають вас страшні муки — сказав Лисія, на що дістав відповідь:

— Твоя погроза нам не страшна. Ти маєш силу над нашими тілами, а власть над нашими душами має лише Бог. Крім огню вічного нам ніщо не страшне.

Сміла відповідь розлютила і Лисію й Агріколю, отже казали вони сорок християнських вояків люто бити і дерти тіло острими гаками, а вкінци в кайданах замкнути в темницю.

Але святі мученики не упадали духом, вони казали:

— Коли в царській службі ми готові дати своє життя за державну справу, то оскільки більше ми повинні дати його за Справу Божу. Аджеж Цар неба більший, ніж царі земні і небо дороже, ніж земна держава.

Коли по кількох днях їх знов вивели на суд, сказав оден з них, Киріон:

— Маємо трьох ворогів: діявола, намістника і полковника, а властиво одного, якому намістник і полковник служать. Чи ж мав би той оден перемогти сорок Христових воїнів? Ні!

Всі намови і погрози не мали і тепер успіху. На саме питання, як називаються, кождий відповідав, що він християнин. Отже тепер почали ся нові муки.

Між горами, де це діялося, було озеро, яке від близького міста Севаста звали Севастійським. Озеро було в той час замерзло. Отже після мук казав Лисія голих їх на леді і холоднім вітрі поставити. А подальше горів огонь, як спокуса для слабших.

Коли тіло від зимна дрожало, духом вони молилися:

— Дякуємо Тобі Господи, що скидаючи тілесну одежу зможемо і гріхи з душ наших скинути. Аджеж і з нашого Спасителя були зняли одіж. Він терпів, чому ж ми не мали би терпіти? Виграймо так, щоби могли ми вічно жити. Дай Господи, щоби наше терпіння було тобі милою жертвою!

Коли вже третій день вони на зимні стояли, сторожа пішла на спочинок, полишивши одного сторожа коло мучеників. І той серед ночі побачив над мучениками світло, а в нім 39 вінців — і здивувався, чому не 40. Та нараз бачить, а оден з них біжить до огню, щоби загрітися. Однакож не вратував себе, бо як тільки нагло огрівся, то зараз помер.

Сторож, що був всім тим дуже зворушений, побудив других сторожів, оповів їм, що бачив, а тоді скинув з себе [illegible]ж, побіг до тих, що були на озері, кажучи: „І я також християнин!"

Так тепер ві[illegible] якого сторож перше не бачив, йом[illegible]стався.

Коли Агріколя довідався, що сталося і що мученики ще живуть, казав випровадити їх на берег, тут поломати їм кости, вивезти дальше і спалити.

Як вже всі другі були мертві, то наймолодший з них, Мелетій, був ще живий. Отже не хотіли класти його на віз, думаючи, може він ще тепер відречеться християнства.

А була там мати Мелетія, проста жінка, але велика християнка. Вона взяла сина на руки, положила до померших і говорить.

- Сину, докінчи муку з своїми товаришами. Не лишайся від них. Мука твоя коротка, але втіха буде довга. Будь з ними, щоби разом ти став перед твоїм Сотворителем.

І не проливши сльози, вона відпровадила сина аж до місця, де його разом з другими спалили. Це сталося 320 р.

Щоби попелу з святих тіл не дати християнам, казав Агріколя висипати його в полонку на озері, однакож за великі гроші християне часть попелу купили і заховали, а Господь творив там великі чуда. Тодішні християне дуже поважали Сорок Святих Мучеників і в місті Кесарії побудували в їх честь величавий храм.

Нині Свята Церква величає їх таким Тропарем:

„Страстоносці всечеснії, сорок Христових воїнів, твердії оружники; перейшовши огонь і воду ви стали співжителями з ангелами; з ними ж моліться Христу за тих, що вірно вас прославляють. Слава Тому, що дав вам силу! Слава Тому, що дав вам вінці! Слава Тому, що через вас подає всім ісцілення!"

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

VII.

БАБИНЕЦЬ.

Вже сказано, що церква ділиться на три части: Притвор, Церква вірних (середина церкви) і Вівтар. Нині це додамо дещо.

Притвор, це західна часть церкви і в українців це зветься **Бабинець**. Тут за давних часів стояли „оглашенні", які готовились до хрещення; також „покутники", що за великі гріхи тут покутували. Тут стояла **Хрестильниця**, отже відбувалося хрещення.

Пізніше тут стояли убогі, що просили милостині і старі жінки, тому цю часть назвали Бабинцем.

ЦВИНТАР.

Місце, на якім церква збудована, зветься **Цвинтарем** — навіть тоді, коли б тут нікого не хоронили.

Цвинтар (цминтар, кладбище), це з грецького „Кімітіріон", т. е. місце спочинку.

Завсігди люде призначували на хоронення померших окремі місця, де померші могли би спокійно спочивати. А ще важнійшими такі місця були для християн, коли вони хоронили тут своїх праведників, своїх мучеників.

Давно християне будували церкви на гробах мучеників, або переносили їх тіла до новозбудованої церкви. А дальше кругом церкви хоронили звичайних вірних, тому цвинтар вяжеться тісно з церковним будинком.

В українців майже завсігди, головно по селах і менших містах, кругом церкви хоронили померших. Аж коли місце заповнилося, тоді на цвинтар призначували місце дальше від церкви. Але тоді будували на цвинтарі окремий будиночок — **Трупарню**, де могли коротко лежати тіла померших і переховуватися річи потрібні при хороненню. Замість звичайної трупарні могла бути красша **Похоронна Каплиця**, що деколи могла при похороні заступити церкву.

Цвинтар вважається святим місцем і тому цвинтарі обгороджують, щоби туди ніщо не лізло, щоби ніхто туди не їхав, не пас худоби і т. п. Коли цвинтар побіч церкви, то він освячується разом з освяченням церкви, коли ж окремо, то окремо повинен бути освячений.

В великих церквах бувають підземні каплиці (крипти), де ховають визначних людей, особливо ж епископів, князів. Колись померших хоронили також в печерах, як на Україні в Печерах Київської Лаври, або в римських катакомбах.

Гроби і Памятники — На місцях, де хоронять померших, насипають могилки, які звуть **Гробами**, або **Могилками**. А на гробах, чи могилках ставлять памятники — звичайно Хрести, деревляні, камінні, або металеві, на яких виписують імя, вік і день смерти помершого.

Між Великоднем і Зеленими Святами відправляють на гробах (на могилках) Парастаси, чи Панахиди за померших, починаючи деколи від другого дня Великодних Свят і продовжуючи через дальші неділі.

Громада повинна дбати, щоби цвинтар був гарним поважним місцем; щоби гроби не були порозсувані; щоби памятники стояли просто; щоби цвинтар не позаростав донепізнання бурянами. Гарний цвинтар свідчить про побожність і культуру живих; на гарний цвинтар хочеться піти, помолитися і згадати тих близьких і знакомих, які там спочивають. Дбалі люде садять квітки на гробах своїх близьких і відвідують те місце, де і вони колись спочинуть.

ЗА РІК 438 КОРАБЛІВ.

З Вашингтону повідомляють, що в послідних 12 місяцях в Стейтах збудували 488 тяґарових кораблів.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ

ТРИ ПОКОЛІННЯ.

Був колись дуже мудрий цар, а ще мудрійшим хотів бути. Їздить він по своїм царстві і придивляється та прислухується до всього.

Іде він раз через якесь село, а під плотом сидить досить вже старий чоловік та плаче. І думає цар:

— Вже ж певно, що велике горе в того чоловіка. Може голодний, а може ні дому ні родини не має. — І питає:

— Чого ти плачеш, дідусю?

А той:

— Батько мене набив, тай плачу.

Думав цар, що старець жартує, або що в нього розуму нема. Та все ж почав допитуватися:

— А деж твій батько?

— Онтам на городі? Каміння з одної купи на другу переносить, бо хоче велику пивницю будувати — каже старець.

Що буде то буде — подумав цар — піду подивлюся, чи то правда. Всякі дива на божім світі бувають.

Прийшов і бачить, що тут ще старший чоловік, та дуже кремезний, такі камінюки носить, що їх хоч волом тягни.

— Чи то ваш син онтам під плотом плаче? — питає цар.

— Мій!

— А за що ви його бете?

— За що? Лінивий. Робити не хоче — каже, що не може.

— А може і не може — завважив цар, а на те чоловік.

— Як не може? От я його батько, а я працюю! Тай не тільки я, але і мій тато так ще молотить, що любо глянути.

— А деж ваш тато?

— Онтам в стодолі.

Пішов цар, аж справді старий-старий чоловік, а ціпом так вививає, наче молодий козарлюга.

І почав цар того старого розпитувати, чому він в такій старости має ще таку силу, а старець каже:

— Щоби сила була, то не треба її марнувати. Сила, скарб великий від Бога, а люде її розмарновують, а потім без сили лишаються. А я сили не марнував...

— Як же ви жили — каже цар — розкажіть.

І почав старий оповідати:

— Змалку я про Бога памятав, то Бог памятав про мене. Батькови й матері я ніколи не допік; до церкви я приходив перший; ночей я не протанцьовував ніколи. Господь ніч дав, щоби все спочивало, отже і я спочивав. Зате вставав я раньше, ніж другі. А вчасний досвіток дає багато сили чоловікови.

— А чи ви і за парубочих літ так жили? — питає цар.

— Так — каже старець — я і за молоду і за парубоцтва старався бути розумним чоловіком. Ніхто тоді не сказав, що я ледащо, всі мене поважали. Я ніколи не був пяний в цілім моїм життю і до танцюристів я не належав. А вже як почав сам господарити, то неділя і свято було для мене великою справою. Ще тільки сонце в суботу заходить, а я вже лагоджуся до неділі. Це ж Божий день! Що другі в неділю роблять, те я в суботу вечером собі пороблю. Спати лягаю, коли пора, а в неділю і до церкви на пору приходжу. За те і Господь благословив мене — я від понеділка до суботи завсігди більше зробив, ніж мої сусіди. В мене на все була пора, для всього була міра і в усім був лад — і це дало мені ту силу, що маю.

— А як ваші діти? — питає цар.

— Діти? Син нічого, він йшов моїми слідами, то і сила в нього є, а що вже внук, так нічого не варта. Ще добре був не підріс, як почав вже марнувати свою силу, а тепер би вона здалася, та нема. Кахикає та нарікає, що нездужає.

Поїхав цар від того старця і дорогою роздумував над тим, що чув і бачив.

НАГИНАЙ ДЕРЕВО ПОКИ МОЛОДЕ.

Був син одинак, то так вже його пестять, так на нього дують, що аж. Чого захоче, те мусить йому бути, що забагне, те зробить.

Вже двадцять літ було синови, а він тільки й робить, що волочиться хто знає куди і хто знає з ким. Де танці — там він, де пиятика — там без нього не обійдеться.

Та якось пішов він з дому і не вернувся. Шукав батько, людей питав, але дарма. І подумав він, що син певно вже не жие. Може втопився, а може хто вбив.

Минуло від того часу десять, а може пятнадцять літ. Збіднів той батько і повів він послідну корову продавати.

Пізно в ночи вертає він до дому через ліс. Нараз здоганяє його незнакомий та:

— Звідки йдеш, чоловіче? — питає.

— З ярмарку — відповідає чоловік.

— Продавав що, чи купував?

— Та корову продав — каже, і зараз подумав, що не треба було признаватися.

— Коли так, то давай гроші, а то лихо буде! крикнув незнакомий.

Хотів чоловік проситися, не помагає.

— Давай зараз — каже розбишака — бо в мене часу нема, а ні, то не жити тобі!

Дав той чоловік гроші, а тоді розбишака:

— Звідки ти?

— З Курганова — відповідає чоловік.

— З Курганова? А як зовешся?

Чоловік сказав своє імя.

Подумав щось розбишака і каже:

— Це ви мої тато, а я ваш син.

Хотів тепер батько сина опамятувати, та на добру дорогу наводити, але син не слухає. Замість того він каже батькові:

Пригніть мені отсього дубка, бо мені потрібний з нього верх.

Батько дивиться, не хоче, а тоді син:

— Пригніть, а ні, то буде вам амінь!

Почав батько гнути, але годі, дубок занадто вже грубий. Тоді син:

— То пригніть оттого тончого.

Але і того батько пригнути не може.

— То пригніть отсього — каже син і показав на молоденького дубчака.

Батько взяв і пригнув його вдолину одною рукою. Тоді син:

— Отсе вам наука, тату! Ви хочете мене тепер нагинати, коли вже запізно, чому ви не вчили і не нагинали мене годі, коли можна було нагнути?

Зачав батько просити, щоби син бодай гроші віддав, а син:

— Коли я гроші беру від тих, що мені нічого не винні, то я повинен від вас взяти два рази — взяти, а не віддавати!

— А щож я тобі винен? — питає батько.

— Ви найбільше винні! Я повинен би бути добрим чоловіком і жити, як люде — а нині я розбишака, а то через вас! Ви на такого мене виховали, яким я нині є, ви змарнували мене. І я мушу нині за ваші гріхи покутувати. Коли б я був добре вихований, то ви мали би нині і сина і гроші, а тепер — куди пустили ви сина, туда і гроші з ним пускайте. Отже бувайте здорові!

І син в грішми зник серед лісової гущавини.

А батько... Коли б земля була розступилася, він вскочив би туди без надуми. Але не розступалася.

ПРОПАСНИЦЯ.

Був розумний князь. В його державі лад, а з ким воює, то кождого переможе.

Приїхали до нього раз три князі, та не було його вдома. Почали вони з його дочкою говорити і кажуть:

— Як це так, що твойому батькові все так ведеться. Хто йому так радить, чи він сам такий розум має?

— Не знаю! — каже дочка. — А тоді князі:

— Вивідайся, а ми тобі добре заплатимо, коли ще раз приїдемо.

Почала дочка вивідуватися і дізналася, що батько має одного старого розумного дорадника, якого в усім слухає. А дорадник той доглядає пасіки і жие, як пустинник.

Коли князі знов приїхали, так вона їм розповіла. І кажуть вони дочці:

— Вбий того пасічника і принеси нам його голову, а ми дамо тобі десять разів більше золота, ніж та голова важить.

Злакомилася дівчина і вбила старця. Та коли несла вона їм голову на тарілці, почали трястися в неї ноги і руки, почала ціла трястися, а та голова з тарілки заговорила:

— Це тобі кара від Бога за твоє грішне діло! Так будеш трястися до суду-віку!

І та дівчина стала пропасницею, або трястею.

ЧУЖІ ВИСКАЗИ.

ВИСКАЗИ ПРО ЖІНОК.

Гарні жінки без религії як квітки без запаху. — Гайне.

Для поважного чоловіка кожда жінка є княгинею з правами її роду. — Булвер-Литон.

Господь помістив ґеніяльність жінки в її серцю; а твори такого ґенія є завсігди творами любови. — Ламартін.

Жінка є Неділею для чоловіка; не тільки його відпочинком, але також його радістю; солею його життя. — Мішеле.

Є чоловічі жінки і є жіночі чоловіки. — Бакстон.

Найбільша ріжниця між чоловіками, як між небом і землею; а найбільша ріжниця між жінками — найлучшими і найгіршими, як між небом і пеклом. — Тенисон.

На лици поважної і лагідної жінки, коли така лагідність засновується на религії — лишається в середнім її віку відбитка її раньої молодости, а в ще пізнійшім віку відбитка всеї найбільшої краси її життя. — Ріхтер.

Дуже треба боятися езуїтів, а езуїток ще більше. — Е. Су.

НІМЕЦЬКІ СТРАТИ.

З Москви оголошують, що німці стратили в війні з большевиками 60,000 летунів. Були випадки, що раненого летуна брали до служби, нім ще вилічився.

ЩО Я БАЧИВ У ЕЛОВ КРІК, САСК.

Побачив я оголошення в „Вістнику", що в Елов Крік буде візитація Впр. о. Владики Іоанна, то й рішив поїхати туди. А наш священик наповідав людям у церкві, щоб усі там були на 30 серпня. Отже й це дало мені думку бути в Елов Крік.

На Успення, в пятницю дощик попсував дорогу. Але, думаю, ще буде субота, дороги висохнуть. Та де там. В суботу щось попадувало з хмар, тай дороги розквашувалися. А вечером люнув дощ і затопив мій намір бути на візитації.

Пізно в ночі настала погода. Вступає в мене дух. Мушу бути в Елов Крік. Настав ранок і сусід з дружиною прийшов до нас. Отже їдемо. Бог нам допоможе! А дороги сорок миль.

Їдемо. Авто ходить собі куди само хоче. Тяжко їхати. Та охота бачити ціле торжество додала сили, і ми таки добилися завчасу на місце. Бачимо процесію, що вийшла напротиі свого Архиерея і зупинилась коло брами. Дальше годі йти, болото велике.

Розглядаюся. Брама прибрана зеленню і прапорами державними тай українськими і з напис „Витай нам Владико". Ряди маленьких дівчаток, одітих на біло з кошичками цвітів кидаються в очі. І два священики. Свящ. о. Грицина, місцевий парох та о. Апонюк, гість і концелебрант із далекого Ґронліду. Тут і парафіяни, переважно молодь. Всі ждуть.

Ось їде авто. Сунеться по болоті. То. парафіянин еловкрікськӧї громади Вол. Войціхівський, в товаристві учителя Ю. Кіпарачука, везуть Впреосвященого Владику о Іоанна.

З повагою вступає з авта Архієрей. Надягає мантію, епітрахиль і мітру. Бере у руки жезл. Ступає пару кроків. В брамі витає його наш промисловець (бизнесмен) з Елов Крік, і голова громади, і дяк Василь Ґаук. Голос дрижить. У очах сльози. Не диво. Перший раз тут у Елов Крік витають Архипастиря Української Церкви. Велике зворушення у всіх. Твориться історична хвиля. Просить Владику ввійти у новозбудовану й викінчену церкву, освятити її, та віддати на ужиток побожній громаді. Просить виблагати в Бога ласки і благословення. Тутже сивоволосий старший брат, Никола Войціхівський, підносить хліб і сіль, і вітає Достойного Гостя прастарим українським звичаєм.

Приняв Впр. о. Владика дари, подякував, і похід рушає до церкви.

На порозі церкви витає Впр. о. Владику парох. І цей зворушений. Цеж перший раз на порозі церкви найвищий Достойник нашої Церкви. Священик відмітив, що це нова церква, недавно збудована заходами і жертвами побожних українців цеї околиці. Вони просять посвятити їм цей Божий Дім і поблагословити в імя Боже на розріст Божого діла і поширення Христового Царства.

Поцілував хреста о. Владика, подав священикам і з повагою та достоїнством подався в вівтар. Помолився. Поблагословив нарід, який вже наповнив церкву, і звернувся до вірних зі словом подяки за привітя, притім зазначив, для чого ми прийшли в церкву і чого просити будемо Господа Бога в наших молитвах.

Почалося облачення Архієрея.

У той час з лівої сторони церкви зібралися діти Недільної Школи і заспівали пісню своїми невинними голосами. Яка гарна це була пісня! Всі були зворушені. Честь дітям, честь й учительці, пані Слонецькій, що дітей приготовила.

Скінчилося облачення Архипастиря. Почалося освячення церкви. Молитва на колінах, обмивання святого Престола, обхід довкола церкви, все це було повне святости й величі, і я того ніколи не забуду. Та ось виходить процесія на двір. Гляджу, а з західної сторони місточка посувається маєстатично процесійний похід. Це парафіяни з Тернополя прибули. Наша місцева процесія іде її на зустріч; вітаються, і разом спішать до церкви. Це незабутній вид!

З церкви вийшов о. парох упорядковує обі процесії до обходу кругом церкви. З церкви виходить народ та Архієрей в другим священиком. Почався величавий, маєстатичний обхід кругом церкви. Такого рідко бачиться в життї. Це православна Україна околиці в Елов Крік складала іспит свого відношення до Бога і Церкви, та до свого Архипастиря. Народу було надсподівано багато

По всім почалася Архієрейська Служба Божа. Описати її трудно. Її треба бачити.

По св. Євангелії проповідь Впр о. Владики. Це золотоустий говорив до нас. Пояснив значіння освячення церкви, значіння служби в ній Богові, вартости віри, і олежі в яку повинні ми одягнутися, щоб участвувати в весіллі Великого Царя, Небесного нашого Отця

Десь по другій годині закінчилася Служба Божа. Всі подалися до Народного Дому на обід. Це вже жіночі обовязки. Столи заставлені стравами і їдою. Честь господиням, честь усім жінкам за обід і труд!

По обіді пора на концерт і промови, що мали заокруглити це торжество

Концерт складався з хорових і музичних точок. Підготованням їх занялася панна Слонецька. Велике признання їй за те!

Поміж концертовими точками промови. Проводив тим усім п Ґаук. Найперше згадав померших членів парафії, які щиро працювали для церкви, а не діждалися того свята, якого ми є учасниками. Всі встали і заспівали „Вічна Память".

Переповів історію церковного життя в Елов Крік. Не довга-вона, але багата, і цікава. За так короткий час населення околиці переродилося на гідних, чесних, патріотичних горожан. Це заслуга Церкви і її проводу, а головно парохів що тут працювали і дбали про вірних. Зложив подяку всім громадянам, що працювали і працюють для Божої і народної справи і всім парохам, що обслугували дану парафію.

Покликає голову Народного Дому п. Грибу. Той підчеркує заслуги Церкви для народу і гордий з того, що в цій околиці постала українська парафія і веде таку красну роботу. Вітає Впр. о. Владику від Народного Дому й бажає здоровля й успіхів в будучому. Говорив дуже змістовно. Почулось навіть здивовання незнакомого чоловіка, що фармер, і досить молодий, а так плавно і добре говорить.

Виступає п. Василь Савчук, голова нашої громади в Тернопіль. Це віонір нашого народнього і церковного життя. Нагадує трудноші, які треба було поборювати на початках. Згадує перших працівників наших, що прийшли орати і сіяти народню нашу ниву. За той протяг часу таки є овочі. Це завдяки священикам Тепер треба тільки підтримувати ту роботу і передати дітям. Будуть наші нащадки релігійні і свідомі, буде жити і розвиватися наша Церква і наш нарід.

Пані Борса — голова Жіночого Товариства радіє нинішним святом. Дає признання жінкам за труд і приготовання обіду. І вказує на три виховавчі чинники в життю: дім, церкву і школу. Про них мусимо щиро дбати. Від них залежить наша будуччина.

Всечесний о. В. Апонюк бачить велику радість парафії в Елов Крік з приводу викінчення церкви, і зовітання нашого Впр. о. Владики, але радість та не є місцева. Цим радіє вся наша канадійська Діецезія всі її парафії. Всі ми одна родина. Всі ми православні українці і тішимося зростом і поширенням Божої справи і Христової Церкви. Людське життя подібне до переживань чоловіка з притчі про однорога. Чоловік був окружений небезпеками, і забув за них, коли побачив солодощі. Ми теж маємо трудноші і проблеми нашого життя, одначеж не шукаймо хвилевих солодощів життя, але взнеслих, високих; шукаймо їх в служенню Богові і народові. На кінці ґратулював громаді за успіх у вибудуванню гарної церкви і зорганізованню життя кругом неї, тай побажав ще кращого поступу.

П. І. Луцюк з Вакав замічує гармонійну працю у Елов Крік. Ґратулює провідникам, що довели до такого поступу. Вказує, що треба не спочивати, а далі щиро і завзято працювати. Успіх буде певний.

П. Стадник з Твей складає привіт Впр. о. Владиці від греко-католицької громади в Твей. Ґратулює нашій парафії в Елов Крік за роботу, що вона в розмірно короткім часі виконала. Бачить велику організованість усіх громадян, а це за порука дальших успіхів. Каже, що український нарід посідає великий скарб, а ним є наша пісня, мова, поезія і традиція. Щоб до того скарбу дібратися треба мати ключ. Тим ключем є наше українське письмо. Його дає в руки українська школа. Про неї треба дбати. Не сміємо її занедбувати, ані забувати. Навчимося читати і писати по українськи, пізнаємо наше життя й історію, тоді наступить єдність між нашим народом, братання і високе думання, що нам, українцям забезпечить кращу, світлу будучність.

Всеч. о. Грицина підчеркнув, що наша громада нинішним святом творить історію, яка буде записана золотими буквами. Незвичайна подія це посвячення викінченої і гарно прикрашеної церкви. Нагадує, що в Ст. Завіті був час, коли ізраїльтяни були в неволі край їх був спустошений, а святиня зруйнована, святе місто, Єрусалим, збурений. Але наспів час, що вони вернулись в рідний край. Відбудували все. І коли їм Бог поміг вдвигнути нову святиню, вони плакали з радости Це місце з св. Письма він зрозумів вповні в часі нинішного свята. Він бачив як п. Ґаук тремтячим голосом і з сльозами в очах вітав Високодостойного Гостя. Сам зворушений був, коли на порозі святого храму промовляв Впр. о. Владика. Бачив сльози в очах людей в церкві. Це вказує, що церква, яку нарід окружає, це дорогоцінний скарб. Набуття її це не бувала річ. Це і вказує на велику побожність вірних, що радіють тим, що збудували храм на честь і славу Бога.

Церква і релігія це великі чинники в життю людей. Вони єднають людей і та єдність, сполена церквою і релігією, є правдива, дійсна єдність. Одначе на полі церковно-релігійнім існують розподіли. Звичайно чужі впливи тому причиною. І вони завжди глибокі сліди по собі лишають. Як примір такого шкідливого поділу спричиненого на полі релігії вказав сербів і хорватів які були колись одним народом, а нині стоять супроти себе як вороги. І серед нас є поділ. Є православні. Є і католики. Православні завжди добре ставляться до братів католиків. Цего не можна сказати про всіх католиків. Виринають час від часу питання, на які варто б мати відповідь. От на радійо і в пресі є вістки, що папа римський боронить жидів у Франції, Німеччині, Польщі. Але той сам достойник католицької церкви за гроші, неслушно дозволив руйнувати православні церкви перед цею війною. Чому воно так? Хіба жиди ліпші від православних? Це питання стоїть і перед православними і перед католиками.

Колись св. Андрій на київських горах поставив хреста, поблагословив землю і предсказав, що з того місця засіє слава Божа і благословенна буде Україна. Так само тут в Елов Крік поставлена церква, нині вона освячена, і є символом, знаком, що ось тут живе побожний український нарід, і слава Божа буде тут рости й ширитися, доки житимуть тут люди. Є побоювання, що нас не багато. Алеж всюди невелике число творить велике діло. От Інститут П. Могили в Саскатуні заснували кілька чоловіків. Нині це велика Інституція. Церкву започаткували дванадцять Апостолів. І то між ними був один зрадник. Нині Церква поширена по всім світі. Це наймогутніша організація серед людей і найбільша. Гедеон, судя в Старім Завіті, поконав ворогів при помочі маленького числа войовників, і багато охотників розпустив домів. Отже, коли нас мало, одначе коли в нас

сильний дух і воля, то нам не страшні ні вороги, ані їхні перешкоди. Ми підемо вперед. І запишемося в історії нашої канадійської суспільности золотыми буквами.

Впр. о. Владика Іоанн висказує, що нині несподівано переживає радісні хвилі. Гарна церква. Поважне число людей, а між тим велика скількість дітвори, це особливо втішний мент. Красний спів. Це все настроює людину дуже великими радощами.

Нині при Божій помочі він освятив цю церкву. Освятив її як фортецю, бо вона все являється твердинею народньою і релігійною. Такою вона була за княжих наших часів, такою осталася на протязі історії, такою назавжди вона останеться. Стежка Церкви, це Богом нам дана дорога, по якій ми маємо йти. Нам роблять закид, що ми творимо політику. Це неправда. Політику можна міняти. Можна її занехати. Не так можна ставитися до Церкви. Ми в ній родимся. В ній проводимо все наше життя. І на закінчення Церква супроводжає людину з молитвами на вічний спочинок. В церкві зростаймо, працюймо, виховуймося.

Сьогодні поблагословив він ту церкву-фортецю. Твердиню народного і релігійного життя. Однак найсильніша фортеця є без вартости, коли в ній нема війська, залоги або як кажуть гарнізону. Мусить бути нарід в Церкві. Нагадує собі величну хвилю з історії нашого життя. Був час коли нашу державу зруйнували орди. У Київ вдерлися, спльондрували всьо. Та ще йшов бій коло Десятинної Церкви. Там боролися останки героїв. І тільки тоді заволоділи вороги Києвом, коли перебили всіх оборонців Десятинної Церкви. Ті герої свідчать, що Церква це фортеця, твердиня, народнього і релігійного життя. Такою фортецою була свого часу навіть греко-католицька церква в Галичині. Це показувалося в часі недавніх визвольних змагань. Тоді галицький вояк особливо був національно свідомий. Та тепер в Галичині ми бачимо острівці польські села і присілки заселені „поляками", які нічого спільного з польськістю не мали. Це колишні греко-католики стали поляками. А ставши такими сьогодні вони стремлять до Польщі. Хоч греко-католицька перква була фортецою нашого життя, то й була містком до переходу від українства на польське, кудою помандрували наші визначні роди, а за ними підтюпують теперішні робітники й [redacted]

Наша Українська Православна Церква єдина наша Церква, що служе нам, нас виховує, і нас благословляє. Православний українець веде боротьбу, але й знає, що він бореться за найвищі цінности свого народу.

Щоби Церква сповнила своє завдання як „фортеця, то й наш український дім мусить теж бути нашою твердинею. Тут має плекатися і розвиватися українство. Українська мова, пісня, читання й думання мають мати місце в нашім домі.

Життя людини можна порівняти до течії ріки. Родина, дім, є джерелом тієї течії. Яка вода виплаває з джерела, такою вона і вливаєтьс в море мимо того, що по дорозі своїй вона стрічає ріжні чинники, які можуть мати сякий, чи такий вплив на неї. Дехто високо ставить школу. А школа дає тільки ключ образування. Нічого більше. Народ і організації лиш на певний час мають вплив на людину. За те Церква впливає через ціле життя. Одначе дім, родина є джерелом нашого життя. Які початки дістали ми в родині, з ними й помремо. В родині є діти. Батьки за них відповідальні перед Богом і народом. Як би батьки тільки трошки трудилися і відповідно своїх дітей виховували, повчали, образували в домах, то з них напевне мали б потіху і була б користь нашому народові.

Треба дітей вчити молитви. Побожности. Слухняности. Пошани Бога, закону, старших, провідників і взагалі добре відноситися до ближних. Сердечне відношення повинно бути до дітей. Діти так виховані зрозуміють родинне тепло, оцінять релігію й будуть тим гарнізоном, залогою в нашій Церкві, яка сміло, без тривоги йти буде в світле будуче для нас як народу і до великої цілі, яку нашому народові призначив Господь Бог.

Слова Впр. о. Владики подали на добрий грунт. Всі з запертим духом слідкували за кожним дорогоцінним словом великої науки, що буде дороговказом на дальше життя для кожного слухача.

Піснею-молитвою і гимном закінчено цю часть свята

Всі вийшли на двір. Ще стояли і балакали. Всі були вдоволені.

За хвилю вийшла процесія з церкви. Це відпроваджають процесію до Тернополя. Поважно, величаво зо співами посувався процесійний похід. Люди ставали й глядiли з великим подивом на це. Відпровадили процесію на кінець міста, поклонилися й завернули до церкви

Великий день хилився до заходу. Сонце клало останній поцілуй земниці, учасникам того торжества і величній святині-церкві, що величаво царює над місточком й околицею. Я стояв як зачарований. Коли в нас таке діється, коли ми годні зорганізувати і попровадити таке взнесле велике і святе життя, то перед нами велика будучність.

Всіх, що по дорозі стрічав я, бачив усміхненими й задоволеними. Вертав я з радісними настроями по твердій дорозі до дому.

Це все я і списав для ширшого загалу. Най всі читають і знають яке торжество було в Єлов Крік на 30 серпня 1942 року.

М. Б.

ЖАЛІБНІ БАРВИ.

Східна Церква вважає жалібною темно-червону барву. Подібно є в деяких других східних народів. В нас читається і співається, що козаків накривали „червоною китайкою". Коли вмер в Києві Микола Лисенко, то Галичане були привезли на похорон від себе червону китайку. Церква латинська і західний світ вважає чорну барву знаком суму, хоч дехто каже, що вона нагадує смерть, а не сум тих, що сумують.

ГОДИННИКИ.

Найдавніші годинники були сонячні. По тім як падала тінь сонця, числили години. Однакож такий годинник не може показувати години в ночи, ані в похмурі дні.

Були годинники водні і таких вживали в Римі 158 літ перед Хри[redacted]

В ночи числили час свічками. Свічки мусіли бути завсігди однакової грубости, отже по тім, кілько свічки згоріло, числили час.

Були годинники піскові — пересипувався пісок малесеньким отвором і так можна було час обчисляти.

Годинники з вказівками почали ставити на церквах і вежах 913 р. по Христі.

Араби виробили годинник, що дзвонить 801 року, італійці аж 1300 року.

Перший годинник до ношення вироблено 1530 року.

Годинник з маятником виробив голяндець Фромантіль коло 1556 р.

Годинники, що дзвонення повторяють, коло 1676 року.

Так поволи годинникарська штука розвивалася.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. — Шіго, опів.
25. Неділя. — Вест Брук

ЛИСТОПАД.
1. Неділя. — Інсінгер.

Парохії, що хочуть мати у себе вечірню, нехай вдаються до пароха зараз.

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. П. Симчича.

[redacted]
18. Неділя. — Лужан
25. Неділя. — Завалля

Адреса: Скринка 83, Вилінгдон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.

[redacted]
11. Неділя. — Вакав
25. Неділя. — Тернопіль

ЛИСТОПАД.
1. Неділя. — Єлов Крік.
8. Неділя. Св. Димитрія— — Сматс
15. Неділя. — Ст. Джуліен
21 Субота. Собор Арх. Михаїла. — Кадворт
22. Неділя. — Тернопіль
29. Неділя. — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Коваленка.

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя. — Росборн
25. Неділя. — [redacted]

Адреса: — Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя. — Роблин (фарми)
25. Неділя. — Шортдейл

Адреса: Поч скр. 54, Роблин. Ман.

[redacted]
о. Е. С. Уляна

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя. — Малантон
25. Неділя. — Поплар Парк

ЛИСТОПАД.
1. Неділя. — Брендон
8. Неділя. — Портедж ля Прейрі
15. Неділя. — Стед

В кожній громаді Богослуження начнеться в годині 10 рано. Зараз після Богослуження катехізація дітей і відчит.

Адреса: 305 Парк Стріт. Телефон 28707, Виннiпег. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Тлілього

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя — Гардентон.
25. Неділя — Форт Франсес.

Адреса: — Толстой, Ман.

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ.
18 Н. 5 Нед. 21 по Зел. Свят.
19 П. 6 Ап. Томи з 70-ти, муч. Євротиди діви, муч. Макарія
20 В. 7 Муч. Сергія і Вакха
21 С. 8 Преп. Пелагії, св. Таїсії
22 Ч. 9 † Ап. Якова Алфеєва з 12
23 П. 10 Муч. Евлампія й Евлампії
24 С. 11 Ап. Филипа з 70-ти

25 Н. 12 Нед. 22 по З. С. муч. Прова
26 П. 13 Муч. Карпа, преп. Никити
27 В. 14 Преп. Параскевії серб
28 С. 15 Преп. Евтимія нового
29 Ч. 16 Муч Лонгина сотника
30 П. 17 Прмч. Андрея Крит.
31 С. 18 † Ап. Луки з 70-ти

ЛИСТОПАД.
1 Н. 19 Жовтень. Нед. 23 по З. С.
2 П. 20 Вмуч. Артемія
3 В. 21 Преп. Іларіона Вел.
4 С. 22 Муч. Александра
5 Ч. 23 Ап. Якова брата Господ.
6 П. 24 Преп. Арети
7 С. [illegible] Муч. Маркіяна і Мартирія

8 Н. 26 Нед. 24 по З. С. Св. Димитрія
9 П. 27 Преп. Нестора Літописця
10 В. 28 Муч. Терентія й Неонiли
11 С. 29 Муч. Феліцитини
12. Ч. 30 Муч. Зиновія і Зиновії
13 П. 31 Преп. Спиридона
14 С. 1 Листопад. Косми і Даміяна

15 Н. 2 Нед. 25 по З. С. мч. Домни

[redacted]

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя. — Глендон (фарми)
25. Неділя. — Іраш

ЛИСТОПАД.
1 Неділя. —Смокі Лейк
8. Неділя. Св. Димитрія. — Довнінг
15. Неділя. — Стрий
21. Субота. св. Михаїла. — Тіріен (храм).
22. Неділя. — Гленден (місто)
29. Неділя. — Беліс.

Адреса: Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. — Сифтон
25. Неділя. — Пайн Ривер

ЛИСТОПАД.
1. Неділя. — Гарленд

Адреса: Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апопока.

ЖОВТЕНЬ.
18. Неділя. — Арран
25. Неділя. — Глен Елдер

Адреса: Почт. Скр. 124, Арран, Саск

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ.

4. Нед. 19 Гол. 2 Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Кор. 11: 31—32 і 12. 1—9. Еван Луки 6: 31—36

11. Нед. 20. Гол. 3 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. Галат 1: 11—19. Єв. Луки 7: 11—16.

14. Четв. Покров Пр. Богор. Утр Єв. Луки 1:39—49 і 56. Літ. жид. 9: 1—7. Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27 28.

18. Нед. 21 Гол. 4. Утр. Еван. Івана 21: 1—14. Літ. Галат 2: 16—20. Еван. Луки 8: 5—15.

25. Нед 22 Гол. 5. Утр Єв. Івана 21: 15—25. Літ. Галат 6: 11—18. Єв. Луки 16: 19—31.

ЛИСТОПАД.

1. Нед. 23. Гол. 6 У. Єв. Матея 28: 16—20. Літ. Єфес. 2: 4—10. Єв. Луки 8: 26—39.

8. Нед. Димитрія Вмуч. Голос 7 Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. Єф. 2: 14—22; 2 Тим. 2: 1—10. Єв. Луки 8: 41—56 і Ів. 15: 17—16: 1—2.

15. Нед. 25. Голос 8. Утр. Еван Марка 16: 9—20. Літ Єфес. 4: 1—6 Еван. Луки 10: 25—37.

21. Михаїла. Утр. Єв. Мат. 13: 24—30 і 36. Літ. Жид. 2: 2—10. Еван Луки 10: 16—21.

22. Нед. 26 Гол. 1 Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Єфес. 5: 9—19 Єв. Луки 12: 16—21.

29. Нед. 27. Гол. 2. Утр. Еван. Луки 24: 12—35 Літ Єфес. 6: 10—17 Єв. Луки 18: 10—17.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
[redacted]
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., NOV. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1942. ЧИСЛО (401) 21

ДР. СЛІПИЙ АРХИЕПИСКОПОМ.

Католицькі часописи подають вісти, що др. Йосиф Сліпий став архиепископом і має бути помічником митр. Шептицького. Мав він бути поставлений епископом тайно в архиепископській каплиці, у Львові, 1939 р., в день Непорочного Зачаття Діви Марії. А те, що він, як помічник, має титул архиепископа, вважають знаком, що він мав бй бути наслідником Шептицького. Зрештою помічником Шептицького вважається також еп. Іван Бучко, що тепер перебуває в Римі. Родився Сліпий 17 лютого 1892 р. в селі Заздрости, в Галичині.

Та цікаво означують католики його становище відносно українського народу, а то: „Новіменований князь Церкви, що належить до українського обряду"... Цікаво, що треба розуміти під таким висловом?

РЕЛІГІЙНІ СПРАВИ В ПОЛЬЩІ.

З Лондону є вісти, що німці назначили для німців католиків в Польщі епископом німецького францішканина Брайтінгера. Епископом для поляків католиків має бути еп. Димек. Німці мали видати декрет, яким оголошують, що католицька Церква в Польщі є „приватною організацією без публичних прав".

ІКОНА СВ. МИКОЛАЯ НА КОРАБЛЯХ.

Англійський уряд дав грекам кілька кораблів, отже архієпископ Германос, що є Тиятирським митрополитом, звернувся недавно в Лондоні до греків, щоби придбали образів св. отця Миколая для згаданих кораблів.

Греки вважають св. Отця Миколая покровителем грецької фльоти, отже на кождім корабли є образ св. Отця Миколая, перед яким горить лямпа день і ніч.

На грецьких кораблях можна також бачити образ Великомучениці Варвари

КАЖЕ, ЩО ДУХОВНІ ВИННІ.

Кентербурійський архієпископ Темпел, голова Англіканської Церкви в Англії заявив, що замала ревність священиків виробила багато байдужости до Церкви в Англії. Каже він, що священики повинні стояти близько життя народу, тай в самім богослуженню не бути монотонними і без життя, але так, щоби вірні мали чим захопитися.

ВИХОВАНКИ ШКІЛ ЗЛОДІЯМИ.

Довший час на Стейтен Айленд недалеко Ню Йорку були рабівнички, та тяжко було їх зловити. Вкінци попались вони в руки і показалось, що це молоді дівчата. Одна з них Ненся Провенцано, має 17 літ, бувша студентка з Вашингтон Ірвінг Гай Скул, друга Антонета де Беляя, 16 літ. За ними є багато крадежей і рабунків, а оден рабунок цілої тисячі долярів. Крали і рабували, щоби мати „гуд тайм".

ІТАЛІЙСЬКІ СТРАТИ.

Італійці оголосили, що в вересни згинуло на війні 1,873, ранених було 5,-431, а пропало 5,632. Найбільше згинуло в Росії, бо 1,054, а 4,121 було ранених.

НАРОДНА ПОЗИЧКА ПОЧАЛАСЯ.

В неділю 18-го жовтня почалася третя канадійська позичка. Зараз часописи, що появилися другого і дальших днів, показують, що позичка значно поступає. Великі фірми подавали вже більші суми, але й широкий загал, звичайно, групами, стає в ряд тих, що воєнну справу піддержує. Треба памятати, що чим є армія на боєвих фронтах, тим є загал поза армією. Щоби армія була сильна, то мусить вона дістати силу від загалу. Армії треба поживи, одежі, зброї — а все те буде, коли кождий з загалу дасть тільки, на кілько його стати.

11 МІЛЬЙОНІВ КИТАЙСЬКИХ ВОЯКІВ.

Китайський воєнний міністер Бо Йінг-Чін оголосив, що від 1937 р., коли там почалася війна, до нині 11 мільйонів китайців було взятих до армії.

ШВАЙЦАРІЯ МАЄ КАРТКИ.

Вже і в Швайцарії хліб і молоко видають за картками. Хліб тому, що Швайцарія ніколи не мала подостатком свого хліба, отже мусіла купувати, а тепер купувати нізвідки. Щож до молока, то через ріжні причини Швайцарія зменшила число коров о 30 процент в деяких сторонах. Так війну відчувають і ті, що не є у війні.

БАГАТО СТАРОГО ЗАЛІЗА.

Стейтські газети дають багато місця на новинки, в яких говориться кілько котрого дня і в котрих сторонах старого заліза зібрали. Мабуть ще недавно ніхто не повірив би, що всюди така скількість старого заліза знаходиться.

ЖІНКИ В ФАБРИКАХ.

Нині щораз більше жінок стає до праці в фабриках, або при іншій праці, Досить згадати, що в десятьох фабриках в Стейтах, де виробляють амуніцію, жінки робітниці творять дві третих всіх робітників.

ЦЕМЕНТОВІ КОРАБЛІ.

В Сан Дієго, в Каліфорнії, пустили недавно на воду перший корабель цементовий, але о великій поємности, бо 14,000 тон. Такий корабель можна зробити за два і пів місяця.

БРАТ АЛЬ КАПОНА.

Живе в Стейтах король американських бандитів, мільйонер Аль Капон (Альфонс Капоне. Тепер його брат Алберт змінив своє родинне імя „Капоне" на „Райола", щоби ніхто не міг ототожнювати його з братом. Та впадає в очи, що змінив він італійське імя на друге італійське, а не на англійське. Італієць італійцем лишається.

РОЗВІД ЧЕРЕЗ БЛЯШАНКИ.

В Балтімор Дж., Кейсин розвівся з жінкою через те, що цілих шість місяців вона ставила на стіл лише поживу з бляшанок. За той час він стратив 25 фунтів ваги і мусить тепер лічитися. Суд признав йому слушність.

ЗА ПОШИРЕННЯМ РЕЛІГІЙНОГО ВИХОВАННЯ.

Як важним є в жидів релігійне виховання показує такий факт: 11-го жовтня до Ню Йорку зїхалося було 500 делегатів від 500 жидівських організацій і радили над поширенням релігійного виховання. І тут заснували організацію, яка давала би в релігійнім вихованню провід. Предсідник зібрання, суддя Голдштайн, говорив, що цілею нарад є: „заохотити жидівські діти до жидівської науки" — і завзивав, що треба зібрати фонд для піддержки бідніЙших студентів в тій науці. Дальше він казав:

„Обовязок дати дітям релігійне виховання лежав завсігди на родичах окремо і гуртом, а в нинішнім воєннім часі такий обовязок лежить на нас подвійно. Ми збираємо силу для війни, але всі ми свідомі, що матеріяльної сили не досить. Мусимо також збирати й організувати нашу духову силу, бо дух такий важний, як і зброя."

Виходить, що жиди бачать, що державна школа не вчить того, що має давати силу жидівському народови, і тому дбають, щоби їх молоде покоління мало своє власне широке знання.

ДІТИ З ФРАНЦІЇ ДО АМЕРИКИ.

Стейтський уряд заявив урядови Франції, що готов приняти 5000 дітей жидівських втікачів з Франції, найвисше до 18 літ віку. Діти мали би перебувати в Стейтах через час війни, а опісля вернутися до родичів, коли тих можна буде відпитати. Канада готова взяти тисячу. Таких дітей в незанятій Франції є багато більше.

КАЙ ШЕК ПРО КОРЕЮ.

Головний китайський командант Кай Шек недавно заявив Корейському Культурному Товариству, що Корея мусить стати вільною і незалежною. Бо способом проти поневолювання і війни є свобода і рівність всіх народів. — Корею вже давніше забрали японці.

КОПАЛЬНІ ЗОЛОТА НЕПОТРІБНІ.

Золото, що перед війною було таке важне не тільки як золото, але як грошева вартість, потрібна для провадження промислу, тепер стає непотрібним. Нині думають зупинити роботу в 200 до 300 копальнях золота в Стейтах, а та сама справа була вже давніше в Канаді. Тепер треба людей для важнійшої праці, ніж видобування золота.

ЯПОНЦІ ОДУРЮВАЛИ.

Кларк Лі, що перебув багато на Сході і бачив японців і давніше і нині, говорить, що японці старанно закривали свою силу і одурювали світ. Каже він, що коли стейтська азійська фльота через літо перебувала на далекім Сході, то японці також недалеко провадили морські воєнні вправи, в яких показували, що вони з гармат дуже погано стріляють і взагалі замало в них відваги і розторопности. Коли ж почалася війна, то показалося, що вони світ одурювали.

ПРОМОВА КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПА ШТРОСМАЄРА.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(Продовження).

Першенство — це одно, а власть юридична (законна) — друге! Представмо собі, що в Фльоренції відбувається Собор всіх епископів того королівства. Першенство на тім Соборі було би цілком певно віддане примасови Фльоренції, так, як на Сході було би віддане патріярхови Царгородському, а в Англії архієпископови Кентербурійському. Але ні оден, ні другий, ні третий не може з занятого ним становища претендувати на юрисдикцію відносно своїх побратимів — епископів.

Значіння римських епископів повстало не з якоїсь божественної сили, але від міста, в якому знаходилася їх катедра.

Монсіньор Дарбуа не є висший своїм достоїнством від архиепископа Авиненського, та не зважаючи на те, Париж дає йому першенство, котрого він не мав би, коли б його палата замісць над берегами Сени, находилася на берегах Рейну. Те, що є правдою в релігійних справах, є правдою в горожанських і політичних справах. Префект Фльоренції не є ані трохи висший від префекта міста Пізи, але в горожанських і політичних відношеннях він має більшу повагу.

Я вже сказав, що з самих перших століть римський патріярх стремів до вселенського панування над Церквою. На нещастя він майже досягнув того, але все ж таки не досягнув повного успіху в своїх змаганнях, а це тому, що **імператор Теодозій II постановив законом, щоби царгородський патріярх мав однакову власть з патріярхом римським.**

Отці Халкидонського Собору поставили епископів нового і старого Риму (царгородського і римського) нарівні у всіх справах, отже також і в церковних. (Канон 28).

Шостий Картагінський Собор заперечив всім епископам принимати собі титул князя епископів, або найстаршого епископа.

Щож відноситься до титулу Вселенського епископа, який пізнійше присвоїли собі папи, то св. Григорій I (папа), думаючи, що його наслідники ніколи не схочуть присвоїти собі його, написав слідуючі слова:

„Нехай не забажає ніхто з моїх наслідників приняти собі те нечесне імя, а це тому, що коли який небудь патріярх присвоїть собі титул вселенського патріярха, тоді титул патріярха не заслуговує на довіря. Отже нехай християне цураються бажання присвоювати собі такий титул, який наносить недовіря тим, котрі його собі присвоюють."

Слова св. Григорія були справлені проти його царгородського побратима, який претендував на першенство в Церкві. Папа Пелягій II називає царгородського патріярха Івана, який домагався першенства, безбожним і нечестивим. Не клопочіться — говорить він — о титул „вселенський", який незаконно присвоїв собі Іван (Постник); нехай ніхто з патріярхів не бере на себе того нечестивого імени; бо чого нам сподіватися, коли між священнослужителями являються такі стремління? Над ними сповниться те, що було предсказане: Він є князем синів гордости. (Pelag. II. Lett. 13).

Чи ці авторітетні свідчення — а я можу пригадати більш сотні подібних — не доказують нам ясніше сонічного світла в полудне, що **перші римські епископи ніколи не були признавані за вселенських епископів і за одиноку голову Церкви?**

З другої сторони хто не знає, що від 325 року, коли був скликаний Перший Никейський Собор, до 560 року, коли був скликаний Другий Константинопольський Собор, між більше ніж 1109 епископами, які брали участь в перших шістьох Соборах — західних епископів було не більше, як девятнадцять.

Хто не знає, що ті Собори скликали імператори **без повідомлення, а деколи і проти згоди римського епископа.** Може бути, що ви скажете, що Осій, епископ Кордовський, був предсідателем на Першім Никейськім Соборі й оголосив його постанови. Так! Але той самий Осій пізніше був предсідателем Сардійського Собору, на котрім не брав участи Юлій, леґат епископа римського.

Більше про це не говорю, високоповажані Братя, але переходжу до сильного доказу, на котрий ви покликались перше для потвердження першенства римського епископа.

Під каменем, на котрім свята Церква основана, ви розумієте Петра. Коли б це була правда, то спір урвався б, **але наші предки — а вони ж певно хоч щобудь знали — думали не так, як ми.**

Святий Кирило в своїй 4-ій книзі про Святу Тройцю говорить: **„Я думаю, що під каменем ми повинні розуміти непохитну віру Апостолів".** — Святий Іларій, епископ Пуатберський, в своїй 2-ій книзі про Святу Тройцю говорить: „Камінь („петра") **є благословенний єдиний камінь віри, висказаної устами св. Петра";** а в 6-ій книзі про Святу Тройцю він каже: **„На тім камени ісповідання віри основана Церква".** — Бог — по словам св. Гієроніма в 6-ій книзі про св. Євангелиста Матея — оснував свою Церкву на тім камени (вірі) і від цего каменя ап. Петро отримав своє імя. Після того св. Іван Золотоустий в 53-ій проповіди про Євангелиста Матея говорить: **„На цім камени я збудував Церкву мою, то есть — на вірі ісповідання".** А яке було ісповідання ап. Петра? Ось яке: **„Ти еси Христос, Син Бога Живого."**

Святий Амвроій, архієпископ Медіолянський (толкуючи другий розділ Послання до Єфесян), св. Василій Селевкійський, й Отці Халкидонського Собору **вчать таксамо.**

Зі всіх учителів християнської давнини св. Августин занимає одно з перших місць учености і святости. Послухаймо, що він пише в своїм другім трактаті про Перше Послання св. Івана:

„Що означають слова: збудую Церков мою на цім камені? Вони означають: на цій вірі, на тих словах: Ти еси Христос, Син Бога Живого". В 124-ій проповіди св. Івана подибуємо слідуючий знаменитий висказ: **„На цім камені твого ісповідання я збудую мою Церкву. Камінь же був Христос".**

Великий епископ (Августин) так мало вірив, що Церква збудована на Петрі, що в своїй 13-ій проповіди сказав до вірних слідуючі слова: **„Ти Петро і на цім камени твого ісповідання, на цім камени слів твоїх: Ти еси Христос, Син Бога Живого! — я збудую мою Церкву".**

Розуміння св. Августина цих важних слів **було розумінням всего християнства в його часі.** Тому для короткости я виказую слідуючі висновки:

1. Ісус Христос дав своїм Апостолам таку саму власть, як і св. Петрови.

2. Апостоли ніколи не признавали св. Петра за намістника Ісуса Христа і непомильного учителя Церкви.

3. Св. Петро ніколи не думав бути папою і ніколи не поводився, як папа.

4. Собори чотирох перших віків, признаючи високе становище яке занимали римські епископи в церкві, ради важности Риму, приписували їм тільки першенство чести, але ніколи першенство власти, чи юрисдикції.

5. Святі Отці в словах: „Ти еси Петр і на цім Камени збудую мою Церкву", ніколи не розуміли, що Церква основана на Петрі (супер Петрум), але на скалі (супер петрам) ісповідання віри ап. Петра.

Отже я приходжу до врочистого заключення — на основі даних Історії, розуму, льоґіки, здорового змислу і християнської совісти — **що Ісус Христос не дав ніякого першенства св. Петрови, і що римські епископи зробились владиками Церкви не інакше, як потоптуючи одні за другими всі права епископства.** (Голоси: Мовчи, безсовісний протестанте!).

Я не безсовісний протестант! Ні! Тисячу разів ні! **Історія не є католицька, ані англіканська, ні кальвінська, ні лютеранська, ні грецька, ні вірменська, ні ультрамонтанська! Вона є те, що є! — себто трохи сильнійша від ваших Канонів і Соборів.**

Кричіть проти неї, коли смієте! Але ви не годні уневажнити історичних фактів таксамо, як виймивши з кольозея один камінь, не годні знищити величезної будівлі. Коли я сказав щобудь історично ложне, то докажіть мені це історичними даними — і не захитавшись ані на мінути я готов чесно боронитись; але будьте терпеливі, а побачите, що я не сказав ще всего, що хотів сказати і що повинен сказати; **і коли б мені готовили огненний костир на площі св. Петра, я зобовязаний не мовчати, але продовжати.**

Монсіньор Дюпанлу в своїх знаменитих замітках дотично теперішнього Ватиканського Собору сказав цілком слушно, **що коли ми признаємо Пія IX непомильним, то необхідно мусимо признати, по правилам льоґіки, непомильними і всіх його попередників. Гаразд! Але тут, високоповажані Братя, Історія підносить свій авторітет на доказ, що декотрі папи помилялися.**

Ви можете протестувати проти цего, або відкинути його, як вам подобається, але я таки докажу.

Папа Віктор (192) **зразу одобрив монтанізм, а потім осудив його.**

Папа **Марцелян (296—303) був ідолопоклонником.** Він увійшов в храм богині Вести і приніс їй жертву. Ви скажете, що то було діло людської слабости, але я відповідаю вам: намістник Ісуса Христа **умирає, але не стає відступником.**

Ліберій (358) **згодився на осудження Атаназія і рішився приняти аріянство** (ложна наука Арія) **для того, щоби позволили йому вернутися з заслання й обняти попередну катедру.**

Григорій I (590-604) називає того **антихристом,** хто прибирає собі титул „вселенського" епископа, однакож не зважаючи на те **Боніфатій (607-8) примусив імператора Фокаса (отця-убійника) дати собі згаданий титул.**

(Докінчення буде).

ЯПОНЦІ ПРОТИ КАТОЛИКІВ.

Повідомляють з Лондону, що японці позамикали на Филипинських островах всі католицькі школи.

ЩО ТАКЕ МОДА?

III.

І любов мусить до моди достроюватися. Це ж непростимий гріх любити мущину, який не йде за модою; такого, що поводиться оглядаючись лише на здоровий розум; такого, що не має модних звичок, не крутить по модному паличкою. (Коли ця стаття первісно писалася, то це було в моді. — В).

Віддатись за такого, це просто смерть. Адже ж він готов так сидіти в гостинній кімнаті, як і в кухні; він коли скінчив грати на ґітарі, готов брати пилку до різання дров; він готов брати дитину на руки, годувати, а потім коли-

Чоловік, який сам зробить все, що кругом дому треба зробити, це немодний чоловік, поважна модна дівчина за нього б не віддалася. Адже ж всі її цуралися б.

Але справа так мається, що жінки, на яких другі дивляться, як на гірших, переживають модних молодших. Звичайні матері, що самі працюють і журяться, часто бувають на похороні своїх занадто модних дочок, та дивуються, чому смерть скорше їх самих не забрала.

А причина проста: мода вбиває більше жінок, ніж праця і клопоти. Бо вірна служба моді є більшим проступком проти природної жіночої вдачі і приносить більше шкоди фізичній і розумовій стороні жінки, ніж убожество з клопо-

Жінки-невільниці важко працюючи, доживають пізного віку і бачать, як дві, або три покоління їх панів гинуть. Жінка, що заробляє на хліб миттям, переживає своїх ніби щасливійших модних сестер. Дівчина, що працює в кухни, здорова і сильна, а її паня слабовита і треба доглядати її, як слабу дитину.

Правда це, хоч і сумна правда, що дуже модні жінки є безвартними для всіх важних життєвих справ. Їх характер дуже слабий; їх воля ще слабша; в них дуже мало життєвої енергії. Вони живуть не маючи жадної великої цілі; вони не досягають вартних здобутків. Вони є лише ляльками в руках тих, що роблять модні одяги, і для служниць, які їх відповідно до правил моди годують і вбирають.

Самі вони нікого не годують і не вбирають; вони нікого не вчать; вони нікого не ущасливлюють; вони нікого не ратують. Вони не пишуть книжок; вони не дають собою гідних примірів чесноти і жіночого поважного життя.

Коли вони виховують дітей, то служниці і доглядачки сповняють всю роботу, а вони хіба те, що були матерями. Колиж діти виховаються, то які вони? Адже ж це лише слабовиті потомки старшого покоління.

Чи чував хто, щоби дитина модної жінки стала відома сильним здоровим розумом і здобула славу, як такої?

Читайте життя наших великих і добрих чоловіків і жінок — ані одно з них не мало модної матері. Майже всі вони мали звичайних матерей, з сильним і здоровим розумом і клопоталися модами тільки, кілько тими хмарами, що вічно зміняють форму.

Та є одна мода, що ніколи не зміняєсь. Бистре око, коралеві уста, природний румянець на лиці, поважний хід є завсігди в моді.

Здоровля — черстве, живе, повне життя здоровля — ніколи з моди не виходить; кілько люде подорожують, кілько молитов говорять, щоби все те мати! А коли його нема, то кілько видають майна, кілько роблять старань, щоби бодай наслідувати те, чого нема.

Читачко! Коли дорожша тобі воля, ніж неволя; дорожша свобода, ніж залежність; дійсне щастя, ніж позірне; дорожша власна гідність, ніж убожество — ніколи не кланяйся богині моди.

Читаючи статтю, яка отсе закінчилася, читачі мусіли завважити, що її автор мав на увазі головно багату клясу та міщанство. Ту клясу, що має більше часу, нагоди і засобів модою клопотатися.

Однакож при всім тім дає він також широку характеристику й оцінку моди взагалі. Його стаття дає широкий здоровий погляд на моду, де вона не була би і в яких формах не виступала би.

Мода захоплює людей і поза містом; вона захоплює і тих, що до богачів не належать — захоплює бідаків. І ті також нераз з послідного тягнуться, щоби „не лишитися позаду других". Звідси приповідка: „Застався, а постався".

Тай не до самої одежі і прикрас мода належить. Є мода на домашну обстанову, на меблі, на столову посудину; на модні великі хати, на автомобілі; на забави і марнування часу, на коштовні прогульки, на гру в карти; на легковаження того, що повинно бути для людей завсігди гідним, великим і найсвятішим.

Не вгадаємо наперед, що може стати модою. Нема такого зла, ані такої погани, щоби не стала модою для людей. И одинокою забезпекою перед силою моди є — мати ясний, здоровий погляд, що це таке та мода і до чого вона веде. А для такого погляду стаття про моду дає думаючим людям багато матеріялу.

ОБРЯДИ, ЯК ЖИТТЄВИЙ [illegible]КОН

Люде, які силуються доказувати, що обрядів в релігійнім життю не треба, руководяться або звичайною вузкою сектантською політикою, або розумовою вузкоглядністю. Та послухаймо, що про обряди в религії і життю говорить Дж. Ленгтри в книжці „Кам Гом" — Вертайся до дому. Книжка видана в Торонті, в Канаді 1903 року, сторін 400. Читаємо там:

„Противитись обрядовости (ритуалізмови) як такій взагалі, або якимсь її формам, це велика глупота. Обрядовість є конечною частею життя. Під обрядовістю ми розуміємо зверхні форми, які дають лад чинностям гуртів, або одиниць.

„Отже маємо обряди, або правила поведення в життю громадськім; правила життя звичайного; для приниманя пануючих; для законодатних зібрань; для всяких товариств — Масонських, Адфелів, Оренджменів. Всі вони мають встановлені церемонії, одяги і відзнаки становищ; деякі з них говорять про свою „книжку церемоній", себто про Ритуал.

„Те саме і з Церквою. Кожда церковна громада має свої обряди. Коли громада стоїть, чи сидить, чи клячить в деяких частях Богослуження, то це обряди.

„Пресбитеріянський провідник, що вбираєсь в чорну рясу і стяжки; або методиський, що має чорний плащ і білий ковнір; або квейкер в капелюсі з широкими крисами і довгим волоссям — це все такі самі обрядовщики (ритуалісти), як ті, що правлять Богослуження в стихарах, фелонах, чи мантіях.

„Тому справу про обряди треба брати так, як в звичайнім життю — отже як встановлене правило, або як відповідні форми, церемонії й одяги, що викликають почування віри, тай пошану й гідність, яку хочемо показати.

„Цілком ясне, що в обрядах нема нічого грішного, навіть в найдобірнійших і найвеличавійших брядах. Адже ж сам Господь означив аж до найменших подробиць дійсно дуже величавий обряд для жидівської святині й богослуження.

„Треба розуміти, що всі ті обряди є на те, щоби розбуджували і держали живою віру і релігійні почування, та щоби виявляли назверх пошану до Того хто їх встановив.

„Якраз таке розуміння обрядів заставляло християн в усіх часах будувати поважні і великі церкви для Слави Божої і найдобірніше їх прикрашувати."

ЗЕРНЯТКА.

Щастя хочеш ти зазнати?
Щастє дурно не дається:
Тільки той його придбає,
Хто за його в бою быться.

Як мала у тебе сила,
То з гуртом єднайся ти:
Вкупі більше зробиш діла,
Швидше дійдеш до мети.

Як на силу ти багатий
Не єднайся ти з гуртом,
Буде силу він спиняти:
Сам іди своїм шляхом!

Говорять люде: не зітхай,
Чого нема, то й так нехай!
А я говорю: не зітхай,
Коли нема — борись, придбай!

Борис Грінченко.

БОРИС ГРІНЧЕНКО, український письменник і громадський діяч Придніпрянщини, родився 1863 року. Письменницька його праця була дуже широка і ріжнородна, з якої б згадати повісти: „Сонячний Промінь", „На роспутті", „Серед темної ночі" і „Під тихими вербами". Він зладив Словник Української Мови, що вийшов 1908 р. в 4-ох томах. Вмер 1910 р.

165-ЛІТНА ЧЕРЕПАХА.

На острові Мартиніці знайшли тепер велику черепаху, якої вік числять на 166 літ. Коли б вміла говорити, то кілько б вона чого могла оповісти, що за її памяти на світі діялося.

СТЕНОГРАФІЯ 200 ЛІТ ПЕРЕД ХРИСТОМ.

Римський поет Квінтус Енніюс зложив був стенографічне письмо 200 літ перед Христом. Воно мало 1,100 ріжних знаків.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ХТО ВІДХОДИТЬ ВІД ЦЕРКВИ, ТОЙ ВІДХОДИТЬ ВІД НАРОДУ.

В цілій Історії людства бачимо, що релігія підносила народи, а релігійний занепад зводив народи до некультурности, безсилля й упадку.

Візьмімо Українську Історію. Доки не прийшло на Україну християнство, доти не було Українського Народу, як одної великої, свідомої народної родини. Були лише племена, кожде для себе, нічим з другим незвязане. А Християнська Церква вдійсности створила Український Нарід в повнім значінню слова. Вона створила для всіх племен спільний грунт, вона звязала всіх одною культурою, вона поставила перед всіми спільні всім справи і спільні всім цілі, спільну працю.

І нема нічого другого, щобя так вязало людей, як вяже релігія. А це тому, що вона має для всіх оден закон, одні цілі, одні обовязки, оден лад життя і поведення.

Це велика справа, коли цілий Нарід разом святкує неділі, Різдво, Великдень; коли цілий нарід обовязково в такі святочні дні сходиться, молиться, вчиться, співає і взагалі переживає ті самі настрої і бажання.

Чи є на світі друга справа, чи інституція, чи система, щоби могла дати такий спільний культурний грунт цілому народови?

І тому розумні люде, що над значінням релігії застановлялися, в оден голос заявляють, що релігійність, це найвисший степень культурности, до якого може чоловік піднестися.

Та помимо того приходить в життю людей релігійний занепад. Приходить в одиниць, приходить в народів. А разом з релігійним занепадом приходить загальний культурний занепад — байдужість, розпущеність, духова безсилість й анархія.

Деж причина, що веде до такого занепаду? Головною причиною є те, що люде більше руководяться в життю апетитом, ніж здоровим розсудком.

Релігія вкладає на людей обовязки а люде обовязків не люблять, отже стараються обовязки обминати. Точно так, як і діти, що раді мати в усім безмежну волю. А до чого безмежна воля їх заведе, їм байдуже. Подібно і дорослі люде раді дуже часто йти по лінії найменшого опору — де найменше обовязків, де треба давати найменше праці, де треба найменше напруження.

Читаємо в Біблії, що прийшов з поля голодний Есав і казав, щоби брат його, Яков, дав йому їсти. Каже тоді Яков: „Дам, але дай мені за те право твого первородства". И Есав не застановившись, врочисто Якововн своє первородство передає, а Яков за те дає йому миску сочевиці. А тоді право первородства мало велике значіння на ціле життя того, хто права первородства мав.

Подібно не застановляються люде, які стають байдужими для релігії. Вони якраз зрікаються релігійного первородства за миску сочевиці. За маленькі хвилеві вигоди люде зрікаються гідности добрих, примірних, вартних релігійних людей і взірцевих громадян; зрікаються імени Добрих і Великих Синів і Дочок Народу і Добрих Божих Дітей.

Що хто не доказував би, але безрелігійний чоловік до повних членів народу не належить. Він стоїть поза народом, а між народ заходить лише випадково — на празники.

Бути членом народу, це — мати ті самі обовязки, які народ має, ті самі святощі, ті сам цілв. А в якім відношенню до народу стоїть чоловік, якому релігія народу байдужа?

Народ сходиться неділями і святами до церков, а релігійно байдужий чоловік сидить вдома. Нарід святкує з окремою величавістю Різдво, Йордан, Великдень, Зелені Свята, а байдужого до релігії чоловіка між народом нема. Нарід піддержує Церкву, як важну всенародну релігійну інституцію, а байдужий в ту сторону і не дивиться. Він занятий виключно мискою своєї сочевиці.

Народ протягом року має 52 недільних релігійних сходин, а крім того сходини святочні, однакож релігійно байдужого чоловіка з народом і між народом нема.

Отже ясне, що такий не є дійсним членом народу. Це чоловік, що від народу відчужився, пішов самопас і хіба лише в ряди годи зайде на спеціяльну для нього оказію, щоби показати свою особу, або й патріотичну бесіду виголосити. Виголосити, як виголосив би цілком чужий чоловік, коли б його попросити.

Байдужий до релігії чоловік може аргументувати, що релігія, це приватна справа — але ніхто думаючий в таке не повірить. Що може цілі народи підносити; що ублагороднює; що мільйони звязує, що є системою життя цілого народу — чи може таке бути приватною справою? Проти чого вороги народу йдуть війною — чи це може бути приватною справою? Чи проти приватних справ поодиноких осіб йшла би зорганізована ворожа сила війною?

Байдужі до релігії люде, це люде, що сходять вдолину, дітей своїх туди ведуть, тай руїнницьким своїм примірож деморалізують і розбивають життя народу. Вони остільки короткозорі і ліниві, що не хочуть навіть застановитися, куди вони йдуть, до чого зайдуть. Поза миску сочевиці, що вдоволяє апетит їх лінивства, їх думка не виходить. До таких можна вповні приклacти слова Маркіяна Шашкевича: „Бог хотів, щоби ти світ бачив, але ти в тьму влюбився і вволиться тобі воля твоя!"

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

VIII. КАПЛИЦІ.

Каплиці, це малі церковці і вони можуть бути або публичні, або приватні. Початок каплиць давний, як давне християнство. Тай вже в поганських народів були і є до нині свої каплиці, особливо ж домашні.

В перших віках християнства християне будували або більші церкви, або малі каплиці на гробах мучеників, звані „мартирія" (грецьке „мартір" — мученик за віру), для молитви і Богослужения.

Тоді для загального громадського Богослуження була головна церква, звичайно єпископська (катедральна), а в каплицях були малі, випадкові Богослу[illegible]

Окремо ж давні християне мали в домах власні кімнатки призначені виключно на молитву і прибрані як церковці — це були каплиці домашні. Можна собі нині уявити, яку велику релігійну силу, яку силу культурну взагалі; який великий вплив на домашне життя; на виховання дітей і на будову їх світогляду, гай взагалі на ціле життя мали ті домашні каплиці. Це була перша школа і перша церква для молодого покоління. Це була вдійсности найважнійша і найсвятійша тревала часть дому і самого родинного життя. Тоді вважали, що родина без своєї каплиці не є родиною — як церква без престола не буде церквою.

Подібне було і в українців в давних часах. Були домашні каплиці, а коли хто на каплицю не спромігся, то в світлиці ставив на стіну хрест, побіч нього образи святих, а в куті (на покуті) окремий красший образ прикрашений вишитими ручниками, чи іншими прикрасами, перед яким горіла лямпа — або безнастанно, або в неділі і свята (засвічували їх вечером під святочні дні). Такі лямпи перед домашними образами були дотепер в православних українців поза Галичиною, а в Галичині мабуть лихоліття та чужа ворожа сила примусила людей їх занехати. Та всеж і тут в кождій хаті був ряд релігійних образів, що надавало їй вигляд каплиці.

Місця, де нині бувають, або можуть бути каплиці крім домів:

Цвинтарі — на цвинтарях будують каплиці, що деколи заступають церкву при Похоронах, або Заупокойних Богослуженнях.

Дальше в таких місцях, як духовні семинарі, виховавчі інші інституції, шпиталі, приюти для старих і калік, сиротинці, монастирі, вязниці, єпископські палати — мають, або можуть мати свої каплиці.

Ще згадати б придорожні каплиці. В Галичині, а певно, що і всюди на Українській Земли поодинокі вірні ставили деколи при дорогах або хрести, або маленькі каплички, в яких був хрест, або образ. Такі каплички були не для Богослуження, але для приватної молитви того, хто переходячи коло такої каплички хотів помолитися.

Звичайно на кождім придорожнім хресті, чи каплички, було виписано, або буквами вирізано, хто і коли її збудував.

Дійсно релігійний чоловік хоче на кождім кроці бачити знаки того святого почуття, яке він в душі плекає. Хоче бачити їх в своїй громаді, хоче бачити на полю, а ще більше хоче їх мати в своїм власнім домі — в головнім осередку свого власного родинного життя. Таке бажання заставило людей домашні каплиці устроювати.

ЗАБАГАТО АЛЬКОГОЛЮ.

Католицький кардинал Віллянев в недавній бесіді в місті Квебеку сказав, що пянство шириться в застрашаючий спосіб між жіноцтвом і військовими. Я не зневажаю тих, що беруть зброю в обороні великої справи — казав він — однакож пянство не є службою державі.

СВЯТИЙ МУЧЕНИК НИКИФОР.

Жив в Антіохії християнин, Никифор, а мав він щирого приятеля, священика Сапритія. Приязнь їх була так велика, що здавалося, більша бути не може.

Однакож сталося, що повстала між ними ворожнеча. І ненависть одного до другого була така велика, що оден о другім не хотів і чути.

Але за час Никифор опамятався і рішив з Сапритієм помиритися. Отже післав до нього людей, щоби через них цілу справу полагодити.

Однакож все було даремне. Посилав він опісля когось іншого, а вкінци пішов сам до дому Сапритія, та все ж впертість Сапритія була непорушна.

В тім часі, отже 260 року, почалося переслідування християн в Антіохії і Сапритія увязнено. Коли ж він заявив, що він Ісуса Христа не відречеться, казали його люто мучити. Якже сила мук не могла постанови Сапритія змінити, казав суддя втяти Сапритієви голову.

Як тільки про те довідався Никифор, поспішив, щоби з Сапритієм помиритися. Отже коли вели Сапритія на смерть, впав Никифор перед ним на коліна і просив, щоби той йому простив, коли була яка провина з його сторони. Однакож впертість Сапритія була і тепер непорушна. Ще два рази старався Никифор помиритися, але все без успіху.

Та сталося, коли кат підносив вже меч, опустила Сапритія відвага і він сказав:

- За що ж хочете позбавити мене життя? — На те відповіли йому:

Ти не слухаєш царського приказу і не хочеш нашим богам поклонитися.

Отже тепер буде інакше — закликав Сапритій — я готов зробити все, що царська воля мені приказує.

Коли Никифор це почув, то крикнув:

– Брате, що ти робиш? Пощо свого Спасителя відрікаєшся?!

Однакож Сапритій не зважав на слова свого колишнього, тай тепер щирого приятеля. Тоді Никифор закликав голосно:

- І я християнин! І я вірю в Христа розпятого, від якого Сапритій відрікається. Я від Нього ніколи не відречуся!

Всі присутні здивувалися, почувши такі відважні слова. Хтось побіг зараз до воєводи і сказав, що Сапритій покорився, однакож інший чоловік на його місце виступив з заявою, що він християнин і за ніщо своєї віри не відречеться.

Почувши це воєвода видав приказ, щоби Никифорови зараз стяти голову.

Велика наука виходить нам, коли читаємо життя св. Никифора. Була щира дружба, однакож вийшло так, що други стали ворогами. Хіба не буває таке і нині? Однакож оден з них застановився уважно над тим, що сталося, і побачив, що лихо не таке велике, щоби не можна його поправити.

І робить він щирі заходи, щоби положити ворожнечі кінець. Однакож його противник не хотів послухати здорового розсудку, ні голосу совісти, бо голос пристрасти був в нього сильнійший за все.

Однакож бачимо, що в Сапритія позатим була християнська душа. Він відважно терпить і певно думає витерпіти до кінця.

Та не встоявся. Чому ж? А певно тому, що віра його не була повна. Він був наче та сильна будівля, в під якої забрано оден важний стовп. Напре буря, задрожить земля і будівля завалиться.

Не помирився він з тим хто хотів з ним щиро помиритися, отже це відобрало його витревалість тоді, коли вже так близько було до мученичого вінця і мученичого престола.

ВЕЛИКІ БУДІВЛІ, А МАЛІ ЛЮДЕ.

Коли раз Сковорода перебував в Києві, показував йому знакомий великий сусідський дім кажучи:

— По цім домі можна вгадати, яким є його властитель.

— А як можна вгадати? — питає Сковорода — я дім бачу, але його властителя цілком не знаю.

— Він багатий чоловік — почав пояснювати знакомий — та не те важне! Важне, що він з бідака зумів стати багатим чоловіком. Купецтвом занявся, а тепер він такий між другими людьми, як оцей його дім між другими домами.

— Значиться — каже Сковорода — ти вважаєш його великим чоловіком, чи так?

- Так! — потакнув знакомий — сам його будинок таке про нього говорить.

— Добре, друже — каже тепер мудрець — але скажи, в яких великих прикметах виявлялася великість того чоловіка. — На те знакомий:

— Цей дім є найкращим доказом, що його властитель мусить бути таким, як те, що він збудував. Цеж палата зверху, що князям би годилася, а в середині яка краса! Я раз бачив. Які столи, які вітальні, які килими, яка столова посуда, які свічники.

На те Сковорода:

– Що він багатий, то це правда, однакож багацтво не є ані розумом, ані чеснотою, ані гідністю, ані великістю чоловіка. Можна назбирати багато майна, але не мати розуму, ані гідности. Я хотів би знати, чи він інтересується справою свого Народу, доброю Православної Церкви; чи він вживає свого багацтва на поміч тим, що дійсно помочі потребують. Він в багацтві має силу, але скажи мені, як далеко та сила сягає?

- Що до того — каже знакомий — то це правда, що він поза собою і своєю родиною взагалі ніким і нічим не інтересується. Але всеж велика сила в його руках і всі можуть йому завидувати. Як вигідно він живе! Як всі на нього зглядаються!

Похитав Сковорода головою та:

– Сонце, це велика річ, правда? Джерело всего живучого. Не було б сонця, так нема людей, нема рослин, нема тепла, нема світла. Була би така тьма, як перед сотворенням світа. Чи так?

— А вжеж, що так — потакнув чоловік.

— Добре! А тепер ще уявімо собі що те сонце одного дня почало світити лише на оден одинокий Київ, а поза Києвом ані світить, ані гріє. В Києві гарно як в раю, а кругом Київа тай по цілім світі холод, тьма і мертвота. Ні людей там, ні рослин. Чи було би тоді сонце великою річею?

— А певно що ні — відповідає запитаний. На те дальше мудрець:

- Примір з сонцем розвязує наше питання. Та я дам тобі ще оден примір... Уявімо собі, що якийсь чоловік, як от євангельський Закхей, зібрав багато майна, золота, срібла, дорогих каменів, грошей і всего, що лише майном назвати можна. Все те згромадив він і поскладав на малесенький клаптик землі, сам убрався в золототкані одежі, сів на купі всего того добра і сидить бездільно, наче каліка. Кругом нього пливе струя життя, а в ній треба рук до праці — та він своїх рук туди не простягне, треба ніг — але він своїми не піде; треба підложити плечі під тягар людського життя — але він своїх плечей не підкладає. Хочуть голодні хліба — він не дасть; хоче заблудший, щоби його на правий путь вивести — але він прикований своїм майном з місця не рушиться. Чи назвеш ти такого Закхея великим чоловіком?

Подумав чоловік та:

Розуміється, що це був би дуже малий, а то й дуже нікчемний чоловік, якому все те майно, що має, не належиться. Від нього треба би його майно відобрати і дати тому, хто буде вживати його на добро. А так воно є мертвою річею.

Притакнув мудрець помахом голови і каже:

- Справа тепер цілком ясна. Властитель цего великого будинка є маленьким, або й нікчемним чоловіком — таким малим, що з під того будинка його не видно. Коли б він був дійсно великим чоловіком, то його великість було би видно далеко і широко. Люде бачили би його великий розум, чи його тепле, благородне серце, чи його гідну громадську працю, чи його щиру журбу для широких потреб свого народу; а може бачили би люде його щедру гостинність, чи його жертвенність. Про нього знали би тоді не тільки його київські сусіди. Але його імя славили би по цілій нашій Святій Земли. А нині... Будинок великий, але його властитель малий! Це точно так, як малий пятьлітний хлопець по тину (по плоті) на великого коня видрапався.

Подумав тоді Сковородів знакомий і говорить:

- Все правда воно, коли з такої сторони справу міряти. Ясно, що дійсна вартість чоловіка є в самім чоловіці, а не в майні. І великість чоловіка мусить з праці самого чоловіка виходити. Може бути великий будинок, але малий його властитель.

Притакнув мудрець та:

- Додам я ще до того, що вже сказав. Нераз я в пасічників перебуваю, як добрих моїх другів. І коли б ти знав, що це за гарні душі, що це за великі люде! Приймуть тебе, як брата, нагодують, на мягкім сіні спати положать — а відходиш, так з порожною торбиною не відпустять. Це великі люде! Або візьми ти великого Івана Золотоустого — будував приюти, будував шпиталі на поміч людям. І свої і далекосторонні бачили його великість. Його життя було великим добродійством для людей. А тут... Ти добре сказав на початку нашої бесіди, що оцей такий між людьми, як його будинок між домами. Оба мертві. Чиж не так?

— Дійсно так! — потакнув чоловік — тепер я це бачу. Вже не тим він для мене, яким був зранку. Будинок великий, але його властитель малий, безвартний чоловік.

БУДУЧА АРМІЯ.

Секретар Стимсон в Вашингтоні вийшов з пляном, щоби Стейти в 1943 р. зібрали армію, яка числила би 9,500,000 вояків. З того 2,200,000 припадало би на воздушну силу, 2,000,000 на силу морську, а решта звичайне військо.

ДОБРІ ДІТИ ВІНЕЦЬ.

Прогнівався Господь на людей, отже був голод великий. Що люде посіяли, поки було що, то все посохло, бо дощу не було.

Перший рік ще було сяк так, бо дещо лишилося з попереднього року. Другий рік ще був тяжший, а третій такий вже, що здавалося — весь мир загине.

А був тоді сильний цар, але ще дуже молодий — а звісно, що молоде до молодого липне і на молодий лад думає. Так і він. Чи в раді, чи в уряді, чи в війську, завсігди з молодими, на старших і не дивиться, а не то, що їх послухав би. Йому здається, що понад молодих нема мудріших на світі, а старші нічого не знають.

Перший рік цар не журився, тай другий не дуже, але як прийшов третій рік, так вже і молодому цареви та його молодій раді страшно стало. Адже весь мир може загинути, а тоді і цар доніщого.

Почав цар зі своїми раду радити і врадили таке, що гріх і згадувати. От врадили, щоби всіх старих людей витопити, а то — кажуть — старі лише дармо хліб їдять.

Зараз таки по тій раді розіслав цар по цілім краю свій мудрий приказ, щоби всякі його урядники по всіх селах і містах його волю виголосили.

Затим почали всюди народ скликати: бубнять в бубни тай ще накликають, щоби нарід сходився. Коли всі зійшлися, починають писарі читати:

„Ми, з Божої Ласки Цар, такий а такий, великий князь такий а такий, пан дідичний і проче і проче... Всім нашим вірним підданим дідичних наших панств, і кождому окремо нашу царську милость і ласку голосимо: Тому, що в нашім краю повстав великий голод, ми, дбаючи про добро наших вірних підданих, з премудрою нашою радою врадили, щоби всіх старих людей, які мають понад шістьдесять літ, непотрібних нашому царству і дармо хліб зїдаючих — забрати, повязати і потопити в воді, а хліб молодшим зостанеться"...

Ще там дальше той приказ царський говорив, які кари будуть за непослух, а закінчився тим, що виданий він такимто царем, в такімто місті, такогото дня, місяця і року.

А було в однім місті, чи селі три брати, що мали батька старенького. Розказали йому про царську волю, а він їм:

— Щож діти, коли так, то беріть мене і втопіть. Я вже і так одною ногою на другім світі, а вам ще треба довго жити.

Як брати це почули, то аж скрикну-

— Ні — кажуть —, татоньку, такого не буде. Доки живемо, то й ви з нами будете жити. Ми вас сховаемо, будемо собі від уст віднимати і вас годувати.

Зараз таки виколали в коморі льох, вистелили, чим мали, посадили туди батька, а зверху сяк так позакривали, щоби знаку не було.

Минулось літо, минулась осінь, та вже й зима минаесь. Сидить батько в льосі, а сини як можуть так доглядають. Та от вже весна надходить.

Треба людям сіяти, але чим? Одно зіли, друге посіяли, а воно пропало. І питають три сини батька:

— Що нам тату робити? Весна гарна, дощик перепадае, от колиб так десь насіння взяти. — Тоді батько:

— Скидайте сніпки з хати, з стодоли і з усіх будинків та перемолочуйте. Звідтам дістанете ще багато верна, отже таки дещо засіється. Тай не війте, а так з половою сійте.

Послухали сини батька і всі дахи порозшивали. Молотять, щоби скорше.

Як вже понамолочували, поїхали ночею в поле сіяти. Щоби люде не бачили.

За тиждень вже зазеленіло на їх полю, як рута; за місяць, за два вже збіжжа, як лава. А між житом е подекуди і пшеничне стебло, е і ячмінь, е овес, е просо, е подекуди і гречка. Аж любо глянути! А на людських полях хіба буряни розводяться.

Пішла чутка по цілій околиці, що в такімто селі таке і таке сталося, хтось десь взяв насіння і посіяв. Зайшла чутка, і до самого царя. І каже тоді цар прикликати трох братів до себе.

Настрашилися брати. Йдуть до батька і говорять:

— Кажіть тату, що нам робити?

А батько:

— Йдіть і все розкажіть точно, як було.

Пішли брати до царя, а той:

— От які ви! На цілім світі голод, люде з голоду мруть, а ви збіжжа переховуете! Що вам за те належиться? Кажіть!

І почали сини казати:

— Збіжжа ми не мали, так, як і всі, але ми що інше маемо...

— А що — скрикнув цар — що таке?

— Маемо старого батька — кажуть дальше брати — і це його розум, що ми свое поле засіяли.

І розказали все, як вони батька заховали, як годували і як він їм дав таку велику раду.

Вислухав їх цар, а тоді каже:

— Тепер бачу, що молоді працюють руками, а старі працюють розумом. Без розуму, то й руки не багато доброго зроблять. Тому добре ви зробили, що про батька дбали. Він знав таке, чого ніхто з молодих не знав і не думав. От же йдіть до дому, та передайте своєму батькови мое царське поздоровлення. А там скажіть, що я прошу його до себе, щоби він заступив мені мого батька.

Зараз царські слуги відвезли братів до їх дому, а їх батька до царя привезли. Привитав його цар дуже щиро, а навіть посадив коло свого престола і каже до своеї ради:

— Всі ми не надумали такого мудрого, як отсей поважаний старець, отже від нині він буде моїм дорадником. Такого мені треба.

І слухав цар поради старця в неоднім ще цілі літа.

Коли ж збіжжа трох братів дозріло, казав цар потрошки збіжжа порозвозити по всім царстві, щоби було з чого нове збіжжа розвести.

Тай Бог благословив те збіжжа так, що як пішло корчем, то кожде зерно принесло десять, двадцять, а то і пятьдесять колосків. Невдовзі знов мали люде хліба подостатком.

І від тоді вже память люде, що молодий розум старому розумови не дорівнае.

ПОРОЗСИПАЛА ЙОГО ПОПІЛ.

В Ню Джерзі вмер Джозеф Варрен. Давнійше він їздив на лови до стейту Мейн і так закохався в тамошні ліси, що казав — коли вмре, щоби тіло його спалили і попіл розсипали по лісах, де він бував на ловах. Коли ж недавно він помер, то його жінка повезла з нього попіл, де він хотів і порозсипала. І для таких цілей живуть люде!

МОЛИТОВНИК

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВОЯКІВ ПРИ КАНАДІЙСЬКІЙ АРМІЇ.

Молитовник видала Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка рішила роздавати його воякам безплатно через українського православного капеляна, о. С. В. Савчука, подібно, як це роблять другі церкви для своїх членів, що служать при війську.

Видання Молитовника коштує поважну суму грошей і Консисторія оцею дорогою звертається до священиків, громад і поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зі щирим закликом, щоби прислали свої жертви на покриття коштів друку.

Родичі та приятелі, які хотіли б вислати молитовник своїм синам, чи знакомим, що служать при війську, можуть набути його в Консисторії по ціні 25 центів, вже з пересилкою.

Жертви і замовлення на молитовник висилати до Консисторії на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

СИЛА БРАЗИЛІЇ.

Населення Бразилії числять на близько 44,000,000. З оголошенням війни мала сталого війська 100,000, а коло 300,000 резерв. Воздушна сила була не дуже велика. Военна фльота — два великі военні кораблі по 19,000 тон, трохи менших, підводних лише чотири, але позатим ще інші дрібні, без яких не можна обійтися. Військова служба примусова. В конечнім разі можуть брати 18 і 19 літних. Отже за якийсь час Бразилія може мати поважну силу.

ЯПОНЦІ І ҐАЗОЛІНА.

Знавці східних справ кажуть, що японцям приходить тепер круто з ґазоліною. Хоч здобули вони місця, де в земли е ґазоліна, однакож все там знищене. Обчисляють, що за перших шість місяців війни японці зужили 65 мільйонів бочок ґазоліни, отже половину цілого запасу, який могли мати.

МЕНШЕ САМОВБИВСТВ.

В 1940 році було в Стейтах 8,208 самовбивств, а 1933 було 12,124. Отже в 1933 р. приладало на 100,000 мало не 10 самовбивств (9.7), а в 1940 р. трошки понад 6 (6.2) на 100,000. Чоловіків було 9.9, жінок 2.6, отже багато менше. Дальше білих було 3.1, муринів 34.3, Індіянів 14.1, китайців 12.9, а японців 3.2. Це в 1940 році.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

АРХІЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В РЕДВЕЙ, АЛТА.

На 6-го вересня п. р. завитав до нашої громади Св. Вознесіння о. Владика Іоанн.

Кілька днів наперед велась підготовляюча робота. Жіноцтво прикрашувало церкву, а по [...] працювало коло приладоднення спільного обіду. Для мущин була своя робота. Прибрати церкву з надвору, прилагодити тріюмфальну браму, привести до порядку церковну площу. В суботу вечером вже всьо було готове і кождий тільки просив Господа Бога, щоби на неділю послав гарну погоду. І Милосерний Господь Бог вислухав ті прохання, бо погода була чудова цілий день, мимо того, що погода загально в Алберті цього року була слотлива. Ще зрання показалося гарне сонечко, немов благословило наше свято.

Свято зачалося раньою відправою в церкві, яку почав наш парох о. М. Фик. Около 10.45 присутні устроїлися в похід на чолі з братвом, дівчата з кошиками цвітів і з своїм священиком. Всі уставилися в два ряди, роблячи середину вільною на похід для свойого дорогого гостя о. Владики.

Не довго чекала процесія коло парохіяльного дому, як вийшов о. Владика. Одягнувшись в мантію, о Владика поблагословив людей і всі поволи рушили до церкви, де дівчата встелювали дорогу дорогому гостеві. Коло церкви виступив пан А. Коваль, витаючи гостя від громади і від присутних хлібом і сілю, як велить наш український звичай. На церковному порозі повитав знова о. Владику кількома щирими словами о. парох. Ціла процесія на чолі з о. Владикою ввійшла до церкви.

Покінчивши молитви перед св. Престолом, о. Владика знова поблагословив людей, де ціла церква відспівала „На многі літа", і висказав свою радість ізза сердечних витань.

На той самий день заступник короля на Канаду проголосив День Молитви, отже, о. Владика сказав, щоби ми щиро молилися, щоби Велика Британія з її союзниками побідили ворога.

Службу Божу відправив о. Владика в о. парохом, а проповідею незвичайно підніс настрій вірних, а тимсамим і величність нашого свята.

Після проповіди був спеціяльний Молебен з приводу „Дня Молитви". Гарне співав хор з Федора на Сл Божій, як також добре підготовленими піснями прикрашував свято. При кінці відправи, о. Владика побажав всьому побожному народові, Українській Православній Церкві, і всім, що сьогодня щиро молилися, як також тим, що на славу Божу і для добра людства трудяться многих літ, благословляючи людей на три сторони, як вони співали.

Наш парох побажав від всіх присутних о. Владиці, щоби він ще довго провадив під своєю опікою Рідну Церкву і щоби ще прожив в здоровлю і в щастю многі літа. Ціла церква відгукнулася співом „На многі літа Владико".

Спільний обід відбувся в Народному Домі, де жіноцтво виказалося якнайкраще, за що їм належиться щира подяка. Тому, що людей було багато, обід затягнувся до пізної пори.

Після обіду п. І. Татарин, як голова громади, отворив по-обідне свято. Він подякував о. Владиці за його відвідини, і всім, що прибули і звеличали це свято, і покликав о пароха щоби переправадив це свято до кінця. Отець парох почав викликати людей з дальших околиць, котрі зложили привіти від своїх громад.

Говорили пани: Лука Ґаванко від громади Еґремонт; Іван Васийчук від громади Редвотер; Димтро Попіль від громади Васетна. Відтак був покликаний п. Василь Підручний, агроном з Смокі Лейк. Темою його відчиту була: Коли можна назвати людину культурною. Цей відчит був тісно звязаний з церковною роботою. Тому, що це був день присвячений для церкви, всі уважно слухали. Слідуючим бесідником був п. Антін Глинка, посол з Веґревільського округа до Оттави. Він говорив про світські сучасні справи, як також, що робиться в парляменті, де він е послом.

На послідного бесідника був покликаний о. Владика. Помимо того що час вже був пізний, всеж всі бажали послухати о. Владику. Шановний гість у своїй короткій але обдуманій промові сказав, як ми в часі війни повинні настроювати свої душевні сили і яке повинно бути відношення релігії до вій-

На закінчення о. парох подякував всім, що прибули на таке торжественне свято в Редвей. Свято закінчилося відспіванням „Ще не вмерла Україна" і „Боже щастя".

Так скінчилося наше свято і вірю, що гарно сповнило свое місійне призначення.

Член з громади

НЕ ЗАБУЛИ ЗА ДОБРУ ЦІЛЬ.

Господь Бог поблагословив панство Павла і Михайлину Місюрів, із Ст. Джуліен, Саск., гарним сином. З тієї нагоди родичі уплянували охрестити його, отже на 21-го вересня, на Різдво Пресвятої Богородиці охрещено його; і він дістав два красні імена: Петро-Мирон Чину св. Тайн Хрещення і Миропомазання довершив о. Є. Грицина. Після того запрошено кумів і гостей до дому родичів, де була приготована багата гостина, із нашими традиційними церемоніями.

В часі гостини наш парох сказав кілька слів, подякував господарям за гостину, побажав їм здоровля і щастя, а синові бути потіхою, гордощами і окрасою своїх батьків. Проспівано Многолітство родичам і хрещенникові. А дальше зазізвано гостей, щоби зложили жертви на орган Української Церкви в Канаді — „Вістник". Зараз пущено тарілку і зібрано суму $4.60.

Павло Місюра, тато охрещеного зложив $1.00.

Микола Букшован 50цт. Гості меншими лептами скинули $3.10.

Щира подяка всім добрим людям, що зложили свої датки на так гарну ціль. А маленький Петро-Мирон най здоровий буде і виростае родичам на радість, — великий і кріпкий. Гість.

З ВІЗИТАЦІЇ ПРЕОСВ. О. І. ТЕОДОРОВИЧА.

(Шепиниці, Алта.)

Вересня 21-го н. р. наша церковна громада святкувала храмовий празник, Різдво Пресв. Богородиці. Цей день останеться історичною памяткою нашої громади, бо того дня перший раз відвідали нашу церкву Впреосв. о. Владика, де відслужили архієрейську Службу Божу при співучасти нашого пароха о. А. Хруставки, о. С. П. Симчича і при участи великого числа людей зі всіх околиць.

По ранній відправі, процесійний похід при співі церковних пісень й гомону церковних дзвонів проводив о. Владику від мешкання священика до церкви. Перед удекорованою брамою, старенький п. Д. Рупташ привитав о. Владику хлібом і сілю та подякував за відвідини. Коло церкви, о. А. Хруставка стрітив о. Владику привітним словом і вручуючи св. хрест просив благословения для всіх присутних і молитви за кращу долю всього українського народу.

Почалась Служба Божа. Церковний спів був гарний. По прочитанню св. Євангелії о. Владика виголосили святочну проповідь. В богатьох присутних можна було бачити сльози. Раділи люди, що остаточно дочекались мати у своїй церкві Архіепископа українця, що рідною мовою молиться за нас, сіє Слово Боже, проганяє зневіру й гуртує рідний нарід в нашу правдиву Укр. Греко-Православну Цер

По Службі Божій на церковній площі відбулося Водосвяття. По Водосвяттю на памятку першої візитації Впреосв. о. Владики в Шепиницях посаджено біля церкви дволітнього дуба й ограба, які привіз з собою того дня п. Петро Зварич з Веґревил. Перед посвяченням і засадженням згаданих деревин, п. П. Зварич виголосив слідуючу про-

Високопреосв. о. Владико, отці Духовні і Вельмишановні громадяни!

Щоби задокументувати й увіковічнити першу візитацію Князя Української Прав. Церкви в Канаді, Впреосв. о. Владики на Шепиницях 1942 року, порішено засадити на цю памятку історичні дерева коло церкви, якої памятку обходимо. На ту ціль я привіз зі своеї шкілки з Веґревил дволітного дуба, якого я виростив з жолудя, що його прислав мені Адміністратор У. Г. П. Ц. о. Савчук з Винніпеґу. Отже коли це дерево успішно росте в моїм городі, то певно що буде також розвиватися на почві Вашого церковного поквіря і буде для Вас історичною памяткою, не тілько нинішного торжества, але рівнож Вашого національного і церковного відродження яке наступило у Вашій громаді рік тому, коли Ви приучилися до Укр. Гр. Прав Церкви.

Я знаю Вашу громаду від самих початків нашої іміграції і знаю, що Ви змарнували 40 літ в тенетах Російської Місії; разом з Вами і Ваш многонадійний парох о. А. Хруставка змарнував 16 літ свого найкращого життя. Мимо того, Ви не стали москалями, а прийшов слушний час, що Ви отверто розірвали московські пута і виступили явно як українці під знаменам Укр. Гр. Православної Церкви. Це я нині підношу на Вашу честь і славу і бажаю, щоби цей дворічний дубочок, майже ровесник Вашого відродження, був свідком цеї історичної події і символом Вашої твердої постанови, що не тілько Ви, але й Ваше покоління буде в будучности повсякчасно оставати свідомими українцями й добрими горожанами Канади.

Садження історичних дерев для тревалого зазначення нових історичних подій і побуту визначних осіб в даній місцевости практикується між всіми культурними народами в світі. Наукові інституції, як університети, монастирі, публічні парки, мають багато історичних дерев, що свідчать про перші події які відбувалися сотки літ тому назад. Вони стали національними святощами, що вяжуть теперішність з минувшиною. У Вас на Шепиницях це буде перший початок вшанування історичних подій в той спосіб.

Маю й другу деревину в лівій руці, що називається по українськи ограб, рабина, а по англійськи „Мавнтен еш", що думаю буде відповідна пара дубови, як була колись в раю Ева подругою Адама. Дуба посадить о. Владика на памятку своеї візитації, а ограба о. Хруставка на памятку свого 16 літнього душпастирства у Вашій громаді. Він заслугує на цю честь й історичне признання, бо він працював серед найтяжчих фізичних і психічних перепон вірно і чесно свому народови без перерви 16 літ для Вашої громади і е гордий нині, що його праця не пропала а увінчалася бажаним успіхом. Під проводом отця пароха, Ви перейшли найкращий громадянський іспит, який має велике значіння в історії нашої іміграції і народного життя в Канаді. Желаю Вам на дальші роки ще більшого і кращого успіху і прошу Вас, дбайте про ріст цих деревин і розвій Вашої громади на честь і славу укр. народа."

Повища промова побіч взнеслої й гарної релігійної проповіди о. Владики зробила на всіх присутних велике враження. Оцим складаемо щиру подяку великому працівникові на народній ниві п. Зваричови за його доброту, отвертість й щирість.

По засадженню дерев о. Хруставка подякував від імени громади п. Зваричови за деревця й промову, поздоровив о. Владику, і всіх присутних, котрим відспівано многолітствія. Слідував обхід церкви й читання Євангелій та миропомазання о. Владикою.

Візитація відбулася в храмовий празник і по звичаю парохіяни гостили гостей в своїх домах, тому цей раз спільного обіду не було. Погостившись в о. пароха, Впреосвященний о. Владика на другий день відїхали до Едмонтону. Щасти Вам Боже, дорогі Владико, на многі літа! Заряд Церкви.

ПРОСТА НАПАСТЬ.

Пише якийсь ревний оборонець Риму в „Укр. Вістях" з Ендевор, Саск., що наш Владика відправляв там Богослуження в протестантській церкві, отже велика подія! Страшне!

Та на ділі що це? Чи стали православні протестантами? Адже й греко-католики відправляють Богослужения в римо-католицьких костелах. І від того вони ще не стають римо-католиками. Хіба від чого іншого.

Від того, що греко-католик і без костела є в очах Риму, тай декого поза Римом, римо-католиком.

Не те рішае, що греко-католики в костелах правлять, а те, що греко-католики признають над собою власть римського костела завсігди.

Почнімо: поскидали трираменні хрести, завели целібат, викидають іконостаси, заводять оплатки... Хто це робить? Хто завів „Божого Тіла"? І ще дещо. Все те позаводив Рим. Якеж він мае право? А таке, що коли греко-католики йому піддаються, то він з ними що хоче, те робить.

Коли б саме те, що православні відправляли в протестантськім будинку, було таке важне, то що сказати, коли греко-католики відправляють в костелах лютих ворогів українського народу? В костелах тих, які сотні літ знущалися над українським народом. Це дійсно смертельний гріх! Бо люде, які українців мучили, вдійсности не мали жадної віри — навіть протестантської. Вони лише назверх нібн християни, а вдійсности гроби побілені.

А греко-католицький провід з ними за панбрат. Ще й звичайних вірних накликають, щоби ходили до тих ворожих костелів. Чи це віра? Чи це релігія?

За панбрат з такими Відправляє з ними Богослужения, бере участь в їх процесіях... Коли хоче хто примірів, то є...

Висвячували колись в Едмонтоні римо-католицького епископа, то був представник від греко-католицького духовенства. Умер еп. Олірі, на похороні був хтось з греко-католиків. В процесіях на Українській Землі часто йдуть греко-католики поруч римо-католиків.

І в Канаді таке ж. От в Вакав мають католики щорічно свій „пилґримедж" і там французи, мадяри, англійці, індіяни, поляки йдуть мішма. До них окремим гуртом туляться і греко-католики, йдуть на кінци і співають своїх пісень.

Отже питання: Чи не побожніше було би, коли б греко-католики йшли разом з православними українцями, замісць йти з мадярами, поляками, французами. Бо хто близший греко-католикови — мадяр, поляк, француз, чи православний українець?

Хто знає історію, хто знає недавне, той сміло скаже, що хто говорить, що мадяр, поляк, француз чи італієць близший греко-католикови, ніж православний українець, той ворог цілого українського народу; той хоче, незгоди між українцями; той йде проти Заповідей Божих.

Згадати ще: коли римо-католики рабунком забирали українські православні церкви і переміняли їх на костели, то не боялися ані Бога, ані людей і вважали, що в тих зрабованих церквах їх „міша" дуже Богу мила. А коли православне Богослужения було в протестантськім будинку раз з конечности, в будинку не зрабованім, то зараз бий на тревогу, бо нібито сповнено гріх. Так немовто Бог лише в зрабованих будинках хоче Богослуження.

Фарисействував, хто в „Укр. Вістах" писав.

Вже не греко-католик.

УВАГА
ШТОРНИКИ І АҐЕНТИ.
Замовляйте найновіші
СТІННІ КАЛЕНДАРІ
в прекрасних олійних кольорах з українським, англійським або польським календаріком
ПО ГУРТОВИХ ЦІНАХ.
Пишіть по безплатний Катальоґ до
ALBERTA CALENDAR and SMALL WARE Co., Dept. W.
9623-106 Ave., Edmonton, Alta.

МАТЕРЯМ І БАТЬКАМ.
(Винніпег, Ман.)

Хочу звернути кілька уваг матерям, а попри них і батькам, щоби більше клопоталися своїми дочками дівчатами, коли посилають їх до міста, щоби собі знайшли тут роботу.

Я знаю життя на фармі і маю там родину і знакомих і тому мені ця справа впадае в очи.

Завважила я, що нераз нині прийшла дівчина з фарми до міста, а завтра вже чудовище з неї сталося. Намалюеся до безміри, а за час вже й водиться, з ким не треба, починае курити. Взагалі так поводиться, що аж жаль, бо наперед можна знати, до чого її все те заведе.

Отже матери повинні звертати дочкам увагу ще змалку на те, що вони повинні робити, а чого ні. Як мають поводитися, а як ні. А коли дочка йде до міста, то добре їй наказати, щоби поводилася прилично і розумно, щоби більше дивилася на свій розум, ніж на других. Щоби до церкви ходила.

Ще треба памятати, що тепер такий час, що нігде нема стриму і в місті ніхто не дбае, як хто поводиться. Отже остілько більше повинні про своїх дочок дбати самі батьки і матери. С.

З НАГОДИ ВИЇЗДУ СЛОБОДЯНІВ.
(Смут Рок Фалс, Онт.)

З нагоди виїзду панства Н. Слободянів з цеї місцевости до Солсбері дня 13-го вересня українці з цеї місцевости устроїли їм несподіванку.

Підчас смачної перекуски пані Микитюк вручила панству Слободянам гарний дарунок на памятку, за що пан і пані Слободян гостям щиро подякували.

Потім відбулась примірна забава, підчас котрої присутні зібрали на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника" суму $11.50.

Слідуючі жертвували: по 2 дол Н. Слободян; по 1 дол.: Й. Семенців, П. Кіт молодший, І. Микитюк, П. Желізко, І. Крутькевич, і Н. Н.; по 50ц.: І. Мартин, П. Ганець, М. Лубас, Б. Рудик, М. Яворський, Л. Шесніцький (антини) і М. Яремо-

Всім жертводавцям щира подяка
Й. Семенців.

НАЙСТАРШІ ЗАЛІЗНІ ЗНАХІДКИ.

Залізо знали люди витопльовати вже в кілька тисяч літ перед нами. Найстаршим кусником, який нині люди знайшли, є кусень серпа, що був знайдений коло Сфінкса в Египті. Сфінкс—вироблена величезна камінна фігура — людська лице, а решта лев. В египетських пірамідах знайшли старинний ніж. В розкопах старинного міста Німроду, в Азії, знайшли кусень пилки. В Китаю знайшли старинну бритву, якої сталь така, що протягом століть не могла їй дорівнати сталь европейського виробу. Багато старинних залізних річей знайдено в Індії

Всі ті знахідки можуть мати за собою 3, 4 до 5 тисяч літ.

РЕЛІҐІЙНИЙ ФОНД.
Спеціяльна збірка о. І. Дмитрова
Сірко, Ман.

Жіноче Тов. ім. св. Ольги $5.00

По 2 дол.: Д. Білавчук, Г. Чорнописький.

По 1 дол.: А. А. Бордун, І. Чоботар, І. Настюк, П. Шкрумеда, О Ткачик, А. Костинюк, Єлена Чоботар, Веронія Чорнописка, В. Білич (учит), Ів. Негрич (агроном), В. Меленко, Ю Чоботар, Т. Ілюк, Н Ілюк, І. Бордун, А. Чоботар, Гео. Шкрумеда, П. С. Ілюк, Ілена Меленко.

По 50ц.: О. Соколюк, С. Соколюк, Самфіра Шкрумеда, Настя Левеник, Ілена Бордун, Василка Мельничук, Домка Олійник, Марія Шепіт, І. Шепіт, К. Мельничук, Д. Олійник, Марія Чоботар

По 40ц.. Марія Сокалюк.

По 35ц · Марія Шкрумеда

По 25ц.: Л. Ткачик, С. Сокалюк. П. В. Гуцуляк.

Арбакл, Ман.

Жіноче Тов. ім. Лесі Українки 5.00

Юрій Ілюк 2.00

По 1 дол.: І. Думенко, Т. Стефюк, В. Чорнописький, І. Воронюк, В. Костинюк, Т. Давидюк, Г. Косован, М Онисько.

По 50ц : Г. Зібик, І. Древняк

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Васкаїва
ЛИСТОПАД.

1 Неділя. —Смокі Лейк
8 Неділя. Св Димитрія — Беліс
15 Неділя. — Довнінг
21. Субота. св Михаїла. — Тірієн (храм).
22 Неділя. — Гленлон (місто)
29 Неділя. — Стрий
Адреса: Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
ЛИСТОПАД.

1 Неділя. — Іністер
Парохії, що хочуть мати у себе вечірню, нехай вдаються до пароха зараз
Адреса: Скринка 104
Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Єлов Крік.
8 Неділя Св. Димитрія— — Сматс
15 Неділя. — Ст. Джуліен
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Калворт
22 Неділя. — Тернопіль
29 Неділя — Вакав
Адреса: Вакав Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Р. С. Улеца
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Брендон
8 Неділя — Портедж ля Прейрі
15 Неділя — Степ

В кожній громаді Богослужения начнеться в годині 10 рано. Зараз після Богослуження катехізація дітей і вірних

Адреса: 305 Парк Стріт
Телефон 28707, Винніпег, Ман

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД.

1 Н. 19 Жовтень. Нед. 23 по З. С.
2 П. 20 Влмч. Артемія
3 В. 21 Преп. Іларіона Вел.
4 С. 22 Муч. Александра
5 Ч 23 Ап. Якова брата Господ.
6 П. 24 Преп. Арети
7 С. 25 Муч. Маркіяна і Мартирія

8 Н. 26 Нед. 24 по З. Св., Дмитрія
9 П. 27 Преп. Нестора Літописця
10 В. 28 Муч. Терентія й Неонілі
11 С 29 Муч. Фелицитиви
12 Ч. 30 Муч. Зиновія і Зиновії
13 П. 31 Преп. Спиридона
14 С. 1 Листопад. Косми і Даміяна

15 Н. 2 Нед. 25 по З. С. мч. Домни
16 П. 3 Муч. Акепсима еп.
17 В. 4 Преп. Йоаникія Вел.
18 С. 5 Муч. Галактіона й Епістими
19 Ч. 6 Павла арх. Царгород.
20 П. 7 Св. 33 муч. в Мелітині
21 С. 8 Собор Арх. Михаїла і др.

22 Н 9 Нед. 26 по З. С. св. Онисифора Ісповідника Печерського
23 П. 10 Ап. з 70-ти: Ераста еп.
24 В. 11 Муч. Мини
25 С. 12 Івана Милостивого патр.
26 Ч. 13 † Івана Золотоустого
27 П 14 † Ап Филипа з 12-ти
28. С. 15 Початок Пилипівки

29. Н 16 Нед. 27 по Зел. Святах
30 П. 17 Григорія еп

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаїцького
ЛИСТОПАД.

1. Неділя. Форт Френсес, Онт.
8 Неділя — Арбакл
15. Неділя. — Вайта
21. Субота. св. Михаїла. — Унунь-
22. Неділя. — Гардентон
29. Неділя. — Пембіна, Злуч. Др.
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
ЛИСТОПАД.

1 Неділя — Давфин
1. Неділя. — Сенді Лейк — о. Дмитрів.
8 Неділя. Дмитрія. — Виста.
15. Неділя — Січ
21 Субота. св Арх. Михаїла — Сенді Лейк (храм)
22 Неділя. — Росборн.
29 Неділя — Ентусвил
Адреса:
Скринка 7. Сенді Лейк Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Гарлена
Адреса: Давфин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Кобзар
8 Неділя — Сван Плейн
15 Неділя. — Арран
21 Субота Св. Михаїла. — Преріи Ривер (празник)
22 Неділя. — Годсен Бей Джонинсен
29. Неділя. — Шероллон
Адреса: Почт. Скр 124.
Арран Саск

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД.

1 Нед 23. Гол. 6 У. Єв Матея 28: 16—20. Літ. Єфес. 2: 4—10. Єв. Луки 8: 26—39.

8. Нед Димитрія Влмч. Голос 7 Утр. Єв. Марка 16: 1—8. Літ. Єф 2: 14—22: 2 Тим. 2: 1—10. Єв. Луки 8: 41—56 і Ів. 15: 17—16: 1—2.

15. Нед. 25. Голос 8. Утр. Єван Марка 16: 9—20. Літ Єфес. 4: 1—6 Еван Луки 10: 25—37

21. Михаїла. Утр. Єв. Мат. 13: 24—30 і 36. Літ Жид. 2: 2—10. Еван Луки 10: 16—21

22 Нед. 26 Гол. 1 Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ Єфес. 5: 9—19 Єв Луки 12: 16—21

29. Нед. 27. Гол. 2. Утр. Еван Луки 24: 12—35. Літ Єфес 6 10—17 Єв. Луки 13: 10—17.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., NOV. 15th, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1942. ЧИСЛО (402) 22

ВАЖНІ ВОЄННІ ПОДІЇ.

Треба занотувати дві недавні воєнні події, а то: розбиття в Египті німецької армії Роммела союзними військами і висадження американської армії в північній Африці, в Альжирі, отже на французькій африканській території. Вслід за тим німці заняли ту часть Франції, яка доси не була занята. Що з французькою фльотою станеться, покищо не відомо. Взагалі всі ті події, головнож дві перші, можуть дуже заважити на дальшім ході війни і вирішенню її кінця.

ХОЧУТЬ ОБЧИСЛИТИ ШКОДИ ЗАПОДІЯНІ НІМЕЧЧИНОЮ.

Большевицький уряд назначив комісію, яка має обчислити всі шкоди, які німці заподіяли большевицькій Росії. Комісія складаесь з таких осіб: Николай Шверник, председатель, дальше проф. Бурденко, Т.Д. Лисенко, проф. Тарле, Жданов, митрополит Киева і Галичини Николай, Алексій Толстой, летунка Гризодубова й академік Беленеев.

Комісія має позбирати всі відомости про те, кілько німці понищили невинних людей, кілько людей повивозили з заборних сторін, кілько понищили фабрик, шкіл, музеїв, церков, колхозів і взагалі обчислити німецькі злочини, щоби відомости про все те мати в руках, коли війна скінчиться і прийде до рахунку з Німеччиною.

УВАГА ЗВЕРНЕНА НА ІТАЛІЮ.

Нині, коли війська аліянтів висіли в західній части північної Африки, багато уваги звертають на Італію. Вона висунена далеко в Середземне море, отже її легко з усіх сторін атакувати. Дехто думає, що її буде можна припняти, що вона мусить лишити Німеччину і заключити окремий мир з аліянтами. Та можна сподіватися, що недалекий час вияснить нове загальне положення, яке створилося кількома новими подіями.

ПРОТИ РЕЛІҐІЇ В ШКОЛІ.

З початком цего місяця відбувся в Англії робітничий конґрес, на якім піднесено справу навчання релігії в школах після війни. Справу поставлено так, що уряд не повинен ставити релігійної науки, як важної і не повинен її окремо підтримувати. Проти такого поставлення справи була частина делегатів і казали, що це може довести до розбиття робітничої унії.

СТРАЙКИ В ПОРТУҐАЛІЇ.

В столиці Портуґалії, в Лісбоні, почалися тепер поважні страйки — страйкують телефоністи, робітники в портах і робітники при трамваях (стріткарах). Уряд нараджувався над цим під проводом премієра Ант. де Олівера і рішив ужити проти страйків дуже остриx і рішучих способів. Страйки, як виходить, зорганізовані кимсь для політичних цілей.

НЕ БАГАТО ДО БІЛІОНА.

Трета Позичка Побіди пішла в Канаді так, що до 11 листопада зібрано 971,837,000 долярів, отже понад 220 міліонів більше ніж було зпочатку назначено. До більойна недостає лише трошки понад 28 мільйонів.

ПРИВІТ РОСІЇ.

В неділю 8-го листопада було в виннілежськім авдиторіюм велике зібрання з нагоди 25-ліття існування большевицького правління в Росії. На зібранню було багато визначних осіб: майор Виннілегу Квін, американський ґенеральний консуль, Кліфорт і багато інших. Всі величали російський нарід за його геройство, бажали перемоги і висловлювали привіти з приводу чверть століття існування большевицької російської держави.

ЯПОНЦІ ВБИЛИ 32-ох В ШАНҐГАЮ.

Радієві вісти з Шанґгаю, в Китаю, недавно донесли, що японці стратили там 32 комуністів, а найменше сто засудили на довгу вязницю. Це мало статися 26-го жовтня.

ШКОЛА ДЛЯ НОРВЕЖЦІВ.

Норвежський король Гакон, що перебуває тепер в Анґлії, отворив недавно школу для норвежських дітей, які перебувають в Анґлії. Британський уряд призначив на цю школу замок в Скотляндії і наука там буде провадитися точно так, як провадилася в Норвеґії до часу, коли німці на Норвеґію напали.

ЛІЧАТЬ ПОЖИВОЮ БЕЗ ЦУКРУ.

Найновіші лікарські досліди говорять, що забагато цукру в поживі ослаблює тіло. При лікуванню сухіт дають тепер слабим поживу, де нема цукру, і не ма крохмалю, отже дають молоко, яйця, мясо і рибу. І не тільки в сухотах таке, бо готовий цукор, який люде їдять, причинюесь до багатьох слабостий. Тіло не може готового цукру скоро стравити, воно найперше мусить довго його переробляти. Коли ж тілу готового цукру не давати, то воно само виробляе його собі якраз тільки, кілько йому треба. Отже сухоти, жолудкові боляки, нервові забурення, надмірне тиснення крови, тревалі болі в низшій части середини та ще дещо потребує поживи, де є мало цукру і крохмалю, а багато протеїни, як в мясі, яйцях, молоці, рибі, ярині.

ЗГИНУЛО 7, РАНЕНИХ 10.

В фабриці в Рочестер, Н. Й., де виробляли вибухові річи, повстала недавно експльозія, в якій 7 жінок згоріло, а 10 є ранених, деякі тяжко. Експльозія повстала, коли хтось ніс порох і пустив його на землю.

З МАЛОГО ДО ВЕЛИКОГО.

В Мидлтон, Огайо, вмер з початком цего місяця Г. Верити, маючи 77 літ. Інтересна його каріера в життю.

Скінчив бизнесову колеґію. Працював в готели, як секретар, опісля був управителем ґросерні. Дальше працював в фірми, що направляла дахи, опісля став там управителем. За кілька літ він ту фірму зреорґанізував, а ще пізніше довів до заснования фабрики, що виробляе сталеві бляхи і другі річи.

Фабрика повстала з кількох менших робітень, отже багато робітників осталось без роботи. Тоді Верити всіх їх повишукував і взяв до роботи в фабриці, кажучи, що вони більше на роботі розуміються, ніж він. Фабрика з часом новими способами стала на переді других фабрик.

В проводі компанії був Верити 42 роки. Тепер компанія, яку заснував Верити, має фабрики в ріжних сторонах краю, в яких працює 20,000 робітників. В 1941 р. компанія мала понад 11,000,000 долярів доходу.

Наведений примір показує, як статочний чоловік з низького щебля може дістатися на дуже високий.

ФОНД АМЕР. ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Американський Червоний Хрест збирає на свій фонд безнастанно. В минувшім березни думали зібрати 50, а зібрали 71 мільйонів. Слідуючого березня почнесь збірка за сумою 125,000,000, але можуть зібрати менше, або й більше. Коли 1919 р. назначили були для збірки суму 100, то зібрали 180 мільйонів.

БЕЛЬҐІЙСЬКЕ ЗОЛОТО.

Бельґійський державний банк був зложив в французькім державнім банку 220 мільйонів долярів в золоті. Коли тепер бельґійці домагалися через суд звороту грошей, банк французький доказав, що він бельґійське золото передав Німеччині на приказ французького уряду, отже він Бельґії нічого не винен.

ЖІНКИ В ЦЕРКВІ БЕЗ НАКРИТОЇ ГОЛОВИ.

В Анґліканській Церкві в Анґлії був закон, що жінка, чи дівчина мусіла мати на голові капелюх, чи хустку, чи що. Тепер цю заборону усунули, отже коли жінка захоче, може зайти до церкви з непокритою головою.

ДУМАЮТЬ ВИТЯГАТИ КОРАБЛІ.

В Стейтах лейтнант Райзеберґ виробив плян на витягнення затоплених кораблів. Хоче він зробити 520 ярдів довгий, а 210 широкий поміст з сухим заглибленням для корабля. Коли цей поміст стане на місци, де спочиває корабель, тоді 30 машин спускає на дно моря 16 величезних кліщів, які підносять корабель і втягають на порожне місце на помості. Тут або лише вибирали б з корабля вартні річи, або цілий корабель везли би до порту, де його лагодили би, або розбирали би.

ПРОМОВА КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПА ШТРОСМАЄРА.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(Докінчення).

Пасхалій II (1099-1118) та Евгеній III (1145-1153) одобряли двобій; Юлій II (1503-1513) і Пій IV (1559-1565) заборонили двобій; Евгеній IV (1431-1447) признавав Базельський Собор і його постанову, щоби позволити чеській церкві **причащати під видом хліба і вина, а** Пій II (1458) **скасував той привілей;** Адріян II (867-872) **признав світські слюби важними;** Пій VI- осудив орден Єзуїтів, дозволений Павлом III, а Пій VIII назад **привернув його.**

Але пощо нам вертатися до таких віддалених доказів? Чи святійший наш отець, котрий є тут присутний, в своїй булі, що обнимає правила теперішнього Собору, не уневажнив на случай своєї смерти в часі його засідання, всего того, що в минувшині могло противорічити йому — також рішення своїх попередників?

Я ніколи не скінчив би, високоповажані Братя, коли б я хотів предложити вашій увазі всі противорічча пап в їх науці. Отже коли ви доказуєте непомильність теперішного папи, то ви також мусите доказати неможливе, а саме — **що папи ніколи не противорічили оден другому;** або інакше — заявити, що ви мали обявлення Святого Духа, що непомильність папства починається тільки від 1870 року. Чи будете мати відвагу це зробити?

Отже не дуріть себе! Коли підпишете догмат папської непомильностя то наші вороги протестанти остілько сильнійше будуть протестувати, бо вони мають по своїй стороні Історію тоді, коли ми маємо проти них тільки наше саме відступство. Що ми скажемо, коли вони поставлять перед нами всіх римських епископів аж до його святости Пія IX? (Крики: Замовчи! Замовчи! Досить, досить!).

Не кричіть, монсіньори! Боятися Історії значить — вважати себе побідженим; що більше — коли б ви могли вилити на неї (на Історію) всю воду Тибра (ріка, над якою побудований Рим), то ви не затерли би в ній найменшої сторінки. Позвольте мені говорити; я буду говорити яко мога найкоротше відносно сього так важного питания.

Папа Вигілій (538) **купив папство** у Велизарія, полковника імператора Юстінія. Правда, він не **дотримав** свого слова і не заплатив за нього нічого. Але чи згідне це з апостольськими постановами — купити тіяру (папську корону)? В постановах Другого Халкидонського Собору читаємо: **„Епископ, котрий получить становище за гроші, нехай буде усунений і відлучений від Церкви.**

Папа Евгеній III (1145—1153) **наслідував Вігілія.** Св. Бернард, що був ясною зорею свого віку, картав папу слідуючими словами:

„Чи годен ти показати мені в*цім великім місті Римі будького, хто визнав би тебе папою не будучи підкупленим золотом, або сріблом?"

Високоповажані Братя! **Чи буде натхнений Святим Духом той папа, котрий поваляить торговлю при церковній брамі? Чи має він будьяке право вчити Церкву непомильно?**

Ви добре знаєте Історію Формоза (папи), щоби до неї щобудь додавати. Стефан IX (папа) **казав відкопати його** (Формоза) **тіло, вбрати в папський одяг, палиці, котрими він благословив, відрубати і потім кинути його тіло до Тибру** (ріки), **проголосивши його кривоприсяжником і беззаконним.** За те пізніше самого Стефана вкинули до тюрми, троїли і вдушили Але глядіть, як справи склалися пізнійше. Роман, наслідник Стефана, а після нього і Іван X, **привернули гідність і память Формоза.**

Але ви скажете мені то байки, а не Історія! Коли байки, то пійдіть, монсіньори, до папської бібліотеки і прочитайте Пістіну, історика папства, і літописи Баронія (897).

Це такі факти, які ради чести папського престола не повинні бути оголошені, але коли діло йде о введення такої догми, котра може внести між нас великий роскол, то хібаж любов до святої Церкви католицької апостольської римської повинна замикати нам уста? Я продовжаю...

Учений кардинал Бароній, говорячи про папський двір, завважує:

„Як виглядала римська Церква в ті дні неслави? В Римі правлять тільки всесильні придворні жінки (розпустниці). **Вони-то продають, проміняють і купують епископства і — страшно сказати — вони відважуються саджати на престіл св. Петра своїх любимців лжепапів."** (Бароній 912).

Може скажете, що ті лже-папи неправдиві. Нехай і так, але в такім випадку — **коли на протязі 150 літ римський престіл був занятий анти-папами** (неправдивими папами), **то як ви задержите звязь епископського наслідства?** Чи могла Церква в крайній мірі на протязі півтора століття істнувати без голови й оставати без провідника? Тепер гляньте: **більша часть тих анти-папів занимає місце в ґенеальоґічнім дереві папства (в списі папів),** зпевністю ті самі, яких описав Бароній, тому, що навіть Дженебрардо, великий підхлібник папства, відважився завважити в своїх літописах (904) таке:

„Те століття нещасливе, бо майже на протязі 150 літ папи не мали найменших чеснот своїх попередників і були скорше відступниками, ніж апостолами."

Можна уявити собі, як мусів червоніти добрий Бароній, передаючи потомкам Історію тих римських епископів! Говорячи о Івані XI (931), **незаконнім сині папи Сергія і Мароції,** він записав в своїх літописах слідуючі слова:

„Свята Церква була грубо потоптана таким чудовищем."

Іван XII (956) **вибраний папою на 18-ім році свого життя завдяки впливам придворних жінок, не був ані трохи ліпший від свого попередника.**

Я замовчую о Александрі VI, **отцю і любовнику Люкреції** (своєї дочки), **я відвертаюся від Івана XXII, котрий відкидав безсмертність душі і був усунений святим Констанським Собором.**

Дехто скаже, що той Собор був тільки частний (окружний, не загальний). Нехай і так! Але коли відкидаєте його авторітет, то по законам льоґіки ви повинні признати незаконним вибір Мартина V (1417), який також відбувся. І що тоді станеться з папським першенством? Чи можете відзискати його?

Не говорю о хвилюваннях і розколах, котрі безчестили тоді церкву. В тих нещастивих днях **на римськім престолі засідали два, а то і три суперники. Хто з них був правдивий папа?**

Повторяю ще раз: коли признаєте непомильність нинішного папи, то мусите признати непомильними всіх його попередників без жадного вийнятку. Але чи можете ви це зробити, **коли Історія з ясністю сонічного світла потверджує, що папи блудили в своїх навчаннях? Чи можете доказувати, що користолюбці, розпустники, убійники, свято-купці папи були намістниками Ісуса Христа?**

О, високоповажані Братя! — **доказувати подібні чудовища було би дійсно гіршим, ніж видання Ісуса Юдою. То значило би — кинути болотом в Його (Ісуса) лице!** (Крики: Геть з катедри! Заткайте уста еретикови!).

Високоповажані Братя! Ви заглушуєте мій голос криками, але багато достойніше було би вам зважити добре мої висновки і докази в справі спірного питання. Повірте мені — Історії не можна перекрутити по свойому; **вона є й остане на віки найбільшим енерґічним протестом проти догми папської непомильностя.** Ви можете оголосити його непомильним **однодушно, але я ніколи не дам за ним свого голосу!**

Монсіньори! **Дійсно віруючі звертають до вас свої очи, очікуючи від вас хоч будьякого лікарства на вилічення безчисельних недуг, які безчестять Церкву.** Невжеж ви одурите їх в їхніх надіях? **Яка буде наша відповідь перед Богом, коли ми пропустимо мимо цю торжественну нагоду, післану нам небом для утвердження правдивої віри?**

Покористаймося нею, мої Братя, одягнімся святою хоробрістю; зробімо благородне зусилля і звернімся до апостольської науки, бо без неї ми маємо тільки одно блукання, тьму і ложні передання.

Покористуймося нашим розумом й умовими спосібностями, щоби признавати непомильними учителями в справах нашого спасения **тільки Апостолів, Пророків.** Тверді і непохитні на камени боговдохновенного Святого Писания, ми з повною вірою підемо перед лице світа і, подібно апостолови Павлови, в присутности вільнодумців будемо визнавати Єдиного Ісуса Христа і це Розпятого. Ми одержимо побіду проповіданням Хреста, як Павло побідив учених Греції і Риму, і Римська Церква буде мати свій славний рік. (Бурні крики: Геть протестанта, кальвініста, схизматика, продавця Церкви!).

Ваші крики не страшать мене. Коли слова мої огненні, то мій ум холодний. Я ані Лютрів, ані Кальвінів, ані Аполосів, але лише Христів. (Нові крики: Анатема, анатема схизматику!).

Анатема, монсіньори, анатема! Ви добре знаєте, що протестуєте не проти мене, але проти святих Апостолів, під покровом котрих знаходиться свята Церква. Ах, коли би сьогодня вони могли вийти зі своїх гробів, чи вони сказали би будьщо інше, незгідне з моїми словами?

Що ви сказали би їм, коли вони своїми писаннями говорять вам, що папство віхилилось від Євангелії Сина Божого, проповідуваного ними і так безкористно зрошеного їх кровю?

Невжеж ви відважились би сказати їм: „Ми вивисшаємо понад вашу науку наших папів, нашого Белярміна, нашого Іґнатія Лойолу?" Ні, ні, тисячу разів ні, коли тільки ви не заткали вашого слуху, щоби не чути; не закрили ваших очей, щоби не бачити; не притупили вашого ума, щоби не розуміти. Ах, коли Всевишній Цар хоче покарати нас, нехай десниця (права рука) Його так тяжко падає на нас, як колись на Фараона. А він не конче потребує дозволяти воякам Ґарібальдія*) вигнати нас із цего вічного міста. Йому досить тільки допустити нас обоготворити Пія IX так, як обоготворили Пресвятую Діву**).

Зупиніть, зупиніть, високоповажані Братя, вашу загрожуючу пімсту. Спасіть Церкву від загибелі, яка їй грозить — заховуйте єдино те правило віри, яке є в Святім Письмі, і по вказівкам якого ми повинні вірувати іісповідувати. Я своє скінчив! Нехай поможе мені Бог!

---

*) Ґарібальді (1807—1882), італійський патріот воєнник, провадив тоді війну за освободженням Італії з під панования всяких князів і папи. Отже Ґарібальді зібрав порозбивану Італію в одну італійську державу відобравши таком від папи світську державу папську.

**) Штросмаєр розуміє ту нову науку Риму, оголошену, як догму, 1854 року, що Діва Марія почалася від Духа Святого („Непорочне Зачаття") Такої науки не мала церква в давних часах, така наука не засновуєсь на Святім Письмі, ані на науці давних Отців Церкви це звичайна видумка папської політики. І Штросмаєр розуміє що коли до такої видумки папство дасть ще другу видумку про „папську непомильність", то розумні люди цілком від папів і від Римської Церкви відвернуться.

ТЯЖКО СПОВНИТИ ЗАПОВІДЬ.

Це було в Недільній Школі. Коли священик пояснив, що поважається батька й матір, коли їх слухається, каже шістьлітна дівчинка:

— А я тої Заповіди не можу сповнити.

— Чому не можеш? — питає священик.

— Тому не можу — каже дитина — що мама кажуть мені робити одно, а тато друге.

— А що нині тобі казали?

— Тато казали — відповідає дівчинка — щоби я йшла до Недільної Школи, а мама казали, щоби не йти, бо я тут нічого не навчуся.

Про такий випадок оповідає американський „Сондей Скул Геральд". Але чи подібні випадки всюди не бувають? Не одна мати каже дитині одно, а батько друге. Коли мати щось забороняє, то батько позволяє; коли батько стримує, то мати дає попуск. І так лише псують свою власну дитину.

СВЯТА БОЖА ВОЛЯ.

Вмер молодий, надійний князевич Бургундії, що був учеником визначного французького архиепископа і письменника, Фенельона (1651—1715). Померший лежав в домовині, кругом стояли достойники двора, коли Фенельон надійшов. Він дивився хвильку на помершого, а потім сказав:

„Тут лежить князь, для якого моя любов не була менша, як любов його родичів. І він любив мене такою ж любовію. З ним лежить моє земне щастя. Та коли б за одним порушенням стебла можна його оживити, я не порушив би такого стебла за десять тисяч світів, щоби не піти проти Божої Волі.

СЛІПА ЗАВИСТЬ.

Перський цар Камбизес (вмер 54 р. перед Христом) вбив свого брата Смердиса з зависти, що Смердис міг сильнійше натягнути лук, ніж Камбизес.

Римський цар Калігуля (37—41 р. по Христі) вбив свого брата з зависти, що той був дуже гарним молодим човіком.

УКРАЇНСЬКІ ПРИПОВІДКИ.

1. Біди ні вдома не лиши, ні в собою не бери.

— Значить — з лихим всюди клопіт.

2. Бідному всюди вітер в очи.

— Не ведеться в нічім.

3. Більмо оку не шкодить, тільки що не видить.

— Коли хто щось зле зробив, а каже, що не шкодить.

4. Більше днів, як ковбас.

— Треба на дальший час оглядатися.

5. Брат собі рад, сестра собі несла.

— Хоч і близькі, але кожде найперше собі

6. Був тут мних (монах), мав багато книг, а не знав, що є в них.

— Коли чоловік не розуміється на тім, що

7. В добрій злагоді одною ягодою поділитися можна.

—Злагода і в найтруднійших людей тісно

8. Великий до неба, а дурний, як треба.

— Великий ростом, а розуму мало.

9. Великий як світ, а дурний як чіп.

— Розуміти, як попереднє пояснення.

10. Говори до гори, а гора горою.

— Коли комусь на розум говорити, а він своє плете.

11. Говори Климе, най твоє не гине.

— Коли хтось говорить без потреби.

12. Говорила — їхала, сиділа — везлася.

— Коли хтось говорить недоладу.

13. Гола, боса, а в вінку.

— Коли бідна дівчина з посліднього тягнулася і таки пишно вбиралася.

14. Гора з горою не зійдеться, але чоловік з чоловіком зійдеться.

— Коли давні знакомі несподівано зійдуться.

15. Господар свині попродав, а сам до кучі вліз.

— Коли хтось багато продає і гроші збирає, але сам жие по жебрацьки.

16. Господи Боже, злізь, тай подивися.

— Коли хтось погано поводиться, або багато лиха робить.

17. Грай, або гроші віддай!

— Або роби, як треба, або нічого не роби.

18. Губа не постіл, а рот не холява.

— Чоловік повинен лише поважно і правду говорити.

19. Довша середа від пятниці.

— За середою є більше днів до неділі, ніж за пятницею. Себто — оглядайся на дальший час

20. Е, то за багато — два грибів в оден борщ.

— Коли хтось на оден раз за багато вимагає, або за багато дає.

21. За вовка помовка, а вовк за двер-

— Коли несподівано надходить той, про кого говорили

22. За кавалок кишки бігби штири милі пішки.

— Лакомий на овлапи.

23. Зразу їли логазу (пенцак), а як ся запомогли, то без вечері спати лягли.

— Зразу жилося їм сяк так, а що дальше, то гірше.

24. Їхав верхом на палици.

— Коли хтось ставить себе вище, аніж повинен

25. Коби знаття, що в кума пиття, то би й діти забрав.

— Коби можна наперед знати, що все добре піде, то чоловік би добре приладоився

ЗАМКНУЛИ 50 КОЛЕҐІЙ.

Доси в Стейтах через воєнні труднощі замкнули 50 колеґій (висших шкіл). Причина передовсім та, що зменшилося число студентів від 30 до 50 процент. Отже деякі колеґії прилучилися до інших шкіл, а інші цілком припинили науку. Крім тих багато інших стоять перед банкроцтвом.

ҐАНДІ, А ХРИСТІЯНІЗОВАННЯ ІНДІЇ.

Католицький священик Консидін, в Мерикол, Н. Й., що студіював релігійні відносини в Індії, заявив недавно, що Ґанді є проти ширення христіянства в Індії, бо це, в розумінню Ґандія, було би пхати себе в чуже ярмо.

Ґанді думає, що христіянство є вузке, сектанське і низке, а „великі гіндуські релігії є вистарчаючими для народів Індії" — каже Ґанді. Подібно думає багато інших поважних гіндусів.

Від себе Консидін говорить:

„Нас самих треба винувати за такий погляд (Ґандія), бо ми христіяне аж дуже часто були вузкими партизанами і викривлювали дійсний образ христіянства. Христа знають в Індії дуже поверховно і тому не можуть думати про Нього, як Бога і Спасителя всіх людей. Чи багато ми зробили, щоби показати, що хоч ми, христіяне, є безсумнівно з Заходу і вірні своїм країнам на Заході, але наука Христова не належить ані до Заходу, ані до Сходу, але до всіх".

Те, що сказав Консидін, повинні українці запамятати, бо це говорить представник Римської Церкви — тої Церкви, яка вмовляє в українців, що вона непомильна і що без неї нема для українців спасения. Однакож її речник признає, що в роботі Римської Церкви є багато вузкого партизанства і викривлювання дійсного образа христіянства; що там представляють христіянство так, немов Христова наука залежна від Риму, коли вдійсности воно так не є, бо вона до всіх належить.

ЗАГАДКИ.

Що це таке?

В однім селі дрова рубають, а в другім тріски летять (Дзвонят).

Людей до церкви скликає, а сам в ній не буває. (Дзвін).

З глибокого потока вилетіла сорока. (Вистріл з рушниці).

Ідуть чотири братя в дорозі й оден другого не здоганяє. (Колеса в возі).

Одно каже: Свитай Боже! Друге каже: Не дай Боже! А третє каже: Мені все одно, як в день, так в ночи. (Ліжко хоче, щоби люде вставали, тоді воно собі відпічне; двері бояться, що в день не буде їм спокою; вікнови однаково).

Стерво лежить, а шкіра до води біжить. (Подушка лежить, а пошевку перуть).

НАЙБІЛЬШЕ ЗИМНО.

Дотепер найнизшу температуру занотували на Сибіри, а саме в Верхоянську — бо 94 степені нище зера міряючи Фаренгайтом.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії і т. д.

Про ціни та інформації пишіть

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
[illegible]
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible] WINNIPEG, MAN

РЕЛІГІЙНІСТЬ І БЕЗРЕЛІГІЙНІСТЬ.

Людей на світі можна ділити лише на релігійних і безрелігійних. До релігійних належать всі, що мають взагалі якусь релігію. До релігійних належать також магометане, буддисти і всі погане, без уваги на те, яку релігію вони [redacted]

Релігійність в широкім значінню є тоді, коли люде взагалі признають якесь Божество, що стоїть висше них; коли вважають те Божество своїм авторітетом, своїм законодателем і своїм суддею.

В життю таких людей істнує окремий духовий світ, духовий світогляд і духові переживання.

В них є моральні правила, як закони їх Божества, якими вони руководяться — отже вони є „люде під законом". Знаючи їх релігійні закони, ми можемо наперед знати, в якім напрямі йде життя таких людей; до чого вони зобовязані, а до чого ні; до чого спосібні, до чого ні.

Релігія таких людей може бути дуже діточою; їх віра може бути найбільше неправдивою, та все ж їх життя має дійсні прикмети релігійности. Вони йдуть релігійною дорогою, хоч може не в тім напрямі, в якім повинні би. Коли такі люде не знають дійсної правди, то бодай думають, що якась висша правда істнує.

Безрелігійний стан людського життя, це той стан, де нема ніякого Божества, ніякого висшого божеського авторітету, ніякого морального закону.

Це найнизщий щебель, на якім чоловік може стати.

Це низший стан, ніж стан якого будь звіря. Бо звір має сталі і точно означені закони, з якими він родиться, і він мусить в їх межах провадити своє життя. Звір не може стати ані красшим, ані поганійшим, бо на таке нема в його життю місця.

Та одно важне є в життю звірів — закони їх життя не дозволяють бути ворогами їхнього власного гурта, їхнього власного роду.

Не те з безрелігійним чоловіком. Він знищив в себе духову частину життя, яка йому вроджена і яка має піднести його до дійсної гідности. Він перестав признавати над собою Божеський Авторітет, під закони якого він мав би себе піддавати — він став „беззаконником". Одиноке, що йому зосталося, це „чесність з собою" — по вислову Винниченка. Що тобі подобається і що тобі вдається, те роби, на ніщо більше не оглядаючись.

Це найубожший стан життя — моральне каліцтво, але каліцтво, від якого широкий загал зазнає багато лиха. Бо безрелігійний чоловік шукає жертв між йому найблизшими — між своїми близкими, між своїм народом. Він є тою злочинною і тою деморалізуючою силою, яка нищить найблизше її окруження.

Поминувши тих, що безрелігійними стали скоро, під впливом плянової протирелігійної агітації, то велике число безрелігійних повстає поволи і через інші причини. До тих в першій мірі належить недбальство родичів при вихованню дітей. Коли родичі не подбають щиро, щоби дітей на релігійних виховати; коли родичам байдуже чи їх діти будуть в життю релігійними, чи ні, чи будуть добрими членами релігійної церковної громади, чи ні — то їх діти виростуть на безрелігійних людей, отже на людей найнизшої вартости.

Другим джерелом безрелігійности є безрелігійна школа, що „в імя науки" защепляє в вихованків безрелігійність.

Третою причиною, що зводить людей до безрелігійности, є надмірна, отже сліпа жадоба назбирати як найбільше майна. І всеодно, чи така жадоба опанує наемного робітника, чи фармера, чи дуже вченого фаховця, для всіх них релігія стає завадою. Їм не треба святочних днів, бо вони зупиняють доплив їх капіталу; не треба церкви, бо для неї треба дати частку з їх набутку; їм не треба Закону Божого, бо з ним треба би числитися в своїх поступках; їм не треба релігійних переживань і настроїв, бо вони не дають нічого їх кишени.

Четвертою причиною є людська короткозорість та людське лінивство, людська байдужість. Щоби раз чоловік почав отягатися і спізнятися для релігійної справи; щобн почав викручуватися від релігійного обовязку, а виробиться в нього дуже скоро релігійна байдужість, а там і повна відраза до релігії. Пощо йому того, що заставляє його до обовязків?

Безрелігійні люде не є вартістю ані перед Небом, ані перед Землею. Це самолюби і галапася. Їх світ, це світ самолюбного матеріялізму — все лише для мене і все лише для моїх тілесних бажань. Більше для нікого і для нічого.

Такі люде нічого ніколи не збудували, але багато доброго знищили. Це ж безідейні люде, що в справи моральні, в справи ідеальні, в справи громадські не вірять. Це малі люде — малі розумом, малі душею, а великі лише апетитом на безмежні особисті матеріяльні здобутки. Їх богом є гроші, є грошеве майно і та сила, яку гроші дають. Більше нічого. І вони завсігди готові на найбільший злочин, коли це принесе їм матеріяльну користь.

Правда безрелігійні люде для відчіпного можуть числити себе членами церковної громади, можуть з гіркою бідою дати який гріш на церковні потреби, однакож це їх морального стану не зміняе — їх душевна порожнеча лишаєсь такою, як і була.

От як виглядає релігійність і безрелігійність!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

IX.

Свічки і лямпи в церкві.

Як церковний будинок є інший, ніж звичайні будинки, так і світло в нім має своє окреме значіння.

Для освічення церкви і для вимог Богослуження, церква має свічки і лямпи — свічки з воску, а лямпи світяться оливою.

Підставники для свічок звуться також: **Підсвічники**, або **Свічники**.

Одна свічка на підсвічнику звесь в Типиконі **насвічник**, або **лямпада**. Одна свічка, яка несесь при архиерейськім Богослуженню перед архиереєм (епископом), звесь **примикирій** (по грецьки „прімікіріос"). Свічка, що її держать при читанню Євангелії, звесь з грецького **мануалій** (по гр. „мануаліон").

Дикирій — це підставник з двома свічками (двосвічник). Він нагадує дві прикметі Христа — Божу і людську.

Трикирій — це підставник з трома свічками (трисвічник), представляє Святу Тройцю. Дикирія і Трикирія вживає лише епископ при Богослуженню.

Семисвічник — сім свічок разом, пригадує сім дарів Святого Духа.

Дванадцятисвічник — нагадує 12 Апостолів. А одна свічка, або лямпа, що світиться понад Царськими Дверми — **означає Ісуса Христа.**

Семисвічник і 12-свічник зветься з грецького **полікандило** — многосвічник; свічник, що має понад 12 свічок, звесь **панікандило** (грецьке „пас" — увесь, „канділа" — світильник), всесвічник.

Полікандер — це грецька назва „**павука**", що висить понад середною частею церкви. Греки звуть його також **хорос** (збір, множество) і він нагадує звізди на небосклоні.

Перед образами ставлять також лямпи, до яких наливають оливи (в деяких українських церквах наливали звичайного масла).

До освітлення церковного належать також ліхтарі, вміщені на дручках — в них ставилися свічки і вживали їх, приміром, при обході церкви в ночи, коли вітер звичайні свічки гасить.

По правилу свічки повинні бути з чистого пчільного воску. Коли ж нині вживають і парафінових, то всеж повинно би бути бодай дві свічки з чистого воску — для гідного захования прадавного нашого церковного звичаю.

Світло в церкві є не тільки для освітлення, але і для символічних цілей. Свічки і лямпи нагадують перших християн, що мали при Богослуженню лише таке світло. Вони нагадують наших предків, що при світлі свічок і лямпів молилися.

Дальше світло пригадує Сотворителя, як джерело життя, розуму, правди і всякого добра. Світло при Хрещенню представляє Божу ласку і Боже благословення. При похороні нагадує позагробове життя, де померший перебуває. При Богослуженню взагалі світло нагадує світло нашої віри, нашої надії, нашої любови до Бога.

При кождім Богослуженню повинно бути світло. В церкві може бути вічна лямпа перед Царськими Дверми, в якій світло ніколи не гасне — розуміесь відповідно забезпечена. Християне мають також по домах лямпи перед образами, які засвічують в недільні і святочні дні (вже вечером перед неділею, чи святом).

Коли і як в церкві світла вживається, це вже належить до іншого відділу.

НА НІМЕЦЬКИЙ ВЗІР.

Японці видали приказ, що жиди в Шанґгаю мусять зазначувати свої автомобілі синими знаками.

СВЯЩЕНОМУЧЕНИК ІГНАТІЙ [redacted]

(20 грудня церк., 2 січня горож.).

Переказ говорить, що святий Ігнатій Богоносець був тою дитиною, яку Спаситель покликав був до себе, і сказав: „Коли не будете, як діти, не ввійдете в царство небесне" (Мат. 18: 3).

Ледво Ігнатій став дорослим чоловіком, як вже віддався цілий справі Божій. Був він учеником Апостолів, головно ж ап. Івана, разом з св. Поликарпом. І провадяв таке святе життя, що вже тоді звали його „Богоносцем" себ то таким, що Бога в серці носить.

По смерти антіохійського епископа Еводія поставили Апостоли епископом Ігнатія і він правив Антіохійською Церквою 40 літ.

Коли цісар Траян переміг Даків і Скитів, то дякуючи за те своїм божкам, почав християн переслідувати. В 106 р. прибув він до Антіохії і заявив, що хто з християн не поклониться його богам, буде люто караний.

Почав тепер св. Ігнатій утверджати в вірі своє стадо для витревалости в бурі, що надходить. Довідався о тім Траян, покликав до себе Ігнатія і каже:

— Це ти той злий дух, що моїй воли противишся і не поважаєш наших богів?

На те Ігнатій:

— Ні! Я служу Господу Христу і нищу злих духів.

Дальше знов Траян:

— Чому люде звуть тебе „богоносцем"?

— Кождий, хто в своїм серци Христа Господа носить, може так зватися.

— А чи думаєш, що ми своїх богів в серци не носимо? — каже Траян.

На те Ігнатій:

— Ні, не носите! Бо ваші боги не є дійсними богами; є лише оден Сотворитель неба і землі; є оден Христос, в якого царстві я бути бажаю.

— Чи говориш о тім Христі, що вмер за часів Понтийського Пилата?

— Так! Він наші гріхи умертвив і силу діявола знищив.

— То християне Христа в серці носять? — допитувався Траян.

— Так, бо написано є: „Я в них заживу і спокій знайду".

Довго Траян намовляв Святого то ласками, то погрозами, але побачивши незломну волю Святого, засудив його на смерть. Він приказав завести святого мужа до Риму і там пустити на нього диких звірів перед тисячами глядачів.

Почувши вирок, Ігнатій сказав:

— Дякую тобі Господи Боже, що Ти влив в мою душу любов до Тебе і сподобив мене гідним, як апостола Павла, кайдани за Тебе носити.

Сказавши це, Ігнатій сам заложив на свої руки кайдани і помолившись за добро Церкви, віддав себе в руки царським воїнам.

До Селевкії товаришили Святому діякон Філон та Агапод. В Смирні побачивсь з своїм давним товаришем, тепер епископом Полікарпом. Тут приходили до Ігнатія представники доокаличних церков.

З Смирни і других місць, де довше зупинявся, написав Ігнатій сім Посланій (письм, листів) до ріжних християнських громад, де дає їм науку, як мають ложних учителів стерегтися, як мають між собою згідно жити і не давати місця роздорам.

В Смирні застав кількох Ефесян, що їхали до Риму і ними передав письмо до вірних в Римі, де між іншим говорить:

— Нехай дикими звірами пожертий буду. Я пшениця Божа, отже нехай зубами львовими змелюся, щоби міг бути чистим хлібом Господу Ісусу.

Ще дальше скаржиться, що воїни, яких є десять, дуже йому докучають, а котрим — каже він — коли добро зробиш, то вони ще гірші.

По тяжких трудах прибув Ігнатій до Риму 20-го грудня (по церк. кал.) 107 року.

Коли розійшлася чутка, що прибув епископ аж з Антіохії, на видовище зібралися тисячі римлян. А коли вже чути було рик звірів, сказав Ігнатій:

— Ви, чесні римляне, знайте, що вмираю не за проступок злий, але обороняючи Правду Божу. Відійду, щоби з Богом злучитися.

В тій хвили прискочили два льви і роздерли тіло святого на кусні. За хвилю лише білі кости зосталися.

Після того християне зібрали ті кости і відослали до Антіохії, де їх тамошні християне приняли як найцінніший скарб.

ХРИСТІЯНИН В ЧАСІ БУРІ НА [redacted]

Євангелист Іван (7: 16-21) описує подію на Галилейськім морю. Христос вислав учеників на море. Надходила ніч; піднялася буря, а Христа не було.

Така подія повторюєсь безнастанно в життю християн. Нераз опиняються вони мов серед моря, над ними буря, а кругом темрява.

І здається їм тоді, що вони забуті і полишені. Христа коло них нема. Чому ж лишає він їх в такій порі?

Та ні! Перечитаймо уважно евангельське оповідання.

Ученики виїхали на море за приказом свого Учителя. Вони сповняли обовязок — і це могло бути їх потіхою.

Стежка життєвого обовязку не завсігди освічена сонцем; життєва подорож не завсігди відбуваєсь по водах спокійного океану — деколи вітри віють проти нас і не можна їх обминути

Але темрява і буря не є доказом, що ми не на правій дорозі. І до Царства Небесного тернистою стежкою заходиться.

Буря — це часть нашого обовязку. Робітника на полі зустрічає і буря і ніч, але його праця гідна заплати.

Інакше було би, коли б ми опинилися серед життевої бурі забувши нашого Спасителя і наперекір його волі. Тоді ми були би самі і не мали би на кого надіятися.

Євангельське оповідання показує, що хоч Христа з учениками не було, але Христос їх не забув — Він бачив, що їм треба помочи. Він дбав про них таксамо, як коли б був між ними

Подібно і з нами. Коли здається, що ми полишені й опущені, тоді Христос є коло нас. Він почує нас, коли будемо кликати: „Господи, прийди нам з помочею!"

І ніч і буря! Але свідомість, що око Спасителя нас бачить, повинно робити нашу віру ще сильнійшою.

МАЛА БІДНА КВІТОЧКА.

ПРИТЧА.

Молодий князь вийшов оглянути сад. Підійшов він до яблінки і питає:

— Що доброго даєш ти людям?.

На те яблінка:

— На весні цьвіт мій манить до себе очи всіх, а в літі даю людям смачні овочі.

— Ти гідна, щоби довго жити. — [redacted]

Підходить він до береста і питає його, що доброго дає він людям. На те берест:

— Між моїм гіллям пташки будують гнізда і співають; в моїй тіни віддихає худоба і спочивають люде.

Ти гідний, щоби довго жити! — каже йому князь.

Пішов тепер князь на пасовиско і питає трави:

— Яка з тебе користь на світі?

На те трава:

— Я даю поживу коровам, від яких люде мають молоко; з мене є сіно для коней, для худоби й овець; я помагаю жити багатьом другим сотворінням.

— Твоє життя дійсно дороге і потрібне! — каже князь.

Підійшов він тепер до низенької, слабосилої, але дуже гарної квіточки і [redacted]

— Яка користь з тебе на світі?

Зажурилася квіточка почувши таке питання, похилила ніжну головочку і каже через плач:

— Не винна я, що я така слабосила і що з мене нема ніякої користи. Ані овочей на поживу я нікому не даю; ані пташки не можуть гнізд на моїм стебельци будувати; ані холоду для нікого не маю. Я ніщо інше, а тількo мала бідна квіточка.

Нагнувся тоді князь, поцілував зажурену квіточку і каже:

— В тебе є така цінність, якої потрібно людському оку й людській душі. В тебе є краса — а краса є благословенням для людського роду. На тебе гляне прибитий горем і горе своє забуває; гляне старець і чує подих своєї колишної молодости; гляне дитина і радіє, як нічим іншим так не раділа би. Ти є представницею тої небесної Божої краси, яку праведні люде будуть в небі оглядати

Зраділа квіточка почувши, що й вона потрібна на світі, і весело піднесла свою ніжну головку ще висше, ніж передтим.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ЯК НЕВИННОГО НА СМЕРТЬ ЗАСУДИЛИ.

За давних часів всюди по світі був звичай, що коли когось підозрівали, що він щось злого зробив, то били, щоби признавався. А коли бють, то і невинний чоловік признається, що це він зробив, коби лише його не мучили. Не розуміли тоді люде, що таким способом правди тяжко довідатися, а багато кривди людям заподіюється.

Є оповідання, що в Лубнах, чи коло Лубен на Україні жив багатий чоловік, Кисіль, потомок давного княжого боярського роду. Був він багатий, сказано — багатий пан!

А що важне — був він також дуже релігійним чоловіком. Деякі другі з його рівні оттак поверху християне, а Кисіль, ні! — він в душі був великим православним християнином. Або як казали — він був християнином від понеділка до суботи.

Та знав він, як тоді нерозумно, як поверховно судили людей, отже хотів показати суддям їх помилки.

Мав він дуже доброго слугу — фірмана, Софрона. Цілі літа, бо змалку, був Софрон на службі Кисіля і за весь час ніхто лихого слова на Софрона не сказав. Праведна душа був Софрон!

А мав Софрон хатинку, а там жінку і четверо дітей. Отже вечерои, як панські коні понапуває і подає їсти, дає ключ від стайні панови і йде до дому ночувати.

Разу одного, коли Софрон пішов до дому, пан встав, взяв дві пари найкращих коней, завів далеко в ліс, поприпинав в глибокім яру, де плив маленький струмочок і зоставив. Кілька днів коні можуть самі пастися, воду мають. А стайні за собою пан не замкнув.

Коли рано Софрон побачив, що стайня відомкнена і коней нема, прибігає до пана та:

— Злодії коні вкрали!

— Як вкрали? — питає пан ніби дивуючись.

— Я прийшов — почав Софрон пояснювати, — а стайня відомкнена і коней нема.

— Так ти хіба стайні не замкнув...

— Замкнув — говорить Софрон — певно знаю, що замкнув...

Пан ніби дуже обурився і каже:

— Виходить, що ти зі злодіями знакомий і їм поміг мої коні вкрасти...

Казав пан Софрона закувати в кайдани і відослав до суду. Тай сам поїхав, щоби все розповісти.

Почали там Софрона допитувати, а той каже, що не знає, як ціла подія сталася. Опісля починають Софрона бити, говорять:

— Признавайся, як ти вкрав і кому панські коні передав!

Терпів Софрон, а там вже несила терпіти. І почав він признаватися, каже:

— Це я стайні не замкнув, бо знав, що прийдуть такі то злодії, що крадені коні переводять в далекі сторони і там продають. Самі вони з таких то дальших сторін..

Все розказав, неначе б дійсно воно так було. Та рад, що вже його не катують.

Почав суд радити, яку кару Софронови дати і засудили на смерть. Кажуть:

— Коли він раз зі злодійською шайкою звязався, то добра з нього не буде. Найкраще його цілком позбутися.

Другого дня в першій годині по полудні мали Софрона повісити. Вже й шибенниця готова. А ціле село дивується, що як воно сталося, що Софрон, якого всі мали за гідного чоловіка, з конокрадами звязався.

Як вже привели Софрона під шибеницю, впав він на коліна, підніс вгору руки і каже:

— Боже! Це люде зробили з мене злодія, але ти Всевідючий знаєш, що я нічого не винен. Вони примусили мене казати їм, що я злодій.

Головний суддя, що там був, обурився і каже:

— Скоро йому шнурок на шию закладайте, а то він правосуддя зневажає!

Тоді виступає Кисіль та:

— Він правду говорить, що він не злодій. І він має на те трох свідків: першим є його чиста совість, другим є Господь Бог, а третим я!

Здивувався суддя:

— Але ж ти казав його судити.

— Я казав — говорить тоді Кисіль — бо хотів вам, суддям, показати, як ви поверховно і легковірно судите. І багато невинних людей буде вас перед Престолом Божим оскаржувати.

Тут оповів він, як сам коні вивів і де вони знаходяться.

Ніякового стало судді, а наріл, що зосходився, тішився, що Софрон не пішов на нечесну дорогу; а ще більше раділи всі з того, що від тепер судді мусять бути більше обережні, отже справедливіші.

Звертається тепер Кисіль до Софрона і говорить:

— За те, що ти перетерпів, я тебе винагороджу: даю тобі подостатком поля, даю три пари волів, даю тобі плуги і вози, щоби ти в мене більше не служив, але був своїм власним господарем. Одного від тебе хочу: Коли я буду їхав стрічати великого достойника, приміром Митрополита, чи кого подібного, ти маєш бути моїм фірманом.

Який радий був Софрон, того й розказати не можна. А Кисіль як сказав, так і зробив.

ЯК БАТЬКО НИЩИВ СИНОВЕ ЩАСТЯ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

В однім селі жив багатий господар Іван, а звали його чарівником, казали, що він на чарах розуміється. Але що було важне — не любив людей, яким добре поводилося.

Був в нього син одинак, Гринь. Коли син підріс, батько його оженив і разом живуть. Жінка Гринева була дуже добра, та троє дітей в них є, такі гарні, що подібних нема других в цілому селі.

Але Іван ненавидів внуків. Душа його була погана, отже і добра невістка була йому недоброю і гарні внуки були йому поганими. І разу одного розлютився тай вигнав сина з жінкою і дітьми, каже:

— Забирайся і щоби я тебе більше не бачив! Бери найгіршого коня і поломаний віз, їдь і більше до мене не вертайся!

І Гринь поїхав, а куди — сам не знає.

Переїздять вони дорогою через поле, аж чують, що в рові скавулить песеня. Пішов Гринь — справді песеня, голодне, нещасне, трясеться від холоду. Глянула жінка та:

— Нещасне воно! Дай, я посаджу коло дітей, щоби загрілося. І треба би йому дати чогось зісти.

— Аджеж ми самі тілько й маємо, що одно бохоня хліба, — каже чоловік, а на те жінка:

— Бог нам дасть! Хіба ти думаєш, що Бог за нас забув? Ні! Може Господь оце привів нас сюди, щоби отте нещасне песеня поратували.

Ідуть вони з тим песеням дальше — а це було їх Щастя. Приїхали до чужого села, аж тут проти них війт (начальник села) і питає:

— Що ви за одні і звідки?

— Ідемо шукати пристановища — каже Гринь, й оповів, що міг.

— Так лишайтесь в нашім селі — каже війт — а тут є порожне господарство. Були старі люде, та повмирали, а що не не мали ніякої рідні, то їх господарство так собі стоїть. Невеличке, але гарне.

Втішився Гринь — цеж для нього щастя. І за якийсь час вже господарство його росте. А собачка — вже великий собака, худоби стереже. І на пасовиско гонить і до дому приганяє, ніби розумний чоловік.

Минуло кілька літ від того часу. Раз вечером їдуть фіри через село, збіжжа везуть. Тоді залізниць ще не було. Глянув Гринь — це люде з його села. От і [redacted] їх:

— Звідки ви, люде.

— З такого, а такого села — кажуть, але вони Гриня не пізнали.

— Вам треба десь ночувати, то можете і в мене — говорить їм Гринь.

Втішилися люде, заїхали на подвіря. Та вже при вечері в хаті сказав, хто він, а тоді питає людей:

— Як там мій батько?

Люде розказали, а тоді Гринь:

— Поздоровіть його від мене і скажіть, щоби приїхав до мене в гості.

За якийсь час батько приїхав. Та як побачив собаку, то пізнав, що це синове Щастя, отже говорить:

— Я бачу, що це непевний собака, він тобі колись великого лиха накоїть, я це вже предвиджую. Ти вбий його!

Жаль було синови собаки, але батько як почав, то син вкінци собаку вбив і — зоставив покищо коло хліва. Та ледво Гринь відвернувся, а тут як худоба позбігаєсь, як почне свого пастуха жалувати — повклякала кругом нього і почала лизати, та так злизала, що лише кістки зосталися.

Поїхав батько до дому, а за рік знов приїздить. Глянув на одну гарну ялівку і пізнав, що вона найбільше щастя злизала, отже каже синови:

— Сину, заріж ту ялівку і нехай жінка зпече для мене з неї печеню.

Не хотів син різати, але як батько почав намовляти, то син згодився.

Почала жінка печи, отже відкраяла кусок і зіла, ніби кушає, тай дітям по кусочку дала. Так те Щастя до неї та до дітей усе перейшло.

Поставила вона ту печеню перед батьком, а він тілько покушав та:

— А хто її вже їв?

— Ніхто — каже невістка — я тілько покушала і дітям дала покушати. То і все.

Їв батько ту печеню і не їв, от щоби показати, що їсть. І невдовзі забрався до дому. А вже дорогою така журба його взяла, що не міг відобрати від сина щастя, що серед дороги з розпуки вмер.

Ось такі бувають зависні люде. Все тільки для себе збирають і не думають, що вони на світі не вічні. Рано живі, а вечером вже мертві, і ціле їх майно другим лишається. Чотири дошки і сажень землі, отже все, що з собою заберуть. Тай доброго імени по собі не зоставлять.

НАЙСТАРШІ БЛИЗНЯТА.

В Кетламет, в Орегоні, живуть брат і сестра, близнята, що мають нині по 84 роки. Це Е. Ворен і Нелі Вайт.

МЕКСИКО КРАЇНА УБИВСТВ.

Мексиканський суддя Хозе Гонзалес Бустаменте недавно заявив, що в Мексико річно буває 18,000 вбивств. В самій окрузі міста Мексика буває 53 вбивств місячно. Отже гине більше від тих, що вбивають других при всяких нагодах, ніж згинуло би від якої лютої слабости. — В Мексику нема за ніщо кари смерти, а в деяких околицях є тілько арештантів, що нема для них місця, отже живуть собі вдома і лише час від часу зголошуються до муніципальних властей.

КОЛИ СТЕЙТСЬКИЙ ВОЯК ЖЕНИТЬСЯ З БРИТІЙКОЮ.

Британський уряд видав осторогу, щоби стейтські вояки не женилися з британками, як дотепер буввало. Такий вояк найперше мусить мати дозвіл свого коменданта, коли не хоче ставати на воєнний суд. Та коли б й дістав довзіл, то Стейти не мають для бритійки ніяких зобовязань — її не дадуть грошевої запомоги; її замуже не робить її горожанкою Стейтів і її не впустять до Америки, коли її чоловік буде туди вертатися.

БІБЛІЙНИКИ ЧИ РОБІТНИКИ?

Добре знаю околицю, де розпаношилися біблійники, отже приглянувшись до них, сміло кажу, що це безбожники. Біблія для них, це заслона, за яку ховаються і при помочи якої залізають до християн.

Коли їх хто не впускає, то вони зараз: „Так ви не хочете впустити Ісуса Христа до хати, цураєтеся Божого Слова". Хто мало думає і мало знає, той їх впускає, ніби ближних, а наділі впускає ворогів і безбожників.

Знаю з досвіду, що хоч носять Біблію під пахою, або в жіночих торбинах, то вони всіх християн вважають проклятими.

Не признають ніяких товариств, ні організацій. Про церкву нема їм що і згадувати. Вони проти Нар. Дому, проти Товариства Просвітного, проти Економічного. Це нищителі, анархісти!

Свят і неділь не признають. Найрадше працюють в свята. Неділями сідають в розкішні авта, беруть з собою „пророкинь" і їдуть ширити анархію.

Других критикують, що ті є членами церкви, що святкують неділі і свята, що слухають священиків, що інтересуються народними справами — а про те, мовляв, нема в Біблії згадки! Самім волосся крутять модно і вдягаються по модерному, а не по біблійному. Спідниці в них короткі, висше колін; накручують радіо — а чи все те по біблійному?

Чув я таке від сусіда біблійників: Вони раді жити манною і самі за роботу не дуже беруться. Але їсти треба. Побачила біблійничка в нього гарну капусту, отже каже, щоби їй дати. Фармер не дав, бо самому треба. Та коли прийшла ніч, всю капусту хтось вирізав...

Бувають випадки, де біблійники явно говорять, що Бога нема, бо де хто Бога бачив? А несвідомі люди таких до хатів впускають!

Загляньте в життя біблійників, а там є всяке. Я бачив, як пили і забавлялися. Знаю випадок, де в практичнім своїм життю неморальне за мораль вважають; знаю випадок, де в муніципальнім уряді біблійник не хотів для присяги поцілувати тої Біблії, з якою носиться. Аж коли сказали йому, що: „Не поцілуєш, то не будеш мати, чого хочеш", тоді біблійник: „Містер, ай кис, ай кис".

Як видно по ділах, то біблійники, це безбожники. А як такі, вони за заплатню працюють для когось.

Як же християне повинні до біблійників ставитися? Як до ворогів Бога і ворогів власних. З ворогом не повинно бути ні сходин, ні балачок. Вони хитруни, вони підступно ловлять за слово, щоби ним обмотувати свою жертву, як павук муху.

Це нахаби! Прийде до хати і висміває образи, зневажає нас за те, що ми ходимо до церкви, що слухаємо священиків — отже в живі очи вважають нас за дурнів. Отже свідомий чоловік не позволить себе в своїй хаті зневажати.

Хто не признає народних справ ні народних організацій, то він хрунь — а гідний чоловік з хрунями не хоче навіть говорити. Бо з ним говорити, то самопониження!

Та знаю, що діти біблійників біблійництвом не дуже переймаються, бо нема чим перейматися. Вони відчувають, що їх батьки ходять манівцями, і тому діти біблійників люблять приставати з нашими дітьми, бо тут знаходять багато вартного. Отже треба звертати на тих дітей окрему увагу, щоби помогти їм вийти на добру дорогу з тих манівців, якими їх родичі блукають.

Біблійництво, це квітка не з українського грунту, це бурян, що насіває чужа рука. Отже треба його виполювати. Не можна байдужно на нього дивитися.

Поставмо собі за ціль знищити насіяний бурян. Нищімо безбожність. Наші доми, наше життя повинно бути вільне від буряну. В нас повинно бути здорове християнське життя.

Г.

РІКИ УКРАЇНИ.

Ріки України вливаються переважно до Чорного й Озівського (Азовського) моря.

Першою рікою, що пливе від заходу до Чорного моря це **Дунай**. При вході до моря Дунай ділиться на багато річок і там живуть потомки славних запорожців. Цей поділ на річки зветься „дельтою", бо в грецькій азбуці буква „Д" зветься „дельта". Отже коли яка будь ріка при вході до моря ділиться на багато річок, то говоримо що твориться „дельта" (твориться буква Д)

До Дунаю вливається українська ріка **Тиса**, з її допливами буковинський **Серет**, **Прут** з **Черемошем**, що пливуть в Чорногорах

Недалеко Дунаю впадає до Чорного моря лиманом річка **Кундук**.

Дальшою рікою є **Дністер**, що випливає в Бескиді (в Карпатах) і пливе Підгірям і Поділям

З правої сторони вливають до Дністра верховинські ріки: **Стрий, Свіча, Лімниця, Бистриця**, та бесарабські повільні ріки **Реут** і **Бик**.

З лівої (північної) сторони вплинають до Дністра: **Стривігор, Верещиця, Гнила Липа, Золота Липа, Стрипа, Серет, Збруч, Смотрич, Ушиця, Ладава, Мурахва, Русава, Ягорлик** і **Кучурган**.

На схід від Дністра вливаються до Чорного моря малі річки **Куяльник** і **Тілігул**.

Великою рікою України є **Бог**. З правої сторони пливуть до Бога: **Рів, Кодима** і **Чичиклея**. З лівої: **Соб, Синюха з Ятранею, Гірний і Гнилим Тикичем та Висьєю, Мертвовод** й **Інгул**, всі небогаті водою.

Найбільшою рікою України є **Дніпро**.

Дніпро, це Свята Ріка України. Богато споминів з давної Української Історії вяжеться з Дніпром — споминів про велику славу і гірке лихоліття. Над Дніпром творилася українська держава і над цею Святою Рікою був завсігди осередок українского життя.

Дніпро, це одна з найбільших рік Европи, бо третя по Волзі й Дунаєви, тай між ріками цілої землі!

Випливає Дніпро на Білій Руси і коли входить на Українську землю, то вже є остілько великою рікою, що ходять по ній судна. Дніпро в багатьох місцях ділиться на „рукави" й обливає острови й острівці. Правий берег високий, гористий і тут на київських горах розложився старезний наш **Київ**, а на Канівських є **Могила Тараса Шевченка**.

Дніпро пливе спершу в полудне-во-східному напрямі. Де ж починає течи на полудне, там береги стають високі, долина стає вузка, скалиста і тут починаються славні **Дніпрові Пороги**. Вода пливе тут по камяних лавах, беться о скали, крутиться, і вкривається піною. Рев і шум чути далеко

Всіх порогів є девять. Найстрашніший між ними **Дід**, або **Ненаситець**, що має 12 лав (скалистих спадів)

Вийшовши з Порогів звертаєсь Дніпро на полудневий захід, його долина розширюєсь, і тут є багато островів. На них була славна **Запорожська Січ**, де було те українське запорожське військо, яке славне було тоді в цілій Европі і від якого цілий український нарід звали тоді козацьким **народом**.

На Запоріжу Дніпро дуже велика і тиха ріка, доступна навіть морським кораблям. Над його берегами простягаєсь **Великий Луг**, де колись Запорожці ловили рибу й звірину, де рубали дерево на свої „чайки" (човна), що ними плавали по Чорному морю аж до Туреччини

Перед входом до Чорного моря творить Дніпро „дельту" — розділюєсь на 9 річок, які входять в великий **Дніпровий Лиман**. Звідси ве де одно широке горло в море.

Поза межами України пливе до Дніпра з правого боку велика лісова ріка **Березина**.

В межах України першою на правій стороні є **Припять**, що збирає води з Полісся й Волині. Праворуч впадають до Припяті: **Турія, Стоход, Стир з Іквою, Горінь зі Случею волинською, Уборт** й **Уж**.

З лівого боку вливаються до Припяті. **Пина, Ясельда, Случ поліська** і **Птич**.

По Припяті ходять пароходи (парові судна, кораблі) та сплави (повязане дерево) з Полісся на степову Україну.

Дальші праві притоки Дніпра: **Тетерев, Ірпень, Рось, Тясмин** й **Інгулець**, до якого вливаються **Жовті Води**.

Найважніші на лівім боці: сплавна **Сож**, судохідна **Десна з Сеймом, Сула з Удаєм, Псьол з Хоролем, Ворскла, Орел Самара** й **Кінська**.

З Донецької височини пливуть до Озівського моря **Молочна, Калміюс** і **Міюс**.

На Криму є тілько одна більша ріка **Салгир**.

Великою рікою є **Дін**. Він виходить з Московщини і тільки частею пливе на Україні. Він не багато коротший від Дніпро, але води має менше і тому для плавби менше важний. Правий його беріг всюди високий, лівий низький.

Праві доплив Дону: **Донець** з **Осколом** і **Калитвою**; ліві: **Воронїж, Битюг, Хоцер, Медведиця, Сал** і **Манич**.

Річка Манич цікава. Вийшовши на низ вона ділиться на два рукави (дві ріці), й один пливе до Озівського, другий до Каспійського моря. Такий поділ зветься **ростока**.

Чорноморсько-Озівські ріки: невеличка степова **Ея** і велика ріка **Кубань**.

Кубань випливає з Кавказу, як бистра верховинська річка. Вона скоро росте, приймаючи другі гірські річки й виходить як велика сплавна ріка на підкавказьку низину. Тут приймає більше річок, між ними **Лабу** й **Білу**.

Західні сторони України належать до сточища (сплаву) Висли що тече до Балтійського моря.

З правих приток Висли пливуть через українську землю: **Дунаєць** з **Попрадом, Вислока, Сян** з **Вислоком** і гранична ріка України **Вепр**. Найбільша притока Висли, це **Буг**, з притокою **Мухавцем**, що злучений каналом з Припятю.

До Каспійського моря вливають на межах України **Кума** й **Терек**.

Це важніші ріки і річки України. Крім них є ще багато менших, які тут не згадані.

ЦІКАВІ РІЧИ.

Телефоністки в Єгипті мусять вміти по англійськи, французьки, італійськи, грецьки та арабськи.

Між островом Мадагаскаром коло східної Африки і берегами Індії є 16,000 островів, а з тих лише 600 замешкалих людьми. На більшій части тих островів чоловік може жити і виховувати родину дуже щасливо, працюючи не більше, як 25 днів в році. Поживи кругом в подостатком, одежі не треба.

Окуляри в Европі почали робити десь при кінци 13-го століття в Італії. А побільшаючі скла були вже 1376 року. Винахідником окулярів мав бути Сальвіно д'Армато деллі Арматі в Фльоренції.

СТАЛІНГРАД.

Сталінград, коло якого тягнуться битви вже близько півтора місяця, це давніший Царицин, який большевики назвали Сталінградом.

Місто тягнеться понад Волгою вузким поясом 40 миль, отже досить далеко. Лісів нема, які б заслонювали Сталінград

Царицин було менше місто, що мало населення коло 150,000, а тепер населення Сталінграду числили на 500,000, отже пів міліона

Це місто фабричне. В північній части виробляли трактори, а в полудневій всякі машини, танки, гармати; тут і рафінерії, що нафту переробляють на ґазоліну та всякі інші фабрики.

Волга коло Сталінграду широка одну милю і нею перевозили мільйон тон тижнево на північ, отже це велика дорога для перевозу. Околиця взагалі піскова, пустинна.

„ВІСТНИК" ДЛЯ МОЛОДШИХ.

(Терновіль, Саск.)

Я читаю „Вістник" цілі літа і можу сказати, що його повинні читати всі жінки, всі матери і всі дівчата. А також хлопці і всі діти. Бо в „Вістнику" е багато легкого матеріялу, що для молодих надається.

А що до матерей, то там е багато такого, що матери можуть дітям читати і розказувати. Там е оповідання, а діти оповідань хочуть. Тай другі е дрібні річи, е вірші, е маленькі оповідання. Інтересне було, що писалося там про Українське Село і я думаю, що ще колись буде продовжатися, бо про Українське Село можна би більше сказати. А про те треба всім знати.

Також інтересне було, що там писалося про жінок і про моду. Такі річи треба би всім жінкам добре розуміти.

УВАГА

ШТОРНИКИ І АҐЕНТИ.

Замовляйте найновіші

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

в прекрасних олійних кольорах з українським англійським або польським калєндаріюм

ПО ГУРТОВИХ ЦІНАХ.

Пишіть по безплатний Катальоґ до

ALBERTA CALENDAR and SMALL WARE Co., Dept. W.
9623–106 Ave., Edmonton, Alta.

Хоч про жіночі справи пишеться і в „Українськім Голосі", але в „Вістнику" пишеться на інший лад і з іншої сторони, і велика шкода, коли деякі жінки „Вістника" не читають. Отже я сказала би, що „Український Голос" є для старших і для тих, що мають більше часу всім інтересуватися, а „Вістник" повинен бути часописом кожної української жінки, кожної матери і дівчини. І всеї молодіжи. Нехай читають також „Український Голос" б о того треба, але нехай конче читають „Вістник".

Отже нехай жінки радять, щоби „Вістник" конче читали.

Громадянка.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Тафнел, Саск.)

В неділю 2-го серпня 1942 п-во Федаки хрестили свого сина, якому дали імя Богдан. Чину хрещення довершив о. Мороз.

Після хрещення, як водиться, п-во Федаки запросили кумів на обід.

По обіді Яків Маслій говорив бесіду з приводу цего родинного свята, а дальше завізвав присутних щоби зложили жертви на фонд „Вістника".

Жертвували слідуючі:

По 25цт.: В. Гуляма, І. Терновецький, Т. Кирилюк, М. Гарас, І. Бойчук, Д. Федак, Я. Маслій. — Разом $1.75

Жертводавцям щира подяка, а родичам охрещеного щасливого і довгого віку прожити!

Я. Маслій.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

Збірка в церкві в Сенді Лейк листопада 1-го 1942.

По 1 дол.: М. Кучма, Ол. Залещук, Д. О. Дидик, П. Ярич, М. Левандовський, Н. Солоничний, І. Ярема, І. Федорків, Т. Мулявка, А. Прокопчук, М. Лесюк, С. Вербівський, І. Доманський, пані В. Яковенко, Гр. Пilюта, С. Доманський, І. Цюпьмаць, М. Максимнюк, К. Остюк, А. Матвійчук, Івечох, С. Вовк, С. Ярема, Й. Доманський, пані З. Демчук, В. Десятник, Ю. Пупець, пані М. Мудра, П. Колтуцький, пані Й. Залещук, Ф. Мушій.

По 50цт.: С. Сторожук, А. Ґреґораш, Е. Лесюк, М. Ярема, Ф. Ґрубенюк, пані Сміт, Н. Федорків, пані Матвійчук пані Солоничка, пані Василенко, пані Р. Мулявка.

По 40цт.: Й. Симочко.

По 30цт.: С. Бас.

По 25цт.: С. Прокопчук, О. Ґреґораш, В. Демчук, Ів. Драбинистий, пані Ґюз, пані Лободовська, пані МекКі, М. Кісь, Н. Н., В. Ґреґораш, С. Р. Стефанюк, І. Шапарський, І. Соловій, Ол. Мудрий, Н. Н., С. Василенко, Ів. Колтуцький, В. Перепелюк, панна О. Лесюк, П. Кучма, Я. Мушій.

По 20цт.: Н. Н., М. Прокопчук.

По 15цт: Демчук.

По 10цт: Н. Українець, панна Сивак, Н. МекКі.

По 5цт.: С. Ґреґораш.

Разом	$43.35
Дрібна збірка	3.30
Разом	46.65

ХРАМ У СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

21го листопада в суботу в день Архистр. Михаїла, відбудеться церковний храм (праздник) Укр. Православної Церкви св. Михаїла в Сенді Лейк, Ман.

Рання відправа почнеться в год. 9 рано; Служба Божа в год. 10.30 р.

Богослуження будуть правити о. Прот. Савчук й о. Ковалишин.

По відправі буде спільний обід, підчас котрого будуть промови.

Людей з близьких і дальших місцевостей, радо [redacted]

За церковний уряд І. Д-й

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Ґайового

ЛИСТОПАД.

21. Субота, св. Михаїла. — Унуцьких.
22. Неділя. — Ґарделтон
29. Неділя. — Пембіна, Злуч. Др.

ГРУДЕНЬ.

4. Пятниця — Введ. Пр. Б-ці. Сірко
6. Неділя. — Толстой
13. Неділя — Сеньків.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. М. Боднарчука.

ЛИСТОПАД.

21. Субота. Михаїла. — Коло Жуч- [redacted]
22. Неділя — Коло Льори
27. Пят., Пилипа — Вест Брук
29. Неділя. — Коло Пасічників

ГРУДЕНЬ.

4. Пят., Введення. — Коло Рікн.
6. Неділя. Коло Половників
13. Неділя — Едмор
17. Чет., Варвари. — Інсінґер
19. Суб. — Шіго опів.
20. Неділя — Вест Брук.
22. Вівт. Анни. — Шіго, полуд.
27. Неділя. — Інсінґер

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Грицини.

ЛИСТОПАД

21. Субота. Собор Арх. Михаїла. — Кадворт
22. Неділя. — Тернопіль
29. Неділя. — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Е. С. Улана

ЛИСТОПАД

21. Михаїла Арх. — Сендіґил
22. Неділя. — Селкірк (храм)
29. Неділя. — Селтон

ГРУДЕНЬ.

4. Введення Пр. Богородиці
6. Неділя. — Брендон
13. Неділя. — Тиндал

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Виннiпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Желізкевича.

Листопад.

8. Неділя. св. Вм. Дмитрв. — Сембурґ. (День Подяки)
15. Неділя — Гонеймун
21. Субота. Св. Арх. Михаїла. — Шипмен (членські збори)
22. Неділя. — Шипмен (збори Жіночого Товариства)
29. Неділя. — Принс Алберт

По Богослуженню катехизація для дітей.

Адреса: 1060—4th St East Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. С. П. Симчича.

ЛИСТОПАД.

8. Неділя. Вмч. Димитрія. — Лужан (храм)
15. Неділя — Ендрю
21. Субота. Арх. Михаїла — Заваля (храм)
22. Неділя. — Каґаін
29. Неділя. — Сучава

Адреса: Поч. Скринка 83 Виллінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД.

8. Неділя. св. Димитрія. — Етелберт
15. Неділя. — Робин
21. Субота. Собор Арх. Михаїла. — Петлюра
22. Неділя. — Шелвелей. (Принфтінг Ривер)
29. Неділя — Шортдейл.

Почт. скринка 54, Робин. Ман

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД.

16 П. 3 Муч. Акепсима еп.
17 В. 4 Преп. Йоаникія Вел.
18 С. 5 Муч. Галактіона й Епістими
19 Ч. 6 Павла арх. Царгород.
20 П. 7 Св. 33 муч. в Мелітині
21 С. 8 Собор Арх. Михаїла і др.

22 Н. 9 Нед. 26 по З. С. св. Онисифора Ісповідн. Печерського
23 П. 10 Ап. з 70-ти: Ераста еп.
24 В. 11 Муч. Мини
25 С. 12 Івана Милостивого патр
26 Ч. 13 † Івана Золотоустого
27 П. 14 † Ап. Филипа з 12-ти
28 С. 15 Початок Пилипівки

29 Н. 16 Нед. 27 по Зсл. Святих
30 П. 17 Григорія еп.

ГРУДЕНЬ.

1 В. 18 Листопад. Муч. Платона
2 С. 19 Прор. Авдія, м. Варлаама
3 Ч. 20 Преп. Григорія Декаполіта
4 П. 21 Введення в храм Пр. Бог.
5 С. 22 Ап. Филимона і Кикиафі

6 Н. 23 Нед. 28 по Зсл. Святих
7 П. 24 Влмч. Екатерини
8 В. 25 Климента епископа
9 С. 26 Преп. Якова пуст.
10 Ч. 27 Влмч. Якова перського
11 П. 28 Прпмч. Стефана нового
12 С. 29 Муч. Парамона

13 Н. 30 Нед. 29 по З. С. † Андрея
14 П. 1 Грудень. Прор. Наума
15 В. 2 Прор. Авакума, Атанасія

[redacted] БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Гр. Василика

ЛИСТОПАД.

21. Субота. св. Михаїла. — Тірієн (храм).
22. Неділя — Глендон (місто)
29. Неділя — Страй

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. [redacted]

ЛИСТОПАД.

21. Субота. св. Арх. Михаїла — Сенді Лейк (храм)
22. Неділя. — Росборн.
29. Неділя. — Енгусвил

ГРУДЕНЬ

4. Пят., Введ. Пр. Бог. — Менаї
6. Неділя. — Давфин
13. Неділя — Січ
19. Субота. Св. Николая — Виста
20. Неділя. — Сенді Лейк

Адреса: Скринка 7. Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апостола.

ЛИСТОПАД.

21. Субота. Св. Михайла. — Прери Ривер (празник)
22. Неділя. — Годсен Бей Джонкшен
29. Неділя. — Шеррідон

Адреса: Почт. Скр. 124 Арран. Саск

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД.

21. Михаїла. Утр. Єв. Мат. 13: 24—30 і 36. Літ. Жид. 2: 2—10. Еван Луки 10: 16—21.

22. Нед. 26 Гол. 1 Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Ефес. 5: 9—19 Єв Луки 12: 16—21.

29. Нед. 27. Гол. 2. Утр. Еван. Луки 24: 12—35. Літ Ефес. 6: 10—17 Єв. Луки 13: 10—17.

ГРУДЕНЬ.

4. Пят. Введення: Утр. Є. Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Жид. 9: 1—7. Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

6. Нед. 28 Гол. 3. Утр. Єв. Луки 24: 36—53. Літ. Колос. 1: 12—18. Єв. Луки 14: 16—24.

13. Нед. 29. Гол. 4. Утр. Еван. Івана 20: 1—10. Літ. Кол. 3: 4—11. Еван Луки 17: 12—19.

19. Суб. Николая: Утр. Еван. Івана 10: 9—16. Літ. Жид. 13: 17—21. Єв. Луки 6: 17—23.

30. Нед. Гол. 5. Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Колос. 6: 12—16. Єв. Луки 18: 18—27.

22. В. † Зач. Пр. Бог. Утр. Єв. Луки 1: 39—49 і 56; Літ. Гал. 6: 22—31; Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

27. Нед. Праотців Гол. 6 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. Колос. 3: 4—11. Еван. Луки 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3624 WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., DEC. 1st, 1942 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1942. ЧИСЛО (403) 23

ЗАЯВА КАТОЛИКІВ.

Стейтські католики поставилися різко проти німецької сторони в цій війні. День 8-го грудня призначили на молитву за „мир і спокій милий Богу".

В заяві, яку видали католицькі архиєпископи і епископи, говориться:

„Висловлюємо найщирійше співчуття нашим братам епископам в усіх краях світа, де релігію переслідують, свободу нищать і Божі та людські права насилують. Відчуваемо велику відразу супроти жорстокого відношення до жидів в забраних краях і других безборонних людей не нашої віри".

ВАТИКАНСЬКЕ РАДІО ПОЛЯКАМ.

З Лондону доносять 9-го листопада, що ватиканське (папське) радіо неначе б то давало Польщі якусь лекцію. Бо говорилося (таки по польськи):

„Чоловік мусить освободитися, і то скоро, від ідола (божка), якому він кланяеться, а тим ідолом є Держава, яку нині поставлено на місце Бога. Нині Держава стараесь здобути ту власть, яка належиться лише Сотворителеви світа. Папа поставився проти обожання Держави. В крузі державного життя він поставився так, будучи оборонцем одиниці і родини в сфері міжнародній як оборонець міжнародного права"...

Дальше говорилося, що ставлення прав держави висше Божого права веде до поневолювання других.

Цікаво, що спонукало Ватикан (папську палату, папу) до такої лекції. Адже ж цілі довгі літа, тай донедавна Ватикан висловлювався перед світом, що Польща є охороною („пшедмужем") християнства. Кілько благословень дав папа Польщі в послідних десятках літ, значиться — все було добре. Тай ще 1938 р. папа приймаючи від Польщі 2,500,000 золотих вдоволяв вповні її державну політику. І тому нинішна лекція Польщі досить загадочна. Та видно, що Ватикан мав якусь причину.

ФАБРИКИ НА УРАЛІ І СИБІРІ.

Большевицькі вчені роблять приготовання і розсліди, щоби в Уральських горах і Сибірі закладати фабрики для виробу амуніції. Большевицькі газети говорять, що там тепер вже виробляють багато воєнного матеріялу. Металюрґісти під проводом професора Шахрая винайшли новий спосіб виробу амуніції, що майже подвоює виріб. Такі вісти подає большевицька преса.

ЩО З РОМЕЛОМ.

Вісти з воєнного терену тепер взагалі дуже скупі, неясні і непевні. Окремо довший час неясно, де перебуває командант німецького війська в Африці, Ромел. Одні думають, що він в Німеччині, другі, що в Римі, та що розбився з ним літак, коли летів з Африки до Европи.

СИРОТИ В АНГЛІЇ.

Нині в Англії є 1,778 сиріт, що стратили родичів в цій війні і треба ними заопікуватися. Отже уряд передав їх під опіку міністрови пенсій, Вормслееви, якого тепер звуть „вітчимом" 1,778 сиріт

ХОЧУТЬ ЖИДІВСЬКОЇ АРМІЇ.

Жиди при всяких нагодах домагаються, щоби Англія і Стейти дали жидам можність мати в Палестині жидівську армію. Ось 16-го листопада в Стейтах 1,521 осіб підписали жидівську деклярацію, в якій кажуть, що: „порозсівані, позбавлені своєї власности европейські жиди, а також палестинські жиди повинні дістати право воювати проти осі в власній жидівській армії".

ПЕРЕДАЛИ ФРАНКОВИ ДВОХ.

Коли німці заняли тепер решту Франції, то арештували двох бувших еспанських провідників, які тепер перебували в Франції. Оден з них Франціско Лярґо Кабалеро, другий Сантіяґо Касарес Квіроґа — вони були провідниками армії, що воювала з Франком. Німці передали їх еспанському урядови. Над ними буде суд і є думка, що їх покарають смертію.

ПРОТИ ЗЕМЕЛЬНОЇ ВЛАСНОСТИ.

Архієпископ Анґліканської Церкви, Темпел, говорив 14 листопада ц. р. в Бірмінґгам, що він є за тим, щоби не було приватної власности землі, але щоби вона була власністю публичною, себто державною. На Темпела посипалося багато критики, що він мішаесь в несвої справи, а тоді він заявив, що він не говорить від Церкви, але особисто.

ЗГИНУЛО 47 В ШПИТАЛИ.

Листопада 19-го гинуло в шпитали для божевільних в Салем, Ореґон, 47 слабих від масового затроення. Слабим давали їсти яйця, отже виходить, що їх хтось затроїв отруєю, якої вживають до троення комах. Кухар каже, що він був вийшов на хвильку з кухні, отже міг хтось зі слабих вкинути отруї. Всіх слабих шпиталь має коло 470. Тепер дошукуються, як це могло статися.

РАК СЕРЕД ЯПОНЦІВ.

Коли говориться, що рак забирає багато жертв серед білого населення, то треба знати, що між японцями слабість рака буває в двоє, або троє більша. Яка тому причина, лікарі не знають.

ЖЕРТВИ ВІЙНИ В АНГЛІЇ.

Міністер домашної оборони в Анґлії, Герберт Моріссон, оголосив недавно, що від початку війни німецькі напади вбили в Анґлії 47,000 осіб, 56,000 було ранених, а домів було знищено, або пошкоджено 2,750,000

СТЕЙТСЬКА ПОМІЧ В ЖОВТНИ.

Протягом минувшого жовтня Стейти доставили Анґлії й Росії воєнного матеріялу на суму 915 мільйонів.

ПО 55 ЛІТАХ НАЗАД.

З Ліверпулю, в Анґлії, виїхав ще 7 жовтня 1887 р. В. Гем, як корабельний помічник на кораблі, що їхав до Японії. Гем в Японії зостався Доперва точно 55 літ по тім, бо 7-го жовтня 1942 року приїхав він знов до Ліверпулю як виселенець з Японії. Цікаво — кілько знакомих він тепер знайшов. І як йому тепер місто виглядало.

ОЗНАЧУЮТЬ ПРАЦЮ ДІВЧАТ.

В Вашингтоні видано закон, яким означено працю дівчат в фабриках, і так: Коли перше брали до праці дівчат від 18 літ, то тепер можна від 16, однакож дівчина низше 18 літ не може працювати денно понад 8 годин. Дівчата низше 18 літ мусять мати в фабриці окремий спис. Дівчата низше 18 літ не можуть працювати між годиною 10-ою вечером і 6-ою рано. Дівчата взагалі не можуть працювати в дуже небезпечних або нездорових місцях.

НЕ ВПУСТИЛИ ДО КАНАДИ.

Бровдер, бувший секретар комуністичної партії в Стейтах, і Тугий, секретар мішіґанських комуністів хотіли приїхати до Виндзору для побачення з Тимом Баком 13-го листопада, але мусіли назад вертатися. Канадійські власти сказали, що комуністична партія в Канаді заборонена, отже мусять мати з Оттави дозвіл на візд.

ЗГИНУЛО ШІСТЬ ФАЄРМЕНІВ.

В Бостоні в Стейтах 16 листопада завалилася стіна підчас пожару і вбила шістьох фаєрменів, а інших поприсипала разом з другими людьми. Коли вогонь пригашено, з під звалищ видобули понад 30 осіб і забрали до шпиталю. З тих 12 тяжко ранених.

БАГАТИЙ ЖЕБРАК.

Поліція в Ню Йорку арештувала 69-літнього жебрака, Виліяма Бека, при якім знайшли 127 дол. і 51 центів готовими грішми, а крім того 4 банкові книжечки на 26 тисяч, 832 дол. і 63 центи. Виглядає, що жебрацька професія таки поплачуеcь.

КІЛЬКО ТРЕБА ЛІКАРІВ.

Всіх лікарів в Стейтах є нині коло 120,000 а крім того є ще 56,000 лікарів вже досить старих. З тих 120,00 нині стало військовими лікарями 40,000, отже для обслуги загалу лишилося 80,000. Однакож для такої армії, як Стейти збирають, треба ще 30,000 лікарів, себто разом 70,000.

ЗУДАРИЛИСЯ ЛІТАКИ.

В Пенсакола, в Флориді, зударилися два патролюючі літаки, отже згинуло 9 осіб.

ДВОЄ ЗГОРІЛО.

В суботу 14 листопада згоріло в місті Виннiпеґу двоє, одного не дошукалися, а двоє попеклися трохи. Згоріли: Овил, літ 27 і Клодета Ренкорт, літ 4. Вогонь знищив чотири будинки вартости 30,0000 доларів.

ВПАЛА І ВБИЛАСЯ.

І з такого може бути смерть. Марія Стівенсон, 54-літна жінка в Виннiпеґу, йдучи по сходах до пивниці, впала і вбилася. Сходи мали сім ступнів.

ЗА 66 ДНІВ ЗБУДУЮТЬ.

Нині в Стейтах будова звичайного корабля на лад купецьких, 10,000 тон, забирає 66 днів. Давніше треба було ще 105 днів.

ПІСЛЯ ШТРОСМАЄРОВОЇ ПРОМОВИ.

Тепер лишаєсь ще сказати, як поділала Штросмаерева промова на Собор і які були її наслідки в вирішуванню папської непомильности.

В часах Інквізиції, коли Рим мав велику силу і неприхильних собі людей палив на стосах, Штросмаер був би мабуть не обминув огненного стосу (костира).

Але час, коли Штросмаер виступив з промовою, був для папства вже не той. На Соборі майже четверта часть зібраних думала так, як і Штросмаер, і висловлювала голосно свої погляди. Разом з Штросмаером стояли визначні і широ відомі церковні достойники з Німеччини і Франції — епископи, архиепископи, кардинали і другі. І коли б папа був хотів проти них рішучо виступити і тягнути їх на суд, як еретиків, то міг був позбутися всіх французьких і німецьких католиків. Тепер папа міг навіть радіти, що через Штросмаерову групу Собор формально не розбився.

Але розбиття було! Коли відбувалося голосовання над тим, чи папа непомильний, то коло 200 учасників Собору відтягнулося від голосовання. Значиться — **показали, що не вірять в папську непомильність і в те, що папа є наслідником Петра і заступником Христа.** І, як виходить з промови Штросмаера — **не вірять в таке апостольське наслідство (сукцесію), як його проповідує Римська Церква.**

Щоби читачам стало ясніше справа з Мартином 5-им, якого Штросмаер згадує, і з питанням, від кого мало те наслідство до Мартина перейти, ми глянемо на ті часі, що до Мартина відносяться.

Авініон — Велика Схизма — Мартин V.

Коли Бенедикт 11-ий вмер, чи його отроєно, папою вибрали француза архіепископа з Бордо, як папу Климента V, 1314 року. Та нім що, новий папа хитро запросив кардиналів до Франції, де мало бути свято його коронації, а коли ті приїхали, він в Франції зостався на завсігди. Від тоді папи перебували в Франції, в Авініоні, 72 роки.

Папи, що були в Франції, дбали про Францію, а Рим лишився без нічого. Не приїздили до Риму паломники, а що важне—не привозили грошей. Отже коли в Авініоні вмер папа Григорій XI, тоді в Римі наперекір Авініонови вибрали папою Урбана 6-го, що мав перебувати в Римі, 1378 р.

Але французькі кардинали були невдоволені, отже проголосили вибір Урбана неважним і вибрали собі папою Климента 7-го. І вже було нараз двох папів, оден в Римі, а другий в Авініоні. Так почався в Римській Церкві великий нелад, який Історія називає „Великою Схизмою", і той нелад тревав 40 літ. Тоді бувало по кількох папів нараз, що себе проклинали і кождий тягнув вірних до себе — це було таке, що годі знати, хто був дійсним папою, бо всі вони були однакові.

Тут зупинимось на послідних випадках, які закінчили Велику Схизму.

Коли в Римі вмер папа Урбан 6-ий 1389 р., на його місце вибрали тутже Боніфатія 9-го, щоби Климент 7-ий, що був в Авініоні, не здобув переваги.

В 1394 р. вмер папа Климент в Авініоні і кардинали згодились, що коли хтось з них буде там вибраний папою на місце Климента, то на бажання більшости папської колегії зречеться папства, щоби привернути Церкві спокій. Коли ж вибрали Петра де Люна, яко папу Бенедикта 13-го, він не хотів папства зречися.

На цілком подібний лад вибрали в Римі Інокента 7-го та, і цей не хотів зречися папства таксамо, коли того домагались хоч прирік, що зречеться. По нім наступив в Римі Григорій 12-ий. Знов кардинали домагалися, щоби оба папи - в Римі й Авініоні — позрікались папства, однакож ті не хотіли.

Тепер кардинали проголосили, що не будуть слухати ні одного папи, ні другого і скликали до Пізн Собор, на який закликали папів, але ті не прийшли. Тоді собор проголосив обох папів схизматиками і еретиками, екскомунікував їх (виключив з Церкви) і проголосив, що вони не є папами. Це було 1409 року. На цім Соборі було около 200 епископів, багато низших духовних, та амбасадори Німеччини, Англії, Франції і Сицилії і ще деякі.

Папою вибрали тепер Петра з Кандії, назвавши його Александром 5-им. Він вмер невдовзі, мабуть його отроїли, 1410 року.

Дальшим папою став Кардинал Косса, як Іван 23-ий. Папство дістав видавши великі суми на підкуплювання кардиналів. Чоловік був він крайно поганий, неморальний, рабівник. Король Неаполю вигнав Івана з Риму і прийшлось Іванові шукати іншого Собору, щоби признав його папою.

Собор скликано в Констанці, де прибуло 30 кардиналів 400 епископів, багато інших духовних, амбасадори держав — всіх коло 40,000 осіб. Усунені папи, Григорій і Бенедикт, прислали своїх представників, а Іван прибув сам.

Рішення Собору було, що спокій в Церкві наступить, коли всі три папи зрезигнують і виберется іншого. Почувши це Іван, втік, щоби дальше бути папою, та його зловили і 26 липня 1416 р. позбавили папства. Дальше позбавили папства і Григорія. Щож до Бенедикта 13-го, так він став на тому, що коли двох папів вже не стало то він одинокий має остатися. Він заховався в уфортифікованій скалі коло ріки Ебро і звідтам проклинав цілий світ. Вмер 1424 р.

Але Бенедикт поставив 4-ох кардиналів, що мали його папство продовжувати, отже 1425 р. зявилось знов двох папів, як наслідників Бенедикта — Клемент 8-ий і Бенедикт 14-ий. З них Бенедикт зник без боротьби, а Клемент під напором Альфонса Араґонського зрезиґнував 26 липня 1429 р.

Коли Собор нагнав трох папів, тоді 21 листопада 1417 р. поставив папою кардинала Одо ді Кольонна, назвавши його Мартином 5-им.

Треба додати, що при поставленню Мартина ніхто не клопотався дуже, чи його ставлять згідно з правилами, чи буде з ним апостольське наслідство. Церква була тоді в такім неладі, що важніше над усім було привернути лад хочби вже яким будь способом.

Константський Собор тревав від 16 листопада 1414 до 22 квітня 1418 р. і його праця мала такі наслідки: 1) **він усунув схизму (розкол, нелад), якої не могли усунути папи — вони ж самі ту схизму творили, та 2) він доказав, що Собори стоять висше папів, коли можуть папів судити, наганяти і привертати лад, який папи нищать.**

Ми дали тут одну картку з Історії Римської Церкви, щобн показати, чому Штросмаер таку велику вагу клав на Історію — а Римська Церква має таких карток дуже багато. Та вже те одно, що вяжесь з Авініоном і Великою Схизмою, наглядно показує, що папство не було таким, яким воно себе величає. Де був **такий нелад, як тут показано, там нема вже місця на докази що папи є наслідниками Петра і заступниками Христа, і що де папи, там лад, а де нема** папів, **там нелад.** Тай беручи загалом, мабуть жадна Церква на світі не мала тілько чорних карток в своїй Історії, як Римська Церква. Все те мав Штросмаер на увазі і тому більше уваги клав на те, що говорить Історія, ніж на те, що говорили його противники.

МОЛОДІСТЬ.

Веться річка прозоросрібною стрічкою, а над нею столітні тополі.

Одним кінцем вперлися в небо, — другим у нутро землі.

А за ними чотири дороги у чотири сторони світа, що ними промандрувала моя молодість.

Пішла першою і пізнала світ...

Пішла другою і пізнал Бога...

Пішла третьою і пізнала правду і зло...

А тепер йде четвертою — щоби пізнати вічність.

Я. Курдидик.

ШІСНАДЦЯТЬ ОВОЧІВ.

В Каролтон, Огайо, живе Е. Слейтс, що вже 50 літ вимається дослідами овочевих дерев. Досить того, що нині має він дерево, що родить 16 родів ріжних овочів. До того дійшов він нащеплюючи ріжні зразки на однім дереві.

АВТОМОБІЛІ ПО ВІЙНІ.

Особи звязані з виробом автомобілів кажуть, що виріб нових автомобілів по війні почнеться не скорше як 3 до 4 місяці, або і 9 місяців по закінченню війни. Залежить від того, чи потрібні для виробу форми лишаться, чи ні. Їх можуть забрати на воєнний матеріял, а нові форми зробити забере 7 до 8 місяців.

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ЗУБ.

В Блекводер, Монт., з шутром викопали величезний передісторичний зуб якогось прадавного звіра — який важить 13 фунтів і 10 унцій. А кілько мусів важити колись властитель зуба?

ВЕЛИКІ ПОКЛАДИ ЗАЛІЗА.

Розшукування показують, що великі поклади залізної руди є в Стіп Рак Лейк, Онт., 135 миль на захід від Порт Артура. Думають, що всеї руди буде там 100 мільйонів тон. Робляться заходи, щоби почати руду видобувати, і коли зачнеться, то річно зможуть видобути оден мільйон тонів. А Канада тепер зуживає річно 2 мільйони тонів заліза.

КАРТКА СПІЗНИЛАСЯ 36 ЛІТ.

В Балтімор, в Стейтах поштар почав в аптиці доктора Гериса питати за Ноландом, бо до нього є картка. Гаріс взяв картку і пізнав, що це та картка, яку він вислав до Ноланда перед 36 літами, бо ще 1906 року в Атлентик Ситі. Ноланд вмер перед роком.

БРАК ВУГЛЯ В АЛБЕРТІ.

В Алберті зима існує вже довший час, але важне, що дуже бракує вугля для опалу. В землі вугля є багато, однакож нема чим палити — вугляний голод. Алберта домагаєсь від Оттави, щоби ті копальняні робітники, що в армії, були на якийсь час звільнені від військової служби, щоби могли працювати при видобуванню вугля.

ПРО ОДІЖ ВЗАГАЛІ.

I.

В попередних числах „Вістника" читали ми, що розумні люде про моду думають, а тепер передамо їх думки про одіж взагалі — беручи з тої ж книжки, що і попередні статті („Степінг Стонс").

Жіночі одяги.

вдоволити смак кождого сотворіння. Пожої праці то побачимо, як Бог хотів вдоволити смак кождго сотворіння. Побачимо, що Він сам любить красу і величність, заводячи взірцевий лад в ріжнородности форм, барв і рухів.

Дальше зрозуміємо, що сам Господь любить одяги. Він одягнув в красу і славу цілий світ. Як дорогоцінно прибрана кожда квітка, кожде поле. Кожда звізда сяє світлом; всі сотворіння повбирані рукою Божою так, що все те виявляє Божий закон, який всему вимірює красу і пристойність.

Любити одіж, це не те, що бути невільником моди. В шовковій одежі можна помагати потребуючим, можна гарним повозом їхати до праці і це ще праці не шкодить. Але невільники моди вбираються як князі, однакож до доброї праці не хочуть братися — вбираються, нічого доброго не роблять, ані не думають про щобудь потрібне для людського роду.

Краса в дежі є доброю річею, однакож це краса меншої вартости, якої не можна міняти за красу вартости більшої. Хто ж одежу за багато любить, той головно про одежу думає; той віддає для одежі найкрасші хвилі часу, дає гроші; занедбує свій розум і своє серце, свій настрій; більше журиться немодним капелюхом, ніж занедбаним обовязком.

Найбільше милими є жінки, коли їх одіж визначається невибагливою простотою. Ніколи маляр не затикує своїх ангелів великим пірям і розкішними брилянтами; тай наші людські ангели — коли б вони хотіли таким іменем зватися — повинні би уникати таких прикрас, що природно до лиця індіянкам (сквавз) та африканським княжнам. Всего того можна вживати на театральній сцені для викликання враження або на бали, але в щоденнім життю невибаглива простота стоїть найвисше.

Золото і діяменти не закриють простацького смаку, коли його хто має. А в кого нема дійсного розуміння краси і культурної ніжної оглади, то йому і княжі скарби не поможуть. Через одежу можна бачити людський розум, як через тонкий папір письмо. Розумна жінка вбереться примірно; дійсно інтелігентна жінка вбирається з дійсним здоровим смаком.

Плащ, по якім видно, що в нім часто хтось ходить, свідчить про розумних людей.

Нераз в найкрасшій одежі ходять по вулицях панки без гроша в кешени; ходять збанкротовані купці; ходять писарі, що ледво на життя заробляють; ходять ті, що не хочуть віддавати довгів. Золоті ланцушки баламкаються з кешень картограїв і напів бідаків; жіночі пишні убори говорять думаючим людям, що за тими уборами може бути грошева скрута. Коли ж гарна жінка невибагливо і прилично вбрана, то це є добрим свідоцтвом і для неї і для її дому.

Позолочена книжка приводить нас до питання, чи на тій зверхній позолоті ціла вартість книжки не кінчиться. Таке і з людьми. Хтось казав про надто прибрану дівчину: „Гарна прикраса в батьківськім домі, але позатим до нічого".

Любов до краси і добірности є природно в кождої дійсної жінки. Вона повинна хотіти, в межах поміркованости, гарної одежі, гарних барв, і матерії делікатного виробу. Вона повинна держати себе гарно, не виходячи поза межі надмірних видатків; повинна бажати всего, що потрібне, відповідного здоровому смакови. Вона має дбати про лад вдома, про відповідну обстанову, чистість і належне місце для всього. Коли вбираєсь подібно, як другі вбираються, вона повинна дбати, щоби в її уборі було видно смак, розсудок і поміркованість так — щоби вона своїми жіночими розумними і гарними прикметами прикрашувала свій одяг.

ВИСКАЗИ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ ПРО ЖІНОК.

Конфуцій: Жінка є архитвором.

Гердер: Жінка є вінком сотворіння.

Вольтер: Жінки вчать нас стриму, приличности й гідности.

Дж. Квінси Адамс: Це моя мати виховала мене таким, яким я є.

Булвер: Для поважного чоловіка кожда жінка є громадянкою з правами свого роду.

Баррет: Жінка є послідною коло хреста, а першою при гробі.

Гледстон: Жінка тоді найбільше досконала, коли найбільше жіноча.

Сенді: Гарна жінка є перлою; добра жінка є великим майном.

Гайне: Гарні жінки без релігії, як квітки без запаху.

Бічер: Христіянство створило з жінок новий нарід.

Шефер: Лише одна з жінок стоїть висше від жінки, а то мати.

Деноер: Жінка може бути поганою, калікуватою, злою, несвідомою і дурною, але майже не може бути смішною.

Весткат: Зла жінка є гіршою від найбільше злого чоловіка.

Торо: Жінка сотворена, щоби стояти високо, тому її упадок більший.

Паскаль: Добрі жінки були Мироносицями, що до схід сонця несли миро до Христового гробу, і христіянський світ згадує їх і клонить перед ними свої голови; злими жінками була Іродіяда і її дочка танцюристка — і світ їх також згадує, але від них відвертається.

СПОВНИЛИСЬ ПРОКЛОНИ.

Коло 1885 р. був в селі Цеброві, Тернопільського повіту в Галичині великий пожар, згоріло 32, чи 36 хатів з усіми другими будинками. А що важне — згоріла одна родина: батько, мати і троє дітей.

Людям було не зрозуміло, як могли вони згоріти. Вогонь почався далеко, а їх хата стояла в місци, де було багато руху, крику, бігання, нім вогонь сюди прийшов. Чоловік вибіг з хати аж коли кругом все горіло, отже сорочка на нім запалилася і нім добіг він до ріки, так попікся, що за добу вмер. Жінка серед подвіря згоріла, а діти погоріли в хаті. Це була родина Капеляшів.

Опісля пригадували люде, що перед тим ночував в селі перехожий і предсказував, що в тій хаті станеться страшна подія, бо там є страшні проклони. А в тій хаті дійсно були завсігди такі проклони як нігде інде. Так воля людей сповнилася — бажали люде собі взаїмно лиха, отже воно до них прийшло.

Ч.

ЗЕМНИЙ РАЙ.

Чи знаєш брате, де вічні рожі
І безнастанний цвите май?
Де з неба сходять Ангели Божі
І насаджають земний рай?

Ходи зі мною: ось там кімната,
В кімнаті мати голубка —
Стоїть в віконци і жде на тата,
А з нею діточок купка.

А в очах мами небо зоріє,
З личка ясніє урода,
Подихом щастя навколо сіє,
В душі свято погода.

В кімнаті стіни як сніг біленькі,
На стінах святі ікони,
В квітки ікони гарненько вбрані,
Чистенькі навкруг ослони.

Вкруг по віконцях рута, барвінок,
І біждеревка тройгіллє,
І любимене і розмаринок,
В углах кімнати мир-зілля.

Тато надходить — вибігла мати,
Вибігла дітей копичка,
Сплесли в долоні, стали витати,
В руки цілують і в личка.

Стислись, звязались всі у клубочок,
Кожде по свому любує,
Навколо батька наче віночок
І батько всіх їх цілує.

І всі провадять в віночку тата,
Мов царя в злоті престоли,
Одні за руки держаться тата,
Найменше тягне за поли.

І посадили до стола тата,
Самі усіли смирненько,
Ясніє воздух, всюди привітно,
На душах тихо й легенько.

Батькови в оці сльоза заблисла...
„Чого ти плачеш, мій любко?"
Питає мати, а батько каже:
„Я в моїм раю голубко".

Никола Устиянович.

Никола Устиянович родився 1811 р., себто тоді, коли Маркіян Шашкевич та Антін Могильницький. Приятелював з Шашкевичем і в ріжних часах інтересувався громадською українською працею. Написав коло 80 поезій, шість повістей та ще дещо. Це якраз він зложив такі знані тепер пісні: „Верховино світку ти наш" і „Гей брати опришки". Був священиком. Вмер 1885 року.

СИДІВ НА ДЕРЕВІ ДВІ НОЧИ.

Тома Ровленд, пішов з двома товаришами на лови 50 миль на полудне від Лаком, в Алберті. Коли поранив муса, то почав його здоганяти і відблукався від товаришів та загубився. Коли ж зявилися вовки, він виліз на дерево і пересидів дві ночи, маючи з собою лише три сендвичі. Коли ж вовки бачили, що він не квапиться злазити, тоді забралися, а він вийшов на дорогу, з кимсь підїхав і вернувся до своїх.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сцені і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN.

МІШАНІ ПОДРУЖЖА.

Справа мішаних подруж є великим щоденним питанням життя,, хоч в нас не ставлять сього питання на програму громадських справ кажучи: Що тут порадиш?

Та воно не так. Коли загал має про щось ясну широку думку, коли якусь справу ясно розуміє, то він на лад того розуміння налагоджує своє життя.

Кілько є болючих історій з супружих переживань, коли б їх всіх позбирати, чи почислити. Кілько супруг порозходилося головно через те, що належали до двох окремих світів; кілько було гірких переживань серед чотирох родинних стін; кілько змарнованого життя. І всюди причина, що чоловік і жінка з двох чужих собі світів походять.

Що мішані подружжа бувають нещасливі, це рjч природна. Супруже звязується любовою двох осіб, але в дальшім ході їх життя виходить на широке поле ріжнородними життевими справами та інтересами. І там вже ті життеві справи стають чинниками, що ведуть дальше життя.

Берімо хлопця і дівчину, що належать до двох окремих церков — для них першим питанням буде: де вінчатися? І щоби вже тут болючо не поріжнитися, мусить одна сторона зрікатися того, що її власне. Ця справа ще болючіше може зачепити родичів одної чи другої сторони.

І те релігійне питання на вінчанню не кінчиться. На такий лад одна чи друга сторона мусить і дальше зрікатися своєї церкви — кождої неділі, чи свята. Коли ж супруги згодяться ходити кожде до своєї церкви, то це буде кричучим свідоцтвом, що супруги є собі чужими людьми.

Є ще трета можливість... Щоби обминути клопіт, супруги занехують церкву взагалі і дають початок безрелігійній родині — що не йде на добро ані їм самим, ані громаді, в якій вони живуть, ані навіть інтересам держави.

Дальші труднощі виринають різкійше, коли приходиться рішати, до якої церкви, чи до жадної мають належати їх діти. Звичайно кожда сторона рада би себе вдоволити, і коли пр. рішать, що дівчата сюди, а хлопці туди, то відразу в хаті виховують дві противні собі групі. Коли ж всі діти підуть до одної церкви, то одно з супругів лишається ще більше самотним. А нехай виховують дітей без ніякої релігії, така родина стає школою для виховування безрелігійних людей.

Все те розумні люде знають, або до такого досвідом доходять і тому навіть в такій вільнолюбній країні, як Швайцарія, розумні люде відносяться з пересторогою до мішаних супруж. Протестанти в Европі були проголосили „абсолютну волю" в справі добору супружжа, однакож життя показало їм їх помилку. І тому опісля поставилися проти мішаних супруж. Так приміром Синод реформаторських церков в Нанті, в Франції, року 1922 заборонив своїм священикам благословити молодих, що вінчалися в католицькій Церкві; також тих, що не дадуть на письмі заяви, що діти будуть виховуватися по протестантськи.

Подібно ставиться і Церква католицька, вимагаючи в мішаних подружах шлюбу в себе і зобовязання що до дітей.

Та найкрасшим правилом було би: не творити мішаних подруж. І це можливе, коли б в кождій родині ця справа мала своє сильне місце в вихованню дітей змалку.

(Можна би зробити увагу, що коли побираються українці православні і греко-католики, то це ще дуже мало належить до мішаних подруж, бо обі сторони належать до того ж народу, тай обі церкви, це дійсно одна Українська Церква, лише чужими розбита).

Поза ріжницями релігійними приходять ріжниці народні, ріжниці народних культур і світоглядів. Кожда риба в своїй власній воді чується найкраще, таке і з людьми. Опинитися в чужім світі, серед людей з іншим вихованням, з іншою народною традицією з іншими життевими інтересами, і жити там літа серед чужої атмосфери — чи треба чогось важчого?

Та коли серед життевих переживань прийдуть непорозуміння і хтось скаже: „ти не наш!, ти не з наших! — що тоді діяти?

Взявши назагал, то мішані подружжа приносять лихо і супругам, і дітям, і громаді, і загалові. Для гармонійного життя і гармонійної праці треба не „аведенюків", не чужих собі, але близких і рівних собі людей.

Причин, що доводять до мішаних подруж є кількох, але першою завсігди буде недбальство родичів при вихованню дітей змалку. Коли вони вдома цеї справи поважно не обговорюють, коли не вироблять в синів і дочок ясної думки про цю справу, то не диво, що молоді йдуть, куди не повинні.

Ще є одна причина, що треба згадати, а то — лакомство на майно. Кілько є родичів що готові за татарина дочку віддати, чи сина з туркинею оженити, коли туркиня багата. А це дійсно продажа дітей за майно.

Ось так загадьно питання мішаних подруж представляється і воно повинно бути одним з важних питань при вихованню дітей.

П.В.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

В 1215 р. англійські барони примусили короля Івана, щоби признав деякі права і привілеї, і цей документ називаєсь „Маґна Карта", чи Великий Чартер. Та інтересне, що з 26 баронів, які цей документ підписали, лише три вміли писати і написали свої імена, а всі другі підписалися лише хрестиками. А барони, це рід ґрафів. Таку тоді малу вагу привязували до письма.

Свобода не є силою, що має помогти нам робити, що хочемо, але зробити нас такими, якими повинні ми бути.

Ч. Ґор.

Тих, що світ реформують, нема багато; це невелике число тих, що підносяться понад думку того Загалу що розпняв Христа.

Кінґслей.

ЛІБЕРАЛІЗМ В ЦЕРКВІ.

Стейтські англійські часописи подають з Денвер таку вістку: Епископ „ліберальної Церкви" в Денвер, Френк, Г. Райс, оголосив, що в його церкві до Отченашу зробили поправку — по словах „від лукавого" додали речення: „Хваліть Господа і достарчайте амуніції", а тоді вже „Амінь". І це буде „офіціяльний" Отченаш тої Церкви.

Не знаємо, що це за одна тая „Ліберальна Церква"; не знаємо, що хто це її епископ; не знаємо, яких і кілько вірних вона має, але по тім, що згадана новинка говорить, можемо безпечно вгадувати, до якого крою церков та церква належить.

Вже сама назва „ліберальна" (свобідна) говорить багато. Бо дійсні церкви на світі ніколи не були ліберальними в такім значінню, як нині релігійний лібералізм розуміють. Нині релігійний лібералізм, це руїнницька, безбожна анархія.

Коли частина жидівського народу в пустини зробила собі божка (телятко), то Мойсей, той релігійний законодатель, казав повбивати тих, що божкови кланялися. Про який будь релігійний лібералізм не було навіть мови.

В 5-ій книзі Мойсея читаємо, що коли хто чужий, або свій почав би проповідувати між жидівським народом іншу віру, треба вбити його. І місто, яке до іншої віри перейшло, треба знищити. І коли б виявилося, що чоловік, чи жінка кланялися чужим богам, треба їх за те вбити (5 кн. Мойсея, гол. 13 і 17).

Така сама строгість була тоді при всіх інших релігійних обовязках. І лише завдяки такій заліаній строгости жидівський нарід зберіг своє істновання.

Велика строгість була в християнській Церкві перших віків. Наказує ап. Павло, щоби вірні з невірними не сходились, не приставали, як з рівними, щоби від невірних відокремлялись.. До християнських церков підчас найважнішої части Служби Божої не впускали навіть тих, що вже готовилися до хрещення. Хто з давних християн був недобрий, лінивий до доброго і непоправний, того виключали з церковної громади, і по словам Христа — вважали його поганином і грішником.

Лад, добро і сила може бути лише там, де є карність. Таке в родині, таке в громаді, таке в світській організації, таке в церкві, таке в армії, таке в державі.

На американськім континенті є нині десятки, або й сотки ріжних християнських, або й так собі сект і всі вони назагал дуже ліберальні. Тому їх тілько є і тому нові творяться.

Але все те разом є ознакою релігійного занепаду; все те веде до релігійної катастрофи. Щораз новими „ліберальними" реформами і видумками релігійна сила не будуєсь, але нищиться. Нищаться первісні тревалі релігійні основи; нищиться святість релігійного змісту; нищиться те, що повинно бути святим для людей. В людей викликається легкодушність.

А що важне, то релігійний лібералізм якраз дає доступ до церкви всім, яких цілею є нищити релігію і церкву, отже ворогам Церкви.

І вставка „амуніції" до Отченашу не є патріотизмом — це виглядає скорше на роботу вимірену проти самої Церкви. Дійсний патріотизм мусить бути проти таких „поправок".

ПРЕП. ОТЕЦЬ ЄФРЕМ СИРІЄЦЬ.

(20 січня церк., 2 лютого горож.)

Преподобний Отець Єфрем Сирієць, в мові староцерковній „Сирін", родився в Месопотамії, в місті Нісибі, в християнській родині.

Хлопцем був Єфрем буйної нестримної вдачі і до того часу належать два проступки, яких він ціле життя каявся. Перший проступок — що гонив і бив сусідську корову так довго, аж та згинула. Другий проступок — що не довіряв Божому Провидінню.

Коли раз в дорозі заночував з пастухами, тоді в ночі вовки вдерлися до стайні і порозганяли вівці. Пастухи підозрівали, що Єфрем належить до злодіїв і що це злодії вівці покрали, отже опинився в темниці, де вже сиділо двох інших людей.

Семого дня по увязненню явився Єфремови в сні Ангел Хоронитель і запитав:

— Як ти сюди дістався?

Єфрем все оповів, а тоді каже Ангел:

— Я прийшов тобі показати, як Божа Рука всім мудро править. Ти не винен в тім, за що тебе обвинувачують, однакож винен ти за шкоду, яку заподіяв убогому сусідови. Отже маєш те, на що заслужив. Подібне є з тими двома, які з тобою сидять.

Вставши Єфрем почав бесіду з двома товаришами і довідався, що вони в тім невинні, за що їх тут посаджено, однакож інші провини носять на совісти.

Все те так вплинуло на Єфрема, що вийшовши з темниці, він пішов в пустиню, щоби цілком віддатися Богу. Живучи з пустинниками він спав на голій землі, а нераз по кілька днів не їв нічого.

З природи був склонний до злости і гніву, однакож тепер зумів так опанувати свої пориви, що не було способу його роздразнити.

Проживши кілька літ в пустини, удався Єфрем до міста Едеси. І доходячи до міста просив Бога, щоби при вході в місто міг стрінути когось, від якого можна би чогось навчитися.

Як тілько Єфрем в місто увійшов, аж бачить, що якась жінка дуже пильно на нього дивиться.

— Чому так дивишся? — запитав Єфрем.

— Моя річ дивитися — сказала жінка — бо жінка з чоловіка взята; а ти повинен спустити очи до землі, бо ти з землі взятий.

І подякував Єфрем Богу, що вислухав його молитву і дав йому те, чого він просив.

Святий Єфрем визначався також великим милосердям для бідних і нещасних. Коли раз був голод, Єфрем ходив по домах багатих, збирав збіжжя, хліб й одежу і роздавав всім, що помочи потребували.

Визначався св. Єфрем багатьома іншими чеснотами, а між тими одною була скромність. Всюди уникав похвал і всего того, що могло поставити його між людьми на переднє місце. Коли одно місто хотіло мати його епископом, він вдавав слабого, доки кого іншого епископом не поставили.

Був він також великим проповідником і письменником. Його писання такі сильні і були колись в такій повазі, що їх в церкві по Євангелії вірним читали.

Багато праці положив Єфрем на боротьбу з еретиками, а головно з Аполінарієм. З ним він мав привселюдну диспуту, в якій Аполінарій замовк і забрався.

Чуючи про св. Василія Великого, Єфрем задумувався, що це за чоловік, що всі так його величають. І в думках своїх побачив огненний стовп і почув голос: „Це Василій!"

Після того пішов Єфрем до міста Кесарії і прийшов якраз в день Богоявлення, коли Василій в церкві з другими священиками відправляв Богослуження.

Богослуження було дуже величаве, отже здалося Єфремови, що Василій з тих людей, для яких величавість є усім. І подумав він:

— Дармо я трудився, бо нічого дійсно великого не бачу. Хіба оцей Василій мав би бути огненним стовпом?

Аж коли св. Василій зачав говорити проповідь, почув Єфрем, що Василієві слова дійсно огненні,, і тоді побачив, як судячи з поверховного, він помилявся.

Та ще більше дивувався, коли після проповіди Василій казав покликати Єфрема до себе, немов давно знакомого, ізапричастив його Святими Тайна-[illegible]

Опісля Василій довго з Єфремом розмовляв, побачив його великий розум і науку і почав його дуже поважати.

І тому не хотів він Єфрема від себе пустити, аж доки не поставив його священиком. Однакож Єфрем через свою скромність і покору ніколи не правив Служби Божої, але лише проповідував.

Вернувшись з Кесарії почав Єфрем в дорогу до вічности приготовлятися. І в часі послідної слабости говорив:

Як умру, не справляйте величавого похорону, ані не говоріть надгробної бесіди. І тіла мого в ніщо дороге не обвивайте і на гробі памятника не будуйте.

Перед дверми келії, в якій лежав, зібралося ціле місто, щоби впослідне послухати його науки. З між людей підступила тоді одна жінка і просила, щоби Єфрем згодився, щоби вона купила йому домовину. І Єфрем згодився аж тоді коли прирекла, що домовина має бути дуже проста і без ніяких прикрас.

Святий Єфрем умер в глибокій старости 373 року.

ЛИХО ТРЕБА ВІДРАЗУ НИЩИТИ.

В 11-ім століттю, коли в Персії панував цар Массуд, на Персію час від часу нападали турки. І дорадники Массуда казали йому:

— Будь обережний, бо турки є великою небезпекою. Вони зпочатку були ніби рій муравлів. Тепер вони вже немов малі вужі, але за час стануть такі великі й убійчі, як гадюки.

Однакож Массуд таку пораду легковажив. — Він не вмів, чи не хотів дальше в будучність глянути. Завзято проти турків не ставився.

Але прийшов вкінци такий час, що турки пішли на Персію великою силою і Муссад мусів сам військо проти них провадити. Однакож не встоявся і над Персією запанували турки.

Наведений примір дає нам науку для особистого і ширшого громадського життя. Коли чоловіка опановують лихі привички, то вони зпочатку такі маленькі, невидні. Але за час стають такі сильні, що опановують чоловіка цілком і можуть довести його до загибелі.

Те саме і в життю громадськім. Заводиться якесь лихо, але люде легковажать, кажучи: „Це ж мале, це нічого!"... Та за час лихо поширюєсь, набирає сили і тоді вже тяжко його знищити.

З того наука: Нищ всяке лихо в зародку!

МАЛИЙ АРТИСТ.

[illegible]

Є спосіб до творення образів та прикрас, що звесь „мозаїка". Замість малювати красками, артист бере дрібочки ріжнобарвних каменів та скла, зліплює їх тісно і так творить дорогоцінні образи, квітки та інші прикраси.

Отже був в Італії великий майстер мозаїк, Домініко. З під його рук виходили твори, що цінилися на десятки тисяч долярів.

А мав він бідного хлопця послугача, що звався Пачеллі, якого обовязком було кождого вечера позамітати підлогу і поробити лад в кімнаті, де вироблялися мозаїчні образи.

Разу одного каже Пачеллі свому панови:

— Чи можу я забирати собі всі ті дрібненькі кусочки камінчиків чи скла, які ви відкидаєте на підлогу?

— Розумієсь, що можеш — каже Домініко — вони мені непотрібні.

І хлопець почав збирати. Минуло кілька літ, хлопець ріс і пильно збирав найдрібнійші кусочки, ділив їх відповідно до величини і краски і в кімнаті, де мало хто заходив, почав сам приготовляти мозаїковий образ.

Та разу одного зайшов туди Домініко і побачив в куті захований мозаїковий образ, майже викінчений, незвичайно гарної роботи.

Коли тут же надійшов Пачеллі, питає його Домініко:

— Що це за артист заховав тут такий дорогий твір в цім темнім кутику? Хто тут буває?

Ніяково стало хлопцеві і він каже:

— Це я робив, коли мав вільний час. Ви позволили мені збирати непотрібні вам кусочки і з них я зробив собі отсей образ.

Обняв тоді Домініко Пачеллія і каже:

— Ти вже не мій слуга, ти самостійний артист і я хочу щоби ти став моїм [illegible]

Яку велику науку дає молодим людям, а то й старшим отся історійка! Вона каже:

— Збирай запопадливо кожду вільну хвильку часу, кожду дрібну нагоду, і терпеливо твори з них мозаїку твого життя. Минуть літа і твоє життя стане величавим образом, одним з найбільше дорогоцінних між образами людського життя.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.
Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company
710 Main St. Winnipeg

СОН ВЕСНЯНОЇ НОЧІ.

Була весняна ніч, гарна, місячна і в таку ніч такий же сон мені приснився.

Поле, а на краю лісок — останок давного ліса. А на полудневім його краю новомодна хата українського заможного господаря.

І снилося мені, що господар звався Василь, і що вже минає пятьдесять літ, як не бачив він рідного села за морем.

А в кутку ліска видно стару малу хатину, сіном покриту, скривлену що неначе вона в землю входить, западається. Це перша хатина, що збудував Василь, приїхавши сюди з за моря.

Нераз вже казали діти і внуки Василеви:

— Тату, діду, ми розберемо ту стару хатину, ми вам красшу побудуємо.

Але Василь не годився.

— Красшу побудуєте, але в ній не буде душі. Вона буде мертва — казав він.

— Як мертва? — допитувалися сини і внуки.

— Мертва буде! — повторяв Василь — цілком мертва! Отся старенька хата, це колиска нашого життя на цій земли. Сам я її будував з вашою матірю, з вашою бабкою. І як раділи ми бачучи день за днем, що наша праця росте. Мала вона, але якою була вона великою, якою важною для нашого життя. Тут ми спочивали по труді, звідси до нової праці виходили. Сут ми нараджувалися, тут журилися, тут здобутки наші обчислювали. Кожда частка отсеї хатини, це частина історії мого життя. Тай не тілько мого — вона бачила 50 літ життя і мого і вашого. Велика історія в ній міститься і це її душа, про яку я говорю.

— А хіба нова, красша хата вас не вдоволила би? — допитувалися Василя.

— Ні! Нова була би красша для ока, але не для душі. Що та нова хата мені нагадувала би? Чи міг би я в ній помолитися тою щирою давною молитвою, якою я в отсій старій хаті молюся? Ні! Ви зруйнували би святиню і збудували би будинок, де не було би нічого святого.

— Та хіба ж що небудь таке важне було в вашім життю, дідусю, що його хочеться вам нині згадувати? — допитувалися старого внуки.

— Було, багато було! Від нього посивів волос на моїй голові; від тягарів, життя, що я носив, зогнувся мій хребет. Я більшим журився, ніж ви журитесь, я більшого добивався, ніж ви добиваєтеся.

— В чім же ріжниця? — питаються діти і внуки.

— Ріжниця в тім, що я журився конечним для життя, а ви журитеся тим, без чого життя може обійтися. В мене була конечність, в вас забаганка. Сухий хліб був тоді великою конечністю, а вас нині не вдоволяють добірні страви. Я працював від ночі до ночі, щоби купити плуг і воли, як необхідну конечність, а ви журитесь нераз тим, без чого можна любісько обійтися.

І сниться мені, що тихим весняним вечером сидить сиволосий Василь на присні під своєю стародавною любою хатиною, внуків навчає.

— Слухайте мене — каже він — слухайте того, хто багато пережив і багато розуму навчився. Це, що вам нині оповім, цінніше від грошей і треваліше від стали.

Перше — Встаючи рано з постелі, піддавайте себе щиро Богу, щоби Він благословив денну вашу працю. Я так робив і ви так робіть.

— Друге — Шануйте себе! Шануйте і держіть все те, як велику святість, що від своїх предків ви переняли, не легковажте його, не минайте за чуже, а з ним буде в вас власна сила і чужий світ буде вас поважати.

Трете — Не просіть в Бога великого майна, а кажіть „Хліба щоденного дай нам сьогодня". Зате просіть в Бога великого розуму. Буде розум, а все буде.

Четверте — Памятайте, що лише праця на світі все будує, все творить, все здобуває і все піддержує. Ми для праці сотворені. Отже працюйте щиро, не шукаючи незаслуженого здобу[тку].

Пяте — Доробок ваш діліть зав[сігди] на чотири части: одну частину беріть на конечний щоденний прожиток; другу відкладайте на чорну годину і на старість; трету готовте дітям, щоби мали чим дороблятися; а четверту давайте на загально-народні справи.

Шесте — Ніколи не нарікайте. Трудноші в життю, це іспити для вашого розуму і вашої сили. Готовтеся до труднощей, нім вони прийдуть, а вони будуть вам дуже легкими.

Семе — Не жалуйте того, що пропало. Будьте наперед готові, що не кожде зерно яке посієте, мусить зійти. Тіштесь тим, що щасливо приходить до ваших рук.

Осьме — Вміїте відріжнити конечне від неконечного, розумне від дурного. Де нема конечного, там убожество; а що не конечне, без того можна бути щасливим.

Девяте — Будьте спокійні і зрівноважені і в добрім і злім, а це дасть вам багато сили. Невдоволення лише вашу силу ослаблює.

Десяте — Завсігди менше видавайте, ніж маєте приходу. На тім збудуєте велике господарство.

Одинадцяте — Не кваптесь скоро розбогатіти, бо таке бажання може легко знищити вашу людську гідність.

Дванадцяте — Обходіться при чім можете і не беріть неконечного на сплату, бо воно буде ярмом на вашій шиї.

Тринадцяте — Не вірте, що позичками скоро розбогатієте. Позичками богатіють найперше ті, що другим позичають. А коли мусіли ви позичити, то найскорше його віддавайте.

Чотирнадцяте — Не думайте, що перед вами мають бути самі успіхи. Будьте завсігди готові на невдачі і труднощі.

Пятнадцяте — Коли станете богатішими від других, не думайте, що ви від них мудріші, або гідніші. Деколи розум і гідність сидить при убогім столі, а нерозум при богатім. Майно дає силу, але не дає нерозумному розуму.

А понад усім тим завсігди памятайте про Бога, який післав вас на цей світ і до якого маєте знов вернутися, а ваше життя буде гідне і щасливе.

Сказав Василь це послідне слово і сон мій скінчився. На дворі вже дніло і спів пташок долітав через відчинене вікно.

Гарний сон! Та чи багато таких снів людям сниться? Коби снилися!

Ц—ий.

РІЖНОБАРВНИЙ СНІГ.

На далекій півночи сніг буває закрашений червоно, або червоно-синий (пурпуровий). Розсліди показали, що там на снігу та леді живуть малесенькі одноклітинні рослинки, чи сотворіння, що надають снігови червону барву. Є тих рослинок коло 50 ріжних родів.

ВАРТНІ МОЛОДІ ЛЮДЕ.

Довелося мені бачити гарних молодих людей.

Се було на залізниці. Подальше від мене сидів старенький, може 80-літний старець. По цілім його вигляді було видно, що життя свого він на безвартне не пустив. Це був незвичайно поважний, симпатичний старець — гідний зватися Патріярхом, хоч по одягу було видно, що богатим він не був. Та хіба ж треба бути богатим, щоби бути Патріярхом? Хіба майно колинебудь робило людей Патріярхами?

Вигляд старця був таким, що моя голова хилилася перед ним з щирою по[шаною].

Дальше від старця сиділо чотирох хлопців, мабуть рідні брати, бо в усім були до себе дуже подібні.

Але мою увагу звернули хлопці на себе окремо тим, що на протязі дня о-ден, то другий з них підходив до старця, як видно, з якимсь коротким запитом.

Коли ж після такого одного запиту хлопець приніс старцеви води, я ще більше заінтересувався хлопцями. Найстарший з них міг мати 20 літ, а другі три оден за другим по рокови, або півтора молодші.

При нагоді запитав я їх:

— Чи це ваш дідуньо той поважний старий чоловік?

Хлопці глянули на мене.

— Ні — кажуть вони.

— То мабуть дорогий ваш знакомий?

— Ні — відповідають — ми перший раз його тут бачимо.

Тоді я:

— Ви підходите до нього, як до знакомого, отже думав я, що він вам близький.

На те найстарший хлопець:

— Ні! Але ми бачимо, що він такий слабосилий, отже запитували, чи не хоче він води. Нам воно ніщо, а йому, такому старому тяжко йти по воду. Ми йому говорили, що нехай нам скаже, коли води захоче, а ми йому принесемо.

Як перше було в мене поважання до старця, так тепер ще більше поважання почув я до тих чотирох хлопців. Що за гідні, що за думаючі молоді люде! — думав я. І дійсно це вже не хлопці, але молоді вартні, поважні люде!

І подумав я:

— Коли б всі наші хлопці і дівчата в Канаді стали такими, як ті, що я їх бачив, то як високо піднесли би вони не тілько себе самих, але Імя Цілого Свого Народу.

Коли б...

Г. Ч.

ҐАЗОЛІНА ДЛЯ ПОМЕРШИХ.

Сталася така історія... Жіноча організація подарувала для воєнних потреб амбулянс й Аса Себітс мав його доставити з Детройт до стейту Флориди. Їде він тим амбулянсом і по дорозі взяв двох вояків, що кудись далеко мандрували. Впустив їх там, де кладуть слабих і вони полягали і позасипляли.

Приїздить Себітс до місточка, хоче ґазоліни купити, та не продають, бо не має книжочки на купно ґазоліни. Подумав він, а тоді відчиняє задні двері амбулянсу, показав сплячих вояків і каже:

— Це вмерло двох вояків і я везу їх туда, а туда...

Ледво він сказав, а тут ґазоліна вже була і ніхто більше про картки на ґазоліну не питав.

ОТВОРЕННЯ ЦЕРКОВНОГО БУДИНКА

Української Греко-Православної Громади в Ню Торонто, Онт.

В неділю дня 8-го листопада було для нашої громади велике свято. Цей день наша громада святкувала три торжестві: другу річницю існовання нашої громади; храмове свято св. Димитрія і отворення набутого громадського будинка.

Рано було Всеночне й Утреня, дякував п. Трефяк. Службу Божу правив о. Запаринюк з Ошави, а правило двох священиків — о. Запаринюк й о. Самець з Торонта. Співав хор Укр. Прав. Громади в Торонта під управою п. Лаха. Проповідь виголосив о. Запаринюк, темою якої були слова „Віра твоя спасла тебе"

По Богослуженню відбувся спільний обід, де були всі присутні, які були на Богослуженню — понад 300 осіб. По обіді почались промови гостей і делеґатів. Господарем свята був о. Запаринюк і він покликав до слова першого отця Самця, котрий представив в англійській мові історію Української Православної Церкви від хрещення України і історію Української Церкви в Канаді, по англійськи говорив о. Самець тому, що були англійці — а це майор міста п. Джексон, голова Канадійського Легіону Рідлей — де від них куплено будинок і ще дехто. Потім говорили ще англійці. Дальше слідували промови і побажання від гостей і делеґатів. З делеґатів говорили оці: вп. Олійник від Української Греко-Православної Громади в Торонта; О. Кашул з Ошави; Завадіаський з Гемілтону; пані Грабовська від Жіночого Товариства в Торонто, та пані Ю. Павленчук з Ошави від Сестрицтва.

З гостей пп. адвокат Гуменюк, Тофан, Бодрут, Мех, Мостовий, адв. Орищак, Лах, Луговий та Білий Відчитано лист від Українського Народного Дому в Ню Торонто, та телеграму від Української Православної Церкви св. Михаїла при Дізраелі вул. з Винніпеґу

Потім покликано до слова первого голову нашої громади п. Гриднина, який переповів які були трудноші орґанізовання громади два роки тому назад і що нині вже та громадка набула.

На закінчення о. Запаринюк переповів, як тяжко приходило йому та о. Самцеви на початках працювати, щоби дійти до того, що вже нині має громада. Це перший будинок серед українців в Ню Торонто Дальше підчеркнув, що будуть вони оба і дальше працювати і помагати, щоби наша громада мала чим похвалитися. Закликав родичів щоби самі працювали та своїх дітей приводили і привчували до праці, бо праці багато, вона лише тепер починається.

Кожний делеґат склав жертву на будинок від своєї громади та орґанізації. Присутні зложили від громад, орґанізацій та поодиноко понад 400 доларів.

Потім о. Господар нашого свята подякував присутним і гостям з Торонта, Ошави, Гемілтону та Престону за чисельну участь та допомогу матеріяльну.

Цей день залишиться довго в памяти усіх, і ми, як члени, щиро дякуємо за так чисельне прибуття. Потім відспівано Многоліттєвіє та Боже щастя.

С. Дойганик, секретар.

ПРАЗНИК
(Ошава, Онт.)

Як кожного року наша громада обходить своє храмове свято, так обходила і цего року. В неділю 20 вересня був гарний, погідний осінний день, отже зійшлось поважне число місцевих та поза місцевих українців. В 9-ій годині рано почалась відправа. В 10.30 почалась торжественна Служба Божа, яку відправив наш парох та о. Ковалишин, який перебував в гостині своєї родини в Троонто, прибувши з Сенди Лейк, Ман. По прочитанню Євангелії о. Ковалишин виголосив проповідь, яка довший час залишиться в памяти присутних.

По Богослуженню відбувся в нарафіяльній сали обід, де за три довгі столи, гарно прибрані, ріжними нашими українськими стравами, приготованими нашим сестрицтвом, засіли присутні. Молитву і благословення страв перевів о. Гість. Господарем свята був наш о. парох

По скінченню була збірка, що принесла вбнвько 75 доларів, і промови. Промовляли панове, Григорук, Кошул, Мех, Бойко В. від С. Г. Д. та п. Білий і Ошітав з Торонта. При кінці говорив о. Ковалишин про розвій Укр. Прав. Церкви в Канаді, та звернув увагу родичам, щоби не занедбували своїх дітей та виховували в дусі релігійнім, бо тепер в часі війни, найбільше забувається про виховання, а це може в будуччині принести велике лихо.

Опісля о. парох подякував всім, що прибули звеличати наше храмове свято, а зокрема о. Ковалишинови, що задержався на наше свято, та торонтонцям, що ніколи не відмовляються рік-річно на наші Свята прийти звеличати.

Присутний.

НАЙРАНІШІ ВІСТИ ПРО ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ.

Перша вістка про христіян на Україні, то оповідає про апостола Андрея Первозванного. Коли Апостоли розходилися з Єрусалиму, то пішов й Андрей. Перейшов Чорне море, а там пішов вгору Дніпром аж до Київських гір. Тут переночував, а другого дня сказав своїм ученикам:

"— Бачите отсі горі! Повірте мені, що на них засіяє ласка Божа, повстане тут велике місто і Бог просвітить цілу Руську Землю святим [illegible]

Опісля вийшов на гору, поставив хрест і поблагословив Землю Україньску.

В 911 р. в умові князя Олега з греками згадуєсь про „служачих в Греції Руснів в христіянського царя" (работіющих в грецїх Руси у хрестянського царя). Виходить, що тоді деякі Українці (Русь) бували на службі в грецького царя, отже, певна річ, переймалися христіянством і переносили його на Україну.

В умові (в договорі) київського князя Ігоря, з греками з 944 чи 945 р. бачимо, що князівська дружина, яка підписувала умову, складалася вже і з поган і христіян. Говориться в умові:

—Иже помислит от страны руськи разрушити таку любов, і елико їх крещене пріяли суть, да приймут месть от Бога Вседержителя, осуження на погибель і в сій вік і в будущій; і елико їх не охрещено есть, да не имуть помощи от Бога, ни от Перуна".

Це по теперішньому: „Хто задумає з сторони руської (т. є української) знищити таку любов (мирне співжиття, яке забезпечує угода), і ті, що приняли хрещення, нехай приймуть кару від Бога Вседержителя, засуд на погибель і в сім життю і в будучім; а ті, що не охрещені, щоби не мали помочи ані від Бога, ані від Перуна".

Тут бачимо, що князь зо своєю групою складає присягу на лад поганський, покликуючись на Перуна, а христіянська група покликаєсь на Бога Вседержителя. Знак, що поганство не ставилось до христіянства вороже.

В умові згадуєсь і церква св. Ілії, що була тоді в Київі.

В 955 р. княгиня Ольга їде до Царгороду і приймає хрещення.

Святослав, син Ольги, посадив в Київі свого сина Ярополка, якого жінка була христіянкою.

А вже Володимир Великий впровадив христіянство 988. р. урядово і відтоді ціла Україна стає христіянською.

КІЛЬКА ПОЯСНЕНЬ.

Князівська дружина — близькі князеви бояри, що бували князевими дорадниками; що що товаришили йому в подорожі; бували його представниками.

Иже (церковне) — котрий, той хто

Елико (цер.) — кілько, котрі, які.

Суть — давна форма 3-ої особи числа многого, де тепер вживаємо „є". Давно було: ми есмо, ви есте, вони суть", а тепер кажемо: „Ми є, ви є, вони є" „Пріяли сут" дословно: „приняввші є", отже ті, що „приняли".

Да — нехай. **Месть** — кара, пімста. **Не имут** — не мають.

Перун — найбільший з давних словянських богів, бог грому.

ПОДІЛ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ.

Як воно є там нині не знаємо точно, але це менше важне, бо і давніший поділ дасть нам достаточний образ того, як українська земля ділилася. Думаєм, що такий поділ в більшій мірі задержався і досі.

Часть України, що була під царською Росією, ділилася на великі округи, що звались губернії. А губернії ділилися на повіти, що в московська звалися уїздами. Повіти ж ділилися на стани і волости.

В межах московської держави були такі губернії:

Холмська, лівобіч ріки Буга.

Городенська — лише полудневі її повіти.

Волинська ціла.

Минська, полудневі повіти.

Київська, ціла.

Чернигівська, з Гомельським повітом.

Херсонська, ціла.

Подільська, ціла.

Хотинський й **Акерманський** повіт в Бесарабії.

Таврійська, ціла.

Катеринославська, ціла.

Харківська, ціла.

Курська — полудневі її повіти.

Воронїжська, полудневі повіти.

Західні повіти земель донського війська.

Чорноморська губернія.

Ставропільська губернія.

Земля терського війська.

Астраханська, західні її частини.

Крім того часть Української Землі була під Австрією, а це **Галичина, Буковина й Карпатська Україна (Угорська Україна, Закарпатська Україна, Угорська Русь).**

Галичина й Буковина, це те, що в Росії були губернії. Вони також були поділені на повіти.

Карпатська Україна поділена на великі повіти, що звались **Комітати**.

Головним українським містом під Росією було — КИЇВ. В Галичині Львів. На Буковині — Черніці. На Карпатській Україні є старе княже місто Мукачів (Мукачево).

Поділ на губернії, повіти, чи провінції називаємо політичним поділом. А є ще поділ географічний, себто природний, відповідному виглядови поверхні землі.

МОЛОДИМ ЛЮДЯМ.

Молодість.

Молоді люди милиться, коли думають, що вони повинні заглянути в кожний темний і брудний кут життя. Багато тих, що занадто нахиляються, щоби заглянути в пропасть, в пропасть падають.

Раз питає молодий чоловік старого моряка, кілько літ той плаває по морю.

— Двадцять пят літ — каже моряк.

— Так ти певно знаєш кожну підводну скалу, кожний камінь, кожне мілке місце.

— Ні! — відповідає моряк — я знаю лише, де глибока вода, куди безпечно плисти.

Того всім треба — треба знати безпечні дороги.

Переживай молодість так, щоби тобі було мило її колись згадати і щоби не мав чого жалувати. Коли ти молодий, тобі здається, що молодість ніколи не скінчиться; та подумай, що найдовший день має свій вечер. Отже вживай молодости, як Весни, яка має проминути, тому сади і сій, щоби мати запаси для дальшого щасливого життя. — [illegible]

Я поважаю молодця, який має в собі щось зі старшого віку, а не менше тішить мене, коли в старого чоловіка є щось молодече. — Ціцеро.

ПЛАВАЮЧИЙ ОСТРОВ.

В стейті Айдаго є озеро, що звесь Генрис Лейк, 40 квадратових миль простором, отже понад 6 миль довге і широке. Озеро інтересне тим, що на нім є плаваючий остров, який має около 300 стіп в промірі. Остров творить маса всякого коріння так збитого і помотаного, що піддтримує на собі великі дерева і корчі. На верху тої маси коріння є верства доброї землі кілька стіп груба. Можна би там збудувати навіть дім. Вітер посуває тим островом по озері так, що кожної доби він в іншім місци.

НАСЕЛЕННЯ ДЕЯКИХ МІСТІВ В КАНАДІ.

В Альберті.

Келґарі 83,407; Едмонтон 85,774. Летбридж 13,523; Медисин Гет 9,592.

В Брит. Колюмбії.

Ванкувер 246,593; Вікторія 39,082; Ню Вестмінстер 17,524; Принс Руперт 6,850.

В [redacted]

Винніпеґ 215,814; Брендон 16,461; Ст. Боніфес 16,275; Портедж ля Прері 6,538; Транскона 5,578; Дауфін 4,147.

В Ню Бронсвик.

Ст. Джан, 47,514; Монктон 47-[redacted]

В Новій Скошії.

Галіфакс 59,275; Сидней 23,089; Ґлейнс Бей 20,706; Дартмавт 9,100.

В Онтеріо.

Торонто 631,207; Гемилтон 155,547; Оттава 126,872; Виндзор 63,108; Брентфорд 30,107; Форт Виліям 26 277; Лондон 71,148; Ошава 23,439; Кінґстон 23,439; Содборі 18,518.

На Острові Принс Едвард. 3,759.

В Квебеку.

Монтреал 818 577; Квебек місто 130,594.; Вердун 60,745; Гул 29,433.

В Саскачевані.

Ріджайна 53,354; Саскатун 41 734; Мус Джав 19,805; Принс Алберт 11,049; Вейборн 5,338; Свифт Корент 5,074; Норт Бетлфорд 4,719; Йорктон 4,931

В Юкон Території.

Давсон Сити 819; Вайт Горс 541.

В Канаді по провінціях.

НАСЕЛЕННЯ ЦІЛОЇ КАНАДИ	
РАЗОМ	11,315,000
АЛБЕРТА	789,000
БРІТІШ КОЛОМБІЯ	774,000
МАНІТОБА	727,000
НЮ БРОНСВИК	451,000
ПІВНІЧНО-ЗАХ. ТЕРИТОРІЇ	10 000
НОВА СКОШІЯ	554,000
ОНТЕРІО	3,752,000
ОСТРОВ ПРИНС АЛБЕРТ	95,000
КВЕБЕК	3,210,000
САСКАЧЕВАН	949,000
ЮКОН ТЕРИТОРІЯ	4 000

Подані висше числа взяті зі спису населення з 1940 року.

[redacted]

Обчисляють, що на кожну секунду вмирає оден чоловік, отже 60 на мінуту, 300 на 5 мінут, 3600 на годину, 86,400 денно, а в році коло 32 мільйони. Та це давніший обрахунок, а нині, коли людей є більше, в році вмирає мабуть коло 100 мільйонів людей.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ГЕЛЛОК, МІНН., З. Д.

П-во А. Кередюки $12.00

ЛЕНАРД, МАН.

(Збірка о. Т. А. Горбая)

По 1 дол.: Д. Бажан, А. Фонтей, Д. Вовчуленко, І. Геричук, Дм. Геричук, Н. Столярчук, Т. Будбук, І Чоропіта.

НЮРТДЕРІЛ, МАН.

(Збірка о. Т. А. Горбая)

По 1 дол.: А. Стефанів, А. Коляда, В. Малюта, П. Олійник В. Барабаш, Г. Клапоущак.

ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

На весільній гостині в домі панства Подеалюків з нагоди вінчання п. Іллі Подеалюка з панною Анною Ханасик, на заклик п. В. Підручного гості жертвували на діецезіяльний фонд $14.50.

НА МОЛИТОВНИК ДЛЯ ВОЯКІВ.

(Збірка о. В. Апоновича):

Принс Алберт $2.40
Брукcбі, Саск. 1.75
Ґронлід, Саск. (північна) 1.60

СЕНЬКІВ, МАН.

(Збірка о. Є. Уляна)

По 25цт.: Д. Колтун, п. Лакуста, В. С. Смук, С. Смук, О. Петрик, С. Голодрига, І. Лобур, Т. Голодрига, Д. Смук, А. Чубей, Д. Саламандик, П. Саламандик, Ф. Зарицький, В. Пупеза, П. Чубей, С. Саламандик, І. Пупеза. Пані: Т. Чубей, М. Билина, В. Шпак, Дедичук, Марія Тофан, Колтун, В. Пупеза, Анна Смук, Ф. Зарицька, Анна Сторощук, М. Рибук.

Дрібна збірка $1.40

КРИДОР, САСК.

Збірка о. І. Майби 1.00

СОДБОРІ, ОНТ.

Зо збірки на прощальнім обіді для п-ва Р. Гавраčинських 10.00

ВИННІПЕҐ, МАН.

Збірка в церкві св. Михаїла, переведена о. І. Дмитровим, — 15.01

По 1 дол.: Іван Давидюк, пані Ярема.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

ВИНДЗОР, ОНТ.

З нагоди Панахиди по бл. п. о. Луці Березіцькому слідуючі особи жертвували на Релігійний Фонд Церкви:

По 1 дол.: Анна Стецій, Марія Стецій, Параска Василишин, Г. Сторожук, В. Бодюл, М. Телега, Н. Кропельніцький, М. Чаборик, Лев Бондарчук, Н. Семенюк, Я. Гайда, Н. Кордаш, А. Момотюк, В. Турчин, М. Ткачук.

По 50цт.: О. Ґнип, І. Приймак.

По 25цт.: В. Ґоргула, О. Романів, П. Турчин, В. Мосюк, Ів. Трач, В. Гриньків, І. Приймак, П. Степовий, І. Рижак, Ю. Квасніцький.

ЗБІРКА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

„Вістника" від 1-го серпня до 15 листопада, 1942.

Всім жертводавцям, та тим що переводять збірки, щира подяка.

На несподіванці в честь о. П. Самця і його родини, Торонто, Онт. $4.25

На хрестинах в панства Івана Витковиих, Форт Виліям, Онт. 2.85

На поминальній тризні по похороні Рос, синка панства Василя і Анни Мосюк, Виндзор, Онт. 5.00

На забаві в день уродин п. Маріяна Винничука, Монтреал, Квебек 2.00

На весільній забаві пана Івана Олексюка і панни Ґазі Волківської, Гемилтон, Онт. 10.00

На хрестинах в панства Т. Позніюків, Принс Алберт, Саск. 3.75

На несподіванці в честь пані П. Штефюк, Ванкувер, Б. К. 6.00

З нагоди 30 літнього ювілею подружжя панства І. І. Щебець Вотерфорд, Онт. 8.50

На прощальнім обіді в панства Г. Голик, Дауфин, Ман. 7.25

На несподіванці в честь пана Григорія Фарини, Елк Пойнт, Алта. 4.50

На хрестинах в панства Івана і Марії Цимбальських, Віммер, Саск. 2.85

На весільній забаві пана Миколи Лемішки і панни Кароліни Петрів, Виндзор, Онт. 4.00

На весільній забаві п. Петра Гаврилового з Юлією Корпач, Ґлеслин, Саск. 5.00

На прийняттю в честь ген. і пані В. Сікевич, в панства Стадників, Содборі, Онт. 1.75

На прийняттю в честь добр. і о. Цукорника, Гемилтон, Онт. 4.00

П. Н. Цюник, Гадисон, Ман. 1.00

Пані Анастазія Забродська Ленсинг, Міш 100

Пані С. Василишин, Едмонтон, Алта. 1.00

Сарджент М. Буряник, Геси, Квебек 1.00

П. С. Тимчишин, Семон Арм Б. К. 1.00

П. П. Самец, Ниагра Фалс Онтеріо 1.00

П. Іван Романко, Торонто 1.00

П. Ф. Мушій, Сенді Лейк, Ман. .50

Пані Н. Пікуш, Шіго Саск. .50

П. І. А. Самко, Поркюпайн, Саск. 50 ц.

Адмін. „Вістника".

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

ГРУДЕНЬ

4. Пят., Введення Пр. Богородиці. — Роритон
6. Неділя. — Етвена
13. Неділя. — Сифтон
19. Суб., Св. О. Николая. — Богдан
20. Неділя. — Косів
22. Вівт., Св. Анни. — Ґарденд
27. Неділя. — Пайн Ривер

СІЧЕНЬ.

3. Неділя. — Венлав

Адреса: Давлин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Ґаїського

4. Пятниця — Введ. Пр. Б-ці. Сірко
6. Неділя. — Толстой
13 Неділя — Сеньків.
19. Субота, Св. Николая. — Арбака — храм.
20. Неділя. — Вайта
27. Неділя. — Роза

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

ГРУДЕНЬ.

4. Пят., Введення. — Коло Ріки.
6. Неділя. Коло Половяків
13. Неділя. — Едмон
17. Чет., Варвари. — Інсінґер
19. Суб. — Шіго опів.
20. Неділя — Вест Брук.
22. Вівт. Анни — Шіго, полуд.
27. Неділя. — Інсінґер

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Гриньова.

ГРУДЕНЬ

4 Пятниця, Введення в Храм Пр Бог — Смітс
6 Неділя — Єлов Крік
13 Неділя — Алвіна
19. Субота, Николая — Ст. Джуліен
20 Неділя — Калворт
22 Вівторок, Анни — Тернопіль
27. Неділя. — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

ГРУДЕНЬ

4 Введення Пр. Богородиці
6. Неділя. — Брендон
13. Неділя. — Тиндал

Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707. Винніпеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. П. Сачишина.

Адреса: Поч. Скринка 83 Виллінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

4. Пятниця, Введення Пр. Бог. — Ленард
6. Неділя. — Ґілберт Плейнс
13. Неділя. — Етелберт
19. Субота, св Николая. — Робланн
20. Неділя. — Шортдейл
22. Вівт. Зачаття св. Анни. — Шевелей
27. Неділя. — Петлюра

Почт. скринка 54, Робланн, Ман.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ.

1	В.	18	Листопад. Муч. Платона
2	С.	19	Прор. Авдія, м. Варлаама
3	Ч.	20	Преп. Григорія Декаполіта
4	П.	21	Введення в храм Пр. Бог.
5	С.	22	Ап. Филимона і Кикилії
6	Н.	23	Нед. 28 по Зел. Святих
7	П.	24	Вмчц. Єкатерини
8	В.	25	Климента єпископа
9	С.	26	Преп. Якова пуст.
10	Ч.	27	Вмчц. Якова перського
11	П.	28	Прпмч. Стефана нового
12	С.	29	Муч. Парамона
13	Н.	30	Нед. 29 по З. С. † Андрея
14	П.	1	Грудень. Прор. Наума
15	В.	2	Прор. Авакума, Атанасія
16	С.	3	Пророк. Софонії
17	Ч.	4	Велмч. Варвари
18	П.	5	† Преп. Сави Освященого
19	С.	6	Николая Мирл.-Лик. Чуд.
20	Н.	7	Нед. 30 по Зел. Святах
21	П.	8	Преп. Потапія ап. 70-ти
22	В.	9	† Зачаття Пресв. Богород.
23	С.	10	Мучениці Мини
24	Ч.	11	Преп. Даниїла стовп
25	П.	12	Спиридона чудотв.
26	С	13	† Муч. Евстратія
27	Н.	14	Неділя Праотців
28	П.	15	Свщмч. Елевтерія
29	В.	16	Муч Прома й Ізарія
30	С.	17	Ананії, Азарії і Мисаїла
31	Ч.	18	Модеста арх. Єрусал

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Василина

ГРУДЕНЬ

4. Пятниця, Введення в Храм П. Б — Спеден
6. Неділя. — Смокі Лейк
13. Неділя. — Довнінґ
19. Субота, св. Миколая. — Ґлендон (фарми)
20. Неділя. — Сенді Реліс
22. Зачаття Просв. Бог. — Белліс.

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіхевича.

Адреса:
1060—4th St. East
Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Ковалишина.

ГРУДЕНЬ

4. Пят., Введ. Пр. Бог. — Мензі
6. Неділя. — Давфин
13 Неділя. — Січ
19 Субота. Св. Николая — Виста
20. Неділя. — Сенді Лейк

Адреса:
Скринка 7, Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апоновича.

ГРУДЕНЬ

4. Пят., Введення. — Мейбридж
6. Неділя. — Сторджис
13. Неділя. — Ендевор
19. Субота, Св. Миколая — Норквей
20 Неділя. — Арран
22. Вівторок, Св. Анна. — Сопоф
25. Пятниця. — Флин Флон.
27. Неділя. — Годсон Бей Джонкшен.

Адреса: Почт. Скр 124, Арран, Саск

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ.

4. Пят. Введення: Утр Є. Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Жид. 9: 1—7. Єв. Луки 10 38—42 і 11: 27—28.

6. Нед. 28 Гол. 3. Утр. Єв. Луки 24: 36—53 Літ Колос. 1: 12—18. Єв. Луки 14: 16—24.

13. Нед 29. Гол. 4. Утр. Єван. Івана 20: 1—10. Літ. Кол. 3: 4—11 Єван Луки 17 12—19.

19 Суб Николая: Утр. Єван. Івана 10· 9—16 Літ Жид. 13: 17—21 Єв. Луки 6: 17—23.

30. Нед. Гол. 5. Утр. Єв. Івана 20: 11 -18 Літ Колос 3: 12—16. Єв Луки 18 18—27.

22. В. † Зач. Пр. Бог. Утр. Єв. Луки 1· 39—49 і 56; Літ. Гал. 6· 11—31; Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27-28.

27. Нед. Праотців Гол 6 Утр. Єв Івана 20: 19—31. Літ. Колос. 3; 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XIX. WINNIPEG, MAN., DEC. 15th, 1942 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1942. ЧИСЛО (404) 24

ПОЛОНЕНІ В ФІНЛЯНДІЇ.

З Берна, в Швайцарії, є вісти, що в Фінляндії з 45,000 полонених росіян згинуло 20,000 з недоїдання протягом року. А самі фінці признають, що на 56 тисяч полонених згинуло 16 тисяч, але говорять, що причиною була слабість, яку росіяни з собою принесли, а також рани. Все ж положення полонених мусить там бути дуже важке, бо сама Фінляндія убога. І тому фінляндський маршал Манергайм звертався до Міжнародного Червоного Хреста за допомогою, і вже Червоний Хрест вислав до Фінляндії 4000 пакунків.

СПРАВА ЗАКОВУВАННЯ ПОЛОНЕНИХ.

Швайцарія, як невтральна держава, піддає думку, щоби держави, які полонених заковують, згодилися заперестати заковування полонених. Днем, коли б заковування скінчилося, мало б бути Різдво.

ВЕЛИКИЙ НАПАД НА ТУРИН.

В ночи з 8 на 9-го грудня був великий напад англійських літаків на важне італійське місто Турин. Шкоди мають бути дуже великі.

ЖЕРТВИ ОБРИВУ ХМАРИ.

Цими днями на острові Ямайці (Джамайка), був сильний обрив хмари і повінь була така, що вода забрала в море шість хатів, а в одній з них було пятеро осіб які втопилися. В першій хвили були вісти про 8-ох втоплених, але можна сподіватися багато більше. Шкоди всюди великі, комунікація перервана.

ЖИДИ КЛОПОЧУТЬСЯ СВОЇМИ.

Американський Жидівський Запомоговий Комітет оголошує, що він призначив 7,250,000 долярів на поміч жидам по світі, на такі цілі, як звичайна щоденна допомога, еміграція, виховавчі справи, опіка над дітьми. Доси з назначеної суми видано коло шість мільйонів, з того ж багато, щоби помочи жидам виїздити з Европи до Америки та Палестини.

ЗАДЕРЖАЛИ МІСІОНАРІВ.

Два методиські місіонарі, Шерец і Бурк, що жили в Китаю цілих 50 літ, мали виїхати до Америки, як чужинці, яких японці виселюють. Та прийшла з Чунгкінґ вістка, що обох місіонарів задержали. Бурк має тепер 79 літ.

ІНДІЙСЬКА ДОБРОВОЛЬЧА АРМІЯ.

В Індії є велика армія з тих, що самі зголошуються. Всіх індійських добровольців є в армії коло півтора мільйона, а з того понад 350,000 є поза Індією.

ЗГОРІЛО СЕМЕРО.

В Бристол, Тенн., згорів батько, Д. Мей, а з ним шестеро дітей, коли в ночи вибух в хаті вогонь. Всіх літей було семеро, та мати вхопила одну дитину і вибігла на двір, а всі решта згоріли.

СВЯТОЧНИЙ ДАРУНОК.

Різдвяні Свята, це Свята відновлювання родинного і товариського життя. З приходом Свят одні других обовязково нагадують, посилають їм листи з желаннями, посилають картки, або й більші дарунки.

Це відновлює й оживлює звязки близьких собі людей.

Отже дарунки річ добра, річ потрібна.

Та коли бесіда про святочні дарунки, то ми хочемо пригадати читачам „Вістника", що як в них на увазі хтось, що варта гідного дарунка, так нехай при нагоді Свят дадуть йому в дарунку „Вістник". На цілий рік, а бодай на пів року.

Це був би такий дарунок, що прийшов би до хати 24 рази в році, або хоч 12 разів. І кождого разу він щось нового, щось розумного приніс би.

Це був би такий дарунок, що дайте його одній особі, а він буде тішити більше осіб, які є кругом. Він заінтересує матір і батька, і дітей.

Коли для вас „Вістник" є вартною річею, то він буде цінним дарунком для тих, кому ви його подаруєте. І це не те — ви придбаєте ним собі щирого товариша й однодумця.

Нехай би кождий читач „Вістника" дав одній особі „Вістник" на святочний дарунок, то кілько б він тим добра зробив і своїм близьким і загальній справі. І Видавництву „Вістника". І поміг би тій праці, яку „Вістник" виконує.

Отже не забудьте близкій вам особі такого дарунку дати!

ЗІБРАЛИ $32,000.

Виконавчий Комітет Армії Спасення (Салвейшин армі) в Винніпеґу на своїх зборах 7-го грудня оголосив, що доси зібрав 32,000 дол. готівкою, на суму 35,000, яку постановили зібрати. Збірка на роботу, яку Армія Спасення робить. В англійськім світі це звичайна річ, що церква, або яка інша добродійна, чи наукова інституція назначує й оголошує суму, яку хоче зібрати, починає збірку і загал вважає своїм обовязком назначену суму зложити. Деколи складає навіть більше, ніж було призначено. Отже там за допомогою загалу багато доброї громадської роботи робиться.

45 БЕЗДОМНИХ.

Найбільший пожар був в Винніпеґу цего року, коли 4 грудня згоріла велика камениця на Ривер вулиці і 45 мешканців, що там жили, опинилися без дому. Пожар зробив шкоди на 100 тисяч доларів. Всі мешканці щасливо вратувалися, та хто знає, як було би, коли б вогонь почався в ночи.

ВКРАЛИ КАВУ.

З Ню Йорку до Філаделфії везли троком каву, понад 24,000 фунтів. Коли в однім місці візник зупинився, щоби випити кави, його каву з трока всю забрали.

ЦЕРКВА В КАНАДІ.

Найбільшою релігійною Ґрупою в Канаді є римо-католики, а зараз за ними стоїть ґрупа Злученої Церкви. В самій Манітобі римо-католиків є понад 193,000; Злучена Церква 194,000; Анґлікани понад 125,000; лютерам понад 46,000; презбитеріян понад 13,000; менонітів коло 40,000... Дальше йдуть щораз менші цифри, між якими є конфуціян і буддитів 777, та мормонів 364.

ЩО ВМІЮТЬ ТАНЦЮРИСТИ.

З Поркюпайн Плейнс, Саск., є вістка, що там був танець і кількох хлопців дістали фляшку з „антифрізом" і пили. Наслідок був такий, що оден вмер, а кількох є в шпитали. Фляшку з „антифрізом" взяли з автомобіля, що коло школи стояв.

НА ПІДМОГУ УНІВЕРСИТЕТОВІ.

Манітобський університет дістав з фундації Рокефелера 5,600 долярів на піддержання одної праці, яку університет провадить.

НА ПОМІЧ РОСІЇ.

По Канаді тепер ведесь збірка на поміч цивільному населенню Росії, де нині велика недостача всего, почавши від поживи, а скінчивши на одежі. Покищо зібрали понад 100,000 долярів.

ВАЛИТЬСЯ СТАРА КОПАЛЬНЯ.

В Питетон, Па., під містом є стара, опущена копальня і вона почала тепер валитися. Отже земля западається. Доси понад 100 будинків цілком, або вчасти знищилося. Крім того з під землі видобувається газ, від якого 6 осіб були дуже слабі, а 30 лекше слабих.

ПРИ БУДОВІ ЛІТАКІВ.

В 1939 р. було в Канаді занятих при будові літаків 1,000 рбітників, а нині є 50,000.

ЧИ ЦЕ БАГАТО ПОМОЖЕ?

Стейтські часописи доносять, що цего року продажа напитків під Новий Рік буде в Ню Йорк стейті обмежена. Минувшими роками можна було продавати напитки і пити цілу ніч під Новий Рік, аж до 8-ої години рано, а тепер лише до 4-ої. Значиться — треба пиякам поквапитись, а давне наздогонять.

МЕНШЕ ЗОЛОТА.

В онтерійських копальнях в жовтни 1941 року видобули були золота вартости понад 10 мільйонів долярів, а в минувшім жовтни лише дещо понад 8 мільйонів.

АРЕШТОВАНІ В СОФІЇ.

З Лондону доносять, що в столиці Болгарії, в Софії, арештовано 500 осіб, яким закидають комунізм.

101-ЛІТНИЙ ЩЕ СИЛЬНИЙ.

В Орлінс, Онт. жие 101-літний француз Пер Ґерін, який на недавних своїх іменинах ще танцював. Загалом чується ще сильним і каже, що думає ще раз жити, як жив доси.

ПРИГОТОВАННЯ ДО РІЗДВЯНИХ СВЯТ.

Пилипівка — Коляди вдома.

Пилипівка, це різдвянний час. Він нагадує старозавітних праведників, що в молитві і пості дожидали приходу Христа. Для нас Пилипівка на те, щоби ми приготовили себе до гідного святкування Різдва Христового. Як же себе приготовляти?

Перше — обминати забави, де люде поводяться без розумної думки і дорогий час марнують. Христіянин має вищі цілі, ніж забава. Перед ним Заповіді Божі; перед ним обовязок вести свое життя примірно і розумно.

Друге — треба закон посту пошанувати найперше в своїй щирій думці, а дальше показати це ділом, на яке нас стати, на доказ, що ми своїх обовязків не легковажимо.

Трете — Пилипівка, це час на науку коляд. Треба вечерами колядувати, щоби молодші вчилися. Як хто вміе, нехай так вчить. А хто знае Старий Край, нехай оповідае молодим, що там в Пилипівку люде робили, як до Свят готовилися, як святкували.

Робіть так пильно і дбало, а побачите, що ваш Дім буде красшим, ваші діти будуть поважнійшими, і ваші Свята будуть дорозшими, ніж в тих домах, де люде таких приготовань не робили.

Святкуймо гідно і щиро.

Гідне святковання, це велика релігійна, родинна й загально українська справа. Отже треба памятати кілька обовязків...

До життя святочного не можна заводити моди з легкодушними забаганками. Релігійне життя має свої закони. Хто їх легковажить, той творить гріх перед Богом і показує нерозум перед людьми.

Отже святкуймо так, як велить наш український звичай: шануймо той талан, що його Господь дав нам, щоби ми його розумно вживали. Треба і дітей з тим таланом познакомляти і вчити ним орудувати.

Лише нерозсудні кажуть: „Там було інакше, а тут інакше... То там, а це тут"... Хіба щира українська душа інша там, а тут інша? Хіба христіянська гідність тут і там не однакова?

Отже святкуймо по христіянськи і по щиро українськи.

Нехай буде в нас той Святовечірний Стіл і ті Святовечірні Страви, що були в наших предків.

І дідух, і сіно, і кутя, і други страви, і молитва перед Святою Вечерою, і Коляди, і досвітне Богослуження — все те повинно бути оскілько лише бути може. Нічого не занехуймо, нічого не [illegible]

Подбаймо... Подбайте, щоби ваше святковання можна всім за взір поставити: щоби ви могли кождому сказати: „Хочеш знати, як гідний українець святкує, так зайди до мене, а побачиш".

Не допускайте занепаду.

Є занепад економічний, матеріяльний, і е культурний, релігійний.

Всякий занепад, це хід до катастрофи, до банкроцтва.

Є банкроти економічні, е банкроти духові.

Коли почуете: Сіна в хаті на Різдво не треба, з ним порох наноситься... Без куті може бути, це річ старомодна... По що багато страв?... Чому на місце наших не поставити на Святий Вечір страв чужих?... Пощо йти досвітком до церкви?... — коли таке почуете, то знайте, що це дорога до релігійного і взагалі культурного банкроцтва. Хто нею йде — йде до катастрофи.

Не йдіть впарі з такими, обминайте їх! Ви стійте твердо на своїм ґрунті, як вірні сторожі своеї справи. Держіть ваш світильник високо, щоби ті, що відблукалися, могли при вашім світлі на правий шлях вернутися.

Гідне святковання — це велика заслуга перед Богом. Це ознака здоровою родинного життя. Це та наука, що виховує гідних Синів і Дочок для батька-матері, для Божої Церкви і для Свого Народу.

В.

БОЖЕ ПРОВИДІННЯ.

Невияснене прочуття.

Американський машиніст, Г. Пірсон, оповідае в своїх споминах такий випадок:

„Я був залізничим машиністом вже кілька літ. Й одного разу через якісь причини я з своїм поїздом спізнився. Щоби страчений час наздогонити, я пустив поїзд скорше, ніж завсігди, бо і дорога була цілком проста, отже не було ніякої небезпеки, хоч це була ніч.

„Нараз наче щось торкнуло мене і шепнуло, що я мушу поїзд зупинити, бо напереді е якась небезпека. Я оглянув льокомотиву, все було вładi. Глянув перед себе, але не бачу ніякого сиґналу, що звіщав би про небезпеку.

„І я подумав, що це так собі діточий страх в мені зродився.

„Однакож голос, який говорив мені про те, що я мушу поїзд зупинити, ставав голоснійшим. Це вже не був страх, але приказ і я не міг йому опертися.

„Отже замкнув я пару і зупинив поїзд, не кажучи нікому нічого. Зараз зліз я з льокомотиви і з ліхтарем пішов вперед шукати небезпеки. Та не пройшов я більше, як 60 кроків, коли бачу, що зворотницю хтось наставив так, що мій поїзд мав звернути на бічні шини, що провадили до каменолому.

„Можете уявити собі, що мені тоді здавалося. Від зворотниці до каменолому було не більше, як 150 кроків, отже наш поїзд: льокомотива і десять возів — були би в розгоні вдарилися до скали 18 стіп високої. Яка це була би велика катастрофа!

„І було би це сталося, коли б не прочуття, яке примусило мене поїзд зупинити.

„Це був такий випадок в моїм життю, що мені страшно стае, коли згадаю. Але згадуючи, я твердо вірю, що це лише присудом Божого Провидіння ми обминули нещастя, в якім мали згинути сотні людського життя. Це Голос Божий сказав мені, що я мушу поїзд зупинити. І кілько разів цей випадок відновлюеться в моїй памяти, я завсігди кажу: „Дякую Тобі Боже, що Ти мав нас в своїй опіці!"

СПРАВА НАУКИ РЕЛІГІЇ В ШКОЛАХ.

Виннипежська шкільна рада застановлялась над зміною шкільного закону відносно науки релігії в школах. Віджилів М. Авербах доручив меморіял з домаганням, щоб наука релігії не належала до числа шкільних предметів. Він казав що нема такої науки релігії, що обнимала б всі віри і хто не вчив би, то буде закрашувати науку на свій лад. По думці Авербаха справу науки релігії треба лишити до вирішування шкільній раді, коли родичі будуть для своїх дітей релігійної науки домагатися.

КОЛЯДИ БАЧВАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ.

Ще в 18 віку більше число українців з Закарпаття (Карпатської України) забралося до полудневих комітатів (повітів) Мадярщини і нині живуть в провінції Бачка та в Словенії. Їх осередок — Руский Керестур. Та інтересне, що й доси вважають себе Русинами (себто українцями), задержали свою мову, хоч вже з чужими домішками — сербськими, словінськими і мадярськими. В послідних літах дещо свого друкували і видавали часопис „Руски Новини". — Пригадати б, що це мабуть зараз після минувшої війни епископ бачванських українців, Нярaді (крижевацький епископ, українець), звертався до канадійських українців, щоби прислали бачванським українцям книжок. Тоді на заклик „Українського Голосу" читачі поприсилали книжок й „Україньский Голос" вислав їх, куди еп. Нярaді бажав.

I.

С тамтей страні гайка
Желені ше травка:
А там горе пастіркове
Йедза каші з гарка.

Прішол гу нім ангел,
А так їм гуторел,
Же ше Хрістос народзел,
Абі кажді відзел.

А ті попать, Рогу,
Затруп же ті Богу:
Алілуя, алілуя,
Слава Пану Богу!

■

Паслі овце пастіре,
Прі Бетлегем маїре(?)
Встаньте горе, не спіте
Пана Хріста найдете!
Найдете го яслічком,
Повіте го пеленком.
Марія ше старала,
Же пеленкі не мала.
Не старай сія, Марійо!
Старнеме мі з ружі квет,
Повіеме шірі швет.

ПОЯСНЕННЯ ДЕЯКИХ СЛІВ: Горе — на горі, вгору, догори; йедза — їдять; з гарка — з горшка; гу нім — до них; гуторел — говорив; попать — мабуть візьми; затруп — затруби; Марія ше старала — журилася; не старайся — не журися; старнеме — мабуть зірвемо; повіеме шірі швет — вповиемо широкий світ.

ТВОЄ СВЯТЕ ІМЯ.

О Ісусе, Сине Божий!
Най Твое Святе Імя
Гомонить по всіх усюдах
І славиться без кінця!

В нім у злиднях наша поміч,
Наше світло серед тьми,
А при смерти оборона
Проти злоби сатани.

Бо Імя Твое велике,
Рівного Йому нема.
Перед ним дрожить усее
— Небо, пекло і земля.

Тож усердно всі благаем,
Щоб Твое Святе Імя
Гомоніло безнастанно
І славилось без кінця!

ПРО ОДІЖ ВЗАГАЛІ.

■

Найцінніший той одяг, що в нього душа вбираеться. Прикраси, які вічно тревають і перед якими клоняться всі люде, це вартости доброго серця, які бачимо в життю. Найбільшим обовязком, який Бог нам дав, це дбати про прикрасу душі.

Нехай би неодна молода жінка подумала про свою душу, коли глядить в зеркало, то почула би, як плаче її неодягнений розум, коли вона вбирае тіло; почула би як стогне серце під вагою дурниць.

Порівнайте гарно вбране тіло з гарно вбраним розумом. Порівнайте смак до одягів з смаком до знання, до культурности, гідности і побожности. Одягніть нерозумну молоду жінку в наймоднійший одяг; прикрасіть пірям, квітками, діяментами; помалюйте лице, а побачите, як вона буде по дикому, як немило для вас виглядати.

Однакож такі молоді жінки ми бачимо сотнями кождого дня на вулицях, і публичних місцях. А це страшне! Це показує, що жінок вважають лише ляльками, які треба вбирати; забавкою, яку треба пестити; домашною прикрасою на показ; річею, яку треба цукорками забавляти, щоби не плакала.

Кілько жінок міняе цінности життя за нерозумні витріщки моди! Як жіноча душа корчиться і маліе під дрібничками і нісенітницями, яких вона начипляе на капелюх і які відводять її від поважної думки. Це дуже легка річ, що плавае на морю хвилевих забаганок, як піря, як сухий листок — та кілько е тих, що на забаганках проводять час і називають це життям.

Піна на воді — безвартна річ! А жінка е сотворена для вищих цілей, для поважного життя, для славної будучно-[illegible]

Сила жінки велика і багата; її творча сила сміла і витревала. Вона може піднестись на високий щебель розуму, може досягнути цінних здобутків і показати себе великою співробітницею чоловіка; великою силою в тім, що підносить розум, що прикрашуе життя, що освячує людське життя.

Вартість здорового смаку до краси кождий признае. Ніякому чоловікови не е байдужим вигляд жінки, хоч би він був яким простим і несвідомим.

Одежа мае вплив на наше поведення. Негарно одягнений чоловік негарно себе чуе і негарно поводиться. Він відчувае недостачу в одязі і це переноситься на його поведення. Треба доброї, гарної одежі, однакож вона мусить бути розумна, пристойна, не вибаглива. А вибагливість звичайно не е пристойністю.

Відома історійка: молодий чоловік, що був далеко в світі, вертаеться до дому і відвідуе знакому дівчину. Почувши, що він прийшов, дівчина зараз виходить до нього, як була одягнена при домашній праци — вбрана простенько, але не погано. Опісля відвідав він другу дівчину, але тут було інакше: вона пів години прибиралася, ніж до нього вийшла.

Молодий чоловік, що думав вибрати собі подругу, без надуми вибрав першу. Там бачив він не одяг, але дійсну людську щирість, при якій дівчина забула навіть, як вона вбрана.

Отже вчіться з наведеного приміру і не дбайте, що вам прийдеться зустріти доброго товариша, коли ви прибрані до звичайної праці. Будьте певні, що поважний молодий чоловік буде вас ще більше цінити, коли побачить, що ви заняті корисною роботою і що ваша одежа відповідае тій роботі. Така одежа при гіднім заняттю може надавати вашому лицю ще більше краси і принади.

ЩОБИ ВІДРІЖНЯЛИ ДОБРО ВІД ЗЛА.

Доводилося мені чути такий вислів батька про дочку:

— Похвалюся вам своею дочкою, але не тому, що вона моя дочка... Вона мае тепер 18 літ і вже вміе відріжнити добро від зла.

Батько розумів, що його дочка вміе вже здорово думати, вміе поважно справи розбирати і дошукуватись, що добре, а що зле.

Велика втіха, і заслужена втіха, коли батько може про дочку, чи сина так сказати.

Однакож, щоби батько, чи мати могли так сказати про свою дитину, вони перші мусять вміти добро від зла відріжняти. Коли ж вміють, то і дітям будуть на кождім кроці вказувати, як добро від зла відріжняти. Здорове зерно будуть вони вже з раннього ранку в молоді душі сіяти, отже й діждуться хвилі, коли їх зерно принесе овоч в сотеро.

Але бачив я також інших батьків — таких, що хвалилися:

— Моя дочка мае 18 літ, то які то богачі до неї вже не сваталися!

Це було в них найважніше!

А чи вміе вона відріжнити добро від зла, розумне від дурного, слушне від неслушного, важне від неважного, потрібне від непотрібного — байдуже!

Які батьки — такі діти.

Які діти — такий нарід.

В.

ДІСТАЛА НАЗАД ДИТИНУ.

В 1561 р. Маври (Турки) напали на остров Майорку на такий лад, як колись нападали на Україну. І тоді одна жінка, бачучи, що маври взяли її сімлітну дівчину, почала бодай свое життя ратувати. Отже почала втікати до морського берега.

Та коли до берега було вже недалеко, побачила, що там стоять кораблі маврів і що маври туди зі своею добичею збираються. Не надумуючись вона скочила в корчі і заховалася.

Коли вона там сидить, переходив туди мавр з її дівчинкою. Як же дівчина дуже пручалася і кричала, мавр зі злости кинув дівчину в корчі і пішов — кинув якраз там, де дуже близенько сиділа її мати.

Пригорнула мати дитину до себе, дякуючи Божому Провидінню, що його присудом вона вратувала свое життя і дістала назад дитину живою — із рук мавра просто в свої руки.

ДОВГ АМЕРИКИ.

Нині довги Стейтів виносить понад 100 більйонів долярів — і це е найбільший довг, який Стейти коли мали. За послідних 5 місяців Стейти мали видатку 28,609,188,651 долярів, а з того на военні справи пішло26,288,949,801 дол.

ПОМЕРЛИ ОДНОЇ ГОДИНИ.

В Рочестер померли одної години дві сестрі від цілком окремих слабостей. Одна з них, замужна Кренцер, довго слабувала, а друга, замужна Крайґ, вмерла від запалення легких.

ЗЛОМ НАБУТІ ГРОШІ.

Оповідае оден подорожний:

Всідаючи на корабель я рішив, що дозволю собі програти в карти 200 долярів, а не більше. Треба ж якось час проводити, поки переїду океан.

Зібралось нас товариство і першого вечора я виграв 5 долярів. Другої гри я стратив 8 долярів. Третого вечора я виграв 20, а четвертого 45 долярів.

Коли вже другого дня ми мали висідати, ми грали в більші суми, і я на цей раз призначив відразу 277 долярів, як таких, що готов їх програти, коли буде треба. І ми грали довго, поза північ — і я виграв 130 долярів.

Щож... На те ми грали, щоби хтось програв, а хтось виграв. Що я здобув — я здобув чесним способом. Моя совість чиста.

Та коли ми готовились висідати, напроти мене стае малий хлопець, показуе на мене пальцем і каже:

— Мамо, це той чоловік, що забрав нашого тата гроші.

І я тоді почув, що моя совість не чиста, бо гроші, які я виграв, належали також до того хлопця, що на мене пальцем показував, вони належали до його матері. Це батько програв родинні гроші. Отже в моїй кешени заховане чуже добро.

Ціла справа стала мені дуже ясною і я рішив зло направити. Я відійшов на бік, знайшов скриньку з чоколяди, вложив туди гроші, завязав, в відповідній хвили підійшов до хлопця і даючи йому пакуночок, сказав:

— На тобі дарунок! Біжи скоро і покажи його мамі.

Хлопець зараз побіг, а я чимскорше забрався, щоби мене не відшукали. Позбувшись 130-ти долярів я чувся дуже щасливим і дякував Божому Провидінню, що відкрило мені мій гріх і дало змогу лихо направити.

В ПЯТНИЦЮ.

Поміж англійськими моряками була колись віра, що пятниця не е щасливою для відпливу на море, отже завсігди старалися або прискорити, або відтягнути відїзд.

Щоби показати, що це забобони, англійський уряд казав збудувати корабель, на який основу клали в пятницю; його пустили на воду в пятницю, назвали „Пятницею" і в пятницю випровадили його в подорож по морю.

І доси все йшло дуже добре. Однакож більше не бачили ані корабля, ані його залоги — серед моря пропав.

ГРЕЦЬКІ ПОВСТАНЦІ.

З Каїро доносять, що грецькі повстанці в Греції нищать мости, щоби шкодити німцям.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

О. Н. МОРОЗ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НАПЕРЕДОДНІ ЗЇЗДІВ.

Коли до Зїздів в Саскатуні, Едмонтоні і Винніпеґу вже недалеко; коли бесідники приготовляють бесіди, коли обдумують, що і як би на зїздах піднести, то на місци буде зробити від себе кілька уваг.

На Зїздах порушуються загальні громадські справи тутешнього українського життя; прийде на чергу справа Інститутів, зокрема Інституту П. Могили в Саскатуні, як провідної в нас виховавчої інституції. За ним зараз стоїть Інститут М. Грушевського в Едмонтоні. І теперішні Зїзди числяться також їх Ювілейними Зїздами.

Праця Інститутів в тутешному нашому життю була великою громадською працею — і в вихованню молоді, і в організованню, чи освідомлюванню цілих околиць, себто широкого нашого загалу. Не будь Інститутів, а ціле наше культурне життя стояло би нині далеко — дуже далеко позаді того, де стоїть нині.

Але українські Інститути були також всеканадійськими інституціями в повнім того слова значінню — аджеж вони дбали чверть століття, щоби близшу їм частину всеканадійського загалу вести до красшого. Що доброго вони зробили, то на рахунок також загального канадійського життя.

Отже коли укранїський-загал піддержував таку роботу, то піддержував велике і благородне діло. Він і дальше повинен його піддержувати. А вже окремо повинен він дати признання і захоту тій добрій праці своею повною щедрістю — як свідомі люде дають Поважним Ювілятам.

Але це лише те, що доси робилося. Треба би ще зупинитися на тім, чого ми хотіли би в будуччині.

І робота Зїздів і робота Інститутів взагалі стала була первісно на певних і твердих основах; вона поставила перед собою певні цілі і витревало стреміла до їх досягнення. Однакож які б первісні основи добрі не були, то все ж за час вони можуть тратити свою силу. І не конче тим, що вони стають для життя невідповідні, але так, що люде перестають звертати на них увагу, забувають, а то й легковажать. Сказати б — ті первісні здорові основи порохом припадають, стають неінтересними, невидними. А других на їх місце нема.

Таке в усякій людській праці. Люде будинки відновлюють, дають нові перегороди, нові добудови. Подвірям дають нову огорожу, городам інший поділ. Системи економічні, чи політичні час від часу розглядають і по новому налагоджують. Життя релігійне час від часу потребує духової обнови (віднови, агл. „ревайвал"). Словом — всяка людська праця, яка довго ведеться, потребує в певних відступах пильного розгляду і відповідного поновного налагодження для дальшого ходу.

Не будь такої віднови, а все стало би бездільним і зупинилось би цілком. Бо тоді всяка бесіда була би переливанням з порожного в пусте; тоді всяка праця не мала би ані основ, ані напряму. Це вже не було би життя, але животіння, доживання.

Люде, що в дотеперішній нашій громадській роботі на протязі літ брали участь, мають за собою багато досвіду. Вони бачили сяке і таке; кушали і солодкого і гіркого; опинювались перед таким, чого не сподівались —, а такий досвід, це цінний набуток для дальшого нашого громадського життя.

Отже одною зі справ теперішних зїздів, а вже головно в відношенню до Інститутів і виховавчої праці взагалі, було би розглянути ті основи, на яких наша громадська праця засновувалась; придивитись тим цілям, які перед тою працею колись поставлено; розглянути способи, яких доси вживалося; скінци ж порівнати давні життеві відносини з теперішними, а тоді побачиться, що і як дальше робити.

Доси були в нас великі здобутки, але був і занепад — отже того не треба ані забувати, ані промовчувати. Нині перед нами стоїть багато поважних, а то й гірких питань до полагодження.

Та ми віримо, що все можна полагодити, коли люде поставляться до тих питань щиро, додавши до того свій, хочби гіркий досвід.

Отже щасть Боже!

ТАК СТОЇТЬ НИНІ СПРАВА!

З приходом Свят приходить перед український загал в Канаді і справа зміни Церковного Календаря. Аджеж кожді більші Свята були тим осередком, кругом якого календарна справа крутилася. Кобн змінити час святковання великих Свят, а менші свята підуть за ними.

Нині є деякі греко-католицькі громади, що вже святкували Різдво по латинськім календарі і вони могли б точно сказати, що вони календарною зміною здобули. Чи було їм веселіше святкувати? Чи не гризла їх совість, чи не говорив їм розум, що вони роблять, як не треба? Або чи завважили вони з тим новим святкованням якусь зміну на красше — і в чім саме?

Та гляньмо ми нині на ту сторону календарної справи, на яку проповідники календарної зміни клали дуже великий натиск.

За велику і може найбільшу причину для календарної зміни висували вони те, що мовляв — наш Церковний Календар некультурний, пережитий, непоступовий, і з ним українці лишилися далеко позаді культурних народів. Через те всі з українців сміються, всі українців за ніщо не мають, всі з українцями не числяться... Коли ж українці календар змінять, то зараз всі поставлять їх побіч себе і признають культурними... Честь тоді велика буде українцям.

Сказано вже, що деякі греко-католицькі громади вже змінили Церковний календар, отже запитати б їх:

Чи дуже тепер чужі їх поважають? Чи вважають їх культурнішими, ніж перше? І як взагалі те поважання виявляється?

Оскілько знаемо, і бачимо, то „культурному світови" цілком байдуже, який Церковний Календар українці мають — **це ж виключна справа самих українців, а не якогось дальшого культурного світа.** Правда, це справа чужого і далекого українцям Риму, однакож не його культурности, тільки його особистої політики. Що ж до дійсного культурного світа, то він остілько культурний, що не має ні часу, ні потреби українським Церковним Календарем клопотатися. І коли б його хтось окремо про справу календарної зміни запитав, то він цілком певно сказав би:

— Культурність і здоровий розум виявляеться в пошані до свого, в береженню свого. І хто хоче пошани в других, то найперше мусить сам себе і свої культурні вартости гідно шанувати.

Коли б світ дійсно Церковним Календарем українців клопотався, то на протязі послідного року, чи двох, десь той світ виявив би публично свое признання і пошану тим греко-католикам, що свій Церковний Календар змінили на чужий. Він писав би про те в ґазетах, в журналах, в книжках; підносив би таку справу в промовах.

Однакож минае рік, минае другий, а світ про щось подібне і словом не згадуе, наче б українська календарна справа цілком його не обходила. Ні признання тим, що свій Церковний Календар змінили, ні пошани; ані почетного місця побіч „культурних народів світа". Де хто стояв в очах світа перед календарною зміною, там стоїть і по зміні. Як світ ним перше не клопотався, так не клопочеться і тепер.

Отже здобутку ніякого, а лише сама страта. Бо хто змінив свій Церковний Календар, той розірвав звязки з своєю минувшиною, з своею Історією — він **не міг би вже приняти на Свята свого батька діда, прадіда, прапрадіда.** Зате він зробив в себе місце для чужих йому людей. Дальше він відорвався навіть від тої части свого народу, яка Церковного Календаря не змінила. Він поставив себе в ряд не то з чужими, але з явними ворогами свого народу і своеї Церкви.

Отже на яке місце він себе поставив? Якою дорогою пішов? І чого може він за такий вчинок сподіватися?

Ось так стоїть нині справа зі зміною Церковного Календаря!

КОЛИ ЗБЕРУТЬСЯ В ІМЯ МОЄ!

Казав Христос:

— Коли двоє, або троє зберуться в імя мое, то і я є між ними.

Чи не однаково, коли в імя Його прийшов би оден чоловік? Чому двоє, або троє?

Коли оден чоловік піде до високого урядника з важною справою, то урядник його вислухае, але коли невдовзі стануть перед урядником інші важні справи, він може справу одного чоловіка забути, або на дальше і дальше відкладати.

Але нехай з тою справою прийде ціла делегація, пять чи десять осіб, він справою багато більше заінтересуеться і візьме її пильнійше під увагу. Число людей надае справі більшої уваги.

Коли батько мае кількоро дітей, але в день його іменин прийшла лише одна дочка, або син, то батько питав би:

— Чому всі не прийшли? Чи я їм більше байдужий, ніж тому, що прийшов? Чи в них нема почуття обовязку і пошани для мене?

І його лице захмариться.

Таксамо коли більше число людей збираеться для спільної молитви, Господь між них увійде і вислухає їх просьби.

ЖИТТЯ СВ. АПОСТОЛА МАТЕЯ.

(16 листоп. церк., 29 горожанського).

Св. Апостол Матей, це перший з Євангелистів, себто тих, що життя і науку Христа повписували.

Матей прозваний Левіем, був сином Алфея в Капернаумі. Був заможним чоловіком і збирачем податків, митником (митарем). Та дуже чесним чоловіком. І коли одного разу Христос сказав: „Іди за мною", то Матей зараз пішов за Спасителем.

З радости, що Христос ним, як митником, не гордуе, Матей приготовив гостину, на яку запросив Ісуса та багато знакомих. І там то фарисеї казали Апостолам: „Чому ваш Учитель їсть з митниками?" — на що відповів Ісус: „Здоровим не треба лікаря, а слабим; я прийшов кликати не праведних, але грішних до покаяння".

Від того часу Матей не опускав свого Учителя — чув його науку, бачив його чуда, бачив його страждання і його Вовнесення. Після Зіслання Святого Духа був довший час в Єрусалимі та Палестині і 8 літ по Вознесенню Христа, на бажання нових христіян, що походили з жидів, написав Євангелію, де показуе життя і науку Сина Божого.

Вийшовши з Палестини Матей проповідував в Македонії, Сирії, Персії, Пармії, Медії й обійшов цілу Етіовію.

Переказ говорить, що Матей зайшов був в землю диких, поганих з лиця, чорних людей, проповідував в місті Мирмеїн, поставив там епископом свого ученика Платона і побудував малу церковцю. Коли ж він раз на горі молився, зявився йому поважний юнак (молодець) дав йому жезл (палицю) і сказав:

Встроми цей жезл в землю перед церквою, а з нього виросте велике дерево. На нім будуть овочі, яких нема деинде, а з під його коріння потече струмочок чистої води. Хто з народу покушае тих овочів і вмиєсь водою з струмочка, стане гарним чоловіком і зверху і в души.

Очевидно це образкове оповідання треба так розуміти, що палиця, це провід церковний, овочі — христіянська наука, а струмочок — освячуюча Ласка Божа, що зійде, як животворна вода на вірних Церкви.

В князя того міста, Фулвіяна, син і дочка були біснуваті (слабі). Зустрівши їх Матей оздоровив їх і вони радіючи поклонилися йому.

Апостол зробив, як було сказано і з жезла виросло велике дерево з чудовими овочами і струмочок води почав течи. Сюди почав сходитися народ слухати науки Матея, і хто покушав овочів з дерева і вмився водою з струмочка, ставав красшим чоловіком. Так багато мешканців того міста стало христіянами.

Князь спершу радів, а пізніше став проти Апостола і післав воїнів (вояків), щоби Матея привели до князя. Коли ж воїни прийшли до церкви, де був Апостол, то огорнула їх темрява і вони вернулися з нічим кажучи:

— Ми чули, як він говорив, але бачити і взяти його не змогли.

Тоді Фулвіян післав більше озброених воїнів і приказав вбивати всіх, хто б за Матеем заступався, однакож воїни бачили кругом Апостола таке світло, що не мали відваги до святого наблизитися.

Тепер Фулвіян пішов сам, але як тільно почав до Апостола наближатися, то самий осліп. Аж тепер почав він благати Матея щоби простив і поміг йому, і зараз Матей сцілив очи Фулвіяна.

Однакож серце князя було непоправне і він велике чудо приписував не Силі Божій, але лихій силі.

Отже просить він Апостола до свого двора нібн для пошани, а в души бажае його спалити. Знаючи думки князя, сказав Матей:

— Мучителю облесливий! Чи скоро зробиш, що задумав? Роби, що сатана вложив тобі в серце, а я готовий терпіти за Бога мого.

На приказ князя Матея положили лицем догори і прибили цвяхами, а дальше наклали хворосту, дров і сірки і запалили. Огонь розгорівся, але зараз потух. Всі побачили, що Апостолови нічого не сталося і почали Матея ще більше поважати.

Впертість Фулвіяна росла і він казав розложити більший вогонь, поставити кругом нього своїх ідолів (божків) і вкинути Святого в огонь. Тепер огонь так розгорівся, що ідолів знищив, а ще окремо полумінь, наче змій, досягнула Фулвіяна так, що той вже побачив свою безсилість і свій гріх і почав просити в Матея прощення. І хотів він забрати Матея з огню, однакож Воля Божа була, щоби труди Апостола тут скінчилися, отже Матей вмер, поки можна було його з огню забрати.

Тепер казав Фулвіян одягнути тіло Святого в гарну одіж, положити на дороге ліжко і забрав до свого двора. Але не мав він ще твердої віри.

Отже казав зробити залізну домовину, положив туда тіло Апостола, залив оловом і казав вкинути в море, говорячи:

- Коли той, що охоронив його від огню, охоронить його від води, то повірю, що Бог Матея правдивий.

В ночи обявив Бог епископови Платонови щоби рано йшов на берег моря і забрав тіло Святого. Коли ж досвітком Платон з другими прийшов до моря, побачив тут домовину, яку вода сюди занесла.

Довідався о тім Фулвіян, прийшов з своїм двором і голосно заявив свою віру в Господа Ісуса, якого Матей проповідував.

Тепер еп. Платон научив Фулвіяна найважніших правд віри Христової і хотів його охрестити та назвати Фулвіяном, але почув Божий наказ: „Назви його Матеем". Отже князь дістав імя Матея.

Від тепер старався князь наслідувати Апостола Матея і направити зло, яке перше заподіяв. Він невдовзі передав князівство другому, сам став священиком, а по смерти Платона був епископом тої сторони.

Євангелія Матея починаесь читати в церкві на Службі Божій в неділю перед Різдвом, себто в Неділю Св. Отців — читається тоді про родовід Ісуса Христа (Мат. 1:1-15). На Утрени в день Різдва читається про те, як Ангел звістив Йосифови, що Марія буде матірю Ісуса (Мат. 1: 18-25). На Службі Божій Різдва читається про саме Різдво, про мудрців, що прийшли з поклоном до Христа, про Ірода, що лукаво розпитував мудрців і про осторогу, щоби мудрці до Ірода більше не заходили (Мат. 2: 1-12).

Знов же стихи 16-20 з послідної (28) Голови Євангелія Матея є Першим Рядовим Утренним (Воскресним) Євангелием; ті самі стихи читаються також як Євангелія при Хрещенню.

ДУША ЧОЛОВІКА.

РОЗДУМУВАННЯ.

Бистро летить час нашого життя — летять години, дні, роки, як потік, що пливе куди йому призначено.

Ніхто з нас два рази життя не переживае і тому дорога життя веде нас безнастанно через незнані нам сторони, отже треба бути дуже обережним, щоб не зійти на бездорожжа, доки призначено нам подорожувати. Бо прийде час, що наша подорож скінчиться. Сказано ж про нас:

„Дні чоловіка як трава, як цвітка в полі — так і він цвите. Понесеться вітер над нею і вже не стало її." (Пс. 102: 15-16).

Що тіло вмирае, це всі знають, а про душу є всякі питання. Люде невіруючі заперечують безсмертність души; хто ж сумнівається, той мучиться непевністю.

Дійсний христіянин знае, хто післав його на цей світ і з якими обовязками, та чого має він в другім життю сподіватися. Однакож є також христіяне, які не бачать ясної цілі перед собою — це слабосилі христіяне. Св. Іван Золотоустий говорить:

„Невіруючі в будуче загробне життя кажуть: Хто прийшов після смерти і розказав о тім? — Коли такі слова є жартом, то це вже недобре, бо о подібних річах не можна жартувати. Коли ти не думаеш твердо о тім, що буде після сього життя, то чому називаеш себе христіянином? Пощо приняв ти святе Хрещення? Пощо входиш до церкви? Коли ж ти такий, то скажи, що ти не христіянин, а гірше поганина."

І наша совість, і досвід, і ціле наше життя кладе основу для нашої віри в те, що наше життя буде продовжатися і по смерти. Це вже побіч того, що дае нам наука Церкви, наука Божа. І для щирого та доброго чоловіка, не треба навіть більше доказів, що людська душа безсмертна.

Та вже Божа Наука найкрасше дае відповідь на наші питання про нас і наше будуче. Вона каже: Чоловік складається з души і тіла — тіло повстало з землі і до землі вернеться, а душа вернеться до Бога (Еккл. 12: 1) на суд (Лука 23: 43; Жид. 9: 27), щоби дістати те, що заслужила. Було життя, була праця — сяка, чи така, отже прийде відповідна заплата. Така Божа Наука, такі Божі Постанови для нашого життя.

І чи яка друга наука — наука невіруючих може щось красше сказати? Або сказати бодай подібне? Ні! Значиться — Божа Наука про наше життя стоїть висше всякої другої науки і тілько її треба слухати.

Ж.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІННЯ.
Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

ОБІД З БІДНИМИ.

(За народним оповіданням).

Було це давно, жив тоді багатий, але дуже праведний чоловік. А що в тих часах було дуже багато вбогих людей, то цей праведник при кождім обіді і вечері мав побіч себе при столі бодай одного вбогого чоловіка.

Бачив це з неба Спаситель й одної ночі передає в сні через ангела вістку, що сам він, Спаситель, прийде на обід до того праведника.

Втішився праведний чоловік і приладив такий обід, що хоч кого можна на нього запросити. Однакож Ісус Христос не прийшов.

Засмутився праведник і каже в молитві:

— Скажи мені Господи, чим я провинився, бо ніякої лихої думки не було в моїм серці.

І зараз в сні говорить йому Ангел:

— Ти не приготовив доброго обіду, тому до тебе Небесний Гість не прийшов.

— Аджеж я зробив, що лише міг — каже праведник. На те Ангел:

— Твій обід був для багатих людей, а Спаситель любить скромність і невибагливість. Невдовзі приготовив праведник дуже скромний обід і цим разом Ісус Христос прийшов в виді поважного подорожного. Ів, розмовляв, а там говорить:

— Завтра пришло до тебе коня; сідай на нього і приїзди до мене на обід.

Так і сталося. Другого дня ранесенько станув білий кінь перед хатою праведника. І не минуло багато часу, як праведник був вже в дорозі.

Їде праведник і бачить, що такими околицями він ще в життю не їхав. Наче інший світ, інше небо над головою, інша земля під ногами.

Їде він долиною, аж тут якась жінка переливає воду з одної посудини в другу, однакож води в одній посудині не зменшуєсь, а в другій не прибуває. Значиться — даремна праця.

Хотів праведник до жінки заговорити, але кінь не хотів зупинитися.

За недовгий час бачить праведник огороджене поле, але таке широке і довге, що ледво бачиш його краї, а полем тим іде чоловік і нарікає:

— Ох тісно мені, ох тісно!

Однакож кінь і тут не зупинявся.

Їде праведник дальше, а там щораз нові околиці, а кожда наче красша від другої, а кожда інтереснійша ніж попередна. Побіч дороги квітки, яких він ніколи не бачив; в воздусі літають птахи, які хіба в сні можуть приснитися.

Все кругом так зачарувало праведника, що він забув за свій дім, а навіть немов забув за той цілий світ, в якім він жив.

Нараз бачить він, що селянин несе малесенький кусок дерева і стогнучи повторяє:

— Ох тяжко мені, ох тяжко!

Дальше драпається якийсь чоловік на гору, та коли здається, що от-от вже стане ногою на шпилю гори, нога посувається і він опинюєсь в долині, щоби знов подорож до верха гори починати.

Нараз кінь зупинився перед великою брамою, що широко отворялася і праведник побачив Спасителя, що наближався до брами.

Підбіг праведник, став на коліна і каже:

— Ти казав, Господи: „Прийдіть до мене, а я дам вам спокій", отже я прийшов. Благослови, Спасителю, спокоем слугу твого.

Поблагословив його Спаситель і каже:

— Вставай, я покажу тобі те щастя небесне, якого земне око не бачило, ані ухо не чуло, а серце чоловіка не може відгадати, а яке Отець Небесний приготовив тим, що бояться його.

І повів його Спаситель по раю. По дорозі каже праведник:

— Скажи мені Господи, яка це жінка, що воду з посудини в посудину переливає? — На те Спаситель:

— Це обмовниця. Ціле її життя пішло на те, що вона всіх обмовляла і багато лиха людям обмовою заподіяла. Тепер вона за кару переливає воду так, як переливала слова обмовляючи людей.

— А хто це, що казав: Ох мені тісно?

— Це захланний чоловік — каже Спаситель — якому я багато майна дав, коли він жив на світі, а йому все було замало. Мав він широкі поля, мав просторі будинки, але йому все здавалося, що того йому не досить. Ніколи він не дав нічого на добре діло, бо казав, що сам він не має нічого подостатком, отже тепер кара йому за його захланність.

А хто це, який нарікає, що йому тяжко?

— Це чоловік, що багато людей скривдив — говорить Спаситель — багато людського добра позабирав і тепер він так карається, як ти бачив. Він не думав, що все те, яке він від людей кривдою позабирав, марниця, бо він того не потребував, але все те стало для нього таким тягарем, що він мусить так нарікати.

— А хто той чоловік, що не може на гору вийти?

— Це безбожник, що в життю лише на свою силу надіявся. Він казав, що йому Божа Поміч непотрібна, отже тепер він бачить, що своєї сили йому замало.

Тут Спаситель сягнув рукою, зірвав яблоко з райської яблінки і каже:

— Ти в мене на обіді, отже покушай моєї страви.

Вкусив праведник того яблока і який же чудовий його смак! А який милий запах! Такого він собі навіть не уявляв. Тоді питає Спаситель:

— Чи хочеш тут зостатися, чи вернешся ще до свого села? — На те праведник:

— Коли можу я вибирати, то позволь мені Спасителю ще бодай на хвилину своє село побачити.

— Добре — говорить тоді Спаситель — сідай на коня і їдь.

Дорога назад була немов коротша, бо переїхав її праведник за коротку хвилину. Коли ж опинився в своїм селі, то здивувався, бо село було цілком неподібне до того, яке він лишив. І хати не ті і люде не ті — все незнакоме.

Почав він розпитувати старих людей і ті сказали йому, що тямлять, як перед 50 літами зник чоловік з їх села, що так і так звався і жив в такій-то частині села. Там тепер живуть його внуки та правнуки.

Зрозумів праведник, що на нім сповнились слова Святого Письма: „Тисяча літ перед очима Твоїми, як вчерашній день, так вони скоро переходять". Час, який для людського життя був таким довгим, перед Богом був короткою хвилиною.

Ще знайшов той праведник знакомих, що його пригадали і пізнали; відвідав внуків і правнуків і всім їм оповідав, що сподобив його Господь бачити на другому світі.

Але не жив він вже довго. На самий Різдвяний Святий Вечір він до села вернувся, а зараз після Йордану його ховали.

Коли ж весною поставили на його могилі деревляний хрест, то він почав рости і з нього виросло велике дерево, якому подібного не було в цілій околиці.

З НАШИХ КОЛЯД.

Дослідники нашої народної творчости кажуть, що коляда „Бог предвічний" належить до найстарших наших коляд. І може тому жадна друга коляда не має тілько ріжних відмін (варіянтів), як коляда „Бог предвічний".

Причин, що створили ті відміни, є кілька, як: Стародавність коляди; її поширеність; надто вузкі рамці для її змісту, в які співаки старалися вкладати свої перерібки, щоби зміст поправляти.

Та цікаве, що хоч деякі коляди є змістом добірніші і мельодією немов величавіші, однакож „Бог предвічний" між всіми є першою. Видно, що вона має такі прикмети, які на любов народу заслугують.

Коли б переглянути найдавніші збірники, то в багатьох з них вже перша строфа мала би кілька виглядів. Ось оден:

Бог предвічний народился;
Пришол есть со небес,
Аби теж люд свой весь
Потішился.

Иншиий взорець:

Бог предвічний народился:
Прийшол днесь со небес,
Щоби вадрів люд свой весь
І утішился.

В новійших колядниках є „щоби спас люд свій весь".

Із слів: „І утішился" виходило би, що Христос прийшов, щоби побачити свій нарід і потішитися, однакож на те є інше пбяснення. Коляда має церковні слова, яких нарід добре не розумів, отже толкував їх по свойому. Первісно мало бути: „І утішил вся" — себто всіх людей, або все сотворіння. Бо в мові старій церковній „вся" значить — „все" в збірному числі. Отже по нашому було би: І утішив всіх".

Розумієсь, що стара форма в співі гладше виходить, отже нема конечної потреби іншою, може також не дуже влучною зміняти. Бо коляда „Бог предвічний" належить до тих, що їх тяжко поправляти, чи переробляти.

Поважною колядою є „Дар нині пребогатий", однакож вона менше відома, мабуть вчасти через надто монотонну мельодію, що записана в колядкових нотах. Однакож є відома також відмінна мельодія, яка надає цій коляді незвичайної сили і величавости.

Згадати б ще одну коляду — „Бог природу". Вона добірна змістом і незвичайно величава та сильна мельодією. Нехай в звичайнім двоголосовім співі (з втуром) „Бог природу" співають самі чоловіки, як сольо, а „Тайна нова" (Тайна многа) самі жінки знов, як сольо, а все за тими двома голосами, то яка це краса!

Отже слід би звернути на неї окрему увагу наших співаків.

П. В.

СКРОМНЕ ГАРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Саскатун, Саск.)

В неділю 22 листопада, 1942 р. відбулося в Українській Православній Церкві в Саскатуні, Саск. вінчання панни Марусі Лесничук з Михайлом Гуменюком. Вінчав священик В. Кудрик при співучасти свящ. С. Гребенюка.

Що до молодої (Марусі), то вона зоставшись дуже скоро без матери, виховувалася при своїм Дідуневи і Бабуни — Присецьких, в Саскатуні, що походять з Придніпрянщини.

Молодий, Михайло, з західно-полудневих сторін Галичини. Михайло — учитель музики, Маруся з фаху стенографка.

Весілля відбулося в домі Дідуня і Бабуні молодої, скромно і гарно. Без музиків, при обмеженім числі гостей, крім місцевих і приїхавших з фармів дядьків та дядин молодої. Гостина відбулася так, що можнаб її поставити за взір для таких гостин.

Про молодих сказати б окремо: Молода була завсігди взірцевою українкою, не тілько з імени, але і цілим поведенням. Те саме належиться і Молодому.

Підчас вечері п. М. Нагірний підніс справу Пресового Фонду, отже зложено 10 доларів на „Вістник" й „Укр. Голос" по половині, на що [illegible]

Обоє молоді 5 доларів.

По 1 дол.: Ю. Стечишин, Гейко, М. Нагірний, Степан Присецький (батько), Степан Присецький (син, з Рудел, Саск.).

Крім тих бажань, що були на весіллю, треба би ще окремо побажати Молодим, та їх Дідуневи і Бабуни — Присецьким, всего найкрасшого — На Многі Літа! В

30-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖА ПАНСТВА ШЕБЕЦІВ.

(Ватерфорд, Онт.)

Із нагоди 30 літ подружа, панство Шебець у Вотерфорд справили обід, на котрі на заклик Петра Литвина присутні зібрали $17.00, на фонд „У. Г." і „Вістника" по $8.50.

Пан Кузек взяв вступне слово кажучи, що мусить бути сильна віра у краще завтра, коли панство Шебець хоч нераз були розчаровані і нераз добрі люди кидали колоди під ноги, не звертали уваги, але ще із більшим завзяттям несли громадський обовязок. Пані Шебець є головою у жіночім товаристві і вміло веде і заохочує до праці і других.

Зложили слідуючі гості по відспіванню многоліття.

Панство І. Шебець	$5.00
панство П. Литвин	2.50

По 2 дол.: панство Максим Гуменюк, панство С. Залуцькі.

По 1 дол.: п-тво М. Шебець, пані М. Ковальчук, п. Кузек, пані Анна Тюхтій, пані К. Янішовська.

По 50ц.: Йосиф Коржевич.

Разом $17.00.

Гість.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Торонто, Онт.)

Вечері 9-го листопада ц. р. гурток близших приятелів справив милу несподіванку для гром. Нестора Грабовського в день його патрона з нагоди його сорок-літних уродин. При цій нагоді, рівнож, вшанували і наших Дмитрів а головно, гром. Дмитра Крикка. Не маю наміру переповідати про все, що говорялось на адресу цих громадян, бо забралоб багато місця. Скажу хіба одно, що пп. Грабовський і Крикко, — це дуже цінні громадяни в нашій народно-церковній роботі. Хтоб думав, що це люди з якоюсь вищою освітою. Зовсім ні. Але, в громадській роботі вони стоять високо. Не щадять свого дорогого часу, навіть свого здоровля для народної праці. Немає такого дня в році, щоб котрий з них не прибув до церковного будинку, хіба що недуга булаб на перешкоді.

Чистого приходу зі збірки було $16.20. З того десять доларів призначено на пресовий фонд „У. Г.", а 6.35 передано будівельному комітетови нової церкви в Торонто.

П. С.

БЛАГОРОДНЕ ДІЛО.

(Ґронлід, Саск.)

Дня 15 липня в околицю Ґронлід загостив до своєї родини п. Іван Вахняк з дружиною, щоби по 12 літній відсутности зобачитись з своїми і весело перевести час та обмінятися думками.

Заходом п. Івана Вахняка, як довголітного члена нашої церкви, відбувся базар в Укр. Нар. Домі ім. І. Франка і прихід з базару в сумі 25 дол. дарував на укр. прав. церкву а з того 4 дол на видавничий фонд „Укр. Голосу" і „Вістника".

Тому, що п. Іван Вахняк є широко знаний нашому загалові в Виннінегу, згадаю коротко про їх життя. П. Іван Вахняк прибув з родичами до Канади 9-літним хлопцем з Завадова, повіт Яворів. Осіли на фармі в Ґлепела, Ман., і там разом господарили 6 років. Будучи молодим хлопцем за згодою родичів виїхав в Мелфорт, Саск. і там набув гомстед, на якому працював 5 років. З часом запізнався з своєю теперішною дружиною Павлиною з роду Баранецька, продають свою господарку і переносяться до Виннінегу, де отвирають самостійне підприємство Окшен Сейл Рум.

Там живуть до нині. За їх примірне діло нехай Господь Бог поблагословить їх працю і добрі заміри, додасть їм сили і витревалости працювати для добра своєї церкви та для добра свого народу.

П. Биць, член громади.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ В ҐРОНЛІД, САСК.

День 10 листопада залишиться в памяті громадян околиці Ґронлід, бо в тім дні припадав 25-літний ювілей пана і пані Хмиїй. В кілька день перед тим багато передових людей робили старання, щоби той час випав як найкраще. Десь около 7 години вечер зі всіх доріг котилися авта громадян і за яку годину Народний Дім був набитий. Господарем цього вечера був голова Нар. Дому, пан уч. Г. Добровольський, який вклав програму сього вечера

Гості нетерпеливо ожидали Ювілятів. В короткім часі заїхало авто і в супроводі пана П. Биця і М. Тарнопольської пан і пані Хмиїй увійшли до Народного Дому, де пан Г. Добровольський зложив їм побажання і попросив за стіл, аби всі спільно вечеряли.

Щоби надати тому пропамятному дню більше світочного настрою, програма була переплетена кількома промовами. Голова Нар. Дому пан Г. Добровольський побажав щастя і заохотив дальше до праці та вручив гарний дарунок для пана П. Хмиїя. Голова жіночого товариства Марія Тарнопольська побажала щастя і вручила дарунок пані П. Хмиїй. Ще слідуючі промовці були: голова церковної громади п. П. Биць, п. С. Щербій, п. уч. М. Порчевський, п. В. Романюк і п. Н. Велиган. Тема промовців зводилась до одного: побажали щастя та многих літ та дальше працювати на релігійнім та національнім полі, не дивлячись на колоди, через які нераз в життю треба падати, вставати і знов іти, бо життя кожної людини не є нічого іншого тілько боротьба. Пан і пані Хмиїй подякували за все і запевнили, що будуть дальше працювати на добро і розвій нашої Укр. Прав. Церкви та на добро і славу нашого народу. Відтак дали 25 доларів на громадські справи.

На заклик п. Биця зібрано на пресовий фонд „У. Голосу" 2 долари і 2 долари на „Вістник" та 1 долара на „У. Вісти", бо були люди католицького переконання. По тім гості забавлялися та в веселім настрою розїхались домів, згадуючи довго 25-літний ювілей пана і пані Хмиїй.

Прокіп Биць.

НАЙКРАСШИЙ ПАМЯТНИК.

На гробах померших будують памятники ті, що полишилися. Та найкрасший памятник між памятниками буде той, що сам чоловік собі збудує.

Питав раз молодий чоловік розумного старця, якого дуже поважав: „Як я маю жити? Що повинен я мати на памяти, доки жию?" І старець сказав:

— Памятай, що доки б ти не жив, але маєш вмерти. Отже твоє життя остілько буде вартісне, оскілько більше доброго ти зробив.

— І це памятай, щоби так жити, що коли положать тебе до гробу, з між присутних вийде хтось і скаже:

„Тут лежить той, що був мені добрим приятелем і нераз остерігав мене перед злом, коли я був молодим; він помагав мені стати гідним і розумним чоловіком. Він вказував мені стежку, аж доки я сам не зрозумів, куди мені йти".

— А там вийде убога вдова і заплакана промовить до дітей:

„Тут спочив мій і ваш добродій. Він в лихій годині помагав нам і радив, як вас красше виховувати".

— Май це на увазі. Жий так, щоби коло твого гробу люди на подібний лад говорили, а це буде красший памятник, ніж збудований з найкрасшого мармору. Щирий жаль і чиста сльоза, що впаде на гріб, дорожча за всі памятники і всі квітки, що люди кладуть на могилу.

ПРО СВІДКІВ ЄГОВИ.

Мені доводилося нераз стрічатися з свідками Єгови" і знаю їх, та їх роботу досить добре. І з того приводу хочу дещо сказати.

Саме слово „Єгова" старожидівське і воно означає те, що наше Бог. Хоч жиди мають більше слів на означення Бога.

Та коли нам напихає хтось чуже слово на означення Бога, то це вже повинно нас заставити до думки: Хіба наше слово не добре? Хіба жидівське слово ліпше? І кому то ходить про те, щоби ми приймили жидівське слово, якого цілком не потребуємо? Це одно.

А друге питання: Чи „Єгова" і наше „Бог" є того самого значіння? Чи ті, що „слова „Єгова" вживають, розуміють під тим словом того Творця Світа, якого ми розуміємо під словом „Бог"?

Ні! Ми нині розуміємо, що Бог не є Отцем якогось одного народу, але всіх людей і всіх народів Він не може одних любити, а других ненавидіти лише тому, що це інший нарід. Для Нього всі народи є його народами і його дітьми. Він не може одним помагати, як своїм, а других нищити, як чужих.

Таке розуміння про Бога принесла на світ Христова наука і ціле християнство. Христос казав: „Йдіть і проповідуйте всім народам". Він не ограничався до жидів.

Христос говорив з тою Самарянкою, з якою жид не хотів би говорити, думаючи, що Самарянки і Бог не любить. І Христос каже Самарянці, що ані гора, де самаряни молились, ані Єрусалим не будуть вважатися головними місцями молитви, бо Отець (Бог) шукає на кожнім місци лише тих, що кланяються Йому духом і правдою.

Тай Апостоли йшли проповідувати всім народам Також св. Павло говорить., що найважнішою річею є виповнювання Заповідей Божих, а не те, що жиди вважали найважнішим

Отже з словом „Єгова" вяжеться таке розуміння Бога, яке мали (а певно мають і доси) жиди — що Єгова є Богом одних одиноких жидів.

А наше розуміння Бога є християнське, широке; таке, що Бог не дивиться на народи, але на те, чи хтось добрий чи злий.

Отже хто напихає нам слово „Єгова", той хоче звузити наше поняття про Бога. Певна річ, що він не робить того з побожности, але з політичних обрахунків — він хоче з того скористати.

Це, що нам треба би мати на увазі.

П. В.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ВИШАРТ, САСК.

По 1 дол. І. Кіщук, І. Попович, Ф. Мороз, Марія Гавришук, І. Мисак, Д. Кусий, В. Дроздюк, В. Стефанишин, С. Молдован, Т. Сельків, Г. Шевчук, Д. Двериичук, І. Мельничук, М. Библів, Н. Стефанишин.

РОБЛІН, МАН.

(Збірка о. Т. А. Горбая)

По 1 дол.: О. Гаврилюк, Д. Кулик, П. Ірха, І. Лукач, С. Стиба, Г. Новосад, І. Лебедович, М. Слюсар, Н. Кулик

По 30ц.: В. Капець

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

По 1 дол.: П. Здан, Велей Ривер, П. Дроздович Гілберт Плейнс, Н. Симчич, Гілберт Плейнс, С. Мороз Гілберт Плейнс, В. Дроздович Гілберт Плейнс, В. Бажан, Ленард, Т.

Флiондра, Ленард.
По 50цт.: Анна Буцій, Гілберт Пхейнс.

ВИЛЛИНГДОН, АЛТА.
(Збірка о. С. П. Симчича)
По 1 дол.: Н. Бабик, І Ковальчук, С. Каланча, пані Карбашевська, пані М. Гордей, М. Федорик, В. Бабюк, В. Т. Лупул, І. Цимбалюк.

ЗАВАЛЄ, АЛТА.
По 1 дол.: Д. В. Никифорук, П Лакуста, О. Матійчук, С. С. Воробець, Г. Никифорук, І. Гнідан, Т Лакуста, І Шарган, П. І. Сорохан, Н. Яремій.

КАГВІН, АЛТА.
По 1 дол.: І. Біляник, І. Многолітний, Л. Середюк, А. Мельник, А. Кошман, П. Рахміструк, Н. А. Мельник, П. Мельник.
По 50цт: Н. Шевчук.
По 25цт. І. Лупул.

ТАРНОПОЛЬ, САСК.
(Збірка о. Є. Грицини)
По 1 дол.: В. Савчук, Ф. Будник, В. Фішич, Г. Стельмащук, Е. Чорний, Я. Лисиця, В. В. Савчук, С. Лебедович, Г. Оревчук, Д. Коляндрицький, Г. Пісецький, Емілія Продьюк (уч.), Є. Хитик, Текля Лисиця, Ксеня Войціхівська, В. Войціхівський, Д. Гнатюк, І. Сенчина, Д. Шпиник (уч.), Б. Стельмащук, Г Папіж, Ф. Сенчина.
По 50цт.: Д. Шеремета, В. Борса, М. Козак, Н. Будник, В. Лендзяк.
По 25цт.: В. Стельмащук.

ВАКАВ, САСК.
(Збірка о. Є. Грицини.)
По 2 дол.: В. Носарук.
По 1 дол.: І. Мельник, Д. Гнідий, Д. Баєр, І. С. Михайлюк, Ґ. Костинюк і Гр. Ференюк.

СМАТС, САСК.
По 1 дол.: М. Кінар, М. Щербань, Я. Кінар, Г. Малько, М. Палій, 1 Ксьондзина, Ф. Мантика, П. Дептук, В. Ф. Щербань, Ф. Валігроцький, І. Д. Байда і І. Кінар.
По 25цт.: В. Валігроцький, П. Мантика, В. Малько і Марія Кінар.
Дрібними: 20 центів.

ЄЛОВ КРІК, САСК.
По 1 дол.: Н. Романко, Н Войціхівський, Н. Бучковський, Н. Дорош, Ю. Кіндрачук (учитель), В. Кіндрачук, Т. Попіль, В. Ґаук, С. Ґриба, В. Войціхівський, Ф. Савіцький, Ядвига Романів, Михайлина Борса (учителька), А. Чубак, Емілія Слонецька (учителька), Ольга Андрушик (учителька), Я. Зін, П. Яворський, М. Ґриба, Я. Ґой, Е. Сорокієвський, Н. Мантика, І. Дорош, В. Янчинський (учитель), Я. Щиголь, Е. Войціхівський, В. Шевчук, Петро Драпак, А. Войціхівський, І. Зін, Я. Новак, А. Романів, Ева Шеремета, Л. Мазуркевич і М. Вербний.
Дрібними: $1.53.

СМАТС, САСК.
Українська Православна Парафія Зісл. Св. Духа за Богослужения 11 доларів.

БЕЛЛИС, АЛТА.
(Збірка о. Г. О. Васиніва)
По 5 дол.: Церковна громада
По 1 дол.: В. Купченко (уч.), А. Шевчук, І. Вакарук, Г. Шапка, С Андрук, Г. Пащук, Д. Репка (Вастейо, Алта.), І. Чернівчан, Марія Ґорук, Катерина Тірон, П. Репка.
По 50цт.: Ірина Чорнолюк, Марія Шапка, В. Яремчук, Марія Завадюк, Ірина Чернівчан (Вастейо).
По 30цт.: Н. Чернівчан (Вастейо).
По 25цт.: Д. Завадюк, К. Медвідь, В. Олексюк, Єлена Коршман, Польонія Яре[illegible]к.
По 15цт.: Ірина Яремчук.
По 5цт.: пані В. Горук, пані І. Тодорук.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.
(Збірка о. Т. А. Горбая.)
По 1 дол.: Вас. Лисак, Шевлин, Ман. Петро Олійник, Шевлин, Ман., Іван Перхалюк. Шевлин, Ман.

СВАН ПЛЕЙН, САСК.
(Збірка о. В. Апонюка)
Г. Гриців уч. 1.00

АРРАН, САСК.
(Збірка о. В. Апонюка)
По 1 дол.: Семен Савчук, Стефан Савченко, А. Пантрес, М. Стасюк, С. Саламон, Березовський, В. Чорнейко, О. Боднарчук.

ШЕРРИДОН, МАН.
(Збірка о. В. Апонюка)
По 1 дол.: Я. Слука, І. Пікуш.
50 цт.: пані Єлена Баркет.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
(Збірка о. К. Желіщкевича)
По 2 дол.: С. Луцюк.
По 1 дол.: М. Дах, Т. Бабський, О. Бейдас, М. Зюбрак, В. Романович, І. Марковський, К. Сліпчук, Т. Паскарук, А. П. Бартко, Т. Жугаєвич, П. Кардаш, В. Марковська, Г Лукащук, І. Дигнаріс, А. Байда, Он. Марусяк.

СЕМБУРГ, САСК.
По 1 дол.: О. Глинка, В. Костинюк, І. Лабюк, І. Паскарук, Р. Чопович, Ґ Паскарук, Н. Паскарук, Т. Стойко.

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.
(Збірка о. П. Ґліцького)
По 1 дол.: Я. Кендзерський, М. Настюк, Т. Андрушко, Д. Котик, Т. Осадчук, О. Крішка.
По 50цт.: М. Деминів, П. Ковальчук, О. Мігайчук, пані Олійник.
По 25цт.: В. Мігайчук, М Тогома, пані Крішка, пані Балюк, пані Парина, пані Ковальчук.

ПЕМБІНА, Н. ДАКОТА.
(Збірка о. П. Ґліцького.)
(Від Богослужень і Дім. Фонд.)

Від Богослужень	$9.00
Загальна збірка	6.10

Від поодиноких членів:
По 1 дол.: В. Кропельніцький, В. Іванищук, І. Пастух, М. Деминишин, П. Пастух, Н. Клим, І. Борденюк, Т. Левчук, В. Загарія, А. Кирилюк, І. Іванищук.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.
(Прислав п. Ю. Бойко від громади).
По 1 дол.: П. Литвин, В. Лазарук, Ю Бойко, А. Заволоський, А. Антохів, С. Житальський, І. Шебець, К. Федірчук, М. Щербань, М. Залуцький.
Крім того Громада прислала 12 дол. від Богослужень.

НА МОЛИТОВНИК ДЛЯ ВОЯКІВ.
(Збірка о. Ф. Керніцького)

Капора, Саск.	$11.45
Сторновей, Саск.	4.17
Донвел, Саск.	3.20
Ярослав, Саск.	1.45

НА МОЛИТОВНИК ДЛЯ ВОЯКІВ.
Збірка о. А. Сарматюка
в Летбриджі, Алта., на хрестинах в п. М. Мегеляк, серпня 30, 1942. Імена жертводавців:

Антін Зайчук	2.00

По 1 дол.: О. Ільчишин, М. Мегеля, Я. Матвійчук, пан і пані Королик, пан і пані Сасовський, Катерина Зайчук.
По 50цт.: С. Ільчишин, Ф. Мегеля, А. Сірохман.
По 25цт.: М. Кістиняць, Н. Курченський.
Разом 10 доларів.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Норквей
20. Неділя. — Арран
22. Вівторок. Св. Анна. — Сопоф
25. Пятниця. — Флин Флон.
27. Неділя. — Годсон Бей Джонкшен.
Адреса: Почт. Скр. 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ГРУДЕНЬ
19. Суб., Св. О. Николая. — Богдан
20. Неділя. — Косів
22. Вівт., Св. Анни. — Ґарденя
27. Неділя. — Пайн Ривер
СІЧЕНЬ.
3. Неділя. — Веллва
Адреса: Давлин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґліцького
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Николая. — Арбакa — храм.
20. Неділя. — Вайта
27. Неділя. — Роза
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
ГРУДЕНЬ.
19. Субота. Николая. — Шіго. пол.
22. Вівторок. — Шіго. північ
27. Неділя. — Коло Льорн
СІЧЕНЬ — 1943.
3. Неділя. — Тафнел
7. Четв., Різдво. — Шіго, полуд.
8. Пят. С. П. Б., — Інсінгер
9. Суб. Св. Стефана. — Вест Брук
10. Неділя. Коло Жучкана
14. Четв Н. Рік. — Коло Куцих
17. Неділя — Шіго. опів.
19. Вівт., Йордан. — Вест Брук
20. Сер., Ів. Хр. — Коло Льорн
24. Неділя. — Едмор
31. Неділя — Коло Пасічників
Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Николая — Ст. Джуліен
20. Неділя. — Кадворт
22. Вівторок. Анни. — Тернопіль
27. Неділя. — Вакав
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улина
[illegible]
20. Неділя., храм. — Портедж ля Преої
22. Св. Анни. — Ледвин
27. Неділя. Праотців — Іст Селкірк
Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707, Винніпег, Ман

[illegible] БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіщкевича.
ГРУДЕНЬ
22. Зачаття св. Анни. — Гонеймун (Збори жіночого товариства)
27. Нед. — Принс Алберт. По Богослуженню катехизація для дітей
Адреса:
1000—4th St. East
Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ГРУДЕНЬ.
19. Субота. св Николая. — Роблин
20. Неділя — Шортдейл
22. Вівт., Зачаття св. Анни. — Шел[illegible]
27 Неділя. — Петлюра
Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ.

14 П. 1 Грудень. Прор. Наума
15 В. 2 Прор. Авакума, Атанасія
16 С. 3 Пророк. Софронії
17 Ч. 4 Велмч. Варвари
18 П. 5 † Преп. Сави Освященого
19 С. 6 Николая Мира-Лик. Чуд.

20 Н. 7 Нед. 30 по Зел. Святах
21 П. 8 Преп. Потапія ан. 70-ти
22 В. 9 † Зачаття Пресв. Богород.
23 С. 10 Мучениці Мини
24 Ч. 11 Преп. Даниїла стовп
25 П. 12 Спиридона чудотв.
26 С 13 † Муч. Евстратія

27 Н. 14 Неділя Праотців
28 П. 15 Свщмч. Елевтерія
29 В. 16 Муч Проля і Ізарія
30 С. 17 Ананії, Азарії і Мисаїла
31 Ч. 18 Модеста арх. Єрусал.

СІЧЕНЬ — 1943.

1 П. 19 Грудень, 1942. мч. Евтихія
2 С. 20 Свщмч. Ігнатія Богоносця

3 Н. 21 Нед. св. Отців
4 П. 22 Вмч. Анастасії, Теодотії
5 В. 23 10 муч. в Криті
6 С. 24 Святий Вечір (Нав. Різд.)
7 Ч. 25 Різдво Ісуса Христа
8 П. 26 Собор Пресв. Богородиці
9 С. 27 Первомуч. Стефана

10 Н. 28 Нед. по Різдві 20.000 мч
11 П. 29 14,000 дітей уб. Іродом
12 В. 30 Мч. Анисії діви
13 С. 31 Преп. Меланії Рим.
14 Ч 1 Січень 1943. Нов. Рік
15. П. 2 Преп. Сильвестра Печер

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
ГРУДЕНЬ
19. Субота. св. Миколая. — Ґлендон (фарми)
20. Неділя. — Сенді Репідс
22. Зачаття Пресв. Бог. — Белліс
Адреса Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
[illegible]ДЕНЬ
19 Субота. Св Николая — Виста
20. Неділя. — Сенді [illegible]
Адре[illegible]
Скринка 7. Сенді Лейк. Ман

Устав Церковний.

19. Суб. Николая: Утр. Єван. Івана 10: 9—16. Літ. Жид. 13: 17—21. Єв Луки 6: 17—23.
30. Нед. Гол. 5. Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ Колос. 3: 12—16. Єв Луки 18. 18—27.
22. В. † Зач. Пр. Бог. Утр. Єв. Луки 1: 39—49 і 56; Літ. Гал. 6: 11—31; Єв. Луки 10: 38—42 і 11: 27-28
27 Нед Праотців Гол 6 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. Колос. 3; 4—11. Єван Луки 14: 16—24.

СІЧЕНЬ.

3. Нед. Св. ОО. Гол. 7. Утр. Єв Івана 21: 1—14. Літ. Ап. жид. 11; 9—10, 17—23, 32. Єван Матея 1: 1-25.
7 Різдво: Утр. Єв. Мат. 1: 18—25. Літ. Гал. 4: 4—7 Єв Мат 2: 1—12
9. Собор Пресв. Богор.: Утр. Єв. Матея 2: 1—12 Літ Жид 2 11—18 Матея 2: 13—23.
9 Стефана: Утр Єв Івана 15: 17—27 і 16: 1—2 Літ Діян 6: 8—15. 7 1—5, 47—59. Єв. Матея 21: 33—42.
10. Нед. по Різдві Голос 8. Утр. Єв Івана 21: 15—25; Ап. Галат. 1: 11—19. Єван. Мат. 2: 13—23.
14. Новий Рік. Утр. Єв. Ів. 10: 9—16 Літ Колос 2: 8—12 і Жид 7: 26—8: 2. Єв. Луки 2: 20—21, 40-52 і Луки 6: 17—23.
17. Нед. перед Йорданом. Гол. 1. Літ. Ап. 2 Тим. 4 5—8. Єван Марка 1: 1—8.
19. Йордан: Утр. Єв. Марка 1: 9—11. Літ Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єв. Мат. 3: 13—17.
20. Івана Хрестителя: Літ. 2. Тимотея 2: 1—10. Єван Івана 1: 29—34.
24 Нед. по Йордані. Гол 2. Утр. Єв. 2. Літ. Ап. Ефес. 4: 7—13: Єван. Матея 4: 12—17.
31. Нед. 31 по Зел. Святах Гол 3. Утр. Єв Марка 16: 9—20. Літ. 1 Тимотея 1: 15—17. Єв. Луки 18: 35—43.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3636
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1943. ЧИСЛО (403) 1

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

СЛАВІТЕ!

[illegible]

Української Греко-Православної Церкви в Канаді пересилає всім вірним Церкви щирі Різдвяні Бажання: Нехай Народжений Христос благословить всіх здоровлям, щастям і довгим віком!
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

РЕДАКЦІЯ „ВІСТНИКА"

пересилає всім своїм Читачам і Читачкам щирий Різдвяний Привіт. Щоби з цими Святами прийшло до Вас усе добро — Святкуйте здорові і Щасливі.
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

СМЕРТЬ І ПОХОРОН о. АНДРІЯ САРМАТЮКА.

В неділю 13-го грудня 1942 р. прийшла з Веґревил до Винніпеґу телеграма, що о. Андрій Сарматюк, парох Веґревилу, вже не жие.

Слабість почалася в четвер 10-го грудня паралїжом правої руки. Лікар радив йти до шпиталю, однакож о. Андрій зоставсь в дома. Доперва пізніше забрали його до шпиталю, де він вмер в суботу 12-го грудня, в Навечеріє св. Андрея Первозванного, коло 11-ої години в ночи. Після півночи приїхав до Веґревил о. Мельничук з Едмонтону, якого веґревільці повідомили. Слідуючим поїздом вернувся до дому, а в понеділок знов до Веґревил приїхав.

Тіло покійного взяли до церкви в Веґревил в понеділок вечером в 8-ій годині, відслужили Панахиду і зоставили в церкві через ніч. В вівторок оо. Хруставка, Фик, Симчич і Мельничук відслужили Похорон і Службу Божу. При висиланню тіла до Винніпеґу оо. Хруставка і Симчич відпровадили тіло до поїзду.

До Винніпеґу тіло привезли в четвер 17-го грудня. В пятницю 18-го грудня коло 7-ої години вечером оо. Кудрик, Дмитрів й Уляй відслужили Панахиду і привезли тіло до Церкви св. Михаїла на Дізраелі вул., де вже зібралися були люде.

В церкві віслужили великий Парастас, а після того було читання та співання Псалтирі; читали і співали священики і вірні, міняючись. Тіло спочивало в церкві через ніч.

В суботу 19-го грудня в 10-ій годині рано була Служба Божа і Парастас.

Властивий Похорон почався того ж дня (в суботу) перед 3-ою год. по полудни, а скінчився після 6-ої години вечером. Народу зібралося було дуже багато, хоч мороз на дворі був сильний.

Похоронні промови були якраз перед „Послідним цілованиям": Перший говорив о. Кудрик, кладучи головний натиск на те, що від нас відходить той, що був працівником на широкій народній ниві, той, що стояв в провідничім ряді. Друга промова була о. Уляна — він підчеркував, що коли відходить від нас передовий працівник, то не тілько, що жаль його, але і справа, для якої він працював, довший час відчуває брак його рук. Третя бесіда була о. Дмитрова, в якій він, що знав покійного близше, додав до попередних бесід те, що там не було згадане.

З церкви тіло винесли по 6-ій годині і з хоругвами відпровадили далеко поза церкву.

Тіло похоронили на Цвинтарі Всіх Святих (Риверсайд Цвинтар) — віддавши тіло землі, з якої чоловік взятий і до якої має вернутися.

Вістку про смерть о. Андрія Сарматюка Консисторія переслала Впреосв. о. Владиці Іоаннові до Філаделфії, Па., а невдовзі дістала від нього телеграму такого змісту:

„Нехай душа його спочиває в Господі, а я свої молитви прилучую до молитов Церкви."

Вінків було коло 20.

Покійний о. Андрій Сарматюк родився 7-го серпня, 1889, в Чернелиці, пов. Скалат в Галичині. До Канади прибув 1913 р., а священиком греко-католицької Церкви став 1916 р. з якою опісля розійшовся. Відомий був всім, як чоловік енерґійчний і щирий справі свого народу.

По нім зосталася його дружина Марія та діти — Андрій і Мирослава.

А Покійному щоби тутешня земля була легкою! Щоби душу його приняв Господь між праведних, а між людьми нехай останеться по нім — Вічная Память!

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ НА СВЯТА.

Українські вояки, що служать в манітобській військовій окрузі ч. 10, дістали відпустку на Українські Свята, а не на латинські. Відпустка мала почитися 5 або 6 січня.

ЗАБАВИ І СМЕРТЬ БАГАТЬОХ.

Недавно в Стейтах підчас забави згоріло 500 осіб, а 12 грудня сталося подібне в Ст. Джанс в Канаді. Зібралося коло 500 осіб і коли йшов танець, повстав огонь, а з ним перестрах і замішання. Всі почали тиснутися до дверий, а коли передні падали, то задні по них йшли і собі падали. Вже в першій хвилі було відомо, що згинуло 100 осіб, а 102 забрали до шпиталю. 59 осіб так згоріло, що годі розпізнати, хто вони.

КИТАЙЦІ НА БРИТАНСЬКИХ КОРАБ-[redacted]

На британських кораблях е нині коло 20.000 китайців моряків. Їх платня дві третих платні британців, крім того дістають окремі доплати.

ДВІ ҐРУПІ В ЮГОСЛАВІЇ.

Повстанський рух в Югославії проти німців ведеться від часу як німці забрали Югославію, але тепер прибрав цей рух форму внутрішної домашної війни двох ґруп — ґрупи Михайловича і комуністичної ґрупи. Вони обі протинімецькі, однакож між собою не годяться. Цею справою заінтересувалася тепер Британія, Росія і Стейти і будуть старатися цю внутрішну боротьбу зупинити.

ЗЕМЛЕТРУС В ТУРЕЧЧИНІ.

Грудня 2-го в ночи землетрус повторився в Туреччині кілька разів і знищив понад 500 домів і багато худоби. Цілком знищив кілька сіл.

ВРЯТУВАЛИ ПЯТЬОХ.

В Шинстон, В. Ва., завалилася в копальни стіна і загородила вихід пятьом робітникам. Треба було працювати без перестанку 12 годин, щоб пробити 90 стіп аби видобути засипаних.

ЖІНКИ МОЖУТЬ ПИТИ.

Міська рада в Шікаґо рішила, що жінки можуть в корчмах (таверн) сидіти при загальнім столі. І пити, однакож лише тоді, коли при них е чоловік. Давніше вони могли пити лише при окремих столах. Сказано, що міська рада чотири місяці студіювала сю справу і по нім видала таке рішення. Значиться праця дармо не пропала... Всеж один алдермен противився такому рішенню.

СКАЛА ВБИЛА 22 ОСОБІ.

Коло Аликвипа, Па. вертались робітники басом до дому, коли нараз скотилися згори два відломки скали і вбили 22 особі. Бас розлетівся на двое. Врятувалося лише три особі, а з тих дві поважно ранені. Шофером баса був Дмиро Карапан.

РІЗДВО В РОСІЇ.

Канадійські англійські ґазети подають донесення з Москви, з датою 21-го грудня про Різдво в Росії такого змісту:

„Хоч не буде перестанку в боротьбі, та все ж буде вчасти різдвяний настрій.

„Свято не має релігійного значіння, а хоч будуть для дітей дарунки на 25-го грудня, то не буде деревець аж до 1-го січня. Не буде пайковання ані для забавок, ані для святочних декорацій.

„Російські діти мають свої зимові свята в перших десятьох днях нового року. Тепер вони вже готовлять торбини для громадських деревець.

„Вони розуміють що Санта Клас, якого звуть „Померший Мороз", або „Батько Мороз", це старець з бородою, в білім капелюсі, кожусі і чоботях. Для прикрас е його статуйки.

„В діточих листах на фронт не відоме „Мир на земли і між людьми добра воля", зате найбільше е „повбивайте всіх німців і в 1943 р. вертайте побідниками". Також посилають дарунки. Збирають, що можуть і шлють червоній армії".

ЦІЛА АНҐЛІЯ МОЛИЛАСЯ ЗА ПОЛЬЩУ.

Недавно всі церкви в Анґлії молилися за Польщу — некатолики 6, а католики 8 грудня — щоби Господь поміг Польщі освободитися від чужого насильства.

ПОМЕР ЛЕДОХОВСЬКИЙ.

Ґенерал езуїтів, Володимир Ледоховський, поляк, помер в Римі 13-го грудня, в 76 році життя. Родився 1866 р. Ґенералом езуїтів був від 1915 року, та занимав в Римі ще інші поважні становища. Як ґенерал езуїтів, він мав велику силу і тому звали його нераз чорним, себто монашим, чи езуїтським папою. Його впливи в Римі чимало заважили на гіркій долі греко-католицької церкви в Галичині. Був він завзятим польонізатором та ворогом Української Церкви і Народу.

ДЕ ЛЮДЕ ХОВАЮТЬ ГРОШІ.

В Лемонт, в Каліфорнії, Геппі Спаркс знайшла несподівано 306 долярів, які поховав її покійний чоловік. Вона перешукувала в коморі, що можна би дати на военний матеріял, отже знайшла в горшку 306, а в мідяній трубці 40 долярів.

ПОЛОЖЕННЯ ШВАЙЦАРІЇ.

Нині Швайцарія окружена з усіх сторін німецькою та італійською силою. Сама Швайцарія невелика, коло 4 мільйони населення, якого найбільша частина, це німці. Решта французи, італійці, та вальони.

Швайцарія цілі літа вважалася дуже свободолюбною державою. Вона приймала в себе всіх, хто навинувся, а кого не приняв би хто другий, але на тім Швайцарія заробляла, бо хто сюди приїзджав, то привозив гроші. В Швайцарії примістилась була Ліґа Націй: тут знаходиться організація Міжнародного Червоного Хреста: тут е головний уряд міжнародної почтової федерації.

Нині думають, що коли б Німеччина хотіла Швайцарію забрати, то це її дорого коштувало би. Побіч того, що Швайцарія може поставити свою армію вона має в руках такі важні місця, що їх знищити німці не хотіли би, як прим. три великі тунелі через Альпи.

КОЛЯДИ.

Бог предвічний.

Бог предвічний, народився! Прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь — і утішився.

В Вифлеемі народився — Господь наш, Христос наш, і Спас наш для всіх нас — нам народився.

Обвістив це Ангел Божий: наперед пастирам, а потім звіздарам — і земним звірам.

Діва Сина як породила: де Христа Невіста зродила Пречиста — там звізда стала.

А три царі несуть дари — до Вифлеем міста, де Діва Пречиста — Сина повила.

Звізда їм ся обявила — в дорозі о Бові, при волі, при ослі — їм обвістя-[illegible]

Ви три царі, де ідете? — Ідемо в Вифлеем, з поклоном, з желанем — і повернемся.

Іншим путем повернули: Ірода злобного, ворога хитрого — вже не бачили.

Йосифови Ангел мовить: малую Дитину і Матір невинну — нехай хоронить.

Слава Богу заспіваймо! Честь Сину Божому, Господу нашому — поклін віддаймо!

Бог природу.
(По давнійшому).

Бог природу 2. — Хотяй ізбавити посадити у Сіоні на троні, сам смирился, приобщился нам во всем і по сем пребиває Бог! — Тайна многа! Невидима ма, ма, ма. Діва Сина на, на, на, повивай і питай сосци своїми.

(По нинішному).

Бог природу2. — Щоби відкупити, посадити у Сіоні на троні, сам смирився, воплотився, прийшов в світ і повік був і буде Бог! — Тайна нова! Невидима дивная, Діва Сина Марія, повиває, накормляе грудьми своїми.

Йому служать 2. — Сонце, місяць, розі у просторі, ясно-красно сіяють; сотворені, неструджені, на хвалу немалу Творцю свойому. — Веселяться! голубиці в облаках, інші птиці по гаях — радість їм і мир всім: На многі літа.

Витай Ісусе.

Витай Ісусе з Марії Діви зроджений, — Витай нам Боже у людськім тілі зявлений.

Ти добротою над всіми красший синами, — А милосердя границь не має над нами.

О Агнче Божий, ми Тя о тое днесь просим — І наші серця тобі на жертву приносим.

Не опускай їх з Твої святої опіки,— Царствуй в них радо з Отцем і Духом на віки.

Небо і земля.

Небо і земля 2. нині торжествують;
Ангели й люди 2. весело празнують...
Христос родився, Бог воплотився,
Ангели співають, царі витають,
Поклін складають, а пастирі грають,
Чудо, чудо повідають.
У Вифлеемі 2. весела новина,
Пречиста Діва 2. породила Сина...
Христос родився ітд.
Божее Слово 2. днесь приняло тіло,
В темраві земній 2. сонце засвітило...
Христос родився ітд.

Нова радість стала.

Нова радість стала, яка не бувала — Над Вертепом звізда ясна світу засіяла.

Де Христос родився, з Діви воплотився, — Як чоловік пеленами убого повився.

Ангели співають, славу возвіщають, —Як на небі, так на земли мир проповідають.

Пастушки з ягнятком, перед тим Дитятком — На колїна припадають Бога вихваляють.

І ми тож співаймо, Христа прославляймо, — Із Марії родженого смиренно благаймо:

Просимо Тя Царю, Небесний Владарю: — Даруй літа щасливі! цему господарю.

Дай нам мирно жити, Тобі угодити, — І з Тобою в Твоїм Царстві во вік віків жити.

В яслах лежить.

В яслах лежить, хтож поспішить співати Маленькому? Привитати й поклін дати нині Народженому? — Ви пастирі прибігайте, Йому мило приграваймо — Спаситею нашому.

Святий Йосиф в руках носить пелени маленькому; Люляй, люляй! приспівує Новонародженому. Віл і осел приклякають і парою огрівають — Сотворителя свого.

І ми нині усі вірні наші душі смирімо; Рожденному, Бесмертному щирі серце віддаймо. — Бо для Нього честь і слава, і на віки вічні хвала — як Цареві нашому.

Вселенная веселися.

Вселенная веселися: Бог від Діви народився! Приняв тіло Він дитяти, і поклін йому віддати — три царі, три царі приходять.

Ладан, миро, злато в дарі, принесли Йому три царі: Народженому Цареві, Всего світа Господеві — віддали, віддали в покорі.

Ти Йосифе не смутися, Це Спаситель народився; радість світу Він приносить, і спасення всім голосить — від нині, від нині до віка.

СТАРОДАВНА КОЛЯДА.

Гей сів сам Господь та вечеряти,
Входить до него Божяя Мати:
Ой дай ми, Сину, од пекла ключі,
Повипускати ті грішні душі.
Бери ж ти, Мати, од пекла ключі,
Іди випусти грішнії душі.
Лиш одну душу не випускати,
Що зневажае отца і мати,
Що зневажала, словом вкорила,
Словом вкорила, судом судила.
Ще другу душу тай не пускати,
Що не приймала бідного в хату,
Що не приймала, не приоділа,
Нікому добра не приобріла*).
Ще й трету душу ба й не пустити,
Що йшла фалшивим свідком
[свідчити.
Тим тром на віки в пеклі горіти,
В пеклі горіти, в смолі кипіти.

*) Не приобріла — старе церковне слово, що значить: не придбала.

Ця коляда відома в галицькій Гуцульщині, а також в Херсонській губернії, з чого виходить, що колись вона була відома по цілій Україні.. В декотрих сторонах говориться, щоби не випускати і тих:

Що в пятницю рано співала,
А в суботу та не вмивалася,
А в неділю Богу не молилася.

ЯК ХОДИТИ КОЛЯДУВАТИ.

В часі Різдвяних Свят ходять колядники колядувати, отже треба памятати, щоби це було висококультурне, дійсне християнське колядовання.

Свята не е на те, щоби якнайбільше їсти і пити. Це можна і без свят робити. А свята мають важніші ціли.

Буває, що коли колядники приходять, то господарі дому раді їх погостити, коли вже не чим, то чаркою. І може прийти до того, що обколядувавши кілька хатів, колядники не мають вже сили дальше йти. Або коли йдуть, то їх коляди на коляди не похожі, а вони не похожі на колядників.

Такого не повинно бути. Колядники, це люде святочного християнського обовязку, і повинні той обовязок якнайкрасше виконати — розумно, твердо, по святочному, по християнськи. А забавитися можна коли робота скінчена.

Це повинні мати найперше на увазі провідники колядничої ґрупи. Коли вони будуть це памятати, то поведуть свою ґрупу простою дорогою.

По Цілім Світі.

Стародавня коляда — співаеть як: „Новая радість світуся зявила".

По цілім світі 2. стала ся новина,
Пречиста Діва 2. породила Сина.
Як породила 2. в пелени повила,
В зелене сіно 2. в ясла положила.
Ангел Марії 2. слушно вповідае:
Тікай Маріе 2., бо Ірод шукае
Тікала ж вона 2. через чисте поле,
Аж там господар 2. на пшеницю оре.
Помагай ґаздо 2. цю ниву зорати,
Зореш, засієш 2, завтра будеш жати.
Товпа все тее 2. борзо угадала,
За Сином Божим 2. у погоню гнала.
Помагай біг ґаздо 2. пшениченьку жа-
(ти!
Чи не йшла сюди 2. а Божая Мати?
Ой ішла, йшла 2., буйний вітер віяв,
Як я сеєю 2. пшениченьку сіяв.
Товпа спинилась 2., як в поли билина,
Сталося чудо 2. від Божого Сина.

РІЗДВЯНІ СВЯТА В ВИФЛЕЕМІ.

Мабуть нігде на світі не святкують Христового Різдва так врочисто, як в Вифлеемі.

Досить пригадати, що в Вифлеемі святкують Христове Різдво три рази, а то — перші римо-католики, що мають Ґриґоріянський Календар. По них 13 днів святкують православні, а знов 13 днів по православних святкують Вірмени, що вяжуть Різдво з Новим Роком.

Церква Христового Різдва має окрему каплицю для римо-католиків, і тут римо-католики святкують дуже величаво. Досить згадати, що їх епископ на протязі трох годин змінюе ризи і митру яких 17 разів.

Дуже величаво святкують і православні, та, розуміесь, досить відмінно від римо-католиків. І тисячі вірних беруть участь в релігійних походах і Богослуженнях.

Вірменські Богослуження трошки коротші, зате е тут одно, чого нема в других: після Богослужень всі збираються коло спільного кітла, з якого дістають мясо і юшку, щоби після строгого різдвяного посту спільно погоститися

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ВТІКАЙ ДО ЄГИПТУ.

Читаемо в Святій Євангелії, що недовго по тім, як мудрці відійшли, являється Йосифови Ангел і каже:

„Встань, візьми хлопятко і матір його, та втікай в Єгипет, бо Ірод буде шукати хлопятка, щоби вбити його".- Матей 2: 13.

Христос був для одних втіхою, щастям, спасенням. Йому кланяються мудрці; ним тішаться пастирі; праведний Симеон каже: можу спокійно вмирати, бо мої очи побачили спасення...

Для других Христос був небажаним. Не минуло багато часу, а Свята Родина втікае з рідного краю. А вслід за тим тече кров багатьох невинних дітей.

Добро і зло; світло і тьма, що на себе наступають.

Ледви заблисла іскра нового огню, а вже тьма зібрала силу, щоби іскру загасити. Однакож іскра не гасне — вона хоронить себе, бо знае, що прийде час, коли вона розгориться в велике ясне світло.

Нам з приходом нинішнього Святого Різдва може прийти думка:

— Де ж те добро? Дві тисячі літ, як Христос народився, а що діеться нині на світі! Всюди кров, мука, смерть... Чого нам дальше надіятися? Чи не красше викинути з серця віру в добро і справедливість? Чи не красше загасити в себе всяку надію на красше?

В відповідь такій думці нагадаймо слова Ангела: „Тікай в Єгипет". Згадаймо слова Христа Апостолам: „Коли побачите Єрусалим окружений військами, тікайте"...

Значиться: хороніть ту здорову силу, яка е в вас, бо світови треба огню, світла і тепла. Заховуйте те святе добро, яке маете, тікайте з ним перед лихою силою; хороніть його так, щоби ніхто про нього не знав, доки не час знати — бо прийде пора і тоді те, яке ви нині заховали, стане явним, великим і могучим.

Йосиф охороняв і захищав, що йому було приказано. Охороняли й Апостоли все, що Христос зоставив їм, як святу спадщину. Коли ціле поле обнимав пожар, вони хапали одну жменю зерна і тікали, щоби з нього знов розвести збіжжя на хліб, коли пожар загасне.

Той сам закон і нас зобовязуе. Той самий приказ Христа і до нас відноситься. Зрозуміймо це!

А зрозумівши хороніймо запопадливо те, що е в нас цінне, гідне і святе.

Святкуючи память Христового Народження, зберігаймо все що лише з цим святкуванням вяжеться — зберігаймо в наших домах, в наших родинах, в наших церквах. Кругом на світі тьма, але ми святкуймо так, щоби Ясна Зоря над нашою хатою і над нашою родиною ясно світила. Дарма, що наша хата е порошиною в порівнанню зі світом. Зорю здалека побачать мудрці; її побачать убогі, але душею гідні убогі пастухи. Коли в нашій малій хаті буде зберігатися святе добро, то над нею рознесеться ангельський голос: Слава Богу на небі, а на землі спокій і між людьми добра воля! Наповниться тоді радістю наше серце і ми цілим нашим еством відчуемо і зрозуміемо, що справді:

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

ЄВАНГЕЛІЯ НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ.

Коли народився Ісус в Вифлеемі Юдейському за царя Ірода, прийшли мудрці зі Сходу в Єрусалим, говорячи: Де народжений Цар Жидівський? Бо ми бачили Зорю Його на Сході і прийшли поклонитися Йому.

Почувши це цар Ірод, затревожився, тай увесь Єрусалим із ним.

І зібравши всіх архиереїв і письменників людських, допитувався в них, де мае Христос народитися.

Вони ж казали йому: У Вифлеемі Юдейському, бо ось як написано в пророка:

І ти, Вифлееме, земле Юдова, нічим не гірша еси між князями Юдовими, бо з тебе прийде Гетьман, що мае правити народом моїм Ізраїлем.

Закликавши тоді Ірод тайно мудрців, пильно в них випитував, якого часу показалася зоря.

І післав їх в Вифлеем та каже: Йдіть та розпитайте пильно про те хлопятко; а як знайдете його, то принесіть мені вістку, щоби і я пішов та поклонився йому.

Вони ж вислухавши царя відійшли; аж знов зоря, що бачили на сході, іде поперед них, поки прийшла тай стала зверху, де було хлопятко.

Побачивши ж вони зорю, зраділи вельми великою радістю.

І ввійшовши в господу, знайшли хлопятко з Марією, матірю його, і припавши поклонилися йому; і відкривши скарби свої піднесли йому дари: золото, ладан і миро.

А бувши остереженими в сні, щоби не вертались до Ірода, вернулись в свою землю іншим шляхом. (Матей 2: 1-12).

АПОСТОЛ НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ.

Браття! Як же прийшла повнота часу, післав Бог Сина Свого, що родивсь від жени і був під законом, щоб викупив тих, що під законом, щоб ми приняли

А що ви сини, то післав Бог Духа Сина Свого в серця ваші, що покликуе: Авва, Отче!

І тому вже не невільник еси, а син: коли ж син, то й наслідник Божий через Христа. (До Галат 4: 4-7).

ТРОПАР РІЗДВА.

Різдво Твое Христе Боже наш, принесло світло пізнання цілому світови; бо Ним ті, що звіздам вклонялися, від звізди навчилися покланятися Тобі Сонцю Праведному; і визнати Тебе, як схід із неба — Господи, слава Тобі.

КОНДАК РІЗДВА.

Сьогодні Діва Предвічного народжуе, а земля Недосяжному вертеп підносить; Ангели з пастирями прославляють, а мудрці зі звіздою подорожують, бо ради нас народилося Дитя мале — Віковічний Бог.

Замість „Святий Боже":

Усі ті, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися. Алилуя.

Прокімен Різдва.

Вся земля нехай поклониться Тобі і співае Тобі, нехай співае Імени Твойому — Вишний!

Причасник Різдва.

Визволення післав Господь людям своїм. Алилуя.

СЛОВО ДО ПАРОХІВ.

В шпиталі в Вегревил, Алта., спочив в Бозі о. Андрій Сарматюк, в суботу 12 грудня 1942 року, а був похоронений в Винніпегу 19-го грудня, 1942. Сповняючи наш християнський обовязок, нехай кожний священик Української Греко-Православної Церкви відправить по покійному Панахиду в відповідним для того Словом. Рівнож нехай попросить вірних о можливі для них жертви на покриття тих зобовязань Консисторії і нашої Церкви взагалі, які з похороном о. А. Сарматюка Консисторія може мати.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

РІЗДВО ПЕРЕД 360 ЛІТАМИ.

Саме тепер 360 літ, як Православні Українці у Львові з великим горем святкували Різдвяні Свята.

Лютого 13, 1582 р. папа Григорій 13-ий проголосив новий календар і католицький світ приняв його без спротиву. Але другі його не хотіли — не хотіли й українці, знаючи, що поширенням свого календаря папа хоче скріпити свою політику коштом других. І діло показало, що так воно було.

На український Святий Вечер 1583 р латинський архіеп. Суліковський рішив насильством примусити православних украніців, щоби залишили свій і приняли папський календар в святкованню своїх свят.

Отже вибрався він з озброеною ватагою робити погроми по українських православних церквах. Ватага входила з рушницями до церков, нарід розганяла, священиків била, церковні ризи дерла, Святі Дари розсипала, священиків на двір витягала і церкви замикала та запечатувала.

Таке було в церкві Успенській, в монастирі св. Юра, в церкві Благовіщення, в церкві Миколаївській, в монастирі св Онуфрія, в церкві Богоявленській.

Тоді українці не мали Різдвяних Свят, бо римським політикам ходило більше про справу Риму, ніж про справу Божу.

Але українці не подалися. Вони почали готовитися до оборони своїх прав хочби і кровавими способами, отже ворог настрашився і по трох тижнях лишив їх в спокою.

Чужа рука старалася опісля нераз то намовити, то примусити греко-католиків в Галичині, щоби змінили свій Церковний Календар, але вони завсігди були остілько мудрі, що при своїм встоялись. Тепер вона випробовуе свідомість греко-католиків в Канаді.

СВЯТОВЕЧІРНІ ДОМАШНІ ОБРЯДИ.

Є обряди церковні і е обряди домашні. Одні і другі мають для життя однакове значіння — вони е цінностями що збогачують й ублагороднюють людське життя.

В кождім обряді е краса, е закон обовязку, е образовість (символістика), е таемничість, е ублагороднююча животворна сила.

Лише люде, які не розуміють значіння обрядів і врочистих звичаїв, можуть звати їх „забобонами". Висмівати наші обряди і святі звичаї може також ворог по правилу „Проекту на знищения Руси": „Треба всюди в присутности русина о забобонах руських говорити, а це так їм надокучить, що обряду і віри своєї відречуться".

В Українській Хаті на Святий Вечір і Різдво повинен бути „Дідух", розстелений по землі (солома, або ще красше, коли буде сіно). І де це можливе, повинно бути його багато. Сіно мае бути і на столі.

При вечері повинна бути бодай одна свічка на столі. В кого е ладан, нехай перед Вечерою обкадить врочисто стіл.

Перед самою вечерою всі вмиваються і моляться.

Головним печивом на Святий Вечір е Колачі та Книші (в декотрих сторонах книшів не знали, або інакше їх називали). Книш, це хліб, в середину якого давали цебулі з олієм (тут би з оливою).

Першою стравою е кутя, при якій старший в домі бажае всім з Святами всякого добра. Першу ложку всі беруть з одної миски на знак родинної тісної едности.

Другою важною стравою е риба, що мае історичне значіння. По грецьки „іхтіс" — риба, а коли взяти окремо кожду букву слова „іхтіс", то ними починаються слова: Ісус Христос Божий Син Спаситель. Коли в часах переслідувань християне не могли малювати Христа, ані Його імени виписувати, вони малювали рибу і вона була для них знаком Ісуса Христа.

Дальше йдуть вже інші страви — голубці, всякі пироги (вареники), печені пироги, капуста, підпеньки, пампушки... Український звичай каже, що мае бути 12 страв, вчисляючи і печива, в усякім же разі повинно бути їх багато.

На Святий Вечір мають бути самі пісні страви, навіть бе молока і масла.

Взагалі ж повинні бути лише суто наші українські страви через цілі Свята.

В куті ставлять на Святий Вечір сніп збіжжа і звуть його дідом; мабуть цей „дід" мае пригадувати нам наших предків — тих, що так святкували, як ми, однакож їх між нами нема. Сніп в ріжних сторонах бував ріжний — пшениця, жито, овес... Міг би бути ще інший — кобн сніп. Його на Новий Рік перші сівачі в сінях палицями молотили і зерно брали на сіяння. (Такий звичай був в Тернопільськім повіті, в Галичині, та певно і деинде).

Дідух, що розстелений на землн, на Собор Богородиці (другий день Свят) раненько палять. Яке це мае значіння, нині невідомо, та як звичай, він е одним з наших святочних звичаїв і його треба би задержувати. Ми не знаем, як цей звичай повстав, але наші предки знали.

Сіно на землн і на столі нагадуе нам те убоге місце, де родився Христос і де одинокою вигодою могла бути солома, могло бути сіно.

Поколядувавши по Вечері діти, або внуки несуть Вечеру до своїх батьків, чи дідів. Коли всім рідним не можна засісти в оден час до Святої Вечері, то бодай діляться одною Вечерою, несучи її до своїх близьких. — В декотрих сторонах в Старім Краю і сусіди до сусідів Вечеру носили. — Також носять вечеру до кумів, в кого е мала дитина і до акушерки.

Отсе в загальному ті Різдвяні звичаї, що ми повинні знати й оберігати.

ЗНАЧІННЯ КУТІ НА СВЯТИЙ ВЕЧІР.

Як Церковна Історія пояснюе, то „кутя" мае кілька значінь. Перше — вона пригадуе, як давні християне пильно дбали про чистоту свого християнського життя.

Коли за панування Юліяна Відступника на Сході (панував 18 місяців в 361 363 р.) почалось переслідування християнства, то цар постановив, що хліб, чи інша пожива, яка виноситься на продаж, мала мати дрібочку крови з поганських жертв, або над нею мали перед тим говоритися поганські молитви. Це роблено на те, щоби християне не могли уникнути того, що належить до поганства.

Коли християни тим журилися, являеться Евхаїтському епископови Евдоксію св. великомученик Тирфн і каже, щоби християни не купували поживи з рук поган, але нехай їдять варену пшеницю та овочі. І так християни зберегли чистоту християнського свого життя, відокремлюючись від поганства всіми можливими способами.

Друге значіння куті, себто вареної пшениці, це знак того вічного життя, що Син Божий приніс тим, які в Нього вірують. Пшениця — це хліб, а Христос казав: „Я хліб життя; хто приходить до мене, не буде голодувати і хто віруе в мене, не буде жаждувати ніколи. — Іван 6: 35. Пшениця, це мале зерно, в якім життя не бачимо, однакож в нім е тілько життя, що з нього виростае колосок, на якім е десятки зерен. Отже Христос зявляеться на Різдво в виді малої дитини, як те зерно пшениці, однакож Він приніс нам життя вічне.

Трете значіння — це вже наше власне українське. Кутя е одною з перших страв Святої Вечері і без куті не було би в нас дійсного Українського Святого Вечера. Це був би Вечер Осуду тих, що свої святі обовязки занедбують.

Кутя вяже нас з найдавнійшою нашою минувшиною — батьками, дідами, прадідами, прапрадідами... Кутя, це святе культурне майно, яке вони нам передали.

Не будь нині в нас куті, то ми не мали би права при Святій Вечері згадувати наших предків — це було би для них найбільшою зневагою.

Ось таке значіння для гідного українця й українки мае Святовечірна Кутя!

КАРД. ҐЛЬОНД В ЕСПАНІЇ.

Польський кардинал Гльонд, що перебував в Люрді, в Франції, втік до Еспанії, коли німці забирали решту Франції. Втікаючи в Польщі він опинився в Римі, потім в Люрді а тепер в Сарагосі в Еспанії.

ЗНАЧІННЯ ЗВИЧАЇВ В ЖИТТЮ.

Всякі звичаї можуть здаватися непотрібними, смішними і забобонними для того, до кого вони не належать. Навіть чужий Народний Гимн, чужий Прапор е маловажним для всіх тих, котрим він чужий.

Інакше справа стоїть з тими, чиї це звичаї, чиї гимни, чиї прапори. Для них їхні звичаї е частиною їх культури, їх минувшини, їх Історії; вони е запорукою їх будуччини — бо задержуючи їх, нарід задержуе себе народом.

Звичаї для тих, чиї вони, е частею їхнього життевого ладу, життевого змісту. Люде там одні звичаї розумом собі толкують, другі серцем оцінюють і ними одушевляються, життя ними прикрашують.

Аджеж це спадщина віків—багатьох поколінь гідних і славних предків.

Звичаї народу, це не те, чого вчора не було, а нині для хвилевої забаганки, чи для пустої моди собі хтось „прибрав", щоби завтра викинути, коли на його місце прийде щось друге, яке викинеться позавтра.

Звичаї народу, це предківщина, з якою від колиски виростае кожде нове покоління.

Ось чому звичаї мають таку силу! Ось чому звичаї в свідомого народу е таким дорогоцінним майном і в такій повазі!

Звичаї народів мають таку силу, що важніші з них стають з часом тревалими, писаними законами. Таке в життю церковнім, таке в горожанськім — таке в цілім людськім життю. Звідси і е наукова назва „звичаеве право", що в судових рішеннях мае повну авторітетну силу.

Е. Номос.

ГРЕКО-КАТ. ЕПИСКОП СЕНИШИН.

Стейтські греко-католики мають вже другого епископа крім дотеперішного еп. Константина Богачевського — а ним е Амврозій Сенишин. Мае він бути „Епископом-Помічником для Дієцезії українців-католиків в Зединених Державах Америки", як це подае американська „Свобода". Грудня 17-го відбулася в Філаделфії інтронізація Сенишина, себто обрядове введення нового епископа в його діяльність.

ВЕЛИЧЕЗНА РИБА.

В Нікарагві рибаки зловили рибу-людоїда, що важила 2,100 ф., а довга була 24 стопі, отже 8 ярдів. Це найбільша того роду риба, яку коли зловлено.

Речі Церковні

Дістанете в одинокій найстаршій українській фірмі ПРОВИДІНЯ.

Прошу писати по інформації до

Providence Church Goods Company

710 Main St. Winnipeg

НА СВЯТИЙ ВЕЧІР.

Коли вже темніло, старенький дідусь вносить до хати велику вязку сіна. А коли вяза в дверях застрягла, збігаються внуки і помагають дідови вязку до хати всунути.

Переступивши поріг дідусь каже:

— Добрий вечір вам! Христос народився! — А в відповідь бабуся та невістка:

— Славіть Його!

Поклав дідусь сіна на столі, а діти почали стелити по підлозі — всю підлогу астелили.

А як на столі все було готове, горіло три свічки, стояла кутя, лежали колачі, дідусь покадив стіл ладаном, а тоді всі враз помолилися і почалася Свята Вечера.

Взявши куті в ложку дідусь сказав:

— Дай Господи, щоби всі ми і до другого Святого Вечера дочекали і разом вечеряли, як тепер! Щоби народжений Христос благословив і нас і цілий Нарід Наш по цілому світі — Христос народився!

— Славімо Його! — відповіли всі і почалася Вечера.

Не зів всеї першої ложки куті дідусь, але дрібочку зоставив і — щось подумавши — кинув її на стелю понад собою.

— Нащо ви дідусю так робите? — запитали внучата дідуся, нащо воно?

На те дідусь:

— Це наш давний звичай! Так робили наші предки — діди, прадіди, прапрадіди. Отже нім дрібочку куті на стелю кинути, я згадав і свого тата і діда, і прадіда і прапрадіда. Вони мої і ваші предки. Вони казали, що кілько зерен пшениці до стелі причепиться, тілько роїв в літі зловлять. Може й до нас рої прилетять. Але я робив це також на спомин наших предків, що там високо з Господом перебувають. Нехай Господь звістить їх, що ми так врочисто їмо Святу Вечеру, як вони їли.

— Бачиш, як треба робити! — каже молодша дівчинка до старшого свого брата — а ти не знав би. І якбудь вечеряв би.

— Чому не знав би, коли знав би! — відповідае їй хлопець.

— Ні, не знав би, якби тобі дідусь не сказали. А тепер знаєш, бо сказали.

Не відповів хлопець нічого і вся родина — і дідусь і бабуся, і батько дітей і мати почали уважно, по святочному вечеряти.

Повечерявши страв зі стола не забирали. Полишилася солодка кутя, полишилась риба, полишились пироги, голубці і ще дещо. Не слід на Святий Вечір головних страв зі стола забирати.

Полишились і горіючі свічки. Це, як кажуть, на пригадку, що в ночи, коли Христос народився, місяць був в повні і ясно світив. А дальше на спомин, що наші предки їли Святу Вечеру при свічках, як буває в церкві, бо каганець був за буденний для Святого Вечера.

І залунала тепер коляда — одна, друга . . .

Бог предвічний народився!
Прийшов днесь із небес,
Щоби вадрів люд свій весь,
І утішився.

Всі співають одними устами й одним серцем — і дітвора, і господар з господинею, і сивий дідусь і бабуся старенька . . .

Видів Бог, видів Сотворитель,
Що весь мир погибає,
Архангела Гавриїла
В Назарет посилає —

Співають мов про давне, але те давне жие в серцях і життю нинішних людей цего вечера і дає їм силу для дальшої праці.

Просимо Тя Царю,
Небесний Владарю:
Даруй літа щасливії
Цему Господарю!
В мирі проводити,
Тобі угодити,
І з Тобою в Твоїм Царстві
Во вік віков жити.

Гомоніли коляди і почали замовкати. Свічки вже менші стали під полумінею. Пора вже спати для дітей, але ні! — вони ще хочуть послухати дідусевого оповідання.

— Дідусю, оповідіте . . .

І дідусь починає оповідати те, що чув колись від когось — про те, як три царі до Христа збиралися . . .

— В далекому царстві, на сході сонця — починає дідусь — десь в Персії, був цар, якому приснилося, що він ходив в інші краї чужому цареви кланятися.

— Зажурився цар таким сном і прийшов до своєї святині, щоби священик пояснив йому значіння сну.

— Може це щось лихого віщує? — питає цар.

— Ні царю — каже священик — це гарний сон. Не земному цареви, але небесному ти підеш поклонитися. Вечером побачиш звізду, якої ти ще ніколи не бачив, отже йди за нею, а вона заведе тебе до того Небесного Царя, якому ти поклонишся. І клич по дорозі ще других своїх приятелів.

— Так і сталося. Надійшов вечір і зявилася така гарна звізда, якої ще люде не бачили. І зараз вибрався цар в дорогу. Звізда вперед, а він за нею. Покликав по дорозі других двох царів і разом подорожують. Тай дарунки несуть — оден золоті річи, другий запашне миро, а третий пахучий ладан.

— Довго вони подорожували, аж звізда спинилася над убогою старою стайнею, що на полю стояла. Тепер зрозуміли царі, що Божа Рука їх сюди привела. Увійшли вони до середини . бачать Ісуса Христа в яслах на сіні, та матір його з святим Йосифом. І поклонилися вони Христови до самої землі, дали дарунки, а Христос до них каже:

— Вас, що мене відвідали, я благословлю і люде до кінця світа будуть вас споминати.

— Дідусю — допитується білявенький хлопчина — чи Христос був тоді великий, чи малий?

— Малий був — каже дідусь — був дитиною

— А вже вмів говорити — зауважує хлопець.

— Він Бог був, то все вмів . . .

— А хто ще був в Христа? — питає дівчинка старшенька за хлопця.

— Пастушки були, люде були . . .

— А такі діти, як ми, були?

— А вжеж, що були — потакує дідусь — були такі, як ви, і більші і менці.

І діти допитливо дивляться на дідуся.

— І колядували — питає знов хлоп[redacted]

— А вжеж, що колядували . . .

— А українці були там також? — допитується вже дівчинка.

— Були й українці . . . Були люде з ріжних сторін, всі Христови дарунки приносили.

— А що українці були принесли? — питає хлопець.

І дідусь пригадує собі, що українці приносили.

— Всего були принесли — каже — пирогів, риби, оріхів, яблок. І ще своє щире українське серце принесли.

— Й оріхів? — допитується хлопець.

— А вжеж, а вжеж! — потакує дідусь.

І дивуються діти, що так воно було.

— А ми не мали би що дати, коли б там були — зауважує журливо дівчинка.

— Ну, дали би оріхів — пригадує їй хлопчик.

І дівчинка вже вдоволена.

Пізна ніч і дідусь кінчить оповідання . . .

— Кажуть, що коли хто з дітей на Святий Вечір лягаючи буде думати про Христа, то народжений Христос йому присниться.

— І нам присниться? — питають діти.

— Так, і вам присниться, коли будете добрі, чемні, послушні, і коли лягаючи будете про Христа думати.

Позасипляли діти на мягкім сіні про одно думаючи. І сняться їм гарні сни — бачать вони царів, бачать Христа з Матірю і Йосифом. Бачать пастухів, бачать народ. Бачать вони й українців — і таких українських дітей, як вони самі. Побачили і дідуся, як він прийшовши кланяється Христові і співає:

Вселенная веселися —
Бог від Діви народився . . .

Це справді співав собі потихо дідусь, готовлячись бодай ще один раз поїхати вдосвіта до церкви, послухати „С нами Бог", та ще раз з громадою Христу Народженому поколядувати.

П. В.

ЖИДИ ДОБИВАЮТЬСЯ СВОГО.

В неділю 20-го грудня на жидівських зборах в Роял Александра готели в Вининегу, говорив подорожуючий сіоністичний лектор, Моріс Самюел, який між іншим сказав:

„В часі між давнійшою і теперішньою війною жидівський творчий дух створив на Сході „основу демократизму" відбудовуючи Палестину, де аліянти можуть чути себе стратегічно найбільше забезпеченими.

„Коли скінчиться війна, жиди не прийдуть в імя милосердя просити собі місця під сонцем. Вони побачать, що старинний жидівський нарід буде вільним в вільнім світі. Доки світ не признає, що жиди мають право існувати як вільний нарід на своїй власній земли і як горожани в кождім краю, доти ані світ, ані жиди не будуть вільними."

СВЯТОЧНІ ЖЕЛАННЯ!

Українська Греко-Православна Громада св. Михаїла, 110 Дізраелі вул., Вінніпег, Ман. желає всім Тростам Членам, як також всім Членам і Членкам братств і товариств, які при Ній гуртуються

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

ЗА ГРОМАДУ
Іл. Давидюк, голова, Ярослав Коатек, писар
о. І. Дмитрів, парох.

25-ЛІТНІЙ РОДИННИЙ ЮВІЛЕЙ.

(Гронлид, Саск.)

В неділю 22-го листопада 1942 р. відбулося в місцевім Народнім Домі ім. Ів. Франка повавжне свято — 25 літний ювілей супружого життя п. і пані Кадучків. Господарем свята був наш добрий учитель п. М. Парчевський.

Коло 9-ої год. вечером приїхав п. Кадучок зі своєю подругою до Народного Дому. — І тутже зараз п. Парчевський побажав ювілятам кріпкого здоровля і всякого добра, та попросив за стіл.

По перекусці п. Парчевський пригадав присутним громадські заслуги п. Кадучка, а затим покликав до слова учителя і голову Н. Д. в Г. Добровольського, який разом з желаннями, на знак пошани, вручив ювілятам гарний дарунок. Знов же голова Жіночого Товариства, пані М. Тарнопольська, вручила дарунок від жінок.

Дякуючи за все те пан і пані Кадучок жертвували на церкву 25 доларів.

Пан Кадучок належить до давних поселенців. Він приїхав до Канади хлопцем 1902 р. з села Залісся Більскупського, пов. Борщів, в Галичині отже перед 40 літами. Певна річ, що за весь той час зазнав він чимало і гіркого і твердого, що дало йому багато цінного досвіду для життя.

Отсею дорогою ще раз тутешня громада складає п-ву Кадучкам, як гідним громадянам, свої щирі побажання — здоровля і сили та многих літ. Нехай Господь благословить їх працю і їх добрі заміри для громадської церковної і загальної праці!

На заклик п. П. Бикa присутні зложили 4.20 щоби цю суму розділити для „Вістника" й „Укр. Голосу" по половині.

Присутний.

БАТЬКИ, БАТЬКИ...

(Вінніпег, Ман.)

Вже нераз писалося про те, що родичі повинні звертати дітям увагу що вони мають робити, а що ні, як вони мають говорити, але те багатьох родичів не чіпляеться. Деякі родичі так самі псують своїх дітей щоби їм хто за те не знати як платить. Тай колиб платив, то вже більше не могли би своїх дітей псу[redacted]

От недавно чую, як мати говорить до сина:

— Ти Гарі коли йдеш туди, то добри вачуйся. — там є оден билдінг великий, а коло него малиний, то то райт дер. Але гарап!...

А кілько всюди того: містувати, філувати, муфувати, оррайт, пейнтувати, бадрувати, колувати, та хто чиле ще як. І то таке, що ні по англійськи, ні по українськи.

І не думають люди, що коли чужі люди чують, то насміваються з таких, як нерозумних. Я сама чула такі насміхи. Тай чому не малиби сміятися, коли є з чого. Адже така мішанина цілому світови показує, що в людей нема ніякої розумної думки.

Але важне, що так родичі псують власних дітей. Бо коли діти чують від родичів таку мішанину, то й самі такої вчаться і думають, що так має бути.

Коли між розумними людьми почнуть діти такою африканською мішаниною говорити, то тілько сорому наберуться — а все через своїх нерозважних батьків.

Отже такі родичі вигодовують, але не виховують, розуму не вчать. Ще вчать дітей такого, що дітям потім з ним „афом" між розумних людей показатися.

Та перший гріх робать матери, бо вони вчать дітей говорити, вони з дітьми найбільше говорять. І тому матери повинні зважати тай другим матерям пригадати, щоби говорили людською мовою, тай дітей людської мови вчили, а не якоїсь дикої африканської мішанини. [redacted]

НА ІМЕНИНАХ.

(Єлов Крік, Саск.)

З нагоди іменин пана Михайла Вербного в неділю 22-го листопада його приятелі і знакомі зложили на пресовий фонд „Вістника" $7.25

По 1 дол.: Н. Войціховський, В. Гаук, І Новак, М. Вербний, Й. Новак і п. Френд.

По 50цт.: пані А. Романів.

По 25цт.: Й. Дуль, П. Месарош, Й. Зіп.

Гість

З РІЗДВЯНИХ СВЯТ НА БОЙКІВЩИНІ

Бойки, це карпатські українці, що живуть по північній і полудневій стороні гір Карпат — в Галичині між ріками Сяном і Лімницею, в повітах Самбірськім, Турчанськім, Стрийськім і Долинськім; а на Закарпаттю між ріками Уг і Торец.

Бойки мають багато звичаїв з усіми важнішими святами в році, а вже може найбільше з Різдвяними Святами. Ціле їх господарське життя вяжеться тісно з Святим Вечером, з Різдвом, а з усего видно їх велику віру, що коли якубудь справу вкласти в святочні обряди і звичаї то і Боже Благословення буде з тою справою.

Бойки вірять, що який на Святий Вечер день, що як йде всяка праця того дня, такий буде цілий рік.

Перед вечерою беруть в мішок ріни (шутру) і жменю вівса, розстелюють мішок на стіл, кладуть на нього „кричун" (вівсяний хліб), перевязаний накрест прядивом, а до

мусить дати 12 місяців часу рентівникові, щоб вибрався

Деклярували:

Іван Конічковський	5.00
Стефан Ємчук	5.00
Евстахій Стадник	5.00

Разом декларацій 15 доларів. Збірка і деклярації $77.75.

сце Р. І. Ітона, що був головою спілки від 1922 року, а працював разом у спілці 45 літ. Теперішній голова Спілки Т. Ітона працював для досвіду в крамниці Т. Ітона у Вининегу від 1931 до 1933 р., де й оженився перед відвідом. Він вчився в Канаді в Тринитi Каледж і Стов Скул та в славнім Кембриджськім університеті в Англії. Заступником голови став О. Д. Воган.

Голова ради цін в Оттаві,

середини кричуна дають потрошки кожної страви, на все те кладуть два снопи вівса і накривають обрусом (настільником). Третого дня свят ті снопи виносять, молотять і зерно дають до „насінного збіжа".

Під столом кладуть „топір (сокиру) і косу, які батько і сини заранком острять, щоби цілий рік щасливо рубалося і косилося.

Соломою завязують „гради, (сволоки під стелею), щоби воли не розходилися і щоби жінки жили в згоді.

Завязують також ланцюхом ноги стола, щоби ґазда вязав воли на „ланцки" до жолоба.

Вечеряють капусту, біб, грибн, крупи (кашу), голубці, киселицю, пироги, пшеницю і хліб з чісником, або оселедець.

По Вечері дівчата слухають на дворі, чи собаки гавкають, чи є багато гамору в селі — коли є, то буде багато весіль.

На Різдво рано йде батько по воду і несе під пахою „кричун", а в коновці гроші. Коли верне з водою, [redacted]

— Дай Боже щастя з тими (цими) Святами, на многа літ, би ся вік проволік, як вода попід лід, у радости та веселости тоти (тоті, отсі) опровадити, других діждати і так рік до рока, аж до віка!

„Кричун" (хліб) кидає через поріг, щоби побачити, як впаде на землю і з того ворожать будучність. Водою і грішми миються.

В бойків, як і по широкій Україні, є поговірка, що на Святий Вечер худоба говорить, але не можна її підслухувати.

Бойки колядують найбільше своїх стародавних колядь, що зложені може і перед тисячею літ.

НАДІЙ СВЯТО.

Надії Свято! Яка велика
Та Ніч Свята — та Ніч Різдва!
Зоря сіяє золота...
„Новая Радість!"
Знов і знов
В души і віра і любов,
До всіх до всіх — хоч кілько їх.

На липовий поріг стаю
І піснею її витаю
Зорю Різдвяну золоту
Й радію нею до безкраю.
Благословенна будь нам Зоре!
Ти нам несеш цілющий лік
На смуток наш, на наше
[горе..
Благословенна будь!
Ти нам показуєш ту путь,
Де наша ціль — мета —
Родинна згода, спільна праця..
О, Зіронько свята!
І все, і все — із року в рік,
Як родиться Бог-Чоловік,
Ми сильні вірою — як діти,
Для нас цвитут таємні цвіти...
Ми ВСІ ОДНО! Бо з нами ВСІ!
Бо з нами і ВОНИ....
Всі з нами Дорогі і Милі...
Всі ті, що шляхом жертв ішли
Ті, що спочили у могилі —
Вони із нами Всі!
Єднає нас таємний чар...
У серцю іскорки розтліли,
І засвітились, заблестіли
У вітру — у пожар.
І віра в нас, що зникне горе,
А з вірою прийде в нас чин
І нам поможе Свята Мати,
Подасть нам поміч її Син.

Зь. У. К.

УКРАЇНСЬКЕ ПИСЬМО.

Нинішне українське письмо це найлекше письмо, яке лише може бути на світі. Воно має всего 33 знаки — 32 звукові, а оден знак (мягкий знак — „ь") [redacted] деяких співзвуків.

Нинішне українське письмо звесь звуковим (фонетичним), себто як говориться так пишеться. На звуки мови є точно означені букви.

Давно в українськім письменстві вживалася церковна азбука і вона мала більше букв, ніж є українських звуків, отже деколи мала по дві, а то і три букві на оден звук. Пізніше в Галичині і на Буковині виводили „етимольоґічного" писання, що вже було ближче потребам української мови, та всеж і тут було по більше букв на один звук — так пр. на звук „і" було 5 ріжних букв: звичайне „і", потім з дашками и, о, е, а вкінци буква „ять" читалася деколи як „і". Отже тут було багато плутанини.

А вже нинішна українська азбука така легка і спосіб читання такий легкий, що коли українець не вміє по українськи читати, то це є лише ознакою його недбальства, його непростимої байдужности.

Назва „азбука" походить від того, як давно букви називали. І так: а, б, в, г, звали: аз, буки, віди, глаголь. Отже від перших двох букв пішло слово „Азбука".

Ріжних звуків, як ми їх практично розуміємо, має українська мова 35, не вчисляючи ї, ю, я, є, які є „двозвуками" (дифтонгами): ї — се йі, ю — йу, я — йа, є — йе. Хоч до „двозвуків" можна би зачислити і „ц" (тс), „ч" (тш), „щ" (штш) та це вже занадто наукове розби[redacted].

Окремими звуками на які нема окремих поодиноких знаків (букв) є: дь, зь, ль, нь, сь, ть, ць, отже з ними всіх звуків має українська мова 35.

Хто знає українську азбуку, той може читати всякі українські книжки, а вже не те в англійськім читанням. Там знання азбуки не вистарчає до читання; ще окремо треба там вчитися, як в ріжних комбінаціях ті самі букви читати, або цілком не читати.

Отже з того вже виходить що не повинно бути українця, ані українки, які не знали би добре українського письма і не читали би укра[redacted].

КІМНАТА ДЛЯ КУРЕННЯ

[redacted]

До чого світ нині сходить, показує така новинка з Мемфіс, Тенн в Стейтах: в окрузі Шелбі в публичній школі, що звесь Фрейзер, призначили одну кімнату школярам для курення. Отже в вільних хвилях йдуть туди хлопці від 12 до 14 літ віку і курять. Принципалка школи, Бесе Андерсон, заявила, що хотіла відвчити школярів, щоби на дворі коло школи не курили, але не могла, отже кімната для курення в школі лиху зарадить.

Це якраз той нинішний шкільний лад, в якім дітей всі бояться, а діти нікого. Ані власть шкільна, ані родичі, ані загал не мае відваги сказати дітям свого твердого слова: Робіть, що хочете!

Коли піде так дальше — а воно піде! — то на що школи пере-

йдуть, щоби дітям догоджати. Побачать, що діти приходять до школи пані та ще з фляшками горівки в кешени, отже шкільні власти — щоби лиху зарадити — заведуть в школі продажу тютюну, опіюму і горівки. Отже школа стане корш-

Кімната в школі для курення, це „легалізація" курення, це признання права на курення. І тепер діти вже сміло можуть курити і коло школи і де забажають.

Коли таке заведено в одній школі, то воно пошириться, як пожар — і невдовзі всі школи почнуть таке заводити.

До чого все те людське життя веде, як не до великої катастрофи?!

ГРОМАДА ГЛЕНДОН, АЛТА. (м.)
(Зібрав о. Гр. Василів)

По 1 дол.: Г. Спасюк, П. Луклан, І. Ощуст, О. Боднар, О. Стрембіцький, Д. Мицак, І. Горячка, Тірієн, В. Костура, пані Марафта Одовійчук, Г. Особа, А. Кіндракевич.

По 50шт: В. Одовійчук, О. Особа, пані Марія Лебедюк.

По 25цт: пані Анна Селезінка, В. Селезінка, пані М. Боднар, пані Анна Канчук, Незнаний, Н. Н.

ГРОМАДА ТІРІЄН, АЛТА.
(Зібрав о. Гр. Василів.)

$1.05 панство Григорій і Катерина Паладійчуки

По 1 дол.: І. Волянський, Т. Гишка, М. Лутовий.

По 50цт: Николай Ткачук, пані Марія Кочан, пані Д. Пропюк, П. Ярищ.

По 25цт.: Пані І. Волянська, пані М. Лугова, О. Стасик — Ґлендон, Д. Кочан, Н. Н.

По 20цт: І Горячка.

По 10цт: пані Боровець Т., Пшик

ГРОМАДА, СТРИЙ, АЛТА.
(Зібрав о. Гр. Василів.)

По 1 дол.: І Тхір, Д. Климочко, І. Романчук, В. Підлужний, Н. Бунда, Ф. Шиш, І. Галько, Т. Крокош, І. Шиш, І. Сав, М. Теленько, Д. Папас, пані Катерина Пелех, П. Королюк.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД. ФЕДОРА, АЛТА.
Прислала громада.

По 1 дол.: М. С. Фербей, Н. Крищук, Петро Магера, М. М. Ожипко, В. Белаюк, С. Ожипко, Н. Ластівський, Іван Винничук, А. Варварук, Ф. Лучка, Іван Воєвідка, Н. Ожипко, Н. Бойко, Т. Гунька, П. Ожипко, Павло Кузик.

Крім того громада прислала на Богослуження 6 доларів.

РІДЖАЙНА, САСК.

По 1 дол.: Василь Каплунський, Михайло Ґреґорій, Николай Марчук, Григорій Корпан, Ю. Сепюк, Ф. Титенич, Николай Марусик, П. Яаклевич, Петро Козак, Николай Масиняк, Николай Бочковський

ГУДІВ, САСК.

По 1 дол.: Юрко Павлишин, Михайло Патковський, Вас. Паньків, Василь Парфанюк, Іван Скоробогач.

ПРІЛЕЙТ, САСК.
Прислав від громади Ф. Скоробогач.

По 1 дол.: І. Філик, А. Палиичук М. Скоробогач, І. Чернецький, Ф. Чернецький, Анна Філик, Ю. Товстий, Ф. Скоробогач, І. Божик, П. Скоробогач, М. Килер, М. Чернецький, М. Баран, К. Крим, І. М. Райчиба, Н. Доля, М. Гівен, І. Т. Райчиба, О. Файчук, В. Файчук.

ПРАВ. ЦЕРКВА СВ. МИХАЇЛА, ВИННІПЕҐ.

Різдвяний Порядок Богослужень: Святий Вечір: Рано в 10-ій Сл. Божа Василія Великого.

Різдво, четвер: 7 год. рано Повечеріє Велике, Литія, Утреня. Сл. Божа коло 10-ої. — Вечірня в 7-ій вечером.

Собор Богородиці, пят.: Утреня в 9-ій дальше порядок звичайний Вечірня в 7-ій

Стефана, суб.: Порядок, як в неділі

ГЕФФОРД, САСК.
Збірка о. І. Майби.

По 1 дол.: Ф. Андрущак, І. Карплюк, М. Симчич, В. Симчич, Д. Симчич, Марія Сметанюк, пані М. Лазарович, М. Костинюк, І. Походзіло, С. Лапюк, А. Бабчинський, І. Пискливець, П. Никифорук, С. Яківчук, В. Яківчук, І. Семко, Ф. Самборський, Д. Боярчук, Ф. Калин, І. Кучера, П. Лазарович, Доця Корпан, Т. Дишко, Н. Мельничук, Г. Бартко, С. Вілик, М. Гунчак, Н. Гавриш, М. Вережак, І. Токарик (місто), І. Габриш, Мих. Лазарович, І. Іванишин, В. М. Сулятицький, М. Заячківський, Н. Щербань, Л. Шквара, пані М. Кілюк, П. Безмутько, І. Кілюк, М. Безмутько, Д. Жилчин, Н. Савасий, В. О. Ткачук, пані М. Боднарчук, пані Ф. Тачук, Д. Сулятицький.

По 50шт.: Вас. Лозовчук, пані Ів. Токарик.

ДЕРВЕНТ, АЛТА.
(Збірка о. Л. В. Дичини)

По 1 дол.: І. В. Мельник, Ф. Ільків, В. Ґрекуляк, Д. Храпко, С. Сайкевич, І. Присько, М. Харчун, Н. Вовк, Ю. Станько, С. Добрянський, М. Олійник, І. Кураш, К. Калинчук

По 50шт.: І. Жилавий.

МУСІДОРА, АЛТА.

По 1 дол.: пані Кочман, В. Ф. Ільків, В. О. Минарусяк, І. Каланча, С. Крисевяк(?), Ф. Ільків, Ш. Лисельський(?), М. Ільків, І. Ільків, Федор Готинюк, І. Костюк.

СЛАВА, АЛТА.

По 1 дол: І Ґрекуляк, В. Шийка, М Пухкий, А. Залявський, І. К. Ґрекуляк, М. Гиманик.

МИРНАМ, АЛТА.

По 1 дол.: П. Беднарський, М. Яремчук, пані В. Маковійчук, Анна Меленчук.

ЕНҐЕЛ ЛЕЙК, АЛТА.

По 1 дол.: М. Заляський.

Імена прислані без зазначення

По 2 дол.: П. Терновецький.

По 1 дол.: А. Саковський, В. Заляський, Д. Ґрекуляк, М. Терновецький, П. Заморнюк, Калина Гимоник, Катерина Нагорняк, П. Тріска, Н. Беднарський, К. Навальковський, Ільницький, П. Данилович, В. Кіт, С. Мулька, В. Мельник, І. Яшейко, Н. Марковський, В. Коуншин, др. А. Кей.

СПРАВКА.

В 21 ч. „Вістника", 1942 р., була поміщена збірка о. Дмитрова з Сірко, Ман. (коло Сондави), отже треба зробити справку. Було так:

По 50шт.: Сафта Шкрумеда, Марія Левеник.

По 35цт.: Марія Шкрумеда.

А повинно бути:

По 50шт.: Сафта Шкрумеда, Марія Левеник.

По 35цт.: Михайло Шкрумеда.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Коваленка.

СІЧЕНЬ.

3. Неділя. — Давфин
7. Четвор, Різдво Іс. Хр. — Менві
8. Пят., Соб. Прес. Бог. — Сенді Лейк
9. Суб., Прмч. Стефана. — Виста
10. Неділя. — Січ
14. Вівт., Нов. Рік — Росборн
17. Неділя. — Енгусвил

Адреса:
Скринка 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича.

СІЧЕНЬ.

3. Неділя. — Сучава
7. Різдво. — Веллінгдон (9 год. р.)
8. Соб. Богор. — Лужан
9. Прмч. Стефана. — Борівці
10. Неділя. — Кагвія
14. Четв. Новий Рік — Заваля
17. Неділя. — Пено
19. Вівт., Йордан. — Ендру (8 година рано)
20. Середа, Івана Хрестителя. — Сучава
24. Неділя — Виллінґдон
31. Неділя. — Лужан

Адреса: Виллінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Венлав
7. Четв., Різдво Хр. — Косів
8. Пят. С. П. Б. — Ешвил
9. Суб., Св. Стефана — Венлав
9. Суб. Св. Стефана. — Валей Ривер (о. Горбай)
10. Неділя. — Драй Ривер
14. Четв., Нов Рік. — Рорктон
17. Неділя. — Слейтер
19. Богоявл. Госп. — Пайн Ривер
24. Неділя. — Ґарленд
31. Неділя. — Пайн Ривер

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґаґального

СІЧЕНЬ

3. Неділя. — Толстой
7. Четв., Різдво Христове. — Толстой
8. Пят., Соб. Просв. Богородиці — Ґардентон
10. Неділя — Пембіна, З. Дер.
14. Четв. Нов. Рік. — Сондави
17. Неділя. — Сірко
19. Вівторок, Йордан. — Вайта
24. Неділя. — Форт Френсес, Онт
31. Неділя. — Роза

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

СІЧЕНЬ — 1943

3. Неділя — Тафнел
7. Четв., Різдво. — Шіго. полуд
8. Пят. С. П. Б., — Іксінґер
9. Суб., Св. Стефана. — Вест Брук
10. Неділя Коло Жучкана
14. Четв. Н. Рік — Коло Куцик
17. Неділя. — Шіго, опів.
19. Вівт., Йордан. — Вест Брук
20. Сер. Ів. Хр. — Коло Льори
24. Неділя — Елмор
31. Неділя. — Коло Пасічника

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улина

СІЧЕНЬ

3. Неділя. —
7. Різдво І. Христа. — Брендон. Богосл. начнеться в 5 год. рано
8. Собор Богородиці — Поплар Парк
9. Прмч. Стефана — Стед
10. Неділя по Різдві. — Тиндал
14. Обр. Госп. Н. Рік — Мелантон
17. Неділя. — Портедж ла Прейрі
19. Богоявл. Господнє — Селтон

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Виннілеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

3. Нед. — Гілберт Плейнс
7. Четв. Різдво Хр. — Ґрендвю
8. Пят. Соб. Богор. — Дрифтінґ Ривер
9. Суб., Прмч. Стефана
10. Неділя. — Етелберт
14. Четв., Н. Рік. — Шелвелей
17. Неділя. — Ленард
19. Вівторок. — Роблин (фарми)
24. Неділя — Шортдейл
31. Неділя. — Петлюра

Почт. скринка 54, Роблин, Ман

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ — 1943.

1 П. 19 Грудень, 1942, мч. Евтихія
2 С. 20 Свщмч. Ігнатія Богоносця

3 Н. 21 Нед. св. Отців
4 П. 22 Вмч. Анастасії, Теодотії
5 В. 23 10 муч. в Криті
6 С. 24 Святий Вечір (Нав. Різд.)
7 Ч. 25 Різдво Ісуса Христа
8 П. 26 Собор Пресв. Богородиці
9 С. 27 Первомуч. Стефана

10 Н. 28 Нед. по Різдві 20,000 мч.
11 П. 29 14,000 дітей уб. Іродом
12 В. 30 Мч. Анисії діви
13 С. 31 Преп. Меланії Рим.
14 Ч. 1 Січень 1943. Нов. Рік
15 П. 2 Преп. Сильвестра Печер.
16 С. 3 Преп. Малахії
17 Н. 4 Нед. перед Богоявленням
18 П. 5 Свят. Вечір перед Йорда.
19 В. 6 Йордан (Богоявл. Госп.)
20 С. 7 Собор Івана Хрестителя

21 Ч. 8 Преп. Григорія Печер.
22 П 9 Мч. Полієвкта і Неарха
23 С. 10 Григорія еп. Ніского
24 Н. 11 Нед. по Богоявленню.
25 П. 12 Сави архиеп. Серб.
26 В. 13 Мч. Ермила і Стратоника
27 С 14 Преподобного Стефана

28 Ч 15 Преп. Павла Тивейського
29 П 16 Леоніда і внуків П
30 С. 17 Антонія Великого
31 Н. 18 Нед. 31 по Зел. Святах

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ,
о. Гр. Василіва

СІЧЕНЬ.

3. Неділя. — Смокі Лейк
7. Четв., Різдво. — Белліс (5 година рано)
8. Соб. Пр. Бог. — Спедєн
9. Првмч. Стефана. — Довнінґ
10. Неділя. — Стрий
14. Новий Рік. — Ґлендон (місто)
17. Неділя. — Вилна
18. Навеч. Богоявлення. — Боліс
19. Йордан, Всеношна і свяч. води - Спеден (6 год. рано)
19. С. Б. і свяч. води. — Смокі Лейк
20. Соб. Ів. Хрестителя. — Вестейо

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апошока.

СІЧЕНЬ.

3. Неділя. — Дербен
7. Четвер. Різдво Іс. Христа — Арран — 7 год. рано
8. Пятниця, Соб. Пр. Бог. — Гаєс
9. Субота, Првмч. Стефана — Ґлен Елдер
10. Неділя. — Свон Плейн
14. Четв., Новий Рік. — Норквей
17. Неділя. — Ендевор
19. Вівт. Йордан. — Сопоф
20. Середа. Соб. Івана Хр. — Кобзар
24. Неділя. — Мейбридж

Адреса: Почт. Скр. 124.
Арран, Саск

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ

3. Нед. Св. ОО Гол. 7 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ Ап. жид. 11: 9—10, 17—26, 32 Єван. Матея 1: 1-25.

7. Різдво: Утр. Єв. Мат. 1: 18—25. Літ Гал. 4: 4—7. Єв. Мат. 2: 1—12.

9. Собор Пресв. Богор.: Утр. Єв. Матея 2: 1—12. Літ. Жид. 2: 11—18 Матея 2: 13—23.

9. Стефана: Утр. Єв. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2. Літ. Діян. 6: 8—15, 7: 1—5, 47—59. Єв. Матея 21: 33—42.

10. Нед. по Різдві Голос 8, Утр. Єв. Івана 21: 15—25; Ап. Галат. 1: 11—19. Єван. Мат. 2: 13—23.

14. Новий Рік. Утр. Єв. Ів. 10: 9—16 Літ Колос 2: 8—12 і Жид 7: 26—8: 2. Єв. Луки 2: 20—21, 40-52 і Луки 6 17—23.

17. Нед. перед Йорданом. Гол. 1. Літ. Ап. 2 Тим. 4, 5—8. Єван Марка 1: 1—8.

19. Йордан: Утр. Єв. Марка. 1: 9—11 Літ. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єв. Мат. 3: 13—17.

20. Івана Хрестителя: Літ. 2. Тимотея 2: 1—10. Єван Івана 1: 29—34.

24. Нед. по Йордані. Гол. 2. Утр. Єв. 2. Літ. Ап. Ефес. 4: 7—13; Єван. Матея 4: 12—17.

31. Нед. 31 по Зел. Святах. Гол. 3. Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ 1 Тимотея 1: 15—17. Єв. Луки 18: 35—43.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN. JAN. 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1943. ЧИСЛО (404) 2

НІМЕЦЬКЕ РІЗДВО БЕЗ ПОЗДОРОВЛЕНЬ.

З Стокгольму доносять, що ані Гітлер, ані ніхто другий з німецьких визначніших провідників, не передав на Різдво поздоровлення німецькому народови. Це перший раз, що таке було.

ВМЕР НИКОЛА ТЕСЛЯ.

В Ню Йорку помер 7 січня відомий винахідник-електрик, Никола Тесля, в 86 році життя. З роду серб, приїхав до Америки 1884 р. Не був багатим, бо працював самостійно, не хотів йти на службу якої будь багатої фірми. Вже давніше його винаходи, і деякі аж дуже важні, числили на 700. Він поклав основи до радія і телевізії. Не був жонатий, жив занадто відокремлено, весь час посвячував праці. Похороном занявся югославський уряд що на вигнанню.

ЗЛОЧИННІСТЬ ДІТЕЙ.

В Ню Йорку й околиці злочини між дітьми збільшилися в 1942 р. коло 11 процент супроти 1941 року. Причиною того вважають вчасти воєнні відносини — матері працюють в фабриках, полишаючи дітей без ніякого нагляду.

ПІДВОДНІ З ВЕСНОЮ.

З Лондону доносять, що там сподіються, що на весні Німеччина може пустити на море коло 700 підводних з тими, які тепер будує, отже аліянти повинні готовитися вже тепер на їх зустрічу.

НЕ ЗНАВ, ЩО КУЛЯ В ШИЇ.

До Вікторії в Б. К. вернувся з Дієп Генк Ров, ранений в кількох місцях. Та аж тепер довідався, що в шиї має кулю. Було роздерто коло уха і він думав, що це роздер відломок шрапнеля. Коли ж почало це гірше боліти, лікарі приглянулись, побачили кулю і виняли.

РОЗЕВЕЛТ ПРО КІНЕЦЬ ВІЙНИ.

Недавно президент Розевелт висловився, що він вірить, що війна скінчиться перед 1945 роком перемогою аліянтів.

УРЯД ЗАБРАВ ПАТЕНТИ.

Стейтський уряд сконфіскував і забрав для себе около 50,000 всяких опатентованих способів, що належать нині до горожан держав, які стоять проти аліянтів.

ПАРК СТАЛІНА В ВИННІПЕҐУ.

В четвер 14-го січня на зборах ради публичних шкіл в Винніпеґу, Адам Бек сказав, що в Винніпеґу є вже площі до забави імени Чорчила і Розевелта, а про Сталіна забули. Отже Бек висловив думку, що треба вдатися до ради публичних парків, щоби вона назвала забавову площу іменем Сталіна. Тоді — казав Бек — пошануємо трох найбільших людей світа. За думкою Бека потакнув Зукен і рада згодилася, що це добра думка.

НА УВАҐУ ЧИТАЧАМ.

На три справі звернемо увагу читачів, а то — похибки в часописах, обовязки редактора і жіночі імена.

До поважних похибок належать похибки в рахункових числах збірок і складок, отже в грошевих звітах. При тім буває також, що імя жертводавця пропущене.

Причин таких похибок є кілька. Міг зробити похибку, хто записував імена жертводавців і їх суму. При записуванню легко зробити похибку і тому, коли це можливе, після збірки перечитують в голос імена жертводавців і їх жертву, щоби таки зараз на місци можна справити можливу похибку. Бо помилитись кождий може.

Похибка може вийти і в редакції, де матеріял переходить через кілька рук — через руки друкаря, коректора і друкаря-коректора, що справлений матеріял вкладає в форми до друку.

Отже коли хто з читачів зауважить поважну похибку, нехай повідомить редакцію, скаже, як повинно бути, а похибку справиться.

Похибки в писанню імен бувають часто через те, що той, який імена записує, або сам пише їх неправильно, або так невиразно, що годі точно прочитати, або люде зле їх диктують.

Друга справа — становище редактора в видаванню часопису. До редактора належить приготовання матеріялів для друку, переглядання і справлювання надісланого чужого матеріялу; редактор дбає про зміст та ідейний напрям часопису. Побіч головного редактора можуть бути редактори окремих відділів, як прим. відділу господарського, жіночої сторінки і др., отже тут кождий такий редактор таксамо своєю частею клопочеться.

Знов же такі справи, як принимання передплати, висилання листів до передплатників, зміни адрес, справа оголошень, взагалі ділові справи до редактора цілком не належать. Він не має часу ними клопотатися. Ними клопочеться „загальна редакція", чи точніше адміністративний відділ, що має для ділових справ окремих людей, які тими справами клопочуться.

І тому з діловими справами вдаватись треба до заряду видавництва, а не до редактора, до якого такі справи не належать.

Трета справа — імена жінок. В українців замужні жінки вживають дальше своє хрестне імя, а не імя чоловіка. Має бути: пані Марія Семенчук (або Семенчукова), а не „пані Гарасим Семенчук". В українців жінка не може бути Гарасимом, ані Петром, ані Михайлом, ані Василем, а тілько Марією, Василиною, Наталею, Ликерією, Маланкою...

Справа так стоїть: чоловік і жінка мають свої окремі хрестні імена, а родина має своє загальне родинне імя, чи назву. Жінка прибирає для щоденного життя лише родинну назву чоловіка, а не його хрестне імя. Однакож при важних справах вона і дальше вживає родинної назви свого батька.

НОВОРІЧНІ ПОЗДОРОВЛЕННЯ В РІЖНИХ НАРОДІВ.

Винніпеґська Фрі Прес з 1-го січня 1943 р. подала новорічні поздоровлення в 73 мовах, а між ними є також українське поздоровлення. Ось для приміру кілька з них:

Щасливого Нового Року! (По українськи).

Сретна Нова Година! (По сербськи).

Честито Ви Новата Година! (По болгарськи).

Счастлівий Новий Год! (По російськи).

Весело Нове Лето! (По словінськи).

Стастни Нови Рок! (По чеськи).

Стастліви Нови Рок! (По словацьки).

Буон Капо д'Анно! (По італійськи).

Буоно Капріляно! (По сицилійськи).

Бону Ноадду Анну! (По сардинськи).

Болдоґ Уевет Ківанунк! (По мадярськи).

Даудз Лаймес Явна Ґадаль! (По лотишськи).

Лаймінґу Навю Мету! (По литовськи).

Феліз Ано Нуево! (По еспанськи).

Феліз Ново Анно! (По португальськи).

Евтіхес то неон етос! (По грецьки).

Щенслівего Новеґо Року! (По польськи).

Ґлікліхес Ноес Ягр! (По німецьки).

Іссена Іт Тайба! (По мальтійськи).

Шнагарор Нор Дарі! (По вірменськи).

НЕ ДОЗВОЛИЛИ ПОКАЗУВАТИ ПАПИ.

Італійські власти не дозволили виставляти в італійських театрах фільми, що мала показати життя папи Пія XII перед його коронацією. Уряд бачить в ній аґітацію за миром, отже тепер вона не начасі.

НЕ ПРИНЯЛИ ДО ВІЙСЬКА.

Вістка з Англії оповідає, що Антон Смит дістав з міністерства праці повідомлення, щоби ставився до служби краєвої оборони. Батько Антона думав, що це непорозуміння і написав до міністерства листа, але дістав відповідь, що коли син не явиться, де приказано, батько буде караний. Тоді мати повела три-літного Антона „до прийому" та каже: Давайте мундур! Там подивилися на вояка, глянули на себе і кажуть: Нехай здоров росте! З тим хлопець побіг з війська до дому.

ВІНЧАННЯ ЧЕРЕЗ РАДІО.

Чули ми вже, що молоді приїшли були до слюбу в купелевім одягу; що вінчалися на літаку, а тепер є вістка, що вінчалися через радіо. Американський вояк Конлен, що є в Англії, вінчався через радіо з Єлисаветою Айзат, що живе в Бруклині, в Стейтах. Слова обох було добре чути. — Чого би не казати, але такі дивацтва є зловіщою ознакою будучности. Українці не повинні на такі дивацтва лакомитися.

НА ЩО ШКОЛИ ПЕРЕХОДЯТЬ.

В Ню Йорк Таймсі з 11-го грудня, 1942, є велика стаття: „Учителі вдаються до поліції, щоби приняла непослушних учеників".

Читаємо там, що дві нюйорські учительські організації звернулися недавно „понад голови Шкільної Ради" до поліції, щоби їм помогла, бо самі не можуть дати собі ради. Ученики не тільки їх не слухають, але кидають до учителів чорнильницями („каламарами"), а то й бють учителів, підбивають їм очи. Крім того до шкіл заходять самовільно бувші ученики, або ученики з інших шкіл і поводяться, як хочуть — курять, грають в карти, роблять галабурди і нічийого слова не слухають.

Був такий випадок: учитель Ірвін Гудман зганив двох бувших учеників за невідповідне поведення, отже вони постріляли його так, що він умер.

Оповідаєсь ще, що зайшов до школи непрошений гість — мабуть бувший студент, й ані на заклик учителя, ані принципала не хотів забратися; казав: дайте 5 доларів, то заберуся.

Ще оден примір: вже після того, як учителі вдались до поліції за допомогою, підчас науки прийшла до школи Аліція Томсон і побила учительку Зельду Майзельс кажучи, що та зле відносилася до її пасинка.

Не диво, що учителі заявляють, що нині учительство є небезпечним заняттям.

Такий стан шкіл є свідоцтвом морального занепаду широкого громадського життя; свідоцтвом банкроцтва громадської культурности.

Природно учителі повинні би найперше звертатись до родичів, щоби привчили дітей послуху, однакож учителі знають, що це не поможе, бо якраз в домах починаєсь діточий розпуск. Другим авторітетом повинна бути для учителів Шкільна Рада, однакож вони йдуть „понад її голови"... Мабуть вони вже давніше переконалися, що Шкільна Рада їм не поможе. Отже лишаєсь для них ще оден, хоч найменше виховавчий авторітет — поліція.

Учителі підносять голос, але занепад шкільного авторітету, це широке громадське питання. Це занепад широкого громадського життя.

Збанкротував авторітет батька-матері, отже не стало родинної карности. Збанкротував дім, отже не диво, що банкроти батьки не можуть виховувати господарів і піддержувати здисциплінованого господарського життя. Вони виховують гірших від себе.

І тому не диво, що банкротує школа, банкротує шкільне виховання. І нинішне молоде покоління готовиться на нарід галабурдників та анархістів.

Яка будучність перед таким народом? Яка будучність країни, в якій такий культурний занепад йде вперед?

Коли нині в школах вже призначують кімнати для 12—14 літних школярів-курців; коли нині ученики бють учителів і ніхто тим не журиться (крім хіба учителів), то не пройде багато часу, як повінь анархії почне заливати дальші области життя. Злочинність нинішного покоління стане злочинністю дорослих людей, що також будуть виховувати свої діти. І до чого це заведе?...

ЩИРА ВСІМ ПОДЯКА.

Хочемо на цім місці висловити щиру подяку всім, які чим будь причинялися до вшанування памяти нашого покійного мужа і батька о. А. Сарматюка, як рівнож за вислови співчуття, які ми одержали.

Бл. п. о. АНДРІЙ САРМАТЮК
Вмер 12 грудня 1942 в Вегревил, Алта., похоронений в Винніпеґу, Ман. в суботу 19-го грудня, 1942.

Отже щира подяка від нас найперше Вегревільській Громаді за її щире відношення, а дальше і другим громадам за все, що вони могли зробити для [illegible]личання памяти Покійного.

Щира подяка одиницям в Вегревил, що окремо клопоталися особою Покійного — громадянам, лікареві, доглядачкам і всім, яким подяка від нас належиться.

Щира подяка алберт[illegible]йським священикам, які в Вегревил віддали послідну прислугу Покійному — оо. Мельничукови, Фикови, Хруставці і Симчичови.

Щира подяка священикам в Винніпеґу, оо. Дмитрову, Кудрикови й Уляновй за їх похоронну прислугу, як рівнож Дізраельській Православній Громаді за все, що вона зробила для вшанування памяти Покійного.

Щира подяка всім, що дали вінки, що посилали телеграми і картки і листи з висловом співчуття — всім в Вегревил, Січ-Коломиї, Едмонтону, Монтреалу, Торонта, Ошави, Судбурі, Порт Артур і Винніпеґу.

Щира подяка всім, що брали участь в похороні.

Щира подяка нехай буде від нас всім, яких поіменно не згадуємо, але яким ми чуємося зобовязаними. Всім їм щира від нас подяка!

Жена і Діти.

БОГОСЛУЖЕННЯ ПО ДАРЛЯНОВИ.

Архіеп. Альжиру Лейно відправив заупокійне Богослуження по адміралови Дарлянови, якого вбито на латинський Святий Вечір. Присутна була жінка Дарляна та багато державних представників.

---

37 ЗЛОЧИНІВ.

Поліція в Нюарку, Н. Дж., схопила трох злочинців, які призналися до 37-ох злочинів. Оден з них, Кавалькірі 38 літ, другий Фріско 23 роки, третий Девона 20 літ віку. Послідний їх рабунок був, коли вбили чоловіка і забрали від него 40 центів. Поліція думає що за ними є ще більше злочинів, бо є більше познаків їх рабунку.

ВЕЛИКОДНІ — УКРАЇНСЬКИЙ І ЛАТИНСЬКИЙ.

Український Великдень і латинський бувають деколи разом, а деколи віддалюються навіть до пять тижнів. Та мало є випадків, коли оба Великодні сходяться разом в двох літах оден за другим.

Такий рідкий випадок припав на роки 1942 і 1943, коли в обох тих літах наш Великдень припадає разом з латинським.

Подібних випадків теперішне століття має лише два, а то в роках: 1915-1916 і 1942 і 1943. Два випадки на ціле століття.

Великдень належить до свят „подвижних", себто рухомих, і в нашій і в латинській Церкві — отже до тих свят, що пересуваються на протязі якогось часу.

Великдень пересуваєсь на протязі 35 днів, отже між 22 березнем (мартом), а 25 квітнем Церковного Календаря (між 4 квітнем і 8 травнем горожанського календаря). Такий лад постановлено на те, щоби христіянські свята не сходилися з жидівськими.

А що і латинський Великдень пересувається на свій лад, то виходить, що випадково оба Великодні деколи сходяться навіть в двох близких собі роках.

Коли вчислити 1915-1916 і 1942-1943 роки, то в цім століттю Великодні Свята мають бути разом 25 разів, а то в в роках:

1922, 1930, 1933, 1936, 1942, 1943.
1946, 1950, 1953, 1957, 1960, 1963.
1966, 1974, 1977, 1980, 1984, 1987.
1990.

Та найбільше є випадків, коли наші Свята віддалені від латинських о один тиждень — таких випадків в цілім теперішнім століттю є 48. Слідуючі найближчі роки: 1944, 1947 і 1949 будуть мати Великодні Свята на тиждень віддалені одні від других.

Разом з Великоднем пересуваються також неділі, почавши від Неділі Митаря і Фарисея, аж до Зелених Свят. Сюди входить і Свято Вознесення та Зелені Свята. Також час Великодня рішає, коли мають починатися Рядові Неділі, що числяться від першої неділі по Зелених Святах (від Неділі Всіх Святих).

З 1-ою Рядовою Неділею починається читання Рядових Евангелій на Утрени, а від Другої Рядової Неділі починаються Рядові Недільні Голоси. Отже Великдень рішає, коли Рядові Утренні Евангелії, та голоси мають починатися.

Великдень також рішає, кілько має бути мясниць по Різдві, коли має починатись Великий Піст, та кілько має бути Петрівки.

Тут додати б, що всі рухомі (подвижні) свята припадають в той самий день тижня, але не в той самий день місяця. Знов же нерухомі (неподвижні) свята припадають в той самий день місяця, але в ріжних днях тижня.

Цих кілька пояснень дадуть відповідь на деякі календарні питання, які люде можуть собі ставити.

ТРЕБА КРОВИ.

В заклику до стейтського загалу говориться, що треба 5 мільйонів осіб, які б подарували часть своєї крови для ратовання ранених на війні. З двох людей буде крови для одного раненого.

ДІМ І ЖІНКА В ЧУЖИХ НАРОДІВ.

Китайський дім.

Найважнішою прикметою китайської релігії є велике поважання для родичів. Це те, що каже наша Заповідь: „Поважай батька й матір, щоб ти прожив довго на земли, яку Господь Бог твій дав тобі".

І китайці довго живуть на своїй земли — вони пережили держави Перську, Єгипетську, Юдейську, Вавилонську, Грецьку і Римську. Це наче знак, що хто поважає родичів, той буде довго на своїй земли жити. І китайці поважають родичів не тільки живучих, але і померших, як ніхто з других народів.

Доки в Китаю родичі живуть, син не повинен йти в світ, а коли йде, то в точно означене місце. В дома син встає дуже рано і питає родичів, що їм дати їсти, чи пити. Входить, коли батько покличе, виходить, коли батько скаже, говорить, коли батько бажає. Виходячи з дому і вертаючи, він повідомляє батька. Він має бути здержливий в забаві, дбалий при праці і ніколи не повинен згадувати, що родичі старі.

Коли ж родичі померли, то діти мають їх поважати, як поважають боже небо. Так князь Чов приносив жертви в дома найдавнішим своїм предкам, як рівним з небом, а в публичній святини приносив жертву свому батькови, Ван Ванґ-ови, якого рівняв з божеством.

В китайських домах є каплиці, а в них Таблиці Предків, на яких імена предків вилисані. І перед ними кождого дня кадять ладаном і палять написані молитви. А раз в році несуть на цвинтар свічки і другі жертви.

Коли молоді побираються, то кланяються дуже врочисто Таблицям Пред[illegible]

Китайські матері і бабусі пильно дбають, щоби точно навчити дітей релігійних обовязків — вчать вдома і часто водять до церков.

(З книжки: „Сторі аф да Ворлдс Воршип").

Жінки в Мексику.

Мексиканські жінки висшої кляси мають добірне виховання і багато з них вишколені в музиці і чужих мовах. Матері і дочки живуть з собою дуже тісно; зате сини скоро виходять з під опіки матері і переходять під вплив і провід батька.

Індіяни і нижча кляса мексиканців дуже ввічлива і природно культурна. Жадна родина не дозволить, щоби хтось з її убогих свояків не мав де подітися. Його приймають до себе, не як такого, що буде тут мати притулок, але як рівного цілій родині. І це навіть тоді, коли родина сама убога і хата своїми переповнена.

(„Жіночий Контрес" — стаття: Чотири місяці в старім Мексику).

Жидівська жінка.

В часах страшних переживань бувшої Римської Імперії, в часах переселення народів — в тих часах не лише самі війни винищували всі ті народи, що тоді над світом панували і були славні, а тепер, крім імен, нічого по них не зосталося.

Тим, що їх дальше нищило, була деморалізація родини; був занепад домашного життя.

Що так воно було — а можна це повторити з найбільшим натиском — доказує життя жидів; бо вони терпіли від воєн більше болючо і більше жорстоко, ніж другі народи; однакож між ними основа глибокої морали — строга дисципліна і найбільша пошана для дому завсігди здоровою задержувалася.

І якраз жидівській жінці треба завдячувати той гідний подиву і таємничий факт, що жидівський нарід живе. За те їй належиться слава, не тільки в історії її народу, але також в історії світа.

М. Лазарус.

Жидівський дім рідко коли був „твердинею". На протязі віків він був чимсь далеко більшим — був Святинею жидівського народу. — Дж. Г. Герц.

Жидівський звичай приказує жидівській матері, щоби вона — коли приготовання до сабашу зроблені — засвічувала Сабашову Лямпу. Це є знаком того, кілько жидівська жінка має впливу на дім, а через нього на ширше окруження. Вона піддержує гарне, здорове родинне життя; вона є осередком всіх духових зусиль; особою повною довіря і спонукою кождої важної праці. До неї прикладаєсь вислів Талмуда: „Лише через саму жінку Боже Благословення запевняється для дому". —

Генріета Сольд.

Чи не бачимо перед собою досконалого образу дійсної шляхотної жінки, яка гарним ладом і способом розливає повну ласки атмосферу гармонійного спокою над своїм домом; яка орудує ним і великодушно і рішучо; яка не дає своїх дітей на виховання в руки чужих, але сама веде і вчить їх приказом і приміром; котра так гідно сповняє кождий громадський обовязок, що діти її обожають; так, що вона є незмірно цінною для всіх, які входять в сферу її захоплюючих впливів.

Др. Герман Адлер
про „Пані Ротшільд".

СКОВОРОДА ПРО ДІМ.

Гостюючи в Києві Сковорода зайшов в бесіду з одним багатим київлянином і той почав оповідати, яка в нього побожна жінка — як вона клопочеться убогими, слабими, старими, бездомними та сиротами. І питає його Сковорода:

— Чи є в вас діти?
— Є шестеро — каже чоловік.
— Коли так — каже Сковорода — то мабуть твої діти не такі, як треба.
— Чому ж так? — дивується чоловік.

— А тому — каже дальше Сковорода — що діти без матері сироти.
— Але ж я маю прислугу, що про дітей дбає. — На те мудрець:
— Прислуга чужі люде. Прислуга працює за платню, а рідна мати працює тому, що вона мати дітей. Мати дітьми журиться, а прислуга лише сповняє наложені обовязки. І коли ти кажеш, що твоя жінка тим побожна, що всіма поза домом клопочеться, то я скажу, що вона недобре робить.
— Чому ж ні?
— Тому, що Бог дав кождому домови матір, щоби про дім і дітей дбала. Це її царство. Тут її головні обовязки, головня праця і головні заслуги. На примірах можна це так означити:

1. Мати має замітати свою хату, а не громадську вулицю.
2. Її обовязком готовити поживу для власних дітей, а не для громадських.
3. Вона має одягати свої діти, а не діти чужі.
4. Вона має давати добру науку своїм дітям, бути приміром і провідницею для своїх дітей, а не для тих, що ходять вулицями.

— Ось як я жінку, та матір розумію! Коли ж вона піде з власного дому, щоби чужими клопотатися, то її дім пропаде. Вернеться вона колись і побачить, що в неї дому нема; оглянеться за своїми рідними дітьми, а діти її бездорожами порозходилися. Скажи — чи сповнила вона свою материнську задачу?

Подумав чоловік та:
— З одної сторони воно так, однакож комусь треба і дальшими клопотатися. Є ж убогі люде, є старі, є бездомні, є каліки, є сироти... Хто ж про них подбає?

Похитав Сковорода головою та:
— Друже, на все те не треба твоєї, ані другої, ані третої жінки, в якої є власні діти. Кажеш — є сироти, отже нехай твоя жінка візьме одну сирітку до свого дому і стане для неї матірю. Нехай друга візьме, нехай візьме третя. Тоді сиріт не буде цілком.

— А що з іншими, з каліками, з бездомними і безрідними старцями?
— І на те є рада, коли добре подумаєш. Колись Апостоли поставили аж сімох молодих чоловіків, щоби голодними та нагими клопоталися. Таке і тут зробити. Була колись Тавита, як читаєш в Діяннях Апостолів, мабуть бездітна, або старша вдова, що вбогими клопоталася, отже і тепер обовязком старших вдів та бездітних жінок клопотатися справами поза домом. Нехай громада поставить їх для такої праці, а тоді не треба буде матерям лишати своїх домів, щоби занепадали і йти помагати далеким.

Задумався чоловік, а Сковорода дальше:
— Так друже, так! Мати нехай домом та дітьми клопочеться, нехай їх на розум наводить. Коли всі матері виховають дітей на гідних, то з них буде гідний цілий нарід. От яка задача матерей! Коли ж мати буде працювати поза домом, то її власний дім пропаде. Схоче вернутися колись до своїх, приходить — а їх нема. Рідних дітей нема! Бездорожами порозходилися. Як вівці без пастуха — порозходилися, порозгублювалися, попропадали. Нема дітей, нема того гідного народу, що з тих дітей був би. От як друже! Тому скажи своїй жінці, що Бог не хоче від неї більше, як гідної домашньої праці. Коли вона її щиро виконає, вона весь Божий Закон сповнила.

ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД ДИКТАТУРОЮ.

Вістка з Денвер, Кол. доносить, що уступаючий републиканський губернатор Р. Л. Кард, говорив в парляменті, що він довідався про пляни, які дехто має, в тім напрямі, щоби завести диктатуру, беручи під свою контролю промисл, фармерство, виховання і ціле життя. Говорив він, що коли щось не перешкодить, це був би найбільший удар для американського конституційного життя, який доси був. Подробиці того, що може вийти, найперше принесуть перестрах, потім здивують всіх американських горожан і приведуть до таких гірких вислідів, яких не було від часів невільництва. Початки такого можуть показатися в шістьох місяцях. Отже треба бути обережними. Кард не дав подробиць, але зазначив, що він знає, що говорить.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

З НОВИМ РОКОМ.

Новий Рік, це міра часу для справ громадських, для справ державних. Це міра часу для людського життя, для людських подій, міра для історичного числення.

Але Новий Рік має також моральне значіння.

З Новим Роком люде бажають щастя одні другим — здоровля і добробуту. Нагадують, що було року минулого і бажають в слідуючім кращого.

А в життю громадськім на хвилину зупиняється з приходом Нового Року людська увага, щоби оглянути минуле і поробити нові приготовання для провадження дальшої громадської праці — вибирають нові уряди, вводять нові постанови. Це так, як втомлений подорожний сідає на березі ріки, миє струджені ноги і роздумує про дальшу подорож.

Новий Рік несе нову силу для людського життя. Хто минулий рік прожив щасливо подякуй щиро Богу і проси Божого Благословення для свого дальшого життя. Кому не щастилось — стань перед Богом з своїми труднощами і проси Його помочи для будучого.

Однакож треба памятати, що якість Нового Року залежна також від нас самих. Бог дає талан, дає силу, дає можність, але дає і волю. Сильніша в нас воля, твердіша наша постанова, то і здобутки наші буду більші.

Наше життя, це безнастанна праця, а для праці треба доброї волі, треба обережности, треба далекоглядности і витревалости. В кого все те буде, той буде зустрічати Новий Рік з вірою, що він буде для нього добрим роком.

Новий Рік повинен бути часом, коли добрі і сильні постанови повинні ми заводити в своє життя, а вже з ними прийде красша праця і створяться красші відносини.

Треба памятати, що на одиницях і домах спочиває щастя поодиноких людей, щастя громади і щастя цілого народу. Від одиниць і домів воно зачинається — як велика ріка зачинається від маленьких жерел.

Отже треба з Новим Роком починати працю від дому, від родини. Головною цілею в цім новім році повинно бути карне і здорове виховування дітей. Не спускатись на школу, але вчити самим того, що діти повинні вміти, а чого не дасть школа. Малих дітей вчити молитов; підростаючих вчити свого письма; загалом вчити релігійности і заставляти щоби молоді розбирали, що розумне, що нерозумне, що гідне, що негідне, що конечне, що не конечне, що своє, що сусідське. Вчити на той лад, як приказує Господь:

„Слова мої вложіть у серце і в душу вашу... і навчайте їх синів ваших, промовляючи їм, як сидиш в домі твоїм, і коли йдеш дорогою твоею, і лягаючи і і встаючи". — 5 кн. Мойсея 11: 18-19.

Коли дім з Новим Роком візьме для себе такі обовязки, то він виконав найгіднішу працю, бо виховував гідних членів для будучого народу.

Дальше громадські справи і громадська праця. Де була отяжілість тепер повинен прийти поспіх; де на душах лежала мертва байдужість, нехай тепер запалає вогонь діяльного життя; де була незгода, нехай запанує там вирозумілість і далекоглядність; де скупість звязувала руки, нехай тепер зявиться щедрість.

Коли з Новим Роком на таких основах поставимо своє життя, то на них виросте тілько животворної сил, що вона принесе благословення не тілько нашому тутешному життю, але і життю загальному; не тілько на цім континенті, але і там, де живуть, чи жили наші рідні і наші предки до найдальших поколінь.

Широкий розум, добра воля, щира праця є скарбом не тілько для того, хто все те має, але і для тих, які можуть вчитися і набиратися доброго приміру.

Це були би наші міркування і пригадки в цім Нашім Новім Році — а разом з тим щирі бажання, щоби Господь повів нарід наш новим шляхом до кращого; і щоби на цілім світі запанував мир і згода, розум і справедливість поміж народами.

СЕЛЯНСТВО В РОСІЇ РЕЛІГІЙНЕ.

В недавнім „Кан. Реджистрі" є вістка, що в часописі „Православная Русь", яка видаєсь в Словакії, є стаття, яка звертає на себе увагу і яка показує чи буде можливо провадити там місійну роботу.

Автор статті, П. Перов, говорить, що здибаєсь з полоненими росіянами і російськими горожанами, отже з того, що довідався, бачить, що большевизмови не вдалося знищити національного почуття, яке має на собі сильні відбитки православія. І що нова Росія буде відбудовуватись лише в дусі православія, яке там є конечним елементом культури і Росії.

Перов ділить населення Росії на три части, а з тих найбільшою і найважнішою групою є селянство, яке не стратило релігії. Безбожницька пропаганда не могла досягнути найглибших основ релігійної душі.

МІСІЙНА РОБОТА ЄЗУЇТІВ.

Нині езуїти є найбільшою місійною групою на світі, вони мають 5,198 місіонарів в нехристіянських краях. На 16,965 семинарів в поганських краях езуїти провадять 2,052. Трета часть місійних католицьких єпископів (10 на 32) езуїти. Трету часть студентів в місійних краях мають езуїти під своїм проводом. Три пятих всіх университетів і колегій (15 на 24) є в езуїтських руках. Четвертину газет в місійних краях видають езуїти. Це було так донедавна. Як буде дальше, покаже хід війни.

РЕЛІГІЙНА ВІДНОВА В ЕСПАНІЇ.

Недавна внутрішна війна, що була в Еспанії, знищила понад 400 церков (костелів).. Доси побудували 26 нових на місце знищених, а 181 направили; відновили 30 монастирів, шпиталів і других релігійних інституцій.

ЗГОРІВ КУРЕЦЬ.

В Тенафлі, Н. Дж., згорів в ліжку 85-літний Ф. Бек. Від цигаретки, що курив, запалилася постіль і заснувши не чув, що огонь поширюється.

ВІСТНИК З НОВИМ РОКОМ.

Бувають українці, що читають всякі інші часописи крім „Вістника" і такі кажуть: „Тілько чого другого читаємо, що на читання „Вістника" нема часу". Та чи так воно?

Ні! „Вістник" є часописом, що інтересується важними справами, якими багато інших часописів не інтересується. Справи релігійні, справи Церкви, справи української і взагалі людської культури, справи людської гідности — це ті справи, якими головно інтересується „Вістник".

А релігія і культурність, це якраз та сила, що підносить одиниці і народи на висший степень вартости, що дає здоровля і витревалість людському життю.

Матеріяльне добро без глибокої релігійности і широкої здорової культурности дає життю лише хвилеву дику фізичну силу, але не дає сили моральної. Воно підносить тіло, але не підносить душі. І тому матеріяльно богатий нарід, який зійшов на безрелігійні низини, не є сильним, розумним і поважним народом.

Розуміючи це „Вістник" стоїть на сторожі життя релігійного і загально культурного, починаючи від одиниці, від родини, від громади.

І тут питання: Чи є такий українець, або українка, яка не потребує інтересуватися справами релігійними, справами своєї Церкви і справами культури та культурного життя? Або чи може сказати хтось: Я про всі ті справи знаю тілько, що „Вістник" не дасть мені нічого нового?

Зовсім ні! Отже хто „Вістника" не читає, той лишається позаді в тих справах, які в „Вістнику" розбираються.

А вже що до самих православних українців, то не повинно бути ні одного, який не мав би в своїй хаті органу своєї Церкви.

Загалом беручи, то „Вістник" повинен бути в кождій хаті, в кождій родині. Його повинні читати чоловіки і жінки, діти, молодь, старші і старі, бо там для всіх є потрібний матеріял. Коли б же всі читали, тоді в усіх був би оден погляд на ті справи, якими „Вістник" інтересується в міру засобів, які

Отже задачею кождого свідомого українця й українки було би в цім році подбати, щоби „Вістник" в своїм окруженню, в своїй громаді поширити так щоби не було хати, щоби не було родини, до не читали би „Вістника". Цего вимагає наша загальна справа.

З надією на краще Редакція „Вістника" з Новим Нашим Роком пересилає свої щирі бажання Читачам і читачкам „Вістника", тай цілому нашому загалови!

ПРАВО ГОЛОСУ 18 ЛІТНИМ.

Президент Нюйорського университету і державний комісіонер просвіти, Стоддард, є за зміною закону в тім напрямі, щоби право голосовання мали вже 18 літні, а не 21-літні, як було доси. Стоддард має більше однодумців, а одним з тих є Московит, предсідатель Нових Демократів. Мабуть, хочеться комусь матеріялу для поширювання анархії.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ.

Доносять в Стокгольму, що в Норвегії коло Осло екпльодував великий німецький склад амуниції, де самих мін було 700.

ЙОРДАНСЬКІ СВЯТА.

Йорданські Свята звемо також Богоявленням Господнім, тому, що при Христовім хрещенню Бог в трох особах обявився (явилася Свята Тройця). При хрещенню Христа зявився Дух Святий в виді голуба, а з неба почувся голос Бога Отця: „Це Син мій любий"... Отже обявилося нараз три Особі Святої Тройці.

Також звуть ці Свята — **Святе Водохреща.**

Церковним Богослуженням Йорданські Свята цілком подібні до Свят Різдвяних. Богослужения на Йордан правиться також рано, як і на Різдво і починається Повечерієм Великим, на якім співаєсь: „З нами Бог, розумійте народи"... (С нами Бог, разумійте языци...), Це є окремою відзнакою Богослужень тих двох Свят. Тай дальші Богослужения на подібний лад зложені.

Одно, що Йорданські Свята окремо мають, то Свячення Води. І воду святиться два рази — на Йорданський Святий Вечір пополудні і на Йордан після Богослужения.

В Старім Краю, де було багато рік і ставів, на самий Йордан святили воду на ріці, чи ставі. Туди йшли з церкви з хоругвами, хрестами і свічками, співаючи Йорданські пісні. А саме свячення води відбувалося там дуже врочисто і величаво — бо ж ріка, чи став нагадували ще окремо ріку Йордан, де Христос хрестився.

Де не було відповідної ріки, чи ставу, там святили воду коло керниці.

Звичайно на місци свячення води ставили великий ледяний хрест. Де був на ставі лід, там хрест з леду вирізували, а де такого леду близько не було, там робили з дощок форму хреста, наливали води, вона замерзала, отже так поставав хрест.

Для свячення води прорізували в леді „полонку" (отвір) і тут воду святили.

Люде йдучи до церкви несли з собою посудини на свячену воду. Також в деяких сторонах несли з дому великі свічки, звані „трійцями", щоби при свяченню води світилися. (Попереднього дня святили воду в церкві).

І домашні обряди Йорданських Свят дуже подібні до Різдвяних. На Святий Вечір є на столі сіно, кутя, риба тай дуже подібні до Різдвяних. На Святий коли на Різдвяні Свята колядують, то на Йорданський Святий Вечір, або і другого дня, ходять щедрувати.

Та що окреме є тепер, то окроплювання хати і других будинків Свяченою Водою. Коли на Святий Вечір принесуть Свячену Воду до дому, то Господар дому, чи хто зі старших бере Свяченої Води в посудину і врочисто кропить нею хату в середині, сіни і всі другі будинки в середині, які лише є. Притім пишуть крейдою хрестики на дверях при кропленню. Подібно роблять і на Йордан. Притім в ріжних селах були ще додаткові обряди.

Принісши Свячену Воду з церкви, всі потрошки її пють, а в фляшці заховують решту до другого Йордану.

Через те, що Йордан близько Різдва, а Різдво має багато коляд, коли Йордан широко відомих церковних пісень майже не має, в Йорданські свята ще колядують — вважаючи Йорданські Свята неначе продовженням Свят Різдвяних.

Після Вечері на Йорданський Святий Вечір в кутю, що стояла і по вечері на столі, ставили хрестик з стебел соломи, а також діти закладали такі ж хрестики в віконні шиби. Також старші діти, хлопці і дівчата після Вечері ходили щедрувати таким дітям, що ще були за малі, щоби самим бути щедрівниками. (Ці звиаї з Східної Галичини, та були вони, або їм подібні і деінде).

ЩЕДРІВКА ХЛОПЦЕВИ.

Косив Петрусенько яру пшениченьку.
Бреніла! Бреніла коса, коло покоса, бреніла.
Вийшов до него батенько его.
Бреніла!...
Ой ти мій синоньку, ходи до домоньку.
Покосика дійду, до домоньку прийду.
Покосика дійшов, до домоньку не йшов.

Дальше знов починають з початку, повторяючи: „Бреніла"... і тепер вже: „Вийшла до него матінка его". Подія з матірю така сама, що „Покосика дійшов, до домоньку не йшов". Ще дальше виходив брат, виходила сестра і кликали, але даремно. Вкінци:

Вийшла до него миленька его.
Ой ти мій миленький, ходи до домоньку.
Покосика дійду, до домоньку прийду.
Покосика дійшов, до домоньку прийшов.

ЩЕДРІВКА ДІВЧИНІ.

Пасла Галюся, чотири воли —
В ялині! Гейже в ялині,
В презелененькій дубині.
Волики пасла, шитечко шила —
В ялині!... (Повторяєсь, як висше).
Шитечко шила, воли згубила -
Пійди батеньку, волики знайди —
Батенько пішов, волів не знайшов—

Знов починають зпочатку і тепер вже мати шукає волів, але не знаходить. Подібним ладом шукає брат і сестра. Аж вкінци:

Пасла Галюся чотири воли —
Волики пасла, шитечко шила —
Шитечко шила, воли згубила -
Пійди миленький, волики знайди
Миленький пішов, волики знайшов.

ПРИТЧА ПРО СІЯННЯ СЛОВА БОЖОГО.

Пійшов сівач на поле й сімя сіяв,
Та вітер сімя десь-кудись розвіяв.

Одно попало на биті шляхи,
Й його небесні поклювали птахи;

Друге упало на тверде каміння,
І нікуди йому було пустить коріння;

А третє в мокре місце всіменило,
Там не принявшися воно згнило.

Найбільша ж часть на грунт плідний упала,
І труд багатым плодом увінчала.

Цей образ — перша притча є Христова,
Вона була пророцька що до слова.

Сам він був сівачем у своїм краю,
Та мов на камінь у жидівську зграю

Слова Його неслися і щезали
Жиди в них правди, що була, не взнали

А що по світовому роздорожу
Розсипалось тих сліз, то птицю божу:

Усяку єресь тілько годувало,
Та плоду ніякого не давало.

А що по мокрім місци гниль пожерла,
Це ті, в яких душа за життя умерла:

Пихою вбита, лінощами й глумом —
Таких і память пропадає з шумом

Лиш ті, що тихі серцем і душею,
Всіх годували працею своєю,

Самі собі похвал не голосили
Та в своїм серцн духа не гасили,

Не боячись ненависти обуха:
Христові спадкоємці в царстві духа.

І. Франко.

ЗВИЧАЇ НОВОГО РОКУ.

Хоч в Галичині і на Буковині щоденним горожанським календарем був календар Григоріянський (новий), однакож українці святкували лише свій Новий Рік, святкували його і в церкві і в дома.

Оден з важних домашних звичаїв було „засівання". Дуже рано, коли ще буває темно, збираються хлопці і дівчата підлітки, набирають в торбини, або кишені якого зерна і йдуть „сіяти". Приходять до сіней, або і до хати, і кидаючи зерно кажуть:

— „Сійся, родися, на щастя, на здоровля, на новий рік, щоби вам ліпше родилося, як вторік."

Або коротко: „Сійся, родися!"

Йдуть звичайно гуртками по кількоро.

За те дістають по балабухови, а бідніші люде дають бодай тоненькі паленички (коржики), чи вареннички. Коли ж хто зайде сіяти до свояків, то дістає дещо більше — кілька грошів, колачик, оріхів, чи що друге. Так назбирують діти балабухів (малі булочки) цілі великі торбини, що потім довго перебирають та вгадують котрий смачніший.

Є ще інші звичаї звязані з Новим Роком, як от Маланка, та це вже нехай розкажуть ті з читачів, які це подрібніше знають. Дотого ж в ріжних сторонах Української Землі були деякі звичаї, що їх не було деинде.

На Новий Рік люде виносять до сіней сніп, що стояв в куті від першого Святого Вечора, і перші сівачі молотять його чим небудь, оббивають зерно і беруть до торбин на дальше сіяння.

Для дітей цей гарний звичай є великого значіння і він лишаєсь їм як гарний спомин на ціле життя. Колись вони „сіяли", а коли старші, то радо зустрічають „сівачів", які по них приходять.

КІЛЬКО ЙДЕ НА ГУМУ ДО ЖОВАННЯ.

В минувшім році в Стейтах виробили 150 мільйонів фунтів гуми до жовання, за яку люде заплатили 140 мільйонів (140,000,000) дол. І жовання гуми так зростає, що нині фабрики не вспівають тілько робити. Коли в 1914 р. на особу пересічно припадало 39 табличок гуми, то минувшого року вже припадало 140 табличок. От на що люде дають гроші!

БУВШІ ФАБРИКИ АВТОМОБІЛІВ.

Нині виріб автомобілів зупинено й автомобілеві фабрики виробляють амуніцію. В Стейтах в бувших автомобілевих фабриках є занятих 930,000 робітників і робітниць, отже близько мільйона. Всі вони разом виробляють денно річей вартости 18,300,000 долярів.

СТРАТИ СТЕЙТІВ ЗА РІК.

Загальні страти Стейтів в людях за рік війни виносять 58,307 осіб. Сюди вчисляєсь тих, що згинули, дальше ранених, пропавших, інтернованих і полонених. Кілько саме попало в полон, невідомо, бо Японія не дала точного звіту.

НАСЛІДКИ ЕКСПЛЬОЗІЇ В ВОДІ.

Досліди показують, що коли експльозія наступить під водою, а в воді пливе чоловік, то експльозія може тяжко пошкодити чоловікови, хоч на тілі не буде видно жадних знаків. Силу підводної експльозії найперше відчувають легкі, а дальше долішна часть живота.

СМЕРТЬ КУМОЮ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Жив чоловік, та такий убогий, що й годі. Такий, що як народилась дитина, то ніхто кумом при хресті не хоче бути. І думає він: Піду, та може якого жебрака каліку знайду, то кумом буде.

Вийшов, аж тут стара незнакома, поважна жінка.

— Здорові бабусю — каже він — а що ви за одні?

— Я смерть — каже жінка.

— А чи не були би ми кумами — каже він знов — в мене дитина мала, охрестити треба. Багачі мене цураються, а ви для всіх справедливі.

— Як же я справедлива?

— А так, що до всіх однаково відноситеся — чи багач, чи вбогий, а вам однаково.

Охрестили дитину і смерть собі пішла.

За місяць чи два йшла смерть знов тим селом і вступає до кума.

— А як куме поживаєте? — питає.

— Бідую — каже чоловік — а як ви кумо?

— Моє діло однакове — каже смерть — роботу свою роблю. Та я вам куме хочу пораду дати...

— А яку?

— Таку, що забирайтеся людей лічити, то буде вам лекше жити.

— Але ж я не знаю як.

— Не бійтеся — каже смерть — я вам поможу, виж мій кум.

— А як поможете?

— Так поможу.... Коли прийдете до слабого, то зараз мене побачите. Коли я буду стояти коло ніг слабого, то він буде жити, а як коло голови, то він вмре. Отже тому, що має жити, зваріть якого будь зілля, дайте напитися і добре. А про того другого кажіть: Йому до Бога дорога!

Почав чоловік так робити і став славним лікарем. Всі кажуть: Він знає, бо як сказав так було.

Та покликали його раз до князівського двора. Там дочка заслабла, а була вона одиначкою.

Прийшов чоловік, а смерть стоїть в головах. І каже князь:

— Все дам, тілько ратуй. Вона ж в мене одна. Тай жінка моя вмре з журби за нею.

Жаль стало чоловікови і він каже:

— Ану оберніть слабу головою в другий кінець постелі.

Обернули, а смерть лишилася в ногах. І дочка подужала.

Так він робив більше разів, бо дуже жалісливим чоловіком був. І смерть з ним не сперечалася.

За кількось там літ приходить до нього смерть та:

— Що я вам скажу, куме...

— А що?

— Ви слабих обертали і я нічого не казала, бо ви ж мій кум, але тепер і вам час в дорогу.

— Ех, кумо — каже чоловік — може б ще трохи відложили. Нехай би діти попідростали. — Тоді смерть:

— Це куме так: Там в небі кождий чоловік має свою свічку, оден довшу, другий коротшу, то вже як його свічка догорить до споду, так чоловік вмирає.

— А чи не могли би ви там трошки моеї свічки надточити... ще хоч на кілька літ... бодай на десять, або що.

Як там смерть ту свічку надточувала, не знаємо, але чоловік ще жив десять, чи кількось літ.

Аж знов смерть до нього приходить. Побачили діти і кажуть:

— Тату, нанашка йдуть.

Тоді чоловік дітям:

— Я лізу на під, а ви кажіть, що я десь поїхав і вернуся може за дві неділі.

Увійшла смерть до хати і питає:

— А де тато?

— Десь поїхали — кажуть діти — і може за два тижні вернуться.

Тоді смерть:

— Не жартуйте куме, а злазіть, бо таки час вам йти зі мною.

Зліз він і каже:

— Ей, кумцуню, може би ще хоч місяць, хоч два...

— Ні, куме, годі — каже смерть — бо це вже не моя воля, а Божа. Ваша свічка вже от-от і догорить.. А там вам вже другу, Вічну Свічку готують. Вона вже ніколи не загасне. Та друга свічка багато красша. Отже, куме, збирайтеся.

Вмився чоловік, обритвився (обголив бороду), розчесався, вбрався в чисту сорочку, положився і вмер. Без ніякої слабости. Наче заснув.

Добре мати смерть кумою!

КАРНЕҐІ ДЛЯ ПОШИРЕННЯ НАУКИ.

В 1911 р. американський мільйонер, Ендру Карнеґі, постановив відповідний фонд на просвітну працю, і доси з того видано загалом около 185,000,000 долярів. На заснування 2,507 публичних бібліотек видав Карнеґі з рахунку фонду 30 мільйонів, а в додатку від себе самого ще 40 мільйонів. Добре мати богатих, а дотого розумних людей!

ОЙ НА КЕРНИЦЯХ.

Ой на керницях, тай на теплицях*) —
Ґей дай Боже!
А всі святі воду святили —
Воду святили, хрест загубили. —
Ой була ж туди здавна стежечка —
Ой ішла нею ґречна панночка —
Ґречна панночка — Катериночка. —
Гей ішла, ішла, золот хрест знайшла. —
Перейшли її та всі святії: —
Май-Біг, помагай-Біг, ґречная панно —
Ґречная панно — Катериночко. —
Що ж би ми тебе вірно просили, —
Вірно просили Службу служили: —
Одну Служебочку за батька твого, —
Другу Служебочку за маму твою, —
Трету Служебочку за тебе саму...
Ґречная панна тай Катерина —
Золот хрест усім святим вернула, —
Хрест їм вернула, бо ґречна була. —
Бувай здорова ґречная панночко, —
Ґречна панночко — Катериночко. —
Бувай здорова не сама собов, —
А з вітцем-матков, з усев челядков, —
Дай же ти Боже їзріст хороший, —
Їзріст хороший, тай розум добрий, —
Тай розум добрий, тай вічок довгий. —
Вітцеви-мамі з тебе потіху, —
Щоби діждали посагу твого, —
Посагу твого, тай щасливого. —
Вінщуємо тя щастем, здоровлем! —
Нам колядникам не много того, —
Не много того — хоч червоного,
Хоч червоного, хоч золотого. —
Бувай здова!

*) Теплиці, це керниці, в яких вода остілько тепла, що жінки я зимі там перуть і не чують зимна

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругом, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

НЕВИЛІЧИМА РАНА.

Т. Мендез, лікар, оповідає таке:

„В військовім шпиталі в Барцельоні був вояк з раною на нозі, яка ніяк не гоїлася. Мене, як лікаря, заінтересував такий випадок і я докладав всіх старань, щоби рану загоїти.

„Одного разу, коли я оглядав рану, каже мені вояк:

— Я думаю, що вам не вдасться рани загоїти. І я готовий на те.

— Чому? — запитав я.

— Та рана має за собою велику історію — сказав вояк і почав оповідати:

— Нас було трох товаришів — Тома, Йосиф і я, і всі ми належали до того числа людей, яких звуть безбожниками. І раз, будучи вояками, переходили ми через поле, де при дорозі стояла каплічка з образом Богородиці.

„Спробуймо, хто лучше стріляє — сказав оден з моїх товаришів — отже я починаю".

- Він намірився до образа і трафив в середину чола. За ним стріляв другий мій товариш і трафив в груди. І тепер прийшла черга на мене.

- Признаюся, що мені було ніяково. Я відчував, що це нерозумне. Бо чому би не стріляти до звичайної річи, що не має ніякої окремої вартости, а образ все ж є образом. Тай совість говорила: Ти святе зневажаєш! Коли воно не твоя святість, то все ж це святість твоєї матері, твого батька, діда, прадіда. Це святість найбільшої части твого народу. Коли ти стріляєш в те, що для них святе, то до них самих стріляєш...

— Однакож коли глянув я на моїх двох товаришів, то не мав відваги не піти їх слідами. Отже майже з зажмуреними очима стрілив я до образа і моя куля трафила в ногу Богородиці — якраз в таке місце, де тепер моя рана.

- - Коли ми пішли до битви, то мені з гадки не сходило наше стріляння до образа. Противну сторону ми перемогли й один з моїх товаришів дістав за геройство відзнаку. Та невдовзі того ж дня з засідки хтось вистрілив і мій товариш повалився на землю. Куля трафила в саму середину чола.

— Мій товариш глянув і каже: В саме чоло! Більше нічого не сказав.

— Другої днини згинув другий мій товариш — куля прошила його груди.

— Дальше був я в кількох битвах, однакож мені нічого не сталося; мав я також геройську відзнаку і вже почав за все забувати.

— Війна кінчилася і не було вже причини до думки, що мені може щось статися. Однакож сталося. Через припадок вистрілив хтось таки з наших і куля вдарила мене в ногу якраз тут, де отся рана.

— З початку була вона невелика і здавалося, що скоро загоїться, однакож не так сталося. І я завсігди думаю, що ця рана, то мій гріх, якого я доси не міг зпокутувати...

Дальше каже лікар:

„Я слухав оповідання вояка, як великої науки чоловіка що оповідав про свої переживання і про свій гіркий досвід, якого свідком була невилічима рана.

„Що з ним дальше сталося, не знаю, бо я перейшов в інші сторони, однакож того вояка і його оповідання я ніколи не забуду.

РІЧНІ ЗБОРИ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ.

(Виннiпеґ, Ман.)

Річні збори Української Греко-Православної Громади при церкві св. Михаїла у Виннипеґу відбулися в церковній салі в суботу вечер 12-го грудня, 1942.

Збори отворив голова громади брат Ів. Давидюк; після чого предсідником зборів вибрано В. Таського, заступником предсідника Ґео Маріяна, секретарем В. Батицького, а скрутинірами Антонюка і Комаріцького.

Предсідник покликував до звітів урядників громади.

Звіти з цілорічної праці дали голова Ів. Давидюк, парох, о. Ів. Дмитрів, заст. голови Кольба, рекорд секретар Я. Колтек, заст. рек. секр Ґрапко, фін. секр. Бурдейний, заст фін. секр. Сорохан, касієр Тофан заст. касієра Комаріцький, продавець світла Заморняк, заст. прод світла Ґео. Маріян, за буфетчика (Маковійчука, що не був присутний) Бурдейний, контрольори: Данилюк і Богоніс.

Предсідник подякував фінансовим урядникам за їх цілорічні труди, а члени оплесками приняли внесок контрольорів, аби приняти звіти фінансових урядників.

Дальше дали звіти: дяк С. Міхоцький, старші брати Константинюк, Іванюк, Бачинський, паламар Тріска, орґанізатор Комаріцький і господар Бурдейний.

Голова жіночого товариства ім О. Кобилянської, пані Семенюк, сказала, що жіноче товариство пілий час працює спільно з громадою і кооперувало з урядом громади. Жіноче товариство утримує Рідну Школу при церкві. Учителює о. Дмитрів. В літі їздили з дітьми до Виннипеґ Біч і устроено пікник для дітей. Попередно жіноче товариство фінансувало Рідну Школу. Тепер вже другий місяць родичі платять 50ц. від дитини на місяць. Подякувала урядови громади за кооперацію.

На тім звіти скінчилися.

Згідно зо статутом вибрано оцих 27 тростів церкви: Ів. Давидюк, Я. Колтек, Й. Комаріцький, В. Данилюк, Й. Богоніс, К. Константинюк В Бачинський, Т. Заморняк, Ґео Маріян, Мих. Андрейчук, Мир. Стечишин, В. Антонюк, Ґео. Ґрапко, Т. Винничук, Т. Запаринюк, Ів. Семенюк, (Скошія вул.), Ів. Семенюк (Джервис вул.), П. Калушка, В. Понич, Ів. Соломон, В. Батицький, С. Міхоцький, В. Таский, Ґ. Дарій, В. Тофан, С. Кольба, Ів. Сорохан.

Слідував вибір уряду. До уряду вибрано одноголосно:

Голова — Івін Давидюк, заступник голови — Ґео. Маріян, рекордовий секретар — Я. Колтек, заступник рекордового секретаря — В. Понич, фінансовий секретар — П. Антонюк, заст. фінансового секретаря — В. Таский, касієр Й. Богоніс, заступник касієра — Т. Запаринюк, 1-ий контрольор — В. Данилюк, 2-ий контрольор — Ів. Семенюк (Скошія вул.), 3-ий контрольор — П. Калушка.

Старші брати — К. Константинюк. В. Тофан і Т. Винничук.

До дискосу — Ґ. Ґрапко і Т. Винничук.

Продавець світла: П. Заморняк До помочі Ґео. Маріян.

Паламар — П. Тріска.

З причини пізної пори докінчення зборів відложено на 20 грудня.

Цим разом секретарем був Я. Колтек Брата Бурдейного вибрано господарем.

Вибір буфетчика відложено до слідуючих місячних зборів.

Постановлено, замісць вибирати одного орґанізатора, аби кожний член старався приєднувати нових членів.

П. С Міхоцький згодився бути дяком на слідуючий рік.

Ухвалено дати 50 долярів до Консисторії „Української Греко-Православної Церкви, як церковну вкладку.

Ухвалено дати 15 долярів на пресовий фонд „Українського Голосу".

Припоручено церковному урядові, аби поробив заходи купити, або збудувати хату для священика близько церкви.

Обговорювано справу розширення хорів. Рішено цю справу відложити на пізніше.

По обговоренню та рішенню кількох ділових справ, та справи колядування на церкву в часі Різдвяних Свят збори закінчено відспіванням молитви „Достойно є".

В. Батицький і Я. Колтек,
секретарі зборів.

ПОЩО ТОЇ ВОРОЖНЕЧІ.

(З нашої околиці)

Маю тут на гадці одну справу

Здається, що деякі люди думають, що ворожнеча дуже їм помагає. Я знаю таких в нашій околиці, чаю і в сусідних

От буде в околиці двох, або трох крамарів (купців, „сторинків"), буває, що цілі літа ворогують з собою, нібн не знати яке лихо оден одному заподіяв. А на ділі тілько й причини, що оден крамар і другий крамар. Тай не тілько ворогують між собою, але нераз і до громадських справ ставляться через те по ворожому.

Отже питання: чи такі люди знають, що вони роблять? Чи та ворожнеча їм хоч трошки помагає? Чи вони гірше стояли би, коли б не ворогували?

Приходить мені на гадку Генрі Форд. Був він колись звичайним ковалем чи що, чоловіком не багатим. І були тоді багаті фабриканти в Стейтах, що мали фабрики й орудували мільйонами грошей. Якраз поміж ними чи побіч них Форд починав свою працю з маленького. І треба було багато літ, нім дійшов він до тих великих фабрик, які нині має

Отже я ставлю питання: Чи Форд дуже ворогував з тими сильними фабрикантами, які тоді були і яких Форд міг уважати перешкодою для себе, чи дуже їх ненавидів? Бо не було би їх, то йому було би лекше пибитися на верх

Я думаю, що Фордови і на гадку не приходило, що які будь фабриканти є для нього ворогами, або [illegible]. Вся його увага мусіла бути тілько звернена лише на його власну працю, що йому не лишалося часу про других думати. І тому він так багато здобув. Але цілком певно не був би він зробив нічого великого коли б був зрана починав: „А ті сякі такі, а щоби їм сяке-таке"... — і так зрання до вечера. Він і доси був би звичайним собі ковалем і до нині було би в него тілько бесіди, що: „Всі сякі-такі тілько я оден нікому нічого не винен".

Це повинні би памятати ті наші купці, що хочуть ворожнечею та ненавистею між собою доробитися.

Форд в своїй одній книжці каже, що для розумного і працьовитого чоловіка всюди на світі є подостатком місця для праці і для її поширення, отже лише працюй, а вдобудеш тілько, кілько до того маєш сили.

Друга справа така:

Майже в кожній громаді є оден, або два галабурдників. Коли громада сильна, то галабурдники наперед не висуваються, хіба по кутках воркотять. Коли ж побачать, що можуть мати за собою кількох прихильників, то зараз починають в громаді руїнницьку роботу.

Одно їм не всмак, друге не всмак; уряд церковний, чи Нар. Дому не такий, як вони хотіли би; вся робота робиться не так, як повинна би; до уряду вибрані самі підозрілі і непевні люди...

А що галабурдники не можуть багато пошкодити одиницям, то всею силою шкодять громадській справі. „Коли не по нашому, то все розбиваємо" — кажуть вони. Для них важні їхні забаганки, а не ціла громадська справа. Нехай все пропаде, коби лише вони на своїм поставили.

Кожна громада повинна памятати, що галабурдники були і будуть, отже коли вони зявляться, то треба до них поставитися так, щоби вони і дітям своїм і внукам переказували, що галабурдництво не оплачується.

У.

ЩО ЗДОБУВАЄМО, ЩО ТРАТИМО

Загальна є думка, що українці в Канаді дуже піднеслися, коли порівнати їх теперішний стан зі станом з перед 20, 30 чи 40 літ. І так воно є, але не цілком

Українці піднеслися матеріально. Де була мала хата, там є велика: де була на фармі стайня в зруб, там тепер нова, велика, висока. Давно їздили волами, тепер автомобілами (не беручи в рахунок военного часу). Колись орали звичайним плугом волами та кіньми, нині є трактори Колись в хаті була обстанова проста, багато чого своєї роботи (лави, столи, ліжка і др.), а тепер куповані меблі. Значиться — здобуток.

Але попри тих здобутках є і страти, а то в духовій части життя. Колись українець журився, коли мав довг і старався точно і скоро віддати; обовязок віддачі був в нього святий. Нині багато є молодших, які думають як позичити, як взяти що на виплат, а там вже нехай журиться той, кому вони винні. Це занепад самих людей. Колись чоловік мав мало, мав все простеньке і був тим вдоволений, а тепер забагав хто знає чого. Колись молодь вважала дім святим для себе, а нині думає як з дому піти; коли не до міста забратися, то бодай по танцях ходити та їздити. Колись люди були щиро релігійні, а нині багато є таких, що їм Бог і релігія байдужі. Колись люди будували Народні Доми і Церкви для громадського добра, а нині в деяких Нар. Домах не робиться так, як давно плянувалося — робиться гірше. Колись люди дбали, щоби їх діти вміли по українськи читати і писати, а нині є вже такі, які дбають, щоби їх діти свого не знали.

Отже коли з матеріальної сторони життя піднеслося, то з моральної сторони життя занепадає. З матеріальним дорібком приходить розпуск і попуск, а це і матеріяльну сторону веде до гіршого. Веде до того, що батько збирав, а син розкидає; батько був поважний, гідний довіря чоловік, хоч й убогий, а син вже не такий.

Отже на духову сторону життя ми повинні дуже зважати, бо коли з духової сторони життя занепаде тоді люди не варта того матеріального майна, яке мають. Ми повинні дбати, щоби наша культурна сторона не занепадала, щоби ми, як люди, були гідними людьми.

Нераз люди кажуть, що треба бути добрими канадійцями. Але це вже дальший крок. Найперше треба дбати, щоби перший крок був такий, як треба, а другий буде добрий напевно. Про перший крок говорив губернатор Твідсмюр, як казав: коли будете добрими українцями, то будете добрими канадійцями. Отже перший крок: бути добрим українцем. А добрий українець всюди буде добрим. Це нам треба памятати.

Н. Н.

ДОБРИЙ ПРИМІР.

(Толстой, Ман.)

В неділю, 6-го грудня, 1942 р., п-ство Н. і В. Костинюки з Толстой, Ман., хрестили свого сина, якому дали імя Богдан-Нестор. Тайни хрещення довершив о. П. Гліцький. Гості були запрошені до хати п-тва Костинюків. Підчас обіду о. парох завізвав присутних зложити жертви на „Український Голос" і „Вістник" і гості радо пожертвували по 1 дол.: п. В. Костинюк, пані В. Костинюк, п. П, Ткачик, п. Н. Костинюк; по 50ц.: пані Я. Набожняк, п. О. Доливчук, пан М. Беднар, пан М. Данилейко, п. Волод. Колодзінський, п. М. Жуковський і о. П. Гліцький; 40ц.: М. Пелешок. Разом 7.76. Жертводавцям щира подяка. — Жертву розділити на половину для Укр. Голосу і Вістника.

Присутний.

ПРИМІРНА НЕСПОДІВАНКА.

(Виллінґдон, Алта.)

На 10-го грудня велике число знакомих панства Скакунів з Виллінґдон і околиці зійшлися та справили панству Скакунам велику несподіванку.

Панство Скакуни мають широке знакомство в околиці Виллінґдон. Прибувши, вони мешкали в околиці Прут. Як щирі українці, вони дуже прихильно відносилися і до церкви і до Народного Дому. Тепер там стоїть величава нова церква, а також і Народний Дім. Сприданши фарму вони перенеслися до міста Виллінґдон, де також не мало причинилися до будови нової церкви в місточку. Тут вони занималися склепом мішаних товарів, а також пасічництвом, садівництвом, окшенірством. Дальше доля їх кинула до Едмонтону, де пан Скакун тепер постійно працює.

В день несподіванки панство В. Т. Лупулки запросили панство Скакунів і ще дві парі людей на вечеру, і так продовжували, аж поки всі не прийшли і не оголосили, що то є несподіванка в їх честь. Можна було бачити, що то є дійсна несподіванка, бо з радости, що люди їх так величаво принимають,

сльози показалися в очах.

Зачалася дійсна забава. Одні говорили, другі співали. Прийшов час перекуски, а після того промови. Господарем вечерка був пан В. Томин, посол виллінґдонського округа. Щирими словами привитав він панство Скакунів і покликав о. С. П. Симчича до слова. Дарунок, з відповідною промовою, вручив пан Самоїл. Від жіночого товариства промовляла пані Сорохан, та вручила дарунок від товариства (пані Скакун була головою відділу Союзу Українок Канади). Посол Томин знов покликав о. Симчича до слова і той між іншим згадав про нашого тижневого та двотижневого гостя — „Вістник" та „Український Голос". Гості щиро віднеслися до справи і зложили 19 доларів на пресовий фонд „Вістника" та „Українського Голосу". Ці гроші йдуть по половині — на „Вістник" і на „Український Голос".

Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: С. Д. Самоїл, посол В. Томин, о. С. Симчич, Вл. Бабюк, Др. В. Лазарук, К. Скакун, В. Сорохан, Орест Калинча, М. Ґордей, В. Т. Лупул, Ґ. Ковальчук, М. Цимбалюк, С. Скакун, І. Пилипюк, Н. Бабюк, І. Ткачук, В. Шандро.

По 50цт.:/пані К. Скакун, І. Кузик, В. Калинча.

По 25цт.: К. Бабюк, С. Калинча Разом 19 доларів.

Щира подяка всім жертводавцям за їхні жертви. При цій нагоді треба окремо подякувати панству Лупулам за те, що на несподіванку позволили своєї нової хати. Варто, щоб кожна несподіванка кінчилася хвалигідними жертвами. Гість.

КИТАЙСЬКА МОВА.

Кожде китайське слово є односкладове і ціла мова для інших людей дуже своєю будовою дивна. Так прим. слово „ші" може означати льва, трупа, дім, поезію, десять, класти, відходити та ще дещо.

Дійсне значіння такого слова пізнаєсь по тім, з якими другими словами воно вяжеться. Крім того є окремі тони в вимові, які також надають словам сяке, чи таке значіння. Таких тонів в північній стороні Китаю є 4, а в полудневій 9. На них чужий чоловік може навіть не звернути уваги, але для китайця вони є додатковою мовою.

Однакож кожде „ші" пишесь інакше, відповідно до того, що те „ші" означає.

Китайська мова має коло 40,000 слів, а кожне слово має свою власну букву, чи рисунок. Дуже мало є в Китаю вчених, щоби знали на память всі 40,000 тих знаків, чи буків. Дитина в школі до 10-ти літ навчиться около 2,000 знаків. В пересічній газеті вживаєсь коло 7,-000 знаків.

Хоч мова в ріжних сторонах Китаю дуже ріжниться, однакож письменні знаки всюди однакові і в кожній стороні їх вимовляють відповідно мові тої сторони. Значиться — Китай має ріжні мови, але одно письмо, яке в кожній стороні читаєсь іншою мовою і всі люди те спільне письмо вважають письмом своєї мови. Таке спільне письмо має велике значіння для китайців, воно звязує їх в оден нарід.

З поодиноких слів творяться нові слова, коли поодинокі слова відповідно повязати. Нехай би ми дословно переводили китайські скомбіновані слова на нашу мову, то вийшло би:

Люде на колінах — богослужения.
Кролі води — дощ.
Мозок з серцем — думка.
Дві собаці — судовий процес.
Чоловік і гори — пустинник.
Жінка з мітлою — замужна жінка.
Чоловік в скрини — арештант.
Сонце через дерева — схід.

Нам незрозуміло, як з таких комбінацій можна зробити розумну мову, однакож там це звичайна річ. Їхня мова для них така, як для нас наша.

Але одно: там діти вивчуються в школі тисячі окремих знаків (буків) і можуть навчитися. Та уявімо собі, що запитав би китаєць українця:

— Кілько твоє письмо має знаків (буків)?

— Всего 32 — відказує українць.

— А чи твої діти вміють українське письмо?

— Ні, не вміють — відповідає українець.

Що про такого українця китаєць подумав би? І що взагалі про нього думати можна?

НОВІШИЙ ПОГЛЯД НА СУХОТИ.

Ще донедавна був в лікарів погляд, що сухоти передаються з родичей на дітей наслідством. Такий погляд виводили з того, що в родині буває деколи більше осіб, що на сухоти слабують. Тепер переконалися, що одні від других лише заражувалися звичайним способом.

Найуспішнішим способом до пізнання, чи хтось на сухоти слабий, є апарат Рентґена (Екс-рей). Всі другі способи менше успішні. В слині слабого можна знайти бацилі сухіт, однакож це буває вж коли сухоти вже дуже розвинулися.

Нині лікарі стоять на тім, що слабий на сухоти повинен бути завсігди в шпиталі, а не вдома. Хоч вдома може бути вигода, і свіжий воздух, і добра пожива, то всеж вдома дечого бракує. А також і це що нераз без операції слабому тяжко обійтися.

І ще одно — вдома можуть другі від слабого заражуватися, бо всеж тут є більше нагоди, тай може менше обережности, як буває в

НАРОДНІ ПРИКАЗКИ.

1. **Все беру, тільки мене не руш.**
   Говорять про чоловіка нерішучого, що всего боїться і на все згодиться, коби лише його ніхто не зачіпав.
2. **Він від Адама-Еви почина.**
   Говорять про чоловіка, що широко балакає про маловажні, або всім і без того дуже відомі справи.
3. **Аз, буки віди — до комори їде.**
   Перші букви в церковнім письмі звалися: Аз, буки, віди (а, б, в), отже приповідку треба так розуміти, що хто навчиться письма, та ще інших наук, той буде мати багато користей.
4. **Ані наш — ані ваш.**
   Чоловік нерішучий, байдужий.
5. **Батько їв ложкою, діти їли ...**
   Діти не жалують батькового труду.
6. **Батько складав — синок роздав.**
   Марнотратний син.
7. **Ані до Бога, ані до людей.**
   Чоловік нездара.
8. **Бог дає долю тай волю.**
   Дає талан, але лишає чоловікови волю щоби ним орудував.
9. **Бог чоловікови не брат, щоби з Ним жартувати.**
   Не висловлюйся про Бога легкодушно.
10. **Боже поможи, а ти небоже не лежи!**
    Проси Божої помочи, але і працюй.

ЯК КАРУЧИТИ.

Коли треба скаручити розколену річ, або взагалі скаручити дві деревляні річи докупи, то намастивши їх каруком (ґлю) треба їх сильно стиснути, інакше карук не буде мати сили. Стискати треба шрубами, (клямрами), або клинцями, щоби непотрібний карук вийшов наверх. Оскілько менше каруку лишиться між скарученими річами остілько буде сильніше скаручене триматися.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

СІЧЕНЬ
31. Неділя — Бел...

ЛЮТЕНЬ
7 Неділя Смокі Лейк
12. Пят., Трох Святих. — Спеден
14. Неділя. — Ґлендон (місто)
15. Стрітення. — Тіріен
21. Неділя. — Довнінґ
Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.

СІЧЕНЬ
24. Неділя. — Мензі
31. Неділя. — Давфин

ЛЮТЕНЬ:
7. Неділя. — Виста

Адреса:
Скринка 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича.

СІЧЕНЬ.
24. Неділя. — Виллінґдон
31 Неділя. — Лужан
Адреса: Виллінґдон Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлібького

СІЧЕНЬ
24 Неділя — Форт Френсес. Онт
31 Неділя — Роза
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.

СІЧЕНЬ — 1943
24 Неділя. — Едмон
31 Неділя. — Коло Пасічників
Адреса Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ
24. Неділя. — Шортдейл
31 Неділя. — Петлюра

ЛЮТЕНЬ
7 Неділя. — Ленард
12. Пят. Трох Святих. — Ріблин
14 Неділя. — Етелберт
15 Понед., Стр. Госп. — Дрифтінґ Ривер
21 Неділя — Шортдейл
28. Неділя — Шелвелей
Почт скринка 54 Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіхевича.

СІЧЕНЬ
24 Неділя. — Ганеймун
31 Неділя — Принс Алберт
По Богослуженню катехизація для дітей.

ЛЮТЕНЬ
7 Неділя — Сембурґ.
12 Трьох Святих — Шипмен (Базар церковний)
14 Неділя — Шипмен
15. Стрітення Госп — Шипмен
21 Неділя — Гонеймун
28. Неділя — Принс Алберт

Адреса:
1060—4th St. East
Prince Albert, Sask.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ — 1943.

16 С. 3 Преп. Малахії
17 Н. 4 **Нед. перед Богоявленням**
18 П. 5 **Свят. Вечір перед Йорда.**
19. В. 6 **Йордан (Богоявл. Госп.)**
20 С. 7 **Собор Івана Хрестителя**

21 Ч. 8 Преп. Григорія Печер.
22 П. 9 Мч. Полієвкта і Неарха
23 С. 10 Григорія еп. Ніского
24 Н. 11 **Нед. по Богоявленню.**
25 П. 12 Сави архиеп. Серб.
26 В. 13 Мч. Ермила і Стратоника
27 С 14 Преподобного Стефана

28 Ч. 15 Преп. Павла Тивейського
29 П 16 Леоніля і внуків її
30 С. 17 Антонія Великого
31 Н. 18 **Нед. 31 по Зел. Святах**

ЛЮТЕНЬ.

1 П. 19 Преп. Макарія, Лаврентія
2 В. 20 † Преп. Евфимія Вел.
3 С. 21 Преп. Максима Ісп.
4 Ч. 22 Препмч. Анастасія Печер.
5 П. 23 Свмч. Климента еп. Анкир
6 С 24 Преп. Ксенії муч. Вавили

7 Н. 25 **Нед. 32 по Зел. Святах**
8 П. 26 Преп. Ксенофонта і Марії
9 В 27 † Перен. мощів Івана Зол.
10 С. 28 Преп. Єфрема Печ. Митр.
11 Ч 29. Лаврентія печерського
12 П. 30 **Трох Святих**
13 С 31 Никити еп. Новгородського

14 Н. 1 **Нед. Митаря і Фарисея.**
15 П 2 **Стрітення Господне**

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

СІЧЕНЬ.
24 Неділя. Ґарленд
31 Неділя. — Пайн Ривер
Dauphin, Man

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улина

СІЧЕНЬ
24 Неділя. — Дуфрост
31 Неділя. — Поплар Парк
Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Виннипеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

СІЧЕНЬ
24. Неділя. — Ст. Джулієн
31. Неділя. — Смитс

ЛЮТЕНЬ
7 Неділя. — Елов Крік
12. Пятниця Трох Святих. — Ст Джулієн
14. Неділя. — Кадворт
15. Пон., Стрітення. — Вакав
21 Неділя. — Тернопіль
28 Неділя. — Смитс
Адреса: Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апопюка.

СІЧЕНЬ
20 Середа Соб. Івана Хр. — Кобзар
24 Неділя. — Мейбридж
Адреса: Почт. Скр. 124
Арран Саск.

Устав Церковний.

24 **Нед. по Йордані** Гол. 2. Утр. Єв. 2 Літ. Ап. Ефес. 4: 7—13; Єван. Матея 4: 12—17

31 **Нед. 31 по Зел. Святах** Гол. 3. Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ. 1 Тимотея 1: 15—17. Єв. Луки 18: 35—43

ЛЮТЕНЬ

7. **Нед. 32 по Зел. Святах** Голос 4: Утр. Єв. Луки 24: 1—12 Літ 1 Тимотея 4: 9—15. Єв. Луки 19: 1-10

12 Пят **Трох Святих:** Утр Єв. Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21 Єв. Матея 5: 14—19.

14 Нед. **Митаря і Фарисея.** Гол. 5 Утр. Єв. Луки: 24: 12—35 Літ. 2 Тимот. 3: 10—15. Єв. Луки 18: 10—14

15 **Стрітення Господне:** Утр. Єв. Луки 2: 25—32 Літ. Жид. 7: 7—17 Єв. Луки 2: 22—40.

21 **Нед. Блудного Сина.** Голос 6 Утр. Єван. Луки 24: 36—53 Літ. 1 Кор. 6: 12—20. Еван. Луки 15: 11—32.

28 **Нед. Мясопустна.** Голос 7 Утр. Єв. Івана 20: 1—10 Літ. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єв. Матея 25: 31—46

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3606 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1943. ЧИСЛО (405) 3

ФРОНТ ВІДРОДЖЕННЯ ПОЛЬЩІ.

Польська Католицька Пресова Агенція (КАП) доносить з Лондону, що в Польщі, яка доси в руках німців, заснувалася організація „Фронт Відродження Польщі". Організація має за ціль лад заснований на християнських ідеалах, а не на матеріялізмі націстів, або комуністів. Такі цілі, що є цілями католицької ідеольогії, стояли би побіч творчого патріотизму і любови до свого краю.

Дальше говориться, що такий „Фронт" обнимає 30 мільйонів поляків — і тут виходить вже якесь непорозуміння. Бо поляків в Польщі ніколи тільки не було. Польща числила всего населення 30 до 32 мільйони (урядове число!), а з того самих українців було яких 7 мільйонів, або більше; жидів було три і пів мільйона, що творить близько 11 мільонів неполяків. А ще був дехто. Отже дійсних поляків мабуть і 20 мільйонів не було.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ ЧОЛОВІКІВ І ЖІНОК.

Показується, що нещасні випадки в фабриках на стороні жінок 4 разы більші, ніж на стороні чоловіків. Це такі випадки, що чоловік після випадку не може працювати 8, або більше днів. В фабриках стейту Мішіґан жіночі випадки зросли в шістьох місяцях на майже 92 процент, а чоловічі ледво 22. Мабуть це таки не жіноча робота.

ТРЕБА БАГАТО БІБЛІЙ.

Зі зростом стейтської армії зростає попит на Біблію. Недавно було замовлення на 2,000,000 книжок Нового Завіту для роздачі воякам, а одно Товариство закупило 4,000,000 рівнож для вояків.

ПОЧТОВА ПОСИЛКА ВІДНОВИЛАСЯ.

Майже два місяці не виходила почта з Швайцарії до Англії, Стейтів, Еспанії і Португалії. Доперва тепер починають почту висилати через Німеччину, Рим та Еспанію. Та не все піде так скоро, бо всі посилки мусить ще цензура переглядати.

ШКІЛЬНА СПРАВА В АНҐЛІЇ.

Робляться в Анґлії заходи, щоби школи церковні і взагалі приватні, звязати з державними в одну цілість. Виробляють також форму релігійної науки, якої можна би вчити дітей, що належать до ріжних церков. Та це легко для протестантських сект, бо вони собі дуже близькі, однакож не те з католиками. Може вийти, що католики задержать свої окремі школи.

МЯСО З МУСКРЕТІВ.

З Вашингтону доносять, що там деякі члени конгресу є за тим, щоби їсти мясо з мускретів (водних щурів), отже загал буде мати більше мяса. Але що дехто не має смаку на таке мясо, то оден з членів конгресу згодився приготовити гостину і запросити секретаря конгресу, Викарда, щоби той попоїв там мускретового мяса, а побачить, що воно таке, як куряче. Може...

МИРОВА КОНФЕРЕНЦІЯ—А ХРИСТОС.

Голяндський премієр, Ґербранди, сказав недавно в Лондоні так: „Коли зберуться державні мужі на мирову конференцію, а Христа не запросять, то хто знає, чи Голяндія та Англія отрясуться з клопотів і стануть на такім поважнім місци, як повинні. Дальше казав:

„Ми, люде 20-го віку не вяжемо думки про поступ з життям, що є багате знанням, яке приходять від нашого Спасителя і Творця; не розуміємо родиня, що радіє своїм життям, не відчуваємо краси природи і штуки — а все те важніше, ніж нинішні наукові інструменти і способи".

РЕЛІҐІЙНА РОЗУМОВА СПІЛКА.

В Англії давніше повстала була організація церков для деякої спільної релігійної праці, а тепер повстала релігійна розумова спілка (Релиджас Брейн Трост) для заінтересования загалу релігійними справами. Отже заінтересовувати будуть через радіо, чи бесідами, чи відповідями на питання, які слухачі надсилають. Окремо релігійні питання порушують на всяких сходинах, навіть менших домашних.

ВМЕР САМАРЯНСЬКИЙ СВЯЩЕНИК.

Про Самарян читаємо в Євангелії, як тих, що жиди уважали їх поганами і з ними не сходилися. Мають вони бути потомками тих, що підчас вавилонської неволі, коли багато жидів забрано до Месопотамії, їх прислано до Палестини. Інші кажуть, що це дійсно секта, що повстала з жидів.

Нині Самарян є небагато, однакож вони існують. Мають вони лише закон Мойсея, а не признають пізніших рабінівських додатків.

Тепер в маленькім селі в Палестині вмер їх первосвященик Яков Маалія, чаючи 70 літ.

МОЛОДІ РОЗБИШАКИ.

В Лос Енджелес засудили 12-ох хлопців, від 17 до 23 літ віку, трох на смерть, з думкою замінити це на досмертну тюрму, інших на 5 літ то що. Це був рабівничий гурток, що вбивав і рабував. На суді виявилося, що подібних гуртів в околиці є більше і до них належать також дівчата.

В Нюарку, Н. Дж., 15-літний школяр признався, що підложив вогонь в двох шкільних будинках, щоби їх спалити. Підозрівають, що він підложив три огні в іншім місци.

НОВА СЛАБІСТЬ.

Лікарі в Анґлії знайшли нову, незнану слабість, причиною якої має бути порох з цукрової тростини при виробі цукру. Нову слабість назвали „багасосис".

В РУМУНІЇ ЗУПИНЕНО ЇЗДУ.

В Румунії заборонено переїздити звичайним людям залізницями, коли не мають на те окремого дозволу. Це пояснюють тим, що мали бути там якісь розрухи і військо переїздить на фронт.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО БАЗАР.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Базар на ціль Української Православної Церкви, який мав відбутися в Винніпегу, дня 29-30 січня, — відбудеться в суботу, 27 лютня, 1943.

ДОВГЕ ЗИМНО В ВИННІПЕҐУ.

Здавалось, що зима в Манітобі, головно в Винніпеґу буде легка, однакож вийшло не так. Почалося в суботу 15-16-го січня, коли було в Винніпеґу коло 21 низше зера, а зараз 17-го було низше зера коло 36. Дальше 18-го було 29, 19-го 33, 20-го коло 44, а ще дальше: 31, 21, 34, 21, 33. Аж 26-го січня почало заводитися на красше, хоч ще було досить зимно, а вже 27-го трохи тепліше. Подібне зимно було ще 1936 року. Та зимно було багато більше по краях міста, а певно і по фармах, бо Дехто доносив про 50, а то й поза 50. В інших сторонах Канади було 64: Всіх зимних днів було тут коло 12. В 1936 році зимно тревало 49 днів, а в тих було 8 днів, коли зимно зійшло низше 40.

Сильне зимно було також в Стейтах й обчисляють, що через зимно згинуло в Стейтах 53 особі. В декотрих полудневих стейтах і в Каліфорнії мороз наробив шкоди на городах.

ПОМЕРЛИ В НЕСПОВНА ГОДИНІ.

В Линден, Н. Дж., вмер 37-літній Едвард Келлі, форман, а несповна годину по тім вмерла його 72-літна свекруха. Коли довідалась, що вмер зять, то також вмерла. Причина обох смертий — сердечний удар.

ТЕСЛЯ НЕ ЛИШИВ МАЙНА.

По смерти винахідника, Миколи Теслі показалося, що не зоставив ніякого майна. Що можна вважати його майном, то всякі наукові матеріяли, яких на гроші обчисляти не можна. Всі ті матеріяли перебрав свояк Теслі Сава Касановіч.

ПЛИВАЮЧІ КОРАБЕЛЬНІ ДОКИ.

Як для автомобіля треба по дорогах стацій, щоби набрати оливи, та ґазоліни, щоби направити, коли щось зіпсується, таксамо потрібно це і кораблям на морі. І там треба добирати прилясів, і там багато чого псується та ломиться. І пускатися кораблеви в дорогу, де нема таких стацій, дуже небезпечно.

Стейтський уряд застановляється тепер над пляном будови пятьох сухих доків, які плавали б за кораблями, як величезні фабрики і направляли би, що треба. Це були би доки таких розмірів, що направляли би і кораблі воєнні. Їх будова коштувала б 210 мільйонів доларів.

45,000 НА ФОНД ПАРАЛІЖУ.

Робітники Джек і Ґайнц Компанії в Клівленді зложили на фонд дослідів і лічення діточого паралїжу 45,901 доларів, отже близько 40,000.

ДУМКИ І СПОСТЕРЕЖЕННЯ.

Мондерське „Світло", ч. 24, 1942, оповідає, що покійний о. Сарматюк забажав був католицького священика, отже, латинський священик, Стриклєнд, його елеопомазував, а василіянин Когут уділив розрішення і молився за нього. Дальше „Світло" виводить таку науку: **„Не та церква, до якої пристав, але та, що її покинув, є правдива і до неї він звертався по ратунок".** Тілько всіх відомостей.

Щоби побачити, як справа, про яку „Світло" пише, та з якої науку висновує, стоїть, досить нам приглянутися до тих відомостей, які „Світло" дає.

Здоровий розум диктує, що коли б було все так, як „Світло каже, то хорий бажав би також католицького похорону. Сам Когут хорому це пригадав би. Адже ж це було би великим здобутком для католицької політики. А щоби справи з рук не пустити, Когут покликав би був не одного, але хоч десятьох свідків, щоби чули послідну волю слабого.

Однакож „Світло" про щось подібне і не згадує, хоч це було би важніше, ніж ні з сього, ні з того давати великомудрі науки.

Що коло слабого в шпиталі міг бути Когут, або й два, це річ звичайна, бо чи раз то бували коло православних слабих всякі Когути, хоч з чим прийшли, з тим пішли. Та вже те одно, що в побуту Стриклєнда і Когута коло слабого не вийшла для католицької політики ніяка важна історія, показує, що і тут Когут з чим прийшов, з тим пішов.

„Душехватство" не є для українського народу новиною. Політика душехватства провадилася між українцями сотки літ — провадили її чужі, відриваючи українців від українського народу. Відривали силою, відривали підступом, відривали намовою та одурюванням, відривали брехливими претенсіями, відривали насміхами. Самі греко-католицькі книжки і часописи дають про те оберемки матеріялу.

Душехватська політика і тут провадиться. Чимало випадків було в Канаді, де непрошені спасителі заходили до шпиталів, чи деинде і намовляли слабих, щоби „каялися" і ставали католиками. Згадати хочби недавний ще випадок, що був в Алберті і про який в „Вістнику" писали люде, які зблизка цілу справу знали.

Про неперебірчивість католицької політики можна би багато сказати і тут згадаємо дещо побіжно...

Недавно друкувалась в „Вістнику" промова католицького епископа Штросмаєра, виголошена на католицькім Соборі в Римі, де Штросмаєр папі в очи доказує, що **наука католицької Церкви перекручує навіть науку Христа про ап. Петра (про папство) і не числиться з історичною правдою.** — Греко-католицькі духовні звуть Кунцевича **українським святим і заступником українського народу,** а папа оголошує, що **Кунцевич заступник Польші** — отже котрась сторона явно і свідомо говорить неправду людям. — В старокраєвих греко-католицьких книжках і газетах на протязі довгих літ писалося, як римські політики на всі лади **оббріхували і плюгавили українців** — така греко-католиків. — **За неправду** — був католицький „Канадійський Українець" засуджений на 7,000 долярів кари. — Тойже „Канадійський Українець" пізніше публично признався, що **„давно і тепер"** [illegible] неправду на православних. — В Римі **пофальшували ухвали Львівського Синоду з 1891 р.;** а щоби не було точної копії ухвал, то відпис тих ухвал в бібліотеки св. Юра в Львові **„хтось" викрав.**

Такого можна наводити в безконечність і воно показує неперебірчивість римської політики.

Не забуло „Світло" додати, що Українська Православна Церква це „свистунівська". Та покійний брат „Світла" — „Канадийський Русин-Українець" — був красшим інформатором, бо він звав нашу Церкву: маминою, козацькою, халдейською, сирійською, ґерманосівською, нововидуманою... тай ще багато було тих прозвиск. Це були льоґічні і теольоґічні докази, що наша Церква зла, а католицька добра.

Календар... В „Світлі" ч., 1, 1943, є новинка, що дві парохії в дієцезії еп. Такача (угро-руські), в Ірі, Па., та Плезант Сити, О., приняли новий календар. І каже „Світло" від себе наукою:

„Мудро зробили. Так повинні робити всюди наші парохії в Америці й Канаді, якщо хочуть, щоб вони й їхні діти без перешкоди могли велике свято Різдва Христового святкувати й легше зберігати свої прадідні святочні звичаї".

Балачка з наукою одно, а дійсність друге.

Василіянська церква в Винніпеґу приняла латинський календар ще мабуть 1941 р., коли не скорше, однакож... Оповідають люде, що на минувше Різдво (латинське!) священик говорив там проповідь на таку тему: „Ви старші є в церкві, а де молодші? Де ваші діти? Чому їх нема?"...

Ось вам живий здобуток! Новий календар є, але молодших в церкві нема, тай нема кому зберігати прадідних святочних звичаїв.

Ще одно оповідання... На Українські Різдвяні Свята (не на латинські!) пішли в Винніпеґу колядники колядувати до дому еп. Ладики, але там почули: „В нас вже по святах" — отже з тим колядники відійшли, толкуючи собі: Видно, що там вже давно дали коляду польським колядникам".

Нове пригадує старе... При кінци минувшої війни еп. Хомишин, в Галичині, накидав греко-католикам латинський календар, а коли не вдалося, то бодай він сам на латинський календар перейшов. І тоді його вірні святкують по предківськи — разом з цілим українським народом, а їх епископ з мадярами, з поляками, з французами... Пан з панами, тай годі!

Але чим така політика є і до чого вона веде?

НЕ ВИСОКО МУДРУЙ.

Не високо мудруй,
Але твердо держись,
А хто правду лама —
З тим ти сміло борись!

Не бажай ти умом,
Понад світом кружить;
А скоріш завізьмись
В світі праведно жить.

Іван Франко.

РЕЛІҐІЙНІСТЬ ВИЗНАЧНИХ ДЕРЖАВНИХ МУЖІВ.

Визначний англійський державний муж, Ґледстон (1809-1898), що був прем'єром чотири рази, був дуже реліґійним чоловіком. Його житеписець, Морлей, каже: „В двох століттях не мала Велика Британія передового чоловіка, в якого реліґійність була би такою видною, як в Ґледстона".

Лорд Розбері казав про Ґледстона: „Справою, якою Ґледстон все міряв, була реліґія".

Другим англійським реліґійним державним мужем був Джан Брайт (1811-1889). Святе Письмо було для нього таким дорогим, що він читав його вдома деколи своїй прислузі. В своїх сильних промовах він часто давав тілько реліґійного змісту, що ніхто йому в тім не дорівнував".

Глибокою реліґійністю визначався В. Вилберфорс (1759-1833), що добивався знищення торговлі невільниками. Був він калікою тілом, але духом великан. І коли в послідній хвили його життя повідомили його, що парлямент приняв його внесок за освобожденням невільників, то Вилберфорс сказав: „Дякую Богу, що я такого дня діждався!"

Німецький державний муж, Бісмарк (1815-1898), був, беручи назагал, реліґійним чоловіком. Він заявляв: „Ніяка держава не має забезпеченого істнування, коли не має реліґійних основ". Хоч його особиста реліґійність деколи захитувалася.

Дуже реліґійним був перший президент Стейтів Вашінґтон (1732-1799). Про нього пише його життеписець, Ремзей: „Він стояв на стороні моралі і релігії: завсігди бував на богослуженнях і підпержував роботу священиків. В усіх публичних виступах з найбільшою пошаною згадував Боже Провидіння: дух побожности був в нім безнастанно в його приватнім й публичнім життю".

Про другого визначного президента Линкольна (1809-1865) записано: „Все читання Линкольна засновувалось на Біблії. Він знав її до подробиць, як знав хіба одну, або дві книжкі поза нею: знав так, що став наче чоловіком одної книжки. Він знав Біблію і старався вводити в життя, чого вона вчить".

Реліґійним чоловіком був американський державний муж, Даниїл Вебстер (1782-1852). Недовго перед смертию він сказав: „Моїм загальним бажанням на землі було сповняти волю Господа. Я шукав Бога в усіх його дивних ділах. На чім ми стояли би, коли б ми не вірили в безсмертність? На якій другій основі можна стояти поза Евангелією? Хвала Богу, що Христова наука виясняє нам безсмертність!"

(„Реліґійна віра великих людей", — А. Волес).

ЧОТИРИ МІЛЬЙОНИ ЖІНОК ПРАЦЮЄ.

Нині в Стейтах є 17.500.000 всіх робітників занятих при воєнній праци, а між ними 4 мільйони жінок. До кінця року може число жінок на 6 мільйонів збільшитися.

СПОРОШКОВАНА ПЕЧІНКА.

Хеміки винайшли спосіб, що печінку можна переміняти на порошок і не стратить вона притім своїх прикмет. А печінка важна не тілько як пожива, але як пожива лічнича, якої дуже часто слабі потребують.

КІЛЬКА ПРИМІРІВ МОЛОДЩИМ

Цілі та ідеали.

Перед молодшими людьми можна поставити питання: Які ваші ідеали в життю? Які ваші великі цілі?

Уявімо собі, що їхало до Канади сімох молодих, 18-літніх хлопців. Всі мали ту саму невелику науку. Всі були однаково сильні і здорові. Всі мали з собою лише тілько грошей, щоби сюди заїхати. Жаден з них не мав тут ніякої родини, до якої їхав би. Назверх не було між ними ніякої ріжниці.

Але велика ріжниця була в тім, що кождий віз в душі і в голові.

Оден їхав так собі — коли буде можна лекше жити, то заживе собі веселійше, ніж вдома.

Другий думав, що коби знайти доброго господаря, а він буде щирим наймитом і дещо собі заробить.

Третій думав, що доложить всіх старань, щоби стати власним господарем.

Четвертий мав на увазі висшу науку, отже заробить грошей, піде до школи і стане вченим чоловіком.

В пятого була думка про купецтво — зібравши грошей, буде до купецтва братися.

Шестий їхав з думкою, що мусить стати фабрикантом.

Семого ідеалом було — стати священиком.

Іміґраційні урядники переглядали все, що хлопці везли в валізках, але не бачили того, що везли вони в душах, в головах, в бажаннях. Ніхто не бачив.

А дальше... Підіть ви за ними вслід, а побачите, що вже перший крок кождого буде звертатися в сторону його душевного ідеалу. Перший буде заробляти і жити весело; другий буде добрим наймитом; третий заробляючи готовиться вже до власного господарства...

І так кождий з них.

Коли б ви зустріли їх за 20 літ, то побачите, що кождий з них є менше чи більше на тій висоті, яка була його мрією, коли виїздив з рідного села.

А наука з того: Які в тебе ідеали, такий ти сам, така твоя вартість. Як високо ставиш свої цілі, так високо в життю піднесешся.

Дві неоднакові дівчині.

Відомий дійсний, не надто давний випадок: до одної родини приходить нова служниця. Та по кількох днях без яких будь поважних причин забирається.

Невдовзі виявилося, що причини були такі: в тій хаті не було ані телефону, ані радія, а дівчині без них життя нема.

Невдовзі по тім прийшла на її місце друга дівчина — і зараз всі побачили, що вона цілком інша, бо принесла з собою Молитовник і Біблію. Це належало до її добра, яке вона з собою носила. А за телефоном і радіем не шукала.

З того виходить: Що дім дасть дітям, те вони з собою понесуть в світ.

Мода всюди сміятися.

Одною з вимог моди є нині всюди сміятися. А вже головно намовляють до того фотоґрафи. Відомий навіть фотоґраф, що мав в себе напис: „Иф ю кеннат смайл — ґрин! (Коли не можеш сміятися, то вишкіруй зуби).

Але відомий інший випадок: зайшов хтось до знакомого фотоґрафа, пооглядав фотоґрафії, тай питає:

— Чому на одних групових знимках всі сміються, а на других не сміється ніхто?

На те фотоґраф:

— А чому би то розумні люде мали на фотоґрафії сміятися? Розумні люде, це поважні люде!

Тут дійсний факт і він повинен заставити нас до думки. Розумні люде без причини не сміються. Хто ж сміється, коли нема з чого сміятися, то хто він?

Найкрасше виглядають люде лише тоді, коли вони поважно, спокійно, зрівноважено і розумно настроені.

П. В.

ҐІДНИЙ ХЛОПЕЦЬ.

Хоч він в одежі був старій,
Лице бліде він мав,
Робити діло мусів все,
Забав ніколи і не знав;
Він обовязки знав лише,
Хоч ще діточий в нього вік,
Та я побачив в нім ось що:
Він вже поважний чоловік!
Він капелюх чемненько зняв,
Як матір він свою зустрів;
Застукав в мене до дверей
Й поздоровити гарно вмів;
Впав олівець мені з руки
І зараз він його підняв
Й подав мені... Тут я його,
Як ґідного, пізнав.
В гурті примірно він ведесь,
Від нього крику я не чув;
Чого не знав — про те питав,
Не вмів казати: „Я забув".
Він зробить місце, як ти йдеш,
Зачинить двері все,
Пішлеш кудись — він зараз йде,
Що треба — зараз принесе.
Себе ніколи не забув,
Й про других він думав,
Пустого слова не сказав,
Лихого вигляду не мав.
А десять літ лише йому —
Діточий надто вік,
Та він вже в мене хоч малий,
А вже поважний чоловік!

А. Б.

РЕЛІҐІЙНЕ НАСЕЛЕННЯ ПАЛЕСТИНИ.

Недавна урядова статистика подає такі цифри: Все населення Палестини виносить 1,585,545 осіб. З того на магометан припадає 905,864, отже около 60 процент всего населення; жидів 473,811; христіян 125,366; 12,881 інших. Крім того живе в Палестині коло 66,500 вандруючого населення, що не має сталого місця, це також магометани. — В самім Єрусалимі, як столици, є 85,700 жидів; 29,100 магометан; 26,300 христіян, та 100 всяких інших. Від 1931 р. населення Палестини збільшилося так: число жидів подвоїлося; число христіян і магометан збільшилося о одну трету, інші о одну пяту.

СКОЧИВ З 3-го ПОВЕРХА І НІЧОГО.

В Шікаго коло вікон шпиталю була велика купа снігу і туди скочив з третого поверха слабий, Йосиф Блох, маючи в руках дві подушці. І не сталося йому нічого. Виліз зі снігу і почав бігти вулицею, та тут його зловили.

ДВА ПОСЛИ З БОРОДАМИ.

Тепер в англійськім парляменті є два посли з бородами — А. Г. Вакден і Джордж Гюм.

ЗГОРІЛО РУМУНСЬКЕ МІСТО.

В части Румунії, в Молдавії, згоріло місто Берлад, а головне, що згоріли великі зсипи збіжжа. Думають, що огонь був з підпалу.

РОЗУМНА ПОРАДА.

В писаннях Сходу оповідаєсь, що їхав раз з своєю двірською дружиною цар і по дорозі зустрів дервіша, який викликав:

— Хто дасть мені сто денаріїв, тому дам дорогоцінну пораду.

Цар зупинився, і подумавши хвильку, казав дервішови сто денаріїв дати. Сховавши гроші дервіш каже:

— Пане, моя порада коротка, однакож вона тобі може принести великі користи. Зміст її такий: „Нім щось зачнеш, то найперше поважно застановись, який з того буде кінець".

Коли царські дружинники це почули, зглянулися між собою і засміялися. Побачив це цар і говорить:

— Нема тут нічого смішного! Це велика правда, і я певний, що коли б люде завсігди мали її перед очима, то обминули би багато лиха. Вона для мене така важна що я скажу вирізати її на всій століовій посудині, на всіх домашних річах, на стінах і дверях моєї палати, щоби я цеї розумної поради не міг ніколи забути.

І цар зробив, як казав. Приїхавши до дому він казав повиписувати і повирізувати дервішову пораду на багатьох домашних річах, на дверях палати і на брамі, що вела до палати.

Невдовзі потім оден з царських міністрів надумав царя вбити і самому стати царем. До виконання свого пляну вжив він царського лікаря. Він дав йому затроений ніж і сказав:

— Коли підеш пускати цареви кров, то пускай лише цим затроеним ножем. Коли це зробиш і я царем стану, то зроблю тебе найвисшим своїм міністром. А покищо дістанеш від мене 10,000 червінців.

Невдовзі по тім кличе цар лікаря і каже, щоби пустив кров, бо цар недобре чується.

Приходить лікар, виняв затроений ніж, бере в руку посудину на кров, аж бачить на ній напис: „Нім щось зачнеш, то найперше поважно застановись, який з того буде кінець".

Задрожали руки в лікаря. Він на хвилю зупинився, а там сховав затроваий ніж і взяв другий. Це звернуло увагу царя і він питає:

— Що сталося?

— Нічого — каже лікар — я сховав тупий ніж і взяв острий.

Але цар не довіряв і казав собі ніж показати. Виявилося, що схований ніж був острійший. І цар зрозумів, що тут кряеться щось непевне. Тай лікар не знав вже, що має дальше робити,

— Бачу, що справа не дуже чиста — каже тоді цар — отже хочу, щоби ти виявив цілу тайну! — На те лікар:

— Прости мені мою провину, а я скажу.

Коли цар потакнув, тоді лікар все оповів і додав: „Як я прочитав слова на дні посудини, я подумав: а який буде кінець моєї роботи? І це мене зупинило[illegible]

Скликав тоді цар своїх близких і каже:

— Це вам живий доказ, якою цінною була порада дервіша. Вона варта не сто динаріїв, але багато більше, отже знайдіть мені того дервіша, щоби я нагородив його так, як повинен, за його розумну науку!

Дервіш — вандрівний магометанський монах.
Денар — грецький гріш, коло 17 центів на теперішну рахубу.
Пусканнє крови з жилы, це давний, тай недавний спосіб лічення деяких слабостей. Його вживали давно ріжні народи, тай вживався він і між українцями.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 16-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НА ПОЧАТКУ РОКУ.

Вже новий рік почався, та багатьох з читачів може сказати: які нові справи, які нові пляни для життя прийшли з цим новим роком? Які важні потреби стали тепер яснійше перед очима і кличуть нас до праці?

Багато є важних справ, та ми зупинимося тепер на одній, яка в життю народу належить до найважніших, а це дім і виховання молоді.

Що не казати б, але домашне виховання молоді не стоїть нині так, як треба. Діти ходять до школи, це правда, але добре виховання від школи не починається і на школі не кінчиться. Головне, основне виховання може дати не школа, навіть не Церква, але дім.

Перенесімось думкою в давні християнські часи. Коли школи тоді взагалі були, то були поганські. На протязі 300 літ, коли погане християн переслідували, не було церков, як тепер, а Богослуження відбувалися тайком по домах християн, або в самотних далеких місцях. Тай ще після того життя не було так налагоджене, щоби школа перебрала на себе виховання дітей.

Однакож кілько великих людей між християнами було тоді — таких великих, що світ і доси їх згадує. Святі — Василій Великий, Іван Золотоустий, Григорій тай других багато — хто їх виховував? А хто виховував той сильний, здоровий душею християнський загал, що вмів опертися жорстокій силі поганства?

Все виховання діставали тодішні християне в своїх християнських домах. Навіть ті, що кінчили великі школи. Дім поклав основу, дім виховав гарних молодих людей, а школа лише додала їм більше знання і способів для їхньої дальшої праці.

Мати св. Івана Золотоустого повдовіла маючи 20 літ життя, однакож не виходила вдруге замуж лише тому, щоби могла сина на кращого чоловіка виховати. А в школі зараз зауважили поганські учителі, що Іван не такий, як другі ученики і питали: „Де християне набирають тих добрих матерей, що так вміють дітей виховувати?" Учителі розуміли, що це заслуга добрих матерей.

Про св. Василія Великого читаємо, що першу християнську науку дістав від своєї бабки Мокрини, а науку читання від свого батька. І говорить він про бабку: „Ніколи не забуваю того сильного враження, яке робили бесіди і примір тої святої жінки на мою молоду душу".

Великою вихователькою була і мати св. Василія, бо якраз в її руках по смерти мужа був обовязок виховування. І виховала вона крім Василія ще четверо так, що до нині Церква їх згадує. Це була материна заслуга.

Говорить Церковна Історія, що це мати св. Григорія Богослова, Нонна, виховала сина на такого, як він був. Григорій був товаришем Василія в школі і він то оповідає в своїх писаннях, що коли другі ученики мали багато доріг, то вони оба мали лише дві — до школи і до церкви. Такі дороги показав їм дім.

Ще одно: в перших століттях ширителями християнства були християнські доми, християнські родини і ті, що в християнських домах виховувалися. Кождий звичайний християнин, кожда християнка були тоді апостолами.

Ми спинились на цих кількох примірах, щобя показати найперше українським матерям, а там і батькам, що може зробити дім, що може зробити добра, думаюча, витревала мати. А таких примірів можна наводити багато і з давного і недавного життя.

Отже кожда українська мати, кождий український батько повинен зробити сильну постанову, що на протязі цего року доложить всяких старань, щоби домашне виховання дітей повести красше, ніж було доси. По своїй вмілости, по своїй щирій волі.

Коли в теперішнім році домашне виховання дітей в українських домах піднесеться бодай трохи висше, ніж року минулого, то рік цей буде для нас щасливим і благословенним роком. За такою працею прийде і всяке інше добро, прийде Боже Благословення.

До цеї справи ми будемо повертати в „Вістнику" часто, щоби добрим домам дати поміч в їх щирій праці.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

X.

Святий Хрест.

Колись Хрест належав до найстрашніших способів кари, а тимсамим всі дивились на Хрест з найбільшою зневагою. Тому й Апостол Павло хотячи показати, яку велику жертву Христос приніс, каже, що „принизив себе аж до смерти — смерти хрестної". — Филипян 2: 8.

Отже з самого вже початку нехристіяне насміхались, що християне кланяються тому, який вмер на Хресті, і їм ап. Павло дає в відповідь: „Слово про Хрест тим, що погибають є дурнотою, а нам, що спасаємось, силою Божою". А дальше: „Ми проповідуємо Христа розпятого; це жидам соблазнь, а грекам дурощі; самим же покликаним (віруючим в Христа) жидам і грекам Божу силу й Божу премудрість". — 1 Кор. 1: 18, 23-24.

Отже вже Апостоли поставили Хрест на поважне місце. Для них це вже не той хрест, що гинули на нім злочинці, це вже **Хрест Христів, Хрест Праведника.** І тому говорить ап. Павло: „Мене ж не доведи Боже хвалитися чим небудь, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа". — Ефес. 6: 14.

Колись хрест був знаком злочину і сорому, а смерть Христова переміняла хрест на знак праведности і святости. Коли ж нині є сектанти, що соромляться Хреста, то вони соромляться і Христової хрестної смерти, вони самого Христа соромляться. Вони не признають слів ап. Павла про Хрест. Вони стоять з тими, що колись осмішували Хрест, щоби осмішити християнство.

Для нас Хрест є символом (знаком) спасення і прапором перемоги Христа, тому щирі християни ставлять його всюди, як дорогоцінну річ, як важну печатку, без якої документ не буде важним.

І так бачимо Хрест на церковних банях, на дзвіницях. Він є на майже всіх річах в церкві — на образах, хоругвах, на книжках, на всіх других річах, лежить на тетраподі (стільця). Хрест стоїть на тетраподі, Хрест стоїть за тетраподом; Хрест є над Царськими Дверми, він є на Престолі, він є за Престолом.

Хрести бувають побіч церков; Хрести є на гробах померших; Хрест носять християне на шиї; Хрест є в християнських хатах. Хрестом зустрічають чоловіка, коли прийде він на світ; Хрестом благослять його в життю; з Хрестом відпроваджують його на вічний спочинок.

І ніхто з добрих християн не скаже і не сказав, що десь знаків Хреста було за багато. Сам розум і совість говорить нам, що коли Хрест є символом цілої нашої віри, то він повинен бути на всякій поважній нашій річи, в кождім поважнім місци і при кожній поважній праци. Коли ж його десь нема, то відчуваємо, що там нема того, що нам таке дороге.

Первісні християне не мали на Хресті вирізбленого образа Христа, але вищували коло Хреста знак ягнятка, та напис: „Під Хрестом, зачервоненім кровю, стоїть Христос в виді ягнятка, білого, як сніг". Самий Хрест давні християне дуже величаво прикрашували дорогим камінням та золотом.

Хрести в найдавніших часах були ріжні — як буква Т; як наш нинішний Хрест — †, або Хрест в виді букви Х.

Нині вживаємо лише одну форму Хреста, хоч в кількох відмінних видах. Хрест, що має всі рамена однаково довгі, звуть Грецьким Хрестом, як +.

До звичайного хреста, як †, додають дві коротші поперечці — одну на горі, що нагадує напис, який казав Пилат на Хресті прибити, а другу низко, яка нагадує підніже, що давали розпятим під ноги і це є **Хрест Трираменний.**

Цю долішну поперечку в нас ставлять скісно — рамя по нашій лівій руці, коли дивимось на Хрест, висше, по правій низше — і це звесь Хрест св. Андрея — **Андріївський Хрест,** який нагадує, що ап. Андрей був на Українській Земли і поставив перший Хрест на Київських горах. Він Апостол України.

Андріївський Хрест є Хрестом Українським, а коли його нині ще дехто поза українцями має, то він взяв його від українців.

ГАРНІ І ПОГАНІ ЛЮДЕ.

Гарні ті люде, в яких гарна душа.

Розум будує собі дім. Душа будує тіло на свою подобу. Який будівничий, такий дім; яка душа, таке тіло.

Коли в голові порожно, то і лице порожне.

Коли голова без розуму, то і лице без розуму.

Вигляд скупаря і самолюба як скринка, що з усіх сторін позамикана.

В чиїм серці є повно ненависти, в того ненависть на лици виписана.

А в чиїй душі є гідність, є побожність; в чиїй голові є розумна думка; в чиїм серці є тепла щирість, того лице гарне, того очи, наче ті Божі зірочки на високім небі.

ПОЛОНЕНІ МАЮТЬ ҐАЗЕТИ.

В Манілі на Филипінах є 3,200 полонених британців й американців і в таборі, де вони сидять, видають малу ґазетку, що зветься „Інтернюз". Пишуть в ній лише про справи свого табору, свою працю в таборі і взагалі про свої переживання. Імен полонених досі японці не дали.

СВЯТИЙ ОТЕЦЬ АНТОНІЙ ВЕЛИКИЙ.

Родився св. Антоній в Єгипті, коло міста Іраклеї. Вже змалку був він поважний і задумувався над важними справами.

Коли підріс, почув раз в церкві слова: „Хочеш бути совершенним, то продай, що маєш і роздай бідним, а будеш мати скарб на небі".

Христові слова так запали в душу молодця, що забажав точно їх виповнити. Отже вдовавши (родичі були вже померли) одну часть майна дав сестрі, а другу продав і гроші роздав убогим.

Після того пішов до старця пустинника і підготовлявся до пустинного життя. Коли ж підготовився, то пішов дальше і замешкав сам оден в печері, де цілий віддав себе для Бога.

Бувало таке, як оповідали інші пустинники — що коли св. Антоній при заході сонця ставав на коліна до молитви, то вставав, аж коли сонце сходило отже цілу ніч молився.

Ніхто не чув, щоби він нарікав коли на холод, або спеку, або інші недостатки.

Поживою Святого був лише хліб з солею і вода. Спав на голій земли, одягався в одежу з шерсти.

Однакож поза молитвою працював, виробляв з дерева річи, виплітав кошики. Приятель Антонія відносив все те до міста, продавав і купував хліба, а решту грошей роздавав убогим.

Але не легке було життя Святого і з духової сторони. Деколи чув втому і тоді зявлялася охота вертатись між людей. Деколи повставали сумніви. Деколи уявлялося йому життя між людьми таким принадним, що лише з трудом міг опертися думці, що казала: „Лишай все і вертайся там, де красше жити".

Одного разу, як Антоній боровся з думками, які на него находили, зявився йому Христос. Антоній, побачивши Спасителя, закликав:

— О, Господи, де ж ти був дотепер? Чому ти забув мене?

На те сказав Христос:

— Я був завсігди при тобі і був свідком твоєї боротьби і не опущу тебе ніколи. Будь спокійний, бо відтепер сила пекла не буде тобі докучати.

Від того часу Антоній почув в собі нову, доси небувалу силу. Святому було 35 літ, коли це сталося, а 15 літ було його життя в пустини.

Тепер удався він в дальшу пустиню, де в розвалинах старого замку перебув 20 літ.

Однакож не міг він цілком від людей заховатися. Коли розійшлася вістка про нього, зараз почали збиратися до нього люде, головно молодші, щоби разом з ним служити Богу. Це довело до того, що Антоній заснував над рікою Нілем перший монастир. що звався „Фаюм", себто — над-рікою. На протязі десяти літ ціла пустиня Теваїди була заселена монахами, бо Антоній засновував все нові монастирі.

Для монахів склав він приписи для життя, себто „Устав" і тут деякі з них:

— Чесне життя і жива віра в Божу присутність, це способи, що не допустять сатани до християнина.

— Трудноші легко переможемо, коли до своєї сили додамо надію на поміч Божу.

— Всяка лиха сила боїться посту, молитви, покори і добрих діл.

Питав раз хтось Святого: „Що треба робити, щоби вгодити Богу? — на те Святий:

— Куди йдеш, май Бога перед очима; радься Закону Божого, коли задумуєш щось робити; коли почнеш добре діло, то не спочивай, доки не закінчиш — так зможеш угодити Богу.

А хоч всі поважали Антонія, він не вважав себе великим і думав, що він на повагу не заслужив. Для молодих був щирим отцем, для всіх ласкавим учителем, для винних розумним суддею.

Коли раз монахи виключили монаха за якусь провину, то Антоній приняв його назад кажучи:

— Корабель був в небезпеці, стратив весь набір, однакож сам таки приплив до берега, а ви хочете його знов на море пустити, щоби затонув.

Слава про Антонія дійшла була до царя Константина і він прислав Святому дарунки і просив відповіди. Святий відповідаючи напоминав царя, щоби був справедливим, щоби памятав на Страшний Суд.

Коли монахи дивувалися, що сам цар писав до Антонія, Святий сказав:

— Написав, бо і він чоловік. Але дивуйтесь, що Цар Неба через свого Сина передав нам свій Закон.

Як цар Максимин почав в Єгипті християн переслідувати, пішов Антоній до Александрії, щоби там християн в вірі утвердити.

Коли переслідування скінчилося, пішов Антоній в ще дальшу пустиню. За час почали і там нові пустинники поселятися, так, що було їх тут 5000.

Час від часу заходив Антоній до своїх давних монастирів, або писав до них письма. Також заходив до Александрії, коли наука Арія почала там розширятися, і багато збаламучених навів на праву дорогу. Коли св. Атанасій хотів Антонія в Александрії довгий час задержати, сказав Антоній:

— Чернець (монах) гине без пустині, як риба без води; рибі вода потрібна, а монахови самота.

Коли чув, що кінець його життя приближається, сказав ученикам, Макарію й Аматасії, щоби поховали його якнайпростіше і його гробу нікому не показували. Послідні його слова були:

— Епископови Атанасію дайте мій плащ, на якім я спав; епископови Серапіону другу одежу, а собі візьміть волосянницю. А тепер прощайте, братя, бо йду до Бога, котрого за вас молити буду.

Вмер 17 січня 366 року. Життя його списав св. Атанасій. Святого Антонія вважають основником монашого життя в християнськім світі.

ЗНАЧІННЯ НАУКИ МОВ.

Заступник президента в Вашинґтоні, Волес, сказав недавно:

„Наука мови другого народу поширює ваш світогляд і ваші почування до тої міри, що неначе б ви діставали другу душу. Коли ми в Стейтах вчимося еспанської мови, то будемо мати також латинську душу".

Еспанці належать до латинського народу.

НЕ ВПУСКАЮТЬ ДО КОСТА РІКИ.

Невеличка република Середної Америки, Коста Ріка, заборонила вступ до себе муринам, китайцям, арабам, туркам, сирійцям і вірменам. Коли ж когось допускають, то все ж вимагають, щоби мав найменше 1000 кольонес, отже коло 60 долярів.

ЗГИНУЛО 14 ОСІБ В ПОРТУҐАЛІЇ.

До Портуґалії прилетів недавно англійський пасажирський літак, тут запалився і впав до ріки Таґусу. Згинуло 14 осіб; були англійці і портуґальці.

З ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

Вебстер Ноа (1758-1843) посвятив 20 літ праці на викінчення словника англійської мови, який зветься словником Вебстера.

Славний італійський маляр і різбар Анджельо (1474-1564) пояснював раз знакомому, як він викінчував готову вже статую: „Тут я трошки поправив, там вигладив, тут риси зробив мягчими, там додав вираву лицю"... — на що знакомий:

— Е, це вже марниці! Тоді Анджельо:

— Може й так, але марниці удосконалюють, а досконалість не є марницею.

Жидівська Біблія в синагоді, коли направляв там лавки, спонукала Самуїла Лі (1783-1868) вчитися старої жидівської мови. Отже почав вчитися і за 17 літ навчився 17 чужих мов, та став професором мов на університеті.

Питали раз Едмунда Стона, як він, син огородника, без школи дійшов до того, що читав наукові латинські книжки, отже Стон відповів: „Коби вивчитися азбуку, а вже всего другого можна навчитися, коли хто хоче".

Гю Миллер (1802-1856) самоук геольоґ і журналіст, оповідає про себе: „Як мулярський робітник, я випив раз в товаристві дві чарки горівки. Прийшовши до дому, я взяв любу мою книжку „Нариси Бейкона", але букви танцювали мені в очах і я не міг розуміти того, що читав. Тоді я побачив, до якого низкого стану я себе довів — що ані добре не бачу, ані не розумію. Отже постановив я більше не пити і при Божій помочі виконав мою постанову якнайточніше".

Оповідає про себе визначний англійський письменник, критик і суспільний реформатор, Джан Рускін (1819-1900):

— Моя мати безнастанно примушувала мене кождого дня вивчувати на память довгі розділи з Святого Письма; я мусів читати голосно і точно — і за один рік я мусів перечитати ціле Святе Письмо від Першої Книги Мойсея до Відкриття Івана Богослова. І такій дисципліні, що засновувалась на терпеливости, точности і пильности — я завдячую не тільки знання Святого Письма, що є для мене дуже важним, але багато тої особистої сили, що готова до всякої тяжкої праці, та найкрасшу часть мого розуміння літератури".

САМОТА.

Чоловікови треба товариського життя, однакож час від часу потрібна йому також самота. В гурті чоловік бачить більше других, однакож деколи бажає він себе самого побачити. І коли чоловік лишиться самий з собою, тоді здалека може він належно оцінити своїх близких і знакомих людей; може він тоді глянути і на свою власну душу і побачить, яка вона; може тоді подумати, чи будучи між людьми, не йшов він задалеко, чи не дозволяв свому язикови говорити більше, ніж треба; може тоді застановитись над своїми прогрішками й обовязками; може розглянути своє щоденно життя і знайти спосіб вести його красше.

Таке можна зробити лише в самоті і тому наше життя час від часу самоти і спокою потребує.

ХРИСТОС Й АПОСТОЛИ НА ПЕРЕВОЗІ.

ЛЕГЕНДА.

Бував колись поміж українцями Христос — оповідають старі люде на українськім Полісю — подорожував з святими Петром і Павлом.

Аж ось прийшли вони до брду. А брід глибокий і перейти годі.

Посідали вони над рікою і чекають. Може надійде хтось, щоби перевів.

Довго чекали. Вже ніч надходить, а вони ще чекають. Аж бачать — їде хтось. Пригляну́лися — волами їде, тай шістьма порожними возами. Мабуть гній возив на поле.

Зраділи Апостоли. І говорять Хри[illegible]:

— От переїдемо, Господи!

— Ні! — каже Христос — навіть не просіть, він не перевезе.

— А чому ж ні? — дивуються Апостоли — він нічого не везе, порожняком їде, тай воли які! Чому ж так, Госпо[illegible]?

— А тому — відповів Христос — що він дуже скоро забогатів тай здорового розуму позбувся. Колись він дуже бідував, а як почало йому щаститися, то почав він думати, що в нього така сила, що йому вже ні людей, ні Бога не треба. Вже нема в його серці жалю до людей.

Надіхав богач. Вози нові, ярма сильні, воли здоровенні. Тай сам здоровий, наче з під хмар на землю дивиться.

— Видно, що не який будь господар! — каже святий Павло.

— Недармо ж шістьма возами сам оден їде — каже Петро.

А дальше звернулися до чоловіка:

— Помагайбіг, дядьку! — кажуть.

— Доброго здоровля! — відповів чоловік, і не глянувши на них, візджає в воду.

— Дядьку — почали просити Апостоли — може б ви перевезли нас на другу сторону, а Господь заплатить вам здоровлям і всім добром. Дядечку!...

Глянув чоловік на них та:

— І жалю ви не маєте над бідною худобою! Хіба ж не бачите, яка вона втомлена, ледви ноги волочить. Тай в ріці грузко. А ви як не будете лінуватися, то самі перейдете...

— Господь вам нагородить — почали знов Апостоли, а богач:

— Не треба мені Божої нагороди! Бог мені нічого не дав, а такого богача, як я, нема в цілім селі. Маю, бо дбаю! Дбайте і ви, то будете мати!

І сказавши це, поїхав в воду.

Ніяково стало Апостолам. А тут і ніч надходить, холодно. Настягали вони ломача, запалили, гріються. Може так прийдеться цілу ніч просидіти.

Вже була темна ніч, як побачили, що знов хтось їде. Приглянулись — це навіть не волами, а невеличкими коровками. Тай віз старенький, скрипить, нібн от-от і розлетиться.

— Цей, Господи, таки не перевезе — кажуть Апостоли Христови — він щоби сам переїхав. Ніяково його про[illegible]

— Ні, ви мвлитесь — відповідає Христос — це якраз він нас перевезе.

Наблизився чоловік до ріки, побачив людей тай сам питає:

— Ви певно хотіли б на другу сторону переїхати, люде добрі?

— Та хотіли б — говорять Апостоли — але нема кому нас перевезти.

Подивився чоловік на Апостолів, глянув на колеса та на коровки і каже:

— Як Господь поможе, то зі мною переїдете. Хіба можна, щоби ви тут ночували? Сідайте!

Сів Христос, сіли Апостоли і сяктак перебралися на другу сторону броду. Кілька разів коровки спочивали, а раз мало віз не перекинувся, як колесо на щось наскочило. Та проте переїхали.

Злізли подорожні з воза, подякували. Побажали добра чоловікови, його родині і його коровкам. Поїхав чоловік в ліву сторону, а вони в праву, бо туди була їм дорога. І по дорозі питають Апостоли Спасителя:

— Скажи, Господи, чи буде кара тому богачеви за те, що дуже він немилосердний?

— Буде — каже Христос — всяке зло мусить бути покаране.

— Може згине він несподіваною смертю, або тяжко заслабне, щоби побачив, що йому Божа Поміч потрібна — почали Апостоли вгадувати.

— Ні, не від того буде його кара починатися — говорить Христос — а від іншого. Він богач і буде ще богатіти і тут буде йому кара!

— Як це так, Господи? — здивувалися Апостоли — хіба богацтвом можна когось карати?

— А вжеж, що можна.

— Як же це так, Гсподи?

— А так, що майно буде рости, а розум його буде маліти. А розум, то найважніше майно людей. Він і нині вже дуже нерозумний чоловік, а як ще більше розбогатіє, то стане такий гордий, зарозумілий, скупий і такий нерозсудний, що зведе ціле своє господарство на ніщо. А тоді його власний пяний син вижене його в зимі з хати і він замерзне край дороги. От як!

— А що буде бідному, що нас перевіз?

— Бідному буде велика нагорода.

— Яка, Господи?

— А така: саме тепер наближається він до свого села і бачить, що його хатина і його вбоге господарство починає горіти..

— За що ж йому таке? — аж скрикнули Апостоли.

— Так треба! А як він своїми коровками схоче поспішати, то віз йому [illegible]

Нічого Апостоли не сказали, а тільки тяжко здихнули.

— А коли прийде до вогню, то добачить, що лише його родина вратувалася, а все решта згоріло.

Не втерпів апостол Петро і говорить:

— Господи, я так не зробив би! Він нас перевіз, а тепер йому таке!...

— Бо ти не знаєш Божої Волі — каже Христос — ти по людськи думаєш.

— Щож буде дальше з тим чоловіком? — питає вже апостол Павло.

— Буде таке — почав пояснювати Христос — що чоловік той почне копати яму, щоби набрати глини на нову хату і знайде закопаний скарб, ще свого прадіда. Тут буде початок його заплати від Отця мого Небесного.

— А що буде, як він розбогатіє і стане таким злим, як той, що не хотів нас перевезти? — питає апостол Павло.

— Бо виходить, що богацтво людям добра не приносить. — На те Христос:

— Ні, Павле! Майно не є злом само собою. Лише злих людей майно робить ще гіршими, а добрі можуть майном богато добра на світі зробити. Добрим майно потрібне і воно їм належиться. А що цей чоловік дуже праведний та добрий, то майно дасть йому силу робити добро. Всі будуть його поважати, бо буде він того варта. Всюди він приложить свою руку до доброго діла, багатьом нещасним поможе, багато сліз обітре, багато на добру дорогу наведе. Тай імя його ніколи не забудеться між людьми. А в небі буде йому місце між праведниками.

Слухали Апостоли Христової науки мовчки, поступаючи за своїм Учителем. Коли ж він замовк, а вони зупинилися на хвильку подальше від Христа, каже Петро до Павла:

— Видно, Павле, що нам треба ще багато вчитися.

Легенда — народне релігійне оповідання.

Брід — неглибоке місце через ріку, куди можна перейти, або переїхати (по анг. „форд"). „Не спитавши броду, не лізь в воду".

Ярмо — деревляний приклад, як от хомути, що закладаєсь волам на шию, причіпаєсь до дишля і так воли віз тягнуть.

Дядько — те, що в інших вуйко, або стрий.

Ломаче — дрібні відломки дерева, прутя.

Їде коровами — Було таке, що люде і коровами їздили, возили щонебудь, орали. Коли корови добре годувати, то вони і працюють і дояться. Ще й тепер в деяких народів вживають коров до праці.

ТРЕБА ХОЛОДНОЇ РІВНОВАГИ.

Послідні випадки, де погоріло багато людей, коли в будинках повстав вогонь, висувають питання: Чому люде погоріли? Чи в будинках не було потрібних виходів, чи були вони не такі, як треба?

Та головною причиною лиха в таких випадках бувають звичайно самі люде. Повстає огонь, хтось крикнув і люде попадають в дикий страх і тратять всякий розсудок.

Звичайно огонь поширюєсь поволи і при холодній рівновазі є досить часу всім повиходити. Коли ж люде стратять над собою контролю, то всі наосліп пхаються до виходу і самі собі загороджують дорогу.

Холодної розваги треба не тільки на великих зібраннях, де може огонь повстати, але також в звичайних домах. Повстав огонь, так найперше треба розглянутись, де він, куди поширюєсь, а тоді буде видно, що і як дальше робити. А на те вистарчить кілька коротких секунд.

Коли б люде в хвилях небезпеки руководились холодним розсудком, то дуже багато лиха обминули би.

АРМІЯ З РІЖНИХ НАРОДІВ.

Армія, що є в Єгипті, складається з ріжних народів — побіч британців й американців є там новозеляндці, полудневі африканці, французи, греки, югославці, ґіндуси, чехи, еспанці, араби, суданці, бельгійці, та ще люде з ріжних островів. Є скотляндці, що говорять своєю ґалійською мовою. Є англійці, які вживають „дав" і „ді" (ти, тобі) замість „ю". А вже всі інші говорять кождий по свому. Дійсна вавилонська вежа!

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

Михайло Онисько.

(Посмертна згадка)

І ще одна могила висипана над українським піонїром. В своїм домі у місцевости Арбакка розпрощався 26 грудня з цим світом і родиною Михайло Онисько, проживши 83 роки, з чого у Канаді 45 літ.

Покійний походив із села Лукаді, повіт Чернівці, Буковина. Приїхав до Канади 1898 року і замешкав на гомстеді в околиці Ґарденток. По якімсь часі гомстед продав і поселився в околиці Арбакка над рікою. Покійний тяжкі часи пережив на початках. Робив по 50ц. на день. Нераз оповідав, як він одної зими відвіз трийцять разів дрова на паливо до місточка Емерсон, (около 30 миль) биками. За гроші, які дістав за вивезені дрова, купував, що було потрібне до хати і дітам їсти. Покійний говорив, що нераз приходилось йому замерзати у дорозі у сніґових заметілях, зблудивши з дороги, і мусів ночувати у снігу.

Покійний ніколи не марнував часу, все робив і умів родину заставити до роботи. Такою тяжкою працею він з часом доробився маєтку в грошах і тим багато помагав людям в конечних потребах. Кому лиш треба було грошей, так ішов до Ониська, як до банку, і він нікому не відмовив. Поза свою господарку він також інтересувався громадськими справами. Бував касієром Народного Дому і у зарязі Укр. Православної Церкви. Сам не був письменним, але на загал був свідомим чоловіком. Коли почався рух за відродженням Української Православної Церкви, він зараз прилучився до цего гуртка. Передплачував „Український Голос" для дітей. Все любив платити вкладки наперед, на всякі збори точно приходив, до кінця свого життя не любив тих, що спізнялися.

Доживши до 83 років, небіщик був на загал здоровим чоловіком і рухливим, — здавалося, що міг ще дожити до сто років, та прихпав на кількох останніх місяцях.

Полишив свою дружину в роках багато молодшу, бо 65 років; була йому другою, але здоровлям дуже слаба. Полишив сім синів і 3 доньки і поважне число внуків. Хоч сам не мав шкільної науки, то науку цінив і старався її дати своїм дітям по можности. Оден з його синів, Петро, є учителем, був питомцем Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Старший Дмитро є добрим фермером у Саскачевані, Ґеорґій має склеп і ґараж у Ґардентон, Іван — склепар у Ройкрофт, Пис Ривер, Василь — купець у Вайта, Никола і Стефан на батьковім господарстві — взірцеві фармері. Доньки також добре господарують.

Ще перед смертю сказав привезти українського православного священика о. Ґліцького, щоби його висповідав і запричастив. При цій нагоді він попрощався з родиною і приятелями, а зарядови церкви сказав: „Нате від мене і моєї жінки $50.00 на фонд нашої церкви. Постарайте що буде треба. Це буде вже моя послідня вкладка на нашу церкву, бо більше я не зможу вам принести".

Похорон і Богослужения відбулися в неділю 27-го грудня в православній церкві в Арбакка в супроводі Всеч. Отця Ґліцького. Велике число людей прийшло віддати послідну присдугу покійному та випровадити на вічний спочинок.

По похороні родина покійного запросила усіх присутних на похоронний обід до його хати. При обіді о. Ґліцький сказав, пару слів про життя людини, пан В. Жаровський сказав про заслуги в громадянських справах Григорій Косован, близький краян і товариш покійного, сказав про його життя і здобутки, бо все був свідком і переносив з покійним Михайлом. На закінчення сказав пару слів пишучи оці спомини, щоби вшанувати память померлого і ділом, а то зібрати жертви на православний „Вістник" і „Український Голос" і це буде памятник покійному.

Спи Дорогий Друже, спокійно і не тужи, що не довелось тобі спочивати на рідній земли, за котрою Ти все так дуже тужив. Нехай тобі буде канадійська земля легкою як перо.

Зложили жертви:

Дмитро Онисько 2.50

По 1 дол.: Петро Онисько, Ґеорґій Онисько, Василь Онисько, Стефан Онисько, Марія Н. Ґушуляк, Никола Іляк, Тео, Олсон і Волмер (ісляндці), Михайло Настюк, Василь Ґушуляк, Михайло Ковалюк.

По 50цт.: Домка М. Ковалюк, Ґео. Ґушуляк, Василь Жаровський, Теодор Лавидюк, Ів. Думенко, Петро Бадюк, Василь Чорнописький, о. П. Ґліцький.

По 40цт.: Дмитро Кіянський.

По 25цт.: Ґеорґій Ілюк, Ґреґорій Дзвман, Василь Дзвман, Василь Войчук, Гораш Косован, Марія Т. Давидюк, Ґеорґій Середюк, Михайло Гомнюк, Марія Беднар, Дмитро І. Подольський, Настасія Ілюк, Дарія Думенко.

По 20цт.: Николай Тостоварин.

По 10цт.: Домка Косован, Докія Настюк. Разом $20.80.

На „Український Голос" $10.00. На „Вістник" $10.00. Оплата пошти 30ц.

Николай Ілюк.

НА ПОХОРОНІ БАБУНІ.

(Бувалон, Алта.)

Розпрощалась з цим світом і пішла на вічний спочинок старенька бабуня, Катерина Волошин, проживши 81 рік. Упокоїлась бувши вдовою 18 літ. Приїхала до Канади більш як 30 літ тому з своїм чоловіком Дмитром Волошином, з двома доньками і одним внуком Михайлом Марком. Проживши з чоловіком на фармі 15 літ, осталась вдовою і працювала помагаючи донькам і зятям і внуці. Приїхали до Канади вже в старших літах в околицю Веґревил, відтак взяли фарму в околиці Бувалон. З рідного краю походили з повіту Перемишль з села Ґуцків, Галичина. Коли небіжка ослабала, родина покликала лікаря, доктора Кошовського, оператора з мирнамського шпиталю і до ля судила їй умерти у шпиталі.

Родина закликала українського православного священика Л. В. Дачину, котрий відправив Службу Божу і похорон в домі зятя небіжки, Франка Ґусьньовського. По спільнім обіді присутні, родина, сусіди і знакомі слухали прощальний привіт від священика в імени нашої бабуні. Згадано було й про пресу українську, „У. Голос" і „Вістник".

Людей було не так дуже багато задля зимної погоди, однак були всі, щоби щось зібрати на українську пресу. Хоч були тут люди ріжних поглядів і віроісповідань, однак зібрано було $8.05 на „Укр. Голос" і „Вістник". Ми відчували усі як брати і сестри і рідня. Нехай любов Ісуса Христа єднає нас в національнім дусі, а небіжці бабуні нехай буде земля пером.

Оплакують свою маму 2 доньки, 22 внуки і 3 правнуки.

Жертви зложили:

А. Ґетал .55

По 50цт.: пані К. Марко і донько, Френк Ґусьньовський, Н. Марко.

По 45цт.: А. Марко.

По 30цт.: М. П. Марко.

По 25цт.: пані Н. Сорокан, п. М. Сорокан, П. Ґуску, А. Ґуску, Марія Ґусньовська, о. Л. В. Дачина, С. Униг, І. І. Чапельський, І. Чапельський, пані В. Сорокан, пані Л. Яремчук, А. Яхімець, І. Яхімець, М. Сорокан, П. Яремчук, В. Сорокан, В. Марко, І. Сорокан.

По 10цт.: П. Шибунська, Т. Пашко, П. Гасюк, М. Яхімець, М. Федун, Н. Яхімець, Ф. Щепанюк; М. Місік 5ц. Оплата 15ц. $7.90 чистих.

Стефан Униґ.

СУХОТИ ПОШИРЮЮТЬСЯ.

Лікарські вісти показують, що в Франції, та ще деяких краях слабість сухіт від початку війни дуже поширилася. В Парижу в першім півроці війни смерть дітей від сухіт зросла о 10 процент, а дальше дійшла до 28 процент. Коли давно на 100.000 було 59 слабих, то в 1941 р. було вже 211. Є чутки, що також в Німеччині поширюється слабість сухіт, дифтерія і шкарлятина.

ЗАПИС ПРОФЕСОРА.

Вислужений стейтський професор Пір виготовив завіщення, в якім каже, що по його смерти з його майна мають дістати: Колюмбійський університет 15,000 доларів; Севчурі Асошіейшин 10,000; Колеґія Зреформованої Голяндської Церкви 10.000; Сиротинець 5,000, а Товариство Громадської Допомоги в Ню-Йорку около 10,000.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

Український нарід ріжнився від своїх сусідів в Европі не тільки культурою, але будовою тіла. Українці найвисші ростом між своїми сусідами, також мають найширші груди, найдовші ноги і найкоротші руки. Знов же москвини чи поляки між собою дуже подібні. Українці мають круглішу голову, ніж москвини і поляки; українці бувають вбільшости чорняві волоссям й очима, москвини й поляки переважно біляві.

Українці що до будови тіла, це одна з найгарніших пород людей на світі. Дотого ж українці кремезні, сильні і витревалі на всякі труди.

[illegible]

В Вістнику з 1-го січня 1943 р. в звітах Дід. Фонду є помилки, які нижше справляється. В звіті з Месідори, Алта., було: С. Кросевич, Федор Ґотинюк, а має бути: С. Кравчак, Федор Гоменюк.

Імена:

Н. Беднарський, аптикар К. Навальковський, Ільніцький, А. Данилович, В. Кіт, С. Мулька, Др. [illegible] Кей, В. Мельник, В. Котишин, І. Ящейко, Н. Марковський. — Ці імена належать до почти Мирнам, Алберта, а були подані під почтою Енгел Лейк, Алта.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

Кендік, Саск.

Українське православне жіноче товариство ім. Лесі Українки в Кендік, Саск., жертвувало на Релігійний Фонд $5.00

НА ДУХОВНИЙ СЕМИНАР.

Торонто, Онт.

Підчас панахиди по бл. п. о. А. Сарматюку присутні зложили в місто вінка на могилу Покійного, 24 долари на підтримання Духовного Семинаря. Панахиду віслужив Всеч. о. П. Самець.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

[illegible]

(Збірка о. І. Дмирога в гром. св. Михаїла 110 Діврелі вул., Винніпеґ) Олекса Назаревич, вояк, (Ґейзел Ридж, Ман.) $3.00

По 1 дол.: Мирослав Стечишин, Іван Медвелюк, І. Паленчук, І. Завальський, Йосиф Богоніс, Ник. Деминчук, пані Олійник, Юр. Марін, Вас. Антонюк, Йосиф Магер, Ман. Манчуленко, Дмитро Палагнюк, пані Д. Гаврисишин, В. Батицький, пані Гамулка, Григор. Бугера, о. І. Дмитрів.

По 50цт: Ник. Мензатюк, Ярос. Колтек, пані Сорокан, пані Давидюк, Іван Семенюк, Іван Семенюк (з Джервис Ав.), пані Міхоцька, пані Бурдейна, пані Блажейовська, пані Кат. Голінята.

По 40цт.: Іван Бейко.

По 35цт.: Юстина Лесюк.

По 30цт.: пані Даниллюк, пані Вишнічук.

По 25цт.: Ст. Копчанський, Юрій Грапко, Павло Павлюкевич, Юр. Бонюк, Ст. Яловега, пані Маковійчук (Василя), панна Олена Таска, Наталка Войціховська, Зоня Калушка, Ник. Бойчук, Анд. Демифівський, пані Деминчук, Ірина Голик, Даниллюк Вас., Василь Понич, Юстина Чарнецька, Кат. Житарук, Рузя Голик, пані М. Дарій, Семко Мазуряк, пані Шмелінська, Ірина Дарій, Михайло Арсеній, Мих. Гузик, Ем. Берляк, пані Бегус.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Ів. Федорків, М. Мудрий, П. Ярич.

По 50цт.: Ф. Мушій, С. Сторожук, пані А. Залещук.

По 45цт.: С. Доманський.

По 40цт.: М. Левандовський.

По 25цт.: А. Матвійчук, З. Демчук, С. Ярема, Д. Гнатюк, П. Дови-

щук, пані Яковенко, А. Грегораш, А. Василенко, Д. О. Лидик, В. Перепелюк, Н. Солоничний, Ю. Пупець, пані М. Сторожук, М. Кучма

Мензі, Ман.

По 50цт.: Ол. Друль, Іван Пелепюк, пані К. Тесарська, Петро Друль, Мих. Роздеба.

По 35цт.: пані Ів. Кісь

По 25цт.: П. Тутмак, Ник. Друль, Ю. Тесарський.

Дауфин, Ман.

По 1 дол.: пані Юрків, п. Натарес, Вас. Ґродзік. Ол. Клим, Мих. Демчук.

По 50цт.: пані Вітвіцька, Ів. Дух, Мих. Подеєворний, С. Ґурда. Мих. Карпяк, п. Шкільський, С. Самець.

По 20цт.: п. Двейбіда, п. Стратюк.

Виста, Ман.

По 1 дол., пані В. Вовк.

По 50цт.: Кость Білінський, Анд. Білінський, Мих. Вовк, Йосиф Войчишин.

По 25цт.: С. Матіешин, Гр. Цінь, громада, Олекса Яник, Вас. Ничик.

Січ, Ман.

По 50цт.: пані А. С. Манулик.

По 25цт.: В. Гнатів, Мих. І. Манулик, пані Сторожук, пані А. Сірко, пані Г. Курчеба, пані Я. Гнатів, Вас. Маціоський, Марія Процак, П. Курчаба.

По 20цт.: Мих. Цитульський.

ТОРОНТО, ОНТ.
(Збірка о. П. Савчука)

По 50цт.: Ковалишин Петро, Лугоший Ол., Матерни Мих., Шмігельський Я., Білий Мих., Коча Ел., Бульдук Вас., Бульбук Петро, Волощук Ст., Сопко Мих., Волощук Ник., Ткач Петро, Ґалятовський Ів., Білик Філя, Романів Ядвіга, Сарабін Вагенія, Котик Домка, Дмитращук Ник., Колянко Катерина, Васильців Іванна, Токарик Ник., Франко Ник., Остапчук Теодор, Протас Микита, Гуменюк Теодор, Негрич Катерина, Сокальський Василь, Охітва Вміль, Мандзій Ілько, Деренюк Михайло, Федусь Іван, Сакалюк Микола, Гуйкевич Дмитро, Лах Володимир, Самець Катерина, Лейбак Антін, Більгед Іван, Гайовська Юстина, Шевчук Марія, Федорів Олекса, Садова Текля, Кохор П., Никорчук, Коропецька Анна, Федорук Т., Стефюк Зоня, Остапчук Михайло, Підгурська Марія, Юрійчук Олена, Миленич М.

По 25цт.: Метельський Теодор.

КОЛЯДА.
Збірка о. І. Шевця.

Збірка в окрузі Гроплід, Саск. 12.50

ДІЄЦЕЗИЯЛЬНИЙ ФОНД.
Марлин, Саск.
(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: Г. Дмитришин, В. Павлишин, Н. Гарасим, П. Ярмак, Н. Малик, С. Бандурка, І. Павлишин, І. Гаврилів, В. Заячківський, А. Павлишин, В. А. Павлишин, К. Левчук

По 50цт.: А. Лідур, Н. Н.

Ґлеслин, Саск.
(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: І. Надурак, А. Лиско, О. В. Дуб.

Ендрю, Алта.
(Збірка о. С. Сичича)

По 1 дол.: І Туцулак, С. Лесик. В. Лесик, С. Чолак, П. Андрук, С. Кірстюк.

По 50цт.: пані Сиротюк.

Виста, Ман.
(Збірка о. Т. Ковалишина)

По 1 дол.: М. Вовк, Л. Вовк, К. Білінський, А. Білінський, Г. Цінь, С. Матіешин, А. Матіешин, Я. Войчишин.

По 50цт.: О. Яник.

Форт Вилліям, Онт.
(Збірка Я. Верстюка)

По 1 дол.: М. Петриш, К. Чехований, Др. І. Вацик, Г. Богун,

По 50цт.: І. Щеланський, В. Микуляк.

Вест Фт. Вилліям, Онт.
(Збірка о. М. Т. Кисілюка)

По 1 дол.: М. Кохалик, П. Сушириба, Т. Ємчук.

По 50цт.: П. Швайківський.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
Мейбридж, Саск.

По 1 дол.: Юрій Лядубець.

По 50цт.: Іван Грушка.

Ендевор, Саск.

По 1 дол.: В. Саранчук, П. Щербій, І. Журов.

Норквей, Саск.

По 1 дол.: пані Кіщук. .... ..

Арран, Саск.

По 1 дол.: В. Свячук, П. Киба, В. С. Чорнейко.

Флин Флон, Ман.

По 5 дол.: Громада св. Юрія.

По 1 дол.: Ф. Киба, П. Сірий, І. Сторожук, М. Щербій.

Ервуд, [illegible]

По 3 дол.: Громада св. Івана Хр

По 1 дол.: М. Ільяк, І. Демків, І. Голяк, П. Лозинський

ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

По 3 дол.: Семен Пуляк.

По 1 дол. Катерина Найдиш, П. Здебяк, М. Веньгер, М. Олійник, А. Підручний, Я. Лисий, І. Балабан, І. Воронкевич, Б. Савіцкий, М. Мандзюк, М. Сторож, М. Іванців, Г. Прихідко, І. Станько, Н. Яворський, М. Боднарчук, Д. Стебляницький; І Виктовий, Н. Явний, С. Сторожук, Ф. Демкович, В. Лисак, А. Хомич, В. Бобко, Я. Верстюк.

(Повищу збірку перевів п. Яків Верстюк, за що висловлюється йому щиру подяку)

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛЯМ, ОНТ.
(Збірка о. М. Т. Кисілюка)

По 1 дол.: Д. Видиніаський, Я. Боднар, А. Павлюк, М. Семенюк, І. Шелепюк, С. Семенишин.

По 50цт.: Іван Мимохід П. Швайковський.

По 35цт.: В. Ткач

По 25цт.: пані Зрайчук, Ник. Бучма, М. Горбачевський.

(В переведенню повищої збірки помагав п. К. Бучма, за що висловлюється йому щиру подяку).

ЗБІРКА о. Е. ГРИЦИНИ.
Ст. Джуліен, Саск.

По 1 дол.: Дм. Коритник, В. Пігач, М. Кулик, В. Букшован, Дм. Дутчак, Ів. Місюра, В. Буджак, П. Місюра, О. Місюра, С. Михайлюк, Юрко В. Михайлюк, М. Пігач, Дм. Сорокан, Петро Михайлюк, Дмитро Михайлюк, Н. Угрин, і М. Клапоущак

По 50цт.: Дм. Кіндрачук.

Вакав, Саск.

По 1 дол.: Лесь Михайлюк.

Кадворт, Саск.

По 1 дол.: Я. Кіндрачук, В. Табачнюк, І. Грицюк, В. Коваленко, Ст. Тріщук, Ю. Котелко, Н. Цалин, Гр. Шмир, В. В. Ковбуз, Гр. Сарчук і В. Тріщук.

По 25цт.: Ю. Гнідий, Віра Ковбуз, Мирослав Ковбуз і Анна Грицюк.

Альвена, Саск.

По 1 дол.: Т. Боднар, Ф. І. Гаврищ, Л. Бойчук, С. Гаврилюк, І. Михайлюк, Н. Сорока, Д. Андрушик, С. Грицак, Д. Стадник, Ю. Леркач, С. Хрипко.

ҐАРЛЕНД, МАН.
(Збірка о. Д. Ф. Стратійчука)

По 1 дол.: Ів. Шевчук, Я. Слоньовський.

ВЕСТБРУК, САСК.

По 1 дол. В. Білокриний, Л. Сави, Е. Ісар, П. Гуцул.

По 75цт.: Г. Радиш,

По 40цт.: В. Кирстюк.

МЕЙФЕР, САСК.
(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: М. Боднар, Н. Гнидий, Анна Левенюк, Р. Никифорук, Н. Давидович, Р. Черепила, М. Савчук, Г. Ґунчак, М. Олесько, Д. Гаврищ, Анна Колінак, Е. Проць

КЕЙЛЕНД, АЛТА.

По 1 дол.: С. Ілюк, С. А. Ґорбійчук, А. Сливінський, В. Арнацук, М. Словінський, М. Г. Ткачук, Г. С. Ілюк, М. Орлецький, П. Давнюк, В. Шмінський, І. Смоляк.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.
Росборн, Ман.

По 1 дол.: Никола Кармазинюк, Гаврило Гладій.

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Іван Драбинистий, А. Матвійчук.

Виста, Ман.

По 1 дол.: Мих. Матіешин.

Січ, Ман.

По 1 дол.; Стефан Манулик, Іван Манулик, Іван Сторожук.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.
Мазепа, Саск,

По 3 дол. Митро Тимрик.

По 2 дол., Гнат Друшка

По 1 дол., Олекса Кондра, Тоні Маковський, Теофіль Ягольницький, Стефан Маковський, Михайло Кондра, Михайло В. Король, А. Леркач, Ф. Горчинський, Ник. Малінський, Андрій Тимрик, Палагна Тимрик, Ф. Ґорчинський, Юлько Ягольницький, Катер. Король, Лаврентий Ковалишин, Павло Ягольницький, Іван Ґуляк, Ник. Ґорчинський, Дмитро Стифюк, Семен Бортник, Катер. Бортник, Дан. Юрків, Павло Киба, Стефанка Дутерія, Ксеня Клімчук, Федора Коржиновська, Федь Черник.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уяна
ЛЮТЕНЬ:

7. Неділя — Брендон
14 Неділя — Тиндал.
21 Неділя — Септон.
28. Неділя — Селкірк.

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707, Виннипег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлівього
ЛЮТЕНЬ.

7. Неділя. — Толстой
14 Неділя. — Вайта
15. Понеділок. — Арбакка
21. Неділя — Ґардентон

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛЮТЕНЬ

7. Неділя. — Ленард
12. Пят., Трох Святих. — Рібани
14. Неділя — Етелберт
15 Понед., Стр. Госп. — Дрифтінг Ривер
21 Неділя. — Шортдейл
28. Неділя — Шелвелей

Почт. скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіпкевича.
ЛЮТЕНЬ

7 Неділя — Сембург.
12. Трьох Святих — Шипмен (Базар церковний)
14 Неділя — Шипмен
15. Стрітення Госп. — Шипмен
21 Неділя — Гонеймун
28. Неділя — Принс Алберт

Адреса:
1060—4th st. East
Prince Albert, Sask.

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ.

1	П.	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	В.	20	† Преп. Евфимія Вел.
3	С.	21	Преп. Максима іспов.
4	Ч	22	Препмч. Анастасія Печер.
5	П.	23	Свмч. Климента еп. Анкир
6	С.	24	Преп. Ксенії, муч. Вавили
7	Н.	25	**Нед. 32 по Зел. Святах**
8	П.	26	Преп. Ксенофонта і Марії
9	В.	27	† Перен. мощів Івана Зол.
10	С.	28	Преп. Єфрема Печ. Митр
11	Ч	29	Лаврентія печерського
12	П.	30	**Трох Святих**
13	С.	31	Никити еп. Новгородського
14	Н.	1	**Нед. Митаря і Фарисея.**
15	П.	2	**Стрітення Господнє**
16	В.	3	Симеона Богопріимця
17	С.	4	Преп. Ісидора Пелусіота
18	Ч.	5	Муч. Агафії
19	П.	6	Вукола еп. Смирн.
20	С.	7	Партенія еп. Лампс.
21	Н.	8	**Нед. Блудного Сина**
22	П.	9	Мученика Никифора
23	В.	10	Преп. Прохора Печер.
24	С.	11	Муч. Власія еп. Севаст
25	Ч.	12	Мелетія еп. Антіох.
26	П.	13	Преп. Мартиніяна
27	С.	14	Преп. Кирила учит.
28	Н.	15	**Нед. Мясопустна**

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
ЛЮТЕНЬ

7. Неділя— Виста
12. Пятниця, Трох Святих. — Січ
14. Неділя. — Енгусвил
15. Понеділок, Стр. Госп. — Росборн
21 Неділя. — Сенді Лейк
28. Неділя — Давфин

БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя. — Мензі
14. Неділя. — Виста

Адреса:
Скринка 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯД[illegible]
о. Гр. Василина
ЛЮТЕНЬ

7. Неділя. Смокі Лейк
12. Пят., Трох Святих. — Спеден
14. Неділя. — Ґлендон (місто)
15. Стрітення. — Тірін
21. Неділя. — Довнінг

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛЮТЕНЬ

7 Неділя. — Єлов Крік
12. Пятниця, Трох Святих. — Ст. Джуліен
14. Неділя. — Кадворт
15. Пон., Стрітення. — Вакав
21. Неділя. — Тернопіль
28. Неділя. — Смитс

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛЮТЕНЬ

7. Неділя — Гавс
12 Пятниця, Трох Святих — Пері Ривер
14. Неділя. — Годсон Бей Джонк.
15. Понеділок, Стріт Госп. — Ервуд
21. Неділя — Ґвайт Біч
28 Неділя — Шеридон

Адреса: Почт. Скр. 124. Арран, Саск

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ.

7. Нед. 32 по Зел. Святах Голос 4: Утр Єв Луки 24: 1—12 Літ 1 Тимотея 4: 9—15. Єв. Луки 19:1-10

12 Пят. **Трох Святих:** Утр. Єв. Івана 10: 1—16 Літ Ап. Жид 13: 17—21. Єв. Матея 5: 14—19.

14 Нед. **Митаря і Фарисея.** Гол. 5 Утр. Єв. Луки: 24: 12—35. Літ 2 Тимот. 3: 10—15. Єв. Луки 18: 10—14

15. **Стрітення Господнє:** Утр. Єв. Луки 2: 25—32 Літ Жид 7: 7—17 Єв. Луки 2: 22—40.

21 **Нед. Блудного Сина.** Голос 6 Утр Єван Луки 24: 36—53 Літ 1 Кор. 6: 12—20. Єван. Луки 15: 11—32.

28. **Нед. Мясопустна.** Голос 7. Утр. Єв. Івана 20: 1—10 Літ 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єв. Матея 25: 31—46

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., FEB. 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1943. ЧИСЛО (406) 4

ЧЕТВЕРТА НАРАДА ЧОРЧИЛА З РОЗЕВЕЛТОМ.

Десь в середині січня ц. р. зійшлися Чорчил і Розевелт на наради в місті Касаблянка, на західнім березі Африки, на полудне від Еспанії. Ціль нарад — дальше провадження війни в Німеччиною. Це вже четверта нарада Чорчила з Розевелтом. Перша була в серпни 1941 на морю; друга в січні 1942; трета в червни 1942, а четверта на початку 1943 року.

ЯК ГРЕКИ СВЯТИЛИ ВОДУ.

Минувших Йорданських Свят нюйорські греки святили воду на березі Годсонського заливу. Після Богослуження пішло з церкви на берег заливу 300 вірних величавим походом, а з ними еп. Арсеній з другими священиками. Підчас священня епископ кинув на воду золотий Хрест і вязку цьвітів; зараз скочив до води Ґус Коттеакос і Хрест та цьвіти дістав та виніс на берег. Звідси вірні вернулися до церкви, де випущено два білі голуби, як символічні знаки свята.

ЛЮДЕ ЗАКОНУ!

В околиці Мадрасу, в Індії, через военні обставини нема подостатком рижу, який є головною поживою населення. Отже здалась би стороння поміч, головно ж по містах і місточках, можна би мати громадські добродійні кухні, однакож це неможливе, бо населення так сильно держиться своїх кастових законів, що ніхто і не доторкнеться до поживи, яку приладив хтось, хто до їх касти не належить.

ВМЕР МАГАРАДЖА.

В Індії є королі, залежні від англійського короля й один з таких королів вмер недавно. Звався він: Магараджа (великий король) в Біканер, Його Величество Магараджадгірадж Радж Раджешвар Нарендра Шіромані, Магараджа Срі Ґанґа Сінґгджі Багадур. То і все! Мабуть тут маємо вже всякі титули, які він мав. Жив 62 роки.

ЗГИНУВ ІТАЛІЙСЬКИЙ ҐЕНЕРАЛ.

В Росії згинув 26 січня 1943 р. визначний італійський бригадир-ґенерал Бренчіно, що мав 5 золотих медалів, Лицарський Хрест і Залізний Хрест заслуги.

ВТІКАЧІ ДО МЕКСИКА.

Вістка з Мексика, 25 січня, доносить, що між польським ґенералом Владиславом Сікорським і мексиканським міністром загранечних справ Паділлою вийшло порозуміння, силою якого Мексико згодилося принимати втікачів. Отже на початок має приїхати з Ірану (з Персії) около 10,000 польських втікачів, що перебудуть через час війни.

НИНІ ГОТОВИТИСЬ ДО ЗАВТРА.

Директор Фундації для Економічних Дослідів, в Винтер Парк, Фла., говорив недавно, що по війні в Стейтах може бути 15 мільйонів безробітних, отже вже нині уряд повинен робити приготовання, щоби люде по війні мали працю.

ЗА КАРПАТАМИ.

З Лондону є вісти, що в Карпатській Украні є бунти проти мадярів — взагалі нема там спокою. Заворушень було там доси кілька і вони продовжуються. Словаки й українці не хочуть йти до мадярського війська. Взагалі відношення мадярів було завсігди жорстоке до тих, над якими вони панували.

ЖІНКА ЗАСТУПАЄ СВЯЩЕНИКА.

В Молін, Ілл., був протестантський священик, Майнінґер. Коли ж він став капеляном, то церковна громада згодилася, щоби його жінка заступала.

ЗГОРІЛО СЕМЕРО ДІТЕЙ.

Родина Шатсів в Браштон, Н. Й. стратила недавно семеро дітей, коли вогонь знищив їх дім. Всіх дітей мали вони 18-ро. З тих, що згоріли, син мав 17 літ, всі другі молодші від него, а найменше мало 5 тижнів. Родичі також попеклися по руках і лици. Трохи попеклося також трох других дітей, а інших не було вдома.

БУДЕ ВЕЛИКА АРМІЯ.

В Вашингтоні говорить, що до кінця 1943 р. Стейти будуть мати 11-мільйонову армію. Це, кажуть, на 130 мільйонів населення, можливе. Денно видає Америка на війну 200 мільйонів, а від липня буде видавати по 300 мільйонів толярів.

ПОДАРУВАЛА 30,000.

В Ред Гук, Н. Й., Амелія Егриан, подарувала 30,000 доларів приютови, що передержує 100 старих людей, які не можуть собі самі помогти. 15,000 має бути на провадження приюту, а 15,000 на допомогу тим, яким покищо нема місця в приюті. Цей дарунок зробила Амелія для пошановання памяти своїх родичей.

ЗА ГРОШІ ДАЛА ЖИТТЯ.

Недавно в Ст. Боніфасі коло Виннілеґу запалився дім. Арсенія Жермейн хотіла вирятувати з вогню торбинку з грішми, отже заплатила своїм життям — згоріла.

ШКОЛЯР ШКОЛЯРА ПХНУВ ПІД ПОЇЗД.

В Кренстон, Р. І., в Стейтах, 11-літний школяр трутив свого товариша під залізничий поїзд, під яким хлопець згинув. Опісля вбивник обрабував помяте тіло — взяв з руки дешевий годинник і 1.05 грішми.

РОЗЕВЕЛТ МАЄ 61 РІК.

Січня 30-го президентови Розевелтови було якраз 61 рік життя. І чується він добре, хоч денно занятий 12 до 14 годин. Спить добре.

КОМЕТА НЕДАЛЕКО ЗЕМЛІ.

Астрономи повідомляють нашу Матір Землю, що в недалекі її околиці заблукалася комета. Нині вона 40 мільйонів миль від землі далеко. Хвіст комети довгий 3 мільйони миль.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО БАЗАР.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Базар на ціль Української Православної Церкви, який мав відбутися в Виннілеґу, дня 29-30 січня, — відбудеться в суботу, 27 лютня, 1943.

БІБЛІОТЕКИ ХОЧУТЬ ГРОШЕЙ І КНИЖОК.

Три нюйорські публичні бібліотеці хочуть від міста грошей на купно книжок. Одна бібліотека, що діставала дотепер 50,000, тепер хоче 250,000; друга замість 25,000 хоче 85,000; трета замість 35,000 хоче 250,000. Найперше бібліотекам треба наукових і технічних книжок з тими відомостями, за якими нині найбільше питають читачі.

НА РЕЛІФІ — 18,456 ДОЛ.

В Ню Йорку вмерла 86-літна Катерина Келам, що брала допомогу (реліф), отже по її смерти виявилося, що вона мала 18,456 долярів. З того 3,456 дол. було в поломанім куфри, а решта в банку. Допомогові власти зажадають звороту грошей, які на її допомогу видали. Жила сама в одній кімнаті, навіть рідко коли з ким говорила.

ЗА БІЙКУ В ШКОЛІ.

В Гартфорд, Конн. принципала школи Виліямсона засудили на заплачення 9,140 дол. ученикови, якого побив. Виходить, що бійка була завзята з обох сторін, бо, як говорить новинка, то принципал підчас бійки то сидів на ученикови, то колінами його мняв, і суд вважав це „занадто нерозумним і непоміркованим".

ТРИ ЖЕРТВІ РОДИННОЇ ВОРОЖНЕЧІ.

В деяких народів ворожнеча треває десятками літ. Така ворожнеча існувала між двома італійськими родинами в Ню Йорку понад 22 роки і її жертвою було за той час три особі вбитих. Найновіще вбивство розбирали недавно в суді і тут виявилися всі подробиці.

КУПА ЗОЛОТА.

З Вашинґтону доносять, що в посіданню Стейтів є нині золота вартости 22 більйони і 743 мільйони долярів.

ЗГОРІЛО В ШПИТАЛИ 34.

Від Сіятел 13 миль на північ, був деревляний шпиталь з 49 слабими. Від нафтової кухні повстав вогонь і згоріло 34 слабих. Вратовано лише 15, а з тих двох є дуже попечених. Для ратовання було лише двоє дверей.

КІНСЬКЕ МЯСО.

В Стейтах вбили на мясо минувшого року понад 50 мільйонів свиней, коло 19 мільйонів овець, 17 мільйонів худоби, а коней лише 30,000. Загал до кінського мяса ще не звик.

ВБИЛА СЕБЕ ЗА КАНАРКА.

В Содас, Н. Й., 12-літна Джені Люїс застрілила себе з жалю, що кіт зїв її канарка.

ЯК СПРАВА МАЄТЬСЯ?

В числі 24-ім, з дня 21 грудня, 1942, помістило мондерське „Світло" новинку під заголовком: „Помер Андрій Сарматюк". Текст слідує:

„В суботу, 12 грудня, в шпиталі, в місті Вегревил, Алта. помер Андрій Сарматюк, бувший священик української греко-католицької дієцезії в Канаді. Причиною його смерти була серцева недуга.

„Покійний уродився в Черніліві, повіт Скалат, 27-го серпня, 1889 р. До Канади приїхав 1913 року.

„В 1935 р. зістав суспендований церковною владою за те, що проти церковного права оженився по священстві. Тоді він перейшов до т. зв. „жуківської православної церкви", а опісля до укр. греко-православної (свистунівської) церкви. Останніми часами перебував у Вегревилі.

„За його крок відступства від католицької [церкви] його завжди гризла совість і він це не-раз заявляв, але він був амбітний і не мав відваги завернути з манівців. Та на ложу смерти, коли хвилево відзискав притомність, забажав католицького священика. Тоді латинський священик о. Стриклен дав йому св. Тайну елеопомазання, а опісля приїхав о. Николай Когут, ЧСВВ з Мондеру й уділив розрішення та молився до Бога за нього аж до його скону. Як Г. Бог приняв це його навернення в останній хвилині — не знати. Однак те його останнє бажання в хвилі смерти поєднатись з Богом через католицького священика є вимовною проповідю, що не та Церква, до якої пристав, але та, що її покинув, є правдива й саме до неї він звертався по ратунок тоді, коли вже мав переходити до вічности, щоби станути на Божім суді. Це для всіх є велика наука й перестрога."

Те, що „Світло" пише, заставляє мене сказати, що знаю і розумію — сказати для виснення справи.

Помер Андрій Сарматюк — каже „Світло". Дальше говорить, що він навернувся до католицизму. Виходило би, що „Світло" повинно звати його своїм священиком, а не просто Андрієм Сарматюком. Чому ж так? Наверненого всюди приймають радо, а „Світло" трактує наверненого, як чужого. Не так, як батько принимав блудного сина. З того вже виходить, що Покійний лишився для католиків чужим.

Берімо вислів: „В 1935 р. був суспендований церковною владою за те, що проти церковного права оженився по священстві".

Виходило би, що оженився 1935, або при кінци 1934-го року і зараз був суспендований. Але воно не так! Досить згадати, що нині син покійного служить при летничій службі, а дочка також доросла. Значиться — цілі літа не було суспензи; довгий час не вважали оженення провиною.

А чейже знали. Оскілько знаю, то Покійний був близьким приятелем еп. Ладики і навіть говорили собі на „ти", отже еп. Ладика мусів все знати. Чому ж доперва 1935 р. прийшла суспенза? Видно, що причиною суспензи могло бути щось інше — або Покійний занадто знав і відповідно трактував політику католицької церкви і тому повстало питання про його католицизм, або чужа рука не могла стерпіти, щоби греко-католицький священик відважився жити по законах своєї греко-католицької Церкви.

Та історія римської Церкви знає навіть жонатих римо-католицьких священиків, яких не суспендувала. Жінок мали й деякі папи і дітей виховували. А по французькій революції тисячі римо-католицьких священиків поженились в Франції і папа Пій 7-ий їх не суспендував. (Диви Едвард Рінтер, проф. церк. права в львівськім польськім духовнім семинари „Право косцельне" 1874, ст. 123).

Папа Юлій 3-ий, 1554 р признав добрими духовних, що поженились в Англії за Генрика 8-го й Едварда 6-го.

Щож до українців, то важне, що при заведенню „унії" папи затвердили права греко-католицької Церкви з жонатим духовенством. Коли ж нині римські політики накидають греко-католицьким духовним целібат, то роблять грішну роботу, з якою гідний українець не може годитися.

Римська політика деколи дуже гнучка в відношенню до супружого питання. Згадати б, що прим. папський архіепископ Чіяска радив греко-католицьким священикам на Львівськім Соборі 1891 р.: „Сіле патер.. Мовчи отче, за одну будеш мати тисячу". Це була потіха безженним священикам. (Про те хочби в „Висвітленнях"). Значиться: за одну жінку суспенза, за 1000 — ні!

Отже стає питання: Чому тут вийшла така строгість, тай доперва по літах?

„Гризла совість"... — каже „Світло", наче б то Покійний був дитиною і не знав. як деколи виглядає совість католицьких політиків.

Берімо такий вислів „Світла": „На ложу смерти, коли хвилево відзискав притомність, забажав католицького священика". Отже питання: Як бажав? Покійний був спаралізований коло 30 годин перед смертю і писати не міг. Дальше ж — **кров залила ту часть мозку, що контролює мову** („Брока'с Ейріа"), **отже не міг говорити.** Коли брали до шпиталю, вже не говорив. Отже всі медики, яких я питав, годяться, що небіщик говорити не міг, бо мозок залила кров. А лікар, який Покійного доглядав, не бачив, щоби той відзискав свідомість! І про те, як хорий „забажав католицького священика", саме „Світло" нічого не каже.

Берімо ще таке: Латинський священик елеопомазав. опісля приїхав о. Николай Когут й уділив розрішення". Чому ж латинський священик не дав розрішення? Забув, чи не вмів? Чи слабий не жадав?

Ще одно... Апостол Яков каже: як хто незлужає, нехай призове священиків, щоби помолилися і помазали його оливою в імя Господне, „а коли гріхи вчинив відпустяться йому". — Яков 5: 14-15. Знов же з „Світла" виходить, що коли б був свящ. Когут не приїхав, то помазання оливою було би мабуть ні до чого. Конче треба було окремого розрішення.

Не знає також „Світло", як Господь приняв навернення в останній хвилині. Забуло, що навернення грішника на Хресті хоч було в останній хвилі, було приняте.

Та оповідають, що о. Ник. Когут в неділю по смерти о. Андрія, був в церкві за полудне від Вегревил і говорив, що: можуть православні брати тіло небіщика бо душу він вже взяв до католицької церкви. Виходило би, що з неба його вже повідомили, як там справу вирішили.

Та все ж дивовижа, коли подумати, що православні ховали католицького священика (по виводам „Світла"), а самим католикам похорон був байдужий. Перший раз в Історії така незвичайна подія. І така байдужість!

Писало „Світло" і не бачило, що йому не клеїться. Як не натягай, а видно, що коротке! Як не латай, а видно, що латане!

О. П. Яковенко.

ВЕЛИКІ ВИСКАЗИ І ПРИМІРИ.

В здоровій душі є завсігди відвага й розсудок. — Св. І. Золотоустий.

Грецький фільософ Антістенес, приятель Сократа, говорив: „Коли люде купують черепляні горшки, або миски, то дуже приглядаються, чи вони не щербаті, чи не розбиті, чи нема в них якої будь недостачі, однакож цілком не приглядаються, в яке товариство входять і яких людей беруть собі за товаришів.

Високогідному чоловікови досить звичайної одежі; гарному образови досить звичайних рамців; великій думці вистарчає звичайна мова. — Лаватер.

Оскілько чоловік більше відповідний до якого становища, остілько менше про себе думає. Хтож дуже висуває себе наперед, той показує свою невідповідність. Маловартний чоловік думає: „А хіба ж я що?". Скромний початок є запорукою гідної дальшої праці і славного її закінчення. — Еп. Гал.

Коли хочеш, щоби твої діти були добрі і не робили збитків, дай їм тільки заняття, щоби воно заповнило цілий їх вільний час. — Саадій.

Людська сила — це млинський камінь. Всипте під нього пшениці, а він буде молоти муку. Не всипте нічого — він всеодно крутиться і так меле себе самого, нищиться. Сила без розумного заняття, робить лише зло. — Молін.

Колись в Греції був лікар, Менекрат, незвичайно гордий і славолюбний. Штуку лікарську знав добре і коли вдалося йому вилічити кількох слабих, яких другі лікарі не могли вилічити, то загально почали називати його Юпітером (Юпітер — найвисший бог поганських римлян; грецький Зевс).

Одного разу пише Менекрат письмо до царя Агезілявса (вмер 360 р. перед Христом) і так починає:

„Менекрат Юпітер бажає цареви Агезілявсови здоровля!"

Агезіляве зараз побачив порожнечу в голові Менекрата і відповідаючи так починає своє письмо:

„Цар Агезіляве бажає Менекратови розуму!"

Є СОВІСНІ ЛЮДЕ.

Перед 40 літами Ришард Талнер продавав в Петерсон, Н. Дж., молоко Недавно зустрічає його оден з тих давних, яким Талнер молоко продавав, і питає:

— Чи ви той Талнер, що колись тут продавав молоко?

— Так, це я! — потакнув Талнер.

— Коли так — каже чоловік — то заплачу вам старий довг... Я винен вам 10 долярів, отже маєте, а 2 доляри проценту, то разом 12 долярів.

Значиться — є ще совісні люде на світі.

КИТАЙСЬКИЙ 4,640-ий НОВИЙ РІК.

В пятницю 5-го лютого почався китайський новий 4,640-ий рік, отже китайці, що є в стейтській армії, дістали три дні відпустки, щоби могли своє свято Нового Року належно святкувати. Китайський рік числиться оборотами місяця і Новий Рік буває між кінцем січня, а кінцем другого тижня в лютім. Уряд має свій новий горожанський календар, однакож нарід святкує календар старий.

РЕЛІГІЙНІСТЬ ВИЗНАЧНИХ УКРАЇНЦІВ.

Княгиня Ольга і її внук **Володимир Великий** зачислені до святих.

Князь Володимир Мономах (вмер 1125) був дуже релігійним. Вмираючи він лишив дітям Заповіт, в якім каже: „Понад усе майте страх Божий; не лінуйтесь, шануйте старого чоловіка, як батька, а молодого, як брата; будьте праведними суддями, присяги не ламайте"...

Князь Константин Острожський (1526-1608) був таким великим оборонцем православної віри, що бачучи його дбалість про церкву, поляки казали, що він поводиться, як патріярх.

Гетьман Іван Мазепа (1644?-1709) походив з дуже релігійної родини і сам був щиро релігійним чоловіком. Мати його, Марина, повдовівши, пішла в монастир, була там ігуменією і підписувалась: „Марія Магдалина Мазепина, Ігуменя монастиря Дівочо-Вознесенського Київо-Печерського Глуховського". І сестра Мазепи, розійшовшись з чоловіком, що силував її перейти на католицизм, пішла в монастир.

Мазепа збудував своїм коштом багато церков.

Релігійність Мазепи бачимо дуже яскраво в його присязі. Готовлячись до війни з Московщиною, Мазепа зложив присягу, в якій між іншим говорить: „Я кличу всемогучого Бога за свідка і заприсягаюсь, що не ради своєї користи, а задля усіх вас, що під моїм урядом, для загального добра Матері нашої, бідної України, хочу я за помочею Бога, щоб ви і край рідний з військом Запорожським, не загинув, ані під Москвою, ані під Шведами".

Костомарів Микола (1817-1885), професор университету, щирий приятель Шевченка, перебуваючи в знакомих на хуторі, звідки до церкви було далеко, читав собі неділями Утреню і Вечірню.

Шевченко Тарас (1814-1861) належить до найбільше релігійних письменників може не тільки українських, а й чужих.

Куліш Пантелеймон (1819-1897), визначний письменник, другий Шевченків приятель, переводив Біблію на українську мову, писав релігійні поезії, переробляв біблійні части в поетичні форми.

Професор Огієнко Іван (1882-), лінгвіст (знавець мов), професор университету, дійсний член Наукового Т-ва Шевченка і др., інтересувався щиро церковними справами, писав про них, а вкінци сам став архієпископом під іменем Іларіона.

Чехівський Володимир, український громадський діяч (род. 1874), історик, педагог, член Центральної Ради, за Директорії голова ради міністрів — був видатним діячем Української Автокефальної Церкви (засуджений 1930 р. в процесі „Спілки Визволення України").

Дорошенко Дмитро (род. 1882), письменник, бібліограф і громадський діяч, дійсний член Наукового Т-ва Шевченка. За гетьманства міністер закордонних справ; за Директорії професор історії в Камянецькім университеті; від 1922 р. професор української історії на українськім і чеськім университеті в Празі і др. Написав багато книжок і його Історія України видана в Канаді по англійськи. Приїздив до Канади через два роки, 1937-8, як лектор літних курсів в Інституті Грушевського в Едмонтоні.

Зупиняючись в Виннінегу на якийсь час, Дорошенко перебував в домі Войценків і тут з його побуту маємо два інтересні приміри його релігійности.

Одного разу йшов він з п. Войценком і Павликом до міста. По дорозі Войценко сказав, що ось недавно довідався про смерть когось з визначніших українців в Европі. Почувши це, Дорошенко зупинився, зняв капелюх і поважно перехрестився. Очевидно померший був або особисто близьким Дорошенкови, або відомий йому, як український діяч. І це було на головній Мейн вулиці.

Другий випадок вяжесь з його від'їздом до Европи. Зібравшись і попращавшись з господарями дому, Дорошенко вийшов за поріг, обернувся до дверей, поважно перехрестився і тоді доперва пішов. Треба з того розуміти, що це була в нього коротка молитва, щоби Господь благословив його подорож. (Церква має окремий Молебен за тих, що вибираються в дорогу).

Це великі ознаки релігійности і вони не тільки в очах Божих, але і в очах людських високо підносять того, до кого це відноситься. Вони самі собою говорять до душі кождого: „Роби і ти так, тоді від тебе будуть люде вчитися релігійности!"

ПАНТЕЛЕЙМОН КУЛІШ ПРО ДОМАШНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Небагато було в нас книжок про домашне виховання дітей, однакож дещо було. Дещо говорили і писали ті, що були перед нами.

Куліш Пантелеймон (1819-1897), приятель Шевченка, писав про „Викохування дітей" і ми тут передамо дещо з його думок.

Пише він, що дитину сповивають думаючи, що несповита очи собі повидирає. І каже він:

„Ні одно звіря очей собі не видрапує, а тільки чоловіча істота мусіла б видрапати. Торочать, що несповита дитина розбурхається і не спати-ме, забавляючись ручками та ніжками, і так не дають чоловікови волі, яку Господь призначив усякій тварі".

Говорить він про заколісування:

„Чи колише своїх дітей хоть одна твар, опріч чоловіка? Хто хоче спати, той засне й неколисаний".

Про вволювання забаганок:

„Чого не просить, усе даємо в руки, а не дамо — воно зайдеться криком, аж посиніє. Щоб позбутись верещання, даємо іноді й дорогу річ, або шкідливу в руки дитині". — А дальше: „Коли дитина попросить, що треба їй дати — давай; а ні, то не дай ні разу! Слухатиме тоді дитина одного киву (помаху, руху), як скажеш: не можна!, і ростиме шануючи своє і чуже право".

Буває — каже Куліш — що силують дітей, щоби багато їли, мовляв: „Їдж, бо дам киці, або цюці". Так роблять два лиха: перегодовують дітей і показують, що кіт, чи собака наче б були великими ворогами чоловіка.

Є і такі нерозумні — звертає увагу Куліш — що дають дитині для забави горобенят (горобчиків) чи інших пташок, і тих діти замучують. „І нікому не жаль, нікому не стидно, нікому не страшно". Так діти стають немилосердні і жорстокі. А як повиростають, то: „Буде сам батько колись горобчиком — каже Куліш — на ниточці в свого безчутливого синка".

Або таке: „Бовкне дитина щонебудь проти батька-матері — всі сміються, а воно тоді ще гірше ляпає дурним язиком. Скубне батька за чуба, а він і голову наставляє; зібє з матері очілок, а всі кругом шуткують, який з його розбишака".

І про те говорить Куліш дальше:

Ця мала річ робить велику шкоду, бо дитина не взнає змалку первої своєї святині (того, що святе, святощі), а потім уже тільки боїться батька чи матері, а в душі не шанує. На всю жизнь (на все життя) рветься через це та нитка честивости (моралі, гідности), що звязувала б молодих із старшими.

„Нарікають старі на молодих опісля, самі ж, а не хто інший, сіяли своє гірке живо! Думають, що з дітей можна зробити все бійкою та лайкою, як уже підростуть, тай роблять тільки нищих (убогих, поганих) рабів, а в будуччині — бунтівників.

„Ні! Хто хоче з своїх дітей діждатися собі втіхи, той — учи їх релігії хатньої з самого малечку, вчи тоді ще, як вони в тебе немовлятка; та не одними словами, але також і самим ділом.

„Коли бажаєш бути святинею в очах твоїх дітей, то нехай і вони будуть святинею тобі. Не скверни їх ока й уха ділом і словом ледачим. Нехай діти звикнуть бачити в тобі не одну силу (не лише силу), але також правду і благость (ласкавість, доброту).

„Хата мусить бути первою школою і первою церквою чоловікови. Тільки тому буде праведна користь із шкільної і церковної науки, хто вийшов із хорошої хати".

Так розумів домашне виховання Куліш.

З УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕН-[illegible]

МОЛИТВА УКРАЇНИ.

(З „Три сльози дівочі").

Заплакала Україна
Ударившись в груди:
Сини мої кохані,
Ой що з вами буде?
Мої квіти рожеві,
Морозом прибиті!
Орли мої молодії,
Яструбом зустріті!
До кого ж я прихилюся
Тепер головою?
Зосталась я на старости
Без вас удовою.
Боже милий! Вони ж Твою
Заповідь чинили:
Свою матір убогую
Шанували-чтили;
І до братів своїх темних
Простягали руки,
Всім бажали вони мира,
Волі і науки.
Не покинь їх, милий Боже,
Ворогам в забаву,
Спомяни на їх дідівську,
Прадідівську славу!
А щоб злеє не витало
Над їх головами,
Пристав до них по ангелу
З легкими крилами.
І нехай вони почують
В далекому краю,
Як журюся я за ними,
Як благословляю.

Пантелеймон Куліш.

Пантелеймон Куліш, визначний письменник і приятель Шевченка, родився в Вороніжи, Чернигівської губернії, 8-го серпня 1819 р. Вмер 2 лютня, 1897 року.

В висше поданім віршу Україна молить Бога, щоби благословив її синів і помагав їм, щоби вона могла з них поміч мати.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

НЕЛЮДСЬКА РОБОТА.

В 2 ч. „Вістника" ми розбирали подану мондерським „Світлом" вістку, в якій говорилося, що пок. о. Сарматюк перед смертю навернувся до католицької церкви. І з цілого змісту тої „Світлової" писанини вже тоді виходило, що „Світло" цілу подію з наверненням виссало собі з пальця.

Тепер дістали ми більше подрібних відомостей від людей, що цілу справу близше знають, отже це лише потверджує те, що ми в 2 ч. „Вістника" сказали. Нині містимо надіслану статтю, якої автор окремо розвідувався про все, чим „Світло" хвалиться; а крім того маємо матеріяли про те, що дехто з греко-католицьких священиків (крім згаданого в статті Василіянина Когута) голосить на проповідях, що покійний о. Сарматюк в послідній хвили життя назад до католицизму навернувся.

Всего того не можна інакше назвати, як нелюдською, грішною роботою! **І доки „Світло", чи хто з католицького гурта, не дасть певних фактів, на яких „Світло", чи хто поза ним, будує проповіди про „навернення", доти ми будемо повторяти, що ціле те „навернення" будують вони на безбожних і нелюдських голих видумках.**

І та нелюдськість виявляєтся багато ширше, ніж би на перший погляд здавалося.

Можна говорити, чи писати щось подібне про живого чоловіка, бо він може з тим згодитися, коли схоче і він може й оборонитися, коли б зроблений йому закид був неслушний. Він свою справу сам рішає. Але приписувати померлому таке, чого він сам цілі літа не хотів; приписувати голословною балачкою, не доказаною певними фактами, це велика, нелюдська зневага помершого. Мовляв — що нам зробиш, хочби ми про тебе нині не знати що голосили, коли не маєш сили нам того заперечити!

Каже „Світло": „За його крок відступства від католицької Церкви його завжди гризла совість і він це нераз заявляв, але він був амбітний і не мав відваги завернути з манівців".

Чи наведене не є напастливою голословною балачкою? Бо звідки „Світло" знає, що „його гризла совість"? Кому він це казав? „Світлови"? Кому він це „нераз заявляв"? Чому „Світло" досі по імени не назвало тих, яким покійний це говорив? Аджеж це вже був би якийсь факт, а не балачка для дітей. А ще дальше — кому амбіція не дозволяє вернутися, тому вона не дозволить „нераз заявляти". Це ж таке ясне для людей зі здоровим розумом.

Берімо ще й таке: Знало „Світло", що покійного гризла совість, що він це нераз заявляв — так чому воно не зблизилося до нього тоді, коли він був ще здоровий? Чому не приїхав до нього Когут, чи хто з Василіян — аджеж з Мондер до Веґревил всего 14 миль. Бодай по доброму побалакати, коли б вже не навернути. А про щось подібне „Світло" також досі не згадало. Значиться — не мали відваги до здорового вдаватися.

Аж коли хорий цілком був безсильний, тоді приходять і, чого лише католицькій політиці треба, все за хвилину вдобувають.

Коли зберете все те разом, то виходить вам, що вся балачка „Світла" і його помічників про „навернення" пок. о. Сарматюка, це безсовістна, а дотого крайно дітвацька балачка людей з великим апетитом, але малим [illegible] умом.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XI.
МИСТЕЦТВО (ШТУКА) В ЦЕРКВІ.

Архітектура.

Коли християнство могло вже свобідно розвиватися, то християне почали дбати про окрасу своїх святинь зверху і в середині. Отже принято всі роди мистецтва: **архітектуру** (будівництво), **різбу, малярство, музику** (спів і музику), та всі інші форми і способи прикрашування.

Так повстали стилі, себто відмінні групи форм, які в ріжних часах і сторонах церковне мистецтво прибирає. Головні стилі є отсі: 1. **Старохристіянський**, або **базиліковий**; 2. **Византійський**, що розвинувся з старо-християнського; 3. **Романський**; 4. **Готицький**; 5. **Ренесансовий**; 6. **Бороковий**; 7. **Рококовий**. Є ще деякі стилі, але ті менше важні. А тепер коротко про поодинокі з вичислених стилів церковного будівництва.

Стиль базилік — Перші церкви будували християне на подобу урядових будівель, що служили для публичних справ, як суд і др. Вид тих будівель був довгий чотирокутник, поділений колюмнами, з півкруглим заглубленням в стіні. Подібно будувалися і перші церкви. Їх звали Домом Небесного Царя (грецьке „Васілікі Ікія" — царський дім). Півкруг за престолом звали апсида (грецьке „апсіс").

Стиль византійський — розвинувся через додання до першого стилю нових форм, що зверху надають будівли величавости і поваги; а в середині церква цего стилю має багато золота на образах та всяких інших прикрас.

Це вже будівля в формі грецького хреста, над серединою якої (над перехрестям) спочиває велика баня (копула), кругом якої є прибудови з меншими банями.

Найкращим взором византійського стилю є церква святої Софії (Божої Премудрости („Агія Софія) в Царгороді, яку побудував цар Юстиніян 532 р. Вона була виложена ріжнобарвним мармором і золотом. В 1453 р. турки здобули Царгород і переміняли цю церкву на мечет"— на свою церкву. В нас Софійська і Десятинна церква в Київі, церква в Чернигові, в Галичи, мають стиль византійський

Для нас важний стиль византійський тому, що з християнством він перейшов на Україну й українські церкви мають в основі цей стиль. Він поширився також в Малій Азії, Вірменії і других сторонах.

Стиль романський — це стиль західний, як і всі за ним дальші стилі. Цей стиль мав муровані стелі, склеплені півколисто, на дуже грубих близько себе стоячих мурах. Такі церкви були вузкі і слабо освітлені. На головнім перехрестю ставлено осмокутну вежу, або подовгасту копулу. Від 10-го віку почали прикрашувати вікна малюнками з ріжнобарвного скла. В 13-ім віку починає цей стиль занепадати.

Готицький стиль — повстав в Франції в 12-ім віку. Головна форма церкви, як в романськім стилю, але нема вже тих грубих стін, що має стиль романський — тут все легке, тонке, вате пнеться високо вгору. Стіни мають знадвору вистаючі підпори, що скріплюють стіни. Острих веж, чи вежочок може бути багато. Малярська штука знаходить тут приміненя в прикрасі великих вікон.

Ренесансовий стиль — стиль відродження, чи відновлення, розвинувся в Італії, де в 15-ім віку дійшов до найвисшого розвою. Тут вже нема надто острих кутів і вживаєсь більше квадрату і колеса (круга). Він звертає головну вагу на те, щоби кожда річ відповідала загальній красі цілости.

Бароковий стиль — розвинувся з ренесансового, накопичуючи багато кручених ліній. Це вже менше вартний стиль.

Стиль рококо — накопичує тільки прикрас, що властива будівельна форма губиться. Це не так стиль, як радше нагромадження прикрас без всякого ладу.

Українські Церкви.

В українських деревляних церквах бачимо византійську основу з доданням гарних українських форм, що розвинулися на протяві століть.

Деякі українські муровані церкви за морем мають домішку західних стилів, ренесансу, барока і рокока, що вкраз псує стиль український.

НАЗВА „КОСТЕЛ" І „КСЬОНДЗ"

Нині поляки звуть свої церкви „костелами", а священиків „ксьондзами, однакож це назви пізніші. Первісно одинокими назвами в поляків було „церков" і „піп".

Що так воно було, це доказує польський етнограф, Шимон Матусяк, перешукавши старі документи і розглянувши назви місцевостей.

З старих документів виходить, що церкву звали поляки „цирекев", „церекев", „церкев" (по грецьки „кіріякон"). Що до назв місцевостей, то на чисто польській земли є села з назвою „Церекев", а є 5 сіл з назвою „Цереквіца".

Назва „костел" повстала так, що в важніших місцевостях будовано замки, по латинськи „кастелля", польське „каштель" (від того „каштелян" — начальник твердині, пізніше почетний уряд в Польщі) — отже там були і церкви. І тому їхати до „каштелю" (до замку, до твердині) було і те, що їхати до церкви помолитися. Так з „каштелю" зроблено для церкви „косцюл".

Слово „піп" це грецьке слово „папас", або „паппас" — отець. Поляки давно на означення свого священика мали слово „піп", чи „поп". „Ксьондз" виробили з німецького „keniг", що означало „пан", і казали „ксьондз поп" — пан піп, отже те саме, що наше „пан отець", словацьке „пан превелебни".

„Ксьондз" почали поляки вживати з 15-им століттям називаючи священика „ксьондз пробоць" (оба вирази німецько-латинські).

Занехавши свої давні слова „церква" і „піп" (поп), поляки почали опісля прикладати до тих слів зневагу, головно, коли тих назв вживали українці. Та що й казати, коли українські церкви звали вони навіть божницями і синагогами і жидам їх винаймали.

В ПЕРЕДОДНЯХ ВЕЛИКОГО ПОСТУ.

Справи тіла і справи душі.

Щоби чоловік був гідним чоловіком, щоби його життя з усіх сторін було здоровим, він мусить жити не тільки тими справами, що відносяться до потреб зверхних, до потреб тіла, але і життям духовим, життям нашої моральної сторони, життям нашої душі мусить жити.

Матеріялісти живуть лише справами тіла; дійсно релігійні люде живуть і справами тіла і справами моральними.

Сама сила тіла, самий матеріяльний добробут не є ще ознакою здорового морального життя. В парі з матеріяльним добробутом може йти найбільший моральний занепад. Нерон був царем великої римської імперії (від 54 до 68 по Христі), однакож з боку морального він був найбільшим безвартним чоловіком.

Подібне може бути і з чоловіком звичайним, коли не буде він дбати про своє духове життя, про життя моральне.

Неділі перед Великим Постом.

Час посту призначений на те, щоби чоловік посвятив тоді більше уваги на своє моральне піднесення й удосконалення. І Свята Церква вже в передоднях Великого Посту приготовляє своїх вірних до того.

Першою неділею такого приготовання є **Неділя о Митарі і Фарисею**. Оповідаєсь тоді в св. Євангелії, що Христос бачив, як деякі люде гордо поводяться і сказав таку науку:

Прийшли до церкви молитись фарисей і митник — грішник. І молиться фарисей гордо: „Боже, дякую тобі, що я не такий злий, як другі, от хоч би той онтам митник! Молюся, десятину плачу, людей не кривджу"...

А митник стояв покірно в кутку, та свідомий своїх гріхів казав: „Боже, будь милостивий мені грішному". (Лука 18: 10-14).

І каже Христос, що лише митник був перед Богом оправданий, бо хто підносить себе гордо, той принизиться, а хто принижується, той піднесеться.

Вказує тут Христос на оден з людських гріхів — на гордість, на зарозумілість. Не про саму горду молитву ходить, але про горде і зарозуміле ціле життя, яке в людей буває. А до гордости веде людей майно, становище успіх. Не думають люде що гордість понижує їх і перед Богом і перед людьми.

Другою — **Неділя о Блуднім Сині**. Говорить тоді в Євангелії (Лука 15: 11-23) Христос:

Було в батька два сини. І каже молодший: „Отче дай мені мою часть майна" — і батько дав. Почав син жити розкішно, поки всего не промарнував. Опинився тепер в такій нужді, що мусів голодуючи пасти свині.

Аж тут почав опамятуватися. Передумавши все каже: „Батько мій богач, в нього слугам добре жити, а я так бідую. Вернусь, перепрошу батька".

Коли ж вертався, то батько вийшов проти нього, втішився, казав вбрати сина в гарну одежу і справив забаву кажучи: Треба тішитись, бо син був вмер, та ожив, був згинув та знайшовся.

Христос мав тут на увазі не лише тих марнотратників, що пропускають батьківське майне, але всяких. Можна марнувати гроші, можна марнувати час, честь, здоровля... Та хто зрозуміє свій гріх, вернеться до доброго, тому і Бог і люди простять.

Третя — **Неділя о Страшнім Суді** (Мясопустна). Тоді читаєсь в Євангелії (Мат. 25: 31-46) слова Христа:

- Коли прийде Син Чоловічий в славі своїй, і сяде на престолі як Суддя, тоді зберуться перед ним всі народи. І розділить він їх — по правій стороні поставить добрих, по лівій злих. Тоді скаже добрим: „Прийдіть благословені до Царства Отця мого! Бо я був голодний і ви мене нагодували, я нагий був і ви одягли мене, ви приняли мене, коли я був в дорові, хорого мене відвідали"...

Скажуть тоді праведні: „Коли ж бачили ми Тебе, Господи, і таке добро Тобі зробили?" На те Суддя: „Що зробили ви братам моїм найменшим, мені ви зробили".

Відозвесь тоді до злих: „Йдіть прокляті в огонь вічний, бо ви мене не нагодували, не приоділи, хорого не відвідали, подорожного не приняли"...

„Коли ж ми бачили Тебе і не помогли Тобі?" — скажуть злі. На те Суддя: „Чого не зробили ви другим людям, мені самому не зробили".

Наука з того ясна. Робиш добро людям, Бог числить так, немов ти Йому самому робиш; робиш людям зле — Бог числить, що ти Йому зле робиш.

Такі науки пригадує нам Свята Церква в трох неділях, що попереджають Великий Піст.

Від Неділі Митаря і Фарисея починається в церкві співати (на Вечірни): „Помолімось, братя, не по фарисейськи, бо хто підноситься, той принизиться; смирімо себе перед Богом, як митник і постячи кличмо: Боже, очисти нас грішних". А на Утрени співаєсь: „Покаяння двері відчини мені Життядавче... На стежку спасення настав мене Богородице... Згадуючи про безліч гріхів"...

А від Неділі Блудного Сина до Неділі Сиропустної співаєсь на Утрени: „На ріках вавилонських". Цей Псалом має пригадувати нам моральний занепад, подібний до занепаду землі Ізраїльської в часі Вавилонської неволі.

БИЛИНА.

Сказав раз Кущ Билині:
„Билиночко! Чого така ти стала,
Мов рибонька вяла:
Пожовкла, не цвитеш,
Живеш, як не живеш...
Твоя головонька от-от поляже?"

Ох, Кущику — Билина каже:
„Я на чужині"...

Хто щиро поважа родину,
Предківський обичай,
Тому не всюди рай:
Чужина вялить, як Билину.

Леонід Глібів.

Леонід Іванович Глібів — народився в Веселім-Подолі, Полтавської губернії, на Україні, в лютім 1827 року. Написав багато віршованих байок, та чого другого. Вмер в листопаді 1893 р.

Кущ — корч, невелике деревце, що росте громадками, як от ліщина, калина.

Билина — рослина, травичка, квіточка. Тут виходить, що билина була занесена в далеких сторін і тут чулася чужою і тому марніла.

ДЕРЕВЛЯНІ КОРАБЛІ.

Конечність вчить людей дуже багато. Нині починають в Бразилії будувати кораблі самі деревляні на 8,900 тон. А Бразилія має лісів багато. Це поворот до давного.

ДВАНАДЦЯТЬ АПОСТОЛІВ.

Забираючись до своєї учительської праці, Христос вибрав собі дванадцять учеників, що мали при нім підготовитись і поширювати дальшу Його науку. Апостоли були:

1. Симон, названий пізніше Петром. Імя Петро грецьке (Петрос), а в мові жидівській те саме імя є Кифа, що деколи даєсь замість Петра.
2. Андрей, брат Петра.
3. Яков, старший син Заведея.
4. Іван, син Заведея, брат Якова. Христос дав Якови та Іванови імя Воанергес — сини громові, як дав Симонови імя Петро. — Мар. 3: 17.
5. Филип з Вифтсаіди.
6. Вартоломей.
7. Тома, званий близнюк.
8. Матей, митник, або Левій.
9. Яков молодший, син Алфея.
10. Левій, на призвище Тадей, що був братом Якова і звався також Юдою.
11. Симон Зилот, Хананеєць.
12. Юда Іскаріот.

Після того, як не стало Юди Іскаріота, Апостоли на місце Юди вибрали Матея, як дванадцятого Апостола.

З Апостолів Симон, Андрей, Яков старший і Іван були рибаками; Матей і Яков, сини Алфея, були митниками; решта шість були правдоподібно також рибаками, хоч про їх заняття не згадуєсь.

Є давні здогади, що Матей, який став на місце Юди Іскаріота, це Натанаїл з Галилеї, якого покликав до Ісуса Филип і про якого сказав Христос: „Це Ізраїльтянин, в якім нема облуди!"

Пізніше великим між Апостолами став Павло (Саул, Савло). — Діян. 9. Тай апостол Павло згадує про Андрочика й Юния, як апостолів, а деякі церковні письменники зачисляють і всіх 70 учеників, про яких згадуєсь в Євангеліях, до Апостолів.

ПІСНЯ НА НЕДІЛЮ О БЛУДНІМ СИНІ.

Співаєсь як нині відома пісня: „Як гляну в жизнь мою глибоко".

Горе мені грішному нині,
Не для мене місце в святині —
Як мені на Суд Божий стати?
І яку відповідь там дати?
І яка буде моя доля,
Бо лиха була моя воля —
Лиш про земне щастя думаю,
А про вічність я забуваю.
Чиста одіж темною стала,
Добра воля з серця пропала —
Горда думка і злеє діло,
Гублять разом душу і тіло.
Відійшов я в грішну країну,
Стратив Батько рідну дитину —
Став чужим я Батькови свому,
Як вернутись до Його дому?
Йду за світлом, що скоро гасне,
Вічне віддаю за дочасне —
Та що буду тоді робити,
Коли прийде Господь судити?
Треба нині все пагадати,
Треба власну совість спитати —
Чи робив я всюди, як треба,
Чи звертав я думку до неба?
Признаючи свої провини,
Вернусь я з чужої країни —
Там, де поклик батьківський чути,
Де син гідний повинен бути.
Скажу: Отче, син твій вертаєсь,
Своїх вчинків щиро він каєсь —
Він приходить до дому Твого —
Прийми його за слугу Свого.

Перерібка з „Богогласника".

ПРИТЧА ПРО ДВОХ ПАНІВ.

В місті на майдані стояли два брати — Семен старший, Кіндрат молодший. Вони шукали роботи.

Два брати — дві вдачі. Семен працьовитий, витревалий, ощадний, а Кіндрат легкодух — праці не любив, а тільки б забавлявся, танцював, пив та час пускав на дурниці.

А було в тім місті двох дуже багатих панів, що також були до себе неподібні. Оден статочний, строгий, але і дуже справедливий — хто в нього щиро працює, про того він дбає і щедро винагороджує. Другий був ледащо, вітрогон, що любив тільки величатися, та розкішно жити.

І прийшли на майдан післані від тих двох панів слуги, та питають братів, чи вони шукають праці.

— Шукаємо — кажуть брати.

Тоді каже оден слуга:

— Ходіть до мого пана. В нього треба щиро працювати, рано вставати, а пізно лягати, треба дбати, треба бути дуже статочним і поважним, але і платить він добре. Коли ж заслабнеш, він дбає про тебе, як про рідного. В нього будете щасливими.

Після того каже другий слуга:

— Ні, ходіть до мого пана. Праці в нього мало, а зате вільного часу багато, забав багато. Сам наш пан дуже любить забави, тому й всіх нас заставляє з ним забавлятися. Отже танцюємо, співаємо, нашого пана розвеселяємо. І випити він любить, тай нам не жалує. Так переходить в нас день за днем. Ходіть до нас!

Довго брати думали. Семенови більше подобався перший пан, Кіндратови другий.

— Ходімо до першого — каже Семен — там чогось доробимось.

— Е, ні, ходімо до другого — говорить Кіндрат — там весело. А що красше, як весело жити?

Не переконав Семен Кіндрата, ні Кіндрат Семена і порозходилися вони з такою умовою, що кождого тижня мають над рікою зійтися і розказати оден другому про своє життя.

Через тиждень брати зустрілись.

— Як живеш? — питає Кіндрат Семена.

— Сам не знаю, як я живу — каже Семен — ще я не роздивився. Праці багато, треба бути дуже точним, хвилі часу не дасть змарнувати. Завсігди пригадує, що час, то дорога річ!

Після роботи заставляє щобудь читати, або вчитися; в неділю, як я довідався, всі мусять йти рано до церкви Правда, плата добра, про слуг він дбає, але наче я вже змучився. Справедливий та розумний мій пан, але занадто строгий.

— А в мене не так — говорить Кіндрат — в мене як в раю. Мій пан великий багач, має копальні золота. Шкода, що ти не пішов зі мною. Наша робота така, що тішимо пана, а з ним самі тішимося. Танцює він — і ми танцюємо, співає він — ми співаємо, пе він — ми пемо, спить він — ми спимо Подумай! Я за таким давно шукав. Я радив би тобі перейти до мого пана.

Подумав Семен та:

— Ще не знаю. І в тебе ніби добре, але в мене розумніше. Воно праці багато, але... Ще побачу, а тоді скажу. За тиждень скажу.

За тиждень брати знов зійшлися.

— А підеш зі мною? — питає Кіндрат Семена.

— Ні, брате, не хочу — каже Семен.

— Чому ж?

— А тому, що як я приглянувся, то в мене красше. В нас життя розумне і поважне. Цілий час працюмо — то руками, то головою, і бачу, що я вже дуже багато заробив.

— А щож та кілько ти заробив? — питає, Кіндрат.

— Кілько... Це тяжко сказати, але заробив. Заробив я дещо грошей, але й навчився дечого, а це також заробок. А як в тебе? Ти щось наче нездоровий.

— Це я не виспався і трохи, бач, перебрав мірку. Цілий тиждень наш пан забавлявся і ми з ним. Хто знає, кілько горівки та вина, та пива ми випили. Отже тому я такий. Кажу тобі — рай, тай годі!

Так брати кождого тижня сходилися, і кождого тижня Семен був здоровший, поважніший, та більше вдоволений, а Кіндрат марнів та виглядав на щораз більшого ледаща.

Одного тижня Кіндрат не прийшов, отже Семен подумав, чи брат не хорий, і пішов його відвідати. Не далеко увійшов, як побачив брата під плотом: лежить, з зимна трясеться, видно — хорий.

— Що з тобою, брате? — питає.

— Слабий я, знівечений — каже Кіндрат — та сам собі винен. Злакомився я на неробство й розкоші, а тепер бачу, що пан мій жорстокий та немилосерний. Доки міг я його веселити, то було добре, а як вже я ослаб, так вигнав мене геть. Говорить: Не треба мені нездарів! І казав мене викинути з свого дому. Отже прийдеться тут гинути через свій нерозум.

Зажурився Семен і каже:

— Ні, не так! Ти ходи зі мною. Мій пан хоч строгий, але і добрий, і милосердний, він тебе прийме. Подужвеш, а тоді працюй, як я працюю, а певно зазнаєш такого щастя, якого ти доси не знав. Мій пан прийме тебе напевно.

Заплакав Кіндрат і говорить:

— Знаю я свій гріх! По діточому я думав і це мене губить. Але заведи мене до свого пана, бо ще хотілося б жити, тай жити між поважними людьми, і самому бути поважним.

І повів брат брата туди, де є багато тої доброї праці, що робить людей і багатими, і вдоволеними, і поважними, і розумними.

Брати — це ми всі. Веселий господар, це світ з усіми витріщками, модами, забавами, втіхами, що заманює людей і веде за собою. Там марнують люде час, марнують честь, марнують гроші, марнують здоровля.

Другий господар, це Бог, якій дав нам свій Закон, дав розум, дав совість, які приказують, як ми маємо статочно жити, як маємо розумно працювати.

Розумне життя видається з початку важким, але згодом стає воно легким і солодким. Воно приносить правдиве вдоволення тому, хто ним живе; на таке життя і Бог зсилає своє благословення.

МАЛА ДИТИНА ЧИТАЄ І ПИШЕ.

В Шікаґо є дволітна дитина, що вже вміє читати і писати. Коли недавно відвідали її репортери, то побачили, що вона пише не поодинокі слова, але все, що така дитина може знати. Звесь вона Патриція Анна Гембрайт. Це показує, що вчити можна дуже малу дитину, коли хтось вміє вчити і хоче.

НЕЗРОЗУМІЛА ПРАЦЯ.

(КАЗКА).

В „Ню Йорк Пості" помістив Ернест Меер казку про чужинців в Америці.

Оповідаєсь там, що був конґресмен, в якого, очевидно, були на гадці чужинці. Отже зявляється йому дух і питає: „Чого ти бажав би?" Конґресмен відповів, що хотів би, щоби всіх чужинців вислати на заслання, де вони відпокутували би всі лиха, які заподіяли Америці.

Дух сказав, що це можна зробити, принявши відповідний закон, та він хотів би, щоби в тім законі було, що чужинці мають забрати з собою все, що вони в Америці придбали.

Конґресмен і за цим потакнув, бо, мовляв, чужинці нічого Америці не дали крім негоди, заговорів, саботажів.

Після того дух сказав: „Нехай так станеться! — і сталося.

Зараз звилася фльота великих і малих кораблів і до них всідали мільйони чужинців. Та що важне — забирали все що вони для Америки зробили. Сицилійці і словяне забирали дороги, які через пущі поробили; ірляндці, шведи і норвежці забирали будівельний матеріял, що в лісах понарубували; німці, данці і голяндці забирали мільйони квадратових миль ріллі, витвореної з дикого степу; жиди забирали вироблені стоси одежі виробленої в їх робітних; італійці і фінляндці забирали гори вугля, заліза й міди, що видобули з землі; ще інші забирали величезні будівлі, що повстали працею чужинецьких рук.

Забирали також свою культуру – мову, музику, літературу, книжки, куховарство, ідеали, свою фільософію, свою побожність — все забирали.

Настрашився конґресмен, коли все те побачив і почав кликати духа, щоби поміг все зупинити. Але дух не зявився — бо він також належав до чужинців, отже з ними, як зі своїми, також відїхав.

Правда, яка міститься в цій казці, дуже часто людям незрозуміла. Коли ж глянути на справу безпристрасно, то виходить таке:

Американський континент мав багато невикористаного матеріялу — степи, ліси, мінеральні поклади, але не мав сили, щоби те все перемінити на корисні річи. Тоді приїздять сюди чужинці з своїм творчим капіталом — а тим є сила їх рук, їх праця, їх витревалість, їх підприємчивість; тим капіталом є їх діти, їх внуки. Отже склалася спілка двох сторін: одна дала матеріял, друга працю для перетворювання матеріялу в корисні річи.

Отсе та спілка! Та кооператива!

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. M. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

ДАЙ БОЖЕ Й У ВАС ТАКЕ!

(Гефорд, Саск.)

В неділю 13-го грудня 1942 р. був я свідком важної врочистости моєї Укр. Прав. Громади в місточку Гефорд, Саск.

Тоді-то відбулися тут Загальні Річні Збори, але важне, що не були це збори з сухою діловою програмою, — тут було щось більше.

Повстання Укр. Прав. Церкви в Гефорді належить до часу повстання нашої Церкви в Канаді.

Шість миль на полудневий захід від Гефорду, ще до першої війни збудували були перші піонірн православну церкву (коло Писклинців) і з конечности підлягали російській православній місії. Це показує, що перші фундатори неї церкви розуміли, що церквою українського народу є і мусить бути лише Православна Церква.

В 1925 р. громада ввійшла в духову звязь з Укр. Прав. Церквою в Канаді, а найстарший її ктитор і благодітель, пан Писклнвець, є нині найстаточнішим нашим членом — сеніором, а його син Іван фінансовим секретарем.

Коли стихія відродження і зросту нної Церкви захопила майже всю відому частину поселенців Гефорду, то 1936 р. виникла потреба мати церкву в місточку, отже великою посвятою членів здвигнено величаву церкву, вартости 10,000 долярів, на найкращім місци в Гефорді

А що це наша околиця, широка, належно зорґанізована, при давнім шляху Норт Бетлфорд — Принс Алберт, то зрозуміло, яке велике значіння має тутешна церква для українського життя взагалі. Кожний цвяшок, кожна дошка, це голосний свідок щирости, яка живе в душах членів укр. прав. громади в Гефорд. Це свідок доброї волі і великої відданости святій справі — це не те, що за підмогою чужих нераз люди будують. Це буде дітям і внукам рідна предківська спадщина.

Багато переїзших англійців фотографували нашу церкву, а деякі оглядали її і в середині Коли ж в чужих українське громадське діло викликає подив, то це піде і на рахунок місцевої громади і нашої загальної справи.

Тому і сьогорічні збори були найвисшим живим доказом того, що може зробити добра воля свідомих людей — які, з своїм душпастирем раділи, що заплатили останню рату за „морґедж" і його спалили.

Зараз по Службі Божій о. Майба сказав, як св. Євангеліє оповідає що Ісус оздоровив 10 прокажених, а з них лише оден чужоземець, вернувся з широю подякою. І питав Христос: А де девять?

Як дякував той оден, так дякували щирі громадяни, що Господь допоміг їм виплатити церковний будинок — дякували в прекрасному Молебні до Ісуса Христа. Після того була перекуска в церковній салі під церквою, а в 2.30 розпочато збори молитвою „Царю Небесний".

По формальнім отворенню о. парох сказав кілька слів про великі річницю і серед святочного настрою проспівано всім, що для великої і святої справи ревні — Многая літа!

По звіті урядників, вписі членів і др. показалось, що громада вступаючи на 1943 рік, а 7-ий рік свого існування в місточку, не має ніяких довжних зобовязань. В касі церковній є 144 дол. готівки; за кожне Богослуження в році заплачено по 1 долярови на фонд дієцезіяльний (38 дол.); о. Майба сидячи коло президії дістав від кожного члена 1 доляра на дієцезіяльний фонд від родини, разом 48 долярів. Ще дальше учитель, Іван Іванишин, що мав від гефордців їхати на Ювілейний Зїзд нашого Інституту в Саскатуні дістав 52 долари, щоби доручив їх, як ювилейний дар для Інституту.

Згадатиб ще дещо зі зборів

1) Старший меценат, голова, пан Іван Семко, зрезиґнував кажучи: коли довг заплачений, то спічну, отже на його місце вибрали п. Гната Бартка.

2) Рішено подбати про гарне прикрашення церкви, про артистичний Іконостас і мальовання

3) Піднести платню священникови з 16 на 18 долярів кожноразово.

4) Працювати ревно в корнсть нашої преси — Вістника й Укр. Голо[illegible]

Серед щирого загального вдоволення закінчено збори молитвою „Достойно є", в 7-ій год. вечером

Так стоїть наша громадська справа в Гефорді! Дай Боже, щоби подібним могла похвалитися кожна наша громада в цілій Канаді!

Свящ. Іван Майба.

ЧИ ЖІНКИ МАЮТЬ ПРАВО [illegible]

В одній англійській газеті писалося недавно, що „жінки мають таке право курити, як чоловіки; вони мають право робити щобудь друге що захочуть, як чоловіки роблять"

Та я думаю, що воно не так, а це тому, що чоловіки є чоловіки, а жінки є жінки

Коли жінки будуть курити тому, що курять чоловіки, то вони мають право пити так, як чоловіки пють, і клясти так, як деякі чоловіки кленуть; і погані бесіди говорити так, як деякі чоловіки говорять; і не триматися дому так, як деякі чоловіки не тримаються; битися, як деколи молодші чоловіки бються.

Та нащо тоді жінки перейдуть? На що перейде дім? Тоді жінка з дому зробить корчму і дітей буде приучувати до курення, до пияти ки, до проклонів. Закурить собі, напеться і буде дітей виховувати.

І коли так всі зачнуть курити, а в хаті буде шестеро душ, то кілько треба буде на саме курення. Нехай кожне прокурить найменше 20 долярів, то на рік буде 120 долярів. А дальше як жінка зачне пити, то буде приучувати дітей, на що знов треба грошей. І що тоді буде з такого дому і з таких дітей? До чого вони будуть спосібні?

Звичайний курець прокурює 20 дол. на рік, а деякі багато більше Коли ж і жінка буде курити (не згадуючи дочок), то на рік буде найменше 40 дол. з одної хати. А з 1000 хатів пустять з димом 40.000 долярів. Кілько за ті гроші можна би зробити своєї доброї роботи, колиб люди ті гроші на добру роботу дали? А таких тисяч домів буде багато.

Ще одно... Коли жінки мають право наслідувати чоловіків, то чоловіки мають право наслідувати жінок, отже вбиратися по жіночому, малюватися і т. д., але на що тоді чоловіки перейдуть?

Та я думаю, що тут не можна казати, що жінки мають право робити те, що чоловіки. Воно не так! Бог призначив чоловікови його права, а жінці її права і її обовязки і жінка повинна на те оглядатися, а не на чоловіків. Вона відповідає за дім, за дітей, отже в тім її права і її обовязки. І вона не має права робити того, що нерозумне, що погане, що шкідливе. На таке ніхто не має права, ані навіть чоловіки. А що люди з тим не рахуються, то інша річ.

Я думаю, що українське жіноцтво не повинно оглядатися на тих чужих, що не так роблять, як жінки повинні би робити. Українці повинні памятати, що коли вони війдуть на манівці, то вони самі будуть за те покутувати. Чужих за те не буде голова боліти.

Старший Суминівець.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 7-го грудня 1942 року відбувся похорон українського піоніра, Івана Корніцького, з Інсінгер, Саск., в церкві коло Льорн. Покійний родився 1864 року у селі Дзвінячці Борщівського повіту Галичина, а прибув до Канади 1837 року

За життя свого він був розважним чоловіком, добрим господарем і щирим працівником при церкві, в якій служив за старшого брата. Громадяни жаліють над втратою його, бо таких людей, як він був для церкви, нема багато. Він це був перший рано у церкві, а послідний з неї виходив, і пильно доглядав її, не з примусу, але з любови

Його життя не було легке бо піонірські часи на таке не позволяли. Він бу один з найперш українських поселенців у цій кольонії Хоч мусів не мало праці вложити на ті каменисті і лісом забиті землі, то, помимо того дожив до пізного віку Він був витревалий і сильний тілом, а щасливий душею

Підчас похоронної служби парох о. М. Боднарчук попросив присутніх, щоби зложили жертви, як вінець на могилу покійного. Срібна колекта на місійний фонд нашої церкви принесла $6.04. По долярові дали п. Терновецький і Нік. Корніцький.

Покійний оставив по собі жену чотири сини і шість дочок: Йосифа, Катерину, Николая, Геню, Михайла Анну, Михайлину, Розалію, Павліну, і Стефана. Михайло і Стефан тепер в активній військовій службі. Також оставив 16 внук і 3 правнуці!

Нехай земля буде йому пером!

Присутний.

ПОМЕРЛА ЕВДОКІЯ СЕНЬ.

Грудня 9-го 1942, по довгій недузі упокоїлася в Гронлид, Саск. старенька піонірка неї околиці Евдокія Сень.

Народилася вона 17 квітня 1864 в селі Голотки, повіт Збараж, в Галичині. До Канади приїхала з своїм мужем Олексою в році 1910 і в околиці Гронлід взяли фарму, де всю свою силу і труд вклали, щоби забезпечити життя собі та своїм дітям. Кілька років перед смертю перейшли старенькі до найстаршого сина Онуфрія і на руках своєї невістки Анни скінчила Евдокія своє життя. Похорон відбувся 11-го грудня при співучасти великого числа людей.

Похоронне Богослуження по бл. п. Евдокії Сень відправив Всеч. о. Ілля Швець, і в похоронній проповіді згадав про заслуги покійної, як доброї матері та доброї членки Укр. Прав. Церкви. Покійна була дуже працьовита і дбайлива як в своїм господарстві, так і в громадськім життю. Хоч старенька, але належала до Жіночого Товариства, жертвувала та помагала в будові церкви, любила свій нарід, боліла серцем над його недолею і коли заходила потреба, жертвувала йому кілько могла.

По собі покійна лишила старенького мужа і трох синів; наймолодший Володимир за морем, а найстарший Онуфрій записався до оборони краєвої і дві доньки, Теклю і Стефанію, та три сестрі — Марію, Теклю і Мотрю.

Спочивай же з Богом наша старенька мамо і нехай Господь буде тобі ласкавим судією, як ти ласкаво і щирою була для своєї родини, для Церкви, а ми будемо заносити свої молитви перед престіл Всевишнього з вірою, що колись всі злучимося з тобою.

Нехай земля буде тобі легкою і нехай буде між людьми Вічная Память!

На заклик п. П. Биця присутні в Нар. Домі І. Франка зложили на фонд Українського Голосу і Вістника $5.90, кожному рівну частку.

Прокіп Биць.

ДОБРИЙ ПРИМІР.

Листопада 29-го, 1942, в неділю, відбулося в Стінен, Саск. хрещення донечки панства Кожушків. Посходились куми і гості, тайну хрещення доверших о. Мосейчук. По хрещенню завізвав присутних, щоби скинули щобудь на православний Вістник, отже зложили по 1 доларови: А. Анака, пані і пан Михайло Ґоґол, пані і пан Петро Ґоґол панство Кожушки, о. Мосейчук 25 центів. Щира подяка жертводав[illegible]

Оден із гостей.

ЛОВЛЯТЬ МЕНШЕ РИБИ.

В 1942 р. в Стейтах зловили риби 3,800,000,000 фунтів, отже 22 проценти менше, ніж в 1941 році. А в 1941 були зловили 4,900,000,000 ф. Так говорить урядова статистика

Причина, що менше риби ловлять, в тім, що забракло робочих рук, а також, що уряд забрав деякі рибацькі судна (невеликі кораблі) для воєнних потреб.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

ГЛЕСЛИН, САСК.
(Збірка о. І. Майби)

По 1 дол.: І. Зубик, Н. Корпач, В Гаврилів, І. Микитюк, С. Гаврилів, М. Корпач, І. Данилів, Мартоса Дилейко, Н. Савчин, І. Галевич, П. Гуцуляк, І. Гаврилів, М. С. Гаврилів, І. Горбай, Рузя Павлів, С. Данчура, М. Чуй, М. Тимофійчук.
Дрібна збірка в церкві 2 67

МІЧЕМ, САСК.
Від поодиноких членів 13.00

ГРОНЛИД, САСК. (північна)
По 1 дол.: В. Щербій, С. Халус, Г. Вахняк, І. Пшик, І. Петрів, М. Канюка.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.
Йорктон, Саск.
По 2 дол.: Іван Житарук.
По 1 дол.: М. Стечишин. Ф Думка, Г. Думка. Вас. Думка, П. Ягольницький, Н. Кадищук, Олекса Горбач, В. Когут Ів. Когут, Н. Іванюк, Іван Салабух, А. Крекаливець, Ст. Перперовський, В. Костенюк, Гео. Владійчук, Д. Бойчук, А. Матеха, Ів. Білоус, Ева Борис, Палагія Столяр, Т. Королюк, Василина Анака Вас. Кузик.

Калдер, Саск.
По 1 дол.: С. Гулька, М. Лисайчук, Антін Щимко, Т. Чорній, Гео. Юрчук, Іля Гильчук, Дора Кристюк.

Сторновей, Саск.
По 1 дол.: А. Вінтоник, П. Волощук, М. Галай, М. Л. Вінтоник, Ст. Зрудло, М. Зибчин, М. Воніговий, П. Зрудло, К. Ягольницький Ю. Цалин, І. Захарук, М. П. Жипчук, М. Свергун, Мих. Захарук. М. Глинський, Марія Глинська, Вас. Ткачук. Дм Павчук.

Данвел, Саск.
По 1 дол.: Г. Козоріз, П. І. Семко. П. Хахоляк, М. Цимбалістий, Ол. Ленько, Ів. Король.

Свидова (Канора, Саск.)
По 1 дол.: П. Гладун, І. Ривановський, Н. Ривановський, П. Котик, Г Гладун, Ф. Анака.
По 50цт.: Іван Шевчук.

Канора, Саск.
По 2 дол.: Др. А. Данильчук, В. Павлик.
По 1 дол.: А. Свинарчук, Г. Ф. Стратійчук, Р. Стратійчук, Дм. Худяк, Гео. Горичка, Ол. Берегуля, В. Гришак, Д. Деннс, Й. Ларагой, М. Мандзюк, М. Охітва, Н. Николайчук, Г. Смутило, Ф. Скибінський, М. Ободяк, Н. Кашуба, Н. Михасів С. Стефанов, Г. Ткачук, Н. Худик, М. Данилюк, Анна Кушнір, С. Данильчук.

ЗБІРКА о. Г. О. ВАСИЛИВА.
Спеден, Алта.
По 1 дол.: Й. Стельмащук, І. Гук, А. Ганис, С. Леськів, пані Василина Леськів.
По 50цт: пані М Страшок, уч. І. Пахолек, В. Гордей, А. Матвійчук, М. Крокуш., Т. Пахолек, В. Музика
По 30цт.: пані Катерина Гнатів.
По 25цт.: Д. Леськів, В. Пасецький, Й. Онуськів, Ів. Горук, В. Сироїд, О. Степанів, Н. Романчук, І. Романчук, М. Каліцький, пані С. Корчинська, І. Леськів, С. Хомяк, пані Н. Гаврилюк, пані Н. Лобай, Н. Мельничук, Василина Козак, Я. Леськів.
По 20цт.: Л. Солтис
По 15цт: пані Ганчарук.
По 10цт.: І. Баран, пані Н. Храпчук.
5 центів дрібними

Ґленцон і Тірієн, Алта.
По 50цт: пані Евгенія Лукиян, Н. Костенюк.
По 40цт.: пані М. Павлюк.
По 25 цт.: І. Волянський, Г. Сливка, А. Кіндракевич, пані С. Сливка, пані А. Кіндракевич, пані В. Костура, пані В. Волянська, пані Слива, пані Н. Іанюк, пані О. Стрембіцька, пані Дубас, пані О. Боднар, пані М. Кочан, пані Т. Гишка, В Кіндракевич, пані Г. Паладійчук, І. Лисий, О. Стрембіцький, Н. Іанюк, М. Луговий, пані М. Костенюк, П. Яриш, І. Горичка, Н. Фіпінчук, А. Візнюк, Д. Морай, І. Пшик. пані Ю. Мицай, І. Ощуст, П. Боднар, Н. Ткачук, пані Я. Кланчук, Д. Мицак, О. Стасин.
По 20цт.: пані К. Горичка, пані Кашуба, пані Ощуст.
По 15цт.: І. Гишка, пані М. Лугова.
По 10цт.: І. Боровець, Н. Гуцуляк, пані Гурин. пані М. Горичка, пані Н. Фіпінчук, пані Крижановська, І Гурин, Т. Гишка, пані Лиса, панна Костура, панна Іанюк, В. Костенюк [redacted]
17 ц. дрібними.

Біґмедов, Алта.
3 дол. зложили члени братства Івана Хрестителя.

Сенді Ренідс, Алта.
По 50цт П. Справлянський.
По 25цт.: П. Галівода, В. Карастюк, С. Троцько, Федора Сашук, Пістеля Франчук, М. Гурин, С. Круглик, А. Федчук, А. Саравапський, І. Гапонюк, І. Харевич, М. Деготь, В. Шимчук.

Смокі Лейк, Алта.
По 1 дол.: В. Підручний, І. Палю[redacted]
По 50цт.: Н. В. Гавінчук, пані Ю. Суходотоцька
По 25цт.: М. Гресько, І. Стогрин, Ю. Мороз, С. Стогрин, П. Лисак, п-ні К Варава, Марія Рацой, В. Лазарук, Г. Семенюк, І. Міняйло, В. Палиганк, С. Гавпман, М. Галіцький, Катерина Лазарук, Заїца Величук, Тетяна Тиволюк, Марія Варава, пані В. Колодій, Марія Т. Лазарук.
10цт.: М. Галіцький.

Стрий, Алта.
По 1 дол.: С. Рудий.
По 25цт: І. Тхір, М. Хзимко, І. Романчук, В. Підлужний, Т. Крокуш Л. Підлужний, Н. Бундз, І. Шиш, С. Голько, В. Давідович, Е. Малайко, С. Пелех, Й. Голько, Н. Тхір, Ів. Голько, Д. Панас, пані В. Підлужна, пані К Пелех, пані А. Романчук, пані Анна Ткачик, пані Евва Теленько, пані Настя Шиш.
По 20цт.: С. Теленько.
По 15цт.: Д. Климочко.
По 10цт.: І. Підлужний.

Довнінґ, Алта.
По 25цт: М. Осадчук, П. Тащук, О. Унгурян, Н. Белзик, А. Попович, І Гордей, І. Тащук, пані Бувр, С. Гордей, А. Милинка, М. Кулій, О. Гулейчук, Ф. Стрийський, С. Магас, Г. Баланецький.
30 цт дрібними.

Белвс, Алта.
По 25цт.: А. Черніячан, пані Софія Онгурян, А. Шевчук. Церква. П. Репка, Т. Тащук.
15цт.: І Пасічник.
10цт.: А. Климчук.

ВИНЯРД, САСК.
П. Петро Мочульський, Винярд. Саск. переслав до Консисторії $17 75 зібраних у формі коляди на ціль Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Так п. Мочульському, як і всім жертводавцям Консисторія оцим висловлює щиру подяку. Жертвували слідуючі:
По 1 дол.: М. Актарійчук. Д. М. Остапович, П. Мочульський, Ю. Ліч, Т. Пилипюк, Т. Анака, І. Бартилюк, П. Михайлюк, П. Вилак, П. Пацьорка, Ю. Дмитрук, Ю. Ріпак, пані Е. Дяків, М. Марцілюк, А. Багрій, С. Групка.
По 50цт.: пані В. Черніченко, І. Новаковський, І. Юрак.
По 25цт.: пані М. Кристиксон.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.
Симвер, Ман.
Іван С. Фіцич $1.00

Ітуна, Саск.
По 1 дол.: В. Гуменний, П. Канашевич, Я. Бойчук, М. Охрій, М. Канашевич, І. Мисак, М. Гонда, М. Бойчук, С. Паламар, Н. Бойчук, С. Гуменний.

Петлора, Ман.
Від громади Пресв. Тройці 5.00
По 1 дол.: Г. Короленчук, М. Бантрох, П. Кузик, Ф. Мозоловський, К. Топольницький; М. Сідляр, М. Комаранський, П. Стадник, Н. Стадник, В. Стадник, П. Шовдра, І. Стадник.

КОСІВ, МАН.
По 1 дол.: Д. Романчич, Н. Синжук, Н. Фіцич, Ю. Фіцич, С. Синжук, П. Самець, А. Галіберда, М. Склепович, Л. Михайлюк.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
Витків, Саск.
По 1 дол.: Н. Горбай, Й. Войтюк, Я. Гоян, І. Свистун, Л. Іванчук, К. Олекснок, П. Онищук, М. Саранчук, Н. С. Никіфорук, В. Срайко, П. Штокалко, М. Ковальський. А. Саранчук, С. Гарбуз, Я. Никіфорук, І. Луцик, А. Козкевич, А. Кіндрачук, М. Кіндрачук, М. Шпак, В. Свистун, В. Сорока, Н. Іванчук, І. С. Свистун, І. Гоян, П. Котик, Сестриці (1.16).

Мейфейр, Саск.
По 1 дол.: п-во Ляшини; Н. Кормиш.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Анонюка.
ЛЮТЕНЬ
21. Неділя. — Ґвайт Біч
28. Неділя. — Шеридон
Адреса: Почт. Скр. 124, Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
ЛЮТЕНЬ
21 Неділя — Сенді Лейк
28. Неділя. — Давфин
БЕРЕЗЕНЬ.
7. Неділя. — Менаі
14 Неділя. — Виста
Адреса:
Скринка 7 Сенді Лейк, Ман

[redacted] БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Болвачука.
[redacted]
21 Неділя. — Шіго, полуд.
28 Неділя. — Вест Бренк
БЕРЕЗЕНЬ:
7. Неділя. — Шіго, опів.
14. Неділя. — Едмор
21. Неділя. — Інсінгер
28. Неділя. — Шіго, полудне
Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
ЛЮТЕНЬ:
21 Неділя — Септон.
28. Неділя — Селкірк.
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707, Виннілег. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайького
21. Неділя — Гарвентон
28. Неділя. — Пембіна, Н. Дак.
БЕРЕЗЕНЬ:
7. Неділя. — Толстой
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛЮТЕНЬ
21. Неділя. — Шортдейл
28. Неділя. — Шелвелей
Почт. скринка 54, Роблин. Ман.

Календар Українських Свят

16 В.	3	Симеона Богоприємця
17 С.	4	Преп. Ісидора Пелусіота
18 Ч.	5	Муч. Агафії
19 П.	6	Вукола еп. Смирн.
20 С.	7	Партенія еп. Лампс.
21 Н.	8	**Нед. Блудного Сина**
22 П.	9	Мученика Никифора
23 В.	10	Преп. Прохора Печер.
24 С.	11	Муч. Власія еп. Севаст
25 Ч.	12	Мелетія еп. Антіох.
26 П.	13	Преп. Мартиніяна
27 С.	14	Преп. Кирила учит.
28 Н.	15	**Нед. Мясопустна**

БЕРЕЗЕНЬ.

1 П.	16	**Лютий.** Муч. Памфила
2 В.	17	Теодора мовч. Печер.
3 С.	18	Агапита еп. Синад.
4 Ч.	19	Ап. Архипа, Филимона
5 П.	20	Льва еп., преп. Агатона
6 С.	21	Преп. Тимотея
7 Н.	22	**Нед. Сиропустна.**
8 П.	23	**Початок Великого Посту.**
9 В.	24	† Перше і друге знайдення голови Івана Хрестителя.
10 С.	25	Тарасія архієп. Царгород.
11 Ч.	26	Преп. Порфирія еп. Газь.
12 П.	27	Преп. Тита Печер
13 С.	28	Преп. Василія іспов
14 Н.	1	**Березень 1 Нед. Посту**
15 П.	2	Преп. Агафона

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛЮТЕНЬ.
21. Неділя — Венлов
28. Неділя. — Пайн Ривер
[redacted]
7. Неділя. — Косів
Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василива
ЛЮТЕНЬ:
21. Неділя. — Довнінг
28. Неділя. — Белвс
БЕРЕЗЕНЬ:
7 Неділя - Смокі Лейк
14 Неділя — Довнінг (сповідь)
21. Неділя. — Стрий (сповідь)
28 Неділя — Спеден (сповідь.
КВІТЕНЬ
4 Неділя. — Смокі Лейк (спов.)
7 Сер. Бл. Пр. Бог. — Белвс (спов.)
11 Неділя Довнінг (сповідь)
Адреса: Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гриника.
[redacted]
21 Неділя. — Тернопіль
28. Неділя. — Смате
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЛЮТЕНЬ.
21. Неділя — Гонеймун
28. Неділя. — Принс Алберт
БЕРЕЗЕНЬ:
7. Неділя Сироп. — Сембоpr.
14. Неділя — Шипмен
21. Неділя — Принс Алберт
28. Неділя. — Ганеймун
Великодна Сповідь.
Адреса:
1060—4th St. East
Prince Albert. Sask

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ.

21. **Нед. Блудного Сина.** Голос 6 Утр. Еван. Луки 24: 36—53. Літ. 1 Кор. 6: 12—20. Еван. Луки 15: 11—32.

28. **Нед. Мясопустна.** Голос 7 У. Єв. Івана 20: 1—10 Літ. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єв. Матея 25: 31—46

БЕРЕЗЕНЬ

7 Нед. Сиропустна Гол. 8 Утр. Є Івана 20: 11—18. Літ. Рим. 13:11—14 і 14: 1—4. Єв. Мат. 6: 14—21

14. 1 Нед. Посту. Гол. 1 Утр. Єв Івана 20: 19—31 Літ. жид. 11: 24—26. 32—40 і 12: 1—2. Єв. Ів. 1: 43—51

21. 2 Нед. В. Посту Гол. 2 У. Є Івана 21: 1—14. Літ. жид. 1: 10—14 і 2—: 1—3. Еван Марка 2: 1—12

28. 3 Нед. В. Посту Гол. 3 Утр. Єв Івана 21: 15—25. Літ. жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Єв. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

[redacted]
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., MAR. 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1943. ЧИСЛО (407) 5

НА СИБІРІ ПОМЕРЛИ СТАРОСОЛЬСЬКІ.

Американська „Свобода" подає вісти, одержані з Росії (СССР), що др. Володимир Старосольський і його жінка Дарія померли. Діти Ігор й Уляна зісталися без нічого.

Їх вивезла з Галичини совітська влада. Покійний мав 63 роки.

Др. Старосольський був визначним українським діячем, а також визначним вченим, соціольогом.

Батько Дарії Старосольської проф. Володимир Шухевич. Брала Дарія живу участь в жіночім русі, була організаторкою „Кружка Українських Дівчат", редагувала жіночу „Мету".

ПОЛЬЩА БЕЗ ДУХОВНИХ СЕМИНАРІВ.

З Лондону доносять, що в Польщі позачинювані тепер усі духовні семинарі, отже нові духовні не виховуються. А багато тих священиків, що є, арештовано.

СЛАБОСТИ В ЕВРОПІ.

Німецькі вісти доносять, що в Німеччині дуже поширюються слабости, а в Югославії є також плямистий тиф. В Німеччині хорих нині два рази тільки, як було 1940 року. Є також інші слабости. З того можна висновувати, що такі слабости є в цілій Европі

ЗА ПРИЄДНАННЯМ ДО РОСІЇ.

Русофільська організація в Стейтах „Общество Русских Братств", на річнім засіданню в Филаделфії, Па., 1942, рішило клопотатись, щоби Галичина з Лемківщиною, Закарпаття й Буковина були віддані Росії. А дальше і Волинь з Поліссям і Холмщиною. Органом Общества є „Правда".

ЗГИНУЛО З ЛІТАКОМ 24.

Американський літак, на якім було всіх 39 осіб, впав до ріки Тагуса, в Португалії, отже з ним втопилося найменше 24 особі. Він віз з Америки танцюристів, співаків і т. п. до військових таборів. Виходить, що коли надійшла буря, міг грім вдарити в літак і це було причиною нещастя.

ЩО БУДЕ З ТУРЕЧЧИНОЮ.

З Вашингтону є вісти про те, що турецький президент, Ісмет Інону, заявив, що Туреччині годі без війни обійтися. Сподіються, що вона стане по стороні аліянтів.

ВІДДАВ 400 ДОЛ. ПО 24 ЛІТАХ.

Перед 24 літами В. Г. Світвуд забув в готели в Питсбургу 400 долярів. Коли по годині вернувся, грошей не знайшов. Тепер готельний послугач, мурин, що взяв гроші, написав з дальшої сторони листа до священика в Питсбургу, Норріса, що він перед 24 літами гроші взяв і тепер хоче віддати, бо хоче бути релігійним чоловіком. І Світвуд дістав назад 400 долярів.

КАНАДІЙСЬКИЙ ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ.

Нова загальна збірка на Фонд Канадійського Червоного Хреста починається 1-го березня, в понеділок.

Сума, яку Червоний Хрест хотів би в Канаді зібрати, є 10,000,000 долярів, а з того на Манітобу припадає 600,000.

Цілей, для яких Червоний Хрест потребує грошей, є багато: поміч полоненим, слабим, дітям, виселеним, шпиталям, та ще багато інших цілей, в які входить пожива, одіж, ліки, захист.

Отже канадійський Червоний Хрест звернувся до всіх священиків в Канаді, щоби 28-го лютого і в дальших двох неділях березня хочби бодай пять, або більше мінут поговорили в церкві про значіння роботи Червоного Хреста, а це збірці багато поможе.

Коротко: На поміч полоненим в Европі треба 5 мільйонів; на Далекім Сході 500,000; на збирання крови 250,000; на шпитальну поміч 3 мільйони... Це вже само собою показує вагу роботи Червоного Хреста.

Жертва велика! Ціль велика!

ПАПУ ДО ПОЛУДНЕВОЇ АМЕРИКИ.

З Ню Йорку є вісти, що католицький архієпископ Спелман поїхав зі Стейтів до Европи, щоби помогти папі Пієви 12-му забратися з Риму на якийсь час до Бразилії через Португалію. З ним їхали би всі ватиканські урядовці.

ЕП. МЕНІНГ ПРОТИ АРХ. ТЕМПЕЛА.

Між Епископалами в Стейтах йде довгий час агітація за злукою з Пресбитеріянами. З того приводу архієп. Виліям Темпел, голова Англіканської Церкви в Англії, написав листа до еп. Парсона в Каліфорнії, в якім говорить, що зі злуки епископалів з презбитеріянами вийшла би велика користь. І свій лист Темпел позволив надрукувати.

Проти Темпела виступив еп. Виліям Т. Менінг, голова Нюйорської епископальної дієцезії, надрукувавши про те ж свого листа Каже він, що хоч Епископальна Церква в Америці є дочкою Англіканської, все ж Темпел не повинен був в такий спосіб мішатися в тутешні справи, та ще тоді, коли тут ведуться завзяті суперечки коло питання про злуку. Сам Менінг заявляє, що він є рішучо проти злуки, проти неї є й еп. Шікаґа та інші, і він думає, що така злука принесла би лихо і розбиття в Епископальній Церкві.

КОЧОВНИЧЕ МІСЬКЕ ЖИТТЯ.

В Джеферсонвил, Інд. живе родина Говардів, яка за час свого 42-літнього супружого життя переносилася 50 разів до іншого дому і ніколи в тім самім домі другий раз не мешкала. В містах є подібних багато.

КОРОТКІ ВІСТИ.

Чорчил слабий — Премієр Чорчил слабий на запалення легких (пневмонія, англ. „нюмонія").

Бомби на Німеччину — В минувшім році аліянтські літаки кинули на Німеччину, Італію і другі місця, заняті німцями, 50,000 тон бомб, а вже тепер знов стільки ж.

Ганді постить — В середу 24-го лютого почався 15-ий день посту, яким Ганді хоче добитись, щоби його пустили на волю. Перед кількома днями був він дуже ослаб, тепер сильвіший. Він рішився постити 21 днів.

Поляки і Росія — Між урядом Польщі та російським урядом тепер йдуть спори за те, які землі мали би по війні до Польщі та Росії належати. Російське становище таке, що землі, де живуть українці й білоруси, мають належати до Росії.

ІНФЛЮЕНЦА В ВИННІПЕҐУ.

Через якийсь час хрих на інфлюенцу в Винніпеґу є дуже багато, хоч деякі слабують ходячи. Але дуже багато лежать. Одно, що слабість назагал досить легка. Лютого 22-го в Винніпеґу 120 учителів не прийшло до школи, другого дня 90. Слабує багато школярів. Слабують молоді і старі. — При цій слабости памятати ось що: Лежати в теплі, зимного не пити, ані не їсти, але все тепле, або гаряче. Холод погіршує слабість.

В ВИННІПЕҐУ ПОЗИМНІЛО.

Ще 22-го лютого було в Винніпеґу 37 степенів висше зера, а вже 24-го 24 степені низше зера. Зміна занадто велика. Розуміесь, що таке воно і по манітобських просторах.

ЛІД ЗАЛОМИВСЯ — ВТОПИЛАСЯ.

В середу, 17 лютого, втопилася на ріці Ассинобойн в Винніпеґу 20-літня Дорота Андерсон. Йшла з товаришкою через ріку, лід проломився і Дорота пішла під лід, а товаришка вирятувалася

КІЛЬКО ЗІБРАНО ВОЄННИМИ МАРКАМИ.

Воєнні марки почали продавати 27 травня, 1940 року. Нині продають їх в 45,000 місцях. Від травня 1940 до половини грудня продано 108 мільйонів Воєнних Марок за 27,000,000 долярів. Коли б всі ті марки покласти близько одну за другою, то була би стяжка довга 1,500 миль. На 2,500,000 домів, що є в Канаді припадає около 40 марків, або около 9 марків на кожду особу.

НИНІШНА ІТАЛІЯ.

Ще недавно простір італійських кольоній виносив 1,320,000 квадратових миль (коло 1,150x1,150), а тепер виносить лише: 10,000 кв. миль в Альбанії (100x100), 1,000 кв. миль на Додеканських островах і 130 акрів концесії в Тієнтсіні (в занятім японцями Китаю). Підчас теперішної війни Італія стратила мало не тільки кольоніяльної території, як чотири Німеччині.

ДВА РІЖНІ КАТОЛИЦЬКІ ДОКУМЕНТИ.

I.

Що говорить „Світло" про Православну Церкву.

В мондерськім василіянськім „Світлі", ч. 3, 1943 р. е велика стаття п. заг. **„Православія без маски"**, стаття того роду, що її можна вважати поважним документом, який вийшов з рук провідників греко-католицької Церкви в Канаді. В статті виложений погляд греко-католицьких верхів на Православну Церкву „на російських й українських землях", а на Українську Православну зокрема.

Стаття важна тим, що в ній показане „без маски" лице тих, які статтю писали і надрукували, та дають її ніби на науку, а вдійсности на викривлювання розуму греко-католиків українців. Це безглузда і безбожницька стаття!

Стаття надто довга, та ми передруковуемо її вповні в однім числі „Вістника", щоби читачі мали її цілу нараз перед очима й остілько легче могли судати про її зміст. Також коли б прийшлося її зміст подрібно розбирати, легче це зробити, коли ціла стаття е перед очима.

Ще зазначуемо, що це вже ми поділили статтю переділками, щоби так улекшити її читання. Зміст її йде дальше.

Ред. „Вістника".

ПРАВОСЛАВІЯ БЕЗ МАСКИ.

Нема чогось більше огидного, більше руйнуючого на світі, як релігійна облуда й туманення та визиск народніх мас при помочі релігійного ошуканства.

А якраз до такого становища скотилось православя на російських і українських землях й віками цілими виконувало ролю святця-обманщика.

Православія перед народом виступало як благочестя, але це тільки була маска, під якою крилась крайна моральна гниль.

Як завалився російський царат і прийшли до влади безбожні комуністи, то в першу чергу розвинули вони шалену безбожницьку пропаганду, щоби зруйнувати Церкву й релігію в народі, знаючи це дуже добре, що тільки безбожник може стати добрим матеріялом на комуніста.

І треба сказати, що це зробити не приходилось їм надто трудно. Большевики дуже добре знали, чим е православя й тому тепер потребували лише здерти з нього маску та показати людям його справжне обличчя, щоб вбити віру в людей і позискати їх для комунізму.

Це вони безцеремонно зробили. Большевицька пропаганда фактами взятими з православної дійсности старалась переконати нарід, що всяка релігія е шкідлива для нього, що її слуги е звичайними ошустами й що тільки безбожний комунізм е для нього добром. Так хитро постарались використати зогниле православя до затуманення народу новою дурійкою, комунізмом.

Тимчасом коли добре річ розважити, то приходиться сказати, що не релігія й Церква як такі е тут винуваті за туманення й ошуканство народніх мас, **а одиноко винуватою е ложна релігія і Церква**, якою саме було православя на землях бувшої Росії.

І тому кожна розумна людина, коли довідается про ті огидні діла православя, то повинна зненавидіти й відвернутись не від релігії й Церкви загалом, але від тої ложної і зіпсутої релігії й Церкви, якою саме являеться православія.

Багато нашого народу ще й сьогодні не знае справжнього обличчя православя, не знае як великим лихом воно е й не стараеться висвободитись з його лабет для свого власного релігійного й національного добра. А пора вже раз це зробити.

В теперішних переломових часах повинен наш нарід стреміти не тільки до визволення з релігійно-церковного обману православя й шукати свого відродження в чистій релігійній правді й в правдивім християнстві, бо лише там може знайти свою силу, щастя й здорові основи до свого розвитку.

Першим кроком до того визволення з під впливу православя е пізнати його, хто воно й які його діла?

Діла православя е такі огидні, що перо здрігаеться їх описувати, одначе таки треба написати бодай дещо, щоб людям дати змогу п і з н а т и правду про православя, щоб самі могли розсудити, чи варта його триматися, чи ні?

Першим підлим ділом православя, про котре треба згадати, це те, що воно покинуло вірну службу Богові й душевному добру народа, а запродалось на службу російським царям і їх імперіялістичній політиці.

Російські царі розказували православю, що їм треба було, а православя по рабському ті прикази виповняло.

Так пр. 1716 р. вийшов правительственний указ, що його нераз повторювано всьому духовенству, щоб доносити губернаторам про все противправительственне, що було викрито на сповіди.

До самої жовтневої революції існував наказ полковим священикам доносити до влади про крамолу серед жовнірів. І православні духовники цей наказ виконували. Так використовували вони сповідь для донощицтва. Чи ж це не огидa?

Православя мало свое монашество, але важко знайти стан більше лінивий і розпусний, як були православні черці й черниці в давній Росії.

Вже давніше цар Іван Грозний на церковному соборі заявив: „В монастирі постригаються не ради спасенія души — а покоя ради тілесного, чтоби всегда бражничать".

В монастирях не було ні карности, ні духовного життя. Монахи вели „побожне" лінивство, а дуже часто їх „духовними вправами" було піянство, обжирство і розпуста.

Клявзури там не було ніякої. Разів два, або три на рік богомольці, головно жіночого роду, приходили в більшості не помолитись Богові, а грішити з монахами й те робили зовсім отвертo, безсоромно.

По монастирях ділалась така огида, що волімо про неї навіть не згадувати.

Одначе звичайна пятика й розпуста не вдоволяли православних черців і дуже часто для насичення своїх звірячих пристрастей вживали ріжних розпустностей, не здержуючися перед насильством та простим проступком Так архимандрит Зосима перед большевицькою революцією попав під суд і дістав 12 літ. Кілько таких випадків затаено?

Хто не чував про православного „святого старця" Разпутіна, що розпуствував серед розпустних цариць, княгинь, надворних дам і панен під охороною й протекцією Миколушки II. на царському дворі?

Знова такий архимандрит Макарій в ролі вчителя в жіночій гімназії займався одночасно також безчестям малолітних своїх учениць, які нерідко кінчили свое життя самогубством, не маючи сил перенести свою ганьбу й пониження. За свої подвиги цей чернець дістав пізніше ще епископську гідність.

Підчас трусу в нижегородськім троїцькім жіночім монастирі викрито за большевиків підвал, в котрому при розкопах найдено враз із запасом золотої монети також кілька діточих скелетів.

Таких страшних справ було в Росії чимало, але вони по більшій части відбувались тайно, а царський уряд завсіди прикривав підлі справки своїх вірних слуг. Всеж таки всього не міг закрити, й воно опісля вийшло на яв.

Таких прикладів зі життя православних попів, черців і черниць можна б навести багато, та годі, бо й це, що подане, е огидне, відражаюче. До такого докотилось православя!

До ряду гидких діл православя можна зачислити і обманства з мощами.

Православні попи голосили народові, що в їх церквах е „нетлінні" мощі святих угодників. Нарід вірив і приходив з далеких сторін подивитись на ті мощі і зо страхом перед ними молився.

Коли ж прийшла в Росії большевія, стала вона заряджувати прилюдне відчинювання гробниць на очах селян, робітників і червоноармейців. Саме відчинення по наказу советської влади всюди переводили епископи, архимандрити, митрополити, наставники монастирів та інші наставники православя. І показався страшний обман у повній своїй наготі

У тих ніби чудотворних гробівцях не було ніяких нетлінних тіл святих угодників. Ось кілька таких фактів.

На розпорядження сергієвського совету, при величезному напливові народу в присутности всіх ченців лаври й лікарів, приступлено до відчинення гробівця в славнім монастирі, Тройце-Сергієвій лаврі, де спочивали „нетлінні" мощі св. Сергія.

Відчинку переводив еромонах Йона та ігумен Ананій. Точний випис з протоколу оглядин був надрукований в ч 82 „Правди" та багато інших часописах. І що найшли? Замісць нетлінного тіла найдено самі кости, та й вони розвалені, зїджені міллю, спорохнавілі, повні порохy й гусільниць. Волосся найдено не на голові, а в середині черепу, завинене в папір.

Не менше зворушаючий вислід дала відчинка знаменитих в Росії мощів Тихона Задонського в Задонському монастирі.

Монахи спершу протестували й публично заявили, що нетлінність мощів Тихона Задонського сконстатована ченцями та спеціяльною комісією в 1861 році й тому вони зайвою вважають нову контролю. Та їх таки примушено відчинити мощі. Відчинку довершив еромонах Іннокентій на очах народу.

Яке ж було усіх здивовання, коли там, де мали бути нетлінні мощі святого, знайдено напів спорохнавілий звичайний людський череп й куклу зроблену з вати, картону й шмат повязаних стяжками

Всі складові части мощів: кости, вата шмати, картон, були старанно зібрані і віфотографовані.

В місті Муромі, 7 лютня 1919 р. відчинено мощі святих боговірних князя Константина й чад його — Михайла й Федора, що находились в „Благовіщенському мужеському монастирі.

Показалось, що вони всі три були як і Тихон Задонський, не зле зшитими фігурами з ганчірок, вати та иншого дрантя, з додатком гнилих костей та нищених черепів.

При відчиненні мощів Ніля Столобенського в монастирі Осташковського повіту найдено не зайві кости посипані якимсь жовтим порошком, багацько вати і на дні домовини мідні й срібні монети.

Такі самі **„нетлінні мощі"** найдено також у Суздальській катедральній церкві при відчиненню домовини святих епископів Івана Федора, а також 8 лютня 1919 р. в Калязині, твердської губернії, в Троїцькому монастирі, коли оглянено мощі Макарія, а 3 квітня в Новгороді, в Софійській катедрі.

В домовині св. Олександра свирського в Олонецькім повіті відкрито просту воскову куклу, а при відчиненню мощів у трумні св. Макарія Жабинського не найдено нічого окрім павутиння, павуків і мокриць.

Але найбільше чудернацькими були „мощі" в місті Великім Устюгу, в Веркольському чоловічому монастирі. Є се мощі веркольського чудотворця Артемія. Відчинка відбулася 20 грудня 1918 року. При відчиненні мощів найдено в домовині ось що: „Трумна була розділена на три части, а в них: в першій лежала вата, в другій — різна церковна одіж, а в третій — невеличка червона скриночка, що була перевязана шнурочком і запечатана ляком з печаткою веркольського монастиря. При відчиненні цеї скриночки найдено таке: звичайне вугілля, перержавілі цьвоки і дрібна цегла.

У других випадках замість нетлінного тіла, побіч всякого дрантя, находилися хоч останки гнилих костей, а тут і того не було, тільки цегла за мощі.

Очевидно, що таке відкриття „цегли й цьвоків" зробило на присутніх потрясаюче враження.

В такий сам спосіб відкрито всі мощі, що находились в межах Советської Росії й ніде не було навіть ознак нетлінного тіла; всюди гнилі кости, вата, картон, воскові кукли, ганчірки, гроші, цегла та різне сміття.

От як гниле православя обманювало віру народних мас.

Подібні обманства діялись і з „явленими" чудотворними образами, які були майже в кожному монастирі й церкві.

Дальше в київській церкві Андрія Первозванного показували віруючим деревляний хрест, якого ніби то встромив на київській горі сам апостол, хоча він у Києві ніколи не був. Яке це підле, мерзенне!

Знаемо, що золото в огні блестить, а солома спалюеться на попіл. Те саме діється з релігією у час переслідування. Правдива, Божа релігія, у час переслідування блестить сяйвом, а ложна показуе свою неміч, розпадаеться і гине.

Подібно сталось і з православям в часі большевицької революції.

Православні духовники, що не мали в собі ні віри, ні правдивої побожности, що шукали в церкві тільки наживи й легкого життя, в час переслідування не мали сили постояти за православя, а його скоренько зраджували й переходили на службу безбожного комунізму й ще складали свої заяви в Народнім Комісаріяті Освіти, що зривають з релігією.

Ось дві заяви для приміру:

Перша заява: „Признаюсь щиро, що ані бога, ані царства небесного не визнаю, тому, що всього цього не мае. У всьому не признавaвсь перед народом тому, що не було чим годуватися.

Хоч й жаль мені було народу, що ми, духовенство, його туманили, але відмовитись було встидно".

Свящ. Апроскін.

Друга заява: „Отсим заявляю, що я зрікаюся від несення мною звання священого служщика і взагалі від духовного звання, признаючи, що то, чого вчив — е лож, а шлях, яким я вів мирян — облуда, основана на народній темноті й сліпоті, в імя особистої користи.

Свящ. Леонід Колосов.

Цих кілька фактів, що ми їх навели, а їх е велике множество, показуе нам наглядно, що православя — це тільки бездушний труп і одна мерзька гниль.

Сказав колись Христос: Горе вам книжники й фарисеї лицеміри, що подібні ви до побілених гробів, що зверху являются людям красними, а в середині повні мертвих костей та всякої нечистоти. Так і ви, зверху являетесь вправді людям праведними, а в середині повні лицемірства й беззаконня". (Мат. 23: 27-28).

Як бачимо з повище поданих фактів, то ці слова точнісінько стосуються до новітних фарисеїв-облудників православних.

Господь Бог їх довго терпів, а вкінці сповнив свою погрозу. За кару впало на православя страшне, але й справедливе горе большевизму.

Ця доля православя повинна стати для всіх наукою й пересторогою.

Нема що православя відігрівати, бальзамувати, чи прибирати в нові, українські одежі, бо труп е трупом і від нього нічого доброго не можна сподіватись українцям.

Трупа треба усунути, щоб не воняв і не заражував своею гнилю й звернутись до справжнього цілющого джерела правди, сили й життя; а тим джерелом е ніщо інше, як одна, свята, апостольська, католицька Церква, що її невидимим головою е сам Ісус Христос, а видимим заступником Христа Папа Римський і в якій діе безнастанно св. Дух, щоб вона помимо людських немочей зберігала правду віри й чистоту обичаїв та давала людям щастя тут на землі і там колись у вічності, в небі.

II.

Що говорить „Кенедіен Реджистер" про Православну Церкву.

Видно, що присудом Божим сталося, що коли в „Світлі" з 1-го лютого 1943 року появилася стаття п. з. „Православія без маски", то в „Кенедіен Реджистер-і" з 6-го лютого, 1943, зявилася стаття: „Поважаний Оборонець Совітського Атеїзму", де **таксамо говориться про Православну Церкву в Росії.** („Кенедіен Реджистер", це поважний англійський орган римо-католицької Церкви, виходить в Кінгстон, Онт.). Та яка велика ріжниця між тим, що бачимо в „Світлі", а тим, що в „Кенедіен Реджистрі". Це немов відповідь в першу чергу „Світлови".

Приводом до статті в „Кенедіен Реджистрі" було те, що недавно в Торонто виголосив промову священик і редактор офіціяльного органу Злученої Церкви в Канаді, др. Вилсон, в якій обороняв російських большевиків. Казав він, що коли большевики були проти Церкви, то треба їх за те виправдати, — **„бо Церква в Росії була в спілці з царським режімом і була дуже погана".** (Так і „Світло" говорить!).

Зупиняючись над таким висловом, автор статті в „Кенедіен Реджистері" [redacted]:

„Ми, будучи католиками, не маемо обовязку обороняти Російську Церкву, або царське правління, де католицьку Церкву жорстоко переслідували. Вдійсности не було російських католиків в царській Росії, хоч були поляки, литовці й українці католики під російським правлінням. **Однакож Російська Церква, з усіми її хибами, піддержувала християнство в Росії тисячу літ; в послідним чвертьстолітті вона переносила страшне переслідування, а всеж зосталася при життю і** стала побіч своїх переслідувачів, щоби обороняти свій край перед націвським ворогом. **Як католики, ми більше симпатизуемо з Російською Церквою, ніж з силою противною Богу,** якої оборонцем стае редактор Злученої Церкви в Канаді". (Зазначення чорним друком тут і дальше наше — В.).

Ще дальше „Кенедіен Реджистер" каже, що большевики переслідували не лише Православну Церкву, але й кожду іншу, бо вони:

„Не обмежували проти-релігійного походу до Православної Церкви. Вони переслідували російських вірних, які відлучилися від Державної Церкви, хоч задержали Православну теольогію (говориться це мабуть про Українську Православну Церкву—В.); **вони переслідували католицьку Церкву поляків, яка вдійсности ніколи не вязалася з царським правлінням:** вони переслідували протестантські секти, головно баптистів; вони переслідували релігійних жидів, а навіть музульман, хоч не з таким завзяттям, яке **виявляли проти християнських церков".**

Так говорять дійсні католики, сказати б — пани, господарі! І порівнайте тепер їх бесіду з тим, що „Світло" пише. Римо-католики цілком не говорять, що Православна Церква заслужила собі на те лихо, якого зазнавала — вони кажуть, що подібного зазнавала від большевиків й католицька Церква, хоч та з царським правлінням не вязалася — вони навіть **симпатизують** з Православною Церквою, співчувають її недолі. **Римо-католики вважають Православну Церкву таки Церквою, що мае за собою тисячулітні заслуги для християнства.**

А „Світло" не мае для Православної Церкви в Росії (отже й Української, як це воно зазначуе) нічого крім босяцької вуличної зневаги, нічого крім помий. Це вже таке крайне безглузде хамство, така дика безбожність, що йому місце з якім „Безвірнику", чи „Безбожнику".

Та недармо ж говорить приповідка, що: „Не так пани, як підпанки!"

Ми тому дуже боімося людей, що мало боімося Бога. — Гарнел.

Здобутки злого чоловіка дають коротко тревалу втіху, а за тим довго тревалий смуток. — Аристофан.

Люде складаються з занять, вмілостей і талантів, а також з себе самих —

Др. Мозлей.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.

Побільшене видання Молитвенника

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надаеться своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштуе з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,

7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

РЕЛІГІЙНЕ БАНКРОЦТВО.

Люде бояться економічного (господарського, грошевого) банкроцтва. Бо банкроцтво, це упадок в убожество. Це неслава!

Але банкроцтва бувають ріжні, а між ними є також банкроцтво моральне, банкроцтво релігійне.

Економічне банкроцтво, це занепад того, що чоловік поза собою має. Релігійне банкроцтво, це занепад самого чоловіка, яким він є.

Є убожество економічне і є убожество розумове, убожество культурне, убожество релігійне, убожество душевне.

Безрелігійна душа — це тінь душі. Безрелігійний дім — це тіло без душі. Безрелігійна громада — число моральних пролетарів.

Однакож з якою байдужістю люде допускають своє життя до релігійного банкроцтва!

Релігійний занепад починаєсь звичайно так, що людей опановує лінивство. Про релігійні справи щораз менше думають; релігійні обовязки починають занедбувати.

Перестають молитися. Молитва стає для них тягарем.

Не вчать молитви своїх дітей, або дуже мало.

До церкви дітей не посилають, або лише деколи.

Дітям про Бога й релігійні справи не говорять.

Самі до церкви ходять щораз менше, щораз пізнійше, щораз недбалійше.

Зменшують церковну вкладку, а з тим число Богослужень в році.

Свята, що припадають в тижни, починають легковажити, не хочуть тоді Богослужень — і воліли би ті дні заповняти буденною працею.

В хатах перестають мати релігійні образи, як немодні, непотрібні і невідповідні їх релігійній байдужости.

Коли така безрелігійність поступить далеко, то легковажать й неділю. Цілі такі околиці є вже нині в Канаді між неукраїнськими фармерами.

Коли життя почне релігійно занепадати, то може зійти так низько, що вже й тіни релігійної в нім не зостанеться. Нічого святого, нічого гідного; ніяких моральних ідеалів, ні красших небуденних стремлінь. Моральна порожнеча.

До такого банкроцтва допускають себе ті, що мають з чого банкротувати. Вони викидають те, що мають — викидають з своєї душі, з свого життя, з своєї хати — викидають одну святість за другою, оден релігійний звичай за другим; викидають релігійні приміри, які повинні давати своїм дітям; викидають релігійну науку; викидають релігійну систему з свого життя і релігійну атмосферу з свого дому.

Хіба це не банкроцтво?! Хіба це не страшне?!

Зайдіть ви до такої безрелігійної хати, а там віє моральною мертвотою. Не чути там віддиху живої людської душі. Ви чуєте, що нема там для вас чим дихати і ви раді відтам якнайскорше забратися.

Коли без нічого лишаються ті, що мали релігійні вартости, то в якім стані опинюються їх діти, які вже не мають з чого банкротувати. Для них не лишаєсь вже і згадка про щось красше. Вони є лише матеріялом, який оглядаєсь хиба на поліцію, бо вже нема їм на що друге оглядатися. А нема поліції — все їм можна.

І не диво. Банкрот батько не може дітей на господарів виховувати — він виховує дітей на гірших від себе. Хто злегковажив святе, то що він може дальшому поколінню передати?

Діти релігійних банкротів, це моральні каліки — люде безідейні, самолюби, або явні злочинці. Моральні пролетарі.

Розумний чоловік не тілько не допускає в себе релігійного занепаду, але ще дбає, щоби його релігійне життя стояло якнайвисше. Як величавий примір для своїх і чужих; як світло, що кругом світить.

Він знає, що труд, гріш і час відданий для релігійних цілей приносить здоровля, розум і силу життю, приносить вдоволення для людської душі.

Він знає, що здорове і сильне релігійне життя є запорукою і матеріяльного добробуту.

Розумний чоловік не допустить себе до такого стану, щоби на дверях його дому можна слушно написати: „Тут живуть релігійні банкроти!"

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

Дзвіниця — Дзвони.

До церковних будівель належить **Дзвіниця.** Деколи дзвони завішені над входовими церковними дверми від заходу, де для них є побудована ніби вежа з меншою банею. Однакож найчастіше будують для дзвонів окремі будинки, деревляні, або муровані, нераз дуже величаві і високі.

Дзвони — Хто перший почав виробляти дзвони, невідомо. Про те є оповідання, але вони не мають історичної основи.

Перші християне сликалися на Богослуження або так, що при однім Богослуженню оповіщували друге, або післанці заходили до домів й оповіщали. В часах переслідувань, лише таке було можливе.

Коли настали для християн спокійні часи, тоді є згадки про **труби**, що монахи ними оповіщали богослуження. Було й таке, що ходили післанці до домів вірних й ударяли молотком в двері, оголошуючи тим Богослуження.

Але в загальне уживання ввійшли були на Сході **Святі Дошки** (по грецьки „агіон ксільон"), про які є такий опис: Дошка 12 стіп (фітів) довга, 4 стопі широка, а 2 цалі груба, дуже вигладжена. Очевидно вона звисала і по ній билося залізним молотком, або деревляною довбенькою.

Святі Дошки, були Великі і Малі. В наших церковних книжках такі Дошки звали **Билами** і було **Било Велике** і **Било Мале.** Молоток, чи довбенька в наших книжках звесь **Клепало.** Довбенькою дзвонили для склинкування на менші Богослуження, а залізним, або мідяним молотком на Богослуження важніші.

Як памятка тих давних часів залишився в нас звичай, що в Страстну Пятницю не дзвонять, але калатають відповідними **Калаталами,** або бють молотком до дошки. В деяких православних монастирях були „била" донедавна, а мабуть є і тепер. Є вони ще в Греції.

Певне, що малі дзвінки були на світі вже перед Христом. але до Церкви впроваджено дзвони на Сході аж в другій половині 9-го століття. Коли ж там запанували турки, які є проти дзвонів, то й християне не могли дзвонів вживати, отже знов вживали Святих Дошок.

Найдавніщі дзвони були ковані, а доперва пізніше почали їх виливати.

Нові дзвони благословиться і притім дається їм імена. Коли виливають на замовлення, то імя дзвона, рік та імена тих, що його замовили, бувають вилиті на дзвоні.

Церкви мали по більше дзвонів ріжної величини. Типикон (Устав) згадує такі: 1) **Празничний** (великих свят); 2 **Воскресний** (недільний); 3. **Полиелейний** (малих „церковних" свят), 4. **Повседневний** та 5. **Малий дзвінок** („сиґнатурка"). Однакож деякі церкви мали і більше, ніж пять дзвонів.

Виробилися також способи дзвонення і дзвонарі їх добре знали.

На означення головних способів дзвонення є такі назви в церковних книжках: **Благовість і Звон.**

Благовість, коли дзвонять лише одним одиноким дзвоном, або більше дзвонами поодиноко. Коли дзвонять поодиноко більше дзвонами, то це зветься **Перезвон.**

Звон — коли дзвониться нараз в два, або більше дзвонів. Коли ж таке дзвонення повторяється три рази в малих відступах по собі, то це зветься **Тризвон.**

Ось ще способи дзвонення при ріжних нагодах:

В суботу перед неділею, чи святом: перше одним, потім всіма дзвонами разом.

Рано перед Утренею одним дзвоном

Перед Службою Божою поодиноко, починаючи від найменшого, а потім всіма.

Перед Вечірнею в неділі і свята одним дзвоном.

При процесійних обходах в усі дзвони три рази (Трезвон).

В Світлий тиждень аж до Провідної неділі вечером в усі дзвони.

Коли вмер хтось, то зараз дзвонили одним дзвоном. А бувало, що хтось хотів, щоби по помершім дзвонили цілий тиждень по заході сонця, тоді дзвонили в усі дзвони.

Коли повстав в селі огонь, то дзвонили одним дзвоном так, що серце вдаряло лише до одного боку дзвона, отже скоро. Це було дзвонення на тревогу.

Способи дзвонення могли бути в ріжних сторонах трошки відмінні, хоч в загалі подібні — і добре було би, коли б ті, що їх добре памятають, поописували і Редакції „Вістника" прислали.

ОДНАКОВО...

Страшно впасти у кайдани,
Умирать в неволі,
А ще гірше, спати, спати,
І спати на волі.
І заснути на вік-віки...
І сліду не кинуть
Ніякого: однаково —
Чи жив, чи загинув.

Тарас Шевченко.

НАДХОДИТЬ ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Піст, це не тільки встанова Церкви, але це встанова Божа; це така встанова, що є природною частею релігійного життя. Говорить Христос:

„Коли постите, нехай не буде в вас, як в лицемірів, сумного виду... Ти ж коли постиш, намасти голову твою і вмий лице твоє, щоб не здавався людям постником, а Отцеви твойому. — Мат. 6: 16-18.

Отже Христос говорить про піст, як про справу, яка є, якої треба і на яку глядить Небесний Отець, як на гідний вчинок щирого чоловіка.

Читаємо, що сам Христос перебував 40 днів на пустини в пості і молитві.

Про піст згадують й Апостоли. Ось вчисляючи свої переживання, каже ап. Павло: „В праці і в журбі, часто в недосипанню, в голоді і жажді, в постах часто, в холоді й наготі". 2 Кор. 11: 27.

Згадати ще, що навіть кожда більше розвинена поганська релігія має і мала пости, а це вказує, що піст є нерозлучний з духовим життям чоловіка.

Інша справа вже з питанням, як постити. Звичайно бувають на те встанови, однакож притім рішають також самі постники. Оден постить довше, другий коротше, оден більше строго, другий менше — в міру його сили, можности і витревалости.

Але піст в людськім життю повинен бути. Християнські секти, що викинули піст з свого життя, на наших очах релігійно щораз більше і більше з кожної сторони занепадають і їх релігійне життя руйнується.

Щоби піст був в родині поважною й обовязуючою справою, треба, щоби старші молодшим поважно і розумно про піст говорили. І щоби говорили не тоді, коли піст вже прийшов, але далеко перед тим. Нехай висловлюються про піст поважно, як про гідну, святу постанову; як про те, що поважав самий Христос, Апостоли і Святі: як про те, що наші предки тисячу літ гідно поважали.

Піст, це особиста жертва Богу. Дальше, це спосіб збирати свою увагу на свої обовязки; це спосіб для вироблення сильної волі і сильної постанови. Хто навчиться над собою панувати, той легко переможе всякі інші труднощі і досягне великих цілей.

Найбільше уваги звертають люде на перший і послідний тиждень Великого посту. Хто ж першого тижня поставить себе гідно, той в міру можности буде держати себе гідно цілий піст.

Є чоловіки, що на час посту перестають курити, не пють опяняючих напитків, не грають в карти. Це вже є налагоджування свого життя на красший лад.

Молоді повинні в часі посту держати себе поважніше, ніж коли, уникати веселих забав, не танцювати взагалі поводитися, як найбільше примірні, поважні і статочні люде і заповняти свою увагу поважними справами.

Хто на такий лад буде постити, то і сам він стане поважнішим і сильнішим духово, і перед Богом він буде красшим.

А прийде Великдень, він зустріне його, як гідний християнин, що до Великодня поважно приготовлявся.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Відвічальність матері.

Велика сила є в материних руках.

Кождій матері дав Бог дитину, як великий скарб і вона має за нього відповідати. Жадна мати на світі не має права виховувати дітей лише для втіхи.

„Бери дитину і виховуй її для мене!" — каже Бог кождій матері.

Дитина є дорогим каменем, який маєш вигладити, щоби міг мати місце в короні. Хто знає, чи Юда не став злочинцем тому, що мав злу матір.

Кого треба більше винувати за те, що тюрми переповнені, як не матерей.

Хто більше винен за злої слави доми, як не ті, що позволяють дітям волочитися вулицями, з кождим Томом, Джеком, Гарим, і товаришувати з такими заяцими, що коли по чорній смолі перебіжить, то ще і на ній своїми брудними ногами чорний слід лишає.

Я говорив з арештантами, які обвинувачували передо мною своїх матерей.

І що буде, коли через байдужість матері син стане Юдою, коли міг би стати апостолом Іваном, або Павлом?

Коли Наполеона Бонапарте запитали: „Що вважаєш найбільшою потребою Франції?" він відповів: „Матерей, матерей, матерей".

Ви жінки можете зробити з дому пекло і можете зробити небо.

Не давайте за багато волі вашим янкам.

Не хвалиться вільним краєм, коли ваші діти виглядають, як всяке лахміття там, де продають старі річи волося нечесане, подерті штани, повідривані ґудзики, теліпаються панчохи. Не треба великого розуму, щоби вгадати, що їх матері занадто заняті громадськими справами, клюбами і т. п. і не мають часу власними дітьми клопотатися.

Б. Сондей.

Жінки в Персії

Перси мають магометанську віру, як і турки. Дівчат вчать читати дуже рідко, отже жіноцтво там не найбільшій части неписьменне.

Коли перська жінка кудись йде, то ціла завиваєсь відповідним до того завивалом, чи полотном, закриває також голову і то так, що лише через дірки на світ дивиться. Ті завивала такі подібні барвою й виглядом, що нераз найблищі свояки себе не пізнають

Коли йдуть в гості, малюють волося, а навіть ноги, та обвішуються прикрасами. Деякі жінки курять люльки

Між магометанськими жінками моди [redacted] Минають десятки і сотки літ, а ноша точно та сама.

На вулиці магометанська жінка не говорить так, щоби її голос чув хто будь крім тої жінки, до якої вона говорить.

Персія славна з своїх перських килимів, що їх виробляють жінки середньої, а то й низшої кляси. Самі прядуть вовну, красять і руками килими виробляють. Треба 3 до 4 місяці часу на виріб одного килима, однакож він не тілько гарний, але служить цілі літа.

Жінки не сідають там разом з чоловіками їсти, але їдять окремо. Перси вживають багато цибулі, також перцю. Коли гість входить до хати, то скидає чоботи, як тут скидають шапки. Нема крісел, ні стілців, ні лавок, а всі сидять на земли.

Гість мущина не бачить жінок, а тілько самих чоловіків та дітей — жіноцтво, навіть дівчата, замикаєсь окремо в жіночій части дому.

ДЕЩО ПРО „МЕЛТІНҐ ПАТ".

Комісіонер Іміграційного і Натуралізаційного Уряду в Стейтах, Герисон, пише в „Ню Лідері" про зміну погляду на славний колись „мелтінґ пат".

Каже він, що підчас минувшої війни всі дивилися підозріло на імігрантів. Було повно доносів і клопотів. Тоді думали, що треба жорстокою силою перемінювати тих людей на американців. Такий спосіб представляли в формі кітла до топлення — „мелтінґ пат".

„Мелтінґ пат", — це характеристичний прилад — каже Герисон — незвичайно характеристичний. Рішучо ніґілістичний (руїнницький). Ви вживаєте його, коли хочете позбавити якусь річ цілком її характеру, позбавити вигляду, змінити її будову, усунути все, що є, крім сирого матеріялу. Зачинаєте під ним сильно палити, а тоді вкидаєте дану річ в той „мелтінґ пат". Коли річ не даєсь, коли не хоче зречися себе, ви піджаруєте ще більше. Ви саму душу з тої річи вигоните. Коли з річи розсталася лише безформна маса, ви можете другу річ вкидати.

„Ми вірили, що так треба робити з нашими імігрантами. Ми не хотіли признати способу, яким наша держава повстала. Ми рівнож думали, що додаючи таким способом багато до нашого населеня, ми не маємо нічого поправляти в себе самих. Коли щобудь треба змінити, то лише в імігрантів. Це був їх обовязок, а не наш. Однакож досить скоро ми завважили, що для нашого власного добра не треба примушувати скотляндця, щоби забув свої ткацькі матерії, або щоби парижанин любив смак води

„Нині багато з нас зрозуміло, що можемо бути приятелями і співпатріотами, хоч будемо любити цілком відмінні танці, напитки, музику, штуку і часописи"

Дальше Герисон підтверджує фактами, що люде без примусу стають вартними горожанами, беручи Стейти за свій „дім".

І це окремо звертає на себе увагу, що Герисон зве „домом" державу, якої горожанами стають імігранти, а не „батьківщиною", як її звуть деякі канадійські українці. („Домом" звуть також жиди). Й означення „дім" можна вважати найбільше льоґічним і вповні вистарчаючим. Коли чоловік придбав собі дім, то він мусить про нього дбати, як про свій дім, бо дбаючи про дім, він про себе самого дбає. Чого ж більше треба?

ЩО КОМУ НА ДУМЦІ.

Католицька преса подає, що новий епископ, Амвр. Сенишин, помічник еп. Богачевського в Стейтах, говорив в Шікаґо про те, як би православних до Риму притягнути. Він звертався до латинського церковного світа, щоби той познакомився з східними обрядами, бо це буде важним **„до збудовання моста для позискання до церковної єдности наших нез'єдинених братів".** Та й усіх православних, яких є 200 мільйонів

Коли б Сенишин був українським епископом в повнім розумінню слова, то говорив би не про мости до перетягання православних українців до Риму, але про ті страшні кривди, яких українці зазнавали від католиків на протязі сотень літ. Але — на чиїм возі їдеш, того пісню співаєш.

З ПОЧАТКОМ ПОСТУ.

З ВОЛИНСЬКОГО ЖИТТЯ.

Поважним і побожним був старий селянин Микола Стоход. Він твердо хоронив заповіти предків своїх і побожні звичаї рідної Православної Церкви.

— Дякувати Богу, що дожили ми до святого Великого Посту — сказав Микола — і треба — по заповіди Христа і по звичаю наших дідів і прадідів — з усіми попрощатись.

Як уже Микола з усіми близкими попрощався, зостався ще його внук, Василь, що недавно перейшов до штундистів (до баптистів). Старий журився внуком, як тільки можна журитися.

— І наш і не наш — казав він — хоч ще недавно був наш. Але нас воставив і пішов з чужими. Та все ж і його відвідаю.

Увійшов в хату Василя старий Микола, перехрестився і каже:

— До всіх ходив, з усіми прощався, отже і до тебе зайшов — прости мені, бо може согрішив я перед тобою словом, ділом, чи думкою.

І Микола вклонився внукови. Глянув Василь якось нерадо та:

— Бог нехай вам простить — але в нас такого звичаю нема. Це чужий мені безбожний звичай.

Оторопів старий, почувши такі слова. А помовчавши каже:

— У вас нема?... А ти ж хто? До кого ти належиш? Чи до тих, що святий закон звуть безбожним?

— Ви ж знаете, діду, хто я — каже Василь — я „віруючий", а ви ні. Ви в тьмі ходите.

Слухав Микола хвильку, наче б боровся з собою, а там:

— Василю, люблю я тебе так, як тілько може щира душа кого любити. Але слухай, що я тобі скажу...

Василь не мав відваги глянути дідови в очи і дивився в бік, і це було знаком, що душа Василя відчувала.

— Василю — продовжав Микола дальше — мені вже близько вісімдесять літ, отже таки дещо я бачив, дещо передумав, дещо сам пережив. Я знаю себе, я знаю, як жив твій покійний батько, бачу, як ти живеш. І скажу я тобі ось що: Ви всі, що покинули Святу Православну Церкву вашого славного Українського Народу, подібні до блудного сина, що взяв в батька частину хозяйства (господарства), пішов між чужих і все там пропустив. А тоді мусів свині чужі пасти, тай ще в голоді. І чужим людям це було байдуже, певно казали: Чужинець, заволока!

Василь мовчав понуривши голову.

— Так і ти — продовжав Микола — так ви всі такі. Були в Церкві, що від Апостолів продовжується, а тепер де ви? Зоставили ту Церкву, що ваші предки мали її тисячу літ і пішли куди?

— Я Христу тепер служу, а ви, діду, ні — сказав Василь, не маючи що іншого сказати.

— Христу — повторив старий з докором — ти Христу служиш, а я ні? В чиє ж імя я прийшов до тебе просити прощення, як не в імя Христове? Чиєю ж наукою я кормив свою душу ціле мое життя, як не Христовою наукою? А батько твій? А прадід, а прапрадід. Хіба ж вони Христа не знали? Хіба цілий твій нарід не знав Христа? Не знав правдивого Бога? Кому ж він молитви заносив, на кого надіявся?

— Але ви діду не знаете евангельської правди, так, як треба знати — знов каже Василь, понуривши голову.

— Не знаю евангельської правди? Як це? Ти знаеш мое життя, чув, як я жив від молодости — хіба йшов я проти Христової правди? Як, де? Кажи!

Зупинився старий, втомившися. А Василь мовчав також, дивлячись у вікно. Відітхнувши старий говорив дальше:

— Так, так, Василю! Ти промарнував святе добро твого батька, діда, прадіда. Твої рідні є в тебе нині поганими, ти зневажаеш їх. І це є в тебе знанням евангельської правди? Ось буде Святий Великдень — чи зайшов би ти до мене, чи до кого з твоїх рідних і поздоровив би їх святим: „Христос воскрес"? Ти відцурався своїх і до чужих себе тулиш. До тих чужих, що й самі вже не знають, до котрої секти належати, тільки їх натворили.

Тут Микола здіймив з своеї шиї „натільний" хрестик, що носив по давному козацькому звичаю, підніс його перед лице Василя і каже:

— Глянь щиро й уважно на цей хрест! Глянь! Апостол Павло казав, що він рад завсігди цим Хрестом хвалитися, а що скажеш ти? Де в тебе хрест? Та ось що я тобі скажу: Я скоро стану перед Праведним Суддею і тішуся, що зможу сказати: „Я старався вратувати заблудшу вівцю"... А дальше... Я все сказав. Хіба ще повторю: Прости мені!

— Простіть і ви мені, дідусю! — сказав Василь вже ласкавійшим тоном — простіть і Ви мені!

— Нехай Господь простить тобі та на добру дорогу наставить тебе, сину! — сказав старий і вийшов з хати.

Цілу ніч Василь не спав, не міг заснути.

Другого дня ледво Микола встав і говорив Ранні Молитви, явився Василь.

— Діду — сказав він — я нині прийшов просити в вас прощення. Простіть мені! Я цілу ніч передумував, що ви сказали і побачив, що так воно, як ви говорите. Отже простіть мені!

І підійшов він до старого, цілуючи його в обі руці, а Микола щиро поцілував в голову свого внука.

Слідуючої неділі Василь був вже в православеній церкві і просив прощення в цілої громади.

Від того часу був він найбільше примірним православним християнином.

КАЖУТЬ — БАГАТО МЯСА ПОКОВАНО.

Секретар організації продавців мяса в Шікаго, Коталь, недавно заявив, що він певний, що в ледівнях понагромаджувано мяса може навіть мільйони тонів. Там люде винаймають собі місце і ховають, що хочуть. Через те нема подостатком мяса на ринку.

КОРАБЛІ З ІМЕНАМИ ПЯТЕРИНЯТ.

В Супіріор, Віс., будують пять кораблів і хочуть їх назвати іменами канадійських пятьох близнючок сестер — Дійонів. Сестри мали б бути в Супіріор 9-го травня, коли будуть спускати кораблі на воду, отже були би вони неначе кумами.

ЗРІСТ РОЗВОДІВ В КАНАДІ.

Зріст супружих розводів, це ознака розкладу серед громадського життя. Ось кілька чисел, що показують, як розводи в Канаді зростають:

В 1918 р. було в Канаді 114 розводів.
В 1920 було вже 468.
В 1925 р. було 550.
В 1930 р. було 875.
В 1935 р. маемо 1429 розводів.
В 1940 р. 2,369 розводів.

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ ПРО ДОБРИХ І ЗЛИХ ДІТЕЙ.

Дітей ховати — як камінь глодати.

Малі діти не дають спати — великі не дають жити.

Добрі діти — вінець, а злі — кінець.

Одинак — як не злодій, то пияк. (Одинаків дуже пестять, отже розпускають).

Кожда сова свої діти хвалить. (Кождій матері здаесь, що її діти найкращі).

Яке дерево — такий клин, який батько — такий син. (Головно, коли син подібний до батька в чімсь недобрім).

Яблоко від яблінки далеко не відкотиться. (Часто буває, що діти перебирають погану вдачу свого батька, або матері).

Він в свого батька вдався. (Звичайно в добрім розумінню).

Викапаний батько! Викапана мати! (Говорять про сина, або дочку, що дуже подібні лицем до родичів).

Там в хаті діти по головах ходять. (Розпущені).

НА СЕРЕДЗЕМНІМ МОРІ.

Воздушний рух німецьких літаків на Середземнім морі вже давнійше не виявляе сили. Осередком воздушної сили німців є остров Крета і звідси налітали німецькі літаки на Кипр, на Сирію, на Єгипет, на Тобрук, а через довший час налетів вже нема. Виходить, що німці позабирали літаки там, де є більша загроза — до Італії, Сицилії, Тунісії.

ДАЙС ДІСТАВ 75,000.

В Вашингтоні признали на роботу Дайса 75,000 доларів, цебто на вишукування і висвітлювання проти американської роботи. За роботою Дайса було 278, проти 64. Ще окремо призначили 100,000 на розсліди закидів нельояльности серед державних урядників і робітників.

БАГАТО УРЯДОВЦІВ.

За минулої війни було в Стейтах 900,000 цивільних урядовців на державній службі, нині є їх 3,000,000.

ЯК ЛИСТ...

Як лист на деревині,
Що вяне в осени,
Так скоро, безворотно
Минають наші дни.
Що вчора зеленіло,
Як Божая краса,
Сегодня вже зникае,
Як цвіточки роса.
Сегодня ти гадаеш:
„Я стану під вінець",
Й на радощах не знаеш,
Що завтра твій кінець.

Із. Воробкевич.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

О. Н. МОКОЖ
Box 188,
Goodeve, Sask.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ОТЦЮ Й ПАНІ ДОБРОДІЙЦІ А. ХРУСТАВКАМ.

(Шепинці, Алта.)

Йорданськими святами наша церковна громада довідалася від свого пароха о. А. Хруставки, що він перебираеться до Вегревил. Таке рішення винесла Консисторія за згодою вегревилської церковної громади мабуть тому, щоби дати кращу змогу звопікуватися дітьми, котрі ходять до Вищої Школи. Хотяй віримо, що о. Хруставка буде дальше обслугувати нашу громаду; наша громада чулась до обовязку відзначити його перехід до Вегревил несподіванкою.

Вечером, 25-го ц. м. до салі місцевого Укр. Народного Дому прибуло поверх сотні людей, щоби віддати пошану улюбленому пароховм за його майже 17 літну працю межи ними. Коли о. парох зі своею дружиною й дітьми переступили поріг Народного Дому, всі присутні встали з місць; оркестра заграла укр. марш, а присутні відспівали многолітствія. Зворушений о. Хруставка кількоме словами подякував за честь, тай завважив: „Пощо було в таку студень підносити тілько труду, це ж зима і я цего не вимагав від Вас."

От парох провів молитву і всі засіли довечері, котру приготовило Жіноче Товариство. Підчас вечері оркестра приграваля укр. пісні При кінци вечері, п. Корнилій Іллюк виголосив промову і вручив дарунки вартости 75 дол Потім говорила голова Жіночого Товариства пані Єлисавета Івасюк, а з сусідної церкви Кейленд говорив п. Д. Орлецький. Всі вони зі слезами в очах дякували отцеви й пані добродійці за їх довголітню працю межи нами, та що за їх стараннями наша церква приєдналась до Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Дальше говорив о. Хруставка — як добрий батько до своїх добрих дітей; подякував за честь і пошану; переповів милі спомини з життя в нашій громаді, та вказав на великий поступ в нашій громаді й широке поле дальшої праці. „Ви маете, сказав він, прекрасну церкву, що волею Вашої громади приєдналась до Укр Греко-Православної Церкви в Канаді; Укр. Народний Дім викінчений й помальований, без довгу, належить до СУНД; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, що також палежить до Союзу Українок Канади; був в нас і СУМК свого часу активним.

Та будинки й організації одна річ, а праця в них друга Праці нам треба, великої праці. Нехайже не знеохочує Вас ані війна, ані ніяке лихо. Я і моя родина, де би ми не жили, будемо уважати себе частиною Вашої громади Тут між Вами прожили ми частину мабуть найкращого життя, тут родились і виростали наші діти і тому успіх Вашої церковної чи нардоної праці завсіди буде нас тішити. Щасти Вам Боже у дальшій праці."

Відспівано ще раз Многолітствія отцеви й родині, також громадам Шепинці й Кейленд. Потім о. Хруставка попросив присутних, щоби відзначити цю історичну хвилю громади зібранням жертви на пресовий фонд. Пан Д. Орлецький пішов між людей і зібрав $13.65, з чого призначено 6 дол. на „Вістник" а $7.65 на „У. Глос" Жертвували всі дуючі:

По $1.15 Кор. Іллюк.

По 1 дол.: о. А. Хруставка, пп. В. Арійчук, Д. Орлецький, К. Андрішек, Н. І. Іллюк, В. Луцик, Вас. І. Іллюк.

По 50ц.: М. Луцик, А. Зелел. Н. М. Рупташ

По 25ц.: Н. Ріпка, Н. Вигера, М. Н. Ріпка, В. Чобан, Г. Н. Рупташ, М. Павлюк, І. Веренька, С. Рупташ, Й. Іллюк, П. Тащук, П. Іллюк, Д. Рупташ, З. Луцик.

По 10ц.: Д. Винийчук, Д. Горгійчук, М. Павлюк.

На другий день перед відїздом знов 30 людей заповнило хату, а що дороги були злі і трок запізнився, то люди чекали до вечера, щоби дещо помочи та набутися. Колиж з заходом сонця трок й авто рушили з подвіря, щиро заплакали всі, бо оце забиралися ті, котрі жили не для себе, а для громади.

Наша громада складае публично щиру подяку о. А. Хруставці й пані добродійці за їх тяжку й корисну працю й бажає як найкращого здоровля й успіху на новім місци.

Заряд церкви.

З ДІЯЛЬНОСТИ ПРАВ. УКРАЇНЦІВ В СПЕДЕН, АЛТА.

Околиця Спеден мало знана і це природне. Велике місто, а то й місточко широко відоме, бо вони є більшим громадським осередками Там і громадська українська праця може бути сильніша, бо там є на те більше сили. А тут, робимо, що можемо — а все ж таки робимо!

Наша православна громада числить понад 30 членів, а її початки сягають десь до 1930 р. Досі обслугували нашу громаду оо: Т. Горбай, І. Майба, а тепер о. Гр. Василів.

Коло 1934 р. почались старання коло будови церкви, придбано навіть матеріял, однакож саму будову відложено через брак грошей

Площу під церкву давніше купили якраз напроти Народного Дому через вулицю. Коли ж рішено будувати церкву, то громада докупила ще два лоти, отже є просторе місце, що може придатись на дім для священика

До будови приступлено з весною 1942 р. Викорчували і прочистили місце, зорали і зрівняли, навезли піску й шутру, виконали пивницю для огрівача. Тоді вилито фундамент і 28 серпня 1942, в день Успення Богородиці, посвячено угольний камінь. За тим пішла дальша будова, хоч знов трохи спинилась через те, що час фармерів забирали жнива і молочення. За тим за скоро прийшла зима, отже тяжко було довести будову до верха Отже частина будови жде весни

Околиця Спеден на 98 проц. українська, українці перші тут гомстедовці. Але околиця тяжка для фармерування. Правда, за три десятки літ фармері вже трохи прийшли до себе, та кілько труду це коштувало

Та маємо і дещо поважніше згадати. Є звідси понад 30 молодих людей, що є учителями публичних шкіл, деякі на урядовій праці, двох є в армії офіцерами. Все те в більшости виховани Інституту М. Грушевського в Едмонтоні.

Є тут показний У. Дім Т-ва Просвіта, належить до СУНД і його члени діяльні — на полі освітнім і релігійнім

Коли міряти працю організації сумою пожертв по числову промовці на недавнім зїзді СУС в Едмонтоні, то в нас в послідних кількох літах призбиралась поважна сума, як на нас — з відпраиста, з базару 20—21 листопада 1942 чистого доходу 301 дол. А з представлення і коляди минувшого Різдва поверх 150 доларів. Коли дальше так піде, то наша церква буде цего року сиьнчена бодай з надвору

Щире признання належиться всім членам і членкам та прихильникам цеї церковної громади за їхню щиру працю, громадську працю! А довершиться праця, то кілько буде радости, що праця увінчалась успіхом. Я скажу: Боже помагай на добре діло!

Иосафат Стельмащук.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ.

(Шипмен, Саск.)

На схід від Принс Алберт 56 миль є місточко Шипмен, де поселились українці з Галичини і Буковини. Свідоме життя тут скоро розвинулось. Між поселенцями дуже скоро відродився дух предківської православної віри, отже заснували собі укр. греко-православну громаду (відірвались від римсько-уніятської). Першими організаторами були Мих. Кучірка, В. Запарнюк, І. Калин. Д. Головатий і Василь і Теодор Боднарчук. — Перші богослуження відбувались у Народному Домі

Уніяти, які не розуміли справи, насміхались з нас, однак ми не зважали і свое робили, та не дарьмо. В 1942 році Консисторія Укр. Гр Православної Церкви призначила на нашу околицю священика Всеч. о. К. Желіткевича, і наша прав. громада поступила вже значно вперед: богослуження відбуваються регулярно. Будову церкви весною докінчуемо, нарід горнеться до свойого рідного

На Новий Рік було в нас богослужения, і було благословення кадильниці, що купив п. В. Боднарчук. На теплі слова о. пароха до вірних, щоби зложили жертви на чашу, присутні зложили $27.25.

Відбулись в нас Річні Церковні Збори. Предсідником зборів вибрано о. К. Желіткевича Вибрано заряд церковний на 1943 рік: пп. М Олійник — голова. В. Боднарчук — заст. голови М. Кучірка — секр., Д. Головатий — заст секр В. Копач — касієр Провірна комісія — І Калин, В Запарнюк

Зорганізовано Сестрицтво церковне Княгині Ольги. В заряд увійшли: пані Л. Копач, голова. пані М Запарнюк, секретарка: пані К. Олійник касієрка: пані С. Головацька старша сестриця

Збори ухвалили щоби весною докінчити будову церкви, в другий день Зелених Свят має відбутись посвячення і перше Храмове Богослуження.

М. Кучірка, секретар

ЯКА КОРИСТЬ З ЇХНЬОЇ РОБОТИ?

Ошава, Онт.)

Можна сперечатись за важні і служні справи, можна когось осуджувати за дійсні провини, на таке в життю е місце. Але бувають люди, що з нічого роблять щось й очевидно вірять, що виконують святе діло.

Є в Ошаві православна „жуківська" громада. І не в тім лихо що вона є а тім, що деякі члени з тої громади поводяться так, наче б лише вони були українцями тай це не якими будь. А хто не з „жуківцями", той сякий і такий. Так вони ставлять себе перед чужими, так до своїх відносяться. Мав з нимиходіт місцевий КУК, старались шкодити Українській Православній Церкві. Отже звали її: румунська, кацапська, російська і висловлювали погрози тим з Заходу, що не пійшли би до їхньої церкви

Січня 7-го ц. р. було в газеті, вось, що о. В. Олійник подав, як він буде відправляти Богослуження, отже там названо Укр. Православну Церкву російською, а її священика (в Ошаві) російським священиком. Це завершує все те, що нерозсудні люди роблять! Кажуть: „Це помилка редакції", та чи це можливе? І ще тоді, коли нова тим маємо також подібні приміри.

Словом — декому з людей бракує здорового розсудку. Чому не подивитись їм найперше на себе самих і свою справу.

Та... Де взяти розсудку, коли його нема!

Ошавець.

РІЧНІ ЗБОРИ.

(Редвотер Алта.)

Загальні Річні Збори укр. греко-прав. парохії в церкви св. Луки в Редвотер відбулися 27 грудня 1942, вечером

Збори почалися молитвою, за цим зібрані встали, щоби згадати померших членів громади. На заклик голови парафії, Н. Крайчого, вибрано предсідника й секретаря до переведення зборів отже вибрано о. фика та В. Школьного.

Першим був звіт п. Крайчого, дотеперішнього голови, звіт з місцевої церковної праці за 1942. Другий звіт був п. Василика — він перечитав звіт минувших Річних Зборів, звіт фінансовий і лист з Консисторії. За тим був звіт касієра п І. Крайчого і звіт контрольної комісії — всі ці звіти принято одноголосно. По тім ще була коротка дискусія.

По заряду на 1943 р. вибрані: Н Крайчий, голова, (був головою і 1942); О. Пасічник, заступник голови; І. Крайчий, касієр; І. Василик, секретар. До контрольної комісії: Т. Хоба, В. Школьний, В. Полічних Господарем В. Школьний. Старші Братя: М. Повіль, Й. Пасічник, Т. Мирун

Збори підвищили винагороду священикови з 12 на 14 доларів.

Принято одного нового члена

І. Василик, секр

ЖЕРТВЕННО СВЯТКУЄМО.

Глендон, Алта

На св. Василія Великого (Новий Рік)) наша громада в місті мала відправу. По відправі оден Василь — Василь Кіндракевич запросив гостей: а між ними священик родині господаря і дружини — п-тво Спасюки

Гостюючи зібрані не забули за наш церковний орган „Вістник" Значіння Вістника" підніс О. Стасик, а п. І. Ошуст перевів збірку. Жертвували:

По 50ц.: П-во Кіндракевичі, п-во Спасюки о. Гр. Василів.

По 25ц: О. Стасик, І. Ошуст, А. Кіндракевич, А. Швапо .Ол. Особа, Ол Боднар. Мих. Горячка, Василь Пиник

По 21ц: Григорій Особа

Честь громадянам, що вміють піддержувати свою рідну справу!

Пямий гість.

РАДЯТЬ ЕСПАНСЬКУ МОВУ.

Віддавна деякі люди висували думку, що треба на світі, щоби кожний чоловік крім своєї мови знав ще одну спільну всім мову і тоді всі люди могли би між собою легко порозумітися. Отже такою додатковою мовою могла би найскорше бути штучна мова, якою жадний нарід не говорить.

А що кожний нарід бажав би, щоби його мова стала такою загальною мовою, якої би всі вчилися, отже тут виринає невгода. Длятого створено кілька штучних мов, а одною з них є „есперанто". Однакож всі старання, щоби котрусь з тих штучних мов поширити, були досі даремні. Це показує, що людству така штучна мова не дуже потрібна.

Тепер дехто радить, щоби за додаткову мову взяти мову еспанську. Кажуть, що штучна мова не має за собою літератури і це її недостача. Щож до мови еспанської то це мова гарна, нею говорять в Еспанії, середній і полудневій Америці крім Бразилії, отже коло 100 мільйонів людей. Її писання фонетичне (пишеться, як говориться) і легка до науки.

Та мабуть і з еспанською мовою буде таке, як з есперантом. Спільна всім мова потрібна одиницям, але одиниці можуть потрібної їм мови навчитися.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

(Збірка о. Д. Цукорника)

По 1 дол.: Д. Кузь, П. Фарбатюк, В. Фастрига, Оля Свистун, В. Ткач, П. Заяадовський, Р. Янчинський, П. Мельник, І. Левко, В. Дах, Н. Зелізко, І. Савчук, М. Голубіцький, С. Гаман, Г. Будник.

ВЕРНОН, Б. К.

По 1 дол.: І. Гриценко, А. Корпан, В. Кучарський, О. Юрійчук, В. Гакман, п. Циганський, др. В. Савіцький, Н. Малиш.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 3 дол.: Д. Грекул

По 2 дол.: П. Мороз

По 1 дол.: С. Радомський, М. Галіцький, В. Підручний, П. Варава, Г. Сухолотоцький, Марія Варава, Т. Дмитрів, С. Попович, Н. Сухолотоцький, А. Велечук, В. Рацой, В. Лазарук, Н. В. Гавінчук, І. Павлюк, П. Лазарук.

ЗБІРКА о. Ю. ЦУКОРНИКА.

Ніагара, Фалс, Онт.

По 5 дол.: Іван Кіт

По 1 дол.: Г. Гладинюк, І. Пограничний, Г. Стоділка.

По 50цт.: А. Прохорко, П. Каменовський, С. Калинець, П. Самець, В. Воловіна, І. Гладинюк, І. Боднар, Марія Петрова, Марія Копровська, Марія Доктар, Юстина Гладинюк.

Гемилтон, Онт.

По 50цт.: Г. Будник, В. Фастрига, В. Ткач, А. Стецик, В. Дах, М. Ковальчук, Оля Свистун.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Збірка в окрузі 23.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Тернопіль, Саск. 3.21
Смітс, Саск. 2.40
Вакав, Саск. 1.60
Кадворт, Саск. 4.07
Ст. Джуліен, Саск. 5.50 (М. Кулик 1 дол.) разом 6.60

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Росборн, Ман.

По 1 дол.: Гр. Совтус, Г. Гладій, Г. Гладій.

По 50цт.: Петро Кузенко, пані М. Баранецька, Т. Гладій.

По 40цт.: Г. Одайський

По 25цт.: Ст. Баранецький, Т. Стрілецький, Н. Мвикир, Н. Бельбас, І. Семенюк.

Енгусвил, Ман.

По 1 дол.: Мих. Гнатюк, С. Вовк, П. Сабецький, Н. Галак.

По 50цт.: П. Гасюк, І. Балакунець

По 45цт.: — М. Мушій.

По 25цт.: пані М. Мушуманська, пані Микитюк, Н. Яцук, Л. Сабецький

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

Тудор, Алта.

По 1 дол.: Катерина Білик, Іван Шевчук

По 50цт.: Народний Дім, П. Борс. А. Колодницький, Стефан Боднарчук, Олекса Пугар, В. Шевчук, Ю. Динька, О. Слюсинський, Г. Антонюк, П. Федуляк, А. Остафійчук

По 40цт.: С. Ковальчук

По 35цт.: С. Довгань, А. Варвинця, М. Шевчук

По 30цт.: Іван Окос

По 25цт.: Петро Довгань.

Егремонт, Алта.

По 1 дол.: Анна Проданюк.

По 50цт.: М. Мандзюк, К. Радомський, М. Лукасевич, Л. Говалко, І. Приймач, Й. Павлюк, П. Радомський, Я. Хіжан, В. Короташ, В. Бачинський, Г. Паулек, Г. Беліда, Марія Хіжан, Химка Стемковська

По 35цт.: Г. Хіжан.

По 30цт.: Т. Степенко.

По 25цт.: Г. Бугай, І. Проданюк, І. Василинка, Л. Дмитрик.

Редвотер, Алта.

По 50цт.: С. Федорак, М. Саляжин, С. Хаба, В. Пасічний, Т. Мерун, А. Мерун, І. Струк, Н. Зінюк, Ф. Хаба, М. Клепак, В. Школьний, І. Крайчий, І. Садовник, В. Савка, С. Лазовський, М. Попіль, О. Пасічний, І. Пасічний, М. Федорак, І. Васinduk, Н. Крайчий, Н. Феняк

РЕДВЕЙ, АЛТА.

По 1 дол.: В. Кульматицький, Н. Козицюк, Др. Н. Голубицький, С. Капаць, П. Капаць, С. Самиця

По 50цт.: М. Боечко, О. Колібаба, С. Квашук, К. Мек, Н. Безбородко, М. Капаць, Н. Чорний, М. Сулима, М. Коваль, М. Снайчук, А. Грицук, М. Гаринюк, пані Клебак, І. Татарин.

По 75цт.: Павло Гаралюк

По 55цт.: Я. Бойко

По 35цт.: Зоря Савчук, пані Леделюк.

По 25цт.: П. Мулик, П. Попіль, пані Лопушинська, Л. Веньгер, пані Клюфас, Л. Мулик, М. Письменний

Февора, Алта.

По 1 дол.: М. Фербей, П. Магера, Н. Ожінко, Н. Бойко, М. М. Ожінко, А. Варварук, К. Магера.

По 50цт.: А. Ласківська, І. Воєвідка.

По 25цт.: Й. Крицук, В. Белезюк, П. Ожінко, Ф. Лучка, П. Кузик, Д. Гордіна, М. Кузик, П. Ласківський, А. Яхнівський

По 20цт.: С. Пашів

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"

від 15-го листопада до кінця грудня 1942. Збірки та поодинокі жертви, які ще не друкувалися в доцісах, на сторінках „Вістника":

О. Т. Форостій, Френкфорд, Онт. $1.00
На несподіванці в честь панства Стефана і Марії Шереметів, Торонто, Онт. 4.50
П. Г. Кудрик, Вимер, Саск. 1.00
П. В. Барабаш, Бисет, Ман. 1.00
На несподіванці панствам С. А. Стойкам, Монтреал, Кве. 4.25
М. В. Чепесюк, Кінгстон, Онт. 1.00
На несподіванці в честь М. Білого, Торонто, Онт. 4.05
На несподіванці в честь п. Мих. Човника, Престон, Онт. 4.25
На весільній забаві панства Мих. і Стефанії Юркієвських, Престон, Онт. 2.35
Ф. Корнут, Кемрова, Алта. 1.50
З нагоди 25-літнього подружжя п. Олекси і Юстини Леньо, Довнвел, Саск. 2.60
Іван Захарків, Кенмор, Алта. 1.00
На 25-літнім ювилею панства Калучок, Гронлид, Саск. 2.00
Г. Бугера, Дуфрост, Ман. 1.00
А. Пелех, Венкувер, Б. К. 1.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Ковалишина.

БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя. — Мензі
12 Пятниця. — Сенді Лейк
14 Неділя. — Виста
19 Пят. — Сенді Лейк (сповідь)
21 Нед. — Сенді Лейк
26. Пят. — Сенді Лейк (сповідь)
28. Нед. — Давфин (сповідь)

КВІТЕНЬ

4 Неділя. — Енгусвил (сповідь)
7. Середа, Благовіщення. — Виста (сповідь)
11. Неділя. — Січ (сповідь)
18. Неділя Квітна. — Росборн (спов)

Адреса: Скринка 7, Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уяна

БЕРЕЗЕНЬ.

7. Неділя Сиропуст. — Брендон
14. Нед. І. посту. — Портедж ла Прері
21. Нед. II. Посту. — Поплар Парк
28. Нед. III. Хрестопокл. — Тиндал

В суботу 27 в год. 3 пополудні катехізація і сповідь для дітей в Тиндал

Адреса: 305 Парк Стріт. Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

БЕРЕЗЕНЬ.

7 Неділя — Єлов Крік
14 Неділя — Вакав
21. Неділя — Кадворт — Річні Загальні Збори. Ст. Джуліен — Великодна сповідь. Всеч. о. С. Гребенюк.
28. Неділя. — Тернопіль

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя. — Шіго, опів.
14 Неділя. — Едмор
21 Неділя. — Інсінгер
28 Неділя. — Шіго, пополудне

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Васіліва

БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя. — Смокі Лейк
14. Неділя. — Ловнінг (сповідь)
21. Неділя. — Стрий (сповідь)
28. Неділя. — Спеден (сповідь.

КВІТЕНЬ

4 Неділя — Смокі Лейк. (спов.)
7. Сер. Бл. Пр. Бог. — Беліс (спов.)
11 Неділя Ловнінг (сповідь)

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ.

1 П. 16 Лютий. Муч. Памфила
2 В. 17 Теодора мовч. Печер.
3 С. 18 Агапита еп. Синад.
4 Ч. 19 Ап. Архипа, Филимона
5 П. 20 Льва еп., преп. Агатона
6 С. 21 Преп. Тимотея

7 Н. 22 **Нед. Сиропустна.**
8 П. 23 **Початок Великого Посту.**
9 В. 24 † Перше і друге знайдення голови Івана Хрестителя.
10 С. 25 Тарасія архієп. Царгород
11 Ч. 26 Преп. Порфирія еп. Газь.
12 П. 27 Преп. Тита Печер.
13 С. 28 Преп. Василія ісп.

14 Н. 1 **Березень 1 Нед. Посту**
15 П. 2 Преп. Агафона
16 В. 3 Свщ. Евтропія
17 С. 4 Преп. Герасима Вологд.
18 Ч. 5 Муч. Конона
19 П. 6 Муч. 42 Аморійських
20 С. 7 Свщмч. Херсонських

21 Н. 8 **2 Нед. В. Посту.**
22 П. 9 † 40 муч. Севастійських
23 В. 10 Муч. Кондрата, Кипріяна
24 С. 11 Софронія патр. Єрус.
25 Ч. 12 Теофана Ісп.
26 П. 13 Никифора патр. Царгор
27 С. 14 Ростислава кн. Київського

28 Н. 15 **3 Нед. В. Посту Хр. покл.**
29 П. 16 Серапіона арх. Новгор.
30 В. 17 † Преп. Алексія ч. Божого
31 С. 18 Кирила арх. Єрусал.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя. — Косів
14. Нед. — Ешвил. Вел. сповідь
21 Нед. — Венлав. Вел. сповідь
28. Нед. — Пайн Ривер. Вел. спов

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

БЕРЕЗЕНЬ.

7. Неділя. — Флин Флон
14. Неділя. — Ендевор
21. Неділя. — Арран
28. Неділя. — Сван Плейн

Адреса. Почт. Скр. 124, Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаїського

БЕРЕЗЕНЬ:

БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя. — Толстой
14. Неділя. — Вайта
21 Неділя. — Сеньків
28. Неділя. — Гарднтон

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя Грендвю
14. Неділя. — Етелберт
21. Неділя. — Роблин, Вел. спов
28. Нед. — Шоротделя, Вел. спов.

КВІТЕНЬ

4. Нед. — Ленард, Вел. сповідь

Почт. скринка 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желішкевича.

БЕРЕЗЕНЬ:

7. Неділя Сиропуст. — Семборг.
14. Неділя — Шипмен
21. Неділя — Принс Алберт
28. Неділя. — Ганеймун. Великодна Сповідь

Адреса: 700 Central Ave. Prince Albert, Sask

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ

7. Нед. Сиропустна Гол. 8 Утр. Єв. Івана 20: 11—18. Літ. Рим. 13:11-14 і 14: 1—4. Єв. Мат. 6: 14—21

14. 1 Нед. Посту. Гол. 1 Утр. Єв. Івана 20: 19—31. Літ. жид. 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2. Єв. Ів. 1: 43-51.

21. 2 Нед. В. Посту. Гол. 2 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. жид. 1: 10—14 і 2—: 1—3. Єван. Марка 2: 1—12

28. 3 Нед. В. Посту Гол. 3 Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Єв. Марка 8: 34-38 і 9. 1

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3696 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN. MAR. 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1943. ЧИСЛО (408) 6

ҐАНДІ СКІНЧИВ ПІСТ.

Вісти з Індії говорять, що коли Ґанді скінчив 21 денний, отже тритижневий піст, то загал Індії привитав це молитвами і подяками. Та уряд не сподіється, що можуть вийти проти уряду які політичні розрухи — уряд чує себе сильним і дальше має Ґандія і багато його однодумців в руках. Син Ґандія, Девадас, видає „Гіндустанський Час" і пише багато про справу батька. Наслідки Ґандієвого посту можуть бути хіба такі, що Партія Конґресу тепер знов сильніше обєдналася, бо перед тим її єдність вже ослабала.

СЛАБА ДРУГИХ ВРАТУВАЛА.

Коли в Скарборо, коло Торонта недавно вибух огонь в домі пані Бел, то як прийшлось їй дітей ратувати. Сама вона недавно зломила ногу, отже нога була збінсована, та вона два рази верталась до горіючого дому і вратувала пятеро дітей. Коли є велика конечність, то і сила зявляється

ВЗЯЛИ З ФРАНЦІЇ 22 ДИВІЗІЇ.

Агенція Ройтера доносить через Лондон з Москви, що німці забрали з Франції, Бельгії, Норвегії й Німеччини 22 дивізії війська і перевезли на Схід, щоби спиняти наступ російської армії.

ЗГОРІЛО 35 ДІВЧАТ.

В місточку Каван, в Ірляндії, згоріло 24-го лютого найменше 35 дівчат, але може бути й більше. Був там сиротинець, в якім були дівчата від 4 до 18 літ життя, було їх всіх 82.

На першім поверсі згинули всі дівчата, коли завалився на них горіючий дах. Багато вибігали на двір в горіючій нічній одежі, інші вискакували через вікна. Крик в вогни був такий, що збіглося зараз ціле місто. Згинула також 87-літна жінка, що в ночи мала мати нагляд над сиротинцем

МОЛОДІ ЗЛОЧИНЦІ.

В Бруклин, Н. Й. засуджено недавно чотирьох молодих людей на довгі літа вязниці. Один з них має 18 літ, другий 17, третий 17, а четвертий 25. Злочини першого степеня напади і рабунки. Три перші дістали від 10 до 30 літ, а четвертий 15 літ. Суддя сказав, що на їх він дивитися не буде, бо половина бандитських нападів в Брукліні припадає на хлопців від 16 до 21 літ віку.

ДАВ 41 ПІВКВАРТ КРОВИ.

В Піпсбургу, їздець троком, Росел Армор, дав в 42-ох місяцях 41 півкварт (пайнтів) крови для воєнних лічничих потреб. Девять півкварт дав в послідних 15 місяцях. А що є постанова, що кров можна брати від того самого чоловіка не частіше, як раз на два місяці, то Росел зміняв собі мя. Важить він 216 фунтів.

СТІНА ВБИЛА 8 ОСІБ.

В Ватерфрд, в Ірляндії, завалилася часть стіни, якою обведені арештантські забудовання, отже так згинуло 8 осіб, 17 було ранених, а двох осіб ще не дошукалися. Стіна впала на ряд домів, що рядом стояли недалеко.

ДЕЩО З РОБОТИ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Поміч, яку Червоний Хрест дає полоненим, відноситься також до тих полонених, що є в Німеччині. Їм посилають одежу, посилають поживу, а також таку іншу поміч якої полонені мабуть цілком не мали би від німців.

Що до пакунків, які з Канади висилаєтьcя, то йдуть вони через такі руки. Канадійський Червоний Хрест передає їх Міжнародному Чевроному Хрестови, а вже цей передає їх Німецькому Червоному Хрестови, що цілком певно передає пакунки полоненим

Та берімо такі справи, як приміром окуляри або штучні зуби. Про них німецькі власти може цілком не дбали би, але Червоний Хрест про них дбає. Отже коли примірoм поломились полоненому окуляри, він повідомляє Німецький Червоний Хрест; він повідомляє Міжнародний Червоний Хрест в Женеві, в Швайцарії, а звідси телеграфом повідомляють Канадійський Червоний Хрест в Лондоні.

В Лондоні є імя полоненого, а навіть точний опис його окулярів — отже тут нові окуляри роблять і висилають літаковою почтою через Лісбону (в Портуґалії) до Женеви, а звідси до табору полонених

Що до посилок з одежею, то треба звичайно около три місяці, щоби їх полоненому доручити. Морем везуть їх до Лісбони, дальше невтральним кораблем до Марсилії (в Франції), через Францію до Женеви ,а вже з Женеви до Німеччини

Тут маємо лише маленький опис частинки тої роботи, яку робить Червоний Хрест, але цей опис показує інтересну якість тої роботи, її велике значіння для тих, для яких та робота робиться, а також і це, що така робота потребує для виконання багато рук і багато коштів.

Коштів! Однакож коли цілий загал приложить тут свою жертвенність, то кошти зберуться і ніхто не відчує тягару. Громада по нитці, а бідному сорочка

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ В СТЕЙТАХ.

Американський Червоний Хрест звернувся до загалу через президента Розевелта за жертвами на Фонд Червоного Хреста. Сума, яку хотіли би там зібрати, мала би бути 125 000 000 долярів отже около одного доляра від кожної особи. Розевелт силою свого уряду є також предсідником Червоного Хреста.

ОБМЕЖУЮТЬ КУПНО КАПЕЛЮХІВ.

В Англії невдовзі буде виданий закон про капелюхи, жіночі і чоловічі. Жінка буде могла купити оден капелюх на три роки, а чоловік оден капелюх на пять літ. Доси жінки купували річно 18 мільйонів капелюхів, а тепер зможуть купити лише 6 мільйонів.

В АРҐЕНТИНІ І ДР. ПОСУХА.

Вже довший час треває посуха в Арґентині, в декотрих сторонах Африки та в части полудневo-західних сторін Стейтів. Тут вітри повисушували вогкість і забирають землю. В Арґентині посуха є на великих просторах, сягає до Уруґваю, отже і для худоби нема трави.

ТОРНАДО В ТЕКСАСІ.

Місто Сан Августін, в Тексасі, навістила недавно буря, в якій згинуло дві особі, а чотири пятих будинків є ушкоджених. Шкоду обчислюють на оден мільйон долярів.

ЩО ЙОГО ВРАТУВАЛО.

В Аґоста, Ме., в Стейтах, минувшого листопада хтось застрілив жінку і два сини Г. В. Палмера, рубача дерева. Виглядало, що сам Палмер це зробив. Довго справа тягнулася, але коли оглянули добре кулі, якими стріляв убійник, то побачили, що це кулі не з такого кріса, як має Палмер. І це його вратувало.

НА ГРАНИЦІ ЗНИМАЮТЬ ЧЕРЕВИКИ.

Митовий урядник, Бредлей, в Детройт, Міш., сказав недавно, що американці багато черевиків переносять з Канади до Стейтів без заплачення мита. Йде американець в старих черевиках з Детройт до Виндзору, купує там нові і в них вертаєсь до Детройт. Отже тепер скажуть такі черевики скидати і властитель мусить заплатити кару і мито, а тоді віддадуть. Так 10-доларові черевики можуть коштувати 30 долярів.

ГУРТ МОЛОДИХ ЗЛОЧИНЦІВ.

В одній части Ню Йорку поліція поарештувала недавно членів гурта молодих злочинців, якого провідником був 17-літний хлопець. Цей гурт в послідних двох місяцях вкрав річей на 10,000 долярів. В гурті була також сестра провідника, а також сестра другого молодого злодія. Решта шістьох членів, це діти, з яких наймолодшому 12 літ. Крадені річи продавали, або заставляли, а грошей вживали на „гуд тайм", театри і подібне. Та знайшли в них ще непроданих річей на 1,500 долярів.

ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД ПІДВОДНИМИ.

Рір-адмірал, Бредер казав недавно, що німці можуть згромадити в околицях Галіфаксу 500 до 600 підводних і тоді прийшлось би ріку Ст. Лоренс для плавби замкнути і звернути всю силу на поміч конвоям на Атлянтійськім океані.

ТАК ЗЛЕ І ТАК НЕДОБРЕ.

Рівнобіжно з обмежуванням продажі напитків в Канаді, підносяться голоси, що таке обмеженя збільшить виріб самогону, як це вже було колись давніше.

ЗА СІРНИКИ НЕ ЗАБУЛИ.

Невдовзі почнуть в Стейтах виробляти багато коротші сірники ,ніж були доси. Річно Стейтам треба 500 більйонів сірників, отже коли будуть вони коротші, то заощадиться 7,000,000 фітів дощок.

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

В році 1941-ім в останнім (24) числі „Вістника" і в початкових числах 1942 року була стаття про церковні співи, під надписом: „Співайте Богу похвальні пісні, співайте Йому". Тепер будемо мати продовження цієї теми. Але поки підемо далі, мусимо коротко пригадати собі то, що вже було написано.

Було там сказано, що наймилішою Богу хвалою є співання в Його честь — „похвальні пісні" і всілякі гимни і пісні церковні, що їх співається у церкві, а то й поза церквою. Бо голос Книги Господньої, Письма Святого немає нічо більше сказаного як то: „Співайте Богу нашому, співайте". Було ще писано, що найбільш праведні і святі люде Старого Завіта, як Мойсей, Давид, пророк Йона, співці церковні, що співали в святині Господній, ба й увесь нарід „сини Ізраїля", всі вони віддавали хвалу Господеві співом і піснею. Було сказано, що у Святині Божій було аж **„чотири тисячі прославлюючих Господа"**.

Всі люде, що сходилися до Божої святині, то тільки й того вони там йшли, щоб „прославляти Господа", а однакож прославляючими Господа називає Господня Книга тільки тих, що співали в хорі церковнім—а то тому, щоб сказати, що спів і пісня в честь Господню є Йому наймиліша „жертва хвали". Хор співаків і грачів, що при співі пригравали у святині Божій, були вишколені і вивчені і добре вміли виконати своє завдання, бо коли цілі сотні того хору враз заспівали і заграли, то так рівномірно і точно, як би оден голос. З того можемо знати, що спів і музика вже в тих часах була розвинена на високу скалю. Такий хор може і у нічім не усгупав теперішним нашим хорам. Ось такими хорами вже в давну давнину вихваляли і величали люди Господа. Та ще каже нам Біблія, що як той хор у святині почав співати і грати, то облаки і хмари наповнили її і слава Господня її окрила і всіх там зібраних. Та це саме і тепер то діється по наших святинях, що як ми зберемося і почнемо співати „жертву хвали" Господньої, то Господь враз зі своїм двором небесним прибуває між нас і тоді „Господь любується народом своїм" (Пс. 149) і благословляє його. Ось того то і ходимо до наших святинь і тепер!

Писано було ще у „Вістнику" про інший хор „синів Ізраїля", як вони ще були у пустині. Це було ще менше-більше на яких 600 літ перед тим, як мали свою святиню. Той хор у пустині був цілком відмінний від хору у святині, але що до числа співаків, був о много-много більший. Там у пустині співали цілі сотки тисяч народу. А співали вже так, як хто умів і який хто мав голос. Коли у нас у церкві заспівають „Бог предвічний" або „Христос воскрес" то мішмою співають, таксамо, як хто вміє і який хто має голос, без попередних вправ і проб. І хоть дехто виривається на перед, а хтось інший лишається по всіх на заді—однакож послухати того хору здалека, то який він милий, як любо слухати його, як манить він ухо? В такім „мішанім хорі" помішаються разом „грубі", гремучі барітони, баси і „тоненькі" мягенькі жіночі сопрани і співають так нена 2, 3, 4 голоси, але на тільки голосів, кілько є співаків. Однакож такий спів підносить душу і серце чоловіка до Бога, таксамо як і вивчені співи і хори. І хто будь, прийшовши до церкви, застане такий многолюдний спів — радо прилучуєсь до співаючих і сам також співає. І такі люде роблять то, що їм каже голос з неба: „Співайте Богу нашому, співайте". Отже ж по всіх наших церквах співають так, як співали сини ізраїля у пустині.

Та не дуже довго сини ізраїля співали. Через кілька соток літ пізніше, — по тім, як ізраїльтяне мали свою автономну державу, — попали в неволю вавилонську. Вороги напали на їх край, престольне місто Єрусалим бурили й обернули у руїну. Не пощадили і найбільшої святощі ізраїльської — їхньої святині. Її теж збурили і повалили. В тій загальні руїні знищився і святинний хор-спів. Співаків, як й увесь майже нарід ізраїльський, забрали в неволю, тай запрягли до тяжких робіт.

Вавилонці розмістили своїх невольників понад ріками Вавилону, які там пливуть: Тигр, Євфрат, Хабора і другі. В однім місци всі враз вони там небули, а розміщені в ріжних місцях царства вавилонського. Щоби не забути свого краю, Єрусалиму, святині, її обрядів, співів і всего другого, що там було, то взяли зі собою всякі прибори, музичні зі святині. Їхне життя в неволі і все, що там переживали, малює нам яскраво псалом 136 (у псалтирів, а в українськім перекладі 137). То, що говориться в тім псальмі, подаємо в розширені:

„Засмучені та зажурені сиділи ми над берегами рік землі вавилонської і **заходились від плачу,** спогадавши на спустошений ворогами Сіон (святиню), на вітцівські звичаї, на святі службиобрази, на нашу утрачену вітчину та свободу нашу. Серед вавилонської землі мешкаючи, на вербах при ріках вішали ми свої музичні знаряди, залишивши для сумної недолі всякі утіхи і розвеселення. Ті, що забрали нас в неволю, налягали на нас, щоб ми їм заспівали слова святої пісні нашої, а то й знущались, як ми не хотіли. Вони казали: Ануте, заспівайте, нам яку похвальну пісню з тих пісень, що ви їх співали у святині вашій! Ми ж на це їм відповідали: Як же нам співати святу пісню Господню на землі чужій, серед неволі і горя, яке тут маємо — і серед народа „що не почитає нашого Господа Бога, ані Його пісень похвальних".

Спинімся трошки над тим псальмом! Кілько він нам дає науки, та якої великої!? Він ще не цілий тут, а хто хотів би, то най перечитає його у Псалтирі (зібрання усіх псальмів), хто зложив той псалом? Пояснителі псальмів кажуть, що як сини Іраїля повернули з полону (неволі) і як відбудували свою святиню, то її посвящували, то якийсь набожний священик-співець його зложив і подав народові до співання. Описуючи в цім псальмі нужденний стан неволі, щоб з більшою вдячністю хвалив нарід Господа Бога за одержану свободу.

Описує цей псалом, які то були співаки, ці сини Ізраїля — тепер будемо звали їх жидами, бо десь в тих часах вони собі винайшли таку назву. Як той нарід цінив, любив, дорожив, шанував свою набожну пісню в честь Господа? Тай не тільки пісню! Але й свою Церкву, всі її Богослуження, свята, звичаї і все що там було! Як вони за тим всім плакали і заводили над ріками вавилонськими? І то серед чужих!

Але й було за чим плакати! Та їхня Церква і все, що до Церкви належне, скупляла і єднала увесь той нарід. Тоді не було ще книжок, ґазет, преси, орґанізаторів, потрібної до того комунікації, ані нічого з того, що ми маємо тепер. Однакож сама одна Церква дала собі раду і то ще ліпше, як тепер з тим всім, що є. Церква скупляла і єднала цілий нарід, так, що він був одно. Та [illegible] дивота" Церква — це Божа інституція, — не людська. А церква старозавітна у всім малювала теперішню нашу Церкву Христову. Основником Церкви є сам Бог. Ми всі члени, того всесвітнього товариства — Церкви. Статути (приписи, ухвали) уложив сам Бог одні на початку світа, другі проголосив на горі Синайській, а треті доповнив Христос.

Православний з Бразилії.

(Прододовження слідує).

З ТВОРІВ ПРЕПОДОБНЮГО ЄФРЕМА СИРІНА.

Встань душе моя, що спала доси в грісі і в покаянню шукай собі захисту.

Що хвилі проливай перед Суддею сльози жалю за грішні діла твої і за байдужість твою.

Ох, душе моя! — чому не дбаєш про життя твоє? Чому в безвартних розривках проводиш короткі дні свої? Хіба не знаєш, що ось-ось покличуть тебе?

Що відповіш для виправдання свого, коли станеш перед престолом Вічного Судді?

Ворог обманює тебе, та з дня на день розкриває скарби твої, а ти не розумієш того!

Плач за себе, спільнице нечистих сил тому, що вюсди піде з тобою вічний вогонь.

Тернами і бодяками заглушені красші думки твої, і ще не принесла ти плодів покаяння.

Пристрасти розбурювали тебе, неначе морські хвилі, і втопили корабель твій в морю гріхів.

Що робити будеш, коли почуєш голос, що кликати буде, щоби ти йшла на зустрч женихови?

Світло очей твоїх потемніє і щезне, і ти залишишся на дворі з нерозумними дівами.

Забезпечся оливою добрих діл, поки є час для виправдання.

І молись... На праведному суді нехай щедрість Твоя покриє мене грішного.

Хвала Тобі від заблуканих, що їх зібрав Ти і привів до покаяння!

ЯК ЛЕТІВ ЛІТАК БЕЗ ЛЮДЕЙ.

Зі стейту Флориди вилетів недавно літак до Полудневої Америки, що мав шість летунів і двох пасажирів. Та ледво пелелетів 80 миль, як зауважено, що керма псується і він починає опадати. Всі почали викидати набір, але це не помагало. Тоді провідний летун завернув знов до Флориди, і коли думав, що він над землею, казав всім брати парашути і вискакувати, бо на землю літака спускати було небезпечно.

Коли позіскакували, летун звернув літак на море, наставив його так, щоби він міг далеко летіти і самий вискочив.

І літак перелетів так без людей дві тисячі миль, завернув до Мексика і розбився в горах. Двох тих, що поскакали, втопилися, бо впали в море.

ЩОБИ ЧЕРЕВИКИ ДОВШЕ ТРЕВАЛИ.

Торговельна Рада в Англії видала поради, як вважати на черевики, щоби довше носилися, бо тепер і на черевики треба зважати. Між тими порадами є: Коли маєш більше пар, носи всі потрохи, щоби вогкі мали час висохнути. Дбай, щоби були чисті і шварцуй. Латай, як лише завважиш, що їм щебудь бракує.

СВЯТА ТАЙНА ПОКАЯННЯ.

„Правду кажу вам: „Що звяжете на землі, буде звязане на небі; а що розвяжете на землі буде розвязано на небі". — Мат. XVIII: 18.

„Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задер[illegible]" — Іван XX: 23.

Так сказав Господь наш Ісус Христос своїм Апостолам зявившися по Своїм Воскресенню. Та поки світ і Церква Христова буде існувати, сповняти будуть Христову волю провідники Церкви, як наслідники Апостолів.

Воля Божественного Спасителя стала заповітом для віруючих в імя Його і на Його науці встановила Свята Церква четверту Заповідь: „Кождого року бодай один раз, і то в часі Великого Посту, спосідатися і причащатися."

Свята Сповідь так давно, як і християнство, на доказ чого в Діянях Апостолів читаємо: „І многі з вірних приходили і визнавали і виявляли вчинки свої" (перед Апостолами). Діян. XIX: 18.

Отже ще за життя Апостолів, сповідь була вже необхідною частиною релігійного, христіянського життя.

Безперечно що і на Соборах, як перед тим, так і опісля, розбирали значіння і конечність сповіди, однак на кождому з них затверджувала її Свята Церква і сповідь стала обовязковою для кожного члена Церкви.

Обовязок цей сповняли по всяк час вірні бо в ньому находили душевну рівновагу і задоволення.

Щира сповідь є ліком для зболілої душі! Святий Апостол Яків кличе: „Визнавайте один одному гріхи і моліться один за одного, щоб сцілитися вам". V: 16.

Для власного нашого добра, для осягнення ласки Божої, взиває нас Свята Церква до покаяння, до сповіди.

Христос, підчас свого перебування на землі, завсігди перед тим, заки мав створити чудо тілесного оздоровлення, тим, що з просьбою вдавалися до Нього, перше відпускав їм гріхи.

Отже ясно кождому, що гріх це перепона до ласки Божої. Гріх це наш ворог і в стані гріха, ми не можемо надіятися осягнути вислухання наших просьб.

Нинішний світ став долиною сліз; під тягарем горя гнуться народи, кровавиться земля, стогін наповняє воздух, заграва пожеж багрить небосклін і не певний ніхто, що привесе нам завтра.

Чи ж в таку добу може бути щось більше потішаюче, як слова нашого Спасителя: „І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас і звеселиться серце ваше і радощів ваших ніхто не візьме від вас". Іван XVI: 22. „Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, я вспокою вас". Мат. XI: 28.

В Святім Письмі Старого Завіту находимо багато місць, що в часі горя накликали Пророки жидівський нарід до покаяння і нарід посипав голови попелом, не стидаючися визнавав свої провини публично і перепрошував Бога,— і небезпека й горе минало.

Коли ж нарід загордів і стидався покаяння, приходило горе і повний упадок! Святий Іван Хреститель кликав: „Покайтеся, бо приближилося царство небесне". Мат. III: 2. „Тоді виходили до него Єрусалим і вся Юдея, і вся околиця Йорданська і хрестилися в Йордані від него сповідаючи гріхи свої". Мат. III: 5-6. „Принесіть же овощ достойний покаяння". (Мат. III: 8).

Чи мало тих доказів, і доки байдужість буде мати верх над совістю?

До сповіди йдуть всі стани, від царів до бідолахів, від дітей до знеможених старців. Чому бути виїмком?

Возьмім хоч би такий примір з життя. Студент, поки був менший не занедбував вчитися всіх поданих йому предметів. Але як вже підріс, то хоч лю бив школу, то деякі предмети в науці йому не були до вподоби, особливо не терпів він аритметики і альгебри, тай заперестав їх учитися. Через те не міг він вчитися хемії, ґеометрії, а далі, упав! Кому він зробив шкоду?

Те саме з жовніром: Любить мундір, радо йде на фізичні вправи, перебуває навіть в касарні, але кріса і в руки брати не хоче.

Як студент вище згаданий, без двох предметів, жовнір без кріса, так без св. Сповіди і св. Причастя, христіянин.

Опускаючи св. Сповідь, опускає і св. Причастя, а Христос сказав. „Як не їсьте Тіла Сина Чоловічого і пєте Його Крови, не маєте життя в собі". Іван VI: 53-58. Дальше: „Хто слухає слово моє і вірить в пісдавшого мене, має життя вічне". (Іван V: 24).

Чи можна легковажити собі ці слова Христа Бога, та розбирати їх своїм розумом і переіначувати на свій лад, або піддавати критиці? Це рівналоб ся недовірству, бо якже інакше це звати, коли людина під сумнів ставить слова Христові, заповіт Його Святий і з розмислом вибирає собі те, що їй до вподоби, а інше опрокидає.

Наша Церква Православна, це одна з перших громад Христових, від котрої задля власної амбіції і вигоди відлучилася колись частина і відкинувши те, що їм не було на руку,, стали сектантами. Як раз між ними, більшу часть творили ті, що від св. Сповіди ухилялися, тому її в своїх сектах змодифікували на так звану „загальну сповідь".

Над цим варто також застановитися Кажуть вони:

1. Пощо розказувати священикові свої провини? Бог і так знає наші найскритші вчинки.

Так Бог знає! Але така є воля Божа і про ню Син Божий говорить: „Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю пісдавшого мене". Іван VI: 38. Ту волю Христа, явившися по Своїм воскресінню, передав Своїм Апостолам і їхнім наслідникам промовивши: „Упокій вам. Якож післав мене Отець і я посилаю вас. І це промовивши дихнув і сказав: Прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задержаться". Іван XX: 21-23. Отже і наслідники Апостолів, священики мусять знати людські провини, щоб сповнити волю Христову.

2. Священик такий чоловік, як кождий! Безперечно, що такий на вигляд. Такий же суддя, лікар, а навіть король, але обовязки їх, власть і становища інакші. Священикові власть дана Богом: „І прикликавши дванадцять учеників своїх, дав їм власть над нечистими духами!" (Мат. X: 1).

„Тим достерігайте себе і все своє стадо в котрім вас Дух Святий настановив." (Діян. XX: 28). „Хто слухає вас мене слухає". (Лук. X: 16).

3. Є ще інші, які говорять: „Чому ж нам не мати загальної сповіди?"

Ось чому Східна Православна Церква, з якою наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді є в духовній звязи, від найранших віків практикувала і дальше практикує особисту сповідь як одиноку, що вповні відповідає душевним потребам своїх вірних. Візьмім ще такий примір:

Коли б так лікар вийшов до почекальні до своїх пацієнтів і запитав: ви хорі, хотіли б бути здорові, бажаєте ліку, і будете на будуче вистерігатися недуги? Певно, що хорі відповіли б, що так! Тоді лікар роздав би їм всім одна ковий лік! Чи це вдоволилоб хорих? Чи помогло б їм? Певно що ні, бо кождий з них має іншу недугу і лікар заки дасть лік, мусить перше хорого особисто оглянути, розпитати та порадити

Священик при св. Сповіди являється духовним лікарем, дорадником і учителем. Свята Сповідь єднає людину з Богом, вливає потіху в зболілу душу, приносить задоврлення, скріпляє віру і надію, ширить христіянську любов, — одним словом гоїть душевні рани і справляє на добру дорогу каючого, чого не може і в части зробити загальна Сповідь.

Ті що захоплюються загальною сповідю повинні памятати на осторогу Спасителя: „Глядіть, щоб хто не звів вас. Багато бо приходитиме в імя моє". — (Мат. XXIV: 4-5).

Минули роки безповоротно, пройшло багато дечого в життю, настали інші часи і обставини. Щасливі ми, що діждалися сьогоднішнього дня, бо скільки то наших близьких, рідних, молодших та сильніших за нас вже забрала смерть. Чи з нами буде інкше? Як довго ще нам по світі Божім ходити, як довго тішитися ним? Минуле знаємо, а будучого ні крихітки! Може це посдідний рік і нагода, до нашої поправи?

Не відкладаймо ж на пізніше так важної, своєї, особистої справи! Не ставмо на ризико, долю нашої душі. Не будьмо байдужі, на клич нашої Церкви і голос своєї совісти! Не лякаймося відкрити свою душу, не стидаймося упокоритися, перед своїм Отцем Богом! Приступімо в покоі, з щирим жалем і постановою поправи до св. Сповіди. Освятім свою зболілу душу Святим Тілом і Кровю Господньою і покріплені Божою ласкою, йдімо на зустріч Святому Воскресінню.

о. Є. С. Улян.

ДАВНО, А НИНІ.

В 1913 р. стейтська армія купила 126 мільйонів фунтів сіна, 88 мільйонів фунтів вівса. В минувшій війні одній дивізії треба було 4,400 коней і 153 моторових возів з силою 3,800 коней. Нині та сама дивізія піхоти потребує 3,500 моторових возів (160 ріжних якостей, з силою 400,000 коней, але вже цілком без сіна).

ЖІНКИ КОНДУКТОРКАМИ.

В Філаделфії, Па., Транспортаційна Компанія задумує брати жінок за кондукторок на електричних доколичних своїх залізницях. Вимагають висшого образовання.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.

Побільшене видання Молитвенника

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу:

Consistory. Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,

7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ЧИ ДУМАЛИ ВОНИ, ЩО ПИШУТЬ.

В минувшім числі „Вістника" подали ми два документи — два вискази про Православну Церкву — оден „Світла"!, отже нібн українських Василіян греко-католиків, а другий римо-католицького часопису. І там ми не багато про ті документи від себе сказали, бо досить було читачам того на оден раз, що ті документи самі за себе говорили. Але все ж не зашкодить подрібнійше до них, а головно до першого, приглянутися.

Читаєте отой документ „Світла" і мимоволі приходить вам питання:

— Чи думали, що вони пишуть? — І відповідь виходить лише одна: Що не думали, бо і не вміють думати, і не про те їм ходило. Заслухавшись в свій політичний апетит, вони про все інше забули.

Забули і понаписували таке, що заносить і дітвацтвом, і брудною вулицею, і протирелігійною роботою взагалі. Понаписували таке, що й невчений, але розсудний чоловік скаже: „Це неможливе! А це натягане! А це підриває грунт навіть католицькій релігії!" Та зупинімось нині на деяких місцях того „Світлового" документу.

Перше всього — бачите, що чи мабуть таки не всі факти, якими „Світло" проти Православної Церкви послугується, взяті з **большевицьких джерел, з большевицьких газет.** Большевицьку (бо і яку?) „Правду" згадують по імени, а в ній „та багато інших часописах" — кажуть вони — були виписи з большевицьких оглядин. Які ті „інші часописи", це ясне, до них належали також „Безвірники" та „Безбожники". І ними, як гідними довіря автоіртетами „Світло" свідчиться, осуджуючи Православну Церкву. І каже: що большевики доказати, що „нетлінні мощі" православні не були такими нетлінними, як голосилося, і „чудотворні образи" не були чудотворними. **Це большевики „Світлови" доказали, а „Світло" в першу чергу доказує греко-католикам, а побіч них і православним.**

Та дати б „Світлови" оден запит: **Що сказали б большевики, коли б вони почали розглядати нетлінні мощі хочби католицького Йосафата, та чудотворні католицькі образи?** Чи не сказали б вони того самого, що сказали про православні? Що сказали би про Рим, про Люрд? Отже коли їх рішення про православні релігійні річи гідні довіря, то повинні би бути гідними довіря і про річи католицькі. Але де тоді католицькі святощі в очах таки самих католицьких вірних опиняться? Але про те „Світлови" на той час як зворало.

Тай чи це не дітвацтво говорити на той лад: Люде, їх мощі злі, а наші добрі, їх образи до нічого, а наші не те!... Розумний чоловік знає, що вартість і мощів й образів не в тім якраз, що вони конче „нетлінні", або що образи назамовлення чуда творять. Коли щось для душ людських є святістю, то воно свята річ — нетлінна і чудотворна.

Розумні, а до того совісні люде дивляться найперше не на мощі, які вони, але на життя того чиї мощі. Давні християне поважали і цілували порох в тіла святих мучеників — і той порох в них був нетлінний і чудотворний. Він збирав вірних в одну праведну християнську громаду, він настроював її до святих вчинків. Не від мощів совісні люде починають, але від життя того, до кого ті мощі належать.

Тіло Шевченка нетлінне, коли до нього приходили українці з глибоким поклоном. Українські могили нетлінні і чудотворні — тому царський уряд боявся Шевченкової та других українських могил. Кожда релігійна святість — навіть в католиків! — нетлінна і чудотворна, коли вона підносить людські души до Бога, коли вона може настроювати людське життя до праведности.

Але „Світло" має лише таку міру на нетлінність і чудотворність, як мають большевики.

Дальше питання: Коли не було нетлінних мощів, але ляльки, але при них гроші, то нащо хтось клав тим лялькам гроші? Адже безсовісні люде гроші беруть, хоч би з святого, а не кладуть їх коло ляльок в домовини? Таке і з тими большевицькими „цьвоками".

Річ проста: Коли комусь ходило, щоби релігію взагалі в людських очах нівечити і він мав і церкви, і монастирі, і домовини в своїх руках; коли мав він в своїй повні власти і саме життя церковних слуржителів, чи монахів (не згадуючи про вірних), то чому не міг він накласти, де хотів, „цьвоків", чи ще дечого? Чому він не міг примусити хоч би кого, щоби він своїм підписом потвердив те, що ворогові релігії хотілося?

З того дальше питання: Звідки можна бути певним, що все так було, як „Правда" чи „інші часописи" ті большевицькі ревізії і знахідки описували? Хто був там з посторонних людей, незалежний від большевицької сили, який наглядав би, як всі ті ревізії переводилися і чи не було попередних до того приготовань ревізорів?

Ось такі питання стають перед очима одно за другим перед читачем того „Світлового" документу, лище одному „Світлови" не прийшло на гадку, що думаючі люде можуть такі питання ставити.

Та ще одно: **„Чому „Світло" не подало подрібно джерел, з яких воно всі ті відомости брало?! Нехай тепер дасть!**

З ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

Християнський мученик.

Ґераклійського епископа Филипа погане люто мучили, жорстоко били, і тягнучи за ноги вулицями міста, поставили його перед ґубернатором. Це було на початку 4-го віку.

І почав ґубернатор оскаржувати епископа, що той в своїй впертости не слухає царських постанов. На те відповів Филип:

„Я не не руководжуся впертістю, але любовю до Бога, який цілий світ сотворив, який буде судити добрих і злих, і якого прикази я виповнюю. Доси я сповняв обовязки для царя і я завсігди готовий виповняти царські справедливі прикази, як це заповідав Христос, коли ті прикази добрі. Однакож я більше ціню небо, ніж землю і скорше послухаю Бога, ніж чоловіка в тім, що Бог приказує.

Чуючи таке ґубернатор казав епископа спалити. І так згинув в полумінях праведний муж, співаючи похвальні пісні Цареви над царями.

Скромність дійсних вчених.

В далекій давнині була в Персії академія, що звалась Академією Тишини, а це тому, що вчені, які тут збиралися, багато думати, мало писали а дуже мало говорили.

Вчених завсігди було лише сто — більше не могло бути.

Жив тоді в Персії великий вчений, Зееб, і коли він довідався, що оден член академії вмер, вибрався зараз в ті сторони, де була академія, щоби дістати там для себе місце. Однакож поки він туди прибув, за впливом царського двора членом академії став чоловік безвартний і великий балакун.

Коли Зееб приїхав, ціла академія заворушилася, бо всі знали, що Зеебови слушно належиться те місце, яке заняв безвартний чоловік. І голова академії запросив Зееба, щоби виявити перед ним свій жаль, що для Зееба нема місця.

Зібралась ціла академія. Коли Зееб увійшов, голова академії налив в склянку води так повно, що коли б ще одна кропля була більше, що вже вона вилилась би. Це мало показати Зеебови положення академії.

Зрозумів це Зееб. Та глянувши на землю, він побачив листочок цьвіту рожі, отже підніс його, положив обережно на воду так, що ані трошки води не вилилося.

Це було таким доказом великого розуму Зееба, що ціла академія рішила приняти Зееба в члени, хоч правило на таке не дозволяло. Отже принесли книжку, щоби Зееб записав своє імя. Коло імени ставили і порядкове його число, отже Зееб поставив коло свого імени 0100, щоби показати, що він числить себе в академії лише за зеро, отже число 100 не зміняється.

Така скромність Зееба так сподобалася голові академії, що той вишкробав „0", яке стояло на початку, і на його місце написав 1, з чого вийшло 1100. Цим він хотів показати, що присутність такого великого вченого і такого скромного чоловіка, як Зееб, підносить вартість академії в десятеро.

Чесний хлопець.

Авраам Линколн, що був стейтським президентом (жив 1809-1865), працював в крамниці (в склепі, в „сторі"), коли був молодим хлопцем. Раз продав він якійсь жінці річей за 2 долари і 6 центів. Коли опісля порахував, то побачив, що він взяв шість центів за багато. Отже пізно в ночи, коли замкнув крамницю, поніс він пішки тих шість центів жінці, хоч з крамниці було туди коло три милі дороги. От що значить — чесна душа! З таких будуть дорослі великі люде!

Через кілька сит.

— Мамо, кілько я чула про Олю! Вона дуже погана! — каже до мами Маланя.

— Маланю — говорить мама — не квапся скоро судити других. Треба найперше пересіяти через кілька сит те, що від других чуєш.

— Через які сита?

— Такі... Найперше розвідайся, чи те, що ти чула, **правдиве**. Бо може воно бути навіть цілком не таке, як ти чула.

— Так мамо але я це чула від Настуні, а вона товаришує з Олею, то вона її добре знає.

— Отже нова справа: чи товаришка повинна про товаришку таке говорити? А дальше — хочби це все було правда, то чи це по людяному, по розумному таке розказувати?

— Я про те не думала, але виходить, що це не по розумному. Я не хотіла би, щоби про мене хтось подібно говорив.

— Трете — чи потрібно про таке говорити? Чи буде з того користь кому небудь?

— Ні, користи не буде.

Отже бачиш! Для того завсігди пересівай через три сиіті те, що про других від людей почуєш. Питай найперше: чи це дійсно все правда; дальше, чи переповідати таке є по людяному і по розумному; а вкінци, чи це потрібне кому небудь.

Легкодушне марновання дорогого часу.

Др. Д. А. Стюарт був 27 літ суперінтендентом манітобської санаторії в Найнет і сам вмер від сухіт. Недавно др Дж. В. Дейфо, канцлер университету в Виннінегу говорив про Стюарта перед студентами медиками і згадав притім вислів Стюарта, як велику науку для молодих людей. Стюарт казав:

Чи можуть бути більше злочинні вислови, як: „нищити час", „переводити час", „пропускати час" — вислови про викидання частинок золота, яке нам дане зскарбниці вічности, викидання лише на те, щоби побачити, як воно плюсне (як річ, що на воду кидаємо).

Це Стюарт говорить про те, що можна підвести під англійський вислів „ґуд тайм", марновання часу на витрищках, безвартнім, хвилевім, а то й шкідливім.

НА РІКАХ ВАВИЛОНСЬКИХ.

Напав ворог лютий і в землю чужую
Забирає нарід в неволю тяжкую —
В Вавилон далекий, між чужії люде,
Де не буде волі, де долі не буде

Забрав і сміється: Вам тут добре бути,
Чому ж співів ваших ніколи не чути?
Пісень заспівайте, заплещіть в долоні,
Радійте із нами в нашім Вавилоні!

Нам пісні співати, коли серце плаче?
Коли ворон хижий понад нами кряче?
Кайдани нам в душу болем пов'їдались,
Струни пісень наших від горя порвались
В неволі сміятись не будем до скону,
А наша пісня — то пісня проклону.

О рідная справо! Хто тебе забуде,
Нехай той до віку каратися буде!
Права рука в нього, що хліб заробляє,
Нехай йому всохне, най сили не має!
Язик най змертвіє, нехай голос згине,
Коли не згадає тебе, о Святине!

О, Господи Боже! Ти світа Владика,
Згадай, яка кривда діесь нам велика!
Як кров нашу чисту злії проливали,
Палили оселі, міста руйнували.

О дочко неправди! Блаженні ті руки,
Що за наші кривди завдадуть ти муки!
Що числить не будуть сліз твоїх негідних,
Й розіб'ють об камінь дітей твоїх рідних.

П. В.

ЯПОНЦІ ЗМІНЯЮТЬ ЧУЖІ НАЗВИ.

Японці були поперебирали англійські назви забав, як „футбал", „гакі", „голф". Японське радіо тепер повідомило, що три згадані назві замінено на японські: такю, зокю і дакю. Зміняють і другі чужі назви на свої.

ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЯ ЕВДОКІЯ.

(1-го березня церковного, 14-го горож.)

Евдокія родилася в финикійськім місті, Ілемополи, в другій половині першого століття. З вроди була дуже гарна і провадила широке гуляще життя. Про поважне і статочне життя вона ніколи і не думала.

Та сталося, що одного разу серед ночи прокинулась і почула, що в кімнаті за стіною хтось говорить, або голосно читає.

А за стіною жив християнин і в нього на ніч зупинився монах, Герман, отсе він помолившись, почав читати голосно про страшний суд та про що друге.

Евдокія прислухувалась і заінтересувалася. Подібного в життю вона не чула; в товариствах, в яких вона бувала, про подібні справи не говорили.

Рано покликала монаха і сказала.

— Хто ти? Коли ти вночи читав, я слухала і все те не сходить мені з думки. Розкажи мені більше про ті справи.

І монах почав оповідати Евдокії про Христа, про його науку, про Божі Заповіди, про життя праведних і неправедних та про вічне життя по смерти.

Евдокія хотіла щоби Герман задержався там довше й оповідав її ще більше, а вона дасть йому досить золота, але той сказав

- Золота мені не треба, але є річи дорозші, ніж золото, про які я дбаю Мені хотілось би, щоби ти довідалась про поважні річи і почала жити розумнішим і поважнішим життям, ніж ти жиєш. Ти вдайся до християнського священика, а він навчить тебе, що тобі потрібне.

Евдокія так зробила. Познакомившись подрібно з Христовою наукою, вона побачила, яке її життя було дотепер безвартне і постановила стати цілком іншою. Вона сім днів перебула в пості і молитві і тоді почула, що душа її переміняєсь. І коли тепер відвідав її Герман, то це вже була інша женщина — поважна і думаюча.

Коли вона це більше з християнською наукою познакомилась, то вдалася до Ліопольського епископа і той її охрестив.

Тепер все майно роздала вона на добрі справи, невільників пустила на волю і сама поступила в монастир. Тут почала вона жити так праведно і гідно, що невдовзі перевисшила всіх других.

Між її знакомими був оден молодий чоловік, Филострат, що жалував Евдокії, отже постарався побачитись з нею і намовляв, щоби вона знов вернулася до світа, який покинула. Але його слова були даремні. Евдокія була тепер такою поважно, її слова були такі сильні і переконуючі, що самий Филострат їм піддався і став християнином

Від часу як Евдокія охрестилася, минуло 55 літ. За її праведне і дуже примірне життя Евдокію назначили ігуменією (настоятелькою) монастиря.

Була Евдокія в старшім поважнім віку, коли начальник міста, Викентій, почав переслідувати християн. Довідавшись, що Евдокія належить до дуже сильних проповідниць християнства, взяв її на суд і засудив її на смерть. Її втяли голову — 152, або як інші письменники кажуть, 158 року по Христі.

30,000 УНІВЕРСИТЕТОВІ.

Корнельський університет дістав 30 тисяч долярів, як запис з майна померлого Кері Крисмана.

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

I.

Вже під кінець вересня 1860-го року Шевченкові приятелі зауважили, що Шевченко нездоровий, однакож він про те нікому не згадував. Він відвідував своїх близких, як завсігди.

Та вже 5-го грудня (23 листопада ст. ст.) вдався він до лікаря Бари і казав що його в грудях вельми болить.

Але народної праці не кидав. Він глядів на те, що для народної справи робиться і взявся за складення Букваря. Буквар був невеликий, всего 24 сторінки, та кілько було з ним клопоту. Буквар мусів переходити через дві цензурі, світську і духовну і якраз послідна була проти видання Букваря. Мусів хорий Шевченко надягати фрак і їхати до петербурського митрополита Сидора та просити дозволу. Митрополит на видання згодився.

Коли Буквар був готовий, Шевченко розсилав його знакомим, щоби його поширювали, де можуть, хоч не всі принимали його радо Поза тим думав Шевченко ще инші книжки приготовляти

Минув листопад і перша половина грудня і Шевченко не виходив тепер майже нікуди. Видно, слухав поради лікаря

Та здаєсь, що приятелі замало на нього зважали, замало відвідували і це мабуть Шевченко дуже відчував. Йому треба було тепер побіч себе близьких людей.

Відомо, що до нього щодня заходив Орловський, але був дуже молодий чоловік і розмова з ним не могла вдоволити Шевченка.

Вечером 18 грудня (6-го ст. ст.) відвідав Тараса Чорненко і Шевченко був веселий, казав, що йому лекше, а Чорненко радив не виходити з хати цілу зиму.

Щоб і на Різдво не виходити? казав Тарас — а кутя, а узвар! Ні не всиджу, колядувати хоч рачки вилізу

І відомо, що на Різдво він був в знакомих, був в Костомарова.

Невдовзі по тім Шевченко поважніше занедужав, хоч з тодішних листів видно, що ані Шевченко, ані приятелі не думали, що слабість така поважна. Шевенко ще збирається на весні їхати на Україну.

Як же слабість дальше поступала, сказали Шевченкови, що це водяна хороба і тепер Шевченко почав на себе пильно зважати, але було вже запізно.

В листі з 10-го лютого (28 січня ст. ст.) 1861 р., до Варфоломея Шевченка, свого свояка, говорить він про купно для себе землі під будову хати і кінчить:

„Прощай! Утомився, неначе копу жита за одним заходом змолотив".

Від того дня цілих два тижні не писав ні віршів, ні листів. Аж 26-го лютого (13 ст. ст.) написав послідний свій вірш „Чи не покинуть нам небого", де говорить, що — чи час би вже готуватися в далеку дорогу — на той світ, до Бога.

Знайомі почали його тепер часто відвідувати. Груди його боліли, дихавиця мучила. Одному зі знакомих казав

„Пропаду! Та годі про мене кажіть, що доброго на Україні?"

Бесіда про Україну його дуже підбадьордувала.

В неділю 3 березня (19-го лютого ст. ст.) коло 2-ої год. по полудни відвідав Тараса Федір Черненко. Це був

день, коли цар Олександер 2-ий став царем, отже сподівалися скасовання панщини — а того поет виглядав як дитина матери.

Коли Черненко увійшов, Тарас стояв коло вікна, і не здоровкаючись питає:

— Що?... е!... е воля?... — та глянувши в очи гостеви, зрозумів, що волі нема. Отже зітхнув і говорив дальше:

— Так нема? Нема? Колиж воно буде?

І сказавши ще щось, закрив лице руками і впавши на ліжко, заплакав.

Чорненко заспокіював, що є певна звістка, що цар підписав маніфест про скасовання панщини, але оголосить аж в піст. Та це Тараса не дуже вдоволило. Відвідав його Костомарів і тоді Тарас щось викінчував, чувся красше і похвалився годинником, що купив, бо доси годинника не мав — коштів на те не було. Це було 24 лютого (8 березня н. ст.).

Того ж дня написав маленький листочок до Таволга-Мокрицького, поздоровляючи його з іменинами, а хоч листок мав всього 8 рядків, то було в нім 26 похибок. Це знак, як мало сили в ньому вже було.

Другого дня був день народин Тараса. Перший привитав його Михайло Лазаревський. Тарас тяжко мучився. Були великі болі в грудях, цілу ніч він не лягав. Сидів на ліжку і дихав тяжко.

— Напиши братови Варфоломею, що мені дуже недобре — казав він.

Приїхав доктор Барі і сказав Лазаревському, що виходу нема, вода підійшла до легких. Тарас дуже мучився, але не стогнав. Лікар троха втихомирив біль.

Тоді принесли Тарасови телеґраму з Харкова — Петро Турнов поздоровляв його з іменинами. Коли йому прочитали, лише сказав: „Спасибіг!"

Багато приятелів приходили, та всі були свідомі, що життя Шевченка може скоро скінчитися.

По полудни слабому полекшало. З ним був Лазаревський і Тарас казав, що на весні конче поїде на Україну й Лазаревський обіцявся йому товаришити. Шевченко радів.

— От якби до дому, там би може я одужав.

Приїхали лікарі Бара і Круневич, слабому погіршало, вода наливала легкі: Це був знак, що життя може скоро скінчитися.

Прийшла телеґрама з Полтави, а в ній:

— Батьку! Полтавці поздоровляють свого любого Кобзаря з іменинами і просять: утни батьку! орле сизий. — Полтавська громада.

— Спасибіг, що не забувають! — [illegible]

Поклали йому горчичника (плястер) і він каже: „Чи не засну, візьміть вогонь". Світло взяли і лишили його са- [illegible]

В ночи коло слабого був слуга Лазаревського. Тарас цілу ніч сидів в ліжку. То світив, то гасив свічку.

Ранком в 5-ій годині слабий випив чаю з молоком і каже слузі:

— Прибери тут, а я піду вниз — і пішов сходами в свою майстерню. Якже прийшов, то зараз охнув і впав.

О пів до 6-ої рано, 10-го березня (26-го лютого ст. ст.) одного з Найбільших Синів України не стало між живи- [illegible].

П рожив Шевченко день в день сорок сім років.

СКОВОРОДА І МОЛОДИЙ

Є оповідання, що довелося раз українському мудрецеви, Сковороді, зайти в бесіду з досить ще молодим, та дуже зарозумілим чоловіком. Вдаючи дуже вченого, молодий чоловік на все, що лише Сковорода сказав, мав своє „але", себто показував, що він кожду річ красше і глибше розуміє, ніж Сковорода.

Коли зупинились над якоюсь справою та ніяк було спокійно її розбирати, каже Сковорода:

— Щоби скорше дійти до розвязки, нехай оден з нас скаже все, що про справу думає, а тоді вже другий. І нехай один другому не перебиває, доки бесіда не скінчена.

— Добре — каже молодий чоловік.

— Отже починай.

— Чому я? Ви перші говоріть!

— Добре! Я говорю.

Та лише почав Сковорода говорити, як молодий чоловік почав зараз перебивати бесіду Сковороді своїми увагами і переривав цілий час. Коли ж скінчив, тоді молодий чоловік:

— Тепер я скажу вам свій цілком відмінний погляд на справу.

Подивився Сковорода і:

— Ти вже його сказав, коли перебивав мою бесіду, хоч рішено було, що маєш мовчати.

— Ні! Це були мої уваги так мимоходом, а тепер моя черга говорити. —

На те мудрець:

— Одну справу забули ми собі вияснити. Говоримо і не знаємо, хто ми такі. Я Грицько Сковорода, літ 65. А ти?

— Я Спиридон Явірчук, літ 26. Але хіба це належить до нашої бесіди?

— Так! Тепер ми знаємо, що це бесіда 65-ох років з 26 літами. З одної сторони 65 літ кажуть, що вони бачили, чого досвідчили, що пережили, що передумали, до яких висновків в життю прийшли, а 26 літ своє говорять. І як ти думаєш — котрі літа більше знають? Котрі від котрих можуть вчитися?

Ну, тепер я розумію — каже Спиридон — але до того, що я пережив, треба додати те, що дала мені школа.

— Добре, що згадав... Тілько ж і мені школа дала те, що й тобі.

Але все ж тепер моя черга говорити.

— Так твоя! Хоч я знаю наперед, що ти мені скажеш.

— Як знаєте?

Ти скажеш те, що можуть сказати 26 літ віку, вчисляючи сюди і вік діточий. Ану скажи, кілько літ з твого віку пішло на розумні переживання, на досвід та обміркування важних справ. Чи багато?

— То виходить, що ви не раді мене слухати?

— Цілком ні! Але я волів би тебе слухати, коли б тобі було хоч 40 літ віку. Це вже такий вік, що людський розум стає на своїм широкім твердім ґрунті. Тоді основна часть твого погляду вже не зміняєсь. А нині ти скажеш так, завтра інакше, позавтра ще інакше... Тоді виходить, що це лише балачка для балачки.

— А хіба ж молодий чоловік, як ось я — питає Спиридон — нічого знати не може?

— Ні, друже — каже мудрець — не так воно. Ти таки знаєш те, що знаєш! Для молодшого від себе ти дуже мудрий і можеш бути навіть добрим його учителем, але не можеш вчити старших від себе, бувалійших. Ти був в Київі і можеш оповідати про Київ тому, хто Київа не бачив, але не можеш оповідати про Царгород тому, хто бачив Царгород, але не бачив його ти. Те, що ти про Царгород від других чув, або читав, не те саме, що в Царгороді бути, ходити його вулицями, говорити з тамошними людьми, мати там знакомих, а то добра тай лиха там зазнати.

Ніяково стало Спиридонови і він:

— Коли ж ми такі далекі віком, то хіба нам не можна говорити?

— Ну, друже, не так воно! — Говорити можна і треба, але так говорити, щоби з того була користь. Ти знаєш, що Христос говорив з Самарянкою при керниці, говорив з Закхеєм, говорив з Марією, сестрою Марти. Він закликав до себе дітей і говорив з ними.

— Знаю про це — каже Спиридон.

— Отже бачиш! Але не згадує Святе Письмо, щоби Самарянка, чи Закхей, чи Марія, чи діти з Христом сперечалися. Вони до Нього прислухувалися, вони застановлялися над тим, що він казав; вони його випитували і від нього вчилися. Вони памятали, що він більше знає, ніж знають вони. Отже так вони діставали ту Добру часть, про яку Спаситель згадує. Христовими словами вони себе збогачували. А сперечалися з Христом лише фарисеї, та вони ніякої Доброї части не дістали. З того нам наука: Одні і другі з Христом говорили, але одні на збудовання себе, а другі на осудження. Ось як! Я скінчив, а ти починай свою бесіду. Я готовий слухати.

Однакож Спиридон не мав вже відваги говорити і каже:

— Може й справді краще б мені пождати, а колись як зустрінемось, то поговоримо.

Та чи колинебудь вони ще сходилися, про те оповідання незгадує.

ЧЕРГА НА ГЕЛІКОПТЕРИ.

Літаки, це недавна річ, але тепер така широко принята, як жадна інша річ. Але тепер приходять на чергу „гелікоптери", себто літаки, які можуть підноситися просто вгору з того місця де стоять.

Фірма Сікорського, в Стейтах, дістала вже замовлення на виріб гелікоптерів для війська.

Гелікоптер, про який ходить, може підноситися просто вгору а таксамо просто вдолину спускатися. Він може летіти вперед і назад, може задержатися в воздусі непорушно на однім місци, так, що можна приставити драбину і доньогo вилізти. Він може крутитися в воздусі на однім місци, як веретено.

Для армії важне, що він може підноситися вгору з якого будь корабля і знов на нього сідати.

Дехто сподіється, що невдовзі гелікоптери заступлять автомобілі: буде можна ними їхати по дорозі, або летіти, і що ціна їх буде така, що кожна родина зможе гелікоптер мати. Та побачимо!

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

О. Н. МОРОЗ
Box 182,
Goodeve, Sask.

ВЕЛИЧАВЕ СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ В ОШАВІ, ОНТ.

День неділя 21-го лютого довго останеться в памяти ошавських православних українців, а також лишиться вічно записаний в Історії громади. В цей день наша громада позбулася найбільшого ворога свого — це є довгу, який довгі роки був тягарем громади.

В неділю почалось це свято Богослуженням а по скінченню Служби Божої відправлено Молебень за здоровля всіх жертводавців. Потім присутні вдались до парафіяльної салі на спільний обід. Столи із добірними стравами приготовило сестрицтво, яке існує при нашій церкві. Понад 150 осіб засіло до столів.

Господарем свята був наш церковний староста (голова), п. Григорук. Отець парох провів молитву, поблагословив страви і почався обід. По обіді п. Григорук говорив про початки громади від 1916 р. по рік 1943. Що громада пережила, які мала трудноці, та які перепони робили вороги, яких було немало, хоч є їх немало і тепер, що всякими способами накидаються на нашу церкву. Однак громада не підупала, і працювала зі своїм парохом і позбулася того найбільшого ворога, з це довгу.

Громада збільшилась новими членами, але не в такий спосіб як наші противники, „що страхали навіть викиданням з роботи, як хто не буде ходити до їх церкви — ми робили так, як роблять громади християнські.

Потім покликано п. Н. Меха, який переповів історію української гр. православної церкви в Ошаві ще від 1926 року, як о. Білон приїздив з Гемилтону — переповів по нинішний час. Пізніше до слова були покликані п. Артим, п. Кашул, п. Москалюк та Чередарик.

При кінці покликано пароха, о. П. Запарнюка, котрий старався щоби очистити майно громадське на якім було звиш три тисячі доларів довгу, коли він приїхав в листопаді 1937 р. на парохію. Отець парох довго не говорив: дякував всім за кооперацію з ним вже пятий рік; просив на дальше кооперувати, казав, щоби його не перехвалювати, бо це не лиш його робота, але і тих, які йому помагали. Просив дальше працювати спільними силами, щоби довести до порядку цего літа парохіяльну салю і збирати гроші на нову гарну церковцю. Потім о. парох приступив до церемонії спалення морґеджу.

Посеред салі поставлено стіл і сюди о. парох покликав секретаря і касієра. Оден записував, другий збирав гроші. Перший, голова церковної громади, п. Григорук, спалив кусок морґеджового паперу, потім О. Кашул, бувший голова, а дальше оден по одному із ряду громади і сестрицтва, а ще дальше кожний і кожна з присутніх. Ані одна особа не відмовилась від участи в спаленню морґеджу.

Зложено поважну суму того дня на викінчення салі (салера).

По скінченню спалення морґеджу о. парох подякував присутним з Ошави, Ню Торонта та Торонта. Потім всі забавлялися до вечера.

Цей день був днем радости для нашої громади і підніс нас на дусі до дальшої праці для Української Греко-Прав. Церкви та свойого народу.

Щира подяка належиться парохови, о. Запарнюкови, варядам та членам і всім жертводавцям! Нехай Господь поблагословить їх труд і працю!

К. Мельничук, секр.

ПОДЯКА.

Отсим складаємо щиру подяку тим всім, які причинились своїми жертвами до сплати довгу, що тяжів на нашім церковнім майні. Найперше членам парохії нашому сестрицтву, і рівнож всім українцям в Ошаві, які дали свої жертви. Також громадянам зі Смут Рок Фалс, Тімінс, Кіркленд Лейк, Руан-Норанда, Престон, Вотерфорд, Ню Торонто та Торонто.

Рівнож тим, що помагали збирати, а то: пп. Сенещів зі Смут Рок Фалс; Ґрошок Кіркленд Лейк, Даниленич Вотерфорд та Н. Мех Ошава; В. Ілащук, Ошава та пані Ковач, Ню Торонто.

Прийміть від нашої громади щире наше українське спасибіг!

Петро Григорук, голова. К. Мельничук, секретар.
о. П. Запарнюк, парох.

КЛОПІТ З „СВІДКАМИ ЄГОВИ".

В скляній гуті (в фабриці скла) в Кларксбурґу, В. Ва., працювало сім „свідків єгови". Коли японці напали на Перл Гарбор, через радіо почувся стейтський гимн, отже всі робітники встали і поскидали капелюхи, крім сімох „свідків єгови". Вони дальше сиділи з капелюхами на головах. Тоді всі другі робітники почали домагатися, щоби „свідків єгови" відправити з роботи.

Тут відправлені вдалися до Вашинґтону зі скаргою і звідтам фабриці сказали, щоби вона відправлених знов приняла.

Коли це стало відомим, то 700 робітників сказали, що як тілько „свідки єгови" прийдуть до роботи, то робітники починають страйк.

Отже фабриці клопіт. Що дальше, невідомо.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.

Веллінґдон, Алта.

По 1 дол.: Н. Бабюк, В. Т. Лупул, М. Федорак, пані Н. Бабюк, М. Карбашевський, І. Івоняк, А. Івоняк, Ф. Маґера, Г. Ковальчук, Д. Гуменний, І. Федорак, пані С. Жуківська, пані Г. Ковальчук, панна М. Малборська, Ілія Ковальчук.

По 50ц.: пані С. Каланча, пані М. Жуківська.

По 30ц.: І. Дуґнр.

По 25ц.: І. Капіцький, пані П. Попович, К. Скакун, І. Андрієць, Н. Радиш, пані В. Каланча, пані К. Тодосійчук, пані Г. Ковальчук, пані К. Бабюк, пані К. Івасюк, пані І. Стоґро, пані Карбашевська.

Дрібна колекта 55 центів.

Каґвін, Алта.	6.20
Заваля, Алта	2.05

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Мелвил, Саск.

По 50ц. К. Вівчар.

По 35ц.: пані Крупа.

По 25ц.: П. Шкрайбер, П. Вівчар, Н. Гудій, В. Стефюк, О. Коаинський, Н. Костишин, А. Маруєяк, Н. Юзия, Я. Вівчар, М. Даців, М. Романів, пані Софроюк, пані Скіґар, К. Адамовський, М. Козакевич, Модест Вівчар.

Гудів, Саск.

По 50ц.: Ю. Павлишин, П. Любовіцький, Павлишин, Д. Лозінський, В. Скоробогач, В. Парфанюк.

По 40ц.: В. Пилипів.

По 35ц.: М. Мачула, Паньків.

По 30ц.: А. Скорий, Ф. Богай.

По 25ц.: А. Пилипів, Н. Микитюк, А. Турчинський, Коляшко, М. Козій, Мельничук, П. Думка.

Фенвуд, Саск.

По 50ц.: Т. Обрузич, М. Федук, В. Федук, А. Галик, М. Галик, В. Мандасур.

По 25ц.: А. Пилипів, М. Савчин, В. Терлецький, П. Коцюк, І. Смельмович, К. Пристай, А. Савчин, С. Столяр.

Айтуна, Саск.

По 1 дол.: І. Дутчишин, Чагайовський.

По 50ц.: К. Коваль, М. Коваль, Ю. Спільчак.

По 30ц.: Е. Павлюст, К. Лескевич, І. Буряник.

По 25ц.: І. Козій, Н. Лищюк, О. Гаврим.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА.

Іст Селкірк, Ман.

По 1 дол.: А. Сузанський.

По 50ц.: К. Вожиско, К. Савчук, Ю. Шеско.

По 35ц.: П. Ожга, А. Стобан. М. Яре[illegible]ч

По 30ц.: П. Баран.

3 календарі по 25ц.

Тиндал, Ман.

По 1 дол.: Лев Сабат.

По 50ц.: В. Лутовий, В. Фірманюк, С. Манчур, А. Долинюк, Д. Вівчарик.

По 30ц.: П. Кападай, В. Мороз.

6 календарів по 25ц.

Поплар Парк, Ман.

По 50ц.: Г. Миславчук.

По 35ц. М. Марко, Д. Ганьке[illegible]

По 30ц.: В. Бедюк, Ю. Семенюк.

Рейни Ривер, Онт.

По 1 дол.: Н. Боднарчук, В. Попович.

По 50ц.: Е. Караїм, С. Матюк, Д. Микитин, А. Беньковський.

По 40ц. Пані Бівк.

По 35ц. В. Біяк.

7 календарів по 25ц.

Малантон, Ман.

По 1 дол.: Іван Ґелюх

По 50ц.: С. Копоть.

По 35ц.: М. Сагайдак, Г. Клочко.

По 30ц. Марія Душман, для церкви

Брендон, Ман.

[illegible] календарі по 25ц.

Портедж ля Прейрі, Ман.

По 1 дол.: календар для церкви.

ЗБІРКА о. Т. М. КИСЛЮКА.

По 75ц.: п. Хомяк.

По 50ц.: Софія Рихлівська, Ст Чура, Катерина Найдиш, Т. Кузенко [illegible] Сагайда.

По 35ц.: Софія Здебак, М. Боднарчук, Ів. Вітовий, В. Жеребний.

По 30ц.: П. Любий, Д. Стебанський, Г. Прихідко, В. Микулин.

Дрібна збірка	14.50

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

Збірка в окрузі Канори, Саск. 25.45

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.

Тиндал, Ман.

По 1 дол.: В. Лутовий, Е. Карпець, Л. Сабат, С. Манчур.

Портедж ля Прері, Ман.

По 1 дол.: Іван Цуркан.

Рейні Ривер, Онт.

По 1 дол.: В. Беньковський.

Малонтон, Ман.

По 1 дол.: С. Копоть.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІЩКЕВИЧА.

Збірка в окрузі Принс Аберт 14.50

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Шіго, Саск.	5.50
Інсінгер, Саск.	4.00
Коло Жучканів	6.25
Коло Куцих	3.00
Коло Льори	1.75
Едмор, Саск.	3.25

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

Толстой, Ман.

По 30ц.: А. Тофан, Кат. Ковальчук, А. Федорчук.

По 25ц.: Марія Пелешок, Кат Костенюк, П. Пелешок, Ірина Долинчук, Н. Долинчук, А. Долинчук, Н. Костинюк, Павліна Даниленко, Анна Титар, Василька Чубей, Анастасія Танчак, Ольга Касіян, М. Жулковський, І. Дмитрак, В. Касіян.

Ґардентон, Ман.

По 25ц.: А. Ковалюк, М. Арсеній, М. Гасюк, Т. Онисько, І. Сліпач, Фрузина Дикун, П. Святничук, П. Ольховецький, Михайло Танчак, Кат. Киниш, А. Шпур, І. Колибаба, В. Крилатий, Т. Сідорський, М. Танчак.

По 15ц.: І. Божак, І. Загара.

По 10ц.: Н. Косован.

Пембіна, Н. Дак.

По 1 дол.: І. Борденюк.

По 50ц.: М. Клим, Я. Мединська.

По 25ц.: П. Пастух, М. Деминшин, І. Іваницув, Ф. Кропильницька, В. Загарія, Єлена Керелюк, І. Пастух.

Сондави, Ман.

По 30ц.: С. Ілюк.

По 25ц.: М. Ілюк, О. Білавчук, А. А. Бордун, І. Паскарук, Палагна Бугера, И. Плята, М. Роговська.

Сірко, Ман.

По 50ц.: Д. Білавчук, Н. Косован уч., М. Чоботар.

По 35ц.: М. Сокалюк.

По 25ц.: Г. Чоботар, І. А. Чоботар.

Вайта, Ман.

По 25ц.: П. Бурдей, Я. Підлубний.

Форт Френсес, Онт.

По 50ц.: Ліна Ілик, пані Олійник, Д. Котик, Г. Гравис.

По 35ц.: А. Кріпка

По 25ц.: пані Балан, пані Кавуля, пані Равус, Ф. Карасон, Г. Дрозда, пані Котик, М. Настюк, І. Купак, Г. Бадюк, Г. Франко, А. Зуб, І. Франко, І. Зуб.

Рога, Ман.

По 35ц.: М. Клим.

По 25ц.: Н. Чубей, І. Баран, М. Чубей, І. Когут, П. Клим.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Пайн Ривер, Ман.

По 1 дол.: М. Топоровський.

По 50ц.: Н. Наконечний.

По 35ц.: Т. Маюк.

По 25ц.: В. Цюник, Л. Цюник, пані Харжевська, П. Кравчук, М. Маюк, М. Гречка.

Косів, Ман.

По 1 дол.: С. Слижук, Ів. Мисюрик.

По 50ц.: М. С. Симчич, П. Самець, Л. Бураковський, В. Кошовський, М. Подводорний, пані Маловська, Т. Склепович.

По 25шт.: М. Михайлюк, пані Гіделенич, пані М. Склепович

Слейтер, Ман.

По 25шт.: М. Гладій, П. Бугера, Н. Колісник, В. Колісник, М. Розновський.

Венлав, Ман.

По 50шт.: Д. Міщук, Т. Граблюк, І. Слижук, А. Претула, С. Мусій.
По 35шт.: І. Воробець.
По 25шт.: В. Претула, П. Бетрин. Ф. Демків, К. Претула, П. Слижук.

Гарленд, Ман.

По 25шт.: А. Карпяк, А. Слоньовський, С. Гарах, О. Карпяк,

Етвуд, Ман.

По 25шт.: Дикуя, Ґаджоса, Герман, Хома, Задорожний.
По 10шт.: Соломон.

Роритон, Ман.

По 1 дол.: пані Шклар, Н. Ґуцуляк, В. Перепелюк.
По 50шт.: Ј. Дутчак, М. Білецький, П. Гуцуляк, П. Кінджерський
По 45шт.: Д. Регалюк, О. Іваненько.
По 35шт.: Й. Талпаш, І. Карплюк, А. Білецький, М. Шкорт.
По 25шт.: С. Яцишин, пані Литвинович, пані Федюк, М. Білецький, І. Білецький П. Пік, Б. Талпаш.

Збірка о. Л. Дячека.

Дервент, Алта. 2.75
Слава (полуднева) 3.00
Мирнам Алта. 6.75

СТОРДЖИС, САСК.

(Колядували: Стефанія Іванів, Павліна Грушка, Стефан Сименюк, Анеля Бабюк, Анна Кравець).
По 1 дол.: Н. Грушка, М. Солтис, М. Завацький, А. Самборський, В. Н. Грушка, А. Іванів, Г. Пізрик, пані А. Лисогірка, пані В. Бабюк, п-на С. Іванів, панна С. Грушка (уч).
По 50шт.: К. Вішко
По 30шт.: І. Луців.
По 25шт.: К. Галатюк, Ст. Самборський.
Щира подяка колядникам і жертводавцям.

ОТТАВА, ОНТ.

О. Мех 3.00
п-на Анна Глуханюк 1.00

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

Ірифтінґ Ривер 2.10
Гренвю 4.20
Велий Ривер 2.40
Етелберт 7.25
Шелвелий 1.80
Робрін 2.00
Леннард 4.00
Петлюра 3.00
Шортдейл .95

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Ошава. Онт. 7.00
Ню Торонто, Онт. 4.00

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Норквей, Саск.

По 1 дол.: Ю. Адамів, Ф. Адамів, В. Охітва, Г. Охітва, Л. Бабюк, І. Бабюк, О. Гриба, С. Юрчів.

Гаєс, Саск.

По 1 дол.: А. Юрків, П. Курковський, І. Федорчук

Арран, Саск.

По 1 дол.: Й. Пасека

Інсінгер, Саск.

(Громада св. Івана Сучавського)
По 1 дол.: М. Пелехатий, В. Кошман, Н. Кошман, Н. Скеган (мол.), І. Позовик, Л. Кукрій, Л. Киретюк, Т. Федорчук, В. Лаврінчук, П. Кошман, М. Сирбай, Н. Скеган (стар.)

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Айтуна, Саск.

По 1 дол.: М. Коваль, В. Кривий.

В. Павлюєс, А. Гавриш, п. Чугаєвський, Д. Смиценюк, І. Павлюст, П. Сільчак, С. Левко, Й. Левко, І. Козій, М. Дутчишин.

Гудів, Саск.

По 1 дол.: В. Савчин, А. Пиняків, Ф. Кушнір, В. П. Пиняків, Я. Микитюк.

Рідкайна, Саск.

По 1 дол.: П. Дяків.

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Жіноче Тов. св. Ольги в Етелберт, Ман. 10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Василь Попович, Смате, Саск. 1.00
Ник. Олексин, Ст. Джуліан 1.00

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Виста, Ман.

По 1 дол.: П. Старенький, В. Навицький.

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Н. Лесюк, П. Колтуцький, Т. Музявка, Д. О. Дидик.

КРИДОР, САСК.

(Збірка о. Майби)
По 1 дол.: Я. Корпан, В. Гуднюк, П. Тварнинський, В. Мартинович, А. Марко, З. Драган, М. Гнатюк, Н. Гуднюк, Д. Дутчак.
По 50шт.: С. Зарубин.
По 25шт.: Анна Дутчак.

ТЯЗІВ, САСК.

По 1 дол.: Й. Ленюк, К. Гондзьола, Д. Єремя, Я. Гондзьола, П. Якимишин, Н. Дорошенко, В. Томчишин, Ю. Томчишин, Д. Сахній, І. Грицюк, М. Ковальчук, І. Задирайко, І. Дорошенко.

СВАН ПЛЕЙН, САСК.

(Збірка о. В. Апонюка)
По 1 дол.: І. Щур, Л. Цибак, Д. Сорочук, Ст. Кут, П. Преденчук, І. Ананейчук

ШЕЛ ВЕЛІ, МАН.

Громада св. Івана Хрестителя від членів 20.00

ШІГО, САСК.

Громада Пресв. Тройці, від чл. 11.00

КАЛМАР, САСК.

По 1 дол. І. Захарко, Ст. Мриглод, І. Манчак, І. Хариш, І. Фіцович, Ю. Васюта, В. Фіцович, Н. Сич, С. Олевщишин.

БРЕНДОН, МАН.

(Збірка о. Е. Уляна)
По 1 дол.: І. Касюрак, П. Цигельський, М. Данькевич, Д. Шапка, О. Привеля, С. Мазяр, Т. Дичка, С. Комарниця, К. Шевчук, Параньна Батинька.

СЕПТОН, МАН.

Н. Мех 1.00

ПОПЛАР ПАРК, МАН.

Теодор Семенюк 1.00

РИВЕРС, МАН.

Іван Сушко 2.00

КАНОРА, САСК.

(Збірка о. Ф. Керніцького)
По 2 дол.: пані Ф. Стратійчук.
По 1 дол.: Вас. Гапинський, п. Кежер.

РОКЕБІ, САСК.

(Збірка о. Ф. Керніцького)
По 1 дол.: В. Корбут, В. Єремко.

АРРАН-КОБЗАР, САСК.

По 1 дол.: І. Несторук, І. Крочак, Г. Косоловський, Т. Семчин, Й. Яремко, А. Максимчук, О. Жабінський, А. Сохацький, В. Федчун.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Етвел, Ман.

По 1 дол.: Ф. Бейко, М. Ничка, П. І. Мнька

Драй Ривер, Ман.

По 1 дол.: Гр. Костинюк.

Сифтон, Ман.

По 1 дол.: С. Н. Яцентюк.

Слейтер, Ман.

По 1 дол.: П. Бугера.

Кадет, Саск.

По 1 дол.: І. Григор, М. Романиця, В. Звоздецький, І. Звоздецький, І. Шутер, А. Козунь, М. Козунь, І. Пронич, П. Шутер, І. Козунь, А. Дмитерко, В. Шевчук.

Меріден, Ман.

Никола Панасюк 1.00

Принс Руперт, Б. К.

Йосиф Цькуй 1.00

Прівейт, Саск.

М. Салек 1.00

Райленд, Онт.

Пані К. Гужий .50

Вест Форт Вилліям, Онт.

Дмитро Глуханюк 2.00

Виннiпег, Ман.

Микола Чубей 10.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина.
БЕРЕЗЕНЬ.

19. Пят. — Сенді Лейк (сповідь)
21. Нед. — Сенді Лейк
26. Пят. — Сенді Лейк (сповідь)
28. Нед. — Лавфин (сповідь)

КВІТЕНЬ.

4. Неділя. — Енгусвил (сповідь)
7. Середа, Благовіщення. — Виста (сповідь)
11. Неділя. — Січ (сповідь)
18. Неділя Квітна. — Росборн (спов)

Адреса:
Скринка 7 Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
БЕРЕЗЕНЬ.

21. Нед. II Посту. — Поплар Парк
28. Нед. III. Хрестопокл. — Тиндал

В суботу 27 в год. 3 пополудні катехізація і сповідь для дітей в Тиндал

КВІТЕНЬ.

4 Нед. IV Посту. — Брендон
7. Благовіщ. Пр. Бог. — Сентон
11. Нед. V Посту. — Селкірк

В кожній громаді почавши від III Неділі Посту в день перед Богослуженням в год. 3 попол катехізація і Сповідь Дітей
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707. Виннiпег. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гринцини.
БЕРЕЗЕНЬ.

21 Неділя. — Кадворт — Річні Загальні Збори.
Ст. Джуліен — Великодна сповідь. Веч. о. С. Гребенюк.
28. Неділя. — Тернопіль

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
БЕРЕЗЕНЬ:

21 Неділя. — Інсінгер
28 Неділя. — Шіго, полудне
20. Суб. — С. Б. сповідь
25. Четв. — Вест Брук (сповідь)

КВІТЕНЬ

3. Суб. — Шіго, попол. сповідь
4. Нед. — Коло Куших. сповідь
5. Понед. — С. Б. коло Жучкани і сповідь
7. Сер., Благовіщення — Едмор сповідь.
8. Четв. — Тафлен С. В. і сповідь
10. Суб. С. Б.— Коло Льори спов.
11. Нед. — Коло Льори. сповідь
12 Пон. С. Б. — Інсінгер. сповідь
14. Сер. С. Б. — Шіго попол. спов
16. Пят С. Б. — Коло Пасічників — сповідь
17 Суб. С. Б. — Шіго, опів. спов
18 Нед. Цвіт. — Вест Брук. спов

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василика
БЕРЕЗЕНЬ.

21 Неділя. — Сирий (сповідь)
28 Неділя. — Спаван (сповідь.

КВІТЕНЬ.

4 Неділя — Смокі Лейк. (спов.)
7 Сер. Бл. Пр. Бог. — Беліс (спов.)
11 Неділя — Топпінг (сповідь)

Адреса: Смокі Лейк. Алта.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ

16	В.	3	Свмч. Евтропія
17	С.	4	Преп. Герасима Вологд.
18	Ч.	5	Муч. Конона
19	П.	6	Муч. 42 Аморійських
20	С.	7	Свщмч. Херсонських
21	Н.	8	2 Нед. В. Посту.
22	П.	9	† 40 муч. Севастійських
23	В.	10	Муч. Кондрата, Кипріяна
24	С.	11	Софронія патр. Єрус.
25	Ч.	12	Теофана Іспов.
26	П.	13	Никифора патр. Царгор.
27	С.	14	Ростислава кн. Київського
28	Н.	15	3 Нед. В. Посту Хр. покл.
29	П.	16	Серапіона арх. Новгор
30	В.	17	† Преп. Алексія ч. Божого
31	С.	18	Кирила арх. Єрусал.

КВІТЕНЬ.

1	Ч.	19	Березень. Муч. Хризанта
2	П.	20	Муч. Фотини, Никити
3	С.	21	Івана Лествичника.
4	Н.	22	4. Нед. Посту
5	П.	23	Преп. Никона Печер.
6	В.	24	Преп. Артемона еп. Селев
7	С.	25	Благовіщення П. Бог.
8	Ч.	26	Собор Арх. Гавриїла
9	П.	27	Матрони Солунської
10	С.	28	Преп. Евстратія пост.
11	Н.	29	5 Неділя Вел. Посту
12	П.	30	Преп. Івана Ліств.
13	В.	31	Преп. Ігнатія чуд. Печер.
14	С.	1	Квітень. Марії Єгипетської
15	Ч.	2	Преп. Тита

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
БЕРЕЗЕНЬ.

21. Нед. — Венлав. Вел. сповідь
28. Нед. — Пайн Ривер. Вел спов.

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
БЕРЕЗЕНЬ

21. Неділя — Арран
28. Неділя. — Сван Плейн

Адреса. Почт. Скр. 124. Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
БЕРЕЗЕНЬ

21. Неділя — Сенькін
28. Неділя. — Гердентон

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
БЕРЕЗЕНЬ.

21. Неділя. — Роблин, Вел. спов
28 Нед. — Шортдейл. Вел. спов

КВІТЕНЬ.

4 Нед. — Ленард. Вел. сповідь

Почт скринка 54. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
БЕРЕЗЕНЬ:

21. Неділя — Принс Алберт
28. Неділя. — Ганеймун. Великодна Сповідь

Адреса:
700 Central Ave.
Prince Albert, Sask

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ

21. 2 Нед. В. Посту Гол. 2 Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. жид. 1: 10—14, 2: 1—3, Еван. Марка 2: 1—12.
28. 3 Нед. В. Посту Гол. 3 Утр. Єв. Івана 21: 15—25. Літ. жид. 4. 14—16, 5: 1—6, Єв. Марка 8: 34-38, 9: 1.

КВІТЕНЬ.

4. 4. Нед. В. Посту. Гол. 4 Утр. Єв. Мат. 28: 16—20. Літ. жид. 6: 13—20. Єван. Марка 9: 17—31.
7. Середа Благовіщення. Утр. Єв. Луки 1: 39—49. 56 Літ. жид. 2: 11—18. Єван. Луки 1: 24—38.
11. 5 Н. В. Посту. Гол. 5 Утр. Єв. Мар. 16: 1—8. Літ. жид. 9: 11—14. Єв. Марка 10: 32—45.
18. Нед. цвітна. Гол. 6 Утр. Єв. Матея 21: 1—11, 15—17. Літ. Филип. 4: 4—9. Єв. Ів. 12: 1—18.
25. Великдень. Діян. 1: 1—8. Єв. Ів. 1: 1—17.
28. Світ. Понед. Діян. 1: 12—17, 21—26. І: 18—28.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., APR. 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1943. ЧИСЛО (409) 7

КОРНІЙЧУК ВІЦЕ-КОМІСАРЕМ.

З Москви доносять, що письменника Корнійчука, який недавно виступав проти польських претенсій до Західної України, поставили заступником комісаря (міністра) загграничних справ. Корнійчук доказував, що Західна Україна є нероздільною частиною Совітського Союзу.

РОЛЯ РОСІЇ ПО ВІЙНІ.

Лондонський „Таймс", обговорюючи, що має бути по війні, каже, що осередком тої сили, що має забезпечувати по війні спокій, повинна бути Росія. В її руках має бути військова й економічна сила, потрібна для такої забезпеки на сході.

СПРАВА ПЕРЕСЛІДУВАНИХ.

Британський секретар загграничних справ, Іден, що приїхав до Стейтів, широко обговорював з державним секретарем Стейтів. Галом, справу переслідуваних народів в Европі, отже про цю справу говорив 23 березня в палаті лордів в Лондоні секретар кольоній, Кренборн. Його бесіда обертала ся головно кругом положення жидів в Европі, де жидів німці винищують деколи по 10 тисяч денно. Обговорювалися ріжні пляни, де би жидів примістити.

200,000 ЛИСТІВ ДОРУЧЕНО.

Міжнародний Червоний Хрест повідомляє, що недавно доручив 200,000 листів полоненим, що є в японських руках. А 15,000 листів готовлять для доручення. Між дорученими були і листи з Канади, вислані ще минувшого [illegible]

НІМЦІВ ЗА МЕКСИКАНЦІВ.

З Мексика доносять, що німці хочуть виміни полонених: дадуть 35 мексиканців, а мексиканці нехай дадуть їм 400 німців. Полонені мексиканці, це дипльомати, а німці, це матрози з корабля.

ЗАПАДАЄТЬСЯ СЕЛО.

В Мексику почало западатися одно село так скоро, що уряд післав людям поміч. Ще 1936 року було видно, що село стоїть нижше, ніж перше стояло, а тепер почало так западатися, що треба було людей ратувати.

ЗНАЙШЛИ ПЕЧЕРУ.

Гібральтар, це величезна скала, що творить Гібральтарський острів, і в ній повиковувані кімнати, комори, та всякі інші схрони. Та коли тепер пробивали через Гібральтар тунель, то знайшли велику печеру, 40 стіп високу, в якій є озеро з доброю водою, 40 стіп довге. Думають, що вона була так закрита вже 20,000 літ. Всередині є багато значних кришталів, що надає їй чудовий вигляд дуже гарної катедри.

АБО АРЕШТ, АБО ПРАЦЯ.

В Бофало, Н. Й., стало недавно перед судом 19 пияків і судия рішив: Або до арешту, або шукайте праці! І всі заявили, що волять працю.

ВСІЛЯКО ВГАДУЮТЬ.

Капітан Едвард Рикенбекер говорив недавно в Ню Йорку, що війна може закінчитися в осени 1944, але може тягнутись і через 1945, а той 1946-ий рік.

Сенатор Джордж, в Вашингтоні, каже, що годі сподіватися кінця війни цего року, але при кінці 1944-го сподіватися можна. Дальше він говорить, що коли б можна дати Китаєви достаточну поміч, то можна би Япана скоро перемогти.

А цілком недавно хтось з визначних казав, що війна може ще тревати вісім літ. Мабуть таки ніхто не знає.

ПОКАРАНА 83-ЛІТНА ЖІНКА.

В Лос Енджелес засудили Емму МкМалин на 60 днів арешту і 100 доларів кари. Опісля змінили засуд лише на грошеву кару. Було, що вона сварилася з сусідом й обляла його водою, якою підливала город.

ВИПРАВДУЮТЬ СВІДКІВ ЄГОВИ.

В Вашингтоні розбирали справу Свідків Єгови, які за роздавання летючок на вулицях були засуджені, і вашингтонський найвисший суд їх виправдав. Він рішив, що вулиця кождому вільна і релігійні погляди можна поширювати. Ще прийде перед суд справа що Свідки Єгови не хочуть поважати стейтського прапора. Взагалі з Свідками Єгови вяжеться дійсний хаос.

ВРАТОВАНО 38 МОРЯКІВ.

До Бостону вертався невеликий корабель, що возив кудись вугіль. Коли ж прийшла буря, то понесла корабель на мілке, вдарила до скали та переломила на двоє. З берега побачив прибережний сторож, що сталося, вистрілом подав їм з ратункового човна на поклад корабля шнур для ратовання. Отже вони скакали в воду і шнуром сторож тягнув їх до берега. Ратунок тревав 4 години.

ВТОПИЛОСЯ 13 ВОЯКІВ.

Коло Карабел, Флорида, військове судно, що брало участь в маневрах, захопила буря, отже 13 вояків втопилося таки на судні. А одного тіла покищо не знайшли.

ЗА ЗМІНОЮ НАУКИ В ШКОЛІ.

Комісія, що розслідже стан шкільництва в Ню Йорку, прийшла до висновку, що треба зміни в самім змісті науки. Доси посвячувано час на самі формальні, отже мертві предмети, а тепер треба їх навчання обмежити і більше часу посвятити на вироблення характерности в школярів. — Ню Йорк славний з учителів-большевиків і з вихованків-злочинців.

В ПОЧТОВІЙ СКИНЦІ 1,520 ДОЛАРІВ.

В одній части міста Ню Йорку почтар, який в 6.45 рано вибирав з скринок листи, знайшов в одній скринці між листами звій паперових доларів, 10 і 20 доларівок. Він зараз вдався з ними до почтового уряду і там показалося, що є 1,520 доларів. Хто туди гроші вкинув невідомо,

ЖИДІСЬКІ ВОЯКИ НА СВЯТА.

Військовий округ ч. 12 оголосив, що жидівські вояки, які є в канадійській армії, дістануть відпустку на жидівські великодні свята, які зачинаються вечером 19-го квітня і тягнуться до 21, а потім від вечера 25-го до 27-го квітня. Котрі поїдуть до своїх домів, то вйдуть скорше, щоби там на час бути, котрі ж до домів не поїдуть, то порозуміються з найблизшим комітетом Жидівського Конгресу, а той скаже, де і з ким вони зможуть святкувати.

ПЕРШЕ МОЛОТИТИ, ПОТІМ СІЯТИ.

В Алберті і Саскачевані є ще майже половина збіжжа на полі незмолоченого. Причина того була, що жнива припізнилися, або дощі перешкаджали, або не було подостатком робітників до праці. Коли тепер не буде робітників, кілько треба, то часть збіжжа може лишитися незмолоченою, а тоді і засіви будуть менші. Поки сіяти, то треба мати чисте поле

ЯПОНІЯ А КАНАДА.

Дехто в Канаді робить поважні припущення, що японці можуть зробити якийсь напад на Канаду з заходу, щоби так ослабити поміч, яку Стейти дають Китаєви і Росії через Аляску.

ПОЧТА ПОДОРОЖІЄ.

Від 1-го квітня почтова оплата листів і карток піднесеться на оден цент. Отже листи в Канаді, до Стейтів, до Англії, Франції, Еспанії і полудневої Америки будуть 4 центи за першу унцію, а 2 центи за кожду додаткову унцію, або її часть. Листи літаками 7 центів за першу унцію, а 5 центів за додаткові унції.

14 МІЛЬЙОНІВ ҐАЛЬОНІВ АЛЬКОГОЛЮ З ПШЕНИЦІ.

З Оттави є вісти, що в 1943 р. думають зробити в Канаді 14 мільйонів ґальонів алькоголю для потреб в промислі. На те треба буде коло 7 мільйонів бушлів пшениці. Минувшого року виробили лише 5,450,000 ґальонів.

НЕ ТРЕБА ДРУГОЇ ДОРОГИ.

Були чутки, що Стейти будуть будувати ще другу дорогу через Канаду до Аляски, однакож тепер секретар війни Стимсон заявив, що Стейти такої другої дороги не думають будувати. Поліпшать тую, що вже є.

ДРІБНІ ВІСТИ.

В середу, 24-го березня в виннiпеґському суді засуджено 8-ох людей на 1,200 доларів кари за роблення, або продажу горівки.

В Англії скаржують Швецію, що вона цілий час стоїть по стороні Німеччини, бо позволяє перевозити воєнні матеріяли через свою територію.

Ескімоса, Винтера, 24-літнього, що працює для Годсон Бей Компанії далеко на півночі, привезли літаком до Судборі, Онт. Треба було перелетіти 1,2000 миль. Привезли його до шпиталю.

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

(Продовження).

Жиди маючи свою Церкву знали добре, що вони та їхня Церква — то одно. І коли ворог повалив їхню державу, то разом повалив і їхню Церкву. Ще коли б був полишив їхню святиню в Єрусалимі такою, якою вона була, то вона була б збирала їх наново всіх докупи, як квочка збирає погублені курята, і Церква їхня була б росла далі, як відростає зрубане дерево. Але ворог зруйнував разом і їхній нарід і Церкву. Ось чому вони плакали над ріками Вавилону, бо втратили все.

Таке було тоді, таке саме й тепер, а наш нарід окремо досвідчив, що так воно було і є. Коли вороги нищили наш нарід, то завсігди також окремо нищили його Церкву, бо знали, що Церква, то сила народу, то його душа, основа його самостійности.

(Коли автор цеї статті розбирає подрібно зміст старозавітної церкви, її устрій, працю в ній, її загальне значіння для народу, а вже окреме тодішний церковний спів, то слід звернути увагу читачів, що значіння церкви для одиниць і народу і тоді і нині таке саме, коли нарід свою церкву як слід розуміє. Вона тоді є осередком, кругом якого цілий нарід збирається; церква є для нього Законодателькою і Провідницею цілого його життя.

Щож до церковного співу, то він більше, як що друге, може обєднати нарід в одну цілість, дати їм оден спільний настрій, одні почування, а з тим одні бажання й одну спільну працю.

Також і те, що коли ходило про гуртовий спів, в якім брали би участь всі зібрані, то він мусить бути звичайним „простим", себто невибагливим співом. Таке колись, таке нині, таке завсігди. І такий спів має для життя більше значіння і дає йому більше сили, ніж співи вишколених хорів і талановитих хористів. — В.).

До цего часу ми розглянули і дізналися, що жиди були перворядними мистцями в співі й музиці. Многолюдний їх хор в святині, як заспівав гимн на хвалу Богу, то так уміло і вивчено, що сотки голосів співали так рівно, як би то співав оден голос. При тім ще і грали на всіляких музичних приборах. Але і та музика йшла тим самим темпом, що і спів, доповняла його.

Знаємо вже теж, що жиди співали простими хорами, ось так, як у нас заспівають на Великдень стародавне наше „Христос воскрес", що в цілій церкві спів несесь, як в улію пчоли. Такий спів також добрий, бо як-той оден, так там-той другий — оба вони йдуть на „жертву хвали Божої". Отже ж два роди тих співів мають одну ціль: „Співайте Богу нашому". Тепер розглянемо ось тут ще одно:

Якою мовою співала Церква старозавітна? Своєю мовою рідною, чи якою чужою? Ця проблема є тепер на часі.

Коли Христос хотів пояснити своїм учням про свою смерть хрестну і своє славне воскресення, то зачав від Мойсея і пророків. Так і нам треба зачати. До того ж і каже св. Павло, що Церква Христова є „збудована на Апостолах і Пророках", от тому то і ми зачнемо від Мойсея і Пророків. Сказано, що питання, яке маємо розглядати і зорієнтуватись у ньому, є на часі. А чому? Зараз побачимо! От Церква католицька взяла собі за мову літурґічну мертву латину. Кажемо, латинська мова „мертва", бо нею тепер жаден нарід не говорить. Тою тільки мовою мертвою Церква католицька молиться, відправляє і в тій мові співає. І твердить вона, що так повинно бути, себто, щоб ніхто в церкві не розумів, що там читає ксьондз. Інакше сказати: що читає хай читає — нащо людям тоє знати?

До Церкви католицької належать нині ріжні народи світа, що говорять преріжними мовами ,але ніхто з них не може сказати, що його мовою в церкві відправляють і співають, крім так званих „додаткових набоженствів". Служба Божа відправляється всюди тільки нікому незрозумілою латиною. Нарід в церкві слухає так, якби слухав у хінській, або японській мові.

Тепер перейдемо до Церкви греко-католицької. Тут мовою богослужбовою є теж мова чужа. Колись давно нею говорили деякі славяне (болгари), але тепер вона тільки є на папері. Розуміти її досить тяжко. Коли б ми спитали кого будь, що слухав як дяк читав „Савтиру", коло мерця, чи слухач розумів читане, то почули би: „Та де-де-де? Хто годен таке розуміти? То „тверда руска мова", то і не нам її розуміти".

Як українці розуміють відправу в старій церковній (старо-болгарській) мові, покаже такий примір:

З церкви йшла гуртом громадка людей й оден питає другого:

— Куме Гнате, що то значить оте: „Отложім попеченіє, отложім попеченіє", що співаки десь так в середині Служби Божої співають? — На те Гнат:

— Того вам не скажу. Мене спитайте за плуг, ціп, косу, то дам добру відповідь, але не за церковне.

— Але ж — каже інший — священик нам говорив, що всі ми, а навіть наші жінки і діти всі ми разом є Церква. А коли так, то треба нам інтересуватися всім, що церковне і розуміти церковну відправу.

На таку увагу всі потакнули і почали гуртом розбирати слова „отложім попеченіє". Довго йшла дискусія, ріжні були здогади, поки всі стали на тім, що слова ті відносяться до свічок і значать тільки, як: „обережно тримайте запалені свічки", щоби не запалити одежі, чи чого, бо вийшло би попеченіє, нещастя.

А тут ще одно останнє. Ще жиє той чоловік (а старий вже він), що любить співати у крилосі і пильно учащає все до церкви. Коли ж читають у церкві псалом „Помилуй мя Боже" і прийде до слів „окропиши мя Ісопом і очищуся", то цей співак від давна все читає „Окропити мя **„сопохом"** і очищуся". Коли ж йому звернено увагу, що не „сопохом" а „іссопом" повинносн читати, то він відповідає: Та хто знає, хто тут милиться? Нераз трафляється, що там де друкують, роблять багато помилок, може таке й тут? І замість „сопохом" надрукували „іссопом"! І так до нині він читає: „Окропиши мя „сопохом" і очищуся..." Ось так наші люде розуміють стару церковну мову.

Православний з Бразилії.

(Продовження слідує).

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

Студенти Інституту Петра Могили в Саскатуні, Саск., видають на мімеографі свій журнал „Каменярі", в якім випробовують свої письменницькі і розумові сили. Отже в числі „Каменярів" за грудень, 1942 р. є статейка такого змісту:

Слаба сторона нашого життя.

Студенти вищої школи „Нютана" мали свою річну забаву „Алюмнів", в Бесборо готели. Мій товариш, Володимир Г. (Горчинський — В.) і я пішли на забаву також, бо учитель просив нас, щоби ми йому помогли з тикетами. В іншому разі ми були би не пішли, бо ж то наш піст.

В 8-ій годині ми вже бути там. Дали нам тикети (білети) і ми взялися до своєї роботи. Десь коло десятої години приходить до нас учитель і каже нам, щоби ми йшли троха потанцювати, а він вже нас заступить. Ми йому сказали, що ми не можемо танцювати, бо в нас тепер піст і танці заборонені в піст. Він цим дуже зацікавився і почав нас випитувати про наші звичаї з великим заінтересованням. Питав про свята, звичаї і пости. Розказали ми йому наскільки ми знали, а знали дещо. Тоді учитель поґратулював нам за то, що ми вміємо додержувати свої релігійні звичаї і закони. Хвалив нас з великим признанням.

Та на нещастя ввійшла одна українська дівчина до салі — дівчина, яка була в його клясі минулого року. Не досить того, що вона пішла в танець, як вітер, але дотого ще закурила собі циґаретку... та димом садить з носа, як з комина! Можна собі представити, як ми чулися по тім, як ми скінчили говорити про піст і наші звичаї...

Тому то наш нарід так низько стоїть і з такими збанкротованими українцями ми ніколи не поступимо вперед

Мирослав Карпяк

Примірна дівчина.

Коли читали ми тут про дівчину, для якої все вітер в поли, то в тімже Саскатуні можна знайти дівчину, яку можна поставити всім дівчатам за примір. Звесь вона Віра, бувша студентка Інституту Петра Могили. Нині вона працює, заробляючи собі на життя, і про неї знаємо ось що:

Хоч окруження, де працює, не чисто українське, однакож вона, як добра православна і добра дочка свого народу, скінчивши їсти, хреститься, не зважаючи на ніщо. Її власний обовязок важнішний в цім місци, ніж окруження.

Та сама дівчина тепер кождої середи і пятниці не їсть мяса, щоби бодай остілько сповнити обовязок Великого Посту.

Виходить, що коли хлопець, чи дівчина будуть мати добре домашнє виховання, коли вийдуть з під добрих впливів, то зможуть бути не тільки добрими, але зможуть бути і приміром для других.

А колись з таких будуть ті добрі люде, яких нам всюди треба.

В.

З АРАБСЬКОГО СВІТА.

Арабська жінка.

Арабським світом треба звати Арабський півостров, а в більшій, чи меншій мірі Іран, Сирію і Палестину, а також північну Африку.

Араби мають магометанську релігію (іслям) і ціле їх життя є строго підпорядковане під точно означені релігійні і звичаєві закони.

Головних основ в магометанській релігії є пять, і цілий магометанський світ дуже дбало до них ставиться.

Першою основною заповіддю магометан є — „шагада", або заява такого змісту: „Нема бога крім Аллаха, а Магомет його пророк". Ця заява всюди повторяється, як основа віри, як важний обовязок, як свята річ. Її чує дитина, коли народиться; її чує дорослий, як кілька разів кождого дня повторяє її з минарету муедзін; її повторяють побожні магометани на кождім кроці.

Другою заповіддю є — молитва. Араби моляться кождого дня пять разів, звертаючись при молитві до міста Мекки. І це роблять вони, де вони не були би — навіть на вулиці, чи на полі.

Арабський день починаєсь від вечера. Арабський світ має двояку рахубу годин — горожанську і релігійно-магометанську. Час залізничий рахуєсь на горожанську рахубу, як ми рахуємо, а в домах є окремі годинники, передовсім в жіночім відділі дому, де години рахуються по магометанськи. В публичнім життю є одна рахуба часу, в домашнім друга; жінки взагалі держаться магометанської рахуби.

В Магометан святим днем є пятниця і вона починаєсь від вечера в четвер.

До молитви араби мають окремі килими — вони є в домах і їх беруть араби з собою також в дорогу. Коли приходить час молитви, араб розстелює килимок і на нім молиться.

Обовязок молитви такий важний, що навіть в часі забави в найбогатшім домі, коли приходить час молитви, всі беруть на себе молитвенні шалі і моляться

Третою заповідею є — милостиня. Колись араби давали десятину, а пізніше почали давати добровільно. Назагал араби дуже щедрі і гостинні і дають дуже багато на добродійні цілі.

Четвертою заповідею є — піст. Великим постом всіх магометан взагалі є піст „Рамадан", або „Рамазан", який тягнесь через цілий місяць, що таксамо Рамаданом зветься. Цей піст пригадує, що в місяци Рамадані Коран був оголошений.

Арабський календар засновуєсь на обороті місяця на небі, отже кождий новий рік починаєсь 10 днів скорше ніж року попередного. Так за 33 роки новий рік обходить кругом і вертаєсь знов на своє первісне місце.

Рамадан постять араби так, що від досвітку не їдять нічого цілий день аж до вечера, а зате їдять в ночи. А хоч в день всі працюють, однакож постять. Не постять лише ті, що слабі, або ніяк не можуть постити.

Пятою заповіддю — — відвідування святих місць, головно Мекки. Кождий магометанин повинен бодай раз в життю відвідати Мекку, чи Медину, або ще інші святі місця. Отже на такі відпусти (прощі) йдуть не тільки чоловіки, але й жінки. І хто був в Мекці, той має титул „гаджі", а жінка „гаджія", і таких всі поважають, як дуже праведних людей.

Серед такої релігійної атмосфери жиє арабська жінка і сама як найбільше точно виповняє всі релігійні обовязки. Зрештою найбільше релігійних обовязків належить до домашного світа.

Коли помершого поховають, то вдома тягнуться похоронні обряди від трох до сім днів і тут побожні жінки читають похоронні молитви кождого ранку і пополудня.

До мошей жінки мало ходять в пятницю на богослуження. Зате жінки мають свої окремі жіночі релігійні сходини коло приватних домів в четвер вечером і в пятницю рано. Провідницями на жіночих сходинах є „муллаї" — ті жінки, що на похоронах читають. А в часі Рамадану жінки сходяться на релігійні зібрання кождого вечера. Жінки з секти Шіяг йдуть до мошей (церков) в перших десятьох днях Рамадану.

Арабські жінки роблять нераз приречення перед Богом і строго їх виконують. Приміром жінка прирікає, що коли буде мати сина, то через сім літ не буде втинати йому волосся і буде вбирати його по дівчачому. Або роблять інші приречення, яких виконання вважають великим обовязком.

ІРАН — це Персія.

ІСЛЯМ — магометанська релігія. Слово „іслям" значить: піддавання себе під релігійний закон.

МЕЧЕТ, МЕЧЕТЬ — магометанська церква.

МУЕДЗІН — церковний служитель, що з церковної вежі кілька разів денно проголошує час молитви.

МІНАРЕТ — вежа, з якої муедзіни час молитви проголошують.

МЕККА — місто, де Магомет народився, отже одно з найсвятійших місць для магометан. Кождий магометанин повинен бодай раз в життю піти до Мекки на відпуст.

МЕДИНА — друге свята місто для магометан; сюди Магомет втік з Мекки 622 р. по Хр., тут жив і тут похований. Від неї втечі, т. е. від 622 року починається календарна магометанська рахуба.

З ТАЛМУДИЧНОЇ ЖИДІВСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ.

Шість річей треба памятати в відношенню до неписьменних: Не можна за ними свідчити, ані приннимати їх свідчення; не можна ділитися з ними тайнами; неписьменні не можуть бути опікунами сиріт, ані передержувати скринок, до яких збираються жертви для добродійних цілей; не можна з неписьменними товаришувати в часі подорожі. Дехто додає: не повинносн публично оповіщувати, коли річ неписьменного пропаде і треба за нею шукати. —

— П'сахім.

(Як наведене розуміти? Тут бачимо твердий закон громадської карности; це та сила громадського авторітету над одиницею, що примушує члена громади, щоби став письменним чоловіком. Коли ж не схоче, то буде ціле життя позбавлений багатьох важних прав, які мають письменні громадяне. Громада на кождім кроці буде його бойкотувати. Яке велике значіння має така громадська карність!

Щож до значіння слова „неписьменний", то в талмуді пояснюється, що це відноситься не виключно до тих, що не вміють читати, але взагалі до несвідомих, до нерозумних; отже і до тих, що вміють читати, але нічого розумного не читають і нічого важного не розуміють. Вони також неписьменні).

Хто бажає стояти в ряді з дуже мудрим чоловіком, не сміє продавати овочу, ані зеленого, ані сухого неписьменному чоловікови, ані не сміє купувати свіжого овочу від нього. Він не сміє бути гостем дуже несвідомого чоловіка, ані просити його до себе в гостину. — Демай.

Нехай чоловік все продасть, що має і жениться з дочкою вченого і дуже мудрого чоловіка. Коли такого не знайде, нехай вибере собі дочку з визначних людей. Коли і такої не буде, нехай візьме дочку котрогось з громадських провідників. Коли не буде такої, тоді дочку того, що збирає поміч для бідних, або дочку учителя. Але нехай не жениться з дочкою неписьменного і дуже несвідомого чоловіка; бо несвідомі є лихом, а таксамо лихом є і їх жінки та дочки.

Невчений не забезпечує свого власного життя (бо він не вчиться закону, який продовжує життя), оскілько ж менше він буде дбати про чуже життя.

— П'сахім.

Рабін Єгуда говорить, що добре їсти мягку часть гарбуза з буряком, бо це лічнича пожива; також конопляний олій з вавилонською юшкою — однакож закон не дозволяє згадувати про те в присутности дуже несвідомого чоловіка, щоби він не користав з того знання, якого не має. — Недарім.

Спати ранком, пити вино посеред дня, пуста балачка недосвідченого молодого чоловіка й участь на зібраннях несвідомих людей — все те зганяє чоловіка зі світа. — Авот.

Коли малосвідомий старіється, то стає ще менше розумним. Але інакше з тими, що цілі літа студіюють закон: оскілько стають старшими, остілько стають більше думаючими і розумнішими, бо сказано (Йов 12: 12): „В старців мудрість і в довголітних розум".

— Кіннін.

(Слово „закон", як його розуміють жиди, відноситься найперше до Закону Божого, до Біблії; дальше під „Законом" треба розуміти науку найбільших жидівських мудрців, в якій виложені закони і правила життя, які чоловік повинен знати, розуміти, і ними послугуватися).

Як довго є митра (корона) на голові священика, так довго вона є на голові кождого чоловіка з народу. Здійми митру з голови первосвященика, а ти зняв корону з голови цілого народу.

— Гіттін.

Навіть сімлітні допусти. (лиха, як посуха і др.) не досягнуть доброго ремісника. — Сангедрін.

Закон не дозволяє чоловікови через 33 днів йти до дому забави, коли вмер хтось зі свояків; коли ж вмре батько, або мати, то не повинен він йти 12 місяців. — Семахот.

ЗАСТРІЛИВ СЕБЕ І ЖІНКУ.

В Линсдейл, Н Дж., Ч. М. Лент, 54-літний застрілив 46-літну свою жінку, а потім себе. Причина була така: Жінка хотіла йти до фабрики до роботи, а Лент тому противився, отже обоє розійшлися перед трома місяцями — він лишився сам, а вона взяла з собою дві дівчині, 15 і 9 літ віку. Недавно жінка прийшла до чоловіка і тут обоє погинули. Він був визначним урядником в шпиталях.

„ВІСТНИК"
[illegible]
Printed and Published Semimonthly by the [illegible] Publishing Company of Canada Ltd. [illegible] Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.
Адреса: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, Man.

ЗА ЯКІ ГРІХИ?

Нераз приходиться чути, що православних Бог карає просто за те, що вони православні і не хочуть піддатися Римові. Та вже найкраще висловило такий погляд „Світло" в статті „Православія без маски", яку ми передрукували в „Вістнику" ч. 5, 1943 року. Говориться там:

„Як бачимо з повище поданих фактів, то ці слова точнісінько стосуються до новітних фарисеїв-облудників православних.

„Господь Бог їх довго терпів, а вкінци сповнив свою погрозу. За кару впало на православя страшне, але і справедливе горе большевизму."

Висновок з наведеного такий: Бачите, люде добрі, що Господь через те православних карає, що вони православні, отже дуже злі; а нас католиків, не карає, бо ми добрі"... Словом — це молитва евагельського фарисея, який казав: Дякую Тобі Боже, що я не такий грішник, як онтой митар"...

Треба бути не тільки дуже безсовістним, але й дуже вузкоглядним, щоби подібне говорити. Аджеж люде не діти і не мусять вірити в усе те, що чують.

Католицький еп. Штросмаєр покликався на Історію, коли доказував, що папи тай римські претенсії не такі дуже святі, як вони себе показують, отже й ми заглянемо на хвильку до Історії.

З вислову „Світла" виходить, що католикам на світі дуже добре поводиться, бо Господь їх любить, отже не карає; а вже, певна річ, найкрасше поводиться проводови Римської Церкви з папою на переді. Та чи так воно?

Оповідає Історія, що десяте століття належить до найчорніїших століть в Історії Католицької Церкви. Кажуть історики, що в 10-ім віці час від часу папським урядом орудували розпустниці (Теодори, Мароції) „а папська палата була, як стара поганська палата, осередком розпусти, брехні, інтриг й убивств" (Іст. Христ. Церкви, Горста, т. 1).

Отже питання: Чи це за кару був Господь дав католикам таких папів, чи за заслуги? І чим був тоді Рим красший від православія.

В 1054 р. Схід і Захід розділнася і це був великий удар Римській Церкві, якйй вона доси болючо відчуває.

В 1520 р. римо-католицький монах Мартин Лютер, спалив папське письмо (булю) і починає роботу, яка розколола Римську Церкву на двоє — половина всіх вірних покинула Рим і католицизм.

Це було таке лихо для католицької Церкви, що і вороги не можуть її більшого бажати. Вона і доси того, що тоді стратила, не відзискала.

Перед 70 літами італійці відобрали від папи світську державу — отже чи не є це кара за якісь гріхи?

Пізніше Франція відділила церкву (католицьку) від держави — знов удар католикам.

Еспанія була дуже католицька, але яке страшне лихоліття переживала таки недавно — кілько людей згинуло, кілько церков (костелів) понищено — отже за яку це кару? Аджеж еспанці не були ніколи православними.

Архитвором католицизму була Польща, а в якім положенню вона нині? І православною вона навіть не думала бути. За що ж їй така кара?

Франція назагал католицька — а за що вона пережила в теперішній війні те, що пережила?

Та найважніше — за які гріхи переживали греко-католики в Европі все те лихо, яке налягло на них ще перед закінченням минувшої війни і тягнеться досі? Коли вороги (також католики!) арештували сотнями їх священиків, побивали, висмівали, нищили українські школи, зневажали церкви, робили погроми, позбавляли греко-католиків всіх людських прав? За які це гріхи? І за які гріхи ані Рим, ані католицький світ не ставав в обороні греко-католиків?

Це лише дещо з Історії, а такого можна знайти цілі стоси — отже коли „Світло" показало гріхи, за які Бог православних карає, то нехай таксамо покаже гріхи католиків, за які їм тільки лиха дістається.

Нехай напише другу статтю п. з.: „Католицизм без маски".

КУРЕННЯ І ЗЛОЧИННІСТЬ.

I.

Донедавна курили лише чоловіки. Курення між жінками вважалося майже недопустимим. А коли були між жінками одиниці, що курили, то це були або явні розпустниці (проститутки), або „суфражистки", що робили наперекір своїй жіночій природі і жіночій гідности.

Нині курення поширюєсь так, як інфлюенца. І ще не те — нині вживається способів, щоби курення поширити так, щоби всі до одного курили. Навіть підлітки, навіть діти. Багато є вже домів, що не спинюють курення, школи не спинюють, громадська (публична) карність не спинює. І ще не те — бо всюди повно образків, на яких намальовані жінки з цигаретами в зубах, або руках. І проти того ніхто не виступає, ніхто не осуджує. Значиться — курення бере в свою неволю всіх і ніхто тим не журиться.

Але все ж неволя є неволею. Невільник не є вільним чоловіком — ним орудують другі. Він вже не господар, але залежний від когось наймит.

І курення має своїх адвокатів, головно ж між жінками, які курять. Виступати проти курення, це в них „нарушувати святі жіночі права". Вони вважають курення ознакою волі, рівноправности з чоловіками, а надії курення є свідоцтвом проти жінок.

За жінками, за матерями йдуть діти, йдуть підлітки, а ще дальше підуть і малі діти. Курення добра річ, то чому мати мала би жалувати тої доброї річи малій дитині?

Та послухаймо, що пише про курення до. Д. Крес в „Ґуд Гелт":

Коли б судити по тім, кілько місця присвячується в газетах, кілько буває відчитів про здоровля, то виглядало би, що справа здоровля стоїть найкрасше. Тому і до курення, що так по світі ширится, звернено тільки дослідів.

Перше усього треба мати на увазі, що тютюн тим страшний, що він робить щось більше, ніж вбиває — він вбиває на половину. Курці не падають мертві там, де тютюн продається — і це дуже добре для тютюнового промислу. А коли вмирають, то лікарі кажуть: від пневмонії (запалення легких, „ньюмонії"), від слабости серця, тифу... Тютюн начеб то невинен. Але нікотина з тютюну дає доступ слабостям, які вбивають.

Дальше — родичі-курці передають шкідливі наслідки дітям. Колись жінки були силою, що здержувала людство від пропасти, бо курили лише чоловіки, а нині та сила зникає, бо наші дівчата, будучі матері, щораз більше привикають до курення. Отже дитина такої матері буде вже мати тілесні і розумові недомагання.

В дослідах Деперія тримали когута в клітці, де горіло шість грамів тютюну „Кепорал" через цілу ніч. А наслідки? „З 48 яєць 6-ох курочок, що належали до того когута, лише 32 (дві третих) мали курята, однакож і з тих за кілька днів згинуло 9-ро (28 проц.). Тоді дали когута, що не вдихав тютюнового диму і тепер недобрих яєць тих самих курок було лише 12 (8 проц.). А з курять, що з них вийшли, згинуло лише 4 (12 проц.). Курята першого когута були слабовиті, піря не було гладке, не здорове, не гарне.

Др. Гофстатер з Відня каже, що жінки там курять, бо вірять, що будуть бездітні. І досліди це потверджують. Між великим числом його пацієнтів, що курили, лише одна мала діти, решта ні. Жінки, що працюють в Відни в фабриках тютюну, рідко коли мають дітей. Нікотина (отруя з тютюну) вбиває мушки на рослинах, вона вбиває і людські зародки.

Др. Костраль, дорадник тютюневої компанії коло Відня, каже, що діти жінок, які працюють при тютюні, жиють не довго. Одна пята їх вмирає від затровння. Навіть молоко таких мамів чути нікотиною. Др. А. Лоренц вірить, що курення є причиною неплідности.

Др. Алексіс Карел в своїй славній книжці „Чоловік незнаний" каже:

— Жінки самовільно нищать себе алькоголем і тютюном. Вони скоро тратять силу стають крайно самолюбними, не мають розумової бистроти, морального почуття і відпорности проти нервовости.

РОЗУМНА ДИТИНА.

Був чоловік, батько дітям, але велике ледащо. Розпився, та який гріш прийде до рук, так він купує чи горівки, чи вина, чи пива, і пє.

Разу одного приснився йому дивний сон: снилися щурі — оден товстий, кілька худих, а оден сліпий.

Оповідав чоловік всім про той сон, але ніхто не міг його значіння пояснити. Вкінци підходить до батька шість-літний хлопець і каже:

— Тату, я знаю, що ті щурі мають означати.

— А що? — питає батько.

На те хлопець:

— Товстий щур, це ті люде, що ви в них горівку купуєте. Худі щурі, це мама і ми всі з мамою вдома, а сліпий щур, це ви тату.

Не сказав батько нічого, але задумався. І не минуло багато часу, як став він цілком тверезим чоловіком. Дитинячі слова навчили його розуму.

СВЯТИЙ ОТЕЦЬ ПОРФИРІЙ.

(26 лютого церк., 11 березня горож.).

Святий Порфирій родився в грецькім місті Солуні коло 250-го року по Христі.

Вже з малку був дуже думаючим і побожним, не любив життя гамірливого, а зате любив самоту. Бо лише в самоті і спокою людські великі думки родяться і розвиваються.

Коли було Порфирію 25 літ, він вступив до монастиря Скитського в Єгипті і перебув там пять літ.

Звідси удався до Єрусалиму, де жив Божественний Спаситель, щоби поклонитися святим місцям, а дальше замешкав в печері недалеко Єрусалиму, де знов прожив пять літ. В Єрусалимі познакомився з Марком, який став його учеником і жив з ним 30 літ та описав його життя.

Раз Порфирій був занедужав, однакож не лежав, але на колінах молився і тоді почув голос:

— Встань, прийми чесне дерево Христа мого і хорони його!

За словами тими почув він в себе нову силу і став цілком здоровим. Однакож те, що слова предсказували, невдовзі сповнилося. По трох днях занізвав Порфирія до-себе Єрусалимський патріях Павлій, висвятив його на священика і дав йому ключі від золотого Кивота, в якім переховувалася частина того Хреста, на якім Спаситель був розпятий.

Священиком був Порфирій три роки і вів таке праведне і примірне життя, що люде дивились на нього, як на Ангела в людськім тілі. Всюди ніс він людям поміч — то ділом, то порадою і потіхою, то молитвою.

Сталося, що в місті Ґазі вмер епископ. Ґаза було місто наскрізь поганське і христіяне зазнавали від поган багато лиха. Тепер вдалися христіяне Ґази до Митрополита Івана, щоби дав їм епископа. І Митрополит предвидів, що епископом, якого в Ґазі треба, може бути Порфирій. Отже написав листа до епископа Павлія а цей казав Порфирієви йти до Кесарії до Митрополита Івана.

Отже вибрався Порфирій в дорогу з двома сердечними приятелями — Марком і Варухом. Та яке було його здивовання, коли довідався, що має стати епископом Ґази. Став він від такого уряду відмовлятися; казав, що він невідповідний для такого становища, однакож митрополит рішив:

— Це Господь вкладає на твої плечі Хрест, а він знає твою силу. Неси його, а коли впадеш під його тягарем, то Господь дасть тобі нову силу встати і дальше нести.

Другого дня епископ висвятив Порфирія і післав до Ґази.

Не одну тяжку годину прийшлося переживати Порфирію серед поган, однакож святий муж стояв твердо на місци, на яке його поставлено.

Сталось раз, що в околици міста запанувала страшна посуха, яка загрожувала голодом. І зачали погане молитися і своїм божкам приносити жертви через сім днів, щоби випросити дощу, однакож дощу не було. Тоді Порфирій приказав христіянам, щоби оден день всі постили, опісля цілу ніч молилися, а рано Порфирій з народом удався до церковці св. Тимотея, що була за містом.

Тоді погане замкнули брами міста і христіяне з своїм епископом мусіли кілька годин стояти за міськими мурами. Та і тут вони молилися щиро, щоби Господь зіслав поміч. І несподівано повіяв холодний вітер, надплили хмари і впав сильний дощ.

Ця подія так вплинула на поган, що понад 300 з них стали христіянами.

Була ще інша подія. Заслабла була смертельно жінка великого достойника міста Ґази і святий Порфирій уздоровив її своїми молитвами. Після того ціла родина уздоровленої і 60 других осіб охрестилося.

Коли погане зачали дуже переслідувати христіян, св. Порфирій удався до Царгороду і постарався, що цар Аркадій не тільки став в обороні христіян, але дав золота на будову великої церкви в Ґазі.

Коли церква будувалася, св. Порфирій працював, як звичайний робітник при будові — а за його приміром пішли вірні.

Пять літ тревала будова, коли ж церква була готова, то св. Порфирій посвятив її в сам день Великодня.

Цілий час життя Порфирія було дуже просте і строге — їв лиш раз на день по заході сонця, а його поживою була тільки ярина і хліб. Лише в неділю додавав до ярини троха оливи, або сира.

При церкві в Ґазі він зложив з доходів церковних фонд, з якого бідні діставали поміч через цілий Великий Піст.

Порфирій закінчив своє життя 26-го лютого церковного (11 березня) 321 року. Ціле його життя було одною великою працею для добра людий і для слави Божої.

ПШЕНИЦЯ І КУКІЛЬ.

Давно було... В осінну днину
Серед просторих нив і піль
Два малі зернятка хтось кинув —
Зерно пшениці і кукіль.

Росте пшеничка, виростає,
Тай колос клонить до землі,
А кукіль гордо з вітром грає,
Мовляв: „хто зробить що мені?"

Аж і жнець вийшов. . Стяв гарненько
Колос пшениці й кукілю,
Та колос він забрав з собою,
А кукіль кинув до огню.

Колос пшениці мудрі діти,
Їх всякий радісно прийме,
Нечемні діти це кукіль той,
Їм щастя в світі не буде.

М. М.

ПАПА ПОДУЖУЄ.

Через якийсь час папа слабував на інфлюенцу, а тепер вже слабість переходить, хоч він ще лежить.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory. Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

II.

Першу вістку про смерть Шевченка подав Михайлові Лазаревському слуга його. Під вечір того ж дня по Панахиді тіло усопшого найближші поетові приятелі перенесли до академічної церкви. А мешкання його було замкнене і запечатане.

Після того Українці, які були при виносі тіла, зібралися до Лазаревського, щоби порадитись, як вшанувати імя Найкрасшого Сина України. І врадили таке:

1. Тіло померщого перевезти на Україну, щоби так виконати поетичний заповіт померщого.

2. Побудувати йому памятник.

3 Заснувати народню школу його імени.

4. Утримувати одного, чи двох Шевченкових стипендистів (студентів) в Университетах на Україні(в Київі, Харкові й Одесі) та в Академії Художеств.

5. Видавати в найкрасшім виді його твори.

6. Призначити премію (нагороду) за найкращий Шевченків життєпис українською мовою і добрий критичний розгляд його творів.

7. Видавати народні учебники ріжних наук.

8. Помагати його своякам.

9. Хтось з близьких приятелів Шевченка мав кождого року відвідувати його могилу.

(З усіх тих постанов не всі зараз були виконані просто тому, що російський уряд не дозволяв).

А хоч в петербурських часописах не було чомусь вістки про смерть Шевченка, однакож на другий день по смерти вже зранку почали приходити і приїздити до академічної церкви українці й не-українці, щоби поклонитися померщому.

Тіло небіщика покоїлося (спочивало) в труні оббитій білим златоглавом. Труна стояла перед амвоном (перед Царськими Дверми) на чорному катафальку. Червоні занавіски на церковних вікнах, проти котрих стояла труна, були поспускані: червонаве світло від них спадало на спокійне лице небіжчика. Очевидці казали, що на мертвому лиці лежала печать тих дум благородних, що не покидали ніколи Шевченка живого.

В головах небіжчика дяк академічної церкви читав дуже повагом Псалтир. Свіжі квітки на труну привезла першою з українців Наталя Суханова Подколзина. — Згадати б, що з нею за останній час Шевченко не жив по приязному, однакож в душах благородних смерть нівечить хочби яке ворогування.

Підчас Похоронного Богослуження 12 березня (28 лютого церк.) не тільки церква, але й коридори академічні були повнісенькі інтелігентних людей.

— Тяжко, невимовно тяжко — оповідає Жемчужников — було останнє прощання; але в той же час і відрадне почуття і свіжість віяли на душу. Туга усіх переняла!... Побожність до померщого і незрушена тишина стояла навкруги. Щира любов і поважання до Шевченка міцно сприятелювало всіх.

Почались надгробні промови.

„Кожен, чуючи прилюдну оцінку поета-чоловіка, і плакав і радів. Кожне слово промови, кожен з нас ладен був повторити голосно, бо воно належало

усім" — говорить оден з учасників похорону.

Першим говорив Куліш:

„Нема в нас ні одного, достойного проректи рідне українське слово над домовиною Шевченка; уся сила і вся краса нашої мови тільки йому одному одкрилася"...

Сказавши про велику вагу і значіння Шевченка, яко поета і чоловіка, Куліш на сам кінець мовив:

„Будь Тарасе певен, що ми твій заповіт соблюдемо (збережемо) і ніколи не звернемо з дороги, що нам проломив еси. Коли ж у нас не стане снаги (сили) твоїм слідом простувати, коли не можна буде нам так, як ти, святую правду глаголати (говорити), то лучше ми мовчати-мемо"...

Після Куліша промовляли над труною по українськи Білозерський і Костомарів. Потім обізвався польський голос з уст Хорошевського, який сказав

„Нехай же і польське слово обізветься над труною твоею, достойний поете український! Ти любив свій край рідний, свій Дніпро синий, свій нарід убогий. Ти був могутним співаком свого народу. На його сльози ти завсігди відповідав слізьми... Ти не любив поляків за їхні давні неправди, котрі на нарід твій, що ти так палко любив, привели великі страждання Твоїй нелюбови спричинилося те, що ти „кохал вельо, кохал веле" (любив богатьох, любив дуже). За помилки батьків не відповідають діти. Не будемо згадувати минулого, а скажемо по братерськи: „Возлюбім друг друга. О, коли б твоя смерть, Тарасе, стала початком нового життя, то був би твій найпрекраснішний вінок і найвеличавійший памятник".

Промову по великоруськи (російськи) висловив приятель небіжчика, Курочкин.

„Не дожив він — казав Курочкин закінчуючи бесіду — до здійснення тих ідей, до яких прокладав він шлях своїми піснями, та не будемо об тім тужити. Він зробив в життю своє діло".

Всіх промов в церкві було сім.

(Дальше буде)

ЯК ДАЄТЬСЯ КРОВ.

Коли тепер збирають кров для лічення на війні тих, яким треба дати крови, то ось тут кілька пояснень, як кров від чоловіка беруть.

Руку коло ліктя тому, що має дати крови, чистять йодиною й алкоголем і знечулюеться (заморожуеться) те місце, з якого має братися кров. Тоді лікар вкладає в жилу голку, якої середина порожна (руркова голка) і нею кров спливає до посудини. Опісля проколене місце ще раз обмивають і чоловік має спочивати десять мінут

Крови нараз можна брати півкварти (пайнт) і треба 45 мінут часу, нім півкварти крови від чоловіка візьметься

Давання крови не шкодить чоловікови, бо кров наново виробляєсь так, що за два місяці її знов є тілько, як було. Кров можна давати що два місяці і є такі що давали кров 8, 10, а то й більше разів.

Зібрану кров відповідно приготовляють, щоби не псувалася і передержують довгі часи.

ДОХІД САСКАЧЕВАНУ З НАПИТКІВ.

За рік від березня 1941 до березня 1942 року провінція Саскачеван мала чистого доходу з продажі напитків понад два мільйони доларів. А всіх напитків продано за той час за понад 10 мільйонів доларів.

СВЯТІ МОЛОТІЛЬНИКИ.

(НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ).

Був час, що пішов Христос з Апостолами в світ і шукають роботи. Так Христос хотів Апостолів навчити, як вони мають бути розумними людьми.

Приходять вони в одно село — Христос, Петро та Яков, заходять з ціпами до багатого пана і питають за роботою.

— В мене є робота — каже пан — мені треба молотільників. Отже як хочете — на дні будете молотити, чи гуртом?

— Нехай буде гуртом — каже Христос.

Повів їх пан до стіжків, чи до стиртів, зоставив, а сам кудись пішов.

Зараз Христос запалив збіжже. Апостоли настрашилися, але за хвилю бачать, що все добре. Збіжжа горить, диму нема, огонь не пече, вітрець повіває, полову відділює, зерно злітається на одну купу. Тай солому огонь відносить і вона в великі ожереди складається.

Минула може година і каже Христос, щоби Петро покликав пана, нехай собі зерно позбирає.

Пішов Петро і говорить:

Ми вже все змолотили, йдіть і позбирайте зерно.

Пан видивився та:

Чи ти знаєш, що говориш? Адже ж ви ще і копи (60 снопів) не змолотили.

— Так йдіть і подивіться — говорить Петро.

Прийшов пан — все скінчене. Здивувався дуже, а там заплатив, тай ще більше ніж обіцяв, і святі молотільники пішли.

Йдуть полем і каже Петро:

— Господи, шкода нас всіх до такої одної роботи. Нехай буде так: ми оба з Яковом підемо молотити в одно місце, а ти йди в друге, то більше заробимо.

Ще тоді Петро не розумів, що він не може своєї сили з Божою Силою рівнати

Пішли оба Апостоли і згодилися молотити. Петро зараз запалив стіжки, та бачить, що воно не так, як було в першім місци. Все горить, дим небо закриває, все обертається в попіл, огонь пече...

Почали люде збігатися, а оба Апостоли почали втікати Та їх зловили і повели до суду.

Стало на тому, що це Петро запалив, отже засудили його на смерть. Кажуть: Так ціле село могло піти з димом".

І вже ведуть Петра на смерть, аж тут зявляється Христос і питає:

Що оцей чоловік лихого зробив?

Він стіжки запалив — кажуть — і міг так ціле село спалити. А хоч село не згоріло, то згоріло все збіжжа.

— Та що було би — питає Христос — коли б він все те збіжжа віддав, або заплатив за нього?

— Тоді його пустимо — кажуть.

Добре говорить тоді Спаситель — я постараюся, що він все поладить, як треба, але хочу найперше подивитися, де та шкода сталася.

— Добре — кажуть.

І пішли.

Приходять, а там все добре: зерно на одній купі, полова на другій, солома на третій Ніби ніякого огню не було Отже Петра пустили.

Коли знов йшли через поля, каже Христос:

— Бачите, які ви ще нерозсудні! Ви не подумали, що я ваш учитель і що ви не знаєте того, що я знаю. І не можете того, що я можу. А коли б були хоч трошки подумали, то були би мене запитали, чи ви можете таке робити, як я роблю. Не молоді вже ви літами, але якийсь ваш розум ще молодий! Це нехай буде вам наукою, щоби на будуче бути більше обережними і розсудними

І вже від того часу Апостоли більше застановлялися, що їм робити, а чого ні.

ДОЛІ КОНЕМ НЕ ОБІДЕШ.

Їде молодий офіцер конем до дому на урльоп (відпустку) і заблудив в лісі. Нараз побачив світло. Підїхав, а це стоїть хатина. Увійшов, а там старий чоловік розмотує нитки і гудзи вяже.

- Що це ти робиш, дідусю? — питає офіцер.

- Це я пари вяжу.

- Які пари?

— Людські. Тих, що мають з собою побиратися.

А чи вони мусять вже побратися, коли ти їх так звяжеш?

- Мусять! Що призначене, те мусить бути.

- А чи моя пара вже звязана?

— Звязана, козаче!

— А чи можете мені її показати?

- Еге ж! Як відеш рано в перше село, то побачиш в воротях дівчину — це твоя будуча подруга.

Настав день, виїхав офіцер з ліса, аж бачить село. Поїхав він туди, і так вже хочеться йому знати, яка його доля.

Вїхав в вулицю, а тут же зараз стоїть дівчина, ще підліток, та така вже здалась йому нехарапутна, невмита, розхрістана. От він до неї:

— А винеси мені води!

Побігла дівчина за водою, принесла, а він шаблею її по шиї тай поїхав. Здалось йому, що ніби й голова від тіла відпала. І думає собі:

— Коли вже з такою дружитися, то краще на світі не жити!

Минуло від того часу кілька літ і той же офіцер познакомився в місті з такою гідною дівчиною, що подібних мало є на світі. І за якийсь час вони побралися.

Та невдовзі побачив він в неї на шиї знак і питає від чого то, а вона:

— Як ми жили ще в селі і я була ще підлітком, то мене якийсь військовий чоловік вдарив шаблею. Від того знак

Нічого офіцер не сказав, а тільки подумав:

— Видно, що коли Бог чоловікови щось призначує, то так воно і мусить бути.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

ПРИВІТ НОВОГО ПАРОХА.

В понеділок 22 лютого члени української греко-православної громади у Вегревил зібралися в домі о. Хруставки, котрий мешкає у парафіяльній хаті, щоби привитати та познакомитись зі своїм новим парохом Вправді більшість вегревильських громадян знали о. Хруставку через довгі літа, однак тепер його вітали як свого українського греко-православного пароха цеї громади.

Тут на заклик голови укр. прав. громади п. І. Дикура, ще раз продовжено збірку на пресовий фонд „Вістника" і „Українського Голосу". Всіх грошей зібрано $41.55 і не пересилаю через банковий моней ордер Андрій Зварич.

ПОДЯКА ЦЕРКОВНИМ ГРОМАДАМ.

Оцим складаю щиру подяку церковній громаді на Шепинцях, Алта., за милу для мене, дружини і дітей несподіванку й дарунки, що згадана громада устроїла для нас з нагоди нашого переходу до Вегревил, дня 26-го січня ц. р. Також дякуємо п. К. Ілюк, п. Л. Орлецьк'й, і пані Єлисаветі Ілюк за щирі слова признання подяки за нашу довголітню працю

Рівночасно складаю щиру подяку вегревильській церковній громаді котра вечером, дня 22-го лютня ц. р., заповнила парохіяльний дім, щоби цим вечерком офіціяльно приняти мене, як свого нового пароха та побажати нам успіху в праці на новім місци. Панови І. Дикур, п. П. Засіябіді, п. І. Шовкоплясови і пані П. Зварич дякуємо щиро за промови й привіти.

Обидва згадані вечерки будуть для нас незабутніми, милим споминном і моральним підкріпленням до дальшої праці на ниві Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Нехайже вселаскавий і всещедрий Бог винагородить Вас, вірних і вірлевих дітей Церкви Святої стократно, та благословить весь наш український нарід на кращу долю.

о. А. Хруставка, дружина й діти
Поч. Скр. 107, Вегревил, Алта.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Торонто, Онт.)

Гурток українського громадянства зі західньо-північної частини міста Торонта (Ровнгрі) дуже гарно вшанував в суботу 13-го лютого заслуги свого члена й урядника відділу Взаїмної Помочі, п. Николи Чорнописького і його дружини Анни з нагоди їхнього 25 літнього подружжя. Ця несподіванка для панства Чорнописких гостина відбулася в домі п. П. Василика. Столи угиналися від варива й печева. Сипалися похвальні промови на адресу шановних ювілятів, на що пан Чорнописький дуже розумно відповів, при цьому й подякував за несподіванку і за гарний дарунок.

Справу піддержки української преси порушив господар вечора, п. Михайло Гуменюк і припоручив пні Романюк щоб занялася збіркою, на що приявні гості радо зложили свої жертви.

По 2 дол - Никола й Анна Чорнопиські.

По 1 дол.: М. Гуменюк, Ф. Перновський, Ів. Романик, Ф. Галіщук, П. Василик, Вол. Лащук, Мих. Шалай, В. Сельварський, Д. Марчук, Юрій Романюк, Мих. Білий, п-ні Марія Гужда, о. П. Самець.

По 50цт.: пані Марія Мочук, Ст. Романюк, п-во Корнелюк, Дм. Лащук.

По 25цт.: Іваськів,

Разом $17.25.

На П. Фонд „Українського Робітника"	4.25
На П. Ф. „Нового Шляху"	4.25
На П. Ф „Укр. Голосу"	4.25
На П. Ф. „Вістника"	4.50

По щирому побажанню й відспіванню многоліття ювілятам, гості розійшлися домів, почуваючись вдоволеними, що віддали шану одному зі своїх вірних народніх працівників. П. С.

НЕЗВИЧАЙНЕ ВЕСІЛЛЯ.

Весілля, якого ще не бачили громадяне міста Едмонтону, відбулося тут при кінци мясниць. „Князем", був п. Др Челядин одинокий син наших заслужених громадян, Василя й Анни, з роду Батюків, що походять з місточка Стоянів, пов. Радехів в Галичині.

П Челядин то управитель гуртового складу споживчих товарів „Індепендент Гросейл" Пані Челядин то не тільки дуже поважна господиня дому і люблена мати, але також завідує найбільшим склепом мішаних товарів на Калдер, північнім передмістю Едмонтону. Син їх, Іван, недавно повернув зі Злучених Держав, де отримав степень доктора хіропрактики.

„Княгинею", була панна Моніка Мудра, стенографка в канцелярії адвокатської фірми Гарвей і Янда, панна Моніка була по вислову члена згаданої фірми, найлучшою стенографкою, яку та фірма коли мала. Родом вона з Прілейт Саск., а дочкою Івана і Марії, з роду Николишин. П. Іван Мудрий походить з Чернівців, а пані Мудра з Борщева. В Едмонтоні є вони властителями фризієрні і сальону краси, під назвою „Саскатун", на 97 вулиці.

Вінчання молодих відбулося в українській православній церкві, св. Івана при великім числі приявних і надзвичайне воно тим що на честь молодять, співав церковний хор під управою п. Лазаровича „Батьком" при вінчанню був загально знаний гром. Василь Чоботар, а „Маткою" широкозвісна і діяльна громадянка, пані Лоця Яндова Вінчання довершив наш парох о. Мельничук.

По вінчанню відбулося принятя гостей в церковній салі, де коло столів може поміститися около 250 людей. Господарем вечері був „Батько", п. Василь Чоботар.

По вечері господар принятя п. Чоботар, покликав бесідників. Першим був п. Лазарович, щоб нібито „проломити лід". І пустив бесідник свою фантазію в рух. І не скупий він ні на слова, ні на жарти. Колиб не видко було бесідника, можна було думати, що то грамофонова плита в русі Не обійшлося „на сухо" ні князеви ні „княгині", та і ще декому

Незвичайне й те що як п. Лазарович, так і другий бесідник п. адвокат Янда, показалися дуже щедрими на всякі поради адвокатські на адресу молодят. Щасливі молодята, що не потребують платити за такі „щедрі" поради.

Говорили коротко і інші промовці, як також о. Мельничук. Навязуючи бесіду до обставин, що поважних родичей побираються діти, також поважні гості коло столів, добре було би злучити гарне з корисним і післати весільний дарунок нашій Консисторії на фонд релігійного видавництва. Обійшли тарілки довкола столів і вернулися, а на них $43.40. Навіть на Едмонтон це поважна і незвичайна сума гроша. Можливо, що наші громадяни в таких багатих містах, як Торонто, а головно Монтреал, моглиб нас „загнати в кут" зі своїми збірками на потреби церковні, та ми зробили те, що могли.

По збірці сказав кілька слів подяки батько молодого, мама молодої самий „князь", як також господар вечері, п. Чоботар. Докінчення вечора відбулося при музиці в салі Інститута М. Грушевського.

Щасливим молодятам їх шановним родичам, всім тим, що причинились до звеличання цього незвичайного вінчання і до збірки, нехай Господь дасть прожити многії і щасливії літа!

Один з гостей.

ПЛАТОНІДА КРАВЧЕНКО.

(Посмертна згадка).

В околиці місточка Кендо Саск., померла в середу 17-го лютого, 1943, старенька членка Української Православної Церкви, Платоніда Кравченкова.

Походила з села Берези коло Глухова, Чернигівської Губернії Родилась 24 березня 1844 року, отже прожила 99 літ.

Зоставила лише сина, при якім доживала віку. Була в неї ще дочка Софія, що жила на Кубанщині, та підчас лихоліття, що після 1917 р налягло на Україну отже і на Кубанщину, вона вмерла, зоставивши два сини. В Канаді зосталося двоє внуків та правнуки.

До Канади приїхала 1913-го року і жила в сина, Петра Кравченка, до послідної хвилі свого життя

Похороном занявся син Петро при допомозі близьких і добрих людей, бо дружина його лежить в шпиталі і навіть не могла бути на похороні

Похорон правив о. Гребенюк з Саскатуну.

Після похорону син Петро попросив учасників похорону до хати на обід. По обіді гості рішили докінчити послідну прислугу покійній жертвами на піддержку української преси. З словом в цій справі виступив п. Іг. Левченко і по його теплих словах почалась збірка. Ось імена жертводавців:

Петро Кравченко $1.50

По 1 дол.: Антон Король, Юрко Кравченко, Ігнатій Левченко, Віра Кравченко.

По 50цт.: о. С. Гребенюк, Петро Поліщук, Микола Демешевич.

По 25цт.: Федора Кравченко Оксана Король Марія Левченко Мокрина Поліщук Евдокія Макарова Іван Черняк Оксана Поліщук Іван Кириченко Федір Поліщук Олексій Наймитенко Трохим Безверхий Микола Черняк — Разом 10 дол.

Гроші мають бути розділені по половині — на „Вістник" й „Український Голос".

Це нехай буде далеко вялий вінок на могилу Покійної. Нехай буде їй земля легкою!

Вічна їй Память!

ОЛЕНА ЗЕЛЕНЬКО І МАРІЯ ФОДЧУК.

(Посмертна згадка)

День 15-го лютого, Стрітення Господнє, остане в памяти вегревільських громадян на довший час. Того дня рано попрощала цей світ Марія Фодчук, а пополудни Олена Зеленько. Обі походили з села Тулови, повіт Снятин, Галичина.

Покійна Олена Зеленько прожила 73 роки Прибула до Канади в 1914 році зо своїм першим мужом Васильом Порайком котрий помер в 1926 році Оставила кромі мужа Петра, 2 дочки, Параню Зварич у Вегревил, і Олену Костащук в Галичині, і одного сина Николая, котрий служить тепер при війську, та 21 внуків і одного правнука. Похорон відбувся в четвер 18-го лютого. Підчас обіду, по похороні переведено збірку на пресовий фонд „Вістника" і „Українського Голосу", котру пізніше продовжувано.

Похорон покійної Марії Фодчук відбувся аж у пятницю 19-го лютого, бо чекали на її синів, котрі розсіяні по цілій Північній Америці. Покійна оставила мужа Павла, з котрим прожила 62 роки, 6 синів, Дмитра в Роял Парк, Алта., Стефана в Оттаві, Николая у Виллінґдон Петра в Спокен, Вашінгтон, Михайла у Гейрі Гил, Алта і Семена у Портленд, Орегон, а також 32 внуків.

Підчас похоронного обіду продовжено збірку на пресовий фонд „Вістника" і „Українського Голосу"

Похоронні Богослуження відправив о. Хруставка, котрий обняв цю парафію по смерти о. Сарматюка.

Андрій Зварич.

ПОМЕР ПАВЛО КИБА.

(Дніпро, Саск.)

День 24-го лютого 1943-го року останеться довго в памяти всіх українців в околиці Мазепа, на полудне від Мікадо Того дня відбувся похорон бл. п. Павла Киби, котрий помер на удар серця в пятницю 19-го лютого, будучи того дня в гостях у своєї доньки в Саскатуні пані Евгенії Стратійчук. Покійний був ще не дуже старим чоловіком, бо мав тільки 64 роки.

Покійний Павло Киба був знаний своєю жертволюбивістю і щирим відношенням до всіх людей близьких і далеких і через те, помимо досить сильного морозу, на похорон прибуло дуже багато людей, котрі своєю присутністю доказали свою любов і пошану для покійного.

Похорон відбувся в українській греко-православній церкві Зіслання Святого Духа на Мазепі і правили його аж два священики парох громади о. Керніцький і запрошений громадою о. Кусий з Рама, Саск.

Говорили мені що о. Кусий був запрошений громадою на те, щоби

звеличати похорон доброго і вірного парохіянина і добродія їхньої громади.

Покійний був не аби яким різьбарем. Прийдеш до церкви на Мавері, кинеш оком навкруги і всюди знайдете і побачите руку покійного Павла Киби. Глянете на святий престіл — робота покійного, глянете на тетрапод і там робота покійного, гарний величавий хрест на церкві — і то його робота. А вже райські двері. Тай пригадується нам покійний цілими днями і ночами цілу зиму довбав — витісував, вимірював, щоби все те вийшло гарно і щоби його церковця, котру він так дуже любив, була гарно прибрана. І прибрав. Ще пару хвиль перед смертю, довбав і витісував, щоби докінчити „обвідки" навколо двох гарних образів по обох боках райських дверий — та нагла смерть перервала і не докінчив.

Спи спокійно дорогий Друже, — бо для своєї громади ти зробив досить — і громада певно тебе ніколи не забуде.

На похороні о. Кусий виголосив прощальну проповідь, котра своїм змістом була дуже глибоко релігійно моральна, повчаюча. Згадав про архиєпископа александрійського, котрий був знаний і кликаний „Милостивим". Небачеб/знав о. Кусий що й покійний був аж дуже милосердним. А мені пригадалися слова з нашої гарної української православної Служби Божої „Щасливі милостиві, бо їх помилувано буде". Покійний був милостивим для всіх людей і я певний, що він Всевишним Богом помилуваний. І — „Щасливі убогії духом, бо їхнє є царство небеснеє". Покійний був дуже смирною людиною, отже і убогим духом і я певний, що він вже оглядає „Царство небесне." І — „Щасливі миротворці, бо вони синами Божими назвуться". Покійний нічого так не бажав і не любив, як спокій і мир, не тільки в своїй родині, але і в своїй громаді, котру любив і поважав. Дай Боже, щоби діти Його, сини і доньки і на далі любили свою церковцю так, як він її любив. Бо як казав о. Кусий: „Не є важне, як довго чоловік жие, чи жив на цім світі, але як він жив".

Спи спокійно, любий друже, нехай земля буде тобі легкою!

Присутний на похороні.

ПОДЯКА.

Оцим почуваємося до обовязку зложити щиру подяку приятелям, сусідам і всім присутним, котрі причинилися чим будь, щоби звеличати похорон мого дорогого мужа і батька. В першій мірі дякуємо тим, що зложили вінці, а це Жіночому Товариству ім. О. Кобилянської; пп. Г. Охітві, Т. Кіндрацькому, О. Грибі, пані Кіяшук з Норквей, пп. А. Королеви, Н. Маліньському, А. Кибі, П. Яґольницькому, а також щиро дякуєм Церковній Громаді, а те що запросила другого священика щоби звеличати похорон.

Щира подяка о. Керніцькому за те, що постарався щоби прибрати церкву жалібно і привіз з собою жалібні обруси на престоли. Щира подяка о. Кусому. Дякуємо жінкам за те, що занялися кухаренням і всім тим, котрі чим будь причинилися. Хай Бог винагородить їх за те, що виконали християнський обовязок.

Евдокія і діти.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

(Збірка о. Т. Коваліщина)

По 1 дол. Ф. Мушій, З. Демчук, Д. Гнатюк, І. Федорків, С. Сторожук, П. Ярич, В. Яковенко.

ТОРОНТО, ОНТ.

П 1 дол.: Ю. Бортник, І. Гуменюк, П. Гайовський, И. Добровольський, В. Дячук, І. Ільків, Г. Ковалищин, П. Ковалишин, Е. Коча, М. Материн, В. Мошук, Е. Охітва, С. Олійник, Л. Охримович, Н. Петришин, М. Протас, М. Павлюк, С. Пелешок, П. Талпаш, П. Романко, Н. Романюк, В. Сокальський, І. Стефанюк, А. Стецьків, І. Федусь, С. Христинич, И. Шмігельський, В. Юрійчук, Др. В. Яремій, Т. Метельський, М. Микитюк, М. Мандзюк, Д. Мигайчук.

По 50ц. Йосифа Білик, Оксана Гуменюк, Климентина Грабовська, Катерина Дик, Анна Євчук, Иоанна Задурович, Гафія Ільків, Марія Попка, О. Каратник, Катерина Материн, Пульхерія Мошук, Елисавета Охітва, Катерина Олійник, Марія Охримович, Розалія Романко, Софія Романюк, Анна Романко (Івана), Катерина Самець, Катерина Христинич, Катерина Шмігельська, В. Дащишин, Тетяна Ткачак, Марія Підгурська, Никола Козак.

Збірка о. І. Кусого.

Збірка в окрузі	$25.00
Збірка о. В. Апоновa.	
Решту збірки в окрузі	10.00
Венкувер, Б. К.	
Збірка о. Д. Кирстюка	6.00
Винніпеґ, Ман.	
Ілія Симчич	5.00

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ.

Підчас несподіванки о. А. Х. в Шепинцях, Алта., пані П. Ілюк жертвувала на Пресовий Фонд 1 дол., але в списі її імя було пропущене, отже похибку на цім місци справляємо.

Заряд Церкви.

СПРАВКА.

В списі імен тих громадян на Косові, Ман., що зложили гроші на Дієц. Фонд були пропущені отсі імена, що на оцім місци додаються:

М. Симчич, Антін Гетьк, П. Ільницький, С. Буряник, Ф. Чайковський, С. Паламар, Х. Гусак.

Всі тут подані зложили по 1 дол.

С.

СПРАВКА.

В „Вістнику" з 15-го березня 1943 року в виказі Колядн на Дієц. Фонд з Сторджис, Саск. є подано **Стефан Сименюк** (між тими, що колядували), а мае бути **панна Стефанія Сименюк.**

Г.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА".

Ол. Тк.р. Венкувер, Б. К.	$1.00
Ів. Корбутяк, Брал Велей, Ман.	.50
В. Котишин, Мирнам, Алта.	1.00
М. Микитюк, Торонто, Онт.	1.00
Гнат Бартко, Гефорд, Саск.	.50
Ів. Бойчук, Сенлі Репидс, Алта	.50
В. І. Переделюк, Йорктон, Ман.	3.00
Ів. Буряник, Джесмин, Саск.	1.00
С. Ничка, Гивара, Алта	2.00
Ф. Любий, Порт Колборн, Онт.	1.00
В. Ленько, Ст. Лукавт, Онт.	.50
пані Марія Григірчук, Ветревил, Алта	.50
Українська Православна Громада Прілейт, Саск.	3.00

Всім жертводавцям щира подяка.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

На 1-го грудня, редакція „Вістника" одержала збірку в сумі $10.29, котрі були зібрані на хрестинах Мирослави Евгенії Веледщук, доньки Николи і Анни в Едмонтоні, Алта. З збіркою прийшов допис і ліста імен жертводавців для поміщення в „Вістнику". На жаль цей допис затратився, отже не була поміщена в часописі. Цею дорогою перепрошуємо всіх заінтересованих, а заразом щиро дякуємо за їхні щедрі жертви.

Адмін. „Вістника".

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Коваліщина.

КВІТЕНЬ.

4. Неділя. — Евгусвка (сповідь)
7. Середа. Благовіщення. — Виста (сповідь)
11. Неділя — Січ (сповідь)
18. Неділя Квітна — Росборн (спов)

Адреса:

Скринка 7. Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. П. Симчича.

КВІТЕНЬ.

4 Нед. — Ендрю, сповідь
7 Середа. Благовіщення — Лужан, сповідь
11 Неділя — Сучава, сповідь
18 Неділя — Каґвін, сповідь

Адреса: Виллінґдон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

КВІТЕНЬ

4 Неділя. Елов Крік
7 Сер. Благовіщення. Вакав
10 Субота. Смате
11 Неділя. Алвіна
18 Цвітна Неділя. Калворт

Адреса. Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Боднарчука.

КВІТЕНЬ.

3. Суб. — Шіго, попол. сповідь
4 Нед. — Коло Куцих, сповідь
5 Понед. — С. Б. коло Жучкова і сповідь
7 Сер. Благовіщення — Едмор сповідь
9 Четв. Тафнен С. Б. і сповідь
10 Суб. С. Б.— Коло Льорн спов
11. Нед. — Коло Льорн, сповідь
12. Пон. С. Б. — Інсінеєр, сповідь
14. Сер. С. Б. — Шіго, попол. спов
16 Пят. С. Б. — Коло Пасічняків — сповідь
17 Суб. С. Б. — Шіго опів. спов
18 Нед. Цвіт. — Вест Боун спов

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Весниїв

КВІТЕНЬ

4 Неділя — Смокі Лейк (спов.)
7 Сер. Бл. Пр. Бог. — Бенлс (спов.)
11 Неділя — Чоннінг (сповідь)

Адреса: Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Жеdімкевича.

КВІТЕНЬ

3 Субота — Сембург Вел. сп. віз. молоді
4 Неділя — Сембург спов. стар
7 Середа Благовіщення — Гсейн Вел. сповідь
11 Неділя Принс Алберт сповідь Кожної середи у Вел. Піст у Принс Алберт відправ Преждеосвячена Літургія
18 Неділя Квітна Шивмен спов
22 Вел. Четвер — Ганеймун, Страсти
23 Вел. пят. — Ганеймун, в 9 год. винос Плащениці
23 Вел. Пят. Сембург 12 полуд. винос плащениці
23 Вел. Пят. — Принс Алберт 7 год вечер винос Плащениці
24 Вел. Субота Принс Алберт сповідь і св. Прич. для молоді
25 Великдень год. 12 в ночі — Сембург Вел. Утреня свяч. пасок
25 Великдень год. 3 рано — Ганеймун Вел. Утр. свячення пасок
25 Великдень год. 7 рано — Принс Алберт Вел. Утр. Служба Божа свячення пасок

700 Central Ave.

Prince Albert, Sask

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ

1	Ч.	19	Березень. Муч. Хризанта
2	П.	20	Муч. Фотини, Никити
3	С.	21	Івана Лєствичника,
4	Н.	22	4. Нед. Посту
5	П.	23	Преп. Никона Печер.
6	В.	24	Преп. Артемона еп. Селев
7	С.	25	Благовіщення П. Бог.
8	Ч	26	Собор Арх. Гавриїла
9	П.	27	Матрони Солунської
10	С.	28	Преп. Евстратія пост.
11	Н	29	5 Неділя Вел. Посту
12	П	30	Преп. Івана Лєств.
13	В.	31	Преп. Ігнатія цел. Печер
14	С.	1	Квітень. Марії Египетської
15	Ч.	2	Преп. Тита
16	П.	3	Преп. Микити ісп.
17	С.	4	Преп. Йосифа Многоболіз.
18	Н.	5	Неділя Цвітна
19	П.	6	Методія уч. Словян
20	В	7	Преп. Серапіона
21	С	8	Муч. Павсилипа, Івана
22	Ч	9	Великий Четвер — Страсти.
23	П.	10	Велика Пятниця — Винос Плащениці
24.	С	11	Вел. Субота, преп. Атанасії
25	Н	12	Великдень
26.	П	13	Світлий Понеділок
27	В	14	Світлий Вівторок
28	С	15	Кн. Мстислава Київ.
29	Ч	16	Муч. Теодори Галини
30	П.	17	Симеона еп. Перського

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

КВІТЕНЬ.

4 Неділя — Косів
7 Середа. Благовіщення — Драй Ривер
11. Нед. Гарленд
12 Пон. — Богдан
13. Вівторок — Сифтон
18 Неділя — Йорктон

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Ґлівського

КВІТЕНЬ.

3. Субота. — Толстой, спов. для дітей
4 Неділя. — Толстой, сповідь
6. Вівторок. — Сондави, сповідь
7 Середа Благовіщення — Сірко, сповідь
10. Субота. — Вайта, сповідь
11. Неділя. — Арбакка, сповідь
18. Неділя Цвіткова. — Пембіна Державн, сповідь і свяч. пасок
22 Велик. Четвер. — Роза, сповідь
25 Великдень — Гардентон, 2 год. рано
26. Світлий Понеділок — Вайта.
27. Світл. Вівт. — Толстой

За свячення пасок буде повідомлено листовно.

ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Форт Френсес, Онт.
6 Четв. Св. Вмуч. Юрія — Унуцьких
9 Неділя — Рейні Ривер, Онт.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Улина

КВІТЕНЬ

4 Нед. IV Посту — Брендон
7. Благовіщ. Пр. Бог. — Септон
11 Нед. V Посту. — Селкірк

В кожній громаді починаючи від III Неділі Посту в день перед Богослуженням в год. 3 попол. катехізація і Сповідь Дітей.

Адреса: 305 Парк Стріт.

Телефон 29707 Винніпеґ, Ман

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ.

4. 4. Нед. В. Посту. Гол. 4. Утр. Єв. Мат. 28: 16—20 Літ. жид. 6: 13—20 Єван. Марка 9: 17—31

7 Середа Благовіщення. Утр. Єв. Луки 1: 39—49. 56. Літ. жид. 2: 11—18 Єван. Луки 1: 24—38

11 5 Н. В. Посту Гол. 5 Утр. Єв. Мар. 16: 1—8 Літ. жид. 9: 11—14 Єв. Марка 10: 32—45

18. Нед. цвітна Гол. 6 Утр. Єв. Матея 21: 1—11. 15—17 Літ. Филип. 4: 4—9 Єв. Ів. 12: 1—18.

25 Великдень. Діян. 1: 1—8. Єв. Ів. 1: 1—17.

26. Світ. Понед. Діян. 1: 12—17 і 21—26 1: 18—28.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., APR. 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1943. ЧИСЛО (500) 8

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕЛИКОДНА ЄВАНГЕЛІЯ ПО УКРАЇНСЬКИ.

(Частина).

1. На початку було Слово, і Слово було у Бога, і Бог було Слово.
2. Воно було на початку в Бога.
3. Все Ним сталося; і без Нього не сталося ніщо, що сталося.
4. У Йому життя було; й життя було світлом людям.
5. І світло в темряві світить, і темрява його не обняла.
6. Був чоловік післаний від Бога, імя йому Іван . . .
17. Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через Ісуса Христа сталася.

ВЕЛИКОДНА ЄВАНГЕЛІЯ ПО ГРЕЦЬКИ.

(Частина).

1. Ен архі ін о Льоґос, ке о Льоґос ін прос тон Теон, ке Теос ін о Льоґос.
2. Утос ін ен архі прос тон Теон.
3. Панта ді авту еґенето; ке хоріс авту еґенето уде ен, о ґеґонен.
4. Ен авто зоі ін; ке і зоі ін то фос тон антропон.
5. Ке то фос ен ті скотія фені, ке і скотія авто у кателявен.
6. Еґенето антропос апестальменос пара Теу, онома авто Іоанніс . .
17. Оті о номос дія Мосеос едоті; і харіс ке і алітія дія Ісу Хрісту еґенето.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

з Святом Христового Воскресіння висловлює свої найщиріші побажання Вірним Української Православної Церкви і цілому Українському Народові —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

РЕДАКЦІЯ ВІСТНИКА

пересилає своїм Передплатникам — Читачам і Читачкам тай всім добрим українцям найкращі Великодні Бажання. Святкуйте здорові!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЗІ СЛОВА СВ. ОТЦЯ ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО НА ВЕЛИКДЕНЬ.

Хто побожний і боголюбець, нехай насолоджується цим гарним і світлим Торжеством.

Хто мудрий слуга, нехай увійде з утіхою в радість свойого Господа.

Хто натрудився в пості, хай візьме собі тепер динар (гріш, заплату).

Хто працював від першої години, нехай візьме належний довг.

Хто прийшов після третої години, нехай з вдячністю святкує.

Хто наспів по шестій годині, нехай не журиться, бо не зазнає страти.

Тож увійдіть усі в радість свого Господа: і перші і другі прийміть нагороду.

І ті, що вмертвлялися (постом), і ті, що були ліниві од того — шануйте цей День.

І постники і ті, що не постили, веселіться сьогодня. Трапеза заставлена, насолоджуйтеся.

Агнець виплеканий, нехай ніхто не відійде голоден. Усі покушайте солодкого бенкету віри; наберіть скарбів ласк Божих.

Ніхто не ридай задля вбогости, бо явилося спільне всім царство.

Ніхто не плач задля гріхів, бо васіяло з гробу прощення.

Ніхто не бійся смерти, бо нас освободила від неї смерть Спасителя.

Воскрес Христос і радуються Ангели.

Воскрес Христос й ожило життя.

Воскрес Христос і нема нікого мертвого в гробі.

Христос встав із мертвих і став провідником померших.

Йому слава і власть на вічні віки, амінь!

АПОСТОЛ НА ВЕЛИКДЕНЬ.

Діяння 1: 1—8.

1. Перве оповідання написав я, Теофіле, про все, що Ісус робив і навчав,
2. Аж до дня, котрого вознісся, заповідавши через Духа Святого Апостолам, котрих вибрав;
3. Перед котрими являвся Він живий після муки своєї у многих ознаках; і бачили Його сорок днів, і говорив про Царство Боже;
4. І зібравши їх, заповів їм з Єрусалиму не виходити, а дожидатись обітування Отця, що про Нього чули від мене.
5. Бо Іван крестив водою: ви ж будете хреститись Духом Святим по немногих цих днях.
6. Вони ж зійшовшись питали його кажучи: Господи, чи не під цей час поставиш Ти знов царство Ізраїльське?
7. Каже ж до них: Не вам есть розуміти час і пору, що Отець положив у своїй власти.
8. А приймете силу, як зійде Дух Святий на вас; і будете мені свідками в Єрусалимі й у всій Юдеї і Самарії, і до краю землі.

ТЕОФІЛ (Феофіл) — дословно: любитель Бога, отже гідний, праведний чоловік. Грецьке „Теос" — Бог, філео — люблю. Під Теофілом автор розуміє кождого щирого християнина.

АВТОРОМ ДІЯНІЙ — є апостол Лука. Першим його твором була Євангелія (Євангелія Луки) і про це він натякає кажучи: „Перве оповідання написав я про все, що Ісус робив і навчав".

ДІЯННЯ АПОСТОЛІВ — написані коло 63-го року по Христі, хоч точної дати написання не знати.

ДІЯННЯ АПОСТОЛІВ — читають люде в церкві в Страстну Суботу вечером і в ночі, дожидаючи великодного Богослуження. — На Службі Божій починають Діяння читати на Великдень і читають до неділі Зелених Свят.

СТРАСТНИЙ ЧЕТВЕР.

(Оповідання).

Двадцять літ в Страстний Четвер, як Грицько опускав своє рідне село. Жаль було всього — своєї рідні, рідних сторін. А жаль збільшало те, що вже не буде святкувати Великодня зі своїми... Аджеж мабуть нігде на світі не святкують Великодня так весело, як тутка.

Надходять Страсти. Замовкають дзвони, а ціле село немов вкривається сумним покривалом. Тихо, спокійно. Лише при обході з Плащеницею тарахкають, та ковтають діти довбеньками. А все те таке своє, дороге Він змалку і до нині не опустив ніколи Богослуження — це ж святий обовязок.

А на Великдень... Дзвони гудуть, моздірі стріляють . Ще не зійшло сонце, а вже співають „Христос воскрес". Таке було ще минувшого Великодня.

Хоч гараздів не зазнавав, але не було й крайнього убожества. І коли б ще трошки більше достатку, а вже чув ся б може навіть щасливим.

З такою думкою він вибирається в далекий світ, вірячи, що знайде красше, тай Господь поможе йому, як своїй добрій дитині.

Аджеж хто з Богом, то Бог з ним, де би чоловік не поїхав, де би не пішов. І там за морем Бог його не опустить. Так він думав.

Склалося, що в Страстний Четвер треба було вибиратися в дорогу. Грицько ще нині був в церкві, сповідався, а коли цілував хрест на Тетраподі, капнула його сльоза на святий стіл. Священик сказав йому кілька щирих слів і поблагословив в дорогу. З словом „Боже!" він опустив прадідну святиню. По обіді відїхав, з жалем і з надією на Бога.

І почалось його життя на новій землі.

Невесело тут було — люде чужі, світ чужий. Хоч би церква своя тут була, то вже наче все було би. Хоч би Молитовник, але його він десь забув, чи загубив. Та добре, що була в нього одна святість — був хрестик на шиї, а це дар його матері. І він нагадує йому все — і матір, і дім, і церкву, і село, і його християнські обовязки Отже говорячи молитву він прикладає його щиро до уст. Аджеж молитва — це слово Боже.

Молитва була йому всім. Вона ж була його товаришкою з діточих літ; вона тут є його надією і заохотою до праці і життя.

Так з надією на Бога переживав він багато труднощей, сподіючись красших часів.

Минали дні, тижні, місяці, а то й роки і красші часи наставали. Вже Грицько з новим світом освоївся, вже чує себе забезпеченим, чує себе заможним. Але впродовж того часу він сам собою став перемінятися. Вже згадка про Бога почала ослабати; вже інша, нова думка набирала сили — що він тому доробився, що завзято працював. Він оден, він одинокий був творцем свого успіху. З ним сталося те, що з багатьома людьми стається. Має, бо придбав собі.

Гляне він на свої достатки — і нащо йому молитва? Аджеж його руки і його голова придбали йому те, чого він хотів. Він на кождім кроці відчуває, яку силу він має, кілько він може.

Вже нема думки про церкву... Хіба церква дала йому щонебудь? Хіба дасть нині? Тай не він оден це розуміє, бо подібно розуміють і говорять його добрі приятелі. Вони розкрили йому очи на те, чого він перше не бачив.

Вже про Бога Грицько не згадує, а про майно. Нема потреби про Бога згадувати. Що йому з того, що згадав би? І що це йому дасть? Згадуй, чи не згадуй, а він стоїть нині на своїх власних ногах! Чи того не досить?

Але така зміна принесла йому також несподіванку. Легковажучи давне, він почав бути невдоволеним. Невдоволення почало опановувати його душу. І світ йому ненависний і люде. Бо хто вони, а головно ті, що бідніший від него? Тай усе те, що він з душі викинув, хіба воно його лишило? Ні! Воно заховалося на споді душі і говорить, докори йому робить. І він кождого дня чує той страшний, небажаний голос.

Надійшов Страстний Четвер. І почали в Ґрицька давні думки оживати, як вже не оживали так вперто довгі часи. І не було сили тепер їх знов зацитькати і приспати.

З вікна свого дому він бачить церкву, чує церковний дзвін. Але яке все те йому чуже. Він же відрікся його.

В церкві світиться, це ж нині „Страсти" — подумав Грицько. І здається йому, що чує він спів дяків: „Слава довготерпінню Твоєму Господи!"

Нові думки, нові почування опанували Грицька так, що він рішив вернутися до давного життя.

Читалося Євангеліє, коли Грицько увійшов в церкву. Переступивши поріг, він став на коліна, як митар і почав щиро молитися. А коли почулися слова Христа: „Отче, прости їм, бо не знають, що роблять", покотилися сльози по Грицьковім лиці і він проговорив майже вголос: „Прости і мені, Отче, прости!"

Оглянувся дехто — і дивно стало людям, що Грицько прийшов на Страсти

Від цеї хвилі життя Грицька змінилося. Він став наново таким, як був колись — релігійним чоловіком і примірним християнином. А разом з тим спокій запанував в його життю.

А коли прийшов Великдень, то не можна словами розказати, з якою втіхою в души співав Грицько „Христос воскрес".

о. Е. С. Улян.

РОБІТНИЧА ПАРТІЯ В АНҐЛІЇ ПРОТИ БОЛЬШЕВИКІВ.

З Лондону доносять, що большевики хотіли знов звязатися з Робітничою Партією в Анґлії, однакож їх не приняли кажучи, що большевики перший обовязок мають для Комуністичного Інтернаціоналу.

Робітнича Партія видала заяву, в якій пригадує, що між вибухом війни, а нападом на Росію большевики „крутили своєю політикою, як швець шкірою", а дальше каже між іншим:

. „В найбільше небезпечній хвилі в англійській історії комуністична партія використовувала кожду нагоду для викликування невдоволення і доведення до програної. Яке лише могло бути наріикання, в найбільше нечесний спосіб використовували не тільки в робітнях але також в сховках перед бомбами І це є щастям для будучности людства, що та загрожуюча їх праця не мала більше успіхів."

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

(Продовження).

Коли обговорюємо старі, мертві мови літургічні, які існують нині в церкві католицькій, то спитаймо, що про таке говорить Письмо Святе? Пророк Божий, Ісаія, каже так: „І рече до мене Господь: „Хіба ж мерців про живих питати?" Це так можна розуміти: Чого нам жиючим людям йти за підмогою до „мерців"? Чи це буде розумно, щоб життя живих людей шукало помочі у мерців? Ні! Умерли люде, умерла і їхня мова! А ми жиючі повинні користуватись своєю живою мовою. „Хіба ж мерців про живих питати" це вислів той сам, що: Чого мовою „мерців" маємо молитись, чи співати до Бога? Чи наша жива мова гірша для вас, ніж мова померших?

Знов же сам Христос, теж про мертвих говорячи сказав ось що: „Мертве оставте для мертвих" (Лука 9: 60), а дальше додав. „Ти ж іди і проповідуй царство Боже" (Тамже). Тут ясно каже Христос, що живі люде мають клопотатись життям живих і їм помагати, а мертве зіставити для мерців.

Та вже найясніше і найвиразніше о тім предметі говорить св. Апостол Павло! Він каже: **„Тілько ж у церкві лучше мені пять слів промовити розумінням моїм, щоб і других навчити — ніж десять тисяч слів чужою мовою".** (І Кор. 14: 19). Каже той святий Апостол, що пять слів молитви, чи співу до Бога більше мають значіння у своїй рідній мові, ніж 10,000 у мові чужій. І він сам ще каже, що уміє і розуміє ріжні мови людські (Тамже стих 18), а однакож свою мову він ставить і підносить найвисше.

З висше наведених висловів Письма Святого пізнаємо докладно, що в церкві ми повинні молитись, співати і відправляти святу Божу службу у нашій мові рідній, яку найліпше розуміємо.

А що сказати о мові мертвій, якою ніхто з людей не говорить і яка лишилась вже тільки на папері. Коли б той св. Апостол нині прийшов до Церкви католицької і почув мимрання у мові „мерців", то що він сказав би папі і його кардиналам? (А він був відважний виступати проти непорядків). Він сказав би їм всім слова такі: Ви читаєте Письмо Боже, але інакше робите! Ви читаєте й моє Послання, але його слова ви нехтуєте! „За те ж, що ви відкидаєте слова Господні — відкидає і вас Господь" (І Цар. 15 23). Тай тоді ви й не є вже „Правдива Христова Церква", як себе називаєте! Певно, що так сказав би святий Павло.

Каже ще св. Павло, що у церкві повинно відправлятися „моїм розумінням" ще-й тому, „щоб і других навчити". Тут же зараз виринає питання: Чого навчаться люде у церкві, коли з церковної відправи ані одного словечка не розуміють, бо щоб її розуміти, треба було б їм всім йти до вищої школи і вчитися ще тієї мертвої мови. Отже ж слова Апостола „щоб і других навчити" в таких обставинах також не мають віякого значіння.

Православний з Бразилії.

(Продовження слідує).

Розпорядок про контролю паперу вимагає, щоб газету висилати тільки тим, хто її заплатив наперед. Для післяплатників не вистає паперу. Отже старайтесь, щоб вирівнати передплату, коли хочете „Вістник" дальше читати!

ЖІНКА — ОБРЯДИ — ВЕЛИКДЕНЬ.

Церква має обряди, однакож і релігійні доми мають релігійно-домашні обряди. Релігія не ограничуєсь до церкви і Богослуження. Хто святкує душею, той святкує всюди, а вже головно святкує вдома зі своїми найблизшими, зі своєю родиною.

Великдень.. Кілько приготовань роблять добрі християне, а головно жінки, до Великодня в своїх домах! І прибирання хатів також до свята належить. Навіть те, що миють, малюють, чистять. Так! Це святочні обовязки. Коли хата гарна, то і в души підчас свят гарно буде.

Окремо взяти великодні печива, великодну поживу. З року на рік те саме і таксамо приготовляють — отже це святочні, обрядові, ритуальні приготовання. Дім має обряди. Коли кажемо, що щось так було і дальше так повинно бути — то це вже обряд! Це закон, хочби і на папери не записаний. Він записаний в Історії Народного Життя; в Історії Народного Святковання.

Домашні обряди, це цінне релігійно-родинне культурне добро Народу. І як Свято повинно бути одно для всіх, так повинен бути оден обряд святковання, що всіх однаково зобовязує.

Берімо крашанки (галунки) — і це обрядова частина Великодня. Як є Паска, так повинні бути крашанки. Вони були, коли ще не було писанок, вони є побіч писанок нині. Й окрема пошана до них є між народом і повинна бути. Писанки, це артизм, майстерний твір, а крашанки твір невибагливий, але святочний, обрядовий.

Великодна пожива є частею великодного обряду і тому Церква має для неї окреме благословення. Тому великодну поживу звемо Свяченим, а хліб Паскою.

В молитвах великодного освячення згадується: **хліб** (Паска), **ягня** (колись приготовляли ягнята для посвячення) і **другі мяса, сир, масло, яйця,** а дальше загально **„і друга пожива"** — отже так в загальнім означуєсь, що є нашою великодною обрядовою поживою.

Все, що тут перечислилося, належить в найбільшій мірі до жіночих старань, до правительок дому. Вони готовлять дім для свята; приготовляють обрядову часть родинного святочного торжества; вони приготвляють родину для гідного святковання.

Вони!... І не від нині. Вже Першого Великодня, коли Христос воскрес, жінки були на першім місци між тими, що цей славний Великдень святкували.

Вони і тоді до Великого Свята гідно готовилися. Сумували, журилися, радилися, купили дорогого мира і ранним досвітком йдуть до Гробу свого Учителя, щоби намастити його тіло пахучими мастями.

Святе діло, благородний труд і за нього прийшла їм велика нагорода — вони перші довідалися, що Христос воскрес. Вони звістили Апостолам Христове воскресення. Стали на першому місци між святкуючими.

А дальше — їх імена та благородний їх вчинок записала Церковна Історія і їх згадують мільйони вірних майже 2000 літ — Жінок Мироносиць. Таку високу гідність може здобути щира і думаюча Жінка!

Великі життєві справи потребують благородної праці і чоловіків і жінок в рівній мірі,. і в хвилях, де рішаєсь доля народу; в хвилях, де рішаєсь доля громади; і доля молодого покоління; і здорова релігійність народного життя; і величавість всенародних святковань — всюди Жінка може бути вістункою Воскресення, коли щиро віддасть себе великій справі.

Маючи все те на увазі, Редакція „Вістника" з Христовим Воскресенням висловлює Жінці-Українці Щирі Бажання і витає Всіх Українок святим великодним привітом:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ НА СВЯТА.

Війна забрала багато молодих українців, нежонатих і жонатих і післала їх там, де вирішуєсь справа великої будучности — справа краів і народів.

Багато українських родин буде святкувати без своїх молодих синів, без дочок, без чоловіків і батьків. І зрозуміло, що важною думкою тих родин буде тоді думка про своїх близких, що — де вони, що з ними діється, як вони святкують, та як вони своїх близьких, що тут живуть, нагадують?

А що вони будуть там нагадувати своїх рідних і близьких, це знов певне, неминуче.

Згадають вони і багато дечого другого.

Відомо що багато з українських вояків, і тут в Канаді і за морем, поза своїми військовими обовязками інтересуються також загальними українськими справами. Деякі читають і „Вістник" та другі українські часописи Згадати б на цім місци, що три рідні брати-вояки читають „Вістник" й „Український Голос" — кождий бере для себе окремо.

Ще дальше відомо, як за морем українські вояки дуже гідно й величаво святкували доси українські Свята, отже певна річ — і теперішні Великодні Свята будуть по змозі щиро і величаво святкувати. Будуть святкувати і згадувати своїх близьких тай цілий Нарід, що разом з ними — хто величавійше, а хто бодай в души — святкує.

Отже і Редакція „Вістника" і Консисторія Української Православної Церкви в Канаді про них памятає і з цим святочним числом Вістника пересилає їм всім щиро Рідні Бажання і наше святе українське —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДЕ ПОЗАХОВУВАЛИ ТВОРИ ШТУКИ.

Коли почалася теперішня війна, зараз вийшла думка, де поховати цінні твори штуки, що є в національній ґалерії в Лондоні, які війна може знищити. Дещо порозвожено зараз по околиці, однакож всіх цінних творів годі далеко перевозити. І знайшлася рада сховок під скалою, 200 до 300 стіп грубою. Хіба землетрус міг би такий сховок знищити. А що там було дуже вогко, то кругом обмурували цеглою і все так вилагодили, що є сухо і безпечно. І тут всі цінні річи попереносили. Конечність вчить розуму.

ЖІНКА КАЙ ШЕКА.

Недавно приїхала до Стейтів жінка провідника китайців, Кай Шека. Її приїзд мав політичні цілі. А що вона в стейтських школах виховувалася, то відшукувала давних знакомих. В Веслей, Масс. зібралося було 80 членів тої кляси, в якій 1917 року була теперішна пані Кай-Шек, а тодішна Мей-Лінг. Вона пізнавала багатьох, нагадувала імена, а деякі товаришки кликали її давним іменем — Мей-Лінг. Відвідувала і дім, в якім жила, будучи студенткою.

НОВА ПОЗИЧКА КАНАДИ.

Щоби продовжати воєнну працю, Канада починає 26-го квітня, 1943, нову Позичку в свого населення. Колиж населення належно відповість на поклик хвилі і дасть чого вона вимагає, то не тільки дає силу проти ворога, але також забезпечує і себе

Треба памятати, що коли уряд мусить для такої великої конечности, як війна, позичати грошей в банкирів, то це йде на шкоду загалови, бо це веде до інфляції, яку болючо відчує не хто інший, а населення.

Коли ж населення саме піддержить свою велику справу, тоді воно і свій власний економічний інтерес захищає.

Отже це буде вже Четверта Позичка Перемоги — і починаєсь вона в понеділок 26-го квітня.

Коли загал приложить до цеї справи здоровий розсудок і зрозуміння конечности та обовязку, то нема сумніву, що ця Четверта Позичка не тілько дасть поміч воєнній силі, але покаже також силу і завзяття населення.

Отже не забудьмо!

ЩОБИ ЦЕРКВА ПОМАГАЛА ШКОЛІ.

Президент Шкільної Ради в Лондоні, в Анґлії, Р. А. Батлер, підніс справу повоєнного навчання в школах на такий лад, що церква повинна помогти шкільній науці, додавши до неї те, чого не має нинішна наука. Отже церква має додати науку релігійну і то так, щоби релігія була не тільки особистою справою, але щоби вона мала силу в вирішуванню всяких громадських і політичних справ. Батлер підчеркнув, що досвід показує, що піднесення життя до красшого стану буде лише тоді, коли разом з усім життя піднесеться також морально.

КОРОЛЕВА ЗВЕРТАЄСЬ ДО ЖІНОК.

В неділю 11-го квітня Королева Анґлії говорила до жінок через радіо і клала натиск на те, що треба жінкам подбати про релігійне піднесення і зупиняти шкідливі впливи, що несуть з собою релігійний занепад. Дословно сказала вона: „В домі повинно початися релігійне відродження".

ЛІТАК З МЕТАЛЮ.

Американський будівничий, Генрі Ж. Кайзер, задумує будувати металеві літаки такої величини і сили, що могли би летіти без перестанку 17,000 миль. Ними можна би бомбардувати Японію. Їх можна би вживати також для перевозу всяких річей.

СТАЛІН ВЧИТЬСЯ ПО АНҐЛІЙСЬКИ.

З Москви доносять, що Сталін почав вчитися тепер анґлійської мови. Відвідини Чорчила заставили його до того.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

О. Н. МОРОЗ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Рідний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

АРХИПАСТИРСЬНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Своїм Воскресенням Господь ставить нас на порозі вічности. Він нам наказує вглянутись в вічне, що є в нашому житті. Він нам наказує жити для тієї вічности, з якою ми не розминемося. Наука Господня, по Його Воскресенню, набуває для нас значіння науки доходження вічного, блаженного в Бозі життя. Як така, ця наука Господня, повинна нам бути особливо дорога: вона дороговказ до вічности.

Нехай же дума про вічне життя, буде головною Вашою думою в радісний день свята Воскресення Господнього. Радіймо чекаючим нас вічним життям. Для того вічного життя очищуймо наші серця од всякого лукавого. Для того вічного життя молитвою звязуймо себе з нашим Небесним Отцем — з Волею Божою, з Сином Божим — з Любовію Божою, з Духом Святим — з вічно-діючою у всьому і в нас Силою Божою.

Свято Воскресення Господнього нехай буде для нас днем особливої радости, чистоти нашого серця, наших молитовних приречень Господеві, що ми, цілим нашим життям будемо старатись творити Його волю, виконувати Його заповіти і так доходити відкритої нам Воскресенням Господнім вічности.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МОЇ ЛЮБІ ВО ХРИСТІ ОТЦІ СОПАСТИРІ І БРАТИ ТА СЕСТРИ!

В „Одкриттю Св. Апостола Іоанна" Господь так Сам про Себе говорить: „Я — Перший і Останній. Я живий. Був я мертвий і ось живу по віки вічні" (Гл. І, ст. 17-18).

В наші так непевні і сумні дні, коли в теперішній світовій війні народи непощадно нищать один другий, коли передчасною смертю гинуть сотні тисяч, в такі дні наше серце шукає, на чому б воно могло вспокоїтися, на чому б воно могло побудувати тверду віру в Бога, в Божий Провід. Надто багато нищення тепер. Надто широко розплилося зло. Скільки горя, сліз несуть вони! Счислити цього ніхто не може. Надаремне шукає наше серце певної розради, певної твердої опори для нашої віри. Воно особливо цього шукає тепер.

Чи має нас чим Господь потішити? Чи має наша віра чим дати розраду скривдженим, зруйнованим, тим, що теперішне, тимчасове життя втратили і їх в тяжкій печалі родинам?

Так. Має. Воскресення Господне дає на все це відповідь.

Чи не є ми всі в Бозі? Чи не переходить ціле наше життя під Божим проводом? Так. Інакшої відповіди не може бути.

Чи Боже Провидіння знало наперед про наш час страшних жахіть, породжених нашими гріхами? Так, знало. І знов іншої відповіди не може бути.

Коли так, то, видко, якраз тією стежкою, якою ми тепер ідемо, Господня воля наперед рішила нас провести. Ця Воля Божа, в її безконечній мудрости, дає нам в її певних, нам невідомих цілях, випити повністю чашу гірких терпінь та страждань. Ця чаша терпінь потрібна. Пючи з неї люде зокрема, народи взагалі, навчаються, які гіркі овочі дає наш гріх. Людству дано випити цю чашу. Вона гірка, але солодість притаєна в ній, в цій гіркості. З досвіду, з цього важкого досвіду люде винесуть чистіші почування й думи і ними далі будуть будувати вищий щабель життя.

Можуть сказати: може добре буде наступним поколінням, але нам гірко.

У Господа нічого не пропадає. Господь не може давати одним краще, другим гірше. Ми не знаємо всіх таємниць Божого проводу. Ми лише можемо бути певні: Господь повний любови до всіх рівно і має Його, нам невідомі засоби все вирівняти, все доводити до кращих цілей. У Господа ніщо не пропадає.

Воскресення Господне, яке ставить нас перед вічністю життя, перед вирівнанням в цій вічности всіх наших неправд, перед нагородженням за всяке терпіння, за всяку слезу, що проллялася, Воскресення Господне є для нас певним опертям в наших сумнівах, певною потіхою в печалях.

Нехай же в цей радісний день Господнього Воскресення і перед нами, як колись перед Святим Апостолом Іоанном стане в наших душах, в нашій вірі Господь, і нехай і наше серце відчує те, що відчуло серце Апостола Іоанна. Господь є Перший і Останній. Він живий. Він був мертвий і ось живе по віки вічні. Він наша певність, наша потіха і розрада. З Ним ми можемо все перенести і перетерпіти і віри не втратити.

Навіть в наші, так важні дні, Свято Воскресення Господнього повинно стати для нас днем особливої радости. В цей день мають відлетіти всі наші печалі і забутися хоч на час всякі терпіння: Господь вічно живий, Він нас провадить.

Господь дав нам цю радість: Він переміг смерть. Він перемагає всяке зло, всяку неправду. В Ньому, а з Ним і в нас смерти нема. У вічному блаженному з Богом життю буде вирівнана всяка неправда, буде нагороджене всяке терпіння. Радіймо ж, ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Архієпископ
Іоанн Теодорович.

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ.

Надходить Великдень — і зявляється перед нами думка: Христос воскрес і переміг своїх противників, однакож світ і доси не став таким, як Христос бажав. Ось нині цілий світ у війні — а доля Українського Народу може одна з найважчих. І вістки нема зза моря про його переживання. І святочного поздоровлення нашим братам і сестрам за море не можемо післати...

Та коли глянемо на цілу історію, яка завершилась Христовим воскресінням, то вона пригадує нам, що завсігди по ночі приходить день, а по бурі тишина. А хоч і ночі повторяються і бурі бувають, однакож вони не вносять в людську душу зневіри до життя. Адже перейде ніч, перейде буря, а тоді буде ясний день, настане бажаний спокій — а все те варте того, щоби жити.

Проти Христа і гуртка Його учеників став товпа народу з начальством, з передовими і з підмогою державної римської власти. Кругом чути: „Розпни! Розпни Його!"

І готовлять розпяття... Судять, зневажають, мучать, а вкінци розпинають на хресті; а щоби додати зневаги, то розпинають між двома розбишаками.

Ще хвиля і товпа може кинутися на Апостолів та других Христових учеників і вірних і потече знов багато крови і багато життя згине. Чи не страшний це час?!

Читаємо в Євагелії, що двох учеників того ж дня, коли Христос воскрес, йшли з Єрусалиму до села Еммаус — йшли, певна річ, щоби охоронити своє життя. Тай хто знає кілько інших ще порозходилося тоді з Єрусалиму.

Однакож коли ніхто не сподівався, все зміняється. Розходиться несподівано вістка, що Христос воскрес, і нараз зникає сум, зникає зневіра, зникає розпука; зникає страх. Хто доси сумував, той радується, а ті, що радувалися, сумують. Свята правда величчо перемогла неправду!

І вже не жаль Христовим ученикам тої журби, яку пережили, бо їх радість нині дорозша, ніж все їхне дотеперішне терпіння.

Таке було тоді, таке безнастанно в людськім життю повторяється. Але хто не піддасться зневірі, той завсігди діждеться хвилі, що буде ціннійшою над усе лихо пережите. Про те ж казав Христос: „Хто ж видержить до кінця, той спасеться". — Мат. 10: 22.

І тому святкуймо память Христового Воскресіння радісно, з повною і щирою вірою, що як колись, так і тепер прийде воскресення тому, що слушне, гідне і праведне. Воскресне і добра доля Українського Народу. Ніч, що нині налягла на світ, розійдеться і над землею засяє величне сонце кращого життя. Отже святкуймо гідно, святкуймо як добрі християне, повторяючи радісно:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЯК СВЯТКУВАТИ.

Щоби знати, як гідно святкувати, відповідж собі на отсі питання:

Чи твоїм святкованням був би вдоволений твій побожний батько, твоя щира мати, твій гідний дід, прадід, прапрадід? Що сказали би вони, прийшовши до тебе в святочний день? Що сказав би сусід, що сказали б знакомі?

Що сказали би про твоє святкування ті великі українці, що обороняли Церкву, як святе добро? Що сказали би Козаки-Запорожці для яких Релігія і Церква була святою справою?

Що сказав би про твоє святкування православний християнин іншого народу?

Що сказав би християнин неправославної церкви?

Що сказав би чоловік нехристіянської релігії, який свої свята дуже гідно святкує?

Що сказали б Апостоли та другі Святі люде?

Що подумав би Христос, коли б в святочний день зайшов до тебе? Чи сказав би: „Мир тобі"?

Відповіди на тих кілька питань скажуть тобі, як ти святкуєш і як маєш святкувати.

П.В.

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

З церкви труну з тілом Шевченка несли студенти университету до самої могили на Смоленському цвинтарі. З професорів, крім Костомарова, йшов за труною пішки цілий час А. Н. Пипін. Сила людей, що йшли за труною, більшість росіян, свідчила про те, як Шевченка [illegible]

Гріб на цвинтарі викопали на тім місци, де Шевченко любив сидіти і він те місце змалював в альбом.

На цвинтарі також говорили промови і читали вірші.

— Біля мене коло могили — оповідає Терпигорев — стояв Костомарів незвичайно сумний і зажурений. Він здавався мені невимовно жалістним і сиротливим. Він почав промову незвичайно теплу, повну глибокого почуття, але не спроможен був довести її до краю, заридав (заплакав), замовк і пішов...

Похорон скінчився о 5-ій годині. На свіжу могилу поклали багато букетів з свіжих квіток.

— З усіх похоронів, які доводилося мені бачити з того часу — каже Терпигорев — ні одні не мали на собі такого відбитку простоти і щирости, як похорон Шевченка. Я бачив похорони Некрасова, Достоєвського, Тургенева і Салтикова-Щедрина, але всі вони були отроєні осоружним, робленим, нещирим тенденційним духом демонстрацій. Похорон Шевченка був чистий . . . не було тут ні пальмових, ні лаврових вінків, ні інших прикрас театральних.

В день Шевченкової смерти петербурські українці післали телеграми на Україну, отже Україна знала, що ділося в Петербурзі і могла в день похорону прилучити і свої молитви і поважання до свого Великого Сина.

Наче сьогодні памятаю — оповідає Кониський — ті сумні дні в Полтаві. Наче тепер бачу, як вранці 27 лютого (11 березня) прийшов до мене огорнений густою хмарою печалі (смутку) і заплаканий Дмитро Пильчиков і показав телеграму Данила Каменецького. Опівдні зібралася наша громада. Прирадили: 28 лютого, в день похорону, відслужити в Соборі торжественну Панахиду; покликати на неї гімназистів і школярів з недільних шкіл; по Панахиді роздати школярам Шевченкові „Псальми"; про час Панахиди надрукувати оповістку.

Нікому і в голову не впало — говорить Кониський дальше — щоб в отсій святій справі трапилася нам яка будь притичина. Тимчасом коли під вечір я і Василь Трунов пійшли до соборного ключаря прохати, щоб завтра після півдня одслужив Панахиду, ми почули дивовижну відповідь. Отець ключар сказав, що по Шевченкови не можна правити Панахиди тому, що він був „політіческій преступнік".

Хоча і як ми прохали і впевняли отця Ключаря, нічого не вділяли. Треба було вдатися до архиерея.

Епископом в Полтаві був наш щирий українець, родом з Уманьщини, відомий і популярний Соловецький герой під війну р. 1854, Олександер Павлович. З ним я був трохи знайомий. Владика повитав нас ласкаво, розпитався, що причинилося до того, що ми під таку незвичайну пору потурбовали його.

Коли ми розповіли, його благу твар покрив сум з несподіваної звістки про смерть Шевченка. Він піднявся, став перед образом, перехрестився і прочитав „Со святими упокой... Потім повернувшись до нас, положив мені на плечі свої руки і мовив:

— Верністесь до ключаря; скажіть, що були в мене, а я сказав вам от що: Як був я в Соловецькому монастирі архимандритом, так заходивсь знайти і знайшов могилу Петра Кальниша; спорудив над нею памятник і що року правив Панахиду. Коли отець Ключар відає, хто був Кальниш, так зрозуміє, що Шевченко був не такий „переступник", як Кальниш... Більш нічого не кажіть".

Після поради з протопопами і катехитами з гімназії, Миколою Думитрашком і з кадетського корпусу Павлом Катраном, ми стали на тому, що скоро Ключар не згодився по першій просьбі, так тепер, після епископського благословення, не годиться служити Панахиди в Соборі, а відслужити її в Стрітенській церкві.

(Так і зробили. На Панахиді, яку правили соборно отець Катран, Думитрашок і Кузнецький (священик з соборної церкви), церква була повнісенька. Вечером того дня громада (українців) вібралася в Милорадовички і прирадила, щоб на весні посадити в Полтаві дуба на память Шевченкові.

В Київ вістка про смерть Шевченка прийшла ще 26 лютого. Вона громом рознеслася по місті. В университетській церкві відслужили Панахиду.

В день похорону Шевченка в Петербурзі, правили Панахиди в Чернигові, в Харкові, в Кременчузі, Одесі, Херсоні, Катеринославі, Катеринодарі (на Кубанщині) і скрізь по Україні, куди можна було подати вістку телеграфом.

ТАЛАНИ.

Не можеш жити лише для себе,
Дбаєш за других, другі за тебе.
Бо талантів є у Бога много,
Всіх забагато лиш для одного.
Всі ж вони разом людям потрібні
І без них люде були би бідні.
Цей то на скрипку чудово грає,
Той соловейком любо співає;
Інший будує; ще інший шиє;
А той залізо у форми лиє;
Землю плугами господар оре;
Той знов широке міряє море;
Письменник пише, мудрець думає;
Доктор лічити слабости знає.
І так всі люде — всі по одному
Діло справляють кождий по свому.
Бо така воля Божа із неба,
Всіх талантів тих всім людям треба.

П. В.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man

КУРЕННЯ І ЗЛОЧИННІСТЬ.

II.

Дальші наслідки курення — кримінальні вчинки молодих, як це подають судові виказн. Від 93 до 98 процент кримінальників, це курці.

Едгар Гувер, директор Федерального Дослідчого Бюра каже, що в Стейтах є річно понад 14,000,000 кримінальних вчинків, поповнених людьми в віці від 25 літ вдолину. На таких припадає третина убивств, над половина крадіжи-рабунків, дві треті більших крадежей, три чверти крадіжи автів.

Інспектор шкіл в Каліфорнії недавно сказав:

— Велика зміна зайшла між молодими в послідних 10 літах. Я пішов подивитися на гру в галку, а властиво, що мої студенти будуть там робити. І я побачив, що гра їх не інтересувала, але „парті". Всі почали курити і подавали одні другим не лише цигаретки, але і фляшки з алькоголем. Хлопці і дівчата сміло пили і курили. Я не хотів собі повірити.

В 1914 р. канадійський уряд назначив був Комітет для досліду кримінальности між курцями. Комітет був з фаховців в таких справах. Отже В. Л. Скат, президент Діточого Запомогового Т-ва в Оттаві через 17 літ, і президент другого подібного Товариства, каже:

— Маючи справи з молодечими злочинцями я набрав досвіду, що майже всі найгірші проступники є налоговими курцями.

Чокет, суддя діточих заведень в Монтреалі, каже:

— Я перепустив понад 3,000 хлопців (злочинців) і 95 проц. з них курці.

Овен Давсон з того ж заведення каже:

— В послідних 8 роках я старався відтягнути від курення понад 5000 хлопців і не відтягнув навіть одного, хоч пробував сотні разів. Не курить місяць і знов почивае. Від пиятики лекше відвести.

Він сказав про дівчат:

— Коло 60 проц. курять і більшість з них розпустниці (проститутки), а розпустниці, це великі курці цигареток.

Хлопці починають курити в літах 8—9, дівчата пізнійше.

І. І. Келсо, настоятель Бездомних і Занедбаних Дітей, казав, що: „Не кримінальні нахили ведуть до курення, але що курення виробляє кримінальні нахили. І коли б стримати від курення, то стрималося б від злочинів".

Др. Віленюк, настоятель заведення для умово хорих і спеціяліст від умових слабостей, сказав, що курення ослаблює нервову систему, отже:

— Курення шкідливе, особливо нище 16 років віку. Вірю, що курення вбиває моральну чуйність і затупляє розумові спосібности.

Досліди в Лондоні показали, що дим з цигареток має попри нікотину ще інші отруї — алдегайди. А головні з них фурфураль й акроліна. Вони дуже шкодять мозкови й нервовим осередкам.

Майже всі цигарети мають домішку гліцерини й руму, з чого повстає отруя.

Компанії додають до тютюну ще ріжні другі додатки, а які саме, це тайна. І не тому додають щоби зробити тютюн нешкідливим, але для купецького інтересу. Ціль кождого фабриканта виробляти такі цигарети, щоби поневолили курця на ціле життя.

І ця штучка торговців допроваджує молодь до кримінальних вчинків.

ВЕЛИКДЕНЬ В ЦАРГОРОДІ.

Цілий Страстний Тиждень є для православних в Царгороді дуже Великим Тижнем. Богослуження бувають в церквах кождого дня крім середи і подрібнійше пригадують послідні події з життя Христа, ніж їх пригадує Римська Церква. Лише тут нема в православних „митя ніг", як буває в Єрусалимі в четвер, зате мають його Вірмени.

В Страстну Патницю ставлять стіл, чи Гріб в кождій церкві і кладуть на нього образ Христа — Плащеницю — деколи вишиту.

І вірні приходять на протязі дня громадками, щоби поклонитися Святому Гробу і поцілувати Плащеницю. Притім сторож Плащениці дає кождому гіяцинтову цьвітку. Цьвітів там вживають багато більше, ніж деинде.

Люде, приходячи до Плащениці, купують свічки і ставлять перед образами. Але найвеличавійша хвиля вечером, коли стане темно.

Тоді з церкви виходить процесія з Плащеницею й обходить або лише кругом церкви, або навіть вулицями, де живуть самі православні греки. І тут йдуть всі з запаленими свічками — що творить незвичайно врочистий образ. По обході знов кладуть Плащеницю в церкві.

Ще величавійше буває на Великдень.

Люде починають сходитися до церков коло півночі з суботи на неділю з незапаленими свічками в руках. І в цілій церкві перед жадним образом нема запаленої свічки; лише окремо горить кілька свічок для конечного слабого освічення церкви. А воздух запашний від надміру цьвітів в церкві.

Богослуження починаєсь антифонним способом, де два хори співають наперемінy. Священники в чорнім одязі.

Вкінци протопресвітер в темно-червонім фелоні, що вважається там сумним, відходить за Іконостас. За хвилю відчиняються Царські Двері, а за ними відкривається новий світ — повний світла і ріжнобарвної краси. В Царських Дверях зявляється настоятель, чи епископ в світлім юдягу, зі свічкою в руках і виголошує: „Підійдіть до світла!"

Люде, що найблизше, приступають і запалюють свої свічки, а від них вже дальші і за хвилю кілько людей тілько в руках запалених свічок. Тепер духовенство виходить з народом на двір, для обходу. Серед нічної темряви велика людська громада, що поступає з запаленими свічками і великодним співом, представляє образ, якого найбільший малир не зможе намалювати.

А вже найвеличавійше виглядає Великдень в Патріяршій Церкві в Царгороді. Там в обході йде напереді Патріярх в дорогих ризах, білих, перетиканих зеленою і золотою краскою. Діяментовий хрест на грудях; в руках срібно-золота патериця (жезл); на голові Митра, багато прикрашена золотом, перлами і дорогим каміням. За ним йдуть представники других православних народів.

По обході він сідає на дорогім престолі (троні), гарно вирізбленім і виложенім слоневою костею. Над престолом бальдахин.

Г. Г. Двайт, що приглядався святкованню православних в Царгороді, робить такі уваги:

„Думаю, що жаден другий обряд не перевисшить величавости обряду Грецької Церкви. Різблений і позолочений Іконостас, повикладані золотом образи, множество свічок, дорогі лямпи і павуки, дорогі священичі ризи, хмари ладану — все те цілком захоплює наші почування".

Говорить Двайт про духовенство:

„Їх довгі бороди додавали їм поваги, якої часто недостає їх Західним братям (духовним римської церкви), а їх високі камилавки (шапки), легенько вгорі розширені, що показує властиву ніжність грецького смаку, є дійсно поважнійшим покривалом голови ніж бірета (шапка латинських духовних).

Греки мають там також своє великодне печиво, „паску" що звуть „цуреки", а також крашанки, чи писанки, які дарують одні другим кажучи притім: „Христос воскрес!" (Хрістос анесті).

ВЕЛИКОДНА НЕСПОДІВАНКА.

В перших роках життя в Канаді.

Вже пять літ фармерував Михайло в Канаді. Була вже і хата незгірша, було сяке таке господарство.

Радів Михайло своїм, клопотався і громадським життям. Минуле Різдво святкувала громада вже в своїй новій церкві. І хоч не було священика, але були люде — дяки співали, ціла церква разом колядувала „Бог предвічний"... Колишне згадувалося.

А тепер надходить Великдень, то буде ще краще. Хоч весна тут не така, як там за морем, а все ж весна. Гарно буде!

Михайло був думаючим чоловіком. Він щиро поважав предківські звичаї і вчив дітей, щби їх поважали і ними жили. Вчив ласкавим словом і власним примірем. І тому Михайлова родина могла бути приміром для всіх.

Цілий Страстний Тиждень був для Михайлової родини одним святочним приготованням. Вибілювали хату, приготовляли і самих себе. Хіба ж буде для чоловіка Свято, коли він своєї душі по святочному не приготовить!

Це якраз Михайло подбав, що в церкві була Плащениця. Хоч і звичайний образ Христа в гробі, хоч в звичайних рамцях, але прибрали, як могли і в страстну Пятницю, при обході і співі дяків поклали в церкві. Для щирих християнських душ це була дійсна свята Плащениця. А попереднього вечера дяки правили Страсти.

— Все вже маємо — казали люде — крім священика, щоби Паски посвятив. Та колись і це буде...

В послідних днях тижня окремий рух був в Михайловім домі. Пекли Паски, баби, красили галунки (крашанки), написали кілька писанок. А звичайних яєць наварили багато. Готовили мясо, сир, масло, хрін...

— Це буде перший наш Великдень в нашій новій церкві — казав Михайло — то треба приготовити все так точно, як наші батьки, діди і прадіди готовили.

— А все ж таки не буде такого Великодня, як там — казала Михайлиха — наготовимо, а посвятити не буде кому.

— Нічого! — відповів Михайло — а готовити треба. Зробімо, що можемо, а решта вже побачимо...

В суботу вечером каже Михайло жінці:

— Тепер все гарненько прибери, поскладай, позвязуй, так, щоби ми маємо везти святити.

— Але пощо ж? — питала Михайлиха — чи не однаково, коли так буде стояти? Завязуй, щоби було що розвязувати.

— Про те і ходить! І те звязування і розвязування також до Великодня належить. А я тобі поможу. Який Великдень, коли ти ані завязувала, ані розвязувала.

— Та все ж я не знаю, нащо так...

— Так треба! Зроби, то побачиш!

Знала жінка, що Михайлове слово тверде і розумне, отже все поскладала, позвязувала. Тілько виноси на віз і вези до церкви.

Коли ж все було готове, то і самій Михайлисі здалося, що це таки гарно. І подумала: „Правду Михайло говорив! Це все таки нагадує цілий Великдень".

Дніло, як Михайлова родина почала до церкви збиратися. А як вже віз стояв перед порогом, каже Михайло:

— Тепер виносімо! — і взявши Паску поніс на віз.

— Що це ти? — допитуєсь жінка. — Хіба ж буде священик?

— Ні! Але ми будемо, люде будуть.

— То як же це... На сміх хіба...

— Не журись! Побачиш, як все буде добре...

Було дивно, однакож всі знали, що Михайло чоловік розумний і дурниці не зробить.

Сам Михайло вніс Паску до церкви і поставив під стіну, де завсігди сам стояв. Діти внесли за ним решту.

Люде зглядалися, дехто питав Михайла про священика.

Почали дяки співати Великодну Утреню: „Воскресенія День, просвітімось людіе! Паска Господня... Христос воскресе із мертвих!"

Це перший раз громада на нових оселях в своїй церкві співає „Христос воскрес!" І здалось всім, що вони вже мають тут все своє — і для буденного життя і святочного; для тіла і для душі. Що вони тут є вже цілим Народом.

Та ось починають дяки співати Великодні Стихири: „Да воскреснет Бог і разточатся врази його! Паска священная нам днесь показася..." Саме тоді бере Михайло свою Паску, і все друге і ставить посередині церкви перед Тетраподом. Поставив, обережно порозвязував, свічку засвітив і поставив там же.

Дивним здавалося все те людям. Та коли дяки проспівали послідне „Христос воскрес", звертаєсь Михайло до людей з святочним „Христос воскрес", а там каже:

— Отсе нині перший раз ми святкуємо Великдень в своїй церкві. І в таке Свято я хочу поділитися з вами свяченим. Я привіз, як бачите, і Паску і все друге; воно було тут, коли ми співали „Христос воскрес", отже я вірю, що воскресший Спаситель все те для нас поблагословив й освятив. Отже з цим Христовим Воскресенням хочу з вами поділитися тим, що маю.

Аж тепер все стало людям зрозуміле. Михайло покраяв одну Паску й обділював всіх, додаючи по крашанці й одному яйцеви некрашеному.

Цей Великдень був для всіх більшим, ніж сподівалися. Всі везли і несли з собою до своїх домів Свячене — цей важний знак Великодня.

Багато було балачок і зараз дорогою й опісля. Люде казали:

— Коли б всі були привезли до церкви свої Паски, то як це гарно було би! Всі везли би до дому своє власне Свячене.

На Великдень після обіду приходить до Михайла недалекий його сусід і каже:

— Прийшов Вам за Свячене подякувати. Тепер я чую, що це справді Великдень! Але мені таке і на гадку не приходило, як Ви зробили. І знаєте, як поклав я на столі вашу Паску, а потім глянув на свою, то ніби почув як моя Паска каже: „А чому ти не забрав мене з собою до церкви?" От я тоді взяв вашу Паску і побожно діткнувся нею до всего, що ми наготовили, і тепер, я почув, що бодай так сповнив я свій християнський обовязок і що вже й наше все посвячене. І тоді засіли ми до споживання того, що мали. Отже що ви Михайле думаєте про все те, що я вам оповів?

Подумав Михайло і каже:

— Я зробив, що моя совість мені наказувала. Що ж до Вас, то пригадалися мені слова Христа: „Нехай буде тобі по вірі твоїй" Це до всіх нас віднодиться. Яка в нашій душі віра, такими Господь нас приймає. Тай день дав нам Господь гарний...

Посидів сусід в Михайла і вже разом оба до церкви на Вечірню пішли.

П. В.

СЛАВНОГО „УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ".

Нинішня українська „політика" в Канаді зводиться вчасти до того, що коли українець перейде з свого ґрунту на чужий, з тим застереженням, що він „українського походження", то за ним повне признання і велика слава йому.

Подає Винніпеґський Фрі Прес, що 31 квітня Федерація Польських Товариств влаштовує в Роял Александра готелі в Винніпеґу, Річний баль Весни в Польщі. На будинку будуть повівати польські прапори. Буде там польський консуль Шитовскі та ще багато визначних англійців й поляків.

Між іменами деяких, що на тім бали будуть, бачимо чисто українські імена — такі, що їх має багато нинішних українців, тай Історія навіть визначних українців з тими іменами згадує. Значиться — на бали будуть поляки „українського походження"...

НЕБУВАЛЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В „ВЕСТМІНСТЕР" ЗЛУЧЕНІЙ ЦЕРКВІ.

Читаємо в Винніпеґськім Фрі Прес, з 10-го квітня таку оповістку:

„Мабуть це перше богослуження того роду буде в неділю рано в „Вестмінстер Юнайтед Церкві", отже в християнській церкві в Канаді, де рабін Соломон Френк, з Шаарей Зедек синагоги, виголосить проповідь, перечитає Святе Письмо і буде проводити молитву для зібраних. Запрошенням рабіна до християнської церкви зазначується спільна жидівсько-християнська спадщина і виявляється співчуття для воєнних терпінь жидівського народу.

„Раніщне богослуження буде вязатися з Конференцією Федерації Християнської Молоді, де проповідником буде свящ. Гю МекМіллан, національний секретар Християнського Студентського Руху (Ес Сі Ем).

CANADA 1943

Домініяльне Статистичне Бюро оповістило видання урядового підручника "Canada" на 1943 рік.

Canada 1943 покриває теперішне" положення в домінії від Атлянтійського до Тихого океану і натиск кладе на сторони, що тепер є найважніші. Наскільки місце позволяє, порушені є всі фази господарської організації країни і статистика є допроваджена до можливо найсвіжішої дати. До тексту додане велике число ілюстрацій, що додають інтересу обговорюваним предметам.

Вступ дає огляд воєнної програми Канади, дає розвій її збройних сил, які фінансові кроки пороблено, вказує на урядові організації, які створено, та їх головну діяльність. Дає огляд господарського стану Канади при кінці 1943 року. За вступом слідують спеціяльно статті "Промисловий Воєнний Фронт Канади, 1942" і "Сила у відношенню до Канадійської Воєнної Продукції".

Поділений на розділи дальший матеріял подає в подробицях огляд господарських відносин. Усі розділи багато ілюстровані.

Ціна книжки є 25 центів за примірник і це покриває тільки кошт паперу та дійсного друку. Давніша уступка щодо ціни, яку мали учителі, студенти та священики, тепер відтягнена в виду потреби звертати якнайбільшу пропорцію домініяльних фондів на війну.

Зголошення за примірниками треба адресувати до King's Printer, Ottawa.

ЗВІТ З БАЗАРУ

НА УКРАЇНСЬКУ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

(Винніпеґ, Ман.)

Річи на базар прислали:

Жіноче Товариство при церкві св. Івана Хрестителя в Едмонтоні — пару тафтованих пошивок. Добр. Юстина Мельничук, Едмонтон — вишивані накривальця. Жін. Товариство ім. Ольги Кобилянської, Смокі Лейк, Алта. — вишивану доріжку. Добр. Оля Мороз, Ґудів, Саск. — мальований олійними фарбами верх на подушку. Добр. Ева Кусяй, Рама, Саск. — ручники. Жіноче Товариство в Ісінґер, Саск. — покривальце і застільник. Пані Скібінська, Канора, Саск. — покривальце. Жін. Товариство ім. М. Марковичевої в Канора, Саск. — обрус. Пані Дорогой, Канора, Саск. — шальок. Пані Худяк, Канора, Саск. — пошевки. Добр. Марія Керніцька, Канора, Саск. — пошевки. Жіноче Товариство в Прілейт, Саск. — вишивану подушку на крісло та вишивану доріжку. Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської в Мелвил, Саск. — вишивану подушку на крісло. Пані Анна Репка, Беллис, Алта. — вишиваний застільник. Добр. Марія Василів, Смокі Лейк, Алта. — вишиваний верх на подушку. Пані Павлик, Винніпеґ, — два фартушки. Добр. Анна Дмитрів — пошевки; панна Оля Дмитрів — ручник.

Готівкою на базар даровали:

По 10 дол.: Громада св. Софії Монтреал, Кве.

По 5 дол.: Жіноче Товариство ім. Лесі Українки в Ісінґер, Саск.; Православне Сестрицтво в Ґудів, Саск.

По 4 дол.: Жіноче Товариство в Редвей, Алта.

По 3 дол.: Жіноче Товариство в Калмар, Алта., Жіноче Товариство в Восетна, Алта., Жіноче Товариство в Федора, Алта., Православне Сестрицтво в Редвотер, Алта.

По 2 дол.: Пані Розалія Говда, Едмонтон, Алта., добродійка Горбай, Роблін, Ман., добр. Ольга Савчук, Винніпеґ, Ман., Й. Боговіс, Винніпеґ.

По 1 дол.: Пані Катерина Левидюк, Едмонтон, Алта.

Річи отримали з Базару:

Н. Куек, Бенкенд, Саск., Д. І. Михайлюк, Ст. Джулієн, Саск., Г. Сташинська, Форт Виліям, Онт., І. Касюрак, Брендон, Ман., В. Прокопович, Россборн, Ман., С. Осьмак, Виндзор, Онт., пані І. Дорош, Редвей, Алта., Г. Лукащук, Принс Алберт, Саск., Савеля Савчук, Арран, Саск., А. Пилипів, Фенвуд, Саск., Василина Труфин, Роблін, Ман., Анна Савчук, Гемилтон, Онт., Павлина Дембіцька, Ґрац, Алта., Анна Крилатий, Гардентон, Ман., пані Д. Павлюк, Кейленд, Алта., Маруся Строкська, Фосстон, Саск., Сабіна Кравчук, Пайн Ривер, Ман., В. Котишин, Мирнам, Алта., пані Г. Королюк, Стрий, Алта., Т. Деннс, Канора, Саск., пані Оля Завісляк, Винніпеґ, Ман., М. Б. Олеський, Колонсей, Саск., п-на Р. Старчук, Ню Торонто, Онт., пані Г. Яшшевська, Едмонтон, Алта., пані В. Когут, Йорктон, Саск., І. Щербій, Содбобері, Онт., М. Лахман, Едмонтон, Алта., Ю. Романюк, Паркервю, Саск., С. Сапронюк, Вест Форт Вилліям, Онт., М. Яремкевич, Іст Селкирк, Ман., пані Солоничка, Сенді Лейк, Ман., В. Чмбук, Гонімуп, Саск., Т. Тивонюк, Смокі Лейк, Алта., І. Войчук, Гаес, Саск., Марія Малюта, Шортдейл, Ман., М. Гор батюк, Гемилтон, Онт., В. Ільчук, Венкувер, Б. К., А. Пастух, Геллок, Мінн., Ю. І. Ілюк, Гейої Гил, Алта., Анна Павлюк, Куроккі, Саск., Марія Дробот, Дробот, Саск., Ольга Ільків, Дервент, Алта., А. Лавидюк, Винніпеґ, Ман., К. Мельничук, Ошава, Онт., панна С. Грушка, Стордвис, Саск., М. Гудій, Мелвил, Саск.

Всім тим, що причинилися до базару щира подяка. Комітет.

МАРІЯ ГРИНЮКА.

(Посмертна згадка)

В неділю 21 лютого 1943, в 4 год. по полудни упокоїлася в шпитали в Редвей, Алта. Марія, жінка Михайла Гринюки з Егремонт, Алта.

Від самого приходу до Егремонт вона інтересувалася не тілько домом і господарством, але також громадянськими справами. Як молодша — не відмовлялася від ролі в представленню, чи концерті. Коли ж стала старшою, то вже привчала і посилала до такої ж праці своїх синів і дочок, що донині не відмовляються від громадської праці. Довший час була головою Жіночого Товариства при Церкві, а в послідних часі касієркою.

Слабувала всего три дні.

Зоставила чоловіка пять дочок і два сини. Оден з них при війську. Зосталися три брати і дві сестрі покійної. Вся родина була на похороні крім сина вояка.

В вівторок 23 лютого свящ. М. Фик з Редвей відправив Парастас, а в середу рано в місцевій церкві була Служба Божа і Похорон. Людей було багато.

Перед „Послідним цілованням" свящ. Фик завізвав, щоби присутні зложили жертви на якусь добру ціль, замісць вінка на могилу покійної. Зложили $14.60. З того для місцевої церкви взяли 4.60, а 10 доларів відіслано на фонд Семинарії в Винніпеґу.

Жертводавцям щира подяка, а Покійній Вічная Память!

Сусід.

МАРІЯ ФІЦИЧ.

(Посмертна згадка)

В неділю 14 березня н. р. заснула на віки в шпиталі св. Павла в Саскатуні Анна Фіцич з Тернопіль, Саск.

27 лютого захворіла вона досить поважно. Одначе була такої вдачі, щоби не піддаватися хворобі. Ще доглядала свого господарства і хатної роботи. Та слабість показалася сильнішою. Положила її до ліжка. Недуга вимагалася. Вже 11 березня майже безпритомну відвезено до шпиталю в Саскатуні. Тут в неділю й віддала Богові духа.

Була це скромна людина. Спокійна і добра. З людьми обходилася ввічливо. Завжди працювала як не в хаті, то коло господарства. Притім живо інтересувалася громадськими справами. В церкві вона була одна з перших, що клопоталася всім, що належало до сестрицтва. Дбала про порядок і лад. В Народнім Домі вона була діяльною і завжди її можна було бачити при праці там, де справа вимагала. І в Жіночім Товаристві вона була між першими. Часто в заряді, а то й головою.

Полишила засмученого свого чоловіка Василя Фіцича, брата Федора Пазюка в Принс Алберт, Саск., сестру Марію Новак з Єллов Крік і другу сестру Василинку Коваленко з Вакав.

Походила з села Лужків п. Городенка, Західна Україна. До Канади приїхала трилітною дитиною з своїми родичами в 1898 році, які осіли в Ст Джулієн, Саск. В 1913 році вийшла заміж за Василя Фіцича, і господарювала з ним на фармі в ріжних місцях. 1925 р. перебралися до Тернопіль, тут фармерували і заложили собі маленьку крамничку

й так жили з надіях колись перенестися десь на спочинок до Принс Алберт. Тут і заскочила її смерть.

Похоронну відправу відслужив о. Є. Грицина. Ввечері, в понеділок 15 березня відбувся парастас над тлінними останками. Другого дня відбулася заупокійна св. Літургія і похорон у церкві при великім числі рідні, приятелів і знайомих

По обіді на заклик о. Грицини учасники похорону зложили жертви на видавничий фонд „Українського Голосу" і „Вістника" замісць вінка на могилу покійної

По 1 дол.: Ф. Пазюк, Никола Фіцич, П. Дорош, Г. Коваль, Йосиф і Марія Лисиця, Марія Новак, і І. Сенчина.

По 50 центів: о. Є. Грицина, В. Савчук, Зін. О. Липка, Н. Козак, А. Козак, Ст. Костик, В. Фіцич, Марія Фіцич, Гр. Оренчук, В. В. Савчук, Ф. Будник, Ева Драпак, Йосиф І. і Єлена Лисиця.

По 25цт.: Ф. Сенчина, Н. Романко, Гр. Стельмащук, Гр. Ващук, Є. Чорний, Ів. Стельмащук, Б. Стельмащук, Ксеня Войціхівська, Єлена Козак Є. Хичик, М. Моско, А. Стоцка, А. Баргель, М. Стельмащук, Е. Коваль, К Гнатюк, Е. Шеремета, Кость Гнатюк, С. Папік, С. Кушнерик, А. Щесецька, С. Солонинка, М. Савчук, С. Драпак, Дм Гнатюк, С. С. Папік, М. Гнатюк, Дм Зузак, А. Зузак, М. Лебедович, Гр. С. Папік, О. А Ткачук, Г Липка, П. В. Савчук і С. Хитрина.

По 20цт.: В. Романко і П. Стельмащук.

По 10цт.: Моско.

По 5цт.: Маленький Орест Коваль.

Никола Фіцич зі зворушенням сказав кілька слів про свою братову, її працьовитість і добру вдачу. Дякував всім учасникам за кооперацію і поміч у нещастю його брата. Подивляв любов і християнське відношення тернопільців, яких не довелось бачити йому де інде.

Тіло поховано на цвинтарі коло української православної церкви Пресвятої Тройці в Тернопіль. Над гробом попрощала г-ка Марія Стельмащук покійну від Жіночого Товариства в Тернопіль, а гр. Василь Савчук від укр. православної парафії і Народного Дому в Тернопіль. Прощальним словом закінчив похорон о. парох. Вічна її память!

Учасник.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

Шортдейл, Ман.

Гр. Фаріон 1.00

Гаес, Саск.

(Збірка о. В. Апонюка)

По 1 дол.: В. Тацюк, В. Моргоч.

Толстой, Ман.

(Збірка о. П. Гаїцького)

По 1 дол.: Н. Тофан, І. Назаревич, І. Косован, М. Жуковський, В. Арсеній, В. Сторожук, Д. Подольський, Н. Касіян.

Вест Брук, Саск.

По 1 дол.: В. Квасниця, В. Денисик, В. Данилюк, Ф. Михальчук, В. Папінія, В. М. Ісар, М. Половик, В. Чоропіта.

По 50цт.: І. Гнатюк.

Шіго Саск.

Катерина Онуфрійчук 1.00

Ванкувер, Б. К.

(Збірка о. Д. Кирстюка)

По 5 дол.: п-во Лабюки.

По 1 дол.: П. Гарасимчук, Ф. Богдан, М. Стецюк, Й. Залісоцький, І. Горудько, В. Новосад, В. Стефюк, пані А. Сорока, В. Пелех.

Масена, [redacted]

(Збірка о. Ф. Керніцького)

По 1 дол.: Й. Ортинський, Н. Чабан.

НА МІСІЙНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ.

(Інсінгер, Саск.)

На поминальнім богослуженню за пок. Івана Юрчука, Інсінгер, Саск., слідуючі жертвували на місійний фонд Церкви.

По 50цт.: Д. Кущий.

По 25цт.: Ю. Українець, С. Українець, Д. Кирстюк, П. Половик, Г. Русняк, Г. Кулик, Т. Мельничук, Г. Юрчук, Н. Денисик, І. Кіцул, А. Рудан, С. Мохнович, М. Кіцул, С. Пузик, п. Коваляк, Н. Віндяк, В. Дверничук, Т. Сегар.

По 15цт.: Н. Кирилюк, А. Коршман, С. Гуцуляк, Н. Сталінський, В. Ганчар, В. Сербай.

По 10цт.: В. Кирстюк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаїцького

КВІТЕНЬ.

22. Велик. Четвер. — Роза, сповідь
25. Великдень — Ґардентон, 2 год. рано
26. Світлий Понеділок — Вайта.
27. Світл. Вівт. — Толстой

За свячення пасок буде повідомлено листовно.

ТРАВЕНЬ.

2 Неділя. — Форт Френсес, Онт.
6 Четв. Св. Вмуч. Юрія, — Унуцьких
9. Неділя. — Рейні Ривер, Онт.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Василія

КВІТЕНЬ.

23. Вел. Пятниця. — Ґлендон фарми. Винос плащениці. Год. 2 по полудни свячення пасок в Нар. Домі: год 4 по пол. свяч. пасок в Тіолен

24 Вел. субота. — Свячення пасок Год. 12 в полудне Спеден
Год. 2 по полудни Вилна
Год. 3 по пол. Пайнох в Н. Домі

25. Великдень — Год. 3-та по опівночі Стоні.
Год. 4 рано — Довнінг
Год. 5 рано — Беліс.
Год. 8 рано — Смокі Лейк.
Год. 9.30 рано — Ворспайт
Великодна Вечірня — Беліс 3 год. по полудни.

26 Світл. Понеділок — Довнінг 3 год. Вечірня і похід з процесією на цвинтар. — Стоні.

27. Світлий Вівторок — Спеден

Адреса: Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая

КВІТЕНЬ.

22. Вел. Четвер — Петлюра, Спов
22. Вел. Чет. Страсти. — Шортдейл
23. Вел. Пятниця Вечірня і винесення Плащениці — Шортдейл, 5 година по полудни.
24. Вел. Субота. — Етелберт 12 год в полудни.
Дрифтінг Ривер — 2 год. попол.
Ґілберт Плейнс. 4 год. попол.
Ґрендвю. 6 год вечер
25. Воскресення. Шелвелей 1 год. в ночи Сл. Божа і свяч. пасок.
Ленард Утреня і свяч пасок 4 година рано.
Роблин місто свяч пасок 6.30 р.
Роблин на фармах Утреня і свячення пасок 8 год. рано
Шортдейл Утреня і свячення пасок 10 год. рано.
Ґрендвю Вечірня 7 год. вечер.
26 Понеділок — Етелберт
27 Вівторок — Роблин на фармах

ТРАВЕНЬ

1 Суб. — Дрифтінг Ривер, Пров.
2 Неділя. — Ґрендвю
9 Неділя — Ленард
16 Неділя — Петлюра
23 Неділя — Шортдейл
30. Неділя. — Роблин на фармах

ПОРЯДОК ВЕЛИКОДНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ В ЦЕРКВІ СВ. МИХАЇЛА 110 ДІЗРАЕЛІ ВУЛ.

Страстний тиждень.

КВІТЕНЬ.

21. Середа. Служба Божа з наперед освяченими дарами.
22. Вел. Четвер. Рано Служба Божа Вас. Великого з Вечірнею Вечером в год. 7-ій Страсти.
23. Вел. Пятниця. Рано Царські Часи. по полудни в 3-ій год. винесення Плащениці
24. Вел. Субота, 10-та рано Сл. Божа Василія з Вечірнею.
25. Великдень. Рано в год. 2-ій. Місто-полуночниця. Обхід кругом церкви Воскресна Утреня. В год. 5.30 Служба Божа а по Сл. Божій свячення пасок. — Вечірня в годині 3-ій пополудни.
26. Світл. Понеділок, рано в год. 9-ій Воскресна Утреня і Служба Божа. Пополудни в годині 3-ій Вечірня.
27. Світл. Вівторок, відправи не буде, бо священик виїде на цей день на кольонію

о. І. Дмитрів, парох.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

КВІТЕНЬ.

18. Нед. — Косів
22 Вел. Четвер — Рорктон
24 Вел. Субота — Ренвер

Свяч. пасок в суботу по полудни:

2 год. — Слейтер
3.30 — Гарвей
5.00 — Богдан
7.00 — Сифтон

25. Великдень
12.10 год. рано — Пайн Ривер
3 год. — Драй Ривер
5 год. — Венлав
7 год. — Ешвил
9. год. — Косів
5 год. попол. — Ешвил. Вечірня.
26. Світл. Понеділок — Пайн Ривер
27. Світл. Вівт — Драй Ривер

ТРАВЕНЬ.

2. Неділя. — Венлав

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. М. Водварчука.

КВІТЕНЬ

22. Четв. Страсти 8 год. вечір — Шіго, місто
23. Вел. Пятниця, вин. Плащениці 1 год. пополудни — Шіго. (полуд.) 3 год. пополудни місто
25. Великдень. Утреня. — Едмор 12 год. опівночі

ПОРЯДОК СВЯЧЕННЯ ПАСОК:

12 год. опівночі — Едмор
1 год. по опівночі — Фовн Лейк
2 год. по півночі — Коло Пасічників
3 год. рано — Коло Жучканів
4 год. рано — Шіго (полуднева)
4 год. рано — Шіго (місто)
5 год. рано — Інсінгер
6 год. рано — Коло Кущих
7 год. рано — Вест Брук
8 год. рано Коло Ріки
9 год. рано — Коло Льори

Велкодна Служба Божа — Коло Льори

Великодний понеділок — Шіго (полуднева)

Вел. Вівторок — Коло Жучканів

ТРАВЕНЬ.

2. Нед. Томина — Едмор, Спільне свячене — відчит
9 Нед., День Матері — Шіго (м.)

Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Ковалишина.

КВІТЕНЬ.

22. Вел. Четвер. — Мензі (сповідь) Страсти — Сенді Лейк.
23. Вел. Пятниця — Винос Плащениці 1 год. по обіді — Сенді Л. 4 год — Давфин (свяч пасок).
24. Вел. Субота — Свячення пасок:
9 год. рано — Мензі
11 год. рано — Оксборн
1 год по обіді — Виста
3 год Росборн (місто)
5 год — Росборн (фарми)
7 год — Енґусвил
25 Великдень Утреня і свяч пас.:
1 год по опівночі — Січ
5.30 год. рано — Сенді Лейк
Служба Божа 10 год. рано Давфин
26. Світл. Понеділок. — Виста
27. Світл. Вівторок — Мензі

Адреса:

Скринка 7. Сенді Лейк, Ман.

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ.

16 П. 3 Преп. Микити ісповідника
17. С. 4 Преп. Йосифа Многоболіз.

18 Н. 5 Неділя Цвітна
19 П. 6 Методія уч. Словян
20 В. 7 Преп. Серапіона
21 С. 8 Муч. Павсиліпа, Івана
22 Ч. 9 Великий Четвер — Страсти.
23 П. 10 Велика Пятниця — Винос Плащениці
24 С. 11 Вел. Субота, преп. Атанасії

25 Н. 12 Великдень
26. П 13 Світлий Понеділок
27. В 14 Світлий Вівторок
28 С 15 Кн. Мстислава Київ.
29 Ч. 16 Муч. Теодори. Галини
30 П. 17 Симеона еп. Перського

ТРАВЕНЬ.

1 С 18 Квітень. Преп. Івана

2 Н 19 Нед. Томина — Проводи
3 П. 20 Муч Гавриїла отрока
4 В. 21 Муч Діоскора
5 С. 22 Преп. Теодора Сикеота
6 Ч 23 † Велич. Георгія (Юрія)
7 П 24 Преп Сави Печер.
8 С. 25 Ап Марка преп Сильвестра

9 Н 26 Нед. Мироносиць.
10 П. 27 Симеона сродника Госп.
11 В 28 Кирила еп. Туров
12 С 29 Антипатра. Теостиха
13 Ч 30 † Ап. Якова Заведеєвого
14 П. 1Травень преп. Пафнутія
15 С. 2 Пер. мощ. Бориса і Гліба

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіщкевича.

КВІТЕНЬ.

22. Вел. Четвер. — Ганеймун Страсти
23. Вел. пят. — Ганеймун, в 9 год. рано винос Плащениці.
23. Вел Пят — Сембург 12 полуд. винос плащениці
23. Вел Пят — Принс Алберт. 7 год. веч винос Плащениці
24 Вел Субота . Принс Алберт. сповідь і св. Прич. для молоді
25. Великдень, год 12 в ночі — Сембург Вел Утреня, свяч. пасок
25. Великдень год. 3 рано — Ганеймун, Вел Утр. свячення пасок
25. Вел., год. 7 рано — Принс Алберт Вел Утр Служба Божа свячення пасок.

700 Central Ave.

Prince Albert, Sask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

КВІТЕНЬ

18 Нед. квітна — Ледвин
25. Воскр. Хр. — Брендон
26. Світл. Понеділок. — Тиндал
27. Світл. Вівторок. — Поплар Парк

Свяч. пасок так, як запровіджено.

ТРАВЕНЬ

2. Нед. Томина. — Іст Селкирк
9. Нед. Мир — Маґантон
16 Нед. Розсл. — Портедж ля Пр.

Адреса: 305 Парк Стріт. Телефон 28707. Винніпег. Ман

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ

18. Нед. цвітна. Год. 6 Утр. Єв Матея 21: 1—11. 15—17. Літ. Филип 4: 4—9. Єв. Ів. 12: 1—18.

25 Великдень. Діян. 1: 1—8. Єв. Ів. 1: 1—17.

26. Світ. Понед. Діян. 1: 12—17 і 21—26 1: 18—28

27. Світл. Вівторок. Діяння 2: 14—21. Єван. Луки 24: 12—35.

ТРАВЕНЬ.

2. Нед. Томина. Год. 1 Утр. Еван Матея 28: 16—20 Літ. Діяння 5: 12—20. Єв. Івана 20: 19—31

6. Четв. Юрія Утр. Єв. Луки 12 2—12 Літ. Діян. 12: 1—11. Єв. Ів. 15: 17—16: 2

9. Нед. Мироносиць. Год. 2 У. Є. Марка 16: 9—20 Літ. Діян. 6: 1—7. Єв. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

16 Нед. Розслабленого. Год. 3 У. Є. Луки 24: 1—12 Літ. Діяння 9: 32—42 Єван. Івана 5: 1—15

23 Нед. Самарянки. Голос 4. У. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Єв. Ів. 4: 5—42.

30. Нед. Сліпонродженого. Год. 5 У. Є. Івана 20: 11—18. Літ. Діяння 16: 16—34. Єв. Івана 9: 1—38.

Український Релігійний [redacted] в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., MAY 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1943. ЧИСЛО (501) 9

БУДУТЬ ДЗВОНИТИ В АНҐЛІЇ.

На весні 1940 року заборонено було в Анґлії дзвонити в дзвони підчас Богослужень. Можна було дзвонити лише на тревогу, отже при налеті ворожих літаків. Та тепер заборону усунули і ці Великодні Свята вже будуть дзвони дзвонити; почнуть мабуть від Великої Пятниці. Після того будуть вже дзвонити коли схочуть. Однакож не всюди. В деяких місцях дзвіниці повнищені, або пошкоджені; в деяких місцях нема дзвонарів-фаховців, що вміли більшим числом дзвонів нараз гармонійно дзвонити.

ВІЙНА З СЛАБОСТЯМИ.

На военних фронтах треба боротися не тільки з ворожою зброею, але також зі слабостями. От в Африці та Індії, взагалі ж в горячих краях е слабість „малярія" та жовта горячка. Це найбільше там, де е багато багниц, де рослини дуже скоро гниють, отже там мікроби тих слабостей розводяться. Окремо ж тими слабостями заражують людей комарі, яких там е цілі хмари.

Що до жовтої пропасниці, то вже е на ню лік, який защеплюесь, отже жовта пропасниця вже не страшна. Інакше з малярією. На ню добрим ліком е хініна, однакож через війну тяжко хініни дістати. Вдалося покищо зробити лік подібний до хініни ,але він не мае тої сили, що хініна, яку видобувають з кори дерева.

ЧЕХИ В РОСІЇ.

З Москви доносять, що в большевицькій армії е відділ чехів, що воює проти німців. Тепер 87 вояків з того відділу мали дістати відзначення за хоробрість.

НЕВИДНІ ІМЕНИНИ.

Вісти з Берна в Швайцарії доносять, що Гітлерові 54-ті іменини 20-го квітня були в Німеччині дуже невидними і неголоеними. Не було ніяких демонстрацій, або чогось подібного, крім Гебельсової бесіди.

ЗАКЛИК ДО ЗАЛІЗНИЧИХ РОБІТНИКІВ

Президент Сіенарської Компанії в Оттаві, Воган, видав заклик до 92,000 сіенарських залізничих робітників, щоби помогли грішми Четвертій Позичці Перемоги. Він пояснив, що Бонди можна купувати кождоразовим відтяганиям з платні аж до листопада.

ЧАС В АНҐЛІЇ ЩЕ СКОРШИЙ.

З приходом весни — а в Анґлії тепер вже весна — британці посунули свої годинники ще одну годину вперед, отже вони тепер о дві годині йдуть скорше, ніж сонішний час.

РАДИТЬ ПЛИВУЧИЙ МАЙДАН.

Лорд Страбольджі, в Анґлії, каже, що треба би побудувати плаваючі летвичі майдани для боротьби з субмаринами. Також інжинірн кажуть, що такий майдан можна за шість місяців збудувати.

ПРО ЧЕТВЕРТУ ПОЗИЧКУ ПЕРЕМОГИ.

Говорячи про Четверту Позичку Перемоги міністер фінансів Іслей підчеркнув одну важну справу, яку треба запамятати, а то: уряд хоче, щоби якнайбільше бондів розкупили звичайні, менше заможні люди, в тоді державний довг не буде збиратися в руках ґрупки великих богачів; тоді довг буде меншим тягаром для Канади тай користь для широкого загалу буде більша.

Увага дуже слушна і на місци. Бо не все одно, коли державні великі справи вирішуються коштом богатої ґрупки, а коли коштом широкого населення. Це для тепер і для далекої будучности мае рішаюче значіння.

Збирання позички почалося 26-го квітня в понеділок і буде продовжуватися, доки бажана сума не збереться. А мається зібрати 1,100,000 (отже оден мільйон і сто мільйонів) долярів. З того 600 мільйонів збереться від корпорацій і багатих одиниць а решта від звичайного широкого загалу. З між того коло 300 мільйонів зберться від тих, що заробляють річно 2,500 долярів, а решта від всіх других

Канада мае тільки майна, що назначену суму можна зібрати без труду. Хто ж купує бонди, той не тільки помагае справі, що мае рішати про дальший повоенний стан Канади, але також вкладае гроші в користне і певне діло, коли брати навіть з чисто особистого обрахунку. Він забезпечує і загальноканадійську справу і свою особисту.

Отже всякий повинен по змозі причинитись до скорого закінчення цеї позички ще й тому, що военна справа [illegible]гае, щоби її помагати без відтягання і відкладання. Бо ж говориться: Хто скоро дае, той два рази дае!

Отже памятайте!

ВЕЛИКИЙ ВІТЕР.

З Гарден Сіті, Л. Айленд, в Стейтах, доносять, що там сильний вітер зупинив поїзд на довший час. Вітер звертав телеграфічні стовпи на шини, отже їхати не було можна.

ЖІНКА МАЄ 108 ЛІТ.

В Ню Йорку проживае Ета Вайсбурґ, що мае вже 108 літ. На недавні її іменини зійшлися її діти, внуки, і правнуки і всіх було 59. А ще 22-ох внуків і правнуків не було. Коли питали її, як почувається, відповіла: А як в моїм віці можна почуватися?

З ЖАЛЮ ЗА БРАТОМ.

В Джерзі Сіті, Н. Дж., вмер 28-літний Едвард Райхсбек. Зостався його брат (вони були близнюками) Вілям і смерть брата була для нього таким болем, що не міг його пережити, отже хотів відобрати собі життя. Найперше напустив до кімнати ґазу і тут знайшли його близьким смерти. Це було зараз по похороні. Минуло від того часу три тижні і він підрізав собі горло бритвою, однакож так, що і сим разом не прийдеться йому вмерти.

ДИТИНА В КУПІ СМІТТЯ.

Це було недавно в Ню Йорку. Сторож одного великого дому, Ф. Сфорца, взяв оберемок всякого сміття, щоби понести дальше і спалити, та нараз почув в сміттю плач дитини. Виявилося, що хтось поклав в сміття маленького хлопчика, що може мав два дні. Дитина була завинена в коц і ручник. Її забрали до шпиталю і кажуть, що нічого їй не шкодить. Поліція шукае за матірю дитини.

ТАКОЖ БУВ БИ СПОСІБ.

Є багато закидів, що деякі робітники по фабриках лишаються від роботи тільки на те, щоби менше заробити і не платити доходового податку. Тепер уряд розсліджуе, чи такі закиди слушні.

ТРЕБА СРІБЛА.

Британія стараеться тепер дістати 3,250,000 унцій срібла зі Стейтів, для виробу грошей і для промислових виробів. Крім того дістане вона 1,750,000 унцій з Канади. Також Мексико мае запас срібла з 22 мільйонів унцій.

13-ЛІТНИЙ ВБИВ 72-ЛІТНУ.

В Нюбуріпорт, Масс. 13-літний хлопець, Едвард Дов, вбив 72-літну Лидію Кук. Вона жила сама одна з 9-ма котами і там хлопець дещо помагав. Та коли вона за щось зробила йому докір і погрозила, він вдарив її молотком. Вона впала і він дальше бив, коли хотіла встати. Потім перешукав шуфляди. Молоток вкинув до ставу.

144,000 ЯЄЦЬ ПРОПАЛО.

В Лос Енджелес, Кал. стався такий випадок: трок з трейлером віз 400 пачок яець, отже яець було 144,000. Через якусь причину трок пішов затоки і перевернувся і так 144,000 яець пропало.

ДРІБНІ РІЧИ.

В Стейтах е нині 1,915 часописів, що виходять кождого дня.

В Анґлії 65,000 чоловіків і 2,500 жінок заявили, що їх совість, чи їх релігійне переконання не позволяе їм брати участи в війні. Це сказав міністер праці Бевин.

Около 7,000 більших і менших, нових фабрик засновано тепер в Стейтах, що будуть виробляти не военні, але інші річи, які Стейти зобовязалися доставчати аліантським краям підчас війни, як господарські прилади і др.

Вендел Вилкі заявляе, що він ще не рішився, чи буде кандидувати на президента

МОЛИТОВНИК

„ДОБРИЙ ПАСТИР"

Вже друкується трете, побільшене видання Молитовника „Добрий Пастир", який вийде з друку ще цього літа.

Старий наклад цього молитовника вже розійшовся, отже проситься замовлень не присилати, аж поки не буде оголошена продаж нового молитовника.

КОНСИСТОРІЯ.

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

(Продовження).

Заходить тут ще й таке питання: Чому саме в латинській мові маєсь відбувати Служба Божа? Чи може Христос казав до Апостолів також латинською мовою, так ,що Апостоли не розуміли ані одного отсих слів: „Прийміть і споживайте, це есть Тіло Мое... Пийте з цеї чаші всі, це бо есть кров Моя..." Ні! Чого ж би Христос говорив до Апостолів такою мовою, що вони тільки б на Него дивилися, але нічого б не розуміли? Христос все промовляв до Апостолів і до всіх людей тою мовою, якою вони говорили; а щоби ліпше Його розуміли і знали, чого вчить, то ще говорив в приповістях, в подобинах. Йому ж о те ходило, щоби Його розуміли як найліпше. А Церква католицька йде тут на поперек дороги Христової.

Питаймо далі: Чи може Христос навчаючи людей молитви Господньої „Отче-наш", не казав по своему, але по латинськи: „Патер ностер"? Чи може пісню, яку співали ангели при рождестві Христа: „Слава на висотах Богу", а яку співають в Церкві католицькій на кожній Службі Божій — чи може ангели співали також в латинській мові: „Ґльорія ін ексцельсіс Део?" Ні! Бідні пастирі були б того не розуміли, та й були б не знали, що ангели звіщають їм про рождество Христа.

Ангели оповідали і співали у тій мові, що нею самі пастирі говорили. Вони тою же мовою і витали маленького Ісуса і розмовляли з Пресвятою Його Матірю і святим Йосифом. Тою самою мовою говорив і сам Ісус Христос, коли жив на нашій землі.

Коли б Церква римська замість латинської мови взяла за мову літурґічну тую мову, що нею говорив Господь наш Ісус Христос, Його Пресвята Матір, святі Його Апостоли, тай праведні пастирі, — то тоді мала б ще якесь оправдання, бо могла б сказати, що мовою арамейською відправляемо і співаемо для того, бо нею говорили перші основники християнської Церкви і сам Найвисший Голова Церкви Ісус Христос. І ми до відправи церковної у мові Христа мали б велику повагу і почесть, хоч її ми не розуміемо. І тоді ми нашу критику мусіли б відкликати. Та покищо поставмо ще одно питання:

Коли б хто заборонив малій дитині відзиватися до своїх родичів в її рідній мові — і та дитина мусіла б говорити зі своїми рідними батьками чужою мовою, чи похвалив би хто тих кривдителів, що відібрали дитині право, яким користуються на світі всі, навіть некультурні люде? Ні! Такого ніхто не похвалив би! Питайте де хочете, а всюда сказали б вам, що це неволя, насильство і злочин. Кілька десятків років назад поляки „под забором пруским" дуже кривдували собі, що їхні діти по школах мусять молитися тільки по німецьки, а по польськи було заборонено. Ті самі поляки негодували по своїх ґазетах на „сьвентего ойца" і других провідників Церкви католицької, що по їхніх костелах відправляють не по польськи, через що поляки денаціоналізуються, — а певно того не було б, коли б відправлялося в польській мові. Тай не тільки самі поляки критикували начальників Церкви католицької, за нехтовання їхньої мови в церкві; таке робили ще й другі. В Церкві греко-католицькій були також спротиви до мови старої церковної. Кілька десяток років назад хтось писав у „Місіонари" жовківськім, що час би вже і „русинам" мовити „Отче наш" у своїй рідній мові, — так, як то є в других народів світа, а не так, як якийсь дід мовить: „Вочи наш, ожеси на беси", а перекручуе наш нарід слова молитви тому, бо їх не розуміе. Раз питав автор цих рядків одного василіянина, чому ми не мали б молитися у нашій рідній мові, то на таке отримав відповідь: „Бо ще не прийшло затвердження з Риму! Та скажімо: Чи ми всі, діти небесного Бога-Отця, аж мусимо мати затвердження з Риму, щоб могти до Бога відзиватися у [illegible] рідній мові?

З пов[illegible] [illegible]казаного бачимо наглядно що наука [illegible]исьма Святого противиться тому, щоб у церкві язиком літурґічним була мова чужа, незрозуміла, ще й до того мова „мерців". Самі вірні Церкви католицької тому противляться і мають до того повне право.

ЯК ОДНО З ДРУГИМ ЗВЯЗАТИ.

Американська „Свобода", ч. 68, подае вістку з Ню Йорку, що в Нюйорськім университеті відбуваються наради над тим, яке виховання завести для Европи, коли вже Німеччина буде переможена. Німеччина понищила в Европі виховні сили, отже тепер треба буде піддати Европу під таке виховання, якого якраз треба. Отже добрі заміри!

Але в тім самім числі „Свободи" читаемо, що „Ню Йорк Таймс" зробив поміж 7,000 студентами 37-ох американських университетів досліди розпити, щоби довідатись, оскілько студенти знають американську історію й географію. І показалося страшне незнання.

І питання були про цілком звичайні факти. Трудніїші питання ставили іміґрантам, які хотіли стати горожанами З студентів университету 25 процент не знали ,що підчас горожанської війни президентом був Линколн, а 30 проц., що підчас минувшої війни президентом був Вилсон.

Коли б справа так дійсно стояла, тоді виходило би, що наради в Нюйорськім университеті повинні би налагодити найперше американське виховання. А то готово вийти, що незнайко буде незнайків вчити; сліпий сліпого провадити.

Наділі виходить мабуть таке, що нинішне шкільне, тай позашкільне виховання й на амеирканськім континенті не таке, як треба. Взяти хочби вістки про поведення учеників і про їх дике відношення до учителів. А де таке діється, там справа з вихованням мусить зле стояти.

З ЧУЖИХ ПРИПОВІСТОК.

1. Який господар, такий робітник.
2. Хто за скоро стає паном, той довго мусить бути наймитом. (Він не навчився паном бути і довго по наймитівськи жие).
3. Господарське око коні нагодовуе.
4. Господар бачить одним оком більше, ніж слуга чотирма. (Господар дбаліший і мае досвід).
5. Коли хочеш, щоби вдома був лад, то будь і паном і слугою.
6. Коли слуга буде багатий, а господар бідний, то оба не варта нічого. (Слуга звичайно не мае тільки розуму, як господар, отже своїм багацтвом ніякого добра не зробить).

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

Додаток до способу дзвонення.

На заклик Редакції „Вістника" в 5 ч. 1943, щоби дехто з читачів подав спосіб дзвонення в його сторонах, прислав п. Іван П. Лабюк, почта Калина, Саск., опис дзвонення в його рідній стороні. В листі він говорить:

„Я уродженець Буковини, з села Онута, пов. Заставна. До Канади приїхав маючи 23 роки. Під проводом родичів інтересувався я з дитинства церковним життям і не було неділі ні свята, щоби я не був в церкві.

В нас було лише три дзвони і дзвонили ними так...

Опис дзвонення.

В суботу вечером, або перед празничним святом — починалося великим дзвоном, а тоді в усі; робилося два перестанки і все починалося великим дзвоном, як з початку. Подібно дзвонилося в неділю і свята рано перед початком Богослуження.

Вечером перед церковними святами в оден великий дзвін з двома перестан-[illegible]

На Всеночнім (Литії) зараз після Стихир починали дзвонити найменшим дзвоном, а дальше всіма, але без перестанків.

На Утрени (Ранній Відправі) підчас тропарів „Благословен еси Господи... Ангельський Собор... в великий дзвін з двома перестанками; підчас „Чеснійшую Херувимів" в оден дзвін без перестанку

По скінченню Просковидії, отже перед Службою Божою, коли священик кадить, дзвонилося, як на Всеночнім, тільки що з двома перестанками, котрих підчас Всеночного нема.

Підчас „Ізрядно о Пресвятій" („Особливо за Пресвятую") дзвонилося так, як на „Честнійшую" на Утрени.

На „Страстях" дзвонилося перед читанням кождої з 12 Евангелій, але так, що перших 6 разів дзвонилося в дзвони, а других 6 разів калаталося в дошку приготовану в дзвіниці. Дзвонилося відразу в усі дзвони.

В Велику Пятницю лише калаталося.

На Великдень рано скликалося людей лише калатанням в дошку. Перше дзвонення на Великдень починалося аж зі співом: „Воскресення Твое Христе Спасе" — починалося всіма дзвонами. Подібно дзвонилося для всіх великодних Богослужен: і цілий Світлий Тиждень аж до Томиної Неділі.

На Великдень вдарялося в усі дзвони по перечитанню кожного стиха Евангелії — таке на Службі Божій і Вечірні По дзвіниці давав знак старший брат дзвінком з церкви.

Коли мала бути Велика Вечірня, то дзвонилося у всі дзвони, починаючи великим, без перестанків; коли Мала Вечірня, то в оден великий дзвін без перестанків.

По померших і на Великих Панахидах дзвонилося у всі дзвони, відразу в усі починаючи.

На тревогу дзвонилося також всіма дзвонами, однакож без порядку, ударяючи то в оден бік дзвона, то в оба — і це означало тревогу.

Це спосіб дзвонення в моїм селі і доокoличних селах, але як далеко такий спосіб дзвонення сягає, навіть в самій малій Буковині, не знаю."

Іван П. Лабюк.

З ЖІНОЧОГО СВІТА.

Щоденний жіночий часопис в Китаю.

Китай був мабуть одиноким краем, де видавався, а може й доси видається денний жіночий часопис „Пекінські Жіночі Вісти". І це доказує, як високо там жіночу справу поставлено.

Появився цей часопис 1905-го року, а почала його видавати пані Чанґ, вдова по урядникові. Родом з Пекінґу, та бувала широко по Китаю, приглянулась життю, познакомилась з потребами народу і вернувши до Пекінґу по смерти чоловіка, почала видавати часопис.

Вона, як щира патріотка, зрозуміла, що які жінки, які мами, такий народ. Отже, щоби піднести народ, треба освідомити жінок. І вона стала на тому, що жіноцтву треба потрібної науки, а то: доброї науки в дома, дальше в діточій школі, а вкінци окремими викладами, чи лекціями (відчитами) в призначених на те інституціях. Тут має жіночий світогляд безнастанно доповнятися і заокру-[illegible]

Пані Чанґ, як талановита редакторка, дала часописови такий зміст, що ним захоплялися навіть найвисші аристократичні круги, хоч мова часопису така проста, що найзвичайніша жінка її добре розуміе.

Головний зміст часопису: моральна сторона життя, громадське життя, виховавчі справи, а вкінци загальні відомости з поступового людського знання. Важне місце занимають в часописі релігійно-виховавчі питання.

Чанґ виступала сильно проти стискання ніг дівчатам, що було звичаем великої части китайців, тай взагалі не щадила вона нікого і нічого, коли треба було показати, що в чімсь е лихо і треба його позбутися. Однакож всі принимали це вирозуміло, знаючи, що така праця веде до красшого.

Дрібний матеріял ділився в „Пекінських Жіночих Вістях" так: чисто жіночі вісти пекінські вісти, вісти з провінцій, заграничні і загальні вісти. Були також оповідання і дрібна всячина.

Такого другого часопису на світі не було, і може це завдяки тому китайці набрали тільки відваги і витревалости, що вже цілі літа обороняють себе перед японцями.

Лише дійсно свої е своїми.

В книжці „Жидівські жінки впродовж віків" читаемо в Передмові:

„В цім короткім огляді... згадані лише ті жінки, які споминаються за жидівські вчинки і корисну працю. По пильній застанові — каже авторка книжки — я рішила понехати уступ про жінок „Берлінського Сальону", які покинули предківську віру і вихваляли німецьку літературу впрост, чи посередно. Я вважаю, що це нижше жидівської гідности, давати признання тим жидам і жидівкам, які вважали за красше не вязатися з жидівським народом і його вірою. Є багато жидівських жінок, що причинилися до поступу людства... Однакож їх нема в цій книжці, яка присвячена виключно жидівським здобуткам жидівських жінок".

Значиться — лише дійсно свій е своїм!

Нині авторітету вдома більше треба, ніж коли. Я бачив всяких людей і звірів та переконався, що ані закон, ані Євангелія не збудуе сильного Народу без домашнього авторітету і домашнього примiру. — Билі Сондей.

ОБРАЗКИ З ЖИТТЯ.

Ніщо не пропадае.

Набрав господар оброку і понасипав коням. Обрік був з вівса, ґрису і насіння лену, що господар до оброку домішував. Та як коні почали обрік за скоро їсти, трохи з нього на землю порозсипалося. І подумав господар:

— Так частина доброї поживи цілком змарнуеться.

Але за хвилю побачив, що голуби збирали те, що порозсипалося. За ними прилетіли горобчики. Коли ж опісля з близька приглядався, то побачив, що муравлі дозбирують те, чого пташки не забрали. І сказав тоді до себе:

— Це наука, що ніщо добре на світі дармо не пропадае. Воно може впасти під ноги, однакож з нього вийде користь для життя. Лише те, що зле, нікому користи не принесе.

Значіння великости.

Посеред ліса ріс величезний і сильний дуб. Ріс він тут цілі сотні літ. Не було такого другого дерева в цілім лісі. І захист від нього був другим деревам.

Та раз прийшла сильна буря, і дуба з коренем вивернула. Коли ж люде його забрали, зосталася велика яма, а на верху широка прогалина. Кругом росли дерева, але їх ґіле не могло прогалини заповнити. Всім було видно, що великого дерева не стало. І ще десятки літ люде того величезного дуба нагадували.

Таке буває і з великими людьми, яких нарід мае. Доки вони живуть, доти видно, що їх розум і їх праця підноситься понад усіх других. Їх може дехто не любити, дехто може не розуміти, дехто не цінити, але це їх великости не зменшуе.

Та вже найвиразнійше стае видною їх великість, коли їх не стане. Лишаесь тоді порожне місце, якого нічим заповнити. Зупинилась праця, якої нема кому взяти в руки. Кругом е багато людей, але в них нема ані незвичайної величини, ані небувалої сили.

Однакож память великих людей невмируща. Минають тисячі літ, а память їх живе між людьми. Всі їх нагадують, всі їх величають, всі від них розуму набираються.

Там, де не стало дочасного тіла, лишається безсмертний дух, що вливае силу в цілі покоління.

Діти народу.

Родина, це малий Нарід. Обовязки родичей ті самі, що обовязки провідників Народу. І значіння дітей їх обох те саме.

Діти Народу, це найдорозше, найлучше і найпевніше майно. Не вуголь, не торговля, не золото, ані навіть не озброена армія, навіть не свобода, що Нарід мае але його гідні Сини і Дочки е його найбільшим майном. Вони е його надією, його силою і його будучністю.

Коли в поважній родині е поважні сини й доки, то всі звуть їх синами і дочками такої то родини. І самі вони свідомі того, що вони е молодими представниками своїх поважних старших предків.

Те саме і між Народом. Народ радіе, коли бачить поважних своїх Синів і Дочок. І вони розуміють гідно свої синівські і дочерні обовязки. Тай світ таких народних Синів і Дочок бачить і числиться з ними, як з представниками цілого Народу.

ДРІБНІ РІЧИ.

В Мексику тепер пішла филя політичних убійств.

Тунізія в Африці була під французьким протекторатом від 1881 р.

В Арґентині виробляють пляни для виробу алькоголю з пшениці, ячменю і бараболь та кукурудзи. Це мав би бути алькоголь для опалу, як ґазоліна.

Столицею Аляски е місто Джуно, що в 1941 р. мало 5,748 душ населення. Всего населення мае Аляска 73,023 осіб. Понад 3000 населення мають Кечікан, Анкоредж і Фейрбенкс. А Сітка і Ном мають нижше 2000.

В Німеччині пекарі можуть печи лише оден рід хліба.

З вугля роблять около 5000 ріжних красок (фарбів).

З оливи, яку дістається з сої (фасолі, яку звуть соя), з курудзи і других подібних рослин хеміки роблять штучну ґуму, звану Норпол, яка подібна до правдивої ґуми, мае такий же запах і другі прикмети, як правдива ґума. Розтягається 200 процент і витримуе напір 500 фунтів на квадратовий цаль. Лише те, що правдива ґума розтягаесь 600 проц. і витримуе напір 3000 фунтів на квадратовий цаль.

Запах рослини е в оливі, яку рослина витворюе. Всі ті олива зложені лише з двох первнів — з вугля і водня (карбону і гидрогену) на ріжні лади з собою помішаних.

Пожар ліса може посуватися 5 миль на годину, лява вулькану 50 миль, а хмара навіть 100 миль.

Людське тіло е нагорячійше коло 3—4 години пополудні, а найхолоднійше коло півночі.

Люде, що довгі літа фотоґрафували платочки снігу, кажуть, що не знайшли двох подібних. З того виводять припущення, що відколи сніг на світі, то не було двох подібних платочків снігу.

Коли сонце зайде, то ми ще бачимо його 8 і пів мінути. Бо світло летить від сонця до землі 8 і пів мінути, перебігаючи 93 мільйони миль.

Треба вовни з 26-ох овець, щоби дати новому воякови все, чого йому треба в першім році служби. Другого року треба з 10-ох овець.

Молоко, яке тепер висушують на суху річ (сухе молоко), в трох місяцях набирае немилого запаху. Але тепер знайшли спосіб, що може воно бути добрим два роки.

Для годовання телят дають таке правило: коли теля важить 10 фунтів, давати йому на день фунт молока, отже десяту часть того, що воно важить.

На стейтських залізницях працюе 1.400.000 людей, отже машиністів, кондукторів і др.

Одна підводна лодка потребуе 450 тисяч фунтів олова для батерій. отже тільки, як треба до батерій в 8,200 автомобілях.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. W. MOROZ
Box 152,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ПРО НЕДАВНИЙ „ДОКУМЕНТ"

Стаття „Світла" п. з. „Православія без маски" (диви „Вістник" ч. 5), це така купа натягань, суперечностей і неправди, що другої такої статті зі свічкою не знайти.

Ми ніколи не хвалили ,ні не обороняли російської Православної Церкви, однакож ми не казали про ню того, чого нема. Дальше — ми завсігди розуміли, **що Російська Церква для нас одно, а Українська Православна — друге, хоч вона була і поневолена.** Українська Церква не переставала ніколи бути українською. І вона має за собою свою історію.

Згадаймо українське православне духовенство що противилось злуці України з Московщиною за Хмельницького (1654 р.) — воно хотіло добра українському народові!

Згадаймо бодай поіменно визначніших з українського православного духовенства, що працювали для свого Народу:

Єлисей Плетенецький, печерський архимандрит († 1624), що заснував друкарню в Лаврі.

Митрополит Петро Могила († 1647), цей великий працівник для Української Православної Церкви.

Дальше: Яков Камянчанин, монах († 1582); Герасим Смотрицький; Іван Вишенський; Захар Копистенський († 1624): Лаврін Зизаній; Лазар Баранович († 1694); Йоанникій Галятовський († 1688) і др.

Згадати православного митрополита Арсенія Мацієвича († 1772), якого за те, що обороняв Український Народ, цариця Катерина держала 4 роки в тюрмі, а потім голодом заморила.

Вкінци події від 1917 р., коли Українська Православна Церква відокремилася від московської.

Все, що тут згадане, а згадати можна більше, має за собою широкий український релігійний зміст — український, а не московський! Це українська православна справа і Церква!

Тимчасом „Світло" силуєсь показати, що Українська Православна Церква нічого доброго ніколи не мала, не має і не буде мати, бо все добро лише в Римській Церкві.

Але „Світло" занадто „розмахнулося", як писали колись греко-католицькі духовні про Шептицького („Унія в Америці", 1902). Бо коли б „Світло" хотіло вичислити видних українців-діячів униятів, то побачило би, що хто був великий католик, той був ворогом Українського Народу, а хто був красшим українцем, той був малим католиком, отже близшим православію. Зрештою нехай „Світло" їх вичислить!

Починає „Світло" свою статтю такою наукою:

„Нема чогось більше огидного, більше руйнуючого на світі, як релігійна облуда й туманення та визиск народних мас при помочі релігійного ошуканства". — А дальше:

„А якраз до такого становища скотилось православя на російських й українських землях й віками цілими виконувало ролю святця-обманця". — Ще дальше:

„Православія перед народом виступало, як благочестя, але це тільки була маска, під якою крилась крайна моральна гниль."

Пригляньмося тепер до наведеного.

Релігійна облуда гріх великий, та не лише в російськім православію, але і в католицизмі. Облуда всюди облуда! Але „Світло" мов того не знає, отже ми йому пригадуємо.

Папа Лев 10-ий був атеїстом, казав, що відомости про Христа, це байки, а перед народом вдавав заступника Христа — і це була облуда!

Папа Александер 6-ий отроював кардиналів і забирав їх майно, а перед народом звав себе наслідником Петра — це була облуда!

Архієпископ Чіяска покликувався на слова ап. Павла, а рівночасно казав: Мовчіть, бо нежонатий буде мати тисячу жінок — це була облуда! (На Львівськім Синоді, 1891).

Рим вдавав спасителя українців і пофальшував ухвали Львівського Синоду — це облуда!

Греко-католицькі епископи дуже журились в Галичині спасенням „душечок", та коли треба було виступити проти насильств римо-католиків над греко католиками, ті епископи провадили **„глухо-німу політику"** — отже що це було, як не релігійна облуда?

Рим зве Кунцевича польським святим, а греко-католицькі духовні вговорюють в греко-католиків, що він великий український святий — отже це знов велика і страшна релігійна облуда! Гріх Каїна!

Коли все те не є релігійною облудою —а такого є цілі гори!—то який інший титул „Світло" для нього має? Що це? І чим воно красше від облуди російської?

Візьмімо ще вислів, що: **„православія перед народом виступало"...** Як його розуміти? Виходило би, що народ був оттак собі, як ми з вами, а десь дальше за рікою було собі знов православіє — і те православіє деколи перед нарід на показ виступало. В фраку, чи циліндрі. А нарід подивився і йшов собі до дому. А воно собі.

Бути може, що **католицизм є лише в тих, що народови себе показують,** а з православієм цілком інакше — на те ж воно православіє! — **воно є в життю самого народу, в його душах, в його ділах,** незалежно від висшої церковної, чи якої політики.

Ось така біда з православієм!

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

IV.

Вістка про смерть Шевченка і до Галичини, до Дрездена, до Лондону дійшла.

„Немов громом вдарила нас вістка про смерть Шевченка — оповідає дочка Федора Толстого — Катерина Юнге. На чужині, в Дрездені (в Німеччині) відправили ми Панахиду, але душею і думкою були біля Тарасової труни вкупі з його прителями. Було щось незвичайно гірке, трагічне в його смерти, що сталося саме під той час, коли всі мрії і бажання Шевченка, якими він жив, починали так ясно і радісно здійснюватися. Люта доля поглумилася і повалила його тоді саме, коли світ волі (крепаків) освічував його своїм сяйвом і починав гріти своїм промінням теплим". (Одного тижня не дожив Шевченко до дня, коли був оголошений закон скасовання крепацтва).

Герцен (російський письменник-революціонер, 1812—1870) помістив в своїм „Колоколі" (в Лондоні) таку коротку згадку:

„Жаль бере, що горопашний страждальник закрив очи так близько до несподіваного визволення (крепаків). Кому більш, як не йому, належало по праву шанувати день визволення! Але й те вже добре, що рання зоря занялася ще за життя його й освітила останні дні його".

В тім же самім числі „Колокола" надрукував кілька теплих слів про Шевченка по українськи єредіякон Агапій Гончаренко.

Що до пресі російської, то мабуть не було ні одного часопису, або журналу, де не було би звістки про смерть і значіння Шевченка. Видатніша стаття була російського критика, Аполона Григорієва, 4 ч. журналу „Время", де говорилося:

„Красою і силою поезії багато дехто ставить Шевченка нарівні з Пушкіном (російським) і Міцкевичем (Польським поетом). Ми підемо дальше: в Шевченка сяє та чиста краса поезії народної, якої в Пушкіна й Міцкевича лише іскорки проблискують. Натура Шевченка світлійша, простійша і щирійша, ніж натура Гоголя, великого поета України, що поставив себе в фальшиве становище — бути поетом ц і л к о м ч у ж о г о йому великоруського життя.., Шевченко останній Кобзар і перший великий поет н о в о ї в е л и к о ї л і т е р а т у р и."

(Микола Гоголь, 1809—1852, великий письменник, з роду українець, а писав по московськи).

Вістка про смерть Шевченка в Галичині.

Те, що ділялося в часах Шевченкового життя на Придніпрянщині і чим клопоталися українці в Петербурзі, було дуже мало відоме в Галичині чи на Буковині, тому й вістка про смерть Шевченка прийшла сюди через чужі руки. Видно, що придніпрянці не мали знакомих між галичанами і буковинцями, отже й вістки не було до кого післати. Тай ціле життя українців під австрійським пануванням було ще надто вузке, надто місцеве.

Першу вістку про смерть Шевченка подали в Галичині польські ґазети. І так львівський „Глос" помістив в 17 ч. з 22 березня 1861 р., коротку новинку, що починалася: „Дня 10 б. м. умарл в Петерсбургу знакоміти малярж і поета малоросийські Тарас Шевченко, зламани трудамі жиця"... А в переводі:

„Дня 10 б. м. (біжучого місяця) вмер в Петербурзі визначний маляр і малоросійський (тоді це було рівнозначне з „українським") поет Тарас Шевченко, зломаний життевими клопотами. Приятелі думають перевезти його тіло в оловяній домовині на рідну українську землю. Якраз тепер видав Леонард Словінський в Вильні перевід „Гайдамаків", одного з найвизначнійших творів Шевченка, з коротким начерком життя автора.

„Слово" (орган москвофілів, що видавав Богдан Дідицький у Львові 1861—1887) подало в 15 ч. таку вістку,

„Сумная вість шибнула по над ниви Малой Руси; вість о смерти Тараса Шевченка, найбільшого ей віщуна, маляра і півця-соловія. — Дня 2. руск. лютого умолкла на віки тая щиро-руская грудь, що горячою любовію обнимаючи всю Украіну, наспівала ей тілько чудних дум, протерпіла тілько тяжкого горя і лихой долі. Шевченко вмер в Петербурзі, далеко од рідних степів Украіни, за которою все банувал, куда вислал свої цвіт-діточки приспівуючи їм в дорогу пращальную пісню:

„Думи мої, думи мої
квіти мої діти"...

Доперва в додатку до 27-го числа подало „Слово" більше вісток про Шевченка, хоч деякі з них дуже баламутні. Згадуєсь там, що „відчули Русини у Львові сю велику страту". Про самого Шевченка говориться прим., що він викупився з підданства 1838 р. за 2,500 рублів, які виграв на льотерії, а школи кінчив вчасти в Петербурзі, а вчасти в Києві.. Подібного є більше Але всеж „Слово" вважає Шевченка великим поетом і великим сином України. Дословно каже воно: „Шевченко любив Україну, а через те мусів не любити того всього, що стоїть на перешкоді в дальшім її розвою."

Та хоч які ці вісти були, а все ж вони зробили своє діло — дали нову думку тим українцям, що про Шевченка до того часу знали, або й не знали. І хоч 1861 р. не було ще у Львові Панахиди по Шевченкові, то вже року слідуючого, 1862-го, львівські українці споминають память Шевченка дуже величаво — і Панахидою і „Декляматорським Вечером".

НЕ СМІЙТЕСЯ З ЧУЖИХ ПОХИБОК

Оден розумний батько зібрав своїх дітей і каже:

— Поганий гріх роблять люде, коли висміюють й осуджують похибки других. Та щоби ви зрозуміли, чому це гріх, то подумайте добре і завтра скажете мені, що ви надумали.

Другого дня прийшли діти з відповідями, а ті відповіди були такі:

1. Сміятись з других, це нерозумно.
2. Коли з когось сміємось, то його не поправляємо, але робимо ще гіршим
3. Коли вони самі не сміються, то чому ми мали би сміятися?
4. Ніхто не хоче, щоби з нього сміятися і ми не хочемо так само.
5. Коли ми з когось сміємося, то він буде з нас сміятися.
6. А найважніще, що ми не розуміємо причин й обставин, серед яких хтось зробив похибку. Коли ж не розуміємо причин, то не розуміємо і похибок: а коли сміємося з того, чого не розуміємо, то лише самих себе на сміх виставляємо

Батько похвалив дітей і додав:

— Памятайте, що не треба ніякого розуму, щоби з когось сміятися і його осуджувати. А де розум, там нема висміванъ й осуду.

ЩО ЦЕ „БАКСІНҐ ДЕЙ".

В анґлійців зараз по Різдві першого дня є „Баксінґ Дей". Початок того дня сягає давних християнських часів, хоч нині він стратив давне значіння. В Анґлії на Баксінґ Дей дають дарунки завязані в пачки деякій публичній прислузі — листоношам та ще декому. За давних християнських часів християни до церкви приносили пакунки з дарунками і священики їх роздавали.

ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЯ ПЕЛАГІЯ.

(4 церк., 17 горож. травня).

Коли цар римський Діоклетіян (панував від 284 до 308 р.) переслідував християн, жив в Малій Азії, в провінції Киликії, єпископ Климон. Був це дуже праведний чоловік, привернув до християнства багато поган і всі поважали його як святого чоловіка.

Коли Діоклетіян прибув до Киликії, то найперше хотів схопити еп. Климона, але той пішов в пустиню і жив з християнами по лісах. Коли ж не міг дістати в руки провідника, то почав звичайних християн переслідувати.

Між християнами в місті Тарсі була дівчина Пелагія. Дочка поважної родини, дуже розумна, а до того незвичайно гарна вродою. Але не була ще охрещена. А родичі її були поганами і не знали, що дочка християнка.

Сталося, що прибраний син Діоклетіяна сподобав собі Пелагію і хотів з нею одружитися, однакож Пелагія рішучо відмовила. І тепер він почав думати над пімстою.

Нянька Пелагії мешкала далеко і Пелагія сказала матері, що хоче свою давну няньку відвідати. Мати хоч нерадо, але згодилася і Пелагія з прислугою виїхала. Дальше вже вона рішала, куди їхати, отже знайшла єпископа Климона і той її охрестив.

Тепер Пелагія скинула дорогу одіж і вбралася в просту і тану, бо так тоді всі християне вбиралися. Аж тоді відвідала няньку.

Коли вернулася до дому, то мати зараз побачила, що дочка вбрана так, як вбиралися християни. Ще більше довідалася від слуг — отже задумала дати дочку в руки Діоклетіяна. Знаючи це, Пелагія пішла з дому і довший час перебувала в пустині.

Коли вже приготовилася до мученичих подвигів, вернулась до матері і мати зараз доносить про дочку цареви. Пелагію поставили на суд за те, що відреклася поганських богів. Сам цар так був захоплений її вродою і розумом, що сам бажав мати її своєю жінкою і сказав, що коли на те згодиться, буде мати царський вінець (царську корону).

Коли Пелагія сказала що для неї є ще красші вінці в небі, цар казав спалити її в мідянім волі.

Свята дівчина не настрашилася, але сама скочила в розпалену піч.

Останки недопаленого тіла казав цар викинути на гору Лінатум, а звідтам забрав їх єпископ Климон і пізніше збудував над ними церков.

Кондак Пелагії — Любовію Христовою душу розпаливши, ввійшла еси мужно в піч розпалену, богомудра Пелагіє, і стала своєму Владиці благовонною жертвою; тому згадуючи нині твою память, тебе величаємо.

Імя „Пелагія" в переводі [redacted] „Морськая".

---

50 ОГНІВ ОДНОГО ДНЯ.

На острові Стейсен Айленд, що недалеко Ню Джерзі ,було 11-го квітня 50 лісових огнів, майже в кождій части острова. А остров довгий 14 миль, а 5 миль широкий. З усіх сторін зїздилися фаерманн, щоби огні гасити. Думають, що огонь навмисне запалювали хлопці.

ЯК ГОСПОДАР ПРОДАВ БОГОВИ ВОЛИ.

(НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ).

Жив господар, Трохим звався, і мав два воли і невеличку коровку. Не були багаті, але жити було можна.

Та прийшли тяжкі часи. Посуха одного року, посуха другого, а третого слота, все на полях повимакало. Така вже біда, що їсти нема чого. Журиться жінка, а чоловік потішає:

— Не журися, Бог за нас не забув, Він нам поможе.

І порадилися, що треба воли продати і купити, що конче потрібне, а дальше вже побачать, що будуть робити.

Повів чоловік воли на ярмарок, але не продав, ніхто і не питав, чи воли на продаж. Повів другий раз, але так мало за воли дають, що ніби дармо хочуть взяти.

Вибираєсь він з волами і третого тижня, а в собі взяв окраєць хліба, що і дитині було би за мало. Більше нема.

Веде він воли, аж при дорозі сидить молодий ще чоловік, та такий марний, такий збідований, аж жаль на нього дивитися.

— А що ти чоловіче за оден? — питає Трохим.

— Хіба не бачите? І слабий і голодний. Прийдеться тут вмирати.

Подумав Трохим, виняв хліб і дав тому нещасному.

— На — каже — а може ще хтось дасть. Більше дав би, та не маю.

— А ти що будеш їсти? — питає чоловік

— Я... Бог мені поможе. Може воли продам, то куплю хліба.

— Коли так — говорить чоловік — то продай їх першому, що тебе про них запитає, а він тобі добре заплатить.

Ще хотів Трохим щось сказати, аж слабого чоловіка не стало — зник. А Трохимів хліб лежить цілий на камінчику.

Взяв Трохим хліб, сховав і думає:

— Може це був який угодник Божий... Може святий Отець Миколай, бо він людям багато помагав...

Ледво привів Трохим воли на торговицю, аж підходить до нього високий, поважний, старий вже чоловік і питає:

— Це ви на продаж ті воли маєте?

— На продаж — каже Трохим,

— Добре! Я їх куплю — дам вам за них дві сотні карбованців (те, що долярів). Бо мені волів треба, а гроші в мене є.

Не хотів Трохим сам собі вірити, бо хто ж дав би за його воли тільки грошей. Може це жарти — думає. Та каже чоловік дальше:

— Тепер дам десять карбованців, а за рештою прийдіть до мене.

— Куди ж мені до вас йти?

І почав незнакомий розказувати:

— Будеш йти через оті села, а там прийдеш до великого ліса — це мій ліс. Там я живу. Я поставлю когось, що буде вважати, коли ти йдеш.

Сховав Трохим десять карбованців і питає:

— Хто ж ви такі?" — А незнакомий:

— Я найбільший пан і найбільший господар на світі.

Глянув на нього Трохим і думає:

— По нім видно, що богач великий, тай добрий чоловік. Він мені лиха не зробить.

За тиждень по тім йде Трохим по гроші і заночував в одному селі в бід-

ного чоловіка. Розговорились а той питає Трохима, хто це той, що воли купив?

— Він казав, що він найбільший пан і найбільший господар на світі — каже Трохим — але не знаю, як зветься.

— Ну, то це ніхто інший, як Господь Бог — каже чоловік — бо він найбільший господар. Коли ж так, то запитайте, чи я буду коли багатий.

Ночував Трохим в другім селі, а там були три сестрі, вже старші дівчата. Коли ж він все оповів, то й вони кажуть: „Це ти йдеш за грішми до Господа Бога, отже запитай, чи ми вийдемо коли замуж.

Третого дня йде Трохим дорогою через поля, аж там чоловік оре. Поздоровив його Трохим і розговорилися.

— Як же зветься той, що ви йому воли продали? — питає чоловік.

— Не знаю — відповідає Трохим — але казав, що він найбільший пан і найбільший господар на світі.

— Так хіба це Бог, бо він понад усіма. Коли ж будете там, то запитайте, чи він прийме мене по смерти до свого Небесного Царства. Мені тут не зле поводиться, і я Богу за те дякую, але не знаю, як буде на другім світі.

Йде Трохим дальше і прийшов до великого ліса. Ледви увійшов, а там сидить під величезним дубом старенький чоловік і каже:

— Куди ти йдеш чоловіче?

— Йду за грішми за воли —, каже Трохим — та не знаю, де той найбільший господар живе, що в мене воли купив.

- Це ти в його лісі — каже старець — і він післав мене тобі на стрічу. Ти вертайся, бо гроші вже в твоїй скрини. Там на споді в кутику лежить шапка твого діда, отже в ній гроші. Правда, що є там дідова шапка?

— Є — каже Трохим — і дивуєсь, як хто може знати, що в його скрини лежить.

Завів старець Трохима до своєї хатинки, нагодував і каже:

— Ночею йти недобре, отже переночуй, а раненько підеш.

При вечері розговорились і каже Трохим:

— Мені казав по дорозі оден чоловік, щоби я запитав, чи він буде багатий? — На те старець:

— Ні! Він багатим не буде тому, що він лише на свою працю надієсь, а за Бога забуває. Навіть те одно теля, що він має, він стратить.

— А знов три старші дівчині питали мене, чи вони заміж вийдуть.

— Вони вже давно мали вийти замуж — каже старець — але вони дуже перебирали і тільки за богачами заглядали. А про те, чи хтось гідний, чи добрий, чи розумний, вони не дбали. Отже їх чоловіки з іншими поженилися. Та скажи їм, що коли підуть пішки на відпуст раз до Києва і раз до Почаїва, тоді Господь пішле їм добрих женихів.

— А ще оден хотів би знати, чи Господь прийме його по смерти до свого Небесного Царства.

— Так, Господь його прийме, бо це гідний чоловік. Він кождого ранку, коли молиться, то каже: „Дай мені Господи розум добрий, щоби я знав, як я маю праведно жити" — і Богу така молитва найбільше подобається. Бо розум, це найважніша річ з усіх річей. Де розум, там буде і гідність, і доброта, і щастя, і вся людська праця буде така, як треба. Той чоловік щасливий і він багато добра другим робить, бо він собі в Бога розуму випрошує, то і знає, що та як робити треба. Скажи йому, що Господь прийме його до свого Царства.

Вертався до дому Трохим іпо дорозі каже тому, що орав:

— Там казали мені ,що ти просиш в Бога лише розуму і це Богу дуже подобалося, отже він благословить Твою працю. А по смерти дасть тобі місце в раю.

Що ж до дівчат, так вони тільки й виглядали Трохима. Як же побачили, то давай розпитувати, яка їх дальша доля.

Коли ж Трохим оповів, кажуть вони:

— А чи нас не дуриш?

— Пощо ж мав би дурити — каже він — я кажу те, що чув. Той старець і мені казав, що мої гроші вже в скрини.

— Коли так ,то поїдемо з тобою — кажуть дівчата — переконаємось, чи є там твої гроші. А тоді будемо певні і за нашу долю. Та щоби скорше, то ми тебе завеземо.

І вже їдуть вони, Трохима везуть. Йому ж то й добре, бо надто вже втомився.

По дорозі оповів Трохим і тому першому, в якого ночував, і про теля згадав. Вислухав чоловік ,а тоді взяв сокиру і гуп теля по голові та каже: „Коли б воно мало згинути, то я ще перед тим сам його вбю, отже не буде так, як ти кажеш".

Приїхав Трохим до дому ,зараз до скрині, а там справді повна шапка грошей. Можна за них десять пар волів купити ,а може і двадцять.

Як побачили дівчата, що слова старця сповнилися ,то вже певні були, що і їх чекає краща доля, коли зроблять так, як старець Трохимови казав.

Того ж дня вони і до дому відїхали.

Українська Весняна Ніч.

Зоря вечірна появилась,
Кругом тиша, спокій,
Щебече чародійно
У гаю соловій.

Потік шепоче тихо,
Дрімають цьвіти всі,
По них собі гуляють
Мотилики нічні.

По синім, гладкім небі,
Мов лебідь на ставу,
Вибравсь блискучий місяць
В доріженьку свою.

Спокійно всюди ,тихо,
Все спить у тихих снах,
Лиш соловій співає
Чудово у лугах.

Ізидор Воробкевич

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man

ЗАКІНЧЕННЯ 1942 РОКУ.
(Кадет, Саск.).

Грудня 27-го, 1942, Богослуження відслужив о. Кусий в Рами. Хоч були сильні морози і злі дороги, було гарне число громадян. По Богослуженню наше жіноцтво дало перекуску, а о. Кусий мав відчит. Пояснив велике значіння Української Православної Церкви, як вона була цілі століття твердинею проти напору ворогів; вона і тепер обороняє наше святе добро, прим. Календар тай честь і слушність нашої Церкви.

Бесіда о. Кусого заінтересувала навіть тих, що для них церковна справа була маловажною.

По відчиті були Річні Збри в присутности о. Кусого і до Заряду вибрані: Голова — І. Пронич; касієр — М. Романиця; писар — І. Григор Контрольори — Н. Козун. Ів. Гвоздецький Старший брат — Т. Черепущак. Записались 4 нові члени.

Збори відбулись взірцево й о. Кусий дав признання Зарядові й Громаді за щиру працю. Хоч громада не велика, але збудувала гарну і велику церкву, що знадвору вже викінчена. Сказав, що не сподівався на далекій півночі чогось подібного бачити. На його ж визлик зложили на Дієцезіяльний Фонд по 1 дол.: І. Григор, М. Романиця. В. Звоздецький, Н. Звоздецький, І. Шутер, А. Дмитерко, А. Козун, М. Козун, І. Пронич, П. Шутер, І. Козун, В. Шевчук — разом 12 доларів, які вислано до Консисторії.

На желання Щасливих Свят відповів І. Григор подякою, підносячи, що о. Кусий працює вже довгі літа на загальній нашій громадській ниві.

Так закінчився наш церковно-громадський 1942-ий рік. І. Г.

ЖЕРТВА З ХРЕСТИН.
(Січ, Ман.).

Хоч це опізнена вістка, але треба, щоби була занотована. В Січ, Ман. о. Ковалишин 13-го грудня 1942 хрестив донечку родини Цитульських (Мих. Цитульського), причім гості жертвували для „Вістника" 3 доляри. Ось імена жертводавців:

По 50 ц.: о. Ковалишин, О. Карасевич. По 30 ц.: Ів. Мануляк. По 25 ц.: Іван Сторожук, Василь Маціовський, Никола Зюбрак, С. Цитульська. Михайло Мануляк. Мих. Кучва. По 20 ц.: Василь Піць

Отже разом три доляри. За цей дар жертводавцям щира подяка, а Хрещениці Многих і Щасливих літ! В.

РІЧНІ ЗБОРИ В ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Грудня 27, 1942, були Річні Збори української православної громади св. Покрови в Ватерфорд. Членів було 16. Зборами проводив п. Антін Завальський.

При звітах перший говорив голова, п. Петро Литвин. Підчеркуючи співпрацю Громади, сказав він, що коли мати на увазі місцеві матеріяльні обставини, то ми зробили багато.

Ще в осени 1940 р. з ледво 300 доларами громада приступила до будови церкви, а нині церква вчасти викінчена і знадвору і в середині і є вже деякі конечні річи. З тих одні придбала Громада, інші поодинокі члени, яким нехай буде від Бога заплата, а від людей пошана.

Дальше звіти писаря і скарбника. Показалось, що церква довгу не має, але є вже дещо грошей в касі.

Уступаючому зарядові дали належне признання за щиру працю.

До Заряду на 1943 р. вибрані:
М. Дроздовський — голова;
Вас. Лазарук — містоголова;
Ів. Данилевич — рек. секретар;
Мих. Щербань — скарбник; —
К. Федірчук — фін. секретар;
Ан. Завальський — господар церкви;
Литвин і Жигальський — старші браття;

Пет. Сторощук, Н. Н. й Андрій Антохів — Провірна Комісія.

Дальше вкладки і вписи нових членів, отже прибуло фох. З початком будови церкви членів було 16, нині є 24. Зріст є, але міг би бути більший, коли б було більше розуміння справи.

Громаду нашу обслугує Всеч. о. Юрій Цукорник, з Гемилтону, щирий працівник. Ще згадати, що він подарував церкві образ „Тайної Вечері", гарно викінчена його власна праця —, отже на цім місци щира йому подяка!

Щож до церкви, то треба нам ще багато. Цего літа думаємо витати в себе о. Владику іпросити, щоби посвятив церкву, а це вже буде одно з того, що потрібне. Треба й Народного Дому і приготовання давніше почалися. І віримо, що при щирій праці і добрій волі всіх, можна все зробити. Лише треба добрих і щирих робітників.

Іван Данилович.

РІЧНІ ЗБОРИ В ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

Загальні Річні Збори церкви св. Николая відбулись 17 січня 1943, в хаті п. Д. Лазорка, по полудни. Предсідником був о. Улян, секретарувала д-ка Улянова

Перший звіт був голови Громади, п. І. Кушнярика. Він переказав загально справи нашого церковно-громадського життя за минулий рік, і подробиці зоставив секретареви, що має їх подрібно записані.

Отже тепер п. І. А. Цуркан, як секретар, перечитав протокол за цілий рік. По вислуханню і короткій дискусії п. М. Мельник підніс, а п. Я. Кобилянський підержав, щоби протокол приняти отже принято [redacted]

Дальше п. Соцький підніс справу громадського Статута, виводячи що Статут не був правильно ухвалений, отже домагаєсь його уважнення. Та по довшій дискусії вийшло, що 2-го серпня 1942 р., на зборах в п. Я. Кобилянського, Статут був читаний для затвердження, і також на внесок п. Соцького і п. Я. Кобилянського був принятий одноголосно.

Рахунки касієра, п. Д. Лазорка, докладні згідно з книжками, відложено на 14 днів до затвердження контрольної комісії.

Уступаючому урядови висловлено признання і збори відложено для докінчення на 8 год. вечера 21 січ[redacted].

Січня 21 о. Улян, як предсідник, отворив збори рефератом про Любов і Згоду церковної громади та обовязки, заряду, виводячи, що найкраще, коли б старий заряд був дальше. Секр. зборів, п. Ю. Грицьків прочитав протокол з 17-го січня. На внесок п. М. Мельника і Я. Кобилянського вибрано одноголосно старий уряд на дальше віддости.

Богослуження було в нас знов 14 березня і д-ка Улянова проводила дяківську часть. Там о. Улян оголосив, щоби зібратися до п. Лазорка докінчувати збори тому, що п. Матвійчук, фін. секр., а також заступник голови порезигнували.

По перечитанню протоколу з попередних зборів, предсідник, о. Улян, пояснив, що зборів треба надо поповнення заряду. Отже на зборах на внесок пп. Цуркана-Кушнярика вибрано одноголосно заступником голови п. Я. Кобилянського.

Фінансовим секретарем вибрано п. І. Цуркана, коли п. Тиліжин не згодився бути вибраним.

Заряд на 1943 р. такий:

Голова — І. Кушнярик; заступник — Я. Кобилянський, і він також господар; рекордовий і фінансовий секретар — І. Цуркан; касієр — Д. Лазорко; контрольна комісія Ілія Тиліжин, М. Гакман, П. Касіян. Старші братя: Гаєвський, Касіян і Солтис.

Збори закінчено молитвою „Достойно". в 6.30.

Та згадатиб, що збори не рішили про буджет і членські вкладки, тай ще про деякі потрібні на 1943 р. справи. Буває, що декто свідомо, або несвідомо забирає балачкою більше часу, ніж треба, заходячи в безпідставну критику і т. п., а з того виходить шкода. А не було би того, коли б добре наперед подумати, що конечне і потрібне, а що ні — толі і не було би непотрібної балачки і часу на конечне було би більше

Окрема подяка о. Улянови і його Добродійці за їх труд на наших зборах.

І. А. Цуркан.

ВІСТИ З РІДЖАЙНИ.

Український хор, під диригентурою пані Евгенії Козир, підчас цего зимового сезону виступав чотири рази в концертах перед англійською публикою. Два рази в „Метрополитан" церкві, найбільшій в цім місті, де кілька тисячна добірна англійська публика гучно оплескувала український виступ.

Тут започатковано „Ротари" клюбом „колядковий фестивал" на ціль Комюніті Чест", який фонд кожне місто перед Різдвяними Святами збирає для помочі бідним та ріжним добродійним підприємствам. На цей фестивал запрошено до участи й укр. хор, який своїми бадьорими колядками та гарним викінченням звернув на себе увагу.

На українські Різдвяні Свята цей хор заходом КУК-а дав програму в бараках для українських вояків. Програма складалася з сімох точок: 4 колядки, а той світські пісні, 4 українські танці, під управою молодого Г. Кройтора, два сольові танці, оден виконаний маленькою Леонею Кравс під назвою „V" денс в другий, „Запорожський Герц", відтанцював Г. Кройтор. Гітарове соло грала пані Кравс, а сольо-співи панна Ю. Ковальчук і панна Мальвіна Мамчур. П. Ю. Кравс дав короткі, але взучні і бадьорі святочні желання від КУК-а. Всі точки дуже гарно вийшли, а вояки, які заповнили салю вщерть, подзвичайно були задоволені українським концертом, котрий покищо був найкращий із всіх, що були заряджені для них. Родичі цих вояків були дуже вдячні, що за їх дітей памяталося в цей торжественний день й переказували свої подяки цему хорови.

Також приготовив цей хор, на запрошення Університетського Жіночого Клюбу ріжноманітну програму, яку названо „Укр. Вечерок". Програма складалася перше з укр. фільму „Українські Різдвяні Свята"; дальше слідували хорові точки (Вечірний Дзвін, Отче наш, Гуляли, Чику-чику і Їхав козак за Дунай"); два гуртові танці під управою Г. Кройтора і два сольові танці і відчиту виголошеного п. М. Кушніром на тему „Начерк укр історії. Відчит був майстерно приготований і надзвичайно добре виголошений в англійській мові. П. Кушнір перейшов укр. історію, подаючи важніші події за минувших 800 років. Закінчуючи сказав, що український нарід не зложить своїх рук, поки не освободиться з під чужого ярма. Вороги українського народу ширять пропаганду будьто український націоналізм є витвором Гітлера; ми ж маємо історію за собою, що українська держава існувала тоді, коли Німеччина не мала навіть міждержавного значіння. Підчас минувшої війни Україна знов стала була самостійною державою від 1917 до 1920, в той час навіть не снився Гітлер.

Українці в Канаді вірять, що укр нарід стане свобідним тоді, як Британія виграє цю війну. Тисячі укр. хлопців добровільно вступили і вступають до канадійської збройної сили, щоби боротись під британським прапором за свободу поневолених народів. Віримо, що між іншими, визволеними народами і український нарід стане вільним і самостійним.

Відчиту п. Кушніра всі пильно слухали і нагородили гучними оплесками. Панна Ловерінг, учителька історії в вищій школі, склала щиру подяку пані Козир і хорови та учасникам за приготовлення такого цінного вечерка, і спеціяльну подяку для п. Кушніра за його цінний матеріял з історії України, який подав багато інформацій про український нарід та його змагання. Цей вечерок лишиться довго в нашій памяти. Тут щирі оплески.

По концерті заряд цеї Університетської Жіночої Організації мав принятя для учасників концерту, де присутні мали нагоду ближче познакомитися між собою. Взагалі це був дуже цінний користний і приємний вечерок як для англійців, так і для нас і мав велику вагу в освідомленню неукраїнців про наші справи.

За цю працю належиться щира подяка пані Евг. Козир, яка працює безупинно поверх 22 р. на культурній народній ниві в Ріджайні , не зважаючи на снігі, морози чи доші, [redacted]

Щира подяка співакам і молоденьким танцюристам. Хоч це великий хор числом, але де є добра воля, там можна чудес доконати. Війна забрала багато хористів пані Козир, прим.: Володимир Веселовський вже четвертий рік за морем; капітан А. Наконечний, В. Войціховський, в воздушній службі; Петро Грегорій також, панна Марія Грегорій при жіночій армії; Іван Юзик при воздушній службі; лефтенант Волод. Стечишин, лефтенант Благий, Ф. Дібровський в армії; А. Федорук в воздушній службі. Вас Титенич на Манітобськім Університеті студіює медицину. Всі згадані були членами СУМК 41 відділу і Мазепи

Щире поздоровлення для них, де тільки вони будуть, і дай Боже, щоби по скінченню війни всі щасливо вернулись до Нар. Дому і тоді „Сядем, заспіваєм, дещо знаєм". А тимчасом мусять співати і працю провадити як можливо ті, що осталися, з надією, що вище згадані скоро повернуть і поможуть працю дальше провадити. [redacted]

НЕСПОДІВАНКА НА ДОБРУ ЦІЛЬ.
(Торонто, Онт.).

Не сподіюся, що в Торонто є багато українців, щоби не знали панства Колодіїв. П. Павло Колодій працював у сі ні яр на поїзді на лінії Торонто-Винніпег. 2 грудня 1940 в нещаснім випадку на поїзді був покалічений й опинився в лічниці, а по кілька-місячній недузі лікарі найшли в нім ще туберкульозу. Так п. Колодій мусів вдатися до Гемилтон Санаторії на дальше лікування. Пролежав кільканадцять місяців в санаторії, цілковито виздоровів й пару місяців тому повернув до дому. Пані Колодій, врадувана, що її муж вернув щасливо до дому, жалувала післати його зараз до роботи, але пішла сама шукати заняття, а що тепер багато жінок працюють у военних фабриках, то й вона дістала заняття у военній фабриці, та недовго натішилась тим заняттям, бо в короткім часі й її стрінуло нещастя; стратила два пальці правої ру[redacted]

Членки й члени Української Православної Громади (де вони є обоє добрими, примірними й працьовитими членами) їх односельчани, знакомі й приятелі відчули їх нещастя і в неділю, 28 березня, п. р. зібралися й устроїли їм маленьку несподіванку. Господарем був Н. Грабовський.

По перекусці господар покликував по черзі до слова (тому що було багато промовців, то не споминаю всіх поіменно бо їх імена є на збірковій листі). Говорили на ріжні теми. Деякі згадували ще парубоцькі часи, початки організовання православної громади, заслуги панства Колодіїв і т. д. При кінци п. Іван Федусь вручив панству Колодіям скромний дарунок й список тих всіх, що до того причинилися (бо не всі були присутні) а п. М. Білий, аби не оминути нагоди при такій оказії, завізвав присутних, щоби зложили жертви на пресу, котрої є передплатниками п-во Колодії, а саме на „Український Голос" і „Вістник". Зо збірки прийшло 14 доларів. Жертви зложили.

По 2 дол.: панство Колодії; по 1 дол.: М. Білий, О. Федорів, І. Вовк, В. Мостовик, И. Колодій, І. Рамзянко, Г. Гужда, Н. Саклюк, І. Федусь; по 50ц: О. Луговий, В. Мошук, Г. Просимак, В. Лах, Н. Грабовський, И. Добровольський; жертви розділено по рівній части на оба висше згадані видавництва.

На закінчення покликано до слова п. Колодія, що несподіванкою був зворушений, то й відразу зачав свою бесіду дрожачим голосом, однак сказав, що то всьо, що попередні промовці йому приписували і його дружині, що так багато доложили праці на полю національнім і релігійнім, то вони нічого не робили надзвичайного, тільки сповняли громадський обовязок, який кожний громадянин повинен виконувати по своїй змозі. Відтак подякував всім тим, що відвідували його в шпиталі, та не забули і тепер,

всім тим, що причинилися до озаї несподіванки й всім присутним.

Відтак ще довго гості забавлялися, аж пізно в ночі розходилися до дому, та всі ще раз бажали їм веселішого і щасливішого життя, не такого, як було тих останних пару літ. Присутний.

ПРИМІРНІ СХОДИНИ.

(Колдейл, Алта.)

Розум і силу якого будь народу пізнається по тім, оскільно цей народ жертвенний. Не лише остільно, щоби збудувати церкву, чи Нар. Дім, чи що, але щоби бути жертвенним всюди і завсігди.

От гарний примір:

Лютня 21-го, 1943, п. Згурський запросив кількох знакомих на обід — на малу гостину. І цю малу нагоду використав п. В. Королик, звернувся до зібраних словами про значіння церкви і порадив зложити щобудь на Духовний Семинар. І хоч зібраних було маленьке число але жертвенність їх показалась великою, бо зібрано 6 доларів. Збіркою занявся п. Курчаба. Ось імена жертводавців:

По 1 дол.: пп. Вас. Королик, П. Згурський, А. Фіялковський, Сем. Згурський (всі з Колдейл), Йосиф Курчаба, Келгарі, Алта.

По 50цт.: Петро Світик, Келгарі, Павло Дацишин (Летбридж, Алта.).

Всім жертводавцям велике Спасибі!

ПОМЕРЛА МАРІЯ МУШІЙ.

(Сенді Лейк, Ман.)

Квітня 10-го, 1943, померла Марія Мушій, 37 літ віку, дружина Федора Мушія, в Сенді Лейк, Ман. Покійна була дочкою Олекси й Йосифи Залещуків, що походять з Бродського повіту в Галичині. Ф. Мушій з Кривенького, повіт Гусятин. Покійна зоставила два хлопці — 14 і 19 літних.

Зі смертю покійної Марії не тільно дім стратив господиню і матір, але і громада стратила одну з дуже визначних і діяльних своїх членок. Де була громадська праця, там Марія Мушій була: в Сестрицтві Церковнім, в Народнім Домі — співала в хорі, виступала в ролях на представленнях, була касіеркою в Сестрицтві, а також в анг. добродійнім Т-ві „Ґуд Лідс Клаб". Тут згадати б, що коли слабуючи подала резиґнацію з касіерки, то Сестрицтво не вибирало другої отже так з пошани до неї задержало для неї її касіерство до кінця її життя.

Слабість покійної почалася давніше, бо перед 9 місяцями перебула операцію, по якій було стало краще, але це вже не привернуло її здоровля.

Похорон відбувся в пятницю 16 квітня і був незвичайно величавий. Похоронне Богослуження правило двох священників — місцевий парох, о. Т. Ковалишин і запрошений свящ. п. В. Кудрик. Людей зібралося мабуть коло 400. Крім православних були грек-католики, були з церкви, що належить до російської місії були близькі й дальші. Був також гурток англійців. Домовину несли з хати до церкви, а також з церкви на цвинтар, віддалений пів милі, або трошки більше. Це знак що покійну всі цінили, як гідну громадянку, як рівнож поважали її дім і її рідного мужа — гідного громадянина. Похорон закінчився коло 3-ої години пополудні. Погода, як на тепер, була досить гарна.

Після Похорону був обід в домі родичів покійної і там на заклик о. Ковалишина, щоби пошанувати память Покійної добрим ділом, зложили на Релігійний Фонд Української Православної Церкви отсі добродії:

По 1 дол.: Іван Пелешок (з Менві), Федір Мушій, Олекса Залещук, Мих. Левандовський, Петро Колтуцький, Юліян Чайковський. По 65 ц.: о. В. Кудрик. По 50 ц.: Олекса Друль, Стефан Чвалюк, Андрій Прокопчук, Касіян Ристафанюк. По 45 ц.: о. Т. Ковалишин. По 25 ц.: Григорій Будзінський, Федір Ґавюк, Вас. Шпак, Іван Левандовський. — Разом зібрано 10 долярів.

Висловлюючи співчуття родині і близьким Покійної, я висловлюю також щиру подяку тим, що з пошани для Покійної сплели отсей 10-доляровий вінець на піддержання тої справи, яка Покійній була такою близькою.

Полишених нехай Господь має в своїй опіці; жертводавцям щире спасибі, а Покійній —

ВІЧНАЯ ПАМЯТЬ!

В.

ЯГА СТАРЕНЬКА.

(Посмертна згадка).

У своїм домі у Виста, Ман., по тяжкій недузі відійшла дня 7 березня на вічний спочинок Яга Старенька, проживши 60 років.

Уродилася 1882 р. в родині Войчишин в селі Пилатківцях, повіт Борщів, у Галичині. До Канади прибула 1899 р. враз з своїми родичами, з братом Михайлом і Йосифом і почали разом добувати свою долю в околиці Росборн, Ман. Відтак вийшла замуж за Петра Старенького, що приїхав до Канади того самого року з Галичини, з села Вільхівчик, пов. Гусятин. Осіли на кольонії Січ, Ман., а в 1920 р. перенеслися на кольонію Виста і там прожили до 1943 р., коли прийшла страшна недуга і забрала її на вічний спочинок.

Небіжка Яга Старенька була доброї вдачі, щедра і милостива. Вона ніколи не відмовила жертви на народні, чи релігійні цілі. Щиро любила свою церкву. За її життя зорґанізувалась в околиці Виста українська православна церква і п-ство Старенькі жертвували два акри землі під будову цеї церкви. Небіжка старалась щиро, щоби церква якнайскорше збудувалась. Любила також свою пресу і при останку свого життя жертвувала на „Український Голос" 10 долярів, а на „Вістник" 5 долярів.

Небіжка дітей по собі не лишила. Лишила в великім смутку свого мужа, Петра Старенького, і брата Йосифа Войчишиного.

Похоронну відправу доверши Всеч. о. П. Ковалишин при великім здвизі людей.

Спи спокійним сном, Дорога Дружино і нехай земля канадійська буде Тобі легкою.

По скінченню відправи на цвинтарі муж покійної через о. Ковалишина запросив усіх присутних на обід до свого дому. Обід зготовили жінки з родини і щирі прихильниці померлої, за що їм тут щира подяка.

При обіді о. Ковалишин закликав до збірки на фонд української преси. Збіркою занялись п. Стах Курчаба і п. Михайло Матіешин. Зложили жертви слідуючі: по 1 дол. о. Ковалишин, Василь Ничик, Мих. Ничик, Стах Курчаба, Йос. Войчишин, Семко Матіешин, Петро Старенький, Павло Земик, Павло Чербус, Мих. Матіешин, Франко Войчишин; Стах Трач 50цт.; по 25цт. — пані Жінчишин, Петро Курчаба, Анна Новицька, Текля Новицька, Іван Возьний, Анна Трач. Разом зложили 13 дол. До цього додав Петро Старенький 15 долярів, а саме 10 дол. на „Український Голос", а 5 дол. на „Вістник".

ПОДЯКА.

Складаю найщирішу подяку о. Ковалишину за похоронну відправу і прощальну промову. Дякую щиро п. Мих. Матіешиному яко дякові і Стахові Курчабі, що помагав у співі. Складаю подяку Доци Піць за її услугу коло померлої. Дякую панству Новицьким, а найперше сестрам мужа померлої. Дякую панству Трачам, пані Стах Курчаба і панству Петро Курчаба. Найщирішу подяку складаю братові покійної, що не опустив її до останньої хвилі її життя. Дякую панству Ґалінським, Ничакам, Чабосам, Бекам, Войтович і панству Адам Сітко. І дякую дітям брата покійної і панству Сем Матіешин, панству Мих. Піць і усім, що прибули і брали участь в похороні.

Муж Петро Старенький.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая
ТРАВЕНЬ.

9. Неділя. — Ленард
16. Неділя. — Петлюов
23. Неділя. — Шортлейл
30. Неділя. — Робаня на фармах

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ТРАВЕНЬ.

9. Неділя з Лавнінґ.
16. Неділя Белс.
23. Неділя — Смокі Лейк.
Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ТРАВЕНЬ.

6. Четвер. Вмч. Юрія—Принс Алберт
9. Неділя Мирон. — Шипмен.
16. Неділя Розслаб. — Сембурґ
23. Неділя Самарян. — Принс Алберт.
30. Неділя Сліпор. — Гонеймун.
700 Central Ave.
Phone 2776 Prince Albert, Sask.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ.

1	С	18	Квітень. Прор. Івана
2	Н.	19	Нед. Томина — Проводи
3	П.	20	Муч. Гавриїла отрока
4	В.	21	Муч. Діоскора
5	С.	22	Преп. Теодора Сикеота
6	Ч.	23	† Велмч. Георгія (Юрія)
7	П.	24	Преп. Сави Печер.
8	С.	25	Ап Марка прел. Сильвестра
9	Н.	26	Нед. Мироносиць.
10	П.	27	Симеона сродка Госп.
11	В.	28	Кирила еп. Туров.
12	С.	29	Антипатра. Теостиха
13	Ч.	30	† Ап. Якова Заведеєвого
14	П.	1	Травень преп. Пафнутія
15	С.	2	Пер. мощ. Бориса і Гліба
16	Н.	3	Нед. Розслабленого.
17	П.	4	Пелагії діви
18	В.	5	Влмч. Ірини
19	С.	6	Преп. Йова, чуд. почаїв.
20	Ч.	7	Заявлення Чесного Хреста
21	П.	8	Ап. Івана Богослова
22	С.	9	Перен. мощей св. Николая
23	Н.	10	Неділя Самарянки
24	П.	11	Рівноап. Кирила і Методія
25	В.	12	Епифанія еп. Кипру
26	С.	13	Муч. Глікерії діви
27	Ч.	14	Никити затвор. Печер.
28	П.	15	Пахомія Великого
29	С.	16	Преп. Теодора освяченого
30	Н.	17	Неділя Сліпородженого
31	П.	18	Муч. дів Александри і пр.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
ТРАВЕНЬ.

9 — Неділя — Давфин (храм).
16 — Неділя — Сенді Лейк.
23 — Неділя — Росборн.
30 — Неділя Менві.
Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ТРАВЕНЬ.

9. Неділя — Ешвил.
16 Неділя Ґарленд.
23. Неділя — Ренвер
30. Неділя — Пайн Ривер.
Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлівького
ТРАВЕНЬ.

6. Четв. Св. Вмуч. Юрія, — Укуцьщин
9. Неділя. — Рейні Ривер, Онт.
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
ТРАВЕНЬ.

9 Нед. День Матері — Шіго (м)
Адреса: Скринка 104 Шіго, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
ТРАВЕНЬ

9. Нед. Мир. — Малантон
16 Нед. Розсл — Портедж ля Пр.
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ТРАВЕНЬ

9 Неділя — Флин Флон.
16 Неділя — Арран.
23 Неділя — Дербен
30. Неділя — Годон Бей Джонкшен
Адреса: Пох 124. Арран, Саск.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ

6. Четв. Юрія Утр. Єв. Луки 12: 2—12. Літ Діян. 12: 1—11. Єв. Ів 15: 17—16: 2.

9. Нед. Мироносиць. Гол. 2 У. Є. Марка 16: 9—20. Літ. Діян. 6: 1—7. Єв. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

16 Нед. Розслабленого. Гол. 3. У. Є. Луки 24: 1—12. Літ. Діяння 9: 32—42 Єван. Івана 5: 1—15.

23. Нед. Самарянки Голос 4. У. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. Діян 11: 19—26 і 29—30. Єв. Ів. 4: 5—42.

30. Нед. Сліпородженого Гол. 5. У. Є. Івана 20: 11—18. Літ. Діяння 16: 16—34. Єв. Івана 9: 1—38.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3686 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., MAY 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1943. ЧИСЛО (502) 10

ЧЕТВЕРТА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

В давних часах, тай не дуже давних не бувало такого, щоби уряд позичав гроші на важні державні справи в своїх таки горожан. Тоді позичали великі богачі, позичали банки. Нині лад державно-громадського життя остільно змінився, що тепер позичати урядови може кождий громадянин навіть з найзвичайніших.

І це для загалу держави є великим здобутком. Раз що довжна залежність уряду виходить далеко поза вузкі рамці небогатьох багатих людей, а друге, що широкий загал дістає багато зисків з позички, які перше діставалися найбагатшому, але невеликому гуртнови.

Теперішня Четверта Позичка Перемоги почалася 26 квітня, а вже до середи 12-го травня уряд зібрав 885,302,350 долярів. Це за три тижні збірки. А сума, яку хочеться осягнути, є 1 більйон і 100 мільйонів (1,100,000,000).

Позичка офіціяльно має збиратися до суботи 15-го травня, та певно, що неофіціяльно може продовжуватись трохи довше. Бо і не про те ходить, щоби на означеній сумі стати, але щоби зібрати і понад те, коли буде можна.

Бо важне, що гроші потрібні, а гроші тепер, то зброя, то сила, то амуніція, то всякі военні припаси.

Хто скоро позичає, той подвійно позичає; той випереджує наступ ворожої сили.

Отже треба це мати на увазі!

ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ.

Антисемітизм, це робота, чи політика звернена проти жидів (жиди належать до семітської раси).

З Лондону доносять, що голова Англіканської Церкви, архіепископ Темпел заявив, що він має вісти про те, що антисемітизм в Англії набирає сили. І він звернувся до всіх християн, щоби злучилися і поборювали антисемітизм. Він післав також своє письмо на конференцію представників 300 організацій, які мали радитись, як боротися з антисемітизмом, і в тім письмі осуджує протижидівську роботу.

ВОДА ЗМИЛА СІМОХ.

Подальше від берґів Каліфорнії згинуло сімох людей, яких велика фаля змила з покладу военного корабля. Корабель відбував пробну подорож.

МОЛИТОВНИК

„ДОБРИЙ ПАСТИР"

Вже друкується трете, побільшене видання Молитовника „Добрий Пастир", який вийде з друку ще цього літа.

Старий наклад цього молитовника вже розійшовся, отже проситься замовлень не присилати, аж поки не буде оголошена продаж нового молитовника.

КОНСИСТОРІЯ.

ДОМАГАЮТЬСЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В БОГОСЛУЖЕННЮ.

В Англії є багато англійців католиків і вони віддавна стреміли до того, щоби бодай деякі части богослуження правилися не по латинськи, але по англійськи. Тепер цю справу знов піднесено і за нею є визначні священики і миряне. Покищо хочуть в англійській мові хрещення, шлюбу, оливопомазання і похорону. Домагаються також, щоби в Службі Божій миряне мали свої відповіди на виголоси священика, а не як досі, що священик майже сам відправляє.

МОНАХИНІ ПО ЦИВІЛЬНОМУ.

До Австралії перебралося багато монахинь з тих сторін, що нині в японських руках. Коли ж опісля була небезпека, що японці можуть сильно напасти на Австралію, монахині постаралися про світський одяг для себе, щоби японці не могли відріжнити їх від других людей. Від того часу положення Австралії стало красшим.

ВЕЛИКОДНІ РАЗОМ.

Великодні Східної і Західної Церкви сходяться разом менше більше що четвертого року, але щоби сходилися в двох літах побіч себе, таке рідко буває. Тепер ми мали Великодні Свята разом в 1942 і 1943 р., а два дальші подібні роки будуть аж 2010 і 2011, отже за 67 літ.

ЩО З ЖІНКАМИ ПО ВІЙНІ?

Нині, коли треба рук до военної праці, жінок ставлять нарівні з чоловіками. Але війни завсігди не буде, отже повстає питання, де жінки мають по війні стояти?

Канадійський Інститут Публичної Опінії збирав погляди на це питання між широким загалом Канади і виявилося, що загал думає, що по війні жінка не має інтересуватися фабрикою, але домом.

На питання: 1) Чи по війні жінки мають нарівні з чоловіками діставати роботу по фабриках, або чи 2) Чоловіки мають бути першими — відповідей було:

Нарівні з чоловіками	— 24 проц.
Чоловіки перші	72 „
Неясні відповіди	4 „

Справа проста: загалови треба домів і матерей, а не фабричних робітниць.

ЗГИНУВ МІЛЬЙОНЕР

В Шікаґо згинув 27-го квітня мільйонер Роберт М. Ролосон, 39-літний. Його жінка і двоє дітей в вогни, що знищив їх дім, який ймав 23 кімнаті. Зостався тілько 9-літний син, якого фаєрмени вратували. Ролосон був директором Юнайтед Ейр Лайнс і його майно оцінюють на багато мільйонів.

ВИМІНА З ЯПОНІЄЮ.

Є вісти з Банґкоку, в Сіямі, що робляться приготовання до виміни інтернованих між Японією і Британією. Британія має около 1.600 японців, інтернованих в Індії та Австралії, а приблизно таке число мають японці британців.

СЛОВО ЧИТАЧАМ.

Хто посилає до Редакції дописи, або збірки, чи жертви на якісь справи, то хотів би, щоби в слідуючім числі „Вістника" він свій допис, чи імена жертводавців бачив. Однакож не завсігди це можливе. І „Вістник" розміром за малий, і матеріяли від читачів нерівно приходять — раз мало, то знов збересь нараз багато, а вкінци бувають ще інші „технічні" трудноші та перешкоди, і матеріял відкладаєсь на пізніше. Ось і тепер засіб матеріялу зі збірками призбирався, однакож мусимо відложити його аж до слідуючого числа. До того і недавні Свята також трошки причинились.

Ця пригадка для тих, що можуть нетерпеливитись і допитуватись, чому нема того, що повинно бути. Та дасть Бог, що може колись і ми будемо мати все, як хочемо. Редакція „Вістника".

ПОМЕР СВЯЩ. Й. ФИЛИМА.

„Український Вістник" зі Стейтів подав вістку, що 17 березня 1943 р. вмер в Шікаґо свящ. Йосиф Филима, що належав тепер до Української Православної Церкви (жуківської) в Стейтах. Покійний був добре знакомий в Канаді, бо був тут довго греко-католицьким священиком. Родився 1891 р. в Денисові, пов. Тернопіль в Галичині; еп. Будка висвятив його в 1913 р. і 21 років був він в греко-катол. Церкві в Канаді. В 1934 році перейшов до церкви еп. Богдана.

ДОРОГЕ ВИНО.

Недавно в Лондоні продавали з приватної пивниці вина по такій ціні, яка недавно і не снилася. За 12 фляшок вина „Шато Пішон" заплачено 77 фунтів штерлінґів, отже коло 250 долярів. Перед війною можна було його купити за 80 долярів. За 12 фляшок шампану платили 60 фунтів, отже коло 290 долярів. Вина були з 1924 року.

ПОВІСИВСЯ 4-ЛІТНИЙ ХЛОПЕЦЬ.

В Норт Печог, Л. І. в невиясненний спосіб згинув на шнурку 4-літний Варен Борела, одинока дитина Борелів. Ще перед кількома тижнями хлопці причепили до дерева шнурок і недавно знайшли малого Борелу, що на тім шнурку висів.

ПРИНЯВ ЗАСУД СПОКІЙНО.

В Албани, Оре., засудили 20-літного мурина, Роберта Фокса, на ґазову смерть за замордовання Марти Джеймс. Засуджений принив засуд без найменшого зворушення.

143 МОНАХИНІ ДАЛИ КРОВИ.

З 290 монахинь св. Домініка в Мерінольськім монастири, 143 монахині дали по півкварти крови для ранених в війні.

ПОАРЕШТУВАЛИ РЕПУБЛИКАНЦІВ.

З Берна доносять, що в Віші, в Франції, поарештовано всіх російських й еспанських републиканців.

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

(Продовження).

Коли ми оглянули і дізнались, який язик літургічний є в Церкві латинській римській і греко-католицькій, то ходімо тепер до Церкви нашої Української Православної, Автокефальної і послухаймо, який там є язик церковний! Хто тільки прийде до церкви і послухає хору-співу і молитов, які виголошує священик, той зараз пізнає, що язиком церковним є тут таки наша рідна мова українська, яку добре розуміє навіть мала дитина. У тій Церкві добре розуміють всі церковне богослуження, бо каже Ізидор Воробкевич „У тій мові ми до Бога мольби слали ще дітьми малими".

Як нарід наш любить відправу церковну в своїй рідній мові, не треба й багато писати. Підіть до церкви де зачали відправляти у нашій мові, а побачите там людей, що захоплюються як малі діти в радости і зворущення. Слова святих молитов, слова пісень церковних, слова Божі так падають на душу і серце людей, — як падве дощ на суху спрагнену і пересушену землю. Як суха земля приймає жадібно дощ і вогкість, так наш нарід приймає у церкві слова Божі, виспівані у своїй родимій мові.

Та тут маємо ще оден незбитий доказ. Візьмімо кантичку — збірник коляд, які співаються у нас в часі народин Христа на землі. В кожній кантичці є коляди подвійні — такі, що їх співають усі люди. Як зачне хто оден, то в цей мент зачинають всі і співають „одними устами і одним серцем". А є ще в кантичці і другі коляди, яких майже ніхто ніколи не співає і їх не знає От напримір, я вже не молодий, і бував по ріжних церквах і колядував з ріжними колядниками, та ще я ніколи не чув, щоб хто де співав коли „Воспойте днесь согласно" або „Вси языци купно лици"..., або „Днесь вси возиграйте", тай другі декотрі. Чому тих коляд не співають ніде так, як „Бог предвічний", „Витай Ісусе" або „Во Вифлеемі"?... Чи зле уложені, чи композиція (тон) нездала, чи яка інша хиба? Ні! Ті коляди під кожним оглядом є добрі. Возьмім хоч би коляду „Днесь вси возиграйте" — уклад слів добрий, артистичний, думка знаменита, підйом до побожности немалий, тон веселий, скочний, що тішиться з приходу Христа на землю, і все інше є добре, тільки, що коляда написана не нашою українською мовою; хоть не бракує там слів чисто українських. А кожний нарід — так як кожна мати, любить таки найбільше своє питоме, рідне.

Чи ще більше треба писати, як наш нарід цінив своє? Ні! Кожна мати любить найбільше свою дитину. Ось те саме і з церковною відправою. Тут хіба треба ще додати, що якби святий Павло прийшов до нашої української Православної Автокефальної Церкви і побачив і почув молитви рідною мовою народу, то і він сам заплакав би з радости й утіхи! З його уст поплили б слова признання і похвали. Він ще й поблагословив би всіх за їх добру роботу — а найбільше керманичів тієї Церкви. Поблагословив би і тих, що перекладають святі книги на українську мову і гармонізують співи-хори

(Докінчення буде).

ДЕЩО З ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ.

Християнство почалося на Сході.

Євангелії були писані грецькою мовою.

Римська Церква повстала пізніше, отже вона є дочкою Церкви Східної. Ще на початку 3-го віку Богослуження правилось в Римі по грецьки.

Перші Вселенські Собори відбувалися на Сході, а то:

1. Собор в Никеї	325 р.
2. Собор в Царгороді	381 р.
3. Собор в Ефезі	431 р.
4. Собор в Халкидоні	451 р.
6. Собор в Царгороді	680 і 692 р.
7. Собор в Никеї	787 р.

На всіх тих Соборах було разом понад 2,000 єпископів, а з того представників Риму на всіх сімох Соборах було ледво кількох. І папи тих Соборів не скликали, ані їх не затверджували.

І ще не те. На 4-ім і 6-ім Соборі рішено, що римські епископи не мають ніякої висшої релігійної власти, ніж другі епископи. Їх висшість була тоді лише політична, бо вони були в столиці римської держави. Однакож таке ж політичне значіння Собори признавали і Царгородському епископови, бо Царгород був став другою столицею.

Нема доказу, що ап. Петро був колинебудь в Римі. Католицький епископ Штросмаер, на папськім Соборі в Римі 1870 року сказав, що балачка, що Петро був в Римі, належить до смішних байок.

Петра не признавали старшим Апостоли, не признавав ап. Павло. Дальше багато Святих, як Василій Великий, Іван Золотоустий, Августин, не признавали римських епископів старшими. — Штросмаер каже, що ап. Петро не знав, що він папа і не поводився, як папа, бо ж він ніяким папою не був.

Як папське верховенство засноване на видумках, так й „унія" українців з Римом повстала заходами ворогів Українського Народу. В книжці „Берестейська Унія", яку написав польський епископ Ліковський і яку в переводі видали жовківські Василіяни 1916 р. читаємо, що книжка присвячена:

„ПАМЯТИ короля Жигмонта III., в. (великого) канцлера коронного Яна Замойського, кардинала Бернарда Мацейовського, митрополита Іпатія Потія і епископа Кирила Терлецького, головних творців Берестейської Унії.

Тут лише Потій і Терлецький були ніби українцями, але такими, що жебрали помочи в польського короля. Тай про Терлецького самі католицькі історики кажуть, що йому про „унію" цілком не ходило, але про те, щоби приподобатися польському королеви і так висмикнутись від кари за деякі злочини (в катол. книжці „Іпатій Потій").

Отже „унію" створили вороги Українського Народу собі на добро, а українцям на лихо.

Коли б унія була добром і святістю, то греко-католицькі духовні повинні би дораджувати греко-католикам, щоби поважали короля Жигмонта, канцлера Замойського і кардинала Мацейовського, щоби мали в своїх хатах їх образи, як тих, що велике добро зробили українцям. Адже ж добродіям таке належиться.

Та хто в греко-католиків хотів би такі образи в себе мати? Отже це показує також, як унія повстала.

ЗМАРНОВАНИЙ СИН.

Пригадую змарнованого молодого чоловіка, який виявив мені причини, що довели його до такого стану — оповідає Н. Християн в своїх споминах.

Я стрівся з ним припадково на залізниці. Недалеко мене сидів чоловік літ коло тридцяти, в одягу, що колись належав до красших, та змарнованим, зніверченим лицем, яке всеж показувало, що чоловік міг бути сином багатшої родини. Коли зайшов я з ним в бесіду, він відкрив мені історію свого життя, якої загальний зміст був такий:

— Коли я нині є нічим, то за те винні мої родичі. Вони були багаті і любили мене сліпою любовію. Чого я не захотів би, все мені мусіло бути. Стриму не було в нічім...

— І поза школою і в школі я мав грошей досхочу, а це якраз мене нищило. Вчився я, кілько мусів, а позатим головною в мене справою були забави. Я марнував час, а з ним я марнував себе самого...

— Нині я розумію, що гроші нищать молодих людей. Гроші потрібні для доброї справи, коли їх має розумний чоловік, але в руках молодого, нерозумного є вони убійчою силою. Вони нищать того, хто їх має і вони мене знищили. Я привик до пиятики, я марнував себе, я марнував час на дурницях. Мені здавалося, що життя, то море самих дурощей та радощей...

— Коли ж я став старшим, я побачив, який я зйнищений і до поважного життя цілком неспосібний...

— І я завидую нині тим людям, що від дитинства були в твердих батьківських руках, аж доки не доросли до старшого, розумного віку...

Я нині каліка і за те каліцтво винні мої родичі. За їх нерозум я караюсь...

Оповідання того чоловіка — каже Християн — я ніколи не забуду. А подібних історій ми почули би чимало на кождім кроці, коли б змарновані люде хотіли нам оповісти історію свого виховання. Кілько було би в них нарікань на родичів, що вони самі розпуском і попуском попсували своїх дітей.

ЯК НАПОЛЕОН ОМИНУВ СМЕРТЬ...

Був Наполеон в італійськім місті Меліоляні. Італійці його не любили і хотіли його отроїти. Отже підкупили кухаря і той затроїв чоколяду, а Наполеон чоколяду дуже любив. Але Боже Провидіння рішило інакше, ніж люде хотіли.

Наполеон стояв при вікні з кількома ґенералами і щось обговорювали. Сюди слуга приніс чоколяди і налив в горня. Наполеон зараз не пив, але поставив на вікні і дальше говорив.

Нараз зауважив, що в чоколяду впав павук.

— Павук означає щастя — зауважив оден з ґенералів.

— Рад би я знати, яке тут щастя — каже Наполеон — тілько попсував чоколяду.

Коли за час слуга приніс горня з чоколядою назад, кухар настрашився. Як же довідався, що павук став на перешкоді його плянови, пізнав в тім Палець Божий, отже признався, що він хотів зробити.

Коли Наполеон довідався, як він смерть обминув, сказав:

— Коли Бог рішив, як має бути, то я рішати не маю права — і не сказав кухареви нічого.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

МАТЕРІ І СИНИ.

В життю хлопців буває час, коли материнська терплива любов конче потрібна.

Приходить в життю хлопців пора, коли вони перестають бути дітьми, але не стали ще старшими, не дійшли ще до здорового старшого розуму.

В такім переходовім віку, вони виглядають на неадар і ледащ і бувають великими мудрагелями. Вони тоді занадто про себе думають і не хочуть приняти ніякого наказу ні стриму. Не хочуть вони тоді послухати просто тому, щоби показати свою незалежність. Вони живуть тоді сліпою впертістю.

Ось тоді материнська лагідність розсудна, терпеливість й учительська щирість може бути синови більше потрібна, ніж тоді, коли він лежав в колисці.

Син може тоді завзято опиратися батьківському твердому приказови, але не опреться ласкавому і щирому слову матері. Вона може бути тут тою силою, що переведе сина щасливо через переходовий вік — від дитинного до старшого віку.

Але щоби мати могла виконати тут вповні таку задачу, вона мусить добре розуміти і ту задачу і способи, яких треба вживати. Мусить вона бути далекоглядною, розсудною, терпеливою, а понад усе мусить бути релігійною і щирою. Її авторітет мусить засновуватися на її ласкавім серци, на її глибокій щирости. Вона мусить бути такою, що навіть впертий син мусить її поважати і мати до неї довіря; такою, що навіть в її поважній мовчанці він буде бачити її думку про нього і відчує її журбу про його долю. Х. І.

МАТЕРІ ВИЗНАЧНИХ ЧУЖИХ ЛЮДЕЙ.

Мати д-ра Додриджа навчила його добре біблійної історії нім він вмів читати. Комин в хаті був виложений голяндськими поливаними плитами, на якім були образки з біблійної історії і вона послугувалася ними при науці сина. І що він тоді навчився, те стало основою його дальшого знання.

Дж. Ебт каже, що в духовнім семинарі з ним було 120 студентів, а з тих понад 100 перше релігійне підготовання мали від своїх матерей.

Генрі Клей ціле життя мав для своєї матері якнайбільше поважання — і в бесіді і в листах, що до неї писав. Він завсігди говорив про свою матір, як про найкрасщий взір материнського характеру і жіночої досконалости.

Б. Франклин висловлювався про свою матір з дуже щирим почуттям, а крім того посилав їй дуже часто дарунки.

Амос Лоренс не тільки виявляв в бесіді велику пошану і любов до своєї матері, але згадував про неї часто в листах до своїх дітей і внуків.

Тома Ґрей бажав, щоби його поховали побіч його матері. По його смерти знайшли всю її одіж і другі річи в куфрі в його кімнаті — видно, що поки жив, то не хотів відчиняти куфра і роздавати материних річей тим, що були для нього дальшими, ніж його мати.

Генерал Ф. Маріон був сином фармера і працював замолоду на фармі. Відріжнявся він тоді від других хіба тим, що мав розумну матір, яку дуже любив і поважав. І їй він завдячував пізніше своє становище. Тут виявилася одна правда: нераз діти визначних людей бувають мало вартними людьми — а це тому, що їх матері були малі — малі характером, малі побожністю, малі дбалістю для своїх дітей.

Коли бачу, кілько витревалости і спосібности жінки вкладають в дурниці, то не сумніваюся, що вони виконали би і велику добру працю, коли б їх до такої праці підготовити. Сила в них є велика, але дуже часто не знають, що можна тою силою доброго робити.

Юлія Гов.

Всі матері дбають, щоби дитину на здорову вигодувати, але не всі матері дбають, щоби її на розумну і гідну виховати. — Смайлс.

ОДНА ОДНІСЬКА ДИТИНА.

Таке буває, що коли в людей є лише одна дитина, то її дуже пестять і тим її псують.

Ще перед минувшою війною в однім галицькім журналі так писалося про „одну одніську дитину":

— Це наша одинока дитина отже не можемо її спиняти — і дитина робить, що їй забагнеться.

— Це наша одинока дитина і дістане по нас весь наш маєток, отже не треба їй братися за роботу — і з дитини виходить лінюх і нездара.

- Це наша одинока дитина, отже буде мат ичас до церкви ходити — і синок до церкви заходить оттак деколи, а до коршми забігає щодня, як дитина до мами. І з сина вийшов пияк.

- Це наша одинока дитина, отже нехай на ню і вітер не повіє — і з дитини стає розвеза.

— Це наша одинока дитина, то мусить все мати — і дитина жиє лише забаганками.

Це наша одинока дитина, нехай собі до схочу погуляє — і дитина сходить на манівці.

Була одніська дитина і родичі за ту одніську дитину не хотіли належно подбати і вигодували її на ледащо.

Чи таке не буває?

ОБРАЗ ТАЙНОЇ ВЕЧЕРІ.

Одним з найкращих образів світа є образ Тайної Вечері, а його намалював славний маляр, Леонардо да Вінчі (1452-1519). З цим образом вяжеться така історія:

Мав Леонардо намалювати образ в монастирській їдальни і вибрав до того подію Послідної Вечері.

Як вже зробив начерк і порозміщував особи, почав шукати моделів до виразу лиць. Бо малярі вишукують відповідних людей і їх лиця беруть за взори, а людей тих звуть „моделями".

Цілими днями ходив Леонардо вулицями міста і вишукував відповідні людські обличча. Коли ж відповідного чоловіка знайшов, кликав до себе і відмальовував його лице.

Як вже знайшов моделі для одинадцятьох Апостолів, то ніяк не міг знайти моделю для намальовання Христа.

Аж раз побачив в церкві молодого чоловіка, в білій одежі, що тримав в руках тацу, де люде вкидали гроші. Хлопець був небувалої вроди і поваги. Здавалося, що ніяке світове зло незачепило душі того молодого чоловіка.

Після Богослуження маляр запитав молодця:

— Як називаешся?

— Петро Бодінелі — відповів той.

— Чим занимаешся?

— Батько мій має малу крамницю, а я вчуся тут в монахів; моє бажання стати священиком.

— А чи не міг би ти послужити мені за модель для лиця Христа? Я малюю образ і твоє лице таке, якого я шукаю.

Хлопець згодився."

Другого дня прийшов Бодінелі до маляра і почалася робота. Однакож в шляхотнім лици зауважив Леонардо щось неясне, непевне. Коли ж зачепив в бесіді особисті справи молодого чоловіка, то довідався, що одна думка кличе його до поважного життя, а друга до широкого і веселого світа. І сказав йому:

— Стережись, Петре! Кому Христос сказав: „Йди за мною!", той повинен дивитися лише вперед, а назад вже не оглядатися.

Минали літа й образ не був ще готовий — не було на нім Юди. Монахи питали маляра, чому не докінчує, а Леонардо казав, що годі знайти чоловіка, що представляв би Юду таким, яким він його собі уявляє.

— Так піди до арештів, там знайдеш - казали монахи.

— Я ходив, але відповідного не знайшов — пояснював маляр.

Аж раз блукав Леонардо брудними вулицями і побачив пияка, за яким кричала його жінка. І здалось маляреви, що цей пияк може послужити йому за модель Юди.

Та сталося, що коли вже лице пияка відрисовував, то зауважив, що лице наче знакоме і вкінци довідався, що це той самий Бодінелі, який служив моделем до лиця Христа. І тепер Бодінелі оповів свою історію.

— Я стояв колись на правій дорозі, але світ звів мене з неї і потягнув за собою на манівці. Він завів мене так далеко, що тепер вже нема куди вертатися. Я бачу своє лихо і напиваюсь, щоби заглушити той голос, який каже мені: „З тебе мав бути великий і святий чоловік, а тепер що з тебе? Ти все стратив, а не здобув нічого".

— Петре, вернись, а Бог простить...

— Ні! Зоставте впавшого ангела. Тепер за пізно!

І стиснулося болючо серце Леонарда.

ЗМЕНШЕННЯ СИРА.

Вістка з Лондону говорить, що від 2-го травня кожда особа буде могла дістати лише три унції сира на тиждень. Це вже буде четверте з черги зменшення — найперше було 8 унцій, дальше 6, ще дальше 4, а тепер буде 3.

ПОШИРЮЄСЬ ЗЛОДІЙСТВО.

Вісти з Лондону кажуть, що там злодійство між жіноцтвом дуже поширюється, а причиною того мало би бути лайкування одежі. Крадуть одіж не тільки старші, вправні в такім ремеслі, але крадуть і молоді дівчата, які колись і не подумали би про крадіж. Значиться - моральний занепад життя поступає.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НАКИДАЮТЬ ПРАВОСЛАВІЮ СВОЮ МАСКУ.

Коли „Світло" дало було своїй статті („Вістник", ч. 5, 1943) заголовок: „Православя без маски", то наділі „Світло" силувалося вбрати Православну Церкву в свою погану маску і вговорювати в людей, що Православна Церква погана.

Що „Світлова" маска не приставала, це з кождої сторони було видно. Самі вуличні прозвиска, якими „Світлова" статя Православну Церкву завзято обсипає, локазують, що „Світло" вживає вуличного способу; йому ходить про те, щоби викликати до Православної Церкви почуття зневаги і відрази, без уваги на те, яка сама собою є Православна Церква. Берімо такі вислови:

„**Скотилось православя; виконувало ролю святця-обманця; крайна моральна гниль; зогниле православя; огидні діла православя; повинна (людина) зненавидіти і відвернутися від тої ложної і зіпсутої релігії й Церкви, якою являється православя".**

Таке читаємо вже в самім вступі статі, отже тоді, коли ще нічим не доказано, що православя є дійсно таким, як говориться. Отже — найперше оголошують засуд, назначують кару, а тоді вже переводять суд; беруть собі большевиків за свідків і силуються показати, що їх засуд слушний.

А „Світло" повинно знати, що коли ап. Павла хотіли бити без суду, то він запитав: „Чи годяться вам чоловіка римлянина несудженого бити? (Діяння 22). І тисячник настрашився. Бо його замір був несправедливий. Цю подію повинно було „Світло" пригадати собі, коли починало без суду бити православя.

В наведенім вже послідні висловi „Світла" говориться, що православя це **релігія й Церква** — отже Православна Церква.

Значиться — коли „Світло" каже, що православя сяке й таке, то це говорить воно про Православну Церкву. Та щоби ще яснійше стало, що „Світло" про Православну Церкву думає, ми наведемо з іншого місця статті:

„Нема що православя відігрівати, бальзамувати, чи прибирати в нові українські одежі, бо труп є трупом і від нього нічого доброго не можна сподіватися українцям.

„Трупа треба усунути, щоби не воняв і не заражував своєю гниллю й звернутись до справжнього цілющого джерела правди, сили й життя; а тим джерелом є ніщо інше, як одна свята, апостольська Церква, що її невидимим головою є сам Ісус Христос, а видимим заступником Христа Папа Римський"...

Точніше не могло „Світло" означити, яке його відношення до Православної Церкви — навіть до української. Це „труп", що „воняє і заражує" — каже „Світло".

Труп... Значиться — нема в неї душі. Та чи це можливе? Адже має вона науку Христа, має 10 Заповідей Божих, має те саме Богослуження, що греко-кат. Церква; її невидимим Головою є Ісус Христос — отже як з усім тим Православна Церква може бути „вонючим трупом?". Чого ще важнійшого їй недостає

З того, що „Світло" в наведенім сказало, виходить ясно, що недостає папи. Папа в римських політиків важнійший, ніж Христос. З Христом можна всіляко, але признати папу, то все буде добре.

Отже коли б Православна Церква признала на собою власть папи, тоді і її мощі були би добрі, і її чудесні образи; тоді — „ріж хоч брата, окроме папи і ченця і в рай іди кінець кінцям" — як казав Шевченко.

Та що й казати, коли був цілий ряд папів, які Христа не признавали; які були убійниками, рабівниками. Про те ж говорив католицький епископ Штросмаєр на папськім соборі 1870 р., і „Світло" повинно йому вірити. Отже питання: Чи католицька Церква з такими „видимими головами" і такими заступниками Христа" не є трупом?"

Та одно впадає в очи, коли приглянутись до згаданої статті „Світла". Коли осуджує Православну Церкву, то повинно би показати недобру науку Православної Церкви — повинно показати, як Православна Церква йде проти науки Христа, проти науки Апостолів, проти Заповідей Божих. Бо лише тут буа би корінь лиха! І лише за те можна Церкву осуджувати!

Тимчасом „Світло" звучи Православну Церкву трупом, спиняєсь на другорядних справах, беручи собі при тім большевиків за свідків!

В якім світлі тут „Світло" виступає?

ВСІ ВСІМ ІНТЕРЕСУЮТЬСЯ.

Може в декого з українців зявитись деколи думка: „А може тутешним українцям не пора тепер про українські справи за морем думати і говорити... Ми тут, а це там... А тепер війна...

Така думка виявляла би лише дуже вузку свідомість і нерозуміння того, що на світі діється,

Гляньмо кругом себе тут в Канаді...

Тутешні поляки клопочуться Польщею там за морем; клопочуться поляками, що порозходилися по світі. Клопочуться ті, що є тутешніми горожанами.

Тутешні Жиди, горожане Канади, клопочуться Палестиною; клопочуться жидами, що знаходяться в ріжних сторонах світа; вишукують місця, де можна би жидів примістити; добиваються свого війська, а там і своєї держави в Палестині.

Большевики, що є горожанами Канади, клопочуться Росією, як своєю найблизшою і необхідною справою.

Клопочуться й инші народи.

А дальше — і Польщею, і Росією, і Палестиною, і Францією, і Голяндією, і Норвегією і другими краями і народами інтересується тутешна англійська пресa і загал ними заінтересовує. Не каже: Це нам чуже... Воно там, а ми тут... Воно нас не обходить".

Свідомі люде відріжняються від несвідомих тим, що вони всім інтересуються, все хочуть знати і розуміти. Для свідомих така фізична віддаль, як для несвідомих, не існує. Для них всюди є близькі причин до заінтересовання; є політичні, економічні, а бодай культурні інтереси, є культурні звязки, є спільні цілі й ідеали.

Принцип справедливого демократичного ладу, для якого й українці дають свою велику жертву, зобовязує їх нарівні з другими народами і другими народами і собою інтересуватися та клопотатися. І хто знає — може не було би нинішньої війни цілком, коли б з кінцем минувшої війни Український Нарід був встоявся свобідним. Коли ж і не встоявся, то не по своїй вині, а через те, що забракло було на світі принципу демократії, тому, що світ не заінтересувався був Україною тільки, як нині Польщею, Палестиною, Кореєю, або встановленням після війни справедливого ладу на світі.

Та хто знає... „Камінь, що його відкинули будівничі, стався головою угла" — говорить Святе Письмо, а це може справдитися і на Українськім Народі. Його доля і тепер тяжить на вазі нинішних переживань, вона може тяжіти і дальше, аж поки його справа не вирішиться справедливо.

МОГИЛА СВЯТОСЛАВА.

Над річкою, над Опором, долина
зацвила,
Біля річки на долині самотна могила.
А могилу Бескид гордий наче доглядає,
І мов дитя раменами її обіймає.
Тай відвічні ліси-бори верхи нахиляють,
І могилу, мов стареньку матір
отіняють.

Тихо-глухо доокола, як в долині суму,
Ніби души небувалу снують важку думу.

Деколи ще сльози пустить сумная
ялиця,
Ніби плаче і ридає над гробом вдовиця.
А часами вітер дуне від востока-юга,
І могилу обцілує, мов друг вірний друга.
Чиї ж кости в тій долині землиця
покрила?
Серед глуші, серед суму чия це могила?

Ішли старці з Верховини, ломали калину,
І кидали те галузя на тую могилу.
Чом ви старці сідоглаві, чом милії друзя,
На цей курган завалений несете галузя?

„Давно тому, давно дуже на Зелені
Свята,
Убив в бою на тім полі в погоню брат
брата.
Ой брат брата Святослава, руськое
орлятко,
Ледво що лиш замкнув очи Ярослав їх
татко.
Ой брат брата рідненького з каленого
ружа,
Тому ми тут на могилу несемо галузя:
Щоби звірі не порили княжеського
гробу,
Щоби діти памятали Каїнову злобу."

Микола Устіянович.

Микола Устіянович родився 1811 р., себто того року, що Маркіян Шашкевич та Антін Могильницький. Приятелював з Шашкевичем і в ріжних часах інтересувався громадською українською працею. Написав около 80 поезій, 6 повістей, крім деяких розвідок і статей. Це якраз він зложив такі нині знані пісні як: „Верховино світку ти наш" і „Гей браття опришки".

До групи т. з. „латинських" американських держав належать: Мексико, Ель Сальвадор, Панама, Гватемаля, Нікарагва, Куба, Гондурас, Коста Ріка, Гаїті і Домініканська Република.

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

V.

Коли Шевченко умер, так зараз його мешкання замкнули і запечатали.

Як же в кілька днів пізніше мешкання відчинили, то поліція зробила спис всего, що тут було. Свідком при тім був Зосим Незаборовський, а ціну всьому назначував художник (маляр) Григорій Честохівський.

Каже Незаборовський в „Київській Старині", що всі стіни в світлиці поета були пописані олівцем і звідси Честохівський і Незаборовський відписали те, що вважали важним. А що посписували, віддали для сховку Михайлови Лазаревському.

За якийсь час Шевченкове майно пустили на ліцитацію. До ліцитації покликав Лазаревський також Л. М. Жемчужникова.

Про ту ліцитацію пише Жемчужників до Кониського:

„Всі ми, поклонники поета, умовилися, щоби нічого з Шевченкового добра не випустити з своїх рук. Тим перекупщикам, хоч їх і багацько зібралося на ліцитацію, не довелося нічого купити; зате ж ціну на Шевченкові речі набивали незвичайно високу. Памятаю, що Красовський за Шевченків кожух заплатив більше сотні карбованців. Я купив кобеняк (довгий плащ з каптуром, чи накривалом на голову) і лямпу, при котрій він працював. Калоші поетові пішли нарізно (окремо) — хтось купив одну, а другий другу.

„Перекупщики подивились, подивились і покинули набивати ціну, гадаючи, що ми люде божевільні".

Політра, пензлі, муштобиль і скринка з красками були в Честохівського, а він при Мордовцеви передав все те Василеви Тарновському з умовою, щоби все те перейшло до громадського музею імени Шевченка.

Малюнки та ескізи (нариси, начерки) Шевченка береглися в Коховського, а всіх їх було 280. По смерти Коховського його жінка передала їх готові полтавського губ. маршала Бразола, а Бразолева даючи їх на продаж, хотіла 1,500 карбованців. Про те каже Кониський:

„Я чув, що В. В. Тарновський в березні 1898 року купив ті малюнки за 1,000 карбованців для свого Музею Шевченка."

Тіло Шевченка перевозять на Україну.

Дозвіл перевезти тіло Шевченка на Україну прийшов в квітни 1861 року. Та доки Шевченко спочивав на петербурськім кладовищі, то земляки часто коло його могили збиралися й о. Опатович, українець, правив Панахиди.

Тай взагалі на Шевченковій могилі завсігди було повно квіток і вінків; вона так була засипана ними, що з під квіток не знати було ні землі, ні снігу; вона нагадувала більше весну, життя, ніж смерть.

Квітня 18-го (6-го церковного) в 40-вий день смерти Шевченка, українці зібралися в Петербурзі, щоби відправити Панахиду і попрощатися з тілом поета, поки виправлять його на Україну.

Після Панахиди Микола Костомарів виголосив промову. Дякуючи Тарасови за гіркі сльози, що цілий свій вік виливав за Україну, він звернувся до поета:

„Благослови Батьку кінчати те діло, що обіляв ти гіркими сльозами."

Ранком 8-го травня (26 квітня церк.) всі українці, які були в Петербурзі і могли прийти, зібралися на кладовищі (на цвинтарі). Розкопали могилу, виняли труну, вложили її в другу, зроблену з цини, зацинували (циною позаливали) і поставили на ресорному возі, який навмисне для перевозу Шевченкового тіла зробили.

Картина була сумна і величава. Очі всіх дивилися на чорну домовину. Лиця всіх були захмарені глибокою тугою і смутком; всіх проняла одна думка, що це вже послідня хвилина прощання на віки з дорогим любим поетом і великим сином України.

„Доки Тарасова могила була в Петербурзі — каже редактор „Основи" (видавалась в Петербурзі 1861-2 р., редактор Біловерський) — здавалося нам, що смерть ще не все взяла з собою; а тепер прощай Тарасе, на віки прощай!"

Серед такого сумного настрою виступає Куліш і говорить:

„Щож отсе батьку Тарасе! Ти відїзджаєш на Україну без червоної китайки, заслуги козацької? Чим же ти низший від тих козацьких лицарів, що червоною китайкою вкривалися, заслугою козацькою пишалися? Ні оден предок твій не сходив з цего світа без сеі останньої чести. Чи вжеж ти чужим чуженицею вмер на чужині? Щож про нас скажуть на Україні, як ми тебе вирядимо непокритого червоною китайкою? Скажуть, що й ми такі перевертні, як ті дуки (богачі), що позабирали козацькі луги й луки... Ні, батьку! Ще не поперводились діти козацькі! Розкиньте ж небожата червоний славетний цьвіт на чорній, сумній домовині Тарасовій! Оттепер їдь Батьку! Нехай земляки знають, що ми тут в столиці своєї святої старосвітчини не занедбали."

„Явися Батьку серед рідного краю під своєю червоною китайкою! — говорив Куліш в останній промові — та згромадь навкруги себе сліпих, глухих і безязиких: нехай вони із мертвих уст твоїх почують твоє слово безсмертне та нехай, хоч помиляючись, почнуть говорити непозиченою мовою!...

„Наш єси поете, а ми нарід твій і духом твоїм ми дихати будемо во віки і віки"...

Тужливий похід рушив через весь Петербург до залізничої стації. Червона китайка давала людям знати, що то батько українського слова на віки покидає ту чужу столицю, де його за слово правди, волі і любови засуджено 1847 р. на нелюдське мордування в кіргізькому степу.

Але Шевченкової домовини не передали в руки чужим людям, щоби її на Україну завезли, ні! — петербурська українська громада призначила з між себе двох молодих громадян, що мали товаришити домовині поета аж на Україну, а тими були — Олександер Лазаревський і Григорій Честохівський.

ДОМАГАЮТЬСЯ ПИВА.

В Венкувері Морська Канадійська Ліга рішила на своїй конвенції домагатися, щоби уряд дозволив мати для моряків тільки пива, кільки вони хочуть. І не тому, щоби їх задоволити, але тому, щоби здержати їх від всяких нор, де вони дістають напитки з великим зиском для тих, що ті нори провадять. Про те ж говорив Р. А. Мейджор з Галіфаксу:

„До східних портів Канади приїздять моряки з 43-ох країв, отже яке право має уряд приказувати, що вони мають пити? Коли ж не можуть дістати, чого хочуть, то йдуть по всяких кутах і норах і там дістають напитки за таку ціну, що це є лише рабунок".

ЗДЕРЖЛИВІСТЬ ДАВНИХ ХРИСТІЯН.

Як виглядало життя давних християн і чим ріжнилося від поганського життя, бачимо з діяльогу (бесіди двох осіб), який написав римський адвокат Мінуцій Фелікс (вмер 208 р.), що був християнином й обороняв християнство. Оборонець поганства, Кекилій, що в діяльогу оскаржує християн, говорить:

„Обережні і поважні, ви обминаєте забави, в яких нема нічого непристойного. Ви не ходите до театрів; ви не буваєте на виставах; вас не видно на публичних бенкетах. Ви не берете участи в святочних (поганських) забавах і бридитесь поживою і напитками, що належать до наших поганських богослужень — отже не хочете знати богів, яких не признаєте. Чола свого не прикрашуєте вінками, не вживаєте перфум — ви лишаєте їх для померших; навіть гробів вінками не прикрашуєте Бліді й обережні — вас дійсно можуть жаліти наші боги".

В іншім місці каже Кекилій про християн, що вони „втікли від світла і криються в темряві; на публичних місцях німі, а зате балакучі по закутках".

Таким виглядало життя християн в очах поганина. А життя поган було інше — воно було гамірливе, повне театрів, цирків, ріжних веселих вистав, трагедій, комедій, перегонів кіньми і людських перегонів; в життю поган була погоня за витрішками і марницями; ідеалом поганства були розкоші і неробство.

Окремо давні християне уникали всяких особистих прикрас, розуміючи, що бажання прикрас веде до розумової і моральної порожнечі. Говорить Апольоній (180 р.):

-- Чи пророк красить собі волосся? Чи малює повіки (кліпавки над очима)? Чи дуже тішиться він прикрасами? Чи грає він в кістки (як в карти)? Чи здирає з людей лихву? Скажи, чи все те оправдане?

Тертуліян звертаєсь до тих християн, що раді були на поганський лад себе прикрабувати:

„Яку причину маєш до того, щоби пишно вбиратися, коли не належиш до тих (до поган) які всего того дуже потребують? Адже ти не заходиш до поганських церков; не бажеш публичних вистав; не береш участи в публичних забавах."

Клемент Александрійський говорить в своїх писаннях, що поганське жіноцтво, яке шукало лише витріщків і прикрас, було крайно здеморалізоване, неморальне і нікчемне.

Та коли бачимо в давних християн таку здержливість, то не треба розуміти, що їх життя було понуре і сумне. Ні! В них був здоровий розум, була гідна розумна праця, була дбалість про важні і конечні справи; вони радились, як життя гіднійшим зробити; вони разом молилися, співали релігійні пісні, давали поміч потребуючим, вони застановлялися над важними питаннями і потребами життя.

І тому життя християн було здорове, сильне, розумне і вдоволене, отже вартне і гідне.

ЩО КРАСШЕ НІЖ БРАТНЯ ЛЮБОВ.

Два брати жили в батька, Петро та Максим.

Любилися вони, як рідко буває.

От в неділю, або в свято зберуться гарно і йдуть разом до церкви. А після церкви знов найбільше обидва.

І дивуються люди, що брат з братом мають так про що говорити.

Петро старший, чорнявий, поважніший; Максим білявий і ласкавий з лиця.

— Женися сину — каже раз батько Петрови — я старий, нездужаю і не буде кому господарства доглянути.

Послухав Петро батька й оженився.

Радів старий невісткою. І в цілій хаті веселійше стало.

Та доля судила, що неадовзі заслаб батько і помер. Сумували сини, плакали, поховали батька і вернулися до дому.

— Так хіба будемо майном ділитись — каже Петро.

— Можна й ділитись — каже Максим — тільки ж батько казав, щоби ми жили вкупі.

— Воно і так Максиме — говорить Петро — і я так хотів би, але бачиш, що я жонатий, то може не згодишся.

— Згоджуся — каже добродушний Максим — адже ми від малку дотепер жили і не сварилися.

І живуть вони дальше разом, так живуть, що люде їм дивуються.

Але Петрова жінка инакше думала. І почала вона:

— Нас двоє працює, а він оден, а коли прийдеться ділити, то схоче половини господарства.

І каже знов Петро братови:

— Таки треба поділитися батьківщиною.

— Чому ж?

— А тому, що жінка так хоче. Каже, що нас двоє на тебе працює.

Як там воно дальше було, але брати поділилися.

Пішов Максим на своє господарство і живе собі, щиро працює, поважно поводиться. А в Петра не так.

Жінка Петрова була вперта і нерозсудна. Їй захотілось над Петром старшувати. А знов Петро бачив, що жінка впирається, де не треба, отже їй не піддавався і так почалася в хаті сварка. А де в людей незгода починаєсь, там розум кінчиться.

Нелад в хаті довів до того того, що Петро почав напиватися.

Раз по Вечірни приходить Максим до Петра.

— Чув я — каже — що в тебе недобре твориться. В незгоді живеш з жінкою...

— А що це тебе обходить? — каже злісно Петро.

— А вжеж, що обходить, адже ти мій брат.

Не багато сказав Петро Максимови. Збував цим тим, зводив бесіду на що друге. І пішов Максим до дому з думкою, що в брата велике лихо почалося

А Петро що дальше, то більше розпивався.

Ще там колись зачепив Максим Петра про домашні справи і це довело до того, що Петро почав завзято ворогувати на Максима.

Та раз заходить Максим до Петра, щоби витолкувати, що він йому лиха не бажає, але цим разом вмішалася в справу і жінка Петрова, каже:

— Що тобі до того, що ми їмо, що робимо, тай сваримося, чи що. Це наше діло!

— Та хіба ж я вам зла бажаю? — каже Максим — хіба ж ви мені чужі? Тай батько казав, щоби ми в згоді жили...

Тут вже почав Петро:

— Не просили ми тебе до хати, щоби ти в наші справи мішався. Забирайся, а то побачиш!

Не було що діяти і Максим мовчки пішов з хати.

Літа минали. Максим також оженився і вже в його є двоє дітей — хлопчик та дівчинка.

Та лихо навістило Максима — серед ночі почала горіти хата, а там другі будинки, а в них і коні і корови, і вівці і свині погоріли. Шкода велика, тай сам він з жінкою і дітьми мало не голий зратувався.

Пішов Максим до Петра:

— Поможи хоч на початку — просить Максим — поки сам собі зможу помогти.

Глянув Петро ненависним оком та:

— Ми по рівній части поділилися, отже маєш тільки, як і я. А що згоріло, то це твоя вина! От моє не горить!

З жалем пішов Максим до дому.

Тяжко приходилося, але за час став знов на ноги. Бо і добрі люде девчі ому допомогли.

І тепер почав Петро ще більше ненавидіти Максима. Бо вже таке буває, що ненависть розростаєсь як полумінь. Нині була іскра, завтра більший вогонь, а позавтру вже страшний пожар.

Але не знав Петро, що Господь також готує для нього науку. Бо небагато часу пройшло, як загорілась Петрова хата серед ночи. Його з жінкою не було вдома, кумів відвідували.

Коли Петро з жінкою прибігли до дому, то ціла хата була в полумінн. І підняли крик: „Діти наші, діти! Ратуйте наші діти!"

Але ніхто не мав відваги кидатися в вогонь.

Втім бачать люде, що хтось кидається прожогом з хати в вікно на двір, а в нього в руках оберемок чогось. І зараз за вікном впав на землю. А над ним і кругом нього огонь.

Почали люде лити воду на чоловіка, а там кинулись і відтягнули його на безпечне місце.

Хто ж це був? Максим! Він облив себе водою, завинув голову в мокре полотно і задним вікном скочив до хати. Тут вхопив діти з усім, чим були накриті і скочив у вікно.

Показалося, що Максим попік собі найбільше руки і лице. Попеклися і діти Петрові, однакож не дуже.

Підійшов Петро з жінкою до Максима та:

— Прости нам, що ми з тобою ворогували! І перед тобою і перед Богом Небесним до вини признаємося. Нерозумні ми були! Прости!

Прийшлося довший час лічитися Максимови, та не жалував того, що сталося, бо це його з братом знов поєднало.

І в життю Петра настав спокій. Бо і він і жінка розуміли тепер, що це їм кара від Бога за їх нерозум, отже почали жити між собою згідливо і мирно.

А вже що до Максима, то не було днини, щоби Петро і Максим себе не бачили і бодай коротко не побалакали. Балакали як за давних, добрих ще часів.

Направилося лихо Тілько ж бачимо, як легко можна добро попсувати, а якого великого кошту треба, щоби його направити.

ГОРИТЬ! ГОРИТЬ!

Було таке, що чоловік і жінка жили в великій незгоді. Не було дня, щоби не сварилися, а не було тижня, щоби не билися.

А мешкав в сусідстві дуже розумний і гідний чоловік, Демян. Нераз слухав він тих сварок, тих криків та вересків і щораз то тяжше було їх терпіти.

Одного дня, коли знов його сусіди почали сваритися, а може й битися, прибігає Демян під їх вікна та:

— Горить! Горить! Ратуйтеся, люде, бо горить! Ратуйтеся!

Ще він не докінчив, як чоловік і жінка повибігали на двір і питають:

— Де горить? Що горить?

Тоді Демян:

— В пеклі горить для таких, як ви, отже ратуйтеся.

Сказавши це Демян пішов до своєї хати.

Соромно стало і чоловікови і жінці перед сусідом. Тут побачили вони перший раз, що їх сварка робить лихо не тілько їм самим, але і дальшим людям.

А ще дальше призадумались і над тим, що Демян казав — а він же казав, що для них, за їх незгідливе життя огонь в пеклі готується, кара готується.

І від того часу Демян вже не чув, щоби його сусіди сварилися.

Тай не лише чоловікам і жінкам з того наука. Нераз і в громадськім життю люде таке роблять, що треба би кричати: „Горить! Ратуйте люде себе і ту святу справу, яку нівечите!"

ЯК ОХОРОНЯЮТЬ ПЕРЕД МАЛЯРІЄЮ.

Малярія належить до полудневих горячих країв, але є вона і в полудневих Стейтах. А розносить її оден рід комарів — вкушенням заражує чоловіка. Слабий на малярію чоловік має раз дрощі, то знов горячку. Кажуть, що в декотрих сторонах малярія є таким ворогом, як німець, чи японець.

Коли літаки вилітають з тих сторін, де є малярія, то їх скроплюють плином, який вбиває комарів, щоби літак не розносив комарів з малярією до інших сторін. Якже літак прилетить прим. до Стейтів, то ще раз його скроплюють. В Стейтах є 400 осіб призначених в портах, що мають дбати, щоб через літаки, або через хорих на малярію слабість не розносилася. Слабих забирають до шпиталю.

В Бразилії вмирає річно від малярії 10,000 осіб і там видають річно 2,500,000 долярів на нищення комарів. Лікарі шукають нині успішних ліків на малярію, та покищо годі знайти.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.

Побільшене видання Молитвенника

„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тілько пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,

7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

РІЧНІ ЦЕРКОВНІ ЗБОРИ В ТОРОНТО.

Січня 25 і 31 відбулися в Торонто Річні Збори української православної церковної громади в будинку громади, 404 Ватурст вул. Збори почались при 65 членах. По молитві пошановано помершких членів і симпатиків хвилевою мовчанкою і повстанням з місць. Предсідник зборів п. Е. Охітва. Секретарі пп. С. Пелешок і М. Білий.

Перший звіт був Голови, п. Семена Олійника. Він сказав, що це вже третій раз він дає тут звіт з громадської своєї праці, дальше згадав час, коли тут не мали українці нічого, але праця перших громадян-піонірів довела до того, що нині є чим слушно похвалитися. З набуттям будинка почала громада зростати, і місцевими членами і прибувшими з заходу. Тоді і він став членом і працює для громадської справи до нині з другими добрими членами, що дуже розумно кооперували з собою і з членами громади. Заряд наперед виробляв потрібні плани і тому був успіх.

Громадській праці помагали й організації ТУС, Запомогове Братство, СУМК, Жіноче Т-во.

Тай до купленого будинка треба було опісля докладати на таке, як направа сцени, прибудова на гардеробу, підлога і др., щоб будинок став, як треба.

Крім того вибрано Будівельний Комітет для будови церкви і він також за несповна 4 місяці зібрав около 1,500 долярів.

Переповівши все те подрібно, п. Олійник зробив всім пригадку, що коли буде вибраний новий заряд, щоби всі з ним кооперували і йому помагали.

„Першого, другого і третого року — казав на закінчення п. голова — працював я совісно, як же нині моє головування кінчиться, то даруйте мені, коли б я когось необережним словом образив."

За ним в своїм звіті говорив п. Нестор Грабовський, містоголова. Не заступав я голови нашої громади, бо час забирали всякі обовязки Бу я на всіх засіданнях заряду, місячних, крім одного разу; дальше я помагав всюди, де було треба.

Наступає звіт п. (А. Лугового) Овруцького-Швабе. Він читає протокол з Річних Зборів, 1942 р., а дальше дає свій звіт: Річних зборів було 1, півpічних 1, місячних 16, засідань заряду 51, представлень 24 концертів 10, дебат 1, відчитів 3, прибуло нових членів 15, зборів надзвичайних 1, рефератів 7. На предложення, щоби п. Луговий був рекордовим секретарем на 1943 р. він заявив, що не може, бо буде забраний до армії.

Фінансовий секретар, п. Микола Сакалюк, перечитавши місячні приходи і розходи, подав загальну суму з 1942 року так:

Приходи	17,546.45
Розходи	16,750.10
Лишаєсь	796.35
Перенос з 1941 р.	69.53
Є в касі	865.88

Касієр, п. Мих. Материн: Мій звіт буде відмінний від звіту фінансового секретаря в місячних цифрах, однак загальна сума сходиться.

Член заряду п. Гр. Коваліщин сказав, що обовязки виконував і побажав новому зарядови успіху.

Старші брати пп. Й. Шмігельський, П. Коваліщин і Ілько Мандій здали свій звіт. Приходи 996.14.

Перший церковний трост п. В. Мошук: Мені не треба було наглядати за церковним майном, бо його ніхто не розносив. Однак коли треба було поробити які справи, що відносилися до майна церкви, або подбати про якісь конечні річи, я все виконував обовязки з другим церковним тростом і священиком парохії.

Другий церковний трост, п. Мих. Деренюк, між іншим сказав, що [illegible] наша з минулого року сповнилася. Ми сплатили „морґедж" в Алберт Лодж в сумі 7,000 дол. і вже маємо „морґедж" чистий, про що я говорив на зборах минувшого року, що ми повинні зробити

Всі документи будинку переховуються в огнетревалій касі. Асекурації на церковнім будинку є 20 тисяч, на річах в будинку 4,000 долярів; в хаті річи священика 500 дол. Будинок куплено від „Алберт Лодж" 9-го квітня 1938 за суму з коштами купна 19 тисяч долярів, а лоти під будову нової церкви в травні 1935 року за суму 6,800 дол.

Священик, о. П. Самець є нашим парохом. Охрещено 42 дітей, 59 шлюбів, похоронів 5, з того оден в Ошаві

Всеч. о. П. Самець говорив: Недільна школа поліпшилася, бо більшість дітей стає вирозумілішими і чемнішими. Приходів з Недільної школи було $9.91. За порозумінням громадян зорґанізувався Будівельний Комітет і я маю багато труду і праці зі збіркою на будову нової церкви, бо треба їздити з головою Комітету, п. Білим, який віддавав свій час, авто, газоліну, і я не відмовлявся, бо це була моя робота

Громада в нас є велика і її будучність можна сказати, запевнена, бо тут гуртується [illegible]ло молоді СУМК, з якої, можна вірити, будуть працьовиті громадяне. Вони і тепер віддають багато своєї праці для громади.

Згадати б також п. Ю. Бриха, маляра що подарував гарний образ до церкви власної роботи Також п. Шмігельський подарував для церкви гарні квіти.

Диріґент і учитель Рідної Школи п. В. Лах: Мій звіт поданий в книжці секретаря рекордового. Багато більше праці я мігби зробити, коли би мав більше піддержки від громадянства.

Буфетчик, п. П. Коваліщин, подав, що за рік з буфету було приходів $1,533.31; розходів було 1,214.91. Передано до каси громади 318.40.

Контрольори, пп. Іван Гуменюк, Петро Гайовський, Дм. Крижко. Пан І. Гуменюк дав звіт з кождого місяця окремо, тому що не годилися рахунки з посвідками, які були предложені з опізненням, однак на загальну суму рахунки сходяться з книжками секретаря фінансового і касієра.

ТУС — Адв. Т. Гуменюк, голова; Мих. Деренюк, секр. рек.; Семен Олійник, фін. секр.; Нестор Грабовський, касієр; П. Гайовський, бібліотекар.

Контрольна Комісія: о. Петро Самець, Іван Гуменюк, Микола Сакалюк.

Робота відділу: Мати звязок з централею СУС, мати представника в КУК, скликати зїзди і вести просвітно-культурну роботу.

Звіт давав п. Михайло Деренюк, секретар рекордовий ТУС.

Жіноче Т-во: Давала звіт містоголова п-ні Олена Мандзюк. Приходів було 2,542.70. Розходів 2,500.00. Остало на 1943 р. 42.70.

За відділ СУМК говорив п. Г. Коваліщин. Членів є 140. Приходів було 783.94. Розходів 700.00. Остає в касі 83.94.

Аматорсько-Драматичний Кружок: Звіт здавав п. Я. Ковальчук. Робота на сцені велика. Потрібно більше молодих сил до праці на сцені. Завзивав кооперувати з новим зарядом..

Від Запомогового Братства ім. св. Володимира давав звіт п. О. Федорів, голова на 1943 р. Братство числить 97 членів. Стан каси по день 27 грудня був 139.55. Заколидовано 117.50. Дано 50 дол. на будову нової церкви. Членську вкладку на 1943 рік піднесено з 50ц. до 1 дол.

Від Комітету Рідної Школи давали звіт пп. М. Білий, і Н. Грабовський. Дітей вчиться 65.

Комітет Будівельний: п. М. Білий голова давав звіт. Зібрано близько 1,500 дол. з о. П. Самцем. А коли б так в усіх членів була добра воля попрацювати, то справа з грішми на будову нової церкви представлялася б в десятках тисяч. Однак для тої справи я посвячу, оскільки зможу, працю і час, щоб нова церква була окрасою і гордощами українців не тільки в Торонто, але на цілу Канаду.

Точний звіт здав секр. фінан. Будівельного Комітету, п. М. Деренюк. Приходи за 4 місяці були 1,491.60 З того заплачено архітектови 250.00 Ресітові книжечки 23.45. Отже чистих грошей 1,218.15 по день 25-го січня, 1943 р.

Щадничa каса. Звіт п. Я. Ковальчук. Каса досягає близько 10.000 дол. Точний звіт буде поданий за короткий час в пресі.

Збори закінчено в год. 7-ій вечером. Продовження зборів і вибір нового заряду назначено на день 31 січня, в неділю, 1943 р.

Продовження зборів 31-го січня.

Збори отворив предсідник п. Е. Охітва. По провіренню членів вибір нового заряду на 1943 рік. Вибрані: Мих. Білий — голова; Олекса Федорів — місто-голова; Стефан Пелешок — рек секретар; Микола Сакалюк — фінан. секретар; Іван Гуменюк — касієр; член заряду П. Романко і Г. Лячук — господар.

Трости: Й. Шмігельський, М. Деренюк, В. Мошук.

Контрольна Комісія: С. Олійник, Т. Гуменюк і Н. Грабовський.

Старші церковні брати: Й. Шмігельський, П. Коваліщин і п. Йонка.

Буфетчик: П. Коваліщин.

Ґардеробщики: Е. Охітва і Н. Ко[illegible]

Сценарі: І. Коваліщин, Д. Міґайчук і П. Талпач.

Збори закінчено молитвою в годині 7-ій вечером.

Ст. Пелешок. Мих. Білий,
Секретарі зборів.

З НАГОДИ ІМЕНИН.
(Вилінґдон, Алта.)

Вечером 2-го квітня, гості посходилися до дому пана Николая Шевчука в Вилінґдон та справили йому малу несподіванку в день його іменин.

Після вечері промовляли кілька промовців, та й з цієї нагоди не забули й про добру ціль, — релігійний дво-тижневик. Вістник. На заклик о. С. Симчича слідуючі зложили жертви на видавничий фонд Вістника.

По 1 дол.: Н. Шевчук, о. С. П. Симчич.

По 50 ц.: Іван Івоняк; Гео. Бідник, Мих. Шевчук, Мих. Жуківський, В. Гуцуляк.

По 35 ц: Ник. І. Шевчук.

По 25 ц.: Василь Руснак.

Разом $5.10.

Господареві, пану Шевчукові, желаю многих літ, а жертводавцям щира подяка за щиру лепту на добру ціль.

Присутній.

СПРАВКА.

У звіті з базару, в Вииніпеґу, пропущено імя пані Боднарук з Арран, яка дарувала на базар „сентерпіс", що на отсім місці спрaвляємо.

Консисторія

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.
(Канора, Саск.).

Квітня 14-го відбувся в салі Укр. Нар. Дому в Канорі прощальний вечерок в честь о. і добр. Керницьких. Зібралося поважне число членів, щоби подякувати о. Керницькому й його дружині за щиру працю в тутешній громаді і побажати їм всего добра для їх дальшого життя.

Особлива подяка належиться добродійці Керницькій за працю в Жіночім Товаристві і за продовження Рідної Школи.

Промовцями того вечора були: Гр. Страт'йчук, М. Ободяк, пані О. Данильчук, М. Охітва та І. Страт'йчук.

На заклик п. Ободяка присутні зложили 6.40 на Пресовий Фонд „Вістника". К.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

В громаді св. Михаїла, в Винніпеґу.

По 5 дол.: Б. Керль

По 2 дол.: Й. Богоніс і Маруся Волошин.

По 1 дол.: Я. Ярсенич, М. Савчук, Ю. Маріян, п-ство Симчич, М. і К. Пасічняки, В. Данилюк, Т. Шлемко, Мир. Стечишин, І. Р. Соломон, В. Ілюк, Р. Фещук, В. Гришок (Паплар Філд, Ман.), Ю. Гуцул, п-на Доця Гавриcишин, М. М. Русин (Мелвіс, Ман.), В. Таский, А. Шаховський, Т. Чубей (Роза, Ман.), Ем. Манчуленко, Ев. І. Білінський: Я Колтек, Ф Ничик, п-ство Ю. Медведюк, Т. Ланчук, О. Паліброда.

По 50 ц.: І. Манчуленко (Морс, Ман.), Агафія Семенюк, І. Маріян, Ф. Скенцей, А. Школьна, І Сорохан, Н. Демчичук, Ст. Міхоцький, Гр. Кузьма, п-ні Тимчук, п-ні Церенюк, Ія Давидюк.

По 30 ц.: Юрій Ґрапко.

По 25 ц.: В. Понич, Ґлікерія Понич, М. Монастирський, Тетяна Маріян, Н. Н., п-ні Демянчук, Павліна Шумельницька, В. Беконський, п-ні І. Лучин, Марія Вівчар, В. Лісовий, Ю. Божик, Марія Дарій, В. Тофан, Люнся Шумельницька..

По 20 ц.. П-ні Чепига, п-ні Мантуль. По 10 ц.: М. Кольовський і Марія Чередарик.

... ВИДАВНИЧИЙ ФОНД. ...

Збірка о. Дмитрова в Рова, Ман.

По 1 дол.. М. Чубей, І. Когут, Анна Чубей, Л. Дииник, Т Шинко, І Чубей, Н. Курик. М. Клим, А. Чубей, І. Данильчук, Олена Чубей, Марія Курик, Ст. Калакайло, С. Марущак, І. Баран, К М. Чубей, Н. Чубей.

По 50 ц.: В. Стефура, М. Шевчук, В. Пупеза, Р. Музика. Голодрига, Василина Чубей, п-ні Клим, Катер. Когут, П. Чубей, Олена Когут.

По 35 ц.: Анна Чубей.

По 25 ц.: І. Лобор (Сеньків, Ман.), В. Смук, І. Когут, І. Сторощук, Ст. Данильчук, п-ні Пупеза, Анна Сторощук, п-ні Грегоращук, Анна Баран, Анна Смук (Сеньків, Ман.), Геня Ребух (Сеньків). Пані М. Андрусик (Сеньків), Анна Лобор (Сеньків), п-ні Ребух, Анаст. Голодрига, Дм. Чубей. Настя Фігус, Марія Музика. Ст. Тимчак.

По 10 ц.: Марія Деминчук.

Дрібна колекта 90 центів.

ДАРУНОК З НАГОДИ ВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ.

(Саскатун, Саск.)

Підчас приємної і веселої весільної забави, яку справили п. Мирон і п-ні Марія Нагірні в Саскатуні 6 березня, для своєї доньки Гені і Заня Р. Гинлея, гості не забули також про наші дорогі часописи: „Український Голос" і „Вістник". На суґестію п. П. Кашуби гості зложили для цих часописів, як слідує по 1 дол.: Петро Кашуба, М. Нагірний, Павло Пресецький, В. Шевчик, п-ні Шевчик, Ю. Стечишин, С. Матвіїшин, М. Лубик і Р. Гинлей; по 50 цт.: І. Гнатишин, о. В Кудрик о. С. Гребенюк, І. Кулинич і О. Ластівка; по 25 цт.: І. Натишак. Разом $12.35.

Ці гроші призначено по рівній частині для обидвох згаданих часописів.

Гість.

ВИРЯЖАЛИ ВОЯКА НА ВІЙНУ.

(Принс Алберт, Саск.).

Дня 10-го березня п-ство І. Марковські у Принс Алберт справляли прощальну вечерю в честь свойого сина Миколи, котрий виїздив на війну на море. Гарно був прибраний та заложений смачними стравами стіл, де рідня і близькі позасідали. Молитву провів і дари поблагословив парох о. прот. К. Желішкевич.

Між іншим відбувся український традиційний звичай, а це від родичів о. Желішкевич вручив і благословив Миколу золотим нагрудним хрестом. бажаючи йому від Господа всего доброго, щоб цей триравменний Хрест став йому охороною від всего злого. Коли прийде йому яка журба, нехай гляне на хрест, а хрест усуне всяку небезпеку та журбу. Хвиля ця дуже вражаюча була в хаті настала тишина. Всім стали сльози на очах. Дальше о. парох вручив Миколі годинник від рідні.

Микола, дякуючи своїм родичам дрогим за такий великий подарок, а це св. хрест. а рідні за годинник, а зібраним за те, що прийшли його попрощати, коли він їде боронити свою батьківщину, подав кожному р[redacted]

Пані Марковська, мама Миколи, висказала свої материнські побажання синові Миколі, переплітаючи свою мову плачем і вложила свій материнський поцілунок на чоло свого сина Миколи

Оттак виглядав образ прощальний після традиційного українського звичаю, хотяй в Канаді, бо п-ство Марковських можна зачислити до передових людей та примірних родичів, бо трох синів служить в канадійській армії.

При кінці промовляв п. В. Романович. У своїй гарній промові оповів про Миколу від малої дитини, зазначуючи, що Микола був чемним та примірним в малку. Бажаючи йому всего найкращого та скоро з перемогою вертати домів, попросив присутних вложити свої жертви на часопис. Жертви зложили:

По 1 дол.: о. К. Желішкевич, В. Романович, Іван Залещук, І. Марковський, І. І. Марковський, Ф. Марковський. Разом 6 долярів. Жертву поділено на половину на „Український Голос" і „Вістник". Миколі бажаємо всього доброго і скорого повороту. Жертводавцям щире українське спасибіг.

В. Гість.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Венкувер, Б. К.)

В неділю дня 7 лютого відбулося в укр. прав. церкві Пресв. Тройці в Венкувері, Б. К. вінчання п. Томи Темрика сина Івана і Павліни Темрик. котрі живуть в Гемтон, Саск і панни Стефанії Грушки, бувшої учительки дочки Василя і Теодори Грушки з Сторджис, Саск.

Чину вінчання доконав парох о. Л. Кирстюк.

По шлюбі відбулася весільна забава в домі панства Олиничів. Гості примірно й гарно забавлялись.

Підчас забави о. Д. Кирстюк виголосив промову до молодих і гостей, а в промові спімнув про „Український Голос", „Вістник" та видавничий фонд. Гості зложили свої жертви на фонд „Українського Голосу" і „Вістника" по половині.

Імена жертводавців:

По 2 дол.: панство Темрики (молода пара); по 1 дол.: п. О. Темрик, П Коваль; по 50цт., М Шклярук, П. Щерецький, І. Коваль, П. Олійник, Ф. Темрик, о. Л. Кирстюк, М. Тиків, Н. Москалик, Н. Оленюк; по 30ц.: Р. Подворний; по 25 цт.: п. В. Бабюк (при летничій службі), пані М. Оленюк, А. Сорока, F Вівчар, панна Д. Лисенко, панна З. Лупійчук.

Жертводавцям щире спасибі.

Присутний.

НА СВЯТІ УРОДИН.

(Монтреал, Кве.)

З нагоди третіх уродин свого сина Володимира, як кожного року, так і цього, панство Мушинські спросили на день 16 березня своїх краянів і знакомих, аби разом з ними відбути це свято.

Пан Мушинський займається бизнесом, який в Монтреалі дуже поширений між українцями під назвою „Гат Доґс енд Фрвед Потейтос". Сьогодня він вже й увійшов в кооперативу і 90 процент людей що займаються цим бизнесом, є українці. Що два-три блоки побачите, що українець продає на розі вулиці гарячі барабулі Деякі за пару років доробилися досить гарного майна. Пан Мушинський взявся до цього бизнесу 8 років тому і деякі сміялися тоді, що він шукає легкого хліба, а потім і самі пішли його слідами. Пан Мушинський також дав багато грошей на українські фільми, можна сказати, що пару тисяч долярів на „Запорожця" та на „Тараса Бульбу".

Зібрані гості забавлялись, трохи поспівали, але й не забули за своїх неприсутних приятелів. На взазив п С. Тимчака вони зложили свої жертви на пресовий фонд „Українського Голосу" та „Вістника", а саме: Володимир Мушинський $1.50; по 1 дол.: п-ство Олексів, Щепанюки, Стойки, Якимець і Семенюк; по 50 цт.: пані Осадчук, М. Вовс, п-ство Тимчаки; разом 8 долярів, які розділено на рівні части між оба часописи

Панству Мушинським і їх обом синам, Володимирови й Василеви, бажаємо кріпкого здоровля і дай Боже, щоби сини виросли на добрих українців.

С. Тимчак.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Торонто, Онт.)

Саме у Великодний Понеділок — п-ство Іван і Марія Матчинські справляли хрестини з нагоди хрещення своєї маленької донечки Діани Марії. Чину св. Тайни Хрещення довершив місцевий парох о. П. Сімень. Невеличкий гурток, але жертвенний, зібрався на це родинне свято. Стіл був повний українських Великодних потрав. Щоби надати цьому принятю більшого значіння, між іншим було піднесено справу нашого релігійного часопису „Вістника", на що присутні дуже радо відкликнулись. По 2 дол. дали: Іван і Марія Матчинські (родичі) і Стефан (кум) і Марія Подольські з Дітройт. По 1 дол.: о. П. Семень, Геня Зарічька (кума), Франко Жуковський, Юстина Боячек і Парася Боячек.

Жертводавцям щире спасибіг.

П.С.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ.

16	Н.	3	**Нед. Розслабленого.**
17	П.	4	Пелагії діви
18	В.	5	Влмч. Ірини
19	С.	6	Преп. Йова, чуд. почаїв.
20	Ч.	7	Звлення Чесного Хреста
21	П.	8	Ап. Івана Богослова
22	С.	9	Перен. мощей св. Николая
23	Н.	10	**Неділя Самарянки**
24	П.	11	Рівноап. Кирила і Матодія
25	В.	12	Епифанія еп. Кипру
26	С.	13	Муч. Глікерії діви
27	Ч.	14	Никити затворн. Печер.
28	П.	15	Пахомія Великого
29	С.	16	Преп. Теодора освяченого
30	Н.	17	**Неділя Сліпородженого**
31	П.	18	Муч. дів Александри і пр.

[redacted]

о. Є. [redacted]

23 Неділя — Кадворт.

30 Неділя Вакав.

[redacted]ВЕНЬ:

3 Четвер, Вознесення—Ст. Джуліен.

6 Неділя — Єлов Крік. Храмове свято.

13 Неділя. Зел. Свята. — Смате. —

14 Понед. Зелених Свят — Тернопіль. — Храмове свято.

30 Неділя. Всіх Святих. — Алвена. Храмове свято.

27 Неділя — Кадворт.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Желішкевича.

ТРАВЕНЬ:

23. Неділя Самарян. — Принс А[redacted]

30 Неділя Сліпор. — Гонеймун.

700 Central Ave.

Phone 2776 Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ТРАВЕНЬ:

23 — Неділя — Росборн

30 — Неділя Мензі.

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука.

ТРАВЕНЬ:

23. Неділя — Ренвер.

30. Неділя — Пайн Ривер.

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Гаїцького

ТРАВЕНЬ.

22 Субота св. Николая — Сірко..

23 Неділя — Вайта.

30 Неділя — Пембіна.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Четвер. Вознесення — Роза. — Храм

6 Неділя — Гардентон.

13 Неділя. Зісл. св. Духа — Вайта. Храм.

14 Понед. Святої Тройці. — Толстой. Храм.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ

23. Неділя — Дербен

30. Неділя — Гордон Бей Джон-[redacted]

Адреса: Пох 124. Арран. Саск.

[redacted] БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Є. С. Улана

ТРАВЕНЬ.

23 Неділя — Септон.

30 Неділя — Дуфрост.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Вознесення Господне — Стед.

6 Неділя — Тиндал.

13 Пресв. Троїці — Храм Брендон.

14 Св. Духа —

20 Неділя — Селкірк.

27 Неділя — Ледвин.

Адреса: 305 Парк Стріт,

Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. С. П. Симчича.

23 Неділя — Кагвин

30 Неділя — Заваля.

Адреса: Виллінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Ф. Керніцького.

ТРАВЕНЬ:

23 Неділя — Мелвіл.

30 Неділя — Йорктон.

Адреса:

110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Гробая

ТРАВЕНЬ

23 Неділя. — Шоотдейл

30 Неділя. — Роблин на фармах

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Гр. Василйшина

ТРАВЕНЬ.

23. Неділя — Смокі Лейк.

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ.

23. Нед. Самарянки. Голос 4. У. Єв. Івана 20: 1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Єв. Ів. 4: 5—42.

30. Нед. Сліпородженого. Гол. 5. У. Є. Івана 20: 11—18. Літ. Діяння 16: 16—34. Єв. Івана 9: 1—38.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Четвер. Вознесення Господне. Утр. Єв. Марка 16: 9-20. Літ. Діян. 1:1-12. Єв. Луки 24: 36-53

6 Неділя св. Отців Гол 6 Утр. Єв. Івана 21: 1-14. Літ. Дін. 20: 16-18 і 28-36. Єв. Івана 17: 1-13.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1943. ЧИСЛО (508) 11

„КАРПАТОРУССКАЯ СОВЄТСКАЯ РЕСПУБЛИКА".

Амер. „Свобода" доносить, що в червни має відбутись „Карпатський Конгрес". Ініціятором конгресу є відомий також в Канаді москвофіл Гладик. Як конгрес буде виглядати, видно з ухвал віча в Лорейн, Огайо, де Гладик реферував справу, а після того ухвалено домагатись „на основі Атлянтійського Чартеру", щоби „на русских Картапах і іх склонах була встановлена свобідна Карпаторусская Советская Республика в союзі з великим Советським союзом". Гладик був редактором москвофільської газети в Винніпегу і був за скасованням двомовности в школах).

ТИФ В ГАЛИЧИНІ.

Американські ґазети подають вістку, що в Галичині панує тиф на великі розміри. У Львові організують 30 помічничих шпиталів і 23 дезинфекційних стацій. Відчувається брак лікарів.

ЩОБИ РАТУВАТИ ПОЛЯКІВ.

Поляки в Америці ведуть велику пропаґанду, поміщуючи статті в американських ґазетах, звернених до американського загалу, за тим, щоби ратувати „мільйон польських закладників", яких нині має Росія. Кажуть, що таких закладників згинуло вже коло пів мільйона. Статті в ґазетах про те платні і коштують великі суми, які складають американські поляки.

УМАНСЬКИЙ В МЕКСИКУ.

Константин А. Уманський, бувший большевицький амбасадор в Америці, назначений большевицьким міністром для Мексика. Перед ним був там Алексієвич Федюшин.

ВЕЛИКІ І ЩЕ БІЛЬШІ ЛІТАКИ.

З союзних джерел приходять вісти, що німці мали в Африці такі перевозові літаки, що везли 100 або і 120 осіб. Від кінця одного крила літака до другого 106 стіп; має 6 моторів. Та американські вісти говорять, що Америка приготовляється тепер до виробу літаків, що будуть везти 400 осіб, отже майже в четверо більше, ніж німецькі.

МЕНШЕ МЯСА В НІМЕЧЧИНІ.

З Німеччини через Швайцарію доносять, що там тижневий пайок мяса буде зменшений до 100 ґрамів.

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЕПИСКОП-ПОМІЧНИК.

Грек-католики в Канаді мають вже другого епископа в Канаді. а ним є Ніль Саварин, провінціял Василіян в Мондер, Алта. Є він помічником еп. Ладики. Родився Саварин 1905 р. в Галичині, прибув до Канади 1934 року.

ПОЛОНЕНІ ДО РОБОТИ.

Аліянтська головна команда рішила, що полонені з Африки будуть вжиті до пільних робіт. До Америки привезуть покищо 25,000 полонених в Африці німців й італійців.

ПОЗИЧКА ПЕРЕЙШЛА НАЗНАЧЕНУ СУМУ.

Збирання Четвертої Позички Перемоги закінчилося в суботу 15-го травня. Сума назначена для зібрання була 1,100,000,000, однакож збірка перейшла далеко назначену суму. Доси всіх що Канаді гроші позичили, числять на несповна 2,265,000. Отже вірять, що можна буде ще зібрати 500 мільйонів. До 19-го травня зібрано всего 1,268,428,950 долярів.

ОДЕН ФРОНТ МЕНШЕ.

Для аліянтів оден фронт зменшився, коли позбулися німців з Африки. А знов для німців зменшилося число їх війська і військової сили, бо аліянти забрали в Африці несповна 200,000 німецького віська. Тепер, коли в Африці скінчено, треба сподіватися чогось нового.

ПРОДАЮТЬ ЧУЖІ ПІДПРИЄМСТВА.

Подають з Вашинґтону, що на ліцитації буде продано в Америці 285 німецьких, японських та італійських підприємств, вартости понад 500 мільйонів долярів.

ПРОДАЖА ВОЄННИХ БОНДІВ В АМЕРИЦІ.

В другій державній воєнній позичці в Америці продано бондів за 18 більйонів долярів. З того на банки припадає 5 більйонів.

ЗНАЙШЛИ НОВОГО ЛЯМУ.

Тибетанці голову своєї релігії звуть лямою, чи панчек-лямою. Його не вибирають, як вибирають інші народи своїх провідників, але шукають його. Вони вірять, що коли ляма вмирає, то душа його переходить в дитину, що тої самої хвилі народжуєсь. До того мають всякі способи, щоби довідатись точно, котра це дитина, бо кількоро дітей може тої самої хвилі народитися. Бувший ляма вмер 30 листопада, 1937 року, а тепер вже того, хто тоді народився знайшли й оголосили, що вже мають духовного провідника. Є ним 5-літний хлопець з міста Лігва

ЕПИСКОПИ ІНТЕРНОВАНІ В ЯПОНІЇ.

Британське радіо доносить, що японці інтернували (взяли під арешт) в північнім Китаю пятьох епископів, Бельгійців і Голяндців.

[redacted] ГРУПИ ПОЄДНАЛИСЯ.

Стейтські ґазети подають вістку з Лондону про те, що в Почаїві на Волині був зїзд епископів двох ґруп, які тут поєдналися в одно.

ЗАЛІЗНИЦІ ЗУЖИВАЮТЬСЯ.

Що дальше війна тягнесться, то приносить нові, може цілком непредвиджені трудноші. Кажуть, що Німеччина має залізничі трудноші, бо довжина залізничих ліній збільшилася, а льокомотиви ті. До того ж і ті, що є зуживаються. З початком війни мала вона 65,000 льокомотив. Також саботажі дещо псують.

УРЯДОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Українької Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в днях 25—29 червня, 1943, в Винніпегу, Ман.

В виду того, що приутність кожного священика на Конференції обовязкова, в неділю, 27 червня Богослужень по парафіях не буде.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

13 червня, неділя, 1-ий день Зелених Свят — Сифтон, Ман.

14 червня, понеділок, 2-ий день Зелених Свят — Вели Ривер, Ман.

20 червня, неділя — Пайн Ривер, Ман.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ В КАНАДІ.

ТРЕБА ОТРУЇ З КОБРИ.

Змія, звана коброю, має одну з найсильніших отруй і нині цеї отруї нема тілько, як треба. Оден ґрам, отже маленька дрібока її коштує нині 100 до 150 долярів. В мирних часах отруї кобри вживали до лічення рака, а тепер до виробу лікарства на спинювання крови. Стейтський воєнний уряд наняв тепер моряка, Район, щоби ловив кобри для видобування отруї. Район фаховець в тій небезпечній професії і може оден з найкращих. Каже він, щоби уряд дав йому потрібні запаси і прилади та завіз його до Індії, або Африки, а він там зорґанізує експедицію для ловлення кобрів.

ПРОТИ КОМУНІСТІВ І ФАШИСТІВ.

В Стейтах заснувалася „Орґанізація Студентів Зединених Держав", що поклала в основу своєї конституції принцип демократії, як основний принцип орґанізації. До нової орґанізації хотіли прилучитися також орґанізації комуністичних студентів та фашистських, але їх не принято. Комуністам сказали, що вони не є демократами і їх політика в послідних літах змінялася зі зміною погоди в Москві.

МІСТО МЕКСИКО ЗАПАДАЄТЬСЯ.

Недавно була в Пуеблю, в Мексику, конференція фізиків і там обговорювали це, що місто Мексико поволи западається, входить в землю. Вже деякі великі будинки, як катедра, що є найкрасшою і найбільшою на американськім континенті, досить пошкоджена і може цілком завалитись. Подібно і з другими великими будівлями. Кажуть, що коли не знайдеться способу, щоби лихо припинити, то до кінця цего століття місто Мексико може цілком запастися.

СПІВАЙТЕ БОГУ ПОХВАЛЬНІ ПІСНІ, СПІВАЙТЕ ЙОМУ.

(Докінчення).

Тепер ми вернемо до питання, якою мовою співала Церква старозавітна, від якого ми трохи були відійшли. То, що ми тут тепер сказали, треба було сказати, для доброго зрозуміння, якої мови ужнвано при співі, якої вжнвають тепер і якої треба би вживати на буду-че — тай яка е наука в тім предметі Письма Святого.

Отже ж якої мови уживала Церква „синів ізраїля"? Тут знов мусимо вер-нутись у пустиню, бо там був початок тієї Церкви. Знаємо, що „сини ізраїля" співали у пустині всі загальне, хто лиш там був, навіть жіноцтво, яке ще й при-гравало до співу. Коли ж вони так за-гально всі співали, то співали в своїй рідній мові, бо як би в якій чужій, то співали б тільки деякі немногі, а решта всі лиш слухали б, не розуміючи нічого — ось так, як нині в римській Церкві. Та ті пустинні співаки не знали другої мови, крім мови рідної. Вони були в не-волі, а невільникам не кажуть вчитися чужих мов. Вони могли знати египет-ську мову, та й то не всі, тільки деякі, бо в Єгипті жили в ізоляції (в відокрем-ленні, осібно), — не поміш з прочими египтянами. Отже ж не мали ніякої на-годи, щоб навчитися якої другої мови і вміли тільки одну свою родиму.

Потому ж коли ізраїльтяне осіли в землі обіцяній, заснували свою держа-ву, і пізніше і святиню величаву збуду-вали, то там у ній співали, відправляли і молилися теж у своїй рідній мові. Ні-яких чужих язиків вони не уміли, бо за-коном Божим їм було заказано мішати-ся з другими народами, що не вірили в правдивого Бога. Навіть жінок не мог-ли брати у других народів, а хто б таке зробив, то був явним проступником і беззаконним. А коли ж так, то — зві-сна річ, що й ніякої чужої мови не мо-гли вникати до святині, бо це була б велика зневага Дому Божого, та й са-мого Господа Бога. Тому то, коли во-ни пізніше опинились у неволі вавилон-ській то й там не хотіли нічого співати зі своїх співів у святині, бо казали „Як-же ж нам пісень Господніх заспівати у землі чужій" (Пс. 137, стих 4). А як так, то як могли б чужою мовою співа-ти у своїй святині, коли всьо чуже було для них „заказаний овоч?" — Так, от-же ж тепер будемо знали, що Церква „синів ізраїля" мала свій язик родимий, за мову літурґічну. Їхній нарід, їхня Церква і їхній язик йшли в парі одною дорогою — йшли разом вкупі.

Та так воно тепер має бути і у нас! Наша Українська Православна Автоке-фальна Церква, наш Рідний Нарід, і наш рідний язик — це має бути наша унія (зеднання) нерозривна. А що так по-винно бути, каже нам Божий Голос Письма Святого!

Тепер нам треба б йти далі, але знов прошки спічнемо, бо кажуть наші лю-де, що „не можна всього разом ригну-ти". Вже буде мав що по троха „Віст-ник" друкувати, читачі читати, а там далі починаючи від жидів у Вавилоні підемо дальше. А ще маємо багато до роботи над цим висловом „Співайте Богу похвальні пісні!.." Тільки щоб Го-сподь допоміг нам, бо Він сказав, що „Без мене нічо не можете зробити".

Православний з Бразилії.

НЕПОРОЗУМІННЯ.

В пятницю 14 травня винніпежські англійські часописі подали вістку, що в Москві появилися статті з осудом Комі-тету Українців Канади (КУК-а). Такі статті були в „Червоній Звізді", „Ві-стях" і „Правді". А авторами стать був Александер Богомолець та Павло Ти-чина. Перший, це голова Української Академії Наук, другий письменник.

В статтях тих говориться, що члени Комітету „зрадники" і для них не буде місця на Україні по цій війні.

Тичина писав в трох московських ча-сописах, що Канадійський Комітет скла-дається з німецьких співробітників, які хочуть дати Україну Гітлерови для ви-зиску.

В статті, що мала заголовок: „Геть брудні руки від України" є напади на Комітет за те, що доручив премієрови Кінґови Меморіял, а в нім, що україн-ський нарід бажав окремої і незалеж-ної воєї держави в Европі.

Богомолець в статті „Совітська У-країна й Українсько-Німецькі Націона-лісти в Канаді" каже, що Український Нарід (на Україні) радий українцям в Канаді і тому його дуже заболіло, коли довідався, що Канадійський Комітет си-лується говорити в імени українців, тай ще каже, що українці хочуть мати „ок-рему, незалежну українську державу в Европі Отже легло можна бачити, що лише зрадники можуть предкладати та-кий плян для організовання України".

Такі вісти викликали між українця-ми в Канаді трохи заінтересовання — вони побачили, що про них і за морем знають та думають.

Однакож ціла та подія, як її розі-брати, виглядає на якесь непорозумін-ня. Мабуть самого Богомолця і Тичи-ну хтось збаламутив.

З їх писань виходить, що там Укра-інський Нарід цілком не хоче самостій-ної української держави, бо йому і так добре. А там українців є мільйони. От-же годі тут повірити, що ті мільйони українців в Европі можуть журитися, чи боятися, що в Канаді якийсь Комітет хоче самостійної української держави. Бо чи дуже канадійські українці жури-лись би, коли б який бразилійський, або арґентинський, львівський чи київський український комітет висував свої пляни для українців в Канаді? Яку силу він тут мав би? Отже таксамо яку силу може мати КУК для України в Европі?

Виходило би, що бояться люде, тай не знають чого. Тіни своєї бояться.

Однакож ціла та подія дала канадій-ським українцям деяку науку: вона по-казала, що коли нарід в одну силу по-єднаєсь, то з ним світ числиться. Роз-битих, поділених ніхто не знає, а поєд-наних знають далеко і широко.

Було таке, що навіть дехто з тутеш-них українців не доцінював значіння Комітету, та ось стало видно, що про Комітет знає Москва; що про нього знає Україна та журиться; що там зна-ють про Комітетів Меморіял за неза-лежною і самостійною Україною.

Так через якесь невияснене непоро-зуміння Москва дала по світі розголос і Комітетові і його Меморіялові, отже українцям в Канаді тай українській спра-ві взагалі.

Та може і слушно — бо нині одино-ким вільним і поєднаним українським голосом на цілому світі є лише голос канадійських українців через їхній Комі-тет.

ПОЛЬСЬКА СПРАВА.

Коли Польща хотіла спинити німець-кий наступ, то тимсамим вона стала в ряді аліянтських держав. Якже Німеч-чина її перемогла, то провідна верства поляків виїхала за границю, трохи зви-чайного загалу опинилося поза грани-цями Польщі. Опісля створився в Ан-глії польський уряд, як представник Польщі і польської справи. А дальше потворилися військові польські відділи — і в Росії і поза нею, що воювали на боці аліянтів.

Та недавно польська справа опини-лася в трудноіцах. Поляки безнастанно домагалися, щоби, нім війна скінчить-ся, другі держави вирішили границі бу-дучої Польщі на такий лад, щоб україн-ські землі — Галичина, Волинь, нале-жали дальше до Польщі. Знов же боль-шевики стали при тім, що ті українські землі мають до Росії належати.

Отже прийшло до вірвання диплько-матичних зносин між Росією і Поль-щею. В Москві створився другий поль-ський уряд, що не признає лондонсько-го польського уряду. Дальше больше-вики закидають полякам, що їх пред-ставники давно вже шпіонували в Росії на користь Німеччини чи кого.

Подія несмачна для всіх, а для Поль-щі ще більше. Тепер стає питання: ко-трий уряд признають аліянти правним польським урядом, чи той, що в Лон-доні, чи той, що в Москві. А вони оба можуть з дійсних поляків складатися, оба є поза межами Польщі, й оба пере-бувають в аліянтських державах.

Може бути, що ціла ця справа ли-шиться на якийсь час наче в завішенню, будуть її відсувати, над нею радити, але в основі вона лишиться мабуть такою, якою є нині. А коли вийде остаточне рі-шення, то певно так, як буде вимагати загальна справа аліянтів, а не домаган-ня одної Польщі. І якраз в тім трудно-щі польської справи.

Розуміється, що в цілій тій історії осередком є українська справа, але це вже інша справа...

ЩО КАЖУТЬ ПРО ВІЙНУ.

Ріжні люде про теперішну війну рі-жно говорять. Матеріялісти і політики говорять по свому, люде релігійні див-ляться з морального і релігійного ста-новища. Ось недавно священик Шін го-ворив через радіо, що ця війна, то Бо-жий Суд. А давніше оден епископ ска-зав:

„Може бути, що ця війна то опера-ція на тілі світа. Світ заслаб і щоби йо-го вилічити, йому треба операції. Отже Бог, як той найбільший лікар, взяв ніж в руки і вирізує, що треба вирізати І тут, як при всякій операції, є біль, є кров, є рани; щоби дібратись до слабої части, то треба і здорову часть різати"

Коли брати з моральної сторони, то таке толкування має багато слушности.

ЧИСЛО КАТОЛИКІВ В СТЕЙТАХ.

Нині в Стейтах, разом з Аляскою та Гавайськими островами, є 22,945,247 о-сіб, як подає урядовий католицький ви-каз.

НОВИЙ СПОСІБ ЗНЕЧУЛЮВАННЯ.

Винайдено новий спосіб для знечу-лювання, що може бути лучшим, ніж всі дотеперішні. Його запускається в хребетний стриж.

НА ЧОВНАХ ДЕСТИЛЯРНІ ВОДИ.

Клопіт на ратункових човнах був, що коли човни були довго на воді, лю-дям не ставало води до пиття. Тепер британський уряд дає таким човнам прилади для переробляювання морської води на добру.

ПРИМІРИ ДЛЯ ВИХОВАННЯ.

ДІТОЧЕ МАЙНО.

Коли хто думає, що дітям треба до-рогих річей; що деякі діти дуже вибаг-ливі і не можна їх чим будь вдоволити, то він дуже милиться. Лише попсова-ні, розпещені діти вибагливі, а добрі, непопсовані малим вдоволяються. То-му і Христос ставив дітей за примір старшим, як казав: „Коли не будете як діти, то не ввійдете в Царство Небесне".

Визначний педагоґ, що досліджував вдачу дітей, оповідає, що раз він пере-глядав якийсь сховок 6-літнього міського хлопця і знайшов там такі скарби:

Пачку з порошку до печення, долот-це, деревляну поломану корову, три ключі, шрубку, вісім ґузиків, пять ку-сків помятого паперу, курячу ногу, два-надцять галочок, посудинку від фарби, чотири олівці, табличку до писання, два кусники червоного скла, два клубочки шпильки, три сірники, плюшеву шмату, ниток, кусочок полотна, цент, брудну хустинку до носа і кінську підкову. Це були дитячі скарби. Для старших це смішне, а для дитини дуже важне.

Таке веде нас до іншої можливости. Діточий вік і діточий розум такий, що дитина хоче все збирати, все для се-бе громадити. Вона громадить в свої кешені, в свої торбини, в свої скринки. Але вона може громадити також і в свою душу, в свій розум в свою голову.

Оповідайте дітям щось інтересного, як жадібно вони все те хапають. Чи-тайте їм для них зрозуміле, як вони прислухуються і допитуються. Вчіть їх змалку чотири мові нараз, а приходить ся дивувати, як вони скоро запамяту-ють. Вчіть співати, як скоро вони вчать-ся. Вони все беруть, все складають в себе, все заховують.

Даєте добре — вони його беруть, даєте зле — беруть таксамо. Даєте чи-сте — беруть, даєте брудне — також хо-вають. І потрібне і непотрібне — як оттой хлопець, що складав всячину.

Коли ж ви не дасьте дітям того до-брого, що повинні, то вони будуть зна-ходити матеріял на вулиці, на сміттю, в болоті, в лихім товаристві. Вони му-сять свої порожні сховки чимсь запов-нити.

З того наука: подбайте про добрий матеріял, про добру науку, про добрі оповідання, про добрі приміри, давай-те їх дітям, вдоволяйте їх діточу жадо-бу, а з дітей виростуть найкрасші лю-де. Буде так, як казав Шевченко, що:

Раз добром налите серце
В вік не прохолоне.

СИЛА, ЩО КАЖЕ „НІ!"

Хтось вже казав, що коли хто на-вчить молодого хлопця, чи дівчину щоби мали відвагу сказати „Ні!" там, де треба, то це важніше, ніж дав би їм хто тисячу карбованців.

Приходить раз 16 чи 18-літний хло-пець до ремісника, щоби вчитися реме-сла. Ремісник сам любив пити і друго-му не жалував, отже частує хлопця [illegible]

— Я ніколи нічого такого не пю — каже хлопець.

Засміявся ремісник та:

— Не бійся, тут нема ані одного та-кого, щоби не пив.

— Коли в вас лишуся, то вже буде такий оден.

Тоді ремісник:

— Тут я господар. Не буде пиво в середині, то буде на тобі на верха, а всеж буде.

На те хлопець:

— Нехай! Виллєте на одежу, то оде-жу можна випрати, вона висохне, але коли перейде пивом характер, то він ані не виппереться, ані не висохне. Його завсігди буде пивом чути. Так мене вчи-ли і я при тім стою!

Такий хлопець мусів мати добрих і розумних виховувателів.

ДІТОЧА ВЕЛИКОДУШНІСТЬ.

Вчіть дітей змалку, щоби були до-брими, щирими, великодушними, а во-ни покажуться навіть героями в тих че-снотах.

Оповідає хтось в „Діточім Рекорді":

„Йшов я через місто і кажу хлопця, що чистить прохожим черевики. Хло-пець дуже гарний, невеличкий, але ду-же блідий. Кивнув я, щоби він піді-йшов і вичистив мені чоботи.

„То ледво я дав знак, як підбігає до мене інший хлопець з щітками. Тоді я:

— Я кликав онтого хлопця, а не тебе!

— Так, так — потакнув хлопець — я то знаю, але Петро недавно вийшов з шпиталю, то ми його заступаємо. Коли хто його покличе, то котрий будь з нас здорових черевики вичистить і гроші Петрови дає. Ми всі йому помагаємо.

„Я глянув на Петра, а він весело гля-нув на мене, ніби казав, „Він правду ка-же!"

„Тут сягнув я до кешені, виняв пів доляра і кажу:

— Поділись з Петром. Половина то-бі, половина йому.

Хлопець взяв півдоляра, підбіг до Петра, дав йому все, що від мене дістав, і каже:

— Я не можу брати, бо це його гро-ші. Це була його черга! З нас ніхто його грошей не взяв би.

Не кажіть, що діти не мають розуму, що не можуть здорово думати. Навчіть їх, покажіть, що і як думати, що і як робити, а вони і подумають, як треба і зроблять якнайкрасше.

МОЛОДИМ ДЛЯ ЖИТТЯ.

На нагробнім камени Дж. Донова, в Ню Орлінс, є такий напис, як наука мо-лодим людям:

1. Завсігди памятай, що праця є од-ною з конечностей для життя.
2. Час, це золото — і тому ані хви-линки не пускай марно, але все бери до рахунку.
3. Старайся в своїм життю зробити якнайбільше добра.
4. Ніколи не думай, що якась річ та-ка маловажна, що не варта звертати на неї уваги.
5. Дбай, щоби в усім твоїм життю був якнайбільше взірцевий лад.
6. Не пропускай, але витворюй.
7. Роби другим так, як хочеш, щоби вони тобі робити.
8. Ніколи не вимагай, щоб хтось ро-бив для тебе те, що ти сам можеш собі зробити.
9. Ніколи не обіцюй того, про що не певний, чи виконаєш.
10. Працюй до послідної хвилі сво-го життя.

ДІТОЧА ВІДВАГА.

Цікаве, що діти не відчувають не-безпеки, так, як старші. Ось недавно в Шікаго люде завважили, що 6-літна дів-чина вилізла через вікно 3-го поверху на вистаючий ґзимс і там собі найспокій-ніше бавиться. Зараз хтось покликав поліцію і дівчину нагнали до кімнати. Її мати казала, що дівчина ніяк не може зрозуміти, що бавитись на ґзимсі є не-безпечно.

ДЕНЬ МАТЕРІ.

Для українців в Канаді треба „Дня Матері" ще більше, ніж для неукраїнців. Українцям треба на інший лад, ніж дру-гим людям.

В других людей „День Матери" при-значений для пошани матерей; для при-гадки дітям про обовязки для матері.

А в нас... Коли „День Матері" не має бути в нас модою, але корисним ділом, то цілею „Дня Матері" повинно бути пригадування не дітям, але найперше матерям їхні обовязки, їхні ціли, їхні можливости, як матерей.

Дурили б ми себе, коли б сказали, що всі українські матері так розуміють свої обовязки і свої діла, що не треба їм про це пригадувати. Не всі розумі-ють; а майже всі не розуміють аж так добре, як би можна і треба розуміти.

Я не роблю матерям докору. Що нам життя дало, те маємо; чого нас старші від нас навчили, те знаємо; але вже наш обовязок наше знання поширювати і поглиблювати.

От недавно писалося, як провідниця китайських жінок стояла при такім пля-ні, що дівчата повинні виховуватися до-бре вдома, потім в дівочих школах, а коли вже будуть матерями і господи-нями, то треба їм ще час від часу окре-мих лекцій, щоби безнастанно доповняли своє знання. І це дуже розумно. Жіночі обовязки великі, отже жінки по-винні бути добре до них приготовані.

А чи нам такого не треба? Треба, та як ми ще далеко від такого ідеаль-ного виховавчого ладу!

Отже в нас „День Матері" повинен бути святом, де самі матері мали би чо-гось навчитися. Так ми повинні „День Матері" розуміти і на такий лад до нього приготовлятися.

Вчитися — це добро. Але велика честь для того, хто рад вчитися. І вчи-тися треба до смерти, хоч не конечно в школі з дітьми. І коли б на „День Матері" приготовити добрі реферати про виховання; про наші потреби і не-достачі в вихованню; про виховування в інших народів, то це дало би „Дневи Матері" такий цінний зміст, що з нього була би користь широкому життю.

Певна річ, що притім і для дітей мо-же бути таксамо добре оброблений ма-теріял, як їм батька і матір розуміти і до них ставитися.

Це коли вже не на цей, то на даль-ший „День Матері". М...

ЗАБОРОНИЛИ 11 МАГАЗИНІВ.

В Ню Йорку продавалися маґазини (журнали), яких вже почтою не можна було пересилати, а тепер і продавати на місці їх заборонено. яких є 11 і до них належать: Джадж, Клоз-Ап, Спід Адвенчур Сторіз, Спід Детектив, Ал Сторі Лав, Ансенсоред Детектив і др.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні ма-люнки олійними фарбами на по-лотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пи-шіть до:

О. Н. МОРОЗ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

„ЗАПРОДАНІСТЬ І ДОНОЩИЦТВО."

Не думаємо, що стаття „Світла" п. з „Православя без маски", принесла йому багато користи. Але для людей, що статтю подрібно розберуть, буде та користь, що зрозуміють „Світлову" політику. От каже „Світло":

„Першим підлим ділом православя, ще те, що воно покинуло вірну службу Богові й душевному добру народа, а запродалось на службу російським царям і їх імперіялістичній політиці.

„Російські царі розказували православю, що їм треба було, а православя по рабському ті приказы виповняло.

„Так пр. 1716 р. вийшов правительственний указ, щоб доносити губернаторам про все протиправительственне, що було викрито на сповіди. І православні духовники цей наказ виконували. Чи ж це не огида?"

Першим питанням до наведеного буде: Чи православя справді запродалось? А коли б так, то коли саме і за яку суму? Кому і кілько царі заплатили — чи бодай тілько як заплачено папі за „легалізацію" нищення церков?

Що пануючі накидали Церквам свою волю, це відомі факти — накидали всім Церквам, навіть Римській. Російські царі взяли силою Українську Церкву в свої руки, однакож Церква за те не відповідає, бо вона не мала сили тому опертися. Франція була Римську Церкву відокремила; таке ж і в Мексику...

Але буває, що можна Церкву винувати, коли її власні провідники її нищать. Це вже ніхто інший, як самі папи довели до того, що Лютрова реформація розколола Римську Церкву на двоє. Тай кардинал Бароній підчеркує, що були папи-звірі, яких терпіла Римська Церква. Отже Церква терпіла!

Що в Росії був указ, щоби священики доносили урядови, коли б на сповіди довідалися про щось протидержавне, про те в нас давно писалося. Аджеж та справа в думі широко обговорювалася; але ніхто з совісних людей не клав того на рахунок православя, як православя.

Тай питання — чи багато користи приніс такий указ царському урядови? Коли хто робив протиправительственну роботу ї думав, що його робота слушна, той з своеї роботи не сповідався; хто ж думав, що його робота зла, однакож думає її продовжати, той не мав потреби про ню на сповіди згадувати. Це коли б він з примусу і сповідався. Це так, коли брати на здоровий розсудок.

Але ми знаємо про донос без указу на тій стороні, де стоїть „Світло". Коли робились приготовання до Львівського Синоду, що був у Львові 1891 р., і з української сторони треба було, щоби вороги не знали, які приготовання робляться, то грек-окатолицький митрополит, Сильвестер Сембратович, тихенько поза плечима українців, повідомляв про українські пляни намістника Баденього — отже повідомляв чужих, повідомляв ворогів Українського Народу і його Церкви. Робив на них донос! (По те в книжочці „Висвітлення", підписаній 9-ма греко-католицькими священиками). Це було таки в католицькій Галичині і в греко-католицькій Церкві, до якої і „Світло" належить, а не десь в Росії.

Ще оден факт: в Конкордаті Польщі з Ватиканом (з Римом) з 1923 р. говориться, що папа буде назначувати епископів і др в порозумінню з польським урядом. Щож це, як не контроля уряду над церквою? А в присязі епископів, поданій в Конкордаті говориться між іншим:

„Перед Богом і на Св. Євангелію присягаю і прирікаю... вірність польській републиці. Не буду брата участи в ніякому порозумінню, ані не буду присутний на нарадах, які могли би принести шкоду польській державі. Дбайливий за добро й інтерес держави, **буду старатись ухиляти від неї всякі небезпеки, що їй загрожують**". — Розділ 12.

Отже чим ріжниться така присяга від царського указу? Там священик мав стояти на сторожі добра держави і тут. Там мав ухиляти небезпеки і тут.Точнісько те саме.

Але для нас важне, що таку присягу складали також греко-католицькі епископи. Вони зобовязувались доносити урядови на поневолений Український Нарід, коли б той робив заходи до визволення. Чи ж це не огида! — сказавши словами „Світла".

Вкінци ще одна важна справа: коли взяти, що був такий день, чи рік, що православя „запродалось" і від тоді **„покинуло вірну службу Богові й душевному добру народа"**, то в часі, коли воно ще не „запродалось", воно вірно служило Богу і душевному добру народа, значиться — тоді Православна Церква була цілком доброю. Та „Світло" якось того не дорахувалося.

Щож до Української Православної Церкви, то вона ніколи не йшла царській політиці на руку — вона ніколи не „запродалась". Вона завсігди дбала про вірну службу Богу і душевному добру свого народу, оскілько лише могла. В неї завсігди жила свідомість своеї окремішности й обовязок дбати про Український Нарід.

Що так було, на те доказом є факт, що після 1917 р. вона зараз відокремилась від Московщини і від Церкви Московської — відокремилась від чужих, щоби могла служити своїм.

І коли „Світло" зневажає Українську Православну Церкву і приписує їй мертвоту, нездарність і запроданість, то воно говорить під смак чужій, протиукраїнській політиці; такій, як була царська політика в відношенню до Української Церкви і народу.

Взагалі ж така робота „Світла" не є доказом, що воно має на увазі вірну службу Богу і душевному добру свого народу Це робота для баламучення греко-католиків українців.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XIII.

Річи для слави Божої.

Слова Божі в Старім Завіті: „Не робіть собі фігур, образів, чи інших подобій і не кланяйтеся їм — Я Господь Бог ваш" (3 кн. Мойсея 26:1), були висказані в тім розумінню, що не треба тих річей вважати богами (фігур, образів), і не треба кланятися їм, як богам, як це робили погани. Але не сказано: „Не робіть таких річей для мого прославлення".

Старозавітна Церква так це розуміла і тому вона мала і фігури й образи, тай інші „подобія" — мала їх для прославлення Бога. І нарід поважав ті річи, як Божі річи. Їм належиться поважання.

На Скрини Завіта були два золоті херувими (Ангели) — 2 кн. Мойсея 25: 18. В Соломоновій святині були повирізувані херувими; море (умивальниця) стояла на 12-ох вилитих волах; були повироблювані гранатові яблока, квітки, огірочки, льви, пальми. — 1 кн. Царів (укр. вид.), гол. 6 і 7.

Отже все те було образами (подобіями) ріжних річей, які є на землн.

І Богу все те подобалося, бо каже Бог Соломонові: „Я освятив цей храм, що збудував еси" (1 кн. Царів 9: 3), отже освятив Бог всі річи, які там були.

Дальше казав Бог зробити „миро святого помазання", пахуче миро, і наказав"

„І мусиш помазати ним громадський намет (церкву вірних) і Скинію Свідчення; і стіл, і всю посудину його; і свічтильника і посудину його; і жертівника і жертівника до всепалення; і вмивальницю і підставку її — і поосвячуєш їх. І будуть вони пресвятими: хто доторкнеться до них, буде святий". — 2 кн. Мойсея 30: 25-29.

З того бачимо, що коли якісь річи призначені для служби Богу, то це вже святі річи і треба відноситися до них з належною їм пошаною. Це Божі річи.

І тому коли цар Валтасар ужив начинь (посудин) для свого бенкету, які були взяті з ерусалимської церкви, то йому за те прийшла кара. — Даниїл, гол. 30.

Такий закон істнує в людськім життю, що поважні річи, поважні особи мусять бути завсігди на поважнім, належнім їм місци. І людське відношення до них повинно бути безнастанно поважне і гідне. Хто ж почне вживати поважного, чи святого до маловажних, буденних або і низьких справ, хто почне відноситись до святого легкодушно, той кидає святе під ноги. І воно для нього ніколи вже святим не стане.

А може ще точнішим буде таке означення: хто до важних, чи святих річей легкодушно, або зневажливо відноситься, той нівечить красшу частину себе самого і від поважного та святого себе відсуває.

Пошана річей посвячених Богу, це пошана самого Бога і така пошана наближає людей до Бога. Пошана людських поважних справ і річей наближає люде йдо красших справ життя і підносить їх до висших степенів культурности.

Вміти шанувати святу річ — це ознака релігійности. Вміти шанувати річ, що має культурну вартість — це ознака культурности.

І тому християне не кидають денебудь, чи під ноги навіть тих річей, що вже стали непридатні до вживання, як образи ,хрести, священичі одежі, церковні книжки і др., але палять їх, або захвують в таке місце, де не буде для них зневаги. Що раз було гідне пошани, те треба шанувати до послідного.

ПАМЯТЬ СВ. ЙОСИФА З АРИМАТЕЇ.

Всі чотири Євангелисти згадують про св. Йосифа Ариматейського, як благородного, пристойного, гідно, праведного Христового ученика.

Належав Йосиф до провідничої жидівської верстви і був, певна річ, богатим чоловіком. Ариматейським зветься, бо походив з місточка Ариматеї, що при дорозі з Єрусалиму до Йоппе.

Був він чоловіком праведним і належав до Христових учеників.

Читаємо в Євангеліях, що коли Спаситель вмер на хресті, прийшов до Пилата Йосиф і просив, щоби позволив йому тіло Христа забрати.

Пилат почувши, що Христос вже не жие, покликав сотника і допитувався, чи справді Христос умер. Тоді позволив Пилат Йосифови Христове тіло забрати.

Була пятниця. Ще перед вечером пійшов Йосиф, купив лняного полотна і пасків до обвивання, і тоді з другими учениками зняв з Хреста мертве тіло Спасителя.

Сюди прийшов також другий тайний ученик Христа, Никодим, що колись перевів цілу ніч з Христом на розмові. І приніс він велику посудину пахучого дорогого мира. Тоді Йосиф з Никодимом позавивали рани на тілі Христовім, намастили миром і позавязували, голову покрили полотном і так приготовили тіло до похорону.

Недалеко Голгофти мав Йосиф свій сад, а в нім новий гріб викований в скалі, в якім ніхто ще не лежав. Гріб такий, як був тоді звичай, складався з двох частей — з передної кімнати, де збиралися свояки і близькі, та властивий гріб, де клали тіло. І до того нового гробу зложив Йосиф тіло Ісуса, а вхід до гробу закрив камінною плитою.

Про дальше життя Йосифа не знаємо майже нічого.

Але для нас досить того, що знаємо, а то: що Йосиф з Ариматеї був праведним чоловіком і він з другим праведником, Никодимом, зняв тіло з Хреста, приготовив до похорону і похоронив в своїм гробі.

Йосиф і Никодим належать до тих святих, що належать до того першого гурта Христових учеників, які жили з Христом, клопоталися його похороном і перші довідалися про його воскресення.

ПОСЛІДНІ ДНІ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН ШЕВЧЕНКА.

VI.

Везуть на Україну.

Коли домовину Шевченка везли з Петербурга на Україну, то скрізь по дорозі люде стрічали і провожали домовину з тілом поета дуже поважно.

В Орлі бажали приготовити величаву зустрічу, але вістка спізнилася й орлівці не мали змоги зробити точно, як хотілося. Та все ж тут зустрів домовину Шевченків приятель Якушкин. Покриту червоною китайкою домовину поставили на дорозі. Прийшли гімназисти (ученики гімназії) з своїм куратором, директором та з учителями і тут була Панахида.

Народу зібрався в Орлі великий натовп, хоч домовина стояла тілько дві годині. За містом була друга Панахида, й орлівці випросили для себе два вінки, що були на домовині — й оден розділили часточками поміж себе, а другий взяли на спомин в гімназію.

Вкінці 18-го травня (6-го церков.), по півтора тижня подорожі, домовина прибула до Дніпра і спинилася, бо треба було дозволу властей. Хоч всі дивувалися, пощо того дозволу.

За дозволом до генерал-губернатора поїхав свояк Шевченка, Варфоломей Шевченко та священик Лебединцев. Князь Васильчиков дав дозвіл, але казав ще запитати митрополита, в якій церкві домовину поставити.

Митрополит казав везти тіло до церкви Різдва Христового, що була при вїзді до Києва коло берега Дніпра.

Тоді молодь випрягла коней, якими домовину везли і сама потягнула віз з домовиною. На просторі більше, як пять кільометрів зупинялися, говорили промови і читали вірші.

Тепер повстало питання, де похоронити тлінні останки великого поета? Петербурські українці цеї справи не вирішили, а тільки казали, що може б найкраще похоронити в Києві. Знов коли в Києві, то на якім цвинтарі? Чи в Видубицькому монастирі, чи на „Аскольдовій могилі", чи на Щекавиці? Але в усякому разі на горі біля Дніпра, бо такого бажає Шевченко в свойому Заповіті.

Варфоломей Шевченко був тої думки, щоб похоронити на Щекавиці і казав там викопати гріб.

Та вже коли з труною приїхав Честохівський, то все змінилося. Честохівський сказав, що він був при послідних хвилях Шевченкового життя і коли спитав, де би його похоронити, то поет сказав: „в Каневі".

Це мабуть була видумка Честохівського, але думка всім сподобалася. Раз тому, що це сходилося з бажанням Шевченка:

Як умру, то поховайте
Мене на могилі —
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій...

а ще дальше через те, що на Чернечій горі біля Канева Варфоломей довів до краю купно землі для Тараса під хутір, куди поет думав перебратися на весні.

Таким чином могила на Чернечій горі надавалася найбільше для Шевченкової могили — де бажав поет поселитись за життя, тут буде спочивати по смерти.

В неділю 19-го травня (7-го церк.) падав дощ, але церква, де була домовина і весь цвинтар були повнісенькі народу. Похоронну Службу правив отець Лебединцев.

Уряд заборонив говорити в церкві промови. Але підчас Служби одна жінка, сама вбрана в чорному, положила на труну терновий вінок. Це була найкраща мова без слів!

З церкви похоронна процесія рушила до пароходу, щоби відвезти тіло до Канева. По дорозі говорили промови: Володимир Антонович, Михайло Драгоманів й Ол. Стоянів (тоді ще студенти), а дальше інспектор 2-ої київської гімназії, Чалий. Він говорив по московськи.

„Поезія Шевченка — казав він — завоювала нам право літературного горожанства і гучно підняла свій голос в семї славянських народів! От в чому велике значіння Шевченка і його слава, що до віку не зовяне!"...

Провадити тіло Шевченка поїхали на пароході Тарасові брати і сестри, Варфоломей з своєю родиною, Чалий та Сошенко з жінками, старий приятель Шевенків Віктор Забіла, Лазаревський, Честохівський і чимало студентів.

Другого дня пароxід приплив до Канева. На Дніпрі стояла тоді велика вода і тому пароxід спинився далеко від берега. Як же забрати труну на берег? Нести на руках, бредучи по коліна в воді по болотнистому дні, не було можна; для звичайного човна домовина за тяжка. Вкінци рішили взяти простий драбинястий воловий віз і на нього домовину поклали. Від парохода потягнули віз не кіньми, але руками.

На березі стояв великий тиск народу. Духовенство торжественно зустріло труну з дорогими для України останками найкрасшого її сина. На березі поставили труну на мари і з великою честию внести в соборну церкву.

Яму на Чернечій горі викопали студенти та інші поклонники поета, що поприїздили до Канева.

Травня 22 (10 церк.) з Канева й околиці зібралося тілько народу, кілько Канів не бачив на свойому віку. Після торжественного Богослуження всего соборного духовенства, протоєрей (протопоп) Мацкевич говорив в церкві промову. Вказавши на великі заслуги Шевченка, як народнього поета, бесідник промовив:

„Ти стародавний Дніпре, що пишаешся своїми хвилями сивими! Тобі судилося на своїх ребрах-хвилях привезти до нас Шевченкові останки; розкажи ж ти сам про дорогого, для кождого українця, чоловіка-Кобзаря! Був час, що про нашу Україну думали, що це край невдатний до високих чувств і думок; але Шевченко довів, що край цей, де забуто про освіту народню,, має душу і серце приступне для всего високого і прекрасного.

„Так, померший Брате! Світ твій просвітиться перед людьми! Вони побачили твої діла добрі і прославили Отця, иже на небесах.

„Минуть віки, і далекі нащадки дітей України побачать і пізнають, хто був Тарас Шевченко.

„Бажав ти, Брате, жити в Каневі — от і живи до кінця світу! А ти Україно! Побожно шануй наше місто, бо у нас спочивають кістки Тараса Шевченка.

„Тут на одній з найвисших гір Дніпрових покоїти-меться прах його, і як на горі Голгофті, подібно Хресту Господньому, стояти-ме Хрест, котрий буде видно і по той і по цей бік вашого славного Дніпра."

З собору похоронна процесія, окружена величезним тиском народу, рушила на Чернечу гору і тут на шпилю гори похоронили на віки останки того Велетня,якого „за Україну замучено колись".

Над тією найславнійшою могилою поставили височезний залізний Хрест, не як знак смерти, але знак перемоги добра над злом; як знак того безсмертного джерела, з якого має витікати животворна і цілюча вода для життя і найдальших українських поколінь.

Святий Привіт.

Усім, усім з святих небес
Святий привіт: Христос воскрес!
Так предки наші все мовляли,
Друг друга так себе витали.
Роки летіли й сотні літ,
Змінялись люде, змінявсь світ;
Чимало зла, чимало й слави —
Змінили ся краї й держави.
Та не змінявсь з святих небес
Святий привіт: Христос воскрес!
А з ним і ви навчайтесь, діти,
Що своє рідне — те любити.
Ви, глядячи на Божий Світ,
Все згадуйте святий привіт;
Й куди не велаб вас дорога,
Все величайте, діти, Бога!

За Л. Глібовим.

ПАН КАНЬОВСЬКИЙ.

(З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ).

Каньовський, це польський богатий пан Потоцький. Каньовським назвали його люде тому, що він був старостою, чи що в місті Каневі ще за старої Польщі.

Був це пан буйний, що видумував всякі способи, щоби людям допечи і з них насміятися. Але тому, що Каньовський виробляв всякі чудасії і дивацтва, нераз дуже дурні і смішні, то народ складав ті дивацтва в оповідання, з яких тут маємо одно.

ГОЛКА.

Було це давно, за панщини. Жив в одному селі „ходачковий шляхтич", Мандрихович, українець, що його батько, чи дід якось здобув титул шляхтича. Було шляхецтво, але не було до шляхецтва — мав хатину, корову, кілька овець і трошки поля — то і все.

А був в тім селі комісар, чи що, який дуже хотів, щоби люде йому низько кланялися. І хто мусів, то кланявся, але Мандрихович не хотів. „Адже ж я шляхтич!" — думав він. Та прийшло до того, що комісар вигнав Мандриховича з хати і забрав його поле. Лишив йому лише стару коняку.

Отже вибрався Мандрихович до Каньовського зі скаргою на комісаря.

Їде він верхом старою шкапою, аж надїздить повозом Каньовський. Шляхтич здалека зліз, прикляк. Спинився Каньовський, та::

— А що ти за один?

— Та я, ясний пане — каже Мандрихович — я шляхтич, Мандрихович зовуся, вірний підданий ясного пана Каньовського.

Перервав бесіду Каньовський і каже:

— Гарно, що ти шляхтич, бо і я шляхтич, але скажи мені, чи маєш ти голку?

Видивився шляхтич, та:

— Ні, не маю... А голки є в мене вдома...

Тоді Каньовський:

— От які! Шляхтич, а голки не має! А що буде, коли тобі в дорозі щось розідреться і треба зашити? Шляхтич, тай будеш в подертім ходити? От як ти своє шляхецтво шануєш! А дивись на мене — я шляхтич над шляхтичами, пан над панами, а в мене є і голка і нитка. Ось тобі!

І показує Мандриховичеви голку з довгою ниткою. Тут прискочили слуги Каньовського, та як почнуть Мандриховича періщити (бити). А Каньовський приговорює:

— Ось тобі, щоби не забув голки з собою брати! Шануй своє шляхецтво, як я його шаную! Тай других питай, чи мають голку, а як не мають, то бий та приговорюй: „Не я тебе бю, а бе тебе рука самого пана Каньовського, бо він так казав мені дурнів розуму вчити!"

Набив, набив і поїхав.

Невдовзі довідався Мандрихович, що Каньовський має такий звичай: цілий тиждень грішить, всякі пакости людям робить, а в суботу перебирається за жебрака, надягає подерті лахи, обвішується жебрачими торбами і їде далеко за село до каплички гріхи відмолювати: А та капличка стояла при дорозі на краю ліса.

Надійшла субота. Прибрався Мандрихович, підголився, сів на свою шкапину і їде. Недалеко каплиці заховався і жде. Та ось вже й Каньовський їде дорогою. Прийшов до каплиці, став на коліна і молиться.

Тоді й Мандрихович підійшов до каплиці, став на коліна і так молиться:

— Ох Боже! Дай здоровля нашому панови Каньовському, щоби найменше сто літ прожив! Щоби був мудріший і милосердніший від всіх других панів. І дай Боже, щоби йому сон приснився про те, як мене той драб комісар вигнав з хати, а моє поле собі забрав."

Так помолився і пішов. І зайшов знов за корчі і дивиться, коли Каньовський вийде на дорогу.

От вже Каньовський вийшов — йде, ніби кривае, палицею підпирається. Тоді до нього Мандрихович:

— Ти хто такий?

— Та я... я старець Божий... бідний старець... — каже Каньовський загикуючись, бо пізнав Мандриховича.

— Еге, добре, що старець Божий — каже тоді Мандрихович — а чи маєш ти голку?

— Не маю — наче аж простогнав Каньовський.

Тоді Мандрихович:

— А ти сякий такий та ще який! От я шляхтич, а голку маю, а ти обірванець, тай голки в тебе нема?! А що, як обаки тебе обскочать тай подеруть і ті лахи, що маєш — чим тоді зашиєш?

Сказав, та як почне молотити Каньовського — бе, та приговорює:

— Не я тебе бю, але бе тебе рука самого пана Каньовського. Він то, дай йому Боже здоровля, каже таких дурнів, як ти, вчити та на розум наводити...

Набив добре, сів на коня і поїхав.

Нараз пішла чутка, що Каньовський слабий. По кількох днях є чутка, що вже здоровший. От посилає він тоді когось по Мандриховича.

Йде Мандрихович і думає:

— Що буде то буде, в гірше смерти не буде.

Прийшов і Каньовський зараз питає:

— Так це ти Мандрихович?

— Я — каже той — я шляхтич і вірний підданий...

— Еге! Та ми десь мабуть здибалися. Де це було?

— Здибалися, коли ясний пан питали мене, чи голку маю. І я не мав...

— А тепер маєш?

— Маю! — і показує Каньовському голку.

— Добре! А чи вже вчив ти кого, щоби мав голку, як я тебе вчив?

— Вчив, ясний пане! От недавно якийсь обірванець...

— Добре, добре! Бачу, що ти дійсний шляхтич. А чи не сталася тобі яка кривда, бо мені щось таке снилося...

Тут Мандрихович все оповів. Тоді Каньовський:

— Маєш від мене дві корові, бери два коні, йди на своє господарство і не бійся комісаря.

Подякував Мандрихович і пішов.

От він вже господарить, тай з комісаря сміється.

Аж раз приказує комісар, щоби люде їхали до ліса дрова возити. Поїхав і Мандрихович.

Комісар мав Мандриховича на увазі. Отже коли стрівся з ним в гущавині, то і каже:

— Я тебе ще навчу!

— Коли ж ви самі нічого не знаєте! — каже Мандрихович. — Мкажіть мені: маєте ви голку? А ви не знаєте, що її треба мати.

— Яку голку?

— А ось таку, тай з довгою ниткою! — і показує комісареви голку. — Маєте, чи ні?! Покажіть!

Ще хотів комісар щось говорити, а тут як зачне Мандрихович його молотити. Бе тай приговорює:

— Дай Боже здоровля нашому панови Каньовському, що він каже нам, як таких дурнів вчити. Не я тебе бю, а бе тебе рука самого пана Каньовського!

Набив, кілько влізлося і забрався.

Невдовзі являється комісар в Каньовського йоповідає про пригоду з Мандриховичем, що питав про якусь голку.

— А ти мав голку? — питає Каньовський.

— Не мав, ясний пане.

— А Мандрихович мав?

— Мав. Показував.

— Отже бачиш — каже тоді Каньовський — і він колись не мав, то я його вчив, а тепер ти не маєш, то він тебе вчить. Еге! І за те що я його навчив, він мені добре заплатив; пізніше я заплатив йому за те, що він мою науку добре перенив; а тепер ти мусиш Мандриховичеви за науку також заплатити — мусиш дати йому двіста золотих. Він варта того.

На тім ціла скарга скінчилася.

Ось такі чудасії виробляв Каньовський! Багато люде натерпілися від нього, однакож декого і щедро обдарував, коли той чимсь йому подобався.

РАЗОВИЙ ХЛІБ.

Пише „Фарм енд Ренч Ревю":

„Найдурнішою і нудною нісенітницею є балачка, що люде не люблять, не будуть їсти і не можуть привикнути до пшеничного разового хліба (гол гвіт брид)".

Дальше оповідаєсь, що Ківаніс Клюб в Торонті робив пробу через три місяці — лютий, березень і квітень. Протягом 9 тижнів 30-ом хлопцям, що походили з низшої працюючої кляси, давали кождого шкільного дня перекуску з разовим пшеничним хлібом. А завважує „Ф. енд Р. Ревю" — що найбільше білого (петльованого) хліба їсть робітнича кляса.

Показалося, що з 30 хлопців їли разовий хліб понад 28 хлопців (38.37) і хоч ніхто не примушував їх їсти хліб разовий. Вони могли їсти хліб білий, коли б хотіли На те робить „Ф. енд Р. Ревю" таку увагу: байдужий був їм хліб білий —

„Правдоподібно матері тих хлопців сказали б вам: О, мій Івась ніяк не їв би разового хліба!" — А ще дальше:

„Багато людей привикло до білого хліба, як привикає до чого другого, одтакож можна привикнути і до разового хліба і варта привикнути. Памятайте, що ніякий білий хліб не є такий добрий,

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ЖЕРТВИ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ, В ТОРОНТО, ОНТ.

Справа будови нової церкви у великому місті є трохи відмінна, як це буває на фармах, або в малому місточку. Є рівнож велика ріжниця і в коштах будови. В сусідстві бачите величаві святині, вартости пів мільйона, або й більше. Ми українці не є в силі навіть мріяти про щось подібне, — але біда знову, що міські інспектори не дозволяють вам збудувати дешевого будинку в середині міста. Мусите мати архітекта, щоб виробив плян з точними обчисленнями, а це має вас коштувати на початок від пять сот до тисячі доларів. А відтак не менше як десять тисяч готівки, щоб контрактор міг пустити машину в рух. За цим треба жертвенного громадянства, щоби погодилось фінансувати кошти будови й обовязки сплачування довгів. Старші наші члени й урядники мали це на увазі й тому то не приступали до будови нової церкви, але купили величавий будинок за 19 тисяч, а сама площа побіч будинку коштувала сім тисяч доларів. О-це все — був кольосальний довг і тягар на плечах урядників і членства. Але завдяки муравлиній праці, витревалости й жертвенності, як старших так і молодших, довги за Божою допомогою будуть ще цього року зліквідовані й при найблищій нагоді приступимо до будови нової церкви.

Минулої осені вринула потреба будови церкви. На зборах було вибрано будівельний комітет і вслід за цим почалась кампанія за збірками. Церква ще не будується, тому й збірки ще не досягнули бажаного успіху. Але кожний громадянин свідомий цього, що має пожертвувати стільки, скільки зможе, коли прийде на нього черга.

Архітектом, що працює вже довший час над пляном і обчисленнями, є загально відомий в м. Торонті гром. Стефан Дармограй.

Жертви на будову нової церкви в Торонті від осені до 14-го лютого цього року:

Михайло Білий	$400.00
Йосиф Шміґельський	115.00
Микита Протас	100.00
Іван Гуменюк	100.00
Братство св. Володимира	125.00
Олекса Федорів	75.00
Олекса Каратник	50.00
Ґеорґій Бортник	50.00
Яків Ковальчук	50.00
СУМК	50.00
Іван Федусь	50.00
Павло Кокор	50 00
Йосиф Добровольський	35.00
Михайло Микитюк	35.00
о. Петро Самець	25.00
Еміль Охітва	25.00
Стефан Пелешок	25.00
Лев Охримович	25.00
Мирослав Стахів	25.00
Іван Ільків	25.00
Василь Юрійчук	25.00
Стефан Христинич	25.00
Василь Колянко	25.00
Петро Бобечко	25.00
Петро Зварич, Веґревил	25.00
Михайло Мандзій	25.00
Емілія Заяць	25.00
Ґеня Рус	25 00
Іван Стефанюк	25.00
Юрко Карпюк	25.00
Іван Романко	25.00
Теодор Остапчук	25.00
Дмитро Йонка	25.00
Гнат Ґужда	25.00
Михайло Щалай	20.00
Никола Чорнопиский	20.00
Еміль Гуменюк	20.00
Андрій Стецьків	20.00
Нестор Грабовський	20.00
Василь Дацишин	15.00
Гриць Красножон	15.00
Михайло Ґрижук	15.00
Стефан Шеремета	15.00
Михайло Павлюк	10.00
Петро Талпаш	10.00
Теодор Метельський	10.00
Никола Сакалюк	10.00
Мирон Легун	10.00
Дан. Пронюк, Едмонтон	10.00
Лука Шарон	10.00
Анна Березовська	10.00
Никола Сопко	10.00
Нестор Петришин	10.00
Михайло Корецький	10.00
Петро Романко	10.00
Іван Ковалишин	10 00
Пані Ковалишин	10.00
Марія Зарицька	10.00
Д-р Ілля Вахна	10.00
Юрко Чорний	10.00
Петро Макітра	10.00
Михайло Мандзюк	10.00
Володимир Лах	10.00
Український Народний Дім	10.00
Микита Протас	10.00
Олекса Баняс	10.00
Северин Віндик	10.00
Петро Похмурський	10.00
Роман Павловський	10.00
Семен Юсипчук	5.00
Текля Федорук	5.00
Лазар Федорук	5.00
Василь Шеремета	5.00
Михайло Павлюк	5.00
Іван Ґрудеф (адвокат)	5.00
Д-р Іван Яців (адвокат)	5.00
Іван Стечишин	5.00
Микола Зелізко	5.00
Михайло Присяжнюк	5.00
Павло Никорчук	5.00
Іван Стрільчук	5.00
Марія Никорчук	5.00
Михайло Макар	5.00
Петро Лазар	5.00
Василь Гамара	5.00
Осип Квас	5.00
Андрій Орищак (адв.)	5.00
Катерина Колянко	5.00
Розалія Лащук	5.00
Михайло Материн	5.00
Михайло Бундза	5.00
Доня Никорчук	5.00
Михайло Деренюк	5.00
Мирон Москалюк	5.00
Іван Бартосевич	5.00
Дмитро Гуменюк	5.00
Петро Задурович	5 00
Люба й Гануся Григоряк	5.00
Василь Ясінський	5.00
Лев Дудниченко	5.00
Ірина Никорчук	5.00
Катруся Іваницька	5.00
Укр. Народний Союз	5.00
Никола Храпко	5.00
Петро Світик	5.00
Софія Іваницька	5 00
Анастасія Пелешок	5.00
Еміль Охітва	5.00
Андрій Якимишин	5.00
Дмитро Гункевич	5.00
Василина Стойко	5.00
Н Н.	5.00
Доня Ковалюк	4.00
Олекса Хортів	4.00
Збірка на Хрестинах — Карпюк	8.00
Євдокія Ковальчук	1.00
Збірка Нестор і Дмитро	6.00
Стефан Стечишин	2.00
Відсотки з бандів	3.20
Стефан Ракочий	2.00
Марія Яремій	1.00
Григорій Партика	2.00
Михайло Сиротюк	2.00
Онуфрій Стадник	2.00
Петро Ковалишин	2.00
Семен Олійник	2.00
Назар Никорчук	3.00
Пані Ґаланик	2.00
Пані Сиротюк	2.00
Іван Ковалишин	2.00
Петро Мельник	2.00
Марія Ілащук	2.00
Василько Самець	1.00
Братство св. Володимира	23.40

Разом $2,494.60.

ХРЕСТИНИ — ДАР ВІСТНИКОВИ.

(НаНиґара Фалс, Онт.)

В Цьвітну Неділю п-ство Ґладиньюки з Ніаґар аФалс крестили своге сина в Ґемилтоні — а крестив о. Ю. Цукорник.

З того приводу на 25-го квітня отже в день Великодня справляли гостину, на якій гості зложили 9 долярів на фонд „Вістника" і на „Вістник", як дарунок охрещеному. Це буде для охрещеного окремою памяткою. Жертви зложили:

По 2 дол. П-ство Ґладинюки.

По 1 дол.: П-ство Боднарі, Горохівські, Валовіни, Пограничні; пп. Г Гладинюк, П. Каміновський, Н. Мартинів

Жертводавцам Велике Спасибіг, родичам охрещеного здоровля і змоги виховати сина якнайкраще, а охрещеному таксамо здоровля, щастя і Многих Літ! Присутний.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

(Ріджайна, Саск.)

Опізнена.

По 25ц.: М. Кушнір, В. Каплунська, Ст. Онишко, Н. Масиник, Гр. Корпан, Мойсюк А., Матуляк П., Сирник С., Висоловський В., Чорнейко В., Сторожинський І., Фелушак Й., Барабаш Ст., Козяр Е., Ляків П., Бугай І., Овадюк Б., Яловеґа В., Лесейко М., Шушинок Н., Марусяк Н., Романчич М.

ДИЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

(Збірка о. П. Мельничука)

По 4 дол. Петро Фіґоль.

По 3 дол.: Василь Бойцун.

По 2 дол.: Павло Лудра, Мих. Климак, С. Марусяк, Павло Мельник, Петрунеля Скора, Вас. Тофан.

По 1 дол.: В. Бабляк, А. Батюк, Ф. Бойко, П. Будник, П. Василишин, Н. Велещук, В. Веренька, І. Верхомин, П. Вінтоник, В. Велещук, В. Веренька, І. Верхомин, П. Вінтоник, В. Гаврищ Н. Галюк, Марія Гошовська, В. Гривнак, Марія Гудима, Ф. Ґовда, І. Горецький, Я. Лавидюк, Н. Демко, С. Демчук, В. Дмитрук, С. Здріль, Д. Івасюк, В. Іванців, П. Касіян, І. Киріяк, А. Клапоушак, О. Кос, В. Кривко, І. Криса, П. І. Лазарович, Н. Е. Лакуста, Я. Ласейчук, Б. Лопатинський, І. Т. Лупул, Софія Лупул, Л. Лящик, М. Магус, Н. Маланчук, Д. Мамалюх, Петро Мельник, А. М. Мельничук, Н. Мендрик, П. Міськів, І. Никифорук, І. Олексишин, Л. Онищук, Анна Пакан, З. Паранич, С. Панута, В. Певчук, І. Полонич, Стася Порайко, Емілія Пронюк, В. Пуцентело, С. Романюк, І. Рудик, Ф. Савчук, Г. Саїк, К. Скакун, Г. Слюсарчук, І. Сорохан, Я. Шевчишин, У. Тома, Д. Фербей, В. Челядин, Г. Челядин, В. Чоботар, Івання Чоботар, Анна Шевчишин, І. Шевчишин, Н. Шрачинський, Д. Янда, Гафія Якимевська, Ф. Яхнiцький.

Ендрю, Алта.

М. Ґриніс	1.00

Дафин, Ман.

Від членів громади св. Юра	23.00

Ґлеслин, Саск.

По 1 дол.: М. Кульчицький, М. Лиско.

Вадена, Саск.

По 1 дол.: М. Калин, п-ка Ґриняк (уч.).

Силвер, Ман.

Іван Фіцич	1.00

Ґронлид, Саск.

Іван Івакусь	1.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Тернопіль, Саск.

По 1 дол.: Гр. Вацук, Т. Кушнерик, Ол. Ткачук, І. Стельмащук, В. Грицак.

Сонте, Саск.

По 1 дол.: Н. Гринів, Ів. Гринів, С. Двадик.

Елбов Крік, Саск.

По 1 дол.: Ю. Кухта, П. Мазуркевич, Т. Борса, А. Гриба.

Ваван, Саск.

По 1 дол.: В. Дідух, В. Голянтий, І. В. Луцюк, І. Печарський.

Кадворт, Саск.

По 1 дол.: Ф. Іванишин, Б. Кидрачук, В. Трасковський, В. Магус (уч.), В. Струган, Ф. Грицюк, Н. Галаний, В. Ковбуз, В. Сопотик, М. Котелко, П. Грицюк, В. Радзівон, В. Попович

Борден, Саск.

По 1 дол.: Ю. Білик, І. Білик, П. І. Білик, С. Гриневич, В. Равлик, С. Строган, Д. С. Никифорук, Дм. Дирбавка, Н. Білик, Варвара Михайлишин.

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Мих. Левандовський, Ник. Солонячний, Никола Давидюк (Елфінстон).

Ентуссіад, Ман.

По 1 дол.: Леон Сабецький, Кость Соколюк, Семко Вовк, Ів. Балакунець.

Брешон, Ман.

(Збірка о. Уляна.)

Олекса Федоруа	1.00

Брудергайм, Алта.

По 1 дол.: І. Онушко, В. Рута, М. Спріґ, А. Танцюриний, П. Ґоловач, А. Кочан.

Голфілд, Ман.

Іван і Катерина Новосади	2.00

Менні, Ман.

(Збірка о. Т. Ковалишина).

По 1 дол.: Ол. Друль, Нитох Тесарський, Ол. Ґрошок, Антох Кіль, Петро Друль, Юр. Карасевич, Петро Цюцьмаць, Мих. Роздеба, Ник. Бабій, Ів. Скоцелас, Ів. Пелешок, Ст. Чвалюк, Мих. Друль-

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

Катаїв, Алта.

(Збірка о. С. П. Смичика).

По 1 дол.: А. Мельник, Ник. Данилюк.

По 50цт.: П. Мельник.

По 25цт.: Ф. Вісніїський, пані Є. Біднак, Є. Матущак, В. Радомський.

По 20цт.: пані В. Біднак.

По 10цт.: Марія Ґриф.

Гемлин, Алта.

По 50цт.: С. Іванюк.

По 35цт.: А. Чорногуз.

По 25цт.: М. Щербан, Марія Федюк, пані М. Ткачук, Ів. Гоменюк, пані С. Іванюк, Т. Іванчук, Н. Віак.

По 15цт.: Н. Равлюк.

По 10цт.: Ів. Рудак, Д. Іванчук, Т. Стефюк, пані Труфин, пані Королюк, В. Рудак, К. Бандура, Катерина (нечитке).

По 5цт.: пані Пілей.

Луцин, Алта.

(Старий Прут)

По 1 дол.: М. Веренька, І. Т. Ґунька, М. Д. Шемелюк, Вас. Гунька, Іван Цембалюк.

По 50цт.: пана Я. Попела (Мондер), Ів. Зеленько, Н. Мельничук, К. Маковійчук, пані Ю. Веренька, Г. Лабатюк, Д. Раюк, М. Сідор, Н. Гунька, Ів. Александрюк, Ів. Мельничук.

По 40цт.: Ник. Ворощук.

По 35цт.: Ів. Кушнірик, А. Кушнірик, Ф. Мендзак, Ів. Лазарук, Ів. Мельник, В. Бабчик, С. Веренька, Т. Гушатий, Н. Лакомський, Н. Лазарук, И. Онищук, Ілія Гунька, Т. Сідор, Ів. Стовбець, В. Веренька, С. Топольніцький, М. Крикливець, Є. Веренька, Л. Королійчук, Ів. Онищук, Ів. Онищук, Ів. Федорків, І. Бруснак, А. Жуківський, Приятель (френд), Не підписаний.

По 15цт.: пані Н. Бурак, пані Н. Лазарук, пані Н. Гунька.

По 10цт.: Г. Веньгринюк, Н. Веньгринюк, В. Лабатюк, Ів. Орлецький, К. Козлюк, В. Бабчук, Ів. Лахуста, Т. Могилюк, пані І. Юрчук, К. Свкун.

По 5цт.: пані І. Цимбалюк.

(Дальше буде)

НА ПАМЯТНИК БЛ. П. о. АНДРІЯ САРМАТЮКА.

З нагоди Панахид по бл. п. о. Андрію Сарматюку були переведені слідуючі збірки на нагробний памятник:

Гр. Бугера, Дуфрост, Ман	$5.00
Свящ. С. П. Смичка, збірка в Ендрю, Алта.	2.85
Свящ. С. П. Смичка, збірка в Ендрю, Алта	2.75
Свящ. П. Мельничук, збірка в Брудергайм, Алта	5.80
Свящ. П. Мельничук, збірка в Едмонтоні, Алта.	28.30
Свящ. К. Желішкевич, збірка в Принс Алберт, Саск.	8.25
Свящ. К. Желішкевич, збірка в Шипмен, Саск.	3.85
в Гонімун, Саск.	6.35
Священик М. Фик в Редвей, Алта	4.20
Редвотер, Алта.	5.08
Егремонт, Алта	5.04
Калмар, Алта.	2.60
Свящ. І. Майба, в Витків, Саск.	2.60
Свящ. Т. А. Горбай, збірка в Шортдейл, Ман.	4.10
Свящ. В. Апонюк, збірка в Арран, Саск.	3.25
Свящ. Ю. Цукорник, збірка в Гемилтоні, Онт.	7.76
Свящ. Т. Ковалишин, збірка в Сенді Лейк, Ман.	5.65
Свящ. Л. Дячина. Мусідорр,	3.15
Слава (пол.)	9.30

ЗБІРКА о. І. ГНИДОГО

Садбері, Онт.

По 2 дол.: Павло Заяць, Дм. Хмара.

По 1 дол.: О. Цьотка, Іван Щербій, С. Стадник.

По $1.25: Н. Н.

По 25цт.: п. Хмара.

Разом 8.50

ЗБІРКА о. А. ХВУСТАВКИ

Кослониця-Січ, Алта.

Зложили слідуючі:

По 1 дол.: Н. Самотюк, П. Воробець, Д. Никифорук, М. Чернявський, Т. Воробець, В. Чернявський, І. Самотюк, В. Гаврилюк, В. Слободян, Н. Харук, Г. Онищук, о. А. Хруставка. Разом 12.00

Прут, Алта.

По 1 дол.: Пані добр. З. Хруставка, пан і пані Н. Лазарук, пан і пані Г. Могилюк, пан і пані Гавриш, пан і пані Онищук, пан і пані І. Сідор, пан П. Друцук.

По 75цт.: П. І. Ткачук.

По 50цт.: пан і пані Березка, п. і пані В. Лакуста.

По 25цт.: пані Ропчан.

Разом 9.00

Кайленд, Алта.

По 1 дол.: М. Г. Ткачук, В. Басараба, В. Арийчук.

По 75цт.: М. Слівінський.

По 50цт.: М. Орлецький, п. Данилюк, Г. І. Ілюк, пані Є. Деліцой.

По 25цт.: А. Слівінський, Г. Н. Олійник, Г. М. Арийчук, М. Юхим.

Разом $6.75.

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА

Тиндал, Ман.

По 50цт.: Еміль Карпець, Василь Луговий, Дмитро Вівчарик, Кость Гнатюк, Микола Тупиво, Лев Сабат.

По 25цт.: Микола Чирко, Михайло Гнатюк.

По 10цт.: Анастасія Чирко, Іван Мвичур.

Разом $3.70.

Сентон, Ман.

По 1 дол.: П. Мачула.

По 50цт.: И. Назаревич, П. Турко, П. Мех, пані Назаревич учит.

По 25цт.: пані Ю. Німчук, М. Німчук, С. Вацко, Н. Назаревич.

Разом 4.00.

Портедж ля Прейрі, Ман.

По 1 дол.: І. Звіздарик.

По 50цт.: М. Мельник, І. Цуркан.

По 30цт.: Марія Боднар, П. Касіян.

По 25цт.: Я. Кобилянський, М. Лазорко, М. Павашиянський, Ф. Соцький, пані Соцька, пані Рудей, пані Звіздарик, Семко Макійчук.

По 20цт.: пані Кобилянська.

По 10цт.: М. Чижевич, М. Цап, пані Слободян, Братковецька. — Разом $5.20.

Поплар Парк, Ман.

По 50цт.: І. Марко, К. Сохацький, пані Щенесюк, І. С. Іванчук.

По 25цт.: Михайло І. Марко, А. Кушка, Мих. Марко, В. Бидюк, Стефан Мисливчук, Д. Вусатий, Мих. Вусатий, І. Глас, І. Кирилюк, Д. Чернецький, Гриць Лисийчук, Мих. Мриитюк, пані Глас Мисливчук, Ганькевич, Миркевич. — Разом $6.00.

Брендон, Ман.

По 1 дол.: І. Юрків (Давфин, Ман.), пані П. Батицька.

По 50цт.: І. Аморгович, С. Микітюк, О. Петраш, пані С. Павлишин, Повшак, Т. Щурко, Бенк.

По 30цт.: С. Мазур.

По 25цт.: І. Касюрак, І. Гудима, І. Ганулк, О. Привида, І. Нагуляк, Щербатий, М. Турчинець, П. Шигельський, М. Седляк, С. Комарница, В. Повшак, пані: М. Шигельська, М. Ганулк, Овчар, Барилюк.

По 20цт.: Н. Федорук.

По 10цт.: К. Шегчук, пані: Аморгович, Чорномаз.

По 5цт.: Данькевич. Разом $10.00.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД.

П. Іван Боршовський в Шортдейл, Ман., Перевів слідуючу збірку на видавничий фонд Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Жертви призначені на релігійні видання. Жертвували слідуючі:

Іннісфер, Саск.

По 1 дол.: Т. Мельничук, Н. Кошман, І. С. Половик, Т. Скигар, Д. С. Думанський.

По 50цт.: В. Дзерввчук, Н. Скигар.

Паркервю, Саск.

По 1 дол.: І. Копан, І. Воронюк, Н. Озерний, Д. Баранський.

По 50цт.: Ю. Воронюк, І. Когут.

Тідор, Саск.

По 1 дол.: П. Грнаінський.

По 50цт.: І. Гарасимюк.

З інших місцевостей.

По 1 дол.: І. Боршовський, Шортдейл, Ман., Оксана Думанська, Шіго, Саск.

По 50цт.: Ф. Антонишин, Райдінг Парк, Ман., Магда Антонишин, Райдінг Парк, Ман. Разом $15.50.

П. Боршовському, який перевів збірку, та всім жертводавцям щира подяка.

Консисторія.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина

ЧЕРВЕНЬ:

13 Нед. Зісл. Св. Духа. — Виста (храм)
14 Понеділок — Росборн
20 Неділя. — Давфин

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Уляна

ЧЕРВЕНЬ:

13. Прес. Тройці — Брендон., храм
14 Св. Духа — Сендгин
20. Неділя. — Іст Селкірк
27. Неділя. — Ледвин

Адреса: 305 Парк Стріт, Виннiпег, Ман

Телефон 28707.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желішкевича.

ЧЕРВЕНЬ:

13. Зелені Свята — Сембург, храм.
14 Пресв. Тройці. — Шипмен, храм, отворення і благословення нововбудованої церкви. (Базар)
20 Неділя. Всіх Святих. — Гонаймун
27 Неділя 2-га по Зел. Святах — Принс Алберт.

760 Central Ave.
Phone 2776 Prince Albert, Sask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

Червень

13. Пресв. Тройці — Сифтон, храм
14. Св. Духа — Валей Ривер, храм
20. Неділя. — Венлав
27. Неділя — Пайн Ривер

ЛИПЕНЬ

4. Неділя. — Бгдан.
7. Иоанна Хрестителя. — Ґарленд
7. Иоанна Хр. — Драй Ривер (о. Квалишин)

Dauphin, Ман.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ

1 В. 19 Травень. Менандра.
2 С. 20 Муч. Талалея, Александра
3 Ч. 21 Вознесення Господнє
4 Ч. 22 Муч. Василиска, Маркела
5 С. 23 Прпмч. Михаїла Чорноріз.

6Н. 24 Нед. св. Отців 1. Всел. Соб.
7 П. 25 † мч. Келистина
8 В. 26 Муч. Аверкія і Єлени
9 С. 27 Свмч. Терапонта Сард.
10. Ч 28 Муч. Єликоніди
11 П 29 Прпмч. Теодосії дівиц
12 С. 30 Преп. Ісаакія Далмат.

13 Н 31 Зелені Свята — Тройця.
14 П. 1 Червень. День Св. Духа.
15 В. 2 Вмч. Івана Сучавського
16 С. 3 Муч. Лукіяна й отроків
17 Ч. 4 Митрофана Патр. Царгор.
18 П. 5 Муч. Аполона. Кіпкарда
19 С. 6 Преп. Висаріона Єгипет.

20 Н 7 Нед. Всіх Святих.
21 П. 8 Єфрема патр. Антіох.
22 В. 9 Кирила арх. Александр.
23 С. 10 Івана митр. Тобол.
24 Ч. 11 Муч. Теопемпта
25 С. 13 Муч. Акилини

27 Н. 14 Нед. 2 по Зел. Святах.
28 П. 51 Прор. Амоса, муч. Віта
29 В.16 Преп. Тихона Луховського
30 С. 17 Муч. Мануїла

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая

ЧЕРВЕНЬ:

13 Нед. Св. Тройці — Шортдейл (храм)
14 Пон. Св. Духа. — Петлюра (хр.)
20 Нед. Всіх Святих. — Грендвю (храм)
27. Нед. — Роблин фарми

ЛИПЕНЬ

4 Нед. — Райдінг Парк
7 Сер., Св. Ів. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм)
11 Неділя. — Ленард
11 Нед. — Гілберт Плейнс о. Кусий
12 Пон., Св. Ап. Петра і Павла — Роблин (храм)
12 Пон. — Етелбер (храм) о. Кусий
18 Неділя. — Швелей
25 Неділя. — Петлюра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

ЧЕРВЕНЬ.

13 Сош. Св. Духа. — Мазепа, храм
14. Пресв Тройці — Свидова.

Адреса:
110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. Гриняни.

ЧЕРВЕНЬ:

13 Неділя. Зел. Свята. — Смтс. —
14 Понед. Зелених Свят — Терно піль. — Храмове свято.
30 Неділя. Всіх Святих. — Алвена. Храмове свято.
27 Неділя — Кадворт.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайського

ЧЕРВЕНЬ:

13 Неділя. Зісл. св. Духа — Вайта. Храм.
14 Понед. Святої Тройці. — Толстой. Храм.

Адреса: Толстой, Ман

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ:

13. Зелені Свята: Гол. 7 У. Є. Ів. 20: 19—23. Літ. Діян. 2: 1—11. Єв. Івана 7: 37—52 і 8: 12.

14. Понед. Зел. Свят: Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

15. Івана Сучавського: У. Є. Ів. 20: 1—10. Літ. 2 Петра 3: 1—18. Єв. Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

20 Нед. Всіх Святих Гол. 8. У Є. Матея 28: 16—20. Літ. жид. 11—33—40 і 12: 1—2. Єв. Матея 10 32—33. 37—38 і 19: 27—30.

27 Нед. 2 Гол. 1. У. Є. Марка 16: 1—8. Літ Римлян 2: 10—16. Єв. Мат. 4: 18—23.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3696 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., JUNE 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1943. ЧИСЛО (504) 12

НЕДАЛЕКИЙ КОНҐРЕС.

Українські ґрупи в Канаді, що перше жили окремим життям, якийсь час по вибуху цеї війни створили в своїх представників спільний Комітет для вирішування тих загальних справ, що ними всі ті ґрупи і без того мусять клопотатися. Отже створили Комітет Українців Ка-[illegible]

Отже цей комітет скликає тепер Конґрес, що має відбутися в Виннiпегу, в Роял Александра готели 22-23 і 24 червня, в вівторок, середу і четвер.

Значіння самого спільного Комітету має для українців в Канаді велике значіння. Комітет, це живий доказ, що ріжні українські ґрупи можуть в загальних справах разом стояти і працювати. Друге — що в нинішних часах канадійський Комітет є одиноким представничим тілом українського народу. Тут знов наука українцям — що всяка громадська праця, коли вона витревало і довго провадиться, приносить такі овочі, яких передтим ніхто не сподівався. А якраз Комітет, та будучий Конґрес є тим несподіваним великим овочем тої нераз може і не дуже зорганізованої праці, яка десятки літ провадилася.

Тай самий Комітет, це дальше продовження тої ж праці новою її галузею; новим верхом, що понад загальне життя піднимаєсь.

І треба вірити, що самий Комітет здобув багато нового і потрібного. Саме те, що представники окремих груп до себе звикли, є набутком. Дальше — самий Комітет, застановляючись над усякими справами, набрався нових відомостей, здобув новий досвід. Тепер він може українцям і неукраїнцям сказати таке, чого поодинокі ґрупи не знали би і не сказали би. Тай перед неукраїнським світом вже саме існовання Українського Комітету підносить значіння української справи на світі. Ось тому і в Москві Україський Комітет побачили.

Подробиці про будучий Конґрес подають подрібно други українські часописи, а ми тут лише загально пригадуємо.

РІЖНІ РІЖНО ТОЛКУЮТЬ.

„Івнінг Телеграм" в Торонта розбирає вислови американського кореспондента Ліленда Стова, який пише, що по його думці Росія по війні з німцями може піти, або не піти до війни з Японією. Це залежить від того, каже Стов, оскілько аліянти будуть Росії догоджати і робити, як вона хоче. Каже він також, що коли повоєнний лад в Европі не буде на руку Росії, то вона може стати на боці, а тоді в Европі ладу не буде... Значиться — ріжні ріжно толкують.

НЕПОПРАВНИХ ВБИВАТИ.

Суддя Джеймс Волес, в Ню Йорку, недавно заявив: „Коли нема надії, що злочинець поправиться, то я раджу злочинця вбити. До того повинна бути назначена комісія, а коли чоловік не може стати таким як треба, йому треба зробити смерть".

МОСКВА РОЗВЯЗАЛА КОМІНТЕРН.

Комінтерн, це слово скорочене з „Комуністичного Інтернаціоналу". Травня 22-го часописи принесли вістку, що Москва Комінтерн розвязала, або що провідники Третого Інтернаціоналу свою власну організацію розвязали. За причину розвязання Комінтерну подають не те, що робота Комінтерну досі була недобра, але те, що розвязання Комінтерну звяже тісніше других аліянтів з Росією.

Комінтерн був інституцією большевицької Росії, вставленою для поширювання большевицької політики і роботи по всіх краях поза Росією. Основним принципом Комінтерну було приготовляти всесвітну революцію, щоби Росія могла запанувати над світом і завести всюди таки лад, як був в Росії.

І Комінтерн з своїми замірами не крився — він явно проголошував, яка його ціль і як він думає до неї дійти.

Воєнні події заставили Москву розвязати Комінтерн, бодай поверховно. Бо таке розвязання взагалі насуває багато питань. От що каже про те розвязання Торонто Дейлі Стар:

„На ділі рішення Москви не нищить комуністичних партій в ріжних краях поза Росією, але пускає їх самопас і відриває — бодай теоретично (на словах) — від проводу і вказівок Москви."

Очевидно Москва бачить, що таке розвязання Третого Інтернаціоналу може стати їй в теперішнім часі в пригоді. Вона хоче і по війні мати більше простору на міжнароднім політичнім полі, а в чім досі заваджав їй Комінтерн. Хоч, певна річ, що ріжні краї, організації і люде будуть толкувати собі розвязання Комінтерну неоднаково. Бо розвязання не є осудженням комуністичних принципів, якими дальше можуть руководитися большевицькі організації по світі.

Та все ж думають, що проголошення розвязання Комінтерну може мати для теперішних воєнних зусиль аліянтів додатне значіння.

КОМУНІЗМ БЕЗ КОМІНТЕРНУ.

Ерл Бровдер, ґенеральний секретар комуністичної партії в стейтах каже, що розвязання комінтерну не пошкодить його партії, бо вона від 1940 р. „не мала звязків з заграницею".

Оголошення розвязання комінтерну мабуть на руку Канаді остілько, що нині Канада маючи діло з тутешними комуністами, не потребує оглядатися на Комінтерн і Москву.

ВІЙНА З БІЛОЮ РАСОЮ.

Сеньор Рамос Ляваль, аргентинський конзуль, каже що Японія воює не з Британією й Америкою — вона воює з цілою білою расою. І хоч тепер дуже вона обдерта і голодна, однакож голосить, що готова воювати сто літ. І кінчить Ляваль: „Доки її не переможесь, доти не буде спокою".

УРЯДОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Українької Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в днях 25—29 червня, 1943, в Виннiпегу, Ман.

В виду того, що приутність кожного священика на Конференції обовязкова, в неділю, 27 червня Богослужень по парафіях не буде.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

20 червня, неділя — Пайн Ривер, Ман.
27 червня — Громада св. Михаїла — Виннiпег, Ман.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ В КАНАДІ.

НАСЛІДКИ СПІВПРАЦІ З РОСІЄЮ.

В річницю союзу Британії з Росією Калінін прислав Лондонови поздоровлення, на яке відповів король Юрій, що він сподіється що співпраця тих обох урядів „буде на добро не тільки народам двох країн, але також всіх свободолюбних держав".

ЩО МОЖЕ ЗРОБИТИ СТРАЙК.

В Ейкрон, Огайо, в чотирох фабриках, де виробляють ґуму, 51,000 робітників, з Сі-Ай-О організації застрайкували пять днів. Школу того 5-денного страйку числять на 18 мільйонів долярів

ВМЕР В КАПЛИЦІ.

В Ню Йорку знашли в каплиці неживого 74-літного римо-католицького священик Каоґлина. Священиком був 50 літ. Видно, що зайшов він до каплиці і там від розриву серця вмер.

МОЖУТЬ БУТИ КАРТКИ НА ЧЕРЕВИКИ.

В ґарбарнях, де виправляють шкіри на черевики, нема подостатком робітників, отже може бути замало ременю на черевики. Це може привести до того, що встановлять на купно черевиків картки.

ІМЕНИНИ ПЯТИРЕНЯТ.

Родина Діонів будує тепер будинок за 50,000 дол., де буде 7 спалень і 5 кімнат для купання, однакож він буде готовий аж при кінци червня. Отже Діони перенеслися з свого старого звичайного дому, де пятерията народилися до Дейфо Шпиталю, разом з пятеринятами і другими сімома своїми дітьми, поки новий дім буде готовий. Тут відбувалась 9-та річниця народин пятиренят — відбувалась дуже тихо.

ФАХОВЕЦЬ — А ГРОМАДЯНИН.

Доводилося мені говорити з людьми про фаховців, про ремісників. І питаю:

— До якої ґрупи, до якої церкви, чи громади такий то наш фаховець належить?

— До нашої — кажуть — він добрий наш! Він оден з нас! Поза фахом він нашими громадськими справами щиро клопочеться, піддержує нашу громадську працю дуже дбало. Він гідний чоловік. Дай Боже нам таких багато! Він добрий наш громадянин!

Питаю про другого і чую:

— Він нігде не належить, бо каже, що це йому в „бізнесі" пошкодить. До церкви не належить і не ходить, до позацерковних орґанізацій не належить; нікому на нішо цента не дасть; громадськими справами цілком не інтересується. Остільки він наш, що знае клич: „Свій до свого". А поза тим лише про себе одного дбае. Гроші — це в нього і батько, і мати, і нарід, і Бог!

Так люде говорять, так люде на фаховців дивляться, так люде про фаховців думають.

І справді е деякі фаховці, що цілком не е громадянами. Це мертві ремісничі інструменти, яких до чого іншого поза ремеслом не вжнеш

Є ремісники, що в ремеслом перестали бути людьми. Вони звузили свій розум, свою душу і свою совість до вузких ремісничих рамців. Ремесло і гроші — це все, про що вони на світі думають і знають. Й оскілько більше такий фаховець звузить себе, остілько звужуе він також свій людський практичний розсудок. Він забувае навіть, що люде за такого його мають, яким він е.

Фаховець, який не хоче бути громадянином щоби не пошкодити своїм „бизнесовим") справам, е цілком чужий громаді. Він стоїть поза громадою, як дезертир поза армією.

Стрічаються фаховці і ремісники, що поза фахом, чи ремеслом е крайно вузкоглядними і безідейними людьми. Вони знають свій фах, вони можуть бути людьми і богатими, але з моральної сторони е вони бездонною порожнечею. Як люде, як громадяне вони безвартні.

Причиною такого убожества фаховців бувають нераз родичі, що посилають дітей до шкіл. Висилаючи сина до школи вони ставлять перед ним одну ціль — гроші. Як вартість всіх вартостей. Кажуть:

— Йди до школи, вчися, станеш дентистом, чи лікарем, чи адокатом, чи аґрономом, чи ще чим, а тоді не будеш бідити так як ми. Будеш мати гроші, гроші, гроші, гроші — і ще раз гроші!

Гроші все. А чи їх син буде гідним чоловіком — байдуже! Чи буде релігійним чоловіком — байдуже! Чи буде членом громади — байдуже! Чи буде вартним чоловіком між народом — байдуже! Чи буде його за що поважати — байдуже!

Гроші все! Тому не диво, що їх діти на безідейних людей виховуються.

Що сказати б про фармера, який не належить до церкви, бо там треба щобудь дати, а це проти його „бизнесу". Не йде до церкви, бо черевики виходжуються, а це проти його „бизнесу". До народного дому не піде, бо це проти його „бизнесу". Прийдуть до нього колядувати, а він колядників до хати не впускае і нічого не дасть, бо це проти його „бизнесу". Він і державного податку не рад платити, бо це проти його „бизнесу". Слабого сусіда не відвідае — бо це проти його „бизнеу".

Що сказали б ми про такого ж самого фабричного робітника? Чи такі люде мають в людськім життю яку будь вартість? Ні!

А фармер і фабричний робітник, це також фаховці — такі як і ті, що покінчили висші школи. Їх праця така важна, як і лікаря, як дентиста, як учителя, чи що. Отже фармер та робітник могли би також „бизнесом" заступатися.

Але самолюбний „бизнес" нікого не виправдуе. Бо „бизнес" не е на те, щоби чоловік всего другого задля „бизнесу" відрікався. „Бизнес", це ремесло, а воно е на те, щоби чоловік, заробляючи собі на прожиток, справами громадськими міг гідно клопотатися.

„Бизнес" не на те, щоби за него ховатися і казати: Моя хата з краю, я нічого не знаю".

Коли говориться, що ми повинні мати фаховців, бизнесовців, ремісників, то лише в такім розумінню, що ті фаховці будуть добрими громадянами, гідними людьми, а не чужими для громадського життя. Що вони будуть ще кращими громадянами, ніж звичайні люде. Примірoм для звичайних людей.

Л...

ПРИВИЧКА НЕ ВСЕ ВИПРАВДУЄ.

— Чому ви не говорите по свому, або мішаете свое і чуже і виробляете так дивовижний жарґон? — питае дехто деколи хлопців і дівчат.

— Бо ми так привикли — кажуть вони.

Але привичка не е виправданням.

Люде повинні руководитись розсудком, а не самою привичкою. В життю повинна бути самоконтроля на кождім місци. Люде повинні застановлятися над тим, що вони роблять, що говорять, як говорять.

Уявімо собі такий образок:

Приводять до суду злодія і питають:

— Ти крадеш?

— Краду.

— А чи багато крадеш?

— Та вжеж, що не мало.

— А чи давно крадеш?

— Дуже давно.

— А чому ж ти так крадеш?

— Тому, що я дуже привик.

Тоді суддя:

— Ну, коли привик, то нема з тобою що робити. Привичка важна справа, отже ти вільний! Йди собі і дальше кради!

Але наперед знаемо, що жаден суддя так не скаже, бо для нього привичка не мае ніякого значіння. Коли хтось привикне в оден бік, то може привикнути і в другий коли почне себе в другий бік нагинати. А вже коли хтось завважить, що він привик до злого, то повинен зараз брати себе в руки і до доброго себе справляти.

В багатьох молодих нині видно на кождім кроці брак самоконтролі, брак думки про те, що вони роблять, як роблять, а як повинні робити. А без самоконтролі ніхто розумним і поважним чоловіком не стане.

ДЕ НАЙБІЛЬШЕ ПРОКАЖЕНИХ.

Думали люде, що найбільше прокажених е в Індії, а тепер показуесь, що найбільше прокажених мае Китай. Тай більше е всіх прокажених на світі, ніж доси собі уявляли — бо їх е мільйони. В Китаю е 1 до 2-ох мільйонів. Африка е на другім місци з сотками тисяч Індія трета з 100,000-ми прокажених.

ДЕЩО ПРО СЛОВЯНСЬКЕ ПИСЬМО.

Церковне, чи старословянське письмо, яким писані наші давнійші книжки, це адійсности давне письмо українців. Це письмо давної української літератури.

Зчасом воно потрошки змінялося, аж стало на тому, що тепер в старих церковних книжках маемо.

І тому кождий українець повинен би знати не лише українське письмо нинішнього часу, але також давнішу етимольогію", коли були з дашками „и", „о", а часом „е", а також йори, ять і йор. Позатим повинен би знати і письмо церковне. Допера таке знання дасть йому можність мати ясне поняття і доступ до цілої української літератури.

Словянське (церковне) письмо мав зложити св. Кирило сам чи з братом Константином, і тому воно „кирилицею" зветься. Воно було упорядковане коло 855 року, або приблизно так.

Крім „кирилиці" е ще друге письмо, яким в Сербії та Дальматі були писані церковні православні книжки, і зветься те письмо „глаголиця". Назагал воно ані трошки неподібне до кирилиці, хоч ним писалися ті самі книжки, що писалися „кирилицею". Його мав зложити брат Методія, Константин. Глаголиця дуже незручна до писання. Її і доси потрохи вживають.

Є короткі вістки, що колись українці писали „чертами" і „різами". То знов говориться в давнім життю Констнтина, що коли він в 860-861 р. був в Херсоні, то знайшов там Євангелію і Псалтир „руськими писмени" писані (руським письмом). Знов же арабський письменник 10-го віку, Ібн-ель-Недим, розповідае, що „руси" мають свое письмо, і тойже Недим навіть дае в своїх писанях взорець такого письма. Однакож доси вчені ще не відчитали того письма, що Недим показуе.

З того виходить, що українці вже перед християнством мали якесь свое письмо.

Письмо церковне більше просте, а нинішне заокруглене. Таким заокругленим казав зробити його цар Петро 1-ий і ним друкувати всі книжки крім церковних. І вичеркнув деякі букви цілком, які е в церковній азбуці.

Словянське письмо мають нині українці, москалі, серби, болгари, білоруси, а також декотрі татарські народи, що належать до Росії. Давніше словянського письма вживали в церковних книгах і румуни, та тепер пишуть латинкою.

В церковних наших книжках вживалося доси 44, або 45 букв (44 з окремим „от", а 45 з „ґ"; бо українці читали „г" за „ґ", отже пізніше додали букву „ґ"). Але первісне письмо, яке з болгарськими книжками прийшло на Україну, мало також букви для носових звуків, які українцям були непотрібні, отже їх перестали вживати.

Нинішна наша азбука мае 33 букві, з того 32 звучні, а одну (ь) для мягчення. Лекшого до науки письма, як наше нинішне, не може бути.

ДІМ — РОДИНА

Читання вдома.

Родичі повинні старатися, щоби дім був і для них самих і для їх дітей такою інституцією що мае багато культурних цінностей.

Бо е навіть старші люде, що дім для них неінтересний. Вони тут сплять, їдять, перед дощем ховаються, але в вільних хвилях їм вдома нудно і вони воліють кудись піти. А це злий знак. Такі люде не створять з свого дому інституції виховавчої; не створять тісного родинного гурта; не створять культурного родинного гурта.

Коли ж старші раді в вільних хвилях з дому забратися то оскілько більше будуть з дому тікати їхні діти. І що для дітей може бути інтересного вдома, коли нема нічого інтересного для старших. Такий дім — пустий дім.

Але бувають доми, де родина жие з собою тісно. Така родина спільно обговорюе всякі свої, та біжучі громадські справи — обговорюють старші в присутности дітей. Тут молоді вже заздалегідь познакомлюються зі справами старших, отже зі справами, якими ті молоді будуть колись клопотатися. Це приготовляе молодих до дальшого життя. Тай нині вже такі молоді можуть бути помічниками для старших в справах, якими старші клопочуться.

Буває в деяких домах звичай, що батько, чи мати час від часу читае вголос для всіх вдома — чи добре оповідання, чи щобудь з часописів, чи Історію Украіни, чи „Кобзаря", чи ще що. Це мае величезне значіння в домашнім вихованню молодих. Дім тоді стае школою; стае викладовою салею; стае місцем для обговорювання всяких справ, які при читанню виринають. І це вяже родину в тісну цілість; це робить з родини культурну інстиуцію.

Діти, що виходять з таких домів, це свідомі, розумні діти. Бо дім був для них доброю школою. Вони там змалку привикли чути про важні справи, познакомитися з ними і навчитися поважно думати.

Отже родинне читання в голос для всіх, це конечна справа в кождім домі.

Треба, щоби старші найперше самі вголос для молодих читали, а молоді слухали; коли ж вони наслухаються, тоді заінтересуються і самі схочуть читати. Старші мусять перші заінтересувати молодших читанням, а тоді молодші на власну руку будуть продовжати те, чого від старших навчилися.

Та може хтось сказати: Ми так перетяжені працею від ночи до ночи, що нема коли з дітьми і двох слів поговорити.

Деколи можуть бути такі важні обставини, але не бувають вони завсігди. До того ж вдома е двое людей, батько і мати. Коли одно не мае часу, то може мати друге. А хто хоче час знайти, то може його знайти бодай деколи.

Казав Христос, що коли сівач сіяв, то деяке зерно впало між тернину і тернина заглушила його. І пояснюе Христос, що тернина, це людські надмірні старання і клопоти. Люде їх нераз тілько кругом себе нагромаджують, що не лишаесь їм часу на яку будь культурну працю. І тоді виходить, що коли з грошевої сторони такі люде підносяться, то з культурної дуже занепадають. А культурний занепад страшнійший від матеріяльного. Клопочуться про збільшення грошевого майна, а не дбають що їх діти, що саме їх життя морально нівечиться.

З чужого світа.

Жидівська жінка повинна з гордістю показувати, що її дім е жидівським домом.

Жидівський дім повинен мати в собі атмосферу жидівської практичної мудрости. Тут маеться вязати теоретичне з практичним, як конечність для успіху. успіху в життю.

По тім можна жидівський дім пізнати. Отже хто лише до нього вступить, то побачить і почуе, що це дім жидівський, де жидівська родина жие в поваві і щастю.

Хоч яким убогим був би жидівський дім, але не повинен він бути без Шафи з Жидівськими Книжками. Жидівська жінка повинна подбати щоби членів її дому можна слушно звати „Народом Книжки".

Свояки і знакомі повинні давати новоженцям вдарунку не те, що буде заваджати в шафах але гарний жидівський образ річ обрядову, жидівську книжку, передплату на жидівський журнал.

Обовязком домашного і шкільного жидівського виховання повинно бути виховати так, щоби молоде покоління не було „жидами три рази в році" (на важні свята; як в нас Різдво й Великдень, коли до церкви йдуть і ті, що більше ніколи не ходять).

В минулих віках жидівський дім був твердинею. І нині жидівський дім е найсильнішою кріпостею жидівства.

Коли жидівська жінка не певна, що її діти не занедбуються, не тілько фізично, але і з боку духового і виховавчого, то вона більше зробить, коли присвятить себе вихованню своеї родини, замість бути дуже діяльною в громадських орґанізаціях.

З книжки: Що кожда жидівська жінка повинна знати".

Гарні руки.

Мала дівчинка сиділа на колінах матері і каже:

— Мамо, я вас дуже люблю, але не люблю ваших рук. Вони дуже погані!

На те мати:

— Я знаю, що погані але ти не знаеш, від чого вони стали поганими. А це від того що коли наша хата горіла, а ти в хаті спала, тоді я тебе ратувала і попекла руки так, що вони доси такі погані.

Задумалась дівчинка на хвилинку, а тоді каже:

— Мамо, від тепер ваші руки дуже гарні, і я дуже їх люблю.

І щиро поцілувала матір в обі руки.

ЖІНОЧА ПОЛІЦІЯ ДЛЯ НАГЛЯДУ НАД МОЛОДИМИ.

В Бостоні поведення молодих на вулицях міста вечорами і ночами стало таке погане, таке деморалізуюче, що загал давно вже домагався, щоби настановити окрему поліцію, чи вжити інших способів, щоби лихо припинити.

Отже тепер поставлено 10 жінок поліціянток в уніформах, щоби наглядали над життям міста на вулицях відколи стемніе і через цілу ніч. Вік таких жінок поліціянток від 30 до 45 літ. Вони не будуть мати при собі зброї, будуть ходити по дві разом, а коли б треба, то мають кликати до помочі звичайних поліцаїв.

Справа з молодю зайшла так далеко, що тепер треба звичайної поліційної силй, щоби лихо зупинити.

З тим рішено видати постанову, щоби хлопці і дівчата до 19 літ віку не сміли по 11-ій годині волочитися вулицями міста.

Таку вістку подають часописи.

Тут хіба додати, що не в однім Бостоні поведення молодих подібне, як в Бостоні. І нераз приходиться дивуватися, що нема якогось авторітету, який скавав би свое тверде слово і вжив потрібних способів супроти деморалізуючого поведення.

Не дозволяють поміщувати в ґазетах чи журналах безсоромних образків, але коли молодіж водиться вулицями як хоче, на нікого не оглядаючись, то нема кому спинити.

Але е ще оден авторітет, який повинен би виявити свою волю а то — дім. Коли б родичі подбали то їх діти мали би більше розсудку, ніж мають.

Про інших нам байдуже, бо ми і так не маемо до них доступу, але українські матері-батьки повинні мати більше на увазі поведення своїх дітей. Головно ж, коли хлопці, чи дівчата вибираються з фармів до міста, то батьки повинні їм наказати якнайтвердше: „Поводися там по культурному, по розумному, не водись вулицями міста за руки та за підруки, не волочись з хлопцями (це до дівчат) так, немов на вулицях нікого нема крім тебе"...

Це важнійше, ніж казати: Йди і заробляй гроші!"

Поведення молодих нині в великій мірі погане не тілько на вулицях містів, але й на залізницях, на танцях. Всюди треба би поліції і то з необмеженою властию.

Однакож дім тут лишаеться першим. Коли б родичі поведення молодих мали на увазі і вже змалку вказували дітям, як треба, а як не треба поводитися, то діти йшли би з дому належно підготовані і їх не потягнуло би за собою ніяке збіговиско.

Але не всі родичі про те думають. Є навіть такі, що кажуть: „Нехай брикае, нехай танцюе, нехай дівочить і парубочить досхочу, бо я так робив, чи робила". Так кажуть, але це погляд нерозумний. Волочитися, танцювати і байдикувати не е справою розумною, не е справою культурною. Людське щастя не в танцях, криках, пиятиці і байдикованню, але в поважнім життю Де ж розпущеність, там треба поліції

Це важна справа, бо яка молодіж, такі будуть пізніші старші люде. З молодого крантя буде старше дрантя. Коли ж молодіж навчити бути поважною, то будуть з неї старші поважні люде.

Громадянин.

НА ТРИ РОКИ.

В Гул, Кве., засуджено двох вояків на три роки вязниці. Вони вкрали автомобіль, а притім мали з собою рушниці.

УВАГА!

Виконую всякі артистичні малюнки олійними фарбами на полотні, як образи на Іконостас, образи до хоругов, сценерії для сцени і т. д.

Про ціни та інформації пишіть до:

O. N. MOROZ
Box 182,
Goodeve, Sask.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НА ЩО Є „ВІСТНИК"?

Коли поставимо питання: „На що є „Вістник"?, то хтобудь скаже.

— Щоби люде читали і вчилися того доброго, що в „Вістнику" є. Щоби інтересувалися справами, які „Вістник" порушує.

Загалом воно так, але загальне ділиться на частинне. І так дальшим питанням є: Хто має читати? Чоловіки, жінки, діти, старші, молодші — отже котрі саме?

Найкрасша відповідь була би тут, що всі повинні читати, однакож чи всі читають?

Може найбільше є такого, що перечитає батько, чи мати, перечитає потихо, а решта з родини ніхто не тільки не читає, але і не знає взагалі, про що в „Вістнику" пишеться. Для решти родини „Вістник" не істнує.

А так не повинно бути. Старші повинні читати „Вістник" всім вголос; повинні говорити молодшим про справи, які в „Вістнику" обговорюються; повинні заставляти молодих, щоби „Вістник" читали.

В „Вістнику" є матеріял для всіх. Є оповідання, є вірші, є приказки, є дрібні історійки з добрими примірами, є справи обрядові церковні, є моральні науки є справи домашні, є справи для молодих, є поважні статті, — є дописи про громадські місцеві справи...

Отже ріжнородний матеріял. І коли б кожда родина використала весь той матеріял, як треба, то „Вістник" був би варта для неї не одного доляра на рік, але 5 долярів, 10 долярів.

Коли хто думає, що „Вістник" має бути лише для старих, а для молодих ні; що молоді повинні читати лише „фони пейпер", той пускає молодих самопас, без проводу без доброї науки. І вони колись самі будуть на нього нарікати.

ПОРОЗСИПАНИЙ МАТЕРІЯЛ.

Люде, що належать до церковних громад, це громадяне, це нарід. Ви можете тих людей скликати, коли треба, дитись, братися з ними до якої громадської праці. Бо ті люде творять одну громаду, одну широку родину, одну організацію. можете до них говорити, з ними пора-

Однакож поза громадами, чи серед громад є одиниці, що до зорганізованих громад не належать. Люде йдуть до церкви — а ті не йдуть; люде сходяться до Народного Дому — а ті не йдуть; люде є членами церкви, чи інших організацій — а ті ні... Вони сидять собі вдома, або деколи зійдуться з такими, як самі і на тім все кінчиться.

Такі люде, це те саме, що волоцюги, які до роботи не беруться, але волочаться бездільно з місця на місце. Їх ніщо не обходить, що люде роблять; вони не журяться ніякими народними, чи громадськими справами. До таких відноситься приповідка:

— Діду, село горить!
— Беру суму, дай суну!

Сума, це торба, отже який йому клопіт, що село горить? Він взяв торбу і до другого села суне. Його село не згорить, бо він до жадного села не належить.

До таких дідів жебраків належать ті, що не належать до церкви що не належать до других добрих організацій.

А такі є всюди. В богатьох фармерських околицях є люде, що хоч живуть там довго, не ходять до церкви і не беруть участи в громадськім життю. Живуть собі одинцем, як крет в норі.

По містах є таких мабуть ще більше. Жие сам для себе, десь працює, а в вільних хвилях сидить вдома, або волочиться вулицями міста. А там, де є громадські сходини і громадська праця, їх нема.

Та важне, що це наш український матеріял. Важне, що ті люде, це наше народне добро, наша сила, яка так марно пропадає.

Тай не тільки з того шкода, що вони не йдуть в українським зорганізованим загалом, але те, що вони поволи опиняються в чужих таборах. Їх забирають всякі агітатори, їх забирають сектанти. Вони стають матеріялом для будови чужих гуртів, і то нераз таки посеред українського життя. Отже на велику шкоду українському загалови. Всі ті, що ходять так самопас, це порозсипаний матеріял, який забирає і тягне до себе кождий, хто постановить собі його потягнути.

Отже з того виходить, що й українці повинні поставити собі такий матеріял тягнути до себе і втягати між себе. Чужі тягнуть, бо знають, що кождий матеріял щось варта коли його взяти в руки і переробити на таке, як хочеться. Коли ж так то і для українців той матеріял повинен бути ще ціннійшим, бо ж це український матеріял.

Коротко сказавши — українькі-церковні громади повинні поставити в програму своєї праці — вишукувати всіх тих, що ходять самопас і втягати їх до себе. Це важна справа. Це буде здобуток і громаді і загальний широкій справі. Порозсипане наше добро треба збирати, треба організувати, треба захищати, щоби не пропадало.

Коли говоримо про соборницьку ідею, то якраз тут вона має практичне місце безнастанно. Коли другі збирають для себе і чуже, то ми бодай своє власне повинні запопадливо збирати.

Таким збиранням ми збудуємо сильне і здорове українське широке життя.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XIV
СВЯТІ ОБРАЗИ (ІКОНИ).

Образи мала Християнська Церква майже від самих початків. Давні Отці Церкви з 2 і 3 віку — Клемент Александрійський і Тертуліян (150—230) кажуть, що за їх часів християни зображували Христа, як доброго пастиря.

Певна річ, що уживання образів поширювалося поволи, раз через те, що й саме християнство мусіло розвиватися: а ще дальше через переслідування. Доперва коли на початку 4-го віку християнство могло жити вільним життям, образи стали необхідні в церкві. Про вживання образів згадують часто давні християнські письменники і Сходу і Заходу.

Що образи були в загальнім уживанню в перших християн, показує факт, що проти них виступив цар Константин Копроним і Лев 4-ий і почали боротьбу, що тревала від 726 до 780 року і яку історія зве „іконоборством".

Як давні християне поважали образи, бачимо з того що багато навіть дуже визначних християн перенесли багато терпінь, або і згинули обороняючи образи, як важні релігійні річи.

Св. Іванови Дамаскинови відтяли руку за те, що писав проти іконоборців. Св. Андрея Критського мучили і він від покалічень вмер. Св. Германа, царгородського патріярха, усунули з патріяршества. Св. Тарасія, царгородського патріярха люто переслідували. Св. Методія, царгородського патріярха держали в нужді і довели до смерти.

Отже коли тільки терпінь перенесли найвизначніші, то кілько перенесли їх звичайні священики і звичайні християни, обороняючи образи.

Погане були допровадили різбарську штуку до великої досконалости, однакож Церква фігур не принимала — очевидно й через те, щоби відріжнитися від поган. Зате церковне малярство в Церкві дуже розвивалося. І давні славні християнські малярі були священики головно монахи.

Образів вживала Церква не тільки як прикрас для слави Божої, але і для науки вірних. Образ це книжка, яку може читати і той, хто письма не знає. Подія, чи особа показана на образі скорше запамятуеться, ніж те, що словами переповідається. Тай сам образ є наче портретом чи Бога, чи Святих, чи важних подій, а портрет має окрему властиву собі вартість. Понад усе те сама малярська штука, як штука, промовляє до людського серця й убрагороднює його. Хто гарне бачить, той сам стає гарнішим чоловіком. Малярські гарні твори, це велика культурна вартість.

Різбарство (фігури) в Східній Церкві ніколи не принялося, зате принялося в Церкві Римській.

Ріжнородні образи.

Коли б позбирати всі роди образів Християнської Церкви, то було би їх дуже багато як змістом так виконанням.

Образи св. Тройці — Бога Отця представляєсь на образах, як старця, що сидить на престолі (відповідно до слів Даниїла 7: 9 і Відкриття Івана Богослова); в правій його руці скипетр як знак найвисшої власти, а голова прикрашена трикутником — знаком одного Бога в трох особах. Були також образи Бога Отця з шестикутником кругом голови, що відповідно давній науці означає **Бога Отця Творця Неба і Землі.**

Середновічні образи дають Богу Отцю в руки земну кулю, як знак володіння над світом, або представляють Бога Отця, що спочиває на кули земній.

Святе Письме говорить о Руці Божій над народом і тому часом представляли Бога Отця, як руку, що з хмар світ благословить.

Боже Провидіння представляють під видом ока, окруженого трикутником.

Однакож Бог Отець представляється звичайно разом з другими двома особами св. Тройці.

Що ж до висказу Святого Письма, то малярі брали оце місце з пророка Даниїла:

„А після всього бачив я, що поставлено престоли, й засів Предвічний; одежа на нім була біла наче сніг, а волосся на голові його — як чиста вовна, престол його, як полумя огненне"... (Даниїл 7: 9).

Також місце з Відкриття:

„І зараз був я в дусі: і ось престол стояв в небі, а на престолі Сидячий; а Сидячий був подібний видом до каменя яспісового і сардинового; і веселка кругом престола, подібна видом, як смарагд"... (Відкриття Івана Богослова, 4: 2-3).

СВЯТИЙ ІВАН СУЧАВСЬКИЙ.

Імя святого Івана Сучавського найбільше відоме між буковинськими українцями через те, що тіло св. Івана Сучавського спочиває вСучаві, отже в буковинській стороні.

Однакож галицькі українці повинні знати, що мощі (тіло) св. Івана перебувало якийсь час і в Галичині.

Святий Іван родився в місті Трапезунті, над Чорним морем, в Туреччині. Тоді Трапезунт належав до православної Греції, однакож турки тоді перемагали Грецію і забрали її околиці, міста і села.

Св. Іван Сучавський був купцем ціле своє життя, однакож був великим християнином і багато причинився до скріплення християнства в тих важких часах.

В 1335 р. св. Іван, як купець, плив Чорним морем і це була послідна його подорож. Його ворогом став капітан корабля, італієць, що ненавидів православних.

Коли прибули до Акерману, капітан пішов до команданта міста, що був турком, і довів до того, що командант Івана врештував, судив і намовляв приняти турецьку віру. Коли ж святий не хотів, тоді командант його мучив, а вкінци казав привязати коневи до хвота і волочити по місті. В часі таких знущань оден жид відтяв йому голову. Це сталося 1332 р. по Христі.

Тіло мученика похоронили коло церкви в Акермані. Звідси капітан, що був перше ворогом святого, а тепер жалував свого грішного вчинку, хотів в ночі забрати тіло святого, але не вдалося, отже тіло похоронили в церкві коло вівтаря.

А що ділялося при мощах Івана багато чудів, то сходилися люде з далеких сторін, щоби мощам святого поклонитися.

Про славу святих мощів почув князь молдавський, Олександер Добрий, що панував над Молдавією і Буковиною від 1401 до 1433 р. і переніс мощі до Молдавії, до Сучави, що була його столицею. Тоді проголошено св. Івана заступником (патроном) Молдавії.

Коли 1565 р. столицю перенесено до Яс, то забрано туди святі мощі.

В 1686 р. підчас війни з турками польський король Ян Собеский переходив через Яси, отже з ним пішов молдавський митрополит Досітей і забрав мощі святого та спинився з ними в Стрию, в Галичині і був там до 1691 р. Опісля перейшов до Жовкви і там переніс мощі святого.

Тоді Галичина була православною і Досітея дуже поважали. Він вже до Молдавії не вертався.

Нарід в Галичині дуже поважав мощі святого, а хоч волоські князі (воєводи) старались дістати святі мощі назад, їм це не вдавалося. А до Жовкви сходилися прочане тисячами з поклоном святим мощам.

Коли Галичина і Буковина перейшли під Австрію, буковинський епископ, Досітей Херескул, почав робити заходи, щоби австрійський уряд дозволив перенести мощі до Сучави. Тоді Галичина була вже унїятською.

Австрійський уряд на бажання Херескула згодився, однакож спротивився львівський еп. Петро Білянський і намісник Брігідо. Вони хотіли, щоби мощі були дальше в Жовкві.

Однакож уряд став на тім, щоби мощі віддати, отже передали їх делегатам буковинського епископа, 30-го червня, 1783 р., в 12-ій годині в ночи.

На буковинській границі стрінули мощі з великими почестями.

Липня 10-го похід з мощами дійшов до Лужан, тут переночував, другого дня дійшов до Черновець, де мощі спочивали два місяці.

Вересня 19-го 1783 р. перенесено їх до Сучави, де вони спочивають в митрополичій церкві дотепер.

Гордий Богач.

Нажив богач добра,
Стодоли повні вщерть,
Не знає, що журба
Не думає про смерть.

Хвилює його лан,
Густий, неначе ліс,
Богач підперся в стан:
„Ось так я вже підріс!

Скажу моїм слугам:
Розкиньте, розваліть
Старі будинки в хлам
І зруб новий зведіть.

Просторі і сильні
Проставлю шпихлїри —
А всі місця вільні
Заповню без жури.

І скажу до душі:
Їдж, пий, і веселись!"
Втім голос із тиші:
„Безумний, зупинись!

Ще в ніч отсю згашу
Твоє марне життя,
А душу я візьму
На суд без вороття.

Марне ти розмишляв
Про щастя на землі,
А й разу не згадав
Про вічний скарб душі.

Про Бога ти забув,
Про вічність не подбав;
Затям же, що почув,
І що зле, те направ.

М.

Величайте Бога.

Кожда птичка хоч маленька,
Що лугом літає,
Рано, в вечір веселиться,
Богу пісень співає.
І ви діти, пишні цьвіти,
Тіштеся співайте,
Голосочком вашим милим
Бога величайте.
Чи то рано, чи у вечір,
Чи де при роботі,
Ти то в церкві — Домі Божім,
Чи при грі-охоті,
Всюди діти, голосочком,
Милим заспівайте,
Бога Творця в піснях красних
Звучно величайте.
Бо де пісня несесь звучно,
Там душа взлітає,
Аж до хмари досягає,
Горе забуває.
Любі діти, пишні цьвіти,
Тіштеся, співайте,
І в побожних красних піснях
Бога величайте.

Ізидор Воробкевич.

ПРО МОГИЛУ ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПИ.

Іван Мазепа хотів висвободити Україну з під московського панованя, однакож не вдалося. Московський цар переміг військо українське 1709 р. і сам Мазепа мусів з України втікати. Він вмер в Бендерах, а був хований в румунськім Галаті.

Давніше оповідав в Тризубі др. Галин таке:

Поїхав я на лікарський конгрес до Галацу, але з думкою відшукати церкву і могилу Мазепи та вклонитися його о-

Церкву я знайшов, бо її знає там і кожда дитина; також є і вулиця Мазепи.

В церкві я не побачив знаку, де Мазепа міг би бути похований і тоді звернувся я до старої жінки, що продавала свічки і запитав, чи не знає вона, де Мазепова могила.

— Не тут — каже жінка — не тут! Ходіть за мною!

На подвірю церкви, кілька кроків перед головними дверми жінка стала лицем до дверей і каже:

— Ось тут була могила Мазепи, тут, де я тепер стою і де отсей бурян росте. Тут була давно мармурова плита, на якій було щось написано, але не по румунськи.

— А де ж вона та плита тепер?

— Тепер її нема. Перед 30 роками приплив до Галацу російський пароплав і матрози з того пароплаву, під командою свого офіцера і з своїм попом, викопали все, що було під тою мармуровою плитою і забрали з собою до Росії. Коли розкопували, то я стояла ось тут і добре памятаю. Я при цій церкві служу від молодих літ і мені тепер літ 90.

До цего оповідання жінки робить увагу др. Галин, що жінка помішала рочи, бо таке, як вона оповіла, могло статися давніше, ніж 30 років, десь в російсько-турецьку війну 1877 року. Та факт лишається що Москва знищила могилу Мазепи і вже не зостався ніякий нагробник, а місце могили буряном поросло.

Про церкву Мазепи каже Галин:

Надзвичайно цікава архітектура самої церкви Мазепи. Збудована на горбку, біля берега Дунаю, а звідти чудовий вигляд на Дунай і місто. Стиль її — корабель; вона сама досить велика і три поверхова. В першому поверсі, ітрохи в землі, церква; другий поверх уявляє собою твердиню (фортецю) з отворами для гармат і мушкетів. І з сього поверху йде таємний хід під церкву, а звідси попід землю хід йде до берега Дунаю. Третий поверх — дзвіниця.

ДАВНІ ПРАВА ЦЕРКВИ.

Був в давних часах звичай, що коли хтось сховався перед законом, або ворогом до церкви, то не можна було його звідтам силю забрати, хоч і відомим було, що він там сховався. Цей звичай так був увійшов в життя, що деякі церкви мали окремих сторожів, які в день і в ночи були готові отворити двері церкви тим, що шукали між стінами церкви захисту.

БОМБИ І ЛЕТЮЧКИ.

З Стокгольму доносять, що аліянтські літаки кидають не тільки бомби, але розкидають також летючки великими магами. Тепер німці кажуть, що подібно і вони почнуть робити, щоби так ослаблювати витревалість населення.

ОРИСЯ І ЇЇ МАТИ.

Це було в тих часах, коли на Український Нарід нападали татари.

Розійшлася страшна вістка — татари йдуть! Тоді люде будували великі вежі деревляні, на них ставили бочки з смолою, а коло бочок там на верху день і ніч були сторожі. Коли побачать, що татари надходять, так запалюють смолу, а самі тікають. Смола сильно горить тай диму з неї дуже багато, попід хмари несеться, отже це знак, щоби люде перед татарами ховалися.

І люде ховаються. Одні тікають до лісів, інші залізають в лепех, в очерет; а де висока троща, де рогозина, де татарське зілля росте на мочарах, там ще красше ховатися. Конем туди не заїдеш, тай пішки по болотах і мочарах тяжко перебиратися.

Отже позалізають туди люде і сидять цілі дні, поки татари не заберуться.

Мабуть в тім „татарськім зиллю", пахучім, багато людей виховалося, тому і назвали його українці „татарським зіллям". Інші звуть його також „шувар", „шавар" та ще якось.

В таку пору, як оце оповідається, напали татари на Україну. Наскочать несподівано на село, так зараз палять хати, а людей ловлять і забирають. А ще дальше забирають вівці, корови, воли, коні, вози, одежу. А тоді крик і плач великий між людьми. Але татарам байдуже. Позвязують людей за шию і ведуть в далеку неволю.

Напали вони на село, що звалося Кут. Нині того села цілком нема, а тільки поле, де воно було, Кутом зветься. А люде побудували дальше на схід нове село, що нині зветься Цебрів, отже ще й нині між цебрівчанами е перекази, що колись на Куті було село, яке татари спалили.

І в тім то давнім Куті жив козак Филимон, жінка його Маланка, а в них дочка Орися — десять літ їй тоді було.

Отже як напали татари, то взяли Филимона вбили а матір з Орисею з собою забрали. Оден татарин взяв Ма[illegible]ку, другий її [illegible]онечку.

Плакала мати, кричала Орися, але татарам байдуже. Матір пігнали пішки, а Орисю повезли на возі, привязавши її до полудрабка.

Минали місяці, минали роки. Орися виросла на гарну дівчину. Вже і татарську мову знае, як дійсна татарка. Бо татарин, що її взяв, виховував її так, щоби колись продати її багатому татаринови, або туркови за великі гроші.

Орися татарів не любила — тай хто любив би того, що взяв його в неволю. Тай не її одну! Адже татари вбили її батька, вони взяли її матір — вони її люті вороги.

Коли Орися стала дорослою дівчиною, взяв і татарин на ярмарок, чи на базар, щоби там її продати

Багато було на тім базарі українців на продаж — були хлопці, були дівчата, були старші люде. Їх купці оглядають, за них торгуються, купують і ведуть за собою, неначе безсловесне (німе) сотворіння.

Орисю купив дуже богатий татарин, Селім. Привіз її до себе, а за час взяв її собі за жінку. Не рада була Орися тому, та що мала робити!

Минуло знов кількось часу і в Орисі е вже син.

Поїхав Селім на базар і купив стару жінку, щоби доглядала дитини. А тою жінкою була якраз Орисина мати.

Не пізнала Орися матері. Мати дуже постарілась, посивіла, змаріла. Але матері здалося що її нова пані, це її дочка. Бо дуже вона була подібна до її Орисі. Але говорити з своєю панею вона не сміла. Треба було шукати інших способів.

Отже і знайшла. Склала вона пісеньку дитині і думае: „Коли моя пані є моєю Орисею, то вона почуе і тоді почне мене розпитувати, хто я така".

І нераз вона ту пісеньку дитині потихенько співала.

Діти люблять, коли їм співати, отже Маланка колише свого внука і співае:

Люляй, люляй татарчатко,
Люляй, люляй татарчатко,
Маланчине онучатко.

А хто ж буде тее знати?
А хто ж буде тее знати,
Що Орися твоя мати?

Вороги нас розлучили,
Вороги нас розлучили,
Життя наше знівечили.

Заросли вже ті дороги,
Заросли вже ті дороги,
Де бігали твої ноги.

Батько вбитий я в неволи,
Батько вбитий я в неволи,
Нещасная моя доле!

І коли вона раз так тихесенько співае, надійшла Орися і почала прислухатися. Слухае і що це? Тут згадується і Маланка, а її мати звалася Маланка; згадується дочка Орися — а вона колись Орисею звалася; згадується вбитий батько.

Стиснулося в неї серце і вона підходить до матері та питае:

— Яку це пісню ви співали? — питае Орися свою матір вже по українськи.

— Співала — каже мати — щоби дитина скорше заснула. А вона любить, коли їй співати.

— Ану ще раз заспівайте, нехай і я послухаю.

Бачить мати, що мабуть це таки її рідна дочка і заспівала, [illegible] перше.

— Про яку це Орисю ви співаете?

— То в мене була дочка Орися; співаю тай свою Орисю нагадую.

— Ахто тая Маланка, що ви про неї співаете?

— Це я! Я звуся Маланка, а Орися була моя дочка.

— А деж та Орися?

— Не знаю. Але я її кождого дня і кождої хвилини згадую. Може її вже і на світі нема.

— А чи ваш чоловік не жие?

— Не жие, він вбитий. Филимоном звався.

Не видержала довше Орися, обняла свою маму, розплакалася і каже:

— Це я ваша Орися! Відколи ви тут, то мене до вас завсігди щось притягало і я вже сама думала вас розпитати, хто ви такі. Бо мені здавалося що я вас в життю десь бачила. Та видно, що Господь хотів щоби ми знов зійшлися. Це вже Його така свята воля.

Ще подумала Орися та каже:

— Покищо нікому не треба знати, хто ви мамо і хто я для вас. А там вже подуваемо і порадимося, що маемо дальше робити.

— А як тобі живеться, моя Орисю?

— Як живеться? А як живеться невільникам. Я ніщо інше, тільки невільниця. Мене продали і ще можуть продати, коли схочуть.

— А чи хотіла би ти, Орисю, назад на нашу рідну землю вернутися?

— Вернемося, мамо — і ви і я вернуся. Але про те ми пізніше поговоримо.

Минув з того часу оден місяць, минув другий минав третій, а добрих плянів до втечі Орися ще не знайшла. Аж вкінци склалася нагода, про яку Орися перше і не думала.

Готовили тоді татари похід на Україну й Орися розвідувалася від свого чоловіка, куди саме татари підуть, котрою дорогою. Коли ж татари вже вибралися, а з нею Орисин чоловік — він же був татарським старшиною — то Орися наказувала, щоби він час від часу присилав їй листи післанцями.

За час дістае Орися лист, а що в нім було, то лише вона одна знала. І тоді при допомозі українця, вченого чоловіка, що назверх приняв магометанську віру і був в повазі в татар, підробила вона інший лист, де нібито її чоловік каже їй приїхати в ті, а ті сторони, де він її зостріне. Окреме письмо виготовили вони до правителя дому, як він має вирядити Орисю і нехай вона забере з собою все, що їй буде до вподоби.

Минуло кілька днів від того часу, а Орися з материю і дитиною була вже в дорозі. Та їхала вона не до свого чоловіка, а туди, де знала вона, що там зустріне козацьку сторожу.

День і ніч їхала, не зупиняючись, щоби дальше від чужих, а близше до своїх.

Була північ, коли нараз зявляеться відділ козаків-запорожців й окружили татарський відділ, що супровожав Орисю. Татари бачать, що козаків більше, ніж татар, отже без оборони піддалися.

Коли козаки татар роззброїли, виступае тоді Орися і каже:

— Панове козаки, послухайте, що я вам скажу! Я татарська бранка і втікаю з татарської неволі. А це моя рідна мати зі мною, а тут син мій...

— А звідки ж ти? — питають.

Орися сказала. Тоді оден козак:

— Здорова була, Орисю! Це ж ти моя сестра, ти ж дочка мого дядька Филимона. Памятаю я тебе ще ось такою невеличкою. А це дядина Маланка... — І почав витатися.

— Що ж робити з отсими татарами? — питають козаки Орисю.

— Їх пустіть — каже вона — а все, що вони мають заберіть.

Так козаки зробили. Татар пустили, а вози, коні і все друге передали Орисі і кажуть:

— Тепер не бійся. Брат твій поїде з тобою, проведе тебе до твого села.

І вернулая Орися в рідні сторони. Вона привезла з собою багато дорогих річей, отже їх попродала і завела собі таке господарство, якого не було в цілій околиці.

Минуло ще два роки й Орися вийшла замуж за сина старого козацького сотника. І живе щасливо та з матірю нагадують колишню татарську неволю.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, в золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ВИНДЗОР, ОНТ.

В цвітну неділю, дня 18 квітня ц. р. одержала українська православна церква св. Володимира в Виндзорі несподіваний дар: коштовні ризи! Жертвувала їх родина цьогорічного голови нашої громади, п. В. Турчина, іменно: він сам і три його дочки та зяті: Телега, Момотюк і Бабій. При акті посвячення співучащали всі присутні вірні. По Сл. Божій, в тісному родинному кружку та кількох гостей, виявив п. Турчин, що жертва ця так би мовити „сповнення обіту" його покійної дружини, бл. п. Кароліни, що ще за свого життя бажала звеличати Службу Богові такою [illegible] родинною жертвою. Згадували [illegible] кійну, уважали присутні, що згадка буде жива, коли збереться при цій нагоді на фонд нашої преси. На заклик п. М. Чаборика, зложили присутні по 2 дол. пані Евгенія Бабій; по 1 дол.: В. Турчин, А. Момотюк, М. Телега, В. Бодюл, Он. Ґинк і пані П. Гавриляк; по 60ц.: М. Чаборик і Т. Касюрак; 25цт. о. Галицький. Разом $9.25 — на „Укр. Голос" 4.75, а на „Вістник" 4.50.

Жертводавцям щире Спасибіг. Покійній Вічная Память.

..М. Чаборик.

ДАРУНОК З ВЕЛИКОДНЯ.
(Ст. Джулієн, Саск.)

На Великдень у пана Василя Михайлюка зроблено збірку між [illegible] стями, які були запрошені на вечеру, на „Укр. Голос" і на „Вістник". Зібрано $8.75, з того на „Вістник" 4.35, а для „Укр. Голосу" 4.40. Жертвували отсі:

По 1 дол.: Василь Пігач, Іван Чуганюк, пан і пані Петро Михай[illegible]

По 50цт.: Михайло Пігач, Іван Михайлюк, пані Василь Михайлюк, пані Ю. В. Михайлюк, Дмитро Калинка, Павло Кравчук, Мир Кревецький, Вас. Михайлюк, Юрко В. Михайлюк.

По 25цт.: Іван Мисюра, Павло Мисюра, Дмитро Бошюван, Дмитро Сорокан, Василь Буджак, Петро Збанок, пані В. Пігач, пані Л. Чуганюк. Разом $8.75.

Дмитро Калинка, секр.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛЕВА.
Смокі Лейк, Алта.

По 1 дол.: Н. В. Ґавінчук, Іван Паливик, Василь Підручний агроном, Василь Лазарук уч. Радвей, Олекса Пивонюк, Михайло Олексюк, Іван Стогрин, Юрій Сухолоцький, Кость Романюк, Василь Павлій.

По 50цт.: пані Анна Ґавінчук, Ілля Лазарук, Стефан Радомський уч., Павло Мороз, пані Марія Слідзенко.

По 35цт.: Кость Радомський.

По 25цт.: І. Павлюк, М. Кінасевич, Т. Лазарук, В. Рапой, Ґ. Костик, М. Ґресько, П. Рапой, Марія Василів, Н. П. Сухолотоцький, М. Ґаліцький, І. Вітейчук, Ґ. Котик, П. Лазарук, А. Величук, В. Колодій, Ґ. Червоняк, Єлена Романчук, Анна Варава, С. Попович, А. Качмар.

По 10цт.: Райфта Берева, Т. Витвіцький, Ґ. Семенюк.

Спаден, Алта.

По 1 дол.: Панна Настя Романчук уч., панна Марія Лобай уч., пані Катерина Леськів.

По 50цт.: Олекса Ґордей уч., пані Анастазія Шемелюк уч.

По 30цт.: Н. Леськів, пані Александра Ґордей.

По 25цт.: Ксенька Сироїд, Олена Ониськів, К. Гаврилюк, В. Музика, Я. Леськів, Л. Солтис, А. Матвійчук, Ілля Іськів, І. Лобай, Л. Хомяк, М. Крокош, Софія Стельмащук, Д. Комгир, І. Пахолек, О. Останів Д. Леськів, І. Баран, Катерина Гнатів, В. Ґордей, В. П. Сироїд, Евгенія Романчук, Ф. Пахолек, пані Ландан, Й. Стельмащук, Г. Писецький.

По 20цт.: Марія Галис.

По 15цт.: Анастазія Матвійчук.

По 10цт.: Н. Пахолек, Н. Н.

Данвіґ, Алта.

По 2 дол.: Панство Ґеорґій і Параска Фуштей.

50цт.: М. Бувр, Д. Шерстинка, І. Белянк, І. Цибулька, Ф. Стрийський, Ст. Фуштей.

По 25цт.: Гр. Гавриляк, Ст. Мавас, А. Попович, І. Дребіт, Н. Белянк, П. Тащук, М. Семенюк, Евфрозина Кулій, пані Попович.

По 20цт: Ґавр. Баланецький.

По 15цт: пані Єлена Гавриляк.

По 10цт.: пані Ґордей, Іван Ґордей, Н. Н.

По 6цт.: П. Бабійчук, пані Фрускол, пані Дребіт.

Ґлендон, Алта.

По 1 дол.: Олекса Стасик, панство Петро і Евгенія Лукияни.

По 50цт.: Николай Ілюк, Николай Костенюк.

По 25цт.: П. Данилюк, А. Кіндракевич, О. Боднар, Гр. Стасюк, Гр. Особа, Ілля Волянський, Н. Філіпчук, І. Ошуст, М. Морей, А. Шандро уч., [illegible] Н.

По 10цт.: М. Селезінка, Н. Н.

45 центів з мирования.

Бейс, Алта.

По 1 дол.: Гриць Шапка, Ґеорґій Ґ. Шапка.

По 50цт.: Петро Репка, Марія Кошман, панна А. Вірста.

30цт.: Е. П. Вакарук.

По 25цт.: І. С. Чернівчан, К. Медвідь, Д. Варварук, Д. Завадюк.

20цт В. Я. Яремчук.

По 10цт.: К. Чорнохюк, пані М. Ґорук, А. Клементович, А. Климчук, К. Ковалюк, В. Ропчан, Ґео Сталлик.

По 5 цт.: В. Завадюк, Н. Н.

Сендер Репідс, Алта.

По 1 дол.: Іван Бойчук, Гриць Франчук (вояк).

По 50цт.: Прокіп Ґимваза, Василь [illegible]

По 25цт.: В. Карасюк, І. Федорусь, М. Ґурін, Гр. Пелех, А. Федчук, Єлена Івасюк учи.

15цт. П. Сараванський.

По 10цт.: С. Гапанюк, В. Троцько, М. Франчук, В. Шимчук.

5цт. І. Сараванський.

Біґ Медов, Алта.

По 1 дол.: Михайло Шмир, Максим Шмир, Николай Огродюк, Іван Никула.

По 25цт.: С. Гуцкал, Д. Деннс.

20цт. Гафія Ярема.

Ворспайт, Алта.

1 долар Теодор Іваськів.

По 50цт.: Василь Лотоцький, пані Е. Гарченко.

40цт.: Яків Лін.

По 25цт.: П. Тимошенко, Дора Лопатинська, Й. Лопатинський, В. Томків.

По 10цт.: С. Сербен, М. Хрипак, П. Багрій, Д. Моховецький, Н. Цимбалюк.

5 центів Е. Гордаш.

Страй, Алта.

По 50цт.: В. Клімчук, пані К. Пелех.

30цт. Йосиф Голько.

По 25цт.: Д. Панас, В. Підлужний, Ілля Тхір, І. Шпин.

20цт. Н. Белзек.

15цт. З. Тхір.

По 10цт.: П. Королюк, С. Тхір, І. Романчук, М. Хмика, Д. Климочко.

5 цт Н. Н.

Тірієн, Алта.

50цт. Іван Горячка.

30цт.: М. Луговий.

По 25цт.: Д. Процюк, Н. Ткачук, Д. Котчан, Н. Гишка, Гр. Паладійчук, П. Ярищ, Анна Спасюк.

По 10цт.: Т. Гишка, О. Боровець.

Ванна, Алта.

По 25цт.: Ст. Павлюк, Нестор Тимінський, Іван Пограничний, Е. Рубін.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.
Кипорд, Саск.

По 1 дол.: Др. О. І. Кусий, Др. О. Даниильчук, пані О. Даниильчук, М. Охітва, Гр. Стратійчук, Ф. Скабінський, Ян Робський, Д. Худяк, П. Мельничук.

По 50цт.: Д. Деннс, пані С. Охітва, панна Р. Франко, панна Г. Стратійчук, пані П. Свинарчук.

30цт.: пані П. Микуляк.

По 25цт.: Ник. Чабан, пані П. Чабан, Ф. Клочак, Й. Дарагой, В. Павлик, П. Корильчук, І. Ґудзенко, Гр. Щербань, пані Анна, пані Кобилка, пані Д. Дутчак, панна А. Оборяк, пані Більчук, П. Сьутило.

20цт.: пані В. Чабан.

По 10цт.: Ів. Меслюк, пані О. Охітва (Норквей, Саск.), пані А. Гуцуляк (Ґолден Вейк), К. Мельник.

Йорктон, Саск.

По 1 дол.: Мих. Стечишин, Ст. Пернаровський, В. Попелюк, Н. Роляк, пані Анна Роляк, Іван Ґуляк, пані Х. Сліпченко, Н. Кадецук, Т. Куриляк.

По 50цт.: Ів. Когут, пані А. Криклинець, Іван Осмак, Ів. Кадещук, В. Остапович, Д. Віндяк, пані Матеха.

По 25цт.: Ф. Думка, О. Горбач, пані А. Ягольницька, В. Благут, А. Думка, Костинюк, п. Й. Кобець, Р. Роляк, П. Думка, панна Владійчук.

По 20цт.: В. Роляк, І. Осьмак.

По 10цт.: пані Й. Кобець, О. Кобець.

Сторновей, Саск.

По 1 дол.: І. Вінтоник, Мих. Ґалай, Антон Юник, Мих. Ф. Вінто[illegible]

По 50цт.: М. Л. Вінтоник.

По 25цт.: Богдан Вінтоник, пна Г. Кінчук (Кемсек), пані Зрудло.

По 10цт.: пані Л. Свергун, Н. Стратійчук, Н. Н.

Мазепа, Саск.

По 1 дол.: Андрій Тимрак, Павло Киба, Н. Малінський, Д. Юрків, Іван Киба, Петро Киба (Арран, Саск.), Василь Киба, 1.102239 Шайло, Ман.

По 50цт.: А. Король, пані О. Галінська, Мих. Король.

По 30цт.: А. Ягольницький, пані С. Путерія.

По 25цт.: Г. Періг, пані Ю. Стефанюк (Бирджис, Саск.), І. Тимрак, А. Маковський, пані Евдокія Киба, Т. Ягольницький, Ф. Р. Горчинський, Л. Юрків, Ст. Маковський, Ник. Ґорчинський, Дм. Охітва, Лав. Ковалишин, Дм. Тимрак.

По 20цт.: пані А. Деренівська.

По 10цт.: пані Коржаньовська.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
Ґілберт Плейнс, Ман.

Вол. Січинський	1.00

По 50цт.: М. Гаврилишин, Н. Ярема, Г. Костюк, Н. Шевчук, В. Дроздович.

35цт. пані М. Мішук.

По 25цт.: С. Бабюк, І. Кушмалюк, пані Ев. Мандрик, Ів. Дикун, пані Ф. Бучій.

10цт. Єр. Ткачук.

По 5цт.: С. Бучій.

[illegible]

По 1 дол.: В. Стадник, пані Ір. Чесовий, пані В. Антош.

55цт.: М. Преснак.

По 50цт.: М. Камаранський, пані Т. Шовдра.

45цт. Ел. Стадник.

35цт. Г. Мацьків.

По 25цт.: пані Г. Мацьків, пані М. Мужиловська, П. Костюк, П. Стадник, П. Кукиц, Т. Шородак, К. Топольніцький, В. Сухий, Ол. Ходак, М. Сідлар, пані М. Стадник.

По 20цт.: М. Бантрох, пані Софія Кіпінська.

10цт. Ів. Калиський.

8 центів А. Кочан.

Етелберт, Ман.

По 1 дол.: пані Ів. Жура, Н. А. Григорчук, пані Н. А. Григорчук, Ф. Пелехатий, Ю. Григорчук, Ів. Жура, Вол. Григорчук, М. Н. Гри[illegible]

По 50цт.: Ів. Маланик, В. Бурдейний, Ю. Джаман, пані М. Н. Григорчук, П. Здан (Ганич), І. Джеман.

45цт. М. Дейголос.

По 25цт.: Н. Царук, пані В. Мандрик, М.-П. Бурдейний.

10цт. Н. Н.

Роблин (фарми), Ман.

80цт. пані Юлія Новосад.

По 50цт.: пані Т. Лукач, П. Єрха.

По 25цт.: Е. Шафранський, С. Лимак, В. Капець, М. Проник, Н. Бугера, Т. Шульган, П. Проник, Ф. Цайк, Р. Гаврилюк, Ст. Стиба, Ол. Гаврилюк.

20цт.: Т. Солтис.

По 10цт.: М. Богулька, Н. Н.

5цт. П. Солтис.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА
Брендон, Ман.

Лука Батицький	2.00

По 1 дол.: Кость Шевчук, Теодор Бахур, Іван Касюрак, Олекса Петраш, пані Барилюк, пані А. Дунфілд, панна Повшек, Т. Дячка, Д. Шапка, Павло Шиґельський, С. Когут, Іван Скоробагач.

По 50цт.: Данило Бомк, В. Іваськів, пані Привида, Стефан Мазяр, Михайло Данькевич, О. Федорук.

По 25цт.: Шиґельська, Т. Пендиковський.

10цт. Іван Ганчук.

Іст Селкирк, Ман.

По 1 дол.: Іван Мицак, пані К. Божиско, С. А. Савчук, Іван Калинський, П. І. Корба.

По 50цт.: Д. М. Кутащ, Колодзінський.

Пойнпр Парк, Ман.

По 25цт.: Михайло І. Марко, Стефан Миславчук, М. Ганькевич, пані Семенюк, пані М. Микитюк, пані Денесюк.

20цт. А. Маркевич.

По 10цт.: Катерина Вусата, Ліна Старік, О. Кушка, пані Трасовина.

Тиндал, [illegible]

По 1 дол.: Л. Сабат, Микола Тупило, Петро Кацалай.

50цт.: С. Причун, Луговий.

По 25цт.: С. Причук, п. Мамчур.

По 25цт.: Стефан Мамчур, Гнат

Чирко. М. Юрків, Марія Дрипко.

Септон, Ман.

Леся Німчук 1.00

По 50цт.: Й. Назаревич, Роман Німчук.

Ледвин, Ман.

Й. Околіта 1.00

50цт.: Г. Романюк.

25цт.: М. Ратинський.

Манітон, Ман.

Копоть Стефан 1.00

Вишньовський Ів. .50

Сагайдак Мик. .25

ЗБІРКА о. КИСІЛЮКА.

Форт Виліям, Онт.

По 1 дол.: Георгій Джавара (грек), Григор Березовський, Никола Явний, Петро Любий, Іван Ландяк, Василь Лисак, Маріян Вербицький, Павло Андрус, Григорій Солтис.

По 50цт.: Михайло Антонишин, Яків Боднарук, Василь Микуляк.

Вест Форт Виліям, Онт.

По 1 дол.: Прокіп Крижановський, Іван Гайовський, Петро Веселий, Никола Юрків, Василь Стасів (адвок.), пані Дзвинська, Василь Сурмай, Ярослав Матвіїшин, Никола Стенцер, Стах Найдук, Дмитро Щербанюк, п. Чорнобай. Ол. Шелепюк. Анна Крак, Наталія Середюк, Софія Боднарчук.

По 50цт.: Дмитро Сапанвий. Іван Мимохід, п. Швайковська/ Михайло Горбачевський, Федь Ємчук, Петро Євчин, Іван Шипанський, Михайло Мельничук, Михайло Гехмич, Ірина Зрайчук. С. Юрків, Е. Крук, Д. Соловій, Д. Безмутько, Й. Ярема.

35цт.: І. Лисеньчук.

30цт. І. Костюк.

По 25цт.: А. Жабюк. п. Зрудло, С. Черняєвський, Н. Кібюк, М. Балабан, п. Сунриба, Д. Маслюк, п. Сташинська, М. Семенюк, І. Притуляк, п. Роборецька, О. Козак, І. Михайлюк. В. Маленич, А. Павлюк. П. Дубяк, п. Тимирівський, Йос. Боднар, М. Вовчук, Захаріїв, п. Скюк, Д. Видинівський. Джені Оліщевська, М. Кохаяни, А. Костович, М. Івах, п. Гладій, М. Рудик, К. Когут, І. Бойко, С. Савчук.

15цт.: п. Підбурацинська,

14цт.: С. Мандрик.

По 10цт.: п. Шугальський, Ю. Черкас, С. Качковський.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВЧА.

Принс Алберт, Саск.

По 1 дол.: В. Романович, М. Дах, С. Капустин, О. Фучко, І. Павлюк.

По 50цт. І. Дігнерис, Ф. Паскарук, Ф. Марусяк, І. Жутаєвич.

По 25цт.; Т. Бабський, Н. Н., Д. Смитанюк, П. Кардаш.

10цт.: Н. Ларіонюк.

Сембург, Саск.

Пять по 10цт. .50

По 50цт.: Г. Паскарук, Т. Воронюк. Е. Ганжа, С. Ганжа.

По 25цт.: І. Паліброда, Н. Паскарук, Н. Косован, Н. Кицы, Магдалина Андрусяк, П. Сокопюк, Єлисавета Лабюк.

15цт.: Василина Воронюк.

Три по 25цт. — разом .75

Чотири по 5цт. .20

10цт. Н. Ганжа.

Гамбйкун, Саск.

1 долар Йоанна Палідвор.

По 50цт.: Кость Піхлик, П. Антонюк, Марія Сарабін, А. Павлишин.

35цт. Й. Давискиба.

25цт. Евгенія Сарабін.

15цт. А Слобода.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

Слава Пінвіля, Алта.

По 1 дол.: Кость Калинчук, Михайло Липка, Іван Кураш, Георгій Ропка, І. Липка, Стефан Рогіч.

Слава Полудневе, Алта.

По 1 дол.: Іван Запарнюк, Григорій Личак, М. Фодчук, Петро Тріська. Петро Запарнюк, І. В. Ґрикуляк, А. Саковський, А. Залаcький.

По 50цт.: А. Морозюк, І. Дах, Василь Запарнюк, В. Валаський, Никола Надурак.

По 25цт.: В. Шийка, В. Запарнюк, Калина Войтків, М. Гиманюк.

По 20цт.: Василь Фербей.

10цт.: Петро Фодчук.

5цт.: М. Дякур.

Мирнам, Алта.

По 1 дол.: Никола Беднарський, Стефан Грабець, пані Анна Месенчук.

По 50цт.: Никола Бохан, М. Яремчук, Ф. Мешенюк, Павло І. Царук.

По 25цт.: Марія Запарнюк, Анна Запарнюк, Марія Керей, Петро Кей, В. Котишин, Володимир Кіт.

Кейвлер, Алта.

По 25цт.: Петро Олійник, Олекса Слевінський, В. Іжюк, Т. Іжюк.

15цт.: Дм. Фодчук.

10цт.: Георгій Онуфрейчук.

Мюсідора, Алта.

По 1 дол. Іван Луканюк, Іван П. Ільков, Адолько Котишин, С. Вахрук.

По 25цт.: Іван Кривик, Вм. Ф. Ільков, Іван Качмар, П. Саганський, М. Лешишин, Анна Костюк.

20цт. Гаррі Езік.

15цт.: Андрій Ільков.

По 10цт.: Федор Ільков, пані Каланча, пані К. Мандрусяк, М. Ільков, Софія Ільков.

По 5цт.: Дмитро Іжюк, К. Словінська.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Ґарденц, Ман.

По 25цт.: Ст. Гарах, М. Шевчук, М. Снятинчук, М. Жулковська, М. Манінчук, А. Словьовська, Т. Гикавий, І. С. Шевчук.

По 20цт.: Олекса Гикава, Савелій Карпяк.

Богдан, Ман.

По 25цт.: Ф. Медвідь, Н. Бурдейний, Д. Коновальчук, Н. Бурма.

15цт.: Е. Вининчук.

10цт. Г. Бурдейний.

Пайн Ривер, Ман.

В. Маюк 1.00

По 50цт.: М. Топоровський, Д. Румяк, М. Снятинк, Т. Соловій.

По 25цт.: А. Жабюк, п Зрудло, ний, І. К. Цюник, Д. Кушнірик, А. Цюник, І. Василюк, П. Василюк, І. Напастюк, Г. Ґарболінський, В. Ґарболінський, П. Хіржевська, Г. Крав-чук, І. Присяжнюк, Н. Бондарчук, Я. П. Цюник.

20цт.: В. Румяк.

По 10цт.: В. Долинський, Ф. Тимчук, Ст. Ляхик.

Етна, Ман.

Гриць Соломон 1.00

По 25цт.: М. Нічка, С. Мишка, В. Костишин, М. Мельник, І. Мишка.

15цт.: П. Задорожний.

По 10цт.: П. Мишка, Ф. Бойко.

По 25цт.: Н. Колісник, М. Колісник, Ю. Перцай, П. Кравчук, пані Зоредька, В. Бойчук.

10цт М. Розньовський.

Косів, Ман.

По 50цт.: С. Слипчук, Д. Романчич.

35цт.: П. Самець.

По 25цт.: А. Паліброда, Н. Слижук, Т. Михайлюк, Ів. Фицич, Н. Арсенич, М. Фицич, Н. Фицич.

Слейтер, Ман.

П. Кравчук 1.00

По 50цт.: В. Бугера, І. Чорнобай.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Коваленка
ЧЕРВЕНЬ:

20 Неділя. — Дафин

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЧЕРВЕНЬ:

20 Неділя. Всіх Святих. — Алвена. Храмове свято.

27 Неділя — Калворт.

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Кадворт

7. Середа, Різдво Івана Хрестителя. — Тернопіль.

11. Неділя — Вакав

12. Понеділок, Св. Петра і Павла. — Єлов Крік. Храм.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіщкевича.
ЧЕРВЕНЬ:

20. Неділя. Всіх Святих. — Гонеймун

27 Неділя 2-га по Зел. Святах — Принс Алберт.

700 Central Ave.

Phone 3776 Prince Albert. Sask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
Червень

20. Неділя. — Венлав

27. Неділя — Пайн Ривер

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Богдан

7. Св. Івана Хрестителя — Ґарденц — храм.

7. Св. Ів. Хрест. — Драй Ривер — храм (о. Коваленка.

11. Неділя. — Косів, храм.

12. Св. Петра і Павла. — Етелберт — храм.

18. Неділя. — Венлав

Коваленка)

Dauphin, Man

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гнідого
ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Форт Френсес.

7. Середа, Різдво Ів. Хрест. — Пембіна (храм)

11. Неділя. — Толстой

12. Понед., Петра і Павла — Сондави (храм)

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.
ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Мазепа. — Візантація

7. Різдво Івана Хрестителя. — Ґорлиц. — Візантація.

11. Неділя. — Канора

12. Петра і Павла. — Келдар, храм

18. Неділя. — Сторновей

25. Неділя. — Йорктон.

Адреса:

110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Анопюка.
ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Флин Флон

7. Середа, Св. Івана Хрестителя. — Ервуд. Храм.

11. Неділя. — Норквей

12. Понеділок, Св. Ап. Петра і Павла. — Гаєс — храм.

19. Неділя. — Пірсаня

25. Неділя. — Сван Плейн

Адреса: Пох 124. Аррен. Саск.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ.

16 С. 3 Муч. Лукіяна й отроків
17 Ч. 4 Митрофана Патр. Царгор.
18 П. 5 Муч. Аполона, Кінкарда
19 С. 6 Преп. Висаріона Єгипет.

20 Н. 7 Нед. Всіх Святих.
21 П. 8 Єфрема патр. Антіох.
22 В. 9 Кирила арх. Александр.
23 С. 10 Івана митр. Тобол.
24 Ч. 11 Муч. Теопемпта
25 С. 13 Муч. Акилини

27 Н. 14 Нед. 2 по Зел. Святах.
28 П. 51 Прор. Амоса, муч. Віта
29 В.16 Преп. Тихона Луховського
30 С. 17 Муч. Мануїла

ЛИПЕНЬ

1 Ч. 18 Червень. муч. Етерія.
2 П. 19 † преп. Маїсія Великого.
3 С. 20 Священч. Методія .... ..

4 Н. 21 Нед. 3 по Зел. Святах.
5 П. 22 Свщмч. Евсевія,
6 В. 23 Муч. Агрипини діви,
7 С. 24 Різдво Івана Хрестителя
8 Ч. 25 Препмч. Февронії
9 П. 26 Преп. Давида Солун й Аф.
10 С. 27 Преп. Самсона страннопріїмця, блаж. Мартина

11 Н. 28 Нед. 4 по Зелених Святах
12 П. 29 Св. Петра і Павла Апост.
13 В. 30 † Собор 12-ти Апостолів
14 С. 1 Липень. Косми і Даміяна
14 Ч. 2 Пол. чесної ризи П. Діви Марії у Влахерні

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая
ЧЕРВЕНЬ:

20 Нед. Всіх Святих. — Ґрендвю (храм)

27. Нед. — Роблин фарми

ЛИПЕНЬ:

4 Нед. — Райдінг Парк

7 Сер., Св. Ів. Хр. — Драфтінг Ривер (храм)

11 Неділя. — Ленард

11 Нед. — Ґілберт Плейнс о. Кусий

12 Пон., Св. Ап. Петра і Павла — Роблин (храм)

12 Пон. — Етелбер (храм) о. Кусий

18 Неділя. — Шілелей

25 Неділя. — Петлюра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана
ЧЕРВЕНЬ:

20. Неділя. — Іст Селкірк

27. Неділя. — Ледвин

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Брендон, (о. Савчук)

4. Неділя. — Попляр Парк

7. Різдво Івана Хр. — Стед.

11. Неділя. — Тиндал, храм

12. Св. Ап. Петра і Павла. — Малантон, храм.

18. Неділя. — Роза (посвячення угольного каменя під церкою.)

25. Неділя. — Септон

Адреса· 305 Парк Стріт.

Телефон 28707. Винніпег, Ман

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ:

20 Нед. Всіх Святих Гол. 8. У Є. Матея 28: 16—20. Літ. жид. 11 33—40 і 12: 1—2. Єв. Матея 10 32—33, 37—38 і 19: 27—30.

27 Нед. 2 Гол. 1. У. Є. Марка 16: 1—8. Літ Римлян 2: 10—16. Єв. Мат. 4: 18—23.

ЛИПЕНЬ.

4. Нед. 3. Голос 2. Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ Рим. 5: 1—10. Єван Матея 6: 22—23.

7. Різдво Івана Хрестителя: Утр. Єв. Луки 1: 18—25. Літ. Рим. 13 12—14; 4. Єв. Луки 1: 1—25, 57—68, 76—80.

11. Нед. 4. Голос 3. Утр. Єв. Луки 24: 1—12, Літ. Рим. 6: 18—23. Єв. Мат. 8: 5—13.

12. Петра і Павла· Утр. Єв. 21 15—25. Літ. 2 Кор. 11: 21—33 і 12 1—9. Єв. Мат. 16: 13—19.

18. Нед. 5. Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат. 8: 28—34 і 9: 1.

25 Нед. 6. Гол. 5. Утр. Єв. Луки 24: 36—53. Літ. Рим. 12: 6—14. Єв. Матея 9: 1—8.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., JULY 1st, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1943. ЧИСЛО (505) 13

НАЙНОВІШІ НАШІ ПОДІЇ.

Український Конгрес.

Хоч з одної сторони війна болюче зачепила українське життя, то з другої розбудила те життя до живійшої діяльности.

Бо в военнім вже часі створено Комітет Українців Канади (КУК), до якого входять відпоручники всіх важніших ґруп в Канаді — себто створено спільну представничу інституцію для справ, які є спільними для всіх канадійських українців.

Коли б про такий Комітет перед війною хто згадав, то ніхто не вірив би, що до створення такого Комітету може прийти.

Коли ж Комітет створився, то самі українці не завсігди приписували йому таке значіння, як йому належалося. Доперва, коли стало відомим, що в далекій Москві звертають на Комітет увагу, всім стало ясно, що такий Комітет має поважне значіння.

І власне заходом КУК-а відбувся в Винніпеґу, в днях 22, 23 і 24 червня „Конґрес Українців Канади", себто найбільший зїзд, якого передтим ніколи українці не мали.

На Конґресі були делеґати від організацій і гості з цілої Канади — від Сходу до Заходу. Досить згадати, що в Конґресі брало участь до 800 людей а на додаткових зібраннях — на масових зборах в театрі і на концерті були тисячі народу.

Цілий Конґрес відбувся дуже поважно. Виголошено багато бесід, обговорено багато справ — а між бесідниками були англійські поважні бесідники, як проф. Симпсон і проф. Кирконел

Окремо треба згадати, що Конґресом заінтересувалися і польські організації і прислали на Конґрес свій привіт, в якім кажуть, що українцям належиться власна держава — а це також показує значіння Конґресу.

Про хід праці Конґресу не будемо говорити, а спинимося лише на кількох увагах:

Хто слідив за настроями на Конґресі, то бачив, що загал зібраних творив одну українську велику громаду, звязану одним почуттям і спільною свідомістю, що Конґрес є його великою спільною справою. Не було між зібраними поділу на ґрупи чи партії — всі чули себе одним народом.

На Конґресі були також священики православних 29, греко-католицьких мабуть 27, отже між учасниками Конґресу чути було вислови щирого вдоволення, що знайшовся вже спільний ґрунт, на якім священики обох Церков можуть війтися бодай в найважнійших справах.

Дальше можна було почути чимало висловів й уваг в тім напрямі, що коли раз українці спромоглися на такий небуваний доси крок, то знак, що таким ходом зможуть вони йти дальше; що Комітет повинен би існувати і по війні; що в Конґресі виявилась жива і широка свідомість українців Канади; що коли на Конґрес прибуло тільки делеґатів і гостей, то знак, що в українців знайдеться готовість і можність продовжати і дальше ту гідну працю, яка так добре почалася...

Конґрес був зеркалом, в якім канадійські українці побачили себе так, як доси мабуть себе не бачили. І побачили в себе такі цінности і такі можливости, про які доси і не думали.

А це добра запорука будучого.

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУХІВНИЦТВА.

Зараз по Конґресі почалася Конференція священиків Української Православної Церкви в Канаді разом з її Архиепископом і відбувалася від 25 до 29 червня, отже пять днів.

Крім Високопреосвященого Владики Іоанна було 29 священиків — не було лише трьох, що не могли прибути. Конференція відбувалася в Консисторіяльнім будинку.

Була це одна з найдовших дотеперішних Конференцій, а дотого дуже багата змістом.

В зміст Конференції входило багато справ, багато тем. Обговорено і вияснено багато питань, що належать до чисто релігійного життя і релігійної праці нашої Церкви між українським православним загалом; розглянено потреби нашого ширшого церковного життя і намічено способи, якби ті потреби задоволити; а ще дальше обговорено деякі ширші громадські справи і працю для них, вишукуючи способи, вияснюючи трудноші і відкриваючи можливости.

Окремо треба згадати, що всі священики Української Православної Церкви прибули скорше, щоби бути також на Конґресі, отже їх відсутність з своїх громад тревала багато довше, ніж світських учасників Конґресу.

Можна бути певним, що теперішна Конференція священиків буде мати благодійні наслідки для ширшого громадського життя. Коли зійдеться разом багато голов, то буде і багато думок і тут знайдеться багато потрібних плянів і способів. Виміна думок, широкі дискусії, це той основний підклад, на якім дальше людська праця поступає.

ВОЯКИ ЗБУДУВАЛИ ЦЕРКВУ.

В Гус Ейрпорт, на Лябрадорі, Богослуження для вояків було в шатрах. Однакож коли прийшло зимно, то стало видно, що треба красшого будинка, ніж шатро. Тоді капелян, Ґордон, дістав дозвіл на будову церкви і вояки почали її будувати. Рубали дерево, стягали до трачки, а дальше вже будували церкву. І так на Різдво вже церква була готова.

ЛИСІЮТЬ ВІД НАПРУЖЕННЯ.

Герберт Аґар, помічник стейтського амбасадора в Англії, каже, що чоловіки і жінки в Лондоні, які працюють довгі годили і посеред великого нервового напруження, тратять волося дуже скоро і не можна його випадання спинити. Лікарі кажуть, що одиноким ліком є — що треба 2 або 3 тижні повного спочинку і спокою, щоби волосся перестало випадати, однакож уряд на таке лікарство не годиться

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

4 липня, неділя, — Мазепа, Саск.
7 липня, середа, Івана Хрестителя, — Ґорлиц, Саск.
11 липня, неділя, — Ґудів Саск.
12 липня понеділок, Петра й Павла, — Фенвуд, Саск.
18 липня, неділя, — Ст. Джуліен, Саск., (Церковний окружний зїзд).
25 липня, неділя, — Принс Алберт, Саск.
28 липня, середа, св. Володимира Великого — Кадворт, Саск. (храм).
1 серпня, неділя, — Мічем, Саск.
8 серпня, неділя, — Ґронлид, Саск. — (північ).
15 серпня, неділя, — Семборґ, Саск.
19 серпня, — четвер, Преображення Господне, — Гемлин Алта.
22 серпня, неділя, — Виллинґдон, Алта.
28 серпня, субота, Успення Богородиці, - Спеден, Алта.
29 серпня, неділя, — Тіріен, Алта.
5 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.
12 вересня, неділя — Січ-Коломия, Алта.
19 вересня, неділя, — Фт. Виллям, Онт.
26 вересня, неділя, — Торонто ,Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЕСПАНІЯ ПЕРЕМІНЯЄ ЗАКОНИ.

Щоби перемінити закони на красше, в Еспанії назначено 34 судді, як помічниче тіло, які мають переглядати дотеперішні закони і поправляти їх на новий лад. Остаточно ті зреформовані закони має потвердити Франко і його кабінет. Мається виробити „Декларація прав Еспанців". Має бути перероблене цивільне і кримінальне право в тім напрямі, щоби судові справи переводити скорше і відповідніше.

ДАРУНОК КОРАБЛЕВИ.

Мешканці міста Саммит, Н. Дж. подарували недавно военному кораблеви „Ню Джерзі" три річи: триптих — себто переносний вівтар, річи потрібні до причастя і свічники для Богослуження. Отже в дарунок дали самі річи релігійні.

АРЕШТАНТИ ПРАЦЮЮТЬ ДЛЯ ВІЙНИ.

В стейтських арештах робиться тепер багато военної роботи. Понад 100 тюрем дістали контракти на военну працю, в якій є занятих понад 160,000 арештантів при 250 ріжних родах праці.

МЕДІОЛЯНСЬКА КАТЕДРА ПОШКОДЖЕНА.

З Стокголму є вісти, що недавне бомбардування міста аліянтськими літаками пошкодило дуже величаву католицьку катедру в Медіоляні (в Міляні) в Італії. Великі потрясення, що були від бомб недалеко катедри, ослабила землю, на якій катедра збудована і вже видно, що земля подається. Є можливість, що величава будівля може завалитися.

ХРИСТІЯНСТВО В БОЛГАРІЇ.

Болгари, це славяне з великою домішкою азіятів. Авійське племя болгар прийшло до Европи і часть зосталася над Волгою, а часть перейшла до нинішньої Болгарії. Вона змішалася з тамошними словянами, приняла їх мову, їх культуру, лише зосталася по тім азійськім племени назва болгари і Болгарія.

До половини 9-го віку Болгари були поганами. Рік 864 вважають роком, коли болгари приняли християнство, отже 124 роки скорше, ніж українці. В українців християнство впровадив князь Володимир Великий 988 р., в Болгарії князь Борис. З тим вяжеться така історія:

В місті Тесалониці, чи по нинішному в Солуні, куди ап. Павло писав свое послання, жили два брати — Кирило і Методій, сини Льва. Солунь належав до греків, але тут було багато словян, отже Кирило і Методій знали добре і грецьку і словянську мову. Кирила інтересувала наука, а Методія малярська штука, він був малярем. Однакож оба брати були ревними християнами і головною для себе ціллю вважали ширення християнства.

Отже Методій заявив князеви що хоче прикрасити образами його кімнату, призначену ловецтву. А князь дуже любив лови (польовання).

Князь думав що Методій понамальовує події з ловецького життя, однакож Методій думав інакше - він намалював образ Страшного Суду На одній стороні стояли убогі, в кайданах, люде скромні лагідні — і тих Христос кликав до Царства Небесного, а на другій богаті, царі, люде горді і жорстокі і перед тими дорога була в огонь вічний.

Князь запитав про значіння образа і Методій пояснив, що прийде час, коли всі померші встануть на суд і добрим буде небесна заплата, а злим пекольна кара. Тоді каже князь:

— А чи можеш навчити мене, як я і мій нарід може уникнути вічної кари?

— На те Методій:

— Вдайся до грецького царя, а він пришле тобі розумних людей, що тебе того навчать.

Князь це зробив і за якийсь час він охрестився разом з своїм народом, 864 року.

В тім часі прийшли до Царгороду, до царя Михаїла 3-го посли з Моравії і сказали:

— Ми християне, але нема кому навчити нас християнської науки. Нема тих, що нашу мову знають.

Тоді цар покликав Кирила і Методія і вговорив їх щоби йшли до Моравії. Отже вони склали окрему азбуку, відповідну словянським мовам і вибралися поміж словянські народи. Окремою їх працею було тоді переводження Святого Письма і Богослужень з грецької мови на болгарську.

Тоді болгарська мова була найбогатша між словянськими мовами, як мова літературна і всі словяне могли її загально добре розуміти. Однакож нинішня болгарська мова найубожша між всіми словянськими мовами, а до того довели її домішки з мови грецької, волоської, альбанської і турецько-татарської. Домішки чужих слів і взагалі чужі мовні впливи перемінили найкрасшу мову на найгіршу.

Болгари вживали своеї мови в церкві майже від введення там християнства. Опісля болгарські церковні книжки взяли до своїх церков українці, серби та деякі другі словяне і мову тих книжок звемо нині мовою церковною, або церковно-словянською, а на ділі це давна болгарська мова.

Тоді між Сходом і Заходом не було ще розколу, хоч були суперечки й оба братя вважали римського єпископа таким добрим, як і патріярха. Та вже в 9-ім століттю почався спір між Римом і Царгородом за принадежність болгарської Церкви. Болгари стали в патріярхом, коли Царгород згодився, щоби вони мали свого патірярха і своїх болгарських єпископів Отже майже від самих початків болгарська Церква була самостійною, від чужих незалежною церквою болгарського народу.

Столиця патріярша була найперше в Тірнові, опісля в Охриді.

Коли турки забрали болгар, то признали болгарській церкві самоуправу, отже не зачіпали її.

Однакож греки воліли, щоби болгарська Церква була під їх управою і вони всякими інтригами досягнули, що болгарський патріярхат скасовано 1767 року і церкву піддано під провід греків —під провід „фанаріотів». Фанар, це частина міста, де жив царгородський патріярх.

Така зміна була нещастям для болгар. Тепер на місце болгарських церковних провідників, що були болгарами, прийшли греки, люде чужі, що навіть не знали болгарської мови і дбали лише про свої користи. Грецькі єпископи палили болгарські (словянські) книжки, заборонили болгарську мову в Богослуженнях і школі і навіть робили доноси туркам на передових болгар, які грекам противилися. Так грецька і турецька сила стали проти болгар.

Такий стан тревав коло сотні літ. Але за той час піднеслася болгарська свідомість і болгари зачали щораз більше грекам противитися.

В 1856 р. болгари поставили домагання султанови, щоби дозволив болгарам вибрати з поміж болгар церковних достойників, однакож це було без успіху. В 1859 р. справу знов піднято і болгари перестали платити грецькому патріярхови, що доси платили і понаганяли грецьких єпископів.

Серед такого положення створилося дві партії — одна хотіла, щоби болгарська Церква була незалежна від чужих, а друга була за злукою з Римом. Цю послідну піддержувала французька політика і ця група мала деякий успіх, але не на довго. Перемогла друга партія і 1870 р. султан видав „фірман" (постанову, рішення), яким признав болгарську Церкву самостійною, що може вибирати собі свій провід і свого голову — екзарха (екзарх — низший титул від патріярха; заступник патріярха).

Болгарський екзархат зорґанізовано в лютім 1872 р., коли вибрано екзархом митрополита Антима з Віддіну.

Однакож грекам тяжко було на таке згодитися і вони в жовтни 1872 р. на Соборі в Царгороді відлучили (екскомунікували) від Православних Церков болгарську Церкву. Розуміється, що болгари тим не дуже журилися, бо їхня Церква стала тепер ще близша болгарському народови і ще дальша для тих, які раді були її дальше для себе використовувати.

Ось так в коротких рисах представляється історія болгарської Церкви.

Хіба ще додати, що коли болгарська Церква переживала великі трудноші, тоді почали протестанти свою роботу в Болгарії. Американська Методиська Епископальна Церква почала там свою роботу 1857, та ще друга Американська місія 1858 р. Проти них стали місіонарі римські — всі хотіли здобути щось для себе. Розуміесь, що одним і другим ходило не про релігійні цілі, але про політичні.

На місци ще згадати, що коли в тих же часах християнські місіонарі хотіли ширити християнство між турками, то турки сказали: „Як ви можете вчити нас релігійности, коли ми бачимо, що християне гірші від нас".

В Болгарії чужі місіонарі мали небагато успіху, бо зі зростом болгарської свідомости росла також самостійна болгарська народна праця, яка не давала місця чужій політиці.

В.К.Ц.

ДЛЯ ЗЛИХ ЛЮДЕЙ НЕМА СВЯТОЩЕЙ.

Часописи подають таку історійку:

Йосиф Кватрон, 45-літний, в Ню Йорку, перед 7 літами обіцяв, що збудує маленьку святиню (кивот) на честь св. Тереси. Було таке, що його промисл, яким він занимався, цілком упав і він три дні дуже журився. Мав і родинні клопоти. І якраз тоді рішив він той кивот збудувати.

Він не був ані майстер, ані богач, але була в нього сильна постанова. Щадив гроші на матеріял, а дехто йому трошки поміг, і за сім літ збудував своїми руками гарний твір, церковцю, 4 стопі високу, що важила 200 фунтів. Була там делікатна різьба та інші прикраси, а баня була з золота і срібла. В середині за дверми в бронзовій оправі була статуя св. Тереси. На бани були два ангели і хрест. Все те була ручна, гарна робота.

Недавно хотів він завезти свій твір на виставу. Позичив віска на двох колесах, поскладав на нього розложену церковцю і ще пішов за чимсь до хати. Коли вийшов, бані вже не було, хтось вкрав. Була вона 10 цалів висока. Отже мусів зробити сяку-таку тимчасову баню, щоби на виставі хоч щобудь було.

ЗЛОЧИННІСТЬ ДУЖЕ ЗРОСТАЄ.

З усіх сторін і в Канаді в Стейтах безнастанно бачимо в часописах вісти, що злочинність між дітьми і молодю дуже зроста. За причину подають головно воєнні обставини, хоч вже і перед війною зріст злочинности був дуже видимий.

Для приміру візьмемо новинку з Порт Гоп, Онт. Суперінтендентка Діточої Допомоги, пані Гоберт каже:

В 1942 р. було в суді 127 справ діточої злочинности, в 1941 р. було 92, а в 1940 р. лише 69. Власти думають, що це наслідки війни — батьки при війні, а матері не можуть самі дати з дітьми ради. Дотого ж багато матерей працює, отже діти полишені без ніякої опіки. Такої злочинности, як нині, між тими, що нижше 20-го року життя, ще ніколи не було.

Така новинка і такі вісти взагалі повинні заставити українців, щоби окрему увагу присвячували всюди своїм дітям, щоби охоронити їх від того лиха, що кругом шириться.

ПОКАРАЛИ 24-ох.

В Петерборо, Онт. люде для скорочення дороги переходили через сіпіярські залізничі тори (шини), або йшли вздовж них. Сіпіярська компанія недавно арештувала з тих 26 людей, отже поліційний суд засудив 24-ох з них на $1.50 кожного і судові кошта по $1.75. Компанія каже, що перехід через шини може привести до нещасних випадків, а також це припинює пересування вагонів.

ПРИМІРИ І НАУКА.

Христос, а Магомет.

Оден місіонар, що працював між поганами, оповідае, що приходить до нього магометанин і каже:

— Мусите признати, що ми, магометани, маемо одно, чого ви, християни, не маєте. Маємо таке, що можете нам завидувати.

Тоді місіонар питае:

— Що ж це таке?

— А ось що — говорить магометанин — ми маемо домовину нашого пророка Магомета з його тілом. Коли підемо до нашого святого міста, Мекки, то бачимо там цю домовину, а це все для нас велика святість. Коли ж ви підете до Єрусалиму, який для вас є тим, чим для нас Мекка, то видите там лише порожний гріб Христа, а тіла його там [redacted]

На те каже місіонар:

— Це все правда, що ти сказав. Однакож ти забув одно, що ставить нас висше вас.

— А що?

— Це те, що Магомет вмер і не воскрес, а Христос воскрес. Магомет мертвий, а Христос живий, а живі не лежать в домовині. Отже що лучше — чи домовина з мертвим тілом, чи порожна домовина, в якій лежав той, що нині живий? Ми маемо живого Христа, а ви мертвого Магомета.

Магометанин не мав що відповісти.

Огонь, Вода і Честь.

Колись було навіть таке, що ходили поміж людьми Огонь, Вода і Честь, прибравши людську подобу. Огонь, як здоровий, сильний чоловік, Вода, як молода, здорова жінка, а Честь також як жінка, та вже така ніжна, ласкава, наче ангел.

І каже Огонь людям:

— Коли б я в вас загас, то ви можете знов мене знайти. Ідіть, а де побачите дим, там і мене знайдете.

Каже знов Вода:

— Коли їдете через пустиню і не стае вам води, то мене знайдете там, де побачите зелені дерева і траву. Туди звертайтесь, а там я буду.

Вкінци говорить Честь:

— Зі мною інша справа. Я життю така потрібна так, як Огонь, як тепло і світло, що з огню виходять, і я так потрібна, як Вода. Однакож коли хочете мене мати, то ніколи не розходіться зі мною, ніколи не тратьте мене з очей. А хто раз мене згубить той мене ніколи не знайде.

Шістьдесять років за 200 долярів.

— Приходжу звістити вас, що брат мій умер — каже чоловік священикови — треба його похоронити.

— А кілько років мав ваш брат?

— Шістдесять.

— А від чого вмер?

— Від тяжкої праці. Коли б не те, він був би міг ще довго жити. Не було в нього ні дня, ні ночи — все праця. І до церкви не мав часу пійти. Але, що правда, то багатим став.

— Хто ж нині забрав те богацтво?

— Я забрав.

— Значить — він для вас працював. А кілько для нього ви тепер дали?

— О, я купив за 200 долярів домовину. Він того варта.

І вийшло, що шістьдесять літ життя, а з того бодай 40 літ праці на 200 долярів за домовину. Тільки заслуги, тільки слави і тільки згадки придбав собі кількадесятьлітною працею чоловік. Чи варта було для того жити? Для тіла по смерти придбав 200 долярів, а для душі нічого. До таких відносяться слова Христа про закопаний талан. Дав Господь чоловікови життя, дав силу і чоловік пережив життя так, що ні перед Богом, ні перед людьми не має ніякої заслуги.

Праця довершує всего.

Є така індійська легенда:

Коли Будда прийшов до раю, то побачив там велику купу чогось, що виглядало наче мушлі. І [illegible]він:

— Що ті мушлі тут роблять?

— Це не мушлі, але людські уха — кажуть Будді — це уха тих, що слухали Боже Слово, але не виконували того, чого слухали. Отже їх уха спаслися, але тіла їх пішли на муки.

— А що це? — питае Будда, показуючи на іншу купу.

— То язики тих, які казали другим, як має бути, що треба робити і якою дорогою йти до неба, але самі нею не йшли. Отже їх язики спаслися, але їх тіла пропали.

СИМВОЛІКА.

Символіка — це образове, непряме представлення одної річи другою. Прапор — це образовий (сумволічний) знак держави, або інституції, орґанізації, чи народу.

Є символізм барви і символізм форми. Що до барв, то:

Чорна барва нагадує сум і смерть.

Синя — надію, любов для Божого Творіння, побожні роздумування, побожність, щирість.

Блідо-синя — силу, християнську обережність, любов добрих діл, глибоку совістність.

Золота — славу і силу.

Зелена — віру, безсмертність, воскресіння, радість.

Блідо-зелена — хрещення.

Сива — терпіння.

Пурпурова (червоно-сина) — справедливість, державну власть.

Червона — мучеництво за віру, добродійність, божеську любов.

Рожева — мучеництво.

Шафранова — ісповідників, визнавців і голосителів віри.

Скарлатова (ясно- червона) — ревність і славу.

Срібна — моральну чистоту.

Фіолетова (синяво-червонава) — покуту.

Біла — чистість, тверезість, невинність, віру в Бога.

Що до символічних форм, то:

Якор представляе надію.

Пальма — перемогу.

Меч — мученичу смерть.

Ягнятко — Христа.

Хрест — трепіння перемогу, надію, віру в Бога.

Білий голуб — Духа Святого.

Корона — панування, славу...

Нехай буде по слову Свому.

В керници водиця блакитов блещиться,
Чи все те на яві, чи все лише сниться?

Де глину — лелії, де стану — все мрії;
Що чую, все шепче: Не бійся Маріє!

Одною луною лунае за мною:
Не бійся Маріє, Господь із Тобою!

Схилилися низько всі цвіти до долу:
Нехай мені буде по Твому глаголу.

В.Щ.

ПРОМОВА ПАПИ ДО РОБІТНИКІВ.

Недавно католики святкували 30-літну річницю епископства нинішнього папи Пія 12-го і при тій нагоді папа виголосив 13-го червня бесіду до 25,000 італійських робітників, зібраних з усіх сторін Італії, головно ж з півночі.

Зміст папської бесіди був в головнім такий: папа остерігав робітників перед тими, що проповідують революцію, як нібн одинокий спосіб на поліпшення. Кличі й обіцянки революціонерів — казав папа — ніколи не справджувалися, а революція завсігди приносила лише знищення. До вирівнання людських відносин треба еволюційної праці (повільного поліпшування), а не революційної.

Окремо папа відповідав на закиди, поширені в Італії, якими голоситься, що папа хотів війни і нічого не робив, щоби війні перешкодити. Папа говорив, що такі закиди неправдиві і що папа завсігди хотів лише спокою.

Такий був загальний зміст довгої папської бесіди.

З загальним змістом папської бесіди можемо згодитися, головно в погляді на революцію й еволюцію, та в інших висловах українцям з папою згодитися годі — головно там, де папські слова перечать папським ділам. В згаданій бесіді папа звертався до слухачів так:

„Ви прийшли до нас, як до батька, який остільки більше клопочеться своїми дітьми, оскільки їх денні труди є більші...

„Ви прийшли до нас, як до Заступника Христа, який при участи Божої сили має те ніжне почуття і співчуття, яке було в вислові Христа: ,Я жалую зібраних".

„Ви прийшли до мене, як до пастиря, який звертає на вас свій зір"...

Слова гарні! Італійці можуть за них дякувати. Однакож відношення папи до українців греко-католиків (не ґадуючи вже православних українців) ніколи не показувало що папа заступник Христа, що він дбалий батько, заступник і пастир.

Недавні факти... Папа по минувшій війні не хотів говорити з українською делеґацією, хоч говорив з делеґаціями ворогів. Підчас погромів папських вірних над греко-католиками українцями, цілком не став в обороні греко-католиків. А „леґалізація» нищення українських церков, а 2,500,000 золотих, а фальшовання ухвал Львівського Синоду, а Конкордат... Це з недавного. Тай давне не було красше.

Отже гарні слова одно, а діла друге. А українство знае папів по найважнішім — по ділах.

Ще про Італію... Коли італійці роблять папі закиди, то вони ж свого папу зблизька знають. А що їх голос сильний, тому папа обороняеться.

Закиди мають й українці, може ще більші, однакож голос українців за слабий, щоби папа з ним числився.

Так ціла справа маеться!

ЧЕРВОНЕ МОРЕ.

Червоне море лежить між Єгиптом й Арабією. Довге воно 1,400 миль, а широке 230. Сирійці, жиди й єгиптяне звали його „морем трощі", а греки і римляне „Червоним морем".

Звідки повстала назва „Море трощі", не знати, бо трощі там нема. А назва „Червоне море" походить мабуть від червоних коралів, що в тім морі ростуть.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

МОРАЛЬНИЙ ЗАНЕПАД.

Культурний занепад в життю американського північного континенту почався вже давніше. Вже по минувшій війні підношено цю справу і то дуже поважно А занепад той виявлявся ріжними формами.

Між тими на першім місци ставили занепад дому. Коли дім був колись місцем родинного життя, школою культурности і релігійности, найкрасшим захистом і забезпекою, то поволи дім почав зникати, як дім і став місцем для спання і їжі. А буває, як по містах, то і їсти йдуть до ресторанів. Дім перестав бути інтересним, стратив культурний зміст і хто може, то тікає з нього.

Дальше занепад родини. Люде починають побиратися, як на жарт; супружий звязок починають вважати нічим важним. За тим йде якнайменше число дітей, одно, або двоє, або і того ні, бо супруги не хочуть мати обовязків при вихововуванню дітей. Діти стали завадою.

Трете - Байдужість до тих дітей, що е Дбають лише, щоби вбрати і нагодувати, кажуть йти до школи, а поза тим культурним вихованням дітей не клопочуться Про домашне культурне виховання, про релігійну домашну науку не дбають. Вільний час діти проводять, як не буває головно по містах, на безконтрольній вулиці, посеред вуличного збіговиска.

На поведення молоді мало звертають увагу, отже молодь йде самопас. Хіба можна назвати культурними нинішні танці, та другі забави, на які сходиться хто лише хоче навіть найгірший матеріял, і поводиться, як кому забагнеться -- з пиятикою і чим хочете.

Колись батьки не пускали дочок самопас, без нагляду. І над забавами був нагляд старших, і дочка мала бути на означений час вдома. Це в нас. А в англійців та ще кого, читаємо про „шеперонів", себто старших, в яких товаристві дівчата вибиралися на сходини молодих, на забави, і там під наглядом тих „шеперонів" забавлялися.

Нині не те. Тепер молоді мають повну „автономію" роби, що і як хочеш, хочби це було найгірше і найдурніше. Отже так багато молодих сходить на манівці.

Четверте — занепад релігійний. Тепер багато дітей не виносить з дому ніяких релігійних відомостей, ніякої релігійної культури. Знайдесь таке, що навчать дитину „Отченашу», а більше ні, а буває, що і того не навчать. А щоби дитина знала більше молитов і молилася, коли треба, про те байдуже. Така релігійна байдужість є і в інших народів. Коли старші йдуть ще до церков, то про молодих нераз байдуже.

Так виростає покоління людей безрелігійних — гірших, ніж погани, бо поганин має таки свою релігію. А тут вже повна релігійна порожнеча! Отже такі безрелігійні вихованки, це матеріял на злочинців, на большевиків, і на всяку іншу непотріб.

Пяте — самі нинішні школи обмежили свою працю до вузко наукових відомостей, до звичайної ремісничої техніки, а дійсне моральне виховання викинено з шкільної програми. Що ученик робить поза школою, тим школа не клопочеться, нехай тим копочуться родичі, або поліція. А знов родичі думають. Школа на те є школою, щоби всього навчила. І так виходить, що про дійсне моральне виховання нема кому дбати.

Таких ознак культурного занепаду є ще більше, хоч і згаданих досить, щоби нинішне положення зрозуміти; а вже головно, щоби зрозуміти причини нинішної злочинности серед молоді.

Балачка, що війна є найважнішою причиною злочинности, не завсігди відповідає дійсности - злочинний розмах лише використовує воєнний час для себе.

Тепер зупинімось ще на дійсних фактах молодечої злочинности.

Недавно наводилося в „Вістнику" слова провідного педагога про те, як студенти і студентки зійшовшися, курили і пили алькоголічні напитки, на нікого не оглядаючись.

Писалося вже про те, як в Стейтах студенти навіть бють професорів і виробляють в школі, що хочуть.

Була недавно вістка про повний занепад карности (дисципліни) між студентами пресбиретіянської колегії в Монтреалі і то до тої міри, що слідча комісія радила колегію цілком замкнути.

Червня 14-го торонтонська поліція арештувала 8-ох школярів, 6 до 14 літ віку, що в Секвил Публичній Школі наробили шкоди на понад 1000 долярів. Поперевертали лавки, порозкидали папери, порозливали чорнило по кімнатах і понищили кімнату принципала 3 тих 2 хлопці мають по 6 літ, дальші 9 та 11, а два по 14 літ

Едгар Гувер, директор Слідчого Федераційного Бюра в Стейтах сказав недавно, що розміри молодечої злочинности вже такі, що рівнаються роботі ворожих саботажників Доходить до того, що молодь зводить з шин залізничі поїзди, або нищить дорогоцінний матеріял.

Недавно 13-літний хлопець запалив в Каліфорнії 80,0000 скринок для паковання, вартости 30,000 долярів. При арештуванню знайшли в хлопця 4 револьвери.

В Минесоті три хлопці, від 15 до 17 літ віку, наклали на залізничі шини дубових поцок, чи дилів, і хоч не прийшло до великого лиха, то все ж це спричинило багато шкоди.

Минувшого травня в Огайо три хлопці, 9, 10 і 11 літ віку, заложили в звонці, 9, 10 і 11 літ віку, заложили в зворі потинацю (що пересуває шини) залізний своріпь.

В Масачусетс 16-літний хлопець підпалив фабрику черевиків, яка мала замовлення на 1,334,000 дол. виробу. Хлопець сказав що запалив для жарту.

Коло Вилкакс, Ариз., 5 хлопців наклали на шини каміння та ще чого, щоби зупинити поїзд, а тоді всісти на него і провезтися.

Це випадки занотовані кількома часописами протягом одного тижня і то ще не всі.

Гувер закликає родичів, учителів, священиків і молодечі організації, щоби доложили всіх старань, щоби злочини молоді зупиняти.

Вже з наведеного бачимо, до чого йде. Занепад моральний веде за собою ціле життя до катастрофи. Коли широке життя зійде на злочинні манівці, то потягне за собою в пропасть все добре, з якого зміст життя складається.

Над цим повинні призадуматися українці. Чужих ми зупиняти не можемо, але над своїм життям маємо силу; над своєю молодю маємо силу.

Дім, Церква, тай Школа, де є українці учителі, повинні доложити всіх старань, щоби українську молодь належно освідомляти і взірцево виховувати.

Вже подані в цій статті приміри дають матеріял для балачок, бесід, відчитів відносно дітей і молоді; а таких примірів інші знайдемо на кождім кроці.

Памятаймо, що це важна справа!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XV.

(Образи — дальше).

Ісуса Христа малюють в ріжних видах -- або як чоловіка або формами символічними (формами що лише нагадують Христа).

Про образи Христа згадують вже давні Отці Церкви, як Іриней (замучений 202 р.), Василій Великий, Григорій Нисійський, Августин. І тоді представляли Христа, як **доброго пастиря, як ягнятко, або як виноградну лозу.**

Також представляли Христа в виді фантастичного птаха „Феникса", який згорівши, повстає знов до життя з свого попелу. Цим представляли Христове воскресіння і вічне життя.

Малювали Христа, як **льва,** бо в Старім Завіті говориться о льві з покоління Юди, під яким розуміли Христа.

Греки малювали Христа в формі **риби.** Риба по грецьки звесь „іхтіс", а коли взяти поодинокі букви того слова, ними можна почипати такі грецькі слова: **Інсус Хрістос, Теу Иос Сотер,** що буде по українськи: **Ісус Христос Божий Син Спаситель.**

Ягнятко, виноградна лоза, птах, лев, риба - це символічні знаки, але опісли провідники Церкви рішили, що треба малювати Христа лише в виді чоловіка (Собор Труланський 692 р.).

Є перекази, що були дійсні образи Христа — Нерукотворний Образ, образ намальований на приказ Пилата, образ Никодима, Авгара.

Теми до мальовань брали давні малярі з евангельських оповідань, отже представляли Христа як **дитину на руках Діви Марії;** як **12-літного хлопця в ерусалимській церкві;** як **Учителя між народом;** як **Пастиря;** як **Розпятого;** як **Первосвященика,** що благословить; як **Суддю,** перед яким стоять народи землі, та ще в інших видах.

Як **Суддя Світа** сидить Христос на хмарах, окружений Ангелами; часто є тут сонце і місяць, а ноги Спасителя спочивають на дузі (на веселці). Голова Спасителя прикрашена ясними проміннями, що розходяться в виді Хреста, з яких три видно.

Нині малюють Христа в ще інших видах: як йде з Апостолами через колосисті поля; як стукає до дверей; як візджає до Єрусалиму; як зявляється Апостолам, як взноситься (Вознесення) і в багато інших видах.

Дух Святий представляєсь в виді **білого голуба** з розпростертими крилами (по словах Мат. 3: 16; Марка 1: 10; Луки 3: 22). Або в виді **огнених язиків,** що показались над Апостолами в день Зелених Свят (Сошествія, Зіслания Святого Духа).

Образ Пресвятої Тройці представляється звичайно так, що по правій стороні Бога Отця, яко старця, сидить Христос (Діян. 7: 55-56, Мат. 22:44) і тримає Хрест, а над ними взноситься Дух Святий в виді голуба.

Але є ще оден **Образ Пресвятої Тройці,** а то на образі Христового хрещення. Там Христос стоїть в воді; над ним взноситься Дух Святий, а в хмарах бачимо Бога Отця; або з хмар виходять слова: „Се Син мій любий".

СВЯТИЙ ІВАН ДАМАСКИН.

Святий Іван Дамаскин родився в Сирії, в місті Дамаску, 676 року. Сирія була тоді під пановання Сараценів.

Батько Івана був християнином і віддав сина на науку одному монахови. Коли ж батько помер, то Іван заняв місце на дворі каліфа, себто князя.

В тім часі грецький цар Лев 3-ий почав переслідувати тих, що шанували святі образи, отже Іван писав в обороні образів і його писання розходилися широко поміж народом. Щоби на Іванові пімститися, Лев повідомив Каліфа через свого донощика, що нібито Іван хоче зрадити сараценів перед греками. Зате каліф каже втяти Іванови руку, але стаєсь чудо і рука стає здорова.

Іван стає опісля монахом, а дальше священиком та вславився як писатель богослужбових пісень. Отже його твором є Великодний Канон дальше багато Канонів Господських, Богородичних і Святих, а також Канон похоронний. Іван помер 776 р. проживши 100 літ.

Іван Франко описує подію, коли чудом рука св. Івана вилічилася так:

Великий учитель церковний, Іван
Служив у султана в Дамаску,
Цінив, поважав його дуже султан,
Робив не одну йому ласку.

Та завість спонукала злих двораків
Згубити Івана, тай годі!
Підкинули лист, мов Іван писав
Царю християн в Царгороді:

„О, царю, шли військо своє на Да-
Побіда вас жде знаменита: (маск,
Самого султана в рішучий я час
Отрутою згладжу зі світа."

Султанові зрадники лист донесли:
— Чи бачиш, говорять, султане!
Отсе твій любимець, твій християнин
Яке здумав діло погане!

Розлютився султан, прикликать
Івана і так йому каже: (велить
— Так ось як за милість, за ласку
(мою
Платиш мені лютий мій враже!
Отрутою хочеш ти зглаждить мене?
Такий ти святий, справедливий!...

Даремно Іван присягає, що він
Невинний, що лист цей фальшивий.

— На смерть заслужив ти!, говорить
(султан,
Та жий! Лиш всім другим в науку,
Щоб більше подібних листів не пи-
Утніть йому правую руку! (сав,

Зраділи злі люде, Івана взяли,
Ще й ганьби до болю доклали:
На ринку Дамаськім при здвизі людей
Йому праву руку врубали.

Мовчав і молився у муках Іван,
Взяв руку відтяту в лівицю,
А потім крівавий каліка пішов
В Пречистої Діви каплицю.

І перед іконою впав до землі,
І руку відтяту тримає,
І молиться голосно й плаче і так
У болю тяжкім промовляє:

— Маріє, небесна леліє! Се я,
Що сею своєю рукою
На честь Твою тілько похвальних
(пісень
Списав, ось корюсь перед Тобою!
Не милі мабуть ті горячі пісні
Були тобі, Райськая Роже,
Коли допустила, щоб руку мою
Відрізало племя вороже!
Не жаль мені, що я невинно терплю,
Твій син терпів також невинно,
А жаль, що не зможу на славу Тобі
Пісень укладати невпинно!

Тут враз засіяла каплиця уся —
Марія з ікони зступає
І мовить: „Іване, невжеж і твій дух
У сумніві вже потопає?»

І руку відтяту Марія взяла,
До рани її приложила,
І враз здоровіська рука, як була,
Мов краплі крови не зронила.
І вийшов здоровий з каплиці Іван,
Народ ввесь аж ахнув із дива.
Дізнався про зраду дворацьку султан,
То злим була кара правдива.

Іван же ще довго в повазі там жив,
Поборював блуди старії,
Й багато прекрасних пісень ще
На честь Пресвятої Марії. (зложив

РОЗУМНІ ПРИПОВІДКИ.

За гріхи молодости карає Бог старії кости.

Боже поможи — а ти небоже не лежи!

Хто забуває Бога в щастю, того Бог в нещастю забуде.

Бог дав людям руки не тілько на те, щоби брати, але і на те, щоби давати

Щасливійший, хто дає ніж хто бере.

Навчися щиро молитися, а не будеш журитися.

Щастя не в тім, щоби дуже багато мати, але в тім, щоби не мати великих недостатків.

З двома людьми не сперечайся — з дурним і з ворогом.

Людей слухай, а свій розум май.

Не бери більше, ніж можеш піднести.

Хто на других плює, той себе оплює.

Коли всіх порадився, тоді радься себе самого.

Пісня Пречистій Богоматери.

Божа Мати нас помилуй,
Божа Мати нас спаси,
Ти одна в нас рідна Мати
В час нещастя і туги.

Всім нам близька Божа Мати —
Там, де буря, повінь, грім,
Там, де чути стогін й муки,
Божа Мати поміч всім.

Божа Мати — наша радість,
Втіха нашого життя,
І заступниця єдина
Там, де сльози і журба.

Православні християне
Перед образом Твоїм
Від татарщини до нині
Вдячности співають гимн.

І тепер, як в літа давні,
Знов ми в горю і журбі,
Молим ласки Твої з неба,
Правди в світі і в житті.

СПРАВА, А ТАКТИКА.

Коли перед людьми стає справа, яку хочеться довести до ладу, то треба памятати ось що:

Справа є одна; ціль одна; задача одна; однакож способів, якими мається справу до ладу довести, чи цілі досягнути, може бути багато. Отже ті способи звемо тактикою.

Завсігди дуже важним є, щоби знайти найбільше відповідний спосіб, щоби вжити найкрасшої і найрозумнішої тактики.

І чого оден чоловік ніяк не може зробити, чого не може досягнути, те другий зробить, досягне легко лише тому, що вживає іншого більше відповідного способу.

Берімо дім, родину. В одній поводяться з дітьми жорстоко — з криком, погрозами, бійками, гулюканням, ненавистю... В другім відноситься до дітей ласкаво, з вирозумінням, симпатично, поважно, хоч і рішучо.

В першім і другім домі перед родичами та сама ціль: виховати дітей на добрих та гідних, однакож способи виховування не однакові. В домі першім способи жорстокі, необдумані, некультурні, в другім мягкі, обдумані, симпатичні. І певна річ, що які способи, таке буде виконання праці, такі будуть овочі праці. З першого дому вийдуть діти менше культурні, з другого більше культурні.

Те саме в громадській роботі. Буде двох передових людей й оба однаково щирі для громадської праці. Але оден короткозорий, нетерпеливий, образливий, скоро злоститься, свариться, кричить, грозить, прозиває; другий далекоглядний, терпеливий, вміє мовчати, де мовчанки треба, в обходженню ласкавий, симпатичний, в трудних хвилях здержливий й обережний.. Перший зробить мало, другий зробить багато — серед тих самих обставин, з тими самими людьми і при тих самих засобах.

Добра тактика потребує завсігди попередної поважної застанови; потребує терпеливости; потребує самоконтролі, далекоглядности і всесторонної вирозумілости Добра тактика не допускає злости, крику, дразливости, сварки; вона не допускає навіть неповажного, несимпатичного виразу лиця. При добрій тактиці лице може бути рішуче, але при тім завсігди буде в нім видно щирість, гідність і розсудок.

Кожда справа, це камінь, який хочемо огладити і привести до бажаної форми. Хто буде надто квапитися; не розгляне, з якого боку починати працю; не наострить, як слід приборів; буде нетерпеливитися і злоститися, той може камінь попсувати, або і цілком потовчи і знищити. А добрий майстер приступає до праці обережно і пляново, тому він навіть з дуже невідповідного матеріялу може зробити гарну річ.

Каже ап. Павло, що він для всіх був всім: для здорових як здоровий, для слабих, як слабий, для старших, як старший, для молодих, як молодий, для багатих, як багатий, для убогих, як убогий — щоби всіх здобути. Це він говорить про способи, яких він вживав в своїй апостольській праці — говорить про тактику.

З того висновок, що яка тактика, така праця, такі здобутки. Вживай відповідних способів, а здобудеш багато.

НОВИЙ ЦАР.

Давно це діялось, в краю Абісинії, що сусідує з Єгиптом, від нього на схід.

Помер там старий цар.

І ніхто за ним не жалував. Люде тішилися, що він вмер, бо цар той був чоловіком дуже недобрим. Багато лиха наробив, багато терпінь людям задав.

Воював він багато, щоби назбирати якнайбільше майна і багато людей в тих війнах погинуло. Багато було калік, Багато сиріт. Багато вдів.

Поховали старого царя і назначили царем молодого його сина, Амнона.

Прийшов день коронування нового царя і народу насходилося десятки тисяч. І кождий питав:

— Хто знає, який буде новий цар?

От вже цар сів на царський престіл. На його голові блестить дорога корона, в руці золотий жезл (скипетр) — знак царської власти. Одягнений в темно червону одіж.

Було багато церемоній і цар бачив, що свято вже кінчиться. Аж несподівано виходить з між народу чотирох старих, поважних людей, а то: старенький патріярх і трох інших — оден виглядав на вченого чоловіка, другий на ремісника, а третий на звичайного селянина.

Та ось що царя здивувало: в руках патріярха був череп з людської голови (кість з голови) і хрест; в руках вченого книжка і меч; в руках ремісника сокира і грудка землі, а в руках селянина хліб.

Настала велика тишина.

Тоді підходить до царя патріярх і каже:

Памятай царю, що колись і твоя голова переміниться в такий череп. Ти нині молодий, а завтра будеш вже старший, а ще дальше поки добре оглянешся, будеш вже старим чоловіком. Ти нині в короні, але є річи важніші від корони.

— А що, владико, важніше? — перебив цар.

— Розум важніший! Коли будеш дбати, щоби в твоїй голові був здоровий розум, тоді корона буде надавати краси твоїй голові; коли ж розум занедбаєш, тоді корона буде безвартна. Бо важне не те, що на голові, але те, що в голові. Глянь на оцей череп — може і він з царської голови. А я знайшов його між другими черепами на цвинтарю. Це нехай тобі пригадає, що не треба допускати до себе гордости. Нині ти в короні, а завтра можеш вже стояти на Божім Суді. І Бог не буде питати, чи ти цар, але чи ти добрий і щирий чоловік. Він запитає: А як ти орудував таланом, який я тобі дав? Чи ти його не закопав, не промарнував, не вживав людям на лихо? Памятай отсей череп й оглядайся на хрест, а вони поведуть тебе доброю дорогою.

Тоді бере патріярх з рук вченого книжку і каже:

— Книжка, це розум і розсудок. В книжках позаписувані вчинки злих і добрих людей; в книжках позбирана людська мудрість; в книжках пописувані закони; і в книжку позаписують дуже точно, що ти робив, як ти жив і що ти варта був на земли. Запишуть добре, запишуть зле. Отже царю, дбай про книжки, дбай про науку і для себе і для свого народу. Будь знавцем людського життя; будь добрим суддею, добрим правителем а тоді в книжці буде записано про тебе таке, що буде тішити людські серця.

Тоді взяв патріярх меч і говорить:

— Меч, це сила, яку маєш, отже вживай її лише на добро, на те, що розумне й гідне. На дурне і злочинне не вживай її ніколи! Мечем нищ зло, якого не можна чим іншим знищити. Ним обороняй нарід твій від нападу ворогів, коли не можеш іншим способом оборонити. І майно сила — отже і його вживай не на розкоші, не на дурниці, але на справи добрі, гарні розумні і благодійні. Обертай майно на добрі діла, а з тих діл збудуєсь тобі найкрасша царська палата і найкрасша царська корона.

Тут доторкнувся патріярх царської одежі і каже:

— Гарна це одежа і тобі, царю, вона належиться, але тоді лише, коли під тою одежею буде гарна і благородна душа, коли буде під нею щире людське серце. Не забудь того!

Ще дальше обернувся патріярх до робітника, взяв сокиру, звернувся до царя і каже:

— Царю! Це, що бачиш, така дорога річ, як і твій жезл. Сокира, це знак праці, а тим що лише праця піддержує людське життя і дає людям хліб, здоровля, розум і силу. Не буде праці — не буде нічого. Отже поважай людську працю, поважай тих, що працюють і сам працюй щиро на тім місци, де Божа Рука тебе робітником поставила.

За цим взяв землю і говорить:

— Не забудь, царю, що коли наша праця на земли скінчиться, то тіло наше вертається до землі, а душа йде до Бога, який її сотворив. Отже так жий, щоби Бог приняв твою душу в свої святі руки.

Вкінци бере патріярх з рук селянина хліб і каже:

— Оцей селянин не знає твоїх титулів, він не знає, як твоє імя точно вимовити; він не вміє виробляти річей з золота; він не вміє ткати дорогих матерій; він не знає поведінок, серед яких ти виріс... Але він вміє щось важніше...

— А що? — перервав цар бесіду патріярха.

— Він вміє приготовляти той хліб, яким всі люде живуть і без якого ніхто не жив би. Він і для тебе царю, хліб приготовляє. А хліб важніший від титулів, від золота, від дорогих каменів. Отже ціни, царю, ту працю, яка витворює те, чим людське життя піддержуєсь; розумій тих, що виконують таку важну гідну працю!

Коли патріярх скінчив, цар встав і вклонився тим чотиром що перед ним стояли та сказав:

— Ані батько мій, ані мої учителі не дали мені такої великої науки, яку дали ви мені нині. Аж нині зрозумів я, хто я такий, та які мої обовязки. І запевняю вас, що я буду вашою наукою руководитися оскілько лише зможу. Нехай Господь заплатить вам за вашу розумну науку, а я за неї вам щирим серцем дякую. І буду ваші поради мати завсігди перед очима.

Довго панував цей цар і в історії Абісинії він записаний на першому місци, як найрозумніший і найгідніший з усіх царів, які були

МАЙНО ЕДСЕЛЯ ФОРДА 200,000,000.

Майно недавно померлого Едселя Форда одинокого сина Генрі Форда, оцінюють на около 200 мільйонів долярів. Більшу часть майна Форд Мотор Компаний записав Форд фундації, що звесь Фундацією Форда — є це інституція для виховавчих і подібних цілей. Заснована 1936 р. Решта майна передав він своїй жінці і чотиром своїм дітям по рівній части. Жінка Елеонора Клей Форд, діти: Генрі Форд II, Бенсон Форд, пані Валтер Бюл Форд II та Вилїям Клей Форд. Спадковий податок буде виносити 12 мільйонів долярів.

ПРИКАЗКИ.

Нема правди в нікім — тільки в мені і в Бові трошки. — Таке говорять про людей, що всіх вважають злими, а тілько себе добрими.

— Так нас, мамо, люде хвалять!

— Та хто, доню?

— Аво! Ви мене, а я вас!

Таку приказку прикладають до славолюбних людей, яким здається, що всі поважають їх більше, ніж других.

Хорони мене, Господи, від моїх приятелів, бо з ворогами я сам дам собі раду. — Себто таке: про ворога я знаю, що він ворог, тому поводжуся обережне, а скритого злого приятеля не стережуся, бо не знаю, що він злий.

Погана та птиця, що власне гніздо нівечить. — Поганий чоловік, що не шанує всего того, що є його власністю і що він повинен шанувати.

Букои того, хто не шанує свого! — Це відноситься не лише до українців, але до всіх людей. Хто свого не шанує, той не заслугує на пошану.

— А щоби моїм ворогам добра не було, коли це правда; а щоби мої сусіди всі на пропасницю послабли, коли я вам неправду кажу! — Так божився циган; не собі лиха накликав, але комусь.

В своїй хаті своя правда.

І сила, і воля.

Це слова Шевченка — великі слова! Лише тоді чоловік може чути в усім силу, коли стоїть на своїм і при своїм, при своїм народі, при своїй культурі, при своїй церкві, при своїй справі. Хто ж зійде з свого ґрунту і відійде від своїх, той всюди буде без моральної сили, без поваги в людей.

— Коби гроші, а розум буде! — кажуть нерозумні люде.

— Коби розум, а все буде! — говорять люде розумні і добре говорять.

З великої хмари малий дощ! — Деколи люде піднимають багато галасу — багато обіцюють, великі пляни голосять, багато комусь грозять, але на словах кінчиться. Людський запал скоро остигає.

КРОВ ХУДОБИ.

Війна спонукує людей до багатьох нових винаходів. Тепер крови худоби вживають для двох цілей: роблять з неї карук для літаків а друге — часть худобячої крови додають до людської крови, яку дають тим, що своєї крови багато стратили.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man

ПРО НЕДАВНИЙ ДОКУМЕНТ.

Стаття „Православя без маски", що була в „Світлі", інтересна. Для чоловіка дійсно релігійного, що має Бога в серци, це те, що каменем в голову. Та от що: дві окремі науці виходять з одного джерела. Значиться, щось нездорове є за тим.

Коли взяти на увагу, що життя всюди потребує доброго приміру тай вирозуміння навіть для людських слабих сторін; коли подумати, що треба молодих виховувати, то яким матеріялом є для того „Світлова" стаття? Вона лише попсує людей, а головно молодих.

„Світло" видають оо. Василіяни, та що сказав би св. Василій Великий, коли б прочитав „Світлову" статтю? Чи він похвалив би, чи може вжив би бука, кому треба. Мабуть сказав би, що саме говорення не поможе.

„Світло", але світло не світить, лиш затемнює. Бо кого така стаття просвітить? Це робота на шкоду і розбивання українського народу.

Виходить, що Василіянам тілько про себе ходить. Коли б вони були щирі українці тай добрі християне, то знали би, кілько український нарід терпів і терпить таки від католиків — кілько було туртур, рабунків українського майна, нищень церков, побоїв навіть жінок. Як нищили українське культурне майно, як кооператив мішали з гноем, били в груди гр. кат. священиків за те, що ті любили свій нарід. Отже чому „Світло" не напише про католиків без маски?

Коли „Світло", то нехай світить так, як треба.

Василь Стадник.

СПОМИН ПРО СКАСОВАННЯ [redacted]

Український нарід переживав такі лиха впродовж свого історичного життя, що треба дивуватися, коли він доси існує. Значить Божа Рука його держить і може готує йому славну будучність.

Нападали печеніги, половці, татари, турки, отже азіяти. А пізніше европейці. Були часи, що земля українська була цілком спустошена.

А ще до того часу через Україну переходили різні народи зі Сходу на Захід, що також її пустошили. Та все ж український нарід остався при життю.

Знов же від 1914 року до нині переживають українці в Европі нове лихоліття, подібне до давних татарських нападів. І нині пережи- [redacted]

Та вже окремим лихом, що тяжіло сотні літ над українцями, була панщина. Пани, себто багаті землевласники, головно ж польські, а там і московські, були властителями не тільки землі, але й народу. Пан міг збити селянина, міг його продати, і селянин не мав куди на пана скаржитись.

Війна Хмельницького була звернена проти того ж лиха, Гайдамаччина була великим народним повстанням проти чужих панів і ксьондзів, що зайшовши на українську землю, відносилися до народу гірше, ніж до звірів.

Коли Галичина перейшла 1772 р. під Австрію, то Австрія почала панську самоволю обмежувати. Цісар Йосиф II. старався облегчити долю селян, але він скоро вмер, тай мабуть не своєю смертю.

Так само й Росія — коли почала нищити волю України, то народ закріпощувала. Вона нищила його інституції,: його волю, його свідомість.

Але всему приходить кінець, отже прийшов і панщині.

Французька революція розбудила народи до думки, хоч нераз та думка не була точно така, як треба. Панщина була всюди по Европі, отже народи почали робити повстання проти невільництва.

На весні 1848 р. були повстання в Відни, в Німеччині, Франції й Італії, і це примусило пануючих положити панщині кінець.

Панщину скасували в Австрії 1848 р., а в Росії 1861 р. В Австрії оголосили скасовання панщини 15 травня, а в Росії зараз по смерти Шевченка — в обох випадках на весні.

Можна уявити собі, як нарід мусів радіти. В Галичині по селах ставили хрести на памятку скасовання панщини й опісля кожнорічно святкували поважно і врочисто, з Богослуженням коло того ж хреста.

І було чого радіти — бо хіба може бути щось важніше над день, коли невільник став вільним? Приходиться лише жалувати, що чим дальше відтягалося, то люди менше уважно ставилися до свята скасовання панщини. А треба було, щоби це свято увійшло в Вічний Народний Календар, і могло ввійти, бо ж воно вже було здобуло собі в життю місце дійсного народного свята.

Таких подій не треба забувати. Їх треба постійно пригадувати; їх старші повинні переказувати молодшим, з відповідними поясненями і практичними висновками; такі події повинні мати видне місце в історії українського народу; їх з року на рік повинні би пригадувати часописи.

Правда — приходять нові події, також важні, забирають людську увагу, клопочуть людей, отже давне мохом поростає. Але не треба допускати до такого. На все може бути відповідна пора; тай давне, коли його вміло і поважно згадати, дасть силу нинішньому життю.

Найсильнійше те нове, що на старих основах будується. **А. А.**

ПЯТЬ ТИСЯЧ ПАҐОД.

Колись столицею Бурми, що є сусідкою Індії на сході, було місто Паґан, що лежить 90 миль на полудневий захід від Мандалей.

Нині Паґан, це лише історичне місце. На горбах Танґий зосталося понад 5000 паґод (будийських церков) з давних часів, що нагадують колишну могучість Паґану і його володарів.

Найвеличавішою з усіх паґод є Ананда, другою Тґатбінийню, третою Ґавдавпалін.

Ананда з білого, як сніг матеріялу, виглядає — як говорять ті, що її бачили, як будівля з піни, над якою висока позолочена вежа, що нагадує святий огонь на жертвеннику всепалення. Це не будівля в звичайнім розумінню — це безконечне число виробів, прикрас, комбінацій, яким рівних нема в цілій Европі, ні Америці.

Ананда значить: Безконечне щастє. І хто з подорожних оглядав Ананду, то каже, що дійсно багацтво її краси дає спокій пригробленому чи на душі, чи на тілі.

Тґатбінийню значить: Всевидючість, і ціла будова, цілий вигляд цеї паґоди дуже відповідає поняттю і почутю всевидючости.

Ґавдавпалін значить: Престіл, Перед Яким Просити Прощення.

Ці три паґоді мають в собі тілько краси, тілько величности, тілько дорогоцінних форм і взорів, що можна їх оглядати і студіювати цілі тижні.

При деяких паґодах є монастирі і будийські монахи.

Всі паґоди з білого матеріялу і багато з них є дуже величаві. Побіч них є також менші і звичайної будови. А хоч всі з сильного матеріялу збудовані, то час на деяких зазначив вже свою силу.

Щоби всі 5000 паґод оглянути, на те треба не тижнів, а місяців або й років.

Велич Паґану починаєсь від 1017 р., отже рівночасно з князюванням Ярослава Мудрого на Україні. (Володимир Великий вмер 1015 р.). Тоді володарем Паґану став Анаврата, що збудував сильне Бурмейське князівство, прилучивши до нього багато сусідних земель. Князі з його родини панували 200 літ

Анаврата присвячував найбільше праці для релігійного і морального піднесення народу. будував величаві церкви і монастирі. Також засновував міста, копав канали і збірники води для добра народу.

Бурмейське князівство знищив Кублай Хан, напавши своїми ордами з півночи (з Китаю) і від тоді Паґан вже не піднісся до колишньої слави і могучости.

Та не тільки чужі дикі орди, не тілько час нищить твори людських рук і людського розуму.

В одній паґоді Паґану на пластрованих стінах є багато маленьких образів, що показують події з життя Будди. А на кожнім образку є старинні написи бурменською мовою.

Отже недавними часами приїхав туди з Европи вчений професор, кимсь висланий, привіз з собою вправних робітників, почав вирізувати з стін образки і запаковувати для вивозу до Европи. Але його роботу спинили бурмейці, а що сталося з тим, що він повирізував, не знати — чи завіз він все те до европейського музею, чи знищив.

Послідний з династії Анаврати, Тайокпемін, був негідним князівського становища. Досить згадати, що він завсігди мусів мати на обід не менше, як 300 ріжних страв. Це було його важним князівським клопотом.

Коли вороги наступали, Тайокпемін тікав. Якже довідався в дорозі, що на обід буде мати лише 150 страв, закликав: „Тепер я дійсно бідак!" Опісля отроївся.

Бурма, це велика провінція, власність Анґлії вчасти від 1826, а в цілости від 1886 р. Тепер покищо в руках японців. Є там всякі мінерали: залізо, мідь, олово, срібло, рубіни, нафта, є великі ліси, родиться багато рижу.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. Ю. Я. ЦУКОРНИКА.

Гемилтон Онт.

По 1 дол.: Д. Куць, пані А. Тюхтій, пані М. Волковська, Ф. Ковальчук, Ізидор Новаковський, П. Заведовський, Д. Кульпака. Іван Купченко.

25цт.: пані М. Баран.

Ґрімсбі, Онт.

По 1 дол.: Йос. Миронюк, Я. Марущак, Дм. Щувера, І. Дрозда, І. Рущак.

По 50цт.: пані Ірина Фирянська, Юхим Омельченко, І. Шонс.

По 25цт.: Т. Вожар, І. Блаженко, І. Гончар.

10цт.: пані Юлія Бойко.

Вотерфорд, Онт.

По 1 дол.: Петро Сторощук.

По 50цт.: Вас. Сторощук, Прок. Сторощук, пані А. Сторощук.

П 25цт.: Ст. Залуцький, О. Яремій, М. Кузек, Вас. Погорецький, Ст. Жигальський, І. Данилевич, А. Антохів, Вас. Лазарук, Антон Завальський, С. Задорожний, Вас. Яремій, Вас. Павлків.

Збірка загальна в церкві св. Покрови [redacted]

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИЩИНА.

Дафин, Ман.

Пані М. Горан $1.25

По 1 дол.: Ів. Дух, Мар. Демчук, пані А. Симчич, В. Ґродзік, Ю. Бискал, Сем. Топоровський, п-тво П. Дзядик, С. Натарас, С. Самець, Петро Симчич, М. Н. Маковський, С. Саранчук, п-во Ів. Юрків, Н. Божило (Сифтон), П. Ковтун, п-тво Клим, М. Тринцяк.

60цт.: Н. Н.

По 50цт.: Н. Н., А. Марчук, Ів. Сухотельний.

35цт Н Н

30цт.: Н. Н.

По 25цт.: Н. Н., С. Ґура, Н. Н., Іван Головик, Н. Н., п-тво Бурла, Н. Н., пані М. Садових, Пан. Прошак, Н. Н., Григ. Вюн.

По 20цт.: Пять Н. Н.

15цт.: Н. Н.

По 10цт.: Н. Н., Андрій Петс, Н. Н.

5цт. Н. Н

Сенді Лейк, Ман.

По 1 дол.: Дан. Гнатюк, А. Залещук, П. Колтуцький, Юз. Залещук, Федора Дучемінська, Т. Мулявка, Ов. Дидик, Ф. М. Войчишин (Виста).

75цт.: Іван Ярема (Стретклир)

По 50цт.: Ю. Ю. Василенько, Ник. Сторожук, Н. Солоничний, Ів. Федорків, Ст. Сторожук, Ф. Мушій, Мих. Кучма

По 25цт.: Зах. Демчук, Марія Яковенко, Кат. Ґреґораш, пані М. Мудра, Н. Н., М. Ярема, Т. М. Ґреґораш, Гр. Будаїнський, А. Матійчук, Вас. Перепелюк, Ів. Соловій.

По 15цт.: Н. Н.

По 10цт.: Юр. Пупець, Дм. Ковалюк.

5цт.: Н. Н.

Січ, Ман.

Мих. Манулюк 1.00

Ів. Манулюк .50

По 25цт.: Вас. Сітка, пані М. Сторожук, Мих. Цитульський, Вас. Гнатів.

20цт. Ник. Зюбрак

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО

Пембіна, Зах. Дер.

По 1 дол.: п-во Сівак, І. Андрусяк, пані Л. Медицька, А. Кирилюк, В. Кропельницький, І. Борде-

дюк, С. Коварчук, М. Грабчак, В. Сохарик (Емерсон).
По 50ит.: В. Загарія, Н. С. Калм, І. Пастух, пані Ладая, пані М. Доливчук, П. Пастух, Ом. Деминишин, пані М. Костюк.
25цт. пані А. Кирилюк.

Вайта, Ман.

І. Кравець 1.00
По 25шт.: Я. Боднарчук, М. Фещук, М. Прокіпчук.

Арбаккл, Ман.

По 50цт.: Г. Іліюк, М. Ковалюк.
По 25цт.: І. Доменко, Г. Косован, С. Ковалюк, І. Давидюк.
20цт.: Г. Кушак.
15цт.: В. Жаровський.
10цт.: Ф. Стефюк.

Сокдамм, Ман.

По 25цт.: Н. Іліюк, І. Загара.
15цт.: Я. Пайкта.
По 10цт.: А. А. Бордун, М. Григорчук, Е. Черевайко, Е. Гуцуляк, Д. Олійник, Домка Олійник.

Ґарднтон, Ман.

По 1 дол.: Т. Сідорський, І. Савич.
По 25цт.: Н. Ґогуш, І. Середюк, Із. Колибабе.

Сіфтон Ман.

По 25цт.: М. Чоботар, Домка Чоботар, І. Чоботар, М. Сокалюк.
По 20цт.: І. Настюк, І. Бордун, Ф. Гуцуляк.
10цт.: С. Сокалюк.
5цт. Василина Шкрумеда.

Сельків	5.00
Роза	5.20
Рейні Ривер, Онт.	3.15
Форт Францес, Онт.	12.15
Толстой, Ман.	3.00

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.
Шіго (полудлева), Саск.

Д. С. Думанський 1.00
Л. Заземничук .50
По 25цт.. Ю. Максимюк, В. Гудима, В. Остапович, М. Кирилюк, Н. Думанський, П. Березовський, І. Терновецький.

Едмор, Саск.

По 25цт.: Н. Томашевська, Н. Фостій, Василина Кіцул, Оксана Ракочі, І. Фостій, І. Еллюк, пані Ю. Кіцул, В. Ковальчук.
15цт. Д. Андрусяк.
По 10цт.: Іван Ракочі, Г. Ковальчук, Катерина Ракочі, Розалія Михайлюк, Василина Ракочі, Мирослав Ракочі, пані С. Фостій, І. Чорний, Мир. Остапович, І. Ковальчук.

Шіго (місто).

По 1 дол.: Іван Іжак, Т. В. Коропатніцький, С. Лозецький, Іван Стахирук, М. Гарас, І. В. Одовійчук, пан і пані Т. Костинюк.
По 50цт.: пані Ф. Мороз, І. А. Коропатницький, Н. Лонгул, пані Г. Саквій.
По 25цт.: В. Боднарчук, пані А. Ґиверкга.

Фоам Лейк, Саск.

По 1 дол.: Ч. Гарас, Я. Осадчук, Катерина Осадчук, Д. Литвинюк, І. Кирилюк, Вас. і Катерина Балюс.
25цт.: С. Купровський.
10цт.: В. Москалюк.

Коло Пасічників.

По 1 дол.: Вас. Сандул, Ґафіца Пікуль, Вас. Прединчук, Марія Довголюк.
По 50цт.: А. Сандул, пані В. Овсяник, П. Арабський.
25цт. Геня Кіцул.

Коло К[illegible]

По 25цт.: П. Кошман, І. Сиґар, Д. Кусий, Із. Половик, Єлена Гревул, В. Кошман, Н. Кошман, Вас. Сталінський, І. С. Половик.
10цт.: Г. Гнатюк.
5цт. Аделя Кусий.

Коло Жучкайв.

30цт. невідомий.
По 25цт.: пані Яцишин, В. Процак, Ю. Романюк, Ю. Воронюк.
По 10цт.: Ю. Никорак, Василина Вігнан.

Коло Льорн.

І. Мельниченко 1.00
75цт. Стефан Мороз.
50цт. Д. Козак.
30цт. Мих. Кінащук „(учит).
По 25цт.: І. Ґара, В. Козак, М. Середюк, Н. [illegible]редюк, В. Руснак, Д. Копан, П. [illegible]илюк, Ю. Копан, Д. Збитнюк, Г[illegible] Крикливець.

Інсінґер, Саск.

Дмитро Цибульський 1.00
Пані Костинюк .50

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.
Сучава, Алта.

По 1 дол.: Г. Танасіюк, А. Боханецький, Ф. Побран.
По 50цт.: М. Саїк, пані Г. Фрунчак.
По 25цт.: пані І. Гунчак, Т. Савчук, А. Гоцман, А. Воробець, Н. Г. Танасіюк, В. Фрунчак, пані Ф. Фрунчак, Н. Боханецький, пані О. Павлюк, С. Г. Воробець, А. Н. Танасіюк.
По 10цт.: М. Фрунчак, А. Боханецький, Оля Н. Боханецька, Вол. Н. Боханецький.

Едварю, Алта.

По 1 дол.: Ник. Гунька, Велим Федюк.
По 50цт.: пані Т. Г. Лупул, Іван Фрунчак.
По 25цт.: І. В. Гуцуляк, Вас. Никифорук, С. Лесик, П. І. Андрюк, В. Лесик.
По 10 цт.: І. Огродюк, Я. Лесик, пані В. Лесик.
На дієцезіальний фонд, Никола Гунька 1.00

УВАГА ГОРЛЕЦЬ І ОКОЛИЦІ!

Українська греко-православна парохія св. Петра і Павла запрошує шановне громадянство з Канори, Борджис, Гемтон, Донвел, Мазепа, Сторновей, Дніпро, Райн і Йорктон прибути ласкаво в свято Різдва Івана Хрестителя 7-го липня, 1943 р. на Першу Архиерейську Візитацію Високо-Преосвященого Владики о. Іоанна Теодоровича і посвячення угольного камени ново-збудованої церкви.

ПРОГРАМА:

10 год. рано — Стріча Впреосвященного Владики.
10.30 год. — Архиерейська Служба Божа, свячення угольного камени, Водосвяття на площі.
1.00 година — обід.
3.00 година — Вечірня.
4.00 год. — посвячення цвинтаря.

За громаду:
Іван Левчук, голова. Петро Станіський, писар.
о. Ф. Керніцький, парох.

ВЕЛИКЕ СВЯТО В РОЗА, МАН.

Українська Греко - Православна Громада в Роза, Ман запрошує шановне українське громадянство, як місцеве так і з околиці, на велике Свято:

Посвячення угольного камени нової церкви св. Верх. Ап. Петра й Павла, в Роза, Ман.

Свято відбудеться в неділю 18 липня, 1943, при участи двох священників, Всеч. о. Е. С. Уляна та Всеч. о. П. Ґлівського.
Свята Віхпрва почнеться від години 9.30 рано.
Після Богослуження спільний обід з принагідними промовами, відтак фестин (пікнік).
Просимо всіх прибути до нас і стати з нами на більшу славу Бога в так великім святі нашої церковної громади.

За Заряд Укр. Гр. Прав. Церкви в Роза, Ман.:
І. Баран, гол. М. Кміш, секр.
о. П. Ґлівський, парох.

ВІЗИТАЦІЯ В ГРОНЛИД, САСК.

Подається до відома, що в неділю, 8-го серпня, 1943, відбудеться ВІЗИТАЦІЯ Високопреосвященого Владики Іоанна Теодоровича, в громаді — Гронлід-Північна.
Просяться місцевих і доколичних громадян взяти якнайчисленнішу участь.

о. Іван Швець, парох.
За голову Громади:
Володимир Петрів.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ЛИПЕНЬ.

12 — Петра і Павла — Січ (храм)
11 — Неділя — Менві.
18 — Неділя — Давфин.
25 — Неділя — Виста.

СЕРПЕНЬ.

1 — Неділя — Евгусвил.
8 — Неділя — Росборн.
15 — Неділя — Сенді Лейк.
19 — Преобр. Госп. — Менві — (храм).
22 — Неділя — Давфин.
28 — Успіння Пр. Богородиці — Росборн (храм).
29 — Неділя — Виста.
Адреса: Вох 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Грицини.

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Кадворт
7. Середа, Різдво Івана Хрестителя. — Тернопіль.
11. Неділя. — Вакав
12. Понеділок. Св. Петра і Павла. — Єлов Крік. Храм.
13—16 Катехизація дітей — Ст. Джуліен.
17—19 Ст. Джуліен — Церковний Зізд.
25 — Неділя — Смате.
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Жаліжевича.

ЛИПЕНЬ.

4 — Неділя — Принс Алберт.
7 — Середа— Різдво Івана Хр. Вироделя.
11 — Неділя — Сембург.
12 — Понеділок — Петра і Павла — Гонеймун (храм).
18. Неділя — Шипмен,
25 Неділя — Принс Алберт — Візитація Впреосв. о. Владики Іоанна Теодоровича.

700 Central Ave.
Phone 2776 Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИПЕНЬ.

4. Нед ли. — Богдан
7. Св. Івана Хрестителя — Ґарденл — храм.
7. Св. Ів. Хрест. — Драй Ривер — храм (о. Ковалишин.
11. Неділя. — Косів, храм.
12. Св. Петра і Павла. — Етелберт — храм.
18. Неділя. — Венлав Ковалишин)

Dauphin, Man

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Ґлівського

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Форт Френсес.
7. Середа, Різдво Ів. Хрест. — Пембіна (храм)
11. Неділя. — Толстой
12. Понед. Петра і Павла — Совкавія (храм)

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Ф. Керніцького.

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Мазепа. — Візитація
7. Різдво Івана Хрестителя. — Горлець. — Візитація.
11 Неділя. — Канора
12. Петра і Павла. — Келдер, храм
18. Неділя. — Сторновей
25. Неділя. — Йорктон.

Адреса:
110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ

1 Ч. 18 Червень. муч. Етерія.
2 П. 19 † преп. Ма[illegible] Великого.
3 С. 20 Священ. Методія

4 Н. 21 Нед. 3 по Зел. Святах.
5 П. 22 Свщмч. Евсенія.
6 В. 23 Муч. Агрипини діви.
7 С. 24 Різдво Івана Хрестителя
8 Ч. 25 Препмч. Февронії
9 П. 26 Преп. Давида Солун в Аф.
10 С. 27 Преп. Самсона Страннопріїмця, блаж Мартина

11 Н. 28 Нед. 4 по Зелених Святах
12 П. 29 Св. Петра і Павла Апост.
13 В. 30 † Собор 12-ти Апостолів.
14 С. 1 Липень. Косми і Даміяна
14 Ч. 2 Пол. чесної ризи П. Діви Марії у Влахерні
16 П 3 Муч. Якинта, преп Анатолія
17 С 4 Андрея арх. Критського

19 Н 5 Нед. 5 по Зел. Св. муч. Анни.
19 П 6 Преп. Сисоя схим. печер.
20 Е 7 Преп. Томи Малеїна ; Акакія
21 С 8 Вимч. Прокопія, муч. Авди
22 Ч 9 Свщм. Панкратія еп.
22 П 10 † Преп. Антонія Печер.
24 С 11 Смерть укр. кн. Ольги

25 Н 12 Нед 6 по З. Св. Муч. Прокла
26 П 13 Собор арх. Гавриїла.
27 В 14 Ап Акили з 70-ти і друж.
28 С 15 † Володимира Вел. кн. Укр.
29 Ч 16 Свщмч. Атиногена
30 П 18 Велмч. Марини
31 С 18 Івана і Павла затв. печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Флин Флон
7. Середа. Св. Івана Хрестителя. — Ервуд. Храм.
11. Неділя. — Норквей
12. Понеділок, Св. Ап. Петра і Павла. — Ґанс — храм.
19. Неділя. — Прісвил
25. Неділя — Сван Плейн

Адреса: Пох 124. Аррвл. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Горбая

ЛИПЕНЬ:

4 Нед. — Райдінг Парк
7 Сер., Св. Ів. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм)
11 Неділя. — Левард
11 Нед. — Ґілберт Плейнс о. Кусий
12 Пон., Св. Ап. Петра і Павла — Робланд (храм)
12 Пон. — Етелбер (храм) о. Кусий
18 Неділя. — Шеделей
25 Неділя. — Петлюра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Е. С. Уляна

ЛИПЕНЬ.

4. Неділя. — Брендон, (о. Савчук)
4. Неділя. — Поплар Парк
7. Різдво Івана Хр. — Стед.
11. Неділя. — Тиндал, храм
12. Св. Ап. Петра і Павла. — Малантон, храм.
18. Неділя. — Роза (посвячення угольного камени підцерквою).
25. Неділя. — Септон

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Винніпег. Ман

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ.

4. Нед. 3. Голос 2. Утр. Єв. Марка 16: 9—20. Літ Рим. 6: 1—10. Єван Матея 6: 22—33.
7. Різдво Івана Хрестителя: Утр. Єв. Луки 1: 18—25. Літ. Рим. 13: 12—14; 4. Єв. Луки 1: 1—25, 57—68, 76—80.
11. Нед. 4. Голос 3. Утр. Єв. Луки 24: 1—12. Літ. Рим. 6: 18—23. Єв Мат. 8: 5—13.
12. Петра і Павла· Утр. Єв. Ів. 21: 15—25. Літ. 2 Кор. 11: 21—33 і 12: 1—9 Єв Мат 16· 13—19
18. Нед. 5 Гол. 4 Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат 8· 28—34 і 9· 1.
25 Нед. 6. Гол. 5. Утр. Єв. Луки 24: 36—53. Літ. Рим. 12: 6—14. Єв. Матея 9: 1—8.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., JULY 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1943. ЧИСЛО (506) 14

ВАЖНА СПРАВА НА КОНФЕРЕНЦІЇ.

Вже було загально сказано в минувшім числі „Вістника", що на минувшій Конференції українських православних священиків в Винніпегу, обговорено багато важних справ. Тепер поставимо одну з тих справ перед читачами.

Українська Православна Церква в Канаді зростає дуже скоро. Приєднуються нові громади; в деяких околицях, або містах нові православні громади засновуються; люде, що ставилися до Церкви байдуже, стають тепер її добрими членами.

Нива праці скоро поширюєсь і вже тепер здалось би більше рук до праці, ніж їх маємо. І власне ця справа обговорювалася на Конференції досить широко.

Коли господар дістане більше землі, то добудовує нові господарські будинки, потрібні для більшого господарства. Таке всюди, таке і в життю релігійнім.

Церква потребує священиків, отже повинна мати свою вдповідну інституцію, де нові священики могли б виховуватися. Мусить мати свій поважний Семинар, чи Колеґію, як мають Церкви інших людей. Те, що доси було, вистарчало на тепер, але будучність вимагає чогось більшого.

Отже справу Колеґії, чи подібної інституції обговорювано на Конференції дуже широко і рішено негайно приготовляти подрібні пляни для виконання такої задачі.

Тут хіба згадати, що з таким Великим Семинарем, чи Колеґією вязались би також інші важні справи. Треба би мати там велику бібліотеку: треба мати музей; треба налагодити видавничу справу відповідно потребам часу, та ще багато дечого

Розуміесь само собою, що на все те треба грошевих коштів, однакож це для широкого загалу досить легка справа. Загал може помогти збудувати все потрібне для свого культурно-релігійного життя і не відчує труднощів. Тяжко лише тоді, коли до праці стає невеликий гурток. А наш загал свідомістю вже піднявся високо.

Про цю справу згадувано принагідно вже давніше, однакож аж тепер поставлено її на чергу наших важних справ, як справу, яку треба починати будувати і довести будову до кінця. А тоді і наше церковне життя стане на ще твершім ґрунті, ніж стоїть доси.

ШКОДИ ВІД ГРАДУ.

Горячо, що панувало в Манітобі довгий час, принесло наслідки. В околицях Карбер, Сомервил, Фейрвю і Стинсон (околиці коло Брендону) в вівторок 13-го липня град знищив коло 1000 акрів збіжжа цілком, а 600 акрів на половину. В другім тамже місці град наробив багато шкоди полосою 8 до 10 миль довгою, а півтори милі широкою.

СІКОРСЬКОГО ПОХОВАЛИ В ЛОНДОНІ.

Тіло польського премієра Сікорського перевезли до Лондону, щоби там похоронити.

ПО КОНГРЕСІ.

Що недавний Український Конгрес в Винніпегу мав своє поважне значіння, видно з того, що він зажурив багатьох чужих людей, яких українці досі не чули і не бачили. Всіх болить найбільше те, що канадійські українці заналяються за вільною від чужих Українською Державою. Отже стараються ті в англійських ґазетах показати канадійських українців людьми зелеными, які ще й до третої війни можуть довести.

Але і з української сторони появилися відповіди тим чужим людям Так в „Йорктон Ентерпрайзі" з 8-го липня появилася довга стаття п. Михайла Стечишина (адвоката), як відповідь на статтю Филпата в тім же „Й. Е". Між іншим п. Стечишин вказує, що коли ходить про вільну Україну, то і Совітська Конституція з 1937 р. дає Україні право відділитись, коли б та захотіла, отже пощо репетувати? А до третої війни може прийти тоді, коли українська справа не буде задоволена

В Винніпеґ Фрі Прес з 10 липня була відповідь А. Загарійчука Дейвісови, якого рівнож болить, що Конґрес заявлявся за вільною Україною. І тому Дейвіс оскаржує українців, які не є комуністами, як фашистів, та каже, що вони не повинні справами европейської України клопотатися. І каже Загарійчук, що на такий лад, ніхто в Канаді не повинен би европейськими справами інтересуватися, ані збирати грошей на поміч в Европі. (Тут би запитати: „А чому тутешних Филпатів та Дейвісів українська справа в Европі клопоче?).

Це два приміри, де на напасть чужих знайшлися зараз відповіди. Такі відповіди повинні бути завсігди, як лише хтось починає шукати напасти.

ЗГИНУВ СІКОРСЬКИЙ.

Липня 5-го прийшла вістка, що в ночи згинув Владислав Сікорський, премієр польського уряду на вигнанню і головний комендант польської армії Він вертався зі Сходу і спинився в Гібральтарі. Коли ж хотів звідси відлетіти до Англії, то літак попсувався, як лише піднісся над море й упав, а всі пасажири крім летуна, потопилися. Сікорському було 62 роки.

З Сікорським втопилася його дочка, Софія Лесновська, 26-літня Втопився також член британського парляменту Казалет: генерал-мейор Клімецький; секретар Сікорського Кулаковський, полковник Марецький, та сім, чи вісім з залоги літака.

Страта Сікорського є для поляків великим ударом. Сікорський належав до дипльоматів з досвідом і вже знав, в які двері можна заходити, а котрими виходити. Хто ж прийде по нім, то мусить знов починати від того, на чім Сікорський міг нераз попечися і тепер вже знав що можливе, а що ні.

Смерть Сікорського використали зараз німці і почали голосити, що смерть Сікорського була уплянована, отже що він був кимсь вбитий.

Що не казати, а поляки мали в послідних часах болючі переживання. Ще не полагодився спір з Москвою, а тут вже новий удар.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

18 липня, неділя, — Ст. Джуліен, Саск., (Церковний окружний зізд).
25 липня, неділя, — Принс Алберт, Саск.
28 липня, середа, св. Володимира Великого — Кадворт, Саск. (храм).
1 серпня, неділя, — Мічем, Саск.
8 серпня, неділя, — Ґронлид, Саск. — (північ).
15 серпня, неділя, — Сембоpг, Саск.
19 серпня, — четвер, Преображення Господне, — Гемлин Алта.
22 серпня, неділя, — Виллингдон, Алта.
28 серпня, субота, Успення Богородиці, — Спеден, Алта.
29 серпня, неділя, — Тіріен, Алта.
5 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.
12 вересня, неділя — Січ-Коломия, Алта.
19 вересня, неділя, — Фт. Виллям, Онт.
26 вересня, неділя, — Торонто ,Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НОВИЙ ГР. КАТ. ЕПИСКОП.

В катедрі св. Михаїла в Торонті поставлено Ніля Николая Саварина греко-католицьким епископом. Сталося це в четвер 1-го липня. Поставляв його в епископи еп. Ладика, при співучасти латинського архієпископа МкҐіґана та еп. Сеньшина. Церковний закон не дозволяє, щоби епископ одного обряду поставляв епископа обряду другого, однакож МекҐіґанови мав би папа дати окремий дозвіл. Мав бути еп. Богачевський, та через паспортові труднощі не прибув

Еп. Саварин родився в Старім Самборі в Галичині і має тепер 38 літ. До Канади приїхав перед поповна 11 літами

2000 КОРАБЛІВ.

В недавнім нападі на Сицилію брало участь 2000 кораблів, воєнних і звичайних. А коли минувшої осени був наїзд на Африку, то було там лише 850 кораблів.

ЮГОСЛАВСЬКИЙ КОРОЛЬ ЖЕНИТЬСЯ.

Вже давнійше хотів югославський 19-літний король Петро, що жие в Англії, женитися. та югославський уряд тому противився. Тепер уряд згодився і Петро ожениться з 23-літною грецькою княжною Александрою.

ЛІТАК ПОШКОДИВ ПОЇЗДОВИ.

Коло Савтвит, Масс. зударилися два літаки й один впав на залізничі шини. та згорів. Саме тоді наїхав з закрута залізничий поїзд і віхав в огонь. Льокомотива вийшла з шин, а два вагони запалилися Пасажирам нічого не сталося Тіло летуна знайдено чверть милі від місця, де літак впав. Другий летун спустився парашутом.

ЯК ЧОЛОВІК ВІДВЕРНУВ ВІД СЕЛА ХОЛЕРУ.

Така слабість, як холера — в давних часах, коли ще самі лікарі не добре знали причини слабостей і способи їх лічення — поширювалася нераз на великі околиці і забирала багато жертв. І з тих часів є отсе народне оповідання...

Іде чоловік з Язлівця з ярмарку. Вже вечер надходить і до села вже недалеко. Нараз наздогонив якусь жінку.

— Помагайбіг вам! — каже він до жінки.

— Дай і вам Боже здоровля! — жінка відповіла — тай чи не взяли б ви мене на віз...

— А ви куди йдете?

— Та до вашого села, до Базару.

— А ви до кого там йдете?

— Йду до цілого села, до всіх.

— А що ви там будете робити?

— О, в мене роботи буде багато. Я довго там буду, поки скінчу роботу.

— А доки ж ви там будете?

— Буду, аж доки не заколядують.

Говорить так чоловік з жінкою тай думає собі, що це або якась напасть, або слабість. Голос дивний, захриплий, тай сама з лиця така страшна. Очі світяться, руки трясуться.

— Це таки слабість! — подумав чоловік, але все ж просить, щоби на віз сідала. Не візьме її, то може бути ще гірше.

От іде він та з жінкою про це і те говорить, але своє думає — думає, як би слабости до села не допустити. Казала ж, що буде в селі доки не заколядують, а тепер лише йде до Великодня. Значиться — буде слабість в селі ціле літо.

Думав, думав і надумав.

То вже стало цілком темно, отже він почав ніби щось поправляти, тай витягнув сворінь, яким розвора до переду воза причеплена. Нагнав він коней скорше, отже віз на двоє розірвався — і він на переді поїхав, а зад воза зі слабістю лишився.

Почала слабість кричати, а чоловік логаняє коней, що сили, навіть не оглядається. Заїхав до села і зараз заходить до дяка та:

— Важна справа... Їхав я з ярмарку, а до мене присілася слабість і каже, що буде в нас, аж доки не заколядують...

— То щож робити? — питає дяк.

— Збирайте зараз колядників, беріть дзвінки і йдіть по селі колядувати.

— Та якже так? Хто нас прийме?

— Нічого — каже чоловік — а колядуйте. Починайте від своєї хати, колядуйте дорогою, а там зайдіть до мене, та ще декого.

Поговорив так чоловік і вертається на поле, щоби решту воза забрати. Вернувся, а слабість:

— Що це сталося, чоловіче?

— Віз розірвався от що! — каже чоловік.

— А чому ж ти не спинився і не полагодив — я ж за тобою кричала.

Похитав чоловік головою та:

— Як ви крикнули, то ціле лихо тут почалося.

— А то як?

— Та так, що коні сполохалися і щастя, що мене не вбили. Вже і я кричу, і держу, що сили, а воно летить, як біснувате. Аж забігли в ямища, де люде глину беруть, то там вже зупинилися. Еге! Та добре, що без лиха обійшлося. Тепер вже поїдемо.

Зчепив він зад воза з передом, посадив слабість і їдуть.

От вже село. І чує слабість, що в селі гамір — чути дзвінки, чути коляди.

— Що це у вас? — питає.

— Та нічого — каже чоловік — це ходять по селі колядники.

— А то чому?

— Тому, що в нас завсігди на Різдвяні Свята ходять колядники колядувати.

— То хіба в вас тепер Різдвяні Свята?

— Еге, тепер! От я через отой клопіт на Святу вечеру спізнився.

Подумала слабість і каже:

— Коли так, то не маю я що в вашім селі робити — я піду там, де до коляд ще далеко. Ваше село нехай собі здорове колядує!

Це сказавши злізла з воза і тільки вітер зашумів через поле. Вже чоловік нікого більше не бачив.

То кажуть що по сусідних селах всюда слабість ціле літо була, а тут, де колядували, ніхто й оден не заслаб.

Ось так чоловік вратував своє село від слабости!

НАПИСАВ КНИЖКУ, ВТРАТИВ СИНА

Оповідає визначний проповідник, Талмедж:

— Судили молодого чоловіка за шахрайство. Суддя знав його з дитинства, бо батько того молодого чоловіка був визначним правником і написав славний твір.

— Чи ти думаєш про свого батька, якого ти знеславив? — запитав суддя молодого чоловіка.

— Я думаю — відповів суджений — багато думаю.

— А що ж ти про нього думаєш? — питав суддя дальше.

— Думаю, що коли я приходив до нього за порадою, коли я хотів поговорити з ним, як з батьком і почути від нього ласкаве слово, він казав мені: „Забирайся, хлопче, я не маю часу". Він писав тоді книжку, яку ви всі хвалите. Книжку він написав, а я ось тут опинився.

Працював батько над правничим твором, а занедбав працю коло виховання свого рідного сина.

Нераз можна в життю подібне бачити.

Назбирав батько грошей, став богачем, а діти зійшли на нінащо.

Придбав батько фармів, завів велике господарство, а діти пішли манівцями.

Батько політикував, виголошував довгі і палкі бесіди а діти розгубилися.

Батько був патріотом, а діти пішли хто знає куди.

А чому? Тому що батьки не думали, що найбільшим їх обовязком було виховати гідних дітей; тому, що батьки про все думали, лише не про те, якими їх діти повинні бути.

СИЛА РЕЛІГІЙНОГО ДОМУ.

Фенельон, визначний французький архиепископ (1651—1715) і письменник, мав також славу незвичайно побожного чоловіка.

В домі Фенельона перебував якийсь час лорд Пeтерборо що не дуже побожністю клопотався. Коли ж відходив, то сказав Фенельонови:

— Коли б я ще оден тиждень побув в вашім домі, то мусів би стати добрим християнином, хоч би я і не хотів ним стати.

Така сила дійсної побожности! Така сила доброго релігійного дому!

БЕЗБОЖНІСТЬ — ЦЕ ГРІХ І СОРОМ

Коли б безбожність, чи невірство в Бога було чеснотою, то безбожники величались би тим, що вони безбожники — що вони Закону Божого і Бога не признають.

Однакож безбожники відчувають, що безбожність, це некультурність, сором та гріх і не раді людям своєї безбожної души показувати. Берімо факти...

Йде балачка серед гурта про щось і вкінци сходить на Церкву. Тоді оден з гурта:

— Що це в вас таке, що де прийди, а люде зараз питають, до якої Церкви я належу. Яке їм діло до того, яка моя Церква, чи релігія? Належу я до Церкви, чи ні, що їм до того?

Другий примір... Провадиться Рідна Школа й учитель випитує дітей про їх вік, та другі справи, а також про їх релігійну приналежність, щоби знати точно, що це за діти.

Оден з батьків дуже образився, коли довідався, що учитель питає дітей про їх релігійну приналежність. І починає:

— Яке йому діло до того, чи я та мої діти мають яку релігію, чи ні, чи ми до Церкви належимо чи ні? Що? Він хоче мене, та моїх дітей осмішити перед другими, чи як...

Подібних випадків можна знайти більше і всюди видно, що безрелігійні люде соромляться своєї безрелігійности і не раді, щоби люде про ню знали, або згадували. Як рабівник не рад, щоби йому про рабівництво згадували і йому тим докучали.

Безрелігійність, це рідна сестра злочинности і це кождий безрелігійний чоловік відчуває.

К. П.

Молися Богу.

Молися Богу за Вкраїну,
Молися сину мій!
Щоб Бог підняв її з руїни,
Щоб дав він волю їй!

Щоб сонце правди і свободи
Над нею сяло день і ніч,
Щоб всякі свари і незгоди
По вік втікли від неї пріч!

Щоб не кріавими руками
Обняти міг би брата брат,
А чистими любви сльозами
Щоб змив свою офіру кат.

Молись дитино моя мила,
Покіль душа твоя свята!
Моя ж душа в грісі струхліла,
Мої осквернені уста.

Не смію я благать Благого...
Покіль себе не осквернив,
Молись, проси, благай у Нього,
Щоб гнів на милість Він змінив.

С. Бердяєв.

З 7,500 НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛИ.

В Виннипеґу вмер минувшого лютого жид купець, Г. Аркін і тепер суд рішає про його майно, що зосталося. Вартість майна 7,500 долярів, а з того Аркін призначив:

Для Жидівського Сиротинця і Помочи Дітям 150 долярів. Для Дому Жидівських Старців і Жидівської Школи по 100 дол. Дальше по 50 дол. призначив для Школи Переца, для Жидівської Народної Школи і для Жидівського Наукового Інституту.

Отже майже десяту часть майна призначив на поміч жидівським інституціям. Решта майна лишаєсь жінці і пятеро дітям.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Жінки в Неаполю.

В Львівській „Ниві" з 1927 року знаходимо інтересний вислів про жінок в Неаполю. До Італії їздив з Галичини греко-католицький священик, Гавриїл Костельник, і свої враження описав в „Ниві". Там він пише також про жіноцтво в Неаполю так:

— Дівчата (паняночки) одна в одну з фарбованими губами (ця дурна мода аже й до наших країв втискається). Хлопці-молодці з чорними — переважно кучерявими чупринами. Як би не їх мужеський одяг, то годі би їх відрізнити від пань, що носять модну „коротку фризуру". Ззаду голова коротко обстрижена, а з тімени спадає на чоло й на боки цілий кінський хвіст... Я це вже там на місці схарактеризував — „половина Африка".

— В памяти мені паняночка того типу (бачив я її в трамваї). Чорне кучеряве напушисте волосся (вона мала „коротку фризуру" старшої моди) відставало від її голови на добрий локоть, і як мадярська корова своїми великими рогами, так отся панночка штовхала своїх сусідів своїм волоссям.... Це вже „ціла Африка"!

Ось так говорить Костельник! Точно як у тій приповідці: „Як тя видять, так тя пишуть, як тя чують, так тя судять".

З ким не женитися.

В знаменитій книжці „Ди Імпіріял Гайвей" є порада хлопцям з ким їм женитися, з ким ні, і це добре знати також дівчатам. Говориться там:

„Не женися з дівчиною, якої головною ціллю в життю є вбиратися. А на світі таких повно. Вони про ніщо більше не думають; вони про одежу снять; вони крутяться коло крамниць з одіжю, як мотилі коло привабливої цьвітки, вічно заглядають за новими модами.

„Коли жінка надмірно дбає про одежу, то це темна пляма на її характері.

„Є багато жінок, які все, що мають, видають на прикраси, але коли прийдеться вам з ними говорити, то бачите таке убожество в їх розумі, що вам стає страшно.

„Дбай найперше, щоби дістати добру господиню. Коли на світі є щось немиле, то на першім місци є ним недбала, брудна, опущена жінка. Вона понівечить найкращі меблі і найкрасший дім дуже скоро.

„Коли входимо до дому, де є належний лад, то відчуваємо, що той лад спочиває на всім, він і на нас має вплив. Знов же дім, де нема ладу, пригноблююче впливає на все кругом. Як одна брудна кропля занечищує цілий збанок води, так бруд в однім місци заражує брудом все кругом.

Якою повинна бути жінка.

Жінка повинна бути точною, як годинник на вежі серед міста. Але жінка не повинна бути така голосна, як годинник, щоби ціле місто її чуло.

Вона повинна бути, як відгомін, що завсігди відповідає на наше слово. Але вона не повинна бути, як відгомін, який завсігди мусить мати послідне слово за собою.

(З „Книжки гумору і розуму").

ДЛЯ РОЗСЛІДУ ГАЗУ.

Окремих людей призначено в стейтській армії, які мали б збирати ґаз, коли б ворог почав ґазу вживати, і мають зараз висилати до лябораторій для розсліду. А там вже сказали би, чого проти якого ґазу вживати.

ДОБРОДІЙНІСТЬ В ЖИТТЮ УКРАЇНЦІВ.

Давнійші приміра.

Добродійність, це велика культурна вартість, велика чеснота в людськім життю. Бо добродійність випливає з щирого людського співчуття до других. І вона є запорукою взаїмного людського щастя.

Український нарід визначався завсігди великою добродійністю і гостинністю. Помогти другому — це вважав він завсігди великим обовязком і великою заслугою. Може це вже така вдача українця, чутлива, співчуваюча; але певна річ, що ту вдачу ублагороднило і піднесло ще християнство.

Володимир Великий, що в поганстві був жорстоким і немилосерним, ставши християнином, був таким милосердним, що закликав убогих й годував, та одягав, а хто не міг прийти, тому посилав поміч до дому. Певна річ, що слава про добродійність князя розходилася далеко поміж народом і вчила людей, щоби й вони подібно робили.

Велика добродійність була в життю українців в усіх часах. За козацьких часів, поки забрала українську землю в руки Московщина, кожде село українське в областях запорожських козаків мало свою школу і „шпиталь" — себто приют для калік, слабих і бездомних старих людей.

В тих часах було багато воєн, багато ворожих нападів, і тому всякого убожества було багато, отже людський розум і людська совість казали людям, що обовязком громади є дбати про своїх убогих, калік і бездомних. Аджеж громада по нитці, а бідному сорочка — як говорить приказка.

І нині можна знайти між українцями багато гарних примірів, якими їх добродійність виявляється. От хочби таке: печуть жінки колачики, несуть їх до церкви і роздають там поміж дітей, або і старших. Це спадщина з тих часів, коли кождий, йдучи до Дому Божого, ніс, що міг, щоби там помогти убожшому від себе. (Тепер роздавання колачиків, чи інших печив, або й овочів коло церкви звуть „поманою", чи даванням „за поману» — що треба розуміти, як поміч убогим, за яку ті мали в молитвах споминати близьких покійників тих, що дали поміч).

Добродійність в часі Різдвяних Свят.

В селі Павловій, пов. Ярослав, в Галичині, є такий звичай: на другий день Різдва — на коляди — богатійші селяне посилають убожшим людям, звичайно близьким і недалеким сусідам, святочну поміч, деколи навіть кільком нараз.

Богаті для свят колять (ріжуть) для себе свині, але памятають, що є люде, які на таке не можуть спромогтися. Тому в них нема таких свят, як в богатійших.

Отже богатійші діляться з убожшими. На коляди дуже рано, як тільки спалять „дідуха", зараз посилають до біднійших дітей з дарунками — а в такім дарунку є звичайно ковбаса і солонина. Коли хтось дає такі дарунки кільком, то дає по менше, а хто одному чи двом, то по більше.

Це те, що читаємо про перших християн, що ніхто між ними не відчував недостатку, бо богатійші ділилися з біднійшими, чим могли.

В християнській релігії співчуття до других і щира поміч потребуючим вважається першою і найбільшою заслугою. Люби Бога і ближнього, це головні заповіди — а любов повинна щирими ділами виявлятися.

Співчуття до других людей, це взагалі запорука дружнього співжиття людей на земли. Де співчуття, там згода, а де співчуття забракне, там чоловік чоловікови стає ворогом.

ПРОТИ МІШАНИХ ПОДРУЖ.

Мішані подружжа ніколи не були бажані серед розумного і здорового життя. Вони завсігди були лихом — найперше самих супруг, а часто їх дітей, дальше ширшої родини, а ще дальше і лихом народним. Українська Історія каже, які болючі наслідки мали мішані подружжа для загального народного життя в Галичині, на Буковині, та дальших просторах української землі.

Таке в нас, таке і в інших людей.

Ось недавно священик Злучної Церкви в Торонто, Г. Е. Тримбл, на проповіди остерігав своїх вірних перед мішаними подружжами як великим лихом. Між іншим він казав:

„Коли родинне життя занепадає, тоді люде опиняються перед найважнішими питаннями життя. І тоді треба піддержки з висшого світа.

„Тяжко, коли приходять труднощі, а супруги не мають спільного ґрунту, спільної духової основи.

„Призадумайтеся над мішаними подружжами — над тим, що коли супруги вже в самого початку не стоять на спільнім ґрунті, то певне, що труднощі будуть що дальше, то більше нагромаджуватися."

Що так воно є, говорять нам історії кождого дня. Загляньте туди, де мішані супружа готовляться; прислухайтеся до голосу тих, що живуть в мішанім подружжу, а всюди знайдете терпіння, нелад, нарікання.

РЕЛІГІЙНІ ГРУПИ В КАНАДІ.

Звіт Статистичного Домініяльного Бюра з перепису населення в 1941 році, подає такі цифри:

Англікан є в Канаді	1,751,188
Баптистів	483,592
Греко-православних	139,629
Жидів	168,367
Лютеран	401,153
Менонітів	111,330
Пресбитеріян	829,147
Римо-католиків	4,986,552
Злучена Церква	2,204,875

Римо-католиків в Квебеку є 86%, отже коло 87 римо-католиків на 100, в Ню Бронсвику 48.2 процент.

Лише не знати кілько є греко-католиків. Вони зараховані до римо-католиків, отже їх число хіба так означувати: греко-католиків є... разом з римо-католиками 4,986,552.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

СПРАВА, ЯКОЇ ГОДІ ВІДКЛАДАТИ.

Люде не уявляють собі, яке страшне лихо несе моральний занепад в життю. Це гірше ніж війна, гірше, ніж пошесть.

Колись римська держава була простором така, що, як казали, сонце в ній не заходило. Були там розумні політики і мислителі, була сильна армія, було богацтво. Однакож прийшов час і римська держава пропала.

Які ж були головні причини?

Найважнішою причиною був моральний занепад, що розточив силу загалу. Як римляне почали богатіти, то зараз прийшов розпуск і попуск для молодшого покоління. Аджеж люде хочуть майна головно на те, щоби можна собі в усім до безконечности попускати.

А про те, що попуск веде в долину людське життя і доводить до катастрофи, люде не думають.

Коли життя в римській державі здеморалізувалося, то пропала вся сила життя. Розпущені, здеморалізовані люде ніде не є силою — се слабість.

Треба вказати на ще один факт, відомий і з історії і з досвіду.

Були, а може і нині є люди, чи народи, які хочуть над другими народами запанувати. Та не завсігди готовлять вони залізну зброю на свою жертву. Вони часто йдуть проти других „культурною війною" себто нищать морально-культурну силу тих, яких хочуть взяти в руки.

І таку руїнницьку роботу починають вони не від старших, але від молодих.

До того є дві причині. Перша, що молоді не вміють відріжнити добра від зла, не мають досвіду, отже можна їх легко за собою потягнути, друге, що старші звичайно пускають молодих самопас, отже ворог має до молодих багато доступу.

Старші не дбають щоби заповнити вільний час молодих чимсь гарним, добрим, розумним, чимсь своїм, не поглядаються, чим молоді поза їх очима інтересуються, отже ворог це використовує і веде молодих за собою.

А коли дойде до того, що молоді перестали зі старшими числитися і на старших оглядатися; коли молоді почнуть на старших зневажливо дивитися, то ворог вже здобув, чого хотів. Він знищив силу народу, бо відорвав від батьків дітей і пустив їх на бездорожжа.

Нині в українськім життю багато морального занепаду, головно між молодими. І той занепад збільшається.

Правда, такий занепад є і між неукраїнцями, але це для нас дальша справа — ми чужих не спинимо, ні не навчимо; ми за чужих відповідати не будемо. Але за своїх будемо відповідати.

Пригляньтеся нині на молодих, що їздять залізницями а багато з них поводяться так, ніби вчера з диких лісів повиходили і не знають, як поводитися. Або так, ніби це сироти, бездомні, що виростали без домашнього нагляду, по корчах, по сутичах, попід мостами, по чужих соломах.

Однакож ті молоді мають батьків і матерей і вони належать до домів. Вони ходили до школи; може деколи і в церкві бували. Вони вийшли з якоїсь громади — отже всі ті, що не навчили тих молодих, чого треба, мусять за те відпокутувати.

Що сказати, коли на залізниці хлопці і дівчата тільки й знають, щотулитися до себе, обійматися, реготатися, не оглядаючись на нікого і на ніщо! **Поводяться так, що багато людей відвертається, щоби не бачити такої огиди, такої безсоромности і такої дурноти.**

І багато думок тоді приходить. Що буде з таких молодих — які батьки, які матері, які громадяне, які горожане? Де її батьки і матері такої молоді? Де її школа? Де її церква? Чому старші чужі не станьуть разом і не повиганяють таких з між себе? Чому не поставить хтось поліції, щоби за такими наглядала? Чому нема закону, щоби кождий хлопець і дівчина мали картки з своїми іменами на грудях, щоб можна знати хто вони і дати знати про їх поведення, кому треба — батькам, учителям, священикам, поліції.

Гляньте дальше на вулиці містів, — гляньте на всякі молодечі сходини — всюди молоді поводяться на старших не оглядаючись. Себто — легковажучи старших.

До чого ж все те веде, як не до великого лиха!

Та чи можна тому зарадити?

Можна! Нехай батьки візьмуть молодих твердо в руки, нехай їм про таке говорять, толкують, напоминають. Нехай священики звертають увагу молодих на проповідях на їх поведення. Нехай учителі це памятають. Нехай обговорюються такі справи на відчитах. А вищі — коли треба, нехай старші гуртом докоряють тим, що по дикому поводяться, а лихо припиниться.

Бодай в нас! Бодай між нашими! Бо за чужих ми не відповідаємо.

Та ще окремо коли б ті з наших молодших, що лихо бачать, про те заговорили, коли б до лиха розумно і рішучо поставились, то некультурність між нашими молодими можна на культурність переробити.

Подумайте про те Читачі і Читачки!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XVI.
(Образи).

Образи Діви Марії належать до перших часів християнства. Грецькі письменники твердять, що вже ап. Лука намалював був образ Пречистої Діви Марії.

В середніх віках часто представляли Діву Марію символічно: як рожу, як вежу Давида, як браму небесну і т. п., але таки найчастійше, як Матір Божу, що має на лівій руці дитину Ісуса, який або благословить, або тримає в лівій руці земну кулю, а в правій скипетр.

Є переказ, про який згадує Епіфаній (один з Отців Східної Церкви, жив 330-402) і др., що Діва Марія була середнього росту, мала русяве волосся, гарні очи, ласкавий, але рішучий вигляд і вродою була дуже гарна.

Коли Діва Марія представлена, як особа, то має часто змія під ногами, на основі 1 книги Мойсея, 3: 13. Знов же на основі опису, що маємо в Відкриттю Івана Богослова, буває особа Діви Марії окружена ціла блеском, сонцем, під ногами має місяць, а кругом голови вінок з 12-ти звізд („І явилась велика ознака на небі: жінка одягнена в сонце, а місяць під ногами її, а на голові її вінець з дванадцяти звізд. Відкр. 12: 1). Або також одіта плащем покритим звіздами, або леліями, і спочиває на земній кулі; як цариця Ангелів, має корону на голові.

На грецьких образах представляють Матір Божу в короні, з Ісусом на руках, по правій її стороні є грецький скорочений напис: Матер Теу — Мати Божа, а по лівій скорочений напис слів: Ісус Христос.

Доси згадані образи Матері Божої, це найперші, найповажніші; ті, що мають загально усталені форми.

Дальше представляють Діву Марію при яслах, де приходять пастухи і царі; або як приносить вона малого Ісуса до церкви; або як шукає 12-літного Ісуса в церкві; або при Хресті чи при гробі, як бачимо на Плащениці; або як померла; бо ще при інших евангельських подіях. Це все образи поважного релігійного змісту.

В новійших часах почали малярі обставляти особу Діви Марії всякими фантазіями, що стоять далеко поза життям, і хоч такі образи на міру краси гарні, але в них мається дуже мало релігійного духа. Це штука для штуки, а не для релігійного піднесення.

Окремо ще треба тут згадати образи Римської Церкви — образ Ісуса, чи Діви Марії з розкритим серцем. Римська Церква зладила окрему пошану (культ) серцям Ісуса, Діви Марії, чи ще декого — серцям, а не особам. Є там молитви до „сердець". Та це вже занадто натягане. Про розумних людей кажемо, що вони руководяться і розумом (головою) і серцем (почуваннями), отже ту саму міру треба прикладати і до божеських, чи релігійних осіб. Треба брати особу з розумом і почуваннями.

Проти пошани „сердець" самі греко католицькі духовні в Галичині нераз підносили голоси; хоч, що правда, були й такі, які тими римськими „серцями" так захоплялися, що осіб майже не признавали. Ось примір:

Греко-католицький священик Мирон Коритко видав 1927 р. книжку проповідей п. з. „Хліб життя" і там в Передмові пише він:

„В глибокій покорі дякую Найсв. Евхаристичному Серці через Серце Непор. Діви Марії, св. Йосифа і св. Йосафата за світло і ласку в писанні".

Отже „серця" чотирох осіб: Христа, Діви Марії, Йосифа і Йосафата — які помагали Коритковм в писанню (яке на ділі вийшло не дуже розумним).

Даючи огляд згаданої книжки в „Ниві", 1927 р., К. (очевидно гр. кат. свящ. Костельник) робить увагу до тих „сердець", яким Коритко дякує:

„Пропали особи святих, остали тільки самі „серця".

Є ще загальна ріжниця в представлюванню Діви Марії малярами Сходу, а Заходу. Малярі Східної Церкви представляють Діву Марію віком старшою, отже поважнійшою, дійсною Матірю, а малярі Церкви Західної представляють її часто в виді молодшої, нераз аж надто повнолицьої дівчини, в чім не видно ані багато поваги, ані побожности.

ВТРАТИ ІТАЛІЇ.

Італійське радіо подає італійські втрати за три роки на 633,241 вояків. З того вбитих 58,000, ранених 131,000, пропавших 444,000. В Тунісії згинуло 2,571, було ранених 4,950, а 97,582 пропавших.

СВЯТИЙ МУЧЕНИК АРЕТА І ДРУГІ З НИМ.

(24 жовтня церк., 6 листопада горож.)

Святий Арета був начальником міста Негран в т. з. Аравії Щасливій, отже в тій стороні, звідки приходила до Соломона Савська цариця послухати його мудрости. Мешканці тих сторін звалися Савейці, Інди, або Гомирити — це було племя етіопське.

Місто Негран вже коло 450 р. було християнським. Але настав час, коли над тою стороною почав володіти ворог християнства, Дунавас (Дгу-новас, Дунаан). Він почав християн переслідувати і силувати, щоби принимали його жидівську віру.

І почав Дунаван облягати місто Негран, однакож не міг здобути. Мешканці мали досить припасів і не боялися ніякої недостачі. А сила до оборони в них була.

Тоді Дунавас дав присягу мешканцям міста, що коли піддадуться, то лишить їх в спокою, а тільки мусять дати невеликий окуп.

Арета мав тоді 95 літ і був чоловіком розумним і досвідченим. І він радив не відчиняти міста, бо словам Дунаваса не можна вірити. Однакож більшість впустила Дунаваса до міста.

Злегковажив Дунавас свою присягу і казав арештувати Арету, а з ним 340 осіб з міської старшини і поставив їх на суд.

— Чи так вчить християнський закон — сказав Дунавас до Арети — щоби не слухати царів? Чи не знаєш, що жидівські царі є божими помазанниками?

На те Арета:

— Ти читав о пророці Ілії! Коли цар Ахав сказав до Ілії, чи: „тебе я бачу, який робить заколот в Ізраїли?", то пророк відповів: „Не я бунтую ізраїля (ізраїльський нарід), а ти і дім батька твого". З того видно, що за переступлення закону можна і царям робити докори.

— Ти мені можеш робити докори? — запитав гнівно Дунавас.

— Так! — відповів Арета — і тому слухай Дунавасе, що я тобі скажу: цар, який говорить неправду, не є ані великим, ані сильним! Ти присягав нам, дав царське слово, але не додержав його. А видів я царів великих, які були сильніші від тебе — видів їх в Індії, в Персії, в Етіопії, тай в нашій стороні — і їхне слово було завсігди правдиве. Тому народи і племена, міста і полки величали їх і слухали, бо лише таких власть від Бога.

— Так по твоєму моя власть не від Бога? — запитав Дунавас.

— Ні! — відповів Арета — бо Закону Божого не слухаєш! Ти лихословиш Господа, отже ми не покоримося тобі ніколи. Щож до мене, то моя душа в Божій і моїй власти і я ніколи не відступлю від віри в Христа. Мені минуло вже 95 літ і я готовий йти на смерть за мого Спасителя. Маю доказ, що любить мене Господь — бо я вже бачив діти дітей своїх аж до четвертого покоління, а Господь дає мені можність вмерти найкрасшою смертю.

— То в тебе вмирати в муках є гарною смертю? — питає Дунавас.

— Так! Найкрасшою і животворною. Я знаю, що і між людьми добра память по мені зостанеться. Але бачу ще більше. Коли виноград в пору пообтинати, то він дає більший плід, так і в цій стороні через мою смерть Господь умножить християнський народ. Церква яку ти спалив, знов піднесеться, тут повстане інше царство, а твоє царство пропаде.

Другого дня по тій бесіді згинув від меча Арета і всі другі, що були з ним увязнені. А понад 490 осіб, священиків, діяконів, монахів і монахинь казав Дунавас живцем спалити. Потім згинуло 227 найвизначнійших жінок, а ще дальше 4,252 християн мешканців міста всякого віку і полу.

Крім того взяв Дунавас 1,297 хлопців і дівчат і дав за невільників своїм слугам. Коли одну матір вели на костер, то син її вирвався з рук тих, що його тримали і скочив за матірю в огонь.

Це все сталося 24 жовтня (церк.), 523 року. Та вже 525 р. цар Етіопії, Елезвоаон (Елезваас), побив військо Дунаваса, його самого казав убити і християнам дав свободу. Пізніше Елезвоаон став монахом і вмер 555 р., знаний всім, як великий праведник.

ПЛЮТАРХ ПРО РЕЛІГІЮ.

Великий грецький Фільозоф, Плютарх, що жив кілька сот літ перед Христом, подорожував довгий час по ріжних краях і приглядався людському життю. І він каже про свої подорожі таке:

„Я бачив міста без мурів (якими тоді міста були обмуровані), я бачив нарід без книжок, краї без князів, без грошей, без театрів, однакож не знайшов і міста без церкви і певно не знайду"

З того виходить, що релігія є загальною основою людської культури і людської культурности. Все решта, що в людськім життю є доброго, є овочем того, що релігія на широкій ниві людського життя безнастанно засіває. І хоч нерозумні, або лихі люде той засів толочать, однакож не можуть всего потолочити — деяке лишаєсь і приносить дорогоцінні овочі всім народам.

Рідна Мова.

Мово рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Але камінь має.
Як ту мову мож забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити —
Ненька наша мила?

Як ту мову мож забути?
Таж звуками тими
Ми до Бога мольби слали
Ще дітьми малими.
У тій мові ми співали,
В ній казки казали,
У тій мові нам минувшість
Нашу розказали.

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас покидає
І бере собі чужеє —
Того Бог карає!
Гідні люде, мов злочинця,
В хату не пускають,
Мов заразу іздалека
Всюди обминають.

От чому плекайте, діти,
Свою рідну мову,
Вчіться гарно говорити
Своїм рідним словом,
Мово рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Але камінь має!

Ізидор Воробкевич.

РОЗГНІВАНИЙ БАТЬКО.

Теон, двайцятьлітний молодець, читам Святе Письмо. Нараз нахмурив чоло і задумався. Побачив це його старий учитель і каже:

— Чому ти задумався? Що сталося?

— Клопоче мене те — каже Теон — що читаю. В одним місци говориться, що Бог всіх любить, а в другім, що він дуже гнівається. Це перечить одно другому.

На те учитель:

— Дивним можна вважати, що люде приписують Богу людські прикмети, але люде про все говорять лише людською мовою. Однакож в тій людській мові захована божеська правда і ти старайся її дошукатися.

— А як дошукатися? — запитав Теон.

— Послухай моєї історії. Жили в Александрії, в Єгипті, два батьки, богаті купці, а в кожного був син, оба сини такого самого віку. И оба батьки вислали їх до Ефезу для полагодження купецьких справ. А оба сини були виховані вдома по дуже релігійному. Але в Ефезі, серед розкошей хлопці пішли на бездорожжа і відреклися своєї релігії.

— А що дальше? — запитав Теон, коли учитель зупинився.

— Дальше... Хтось написав батькам до Александрії, що з синами сталося.

— І що ж батьки?

— Один батько дуже розгнівався і зажурився. І йде він тоді до другого батька і все оповідає. Але другий батько лише засміявся і каже: „Коби син справи добре полагодив, а його релігія мене не обходить".

— Тоді першого батька, а звався він Кліон, обняв ще більший гнів і журба. А тепер скажи, котрий з тих двох батьків був лучший і розумніший?

— Той, що лихий був на сина — каже Теон.

— Та чи був він справді лихий на сина?

— Ні! Він був лихий на те, що син пішов на бездорожжа.

— А чому ж він не любив тих лихих поступків сина.

— Тому — каже Теон, — що він дуже любив гідність і правду. Його гнів, це була велика любов для святости і правди. — Тоді учитель:

— А через те і велика любов для сина! Отже вглибися в те, що читаєш, а побачиш, що і гнів Божий, це лише велика любов, перед якою дрожать грішники.

Молитва Народу.

І сумно і тяжко,
Невимовно важко
Нам жити на земнім роздолі:
Глумляться над нами
Літами-віками,
Ми ж стогнем в ярмі у неволі

Хоч тіло схитнулось,
Подалось, зігнулось,
То дух наш зігнутись не може;
Він ранами вкритий,
Оплюваний, збитий,
До Тебе кличе: О, Боже!

Зміни нашу долю,
Верни нашу волю
Всесильний Господи Боже!
Най впадуть кайдани
І згоїться рани,
І зникне лихе все й вороже!

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА.

Кажуть, що: „Кожний початок тяжкий". Таке і з нашим життям тут. На початках іміграції треба було дбати про хліб, одіж і дах над головою. Коли вже те доковалося, показалося тоді, що „чоловік живе не тільки хлібом", але й чим іншим. А потрібні були річі для вищого розвою людини: школи і церкви.

Трудно було нам взятися до шкіл і церков, бо не було досвіду в тих справах, не мали потрібного до того практичного знання. Церкви і школи в Старім Краю були під опікою невидимих для нас людей, — ми навіть не знали, кідько, де і на що наші податки вживалися. Ми тільки мали платити. А тут треба було самим до цих справ братися і вчитися на своїх помилках. Тому не одну „гірку" приходилося випити нашим провідним одиницям чи то на фармах, чи по містах. Де тільки почато будову спільних будинків для громадського вжитку, чи то шкіл, чи народних домів, чи церков, всюди були непорозуміння, підозріння, „критика", наклепи, обмови провідників. Ще добре було там, де провідні люде знали про терпіння праведного Йова, та вдавали сліпих, глухих, та німих на всі ті вегодовання і терпіли, доки докінчили громадське діло. Коли ж провідники були мягкої вдачі, вразливі, то там і дотепер нічого нема, хоч майже два покоління перейшли від часу нашої першої імігрaції.

Труднощі мали ми і в Едмонтоні на початках заснування нашої церковної громади: радикалізм, трильовщина тих, „що звергли з темноти ярмо", ніяк не пускала їх до світла; соціялізм тих, що свого позбулися і не мали вже нічого до страчення, а цілий світ до здобуття; протестантизм тих, що напихали „евангелізацію» нашому народові і вкінци переконалися, що „Їм, куме, не наливайте, бо вони не пють"; русофільство „бродських горобчиків", як їх назвав один з російських епископів. Потім ще були отаманчики ріжного крою: економічні, просвітні і торговельні. Минулося те все і лигаком не здоженеш...

Було трохи незгоди і між своїми. Кожний вірний член громади має право обстоювати свою думку. А „що голова то розум", оже через брак досвіду в громадських справах кожний думав що знає краще всіх. Минули роки, нім прийшли люде до зрозуміння, що по демократичному більшість рішає справи. Були і в нас такі, що говорили: „як не буде так, як я кажу, то виступаю з громади". З часом вітер полову розвіяв, а здорове зерно остало на місці.

Помалу члени доброї волі пізнали себе, пізнали свою спільну ціль і по можности спільно до неї прямують. Помалу ті, що працювали в громаді для особистої слави, пізнають, що в церковній організації треба робити на славу Божу.

Коли церковні члени вже так високо стоять, що єднаються в спільній праці для слави Божої, тоді розвій громади запевнений, тоді всяка праця приємна, всякі нові кроки вперед легкі.

В січню були в нас річні збори. Мимо великого зимна велика більшість членів була присутна. Звіти заряду члени приймали оплесками. Почули ми на тих зборах, що за минувший рік громада побила всі свої попередні рекорди так числом членів, як і фінансово. Були це перші збори, на яких нам сказано, що громада позбулася всіх своїх довгів і що ще осталося трохи готівки. Предсідником громади вибрано знова гр. Вол. Гривнака, широко знаного організатора і лектора кооператив, що вже довший час є заступником управителя „Індепендент Голсейлу"; заступником предсідника вибрано гр. Василя Чоботаря, що справами церкви інтересується роками, касієром — гр. Петра Міськова, одного з наших адвокатів; гр. Андрія Батюка — писарем, що вже довші роки совісно сповняє свої обовязки як в церковній громаді, так в відділі Взаїмної Помочі. Дальшими ченами заряду є громадяне: Михайло Магус, управитель Інститута ім. М. Грушевського, і Никола Маланчук, склепар. Всі вони гідні довіря і пошани. Є надія що під їх проводом громада може безпечно пускатися на нові подвиги. А перед нами велика праця — будова нової церкви!

Перше слово про будову нової церкви „кинув" наш теперішний парох, о. Мельничук ще в осени 1940 р., коли тільки до нас приїхав, та оглянув церковні будинки. — Ширше трохи говорилося про те літом 1941 р. одної неділі пополудні в резиденції священика. Присутні в той час були громадяне: Батюк, Василишин, др. Верхомин, Гривнак, Лазарович, Тимчишин, Челядин, Фербей і Янда. Думка росла. Постійний зріст членства вимагає більше простору. Декотрі з тих, що були відступили, вертають знов, більше приступає нових членів. Церков показується замала. За думками і голосами треба діла. І на згаданих річних зборах вже наш загал членів погодився з думкою, що треба братися до збирання фондів на нові церковні будинки. З браку часу відложено цю справу на спеціяльні збори, що відбулися незадовго по річних. Предсідник громади, гр. Гривнак, дуже уміло і енергійно повів справу і рішено одноголосно починати діло. І почато те святе діло при Святочний вечері („Спільнім Свяченим") на Великдень.

Якраз на другий день Великодних Свят розпочинала-ся кампанія на Четверту Позичку Перемоги. На суґестію нашого о. пароха багатьох членів згодилося купувати воєнні бонди і реґіструвати їх на імя церковної громади. Під час Спільного Свяченого і до кінця речинця позички слідуючі члени зложили бондами і готівкою, а деякі декляровали, такі жертви на нові церковні будинки:

Василь і Текля Бойцун	500.00
П. і П. М.	500.00
Церковна громада	500.00
Недільна Школа	200.00
Степан Романюк	100.00
Др. Волод. Невчас	100.00
Жіноче Товариство	100.00
Дмитро Фербей	50.00
Г. Слюсарчук	50.00
Іван Криса	50.00
Михайло Гамола	50.00
П. і К. Міськів	50.00
Лука Ляхман	50.00
Петро Василишин	50.00
Никола Маланчук	50.00
Іван Олекшій	50.00
Капітан В. Оробко	50.00
Петро Будник	50.00
Василь Веренька	25.00
Степан Здріль	25.00
Іван Данилович	25.00
В. і Іванна Пуцентело	10.00
Касіян Скакун	10.00
Павло Дудра	10.00
Флайт Офіц. Горецький	10.00
Федір Винничук	5.00
Юстина Мельничук	5.00
Петрунеля Скора	5.00
Гафія Янішевська	5.00
Андрій Саковський	5.00
Марія Гавриш	5.00
Т Сиротюк	5.00
Антін Клапоущак	5.00
Іван Конашевич	3.00

Др. Іван Верхомин був перший, що ще зараз по річних зборах зробив початок на ціль будови сумою $50.00, а гр. Іван Никифорук був другий, що також ще перед кампанією дав $25.00. До кінця року, як що добре і щиро попрацюємо спільними силами, не дуже тяжко буде досягнути бодай пять тисяч доларів.

За зложену готівку громада купує державні бонди. З бондів відсотки йдуть на щадничий рахунок громади. Ні центa з тих грошей не можна взяти на біжучі видатки громади. Хто не в силі купити бонду, від того приймається датки і пожертви такі, які може, чи хоче дати. Ніким не гордимо, нічийого щирого датку не відкидаємо. Початкові труднощі вже за нами. Вже відважно ідемо вперед!

Мешканці Едмонтону, українці! До вас звертається Українська Православна Громада св. Івана такими словами: Коли ви почуваєте себе віруючими українцями, то памятайте, що хто „українець, то і православний", як то було в славній давнині, як були наші предки, гетьмани, князі.. Памятайте, що хто з українців не є православним, той живе в чужій хаті, на службі чужих нам ворожих організацій. Вертайте з комірного до дому! Вертайте до своєї рідної Матері-Церкви, до своєї рідної хати, бо тільки „в своїй хаті своя правда і сила і воля», як казав наш народній пророк, Тарас Шевченко. Вертайте від чужих мачох до Рідної Матері! В чужих ви можете бути тільки наймитами, в себе — вільними громадянами і правдивими християнами.

Писар.

ІМЕНИНИ ПАНІ АННИ ШКРАЙБЕР.

(Мелвил, Саск.)

З нагоди іменин пані Анни Шкрайбер устроїли для неї пані Теодозія Вівчар і пані Юлія Козубська несподіванку. Вони спросили на день уродин пані Шкрайбер, 3-го червня велике число приятельок і гарно цей вечер відсвятковано. Вручили їй гарний дарунок від всіх присутних. Та це було вистарчаюче, бо в нас є і своя преса, і п. К. Вівчар попросив всіх присутних, щоби зложили хоч маленьку жертву на „Український Голос" і „Вістник", бо ці часописи дають нам велике знання і освіту. Збіркою занялися К. Вівчар і Григорій Чепел.

Спис жертводавців: П-ство Шкрайбер $1.00; по 25 цт. — К. Вівчар, Я. Вівчар, Теодозія Вівчар, Іван Кобивчук, Василь Самборський, Григорій Чепел; по 15 цт Андрій Мігайчук, Георгій Монтейн; по 10цт. Юлія Кобивчук, Н. Романів. Зібрано $3.00 і поділено на пресовий фонд „Українського Голосу. $1.50 і на пресовий фонд "Вістника" $1.50.

Після збірки відспівано многоліття і побажано щасливого життя обоїм панству Шкрайберам і всім присутним. Панство Шкрайбер сердешно дякують всім гостям, що були так добрі і не забули за їх іменини.

К. Вівчар.

ПО БАЗАРІ В СОНДАВИ, МАН.

Даємо до відома тим, що причинилися до нашого базару, що базар на нашу українську православну церкву в Сандави був дуже успішний, бо приніс чистого доходу $303.88.

Виграли річі: Елена Вакарюк з Стюартборн, Ман; Марія Чорней, Мінісіно, Ман; пані Доналд, Пайні; Марія Настюк, Сондави; Л. Давсон, Барвік, Онт; П. Бойчук, Сенділенд, Ман; пані Волошин, Дуфрост, Ман.; Сестри св Йосифа (?), Евген Вавринюк, Дана, Саск; Гео. Біляк Вайта, Ман; Л. Ґушуляк, Сондави; П. Черевайко, Сондави; А. Шпар, Ґарлентон; Г. Павловський, Паппарфілд; Л. Ґушуляк, Сірко; Іван Андров, Судбури, Онт.

Всім, що дарували річи, або готівкою, продавали тикети, купували, або чим будь причинилися і помогли нам в базарі, щиро дякуємо!

За Заряд: Николай Іваон.

З ВЕСІЛЛЯ НА ДОБРІ ЦІЛИ.

(Торонто, Онт.)

В суботу 29-го травня п-тво Олекса й Евдокія Федорів справляли весілля для своєї дочки одиначки Леоніди, що виходила замуж за гарного молодця, Івана Лобая. Родичі молодої походять із села Шишкови, а молодого з села Постолівки. Олекса Федорів є заст. голови в українській православній громаді, чоловік ідейний, лагідної вдачі й тому тішиться пошаною не лише серед членства, але й взагалі серед нашого громадянства в місті Торонті. Весілля було вирцеве й багате під кожним оглядом.

По всіх наших традиційних церемоніях, Михайло Білий, за дозволом родичів і молодят, заапелював до присутних, щоби при такій нагоді зложили пожертви на добрі ціли. При нашому відділі СУМК вже другий рік існує Комітет Воєнної Праці, що збирає й посилає дарунки українським воякам, що вже за морем, за що наші вояки дуже нам вдячні. Але й не хочемо використовувати за дармо дорогого місця в нашому часописі, тому то збірку, що принесла $15.40 розділюємо як слідує: 7.50 передано Ком. Воєнної Праці при СУМК, а 7.90 для Українського Голосу".

По 5 дол. — Молодята Іван і Леоніда Лобай.

По 1 дол. — Олекса Федорків, Пилип Федорів, Лев Коваль, І. Дроздовський.

По 50цт. — Михайло Білий, Н. Кос, О. Аврім, М. Коваль, М. Протас, Й. Гуменний, Софія Іваницька.

По 35цт. —М. Даренюк.

По 30цт.— Н. Ковалишин.

По 25цт. — Ф. Бігун, І. Абрам, О. Стадник, Л. Ріонка, В. Дудар, І. Вартосевич, Н. Грабовський, М. Яремович і Д. Гуменюк.

Усім жертводавцям щире спасибіг в молодятам і їхнім родичам многих літ прожити.

М. Білий.

ПОХВАЛЬНЕ ДІЛО З ВЕСІЛЛЯ.

(Престон, Онт.)

У суботу, дня 8-го травня ц. р., Престон. Сумівець торонтонського відділу Дмитро Благут одружився з престонською сумівкою, Евгенією Стефін. Чину св. вінчання уділив о. П. Самець з Торонта, в англіканській церкві в Престоні. Весільне приняття відбулося в Українському Народному Домі. Було це гарне українське весілля по нашому традиційному звичаю. Родичі молодої, панство Данило і Юстина Стефін є загально знані громадяни в місті й околиці й тому багато гарних гостей зібралося на це родинне свято. Самі вони є активними в нашій народній і церковній роботі й віримо, що їх обі дочки підуть слідами своїх родичів. Щодо їхнього молодого зятя Дмитра, то не маємо найменшого сумніву, що він не лишиться по заду. Це спокійної й лагідної вдачі хлопець, при тім точний, жертвенний і добрий сумівець. Він приїхав в Йорктону, Саск., до Торонта. Велика пошана його родичам, що дали йому гарне релігійне виховання.

На весіллю було піднесено справу піддержки на нашу пресу. Збіркою на пресовий фонд занявся гр. Михайло Білий, гість з Торонта, що своїм автом привіз священика, яко й почесного гостя, нашого славного співака-артиста, в Михайла Голинського.

Жертвували по 2 дол.: Молоді — Дмитро і Евгенія Благут, артист Михайло Голинський і А. Ганиський; по 1 дол.: Мих. Білий, Іван Шебець, Дан. Стефін, Мих. Юрківський, Т. Кобасюк; по 50цт.: Паладійчук, Олекса Нич, п-во Шкиш, Г. Голець, Йос. Шпікула, К. Кравчик; по 25цт.: Ол. Калтеш, Тео. Облер, Мих. Томин, М. Шморгун, Р. Нич, по 10цт.: Н. Н. Збірку розділено так: на „Український Голос" 7.85, а на „Вістник" 7.50.

Жертводавцям щире Спасибіг.

М. Білий.

ЗБІРКА НА ХРЕСТИНАХ.

(Виста, Ман.)

Пан Семко і Марія Матіешин хрестили свого синка Мирона на 13-го червня. Тайни св., Хрещення доконав о. Ковалишин. На хрестинах зложили $2.25 на „Український Голос", а $2.00 на „Вістник". Семко Матіешин вже довший час при священикові за старшого брата, а його дружина за старшу сестрицю.

Зложили: по $1.00: Мих. Вовк, кум, Варвара Вовк; по 50 цт.: о. П. Ковалишин, Мих. Зюбрак; по 25цт.: Марія Зюбрак, кума, С. Матіешин, М. Кучма, Й. Сітка, І. Процак.

Всім жертводавцям щире подяка, а маленький Мироньо нехай жие родичам на потіху, а українцям на славу.

В. Вовк.

П. ДОВГИЙ.

(Посмертна згадка).

В неділю, дня 6 червня ц. р. упокоївся в Содборі, Онт. бл. памяти П. Довгий, проживши 52 роки.

Покійний родився 18 січня 1891 р. в селі Чунків, пов. Заставна, Буковина. До Канади прибув 1912 р. і майже цілий час перебував у Содборі; в 1920 р. пок. з дружиною поїхав до краю, щоб в рідному селі розвести власне господарство, та приглянувшися як румунська влада грабить українське населення і нищить всі національні надбання українського народу, вертає в 1924 р. з дружиною до Канади і дальше осідається в Содборі. Покійний оставив в Содборі у смутку дружину і 3 братів та 3 сестрі в краю.

Похорон відбувся у вівторок 8 червня при участи поверх сотні людей. Шваґер о. прот. В. Слюзар з Монтреалу і місцевий парох о. І. Гикавий доконали похоронного обряду. Домовину покійного несено до церкви в супроводі дванадцять вінків, які несли діти Рідної Школи при громаді. Підчас похоронного походу, священики читали св. Евангелію два рази.

Дуже зворушливу промову виголосив у церкві о. прот. В. Слюзар з Монтреалу. З церкви 16-ма автомобілями похоронний похід вдався на цвинтар. З цвинтаря на запрошення пані Довгої часть учасників похорону прибула на обід до дому. Підчас обіду автор оцих рядків в коротких словах згадав про заслуги покійного для громади і попросив присутних зложити жертви на „Український Голос" і „Вістник". Зложили по $2.00: п-ство Светик; по $1.00: Ст. Ємчук, п-ство Конічковські, Майчаси, п. Далей, пані К. Довга, пані Пекарчук (з Торонта), Всеч. о. прот. Слюзар (з Монтреалу), п-ство Щербії, пані Анака; по 50 цт.: п-во Запаранюки, п. Шкребек; по 35цт.: п-ство Стадники; по 25цт · п-ство Бори. Разом $12.60.

Покійний був майже самоук, одначе народним життям цікавився і до певної міри був активним на народньому полі, а найбільше цікавився Українською Православною Церквою, брак якої дуже відчував в Содборі. Із кількома свідомішими місцевими українцями за вказівками шваґра о. прот. В. Слюзара зорганізував Українську Православну Громаду, яка і вибудувала прегарний будинок, що тимчасово служить як церква.

Будучи майже увесь час урядником громади, покійний немало докладав праці, щоб громада розвивалася найкраще і щоб довг, який тяжить на будинку сплатити, а сплативши довг, приступити до будови церкви на горі цего будинку. Недуга (рак) перетяла нитку його життя. Одначе добрі діла покійного осталися бодай в памяти тих, що разом працювали для добра нашої рідної церкви. Церковний будинок є свідком щирої праці покійного.

Нехай Тобі, приятелю, земля канадійська буде легкою.

Ст. Ємчук.

АННА ПРОЦЮК.

Дня 13-го травня ц. р. упокоїлася в Бозі бл. памяти Анна Процюк у шпиталі в Принс Алберт, Саск. Походила з Городенщини, села Черниятина, Західна Україна. Більше як сорок літ тому приїхала з іншими піонірами і родиною до околиці Ст. Джуліен і осілася на „гомстеді" де проживала аж до смерти. З чоловіком господарила до 1930 р. Повдовівши не лишала господарки, а дальше працювала і дбала про дрібненьких дітей. Своєю запопадливістю і працьовитістю придбала значне майно і дала дітям школи. Троє з них Олекса, Юрій і Михайлина покінчили учительські курси. Василь тепер кінчить дванадцяту клясу Павлина є в осьмій клясі. Іван фармерує. Маланка одружилася давніше і проживає в Вакав.

Сама була релігійною і доброю християнкою. Учащала до церкви і помагала там, як знала і могла. Була між сестрицями одною з дільних. Інтересувалася і громадськими справами і була членкинею Жін. Т-ва і Народного Дому. Була й доброю мамою і сусідкою. Утрату її відчува родина, парафія в Ст. Джуліен і загал околиці. А найбільше старенька і ще жиюча її мама, сини Юрій, урядовець в Рідж... ні Олекса, підстаршина Канад. Армії в Вікторія, Б.К., Михайлина, учителька в Тернополь, Саск., Іван і Павлина в Ст. Джуліен, Василь і Маланка Свик у Вакав, Саск.

Похорон відбувся в вівторок 18 травня. Тлінні останки зложено на цвинтарі коло Української Православної Церкви св. Покрови в Ст. Джуліен Саск.

Над гробом крім пароха о. Грицини прощав покійну від рідні і присутних гр. Семен Михайлюк.

По похороні був обід в домі покійної Там на заклик о. пароха зложили учасники на Духовний Семинар Української Православної Церкви в Канаді $15.25.

По 1 дол. зложили: О. В. Процюк, Ю. Процюк, С.Самуляк, В. [redacted]щук і І. Процюк.

По 75цт.: І. Середа.

По 50цт.: А. Д. Кулик, І. В. Луцюк, Н. Хома, П. Човганюк, А. Свик і Д. Коритник.

По 25 цт.: С. Михайлюк, Д. Дутчак, В. Михайлюк, о. Грицина, М. Тріщук, Ф. Чуганюк, Н. Угрин, Л. Михайлюк, Іван Угрин, І. Лединюк, В. Пігач, Михайлина Мамчур, П. Міскора, М. Човганюк, І. Свик, Дм. Боднарчук, Дм. Собчук, І. І. Михайлюк, Анна Стефанюк, І. Міскора, М. Пігач, А. Гавриш, Д. І. Михайлюк, В. Немиш, П. І. Михайлюк і [redacted] М. Бальон.

Всім жертводавцям щира подяка. Вічна її память.

Учасник.

ВІД ОДИНИЦЬ ДО ДЕЦИЛЮНІВ.

Коли напишемо число з 36-ох цифр, поділимо їх про три цифрі, і будемо йти від правої до лівої, то будемо мати.

Перша трійка — одиниці, пр. 225 одиниць.

Друга трійка — тисячі, пр. 815 тисяч і 225 одиниць.

Третя трійка — міліони, 222,315,-225.

Четверта трійка — біліони (в Европі міліярди)

Пята трійка — тріліони.

Шеста трійка — квадріліони.

Сема трійка — квінтіліони.

Осьма трійка — секстіліони.

Девята трійка — септіліони.

Десята трійка — октіліони.

Одинадцята трійка — ноніліони.

Дванадцята трійка — децеліони.

Спосіб раховання в Европі відмінний, там одиниці мають шість цифр, міліони шість цифр, біліони шість цифр і т. д.

ВИЯСНЕННЯ.

В 7 ч. „Вістника" 1943 р., був допис п. з. „Помер Павло Киба". Недавно о. Керніцький звернув Редакції „Вістника" увагу, що це не той допис, що був до „Вістника" присланий, а ще окремо що нема в нім імен тих, які зложили на фонд „Вістника" 8 долярів.

Редакція цю справу розглянула і показалося, що інший допис про тойже похорон попав до „Вістника" через недогляд—його перебрано з „Українського Голосу", з 31 березня, 1943.

Жалуємо, що ми скорше похибки не завважали, та мабуть тепер вже не час передруковувати допису, що був для „Вістника" призначений

Щож до імен жертводавців на фонд „Вістника", то маємо там:

З дому покійного 2 дол.; І. Стратійчук 1.25. По 1 дол.: М. Охітва, П. Киба, А. Яголбницький, О. Гриба; Г. Охітва 75 центів. — Разом 8 дол., які Редакція „Вістника" одержала 19-го березня, 1943

Редакція „Вістника".

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА. ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

Кридор, Саск.

По 1 дол.: П. Тваринський.

П 65цт.: Д. Михайлюк.

По 50цт.: П. Чуганюк, К. Федейко, 35цт.: В. Мартинович.

По 25цт · З. Драган, п. Гнатюк, 5цт.: І. І. Гецельбавер.

АРРАН, САСК.

Збірка о. В. Апонюка.

По 50шт.: М. Чорнейко.

По 25 шт.: А. Березовський, Я. Па[illegible], К. Чик, Л. Прокопчук, А. Яремко, П. Белега, Д. Бродер, Т. Горохолин, І. Горохолин, Наталя Савчек, С. Савченко, В. С. Чорнейко, Н. Н.

Дрібна збірка 80 центів.

СОПОФ, САСК.

По 50шт.: С. Тимрик.

По 26 шт.: Г. Гулак, В. Колосовський, М. Колосовський, П. Цвір, І. Ілюк.

Дрібна збірка 82 центи.

АРРАН—КОБЗАР, САСК.

По 50 шт.: С. Жабінський.

По 25шт.: Г. Косоловський, Р. Грещий, В. Федчук.

По 10 шт.: Н. Н.

НОРКВЕЙ, САСК.

По 1 дол.: О. Гриба.

По 50шт.: А. Кіщук.

По 25шт.: І. Жеребський, Н.Н.

СТОРДЖИС, САСК.

По 50шт.: В. Н. Грушка, Стефанія Іванів, пані Г. Грушка.

ПЕЛЕЙ, САСК.

По 25шт.: І. Шушко, П. Приходько, Ф. Середюк, В. Кульчицький

ВИННІПЕГ, МАН.

(Додаткова ліста)

По 2 дол.: Маруся Волошин.

По 1 дол.: п-ство Ю. Медведюки, Я. Колтек.

По 25 шт.: І. Тофан.

ВОСТОК, АЛТА.

По 25шт.: Марія Олійник.

СОЛБУРІ, ОНТ.

По 1 дол.: О. Цьотка, І. Марунчак, С. Стадник.

По 50шт.: І. Щербій

ПОРТЕДЖ ля ПРЕРІ МАН.

(Збірка о. Е. Уляна).

По 1 дол.: пані Г. Браковецька, Я. Сойтис, п-тво Цуркани

По 75шт.: Д. Лазорко.

По 50шт.: І. Кушнирик, А. Цуркан, М. Ковальчук, Н. Загайко, І. Звіздарик.

ЙОРКТОН, САСК.

Пані І. Залізна 1 дол.

(Збірка о. М. Бондарчука).

ІНСІНГЕР, САСК.

По 1 дол.: Іван Хриптуз

По 25шт.: пані Губка, С. Молодован, Петруня Молодован, В. Мадек, пані Королюк, Н. Будзінський, І. Гапей, В. Молодован, І. Равлик, Лора Дверничук, Л. Молодован, Г. Губка, Тео. Мельничук, Василина Кирилюк, Г. Руснік, Адела Мельничук, Тео. Домитрійчук, Василина Максимюк, Л. Українець

По 10 шт.: А. Молодован.

ЦІГО, САСК.

По 1 дол.: А. Савчук.

ГУЛІВ, САСК.

(Збірка о. Н. Мороза).

По 1 дол.: С. Любовинський, Ю. Гребенюк, Ф. Кушнір, Іван Костишин, С. Пилипів.

По 75шт.: В. Паньків.

По 50шт.: В. Савчин, Ю. Павлишин, В. Перфенюк, Ф. Бугай.

По 35шт.: Анна Кошлай.

По 30шт.: Я. Пилипів

По 25шт.: А. К., Н. Козакевич, Ф. Мачула, В. Скоробогач, В. Козій, І. Вірета, В. Грегорі, А. Скоробогач

АРТУНА, САСК.

По 2 дол.: Т. Чугайовський.

По 1.00: П. Крик, Я. Левко, І. Ковальчук, Іван Бойчук, Іван Бугай, М. Лесько, В. Кривий, Ю. Спільчак, Іван Буряник.

По 50 шт.: М. Дучишин, В. Стинник.

По 25 шт.: Н. В. Гаврищ.

МЕЛВИЛ, САСК.

По 50шт.: М. Романів.

По 25шт.: А. К. Шкліпка, К. Вівчар, П. Гудій, Н.Н., А. Марисяк, В. Сеник, п. Савоник, В. Шкрайбер пані К. Вівчар

По 10 шт.: А. Пилат, Н.Н., А. Козупський, Н.Н. і по 5шт.: Н.Н.

РІДЖАЙНА, САСК.

По 1 дол.: Іван Паньків, В. Весоловський, Н. Шевчук, М. Куць, А. Гриба, п-ні М. Л. Юзик.

По 50шт.: Н. Бучковський, Анна Сенюк, Н. Масняк.

По 35шт.: В. Овадюк.

По 30шт.: Ц. Онишко.

По 25шт.: Гр. Корпан, А. Кут, Ф. Титенич, В. Мойсюк, А. Мойсюк, В. Мудрий.

По 20шт.: П. Ковак.

По 10шт.: П. Янкевич.

По 5шт.: Яким Гудий.

ВІШАРТ, САСК.

По 1 дол.: М. Дверничук, Марія Гаврищук; Олеся Шевчук, Іван і Е. Мисак, Ю. Гриба, Дмитро Кугнй, Н. Стефанишин, Гр. Шевчук М. Поповин, П. Сеньків.

По 50шт.: І. Ф. Кіщук, Т. Сеньків.

По 30шт.: В. Стефанишин.

По 25шт.: Нестор Шевчук, Ілія Попович, О. Юрчук, Яким Іванський, М. Попадинник.

По 10шт.: Т. Пилипюк.

Збірка о. Д. Кирстюка.

ВЕНКУВЕР, Б.К.

По 2 дол.: П. Мельничук.

По 1 дол.: Ф. Спітович, І. Колодій, В. Пелих, П. Гарасимчук, Я. Ясенчук, І. Горудко, Ф. Ахтимійчук, Я. Запісоцький, Ф. Богдан.

По 50шт.: П. Турко, І. Герман, пані Анна Сорока.

По 25шт.: панна Ірина Фостій Н. Н. 53 центи

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 1 дол.: Михайло Каренко.

КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: П. Тріщук, І. Тріщук, В. Грицюк.

ЄЛЛОВ КРІК, САСК.

По 1 дол.: Андрій Борса.

СТ. ДЖУЛІЕН, САСК.

По 1 дол.: О. Грищук.

РИВЕРС, МАН.

По 1 дол.: Іван Сушко.

СОЛБУРІ, ОНТ.

По 1 дол.: С. Малінський, О. Цьотка, В. Щербій, В. Ременда.

ГВАЙТ БІЧ, САСК.

По 1 дол.: Никола Макуляк.

МЕЛВИЛ, САСК.

По 1 дол.: В. Пилат, К. Вівчар, М. Лаців, Я. Вівчар, Н. Гудій, В. Шкрайбер, К. Адамовський, О. Козубський

По 50шт.: П. Вівчар.

МАЗЕПА, САСК.

По 1 дол.: С. Маковський, Я. Маковський, Я. Ортинський, В. Король, І. Андрусів.

ВАКАВ, САСК.

По 1 дол.: Т. Бурихайло, Г. Сернковський, Г. Т. Лущюк, 11. Лущюк.

ТАРНОПОЛЬ, САСК.

По 1 дол.: Я. Войшковський, М. Козак.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

ЛИПЕНЬ.

18 неділя — Роза (посвячення уг. камени і пр.).

25 неділя — Септон.

СЕРПЕНЬ.

1 неділя — Брендон

8 неділя — Іст Селкирк (25-літний Ювілей церк. громади)

15 неділя — Поплар Парк.

Адреса: 305 Парк Стріт, Бинніпег, Ман.

Телефон 28707.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

ЛИПЕНЬ:

18 неділя — Шеявелей

25 Неділя. — Петлюра

СЕРПЕНЬ.

1 неділя — Ґілберт Плейнс (храм)

8 неділя — Етелберт

15 неділя — Шортдейл

19 четвер — Преобр. Господне — Дрифтінг Ривер

22 неділя — Ленард

28 субота, Успення Богородиці — Шелвелей

29 неділя — Роблин (на фармах).

ВЕРЕСЕНЬ.

5 неділя — Ґрендвю.

Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ЛИПЕНЬ.

17—19 Ст. Джуліен — Церковний Зїзд.

25 — неділя — Смитс.

28 середа — Володимира Вел. — Кадворт (храм) Візитація

СЕРПЕНЬ.

1 неділя — Єлов Крік

8 неділя — Тернопіль

15 неділя — Вакав

19 четвер — Преобр. Господне — Ст. Джуліен

22 неділя — Смитс

28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Вакав (храм)

29 неділя — Кадворт

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Коваликина

ЛИПЕНЬ.

18 — Неділя — Давфин.

25 — Неділя — Виста

СЕРПЕНЬ

1 — Неділя — Вигусвил.

8 — Неділя — Росборн

15 — Неділя — Сенді Лейк.

19 — Преобр. Госп. — Менлі — (храм).

22 — Неділя — Давфин.

28 — Успіння Пр. Богородиці — Росборн (храм).

29 — Неділя — Виста.

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаївського

ЛИПЕНЬ.

18 неділя — Роза (посвячення угольного каміня під церквою).

25 неділя — Вайта.

СЕРПЕНЬ.

1 неділя — Гардентон

2 понеділок, Пр. Ілії — Сірко — (храм).

8 неділя — Толстой.

15 неділя — Вайта

19 четвер — преобр. Госп. Сеньків.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Кевицького.

ЛИПЕНЬ.

18. Неділя. — Сторновей

25. Неділя. — Йорктон.

СЕРПЕНЬ.

1 неділя — Сл. Божа — Радиино. Вечірня — Йорктон.

2 понеділок — Ілл — Брокстон — храм.

8 неділя — Сл. Божа — Донвел Вечірня — Канора.

15 неділя — Сл. Божа — Калдер Вечірня — Сторновей.

19 четвер — Преобр. Госп. Мазепа

22 неділя Йорктон

28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Успенська (храм)

29 неділя — Сл. Божа — Сандова Вечірня — Канора

Служба Божа — 10.30 рано

Вечірня — 7 год. вечером

Адреса:

110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіпкевича.

ЛИПЕНЬ.

18. Неділя — Шипмен.

25 Неділя — Принс Алберт — Візитація Впреосв. о. Владики Іоанна Теодоровича.

700 Central Ave.

Phone 2776 Prince Albert, Sask.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ

16 П 3 Муч. Якинта, преп. Анатолія
17 С 4 Андрея арх. Критського

18 Н 5 Нед. 5 по Зел. Св. муч. Анни.
19 П 6 Преп. Сисоя схим. печер.
20 В 7 Преп. Томи Малеїна; Акакія
21 С 8 Вмуч. Прокопія, муч. Авди
22 Ч 9 Свщм. Панкратія еп.
23 П 10 † Преп. Антонія Печер.
24 С 11 Смерть укр. кн. Ольги

25 Н 12 Нед 6 по З. Св. Муч. Прокла
26 П 13 Собор арх. Гавриїла.
27 В 14 Ап. Акили з 70-ти і друж.
28 С 15 † Володимира Вел. кн. Укр.
29 Ч 16 Свщмч. Атиногена
30 П 18 Велмч. Марини
31 С 18 Івана і Памви затв. печер.

СЕРПЕНЬ.

1 Н 19 Липень, 7 по Зел. Святах Преп. Маркини
2 П 20 †Ілії пророка.
3 В 21 Преп. Онуфрія Мовчал.
4 С 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 Ч 23 Муч. Трохима, Теофіла і 13
6 П 24 †Муч. Бориса і Гліба
7 С 25 †Успіння правед. Анни

8 Н 26 Нед. 2 по Зел. Св. Преп. Мойсея чудотворця Печер.
9 П 27 Пантелеймона великомуч.
10 В 28 Ап. з 70. Прохора, Никанора
11 С 30 Муч. Килиника Килиникіс.
12 Ч 30 Ап. з 70: Сили і Силуана
13 П 31 Правед. Евдокима Капад.
14 С 1 Серпень. † Знайд. Ч. Хреста

15 Н 2 Нед. 9 по Зел. Св. Перен. мощів Первомуч. Стефана

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ЛИПЕНЬ.

18 неділя — Поічвил

25 неділя — Свон Плейн

28 середа — Св. Володимира — Ґлен Елдер — храм).

СЕРПЕНЬ

1 неділя — Годсон Бей Джонкшен

8 неділя — Арран. Вечірня — Гвайт Біч

15 неділя — Дербен

19 четвер — преобр. Господне — Кобалр

22 неділя — Енделор

28 субота — Усп. Пресв. Богородиці Мейбридж (храм)

29 неділя — Свон Плейн

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИПЕНЬ.

18. Неділя — Венлав

25 неділя — Пайн Ривер

СЕРПЕНЬ

1 неділя — Роркетон

8 неділя — Валей Ривер

15 неділя — Косів

19 четвер — Преобр. Господнє — Пайн Ривер (храм)

22 неділя — Еопина

28 субота — Усп. Пресв. Богородиці — Богдан (храм)

29 неділя — Гарленд

Dauphin, Man

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ.

18. Нед. 5. Гол. 4. Утр. Єв. Луки 24: 12—35. Літ. Рим. 10: 1—10. Єв. Мат. 8: 28—34 і 9 1

25. Нед. 6. Гол. 5. Утр. Єв. Луки 24: 36—53. Літ. Рим. 12: 6—14. Єв. Матея 9 1—8.

28. Володимира Вел. князя України — Утр. Єв. Івано 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19 Єван. Івана 10 1—9

СЕРПЕНЬ.

1. Нед. 7 Гол. 6. Утр. Єв. 7. Літ. Ап. Рим. 15: 1—7. Еван. Матея 9 27—35.

2 Ілі Утр. Єв. Луки 11 47—[illegible] Літ Ап. Якова 5: 10—20. Еван. Луки 4: 22—30.

8. Нед. 8 Голос 7 Утр. Еван 8 Літ. Ап. 1 Коринтян 1:10—18. Еван Матея 14: 14—22.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., AUG. 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1943. ЧИСЛО (507) 15

КАЖУТЬ, ЩО 1000 УКРАЇНЦІВ ВБИТО.

З Ню Йорку доносить, що берлінське радіо оголосило що большевицьке ГПУ вбило около 1000 українців — чоловіків, жінок і дітей, між 1938, а 1941 роком. Їх гроби мали би бути коло Винниці і німці їх розсліджують. Німецьке радіо також пригадало давніші закиди, що большевики вбили були 10,000 поляків — і якраз ті німецькі закиди довели до зірвання дипльоматичних зносин Москви з поляками.

БУДУЧІ ЖНИВА НА УКРАЇНІ.

З Москви доносять до Ню Йорк Таймсу, що німці можуть перший раз мати користь з України, коли не зайдуть причини, що тому перешкодять. Погода була гарна і в жнива можуть німці трохи збіжжа зібрати. Знов же большевики дістануть пшеницю з Сибіру і з Поволжа. З Кубані не прийде багато, бо там все понищене.

ТРОЯКЕ ПОЛЬСЬКЕ ВІЙСЬКО.

Є вісти з Польщі, що там німці органiзують якесь польске військо для війни з Росією. Друге своє військо мають поляки в Англії і ще де. А третє в Росії. Певна річ що поляки тим не дуже тішаться.

ЗЕМЛЕТРУС В ТУРЕЧЧИНІ.

Недавно був в Туреччині сильний землетрус, в якім місто Аданазар було цілком знищене, а багато шкоди було в місті Ґейві. В обох тих містах сотки домів розвалених, до15,000 людей вбитих, багато ранених і бездомних.

ПОЛЬСЬКІ ДАЛЬШІ ПЛЯНИ.

Польський премер Миколайчик заявив, що Польща буде домагатися по війні Східної Прусії і доступу до моря. Будучність Польщі залежна від широкого доступу до моря і відобрання земель, які стратила, коли німці йшли на Схід. Очевидно українських земель.

НЕ ДРАЗНИТИ УКРАЇНЦІВ.

Польська Телеграфічна Агенція доносить, що польська нелегальна преса в Польщі таке заявила:

„Одним з найважніших справ в будучій Польщі буде справа українська". Дальше йдуть заклики цеї преси до поляків, щоби не дразнили українців прозвисками, як „дзіч гайдамацка", а греко-католицьких священиків щоби не звали з московська попами.

БЛАГОСЛОВИТЬ СТАЛІНА.

З Лондону доносять, що епископ з Челмсфорду, в Англії, др. Генрі А. Вилсон, промовляв недавно до християнських епископів і до християнського народу в Росії" і закінчив: „Боже благослови і Боже веди народи Росії і їх великого провідника Сталіна".

250,000 УНІВЕРСИТЕТОВИ.

Єйлський університет дістав 250,000 долярів зі спадку по пані А. Лем, яка записала ці гроші, як памятник для свого чоловіка.

МУСОЛІНІ УСТУПИВ.

Італійський премієр Мусоліні, союзник Німеччини перестав бути премієром в неділю 25-го липня. Новим премієром став Маршал Петро Бадоліо, 71-літній. Мусоліні був премієром 21 літ; він має тепер 60 літ.

Бадоліо зараз оголосив воєнний стан по цілій Італії і почав стягати війська, що були порозкидані по Балкані.

Про причину уступлення Мусолінія говорять ріжно, а певного покищо нема. Не знати також, що Італія буде дальше робити. Аліянти закликають Італію, щоби безуслівно піддавалася, але Італія покищо не відповіла нічого. Німці говорять що Італія дальше буде воювати; подібно говорив представник Італії в Токіо. Та взагалі будучність Італії покищо загадочна.

НІМЕЦЬКІ БОМБИ І ЦЕРКВИ.

Герберт Морісон, британський державний секретар, обчислив, що німецькі бомби знищили або пошкодили в Великій Британії 13,895 релігійних будинків. В те число входить 4,100 самих церков дальше монастирі й інші належні до церков будинки.

Німецькі бомби понищили багато церков і в інших краях. В Франції знищили славну церкву в Бовей. Пять великих церков в Ротердамі, в Голяндії, знищені. — В самій Скотляндії бомби зачепили 121 церков, а з тих сім знищено. В Польщі бомби зачепили 1000 церков.

Варта би знати, кілько хто українських церков знищив.

КІЛЬКОХ ВИЗНАЧНИХ ЗГИНУЛО В ВОЗДУШНІЙ ПОДОРОЖІ.

Смерть Сікорського пригадала, що в теперішній війні вже кількох визначних людей згинуло в воздушній подорожі. Перед трома місяцями згинув методиський епископ Адна ЛІонард з кількома визначними американськими офіцерами, коли літак в Ісляндії розбився. Пізніше згинув визначний актор, Леслі Гавард. А 25 серпня 1942 р., отже рік тому, як згинув в леті до Ірляндії, брат короля — князь Кенту.

БУРЯ, 10 МІЛЬЙОНІВ ШКОДИ.

Сильна буря, що летіла 100 миль на годину, вдарила на прибережні міста Тексасу, в Стейтах, і наробила шкоди на 10 мільйонів долярів. В місті Галвестоні вода на вулицях сягала до пояса. На самих полях, де росте риж, числять шкоду на 2 мільйони. Буря понищила багато будинків. Згинуло двоє людей, а десятки є ранених. Буря була між Гавстоном і Галвестоном.

НОВИЙ ЛІК НА РАКА.

Багато нераз було вісток що наче б то хтось вже знайшов лік на рака, а тепер знов є така ж вістка. Новий лік мали б виробляти з мишей, яких рак не чіпляесь. Мали вже навіть кількось людей ним вилічити. Чи це буде певний лік, побачиться, але треба вірити, що коли люде будуть шукати, то вкінци лік знайдуть.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

8 серпня, неділя, — Ґронлид, Саск. — (північ).
15 серпня, неділя, — Семборг, Саск.
19 серпня, — четвер, Преображення Господне, — Гемлин Алта.
22 серпня, неділя, — Вилингдон, Алта.
28 серпня, субота, Успення Богородиці, — Спеден, Алта.
29 серпня, неділя, — Тіріен, Алта.
5 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.
12 вересня, неділя — Січ-Коломия, Алта.
19 вересня, неділя, — Фт. Вилям, Онт.
26 вересня, неділя, — Торонто ,Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

БУРЯ І ГРАД КОЛО ПОРТЕДЖ.

В околиці Портедж, коло 60 миль на захід від Виннiпеґу, була в понеділок рано, 26 липня сильна буря в градом; вітер віяв 75 миль на годину. В деяких місцях град понищив все збіжжа, пошкодив цукровим бурякам та ще чому.

Найбільше школи було на вузкім просторі між Ґледстон і Маркет, а довгім на 80 миль; тут школа була на 100 процент.

Найбільша шкода від бурі була в Макдоналд, де буря була найсильніша. Вітер зірвав дах з крамниці, поніс 50 стіп і кинув на хату. Інший дах вітер поніс більше, ніж пів милі. Завалена стайня привалила три корові. Було ще подібне.

В Паплар Блоф і Ґледстон буря повивертала з корінням великі дерева і понищила стайні та інші будинки. Погинуло трохи худоби.

СПРАВА КОМУНІСТІВ І ЄГОВІСТІВ.

В Оттаві підношено домагання, щоби дати в Канаді попуск комуністам і „свідкам Єгови", однакож міністер справедливости відсунув цю справу на бік. Що до ,свідків Єгови", то міністер сказав, що вся проповідь „свідків Єгови" зводиться до того, що всі релігії є: „діявольськими місіями, щоби засновувати і вдержувати панування його діявольської величности на цілій землі".

ВЕЛИКИЙ ЗАПИС.

Вмер в Ню Йорку А. К. Джеймс, багатий залізний промисловець і зоставив релігійним і науковим інституціям 25 мільйонів і 317 тисяч долярів. А всего майна він лишив на вартість около 38 мільйонів.

НА ДОПОМОГУ КИТАЙЦЯМ.

Виробляють пляни на допомогову збірку китайцям. Мали б зібрати в Канаді оден мільйон долярів. На Манітобу призначують 60,000. Збірка почнеться 2-го серпня.

З СУСПІЛЬНОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

В американській „Свободі" з 16-го ...я читаємо між іншим:

„Які то надії висловлюють люде, коли говорять про після-воєнні часи. Для одних не буде безробіття, для других не буде націстів; для третих не треба буде мити начиння після обіду; для четвертих не буде міської духоти; для пятих не буде національного поневолення; ще для інших не буде пайкування харчів....

„Але в міжчасі йдуть приготовання, щоби цілий край перемінити у воєнний табор; розпайкувати всі предмети, які ще не діткнені воєнним ладом...

„Ось найновіші вісти: Між вояками бійки на расовім тлі. Знову десь там в Кентокі збунтувалися діти проти поліційного урядовця за те, що казав пустим хлопцям сидіти в дома по 9-ій годині вночі. Старші послухали дітей, що їм кривда діється і здемолювали (понищили) „ситі гол".

„З Чарлвойкс, передмістя Дітройт, наспіли вісти, що причиною розрухів в Дітройт дня 21 червня, коли то 30 людей стратило життя, були десятьлітні діти, хлопці й дівчата. Поліція каже, що між недолітками слідно легковаження закону, вони покривляються поліцаям, нерідко на них плюють...

„При воєнній індустрії... Одна в усіх мова. Ніби англійська, а властиво міжнародний волапік (мішанина), скручений, з пяти-шести пів-сексуально підложених слів (брудних)... слово, що його не можна надрукувати, ні написати. Не смієте навіть звернути уваги на неморальність гріх, некультурність... Це воєнний привилей.

„Маєте сина у військовому віці, або й нижше того. Ніби й школу має. А пробуйте йому щось розказати, переконати, що він має домашні, чи хатні обовязки. „Я йду до армії, там щойно буду мати повну волю. Досить мені вашої неволі!"

„Отсе все воєнні колоски. А це щойно початок Що діється на фронті, поза фронтом, у дорозі...

„Отже в нас два вороги. Оден там, десь далеко, на полі бою..

„Але що робити з отим внутрішним ворогом, що душу нашого покоління перекабачує, що ломить всі принципи моралі та високі релігійно-моральні ідеали; що перемінює найздоровші організми в живі трупи.

„Чи не час подумати про духовий, не хвилевий, а трівкий домашний фронт?"

Тілько в однім числі „Свободи". А на подібний лад пишеться щораз більше в усіх часописах. Значиться — повінь зла розширюється і заливає щораз то нові простори життя і грозить великою катастрофою.

ЗМЕНШЕННЯ НАРОДИН.

В палаті лордів в Лондоні обговорювали недавно велике зменшення народин в Англії, підчеркуючи, що це має велике значіння для будучности. Говорялося, що подібне є і в інших краях, хоч є сторони, де справа мається інакше, як пр. в Квебеку, в Канаді, де число народин велике. Йде до того, що Англія не буде мати надміру населення для еміґрації.

НЕОДНАКОВО ВБИТИХ.

В минувшій війні 95 процент американських вбитих припадало на сухопутну армію. Нині страти сухопутної армії о одну трету супроти тодішньої зменшилися, а зате збільшилися страти в фльоті в четверо.

ЧИ НЕ ВИДУМАНЕ ПРОРОЦТВО

В недавнім „Кенедіен Реджістрі" (ч. 22) читаємо, що в 1917 році Діва Марія предсказала, що по всяких довголітніх лихах „Моє Непорочне Серце затріумфує; Святий Отець присвятить Росію мені; Росія навернеться і мирна пора буде людськості привернена".

Ціле те пророцтво, чи як його назвати, досить довге і в нім Діва Марія дуже закликає, щоби світ присвятив себе її Непорочному Серцю; бачимо там окрему журбу про долю папи; а завершенням всего є здобуття для папи і для Непорочного Серця Росії.

Діва Марія мала обявити таке пророцтво трьом дітям в Португалії; діти були віком 7, 9 і 10 літ. Окрема комісія мала розслідувати цілу ту справу, а вислід, що епископ да Сільва заявив, що обявлення варта того, щоби в нього вірити і щоби віддавати окрему пошану Діві Марії в Фатімі, в місци пророцтва.

Коли взяти на увагу, що пророцтво було обявлене 1917-го року, отже перед 25 літами, однакож доси про нього не дуже було чути, то це вже ставить перед нами питання про якість пророцтва. Дальше — і без пророцтва відомо, що політика Риму мала на цілі здобути Росію, до тих же старань належала справа леґалізації нищення православних церков і 2,500,000 золотих... Чули ми також про місіонарів, яких Рим приготовляв для навертання Росії, отже пророцтво йде якось дуже гладко по лінії римської політики. Дальше те римське „Непорочне Серце" замість цілої особи; так цілий зміст того пророцтва з кождої сторони дуже убогий. Взяти дальше і те, що хто знає Рим, як знають його українці, то дивно стає, що Діва Марія не згадала гріхів римської Навчаючої і Слухаючої Церкви в відношенню до українців. А годі вірити, що вона про кривди українців не памятала би і не згадала би — адже ті кривди кличуть до неба о пімсту!

Такий наш погляд на те пророцтво! Думаємо, що гріха не буде, коли хтось візьме ціле те пророцтво за звичайну політичну видумку римських політиків.

ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ.

Провідника бандитів на острові Корсиці зловили і передали воякови, щоби стеріг. Але якимсь способом бандит утік і вояка засудили на смерть, що пустив з рук небезпечного чоловіка.

Коли вже вояк був на місци своєї смерти, підходить незнакомий чоловік до коменданта і каже:

— Я незнакомий, але ти зараз довідаєшся, хто я такий. Я довідався, що оден з твоїх вояків має вмерти за те, що не догляв арештованого. Але він не винен, я це знаю.

— А як ти знаєш? — запитав комендант.

— Знаю, бо це я втік зпід нагляду вояка.

— Так щож тебе заставило тепер сюди прийти?

— Заставила мене моя совість. Чому за мене мав би хтось невинно вмирати? Коли я винен, [illegible] і хочу за себе відповідати.

Це так зворушило коменданта, що він сказав:

— Твоя совісність варта того, щоби ти жив, а вояка я пускаю на волю. Ти вільний чоловік, отже йди, куди тебе твоя совість веде і я вірю, що колись ми зустрінемося, як добрі люде.

ВИЯВЛЕНА НЕВИННІСТЬ.

Оповідає давна історія, що в багатої родини була побожна і розумна служниця, Клавдія. До неї залицявся жедачий син господаря дому, а коли вона на нього не зважала, він рішив на ній пімститися.

Раз, коли діти бавилися в саді шнурком перел, ті перли пропали. На виконистав лихий син і повів справу так, що перли вкрала Клавдія. Суди були тоді жорстокі, отже Клавдію засудили на смерть.

— Може маєш ще щось сказати? — питають Клавдію, коли вона стояла вже під деревом, на якім мали її повісити.

— Я хотіла б помолитися — каже вона — хочу просити Бога, щоби виявив перед людьми мою невинність.

Її дозволили. І коли вона стояла на колінах в щирій молитві, з гнізда, що було високо на дереві, впав шнурок тих перел, що були пропали. А відомо, що деякі птахи люблять блискучі річи і вапопадливо їх ховають.

Так невинність дівчини виявилася.

Але дівчина дальше молилася. Наблизилися до неї, а вона мертва. Тільки побожна усмішка на її лици.

Поховали її, але не забули. На її гробі побудували гарний памятник, що пригадує всім її невинність, а осуджує її ворога. А на памятнику написали: „Нехай згинуть грішники перед Богом а праведні нехай веселяться".

ПРАВЕДНИЙ ЧОЛОВІК.

ЛЕГЕНДА.

Було не давно, коли пастухи переганяли череди з одної околиці до другої, де були більше паші. Була широка долина, а за нею не надто висока гора. І на верху гори побачили вони трох людей — оден, в білій, як сніг одежі, стоїть спокійно, а побіч нього двох інших кидають землею, порохом, та болотом на того, що в білім.

І дивувалися вони, що болото білої одежі не чіпляєсь. На хвильку ніби приляне, а там цілком відпадає.

А між пастухами був старий пастух, що колись багато бував по світі і здобув великий розум і той пояснив:

— Чоловік в білій одежі, це гідний праведний чоловік. А два другі, це лихі люди, що ненавидять людей праведних. Вони нераз стараються очернити чисте імя доброго чоловіка — обмовляють його, викликують підозріння і недовіря в других, але не мають успіху. На хвилю ніби вдається, а дальше виявляється і невинність доброго чоловіка стає ще яснішою.

Нас Ждуть...

Нас ждуть, що знову ми прилинем
На рідні села і міста,
Що ми ярмо з народу скинем
І матір знімемо з Хреста.
Нас ждуть по тюрмах бідні бранці,
І сліпи бачать нас у сні,
Щоб знов в сльозах устати вранці
І глянути грати завісні.
Нас ждуть в ярах і пущах темних
Голодні й голі втікачі,
І вже до гуркотів таємних
Не прислухуються в ночі.
Нас ждуть в зеленій Буковині,
В Угорщині, в Галичині,
На кожнім кроці України,
Де тільки падали в борні.
Де впала крови хоч капина,
Де тільки тихий стогін чуть,
Всі, як душа одна-єдина,
Нас ждуть.

О. Олесь.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Жіноча посвята.

Після довшої облоги баварський князь Гвелф мусів піддатися цісареви Конрадови 3-му (вмер 1152 р.). Нім Гвелф піддався, його жінка просила Конрада, щоби позволив їй та другим визначним жінкам, щоби були з нею, взяти з замку бодай те, що зможуть нести. І цісар на те згодився.

Та яке було здивовання цісаря і других, коли побачили, що жінки несуть на плечах своїх чоловіків. І ця супружа посвята так подобалася цісареві, що задля жінок пустив на волю чоловіків.

Сила освіченої жінки.

Освіту жінка мусить здобувати змалку — найперше в власнім домі від батька-матері. Опісля в школі. Ще дальше власним читанням і в добрім, розумнім товаристві. Окремо в церкві.

Коли дівчина буде заповняти час і голову лише прикрашуванням себе і шуканням забав, де можна весело час пропускати, вона не може стати освіченою і взагалі розумною.

Жінки письменників: Джон. Едварса, Буркса, Мила і Гичкака були добре вихованими, мали широку освіту і тому дуже допомагали своїм чоловікам в письменницькій праці.

Мати визначного природника Кувієра (1769—1832) була дуже побожна і дуже захоплялася природою. Вона йшла з сином до школи і зі школи, щоби по дорозі вказувати йому все інтересне і розбуджувати смак до студіювання всего, що Бог сотворив. Вона вибирала синові відповідні книжки і заохочувала до читання. Не диво, що маючи 14 літ її син засчував вже товариство інтелігентних хлопців.

Каже Жірарден (професор і письменник): „Нема випадку, щоби мати, яка вміє і любить читати і писати, не навчила дітей читання і писання".

П. Г.

Оцінка жінок.

Др. Адам Кларк (1762—1832), вчений і письменник, каже, що дуже добре вихована жінка може мати тільки доброго впливу в життю, що сім і пів чоловіків. А були такі, що силу одної дуже розумної жінки рівняли з силою 15-ох чоловіків. Також коли жінка буде дуже нерозумна і зла, то її задається більше відчувати, ніж зло чоловіка.

Жінки в чужих приповідках.

Еспанська приповідка: Жіноча порада не велика річ, але дурень, хто її не слухає.

Італійська: Жінки розумні, коли говорять зараз, але нерозумні, коли довго застановляються.

Німецька: Оден жіночий волосок більше тягне, ніж шнур коло дзвона.

Китайська: Жіночий язик, це меч, якому вона не дасть заржавіти.

Безрелігійна жінка.

Може жінка бути, як Пандора (грецька богиня краси); може мати все, чого серце забажає, може бути багатою, але коли не є дійсно релігійною, вона подібна до пчоли, що не приносить меду, ані воску не робить; вона є тоді диким звіром, що жиє в мальованім домі; є вона покривалом, прикрашеним дорогими каміням, під яким є купа сміття.

ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

Економічні справи, а діти.

Справами економічними люде дуже клопочуться. Держава виховує агрономів, а ті радять людям як сіяти, як худобу плекати...

Держава має людей, що досліджують, як краще що робити. По школах бувають окремі короткі курси економічної господарки.

Є інструкторки, що вчать варити, овочі презервувати.

Є лікарські порадники для загалу. Є підручники ветеринарські для лічення домашних звірят.

Але пошукайте нині за добрим підручником, що вчив би, як виховувати дітей на розумних, характерних, релігійних, чи багато їх знайдете?

Читаємо, що хтось виховав новий рід пшениці; що з акра зібрав аж тілько збіжжя; що хтось виплекав гарну худобу — але ніхто не розписується, що хтось дітей найкраще виховав.

Економічні здобутки люде возять на вистави, дістають признання, але не те з дітьми.

Можна сказати що нині великий обовязок виховання лежить на школах, але чи школи дуже клопочуться моральним вихованням? Перед ними факти: держава будує великі школи, діти до шкіл ходять, а в тойже час чути голоси що злочини між молодими страшно зростають. Значиться — школи вчать, що вчать, але не виховують.

Лишаються церкви, та як мало вплину вони мають на моральне виховання молоді. Де на протязі тижня можуть вони з дітьми стрічатися?

Отже ДІМ лишається одиноким, що може і мусить найбільше про моральне виховання дбати. Батько і мати мають бути найперщими і постійними вихователями і на них найбільше відвічальности за виховання спадає.

Щоби в тім помогти їм, присвятимо справі виховання трошки уваги.

Способи виховування.

Що значить виховувати — Виховувати не є те, що вигодовувати. Давати їсти і вбирати, не є ще вихованням. Виховувати, це вчити обовязків, вчити розумно думати, вчити розуміти, що добре, а що зле. Виховувати, це тримати виховання під карністю (під дисципліною) — дозволяти, що можна, не дозволяти, що вважається злим і заставляти виховання до гарного поведення, до точного виконування обовязків і до відвічальности.

Чого треба при вихованню — Треба знати найкращі способи виховання і їх треба вчитися найперше від самого життя. Знаємо, як нас виховували, памятаємо, що було там доброго, що злого. Бачили ми і бачимо, як другі люде виховують. Самі діти, як матерія, показують нам потрібні способи.

Фактом є, що нераз фахові вихователі (педагоги) виховують своїх дітей найгірше, а непісьменні звичайні люде виховують нераз якнайкраще. Це показує, що педагоги не вчилися способів виховання від життя, не дошукувалися їх своїм здоровим розумом, але брали готові чуже, не дуже практичні теорії.

Рішучість — При вихованню треба не тільки доброї волі, але і твердої рішучости. Хто хоче стояти з дітьми, як з рівними, за пан-брат, той добре їх не виховає. Діти не є рівні старшим — вони діти.

Майстер вживає рішучости, вживає сили, щоби надати матеріялові бажану форму. Він рубає, ріже, кує, нагинає, кладе під вагу і витискає, що і як треба.

І людський матеріял такий же, що без рішучости з нього нічого доброго не зробиться.

Одиноким бажанням дітей є — вдоволити самих себе. Про ніщо инше діти не думають. Звідси правило: або діти слухають старших, коли мусять, або нікого не слухають. Вони числяться лише з примусом.

Балачка, що коли дітям давати багато волі, тоді їх розум буде дуже розвиватися, пуста балачка. Діти хочуть волі на нерозумне, а не на розвій розуму. Щоби розум розвивався, то треба сильної розумної руки, яка дітей провадила би розумною стежкою, показувала розумне, годувала розумом, і не допускала до нерозуму. Маючи багато волі діти йдуть самопас і так виховуються з них нездари, нерозумні, безхарактерні і злочинці.

Коли починати виховання. — Багато людей каже: „Дитина ще мала, нічого не розуміє, отже нехай робить, що хоче. А як підросте, тоді будемо вчити"... Та чи так воно.

Вже мала дитина відчуває зроблений їй докір, відчуває сором, погрозу, похвалу; відчуває вдоволення і невдоволення старших. Відчуває зневагу, чи ласку. Памятає, коло чого впеклася.

Це доказ, що вона вже розуміє якраз тілько, скілько для виховання треба. Вона відчуває зло і добро — а це основа виховання.

Отже малій вже дитині не треба дозволяти того, що їй пізніше треба би заборонити. Треба їй відразу показувати, що є на світі таке, що можна, а є, чого віяк не можна робити. Горяче залізо не каже: „Не буду печи, бо дитина ще мала" — воно зараз пече. І дитина з тим дуже добре числиться. Робіть і ви так!

Крик не виховує — Виховання не потребує крику, але здорового тихого розсудку і рішучости. Хто кричить, той показує свою безсилість — і діти ту безсилість використовують.

Велику силу має в вихованню тихе, коротке, але розумне і рішуче слово. Дитина його почує і буде розуміти, що за ним є сила, якої легковажити не можна. Дитина з розумною мовчанкою старших може дуже числитися. А з криком числиться найменше, або цілком не числиться. Крик лише псує дітей.

НА ЛИХО НЕ ТРЕБА БАГАТО.

В Ричмонд, Ва. стався недавно такий випадок: В. Герисон спинився недалеко каменоломи, наповненого водою, щоби полагодити автомобіль. На автомобілі сиділа його жінка і четверо дітей. Коли Герисон вліз під спід, автомобіль покотився в воду і жінка, та 4 дітей втопилося. Лишилася одна дитина, що сиділа на траві.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написою.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

В СВІТЛІ ФАКТІВ.

Вже відомо, що греко-католицька Церква в Канаді дістала другого епископа, а ним є Ніль Саварин. Здавалось би декому, що це чисто внутрішна справа церковної управи греко-католицької Церкви і поза греко-католицьким світом нікого не може вона обходити, однакож воно не так.

Новий епископ, це новий католицький робітник. А що католицька політика є чужою силою, яка сотні літ перлася на український ґрунт; , силою, від якої український нарід сотні літ багато натерпівся, тому українцям треба ту чужу силу мати на увазі, і її розуміти. Коли ж Саварин став епископом, то перед українцями само собою повстає питання: Кілько його особа заважить на вазі католицької політики?

Дотого ж треба памятати, що гр.-кат. Церква, це Православна Церква хоч і поневолена чужими, це українське добро, яке Жигмонти передали під чужий заряд.

Поставлення Саварина в епископи відбувалося в римо-католицькій катедрі при великих церемоніях з боку римокатоликів. І хоч нового епископа поставляв еп. Ладика, то його співпоставником був латинський архіепископ Мекґіґан. А вже другим співпоставником був еп Сеннінн зі Стейтів.

Загалом взяти, то українських епископів було 2, латинських було 9. Православних греко-католицьких священиків було 85, але всеж латинських було 40. Коли ж додати, що Лицарі Колюмба (римо-кат організація) творила почетну сторожу новому епископови, парадуючи з навів витягненими шаблями - то можна думати, що новий епископ мусів тоді чути під ногами дуже мало українського ґрунту -- хоч би навіть українського греко-католицького.

Дальше довідуємось, що Саварин дістав від папи титул **епископа Іосу** (дехто каже Иосу), як титул епископа-помічника для еп. Ладики. Помічникам епископам дають такі порожні титули (титул на папері).

Однакож знаємо, що еп. Ладика має таксамо титул епископа-помічника . титул **епископа Абидосу.** Його дієцезія мала би бути в Абидосі, а не в Канаді. Виходить, що еп Ладика є таксамо лише помічником якогось невідомого дійсного епископа, до якого дієцезії греко-католицька Церква належить З того виходить, що помічник дістав помічника; або, що невідомий дійсний епископ має нині двох помічників.

Дійсні дієцезіяльні епископи звуться іменами своїх власних дієцезій. А епископи-помічники мають лише парадні, паперові назви.

Де є помічники, там мусить бути той, якому вони помагають, -- отже тут встає питання. Хто є тим дійсним епископом, якому еп. Ладика з еп. Саварином мають помагати? А ним є, певна річ, якийсь римо-католицький епископ, що вважає себе дійсним головою греко-католицької Церкви в Канаді.

Коли справу так розуміти, то греко-католики мають нині трох епископів: дійсного, хоч з імени невідомого і двох його помічників-епископів.

В „Апостольськім Дорученню", прочитанім перед поставленням Саварина, бачимо, що еп. Ладика є **„Апостольським Екзархом для вірних католиків українського обряду в Канаді".** Екзарх, це висланник, візитатор, помічник, взагалі чоловік на послугах. Римо-католицькі епископи в Канаді, що мають свої дієцезії, не є екзархами. А титулярний епископ далекого Абидосу є в Канаді папським екзархом, післанцем, а не головою дієцезії.

Для греко-католицької Церкви було би красше коли б еп. Ладика був дійсним головою греко-католицької канадійської дієцезії і звався іменем тої ж дієцезії, як дійсний її правитель, замість бути епископом Абидосу, якого він в життю не бачив, тай екзархом. Тоді він чув би себе своїм господарем, міг би стати твердо на своїм рідним ґрунті і зробити для своєї Церкви дуже і дуже багато доброго.

Але канадійські і стейтські греко-католицькі епископи не є дійсними канадійськими, ні стейтськими епископами. Їх дієцезії далеко від американського континенту -- і вони своїх дієцезій не бачили, ані дієцезії їх.

Епископ Будка мав титул **епископа Патари;** еп Ортинський мав титул **епископа Давлійського;** еп. Ладика має титул **епископа Абидоського;** еп. Саварин має титул **епископа Іоського, чи Иоського.** А певна річ, що подібні паперові титули мають епископ Богачевський, Такач і Сеннінн в Стейтах. Мають їх від тих чужих людей, які їх для праці на американськім континенті призначили. Для праці головно в користь тих, які їх післали.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

VII.

Образи Ангелів.

Вже в старозавітній церкві знаходилися образи Херувимів. А що Ангелів вважається слугами і післанцями Божими, то відповідно до їх обовязків малюють їх звичайно або дітьми, або дорослими молодцями, з крилами. Деколи ангел має меч, або чашу, або цитру, чи трубу, або кадильницю. Все те пригадує ті роди служби, яку ангели сповнють: меч показує Божого післання, що має виконати обовязок, чаша -- жертву; цитра і труба — похвалу Богу; кадильниця -- молитви людей, які ангели заносять перед Бога.

В науці церковній Ангели діляться на **девять Хорів,** а по три Хори в одній відділ, і Східні малярі кождого хору ангелів инакше представляють.

Серафимів представляють з 6-ма крилами (Ісаія 6: 2), з тих дві коло голови, дві на ногах, а дві в середині тіла; в руках мають кропильницю з трисвятим.

Херувими - представляються в виді двох голов, з двома крилами. В литургічній молитві звуться Серафими, „шестокрилатії", а Херувими „многоочитії".

Престоли -- Їх малюють в виді крилатих колес, однакож їх крила мають очи — щоби пригадали вид Престола і мають очи — щоби пригадали Всевідючого, що сидить на Херувимах.

До другого, низшого відділу належать **Господствія, Сили і Власти** — воїни в білих Стихирах, мають золоті пояси і зелені епитрахилі; в правій руці мають золоту тростину, як той Ангел, якого бачив Пророк Єзекиїл (40: 3), а в лівій Божу печатку, або букви імени Спасителя: ІС. ХС.

До третого відділу належать **Начала, Архангели й Ангели** і їх представляють в виді вояків, озброених в мечі і копія, бо вони перемогли злих ангелів, які стали були проти Бога.

Св. Письмо наводить імена трох Ангелів, а то: Михаїла, Гавриїла і Рафаїла, і відповідно до того, що про них Святе Письмо говорить, представляють їх на образах.

Михаїла представляють як вояка, що вбиває змія.

Гавриїла представляють на Сході в священичій одежі, а на Заході з лелією в руці коли малюють на образі Благовіщення.

Рафаїла представляють як молодця з палицею і збанком (чи банькою), також з рибою, якої жовчею Рафаїл сцілив сліпі очи старого Товита.

Ангелів Хоронителів представляють як молодців, що ведуть за руку дитину, або її охороняють.

Противними Ангелам є злі духи, діяволи, зла сила. Їх представляють малярі відповідно висказам Святого Письма про злих духів, отже в виді гадів, зміїв, або і в людській, дуже викривленій подобі — з рогами, хвостом, пазурами і козячими ногами. Із рота дивола бухає огонь, дим і сірка, відповідно словам „Відкриття":

„І так бачив я коні у видінню, а ті, що сиділи на них, мали панцирі огняні, і гіяцинтові, і сірчані, а голови коней, як голови львів, а з ротів їх виходить огонь, і дим і сірка. Сила бо їх в роті (і в хвостах їх); хвости бо їх подібні зміям, маючи голови, котрими шкодять". — (Відкриття 9: 17, 19).

НЕ ПОКАЗУЙ ВСІМ СВОЇХ РАН.

До всего треба здорового розуму. Вкусив мене собака, / або вдарив хтось і скалічив мені руку Отже я замісць завинути рану, ходжу з нею і всім показую, нарікаючи на того, хто мене скалічив Коли ж і завену, то при кождій стрічі нового знакомого і незнакомого, розвязую завязку, щоби рану показати.

Що з того вийде? Рана замісць гоїтися, почервоніє, повстане запалення і тоді вже не одна рука, але ціле тіло буде хоре. І чи не скаже тоді кождий, що в мене не було розуму? Бо хто не дав рані загоїтися, як не я сам?

Це відноситься не тільки до ран тілесних, але також до душевних. Хтось допік мені, хтось заподіяв лихо і на душі моїй повстала болюча рана — щож я маю тоді робити? Чи перед кождим ту рану розвивати? Чи викликати в свідомости горячку? Ні! Рану треба завинути і не розвивати, доки не загоїться. Не розвивати навіть тоді, коли б хтось хотів без слушної потреби її бачити Такому сказати: „Нічого великого! Дурниця, що і згадувати шкода. От красше про що інше поговорімо".

І не тільки чужим не показувати, але й самому без конечної потреби не заглядати, аж доки рана не загоїться.

А вона загоїться Час все гоїть А гоїть ще скорше, коли прикласти здорового і зрівноваженого розсудку.

П. В.

ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ (СПАС).

(6 серпня церк., 19 горож.)

Читаємо в св. Євангелії, що одного разу взяв Ісус Петра, Якова та Івана і пішов на гору молитися. Коли ж молився, лице його стало ясне, як сонце, а одежа, як світло. А зявилися тоді Мойсей та Ілія і розмовляли з Ним. І каже тоді Петро:

— Господи, добре нам тут. Коли хочеш, то поставимо три намети (шатра) — тобі, Мойсею й Ілії.

Ще Петро говорив, як хмара оповила їх і почувся голос, „Се Син мій любий, що я його вподобав, і його слухайте!"

Ученики полякались і припали лицем до землі.

Тоді приходить до них Ісус, приторкнувся і каже: „Встаньте і не бійтеся!"

Коли ж вони встали, то не бачили нікого, крім Ісуса.

Мало було хвилин в життю Христа, коли він показував свою Божеську Славу. Він, як чоловік, промовляв до людського розуму, до совісти, до серця — до тих прикмет людської свідомости, які є в усіх людей і хотів їх піднести.

Але Апостолам Він показував себе в висшій мірі. Він говорив з ними окремо; вони розпитували його; Він перед ними преобразився; Він давав їм окрему науку при Послідній Вечері; Він зявлявся їм по воскресінню і в їх очах піднісся на небо.

Апостолів, як будучих голосителів своєї науки, Він окремо приготовляв.

Нарід бачив Ісуса звичайним чоловіком, а лише розумнішим і маючим силу помагати в тілесних слабостях. Це був для народу чоловік-пророк.

Але хвиля переображення показала Христа Апостолам в надземній силі і величі; показала в тім світі, де нема смерти — Мойсей й Ілія належать там до живих.

Та і тоді Апостоли ще не розуміли, що це лише на хвилину двері Вічного Царства перед ними крайчиком відчинилися, щоби вони мигом ока глянули на те щастя, про яке говорить ап. Павло: „Ані око не бачило, ні ухо не чуло, ані серце чоловіка не може відгадати, що Бог наготовив люблячим Його".

Вже давно Церква встановила свято Преображення, щоби святкуючи його, християне переносилися думками в той надземний світ, який бачили Апостоли на горі Таворі.

Отже святкуючи нині цей празник скажімо: „Господи коли хочеш, збудуємо Тобі намет в нашім серці, в нашій хаті, в нашій родині, в нашім життю." Коли так щиро скажемо, то Христос прийде до нас і наша душа, по мірі нашої щирости, почує Його дотик й Його слова: „Вставай і не бійся!"

Східна Церква має свято Преображення, як велике свято, від давних часів, а в Західній Церкві це мале свято, введене багато пізнійше.

До особливостей Преображення належить **Свячення Овочів,** з городу, з саду, з поля, які Бог людям зародив. Освячується і виноград, де він є, освячується також мід.

Овочі приносять до церкви жінки і по Заамвонній Молитві, або по Службі Божій священик принесені овочі обкаджує і в молитвах просить Бога, щоби благословив й умножав овочі землі, потрібні для людського життя і щоби благословив також тих, що для свого життя їх вживають.

Після молитов кропить свяченою водою виголошуючи: „Благословляються й освячуються отсі овочі окропленням цеї свяченої води, в імя всемогучого Бога, Отця † і Сина † і Святого Духа † Амінь.

ЖИТТЯ ПРЕПОДОБНОЇ ТЕОКТИСТИ.

(9 листоп. церк., 22 горож.).

Родилася свята Теоктиста на острові Лесбосі, в селі що звалось Мітимна.

В 11 році життя за дозволом родичів вступила до монастиря. По якімсь часі на монастир напали араби з острова Крети — монастир спалили, а монахинь забрали, щоби продати їх, як невільниць.

Коли по дорозі зупинились вони коло острова Паросу, св. Теоктисті вдалося втічи з рук невірних.

На тім острові жили колись люде, і то християне, бо Теоктиста знайшла тут камінну церкву. Тепер людей не було, а тілько жили олені і другі дикі звірята.

На острові тім прожила вона 35 літ сама одна. Час проводила в молитвах, в співах Псальмів, які напамять знала. Живилася корінцями, та овочами рослин.

По літах одіж її розлетілася і приходилося їй тяжко переносити всякі зміни погоди.

Раз ловці з острова Евбої прибули на остров, де жила свята, й оден з них зайшов в глибину острова, де була церква. Він увійшов в церкву, помолився, а коли вийшов з церкви і хотів дальше йти, почув несподівано голос:

— Стій, слуго Божий, і кинь мені свою верхну одіж, щоби я могла стати перед тобою.

Наляканий стрілець зробив, як Теоктиста казала і за хвилю вона вже стояла перед ним. Стрілець ледво повірив, що це людська істота, така була вона худа і знемощіла. Наче сама людська тінь.

Теоктиста оповіла йому про своє життя і просила, щоби привіз їй святі тайни, коли ще сюди заїде.

В тих часах був звичай, що котрим християнам було далеко до церкви, ті мали Святі Тайни в своїх домах. Також ті, що виїзджали в далеку подорож, брали з собою Святі Тайни, щоби запричаститися, коли б прийшла слабість, або взагалі небезпека життя.

Тоді життя християн було таке праведне і святе, що кожда хата могла вважатися дійсною церквою.

По якімсь часі стрілець дістав від священика посудинку з Святими Тайнами і завіз їх Теоктисті. Він застав її в церкві і вона дуже втішилася, що зможе ще перед смертю запричаститися.

Коли свята стала на коліна до молитви, стрілець вийшов з церкви; коли ж за час вернувся, свята вже не жила. Вона лежала на землі зі зложеними на грудях навхрест руками.

Він похоронив тіло святої, а вернувшися до дому оповів другим про все, що бачив.

Теоктиста вмерла коло 881 року по Христі.

Оден старий священик 902 р. оповів про життя Теоктисти св. Метафрастови, а той списав все, що чув.

ПРИВЕРТАЮТЬ ЕПОЛЕТИ.

З Москви доносять, що в Росії офіцерський степень підносять там, де він стояв перед революцією. Привертають навіть еполети.

ПОМІЧ В ПОТРЕБІ.

Повідомляє нас о. Майба, що він вже слабує коло двох місяців і що матеріяльні його обставини не найкращі. Окремо прислав також лист, який він дістав від когось, а зміст листа такий:

Дорогий Отче! В неділю 11-го липня громада „коло Біликів" мала пікнік, де я виголосив коротку промову. Члени церковного заряду просили, щоби також пригадати присутним положення їхнього пароха. Це я зробив, отже присутні зложили 38 доларів, які Вам пере-[illegible]

Учасники пікніку просять Вас приняти цю невелику поміч і вірять, що Бог поможе Вам скоро вернути до служби вірним нашої Церкви. Коли б хотіли написати до громади про цю збірку, так пишіть до Д. С. Никифорука, Редбері Парк, Саск.

Дружина, син і я желаємо Вам скорого видужання.

Андрій Михайленко.

Ще окремо о. Майба прислав лист з подякою такого змісту:

Щире християнське Спасибіг вірним моєї парафії за їх благодійний вчинок. Це вже вдруге дістаю матеріяльну, а з тим і духову поміч від своїх парафіян і побратимів „коло Біликів". Червня 22 Ст. Гриневич передав мені від моїх парафіян 33 доляри.

Отже щире від мене всім Спасибіг!

Подані листи самі за себе говорять кождому, хто їх прочитає. А Редакція „Вістника" від себе бажає о. Майбі скорого видужання.

Пощо Йдуть до Церкви.

Дехто йде до церкви,
Щоби проходитись,
Дехто йде до церкви,
щоб наговоритись
Дехто йде до церкви -
безбожність сховати,
Молодії ж ходять
Любих їм стрічати.
Дехто йде до церкви,
бо іде громада,
Для декого церква
недільна парада
Дехто йде до церкви,
хоч вічно спізняєсь,
Дехто через гордість,
що у серці має
Дехто йде до церкви,
щоби подрімати,
Дехто, щоб одежу
нову показати
Дехто йде до церкви,
щоб ближних судити,
Розумні ж йдуть в церкву,
щоб Бога славити
Для усіх є в церкві
окрема принада..
Котра ж між усіми
є твоя громада?

П. В.

ЇЗДИТЬ СВОЇМ ВИРОБОМ.

В Філаделфії, Па., В. Факс, автомобілевий механік, винайшов для свого автомбіля рід палива, отже їздить кілько хоче. Покищо не хоче виявити, як він свою „ґазоліну" робить, а лише сказав, що дечого розмішає і їде. Та недавно поліція його зупинила, бо не мав ані наліпок на автомобілі, ані купонів на ґазоліну. Однакож він виказався двома урядовими посвідками — що він не вживає палива, яке підходить під купони, та що він свої купони віддав.

ПРИГОДА КНЯЗЯ ОСТРОЖСЬКОГО.

Буде тому вже несповна 400 літ, як це діялось. Жили тоді в місті Острові князі Острожські, які дуже інтересувалися Українською Церквою, засновували школи, друкарню, тай багато іншого добра свому народови робили.

Одного разу князь (це був титул Острожських) Константин Острожський їхав конем, верхом, з Острога до сусідного села. Нараз з за корча вибігла дика коза, кінь сполохався, скочив в бік, й Острожський упав на землю.

Нім Острожський піднявся, кінь був вже далеко.

Нараз Острожський бачить, а хлопець пастушок, може 9, або 10-літний спиняе коня. Може й самому коневи стало дивно, що такий малий чоловічок загороджуе йому дорогу, отже зупинився і став. Хлопець підійшов, відважно взяв коня за уздечку і тоді почав оглядатися, чий це кінь міг би бути.

Нараз бачить він, що хтось йде тай ще рукою махае, мовляв: „Держи, поки я прийду!" Минула хвиля й Острожський був вже коло хлопця.

— І ти не боявся коня спиняти — питае хлопця Острожський.

— Ні — каже той. — Я відважно спиняв, тому він став.

— Добре, хлопче. За те я дам тобі нагороду...

Острожський сягнув до кешені і витягнув гріш.

— На! Тобі належиться, бо ти добре діло зробив.

Хлопець відступився та:

— Я нічого не візьму.

— А чому ж ні?

— А тому, що мені не належиться. Я спинив коня, бо мені вдалося спинити. А коли мені буде треба грошей, то я собі зароблю.

Здивувався Острожський і питае дальше:

— Це ти вівці пасеш — чиї це вівці?

— Наші — відповідае хлопець.

— А як тебе зовуть?

— Петро Лісовий.

— А чи не вкучаесь тобі тут самому?

— Ні! Я маю тут що робити.

— А що ж ти робиш?

— В мене роботи багато. То пісні співаю, то думаю собі про всячину, то плету на зиму з вовни рукавиці. Я вже багато таких рукавиць продав. Вже маю гроші.

Це ще більше заінтересувало князя Острожського.

— Ти казав, що думаеш, отже я хотів би знати, про що ти думаеш.

— Думаю, як то колись жив Христос, як жили Апостоли, як жили святі люде...

— А ти про них багато знаеш?

— Знаю. Мої тато і мама про те багато мені оповідають. А як піду деколи до бабуні, то ще більше мені розказують. Вони старі, то знають багато.

— А що ти ще більше думаеш? — допитуеться Острожський.

— Думаю, що я маю робити, коли стану великим.

— А щож хотів би ти робити?

— Я хотів би стати вченим чоловіком, навчитися багато чужих мов і по далеких сторонах світа подорожувати. Я пішов би до Київа, пішов би на Атонську гору, або і до Єрусалиму. Хотів би побачити Запорожжа і Запорожських козаків.

Слухаючи такого Острожський очам своїм не вірив, чи він говорить з малим хлопцем, чи з дорослим чоловіком. Які в нього великі пляни, які великі заміри, які бажання.

— Але тобі треба найперше навчитися читати — зауважив Острожський — а тоді вже дальших наук вчитися.

— Я читати вже давно вмію, добре вмію — похвалився хлопець — бо кажуть, що мені починався лише пятий рік, як мене вже вчили читати.

— Хто ж тебе вчив?

— Тато вчили. А коли дід жили, то і вони вчили. А минувшого року я почав ходити до дяка вчитися співати по церковному. Я вже вмію багато.

Подумав Острожський і каже:

— Коли так, то я грошей для тебе не жалую. Ти їх не промарнуеш. Ось тобі!...

Покрутив хлопець головою та:

— Тато кажуть, що нам належиться лише те, що ми самі собі заробимо. і що защадимо. Здорові люде не повинні дарунків брати. То лише старим людям треба помагати, тай калікам; а здоровий повинен сам собі заробити.

Похитав Острожський головою і каже:

— Добре, Петре! Ти гарний хлопець і я вірю, що ти будеш мати в життю те, про що ти думаеш. І будеш вченим чоловіком, і будеш в Київі та ще де. Та скажи мені точно де ви живете. Як тато зветься?

— Тато Прокіп, а мама Февронa — каже хлопець — а наша хата четверта на захід від керниці, що посеред села. Велика груша росте за нашою хатою, другої такої нема в цілім селі.

Їхав дальше Острожський і всі його думки крутилися коло хлопця.

— От перлина лежала на дорозі — думав він — і треба було припадку, щоби я її побачив. А цінна річ! З цего хлопця може бути великий чоловік — нашому народові великих людей треба. Коли нарід великих людей мае, то і сам він великий і сильний...

Думка Острожського спинилася на хаті, в якій хлопець виховався.

— По дітях видно розум батьків — міркував Острожський дальше — це одно... А друге — я сьогодня побачив, до чого розум діточий спосібний. Кажуть, що дитина не може розумними справами інтересуватися, що вона не може про розумне думати — аж воно не так. Вкладай в душу дитини змалку розумне, то вона його прийме і ним заінтересуеться; вкладай святе, то вона в своїй діточій уяві збудуе для нього величавий вівтар. Говори їй про вчених, а вона схоче стати вченою; говори про патріотів, а в її серці запалиться огонь патріотизму; говори про гідність праці, а вона стане гідним робітником.. І так в усім. Діточа душа, це порожний простір, який жде, щоби його заповняти; це ріля, яка хоче, щоби її засіяти. Отже сій, дбало сій! Засієш добре — виросте добро; засієш розум — виросте великий розум; засієш зло — велике зло виросте; а не засієш нічого, так заведеться бурян, осет, будяки...

Думка про розумного хлопця не покидала Острожського і він другого дня сам особисто заїхав до хлопцевого батька.

— До такого дому треба самому загостити — казав він — бо це великий дім. Там живуть розумні люде. Вони, як колись Іван Предтеча, приготовляють дорогу до кращого.

Це було великою несподіванкою для Петрових родичей. Бо ніколи ще не бувало, щоби такий багатий пан заходив до хати звичайного селянина.

Не минуло багато часу, як Петро вже був в Острозі. Острожський назначив окремого учителя, щоби приготовив Петра, поки він зможе вчитися разом з другими в школі, яку вдержував Острожський своїми грішми.

І показалося, що старання Острожського не були марні, бо Петро належав до найкрасших учеників . острожської школи.

Минуло кількось літ і Петро був вже учителем братської школи в Київі, заснованої 1615 року, яку митрополит Петро Могила переробив на Академію.

А чи довелось Петрови бувати далеко поза Україною, як пасучи вівці він мріяв?

Міг бути, коли б був пізніше того хотів, але все ж на Атонській горі, в Греції, був — князь Острожський посилав його туди з церковною справою. Був він і на Запорожжу і козацтво знало його, як розумного чоловіка, що і їх долею дуже клопотався.

Був він в великій пошані в усіх, що його знали, і вмер старим чоловіком — мав 105 літ віку. Та память про нього і досі живе.

З ЖИТТЯ МУСОЛІНІЯ.

Кенедіян Прес подае такі дати з життя Мусолінія.

Родився Мусоліні в провінції Форлі в Італії 29 липня 1883. Його батько був ковалем і завзятим соціялістом.

В 1909 році Мусоліні став редактором соціялістичної газети.

В 1914 довів до усунення масонів з соціялістичної партії.

В 1917 був поважно ранений.

В 1919, березня 23, заснував в Медіоляні (Міляні) партію фашистів.

В 1922, жовтня 28, його „чорно сорочники" опанували Рим.

Від 1922 до 1935 збудував фашистівський лад.

В 1936 здобувае Етіопію.

В 1939 нападае на Албанію.

В 1940, липня 10, Італія стае побіч Німеччини до війни.

В жовтни 1940 нападае на Грецію.

В 1942-43 італійську армію побивають в Африці.

В 1943 аліянтські літаки бомбардують італійські міста.

В 1943, 25 липня, Мусоліні резигнуе з премієрства і його місце перебирае маршал Петро Бадоліо, 71 літ віку.

Так по 21 літах володіння Мусоліні опинився поза кермою.

МАЙНО СТЕЙТІВ.

Тепер обчислили, що все фізичне майно Стейтів варта понад 13 тріліонів долярів, отже 13,000,000,000,000. Так на кожду особу в Стейтах припадае пересічно 89,000 долярів майна. В оцінку входили: вуголь, залізо, будинки, нафта і природний ґаз, ліси, поля, промисл, риболовля, водна сила. З того висновують, що нинішні довги Америки е дуже малі в порівнанню з її багацтвом.

ПРИЧИНИ ЗЛОЧИННОСТИ.

Що злочинність між молодими велика, це всі признають, але ріжні люде ріжні бачать до того причини.

Недавно на зібранню в Сан Франциско підношено, що до злочинів причиною есь те, що тепер молоді, нижше 20 літ, багато заробляють. Це дае їм можність бути бутними.

Дехто підносив, що деякі матері пють, а діти по театрах волочаться.

ПРО ІТАЛІЙСЬКІ КОЛЬОНІЇ.

Міністер заграничних справ, Іден, заявив, що коли б навіть Італія піддалася, то своїх африканських кольоній вже не дістане.

ДВАДЦЯТЬПЯТЬ-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ.

УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. МИХАЇЛА В ВИННІПЕГУ.

В неділю 27-го червня ц. р. винніпежська Громада св. Михаїла святкувала свою 25-літну річницю. На це свято завитав з візитацією Впреосв. Архіеп. Іоанн, а крім того було майже все духовенство нашої Церкви в Канаді, що приїхало було на Конґрес і Духовну Конференцію.

Святочну Утреню відправив о. П. Самець, з Торонта, Онт. Після Утрені зустріча о. Владики — вустрічало все духовенство з народом.

Церква св. Михаїла в Винніпегу.

В церковній брамі витав о. Владику п. Мирослав Стечишин, трост і член громади - витав нашим рідним звичаем: хлібом і солею.

В церковних дверях зустрів о. Владику парох місцевої громади о. І. Дмитрів, після чого почалися приготовання до Архиерейської Служби Божої.

Участь в відправі Служби Божої брала лише частина духовенства, другі ж в рясах й епитрахилях стояли на переді з вірними.

Хор співав під проводом п. Міхоцького.

Проповідь о. Владики після св. Євангелії. вповні поставила перед вірними дійсне значіння такого громадського християнського свята і вона залишиться довго в памяти тих, що її чули.

Після Служби Божої було на дворі Свячення Води з святочним обходом кругом церкви, після чого було миро-

На спільний громадський обід зібралися всі вірні в салі ім. Маркіяна Шашкевича, бо місцева церковна саля під церквою була за мала для такого чисельного зібрання.

Господарем обіду і дальшого свята був п. Юрій Маріян, заст. голови громади. Він щирими словами привитав найпершого Гостя, о. Владику, дальше духовенство, а вкінци гостей.

Першим до промови був покликаний посол І. Соломон, дальше говорив голова громади п. Ілія Давидюк. Він то переповів подрібно історію життя громади, бо ж він належить до перших організаторів цеї громади. Коли нині громадська справа добре налагоджена – казав він — то в початках і ще після того бувало багато трудностей. Однакож вони минулися і нині громадське життя не мае вже великих клопотів. Одно, що може завсігди найпевніше забезпечити добробут громади, то щира кооперація її членів.

Він згадав і парохів, що в цій громаді служили. Першим з українських православних священиків був тут о. П. Галицький - він перебув тут пять років. Другим бyв о. Д. Кирстюк. Третим, себто теперішним парохм громади е о. І. Дмитрів

Бесіду свою п. Давидюк закінчив щирими побажаннями для о. Владики, священиків, гостей, тростів і Громади, яка цей ювілейний день святкуе.

Тут зложила привіт голова Жіночого Товариства Ольги Кобилянської, пані Е. Запаринюкова. Її привіт був від Жіночого Т-ва і Сестрицтва Пресвятої Богородиці, яке від початку працюе для добра Громади.

Після того промовляв капітан о. С. В. Савчук, а за ним приходить промова о. Галицького, як першого пароха в цій Громаді з Української Православної Церкви. Він згадав минуле, коли він тут був, згадав працю, яка тоді робилася, та зауважив, що розвій громади поступае дальше від того часу. Окремо він рад, що довелося йому бути в такий день між тими своїми близькими, з якими він колись разом працював.

Тепер складае привіт пані Когуська, голова Союзу Українок Канади, а за нею складали ще привіти:

Др. Верхомин з Едмонтону, адвокат Гуменюк з Торонта, Онт., пані Качмарева з Міннеаполіс, Мін., проф. Григоріїв, прот. В. Слюзар, о. Гребенюк, п. П. Зварич. Дальше п. Н. Козьмук від Запом. Братства св. Михаїла, молодих; п. Ст. Кольба від Зап. Братства св. Михаїла старих; п. Т. Шлемко від Канад. Запом. Товариства.

Після привітів приходить найважніша промова о. Владики, в якій він окремо підчеркнув, що церква св. Михаїла е тепер вдійсности катедральною церквою, з чого її члени повинні радіти. Пригадавши це о. Владика побажав, щоби члени громади і дальше працювали щиро, як доси.

По промові о. Владики короткий привіт передав Громаді о. Кудрик.

Кінцеве слово виголосив парох громади о. Дмитрів, зводячи до купи все, про що говорилося і що такий памятний день кождому учасникови пригадуе.

Вкінци треба згадати, що і погода була гарна, а це знак Божого Благословення для доброї праці Громади. Колиж взяти це свято від початку до кінця, то воно було, як мало може бути таких свят і воно залишиться на видному місці в памяти і громади і всіх гостей, що на цім святі могли бути.

Учасник Ювилею.

ВІСТИ З САМБУРҐ, САСК.

Річні Загальні Збори церковні відбулися 11 липня 1943. Прихід за рік був 697.98, а розхід 652.34. В касі зосталося 45.64.

Тому, що громада перенесла Річні Збори на липень, грошей за Богослуження до Консисторії не вислано. Доперва тепер рішено вислати 12 долярів, що і зроблено.

До заряду вибрані:

Іван Лабюк, голова;

Іван Денисик, заступник;

Георгій Паскарук, секретар;

Тодор Воронюк, касієр

Контрольори: Николай Ковалюк, Николай Косован і Николай Паскарук.

Старші брати: І. Палiброда, Николай Паскарук і Павло Соколюк.

В усяких справах звертатись до голови, Івана Лабюка, почта Калина, Саск.

Г. П.

З ЗАБАВИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Сматс, Саск.)

Наша парафія в Сматс, Саск., святкуе рік-річно свое храмове свято на перший день Зелених Свят.

В нашій церкві було врочисте Богослуження. Людей було в церкві більше як звичайно.

Сього року попри Водосвяття й обхід кругом церкви ми мали ще небуденну подію. Ми посвячували новонабутий, дорогоцінний павук-свічник, що дуже а дуже прикрасив нам церкву. При посвяченню того павука наш о. парох Грицина згадав про старання нашого відділу СУМК, який дав більшу суму на закупно його. Потім члени зложили від себе частину і при посвяченню присутні ще пощедрилися жертвами на цю ціль.

Колись тут бували спільні обіди на храм. Та чогось воно вже не практикуеться, хоч воно добре і пожиточне Однак парафіяни гостять приятелів по своїх домах. І одна гостина відбулася в нашого голови парафії п. Івана Кєьондзини. Були там гості з Альвени, Вакав, а навіть з Саскатуну, не згадуючи місцевих. Гостина була українська. З смачними стравами і заливками та й веселими розмовами і піснями.

В часі тієї забави о. Грицина подякував господарям за приемну гостину і завізвав присутних зложити жертви на пресовий фонд „Вістника". Зложили по 1 дол.: Іван Мельник. По 50 цт.: п-тво Кєьондзини і П. Прочла. По 25цт.: Г. Басько, Ф. Байда, Л. І. Стадник. о. Грицина, Марія Кєьондзина і Оля Кєьондзина. Разом $3.50.

Крім того п. Мельник зложив одного доляра на павука для церкви у Сматс.

Жертводавцям щире Спасибі, а господарям сотвори Господи многі і довгі літа!

Гість.

Редакція „Вістника" дістала про висше згадану гостину в п. Кєондзини маленький допис другого гостя з додатковою ще збіркою на фонд „Вістника", де подані такі імена жертводавців, що дали по 25цт.: І. Кєьондзина, Т. Боднар, Г. Басько і Ф. І. Гаврищ. Зложили 1.00.

Ред. „Вістника"

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

Вечером на саме свято Вознесення відбулося в нас в Едмонтоні дуже гарне „військове" весілля. Як звичайно, у війську, все йде з обрахованим часу. Військові власти не марнують часу, а ще у воені дні. Тому і наші молодята примушені були у двох днях приготовити і відбути все, що треба було. Перейшло все надсподівано гарно.

Побралися того вечора сарджент-навіґейтор Василь Маланчук, син Николи і Варвари Маланчуків, з Едмонтону, з Розалією Коволик, дочкою Василія і Марії Коволик, з Бон Айленд, Алберта. Вінчав о. П. Мельничук

Родичі молодого — довголітні члени української православної громади, дотого п. Маланчук е членом церковного заряду. Пані Маланчук дуже активна в жіночім товаристві,

а навіть бувша голова того ж. Молодий, Василь, довголітний член СУМК. Панна Розалія Королик, бувша вихованка Інституту Грушевського, тепер [illegible] Індепендент Голсейлу. Ще тому пару років стала членкою нашої церковної громади, а також як кандидатка на королеву базару, причинилася значно [illegible] фінансових приходів церковної громади.

Весілне принаття гостей було в церковній салі під умілим проводом п. адвоката Лазаровича, що самий заслужив степень лейтнанта ще підчас университетських студій. Скоро, але не заскоро, і певно верно п. Лазарович свою задачу так з поодинокими бесідниками, як і [illegible] піснями. Також, товариш [illegible] підчас прийняття.

По програмі в церковній салі о [illegible] до танців перейшли до салі [illegible] Інституту [illegible] забави, голова [illegible] громади п. Гривнак [illegible] на адресу вечора [illegible] та попросив присутніх звеличати той торжественний вечір молодят добрим ділом і не збіркою на видавничий фонд Української Православної Церкви в Канаді.

Збіркою занялися пані Гаврищ і Янцова. [illegible] зложили по 1 дол. Варвара Маланчук, Никола Маланчук, Розалія Маланчук, Д. Фербей, С. Зарічь, пані Говда, п. Липовська і Василь Маланчук.

[illegible] Батюк, Мудрий, Горецький, Лемко, Марченко, Бойцун, Лазарович, Гривнак, Яндова, Королик, Юзвишин, Слюсарчук і Гаврищ.

По 25ц. Янчевська, Івасюк, Наг[illegible] і Рязановська.

[illegible] від'їхали до [illegible] в Східній Канаді де розпрощалися [illegible] якийсь час. До Едмонтону [illegible] молоды пані Розалія Маланчук [illegible] ожидає поворотну свого мужа, якому ми всі знакомі і приятелі та родина, зі щирих сердець бажаємо як найскоршого щасливого повороту до дому.

Весільний ветеран.

ПРИ НАГОДІ ХРЕСТИН НА НАРОДНІ ЦІЛИ.

Вже я такий вдався що не люблю хвалити не тілько других, але і себе і тому хай вибачають всі, які були присутні що згадаю тілько о подію і збірку.

[illegible] неділю 13-го червня п. [illegible] Шиврі що фармерують в околиці Артроссен в Альберті, хрестили в своїм домі своїх трох доньок Тайсон [illegible] о. Мельничук з Едмонтону. На таке свято зібралися кумы приятелі і свояки [illegible] Шинов з Едмонтону, Келгарі в Артроссен. Поважне число гостей було з Едмонтону.

Перше всего [illegible] для зібраних був [illegible] промови, а ще [illegible] переведено збірку, що принесла 20 доларів. На бажання жертводавців гроші розділено так: світському [illegible] себто Комітетові Українців Канади 11.50, а пресовому фонду "Вістникові" 8.50. [illegible] Пресовий фонд. Щире спасибі жертводавцям, а всім многих літ!

Присутний.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

В суботу, дня 22 травня, 1943 р. відбувся сумний, однак величавий похорон у Редвотер, Алта.

Того дня похоронено на місцевому цвинтарі панію Евдокію Лопушинську, з дому добре відомих в цій околиці громадян, п-ва Теодора і Марії Мирунів, щирих і дбалих громадян.

Похорон був сумний, ще й тому, що покійна Евдокія померла наглою смертю в молодому віці, а то 25-літньою, полишаючи двоє діточок, чотиролітню Дарю і 18 місячного Ореста, та мужа Стаха, родичів, братів і сестер. Перед самим похороном коли тіло покійної мали вже виносити з хати, приїхав брат померної, Олекса, який працює при домініяльному уряді в Оттаві, і він своїм глибоко релігійним поведенням ще більше додав жалю, як родині так і присутним.

В церкві підчас останнього цілування священик попросив присутних, щоби замісць вінків для померної, яку всі знали й любили за її тиху вдачу, увіковічнили її добрю згадкою, а це жертвою на Релігійний Фонд Української Православної Церкви".

Всі щиро віднеслися до просьби священика, бо при кінці похорону доручено о. Гр. Василевому $15.30 котрі опісля доручено Консисторії у Вінніпегу.

Спи дорога доню, вірна подруго, мамо, сестро і приятелько. Земля ця хай буде Тобі легкою!

о. Гр. В.

ПОДЯКА

Ми родичі, прибиті горем, по утраті дорогої нам донечки Евдокії, яка перенеслася у друге вічне життя через наш дорогий часопис "Вістник", складаємо щиру подяку тим всім, що взяли участь у цьому похороні, та розраджували нас у цьому великому горю.

Теодор і Марія Мирун.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА.

Збірка о. А. Хруставки.

По 1 дол.: М. Чернявський Р.С.Ф., А. Зварич, Л. Никифорук.

По 25ц.: Н. Харук, В. Чернявський, В. Гаврилюк, Гео Самотюк, М. Чернявський, Н. Салмандик, Т. Воробець, І. Воробець, І. Яворський, Г. Петрук, І. Петрук, В. Харук, Л. Никифорук, С. Григорій, Г. Онищук, Н. Самотюк, Т. Петрук, В. Порайко.

По 10 ц.: А. Уминяк, М. Гаврилюк, Гість.

ШЕПИНЦІ, АЛТА

По 50 ц.: Гео О. Рупташ, І. Ілюк, В. Луцик, Ник. Бочук, С. Веренька, о. А. Хруставка.

По 25ц.: А. Веренька, В. Л. Никифорук, В. І. Ілюк, І. Миронюк, Н. М. Рупташ, Л. Рупташ, Г. Товпич, Г. Татарин, М. Зелез, Дж. Якимчук, П. Співак.

По 5ц.: С. Храпко, М. Лакуста, В. Російчук, М. Басараба, Я. А. Храпко.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глінського
СЕРПЕНЬ.

8 неділя — Толстой
15 неділя — Вайта
19 четвер — Преобр. Госп. — Роза
22 неділя — Сеньків
28 субота — Успіння Пресв. Богор. — Гарденток (храм).
29 неділя — Арбака
Адреса: Толстой, Ман.

КОЛЯДА.
(Ліста спізнена).

Збірка в Кадет, Саск. $3.50

ТОРЖЕСТВО В САМБУРГ, САСК.

Високопреосвященний архиепископ Іоанн Теодорович відвідає і посвятить церкву св. Трійці в Самбург, Саск., в неділю для 15-го серпня, 1943 року.

Програма свята:

9-та год. рано — Рання [illegible]
9.30 рано — Стріча Владики
10-та рано — Посвячення церкви і архиерейська Служба Божа.
1-ша по полудні — Спільний обід. Промови

Всіх місцевих українців і сусідних околиць щиро запрошуємо на це торжество.

За заряд церковної громади:
Іван Лабюк, голова
Гео. Паскарюк, секретар.
Протоєрей К. Желішкевич, парох.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
СЕРПЕНЬ.

8 неділя — Тернопіль
15 неділя — Вакав
19 четвер — Преобр. Господнє — Ст. Джулієн
22 неділя — Смате
28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Вакав (храм)
29 неділя — Кадворт
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоніюка.
СЕРПЕНЬ

8 неділя — Арран. Вечірня — Гвайт Біч
15 Неділя — Годсон Бей Джонкшен
19 четвер — преобр. Господнє — Кобзар
22 неділя — Ендевор
28 субота — Усп. Пресв. Богородиці Мейбридж (храм)
29 неділя — Свон Плейн
Адреса Бох 124. Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
СЕРПЕНЬ.

8 — Неділя — Росборн.
15 — Неділя — Сенді Лейк
19 — Преобр. Госп. — Мензі — (храм).
22 — Неділя — Давфин.
28 — Успіння Пр. Богородиці — Росборн (храм).
29 — Неділя — Січ.

ВЕРЕСЕНЬ:

5 — Недля — Виста
12 — Неділя — Енгусаня.
Адреса: Вох 7, Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.
СЕРПЕНЬ.

8 неділя — Сл. Божа — Допвел. Вечірня — Канора.
15 неділя — Сл. Божа — Калдер. Вечірня — Сторновей
19 четвер — Преобр. Госп. Мазепа
22 неділя Йорктон
28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Успенська (храм)
29 неділя — Сл. Божа — Свидова. Вечірня — Канора
Служба Божа — 10.30 рано
Вечірня — 7 год. вечером.
Адреса:
110 Wellington Ave., Yorkton, Sask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уянка
СЕРПЕНЬ

8 Неділя — Паплар Парк
15 Неділя — Іст Селкирк — (25-літній Ювілей церк. громади)
19 Преображення Господнє —
22 Неділя — Дуфрост
28 Усп. Пресв. Богор. — Леданн Храм.
29 Неділя — Тиндал.
Адреса: 305 Парк Стріт, Вінніпег, Ман.
Телефон 28707.

Календар Українських Свят
СЕРПЕНЬ.

1 Н 19 Липень. 7 по Зел. Святах Преп. Макрини
2 П 20 †Іллі пророка.
3 В 21 Преп. Онуфрія Мовчал.
4 С 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 Ч 23 Муч. Трохима, Теофіла і 13
6 П 24 †Муч. Бориса і Гліба
7 С 25 †Успіння правед. Анни

8 Н 26 Нед. 2 по Зел. Св. Преп. Мойсея чудотворця Печер.
9 П 27 Пантелеймона великомуч.
10 В 28 Ап. з 70 Прохора, Никанора
11 С 30 Муч. Калиника Килиникісь.
12 Ч 30 Ап. з 70: Сили і Силуана
13 П 31 Правед. Евдокима Кападд.
14 С 1 Серпень. † Знайд. Ч. Хреста

15 Н 2 Нед. 9 по Зел. Св. Перен. мощів Первомуч. Стефана
16 П 3 Преп. Ісаак я. Далмата
17 В 4 Сім молод. в Ефесі сплячих
18 С 5 Муч. Евсигнія. Кантидія
19 Ч 6 **Преображення Госп.—Спас**
20 П 7 Преп. Пімена пост. Печер.
21 С 8 Преп. Григорія іконописця

22 Н 9 10 по Зел. Св. †Ап. Матея
23 П 10 Муч. Архид. Лаврентія
24 В 11 Препич. Василія і Теодора
25 С 12 Муч. Фотія, Памфила
26 Ч 13 Тихона еп. Воронізького
27 П 14 Пер. мощів Теодосія Печ.
28 С 15 **Успення Пресв. Богородиці**

29 Н 16 11 по Зел. Св. †Нер. образ Ісуса Христа.
30 П 17 Преп. Алипія Іконоп. Печ.
31 В 18 Муч. Флора і Лавра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
СЕРПЕНЬ.

1 Неділя — Смоки Лейк
2 Св. Іллі — Давнінг (храм).
8 Неділя — Редвотер
15 Неділя — Радвей.
19 Преображ. Господ. — Егремонт
22 Неділя — Белліс
28 Усп. Пр. Богор. — Спеден
29 Неділя — Тірієн
Адреса: Смоки Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ

8 неділя — Валей Ривер
15 неділя — Косів
19 четвер — Преобр. Господнє — Пайн Ривер (храм)
22 неділя — Етвин
28 субота — Усп. Пресв. Богородиці — Богдан (храм)
29 неділя — Гарденд
Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ.

8 неділя — Етелберт
15 неділя — Шортдейл
19 четвер — Преобр. Господнє — Грифинг Ривер
22 неділя — Ленард
28 субота Успення Богородиці — Шелвелей
29 неділя — Роблин (па фармах).

ВЕРЕСЕНЬ.

5 неділя — Грендвю
Почт. скринька 51 Роблин, Ман.

Устав Церковний.
СЕРПЕНЬ

2 Іл. Утр. Ев. Луки 11 47—51. Літ. Ап. Якова 5: 10—20. Еван. Луки 4: 22—30.

8 Нед. 8 Голос 7. Утр. Еван. 8. Літ. Ап. 1 Коринтян 1:10—18. Еван Матея 14: 14—22.

15 Нед. 9 Голос 8. Утр. Еван 9. Літ. 1 Коринтян 3: 9-17. Еван Матея 14: 22-34.

19 Преобр. Господнє. Утр. Еван Луки 9: 28-36. Літургія Ап. Петра 1: 10-19. Еван Матея 17: 1-9.

22 Нед. 10. Голос 1. Утр. Еван 10. Літургія Ап. 1 Коринтян 4: 9-16. Еван Матея 17: 14-23.

28 Успіння Пресв. Богор. Утр. Ев. Луки 1: 39-56. Літургія Филипян 2: 5-11. Еван Луки 10: 38-42 і 11: 27-28.

29. 11 Голос 2. Утр. Еван 11. Літургія 1 Коринтян 9: 2-12. Еван. Матея 18: 23-35.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., AUG. 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1943. ЧИСЛО (508) 16

ПАПА ВІДБУДОВУЄ ЦЕРКВИ.

Папа повідомив свого делегата в Англії, що дає 40,000 дол. на відбудову понищених в Англії церков, розуміється католицьких. Давніше папа дав 20,000 на відбудову католицьких церков на острові Мальті. Таку ж суму післав папа на поміч жертвам війни на Мальту. — Добра річ, але вона пригадує українцям, що папа взяв 1938 р. пів мільйона дол. за дозвіл („леґалізацію") нищити українські православні церкви, з яких знищено 110.

БУДУЧЧИНА НІМЕЧЧИНИ.

З Вашингтону доносять, що в Вашингтоні й Лондоні здивовані заявою з Москви, що Москва думає перетворити Німеччину по війні в комуністичну державу. Тепер Москва приготовляє німецьких полонених, щоби по війні помагали ширити в Німеччині комунізм. Вільгельм Пік є головою „Німецького Національного Комітету" в Москві. Коли Гітлер приходив до сили, то в Німеччині було 6000,000 комуністів.

ЗАТОНУВ БРАЗИЛІЙСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ.

Липня 31-го затонув від торпеди бразилійський корабель, 8,350 тон, а з ним згинуло 78 людей, між ними і капітан корабля. З 129 пасажирів вратувалося 41.

ПОРОЖНІ РАТУНКОВІ ЧОВНИ.

Португальський корабель знайшов на Атлянтийськім океані два порожні ратункові човни. Останки поживи в човні знайдено, знак, що там були люде. Та що з ними сталося, не знати.

25-ИЙ РІК В ПРОВОДІ.

Премієрови Мекензі Кінґови почався 25-ий рік його провідництва в Ліберальній партії. Став ліберальним провідником 7-го серпня, 1919 р. по Лорієрови. Премієром був коло 16 літ. Це майже одинокий випадок такого довгого провідництва.

ПОМЕР ПРЕЗИДЕНТ КИТАЮ.

1-го серпня помер президент Китаю Лін Сен, мав 81 літ. Він був президентом понад 10 літ, однакож на хід подій мав мало впливу, хіба що повагою своєї особи, як учений.

ДРІБНІ ВІСТИ.

Є вісти з Кракова, що в Західній Україні панує тиф і з'орґанізовано 30 додаткових шпиталів.

Цего року всего податку в Стейтах числять на 45,500,000,000, а в році слідуючім буде вже 60,000,000,000, себто 60 більйонів. Такого податку Америка ще не мала.

З Західної України мали німці вивезти 400,000 українців до робіт в Німеччині.

В Стейтах почнеться 9 вересня трета позичка — мають продати бондів за 15 більйонів долярів.

Большевицькі дипльомати будуть вже мати уніформи. Лише стейтські дипльомати уніформів не мають.

ЗАВОРУШЕННЯ І ЇХ ПРИЧИНИ.

Вечером 1-го серпня цего року почалися були в Ню Йорку заворушення, в яких згинуло 5 осіб, 543 було ранених, 500 арештованих, а шкоду числять на 5 мільйонів долярів. Почалось з того, що до готелю силувалась ввійти муринка, а поліцай її не пускав. В її обороні став вояк мурин, отже поліцай його застрілив. Це дало причину до розрухів, які спинило 6,000 поліцаїв.

Ці розрухи пригадали нюйорські розрухи з 1935 р., коли оден був убитий, а 100 ранених. Тоді причина була така:

16-літний хлопець вкрав ножик в крамниці і його викинули за двері. Якась жінка почала кричати, що хлопця побили, хоч надїлі ніхто його не бив. Зачала збиратися товпа. Припадково надїхав віз, що возить мерців, отже товпа розуміла, що це везуть вбитого хлопця. Зараз зробили летючок про вбивство і розкинули. На вулицях збиралося щораз більше людей і по полудни почались бійки, що скінчились аж рано другого дня. Кидали камінням, били буками, атакували ножами. Хто перший зачав, не знати. Поліції було 500. Багато крамниць пограбовано і понищено. Опісля ще тиждень поліція вважала, щоби знов подібне не зачалося.

Це показує, як загал на осліп йде за криком, за поголосками, не застановляючись, не думаючи нічого. Дальше це показує, як легко аґітаторам впхнути загал в найбільше навіть лихо, коли їх політика має на тім скористати.

В СТЕЙТАХ БУДУТЬ БРАТИ ЖОНАТИХ.

Від 1-го жовтня будуть в Стейтах брати до війська вже і жонатих, бо запас нежонатих вичерпується. Та хто з жонатих схоче робити в фабриці, того не візьмуть. Будуть брати жонатих до 37 літ.

СКУПОВУЮТЬ УЖИВАНУ ОДЕЖУ.

Бюро Чужоземної Допомоги скуповує в Стейтах уживану одежу для висилки до місць увільнених з під німецької окупації. Доси купили за оден мільйон, а ще хочуть купити за три мільйони. Мають вислати в жовтни.

РАНЕНІ НА ЗАЛІЗНИЦІ.

В Петерсон, Ню Бронсвик, пасажирський поїзд зійшов з шин, а наслідок такий, що 12 осіб опинилося в шпиталі. Льокомотива й експресовий вагон лишився на шинах, а також три вагони на самім заді поїзду. З шин вийшли лише середні вагони.

ДУРНА ВТІХА.

Секретар американської фльоти, Ф. Нокс, заявив, що це дурна втіха, коли хто думає, що війна скінчиться цего року. Він казав: Ми мали доси менші успіхи. Сицилія, це лише крок дальше, а нам треба стати твердою ногою на европейськім континенті. На полудневім Тихім океані ми мали успіх, але ми ще дуже далеко від Токія, про яке ходить; та є ще інші клопоти. Подібно говорив недавно і Кордел Гал.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

19 серпня, — четвер, Преображення Господнє, — Гемани Алта.
22 серпня, неділя, — Виллингдон, Алта.
28 серпня, субота, Успення Богородиці, — Спеден, Алта.
29 серпня, неділя, — Тірієн, Алта.
5 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.
12 вересня, неділя — Січ-Коломия, Алта.
19 вересня, неділя, — Фт. Виліям, Онт.
26 вересня, неділя, — Торонто, Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НОВА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ В КАНАДІ.

Серпня 9-го закінчилася в Вінніпеґу провінціяльна конвенція нової комуністичної партії. Треба розуміти, що це не була конвенція самих „українських комуністів", але ріжних, бо в описі конвенції є такі імена, як: Кардаш, Зукен, Саґо, Яков Пенер, Форкін, Василь, Дрегебка, Шефлей, Білецький і подібні.

Кардаш говорив, що на новій своїй головній щоглі нова партія вивісить прапор соціялізму.

Довга дискусія йшла над тим, чи нова партія має себе дальше звати „комуністичною", чи ні. Одні казали, щоби слово „комуністична" викинути, бо дехто того слова боїться, інші говорили, що викидати це слово то пониження. Зукен казав:

„Ми комуністи, але можемо не бути видними в новій партії. Положення вимагає нового імени. Ми навчилися погинатися."

Деякі радили, щоби взяти назву „Народна Партія".

КОЛО БУВШОГО БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ДОМУ.

В четвер 6-го серпня знов заносилося на бучу між унівцями і большевиками в Вінніпеґу. Унівці купили давнійше бувший большевицький будинок, отже тоді вже була буча. Тепер унівці заліпили комуністичний напис, що був доси на угольнім камени, коли ж комуністи відліпили, унівці почали його видовбувати. Тоді зібралося коло 400 осіб, та поліція розігнала.

БУРЯ В ЧАПЛІН, САСК.

В околиці Чаплін в Саскачевані, коло 100 миль на північ від Ріджайни, перейшла буря 31 липня і наробила шкоди на 50,000 долярів. Понищила доми, впродовж майже милі, повивертала телефонічні стовпи. Град наробив багато шкоди.

НОВІ ПАЙКОВІ КНИЖОЧКИ.

Серпня 25, 26, 27 і 28 пороздають в Вінніпеґу нові книжочки з купонами на чай, каву, цукор, масло і мясо

В СВІТЛІ ФАКТІВ.

II.

Справа гр. кат. епископату на американськім континенті має свою історію.

Коли до Стейтів прибули перші гр. кат. духовні з Галичини, то стейтські римо-католицькі (айриські) епископи завзято їх переслідували. А жонатого о. Волянського цілком нагнали. Але важне, що сама „Пропаганда" в Римі, під якої зарядом гр. кат. Церква була, приказувала римо-католицьким епископам, щоби ті греко-католицьких духовних переслідували. Орган гр. кат. духовних в Галичині — „Нива", з 1908 р. подає взір такого приказу, а то:

"Si ad te aliquando adveniet aliquis sacerdos, ruthenus e Galicia Austriaca, nominatus graecocatholicus, ejicias eum".

Це по українськи:

„Коли до тебе колинебудь прийде якийсь священик русин з Галичини Австрійської, званий греко-католиком, викинь його."

Під таким приказом був підписаний **префект** (голова) **„Пропаганди" — кардинал Сімеоні.** Гр. кат. духовні такі прикази бачили та ще кажуть вони, що такі розпорядження Рим видавав **„на жадання амер. католицьких властей".**

Довго гр кат духовні терпіли, довго то скаржились Римови, то просили, а коли побачили, що всі просьби до нічого, скликають віче до Гарісбурга, Па., обговорюють справу і підносять клич: „Проч з Римом!"

Аж тепер Рим почав, настрашився і почав вспокоювати. Тай Шептицький видав Пастирський Лист, де всю вину складае на впертих русинів, що не хочуть дальше таких знущань терпіти.

Толі гр. кат. духовні в відповідь Шептицькому друкують крижочку п. з. **„Унія в Америці"** (Ню Йорк, 1902), з підписом свящ Івана Констанкевича, Пред. Ради Духовної, та свящ А. Бончевського, Предс. Ради Головної і показують, як справа мається.

Починають вони від Гарісбурського зїзду і говорять так:

„На зїзді обговорювано: чи маемо ми Русини признавати Папу римського за голову рускої церкви, чи ні? „До того кроку змусила нас сумна історія відношень між Пропагандою (папським міністерством, яке орудувало гр кат. Церквою), а Ам Русинами Послухайте!

„До наших церковних справ мішалися і мішаються неустанно наші созюзники, тай ті ріжні „власти посередні" і безвластники зі шкодою для наших святих справ. В Галичині толкували собі Русини влізливість сусідів Поляків польським шовінізмом і нарікали на префекта Пропаганди, бл. п кард. Леловсвського, тому, що він був Поляком. — Ам. Русини не мали вже з Поляками нич до роботи, а влізливість римо-католицьких властей була та сама, що в Галичині. З Пропаганди на жадання ам кат властей йшли розпорядження за розпорядженями (розуміється проти українців -В) Наслідком того в Спол. Державах римо-кат владики виклинали наших священиків, а в Бразилії сфанатизовані Шпаніолці стріляли на наших руских місіонарів і безборонний нарід: появлялася руска кров А розпорядження ті йшли під Пропаганду Ам Русини довідавшись о пролитій рускій крови в Бразилії (руками римо-католиків! — В) і досвідчивши вже досить того добра на власній шкірі, прийшли до заключеня, що все лихо полягае в Унії,- отже консеквентно роздумували, чи Амер. Русини мають узнавати Папу за голову рускої церкви й дальше." — „Унія в Америці", стор. 11—12.

Дальше оповідають подрібно факти переслідувань духовенства з боку римських політиків, наводять документи.

Це вже частина історії — і вона пригадує, що Рим всюди був чужий українцям — **в Галичині, в Бразилії, в Стейтах...**

Дальше це перечить самохвальбі римських політиків, які всюди проповідують: „Лише наша Церква з папою добра; лише наша наука добра, лише нас Бог любить і по нашій стороні стоїть; лише в нас добро і справедливість; лише в нас спасене"...

Факти історії говорять проти такої самохвальби. Крики переслідуваних, це факти.

Коли праця еп. Саварина мала би принести користь українцям, то він мусить знати відносини, серед яких греко-католики дістали бодай титулярних епископів і чия в тім заслуга. Риму? Шептицького? Тутешних римо-католиків? Чи самої української справи, яка наперекір римській політиці домагається того, що Богом і правдою їй належиться?

Коли ми переповідаемо все те, то з вірою, що еп. Саваринови воно може придатися в першій мірі, а в усякім разі він повинен це знати. Бо дуже можливо, що факти, які згадуемо, йому цілком невідомі, бо в світі, в якім він досі перебував, могли про такі факти не згадувати. Нині поле його праці буде ширше і він може стрінутися на нім з пекучою конечністю такі факти знати.

Окремо пригадуемо, що беремо факти з католицьких жерел, отже з жерел, до яких католик може мати повне довіря.

Це історичні факти і ми віримо, що таксамо, оскільки вони українському загалови будуть красше відомі, остільки він зможе своє життя красше налагодити.

ПЛЯНИ ПІДЗЕМНОЇ ПОЛЬСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

В занятій Польщі е тайна, себто захована перед німцями польська підземна політична організація, що формуе пляни дальшої польської політики і тайком видае свій орган, чи окремі документи, де викладае свої пляни. В одним такім документі, як подає „Поленд Файтс", говориться:

„Український і Білоруський нарід, що замешкує польську територію, буде мати повну свободу національного, соціяльного, економічного і культурного розвою на основі повної волі і рівности."

Все добре, тільки як це, що територія, на якій люди живуть, не е їхньою, але польською? Цікаве питання!

Розпорядок про контролю паперу вимагає, щоб газету висилати тільки тим, хто її заплатив наперед. Для післяплатників не вистає паперу. Отже старайтесь, щоб вирівнати передплату, коли хочете „Вістник" дальше читати!

ПРО УКРАЇНЦІВ В ЄГИПТІ.

Редакція „Українського Голосу" дістала недавно інтересний лист від Василя Кирилюка, канадійського вояка, який тепер перебувае на острові Мальті. Родичі його живуть в Виндзор, Онт.

Пише він, як літаком перелетів Атлянтійський океан — вечеряв в Канаді, а снідав вже в Англії.

Там він скоро відшукав відомого нам Богдана Панчука та Стефана Калина. Дальше оповідае, як там українські вояки сходилися, як Різдво святкували, як українська кольонія в Менчестері українських вояків приймае і як там українець чується, що він в своїм українськім світі .. „В Менчестері е все те, що і в Канаді в наших домах" — каже він.

З Англії взяли його до Африки, а вкінци опинився в Єгипті, а тут був в Александрії й Каїрі. Там він знайшов українські родини: Чередниченків і Григлих в Каїрі. І про них він дословно пиботських в Александрії, Желенків і Круше (вже з Мальти):

„Люде, яких лише пошукати — в кождім домі е „Кобзар" і музика наших пісень і танків. А навіть там в Єгипті читав я ваш, чи то наш „Голос" — вони е передплатниками нашого славного часопису. Не забуду, як сіла панна Круґла до пяна (літ 18, ходить до університету, розмовляе десятьма мовами) і заграла вязанку українських пісень і танків так, що здається, аж мурахи попід шкіру лазили Такі це люде і горячо дякую їм, що так гарно вони мене приняли. Вони подають всім вам в Канаді поклін, зичуть всього найлучшого і просять, щоби приходили до них наші хлопці" ..

Кілько великої науки дае Кирилюк багатьом канадійським українцям, кілько доброго приміру Берімо коротко... Опинилися українські вояки в Англії, опинились в Єгипті і всюди шукають вони за українцями, всюди українці радо їх приймають, як своїх, і всюди вони тішаться, що вони знайшли там свій український світ, українське життя, свою українську культуру. Вони почувають себе там, як в своїх рідних домах, між своїми, між рідними.

От хто для українця природно е рідним, е своїм. Єгиптяне їх не приймають, не гостять, поздоровлень через них не передають

Несвідомо, але українець відчувае, що український нарід й українська культура, не та культурна батьківщина (предківщина), до якої він природно належить і якої не можна замінити ніякими штучними „прибраними батьківщинами".

А ще дальше — живе якесь число українських родин в чужім світі, та в них в хаті „Кобзар" — на такому видному місци, що його зараз видно; в них українська музика, а при тім всім, це вже зрозуміло — українська мова.

Та ще ось що· 18-літна українська дівчина вміе 10 мов!... Яких розумних, яких високо культурних батьків вона мусить мати!

А кілько в Канаді тих, які не вірять, що дитина може двох мов навчитися, кажуть: „зараз в голові помішається". Кілько тих, які не дбають, щоби їх діти вміли по українськи так добре, як по-англійськи. Кілько тих, що їх мовою е жаргон, себто безглузда мішанина своїх і чужих слів — ціла „гефбрідщина". От як вонo!...

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

Жінка і Дім.

(З книжки: „Да Імперіял Гайвей).

В дійснім Домі жінка е Богом поставленою царицею. Вона або править своїм царством, або все руйнує.

Коли вона е жінкою в найкрасшім розуминню — щира і дбала, любляча і героїчна, терплива і готова на посвяту — вона свідомо, чи несвідомо своїми впливами більше рішае про долю народу, ніж рішае який будь чоловік, силою, чи бесідою.

Бож мущини серед народу е такими, якими виховали їх матері.

Отже лише через дім може мати виконувати таку велику працю для народу чи держави.

Але е рід американських жінок, яких добрі люде мусять соромитися. Є вони головно в великих містах. Вони е всюди, де можна показати себе і свою одежу.

В них головне питання: „Як я маю вбратися?" А друге: „Де себе так показати, щоби звернути увагу всіх чоловіків, а заклопотати всіх жінок?"

Всі ми бачили таких жінок, їх безличність, відвагу, порожнечу, неробство, виставність — а брак всіх жіночих гідних цілей. Вони е соромом для міста, яке їх виховуе, і для краю, до якого себе причисляють.

Такий рід жінок зявляється звичайно між тими, що скоро забогатіли, але не здобули потрібного розуму.

Правило: коли жінка не має сталих обовязків, які відвертали б її думки від неї самої; коли не має такого, що не давало би їй часу думати про те, як вбиратися і себе показувати, тоді вона сходить на ніщо.

Кирило-Методієвське Братство заснували в Києві 1846 р найкрасші тодішні українці — Костомарів, Гулак і другі В тім гурті був і Шевченко Ціллю Братства було — працювати над здобуттям волі українському народови. Способами до того ставили вони:

Старатися, щоби в школах були ідейні люде, що відповідно вчили би молоде українське покоління.

А дальше — одним з найважніших способів вважали вони друковане слово й **„добру науку дівчат, як матірок** (матерей) **і сестер тих діячів, що мали колись вирости серед стуманілого люду й холодного, лінивого панства.** Тимто вони постановили піклуватись, щоб на Вкраїні повстало **якнайбільш письменного й тямущого жіноцтва".** („Кирило-Метод. Братство", ст. 73-74. М. Возняк).

Дорога до піднесення жіноцтва не веде через богацтво, неробство, розкішне житя і модні строї; не через парляментарні ухвали, де жінкам признається рівні права з чоловіками — але через таке розумне і культурне виховання, що поставило би жінок розумом, поведенням і працею нарівні з найкрасшими чоловіками. — А. Б. В.

КОНОПЛІ В СТЕЙТАХ.

Стейтські часописи подають вісти, що в декотрих сторонах засівають багато конопель, а на будуче засів будуть збільшати. А з тим побудують нові фабрики, де будуть з конопель прядиво приготовляти. Бо найперше про прядиво ходить — його треба на шнури, на мішки і др. Може бути, що і в Канаді сіяння конопель стане потрібною і поплатною справою.

ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

Забаганки — Перше, що в дитини бачнмо, то забаганки — що бачить, того хоче. Коли б не дати, вона домагаесь і так виробляесь сліпа впертість. Вона думае, що для неї не повинно бути стриму.

Забаганкам не треба попускати. Від колиски треба пляново показувати дитині, що е таке, що можна і таке, чого не можна і не дозволити того, чого не треба дозволяти. Дитина скоро зрозуміе, що не все можна і тоді не буде з нею клопоту.

Треба холодного розсудку — Дитині треба приказувати, чи забороняти розумно, поважно і рішучо, але без крику і довгої балаканки. Кричати на дітей — це безпорадність. Довгої балачки з погрозами діти мало слухають Треба говорити їм так голосно, щоби чули і кількома словами, щоби зрозуміли. Коротко і ясно.

Нераз самий погляд, або стукіт пальцем до стола — не кулаком — може більше заставити дитину до думки ніж крик і погрози.

Бувае, що мати цілий тиждень кричить на дітей, що сил, а в суботу хоче за цілий тиждень відбити. Це і нерозумне і безкорисне, бо діти такого не бояться.

Не треба дозволяти, щоби діти торгувалися з родичами і виторговували, чого хочуть Коли чогось не дозволяемо то це повинно бути незмінне

Гарний примір - це дійсний примір... Хлопець 14 чи 15 літ матері не слухае і тоді каже вона: „Коли не слухаєш, то я не маю з тобою про що говорити".

Сказала, зробила! Минають дні, а вона мочить - не говорить, не грозить, не просить, не дорікае, до роботи не заставляе, мов би сина не бачила.

І мовчанка показала синови, що мати е авторитетом, а не він, що за матірю слушність; що він своєю дурнотою відіпхнув від себе матір і загородив собі доступ до неї; в тій мовчанці побачив розум і дбалість матері про нього; побачив терпіння, яке заподіяв ..

Все скінчилося так, що син сам до вини признався і прирік, що дальше буде матері слухати. От що значить розсудок і рішучість!

Сліпа любов — Такий закон життя, що родичі мусять дітей любити, але їх любов не повинна бути сліпа і нерозумна. Але нераз таке бувае. Забагне дитина образа дають, забагне годинника, зеркала, фотографії, книжки, все дають Це псовання дитини!

Піде така дитина до чужих, то і там все бере, тягне, рве, ломить, дре, перевертае, всюди лізе, кидае, топче як в себе вдома, отже і чужим клопіт.

Кілько бувае історій, що учитель вдарив розпущену дитину, а батько-мати бий-забий на учителя, що їх дитину страшно скривдив. Розумні ж родичі ще за учителем потакнули би, сказали би: „Тримай в руках!"

Свідома любов рішуча — Ґонта в „Гайдамаках" вбивае своїх синів, бо вони е ворогами його народу. По минувшій війні були в Галичині випадки, де родина публично оголошувала, що відрікается свого члена тому, що він пішов на службу ворогам народу, став хруном. Читаемо в Старім Завіті: „Коли син дуже непослушний, його вивести за місто і побити камінням".

Чи в наведених випадках люде не люблять тих, до яких рішучо ставляться? Дуже люблять! Як любила та мати, що перестала до сина говорити. Але коли бачать що ті, яких вони дуже люблять, їх любов нівечать, вони кажуть: „Ти не наш, а ми не твої!"

Це велика, розумна, свідома любов. І лише така любов може дітей на розумних виховати.

„ПОЧУТТЯ НИЗШОСТИ"

Є такий хоробливий душевний стан людей, який наука називае „почуття низшоти" (по англ. „инфіріорити комплекс"). Є також другий стан: „почуття висшости" (супіріорити комплекс").

Ріжні е причини до вироблення в чоловіка одного, чи другого стану — але оден, чи другий стан, це душевна слабість.

В кого е „почуття висшости", той вважае себе більшим ніж він е — вартнійшим, мудрійшим, поважнійшим, всюди першим, хоч всі бачать, що він таким не е.

Почуття низшости йде в другу сторону, в долину. Тут чоловік вважае себе гіршим від усіх. Це найяркійше виявилося підчас полеміки про календарну зміну. Кілько тоді писалося, що „Ми некультурні через наш Церковний Календар; ми позаду всіх лишилися; ми тягнемося в хвості за другими; з нас всі сміються; нас за ніщо не мають, з нами не числяться; ми не стоимо в ряді з культурними народами"...

Все те було ознакою тої слабости, що звесь „почуття низшости". Іншої причини не було, бо ніхто з добрих людей на світі не то не говорив, але і не думав, що ми гірші — це українці самі видумували для себе провини

В кого „почуття низшости", той нічому ціни не знае Все свое в нього безвартне смішне, дурне, погане, а все чуже розумне, гарне, гідне, вартне І він, щоби себе піднести, лишае все свое, відпекуеться свого і перебирае все чуже — імена, мову, свята, звичаї; він тулить себе до чужих, шукае їх ласки, їх похвал, їх признання, їх знакомства, їх товариства .. Він силуеться якнайскорше перейти з свого ґрунту на чужий і притім лишае все свое найкраще, а чуже бере найгірше бо ж він на вартнім чужім також не розуміеться

Він не розуміе, що покидаючи свої культурні вартости, яких він е природним властителем, він ставить себе в положення голодранця, який нічого свого не мае і мусить брати чуже; в ролю наймита, в ролю жебрака який думае, що стане господарем, коли затикае себе чужим пірям.

Світ поважае і числиться лише з тими що мають все свое і цінять його, як свою велику вартість. Це культурні господарі. Хто ж свое лишае, той покаже свій нерозум і його ніхто розумний, ані свій, ані чужий поважати не буде.

Почуття низшости", це нещастя для одиниці, а ще більше нещастя, коли воно опановуе нарід. Він з господаря сам себе переміняе в наймита.

К.П.

ЖЕРТВИ ПОВЕНИ.

В Вест Вирджінії була недавно велика повінь, в якій згинуло 18 осіб, погинуло багато худоби, багато поля знищено. Повінь захопила сплячих людей і забирала та несла хати, худобу і все, що було їй на дорозі, понищила і залізничі мости. Шкоду числять на півтора мільйона доларів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ЗНАЧІННЯ ДОМУ І ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

В народів досвідчених Дім є найбільшою народною твердинею; домашнє виховання дітей є в них найважнішим вихованням. Там Дім є і Школою, і Церквою, є тою силою, яку ворогови найтяжше перемогти.

Українці про значіння Дому мало думали, а деколи цілком не думали. На програмі їх заінтересовання були справи політичні, справи економічні (грошеві), висша шкільна освіта, визвольна праця, а про Дім, про можливости, які є в його власти, думали дуже мало.

Запитати б: котрий з наших письменників, чи письменниць взагалі що будь про значіння Дому і домашнього виховання писав? Що написав?

Може докору за це ставити їм не можна — життя, в якім вони жили, не було ще доросло до того, щоби Домом клопотатися, та все ж що не робилося, то не зроблене.

Не багато клопоталися Домом і домашним вихованням канадійські українці. Багато писалося і говорилося про Народні Доми і їх роботу; про значіння кооператив; про конечність власних висших виховавчих інституцій; про посилання дітей до висших шкіл; про виборчу політику — а про Дім і його виховавчу працю, про способи тої праці, про цілі, яких така праця може досягнути — майже не писалося і не говорилося. Або дуже прихватком.

Нині бачимо наслідки занедбання Дому.

Посилають люде дітей до Інституту і кажуть: „Хочемо, щоби по українськи навчилися"... „Беріть і робіть з ним (з сином) що, бо ми не можемо з ним ради дати"...

Чути нарікання, що в Народних Домах молоді є хіба тоді, коли є танці. І церкву молоді обминають. Батька-матері деколи встидаються. Не хочуть признатися, що вони українці. Імена собі змінюють. Записуються за що хочете, тільки не за українців. Поводяться по дикому, по африкански...

Таке буває. Про таке багато чуємо. Таким журимося. Але не завсігди розуміємо, що вся вина за те спадає на Доми, на брак домашного виховання. Бо де Дім вмів про дітей належно дбати, там діти гарні. Нехай би хоч кождий другий дім так добре виховав, а наша справа стояла би якнайкрасше.

Отже тепер всю увагу мусимо звернути на домашне виховання, як на найбільшу справу. Цим повинні заінтересуватися родичі, священики, українські учителі, бесідники на сходинах, громадські провідники, дописувателі...

Правда, багатьом ця справа занадто нова, про ню в нас мало є писаного матеріялу, але поволи ми зрозуміємо, про які справи тут ходить.

Вістник зачепив цю справу вже давніше і дальше буде присвячувати їй багато уваги, сподіючись, що читачі і дописувателі, батьки й матері, а може декто і з молоді цим поважно заінтересується і буде додавати щиро і свою частку до нашої праці.

Церква має свою встановлену науку, має способи своєї праці; вона має і свій орган, яким є „Вістник".

А Дім покищо не має чогось подібного. Та коли звернемо багато уваги на Дім, на домашне виховання, на дітей, на молодь, тоді „Вістник" і без вибору стане також дійсним органом Дому. Тоді Дім буде мати свій, необхідно конечний орган.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XVIII.

Образи святих.

Біблійна історія дає багато оповідань для релігійного малярства.

Адама й Еву малюють голими, коли ті в Раю, а коли поза Раєм, то одягнених шкірами.

Патріярхів і другі особи, як Мойсея, Товита і др. малюють в довгих і широких одежах, які були тоді на Сході. Мойсей тримає звичайно дві камінні таблиці, на яких Десять Заповідей було написано.

Пророків відповідно до того, що з їх життям і працею вяжеться. Ілію з мечем і воскресшою дитиною, або на огненім возі. Єлисея з двоголовим орлом. Ісаію з пилою, якою його перерізали. Єремію з мігдаловою галузкою. Єзекиїла з дверми і вежами. Даниїла між двома львами. Амоса як пастуха між вівцями. Йону з кораблем і в середині кита ітд.

Пророки одягнені в східні довгі одежі, мають на ногах чоботи, а в руках звій (письмо); тим Пророки ріжняться від Апостолів, які мають на ногах сандали (підошви привязані ремінцями), а в руках книжку.

Івана Хрестителя, як послідного з Пророків, малюють одягненого в верблюжу шкіру і підперезаного ремінним поясом.

З Нового Завіту є чотири роди святих: **Апостоли, Мученики, Ісповідники і Преподобні** (праведні) **Жінки і Діви.**

Апостолів - Євангелистів малюють: **Матей** має побіч себе чоловіка з крилами, але не ангела. **Марко** має коло себе льва. **Лука** має теля, що давно приносили на жертву. **Іван** має орла. Ці річи відповідають якости Євангелій, прим., орел нагадує, що Євангеліє Івана так високо сягає величними думками, як орел під хмарами.

Апостолів взагалі малювали або символічно — як 12 овець, або як людей, по двох, або по одному. Апостоли мають довге волосся, як колись „назореї", що відповідно до давного закону, ніколи волосся не стригли. На ногах мають сандали; одежа довга без рукавів, пояс і плащ; в руці книжка; всі з бородами. На Заході ап. Івана малюють молодим, без бороди, на Сході з бородою.

Крім того при кождім апостолі малюють річи, що пригадують, якою смертю вмер, чи що інше.

Мучеників християне дуже поважали, отже і їх образи дуже давні. Мучеників малюють з ознаками, що пригадують якусь важну подію з їх життя, або прилади, якими позбавлено їх життя.

Ісповідників — себто праведників, що дуже ревно для Божої слави і добра ближніх працювали, малюють з ознакам їх стану — чи як епископів, чи священиків, чи монахів, чи ще як. Учителі мають в руках звитки паперу. Всі ж мають кругом голов лучистий вінок, знак їх вічної слави.

Преподобних Жінок і Дів малюють з лучистим вінком кругом голови, в руках лелію, або лямпу, та ще інші річи, що вяжуться з їх життям.

Хоругви і Плащениця.

Коли говорилося про образи, то треба ще згадати про **Хоругви і Плащеницю.**

Хоругвів почали в церквах вживати мабуть на початку 4-го століття, коли Константин Великий дав християнству свободу і сам став християнином. Історія каже, що йому явився на небі Хрест з написом: „Цим знаком переможеш", отже Константин казав на Хресті розпростерти військовий прапор і з ним переміг свого противника. Після того християне почали робити хоругви, як прапори християнства.

Хоругов, це сукно, полотно, або шовк, що має з обох сторін образи, завішені на перехрестю дрючка, на верху якого є Хрест.

Західна Церква має фани, отже боком причеплене до дрючка полотно, що звисає близько дручка і така фана виглядає, як тичка — як про це висловлювалися в Галичині. Ґреко-католики, що більше шанували чуже, ніж своє, почали і до ґреко-католицьких церков заводити латинські фани, однакож визначні ґреко-католицькі священики дуже тому противилися і писали проти того.

Плащениця, це великий шовковий, або з іншої матерії плат, на якім намальований Христос в гробі. Кругом можуть бути намальовані такі річи, як цьвяхи, молоток, губка, або особи, що поклали тіло Ісуса до гробу.

Плащеницю кладуть в Велику (Страстну) Пятницю посеред церкви, де вірні їй покланяються. Вона лежить там до Великодної Утрені. Тоді кладуть на Престіл, де лежить до „Віддання Празника Пасхи", отже до середи перед Вознесенням.

ЖНИВА НА СВІТІ.

Стейтський департамент рільництва оголошує про стан жнив на світі:

Загальний стан жнив на світі, не згадуючи Росії й Китаю, 12 процент нижчий, ніж 1942 року

В Стейтах можна цих жнив сподіватися 500,000,000 бушлів менше

В Англії Туреччині і Малярщині жнива дуже добрі.

В Румунії й Болгарії звичайні.

В Португалії, Еспанії, Німеччині і других занятих краях слабші, ніж звичайні.

З Росії і Китаю нема певних вістей.

Предвиджують, що жнива в Австралії будуть слабші. В Аргентині засіяли більше, ніж звичайно.

ВИТЕКЛА ҐАЗОЛІНА.

В порті Галіфаксу витекло до води 1,000 бочок найлучшої ґазоліни, отже 40,000 ґальонів. При виладованню ґазоліни отворилася закрутка і ґазоліна покрила велику поверхню води в пристані. Був страх, що ґазоліна запалиться.

РАБУНОК В БІЛИЙ ДЕНЬ.

В Монтреалі Жанета Ґаньо несла до банку 1,720 доларів. Нараз хтось вирвав їй з рук торбинку, де були гроші і втік. Її батько має ґросерню.

СВ. ФИЛЯРЕТ МИЛОСТИВИЙ.

(1 грудня церк., 14 грудня горож.).

Поважання Бога і співчуття до других людей, це те найважніше в чім всі Заповіди Божі містяться. Люби Бога і ближнього, це закон правдивого християнського життя.

На Страшнім Суді запитає Христос, чи ми голодного нагодували, нагого приоділи, жаждучого напоїли, подорожного приняли, хорого відвідали — отже чи ми виявляли ділом своє співчуття (свою любов) до ближнього.

Давні християне відріжнялися від поган тим, що щиро помагали потребуючим, а для себе були здержливі, невибагливі, для других вирозумілі і терпеливі. І самі погане бачили, що християне морально стоять від них багато вище.

Св. Филярет родився в Малій Азії, в краю Пафляґонії, в селі Амнії. Батько його звався Георгій, мати Анна і належали до багатих людей, до вельмож.

Оженився Филярет з побожною дівчиною, Теозвою і був в них син Іван і дві дочці — Іпатія та Епанфія.

При всім своїм багацтві був Филярет дуже милосерним чоловіком і до нього кождого дня приходили убогі за помочею. І ніхто не відходив з порожними руками.

Та прийшли нещастя для Филярета. Напали Ізавряне і знищили велику часть його майна; за тим настали інші лиха і прийшло до того, що Филярет мусів тяжко працювати, щоби здобути для родини кусень хліба.

Але й тоді його щедрість не була меншою. Віднимав собі з послідного і помагав, коли бачив, що чуже убожество більше, ніж його власне. Так коли прийшов до нього хтось й оповів, що в нього сироти і їсти нема чого, то Филярет дав послідну корову, щоби сироти мали молоко. Це вже було милосердя доведене до найдальших границь.

Прийшло до того, що домашні почали нарікати — казали, що їм самим прийдеться гірко бідувати. Однакож Филярет пригадував слова, що Господь не опустить праведника і що працюючому належиться нагорода за його труд. І віра його не була даремна.

Саме тоді цариця Ірина, що володіла іменем свого малолітного сина Константина 6-го, вислала післанців по цілій державі, щоби між всіми дівчатами шукали найкрасшої і найпобожнійшої на жінку молодому царевичеви. Висланці зайшли до Амнії і тут побачили внучку Филярета, Марію. Вона була незвичайно гарною, а притім дуже побожною.

Невдовзі Марія і ціла родина мусіла їхати до Царгороду. Там зібралося було 10 дівчат, яких висланці сюди покликали, і з тих цариця вибрала Марію і повінчала з царевичем.

Цар наділив Филярета і цілу його родину достатками а крім того посилав йому часто гроші, бо знав, що Филярет вжие їх на добро. І як передше, так і тепер головною справою Филярета було давання помочі тим, що помочі потребували.

Вмер Филарет в Царгроді в монастирі, що звався Радольфія. Вже наперед предсказав день свеї смерти і будучу долю своїх внуків. І серед молитви, коли окружаючі голосно говорили „Отче наш", при словах „Нехай буде воля Твоя", Филярет віддав душу в руки Божі.

На похороні Филярета було величезне число звичайних людей, яким Филярет нераз давав поміч, але був також і цар. І тут справдилися слова Святого Письма, що: Память праведного з похвалами.

ДЛЯ СВЯТОЧНИХ ДНІВ.

„МОЛИТВОЮ І ПОСТОМ".

(Мат. 17: 14—23.

Разу одного прийшов чоловік до Ісуса і каже: „Я приводив свого слабого сина до твоїх учеників, але вони не могли його оздоровити. Прошу оздорови його. И Ісус оздоровив.

Опісля питають ученики Ісуса: „Чому ми не могли вигнати біса (злого духа) з того слабого?" А Ісус їм:

— Через ваше невірство. Коли будете мати віру, як зерно гірчиці і скажете цій горі: Перейди звідси туди! — вона перейде. І нічого неможливого не буде для вас. А цей рід (диявольський) не виганяється нічим, лише молитвою і постом.

Три річи поставив Христос перед очи Апостолам — Віру, Молитву і Піст, а всі ті річи належать до світа духового. І каже Христос, що якраз в них є та велика сила, якої не має наше звичайне життя. Отже застановимося над одною з них — над Молитвою.

Загально поясняється, що молитва, це бесіда з Богом. Підчас молитви ми наче одягаємось в святочну одежу, переносимо себе в вищий світ, і там стаємо перед нашим Творцем з усім тим, що в нас на душі — а нашими потребами, бажаннями, клопотами, або радощами. Стаємо наче перед судом, який може найкрасше вирішувати наші справи, стаємо перед Отцем, до якого маємо довіря.

Молитва для душі, це те, що віддих для тіла. Зупиніть віддих — а тіло згине; не буде молитви, а згине сила душевна. Без молитви ми бачимо лише землю і живемо лише земним, а в молитві ми підносимося в інший світ, красший, ширший і безмежно досконалий.

Коли звичайний чоловік поговорить з рідким гостем, або з великої поваги чоловіком, то в його душі надовго зостається красший, піднесенний настрій, що є для нього душевною силою. Та що сказати, коли в щирій молитві чоловік поговорить з самим Богом!

Багато є в нашім життю такого, про що з нікем говорити не можна, чого ніхто з людей не зрозуміє так, як ми, а перед Богом можемо про все те поговорити.

Однакож наша молитва мусить бути надусе щира. Лише така молитва сягає до небес.

Зайшов святий чоловік до нової йому церкви на Богослуження, а опісля ж каже знакомому:

- Чому це в вас люде підчас Богослуження безнастанно то виходять, то входять, що двері не зачиняються?

— Ні — каже той — люде були цілий час в церкві.

Аджеж і ти кілька разів виходив каже святий чоловік.

Призадумався знакомий і говорить:

Тепер знаю! Це люде думками з церкви виходять, хоч тілом в церкві. І я кілька разів виходив, це правда. Тіло було в церкві, а душа десь...

Інший примір... Їхав цар, а люде кланялися, падали перед ним на землю. Та в одному місци стояв чоловік і молився - і він навіть на царя не оглянувся. Зауважив це цар, казав чоловіка привести і питає:

— Ти бачив, як я їхав?

— Бачив — відповідає запитаний.

— Чому ж ти мене не поздоровив, як звичай і закон велить?

— Я не міг — каже чоловік.

Чому не міг?

- А тому, що я молився — я говорив з Царем Небесним, отже з більшим від тебе.

Подумав цар і каже:

— Ти гідно поступив! Такі, як ти, є силою держави і могучістю царського престола.

Наведені приміри найкраще показують, яка повинна бути наша молитва.

УСПЕННЯ ДІВИ МАРІЇ.

(15 серпня цер., 28 гор.).

І виявилась велика ознака на небі — жінка одягнена в сонце, а місяць під ногами її, а на голові її вінець з дванадцяти звізд. — Відкр. 12;1.

До великих свят належить свято в память того дня, коли Діва Марія опустила цей світ. І св. Церков не каже, що Діва Марія умерла, але що заснула, уснула і тому свято зветься Успенням.

Спаситель на хресті памятав про забезпеку своєї матері і сказав до ап. Івана: „Це мати твоя!", а своїй матері: „Це син твій!" — і від тої хвилі ап. Іван взяв Матір свого Учителя до себе і дбав про ню, як про матір, до кінця її життя.

Нема певних вістей, кілько Діва Марія жила — давні письменники кажуть, що дожила пізного віку. Епифоній (оден з Отців Церкви 330—402) каже що жила 72 роки.

Переказ говорить, що поки Діва Марія умерла, були зібралися до Єрусалиму всі Апостоли крім Томи. Діва Марія раділа, що побачила близьких учеників свого Сина, згадала колишнє, і поговоривши з ними, заснула

Її прибрали якнайкрасше і при зборі вірних похоронили недалеко того місця в Оливнім Городі, де Христос послідний раз молився.

Третого дня прибув ап. Тома і хотів побачити тіло Богородиці. Відкрили гріб, але там було лише полотно, яким тіло було обвите, а тіла не було. З того зрозуміли, що Ангели забрали тіло Богородиці до небесних дворів.

„Це мати твоя!" Ці слова відносяться до християн всіх віків, отже і до нас. Діва Марія є найбільшою, найвеличавійшою між жінками, вона є нашою доброю Матірю, отже Свято Успення, це день, в якім споминаємо, коли наша ласкава Мати відійшла з цего світа. А коли святкуючи збираємося на молитву, то збираємося, як колись Апостоли зібралися - і тоді повинні ми перенестися в той давний час, коли Апостоли з вірними тіло Діви Марії хоронили.

На місци, де Діва Марія була похоронена, цар Теодозій збудував був церкву, яку опісля перси спалили Відтак її відбудовано. Та і нині стоїть там церква, дальша з ряду„ коли давнійші церкви нищилися.

ХЛОПЦІ ДО КОПАЛЕНЬ ВУГЛЯ.

Міністер праці в Англії оголосив, що невдовзі можуть брати до копалень вугля хлопців від 16 до 18 лт віку. Однакож декто підносить проти того сильний протест. Доси давали до вибору старшим — або йди працювати в копальни, або до війська, однакож лише 3,000 до копалень зголосилося. Нині в копальнях вугля працює 690,000, а треба 720,000 вуглекопів.

БЛАГОРОДНА ПІМСТА.

Було це тоді, коли місто Ґенуа, в Італії, було столицею малої ґенуенської републики.

Жив тоді в Ґенуї чоловік, що звався Уберто. Походив він з дуже простого роду, але купецтвом доробився великого майна, в великим розумом здобув велику повагу. І прийшлося до того, що його вибрали правителем, чи президентом ґенуенської републики.

Правління Уберта було дуже розумне, але богачі не були вдоволені, бо його робота не була їм на руку.

Найбільшим ворогом Уберта був Адорно, що походив з багатого роду і тим дуже величався.

Прийшло до того, що Уберта арештували і судили, як зрадника, та засудили на вигнання з краю А вже найбільшої карн хотів для Уберта Адорно.

Уберто заховувався підчас суду незвичайно поважно і здержливо, гіркого слова не сказав нікому, і засуд приняв якнайспокійніше.

Його майно забрали і він опинився поза межами своєї держави без нічого. Однакож тут були ще люде, що були винні йому гроші, отже він зібрав тільки грошей, що переїхав на остров і тут занявся знов торговлею.

Минуло кількось часу й Уберто став знов не тільки богатим, але й славним. Широко його знали, всі його поважали.

Уберто їздив далеко з своїми купецькими справами, а найбільше бував в Тунісі, в Африці.

Раз, коли він там був, побачив молодого невільника, закованого в ланцюхи, що працював. Видно було, що праця була важка і невільник виглядав дуже перемучений.

— Це мусить бути італієць — подумав Уберто — треба розвідатись.

Він підійшов до невільника і питае по італійськи:

— Чи ти італієць?

Втішився невільник, почувши рідну мову, і каже:

— Так! Я італієць з Ґенуї.

Це ще більше заінтересувало Уберта, бо він сам був звідтам і там були його вороги.

— Яке ж твое імя? — запитав він.

Було видно, що невільник не рад був свого імени виявляти. Тоді Уберто:

— Не бійся! Можеш мені сміло сказати своє імя і хто ти такий. Мое слово е тобі запорукою.

Тоді невлільник:

— Мій батько є поважним чоловіком в Ґенуї, він звесь Адорно. Про мене і так думають, що я з якогось поважного роду, а коли б знали все, то хто знае, якого викупу хотіли би.

— Адорно! — закликав Уберто — Адорно! Чув я про такого чоловіка.. — А в думці подумав: — Ось бачу сина найбільшого мого ворога!

Не відкладаючи удався Уберто до властителя невільника і сказав, що хотів би його купити.

— Дві тисячі корон хочу за нього — сказав властитель — бо може він і більше варта. Це не простий хлопець.

Уберто заплатив і зараз казав слузі взяти коня і гарну одежу й оба вдалися до невільника. Як тільки ланцюхи з рук і ніг хлопця зняли, казав він невільникови в нову одежу вдягнутися і сідати на коня.

Невільник не міг зрозуміти, що діеться і він думав, що все те йому лише сниться. І бажав, щоби такий сон тревав якнайдовше.

Уберто саме тоді відіздив до дому, отже з ним поїхав молодий Адорно. Та й тепер не міг Адорно зрозуміти, як це сталося, що Уберто відноситься до нього, як до найлучшого свого товарища, як до рідного сина.

Побув Адорно в Уберта довший час і не знав точно, чи він дальше невільник, чи вільний чоловік. Аж одного дня каже Уберто:

— Молодий Друже! Хотів би я мати тебе завсігди в своїм домі, але знаю, що ти рад побачити своїх рідних, а вони там за тобою тужать. Отже наготовив я тобі, що треба, на дорогу — дещо грошей та іншого потрібного, а також мій слуга поїде з тобою для забезпеки. Сховай також цей лист і передай його твому батькови.

Родина Адорнів вечеряла, коли дали знати що хтось важний приїхав. Але нім домашні могли вийти назустріч, молодий Адорно був вже в кімнаті.

— Сину! — закликав батько — Богу дякую що позволив тобі вернутися, але кому ще повинен я подякувати?

На те син:

— Отсей лист скаже вам найважніше, а решту я вам оповім.

Отворив батько лист, а там написано:

„Твого сина я знайшов між невільниками, викупив його й отсе посилаю його до тебе Я — прогнаний з Ґенуї —
Уберто."

Лист випав Адорнови з рук і він закрив лице руками. Але син не бачив того — він оповідав матері, як незнакомий чоловік його викупив і так ласкаво з ним обходився, як рідний батько.

Побачив тепер старий Адорно, що не він Уберта, але Уберто його переміг, отже постановив зло направити. Він невдовзі постарався, що засуд, виданий колись проти Уберта, відкликано, отже Уберто знов вернувся до Ґенуї Коли ж Адорно його побачив, то сказав:

— Прости мені за кривду, що я тобі заподіяв, а нині я публично голошу, що ти чоловік великої вдячности. Коли ж простиш, то прийми мене за свого приятеля.

Від тої хвилі Уберто й Адорно були добрими приятелями.

ВДОВА І МИТР. МОГИЛА

Коли Петро Могила став в Київі митрополитом (1663 р.), слава про нього пішла, як щирого і ревного християнина, що гідний митрополичого становища.

Одного разу приходить до нього старша жінка, вдова, дуже заклопотана, як було по ній видно.

— Помочи вашої хочу, Владико — почала вона.

— Якої ж помочи, в чому?

— Ось в чому — почала жінка оповідати — хотіла б я Вашої помочи Я вдова, хати своєї не маю, живу в чужих людей. І вже два місяці не заплатила їм за те, що в їх домі живу Заробітки тепер такі, що ледво на хліб зароблю для себе і дочки. Бо і дочка є в мене 13-літна Отже кажуть мої господарі, що коли не заплачу скоро, так дочку мою заберуть. Бо що я безпорадна вдію? Хто за вдовою заступиться?

І жінка ревно заплакала

— Не журися сестро — каже тоді Могила — я тобі поможу. Чи багато ти завинила?

— Десять карбованців — каже жінка.

Написав тоді Митрополит картку, дав жінці і говорить:

— Йди з тим до протоерея Николая, а він дасть тобі 10 карбованців.

Жінка почала дякувати та каже:

— Ні, отче Владико, я не прошу в вас грошей, а лише доброго слова. Коли б ви сказали одно слово моїм господарям, вони пождуть, а тоді я зароблю і віддам.

— Коли так — каже Могила — то дай мені те письмо, а я поправлю. Нехай це буде позичка. Заробиш, тоді мені віддай.

Дуже здивувалася жінка, коли протоерей Николай дав їй 25 карбованців, бо казав, що так було в письмі написано.

Вертаесь вона тоді до митрополита і каже:

— Ви Владико казали що мае бути 10 карбованців, а я дістала 25. Тут мусить бути якесь непорозуміння. Мені тільки грошей не треба.

Сподобалась Могилі така щирість жінки і він написав інше письмо та каже:

— Йди до протоерея Миколая ще раз, а він справить похибку. Бо я справді не добре написав. А звідтам зайди ще раз до мене.

Пішла жінка і сим разом дістала ще 25 карбованців. Вертаесь тоді вона до митрополита, а той каже:

— За твою щирість належиться тобі більше, ніж я перший раз тобі давав. Бери, заплати довг, а решту заховай на придане твоїй дочці від мене. Коли ж зможеш, то помагай в життю тим, що помочи потребують, а так віддасиш те, що я зміг тобі нині дати.

І пішла жінка до дому думаючи:

— Справді розумного і праведного чоловіка післав нам Господь на Митрополита — нехай обдаровує його Господь кріпким здровлям і довгим віком!

ТРЕБА НАЙПЕРШЕ ВЧИТИ РОДИЧЕЙ.

Тепер заговорили представники поліції Нюйорського стейту про молодечі злочини і кажуть, що вся вина спадае на родичей. Поліція розглядала справу в 70-ох містах і каже, що щоби лиху зарадити треба вчити родичей про їх обовязки, а поки вони навчаться, треба встановити окремий нагляд над молодими. Про доми поліція каже, що вони або дуже занепали, або вже цілком знищені — до чого причинюесь те, що багато жінок працює тепер поза домом, а чоловіки е вдома ще менше.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надаеться своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу: **Ukrainian Greek Orthodox Consistory, Church of Canada, 7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man**

Подія, яку Треба Згадати.

Чудесне вилічення.

„Духовний Сіяч" з 1929 р., що виходив в Луцьку на Волині, описав інтересну подію, про яку ширше не відомо, отже її тут переповімо.

В Турковичах на Холмщині був в православній церкві прадавний чудотворний образ Божої Матері. В 1915 р. його вивезли до Росії, однакож нарід однаково приходив на відпуст до Туркович, хоч образа не було. В 1928 р. зробили копію того образа (відмалювали), в Грубешові посвятили і врочисто принесли до Туркович. А що церкву поляки були замкнули, то образ повісили на стіні знадвору і тут підчас відпусту правили Богослуження. Народу було до 50,000. Опісля образ перенесли до церкви в селі Мягкому. І тут сталася подія, про яку дальше говориться.

В селі Мягкому заслабла 18-літна дівчина Наталка, дочка Семена Такожа. Коли вона вийшла на двір, то почула, що її підвіяв неприемний вітер. З тої пори вона завважила, що в ній оселився злий дух, який говорить її язиком. Про те вона казала: Тепер не я говорю, а біс (чорт) говорить моїми устами проти моеї волі".

Вона ослабала й родичі вдалися до сельських лікарів і лікарок, але не помагало. Привезли фершала Зелинського і той казав, що дівчина вмре. Тоді повезли слабу до міста Тишівець до лікаря, отже й він сказав, що слабість не до вилічення.

Тут родичі порішили приготовити її до смерти і покликали священика о. Петра Тимофиевича Він прочитав молитву, висповідав слабу і запричащав. Опісля розпитував і потішав: „Віруй в Божу Матір і поміч Цариці Небесної, а будеш здорова".

Тоді дівчина зачала просити: „Батюшко! моліться за мене я хочу іще жити".

Другого дня — маслосвяте (єлеопомазання), а третого дня рано дід і батько хорої занесли її до церкви. Вона була дуже змучена, була майже в передсмертних корчах.

Хору посадили на стільци в вівтарі, коло самого образа Турковецької Божої Матері Та хоч це був будний день, церква була повна людей. Прийшли і католики. Була Утреня, як в свято, співав хор. Хора сиділа, її держали за руки.

При кінци Утрені почала вона просити, щоби розвязали їй руки, каже:

— Мати Божа ось з того образа Турковицького мені говорить, щоби я скинула з себе цю брудну сорочку, бо дасть мені чисту.

Священик казав розвязати. В одній хвили хора скинула з себе сорочку і стала голою перед образом Божої Матері Священик замкнув полудневі двері Іконостасу, щоби люде не дивилися і накрив хору церковним обрусом Зараз принесли чисту сорочку і слабу вбрали.

Від тої хвилі слаба сиділа спокійно, але що була дуже ослаблена, то батько і дід її піддержували.

Після Літургії (Служби Божої) священик прочитав з старого Почаївського Требника молитви на вигнання злого духа та Акафист Скорбящій Божій Матері.

По закінченню Акафисту хора поцілувала святий Хрест, сама встала і пішла до дому цілком здоровою. І по цей час здорова і працює.

Зараз по тій події католики перші заявили, що хочуть разом з православними подякувати Матері Божій за її ласку — що в свій час було зроблено.

Свідками того чуда були: дід Іван Гринь, батько Семен Також, діякон Гнат Космій з цілим хором і повна церква народу православного і католиків, а також місцевий парох о Петро Тимофієвич.

Тільки в „Духовнім Сіячи".

Ця подія мимоволі нагадує подію давнішу: український письменник Григорій Квітка Основяненко, (1778-1843) був осліп, та коли приїхав з матірю до монастиря, то в церкві перед образом Божої Матері нагло прозрів.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНСТВА ВЕРХОЛЯЗІВ.

(Монтреал, Кве)

Травня 25-го гурток жінок зійшовся до панства Дяковських хати і звідти усі загостили на несподіванку до п-ства Верхоляз, яким того дня припадало вісімнадцять років від коли вони подружилися.

Вислано п-ню Садову Юлю з донечкою скорше, щоби затримати п-ство Верхоляз дома. Усі жінки вирушили до дому Верхолязів Отворили двері, побачила це пані Верхоляз і почала жалуватися, що гості ідуть. „Певно вже десь маете іти і мене хочете взяти". Не дае нам до слова дійти. Каже: Братово, підете з нами. А тут пані почали складати панству Верхолязам побажання доброго здоровля та многих літ прожити Пані Верхоляз розплакалася, бо, як каже, „таж я належала до товариства а мені ніхто не робив, чи тому, що я була бідна тай гордили ними, чи може таки не хотіли, а вам, братово дуже гарно дякую, щосьте мене обдурили"

Жінки почали співати „Многая літа" Прибрали столи, посадили молодих за стіл обдарували їх дарунками Пані К Вапрук побажала п-ству Верхолязам всього добра і довгого супружого життя. Пані Дяковська вручила вазонок квітів і розказала присутним, як то вони собі з добрими сусідами в згоді живуть і тому сьогодня їх не забули і до них загостили

Почалася забава, відтак почалися співи. Панна Маруся Верхоляз почала співати сумківські пісні, [illegible] трих то їх навчив п. Богдан Панчук, коли перебував в Монтреалі, а донечка пані Садової і брат Марусин помагали Марусі і своїми голосочками чарували гостей.

Пані А. Баблак попросила гостей. „Як сьогодня ми так гарно забавилися, так я би вас, шановні господарі Верхоляз, попросила, щоби і ви дорогі гості, були так добрі і зложили щось від себе на пресовий фонд „Українського Голосу" А вам панство Верхоляз жичу всього добра, як і потіхи з ваших діточок. Коли би я сьогодня не була тут, то вірте мені, що я би була й не знала, що ваша Маруся мае такий чудовий сопрановий голос, котрим вона нас цілий вечір так веселила".

Зложили на „Український Голос" і „Вістник" п-ство Верхоляз 2 дол.; по 50 цт. Баблак, Садова, Внорук, Дяковська, Теодозій Верхоляз; по 25 цт. пані Гриценко і М. Нема. — Разом 5 дол З того 3 дол. призначено для „Українского Голосу", а 2 дол. „Вістникови".

Анастазія Баблак.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖА ЯШЕЙКІВ.

(Мирнам, Алта).

Дня 6 червня, 1943, відбулася в панства Івана Яшейки забава з нагоди їх двадцятьпять-літнього подружжя Гостей було присутних багато і на заклик о. Л В. Дячини зачалась збірка на Пресовий Фонд, а іменно половина збірки на Український Голос, а половина на Вістник.

Зложили слідуючі: По 2 дол. Н Беднарський, по $1.50 п-ство В. Котишин; по 1 дол.: І Яшейко, П Беднорський, др П. Кошовський, К Навальковський, П Данилович, С Мулька, по 55цт п-ство Ів Чапельські; по 50цт о Л В Дячина. М. Саварин; По 25цт. Д. Чапельський. Разом $11 30.

Щира подяка жертводавцям, а також панству Яшейкам за так прекрасну гостину. З нагоди Їх Срібного Весілля бажаемо їм всего найкращого.

Гість.

ВЕСІЛЬНІ ГОСТІ ДЛЯ ПРЕСИ.

(Брендон, Ман.)

В суботу пополудні, 3 липня, ц.р., в українській православній церкві в Брендоні відбулося вінчання вояка Касіяна Глоха з панною Евгенією Ганула, дочкою Василя і Анни Ганулів Тайну шлюбу уділив капелян о С В Савчук український православний капелян при канадійській армії По вінчанню п-во Ганулі запросили близку родину та приятелів до себе до хати на вечерю. По вечері о Савчук сказав коротку промову до молодих, бажаючи їм щастя і здоровля та нагадуючи, щоби вони провадили своє супруже життя з Богом так, як з Богом його в церкві почали Потім забрав слово п Іван Касюрак Висловивши молодим свої найщиріші побажання, він попросив гостей, щоби зложили жертви на фонд нашої преси — Українського Голосу та Вістника. Жертвували слідуючі:

По 1 долару: В. Ганула, о. С. В. Савчук.

По 50цт.: І. Касюрак, П. Шмігельський, Гр. Сосняк, Гр. Писклинець, Мих. Лисенько, І. Федорович, п-ні Евгенія Глох (молода).

По 25цт. п-ні Брон. Селяк.

Разом — $5.75.

Жертводавцям щира подяка, а молодим — многії літа!

Гість.

НА ХРЕСТИНАХ В ПАНСТВА ЛУЧИКІВ.

(Вернон, Б. К.)

Вернонська українська громада збогатилась одною щирою родиною, а то до Вернон прибула на сталий побут родина панство Лучики, які проживали довгі роки в Гемлин, Алберта.

Панство Лучики відразу вписались в членство української православної церковної громади і стали до праці разом з іншими членами.

Панство Лучики належуть до товариських людей й тому таку оказію, як хрещення маленького синка відзначили тим, що в неділю 8 червня справили хрестини

Зійшлося поважне число гостей. По хрещенню маленького синка Петра запрошено гостей та кумів за стіл Обід був дуже багатий різнородними й смачними стравами

З тої нагоди парох о. Д. Кирстюк в коротких словах представив вагу, ціль і заслуги „Українського Голосу" і релігійного нашого часопису „Вістника" і попросив до збірки на пресовий фонд цих обох часописів.

Жертвували слідуючі по 50цт: Петро Лучик. Іван Малиш Михайло Лучик, Николай Малиш І Остафійчук. Ст. Придій, Антон Корпан. Стефан Ірійчук. по 25 центів: п-ні В Малиш Т. Яковінюк. п-ні К. Яковінюк, п-ні О Остафійчук. І Кучер.

З того $250 на пресовий фонд Українського Голосу, а $2.50 Вістника 25цт. пересилка.

Присутний.

ЗАМІСТЬ ВІНКА НА МОГИЛУ П. ДОВГОГО.

(З Ниагара Фалс, Онт)

В 14 ч Вістника" була вже посмертна згадка про смерть доброго громадянина Содборської церковної громади, П Довгого, який нам особисто був знакомий з того часу, коли ми в Содборі перебували

Діставши вістку про смерть Довгого, ми післали до Содборі 8 доларів на вінок. Коли ж гроші вернулися через те, що похорон скорше відбувся ми замість вінка на могилу Покійного, переказуемо їх тепер по рівній части на Пресовий Фонд Вістника й Українського Голосу Це нехай буде від нас на щирий спомин по Покійному!

Потриничі.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

РАДВЕЙ АЛТА.

Збірка о. М. Фика.

По 1 дол.: п-тво Машталер. С Бойко, С. Самиця, П. Мазуренко, Я Бойко, Н. Чорний.

По 50цт.: Й. М. Письменний. М. Коваль, М. Мелешко, Н. Прусак, Д. Веньгер, Катерина Самиця, Е. Мулик, Н. Козьмук, Н. Н., Н. Н.

По 35цт.: П. Гарапнюк.
По 30цт.: Зоря Савчук.
По 25цт.: Н. Попіль, С. Татарин, С. Карась, І. Савчук, М. Судима, Н. Мельник, Н. Безбородько, Н. Равлюк, І. Кулібаба, М. Боячко, В. Кругляк.
По 15цт.: Л. Свинщак.
По 10цт.: Д. Колибаба.

РЕДВОТЕР, АЛТА.

По 1 дол.: К. Лозовський, Л. Письменний.
По 50цт.: Ф. Хаба, М. Попіль, І. Садовник, В. Пасічний.
По 35цт.: А. Федоряк.
По 25цт.: І. Василик, М. І. Крайчий, С. Хаба, А. Крайчий, В. Школьний, Мари Попіль, І. Крайчий, М. Салмзин, Т. Мирун, І. Струк (Коронадо).

ВАСКЕТЕНАР, АЛТА.

По 1 дол.: Ольга і Ліна Швець.
По 50цт.: Гр. Вірун.
По 25цт.: Й. Зінюк, В. Зінюк.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.
Збірка о. Є. Грицини.

По 1 дол.: В. Лабач, Л. Чуганюк, В. С. Михайлюк (Саскатун), Пр. Божовський, М. Бошован, В. Хомин.
По 50 цт.: Ів. Табчнюк, П. Ю. Кіндрачук.
По 25цт.: І. Стефанюк, Н. В. Пронюк, П. Мамчур, С. Михайлюк, М. Тріщук, О. Грицук, Ю. Михайлюк, В. Стефанюк, В. Буджак.
Дрібними збірками 3.23

ЄЛЛОВ КРІК, САСК.

По 1 дол.: С. Ґриба, А. Борса, В. Войціховський, Ф. Бучковський, В. Ґаук.
По 50 цт.: Гнатко Коваль, Н. Войціховський.
По 30цт.: Марія Зіп.
По 25цт.: Ольга Борса, Ю. Кіндрачук, М. Ґриба.
Дрібними 20.50

СМАТС, САСК.

Збірка в церкві — 8.05

ВАКАВ, САСК.

По 50 цт.: п-тво Костецькі.
По 30цт.: Катерина Черняєвська.
По 25цт.: Ґео. Т. Луцюк, В. Костинюк, І. Мельник, В. Монюк, Марта Луцюк, Настасія Бурихайло, М. Баер, Н. Калинюк, І. В. Луцюк, Т. Бурихайло, В. Дідух, Настя Бальон.
Дрібними 45цт.

КАДВОРТ, САСК.

По 25цт.: І. Тріщук, Р. Котелко, В. Попович, Я. Кіндрачук, пані Ф. Грицюк, пані Коваленко, В. Тріщук, В. С. Ковбуз, пані Івасюк, В. Б. Кіндрачук, В. Струтан, пані Матій Чук, пані Табачнюк, пані Ю. Котелко. Дрібними 20 центів.

ТЕРНОПІЛЬ, САСК.

По 50цт.: В. Савчук.
По 30цт.: В. Зіп.
По 25цт.: Н. Романко, К. Гнатюк, В. А. Войціховський, Й. Яковець.
Дрібними 60 центів.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 2 дол.: В. Павлюк, В. Іщюк, Я. і К. Давидюк.
По 1.50 дол.: Др. В. Невчас.
По 1 дол.: пані Г. Винничук (Роял Парк), І. Данилович, Л. Данилюк, Н. Д. Демко, В. Дмитрук, М. Гомола, І. Ґерманюк (Стоні Плейн), др. Ф. Ґоада, В. Іванців, А. Йосипчук, М. Климак, А. Кос, Я. Ласитчук, Л. Ляхман, Н. Маланчук, П. Н. Мельник, Г. Михайлишин, Л. Онищук, В. Пуцентело, Н. Рахміструк, О. Рогаченко, Н. Шпачинський, Г. Федьо, М. Фербей, В. Чоботар, В. Чабанюк, В. Чумер, В. Челядин, пані Г. Янішевська.
По 50цт.: В. Гривнак, Г. Челядин.

ТОРОНТО, ОНТ.

По 2 дол.: Іван Тащук, Софія Романюк, Йосиф Шмігельський.
По 1.50: Марія, Домка і Оля Котик.
По 1 дол.: Петро Романко, Іван Федусь, Дмитро Білошицький, Теодор Гуменюк, Михайло Павлюк, Олекса Федорів, Анна Коропецька, Параня Рачинська, Михайло Білий, Іван Стефанюк, Іван Гуменюк, Ф. Харовський, Петро Гайовський, Микита Протас, Марія Никорчук, Розалія Фарина, Іван Ільків, Н. Гинчарик, Михайло Дерелюк, Іван Ковальшин, Іван Романко, Пелагія Останчук, Георгій Бортник, Віра Шуляковська.
По 50цт.: Еміль Охітва.
З мирування у провідну неділю — 8.00.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: Г. Гнідий.

ҐРОНЛИД, САСК.

По 1 дол.: Кость Панчук.

СТОРДЖИС, САСК.

По 2 дол.: Василь Гуцал.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

По 1 дол.: М. Тріщук, Ф. Чуганюк, І. С. Кіндрачук, Д. Букшований, Д. Калинка, В. Михайлюк, І. Гавриш, В. Лабач, П. Сорокан, І. І. Михайлюк, І. Буджак, Л. Чуганюк, М. Кіндрачук (уч.), І. Табачнюк, І. Ф. Олексин, В. Хомин, Л. Хомин, В. Стефанюк.

ЕШВИЛ, МАН.

По 1 дол.: В. Костишин.

ЕДМОНТОН, АЛТА.
(Додаткова ліста).

По 2 дол.: П. А. Паунь.
По 1 дол.: Гр. Михайлишин, С. Невчас, В. Оробко.

ТОРОНТО, ОНТ.

По 1 дол.: Дмитро Йонка, Назар Никорчук, Вол. Шкляр, Мих. Білий, Юрій Бортник, Северин Віндик, Н. Грабовський, Мих. Деренюк, Яків Ковальчук, Тео. Метельський, Мих. Микитюк, Ілько Мандзій, Никола Сакалюк, Йосиф Шмігельський, Вас. Юрійчук.
По 50цт.: Павлина Гаврилюк, Климентина Грабовська, Анна Лапишин, Емілія Дерелюк, Марія Йонка, Фрозина Ковалишин, Софія Просемяк, Анна Романко, Калина Сакалюк, Тетяна Тучак, Катерина Шмігельська.

КАДВОРТ, САСК.

Юрко М. Котелко 2 дол.

СМАТС, САСК.

Николай Курмей 1 дол.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. М. Боднарчука.
СЕРПЕНЬ:

19 четвер, Преобр. — Шіго (полуд.)
22 неділя — коло куцих
28 субота — Успіння — Едмор — (храм): о. Желішкевич. Шіго (полуд.) о. Боднарчук. коло Льорн — о. Швець.
29 неділя Тафнел о. Желішкевич. Коло Жучкання о. Боднарчук. Вест Брук — о. Швець.
Скринка 104, — Шіго, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича.

15 неділя — Кагвин
19 четвер — Преображення — Гемлин (В'зитація Впр. о. Владики)
22 неділя — Виллінґдон (Візитація Впр. о. Владики — Окружний Церковний З'їзд)
28 субота — Усп. Пр. Богородиці — Сучава
29 неділя — Лужан (старий Прут).
Скринка 83 — Виллінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайового
СЕРПЕНЬ.

19 четвер — Преобр. Госп. — Роза
22 неділя — Сеньків
28 субота — Успіння Пресв. Богор. — Ґардентон (храм).
29 неділя — Арбака
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василиїв
СЕРПЕНЬ:

19 Преображ. Госпол. — Еґрімонт
22 Неділя — Бейс
28 Усп. Пр. Богор. — Спеден
29 Неділя — Тріен.

ВЕРЕСЕНЬ:

5 неділя — Калґари
12 неділя — Смокі Лейк
19 неділя — Федора
21 Різдво Пр. Богородиці — Тудор
26 неділя — Радвей
27 Воздв. Чест. Хреста — Стрий.
Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
СЕРПЕНЬ.

19 четвер — Преобр. Господня — Ст. Джуліен
22 неділя — Сматс
28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Вакав (храм)
29 неділя — Тернопіль.

ВЕРЕСЕНЬ:

5 неділя — Єлов Крік
12 неділя — Кадворт
19 неділя — Ст. Джуліен
21 вівторок — Різдво Пр. Богор. — Сматс.
26 неділя — Тернопіль.
27 понеділок — Воздв. Чесного Хреста — Вакав.
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
СЕРПЕНЬ

19 четвер — Преобр. Господнє — Ковбао
22 неділя — Енденоь
28 субота — Усп. Пресв. Богородиці Мейбридж (храм)
29 неділя — Свон Плейн

ВЕРЕСЕНЬ:

5 неділя — Прісвил
12 неділя Шеррідон
19 неділя — Флин Флон.
21 вівторок — Різдво Пресв. Богор. — Ервуд.
26 неділя — Арран
27 понеділок — Возвиження Чесн. Хреста — Гвайт Біч.
Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
СЕРПЕНЬ.

19 — Преобр. Госп. — Менві — (храм).
22 — Неділя — Давфин.
28 — Успіння Пр. Богородиці — Росборн (храм).
29 — Неділя — Січ.

ВЕРЕСЕНЬ:

5 — Неділя — Виста
12 — Неділя — Енгусвил.
Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керецького.
СЕРПЕНЬ.

19 четвер — Преобр. Госп. Мазепа
22 неділя Йорктон
28 субота — Усп. Пресв. Богор. — Успенська (храм)
29 неділя — Сл. Божа — Сандова Вечірня — Канора
Служба Божа — 10.30 рано
Вечірня — 7 год. вечером
Адреса: 110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
СЕРПЕНЬ

19 Преображення Господнє —
22 Неділя — Дуфрост
28 Усп. Пресв. Богор. — Ледвин Храм.
29 Неділя — Тиндал.
Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Brunkild, Man.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ

16 П 3 Преп. Ісаакія, Далмата
17 В 4 Сім молод. в Ефесі сплячих
18 С 5 Муч. Євсигнія, Кантидія
19 Ч 6 Преображення Госп.—Спас
20 П 7 Преп. Пімена пост. Печер.
21 С 8 Преп. Григорія Іконописця

22 Н 9 10 по Зел. Св. †Ап. Матея
23 П 10 Муч. Арханд. Лаврентія
24 В 11 Прмуч. Василія і Теодора
25 С 12 Муч. Фотія, Памфила
26 Ч 13 Тихона еп. Воронізського
27 П 14 Пер. мощів Теодосія Печ
28 С 15 Успення Пресв. Богородиці

29 Н 16 11 по Зел. Св. †Нер. образ Ісуса Христа.
30 П 17 Преп. Алипія іконоп. Печ.
31 В 18 Муч. Флора і Лавра.

ВЕРЕСЕНЬ

1 С 19 Муч. Андрея Стратилата
2 Ч 20 Прор. Самуїла муч. Севера
3 П 21 Преп. Авраамія Печерського
4 С 22 Муч. Агатоника і др. з ним

5 Н 23 Аєд. 12. Свщмч. Іринея еп.
6 П 24 Пер. мощ. Петра митр. Київ.
7 В 25 Ап. Тита з 70-ти
8 С 26 Муч. Адріяна і Наталії
9 Ч 27 Преп. Пімена пост. Печер.
10 П 28 †Знайд. мощів Йова Почаїв.
11 С 29 †Усікнов. Голови Ів. Хрест.

12 Н 30 Нед. 13. Александра патр.
13 П 31 †Пол. Пояса Богородиці
14 В 1 Симеона стовп.
15 С 2 Муч. Маманта, Івана митр

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ.

19 четвер — Преобр. Господнє — Пайн Ривер (храм)
22 неділя — Ешвил
28 субота — Усп. Пресв. Богородиці — Богдан (храм)
29 неділя — Ґарленд
Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ.

19 четвер — Преобр. Господнє — Дрифтінґ Ривер
22 неділя — Ленард
28 субота. Успення Богородиці — Шелвелей
29 неділя — Роблин (на фармах).

ВЕРЕСЕНЬ.

5 неділя — Ґрендвю.
Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ.

15. Нед. 9. Голос 8. Утр. Єван. 9. Літ. 1 Коринтян 3: 9-17. Єван. Матея 14: 22-34.
19. Преобр. Господнє Утр. Єван. Луки 9: 28-36. Літургія Ап. Петра 1: 10-19. Єван. Матея 17: 1-9
22. Нед 10. Голос 1. Утр. Єван. 10 Літургія Ап. 1 Коринтян 4: 9-16 Єван. Матея 17: 14-23.
28. Успіння Пресв. Богор. Утр. Єв. Луки 1: 39-56. Літургія Филипян 2: 5-11. Єван. Луки 10: 38-42 і 11: 27-28.
29. 11. Голос 2. Утр. Єван. 11. Літургія 1 Коринтян 9: 2-12. Єван Матея 18: 23-35.

ВЕРЕСЕНЬ:

5. Нед. 12. Гол. 3. Утрення Єван. Матея 28: 16—20 Літургія Ап. 1 Кор 15: 1—11 Єв. Матея 19: 16—26.
12. Нед. 13. Голос 4. Утр. Єван. Марка 16: 1—8. Літ. Ап. 1 Коринтян 16: 13—24. Єв. Матея 21: 33—42.
19. Нед. 14. Голос 5. Утр. Єван. Марка 16: 9—20. Літ. Ап. 2 Коринтян 1: 21—31, 2: 1—4. Єв. Мат. 22: 1—14.
21. Вівт. Різдво Пр. Богородиці. Утр. Єв. Луки 1: 39—49, 56. Літургія Ап. Филипян 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42, 11: 27—28.
26. Нед. 15. Голос 6. Утр. Єван. Луки 24: 1—12. Літ. Ап. 2 Коринтян 4: 6—15. Єв. Матея 22: 35—46.
27. Понеділок. Воздвиження Чест. Хреста. — Утр. Єв. Іван 12: 28—36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18—24. Єв. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

Український Релігійний

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3696
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., SEP. 1st, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1943. ЧИСЛО (509) 17

КОНФЕРЕНЦІЯ В КВЕБЕКУ.

Недавна воєнна конференція в Квебеку, це з ряду шеста конференція того роду. Та мабуть та конференція належати буде до найбільших і найповажніших в наслідках. Це не Чорчил й Розевелт нараджувалися, але з ними було поважне число найспосібніших знавців воєнної справи. Цю конференцію скликано маючи на увазі — більше голов, більше розумів.

Важна ця конференція кількома прикметами, а перша, що вибрано для неї Квебек. Друге, що на ній не було безпосередних представників Росії, хоч перед тим була балачка, що повинні би бути.

Що на конференції рішено, про те всіляко говорять. Та це вже будучність покаже. Поки ж що, то можемо думати що ця конференція була великого значіння.

БУРЯ В САСКАТУНІ.

В середу в ночі, 18 серпня, через Саскатун й околицю перейшла досить сильна буря — 60, а то й до 85 миль на годину. Буря тревала від 11.30 до 11.40 в ночі. З бурею був і дощ та град, громовиця і сильні блискавки.

Буря пірвала електричні дроти, повертала стовпи, отже частина міста не мала електричного світла майже пів години. А в деяких місцях міста не було ще електрики цілий слідуючий день.

Буря пообламувала, а то й поломала дерева, позривала в місті вивіски, а також кількось великих шиб в місті вітер знищив.

Буря сягала на захід від Саскатуну кількадесять миль, а найсильніша була коло Биґгар. Був там і град, що в деяких місцях наробив багато шкоди. Була й інша шкода, повибивані вікна, пошкоджені доми.

ВПАВ ПІД ВЯЗАЛКУ.

В Саскачевані в околиці Чаплин, фармер Мейкфорд косив. Коли ж зупинився і почав вязалку (байндер) мастити, коні скоро рушили і він впав під колесо, яке поломило йому ноги.

МАЛО ВУГЛЯ.

З Оттави оголошують, що з Алберти будуть дуже мало вугля вивозити до Саскачевану й Манітоби тому, що Західна Канада дуже багато вугля потребуває. Дальше є порада, щоби для заощадження палива властителі великих будинків перестали гріти воду для вжитку для тих, що в будинках жиють.

КІЛЬКО КОШТУЄ КОНФЕРЕНЦІЯ.

Відбувшася конференція в Квебеку коштувала Канаду 8,000 доларів денно. Всіх учасників конференції числять на 500 до 600 осіб. Всі вони перебували в готели Шато, який має 624 кімнат для спаня, а 1,100 ліжок.

Британська і стейтська делеґація складалась з 200 до 250 осіб кожда, а канадійська делеґація мала 85. За кождого делеґата, що перебував в Шато, Канада платила 11 до 12 доларів денно, за спання і їжу.

СИЦИЛІЯ В РУКАХ АЛІЯНТІВ.

Коли аліянтські війська в Африці перемогли німців й італійців, то невдовзі вдарили на остров Сицилію, що знаходиться близенько коло Італії. Сицилію забрали на протязі 38 днів.

Обчислення аліянтів такі:

Аліянти стратили 25,000, включаючи вбитих, ранених і полонених.

Німці й італійці стратили всего понад 167,000, з яких найменше 32,000 є вбитих, або ранених. До того дочислити страту 260 танків, 502 гармат і 1,691 літаків, коли аліянти стратили 274.

Німці кажуть, що забрали з Сицилії 65,000 війська, 16,000 всяких возів, 350 гармат, 73 танки і 390,000 тон амуніції.

НА СЕРЕДЗЕМНІМ МАЛО ПІДВОДНИХ

Ворожих себто німецьких та італійських підводних на Середземнім морі є небагато або не дуже показуються. Аліянтські корабл імають сильну воздушну охорону. чого підводні бояться.

ПРОВІДНИК КОМУНІСТІВ.

Президентом албертійської комуністичної партії вибрано недавно Джана МекФерсона з Едмонтону.

НІМЕЦЬКО-ІТАЛІЙСЬКІ ПОМІЧНИКИ.

З Альжиру в Африці доносять, що французький комітет освободження Франції, створив окрему комісію, що має розслідити справу тих французів, що цілий час співпрацювали в Альжирі з німцями й італійцями. До них належать урядники адвокати, промисловці, редактори, письменники.

ПЕРЕВОЗЯТЬ РАНЕНИХ ДО АФРИКИ.

З ранених на Сицилії половину перевезли літаками до Африки, до шпиталів. Кажуть, що тепер догляд над раненими пять разів красший, ніж в минувшій війні.

ЛИНВА ПРИДАВИЛА НА СМЕРТЬ.

В Порт Артур висаджували звій дротяної линви на поїзд, отже звій впав на робітника і той по чотирох годинах вмер. Звій важив 5,000 фунтів.

ҐУСЄВ ДЛЯ АНҐЛІЇ.

Донедавна большевицьким амбасадором в Анґлії був Іван Майський. Тепер Майський іде до Москви, а на його місце переходить Фйодор Т. Ґусєв, що був доси большевицьким представником в Канаді

17 КВАРТ КРОВИ ВРАТУВАЛИ ЖИТТЯ.

Ранені потребують чужої крови дуже часто, одні більше, друге менше. Недавно був випадок, де раненому воякови Чарлсови Отсони треба було дати аж 17 кварт крови, поки видужав. Кров давали через довший час.

ҐОВОРИТЬ ПРО НОВУ ЗБРОЮ.

З Берліна повідомляють, що Ґебелс, міністер пропаґанди, оголосив таке в своїй ґазеті: „Нова зброя проти воздушних нападів приготовляється. Багато рук день і ніч працює над її приготованням". Ґебелс обіцяє, що нова зброя освободить населення від налетів.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

12 вересня, неділя — Січ-Коломия, ...
19 вересня, неділя, — Фт. Вилям, Онт.
26 вересня, неділя, — Торонто, Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗЛУКА ЦЕРКОВ НЕ ВДАЄТЬСЯ.

В Стейтах довший час робляться заходи зі сторони більше ліберальних духовних і світських, щоби злучити в одно Протестантську Епископальну Церкву з Церквою Пресбитеріянською. Для підготовання злуки була вибрана окрема комісія, що працювала три роки, а тепер зі звіту комісії виходить, що справа злуки цілком не налагоджується. Хоч є ті, які злуки хочуть, але багато є тих, що є проти злуки, коли б Епископальна Церква мала для злуки дечого зрікатися.

Ортодоксальні епископали ставлять такі услівя для злуки: 1) Біблія мусить бути основою віри; 2) Мусить бути Никейський Символ Віри; 3) Мусить бути історичний епископат; 4) Тайна хрещення і причастя. І взагалі хочуть, щоби науки Епископальної Церкви не змінити.

Покищо продовжили комісії ще три роки часу, даючи на те 5,000 доларів, може вдасться їй до злуки довести.

КОРАБЕЛЬ „НОРМАНДІ" ВЖЕ ПІДНЯЛИ.

В нюйорськім порті вибух 9 лютого, 1942 р., на кораблі „Норманді" огонь, отже корабель звернувся і лежав вчасти на скалі, вчасти на болоті. Це був оден з найбільших кораблів; його будова коштувала 60 мільйонів доларів.

Зпочатку здавалося, що корабель годі буде підняти, однакож вперта праця все зробила.

Праця коло піднимання і випростування корабля тревала 18 місяців і коштувала 3,750,000 доларів. Через багато місяців працювало по 700 людей, а самих водолазів (нурців) працювало 70. По кораблі були повміщувані помпи, що могли на годину випомпувати 40,000 тон води.

Щоби підняти корабель, треба було робити в кораблі перегороди і наповняти їх водою та багато чого другого. Самого болота викинули з корабля 10 тисяч кубічних ярдів.

Щоби корабель знов довести до ладу, треба 20,000,000 доларів, але супроти вартости корабля це не велика сума.

Корабель був призначений на перевіз війська, і звався Ляфаєт, коли повстав на нім огонь.

ОТВОРИЛИ НОВИЙ МІСТ.

На дорозі, що поблять через Аляску, збудували через Піс Ривер ріку міст за один мільйон доларів. Його офіціяльно отворення було 10 серпня.

„ЖИВИЙ ЖИВЕ ГАДАЄ".

Як стоїть нині українська справа в Европі з боку політичного, годі щобудь сказати. Над українським народом шаліє военний вихор, а поки він не затихне, то можна хіба ставити питання: „Не знати-яке спустошення зробила війна дотепер".

Однакож там живуть таки українці, живе Український Нарід, а живий живе гадає, каже приповідка. Коли всі люде на світі застановляються, який по війні буде лад в Европі, то певна річ, що й українці в Европі про свій повоенний стан думають. І ми тут думаємо — бодай короткі питання ставимо.

І головне нинішне наше питання: як стоїть там справа культурна, як стоїть розумова сила українців. Кілько між загалом є свідомости; кілько є передових, інтелігентних, добрих українців. Як стоїть справа релігійна. Кілько взагалі є тої провідничої, доброї, щирої і завзятої української сили, яка навіть в часі военного лихоліття працює і вірить в кращу будучність. І якої зараз по війні буде дуже треба.

Ми певні, що кількось такої сили там є і що вона робить все, що може. Вона захищає, що може захистити, ратує, що може вратувати, плянує і творить, що може творити.

Так, як всюди на світі. Читали ми нераз, як після воздушного налету з бомбами починаєсь в місті ратункова праця — гасять огонь, видобувають присипаних, направляють вулиці... Те саме діється всюди і в загальному культурному життю.

Хоч який мусить бути военний нагляд ворога над занятими землями, але є вісти, що там таки провадиться „підпольна", себто самостійна робота народів, які там живуть. Отже годі допускати, щоби подібної самостійної думки і праці не було й на українській землі. Коли ж ми про те не знаємо, то лише тому, що Україна знайшлася в такій военній полосі, звідки вісти до нас не доходять.

Нині отляньмося на хвильку на недавне минуле.

Перед 10 літами галицькі часописи обчисляли, яку скількість своєї інтелігенції мав український нарід на землях не занятих большевиками! І так:

Найбільше було учителів, бо коло 4,000. (Це не значить, що всі вони вчили по українськи і в українських школах, бо як знаємо, багато з них мусіло перебувати і вчити на мазурах. Але все ж то була українська розумова сила).

Священиків було 2,500.

Інжиніри (землеміри) коло 400 в Галичині і на Волині, а всіх під польським забором було коло 4,000

Учителів шкіл середних було зорганізованих 420.

Адвокатів в Галичині коло 280, а разом з Волинню і заграницею коло 350.

Лікарів 280.

Всего разом коло 8,000 осіб.

Позатим були ще ті, що працювали над розвоем української торговлі, кооперації і промислу; були журналісти, редактори і др.

Це було перед 10 літами. Поки ж нинішна війна почалася, то українська сила ще трошки збільшилася.

Тепер хіба питання, кілько тої сили знищило военне лихоліття.

Який стан української свідомости і провідничої розумової сили на землях був та є під большевиками, про те нема навіть приблизних цифр. Можемо хіба робити здогади.

Та щоб не було, але можна бути певним, що доки нарід жиє, доти „живий живе гадає" — отже є, в нім сила, що працює і для охорони життя народу і для забезпечення йому істновання в будучині. І та сила після війни стане видною.

Павло К.

ПРАЦЯ, А НЕРОБСТВО.

Деякі з тих, що вже нині думають і говорять про повоенний лад, представляють справу так, що по війні треба завести такий лад ,де всім була би безмежна воля і де всяку працю можна би заступити машинами, та ще чим так, що майже не було би треба людям працювати.

Це баламучення людей.

Праця є конечною для життя. Неробство ще нічого доброго на світі не збудувало, ані розумних людей не виховало.

Лише праця все творить, все будує, все піддержує, все здобуває.

Розуміється, що сюди не входить надмірна праця, ані праця невільнича.

Чому народи африканські не виробили в себе великого розуму? Тому, що їм там легко жилося. Безнастанне літо, земля дає подостатком поживи, палива, треба мало, або і не треба, одежі треба дуже мало, великих будинків не треба... І люде дармують. Дармують руки, дармує розум. Сила, яка в них є, дармо пропадає.

Та ще одно можна сказати про неробство: Хто не схоче розумної і гідної праці яку Бог чоловікови призначив, то чорт заставить його до своєї праці — дурної, брудної негідної й убійчої.

Чи ви ще не бачили тих, що до роботи в діявола найнялися? Бачили! А за яку платню? За хвилеву нерозумну та брудну втіху:

Христос працював. Апостоли працювали ап. Павло каже: „Хто не працює, нехай не їсть". Святі люде працювали Великі мислителі і вчені працювали

Тому розумний чоловік не поставить неробства за ціль життя, за ідеал Ідеалом життя може бути лише розумна самостійна праця

Хто вперто йде і не боїться небезпек — виходить на верх гори; а лінивий і нероба завігди буде на долині.

З РІЖНИХ ПРИПОВІДОК.

Перська.

Коли не вчиш сина якого будь доброго ремесла, яким заробляв би собі на хліб, то все одно, що ти приготовляв би його до грабіжі.

Еврейська.

Великої мудрости вчимося від наших учителів; ще більше від наших товаришів, а найбільше від наших учеників.

Еспанська.

Кождий день, це в малім образку ціле наше життя: пробудження й вставання, це наше народження; кождий новий ранок, це наша молодість, а наш сон смерть.

Мозок чоловіка більше грізний, ніж пазурі льва.

Буддійська.

Коли чоловік робить зле, то за ним котиться терпіння, як колесо за волом, що тягне віз.

Не тільки обманюють нас люде, кілько ми себе самих обманюємо.

Чоловік доти не переможений другими, доки сам не вважає себе переженим.

Не про те думай, щоби піднестися понад других — дбай, щоби піднестися понад себе самого, яким ти є нині.

ЯК ЗЛО ВИХОДИТЬ НА ДОБРО.

Робітники направляли електричні дроти. Один кінець наелектризованого дроту упав неспостережено на хідник. хто наступив би ногою на него, той пожив би смерти.

Хідником надійшов прохожий. Один з робітників, спотерігши лежачий на хіднику дріт почав кликати до прохожого, щоби не наступив на него. Але ізза галасу і шуму вулиці, прохожий не чув голосу остороги. Він ішов задумано вперед; ще кілька кроків — і заступить ногою у дріт. Робітник крикнув ще голосніше, але той не чув. Тоді робітник схопив молоток і цілою силою кинув ним в прохожого. Молоток вдарив його в голову і він повалився непритомний на землю, кілька кроків від дроту.

Коли прохожий прийшов до себе і коли йому пояснили в чім річ, він щиро дякував робітникови за те, що той вратував йому життя.

Таке всюди буває в людськім життю. Нераз думаємо, що те, що сталося, є для нас лихом, а воно може бути великим добром, бо мале лихо нас від великого лиха вратувало. Коли Бог дає нам терпіння, то застановімось, чи в тих, терпінь не вийшло опісля велике для нас добро.

Недармо український нарід зложив приказку, що — Нема лиха без добра!

ІНТЕРЕСНИЙ АВАНТУРНИК.

В Ню Йорку арештували авантурника, яких буває небагато. Зветься він Стефан Вайнберґ, однакож має ще понад 20 всяких інших імен. Тепер його роботою було приготовляти молодих хлопців в Ню Йорку на глухих, німих, варіятів та всяких калік щоби не взяли їх до армії. І робота Вайнберга була дуже успішна, бо хлопці так вміли всяких калік вдавати, що годі було пізнати, що це вдаване і їх від війська увільняли.

Та це лише частина його таланту. В 1910 р. Вайнберґ вдавав, що він помічник сербського амбасадора; опісля вдаючи головного кумунського консуля він справив в Ню Йорку величавий бенкет.

В 1921 р. Вайнберґ виступив в одязі коменданта фльоти і високого державного відпоручника, і як такий, він стрічав княжну Фатіму з Афганістану. Він приготовив для неї плян подорожі до Вашинґтону, зібрав для неї товариство, представив її президентови Гардінґови і там фотографувався з нею. Він познакомляв її з ще іншими визнаними державними мужами.

Подібних історій є за Вайнберґом ще більше. Він якийсь час вдавав лікаря; був директором санітарної праці; переводив інспекцію на военнім кораблі „Рекрут"; був помічником державного прокуратора, доки не довідалися, хто він, та ще дещо.

На ділі це не так злочинець, як авантурник, якому мабуть нема рівного на світі. Талановитий чоловік!

НА ФАРМАХ ТРЕБА РОБІТНИКІВ.

З багатьох сторін Західної Канади є вісти, що на фармах бракує робітників для жнив. Робляться заходи, щоби якнайбільше студентів йшло на жнивові роботи, але і студентів є тепер менше, ніж минулого року. Без робітників частина врожаю може пропати.

В АНГЛІЇ ЗАВЕРТАЮТЬ ЧАС.

Від цвітня годинники в Англії були посунені 2години вперед від часу звичайного. Тепер одну годину завертають назад, отже час там буде лише о одну годину скорший від звичайного.

ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

III.

Вироджуються — Нераз чуємо: „Всі діти, як діти, а одно виродилося".

Дослідники людської вдачі кажуть, що людська природна вдача ділиться на чотири вдачі („пемпераменти"), а то:

1. Вдача холерична. В дітей і людей в такою вдачою повстає скоро гнів і злість і довго треває. Такі діти всюди хочуть верховодити.

2. Санґвінічна вдача. Люде з такою вдачею скоро чим будь захопляться, але скоро остигають. Це люде добрі, мягкі, але занадто податливі ,поверховні.

3. Вдача флегматична — повільна, лінива, тяжка.

4. Вдача мелянхолійна — мовчаливість, задума, обережність, тревожність, часто сум є в цій вдачі.

Ці вдачі не виступають деколи дуже різко але бачимо ,як переважає одна, чи друга вдача.

Вдачі, це якість матеріялу. Оден матеріял твердий, другий мягкий, третий ще який. Виходить, що хто матеріял обробляє, повинен вживати відповідного способу для кожної якости матеріялу. Отже до одної дитини треба рішучої погрози, до іншої доброго слова, до третої ласкавої поради...

Не треба дорікати дитині, чому вона не така точно, як друга. Треба брати матеріял, який є. Але розсудне, обдумане відношення зможе кожду дитину на добру виховати.

Іншими словами — в кождім окремім випадку треба іншої тактики.

Не зневажати дітей — Як не зневажаємо старших, так не повинні ми зневажати дітей. А буває, що зневажають, докучають, без потреби вдарять, щоби немов показати: Що мені зробиш, коли я сильніший!

Дитина дуже відчуває зневагу Буде дорослою, то й тоді пригадає зневагу, що зазнала від недумаючих людей.

Всі мають бути однакові — Буває, що батько чи мати одну дитину більше любить, ніж другу і це всюди її показують. Це дуже нерозумне. Треба руководитись не лише почуваннями ,а й розумом і всюди дітям казати: Ви всі для мене однакові! І ділом це показувати. Були нераз випадки, що дитина, яку родичі найменше любили, була для них на староти одинокою підпорою і потіхою.

Одно сюди, друге туди — Буває, що самі родичі є двох дуже відмінних вдач. Мати приказує дітям, а батько: „Лиши їх, нехай там собі!" Або батько грозить, а мати: „Чого ти дітей вчепився?"

Це лише псує дітей. Вони не знають, при чім їм стояти і хиляться туди, де найбільше розпуску і попуску.

Повинно бути так, що коли одно з родичів дітям приказує, чи грозить, то друге повинно потакнути. Тоді батько й мати є одним авторитетом для дітей і діти знають, кого слухати.

Балачка з дітьми — Мати з природи більше любить говорити, ніж батько, а це на те, що вона має дітей вчити говорити і так розвивати їх розум.

Дитина хоче, щоби їй щось оповідати. Вона домагається оповідань, про все допитуєсь, прислухуєсь. І коли чує розумне — сама стає розумною; коли дурне — сама стає дурною; гарне — стає гарною; погане — сама стає поганою. Що їй давати, тим вона свою уяву, свій розум і свою душу заповнює.

Дитина, це грядка, на якій все можете сіяти — добре і зле. А що посієте, те вродиться.

І тут якраз треба говорити з дитиною так, щоби розум дитини поширювався, щоби її душа ублагороднювалася. Говорити про добре і гарне; показувати зло і добро, щоби навчилася їх відчувати і відріжняти; давати добрі приміри; заохочувати до доброго; розумно пояснювати, про що дитина питає.

І це повинна мати робити уважно і поважно, як дійсна учителька.

При розумних бесідах розум дитини скоро і гарно розвиваєь і її уява виповнюєсь самими гарними і вартними образами, які ніколи в життю не затруться. Вони лишаться як основа для цілого дальшого життя.

Читати дітям — крім бесід треба ще дітям читати і пояснювати читане. Книжка дає батькови чи матері готовий матеріял, якого їм при вихованню треба

Коли діти будуть читаного слухати, то почнуть книжку цінити і самі захочуть вчитися письма і читати. Розумієсь, що треба почицати з найкоротшого і найлекшого. — щоби дитина розуміла і щоби не мучилася.

Уважати на вік — Оскілько дитина менша, остілько вона хоче всего коротшого і дрібнійшого. Найкрасша забавка за хвилю її змучить і вона її покидає.

Отже малій дитині оповідати щось дуже коротке й оповідати не дуже довго. Зате можна частійше повторяти Коли дитина старша, оповідати їй довше. Коли чогось забагато, то дитина перемучуєсь.

Але з того ще не виходить, що дитини не треба принукувати, заставляти і силувати. Треба силувати до того, що вона може і повинна виконати.

Спів — Дуже важною справою є вчити дітей співати. Пісня, це і краса і життя; вона захоплює душу і заставляє думати про зміст пісні. Пісня заповняє уяву й душу більше, ніж що друге І коли дитина навчиться співати, то це буде для неї велика цінність - вона ціле життя буде переспівувати те, чого в молодім віці навчилася. Вона буде більше товариська; в громадській праці буде більше потрібною.

Пісня, це така цінність, що дуже треба жалувати тих дітей, які не мали змоги навчитися якнайбільше гарних пісень. І вони самі ціле життя будуть жалувати, що співати не вміють.

Пісня заповняє увагу дитини гарним і так не дає змоги, щоби в діточу уяву залізало щобудь зле і погане.

Отже обовязок матері вчити дітей співати — як може і вміє. Не ходить про якісь особливші пісні, бо для дитини кожда пісня гарна хоч і найпростійша. Коби пісня. Нехай вчить і батько Коли ж обоє замало співучі, то нехай подбають, щоби діти від когось дальшого пісень вчилися.

Пісня, це велике культурне майно, більше ніж іструментальна музика своя пісня! Це життя в образках. Це історія народу. Це патріотизм. Це співчуття і жаль. Це милосердя. Це весела сторона життя. Це побожність і молитва.

В піснях є широкий ріжнородний світ, тому діточа і взагалі людська душа бажає пісні, як суха земля води.

НОВЕ БОЛЬШЕВИЦЬКЕ ВИХОВАННЯ — ПОГЛЯД НА ЖІНКУ.

Ще до недавна читали ми і чули, як в большевії жінка в усім рівна чоловікови, може робити всякі чоловічі роботи, будувати, а нині довідуємось, що навіть в большевії жінка є жінкою.

В „Нюзвік" є стаття московського кореспондента, де він оповідає, що тепер в большевії будуть в школах, головно висших, окремо виховувати хлопців а окремо дівчат. Дальше — заведуть вагляд над хлопцями і дівчатами, якого доси не було.

Урядовий звіт директора Московських Шкіл, Солохіна веде до того, що відокремлення полів є „привернениям нерівности між чоловіками і жінками в державі".

Солохін каже, що хлопцям і дівчатам треба окремого виховання кождому, а окремого виховання не можна дати, коли дівчата і хлопці сидять в одній клясі.

Звіт говорить, що праця чоловіків і жінок в життю неоднакова. Доси большевики гордилися тим, що большевицькі жінки працюють в копальнях вугля, при будові залізниць, або при загальних роботах, а Солохін говорить, що не всяку працю можуть чоловіки і жінки виконувати в ріжній мірі. От війна — і чоловіки воюють на фронті, а жінки можуть лише помагати в шпиталях, чи що.

Говориться в звіті дословно:

„Жінки мають обовязки, яких не мають чоловіки. Дівчина, як будуча мати, мусить знати, як дбати про дітей; як їх виховувати. Що хто не казав би про обовязки чоловіків і жінок в вихованню дітей, то мати є завсігди матірю і школи мусять давати дівчині окрему науку".

Поділ науки і розділення в школі хлопців від дівчат є дуже важною справою і має піднести большевицькі школи на висший степень — каже Солохін.

Кореспондент каже ,що звіт висуває новий погляд на жінку (вад̑ілі до старого погляду вертаються!) і її місце в родині та народнім життю. Давнійший погляд давав широке місце на розводи, держава помагала в способах не мати дітей, тоді клалося більшу вагу на „ясла" (де малих дітей спільно виховують), а не на родину. Досі число народин дуже зменшилося через розбиття родин та ще що.

Отже большевія вертається нині до буржуазних способів життя.

ДЕЩО ПРО ФІНЛЯНДСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

Фінляндці, чи фінці, належать до азійських народів, до народів Ярало-Алтайських. До тої родини народів належать в Европі мадяри, фінляндці, естонці, карельці, та ще може деякі в північній Росії.

Фінляндці мають Церкву православну, але до 1917 року в їх церквах було все московське — мова, духовенство та ще дещо. Царська Росія старалася через церкву всі другі народи московщити. Отже з розпадом царської Росії почали поневолені народи висвободжуватися, а з ними і їхні Церкви.

Почали й фінляндці. Першою в них справою було впровадження до Церкви фінської мови в Богослуженнях; дальше почали переміняти написи на образах з російських на фінські.

Що до церковних риз, то почали робити їх з мякшої матерії, трошки вузші, а прикраси на них почали давати біло-сині, себто фінляндські національні краски. В Карелії ж краски чорно-червоні. Ще дальше стали Фінляндці на тому, що церкви будуть будувати не в стилю московськім, але північнім (очевидно своїм), або византійськім (грецькім).

Окремо згадати естонців... В них Богослуження правилось по естонськи ще за царату і це було добре й канонічне, а коли українці домагалися своєї мови в Церкві, то москвини казали, що українська мова „базарна" (проста, ярмаркова), яка ображає Господа.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

В СВІТЛІ ФАКТІВ.

III.

Коли бесіда еп. Штросмаера на Ватиканськім Соборі 1870 р. не подобалася багатьом і вони піднимали крики то Штросмаер сказав: Загляньте до Історії, до Баронія і других, я переповідаю те, що дає мені Історія. А коли вам не всмак, то кричіть на Історію.

Співжиття українців з католиками на протязі 600 літ творило також окрему Історію — неписану і писану. Щож до писаної, то писали її православні українці, але **найбільше писали її таки греко-католики**, на плечах яких вага тої історії головно лежала. Писали її також **католики поляки** і вони додають до неї багато матеріялу.

І тому українці добре знають, хто був і є Рим, що це таке католицизм. Історія їм про те говорить. А коли кому з представників католицизму це не всмак, то нехай кричить на Історію — можна казати словами Штросмаера.

Одно можна завважити: коли б католицизм був на ділах таким як на словах, то Історія була би цілком інша — тоді вона оповідала би про Царство Боже між людьми. Коли ж вона говорить що інше, то за те, як ми розуміємо, винні католики, а не українці.

Що Римови завсігди ходило про те, щоби греко-католиків переводити на латинство, щоби церкву заміняти на костел, це бачать українці з римської роботи. І не тільки це — бо Рим, чи представники Риму про те нераз недвозначно висловлювалися. Також розуміємо, що Рим має окрему конґреґацію, чи що, яка дбає, щоби всі обряди заміняти одним римським обрядом.

І всюди і завсігди бачимо заходи, щоби права греко-католицької церкви обкроїти щоби її зміст заміняти латинським — не згадуючи вже про насильне перетягання греко-католиків до костела.

Отже було таке і в Америці. В Стейтах приміром хотіли завести в церкві „бержмоване", а коли не завели, то лише завдяки рішучому спротивови еп Ортинського і священиків. Про те свого часу в американських часописах писалося. І такого можна згадати чимало.

Та ми згадаємо ще оден інтересний факт.

В греко-католицькім священичім журналі, „Ниві", ч. 4, 1908 р., в статті: „Де сидить схізма?", гр. кат. священик оповідає, як і що він говорив з папським делеґатом Каже він:

„Коли ж пізніше бачився з делегатом апостольським Сатольлім, представляв я йому що Русини католики мусять мати в Америці свого обряду епископа, бо російські схізматики поміж нашим народом ширять свою схізматицьку пропаганду а ми Русини, не маючи свого епископа, не можемо гідно виступати в оборон нашої католицької віри і церкви. На се делеґат апостольський спитав мене:

— А чи би ви Русини утримали свого епископа, чи дали бисьте єму відповідне удержане? — На се я сказав:

— А чомуж би ні, наш нарід постарав бися для свого епископа о все, щоби лиш потрібно було до єго удержаня".

„Тоді делеґат апостольський мені каже:

— Я віру, що ваш нарід є жертволюбивий, але ви Русини вже давно повинні се зрозуміти, що не лиш тільки повинна бути одна віра, але й один **обряд**. Доки у вас Русинів співаєся „Господи помилуй", доти ви еще **схізмою пахнете**. Ми знаємо що богато з ваших Русинів утоне в схізмі, але і ми ще потрафимо багато їх до себе, с. є. до латинського обряду стягнути оскілько нам вдасться."

Чи можна ще ясніше говорити?

На місці буде згадати і Канаду. Тут в „Норт Вест Ревю" з 30-го квітня, 1921 року, писав греко-католицький священик Боский (бельґієць), що: **„чому би латинські священики не повинні мати власти працювати над асиміляцією іміґрантів?"** — це він каже говорячи про греко-католиків. Дальше радить, що не час тепер говорити русинам **„про перехід до латинського обряду"**, на те прийде час пізніше. Вкінци каже, що хоч православних нема багато — **„але їх число зросте, коли буде за багато бесіди про те, що русинів мається перевести на латинький обряд"**.

Коли до того додати хочби тайні „Правила" еп. Будки, то про заміри Риму супроти українців не можна сумніватися.

Це бачать і знають і не годяться навіть з тим деякі греко-католицькі духовні. Ще еп. Будка казав: „Що ж я зроблю, коли я від них залежний? Раз я зробив, як уважав за справедливе, а вони мені Ти ніж пхаєш в наше серце".

Недавний ,відомий нам випадок: гр. кат. священик не ворогує з православними українцями і хоче задержати права гр. кат. Церкви... І самі греко-католики тим вдоволені. Нараз все зміняється. Коли ж хтось допитується про причину, священик каже: „Що ж я зроблю, коли є донощики... А крім того загал замало свідомий"...

Це не зашкодить знати еп. Савариновій. Як він це використає, чи не використає, це його справа.

ЩО КАЖУТЬ ПРО ВІЙНУ.

Капітан Рикенбекер, що недавно вернувся до Ню Йорку з теренів війни, зробивши 55,000 миль дороги, каже, що коли війна буде йти таким ходом, як нині, то в осени 1944 року Німеччина ще буде стояти.

Гюлет Джансон, кентенбурський декан (настоятель кентебурської катедри) сказав недавно, що коли б аліянти вдарили німців так, щоби ті забрали 50 дивізій з большевицького фронту, то війна скінчилася коло Різдва. Оскілько удар буде більшою несподіванкою, остілько скорше війна закінчиться — казав Джансон.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XIX.

На чім малювали.

Матеріял, на якім малярі малювали образи, бував ріжного роду. Малювали, на деревляних дошках, на полотні, на тинкованих стінах (на плястрованих), а також на склі.

Фрески — це мальовання на тинкованих стінах церков, чи каплиць.

Мальовання на склі було окремою малярською штукою і такі образи малювали головно на шибах церковних вікон. Це була дорога річ.

Треба згадати ще оден рід образів, а то **мозаїкові.**

Мозаїка, це штука не мальовання образа красками, але викладання кусочками ріжнобарвного каміня, або скла. Маляр вишукує відповідні маленькі зеренця ріжнобарвного каміня іналіплює тісно з другими на мягкий тинк. Він добирає такі барви, щоби образ виглядав, як мальований. Мозаїкові образи занадто дорогі і дуже гарні. Багато мозаїкових образів було в церкві св. Софії в Царгороді, яку турки перемінили на свою церкву а також є в св. Софії в Києві.

Ще кілька уваг про церковне малярство.

Є передання, що початок церковному малярству положив сам Христос. Оповідаєсь, що ефеський князь Авгар запрошував Христа до себе. Однакож Христос не пішов. Він вмився, втерся полотном і на полотні став образ лиця Христового. І він той образ післав Авгарови. Це мав би бути перший нерукотворний образ Спасителя.

Про другий нерукотворний образ говорить переказ: Коли Христос ніс на Голгофту важкий хрест, побожна жінка, Вероніка, обтерла полотном його спітніле лице і зараз на полотні повстав образ Христа в терновім вінку.

Церковний переказ говорить також, що евангелист Лука намалював був образ Богородиці, а коли вона його побачила, зраділа і надала йому чудодійну силу.

Ще є оден переказ. Апостоли Петро й Іван проповідували в Лідії, в Малій Азії і збудували там церкву в честь Діви Марії. Коли ж вони просили Діву Марію, щоби прийшла й освятила її своєю присутністю, вона сказала: „Ідіть і тіштеся, а буду там з вами".

Коли потім прийшли вони до церкви, побачили образ Богородиці незвичайно гарний і вірний в подробицях. Діва Марія бачила опісля той образ, раділа і дала йому благодатну силу.

Такі перекази свідчать що християне в самих вже початках дуже цінили релігійні образи.

Згадані нерукотворні образи та образ ап. Луки, чи й копії, стали опісля взорами церковного малярства.

Найдавніші церковні образи малювалися головно темно-цинамоновою барвою, як давні українські чудотворні образи — Холмський, Честоховський (його поляки взяли від українців), Володимирський, Іверський і др. Аж в 13-ім віку почали малярі вживати більше красок. Також аж пізніше почали кругом осіб мальовати і той світ, серед якого святі особи жили.

Та все ж і нині між малярством Східної і Західної Церкви є велика ріжниця. Схід тримається в головнім давних зразків і показує людей і їх окруження приблизно таким, як воно колись було, чи мусіло бути, показує історичну правду.

Західне малярство дозволяє собі на неможливе. Годі думати, що Божа Мати держала малого Ісуса цілком голим — так малюють Його на Заході.

Малюють там Матір Божу з непокритою головою, або в одязі черниці (монахині), або в „кринолині, себто широчезній спідници — а всего того не було коли Мати Божа жила.

Малюють там деколи отця Миколая з виголеною бородою, малюють в „тіярі" (потрійній папській короні); малюють св. Йосифа без бороди, хоч історія каже, що жиди мусіли обовязково носити

бороди, тай взагалі християнські духовні на Сході мали бороди.

Благовіщення малюють (Ван Дайк), що Діва Марія в дорогих одежах, в величавій палаті, хоч знаємо, що життя Діви Марії було убоге.

Такі образи можуть бути гарні, але не відповідають історичній правді; як не відповідало би історичній правді, коли б змалював хтось Адама, чи Івана Хрестителя, як вони сидять на автомобіли.

Східне малярство тримаєсь більше історичної правди.

ДЛЯ СВЯТОЧНИХ ДНІВ.

Прощайте одні другим.
(Мат. 18: 23—35).

Сказав Христос приповість:

Переглядав цар рахунки з своїми слугами-довжниками. Оден з них винен був десять тисяч талантів, а коли не міг віддати, цар казав продати його, і родину, і майно його і грішми довг заплатити.

Впав слуга на коліна і просить: „Потерпи мені, а все віддам". І так щиро він просив, що цар увесь довг йому подарував.

Невдовзі той же слуга побачив другого слугу, що винен був йому всего сто динаріїв — маленьку суму і почав домагатися грошей. Довжник почав просити: „Потерпи трохи, а все віддам". Але той не хотів і віддав свого довжника в руки суддів.

Почув про те цар, покликав немилосерного слугу і каже:

„Слуго ледачий! Я великий довг тобі подарував, а чи не повинен ти був таксамо поступити з своїм товаришем?

І передав його цар в руки мучителів

Закінчує Христос свою приповість словами:

„Так й Отець мій небесний поступить з вами, як не будете прощати кождий братови свому щирим серцем провин їх".

Багато лиха в життю людей буває через те, що люде немилосерно судять чужі провини, що не прощають одні другим.

Не думають люде, що навіть оден чоловік докучить сам собі, коли вдарить себе, навіть, скалічить, похибку зробить, чогось не догляне, щось попсує А коли живе близько себе більше людей, то ще можливіше, що один проти другого провиниться.

Але як легко чоловік прощає сам собі. І як він рад, щоби Бог йому простив, щоби й люде не згадували його провин. Однакож як тяжко йому забути, що хтось проти нього провинився.

Коли б люде це одно памятали, то як легко вони вирівнували би свої рахунки з другими й оскілько більше добра було би між людьми.

Христос мав тут на гадці близьких людей, яким треба разом жити, разом працювати, а не явних, впертих ворогів, з якими нас ніщо не вяже; не мав на гадці тих, які плянують, щоби нас використовувати, поневолювати, або нищити. Про таких казав Він Апостолам: „Тікайте від них...

Раз монахи мали судити другого монаха і запросили св. Мойсея мурина (вмер 400 року по Христі), Знав Мойсей людську короткозорість, отже хотів їм це показати. Так набрав він піску в мішок, взяв на плечі і приходить. На запит монахів, на що це, відповів Мойсей:

„Коли йду судити гріхи брата мого, то повинен з собою і свої гріхи принести — отже я їх приніс. А деякі судді лишають свої гріхи вдома".

Зрозуміли монахи науку Мойсея і винного монаха цілком не судили.

Різдво Діви Марії.
(8 вересня, церк., 21 горож.).

Святий Андрей Критський каже про свято Різдва Богородиці: „Нинішний празник є для нас початком празників". А св. Іван Дамаскин говорить: „День Різдва Богородиці є днем всемірної радости, бо через Богородицю весь людський рід обновився".

Нинішний празник пригадує нам слова Гавриїла: „Щаслива ти між жінками!", та слова Богородиці: „Від нині будуть мене поважати всі народи".

Бо дійсно нікого з жінок людський рід так не поважає, нікого не має тільки в своїй памяти, як Діву Марію. Нема християнського Богослуження (крім протестантських), де не було би похвал і просьб Богородиці. Кілько церков її імени збудовано в усіх віках. Кілько похвальних пісень їй відспівано: кілько молитов до неї заслано. Кілько образів й намальовано — серед багатьох поколінь і мільйонів вірних.

Це треба собі пригадати коли святкуємо память народження Пречистої Діви Марії, а тоді зрозуміємо величність сього свята.

Воздвиження Чесного Хреста.
(14 вересня церк., 27 горож.).

„Воздвиження", це „піднесення".

Історія свята „Воздвиження" така: коли цар Константин Великий став християнином і дав волю християнській Церкві, його мати, св. Єлена, 80-літна, удалася до Єрусалиму, щоби відшукати Хрест, на якім Хритос умер.

Коли ж знайшла, то великий розголос про це пішов поміж християнами і вони з далеких сторін сходилися, щоби святий Хрест побачити і ойму поклонитися.

А що народу було дуже багато, то при відповіднім Богослуженню патріярх Макарій підносив св. Хрест, звертаючись в чотири сторони світа, щоби всі бачили, при чім нарід співав „Господи помилуй".

Ось тому і нині в свято „Воздвиження" священик при кінци Утрені виносить Хрест на середину церкви, й обходячи з ним тетрапод, підносить його на чотири сторони світа.

Хрест, це прапор християнства! Ап. Павло так говорить: „Мене ж не доведи, Боже, хвалитися чим небудь, а тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа". — До Галат 6: 14).

ЛІРНИК.

ДУМКА.

Дорогою широкою
Іде собі селом
Сліпий дідок старесенький
З своїм поводиром.
На шиї в нього ліра
Висить на ремінци,
Він йде, щоб всіх відвідати
В кождім села кінци.
Збігається до лірника
Дітвора геть уся,
Бо всім хочесь послухати
Старого дідуся.
Дідусь на щиру просьбу їх
Не може відмовлять,
Під плотом на колоді
Усівши — почав грать.
Він грав їм про Адама,
Про те, як світ повстав;
Про грішників і праведних —
Який хто суд приняв;
Як треба хоронитися
Всім людям від гріха,
І як треба провадити
Побожнеє життя.
Заграв їм про сирітку,
Яку лишила мати
Малою на сім світі
Поміж людьми блукати.
І личка тут діточії
Всі посумніли враз,
Та сльози покотилися
З очей їх, як альмаз.
Дівчата молоденькії,
І хлопці й парубки —
Ідуть також послухати
Дідусеві думки.
У кожного на серци —
Коли б заглянув там,
Негарного знайти би мож,
Що він здіргнувся б сам.
А тут при тій колоді
Їх совість з сну встає,
І сміло їм говорить,
Що грішного в них є.
— Дідусю, про Варвару
Заграйте нам святу,
І Чоловіка Божого
Святую простоту.
Дідусь ще й рад, що слухають,
Тут знов почав співать,
І помаленьку корбою
Став струни натягать.
Варвару прославляв дід,
Як вмерла за Христа,
І як народ теперішний
Тримається гріха.
Про Алексія Божого
Дід людям виґравав,
Як він через багацтво
Дім батька опускав.
І як він царську славу
На віки залишив,
А свою душу чистую
Він Богу доручив.
Дідусь вже перемучився,
Аж градом піт біжить,
За те йому дарунки є
І просять відпочить.
— Дідусю, ще заграйте нам, —
Озвався хтось з юрби —
На серцю стає легче,
Як граєте думки.
— Ну, добре, мої милі,
А щож вам ще заграть?
А може вам про Блудного
Ще думу заспівать...
Тут корба повернулася
І струни загули,
Як тато своїм діточкам
Маєток роздали.
Співає дід про Блудного,
І слухають усі,
Бо мало хто в такому
Не чується грісі.
Коли ж дід заспівав їм,
Як блудний пропадав,
То мало хто вже витримав,
Щоб тут не заридав.
— Так діти стережіться
Тяжкого ви гріха,
Любіть, шануйте, слухайте
Мамусю і вітця.
Бо вік ваш буде скорочений —
Дідусь осьтут додав—
Тому, хто тата й мами
В життю не шанував.
— Ой дякуєм дідусеньку
За вашії думки,
Великою наукою
Будуть нам всім вони.
— Ото ж, мої коханії,
До серця їх прийміть
І Бога з татом, з мамою
Всім серцем полюбіть.
Подякував дід за все,
Що хто йому тут дав,

А далі ще й до другого
Села помандрував.

(З „Духовного Сіяча").

Пояснення до вірша:

Ліра — рід подовгастої скринки, на ній натягнено звичайно три струні. На кінці скринки є колісце з корбою, до якого доторкаються струни; коли колісцем обертати, струни грають. Є додані окремі кілочки, якими кобзар притискає струни, щоби мати ріжні тони.

Лірник — звичайно сліпий, або каліка, що грає на лірі і співає і так заробляє собі на життя. Лірники співали звичайно релігійні і моралістичні пісні— про Страшний Суд, Лазаря, Сироту, Олексія, про сина, що вигнав з дому матір...

ГОРДИЙ ЦАР.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Десь колись, на українській таки землі жив князь — та все такий гордий, що не приведи Господи. Має силу, то й розуму не слухає. Таке як то буває і з звичайними людьми, коли наберуться сили.

Раз прийшов він до церкви і слухає, як вященик Євангеліє читає. І неподобалось цареві якесь слово. Тож кличе він опісля священика і каже:

— Як посмів ти читати таке місце?

— Як не читати, коли там так написано? — каже священик.

— Е, написапе, кажеш... Там незнати що понаписують, а ти будеш все читати? Замаж ті слова і більше їх не читай!

— Не я ті слова писав — говорить священик—то не моя річ їх замазувати.

— Як ти смієш, га? Я цар і мене мусиш слухати!

— Все буду слухати — говорить священик — але не в тім, що Божий Закон говорить. Не можу я Божих Слів змінювати.

— Як не можеш? Я коли захочу, то зміню. Зараз викинь ті слова і не читай їх більше.

— Не смію, не можу...

— Я тобі приказую!

— Аджеж це Закон Божий...

— Ну, даю тобі три дні до надуми Четвертого прийди до мене ,а не зміниш, так голови тобі не носити!

Кінчиться третий день, а панотець не знає, що робити. Умерти за віру готов, але ж жінка, діти малі. Горе! Лежить, а не спиться, думає. Аж над ранком заснув.

І снится йому що прийшов до нього ангел і каже:

— Не бійся! Бог мене післав, щоби я тобі поміг.

Встав панотець і вже радий та дякує Богу.

Прокинувся і князь тай приказує скоро збиратись — Їде він на лови (на полювання).

Полюють вони в лісі Нараз бачить князь оленя, та такий гарний, якого ще в життю не бачив. І почвв цар за ним гнатися. От от й дожене. Аж тут ріка. Скочив олень в воду, а цар скинув скоро одежу і за оленем. А плівати вмів добре. Пливе він і ще ось трошки, а схопить оленя за роги... Та ось і беріг. Вискочив олень, а за ним князь. Та тілько хотів його за роги вхопити, аж оленя не стало, зник.

Почав князь оглядатися аж бачить, що на другім боці ріки хтось в його одежу одягається. А дальше сідає на князевого коня і поїхав.

Думав князь, що це злодій а то був Ангел, що прибрав князівську подобу. Здогонив він князевих помічників і поїхав. А князь зостався голий в лісі.

Дивиться, а десь далеко дим підіймається і подумав:

— Це певно моя дружина (помічники) палить.

Пішов, аж там цегольня — цеглу там роблять. Робітники повиходили дивляться: що воно за чоловік голий? А він ногй покалічив, тіло подрапав. Змилувались над ним, дали одежу, винесли черствого хліба та огірків. Питають:

— Скажи чоловіче хто ти такий?

— Дайте — каже — наїмся, а то їсти хочу.

Нагодували. Ще він ніколи з таким смаком не їм нічого. Наївся, а тоді:

— Тепер скажу, хто я такий; я ваш князь! Як вернусь до дому, то вас нагороджу.

Ті як гукнуть на нього:

— Ах ти ледащо! Старець, сорочки своєї не має, а царем себе величає. Ще нагороджувати нас буде!

— Ви — каже не смійте мене лаяти, а то я скажу вам голови повтинати! (Забув, що він не вдома).

— Хто? Ти!?

Тай давай його молотити. Набили добре і нагнали. Пішов він по лісі блукаючи.

Ходив так цілий день ,аж знов дим бачить. Пішов туди — знов цегольня. Тут знов нагодували тай ще дали якусь одежину. Якже він наївся, то й каже:

— Я князь ваш!

Ті сміються. Знов посварився з людьми, а ті знов набили. Пішов, а тут вже й ніч, так під деревом переночував. А ранком дальше поплівся.

Приходить до третої цегольні і тут вже не каже що він князь, тілько думає, як до столиці дістатися. Тут знов нагодували тай дали старі чоботи, бо босий був. От він питає куди дорога до столиці, а ті розказали.

Йде він і приходить до якогось місточка. Там побачив його становий (поліцай) та:

— Стій! — кричить. Той став.

— А пашпорт маєш?

— Ні нема.

— А звідки ти?

— З столиці — каже.

Закували його в кайдани і з злодіями повели в столицю, а там знов в тюрму.

Прийшов старший і питає хто за що тут сидить. Оден каже:

— Бив мене пан немилосердно, отже я його набив ще більше, за те...

— А ти за що?

— Я втік з москалів (з війська) і мене зловили.

— А ти?

— Я поліз до чужої комори...

— А ти за що? — питає князя а той:

— Був я князем, та приключилося зі мною таке...

Глянули, а він на князя цілком не похожий — змарнів борода підросла... Ще питають, а він таки: — Я князем був, я князь!...

Подумали і порішили, що він божевільний тай нагнали. Кажуть — хліб буде дармо їсти.

Пішов і гірко бідує. Коли є робота — робить, але до роботи не звик, а деколи живе тим, що випросить. Ночує, де попаде.

От почав він і Бога згадувати вже і молиться, та так щиро що і сказати не можна.

Та ніхто не знав, що сталося. Ангел приймив вигляд князя і поїхав в княжими дружинниками до дому.

Вечером приходить туди священик тай каже:

— Думав я і надумав, що згину, а Слова Божого змінятв не буду.

А князь йому:

— Слава Богу! Таких нам треба, що стоять твердо при Слові Божім. Зроблю тебе найстаршим архиєреєм!

Панотець подякував і пішов, та дивуєсь, що це з князем сталося.

І всі дивуються ,що князь тепер такий лакавий, тихий, поважний; на полювання не їздить, а доглядає справ, дбає щоби всюди була справедливість.

А дійсний князь так бідує, так бідує!

Таке було через три роки. Та одного разу розійшовся царський приказ, щоби всі сходилися до князя обідати — богаті й убогі. Отже й посходились — прийшов і той убогий князь.

Понаставляли столів на дворі — хто знає, кілько їх там було. Бо і народу були тисячі.

Всі їдять та пють, а сам князь з слугами все приносить та припрошує. А дійсному князеви ставить всего втроє більше, ніж другим. А хотім почав розпитувати, чи нема кому якої кривди.

Коли ж почали розходитись, то князь став в брамі і дає всім по карбованцю, а дійсному князеві аж три карбованці.

Через три роки знов був такий обід і все таке саме ,а через дальших три роки знов. Девять літ минуло від того часу, як дійсний князь вже не князює.

Як же тепер почали розходитися, князь зупинив дійсного князя. Повів його в палати і каже:

— Це Бог присудив, щоби ти девять літ покутував за твою гордість, а мене післав, щоб я навчив тебе, як ти повинен по правді робити. Набідився ти та набрався розуму, отже тепер дальше князюй, а я полечу назад до Бога.

Тут сказав йому обголитися, вмитися, дав йому княжу одежу і говорить:

— Йди, там сидить княжа рада. Вона не пізнає, що це не я, а дальше нехай тобі Бог помагає.

Сказав це ангел і зник.

Помолився тепер князь дуже щиро і доперва тоді пішов між раду. І від того часу правив краєм так, як його ангел навчив.

Розпорядок про контролю паперу вимагає, щоб газету висилати тільки тим, хто її заплатив наперед. Для післяплатників не вистає паперу. Отже старайтесь, щоб вирівнати передплату, коли хочете „Вістник" дальше читати!

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тілько пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Золоті промінії раннього сонця озолотили ліси та горби північного Саскачевану. З всіх сторін і околиць зїзджаються українці на велике Свято Православія дня 25-го липня. В той день витали ми Високо-Преосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича. В годині 10-ій похід вирушив з церкви до головної вулиці, на стрічу о. Владики. За кілька хвилин зупинилось авто голови церковної громади п. Т. Пазюка, з котрого вийшов дорогий гість о. Владика. Зустрів гостя місцевий парох о. К. Желішкевич і о. І. Швець з Гронлид. Процесійний похід рушив вулицею до церкви, милозвучний спів побожних пісень вливався в одно і лунав до неба. Дівчатка, одягнені на біло, сипали під ноги о. Владики квітн.

Похід зупинився біля воріт церковних, де найстарший віком та перший член, П. Г. Лукащук, привитав о. Владику по українському звичаю хлібом і сіллю; промова була виголошена щиро від серця. На порозі церкви привитав о. Владику місцевий парох о. К. Желішкевич. Посипались грімкі слова душпастиря, так що всіх присутних переняли вони. При вході до церкви хор почав співати „Достойно є". Архиєрейську Службу Божу відправили о. Владика, о. парох К. Желішкевич і о. І. Швець. — Змістом високу проповідь виголосив о. Владика; всі слухали з одушевленням.

По Службі Божій відбулось освячення води. Мельодійний спів відбувся під проводом п. М. А. Зюбрака. Людей — віруючих була повна церква (котра містить кільки сот людей) та на дворі повно, бо годі було всіх помістити. Після Богослужебних відправ відбувся в церковній салі спільний обід. Дари поблагословив о. Владика. До столів засіло кілька сот людей нараз. Засідали кілька разів. Велике признання належиться жіночому товариству при церкві, що підняло такий великий труд для себе. Мусимо бути вдячні зарядові Жіночого Товариства та голові пані Л. Зюбрак.

Після обіду відбулись промови Предсідником був о. К. Желішкевич, котрий по черзі покликав до слова промовців. Говорили пп. І. Березовський з Гонімун, о. І. Швець з Гронлид, О. Бендас, п-ні Зюбрак та достойний гість Високо-Преосв. о. Владика на тему організаційну.

На закінчення промов о. К. Желішкевич парох зложив подяку о. Владиці за ласкаве прибуття і подякував церковному зарядови і Жіночому Товариству за співпрацю, членам за активність, а всім гостям з околиць за їх ласкаве прибуття

По коротенькій перерві почалось гарне представлення, оперетка, котра випала задоволяючо. Участь брали: пан і пані М. Ружницькі, п. Ф. Паскарук, п. В. Романович, п-ни Марія і Ольга Кіндрачук, п-на Л. Павлюк і ще одна, котрої імени не знаю, і Я. Сліпчук та С. Луцюк Кождий рух аматорів був нагороджений гучними оплесками. Акомпаніювала на пяно панна Леся Зюбрак. Аматорам належиться признання і подяка. А головно належиться подяка впорядчикови штуки п. М Л. Зюбракові, котрий присвятив їй увесь свій вільний час.

Треба і це згадати, хотяй і тяжке, що наші рідні брати, котрі проповідують любов ближнього, хотіли перешкодити. Однак люди зрозуміли вагу свого рідного та вартість своєї рідної церкви православної. Не пора служити та підчинятись чужим властям церковним, коли в нас є Українська Греко-Православна Церква, Церква Українського народу! „Отже схаменіться, будьте люди".

День 25 липня залишиться в памяти принс-албертських людей, бо це вони перший раз витали у себе українського православного Владику в особі Високо-преосвященого Архиепископа о. Іоанна.

„На многі літа Владико".

Т. Т. Бабська.

ДОБРЕ ДІЛО.

(Вест Форт Виліям, Онт.)

Панство Крижановські рішили посвятити день 19-го липня Богу, як подяку за своє життя, здоровля і всі гаразди, якими Милосерний Творець їх наділив. Щоби цей день дійсно виглядав на свято, пані Юстина Крижановська запросила всіх своїх і близших і дальших знакомих, гідно відзначити подяку Господеві. З рана була Служба Божа в церкві, яку відправляв наш парох о. Т. М. Кисілюк з відповідною наукою, а по відправі була Панахида за всіх померших в родині. Церква того дня величалася більшим числом вірних, як котрого будь церковного свята. Приступили до св. сповіди і св. причасти. Мало хто з здорових людей в часі праці і дорібку памятає, або згадує Бога. Не є тих п-тво Крижановські. Вони не тільки памятають, але і відважились зо всім лишити день праці і посвятити його на подяку Богу за милосердя і благословення їх життя. Зробили дуже добре діло. Похвальний поступ, бо праця вічно з нами, а на подяку нема часу. Тисячами вмирають, не маючи часу ані хвилі для Бога. Потім на все вже запізно. Їх память пропадає разом з таким життям Для таких нема щастя життевого. Таким і світ безвартісний. Не так розуміють п-тво Крижановські. Подякували Всевишньому за все, згадали померших в родині, побажали, щоб Боже провидіння опікувалось ними ще багато літ їх життя, а далі запросили на спільний обід-трапезу. За столом велась всяка гутірка життевої турботи, а далі п. Д. Савчинський встав і згадав, що ми ще не все сповнили, бо не згадали нашої преси „Українського Голосу" і „Вістника", які також належать до споминy й подяки сьогоднішнього свята п-ства Крижановських, бо вони живляться духовим кормом цеї преси з більшим вдоволенням від звичайного хліба. Не єдиним хлібом, а і словом живитись всякий повинен. Христос так навчав і ми глибоко віримо; як хліб потрібний для віджившлення людського тіла, так всяке розумне слово-писання преси потрібне для розвитку розуму. Було б гріхом це оминути. З тої нагоди зложили:

По 50 цт.: Дмитро Савчинський, Іван Мимохід, Прокіп Крижановський, Калина Ґайовська, Анна Дідура; по 25 цт.: пані Сторожук, Тиран, Здебяк, Н. Крижановська, пані Стенцер, Микуляк, Марія Герасим, Марія Фаранчук, Ольга Теньчик, Марія Едґар, Марія Боднар, Марія Кисілюк, і пані Юрків 20 цт. — Разом $5.70.

По переведенню збірки п. Савчинський щиро подякував всім за жертви на добре діло, бо тим ми сповнили все життя, а без того було б лише частиною. Побажав многих літ життя всім в родині, царства небесного помершим, подвійного побільшення передплатників на цій пресі, і кождому так зробити, як п. Крижановський—Богові Боже, а кесарю кесареве. Життя для праці, але щасливий той, що ставить і працю для життя, як подяку Всевишньому за опіку і здоровля. Память всякого добра сягає вічности і імя таких переходить з роду в рід. На тім закінчено гарний примір доброго діла!

Учасник.

НАТАЛКА ІВАСЮК І ЛЕВКО ФАРИНА.

(Едмонтон, Алта.)

В суботу, 24-го липня ,1943, в год. 6.30, звінчалися в церкві св. Івана в Едмонтові панна Наталка Івасюк, донька Єлисавети і Діонізія Івасюків і Левко Фарина, окуліст, син Осипа і Григорія Фарини з Елк Пойнт, Алберта. Вінчання доконав о. П. Мельничук в супроводі хору під управою п. П. І. Лазаровича і при участи поважного числа рідні та гостей. Дружками молодої були панна Міся Чумер і Катерина Фарина, а службу дружбів сповняли Андрій Мельничук і Роман Фарина. Весільними батьками були пані Леся Івасюк і І. Кіріяк. По шлюбі відбулася весільна вечеря в салі при церкві, а по вечери забавлялися гості в салі при Інституті ім. М. Грушевського.

Обоє. Наталка і Левко були добрі діти своїх батьків і примірні та працьовиті члени організації СУМК, в якій вони завсігди були у проводі. І нема сумніву, що вони, подружившись, займуть таке саме місце в організації старших. Бажаємо їм щасливого супружого життя та многих літ.

В неділю, 25-го липня, війшлися гості на весільні поправини до панства Івасюків і, щоб відзначити подружжя молодої пари добрим загальним ділом, пані М. Гаврись занялася збіркою на ціль нашої преси. Зібрано $16.50, що розділено по половині „Українському Голосові" і Вістникові".

Слідуючі зложили по 1 дол.: Др. Ф. Говда, В. Гаврищ, пані К. Костинюк, І. Киріяк, Л. Фербей, Д. Івасюк, Н. Івасюк, П. Співак, пані В. Лазарук; по 50цт.: В Березка, Г. [illegible], С. Романюк, Г. Слюсарчук, Н. Лакуста, пані Скоря, Г. Мек, пані О. Фарина, Г. Михайлишин, п-на Р. Фарина, Н. Мандрин, Н. Тиниш; по 25 цт.: В. Чумер, П. Феців, пані Шевчишин, Євген Шевчишин, Г. Моргал, пані Яніцевська.

І. К.

ПЕРШИЙ ПРАЗНИК В ПІВНІЧНІМ САСКАЧЕВАНІ.

(Кодет, Саск.)

Українська Православна Громада в околиці Кодет відсвяткувала своє храмове свято в день 12 липня, на св. Петра і Павла, отвореним новозакінченої церкви.

Вже рано можна було зауважити більший рух на всіх дорогах в околиці, а це люде віхались, близькі і далекі. Українська точність була досить гарна, бо коли зачалось Богослуження, то досить обширна церква була повна по береги. Богослуження відправив о. Гребенюк з Саскатуну, а хор тутешньої молоді співав при помочі пп. Копачівського, Боднарчука і Івакуса з Ґронлид.

По Богослуженню відбувся святочний обхід церкви, а потім наше жіноцтво приготовило спільний обід в народнім домі ім. Шевченка, котрий є коло церкви. Обідало поверх 250 осіб. Над вечір загостив до нас дорогий гість, а це представник Інституту в особі п. П. Зварича, котрий мав відчит під той час в недалекій околиці Брукбі, а ті люде так повели справу в себе, що дали і нам нагоду, щоб ми могли витати в себе п. Зварича. Добр. Зварич мав лише коротку промову про значіння Інституту ім. П. Могили в українськім життю. Потім церковне чоловстар відограло представлення „Катерина" в Народнім Домі, котрий був битком набитий, так що багато гостей мусіли стояти.

Наша громада складає сердечну подяку о. Гребенюкові за обслугу і всім гостям, що прибули так здалека, як Брукбі, Гронлид, Керот Ривер, Вайт Фокс і Айтуни і також близьким, що помогли нам звеличати цей перший празник в цій околиці, котрим ми заманіфестували перед чужими нам людьми, що ми вміємо своє оцінити.

Також дякуємо тим людям, котрі привезли до нас п. Зварича, а Вам, п. Зварич бажаємо кріпкого здоровля від Господа Бога, щоб Ви могли витримувати такі далекі подорожі і невигоди, які в нас були через брак місця в Народнім Домі. Дай Боже, щоб Вами посіяне зерно зародило сторицею.

Цей день лишив милий спомин в нас на все. Дай Боже, щоб за рік ми святкували ще в кращім настрою.

Іван Григор, секр.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАНСТВА М. КУЄКІВ.

(Бенкенд, Саск.)

12-го червня відбувся 25-літній ювілей подружжа панства Михайла Куєків в Бенкенд, Саск. Зійшлася близька родина і багато знакомих. Забава відбулася доста гарно і на честь панства Куєків родина обдарувала їх меблями до їдальні.

По гарній вечері також не забулося за рідні часописі і на заклик п. Паленича з Едмонтону присутні жертвували на „Український Голос" суму $18.00, на „Вістник" $1.50, а на „Вісти" $2.00.

Забава затягнулася до пізної години і всі розійшлися в гарнім настрою.

Присутний.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Тизів, Саск.)

Дня 18-го липня, 1943 року панство Яким і Олена Гондзьоли на Тизові, Саск. хрестили свого синка Борислава. Тайни хрещення довершив Всеч. о. І. Кусий з Рама, Саск По Службі Божій панство Гондзьоли запросили гостей до свого дому на обід. Гості забавилися до пізної ночі. Підчас забави п. Я. Линюк дав заклик до збірки на Пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника".

Слідуючі гості зложили жертви. по 2 дол.: О. Скорець, по 1 дол. К. Ґандзьола, Н. Сірник; ІНБ1123 Й. Линюк, Я. Ґандзьола, К. Ґандзьола, Н. Сірник; по 50 цт.: Й. Пасічний, Д. Ярема, Ю. Томчишин, Н. Дорошенко, Д. Тирвир, Д. Бабюк; по 25 цт В. Томчишин, М. Якимишин, С. Боднарчук, І. Сахній, Ю. Олійник, І. Дорошенко, разом $10.50. Гості постановили дати по половині — $5.25 на „Український Голос", а $5.25 на „Вістник". Щира подяка жертводавцям.

Присутний гість.

СПОМИН ПО РОДИЧАХ.

Нехай це буде щирим споміном по моїх дорогих Родичах, що померли в Толстой, Ман., — тато 19 серпня 1930, а сама 10 червня 1941 року.

Імя тата було Ґнат Ґалущка, імя мами Евдокія, з роду Бриляинських. Виїхали з Галичини, з села Цебрів, повіт Тернопіль, 1896 року, найперше до стейту Джорджія в Америці, а невдовзі перебралися в околицю Толстой в Канаді, що тоді звалася Оверстон. Тут вони прожили решту свого віку. З ними приїхав син і три дочки. На Толстой живе сестра татова, Марія Кудрик.

Посилаю 5 долярів на фонд „Вістника", і нехай це буде щирою згадкою, яку ми винні своїм родичам.

Спочивайте спокійно, Дорогі Родичі, нехай ця земля буде вам пером.

Капускейсінґ, Онт. Дочка Настуня.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Ґронлід (північна), Саск.

По 50цт.: П. Савчук.

По 35цт.: С. В. Панчишин.

По 25цт.: Г Вахняк, І. Панчук, Т. Гринюк, А. Савчук, Ю. Клименко, І. Петрів, Анастазія Щербій, Н.Н.

Дрібна збірка — $3.41.

Ґронлід (полуднева), Саск.

По 50цт.: І. Українець.

По 25цт.: К. Копачівський, В. Боднарчук, Н. Лошний, І. Романюк, Ю. Панчишин, І. Добровольський, Н. Антонишин, Т. Боднарчук.

Брумсбі, Саск.

По 1 дол.: Г. Яремій (Фейрі Ґлен, Саск.), Д. Ніврянський.

По 50цт.: А. Шпивник.

По 25цт.: Анна Шпивник, Василина Кивирига, М. Клач, Марія Яремій (Фейрі Ґлен), М. Погорецький (Линвей), В. Панчук, С. Вовняк, Марія Колодзінська, І. Яремій (Витом).

Дрібна збірка — 50 цт.

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Ошава, Онт. — $6.50.

Ню Торонто, Онт. — $4.00.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Шіго (північна), Саск.

По 1 дол.: В. Галюк.

По 25цт.: А. Токарчук, В. Федак, М. Купровська.

ЗБІРКА о. ІВАНА КУСОГО.

Тавів, Саск.

По 1 дол.: Д. Ярема, Й. Ленюк, К. Ґандзьола, Я. Ґандзьола, Й. Пасічний; по 50 цт. Ю. Томчишин, Ілія Грицюк, Н. Дорошенко, І. Дорошенко; по 35цт.: М. Ковальчук; по 25 цт.: О. Бадюк, Н. Дроздюк.

[redacted]ер, Саск.

По 1 дол.: Г. Кудрик, п-ні Текля Кудрик, П. Стрілець, П. Сліпець, Й. Бойчук, Т. Ксьондзина, Н. Андрусин.

По 50цт.. М. Охітва; по 25 цт.: Анна Охітва, В. Квасник.

Рама, Саск.

По 1 дол.. О. Скорець, М. Ревуцький, Й. Ґаадів,

По 50 цт.: П. Котик, П. Лабіш.

По 30 цт.: І. Котик, п-на Никоряк.

По 25 цт.: С. Котик, І. Кравець, Ґео. Земляк, М. Березовський.

По 20 цт.: А. Калініцький.

Бюкенин, Саск.

По 1 дол.: В. Мисак, Н. Мельник, Н. Сирник. По 75 цт.: І. Федак.

По 50 цт.: В. Скорець, І. Гупан.

По 25 цт.: Т. Кіндрачук, уч., Іван Самець, С. Скорець, Е. Василів, М. Грицай, Н. Цуркан, пані Руснак, пані Господарих; по 10 цт.: пані Василович.

Маморний, Саск.

По 25 цт.: С. С. Збітнев, В. Стігка; по 15цт.: Н. Н.

Кийз—Клир, Саск.

По 1 дол.: Никола Козар.

По 50 цт.: В. Ямнюк, А. Марний, П. Кумановський.

По 25 цт.: М. Тхожевський, Т. Павлюк, І. Лостовський, І. Ценайко, С. Ганкевич, В. Пилипюк, С. Лемко, Н. Солтис, Н. Капелюк, С. Вінярський, І. Ґулій.

Дрібна збірка 65 центів.

Фостон, Саск.

По 50 цт.: І. Стронський, С. Сятко, Д. Прибильський.

По 25 цт.: Ю. Мельничук, пані Мельничук, П. Мелещук, Г. Мелещук, А Мелещук, С. Ганкевич, П. Ганкевич, Д Грицак, П. Стронський, Л. Смертюк, А. Запорозький, Т. Канака, В. Пігула, І. Кожевський, пані Наталя Сронська, п-на Маруся Стронська, пані Марта Ситко.

По 15 цт.: п-на Катруся Смертюк.

Дробот, Саск.

По 1 дол.: І. Стінка, С. Кінащук, П. Загарія, А. Чорний, Анна Вальчук, Марія Надурак.

По 50 цт.: Анна Гнідий.

По 30 цт.: Ірина Маґас.

По 25 цт.: В. Д. Кіцан, Н. Стінка, Л. Скварчук, І. Библов, Д. Маґас, пані М. Гнідий, пані Марія Скварчук, пані М. Гупка, пані Домна Колісник, пані Настасія Марчук, пані Софія. Н.

Дрібна Збірка 55 центів.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Лесь І. Михайлюк, Вакав, 50 цт., Ева Борса, Єлов Кріх, 50 цт., Петро І. Михайлюк, Ст. Джулієн, 25 цт.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

Гефорд, Саск.

По 1 дол.: Г. Бартко, М. Суятицький.

По 50 цт.: Ф Торчук.

По 25 цт.: І. В. Іванишин, Н. Ґнидий, А. Никифорук, М. Симчич, С. Лапюк, Ф. Кладн, Д. Симчич.

Дрібна колекта 2.55.

Марлин, Саск.

По 1 дол.: пані Підвербецька (з Витків, Саск).

По 25 цт.: І. Павлишин, В. Павлишин, В. Вержак, І. Гаврилів, Н. Маник, Г. Дмитришин.

По 20 цт.: С. Сікора.

Борден, Саск.

Збірка в церкві 4.00.

Ґеслин, Саск.

Збірка в церкві 2.85

Редфілд, Саск.

Збірка в церкві 1.85.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Ґавінького

ВЕРЕСЕНЬ.

5 Неділя — Толстой
12 Неділя — Вайта
19 Неділя — Пембіна
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Сеньків (храм)
26 Неділя — Сондави
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Сірко

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Гр. Василйва

ВЕРЕСЕНЬ:

5 неділя — Калгари
12 неділя — Смокі Лейк
19 неділя — Федора
21 Рідзво Пр. Богородиці — Тудор
26 неділя — Радвей
27 Воздв. Чест. Хреста — Стрий.

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука.

ВЕРЕСЕНЬ.

5 Неділя — Драй Ривер
12 Неділя — Венлав
19 Неділя — Косів
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Роркток (храм)
26 Неділя — Ренвер (храм)
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Пайн Ривер

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ:

5 неділя — Прісвиля
12 неділя Шеррмдон
19 неділя — Флин Флон.
21 вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Ервуд.
26 неділя — Арран
27 понеділок — Вознесення Честн. Хреста — Ґвайт Біч.

Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ВЕРЕСЕНЬ.

5 — Неділя — Виста
12 Неділя Ентусвиля
19 Неділя — Сенді Лейк х
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Менаі
26 Неділя — Давфин
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Виста.

ЖОВТЕНЬ.

3 Неділя — Росборн
10 Неділя — Січ

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Ф. Кериїкього.

ВЕРЕСЕНЬ.

5 Неділя — Канора
11 Субота — Усік. Гол. Івана Хрест. — Калдер
12 Неділя — Ґорлець
19 Неділя — Мазепа
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Сторновей
26 Неділя — Йорктон
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хрест — Сандова

Адреса: 110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

[redacted] БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Е. С. Уляна

ВЕРЕСЕНЬ:

5 Неділя — Брендон.
11 Усік. Гол. Ів. Хрест. — Стел
12 Неділя — Портедж ля Прейрі
19 Неділя — Сурис
21 Рідзво Богор. — Селтон (храм)
26 неділя — Іст Селкирк
27 Воздв. Чест. Хреста — Малантон

Адреса: 305 Пари Стріт, Телефон 28707. Виннiпеґ, Ман.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

1 С 19 Муч. Андрея Стратилата
2 Ч 20 Прор. Самуїла, муч. Сівера
3 П 21 Преп. Авраамія Печерського
4 С 22 Муч. Агатоника і др. з ним

5 Н 23 Нед. 12. Свящм. Іринея еп.
6 П 24 Пер. мощ. Петра митр. київ.
7 В 25 Ап. Тита з 70-ти
8 С 26 Муч. Адріяна і Наталії
9 Ч 27 Преп. Пімена пост. Печер.
10 П 28 †Знайд. мощів Йова Почаїв.
11 С 29 †Усікнов. Голови Ів. Хрест.

12 Н 30 Нед. 13. Александра патр.
13 П 31 †Пол. Пояса Богородиці
14 В 1 Симеона стовп.
15 С 2 Муч. Маманта. Івана митр.
16 Ч 3 Свщмч. Антима еп. Нік.
17 П 4 Муч. аВвили еп. Антіох.
18 С 5 Правед. Захарія і Єлисавети

19 Н 6 Нед. 14. Чудо Арх. Мих.
20 П 7 Предпр. Рожд. Богородиці
21 В 8 Рідзво Пресв. Богородиці
22 С 9 Богоот. Якима й Анни
23 Ч 10 Муч. Минодори, Митродори
24 П 11 Преп. Теодори Александ.
25 С 12 Свщмч. Автонома епископа

26 Н 13 Нед. 15. Предпр. Возд. Ч. Х.
27 П 14 Воздвижения Чес. Хреста
28 В 15 Великмч. Нилита, преп. Чин.
29 С 16 Киприяна митр. Київ.
30 Ч 17 Муч. Віри, Надії і Любови і матери їх Софії

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

ВЕРЕСЕНЬ.

5 Неділя — Гонеймун
12 Неділя — Шипмен
19 Неділя - Вирдейн
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Принс Алберт
26 Неділя — Принс Алберт
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Сембург.

По Утрені катехізація для дітей.

о. К. Желішкевича.
700 Central Ave.
Phone 2776 Prince Albert, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ

5 Неділя — Ст. Джулієн
12 Неділя — Єлев Кріх
19 Неділя — Кадворт
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Смарт
26 Неділя — Тернопіль
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Вакав

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ.

5 Неділя — Ґрендвю
12 Неділя — Шортдейл
19 Неділя — Петрлюра. Посвячення угольного камени під будову нової церкви.
21 Вівторок — Рідзво Пресв. Богор. — Дрифтінґ Ривер
26 Неділя — Шелвелей
27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста Роблин на фармах.

ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Ленард.
10 Неділя — Етелберт.

Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ:

5. Нед. 12. Гол. 3. Утреня Єван. Матея 28: 16—20. Літургія Ап. 1 Кор. 15: 1—11. Єв. Матея 19: 16—26.

12. Нед. 13. Голос 4. Утр. Єван. Марка 16: 1—8. Літ. Ап. 1 Коринтян 16: 13—24. Єв. Матея 21: 33—42.

19. Нед. 14. Голос 5. Утр. Єван. Марка 16: 9—20. Літ. Ап. 2 Коринтян 1: 21—31; 2: 1—4. Єв. Мат 22: 1—14.

21. Вівт. Рідзво Пр. Богородиці. Утр. Єв. Лука 1: 39—49, 56. Літургія Ап. Филипян 2: 5—11. Єван. Лука 10: 38—42; 11: 27—28.

26. Нед. 15. Голос 6. Утр. Єван. Луки 24: 1—12. Літ. Ап. 2 Коринтян 4: 6—15. Єв. Матея 22: 35—46.

27 Понеділок. Воздвиження Чест Хреста. — Утр. Єв. Іван 12: 28—36 Літ. Ап. 1 Кор 1: 18—24. Єв. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., SEP. 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1943. ЧИСЛО (510) 18

З ПОЛЬСЬКОГО СВІТА.

З Лондону є вістка, що поляки в своїй „підземний" ґазеті „Наше земе всходне", пишуть, що Східна Галичина, Волинь, Холмщина і Полісся мають по війні належати до Польщі. Отже мусять по війні дістати Львів, Тернопіль, Луцьк, Рівне...

„Дзеннік Шікаговскі" подає вісти з Польщі, де говорить, що на Холмщині українці відбирають від поляків костели і переміняють на церкви (це очевидно ті костели, які поляки переробили з українських церков). Подібне і на Підляшу.

І також на Підляшу — пишуть поляки — повстали сотні українських шкіл і діточих садків.

ІТАЛІЙСЬКА ФЛЬОТА.

До 14-го вересня оголошено, що в аліянтські руки дісталося 80 італійських кораблів. Чотирнадцять затопили аліянти, коли ті мабуть не хотіли піддатися. Японці доносять, що там італійці самі затопили два свої кораблі, а 17 пошкодили, між тим два воєнні, щоби ті не дісталися в японські руки. А мабуть ще десь є частина.

ФІҐОВЕ ДЕРЕВО В КАНАДІ.

В Персивил, Саск. є фіґове дерево. Тамошній мешканець, Вайсберґ, перед 6 літами посадив фіґове зерно і нині з нього є деревце 6 стіп високе. А що в хаті нема вже для нього місця, то оголосив, що передав би там, де його хтось дальше доглядав би. На дворі воно змерзло би.

СТРАТИ АМЕРИКИ НА МОРЮ.

Доси урядовий стейтський звіт каже, що страти на воєнних кораблях, довозових і прибережних, що для сторожі, згинуло досі 10,069, ранених є 5,126, пропавших 9,809 і полонених 4,161.

МИТРОПОЛИТИ В СТАЛІНА.

З Москви доносять через Лондон 5 вересня, що Митрополити Сергій, Олексій та Николай були на послуханню (авдієнції) в Сталіна. То і все. Чого вони там були і чим бесіда скінчилася, не говориться.

ПРО НИНІШНІ ЖІНОЧІ КАПЕЛЮХИ.

В „Едмонтонськім Журналі" було недавно про жіночі капелюхи таке:

„Цего тижня прийшли телеграфічні вісти з Ричмонд, Ва., що там оповідав управитель готелю. Всякі вже дива він бачив, а таке побачив лише тепер: жінка не могла втиснути до торбини кошика на хліб, отже заложила собі на голову і пішла. І він казав: „Такі вже дурні жіночі капелюхи!"

„З нинішними жіночими капелюхами повторяєсь давна історія: Ірляндці зробили до граня „беґпайп" — мішок з дудками, що пищать, і дали їх скотляндцим, а ті не додумалися, що то ірляндці на сміх таке їм вистроїли. Така думка нині давного президента Французької Академії Мод — про жіночі капелюхи".

Значить — і жінки не додумалися, що теперішні капелюхи на сміх зроблені.

ЗА РЕЛІГІЙНОЮ НАУКОЮ В ШКОЛІ.

На недавнім синоді (соборі) Англіканської Церкви в Торонто підношено справу науки Біблії в звичайних і висших школах. В резолюції говориться, щоби порозумітись з другими церквами в Канаді і звернутись до міністрів просвіти всіх провінцій, щоби ввели науку релігії в школах.

Каноник Гилц говорив, що мільйони дітей на сім континенті низше 18-го року життя не дістають достаточної релігійної науки, а половина учеників в публичних школах Північної Америки не звязані з жадною церквою, ані церковною школою.

ЖІНКИ ПРОТИ МОДИ.

Вкінци і жінки заговорили проти моди. Католицькі жінки на своїй конвенції в Шікаґо дуже остро осудили нинішну розперезану моду, яка з кождим днем стає більше розперезаною. Вони остро осудили короткі спідниці і сорочки до купаня. Кажуть вони, що та нібн патріотична балачка, що в воєннім часі треба щадити матерію, це балачка хіба тих, які хочуть нищити основи людської моралі. Коротку одежу при купаню і спорті, та прозорі вечірні сукні вважають вони приводом до неморалі. Кто в таке вбирається, той йде проти шестої і девятої Божої Заповіди.

В окремій резолюції звертаються учасниці конвенції до всіх Церков і їх членів, щоби повели завзяту боротьбу проти неморали, яка тягне людство до загибелі.

З АКРА 67 БУШЛІВ.

В Бовсмен, Ман. В. Г. Мекічерн з 32-ох акрів намолотив 2,144 бушлів пшениці, отже по 67 бушлів з акра. Хто знає, чи Манітоба коли вже такий збір

КООПЕРАТИВНІ ФАРМИ В БРАЗИЛІЇ.

В Бразилії є великі простори необробленої землі, що лежить облогом. Отже за порадою, чи допомогою Стейтів бразилійський уряд почав орґанізувати там кооперативні фарми. Покищо такі кооперативи обнимають 24,536 гектарів (коло 60,630 акрів).

ТИФ В БОСНІ.

З Берна в Швайцарії є вісти, що в Босні панує сильний тиф і що з 1,200,000 населення вмерло 80,000 людей. Босню відгородили від решти Юґославії, щоби тиф не поширювався. В північно-східній Хорватії заснували табор для тих слабих, для яких нема місця в Босні і через цей табор перейшло доси 200,000 слабих.

16 ЛІТ — ПОНАД 10 ЗЛОЧИНІВ.

В Ню Джерзі арештували 16-літнього Роберта Насчака за багато злочинів. Він втік з заведення для злочинних хлопців і від тоді на протязі місяця є за ним 10 злочинів в Ню Джерзі, та кілька в Бруклині. Це головно рабунки та крадежі. З ним арештували двох спільників, 20-літнього Фолія і 20-літнього Яміченя. 16-літний Насчак був ватажком між старшими від него.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

26 вересня, неділя, — Торонто, Онт.
3 жовтня, неділя, — Гемилтон, Онт.
10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.
17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

МІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ ДАРУНКУ НА РІК.

Стенфордський університет в Каліфорнії дістав на протязі року, до 31-го серпня 1943, оден мільйон долярів дарунку. Сума та прийшла від понад 2,500 осіб в 45 стейтів і з 4-ох чужих країв. В трох послідних роках Стенфордський університет дістав 4,000,000 долярів дарунку. Є люде, які розуміють значіння виховавчої праці і щедро її піддержують.

КАЙ ШЕК ПРЕЗИДЕНТОМ.

В Китаю вибрали Кай Шека президентом на місце померпюго недавно Лін Сена.

ЗАКЛИКАЄ ДО РАТОВАННЯ ЖИДІВ.

Пієр ван Пасен, відомий жидівський кореспондент і член Ратунк. Жидів. Комітету, видав недавно заклик до президента Розевелта і премієра Чорчила, щоби занялися ратованням тих жидів, що зосталися в Европі занятій німцями. Каже Пасен:

„З усіх сторін чуємо, що аж по війні можна буде щось зробити для жидівського народу. А це неправда! Нашу мовчанку (в справі жидів) чують в Берліні. Казати, що жидівське питання розвяжемо аж по війні, це зневага, з якої пекло може сміятися."

КІЛЬКО І ЯКИХ РОДИН В КАНАДІ.

В 1941 р. було в Канаді 2,486,920 родин, з того в Онтеріо 903,380. в Квебеку 617,990, в Брітиш Коломбії 196,330, в Саскачевані 187,840, в Алберті 181,820, в Манітобі 158,320, в Новій Скошії 128,.730, в Ню Бронсвик 91,140, в Принс Едвард Айленд 21,370.

Найбільше є бездітних родин, бо 782.000.

Родин з дітьми 1 до 3 є 1,277,150. Таких є: в Алберті 55 9 проц. (55 і 9 десятих, отже майже 56 процент); в Манітобі 55.1; в Брітиш Коломбії 54.5: в Саскачевані 53.5; в Онтеріо 53.3; в Новій Скошії 51.1; в Принс Едвард Айленд 48,3; в Ню Бронсвик 47.3; в Квебеку 45.1.

Родин з числом дітей 4 до 6 було 321,90. З тих найменший процент був в Брітиш Коломбії, а найбільший в Квебеку, де живуть французи.

Родин з числом дітей від 7 висше було 105,810, з того в Брітіш Коломбії 0.9 (несповна 1 процент); Онтеріо 1 9: Манітобі 2.5; Алберті 2.9; Саскачевані 4.1; Новій Скошії 4.2; Принс Едвард Айленд 4.9; Ню Бронсвик 7.2; Квебек 9.1.

Отже найбільші родини мають французи.

ЩО ЗНАЧИТЬ „КУЛЬТУРНЕ ВИХОВАННЯ"?

Історики кажуть, що якась держава може бути дуже багата і сильна, та ніхто культурною державою її не вважає. Інша буває убожша і слабша, однакож всі дивляться на ню як на дуже культурну.

Те саме і з поодинокими людьми. Знав я родину, що належала до досить убогих, однакож богаті господарі нераз її до себе на родинні свята запрошали. А чому? Тому, що та родина була дуже культурна, розумна, і поводилася так поважно, як поводяться богаті люде.

Зустрічаємо в Канаді всюди такий факт: одиниці, що в Старім краю бували в яких будь організаціях, в читальнях, що належали до Січей, чи що, тут належали до передових в усякій громадській роботі. Вони привезли сюди не гроші, але більше культурного виховання, ніж другі і те культурне виховання ставить їх на переді життя. В них є більше громадської думки, більше відваги, вони дальше все бачать, красше все розуміють.

Мені доводилося в Канаді бачити фармерського робітника, якого я більше цінив і поважав, ніж фармера, в якого той працював. Фармер був богатий, але дуже несвідомий і поза своє господарство дальшого світа не бачив. А робітник був чоловіком дуже свідомим, дуже культурним. Дивлячись на нього я завсігди думав:

— Це гарний кандидат на гарного господаря і громадянина!

Чули ми вже і читали, що канадійські українці в Стейтах звертають на себе увагу своїм розумом, своєю огладою, своєю культурністю. В них більше здорової думки, більше заінтересовання громадськими справами; вони більше підприємчиві, відважні і спосібні.

Грішми вони не богатіші від місцевих тамошних українців, може навіть убожші — але вони богатіші культурністю. Вони, як люде, вартніші.

В когось може бути повна кишеня, але може бути порожна голова і порожна душа.

Нині багато українців з Західної Канади, може найбільше з Саскачевану, є в Східній Канаді, головно молодих і молодших українців й українок.

Вони поїхали туди заробляти гроші, але довезли туди свою культурність. І там вони видні тією культурністю. Вони інтересуються громадськими справами, вони радо беруть участь в громадській роботі, вони більше на такій роботі розуміються і більше до неї підготовані. Їх менше інтересують витріщки і дармовання. Вони ставляться до життя поважно. Вони поводяться і захвуються примірно і взірцево, вони шанують свою особисту гідність.

Захід виховував своїх змалку більше строго, він вчив думати, вчив працювати, вчив обовязків; показував, що в життю важне і вартне, а що маловажне і безвартне — отсе було те культурне виховання!

І воно всюди видне. І за ним всюди питають. І його всюди потребують. І його всюди цінять. І воно всюди є творчою силою для життя.

Таким є культурне виховання!

Обсерватор.

ДВА УЧИТЕЛІ.

Жили колись у старовину двоє побожних старих людей. Обидва вірили у правдивого Бога і навчали людей. (Бо в тім краю були погане — такі, що поклонялися ідолам). І хоч навчали вони людей, а поміж собою вони не могли ніяк погодитися.

Один з них був недобрий і він говорив:

— Як хто чим прогрішиться, то треба його зараз строго покарати. І чим більша буде кара, тим краще.

І він накладав на людей великі покути і суворо додержував увесь закон.

Другий же був дуже розсудний і милосердний і він казав:

— Деколи покарати треба, але нім карати, то найперше треба добре подумати, що з тої кари вийде. І не всяку провину треба карати. Є провини, про які і згадувати не треба. Взагалі треба бути для людей вирозумілим і милосердним.

Одного разу прийшов до суворого учителя поганин і каже:

— Я хочу навчитися справедливої віри. Навчи мене! Тільки ось як: щоб ти навчив мене усіх законів, поки я обернуся на одній нозі.

Суворий, не розібравши, про що ходить, розсердився і прогнав його.

Тоді поганин пішов до милосерного і каже йому:

— Хочу навчитись справедливої віри. Навчи мене! Тільки ось як: щоб ти навчив мене усіх законів, поки я обернусь на одній нозі.

Милосерний подумав і сказав

— Добре, сину! Роби людям те, чого собі бажаєш!

Поганин здивувався і питає:

— Отсе все?

— Все, — каже милосерний. — У цих кількох словах увесь закон, а все інше, — воно тільки виясняє цей закон.

Поганин задумався і думав довго, а тоді сказав:

— Твоя правда.

І він почав вірити у правдиву віру і робити так, як милосерний казав.

КАРА НЕМИЛОСЕРНОМУ.

Було це ще перед Христом.

Тоді атенчик, Періляс, вилив мідяного вола для тирана (князя) Сицилії, Фаляріса — в тім волі палити злочинців. Та Періляс зробив такого вола, що коли злочинець буде з болю кричати, його голос буде подібний до реву вола, а не до людського голосу.

Коли ж Періляс йшов до Фаляріса, то сподівався великої нагороди за такий штучний виріб, однакож Фалярісові здалас огидною робота Періляса і він постановив його покарати. Він казав в волі напалити і кинути туди Періляса, кажучи:

— Ти перший покажи, як буде твій крик виглядати!

ДО НЕЇ НЕ НАЛЕЖИТЬ.

Малий Івась завважав, що одна книжка лежала завжди на однім і тім самім місці і ніхто її ніколи не рухав. Дивно йому, що тато і мама читали і переглядали ріжні книжки, а на ту навіть не звертали уваги.

Одного разу взяв він її і, перегортаючи листок за листком, побачив в ній гарні святі образки, які дуже йому сподобалися. От він і питає мами:

— Мамо, чи ця книжка є Божа?

— Так, — відповіла мама.

— Ага, то я вже знаю, чому ви її ніколи не читаєте. Ви не рухаєте того, що до вас не належить.

ЩО БУВ СИНЕДРІОН.

Жиди завсігди розуміли, що нарід без провідників не варта нічого. Розуміли вони і те, що провідників треба належно піддержувати — бо тільки тоді будуть вони мати можливість виконувати провідничу працю. Длятого було постановлено, що жидівський нарід має від всего свого прибутку давати десятину — і та десятина йшла на вдержування провідників і виконування громадської праці.

Ще давно перед Христом повстала була в жидів інституція, що звалася Синедріон, чи Сангедрін. Це була рада зложена з 71 наймудріших і найповажніших людей.

Членом синедріону міг бути лише той, про кого знали, як найлучшого і найрозумнішого чоловіка. Характер був важною справою. Не міг бути членом синедріону, хто перейшов з іншого народу до жидівства; не міг бути, хто випозичав другим гроші. Члени синедріону були з ріжних верстов загалу.

Первосвященик і цар не могли бути членами синедріону, бо їх становище могло би заважувати за багато в одну чи другу сторону.

Не могли бути членами синедріону люде молоді, бо ті мають за мало досвіду, отже можуть судити дуже поверховно і видавати рішення дуже скоро. Не міг бути членом чоловік нежонатий.

Кождий член синедріону мусів знати бодай одну чужу мову, кождий іншу, щоби не треба чужого переводчика, коли мається справу з чужими.

Синедріон рішав і про справи релігійні і всякі другі, засуджуючи навіть на смерть.

В ріжних часах жидівського життя мали жиди синедріони, в ріжних краях Синедріон звуть також Великою Синагогою, а були перед війною вісти, що Велика Синагога була в Москві.

ДІЙСНИЙ ПАТРІОТИЗМ.

Хтось може думати, що добрим патріотом є той, хто не приготовляє бунтів, не противиться законам держави і в усім поводиться так, щоби ніхто не міг сказати проти нього лихого слова.

Однакож не в тім ще повне горожанство.

Повний і дійсний горожанин має також обовязок противитися злу, коли б бачив, що хтось в його державі зло робить, противитися неправді, коли б нею хтось послугувався.

Сократ, грецький фільозоф, був небогатим чоловіком, але великим атенським горожанином — таким, що коли треба, вмів стати проти неправди.

Тоді Атенами правив уряд зложений з 30-ти тиранів. Раз покликали вони Сократа і посилають його з другими, щоби арештували і привели одного богатого і поважного чоловіка. Тирани, як тоді нераз бувало, хотіли його позбутися і забрати його майно.

Та постанову тиранів Сократ відкинув, він сказав:

— Я не буду помагати несправедливій справі!

На те сказав остро оден з тиранів, Харіклес:

— Ти говориш так безпечно, Сократе, і не думаєш, що можеш за те багато потерпіти? — На те Сократ:

— Цілком ні! Я готов терпіти тисячу разів, але не згоджуся на таке лихо, щоби служити неправді.

Це був великий патріотизм і великий патріот.

В ЧІМ СИЛА РЕЛІГІЙНОСТИ І ЦЕРКВИ.

Коли б запитати: В чім є, або може бути велика сила релігійности і Церкви, то ріжні люде ріжно відповідали би. Одні згадували би віру, другі молитву, треті мали би на увазі сильну місцеву громадську організацію з величавим церковним будинком, гроші, що громада має...

І всі вчасти зачепили би важну справу, однакож є одна справа, яка йде поперед усіх а це — жертвенність, доброчинність, взаїмна поміч.

Давні христіяне звертали на себе увагу поган тим, що в христіян ніхто не **терпів недостатку**, бо сильніші помагали слабшим, богатіші помагали убожшим. Це вязало христіян в одну тісну громаду, в одну силу. Тоді між христіянами були такі, що ставили головною цілею свого життя помагати потребуючим, давали на те працю, частину, або й ціле своє майно.

Та може через те христіяне убожіли, що майна для себе не громадили так, як робили погане? Ні! Христіяне богатіли. Бо при всій своїй жертвенности вони були працьовиті, ощадні, невибагливі, малим вдоволялися, отже вони завсігди здобували тільки, що і самі мали і другим могли дати.

Щедрі люде — це багаті люде, хоч би їх багацтво було мале. Там одна небогата родина може доглянути чужого каліку; одна родина може виховати двоє і троє сиріт. А де люде самолюби і скупарі, там ціла богата громада гуртом не дасть помочі одній особі, чи одній родині, коли така поміч потрібна. Отже самолюбство і скупість, це найбільше убожество, яке може бути. Це піскова пустиня, серед якої нема живущої води для життя.

Христос говорить, що на Страшнім Суді буде судити людей тим, чи вони голодного накормили, хорого відвідали, нагого одягнули, жаждучого напоїли... Тай Апостол говорить, що віра без діл мертва. Віра мусить ділами виявлятися. Кілько діл, тілько віри. Нема діл — нема віри, хочби чоловік і говорив, що він віру має.

Згадувалося вже, що за давніших часів в кождім селі на Україні був „шпиталь", себто приют для калік, старих, бездомних, чи слабих людей. Хто ж по громадах засновував ті шпиталі? Не держава! Їх засновувала кожда громада для себе — їх засновувала та жива віра, яка була в душах кождої громади.

Нам це нині тяжко зрозуміти. Уявімо собі, що одного дня хтось передовий в тодішнім українськім селі скликає громаду, люде сходяться, радяться і рішають, що треба побудувати такий то будинок, щоби там примістилося всіх тих, яких нема кому окремо доглянути. Всі на таке годяться і дають гроші, дають працю, дбають, помагають. Коли ж будинок готовий, стараються про потрібну обстанову, нанимають когось, щоби такий „шпиталь" провадив, доглядав, та з року на рік дбають, щоби „шпиталь" мав, що потрібне — поживу для тих, що в нім є, одежу, догляд.

Яка це гідна праця! Яка це велика жертва! Яка тут велика заслуга! Кілько тут віри! Кілько тут культурности! Кілько тут тої святої роботи, яку може добра людська воля навіть не при великих достатках виконувати! Кілько довіря можна мати до таких людей! Як кожний мусить їх поважати!

Таке колись, таке нині. Таке там, таке тут. таке всюди. Між дійсними христіянами ніхто добрий не повинен терпіти недостатку.

Милосердя, добродійність, готовість помагати другим, це головна та скала, на якій Церква є непереможна. Це ознака розуму, гідности, побожности, культурности. Це те що найбільше вяже людей; що будує Царство Боже на землі.

П. В.

СПРАВА ВИХОВАННЯ.

Від дитинства до дозрілого віку.

Вік від дитинства до менше більше 25 літ віку є віком розвою і росту — отже віком змінним, переходовим, несталим. Віком, в якім безнастанно треба догляду, проводу і взагалі помочі старших.

Педагоги (знавці виховання) ділять весь той час на кілька частей і так: 1) Вік дитинний і діточий, в хлопців до 13—14 року, в дівчат до 11—12-го. Вік молодечий — в хлопців від 13—14 до 25, в дівчат від 11—12 до 21 року. Це менше більше.

Але цілий той час ділять ще на дрібніші части і так (тут йде про хлопячий вік):

1. Раннє дитинство, від народження до трьох літ. Тут є мало власної волі, мало свідомости. Дитина лише приглядаєсь, допитується, познакомлюється з тим, що кругом неї. Вона тримаєсь дому, батька-матері і домашних.

2. Дальше дитинство, найперше від 3 до 6, а відтак від 7 до 11-го року. Тут дитина зачинає почувати своє окреме, самостійне я і тримається батька, а дальше знаходить собі приятеля, або кількох. Тут починаєсь розвій самоконтролі.

3. Від 10 до 14 року хлопець любить великий гурт, збіговиско, череду. Тут розвиваєсь в хлопци почуття приятельства.

4. Від 13 до 15 року, це вік геройський. Хлопець любить виступати в ролях, де виявляється геройство. Він любить тоді машерувати, бути під командою, наслідувати вояків, виповняти приказн провідника, нести прапор. Тут розвиваєсь почуття обовязку.

5. Від 14 до 18 року, це вік революційний. Тут розвиваєсь в хлопця почуття окремішности і самостійности, отже поведення стає бунтівниче, революційне. Хлопець буває тоді непосидючий, впертий, готовий до спору і бійки — він домагаєсь всюди якнайбільшої свободи. Поза собою він не хоче нікого слухати ні поважати. Він наосліп вириваєсь з усякої залежности, не розуміючи, що воля мусить мати границю.

6. Вік від 17—18 до 25, це вік, коли хлопячий характер поволи устатковується, прибирає сталі, тревалі, викінчені форми. В цім віку хлопець починає вже і других поважати і готовий з ними радитися і кооперувати. Тут зроджуєсь свідомість, що він є членом громади, її частиною і що йому треба з гуртом, чи громадою жити і працювати.

Отже на такі части ділиться хлопичий вік розвою, поки хлопець доросте до повного віку. Поволи, ступнями розвивається тіло, поволи розвивається і духова сторона. Та треба памятати, що літа, якими означені границі розвою, є приблизні — одні діти трошки скорше, другі пізніше переживають кожду часть розвою, залежно від вдачі, від обставин, та ще чого.

Що так воно є, це треба знати всім старшим (своє вони забули), а тоді не будуть дивуватися що хлопці поводяться так, як поводяться. І тоді будуть розуміти, як в кождім періоді до молодих відноситися як їх вчити і провадити.

Дитина в кождім степени розвою хоче іншого матеріялу, шукає його, ним інтересується — отже треба подібний найкрасший матеріял для неї вишукувати, підбирати і давати, а відтягати її від матеріялу гіршого — від гіршого окруження і ставити між лучше; давати заняття, що підходить до даного віку; показувати добро і зло, яке тоді до дитини найбільше промовляє.

Діти і молодь всего шукає, отже не лишати її, щоби ходячи самопас сама знаходила, що попаде, але давати їй вже готове, добре, обдумане, провірене; показувати їй красші приміри, заставляти до красшої праці, ніж вона сама собі знайде; звертати їй всюди увагу, що там, де вона найрадше обертається, є добро і зло, гарне і погане, розумне і дурне. Треба вчити її, щоби вміла добро від зла відріжняти. Треба вчити думати, застановлятись, оцінювати те, що перед очи приходить.

Може найтяжша справа з хлопцями від 14 до 18 літ віку, коли вони переживають революційну пору. Тоді треба твердої руки, але вбраної в мягку рукавицю. Значить — треба багато обережности, такту і розсудку.

Хлопців в такім віку треба зачислювати вже до старших, і відноситись, як до старших, а не до дітей; і де вони розумно і поважно думають, там давати їм повне признання і пускати самих. Але під своїм наглядом. Вони можуть мати добру волю, але не мають ще досвіду, тому не добре лишати їх без нагляду. Їм провід потрібний, нагляд потрібний — хочби здалека. Треба їм когось досвідченого, старшого — не на те, щоби боялися, але щоби мусіли з ним числитися, деколи порадитися, його рад приняти, на нього і тоді оглядатися, коли він мовчить.

Це так загально. Коли старші будуть мати на увазі те, що доси сказано, то зможуть багато свого додати, своїм досвідом доповнити, а тоді легко буде їм виховувати дітей так, як хочуть і як треба.

Та одного не треба ще забувати — всюди мусить бути тверда, розумна, непохитна рішучість. Без долота, молотка і сильної вмілої руки не можна витесати з мармору гарної фігури.

ЗРАДНИКІВ НІХТО НЕ ПОВАЖАЄ.

Було це тоді, коли римляне облягали місто Фаліску. А був в місті учитель, що захотів прислужитися римлянам і дати їм мешканців Фаліски легким коштом в руки.

Отже якимсь способом він завів дітей передових міщан до римського табору; він думав що так місто мусить саме скоро піддатися, а римляне дадуть йому велику нагороду.

Та сталося інакше. Римляне так обурилися на того, хто своїх власних зраджує, що казали звязати зрадникові руки, подавали школярам батоги в руки і казали зрадника бити і так гнати його до міста. А там нехай самі вертаються до своїх батьків

І школярі так щиро виконували приказ, що зрадник при вхолі до міста впав мертвий.

Поступок римлян так подобався мешканцям міста, що вони другого дня піддалися на дуже гідних услівях.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ЯК ВЕДУТЬ ДИТИНУ ЗА РУКУ.

Велика втіха батькови, матері і всім домашним, коли мала дитина починає власними силами ходити. Як тоді ставлять її на ноги, як заохочують, щоби відважилася зробити самостійно два кроки. Дальше беруть за руку, або одно за одну, друге за другу руку і по хаті водять.

Всім втіха. І всі до дитини говорять — і мати, і батько, і дідуньо і бабуня і другі діти. Всі мають що до дитини говорити.

Коли ж дитина має два, три, чотири роки, то таксамо нераз ведуть її за руку. Так дитині легче йти.

Та вже коли дитини за руку вести не треба то кілько є тих людей, що пускають дитину самопас і вже цілком не журяться тим, як вона ходить, куди ходить, з ким ходить і — **хто тепер її дальше веде?**

Дальше веде? Як це? Хіба ж треба 12, 15, 18-літнього хлопця чи дівчину водити? Хіба їх хтось веде? Ти спробуй їх вести, а побачиш! Вони ще тебе поведуть!

Так може дехто сказати. Може дивуватися, як можна говорити про водження молоді.

Однакож і старших треба вести. Коли ж свої найблизші їх не поведуть, то поведуть чужі — все ж поведуть. Та що й казати — коли чужі виводять з нашого гурта нераз 40, 50, 60-літних. Цілі родини виводять і провадять за собою.

Візьміть ви таке: був чоловік з громадою, був членом громади — він і ціла його родина. За якийсь час бачите, а він вже в большевиків. Або в сектантів — в баптистів, суботників, студентів Біблії.

Скажете: Його ніхто не повів — він сам до чужих пішов.

Ні, люде добрі — його повели так, як ви малу дитину водите за собою. Ведете, куди вам треба, а не дитині. І його — 60-літнього повели куди їм треба.

Ви простягаєте руку, щоби вести тіло дитини, а вони простягають свої розумові способи, щоби повести його розум.

Те саме з молодю. І її вам треба вести безнастанно. До малої дитини ви говорите те, що вона може зрозуміти до 5, 8, 10-літніх говоріть про те, що їм зрозуміле; до 15, 18, 20, 22-літних говоріть, що їм зрозуміле — а ви завсігди будете мати з ними що говорити і будете їх вести.

Дитину ведете попри себе рукою за руку; старших ведіть поруч з собою своїм розумом — своєю бесідою, наукою; порадою. Ведіть їх побіч себе, близько себе і не дозволяйте, щоби вони за далеко від вас відходили. Бо дорога вашого життя, це дорога ваших дітей і має лишитися дорогою дальших ваших потомків. Не дозволяйте, щоби вони сходили з вашої дороги на чужі дороги і стежки.

Не думайте, що 18 чи 20-літним не треба провідників. Провідників треба і старшим, треба громадам, треба цілому народови.

І тому коли пустите молодь з рук, її зараз заберуть чужі провідники і поведуть куди їм треба, а не вам.

Отже ви ведіть! Змалку ведіть рукою за руку, а дальше ведіть розумом, показуючи, котра наша дорога, а котрі дороги чужі. Тоді ваші діти будуть цілий час побіч вас, будуть вас розуміти, одною думкою з вами думати, одною журбою журитися — і гідно переберуть від вас ті справи, які нині в ваших руках. Тоді вони не підуть на манівці.

ЦЕРКОВНА СПРАВА В РОСІЇ.

З Ню Йорку є вісти, що Сталін позволив вибрати патріярха для Православної Церкви в Росії та назначити святійший синод для церковного проводу. Ця справа зачіпає також Православну Церкву в північній Америці.

Дальше також говориться:

В північній Америці є не менше, як 500 православних церков, що мають понад 500,000 членів. А в Канаді є 70 церков та около 125,000 вірних.

Митрополит Теофіль оголосив зїзд епископів, що мав відбутися в Ню Йорку 15-го жовтня, для обговорення теперішнього положення і вироблення плянів для скликання загального Собору.

Церковні події в Росії ставлять перед теперішньою російською Православною Церквою питання, на чім вона має стояти. Тут є рух за тим, щоби американську Православну Церкву російську оголосити „автокефальною", себто самостійною, независимою від Православної Церкви в Росії. Кажуть, що це незгідне з тутешнім горожанством, щоби тутешна Церква була частею Церкви російської, яку контролює і якою орудує російський уряд.

Тілько говорять вісти з Ню Йорку.

До наведеного можна зробити кілька уваг, а то:

Інтересно, що большевицький уряд в часі війни клопочеться додатково церковною справою. Причиною до того можуть бути або чисто тамошні справи, або також замір придучити тутешну російську Церков до Церкви в Росії і так мати на ню вплив.

Також питання, як розуміти вибір патріярха і назначення „святійшого синоду". Святійший синод повстав в Росії, коли скасовано уряд патріярха 1700 року, отже синод заступав патріярха. Тепер же виходить, що мав би бути нараз і патріярх і „святійший синод", себто два рівнозначні уряди для одної Церкви.

Кілько російських православних церков і вірних є в Америці, не знаємо, але ми певні, що російські церкви в Канаді не мають 125,000 вірних. Питання, чи мають вони нині 1,000 вірних на цілу Канаду. Адже росіян в Канаді дуже мало, а членами російських церков були головно українці з Буковини і Галичини, які давно вже зрозуміли, що Російська Церква не є їх церквою. Взагалі нині Російської Церкви в Канаді ані не видно, ані не чути. Виглядає, що те, що ще є, то залишки.

Інтересне, хоч не дивне, що в Російській Церкві північної Америки є рух за тим, щоби з Церквою в Росії не вязатися, але оголосити тутешну Церкву „автокефальною". Тут же відомо, що теперішна Росія не подібна цілком до царської Росії, отже думають, що теперішна Церква не є і не буде тою, що за царських часів. Цар вважав себе православним, а Сталін покищо ні. Це мабуть заставляє тутешніх представників Російської Православної Церкви думати про „автокефалію".

Все те мимоволі нагадує, як представники Російської Церкви і в Европі і тут осуджували українців, що ті замісць піддаватись Церкві Російській, чужій українцям, оголосили свою Церкву „автокефальною". Це тоді для росіян була єресь. А нині самі про автокефалію думають.

ПРО ЗЛУКУ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ.

В виннілежськім „Фрі Прес" з 6-го вересня була новинка, що еп. Богдан є за злукою Православних Церков — його власної (жуківської) й Української Греко-Православної, якої головою є Архиепископ Теодорович.

Еп. Богдан говорив про це 5 вересня в неділю підчас громадського обіду при церкві св. Івана в Виннілегу. Він мав сказати, що головною цілею його прибуття до Виннілегу було — познакомитися близше з церковними організаціями і переговорити з ними про злуку Церков.

Загал є за злукою, казав він, а по його думці обі Церкви могли б злучитися під одним архи-дієцезіяльним проводом, маючи двох епископів, одного в Канаді й одного в Америці.

Наведена новинка найперше показує, що питання про злуку має місце і стоїть перед українським життям не від нині. Але коли б еп. Богдан мав робити заходи, щоби довести до злуки, то покищо таких заходів поза згаданою бесідою ще не видно.

Злука можлива і злука потрібна. Коли говориться про „соборність українських земель", то може найперше б говорити про „соборність українського життя" — української Церкви, українського світогляду, української праці. Поєдналось би українське життя, тоді була би одна спільна велика праця, велика сила, а за нею великі здобутки.

На однім спільнім ґрунті повинні стати не тільки обі вже згадані Церкви, але також Церква греко-католицька, бо вона є вдійсности частею загальної Української Церкви — вона є Православною Церквою, лише лихоліттями в чужу залежність поставленою.

Заходи поєднати обі Церкви, які еп. Богдан згадував, вже робилися, та покищо без успіху. На перешкоді ставала, сказати б, людська короткозорість — коли люде беруть другорядне за найважніше; коли надто клопочуться малим, а не бачать великого.

Але злуки треба і злука можлива!

ТУРЕЦЬКА ДОТЕПНІСТЬ.

До одного турка прийшов його сусід і просив його позичити йому на якийсь час осла. Турок відмовив, сказавши, що осла нема дома. Але в тій хвилі осел за стіною заревів і сусід звернувся з докором до старого турка:

— Якже говориш, що осла нема дома, коли він сам про себе говорить, що є.

— Стидайся, сусідо — відповів турок. — Я чоловік старий, з сивою бородою і всі мене поважають, а ти мені не віриш, але повірив дурному ослови.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XX.

Святі мощі.

Під **Мощами** розуміємо тіла, чи останки тій — кости, а навіть порох, чи землю з тіл великих праведників, з тіл святих людей.

Навіть в звичайнім життю люде поважають тіла померших — хоронять їх на окремих цвинтарях, ставлять на гробах памятники. А тіла окремих людей, що заслужилися перед цілим Народом, хоронять ще величавійше і цілі покоління місце їх спочинку відвідують.

Так вже перші християне дуже щиро поважали мучеників — не тілько, що їх величаво хоронили, але над їх гробами будували каплиці та церкви.

Так читаємо про св. Ігнатія, що коли 107 р. в Римі був замучений, вірні зібрали його кости, перенесли аж до Антіохії (в Сирії, в Малій Азії) і там їх „як неоцінений скарб" похоронили.

Подібно оповідає давний церковний письменник, Евзевій (264-340), що коли погане замучили св. Полікарпа 169 р., смирненські християне зібрали його кости, старанно їх хоронили і цінили більше, ніж „золото і найдорозші камені", і на місці, де св. Мощі (кости) були похоронені, правили богослуження.

Говорять також давні записки, що нераз погане попіл зі спалених тіл мучеників по поли розсипали, або тіла, попіл чи кости в море кидали, щоби християне їх не забрали як дорогоцінного скарбу.

В давних часах кожда церква хотіла мати щобудь, що вязалося з особою якого Святого, отже тоді клали гарні вовняні, або льняні платки на гробі мученика і розуміли, що через саме діткнення до гробу ці платки тілом мученика освячувалися і наче були його частею. І такий платок церква заховувала, як дорогоцінну святу річ.

Доперва в 8 і 9 віку почали мощі святих розділювати і по церквах розсилати.

Нині кожда епископом посвячена церква має дрібку св. Мощей захованих на престолі, а кождий священик має їх в своїм Антимінсі, який розстелює на Престолі відправляючи Службу Божу.

ЗАПОВІТ КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА МОНОМАХА.

На Київський княжий престол в році 1113 кияне запросили князя Володимира Мономаха. Слава про сього українського князя розкотилася по чужих землях. Легенда переказує, що один з грецьких імператорів прислав йому на знак своєї пошани царські знаки і клейноди, що носив їх грецький імператор Константин Мономах: вінець з кованого золотота, з дорогоцінними камінями і хрестом зверху. З того часу і засвоїлась йому назва Мономаха. А що цей вінець звався „шапкою Мономаха" і був досить тяжкий, то й склалась примівка „Тяжка ти, шапко Мономаха". Князь Володимир Мономах помер 31 травня, 1125 року. Дітям своїм лишив він заповіт, що зветься поученням Мономаха. Між іншим в нім говориться:

„Більш понад усе майте страх Божий, не лінуйтесь, не покладайтесь на бояр та воєвод, самі доглядайте за усім, шануйте старого чоловіка, як батька, а молодого, як брата; будьте праведними суддями; присяги не ламайте, гостей і послів витайте як не подарунками, то напоєм і їдою; не забувайте того, що знаєте, а чого не знаєте, навчайтесь."

МУЧЕНИЦЯ СОФІЯ І ТРИ ЇЇ ДОЧЦІ: ВІРА, НАДІЯ І ЛЮБОВ.

(17 вересня церк., 30 горожанського)

За часів цісаря Адріяна жила в Римі вдова християнка, Софія (грецьке — премудрість) і мала три рочці: 12-літну Віру, 10-літну Надію і 7-літну Любов.

Мати виховувала їх, як можна найкрасше виховати, а головне — виховала їх на великих християнок. Літами діти, але розумом вони були вже дорослі люде.

В 137 р. підчас переслідування християн, намісник римський Антіох покликав Софію з дочками перед себе і приказав, щоби принесли жертви поганським божкам. Однакож і мати і дочки рішучо відмовилися. Тоді Антіох поставив їх перед суд цісаря.

Та і тут мати з дочками стояла непохитно при своїй вірі, отже цісар передав їх знатній поганській жінці, Палладії, щоби їх намовила до відступства. Та коли по трох днях матір і дочки станули на суді, були вони такі самі, як і передтим.

Тепер почалися муки. Кати били немилосерно Віру, відрізали груди, а вкінци відтяли мечем голову. Такі самі муки перетерпіла і Надія.

Вкінци почали мучити Любов. Привязали до колеса і били палицями. Потім розпалили великий огонь, бо думали, що його 7-літня дитина настрашиться.

— Скажи лише: „великі боги цісаря говорив кат до неї — а вратуєш своє молоде життя".

Великий Бог християнський! — відповіла Любов і сама хотіла вступити в огонь. Тоді мучили її знов всякими муками, а вкінци відрубали голову.

Матір св. Мучениць, Софію, пустили на волю і вона похоронила тіла своїх дочок. Третого дня, коли при їх гробі молилася, при молитві вмерла.

ПО ЧІМ ТРЕБА СУДИТИ ЦЕРКВУ?

Один садівник кілька разів запрошував свого приятеля, щоби прийшов і покушав, як в нього гарні яблока родяться, але той не спішився. Тоді садівник каже:

Ти певно думаєш, що мої яблока до нічого, коли навіть не хочеш прийти і покушати їх.

— Щоб сказати правду, — відповів приятель, — то я вже їх кушав. Я йшов дорогою і підняв одно яблоко, яке впало через пліт. Воно зовсім мені не подобалося і я не бажаю більше твоїх яблок їсти.

Я так і думав, — відповів садівник. — Ти знаєш ті яблока, які бачиш при дорозі, це найкваснійший рід, який я міг де знайти. А посадив я їх специяльно для хлопців, які лазять до мого саду. Вони тільки раз покушають тих яблок і більше не приходять. Та за те в середині саду маю яблока такі солодкі, як мід.

Є багато людей, які судять церкву по її найгірших членах. Та це несправедливо. Треба судити її по добрих, гарних членах, а не по тих, які часто з церквою мають тільки спільного, що час від часу заходять до неї.

Розпорядок про контролю паперу вимагає, щоб газету висилати тільки тим, хто її заплатив наперед. Для післяплатників не вистає паперу. Отже старайтесь, щоб вирівнати передплату, коли хочете „Вістник" дальше читати!

ПІСНЯ ПОКАЯННА.

КОЛИ Я ГЛЯНУ.

Коли я гляну на давний мій вік,
Який я тут був в світі чоловік:
Всім близький в моді, в богатім роді,
Не знав я горя і серед моря.
Днесь все минає, мов сон зникає,
А лиця черти ждуть уже смерти.

Мене манило лице румяне,
Нині для мене воно ледяне.
Радощі світа всіх іскушають,
В солодких втіхах отрую мають.
Це днесь я знаю й гірко вздихаю,
Що такі світа зрадливі літа.

Лице румяне мав я, мов рожу,
Нині з постелі встати не можу.
Красоту лиця старість покрила,
Там тінь чорніє, де рожа цвила.
Прозоре око в чолі глибоко,
Взнестись не може до Тебе Боже.

Яке змінчиве житейське море —
Ранком утіха, вечером горе.
Весело нині — танці, музики,
Завтра в тім місци смертельні крики.
Тож не вір в сили, кріпкії жили,
Бо всі порвуться і попсуються.

Слабість всю силу враз переможе
І тебе зложить на смертне ложе;
За кашлем вийде душа від тіла,
Ніхто не скаже, де відлетіла:
Ані спитаєш, ані вгадаєш,
В якому краю—в пеклі, чи в раю?

Грішнеє море буря вкриває,
Хто плив по ньому, той потопає.
Одних затопить день серед моря,
Других затопить вечірна зоря.
Де впав безбожний, будь
[осторожний,
Щоб грішна сила не побідила

Дай твої труди на добру справу,
На щастя людям, на Божу Славу.
Що лише маєш, все те від Бога,
І знов до Нього тобі дорога.
Золото ясне—й воно дочасне,
І його в гробі не треба тобі.

Дуже приманний дочасний наш вік,
Ним утішаєсь кождий чоловік.
Та зрозуміє, де в нім облуда,
Коли діждеться Божого Суда
По світу дарах зложать на марах,
Людську подобу несуть до гробу.

Ломить смерть люто царськую силу,
Славних й багатих кладе в могилу.
І хто не думав в життю о смерти,
Враз чує голос: Мусиш умерти!
Смерть не питає і всіх рівнає,
Царі і вбогі падуть їй в ноги.

Велика правда, що всі помремо,
Достатків з нами не заберемо.
У нашім домі другії будуть,
Й могилу нашу навіть забудуть.
Ми ж підем на суд, понесем свій
[труд,
Важка дорога на суд до Бога.

Висше подана пісня взята з давного почаївського збірника пісень т. зв. „Богогласника", що був перший раз надрукований 1740-91 року. Тут ця пісня перероблена на мову українську, а в „Богогласнику" починалася так

Ах смотри, кто жив, на прежний мой вік,
Яков я бивал в світі человік!
В встану, і в моді в мірной природі,
Служил я Паном, і годним станом.
Днесь же ідет вплаз мой прекрасний
[глаз,
Бо лица краса смертна ждет часа.

Імя автора пісні зазначене першими буквами, стихів, отже звався він Андрієвський.

СКУПАР В НЕБІ.

Вмирав богач — так, як і бідні вмирають. А був він ціле життя скупий — нікому не поміг, на ніяку добру справу нічого не дав.

— Я збираю, а не даю — казав він — а гріш е всім для чоловіка. Є гроші — чоловік і сильний і розумний; нема грошей — нічого нема. Воно мабуть і на другім світі таке саме, і там треба грошей.

Отже коли вм...., то казав синам положити собі до гробу мішок з грішми.

— Насипте мішок грошей, а самих червінців (золотих грошей), і положіть мені до гробу.

Невдовзі богач помер. Пішов він на другий світ, а там почали розпитуватись. І так питали цілий день.

Коли прийшов вечір, богач був дуже голодний. Вийшов він, глянув сюди туди, а воно так, як і на земли — всего можна купити, чого хто хоче. І зїсти, а може й випити.

— От добре, що я взяв сюди грошей! — каже він до себе — тепер придадуться. А тим, що без грошей сюди прийшли — біда!

Зайшов він до якогось ніби поважного ресторану, вишукав, що було до смаку і питае:

— По чому воно?

— По шагу (по центови) — була відповідь.

— От тільки купуй! — каже він до себе — це майже дармо.

Ще розглянувся, знов щось вибрав.

— А це по чому? — питае.

— Таксамо по шагу — кажуть.

— То прошу мені все те ось тут до стола принести — каже він.

— Перше заплатіть — кажуть.

Сягнув богач до кишені, виняв жменю червінців і дае.

Ангел — бо там ангели всім орудують — оглянув червінець і каже:

— То недобрі гроші! Ми таких не беремо.

Здивувався богач і говорить:

— Аджеж це золото, чисте золото! А хіба в вас золото не мае вартости?

— Мае — каже ангел — але не кожде. Деяке мае вартість, а деяке не мае.

— Коли так — говорить богач — то я принесу вам гроші іншого виробу. Я маю їх багато.

І пішов. Переглянув всі гроші, ріжної величини, ріжного виробу, в ріжних літ, вибрав по одному з кождої якости і пішов знов купувати.

Приніс, показуе і говорить:

— Ось вам ріжні, скажіть, котрі ви берете?

Ангел оглянув гроші і знов:

— Всі вони не варта нічого.

— Але ж це чисте золото!

— В нас воно ніяке золото. Коли б ви мали звичайні добрі шаги (центи), то ми взяли б їх за золото.

Відійшов богач без нічого. А коли прийшла ніч, говорить він до синів через сон:

— Тут золото до нічого. Ви відкопайте мій гріб, червінці заберіть, а мені положіть мішок шагів. Тут за шаги можна все купити. На золоті тут не розуміються.

Сини зараз зробили, як він казав. За два, чи три дні приходить він вже з шагами — а такий голодний, що аж.

Знов ангел оглянув гроші і каже:

— Таких не беремо, це недобрі гроші. Вони чужі, а ти нам своїх принеси.

Образився богач.

— Як — каже — не мої? А чиї ж вони? Хіба з чужими грішми сюди я прийшов? Я ж не був там жебраком! Це ті гроші, що я ціле життя збирав, складав, громадив. Аджеж ціле мое життя пішло на те, щоби їх зібрати. А ви кажете, що це не мої гроші? Як це?

Вислухав ангел і каже:

— Ти не розумів, як на світі жити, а тут нас не розумієш. Ми беремо тут ті гроші, які хтось за життя на добру справу видав. Він там дав, а тут вони до нього назад вертаються і за них він може тут купити всего, чого захоче.

— Але чому ж це не мої гроші — питае богач — коли це мое майно.

Тоді ангел:

— Ні! Ти чужі гроші собі поховав. Треба було дати кількось грошей на Божу справу, на Божу роботу, а ти їх не дав, отже ти затримав в себе Божі гроші. Ти бідному не поміг, отже затримав в себе гроші бідних. Було багато добрих, корисних, розумних і конечних справ в життю твого народу, які треба було грішми піддержати, а ти не піддержав, отже гроші собі сховав.

— То це так у вас? — питае богач.

— Ми — каже ангел — беремо не ті гроші, що ти понаховував, але ті, що ти на добрі справи видав. Талан е на те, щоби ним розумно орудувати, а не щоб його закопувати. А ти свій закопав.

— Так щож мені тепер робити?

— Що? Дай звістку твоїм синам, щоби вони щедро помагали і грішми і працею всім добрим справам, а ми за кождого червінця почислимо тобі тут шага.

— Лише шага? — здивувався богач.

— Так! Лише шага! Тобі і тільки б не належалося, коли б не велике Боже милосердя.

— І відійшов богач роздумуючи, як до синів промовити, щоби вони його гріхи добрими вчинками винагороджували.

МИЛОСЕРНИЙ КОВАЛЬ.

Любіть один одного,
як Я вас полюбив.
(Іван XV: 12).

Один багатий купець вертав до дому пізною ноччю. Дорога вела попри кузню.

Коли купець зближився до кузні, він почув, що коваль ще куе, хотяй доходила вже північ. Купцеви жаль зробилося коваля, що він так до пізна мусить працювати. Він вступив до кузні і промовив:

— Чого ти, добрий чоловіче, так до пізна працюеш? Час тобі на відпочинок. Хіба ж ти так мало заробляеш в день, що мусиш працювати аж до півночі?

— Ні, добродію; — відповів коваль. — Я заробляю для себе в день досить. Але мій приятель вже довший час лежить хорий і не може заробити на утримання себе і своеї родини. Тому я працюю кождого вечора по дві години, а гроші, які я в тих двох годинах заробляю, віддаю мойому хорому приятелеви.

— Добрий чоловіче, — каже йому купець. — Я бачу, що ти маеш добре серце, але хіба ж твій приятель зможе коли віддати тобі гроші назад?

— Віддати? — спитав коваль. — А хіба ж я даю йому на те, щоби опісля відбирати назад? Я за себе не журюся, коби йому помочи. Він зробив би для мене так само..

Купець полюбив доброго коваля і подумав нагородити його. На другий день він прийшов знов до коваля і каже:

— Дарую тобі отсі гроші. Купи собі за них заліза і побільши кузню. В цей спосіб зможеш більше заробляти і скласти хоч маленький маєток на старі літа.

Але коваль промовив:

— Я дякую вам за ваше добре серце, але я грошей приймати не можу, бо я їх не заробив. Коли ваша воля, то дайте їх мойому бідному приятелеви, бо він їх більше потребуе. Та і для мене буде з того полекша, бо я тоді не буду мусіти працювати до пізної ночі, щоби заробляти для мого приятеля.

Купець ніяк не міг спонукати коваля приняти гроші і пішов за його порадою та дав їх його хорому приятелеви.

Про милосерного коваля рознеслася слава по цілім місті і багато людей пішло за його добрим приміром, — помагаючи тим які потребували помочі.

СТРОГІСТЬ ДАВНИХ ЗАКОНІВ.

Коли в кого буде син непокірний і бутний що не слухае голосу батька свого і голосу матері своеї, і вони карають його, а він не слухае їх —

Так батько-мати вхоплять його й виведуть до громадських мужів і скажуть: „Цей син наш непокірний і бутний, не слухае голосу нашого, гульвіса і пияк".

І всі люде міста закидають його камінням так, щоб він вмер. Так будеш викорінювати зло з між людей твоїх. Почуе весь ізраиль і буде боятися. — 5 Книга Мойсея 21: 18-21.

Коли між вами зявиться пророк, або сновидець, покаже тобі чудо і скаже „Ходімо за іншими богами" — мусите вбити сього пророка, бо він проповідував відступництво від Господа Бога вашого.

Коли брат твій, або син, або дочка, чи жінка, чи приятель буде підмовляти: „Ану, будемо служити іншим богам!" — ти повинен вбити його. І весь ізраиль мусить слухати і боятись, щоб не було більш такого злочину серед вас. — 5 Книга Мойсея 13: 1-11.

Коло 621 р. перед Христом жив в Атенах в Греції славний законодавець, Дракон, що списав закони, встановив суд і завів в державі лад. Його закони були такі строгі, що за все мала бути кара смерти. Чи хто вбив другого, чи вкрав яблоко, чи доказали комусь вперте лінивство — за все була кара смерти. Тому і тепер надто строгі закони називають драконськими. Пізніше другий законодавець, Сольон, змінив ті закони і кару смерти назначив лише за вбивство.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надаеться своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштуе з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ПЕРШІ РОКОВИНИ НАБУТТЯ ДОМУ.

(Гемилтон, Онт.).

[redacted] 13 червня ц. р. українська греко-православна громада урочисто відсвяткувала перші роковини набуття свого дому.

В неділю рано Всеч. о. Ю. Я. Цукорник відправив Службу Божу, а по Службі Божій був спільний обід, приготований Жін. Т-вом ім. О. Кисілевської. Гостей було поважне число місцевих і поза місцевих.

По обіді господар покликав по черзі делегатів і репрезентантів місцевих і поза місцевих до слова. Перший був покликаний до слова гром. Подільський, котрий висловився щиро про нашу громаду і взагалі українські православні громади й церкву в Канаді і на рідних землях України, сказав, що Українська Православна Церква е запорукою нашого дальшого життя і існування для українського народу.

Слідуючий голова Т-ва „Просвіта" в Гемилтоні, п. Михайло Голубіцький, зложив щирий привіт.

Слідуюча делегатка від української православної громади св. Володимира в Торонто, пані Шевчукова зложила щирий привіт і жертву від громади в Торонто.

Говорили ще привіти: Осип Миронюк з Гримсбі; Марія уБдникова, голова Жін. Т-ва в Гемилтоні; дентист Смильський; Галя Олексюк, провідниця СУМК в Гемилтоні. Говорив Василь Фастрига про заслуги одиниць; привіт передала Оля Шумлінська від Сестрицтва тутешньої громади, привіт хорунжого Івана Калинюка. Говорив Дмитро Гунь[redacted] з Торонта.

Тепер господар покликав до слова Всеч. о. пароха нашої громади Ю. Я. Цукорника, який між іншим сказав: Нехай ці перші роковини будуть історичним днем нашої праці на релігійному і освітному полі. Треба дбати про згоду, а нею все збудуеться.

Господар Гр. Будник дякуючи сказав що присутні сьогодня зложили около 500 долярів.

Вечером під проводом о. Ю. Я. Цукорника відбувся святочний концерт. Вступне слово відносно перших роковин виголосив п. Михайло Голубіцький, голова т-ва „Просвіта". „О Канада" відспівав діт. хор, так само „Ой у лузі червона калина", „А я люблю Петруся", „Гей там на горі Січ іде", „Гей нумо хлопці до зброї", „Верховино".

Хор Лисенка відспівав багато пісень в яких згадати б панну Розалію Пригар, солістку і соліста Богдана Радиша. Гарно декламувала п-на Маруся Ковальчук. Іван Калинюк, хорунжий, відтанцював український танок.

Реферат з нагоди перших роковин виголосив Гринь Будник, голова української православної громади св. Володимира. Він у свойому рефераті сказав: На місци згадати нині основників нашої громади від 1926 року, а то: Ів. Тюхтій і Ів. Сойка При зорганізованню нашої громади вони доложили найбільше праці і труду.

В 1926 році щиро працювали слідуючі: пп. В. Тулевітрів, П. Завадівський, Н. Мех, І. Шебець, О. Добко, З. Калинюк, В. Фастрига, Мих. Дмитрусь, Грéховський і багато других; вони започаткували українську православну громаду 1926 року. — Всеч. о. П. Білонь був нашим парохом й щиро працював на релігійному і освітному полі за що йому належиться щира подяка.

Опісля обслугували нашу церковну громаду Всеч. о. Лещишин, о. Богатирець, о. Галицький, о. П. Запарнюк, о. І. Гикавий і вже 18 місяців е на стало о. Ю. Я. Цукорник.

Купно цего дому також вимагало труду і праці одиниць, а іменно: п. Петро Завадівський, В. Ткач, А. Баран, В. Фастрига, І. Олексюк і багато других при помочі адвоката п. Т. Гуменюка з Торонто. Вони трудились найбільше.

По рефераті присутні зложили ще кілька десяток долярів.

Кінцеве слово виголосив п. Вас. Фастрига.

На купно дому для української греко-православної громади св. Володимира в Гемилтон, Онт. зложили жертви на святочнім отворенні 3-го травня, 1942 р. і в день перших роковин 13-го червня 1943 р. слідуючі українські православні громади, товариства і місцеві, як також поза місцеві громадяни:

Жіноче Т-во ім. О. Кисілевської, Гемилтон, Онт. — $771.00.

Т-во „Просвіта", Гемилтон $350.00

Відділ СУМК ім. І. Богуна, Гемилтон — $212.00

Іван Олексюк — 120 дол.

Василь Фастрига — 110 дол.

По 100 дол.: Андрій Баран, Василь Ткач, Демян Куць.

По 85 дол.: Анна Тюхтій.

По 80 дол. Петро Завадівський.

По 75 дол.. Гриць Гарадін.

По 65 дол.: Антін Стецик і Дмитро Кульпака.

По 60 дол.: Гриць Будник, Василь Сусла, Михайло Ковальчук.

По 55 дол.: Николай Пилипик.

По 50 дол.: Др. І. Пилипюк, Мих. Стасюк, Николай Бучковський.

По 45 дол.: Мих. Волківський.

По 40 дол.: Петро Фарбатюк, Із. Новаковський, Никола Зелізко.

По 35 дол.: Укр. греко-православна громада св. Володимира, Торонто, Микола Ясенівський.

По 30 дол.: Осип Волківський.

По 27 дол.: Захарій Калинюк.

По 25 дол.: Теодор Саврук, Никола Верхоляк, Никола Новак, Роман Янчинський, др. Смильський (дентист), Укр. Т-во Взаїмна Поміч, відділ 22 в Гемилтоні, Всеч. о. Ю. Я. Цукорник.

По 20 дол.: Михайло Голубіцький, Петро Смит, Укр. греко-православна громада в Виндзор, Онт., Іван Попович.

По 17 дол.: Оля Шумлінська.

По 15 дол.: Сестрицтво при громаді в Гемилтон, Теодор Олексюк, Стефан Цибульський, Мих. Шкільник.

По $12.50: Василь Тулевітрів.

По 12 дол.: Петро Мельник.

По 10 дол.: Українська православна громада, Монтреал, Кве., Відділ СУМК в Торонто, Онт., Українська православна громада в Ню Торонто, Онт., Никола Семенюк, Петро Кокор, адв. Т. Гуменюк, Укр. Народній Дім в Престон, Онт., Укр. православна громада в Ниагара Фалс, Онт., п-на Розалія Пригар, Дмитро Дуник, Никола Никифорчук, Олена Пригар, Укр. Т-во Взаїмна Поміч, відділ 8, в Торонто, Онт., Укр. Народний Дім в Торонто, Онт., Укр. православна громада в Вотерфорд, Онт., Василь Дах, Параня Паацан, Василь Качур, Сергій Стрихар, Йосифа Сойкова, Михайло Короленчук, Василь Фарбатюк.

По 7 дол.: Іван Горик.

По 5 дол.: Дмитро Яремій, Іван Шебець, Василь Сторощук, Михайло Дмитрусь, Укр. греко-православна громада в Престон, Онт. п. Стефія, Петро Сторощук, Василь Прокопчук, Дмитро Лагун, Оля Радиш, Ізидор Олеськів, Антін Лазарович, Торонто, Укр. Т-во Взаїмна Поміч відділ 14 в Торонто, Онт., Жін. Т-во в Торонто, Онт., п. Ткачук, Торонто, Ірія Саврук, Галя Волківська, Осип Квас, Торонто, п. Бавюк, Епіфаній Коча, Торонто, Іван Бабійчук, Фр. Волківський, Андрій Байда, Саск., др. Вахна, Торонто, Яків Андрейців, М. Бучковський, Антін Волківський, Дмитро Савчук, Гримсбі, Онт., Евзебій Максимнюк, Укр. правсклавна громада, Гримсбі, Олекса Щур, Торолд, Онт., хорунжий Іван Калинюк, Василь Габа, Торонто, Олекса Ганиський Гвелф, Онт., п-на Анастазія Калинюк, Олекса Ткачук, Марія і Юрій Фастрига, Никола Романів, Іван Левко, Дмитро Боднар, Федір Ковальчук, п. Сторощук Делгай, п. Антох.

По 3 дол.: Никола Іванець, Осип Беззупко.

По $2.50: Павло Охітва, Богдан Радиш.

По 2 дол.: Михайло Новак, п-на Зоняк, Винніпег, Ман., п. Рубашевський, Іван Уніловський, Василь Катернюк, Николай Мех, Ошава, Онт., Евгенія і Стефанія, Михайло Материн, Марія Танчак, Роза, Ман., п-на Гарманська, Семен Олійник, Торонто, Василь Паньків, Брентфорд, Емілян Охітва, Торонто, Михайло Папіш, Роман Ткачук, Престон, Михайло Федорків, Василь Здрилюк, п. Гончар, п. Грабовецький, Торонто, п. Немировський, Гриць Бойчук, п-ні Марія Шебець, Ватерфорд, Михайло Камчак, п-ні Емілія Прокопчук, О. Миронюк, Гримсбі, пані Рія Чарчук, учениця Р. Ш. п-на Новосад, Мих. Савчук, Ірія Мойсіюк.

По 1 дол.: Павло Сторощук, п-на Іринка Мощук, Тотонто, Олинко, Р. Білик, Саск. п-на Оля Новак, п. Юрківський, Никола Сеньшин, Ошава, Онт.

Всіх жертв висше надмінені особи та громади церковні і товариства зложили разом суму $3,673.00.

За зложені жертви українська гр. православна громада св. Володимира в Гемилтоні, Онт., складае найщирішу подяку. А хто ще не зложив, то просимо зложіть від себе цеголку до нашої початої будови.

Гриць Будник, голова громади.

НА ВЕСІЛЛЮ НА ПРЕСУ.

(Пріхейт, Саск.).

Дня 8 серпня, 1943 року відбулося в українськім народнім домі Богослуження. Відправу мав о. С. Гребенюк. І було вінчання Михайла Файчука, сина Олександра і Марії Файчук з Маріею з роду Гриневичів, замешкалих в Бетон, Алберта. По вінчанню зараз відїхали до панства Гриневичів, досить далеко, яких сто миль. На другий день, себто в понеділок, панство Файчуки запросили до себе на обід. Щодо обіду, то відійшов досить в порядку, як звичайно в старім краю, і далі в танець всьо охоче.

По даруванню наших молодят, п. М. Салик, як гість, попросив пана Товстого, щоби дещо сказав щодо такого гарного весілля. Добр. Товстий подякував панству Файчукам і панству Гриневичам за їх щирість до свого звичаю і що вони гарно виховали своїх дітей на добрих українців. І пригадав також, що межи нами ще бракуе двох українців, котрі хочуть, аби ми дещо і за них пригадали, а це „Український Голос" і „Вістник". Отже попросив гостей, щоб дали деяку жертву Збіркою занявся п. Ф. Скоробогач і п. Іван Філик. Слідуючі особи жертвували:

По 1 дол.: О. Файчук, пані А. Файчук, молодята Михаїл і Марія Файчук, М. Салик, М. Гриневич, пані Е. Товста, М. Скоробогач, В. Файчук, Г. Присяжний, Ф. Скоробогач, І. Філик, М. Бойчук, П. Василишин, пані А. Гусар; по 50 цт.: Н. Файчук, М. Гізин, С. Гуменний, З. Луцик; по 25 цт.: пані М. Бойчук. Разом $16.75 з чого пішло на „У. Г." $8.75. а на „Вістник" 8 дол.

Всім жертводавцям щира подяка

Гість.

ОТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШИПМЕН, САСК.

Довідавшися, що дня 14-го червня Шипмен буде обходити велике торжество, я був цікавий, як прочанин, бути на тім торжестві. Відбулось врочисте відкриття української православної церкви в Шипмен.

День був погідний. Від ранку зїзджалися прочани з усіх сторін, так що вібрались сотні людей. Акту ерейського освячення престола довершив парох о. К. Желішкевич з Принс Алберт. Рівнож було освячення дзвона. Потім почалась Служба Божа, котру відправив о. К. Желішкевич з милозвучним хором з Генімун під управою п. Івана Березовського, запрошеним урядом церкви.

Промову виголосив о. парох на тему „Нехай буде світло". Цінні слова проповіди місіонаря заринались глибоко в серця віруючих і в церкві давея чути їх плач.

Ще згадаю, що рік тому в Шипмен ніхто не думав про викінчення церкви і будову. Але Провидінне Боже привертае до життя нашу рідну Церкву, котру отримали наші предки від святого Володимира Великого в Києві. Наші рідні брати українці насміхались зі своеї віри, з Церкви ,але сонічко проясное теперішний час і Бог вислухав благання тих, котрі визнають віру святого Володимира Великого, віру українську православну.

Не дуже давно, як в тих місцевостях був рай для мусів, оленів і вовків, а нині переміннлось на ясні простори, на яких осіли наші брати українці і з ними дух віри. Були хитаючі мрії релігійні, як звичайно е в Канаді, але на останок довершив о. Желішкевич з Принс Алберт. що на північ від Принс Алберт пишаесь трираменний Хрест.

По Богослуженню люди оцінили це свято і раділи віджавленням духа віри православної. Неодин сказав, що чуеться, як в старім краю, коли була гарна відправа з хором в Шипмен. В тім часі пішов голос, що на 7 липня, на св. Івана, буде перше Богослуження на Вирдейл, на яке рівнож запрошено хор з Генімун,

Я постановив і там бути по перший раз... Але вернуся докінчити дещо на Шипмен. Головно пожнвитись.

По відправі, як звичайно, церковне жіноче товариство запрошувало гостей на обід до Народного Дому, а було їх може до три сотні. За сто ли сідали, а другі чекали своєї черги, так що довго тягнувся обід, поки накормились всі гості. Можливо, що жінки були в страху, щоб тільки накормити, а якось Бог допоміг. Всі пішли задоволені і ще була занка. Ну, і я поїхав домів. Ми пустились в дорогу, а інстинктовно мене вабить глянути на трираменний хрест на церковній бані в Шипмен. Це є гордість нас українців. Цей Хрест є для нас дорогий. Є це спадщина для нас від св. Володимира Великого, тому ми повинні ним дорожити. Дасть Господь, що всі українці зрозуміють, хто ми і якої віри, перестануть служити і покланятися чужим наставникам церкви, а приєднаються до своєї рідної церкви своїх прадідів, до Святої Православної Церкви.

На 7-го липня прибув я до Вирдейл на свято Івана Хрестителя, із деким познакомився. Вчас приїхав хор з Гонімун і зараз о. К. Желішкевич став правити Службу, котра випала якнайкраще, як описав п. П. Зварич в своїм Дневнику в „Українськім Голосі", ч. 29.

Іван Тернопільщин.

З ВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Марлін, Саск.)

Дня 22-го липня ц. р. відбулася весільна забава в домі п-ства Николи і Юлії Гарасим з нагоди вінчання їх сина Юрка з панною Марією Клапоущак із Гефорд. При гарній забаві гості не забули згадати і про свою пресу, Український Голос" і „Вістник" Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: Петро Гарасим; по 1 дол.: пані Ганя Клапоущак; по 50 цт.: Ю. Гарасим (молодий) п-ні Ю. Гарасим (молода), І. Гарасим, О. Пилипів, п-ні Пилипів, М. Савчин, Н. Пилипів, пані Пилипів, Ф. Гарасим пані Гарасим; по 25 цт.: С. Гавриців, пані Гаврилів, К. Левчук, Г. Дмитришин, пані Дмитришин, Н. Гарасим, І. Галевич, пані І. Галевич, пані М. Савчин, І. Чипак, С. Стах'в Іван Лучка, Н. Малик, пані Н. Малик, В. Заячковський, пані Заячковська, В. Павлишин, пані Павлишин А. Дідур, М. Гаврилів, М. Гарасим, по 15 цт.: І. Козакевич. Разом $12.90

Гість.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

В неділю 1-го серпня відбулися хрестини Ольги Анни Захарюк, доньки панства Захарюків з Вастео Алта.

Після хрещення відбувся прекрасний обід, за яким позасідали гості, а по обідавши, Всеч. о. С. Симчич з Вилінгдон промовив до гостей, не забувши проекту заснування й постійного ведення Української Православної Колегії. Щоб показати своє одобрення такого проекту, на заклик Всеч. о. Симчича гості щиро відгукнулися. Слідуючі зложили жертви на Укр. Прав. Колегію:

По 1 дол.: Стефан Малофій, Ан Шевчук, Дмитро Захарюк, Іван Фарус, Василь Шапка, Стефан Грудей, Николай Шевчук (Вілінгдон), Гр. Шапка, Дмитро Семака, о. С. Симчич. — Разом 10 долярів.

Новоохрещеній Ользі Анні многих літ, справі Колегії найскоршого переведення в життя, а жертводавцям щира подяка.

Гість.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

По 1 дол.: А. Боднарчук, Арран, Саск. Зі Сван Плейн, Саск.: Анна Сорочук, Іван Ананейчук, Юрій Преденчук, Гриць Гриців; А. Юрків (Гаес) 75 цт.

По 50 цт.: Іван Щур, Дм. Цибак зі Сван Плейн.

По 25 цт. пані Ковч (Сван Плейн), Дм. Яворський (Глен Елдер).

По 10 цт. зі Сван Плейн — М. Кут. П. Ковч. Вербовецька і Н. Н.

По 5 цт.: В. Сорочук, М. Кут.

СЕПТОН, МАН.

Іван Турко 50 центів.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

ГАРДЕНТОН, МАН

(Збірка о. І. Дмитрова)

По 1 дол.: М. Танчак (учитель), Іван Махній, Юрій Онисько, Іван Сапач, Теодор Сідорський, Елена Загара, п-ство Д. Танчак (учитель), Теодозій Ткачик, Марія Танчак

По 50 цт.: Евдокія Божик, Марія Халатурник, Іван Загара, пані А Онисько, Ник Гогуш, Ілія Колибаба, Вас. Осадчук.

По 25 цт.: пані В. Дикун, Марія Загара, Марія Ковалюк

Сельма, Алт. (Зед. Держави).

Василь Мандрик 5 дол.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

Т. Вусатий, Пайлар Парк, Ман. 1.00

Іван Корба, Селкирк, Ман. 1.00

ГОДСОН БЕЙ ДЖОНКШЕН.

По 1 дол.: І. Мацюта, Мих. Дідур, І. Кулик.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА

По 5 дол.: Іван Паліїчук.

По 4 дол.: Григорій Котик.

По 2 дол.: Петро Рацой

По 1 дол.: К. Величук, Юрій Суходотовський, М. Галіцький, Ст. Рудомський, В. Порвчний, Марія Варава Йос. Ярема

Олекса Савчук, Гронліз, Саск. 1.00

НА СЕМИНАР.

(Торонто, Онт.)

Запомогове Братство св. Володимира при українській православній церкві святкувало свою пяту річницю в неділю 8-го серпня ц. р. По Службі Божій була відправлена Панахида по умерших членах Братства в вечері членство було зійшлося на чайне приняття до церковної залі. По перекусці голова Братства, п. Олекса Федорів, коротко переповів про початки й діяльність Братства та про моральні й матеріальні користи, які воно подає членам. Відтак покликав до слова о. П. Самця п. Семена Олійника, полковника барона Вальдштайна з Монтреалу, паню К. Христинич і п. Мих. Білого. Останній, між іншим, згадав, що наші Братства повинні заінтересуватися одною дуже важною справою — а це школою, з якої виходили би наші молоді священики. Бо одні вмирають, а другі старіються, а нашій Церкві потрібно молодих священичих сил. На початок — попри інші збірки — присутні зложили вісім долярів і 70 центів на духовний семинар.

П. С.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ.

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор — Дрифтінг Ривер

26 Неділя — Шелвелей

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Роблин на фармах

ЖОВТЕНЬ.

3 Неділя — Ленард.

10 Неділя — Е-елбарт.

Почт. скринка 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва

ВЕРЕСЕНЬ:

21 Різдво Пр. Богородиці — Тудор

26 неділя — Радвей

27 Воздв. Чест. Хреста — Стрий.

Адреса: Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ВЕРЕСЕНЬ.

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор. — Роркton (храм)

26 Неділя — Ренвер (храм)

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Пайн Ривер

Dauphin, Man

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ:

21 вівторок — Різдво Пресв. Богор. — Ервуд

26 неділя — Арран

27 понеділок — Воздвження Честн. Хреста — Гвайт Біч.

ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Норквей

10 Неділя — Кобзар

14 Четвер — Покрова Пресв. Богор — Гаес

17 Неділя — Ендевор

24 Неділя — Арран

31 Неділя — Годсон Бей Джонкшен

Адреса: Вох 124, Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина

ВЕРЕСЕНЬ.

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор — Мензі

26 Неділя — Лавфин

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Висти.

ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Росборн

10 Неділя — Січ

Адреса: Вох 7, Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна

ВЕРЕСЕНЬ.

21 Різдво Богор. Септон (храм)

26 неділя — Іст Селкирк

27 Воздв. Чест. Хреста — Малантон

Адреса: 305 Парк Стріт,

Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.

ВЕРЕСЕНЬ.

Принс Алберт

26 Неділя Принс Алберт

27 Понеділок Воздв. Чес. Хреста — Сембург

ЖОВТЕНЬ

3-го Неділя — Гонеймун

10 Неділя — Сембург.

14 Покров Богор. — Принс Алберт

17 Неділя — Принс Алберт

24 Неділя — Шипмен

31 Неділя — Принс Алберт.

По Утрені катехизація для дітей.

700 Central Ave.

Phone 2776 Prince Albert, Sask.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

16 Ч 3 Свщмч. Антима еп. Ник.
17 П 4 Муч. Вавили еп. Антіох.
18 С 5 Правед. Захарія і Єлисавети

19 Н 6 Нед. 14. Чудо Арх. Мих.
20 П 7 Предпр. Рожд. Богородиці
21 В 8 Різдво Пресв. Богородиці
22 С 9 Богоот. Якима й Анни
23 Ч 10 Муч. Минодори, Митродори
24 П 11 Преп. Теодори Александ.
25 С 12 Свщмч. Автонома епископа

26 Н 13 Нед. 15. Предпр. Возд. Ч. Х.
27 П 14 Воздвиження Чес. Хреста
28 В 15 Великч. Никити, преп. Чил.
29 С 16 Кипріяна митр. Київ
30 Ч 17 Муч. Віри, Надії і Любови і матери їх Софії.

ЖОВТЕНЬ.

1 П 18 Преп. Евменія епископа
2 С 19 Муч. Трохима, Саватія

3 Н 20 16 по З. С. Вмкч Евстафія
4 П 21 Ап. Кондрата з 70
5 В 22 Преп. Отців в печ. Антонія
6 С 23 Зачаття св. Ів. Хрестителя
7 Ч 24 Первом. Теклі, прав. Корнія
8 П 25 Преп. Евфросинії Руфа
9 С 26 †Івана Богослова, м. Хирн

10 Н 27 17 нед. по З. С. Муч. Калліс.
11 П 28 †Преп. Харитона ісп.
12 В 29 Преп. Киріяка отшел
13 С 30 Михаїла І-го митр. Київ.
14 Ч 1 Покров Пресв. Богородиці
15 П 2 Андрея Христа ради юрод.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.

ВЕРЕСЕНЬ

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор — Сторновей

26 Неділя — Йорктон

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хрест — Свидова

Адреса:

110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ.

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор. — Смитс

26 Неділя — Тернопіль

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Ікава

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаїцького

ВЕРЕСЕНЬ

21 Вівторок — Різдво Пресв. Богор. — Сеньків (храм)

26 Неділя — Сондави

27 Понеділок — Воздв. Чес. Хреста — Сірко

Адреса: Толстой, Ман.

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ.

21. Віт. Різдво Пр. Богородиці. Утр. Єв. Лука 1: 39—49, 56. Літургія Ап. Филипян 2: 5—11. Єван. Лука 10: 38—42; 11: 27—28.

26. Нед. 15. Голос 6. Утр. Єван Луки 24: 1—12. Літ. Ап. 2 Коринтян 4: 6—15. Єв. Матея 22: 35—46.

27 Понеділок. Воздвиження Чест. Хреста. — Утр. Єв. Іван 12: 28—36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18—24. Єв. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

ЖОВТЕНЬ.

3. Нед. 16. Голос 1. Утр. Єван. 5. Літургія Ап. 2 Корин. 6:1-10. Єван. Матея 25: 14—30.

10. Нед. 17. Голос 8. Утр. Єван. 6. Літургія 2 Корин. 6:16—18 і 7: 1. Єван. Матея 15:21—28

14. Покров Пресв. Богор. Утр. Єв. Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Жидів 9: 1—17 Єван. Луки 10:38—42 і 11: 27—28.

17 Нед. 18. Голос 1. Утр. Єван. 7. Літургія Ап. 2 Корин. 9: 6—11. Єв. Луки 5: 1—11.

24 Нед. 19. Голос 2. Утр. Єван. 8. Літургія Ап. 2 Корин. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 6: 31—36.

31 Нед. 20. Голос 3. Утр. Єван. 9. Літургія Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3636
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1943. ЧИСЛО (511) 19

СПРАВА УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ В СТЕЙТАХ.

Вересня 18-го були в Филаделфії, Па. наради в справі реорганізації Українського Конґресового Комітету Українців в Америці, що був давніще вибраний на конґресі в Вашингтоні. На цих нарадах були представники Української Народної Помочі, Українського Народного Союза, Провидіння, Ініціятивного Комітету, Союзу Українок і др. менших груп.

В склад нового Комітету мають увійти по 6 представників від трох запомогових організацій УНПомочі, Провидіння та УНСоюза і від Ініціятивного Комітету з Дітройт. Будуть і з других груп.

Рішено, що Конґресовий Комітет помагаючи Америці буде домагатися, щоби Українському Народові були признані його права і його самостійна держава. Також має бути скликаний Український Конґрес.

В АРГЕНТИНІ ПАЛЯТЬ КНИЖКИ.

Новий протибольшевицький уряд в Арґентині приказав щоби поліція переглянула всі бібліотеки і позабирала всі книжки радикальних та большевицьких письменників. Таких книжок поліція зібрала 80,000 й уряд казав їх спалити. Між іншим спалили твори американського письменника иСинклера Луїса, Джана Дос Писоса, Джека Лондона. Дальше книжку бувшого американського амбасадора в Росії, Дж. А. Дейвиса: „Місія до Москви", і книжку Кентенбурського декана Г. Джансона Совітська сила". Президент Раміреэ каже, що С. Луїс та визначний англійський духовник Г. Джансон, це комуністи, отже їх твори треба спалити.

ВЕЛИКІ ГАРМАТИ.

Через Лондон прийшли вісти шведського кореспондента, який каже, що німці поуставляли на берегах Франції коло Кале і Бульон величезні гармати, щоби стріляти на Лондон. Дуло гармати 100 стіп довге, а вистріл летить 125 миль. Їх поставили в підземних сховках. Та одно, що коли з такої гармати вистрілити 20 разів, то треба її тиждень лагодити. Тойже кореспондент, Філь, каже, що німці будують великі підземні фабрики, щоби охоронити їх від нападу аліянтів.

ДЕ — ХТО?

Югославський 20-літний король Петро приїхав з своїм штабом з Лондону до Каїра в Єгипті. З ним приїхав міністер заграничних справ Пурич. Так осідок югославського уряду є тепер в Каїрі

Бельгійське радіо передало вістку, що Мусоліні тепер в Римі і що Рим є тепер столицею републиканської фашистської Італії.

ВЗЯЛИ ВЕЛИКИЙ КОРАБЕЛЬ.

Італійці кажуть, що німці взяли в Триесті оден з найбільших і найшвидших пасажирських кораблів. Цей зветься „Рекс", а другий подібний італійці затопили. Також затопили два пасажирські кораблі по 24,000 тон, на Адрійськім морі.

АРХИЕПИСКОП ЙОРКУ В МОСКВІ.

Прийшла 20-го вересня вістка з Москви, що туди приїхав попереднього дня архиепископ Йорку, з Англії, на відвідини Російської Православної Церкви. Проти нього вийшла на летунський майдан делеґація, в якій був Митрополит Николай київський, архиеп. Сергій і другі. З архиепископом Йорку прибули з Англії два капеляни

Переводчик переказав привіт Николая: „В імени патріярха витаємо вас і сподіємося, що будете вдоволені. Молимо Бога за ваше здоровля".

На привіт відповів архиепископ Йорку і закінчив: „Приношу вам і вашому народові поздоровлення від Англійської Церкви".

Архиепископ Йорку їхав з думкою бути в Росії тиждень. Яка саме ціль його відвідин, покищо невідомо.

Від 1913 р., коли туди їздило чотирох англіканських епископів, ще жаден більший достойник Англіканської Церкви не відвідував Росії.

Таке в загальнім говорить вістка з Москви.

Можна ставити всякі здогадні питання до цеї поїздки архиеп. Йорку. Чи до того спонукали його военні, чи політичні справи? Чи релігійні? Чи для военного успіху треба би наближувати обі церкви до себе? А може зближенням Англіканської Церкви до російської піднесеться релігійність в Англії? А може проста цікавість заставила його туди їхати?

Були в Росії англіканські епископи 1913 р., та покищо питання, чи нинішна Російська Церква така сама, як була тоді. Хоч мабуть від того часу змінилася девчім й Англіканська Церква. Відомо, що епископат Англіканської Церкви в послідних літах став занадто „лівим". Про голову Англіканської Церкви, архиепископа Темпела, широко писали ґазети при його поставленню, що він належить до епископів-соціялістів. А його заступник, Кентербурійський декан Джансон, віддавна в своїх писаннях хвалить большевицький лад.

На основі поставлених питань й уваг можна би робити дальші припущення, та може найкрасше почекати на певніші відомости. Колись воно стане ясним, яка була дійсна ціль поїздки архиепископа Йорку до Москви; чи з того вийде якесь зближення обох Церков до себе; а коли б вийшло, то яка буде з того користь і кому.

Покищо досить буде мати отсе на увазі.

ЧОРЧИЛ ОСТЕРІГАЄ.

Премієр Чорчил сказав 28-го вересня, що на протязі двох літ від тепер не можна зменшати руху военної машини, а то вийшли б нові небезпеки, смертельні в наслідках. А властне ворог сподіється, що ми втомимося — казав Чорчил.

ЗГИНУЛО 20 ОСІБ.

Коло Калькути в Індії розбився особовий літак і згинуло 20 осіб — стейтських офіцерів і вояків.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович відвідає такі громади:

10 жовтня, неділя, — Ватерфорд, Онт.

17 жовтня, неділя, — Виндзор, Онт.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

АМЕРИКАНСЬКА „СВОБОДА" ВИХОДИТЬ 50 ЛІТ.

Перші українські поселенці в Канаді, коли ще не було тут жадного часопису, вже знакомі були з американською „Свободою".

Тепер якраз минуло 50 літ, як в Джерзі Сити, в Стейтах почала виходити „Свобода". Появилася вона 15-го вересня, 1893 року і була мабуть першим українським часописом на американськім континенті.

Обчисляють, що коли „Свобода" появилася в Америці, було там вже коло 200,000 українців, отже таке число, що могло б було кілька часописів вдержати, коли б тоді була в українців більша свідомість.

В Канаді першим часописом, що почали видавати самі українці, був „Український Голос", що появився на початку 1910 року, як дійсно народний часопис.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ.

В летунськім осередку маринарки в Норфолк Вә., була експльозія амуниції. Шиби вилетіли з вікон на просторі двох миль, а вибух було чути 20 миль. Убитих є коло 30, ранених 250. Шкоди є на мільйон долярів.

СТЕЙТСЬКІ СТРАТИ КОЛО САЛЄРНА.

Военний стейтський уряд оголосив що коло Салерна в Італії стейти втратили 3,497 — убитих, ранених і пропавших. Це в тій битві де німці казали, що аліянти втратили 10,000. Кілько тоді втратила Британія, не оголошено

АВТОМОБІЛЬ СКОЧИВ В ВОДУ.

В ночи з суботи на неділю 26-го серпня їхав в Виннипеґу вояк, Данило Хоміцький, а з ним ще трох. Мабуть не завважив, що треба було скручувати, отже автомобіль скочив до Асинібоін ріки з 25 стіп високого берега. Але всі вратувалися і лише одному мабуть є кілька ребер зломанних.

ЗАМКНУЛИ „ГРЕЙН ЕКСЧЕНДЖ".

Оттавський уряд 28 вересня зупинив торговлю пшеницею на вінніпеґській збіжевій біржі, яка тут провадилася від 1891 року. Тепер торговлю пшеницею перебирає державна Канадійська Пшенична Рада. Ціну пшениці встановлено на $1.25 за бушель ч. 1 в Форт Віліямі.

ЗБІРКА НА „КОМЮНИТІ ЧЕСТ".

„Комюниті чест" (громадська скарбниця), це фонд, з якого помагають добродійним виннiпежським орґанізаціям. Ціль теперішної збірки було зібрати 325,000, а до 28-го вересня зібрали 196,602.

ВІДЧИТ ПЕТРА ЗВАРИЧА.

Відчит п. Петра Зварича, з Веґревил, Алта, який подаемо нисше, мав бути виголошений на Окружнім Зізді, чи Соборчику в Вилинґдоні, Алта, однакож через великий дощ п. Зварич туди не міг прибути. Все ж свій відчит п. Зварич виголосив опісля в Січ-Коломиї підчас Візитації нашого о. Владики, отже праця п. Зварича не пропала. Тепер же, коли з промовою п. Зварича познакомиться широкий загал, її значіння буде ще більше.

Редакція Вістника.

Високопреосвящений о. Владико, Всечесні отці, Вповажані делеґати і гості.

З нагоди 25-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді, Консисторія зарядила ряд окружних, або провінціяльних місій, або так званих соборчиків, щоби гідно відсвяткувати цю історичну подію і звеличати це гідне діло відновлення Української Православної Церкви в Канаді. Якби не военні перешкоди і наші ріжні военні обовязки і змагання, то цей 25-літний Ювілей мав би мати загально канадійський характер і певно що скликано б Надзвичайний Всеканадійський Собор, на котрім зіхалися б делеґати і гості Української Православної Церкви з цілої Канади, радили б кілька день, можливо висвятили б другого, так нам дуже потрібного епископа, ухвалили б, започаткували б заложення правильного Духовного Семинаря, дяківських шкіл; приступлено б до видавництва церковних книжок і потрібної літератури, заложення пенсійного фонду для священиків, обговорено б і вирішено обрядову одностайність, та багато інших справ можна б було обговорити та вирішити для добра, розвою, піднесення та поширення Української Православної Церкви в Канаді, а навіть і в других частях світа.

Цего всего, хоч як і бажалоб ся, то під цю пору военної заверухи годі було б зробити і тому це відкладається на якись довільний час — аж прийде краща, відповіднійша до цего пора. А щоби цю, так важну хвилю, як 25-літний Ювілей обнови нашої Рідної Церкви не переочити, не пройти мимо неї, але гідно зазначити її якимсь надбанням і полишити хоч які будь сліди в Історії нашої Церкви — ми на такихсоборчиках обовязані вирішити хоч деякі важливі церковні справи і ввести в життя хоч 2—3 резолюції, якими могли б скріпити і поширити нашу церковну роботу на добро і честь православних українців і на Славу Божу.

Відомий факт, що Українська Православна Церква в Канаді відчуває нині брак священиків і треба окремих старань і коштів, щоби їх число побільшити. Доси ми мали священиків і нашого виховання і тих, що переходили до нас з громадами з других Церков. Нині приходить час, що ми маємо самі з між себе виховувати не тільки вірних членів нашої Церкви, але й священиків для неї. Священичий стан є нині незавидний. І взагалі студенти висших шкіл не мають замилування ні охоти посвятитись духовному станови, щоби служити свому народові і Богові.

Жиемо в часах, коли церков тратить той престіж і значіння, яке вона мала попередними віками. Сучасний матеріялізм зводить людство на безбожні манівці, позбавляє моральности, веде до упадку, і Церквам не легко цему запобічи, бо вони стають безлюдні. Нарід відвикає від церкви, і не хоче слухати її проводу, ходить манівцями і ледащіє. Це слідно у всіх віроісповіданнях, також в українських — православних і греко-католицьких. Майже половина (а може навіть і більша половина наших старших, молоді і дітвори) не ходить до церкви,, церковним життям не жиє і не інтересується, а й ті, що нібито інтересуються ось так як ми, що тут нині зібралися, то тільки так собі про око, для звичаю сходяться послухати відправи, дещо дати „на Боже", сповнити деякі церковні функції чи треби і то лише особистого, чи льокального значіння, і на тім наша релігійна церковна робота і практика в великій мірі кінчиться.

Вправді ми радіємо фактом, що послідна конскрипція виказала, що нас православних українців в Західній Канаді є вже майже тілько, що й католиків українців, бракує тільк ипару тисяч, аби зрівнатися. Однак знов не дурім себе тим, що ті тисячі православних, що так записалися підчас конскрипції є всі до одного записані як православні Української Церкви. Велика частина з них не є церковними членами якої будь православної церкви, а тимбільше української, а тільки так записалися православними, аби бути бодай на папери; а головно тому, щоби посилати дітей до публичних, а не сепаратних шкіл.

З церковними требами, як до хресту, шлюбу, або з похороном звертаються до наших священиків, як їм це на руку, чи на кишеню виходить, а ні, то йдуть там, де вигідніше — по бизнесовому. Навіть коли вже і до православних зволять зайти з требами, то думають, що цим роблять комусь велику прислугу і ласку, а з себе нібито жертву, посвяту, чи пониження. Бо й як же думати і пояснити це, коли приходять молодята Бог знає звідки і чиї діти, не ходили ніколи до якої будь церкви, чи до сповіди, не знають молитов ні правд віри, і хочуть щоби їм український православний священик дав шлюб — і то в церкві, при участи великого зібрання, ріжнородної мішанини цікавих на таку оказію людей, ще й домагаються короткого ритуалу, без сповіди, без клякання до присяги, без обводжування довкола стола і ще дечого, а вже найважніше це, що шлюб не винесе більше як 5 дол., бо в такім разі підуть де інде.

Часом від таких зайшлих хвилевих православних симпатиків трудно й доляра на церкву (нібито за рент, чи за світло) сколектувати, бо моглися б образити і застрайкувати та не йти до нашої церкви зі своїми требами.

Але знов з другої сторони шкода доходу, хоч як він малий, що його стратив би наш священик, а він же хоче жити і мусить родину утримувати, тож й пятка придасться.

Бувають рівнож і клопоти з похоронами таких то православних симпатиків, де наші священики нераз мусять відчувати пригнюблення, пониження і зневагу своєї священичої гідности і поваги, коли то їх церемонії і всі традиційні функції зачнуть критикувати всезнайки атеїсти, та відказувати на довгу відправу.

Такі то симпатики, мовляв — прихильники православних, приходять і на візитації епископські і з боку беруть участь на храмових празниках, а навіть часом і паску принесуть посвятити.

В члени вони не мають охоти вписуватися, бо їм щось не до вподоби — або уряд парафіяльний, або якийсь член в громаді, або священик, або хоче реформи календаря ,чи требів, або навіть реформи всего церковного ритуалу. Такий довголітний симпатик це капосна людина, завернитолова, чирак на здоровому тілі.

Можуть бути і симпатики добрі, гарні і щирі та віруючі, особливо в початках зорґанізованих громад, де людина хоче приглянутись, освоїтися з новою церковною орґанізацією. І коли йому до вподоби, стає її членом, а коли ні, то стоїть на боці, або йде там, де йому совість чи брак совісти диктує. Але практикувати симпатію через 10—15, а то й 20 літ то це вже переходить людські поняття, це є надужиття і безличність. А тимчасом дехто навіть тішиться, як такий симпатик загостить до нас на Різдво, чи на Великдень на відправу; ми вже й свічку пхаємо в руку і підтручуємо наперед під Євангеліє, або до обходу, а він сердега не знає на котру ногу поступити і куди повернутися.

Отже моя рада взглядом таких симпатиків, чи прихильників нашої української православної церкви така, щоби ми на цих нарадах вирішили, що наша церква від нині перестає услугувати їх і сповняти для них якібудь треби, як: святити паски, хрестити дітей, вінчати і ховати померших, що ніколи не були і не є дісними членами Української Православної Церкви. Коли б зайшла потреба дати церковну обслугу такому не членови симпатикови — то він насамперед мусить заплатити церковну членську вкладку так за біжучий рік, як і за попередні, як дана місцева громада буде вимагати від него, а опісля може звернутися до священика зі своєю требою.

Коли знов хтось з симпатиків, чи навіть з членів хотів би змінених, вреформованих, чи скорочених требів — то чому? Чому то церква має достроюватися до його бажань, а не він до правил і законів Церкви? І чи розумно, гідно, побожно, культурно таке домагання робити? І де Церква зайшла би, коли б догоджала кождій людській забаганці? Тоді вона перестала би бути Церквою. Не вона тоді провадила би, але її посилали би вузкоглядні і безідейні люде: „А побіжи но туди, де нам забаглося! А зроби но що нам на гадку прийшло!" Отже де такі Церкву завели би? І чим той, хто чогось такого домагається, так дуже заслужився, що йому Церква повинна робити якісь уступки? Не думають, що велику культурність виказав би якраз той, хто бажав би, щоби для нього все якнайточнійше виконати, відповідно кождій букві Церковного Уставу. Це була би дійсна культурність і побожність.

Також слюбів в заборонені часи не повинноси давати, а коли є до того конечна потреба, то давати не в церкві, але вдома. Навіть конечне, коли воно відходить від загального правила, треба виконувати так, щоби було видно, що це виїмковий конечний випадок, а не правило. Бо інакше то з виїмкової конечности почнуть люде робити загальне правило, а тоді прийде до найбільшої анархії.

Управа Церкви не сказала доси ще свого рішучого, твердого слова і це дає симпатикам та прихильникам можність домагатися всего того, що їм випадково забагнеться. Отже такого рішучого твердого слова конче треба.

Тілько було би про симпатиків і справу требів церковних.

(Докінчення буде).

ЗГОРІЛО ТРОЄ ДІТЕЙ.

В Спринґбек, коло Келґарі в Алберті, згоріло троє дітей Клементів — Роналд і Доналд по 4 роки (близнюки) та Евелина 2 роки. Виходить що діти взяли сірників до курника, де було сіно, бавилися там і запалили.

СПРАВА ВИХОВАННЯ.

НА ПОРОЗІ В СВІТ.

(З англійського).

Кожда дитина, чи народилася в буді, чи в палаті, стоїть на тім самім загадочнім порозі. Перед кождою з них стоїть Будучність.

Як колись до святої Дитини, так нині до кождого немовлятка світ приносить свої дари. При кождій дитині є Марія, як представниця родини.

Убогі пастирі перші пригадують, що доля дитини може бути між звичайними людьми

Однакож небесна слава освічувала життя пастирів пригадуючи тим, що Божеські Проміні можуть освічувати і найскромніше життя, та що небесну музику можна чути і з глибоких низин.

Та відвідали колиску Божого Дитяти і представники царської величі. І золоті дари поклали до ніг Дитині, що стояла на порозі, від якого починалася дорога в світ.

Кождий поет, почавши від Гомера, співав для дитини, що стоїть на порозі в світ. Кождий твір, в якій мові не був би він написаний, може стати власністю дитини.

Образи-архитвори Муріля, або Рейнолда можуть стати власністю того, що доперва став на життевім порозі.

Світ належить до тих, що його візьмуть. Пахощі ладану з життя святих окружають кожду дитину. Ряди героїв й героїнь та сильних світа можуть переходити поперед очи новонародженого, давати примір і силу для його дальшого гідного життя.

Така можливість стоїть перед кождою дитиною.

Однакож як часто через невідповідне окруження і лихе виховання дитина в пізнішім своїм життю не здобуває того, що їй належиться!

Відобрати від чоловіка звичайне майно — це болючий гріх.. Але позбавити чоловіка Божих Дарів — належного змісту його самого і тих благословень, які він може здобути, це вже таке зло, яке тяжко зрозуміти.

Ми часто забуваємо окруження, серед якого дитина виростає. Беріть дитину з найбільше фізично і морально брудних низин на кождого пів дня в краще, розумніше і поважніше окруження, а вона коли виросте, не буде жити на низинах.

Дитина життевих низин буде в життю стояти низько лише тому, що низини дали їй низкі і викривлені поняття і погляди на світ і життя і не розбудили в ній почувань до красшого і вартнішого.

Люція Ґвілак.

ТРЕБА З МАЛКУ ДО ДОБРОГО НАГИНАТИ.

Великого дерева не нагнеш, а молоде дуже легко. Таке і з людьми.

Малу дитину легко всего навчити і до всего призвичаїти. В дитини легко вщепити добрі засади, добрі бажання, добрі погляди. Та часто люде про те і не думають.

Багато є тих, що дивляться на дитину, як на живу ляльку. А ляльку треба вбирати і їй догоджувати.

Не вчать змалку ощадности, але марнования. Дають 5 центів і: Купи собі айскріму... Маєш 10 чи 15 ц. і йди „на шов"... Це буває в місті. І дитина так розвезесь, що десять разів на день хоче по 5 центів, а кождого дня хоче йти до театру.

Її приучують до марнотратства, до витріщків. І вона що зарве, то марнує — все міняє за витріщки. В неї росте апетит і вона домагаєсь, щоби їй безнастанно давати гроші на марновання.

В неї виробляєсь поняття, що цілий світ має їй давати, а вона має лише брати; що все на світі, має бути для неї. Всі мають їй догоджати, але вона нікому.

Давайте і давайте!—каже вона батькови-матері, а коли не дадуть, кілько хоче, вона сама бере — краде. Краде в дома, краде поза домом.

На фармах менше є такого, але подекуди і там таке буває.

Отте давання дітям грощей на марновання веде пізнійше до широкого злодійства, до рабунків, до рабункових вбивств. Пригляньтеся до статистити молодечих злочинів, а там найбільше злодійств і рабунків. Молодим треба грошей на марновання. Але їх на таких виховували вже змалку родичі розвиваючи в них апетит до жебрання грошей на марновання.

Всі ті ласощі — айскрім, цукорки, чоколяда, содова вода, театри — дітям цілком непотрібні. Дитині треба здорової звичайної поживи — молока, хліба, води а не айскрімів. І науки та виконування обовязків.

Діточі забаганки треба контролювати, треба спиняти. Їх забаганковий апетит треба звертати в розумну сторону.

Хоче вона 5 центів — дайте їй, але нехай сховає. Навчіть її ощадности. Нехай складає цент до цента, покиназбираєсь більша сума, а тоді нехай купить собі потрібну річ.

Так виробите в дитини розуміння й смак до ощадности і статочности. Із неї ніколи не буде жебрак, не буде марнотратник, не буде злодій і рабівник.

Сіяти і підливати бурян в діточій душі, це приготовляти бурян для цілого її життя.

Хто змалку навчиться бути марнотратним, буде ним ціле життя, додаючи до марнотратства всякі інші, нерозлучні з марнотратством злочини.

Навчіть змалку курити, а буде курець на ціле життя.

Привчіть замолоду до пянства, а буде пияк до смерти.

Навчіть змалку картограйства, а будете мати картограя.

Навчіть змалку обминати працю й обовязки, а будете мати неробу.

Змалку треба приучувати до ощадности, до праці, до самоконтролі, до обовязку, до шукання, що добре, що зле, а тоді виховаєте дитину на гідну людину.

В. Ц.

ОСУДИЛИ НЕЛЮДЯНІСТЬ.

В Атенах, в Греції, був перед Христом славний суд, що звався Ареопаг, з 31 членів, і славний був з великого розуму і справедливости. Він розбирав і судив найбільші провини.

Ареопагіти збиралися не в будинку, але на горі, під голим небом. І коли одного разу вони розбирали якусь справу, над ними показався яструб, що здоганяв горобчика. Ратуючись горобчик залетів одному з суддів за пазуху і вратувався.

Та не на довго. Чоловік, в якого горобчик шукав охорони, був чоловіком з нелюдяною душею. І як тільки він дістав горобчика в свої руки, кинув ним так, що той убився.

Бачучи це ціле зібрання ахнуло. І не думаючи довго осудило немилосердного чоловіка за негідного бути в їх поважнім зборі і розбирати чужі провини. Його позбавили сенаторської гідности і прогнали.

ДОЛЯ УКРАЇНИ.

Низше подану пісню мав скласти гетьман Іван Мазепа (†1709) і в ній він змальовує долю України.

ЧАЙКА.

Ой горе тій чайці,
Горе тій небозі,
Що вивела чаенята
При битій дорозі!
Киги! Киги!
Злетівши в гору!
Лучше втопиться
В Чорному мору!

Ой їхали чумаки,
Та все молоденькі,
Тай забрали в тої чайки
Діточки маленькі.
Киги! Киги!...

Ой чаенька веться,
Об дорогу беться,
До дороги припадає,
Чумака благає:
Киги! Киги!...

„Ой ти чумаченьку,
Ой ти молоденький,
Віддай мої чаенята,
Діточки маленькі!"
Киги! Киги!...

„Ой не віддам чайко,
Не віддам небого,
Бо забереш чеенятка,
Полетиш у поле".
Киги! Киги!...

„Не буду летіти,
Буду тут сидіти,
Буду воли завертати
Й діток доглядати!"
Киги! Киги!...

Як погнала чайка
На зелену пашу,
Пасе, воли завертає,
Чумака благає:
Киги! Киги!...

„Ой слухай чумаче,
Слухай молоденький,
Верни мої чаенятка,
Діточки маленькі!"
Киги! Киги!...

Як пригнала воли
З зеленої паші,
А вже її чаенятка
Поварені в каші.
Киги! Киги!..

Ой чайка літає,
К земли припадає,
Та вражих тих чумаченьків
Сильно проклинає:
Киги! Киги!...

„Бодай же ви чумаченьки
У Крим не сходили,
Як ви мої чаенятка
У каші варили!
Киги! Киги!...

„Бодай ваші полові
Воли похоріли,
Як ви мої чаенятка
З кашою поїли!
Киги! Киги!...

„Бодай ваші, чумаченьки,
Воли поздихали,
Як через вас мої діти
На віки пропали!"
Киги! Киги!...

Чайка — по англійськи „лепвинг", птах, що бродить по воді, зверху сивий, металічно блискучий, сподом білий. Живе над водами в Европі й Африці. Отже й на Україні було багато чайок.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ДЕЩО ПРО ГРОМАДСЬКІ СПРАВИ.

Політика, це холодний обрахунок. Вона твориться розумом, а не почуваннями, не апетитами. Вона має ясні ціли і ясні способи, якими хоче цілей досягнути.

Політика мало говорить, не всюди говорить, не кричить, а багато мовчить і думає. Політика не ходить вулицями; двері до її дому найчастіше замкнені для посторонних.

А теорія, це найчастіше балаканка, що годуєсь людським апетитом.

Демагогія, це теоризовання на той лад, щоби промовити до людського смаку.

— Мусимо завести такий лад, щоби всім було добре — каже демагог, і загал плеще, не застановляючись, чи це можливе.

— Піддержіть мою партію, а вона заведе такий лад, що уряд буде вам платити податки, а не ви йому — голосить партійний агітатор і здобуває багато прихильників, які і не думають, звідки уряд має брати на те гроші.

Політика має для себе самої одні ціли, одні принципи, однакож може вживати десять ріжних теорій в своїй пропаганді.

Теорія плаває по поверхни, як піна тому нею скоро захоплюються ті, що не вміють глибше в справу заглянути.

Говориться нині про демократію. Всім треба демократії; в імя демократії війна з боку аліянтів провадиться. Всі бояться, щоби демократія не занепала. Бо демократія, це широка воля для всіх. А всі хочуть найширшої волі.

Але в тімже самім часі висуваються домагання, щоби уряд перебирав все в свої руки — банки, фабрики, копальні... І ті, що це голосять, кажуть виразно, що їх ціль завести в усім соціялістичний лад. А соціялістичний лад не зупиняєсь на удержавленню фабрик, банків і копалень — він в своїй дальшій політиці має на ціли забрати все майно в свої руки, до найменшого, а з тим і самих людей.

В теорії соціялізм, це в практиці комунізм. Уряд має бути паном всего — навіть особистої волі кождої одиниці. Отже буде точно те, що в невільництві.

Однакож ті дві цілком противні собі теорії — про демократію і передавання всего в руки уряду, може той сам загал однаково оплескувати.

Ми виберемо наш уряд, а наш уряд перебере все в свої руи, що лише можна взяти, а тоді буде те добро поміж всіх справедливо по рівній мірі ділити. Але розумний скаже:

— Біда, що завсігди представники низшої кляси належать самі до кляси висшої. А як такі, вони можуть говорити одно, а позатим вести свою власну окрему політику і все зводити до того, що їм потрібне. Та коли б і найкрасший уряд перебрав все в свої руки, то і він не вічний. Лихі, хитрі, замасковані люде можуть поволи увійти до уряду і стати урядом; може якась група революційним способом стати урядом, отже перебирає в руки все, що він мав — людське майно, людську волю, і почне всего того вживати для своїх цілей. Що тоді?

Політики знають, що легко права втратити, але дуже тяжко їх відзискати. Лекше було Хмельницькому з Москвою звязатися, ніж розвязатися. Лекше попасти в неволю, ніж з неволі видістатися.

Що нинішний лад в Канаді не є досконалий, це знаємо, але не такий він злий, як бувають лади деинде на світі. Бувають тут надужиття, буває визиск, де йому вдається бути... Але не тільки на верха. І на долинах є те саме. І тут є крадіжи, є ошуканства, є кривди. Навіть в родиннім життю, в сусідськім життю, в громадськім життю. Люде, як люде!

Пропаганда має гарні теорії, але розумні люде дошукуються основ кождої справи. Теорії можуть бути голосні, гарні на вигляд, дуже засолоджені, але притім отруйні і брехливі. За ними найчастійше стоїть політика, якої загал не бачить. Це треба памятати!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXI.

Спів, це одна з гарних сторін людського життя; це одна з цінностей людської культури.

Звичайні буденні думки висказують люди звичайними словами, але коли з думками звязані вэнеслі почування, настрої і бажання, тоді люде свої думки вбирають в спів — і так їх думки і настрої набирають ще гарнійшого і повнійшого змісту і сили.

Бесіда промовляє до розуму, а спів промовляє до душі, промовляє до серця й ублагороднює тих, що співають і тих, що слухають співу.

Отже спів такий давний, як людський рід.

Релігійні почування найповажніші, найбільше тревалі, отже й релігійний спів належить до найповажнійшого, до найціннійшого.

Нема на світі людей, які не мали би співу; нема релігії, в якій спів не був би частею Богослуження.

В Старім Завіті згадуєсь спів в часі Патріярхів. А найбільше причинився до піднесення співу Давид — він призначив 4,000 співаків і музикантів і поділив їх на 24 групі. А найвисше піднісся був спів в часі панування Соломона.

Спів був від початку і в християнстві. Вже Христос співав з Апостолами при послідній вечері (Марко 14: 26). Також апостол Павло говорить: „Наповняйте себе Духом, бесідуючи між собою псальмами, та гимнами, та піснями духовними, співаючи і виспівуючи в серцях ваших Господеві". (Єфес. 5: 19).

Про релігійні співи перших християн згадують письменники перших часів, і так св. Василій говорить: „Зі сходом сонця починають всі одноголосно, щоби одними устами й одним серцем псалом своєї віри співати". Св. Іван Золотоустий говорить: „Колись співали всі зібрані разом, що і ми тепер робимо". Про спів згадують також інші письменники.

В найдавніших часах співали головно псальми, і було чотири способи співання, а то:

1) Всі співали одним голосом; це був мабуть найзвичайнійший, загально принятий спів.

2) Оден співав, а всі другі мовчки прислухувалися; такий спів був в Египетських монахів.

3) Всі зібрані ділилися на два хори (групі) і напереміну співали по одному стиху псальмів. Такий спів називається Антифонним, коли спів першого роду називається симфонним.

Антифонний спів (двома групами на переміну) був дуже величавим і тому поширився скоро по цілім Сході — в Сирії і Церквах Малої Азії, в Греції, в Египті, а також перейшов до Церков Заходу.

4) Оден співав, а другі мовби відповідали і то двояким способом: або хтось співав оден стих, а потім всі повторяли послідні слова; або оден співав стих псальма, а другі приспівували інший відповідний стих.

Такий спосіб був дуже поширений в 4-ім віку і вживався напереміну з антифонним.

Східна Церква до нині вживає всіх чотирох способів співання.

Досі говорилося про спів загальний, громадський, але вже давно Церква дбала і про окремий добір співаків. Так прим. Собор Лаодикійський (376 року) рішив, щоби вибирати окремих співаків з народу, а церковні провідники закладали співацькі школи і дбали про розвій церковного співу. В тім найбільше заслужився св. Василій в Кесарії Кападокійській, св. Іван Золотоустий в Царгороді, св. Ефрем в Сирії, св. Атанасій в Александрії, а пізніше св. Іван Дамаскин, творець Осьмогласника.

Українська Церква взяла церковний спів від греків, чи властивійше від болгар і його відповідно українській вдачі переробила.

Грецька Церква має лише ритуальний спів, а на Україні побіч ритуального виробився також спів хоровий.

Музичних інструментів Східна Церква ніколи не мала, а Західна давно музичні інструменти приняла. Однакож з ними приходили до Церкви театральні мельодії, отже через те були заходи, щоби музичні інструменти з Західної Церкви також цілком усунути.

Та хоч в Західній Церкві є всюди органи, то всеж в папській каплиці жадних музичних інструментів не допускаеться, отже й органів там нема.

КЛОПІТ З 6-ЛІТНЬОЮ ДИТИНОЮ.

В Виннипегу є 6-літна Гелена Джансон, з якою не знає мати, як собі порадити. Перед трома тижнями Гелена почала ходити до школи, та школи вона дуже не любить, але театри. Мати каже, що Гелена пропадає за театрами.

За три тижні вона втікала три рази. Послідний раз втікла вона 23-го вересня. Мати думала, що вона пішла до школи, однакож не так воно було. Гелена пішла на стацію, звідки виходять баси, всіла на бас і поїхала до Селкирк, 25 миль від Виннипегу, де живуть її дві бабусі. І там казала, що мати її післала. Тоді одна з бабусь телефоном повідомила, що Гелена щасливо до Селкирк поїхала. Отже це вже третій раз така втеча і мати не знає, що з дитиною робити. „Вона не любить школи, тай годі" — каже мати і не знає, як тому порадити.

Це вам образець нинішнього дому, домашного виховання і домашнього авторітету.

ПРЕПОДОБНА МАТІР ПАРАСКЕВА

(14 жовтня церк., 27 горож.)

Святу Параскеву, про яку тут дальше говориться, можна б звати „сербською" для відріжнення її від Параскевії Пятниці, та другої Параскевії мучениці. Хоч відріжняється вона від других тим, що другі були мученицями, а вона ні.

Родичі св. Параскеви були сербами і жили в місточку Епиватос (Пиват, турецьке Баядос), на прибережу моря між Салимврією, а Царгородом. І була в них дочка Параскева та син Евтимій. Родичі вложили всю свою щирість і дбалість в виховання своїх дітей і тому виховали їх так, що Церква доси згадує і їх самих і їхніх дітей.

Евтимій замолоду вступив до монастиря, а опісля був епископом Мадіята і помер там в великій святости.

Знов же Параскева вела найперше в домі родичів життя дуже побожне і самотне, як щира праведниця. Коли ж родичі померли, Параскева роздала майно убогим, а сама пішла до Царгороду поклонитися мощам святих, які там спочивають, а дальше жила при церкві Покрова Діви Марії на Іраклійськім побережу і тут прожила пять літ.

По тім часі пішла вона до Єрусалиму відвідала святі місця, а дальше відійшла в Йорданську пустиню, де жила самотою в постах і молитвах до глибокої старости.

Але не тут мала вона закінчити життя. Господь обявив їй, що дні її життя короткі, отже нехай вертаєсь до свого рідного міста Епиватосу.

Послушна Божому приказові, вона зараз покинула пустиню і прожила при церкві св. Апостолів два роки.

Але її ніхто не знав. Поховали її, як убогу жінку і гробом її ніхто не клопотався, отже його цілком забули.

Та по літах сталося, що море викинуло трупа втопленого чоловіка. Коли копали гріб, щоби трупа похоронити, знайшли похоронене тут давно тіло жінки — однакож тіло було цілком свіже, незіпсоване. Але на те не зважали і поховали трупа з тілом жінки.

Слідуючої по тім ночи кількох людей бачило в сні чудне видіння — бачили жінку праведницю, окружену небесними воїнами, а з них оден говорив

— Чому злегковажили ви тіло святої Параскеви, яка в цім місті народилася? Не відкладайте, але заберіть її тіло з вонючої могили і пошануйте його, бо Господь хоче возвеличити свою праведницю.

Подібний сон мав також оден з тих, що гріб копали.

Тепер нарід з духовенством розкопали гріб, взяли тіло святої і торжественно зложили в церкві Апостолів, а Господь прославив її мощі многими чудами.

Коли хрестоносці забрали були Царгород і доохрестні сторони, болгарський цар Іван Ясень переніс мощі св. Параскеви до столиці Болгарії — до Терново. Тут зложили її в окремо побудований для того церкві 1238 р.

Коли опісля Терново забрав турецький султан Баязет, і розграбив всі церкви, мощі святої перенесено до Волощини. Звідси 1396 р. забрано їх до Білгороду, де були доки Білгороду не забрали турки. В 1521 р. мощі викуплено і перенесено в Царгород, а від 1641 р. спочивають в Ясах, в Молдавії, в теперішній Румунії. Сюди переніс їх тодішний молдавський господар (князь) Василь Лупул, і зложив в церкві Трох Святителів.

БІБЛІОТЕЧНІ СПРАВИ.

На послідних парляментарних нарадах в Оттаві піднесено потребу заснування „Національної Бібліотеки", окремо від бібліотеки парляментарної.

До цего спонукує те, що в парляментарній бібліотеці мало вже місця і нині книжки складають на полицях на купи. Є там около 500,000 книжок, отже пів мільйона, а з кождим роком число збільшаєсь о 5,000. Крім того є тисячі річників оправлених газет.

Коли б така нова бібліотека повстала, тоді перенесли б до неї 350,000 книжок з парляментарної бібліотеки, а в старій зоставили б 150,000 найбільше потрібних для праляментарної роботи.

Вже в найдавніших часах люде розуміли, що події людського життя треба записувати, чи якбудь затримувати для передання дальшим поколінням. Для того люде винайшли письмо.

І вже давно перед Христом люде записували тодішні справи, щоби лишалися для будуччини. В Мезопотамії до нині є записки на стінах скал про те, що ділялося там кілька тисяч літ перед Христом. Окремі великі бібліотеки з тих давних часів знайдено там присипані землею — десятки тисяч гляняних цеголок, на яких клиновим письмом багато чого з тих давних часів позаписувано.

Давні египтяни записували важні справи гієрогліфічним письмом на каменях, на камінних памятниках, з яких багато доси стоїть. Там при святинях були бібліотеки писані на камінних плитах, або на цеглах.

Славна бібліотека була в місті Александрії в Египті ще перед Христом, де було кілька сот тисяч книжок і для неї була переложена Біблія на грецьку мову. Її опісля знищили турки — палили її книжками в купальнях довгий час.

Крім того в давних вже часах були бібліотеки в ріжних краях, а книжки були тоді писані головно на шкірі. Окремо згадати бібліотеки при монастирах, в яких затрималися такі книжки, які нігде більше не затрималися.

Між нинішними світовими бібліотеками найперший „Британський Музей" в Лондоні, де є 3,200,000 книжок, а 56,000 томів рукописів. Полиці, на яких все те розложене, довгі на 55 миль. Крім того в самім Лондоні є ще багато менших бібліотек, як бібліотека Адміраліції, 100,000 книжок; бібліотепа парляменту 80,000; Індійського уряду 130,000 книжок і 15,000 рукописів.

Народна Бібліотека в Парижу, в Франції, має 4,400,000 друкованих книжок, 500,000 мап і плянів, 122,000 рукописів; медалів 248,500, та ще багато чого.

Бібліотека, це розумове майно людства, майно країв, майно народів. Це історія народів, розум народів, розумова і культурна творчість людських поколінь на протязі кількох тисяч літ.

Про бібліотеки дбають держави, дбають народи, дбають міста, дбають організації і дбають поодинокі люде. Свідома, культурна родина має свою родинну бібліотеку, а де бібліотека, там свідомі люде. Тяжко уявити собі свідомих людей без бібліотеки.

А дальше треба знати, що ніяка письменницька праця неможлива там, де нема відповідної бібліотеки. Для письменника і вченого конче потрібні книжки, в яких міг би пошукати за відомостями, яких йому треба. Тай навіть кождому звичайному свідомому чоловікови приходиться нераз шукати за відомостями, а їх можна знайти лише в книжках.

Бо в книжках позбиране все, що люде на протязі тисяч літ робили, що думали, що видумали і винайшли, в чім помилилися, що зрозуміли і чого навчилися.

Понищте нині всі книжки на світі, а світ вернеться до тих варварських часів, де люде жили в печерах й орудували камінними ножами та сокирами.

А. Б.

ПРИПОВІДКИ ПРО СИЛУ ГРОМАДИ.

Більша громада, як одна баба.

Громада більший чоловік, як пан.

В громаді сидиш — давай коляду. (До громади належиш, сповняй громадські обовязки).

Громада велика, а дурна. (Легко її поведе язикатий дурисвіт).

Громада великий чоловік. (Може більше зробити, ніж чоловік поодинокий).

Громада великий чоловік: як іно плюне, то одного втопить, а як подує, висушить. (Спільна сила громади дуже велика).

Громада одного запоможе, а оден громади не може.

Хто громаді служить, той много панів має. (Кождий з громади рад йому приказувати).

Що буде громаді, те буде й бабі. (Одиниці дістанеться те, що всім).

Що громада скаже, то так мусить бути. (Одиниця не може громади не послухати).

Я в громаді не перший і не остатний. (Що треба, то зроблю).

Яка громада, така й рада. (Коли нерозумна, то й мудрої ради не буде).

Я з громади не виламуюся. (Що громада робить те і я буду робити).

ДАЙ, КОЛИ МОЖЕШ.

Дав тобі Бог на те, щоби ти давав.

На першому місци стоїть, хто дає, на другому, хто бере. На послідному, хто все лише для себе ховає.

Дай хорому, щоби подякувати Богу за своє здоровля.

Дай, щоби і тобі дали, коли треба буде тобі помочи.

Дай сліпому, бо ти бачиш світ.

Дай кривому, бо в тебе є ноги.

Дай голодному, бо ти ситий.

Дай товариству, бо ти без нього самітний.

Дай Церкві, бо вона є святістю твоєї душі.

Дай громадській справі, щоби і твоє імя було записане між громадськими робітниками.

Давай для добра частинку майна, яку можеш дати, давай добру і щиру волю, давай розум, давай добрий примір, давай науку — а це виховає тебе самого на гідного чоловіка.

КРАЛИ КРІСИ.

З Єрусалиму доносять, що там засуджено Ліба Сиркіна на 10, а Авраама Рахліна на 7 літ тюрми за те, що вкрали 300 крісів і 105,000 набоїв від британської армії. Засудили також двох британських вояків на 15 літ, що помагали злодіям. Сиркін був секретарем Жидівської Морської організації в Гайфі, а Рахлін давніший робітник при воздушній силі. Прокуратор Бекстер доводив, що злодії є частею зрадницької організації, що хоче збудувати підземні склади амуніції.

ЯК СУД СТАВ В ОБОРОНІ ПОКРИВДЖЕНОГО КОНЯ.

Чигирин, це стародавне українське місто, що пережило багато пригод. Було воно богате і славне, але і лиха багато зазнало. Десить згадати, що в 11-ім столітті знищили його дуже половці, а в 13-ім татари.

Ще до татарського нападу був в Чигирині звичай, що кому сталася кривда то йшов до призначеного на те дзвона і дзвонив. Це був знак, що він домагається суду. Дзвін той звали „дзвоном справедливости".

Та вийшло таке, що довгий час не було ніяких скарг і шнур від дзвона обріс грубо рослинами, які вються.

А жив тоді в Чигирині богатий, але дуже скупий і немилосердний боярин, Тихон. І мав він коня, на якому цілі довгі літа їздив, та коли кінь постарівся і не міг вже так бігти, як колись, Тихон казав його нагнати, як непотрібного.

І власне той кінь блукаючи, зайшов до того дзвона і почав обідати листя і прутя рослини, що вилася по шнурови. Дзвін не був великий, отже за кождим разом, як кінь добре потягнув, дзвін дзвонив.

Зараз пішов туди оден з суддів, щоби довідатись, хто домагається справедливости. Але замісць чоловіка побачив він коня.

Та і це заставило суддю до поважної думки. Кінь був марний, знищений, отже першим питанням було: Чи цей кінь коли працював і чому він тепер такий нещасний.

Не відкладаючи скликав він зараз других суддів і каже:

— Справедливість належиться всякому сотворінню. Може це Господь прислав того коня, щоби ми вглянули в його справу і вирішили її справедливо.

Зараз довідалися, що кінь був Тихонів, отже післали за Тихоном. А коня привязали перед порогом судового будинку, як оскаржуючого.

Коли Тихон прийшов і його про коня запитали, він почав пояснювати:

— Давніше це був мій кінь, але тепер ні. Доки він мені служив, я про нього дбав, а тепер він до нічого, отже я його нагнав.

— А кілько літ він служив тобі? — питають.

— Шіснадцять — каже Тихон.

— А чи це був з добрих коней?

— Це був кінь з тих, що їх мало на світі буває. Другого такого я не сподіюсь мати.

— Дуже швидкий був?

— Так! Я гуляв на нім, як вітер гуляє по степах. Я з ним рови і запори перескакував, я ріки з ним перепливав. Та ще не те — він був дуже розумний. Раз, коли половці мене ранили і я впав на землю, він хопив мене за одежу і відніс далеко в безпечне місце. Я велику суму за такого другого коня заплатив би.

— А тепер він вже цілком до нічого? — питають.

— Так, цілком до нічого! І то нараз йому таке сталося. Ще день перед тим я їздив на нім, а другого дня він вже криває. І лічив я його та все дарма. Тоді я нагнав його, нехай не заваджає.

Порадились тоді судді і кажуть:

— Коли він служив тобі щиро шіснадцять літ, то чи не міг би ти додержати його до кінця його життя?

Тихон аж підскочив.

— Як це — говорить — щоби я непотрібне сотворіння доглядав? Багато б тоді дрантя до мене насходилося. Я люблю лише гарні, здорові коні!

— Так, але ж він тепер не має де подітися, він не має захисту.

Махнув Тихон рукою та;

— Е, що там конем журитися! Ми люде, а це німе сотворіння, дурне!

Побачили тепер судії, що совість в Тихона цілком завмерла, отже кажуть тоді вже рішучійше:

— Коли хто німий, то думаєш, що можна його безкарно кривдити? Він німий, але його кривда так голосно заговорила, що ми тут зібралися, щоби йому помогти. Це Бог післав його до дзвона, щоби він домагався для себе справедливости. Дзвін його кривду голосив.

Посміхнувся Тихон зневажливо та:

— Дзвін голосив! І що той дзвін більше може сказати? Бам, бам, а більше нічого!

Тоді судді:

— Але ж ми знаємо про кривду того коня багато більше, ніж дзвін нам сказав.

— Так хіба кінь вам решту доповів — каже глумливо Тихон.

І тепер задержали судді належну рівновагу, але тон їх бесіди став ще більше поважний і рішучий. І каже головний суддя:

— Ми бачимо, що кривда велика сталася, якої не знайти між половцями, не знайти між татарами, а між християне! Ти оден, що спричинив кривду, не хочеш її бачити! Тай ще питаєш від кого ми про неї довідалися.

— То будь ласка мені пояснити, від кого це і як — каже Тихон вже лагіднійше.

На те суддя:

— Кінь сказав те, що міг, а чого він не міг сказати, те сказав нам ти сам. Бо від тебе ми довідалися, що кінь служив тобі шіснадцять літ дуже щиро, він навіть твоє життя вратував, а ти за всю його службу, за всю шіснадцятьлітну працю вигнав його з свого двора. От як! Чи за шіснадцять літ праці не заробив він собі тілько, щоби тепер міг дожити він спокійно при добрім догляді?

Мовчав Тихон, бо справа була дуже ясна і казати не було чого.

Судді ще раз порадились і рішили:

— Від нині кінь мусить бути на твій кошт доглянений якнайкрасше! Це наше рішення!

— Я зобовязуюся його доглядати — каже Тихон.

Тоді суддя дальше:

— Мусить бути доглянений, але не ти будеш його доглядати. Він піде в інші руки, а ти маєш заплатити тим, що будуть його доглядати.

— Чому ж не я? — питає Тихон.

— Тому, що ти доглядав би його з примусу, і хто знає, як доглядав би. Твій догляд міг би бути йому додатковим нещастям. Отже будуть доглядати його чужі, далекі тобі люде, а ти маєш їм за догляд платити.

Не було що більше казати і Тихон приняв рішення суду мовчки. А судді зараз подбали, щоби передати коня в такі руки, що його доглянуть.

Ось такі справедливі були колись судії на Україні!

ТРЕБА КАПЕЛЯНІВ.

Начальник військових капелянів в Стейтах, Арнолд, каже, що стейтська армія потребує 859 капелянів ріжних віроісповідань. Вояки, які виставлені на смерть — каже він — більше потребують релігійної услуги, ніж люде поза военним положенням.

ДІЙСНЕ БРАТЕРСТВО.

Славний російський письменник, Турґенев оповідає, в чім бачиться дійсне братерство.

Йдучи одного вечора вулицею, він стрітив жебрака, що простягнув до нього руку по милостиню. Турґенев пошукав в усіх кишенях, але не знайшов ані одного гроша. І звернувшись до жебрака каже виправдуючись:

— Дуже жалую, брате, але цим разом не можу тобі нічого дати.

Жебрак всміхнувся до нього щасливо і каже:

— Спасибіг тобі! Коли ти назвав мене братом, ти дав мені найбільшу милостиню. Бо ще ніхто з тих, що милостиню мені давали, братом мене не назвав. А ти оден обдарував мене нині братерством.

ВЧИТИ МОВ НА НОВИЙ ЛАД.

Проф. Пей з колюмбійського університету радить вчити в школах більше мов ніж доси і на новий лад. Наука мови повинна бути коротка, але з натиском, щоби ученик вчився відразу говорити, а не граматики. Доси вчили одної мови цілі літа, вичуючи всі граматичні тонкости, а тепер це лишити для спеціялістів якоїсь мови. Новим способом можна на протязі року вивчити для балачки кілька мов, каже Пей.

МАЙЖЕ 5 МИЛЬ ВДОЛИНУ.

Летун Кес Ґю доказав недавно в Англії таке, якого жаден другий летун ще не доказав. Ще в вересни 1942 р. він піднісся 43,000 стіп вгору, а тоді пустився просто до землі, і пролетів 25,000 стіп, а тоді доперва звернув в бік. А в лютім 1943 він піднісся до висоти 39 тисяч стіп, а тоді пустився просто до землі, перелетів так майже 5 миль, і звернув в бік, коли до землі було ще 18,000 стіп. Скорість його лету вдолину була 780 миль на годину.

АРЕШТУВАЛИ 40 ГРАЧІВ.

В годині 3.30 рано з суботи на неділю винніпеґська поліція наскочила на дім на Каледж аве., де йшла велика гра в карти й арештувала 40 грачів. Кілька разів потрохи возили, нім всіх позавозили на поліцію.

ШТАНИ БУДУТЬ ПО ДАВНЬОМУ.

З Оттави вийшов дозвіл, що кравці можуть робити штани по давному, підкочені, і до одного убрання можуть робити дві парі штанів. Заборона була видана в березні 1942. Все інше, що було заборонене, лишаєсь.

КОРОЛЬ І БАДОЛЮ.

З полудневої Італії доносить, що італійський король, Віктор Емануїл і маршал Бадоліо перебувають в своїм урядом в місточку в полудневій Італії. Король мало загалови показується.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ВЕЛИКЕ ТОРЖЕСТВО.

(Кадворт, Саск.)

Храмове свято нашої церкви цього року відбулося в нас надзвичайно величаво. У день святого Володимира завитали до нас Їх Преосвященство Архієпископ Іоанн.

Погода була ласкава і приємна; наче хотіла від себе збільшити і звеличати свято святого Володимира і помогти гідно відсвяткувати [illegible]

Громада постаралася о все, аби гідно привитати свого Владику, і свого патрона. Прибрано гарно браму і удекоровано відповідним написом і прапорами. І народу призбиралося чимало на це небуваке торжество.

У брамі був привіт від громади. Витав теплими словами молодий син нашого члена Якова Кіндрачука. Підніс хліб і сіль старенький Тріщук. І похід рушив до церкви. Зо співами в асисті нашого пароха, о. Грицини, і гостя коцелебранта о. Гребенюка, ступав величаво князь нашої Церкви у дім Божий. На порозі привітав його наш о. парох.

У церкві молитва. Слово подяки Їх Ексцеленції за привітання і приготовання до Служби Божої.

Почалося. Церква повна розмолитовлених людей. Якийсь неописаний настрій витає над присутними. Якась незнана радість розпирає груди, а сльози так заливають очі. Гомонить молитва Служба Божа до Бога, всі моляться. А так прекрасна наука Пр. о. Владики. Про нашого Апостола України, про князя Володимира Великого та про його заслуги на полі державности, а ще більші заслуги на полі християнства і нашої Української Церкви. Він святий. Він український святий: заступник України і всього нашого народу перед Богом.

Гідна та парафія, що має своїм патроном свого українського святого Апостола князя Володимира [illegible]

Свято на його честь, а тимсамим свято храмове кадвортської громади, належить до незвичайних і його треба святкувати у той день, коли воно припадає, себто на 28 липня, а не переносити на неділю. У нас нема такої штуки як переношування свят на неділі. А друге кожне свято в нас має свою традицію, у нього вложений побут і звичаї нашого народу. А ще нам таки треба багато молитися, багато служити Богові, аби випросити в Нього ласки і благословення для нас і наших дітей. Отже за мало неділь. Треба і святами молитися. Треба Богові жертвувати труд і час і свої душі бо це наше завдання для християн.

Аж до кінця Служби Божої і в часі Водосвяття на дворі і підчас процесії-обходу довкола церкви був незвичайно торжественний та побожний настрій.

По всім відбувся спільний обід для всіх учасників свята. Приготовили його жінки, наші парафіянки. Треба підчеркнути, що обід був гарний, багатий і смачний. За труд і жертву та й посвяту всім най Бог надгородить своїми ласками і благословенням.

Після обіду були промови.

Говорили о. Грицина, п. Ковбуз, п. В. Михайлюк із Ст. Джулієн, п. Ів. В. Лупюк з Вакав, п. І. Кінар із Смитс, о. Гребенюк і Їх Ексцеленції Впр. о. Іоанн.

В промовах кладено натиск на те, аби шанувати свій провід, виконувати обовязки, бути сильно зорганізованими і держатися своєї Церкви.

Висказувано радість із розросту нашої Церкви, а головно за те, що вона виховує загал в релігійнім і громадськім свідомім дусі.

Пригадувано на наші права і обовязки, які всі повинні двигати і не складати на когось, а головно на наше священство, яке і так працює по мірі своїх сил.

Підчеркувано аби нашим священикам помагати і показчиком такої помочі, дійсної, правдивої у цім [illegible] кавськім окрузі має бути резиденція, відповідна і гарна і добра.

Як завжди були й голоси тривоги за наше завтра, за нашу молодь, за нашу будучність у Канаді

Церква завжди в минулому була осередком і основою нашого життя буття, такою вона і останеться. Так як колись кругом Десятинної церкви в Києві боролися наші предки з ордою бісурменів, так і тепер кругом нашої Церкви, ми, потомки славних прадідів, будемо стояти і боронити нашої душі, нашого характеру і нашого життя.

Була і тепла згадка про наших піонірів, що їх між живими вже не має, а які будували наше життя, і дали нам можливість такі свята, як ось це, так святочно проводити.

На закінчення промовляли Їх Ексцеленція Впр. о. Іоан. Кожний раз жемчужні думки висловлює наш Архіпастир. І цим разом ми довідалися про велику ролю храмових свят, які в минулому заведено, разом з спільними обідами і нарадами братчиків над пекучими і важними справами нашої Церкви і Народу. Братства і Сестрицтва завели цей наш звичай святкування храмових свят. Вони дали зпоміж себе людей, що були понад сумнів великими громадянами і патріотами українськими; вони видавали книжки, ширили освіту, звернули наше життя на властивий шлях, що корисно відбилося на дальшім ході нашої історії. Вони викликали ентузіязм серед нашого пригодомшеного і засумованого громадянства. Вони вратували Єрархію нашої Церкви. Ця велика праця творилася такими храмами і зборами. Тоді там нараджувалися. Творилося велике діло. Єдналися для праці.

Ми повинні радіти такими храмовими святами.

Вони цементують наше життя. Вони й відшукують нові шляхи, якими повинно йти наше життя, але й вони винаходять способи пристосування серед нових обставин і часів.

Ми є на дорозі наших предків. Наших дідів і прадідів.

Повинні ми тим гордятися. І бути спокійними, що йдемо правильною дорогою до кращого завтра.

На те все уділили Благословення і підохотили дальше прямувати з більшим завзяттям і успіхами.

Наш парох о. Грицина закінчив кількома словами цю частину свята. Подякував Їх Ексцеленції Впр. о. Іоаннові за відвідини, і Всеч о. Гребенюкові, за поміч, як також всім присутнім і громаді за кооперацію при переведенні храмового свята.

Многоліттям, усім і гимнами закінчено свято.

Ще довго гуртками люди розмовляли, ділилися вражіннями дня. Був липневий красний, теплий день. Зближався вечір, тихий, погідний, що запевнював добрий спочинок по гідно проведенім святі і сповненню обовязку згладом Бога, Церкви і святого Володимира.

Член кадвортської парафії.

ОКРУЖНИЙ ЗІЗД І ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. О. ВЛАДИКИ.

(Вилинґдон, Алберта).

Заповіджений Окружний Церковний Зізд і Візитація Преосв. о. Владики у Вилинґдон, в дня 21, 22 і 23 серпня, був головною думкою церковних наших громад. Робились всякі можливі приготовання, щоби Зізд відбувся як найкраще. З кожної громади вибрано делеґатів, а з ними мали прибути сотні вірних. Погода одна не пощастила. В суботу вечір почав падати дощ і майже безнастанно падав два дні. Священикам і гостям з далека не можливо було прибути.

В суботу рано, дня 21-го серпня, о. С. П. Симчич, парох церкви, при асисті о. А. Хруставки з Веґревил відслужили Службу Божу, а прот. В. Кудрик з Винніпеґу виголосив гарну проповідь. В 3-ій годині по полудні відбулася катехизація дітей в церкві, в котрій взяли участь прот. В. Кудрик, о. А. Хруставка й Преосв. о. Владика.

На другий день в неділю о. Хруставка відправив Утреню. В 10.30 привезли о. Владику. Його привитав хлібом і сілю та щирими словами п. Николай Бабюк, голова церковної громади, а потім о. Симчич. В Службі Божій асистували о. Владиці: прот. В. Кудрик і о. А. Хруставка. Проповідь о. Владики була багата змістом і останеться незабутнім споминок.

По Службі Божій в Українськім Народнім Домі відбувся спільний обід. Помимо зливного дощу, як на Богослуженню так і на обіді було велике число людей. По обіді відбулась програма промов. Предсідником був о. Симчич, а секретарем о. Хруставка.

Перший говорив о. Симчич. У своїй промові сказав, що Українська Греко-Православна Церква за 25 років в Канаді зробила великий прогрес, та що ця праця це тільки капелька в морю в порівнанню з її дальшою працею і змаганням серед широких мас українського народу в будучності.

Другим промовцем був прот. В. Кудрик. У своїй довшій промові звернув увагу на деструктивну роботу всяких сектантів серед нашого добродушного народу. „Всякі біблійники й суботники, це також чужа рука на розбиття українського народу. Є люди, котрі думають, що українці це знаменитий матеріял для сектантської пропаґанди і коли є десь успіх, то є причина — несвідомість. Хто, отже зневажає наші святощі, таких гонити з наших хатів," — сказав шановний прелеґент, бо справді наша щирість часто виходить нам на зло. Згадав він також і „товаришів"-большевиків, котрих робота під всякими гаслами проводиться на знищення нашого народу, та що ці людоньки вже давно потоптали людську святість. Реферував про потребу Колеґії-Семинара для молодих священиків і пригадав, що праця в тім згляді започаткована недавно в Ст. Джулієн, де на Окружнім Церковнім Зізді зібрано $590.00. Згадав про успіх Першого Всеукраїнського Канадійського Конґресу в Винніпеґу та про його велике значіння; про потребу навчання дітей рідної мови й культури, в своїми примірами, чи — „причтами" як декотрі казали, поруппив багато думок, котрі остануться на завше в памяти тих, що слухали.

Пан К. Лаховецький з Ванкувер, Б. К. був третим промовцем. Передавши привіт від тамошньої церковної громади й оповівши її пережевання зі своїми успіхами й недомаганнями, між іншим сказав, що у своїм життю бачив як маленька малпочка вела за ланц сильного медведя. Оттак то, люди добрі, і в життю людей буває, що нераз не два всякі малпочки-агітатори ведуть наш нарід в пропасть безвірства й народної деморалізації. Таких ворожих агітаторів треба нам вчитися пізнавати і не мати з ними нічого спільного.

Отець А. Хруставка в своїй короткій промові висував три періоди життя православних українців в Канаді. В першім періоді складалось так, що силою обставин український нарід своїм коштом збудував церкви, днак його душею опікувались не українці, а російська зверхність, котра весь час зневажала український нарід і його духові, культурні й народні святощі. Другий період, це зорганізування Української Греко-Православної Церкви в Канаді з її великими успіхами. Третий перійод починається з 25-літним ювілеєм нашої Церкви в Канаді, котрий святкуємо цего року. Побажанням є, щоби в цім періоді поставити нашу Українську Православну Церкву на тім місци, котре призначило її Боже Провидіння і котре її Божим і людським законом належиться. А це є не зважати на всякі накленя наших ворогів вести наш нарід до Бога, в Котр'м є запорука вічного й дочасного добра.

З кожним днем і роком пробуджується в нашім народі зрозуміня, що йому місце в Українській Православній Церкві, Церкві наших батьків і прадідів. Не дивно отже, що з кожним роком приєднуються й організуються нові громади. Виринає потреба молодих сівачів слова Божого — священик'в; потреба семинара, і всяких підручників. З цим періодом отворяється широке поле праці в нашій Церкві, та кромі праці потрібно фінансів-гроша, бо наша Церква не опирається на поміч чужих а на свідомих синах і доньках рідного народу. Тому звернув увагу на збирання дієцезіяльного фонду, як також на совісне винагородження наших ідейних священиків. Коли священик матеріяльно убожіє, він пригноблений матеріяльними не достатками, неможе як слід виповнити своїх обовязків і таким способом робиться кривда священикам і Церкві.

Пан Ф. Магера, агроном з Вилинґдон, говорив на тему: „Окраса церков і цвинтар'в". Свою промову передав він слухачам при помочі ілюстрації. На стіл поставив книжку, котра символізувала церкву. Потім при помочі вазонків з жи

вами квітами помсиш вартість і красу обгородження церков відповідними деревами й квітами. Обгородження зупиняє нашу увагу на церкву, чи інший будинок, а краса дерев і квітів засаджених симетрично, чарує наше око і робить місце примамливим. Також дав примірн як окрашувати цвинтарі відповідними деревами та квітами, та запевнив, що Департамент Рільництва завше буде радий послужити людям, котрі забажають поради й помочі в тім згляді.

При кінци говорив Преосв. о. Владика. Говорив він про ту силу, котра б могла порушити думки, висловлені промовцями на зїзді та пустити їх в рух. Ту силу назвав він: „Течія Життя". Пригадав княжу добу — державу, котра пропала через нерозум князів. Лишилася сама бідна маса. Нарід породжує нову силу, як чергову сторожу нашого народу — славне козацтво. Ворожа сила й це зруйнувала. Проминули віки й на тлі тої кривди зроджується нова, модерна сила, а це збирання пісень, приповідок, вишукування серед селянства загублених перлин, культурних духових здобутків; зроджуються письменники: Іван Котляревський, Петро Гулак Григорій Квітка й інші — приходить на світ славний Терас Шевченко. Пробуджує [illegible] нарід [illegible] стає до б[ор]о[ть]би за все життя, з свою свободу. Народна течія не загинула серед грізних вирів неволі. Український нарід звертає свої очі на свою прадідну православну церкву і в ній бачить окремішність своєї культури й бажає, щоби вона вказала йому рідну стежку до Бога й до свободи, а це можливо через віру в Бога й українознавство.

Парох, о. Симчич, подякував о. Владиці і всім промовцям за промови й відспіванням: „Ще не вмерла Україна" та „Ґад сейв дн Кінґ" закінчено великий день у Вилингдон, Алта.

В понеділок рано, дня 23-го серпня прот. В. Кудрик й о. А. Хруставка відслужили Службу Божу. Прот. Кудрик виголосив проповідь багату змістом для старших і молоді. По Службі Божій знова відбувся спільний обід. По обіді присутні говорили довго про всякі справи та що згаданий Зїзд заохотив і скріпив всіх нас до великої праці на славу Божу, добро нашого народу в Канади.

о. Амвросій Хруставка,
секретар Зїзду.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ.
(Ґронлид, Саск.)

День 8 серпня залишиться в памяті членів громади Ґронлид, бо в той день завитав до нас Впреосвященний наш о. Владика і відслужив архиєрейську Службу Божу при співучасти двох священників, о. Петроха [illegible] Шваца і протопресв. о. К. Желішкевича, та при участи великого числа людей, які прибули з ріжних околиць.

По ранній вІдправі процесійний похід при співі церковних пісень вийшов на зустріч і з хата виїхав нам сивоволосий о. Владика. Наталя Петрів вручила йому китицю живих квітів і побажала йому довгих літ. О. Владика, одягнувшись в мантію, поблагословив людей і всі походом рушили до церкви, де діти стелили квітами дорогу Дорогому Гостеві. В церковній брамі привитав о. Владику п. В. Романюк хлібом і сілю та подякував о. Владиці, що він не зважаючи на тяжкі труди і далеку віддаль зволив відвідати нашу громаду, щоби своїми мольбами і наукою піднести нас на дусі, уділити нам благословеня і наставити нас на правдиву дорогу до дійсно християнського життя, братньої любови наших братів та служити одному Творцеви. На порозі церкви о. [Б]ілля Швець привитав о. Владику і, вручаючи св. Хрест, просив благословення для всіх присутніх і молитви за кращу долю нашого Украйнського Народу. Ціла процесія на чолі з о. Владикою увійшла до церкви.

Покінчивши молитви перед св. Престолом, о. Владика знов поблагословив людей, а ціла церква відспівала „На многії літа".

Почалась торжественна Служба Божа. Церковний спів був гарний. По прочитанні св. Євангелії о. Владика виголосив глибоко релігійну науку на підставі св. Євангелія, про те, як Божественний Спаситель зробив велике і преславне чудо, що 5 хлібами і двома рибами наситив 5 тисяч народа. Нарід слухав науки з запертим віддихом, а о. Владика неначе добрий батько, який приїхав на короткий час научає, перестерігає, вказує дорогу, котрою маємо іти до вічного щастя та просить щоби ми ніколи з тої дороги не збочили.

По Службі Божій відбувся обхід навколо церкви, а що була уже пізна пора, всі пішли до народного дому на обід, який приготовило Жіноче Т-во. О. Владика провів молитву, поблагословив страви і всі споживали досить смачно. В вечір в [illegible] годині приїхав о. Владика до народного дому і голова церковної громади, п. В. Петрів, з нагоди 25-літнього ювілею побажав о. Владиці многих літ та подякував всім членам, що 25 літ твердо і непохитно працюють на славу Бога та на славу і розвій нашої Матері Церкви.

Слідуючі промовці були: інспектор шкіл п. Гаврилюк, голова Народного Дому учитель Добровольський, п. В. Щербій, п. І. Григор, представник громади Кодет, п. А. Ципивник з громади Бруксбі і голова Жіночого Т-ва ім. кн. Ольги, п-ні М. Тарнопольська. Зміст промов зводився до одного: працювати дальше на славу Бога та для свого улюбленого народу.

Головним промовцем був о. Владика. Він сказав, що йому дуже приємно бути в день 25-літнього ювілею, в якім згадується про тяжку будову громади. Кожда цеглина була зрошена потом і кровю, але в вас була тверда і непохитна віра. Дальше продовжував о. Владика, що він гордий в нинішній день, 25-літнього ювілею, але гордий він що і йому минає уже 20 літ, коли він приїхав з України і обняв нашу Церкву під свій провід. Наш нарід блукав манівцями в римськім, московськім та грецькім ярмі, а нині ми можемо сміло повторити слова св. письма, що „Камінь, який відкинули будівничі, став головою угла Від Господа це сталося і дивне воно в очах наших".

По привітах почалось представлення „В боротьбі за волю", яке пригадало минулі дні неволі нашого народа.

По відспіванні „Не пора" і „Боже пішли йому" всі розійшлись домів, а о. Владика поїхав дальше в свою місійну дорогу.

П. Биць, член громади.

МОНТРЕАЛ, ПОЯНТ СЕЙНТ ЧАРЛС.

Дня 1 серпня ц. р., з нагоди свята св. Володимира Великого, якого імя носить новозаснована тут українська православна громада, зібрано на забаві в п-ства Гуньків суму 11 долярів на користь цеї громади. Зложили: Олександер Карплюк 2 дол.; по 1 дол.: С. Бортайчук, Ев. Гунька, Вол. Сенюк, Юрій Козачок Йосиф Марценюк, Матвій Тиховецький, Сава Малий, Іван Ґадовський і Іван Гордійчук. Збіркою занявся Ст. Бортайчук.

Заряд громади складає щиру подяку жертводавцям.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА
о. В. Апоплюка.

ШЕРРИДОН, МАН.

По 2 дол.: Ф. Калинчук, Л. Даничейко; по 1 дол.: Іван Пікуш, М. Павлюк, Й. Сачук, Ка[?]. Колибаба; по 50 цт.: пані Малярчук, пані Пікуп, пані Баран.

ФЛИН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: Ф. Киба, П. Новосел, В. Стиба, С. Солтис; по 50 цт.: пані Гопай.

Ватсон, Саск., збірка о. Кусого, Пані Марія Шмельська 1.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ЖОВТЕНЬ:

3 Неділя — Калмар
10 Неділя — Давнінг
17 Неділя — Редвотер
24 Неділя — Еґрімонт
31 Неділя — Радвей
Адреса: Box 62, Рідвей, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоплюка.
ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Норквей
10 Неділя — Кобзар
14 Четвер — Покрова Пресв. Богор. — Гаес.
17 Неділя — Ендевор
24 Неділя — Арран
31 Неділя — Годсон Бей Джонкшен
Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
ЖОВТЕНЬ

10-го Неділя — Січ
17 Неділя — Сендi Лейк
24 Неділя — Дафин
31 Неділя — Ентуезил
ЛИСТОПАД:
7 Неділя — Виста
Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ґ. С. Улиги
ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Брендон
10 Неділя — Палаю Парк
17 Неділя — Тинвал
24 Неділя — Ст. Мартин
31 Неділя — Дуфрост
ЛИСТОПАД:
7 Неділя — Брендон
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707 Винніпег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Габельного
ЖОВТЕНЬ.

3 Неділя — Толстой
10 Неділя — Вайта
14 Четвер — Покров Пресв. Богор. — Стюко
17 Неділя — Роза
24 Неділя — Гартептон
31 Неділя — Пембіна
Адреса: Толстой, Ман.

Календар Українських Свят
ЖОВТЕНЬ

1 П 18 Преп. Евменія епископа
2 С 19 Муч. Трохима, Саватія

3 Н 20 16 по З. С. Влмч. Евстафія
4 П 21 Ап. Кондрата з 70
5 В 22 Преп. Отців в пещ. Антонія
6 С 23 Зачаття св. Ів. Хрестителя
7 Ч 24 Первом. Теклі, прав. Корнія
8 П 25 Преп. Евфросинії Руфа
9 С 26 †Івана Богослова, м. Кирл

10 Н 27 17 нед. по З. С. Муч. Каз'с.
11 П 28 †Преп. Харитона Ісповід.
12 В 29 Преп. Кирінка одшел.
13 С 30 Михаїла 1-го митр. Київ.
14 Ч 1 Покров Пресв. Богородиці
15 П 2 Андрея Христа ради юрод.
16 С 3 Преп. Діонисія затворн. печ.

17 Н 4 Нед. 18. Свщмч. Еретов.
18 П 5 Муч. Харитини, преп. Дам.
19 В 6 Ап. Томи з 70, муч. Макарія
20 С 7 Муч. Сергія і Вакха.
21 Ч 8 Преп. Пелаґії, св. Таїсії
22 П 9 †Ап. Якова Алфеєва з 12
23 С 10 Муч. Евлампія й Евлампії

24 Н 11 Нед. 19. Ап. Филипа з 70-ти
25 П 12 Муч. Прова, Тараха й Андр.
26 В 13 Муч. Карпа, преп. Веніям.
27 С 14 Преп. Параскевії серб.
28 Ч 15 Преп. Евтимія нового
29 П 16 Муч. Лонгина сотника.
30 С 17 Память Отців 7-го Вс. Соб.

31 Н 18 Нед. 20. †Ап. Луки з 70-ти

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбаа.
ЖОВТЕНЬ:

3 Неділя — Ленард
10 Неділя — Етелберт
14 Четвер — Покров Пресв. Богор. — Шелведей
17 Неділя — Брокстон, Саск.
24 Неділя Роблин на фармах
24 Неділя — Шортдейл (о. Д. Страйчук).
31 Неділя — Дрифтінг Ривер
ЛИСТОПАД:
7 Неділя — Шелведей
8 Понеділок — Димитрія — Ленард
14 Неділя — Етелберт
21 Неділя — Шортдейл
28 Неділя — Роблин на фармах
Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЖОВТЕНЬ:

3 Неділя — Єлов Крік
10 Неділя — Кадворт
14 Четвер — Покров Пр. Богород. — Ст. Джулієон, Храм
17 Неділя — Сміт
24 Неділя — Тернопіль
31 Неділя — Вакав.
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЖОВТЕНЬ:

3-го Неділя — Гонеймун.
10 Неділя — Сембурґ.
14 Покров Богор. — Принс Алберт
17 Неділя — Принс Алберт
24 Неділя — Шипмен
31 Неділя — Принс Алберт.
По Утрені катехизація для дітей.
700 Central Ave.
Phone 2776 Prince Albert, Sask

Устав Церковний.
ЖОВТЕНЬ.

3. Нед. 16. Голос 1. Утр. Еван. 5. Літургія Ап. 2 Корин. 6:1-10. Еван. Матея 25: 14—30.

10. Нед. 17. Голос 8. Утр. Еван. 6. Літургія 2 Корин. 6:16—18 і 7: 1. Еван. Матея 15:21—28.

14. Покров Пресв. Богор. Утр. Ев. Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Жидів 9: 1—17. Еван. Луки 10:38—42 і 11: 27—28.

17 Нед. 18. Голос 1. Утр. Еван. 7. Літургія Ап. 2 Корин. 9: 6—11. Ев. Луки 5: 1—11.

24 Нед. 19. Голос 2. Утр. Еван. 8. Літургія Ап. 2 Корин. 11: 31—33 і 12: 1—9. Еван. Луки 6: 31—36

31 Нед. 20. Голос 3. Утр. Еван. 9. Літургія Ап. Галат 1: 11—19. Еван Луки 7: 11—16.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., OCT. 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1943. ЧИСЛО (512) 20

ЦЕРКОВНА РОБОТА В ГРЕЦІЇ.

Греція край не богатий і тепер там люде дуже голодують. Велику працю виконує нині грецька Православна Церква в несенню помочі голодним. Найважнійшою добродійною там організацією є тепер „Християнська Лучність", що є під проводом атенського митрополита Стефана. Вона має відділи по цілій Греції.

Впершу чергу вона дбає про дітей і для них є всюди діточі кантини і там діти дістають зупу та хліб.

Такі кантини є по всіх селах і ними опікуються грецькі багаті родини, висша грецька кляса, під проводом митрополита і допомозі священиків.

Митр. Стефан клопочеться всіми справами свого народу. Він вдавався до німецького уряду, щоби дозволив нав'язати зносини з греками, що є дальше по світі, щоби ті могли помагати своїм братам в Греції. Для того мав би оснуватися в Швайцарії банк і через него могли б гроші зі світа до Греції переходити. Покищо ця справа не вирішена.

Поза тим грецьке духовенство, що завсігди відоме було своїм патріотизмом і дбалістю про народ, піддержує грецький нарід на дусі проповідями і власною посвятою. А греки дуже незвичайно поважають своїх священиків.

Є в Греції ще інша важна організація, заснована митрополитом Хризантосом, що йде з помочею жінкам в порядженню дому, вишукуванням праці, ліками і др.

Церковні провідники є нині там посередниками між грецьким народом і німцями, а перед веде митр. Дамаскин. Його заходом німці випустили багато арештованих; він багато вратував від смерти.

Грецька Церква є нині величезною силою грецького народу. Вона веде нині перед в цілому життю греків — релігійному, політичному і суспільному.

ЗГОРІЛО ЗА ПІВ МІЛЬЙОНА ПОЖИВИ.

В Пен Ян, Н. Й., повстав вогонь в фабриці, де готовлять поживу в бляшанки, отже згоріло поживи на 500.000 долярів. Готовилася вона для війська.

ЯК В ЮГОСЛАВІЇ.

З Лондону доносять що в Польщі існують нині дві групі — одна за Росією, друга за самостійною Польщею. Подібно, як в Югославії, де є партизане і четніки. І між ними приходить часто до бійок, як і між групами югославськими.

МОЛОДИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ.

Фармерський робітник, 20 літ віку, Морел, в Мерсер, Па., має відповідати за троє убійств. Мав він застрілити 76-літну Катерину Вилсон, матір свого господаря; також робітника Роберта Мк Кеа 70-літного. До сих двох убійств признався. Крім того ще закидають йому, що задушив жінку свого господаря.

ІТАЛІЯ ОГОЛОСИЛА ВІЙНУ НІМЕЧЧИНІ.

В середу 13-го жовтня премієр Бадоліо проголосив війну Німеччині — 35 днів по тім, як Італія піддалася. В проклямації Бадоліо каже: Італійці! Не буде спокою в Італії, доки оден німець буде в Італії". Чорчил, Розевелт і Сталін видали спільну заяву з побажаннями Італії за її крок.

ЩО КАЗАВ БРОВДЕР.

Секретар американської комуністичної партії, Ирл Бровдер, говорив недавно на вічу в Шікаго, що: „це є самоошукою зі сторони американців надіятись, що Росія буде воювати з Японією, а дурнотою є думати, що Росія дасть Америці летничі бази на Сибірі". Дальше Бровдер домагався, щоби Америка більше помагала Росії, щоби отворила другий фронт, та щоби Розевелт і Чорчил не ошукували Росії.

Тепер деякі конґресмени кажуть, щоби Бровдера покликати і запитати, чи він свою промову виголошував, чи Сталінову.

ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ В МОСКВІ.

Нині є загальна думка, що коли відбудеться конференція в Москві, з представниками Англії і Стейтів, то її вислід може мати дуже велике значіння на будуче — не тільки загально воєнне, але і політичне. Америка хотіла, щоби конференція була в Вашинґтоні, або Лондоні, а Сталін став на тім, що має бути в Москві. Мабуть найважнішою справою нарад буде, чого схоче Росія по війні. З того, що доси Росія говорила виходить, що мабуть з її дотеперішним становищем Англія і Стейти не хочуть згодитися.

ВИЙШОВ З АРЕШТУ ВЧЕНИМ ЧОЛОВІКОМ.

З державного арешту в Аттіка, Н. Й. вийшов недавно 36-літний Пікакс, просидівши там 14 літ. А засуджений був на 20 літ за убиття своєї жінки. В арешті поводився він так примірно, що ставлять його за примір гарного поведення і тому випустили його на волю скорше. В арешті він скінчив 4-літний кореспондентський курс висшої школи в 2 і пів роках і дістав дипльому Ню-йорського університету. Брав також кореспонденційний курс радієвої техніки. Тепер дістав заняття при радіо в Рочестер.

БЛУКАЛИ 30 ДНІВ ПО МОРЮ.

Коли японці зторпедували норвежський „тенкер", яким возять газоліну, 19 моряків всіли на ратунковий човен і відплили на море. Так плавали вони 30 днів і переплили 2800 миль, то при помочи вітрил, то весел. По дорозі 10 моряків вмерло від ран, спричинених експльозією і від перевтоми. Коли 18-го дня вмерло 4-ох, човен перевернувся, одначе живим вдалося його знов на воду поставити. В дальших 12-ох днях вмерло знов шість. Аж 30-го дня 9 живих приплили до острова Мадаґаскару.

ПЯТА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Вже проголошено, що Пята Позичка Перемоги в Канаді має виносити 1,200,000,000, себто оден біліон і 200 мільйонів долярів. На саму Манітобу призначено 80 мільйонів.

Дві справі підносять, згадуючи Пяту Позичку, а то: силою Канади дотепер на воєнному терені були ті позички, що доси були. Вони робили роботу що робилася. І Пята Позичка буде такою ж силою. Це загальна справа.

Друге — особиста справа позичаючих. Цю справу описують коротко так:

„Позичайте" це є те, що „давайте".

„Хто позичає, той відбере, а хто дає, той дарує.

„Позичка державі, це те саме, що складання грошей в банку, замісць їх на неконечне пускати.

„Кілько хто позичив, тілько забезпечив себе на будуче.

„Хто складає гроші до банку, той себе одного забезпечує, а хто позичає державі, той забезпечує себе і забезпечує загальну справу та добробут цілої країни."

ЖИДИ ВТІКАЮТЬ ДО ШВЕЦІЇ.

З Стокгольму доносять, що там прибуває багато втікачів жидів з Данії, відколи німецька рука почала тиснути жидів в Данії. Швеція заявила, що може приняти 8.000 жидів з 10-ти тисяч, які є в Данії і яких німці потрохи перевозять до Німеччини і Польщі. До Швеції німці не хочуть жидів пускати, отже жиди втікають, оскільки це вдається.

КОЛИ ХТО ХОЧЕ ПОБАЛАКАТИ З МОСКВОЮ.

Американська Телеграфічна Компанія предложила Вашинґтонові тарифу безпосередної телефонічної услуги між Стейтами і Росією. Бесіда між Ню Йорком і Москвою, що тревае 3 мінуті, має коштувати 21 доляр. Одногодинна бесіда коштувала би 420 долярів.

ПТАХИ ОБМИНАЮТЬ КИЇВ.

Вістка з Москви каже, що в околиці Києва йдуть в воздусі великі бої, отже журавлі, та другі птахи, що колись летіли на полудне попри Дніпро через Київ, тепер далеко ці сторони обминають.

ПРИГАДКА, ЩО ЗИМА ЙДЕ.

Коли в вівторок 12-го жовтня було в Винніпеґу 70 тепла то 13-го в середу рано в 7.30 було вже 34, себто недалеко мерзнення. Цілих 36 степенів вдолину. І тоді ж з дощем падали малі кришталики леду. В Свифт Корант 13-го сніг падав цілий ранок, в Едмонтоні був сніг з дощ. В середу 13-го в Винніпеґу середня дня було 58.

КАНАДІЙЦІ ВЕРТАЮТЬСЯ З ЯПОНІЇ.

Тепер в дорозі з Японії до північної Америки є 221 канадійців, а з того найменше 63 місіонарі. Всі вони позбирані з Японії, Манчуко, Кореї, Гонґ Конґ, занятого Китаю, Французького Індо-Китаю і Филипин.

ВІДЧИТ ПЕТРА ЗВАРИЧА.

(Докінчення).

А тепер перейдемо до другої важної справи, а то будови парафіяльних домів. Це є дуже важна справа і її муситься конечно вирішити на цих нарадах. Я вже з початку згадував, що стан священичий є незавидний. Ми, православні, маємо собі це за велику честь і престіж, що наші священики жонаті і мають свої родини. Знаємо рівнож, що наші священики, щоби могли обслужити свої порозкидані громади, повинні і мусять мати авта для парафіяльного ужитку, а утримання авта рівнається утриманню родини. Отже для утримання родини з кількох осіб, авта і на заплачення ренту, опалу і т. д., конечно потрібно 150 а то 200 дол. місячно на цілком звичайні видатки, не рахуючи таких, які приходять, коли старші діти підуть до висших шкіл.

І хто з нас — що знає наші обставини церковні і кілько платиться за відправи на фармах і за треби — годен обрахувати, чи доходи наших священиків доходять хоч до 100 долярів в місяць. За відправи 8—10—12, а найбільше 15 дол., то разом буде 40—50 дол. на місяць, то на життя, а з шлюбів по 5 дол. може буде зо 100 дол. на рік; похорони друга сотка то це піде на утримання авта. А треба знати, що авто священика не сміє уважати на слоту, чи злу дорогу; воно має сповняти свою роботу так, як поліцайське, отже скоро нищиться і вимагає багато направ. Таж нераз прийдеться їхати на відправу в таку пору, чи непогоду, що звичайний їздець не поїхав би своїм автом 20 миль до церкви і назад за 12 дол., а священик мусить не тільки їхати, але й правити за себе й за дяка за 12 долярів. А крім того, що платня невелика і доходи скупі (бо чи багато наймають наші акафистів, парастасів, Служб за померших та за здоровля і добре поведення вояків?), то ще багато є таких, що не відносяться людяно до священиків, по культурному, осуджують їх, обмовляють і тим деморалізують таки своїх власних дітей, вчать їх не поважати священика і його не слухати, а через те й до церкви діти не мають охоти йти; отже так діти через некультурність старих ледащіють навіть гірше від старих.

От в чому то й вина і причина занепаду церковного життя і церковної організації і її значіння й поваги.

Крім цего є й багато інших причин, як брак релігійної лектури чи літератури — і не використовування навіть тої, яка є під руками; брак цікавитися читанням релігійних книжок, часописи, навіть молитовників багато з вірних не уживають в церкві; хоч багато є письменних однакож і багато недбалих йти з книжкою до церкви.

До церкви приходять пізно і нудяться, нім скінчиться Служба Божа, бо місто дивитися в молитовник і слідкувати цілу відправу, вони все поглядають на годинник коли скінчиться відправа.

Щоби поправити долю і життєвий стан наших священиків, мусимо вирішити на цім соборчику і завізвати наші парафії, щоби побудували і умеблювали помешкання для священиків і то в найкоротшім часі. Не зважаймо, що це буде коштувати около 1,500 долярів. Це не велика сума на 5—8 громад — як кожна дасть, по 2—3 сотки; а гроші нині є на все, то чому б на мешкання не знайшлося? Оскільки знаю, то доси маємо в Канаді 8 парафіяльних мешкань для священиків.

Хоч наші брати в Стейтах народною свідомістю лишилися трошки поза нами, однакож в боку церковного стоять від нас вище. Їх церкви муровані, величаві, що коштують від 60 до 100 тисяч, помешкання гарно умебльовані, вартують 8—20 тисяч. Платять священикові від 100 до 150 долярів місячно, а доходи перевисшають платню, бо 5 дол. за хрест, 15—25 за шлюб, 25—100 за похорон. Крім того парафія платить за опал, за воду за світло і телефон. Ось бачите ріжницю тут, а там! А крім того стейтські священики не мають тільки труду в парафіях, як наші, бо кождий мешкає коло своєї церкви, де править кождої неділі і ніде не потребує виїздити. Там дяко-учитель так стоїть, як наш священик, бо й він має безплатну умебльовану хату, з водою, світлом, опалом і 75 дол. місячно; ще й частину требів до того.

Я це тому згадую щоби вам показати і переконати вас, що ми кривдимо своїх священиків і так грішимо перед світом і перед Богом, бо тим чином убиваємо церковну справу і гальмуємо церковну роботу, яка йшлаб багато красше, якби ми дали нашим священикам більшу платню, краще життя, гідне помешкання; а тоді й другі люди мали б нас за гідних культурних людей. Бо й як це розуміти, що наш священик мав би мати такий дохід і життя, як звичайний робітник, що мусить тільки одному панови догодити, а не кільком громадам.

Тепер дальше приходить на чергу потреба духовного семинара, який є таким дуже важним чинником в дальшім життю і розвою нашої церкви, що ми цю справу все мусимо мати перед очима і нею клопотатися. Я вже з початку згадував, що минули ті часи, що до нас переходили священики з других віроісповідань. Тепер ми мусимо своїх власних синів виховувати в ласці Божій і приготовити на гідних священиків. Це мають бути побожні, релігійні здібні молоді студенти, щоби покінчили висші школи і в Інститутах набули відповідного знання української мови, письменства, історії і загальної культури і були готові вступити до Духовного Семинаря на теольогію.

Такий Духовний Семинар правдоподібно був би отворений при Академії П. Могили в Саскатуні і там питомці крім викладів богословія мали б рівнож нагоду побирати виклади української мови на університеті, а навіть і інші предмети, як приміром „Артс". На цю ціль зібрано вже дещо готівкою і деклярацями на місії, що відбулася в Ст. Джулієн, Саск. 18-го липня.

Видатки Духовного Семинаря будуть виносити около 3,000 річно за саму науку і книжки та прибори наукові, а родичі питомців мали б платити за вікт і убрання. Хоч невелика це сума три тисячі дол., але й до цего треба щиро взятися, щоби її призбирати і то рік річно, бо щоби вивчити 10 священиків протягом трох літ, то треба би конечно найменше 10 тисяч долярів. Це є задача цілої нашої Церкви в Канаді і всі громади є обовязані її піддержати. Фонди вже від тепер збирається, щоби було з чим починати наколи скінчиться війна. Наші братя католики мають приготовляючу духовну колеґію в Йорктоні, а Духовний Семинар в Мондер і Ґримсбі, Онт., а в них є около 100 питомців.

Резолюції, щодо заложення Духовного Семинара ми не потребуємо ухвалювати, бо ця справа вже давно вирішена Консисторією на конференції 26 червня, в Винніпеґу, а одобрено її на Соборчику в Ст. Джулєн 18-го липня. Ми тільки маємо цю ухвалу приняти до відома і піддержати її щедрими жертвами на започатковане Боже діло. Тому ж по скінченню цего відчиту присутних взиваеться, щоби зголошувалися хто й кілько офірує на Духовний Семинар Долярами, а навіть пятками не зайде. далеко в цім важнім ділі. Нам треба таких Чернявських, Фручаків, Самотюків, Харуків, як 20 літ тому назад, коли ми отворили такий Духовний Семинар на Андрю, під управою о. д-ра Германа, з котрим я протягом лише 6 днів зібрав 1000 дол., але висше згадані небіщики, коли треба, відразу давали по 250 і по 500 долярів. Ми мали тоді 6 студентів. Отже бачите, що то коштує труду і гроша вивчитись на священика. А бувають люди, що це легковажуть, тай ще відказують на щось, на когось.

На кінци я маю ще одну важну річ до реферовання, а то дяківська школа. Поки Духовний Семинар буде, то треба попередити його, і то таки негайно, цеї надходячої зими, дяківською школою і то в Веґревил. Будинок вигідний, умебльований я даю безплатно. Маємо в місточку двох здібних кваліфікованих дяків і о. Хруставку, що певно згодиться учити кандидатів за малу оплату. Ви делеґати подбайте, щобисьте прислали з початком грудня що найменше 15 гарних хлопців, чи молодців, які мають добрий голос, знання української мови і раді вчитися дяківства, а також, щоби мав свої гроші, або парафіяльні на вікт і за науку. Кошт великий не буде. от яких 600 дол. Не оден з нас якби забагнув хоч би старого авта і міг його дістати, то зараз знайшов би 600 дол. А на таке важне діло, як Дяківська Школа, то всі альбертійські церковні громади не скинули б в одним дни цеї потрібної суми? Коли б зголосилося поважне число і то гідних інтелігентних кандидатів, то ми подбали б про фахового диригента, що вчив би нотного співу і приготовляв них учнів на майбутніх диригентів, що постарались б опісля не тільки самі дякувати, але й провадити хор церковний і світський на фармах. Не оден з них, будучи здібним співаком і маючи відповідне шкільне підготовання, міг би стати навіть кандидатом до Духовного Семинара і вивчитися на священика.

Не зла ідея, тільки треба нею заходитися і її зреалізувати. Ану покажімо, що ми маємо тільки життевої і духової сили і здібности і доброї та щирої волі, щоби виконати ці пляни, а тоді ми гідно відсвяткуємо цю 25-літну Річницю відновлення нашої Української Православної Церкви і заложимо тривкі підвалини до розвою, поліпшення і поширення її для будуччини. Старі наші дяки і ліпячі минаються, а молоді не мали нагоди до цеї праці взятись, отже тепер вже крайна пора над цим серіозно призадуматись і вирішити, щоби цю задачу виконати таки цеї зими. На те треба вибрати комітет, до котрого мали б ввійти всі голови і секретарі зі всіх церковних громад, а священики мали б поширити акцію!

ЕКСПЛЬОЗІЯ — 13 ЗГИНУЛО.

В Ріо де Жанейро в Бразилії експльодувало на стації 48 тон динаміту. Згинуло 13 осіб, а десятки є ранених.

ІСТОРІЯ Є УЧИТЕЛЬКОЮ ЖИТТЯ.

Прочитайте ..
Не минайте ані титла,
Ніже тії коми,
Все розберіть, та спитайте
Тоді себе: що ми?
Чиї діти? яких батьків?
Ким, за що закуті?

Т. Ш.

Історія є учителькою життя. Так говорили високо культурні старинні народи римляни і греки. Проминули віки, дорогою життя перейшли мільйони людий, змінились обставини життя, тай наша культура значно поступила вперед, однак історія не перестала й ніколи не перестане бути учителькою життя.

В історичних подіях людства, неначе в зеркалі відбиваються добрі, чи злі діла, котрі мають свої причини й наслідки. Народи, котрі перестали дорожити своєю історією — традицією, з часом забули свою мову, своє національне походження й розплилися в чужім морю. Для кожної думаючої людини, знання рідної історії є необхідне. Воно збогачує наше знання, вяже сучасне з минулим та збуджує в нас самопошану й самоконтролю. Возьмім приміром нашу шляхту, котра відцуралась свого народу, своєї православної віри, але були і є такі герої, що лишили для нас високі приміри вірности, любови й посвяти для свого народу. Герої що в обороні правди народу й батьківщини віддали й віддають своє життя. І оцю правду, ми нащадки наших славних предків оспівуємо в наших піснях: „За народ і за віру ніс козак життя в офіру".

На світі шаліє війна, якої не знає історія світа. Згинули мільйони людей, великі матеріяльні і моральні страти, море сліз... Але вона скінчиться. І вже нині люде думають про трівкий мир. Та він тревалим буде, коли в нім буде Бог і Його праведна воля. Коли в нім буде справедливість.

А справедливість буде, коли на світі не буде поневолених; коли й Нарід Український не буде кривдженим, поневоленим — але вільним господарем між народами світа. Коли буде міг жити по своїй волі, буде міг в своїй церкві молитися, як його закон і його совість йому приказує; коли буде міг відбудовувати своє господарське, культурне і взагалі своє власне вільне життя.

Пишеться і чується нині про відновлення Церкви в Росії. Та це треба покищо брати обережно, як бесіду воєнного часу. Чи політичного інтересу. Такі бесіди повстають і зміняються відповідно до біжучих обставин. Доперва час покаже, як воно є дійсно.

Будова людського життя без Бога, на самих людських розумованнях, це будова на піску. Нестор нашого письменства каже:

Во вік науці не обняти
Всього, що Ти создав еси;
Даремно розум наш крилатий
Шукає краю небеси...

Нехай мій дух в земній юдолі
Не знижується до звірят —
З Твоєї пресвятої волі
Нехай во віки буде свят.

Наука ані техніка не заступлять релігії. Історія світа записала тисячі людей з великою наукою, котрі були часто найбільшими моральними каліками, самими низькими переступниками Божих і людських законів. Про цю правду знають і звичайні люди, котрі часто про таких говорять: „Нема Бога в їх серцю!" Деж є той шлях, що веде до морального уздоровлення?

„Я є дорога, правда і життя", сказав Князь Мира, Ісус Христос. І скорше проминe небо і земля, ніж згадані Божественні слова втратять своє значіння. Мало є знати добро й бажати його, треба ще мати силу, щоби осягнути його. Сума знання не спасе людства від самолюбства й морального розкладу. Примір маємо зі старинних греків й римлян, тай з нашої перехваленої культури 20-го віку. Людство спасе й піднесе трівка непохитна віра в Бога й моральність, котру здобувається дорогою правдивого християнського виховання.

Людина є не тільки тілесне, но й духове єство. Щоби бути фізично здоровими й сильними, кормимо й доглядаємо тіло. Хто є байдужним в тім взгляді, той хоріє, передчасно старіється і умирає. Так, а не інакше є з духовним життям людини. Духове здоровля й силу проти зла дає нам християнська релігія, котрої зміст міститься в головній заповіді любови: „Люби Бога над все, а ближнього твого, як самого себе". Автором природних і релігійних законів є Бог. Хто, отже не узнає Бога й не сповняє Його святої волі, той стягає на себе Боже прокляття — кару за гріх.

Жиємо в переломовій добі, коли треба відновлення людства. Пригадаймо собі слова нашого великого мужа Івана Франка:

„Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть,
Що за долю міліонів
Мусиш дати ти отвіт..."

Український нарід пережив віки неволі й коли він жиє й буде жити, то завдяки його моральній силі, котру весь час підтримувала його Церква. І чим скорше цю правду наш нарід зрозуміє, тим і ліпше буде. По всіх усюдах добачуємо зворот людей до Бога, до Церкви. З кожним днем люди неначе зі сну пробуджуються й пізнають, що їх обдурили всякі аґітатори-атеїсти. — „Назад до Бога!" — нехай буде кличем наших сумних днів

„Хай кат жене, в ви любіть
Свою окраденy родину.
За неї сили до загину,
А навіть душу положіть."

Нехай ворог лютує, а ви не піддавайтеся. Любіть правду, стреміть до неї і сійте її на кождім кроці. Любіть свій нарід, бо ви є його частею. Ви маєте для нього обовязок і він вас почує, він вас побачить. Всі провідні люде з народу нехай станутъ перші в праці коло виховання молоді. Коли це зробиться, решта прийде само. І коли прийде мир на світі, то застане бодай нас, коли б вже не всіх поза нами, такими, як для мирного часу потрібно.

о. А. Хруставка.

ОБХІД ДОВКОЛА ЦЕРКВИ.

У нашій Церкві є один гарний, релігійний чин — обхід з хоругвами, образами і хрестом довкола церкви. Нема християнської душі, яка не знає, або не бачила обходу кругом церкви. У Велику Пятницю, на Великдень, в храмове свято, в часі епископських візитацій — бувають обходи кругом церкви. Є ще случаї, що з хоругвами, образами і хрестами йдуть побожні люди на цвинтар, або до другої, сусідньої парафії. Або, як у старім краю, на поля.

Це дуже гарний обряд, який записується трівало в свідомости від найранішої молодости. Ще тепер бачу ті обходи, як під звуки могутних дзвонів, при співах, маєстатично, з найбільшою побожністю посувався обхід. Це було щось величне!

Ці походи, або обходи кругом церкви, чи на цвинтар, мають своє призначення і ціль. Їх не можна недоцінювати, але навпаки — брати в них участь і ставитися до них з найбільшою пошаною, по християнськи, по культурному.

Коли йдемо поважно в обході з процесією кругом церкви, то тим виявляємо свою віру в Бога. Показуємо, що любимо Бога і шануємо Його, що ми є пратикуючими християнами, вірними нашій Церкві, що слухаємо її.

Йдучи в обході ми вправляємося в християнських практиках, що дуже конечні і потрібні кождому християнинові.

Обходом ми величаємо Бога. Це величання є прилюдне. І буде нагороджене на небі, бо Ісус Христос, Спаситель наш, заповів, що хто не повстидається Його перед людьми, того Він не буде встидатися перед Небесним Отцем.

В часі обходів треба співати побожно пісні, або молитви. Тоді в такім обході є присутний Ісус Христос. Він же навчав що де двоє, чи троє людей зберуться в Його імя, то й Він буде серед них.

Великі ласки і благословення спливають від нашого Творця на всіх тих, що поважно і щиро беруть участь в обходах кругом церкви чи походах на цвинтар, або поля.

А вже не добре, коли є люди що збоку стоять, коли є обхід.

Ми християни — члени Христової Православної Церкви. Отже церковний закон вкладає на нас обовязок завсігди брати участь у Богослуженнях, освяченнях й обходах. Хто від сього ухиляється, той показує що або встидається Бога, або ще гірше — не вірує в Нього.

Чи думали коли над цим люди, які люблять стояти на боці, коли посувається обхід кругом церкви?

Учасники обходів молиться і співають. Ніколи не повинні християне використовувати того часу на розмови, балачки, жарти або сміхи. Розумні люди знають, як, де і коли що робиться. Нехай на них взоруються інші і їх наслідують.

І ще одна справа виринає. В часі обходу повинен бути взірцевий порядок. Насамперед іде чоловік з хрестом. За ним в один ряд, чи два ряди — люди з хоругвами. Далі процесійний образ. За ним священик. По боках процесії люди зо свічками. А по заді всі люди. Люди повинні би йти в порядку, чвірками, або шість, чи вісім у ряді. Молодь іде попереду священика, дальше дяки і співаки.

Що обходи нагадують? Вони пригадують подібні обходи кругом кивота в Старім Завіті, як рівнож вхід Ісуса Христа в Єрусалим.

Це дуже пожиточно і доцільно установлено нашою св. Церквою ходити з процесією довкола церкви. Все радо ставаймо в християнський похід і других до сього заохочуймо.

о. Єронім Грицина.

ВИРІБ АЛЮМІНІЮ ЗБІЛЬШИВСЯ.

З Шікаго є вісти що в тамошній фабриці, Алькоа, виробляють 50 разів більше алюмінію, ніж виробляли перед війною. Алюміній відділюють з жовтої глини.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

РОБОТА БІБЛІЙНИКІВ.

Пишуть нам, що в деяких сторонах робота біблійників між українцями знов підносить голову, отже треба цій справі присвятити трошки уваги.

Перше — біблійницька група є чужого походження, створена чужим інтересом, й оскілько видно — інтересом не релігійним, але чисто політичним.

Фармер вважає землю жерелом прожитку, отже він ту землю оре, волочить (скородить), „каливейтрує", ліс корчує, каміння витягає, воду спускає. І не сам, але бере до того платних, наємних робітників. Він знає, що оскілько краще землю порозбиває і роздробить, остілько більше буде для нього хліба.

Знов же є на світі політичні фармері і для них тою землею, що дає хліб, є широкий людський загал. Отже вони вживають подібних способів, як і рільник-фармер: вони серед загалу корчують, що вважають потрібним, громадське життя орють, волочать, валують, грудки розбивають, словом — роздробляють і розбивають людський загал. Вони знають, що оскілько більше його порозбивають, остілько більше дасть він їм хліба.

І таку роботу роблять таксамо наємними робітниками, нераз добре платними і відповідно до „корчовання" підготованими.

Де така робота робиться, там вживають найріжнороднійших, навіть цілком ворожих собі інструментів. Де прийдасться Біблія, там вживають Біблії, в іншім місци вживають атеїзму (безбожництва), в третім виходять до „корчовання" з суботою, в четвертім з ідеєю робітничого інтернаціоналу, в пятім з Марксом, в шестім з грішми і т. п.

Минає трошки часу і ви бачите, а та чужа рука вже „викорчувала" на громадській ниві одну родину, другу, третю. Викорчувала, викинула з корінем з громадського ґрунту, перевернула догори ногами. І вже той „викорчуваний" став розкладовою силою серед громадського життя.

Малосвідомі люде є матеріялом для експериментів. Несвідомого кожди за собою поведе — покаже цукорок і несвідомий повандрував. Несвідомому можна найбільше неможливе обіцювати, а він повірить що дістане; можна найдурніше проповідувати, а він буде вважати за правду. На те ж він несвідомий.

Коли ходять хочби про біблійників, то розумний запитав би:

1. Хто, де, коли заснував цю ґрупу, що звесь біблійницькою? Де точна писана історія тої ґрупи — така історія, що можна би довідатись про якість і розміри праці біблійницької організації? Про її внутрішну будову, спосіб праці, цілі...

2. Відомо з оголошень, що біблійницька організація друкує свої книжки в яких 30 мовах, багато книжок; а з досвіду знаємо, що нераз роздають ті книжки дармо — отже звідки на все те дістає біблійницька організація капітал? Очевидно мусять бути люде, що дають на таку роботу великі суми — та хто вони? Чому світ не має про них знати, як знає про інших філянтропів (жертводавців)?

3. Хто саме посилає біблійницьких кольпортерів і кольпортерок (продавців книжок) і „проповідників"? Хто їм платить? А виходить, що вони добре платні люде, бо майже всюди їздять великими автомобілями. Тай часу дармо не дають. Це не Єговові пророки, що ходили пішки і босими ногами, як загал; це люде, що належать до кляси понад загалом.

Такі і подібні питання мусить поставити собі кождий розумний чоловік! Загал повинен такі питання поставити! Коли якась недобре відома посторонна сила починає свою працю серед громадського життя, то загал, громада повинна до подробиць розвідатися, що це за сила, звідки приходить і чого хоче.

А звідки розвідатись? Від представників тої сили, від її післанців, робітників. Нехай вони дадуть потрібні інформації; нехай скажуть, де головна кватира їх організації, з якої можна би всі відомости дістати.

Біблійницька робота може поширюватись лише в слабо зорганізованих околицях і громадах. Де люде дали біблійницьким пророкам належну відправу, там літа минають, а біблійники таку околицю здалека обминають. Це показує, що вони роблять з точним обрахунком.

Вони можуть розкладатися з своєю роботою лише там, де є до того пригожий ґрунт; там, де несвідомий чоловік приймає до хати, гостить та просить: „Може знаєте що добре, то скажіть"... Там, де люде не вважають себе громадою і не вміють стати, як громада; там, де громадське життя є наче публичний вигін на який може заїзджати кождий, хто хоче і робити, що хоче, нікого не дозволяючись.

Можуть бути такі громади і там легко „корчувати". Заїхав, підважив трошки з одної та другої сторони і вже цілу родину з корінем перевернув. А за час другу, третю...

Деяких людей можна „викорчувати" грішми — тих, що і так не мають твердого морального ґрунту під ногами. Відомий нині випадок, де чоловік захоплюється біблійницькою „релігією" з тої сторони, що: „вони великими автомобілями їздять". Має чоловік апетит на великий біблійницький автомобіль. В тім все його біблійництво!

Біблійницький пророк, чи пророчиця не йде між нашу громаду, щоби її скріпляти, але щоби розбивати — отже їх робота є роботою руїнницькою.

Вона є загрозою громадському життю, отже громада повинна поставитись до неї, як розумна зорґанізована громада. Поставитись по культурному.

Таку справу повинна громада обговорити на своїх громадських нарадах — обговорити широко, подрібно і прийти до ясних і певних постанов — відносно біблійників і відносно членів громади. Аджеж члени повинні мати громадські обовязки—вони ж люде „під законом", зорґанізовані, а не купа безладного матеріялу.

Там треба би обговорити, як кожда хата, кождий громадянин повинен найрозумніше ставитись до ширителів біблійництва, до їх проповідей, книжок, газет, грамофонів...

Цю справу треба поставити темою для відчитів і всяких сходин, а тоді біблійницькі робітники будуть наші громади здалека обминати.

ТИМ, ЩО ДО „ВІСТНИКА" ПИШУТЬ.

Хто приготовляє до „Вістника" допис, чи статтю, повинен памятати кілька річей — і так:

Нехай сам перечитає, що написав і справить похибки — поправить невиразно написані імена, додасть те що пропустив...

Дальше нехай памятає, що місця в „Вістнику" нема багато на довгі статті, отже нехай стискає матеріял, обмежуючися до більше важного. Треба памятати:

Коли пишете рукою на картках (на одній стороні) звичайних шкільних зшитків (зошитів), то на цілу сторону „Вістника" треба 9—10 таких карток, залежно від того, чи письмо дрібніше, чи грубше.

Хто пише на машині (на тайпрайтері), то нехай собі вичислить такими картками, скілько місця його письмо забере. — Знаючи це, дописувачі будуть знати, де вони стоять.

Хто друкує на тайпрайтері, нехай лишає між лініями більше простору. Тоді буде місця для редакційних поправок; тай друкарам лекше буде складати.

Жіночі імена, де можна, писати з жіночим закінченням — Підгайна, Лісова, не пані Підгайний, Лісовий . Лише там, де тяжко дібрати жіночого закінчення, давати закінчення мужеські (але таких є дуже мало).

Не давати жінкам чоловічих імен — не писати: пані Петро Підгайний. Це що найменше нісенітниця, бо жінка не може Петром зватися. В українській мові жінка ніколи Петром не була. Коли ходить конче про те, щоби зазначити, чия це жінка, то написати: Софія Підгірна (Петрова).

Коли хто зазначує родину, то рівнож нехай не пише „п-во М. Круглий", бо це рівнож нісенітниця: коли „панство", то „Круглі", а не „Круглий". Треба писати: „П-во Микола і Настя Круглі, п-ство Петро і Маланка Лісові. Або саме п-во Лісові.

Коли ж написати: П-во П. Лісові, то оден П. не є панство, але пан. Панство мусить мати найменше два імена, коли імена дається.

Це були би ті уваги, що треба би їх памятати.

Ред. „Вістника".

ХЛОПЕЦЬ ВТОПИВ ХЛОПЦЯ.

Вересня 30-го в Торонті 7-літний хлопець втопив Нормана Равна, що мав півпята року. Він втрутив його в воду, де було 30 стіп глибоко. Два інші хлопці, 8 і 6 літний, хотіли Нормана ратувати, злапали його за руки, але хлопець-злочинець почав кидати в них камінням, отже вони мусіли руки пустити.

КІЛЬКО ВИСИЛАЮТЬ МЯСА.

Впродовж року дотепер зі Стейтів вислали американському війську до Австралії та Нової Ґвінеї 80 мільйонів (80,000,000) фунтів овочів та ярини, а 30 мільйонів фунтів воловього мяса і баранини.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXII.

Церковні Книги.

Православна Церква має багато церковних богослужбових книжок і так:

1. Євангеліє — є найважнійшою церковною книжкою. В ній є чотири Євангелії: Матея, Марка, Луки та Івана. Євангеліє, це життя і наука Ісуса Христа, отже той закон, який християне від Ісуса Христа мають.

Зміст Євангелії поділений на частини, на Голови і т. з. „Зачала", що показують, де треба кождого дня починати Євангеліє читати, а де кінчити.

Книгу Євангелій оправляють в дорогими прикрасами, вбирають в оксаміт, оковують сріблом, або й золотом. На верхній стороні є образ Ісуса Христа і чотирох Євангелистів, а на спідній образ Матері Божої, або Храмового Святого. Євангеліє лежить на престолі і представляє Ісуса Христа.

2. **Апостол** — В цій книзі містяться „Діяння Апостолів", написані апостолом Лукою; чотирнадцять Посланій (листів) апостола Павла і сім Соборних Посланій — Петра, Якова, Івана, Юди. Апостол також поділений на „Зачала".

3. **Псалтирь** — це збір 150-ти Псальмів, поділених на 20 Катисм .т. е. частей, з яких кожда знов ділиться на три части.

4. **Литургікон**, або **Служебник** — де містяться три Літургії (Служби Божі): св. Івана Золотоустого, Василія Великого і Преждеосвящених Дарів (Наперед освячених Дарів), яка правиться в середи і пятниці Великого Посту.

5. **Часослов** — книга до щоденного Богослуження, крім Служби Божої. Є в ній Вечірня, Повечеріє Полунощниця, Утреня, Часи й Обідниця. Є тут також Тропарі, Кондаки на неділі, свята і будні дні, а також календар.

6. **Минея і Трефологіон**, або **Антологіон** — До щоденного Богослуження, що є в Часослові, додаються ще пісні і молитви в честь „Празника", отже вони є в Минеї. Виїмки з Минеї на важніші свята є в Трефологіоні. Ще є **Минея Обща** (Загальна), отже дуже скорочена.

7. **Тріодь** — де є додатки до щоденного Богослуження на „Свята Подвижні" (рухомі), отже на час від Неділі Митаря і Фарисея, аж до Неділі Всіх Святих, що по Зелених Святах. Тріод ділиться на **Постну і Цьвітну**. — Цьвітна починаєсь суботою перед Цьвітною Неділею (Лазаревою Суботою).

8. **Октоїх** (Осьмогласник) — де є пісні поділені на 8 Голосів; ті пісні додаються до денних Богослужень.

9. **Ірмологіон** (Ірмолой) — де богослужбові пісні, „Ірмоси", підложені під ноти. Крім того підложені тут під ноти й інші богослужбові пісні.

10. **Требник** — має Чини Тайн, Благословень й Освячень.

11. **Акафисник** — де містяться Акафисти.

12. **Типикон** (Типик) — це Устав, який показує, що і як треба брати в Богослуженню.

Крім того є ще менші книжки, в яких є витяги з одної, чи більше книг церковних. Найважніша з тих є **Зборник** (Ізборник), де є вибір з ріжних Богослужень на всі неділі і свята цілого року.

Вкінці є **Молитовник** для вірних, яким можуть послугуватися при відмовлюванню молитов вдома і при Богослуженню в церкві.

ДО ЯКИХ ЗАБАВ НАЛЕЖАТЬ ТАНЦІ.

З початком вересня ц. р. уряд Ню Йорку замкнув шість саль, де бували танці. Причиною була неморальність, що там з танцями провадилася. Туди пішли детективи і побачили, яке там моральне болото.

Що танці молодь любить — це одно, а що танці належать до найнизшого роду забав — це друге. Навіть цілком невинні танці граничать з некультурністю.

Коли кажемо, що де молоді танцюють, там треба би нагляду старших, то тим даємо доказ, що танці забава непевна, підозріла; що молоді танцюють на березі моральної пропасти.

Дехто з письменнійших каже, що колись танці були релігійним обрядом... Так! Але не такі танці, як нинішні! Навіть звичайні танці в давнині не були до нинішних подібні — це була штука артистів. А нині найчастійше це штука тих, що далекі від артизму, як далеке пекло від неба.

Щож до „танців релігійних", то це цілком не були танці в нинішнім розумінню, як не є танцем процесійний обхід кругом церкви.

Молоді люблять танці, але молоді люблять старших неслухати, люблять йти самопас, шукати витріщків, марнувати час, гроші; хлопці люблять кричати, пити, битися, куди не треба волочитися; дівчата люблять по над все убори та витріщки, театри.

Це лише показує, що молоді люблять багато того, що недобре. Дайте їм все, що вони люблять, а побачите, де вони зайдуть і вас заведуть.

Танці, це найдешевша з забав; найдешевша річ, за яку молоді платять золотом.

До танців не треба розуму, ні культурности. Найбільше танцюють ті, що розумом цілком не клопочуться. Коби ноги здорові!

Танці найчастійше, це безконтрольні збіговиска. І для безконтрольного поведення. Аджеж є танці, де час від часу гасять світло, отже яке свідоцтво дає такий факт танцям.

Ще факт, що по містах на танці найбільше йдуть або ті, що недавно опинилися в місті, отже йдуть самопас, або з безконтрольних міських домів — отже це знов свідоцтво проти танців. Діти з поважних домів вільний час поважнійшим матеріялом заповняють.

Нераз дійсними збіговисками є таксамо танці і по фармах.

Але також гіркий факт, що деколи старші владжують танці для молодих, щоби так збирати гроші на ніби поважні громадські справи. Яка короткозорість! Бо чому старші самі не мали би зложити тих грошей, які мають зібрати від танцюристів? І не було би тоді розходів, які є при танцях, тай не було би наслідків, які танці лишають.

Та скаже хто: „Хіба ж я колись не танцював? Що було в вільнім часі робити — сидіти, чи спати?"

Так! Але це показує, що танці є очевидним безцільности, бездійности, поро вочем безцільности, бездійности, пороженечі. Та хто має чим поважним час заповнити, той про танці не думає.

В часах невільництва, в часах панщини старі спочивали, а молоді танцювали. Бо що мали робити? Читати не вміли, про світ Божий нічого не знали, поважно думати не вміли, отже танцювали. А деколи властителі невільників давали танцюристам горівки, щоби ті ще більше танцювали і цілком нічого не думали.

На таких низинах життя найбільше танців відбувалося і відбувається.

Можуть бути молодечі організації з поважними цілями. Там можуть співати і вчитися співу; можуть грати і вчитися музики; можуть читати, дебатувати, слухати розумних бесід, приготовляти представлення, концерти... Можуть застановлятися над біжучими справами їм близкого і дальшого життя. Хіба це їх не обходить?

Відома чужа молодеча організація з такими чотирма цілями: Вчитися — Молитися — Працювати і — Забавлятися. А які цілі танцюристів?

„А що з „українськими національними танцями?" — спитаєте.

Це танці на показ, а не для танцюристських зібрань; це концертові танці, отже справа не танцюристів, але артистів. І за такі треба їх вважати.

Де танці, там всяка людська збиранина; там безконтрольність; там пиятика; там сваволя. І тому діти з поважних, високо культурних домів по танцях не ходять.

Але бувають матері, що вважають танці торговицею і ярмарком для дочок, кажуть: „Коли буде ходити по танцях— скорше віддасться". Яка вузкоглядність! Поважний хлопець шукає доброї дівчини на жінку й господиню, а не танцюристки; а за такою він не буде шукати між танцюристами, але між поважними людьми, між поважними родинами.

Одна забава з танцями можлива, якій не можна робити закиду — коли організація справляє забаву виключно для себе і нікого з поза організації на забаву не впускає. Це рід домашньої забави.

Згадати ще факт: мільйони Українського Народу нині гинуть, а його сини і дочки танцями вільний час заповняють, гопаком. Де розум? Де культурність? Де самопошана? І що чужі розумні люде про таке говорять?

От коли б молоді раз на поважні сходини зібралися і про те поговорили!

Чужі люде можуть дивитися на танці, як хочуть, але українці повинні мати свій ясний здоровий погляд і робити, як здоровий розум каже.

ВЕЛИКИЙ ХРИСТІЯНИН.

Є записана така подія:

Коли Комберленд, відомий драматург, був на дипльоматичній місії в Еспанії, він поважно заслаб. Його відвідав там католицький священик Дон Патріціо Куртіс, що мав вже понад 80 літ віку. Він прибув до Еспанії з Ірляндії, жив тут пів століття і всі широко його поважали, як великого праведника.

І тепер Куртіс дуже жалів, що Комберленд не може мати свого протестантського священика, який би дав духовну поміч слабому. Вкінци каже він Комберлендові:

— Чи хочеш, щоби я дав тобі таку поміч на ваш протестантський спосіб?

Комберленд згодився

Тоді Куртіс роздобув протестантську церковну книжку і виконав якнайточніше й найпобожніше все, що протестантська церква для таких потреб має. Виконав так, що Комберлендови здавалося, немов би коло нього був найщирійший протестантський священик. І він опісля про Куртіса сказав:

— Це дійсний великий християнин, в якого серці нема облуди.

З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ.

ЯК ДІВА МАРІЯ ДАЛА ДИТИНІ ХЛІБА.

Одна жінка повдовіла. Доки жив чоловік, то було лекше жити, а як сама зосталася з дівчинкою, то прийшлося тяжко бідувати. А тут і рік дуже тяжкий, заробити нема де.

Прийшло до того, що куска хліба в хаті нема. Мати голодна та терпить, а дитина терпіти не може. Все: „Мамо, я їсти хочу! Мамо, хліба!"

А сусід її був богач та дуже скупий, немилосердний чоловік. Все, що є на світі, він забрав би і ще було би йому мало. І думає вдова:

— Може б до нього піти і попросити хліба, бодай дитині... Я ж йому відробила би. Але хто знає. В нього хліб є, але Бога нема в серці.

І не думала йти, але як дитина почала з голоду плакати, вдова пішла.

— Слава Ісусу Христу! — каже ввійшовши.

— Слава на віки! — каже сусід згорда — а що скажеш.

— Просила б у вас для дитини кусочка хліба — каже вдова — а я вам відроблю, коли скажете. От плаче, їсти хоче.

Сусід глянув та:

— Я і думав, що дармо ти не йдеш. Еге! Таких я знаю. Дати хліба... А хіба мені хто дав? Коли в мене хліб є, то я сам його здобув, еге! Здобув своїми руками і своїм розумом. Роби і ти так, як я то будеш хліб мати!

— Вам Бог дав — каже вдова.

— То нехай він і тобі дасть. Коли дав мені, то і тобі може дати. Отже було йти за хлібом до Бога, а не до мене. Ти не туди попала, де треба. Йди до того, хто мені дав! — закінчив сусід з насміхом.

Вийшла жінка і не знає, що робити, в котру сторону йти. Може знайшовся б хтось, що поміг би, та соромно людям своє горе показувати. Чи вони зрозуміють? От близький сусід, та що говорить.

Стала жінка, думає, а дитина не перестає: „Мамо, хліба! Мамо, я їсти хочу".

Глянула жінка, а там церква, отже думає:

— Піду, та Богу свою журбу розкажу. Він милосердний і мене не відправить так, як люде.

Підійшла і бачить, що церква відчинена. Увійшла — нема нікого. Стала вона на коліна перед образом Божої матері і молиться:

— Мати Божа, поможи мені! В тебе був Син і ти знаєш, яке терпіння мають матері через своїх дітей. А я не винна, що дитина голодна, а я не маю її чим нагодувати. Поможи мені, або порадь, що я маю робити...

Мати молиться, а дитина не перестає: „Мамо, хліба!" Тоді каже мати до дитини:

— Проси ти, щоби наша добра мама дала тобі хліба. Скажи її, що ти голод[illegible]

Дитина глянула на образ і питає:

— То це наша мама? Адже ж то ви [illegible]

На те вдова:

— Я твоя мама, а це мама і твоя і моя.

Тоді стала дитина перед образом і починає:

— Мамо, дайте мені хліба, бо я дуже хочу їсти. А ми хліба не маємо і не маємо де взяти...

Ледво дитина так сказала, як матері здалося, що справді Діва Марія простягнула руку і подає її дитині хліб та каже:

— Добре дитино! Я знаю, що це таке горе і поможу тобі.

Коли мати на все те дивиться, аж чиясь рука діткнулася легенько її рамени. Вона оглянулась і бачить священика в цеї ж таки церкви. Старенький, сивий, як голуб.

— Що з тобою, Насте? — почав він питати — бачу, що горе в тебе велике. Чув я твою молитву і зрозумів твою журбу. Та не журись! Діва Марія тебе вислухала. Ходи зі мною.

Недалечко, бо поруч з церквою жив священик, отже туди пішла вдова з дитиною. Хотіла йдучи оповідати про своє горе, але священик каже:

— Опісля розкажеш. А покищо треба дитину тай тебе доглянути.

Коли вже вдова з дитиною підкріпилась, розпитав священик про все, а там каже:

— Чому ж ти скорше сюди не прийшла. Я поміг би тобі трошки, та знайшовби добрих людей, що також помогли би. А покищо бери оцей хліб до дому, поки більше буде. І не журись, та дякуй Матері Божій за поміч, а не мені, бо то її воля мене на той час до церкви післала.

Подякувала вдова і пішла, така вже рада.

Та ледви опинилася коло воріт свого немилосердного сусіда, як той побачивши її, почав:

— А куди ходила?

— Ходила просити Бога, щоби мені поміг. Послухала вашої ради.

— А поміг? — питає з насміхом сусід.

— Поміг — відповіла вдова.

— От бачиш! — підхопив сусід — а вона до мене йде. Хіба можу я всім таким, як ти давати запомогу! Ти туди йди! — і сусід зареготався.

Увійшла вдова в свою хату і здалось їй, що Боже благословення наповнило хату. І привітно, і ясно, і просторо в хаті, не так, як перше. Й святі образи весело з стіни поглядають. В души ясно і в хаті ясно.

Лягала вдова спати дякуючи щиро Богу, що післав їй поміч, і забула навіть за свого немилосердного сусіда. Та Господь його не забув.

В глуху північ почула вдова крик на дворі. Отворила очи — це пожар недалеко. Вибігла на двір, а всі будинки її сусіда в вогни. Нараз бачить, а її сусіда несуть попеченого і потовченого. Коли цілий дах палав, він ще скочив до хати, щоби взяти торбинку з грішми, що була захована в сволоці, та вже не вспів здоровим з хати вийти.

Принесли його до вдовиної хати, а ранком забрали до шпиталю. І довго він там був, нім трохи вигоївся, тав все ж вернувся до дому нездоровим і на праве око сліпим. І вся гордість його пропала.

Та вже сам він зайшов тепер до вдови розвідатись, як її живеться. А як відходив, то каже:

— Тепер я знаю, що без Бога ані до порога!

ВЕЛИКІ ЗЕМЛЕТРУСИ.

Історія знає великі землетруси, в яких згинуло велике число людей, отже тут подаємо деякі з них:

1693 року на Сицилії, згинуло 60.000.
1703 в Японії — 200,000.
1775 в Лісбоні в Португалії 50,000.
1783 в Калябрії в Італії — 60,000.
1908 в Калябрії і Сицилії — 76,483.
1923 в Японії 99,331.
1932 в Кансу в Китаю — 70,00.
1939 в Анатолії в Туреччині 50,000.

З ЖИТТЯ ЙОСИФА 2-го.

Коли Йосиф 2-ий проходжувався раз по Відни, побачив молоду жінку, що виглядала дуже зажурена. Розпитуючи він довідався, що це дочка офіцера, який був вбитий на війні. По його смерти мати і дочка заробляли на життя, як могли, а тепер знаходяться в великій нужді.

— А чи уряд не дає вам жадної помочі? — запитав цісар.

— Ні! — каже вона.

— Так треба було вдатися до самого цісаря — каже Йосиф.

— Так, але говорять, що він дуже для себе захланний і з того нічого не знйде — каже вона.

Йосиф дав молодій жінці кілька дукатів і перстень та каже:

— Я на цісарській службі і коли ти прийдеш там з матірю, то я вам поможу.

Невдовзі мати і дочка прибули на цісарський двір, та якеж було здивовання дочки, коли пізнала, що незнакомий, який з нею в місті говорив, це був самий цісар.

Йосиф призначив їм пенсію і сказав:

— Коли слушна справа є за вами, завсігди приходіть до мене!

Йосиф 2-ий був одним з красших австрійських цісарів і дбав щиро про низшу клясу народу і ставав в її обороні. Думають, що його отроїли ті, яким був не на руку.

ВЕЛИКОДУШНИЙ КАРТЯР.

Оден англійський письменник оповідає таке:

Знав я чоловіка, Мил звався, що не любив грати в карти, однакож завсігди грав в домі свого приятеля, куди його часто запрошували. Грав, щоби свого доброго приятеля вдоволити.

Та хоч гри в карти не любив, але щастя йому сприяло і з кождої гри він ніс кількось грошей до дому.

Та раз той же товариш признався Милови потихо, що коло нього грошева скрута. На те каже Мил:

— Прийди до мене, а якось ми справу полагодимо.

Коли приятель прийшов, Мил отвирає шуфляду, винимає гроші і каже:

— Це твої гроші і я тобі їх віддаю.

— Як мої? — питає приятель.

— А так твої — каже Мил — бо це всі ті гроші, які я в твоїм домі за всі часи виграв. Я не взяв собі з них ані цента, але складав, щоби на добре діло передати. Отже бери... Однакож одно услівя...

— Яке? — питає приятель.

— Таке, щоби ти закинув на будуче гру в карти.

І приятель додержав приречення.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для стар[illegible]
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Брендон, Ман.)

В неділю 5 вересня б. р. в місцевій українській православній церкві відбулося вінчання п. Дмитра Максимюка з панною Галею Мазяр. Чину вінчання довершив парох о. Е. С. Улян при численній участи дружини весільної, молоді та старших громадян.

В часі вінчання о. Улян в першій мірі висловив свою радість, що по 12-літній своїй відсутності в Брендону мав нагоду свою колишню ученицю рідньої школи вінчати з давно знакомим йому молодцем, як також зложив щиру подяку, що панство молоді приїхали аж з Едмонтону спеціяльно на те, щоб вінчання відбулося в присутности родичів панни молодої та в тійже церкві, до котрої вона враз з родичами з любовою ходила ще малою. Хотяй тепер перебувала далеко від родини, то в так важну в життю хвилю, не зважаючи на кошти і віддаль, прибула на потіху родичам до дому. Поза тим мав о. Улян дуже гарне і повчаюче слово, як для молодих так і присутних, котре на довго лишиться в памяти.

Пан Дмитро Максимюк, молодий, це колишній учитель, що своєю мозольною і витревалою працею, як патріот, лишив гарні спомини у Витків, Саск. і околиці. Не перериваючи студій, осягнув степень електричного інжініра і тепер вибраний секретарем Інституту П. Могили, бо, маючи заняття в університет, буде стало мешкати в Саскатуні.

П-на Галя Мазяр, скінчивши школу, одримала посаду касієрки в Сейфвей Компанії в Едмонтоні. Поза тим стала звісною як співачка, виступаючи в сольовим співом на радіо в Едмонтоні і тим здобула велике призвання і славу в громадян Едмонтону і околиці.

Після вінчання в домі п-ства Стефана і Розалії Мазяр, родичів панни молодої, відбувся справдішний пир. По молитві і благословінню стола о. Улян підніс перший тост. В коротких, але змістовних словах побажав молодим і їх родичам многих літ. Відтак п. І. Касюрак з своїм вдачним гумором мав коротку гарну промову, котру закінчив також тостом.

По багатім обіді було ще багато промов і в міжчасі п. Касюрак попросив молоду паню Максимюк, шоб щось заспівала гостям. Пані молода не могла так на борзі зорієнтуватися, котру п'єсоньку почати і попросила о. Уляна, щоб піддав її якусь гадку; о. Улян сказав: „Співай, Галю, такої, яка тобі найбільше люба". Галя задумалася коротенько і своїм милим голосом почала: „Витай Маріє" (Аве Марія).

По відспіванню захоплені гості нагородили співачку гучними оплесками, а п. Касюрак подякував від всіх. Зараз же о. Улян зробив висновок, вставши і сказав: „Побожних родичів побожна дитина. Честь вам родичі, і тобі, Галю, що ти першою по шлюбі піснею величаєш Бого-Матір. Радій і ти, мужу Галі, бо над вашим домом спічне опіка Пресвятої Діви". Потім співала Галя і гості поважні пісні на переміну з промовами і товариською гутіркою.

На цім місці належалося б і це згадати, що п. Панько Батицький, вуйко пані молодої, не жалів труду, а приїхав з двоалітним синком аж з Пікчербют (коло Летбридж, Алберта), не тільки на весілля, але також щоб охрестити свого синочка Евгена в нашім обряді в святій Українській Православній Церкві. Честь йому!

Під кінець забави батьки молодої панство Мазяр, зложили подяку гостям і свому пароховi з окрема і по відспіванню кількаразового Многоліття п. Касюрак дав заклик до збірки на нашу пресу. О. Улян пояснив вартість преси для церкви і народу і конечність її підтримки і зараз же почалася збірка на „Український Голос" і „Вістник" по половині, котра випала як слідує:

По 1 дол.: п-ство: Стефан і Розалія Мазяр, Іван і Анна Касюрак, Стефан і Анна Комарниця, Іван і Евгенія Скоробогач; пп. Панько Батицький, Петро Бичок, Волод. Батицький, панна Марія Мазяр (учителька); по 50 цт.: Василь Янда Дмитро Шапка, Андрій Тва (англієць), Микола Мазяр, Петро Кіндрачук, п-на Юлія Мазяр (норса), пані Марія Шигельська.

Щира подяка всім жертводавцям і побажання від „Українського Голосу". Вам же молодята многих літ.

Гість.

ПРОЩАННЯ ВСЕЧ. о. ГИКАВОГО.

(Содборі, Онт.)

Неділя 29 серпня остане довго в памяти парафіян української Православної Церкви в Содборі. Того дня члени і прихильники православної церкви прощали свого пароха всеч. о. Гикавого і добродійку в дорогу на нову парафію.

Того дня рано до церкви зійшлося більше людей, як звичайно. Хто мав нагоду, то зайшов до церкви, бо хотів ще бути на останнім Богослуженню свого пароха. Зійшлись й діточки рідної і недільної школи, бо й вони хотіли попрощати свого учителя, з яким вони так зжились як зі своїм добрим батьком.

Поза науку з Євангелії о. Гикавий закликав вірних до згоди і праці у своїй рідній церкві; просив відкинути всякі маловажні непорозуміння на бік а, вибравши собі одну важну мету докінчення будови церковного будинку — йти всім спільно вперед.

По Богослуженню ще довго не розходилися вірні. Обступили свого пароха і зі сльозами в очах і в послідне хотіли ще трохи поговорити.

Вечером запрошено о. Пароха і добродійку до салі, де вже все було готове до спільної вечері. Добрі і працьовиті жінки навносили багато смачних страв, а дівчатка з рідної школи постаралися прикрасити довгий стіл рижними квітами. І ці маленькі хотіли в останнє віддати честь свому пароховi — учителеві.

При вечері пані Д. Цьотка, заступниця голови жіночого товариства, вручила скромний дарунок Всеч. отцеві на добру памятку від громади і жіночого товариства при церкві.

Пан Цьотка, як господар вечері, сказав кілька щирих і похвальних слів про свого пароха, бо, як сказав він, коли о. Гикавий приїхав до нас два роки тому, то застав в нас великий довг на цім новозбудованім домі і маленьку громадку, яка без священика чулася безрадна. Ціле літо священика не було, довгу не платилося і виглядало, що віритель забере цей будинок від нас. З приходом о. Гикавого вдалося все це поладнати і дякувати Богу за цих неповних два роки сплатилось близько три тисячі довгу. О. Гикавий мусів клопотатись всім. Він самий провадив недільну школу, рідну школу, музику з дітьми і занимався „бінгом", з того були гарні приходи.

Дякуючи за гарний дарунок, о. Гикавий подякував жінкам за їх щирий труд, смачну вечеру та закликав не опускати рук, а дальше працювати, бо це вимагається від кожного українця і українки. Відхилятися від праці при церкві не можна. Хто свідомий свого завдання, працює і не оглядається за признанням, або подякою. Церква — це святе діло і всякі маловажні перешкоди його не знеохочують.

„Прикро мені", сказав о. Гикавий, „що мушу лишати вас. За два роки ми себе пізнали і так зжились, як рідні собі. Жаль мені цих діточок, з якими я провів багато свого часу. Коло них я лишив багато здоровля свого, але не жалію, бо праця моя була не даремна".

Вкінці о. Гикавий подякував жінкам за смачну вечерю, а особливо паням Д. Цьотка і М. Шкрабек, які вложили чи не найбільше свого труду, щоби цей вечер відбувся так гарно.

Між іншими промовляли п. Понюк, пані Цьотка, п. І. Щербій, п. І. Мартин п. Мимка і п. Тимерівський.

При кінці п. І. Щербій попросив, щоб гості зложили свої жертви на церкву, з чого призначено $5.00 на „Український Голос" і „Вістник" по половині.

Іван Щербій.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Тизів, Саск.)

Дня 18-го липня, 1943 року панство Яким і Олена Ґондзьоли на Тизові, Саск. хрестили свого синка Борислава. Тайни хрещення довершив Всеч. о. І. Кусий з Рами, Саск. По Службі Божій панство Ґондзьоли запросили гостей до свого дому на обід. Гості забавлялися до півної ночі. Підчас забави п. Я. Липюк дав заклик до збірки на Пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника".

Слідуючі гості зложили жертви: по 2 дол.: О. Скорець; по 1 дол.: Я. Липюк, Я. Ґандзьола, К. Ґандзьола, Н. Сірник; по 50 цт.: Я. Пасічний, Л. Ярема, Ю. Томчишин, Н. Дорошенко, Л. Тирнір, Д. Бабюк; по 25 цт.: В. Томчишин, М. Якимишин, С. Боднарчук, І. Сахній, Ю. Олійник, І. Дорошенко; разом $10.50 Гості постановили дати по половині — $5.25 на „Український Голос", а $5.25 на „Вістник". Щира подяка жертводавцям.

Присутний гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК В ЧЕСТЬ о. ВАСИЛІВА.

(Смокі Лейк, Алта.)

Заходом членів української православної громади і українського народного дому в Смокі Лейк устроєно прощальний вечерок в честь о. і пані Василів, що опускають Смокі Лейк і перебираються до Редвей, Алберта. Помимо того, що тепер вже жнива й праці коло збору збіжа дуже дощі перешкаджають, то гостей було повна саля, щоб віддати подяку й побажати гарних успіхів у нових церковних громадах.

На цьому вечерку говорило кількох промовців і вони підносили працю й заслуги о. Василіва, які він положив за останніх сім років своєї душпастирської мозольної праці від часу свойого висвячення. На памятку провідник вечерка п. В. Лазарук вручив о. Василіву дуже гарну електричну хатну лямпу, а Укр. Жін. Товариство гарне вишиття. Також на зазив п. Н. В. Гавінчука, присутні гості зложили добровільні жертви на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника", на суму $10.25 з щирим побажанням, щоб ці дві часописи, як сестри, дальше несли й сіяли зерно просвіти, що вони роблять від хвилі їхнього заснування до тепер, а на дальше щоб могли ще більше працювати й боронити українські справи від всяких затій.

Один з гостей.

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Форт Віліям, Онт.)

Серпня 25-го, 1943, сестриці Православної Громади, пані Сторожукова і Миколякова приготовили несподіванку для о. Т. Кисілюка, що мав звідси перебратися в іншу сторону.

Громадяне зійшлися до його дому на прощальну гостину. Тут пані Сторожукова вручила дарунок від гостей з щирими побажаннями, а пані Віктова дарунок від сестриць Православної Громади і від Т-ва О. Басарабової, також з побажаннями.

Дальше була перекуска та бесіди. Промовляли пп. Сторожук, Венгер. Лисий, Ландюк, закінчуючи побажаннями.

Знов же голова, п. Верстюк, попросив, щоби при цій нагоді гості зложили дар на „Вістник" і збіркою занялися пані Здебякова і Віктова. Жертвували

По 50 цт.: пп. Явний, Венгер, Демкович; по 25 цт.: пані: Сторожукова, Киселюкова, Венгер, Горбачевська, Віктова, Васильковa. пп. Ляндяк Антонишин, Сосновський. Боднарчук, Богун, Чеховий, М. Лисий, Верстюк, пані Майданюкова і Миколякова; по 20 цт.: пані Здебякова і п. Лисий; по 15 цт.: пані Галіпька і Боднарчукова; по 10 цт.: п. Сторожук.

Всім жертводавцям щира подяка!

Анна Віктова.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

П-тво П. Стодоли, дня 4-го вересня 1943 року, в церкві св. Володимира в Келґарі, Алта., охрестили свою донечку, Надію-Анну.

Стільна вечера відбулася в домі родичів пані Стодоли, а заравом і щирих наших працівників при православній Церкві, в п-тва Данилович.

Користаючи з нагоди такого гарного товариства, о. Василів зробив заклик до жертв на нашу будучу Колеґію, на що присутні зложили 11 долярів.

По 2 дол.: п-тво Даниловичі, п-тво Стодоли; по 1 дол.: п-тво Кобильники, п-тво Новосади, п-тво Петращуки, пані Н. Світик, о. Гр. Василів; по 50 цт.: Грегорі Мурашка, Ст. Баган.

Жертводавцям щире Спасибіг, а маленька Надя-Анна хай росте на втіху родичам!

По відправі дня 19 вересня 1943 року, п-тво Йосиф і Анна Крищуки з Федора, Алта., охрестили свою донечку Фіялку-Лелію-Анну, та рівночасно запросили велике число гостей до себе на обід.

Після обіду вивязалась бесіда про релігійні справи. А що брак священиків дається дуже відчувати, то священик пояснив, що буде воно красше, коли в нас буде своя Колеґія, де будуть священики виховуватися.

Пан Школьний, дяк з Редвотер, Алта., зрозумівши, що поки така Колеґія зявиться, потрібно буде фондів, пішов з тарілкою, а гості зложили $9.75. Ось їх імена:

По 1 дол.: п-тво Крищуки, п-тво Магери, п-тво Лучки, п-тво Бойки, І. Воввідка; по 50 цт.: п-тво Везбородки, пані Магерв, пані М. Попіль, пані А. Фербей, М. Дерко, П. Ожібко; по 25 цт.: М. Попіль, М. І. Криськів, С. Панців, пан Панців, Ю. Манджюк, Гр. Лесик, В. Школьний.

Всім щирим жертводавцям на добру ціль належиться подяка, а п-тву Крищукам і їх маленькій донечці многих літ прожити.

о. Гр. В.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 30 серпня 1943 року, в редвейському шпиталі заснув вічним сном член і секретар української православної громади, бл. п. Стефан Лозовський, властитель готелю в Редвотер, Алберта.

Покійний числив лише 36 літ віку. У великому смутку полишив старенького тата, дружину Катерину, зроду Онушко, дві сестрі та багато приятелів.

Похоронну Службу відслужив парох з Редвей, а похоронне заведення „Парк Меморіял", що є під управою п. Смолика в Едмонтоні, спустило тіло до гробу

І так несподівано над тим, що недавно мріяв про будучність, виросла свіжа могила.

Підчас похорону присутні увіковічнили . Память помершого тим що зложили замість вінків дар на Українську Православну Колеґію в сумі $25.85. Ось їх імена:

По 10 дол. Парк Меморіял (пох. заведення) з Едмонтону; по 1 дол.: І. Садовник, І. Кіц, пані М. Хмельницька, Софія Бостон, В. Гринчак, А. Колодка, Ф. Хаба, Ст. Онушко, М. Раско, Н. Н. Крайчий, уч. Василь Мальований, а решта дрібними.

Спи сину, мужу, брате, приятелю, а земля на котрій Ти побачив світ, хай буде легкою!

о. Гр. Василів.

ЮРКО ЗІНИК.

(Посмертна згадка)

Здається, що треба бути батьком чи матірю, щоби відчути тяжкий удар, який принесла телеграма для п-ства Василя і Анни Зіників, з Осетна, Алта., що син їх Юрко, котрий перед півтора роками став вояком вже не жиє.

Покійний Юрко, сповняючи військову службу в Келовна, Б. К., дня 30 липня, пішов купатися зо своїм товаришем по зброї, в Оканаган Лейку, та з цеї нещасливої купелі вже більше не вернулися оба живими.

Родичі, не дочекавшися тіла свойого дорогого сина, в сорок днів по його утраті, справили в свойому домі похоронну Службу Божу, на якій зібралося велике число родини й знакомих, що прийшли віддати покійному останню згадку.

Юрко саме тепер мав 23 роки. Був тихої вдачі, вихований в глибокій релігійности і тому по його смерти околиця, де він жив, відчула його страту, а найбільше родичі, брати й сестри.

При кінці відправи парох о. Гр. Василів, розраджуючи пригноблених родичів і родину, завізвав до жертви, якою увіковічнимо його память добрим споминком.

Присутні щиро віднеслися до заклику й зложили $27.50, з чого призначено на Українську Православну Колеґію $15.00, а $12.50 на „Український Голос" і „Вістник".

Жертводавцями були слідуючі особи:

По 1 дол.: А. Швець, Ф. Армстронґ, М. Мельник, пані Мельник, І. Зіник, пані К. Зіник, Ф. Шранц, Ю. Зіник, С. Летерський, Василь Зіник, Н. Зіник, Йосиф Зіник, Вол. Зіник, Л. Зіник, Йосиф Летерський, пані М. Летерська, Н. Гевко, пані Миняюк, П. Летерський, пані Г. Винник; по 75 цт.: пані Л. Шевець, пані Я. Кинфут, пані О. Зіник; по 50 цт.: пані Швець, І. Буньо, пані Я. Мазур, Я. Бойко, С. Бойко, А. Мазуренко, пані О. Німчук, Я. Мулик; $1.25 дрібними датками.

Спи, дорогий сину, Брате, Приятелю! Хотяй твої кости спочили десь на дні озера, зате Твоя душа, як Ти за час свойого чесного життя доказав, стане чистою перед престіл Всевишнього. Вічная Тобі Память.

о. Гр. В.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука.

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Косів
24 Неділя — Шортдейл.
31 Неділя — Пайн Ривер.

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Богдан
8 Понед. — Св. Димитрія—Ґарленд
14 Неділя — Косів
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Венлав (храм).

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Ґлинського

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Роза
24 Неділя — Ґарднтон
31 Неділя — Пембіна

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Толстой.
8 Понед. Св. Вмч. Димитрія — Арбакл.
14 Неділя — Вайта.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Гр. Василіва

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Редвотер
24 Неділя — Еґрімонт
31 Неділя — Радвей

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Осетна
8 Понед. Св. Димитрія — Федора
14 Неділя — Смокі Лейк
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Торебі (Бюфорд)
28 Неділя — Радвей

Адреса: Вох 62, Рідвей, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Є. С. Улана

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Тиндал
24 Неділя — Ст. Мартин
31 Неділя — Дуфрост

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Брендон

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Вінніпеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Желішкевича.

ЖОВТЕНЬ.

3-го Неділя — Гонеймун.
10 Неділя — Сембурґ.
14 Покров Богор. — Принс Алберт
17 Неділя — Принс Алберт
24 Неділя — Шипмен
31 Неділя — Принс Алберт.

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Шипмен (Базар)
8. Св. Вмч. Димитрія — Шипмен
14 Неділя — Гонеймун.
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Принс Алберт
28 Неділя — Сембурґ.

По Утрені катехизація для дітей.

Адреса: 554 — 7-ма вул. Іст, Принс Алберт, Саск.

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ

Друкований на добрім папері — сильна оправа. гарний український друк

Ціна пом'яника 80 ц.

Замовляти в THE HERALD

Box 3626, Winnipeg, Man

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ.

16	С	3	Преп. Діонисія затворн. печ.
17	Н	4	Нед. 18. Свщмч. Еретоя.
18	П	5	Муч. Харитини, преп. Дам.
19	В	6	Ап. Томи з 70, муч. Макарія
20	С	7	Муч. Сергія і Вакха.
21	Ч	8	Преп. Пелаґії, св. Таїсії
22	П	9	†Ап. Якова Алфеєва з 12
23	С	10	Муч. Евлампія й Евлампії
24	Н	11	Нед. 19. Ап. Филипа з 70-ти
25	П	12	Муч. Прова, Тараха й Андр.
26	В	13	Муч. Карпа, преп. Веніям.
27	С	14	Преп. Параскеви серб.
28	Ч	15	Преп. Евтимія нового
29	П	16	Муч. Лонгина сотника.
30	С	17	Память Отців 7-го Вс. Соб.
31	Н	18	Нед. 20. †Ап. Луки з 70-ти

ЛИСТОПАД:

1	П	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	В	20	Вмч. Артемія, муч. Евора
3	С	21	Преп. Іларіона Великого
4	Ч	22	Рівноап. Аверкія еп. Єроп.
5	П	23	Ап. Якова брата Господ.
6	С	24	Преп. Арети, Сисоя і Теоф.
7	Н	25	Нед. 21. Мч. Маркіяна
8	П	26	Димитрія Вмч., мч. Лепт.
9	В	27	Муч. Нестор, преп. Нестора
10	С	28	Муч. Терентія й Неоніли
11	Ч	29	Прпмч. Анастасія римлян.
12	П	30	Муч. Зиновія і Зиновії
13	С	31	Преп. Спиридона печер.
14	Н	1	Нед. 22. Св. Косми і Дамяна
15	П	2	Муч. Акиндина, Пигасія.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Горбая.

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Врокстон, Саск.
24 Неділя Роблин на фармах
24 Неділя — Шортдейл (о. Д. Стратійчук).
31 Неділя — Дрифтінг Ривер

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Шелвелей
8 Понеділок — Димитрія — Ленард
14 Неділя — Етелберт
21 Неділя — Шортдейл
28 Неділя — Роблин на фармах

Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Гришина.

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Смитс
24 Неділя — Тернопіль
31 Неділя — Вакав.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ЖОВТЕНЬ:

24 Неділя — Дафин
31 Неділя — Енгусвил

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Виста

Адреса. Вох 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ЖОВТЕНЬ:

17 Неділя — Ендевор
24 Неділя — Арран
31 Неділя — Годсон Бей Джонкшен

Адреса: Вох 124, Арран, Саск.

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ:

17 Нед. 18. Голос 1. Утр. Єван. 7. Літургія Ап. 2 Корин. 9: 6—11. Єв. Луки 5: 1—11.

24 Нед. 19. Голос 2. Утр. Єван. 8. Літургія Ап. 2 Корин 11: 31—32 1 12: 1—9 Єван. Луки 6: 31—36.

31 Нед. 20. Голос 3. Утр. Єван. 9. Літургія Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

ЛИСТОПАД:

7. Нед. 21. Голос 4. Утр. Єван. Ів. 21: 1—14 (10). Літ. Галат 2: 16—20. Єван Луки 8: 5—15.

8. Понеділок — Димитрія Вмч. Утр. Єван. Матея 10: 16—22. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1—10. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

14. Нед. 22. Голос 5. Утр. Єван. Івана 21: 15—25 (11) Літургія Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN. NOV. 1st, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1943. ЧИСЛО (513) 21

ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ В МОСКВІ.

Що саме обговорюють на конференції в Москві і як взагалі наради відбуваються, нема покищо певних вістей. Те, що часописи подають, це здогадні міркування, очевидно, щоби щось сказати читачам. Поки будуть певніші вісти, можна думати, що ця конференція і змістом і вислідом може бути інша, ніж дотеперішні конференції що відбувалися деинде.

ПОЛОЖЕННЯ В АРҐЕНТИНІ.

Донесення з Арґентини говорять, що там уряд повідбирав чартери багатьом жидівським і масонським орґанізаціям, отже ті без чартеру не можуть провадити своєї роботи. Також розвязано орґанізацію студентів університету, закидаючи їй комунізм, а коли б вийшли розрухи, то спиниться їх рішучими способами. Коло 40,000 студентів бойкотують університети. Є чутки, що заводиться на великі страйки.

В ІНДІЇ ГОЛОД.

Секретар справ Індії, Еймері, говорив в британськім парляменті, що в Індії тепер поважний голод, головнож в цілій Бенґальській долині, де Калькута, Мадрас. В Калькуті денно вмирає на вулицях 150 людей.

З ЛІТАКІВ НИЩИТИ САРАНЧУ.

Цего місяця мають в Арабії і Персії нищити саранчу, посипаючи отрую з літаків. Арабія і Персія, це околиці, де буває багато саранчі, а коли розведесь велика її сила, то все зїдає на полях і городах. З літаків будуть сипати отрую, яка при першім дотику саранчу вбиває.

ГРЕЦЬКІ МОРЯКИ В ЛОНДОНІ.

Грецька ґазета „Гелляс" описує, при яких обрядах грецькі рекрути в Лондоні вступали до грецької фльоти.

Вони зібралися в грецькій катедрі св. Софії (Аґія Софія), всі сповідалися і причащалися. За тим була присяга. Тетрапод (стіл) був накритий грецьким синьо-білим прапором. Після всего митрополит Германос говорив між іншим: „Наш край вимагає від кождого з нас обовязку. Йдіть вперед і нехай помагає вам Бог, Діва Марія і св. Николай, ваш заступник".

ДНІПРЕЛЬСТАН.

Большевики побудували були велику греблю на Дніпрі коштом 110 мільйонів долярів, зробили великий став, поставили машини і виробляли електрику для фабрик на широких просторах. Коли німці йшли на схід, большевики греблю знищили. Німці її направили, а коли прийшлось відступати, то вони тепер греблю знищили.

ДОМАГАЄСЬ 405,500 ДОЛЯРІВ.

Танцерка Дж. Роґнан, чи Ронян, з Лос Енджелс, внесла позов з домаганням, щоби Летнича Компанія заплатила їй 405,500 долярів за її чоловіка, що згинув, коли літак, на якім був її чоловік, в Портуґалії розбився.

ПЯТА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Теперішня позичка перемоги має назначену більшу суму, ніж попередні чотири позички, однакож всі вірять, що вона якнайкраще вдасться. Досить згадати, що при попередних позичках було зібрано завсігди більше, ніж було назначено.

Тепер назначено для зібрання 1,200,000,000 долярів; але коли взяти на увагу попередні позички, то цю суму можна певно зібрати. Треба лише, щоби кождий чоловік по своїй змові дав свою частку. Тай вдійсности не дав — а позичив!

Що може бути за 100-доляровий бонд? Може бути оден підводний набій проти субмарин; можна зробити 18 байнетів; або 20 протитанкових мін; або 28 ґазових масок для несподіваного морського нападу (командос); або 44 сталевих шоломів; або 50 ручних ґранат, або 3,000 куль. Таку силу можуть мати кожді сто долярів. А коли взяти, що назначена сума має 12 мільйонів соток, то ціла сума буде мати 12 мільйонів разів більшу силу.

Грошей треба на всякі річи. Дивізія піхоти за день бою зужиє 542 тонів амуниції. Ленкестер-літак бере 2,000 гал. ґазоліни, щоби залетіти до Рур і назад. Треба на багато річей і треба без відкладання.

Коли взяти 50 долярові бонди, то такуж силу і вони мають, коли їх буде багато — а на 50 доляровий бонд може кождий пересічний чоловік спромогтися.

Купно бондів, це прискорення закінчення війни. А всі раді, щоби війна скоро скінчилася. Отже кождий позичений воєнній справі гріш наближає війну до закінчення.

Купно бондів, це забезпечування себе і тих, що воюють — власних синів. І тих, що тут і які раді, щоби війна закінчилася якнайскорше. Бонд, це їх сила, що працює за них до скорого закінчення війни.

Купно бондів, це забезпечення будучности і собі особисто і цілій тутешній країні — забезпечення її добробуту.

Хто багато сіє, той багато збирає; хто не сіє — не буде збирати і скоро проїсть, що має.

Це треба памятати, коли Пята Позичка стукає до дверей!

ЗГОРІЛО 88 НА ВОДІ.

Коло берегів Флориди зударилося 21 жовтня два „тенкери" (судна, що возять ґазоліну), судна запалилися, отже згинуло 88 осіб. Навіть деякі з тих, що поскакали в воду, погоріли, коли ґазоліна розлилася по воді і горіла. Вратувалося 28. На однім кораблі не було ґазоліни, а другий мав великий набір ґазоліни для літаків. На нім було 43 особі, а вратувалося сім.

16-ЛІТНИЙ ГЛУЗУЄ З СУДУ.

Коли в Ню Йорку суддя Лейбович засудив 16-літного Насчака на 20 до 40 літ вязниці, Насчак глузував собі з судді. Він сказав: „Памятай мене, ти щуре, що за три місяці я тебе побачу!"

ЯК ГАЙЛЕ СЕЛЯСІ СВЯТКУВАВ.

Минувшого травня було два роки, як італійці забралися з Етіопії і Селясі міг вернутися до дому. Отже 5-го травня було велике свято в Аддіс Абабі, столиці Етіопії. Після Богослуження, на якім був Селясі і представник Александрійського патріярха, Аксумський митрополит Николай, Селясі поклав угольний камінь під будову Памятника Свободи.

ЗВЕРТАЮТЬ УВАГУ НА ПАЛЕННЯ СТЕРНІ.

Був недавно випадок, що зударилися автомобілі й одна поранена жінка вмерла, було також кількоро ранених, а причиною зудару мало бути те, що дим з горіючої стерні закрив дорогу і їздці не могли бачити далеко перед собою. Отже при розслідженню справи піднесено цю увагу, а то, щоби фармері зважали при паленню стерні звідки і куди вітер віє, щоби дим не розходився по головних дорогах. Друга пригадка, щоби їздці були також більше уважні.

МИТРОПОЛИТ НЕ ВІДПОВІВ ПРЕМІЄРОВИ.

„Гелляс" доносить: Грецький прем'єр, Раллес, очевидно під напором німців, післав письмо до Атенського архиепископа Дамаскина з вимогою, щоби грецьке духовенство виконувало постанови окупантів. На той лист Дамаскин не відповів — він стоїть на тім, що ніхто не має права мішатися в церковні справи.

МАЛО ВУГЛЯ В СТЕЙТАХ.

Администратор Опалової Справи, Ґрей, заявив в Вашингтоні, що цеї зими буде велика недостача вугля через брак копальняних рук. Мусять мати вуголь фабрики воєнних виробів, електровні і залізниці, а решта як буде можна.

ПОСИЛАЙТЕ ПАКУНКИ ДО 1-го ЛИСТОПАДА.

Оголошено, що хто хоче, щоби його пакунок зайшов до вояків на свята (латинські) за море, то мусить вислати до 1-го листопада.

ЛОЙД ДЖОРДЖ ОЖЕНИВСЯ.

Британський премієр з минувшої війни, Лойд Джордж, оженився з своєю довголітною секретаркою Францесою Стівенсон. Він має 80, а вона 55 літ.

НЕ БУДЕ ДОСИТЬ МАШИНЕРІЇ.

Г. Г. Блюм, адміністратор виробу господарської машинерії, сказав недавно, що фармері не повинні позбуватися старої машинерії з надією, що куплять нову, бо в 1944 р. фармерської нової машинерії не буде подостатком. Отже нехай обходяться, кілько можна при старій.

ЗА КІЛЬКО ТРЕБА МОЛОКА.

Др. Л. Доблин обчислив, що американська родина в місті потребує на молоко для хлопця, від колиски до 18-го року, 2,360 долярів, а для дівчини 2,180 до 18-го року життя. Це по передвоєнній ціні.

ДЕЩО З УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ.

Друкарство на Україні.

Друкарську штуку вважали колись в Московщині грішною справою і так пр. друкар Іван Федорів мусів тікати з Москви на Україну.

Друкарська штука стояла на Україні дуже високо, друк був дуже гарний, робота добірна. В 1669 році Москва вдаєсь до Київа, щоби тут надрукували для неї книжок.

Москвини впочатку зазначували в книжках не сторони, але картки, а зазначувати сторони навчилися вони від українців.

Москвини не ділили одного слова від другого і писали все разом, а ділити навчилися від українських друкарів.

Заголовок книжки москвини давали на кінци книжки, а вже під українським впливом почали давати заголовки на початку книжок.

В лютім 1701 р. цар Петро посилає своїх людей до українських друкарень в Чернигові й Київі, щоби навчилися друкарської штуки. Так поїхав туди Михайло Дмітрієв — „до книжних друкарень, щоби навчився друковання книжок як виробляти черенки і всего другого"... Тоді київська друкарня славилася гарним друком, добрим папером і чистою роботою.

Про Москалів.

Вчений Пуфендорф писав в своїй книжці „Вступ до історії европейських держав" про москалів так:

„Русскі погані і нездержливі, жорстокі і кровожадні люде; коли їм добре йде, то понад міру горді, в противнім же разі низькі розумом і прибиті. Способні хитрувати для того, щоби щось здобути, більше, ніж який другий народ. Рабський нарід і по рабськи кориться; люблять, щоби влада примушувала їх до послуху жорстокими способами. А що всі їх забави складаються з бійок і ран, отже до них часто вживають буків і канчуків."

Бужинський, що перекладав Пуфендорфову книжку для Петра Великого, був це місце валишив, але цар довідався і казав з книжки нічого не випускати.

Про Українців.

Українці розуміли, бо бачили московську некультурність, отже не хотіли перед москалями гнутися. Це дратувало москалів. П. Румянцев писав 1760-го року про українців-патріотів:

„Та невелика частина людей інакше не говорить, а лише так, що вони на всім світі визначні люде, що нема понад них сильніших, відважніших, мудрійших; і нігде нема нічого гарного, нічого корисного, нічого такого свобідного, щоби їм придалося — бо все, що в них, то красше від усього."

Дратувало москалів те, що українці розуміли свою висшість і вміли її належно оцінювати та захищати.

Київська Академія.

Київська, чи Могилянська Академія, заснована митрополитом Петром Могилою, була інституцією, яку знали і далеко поза Україною. До неї присилали синів на науку дальші словяне і несловяне — серби, болгари, румуни, москалі. Ще цар Петро І посилав до Київа в науку, він писав 1697 р. патріярхови:

„Ставлять в нас священиків, а письма мало знають... тому треба би післати хоч 10 чоловіків до Київа до школи".

Щож до Академії, то в 1736 р. було в ній зза кордону 127 студентів; в 1737 році 122, а в 1790 вже 47.

В 1742 р. вчилося в Академії 1243 студентів; в 1744 р. було 1160; в 1751 р. було 1193; в 1765 р. було 1069 студентів. Отже бачимо, яка це велика інституція була.

Додати б, що в Академії вчилися діти з висшої і низшої і ще низшої кляси населення, бо Академія не була для якоїсь одної кляси.

Учитель царя Петра 1-го, князь Борис Голіцин, зачісувався по козацькому. Московський патріярх Никон їздив в українській бричці. Року 1666 призначили українського монаха з Межигорського монастиря, щоби був царським садівником і щоби привіз з Київа слив та винограду. В 1671 р. кличуть в Московщину українця пекаря, щоби там пік гарний хліб і пироги. Так ще недавно Москва була такою некультурною. І своєї культури таки не витворила, але українську собі перебрала і до своїх потреб понагинала.

ПОНЯТТЯ ВІЧНОСТИ.

Люде, яким Бог на душу положив обовязок думати і так бути світлом і проводом для других, нераз застановлялися над тим — що це таке Вічність. Де її початок, де її кінець? Але відповіди не знайшов ніхто. Не мав слів на вдповідь людський розум і лише серце відповідало, що Вічність, це не час і не простір, але той Бог-Володар, в якому міститься існовання світа, з якого серця випливає життя вселенної. В ньому одному Вічність замикається.

Хотячи собі уявити ту божеську Вічність, праведний цар Давид кличе:

— Перше, нім гори повстали, нім сотворив ти землю і весь світ, від віку до віку ти еси, Боже. Бо тисяча літ перед очима твоїми, мов день вчорашний, що минув. Днів же нашого віку сімдесять літ, а коли при силі вісімдесять літ, то слава з них така, що труд і болізнь. Час бо скоро минає і ми зникаємо. — Пс. 90.

Над Вічністю роздумував св. Теодозій, а коли заснув, побачив ангела, який сказав:

— Стоячи на земли хочеш землю піднести. Вічність, це Святиня, перед якої дверми чоловік може молитися, але до неї не увійде. Та щасливий, хто відчув душею, що він перед дверми Вічности.

Прикметами Вічности показує велич Божу і Маркіян Шашкевич, коли каже в Псальмі:

— Той, що звелів нічому зродити світи, величне сонце і тьми звізд, що звелів темноті перекинутися в світло, з котрого долоні сверкнули вогні і вдарили води, котрого невидиме око вирить гадки душ наших, котрий спрягдить собою безпочаток і безконець, котрого серце всему світу серце, а воля — гараз всіх віків і всіх сторін щастя — той з тобою — Бог з тобою!

Та коли наш розум силуеться обняти Вічність, то запитаймо своїх приятелів, кілько років буде з мільйона днів. І відповідять нам ріжно.

— Може літ двадцять — скаже оден.

— Може трийцять, пятдесять, вісімдесять — скажуть другі.

— Може буде сто років — скаже ще оден.

Але не вгадає ніхто. З мільйона днів було би 2,735 літ. Від Різдва Христа до нині не минуло ще мільйона днів.

От яке велике число мільйон! Ми і числячи його, не розуміємо вповні його величини, а щож доперва думати нам про вічність!...

НЕЗАСЛУЖЕНИЙ ДОКІР.

Якми судом судите, таким і вас осудять Мат. 7: 2.

Суд без милосердя тому, хто не мав милосердя. Яков 2: 13.

Не докладайте тягару до чужого горя. Не докладайте; ви старайтеся зрозуміти і злекшити чуже терпіння.

Убогий чоловік довго хорував. Навідувались до нього товариші, тай перестали навідуватись. Приходили сусіди, тай їм його слабість уже докучила. Була лише одна людина, що не забувала і не лишала слабого, а тою була його жінка. Для неї не було ні дня, ні ночі — вона ніколи не скидала важкого тягару зі своїх збідованих плечий.

Та коли голос дзвонів звістив, що терпіння хорого скінчилися, зібралися до дому померщого всі віддати послідну прислугу небіщикови.

Прилагоджено домовину. Ось уже лагодять знакомі свого товариша в далеку дорогу. Вже заспівали дяки:

„Прийдіте послідное цілованіє дадім братіє умершому... це бо розлучаемся"...

І потекли рясні сльози по лицях зібраних. Одна лише вдова дивилася спокійно, немов то не в її хаті все те діється і не її мужа виряджають в іннший світ.

А як тіло виносили уже на двір, почула вдова шепіт між зібраними:

— От бачите яка! Ані сльози не зронила! Не мае чого небіщик жалувати, що вмер!

Почула збідована вдова таку мову, заломила руки і закликала:

— Люде добрі, ви судите мене! Але скажіть, де взяти сліз, коли всіх їх забрали в мене дні без відпочинку і ночі без сну. Хіба ж ви цего не бачили і не знаєте? Де взяти більше сліз, коли...

Не договорила. Вона схопилася руками за серце і впала мертва побіч домовини свого мужа. Її щире, зболене серце не видержало незаслуженого докору.

ХРИСТІЯНСЬКА МАТИ.

До Діоскора, великого мучителя християн, привели були 80-літну жінку християнку.

— Чим ти в життю занималася? — запитав Діоскор.

— Мое заняття в життю було — заняття матері і я виконала свою задачу так, що нині не можу перед нічим соромитися.

— А як же ти її виконала?

— Я виховала шіснадцятеро дітей і всі такі, як я бажала.

— Які ж вони?

— Всі щирі і ревні християне. Ані одно не пішло іншою дорогою, як я йому вказувала.

Задумався Діоскор, а там питає:

— Як же ти могла всіх їх так однаково виховати?

На те жінка:

— Кождого разу, коли я брала дитину до грудей, щоби її погодувати, я молилася, щоби я не годувала дитини для діявола.

Над такою відповідею задумався Діоскор і передумавши, казав християнку пустити на волю. Супроти такої гідної матері його жорстоке серце мусіло змякнути.

НАШ ДІМ — НАШЕ ЖИТТЯ.

Бережіть свого дому.

Треба свій Дім шанувати. Треба дбати, щоби він був Нашим Домом — таким нашим, що хто лише до нього зайде, то зараз зрозуміє, що це Наш Український Дім.

Було таке: сусід українця мав прийти на Різдвяні Свята до українця їсти з ним Святу Вечеру. Йому хотілося бачити Українське Святковання, українські звичаї, покушати святочних українських страв.

Та яке було його здивовання, коли перед ним поставили англійські страви. Не було ані дідуха, ані сіна, ані куті, ані голубців, ані пирогів, ані підпеньків, ані свічки... Не було святочних желань, не співали „Бог предвічний"...

І пішов сусід до дому невдоволений. Він опісля говорив своїм:

— Був я в хаті чоловіка, який себе самого не шанує. Він викинув з свого дому все, що його власне, передане його предками, а на місце викиненого взяв чуже, яке до нього не належить. Я хотів бути в нього на Святах, але не був, бо в нього Свят не було. Він гостив мене не своїм, але моїм власним хлібом. Він завів в своїй хаті порожнечу і думав, що порожнеча буде мені до вподоби. Нерозумний і ще раз — нерозумний чоловік!

Чи міг той сусід що інше сказати?

Відомий інший примір... Англійський учитель був в українців на Святах — їв з ними Святу Вечеру, слухав коляд, а рано ходив з ними до церкви. Опісля ж сказав:

— Ви люде щасливі, коли в вас є такі дорогоцінні релігійні скарби. Це таке, якого за ніякі гроші не купите. Це велике релігійне і культурне богацтво. Мені завидно, що я такого не маю... Отже бережіть його, бо коли раз занедбаете, то вже ніколи не відзискаете!

Коли дитину починати вчити свого письма? На таке питання нема в нас ясної відповіди.

В жидів, як старого, досвідченого народу, приняте правило, що дитину можна і треба вчити свого письма, коли вона має три роки. І старші українці пригадують собі, як в Старім Краю жиди по містах малих, трилітних дітей, вели, або несли до „хейдеру" — до жидівської школи. Отже коли дитина в шести роках йшла до загальної публичної школи, вона свое письмо вміла вже дуже добре. Коли починала вчитися чужого, то свое вже три роки вміла.

Свое було в них на першім місци.

По селах, де в селі було дві, чи три жидівські родині, жидівські діти знали жидівське письмо таксамо. Нігде не було жида, щоби не знав жидівського письма. Тому жид був жидом і його дім був жидівським домом, діти були жидівськими дітьми.

На американськім континенті ставлять жиди правило, що: „Правильне жидівське виховання в Еврейській Школі повинно початися, коли дитина почне ходити до публичної школи".

Про Дім говорить англійський драматург і сатирик, Доглес Джеролд:

„Палата, де нема жінки, моровом проймае. Але — скинь дах з хати, повибивай вікна; нехай двері скриплять, нехай комин курить; нехай до хати світить сонце, віє вітер, падає дощ — однакож коли є там жінка, то можна в такій буді жити."

Короткі вислови.

Любіть дітей розумно. Не забувайте, що як ви до них відноситесь, такою стає їх душа, стає їх сучасність і будучність. При попуску з них станугь маловартні діти і маловартні люде; жорстокість їх понівечить; а поміркована рішучість, розумна карність і примірне поведення вас самих, збудує в дітей чистий характер, здоровий розум і поважання до вас та до всего, що гідне поважання. — Сильван.

Не розбуджуйте в дітей нерозумних забаганок і не вволюйте їх кождій просьбі. Дитина не знає, що можна, а чого ні, що добре, а що зле, тому всего забагає, а ви давайте їй лише те, що за розумне вважаете. — Сильван.

Не заставляйте дітей полагоджувати з другими людьми тих справ, які лише ви самі повинні полагоджувати; тих справ, де треба розуму дорослих людей і розуміння самої справи.

Не відноситься до дітей легкодушно і зневажливо. Коли їх зравите своїм нерозумом, то вас на світі не буде, а вони будуть ваше нерозумне до них відношення памятати. Біль, який ви в душі дитини зневагою викличете, ніколи не затихне. — Доріо.

Не готовте дітей найперше на богачів і панів; готовте їх найперше на гідних людей, на добрих християн, на свідомих членів свого народу. Коли вони такими будуть, все інше вони здобудуть. — Дан.

Змалку вчіть дитину, що є на світі розумні і нерозумні річи; що є святе і грішне; чесне і нечесне; користне і шкідливе; гідне і негідне; конечне і неконечне. Давайте їй відповідні приміри, толкуйте їй. Це буде те добре насіння, що в будучім життю дитини принесе плоди в сотеро. — Ріхтер.

ТРІВОЖНА СПРАВА.

Історики кажуть, що давна римська держава розсипалась головно через те, що життя загалу морально було знидіо. Ніхто не відчував обовязків, але кождий хотів робити, що забагне і мати, що на гадку прийде. Неробство і розкоші — це був ідеал тодішнього часу. За розкошами гонили богачі, про розкоші думали бідні. Римський пролетаріят, всяке босяцтво, що мешкало в державних касарнях, кричало: „Хліба і цирку!"

А коли загал на таке зійде він з кождої сторони банкротує. Тоді є повно неробів і марнотратників, повно байдужих, повно безідейних, повно злочинців, а вони не є силою, але слабістю громадського життя.

Нині тутешне життя наближаесь до такого стану, як був, коли римська держава слабла.

Тутешний занепад почався давнійше і на те думаючі люде звертали увагу.

Від того часу справа щораз погіршуесь, а з тим чути нині щораз більше голосів що справа погіршуесь.

В вінніпегськім „Фрі Прес" була недавно про те ж стаття п. з. „Молодечі злочини тревожать", і там читаемо:

„В 1939 р. молодих злочинців ставало на суд в Канаді 7,613, а в 1942 вже 11,758, отже число майже подвоілося.

В Манітобі злочини збільшилися за три роки з 45 на 81 між 100,000 населення; в Саскачевані з 24 на 52; в Алберті з 56 на 104.

В Онтеріо було 1942 р. 115 молодих злочинців на 100,000 населення, в Квебеку 120. Манітоба є друга, що до більших молодечих злочинів — 68 на 100 тисяч.

Головний судця з Онтеріо, Робертсон недавно сказав:

„Магістратські суди й поліція повідомляе нас, що нині багато молоді обох полів жие без стриму і плавае в злочинах ріжних родів. Це дуже клопотлива справа в теперішнім часі, коли так дуже хотілося б поліпшення суспільних відносин і коли це плянуеться.

„Якого роду суспільний лад будемо мати, коли безнастанно буде збільшатися злочинна кляса і коли дозволимо молодим хлопцям і дівчатам попадати в таке життя?

„Ті хлопці не тільки повинні перестати робити зло. Це лекше зробити — можна їх позамикати. Але вони повинні навчитися робити добро"...

А шеф поліції в Торонті, Дрейпер, говорить, що 40 літ приглядався до цеї справи і бачить, що всі старання зупинити зло не досягають коріня зла. Він каже:

„Ми не добираемось до болючого місця, щоби позбутися причин, які ведуть до злочинів...

„Більша часть молодечих злочинів зникла би, коли б звернути пильну увагу на поведення молоді; коли б дім, школа, загал й уряд зрозуміли, що поведення дитини (заховання) мае навіть більше вартости, ніж здоровля тої ж дитини"...

Окремо говориться в статті з натиском, що „брак почуття батьківської відвічальности є головною причиною лиха".

Такі голоси показують, що йде до гіршого. Молодь, це будучий старший загал, отже яким той загал буде з молоді, що йде манівцями?

Слушна увага Дрейпера, що „ми не добираемось до болючого місця"... Бо дійсними виновниками молодечих злочинів є не молодь, але ті, які пускають молодь самопас і дають їй повну можність робити те, що опісля осуджуесь. Отже за злочини молоді винні доми — батьки й матері; винні школи — шкільна система; винні провідні педагоги (вихователі) і теоретики виховання; винні законодателі і сторожі громадського здоровля і добробуту; винні творці нових поглядів... Винні всі ті, що мають можність лихо спинити, але його не спинюють. Вони є корінем лиха.

Видно, що всі вони виховувалися вже в надто широкім розпуску, отже і других не піднесуть. Вони вміють плисти лише за водою.

Але куди та вода їх занесе? Коли нема відваги знищити меншого зла, то що буде, коли зло ще більше розростеться? Коли зі злочинної молоді стануть злочинні громадяне і вже з них будуть рекрутуватися учителі, судді, законодателі, поліція...

Що тоді буде?!

КІНЬ ПОМІГ ЧОЛОВІКОВИ.

Був такий інтересний випадок в Смитпорт, Па.: до людей, що копали криницю, прибіг осідланий кінь і ніби чогось чекав. Коли ж оден з робітників сів на коня, кінь побіг з їздцем милю дальше і став перед своїм господарем, Галом, що лежав зі зломаною ногою.

ЗАМІСТЬ КРОВИ.

В Торонтонськім університеті відкрили, що желятина з воздушних міхурів з риб може заступити кров, якої потребують ранені, що стратили багато крови. Дотеперішні проби показують, що така желятина (айзінглес) може заступити кров в великій мірі.

„ВІСТНИК“
[illegible] часопис для Українців в Канаді. [illegible]
[illegible] Української [illegible]
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN.

СПРАВА ЦЕРКВИ В РОСІЇ.

Російська Православна Церква за царських часів була аж забагато залежна від царського уряду. Вже цар Петро Великий скасував уряд патріярха і на його місце встановив „Святійший Синод", який мав правити Церквою. Патріярхи не завсігди хотіли коритися цареви, коли бачили, що цар хоче вживати Церкву до надто безбожної політики. Не те з Синодом, який складався з більше членів. Між ними завсігди було кількось осіб готових робити цілком по царській волі.

З розпадом царської Росії прийшов новий уряд, що поставився до Церкви цілком ворожо. Ціла нова політика пішла проти Церкви. Пішла протицерковна аґітація, появилися „Безвірники" і „Безбожники" (журнали), пішло переіначування церковних будинків на нецерковні потреби. Сама большевицька преса тих часів найкрасше малює тодішне положення Церкви та відношення до неї тодішньої політики.

Вкінци прийшло до того, що виглядало, що коли в Росії Церква і релігія існує, то хіба в підземеллю — в душах людей.

І тоді якраз після кождого Різдва і Великодня появляються вісти, що в Росії на Різдво та на Великдень було в церквах багато людей. Такі вісти вважалося чисто політичними вістями. Бо чому ніхто не писав, що на Різдво чи Великдень були люде в церквах в Англії, чи в Стейтах, чи в Італії, чи в Швайцарії? Писалося лише про церкви в Росії. Взагалі виглядало, що церковна справа в Росії стоїть якнайгірше.

Теперішна війна, головно ж дальший її хід, поставила знов російську церковну справу голосніше перед світом. З Росії почали розходитися по світі вісти, що там церковна справа налагоджена якнайкрасше — є російський патріярх Сергій, є Київсько-Галицький митрополит Николай, залежний від Сергія, є багато епископів і священиків. Правляться богослуження, в церквах буває багато народу, священики правлять молебні, виголошують проповіди, вірні складають гроші на воєнні справи...

Коли світ звертає очи на церковну справу в Росії, то нас ця справа повинна обходити ще більше. З російською Церквою вяжеться нерозривно питання про Українську Православну Церкву на українських землях. Яке ж може бути наше нинішне становище до того, що про Церкву в Росії розголошуєсь?

Наше становище мусить бути обережне, вижидаюче. Минеться війна, а тоді допевра побачиться, як церковна справа в Росії стоїть.

Нині хіба одно певне — що в Росії церковну справу втягнено до програми большевицької політики. Та ми не знаємо, чи про церковну справу говориться більше там на місци, в Росії, чи поза межами Росії.

Вісти, які про Російську Церкву маємо, виходять з одного лише жерела — урядового російського. Позатим інших жерел нема. Ніхто з певних, добре відомих і далеких комунізмови людей не був нині в Росії і не провірював, чи стан Російської Церкви точно такий, як по світі голоситься.

Можна допускати, що війна висунула церковну справу в самій Росії на виднійше місце і що вона там встоїться, однакож це лише припущення.

Церковна справа надто важна і коли на церковнім ґрунті заннимати якесь тверде становище, то лише тоді, коли справа цілком ясна і певна. А так, як справа Російської Церкви стоїть доси, треба ждати, щоповоєнний час покаже.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXXIII.

Постава тіла при молитві і Богослуженню.

Яка постава тіла, такий буває в чоловіка настрій, а який настрій, яке духове стремління, така буває постава тіла. Яка стає перед нами справа, так ми, на такий лад, такими способами до неї ставимося. Таке буває всюди, таке буває і в життю релігійнім. І тут ми про поставу тіла при молитві і Богослуженню поговоримо.

1. **Молимось з непокритою головою** — Каже ап. Павло: „Усякий чоловік, що молиться, або пророкує, покривши голову, осоромлює голову свою. Усяка ж жінка, що молиться, або пророкує, не покривши голови, осоромлює голову свою. (1 Кор. 11: 4-5). Цей висказ став законом для християн — щоби чоловіки молились не покриваши голови. Висказ ап. Павла має за собою природний закон, який диктує людям, що краще, що відповіднійше, що розумнійше, або величавійше.

Певна річ, що цей закон не забороняє чоловікам накривати голови, коли моляться під пекучим сонцем, чи зимою на сильнім морозі.

2. **Стояння і сидження** — Звичайна постава при молитвах і Богослуженнях є стояча. Бо і саме внутрішне почуття людей каже, що відповідніше і приличніше стояти перед лицем Бога.

Однакож при довгих Богослуженнях є місця де вірні можуть сидіти. Так було від найдавніших часів. В Коптійській Службі Божій св. Григорія кличе діякон: „Сидячії встаньте!" В Александрійській Службі Божій Василія Великого діякон по Причастю кличе: „До молитви встаньте!" Псалтиря поділена на Катизми, отже Сідальні і підчас їх читання вільно сидіти. Є також Тропарі Сідальні на Утрені. Знов же слово „Акафист" значить „Несідальний", себто що при Акафисті не можна сидіти.

Взагалі в Богослуженню завсігди були хвилі, коли вірні могли сидіти, коли хотіли. Та найповажнійшим в Богослуженню завсігди є стояння.

3. **Клячання** — Звичай ставати на коліна (приклоняти коліна) такий давний, як християнство. Читаємо, що Ісус Христос „приклонивши коліна, молився". (Лука 22: 41). Дальше читаємо, що Первомученик Стефан молився на колінах; таксамо Петро (Діяння 9: 40). Про ап. Павла читаємо: „Упав на коліна свої і молився з усіма ними". (Діян. 20: 36). Говорить св. Іван Золотоустий: „Цим напоминаю вас, щоб ви молилися спокійно, ставши на коліна і піднісши руки вгору". Також інші церковні давні письменники і святі часто згадують про ставання на коліна при молитвах і Богослуженнях.

4. **Поклони і простертя на землі** — Поклони є двоякі — малі і великі. Поклін малий, коли нахиляємо голову, як робимо на поклик священика: „Голови наші схилімо перед Господом", або при вході, чи виході з церкви. При малім поклоні нахиляємо голову навіть до пояса. А великий є, коли стаємо на коліна, руками доторкаємось землі і схиляємо д[о] землі голову.

І-ий Вселенський Собор постановив, щоби в неділі від Великодня до Зелених Свят не ставати на коліна, бо стояння має пригадувати Христове воскресіння, нашу радість від того і надію на наше власне воскресіння.

Знов же Устав каже, що на Прежде освящений Службі Божій (в Великім Пості в середи і пятниці) на Великім Вході, коли співаєсь „Нині сили", вірні припадають до землі кажучи: „За молитви святих Отців наших, Господи Ісусе Христе Боже наш помилуй нас". Коли ж Святі Дари вже на престолі і покаджені, тоді священик і вірні роблять три великі поклони, припадаючи колінами, руками і чолом до землі.

В церковних книжках поклони називаються „метаніями", від грецького „метанія" — покаяння. Великі поклони приказуються головно на Великий Піст, хоч при щирій молитві вони завсігди можуть бути.

Знаком найбільшого смирення і покаяння було **простертя на землі**, коли чоловік лягав лицем до землі. Такий звичай знаний вже зі Старого Завіту, він був і між християнами перших віків, та вчасти задержався і дотепер.

Так історик Сократес оповідає, що Царгородський епископ Александер упав на лице перед престолом і кілька днів та ночей молився, щобн Бог обявив йому, як має поступати з еретиком Аріем. Інший історик, Теодорет (†457), говорить, що коли св. Амврозій виключив з Церкви царя Теодозія Великого, а потім цар за дозволом Амврозія увійшов до Церкви, то не на колінах, але лежачи на землі молився: „Припала до землі душа моя: оживи мене по слову твойому".

Звичай простертя на землі задержався до нині при поставленню священика; при торжественнім монашім обіті (приреченню, зобовязанню), а також деколи і між вірними стрічається.

Постава тіла при Молитві і Богослуженнях, це нерозділька частина того, що ми тоді повинні думати, відчувати і розуміти. Коли постава тіла недбала, то знак, що недбальство є і в нашій душі. А в кого душа повна святої молитви, чие серце напонене святістю, той не може бути недбалим в поставі тіла, та в усіх рухах і чинах, які йдуть в парі з молитвою і Богослуженням.

БУДЬ ВИРОЗУМІЛИЙ ДЛЯ ДРУГИХ.

Втомлені працею і молитвою вже всі монахи повасипляли, не спав лише святий Теодозій Печерський й оден з його учеників. Ученик молився, а Теодозій читав Святе Письмо. Скінчивши молитву, заговорив ученик:

— Бачиш, отче, як все поснуло. Вони про себе і про Бога забули. Немов мертві. — Тоді Теодозій:

— Воно може краще було би, коли б ми також були вже спали поруч з ними, бо тоді не судили б їх за те, що до нас не належать. Нам дано пять талантів, а їм дано менше; нам дано більше сили, отже від нас більше вимагається, а в чих сили менше, отже їм потрібно довшого відпочинку.

Хто поза очі ганьбить мене, той боїться мене, а хто в очі похваляє — зневажає мене.

Хінська приповідка.

СВЯТИЙ МУЧЕНИК ВАРЛААМ.

(19 листопада церк., 2 грудня горож.)

Про св. Варлаама довідуємося з похвальних бесід св. Василія Великого і св. Івана Золотоустого.

Варлаам був звичайним селянином, навіть неписьменним, але дуже свідомим і ревним християнином. Родом з Антіохії Сирійської.

Мучителем християн в Кесарії Кападокійській був Саприкій і він покликав Варлаама на суд. І тут Варлаам так переконуючо і відважно боронив святу віру, що всі дивувалися.

Коли Саприкій не міг відвести Варлаама від віри, казав Варлаама мучити — бити, тіло його дерти. Вкінци казав, щоби Варлаам простягнув руку понад поганським престолом, що Варлаам зробив. Тоді казав мучитель насипати на долоню ладану, а на нього жаріючого вугля — він думав, що Варлаам не вдержить руки і ладан висиплеться на престіл. Так буде можна сказати, що Варлаам приніс жертву богам.

Однакож мучитель помилився. Варлаам держав руку над вівтарним огнем так довго, аж вона цілком згоріла і впала в огонь. Зараз по тім Варлаам віддав душу в руки Божі. Це сталося 304 року по Христі.

Святий Василій каже, що рука праведного чоловіка сильніша на огонь, ніж мідь, залізо, або камінь.

Гріб святого мученика відвідували товпи народу, а коло 418 року побудували в Антіохії в його честь церкву.

ПРЕПОДОБНИЙ о. САВА ОСВЯЧЕНИЙ.

(5 груд. церк., 19 горожанського).

Св. Сава родився 1439 р. в селі Матуласка в Кападокії. Родичі його Іван і Софія були щирими християнами.

Сава мав 5 літ, коли родичі переїхали до Александрії в Єгипті, а малого сина полишили під опікою Іванового брата Ермеса. Але від жінки Ермеса мусів Сава багато терпіти, отже в 8-ім році життя втік і схоронився в монастирі, де монахи його виховували і вчили християнських чеснот й обовязків.

Раз Сава був в саді і зірвав яблоко, щоби зїсти. Та поки вкусив, пригадав собі, що не є це пора до їди, отже кинув яблоко і сказав собі, що не буде їсти яблок ціле життя. І додержав приречення. Такими строгими бували християне супроти себе в тих часах.

Жив він тут 10 літ, а там пішов до Єрусалиму на поклін святим місцям, де пережив в однім монастирі зиму. Звідси пішов до пустинного монастиря (лаври) св. Евтимія, а Евтимій післав його до монастиря для початкуючих. І тут, хоч молодий, а перевисшав всіх щирістю і працею. Перший був при всякій праці, а послідний від неї відходив.

Коли ігумен післав його до Александрії, там родичі його пізнали і хотіли, щоби він вступив до війська, але Сава не хотів про те й чути. Опісля хотіли дати йому 20 штук золота, але він взяв лише три, які передав ігуменові.

Коли мав 30 літ замешкав в окремій келії, чи печері. І тут провадив час в молитві і праці — виплітав кошики з пальмового листя і продавав, щоби убогим помагати.

За час перебрався над ріку Кедрон, де оснував монастир і побудував церковцю. Але богослуження були тут рідко, бо Сава не хотів стати священиком. Та вкінци патріярх Салюст поставив Саву священиком проти того ж волі — і тому св. Саву звуть „Освяченим".

Патріярх поставив Саву також архимандритом (начальником) над всіми монастирями. Та коли деякі монахи почали проти нього виступати, він тайком покинув лавру і пішов в пустиню Скитополя, кажучи, що людям треба вступитися з дороги. Якже на приказ патріярха вернувся до першої лаври, то своїм поведенням зеднав собі тих, що проти нього виступали. (Лавра — монастир).

Коли цісар Анастазій І. (491—518) став піддержувати еретиків евтихіян, Сава пішов до Царгороду й обороняв святу віру. А цісар хоч прихильний ереси, дуже почитав св. Саву. Також цісар Юстин І (518—527) дуже почитав Саву і давав йому дарунки, але Сава не приняв. Зате просив щоби цісар зменшив податки мешканцям Єрусалиму, щоби побудував шпиталь, щоби поміг збудувати церкву і боронив святу віру.

Було раз, що цісар говорив з св. Савою про важні справи, та серед бесіди, коли прийшов час молитви, Сава пішов на молитву. На увагу другого монаха, що цісар може образитися, сказав Сава:

— Мій сину! Цісар сповняє свої обовязки, а ми мусимо свої обовязки для Бога сповняти.

Завсігди, коли Церкві грозила небезпека, Сава перший був на сторожі. Він 80-літнім старцем перейшов пішки Кесарію і Скитополь і визначні місця Палестини, всюди укріпляючи вірних.

Бог обявив йому годину смерти. Коли занедужав, то прибув до нього сам патріярх. Перед смертю поблагословив монахів і просив, щоби старанно виповняли монаші обовязки, назначив їм ігуменом побожного монаха Мелита й уснув в Бозі 5 грудня 532 року в 94-ім році життя.

Прожив в монастирі 17 літ, а 59 літ в пустинях.

Прийдіть до Мене!

Як у тебе люте горе
Точить душу, мов той міль,
Ти до Лікаря звернися,
Який лічить кожний біль...

А тебе Він не опустить,
Скору поміч він подасть,
Він бо добрий і могучий,
І над всім у него власть.

Без границь Він милосердний,
І Він любить людський рід,
І ратує із усяких
Смутків, злиднів, нужд і бід.

„Як у тебе недостача" —
Так Він кличе всіх нас сам —
„Попроси о те, що хочеш,
А я радо тобі дам!

„Лиш щоб мав ти віру в серци,
Обминай усі гріхи,
Занехай все нерозумне,
Полиши блудні шляхи!

„Злії ти покинь учинки,
Привичок злих відречись,
Всюди поступай примірно,
І до мене привернись.

„Вмий слезами грішну душу,
Щиру віру в серці май,
Добре все роби, а злого
В кождім місци уникай!

„В нагороду я за тее,
Любий сину дам тобі
Всего доброго, що тілько
Забажеш ти собі.

„Дам і щастя, дам здоровля,
Довгий вік тобі я дам,
А по смерти в рай пресвітлий
Уведу тебе я сам."

МОРАЛЬ ЖИТТЯ — ЯКА ВОНА?

Яка родина — така громада. Яка родина — такий нарід. Бо з родин нарід складається.

Коли мораль більшої части родин веде своє життя неморально (беручи це в широкім значінню) — коли не дбають про гідність, характерність, релігійність, коли не плекають чеснот — такі родини не можуть бути творцями добра.

Коли життя морально занепадає, то значить, що життя нищиться. Моральним занепадом нищаться родини, громади, народи, держави. Хто хоче жити, той мусить в своїм життю плекати моральні чесноти й ідеали.

В кількох минулих редакційних числах „Вістника" порушувалося моральний стан наших родин. Та виглядає, що цей голос є покищо голосом в пустині. Виходило би, що в нас все в ладі — що наше життя налагоджене морально найкраще і нема потреби до його моральної сторони приглядатися.

Але факти нашої буденщини говорять, що інше. Багато місця забрало би, коли б подрібно говорити, що діється в багатьох родинах по фабричних містах, а то й фармах — пянство, картоґрафство і всякого роду немораль є змістом життя. А кілько молоді заповняє нічні клюби та вулицю.

Але тим наче ніхто з нас не журиться. Нехай тим журиться уряд та поліція, коли хочуть.

Моральний стан загалу можна також судити по змісті газет. Який їх зміст? Редакційна стаття і ще трошки дечого, а решта іменини, хрестини, золоті та срібні весілля, несподіванки; а в тім кілько хто на що дав, подяки, Многая літа...

І це добре, але... Але того замало. Треба би ще згадати, наскілько такі сходини були тверезі і примірні, чи кілько випито там сього і того.

Добрих, творчих дописів в наших часописах замало; мало таких, що показували б наше широке життя з ріжних його сторін, що зачіпали би справу життевої моралі. А є про що писати, бо деморалізація поширюєсь і розточує життя. Отже небезпека перед нами!

Д. Іванків.

ДРІБНІ РІЧИ З ЖИТТЯ.

Коли на Запорожжу козаки обрали нового гетьмана, то мастили його голову болотом, щоби так показати, що він не про себе одного має дбати, але про все козацтво і про загальну справу; а коли не буде так робити, то заслужить собі на те, щоби його болотом обкидати.

При коронації китайських володарів був такий звичай: до цісаря підходив муляр, давав йому кілька кусків мармору ріжних красок і говорив:

„Вибери собі такий, під яким ти хотів би, щоби ми твої кости поклали".

Це робилося на те, щобн пригадати новому володареви, що він мусить вмерти, отже нехай не надуживає свої царської сили.

— Ми всі нарікаємо, що короткий час живемо — говорив римський мудрець Сенека († 65 р. по Христі) — однакож маємо більше часу, ніж знання, що з часом робити. Багато людей пропускають велику часть життя на неробство, або на щобудь зле, або невідповідне і негідне. Життя треба міряти працею, а не часом.

ДОБРА ДОНЬКА.

Одного разу шведський король Ґустав 3-ий їхав через село на коні і побачив молоду дівчинку що набирала води з криниці.

Король попросив, щоби дала йому напитися і почав її щось розпитувати, але дівчина сказала:

— Я не можу тут довго бути, бо мої мама чекають на мене.

— А ти маєш маму? — питає король.

— Маю. І мама мають лише мене, а більше нікого в нас нема.

— А деж ви мешкаєте, дитино?

— Онтам тая хата! — і дівчина показала стару, похилену нещасну хатину.

— То ви в тій хаті мешкаєте?

— Так!

Король зліз з коня, взяв збанок з водою і каже:

— Я піду з тобою, дитино, бо хочу побачити твою маму.

— О, мої мама дуже добрі — каже дівчина — а тепер вони слабі.

— А чи кликали ви лікаря?

— Ні — каже дівчина — бо ми не маємо грошей.

Небавом увійшов король до хатинки. Дівчина підійшла до матері і каже:

— Це той чоловік, що я дала йому води напитися. Він прийшов вас побачити.

Почав король про дещо розпитувати. Ужінка каже:

— Були ми бідні, а тут і слабість прийшла. Але я завсігди думаю, що Господь дав мені велике богацтво, а ним є моя донечка. Нехай її Господь благословить за її добре серце. Такої другої дитини не знайти. Невелика в неї сила, але як вона за мене дбає! Нехай її Господь благословить!

Звертаєсь тоді король до дівчини і говорить:

— Тішуся, що ти така добра дівчина і так дбаєш про матір. За таке я дам тобі нагороду. Я візьму тебе до міста, буду про тебе дбати і там будеш щасливою.

Дівчина глянула пильно на матір, а тоді звернулася до короля.

— Ні, я до міста не піду! — каже — я мами не покину, хоч би сам король мене туди брав і хоч би я мала бути королевою.

— І коли б король кликав, не пішла би?

— Ні! — каже рішучо дівчина — він мені чужий, а мама не те...

Вняв тоді король торбинку з грішми і говорить:

— Коли не хочеш покинути своєї доброї матері, дитино, то ось тобі нагорода! Бери і купи мамі, чого треба, а вже я сам пришлю лікаря.

— Гроші? А то за що? — питає дівчина.

— За те, що ти добра дочка. Таких Бог любить, таких люде люблять і я тебе за те люблю.

— А ви хто? — питає дівчина.

— Я король Швеції.

— Ви наш король? — запитала здивована дівчина — то не може бути!

— Чому ж ні? — питає король.

— А хіба ж король з такими, як ми говорив би? Ви богач і з богачами.

— Так, дитино! — каже король — я король Швеції. І я тішуся не богачами, тільки добрими людьми, хоч би вони були і найбідніші. Добрі люде, то найбільший скарб, який може бути. Я чув, як твоя мама тебе благословила і я тебе благословлю. Будь і дальше доброю дочкою, доглядай маму, а я за тебе не забуду.

Коли король вернувся до столиці, то зараз призначив для матері і дочки пенсію.

Минуло кілька літ і коли добра дочка віддавалася, король прислав їй окремий дарунок на придане, а мати ще довго жила при дочці і дякувала Богу, що дав їй таку добру дитину.

РОЗУМНИЙ ЦАР.

Був колись дуже розумний і побожний цар. Правив народом гідно, судив справедливо і народ під його проводом був щасливий.

Та коли вже постарівся і сила його опускала, надумав він лишити добру науку свому синови, наслідникови престола.

Отже зібрався в усю царську одежу, сів на золотий царський престіл; кругом нього було багато достойників, а ще дальше стояло військо. Престіл стояв на підвисшенню і з нього було видно далеко довкруги. По правій його руці сидів його син, наслідник престолу, а перед престолом були розложені всі найбільші дорогоцінности, які цар мав — дорогі камені, золоті начиння, дорогоцінні мальовила та ще інші цінні річи.

Тоді звертаєсь він до сина і каже:

— Сину, ти знаєш мою силу, отже скажи, що про неї думаєш?

— Отче — каже син — думаю, що твоя сила більша, ніж якого другого царя на земли. Коби Господь дав тобі довго прожити!

— А що думаєш про мої богацтва?

— Думаю, що нема на цілому світі такого богатого, як ти.

Тоді цар:

— Кажеш, що я сильний і богатий, та чи справді воно так? Памятай, що хоч богацтво нам потрібне, але воно не є нами. Воно передається з рук до рук, як мертва річ, а ми жиємо своїм власним живим життям. Кажеш, що я сильний — та ось глянь, яка в мене сила! Постарівся, руки трясуться, очи не добачають, то яка тут в мене сила, яке богацтво! Хіба можу я продовжити хоч один день свого життя? Ні! Як не може продовжити і жебрак.

Тут вказав цар на дорогоцінности, що лежали і каже:

— Чи візьму я все те з собою? Або чи люде, які всего того не мають, є вже нещасливими? Отже не привязуйся і ти дуже до всего того. Сильним будеш тоді, коли заслужиш собі довіря в народа і будеш мати його за собою. В тім вся сила царська, і богацтво і щастя. Та чи ти розумієш мене?

— Розумію, отче — каже син — і запишу в своїм серці твою науку. Я нині більше навчився, ніж колинебудь дотепер.

Між царями світа такі царі бували.

СОН ХАРАСАНА.

ТУРЕЦЬКЕ ОПОВІДАННЯ.

Жив в Багдаді богатий купець Харасан, славний богацтвом і скупарством. Богацтва доробився невсипучою працею й ощадністю.

Замолоду був він убогим і звичайним добрим чоловіком. Але як почав богатіти, то разом з тим почав ставати щораз більше скупим.

Однакож не перестав бути релігійним чоловіком, хоч та релігійність була дуже поверховна. І був би зломаного гроша не дав ні убогому, ні на яку добру справу, і страх його огортав, коли згадав про Бога. І тому кождого дня молився, як магометанський закон велить; постив, як всі магометани постять, а навіть ходив аж три рази до гробу Магомета.

Так прожив він багато літ.

Нараз розійшлася по місті чутка, що Харасан будує велику гостинницю, де знаходили би безплатний приют і поміч всі бідні люде. Та ніхто не хотів тому вірити.

Однакож невдовзі всі побачили, що будинок будується. А коли будинок був готовий, наскликав Харасан убогих, калік та сиріт і почав роздавати всім поживу, а декому й одежу.

Насходилося багато народу, щоби побачити, що Харасан робить. Виходить він тоді перед народ і каже:

— Слава най буде Аллахови! — (так магометане Бога називають). Він зіслав на мене видіння, що прояснило мою грішну душу. Снилося, що я рахував свої гроші, аж нараз взяла мене невидима сила і понесла перед престіл Аллаха. Я розумів, що моє життя на земли скінчилося і мене мають судити за мої вчинки. Нараз чую голос:

„Харасане, Харасане! Твоя побожність була лицемірна, бо ти ділами служив грошам, а тілько словами молився Аллахови. Твої очи щиро до Аллаха не підносилися, отже ти не будеш його лиця ніколи оглядати".

— Мені було і страшно і тяжко, і коли я впав на коліна, щоби благати прощення, я пробудився.

Тут Харасан підніс очи до неба і дві сльозі заблищало в його очах.

— Я зрозумів свій сон — почав Харасан дальше — зрозумів, що я засуджений на вічну темряву. А тепер я каюся. Братя, чи простите мені гріхи, які я вчинив проти вас?

І він низько всім поклонився.

— Нехай Аллах тобі простить! — сказали всі — а ми тобі прощаємо.

І всі раділи бачучи як злий чоловік став добрим; як грішник став на праведну дорогу.

СКОВОРОДА НЕ ПРОСТИВ БИ СКОВОРОДІ.

Оповідають, що одного разу наш фільозоф, Григорій Сковорода поздоровив когось, однакож той не відповів йому поздоровленням.

Оден зі знакомих бачучи, що Сковорода не виявив жадного знаку невдоволення, заговорив про те з фільозофом, на що той відповів:

— Я тішуся, друже, що я сповнив свій обовязок, а що він не сповнив свого, за те я не відповідаю. Тай чого б мені бути невдоволеним? Коли я стріну чоловіка поганійшого від себе, то хіба мені тим клопотатися? Я дякую Богу, коли вставши рано здибаю Сковороду таким, як бажаю, а вечером здибаю його таким, як здибав рано. От бачиш про кого мені ходить! Тут я не простив би Сковороді, коли б він не повівся, як треба, а до інших людей діла мені нема.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання [redacted]
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тілько пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для стар[redacted]
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 80 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

ПОВЕСІЛЬНИЙ ОБІД І ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Сенді Лейк, Ман.)

Майже місяць тому, дочка п-тва Івана і Павли Яремів, вийшла замуж за Л. Новака в Виннипегу. Тому, що п-тво Яреми присутними на вінчанню не були, то тепер, коли обоє молодята приїхали на коротко вакації до них, вони влаштували так сказати повесільний обід для них, скросивши дещо рідні і знакомих в неділю 27 вересня.

Після багатого та смачного обіду один з гостей, дякуючи господарям за таке гарне приняття, спімнув таком кількома словами про нашу українську пресу, а не „Український Голос" і „Вістник". Між іншим сказав, що весілля вже давно минуло, молодих вже пізно здорувати, тому буде корисним подарувати дещо на нашу українську пресу. Гадку принято дуже радо.

Зложили по 1 дол.: М. Мурій, Ф. Мурій, І. Ярема, Л. Новак; по 50 цт.: С. Ярема, пані П. Ярема, Г. Мурій; по 25 цт.: пані М. Ярема, пані Новак, панна П. Ярема. Разом $6.25, з чого призначено на „Український Голос" $3.25 і на „Вістник" 3 доляри. Обід закінчено побажаннями і многоліттєвієм молодятам.

Ф. Мурій

ХРЕСТИНИ У ПАНСТВА ЮРКІВ.

(Лавфин, Ман.)

Дня 26-го вересня в неділю панство Юрків в Лавфин справляли хрестини для своєї донечки. Чину хрещення довершив свящ. Т. Коваличин в церкві св. Юрія. Кумами були п. В. Гродзік і п-ні Марія Мороз. З церкви гості зійшлися до дому родичів на обід. Присутні були: о. Т. Коваличин, п-тво Ф. Морози, п. Ковтун, п-тво В. Годовані і п. А. Годований. Гості зібрали маленький дарунок для ново-охрещеної Донни і також дарунок на пресу. Збірка на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника" по половині принесла $7.00.

Жертводавцям щире спасибі, для родичів тіхи, та маленькій Донні Многих літ!

Гість.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ.

(Карвел, Алта)

В неділю, дня 5-го вересня ц. р. п-ство Бавуси у Карвел, Алберта, справляли гостину в нагоди хрещення свого синка, Ярослава-Остапа. Тайни хрещення довершив о. Мельничук, парох укр. греко-прав. церкви в Едмонтоні. П-ство Бавуси знані загально як щирі, гостинні і свідомі громадяни, тож і гостей зібралось поважне число. Підчас смачного обіду, гості побажали щастя, здоровля і многих літ, хрещеникови та родичам, при чім зложили поверх 30 дл. як дар для ново-хрещеника. Не забули і за українську пресу, що являється, так би сказати, устами народу і на заклик одного з гостей зложили на пресовий фонд 27 дол., які на їхне бажання розділено на три рівні части ось так: на „Вістник" 9 дол.; на „Український Голос" 9 дол.; на „Новий Шлях" 9 дол.

Повищу суму зложили слідуючі: по 2 дол.: п-ство Ткачики, Пупентели, Д. Данилович, Бавуси, І. Савчуки, Н. Слюсарі, Кешкали, Шевчуки, Юсипчуки, Денисюки, Бардахи; по 1 дол.: п-ство Д. Пелесеї, п-ні К. Стецик, Хомцій, пп. А. Жмурко і Линченко

В. П.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ.

(Монтреал, Кве.)

На день 18 серпня вечером приятельки пані А. Клим зробили для неї милу несподіванку в нагоди іменин. Пані Клим майже не мріяла, щоби мати гостей в хаті того вечора.

Пані, котрі увійшли у хату, помогли прилагодити стіл зо смачною перекускою і з напитком. Приятельки вручили малий дарунок для пані Клим і побажали доброго здоровля і многих літ прожити. Пані Клим майже була до сліз зворушена. Цілий вечір провели весело жартами і співом, веселими балачками майже з дівочих літ. Замітне було це, що пані Борис показалась доброю аматоркою до співу.

Панство Клими є широко знакомі, як управителі власної гросерні і добрі члени української православної громади та щирі жертводавці на народні цілі. На прикінці пані Байдак попросила присутних, щоби в цей вечір не забули про „Український Голос" і „Вістник", до чого присутні щиро віднеслися

Зложили по 1 дол.: О. Клим, пані Клим; по 55 цт.: пані С. Ших, А. Гуменюк, Ю. Кравецька, М. Борис, А. Кісіль; по 50 цт.: А. Марчин і М. Байдак. Разом $5.75 з чого призначено по половині на оба часописі.

Присутна М. Б.

ПРИНЯТТЯ НОВОГО РЕКТОРА ІНСТИТУТА.

(Саскатун, Саск.)

П. І. Михайлинка, як голова Інституту ім. П. Могили, справляв гостину в своїй хаті з нагоди приняття нового ректора Інститута в особі п. І. Сирника і його дружини.

Приняття відбулось при участи саскатунських громадян. За позволенням господаря п. І. Михайлинки о. С. Гребенюк пригадав про звичай, що наше громадянство, все і всюди не забуває про свою пресу, де тільки сходиться гуртом, а все щось жертвують по своїй змозі. Тому то нехай і ця гостина заставить нас зробити тут щось подібне. В тій хвилі всі зложили від себе, як слідує:

По $1.50 П. І. Макюки; по 1 дол.: о. С. Гребенюк, М. Нагірний, І. Чайковський, І. Сирник, п-ні Н. Сирник, Р. Чимборик, Е. Вавринюк, І. Гнатишин, П. Ткачук, І. Стратійчук, д-р Бойкович, П. Салдат, пані Е. Вавринюк, Г. В. Сліпченко, І. Михайлинка, пані Рак, В. Дібровський, І. Рурик, В. Буряник; по 50 цт.: пані А. Токарик, М. Гуменюк. — Разом $21.50.

о. С. Гребенюк.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Гонеймун, Саск.)

В неділю 3-го жовтня по Службі Божій відбулось хрещення донечки п-тва Михайла і Анни Стецій. Донечка отримала імя Леся. [redacted] хрещення довершив о. прот. К. Желіцкевич. Після обряду хрещення відбувся обід на гарно прибраних столах. По обіді пані Марія Піхлик, бабка охрещеної промовила до присутних гостей і попросила їх зложити свої жертви на „Український Голос" і „Вістник". Жертви зложили слідуючі особи:

По 1 дол.: М. Стецій, Е. Мудрий; по 50 цт.: о. прот. К. Желіцкевич, К. Піхлик, І. Березовський, М. Піхлик; по 40 цт.: Д. Мудрий; по 25 цт.: П. Шкляр. — Разом $4.65.

Жертви розподілено по половині на „Укр. Голос" і „Вістник". Пані М. Піхлик подякувала присутним за щедрі жертви. Охрещеній Лесі бажаємо многих літ, а жертводавцям щире українське спасибі.

Кума Стефанія Піхлик.

ДОБРИЙ ПРИМІР.

(Сірко, Ман.)

В околиці Сірко, Ман., 18 вересня 1943 п-тво Іван і Докія Гушуляки хрестили свого сина, якому дали імя Іван. Чину хрещення довершив о. Гліцький. Підчас вечері п. М. Білавчук попросив гостей, щоби зложили жертви на українську пресу. Гості радо жертвували.

По 1 дол.: І. Ф. Гушуляк (батько), пані і Т. Гушуляк, М. Білавчук, Ф. Олексюк; по 75 цт. І. Верстюк; по 50 цт.: В. Верстюк, І. Лукасевич, Єлена Білавчук, П. Маковська; по 25 цт.: о. Гліцький, пані Шепіт, п. Білавчук, Ольга Ілюк.

Жертви розділено по половині для „Українського Голосу" і „Вістника". Всім жертводавцям щира подяка.

Гість.

ДІЙСНА НЕСПОДІВАНКА — І ПОВАЖНА!

(Папларфілд, Ман.)

Жовтня 24-го було Богослуження в Папларфілд, відправив о. Кудрик. Після Богослуження громадяне вдалися до п. Михайла Лапки, щоби зробити йому несподіванку з нагоди 50-ліття його життя. І зібралося поважних громадян поважне число.

Виходить, що це була дійсна несподіванка, якої п. Лапка не сподівався. Все прилагоджено поза його відомом — а до тих, що прилагоджували належав і п. В. Грицюк.

Така несподіванка мала цілею не звичайну гостину, але щось більше, бо п. Лапка належить до щирих і дільних громадян, отже при нагоді його 50-ліття громадяне хотіли дати йому признання за його щирість і висловити йому свої щирі бажання. Добрим людям таке належиться!

Як додаток до щирих бажань, п. Грицюк передав п. Михайлові перо, як секретареви місцевої справи, на щирий спомин і — щоби легко йому писалося.

Був тут і п. посол Никола Бачинський і виголосив бесіду, в якій зачепив одну болючу справу тутешнього життя, а то — що в багатьох домах передових українців українське виховання дітей цілком занедбане. Не диво, коли таке бачиться в звичайній родині, але що сказати, коли таке буває в домі інтелігента?

По нім говорив о. Кудрик про ту саму справу, вказуючи на інші народи, що про виховання своєї молоді дбають дуже запопадливо. Він сказав, що збанкротованого українського дому ніхто не буде поважати, та що треба би почінати працю для зупинення лиха. Треба би зібрати всіх щирих українців в одну зорганізовану силу, дати їм в руки плян праці, а тоді наше життя стане знов на твердім грунті.

Окремо п. Іван Ю. Гомик, що загостив сюда зі Сперлінг, Ман., зробив заклик і зібрав на фонд „Вістника" й „Українського Голосу" 30 долярів і 5 центів, кождому по рівній части. Імена жертводавців:

По 1 дол.: о. В. Кудрик, Н. В. Бачинський, Ів. Вербенюк, Олекса Антінчук, Онисько Трощук, І. Ю. Гомик, Вас. Зубатюк, Ник. Пригродський, Ник. Цюник, Зоня Грицюк, Данило Кавка, Іван Мельник, Гринь Засітко, Марко Кавка, Стефан Ста...ч, Ник. Антінчук, Ник. Лісовець, Катерина Друська, Панько За...ко, Гнат Зовкевич, Панько Легін, Вас. Грицюк, Мих. Лапка, Ф. Тисарський, Іван Фуз, Осип Галас.

По 50 цт.: Анна Зубатюк, Пилип Городецький, Мих. Кавка, Петро Ставишний, пані Ф. Тесарська, Ст. Сочавський.

По 25 цт.: Марія Легін, Р. Лапка.

По 20 цт.: Віктор Валах, Волод. Легін — та Юстина Трощук 15 цт.

На цім місци треба висловити ще раз щирі бажання п. Мих. Лапці; дальше подяку п. Гомикови, що занявся збіркою, а вкінци всім жертводавцям. Дай їм Боже всім гаразду, щоби довго прожили і могли щедро піддержувати наші громадські справи!

Н.Н.

ВІНЧАННЯ КАПІТАНА ВАСИЛЯ БУРЯНИКА З АНАСТАЗІЄЮ БЕРЕЗЮК.

(Джесмин, Саск.)

Липня 8-го, 1943 року, звінчався Василь Буряник, син п-тва Івана і Евдокії Буряників. Вінчання відбулося в українській греко-православній церкві Пресв. Тройці в Айтуні при участи доокличних приятелів і приятельок. Тайну вінчання довершив о. Н. К. Мороз. Перед Службою Божою молоді приступили до Тайни св. Сповіді і Причасти. Учасники з одушевленням гляділи на молодих, особливо в військовому строю капітана Василя і щирою душею бажали їм веселого супружого життя. Як молодий так і молода гідні признання, як на народнім так на просвітнім полі. Капітан Буряник має три роки університету. Через пять років своїх студій перебував в Інституті Петра Могили в Саскатуні. Перед вступленням до армії учителював девять років і своєю щирою працею здобув признання і пошану.

Також молода Анастазія учителювала пять років. Якийсь час перебувала в Інституті, поза шкільними годинами вчила рідну школу.

З нагоди свого вінчання молоді купили уділ в Інститут і жертвували 15 дол. на Пресовий фонд — половину на „Український Голос" і половину на „Вістник".

Побіч них, при шлюбі, стояли родичі зі сльозами радости в очах; раділи, що зуміли виконати свій батьківський обовязок та виховали дітей своїх на гідних християн та добрих членів свого народу. В молитвах дякували Богу за довершення свого батьківського обовязку, благаючи в нього опіки над своїми дітьми в супружім життю.

Тепер капітан Буряник знаходиться за морем, де певно здобуде заслуги і щасливо поверне до своєї молодої дружини і родичів. Вам, п-тво Буряники, честь за гідне виконання свого батьківського обовязку.

Учасник.

ДЕНЬ ПОДЯКИ.

(Смайтс, Саск.)

Українська Православна Парохія в Смайтс, Саск., святкувала цего року „День Подяки" на 11 жовтня. Рано відбулося Богослужения з наміренні подякувати Богові за Його дари, які Він так щадро подав, нам, Його дітям. Після св. Євангелії наука о. Є. Грицини на тему свята. Розказав, що ми обовязані дякувати Богові, бо як рільники, відчуваємо і розуміємо більше, як хто другий, залежність наших успіхів і плодів праці від Божого благословення, від теплого клімату, роси і дощику, від сонічного світла, та й оборони від коників-скакунів, посухи, морозу ітп.

Пригадав, що наш нарід дякував Богові завжди за дари в минулому, бо він селянський і хліборобський нарід. Він завжди був вірний Богові за Його добродійства, які одержував від свого Творця. Тому він так хоробро боровся і оборонив себе та й цілу Европу перед наплином бісурменства. Він, і в пізніших часах аж досі, виявляє свою вдячність Богові, оставшись глибоко релігійним помимо всіляких строб безбожників захитати його в вірі. Наш нарід і досі находить час поза неділями і установленими святами призначити час на молитву і почитання Бога за Його дари.

Тепер дещо відносини змінилися, одначе і до обставин він пристосовується, остаючи далі вірним свому Творцеві. Як християни, ми повинні подяку виявляти не тільки молитвою чи Богослуженням, але й ділами, призначивши частину прибутків на нашу церковну справу, на пресу, народні організації ізагалі добрі цілі. Бідні люди в краю ділилися своїми скромними достатками з біднішими від них, що ходили попід пороги і жебрали милостиню. Ми живемо в багатім краю, і за це особливше ми повинні Богові дякувати. Нема тих, що попід хати тиняються, але це не звільняє нас дбати про загальні наші справи.

Це були думки проповіді нашого пароха.

По Службі Божій був Молебен подяки і благословення дарів. Тут треба відмітити великий артизм нашого народу, коли було поглянути на дари, що були принесені перед Божий Престол. Були всі плоди землі. Який це був гарний і милуючий око глядача образ.

Відтак був спільний обід у Народнім Домі. При обіді було порушено дуже важну і на часі, справу і полагоджено її дуже гідно. При тім голова п. Кєьондзина візвав присутних о дар на нашу пресу „Вістник" і „Український Голос", на що зложено $4.00.

Велика подяка належиться всім учасникам цього прекрасного свята. Особливо треба зазначити, що наші парафіянки приготовили страви на це свято. Головно призвання належиться родичам, що прийшли із своїми діточками. Також була присутня учителька панна Оля Андрушик, що є гарним взірцем для всіх, а головно для молоді.

Нехай Милосерний Господь всіх благословляє і подає Свої обильні ласки і на будуче.

ІРИНА КОЗМЕНЮК.

(Посмертна згадка)

В неділю вечір, дня 2-го травня, в годині 8-ій вечером упокоїлась в бозі Ірина Козменюк. Прожила вона 77 років. Походила з села Виладча, пов. Вашківці, Буковина. До Канади приїхала 1927 року до своїх синів.

Останніми часами замешкала в найстаршого сина, Василя, де і захорувала і пролежала два місяці та невмолима смерть зломила її і засмутила рідних та знакомих.

Похорон відбувся 5-го травня. Панахиду і Богослуження відслужив о. П. Токарук з Канори. Тіло похоронили на цвинтарі в Глен Елдер, а після похорону всіх присутніх запросив син Михайло до себе на вечерю.

Поминальна Служба Божа і Парастас відбулись на 14-го червня, в домі сина Василя, де відслужив також о. П. Токарук. Люде зійшлися, щоби віддати останню прислугу. По Богослуженню відбувся обід і в часі обіду син Михайло подякував всім присутним, що зійшлися і віддали останню прислугу нашій матері. Подякував тым всім, що приходили відвідувати в часі недуги і тим, що трудились приготовляючи що треба в часі похорону, а також подякував за участь в Поминальній Службі Божій і звеличання торжественного дня в честь нашої дорогої мами.

Опісля сказав пару слів від себе п. Василь Гуцал, що знав покійну через 10 років. Була вона жінка дуже смирна і дуже люблюща межи сусідами і всіма знакомими. Отже, щоби вшанувати память, попросив щоби присутні зложили за вінки на могилу, жертву на українську пресу, з якої її сини нераз вичитували всілякі науки і новинки. А ці часописи були „Український Голос і Вістник". Жертви зложили слідуючі:

По 1 дол.: В. Гуцал, М. Козменюк; по 50 цт.: пані Анна Ростоцька, А. Ростоцький, пані К. Козменюк; по 30 цт.: М. Федорчук, В. Гус (з Рівнини): по 25 цт.: В. Федорчук, пані Баймак, В. Проник, О. Гайдамака, В. Лимтраш, І. Фінкарик, о. П. Токарук, В. Козменюк, Н. М. Козменюк, Г. Козменюк, С. Костинюк, Гео. Михатюк, Го. Костинюк, С. Паранюк; по 20 цт.: Го. Федорчук; по 15 цт.: пані Маленька, В. Михатюк; по 10 цт.: А. Омельчук, п. Матвій, Н. Пінчук, С. Баймак. — Разом $8.50, що розділено по половині на обі часописі.

Спи наша, дорога Сестро, на цій канадійській землі далеко від своєї рідні, на якій Ти жила цілу свою силу не заробляла при потї чола на життя для себе і своїх дітей.

Полишила в Канаді брата Михайла Паранюка, фармера з Оквила, Ман., синів Василя і Софрона у Стінен, Саск. (фармері), Михайла на фармі у Глен Елдер, Саск. і Георгія в Мус Джо, Саск.

Нехай ця канадійська земля буде Тобі легкою.

Василь Гуцал.

ПОЛЯКА.

Ми горем прибиті складаємо сердечну подяку всім тим, що причинились до участи в похороні нашої мами і сестри. Дякуємо о. Токарукови за відправу і вигодошену промову над домовиною. І тим всім, що послухали нас виконати всі приготовання до того дня. Нехай Бог благословить вас і нагородить за ваші труди.

Сини Василь, Георгій, Михайло і Софрон та брат Михайло.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

БРУКСБІ, САСК.

(Збірка о. І. Швеця)

По 1 дол.: А. Шпивник, В. Панчук, М. Клач, М. Погорецький, Гр. Яремій, С. Возняк, Ф. Нівринський, П. Шпивник.

ПРІЛЕРТ, САСК.

П. Божик 1.00

ПАПЛАР ПАРК, МАН.

(Збірка о. Е. С. Уляна).

Пані Денисюк, старша сестриця, зложила від Сестрицтва Пресв. Діви в Паплар Парк, Ман. на Дієцезіяльний Фонд 5 долярів.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Богдан
8 Понед. — Св. Димитрія—Ґарденд
14 Неділя — Косів
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Венлав (храм).

Dauphin, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаїського

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Толстой
8 Понед. Св. Влмч. Димитрія — Арбакка.
14 Неділя — Вайта.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Осетяа
8 Понед. Св. Димитрія — Федора
14 Неділя — Смокі Лейк
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Торсбі (Бюфорд)
28 Неділя — Радвей

Адреса: Box 62, Рідвей Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбаа.

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Шелвелей
8 Понеділок — Димитрія — Ленард
14 Неділя — Етелберт
21 Неділя — Шортдейл
28 Неділя — Роблин на фармах

Почт скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ЛИСТОПАД.

7 Неділя — Мейбридж
8 Понеділок — Влмч. Димитрія — Сван Плейн
14 Неділя — Дербен
21 Неділя — Прейрі Ривер
28 Неділя — Гаес

Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

ЛИСТОПАД.

7 Неділя — Брендон
8 Понеділок — Влмч. Димитрія — Паплар Парк.
14 Неділя — Портадж ля Прейрі
21 Неділя, св. Арх. Михаїла — Іст Селкирк (храм)
28 Неділя — Септон

ГРУДЕНЬ

4 Введення в храм Пресв. Богор — Тиндал
5 Неділя — Брендон
12 Неділя — Мадантон

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 26707. Винніпеґ, Ман.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:

1 П 19 Блаж. Клеопатри і Івана
2 В 20 Влмч. Артемія, муч. Євора
3 С 21 Преп. Іларіона Великого
4 Ч 22 Рівноап. Аверкія еп. Єроп.
5 П 23 Ап. Якова брата Господ.
6 С 24 Преп. Арети, Сисоя і Теоф.

7 Н 25 Нед. 21. Мч. Маркіяна
8 П 26 Димитрія Влмч., мч.Лепт.
9 В 27 Муч. Нестор, преп. Нестора
10 С 28 Муч. Терентія й Неонілі
11 Ч 29 Прпмч. Анастасія римлян.
12 П 30 Муч. Зиновія і Зиновії
13 С 31 Преп. Спиридона печер.

14 Н 1 Нед. 22 Св. Косми і Даміяна
15 П 2 Муч. Акиндина, Пигасія
16 В 3 Муч. Акепсима еп. Йосифа
17 С 4 Преп. Йоаникія Великого
18 Ч 5 Муч. Галактіона й Епістими
19 П 6 Павла арх. Царгород.
20 С 7 Св. 33 муч. в Мелітині

21 Н 8 Нед. 23. Собор Арх. Мих.
22 П 9 Онисифора ісгов. печер.
23 В 10 Ап. з 70: Ераста еп., Олімпа
24 С 11 Муч. Мини, преп. Теодора
25 Ч 12 Івана Милостивого патр.
26 П 13 †Івана Золотоустого патр.
27 С 14 †Ап. Филипа з 12-ти.

28 Н 15 Нед. 24. Муч. Гурія
29 П 16 Ап. і єван. Матея з 12-ти
30 В 17 Григорія еп. і чудотв. Неок.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ЛИСТОПАД.

7 Неділя — Єлов Крік
8 Понеділок — Влмч. Димитрія — Тернопіль
14 Неділя — Саскатун
Ст. Джулієн (Всеч. о. Гребенюк)
21 Неділя — Вакав
28 Неділя — Саскатун
Алвена (Всеч. о. Гребенюк)

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина

ЛИСТОПАД.

7 Неділя — Виста
8 Понеділок — Влмч. Димитрія — Мензі
14 Неділя Росборн
21 Неділя Арх. Михаїла — Сенді Лейк
28 Неділя — Давфин

ГРУДЕНЬ.

4 Введення в храм Пресв. Богор. — Виста
5 Неділя — Січ.

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

[illegible]

о. К. Желішкевича.

ЛИСТОПАД:

7 Неділя — Шипмен (Базар)
8. Св. Вмч. Димитрія — Шипмен
14 Неділя — Гонеймун.
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — — Принс Алберт
28 Неділя — Сембург.

По Утрені катехизація для дітей

Адреса: 554 — 7-ма вул. Іст Принс Алберт, Саск.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

7. Нед. 21. Голос 4. Утр. Єван. Ів. 21: 1—14 (10). Літ. Галат 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

8. Понеділок — Димитрія Влмч. Утр. Єван. Матея 10: 16—22. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1—10. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

14. Нед. 22. Голос 5. Утр. Єван. Івана 21: 15—25 (11). Літургія Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

21. Нед. 23. Архистр. Михаїла. Гол. 6. УЄ Мат. 28: 16—20 (1). Літ. Єф. 2: 4—10 і Жид. 2: 2—10. Єван. Луки 8: 26—39 і 10: 16—21.

28. Нед. 24. Гол. 7. УЄ Мар. 16: 1—8 (2). Літ. Єфес. 2: 14—22. Єван. Луки 8: 41—56.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., NOV. 15th, 1943 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1943. ЧИСЛО (514) 22

ПО КОНФЕРЕНЦІЇ В МОСКВІ.

Конференція в Москві тягнулася майже два тижні. Представник Англії, Іден і представник Стейтів, Гал, виїхали з Москви 4-го листопада. Про хід і вислід нарад знаємо досить мало. Часописи писали, що Москва була дуже вдоволена конференцією. Мабуть прийде час, що можна буде більше знати, ніж знаємо.

ВІЙНА ПОТРЕВАЄ ДОВГО.

Послідними часами чути було багато поважних голосів про те, що війна ще не зараз скінчиться. Так недавно говорив премієр Чорчил, що війна буде ще завзята і потреває довго і ніхто не повинен бути таких дурним, щоби назначувати час, коли вона має скінчитися. Подібно говорив секретар воєнної фльоти Накс, він сказав: „Тішити себе солодкими надіями, коли стоїмо проти сильного ворога, є нерозумно". Подібно говорив ґенерал Стронг, та ще дехто.

ПРЕДВИДЖУЄ ТРЕТУ ВІЙНУ.

Тепер маємо війну ч. 2. а британський консуль в Ню Йорку, Ґодфрей Габард, вже предвиджує трету війну, хоч друга не скінчилася. Він недавно говорив, що хоч Британія й Америка хотіли б спокою, то „є такий напасник, що завсігди буде нашим ворогом... Отже я хотів би, щоби ми мали це перед очима"... Хто це той напасник, того Габард не сказав.

БЛУКАЛИ ПО МОРЮ 39 ДНІВ.

Корабель Домініка, що плавав між островами Західних Індій, на схід від Америки, почав дуже протікати, коли буря його пошкодила і 10 моряків пересіли в ратунковий човен. Так блукали вони 39 днів. Мали вони не багато коржиків та зловили невеликого людоїда (рибу), доводилось пити морську воду. По 39 днях прибули до Багамських островів, що належать до групи Західний Індій, і так вратувалися.

ХЛОПЕЦЬ ВБИВ 75-ЛІТНУ.

В Ню Йорку з початком листопада 15-літний студент, Лінард Меркус задушив матір своєї мачухи, Джені Флинкер, 75-літну жінку. Причиною до того було, що хлопець брав, себто крав гроші свого батька, а стара жінка надійшла і побачила. Тоді він зловив її за горло, а пізніше тісно обвязав подушку кругом її твару і так вона задушилася. Відтак затягнув й до комірчини.

А дальше взяв собі другого хлопця і задумали їхати до Каліфорнії. Вони вдалися до Філаделфії, там ночували в готеля і там дісталися в руки поліції. Хлопець є студентом висшої школи.

МАПА УКРАЇНИ ПО ЕСПАНСЬКИ.

В Буенос Айрес в Арґентині, вийшла мапа України, що має назву: „Україна, тієррас козакос", себто „Україна, землі козацькі". На мапі мають бути деякі пропуски і неточности, як прим. не вчислено Лемківщини до України.

КАТОЛИКИ ПРОТИ ПОЛЯКІВ.

Католицький тижневик в Ню Йорку „Комонвил", помістив статтю, в якій робить полякам докір, що вони імперіялісти і коли по минувшій війні забрали чужі народи, то переслідували їх. „Комонвил" пригадує, що поляки так переслідували Православну Церкву, що аж католицький митрополит Шептицький ставав в її обороні.

ВКРАЛИ ЗА 24,000 ДОЛ. НАПИТКІВ.

До Ню Йорку приїхав з Балтімор трок наладований горівкою, вартости 24,000 долярів. Коли візник пішов, щоби повідомити про свій приїзд, трок з горівкою зник.

СТАНОВИЩЕ ЕСПАНІЇ.

Становище Еспанії таке, що вона в більости стоїть по стороні Німеччини. В німецькій армії є еспанські добровольці; Франко післав поздоровлення до Хозе П. Лаврела, якого японці поставили головою Филипин; еспанці заключили тепер торговельний договір з Мусоліні́єм, який вважає себе провідником північної Італії.

ХЛОПЦІ ЗНИЩИЛИ ПОЇЗД.

Два хлопці, 9 і 14 літ, коло Гайленд, Н. Й., поклали на залізничу дорогу каміння, отже поїзд вискочив з шин. Пропало 30 вагонів з ґазоліною, фрейтові посилки і згоріло три хаті.

СТРАТИ В МІСІЙНІМ МАЙНІ.

Місійного майна знищено на Соломонових островах на 125,000 долярів, таке заявив англіканський епископ Бедлей. Знищена катедра, знищено багато місійних шкіл і др.

ПОЧИНАВСЯ БУНТ.

В Стейтвил арешті, недалеко Джоліет, в Стейтах, 500 арештантів почнали заворушення і їх позамикали в окремі келії. Це були головно кравці. Думають, що коли б в час заворушень не зупинили, то могли бути жертви в життю і майні.

ЛИХО ПОШИРЮЄСЬ.

Воєнне Інформаційне Бюро оголошує, що з війною дуже зросло число хлопячих злочинних гуртів і молодих дівчат „втікачок"; зросло число втікачів зі шкіл і число крадежей; дуже поширилися полові слабости між дівчатами. Від 1940 до 1942 р. злочини хлопців збільшилися понад 11 процент, а злочини між молодими дівчатами о 38 процент. А важне, що коли злочинність між дівчатами так дуже збільшаєсь, то злочинницями стають щораз молодші дівчата. Найбільще збільшилося число злочинців 14-літних і висше. А хлопячі „банди" мають деколи і по 20 хлопців; до них щораз більше пристають хлопці і з висшої кляси.

СНІГ В ВИННІПЕГУ.

В ночи з 8 на 9-го листопада впало в Винніпеґу трошечки снігу, що звіщав зиму, була одна десята цаля. Слідуючої по тім ночи знов був сильний вітер з снігом, однакож сніг топиться потрошки. Так, що в Винніпеґу снігу є як на показ.

ДЮРАНТІ ПРО РОСІЮ.

Листопада 10-го мав промову в вінніпежськім авдиторіюм Валтер Дюранті, заграничний кореспондент — він говорив про Росію. З його бесіди, як подають часописи, виходить, що з Росією був досі клопіт лише тому, що світ її не розумів. Світ привик до своїх способів життя, а там творилися інші. Розбиття родини, що в Росії було, не має значіння, бо люди були бідні; нищили большевики Церкву, але це лише тому, що її боялися, як сили; нищили приватну власність, але опісля побачили, що зле. Тепер все направилося розводові закони строгі; за працю є платня; церква має волю... Нині Росія така далека від комунізму, що сам Маркс її не пізнав би...

Так говорив Дюранті.

НА РЕЛІГІЮ НЕМА МІСЦЯ.

Недавно в Портедж ля Прері, Ман. до шкільної ради прийшла була делеґація з домаганням, щоби до шкільної науки впровадити і науку релігії. Рада сказала, що всі години науки позаповнювані іншими предметами, отже для релігії нема вже місця.

ЗА КІЛЬКО ПРОДАНО БОНДІВ.

До 10-го листопада зібрано в Канаді на Пяту Позичку Перемоги 1,337,887,-887 тисяч і 850. А назначена для збірки сума була оден більйон і 200 мільйонів, отже покищо зібрано понад назначену суму около 138 мільйонів більше. Але нема ще в руках повного звіту отже сума буде ще більша.

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА СЕКТА.

Недавно 9 членів секти свідків Єгови вибралося було з Канади до Мінеаполіс на конвенцію, але не постаралися о дозвіл на виїзд. Їх в Стейтах арештовано і відставлено до Канади, де 17 листопада будуть ї судити. Очевидно „свідки Єгови" є сектою інтернаціональною, отже державних границь вона не признає. Коли ж хто признає правним існовання цеї секти, то з цілого випадку виходить лише непорозуміння. Інтернаціональна ґрупа хоче мати інтернаціональні права.

НОВІ ЛІКАРСТВА.

Найновійша вістка з лікарського світа говорить, що знайдено лікарство, яким, як сподіються, можна буде спиняти сухоти. Новий лік виробляють з мертвих сухітничих бацилів і ним мали би щепити, як щеплять приміром віспу. Тоді чоловіка сухоти не вчепилися б.

Але покищо таке щеплення випробовують лише на звірятах і там воно має силу. Та ще не знати, як було би з людьми.

Недавно зачали виробляти дуже помічне лікарство з тої плісні, чи цвілі, що нею пліснієє хліб, або що друге. Та покищо воно дуже коштовне, мають його покищо небагато і тому вживають лише в лічению вояків.

НЕ У ВСІМ РІВНІ.

В „Зборнику приміров для життя" записане таке оповідання:

До боярина Пащука (на Волині) прийшли одного дня представники від людей, що обробляли панське поле, і почали оповідати пощо їх вислано. Вони сказали:

— Люде невдоволені, що ви, пане, не всім однаково платите за їхню працю. Люде працюють від ранку до вечера, а плату дістають малу, а панський окоман (економ — доглядач великого господарства) переїде денно раз, чи два по полю — от і вся його робота!, а платню дістає в десятеро більшу. І кажуть люде: Чому така нерівність? Хіба ж не всі ми на образ Божий сотворені? Хіба не кождий чоловік такий, як другий? Хіба не всі ми рівні?

Слухаючи людей, Пащук слідив за возами, що спустившись рядом з гори, почали спинятись побіч його саду, недалеко керниці, на попас. А коли люде скінчили, він сказав

— Вашу справу я полагоджу невдовзі, ми ніколи за подібне не сварилися, та покищо хотілося б мені знати, що це за люде приїхали.

— Я піду і запитаю — сказав оден зі селян, Андрій.

— Іди!

По хвили селянин вернув та:

— Це люде з Мушина — сказав він.

— З Мушина — повторив Пащук — з Мушина... А чого б то вони туди їхали? Що вони везуть?

— Я запитаю — зголосився знов услужний селянин.

— Запитай!

— Дерево везуть — сказав він повернувшись.

— Дерево... А не знати звідки вони його везуть?

— Я запитаю.

— Запитай!

Вернувши, селянин сказав, що везуть з Тростянця.

Тут Пащук сказав, що рад би знати з котрого ліса і селянин знов ходив і довідався, що з тростянецького за долиною.

Дальше Пащук рад був знати, яке дерево везуть і селянин ходив питати. Опісля ходив розвідатись, по якій ціні дерево купили, а ще дальше, що з того дерева думають будувати.

Розвідавшись про все, казав Пащук покликати окомана і сказав:

— От люде стали на попас — розвідайся отже, що вони за одні!

По хвили окоман вертає і каже:

— Це люде з Мушина, дерево везуть, дубину. Вісім фір їде.

— А звідки везуть?

— З Тростянця — відповів окоман.

— З котрого ліса?

— З тростянецького за долиною

— А по які ціні дерево там продають?

— По такій і такій — відповів окоман.

— А нащо їм тілько дерева?

— Будуть міст будувати, бо старий міст згорів. Кажуть, що хтось вмисне запалив.

Випитавши окомана про все, звернувся Пащук до селян:

— От вам, мої други, і рівність! Оден з вас ходив питати окремо про кожну справу, що забрало багато труду і часу а його я післав оден раз і він оповів мені більше, ніж той, що ходив питати кілька разів. Виходить, що він за оден раз ходу зробив більше, ніж хто другий зробить за десять разів.

Слухаючи селяне лише поглядали оден на одного, а Пащук говорив дальше:

— Це що тут бачите, діється в життю на кождім кроці. Оден працює богато, але працює недумаючи, а другий працює з розумом. І коли взяти цего окомана, то він переїде полем раз і побачить тілько важних справ, що десять інших людей їх не побачать за десять днів. Зрештою ви перед хвилею самі переконалися. Він пішов раз і на ті самі питання, які я вам ставив, відповів багато більше. Те саме буває всюда. Він огляне господарство раз, переїде полем раз і побачить тілько важних справ, що їх десять інших людей за десять днів не побачать і не зрозуміюь. Це те саме, що й око — воно само немовто не робить нічого, а тільки дивиться, але без нього і руки й ноги не зроблять багато доброго. Думаючий старається бачити кожну справу відразу з двайцятьох боків, а недумаючий не задасть собі груду, щоби і з одного як слід приглянутися...

ПРО САМООСВІТУ.

Було на світі багато славних людей, що здобули широку освіту без великих, або і ніяких шкіл. До таких між визначними українцями належав Шевченко.

Чоловік може всюди вчитися, коли схоче. І наука однакова, чи набута в школі, чи поза школою. Ріжниця може бути хіба в тім, що в школі мусить чоловік присвоїти собі науку пляново, по вимогам школи, а самоук мусить сам собі пляну шукати, або набуває знання цілком безпляново, з чого може вийти таке, що одного може знати багато, а другого цілком не буде знати. Але хто буде шукати всесторонних відомостей, то може здобути велику освіту.

Можна дати такі правила: Вибирай книжки, що дають широкі відомости і старайся познакомити себе якнайширше з Історією, Літературою і біжучими справами.

Коли читаєш книжку, що дає цінні відомости, читай поволи, уважно, а то й роби собі окремі виписки. Коли перечитаєш раз, читай вдруге, а тоді доперва почуєш, що ти здобуваєш твердий грунт в данім напрямі. Перечитати перший раз, це дуже поверховне знакомство з книжкою. Шкільні вихованки знають все точніше тому, що вони мусіли те саме багато разів перечитувати і читане повторяти

Читання не тільки дає тобі готові відомости, але також зроджує цілком нові думки, про які в книжці нема навіть натяку.

Життя наше дуже широке і ріжнородне і розумний чоловік повинен розуміти всі його сторони і напрями. А щоби їх зрозуміти, чоловік повинен читати книжки ріжнородні, а тоді перед ним відкриються і такі сторони життя, які досі для нього не існували.

Хто нічого не читає, того світогляд мусить бути дуже обмежений. Світ, який йому відомий, дуже малий, а з тим дуже обмежений спосіб його думання і розуміння.

СВЯТА БЕЗ ЯЛИНОК.

Цих Різдвяних Свят або не буде цілком ялинок, або буде мало, бо уряд вважає, що вирубуванням молодих ялинок нищиться матеріял, що з них був би.

ЩИРА ТОВАРИСЬКА ПОРАДА.

До визначних англійських письменників і мислителів належить Віліям Пейлі (1743—1806) і про нього читаємо таке:

Коли він прийшов до Колеґії в Кембридж, то опинився в товаристві студентів, яких батьки були дійсними великими богачами, а Пейлі був убогий студент. Однакож його весела вдача і його талановитість так всім подобалася, що всі вважали його своїм добрим приятелем.

Але таке товариство вело його до руїни. Сини богачів мало дбали про науку і багато часу посвячували на молодечі забави, отже тягнули за собою і свого убогого товариша.

Одного ранку, коли Пейлі ще навіть не встав, заходить до нього один з того багатого товариства. Пейлі думав, що той прийшов його кудись кликати, однакож той почав:

— Минувшої ночі я не спав ні хвилини, а тілько про тебе думав. Знаєш, що мій батько богач і все те богацтво буде моє, отже те, що я тут заглядаю до книжки, чи ні, не варта для мене дрібного гроша. Але з тобою інша справа. Твоїм майном є лище твої спосібности і, ти мусиш про них дбати. І коли подбаєш, то здобудеш ними тілько, як ніхто другий. Але коли підеш за моїм гуртом, то війдеш на нінащо — і якраз тому не буду більше з тобою товаришувати. Це роблю для твого власного добра. Я люблю тебе, ти це знаєш, але совість не позволяє мені тебе зводити на манівці.

Того дня Пейлі лежав цілий день і передумував пораду приятеля. Встав аж вечером і тоді сказав сторожеви, щоби слідуючого ранку збудив його в 5-ій годині.

Від того часу він завсігди вставав точно в 5-ій годині і брався зараз до науки.

З Кембриджу вийшов він великим чоловіком, але тої величі досяг своєю пильною працею.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ ҐАЗУ.

В Істон, Па., в ґазівни експльодував газ 25-го жовтня і наробив великої шкоди. Двох людей згинуло, є ранені, а вікна повилітали в окрузі кількох миль. Без ґазу, як опалу, лишилося на кілька тижнів 75,000 людей. Була небезпека, що величезний збірник ґазу, що був недалеко, може запалитися, отже з близьких коло ґазовні вулиць повибиралися люде. Аж коли вдалося огонь зупинити, вони до домів вернулися. Багато людей поранило скло з шиб навіть в дальших домах.

ФИЛИПИНИ НЕЗАЛЕЖНІ.

До війни Филипини були в руках Америки і доси вона вважає себе їх властителькою, хоч покищо Филипинські острови забрали японці. Тепер внесено до сенату в Вашингтоні резолюцію за тим, щоби признати Филипинські острови цілком незалежними і самостійними.

ПРИГОТОВАННЯ РОСІЇ.

В московськім університеті заведено тепер дипльоматичні курси, присвячені міжнародним політичним і торговельним відносинам, щоби так виховувати дипльоматичних знавців.

В школах Росії виховують для промислових потреб 1,500,000 хлопців — для воєнних фабрик, транспорту, для будівництва, для копальняної праці.

СВЯТОЧНЕ ЧИТАННЯ.

Богач і Лазар.

Сказав Ісус:

„Оден чоловік був заможний, одягавсь в кармазин та висон і жив щодня пишно. Був же й убогий, на імя Лазар, що лежав перед ворітьми богатого весь в струпах... Сталося, що вмер убогий і перенесли його ангели на лоно Авраамове; умер же й богач і поховали його"... Лука 16: 19-22.

Не згадуєсь про похорон Лазаря, це був убогий похорон. Ні дорогої домовини, ні квіток, ні величного проводу. Не говориться, де положили його тіло.

Та довідуємось, який величавий провід мала душа убогого — зявилися Ангели і провадили його до вічного щастя.

І життя і смерть, це лише частина нашого існовання. Літа терпінь убогого, це хвилина для вічности; а смерть це поріг, через який чоловік переступає з хвилини до вічности. Так християнин розуміє і життя і смерть.

Вмер і богач. Майно не охоронило його від смерти. Він вмер, воно зосталося тому, хто його не збирав. Тіло богатого мало, певна річ, всім видний похорон. Дорога домовина, квітки, величавий провід. А душа — себто дійсний чоловік — який був її провід? Коли б богач був щедрий, то супроводжали б її убогі, яким він поміг; згадувались би може на його похороні справи, які він своїм богацтвом піддержував. Це був би дорогий провід, величавий.

А тут всего того не було. Ніхто щиро його не жалував, ніхто не згадав, що його життя було вартне. Це вмер безвартний чоловік; його домовину покрили на хвилину за гроші купленими прикрасами, які дальше, як до гробу, з помершим не пішли; а цілий похоронний похід складався з приятелів богатого — таких же безвартних, як і він. Вони супроводжали його тіло, а про його душу і не згадали.

Та коли убогий опинився в небеснім щастю, то богач опинився в місци кари за змарноване життя. І доперва тоді зрозумів він своє убожество. Але коли життя минуло то нема вже способу направити того що в життю занедбалося. Коли час життя дармо минув, то він вже не вернеться.

Яка повинна бути молитва.

Сказав Ісус:

„Коли молишся, не будь, як лицеміри; бо вони люблять молитися стоячи в школах по розхідних вулицях, щоб їх бачили люде. Істинно говорю вам: мають вони нагороду собі.

„Ти ж коли молишся, увійди в хатину твою, та зачинивши двері, помолися Отцю твоєму, а Отець твій, що бачить тайне, віддасть тобі явно". — Мат. 6: 5-6.

Христос молився. Він навчив Апостолів молитися. І нам вказав, як маємо молитися.

Наведені Христові слова говорять не про молитву в гурті, але про особисте відношення до Молитви.

Чому Христос каже щоби зачинити двері за собою? Чи про двері тут ходить? Христос каже, що в молитві треба нам відгородитися від світа — від світових справ, від світових думок, від світових міркувань. До того накликає і Херувимська пісня: „Всякую журбу життевую відкладімо тепер".

Коли відгородимо нашу увагу від світа, доперва тоді ми є з Богом і Він оден нас чув і бачить. Ми відчуваємо тоді присутність Божу — очима нашої душі бачимо тоді Бога.

Лише така молитва є дійсною бесідою чоловіка з Богом.

Кликав цар Давид: „Нехай стане молитва моя, як кадило перед тобою" — отже коли і ми хочемо, щоби наша молитва такою була, то мусимо зачинити за собою двері світа, відсунути на час молитви всі буденні справи і піднести в молитві свою увагу і свою душу туди, куди свою молитву посилаємо.

Тоді наша молитва буде милою Богу, як кадило і Бог нашої щирої молитви вислухає.

Християнська витревалість.

Хто має ухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам: Хто побідить, тому дам поживати від дерева життя, що по середині Раю Божого.

Хто побідить, не буде мати кривди від другої смерти.

Хто побідить, тому дам споживати від манни закритої, і дам йому камінь білий, а на камені нове імя написане, котрого ніхто не знає, тілько хто його приняв.

Хто побідить і хто хоронить до кінця діла мої, тому дам власть над поганами. І дам йому ранну зорю.

Хто побідить, той водягнеться в білу одіж, і не витру імени його з книги життя, і визнаю його перед Отцем моїм і перед Ангелами Його.

Хто побідить, дам йому сісти зі мною на престолі моїм, як і я побідив і сів з Отцем моїм на престолі його. — Відкр 2: 7— і 3:—.

Так говорить Христос в „Відкритю Івана Богослова". Хто побідить це є побіда над своїми пристрастями, над своїми нерозумними забаганками; побіда над злом, яке дебудь тягне нас до себе; побіда над тим, що нерозумне, що погане, що негідне і грішне.

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ.

З книжки „Українська Культура", проф. І. Огієнка.

Мова — це наша національна ознака; в мові наша культура, ступінь нашої свідомости

Мова, це форма нашого життя — життя культурного й національного організування.

Мова — душа кожної національности, її святощі, її найцінніщий скарб. В мові наша стара і нова культура, ознака нашого національного визнання.

І поки живе мова — житиме й народ, як національність. Не стане мови — не стане й національности: вона геть розпорошиться...

От чому мова завжди має таку велику вагу в національному русі; от чому ставлять її на перше почетне місце серед головних наших питань.

Тому й вороги наші завжди так старанно пильнували, аби заборонити наамперед нашу мову, аби звести та знищити її дощенту (цілком).

Напади на нашу мову почалися дуже давно — майже з самого приєднання України до Москви. Москва завше скоса поглядала на нас і на нашу мову. Думка така була: раз інша мова, то й інший народ, а коли інший народ, то й інша віра.

Жили ми під Польщею, то державною мовою у нас в 17-ім віці стала польська мова; тому не диво, що в нашу мову, особливо в мову літературну, увійшло було чимало польських слів.

За 18 та 19 віки з мовою нашою було те саме, що з самим народом: мову нашу роздирали на части і тягли до себе і поляки і москалі. Дві головні думки було про нашу мову за ці віки: поляки писали, що мова українська — то мова польська, та тільки трохи попсована московською, цебто зросійщине польське наріччя; росіяне писали, що мова українська — то мова російська, та тільки попсована польською, це польонізоване російське наріччя. Назвати нашої мови окремою мовою ніхто не хотів.

Проте були в 18 і 19 віці люде, що добре розуміли і нашу мову і нашу історію.

Року 1815-го дуже цікаві думки про нашу мову подав відомий польський вчений Бандтке, він писав:

„Мова малоросійська (котрої столиця Київ), що не молодша від московської, не може бути її наріччям... Малоросійське наріччє старше від багатьох других, бо Київ процвитав вже в той час, коли Москва не існувала, а словянські поляне (києвляне) ще перед Руриком говорили не інакше, як своєю словянською мовою. Дай Боже, щоби і малоросійська (українська) мова стала в ряді вчених словянських мов."

Відомий Левшин (росіянин) 1816 р. пророкував про українську мову:

„Коли тутешні українці подбають про точні правила граматики, то українці своїми науковими творами зрівнаються з найбільше просвіченими народами Европи."

Наведу ще думку проф. Срезневського, академика; в році 1834 він писав:

„Нема пощо й доказувати, що українська мова не є наріччям московської, або польської; багатьох думає, що це одна з дуже богатих мов словянських, і хто знає, чи українська мова стоїть числом висловів низше чеської, в мальовничости описів низше польської, в милозвучности низше сербської — це мова поетична, музикальна і мальовнича. Мова Хмельницького, Пушкаря, Дорошенка, Палія, Кучубея, Апостола повинна би бодай передати славу тих великих людей України."

Проф. Огієнко наводить ще більше висловів чужих вчених, що вважають українську мову одною з найкращих словянських мов. Коли ж чужі таке кажуть, то оскількож більше самі українці повинні своєю мовою тішитись, гордитись і її шанувати.

ЗАСТРІЛИВСЯ ЛІКАР.

В Брукліні в готелі застрілився лікар, Пендер Портер, 68-літній. Через ослаблене серце вже перед двома літами перестав заниматись лїченням. Життя покінчив вистрілом в груди.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"
вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.
В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.
Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ОДНА З ДУЖЕ ПОВАЖНИХ СПРАВ.

Багато є нині українських хлопців і дівчат, багато молодих людей, що не вміють по українськи читати і писати. Дім про них не подбав, громада, де вони виховувалися, не дбала про Рідну Школу і молоді люде виростають на **своїм власнім українськім грунті і для своєї української справи цілком неписьменними.**

Бути неписьменним в своїй власній справі, це каліцтво, це велике убожество. І те каліцтво відчувають опісля ціле життя ті молоді люде, що через недбальство батьків лишилися неписьменними.

Українство, це культурне господарство. Українець — це культурний господар. Та яким культурним господарем буде той, що навіть не знає свого письма і не читає своїх часописів і книжок? Хто на світі буде поважати його, як культурного господаря?

Що варта був в Европі українець, який вмів читати лише по польськи, або лише по московськи, або лише по румунськи, або лише по мадярськи, а по свому читати не вмів і свого письма не читав? Чи не був це каліка? Чи був він силою для української справи? Ні! Такі звичайно тулили себе до тих чужих, яких книжки читали. Йшли до них на службу, їм прислуговувалися, а часто ставали яничарами і лютими ворогами свого народу.

Смертельний гріх роблять ті, які не подбають, щоби молоде покоління було по українськи письменним. І не поможе викрут, що тут нема української школи і т. п., **бо українське письмо таке легке, що лекшого на світі нема і його можна дітей навчити і без школи.** Може навчити батько-мати, можуть навчити сусіди. А хто вже вміє по англійськи, **той може по українськи за два дні навчитися.**

По українськи навчився проф. Симпсон, англієць, навчився не тільки українського письма, але й української мови і має українські книжки — отже чому українець не мав би українського письма знати й українських книжок та часописів читати?

Знаємо ще інших англійців, що знають українське письмо і менше, чи більше знають українську мову; українське письмо знає багато жидів., навіть тутешнього виховання — отже який великий сором, коли самий українець не дбає щоби його діти своє письмо знали і свої книжки читали.

Наказував лорд Твідсмюр, щоби українці держали все своє і були добрими українцями; трошки давніше була в „Українськім Голосі" бесіда проф. Симпсона, де він говорив українським студентам, що вони повинні все українське так добре знати, як англійське — українське письмо, українську історію і літературу; є в наших руках лист англійської учительки, яка дорікає українським батькам, що своїх дітей українського письма не навчили, отже вона рада би по українськи навчитися і тоді дітей українського письма вчити... Все те показує, що хто про своє не дбає, того ніхто поважати не буде. На нього дивляться, як на гіршого.

Теперішна війна дала українцям окрему лекцію. Багато українських хлопців, що опинилися в Англії, позамовляли собі тут українські букварі, щоби вчитися українського письма. Відомий випадок, де військові власти самі заставили українського хлопця, щоби навчився українського письма і він навчився — тепер до дому по українськи пише. Отже чи не красше, щоби ті хлопці були змалку українського письма навчилися?

Однакож коли батьки дбали, то нині можуть похвалитися. Ось примір: **при війську є нині трох братів Буряників з Джесмин, Саск., і кождий з них сам передплачує для себе „Вістник" й „Український Голос".** А два старші з них є капітанами. Є й інші українські вояки, що читають українські часописі і книжки.

Наука українського письма повинна починатися найперше, нім ще дитина піде до англійської школи. В жидів трилітна дитина може вчитися читати, а українська повинна бодай, коли їй 4 або 5 літ. Не казати: „Нехай перше чужого навчиться, щоби не баламутилася, щоби не мішалося в голові"... Так говорять ті, що самі не вчилися й уявляють собі те, чого нема. Не казати також: „Коли англійським перемучиться, то вже не може по українськи вчитися, мусить відпочивати". Це також нісенітниця. Коли хтось вчиться більше і ріжнородного, то його сила до науки стає більша і його розум сильніший.

Отже з приходом зими батьки і матері повинні поставити собі за найважніший обовязок навчити всіх своїх молодших по українськи читати і писати. Не відкладати до слушного часу — бо слушний час починається якраз тоді, коли хтось береться завзято до роботи.

Не повинно бути української хати, де не читали би українських книжок і часописів. Не повинно бути українця й українки що не вміли би по українськи читати і писати. Коли ж не вміє — то за дітей родичі винні, а старший винен сам за себе.

Знати своє письмо, читати свої книжки, це одна з дуже великих, важних, конечних справ для кождого українця й українки. Це його розум, його повага, його гідність, його велика вартість.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXIV.

Церковні обходи — Процесії.

Церковні обходи, чи походи звуть звичайно **„процесією"**, з латинського „процессіо". І греки це слово взяли, давши йому свій вимовір: **„прокесса"**, або **„прокенса"**. Однакож греки мають і свою **власну назву — Літія.**

Процесією звемо нині похід вірних з хрестом, хоругвами і духовенством для означеної ціли. І так буває процесійний похід на Йордан до місця, де має бути освячення води; є процесійний обхід кругом церкви в великі свята; похід на цвинтар в Світлий Тиждень; при малім **Освяченню Води; при обході** і благословенню засіяного поля на Зелені Свята; **на поставлення** і посвячення нового хреста і при інших надзвичайних випадках.

Подрібніше б згадати про благословення поля, що в Старім Краю відбувалося кождого року на Зелені Свята по полудни. Тоді збиралися люде з села, приходили дяки і священик, люде брали хрест і хоругви, й обходили поля, переходячи головнішими дорогами поміж полями — причім священик з молитвою поля благословив. Інтересно було, коли зійшлося на полях дві процесії на границі, що ділила поля одного села від піль села другого; така стріча відбувалася врочисто — обі процесії витали себе, похиляючи хоругви одні до других.

Церковна Історія оповідає, що процесійні походи вже в давних часах так вдбувалися:

Напереді йшов **хрестоносець**, що ніс хрест, а за ним несли хоругви. Хрест ніс звичайно діякон, або піддіякон, хоругви несли миряне (звичайні вірні).

За хоругвами йшов діякон з Євангелієм, а коло хрестоносця і хоругов йшли низшого степеня клирики і били в святі дошки (тодішне дзвонення).

Дальше йшли з образами, а часто з мощами Святих, а ще дальше духовенство і народ. Підчас ходу відмовляли певні молитви і співали відповідні пісні.

Такий був загальний лад процесійних походів і він задержався до нині

В Царгороді за давних часів була площа, на яку патріярхи і царі виходили з вірними процесійним походом і там молилися за щастя міста, краю і всего народу.

Процесійний похід звуть також **„хрестним ходом"**, або **„хрестним походом"**, очевидно тому, що на переді такого походу несуть хрест. Також говорять: „ховати помершого з проводом" - з процесією.

Литія на Всеночнім, це дословно „вихід", „процесійний вихід", бо тоді виходиться в Притвор церкви, отже поза Церкву Вірних.

Дуже близькі до процесійних походів є **богомольні походи**, відпустові, коли вірні вибираються до якогось релігійного святого місця.

Такі походи є природною частею релігійної дільности людей і тому є вони в усіх релігіях. В Старім Завіті сходився народ до Єрусалиму на великі свята. На свято пасхи спішив Христос до Єрусалиму перед своєю смертю. Апостоли відвідували гріб Христа. В пізніших часах християне відвідували святі місця. Церковний письменник Ієронім (331—420) пише, що годі вичислити імена всіх тих епископів, мучеників і славних людей, які від Вознесення почавши, до Єрусалиму вдавалися, щоби помолитися, де Христос жив й умер і поклонитися святим місцям. Дальше оповідає він, як побожні християне сходилися з ріжних сторів — з Франції, з Британії, з Вірменії, Персії, Індії, Етіопії, Єгипту, Каппадокії, Сирії, Месопотамії.

Були і другі святі місця, куди вірні сходилися — до церков, де були гроби святих, де був Хрест Спасителя, де були чудотворні образи, чи де славні події відбувалися.

В такі місця вдавалися вірні з великою побожністю, даючи нераз багато труду, бо з далеких сторін йшли пішки.

І з Української Землі вже в 12-ім віку відбувалися такі богомольні, чи паломничі походи до Єрусалиму. Люде йшли пішки навіть з північних сторін України і їх всюди принимали, як праведників. До таких належить ігумен Данило, що вибрався був весною 1113 р. з Чернигівщини на поклін святим місцям в Палестині й опісля описав свою подорож. В тім описі оповідає, як він поставив лямпу на Гробі Господнім за свій Нарід, свою Землю і своїх Князів

Меншими богомольними, чи паломничими походами було на Україні відвідування відпустових місць, між якими до перших належав Київ і Почаїв.

ВАЖНІ ВИСКАЗИ.

Свою Україну любіть —
Любіть її во время люте,
В останну тяжкую мінуту
За неї Господа моліть! —

Т. Шевченко.

Я бачив на бережі святого чоловіка, якого покалічив тигр. Покалічений не міг дістати масти для гоєння ран, отже терпів великий біль. Однакож всі чули від нього лише слова подяки Богу.

— За щож ти Богу дякуєш? — питають.

- - Дякую Богу, що терплю від нещастя, а не від гріха! — сказав він. —

Сааді.

З цего світа понесемо лише те добре, яке було частею нашого характеру. — **Гамболдт.**

Мусимо поставити Бога за найважнішу вартість в наших денних обрахунках — за головну силу і головний факт в нашім життю. — **Спурджин.**

Ані розумова, ані моральна сторона чоловіка не стоїть незмінною — вона безнастанно або підноситься, або занепадає. — **Рід.**

Нечиста совість є наче піч, що курить, наче громовиця без дощу; вона оскаржує, вона є суддею, вона є катом в одній особі. В співі соловія вона вчуває: „Ти злодій!"", в щебетанню жайворонка: „Ти вкрав!" — **Гіпель.**

Христіянство є корінем всеї демократії, найвисшим признанням прав чоловіка. — **Новаліс.**

Я завсігди стою на тім, що Религія є великою будівничкою держави. Церква є душею держави. Де є Церква, там з часом повстане держава; але коли знайдете державу, що не має в собі Церкви, вона непотрібна сьому світови.

Дж. Р. Сілей.

Коли хтось зрозуміє, що він не знає, то він вже став на порозі, що веде до святині знання. — **Спурджин.**

Буде великою дурнотою переставати щось робити лише тому, що тобі раз не вдалося. Невдачі є творчою силою в розвою великих характерів. —

Анонім.

Французька революція, що почалась 1789 року, завзялася була знищити також релігію. І відома з того часу історійка, що оден безбожник революціонер каже віруючому чоловікови:

— Ми понищимо ваші церкви, ваші церковні вежі, понищимо все, що нагадує вам Бога.

На те віруючий:

— Того замало. Ви повинні знищити звізди, бо і вони нам Бога пригадують.

МУЧЕНИКИ, ЛЕВКІЙ, ТИРС, ФИЛИМОН, АПОЛОНІЙ, АРІЯН І КАЛИНИК.

(14 церков., а 27 горож. грудня).

Було це в часі, коли цісар Декій (володів в роках 249—251) люто переслідував христіян. До міста Кесарії прибув з Никомидії лютий мучитель Кумбрикій. Перед ним став христіянин Левкій і сказав:

— Ти мучиш слуг Божих, та вбиваєш найкрасших людей і за те Господня рука тебе страшно покарає.

В відповідь Кумбрикій казав Левкія мучити, а вкінци зтяти голову мечем.

Та це христіян не відстрашило, бо зараз став перед мучителем другий христіянин, Тирс. Він приготовлявся лише до хрещення, отже не був ще охрещений. І він сказав Кумбрикієви:

— Смерть христіян родить нове життя; їх муки приносять радість; їх кров є благодатною росою, що зрощує нових христіян сторицею. І тому даремна твоя робота. Коли б ти вбивав злочинців, то може ти б їх вигубив, але коли вбиваєш добрих людей, то даремна твоя робота, бо добрі люди завсігди на світі будуть. Ти сам хочеш, щоби кругом тебе були добрі люде — щоби жінка твоя була добра, щоби діти були добрі, щоби добрими були твої приятелі. І всі люди раді, щоби всі кругом них були добрі. А що христіяне, це якраз ті найкращі люде, отже нищиш те, що тобі самому потрібне. Ти застановись, що робиш: ти приглянься до життя тих, яких мучиш...

Але серце мучителя було жорстоке і він казав Тирса люто мучити. Йому повибивали зуби, викололи очи, топтали ногами. Потім завезли до міста Апамії. А мучитель нагло помер.

Святого Тирса мучив тепер інший мучитель, Вавд. Він повіз Тирса до Кесарії і тут в вязниці знайшов Тирс епископа, який його охрестив.

Тирс умер в місті Милиті підчас лютих мук. Левкій і Тирс померли 250-го року.

Коло 397 р. начальник війська, Флавій, побудував церкву в честь св. Тирса і тут зложено мощі мученика. Пізніше зложено тут також мощі 40 мучеників.

Святі Аполоній, Филимон й Аріян терпіли за часів цісаря Деоклетіяна (284—308).

Аріян був старостою і жорстоко мучив христіян. В Теваїді египетській, в місті Антиною, увязнив він 37 христіян, а між ними діякона Аполонія. Однакож поведення христіян було таке, що навернуло до христіянства самого Аріяна. Головно ж Аполоній навернув Аріяна.

Коли намісник Єгипту довідався, що Аріян став христіянином, то казав привести його до Александрії. І знов сталося, що по дорозі Аріян привернув до христіянства сторожів, які його вели Так ширилося і росло тоді христіянство.

Мучитель судив тепер вже не одного Аріяна, але і тих, що його вели і засудив на смерть. Їх всіх повкладали до мішків наповнених до половини піском і покидали в море.

Пізніше море винесло їх тіла на берег і христіяне похоронили їх з великою пошаною.

Це сталося около 305 року.

КОРАБЕЛЬ ЗА 25 ДНІВ.

В Масачусетс збудували тепер корабель, 1,300 тон, в 25-ох днях. Подібний корабель збудували тамже недавно в 45 днях.

КОТРА ЦЕРКВА ДЛЯ УКРАЇНЦЯ Є ЙОГО РІДНОЮ.

Коли чужа сила вложить на нарід кайдани і нарід мусить їх нести сотки літ, то чи через те кайдани стають рідними народови, близькими, святими? Чи скаже батько синови.

— Сину, ці кайдани носив мій прапрадід, мій дід, мій батько, носив їх і я, а тому носи їх і ти, як наше рідне, святе майно. Носи і дітям своїм в заповіті переказуй носити!

Чи скаже він так?

— Ніколи! Ось що він скаже:

— Сину! Памятай, що ворог лютий насильством заложив ці кайдани на твого прадіда і не було сили їх скинути. Від давних часів тяжіли ці кайдани на всіх нас. Вони гризли наші руки холодною сталлю, вони різали наш душі зневагою, вони заморували наші голови темнотою. Та ти сину щасливіший за нас, бо руки твої стали від кайдан свобідні. Порви їх, щоби ворог ними знов не покористувався і тікай в дому неволі до свого рідного, свобідного, пра-пра-прадідного дому.

Ось що є рідне, а що чуже!

Від 1686 року тяжіли на душі одної частини нашого народу кайдани царської церкви — бо тоді цар купив собі неправедною купівлею Православну Церкву Українську — купив наперекір церковним законам і наперекір волі українського народу

А від року 1596-6-го на другій части народу українського тяжіли кайдани наложені Польщею — бо тоді король Жигмонт III, польська шляхта і ксьондзи та біскупи насильством наложили унію з Римом — йдучи наперекір науці Христа і волі українського народу.

З одного боку кайдани і з другого кайдани!

Та коли ж недавно народ почав з кайдан освободжатися, то піднявся побіч нього крик:

— Хіба ж можна?! Хіба ж ці кайдани не ваші рідні, передані вам батьками і дідами? Хіба ж можна своє власне, своє рідне кидати? Опамятайтесь!...

Так лунає голос насильників! Їм хочеться держати народ дальше в неволі — коли вже не силою, то ошукою.

Та народ прозріває і починає розуміти, що нема рідних кайдан і що лише вільне життя, вільна молитва, вільна від чужих церква є рідною.

Туга Душі.

Затужила душа моя
Мій Боже за Тобою,
Нігде без тебе не знайду
На світі супокою.

Ні у мами рідненької,
Ні у рідного тата,
Ні в родини поважної,
Хоч добра і богата.

І мати і отець
Пішли вже до могили,
Приятелі — тих вже нема,
Тих опускають сили.

Лиш Ти о Боже, все оден
В серцю лишаєся, мому,
До Тебе тужу ніч і день,
Як подорожний до дому.

І. Д-ко.

СОКРАТ.

Багато вже чули про грецького мудреця Сократа, а багато й не чули, отже тут розкажемо дещо про того великого і дуже розумного чоловіка.

Сократ народився коло 300 літ перед Христом в місті Атенах, в Греції. Батько його звався Софрониск, а мати Финарета. Батько був різбарем — виробляв статуї (фігури) з каменя, а греки тоді дуже любувалися в таких виробах.

Вчився Сократ всіх тодішних наук, які були, перечитав всі важні книжки. А позатим вивчив добре батькове ремесло — в каміня фігури виробляти і так на хліб заробляти.

Розумним чоловіком був Сократ. Робить, що треба, а позатим думає, як би людям треба жити, якого б то доброго ладу треба на світі. Придивляєсь, як одні люде жиють розумно, другі нерозумно; як багато лиха виходить від того, що люде не знають, як розумно жити.

Що Сократ думав про богів.

Греки вірили тоді в багатьох богів. Найстарший бог звався Зевс. Його жінка, богиня, звалась Гера.

Був Нептун, бог над водами; Позеидон, бог вітрів; Гермес, бог купецтва; Бакхус, бог пияків; Аполон, бог сонця; Атена, богиня розуму; Церера, богиня хліборобства; Афродита, богиня кохання і ще багато всяких богів і богинь.

Було в Греції багато церков тим богам, а кожда церква була мистецької роботи — гарні стовпи, повирізблювані прикрасн, гарні статуї богів і визначних греків-героїв.

Але греки вірили, що боги жиють в небі так, як люде на земли — мають жінок, радяться, деколи сваряться, а то й бються; одні другим заздують, одні других одурюють Сам Зевс, бог неба зачав царювати, коли скинув з неба свого рідного батька.

Думав Сократ про те і надумав, що нерозумно греки вірують, бо боги такими не можуть бути. Коли б вони такими були, то як вони можуть вимагати, щоби люде були добрі?

Отже надумав Сократ, що Бога треба інакше розуміти, але греки його не знають. Це була вже велика і розумна думка про Бога.

Як Сократ зробив три фігурі.

Зайшов раз Сократ до старої церкви в якійсь закутині Греції і бачить, що там є фігури трох богинь, але дуже ті фігури нехарапутні. Якась невміла рука їх витесала. І подумав:

— Покажу я вам, як повинні фігури виглядати!

Пішов він до дому і почав три фігурі тесати. Зробив якнайкрасше можна, а тоді й повіз їх до тої церкви.

А був там старенький священик, дуже побожний чоловік, і він тих фігур не приняв Він сказав

Наші фігури вартніші, ніж твої Здивувався Сократ і говорить

Як вартніші? Адже за них ніхто і гроша не дав би.

Ні сказав священик при твоїх люде перестануть молитися Вони як на твої фігури задивляться, то про молитву забудуть, про небо забудуть А наші фігури не манять ока, але пригадують людям тих, що в небі мешкають

Подумав Сократ: „Це правда!" і забрав свої фігури до дому. І вже більше фігур тих богинь не робив.

Сократ надумав вчити людей.

Коли Сократ бачив, що люде зле живуть, то надумав їх розуму вчити. Але не в школі, а так — на кождім кроці, де можна з людьми говорити.

Жінка його, Ксантипа, була проти того, бо каже: „Почнеш людей вчити, то роботу занедбаєш". Але Сократ робив, як надумав.

А в греків було тоді багато зла. Були пани і невільники. Греки воювали з сусідами, щоби назбирати собі чужого добра. А сусіди з ними воювали, отже було багато лиха. Самі ж багаті греки ставали щораз гірші, дбали лише про те, щоби гарно вбиратись, смачно їсти і нічого не робити.

Сократ й Арістон.

Стрів Сократ багатого грека, Арістона. Не злий він був, не дурний, але жив дармуючи.

Чому тебе Арістоне довго не видно - питає Сократ — певно якусь роботу робиш.

Нічого не роблю — каже Арістон - бо нащо мені робити? Я маю з чого жити гроші є, невільники є. .

Це правда — говорить Сократ — але чи добре буде, коли ти так вік проживеш?

- А чому ні?

Тому, Арістоне, що не все добре, що добрим здається. Чи чув ти про Геракля?

— Чому ж не чув? Який велетень він був і якої слави зажив.

— Та чи чув ти, як він шукав способів, щоби красше жити?

- Не чув — відповідає Арістон.

Ну, коли не чув, то я тобі розкажу.

Тут і другі люде підійшли і почав Сократ оповідати...

Геракль і дві жінки.

Як Геракль підріс, то почав думати над тим, як би він повинен жити. Всяко люде живуть, отже котрих йому наслідувати.

Иде він раз полем і думає, аж перед ним дороги розходяться. Став він і бачить, що одною дорогою йде до него пишна, гарно вбрана жінка. А підійшовши каже:

„Знаю, Гераклю, що ти думаєш. Ходи зі мною, я багата, отже будеш щасливий. Працювати не буде треба, будеш тілько забагати, чого схочеш і все тобі буде."

„А як тебе звуть?" — питає Геракль.

„Мене звуть **Щастя**. А вороги звуть мене нерозумною, пустою, безвартною, недумаючою, але ти їм не вір."

Другою дорогою надійшла друга жінка, звичайна, гарно, але просто вбрана. І вона чула, що говорила перша жінка, а тоді каже:

„Мене звуть **Праведність**. Коли хочеш щасти, ходи зі мною В мене мусиш працювати, але знати будеш, що ти є творцем того, що ти випрацював Зорешго будеш мати хліб, збудуєш хату - буде захист і так усе. А тоді страва буде тобі смачна, сон буде солодкий, тай совість твоя буде чиста і вдоволена."

Ще перша жінка сперечалася і тягнула Геракля за собою, а друга доказувала, що де неробство, там всяке зло

Вислухав Геракль обох і пішов за тою жінкою, з якою він буде працювати на своє життя І так він здобув собі таку велику і безсмертну славу.

Сократ й Аристарх.

Скаржиться Сократови оден грек, Аристарх, що не пощастило йому в купецтві і тепер тяжко прожити. А в хаті чотирнадцятеро душ. На те Сократ:

— Справді не легко воно! Але в твого сусіда більше ніж двадцятеро душ, а живуть.

— Е, це що інше — каже Аристарх — там девятнадцятеро невільників, вони зароблять і для себе і для других. А в мене всі вільні.

— А чим відріжняються невільники від вільних?

— Тим, що це невільники, а ті вільні.

— На словах воно так — говорить Сократ — а на ділі ні. Ану застав своїх до роботи, то й побачиш, що добро вийде.

— Та вони не схочуть працювати, та й люде будуть сміятися.

— А тепер не сміються, коли в вас убожество?

— Та сміються

- - Отож бачиш! Тому зроби, як тобі раджу.

За час стрінув Сократ Аристарха і питає:

- А чи зробив, як я радив?

— Зробив! — каже той.

- - А добре тепер в вас?

— Добре!

— А люде сміються?

- Ні! Тепер нас поважають — каже Аристарх і засміявся.

Сократ і син.

Ксантипа була сварлива, то найстарший син раз дуже зневажив матір. Після того каже йому Сократ:

— Що думаєш про тих людей, що забувають тих, які багато добра їм зробили?

— Це найпоганіші люде! — каже син.

— Таке добро робила тобі твоя мати, а ти це забуваєш...

На те син:

— Я матір шаную, але ж вона так кричить по дурному...

Тут Сократ знов:

А як ти малий був, то по дурному не кричав? А вона терпіла, панькалася з тобою і любила тебе. Так і тобі треба робити!

Смерть Сократа.

Були такі, що поважали Сократа, а були й такі, що ненавиділи його за його справедливість. Отже оскаржили його, поставили на суд свідків, яких хотіли і суд засудив Сократа на смерть через отроєння блекотом.

Сократ міг втічи з тюрми, але не хотів, казав:

— Я старався жити розумно і чесно, то чого ж мені тікати. Нехай тікають злочинці.

- А чи не страшно тобі вмирати? — питають приятелі.

Ні! Я в молодости старався чесно жити, а в старости чесно вмирати.

І ще таке сказав Сократ:

Я завсігди слухав моєї совісти: хочу щось робити, а совість: „Не роби!" я й не роблю; а знов не хочу робити, а совість. „Роби!" — отже я роблю Моя совість мене ніколи не одурила. А в день, коли мене арештували, совість мені нічого не карала, отже це знак, що так добре, як сталося.

Сократ випив отрую скорше, ніж треба бо казав:

- Хіба не однаково вмерти, чи годину скорше, чи годину пізніше?

І вмер спокійно, розмовляючи з приятелями.

Після його смерти греки зрозуміли, що Сократ згинув невинно, отже потягнули на суд його противників і засудили їх на смерть. А Сократа почали споминати як великого праведника.

Багато ще інтересного можна розказати про життя, науку та смерть Сократа, але це вже хіба іншим разом.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ.

(Ватерфорд, Онт.)

Вірні української греко-православної церкви, так місцеві як із подальших околиць, не зважаючи на холодний осінний ранок, в неділю дня 10 жовтня громадно спішили, щоби взяти участь в великім святі, про яке кілька літ тому ніхто й не мріяв, щоби воно у цій фармерській околиці відбулося, а то архиєрейська візитація

У останніх днях перед візитацією члени громади всіми силами старалися докінчити церкву на зовні і приготовити її до посвячення. Прибудовано притвор (фронт) церкви поставлено бані в українськім стилю й помальовано, закопано трираменний хрест на памятку першої архиєрейської візитації.

Рано в год. 9 почалась Всеночна, яку служив бувший наш парох, о. Петро Запаринюк з Ошави

В год. 10 вірні з процесійним хрестом, котрий справили до церкви п-тво Щебець (хоругви, замовлені у Виннілегу місяць перед тим, на час не прийшли), на чолі з двома священиками вийшли на стрічу Високопреосвященого о. Владики. Шість дівчаток стелили квітами дорогу до храму Божого. Старший віком громадянин, п. Прокопій Сторощук, в брамі привитав о. Владику по звичаю хлібом і сіллю.

Перед дверми повитав о. Владику парох церкви та попросив увійти до храму Божого й молитися разом з нами. В часі, як духовний батько на колінах перед престолом молився, вірні співали. „Достойно є"..

По посвяченню церкви в середині почалася торжественна Служба Божа при асисті двох священиків. Гарно співав місцевий хор цілу Службу Божу Дуже зворушаючу і глибокозмістовну проповідь виголосив Преосвящений о Владика. По Службі Божій на дворі коло хреста сам о. Владика мав водосвяття при асисті обидвох священиків, потім три-разовий обхід і посвячення Церкви. По повороті до церкви відбулося мировання і архиєрейське благословіння, підчас котрого ціла церква співала грімке „На многі літа!"

Діло довершене! В році Божому 1941 приступлено до будови церкви — нині вона посвячена. Грамоту до угольного каменя зладжено і сам о. Владика підписав її. Нинішне потрійне свято, а то, візитація, посвячення церкви і заразом храмове свято в честь Покрови Божої Матері, відбулося незвичайно величаво, так що на довгі літа лишиться в памяти вірних цеї громади, що були присутними Коли все було скінчене, усі пішли до Народного Дому ім Івана Франка на обід, щоби й тіло, як то кажуть, наситити

Ну, й багату трапезу наше сестрицтво приготовило. Велика честь і пошана за їх труд. Підчас обіду господар п Антін Завальський покликав до привітів

Між іншими перший говорив голова церковної громади п. Мих. Дроздовський, котрий щиро дякував гостям за прибуття на наше свято

Другим промовцем був голова місцевого Народного Дому п. Мих. Кувек. Позамісцеві гості зложили привіти і довші промови в такім порядку: Отець П. Запаринюк з Ошави, п. Мельник від Укр. Прав. Церкви св. Володимира в Гемилтоні, п. Микола Мех з Ошави, п. Кравчук від української православної громади в Престон, пані Мошук, заступниця голови Союза Українок в Торонто, пані Габа від провінціяльної екзекутиви Союза Українок Канади, п. А. Орищак, адвокат з Торонта, п. Цибульський з Брентфорду і п. Ст. Габа від Укр. Прав. Церкви з Торонта.

Найдовшу і дуже річеву промову говорив о Владика — про тверду і непохитну віру у наші власні сили та про самостійну Україну. Згадав між іншим, як був військовим капеляном в часі наших визвольних змагань в рр. 1919—20, як в одній місцевости на Україні вручили йому китицю квітів, 42 хризантеми і при тім заявили, що минулої ночі большевики розстріляли наших 42 ідейних стрільців Владика додав Сльози потекли мені з очей, я притулив хризантеми до серця неж 42 молодих борців в одній мінуті зложили своє життя за волю України за увесь український нарід" Сказав також, що на поклик, аби брати зброю в руки і боронити рідний край від наїздників, котрі наступали з трох сторін — денікінські монархісти з одної, большевики з другої, а поляки з третьої сторони, — зголосилося в одній місцевости тисяча ідейних юнаків. Але це все за мало треба було, щоб увесь український нарід хапав за зброю і боронив рідну землю. А були й такі, що як зголошувалися до армії, то лиш на те, щоби дістати уніформ, а тоді до дому. Зсумувавши те все, говорив о: Владика, що наш нарід в тогочасний момент не доцінював волі і тому треба мати на увазі, аби при кінці цеї війни таке саме не повторилося Радів наш Духовний Батько й тим що мав нині нагоду перший раз бути в нашій новозбудованій церкві. Нарід, котрий цінить Церкву, ніколи ворогом поконаний не буде. Український нарід має тут на американськім континенті змогу розвиватися душевно, плекати свою культуру і домагатися волі для свойого рідного народу в Европі. Також ми повинні не забувати, що ми знаходимося в Канаді, котру треба боронити перед теперішним ворогом. Коли будемо поступати після совісти, то вкоротком часі виборемо волю і самостійність України. На кінці своєї промови о Владика сказав, що клонить свою голову перед нашим сестрицтвом, бо довідався, що при докінченню церкви і жіноцтво помагало малювати.

Пан Мельник дав заклик щоби з нагоди нинішнього свята зложити хоч малу, але щиру жертву на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Зложили

По 1 дол п Мельник, В. Яремій пані Анна Кишенська. П. Сторощук Мих Павлишин, адвокат Орищак, по 50 цт: Мих Туріа, Мих Дроздовський, пані Яремій. П. Литвин, Мик Мех, Ст. Габа, Н. Салчук, по 35 цт · Антін Завальський, по 25 цт І Данилевич, пані Анастазія Сторощук, Роман Ткачук, Богдан Бойко, Кость Федірчук, Ст. Жигальський Вол Паньків і о. Ю Я Цукорник

На закінчення наш парох о Цукорник, зложив щиру подяку о Владиці за труд, усім гостям і шановному сестрицтву за бенкет, по чім всі відспівали „На многі літа" та „Ще не вмерла" і „Боже щасти"...

В імени нашої церковної громади складаємо сердечну подяку Високо достойному гостеві, Високо Преосв. о. Владиці, Всеч. о. Запаринюкові і о. Цукорникові і всім прибувшим гостям з подальших околиць, котрі своєю присутністю звеличали наше свято Цього дня ми при помочі усіх вище згаданих піднеслися морально дуже багато

Мих. Дроздовський, голова
Іван Данилевич, писар.

ЕВДОКІЯ ГНІДАН.

(Посмертна згадка)

28-го вересня упокоїлася в Бозі Евдокія Гнідан дружина широко відомого піонира, Грицька Гнідана, в околиці Завалля, Алберта.

Покійна приїхала разом зі своїм мужем з села Залуччя, пов. Снятин, в травні 1898 року По приїзді осіли на „гомстеді" в околиці Завалля З того самого (першого) подвірря недавно відбувся сумний похоронний похід.

Минувшої зими покійна занедужала тай її хорою відвезли до шпиталю в Ламонт Алта Під шпитальною опікою перележала поки її життева мука за подорож не скінчилася

Тому що діти були далеко, похорон відбувся в неділю 3-го жовтня. Похоронну Службу Божу відправив Всеч. о. С.-П. Симчич з Веллінгдон і на проповіди підніс заслуги першої піонірки тої околиці.

Покійна полишила в великім смутку старенького мужа з яким прожила 54 роки; доньку Евдокію Томашевську в Принс Джордж Б К; сина Івана в Заваллю, доньки Калину Юрчик Едмонтон, Анну Волянську в Скаро Алта., Марію Гоян Кальвин Алта.; Параску Маценко Кетгарі Єлену Паламарчук, Ст Майкл Алта., сина Василя, в Садбори, Онт, також 31 внуків та 4 правнуки

По обіді Всеч о. Симчич промовив до гостей та сказав щоб за місць вінки на могилу учасники зложили щиру жертву на видавничий фонд нашого релігійного двотижневика „Вістника" Слідуючі жертвували

По 1 дол Грицько Гнідан, по 55 цт Василь Гнідан, по 50 цт С С Воробець Д Воробець, М Евстафієвич по 25 цт Н Лакуста О. Миколайчук, В Евстафієвич, по 22 цт В Гиницький, Разом $4.02

Покійна відзначалася лагідною вдачею, була щира та жертвенна тай для української православної церкви в Заваллю не мало пожертвувала та працювала.

Спи Сестро Наша нехай канадійська земля буде тобі легкою.

Присутний.

ФОНД ВИДАВНИЧИЙ.

На Видавничий Фонд головно на видання Апостолів і Евангелій цілого року зібрав п І. Боршовський від отсих осіб:

Теодор Галик з Вест Бенд, Саск 2 долярн.

По 1 дол Павло Стадник Шортдейл Ман, Прокіп Захарія, Дробот, Саск; Каттан Гандзьоха і Яким Гандзьола з Бюкенен, Саск., Яким Клімашко, Михайло Базюк і Михайло Куїк, з Бенкенд, Саск.; Іван Кушнірук і Дмитро Сирник, з Вест Бенд Саск Василь Санджа з Шіго Саск, Іван Кирилюк Дмитро Кущій і Теодор Кущій, з Інсингер, Саск, Антін Шимко з Калдер, Саск, Біле з Лавфин Ман, Гавриїл Пула та пані Т Лукач, Райдинг Парк, Ман

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ.

(Принс Алберт, Саск)

В неділю, дня 17-го жовтня ц. р. панство Т. Пазюки хрестили свого сина, котрий отримав імя Бернард. Тайни хрещення довершив о. К. Желішкевич. Хресними родичами були: пані Л. Зюбрак і п. Стефан Луцюк.

З тої нагоди пство Пазюки справили гостину Після смачного обіду хресна мама, пні Л Зюбрак, промовляла до присутних. Бесіди продовжались на ріжні організаційні теми. На просьбу одного з гостей присутні зложили жертви на „Український Голос" і „Вістник". Жертвували

По 1 дол. о К. Желішкевич М Зюбрак, Т. Пазюк, І. Дігнерис, Т. Жугаєвич, М. Савіцька, С. Луцюк, Вас Романович, І. Новак, П. Дравак, О. Бендас, пані Новак 50 цт. — Разом $11 50

Годиться і це згадати, що п. Т Пазюк є головою української православної громади, за котрого громада значно пішла вперед, за що п. Пазюка громада поважає а сам п. Пазюк тішиться симпатією української православної громади у Принс Алберт, Саск.

Охрещеному Бернардові бажаємо многих літ Жертводавцям щире українське Спасибіг.

Оден з гостей.

НА ПРЕСУ — НА ХРЕСТИНАХ.

(Арбакка Ман)

Панство Георгій і В Іпюки хрестили 10 жовтня 1943 свою донечку Чин хрещення виконав о П. Гладкий Підчас обіду забрали слово о Гладкий, п Ковалюк з Гарлентон і п Н Іпюк з Сендави Згадано було про українську пресу — „Український Голос" і „Вістник" і запрошено гостей до жертв Гості радо відгукнулись і жертвували слідуючі

По 1 дол Н Іпюк з Сендави Г і В Іпюк родичі ново народженої пані Н. Іпюк, П. і Гуменюк учитель з Виннипегу М Ковалюк, Т Стефюк, п-тво Давидюки, п-тво В. Олсон п-тво Дікал, Влад Іпюк (вояк); по 50 цт · А. Ковалюк з Гарлентон, пані Стефюк; по 25 цт.: Д. Подольський з Вайти, пані Заяць; по 20 цт., пані Ковалюк.

Жертводавцям щира подяка.

Гість.

ВІЗИТАЦІЯ — СПАЛЕННЯ ГІПОТЕКИ (Моргечу).

(Форт Віліам, Онт.)

Вересня 19-го Впреосв. о. Іван Теодорович відвідав нашу громаду і посвятив новопридбану церкву.

До грудня 1942 р. ми винаймали грецьку церкву, а від серпня почали активніші громадяне при пораді о. Киселюка готовитись до набуття власного будинку. Минуло трохи часу і вже було в руках 1800 долярів, отже і відповідний будинок на церкву купили.

Сестрицтво приготовило величаве приняття в домівці Т-ва „Просвіти" й УНО. Було багато гостей. Перед вечерою Я. Верстюк привитав о. Владику та висловив співчуття для вдови, сина і двох пасербів Василя Лисака, що упокоївся 7-го вересня, і попросив пошанувати його память однохвилинною мовчанкою. Покійний Лисак був членом-фундатором, багато працював і жертвував для парохії. По вечері пані Віктова, голова Сестрицтва, подякувала гостям за прибуття, парохіянкам за поміч в приготованню вечері і попросила о жертви на покриття коштів.

Тепер ґром. Віктовий переповів перехід купна і допомогу о. Киселюка і заявив, що жертводавці можуть нині спалити заставну грамоту (морґедж). Пані Здебякова в імени неприсутного мужа побажала, щоби набутий будинок якнайскорше пристосувати до вимог нашого обряду. Михайло Венгер побажав, щоби під проводом о. Владики наша Церква зросла в силу і велич. Він підніс щирість і дбалість громадян; сказав, що з усуненням довгу праця не скінчиться, бо треба її багато на внутрішну перебудову будинку і побажав, щоби Вестфорці до року збудували в себе церкву.

Дальше о. Гикавий заявив, що перед громадою багато праці — викінчення будинку, притягнення молоді і дітей і налагодження широкої громадської праці. Окремо ж казав він, між церквою і другими політичними організаціями повинна йти взаємна співпраця.

Господар. М. Лисий сказав, що будинок церковний коштував 2,500 долярів і покликав жертводавців до палення довжної грамоти, причім вони складали жертви на викінчення церкви. Вилинуло 232 дол готівкою, а 81 дол. в деклярацііх.

Після того промовляв ґром. Глуханюк, зазначуючи, що й громада Вестфорту мріє про новий церковний будинок. Вже куплено площу і збираються фонди.

Семен Пуляк від Т-ва „Просвіти" в Форт Віліям побажав громаді скорого розросту.

Степан Борівець від УНО зазначив, що щирий українець радіє здобутками кожної церковної чи світської організації без уваги на свою приналежність, бо це є збогачення загального українського посідання; та щоби обєднання українських Православних Церков на американськім континенті скоро стало фактом.

М. Мусій говорив про велике значіння Церкви в життю народу і підчеркнув, що тільки відповідне релігійне виховання на підкладі національному вратує наше молоде покоління від потапання в матеріялізмі й інтернаціоналізмі з кінцем війни.

Вкінци говорив о. Владика. Він зазначив, що нам треба подбати тут про скріплення наших сил, щоби в слушний час дати потрібну поміч братам на Рідних Землях. Та хоч там велика руїна нині, але наш нарід пережив вже багато руїн, отже переживе й теперішну. Культура нашого народу має багато глибоко захованої сили, яка поможе йому перебути лихо. Наш досвід і наші здобутки в послідним чвертьстолітю були понад всякі сподівання, отже й це тай щиросердечні молитви виєднають нам в Бога потрібну силу духа і волі для дальшого красшого життя.

Вечірку закінчено многоліттям і

М. М.

ДОБРЕ ДІЛО.

(Едмонтон, Алта.)

В суботу вечером 10-го жовтня зійшлося трохи родини, краянів, сусідів та приятелів ґром. Григорія Челядина до його ж мешкання, щоби звеличати шесту десятку літ його життя, та побажати йому і на дальше щастя та здоровля. Присутні поговорили і забавилися, але не забули зробити і доброго загального діла.

На заклик п. Гривнака, представника заряду місцевої церковної громади, гості зложили $12.50 на видавничий фонд Консисторії. Збіркою занявся п. Чоботар.

Громадянин Гр. Челядин довші роки фармерував, а також був поштарем, у Во, Алберта, а на старші роки перебрався до нашого міста. Тут купив собі дім, де з дружиною тішиться заслуженими овочами своєї праці молодих літ. Обоє походять з містечка Стоянова, повіт Радехів, на північний схід від Львова. Тут скоро здобув собі приятелів, головно серед православних українців, ставши незадовго по прибуттю членом місцевої церковної громади.

Добре діло — пошанувати доброго чоловіка, добре діло жити з добрими людьми, а ще ліпше не забувати при всяких оказіях на загальні потреби і кинути свого гроша.

Слідуючі громадяне зложили по $1.00: Д. Фербей, Н. Шпачинський, Т. Яндя, В. Чоботар, Ст. Романюк, В. Гривнак, Н. Верещук, І. Мудрий, В. Челядин, Гр. Челядин, Ст. Здріль і Н. Н. Ковальський; А. Батюк 50ц.

На закінчення — від себе також бажаю шановному шістьдесятникови щастя та здоровля, та поволи дотягнути до сотні літ!

Сусід.

ЗАКЛИК ДО ГРОМАДЯН В СЕНДІ РЕПИДС, АЛТА.

Чув я про партію, що її цілею є, як виходить, деморалізовання кого вдасться, а вже головно молодіжи. Складаєсь вона з людей, що ні Бога не бояться ні людей не сором'яться. Коби фунт-два цукру на тее... то добре.

Може і ви, тутешні православні громадяне, про таку партію чули або почуєте. Коли почуєте, то передовсім не пускайте своїх синів і дочок до такої партії. Тримайте їх, освідомляйте, кажіть, що з них мають вирости поважні громадяне і гідні люде — гідні члени Православної Церкви. Відвертайте їх від тих що нищать і гідність народу і його Церкву.

Православний.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

Слідуючі члени Громади в Прієйт зложили по 1 долярові:

Іван Т. Райчиба, Аксентій Палинчук, Мих. Скоробогач, Анна Фідик, Василь Файчук, Федь Чернецький, Прокіп Скоробогач, Мих. Гівен, Семко Сорока, Олек. Файчук, Яків Фідик, Іван Чернецький, Мих. Барви, Мих. Кигер, Никола Доля, Мир. Чернецький, Юрко Товстий, Кирило Крим, Іван М. Райчиба, Федь Скоробогач, Іван Фідик, Мих. Файчук, Мих Салик.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК

По 1 дол.: Т. Бабський, М. Н. Зюбрак, С. Луцюк, М. Дах, П. Кардаш, М. Савіцька, В. Романович, Т. Пазюк, М. Паскарук.

ШИПМЕН, САСК.

По 1 дол.: В. Боднарчук, М. Кучірко.

[illegible]
о. С. П. Симчича
ЛИСТОПАД:
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — Завалля (храм)
28 — Неділя — Пено
Адреса: Скринка 83, Виллігдон.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаїцького
ЛИСТОПАД:
21 — Неділя Арх. Михаїла — Унуцьких (храм).
28 Неділя — Форт Франсес.
ГРУДЕНЬ:
4 — Субота. Введення Пресв. Бог. Толстой.
5 Неділя — Гардентон
12 Неділя — Вайта
19 Неділя. Св. о. Николая чудот. Арбакка (храм)
22 середа. Св Анни — Роза
26 Неділя — Сондавн
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ЛИСТОПАД:
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — Торебі (Бюфорд)
28 Неділя — Радвей
Адреса: Бох 62, Рідвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ЛИСТОПАД:
21 Неділя — Шортдейл
28 Неділя — Роблин на фармах
Почт скринка 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИСТОПАД
21 Неділя — Прейрі Ривер
28 Неділя — Гаєс
ГРУДЕНЬ.
5 Неділя — Шеррідон
12 Неділя — Флин Флон
19 Неділя — Норквей
22 Середа — Зач Пресв. Богор. — Гвайт Біч
26 Неділя — Арран
Адреса: Бох 124, Арран, Саск.

[illegible]
о. Е. С. Улита
ЛИСТОПАД.
21 Неділя. св. Арх. Михаїла — Іст Селкирк (храм)
28 Неділя — Септон
ГРУДЕНЬ.
4 Введення в храм Пресв. Богор. — Тиндал
5 Неділя — Брендон
12 Неділя — Малонтон
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707. Виннілег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЛИСТОПАД:
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — Принс Алберт
28 Неділя — Сембург.
По Утрені катехизація для дітей
Адреса: 534 — 7-ма вул. Іст Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:

16	В	3	Муч. Акепсима еп. Йосифа
17	С	4	Преп. Йоаникія Великого
18	Ч	5	Муч. Галактіона й Епістими
19	П	6	Павла арх. Царгород.
20	С	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	Н	8	Нед. 23. Собор Арх. Мих.
22	П	9	Онисифора Іспов. печер.
23	В	10	Ап. з 70: Ераста еп., Олімпа
24	С	11	Муч. Мини, преп. Теодора
25	Ч	12	Івана Милостивого патр.
26	П	13	†Івана Золотоустого патр.
27	С	14	†Ап. Филипа з 12-ти.
28	Н	15	Нед. 24. Муч. Гурія
29	П	16	Ап. і єван. Матея з 12-ти
30	В	17	Григорія еп. і чудотв. Неок.

ГРУДЕНЬ:

1	С	18	Муч. Платона, Романа діак.
2	Ч	19	Прор. Авдія, муч. Варлаама
3	П	20	Преп. Григорія Декаполіта
4	С	21	Введення в храм Пр. Бог.
5	Н	22	Нед. 25. Ап. Филимона
6	П	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	В	24	Вмч. Екатерини
8	С	25	Климента еп. римського
9	Ч	26	Преп. Якова пуст., Алипія
10	П	27	Велмч. Якова перського
11	С	28	Прпмч. Стефана нового
12	Н	29	Нед. 26. Муч. Парамона
13	П	30	†Андрея Первозванного
14	В	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	С	2	Прор. Авакума, Атанасія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛИСТОПАД.
Ст Джулієн (Всеч. о. Гребенюк)
21 Неділя — Вакав
28 Неділя — Саскатун
Алвена (Всеч. о. Гребенюк)
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
ЛИСТОПАД.
21 Неділя Арх. Михаїла — Сенді Лейк
28 Неділя — Давфин
ГРУДЕНЬ.
4 Введення в храм Пресв. Богор. — Виста
5 Неділя — Січ.
Адреса: Бох 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ЛИСТОПАД.
21 Неділя — св. Арх. Михаїла — Венлав (храм)
28 — Неділя — Пайн Ривер
ГРУДЕНЬ
5 — Неділя — Рорктон
11 — Неділя — Косів
Dauphin, Man.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

21. Нед 23. Архистр Михаїла Гол. 6. УЄ Мат. 28: 16—20 (1). Літ Еф. 2: 4—10 і Жид. 2: 2—10. Єван Луки 8: 26—39 і 10: 16—21

28. Нед. 24. Гол. 7. УЄ Мар. 16: 1—8 (2). Літ Єфес. 2: 14—22 Єван. Луки 8: 41—56.

ГРУДЕНЬ:

4 Субота Воведения в храм Пр. Б. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28

5. Неділя 25. Гол. 8. УЄ Мар. (3) 16: 9—20. Літ. Ап. Єфес. 4: 1—6. Єван. Луки 10: 25—37.

12. Неділя 26. Гол. 1. УЄ (4) Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Єф. 5: 9—19. Єв. Луки 12: 16—21.

19. Неділя 27. Николая. Голос 2 УЄ (5) Луки 24: 12—35. Літ. Ап. Єфес. 6: 10—17 і Жид. 13: 17—21. Літ. Єван. Луки 13: 10—17 і Луки 6: 17—23.

22 Середа. УЄ Луки 1: 39—49. 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31 , Єван. Луки 10: 38—42 і 11. 27-28

26. Неділя Праотців. Голос 3. УЄ Луки 24: 36—53. Літ. Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box [illegible]
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., DEC. 1st, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1943. ЧИСЛО (515) 23

МАДЯРИ РОЗСТРІЛЯЛИ 3,000 УКРАЇНЦІВ.

Чехи кажуть, що коли 1939 р. мадяри забрали Карпатську Україну, то розстріляли 3,000 українських селян й інтелігентів. В Хусті, Рахові, Ясіню, Перечині, Сваляві, Бичкові мадяри розстрілювали молодих людей сотнями. Розстріляні лежали по кілька днів на вулицях, а пізніше кидали в ріку Тису і Ляторицю. Та це тісніше обєднало українців Карпатської України — головно молоді ведуть підпольну збройну боротьбу проти мадярів.

РАКЕТОВІ БОМБИ.

Часописи подають приблизні описи нових німецьких ракетових бомб, які нераз виглядають, що мають розум. В промірі коло 25 цалів, а 12 стіп довгі. Коли літак таку бомбу випустить, то вона летить найперше майже поземо зі скорістю около 400 миль на годину. Коли приближаєсь до корабля, чи іншої цілн, починає летіти вдолину, звертаючись сюди, чи туди. Думають, що нею кермують з літака при помочі радія.

ЩО ДІЄТЬСЯ В АРҐЕНТИНІ.

Президент Арґентини, Рамірез, взяв все в залізні руки. Оголошено, що хто з урядників не годиться з урядом в справі невтральности, при якій Арґентина стоїть, зараз стратить працю. Дальше в усяких інституціях мають бути лише дійсні арґентинці, або натуралізовані перед 10 літами. Є строга контроля над часописами. Дальше уряд нищить все, що бодай трошки пахло би комунізмом. Це все дуже зачепило ті інституції, що цілком, або в якійсь мірі належать до чужого капіталу і чужих людей, як прим. телефонічні і кабльові компанії.

=(†)=

ПОЗБАВИЛИ ІМПЕРАТОРСЬКОГО ТИТУЛУ.

Італійський тимчасовий уряд відібрав свому королеви титул „Імператора Етіопії та Альбанії", бо такі титули він дістав в часі фашизму; він нині лише Віктор Еммануель, король Італії.

РАНЕНИХ 32 ОСОБІ.

Вістка з Єрусалиму 22-го листопада доносить, що в Тель Авів, в Палестині, була бійка населення з поліцією, в якій було ранених 21 жидів й 11 британських поліцаїв. Поліція хотіла шукати за зброєю в селі Рамат Гаковеш, а також уряд припинив газети, які подавали звідомлення незгідні з урядовими — це було причиною розрухів.

ЗГИНУЛО 2, РАНЕНИХ 30.

В Ню Йорку в фабриці воєнних виробів була 30 листопада експльозія, в якій двох згинуло, а 30 було ранених. Експльодував збірник водня (гидрогену). Було багато шкоди в сусідстві, а вікна повилітали навіть в далеких будинках.

ЗЕМЛЕТРУС В ТУРЕЧЧИНІ.

В суботу 27 листопада згинуло в Туреччині понад 2,700 осіб підчас землетрусу. Землетрус був в цілій Туреччині.

ПОЛОЖЕННЯ НА БАЛКАНІ.

До Балкану належить Греція і Югославія, обі заняті німцями. І хоч в обох цих краях ведеться партизанська війна проти німців, то і в Греції і Югославії є по дві ґрупі партизанів — одна група большевицька, друга проти большевицька. Провідником противбольшевицької ґрупи в Греції є ґенерал Наполеон Зервас і між його ґрупою та большевицькою ведуться завзяті бої. Большевики хочуть забрати Грецію в руки в хвили, як німці заберуться.

Знов же в Югославії є давніша група партизан під проводом Михайловича і новійша большевицька під проводом Тіта (Йосифа Броза). І ця послідна має бути тепер сильніша, ніж ґрупа Михайловича.

В Греції є сильний настрій проти короля Юрія (грецького), а такий же настрій є проти короля Петра в Югославії. Такий же і в Італії проти короля італійського.

В Ґреції поважною силою є Православна Церква.

КАРДИНАЛ ДАВ 1,000 ДОЛЯРІВ.

Вістка з жидівського світа доносить, що кардинал О'Коннел з Бостону, Мас. дав 1,000 дол. на поміч жидівській справі в Бостоні, причім висловив щире побажання і прихильність до жидівського народу, між яким він довго проживав. Він зазначив своє становище проти ґрупових ріжниць, на місце яких повинно прийти порозуміння і кооперація.

СПРАВА МОЗЛЕЯ.

Листопада 20-го випустили в Англії на волю Сера Освальда Мозлея, провідника анґлійських фашистів, якого тримали в запертю від травня 1940 року. Випустили його і жінку. Після того було багато галасу і домагань, щоби Мозлея знов арештувати, та 1-го грудня за освобожденням Мозлея заявилось в парляменті 327 послів проти 62, отже можна вважати справу закінченою.

ВЕРНУЛИСЯ З ПОЛОНУ.

До Джерзі Сити, Н. Дж. 1-го грудня прибув корабель, Ґрипсголм, з бувшими полоненими в японськім заборі. Всіх приїхало 1500, з того канадійців 217. Канадійців зараз пересадили на поїзд, щоби відвезти до Монтреалу.

ВІДДАВ ВКРАДЕНІ ГРОШІ.

В Натлей, Н. Дж. вкрав хтось з дому поліцая Вайта 4,400 долярів. Вайт продав дім і покищо гроші мав в шуфляді. Тиждень пізнійше злодій положив гроші на веранді Вайтового дому, завязавши їх добре в паперовій торбі. І була дописка, щоби поліцай не говорив про те нікому.

СТРАЙК СПИНЯВ ПОХОРОНИ.

В Шікаґо застрайкували недавно копачі гробів з цвинтаря св. Адальберта і почали спиняти похоронні вози, що мали віздити на цвинтар. Таких возів з тілами померших було 15, отже домовини вносили на цвинтар самі погребники та священики. Справа не торкалась платні, до страйку були іншi причини.

АРЕШТОВАНО 7 МІЛЬЙОНІВ МОЛОДИХ ЗЛОЧИНЦІВ.

Президент Оптимістичного Інтернаціоналу Т. Ф. Пірс, з Лос Анджелс, в промові до вінніпеґського Оптимістичного Клюбу, 12 листопада сказав, що від липня 1942 до липня 1943 арештовано в Стейтах 7,00,000 молодих злочинців. Їх число збільшаєсь місячно о 175,000. Колись треба було помагати безправним хлопцям — казав він — а тепер хлопці мають забагато прав і мають аж надто забагато грошей на розпуск. Пірс розуміє, що брак виховання і доброго приміру зі сторони родичів є головною причиною молодечих злочинів.

ПОШЕСТЬ ІНФЛЮЕНЗИ.

В Винніпеґу якийсь час панує пошесть інфлюензи. Листопада 29 було слабих 37 поліцаїв. Так поліція не слабувала навіть 1918 року. Багато робітників нема при роботі. Але пошесть слабша, ніж колись. Також з західної Канади є вісти про інфлюензу.

ЩО З КАНАДОЮ.

Бувший канадійський міністер в Вашингтоні, В. Д. Герндж, говорив в Отаві 27 листопада, що коли Стейти будуть так дальше вживати імперіялістичних способів, як вживають, а Канада буде байдужою, як доси є, то лише питання часу, коли Стейти заберуть Канаду.

ЗИМА В ВИННІПЕҐУ.

Рано в середу 1-го грудня почалася в Винніпеґу зима. Доси було трошки снігу, що невдовзі зник, тепер вже впало снігу мабуть яких 2 цалі, коли б не було вітру. Але сніг був з сильним вітром.

ЗАДУШИЛОСЯ ДВОЄ ДІТЕЙ.

В Ст. Пер., Ман. задушилося двоє дітей в хаті Петерсів, коли мати й батько докінчували на дворі денну роботу. Одній дівчині 15 місяців, другій 2 роки і 8 місяців. Вернувши до хати Петерси застали повно диму з попсованої печі. Діти подушились сплячи.

ТРОЄ ЗГОРІЛО, ДВОЄ ВМЕРЛО.

На захід від Едмонтону на резерві згоріло 11-го листопада троє індіянських дітей. Їх батько і дід померли в шпиталі від попечення, а мати лежить в шпиталі. На батькови одежа цілком згоріла і так він йшов ще пів милі. Вогонь повстав з надто розпеченої кухні.

ДАЛИ ВІДПУСТКУ, ЩОБИ ПОБАЧИВ ПСА.

В стейтськім таборі в Мізурі перебував вояк Франклин Гиґінс, 22-літний. До війська пішов в липни. Тепер йому дали знати, що пес, який був його вірним товаришем 17 літ, заслаб і нема йому виходу. Пес почав слабувати, коли вдома не стало Франкліна. Вояк повідомив команду і йому зараз дали відпустку, щоби міг побачити свого товариша. І він зараз відїхав до дому. А ветеринар медицинами продовжував життя пса, поки вояк прийде. З дому повідомляли, що пес не їсть і часто поглядає на фотографію вояка.

УКРАЇНСЬКА І ПОЛЬСЬКА СПРАВА.

Коли нині про польську справу чуємо, то лише тому, що самі поляки де можуть, там про ню говорять. А в тім помагає їм також Рим через своїх політиків. Не згадували б про свою справу поляки, а світ, що занятий своїми клопотами, про поляків не згадував би.

Багато уваги присвячує польській справі католицький часопис з Онтеріо, „Кенедіен Реджистер". В нім з 20-го листопада 1943, є редакційна стаття „Мовчанка, що добра не віщує", та „Надії Польщі". Ми спинимося на першій статті:

Починаєсь вона тим, що конференція в Москві рішила, що Австрія, яку поневолив Гітлер, має стати знов вільною. Каже від себе „К. Реджистер", що **„приречення для Австрії щиро привитають всі люде, які люблять справедливість і вірять в свободу"**. І ще „К. Р." висловлює сподівання, що будуча Австрія не буде маленькою державою, але великою — що очевидно буде виходити далеко поза межі дійсної Австрії. Недовзі по тім також Чорчил обіцяв, що відбудують Альбанію.

Дальше говорить „К. Р.":

„Чи напад є лише тоді нападом, коли його роблять націсти, або фашисти? Коли ж ні, то чому така замітна мовчанка про повоєнну Польщу?... „Асс. Прес" доносить про вислів Сталіна, що Польща має бути вільна, коли війна скінчиться — але що Сталін під Польщею розуміє? От Ірляндія незалежна, але шість її округів до неї не належать. Не хочемо бути невірними Томами, але з Таймса з 15-го листопада виходить, що Росія не думає віддати території, яку вона забрала від східної Польщі 1939.

„Ми багато винні героїчній Росії. Але ми не винні їй аж тілько, щоби зраджувати не менше героїчний нарід (Польщу). Однакож найбільший англійський часопис, Таймс, готовий годитися віддати половину польської території, помимо того, що цілість Польщі запоручена британською угодою. Ціла Польща, а не тілько частина, яку забрала Німеччина порозумінням Гітлера-Сталіна 1939, має безсумнівне право до життя і незалежности."

Тепер наші уваги... Це природне, що Польщі належиться право на самостійне життя, але чи буде справедливо, коли б вільна Польща мала позбавляти такого права інші народи, які хочуть також бути вільними? Питання „К. Р." про напад, це питання про слушність, про справедливість, отже і тут воно має місце на такий лад: **Коли від Польщі забрати непольські землі, то це буде несправедливо, а коли Польща непольські землі забере, то це вже буде справедливо?**

А „часть Польщі" за яку Польща боїться, це українські землі — часть Української Держави, яка була вдавнині і яку Український Нарід відновив після 1917 року. Це природна часть Української Держави, природна власність Українського Народу — того Народу, що мав багато відомих світови героїв і нераз спиняв азійтську силу, що йшла на Европу. Коли ж недавня Українська Держава не встоялась, то лише через агресію (напади) тих, яким справедливість була байдужа. Це „К. Р.", як орган Християнської Церкви і речник справедливости, повинен би мати на увазі і запитати: „Чи те, що з українцями сталося, було справедливе?"

Та хоч не встоялась Українська Держава, але лишилась вона в Історії, як факт, як свідок існовання української державности; як голос бажань Українського Народу.

Коли ж так, то чи справедливо буде, коли українську територію будуть рвати поміж себе чужі, самих українців про те не питаючи?

Справедливість вимагає, щоби їх запитати. Коли б же самі українці після того годилися піти в чужу залежність, то вільному воля. І „К. Р." повинен був це пригадати. Та він „не згадав і вийшло точно таке: **„В Москві не згадали про Польщу, а „Кан. Реджистер" не згадав, що треба українців запитати, чи вони хотіли би до Польщі належати.**

Геройство Польщі... **Та коли брати** геройство на такий лад, як його „Кан. Реджистер" ставить, то і другі мають право на геройство покликатися. Взяти геройство Росії — то воно тисячу разів більше від польського. Про польське геройство говорять поляки і найблизші їх симпатики, а про геройство Росії всі говорять від ранку до вечора, всі пишуть, всі його підносять, всі на нього надіються. Отже коли за геройство має бути заплата чужими землями і народами, тоді Росії належиться не частина Польщі, але ціла Польща, ціла Німеччина, половина Франції, Румунія і Балкан... Чи як?

Ріцуть нині балачки про повоєнний красший лад, про вічний мир — але підкладом для такого ладу мусить бути щира воля людей, які будуть лад заводити, мусить бути дійсна справедливість. Без такого не буде красшого ладу і не надіятись тревалого мира. Самої фізичної сили замало для створення нового красшого ладу.

Справедливости жде також Український Нарід. Він нині подібний до евангельского побитого на дорозі до Єрихону. Попри нього переходять левити і священники і нема в них для нього самарянського співчуття. З їх поведення догадуватись треба їх міркувань: „Коли видужає, то може в невільники придатися".

Чи на таких міркуваннях можна щасливий лад і вічний мир збудувати?

ПИЛИПІВКА

Передріздвяний піст українці називають „Пилипівкою", бо він починаєсь зараз по Пилипі (Филипі). В день Филипа є „пущення", а вже другого дня починаєсь піст.

Каже церковний закон, що коли Филипа буде в середу, або в пятницю, тоді пущення має бути в вівторок, або четвер, отже попереднього дня.

Значіння посту... Він має нам пригадувати, як перед приходом Христа дуже розумні і праведні люде виглядали приходу Спасителя, що мав принести людям світло правди для їх життя. Виглядали Спасителя і поневолені, сподіючись, що з приходом Спасителя вони стануть вільними. Взагалі ж піст має приготовляти нас до гідного святкування Різдва Христового.

Як піст може приготовляти?

Хто бере піст, як моральний обовязок, як жертву Богу, як вияв своєї щирости, той рівночасно ставить перед собою ту справу, для якої піст постановлений. Він скупчує свою увагу; він заводить в життя більше здержливости, розсудку і поваги. Він готовить себе до стрічі великого Свята, великої справи, великого гостя — отже дбає, щоби зустріти його поважно і велично.

З постом християнський дім має стати поважнішим. Має бути багато згадок про Свята, що прийдуть. Треба почнати по домах науку коляд і щедрівок, щоби діти до свят добре навчилися.

Тоді час на те, щоби старші, які знають Старий Край, оповідали молодим про тамошнє життя в Пилипівчанім і Різдвянім часі. Окремо нехай розкажуть, як тут в перших літах приїзду святкувалося.

На науку коляд треба класти велику вагу в домах, в гуртах, в Народних Домах. „Гопак" відложити на колись. Чоловік щиро релігійний, чоловік розумний, дійсно культурний чоловік знає всему місце, знає всему пору і відповідно до вимог пори ставиться. Для нього кожна пора є законом, а він є чоловіком закону. Він не ходить самопас, як ходять „беззаконні". Він є під законом — і якраз в тім його висшість; в тім його розум, його культурність.

НЕМА НІЧОГО.

(За Костельником).

I.

В Африці йшли понад ріку три європейці, великі обожателі науки. Наука ж все знає, все доказала...

— Нема нічого, лиш атом, момент і рух молекулярний...

Це було їхне „Вірую". Лише те, а все решта нісенітниці нерозуму.

Але несподівано вринув з ріки крокодиль, простий, невчений і зїв одного європейця. За хвилину з за корча вискочив цілком неписьменний лев і зїв другого. А третий європеєць врату- [illegible]

Коли опинився на безпечному місци, почав так розбирати своє вчене Вірую:

— Нема нічого... Є атоми... Але є і крокодилі! Атоми нам не страшні, бо вони теорія, але крокодиля страшно. Говориться про конґльомерати (зліпища) атомів, а втікаєш не від них, але від льва, що хоче тебе пожерти. Є більше таких сотворінь, що їх треба боятися. Отже є не тільки „молекулярний рух", але є й життя поділене на ріжні самостійні одиниці, одні милі й приязні, другі страшні й ворожі для мене. І лихо мені не вийде від того, коли я забуду про атоми, але буде лихо, коли злегковажу крокодиля, чи льва.

Втратою двох товаришів прийшов європеєць до повного розуму.

І менше і більше.

II.

Такий Божий світ, що знаходимо в нім і „менше" і „більше", ніж ми сподівалися. Як уявляли собі жиди Христа, в який його хід в історії людського роду. Як уявляли собі наші предки зоряне небо, а яким воно виявилося перед нами. Велика ріжниця. Думаємо навіть чині. що воно більше... Але тоді на небі був Бог, а нинішне наукове небо не має в собі нічого. Воно порожне. Отже котре небо менше, а котре більше?

Думаю, що й на другому світі знайдемо і менше і більше, ніж сподіємося.

Іншого розміру людська міра, а іншого розміру Божа міра.

В СТЕЙТАХ ЛИСТИ 4 ЦЕНТИ.

До недавна оплата листів в Стейтах була 3 центи, а тепер піднесено на 4 центи за унцію. Листи воздушною почтою піднесено з 6 на 8 центів за унцію.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР В КАЛІФОРНІЇ.

В полудневій Каліфорнії було в першій половині листопада кілька великих пожарів ліса. Пожар гасило 5,000 вояків та цивільних людей. Згоріло 200 хатів і 50,000 акрів ліса.

БЛИЗЬКІ ЛЮДЯМ СПРАВИ.

Мішані подружжа.

Англійський письменник Ф. Бравн застановляється в одній своїй книжці над тим, що це таке окремі народи, що це людські раси, і каже, що кождий нарід має для себе своє власне, для нього призначене життя. Тому кождий нарід дбає, щоби свою окремішність зберігати.

Про мішані подружжа каже він дословно:

„Ми самі маємо вроджене упередження (до других), і хоч наша держава складаєсь з людей ріжних барв і рас, ми в практиці не заохочуємо до мішаних подруж.

„Найбільша частина з нас жалувала би, коли б наша сестра віддалася за Зулюса (африканця), хоч він міг би бути дуже характерним і гарним з вигляду.

„І цілком слушно. Англія перестала б бути Англією, коли б ми занадто занечистили нашу кров чужинецькими домішками. Це таке, що і доказувати не треба."

Так говорить визначний, розумний чоловік. А як байдужо ставляться до мішаних подруж малосвідомі люде.

Трагедія асиміляції.

(З жидівської літератури).

Під асиміляцією я розумію — затрачення самого себе. Це та асиміляція з її страшними наслідками, страшнійшими, ніж погроми.

Це ж і є трагедія (нещастя), коли бачиться, як старинний нарід, славний з вірности своїй релігії і вірности святому Законови, тисячами денно маліє. Це трагедія, коли бачиться, як мова, що вважалася святою для цілого світа, якою Святе Письмо було зложене, яка була скарбницею найкращих думок ізраніля, засуджуєсь на забуття.

Це трагедія, коли потомки тих, що обявили світови релігію... не мають нічого красшого, як те, що ставлять перед них їхні природні противники; отже вони по невільничому йдуть за їх поглядами, наслідують їх фрази і повторяють їхні кличі.

Коли ізраіль знайшов себе (як нарід), він знайшов свого Бога. Коли ізраіль себе згубив, або пустився дорогою власної загибелі, він заперечив свого Бога.

С. Шехтер.

Жіноча витревалість.

Коли жінку відповідно виховати, поставити перед великою справою і вона ту справу зрозуміє, вона може ціла для тої справи посвятитися.

Був визначний астроном, Гершель. Багато працював, багато відкрить зробив. Але треба додати, що він мав дуже щирого помічника, а ним була його рідна сестра.

Від часу, як починає темніти, до ранку, отже цілу ніч, стояв Гершель при своїм великім телескопі й оповідав, що він бачить. А сестра слухала так цілими ночами і точно записувала його спостереження, хоч нераз чорнило замерзало на пері. Коли ж прийшов день, то знов посвячувала кілька годин на обрахунки, що вязалися зі спостереженнями.

Так працювала вона цілих 40 літ разом зі своїм братом. Кажуть, що наукові здобутки Гершеля не були б такі великі, коли б не мав коло себе такої щирої помічниці.

Доми школами.

Коли б позбирати всі випадки в Канаді, де самі родичі, без Рідної Школи, без чиєї небудь допомоги навчили своїх дітей українського письма; призвичаїли їх до читання українських книжок і часописей; заінтересували їх українськими справами — то була би з того ціла велика книжка і велика наука.

Відомі випадки, де в родині було навіть шестеро дітей, а всі діти не тілько що „вміють по українськи читати", але читають і люблять читати, і цінять укранїське читання, і шукають його.

Були випадки, де лише батько, або мати були письменні, але діти їх в українськім дуже письменні.

Були випадки, де неписьменні родичі посилали дітей до сусідів, щоби там навчилися українського письма.

Були випадки, що фармері вибирали одного з між себе, письменійшого, на учителя, щоби в своїй хаті вчив дітей, які там збиралися.

Багато є таких примірів. Це золоті приміри! Це гідна праця гідних, думаючих людей! Це найбільший патріотизм! Це найкрасше сповнення Божого і Людського Закону! Це більше геройство, ніж геройство на війні!

Про таку працю треба нам писати, треба говорити. Такі доми треба віднаходити і їх зрозуміти; їх треба на науку молодшим родичам ставити. Їх треба в нашу Історію записати — на заслужений спомин і добрий примір теперішному молодому тай дальшим поколінням.

ДІТОЧИЙ СВІТ.

Клопоти малої дівчинки.

Була мала дівчинка, звалася Маланя. Була вона і гарна і добра, вона завсігди слухала мами.

Раз, коли лягала спати, каже мамі:

— Отсі два мої пальці були нині не добрі.

— А що вони робили? — питає мати.

— Вони взяли собі яблоко, якого не можна було брати.

— А хто їм казав брати? — питає [illegible]

— Ніхто; то вони самі.

— А чи вони те яблоко зїли?

— Ні! Вони дали його мені, я зїла.

— Коли так — каже мама — то треба їх покарати. Вони злодії.

І вона навязала на оба пальці чорного полотна так, що Малани було і незручно і соромно. Так Маланя і спати лягла.

Коли рано встала, пальці були завязані. Так вона і снідала. І було їй дуже ніяково.

— А може б їх розвязати? — питає Маланя мами.

— Ні, не можна. Вони ще не сказали, що вони не будуть більше робити того, що не повинні.

Ще хвилю Маланя посиділа — вона дуже журилася. Вкінци приходить заплакана до мами і каже:

— То я казала тим пальцям, щоби брали яблоко. Я вже більше не візьму, чого не треба брати.

А тоді мати розвинула пальці. Вона поцілувала Маланю і дівчинка побігла весела і щаслива. Вона знала, що мати їй простила.

Як Шевченко ходив до залізних стовпів.

Тарас Шевченко оповідає, що коли був малий, то наслухався, що небо стоїть на залізних стовпах.

Й одного разу думає він:

— Піду і подивлюся на ті стовпи!

Вийшов на поле, але стовпів ще не було видно. А там стоїть висока могила. Могил на Україні є багато. Як були війни і багато людей згинуло, то їх складали разом і насипали над ними велику купу землі, як от хата, або церква. А на верху ставили хрест. Отже це і є могила. І думає Тарас:

— Вилізу туди, звідтам буде ті залізні стовпи видно.

Виліз, але таки не видно. Мусять вони бути далеко. І знов Тарас думає:

— Нині вже пізно, отже піду до тих стовпів завтра. Але нині здуру брата Микиту — скажу йому, що я був коло стовпів, що підпирають небо.

Так подумав, тай скотився з могили, щоби до дому йти.

От іде Тарас, та не тою дорогою, що треба, зблудив. Аж їдуть волами чумаки.

— А куди ти йдеш, парубче? — питають.

— До дому.

— А деж твій дім?

— В Кирилівці. (Тарасове село звалося Кирилівка).

— Аджеж ти йдеш до Моринець. Сідай з нами та їдь до дому.

Сів малий Тарас і їде. Дали в руки батіг, він поганяє. Як же віхали в село, каже Тарас:

— Онде наша хата!

Зсадили його з воза і він побіг.

Вже смеркалося. Заглядає Тарас, а його домашні вечеряють на дворі на траві перед хатою. Тілько сестра Катерина не вечеряє, а дивиться на перелаз. Якже побачила Тараса, побігла, взяла на руки, принесла і каже:

— Сідай вечеряти, приблудо!

По вечері Катерина повела Тараса спати, положила, перехрестила, поцілувала і ще раз назвала „приблудою".

Таке оповідає Тарас Шевченко про свої діточі літа.

МОЛІТЬСЯ БОГУ.

Як раненько з ліжка встанеш,
на Бога згадай,
І молитву щирим серцем
Богу посилай.
Він почує щире слово,
Ласку надішле,
І в здоровлю і в спокою
Твій день промине.

Як лягаєш спочивати
У вечер трудний,
Знов до Бога помолися,
Щоб Господь Святий
Дав спокійно ніч проспати,
Збудитись здоров...
Бо нам Господь в кождій хвили
Помічник й покров.

За Д. Воробкевичем.

З 1,000 ДОЛЯРІВ 2 БІЛІОНИ.

В жовтни вмер коло Детройт 84-літний Ф. Д. Криcман. Він зоставив 1,000 долярів на великі цілі таким способом: 1,000 долярів має бути в банку на процентах 252 роки, отже до року 2195. Тоді з тисячі буде сума 2,109,892,198.40, отже 2 біліони, 109 мільйонів і ще там...

В 2195 р. організація Лицарів Темплярів має вибрати тростів, губернатор мішіганського стейту їх затвердить і вони можуть вживати грошей на такі цілі: вибудувати в Детройт найдорозшу і найкращу церкву, що буде в північній Америці — це в память його матері; другу церкву в Рочестер в память його жінки; збудувати парляментарний будинок і його вдержувати; позичати протестантським студентам гроші, а також фармерам на менший процент, ніж банки.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ДО ЧОГО ВЕДЕ БЕЗРЕЛІГІЙНІСТЬ.

Мало людей задає собі питання, чому в послідних 25-ох роках такої сили набрала протирелігійна пропаганда серед християнського світа. І хто, тай нащо так завзято безбожництво поширював?

А пропаганда провадилася на великі розміри і коштувала мільйони грошей. Для ширення атеїзму (безбожництва) були вишколені агітатори, були до того цілі організації; були книжки, були часописи, були радієві стації, через які передавалися безбожницькі програми далеко і широко. Вживано всіх можливих способів, щоби вбити всі прояви релігійного життя.

Окрему увагу звертала безбожницька робота на молодь, де лише мала до неї доступ. З одної сторони виховувала молодь в зневазі і ненависти до релігії, яку мали батьки тої ж молоді, а з другої ширила зневагу і ненависть до морали і до людської гідности взагалі. Ширителі безбожности казали молодим:

„Хто вас має спиняти? Бога нема, то і зла нема. Тільки твого, що зажиєш щастя на цім світі. Два рази жити не будеш, отже гуляй, доки зможеш."

Нераз писалося в часописах, як поширювались безсоромні малюнки; як видавалися брудні часописи; як в театрах показували деморалізуючі штуки — та як деякі поодинокі люде, та організації проти того виступали, як уряди таку роботи спиняли.

Виходить, що ширення безбожництва було комусь дуже потрібне. Воно провадилося пляново; воно провадилося всюди, де не було сильного спротиву; воно провадилося мільйоновими сумами гроша і найрізнороднішими способами та хитрощами.

Ширителі безбожництва і деморалізації знають, що вони роблять. Вони розуміють, що безбожність приносить людям нерозум і некультурність, заводить в життю моральну анархію (нелад).

Вони знають, що хто стане безбожником, той вже не буде гідним чоловіком. Він стратить силу моральну, силу культурну, отже ту силу, що робить з дикуна чоловіка. Ставши безбожником чоловік знов до дикунства вернеться.

В кого ж нема культурних засад; хто потоптав все, що цілі покоління людського роду вважали добрим, гідним і святим, той став горлорізом, якому всюди море по коліна. Сам він не стане ніколи в обороні доброї справи — він гідну справу буде ненавидіти, він буде її нищити. Такого можна вжити до найпоганішої і найбільше злочинної роботи — він вбе свого батька-матір; він готов вимордовувати села, міста і цілі народи.

Старокраєві хруні були лише напів безбожниками, а що виробляли! До чого були спосібні! Запродували ворогам права свого народу, робили на нього доноси, помагали ворогам нищити народні інституції, самі вбивали провідників свого народу. Таке було в тих, що на половину совісти і почуття сорому позбулися. А щож, коли хтось став явно на тому, що він Бога і Божого Закону не признає! Він за миску смачної сочевиці буде виконувати найстрашніші злочини для добра тих, що будуть його годувати. Він буде починати революції, буде рабувати, вбивати, палити, руйнувати. Така робота буде його тішити. Він буде добрим інструментом для тих, що насильство є їх політикою.

Люде, в яких релігійність стоїть високо, на таку роботу в себе не позволили би. Але що нинішне християнство само стратило багато релігійної сили, то нема вже в нього рішучости вирвати з корінем і викинути з свого поля ту силу, що ширить безбожність та деморалізацію. Отже частинний занепад дає місце дальшому, більшому занепадови.

Це все треба мати на увазі і загороджувати до себе доступ деморалізуючій силі. Крім того треба також мати на увазі і тих своїх, що через лінивство, дурноту, або матеріяльні інтереси починають легковажити релігійні справи, розходяться з релігійним світом і наближаються до атеїстів. Це вже кандидати на повних атеїстів; кандидати на дикий матеріял для тої сили, що ширить атеїзм.

Атеїзм не має в собі нічого творчого — це руїнницька сила. Він не має в собі нічого гідного — це мертва порожнеча. Це смерть всьому розумному і гідному, всьому культурному.

Коли протирелігійна сила нищила релігійність, нищила церкви, нищила священиків, виривали релігійність з людських душ, вона знала, що робила. Але могла це робити лише тому, що ті, які могли її спинити, були короткозорі і не бачили, до чого така робота веде.

СПРАВА МОЛОДІ.

Що не казати б, але справа української молоді в Канаді не стоїть так, як могла би і як потрібно. Свого часу молодь в Ню Йорку була вирішила, що не хоче мати нічого спільного зі старшими (і що релігії не потребує!), а в нас до якоїсь міри практикувалося, що старші лише старшими інтересувалися, а про молодь байдуже.

Скаже хто: Хіба ж? От засновувалися виховавчі організації, Інститути... Є Сумківська організація...

Так! Це все має важне значіння, але коли говориться про молодь взагалі і про працю для загалу молоді, то в нас тоги замало зроблено. І не тому, що не можна було, але тому, що не було власної думки, не було „погляду", що на молодь треба звернути більше уваги.

От Інститути — вони мають велике значіння. Але вони є для тих, що в них виховуються, а це капля в морі. Хто звертає увагу на тих, що вдома, на тих, що розходяться по всяких роботах? Хто ними журиться, хто про них бодай говорить, коли вже не робить чогось?

Є Сумківська організація — і вона є великим добром, оскільки її праця засягає простору українського життя. Її вихованки (як й Інститутів!) показуються дуже гідною і поважною українською культурною силою, де є місце для їх праці. Але й Сумківці були деколи як на мачушиним хлібі. Старші зі старшими клопочуться справами, що до старших належать, а молоді — еге, не зле було би, коли б хтось там ними поклопотався.

Берімо зїзди — на них як кажемо, обговорювалися найважніші справи українського загалу, а кілько бесід було там про домашне виховання, його способи, можливости, недостачі, про те, як домашне виховання найкрасше налагодити. Про молодь по околицях, що вона робить. Що роблять ті, що опиняються в містах вийшовши з фармів. Якими стежками вони йдуть і куди зайдуть. Говорилося про справи за морями, про світове положення, про справи економічні, а про те, кому за 20, 30 чи 40 літ передасться ту громадську працю, яка нині робиться, майже не згадувалося.

Кілько було бесід присвячених загалови української молоді — її українському культурному вихованню? Кілько бесід було звернених впрост, або на половину до молоді?

Виглядало, що старші не мають про що з молодими говорити, бо молоді, це чужий нарід, чужа культура, чужі справи — небо і земля. А наділі було лише те, що старші були занадто короткозорі, непедагоги. Бо нема справи, нема теми для бесіди зі старшими, про яку не можна би сказати в той час і до молодих: „Це і до тебе Петре, Степане, Миколо відноситься!... І до тебе Маланко, Докіє, Василино!... Це і ваша справа, ви мусите її розуміти, нею клопотатися... Вже нині клопотатися!...

Старші не думали, що вони не вічні і що до того, що нині вони роблять, треба запопадливо приготовляти молодих. А то вийде, що не буде кому нинішних справ передати.

Байдужість, чи нехіть клопотатись молодшим поколінням виявляється нині в висловах, що їх нераз чуємо: „Е тут молодь не така, як була в Старім Краю... Тут Канада... Тут молодь має інші погляди, ніж старші... Тут годі заінтересувати молодих тим, чим старші інтересуються"...

Має інші погляди... А наділі вона найчастійше не має ніяких поглядів! Не має, бо ніхто ніяких поглядів їй не дав. Вона має те, що ходячи самопас може назбирати. Але це не є погляди! Погляди мають сумківці, погляди мають вихованки Інститутів! А хто занедбаний, той може мати хіба такий погляд, що: „Був би я красшим, коли б про мене був хтось подбав".

Годі заінтересувати... Але большевики візьмуть ту саму молодь і заінтересують. Бо заінтересовують! Навчать, бо вчать — розуміється на свій лад.

Це не на докір, а на пригадку, щоби застановитись над тим, що занедбане.

От приходять зїзди — і тут буде місце присвятити справі молоді більше уваги, ніж доси присвячувалося. Справі українського культурного її виховання. Справі виховання домашного, справі молоді по околицях. Це важна справа і широке-широке для неї поле.

ДОХОДИ З АЛЬКОГОЛЮ.

Державний дохід з алькоголічних напитків в Стейтах за 1942-ий рік виносив 107 мільйонів, 798 тися і 711 долярів. Це лише державний дохід, а люде видали багато разів більше, бо кількось пішло на оплату виробу напитків, кількось на їх перевіз, на оплату тих ,що продають. На все те пішло кілька разів, або і кільканадцять по 117 мільйонів. Додати можна ту суму, що люди видали на напитки поза державною контролею — то яку велику суму люде видають на таке, без чого можна би цілком обійтися, а що приносить навіть шкоду.

ЦЕРКОВНІ СПРАВИ.

XXV.

Священство.

Від апостольських часів встановлені в Церкві три степені священства, а то **Епископ, Священик і Діякон.** Це висші степені (чини, уряди) і належачих до них звемо **Священнослужителями.**

Є в Церкві і низші степені, що були приготованням до степенів висших, або сповнювали окремі для церкви обовязки, а то: **Чтець** (читач), **Півець** (співак, дяк), **Свіченосець** (що ніс свічку при торжественних обходах і **Піддіякон** (іподіякон), та ще деякі. Належачі до цих степенів звуться **Церковнослужителями.** Їх обовязок в Церкві прислугувати.

Нині низші степені стратили до якоїсь міри своє окреме виразне давне значіння і їх в загальному заступають **Дяки** (півці, псаломщики, даскали) і паламарі.

Хиротонія і Хиротесія — Поставлення в висші степені (чини) називається — Хиротонія, в низші степені — Хиротесія. При обох поставленнях покладається руки на тих, що їх ставиться, отже від того походять обі назві.

Хиротонія з грецького „хір" — рука, „тіно" — розпростираю, отже дословно — розпростертя рук.

Хиротесія від „хір" — рука і „тесіс" — положення, покладання.

Хиротонія відбувається в Вівтарі, а Хиротесія поза Вівтаром, серед церкви.

Поставлення (посвячення) в діякони — може відбутися на Службі Божій Золотоустого, Василія, або на Службі Божій Преждеосвященній (Перше освячених Дарів). Найперше поставляють його в піддіякона (іподіякона), опісля в діякона.

Після молитов, при яких відбувається чин поставлення, епископ дає новому діяконови діяконські ризи (діяконський стихар й орар), Євангеліє, кадильницю. Притім дає напімнення і виголошує „Аксіос". Хор співає слово „Аксіос" (гідний) три рази, а діякон бере на себе стихар й орар і стає сповняти чин діякона при Службі Божій. Та сам діякон відправляти Служби Божої не може.

Поставлення в священика (пресвитера, ерея) — відбувається лише на Службі Божій Золотоустого, або Василія, по Херувимській пісни („Ми що Херувимів"). При кінци обряду поставлення співають три рази по три рази „Аксіос", а новопоставлений одягнувшися в священичі ризи, стає коло Престола і докінчує Службу Божу з епископом.

Поставлення епископа (архиерея, владики) — відбувається так само на Службах Золотоустого і Василія. Церковний закон говорить, що епископа мають поставляти найменше два епископи. (Та треба розуміти, що цей закон встановлено на спокійні, нормальні часи, коли завсігди можна мати двох епископів. Коли ж Церква опинюєсь в таких трудноща̀х, де вимог закону вдоволити не можна, там церковний провід, який є, мусить рішати про задоволення церковних потреб серед даних обставин, руководячись власним розсудком і совістю, в дусі провідних цілей своєї Церкви).

Перед Службою Божою одягається священик, що має стати епископом, в усі священичі одежі і його приводять перед Царські Двері, де відбувається перша часть поставлення. По ній він входить в Олтар і починаєсь Служба Божа. По Малім Вході (з Євангелією) його вводять перед Престіл, де епископи при молитвах кладуть руки на голову священика, що має стати епископом. Опісля одягають його в епископські одежі: саккос, омофор, хрест, панагію і митру. При накладанню омофора старший епископ виголошує „Аксіос", а хор співає те саме три рази. Більше тут „Аксіос" не співають. Дальше він вже служить Службу, як епископ.

Всі священики релігійним урядом собі рівні, хоч є між ними степені щодо заслуг, чи окремих обовязків. Рівними між собою є і всі епископи, хоч таксамо є між ними ріжні степені власти. Епископи більших міст звуться архіепископами, ще більших митрополитами, а ще дальше приходять екзархи і патріярхи. Епископ править своєю діецезією (епархією); і проводови архіепископа, чи митрополита підчиняються епископи; екзарх є заступником патріярха, а патріярх править найбільшим округом.

До найдавніших патріярхів належать: Римський, Антіохійський, Александрійський, Царгородський і Єрусалимський. Вселенські Собори признали були Римському патріярхови перше місце через політичні (не релігійні) причини — отже тому, що він був в столици тодішньої Римської Держави. Друге місце через такі ж самі причини признали патріярхови Царгородському, бо Царгород був другою столицею.

Коли нині Рим голосить, що сам Христос поставив ап. Петра старшим, отже що папа є наслідником Петра і непомильним заступником Христа, то це такі видумки, в які навіть деякі дуже визнані римо-католики не вірять. На Соборі в Римі 1870 р. римо-католицькі епископи в промовах говорили (як Штросмаєр), що Христос ніколи не ставив Петра старшим, отже претенсії папів, це звичайні видумки, що противляться словам Христа і здоровому розумови.

Треба ще згадати, що настоятель монастиря зветься **ігумен**, а над ігуменами є **архимандрит.** Поставлення на степень (чин, уряд) протоєрея (протопресвитера), архидіякона, ігумена й архимандрита відбувається посеред церкви (хиротесія). Та архимандрит може вживати митри і жезла.

АПОСТОЛ ФИЛИП.

(14 листопада церк., 27 горож.)

Другого дня по Филипі (Пилипі) починається піст — Пилипівка.

Св. Апостол Филип належав до числа 12-ти Апостолів. Читаємо в Євангелію Івана:

„Назавтра хотів Ісус вийти в Галилею і знаходить Филипа і каже йому: Йди слідом за мною!

„Був же Филип з Витсаїди, з города (міста) Андреєвого і Петрового.

„Знаходить Филип Натанаїла і каже йому: Знайшли ми того, про кого писав Мойсей в законі і пророки, Ісуса, сина Йосифового, з Назарету.

„І каже Натанаїл: Хіба з Назарету може щось добре бути? На те Филип: Іди і подивися!

„Коли побачив Ісус Натанаїла, що йшов до нього, каже: Се Ізраїльтянин, в якім нема підступу.

„Каже Натанаїл: Звідки мене знаєш? І говорить Ісус: Перше, ніж Филип покликав тебе, коли ти був під смоківницею, я тебе бачив." — Іван 1: 43-48.

Дальше згадуєсь, що коли Ісус бачив багато голодного народу, питав Филипа: Звідки купимо хліба, щоби їх нагодувати? — Іван 6: 5—6. Після того Христос помножив 5 хлібів так, що всі наїлися.

При послідній Вечері, коли Христос говорив, каже Филип: Господи, покажи нам Отця, то й будемо знати. І відповів Ісус: Тілько я з вами і не пізнав ти Филипе, що я в Отці й Отець в мені. — Іван 14: 8—11.

По Сошестю Св. Духа проповідував Филип найперше в Галилеї, опісля в Аравії, та в Етіопії в Африці, дальше в Сирії і других сторонах. Вмер мученичою смертю в країні Фригії, на західнім побережу Малої Азії, в місті Ераполи. Рік його смерти не цілком певний.

ПРИВЕДЕННЯ В ХРАМ ДІВИ МАРІЇ.

Родичі Діви Марії звалися Яким й Анна. В них довго не було дітей, а коли народилась дочка, постановили виховати її, як найкрасше можна було тоді виховати.

Отже коли було їй три роки, віддали її під опіку священика при церкві в Єрусалимі. Тут була інституція для виховання дівчат, рід школи, чи монастиря. Дівчата вчилися тут всього, що повинна жінка знати: і життя релігійного, і всякої праці, і провадження дому, й обовязків для свого народу. Отже вийшовши замуж, такі жінки були передовими жінками серед свого народу. Діва Марія мала бути тут до 15-го року життя.

Свята Церква встановила це свято для кількох причин. Перше, щоби спімнути ту хвилю, коли Діва Марія, Мати Сина Божого, будучи трилітною дитиною, йшла вже приготовлятися до гідного дальшого життя.

Друге — свято Введення Діви Марії до церкви, щоби там віддати їй на виховання, показує нам, яка велика дбалість була тоді в родичів для дітей. Коли нині родичі головною справою ставлять — назбирати дітям якнайбільше майна, то колись родичі дбали найперше, щоби їх діти були виховані на гідних, побожних, характерних і розумних людей. І виховували від колиски. Добре і гідне виховання вважали тоді найціннішим майном. І не помилялися. Воно було найбільшим майном колись, воно є нині, воно буде завсігди, хоч не всі люде це розуміють.

За таку дбалість Свята Церква при всіх важніших Богослуженнях згадує також і родичів Діви Марії — Якима й Анну.

ПОЇЗД ВІДТЯВ ГОЛОВУ.

Коло Ніпави, Ман., знайдено чоловіка, якому поїзд відтяв голову. Чоловік має коло 60 літ. Був при нім годинник, 38 долярів і залізничий білет з Портедж до Йорктону. Хто він, не знати.

НА АВТОМОБІЛЯХ КАРТКИ.

З урядових заяв виходить, що на 1944-ий рік не буде автомобілевих плит, з нумерами, як доси, але будуть лише паперові наліпки на вікнах. Таке в Манітобі, в Онтеріо і в Алберті — покищо.

ПРОДАЮТЬ МЯСО З ЛЮДОЇДІВ.

В морю є величезні риби, людоїди (по анг. шарк) і тепер в Лондоні продають з них мясо. Воно не належить до пайковання.

ДОРОГА СУБМАРИНА.

Електрична Корабельна Компанія в Гротон, Конн., збудувала недавно субмарину, якої будова коштує шість мільйонів долярів. Її назвали „Лайон" (лев) на місце субмарини затопленої, що таксамо звалася. Затопили її самі американці на Филипинах, щоби не дісталася в руки ворога.

ЩЕ ПРО СОКРАТА.

СОКРАТ І ГЛАВКОН.

Почув Сократ, що богатий чоловік, Главкон, старається, щоби його вибрали начальником. А Сократ знав, що Главкон не надається на начальника.

Стоїть раз Главкон з людьми і говорить, а тутже надходить Сократ і ка[illegible]

— Чув я Главконе, що ти будеш в нас начальником.

— Еге, думаю, що буду! — каже Главкон.

— Добре діло — каже Сократ — тоді силу велику будеш мати і багато добра зможеш людям зробити. І слава про тебе далеко піде.

— А вжеж, що так! — потакує Главкон.

— Гарний начальник той, що народови зробить багато добра, таких нам треба — додає Сократ.

— Так, так! — потакує Главкон.

Тоді Сократ:

— Скажи ж, будь ласкав, Главконе, яке ти добро робиш. Від чого будеш починати?

Мовчить Главкон, а Сократ:

— Чого ж мовчиш? Це ж проста річ знати, що народови добре, бо нарід це такі люде, як і ми. Що тобі добре, те і народови добре. Коли б ти схотів добра другови, то зробив би так, щоби він жив в достатку. Чи так?

— Так! — каже Главкон.

Тоді Сократ:

— Що одному добре, те всім. Зробити, щоби люде жили в достатках, то це буде добро.

— Думаю, що так — каже Главкон.

— А скажи, як тепер люде живуть — в достатку, чи ні? Чи вистає їм того, що заробляють? Тай чим заробляють? Ти певно вже думав про те.

— Ні, ще про те не думав — каже Главкон.

— То певно думав про те, кілько начальники грошей дармо тратять і знаєш, як зробити щоби тратити менше.

— І про те не думав.

— Ну нічого, ще буде час. Але ти мабуть думав, як народ збогатити.

Тоді Главкон:

— Найкрасше збогатити війною. Повоювати других, забрати їх добро і народови роздати.

— Це правда — каже Сократ — так можна скоро зробити народ багатим. Тільки одно — підемо воювати, а чужі наше військо лобють. І гроші, що ми на війну дали, пропадуть. Тоді в війни не збогатіємо, а зубожіємо.

На те Главкон:

— Воно так, але треба воювати тоді, коли знаємо, що ми повоюємо других, а не вони нас.

— Еге — каже Сократ — треба знати ворожу силу.

— Егеж, егеж! — потакує Главкон.

— Так скажи тепер, кілько в нас війська, а кілько в тих, що думаєш з ними воювати.

На те Главкон:

— Тяжко сказати, всего в голові не вдержиш.

— То певно маєш все записане, отже коли б приніс і прочитав, а ми знали би — каже Сократ.

— І записаного не маю — говорить Главкон — тай ворожого війська не почислиш,

— Ну, коли так — відповідає Сократ — то і годі знати хто кого повоює. Значиться — війна непевна справа. Та ще скажи: Скілько треба хліба, щоби прогодувати весь народ. Про те ти вже мабуть думав.

— Ні, не думав. — Задумавсь тепер Главкон і каже:

— Ти так допитуєшся, Сократе, що виходить, що коли все те знати, то важко буде начальникувати.

— А ти думав, що легко? Та я чув, що ти помагав дядькови (вуйкови) в господарстві, а потім не хотів. Чому ж?

— Господарство велике, клопоту багато.

— От бачиш! — говорить Сократ — в однім господарстві клопіт, а що сказати про порядок над народом. Воно і те можна, але зробить його лише той, хто розуміє. Отже уважай, щоби не здобув лиха. Довідайся перше про те, що я тебе питав, а тоді вже ставай начальником.

Пішов Главкон і вже не пхався в начальники.

ПАНИ І НЕВІЛЬНИКИ.

Лежить в холоді молодий панок, хусткою на себе махає, душно йому.

— Чим ти втомився? — питає Сократ.

— Чимало дороги нині зробив, а горячо таке — каже панок.

— Ти ще мабуть щось важке ніс?

— А чого б я ніс? Раби несли.

— То вони мабуть дуже потомилися.

— Вони? Вони всю дорогу співали, а що несли, то байдуже.

Тоді Сократ:

— Жаль мені тебе. Твій раб і тобі, і людям і собі зробить, що потрібне, а ти й сам собі помогти не можеш.

Знов бачить Сократ, що хтось бе свого раба.

— За що ти його беш? — питає.

— Як не бити — каже той — коли він лише про те думає, щоби не працювати, наїстися смачного та спати. Йому й сотні нагаїв мало.

— Ну, а ти про що думаєш? — каже Сократ. — Чи не про те, щоби їсти, спати, гуляти і нічого не робити? Він від тебе всего того навчився. Отже кілько нагаїв тобі треба би дати!

Розсердився той і пішов.

СОКРАТ І КСАНТИПА.

Жінка Сократова, Ксантипа, була дуже сварлива, та їй було дуже тяжко з Сократом сваритися. Бо вона свариться, а він або спокійно їй відповідає, або мовчить.

От було, що раз гризе вона його і гризе, а він ні слова. Взяла її злість і вона як ухопить ведро з помиями тай вилила на Сократа. Тоді він:

— От як! Буря, буря, а тай і дощ иде!

Пішов, вмився і більше нічого не сказав.

В ЧІМ ЩАСТЯ СОКРАТА.

Прийшов до Сократа оден учитель, подививсь, як Сократ живе і каже:

Бачив я твоє життя. Пожива дуже проста, одежа проста й одна на літо і на зиму, і чоботи такі ж. І постіль проста. Нащо ж тобі твоя мудрість, коли через неї твоє життя таке важке?

На те Сократ:

— А чи ти чув, щоби я нарікав на своє життя?

— Не чув каже той — але все ж тобі жити не солодко. Ні зїсти, ні випити до смаку, ніякої втіхи не маєш.

Усміхнувся Сократ та:

— Думаю, що не кожному так смачно їсться, як мені. Я їм аж тоді, коли дуже голодний і пю аж тоді, коли дуже хочу пити, отже все мені тоді дуже смачне. А про одежу скажу, що іншої мені і не треба. Я так привчив своє тіло, що мені в тій самій одежі однаково, чи в зимі, чи в літі. Отже пощо мені двояких одеж. А коли напрацююсь, то сплю смачнійше, ніж ти.

Тоді каже учитель:

— Ну, ти так себе привчив, але пощо другим так жити, як ти живеш?

На те Сократ:

— Слухай! Прийде хтось до тебе і до мене, щоби йому помогти, хто скорше поможе — та чи я? Ти подумаєш: поміг би, та самому багато треба. Дав би що, так мені буде мало. А я не те. Я завсігди готовий другим помогти, бо самому мало треба. Або ще таке: Хотіли б вибрати тебе до громадської справи і ти думаєш: От шкода буде часу!, а я готовий, коли треба громадській справі послужити.

Твоя правда — каже учитель — але мені краще вмерти, ніж так жити. І дивно мені, що тебе люде слухають.

На те Сократ:

— Слухають, та не багато їх так роблять, як чують. Є такий, що слухає, а своє робить, але є такі, що починають жити, як я раджу. І кажуть, що щасливішими стали. Ми знаємо ваше життя, але ви нашого не знаєте.

Пішов учитель і думає:

— Всяке про Сократа говорять, а мені виходить, що він гарна людина.

ЩЕ ДРІБНЕ ПРО СОКРАТА.

Бачили раз люде, як Сократ одного ранку став на якомусь місці і глибоко задумався. Так стояв він цілий день і цілу ніч, аж зі сходом сонця забрався з того місця.

Між атенцями, де жив Сократ, і спартанцями, себто сусідною державкою, вийшла була війна. І Сократ воював. Якже спартанці перемогли, то атенці втікали і за ними спартанці гоняли. Втікав і Сократ, але не так, як другі. Він йшов собі поволи, повагом. Та жаден спартанець його не зачепив. Таким був він, що ніхто з ворогів не мав відваги його зачепити.

Раз сказав хтось Сократови:

— Там на тебе і сяке і таке говорили, що аж страх.

На те Сократ:

— Нічого! Нехай мене і бють, коби лише мене між ними не було.

МАВ 56 СОБАК.

В суді в Ню Йорку була недавно справа 83-літнього Д. Люіса — його заскаржили сусіди, що через його собак спати не можуть. Всіх собак мав він 56, отже можна собі уявити, який вереск там мусів бути, коли вони почали гавкати. Вже давніше суд казав, щоби Люіс собак позбувся, отже він позбувся частини, а 18 зоставив. Тепер суд рішив, що всіх мусить позбутися. От що хто любить!

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тільки пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші шліть на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man.

[illegible]АЦІЯ ПРЕОСВ. АРХ. ІОАННА В ВИНДЗОРІ.

Третя в ряду візитація Преосв. Архиепископа Іоанна в українській православній церкві св. Володимира в Виндзорі, Онт. відбулася в неділю, 17 жовтня, 1943.

Погода недописала, що тут являється рідкістю під цю пору року; ця околиця славиться на ціле Онтеріо чудовим бабиним літом.

Стрічала Владику на дорозі до церкви дітвора недільної школи, вистелюючи коверець живих цвітів. При вході до церкви привитав о. Владику голова церковної громади п. В. Турчин, підносячи під благословення хліб і сіль. На порозі церкви витав найвищого достойника Рідної Церкви місцевий парох о. П. Галицький.

Відтак почалася Величава архиерська Служба Божа при вправнім церковнім хорі під проводом п. І. Ільчишиного.

В своїй проповіді діткнувся о. Владика відношення людської праці й дорібку до Всемогучої Божої Сили, як джерела всего життя і достатку. Відомий ізза сили свого слова, захопив Архиерей вірних до глибини душі, доказуючи, що людські змагання і стремління для поправи добробуту стійні й цінні лише тоді, коли підчинені законови служіння Богови почерез служіння ближньому, громаді, церкві й народові.

При спільному обіді, до якого засів преосв. Владика з всеч. о. парохом і вірними, привитав голова громади ще раз достойного Гостя і попросив хвилину мовчання в память тих, що відійшли в часі від останньої візитації на вічний супочинок. Відтак попросив п. М. Чаборика на господаря дня. По обіді покликав п. Чаборик до слова між іншими: п. А. Стаха, пресідника Просвіти; паню В. Чаборик, голову жін. громади; п. О. Гнипа, провідника місцевого СУМК; Ост. Лисого, як репрезентанта Взаїмної Помочі; д-ра прав Ів. Яціва; д-ра Ів. Міського; панну В. Касюрак; п. Івана Гульку, члена з Дітройт; п. Гр. Сторожука, управителя світського хору, М. Телегу; І. Лазаровича і С. Сенайка.

Отець Владика подякував всім за щирі слова витання і розвівся над значінням Церкви в життю нашого народу в минувшині і в цей час тяжкого воєнного лихоліття, що діткнуло наші землі й наш народ чи не найбільш руйнуючо. Глубоко обдуманими й душею пережитими думками доводив о. Владика — що віра спасла нас перед татарською загладою, опісля дала опір московсько-польським руїницьким заходам і закінчив історично-льогічним висновком, що й в цих часах модерної Великої Руїни, спричиненої політикою „Осмаленої Землі" вийде наш народ переможцем силою тої віри, що витворила звісний тільки нам українцям дороговказ життя: Без Бога ні до порога!

Всеч. о. П. Галицький подякував всім, а окремо о. Владиці за скріплення затрівоженого духа почерез розкриття нових ідей про ділання відвічної Божої Сили на збереження нашої нації.

В понеділок вечером, 18 жовтня зійшлося споре число громадян до дому п. В. Турчина, в якому перебував о. Владика, на прощання свого Архиерея перед його виїздом в Америку. При цій нагоді зібрано на діецезіяльний фонд $10.50 Жертвували:

По 1 дол.: М. Телега, О. Ґнип, Г. Сторожук, А. Момотюк, Я. Гайда, М. Гаврилюк, І. Гулька; по 50 цт.: В. Турчин, М. Чаборик, А. Стах, І. Трач, В. Бодюк, Т. Касюрак і Е. Цабінь.

Дай Боже Вам, Преосв. Отче Владико, прожити ще многих, многих літ, на скріплення Божого Духа се-серед нашого нардоу!

Гість.

З ЖИТТЯ УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ В ҐРИМЗБІ, ОНТ.

Дня 17 жовтня ц. р., в неділю по полудні члени і членки української православної громади в Ґримсбі відвідали ненадійно помешкання примірних членів нашої громади п. Івана Дрозди і його дружини. При тому провели надзвичайно гарно кілька годин часу. Непрошені гості понаносили всього, що Бог післав і заповнили великий стіл всякими стравами. Відтак з молитвою розпочали гостинність і почерзі дякували за їх щиру працю і гарне поведення в новозаснованій українській православній громаді в Ґримзбі. Рівнож господар дому дякував від себе щиро за оказану йому честь. Під кінець переведено збірку на користь української православної громади в Ґримсбі. Жертвували по 2 дол.: Яків Пендик, Іван і Марія Дрозди, Р. Лисий; по 1 дол.: Яків Марущак, Юхим Омельченко, Петро Кузь, Р. Дрозда, А. Гончар, Зм. Шувера по 50 цт.: І. Щолек. Разом $12.50 з чого призначено 2 дол. на передплату „Вістника" для української православної громади в Ґримзбі. Всім жертводавцям щира дяка, а православославній громаді життя та розвитку.

Присутній.

РІДНА ШКОЛА ПРИ УКР. ПРАВ ЦЕРКВІ В МИРНАМ, АЛТА.

Громаду Української Православної Церкви зорганізовано лише три роки тому, але за той час зроблено великий поступ. Започатковано плани будови церкви. Рік тому, як вислано просьбу до Консисторії, щоби призначити нам священика і щоби мешкав в нашім місточку.

По приїзді о. Дячина почалася відразу напружена праця. отже: будова церкви цеї осени докінчується; зорганізовано Жіноче Товариство. Священик Дячина взяв на себе обовязок зорганізувати Рідну Школу. Від початку шкільного року наука відбувається два рази в тижні по урядових [illegible]днях і так через цілий рік. Підчас вакацій, себто через липень школа провадилася від десятої рано до третої по обіді кождого дня.

Поза наукою читання, писання і співу священик звертав увагу на загальне виховання.

Хочу згадати, що коли священик виїзджав, то пані Добродійка його в школі заступала, отже діти не стратили ані дня науки.

Наше Жіноче Т-во взяло на себе обовязок догляду і помочі Рідній Школі і при кінци року винагородило священика за його працю.

Окремо хочу подякувати нашому пароході за згадану важну працю в Мирнам, яку він започаткував. Коли ученики не могли б її тепер оцінити, то пізніше будуть вважати її великим скарбом.

К. Н.

ВЕСІЛЛЯ КСЬОНДЗИНА—ПИЛАТЮК.

(Вимер, Саск.)

В неділю 10-го жовтня, відбулось в місцевій церкві вінчання Йосифа Ксьондзини з Катериною Пилатюк. Молоді перед вінчанням приступили до св. сповіди і причастя, а відтак о. Кусий звінчав молодих. В домі родичів молодого відбувся обід, на якім були родина молодих, як також їх приятелі

Йосиф завсігди належав до кращих хлопців в громаді. Належав до СУМК, як також брав участь в представленнях. На другий день по вінчанню молоді віїхали до Бритиш Колюмбії, де Йосиф має роботу в майні.

З нагоди гостини в домі панства Ксьондзинів присутні зложили на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника" $12.25.

Зложили слідуючі:

По 1 дол.: Йосиф Ксьондзина (молодий), Катерина Ксьондзина (молода), Іван Бойко (дружба), Анна Собчишин (дружка), Василь і Наталка Пилатюк, Гр. Кудрик; по 50 цт.: о. Ів Кусий, Тома Ксьондзина, Катерина Ксьондзина, Анна Охітва, Михайло Охітва, Едвард Охітва (дружба), Гелена Бойко (дружка), Николай Тутка; по 25 цт.: Павло Ксьондзина, Елисавета Ксьондзина, Христина Бадюк, Марія В. Лемко, Аксентій Ролик, Евдокія Бойко, Ірина Томчишин, Олена Стрілець, Текля Кудрик.

К-к.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

В неділю, 12 вересня, відбулися хрестини в домі пані Ропчан, коло Виллінґдон. Хрестився Семен [illegible] сиф Ропчан, внук господині дому.

Після хрещення на заклик п. Івана Засійбіди, з околиці Борщів, присутні скинули $11.25 на видавничий фонд „Вістника". Присутні так скоро відгукнулися на заклик п. Засійбіди, що було трудно схопити імена всіх жертводавців, отже подаю лише загальну суму зібрану, пропускаючи навіть імена, що я схопив.

Всеч. о. Симчич подякував присутним за жертви та побажав, як Семенови Йосифови, так і жертводавцям многих літ. Гарний примір до наслідування!

Святу Тайну Хрещення доверши о. Симчич.

Гість.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Колдейл, Алта.)

В не[illegible] 10-го жовтня панство Дацишині хрестили свого новонародженого синка і справляли хрестини. По обіді кумі і гості обдарували новорожденця, хто чим міг і далі [illegible] розмовляли. Потім один з гостей встав і пояснив значіння нашої преси і запитав, чи не могли б ми дещо жертвувати на ту ціль. Гості радо приняли його заклик і зложили 14 дол. Через те, що гості були ріжних поглядів, то гроші розділено як слідує: 5 дол. на „Український Голос", 4 дол. на „Вістник", а 5 дол. на „Н. Шлях"

Імена жертводавців: по 2 дол.: П. Згурський, А. Зайчук; по 1 дол. П. Зацишин, В. Королик, С. Ільчишин, І. Сороковський, М. Бітенко, М. Мігела, В. Фільковський, пані Зайчук; по 50 цт.: І. Фач, В. Кручкевич, пані Іващук, пані Демко.

Всім жертводавцям щира подяка.

В. Королик.

ХРЕСТИНИ В П-ТВА СИРНИКІВ.

(Ріджайна, Саск.)

Жовтня 7-го в неділю по Службі Божій відбулось хрещення донечки п-ства Івана і Катерини Сирників.

Імя донечки Елена Люіза. Тайни хрещення довершив о. Н. Мороз, наш парох, що мешкає в Ґудів, Саск.

По обіді зроблено колекту на Фонд „Вістника" з чого прийшло 4 долари.

Жертводавцям Спасибіг! Родичам потіхи! Маленькій Елені Многих Літ!

Н. М.

НИКОЛАЙ КОЗНЮК.

(Посмертна згадка)

Дня 22 жовтня по тяжкій кількамісячній слабости відійшов на вічний спочинок оден з найбільше знаних українців в околиці Редвей, Алта., бл. п. Николай Кознюк. Родився 1884 року в селі Вошківці повіт Снятин, Західна Україна, де прожив перших 29 років свого життя. Бажаючи поліпшити свій стан, він 1913 р. лишив свою дружину з маленьким синком і свою матір в старім краю і виемігрував до Канади з думкою, що в Канаді заробить трохи грошей і поверне назад до своєї рідні. Та так не сталося. Дружина його в ріднім краю померла підчас першої світової війни, а він, проживши в Канаді кілька літ, так полюбив свою нову Батьківщину, що рішив тут і остати 1920 р. спровадив з краю свою матір і свого синка до Канади, а 1922 р. одружився знов вже тут в Канаді.

Покійний був членом української православної церковної громади в Редвей від самого її заснования. Був довголітним передплатником „Українського Голосу". Також був членом українського народного дому. Відзначався тим, що не жалував ані грошей, ні часу на народні цілі, як також тим, що все був готовий подати помічну руку своєму ближньому. Був примірний муж і батько та щирий сусід.

В неділю по полудні 24 жовтня похорон відбувся з дому покійного до укр. прав. церкви в Редвей а відтак на цвинтар, при участи великого числа сусідів і приятелів котрі мимо поганої погоди і дороги зійшлися віддати останню прислугу своєму другові.

Службу похоронну відправляв о. Гр. Василів з Редвей.

Покійний полишив смутком прибиту свою дружину Параню і сина Василя, як також велике число приятелів.

Підчас посліднього цілування зложили жертви на Укр Прав Консисторію слідуючі особи:

По 2 дол.: Антін Плещ

По 1 дол.: Параня Кознюк, Василь Кознюк, Петро Сікірський, Олекса Сікірський, Петро Тимофійчук, М. Снайчук, М. Сікірський; по 50 цт.: М. Письменний, Я. Бойко, пані Голубінька, Ст. Сікірський, Дрібними $13.65. Разом $24.65. З цеї суми уділено 10.20 „Українському Голосові" і „Вістникові" по половині.

Земля хай буде йому пером.

Н. Безбородько.

ЄЛЕНА ТОМА.

(Посмертна згадка).
(Ошава, Онт.)

Дня 26-го жовтня в год. 6.45 вечером в Ошавськім шпиталі померла бл. памяти Єлена Тома, членка української греко православної церкви Різдва Пресвятої Богородиці; старша сестриця нашої громади, членка Сестрицтва св. Анни та членка Взаїмної Помочі відділу 22.

Покійна прожила 52 роки, з роду Залещук, з села Черниткна, пов. Городенка.

У великому смутку полишила мужа, донечку Марійку, сестру і брата в Ошаві

Покійна була тихої вдачі і здобула собі любов і пошану всіх українців в Ошаві, про це свідчило масове відвідування в часі слабости в дома і шпиталі. Також в часі похорону були не десятки а сотки українців, хоч падав через два дні дощ.

Наша громада стратила одну з найкращих членок, яка не жаліла ні труду, ні праці, ні гроша для своєї Церкви і другі народні справи.

Похорон відбувся в четвер 28-го жовтня; відправляло двох священиків, о. парох і о. Самець з Торонта. Поховонено бл. п. Єлену на міськім цвинтарі коло рідної сестри яка відійшла в вічність сім літ тому; це було бажання покійної.

Підчас посмертного обіду зібрано на заклик о. Самця $18.35 на Духовний Семинар нашої Церкви, де донечка покійної зложила від себе 5 долярів.

Спи спокійним сном дорога сестро і щира приятелько, нехай Тобі Канадійська земля стане пером.

Член Громади.

ПОДЯКА.

Складаю щиру подяку членам і членкам української православної громади Різдва Пресв. Богородиці. Сестрицтву св. Анни, членам Взаїмної Помочі відділ 33, приятелям і знакомим, що відвідували мою дорогу дружину через час слабости в дома і шпитали. Для неї це була велика поміч, велике добро. І мені було відрадніше, бо бачив я, що мою дружину дуже любили до останньої хвилі її життя.

Дякую щиро о. Запарнюкови і його дружині, що майже кожного дня мене з донечкою відвідували та розраджували в часі слабости нашої матері. Дякую сестрі моєї дружини пані Рожко та братові Николаеві Залещукові, що до останньої хвилі не опускали мене з донечкою.

Дякую щиро за похоронну обслугу і зворушаючі проповіди о. Запарнюкові в хаті і в церкві, а о. Самцеві в парохіяльній салі; також п. Н. Мехови за читання Псалтирі і поміч в похоронній відправі, як дякови. Дякуємо всім, що зложили вінці, яких було 42. Всім щиро дякую, що мене не опускали в так великім горю утрати моєї дорогої дружини і матері.

Спи дорога дружино і наша мамо спокійним сном — ніколи Тебе не забудемо. Нехай канадійська земля буде Тобі, моя дорога дружино і люба мамо, легкою як перо!

Іван муж, Марійка донечка.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ І ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Йорктон, Саск.)

Дня 17-го жовтня відбулося хрещення синка Всеч. о. і добродійки Керніцьких. Тайни хрещення довершив Всеч о. Мороз. Після хрещення відбувся обід в домі о. Керніцького, при участи кумів, котрих було 12 та при гарнім числі гостей.

Про обід хіба можна сказати, що кращого обіду і для самого цісаря не треба. Коли гості гарно наситилися смачними стравами, тоді п. Мих. Охітва зробив заклик, щоби зробити збірку і ті гроші вложити до банку на щадниче конто для маленького Івана Франка Керніцького. Гості щиро відгукнулися і зібрали гарну суму. Однак цего ще було замало. Мих. Охітва знову робить заклик, щоби те свято звеличати ще краще збіркою на Прес. фонд „Вістника" і „Українського Голосу". Слідуючі гості зложили жертви

По 2 дол.: д-р А. Даннильчук; по 1 дол.: о. Мороз о. Ф. Керніцький, Мих. Стечишин (адвокат), Мих. Ортинський, Мих. Охітва, Мих Вінгонин, Іван Когут, Іван Керніцький, Августин Ягольницький, Стефан Пернаровський, Петро Волощук, Мир. Ортинський, Василь Склар, Василь Летовський, пані Е. Дарагов, пані Н. Стратійчук, панна Р Франко, пані С. Ткач, пані М. Шкляр, пані М. Гриник, Іван Кадищук; по 50 цт.: Н. Волощук; по 25 цт.: пані К. Ягольницька. Разом $23.75

Гроші розпреділено $11.50 на „Український Голос", а $12.25 на „Вістник". По гарній забаві всі розїхалися домів.

Мих. Охітва (кум)

ХРЕСТИНИ.

В неділю 1-го серпня відбулися хрестини у панства Т. Кирилюків, Тафнел, Саск., сина і донечки, близнят, Ореста Віктора і Орисі Вікторії. Тайни хрещення довершив о. М. Боднарчук. Підчас гостини п. М. Ахтимійчук з Винярд, Саск. попросив гостей, щоб зложили дар на Пресовий Фонд „Вістника". Срібна колекта принесла $5.65.

Щира подяка жертводавцям, а близнятам доброго здоровля, втіхи для родичів і Многі Літа.

Присутній.

В „ДЕНЬ ПОДЯКИ" ЖЕРТВА.

(Гронлид, Саск.)

В середу 17 листопада було Богослуження в Північній Церкві в Гронлид. По Богослуженню зібралися громадяни до Народного Дому на перекуску, де при цій нагоді скинули 3 дол. і 65 центів на „Вістник". Отже прийміть від нас цю малу та щиру жертву.

Свящ. І. Швець.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

(Збірка о. І. Швеця)

ФОСТОН, САСК.

По 1 дол.: В. Пігула, Г. Запорозький, М. Фарбатюк, П. Ганкевич, С. Сятко, Л. Смертюк, П. Малецак, І. Стронський, Ева Чурило, М. Запорозький.

ГРОНЛИД, САСК. (Північна)

По 1 дол.: Т. Гринюк, С. Щербій, К. Жук, Анна Тодорів, П. Биць, М. Сметанюк, М. Петрів.

БРУКСБІ, САСК.

По 1 дол.: Яків Бурдейний, Дм. Ніверанський, О. Залещук, П. Фенюк, І. Оробко.

ГРОНЛИД, САСК.

По 1 дол.: Вол. Петрів, І. Микульський.

(Збірка о. С. Симчича)

ВИЛИНГДОН, АЛТА.

По 1 дол.: пані Н. Бабюк (старша), Л. Бабюк, Н. Бабюк, Г. Ковальчук, Г. Меглей, пані Карбашевська, пані М. Жуківська, В. Т. Лупул, пані М. Гаврилюк.

ЕНДРУ, АЛТА.

По 1 дол.: П. Андрук, В. Лесик, Н. Радомський.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. П. Симчича

Адреса: Скринка 83, Виллінгдон.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайдуцького

ГРУДЕНЬ:

4 — Субота. Введення Пресв. Бог. Толстой.
5 Неділя — Гардентон
12 Неділя — Вейта
19 Неділя. Св. о. Николая чудот. Арбакка (храм)
22 середа. Св. Анни — Роза
26 Неділя — Сондави
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ,

о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ:

12 Неділя Грендвю
19 Неділя — Ленард
22 Середа, Зач. св. Анни — Петлюра
26 Неділя — Роблин на фармах.

СІЧЕНЬ, 1944.

2 Неділя — Шелвелей
7 Пятниця, Різдво Хр. — Грендвю
8 Субота — Дрифтінг Ривер
9 Неділя (Стефана) — Етелберт
14 Пятниця, Новий Рік — Роблін на фармах.
Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Анюнюка.

ГРУДЕНЬ:

5 Неділя — Шерридон
12 Неділя — Флин Флон
19 Неділя — Норквей
22 Середа — Зач. Пресв. Богор. — Гвайт Біч.
26 Неділя — Арран
Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ,

о. Е. С. Улина

ГРУДЕНЬ.

12 Неділя — Малантон
19 Неділя — Св. Николая — храм Портедж ля Прейрі.
26 Неділя — Ледвин.
Адреса: 306 Парк Стріт, Телефон 28707. Виннінег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ,

о. К. Желітисевича.

ГРУДЕНЬ:

12 Неділя — Сембург
19 Неділя. Св. о. Николая чудот. — Гонеймун
22 Середа. Анни Зачаття — Сембург
26 Неділя — Понис Алберт
Адреса 554 — 7-ма вул. Іст. Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

1	С	18	Муч. Платона, Романа діяк.
2	Ч	19	Прор. Авдія, муч. Варлаама
3	П	20	Преп. Григорія Декаполіта
4	С	21	Введення в храм Пр. Бог.
5	Н	22	Нед. 25. Ап. Филимона
6	П	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	В	24	Влкм. Екатерини
8	С	25	Климента еп. римського
9	Ч	26	Преп. Якова пуст., Алипія
10	П	27	Велмч. Якова перського
11	С	28	Прпмч. Стефана нового
12	Н	29	Нед. 26. Муч. Парамона
13	П	30	†Андрея Первозванного
14	В	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	С	2	Прор. Авакума, Атанасія
16	Ч	3	Прор. Софонії, преп. Івана
17	П	4	Велмч. Варвари, преп. Івана
18	С	5	†Преп. Сави Освященого
19	Н	6	Нед. 27. Св. Миколая чуд.
20	П	7	Амвросія еп. Медіол., Івана
21	В	8	Преп. Потапія, ап. з 70-ти
22	С	9	†Зач. Пресв. Богородиці
23	Ч.	10	Муч. Минн, Ермогена
24	П	11	Преп. Даниіла стовп.
25	С	12	Свиридона чудотворця
26	Н	13	Нед. Праотців. Мч. Евгенія
27	П	14	Муч. Тирса, Левкія, Аріяна
28	В	15	Свщм. Елевтерія і матері
29	С	16	Прор. Аггея, блаж. Теофанії
30	Ч	17	Пр. Даниіла і трох молодців
31	П	18	Муч. Севастіяна і воїн. його

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Гришина.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина

ГРУДЕНЬ.

12 Неділя — Енгусвил
19 Неділя. Св. о. Николая чудот. — Мензі.
22 Середа — Анни — Сенді Лейк
26 Неділя — Росборн (річні збори).
Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

ГРУДЕНЬ.

5 — Неділя — Рорктон
11 — Неділя — Косів
Дофін, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василина

ГРУДЕНЬ.

12 Неділя — Егремонт
19 Неділя і св. Николая — Смокі Лейк
22 Середа св. Анни — Беліс
26 Неділя — Радвей
Адреса: Box 62, Рідвей, Алта.

ПОРЯЗОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. В. Войтовича.

ГРУДЕНЬ:

12 Неділя — Давиінг, Алта.
19 Неділя. Св. о. Николая чудот. Гленудон, Алта. (місто).
22 Середа, св. Анни — Спеден, Алта.
26 Неділя — Арднор, Алта.
Адреса: Rev. W. W. Woytovich. Francheres, Alta.

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

4. Субота Воведення в храм Пр. Б. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28

5. Неділя 25. Гол. 8. УЄ Мар. (3) 16: 9—20. Літ. Ап. Ефес. 4: 1—6. Єван. Луки 10: 25—37.

12. Неділя 26. Гол. 1. УЄ (4) Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Єф. 5: 9—19. Єв. Луки 12: 16—21.

19. Неділя 27. Николая. Голос 2. УЄ (5) Луки 24: 12—35. Літ. Ап. Ефес 6. 10—17 і Жид. 13: 17—21. Літ. Єван. Луки 13: 10—17 і Луки 8: 17—23.

22. Середа. УЄ Луки 1: 39—49. 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27-28.

26. Неділя Праотців. Голос 3. УЄ Луки 24: 36—53. Літ. Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XX. WINNIPEG, MAN., DEC. 15th, 1943 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1943. ЧИСЛО (518) 24

ДО ГРОМАД І ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

1. Двадцятьпятьлітний Ювілей Церкви.

Дорогі Брати й Сестри!

В липні цього року минуло 25 років від часу, коли положено перші основи під будову Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Сталося це на першім церковнім зїзді в Саскатуні, 18—19 липня, 1918.

З огляду на воєнний час, Консисторія не вважала за відповідне проголошувати врочистого відсвяткування двадцятьпять - літного увілею існування Церкви, яке в мирних часах було б відбулося при торжественних богослуженнях, ювілейних зїздах та святочних академіях по цілій Канаді. Ми вважали, що воєнний час для таких свят не надається. Натомісць Консисторія рішила відзначити цю важну подію в історії нашої Церкви в інший, більше практичний та корисний спосіб, який буде мати не часове, але постійне значіння. Іменно Консисторія рішила, щоби в цім ювілейнім році поробити перші кроки до заснования **Української Православної Колегії в Канаді.**

Ціль, або завдання цеї Колегії буде подвійне. По перше — в ній будуть виховуватися молоді українські православні священики, які крім теольогічного підготовання будуть побирати в ній також вище, університетське образовання. По друге — в Колегії зможуть вчитися також українські православні студенти й студентки, які крім вищої, університетської науки будуть діставати релігійне виховання в дусі православної віри.

Плян про заснования Української Православної Колегії Консисторія предложила на Духовній Конференції минувшого літа, й він був нею одобрений. Одобрив його також Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович. Консисторія не має сумніву, що одобрить його також ціла наша Церква, — бо це між іншим одинокий спосіб, в який ми можемо на будуче виховувати наших священиків

Кампанія за збіркою фондів на Колегію почнеться з початком січня, 1944. Точно кажучи, збірку на цю ціль започатковано на церковнім зїзді в Ст. Джуліен, Саск., минулого літа. Ми її дотепер не оголошували, бо чекали, щоби отворити кампанію в належний спосіб. Оголосимо її разом з іменами жертводавців по Новім Році.

Консисторія вірить, що загал наших вірних радісно повитає думку про заснования Колегії та що кожний вірний і вірна, кожна громада подбає, щоби кампанія увінчалася як найкращим успіхом. Як це станеться, це буде найкращий ювілейний дар, який ми годні для Церкви зробити.

2. Місіонар.

В нас вже від довшого часу говориться про потребу подорожуючого місіонаря. Дотепер ми не могли його призначити головно через брак священиків. Той брак ще й тепер дуже великий, бо приміром маємо не менше, як чотири місцевости-округи, які потребують сталих парохів, а яких ми їм бодай наразі не можемо дати. Та помимо того Консисторія, розуміючи вагу місійної праці, як рівнож бажаючи в цей спосіб відзначити 25-літний увілей нашої Церкви, рішила призначити місіонаря ще цього року. Ним буде загально відомий та заслужений наш священик, Всеч. о. Іван Кусий, один з наших перших священиків-піонірів. Поза звичайну місіонарську працю, о. Кусий буде також переводити збірку на фонд Української Православної Колегії почне зі Сходу.

Свящ. Іван Кусий.

Свою працю о. Місіонар почне з початком січня, 1944, й Консисторія оцим просить всі наші громади та всіх вірних, щоби відносилися до нього з пошаною та довірям, та щоби подали йому помічну руку в його праці — Богові на славу, а Церкві нашій та її вірним на користь.

Порядок обїздки о. Кусого буде оголошений в „Вістнику".

3. Лист Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича.

Консисторія Укр. Гр.-Правосл.
Церкви Канади,
Вінніпег, Ман., Канада

Вельмишановні Отці і Брати,

Члени Консисторії!

З особливою радістю я прийняв вість, що справа придбання фондів на Українську Православну Колегію, заснувати яку для нашої Церкви в Канаді було рішенням нашої послідної Конференції Духівництва Церкви, що справа ця стає на дороги близьких реалізацій.

Цим я доручаю Консисторії передати Всч. о. І. Кусому мою особливу подяку йому за те, що він був ласкавим і готовим взяти на себе працю по зібранню потрібних для так взнеслої цілм фондів. Благословення Всемогутнього Господа нехай буде з ним, допоможе йому в цій його так відповідальній праці і розположить серця жертводавців до щедрих жертв на вказану високу ціль по його закликам.

Цей почин особливо важний в ділі розбудови життя нашої Церкви в Канаді. Церква потребує пастирів і їх ми повинні для Церкви підготувати. Я певен, всі Члени нашої Церкви це добре розуміють. Я також певен, що ясне розуміння Членами Церкви її потреб, їх висока свідомість церковної і національної відповідальности за будуче нашого Українського Народу в Канаді виявляться в щедрих і щирих жертвах на вказану ціль. Намірена Колегія має стати розсадником пастирства нашої Церкви, забезпекою її будучности. Така Колегія нам необхідна. Церква її мусить заложити. Члени Церкви повинні радісно відкликнутися на будучі заклики до жертв на цю ціль. Колегія ця намірена в святій цілі: вона дасть Церкві високо освічених пастирів. На таке діло наші жертви повинні бути особливо щедрими. Я вірю, цей мій голос в цій справі Члени нашої Церкви приймуть радісно і дадуть на нього відповідь їх щедрими жертвами. Боже благословення я подаю всім щедрим жертводавцям на фонд Української Православної Колегії.

З любовію
†
Архиепископ Іоанн Теодорович.

Дано в Филаделфії, Па.,
25 листопада, 1943.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ГЕЛІКОПТЕРИ ПРИДАЮТЬСЯ.

Гелікоптери, це літаки, якими можна підноситися просто вгору з того місця, де стоять, або спускатися просто в долину. Гелікоптерами починають тепер забирати ранених з поля битви. Звичайним літаком тяжко денебудь спуститися, бо він потребує широкої рівної площі, а гелікоптер спускається денебудь і підноситься просто в гору. Мабуть колись гелікоптери будуть важніші, ніж звичайні літаки.

НЕМА ВИГЛЯДУ НА УВІЛЬНЕННЯ ГАНДОГО.

Вістка з Ню Делгі говорить, що в Індії випущено багато політичних вязнів, однакож не виглядає, що Гандія, та других визначних провідників скоро випустять. Вже випустили 10,000. Загалом же менше більше 25,000 політичних вязнів ріжної якости е ще нині замкнених. Про Гандія думають, що вийшовши на волю він використовував би для своєї роботи нинішній голод. А хоч підпольна робота ще на меншу скалю провадиться, то робота, яку вів Ганді, стратила силу

В ЧІМ ТРУДНОЩІ.

Р. Ратлет, що бував в битвах з японцями на Тихім океані, заявив, недавно в Виннніпегу, в чім лежать труднощі на Новій Гвінеї. Він сказав: „Великі труднощі спричинюють дощі, гущавина і самі японці. Вони не беруть других в полон і самі не даються в полон брати". Там воюють на малу віддаль, бо трава доростає там до 12 стіп висоти. Далеко тяжко бачити.

БУДЕ ЧИЙСЬ КОНҐРЕС.

В українських стейтських часописах появилася оповістка п. з. **„Другий Конґрес Американських Українців — в днях 22-23 січня, 1944 р."** З того виходило би, що українці скликають Конґрес. Однакож недалеко під заголовком читаємо, що позїзджаються такі-то **„щоб узяти участь у Другому Конґресі Американців українського походження".**

З цего другого вислову виходить, що це цілком не буде „Конґрес Американських Українців", але „Американців", за якими ще Українське походження тягнеться.

Та кілька рядків низше говориться про **„українські громади"**, що повинні б вислати своїх делеґатів.

Ще дальше згадуєсь **„Укр. Конґ. Ком."** (отже: Український Конґресовий Комітет).

Вкінци бачимо імя секретаря Конґресового Комітету і під ним по англійськи підписано: **„Секретарі Юкрайнієн Конґрес Комитї".**

Отже чи це Конґрес українців, які є українцями, чи американців, що не є українцями?

Кажуть, що дехто між двома осиками заблудить, таке і тут. Стоїть перед людьми „українство" й „американство" — українство, як справа культурної якости людей, американство, як політична приналежність, та декому тяжко з тими двома назвами дати собі раду. Правда, коло них тулиться ще „українське походження".

Взяти на здоровий розум, то американець українського походження не є цілком українцем. Як не є тверезий пияком, коли сказати що він пияцького походження, ані хрунь не буде чесним, коли скажемо, що він походження гідного. Тулення походження до людей, це подібне, як коли б хтось на кождім кроці пригадував людям: „Люде, я мав колись гроші, та загубив". Чи мав би його хтось за богача? Ні! Отже краще б йому мовчати.

ПРОДАЮТЬ ВІЙСЬКОВЕ МАЙНО.

Тепер в Стейтах попереглядали склади з військовим добром і випродують те, чого нинішне військо не потребує. І так є на продаж 30,000 упряжі на коні, а 300,000 деревляних ложок до гірчиці. Поза тим є 1,500 військових коней, великі баньки на воду, окуляри від сонця, столова посуда, 44,000 записників (книжок) та багато другого, на вартість кількасот мільйонів долярів.

ЗА 25 ТИСЯЧ 2,500,000.

В Пітсбурґу Марк Нолян, президент Кійстон Компанії, дав 25,000-доляровий чек на бонди, а йому уряд прислав бондів на 2,500,000. Очевидно вийшла помилка і Нолян це відіслав назад і дістав, що йому належалося. А дивуються люде, що хтось звичайний помилиться.

ПОРОШОК ПРОТИ ТИФУ.

Проти тифу вживають щеплення для війська в Африці, однакож ще годі було переконатись, наскілько щеплення має силу. Тепер почали вживати свого роду порошку, який надувають в одежу і він мав би відганяти тиф на протязі 30 до 90 днів.

АДВОКАТ ЗАСТРІЛИВСЯ.

В Філадельфії, Па. застрілився недавно 62-літний В. Бітлер адвокат, кілька годин по тім як довідався, що його відсунули з адвокатського гурта. Причиною було те, що він присвоїв собі понад 4,000 долярів, які належали до Товариства Помочі Дітям. Адвокатом був 41 рік і то широко відомим.

ЛІКАРСТВО НА РАКА.

З Лондону прийшла вістка, що тамошні вчені знайшли лікарство, яким можна лічити бодай оден рід рака. Це перший випадок в історії, що лікарям вдалося знайти лік, який бодай до якоїсь міри виглядає на цілком певний. Доси показалося, що по вжиттю кількох пігулок всякі признаки одного роду рака цілком зникали. Сподіються, що звідси вже лекше прийти до способу лічення рака взагалі.

СПРАВА ЗАДУШЕНОЇ ДІВЧИНИ.

Коли 5-го грудня знайдено тіло удушеної дівчини, Ґрейс Ідин Кук, то відразу підозріння падало на знакомого дівчини, Алберта Віктора Вестґейта. Вестґейт в 1928 р. вбив був жінку і засуджений був на смерть та опісля це змінено на досмертну тюрму. По 14 літах його випустили, як примірного вязня. Зпочатку задержали Вестґейта, як головного свідка, а тепер приготовляють проти нього оскарження.

ЗГИНУЛО ЧОТИРОХ.

В Мавнтин Вю, Онт. 14-го грудня згинув інструктор летництва і трох учеників-летунів, коли літак розбився, спускаючись на летничий майдан.

— (†) —

ВБИВ ЖІНКУ І СЕБЕ.

В Олд Лайм, Конн. адвокат Р. Болклей, 64-літний застрілив свою жінку і повідомив про те поліцію через телефон, а потім сам себе застрілив. Знакомі кажуть, що Болклей від довшого часу трохи слабував і це мабуть було причиною вбивства.

ЗА БАГАТО ДЕКОРАЦІЙ.

В Лос Енджелес поліція звернула увагу на чоловіка в військовім уніформі, Люіса Ботельоса, що мав на грудях 15 ріжних відзнак, як: Хрест особливішого відзначення, Военний хрест, Відзнака служби в Азії і др. Поліція каже, що Ботельос назбирав всего того від других, отже не має права з тим парадувати.

ЩО З ТУРЕЧЧИНОЮ.

Туреччину можна звати в теперішній війні „каменем преткновенія" — каменем, за який всі зачепають ногою. Пішла б вона з одною стороною, чи другою, то багато б заважила, та вона не йде. Для неї лучше не бути в війні цілком. Та сими часами на ню знов звернули більше уваги. Її президент Ісмет Іноню був на конференції аліянтів в Каїро, а це може мати значіння. Знов є вісти, що Туреччина збирає військо, та що німці таксамо збирають силу в Болгарії. Доси з европейських держав стоять поза війною, Еспанія, Портуґалія, Швеція і Швайцарія, а в Азії (з частею території на европейськім боці) Туреччина.

ЗІБРАЛИ ДЛЯ ПАПИ 1,292,800 ДОЛ.

По католицьких церквах в Стейтах зібрано 1943 року 1,292,800 долярів, а зібрано на руки епископа Стрича в Шикаґо. Папа вживав тих грошей на всяку допомогу, полоненим, польським дітям в Ірані, Литві, Польщі, Мальті і др.

В ЦЕРКВІ ПОВІСИВСЯ ХЛОПЕЦЬ.

В методиській церкві в Флендерс, Л. І., повісився на шнурі від дзвона 14-літний В. Ч. Меер. Батько післав його, щоби запалив в церкві, а той повісився.

ПОЛОНЕНІ ІТАЛІЙЦІ.

До листопада ц. р. в британських руках було 357,630 полонених італійців, порозміщуваних в Анґлії і поза Анґлією.

ПОМЕР ЯРОСЛАВСЬКИЙ.

Ню Йорк Таймс з 5-го грудня доносить, що Емелян Ярославський, голова Ліґи Безбожників, вмер недавно в Москві.

Ярославський мав в Росії багато високих становищ, був частиною уряду. Був членом Центрального Комітету Комуністичної Партії, був депутатом Найвисшої Совітської Ради; Членом Совітської Академії Наук, та ще дечим.

Як президент Ліґи Ударників Безбожників він від 1827 р. „дораджував своїм молодим комуністам, щоби не переслідували, ані не примушували насильством (до безвірства), бо предвиджував, що спокійна пропаґанда кількох пятнліток релігію знищить". В 1939 р. заявив, що з 190 мільйонів населення Росії лишилося ще 30 мільйонів віруючих. — Таке подав Ню Йорк Таймс.

Для нас Ярославський має таке значіння, як для всіх дійсно релігійних людей. Для нас він є тим, що нищив релігію.

Однакож світ для якого нищення релігії було „експериментом", або навіть великим кроком до красшого, повинен би нині пошанувати Ярославського великим спомином і привселюдно зачислити його до найбільших працівників людства. Бо щоби за несповна 20 літ переробити 160 мільйонів людей на безбожників, треба було напрацюватися... Кому такої роботи треба, то це була велика робота...

ЛІТАК ВПАВ НА ХАТУ.

На краю Дейлі Сіті в Каліфорнії впав на порожну хату літак, отже хату знищив і чотири другі пошкодив. Куски розліталися з такою силою, що в дальших хатах розривали стіни. Літак на долині експльодував. Згинув летун.

Коло Елверсон, Па. літак впав і згорів, а з ним згинуло 9 летунів, а 2 поважно ранені. В Квонсет Плент, Р. І. літак вдарився до будинка на летниску, отже згинуло 5 летунів, а трох, що були в будинку, також.

ПО 52 ЛІТАХ ПРАЦІ НЕ ЗНАЄ ЩО РОБИТИ.

Вілям Фарел, нині 70-літний, був почтовим урядником в Ню Йорку цілі 52 роки, цілий час занятий службою. Аж тепер перестав працювати — і першого дня крутився коло свого дому і журився, бо не знав, що робити. І каже, що сам ще не знає, за яку працю візьметься. Привик бути занятим, та не може собі уявити, як можна дармувати.

АЖ ТЕПЕР БУДЕ В ВИННІПЕҐУ ЗИМА.

Нагла зміна наступила в Винніпеґу в суботу, 11-го грудня. Хоч сніг був, але на головній вулиці і хідниках, що проти сонця, була хляпанина. Це в день. А вечером так похолодніло, що в неділю в 9.30 рано було вже 7 низше зера. А в неділю в день підійшло до 1.2 понад зером. В понеділок рано, 13-го грудня, було 12 низше зера.

Грудня 13-го Манітоба мала покищо найостріймше зимно, а найзимнішим місцем було Ли Па — 28 низше зера. Літаки з заходу на 5 годин спізнилися

ОГОНЬ З БУРЕЮ В КАЛІФОРНІЇ.

Грудня 9-го в середно-західній Каліфорнії шалів огонь з бурею і наробив шкоди на мільйони. Вітер дув 65 миль на годину і в багатьох місцях порвав електричні дроти, повиривав виставові вікна, поспиняв стріткари, дерева виривав з корінням, малі човни порозбивав, з деяких домів позривав дахи, а деякі доми погоріли.

ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

(З розвідки архиепископа Пірса).

Нема сумніву, що нині виховують дітей більше недбало, ніж виховували в часах, які ще памятаємо. Нині менше приготовляють для життя і життєвих обовязків, бо нині є менше карности (дисципліни).

Я не можу й подумати, що наслідки такої зміни добрі.

Це правда, що карність, під якою діти були перед пятьдесять, або сто літами, була строга, може навіть за строга, але вона виховувала чоловіків і жінок, що вміли себе розумно вести (контролювати) і на себе надіятися; з сильним почуттям обовязку; готових виконувати, що гідне, тому, що воно гідне, хоч би це потребувало трудноще́й.

Чи нема небезпеки, що моральний попуск в вихованню, коли він дальше потреває, не принесе загального занепаду в життю? Деякі думають, що вже бачать знаки такого занепаду. Але так воно, чи ні, а небезпека істнує і з нею треба числитися.

Де ж лежить корінь небезпеки? Лежить в тім, що нині молоді не виробляють в собі сильної волі і терпеливости для виконання обовязків; в тім, що розвивають в собі неохоту виконувати для себе, чи других, що повинні; в піддержуванню бажання, щоби в життю якнайменше працювати, але мати найбільше вигод і втіхи.

Коли ж таким починається життя в молодім віці, то яких наслідків пізніше сподіватися? Можна відразу знати, що побачимо брак витревалости і рішучости, а без того характер буде розлізлий і непевний. Коли ж такий стан пошириться поміж нашим народом, то це доведе до загального обезсилення (струпішення); а це може закінчитися так, як в стариннім Римі — коли нарід стратив моральну твердість і зійшов до такого стану, що вже не міг опертися напорови чужих, які були більше здисципліновані.

Де ж шукати ліку на слабість, яка вже є? Я дам загальну відповідь: треба защеплювати моральні і релігійні засади (принципи) і почуття обовязку в розумі дітей ще з самого малку, та розумно дбати, щоби діти привикали і вправлялися в чесноті й в обовязку.

Але такий загальний вислів треба доповнити окремими порадами.

Незаперечне, що любов мусить бути конечною в нашім відношенню до дітей в приготовуванню їх до обовязків і відвічальностей життя. Однакож треба дбати, щоби це була дійсна любов, а не лише наша втіха, що має руководити нашим поведенням

Дійсна розумна любов має на увазі найбільші вартости, які повинна би дитина здобути; а наша втіха має на увазі лише хвилеве вдоволення дитини і догоджування її забаганкам.

Родичі, що люблять розумно своїх дітей, не дадуть їм того, що було би шкідливим для їх здоровля, або морали; вони покарають дитину, коли вона свідомо зробить зло, себто — будуть держати її в карности.

Знов же родичі, що лише тішаться дитиною, будуть догоджати всім її забаганкам і примхам оскілько лише можуть; вони не покарають її, коли їх обовязком було би дитину покарати. Брак рішучости, або просте самолюбство не дозволить їм вжити кари.

Отже це не є любов! В самій основі це є рід самолюбства!

ПРАЦЯ І МОЛИТВА.

Серед христіян перших віків не було багато осіб з великими книжними науками, але було багато обдарених глибокою мудрістю, потрібною для праведного і розумного життя.

Пустинника Агатона запитав раз хтось, що ліпше — чи працювати, чи клопотатись душею? На те відповів Агатон:

— Чоловік — це дерево; праця — це листя, а старання про душу — це овоч. Але овоч потребує листя, щоби його хоронило і щоби було прикрасою для нього.

До іншого пустинника старця прийшли монахи з сусідного монастиря і він запитав їх, що вони роблять.

— Ми не працюємо — сказали вони — але йдучи за наукою апостолів, молимося без перестанку.

— А чи їсте?

— Так, їмо! — відповіли йому.

— Коли так, то хто за вас молиться, коли їсте?

Тут монахи не знали що відповісти.

— А чи спите? — питав дальше пустинник.

— Спимо!

— Так хтож за вас молиться, коли спите?

І на друге питання тяжко було відповісти.

Тоді сказав старець:

— Бачите, що не так ви робите, як говорите. А тепер я скажу вам, як я розумію слова апостолів і стараюся їх виповнити. Ранком я сідаю, мочу пальмове листя, плету з них шнури і кажу: „Працю ти призначив людям, о Боже, отже поможи мені щиро працювати і прости гріхи мої". Зроблені річи я продаю і частинку доходу беру на прожиток, а решту даю тим, що помочи потребують. Коли ж люде дякують Богу, що через мене дав їм поміч, то вони моляться за мене тоді, коли я їм і сплю. Так я розумію слова апостолів і стараюся їх виповнити!

ДІТЯМ НА СВЯТА.

НА РІЗДВО.

„Спас родився в Вифлеємі!"
Се всім зірка обявила,
В світ принесла добру вістку
Тай усіх розвеселила.

Вбогих, хорих і нещасних
Звеселили ті новини,
Звеселилося й серденько
Української дитини.

Всюди гарно і весело,
Світлом сяє скромна хата,
Шепчуть радісно молитву
Добрі хлопці і дівчата.

І говорять: „Любий Христе,
Дай, щоб українські діти
Твоїм Рождеством пресвітлим
Щиро всі могли радіти!

„Ані срібла, ані злота —
Але дай їм красшу долю,
Красшого часу діждати
Дай їм Господи — я молю" . . .

Олег Підгірський.

КОЛЯДА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ.

Нова радість стала, яка не бувала,
Над українським народом зірка засіяла.

Зірка засіяла в нічную годину
І принесла добрим дітям веселу новину.

„Українські діти, мої гожі цвіти,
Ось приходить Боже Свято, треба вам (радіти.

Там у Вифлеємі Ангел появився,
Приніс вістку добрим людям, що Христос (родився".

Українські діти тее зачували
І Дитятку в Вифлеємі пісоньки співали.
Пісоньки співали з щирого серденька,
Тішився Ісус маленький і раділа Ненька.

І благословив їх малими руками:
„Моя поміч, добрі діти, усе буде з вами!"

О. П.

ПОДІЇ ПОБІЧ ВІЙНИ.

Війна — одно а події, що йдуть побіч війни — друге. Бодай для нас, що про війну знаємо те, що нам часописи скажуть.

А нині тих побічних подій більше, ніж звичайно і вони мусять мати своє окреме значіння. Вони показують, що війна ставить перед аліянтами (а певно і перед їх противниками) нові питання, що належать до часу, коли війна скінчиться.

Саме те, що на протязі недовгого часу було тільки конференцій, має окреме значіння. Квебек, Москва, Каїро, Теґеран . . . Здавалось би, що на двох конференціях можна би обговорити всі найважніші питання. Адже тим, що нараджуються, дуже добре відомо, про що кому ходить. Це з одної сторони. А з другої — коли кожда сторона точно означить своє становище і відношення до других сторін і їх справ, то здавалось би що справа може на довгий час бути полагодженою.

Та виходить, що або чомусь лишаються справи необговорені, або недоговорені; або бувають такі рішення, що по надумі котрась зі сторін бажає повного їх обговорення. А можуть і нові, важні події виринати.

Це показує, що оскілько ближше до кінця війни, остілько важнійші питання стають перед аліянтами загалом, або перед їх сторонами поодиноко.

Ще одною поважнішою подією можна вважати бесіду премієра Полудневої Африки, ґенерала Сматса. Він говорив на приватнім зібранню членів парляменту і Палати Лордів в Лондоні і його бесіда звернула на себе увагу всіх своєю „експлозивністю".

Сматс предвиджує, що по війні три европейські держави, Німеччина, Італія і Франція можуть зникнути, а Росія стане панею Европи що найсильнійшими по війні можуть бути Росія і Стейти, отже Анґлія, щоби не лишитись на долині, повинна тісніше обєднатися з своїми посілостями по світі, а ще дальше — увійти в якийсь союз з европейськими демократичними державами, які лишаються. Словом — повинна робити заходи, щоби не лишитися позаді.

Бесіда Сматса викликала ріжні толковання та здогади, а між тим, що може не сам Сматс так думає, але й Чорчил, та ще дехто. Роблено висновки, що його бесіда може викликати поважні несподіванки. Словом — бесіда Сматса має свою вагу в теперішнім часі: Дехто робить з неї висновки, що по війні слабші народи будуть цілком на ласці сильніших.

Як розуміють Сматсову бесіду ті, які стоять в проводі інтересів Британії, того ми точно не знаємо, але можна думати, що Сматс має однодумців; та що він і вони більше бачать і думають, ніж світові кажуть. Бо і не треба казати, поки на те не час.

Як виглядає, то йде до того, що оскілько до кінця гарматної війни буде ближше, остілько дипльоматичний рух може набирати більше сили, вміру того, як военні події будуть сяк, чи так, поступати. Росія і так має великі простори, Стейти на американськім континенті стоять сильно, а Британія мусить окремо дбати, щоби себе забезпечити.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: в Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

МІРКОВАННЯ ПЕРЕД РІЗДВОМ.

Коли приходять великі Свята, то кожда громада рада б мати в себе священика, і то на перший день Свят. Саме собою розуміється, що це неможливе, отже деякі громади відчувають, що в них нема повних Свят. Але так не повинно би бути!

Свято починається не від священика, а від щирих християнських душ, від щирих християнських домів, від щирої християнської громади, від релігійних обовязків, які люде виконують.

Казав Христос: „Коли двоє, чи трое зійдуться в імя мое, то і я буду між ними". Говорить Христос про двох і трох, а певніише буде Він між цілою громадою, коли вона в Його імя збереться.

В Старім Краю також не всі громади мали священика першого дня Різдвяних Свят. Коли священик мав три селі, отже три громаді, то кожда громада мала священика на Різдво що третій рік — однакож ніхто з людей і не подумав, що в них Різдво менше, коли в церкві священика не було.

Не було священика, але в церкві співали дяки свою часть, різдвяну часть Богослуження, опісля ж співали в церкві цілий ряд коляд. І люде йшли на Різдво до церкви точнісенько так рано, як коли б і мав бути священик. Отже те все разом давало людям таке душевне вдоволення, як колиб і був священик. Бо коли вони в імя Спасителя зійшлися, щоби Йому поклонитися, то і Він був між ними.

Таке було і в Канаді довгі літа, коли українці тут поселилися. Церкви будували досить скоро по своїм прибуттю, однакож священиків було тоді дуже мало. Та все ж люде святкували, як повинні. Де не було церкви, сходилися до хати, де церква була, до церкви сходилися всі з дітьми, сходилися ранним досвітком, співали, колядували — і розходилися з повним почуттям, що це в них дійсне Велике Свято Різдва Христового.

Свято від щирих святочних душ по-[illegible]

Нині в декого релігійна ревність ослабає, а це приносить лихо їм самим, їх родинам і загальному громадському життю. Дехто починає міркувати, що може б до церкви не йти досвітком, але аж під полудне. А коли священика не буде, то може б не йти цілком.

Бувають одиниці, що занедбують свої доми, свої родини — не готують в своїх домах дійсних Українських Свят. І своеї Куті не треба, і свого Дідуха не треба, і свого Сіна не треба, і своїх Святочних Страв не треба... Але взяте треба чужого індика. Чуже, позичене, взяте з чужого стола в них святійше, ніж свое власне. Відвертаються від свого Бога і йдуть чужим богам кланятися. І не думають, що таким поведенням зневажають себе самих; що показують свій нерозум; що виводять своїх дітей на манівці і бездорожжя; що розходяться з красшою частиною своеї громади і свого Народу; що стягають на себе насміх чужих розумних людей, які мусять сказати: „Це такий поганий чоловік, що навіть свого власного це шанує!"; що вкінци — такою легкодушністю і нерозумом вони зневажають все Гідне і Святе.

Вони йдуть дорогою Блудного Сина.

Гляньмо кругом, а всюди побачимо великий релігійний занепад. І без сумніву він більший в деяких других народів, ніж в нас. Там все йде стрімголов — отже йде до катастрофи. А найбільшим доказом такого занепаду е те, що коли давніише вони про свій занепад говорили і ним журилися, то нині вже і не згадують. Нехай собі йде, куди хоче, а нам байдуже... Такий занепад е навіть в тих, якими короткозорі українці захоплюються.

Нині „время люте" з усіх сторін — і тому українці повинні дбати, щоби якнайсильніше держатися свого релігійно-культурного грунту і щоби відгороджувати від себе всі чужі впливи, які можуть їх розбивати й ослаблювати їх здорову життеву силу.

Отсе з надходячими Святами треба нам памятати!

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXVI.

Церковні ризи.

Священослужителі мають для Богослужень відповідні одежі, по церковному ризи або облачення. Коли Богослуження е великою, святою справою, то відповідно їй і всі річи і вся обстанова мусять бути такими, що самі собою вказували би на велике значіння Богослуження і підносили його величавість.

Церковні одежі і виглядом форми і тканиною (матерією) відріжняються від одеж звичайних — вони звичайно з тканини понашиваних цвітами, сріблом, або золотом.

Ризи церковні ділимо відповідно до священичих степенів на 1. діяконські, 2. священичі (ерейські) і 3. епископські (архиерейські).

Ризи діяконські.

Стихар — грецьке „стіхаріон", це довга одежа, що спадае від шиї до стіп.

Орар — грецьке „оraріон", рід пояса, на якім написано: „Свят, Свят, Свят", слова, якими Ангели безнастанно славлять Бога. Діякони зображають Ангелів при Божім Престолі.

Ризи священичі (ерейські).

Стихар — як в діякона; його звуть також **Підризником.**

Епитрахиль — гр. „епітрахіліон" (нашийник), це немов діяконський Орар зложений у двое. Його вкладае священик на себе через голову і він спадае на переді нижше колін. Епитрахиль е знаком священичої власти і без нього не може священик відправляти жадного Богослуження.

Пояс — гр. „зоні", це широка лента, якою священик оперізуеться поверх Стихара й Епитрахиля.

Нарукавники (поручі нарукавниці)— гр. „епіманікія", закладаються на руки, щоби стиснути широкі рукави Стихаря.

Фелон — гр. „фелоніон", верхна священича широка одіж без рукавів, що спадае від шиї нижше колін.

Ризи архиерейські (епископські).

До риз архиерейських належать крім Стихаря й Епитрахиля, Пояса і Нарукавників:

Набедренник (Наколішник) — грецьке „епігонатіон". Це чотирокутний платок, з хрестом на середині і його чіпляеться до пояса по правім боці. Він означае духовний меч, який епископ повинен мати за зброю. (Набедренник можуть носити також протоерей).

Саккос — гр. „саккос", це одіж з рукавами й архиерей бере її замість фелона.

Омофор — гр. „омофоріон" („омос" плече і „феро" ношу), це нараменник, подібний до широкого пояса. Його носить архиерей на обох раменах поверх саккоса і він спадае по грудях і плечах до долу. Це найважніша одіж архиерея.

Дальше до одягу архиерейського належить:

Мантія — (гр. „мантіон", „мандіас"), це довгий і широкий плащ, який епископ надівае, коли е в поході, та коли сидить в церкві на троні (на катедрі). На Мантії е дві таблици (два Завіти), а від них простягаються ленти, що означають струї спасенних наук.

Нагрудний хрест — який архиерей бере поверх одежей.

Панагія — (гр. „пан-агіос" — пресвятий, або „енколпіон"), нагрудний образ Спасителя, або Богородиці, в якім е мощі Святих.

Митра (мітра) — (гр. „мітра"), архиерейська шапка (корона), ознака провідничого становища епископа в Церкві, він її надівае в означених місцях підчас Богослуження.

Митру можуть носити архимандрити, ігумени і протоерей, яким її признано за їх християнську ревність.

Жезл (палиця) — (гр. „патеріса", або „равдос"), це рід палиці, на верху якої е хрест, як знак пастирської, провідної власти. На жезлі під хрестом завішуеться рід плащика (гр. „мантіліон"), щоби лекше жезл тримати.

Орли архиерейські — це круглі невеликі коверці (килими), на яких зображене місто, а над ним одноголовий орел. Місто нагадуе володіння архиерея, а орел висоту науки, яку Церква людям передае. Орлів епископ вживае при Богослуженнях.

Це були би одежі і другі річи, що належать до епископа.

Ще згадати б, що патріярх мае на Саккосі **Нагрудник,** на подобу старозавітного нагрудника, який мав тодішний первосвященик.

До Греко-Католицької Церкви впроваджено з Римської Церкви кілька річей, як **Наплечник,** рід хустки, яку священик бере на плечі. Дальше **Палюм,** біла вовняна лента з чорними хрестиками — палюм дістае гр. кат. митрополит від папи на знак звязи митрополита з папою. І ще дещо.

ТРЕБА ТАКИХ ЧЛЕНІВ В ЦЕРКВІ.

Оповідають, що визначний американський проповідник, Бічер, дуже любив гарні коні. Й одного разу хотів винайняти коня, щоби десь поїхати. Отже вибрав собі найкращого і питае властителя:

— На вигляд цей кінь дуже гарний, та чи такий він і до праці?

На те властитель:

—" Це виімковий кінь. Він працює завсігди гарно, де би це не було і яка би не була праця, якої від нього вимагаеться. На сухім, чи на мокрім; до скорого побігу, чи до тягару — він всюди однаково добрий.

Подумав Бічер і каже:

— От як добре було би, коли б він став членом нашої церковної громади!

СВ. ОЦЕЦЬ МИКОЛАЙ.

(6-го грудня-церк., 19-го горож.)

Український нарід завсігди поважав св. Отця Миколая (Николая). Не було на Україні хати, де між образами не було би образа св. Отця Миколая. Нема церкви без його образа. Йому зложені е пісні, які нарід співав, е молитви, які шле до Великого Угодника Божого.

Св. О. Миколай відзначався в цілім своїм життю тим, що всюди помагав потребуючим, тому християнський світ до нині вважае його великим помічником тих, що до нього щиро в своїх потребах вдаються.

І Свята Церков споминае його між найпершими Святими. Крім того е окремий Акафист св. Отцю Миколаю

Багато е оповідань, як ревно журився св. Миколай людськими терпіннями. Багато е оповідань, де він помагав навіть тоді, коли ніхто до нього не вдавався. Багато було випадків, де ті, що заносили до св. Миколая молитви, діставали щедру поміч. Крім того він ревно клопотався також загальними справами Церкви. Коли Св. Андрей Критський в 7-ім віці голосив похвальне слово над гробом св. Миколая в Мирликійській церкві, то сказав:

„Світильник поставлений на високім золотім свічнику не освічуе так церкви, як ти св. Миколае просвічав в темній стороні світа свое стадо і провадив його до незаходячого Світа; і наче з високого місця ти окривав чистим світлом духовного пізнання не лишень близьких, але і далеких."

Св. Миколай родився в 2-ій половині 3-го віку в місті Патарах в Ликії, в Малій Азії. Родичі його Теофан і Нонна були ревними християнами, а його дядько, також Миколай, був епископом.

Коли 325 р. був перший Вселенський Собор в Никеї, був там і св. Миколай і навіть вдарив впертого еретика Арія, за що відобрали св. Миколаеви епископський омофор. Та невдовзі віддали, коли дехто бачив в сні, як Христос давав св. Миколаю Евангеліе, а Діва Марія омофор.

Точного часу смерти св. Отця Миколая не знаемо.

ЧИМ Є І МОЖЕ БУТИ ЦЕРКВА.

Церква, це одна з найбільших інституцій, найбільше благодійна — це Божа Інституція. В програму її діяльности входять і можуть входити найбільше ріжнородні праці і найбільше взнеслі задачі. Оден визначний мислитель так говорить про Церкву:

Церква, це **властитель** великого богацтва.

Вона е **корпорацією** й орудуе великими вартостями.

Вона е **публичною інституцією** і тому державні закони її охороняють.

Вона е **богачем,** що збирае і видае велике майно.

Вона е **роботодавцем** і дае прожиток священикам і церковній платній прислузі.

Вона е **ратунковою організацією,** бо годуе голодних, одягае нагих і доглядае опущених.

Вона е **університетом,** бо вчить починаючи від дітий, а кінчаючи на старих — вчить релігії, морали, чесної праці, ощадности і загальних людських обовязків.

Вона е **поправчою інституцією,** бо піднимае з гріховних низин злочинців, морально упавших і небезпечних і робить з них примірних громадян.

Вона е **добродійною інституцією,** бо посилае місіонарів, щоби несли світло Божої Правди тим, що сидять в темряві несвідомости і пониження.

Вона е **доброчинною інституцією,** бо засновуе шпиталі для слабих, сиротинці для сиріт, приюти для бездомних, а школи і колегії й університети для невчених.

Коли поглянути на Церкву, якою вона була на протязі довгих віків, то була вона всім тим, що сказано. Багаті і бідніші давали частину свого майна в її руки і вона виконувала велику роботу, викупляла невільників, закладала шпиталі, годувала голодних, ставала в обороні покривджених, вчила несвідомих, потішала засмучених, гуртувала розсипаних, піднимала до красшого життя упавших, ставила перед людьми найкрасші ідеали до наслідування, засновувала школи, приюти, ставала в обороні прав народу...

Взяти нашу Історію, з християнством піднеслася культура Українського Народу взагалі, Історію України почали писати монахи, з Церквою почалося засновування шкіл; Церква обеднала українців в одну релігію і взагалі культурну цілість, Козацтво руководилось релігійними принципами, Церковні Братства обороняли Український Нарід перед поляками, засновували школи і друкарні... Між церковними провідниками було багато визначних осіб, що відважно ставали в обороні народу...

І якраз тому, що Церква е такою важною інституцією, вороги Народу завсігди кладуть окрему вагу на те, щоби Церкву Народу знищити, або її поневолити.

СВЯТОЧНИЙ ХАОС.

Є справа, про яку тепер пора згадати.

Звичайний наш загал святкуе, як повинен. Коли можна декому з загалу щось закинути, то хіба замало почуття святочних обовязків.

Але не те з деякими вченійшими одиницями — з тими, що повинні би бути примірком для меншого брата.

Гляньте на них! До наших свят ще цілі тижні, а в них вже ялинка в хаті. А чому? Бо їх сусід для своїх свят поставив в себе ялинку. І вже ялинку освічують, бо сусід освічуе. Вже й індика їдять, бо сусід їсть.

Наділі вони вже святкують свята з чужими, а не з своїм народом. Це в цім місци для народу чужі люде.

Правда — вони ніби і свої свята пізніше святкують, чи чужі своїми досвятковують, але це гірше, ніж коли б вони українські свята цілком перестали святкувати. Таким святкованням, як в них е, поширюеться хаос, вводиться в життя деморалізацію. Чого більше можна малпованням досягнути?

Нарід хоче бачити провідників, взір до наслідування в тих, що більше шкільної науки мають, а в чім такі е провідниками? Яким вони е взором? Аджеж дорога, якою вони йдуть, веде куди?

Так справа маеться з одної сторони.

Однакож е і друга сторона — красша сторона. Маемо на гадці тих наших вченіших (інтелігентів), які з повною свідомістю обовязку і почуттям своеї гідности святкують так, як кождий гідний українець повинен святкувати. Вони святкують так, як їх предки святкували, як їх нарід святкуе; святкують так, як передові люде між народом повинні святкувати; святкують так, що кождий їх сусід мусить сказати: „Коли вони так святкують, коли так свое поважають, то знак, що вони гідні люде! Вони знають ціну свому, вони розуміють ціну нашому!"

Лише такі можуть бути провідниками і взором до наслідування!

ДРІБНІ ПРИГАДКИ

1. Поки ще свята прийдуть, колядуйте вдома, щоби ваші молодші навчилися всіх коляд, які ви знаете.

2. Хто може, нехай вчить колядувати в Народних Домах і на всяких сходинах. Тай не одної коляди, чи двох, що треба колядувати по хатах, але вчіть всіх, які лише відомі. Їх треба і в церкві колядувати, їх треба колядувати і для себе і між собою.

3. Молодші нехай окремо постановлять, що до свят мають багато коляд навчитися.

4. Колядники повинні дбати, щоби ніхто не зробив їм закиду. Провідник повинен держати в карности тих, що за багато собі дозволяють.

5. Господині нехай подбають, щоби в хаті були дійсні Свята. Мае бути дідух на землі, більше, ніж жменя сіна під столом, як це в декого буває. Треба грубо і широко розстелити. Сіно мае бути на столі. Добре, коли б в куті був сніп — чого б не було, що на фармі вродилося. Дальше кутя, риба і взагалі найбільше страв. Це ж раз в році. Перед Вечерою вмитися і помолитися. Покадити ладаном, коли е. При Святій Вечері свічка, або й більше. Або каганець з оливи для пригадки давної давнини. Досвідком до церкви. Другого дня дідуха спалити. Це так загалом. (В саскатунськім Інституті студенти їдять Святу Вечеру завсігди лише при світлі свічок. Вже мали і сніп).

6. Нехай молоді з Святами не думають про танці, бо це надто по панцизняному, по некультурному. Щож до „плясань", то це звичай, що оскілько не виходить поза міру, заховувати, де він е.

7. На Свята треба мати все свое і нічого не позичати від сусідів. Справляйте свої Свята, а не сусідські.

8. Святкуйте свої Свята самі, з своїми і між своїми і не тягніть до себе, хто попадеться під руки, як на публичний базар. Наше святе для чужих не е святим; наше предківське для чужих е безвартним; наші звичаї можуть бути для чужих „дурними забобонами", як про ті „забобони" ми нераз чували і читали.

9. В містах тяжше мати все, що повинно би бути, однакож і тут при добрій волі і пильній застанові можна вложити в наші Свята багато дійсно нашого вартного змісту. Окремо треба приготовити до Свят дітей і молодших.

10. Не ходити з колядою по чужих кутах, числячи на те, що: „може щось дадуть". Це жебраннина і нерозум й осоромлювання самих себе. — Також не приймати колядників від тих, що самі до ніякої церкви не належать, в ніщо не вірять, а колядувати вибираються лише для простого зарібку. Це ніщо, що вони можуть хором співати

Щоби все було що тут згадуеться, треба про те наперед подумати, обдумати, сказати собі, що це і те мусить бути, а тоді і Свята будуть такими, що з ними буде: Слава Богу на висоті, а на землі мир і між людьми добра воля.

ЛИШИЛА 172 ПОТОМКІВ.

В Атлянта, Н. Й. вмерла 98-літна Марта Джейн Моріс і зоставила 4 дочці, 1 сини, 44 внуків, 85 правнуків, а 35 праправнуків — разом 172. Також жие її брат і сестра.

ЗЕМЛЕТРУС В ТУРЕЧЧИНІ.

Підчас землетрусу 27-го листопада згинуло в Туреччині 2,919 осіб, а було знищених 2,321 домів. А невдовзі, бо на початку грудня був там землетрус знов, в якім згинуло 550 осіб, а 12 сіл було знищено.

НА РІЗДВО.

Було таке: Сидимо ми вечером, а синок наш читає вголос „Кобзаря". А він читає, гарно. Самі ми своїх дітей навчили так читати і писати, що люде дивуються. А ми також дивуємося, що деякі люде своїх дітей не хочуть письма навчити.

Отже читає він поезію: „На Різдво". Це Шевченко написав на засланню. Надходили Різдвяні Свята і поет журився, як то він буде святкувати. А хотілось би святкувати з своїми так, як колись він святкував, як треба українцеви святкувати.

Оттоді написав він отой прегарний святочний вірш і післав на Різдво свому приятелеви Хведорови Лазаревському.

А в тім віршу Шевченко каже:

На дворі бач
Наступає свято, —
Тяжко його, друже-брате
Самому стрічати
У пустині... Завтра рано
Заревуть дзвіниці
В Україні, завтра рано
До церкви молиться
Підуть люде. Завтра рано
Завие голодний
Звір в пустині і повіе
Ураган холодний;
І занесе піском, снігом
Курінь — мою хату ..
Оттак мені доведеться
Свято зустрічати!

Болючий, святий вислав! Так журилася праведна душа великого Сина Українського Народу, що ранним ранком на Різдво не почує українських дзвонів церковних, що не прилучиться до народу, який вдосвіта спішить до церкви Народженого Христа привитати.

Як перечитав наш синок отті слова, то зупинився і каже:

- - Тату, от коли б всі українці так вміли своїми справами журитися, як Шевченко журився! Він певно і не сідав би до Святої Вечері, коли б не було дванадцять страв. А в церкві на Різдво був би першим.

Саме тепер увійшов кум Павло до хати. Синок дочитав до кінця, а дальше почалася бесіда про те ж саме. Про свята, про Шевченка, про святкування, про тих українців, що гарно святкують і тих, що лише ніби-святкують, а наділі лише зневажають Бога і свій нарід. Вкінци каже кум Павло:

- Гарасиме, коли цего року підемо з колядою, то — як хто святкує, так йому колядуймо. Памятай! Даймо кождому, хто що варта!

А моя жінка

— Я ж давно казала, що так треба робити. А то чоловік все своє легковажить, викидає з своєї хати і свого життя одно своє за другим, а ви йому: „Даруй літа щасливії сему господарю"... Хіба ж йому щасливії літа належаться? І таки гріх, таки гріх йому таке співати та щастя бажати Таки гріх!

Кум Павло лише головою похитує, а там:

-- Святу правду ти сказала, отже й буде по твоїм слевам. Побачиш!

На Різдво в церкві кум Павло окремо приглядався, кого в церкві не буде. Отже було четверо таких, що нікого з їх хати не було в церкві.

Якже йшли ми колядувати, то кум Павло каже:

— Ходімо найперше до тих, що не були. Мабуть вони не знають, що нині Різдво — скажемо їм.

І так заходимо до першої хати. Собаки загавкали, на порозі стає чоловік та:

— Просимо, просимо, заходіть!

І ще ми поріг переступаємо, а він вже чарку підносить:

— Покушайте — каже — то буде вам лекше співати.

Оглянув кум Павло все кругом та:

— Вас я в церкві щось не бачив. Чи не слабий хто в вас?

Чоловік махнув рукою.

— Та де! Моя хата не з тих, що слабують.

— Так чому ж ви в церкві не були?

— Чому? Багато говорити. А що з того, що я був би? Хіба і вдома не можна помолитися, як хто хоче? От англійці вдосвіта не зриваються, щоби до церкви йти То лише в нас такий старомодний звичай...

Подумав кум Павло і каже:

— В англійців також не ходять колядувати, отже і ми в вас не колядуємо. Це старомодний звичай! Ходімо!...

Почав чоловік спиняти.

— Я ж своє дам, що маю дати, я... За кого ж ви мене маєте? Я пять долярів дам.. — А кум Павло:

Ні! Був би великий гріх бажати щастя тому, що його не заслужив. А пять долярів буде і без ваших — я дам пять, Гарасим дасть пять, тай буде десять Нам найперше добрих людей треба.

— Ну, признаюся — каже чоловік — ми забавилися і заспали, от як!

На те кум Павло:

— А колись три мудреці йшли з далеких сторін, може тижнями! А колись пастухи серед ночі приходили — і не заспали. А наші батьки, а діди, а прадіди — чи вони коли засипляли? То лише тепер таке заводиться, що три рази в році, на Різдво, Йордан і Великдень чоловік лінується раньше прийти до церкви Ходімо!

І пішли не поколядувавши.

Приходимо до другої хати. Бачимо, а там ні дідуха, ні сіна, ніби цілком не свята. Отже кум Павло:

- Хіба в вас сіна немв, що не принесли? На чім же ви Святу Кутю ставили? — А господиня·

— Е, без тих забобонів свято обійдеться! Хіба то кутя така велика страва?! Або й сіно... Тільки порохи до хати наносяться. А ти потім вимітай та обтирай, та витріпуй...

Бачимо, що жінка хоче показати себе великою мудрагелькою.

- Коли так, то в вас нема свят і вам коляда не належиться.

— А то чому ні? — крикнула жінка - або ми хто? - На те кум Павло:

Добрі люде довгий час молять Бога, щоби позволив їм Святої Куті дожити і покушати. Адже це ознака наших свят; це страва освячена і Богом і нашими предками. Що вони сказали би, коли б до вашої хати нині зайшли? Сказали би те, що кажу я — їх потомок! Що вам без куті пригадає, як ви колись при куті святкували з вашими найблизшими?

Подумала жінка та:

-- Може трохи так, але пощо сіна? Тільки порох наноситься...

Похитав кум Павло головою.

Це -- каже — святе сіно! Це святочне сіно, що ми ним наш Родинний Сяточний Престіл накриваємо. Це сіно призначене для Божої Слави і піднесення нашої душі! От як! А порох... Видумка тай то гірш дїточої! Бо хіба не можна сіна з пороху обтрясти, нім до хати вноситься? Тай чи справді в вашім сіні є тілько пороху? А коли б і був — то це святий порох! Я ним голову собі посипав би, я його поцілував би. Гідні люде дякують Богу, що до такого пороху дочекали, а ви його боїтеся? Ось як! І тому — будьте здорові! Ми в вас не колядуємо. Ходімо! В вас нема Свят!

Жінка ще щось там говорила, та ми не слухали і пішли.

Ще до двох подібних ми заходили і без коляди від них відійшли. Ми хотіли сказати, що люде не варта святочного привитання.

Коли опісля ми обговорювали цю справу, каже кум Павло:

— Всюди треба карности, всюди треба дисципліни — і в життю особистім, і в родиннім, і в громадськім. Бо громада, це велика родина. Нехай би громада мала великий свій громадський розум, вона не дозволила б одному, чи другому свому членови, щоби він поводився самовільно, як розпущена дитина, наперекір цілій громаді.

Це, що я вам оповів, діялося давніше, мабуть перед десятьма літами, а нині пригадав я вам це на науку: і ви так робіть, як ми робили!

— А що було дальше? — спитаєте.

Дальше було як треба. Коли люде побачили, що їм платиться по заслузі, то стали такими, як треба. Слідуючого Великодня всі вони були в церкві з найранших; на друге Різдво таксамо Тай вже самі запрошували: „Не забудьте прийти з колядою!" Коли ж ми зайшли, то вже і кутя була поміж 12-ма стравами, і дідух на земли завгрубки пів столи, і сіно на столі, і сніп в куті, і свічка на столі... Аж мило було дивитися.

Поколядували ми, як годиться, побажали всього доброго, а як вийшли, каже кум Павло:

-— Люде коли мусять, то все найкраще зроблять. Отже примус — свята річ! Примусу треба!

Що як що, а вже дуже рада була моя жінка, що сталося так, як вона бажала. Після Свят ще довго пригадувала що так треба було давно зробити.

Коли я вам це оповів, то хіба побажаю вам від себе, від жінки, від кума Павла й куми Павлихи і всіх наших близьких: Святкуйте здорові і щасливі! Святкуйте гідно, по щироукраїнськи, по щирохристіянськи — як гідні люде святкують! Святкуйте і святкуймо ми всі і за себе і за тих, що не зможуть святкувати, як повинні би. Отже з Святим Рождеством всего вам найкрасшого!

Христос народився!

Гарасим Чорнохліб.

ДАЛА НА ШКОЛИ 100,000 ДОЛ.

В Буенос Айрес, в Аргентині, учителька Майлхак, знайшла в своїм домі грошей і бондів на 100,000 долярів; все те зоставив там оден, як видно, невідомий нині мешканець. Вона всі ті гроші дала на піддержання шкіл.

ВЧИТЬ СЕЛАСІЄВОГО СИНА.

Шведське Місійне Товариство повідомляє, що етіопський цісар, Гайле Селясі взяв шведського місіонаря, щоби виховував його сина.

КУПУЙТЕ МОЛИТВЕННИК.
Побільшене видання Молитвенника
„ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ"

вже приготований для продажі в більшій скількости і можете його дістати, як тілько пришлете замовлення. Молитвенник призначений для Молоді, але надається своїм змістом і для старших.

В гарній оправі, з золотим хрестом і написею.

Коштує з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші шліть на адресу·
Consistory. Ukrainian Greek Orthodox
Church of Canada,
7 St. John's Avenue, Winnipeg, Man

ПОСВЯЧЕННЯ ХАТИ.

В неділю 7-го листопада було посвячення хати в п-ва Николая і Галі Владів, що мешкають недалеко Ст Джін, Ман., між французами.

Зібралося було багато гостей, свояків і знакомих - з Дуфрост,- з Ґардентону, з Вининпегу і були одні з Саскачевану.

Водосвяття довершив свящ. Вас. Кудрик. Була частина Утрені, Служба Божа, Мале водосвяття, а вкінци Освячення дому. В бесіді при Освяченню дому сказав свящ. Кудрик, що таке Освячення є важним християнським вчинком — люде приклагоджують окрему хвилю, коли ставлять перед Богом своє життя, свою працю, свій дім і кажуть: „Отсе приносимо перед Тебе, Отче наш, наші справи, а Ти поблагослови їх й окривай їх Своїм захистом; благослови нашу працю, наш труд, нашу хату, і наше життя. що в тій хаті міститься" .. Хто ж так перед Богом стає, того Господь радо прийме і вволить його щиру просьбу.

Відбулося також хрещення адоптованого сина п-тва Владів, Борислава.

Господинею обіду була пані Елисавета Волошинова з Дуфрост.

Добрі приятелі довідалися, що це також 15-ліття супружого життя п-ва Владів, отже вляджили господарям дому додаткову несподіванку, з окремими бесідами і дарунками. Було кілька промов звернених до господарів дому, а також до їх родичів (старі п-во Влади прибули сюди з Ґардентону).

При кінци обіду пані Марія Танчак з Ґардентону, піднесла заклик за збіркою на громадські справи, отже зібрано 24 долари і 10 центів Збірку розділено так: на Організаційний Фонд Союза Українок Канади 8 дол.; „Українському Голосови" 8 дол.; на Фонд Релігійний Укр Прав. Церкви $8.10. Жертвували.

По 2 дол.· П-во Михайло і Софія Вербанські, Іван Баськевич.

По 1 дол.· пані Р Влад, пані М Танчак, В Волошин, пані Е. Волошина, пані Г. Влад, Н. Влад Л. Влад, о. Кудрик, пані О. Войценкова, Василь Поклітар, Никола Дирбавка, п-во Павліна і Павло Ткачики, п-во Іван і Тетяна Рошки, п-во Теодор і Марія Влад, п-во Михась і Єлисавета Чиптані, п-во Мих і Марія Загара, пані Мирослава Касіян

По 50 шт., Никола Поклітар, В. Касіян, П Дирбавка пані Марія Ярославська, пані Олена Дирбавка.

По 25 шт: пані М Поклітар, Н. Н

По 10 шт, Борис Влад.

На отсім місци треба побажати ще панству Владам всего найкращого, щоби Господь благословив їх життя і їх працю, їх рідних і близьких, а жертводавцям щире Спасибіг!

Присутний.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П-ТВА БІЛАВЧУКІВ.

(Сірко—Сондави, Ман.)

В неділю пополудні 31 жовтня ц. р. жіноче товариство і члени церковної громади, як також щирі приятелі п-ва Дмитра і Марії Білавчуків, зійшлися всі до Народного Дому, щоб разом відсвяткувати і подякувати п-ву Білавчукам за їх щиру і невсипущу працю в церковній громаді і в жіночім товаристві.

Коли вже було все приготоване то п. Гео. Чоботар взяв на себе обовязок привезти п-тво Білавчуків до Нар. Дому своїм автом без ні якого підозріння Аж коли заїхали перед Нар. Дім, то побачили, що то щось робиться, але не було часу ні чого довідатися, бо всі присутні вийшли на двір і почали співати „Многая літа"

Гром. О. Чоботар, старенький і перший піонір цеї околиці, привитав п-во Білавчуків на дверях колачами (хлібом) від церковної громади, а пані Єлена Соколюк гарним кейком від жіночого товариства

Добр Гео. Шкрумеда, як господар цеї забави, запросив всіх, щоб сідали до столів, де вже чекали страви, смачно приготовані жіночим товариством Як додаток до щирих побажань, п. Г. Шкрумеда, як щирий друг і товариш, передав п. Білавчукови два гарні дарунки, пані Домка Чоботар, як голова жіночого товариства, передала два гарні дарунки, один для пані Білавчук, а один для їх внуки Єленки.

Підчас обіду було кілька гарних промов. Сказав і п. Білавчук гарну промову і подякував від себе і від своєї дружини всім своїм приятелям за їх щирі побажання і гарні дарунки, за смачні страви, які жіноцтво так багато наготувало, і подарував 5 дол. на Народний Дім.

Така несподіванка мала на цілі не звичайну гостину, але щось більше, бо п. Білавчук належить до щирих і діяльних громадян, і був примірним членом церковної громади від перших початків. Також пані Білавчук належить до жіночого товариства від його заснування, котре зорганізував о. І. Дмитрів, тодішний парох нашої громади

Ще треба пригадати, що п Білавчук приїхав до до Канади 1903 року ще молодим 20-літним хлопцем і в скорім часі одружився і осівся на фармі, де і до цего часу жиє Не знав ні читати, ні писати і спостеріг, що то буде дуже зле І постановив навчитися рідного письма і в короткім часі вже міг добре читати і писати і до тепер вже перечитав багато добрих книжок Через читання добрих книжок набрався більше свідомости і поглибилась його любов до рідного І від перших початків бере живу участь у всяких громадських справах. Один з найперших організаторів нашої старенької церкви, котрої фотографія була недавно в „Укр. Голосі", подана панею Когуською, котра мала в нас віцчит Кожний раз був вибраний до церковного заряду, а останніх кільканадцять літ аж до тепер сповняв ролю дуже доброго касієра. Тепер переходить до містечка Сондави, де заложив склеп мішаних товарів. Дай Боже щастя і успіху в бизнесі і ще много літ прожити

Щоби не була ця забава голослова, то на заклик п Г Шкрумеди слідуючі особи зложили жертви до церковної каси:

По 1 дол. Д. Білавчук; по 50 шт. Марія Білавчук Н Лубник Гео Чоботар М Чоботар, М. Шкрумеда, Гео Шкрумеда; по 25 шт · О Чоботар, І О. Чоботар, В Сафрук Д Черевайко, Марія Черевайкова Софія Куцак, Єлена Соколюк Марія Дубник, Гео. Сафрук, П. Черевайко, В. Черевайко Домка Чоботар Василина Черевайко ! Персович Ст Крайник, С Мандзюк, Гео. Мельничук. К Мельничук К Шипіт, Домка Настюк, І Барчин Н Сафрук, В. Сафрук. В Настюк, І Гушуляк, Мар'я Бордун, по 20 шт.: Єлена Білавчук, О. Ткачик, по 15 шт., Марія Грегорчук, Л Шкрумеда Е. Шкрумеда, по 10 шт. М М. Чоботар, І. М Чоботар, О. М. Чоботар, М Г. Чоботар; по 5 шт.· І. Г. Чоботар Разом $12.30 З цеї суми вділено 3 дол на Пресовий Фонд, а то 2 дол. для „Укр. Голосу", а 1 дол. для „Вістника"

Жертводавцям щира подяка і спасибіг.

Гість.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-СТВА КУЄКІВ.

(Бенкенд, Саск.)

Дня 17 жовтня зійшлися рідня і односельчани до панства Куєків, щоби устроїти несподіванку їм з нагоди 25 років подружжа. Щоби ліпше несподіванка випала, то їх сусід ще з рана забрав їх до себе у гості, а тимчасом жінки прилагодили столи і всьо, що було потрібне. Коли вже всьо було готове, то післали їх сина автомобілем сказати, що є з далека гості і чекають на них. Коли п-ство Куєки приїхали, застали несподіваних гостей в хаті котрі привитали їх з нагоди їхнього 25-річного подружжа і заспівали їм многая літа. Зараз посадили їх за стіл і решта гостей позасідали.

Коли по обіді вручили їм дарунок від всіх присутних, і побажали їм щастя й здоровля, щоби прожили ще других 25 літ, то п-тво Куєки зо зворушенням і з сльозами в очах подякували гостям за дарунок і що не забули за їх 25-річне подружжа Вони тішуться що тепер в вільній країні, бо п-тво Куєки приїхали до Канади 26 років. (минув ших війну перебули в старім краю і п. І. Куєк був 4 роки на Італійськім фронті) Потім забавлялися зі співами і жартами.

Один з присутних припімнув щоби ми незабули за наших ще двох гостей, а то „Український Голос" і „Вістник" То панство Куєки пожертвували долара на „Укр Голос", а долара на „Вістник" а решта гостей зложили дрібну колекту $4 25, то разом $6 25. Всім жертводавцям щира подяка.

Пізно вечером гості в веселім настрою розійшлися домів, а п-тву Куєкам побажали щоби ще прожили других 25 років.

Присутний.

САБЯНЮК—ЯКОВИЧ.

(Монтреал Кве.)

23-го жовтня ц р відбулося вінчання найстаршої дочки панства Яковичів Мінеарви з Александром Сабянюком Чину супружества довершив Всеч о Прот В. Слюзар парох Української Православної Церкви при милозвучнім церковнім співі. По шлюбі всі поїхали на місце де відбувалася весільна гостина При веселій забаві гості незабули за нашу пресу, а це „Український Голос" і „Вістник" На заклик п К. Редкевича і при збиранню п Г Завтського присутні гості зложили $17 75

На жаль, між присутними було [illegible] кількох що відказались, оправдуючись тим що ми мовляв. читаємо англійську пресу" Добре було б щоб ті люди читати більше преси української і освідомились б ся тоді певно не сказали б що їм вже своєї преси не потрібно Суму розділено на два повищі часописи. Всім жертводавцям щире спасибіг - а молодятам многих літ.

Гість.

ХРАМОВЕ СВЯТО.

(Виннінеґ, Ман.)

В неділю, 21-го листопада ц. р. українська громада св. Михаїла в Виннінеґу святкувала храмове свято.

Свято те почалось в 9-ій годині рано Всенощним та Раньою відправою В год. 10 рано почалася торжественна Служба Божа, яку відслужили прот. В. Кудрик та парох о. І. Дмитрів. Після Євангелії виголосив дуже річеву та поучаючу науку о. прот. В. Кудрик.

Після Служби Божої відбулося свячення води та Панахида за померших членів громади. По Панахиді було мировання, а там всі присутні зійшли до церковної салі, де для них були приготовані столи, заставлені багатими стравами.

Після молитви, яку провів парох о. Дмитрів, почався обід, а з ним, так би сказати друга частина храмового свята.

Гром. Давидюк, голова громади, щиро привитав присутних, та попросив на господаря Свята троста і першого контрольора, п. В. Данилюка Гром. Данилюк також дуже щиро привитав шановних гостей. і членів громади, обіцяючи при тім, що він буде старатися сповнити свій обовязок як найкраще.

Коли присутні дещо покріпилися, тоді п. Данилюк покликав до слова п. Івана Соломона, адвоката, посла і троста громади. Гром. Соломон, привитав щиро всіх присутних та побажав громаді якнайкращого успіху в її праці та розвою.

Дальше промовляли слідуючі промовці· парох о І Дмитрів, пані Бурдейна від Сестриць Пресвятої Богородиці, пані Запаринюк від жіночого Т-ва ім О. Кобилянської; Всеч. о. прот В. Кудрик, п Н Козьмук від Запомогового Братства св. Михаїла, відділ молодших; п. Засіцький, делегат від Рідної Школи ім. М Шашкевича, п-на Наталка Войціховська від відділу СУМК; п С. Кольба від Добродійного Т-ва св Михаїла, відділ старших; делегат від Канадійського Т-ва п Юрій Божик; п. Ю. Підлубний з Форт Френсис, Онт п Шкрайбер з Мелвил, Саск., посол Н. Бачинський.

Кінцеве слово забрав п. Юрій Марін. Він в своїй бесіді щиро подякував в а громади всім присутним за численну участь в святі. По відспіванню українського гимну і Боже королю щасти присутні з вдоволенням і піднесені на дусі розійшлися домів. Я вірю, що Свято це довго останеться в памяти всіх, що на нім були.

Присутний.

ХРЕСТИНИ І НАРОДНА СПРАВА.

(Саскатун, Саск.)

Панство Марія і Павло Ткачуки хрестили свого сина Денниса в неділю 14 листопада Чину св Тайни Хрещення і Миропомазання уділив парох о. Грицина Кумами були п. Василь Бурянник і пані Катерина Завадюк.

На це родинне торжество запросили вони приятелів Угостили їх по українському звичаю, чим хата багата При тім забавлялися всі дуже приємно.

Перед закінченням забави поруш ено наші церковні справи і рішено цю радісну подію відмітити збір-

кою на Духовний Семинар. Пішла таріака поміж гостей і зібрано $14.50. Ось імена жертводавців.

По 2 дол.: панство Сліпченки, по 1 дол., о Є. Грицина, І. Мадюк, І. Рурик, К. Завадюк, А. Токарик, др. М. Бойкович, А. Михайлинка, п-тво Сиринь, В. Буряник, В. Дібровський, Р. Драган і Нестор Ткачук; по 50 цт.: Д. Максимюк.

Маленький Денис нехай росте добрим родичам на радість і втіху. Дай Боже аби він виріс на славу нашому народові, щоб був великим патріотом і побожним християнином. Тай дай йому, Боже, з роси і з води всього добра і щастя. А всім жертводавцям най Бог винагородить сторазно. Гість.

ЕДМОР, САСК.

Церковна громада Успіння Пресвятої Богородиці в Едмор, Саск., заснована 1908 року. Ця громада переживала свої турботні часи і є одною з тих громад, які мусіли тяжко боротись, що набути приналежність до Української Греко-Православної Місії в Канаді. Нині ця парохія включає в собі не лише територію поблизше церкви, але розвинулася на Вест Бенд, Бенк Енд і Фовм Лейк. Переживаючи економічні недостатки та неврожай, розвиток громадської господарки був припинений бо це мало свої впливи на матеріяльне відношення супроти церкви. Цими лекшими матеріяльними часами показується краща фінансова піддержка дому Божого. При впливах членів і урядовців з молодої генерації дисципліна відносно парафіяльних обовязків, постепенно формує взірцевий порядок

Громада має гарну і простору церкву і народний дім. Фінансово у прикрій потребі, громада дуже легко висвобождується при добрій волі своїх парафіян. Церква прикрашена дорогими образами, великим павуком та іншими церковними знаряддями. Цего літа помальовано церкву з середини, що коштувало поважну суму. При церкві існує сестрицтво, яке бере поважну участь в життю громади

Цеї осени, коли відбувався базар у Шіго, Саск., на ціль фондів для новозбудованої парохіяльної резиденції, то Едмор громада взяла участь і вибрано королівною базару панну учительку Анну Токарчук з Едмор, яка продала найбільше базарових тикетів маючи 4400 голосів.

Члени уряду церковної громади в Едмор є слідуючі: Голова — Стефан Михайлюк, писар — Юрій Головатий, касієр — Дмитро Остапович, трости: Дмитро Остапович. і Ник. Фотій, молодший, брат — Дм. Рокочі, сестриця — Агафія Ковальчук.

В неділю 21-го листопада на Михайла о. М. Боднарчук відслужив Богослуження в Едмор, на якому був поважний здвиг народу. У цей день громада вшанувала 25-літній ювілей подружжа п-тва Данилюків Дмитра і Марії. Тайну вінчання сповнено для Василя Королатніцького і Марії Зелезної.

Священик М. Боднарчук по Богослуженню попросив парафіян, щоб з нагоди кращих матеріяльних обставин та корисної осени, присутні зложили дар на релігійний фонд нашої церкви, в Канаді. Присутні віднеслись щиро і зложили $30.35.

Імена жертводавців:

По 1 дол.: Гео. Кіцул, Никкола Кіцул, Іван С. Данилюк, Тео. Колісник, Ів. Кушнірук, Вас. Т. Рокочі, Вас Купровський, К. Костащук, Вас. Баюс, Ілля Ішнюк, Дм Данилюк, Вас. Мартинюк, Мак Томашевський, Василь Дверничук, Дм. Задорожняк, Т. Токарчук, пані В. Остапович, пані Брикса.

По 75 цт.: пані Стадняк.

По 50 цт.: пані Остапович, І. Фостій, М. Рокочі, Г. Візнюк, А. Стахирук, Г. Головатий, В. Остапович, М. Остапович, М. Стрилецький, П. Свирида.

По 35 цт.: Н. Фостій.

По 30 цт.: Д. Остапович.

По 25 цт.: І. Остапович, Г. Остапович, Вас. Рокочі, М. Дверничук, М. Ковальчук, С. Остапович, пані Е. Остапович, А. Кузк, Г. Ковальчук, К. Скрипничук, пані Стрілеська, пані Данилюк, пані А. Дверничук, пані Дверничук, пані Михайлюк.

По 5 цт.: пані Ковальчук.

Імена невідомі: $2.15.

Щира подяка всім жертводавцям і доброго успіху.

Присутній.

ҐЕОРҐІЙ ЛАБАТЮК.

(Посмертна згадка).

Скінчивши свою осінну роботу на фармі Ґеорґій Лабатюк пішов до Едмонтону, щоб на зиму помагати майнерам, а при тій нагоді, заробити для себе трохи грошей.

Та видно, що доля так судилася йому, що в кілька днів по відїзді з дому він пожив смерти, коли збився трок з автом, яким він оперував Це сталося дня 19 листопада.

Тлінні останки задержано в Едмонтоні на пару днів, поки не відбулися розшуки причини його смерти, а відтак відіслано до дому в околиці Виллінґдон.

Похорон відбувся в середу, 24-то листопада. Похоронну Службу Божу відправили Всеч. оо. Хруставка, парох з Веґревил і бувший парох тої громади; о. Симчич парох теперішний. Зворушливу прошу сказав о. Симчич коло хати, як почнався похоронний похід до церкви. В церкві о. Хруставка виголосив глибоку змістовну проповідь в якій підніс заслуги покійного Ґеорґія, в першу міру: як батька, мужа, члена тої церкви, сусіда.

Потім відбувся в домі покійного обід. На обіді було велике число людей, а ще більше людей брало участь в сумнім похороннім поході. Після обіду ще раз звернувся до сумного дня о. Симчич, тай попросив, щоби замість вінця на могилу, присутні зложили вінець в формі добровільної жертви на добру ціль, а саме на Семинар Української Православної Церкви в Канаді. Жертви зложили слідуючі:

По 1 дол.: о. А. Хруставка, о. С. Симчич, П. Яремкович, Г. Джинголик, Вас. Лакуста, М. Унгурян, Т. Могилюк, пані П. Зварич, Вас. Урсуляк, Гео. Мельничук, Вас. Лабатюк, Н. Лазарук, Ілія Гавриш, І. Сідор.

По 55 цт.: Евдокія Онищук.

По 50 цт.: пані І. Самотюк, Т. Шибунчак, Н. Ткачук, І. В. Маковійчук, П. Друцул, Г. Вірстюк, Ник. Мельничук, Гео. Кузнюк, Юстина Веренька, Ілія Гунька, Н. Гунька, Т. Т. Могилюк, І. Вегера, І. Зеленько, Н. Лакомський, В. Гойтинюк, Гр. Онищук, А. Гуцуляк, Д. Веренька, Н. Самотюк, Гр. Березка.

По 35 цт.: І. Брусняк, С. Сорохан, Д. Дипевич.

По 25 цт.: І. Самотюк, Д. Грудей, П. Ґорґійчук, Ник. Захарюк, І. Онищук, І. Ткачук, Н. О. Гунька, І. І. Ордецький, А. Жупівський. С. Олійник.

По 10 цт.: Іван Онищук.

Покійний Ґеорґій прожив всього 43 роки, полишив глибоким смутком оповиті: жінку і дітей, своїх старенких батька й матір, та велике множество своїх знакомих в цій околиці тай подальше.

Спи дорогий брате наш! Недовелось тобі прожити довше, щоби твої мрії життеві хоч частинно сповнилися; не довелось тобі, так як твойому батькові, бачити своїх дітей вихованими, щасливими; любили тебе всі твої знайомі, в Господь ще більше полюбив тебе, тай передчасно покликав тебе до Себе. Спи, дорогий брате наш преспокійним сном, нехай земля буде тобі пером. Сусід.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаймого

ГРУДЕНЬ:

19 Неділя. Св. о. Николая чудот. Арбакка (храм)
22 середа. Св. Анни — Роза
26 Неділя — Сондавн

СІЧЕНЬ:

2 Неділя — Сеньків
7 Пятн. Різдво Христове — Вайта
8 Субота Пресв. Бог. — Толстой
9 Неділя. Првм. Стефана — Ґардентон
14 Пятниця, Новий Рік — Толстой
16 Неділя — Пембіна
19 Середа, Йордан — Роза
23 Неділя — Сірко.

Адреса Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ГРУДЕНЬ.

19 Неділя — Норквей
22 Середа — Зач. Пресв. Богор. — Гвайт Біч.
26 Неділя — Арран

СІЧЕНЬ:

2 Неділя — Кобзар
7 Пятниця — Різдво — Сван Плейн
8 Субота — 2. День Різдва — Мейбридж
9 Неділя — Гаєс.
14 Пятниця — Новий Рік — Ервуд
16 Неділя — Годсон Бей Джонкшин
19 Середа — Йордан — Арран
23 Неділя — Стораджис
30 Неділя — Норквей

Адреса: Box 124, Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна

ГРУДЕНЬ.

19 Неділя — Св. Миколая — храм Портедж ля Прейрі
26 Неділя — Леллин.

СІЧЕНЬ;

2 Неділя Отців — Іст Селкирк
7 Різдво Христове — Брендон.
8 Собор Богор. — Септон
9 Неділя Первм. Стефана — Тиндал
14 Обр. Господне. Новий Рік — Ст. Мартин
16 Неділя — Портедж ля Прейрі
19 Богоявл. Господ. — Паплар Парк
23 Неділя Лудфрост.

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винніпег. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желінкевича.

ГРУДЕНЬ:

19 Неділя. Св. о. Николая чудот. — Гонеймун
22 Середа, Анни Зачаття — Сембург
26 Неділя — Принс Алберт

СІЧЕНЬ:

2 Неділя — Гонеймун
7 Різдво Христове — Принс Алберт
9 Неділя, св. Стефана — Принс Алберт
14 Новий Рік — Сембург
16 Неділя — Сембург
19 Богоявл. (Йордан) — Шипман
23 Неділя — Принс Алберт
30 Неділя — з о. Є. Гришин.

Адреса: 534 — 7-ма вул. Іст Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

16 Ч 3 Прор. Софонії, преп. Івана
17 П 4 Велмч. Варвари, преп. Івана
18 С 5 †Преп. Сави Освященого

19 Н 6 Нед. 27. Св. Миколая чуд.
20 П 7 Амвросія еп. Медіол., Івана
21 В 8 Преп. Потапія, ап. з 70-ти
22 С 9 †Зач. Пресв. Богородиці
23 Ч 10 Муч. Мини, Ермогена
24 П 11 Преп. Даниїла стовп
25 С 12 Спиридона чудотворця

26 Н 13 Нед. Праотців. Мч Евгенія
27 П 14 Муч. Тирса, Левкія, Аріяна
28 В 15 Свщм. Елевтерія і матері
29 С 16 Прор. Аггея, [illegible] Теофанії
30 Ч 17 Пр. Даниїла і т[illegible] молодців
31 П 18 Муч. Севастіяна [illegible] його

СІЧЕНЬ 1944.

1 С 19 Грудень 1943. Преп. Ілії

2 Н 20 Нед. св. Отців. Свящ. Ігнатія
3 П 21 Муч. Юліяни Никомид.
4 В 22 Вмч. Анастасії, Теодотії,
5 С 23 10 муч. в Криті, Павла еп.
6 Ч 24 Святий Вечір
7 П 25 Різдво Ісуса Христа
8 С 26 Собор Пресв. Богородиці

9 Н 27 Стефана Первмч. Нед. по Р.
10 П 28 Св. 20,000 муч. в Ником.
11 В 29 14,00 дітей убитих Іродом.
12 С 30 Муч. Анисії діви, преп. Тео.
13 Ч 31 Преп. Меланії Рим.
14 П 1 Січень 1944. Укр. Нов. Рік.
15 С 2 Преп. Сильвестра Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина

ГРУДЕНЬ.

22 Середа — Анни — Сенді Лейк
26 Неділя — Росбори (річні збори).

Адреса Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва

ГРУДЕНЬ:

22 Середа св. Анни — Беліс
26 Неділя — Радвей

Адреса: Box 62. Радвей. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ:

22 Середа, Зач. св. Анни — Петлюра
26 Неділя — Роблин на фармах.

СІЧЕНЬ. 1944.

2 Неділя — Шелвелей
7 Пятниця Різдво Хр. — Грендвю
8 Субота — Дрифтінг Ривер
9 Неділя (Стефана) — Етелберт
14 Пятниця, Новий Рік — Роблін на фармах.

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯЗОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. В. Войтовича.

ГРУДЕНЬ

Ґлендон, Алта. (місто).
22 Середа, св. Анни — Спеден, Алта.
26 Неділя — Ардмор, Алта

Адреса Rev. W. W. Woytovich, Francbere, Alta.

Устав Церковний.

19. Неділя 27. Николая. Голос 2. УЄ (5) Луки 24: 12—35. Літ. Ап. Ефес. 6· 10—17 і Жид. 13· 17—21. Літ. Еван. Луки 13: 10—17 і Луки 6: 17—23.

22. Середа. УЄ Луки 1: 39—49. 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31.. Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27-28.

26. Неділя Праотців. Голос 3. УЄ Луки 24· 36—53. Літ. Ап Колосян 3: 4—11. Еван. 14: 16—24.

СІЧЕНЬ 1944.

2 Нед св. Отців. Гол 4. УЄ (7) Ів. 20: 1 10. Літ Ап Жид 11 9—10. 17—23, 32 —40. Еван. Мат 1· 1—25.

7 Пят Різдво Христове. УЄ Мат. 1: 18—25. Літ. Галат 4: 4—7. Еван. Мат. 2: 1—12.

8 Суб Собор Богор. УЄ Мат. 2: 1—12. Літ. Жид. 2: 11—18. Еван Мат 2· 13—23

9. Нед Стефана. Нед. по Різдві. Гол. 5 УЄ (8) Ів. 20· 11—18. Літур Діян 6: 8—15; 7: 1—5, 47—59. Еван. Мат 21. 33—42.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., JAN. 1st, 1944 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1944. ЧИСЛО (517) 1

Бог предвічний

Бог Предвічний народився!
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився.

В Вифлеемі народився
Господь наш, Христос наш,
І Спас наш для всіх нас —
Нам народився.

А три царі несуть дари
До Вифлеем міста,
Де Діва пречиста
Сина повила.

Слава Богу — заспіваймо!
Честь Сину Божому,
Господу нашому
Поклін віддаймо!

Радість . . .

Радість нам ся звила:
Діва Сина родила!
Небеса (3 р.) — славлять (2 р.)
І Ангели прославляють,
А Пастирі поклін дають
Народженому.

Ти Йосифе старенький,
Плаче Ісус маленький,
Помагай (3 р.) — Його (2 р.)
Чистій Діві колисати
І пісня Йому заспівати
Люляй Спасе наш!

Ми днесь Його привитаймо
І враз Йому заспіваймо:
Виростай (3 р.) — Спасе (2 р.)
Дай у мирі всім прожити,
І повік Тебе хвалити
Народженого!

РЕДАКЦІЯ „ВІСТНИКА" ПЕРЕСИЛАЄ
своїм читачам тай цілому
Українському Народови
щирі святочні бажання
Христос Народився!

Тропар Різдва Христового.

Різдво Твоє Христе Боже наш, принесло Світло пізнання цілому світови; бо ним ті, що звіздам вклонялися, від звізди навчилися покланятися Тобі Сонцю праведному; і визнати Тебе, як Схід із неба — Господи Слава Тобі!

Ірмос Канона.

Христос народжується — славіте! Христос з небес — зустрічайте! Христос на земли — величайтеся! Співайте Господеви вся земле і весело заспівайте, люде — Він бо прославився!

Кондак Різдва Христового.

Сьогодня Діва Предвічного народжує, а земля Недосяжному дари приносить. Ангели з Пастирями прославляють, а мудрці зо звіздою подорожують, бо ради нас народилося Дитя мале — Віковічний Бог!

СПОСТЕРЕЖЕННЯ І ДУМКИ.

В „Українських Вістях" з 21-го грудня 1943 р. на 1-ій стороні бачимо таке святочне поздоровлення:

„Христос Рождається! Всім Українцям Греко-Католикам у Канаді, які будуть святкувати Різдво Христове по новому стилю, пересилаємо щиросердечні побажання обильних ласк Божих, радости і щастя. — Редакція й Адміністрація „Українських Вістей".

Читаєте таке і перед вами встає кілька думок, кілька питань. От — що мабуть подібне поздоровлення буде і для тих, **„які будуть святкувати по старому стилю".**

Отже питання, для котрих бажання „Українських Вістей" будуть щирійші, котрих „Українські Вісти" вважають лучшими, своїми, а головно розумнішими? Чи тих, що не хочуть свого Календаря змінити і святкують так, як святкували їх предки, чи тих, що святкують нині разом з Поляками?

❦

Коли 1596 р. вороги розбили „унією" Український Нарід на двоє, то для Українців вийшло велике лихо, а для ворогів Українського Народу велике добро. Бо тоді легко було засівати ворожнечу між самими Українцями, по ворожому правилу: **„Пусьціць Русіна на Русіна, а оні се самі вигубйо"** (Пустити Українця на Українця, а вони самі себе винищать). Це було католицьке правило!

Нині вже розбито греко-католиків на дві групі — на тих, що святкують зі своїми, і тих, що святкують з Поляками. І певна річ, що ворожнеча є нині між тими обома групами — ворожнеча в родинах, ворожнеча в громадах. Хто стоїть на своїм власнім ґрунті, той слушно обурюєсь на тих, що власний ґрунт легковажать і переходять на ґрунт чужий; хто на чужий ґрунт перейшов, той лихий на тих, що за ним не переходить. А хто до такої ворожнечі привів, як не чужа рука?

❦

Чужі завсігди провадили між Українцями подвійну політику — на два фронти. Політику ділення, політику розбивання. Таке прим. було з львівським еп. Іваном Шумлянським. Він 1677 р. зложив в Варшаві писемну заяву, що приймає „унію", але ще цілі 23 роки (до 1700 р.) дурив нарід, що він є православним епископом та потихо підготовляв кого міг, до унії. Як тепер підготовляють до календарної зміни.

В 1904 р. митр. Шептицький видав „Ліст Пастерські до Полякуф греко-католіцкего обжондку" — пощо? Щоби вговорювати в Українців, що хоч вони грекокатолики, але можуть в тойже час бути Поляками. Чужа робота!

Кунцевича вважає папа польським святим, а греко-католицькі духовні українським святим — отже подвійна політика! І такого є багато.

❦

В статті „75-ліття Товариства Просвіта" тіж „Українські Вісти" згадують, що 1869 р. „Просвіта" видала книжочку **„одного з найбільших тоді патріотів і просвітян, о. Степана Качали"....**

Так! Однакож тойже Качала був проти зміни Церковного Календаря, він писав:

„Стремлінія Поляків змінити старий календар новим веде до латинізації й польонізації Русинів. Нам грозить руіна"... („Діло" 1883).

❦

Пригадуєсь ще одна історія...

На український Святий Вечер 1582 р. (1583 по Григ. кал.) польський католицький архіеп. Суліковський зорґанізував у Львові озброєну католицьку розбишацьку ватагу і післав по місті. Коли ж почались українські Богослужения, ватага влітала до церков, розганяла людей, била священиків, здирала з них церковні ризи і церкви позамикала. І через Українські Свята з волі католиків не було в церквах Богослужень.

Так хотіли Поляки-католики змусити Українців до зміни Церковного Календаря, однакож Українці не подалися. Вони при своїм встоялись, як гідні люде, свідомі своєї справи. Доперва тепер деякі з їх потомків роблять те, чого Суліковські хочуть...

СПОСОБИ СПИНЕННЯ МОЛОДЕЧИХ ЗЛОЧИНІВ.

В Виндзорі на зборах католицьких духовних, Ліги Католицьких Жінок, Т-ва Св. Імени й Учителів окремих шкіл, поставлено такі способи для спинення молодечих злочинів: Коли хтось з молоді прогрішиться, то тягнути на суд також його обох родичів; встановити час, поза яким молоді не сміють поза домом волочитися; матері не мали би виходити поза дім для праці, доки є незамужні і бездітні; положити натиск на ходження до школи і науку релігії; повести війну з поганою літературою, такими ж театрами і др. і подбати щоби молоді ходили до церков.

До цих способів ми додали б: тягнути на суд учителів за гріхи учеників. Вони повинні бути відвічальні за вчинки вихованків. В усяків разі учителі могли б дуже причинитись до виясненя, де корінь лиха.

НЕ ПОСЛУХАВ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ЗАКЛИКУ.

Митрополит Російської Церкви в Америці, Теофіль, заявив представникам з „Монтреал Стар", що большевицький уряд вимагав від Теофіля заяви вірности, але той відмовився таку вірність зложити. Російська Православна Церква має автономію, хоч признає духову звязь з російським партіярхом.

Церква вчить, казав Теофіль, щоби бути вірним державі, отже тут Америці й Канаді, а не російському урядові.

14,000 НЕ ПРОПАЛИ.

З Вашинґтону доносять, що коли до недавно числили, що в битвах на Филипинах згинуло 18,000 американських вояків, то тепер виявилося, що з тих 18,000 попало в японський полон понад 14,000. Між тим норсів є 77. З полонених американців померло в полоні 1,555.

ПЯНСТВО СПИНИЛО ФАБРИКУ.

На латинський Святий Вечір фабрика „Континентал Моторс Корпорейшин", де працює 8,000 робітників, цілком спинила працю. Причиною було те, що пяних було коло 6,000, чоловіків і жінок. Працю спинили рано, а коли по полудни хотіли працю почати, то пяних було ще більше, отже про працю не було мови. Це було в Детройт.

ПОЛІЦІЯ ПОШКОДИЛА СВЯТАМ.

На латинський Святий Вечір віннiпежська поліція не мала що робити і завзялася на людей... Коротко скававши — забрала 27 ґальонів горівки, де вдалося забрати. За одним, що хотів дещо вратувати, їхала 90 миль на годину і таки здогонила.

СТРАТИВ РУКУ.

В окрузі Беґот, коло Портедж, Ман., Дж. В. Вуд, молов на „крошерови" і якось його рука попала в млинок, що поломав руку на ніщо. В Портедж ля Прері відтяли помяту руку по рамя.

В ГАЛИЧИНІ МАЛО ЛІКАРІВ.

З Штокгольму доносять за галицькою пресою, що в Галичині бракує лікарів. Жидівським лікарям німці заборонили практикувати, багатьох повивозили, польські лікарі повтікали, або інтерновані. Лишилися старші польські лікарі, але ті можуть брати винагороду відповідно до чистого приходу, який слабий має.

КАЖУТЬ, ЩО МУСОЛІНІ ЗНОВ ВМЕР.

Доси були вісти кілька разів про смерть Мусолінія, а тепер є вістка з Мадриту, що Мусоліні знов вмер в клініці в Німеччині

ГРАЧІ ЗАПЛАТИЛИ 1,100 ДОЛ.

В винніпежськім суді, 29-го грудня, 1943, грачі в гроші, що їх поліція захопила в кількох місцях, заплатили разом 1,100 долярів.. Як з імен видно, в однім місци було 20 жидів, в іншім 53 китайців, в третім ще там які.

ЗГОРІЛО 17.

Грудня 25 згорів в Ню Йорку будинок, в якім стратило життя щонайменше 17-ро людей. Хоч може бути й більше. Деякі тіла так погоріли, що лише кости зостались, тай з тих тяжко дорахуватися числа погибших. Будинок був 5-поверховий, мурований, і мав багато малих кімнат на винайм. Огонь повстав в 2 години по півночі і то так нагло, нiби сто рук його запалювало, отже на ратунок не було багато місця.

ДВА РОКИ В ОДНІМ.

В Стейті Арізона опівночи 1-го січня привернули звичайний час, посуваючи годинники годину назад. Через те вийшло, що Арізона дзвонила в дзвони два рази на зустрічу Нового Року. Раз на прискорений час, а раз на звичайний.

—(†)—

В ГОТЕЛИ ЗГОРІЛО 18.

В Гал, в Квебеку, 18-го грудня згорів готель, а в нім згоріло найменше 18 осіб.

ТРИ ЖІНЦІ В 17-ЛІТНОГО.

В Кансас Ситі, Конн. арештували 17-літнього Томаса Робертсона, який в шістьох місяцях три рази женився, отже має три жінці. Це показує до якого хаосу зпустилося теперішне життя.

ЗАПОВІДАЄ ЧИСТКУ.

З Берна доносять, що Роберто Фаріначі, міністер републиканського фашистського уряду в Італії, заповідає чистку. Каже, що щоби завести лад в північній Італії, треба позбутися: зрадників, жидів, масонів, капіталістів і струпішілої буржуазії.

ПОЇЗД РОЗБИВСЯ, ДЕСЯТКИ ЗГИНУЛИ.

Вістки з Ренерт, Ню Кар. доносять, що коли оден залізничий поїзд вилетів з шин, то 40 мінут пізніше. наїхав на нього другий поїзд і згинуло коло 80 людей. Дивуються, чому не зупинили другого поїзду.

МАЛО ВИНАХОДІВ ДОБРИХ.

Нині є багато охочих бути винахідниками военних річей і багато чого нового винаходять. Та помічник технічного відділу в Довер, Н. Д., Борден, заявив, що з яких 50,000 винаходів виробляють нині шість річей. Инші доперва випробовують.

ТИФ В НЕАПОЛИ.

В Неаполи в Італії дуже поширився тиф між цивільним населенням. Однакож між військом покищо слабих на тиф нема.

З ДОМАШНОГО ЖИТТЯ.

СПРАВА ВИХОВАННЯ.

(З реферату О. Кисілевської в Станиславові).

І там далеко за морем, ті батьки-матері, що цілою душею люблять свій народ, не здібні для одної жертви, а саме взяти собі за обовязок — доки дитина під їх опікою, виховувати її на гарвій, чистій, незіпсутій рідній мові.

Той самий гріх має наша еміграція на всіх землях, не тільки за морем. Всюди видно ту мягкість, безхребетність, гнучкість, що піддається або давним привичкам, або чужим впливам.

Навіть ті заточенці (виходці) з рідного краю, що з розідертим серцем покидають рідну землю й ради хліба йдуть на чужину, привозять звідти свої діти, які негодні порозумітися з рідною бабунею-дідом.

Нінащо не здалися виправдування, що: привичка, окруження, оглад на чужу школу, де дитині буде тяжко давати собі раду.

Привички, як тільки завізьметься, то доросла людина позбудеться привичок до місяця-двох. Окруженням дитини мусить бути передовсім її рідна мати, рідня, а не вулиця й чужої народности ровесники.

Крім живого слова належиться дитині рідна книжочка, рідна газетка. Коли дитина ще не вміє читати, то вже й тоді обовязок матері дати дитині рідну книжочку з образками. Може чужі такі книжки красші і дешевші, але вони запускають чуже коріння.

Треба дітям зібрати рідну бібліотеку. Читати треба разом з молодими, прочитане обговорити й пояснити. І тут перед мусить вести рідна мати.

Коли ж мати нічого не читає, або читає лише чуже, то і дитину вчить того ж.

Велике виховавче значіння для молодого покоління мають національні та великі церковні свята.

Такого прекрасного релігійного Свята, як Різдво, Великдень з свяченням пасок, благословення плодів на Спаса, як свячення води на Йордан, не має жаден другий народ. А весняне благословення поля (це буває на українських землях — В.) походи на Зелені Свята на цвинтар і поклін могилам... Дитина як що все те побачить і переживе — до віку того не забуде. Воно останеться, як світлий, незатертий спомин.

Тільки ж треба, щоби мати й усі старші члени родини відносилися самі з належною повагою до цих свят... Хай кожний такий день буде поважним, святочним не тільки в церкві, чи взагалі поза домом, але нехай та святочність відчувається в нас в хаті, в нашій сімі (родині), в нас дома.

ВЕСЕЛИЙ ДІМ.

(З „Импіріял Гайвей").

Дім повинен бути веселим. Невинна втіха повинна бути в кождім серці. Родинне життя повинно мати такий зміст, щоби всіх вдоволяв; дім не повинен бути тим нудним місцем, з якого молодь втікає, щоби не нудитись.

Є тисяча простих способів, щоби зробити дім принадним. Сама якість голосу в нашій бесіді може тут дуже заважити. Бо кілько ріжниць може мати голос і кілько відтінків наших почувань виражати! Голосом можна давати вдоволення, а можна викликати пекучий біль.

Родичі повинні вдома багато доброго і гарного говорити. Та є родичі, що в дальшім товаристві балакучі і живі, а понурі, мовчаливі й неінтересні між дітьми. Отже такі повинні вжити своєї балакучости найперше вдома.

Бо діти, які не люблять дому, завсігди в небезпеці.

Батьки і матері! Коли ваш дім буде веселий, то і ваші замужні дочки в своїх новях домах будуть ваш старий дім згадувати, і ваші сини будуть держати вас при собі в вашім давнім домі — вони не пішлють вас до приюту для старих.

Висилайте дітей в світ з тим почуттям, що нема такого гарного другого місця, як дім. А коли стару вашу хату колись розберуть, то вона буде жити в памяти ваших дітей. Ласкаві погляди родичів, лагідні слова і розумна їх любов, що була в старій хаті, ніколи не забудеться.

РІЗДВЯНІ ЗВИЧАЇ В БІЛОБЕРЕЗЦІ.

Білоберезка — село в Косівському повіті, в Карпатських горах, над рікою Черемошем.

В день Святого Вечера острять сокири, ножі, пили — „щоби всяка робота була в русі" цілий рік. Як робота йде того дня, так буде йти цілий рік.

Всі постять цілий день. Ґаздині готовлять пшеницю з медом (кутю), сушені грибн з олієм, голубці з чосником і кукурузяними крупами, сушеници (сушені овочі), фасолю, бараболю, горох, яблока, оріхи, пироги з рибою, з маком.

Печуть хліб, званий „кокудзн". Одні такі хліби дають бідним і кажуть: „Молись Богу, щоби він (вовк) щез від нашої скотини!", а другі дають потрошки худобі цілий рік.

Під стіл кладуть сніп. На стіл отаву (сіно) і перевязують червоною волічкою. В шуфляді мають бути ножиці, голки, веретена і друге. В свята шуфляди не відкривають, „щоби сї так роти не втвирали" — щоби не говорили сплетень. Поверх сіна біла скатерть.

На середині кладуть колачі і свічки для Вечері. Така свічка звесь „дора".

Перед Вечерою всі стають на коліна до молитви. По вечері сідають на землю і низько кланяються до землі. Це на те, щоби рої низько сідали.

Потім набирають з усіх страв потрошки в миску, ґазда обходить з нею три рази хату, молиться і дає страви маржині (худобі).

Є до того окрема молитва:

„Угодники Божі, Миколо, Петре і Павле, помощники, сокотіть (охороняйте) нас від усякої скверни (чого будь поганого), і людську худібку і нашу; дайте, щоб ведмідь осліп і не видів маржинки і не чинив шкоди ґаздам"...

Підчас вечері дівчата йдуть на двір калатати ложками; звідки пси забрешуть, звідти свати прийдуть.

По вечері знов моляться. На вікно ставлять голубці, а то і свічку — помершим.

Потім беруть всякого роду харчі і йдуть до бідних; там світять свічку і дають „кокудзн" за „прости Біг". Також з родиною і приятелями обмінюються Вечерою.

Голубці їдять аж третого дня.

Колядники збираються по 8—9 з трембітою і сопілкою. Передовий між ними, який зачинає, зветься „сцінончик", або „береза". Колядників гостять.

Коли спалять дідуха, то кричать: „Кирієелейсон! Роди Боже пшеницю і всяку сівбицю!"

РІЗДВО В СЕРБІВ

День Святого Вечера звуть Серби „Бадњи дан". Коли того дня зазоріє, найстарший з дому іде до гаю (до ліса) по „бадняк" (дубок). Перехрестившися, він рубає дубка, або більшу гиляку, але так, щоби вона впала на схід сонця.

Привізши дубок, перетинає його на три части. Найгрубша часть, це „бадняк" — Йосиф; друга часть „бадњачіца" — Марія; трета — Дитя Ісус.

В Білгброді (в столиці) вносять „бадняк" найперше в королівський двір.

Коли зійде перша зірка, господар вбирає рукавиці й виходить на двір по „бадняк" та вносить до хати кажучи:

— Добро вече! — Йому відповідають:

— Добро вече, и среће (щасливий) вам Бадњі вече (Святий Вечер).

Ґаздиня посипає „бадняк" житом-пшеницею і ставить на ватру (на огонь), всі три части навхрест. Господар поливає „бадняк" вином і каже:

— Здрав, бадњаче, весељаче! У чійой це кучи (хаті) налагао, томе Бог помагао. Приятелі се кучі радовалі, а неприятелі завіделі...

По тих словах надпиває чашу і подає рядом всім мущинам, а сам виходить і стріляє з пушки (рушниці).

Господиня вносить сніп вівсяної соломи й не розвязуючи, витягає потрохи і трусить по долівці квокаючи, а діти за нею цінкають.

Вечерю ставлять на розстеленій соломі на земли Всі стають кругом і найстарший мущина починає перед запаленою свічкою молитву:

— Во име Оца, и Сина, и Светаго Духа! О, Боже, помозі мені гудом (дурному) и неразумном; опрості моя сгрешенія; помозі мом евладу (потомкам)...

По молитві поздоровляє всіх:

— Е, на здровля! Да Бог усліші!

Потім сідають на земли — чоловіки перехрестивши ноги, а жінки присідком на колінах.

По Вечері мужчини печуть над огнем на ріжни приправлену свиню — „печеніцу".

Коли „бадняк" перегорить, то вже Христос народився. Тоді співають „Рождество твоє"...

На Різдво по Богослуженню священик каже: „Хрістос се роді!" — а люде відповідають: „В істину се роді!" Подібно здоровлять одні других.

Коли б же тої ночи народився в селі дитина, то ані священик не каже „Христос се роді", ані люде себе так не поздоровляють.

Прийшовши з церкви господар стає перед хатою і кличе:

— О, домачіне! — що маєш в хаті?

— Маю всего досить — відповідають з хати — найбільше здоровля, щастя і чести; повна хата челяди, повні стайні, комори та обороги.

— А чого нема?

— Нема мух, блох, блощиць, нема глухих, кривих, сліпих, ні зизооких.

Потім йде до хати, світить дві свічки, дає одну старшому по собі і цілуючись з ним, каже: „Мір Божі", а той відповідає: „Век і Амін!" Так йде чергою з усіма.

Рано на Різдво перед „мирбожанням" обовязково мусить зайти в хату „полажайнік" (в Українців „полазник"). Це або свояк, якого запросили, або й перший жебрак, що зайде в хату. „Полажайник" погрібує тліючий „бадняк" і каже. „Кілько іскор, тільки щастя та дітей; а що хлопець — то юнак (по нашому б „козак"); кілько овець — тілько скоромн... Амінь — дай Боже!" Г...

(Докінчення на стор. 5).

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

РІЗДВЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

І в цім, так важкім для народів році, як і минулими роками, прийшов час великого свята Різдва Христового. Я витаю Вас, Отці і Діти Церкви з цим нашим Великим Святом.

Христос, Князь Миру, народився.

Молімо Його, нехай зникнуть теперішні жахіття війни. Молімо Його, нехай прийде для всіх народів і людей Його царювання: Царство Благости Отця, Царство Любови Сина, Царство Проводу Духа Святого.

Молімо Його, нехай в цім Царстві Миру Божого і Любови щасливим і вільним стане на своїй землі наш Український Нарід.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

„Хлопятко народилося нам, — Син даний нам власть на раменах Його .."

(Ісаія 9: 6).

Любі мені во Христі Отці й Діти Церкви, Брати й Сестри мої!

Вернулися до нас знов великі й радісні дні Різдвяних Свят. Свята ці приходять в цім році до нас в дні важкі, непевні, жахливі. Багато мається між нами родин, які, в ці дні Різдвяних Свят, не знайдуть синів своїх при столах їх. Болюче вони, такі родини, а особливо батьки, будуть згадувати про синів своїх. Сини ж, а часом і доні наші, в свята ці розкидані будуть по всіх світових фронтах. Деяким може судилося і під кулями бути в святу Ніч Різдва Христового. Де-кому з дітей наших може судилося і смерти зажити в цю святу ніч. Такі непевні, важні і навіть жахливі наші теперішні часи Коли ж думу нашу ми пішлемо поглянути на Рідні Землі, жалістю лише може защеміти наше серце: села в згарищах, хати в руїнах, брати й сестри в неволі.. Всюди: кров, руїна, смерть...

Христос раждається! Він народився. Святе Письмо каже: „Власть на раменах Його". Чому ж так багато крови? Чому ж ненависть в життю людей? Чому пожежі й вбивства? Чому „власть, що на раменах Христа" не є чинною в життю людей?

Христос раждається! Це нам нагадування. Це нам Божий, небесний заповіт: Власть, що на раменах Сина, даного нам, Христа, зійшовшого до нас, цю Його власть, таки, ми самі, ніхто інший, маємо звести на землю, маємо запровадити в наше людське життя.

Теперішні війни і їх жахіття — страшні, але вони неминучі. Війни ці тому, бо багато ще є людей, які не хочуть приняти благого, любовного Закону Христа. Замість цього Христового Закону люде все придумують закони інші і за ці свої ріжні закони зводять борню.

Закон Христа говорить нам, що всі люде — діти Отця, Єдиного Небесного Отця. Люде поріжнилися на племена й раси. Противники наші зводять боротьбу за вищість їх раси. Вони хочуть панувати. Це проти закону Христа. Тому що це проти, тому то й борня тепер.

Закон Христа — закон любовного служіння одних другим. Намість цього Христового служіння, заповіту про таке служіння, люде встановили закон влади й примусу. Люде встановили закон визиску. Це все побудували на силі зброї. З цього й борня.

Небесний Отець дав людям, цим Його дітям, велике наслідство: цілу нашу планету — землю, дав їм всі її багатства. Небесний Отець дав також людям як Своїм дітям, розум, щоби люди навчилися користати з цих багатств. Діти й досі не можуть поділитися наслідством. Розум, цей Божий на всяке добро дар, люде тепер зуживають головне на те, щоби краще винищувати одні других. З того борня, з того наші теперішні нещастя.

Мої Брати й Сестри!

В свято Різдва Христового ми всі будемо співати наші коляди. Ми ними продовжуємо ту „першу коляду", що її Дитині Христові проспівали Святі Ангели: Ця „ангельська коляда" на ріжні голоси, ріжними словами, на ріжних мовах через віки переходила життям християнських народів, переходила й життям нашого народу. Наш нарід віками вбирав цю „ангельську коляду" в милі звуки нашої мови, вкладав в ню, що лише найдорозче знаходив в своїм серцю. Ми будемо співати наші коляди, Різдвяні Коляди. Ми будемо в наших колядах прославляти Бога, нашого Отця, за те, що Він послав нам Його вічного Сина, а з Ним подав нам надію на мир, подав нам Своє, Боже благоволення.

Співаючи ці коляди, розуміймо, що це наш обовязок чинно, дійсно, самим ділом і життям прийняти в наші серця, в наші родини народженого Господа.

Коли Христос нам народився, коли Він приніс нам з неба нову „власть", що завжди „на раменах Його", то цю власть Христову над нами ми маємо прийняти, бути їй покірні й слухняні.

Приймаймо теперішню війну і всі її нещастя во імя Христа. Розуміймо її так: це йде боротьба за перемогу над злом. Це боротьба за введення в життя Закону Христа. Вірмо: це останнє зусилля, що його має понести теперішне людство, щоби потім вже прийняти над собою „власть Христову" - - Закон Божий. Це — останнє зусилля: воно переможе противників Божих Законів і допоможе стати на дороги миру та спокою. Святі Ангели не дарма співали про „мир на землі", про „благоволення між людьми". В це ми повинні вірити і цим цілям присвячувати нашу участь в цій нещасливій борні.

В умовинах будучого мира, спокою, благоволення між людьми, в тих будучих благословенних умовах і наш, важко скривджений минулою долею Український Нарід знайде його велике й світле будуче.

В такій вірі, в такому розумінню славмо Народженого нам Господа, радіймо Його Різдвом. Христос Раждається!

†

Архиепископ Іоанн Теодорович.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ.

І вродила Сина свого первородного, сповила Його і положила в яслах

І були пастухи в стороні тій.

І ось Ангел Господен став коло них, і слава Господня осіяла їх; і полякалися страхом великим.

І каже їм Ангел: Не бійтесь! Ось бо звіщаю вам радість велику, що буде всім людям.

Бо народивсь вам сьогодня Спаситель, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому.

І се вам ознаки: Знайдете дитинку сповиту, лежачу в яслах.

І явилось з ангелом множество воїнства небесного, хвалячи Бога й кличучи:

Слава на висоті Богу, а на землі спокій, між людьми благоволення!

І пішли (пастухи) з поспіхом, та знайшли Марію і Йосифа, й дитинку лежачу в яслах.

НЕ БУЛО МІСЦЯ В ГОСТИННИЦІ . . .

Читаємо в Святім Євангелію:

„І вродила Сина свого первородного, і сповила його, і положила його в ясла: бо не було їм місця в гостинниці". — Лука 2: 7.

Серед найнизшого убожества народився Син Божий. Були гостинниці, були богаті доми, але для того, хто приносив Світло для світа, не було місця в гостинниці.

Правда, прийшли до Христа три Мудрці з дарами, але — хоч світ був широкий, хоч було багато вчених і богатих — з них усіх прийшло до Христа лише трох. Лише їх трох Христа шукали.

Прийшли витати Новонародженого і зі звичайного народу та знов найубожші — пастухи.

Дорогами, що вели до Христа, йшла лише маленька громадка людей. А широкий людський світ йшов своїми дорогами.

Це ми повинні мати на гадці тепер, коли нинішний світ таксамо йде своїми дорогами, що не до Христа але від Христа ведуть — дорогами Ірода. Нині, коли на верхах життя таксамо нема для Христа місця.

Та казав Христос: „Не бійся мале стадо, бо Господь наготовив вам царство". Вас мало, але коли будете здоровим малим зерном, то з вас виросте велике дерево. Будуть овочі для людей, буде тінь в спеку, буде захист перед вітрами. Так росла Християнська Церква.

Велику частину світа покриває нині грішна темрява, та все ж посеред неї світить одна Зірка, що провадить до Христа. Коли всі гостинниці для Правди нині позамикані, то всеж отворені одні двері, що до Христа провадять.

З такими думками святкуймо щиро і з надією, що минеться ніч і день настане. Святкуймо, як мудрці з пастирями, радіючи, що —

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

ВЧЕНИЙ ЗМІНИВ ПОГЛЯД.

Проф. Джод належить до британського „мозкового тросту", отже до передових вчених. Давніше він сперечався з думками Арнолда Луна про християнство. Коли книжка Луна тепер знов появилася, то в переднім слові проф. Джод говорить, що його погляди на дві великі справі змінилися, а то: він признає, що зло дійсно існує, та що наша цивілізація може втриматись лише на християнськім моральнім законі.

ІНФЛЮЕНЦА ДЕСЯТКУЄ.

В Англії десята часть залізничої прислуги слабує кілька тижнів і деякі поїзди припинено. Також дуже слабують копальняні робітники.

КОЛЯДИ УМЕРШИМ.

Інтересно, що між стародавними колядами є також коляди помершим. В людській свідомости память померших живе, люде їх нагадують, а ще більше при всяких святкованнях. Сказати б — померші належать до живих, коли живі їх споминають. Отже коли так, то і їм коляда належиться.

Господареви.

Николай вмирав, тай собі просив,
Гой дай Боже!
Тай собі просив в Бога годину:
Тай най я скличу свою родину,
Най я ся з родом тай попращаю,
Най я з гріхами тай не вмираю.

Ой братя, сестри, прощайте мене,
Прощайте мене, тай зробіть мені —
Зробіть ми хатку з чотирох дощок,
А й-у головки самі гиблівки.

Гой беріть мене тай везіть мене
Чотирма вози, вісіма воли.
На першім возі самі свіщії,
На другім возі самії дзвони,
На третім возі самі Псалтирі,
В четвертім возі небіж Николай.
Він собі лежить, вхрест руки держить.

Гой беріть мене тай везіть мене,
Тай везіть мене аж в Єрусалим,
Аж в Єрусалим до монастиря.
Сам ся монастир йому отворив,
Звідти Йсус Христос сам заговорив;
Брате Николо, тяжку-сь муку мав,
Тяжку-сь муку мав, то тобі Бог дав.
За тяжку муку подай ми руку!

Гей узяв його при правім краю,
Попровадив го по світлім раю.
Брате Николо, тут спочивай,
А з восковими поставниками,
А із божими ангелцками.
Брате Николо, вінчуєм тебе
А з чорнов глинков, зеленов кицков!

З Старих Кутів, пов. Косів.

Господині.

А в неділеньку тай пораненько,
А гречна паня тай господиня
Ой як настало тай розлучння..,
То просила в'на своего пана:
Найми ко мені хатку зробити,
Хатку новеньку, дуже тихеньку...
Розчеши ко ми тай головочку,
Тай дайте мені білу сорочку,
Тай зсучіть мені а вже три свічі...

А як до неба душка ішла,
То вже в'на ішла кріз чисті поля.
А в чистім поли була криничка.
Там всі святії воду святили,
Воду святили, хрест загубили,
Тоту ґаздиньку дуже просили:

Як ти туда йшла, ти там хрест знайшла;
Коби ти нам хрест назад подала,
Будем за тебе Бога просити,
Щоб ти Бог дав — у раю жити.

З Ясенова Горішного, пов. Косів.

Деякі з таких коляд кінчаться:
Померлій душці царство небесне,
А тим живучим щастя, здоровля,
Щастя, здоровля, многая літа!

Скінчивши коляду „береза" (провідник) каже: „Помершим душкам царство небесне, а вам живучим щастя, здоровля, многая літа!" По тім колядники говорять „Отченаш" і „Богородице Діво" за померших.

ВІНШОВАННЯ.

1.

Добрий вечер тому, хто є в цім дому!
Старому й молодому, Богу святому.
Щоб ви здорові були, щоб вас не забули:
Старий, молодий і Бог Святий!

2.

Віншуємо тя щастям, здоровлям,
Святим Рождеством, Ісусом Христом!
Сесі святенька святкуй здоров,
И до других свят дочекай знов!
Дай Боже в щастю отсі скінчити,
В щастю-здоровлю других дожити!

3.

Вечер добрий, пане господарю! Поздоровляю тебе цим празником — пресвітлим Рождеством!

Дай тобі Боже ці свята проводити в мирі-спокою, в доброму здоровлю, аж до сто літ, поки Бог написав вік! Чого жичу — желаю, а ви хлопці-молодці кажіть: Дай Боже!

(В Канівськім повіті.

4.

Вінчую вас народженим Христом, щоби вас благословив своїм всещедрим перстом (пальцем), щоби ви здорові з вашими діточками були. Жийте весело довгі літа, з діточок потіху майте. Щоби ваші воли, телятка, ягнята, коні брикали, щоби кози, овечки і корови добре доїлися, пчоли багато меду наносили. Щоби вам хліба і паші ніколи не бракувало. Так спокійно жийте, тай о бідних не забувайте, а по смерти з Христом в небі пробувайте. Чого вичу, нехай так станесь! Літ сотних вам! Амінь.

В Ясінці, пов. Турка.

Дітям.

Рости великий до черевика,
Від черевика до вінця,
До хорошої панни-молодця.
Є старша, є молодша,
Виберай си, котру хочеш.

Ледінночку, Николиночку,
Дай ти Боже
В городци зілля, в дому весілля.
І за цим словом святкуйте з Богом!

Рости велика до черевика,
Від черевика до лопати,
Щобись вміла хліба саджати.

Рости велика до черевика,
Від черевика до квітки —
До хорошої дівки,
Рости велика до вінця,
До хорошого молодця.

Бувай здоровенька, Богу миленька,
Велика рости, на весілля проси.
Не лінуйся встати, нам щедру дати!
Давай щедру, бо я дальше йду!

РІЗДВО В СЕРБІВ.

(Закінчення зі стор. 3).

сподиня дарує йому сорочку й панчохи.

По „мирбожаню" покривають стіл, вносять стільці. На стіл ставлять різдвяну „печеню" і „полажайник" шаблею перетинає її на двоє, вирізує собі плече і сідає за стіл.

Цеї днини нічого з хати не позичають. Найбільші вороги миряться словами: „Хрістос се роді!" „Полажайник" представляє мудрців, що до Христа приходили.

ЗВИЧАЇ — ВЕЛИКА СПРАВА!

Сказав хтось з розумних людей: „Коли життя щось створило, то створило те, що йому потрібне".

З Святами вяжуться великі події, великі справи, ідеї, спомини. А щоби все те в життю утревалити, життя створило для них обряди і звичаї, сплітаючи їх в великій мірі з буденних життевих справ. Життя створило звичаї, і виповнило ними святочний час, святочну людську увагу

Душі треба тіла й ідеї тіла треба. Як образови треба рамців і другої обстанови. Без потрібного душа змарніє, згине ідея, знищиться образ.

Колись Шопенгавер (1788—1860) дав такий примір:

Говорить двох людей про релігію. Перший з них дивиться на релігію по практичному, як життя диктує, другий по строго науковому. І той другий доказував, що не треба обрядів, ні церемоній — повинна бути лише релігійна думка, релігійна ідея, більше нішо. І каже тоді перший другому: „Принеси мені води".

Коли той приніс, перший розбиває збанок і каже:

— Мені збанка не треба, я хотів води!

— Якже принести воду без посудини? - - каже другий. Тоді перший:

- - Бачиш, таке з водою, таке і з релігією. І для релігії треба посудин, в яких вона переховуєсь, переноситься і передається людському життю, а ними є обряди і звичаї Без них релігія розілється і пропаде. Тому вони такі важні, що їх треба вважати частею самої релігії.

Бували нераз між вченими такі, що міряли життеві вартости лише наукою, а не життям. Багато чого звали забобонами, багато чого смішним, діточим, недоладним, некультурним, ненауковим і радили людям все те з життя викидати.

І були такі, що слухали таких порад і викидали те, що життя створило, дарма, що на місци викиненого лишалася порожнеча. Вчені не сказали, чим порожнечу заповнити.

Бо ті вчені не дбали про життя - — вони життя обрабовували. Вони не були будівничими вони були руїнниками. І між послідними опинилися ті, що їх послухали.

В звичаях й обрядах не те важне, які вони самі собою, але те — що з ними **важні ідеї (поняття, думки), вяжуться. Те, що вони настроюють людей поважно і дають їм моральне вдоволення, дають моральну силу; те, що підносять людей до світа ідеалів, до Бога.**

Візьмімо Різдвяні чи Йорданські звичаї — нічого „наукового в них нема. Сіно, солома, кутя, 12 страв, дідух, палення дідуха, а то і скакання через огонь, обвязування дерев, кроплення водою... Все те цілком „ненаукове" і таким його бачать всі критики.

Але не бачать, що в усе те вбрана святочна думка, святочна ідея, святочні почування людей; не бачать, що з усего того ніби буденного сплетена дорогоцінна тканина, що тими буденними красками намальований дорогоцінний святочний образ;; що з усего того збудована святочна система; що в ній є молитва людських сердець, є надія на Божу поміч, є щирі бажання одних для других; що з тими звичаями вяжеться в людей строге розуміння культурного обовязку; що всі ті звичаї вяжуть жит-

та нинішнього покоління з життям його предків, що ті звичаї ввязують членів родини в тісніший родинний гурт..

Гляньте на людей, що занехали свої святочні звичаї — яка в життю пригноблююча моральна пустка. Звичайна буденщина має свій зміст, свою душу, а в обрабованім святочнім життю нема жадного змісту, жадної душі.

Нема там нічого, що освячувало би людську душу, що підносило б життя до святочних висот. Нема того, чого вижидали би діти; що вязало би з рідною молодь; що поважали би старші; що старим пригадувало би їхні колишні святкування. Мертва, темна порожнеча і в хаті і в душі!

Казав Апостол: „Глядіть, якби вам обережно поступати, не як немудрі, а як мудрі. Не бувайте нерозумними, а розумійте, що есть воля Божа. (Еф. 5: 15, 17).

Велика порада! Не вдавати мудрих, а бути дійсно мудрими і розсудно дошукуватись Божих Законів в людськім життю та віднаходити ті дорогоцінности, якими Господь людське життя обдаровує.

Маючи це на думці, святкуймо Божі Свята поважно, з належним розумінням, святкуймо цілою щирістю нашої душі, а тоді наше святкування буде для нас величне і святе.

І душа наша тоді освятиться, і життя наше відчує подих молодости та набере нової сили.. Тоді буде Слава Богу на висоті, а Мир і добрі Бажання будуть між нами.

СТРАШНА ТІНЬ.

Одного разу св. Теодозій йшов зі своїм молодим учеником Теофаном до подальшого села. По дорозі стрітили вони незнакомого, що їхав проти них. Чоловік він, як видно був богатий, про це свідчила його одіж, вигляд його слуги і коний

Незнакомий поздоровив монахів, розпитав про дальшу дорогу і поїхав.

Але стріча з незнакомим вразила Теофана і це завважив Теодозій і запитав:

— Про що думаєш; мій сину?

— Думаю про незнакомого, що говорив перед хвилею з нами — відповів Теофан.

— А що думаєш? — питав дальше Теодозій.

— Перше всего скажи мені отче — сказав Теофан — чи бесіда про него не буде грішним осуджуванням другого чоловіка.

І відповів Теодозій:

— Грішне осуджування других є тоді, коли ми легкодушно і нерозумно про других висловлюємося. Коли говорячи про чужі гріхи, уважаємо себе досконалими. З такого виходить другим шкода і нам шкода, бо тим ми ані себе, ані других не поправляємо. Але коли говоримо про других зі співчуттям; коли говоримо щоби так зрозуміти свої обовязки і після того самим краще робити та других добра навчати, тоді бесіда про других не є гріхом. Коли отже суд твій про чоловіка має добрі заміри, так скажи, що думаєш.

Вислухавши старого учителя, Теофан почав:

— Дуже непривітним здаєся мені цей чоловік. Його одіж гарна, але на лици його я бачив страшні черти. І голос його звучав дуже непривітно. Його очі не дивилися так щиро, як дивляться очи добрих людей. Мені здалось, що його цілого оповиває якась страшна тінь, від якої стало мені холодно на душі. Він наче соромився дивлячися на нас. А чоловік він ще молодий, чому би отже мав він таким бути?

— Сину — відповів тоді Теодозій — нинішний випадок нехай буде тобі наукою. Совість чоловіка, це те світло, що освічує і самого чоловіка і тих, що кругом нього. Але коли ясність твоєї души починає ослабати, тоді тінь твого власного серця падає перед тебе. Вона падає на твоє чоло і на лице твоє; вона робить темними і страшними твої очи; вона робить понурим твій голос. Вона стає пятном злочину на цілім твоїм естві і ти нічим не закриєш того страшного знаку ані перед собою, ані перед тими, з якими стрічаєшся. І тому, мій сину, остерігайся подібної тіни і коли б пятна почали в тебе зявлятися, старайся щирими бажаннями і добрими ділами привернути давний блеск твоїй совісти і спокій твоїй душі.

— Але чоловік той, видно, богатий і рівночасно такий понурий — зауважив Теофан. І знов відповів Теодозій:

— Ошибуют сьебе люде, коли думають, що маєток робить їх кращими. Головна річ розум і серце чоловіка — а коли твоє серце погане, коли розум твій веде тебе до зла, то що поможе золотий вінець на твоїй голові. Хіба незгода в домі богатого не однаково руйнуюча, як і в домі бідного? Хіба кривда сироти не однаково обтяжає душу богатого як і душу убогого?

— Але ж богаті повинні бути мудрійшими, отже і кращими — зауважив ще раз Теофан.

І відповів ще раз Теодозій:

— Затям собі, сину, що маєток не росте в парі з розумом, а розум в парі з маєтком Буває найчастійше, що маєток в руках чоловіка росте, але його розум в той час маліє, його душа стає поганійшою. Подумай, сину, що маєток можна знайти і стати одного дня богатим, але не можна знайти розуму і стати нараз мудрецем. Маєток можна викопати, можна здобути рабунком, але не здобудеш так скоро великого розуму. І тому є люде, що мають більше маєтку, ніж розуму і більше золота, ніж доброти серця. Це власне ті люде, на лицях яких лежить вічно тінь дурноти, або пятно злочину. Запамятай собі це добре, мій сину!

Так поучав старий учитель молодого ученика.

ОРІШКИ.

Давно тому, давно дуже
В Святім Вечері
Два орішки мені дала
Матуся в дарі.

Та орішки розкотились
В лиху годину,
Мене ж люті бурі змели
Аж у чужину.

Та про мене на чужині
Доля не дбала,
Лиш лупину золочену
Мені давала.

Ішла би я сто миль пішки,
Не спочивала —
Та по тії два орішки,
Що мати дала.

Та чи вернусь, чи не вернусь
До дому —
Дай лиш Боже Святий Вечер
Народу мому!

М. П.

ВІД РІЗДВА ДО ЙОРДАНУ.

(ОПОВІДАННЯ).

Старий Пилип Гук мав трох синів. Нині двох з них далеко від нього, а наймолодший, Дмитро, на батьківськім господарстві. Жінка Пилипова вмерла давнише і він при синови доживає віку. На те ж батьки дітей виховують. І на те добрі діти дбають на старости про своїх батька-матір, щоби колись їх діти належно їх доглянули.

Нині Пилипови 78-ий рік скінчився і нема вже тої сили, що колись. Літа забрали, праця забрала.

Син дуже дбав про батька, але невістка, Горпина, ні. Не вміла вона заглянути в чужу душу, не вміла відчути того, що в чужім серци діється. Вона знала лише себе, а все поза нею було їй цілком чуже. Або красше б сказати — вона для всего, що кругом неї, була чужою.

Старий Пилип бачив і розумів невістчину вдачу і дуже спокійно і розумно до невістки відносився.

— Щож.. Не всі люди однакові — бувало скаже сам до себе — тож не вимагаймо від них того, чого в них нема. А коли вони нерозумні, то будьмо ми розумнійшими, а можна буде з ними жити.

Не високовченим був Пилип, але був розумним чоловіком.

І мовчки годив він невістці кілько міг. Дров до хати наносить, води принесе, встане раненько, запалить в печі — а все спокійно, наче він святу роботу робить.

Було в невістки троє дітей, то Пилип їх виколисав. Не журилася Горпина, що не виспиться, бо дідусь цілими ночами сидів коло колиски і колисав внуків.

Та вже мабуть таке на світі буває, що як лихі люде стають старшими, то стають гіршими. Таке було і з Горпиною.

Вона і давніше не мала для Пилипа ласкавого погляду, а тепер її погляд став ще більше неласкавий. І слова її для нього терпкі, наче б він був завадою в її хаті. Таке було, таке йшло до гіршого.

Як почалась Пилипівка, в хаті Пилипового сина стало дуже непривітно. Син, що в хаті бував мало, не бачив всего. того, але Пилип мусів це дуже відчувати.

Одної ночі не спалося Пилипови і він кілька разів вставав, щось нишпорив, на двір виходив. Якже ранком син пішов з хати, каже Горпина до старого:

— Ви, тату, як маєте спати, то спіть, а як маєте дверми рипати, то сидіть на дворі. Хто видав не давати людям в ночи спати!

— Щож Горпино — каже Пилип — недобре я себе чув, то щож мав я робити...

— Тай нам було недобре, як ви цілу ніч стукали і дверми рипали. Ви і в день рипаєте дверми, як дитина, тілько з хати і до хати, з хати і до хати!..

Не сказав Пилип нічого, але важкі думи зароїлися в його голові.

— Видно, що став я на світі цілком непотрібним — думав він — і де поступлюся, то всім докучаю. Щож... Так, то так! І тепер лишаєсь для мене одно — знайти спосіб, щоби нікому не докучати.

Всі гіркі думки зібрав він кругом себе самого і лише про себе одного старався думати, наче б справді вся вина була за ним. Не складав вини на невістку, начебто справді він оден заподіяв їй яке лихо.

На такий лад думають лише високоблагородні, невинні душі.

Думав Пилип і надумав.

Пусткою стояла Пилипова стара хата і весною син думав її розібрати, отже та хата тепер старому придалася. Вніс сам до неї старий палюх, все прилагодив, запалив, та почав ставити старе поломане ліжко. Побачив син, зайшов до [illegible]

— Що це ви, тату, робите, на що? — питає.

Не показав Пилип синови, що в його душі діється і спокійно відповів:

— Осьтак собі щось надумав. Не знаєш ти, якто старому треба спокою. А там, як сам знаєш, не спиться, встаю, тай вам не даю спати. А того не треба. Тутже мені буде вигода — коли хочу лягаю, коли хочу встаю. Що хочу, те роблю.

Син розумів батькове положення і не дуже батьковим замірам противився. А Пилип тішився, що він тепер нікому докучати не буде.

Так зажив Пилип в своїй окремій хаті. Але до синової хати заходив — йшов полуднувати, йшов вечеряти. А позатим, як і перше, наносить дров, води принесе тай забираєсь до своєї хати.

Пилип чув себе вільним, та не цілком. Повна свобода була би для нього аж тоді, коли б він не потребував цілком до синової хати заходити. А таке почуття збільшало ще і те, що Горпина навіть не запитала, чому Пилип до старої хати забрався.

Прийшов день Святого Вечера. Пилип цілу ніч думав-передумував, як йому святкувати тут, де він заваджає. Не йти з невісткою вечеряти — не можна, але йти — також недобре.

А мав Пилип давного доброго приятеля, Сидора, що й досі жив з ним в щирій дружбі. Разом вони сусідами виростали, разом до школи ходили, разом парубкували — як добрі рідні брати. І та давна приязнь донині не змаліла. Зійдуться, поговорять, давне нагадають, пожуряться, виявлять оден перед другим, що в кого легкого, чи важкого на душі. Отже надумав Пилип:

— Піду до Сидора. Поговоримо, то може на душі лекше стане..

І пішов.

А Сидір жив при дочці. Зять його, Василь, був розумним чоловіком і дуже поважав Сидора. Сидір жив також в окремій хатині, а жив тому, що хотів спокою. То вже і дочка і зять заходять та допитуються, чого батькови треба. Дуже про нього дбали.

Знав Сидір, що в Пилипа горе на серці і почав розпитувати. Та дуже нерад був Пилип про свої клопоти говорити і говорив дуже здалека.

— Я також вже в старій хаті сам, як ось ти — каже Пилип Сидорови.

— Та чи так, як я? — говорить Сидір — мабуть в тебе трошки не так. Невістка може... Я дещо додумуюсь...

— Може дещо і не так — потакнув Пилип, а вже як розговорилися, то розкрив перед Сидором все, що тяжіло на його душі. Тоді каже Сидір:

— Розумію я тебе, Пилипе, та в мене є щось для тебе...

— А що? — допитуєсь Пилип.

— Вечеряй нині з нами. Аджеж ми завсігди були свої, отже ти будеш тут зі своїми. І мені буде веселійше і тобі не буде скучно. А своїм скажу, що сам я на вечеру тебе запросив. Вони ж тебе і так поважають. Будуть раді.

— Так... Тільки ж я своїм не сказав, куди я йду, коли прийду — каже Пилип.

— Нічого!.. А чи невістка тебе питала, чому ти до старої хати забрався?

— Не питала...

— Отже й бачиш! Вона не буде журитися, коли ти на вечеру не прийдеш. А коли ти пішов з нової хати до старої, то чому не можеш з свої старої хати прийти до мене на Святу Вечеру?

І Пилип по надумі згодився з Сидором вечеряти. Хоч з одної сторони — радо, з другої — дуже нерадо. Як не є, а всеж будуть питати, де він, що з ним, може будуть шукати... Коли б в іншний час, а на такі Свята не хотів би він нікому клопоту завдавати.

Надходив в Пилиповім домі вечер, до Святої Вечері готовились. Коли ж оглянулися за Пилипом — нема. А ніхто не бачив, як він з дому пішов. Обійшов син господарство і не знайшов батька. Затревожився. Знав він, що Горпина батька не любить і тому він до старої хати забрався.

Пішов до близьких сусідів — нема. Вже й Горпині ніяково стало.

Прийшлося самим вечеряти. І вечеряли мовчки, бо що мали говорити? Ані син, ані невістка не хотіли виявляти того, що в них було на душі.

А вечера в Сидора була дуже святочна. Коло стола сиділи два старі приятелі, як два патріярхи, чи два мудрці і це надавало Святови ще більше поваги. Радів Сидорів зять, раділа дочка.

— Це я — каже Сидір — раджу Пилипови, щоби він лишився бодай до Йордану зі мною, а то скучно самому.

— А вжеж!, а вжеж! — потакнув і зять і дочка — не до Йордану, а до Великодня, коли б не довше. Тато і так самі, вкучаєсь, а то була б розрада.

Ще вечера в Сидора не закінчилася, як Пилипів син надійшов.

— Чому ви тату так пішли і не казали нічого — почав він — а ми так за вами шукали... чому ви вдома з нами не вечеряли?..

Нім вспів Пилип відповісти, як почав Сидір:

— Нічого Дмитре! Коли батько сюди зайшов, то хіба я його до дому пустив би? Аджеж він з вами нераз вечеряв, а з нами ще ніколи. Тай ще не те.. Я батька не пущу до дому найменше до Йордану. Хіба ж він там конечний? Ви самі дасьте собі раду, а ми поки ще живі, хочемо наговоритися, набутися. Хто знає, чиє завтра..

Так Сидір виручив Пилипа. Тай Дмитрови це було більше на руку, хоч він розумів, як ціла подія склалася.

Ну, але якже так — каже дальше Дмитро — що така Вечеря раз в році, а тата вдома нема..

— Нічого! — перебив Сидір — ти подумай, що наша вечера з твоїм батьком раз на віку. Це вперве, а може і впослідне. А ми також свої!

— Ти, Дмитре, татом не журись — вмішався Василь — ми про тата будемо дбати. Двом старим веселіше, отже нехай вони собі і до Великодня і до другого Різдва тут живуть. Ми раді...

— Так підете ви, тату, до дому, чи як — почав знов Дмитро та Сидір зараз перебив:

— Це, Дмитре, не від тата залежить, а від нас — пустимо, то батько піде, а не пустимо, то ні. Ось таке!

Так Дмитро і не міг ясно довідатися коли батько прийде до дому.

Вертаючись до себе Дмитро думав, що батько мусів Сидорови розказати, як Горпина батьком невдоволена і Сидір на такий невинний лад заступився за батьком. Мовляв — нічого собі, але те „нічого" сильніше було, ніж було би все ясно виложене.

Другої днини була заметіль і в церкві не було нікого. Аж третого дня прояснилося, але мороз був пекучий і люде поза хати не виходили.

Та вже того третого дня вечером приїздить Дмитро з Горпиною до Сидора. В гостину — не в гостину, за ділом — не за ділом...

Поїхав Пилип досвітком з Сидоровою родиною до церкви. Був і Дмитро в церкві, але не було Горпини — ніким було дітей зоставити. Та як лише по Богослуженню з церкви виходили, забрав Сидір Пилипа на сани і Дмитро не міг з батьком самнасам поговорити.

— І чому це ви, тату, від нас пішли? — почала Горпина — пішли і не сказали....

— Ну, пішов, тай на вечеру затримали — каже Пилип — ніяк не пустили.

Заплакала Горпина та:

— Щож тепер люде будуть про нас говорити, коли ви нас покидаєте? Може я вам щось сказала, я це знаю, та ви простіть..

— Але я не сказав тобі ані одного лихого слова, чи не так?

— Так, тату, це правда, ви ані одного лихого слова мені не сказали....

Вмішався тепер Сидір і каже:

— Бачиш Горпино! Ти сказала батькови лихе слово, а він лихим словом тобі не відповів; він змовчав, коли мав право відповісти. Це показує, що він добрий батько, гідний батько. І я вірю, що він про твоє гірке слово нікому більше не сказав, крім мене одного. Наболіла душа, тож сказав свому приятелеви. І я його зрозумів. Кому ж другому він скаже?. Мені сказав і я його пожалував, як найблизшого. Тепер кличеш його до дому, отже я скажу: коли б знов вийшло щось болюче, то знай, що я беру його до себе і більше він до вас не вернеться. Це моє велике слово!.. Але ще одно, що сказати треба... Ти кажеш: „Що люде скажуть?", а я запитаю: „А що Бог скаже? А що твоя совість скаже? А що батькова щира душа скаже? Подумай!"

Розплакалася Горпина ще більше та:

— Простіть, тату, бо я не думала, що робила, а тепер я розумію свій гріх. Вертайтеся, а вже не буде такого, як було...

— Добре, Горпино — каже тепер Сидір, — добре, коли бачиш, де було лихо. Однакож тато мусить побути в мене до Йордану. Це вже наша справа. Ми старі приятелі, хочемо набутися, наговоритися.

Вечером на Йордан забрав Дмитро батька до дому.

Після того бачився Пилип з Сидором більше разів, але ні оден, ні другий справи з невісткою не зачіпав. Аж перед самим Великоднем запитав Сидір Пилипа:

— А як невістка?

— Це вже не та, що була колись, це вже друга — відповів Пилип.

Більше Сидір не допитувався. Не було треба більше питати.

27 грудня, 1943. К. П.

1,300 КУСНІВ З ШРАПНЕЛЯ.

Вояк прибереженої охорони коло Салерна, Кароль Джільона, був недалеко, де експльодував німецький шрапнель і в його тіло попало 1,300 дрібних кусочків, як показало ексрей". Та все ж жиє, коли дістав кварту чужої крови.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Фишер Бренч, Ман.)

В неділю 26-го грудня перше Українське Православне Богослуження відправив тут в Народнім Домі свящ. В. Кудрик, отже можна сказати, що і ця околиця стала вже в тім поважнім ряді, в якім стоять всі українські праоославні околиці.

Хоч в ночи під неділю був сильний і морозний північний вітер, але людей зібралося поважне число. Були і з сусідного Паппарфілд.

По Богослуженню був спільний обід тутже в Народнім Домі. При обіді говорили промови і промовцями, що довше говорили був п. М. Лапка з Паппарфілд, посол Бачинський і свящ. Кудрик.

Тутже на закаик п. М. Лапки присутні вложили 22.45, а з того 10 дол. на Пресовий Фонд „Українського Голосу", а 12.45 на Фонд Української Православної Колегії. Ось імена жертводавців:

По 1 дол.: Мих. Лапка, В. Грицюк, Ос. Галас, Мих. Жук, І. Мельник, Н. Притроцький, І. Клюс, Н. Бачинський, І. Лабчук, П. Вірста, О. Антічук, В. Леочко, І. Корбутяк, П. Корбутяк, М. Ґривінський, Н. Антічук; по 50 цт. о. В. Кудрик, Галя Кулик, Н. Кидик, Н. Торський, М. Кавка; по 25 цт.: пані В. Лапка; по 20 цт.: пані М. Жук. Дрібні жертви 4 дол.

Жертводавцям Щире Спасибіг, а Громаді Божого Благословення і гарного успіху в початому Святому Ділі.

Н. Н.

НА ВЕСІЛЛЮ В ПАНСТВА ДОБРОВОЛЬСЬКИХ.

(Гронлід, Саск.)

Дня 4 листопада ц. р. відбулося вінчання панни М. Погорецької з п. Г. Добровольським. Чесного шлюбу уділив о. Ілія Швець в українській православній церкві св. Вознесення. Весільна забава відбувалась в Народнім Домі, де п. Г. Добровольський є головою. Хочу сказати кількома словами, що весільна забава відбулась дуже примірно, бо п. Г. Добровольський самий є примірним бо від молодих літ він посвятив себе на працю і на добро українському народові. У місцевій громаді працював щиро і чесно і заслужив собі на пошану і честь.

На знак громадської заслуги і любови вручено йому від трох організацій прегарний дар на добрий спомин. Дар вручила голова жіночого товариства пані А. Паньчишин і голова церковної громади п. К. Копичанський.

Після обіду о. І. Швець подякував усім гостям за так примірну забаву і побажав молодим і усім гостям многих літ і надмінин, щоби не забути й за нашу пресу „Український Голос" і „Вістник". По довшій забаві п. К. Копачівський заняв слово і пояснив значіння нинішнього вінчання і ціль нашої преси і завізвав ширими словами, щоби зложити дар на нашу пресу. Весільні гості радо погодилися, бо саля загуділа оплесками на знак згоди. На секретаря збірки п. Копачівський покликав п. Г. С. Добровольського і оба занялися збіркою. Збірка пішла успішно, бо за кілька хвилин зібрано $20.15. Жертвували:

По 1 дол.: Г. Добровольський, пані М. Добровольська, П. Томашевський, В. Добровольський, В. Боднарчук, пані Д. Паньчук; по 70 цт.: Г. Костинюк; по 50цт.: М. Костинюк, пані К. Костинюк, П. Кашталянич, І. Романюк, А. Венцир, К. Паньчук, М. Ткачик, А. Пасека, М. Добровольський, П. Боднарчук, о. Ілія Швець, К. Копачівський, пані А. Копачівська, Г. С. Добровольський, пані А. Добровольська; по 40 центів А. Козак; по 25 цт.: пані Т. Ткачик, В. Паньчишин, Н. Антонишин, пані З. Антонишин, Ю. Смитанюк, А. Ниввиранський, Ун. Гайс і. Добровольський, Р. Ґорчинський, С. Добровольський, С. Возняк, пані М. Романюк, пані А. Козак, М. Мазга, В. Яремій, пані Д. Яремій, М. Шиловидо, І. Паньчишин, пані А. Паньчишин; пані Ф. Венцир 20 цт.; пані І. Смитанюк 10 цт.

Щира подяка жертводавцям, а панству молодим многих літ, кріпкого здоровля і добрих успіхів у новім життю і народнім полю.

К. Копачівський.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА О. Т. А. ГОРБАЯ.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 1 дол.: Гр. Клапоущак, Іван Перхалюк, Анд. Стефанів, М. Бугера, Іван Якимишин, В. Малюта, П. Олійник, П. Яловега, Ю. Васелинчук, В. Лисак, В. Барабаш.

РОБЛИН (на фармах).

По 1 дол.: В. Лисак, М. Слюсар, Ст. Іронік, М. Цайко, П. Ірха, В. Капець, І. Лукач, Н. Панасюк, Ст. Гр. Стеба, Олекса Гаврилюк.

ҐРЕНДВЮ, МАН.

По 1 дол.: Д. Міщук, Д. Пуляк, Т. Комар, С. Яніцький, пані О. Котик, Д. Трембач, М. Ґубчик, А. Луцик, І. Барабаш, Г. Тисногуз, Г. Василишин, М. Котик, М. Кошалка, Г. Браніцький.

ЗБІРКА О. С. П. СИМЧИЧА.

КАГВІН, АЛТА.

По 1 дол.: Я. Матущак, Н. А. Мельник, А. І. Андрюк, М. Радомський, М. Середяк, Д. Середяк, П. Мельник, А. Коршман.

ЗБІРКА О. Є. ГРИЦИНИ.

ЄЛЛОВ КРІК, САСК.

По 1 дол.: Н. Войціховський, Ф. Бучковський, Д. Мазуркевич, М. Вербний, Ю. Кіндрачук, В. Сопатик, В. Войціховський, В. Кіндрачук, Т. Борса, Н. Романко, Т. Попіль, В. Гвук, Е. Білокуро, М. Борса, Е. Слонецька, Вікторія Мазур, Н. Мантика, Р. Новак, Р. Щигель, В. Шевчук, Н. Дорош, І. Грпневич, М. Добровольський, Е. Сорожівський, І. Новак, П. Дралак, І. Дорош, С. Ковбель, Ю. Кухта, А. Борса, А. Войціховський, Р. Зіп, Т. Гриба, Ю. Борса, А. Романів, Е. Шеремета.

По 50 цт. Гр. Костюк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Го. Василіва

СІЧЕНЬ.

9 Неділя — Смокі Лейк.
14 Новий Рік. — Беліс
16 Неділя — Ворспайт
18 Навеч. Богоявл. — Беліс
19 Богоявл. 7 год. рано — свяч. води — Смокі Лейк.
8.30 рано свяч. води — Осетна
10 год. рано свячення води — Радвей
1 по пол. свяч. води — Еґрімонт
2.30 попол. свяч. води — Редвотер
Вечірня і св. води 4.30 по пол. — Федора
20. Собор св. Івана Хр. — Тудор
23 Неділя і св. води — Калмар
Вечірня і св. води 3 год. по пол. — Торобі
30 Неділя — Радвей
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

СІЧЕНЬ.

2 Неділя — Рама
7 Пятниця. Різдво Хр. — Вимер
8 Субота. Собор Пр. Бог. — Клейр
9 Неділя. Стефана — Фостон
14 Пятниця. Новий Рік — Дробот
16 Неділя — Бюкенан
19 Середа. Йордан — Маморнці
23 Неділя — Курокі
Адреса: Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

СІЧЕНЬ.

2 Неділя — Єлов Крік
7 Пятниця. Різдво Христове. — Ст. Джулієн, 5 год. рано. Вакав, 9 год. рано.
9 Неділя. св. Стефана — Саскатун.
14 Пятниця. Новий Рік. — Тарнопіль
16 Неділя — Кадворт
18 Вівторок. Навечеріє Богоявлення — Вакав.
19 Середа. Богоявлення. — 4 год. рано Ст. Джулієн. 10 год рано — Смітс.
23 Неділя — Саскатун.
30 Неділя — Єлов Крік. Алвена.
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ.

2 Неділя — Шелвелей
7 Пятниця. Різдво Хр. — Ґрендвю
8 Субота — Дрифтінґ Ривер
9 Неділя (Стефана) — Етелберт
14 Пятниця. Новий Рік — Роблін на фармах
16 Нед. Ґілберт Плейнс
19 Середа Богояв. Госп. — Ленард
23 Неділя — Шортдейл
30 Неділя — Петлюра
Почт. скринка 54. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Ґлинського

СІЧЕНЬ

2 Неділя — Сеньків
7 Пятн. Різдво Христове — Вайта
8 Субота Пресв. Бог. — Толстой
9 Неділя. Превм. Стефана — Ґарлентон
14 Пятниця. Новий Рік — Толстой
16 Неділя — Пембіна
19 Середа. Йордан — Роза
23 Неділя — Сірко.
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

СІЧЕНЬ:

2 Неділя — Кобзар.
7 Пятниця — Різдво — Сван Плейн
8 Субота — 2. День Різдва — Мейбридж
9 Неділя — Гаес.
14 Пятниця — Новий Рік — Ервуд
16 Неділя — Годсон Бей Джонкшин
19 Середа — Йордан — Арран
23 Неділя — Сторджис
30 Неділя — Норквей
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уліна

СІЧЕНЬ;

2 Неділя Отців — Іст Селкирк
7 Різдво Христове — Брендон.
8 Собор Богор. — Селтон
9 Неділя. Первм. Стефана — Тиндал
14 Обр. Господне. Новий Рік — Ст. Мартин
16 Неділя — Портедж ля Прейрі
19 Богоявл. Господ. — Паплар Парк
23 Неділя Дуфрост.
Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіпкевича.

СІЧЕНЬ:

2 Неділя — Гонеймун
7 Різдво Христове — Принс Алберт
9 Неділя св. Стефана — Принс Алберт.
14 Новий Рік — Сембург
16 Неділя — Сембург
19 Богоявл. (Йордан) — Шипман
23 Неділя — Принс Алберт
30 Неділя — у о. Є. Грицини.
Адреса: 554 — 7-ма авн. Іст. Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ 1944.

1	С	19	Грудень 1943. Преп. Іллі
[illegible]	Н	20	Нед. св. Отців. Свящ. Гнатія
3	П	21	Муч. Юліяни Никомия.
[illegible]	В	22	Вмч. Анастасії, Теодотії.
[illegible]	С	23	10 муч. в Криті, Павла еп.
[illegible]	Ч	24	Святий Вечір
7	П	25	Різдво Ісуса Христа
8	С	26	Собор Пресв. Богородиці
9	Н	27	Стефана Первмч. Нед. по Р.
10	П	28	Св. 20,000 муч. вНиком.
11	В	29	14,00 дітей убитих Іродом.
12	С	30	Муч. Анисії діви, преп. Тео.
13	Ч	31	Преп. Меланії Рим.
14	П	1	Січень 1944. Укр. Нов. Рік.
15	С	2	Преп. Сильвестра Печер.
16	Н	3	Нед. перед Богоявл. Малахії
17	П	4	Собор 70-ти Апостолів.
18	В	5	Св. Вечер Йордан. Піст.
19	С	6	Йордан (Богоявлення Госп.
20	Ч	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Преп. Григорія Печерського
22	С	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	Н	10	Нед. по Богов. Григорія еп.
24	П	11	Преп. Теодосія Великого
25	В	12	Сави арх. Серб., мч. Тетіяни
26	С	13	Мч. Ермила і Стратоника
27	Ч	14	Св. Отців вбитих в Синаї
28	П	15	Преп. Павла Тивейського
29	С	16	Поклін кайданам ап. Петра
30	Н	17	Нед. 32. Преп. Антонія Вел.
21	П	18	Св. Атанасія і Кирила арх.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина

[illegible]

2 Неділя — Січ
7 Пятниця. Різдво Ісуса Христа — Сенд Лейк. Всеночне, 6 год. рано Служба Божа — 7.30 в рано.
8 Субота. Собор Пр. Богородиці. — Виста
9 Неділя — Стефана — Росборн.
14 Пятниця. Новий Рік — Менол
16 — Неділя — Енгусвил
Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. П. Симчича

СІЧЕНЬ.

2 Неділя — Гемлин
7 Пятниця. Різдво Христове. — Виллінґдон (6.00 рано)
8 Субота Соб. Богор. — Лужан
9 Неділя — Стефана — Кагвін
14 Пятниця. Новий Рік. — Сучава
16 Неділя — Пено
19 Середа — Богоявлення Господнє — Завалля (4.00 рано).
20 Четвер. С. І. Хрест. — Гемлин
23 Неділя — Ендрю.
Адреса: Скринка 83, Виллінґдон.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ 1944.

2. Нед. св. Отців. Гол. 4. УЄ (7) Ів. 20: 1—10. Літ. Ап. Жид. 11: 9—10, 17—23, 32—40. Єван. Мат. 1: 1—25.

7. Пят. Різдво Христове. УЄ Мат. 1: 18—25. Літ. Галат 4: 4—7. Єван. Мат. 2: 1—12.

8 Суб. Собор Богор. УЄ Мат. 2: 1—12. Літ. Жид. 2: 11—18. Єван. Мат. 2: 13—23.

9. Нед. Стефана. Нед. по Різдві. Гол. 5 УЄ (8) Ів. 20: 11—18. Літур. Діян. 6: 8—15; 7: 1—5, 47—59. Єван. Мат. 21: 33—42.

14. Укр. Новий Рік. — Василія. — УЄ Ів. 10: 9—16. Літ. Ап. Колос. 2: 8—12 і Жид. 7: 26—8: 2. Єв. Луки 2: 20—21, 40—52.

16. Нед. перед Богоявл. Гол. 6. УЄ (9) Іван 20: 19—31. Літ. 2 Тим. 4: 5—8. Єв. Мар. 1: 1—8.

19 Середа. Йордан. УЄ. Мар. 1: 9—11. Літ. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єван. Мат. 3: 13—17.

20. Четвер. Івана Хрест. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1—10. Єван. Івана 1: 29—34.

23 Нед. по Богоявл. Гол. 7. УЄ (10) Іван 21: 1—14. Літ. Ап. Ефесян 4: 7—13. Єван. Мат. 4: 12—17.

30. Нед. 32 по Зел. Св. Голос 8. УЄ (11) Іван 21: 15—25. Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9—15. Єван. Луки 19: 1—10.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1944. ЧИСЛО (518) 2

ПОЛЯКИ ЖУРЯТЬСЯ.

Тепер, коли большевики посуваються на захід, поляки щораз більше журяться. Виходить, що про польську справу можуть рішати виключно большевики, чи як по урядовому говориться, Росія, а полякам відомі загальні російські пляни. Большевики стоять при тім, що українські і білоруські землі, які мала Польща, мали би перейти до Росії, а поляки дістали би Східну Прусію. Розуміесь, що коли б большевики увійшли в дійсну Польщу, то справа могла би піти ще іншим ходом.

Вернон Бартлет в Лондон Нюз-Кроникл каже, що коли буде ласкава воля в совітського уряду, то позволить польському урядови, що на вигнанню, вернутися до Польщі. Взагалі Польща може вийти з війни так, як не сподівалися.

ГОЛОСИ БЕРЛІНУ.

Нині вся увага світа звернена на німецько-російську боротьбу. Дехто думає, що коли німці будуть дальше відступати, то Росія може забрати Румунію і Балкан. А недавно кореспонденти винесли з Берліна таку німецьку заяву:

„Вислід теперішньої війни залежить тепер від боротьби на Сході, а не на боротьбі в Італії, або на другім фронті. Коли світ довідається, яку величезну масу людей і военного матеріялу Росія кинула на военний фронт, то дуже здивується. На Сході нема тепер в дійсности фронту — таке там положення. Лише військові кватири розумять, яке там положення".

Дальше німці заявили, що вони будуть продовжувати оборонну тактику, отже будуть поволи відступати.

ЩО З НІМЦЯМИ РОБИТИ.

Бувший стейтський амбасадор в Німеччині, Джеймс Джерард, заявив недавно, що з кінцем війни треба повісити 10,000 передових німців, що найбільше провинилися проти цивілізації. Та і того, казав він, не досить, а треба розбити Нимеччину на маленькі держави.

БЕНЕШ В МОСКВІ.

Едвард Бенеш, президент чехо-словацького уряду на вигнанню, виїхав з Москви до Лондону 23 грудня, 1943. Він був в Москві, щоби затвердити чехословацьку та російську угоду.

КОМУНІСТИ ПРОТИ КОРОЛЯ.

Комуністи, які належать в Італії до Комітету Освободження, загрозили, що виступлять з комітету і будуть провадити самостійну роботу, коли комітет не буде стояти сильно за тим, щоби цілком усунути італійського короля.

ВБИЛИ ДАНСЬКОГО КОМУНІСТА.

Доносять в Стокгольму, що німці розстріляли данського комуністичного провідника, Віктора Ларсена, та його товариша, зловивши їх засідкою в Копенгагі.

ДАВ СТАЛІНОВИ ПОЧЕТНИЙ ТИТУЛ.

Італійський король дав Сталінови почетний титул Лицаря Анунціяти, через який Сталін став свояком короля.

Всім нашим Передплатникам, Читачам та всему Українському Народові засилаємо побажання Щасливого Нового Року!

Редакція „Вістника".

„НОВОРІЧНІ РІШЕННЯ"

НОВОРІЧНЕ БАЖАННЯ для всего кращого чуємо всюди. І це привело мене до думки, щоби рішити краще жити з НОВИМ РОКОМ, і я рішив: краще вдягатися, краще їсти, краще працювати, КРАЩЕ ДУМАТИ і краще спати.

Дальше рішив я читати кращі книжки і часописи . . .

Поглянув я на „Український Голос" — виглядає досить добре. Поглянув тоді на „Вістник" — матеріял і друк в нім добрі, але папір не дуже добрий. Тоді рішив я поправити папір для „Вістника", себто написати оце до „Вістника", післати „Вістникови" пятьрічну передплату наперед і просити, щоби друкували „Вістник" на ліпшім папері.

„Вістник" є морально науковий і як такий має бути на гарнім папері, тоді буде ще кращим, ніж тепер. Ми оправляємо річники „Вістника" в книги, а ці книги будуть історичні на довгі віки, і як такі мають бути на добрім папері.

А. Е. Білінський.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Думку і постанову п. Білінського треба вважати дійсно здоровою і дуже гідною думкою і постановою, якою починати Український Новий Рік. Коли б подібні постанови зявилися всюди між українським загалом — в одиниць, в громад, то яку велику працю можна би виконати впродовж 1944-го року, який тепер починається. Це дійсно був би Новий Красший рік! А того треба!

Коли п. Білінський забирається поправити папір „Вістника", то треба це розуміти так, що це він зробить при допомозі багатьох таких, як він сам. Він вже зложив 5 дол. передплати на „Вістник" — наперед, а коли б таких багато знайшлося, тоді можна б мати і красший папір, а деколи добрі ілюстрації, що мали би окреме значіння.

Від себе Редакція „Вістника" бажає п. Білінському з Українським Новим Роком, щоби його заміри і постанови виросли в Велике і Славне Діло!

ЦЕНЗУРА В АРҐЕНТИНІ.

Тепер в Арґентині заведено строгу цензуру над ґазетами. Головно заборонено писати проти християнської моралі такого, що є проти добра держави і того, що взагалі баламутить людей. А чужі кореспонденти мають показувати урядови, які вони вісти висилають.

ПОМЕР ДЕЙФО.

В неділю 9-го січня ц. р. помер в Винніпеґу головний редактор Винніпеґської Фрі Прес, Джан Веслей Дейфо, проживши 77 літ. Журналістичну працю провадив він понад 60 літ, отже був патріярхом між канадійськими журналістами. Його знали і поза Канадою, а в Канаді дістав почетні титули від чотирох університетів. З його словом числилися, як з авторітетним словом.

В неділю, коли вмер, ще працював при столі, поки не заслаб на кілька годин, що закінчилось його смертю.

Від 1892 до 1901 був він редактором Монтреал Гералд, а після того став редактором Фрі Прес, де був редактором цілий час.

ЛІКАР ВІДОБРАВ СОБІ ЖИТТЯ.

Др. Дж. Джей, 56-літній, відобрав собі життя в Байон, Н. Дж. Лікарем був 36 літ. Він напустив до кімнати ґазу яким світиться, взяв собі якогось опиняючого лікарства, а тоді застрілився, піславши кулю в голову. Він кілька годин передтим вислав лист до свого брата, де каже, щоби брат подбав про його похорон. Його жінка вмерла перед двома літами і він жив сам оден. Дітей в них не було.

ЗГОРІЛО СЕМЕРО ДІТЕЙ.

З Матан, Квебек є вістка, що там згоріло семеро дітей Котів, такого віку: 13, 11, 10, 6, 4, 3 роки й одно 9 місяців. Мати з 14-літним хлопцем, втікли, попеклися небагато. Батька не було вдома. Причина вогню невідома.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Ню Торонто, Онт. — 16 січня.
Вал Дор, Кве. — 19—23 січня.
Руан-Норанда, Кве. — 25—30 січня.
Кирклєнд Лейк, Онт. — 1—3 лютня.
Тимминс, Онт. — 4—6 лютня.
Смут Рок Фалс, Онт. — 9—10 лютня.
Ансонвил, Онт. — 12—13 лютня.
Содборі, Онт., — неділя, 20 лютня.
Торонто, Онт. — неділя 27 лютня.
Гемилтон, Онт. — неділя, 5 березня.
Престон, Онт. — неділя, 12 березня.
Вотерфорд, Онт. — неділя. Вечірня
Вотерфорд. Онт. — неділя. Вечірня й Свято Шевченка — 12 березня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Мсцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗНАЧІННЯ СИМВОЛІВ І ЦЕРЕМОНІЙ.

Символи — це річи і знаки, які пригадують нам інші важніші річи. Так хрест є символом християнства; державний прапор є знаком державности.

А церемонії — це звичаї й обряди, які люде виконують в святочних і взагалі поважних хвилях і які в великій мірі є також символами.

Символи і церемонії в релігії, це тіло, в яких релігійний дух проживае.

Жиди, що мають найстарші релігійні Символи і Церемонії і тисячами літ досліджували їх значіння, говорять ось що про їх значіння.

— Відомо вам, що в Єгипті вода Нілю виступаючи з берегів заступае дощ. Крім того люде покопали каналя, якими розпроваджують воду в віддалені сторони для наводнювання поля.

— Зрозуміло отже, що вода Нілю без тих каналів була би для поля безкористи. Подібно справа маеться з Торою[1]) і Міцвотом[2]). Тора, це могуча ріка, що від старинних віків пливе через життя жидівського народу.

— Однакож вона не принесла би користи, не витворила би духового поступу, ні морального піднесення, коли б не було Міцвоту, що розпроваджуе цю божеську воду до домів, до сердець і до розуму кождого члена народу, звязуючи всі відтінки і чинности практичного життя з духовними правдами релігії.

— Є це найбільшою помилкою, опертою на повнім нерозумінню людської природи, казати, що чоловік може жити в світі самих думок і може обійтися без Символів, які дають думкам тревалу і видну форму. Міцьот є власне драбиною, що вяже небо з землею.

— Тефілін[3]) між іншим містить в собі заповідь: „Ти повинен любити Господа Бога твого цілим серцем, цілою душею і цілою можистю" — І його кладеться на чоло, як місце думки, а також на руку — інструмент ділання, проти серця, як місце почуття. Це робиться на те, щоби пригадувати, що всі наші думки, почування і вчинки мусять годитися з волею Бога.

Цей звичай виконуваний щоденно більше причинився до заховання і поширення морали нашого народу, ніж всі вчені книжки про етику[4]), написані нашими релігійними фільозофами.

(М. Юнг).

[1]) Тора, або Тойра — жидівський релігійний закон.

[2]) Міцвот (число одинокє — Міцва) — релігійні обряди і церемонії, або закон про обряди.

[3]) Тефілін — скриночка, яку жиди при молитві причеплюють на чоло і ліву руку.

[4]) Етика — наука про мораль.

ВСЕВІДЮЧИЙ БОГ.

Прийшов чоловік до склепу купити щось там. Побачивши, що властителя склепу нема, а є тільки його малий послугач, каже до него:

— А досип там понад міру, Івасю; твого пана нема при тобі, то можеш це зробити безпечно

— Мій Пан є все при мені, — відповів Івась, показуючи пальцем в гору, на небо.

ЛІТАК РОЗБИВ ДІМ.

В Вінсенніс, Інд. військовий літак впав на фармерський дім, причім згинуло двох летунів і фармер з жінкою. Всі вони погоріли.

РОЗУМ — ВИЩЕ ВСЬОГО.

Соломон, син Давида, був великим мудрецем Старинного Світу. Коли імена других тодішних мудрців забулися, імя Соломона живе між людьми донині.

Мудрість Соломона починалася від того, що він шукав мудрости. Вн збирав і нагромаджував її. Він бажав її, як суха земля цілющої води.

В Гаваоні явився Господь в сні Соломонови і сказав: „Проси в мене, що мав би я тобі дати!"

Соломон був тоді молодим ще чоловіком. І він сказав:

— Боже, ти поставив мене царем на місце батька мого, але я ще молодий і не знаю ні виходу, ні входу. То ж дай слузі твому розумне серце, щоб йому правити народом твоїм і вміти розбирати між добрим і лихим.

І подобалась Богу Соломонова просьба і Бог сказав:

— За те, що ти просив такого, а не просив довгого віку, ані багацтва, ані смерти ворогів твоїх, а просив розуму, щоби вміти судити, я вволю твоїй просьбі: даю тобі мудре й розумне серце, так, що рівного тобі ні перше тебе не було, ні послі тебе не звиться. Та ще й тим, чого не просив еси в мене, наділю тебе: і багацтвом і славою. І коли ходити будеш дорогами моїми, я дам тобі і вік довгий. (1 Кн. Царств, 3).

Розум стоїть висше всього. Він очи, він душа життя.

Що ж це розум? Щож це мудрість?

Є сила, що здобувае майно, але вона не мусить бути розумом. Майно можна здобувати неправдою. Його можна здобувати рабунком, насильством, ошукою людей. До здобування майна може вести чоловіка дурнота і нерозумна жадоба багацтва.

Є сила, що здобувае панования над другими, але вона не мусить бути розумом. Та сила може бути жорстокістю..

Початок Мудрости — страх Божий.

Розум, це те, що відріжняе правду від неправди, гідне від негідного, добро від зла.

Мудрість, це та сила, що дає чоловікови змогу гідно орудувати тим, що він має.

Розум і мудрість, це ясна і права стежка життя, що кінчиться перед Престолом Найвисшого. Хто ж такою стежкою поступае, тому належиться і майно, і сила і довге життя. Бо скарбів, які буде мати, буде він вживати на благословенні цли.

НЕ ЗАНЕДБУЙТЕ ОБОВЯЗКУ.

Один батько взяв свого пять-літнього синка і пішов з ним в поле на прохід. День був гарний, погідний, отже батько ляг на траві, аби відпочати, а хлопчик бавився коло нього. Сон склеїв батькови очи і він уснув, а коли пробудився — дитини не було. Він почав клицати її по імени — але дарма. Страх огорнув батьківське серце. Він почав бічи в одну сторону і вкоротці опинився над берегом пропасти. Поглянув вділ — і зaридав гірко: в долині на камінню виднів свіжий труп любої дитини.

Таке нераз повторяеться у вихованю дітей. Родичам байдуже про дітей, наче б ті родичі спали. Не дбають про менших, а ще більше не дбають про старших. Діти блукають, куди хочуть — по моральних бездорожах, понад моральні пропасти, а родичам байдуже. Аж коли їх син, чи дочка опиниться на дні пропасти, починають журитися і нарікати.

КИЇВ.

Київ належить до найстарших осель на Україні, він повстав давно, в передісторичних часах. В чужих письменних творах згадуесь Київ досить давно під іменами Кіова, Кувва, Куяба, Хуц, Хунінград і др.

Київ збудований на перехрестю важних торговельних доріг, тому завсігди він мав велике значіння.

Є переказ, що було трьох братів — Кий, Шек і Хорив, і Кий став основником Києва. Є також давне оповідання, що Кий був перевізником на Дніпрі.

Київ був могутньою столицею Української Держави на початку 11-го віку. Нераз вороги його пустошили, як половці в 11—12 вв., Андрій Боголюбський 1169, Рурик Ростиславич 1203, татари 1240 р. Прийшло було до того, що в 1246 році Київ мав всього 200 домів.

По спустошеннях знов розвивався і набирав значіння. За недавної української влади був знов столицею Української Держави.

Недавна статистика подае населення Києва на 513,650 мешканців, з того 42.2 процент українців, 24.4 москалів, 27.3 жидів, 2.7 поляків.

Головні части Києва: 1. Старий Київ, 2. Липки. 3. Печерськ. 4. Лукіянівка. 5. Поділ. 6. Звіринець.

До старинних київських церков належить Софійський Собор з 1017 р., Десятинна Церква (фундамент з 986—996), церква Ірини (1037), Києво-Печерська Лавра й церкви: Михайлівська, Видубицького монастиря (1088) та Золотоверхого монастиря (1108) і др.

Яке лихоліття переживае нині Київ, почавши від розпаду Росії 1917 р., годі собі нині уявити. Тай не тілько Київ, але ціла Україна, від коли добрі люде висвободили її від українців і дальше висвободжують.

МОЛИТВА І СЛОВА.

Одному чоловікові приснилося, що він лишився по Богослуженню в церкві зі старшим братом і помагав йому погасити свічки і таке інше. Нараз поглянув в гору і побачив під самою стелею, в копулі, багато пташок, які літали попід стелю, але не могли попасти в мале віконце, яке було отворене.

— Що то за пташки? — спитався чоловік здивовано старшого брата. — Я їх підчас Богослуження не бачив.

— Певно, що ні. — відповів старший брат. — Бо то не пташки, а деякі з молитов, які були тут сьогодня відмовлені.

— Як це розуміти?

— А так, що лише деякі з них дійшли до Бога. Інші ж остали в церкві, під стелею, бо вони були лише порожними словами, які походили з уст, а не з серця. А такі молитви висше стелі не підносяться.

В ЧИМ ЛИХО.

Американський мислитель Емерсон одного разу сказав:

— Лихо є в тім, що ми уважаемо, аби наш сусід не обманув нас, а ні, щоб ми не обманули сусіда.

Коли б всі ми робили нашим ближнім тільки добре, то не було б тої ненависти, яка є тепер.

НЕБЕЗПЕЧНО.

Один богатий чоловік, великий скупар, сказав одного разу до свого пароха:

— Ох, як би я хотів забрати свої гроші з собою на другий світ.

— Небезпечно, — каже священик. — Можуть стопитися...

ВЧИ ЛІНИВОГО НЕ МОЛОТОМ, А ГОЛОДОМ.

(За Стороженком).

Багатому чоловікови післав Бог чимало діточок. І всі покірні, трудящі, помагають батькови й матері в роботі; тільки одна дочка — Палажкою звали — вдалася така лінива що ви такої ще й не бачили. Тілько сидить зложивши руки. Ні води не принесе, ні корови не видоїть.

А дівка така, що здаеться — за двох зробить. Висока, чорнява, дуже гарна була.

Та може вона й не була би така лінива, коли б батько й мати так її не любили. Ніколи й лихого слова не скажуть, а щоби вдарити ліниву дочку, щоби бралася за роботу, то і не згадуй.

— Донечко моя — каже бувало батько — чому ти нічого не робиш? Яка з тебе господиня буде? Кому буде треба такої, як ти?

То мати зараз обороняе:

— Годі тобі, чоловіче, чому ти вчепився дитини? Як до чого прийдеться, то з неї буде гарна господиня. А тепер вона не чужий хліб їсть, а наш.

Вже Палажчині приятельки давно повиходили заміж, а до неї ніхто старостів не засилае, хоч дуже вона гарна. Тай багата. Та всі знають, що вона лінива.

Думав батько, думав, що йому робити з ліниво дочкою тай каже:

— Коли б знайшовся такий чоловік, що привчив би її до праці, але не биттям, то я дав би йому і поля багато і коров і ще чого.

От і знайшовся такий чоловік з другого села — приїхав до Палажчиного батька і сина з собою привіз. Гарний хлопець, дівчині під пару.

— Віддай — каже — твою дочку за мого сина, а побачиш, яка буде з неї господиня.

— Добре — каже Палажчин батько — віддам, та одно: щоби ти не бив моеї дитини.

— І пальцем не доторкнусь — каже чоловік.

Справили весілля і повіз свекор свою невістку до себе.

Другого дня ціла родина прокинулась і всі взялися до роботи. А Палажка не вставала. Довго переверталась, а як обридло, то встала, сіла коло вікна тай дивиться в вікно на вулицю. І дуже рада, що ніхто її до роботи не заставляе.

На обід зібралися всі до хати, поставили на стіл борщ. От свекор питае:

— А хто що робив?

Всі розказують, що хто робив, а Палажка мовчить.

— А ти Палажко що робила? — питае.

— Нічого не робила — каже Палажка — в мене такий звичай, що я нічого не роблю.

— Коли нічого не робила, то і їсти не будеш; бо в нас такий звичай, що хто не робить, той не їсть.

Просиділа Палажка цілий день в голоді. Нема рідної матері, щоби пожалувала.

На другий день сиділа-сиділа, а як вже дуже зголодніла, то вхопила відра (путні) і принесла води. Як посідали знов обідати, каже свекор:

— Хто що робив?

— Всі робили — каже свекруха.

— А невістка?

— Вона води принесла і кашу вимішала та сала накраяла.

— То дати їй води, грудку каші і кусочок сала.

Не наїлась Палажка тою кашею. Подумала, подумала, а там поволи взялась до роботи, як усі. І вже тепер добре їй.

Минув тиждень, минув місяць, а може два і каже Палажчина мати:

— Що то діеться з нашою дитиною? Може вона кулаками сльози втирае, може її товчуть і бють нещасливу... А досі й вісточки від неї нема. Хоч би ти чоловіче відвідав її.

В неділю поїхав батько до своеї дочки. І приїхав в таку пору, коли всі були в церкві, а сама Палажка була вдома.

— А що дочко, як тобі поводиться? — питае батько.

— Добре, тату — каже Палажка — дуже добре.

— А не бють тебе?

— Ні! Вони дуже добрі.

— Спасибіг їм! — каже старий, перехрестившись.

Сів батько на лавці і дивиться, як його дочка що робить — то води наливае, то за дровами побігла, то води принесла...

— Що то з нею сталося — думае — як вона такою стала? Колись вона і до печі не підійшла, а тепер така роботяща.

Аж вже і з церкви люде до домів вертаються. От Палажка тоді до батька:

— Тату, тату, мішайте кашу, бо тут такий звичай, що коли хто нічого не робить, то йому їсти не дадуть.

Батько став коло печі і мішае кашу.

Входить свекор і свекруха з дітьми:

— А що ти свате робиш?

— Та от працюю, щоби дали пополуднувати — каже Палажчин батько. Чув я, що в вас такий звичай, що хто не робить, тому не дають їсти.

Засміявся свекор і каже:

— Ну, ми тобі і без того дали би, бо не боїшся працювати. Я це знаю.

А вже як пополуднували і старі вийшли собі в сад поговорити питае Палажчин батько:

— Як ти свату навчив мою дочку працювати? Може бив її?

— Ні — відповідае свекор — такого не було. Я лише сказав, що хто не робить, той не повинен їсти, а більше не було нічого. А тепер сам бачив, яка роботяща.

— Та бачив!

— Отже коли бачив, то давай дочці те поле, ті коні і ті корови, що обіцяв.

Посміялися старі, а Палажчин батько каже:

— Як обіцяв, так і дам! На те ж я казав. А тебе я розумію: ти навчив мою дочку не молотом, а голодом.

Бог з тобою.

Коли огорне смуток душу,
День оповие чорна тьма,
Коли здаесь, що все кінчиться
І місця для життя нема;

Коли насильство, лють і злоба
Разом з неправдою спряглись
І проти тебе стали ті,
Що другами були колись;

Коли в борбі слабіють руки,
Ти спотикаешся тут-там...
Коли з Неправдою всі стали,
За Правдою ж стоїш ти сам;

Коли Зневіра застукоче
І скаже: Гостем нині я!
Коли Розпука відозветься:
Днесь я порадниця твоя!

Не піддавайсь покусам всім,
Держи ще кріпше чесну зброю!
З тобою Слушність — ти не сам!
Як з Богом ти, то й Бог з тобою!

П. В.

ХТО ВМЕР?

Було раз таке:

В одній громаді в місточку люде почали занедбувати церкву. Тому далеко, той хоче довше поспати, той мае деинде піти, той може і вдома помолитися, коли схоче...

Лінивство і байдужість, це душевні слабости і коли їх не лічити, вони набирають щораз більше сили і цілком опановують чоловіка.

Таке було і тут. Людей в церкві було щораз менше і менше, а вже одної неділі не прийшов ніхто.

Почав священик думати, що робити надумав: почав дзвонити в усі дзвони (а там було кілька дзвонів) і дзвонить та дзвонить не спочиваючи. Дзвонить пів години, дзвонить годину...

Коли дзвонення продовжувалося дуже довго, люде заінтересувалися.

— Щось мусить бути! — кажуть — якась важна подія сталася, або, що найпевніше, хтось визначний вмер.

Посходилися тоді коло церкви і питають священика:

— Невжеж щось сталося? Може вмер хто?

— А вжеж, що сталося — каже священик — хіба ви не чули? Не знаете хто вмер?

— Не знаемо.

— Отож я вам скажу... наша парохія вмерла! Церковна наша громада не жие! Я отсе дзвоню, щоби зійшлися люде і заспівали „Вічная память".

Ніяково стало людям. Вони аж тепер побачили і зрозуміли, яке значіння мае смерть громади, смерть організації. Вони зрозуміли, що це дійсна смерть — духова смерть, душевна смерть, культурна смерть.

Їм стало ніяково і від того часу церква була завсігди повною.

ВІД СМЕРТИ НЕ ВТЕЧЕШ.

Читаемо, що колись наші Козаки Запорожці ставилися до смерти, так, як ставляться лише великі мудрці.

— Нині, чи завтра вмерти, яка тут ріжниця — казали вони — коли смерти взагалі не минеш.

Є перське оповідання про смерть такого змісту:

В садах шаха працював молодий садівник. Нараз побачив він перед собою смерть. Перестрашений втік він до палати шаха і почав благати:

— Володарю, ратуй мене! Смерть шукае мене. Прошу тебе, дай мені найшвидшого коня, а я втічу від неї далеко-далеко — аж в Іспаган.

Шах вчинив волю садівника і той відїхав. А шах вийшов до саду. І бачить він, що смерть ще стоїть на однім місци. І шах запитав:

— Чому ти явилась мому садівникови?

Тоді смерть:

— Я дуже здивувалася побачивши твого садівника тут. Бо в моїй книзі написано, що я цеї ночи маю побачити його в Іспагані.

Виходить, що найрозумніше бути завсіди готовим на те, що мусить статися. Вічного Закону не обминеш. І не тільки це... Вір, що Творець Вічного Закону краще знае, як повинно бути.

СКОЧИВ З 27-го ПОВЕРХА.

В Ню Йорку скочив з 27-го поверху 75-літний банкир, Арон Бенеш. Він лишив записку, де каже: „Прощайте дорогі приятелі! Жалую, що мушу так зробити. Я старався стати здоровим, та не міг". Він слабував.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ.

Приготовання до загальної кампанії на Фонд Української Православної Колеґії поступають вперед. Докладний плян кампанії вже на укінченню, і в скорім часі буде поданий до загального відома В загальних рисах він представляється так.

1. Суму, яку намічено на Фонд Колеґії зібрати розподілено на провінції, на округи, які обслугують поодинокі священики, та на поодинокі громади. Іншими словами, назначено квоту, яку кожна провінція, кожний парафіяльний округ та кожна громада повинна зібрати, — подібно, як були назначені квоти підчас послідної Позички Перемоги

2. Гроші, зібрані на Фонд Колеґії, становлять Залізний Фонд Церкви і не сміють бути зужиті на жадну іншу ціль, як тільки на заснования Української Православної Колеґії, зглядно Українського Православного Духовного Семинаря.

3. Жертводавці можуть складати свої жертви не тільки готівкою, але також **бондами**, зглядно воєнними щадни- [illegible]

4. Кожний священик являється управителем кампанії в своїм окрузі та відповідає за її переведення і успіх. До помочі собі він орґанізує, в порозумінню з місцевими церковними урядами, або й на власну руку, залежно від обставин, — місцеві збіркові комітети, як рівнож заангажовує місцеві орґанізації чи товариства.

5. Загальна кампанія в кожнім окрузі, згляднo громаді, відбудеться так скоро, як тільки можна буде її підготовити.

6. В місцевостях, де ще нема зорґанізованих українських православних громад і де наші священики ще не доїзджають, або доїзджають дуже зрідка, але де є члени або прихильники Української Православної Церкви, — там збіркову акцію орґанізує та збірку започатковує наш Місіонар, Всеч. о. І. Кусий. Для провадження та завершення збірки в таких місцевостях Всеч о. Кусий покликує до існования місцеві збіркові комітети.

Виказ дотеперішньої Збірки на Фонд Колеґії.

Збірку на Фонд Української Православної Колеґії започатковано на окружнім церковнім зїзді в Ст. Джуліен, Саск., який відбувся 17—19 липня, 1943. Тоді на Фонд Колеґії зложили свої жертви слідуючі:

Василь Ґаук, Єллов Крік, Саск. (бонд)	$100.00
Василь Савчук, Тарнополь, Саск.	50.00
Михайло і Марія Гринюки, Миддл Лейк, Саск.	25.00
Василь Михайлюк, Ст. Джуліен, Саск.	25.00
Петро Зварич, Веґревил, Алта.	25.00
Інститут ім. П. Могили, Саскатун	25.00
Федь Гавриш, Алвена, Саск.	25.00
Олекса Бойчук, Ст. Джуліен, Саск.	10.00
Василь Буджак, Ст. Джуліен, Саск.	10.00
Д. І. Михайлюк, Ст. Джуліен, Саск.	10.00
Василь Лабач, Ст. Джуліен, Саск.	10.00
Ілько Гавриш, Батош, Саск.	10.00
Іван І. Луцюк, Вакав, Саск.,	10.00
Прокоп Божовський, Фиш Крік, Саск.	10.00
Іван В. Луцюк, Вакав, Саск.	5.00
Тома Боднар, Алвена, Саск.	5.00
Пізніше вплинули такі жертви:	
Григорій Климемко, Ґронлід, Саск. (бонд)	50.00
Збірка о. Г. О. Василіва в Келґарі, Алта.	15.00
Збірка о. В. Кудрика в Фишер Бренч, Ман.	12.45
Збірка о. Г. О. Василіва у Восетна, Алта.	11.00
Збірка о. С. П. Симчича у Вастео, Алта.	10.00
Пані Анна Котелко, Карпентер, Саск.	10.00
Збірка о. Г. О. Василіва у Федора, Алта.	9.50
Разом	472.95

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXVII.
Рік церковний.

Час людського життя ділиться на будені хвилі і святочні.

І сам звичайний рік ділиться порами року на інший зміст, на іншу працю, на інші вражіння.

А що чоловік складаєсь з тіла і душі, тому має його життя лад звичайний і лад святочний, або — Рік звичайний, горожанський і Рік церковний.

Подібний поділ часу був в ріжних нехристіянських народів. В давних Єгиптян деякі дні і пори року були присвячені релігійним ціллям; Греки і Римляне мали Рік горожанський і Рік святий. Давні Німці і Словяне час подібно ділили. І в Старім Завті було двояке численя року — горожанський рік зачинався місяцем „Тішрі" в вересни, а церковний „Нізан" в березни.

З усего того бачимо, що в самій людській природі є потреба ділити час на звичайний і релігійний.

Поділ Року церковного.

Церковний наш рік складається найперше з днів посвячених почитанню Бога, Діви Марії та Святих. Відповідно до того ділимо такі дні на:

1. **Свята (празники) Господські** — присвячені почитанню Бога. В такі свята згадуються події звязані з особами Святої Тройці.

2. **Свята Богородичні** — присвячені почитанню Діви Марії.

3. **Свята більших („нарочитих") Святих** — коли пригадуємо життя Святих і їх працю для слави Божої і добра людей. А дальше:

4. **Пости, Постні дні** — коли чоловік повинен старатися піднести себе морально, поправляти себе, наближати себе до праведности — до Бога.

5. **Дні заупокойні** — присвячені згадці всіх померших членів Церкви.

Щож до Свят (Празників), то ті діляться на **Подвижні** (рухомі) і **Неподвижні** (нерухомі) — себто ті, що зміняють час, як Великдень, і ті, що часу не зміняють (в місяци), як Різдво.

Ось так представляється Церковний Рік нашої Української Православної Церкви (також греко-католицької Церкви, що є в дійсности Православною Церквою).

Неділя — її повстання.

Одним з Святих Днів, що найчастіше повторяється і є найдавнішим між всіми Святими Христіян, є **Неділя**, що заступила давну Суботу.

Вже в найдавніших народів був поділ на шість днів для праці і семий для душевних потреб. І в Старім Завіті сказано. „Памятай день суботний святочно переводити (святити) шість днів працюй, а в семий день, що є Суботою (Спочинком) Господу Богу Твоєму, не сповняй жадної праці.. (2 Кн. Мойсея 20: 8—10).

Сказано в Біблії, що Бог творив світ шість днів, а семого спочив, перестав, отже „суботники" виводять від того семого дня суботу, яка нібито нерозривно повторяєсь від початку світа до нині.

Такі виводи не мають нінкої розумної основи. Раз, що Жиди зявилися на світі аж понад 3000 літ по сотворенню світа (коли брати на біблійний рахунок), отже хто за них рахував суботу одну за другою в тім часі?

Батьком жидівства був Авраам, що родився десь коло 3258 р. по сотворенню світа. Він вийшов з своєю родиною з Месопотамії між інші народи, жив там окремо, не мішався з іншими людьми і так з Авраамової родини повстав жидівський нарід.

А субота згадуєсь в Біблії аж коли Жиди вийшли з Єгипту і жили в пустини, за часів Мойсея, отже яких 400 літ по Авраамови (Мойсей родився коло 3683 р. від сотворення світа) І виходить, що тоді субота, як семий день відпочинку, лише вводилися, бо читаємо:

„І каже Мойсей: Їджте сьогодні, бо сьогодня субота Господеви, нині не знайдете сього (манни) в полі. Шість день збирайте, семого ж дня субота, не буде його. І сталося, що повиходили декотрі з між людей збирати, тай не знайшли"... — (2 Кн. Мойсея 16: 25-27).

З пригадок Мойсея, що це субота, виходить, що вона лиш встановлялась, була ще надто новою встановою. І не згадує Мойсей, що це субота з тих субот, які тягнуться нерозривно від сотворения світа, але каже просто „Шість днів збирайте, семого ж дня субота"... Йому ходить про такий лад, щоби кождий семий день був посвячений Богу.

І в 3 Кн. Мойсея знов згадуєсь субота, як нова встанова, як пригадка: „Шість день можна вам працювати, а семого дня на спочинок, на святий збір" — (3 Кн. Мойсея 23: 3). Отже важне, на що кладеться натиск, то семий день.

Христіяни перенесли семий день з суботи на неділю маючи до того багато важних причин. Найважніше, що Христос воскрес в неділю. Дальше зявлявся Христос Апостолам по воскресенню в неділю. І Дух Святий зійшов на Апостолів в неділю.

Вже Апостоли поважали день недільний, бо читаємо в Діяннях Апостолів: „Первого ж дня в тижни, як збірались ученики на переломлення хліба"... (Діян. 20: 7). Також пише ап. Павло до Коринтян: „Первого дня в тижни нехай кожен з вас у себе складає, щоб не тоді, як прийду, складку робити"... (1 Кор. 16: 2). Це була складка на поміч убогим христіянам, отже мала вона переводитись на церковнім зібранню „першого дня в тижни", отже в недлю.

Церковні письменники, що були зараз по Апостолах, говорять про неділю, як про загально принятий святий день між христіянами їх часів.

Субота, як її розуміють нинішні „суботники", неможлива і через те, що в ріжних сторонах світа дні починаються не в той самий час, отже як тоді „суботницьку" суботу точно означувати? А на далекій півночі день триває без перерви цілі місяці, а таксамо і ніч — колиж там суботу починати, а коли кінчати?

Святковання важне тим, що воно святкования, без уваги на те, який для нього постановлений лад. Святкования важне, коли воно гідне і щире. Великдень буває в ріжних часах, та хіба він не одинаково святий? І в Старім Завіті були свята рухомі (подвижні), що були раз скорше раз пізніше, але це не зменшало їх значіння.

Щож до неділі, то за нею є важні події з життя Христа і це надає їй окремого значіння — **вона є днем Христового Воскресения.** Як же можна би в суботу святкувати Христове воскресения, коли Христос воскрес в неділю? Як святкувати в суботу зіслання Духа Святого, коли воно було в неділю? А це важні події — христіянські події!

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ В ІНСІНГЕР, САСК.

Церковна Громада Успення Пр. Богородиці в Інсінгер („коло Льорі") заснована 1907 р. і за час свого існования зробила видний поступ.

Церква гарно в середині приприкрашена. Тепер справлено нові ризи, Кіот, свічники, чашу і помальовано церкву в середині і знадвору.

Окремо треба згадати, що цвинтар в нас огороджений і чистий від заростів — наша громада дбає про місце вічного спочинку своїх близких. Майже на кождім гробі є памятник — домашної роботи з цементу, або кутий.

На кождім Богослуженню є Панахида і читання Помянників. Час від часу вірні замовляють Служби з Парастасом в хаті за померших, з обідом, що звуть „поманою".

Майже на кождім рядовім Богослуженню вірні замовляють Акафисти, а часто є окремі Служби за здоровля, та Соборні Служби і Молебні.

Це вже дає образ духово-релігійного життя і всіх громад в окрузі Шіго.

Коло церкви є Народний Дім, який недавно поширено.

В Комітет Церковної Громади входять:

Голова — Парт. Думанський.
Заст. голови і дяк — Ник. Середюк.
Писар — Дм. Козак.
Касієр — Ґео. Копан.
Паламар — Гр. Крикливець.
Сестри: Марія Середюкова, проскфори пече Марія Козакова.

Жіноче Т-во, або Сестрицтво існує при церкві, дбає про її чистоту і помагає грішми. Члени уряду:

Голова — пані Пентелюк.
Заст. голови — пані Радиш.
Писарка — пані Копан.
Касієрка — пані Крикливець.
Фін. секр. — пані К. Козак.

В неділю 12-го грудня було тут Богослуження і на заклик пароха о. М. Боднарчука вірні зложили на релігійний фонд нашої Церкви $16.95. Жертводавці:

По 1 дол.: Н. Середюк, Н. Корнійський, Н. Думанський, І. Радиш, Н. Месенчук, пані Н. Месенчукова, М Пентелюк, В. Королик, Ґео. Крикливець, Вас. Козак. Вас. Середюк, Дм. Козак, П. Пентелюк, В. Н. Руснак, Ґео. Копан; по 50 цт.: І. Павчук, І. Козак, М. Середюк.

Дрібні жертви, імена невідомі 45 центів.

Щира подяка жертводавцям і добродійнім парохії!

ПРАЦЯ В ГРОМАДІ.
(Вест Брук, Саск.)

Церковна громада Успіния Пресв. Богородиці в Вест Брук заснована 1919 року Простору церкву побудавано щирими жертвами парафіян. Коло церкви, була дзвіниця, з чотирма дзвонами, але за короткий час згоріла від грому.

В посіданню громади тепер крім церкви є Народний Дім, простора площа коло церкви і коло цвинтаря, готова до засіву травиці, та простора стайня.

Цього року прочищено цвинтарну площу і поправлено гроби, та споряджено площу коло церкви. Народний Дім поправлено, і громада викінчила стайню, що забрало поважну суму гроша.

При церкві існує Жіноче Товариство, яке збирає фонди і помагає в громадській праці.

В парохії існує добра дисципліна, що до обовязків і вірні точно на означений час прибувають на Богослуження. Тепер назначено одного з молодих тенорів, якого парох має привчувати на дяка.

Справлено кілька річей до церкви та позолочено чашу.

До церковного заряду вибрані:
Голова — Леонтій Сайн.
Заст. голови — Ник. Віндзяк.
Касієр-писар — Парт. Гуцул.
Трости. С. Кошман, Вас. Денисюк та С. Пужацк.
Паламарі: Вас. Кирстюк і Дм. Половик.
Дяк * Парт. Гуцул.
Голова Нар. Дому — Ґео. Віндзяк.
Голова Жін. Т-ва — пані В. Чоропіта.

В неділю 26-го грудня відбулося Богослуження в повищій громаді і на заклик свого пароха, о. М. Боднарчука, вірні зложили на релігійний фонд нашої місії в Канаді Імена жертводавців.

По 1 дол.: П. Віндзяк, Д. Віндзяк, В. Денисюк, Г. Віндзяк, В. Данилюк, В. Білокриний, Н. Ісар, С. Кошман, В. Квасниця, М. Половик, Т. Половик, І. Половик, В. Чоропіта, В. Лисак, Л. Сайн, С. Гуцул, І. Радиш, В. Віндзяк, С. Пужнак, С. Половик. Калецдар — В. Сисак 35 цт. Разом зібрано $20.35.

Щира подяка всім жертводавцям, а громаді доброго успіху.

Присутний.

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ДОМУ.

В суботу, дня 6 листопада відбулося Посвячення Нового Дому в п-ства Николая і Марії Солоничних в Сенді Лейк, Ман. в такім порядку. З ранку Служба Божа в церкві при гарнім числі людей. По Службі Парастас за померлу родину, а відтак поїхали всі двi і пів милі від містечка на фарму до дому п-ва Солоничних, де відбулося врочисте благословення їхнього ново-збудованого дому. Чину благословения дому, що тут буває рідко, довершив свящ. Т. Ковалишин, парох нашої громади в Сенді Лейк. При кінці чину була проповідь з щирими побажання, що лишиться добірним змістом в памяті господарів.

По довершенню чину п-тво Солоничні приняли зібраних щирою гостиною. При обіді говорив п. Д. О. Дидик, ґратулюючи господарям за примірне ведення їхнього господарства. І дійсно п-тво Солоничні примірна, ідейна родина. Вони мешкали довший час поміж англійцями в Саскачевані і хоч добре їм поводилось, відчували, що там бракувало їм того, що є найдорощого, а то. своїх рідних, церкви, школи, бракує того, з чого їх діти моган б користати Отже перед чотирма роками вони перебралися сюди. Розвели господарство, стали діяльними і жертволюбивними членами Української Православної Церкви в Сенді Лейк. Доказ цього: справили до церкви гарний павук, та беруть в усім активну участь. І тішаться, що діточки мають нагоду вчитися рідної мови, молитви і пісні, і що мешкають між своїми людьми Нехай Бог благословить їх з родиною, як і працю рук їх!

По обіді, о. Ковалишин згадав, що при таких примірних оказіях треба би також подумати про добробут своєї Церкви і зібрати на релігійний фонд, щоб тим роботу Церкви підтримати. І вийшла така збірка:

По 1 дол.: о. Т. Ковалишин, І. Федорків, М. Кучма, Д. Ковалюк, Д. О. Дидик, А. Матвійчук, пані Р. Мулявка, Н. Солоничний, П. Ярич, А. Ґреґораш; по 50 цт.: А. Василенко, Н. Сторожук, пані А Федорків, пані А. Сторожук, пані М. Сторожук, летун Петро Кучма, Д. Гнатюк, пані Л. Лободовська, пані М. Ярич, пані В. Василенько; по 40 цт.: пані П. Матвійчук; по 25 цт.: пані М. Ярема, пані Г. Скорупа, пані А. Гнатюк; по 10 цт.: Н. Ковтуцький, пані М. Прокопчук. Разом збірка принесла $16.35.

Всім жертводавцям щира подяка, а п-тву Солоничним і їхній родині щасливого життя в новім домі!

Присутний.

ЦЕРКОВНА ПРАЦЯ В ШИПМЕН, САСК.

Листопада 6-го, 1943, було в нас Поминальне Богослуження — на яке запросили о. Желішкевича переднові тут люде, Теодор і Василь Боднарчуки.

В неділю 7-го листопада було Богослуження з повазним числом вірних, а дальше спільний обід в Народнім Домі. Тут о. Желішкевич виголосив відчит і попросив о жертви на „Український Голос" і „Вістник". Отже зложили:

По 1 дол.: В. Боднарчук, Т. Боднарчук, В. Запаринюк, В. Копач, Ів. Калин, Дм. Головатий, В. Богдасевич, Ів. Матієшин, В. Гловацький В. Соколюк. Ів Бурик, С. Бедрій; по 50 цт · В. Гуцуляк; по 25 цт: А. Копач Разом $12 75.

Дальше почався церковний базар.

Листопада 8-го, на Димитрія, знов було Богослужения та посвячення Плащениці, яку подарував для церкви Михайло Гуцуляк, вояк (тепер в Англії).

Також відслужив о. Желішкевич Молебен за вояків — синів і дочок Михайла Гуцуляка. Всі щиро молились, а о. Желішкевич виголосив відповідну бесіду, а вояки відспівали „Боже щасти".

Згадати б ще одну справу.. Були з уніатів такі, що хотіли пошкодити нашій роботі, нашому базарови і спровадили „ксендза пробоща". Запросили і поляків до церкви, та це не помогло

Не розуміють люде, що роблять! Православний українець їм чужий, а поляк свій.. Що на таке сказати? Чи тим не осмішують люде самих себе? Та може прийде час, що вони це зрозуміють.

К. Правдолюб.

НОВА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА.
(Данюб, Алта.)

В неділю 5 грудня, 1943, загостив до нас з відправою о. Гр. Василів, парох з Радвей, Алберта. По Богослуженню о. Василів дав відчит, представляючи присутним конечність церковної організації, а дальше приступлено до вписи членів і вибору заряду церковного. Вибрані:

Юрій Ґрамяк — голова; Лука Стефанюк — заст. голови; Стефан Чучман — касіє і секретар.

Громада набула вже цвинтар і мають у плянi будувати церковцю. Збори ухвалили одноголосно і підписали резолюцію, що громада входить в духовну звязь з Українською Православною Церквою в Канаді.

Новій громаді бажаю успіхів у їх новій праці.

Присутний.

ТРЕБА ХОЧ ДЕЩО СКАЗАТИ

З почтових округів Стронг Пайн, Калина і Самбург, Саск. довгий час нема в пресі нічого. Мабуть тому, що доброго багато тут нема, а про гірше не хочесь згадувати.

Ширшої роботи громадської тут як нема, тай організацій, що робилиб її, нема.

Т-во Народного Дому зорганізувалося перед 3 роками, та небагато чого зробило. Минулого року була спроба зорганізувати СУМК, та не вдалося. Лише Церковна Громада в Самбург гуртує православних українців зі згаданих округів і працює в міру своєї сили від 1934 р.

Наша Укр. Церковна Громада повстала з колишньої сильної „російської" громади, яка нині доживає віку Теперішні члени Української Православної Церкви були членами російської Церкви і дбали про ню. Та в 1934 р. зродилась в свідоміших думка лишити російських священиків і за тією думкою вони пішли. Знов же частина лишилась при давнім.

Ті, що пішли за новою думкою, покинули гарний церковний будинок з усіми речами церковними, прикрасами, священичими одежами, дзвіницю з трома дзвонами, які подарував був Георгій Пасирук, а тепер знаходиться в українськім гурті.

Цей гурток, 15 членів, скликав перші збори, вибрав комітет і почато приготовання до будови нової церкви. А протягом того часу запрошували ми українських священиків, як оо. Кудрика, Мельничука, Дмитрова для Богослужень і вони піддержували нас на дусі. Богослужения були в Народнім Домі на Калині (тоді Клейтонвил).

В осени 1934 р. купили два і пів акрову площу, зимою подбали про матеріял, а весною почали будову церкви. І так за 2 роки від опущення російської церкви виросла гарна нова церква, що є прикрасою околиці Самбург.

Досі згуртувались тут малощо не всі члени рос. церкви, в там осталось так, що пальцями одної руки почислив би. Богослужень не мають вже кілька літ і тримаються надією.

Наша ж церква викінчена і помальована цілком і прикрашена в міру наших сил.

Серпня 15-го 1943 р. відвідав нас Високопреосв. Архієп. Іоанн, отже відбулося торжественне Посвячення церкви, при участи двох священиків та великім числі зібраних. І раділи всі, що нині мають своє красше, ніж те, що зоставили.

Ми просили членів з рос. церкви, щоби взяли участь в стрічі Владики, та вони відмовились. Зате укр. прав. громада з Гоней Мун прибула процесійним походом з гарним хором і взяла участь в нашім торжестві. Їх хор співав під вмілим проводом п. І. Березовського, якому на цім місци щира подяка, разом з його хором і громадою щира подяка.

Стріча Владики була в год. 10-ій. Перша привитала 14-літна дівчина, вручаючи китицю живих цвітів. В брамі витав о. Владику хлібом і солею найстарший віком Василь Чубей. На брамі був напис: „Витай нам Владико!", зладжений о. Желіщкевичем. При дверях стрінув о. Владику о. Парох, вручаючи йому святий Хрест.

Дальше було освячення Престола і церкви, Служба Божа, Водосвяття й обхід кругом церкви.

По Богослуженню обід в Народнім Домі, кілька промов місцевих і позамісцевих громадян і священиків, а вкінци промова о. Владики, в якій закликав до згоди і дальшої праці.

Треба ще бодай загально згадати заслуги о. Желішкевича для піднесення нашої парохії, а такі заслуги за ним є.

День 15-го серпня 1943 лишиться незабутним для самбурських українців, день, коли відвідав цю громаду перший раз князь Української Церкви. Мабуть і групка російської церкви цей день запамятає, хоч з іншими почуваннями.

Ще згадати, що 3-го жовтня 1943 в лісового пожару занялася рос. церква і згоріла. Зосталася лише дзвіниця.

Щож до нашої громади, то не опускати рук, працювати, дбати, а хто дбає, тому і Бог помагає.

Іван Лобоек.

ОТВОРЕННЯ ЦЕРКВИ.

(Гримсбі, Онт.)

Дня 28 листопада 1943 р. відбулось святочне отворення ново набутого будинку Української Греко-Православної Церкви св. Юрія Побідоносця при численній участи громадянства містечка Гримзбі, делегатів і гостей з подальших і ближчих осель, як Торонта, Гемилтону, Ватерфорду, Вайленд, Бімсвил, Смитвил, Вайнова і др.

Торжество почалось в годині 9-ій рано в гарно прибранім будинку відслуженням Всеночного і Утрені, по тім слідувала торжественна Служба Божа. Англійський часопис „Гемилтон Спектейтор" слідуючого дня помістив прихильну рецензію про це торжество. В год. 2-ій по полудни відбувся спільний обід.

Підчас обіду промовляли представники доокoличних православних громад, мейор міста, адвокат Гуменюк, адвокат Орищак, о. Цукорник і багато інших, котрих покликав господар свята п. О. Лисий. По скінченню промов присутні зложили добровільні жертви на сплату довгу, зібрано $251.13.

В годині 6-ій вечером в тійже салі, заповненій публикою по береги, відбувся величавий концерт в світлу память 25-річчя листопадового зриву. Панахиду над могилою незнаного стрільця прикрашеною барвінком і цвітами, відправив о. Цукорник. Підчас панахиди молодіж в числі 30 тримала світло окружаючи могилу. Вступне слово виголосив п. О. Лисий, пояснивши ціль і значіння того свята. Відтак співав діточий хор української православної громади в Гемилтону, під управою Всеч. о. Цукорника. Крім хорових пісень були деклямації: Я є українець — П. Романів. Стрілецька слава—І. Варник, Підм хлопче — М. Кравець. Ранна молитва — М. Новосад. Хрест — Г. Шуст, До бою — Р. Доскоч, Не плачте батьки — П. Романів, Світлій памяти С. Петлюри — О. Короленчук, Було колись — С. Музика, Наш край — І. Голубіцький, Напись на стрілецьких гробах — Н. Ковальчук, На спомин листопаду — М. Ковальчук.

Святочний Реферат виголосив о. Ю. Цукорник, бувший сотник Української Армії. В рефераті згадав про всі посягання ворогів по нашу землю... Української Армії. Шановний прелегент на вступі свого реферату завізвав присутних повстанням з місць пятьхвилевою мовчанкою вшанувати память полеглих героїв і мучеників за волю України, що присутні виконали. В часі реферату згадав про волю, як також про події листопадові 1918 року., і підкреслив, що вже не один наїздник поломав зуби на організмі українського народу, а духа народу не вбив.

Відтак слідувала друга частина програми, котру виконав молодечий хор православної громади в Ґримзбі під управою п. Ясенівського.

Деклямації: Відгомін листопадових днів — Павліна Шувера. Сповнилося — Туртик, Велике свято листопада — М. Шувера, Стоїть явір над водою — Ґеня Кловак, Посумнів гай зелений — Б. Дрозд, Живи Україно — А. Кловак.

Кінцеве слово виголосив п. Марищак. На закінчення відспівали оба хори з Гемилтону і Ґримзбі „Боже пасти" і „Ще не вмерла Україна".

Я. Марущак.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ.

(Виткін, Саск.)

В суботу 20-го листопада щирі приятелі, устроїли малу несподіванку в честь панства Еви і Василя Свистунів з нагоди 25-ліття їхнього подружжа. Учасники свята умовилися, щоби на означений час в 8-ій годині вечером, всі разом несподівано заїхали до дому панства Свистунів. Щоби застати їх дома, учасники назначили п-тво Шпаків, котрі мали заїхати з вечера до панства Свистунів і, не згадуючи їм нічого про несподіванку, задержали їх дома до часу, аж приїдуть гості.

Гром. Шпак, щоби не виявити тайни несподіванки, мусів сказати неправду панству Свистунам, будьто би він, їдучи до них, здибав по дорозі людей знакомих з Кридор, котрим попсувалася гара, і люди ці йому сказали, що якби їм до пана Свистуна доїхати, то там вони вже і заночують. В той спосіб п. Шпак хотів приневолити п-тво Свистунів, щоб вони трохи прибралися для гостей. Одначе йому не вдалось вговорити п. Свистуна, бо він чувся голоден і, гості не гості, мусів вперед повечеряти.

Тимчасом гості гарами заїхали на подвіря. Наперед увійшов в хату п. Данилюк, господар свята, і побажавши щастя, здоровля ювілятам, почіпив їм весільні букети, а опісля в присутности вже всіх гостей, вручив їм весільний кейк. І всі гості разом заспівали їм многая літа. А п. Шпак не видержав і заспівав: „Весілля ся зачинає".

Жінки зараз приступили до кухні і взялися приготовляти смачну вечерю, котру в більшости привезли з собою.

Вечерю відбули в весільнім настрою. За перший стіл посадили ювілятів по середині. Дружбів і дружок в особах пп. Н. Іванчука і П. Никифорука та пань М. Іванчук і М. Никифорук, по обох боках. Господар п. Данилюк припрошував гостей до смачної вечері, а п. Шпак приспівував весільних пісень. По смачній і веселій вечері гості забавлялися кілька годин співами і жартами.

Десь коло півночі поставлено стола по середині хати і попрошено ювілятів засісти за столом. В той час господар свята приступив до стола і зложив побажання ювілятам. Рівнож вручив гарний дарунок від всіх присутних гостей. Тут знов всі присутні заспівали „многая літа". Дальше господар по черзі покликав до слова слідуючих: П. Никифорука, М. Шпака, Н. Іванчука, Й. Войтюка, М. Ничика, Н. Никифорука, паню М. Никифорук і паню М. Іванчук.

Слід згадати, що промовці, котрі були покликані до слова, кожний з окрема підніс заслуги панства Свистунів, як щирих працівників на народнім полі. По тім панство Свистуни зі зворушенням всім щиро дякували за таку гарну і милу несподіванку, яка на ціле їх життя залишиться в їх памяти. З окрема подякували за гарний дарунок і побажання.

При цій нагоді не забуто і про нашу пресу. Господар п. Данилюк попросив ювілятів, щоби дальше зайняли місце за столом, і репрезентували наших ще двох гостей „Український Голос" і „Вістник".

Вечір цей ми провели в весільнім настрою, сказав п. Данилюк, отже в такім настрою і докінчім його. Попросив гостей, щоби кождий і кожда з окрема приступали до стола і в формі витания зложили свій дарунок і піднесли тост за дальше існовання нашої дорогої преси. Треба згадати, що тоаст відношено до пані Свистун, як „Вістника", а тоаст до п. Свистуна як „Українського Голосу". Жертвували як слідує:

По 5 дол.: В. Свистун; по 2 дол.: М. Шпак; по 1.50: І. С. Свистун; по 1 дол.: В. Данилюк, Н. Іванчук, Н. С. Никифорук, В. Срайко, І. Гоци, С. Гарбуз, А. Кіндрачук, М. Ничик, П. Никифорук, Й. Войтюк, пані Д. Никифорук, пані А. Кіндрачук, пані М. Гарбуз, пані Є. Свистун, пані Є. Шпак, пані М. Никифорук, по 50 цт.: пані М. Іванчук, пані А. Ничик, пані М. Гоци, пані А. Срайко, пані пані М. Войтюк, пані Н. Свистун, пані Т. Данилюк. Разом $28.00.

Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам многих і щасливих літ.

[redacted]

З НЕСПОДІВАНКИ НА [redacted]

(Едмонтон, Алта.)

На 21 листопада в неділю, по обіді, родина, сусіди та приятелі панства Михайла Гаврилюків, війшлися до їх нового дому, котрий п. Гаврилюк майже сам побудував, і устроїли їм милу несподіванку, з нагоди його патрона Михайла, а також і його дня уродин. Йому 40 років. Гром. А. Чоботар був господарем тої несподіванки і коли гості всі війшлися, поставили дарунки на стіл, а також і кейк, тільки та ріжниця, що замісць 40 свічок було 4.

Пан господар в короткій промові представив ціль несподіванки, привитав п. Гаврилюка, передав дарунки, побажав доброго здоровля і многих літ. Пан Гаврилюк подякував за щиру оказію і гості забавлялись далі. Треба згадати, що п. Гаврилюк є сталим передплатником „Українського Голосу", бере участь у світськім і церковнім співі майже що неділі, отже є надія, що й на далі буде помагати у громадських справах. В ході забави і співів п. С. Зділь підніс вагу української преси, на що гості щиро відгукнулись і зложили як слідує:

По 1 дол.: В. Чоботар, О. Стрижадка, М. Гаврилюк, С. Здріль, С. Романюк; по 50 цт.: Н. Слюсар, Зар. З. Паранич, Д. Пронюк, А. Дзюра, А. Батюк; по 25 цт.: пані К. Слюсар, пані Кругляк, Марія Сколяр, З. Дегідь, Ф. Яремчук. До цего доложила пані Чоботар 75 цт., що дало суму 10 долярів.

Гості погодились зібрані гроші розділити по половині на „Український Голос" і „Вістник". Гості забавлялися до пізної ночі і весело розійшлись домів, а панству Гаврилюкам цей вечір остане памяткою на їхнє ціле життя.

[redacted]

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Ґлеслин, Саск.)

Дня 26-го жовтня п. Михайло Гаврилів одружився з панною Анною Клапоущак з Гефорд, Саск. Вінчання молодої пари відбулося в Гефорд, яке довершив місцевий парох, о. І. [redacted]

Гром. Мих. Гаврилів є одним з взірцевих одиниць в Ґлеслин. Від

молодого хлопця живо інтересувався громадськими справами і брав активну участь в усякій народній праці. Був членом СУМК від самого започаткования.

Тому, що від Ґлеслин до Гефорд є досить далеко і всі його рідня і знакомі не могли бути присутні на його вінчанню в Гефорд, то дня 28 жовтня в домі батька молодого, п. С. Гаврилів, був влаштований гарний весільний обід. Було споре число гостей і в гарному настрою проведено час до пізної ночі. Після багатого та смачного обіду, оден з гостей, дякуючи господарям за гарне принятя, згадав кількома словами про нашу українську пресу, а саме „Український Голос" і „Вістник". Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Молодий Мих. Гаврилів, молода П. Гаврилів, пані Кульчицька, пані Юлія Гаврилів; по 50 цт.: Гр. Дмитришин, С. Піцко, Н. Корпач, Ю. Павлів, пані Р. Павлів, .. Гаврилів, В. Павлишин, пані К. Павлишин, Я. Корпач, П. Дмитришин, пан С. Дмитришин, І. Данилів, С. Гаврилів, А. Матаїв, пані В. Матаїв; по 30 цт.: пані А. Федунык; по 25 цт.: пані Р. Дмитришин, І. Микитюк, В. Гаврилів, пані М. Гаврилів, С. Гардий, пані А. Клапоущак, пані М. Галевич, І. Галевич, пані К. Микитюк, пані Ю. М. Гарасим, І. Оземловський, І. Павлишин, Яків Корпач, В. Данилів, п-на Р. Гаврилів, пані Н. Корпач М. Чуй, пані А. Чуй, Н. Савчич, В. Черкецький, Н. Гарасим, пані Ю. Гарасим, С. Стахів, пані Стахів, І. Кіндрачук, пані А. Кіндрачук, пані А. Гарасим, Я. Кухарчук; по 10 цт.: О. Войко. — Разом $19.90.

З того призначено $6.75 на „Вістник", а $13.15 на пресовий фонд „Українського Голосу". Всім жертводавцям щире спасибіг, а молодій парі многих літ.

Гість.

ЗБІРКА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Тарнополь, Саск.)

21 листопада відбулось весілля сумківця Мих. Бальона з сумківкою Ганкою Папіш. Опис цего весілля появився на сторінці СУМК, одначе в цім окремім місці хочу подати лісту жертводавців на пресовий фонд, на який перепроваджено збірку на цім весіллю. У домі п-ства Папішів збіркою занялись пп. В. Савчук і В. Стельмащук, а в домі п-ства Бальонів—пп. М. Папіш і Печерський. Слідуючі особи жертвували на нашу пресу:

По 2 дол.: молода пара п-тво Бальони і п. П. Папіш; по 1 дол.: Ів. Печерський, Гр. Папіш, Ів. Бальон, В. Фіцич, М. Зін, М. Чиж, Н. Фирнюк, М. Олексин, Д. Шпильник, В. Верб'їцький; по 75 цт.: Мих. Папіш, по 70 цт.: В. Стоцький; по 50 цт.: пані К. Войціховська, В. Савчук; по 40 цт.: Н. Булник; по 35 цт.: М. Перін; по 25 цт.: А. Ковак, І. Семчина, П. Василішин, С. Папіш (молодий), С. Папіш (старший), І. Стельмащук, В. В. Савчук, Ю. Борса, А. Ковбель, В. Грицак, Й. Гарасінський, І. Возняк, В. Борса, Д. Гнатюк Н. Ковальчук, С. Солонинка, С. Хитрина, М. Коваль, О. Ґрива, М. Гнатюк, М. Лебедович, М. Стельмащук, В. Стельмащук, О. Костина, пані Костина, І. Зін, І. Бальон, С. Бальон, П. Бальон, Г. Кохан, В. Зайчковський, В. Валіцька, Й. Зін, Г. Коваль; по 20 цт. І. Войціховський; по 15 цт.: П. Василишин, А. Стоцька; по 10 цт. Н. Стоцька, А. Оренчук. Разом $26.40.

З цеї суми призначено 20 дол. на „Український Голос", а $6.40 на „Вістник". Всім жертводавцям щире спасибіг.

[redacted]

В ДЕНЬ ПАТРОНА.

(Принс Алберт, Алта.)

21-го листопада з нагоди свого патрона Михайла, панство Зюбраки гостили у себе своїх приятелів смачною вечерою. Підчас вечері о. К. Желішкевич сказав пару влучних слів про заслуги п. Зюбрака і на памятку вручив йому дарунок.

По відспіванню многоліття одна з гостей попросила присутних, щоб зложили жертви на „Український Глос" і „Вістник". Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: о. К. Желішкевич, М. Зюбрак, Т. Павюк, С. Лудюк, пані П. Сліпчук, Т. Бабський, пані Т. Бабська 50 цт. — Разом $6.50.

Одна з присутних.

ХРЕСТИНИ В ПАНСТВА [redacted]

(Вільна, Алта.)

Дня 6 листопада панство Гавреляки справляли хрестини в своїм домі для свого сина, котрий отримав імя Едвард Станіслав. Хрещення довершив о. Г. Василів, парох із Редвей, Алта; хресними родичами були пані Єлена Гавреляк і І. Гавреляк.

З тої нагоди панство Гавреляки справляли гостину і після смачного обіду М. Красій попросив гостей, щоб зложили жертви на „Український Голос" і „Вістник". Гром. М. Красій занявся збіркою і зібрано $4.50, тож оден з присутних гостей сказав, що нехай буде по половині $2.25 на „Український Голос", а $2.25 на „Вістник". Охрещеному Едвардови бажаємо многих літ, а жертводавцям щире спасибіг.

Один з гостей.

ЗБІРКА НА ВЕСІЛЛЮ.

(Слава, Алта.)

У неділю 14-го листопада ц. р. відбулося весілля у панства Петра і Домни Запарнюків, котрі звінчали дочку Анну із Лесем Ґрекуляком.

На закінчення весільної забави відспівали гості молодятам і їх батькам „многая літа" і при цій нагоді п. Іван Ґрекуляк запросив присутних гостей зробити збірку на часописи „Український Голос" і „Вістник". Збіркою занялися п. М. Фодчук і п. М. Воєвітка. Слідуючі зложили жертви:

По 1 дол.: М. Фодчук, М. Воєвітка, Іван К. Ґрекуляк, М. Пухкий, М. Єлков, Іван В. Ґодзюк, Дм. Дякур, В. Ґодзюк; по 60 цт.: Дм. Липка; по 50 цт.: В. Шийка, Й. Лакуста, Іван Шпичка, Л. Ґерелюк, Л. Федорюк, П. Фодчук, Н. Вигера; по 40 цт.: Мирон Бержанський; по 25 цт.: М. Заборовський, М. Тарновецький, В. Фербей, Іван Романчук, І. Ґерелюк, В. Бержанський, Дм. Рошко, Дм. Липка, Д. Рошка; разом $14.75. Поділено для обох часописів по $7.30.

Всім жертводавцям належиться щира подяка за їх жертви, а молодій парі многая літа.

М. Фодчук.

ПАРАСКА ШИПІТ.

(Посмертна згадка).

В четвер, 9-го грудня, 1943, відійшла від нас на вічний спочинок наша мама, Параска Шипіт, і лишила в тяжкім смутку сім синів, шість дочок, 40 внуків, 8 правнуків, 5 невісток і 5 зятів.

Покійна прожила 67 років, з чого 46 років була в Канаді в околиці Сірко, де осілися, як приїхали з Буковини, повіт Лукінці. В Канаді працювала тяжко, щоби виховати дітей здоровими в тілі і в душі.

Останніх 16 років покійна пережила мукою — а саме спаралізована. Доглядали її рідні діти до смерти. Ті діти, що живуть в далеких містах,, — Шікаго, Торонто і Монтреал — відвідували слабу матір [redacted]

Похорон відбувся 11 грудня, при обслузі о. П. Гіцького і при участи всіх людей з околиці та багато з поза околиці. На жаль з дітей покійної були лише 2 сини і 3 дочки на похороні.

Спіть, дорогі Мамо, спокійним сном,, а Канадійська земля нехай буде вам пером. Діти.

По похороннім обіді зложили на Пресовий Фонд „Українського Голосу" і „Вістника" слідуючі:

По 1 дол.: Ник. Шипіт; по 50 цт.: І. Шипіт, Софія Рибак, Анна Бордун, Марія М. Шипіт, Анна Ґушуляк, Василька Ґушуляк, Ґ. Ґушуляк; по 25 цт.: І. Чоботар, Д. Олійник, І. Бордун, Т. Гушуляк, І. Настюк, Марія Левеник, Мих. Ґушуляк, Єлисавета Ґушуляк, Н. Левеник, Ґео. Чоботар, Домка Олійник, о. П. Гіцький; по 30цт.: Софія Тесарська; по 20 цт.: Т. Веренька.

ЗАУПОКІЙНА ЗГАДКА ПО ГРИГОРІЮ СУЛИМІ.

(Радвей, Алта.)

Вже минуло два роки, як перебрався у вічність щирий парафіянин нашої церкви, дорогий муж, та примірний тато дітям і дід внукам, бл. п. Григорій Сулима.

Дня 13 листопада дружина-вдова, пані Ева Сулима, увіковічнила память свого мужа разом з родиною заупокійною св. Службою Божою, на якій кромі дітей і внуків, що декотрі приїхали на той день з війська аж з Келгарі, були ще й присутні приятелі та сусіди.

По відправі в хаті родини покійного відбувся обід, підчас якого, місцевий парох короткими словами пригадав примірний та жертвенний час його життя і попросив до збірки на нашу релігійну справу. Щирі гості цеї сумної згадки, віднеслися дуже жертвенно до заклику, а були [redacted]

По 2 дол.: др і пані Н. Д. Голубіцькі; по 1 дол.: пані Ева Сулима, п-тво О. Пасічні, п-тво Й. Пасічні з Редвотер, п-то Д. Веньгри, п-тво Г. Федини, п-тво А. Ковалі, п-тво М. Мелешки, п-во І. Сулими, п-во Ст. Самиці і пані Стефка Голубіцька з Едмонтону; по 50 цт.: Мир. Коваль, Ів. Буньо, пані Ганка Буньо, пані К. Марко, пані Пар. Мартин і Мик. Сулима; по 40 цт.: пані Марія Клюфас; по 25 цт.: Гр. Сумка, І. Клюфас і пані Параска Сумка.

Зложили $16.15 і з цих грошей призначено 6 дол. „Укр. Голосові" й „Вістникові", а решту на Д. Ф. С. і Дух. Семинар.

Щира дяка за це жертводавцям, світлої будучности цій примірній родині, а померлому легкого спо[redacted]

На прикінці хіба хочу згадати, беручи примір з пок. Григорія, що родичі самі глибоко-релігійні, виховуючи й своїх дітей в такім дусі, тішаться любовю своїх діточок ще за життя, а коли їх не стане, вже на цьому світі, то такі добрі діти й тоді не забувають за родичів і час до часу увіковічнюють їх доброю згадкою вщеплюючи навіть і в молоді серця своїх дітей цебто внуків таке наслідування. о. Гр. В.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ.

(Гефорд, Саск.)

В четвер, 30 грудня, відбувся в нашій парафії похорон бл. п. Параскевії Вережак. На поминках які відбулися в домі покійної по обіді і по „Вічная Память", щоби покійну увіковічнити, п. Мих Лазарович і п. Т. Дишко зайнялися переведенням збірки на Вид. фонд „Вістника", яка принесла $6.55. Жертвували:

По 1 дол.: пані Марія Кедик; по 35 цт: Іван Леська; по 30 цт.: Мик. Леська, П. Леська; по 25 цт.: о. І. Майба, М. Лазарович, Мих. Федиш, Гр. Лазарович, Д. Бойчук, В. Симчич, Анна Левицька, В. Токарик, В. Лозовчук, С. Леська, П. Сікора, Л. Вережак, Т. Дишко, А. Леська, П. Симчич, Юлія Габриш, Доця Токарик; по 10 цт.: Л. Ізвор, І. Совншин, І. Лазарович.

Жертводавцям щире Спасибіг, а Покійній дай Боже Щасливе Вічне Життя в Царстві Нашого Отця Небесного!

Мих. Лазарович.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

(Ітонія, Саск.)

Православна українська громада в Ітонії влаштувала була в Народнім Домі прощальний вечерок о. Гребенюкови і при цій нагоді переведено збірку на пресовий фонд „Українського Голосу", „Нового Шляху" і „Вістника" Зібрано 10 долярів, а з того для „Вістника" $3.30.

С. Гуменний.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА О. І. МАЙБИ.

ВИТКІВ, САСК.

По 1 дол.: Н. Іванусь, Я. Гоян, М. Шпак, А. Киндрачук, В. Свистун, В. Сорока, М. Пиляпак, В. Данилюк, І. І. Свистун, В. Срайко, П. Котик, С. Підвербецький, Й. Войтюк, І. Гоян, В. Решітник, П. Л. Іванчук, І. Саранчук, Н. Горбай, М. Ковальський, Т. Козакевич, Н. С. Никифорук, М. Ничик, Н. Яковишин.

По 1 дол.: М. Калин, Я. Никифо[redacted]к, І. Лущик, М. Киндрачук, А. Са[redacted]нчук.

РЕДФІЛД, САСК.

По 1 дол.: А. Никифорук, М. Напастюк, М. Котик, О. Заболотний, Н. Малицький, Н. Садовський, П. Дмитрук, С. Підвербецький, П. Олешко, М. Н. Підвербецький, Д. Никифорук, С. Никифорук, Д. Дмитрук, М. Дми[redacted]

БОРДЕН, САСК.
(коло Біланів)

По 2 дол.: М. Боклащук.

По 1 дол.: Ф. Скопик, Д. С. Никифорук, Ю. Білик, І. Білик, О. Лазорко, Ф. Токарик, Н. Токарик, Д. Лазорко, М. Лазорко, Р. Шипович, Д. І. Никифорук, Я. Катеринич, Ю. Білецький, В. Білик, І. Ю. Білик, С. Струган, Д. С. Дирбавка, С. Гриневич, П. І. Білик, Параска Ромецька, Василина О. Лазорко, Ф. Ю. Білик.

По 1 дол.: І. Ґабрух, Ґайґейт, Саск.
І. І. Ґабрух, Ґайґейт, Саск.
М. Н. Ґабрух, Делмес, Саск.
Р. Величка, Бетлфорд, Саск.
І. Н. Гавриш, Бетлфорд, Саск.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

Підчас поминального Богослуження по бл. п. Елені Рубашевській, Арран, Саск., яке відслужив Всеч. о. В. Апонюк, зібрано на Релігійний Фонд $7.19.

НА ДУХОВНИЙ СЕМИНАР.

Збірка підчас похорону бл. п. Георгія Лабатюка. (Збірку прислав о. С. П. Симчич).

По 1 дол.: о. А. Хруставка, о. С. П. Симчич, П. Яремкович, Гр. Джиголик, Вас. Лакуста, М. Унгурян, Т. Могнюк, пані П. Зварич, Вас. Урсуляк, Гео. Мельничук, Вас. Лабатюк, Нцк. Лазарук, Ілія Гавриш, Ів. Сідор.

По 55 цт.: Евдокія Онищук.

По 50 цт.: пані І. Самотюк, Т. Шибунчак, Ник. Ткачук, І. В. Маковійчук, П. Друцул, Гео. Вірстюк, Ник. Мельничук, Гео. Кузюк, Юстина Веренька, Ілія Гунька, Ник. Гунька, Т. Т. Могилюк, І. Вегера, І. Зеленько, Н. Лакомський, В. Гойтинюк, Гр. Онищук, А. Гуцуляк, Д. Веренька, Н. Самотюк, Гр. Березка.

По 35 цт.: І. Бруснак, С. Сорохан, Д. Диневич.

По 25 цт.: І. Самотюк, Д. Грудей, П. Ґорґійчук, Ник. Захарюк, І. Онищук, І. Ткачук, Н. О. Гунька, І. І. Орлецький, А. Жуківський, С. Оліф[redacted]

По 10 цт.: Іван Онищук.

На поминальнім Богослуженню бл. п. Параскеви Косоловської, в Ґвайт Біч, Саск., на заклик о. В. Апонюка присутні зложили на Духовний Семинар $5.80.

Половина збірки переведеної Всеч. о. Г. О. Василішин з нагоди поминального Богослуження по бл. п. Гр. Сулимі, Редвей, Алта. $5.00.

НА СВЯЩ. ДОПОМ. ФОНД.

Половина збірки переведеної Всеч. о. Г. О. Василішин з нагоди поминального Богослуження по бл. п. Григорію Сулимі, Редвей, Алта. $5.00.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

РОСБОРН, [redacted]

По 1 дол.: П. Сторожук.

[redacted]

По 1 дол.: М. Піць, М. Бевад, К. Вілінський, М. Вовк, В. Ничак, Гр. Піць.

МЕНЗІ, МАН.

По 1 дол.: О. Друль, І. Кінь, І. Скоцеляс, М. Друль, Ю. Каракевич, І. Ф. Друль, П. Друль, В. Івашко, М. Зюбрак, М. Роздеба, Й. Зюбрак, І. Івашко.

ЗБІРКА РЕЛІГІЙНОГО ФОНДУ.

Збірка при свяченню нового дому панства Н. Соломчиних в Сенді Лейк, Ман. $16.40.

ЗБІРКА О. В. АПОНЮКА.

ШЕРРИДОН, МАН.

По 1 дол.: Т. Калинчук, Д. Даниленко, І. Пікош, Й. Слука.

ФЛИН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: П. Новосад, П. Ґерман, Ф. Киба, П. Сірий.

НОРКВЕЙ, САСК.

По 1 дол.: І. Бабюк, В. Охітва, Ст. Юрків, Д. Бабюк, О. Ґриба, Г. Охітва, Ф. Адамів, І. Кіщук, П. Адамів.

ҐВАЙТ БІЧ, САСК.

По 1 дол.: Ст. Тимрик.

АРРАН, САСК.

По 1 дол.: А. Рубашевський, С. Савчук, В. Савчук, Д. Гриників, пані О. Чорнейко, В. Д. Чорнейко, О. Боднарчук, П. Киба, М. Чорнейко.

ЗБІРКА О. Л. В. ДЯЧИНИ.

МИРНАМ, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Беднарський, В. Когишин, І. Яцейко, С. Мулька, др. П. Кей, Алтикар К. Навальковський, П. Данилович, М. Яремчук, П. Беднарський, Вас. Яремчук, пані Анна Ільницька, Мих. Бойко, Ст. Гребець, Д. Чапельський, І. Романчук, М. Месенчук, М. Ільков, М. Саварин, Н. Марковський, І. Максимюк, В. Плішка, Т. Гарійчук (Бувалон, Алта), Г. Личак, С. Лесик.

СЛАВА, АЛТА.

По 1 дол.: І. К. Ґрикуляк, П. Запаринюк, А. Саковський, В. Годанюк, М. Терновецький, П. Тріска, пані Ф. Запаринюк, В. Шийка, В. Залеський, учитель Ґайдук, А. Залеський, М. Пухкий, К. Гиманик, Н. Надурняк, О. Малеловський

МЮСІДОРА, АЛТА.

По 1 дол.: Ф. Ільків, Ю. Кшик, І. Костюк, А. Ільків, І. Качмар, І. Мандрусяк, П. Качмар, М. Рудик, І. Лизанчук, І. Тупилка, М. Сорохан, М. Лешишин, М. П. Ільков, С. Кривяк, В. Ільков

ГРОМАДА ТОПОРІВЦІ

По 1 дол.: С. Орлецький, І. Орлецький, Г. Орлецький, М. Лакуста, І. Івасюк, М. Ґоринюк, В. Голинський.

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.

ВИЛЛИНҐДОН, АЛТА.

По 1 дол.: М. Федоряк, Ґ. Федоряк, пані Ґ. Попович.

ЕНДРЮ, АЛТА.

По 1 дол.: М. Ґрициє, І. Филипчук.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК

По 1 дол.: І. Пенев, І. Дигнеріс, А. Вайда, Гр. Лукащук, А. Бартко.

СЕМБОРҐ, САСК.

По 1 дол.: Д. Глинка, Т. Борднюк, М. Калиновський, Т. Стойко, Н. Клим, І. Г. Данисик, Г. Паскарук, Н. Паскарук, І. П. Лабюк, М. Петращук, І. Палиброда.

[redacted]ОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Ворспайт
18 Навеч. Богояв. — Беліс
19 Богоявл. 7 год. рано — свяч. води — Смокі Лейк.
8.30 рано свяч. води — Осетия
10 год. рано свячення води — Радвей
1 по пол. свяч. води — Еґрімонт
2.30 попол. свяч. води — Редвотер
Вечірня і св. води 4.30 по пол. — Федора
20. Собор св. Івана Хр. — Тудор
23 Неділя і св. води — Калмар
Вечірня і св. води 3 год. по пол. — Торебі
30 Неділя — Радвей
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Бюкенан
19 Середа. Йордан — Маморіял
23 Неділя — Курокі
Адреса: Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ:

16 Нед. Ґілберт Плейнс
19 Середа Богояв. Госп. — Ленард
23 Неділя — Шортдейл
30 Неділя — Петлюра

ЛЮТИЙ:

6 Неділя — Шелвлей
12 Субота Трох святих — Дрифтінґ Ривер
13 Неділя — Ґрендвю
15 Вівторок Стрітення — Госп. — Роблин (на фармах)
20 Неділя — Шортдейл
27 Неділя — Ленард
Почт. скринка 54, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гліцького

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Пембіна
19 Середа. Йордан — Рова
23 Неділя — Сірко.
Адреса: Толстой, Ман

[redacted]

о. В. Апонюка.

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Ґодсон Бей Джонкшин
19 Середа — Йордан — Арран
23 Неділя — Стордженс
30 Неділя — Норквей

ЛЮТЕНЬ:

6 Неділя — Дербен
12 Субота — Трох Святих — Кобвар
13 Неділя — Арран
15 Вівторок — Стрітення Господнє — Ґвайт Біч
20 Неділя — Сван Плейн
27 Неділя — Шерридон

ЛЮТЕНЬ:

6 Неділя — Брендон
Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Портедж ла Прейрі
19 Богоявл. Господ. — Паппар Парк
23 Неділя Дуфрост.
Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винніпеґ, Ман

[redacted] БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желішкевича.

СІЧЕНЬ:

16 Неділя — Сембурґ
19 Богоявл. (Йордан) — Шитман
23 Неділя — Принс Алберт
30 Неділя — у о. Е. Грицини.
Адреса: 554 — 7-ма вул. Іст. Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ 1944.

16	Н	3	Нед. перед Богояв. Малахії
17	П	4	Собор 70-ти Апостолів.
18	В	5	Св. Вечер Йордан. Піст. ..
19	С	6	Йордан (Богоявлення Госп.
20	Ч	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Преп. Григорія Печерського
22	С	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	Н	10	Нед. по Богов. Григорія еп.
24	П	11	Преп. Теодосія Великого
25	В	12	Савн арх. Серб., мч. Татіяни
26	С	13	Мч. Ермила і Стратоника
27	Ч	14	Св. Отців вбитих в Синаї
28	П	15	Преп. Павла Тивейського
29	С	16	Поклін кайданам ап. Петра
30	Н	17	Нед. 32. Преп. Антонія Вел.
31	П	18	Св. Атаназія і Кирила арх.

ЛЮТЕНЬ:

1	В	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	С	20	†Преп. Евфимія великого
3	Ч	21	Преп. Максима ісповідника
4	П	22	Препмч. Анастасія Чечер.
5	С	23	Свмч. Климента еп. Анкир.
6	Н	24	Нед. Митаря і Фар. Ксенії
7	П	25	†Григорія Богослова археп.
8	В	26	Преп. Ксенофонта і Марії
9	С	27	†Пер мощів Івана Золот.
10	Ч	28	Преп. Ефрема Печерського
11	П	29	Пер. мощ. Ігнатія Богонос.
12	С	30	Трох Святих.
13	Н	31	Нед. Блуд. Сина. Никити
14	П	1	Муч. Трифона і Сатира
15	В	2	Стрітення Господнє.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. Грицини.

СІЧЕНЬ.

16 Неділя — Кадворт
18 Вівторок. Навечеріє Богоявлення — Вакав.
19 Середа. Богоявлення. — 4 год. рано Ст. Джуліен. 10 год рано — Смітс.
23 Неділя — Саскатун
30 Неділя — Елов Крік. Алвена.
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. Ковалишина

СІЧЕНЬ:

19 Середа — Йордан — Січ.
23 Неділя — Сенді Лейк
30 Неділя — Виста

ЛЮТИЙ:

6 Неділя — Мензі
12 Субота. Трох Святих — Росберн
13 Неділя Енґусвил
Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. П. Симчича

[redacted]ЕНЬ:

16 Неділя — Пено
19 Середа — Богоявлення Господнє — Завалля (4.00 рано).
20 Четвер С. І. Хрест. — Гемлин
23 Неділя — Ендрю.
Адреса: Скринька 83, Виллінґдон.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ 1944.

16. Нед. перед Богояв. Гол. 6. УЄ (9) Іван 20: 19—31. Літ. 2 Тим. 4: 5—8. Ев. Мар. 1: 1—8.

19. Середа. Йордан. УЄ. Мар. 1: 9—11. Літ. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єван. Мат. 3: 13—17.

20. Четвер. Івана Хрест. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1—10. Єван. Івана 1: 29—34.

23 Нед. по Богояв. Гол. 7. УЄ (10) Іван 21: 1—14. Літ. Ап. Ефесян 4: 7—13. Єван. Мат. 4: 12—17.

30. Нед. 32 по Зел. Св. Голос 8. УЄ (11) Іван 21: 15—25. Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9—15. Єван Луки 19: 1—10.

ЛЮТИЙ:

6. Нед. Митаря і Фарисея. Гол. 1. УЄ 1. Літ 2 Тимот. 3: 10—15. Єван. Луки 18: 10—14.

12. Трох Святих. УЄ Ів. 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Мат. 5: 14—19.

13. Нед. Блудного Сина. Гол. 2. УЄ 2. Літ. Ап. 1. Кор. 6: 12—20. Єван. Луки 15: 11—32.

15. Стрітення Господнє. УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17. Єван Луки 2: 22—40.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1944 ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1944. ЧИСЛО (519) 3

СПРАВА КОЛЕҐІЇ

В послідній числі „Вістника" був оголошений загальний плян кампанії на фонд Української Православної Колеґії та був поданий виказ жертв, які до того часу на цей фонд вплинули. Тепер же хочемо бодай коротко спинитись над тим, що саме така колеґія собою уявляє та в чім її значіння й вартість.

Щоби Церква могла як слід розвиватися та виконувати свою місію, вона мусить мати достаточне число священиків. Для цього її конечне треба мати жерело постійного приросту священичих сил. Коли, приміром, зорганізується нова парафія, — Церква повинна мати для неї готового священика. Коли який священик відійде від праці через слабість або старість, або коли помре — Церква мусить мати на його місце другого. Коли ж не має, на тім терпить не тільки дотична громада чи парафія, яка священика втратила, але ціла церковна організація.

За конкретним приміром, що значить для Церкви та її вірних брак достаточного числа священиків — не треба далеко шукати. Його дає нам наша власна Українська Православна Церква в Канаді, яка власне через брак священиків не тільки не може поширити своєї діяльности на нові округи, але навіть не може як слід обслужити вже тих вірних, яких дотепер здобула. Під цю пору є в нас не менше, як чотири округи, які хочуть і повинні мати сталих священиків, але покищо не мають.

Звідки ж Церква має брати нових священиків? Вона мусить їх для себе виховувати.

Школа, в якій священики виховуються чи вичуються, називається духовний семинар або семинарія. В семинари кандидат на священика побирає науку теольоґії (або богословія, від цього й кандидатів на священиків називаємо теольоґами або богословами), тобто науку таких предметів, як Святе Письмо, Історію Церкви, Моральне Богословіє, Пастирське Богословіє, Доґматику, церковний устав, богослужбові обряди, проповідництво та інших.

Однак перед тим, поки кандидат на священика вступить до семинаря на науку, він вже мусить мати вищу світську освіту. Йому не досить знати читати й писати, — він мусить добре знати й історію власного народу та всесвітну, і математику, і ґеоґрафію, і фізику, і літературу, і граматику, і фільозофію, — одним словом всі ті предмети, які входять в курс вищої науки чи освіти.

Цю вищу освіту кандидат на священика міг би здобути, як і всякий інший студент, у державній вищій школі (гайскул) та в університеті. Але лихо ось в чім: Перед вступленням до семинаря на науку богословія, кандидат на священика повинен мати не тільки саму світську освіту, — він повинен обовязково мати також відповідне релігійне виховання. Та цього релігійного виховання він не дістане ні в звичайній висшій школі, ані в університеті, бо ці інституції зовсім тим не клопочуться, чи студент належить до якої Церкви, чи ні; чи він має релігійне виховання, чи не має; чи є віруючим, чи не є. Це їх не обходить, бо релігійне виховання в Канаді — це справа дому й Церкви, а не державної школи.

Для того власне, щоби дати своїм кандидатам на священиків ще перед тим, поки вони вступлять до семинаря, якнайкраще підготовання не тільки під оглядом звичайної освіти, **але також під оглядом релігійного виховання**, ріжні Церкви в Канаді утримують свої власні вищі релігійні школи, або **колеґії**, в яких ті кандидати побирають таку саму світську науку, яку подають в державних вищих школах та університетах, **а побіч того дістають також релігійне виховання в дусі їх віри.** Такі колеґії мають Церкви — Англіканська, Презбитеріянська, Католицька, Баптиська, Злучена Церква Канади та інші.

Однак задача релігійних колеґій не ограничується тільки тим, щоби вчити та виховувати кандидатів на священиків даної Церкви. Це тільки **одно** із завдань релігійних колеґій. **Другим**, і під деякими зглядами навіть важнішим завданням релігійних колеґій є — подавати науку також тим студентам і студенткам, які приготовляються до світських професій, але яких родичі бажають, щоби вони, набуваючи світську освіту, **рівночасно діставали також релігійне виховання по науці їх Церкви.** Оце, треба зазначити, є головна причина, чому між другими народностями є так багато високо-вчених, а заразом глибоко релігійних людей. Вони, побираючи науку в своїх власних релігійних колеґіях, рівночасно виховувалися на гарних, ідейних членів своєї Церкви та на добрих християн, — а не на релігійних індеферентів, як часто буває з тими студентами, що виховуються тільки в державних світських школах.

Українська Ґреко-Православна Церква в Канаді не є дочасною організацією, — вона не повстала для осягнення тільки якихсь часових цілей. Вона, як правдива Церква Христова, є вічна і як така, мусить думати й дбати не тільки про сьогодня, — не тільки про теперішних своїх вірних, але також і про будучі наші покоління. Вона отже мусить чимскорше подбати так про джерело постійного приросту священичих сил, як і про те, **щоби її вірні могли посилати своїх дітей на вищу науку до своєї власної православної колеґії;** бо тільки тоді можна буде мати запевнення, що вони, — покінчивши науку та осягнувши становища, — останутъ щирими й активними членами Церкви, та добрими християнами, а не релігійними індеферентами, а то й чим гіршим.

Для цеї власне ціли, — для заснування Української Православної Колеґії, — почалася й тепер провадиться кампанія за фондами.

Де й коли така колеґія має повстати, до кого вона має належати та ким і як управлятися, — про це поговоримо окремо.

ЯК ВАША ПЕРЕДПЛАТА?

Видавання „Вістника" річ коштовна, що потягає за собою безнастанно значні видатки. Видавництво не може відкладати на колись того, що мусить тепер заплатити.

І тому нехай кождий читач „Вістника" подумає, як стоїть справа з його передплатою.

Є такі, що їм „Вістник" винен.

А є такі, що винні „Вістникови".

Отже коли ви полишились позаді з передплатою, так зараз передплату висилайте. Це принесе вдоволення і вам і „Вістникови".

Видавництво „ВІСТНИКА".

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Прот. С. В. Савчук	$200.00
Свящ. П. Самець	100.00
Свящ. Т. А. Горбай	100.00
Свящ. Ф. Керіцький	100.00
Свящ. В. Апонюк	100.00
Свящ. В. В. Войтович	100.00
Михайло Материн, Торонто, Онт.	25.00
Д. В. Яремій, Торонто, Онт.	25.00
Церковна громада св. Юрія, Ґримсбі, Онт	25.00
Дмитро Корнтіяк, Ст. Джуліен, Саск.	15.00
Михайло Шморгун, Престон, Онт.	10.00
Степан Зугальський, Вотерфорд, Онт.	10.00
Михайло Журавель, Ню Торонто, Онт.	10.00
Степан Середа, Ню Торонто, Онт.	10.00
Віктор Лаврин, Ню Торонто, Онт.	10.00
Семен Юсипчук, Торонто, Онт.	10.00
Іван Ленік, Вал Дор, Кве.	10.00
Й. Юбановський, Вал Дор, Кве.	10.00
Іван Смолій, Вал Дор, Кве.	10.00
Герман Савюк, Вал Дор, Кве.	10.00
Богдан Козак, Вал Дор, Кве.	5.00
Ст. Столярчук, Вал Дор, Кве.	5.00
Кирило Ковюх, Вал Дор, Кве.	5.00
Петро Синьгер, Вал Дор, Кве.	5.00
Василь Поремський, Вал Дор, Кве.	5.00
Іван Свирид, Вал Дор, Кве.	5.00
Іван Ключковський, Вал Дор, Кве.	5.00
Юліян Березовський, Вал Дор, Кве.	5.00
Теодор Гайдук, Вал Дор, Кве.	5.00
Андрій Барило, Вал Дор, Кве.	5.00
Пані Павліна Ємчук, Вал Дор, Кве.	5.00
Йосиф Морозюк, Вал Дор, Кве.	5.00

(Продовження на стор. 2)

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Смут Рок Фалс, Онт. — 9—10 лютня.
Ансонвия, Онт. — 12—13 лютня.
Содборі, Онт., — неділя, 20 лютня.
Торонто, Онт. — неділя, 27 лютня.
Гемилтон, Онт. — неділя, 5 березня.
Престон, Онт. — неділя, 12 березня.
Вотерфорд, Онт. — неділя. Вечірня й Свято Шевченка — 12 березня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:
390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

СПРАВА КОЛЕҐІЇ.

(Продовження зі стор. 1).

Григорій Сирко, Вал Дор, Кве.	5.00
Стефан Васкан, Вал Дор, Кве.	5.00
Збірка в домі п. І. Ленника, Вал Дор, Кве.	5.00
Константин Кравчик, Престон, Онт.	5.00
Данило Стефів, Престон, Онт.	5.00
Константин Федірчук, Вотерфорд, Онт.	5.00
Пані Марія Федірчук, Вотерфорд, Онт.	5.00
Йосиф Лисий, Ґримсбі, Онт.	5.00
Пані Марія Гончар, Ґримсбі, Онт.	5.00
Яків Пиндик, Ґримсбі, Онт	5.00
Андрій Гончар, Ґримсбі, Онт.	5.00
Стефан Цибуляк, Ґримсбі, Онт.	5.00
Яків Марущак, Ґримсбі, Онт.	5.00
Іван Дрозда, Ґримсбі, Онт.	5.00
Трофим Вакар, Ґримсбі, Онт.	5.00
Йосиф Миронюк, Ґримсбі, Онт.	5.00
Григорій Туртак, Ґримсбі, Онт.	5.00
Семен Своль, Лонг Бренч, Онт.	5.00
Степан Довганик, Ню Торонто, Онт.	5.00
Сандик Іващук, Мимико, Онт.	5.00
Ґелена Козуб, Ню Торонто, Онт.	5.00
Еміль Оліїва, Торонто, Онт.	5.00
По $3.00: Клим Жовнір, Мих. Цівалюк, Павло Кошелка, Степан Бучок, Петро Юзьків, всі з Вал Дор, Кве., і М. Мазурик, з Норі, Кве.	18.00
По $2.00: Петро Левцун, Дмитро Сигур, Мих. Прокопович, Мих. Бочар і Мих. Стасишин, всі з Вал Дор, Кве.	10.00
Збірка о. Г. О. Василіва, Беллис, Алта.	5.20
Дмитро Шувера, Ґримсбі, Онт.	2.00
Збірка в домі п-тва Черепахів, Киркленд Лейк, Онт.; Николай Кудла, Содборі, Онт. 5.00; По $1.00: Н. Кудловський, п-тво Ставичі, п-тво Бориськевичі, п-тво Ґрошок, п-тво Черепахи, П. Пелешок, М. Друль 7.00	12.00
	$1,107.20
Попереднo оголошено	472.95
Разом	$1,580.15

ПОЛІТИКА, ЩО ПОЗА ВІЙНОЮ.

Звичайний чоловік бачить нині лише збройну війну — літаками, гарматами, підводними. Ними хоче кожда сторона перемогти противника.

Але поза збройною війною провадиться ще політична війна, в якій одні других хочуть перехитрити, випередити, одурити; виробити собі більше поваги, а других понизити, привернути до себе часть якогось загалу, а відвернути його від когось другого.

Коли недавними часами Турки виганяли в Царгороду грецького патріярха, то Росія отворила двері, щоби його до себе приняти. Це диктував їй політичний обрахунок. Вона в очах православного світа стала би заступницею Православія, здобула би прихильність мільйонів людей поза своїми границями. Вона звязала б їх з собою, отже могла би мати на них вплив. Це в політиці дуже заважує. Що Росія здобула би, те хтось стратив би.

Нині є вісти, оскільки вони можуть бути правдиві, що тепер знов робляться заходи, щоби грецький патріярх або признав першенство російському патріярхови, або щоби переїхав до Росії.

Таку пропозицію зробила би патріярхови мабуть кожда держава, бо де буде патріярх, туди будуть звертатися очи світа як до важного місця.

Та питання, чи патріярх зрікся б свого традиційно-спадкового права, як наслідник патріярхів славної колись Византійської (грецької) держави? Чи він полишив би свій нарід? А навіть — як до цеї справи віднеслась би прим. Анґлія? А ця справа і її інтереси без сумніву зачіпала би.

Та пляни, як пляни, можуть бути.

УКРАЇНСЬКА РОБОТА В АРҐЕНТИНІ.

З „Перелому", що виходить в Арґентині, довідуємось, що 28-го листопада, 1943 р., повстав в Арґентині „Комітет Арґентинських Українців", як трете представництво Українців розкинених по широкім світі. І „Перелом" зазначує, що арґентинські Українці пішли слідом Українців канадійських, які з початком війни заснували Комітет Українців Канади, та стейтських Українців, що 18-го вересня 1943 р. заснували Український Конґресовий Комітет.

Головою Арґентинського Комітету є Василь Малінський, інжинір. Адреса Комітету в Буенос Айрес.

Арґентинський Комітет видав заяву, в якій говориться, що його праця буде звернена в тім напрямі, щоби „допомогти нашим братам здобути і створити Незалежну Українську Державу".

ВЕЛИКИЙ ЗЕМЛЕТРУС В АРҐЕНТИНІ.

Січня 15-го в ночи був в Арґентині великий земляетрус, по якім лишилося без даху над головою коло 70,000, згинули тисячі, а ще більше було ранених. В самім місті Сан Хуан невдовзі видобули з під румовищ 800 трупів. А землетрус був в цілій провінції Сан Хуан. Матеріяльна шкода буде понад 4,000,000 пезів, себто коло 100,000,000 долярів.

Люде гинули нетілько під звалищами, але підчас землетрусу творилися в земли великі і глибокі розколини, куди люде падали і гинули.

В Сан Хуан повиносили слабих з головного шпиталю, поклали були на шпитальній площі, коло них клали тих, що привозили з міста і тут лікарі робили при свічках конечні операції. Шпиталь не завалився, але дуже знищився. А в місті Сан Хуан лишилося не більше, як 20 домів.

Зараз післала поміч Бразилія, а також американський Червоний Хрест почав готовити поміч.

НЕ ДОПУСКАЮТЬ КОМУНІСТИЧНИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ.

Военний секретар, сер Джеймс Ґриґ, потвердив вістку, що британський военний уряд не допускає комуністичних кореспондентів на военний фронт, прим. кореспондента „Дейлі Воркера". Причина: кореспонденти мають доступ до військових відомостей, а комуністи показали, що справа їх партії важніща, ніж справа держави.

ЧОРЧИЛ НЕ ХОЧЕ ВОРОЖИТИ.

В парляменті в Лондоні питали Чорчила, коли війна може скінчитися, але він не хотів пророкувати. Він сказав:

„Без сумніву колись ворожнеча скінчиться в ріжних военних театрах. Я не приготований означити часу, коли може прийти кінець війні".

ПРИХОДИТЬ РІШАЮЧА ХВИЛЯ.

Голова военного штабу в Вашінґтоні, ґен. Маршал сказав недавно, що тепер приходить рішаюча хвиля в війні. На военнім поли збираються величезні запаси гармат, літаків й амуніції.

ЗЕМЛЕТРУС В ТУРЕЧЧИНІ.

Січня 1-го знов був в Туреччині сильний землетрус, що знищив місто Ґереде і багато згинуло та було ранених. Землетрус тревав 50 секунд і чути його було по цілій Туреччині.

СІМ ВИПАДКІВ З ЛІТАКАМИ.

Підчас летничих вправ в околиці Вайлдвуд, Н. Дж. в 24-ох годинах було сім випадків з літаками, однакож між ними оден був нещасний, бо летун згинув. В других летунам не сталося нічого. Причиною була мрака.

ГОЛОД В КИТАЮ.

Стейтський представник в Китаю, Едамс, заявив, що в провінції Квантунґ вмерло з голоду і холери мільйон китайців. Деякі китайці продавали навіть дітей, щоби вдержатись при життю.

СТРАТИ СТЕЙТІВ.

Відколи Стейти стали до війни, їх страти виносять разом 146,186, а з того 35,153 вбитих, 49,518 ранених, 22,617 пропавших, а 29,898 в полоні.

СКОЧИВ З 86-го ПОВЕРХА.

Недавно 22-літній В. Л. Рамбо скочив в Ню Йорку з 86-го поверха, отже з висоти майже чверть милі. Рамбо був моряком. Дехто бачив, як Рамбо вийшов на ґалерію, став на поруче, підніс руки понад голову, як підносять пливаки, коли скачуть в воду і скочив. Він перелетів на другий бік вулиці, відбився від будинка і впав недалеко будинка, з якого скочив.

ЗА ДВА РОКИ 377 ПОЛОНЕНИХ.

В перших двох роках війни американці взяли в полон 377 японців, хоч повбивали тисячі. Це на всім военнім просторі Тихого океану, від Соломонових островів до Алеутських. Японці так вперто воюють, що скорше згине, ніж піде в полон. А за ті самі два роки американці взяли 170,000 італійців і коло 110,000 німців.

11 ЛЮДЕЙ — 50 ЗЛОЧИНІВ.

Вінніпежська поліція недавно впродовж двох тижнів арештувала 11 молодих людей, яким закидають 50 злочинів, як рабунки, вломи до домів і другі. Це та безконечна нинішна історія, що між молодими багато злочинців і що число таких злчинців щораз збільшуєсь. Шеф вінніпежської поліції Джордж Смит каже, що суди відносяться до злочинців дуже ласкаво, бо коли за кождий додатковий злочин назначують кару, то кажуть всі кари відбувати разом — прим. за 3 злочини по два роки кождий, було би 6 літ, а разом буде два роки.

ПРИГОТОВЧІ КУРСИ ДЛЯ ЗАМУЖЖА.

В багатьох містах провінції Квебеку є, а в деяких засновуються курси для дівчат перед замужем. Курс складаєсь з яких 15 лекцій, одна лекція на тиждень. Лекції виголошують священики, лікарі, судді і норси — вияснюючи закони людського духа і людського тіла, справи правничі та економічні життеві справи.

ВЖЕ ЗІБРАЛИ 77 ТИСЯЧ.

Зреформована Церква в Америці постановила зібрати 140,000 долярів на підтримання своїх колеґій і за короткий час зібрала 77,000 дол. Час збірки ще має тревати 4 місяці, отже можуть два рази більше зібрати, як назначили.

ПРОТИ ВОГНЕВА ЛОДКА.

Деревляна проти-вогнева лодка, яка не запалюєсь, хочби переходила через полумінь 40 стіп високу з горіючої оливи була випробовувана в Анґлії.

Накриття з асбесту, простягається понад лодкою, яке поливаєсь водою 30 ґальонів на мінуту, говорить донесення. Така лодка є призначена для ратовання обслуги сторпедованого збірника з оли-[illegible]

Пробу робили на великім озері, на яке наллято ґазоліни і запалено. Температура досягала до 4000 степенів, однак винахідник з своєю прислугою переїхали через той вогонь в закритій лодці в температурі в середині лодки 116 степенів, без жадних пригод чи невигод, каже донесення.

ЯК ЕПИСКОП ШУКАВ ПРАВЕДНОГО ЧОЛОВІКА.

Записано в старих книжках про одного дуже праведного епископа, що як він знайшов великого праведника. А звався той епископ Іларіон.

Ціле життя Іларіона було життям чоловіка святого. Убогим помагав, нерозумних радив, невчених учив, нікому не зробив найменшого зла. Був він такий ласкавий, що навіть пташки його не боялися. Як тілько показався на дворі, так багато їх до нього зліталося і сідали на його раменах, на руках, на голові.

Тай не диво. Дбав він не тілько про людей, але дбав і про птахів. Коли надходила зима, то Іларіон кождого дня виносив пташкам поживу, годував їх, дбав про них. А літом виносив води, напував. Отже пташки розуміли, що його нема чого боятися і полюбили його, як свого великого добродія.

Одної ночі сниться Іларіонови, що бачить він відчинене небо, а в нім багато ясних престолів (стільців, крісел), на яких ніхто не сидить. Здивувався Іларіон і каже сам до себе:

— Такі гарні престоли і так дармо стоять. Пощо ж їх там?

Тут звився Ангел і говорить Іларіонови:

— Це престоли для тих, що ще мають прийти і на них сісти. А ті два, що ось там, це твій престіл і твого сусіда.

На тім сон скінчився.

Прокинувшись Іларіон почав думати, хто б то мав бути його сусідом в Небеснім Царстві. Чи який епископ? Чи митрополит. А може праведний священик, — або монах. Може якийсь праведний пустинник...

Думаючи так почав Іларіон рано і вечером додавати до звичайних молитов, ще таку просьбу:

— Боже, коли Ти показав мені місце, до якого приймеш мене в своїм Царстві, то обяви мені, хто буде моїм сусідом, якого престол Ти мені також показав.

Так він молився кождого дня впродовж цілого півроку. Аж одної ночи бачить він в сні знов того Ангела, що показував йому престоли і каже йому Ангел:

— Господь твою молитву вислухав й обявляє тобі, що чоловік, який буде побіч тебе в Царстві Небеснім, звесь Артемон, син Николая і живе він в такому то місті...

Втішився Іларіон вставши ранком, подякував Богу, що вислухав його просьбу, і рішив поїхати до вказаного міста, щоби ще за життя свого будучого сусіда побачити.

— Може я ще чогось доброго від нього навчуся — думав він.

Невдовзі вибрався він туди, де мав би жити той праведник. Коли ж там прибув, то зараз зайшов до тамошнього епископа, розказав все і почав розпитувати про Артемона, сина Николая, великого праведника.

Довго думав епископ, пригадував ріжних людей, в вкінци каже:

— Є тут багато добрих людей, між монахами, між священиками, але такого, як ти питаєш, не знаю.

Почав тоді Іларіон питати священиків, чи не знають вони такого чоловіка; розпитував в ігумена монастиря, однакож ніхто не знав Артемона, сина Николая, що відомий був би, як дуже праведний чоловік.

І почав Іларіон думати, що сон був собі оттак сном, без ніякого значіння. Та слідуючої ночі має він знов сон, в якім Ангел йому каже:

— Ти Іларіоне забув одну річ...

— А що? — питає Іларіон.

— Ти не шукав свого будучого сусіда там де треба. Ти шукав його між тими, що на верхах, ти забув, що він може бути на низах між звичайними людьми. Шукаючи ти не йшов тими дорогами, якими ходив Спаситель — поміж простим народом.

Слідуючого дня вибрався Іларіон до міста і почав між звичайними людьми розпитувати. Питав одних, питав других, а вкінци хтось каже йому:

— На краю міста, недалеко від мене живе Артемон, син Николая. Я знаю його добре.

— А чим він занимається? — питає Іларіон.

— Він має своє маленьке господарство, невеличку пасіку, а позатим латає людям чоботи. Нових не шиє, мабуть не вміє, а лише старі латає. Не зле латає.

— А гідний він чоловік? — ще питає Іларіон.

— Чи гідний? Нічого собі. Згідливий, кривди нікому не заподіяв. Ніхто на нього не нарікає. Добрий чоловік.

Допитався Іларіон до хати Артемона, заходить і почав розпитувати, як Артемонови живеться.

— Чув я, що ти дуже гідний чоловік — каже Іларіон — отже оповідж, як ти живеш.

Ніяково стало Артемонови і каже він:

— І не подібний я до гідних людей. Я ж деколи і до церкви спізнююся і молитву деколи скорочую. Мушу. Клопотів в мене багато.

— Які ж в тебе клопоти?

— Багато їх. От своїх пятеро дітей, а ще взяли ми двоє сиріт, то разом семеро. Не було їх кому взяти, так ми взяли. Не можна ж їх так полишити. А ще й жінчині батько й мати є в нас, старі, немощні — і їх треба доглянути. Тутже в сусідстві живе ще старенький каліка, сам оден живе в хатинці, то і до нього треба зайти. Без допомоги загинув би чоловік. Отже хоч про Бога я не забуваю, але нема в мене часу про праведне життя думати. Щож зроблю! Господь знає мою неміч і не почислить мені за гріх того, чого я не можу зробити. Рад би я, та не моя сила. А сам я небогатий, все мусимо своїми руками здобувати. Від ранку до вечера працюємо.

Обняв тоді Іларіон Артемона і каже:

— Брате, ти робиш все те, про що Христос буде питати, коли буде судити світ. Господь любить таких, як ти і я клоню свою голову перед тобою.

Ще більше стало Артемонови ніяково. І каже він:

— Ні, Владико, не гідний я такого. Я роблю лише те, що повинен і те, що можу. Нічого великого і гідного я не зробив. Я і не знаю, як гідна праця виглядає. Отже прошу тебе, Владико, і не згадуй нікому про мене, а то ще стануть люде з мене сміятися...

Вертався Іларіон до дому думаючи:

— От як дійсні праведники виглядають! І не згадує він про праведність, і не думає про праведність, і не знає, як вона виглядає, але його життя, то одна велика праведність. Сиріт до дому приняв, годує їх й одягає; помагає старечій немочі і щиро сплачує синівський довг; дбає він про калік... Все добре, про яке Господь на своїм суді буде питати, цей чоловік сповняє. Тай ще думає, що він до праведних не належить.

— Мене він багато навчив (нехай за те слава буде Богу Небесному!). Я шукав за праведником між тими, що на видних місцях, а забув, що Спаситель віднаходив праведників між звичайними людьми.

Коли Іларіон вернувся до дому, то всі зауважили в нім малу зміну. Доси був він над усе щирим, а тепер став ще щирійшим; доси людська недоля дуже його клопотала, а тепер почала клопотати ще більше; доси його лагідність була взором для всіх, а тепер він став ще лагіднійшим.

Так одна коротка бесіда з праведним чоловіком піднесла його на ще висший ступень праведности.

ДАВАЙТЕ З НЕДОСТАТКУ СВОГО.

Коли в 1906 році Сен Френсиско навістив землетрус, тисячі людей остали без одежі і поживи, отже зорґанізувалося добродійне товариство, яке занялося збиранням жертв для потерпівших від землетрусу. Коли почув про це один хлопець з Шікаго, який заробляв на життя тим, що чистив прохожим черевики, він одного ранку поставив коло себе таку вивіску: „Я жертвую весь свій зарібок на потерпівших від землетрусу в Сен Френсиско".

Прохожі, довідавшись про жертвенність бідного хлопця, давали йому радо заробити і він при кінці дня передав на призначену ціль $39.67.

Цей бідний хлопець став на рівні з тим богачем, який жертвував на ту саму ціль сто тисяч долярів.

Бо не рука наша, а серце рішає, якою великою є наша жертва перед Бо-[illegible]

ЯК ЗДОБУТИ ПРИЯТЕЛІВ.

Не сперечайтеся з людьми за маловажні річи та не висувайте наперед своїх заслуг.

Не втручуйся в особисті справи навіть найблищих твоїх приятелів — тимбільше не вивідуй їх секретів.

Не легковаж справ, які є дорогі серцю твоїх приятелів.

Не роби жарту в релігійних почувань других.

Не поширюй сплетень, хотяй би вони не знати як цікавили твоїх слухачів.

Не вір у все те зло, про яке чуєш від других.

Навчися ховати свої болі і смуток за милу усмішку.

Пильнуй свого діла, а не чужого.

Не роби другим того, що тобі не миле.

ЯКА РІЖНИЦЯ.

Двох подорожних заблудили. Один з них, безбожник, почув великий голод, тай каже до другого з насміхом:

— Слухай, ти віриш в Бога і в Його силу. Чому ж ти не можеш випросити, щоби Він прислав мені круком бодай один бохонець хліба, так як Він робив це для пророка Ілії?

— А тому, — каже той, — бо Ілія був пророк і мав велику силу, а ти є дурень і маєш тільки великий жолудок.

ЧИ Є В СІМ ПРАВДА?

Один чоловік пішов побачити заведення для божевільних. Він дуже здивувався, коли побачив, що один сторож доглядав около пятьдесять хорих. Він підійшов до сторожа і спитав:

— Ви не боїтеся бути сам один між таким великим числом умово хорих?

— Ні, — відповів той.

— Хіба ж вони не годні зорґанізуватися і силою видобутися з під вашого нагляду?

— Ні, — каже той, — дурні люде не орґанізуються.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ЦЕРКВА, ЦЕ ВЕЛИКА ШКОЛА.

Недільна Школа.

Церква цілим своїм змістом є школою. Вона вчить проповідями, образами, богослуженнями, молитвами, вчить своїми книжками і часописами. І нема на світі доброї науки, якої Церква не могла би вчити в інституціях, які може мати.

Розуміесь, що праця Церкви залежна від грошевих засобів, які має, отже від свідомости і щирости її вірних.

Гляньмо, чим Церква була в нашій минувшині.

З Христіянством почались на Україні школи. Історія України почалась писати в монастири, отже в церковній інституції, а де пишуть, там мусять дбати про виховання читачів.

Коли чужі, що опісля панували над Україною, не дбали про освіту Українців, тоді при церквах повставали **Парафіяльні, Церковні або Дяківські школи.** Шевченко вчився в Дяківській школі.

Значіння таких шкіл було більше, ніж би здавалося. Берімо Українське Закарпаття. Там Церковна Школа пригадувала Українцям, що вони не Мадяри, але „Руснаки", і це задержувало їх Українцями.

Яке значіння мали маленькі школи, при церквах, показує 10-ий параграф „Проєкту на знищене Русі", де говориться:

> „Найбільше уперті ті Русини, що навчилися при церковній щколі читати. Тому перешкодити (зарадити) можна так, коли хлопським синам в таких школах заборонимо вчитися, а в той спосіб позбудемося шкоди, що піддані від своїх панів не будуть утікати. Длятого повинні економи й адміністратори двірських маєтків мати наказ — пильно дбати, щоби хлопські діти до плуга, суховил, рала і ціпа, а не до книжки привикали."

Нині головні школи, це державні, однакож всюди побіч державних бувають ще всякі приватні школи, де вихованки набираються тої науки, якої не дають школи державні.

Лишаєсь факт, що коли державних шкіл нема, або не дають вони всего, чого життю треба, то завсігди можуть бути і найлекше заснувати при церквах Церковно-Громадські Школи.

На вигляд вони можуть бути дуже убогі, однакож можуть дати життю багато добра.

І наше тут життя вимагає додаткової науки. Державна Школа не дає релігійного виховання на той лад, як наше життя вимагає. Не дає вихованкови нашого морально-культурного виховання — бо і не може дати, а без такого виховання українська дитина лишаєсь на роздорожу, на вулици. Тоді шкода її особистому життю і шкода країні, де вона живе; бо люде без здорового культурного виховання є маловартним матеріялом.

З того виходить, що всю нашу додаткову науку треба вязати з Церквою — при Церкві можна мати не тілько Недільні, але і Рідні Школи. Або Недільна могла би бути частиною Рідної. Пригадати, що в Жидів Школа вязалась завсігди з їхньою Церквою так тісно, що їх церкви звуть також школами.

Почнемо від Школи Недільної. Кожда громада повинна мати Недільну Школу.

„Вістник" в цім році присвятить окреме місце для матеріялу для Недільної школи і для порад тим, що таку Школу будуть провадити.

Однакож треба, щоби і всі, кого Недільна Школа інтересує, присилали матеріял для Відділу Недільної Школи — чи малі оповідання, чи малі примири, чи поради з досвіду й уваги, як би красше що робити. А „Вістник" дасть свою частку.

Одно: Такий матеріял повинен би бути, оскільки можна, короткий. В дрібнім може бути більше ріжнородности і більше змісту до використання.

Кілька думок й уваг.

Недільну Школу може вести священик, де він є стало, але таких є мало. Коли ні, то міг би бути помічником кому другому.

Учитель Рідної Школи міг би провадити Школу Недільну.

Українець - Учитель, чи Учителька, що є в околиці, могли б Недільну Школу провадити.

Провадити Недільну Школу міг би хтось з свідоміїших і спосібніших громадян, чи громадянок, самі, або при допомозі кого.

Недільна Школа повинна бути що неділі.

В зміст науки Недільної Школи повинні входити:

1. Катехизмові відомости — Бог, Чоловік, Заповіди...
2. Оповідання з Святого Письма.
3. Пояснення значіня Свят.
4. Моралістичні оповідання, або взагалі такі, в яких можна би показати добро і зло, святе і грішне, розумне і дурне. Такі оповідання кождого разу читати з відповідними поясненнями. До того надаються оповідання з „Вістника". А діти оповідання люблять.
5. Життя святих, Церковна Історія, річи в Церкві і др.
7. Дуже важним є спів. Спів вважати не чимсь маловажним, додатковим, але великою частею змісту Недільної Школи. Бо коли б в такій школі вчили лише співати і навчили добре всіх наших Коляд, пісень Великопостних, Великодних та ще деяких; крім того звичайних двоголосових співів для Служби Божої, то яким цінним здобутком це було би. Ученики співали би в церкві, співали би вдома; вони вчили би других ціле своє життя. А зміст пісень розкривав би перед ними релігійний світ, будив би благородні почування.

Щоби наука в Недільній Школі пішла лечше, треба впродовж тижня збирати матеріял. В Молитвеннику є Заповіди і др.; в „Вістнику" є оповідання і ще дещо; знайти щось з Біблії, з Катехизму; знайти щось в своїх споминах і з власного пережитого. Так для неділі можна знайти досить потрібного матеріялу. Трудноці будуть тому, хто в послідній хвилі буде матеріялу шукати.

МАЛЕНЬКЕ ДІЛО НА ВЕЛИКУ СКАЛЮ.

Моя передплата **„Вістника"** є заплачена до весни 1944-го року. Читаючи уважно „Вістник" я побачив, що **моральний зміст „Вістника" є добірний,** але папір, на якім зміст друкований, троха затаний. І прийшла мені думка подбати про лучший папір для **„Вістника".** За лучший папір треба заплатити більше грошей, а я не дуже багатий і не можу тепер дати пару сот доларів. Але прийшла мені друга щаслива думка — започаткувати **„Маленьке Діло на Велику Скалю"** і післати **„Вістникови"** передплату на пять літ наперед, **значить [illegible] доларів.**

Тому із цим листом залучаю **„Вістникови"** пять долярів і при цій скромній нагоді відзиваюсь до таких людей, як я, які хочуть мати **„Вістник"** на лучшім папері, як він тепер є...

В першу чергу кличу тих передплатників **„Вістника",** котрі хотять мати **„Вістник"** на лучшім папері, щоби прислали передплату на пять літ наперед, отже **„пять доларів".** Коли буде таких охочих хоч **сто,** то я наперед певний, що **„Вістник"** буде друкований на лучшім папері.

Цею дорогою прошу шановного редактора „Вістника" помістити цей мій скромний заклик до добрих людей, котрі хотять мати „Вістник" на лучшім папері, щоби разом зі мною започаткували **„Маленьке Діло на Велику Скалю",** і прислали передплату пять літ наперед, отже пять **доларів.** Ану хто Другий... Третий... Четвертий... і так далі...

А. Е. Білінський.

СИЛА ПРОЩЕННЯ.

В тім часі, коли артист Леонардо да Вінчі малював свій славний образ Тайна Вечеря", він посварився з одним артистом малярем хотів на нім в якийсь спосіб пімститися. Вкінці він попав на думку, щоби Юду на образі „Тайна Вечеря" намалювати на вигляд свого ворога і в цей спосіб знеславити його на віки.

Як задумав, так і зробив і по якімсь часі на недокінченому образі видно було Юду з обличчам згаданого артиста. Тоді да Вінчі почав малювати Ісуса Христа. Але хоч як він приготовлявся до цего, хоч як працював, то не міг надати обличчу Ісуса відповідного вигляду. Так минув довгий час — час безкорисної праці, час розпуки. Рівночасно з цим його гнів на його ворога почав меншати, аж вкінці він соромився сам себе, що таку кривду хотів зробити свому братови по званню. Він отже одним махом щітки замалював обличча Юди. З цим йому стало легко на серцю і він взявся весело до дальшої праці. В короткім часі він успів намалювати обличча Ісуса Христа, повне любови, божества і таємничости, яке і сьогодня побуджує кождого глядача до гарного, побожного життя. Свій успіх да Вінчі опісля приписував тому, що він простив свому братові і очистив своє серце від ненависти.

Дійсно, велика сила прощення!

Чи не є це причиною, що деякі люде не належуть до жадної організації?

ҐРИФІН АРХИЕПИСКОПОМ.

Католицьким архиепископом Вестминстеру в Англії став 18-го січня еп. Бернард Ґрифін на місце бувшого архиепископа Гинслея.

НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВІЯ.

Перша неділя Великого Посту (слідуюча по Сиропустній) звесь **Неділею Православія.** Яка ж історія цеї Неділі?

Так названо цю неділю в 9-ім століттю і тоді перший раз святковано її в Царгороді з окремою величавістю на памятку перемоги Православної Церкви над наукою „іконоборців", які впродовж двох століть нищили святі образи і переслідували тих, що святі образи почитали.

Почитання святих образів було в христіян з самого початку. Христіяне розуміли, що почитання образів відноситься до того, хто на образах змальований. Шануючи образ Спасителя, Діви Марії, чи Святих, вони шанували того, кого образ їм пригадував.

Іконоборство почав грецький цар Лев Ісаврійський (717—741). Задумав він навернути Жидів і Магометан на христіянство; а що в одних і других нема образів, тож думав він — коли христіяне повикидають образи, то Жиди і Магометане скоро приймуть христіянство.

Отже 726 р. видав він приказ, щоби повикидати всі святі образи.

І почалося нищення образів. Вояки виносили образи з церков, а то і з приватних домів і нищили.

Царгородський патріярх Герман, 90-літний, почав тому противитись, отже пішов з другими на вигнання.

Проти нищення образів стало багато духовенства і став весь народ. І почав цар люто переслідувати тих, що з ним не годилися — таких переслідували, мучили, з краю виганяли, або вбивали. Багато христіян тікало в пустині та дебри.

Таку роботу продовжали наслідники Льва. Прегарну церкву в Царгороді, т. з. „На Влахернах", позбавлено всіх прикрас; де були святі образи, там понамальовували краєвиди, так, що „церква виглядала на клітку з птахами, або на склад овочів", каже тодішний історик. Стіни, де були образи обстругувано

Царі-іконоборці скликали своїх прихильників на Собори, щоби надати своїй роботі більше сили, але це не помагало.

По Льві 4-ім (775—780) царицею стала Ірина і вона дозволила скликати Собор, що відбувся 787 року в Никеї, де було около 390 епископів, і тут рішено, що через почитання Хреста чи образів ми почитаємо ті особи, які Хрест, чи образи нагадують.

Але тут не був ще кінець іконоборству. Ірину усунено з престола 802 р., по ній царем став Лев 5-ий і знов пепереслідування почались. А послідним царем-іконоборцем був Теофил (829—842). Аж його жінка, Теодоро, привернула почитання ікон (святих образів), повипускала увязнених, закликала вигнаних.

На память перемоги Православної Церкви над іконоборцями святковано в Царгороді Першу Неділю Великого Посту дуже величаво — був торжественний похід з святими образами по цілім місті зі співами: „Пречистому Твойому образу кланяємось, о Благий, просячи прощення наших согрішеній".

Від того часу Першу Неділю Посту звуть „Неділею Православія" і пригадують ті болючі переживання, через які Православна Церква переходила.

Та коли нагадуємо давне, то недавне само пригадується. Колись були іконоборці... а за нашої вже памяти були такі римо-католики, що за „леґалізацією" папи (як писали греко-католицькі часописи!) нищили вже не самі образи, але цілі православні церкви і за 7 тижнів знищили понад 100 церков. Церкви, Іконостаси. Вівтарі, образи... А коли нарід своєї церкви обороняв, то пускали на нього собак. Чи це не гірше від іконоборства?...

ЦЕРКВА ТА ВИХОВАННЯ.

Світ переходить моральне лихоліття. Мораль занепала і причину можна приписати родичам. Ті, що дивляться в будучність, кажуть, що не державні закони, не тюрми, не кара смерти, але релігійне виховання може здержати повінь злочинів.

Загал мусить руководитись засадами більшими, ніж людські закони, а тими є Заповіди Божі, яких вчить Христова Церква.

Старших тяжко вчити, як тяжко старе дерево нагинати, отже треба братися до виховання молодих, бо добрий будучий загал залежить від доброго виховання, яке він дістане.

Устами душ пастирів Церква пригадує родичам про вагу не лиш тілесного, але й душевного добра дітей, яких Господь дав їм в опіку. Які родини, яке в них виховання, такий буде будучий нарід. Будучий нарід виховується в нинішних домах. І вдома, а не в школі треба зачинати виховання.

Родичі повинні виховувати дітей так, щоби вони були добрими горожанами не тільки земської, але й небесної батьківщини. Хто добре виховує свої діти, той дійсно любить їх і будує їх щастя на твердім фундаменті.

Добре виховання вартнійше, ніж дочасне багацтво. Найкращим багацтвом чоловіка є христіянський характер. Характерним чоловіком називаємо того, котрий має таку силу волі, що не дасться звести з правої дороги, що не позволить скривдити себе, але також й другого не скривдить; в цілім своїм життю старається сповнювати волю Божу. Нехай хтось буде незнати який учений, але коли в його серці нема Бога, то вся його наука служить йому хіба на те, щоби хитрійше і проворнійше кривдити других, менше просвічених.

Лише та наука виробить правдиво характерних людий, котра каже: „Памятай чоловіче, що треба добре жити на цім світі; бо за зле життя чекає у другому світі Божа кара"... Характерність чоловіка виробляється через христіянське виховання. Коли родичі бажають ущасливити своїх дітей, то їх святим обовязком є дати дітям христіянське виховання.

Серце дитини мягке і що добре на нім відобється, те лишиться на ціле життя.

Можна виховувати з Богом, можна виховувати без Бога. Можна виховувати в почуттю обовязку для Божого Закону, а можна виховувати в релігійній байдужности. Коли в вихованню безнастанно ставити перед очи вихованка чесноти — тоді виховаються чесні люди, коли ж ні, то не треба дивуватись, коли добрих людей не буде.

Зокрема добрих, гідних людей потребує суспільність. Добро суспільности на добрих людях стоїть.

Суспільність, це велика родина. Кождий має там свою працю, а гідне виконання праці кождого йде на загальне добро всіх. Сказати б — кождий працює для загального добра.

Щаслива суспільність, якої члени повинуються законам, сповняють обовязки, карні, трудящі, чесні і вірні свому покликанню. Там добро! Чесноти, які є в кождого члена суспільности, це найважніша основа і запорука добробуту суспільности. Але такі чесноти можна защепити в людських душах лише добрим релігійним вихованням.

Є ще одна причина, що повинна заставити родичів до релігійного виховання дітей — а це добро самих родичів. Бо ж добрі діти родичам вінець, а злі кінець. Що родичі посіють, те будуть збирати. Добро в душах своїх дітей посіють буде їм добро, зло посіють — вродиться зло.

Родичам в вихованню дітей помагає Церква, Катехизм і Рідна Школа. Діти повинні ходити до Церкви на Богослуження і Катехизацію. Святим обовязком родичів посилати дітей до Рідної Школи. Там навчаться свого рідного і правд Христової Віри.

Ми Українці дивімся, що кругом діється і дбаймо про себе всіми силами. Дбаймо, як лише можемо, щоби наші діти і молодь була вихована гідно, по релігійному. І молімо Христа Спасителя, щоби поміг нам виконати цю велику задачу.

Наші добрі вихованки будуть захистом для нас на старости; вони будуть основою добра в громаді; на них буде все добре і святе будуватися.

о. Кость Желішкевич.

ПРИМІРНИЙ СИН.

Було це за давнійших часів. Старий військовий ветеран, з підорваним здоровлям, прийшов до дому без ніякого забезпечення зі сторони держави. А в нього була жінка і троє дітей. Одного лише добився, що його сина взяли до Військової Школи. Це було в Франції.

Поведення сина в школі звернуло увагу всіх — він не хотів нічого їсти крім хліба і води.

Повідомили про те князя Шоазельського і той запитав хлопця, чому він так поводиться. І хлопець відважно відповів

Коли дали мені місце в цій поважній інституції, мій батько привів мене сюди. Ми йшли пішки, а в дорозі їли лише хліб і пили воду. Я зіставсь тут, а батько вернувся щоби жити бідуючи. Вся його допомога, то моя мати. Їх пожива, то найчорнійший хліб, хоч і той здобувають тяжким трудом. Все те записане в моїй памяти -- отже чи можу я, їх син, мати лучшу поживу, ніж вони? Моя совість на таке мені не позволяє.

Це зворушило князя і він зараз дав хлопцеви три люїдори (золоті гроші) і сказав, що вистараєсь батькови пенсію. Але хлопець не був тим вдоволений, він сказав:

- Поки що буде, нехай ті люїдори дістане мій батько. Вони йому більше потрібні, ніж мені.

Це ще більше здивувало князя і він взяв хлопця в свою опіку, а для його батька зараз вистарався помочі.

Молодий хлопець, але як поважно вмів він думати! Він був гідним сином своїх родичів, опісля ж був поважним офіцером в французькій армії.

СЛАВНІ МОНАСТИРІ ЗНИЩЕНІ.

З Каїра є вісти від Греків, що в Греції понищені деякі славні монастирі, що були засновані в 11-ім століттю, це монастирі в Метеорі. Тих є чотири: Преображення, Варлаама, Стефана і Святої Тройці. Вони були збудовані на вершках і збочах скал, отже доступ до них в давнійших воєнних нападах не був легкий. Самі вони були свідками давнини і мали в себе багато старинних річей — цінних образів, книжок, рукописів. В околицях тих монастирів було багато повстанців проти німців, отже німці розуміли, що повстанці при монастирях організувалися і тому монастирі понищили.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ПАРОХА І НЕ ЗАБУЛИ СВОЄЇ [redacted]

(Роритон, Ман.)

В неділю 5 грудня справили громадяни української православної церкви в Роритоні обід в честь бувшого свого пароха о. Д. Стратійчука з приводу його відїзду до іншої парохії. Цим вони показали свою пошану для свого пароха, що обслугував громаду через послідних пять років. Як конкретну ознаку тієї любови і пошани вручено йому гарну шкатулку на гроші, але перед врученням вложили в юю двадцять і один долар, як особливший дар для нього.

На цім одначе, громадяне не ограничились, бо також дали весь дохід з обіду на пресовий фонд своєї преси, а це 8 дол. на „Український Голос", а 8 дол. на „Вістник". Разом 16 доларів. Ці гроші дали о. пароxові для доручення.

Крім того місцева громадянка, пані Анна Федюк, вручила від себе 10 дол. на пресовий фонд „Вістника". Даючи гроші, вона сказала „Я піддержую „Вістник", бо треба це робити. Треба, щоби „Вістник" виходив і поширювався, бо в нім є багато доброго матеріяху до читання".

Тут ще скажу, що пані Федюк завше оказує велику щирість для місцевої громади і для ширшої народної справи. В розмірно недовгім минувшім часі вона купила ризи, чашу і хоругов до місцевої церкви. Отже хоч не велика тут наша громада, але має членів, що розуміють вагу своєї церкви, цінять працю її служителів і не забувають про свою пресу. Честь таким громадянам!

С.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Етелберт, Ман.)

Українська Православна Громада в Давфин 25-го листопада була зібралася, щоби попрощати свого пароха о. Ковалишина. По Богослуженню всі зібралися до Народного Дому, де була приготована перекуска. При столі голова церковної громади, п. Гродик, щиро подякував і попращав відходячого отця Ковалишина і вручив йому грошевий дарунок. Пані Дух в короткій промові висказала щиру надію, що о. Ковалишин буде ще сталим парохом в Давфині, і вручила від церковного жиноцтва столовий обрус. Пан М. Карпяк також виявив жаль по втраті о. Ковалишина тому, що округ Давфин і місто, потребує молодого, активного священика; цей округ оден з найбільших і поле для праці велике. Він пожелав о. пароховi успіху в його роботі і много [redacted].

В відповідь о. Ковалишин подякував давфинській громаді за гарне відношення до нього, бо дійсно за короткий час, що він був тут, громада поступила далеко вперед.

Отець Ковалишин, це один з наших щирих працівників на церковнім поли і ми йому желаемо всякого успіху, терпеливости і витревалости. Ми певні, що не лише ми, але всі інші, котрих він буде обслугувати, так про нього скажуть. На закінчення переведено збірку на „Вістник" і зібрано 4 дол.

Присутній.

З ХРЕСТИН НА ДОБРІ ЦІЛИ.

В неділю 12 грудня, 1943, п-тво Іван і Ярослава Токарські справляли хрестини свому першому трилітньому синкові на імя Богдан Василь. Чину св. Хрещення доверши о. П. Самець в домі пані Білинкової, бабуні. Невеличкий, але гарний гурток гостей зібрався на цю родинну оказію.

Стіл був заповнений смачними стравами й при веселому настрою гості й родина перевели це родинне свято. Тому що молоді родичі, Іван і Ярослава, ще до недавна належали до СУМК і памятають про обовязки цеї організації, радо погодились, щоб збірка з хрестин пішла на добрі цілі й поділили її на три части, на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника", а третю частину на Духовний Семинар. Збіркою занялася сестра п. Токарського, пані Г. Ґаба. Жертвували слідуючі:

По $4: Стефан (кум) і Ґафія Ґаба; по 3 дол.: Дмитро Гуменюк; по 2 дол.: пані Катерина Христинич (кума) і панна Фіїя Білик (кума): по 1 дол.: п-ство Іван і Слава Токарські, пані П. Білик, о. П. Самець, Зиновій Самець (кум), Василь Ґаба (летун), панна Емілія Сорокінська, Олекса Трафяк; по 25 цт. пані Евдокія Ковальчук. — Разом $18.25.

П. С.

ПРИМІРНА ГОСТИНА.

(Енгусвил, Ман.)

На 14 листопада відбулася гостина на фарні п. Ілька і Михайлини Паробек, котрі одружили свого сина Петра з панною Леліею Мазур. На ту гостину були запрошені родина Мазурів і родина Паробеків, а також приятелі і сусіди. Гарне число гостей прибуло Паництво Паробек і подружена пара запросили гостей до обіду. Гості гарно пообідали. Тоді Митро Собецький дав промову про значіння гостини і сказав, що п-тво Паробеки і п-тво Мазурі від нині стають собі ріднею і потім подякував панству Паробекам за їх труд, що гарно приняли гостей. Відтак заспівали наше традиційне многоліття молодій парі, а також гостям.

По обіді Дмитро Собецький попросив гостей, щоби помогли підтримати наші часописі, а це „Український Голос" і „Вістник". Собецький і Паробек, господар дому, зачали збірку і при тій нагоді вписалося два нові передплатники „Українського Голосу". Особи, що дали жертви на фонд:

По 50 цт.: П. Паробек, пані Паробек, Ілько Паробек, пані Паробек, І. Мазур, пані Мазур, О. Мазур, пані Мазур, П. Костюк, пані Костюк, Дм. Гребенюк, пані Гребенюк, Н. Цуцмаць, пані Цуцьмаць, О. Мазур, І. Синьків; по 25 цт.: Ю. Саварин, пані Саварин, П. Калиняк, пані Калиняк, І. Паробек, М. Костюк, пані Костюк, Н. Саварин, пані Саварин, Д. Собецький, пані Собецька, І. Костюк, пані Костюк, Е. Паробек.

Всім тим, що вложили жертви, щиро дякую, а так само п. Паробекови, що поміг в збірці, а молодій парі бажаю всего добра і доброго здоровля.

Дм. Собецький.

УРОДИНИ.

(Вакав, Саск.)

У Вакав проживає Василь Ґ. Луцюк, піонір і діяльний громадянин. Виховав він із жінкою чотирох синів і дві доньки. Сини, три фармерують, один служить при Канадійській Армії. Доньки, одна замужна за д-ром Савіцьким, а друга за Л. Михайлюком.

Діти устроїли день уродин свого тата. Забава відбулася в домі зятя п. Леся Михайлюка в неділю 5 грудня. З тієї нагоди вони обдарували тата дарунками на 60-ті уродини. Були гарні промови. Та й гомоніли українські пісні. Там і були свідомі українські громадяни, бо на взаклик п. Івана В. Луцюка вложили $15.00 на українську пресу. Гроші розділено на „Український Голос" 10 дол. і на „Вістник" 5 дол.

Ось імена жертводавців.

По 1 дол.: В. Луцюк, М. Кохан, пані М. Кохан, Г. В. Луцюк, Д. Бальон, Н. Рутняк, Л. Михайлюк, І. В. Луцюк, В. Михайлюк, Л. Гнідий з дружиною і М. Луцюк з дружиною, пані Д. Бальон.

По 50 цт.: Д. Кохан, пані К. Михайлюк, Д. Боднарчук, В. В. Луцюк, Т. Кохан і Санда Луцюк.

Дуже приємно відмітити, що прийшов той час, коли люди можуть забавитися. І забавляються по культурному. Вміли пошанувати свого батька, але й не забули за народну справу. Нехай Господь Бог благословляє своїми ласками і дарами всіх учасників тієї забави та й дає можність дальше щасливо прожити. Ювілятові і родині на Многі Літа!

Учасник.

З НАГОДИ ВІНЧАННЯ п. Д. ПАНЧУКА І п-ні ДОВГОЇ.

(Содборі, Онт.)

В четвер, 18 листопада, 1943 р. відбулося вінчання п. Д. Панчука, з панею К. Довгою, якого доконав парох місцевої української православної церкви о. Т. М. Кисілюк.

Підчас обіду на заклик п. Ст. Ємчука зложили жертви на церкву і „Вістник" слідуючі:

По 2 дол.: п-ство Панчуки; по 1.50: п. Колодніцький; по 1.25 п-ство Запарнюки; по 1 дол. п-ство С. Ємчуки, п-ство Яворські, п-тво Конічковські, п-ство Щербії, п-ство Понюки; по 50 цт.: д-ка Кисілюк; по 25 цт. п. Стадник. Разом $10.50. З того на церкву 8 дол., а $2.50 на „Вістник". Щира подяка всім жертводавцям.

Ст. Ємчук.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ.

(Содборі, Онт.)

Дня 19 грудня 1943 р. в годині 8.40 під ч. 190 Бейкер вул. відбулися загальні річні збори української греко-православної церкви св. Володимира в Содборі, Онт. До уряду на рік 1944 увійшли:

Іван Щербій, голова; Микола Кудловський, місто голова; Ол. Цьотка, рек. секретар; М. Поліщук, фін. секр.; І. Мартин, касієр; Ос. Стад[redacted]р, Я. Запарнюк, буфетчик; старші брати — Я. Запарнюк і Ос. Стадник.

До контрольної комісії увійшли: пані Чайка, п. Млак, п. С. Панюк.

Збори закінчено піснями „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Ол. Цьотка, секр.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ В ВИШАРТ, САСК.

Українська Православна Громада, що при церкві св. Архистратига Михаїла, в Вишарт, зорганізувалась в 1932 році при дуже бідним церковним будинку.

І на нім було 400 дол. довгу, отже першим клопотом громади, що складалась тоді з 11 членів, було сплачення довгу.

Заряд, що був з трох членів, разом з другими владжують всякі підприємства на сплату довгу і за час вдалося громаду від довгу увільни[redacted]

Тут почалась нова пора. Гріш, що тепер приходив, складався на будучу роботу.

І в 1940 побудували гарну дзвіницю і з неї голос дзвона звіщає про Богослуження широку околицю. Коло церкви поставили Трираменний Хрест, що здалека вказує, яка це церква.

В 1942 р. викінчили церкву в середині, збудували гарний іконостас. В 1943 р. помалювали церкву в середині. Околиця дивуесь мальованню, яке виконала добродійка Мороз, жена о. Мороза, нашого пароха, що живе в Ґудів, Саск. Мальовання коштувало 500 дол.

До прикраси церкви причинилось жіноцтво, придбало для іконостасу пять образів, купило павук, замовило ще 5 образів, — все на вартість 350 дол. Отже велике признання належиться нашому жиноцтву!

Згадати ще нашу стареньку громадянку пані Гаврищукову, що причинилася грішми дуже багато в нашій роботі. Щира їй подяка!

Викінчення церкви забрало около 1,500 дол., але коли громада побачила, яке величаве діло вона тими грішми виконала, то всі раділи. Була наче стайня, де Родився Христос, а тепер величава святиня.

Тепер ще треба помалювати церкву і дзвіницю зверха, що вже рішено зробити. Тоді зможе громада трошки спочити, поки треба буде знов щось робити.

Н. Стефанишин,
секр. громади.

ПРОЩАЛЬНІ СХОДИНИ В ЧЕСТЬ о. ГРЕБЕНЮКА.

(Мічам, Саск.)

В неділю 28 лист., 1943, було Богослуження в українській православній церкві Успення Богородиці в Мічам; правив о. Гребенюк. Опісля парохіяне зібрались в Народнім Домі на спільний обід. По перекусці злагодженій заходом членів української православної громади і Укр. Нар. Дому в Мічам, продовжувались прощальні сходини в честь о. Гребенюка, що опускає громаду і перебирається до Давфин, Ман.

Погода була гарна і поважне число гостей прибуло, щоби побажати гарних успіхів у нових церковних громадах. Говорило кількох бесідників, що підносили працю о. Гребенюка, яку він поклав впродовж кількох років душпастирської мозольної праці у Мічам і у других околицях.

На памятку оден з членів вручив о. Гребенюкови вартісний дарунок, який йому належиться за його щиру працю. На закінчення відспівано о. Гребенюкови „Многая літа".

[redacted]

НА ХРЕСТИНАХ В РОСБОРН, МАН.

В неділю 12 грудня, відбулося хрещення донечки панства І. Мамалигів. Тайну Хрещення довершив о. Т. Ковалишин. По хрещенню маленької Михаськи Анни відбувся гарний обід, де крім кумів було гарне число гостей. Куми були: пані М. Сивак, п-на М. Мельничук, п. Н. Ступницький і п. М. Решетило.

Після прекрасного обіду о. Ковалишин зробив заклик, щоб гості звеличали цей день збіркою на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника". Пан А. Скоробогач занявся збіркою і гарно пописався.

Слідуючі гості жертвували:

По 1 дол.: А. Скоробогач, В. Ковальчук, М. Решетило (кум)е п-на М. Мельничук (кума); по 75 цт.: о. Т. Ковалишин; по 50 цт.: І. Решетило (діло), Н. Ступницький (кум), Н. Кармазинюк, Т. Каим, Ів. Мамалига (батько), М. Слонь, Н. Слободецький, Ст. Погинайко, Т. Гумпений, пані Іванчук, пані Мамалига (мати), В. І. Сивак, пані Н. Скоробогач; по 25 цт.: пані Слободецька, пані Кармазинюк, пані Ступніцька, пані Слонь. — Разом $12.25.

Гроші розпреділено $6.25 на „Український Голос", а $6.00 на „Вістник".

Щира подяка жертводавцям, велика утіха для родичів, а для маленької Михаськи „Многі літа".

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ОБІД.

(Пайн Ривер—Вимі Ридж, Ман.)

В неділю, 28 листопада, 1943, наша громада у Вимі Ридж по Богослуженню влаштувала прощальний обід для о. Стратійчука, котрий відходить з цеї парохії.

Добірний обід був готовий на означений час, завдяки щирій кооперації членок тутешнього відділу Союза Українок, і гості місцеві та з дальших околиць заповнили Вимі Ридж школу.

По обіді пресідник, п. Мих. Ситник пояснив значіння цього обіду, і покликав кількох гостей до слова.

Говорили пп. Д. Румак, Ю. Білоус, Й. Талпаш, Г. Тижук, і пані Присяжнюкова. Пані Т. Параска віддеклямувала вірш дуже відповідний на таку оказію.

Замітнійші вискази промовців були: „Коли ми шануємо своїх провідників, то шануємо себе". „Коли шануємо свою Церкву та своїх духовних провідників, то шануємо свою честь і гідність. Нас шанують чужі так тілько, кілько ми шануємо свій провід і самих себе"

Отець Стратійчук подякував громаді за цю честь і сказав, між іншими: „Ви вшанували не лише мою особу; ви вшанували Українську Православну Церкву, котрої чистий прапор я все старався нести високо. Ваша громада, вірю, остане одна з примірних.

Пані В. Присяжнюкова вручила о. Стратійчукові гарний дарунок від громади. Були дарунки й від одиниць. Гості між собою рішили скласти троха грошей на поміч кошту перевозу для о. Стратійчука. Зложили $25.25 (включаючи $10.00 від п. Павла Кравчука).

Вже пізним вечером гості розходились, і з жалем пращали о. Стратійчука, в надії, що „колись ще побачимось".

[redacted]

ЖЕРТВА УЧИТЕЛЬКИ.

В неділю 28-го листопада було в нас Богослужения і наш парох о. В. Апонюк сказав, що всі кошти звязані з Богослуженням покрила панна Іванна Рудачок, молода учителька, дочка наших парафіян, п-тва Федя і Домки Рудачків.

Гідний примір і знак дійсної релігійности серед нашого віку! І тому присутні в церкві зі здивованням і пошаною приняли вістку про цей високо благородний вчинок молодої учительки, що частину своєї першої учительської платні віддала, щоби подякувати Богу за дотеперішні свої успіхи та просити Бога, щоби благословив її в дальшім її життю.

В нинішнім часі, коли релігійну справу відсувають на друге, або третє місце в життю, релігійна жертва молодої дівчини не тілько велика перед Богом, але мусить бути великою і в добрих, думаючих людей. Це і зазначив о. парох в бесіді, кажучи, що коли молода учителька розпочала з Богом своє самостійне життя, це стане і повинно стати великим примірoм для всіх молодих людей, що вибираються в самостійну дорогу життя, а вже окремо для учителів і учительок.

Становище учителів, це великої ваги становище, але дійсно вартною і гідною в своїм званню може бути лише релігійна людина.

Добрих, гідних релігійних людей потребує кождий нарід, а вже окремо таких учителів — вони ж є творцями будучности. Які учителі, такі ученики, такий буде нарід.

Як далеко стоїть від життя загалом, як далеко від народу безрелігійний учитель! Чи дасть він ученикам те, чого сам не має; чи може бути для них примірoм морального, гідного чоловіка?

Так означував о. Парох в своїй бесіді богоугодний вчинок панни Іванни, а від нашої громади щира подяка і щирі бажання, щоби Господь мав її завсігди в своїй охороні!

Парафіянин.

ДЛЯ „ВІСТНИКА".

(Федора, Алта.)

В день св. Николая зібралося трохи людей до Николая Ласківського, щоби відсвяткувати з ним день його Патрона і при тій нагоді зложили дар для „Вістника". Жертвували:

По 1 дол.: Іван Ласківський і Іван Садовий; по 50 цт.: М. С. Фербей, по 25 цт.; Стефка Кузик, Софія Садова, П. Магера, Й. Крищук, Анна Крищук, І. Воєвідка, Настя Марчак, А. Ласіцький; по 15 цт.: Анна Яхимцьна; по 10 цт.: Анна Яхимець.

Жертводавцям щира подяка!

Сусід.

РЕЛІҐІЙНИЙ ФОНД.

ВИНДЗОР, ОНТ.

З нагоди принятгя Впр. Архиеп о. Іоанна Теодоровича в домі п. В. Турчина, присутні гості зложили на Релігійний Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді $10.50 Гроші переслав до Консисторії п. М. Чоборик.

ТОРОНТО, ОНТ.

На хрестинах в п-тва Івана і Ярослави Токарських, Торонто, гості зложили на Духовний Семинар $6.00 Гроші переслав до Консисторії Всч. о. П. Самець.

ПАРАСКЕВІЯ РИПКА.

(Посмертна згадка).

Бл. п. М. і П. Рипки, Беліс, Алта.

Дня 28 грудня упокоїлася в Бозі одна із перших піонірів в околиці Беліс в Алберті, пані Параскевія Рипка, дружина покійного Михайла Рипки, що помер 7 років тому. Сама походила з родини Якова Шап[redacted]

Благопокійна родилася 19 жовтня, 1874 року в прекрасному українському селі Оршівцях на Буковині. Вийшла заміж 51 років тому. До Канади приїхала в червні 1900 р. в початках української іміграції. Початки були такі, що можна написати багато епопей і героїчних поем. Покійна була матірю трох дочок і шістьох синів. Один із її синів, Іван, є учителем і учительським організатором у Алберті, другий син, Степан, є довголітним тростом Шкільної Великої „Дивізії" у Смокі Лейк.

Похорон відбувся з хатини покійної в містечку Беліс. Похоронну чбу Божу і прощальну промову розумно виголосив о. Гр. Васлаів. З хати до укр. православної церковці св. Івана і з церковці на цвинтар у Вастно, 6 миль на південь від Беліс, за трумною покійної тягнулася довга каравана авт рідних і приятелів. Погода була чарівна. Небо хлилося синім лазуром над домовиною, а гайки тополь і беріз плакали за покійною кришталевими сльозами пушистого інею, що білими перлами і срібними кришталиками укривав цілу землю і свіжу могилу многострадальної дорогої селянкиматері на далекій заморській землі. Як спускали домовину, на засмучених і на прощання покійної заходяче сонце кидало снопами золотого проміння. З прекрасно-положеного цвинтаря видно далеко-далеко „навкруги; панорама, що її ніколи не мож забути.

Серед такої панорами спочиватиме наша сиза українська мати-голубка, що задалеко залетіла в вирій від свого рідного українського оршівського кубелечка і умучена зложила свої сиві крила на віки.

Спи благовійно. Дорога наша Рідна Матінко, Бабусе, Сестричко Мила і Громадянко. Нехай вільна і Богом благословена канадійська земля буде тобі легким пером, поки не станемо всі разом на суді Божім.

[redacted]

При останнім цілуванні бл. п. Параскевії Рипки, замість вінків зложили жертви.

По 1 дол.: І. Рипка, Г. Шапка, Ю. Рипка, С. Рипка, В. Мельник, П. Рипка, В. Онтурак, Г. Рипка, пані Марія Черпівчан; по 50 цт.: Ґео. Тіро; по 25 цт.: Вол. Купченко, М. Рипка, П. Коршман, С. Попович, Іля Вакарук, пані М. Садова, Евдокія Веренька, пані Коршман, пані І. Черпівчан.

Незаписані зложили $6.65. З того розділено $8.21 на „Український Голос", на С. Д. Ф. — $5.00, а $5.20 на Дух. Семинар.

Всім жертводавцям щире спасибі!

Г. В.

ІВАН І ПАРАСКА ВІНТОНИК.

(Посмертна згадка).

Неумолима смерть забирає решту наших піонірів безвощадно. У половині вересня, 1943 року помер Іван Вінтоник. Походив з міста Городенки, Західна Україна. Прожив 83 роки. До Канади приїхав з родиною 1900 року і замешкав у місцевости Сокаль на фармах. Був членом української православної церкви в Ст. Джуліен, отже і там похоронений Похоронну Службу відправив о. Е. Грицина при великім зібранні людей. Покійний був старшим братом при церкві і передплатником „Українського Голосу" та „Вістника". Працювали обоє з подругою на фармі до останньої хвилі. Маєток передав дочці Анні Котелко, котра занялася його похо[redacted]

По похороні тата дочка Анна взяла маму до себе, але і мама в три місяці померла в домі Анни, почта Карпентер, Саск., дня 11 грудня, а 13 грудня відбувся похорон, який відслужив о. І. Швець з Ґронлид, Саск.

Покійні були щирі християни. Жертвували поважні суми на церковні ціли. На похороні мами Анна жертвувала 10 дол. на Духовний Семинар Української Православної Церкви у Виннiпегу.

Покійні, Іван і Параска лишили дочку Анну Котелко, сина Миколая, котрий робить десь в Онтеріо, одинадцять внуків і дві правнуки. Похороном також занялася дочка Анна, котра є також членкою української греко-православної церкви. Околиця Ст. Джуліен утратила двох щирих людей у особах Івана і Па-

раски Вітгоників.

Спіть спокійним сном, дорогі члени нашої громади і дорогі родичі своїх дітей! Земля Вам пером.

Член Громади.

СПРАВКА.

В дописі з Інсінгер, Саск., в 2 ч. „Вістника", ст. 5, в списі жертводавців на Релігійний Фонд є помилка — було Н. Месенчук, пані Н. Месенчукова, а має бути. Петро Месенчук і пані П. Месенчук.

СПРАВКА.

В числі з 1-го грудня було оголошено, що Т. Гринюк з Ґронлід, Саск. жертвував 1 дол., а мало бути Т. Ґрипюк, що отсим справляється.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. І. МАРБИ.

ҐЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: В. Лазарович, Ф. Самборський, В. Лозовчук, П. Лазарович, Л. Никіфорук, Т. Дишко, В. Симчич, М. Торчук, М. Федиш, Марія Сметанюк, О. Ґунчак, Г. Бартко, М. Костюк, Ф. Калин, І. Походзіло, І. Карплюк, В. Яківчук, В. О. Ткачук, В. І. Ткачук, С. Лапюк, І. Семко, Параска Кіндрачук, С. Білик, І. Гавриш, П. Никіфорук, І. В. Іванишин, М. Цух, Ф. Андрущак, А. Бабчинський, Н. Гнидий, В. Іванишин, П. В. Іванишин, М. Лазарович, І. Іінскливець, І. П. Токарик, М. В. Симчич, В. Гавриш, Д. Живчин, В. Живчин, І. Г. Герман, Л. Шкварв, М. Москалик, В. М. Сулятицький, А Горбай, Н. Савасий, Н. Щербань, І. Палагіцький, Д. Сулятицький, Юнайтед Трейдерс, А. Бурлак, М. Гунчак, Ганя Клапоущак, М. Заячківський, Г. Сенітович, С. Яківчук, І. Павлуш, Я. Заячківський, П. Симчич, І. Кіюк, І. Ковальчук, Д. Симчич, Г Лазарович, І. Лазарович, В. Гарбуз, Д. Боячук, І. Брезіна, Ф. Тачук.

По 50 цт.: М. Хлиста.

МАРЛИН, САСК.

По 1 дол.: В. Павлишин, Н. Гарасимик, Н. Малик, С. Бандурка, І. Гаврилів, А. Павлишин, І. А. Павлишин, К. Левчук, Катерина А. Павлишин, Ольга Буй, І. Павлишин, Ярослава Майба, Г. Дмитришин.

По 50 цт.: пані Світик.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

ШЕЛВЕЛЕЙ, МАН.

По 1 дол.: З. Гора, П. Піць, Ю. Піць, П. Корчак, Н. Піць, В. Шмігельський, О. Піць, Н. Бордіян, С Піць

РОБЛИН, МАН. (на фармах)

По 1 дол.: П. Солтис, О. Галущак, І. Сорочук, Г. Новосяд, М. Кулик.

ЛЕНАРД, МАН

По 1 дол.: Ю. Баран, М. Ончуленко, Т. Булбук, І. Чоропіта, В. Баран

ПЕТЛЮРА, МАН

По 1 дол Ю Короленчук, П. Кузик, М. Бантрох, М. Сідляр, П. Шоидра, В. Стадник, Н. Стадник, П Стадник.

ШОРТДЕЙЛ МАН.

По 1 дол.: Г. Яцентюк, С. Медвідь, П. Петрів, Н. Сиротюк, Д. Павлюк.

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

РАМА, САСК

По 1 дол.: О. Скорець, П. Котик, А. Овчар, І. Кравець, І. Бородзяк, М. Ревуцький, Г. Земляк, С. Котик, О. Овчар, М. Крисак, І. Котик, В Романюк, Н. Гослюк, В. Грова, С. Скорець, М. Березовський, Н. Гладій.

ДРОБОТ, САСК.

По 1 дол.: С. Кінащук, І. Стінка, П. Загарія, І. Библов, Р. Крупник, Г. Чорний, пані Колісник.

По 50 цт.: В. Скварчук, пані Гнідв.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

ТАРНОПОЛЬ, САСК.

По 1 дол.: Ф. Сенчина, В. Савчук, Ф. Будник, Гр. Стельмащук, В. Пилипчук, Т. Кушнерик, Е. Чорний, О. Ткачук, Н. Яковець, С. С. Паніш, Н. М. Лисиця, К. Гнатюк, В. Грицак, В. Лисиця, В. В. Савчук, І. Сенчина, І. Хитик, Ф. Стефанюк, Д. Щипиник (учителька), Гр. Паніш, Ь. Стельмащук, Гр. Ващук, Н. Лисиця, Н. Войціківський.

ТІДОР, САСК. (коло Льорн).
(Прислав П. Думанський).

По 1 дол.: П. Думанський, І. Радиш, І. Прах, П. Мисиичук, Н. Сиридюк, І. Крикливець, В. Королик, В. Н. Руснак, І. Копан, І. Козак, М. Пинтилюк, М. Дилей, М. Козак, В. Козак, М. Сиридюк, П. Пинтилюк.

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

ҐРОНЛИД, САСК. (Північна)

По 1 дол.: Д. Панчук, Г. Чорний, В. Н. Щербія.

КОДЕТ, САСК.

По 1 дол.: В. Шевчук, І. Пронич, М. Романиця, А. Дмитерко, І. Звоздецький, Ю. Пронич, Т. Черепушак, І. Григор, В. Звоздецький, Марія Звоздецька, П. Глуханюк, А. Козунь В. Козунь, М. Козунь, І. Груханюк, Н. Козунь.

ФЛИН ФЛОН, МАН.
(Прислав Ф П Киба).

По 1 дол С Герега, пані С. Герега, В. Галятовський, М. Хахура.

БИҐ МЕДОВ, АЛТА.
(Прислав І. Ільчук).

По 1 дол.: І. Ільчук, Н. Гродюк, А. Гродюк, пані Агафія Ярема, Н. Гокера І Некула, Р. Софронюк.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.
(Прислав Н. В. Гавінчук).

По 5 дол.: Василь Павлій.

По 3 дол.: Іван Стогрин.

По 2 дол.: Ст. Ткач, В. Лазарук.

По 1 дол.: Г. Сухолотоцький, Т. Дверничук, Д. Грекул, С. Попович, П. Мороз, М. Гресько, В. Рубляк, М. Д. Шемеляк, Н. В. Гавінчук.

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.

ЗАВАЛЄ, АЛТА.

По 1 дол.: О. Гунька, С. С. Воробець, П. Лакуста, І. Гнідан, Н. Воробець, Г. Никифорук, О. Матічук, Т. Лакуста, Д. В. Никифорук.

ГЕМЛИН, АЛТА

По 1 дол.: С. Іванюк, М. Щербань, Д. Пірник, Мих. Труфин, І. Рудяк, І. Гоменюк.

По 70 цт.: Д. Штогра,

По 50 цт.: Н. Вільк, Н. Равлюк, Д. Палій, Марія Ткачук.

По 45 цт.: Гео. Новасівський.

По 30 цт.: Марія Федорик.

По 25 цт.: пані Бандура, Катерина Гоменюк, пані Штогра, Марія Кусяк, К. Остафійчук, Г. Іванюк, Марія Федюк.

Дрібна колекта 40 цт.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

ЕРВУД, САСК.

По 1 дол.: Д. Велиган, М. Шингельський, І. Голяк, М. Їжак, Д. Мачула, Мик. Лук, П. Їжак, І. Демків, Евст. Демків, Мик. Стаяник.

ГОДСОН БЕЙ ДЖОНКШЕН, Саск.

По 1 дол.: В. Саранчук, І. Топоровський, Н. Гоголь, М. Головенко, М. Діщур.

АРРАН, САСК.

По 1 дол.: В. С. Чорнейко.

АРРАН (КОБЗАР).

По 1 дол.: І. Медвідь, Г. Косолоаський, І. Корчак, І. Іванчк, І. Яковенчук, Н. Яремко.

ПЕЛЛІ (МЕЙБРИДЖ).

По 1. дол.: М. Тріщук, М. Ксенюк, Ілько Губич, І. Сушко, Н. Кузьмин, С Губич, П. Приліпко, В. Січ, Гнат Семкович.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Гр. Василяшин

ЛЮТИЙ:

6 Неділя — Редвотер
12 Субота. Трох Святих — Торсбі
13 Неділя — Калмар
15 Вівторок. Стрітення. — Еґрімонт
20 Неділя — Смокі Лейк
27 Неділя — Осетна (Сповідь)
Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука

ЛЮТИЙ.

6 Неділя — Рама
12 Субота. Трох Святих — Мамориний
13 Неділя — Дробот
15 Вівторок. Стрітення — Клейр
20 Неділя — Вимер
27 Неділя — Тязів
Адреса: Вох 54. Канора. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Горбая.

ЛЮТИЙ:

6 Неділя — Шелвлей
12 Субота Трох святих — Дрифтінг Ривер
13 Неділя — Ґрендвю
15 Вівторок Стрітення — Госп. — Роблин (на фармах).
20 Неділя — Шортдейл
27 Неділя — Ленард
Почт скринка 54 Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П Гліцького

ЛЮТИЙ·

6 Неділя — Толстой.
12 Субота. Трох святих — Арбака
13 Неділя — Вайта
15 Вівторок, Стрітення. — Сірко
20 Неділя Пембіна
27 Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ЛЮТЕНЬ·

6 Неділя — Дербен
12 Субота — Трох Святих — Кобзар
13 Неділя — Арран
15 Вівторок — Стрітення Господне — Гвайт Біч
20 Неділя — Сван Плейн
27 Неділя — Шерридон

ЛЮТЕНЬ

6 Неділя — Брендон
Адреса: Вох 124. Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Жолдиевича.

ЛЮТИЙ·

6 Неділя — Гонеймун
12 Субота. Трох Святих — Сембург
13 Неділя — Вирлейл
15 Вівторок. Стрітення — Шипмен
20 Неділя — Принс Алберт
27 Неділя — в о. Грицини
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. В. Войтовича.

ЛЮТИЙ

6 Неділя — Гленден
13 Неділя — Давнінг
15 Вівторок. Стрітення—Біг Мидов
20 Неділя — Спеддев
27 Неділя — Стрий
Адреса Rev. W. W Wortovich Francheгe, Alta

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. С. П. Симчича

ЛЮТИЙ·

6 Неділя — Виллінгдон
12 Субота Трох Святих — Борівці
13 Неділя — Кагвин
15 Вівторок. Стрітення — Гемлин
20 Неділя — Ендрю
27 Неділя — Лужан
Адреса: Скринка 83. Виллінгдон.

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ:

1 В 19 Преп. Макарія, Лаврентія
2 С 20 †Преп. Евфимія великого
3 Ч 21 Преп. Максима ісповідника
4 П 22 Препмч. Анастасія Чечер.
5 С 23 Свмч. Климента еп. Анкир.

6 Н 24 Нед Митаря і Фар. Ксенії
7 П 25 †Григорія Богослова археп.
8 В 26 Преп. Ксенофонта і Марії
9 С 27 †Пер мощів Івана Золот.
10 Ч 28 Преп. Ефрема Печерського
11 П 29 Пер. мощ. Ігнатія Богонос.
12 С 30 Трох Святих.

13 ■ 31 Нед. Блуд. Сина. Никити
14 ■ 1 Муч. Трифона і Сатира
15 В 2 Стрітення Господне.
16 С 3 Симеона Богоприєм. і Анни
17 Ч 4 Преп. Ісидора Пелусіота
18 ■ 5 Теодосія Уга., арх. Черн.
19 С 6 Вукола еп. Смирнського

20 ■ 7 Нед. Мясоп. Партенія еп.
21 П 8 Влмч. Теодора Стратилата
22 В 9 Преп. Панкратія затв. печер
23 С 10 Преп. Прохора Печерського
24 Ч 11 Муч. Власія еп. Севаст.
25 П 12 Мелетія еп. Антіох., Антонія
26 С 13 Преп. Мартиніана, Зої

27 Н 14 Нед Сироп. Рівноап. Кирила
28 П 15 Преп. Пафнутія Печерського
29 В 16 Муч. Памфила, Валентія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. С. Гребенюка

[illegible]

6 Неділя — Давфин
12 Суб Трох Святих.—Велий Ривер
13 Неділя — Етелберт
15 Вівторок. Стрітення — Ешвил
20 Неділя — Пайн Ривер
27 Неділя — Косів
Адреса: Вох 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є Грицини.

ЛЮТИЙ:

6 Неділя — Саскатун
12 Субота. Трох Святих — Кадворт
13 Неділя — Тернопіль
15 Вівторок. Стрітення—Ст. Джулієн
20 Неділя — Саскатун
27 Неділя — Вакав-Мічем
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ЛЮТИЙ
ЛЮТИЙ·

6 Неділя — Менлі
12 Субота. Трох Святих — Росборн
13 Неділя — Енгусвил
15 Вівторок — Стрітення — Виста
20 — Неділя — Сенді Лейк
27 Неділя — Січ
Адреса: Вох 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Е. С. Улана

ЛЮТИЙ·

6 Неділя — Брендон
12 Субота. Трох Святих — Сендігил
13 Неділя — Селкирк
15 Вівторок. Стрітення — Стед
20 Неділя — Портед ля Прейрі
27 Неділя — Поплар Парк
Адреса: 305 Поок Стріт,
Телефон 28707 Винніпег, Ман

Устав Церковний.

ЛЮТИЙ

12 Трох Святих. УЄ Ів. 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Мат. 5: 14—19.

13. Нед. Блудного Сина. Гол. 2. УЄ 2. Літ. Ап. 1. Кор. 6: 12—20. Єван. Луки 15: 11—32

15. Стрітення Господне. УЄ Луки 2: 25—32 Літ. Ап. Жид. 7: 7—17. Єван. Луки 2: 22—40.

20. Нед Мясоп Гол. 3. УЄ 3. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Єван. Мат 25: 21—46.

27 Нед. Сироп Гол. 4. УЄ 4. Літ. Ап. Рим. 13: 11—14 і 14: 1—4. Єван. Мат 6: 14—21

БЕРЕЗЕНЬ:

5. 1 Нед Посту. Гол. 5. УЄ 5. Літ Ап. Жидів 11: 24—26. 32—40 і 12: 1—2. Єван Ів. 1: 43—51.

12. 2 Нед Посту. Гол. 6. УЄ 6. Літ Ап Жид. 1: 10—14 і 2: 1—3. Єван. Марка 2: 1—12.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., FEB. 15th, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1944. ЧИСЛО (520) 4

[illegible]

Рішення приступити до заснования Української Православної Колеґії викликало серед загалу вірних велике заінтересовання, й до нас почали приходити в цій справі ріжні запити. На деякі з них даємо тут відповідь.

1. Де колеґія має бути?

В пляні є, щоби колеґія була в Виннипеґу. Тут є осідок Консисторії. Тут також буде осідок першого українського православного єпископа на Канаду. Отже Винніпег був би також льоґічним осідком для колеґії.

Два інші міста, які надавалися б на осідок колеґії, це Саскатун і Едмонтон. Але там вже є наші Інститути, — в Саскатуні Інститут ім. П. Могили, а в Едмонтоні Інституту ім. М. Грушевського. Вони дотепр виконували надзвичайно важну ролю в нашій просвітно-виховавчій роботі, й будуть виконувати її далі. Українська Православна Колеґія та Інститути не будуть з собою конкурувати, а противно будуть себе доповнювати. В Манітобі давно дається відчувати брак української виховавчої інституції подібної до Інститутів. Знаємо багато родичів в Манітобі, що хотіли б післати своїх дітей до Інституту в Саскатуні, та не можуть цього зробити не тільки через кошти, які з тим вяжуться, але ще більше через те, що між шкільною системою в Манітобі та Саскачевані є деякі ріжниці, й для студента, який, приміром, брав 10 або 11 клясу в Манітобі, було б тяжко брати слідуючу вищу клясу в Саскачевані. Отже колеґія ще й тому повинна бути в Виннипеґу, щоби дати нашим студентам в Манітобі подібну нагоду виховуватися в своїй українській інституції, яку мають наші студенти в Саскачевані та Алберті.

Та це не значить, що осідок колеґії мусить бути в Виннипеґу. Остаточне вирішення цього питання буде залежати від кількох причин, в які покищо не вважаємо за відповідне входити, як рівнож від того, яке становище в цій справі забере найвищий правлячий орган нашої церкви — Собор. Ми тут тільки подаємо, як справа нам тепер представляєть-

2. До кого буде колеґія належати?

Вона буде належати до Церкви. Не до окремої якоїсь громади, не до Консисторії, ні до Епископа, — але до цілої Церкви, як такої, — отже до всіх громад і до всіх вірних, як складових частин орґанізації Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Згідно з цим колеґія, як власність цілої Церкви, може бути записана на домініяльну корпорацію Церкви, подібно, як є записаний консисторіяльний дім в Виннипеґу. Для колеґії можна б також вибрати окрему корпорацію, яка одначе підлягала б домініяльній корпорації так, що колеґія й тоді оставала б власністю цілої Церкви. Яку остаточно форму запису колеґії виберється, це буде залежати від рішення Собору.

3. Хто буде колеґією управляти?

Докладний плян управи колеґією, або статут колеґії буде вироблений Консисторією в порозумінню з відповідними чинниками та предложений Соборові для затвердження, — з такими змінами чи поправками, які Собор буде вважати за відповідне зробити. Взоруючись на форму управи інших релігійних колеґій, цей плян нам представляється в загальних рисах так:

1. Загальні директиви щодо управи майном та напрямку колеґії подає Собор як найвищий правлячий орган нашої Церкви.

2. Собор також вибирає тростів колеґії на означений час, які в порозумінню з Епископом і Консисторією переводять ті директиви Собору в життя. Вони отже завідують майном колеґії, наймають і оплачують учителів і службу колеґії, та взагалі виконують подібну ролю, як шкільні трости.

3. За науку й дисципліну в колеґії відповідає директор, або принципал, якому до помочі може бути назначена дорадча рада з відповідних людей.

4. За релігійне виховання в колеґії відповідає капелян колеґії, якого призначує Консисторія за апробатою Епископа, та який тісно співпрацює з директором та дорадчою радою колеґії.

3. Кілько колеґій?

Ми отримали кілька запитів про те, кілько має бути колеґій, бо в декого витворилося враження, що Інститути в Саскатуні та Едмонтоні також перетворюються в колеґії. Не маємо права й не беремося за Інститути говорити, але вважаємо за відповідне пояснити, як ми цю справу розуміємо.

Право мати свої колеґії прислугує тільки Церквам. На світські приватні колеґії шкільні закони не позволяють. Оба наші Інститути були озрґанізовані на шерах та заінкорпоровані, як світські, не деномінаційні інституції, — тобто такі, що не належать до жадної Церкви, чи віроісповідання. Щоби один чи другий Інститут хотів перетворитися в колеґію, він мусів би перше перейти під власність Церкви, й доперва Церква могла б набути для нього права колеґії. Щоби це сталося, Інститут мусів би цілковито змінити основи, на яких він був зорґанізований. Ставиться, отже, питання, чи згідно з законом і вимогами своєї корпорації він міг би це зробити? Та хочби закон і позволив йому на це, він перш всього мусів би дістати на це згоду його властителів — отже шеровців.

Що правда, кілька років тому на зборах шеровців Інституту ім. П. Могили це питання вже було порушене, однак до тепер нічого конкретного в цій справі не зроблено. Що ж до Інституту Грушевського, то він на послідних своїх зборах вирішив існувати дальше, як існував дотепер з тим тільки, щоби побудувати новий будинок та поширити працю Інститута в тім напрямі, щоби він з часом став щось в роді Наукового Інститута. Рівнож, як довідуємося, присутні шеровці на згаданих зборах заявилися за тим, щоби Інститут Грушевського перемінити на релігійний православний Інститут, а не так, як він був дотепер, що не мав жадної релігійної приналежности.

Застановляючись над потребою Української Православної Колеґії, провід Церкви брав під увагу наші Інститути, однак не бачив можливости розвязати цього питання при їх помочи. Це головно тому, що Інститути являються власністю шеровців, а не Церкви, отже Церква не має права й не може про них нічого рішати, ні ними розпоряджати. Як вже згадано, один чи другий Інститут можна б аж тоді на Українську Православну Колеґію обернути, коли б його шеровці рішили це зробити. А вони можуть це рішити, або ні. До того ж вони можуть рішити за пять років, або за десять, — а Церкві колеґії треба вже тепер, а не за пять, чи десять років.

Однак провід Церкви брав ще одно під увагу, іменно те, — що Інститути роблять добру й потрібну роботу, отже повинні її продовжати. А що в Манітобі нема Інституту, то тут власне повинна повстати колеґія. Як вже згадано, вона не буде з Інститутами конкурувати, а противно заповнить те місце, якого Інститути, силою свого характеру заповнити не можуть. Маючи це на увазі, Консисторія припоручила своєму голові повідомити про своє рішення в справі колеґії оба Інститути ще перед тим, поки це рішення буде подане до загального відома. Голова Консисторії це зробив, заряджуючи спеціяльне побачення з дирекцією Інститута ім. М. Грушевського 19 травня, 1943 року. Рівнож говорив він про це з головою Інститута ім. Петра Могили, 23 червня, 1943 року.

Так, отже, справа тепер йде про одну колеґію, а не про дві, ні про три. Дав би Бог, щоби ми з часом дійсно мали бодай дві колеґії, як вже не три, але покищо нам треба про одну думати.

АСЕКУРАЦІЯ НА НЕЩАСТЯ.

В Новій Зеляндії плянують заснувати державну асекурацію для покриття страт, що походять головно від землетрусів. Держава мала б покривати всі особисті страти горожан. Звичайні асекураційні компанії не раді забезпечувати від страт, які приносять землетруси.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Содборі, Онт., — неділя, 20 лютня.
Торонто, Онт. — неділя, 27 лютня.
Гемилтон, Онт. — неділя, 5 березня.
Престон, Онт. — неділя, 12 березня.
Вотерфорд, Онт. — неділя. Вечірня й Свято Шевченка — 12 березня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НЕПОРОЗУМІННЯ В РОСІЙСЬКІЙ ЦЕРКВІ В АМЕРИЦІ.

(За „Дніпром").

Відновлення патріяршества в Москві стало причиною нових непорозумінь в Американській Російській Церкві.

Ця Церква на протязі останніх 20—25 років все мала розрухи та непорозуміння. Причина таких непорозумінь не були ідеольогічні розходження, або ріжниці в релігійних поглядах; вони все були по лінії боротьби за певні юрисдикції: хто кому має підлягати, хто над ким має бути старшим, кого всі мають слухати. Таке було за часів митрополита Платона, таке є й тепер.

В Америці є тепер два митрополити, які з собою суперничать, — митрополит Теофіль, який стоїть на чолі „Американського Церковного Округа", та митрополит Веням'ин який є „патріяршим екзархом" на Америку. Оба ці митрополити один одного не визнають, один з другим не є в „молитвенном общенії". Митрополит Теофіль і цілий його „Американський Церковний Округ" вважали себе до недавна під духовною юрисдикцією Синоду московських епископів в Карловцях, тобто епископів, які підчас послідної революції в Росії виїхали за границю й осіли в Югославії. Головою того Синоду є митрополит Анастазій.

З відновленням патріярхату в Москві, повстало питання перед тою частиною Російської Церкви в Америці, що є під проводом митрополита Теофіля, як її відноситися до нового патріярха? Признавати його зверхність над собою, чи не признавати? Відповідь на це питання була дана 24 жовтня минулого року, з нагоди посвячення російської церкви в Ню Йорку. Там підчас Богослуження, яке служив митрополит Теофіль, московського патріярха не споминали, — ні на потрійній ектенії, ні підчас Великого Входу. Тоді було лише згадано „Восточних Патріярхів і митрополита Анастазія" (тобто голову Синоду в Карловцях). Лише по співі „Достойно", коли митрополит Теофіль мав згадати всіх голов автокефальних церков, він згадав також між іншими і нового московського патріярха Сергія. Отже його згадували не як голову або зверхника Американської Російської Церкви, але як тільки одного з архипастирів автокефальних церков.

Підчас згаданого посвячення церкви, шікаговський епископ Леонтій мав проповідь. В ній він сказав, що Російська Церква в Америці вже доспіла до того, щоби сама собою управляти та будувати самостійно своє життя в Америці. Це був явний натяк на те, що вони не думають признавати над собою зверхности московського патріярха. Проти такого становища еп. Леонтія почулися певні протести. Особистий протест зложив відомий в московських колах В. П. Гладик, який, зараз по богослуженню сказав епископові Леонтієві: „Заявляю вам, що ви, владико, можете одділятися, але ми, народ, від патріярха московського та всієї Росії не одділимося".

Щоби залагодити неспокій, 27 і 28 жовтня м. р. відбувся в Ню Йорку собор епископів, — тих, що визнають юрисдикцію Теофіля. Але він справи остаточно не вирішив. Він тільки дозволив митрополиту Теофілю споминати підчас богослуження московського патріярха Сергія, а Теофіль в свою чергу дозволив це робити тим священикам, які того схочуть, — однак принціпіяльного питання, чи Американська Російська Церква під юрисдикцією митрополита Теофіля визнає московського патріярха за свою голову, чи не визнає, — цей собор не вирішив.

Цікаво замітити, що Російська Церква зпід юрисдикції митрополита Теофіля відмовлялася признавати, входити в зносини та молитовну спільність в так званою Федерацією Православних Церков в Америці, до якої входять церкви грецька, сербська і сирійська, а також та частина Російської Церкви, що визнає юрисдицію митрополита Веньямина.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗАНЕПАД ШКОЛИ.

Стейтський Шкільний Уряд в Вашингтоні видав книжочку „Молодеча злочинність і Школи в Воєннім Часі", де позбирані звіти шкільних адміністраторів з багатьох стейтських міст.

В тих звітах на першім місци молодечих злочинів є, що молодь замість йти до школи, ходить поза школою. А дальше вже йдуть: злодійство, розпуста між дівчатами, впертість і непоправність, вломи, утечі з дому, волокитство, погане поведення, пиятика і побої других осіб.

Звіт з одного міста говорить, що в двох днях зловлено там 100 дітей, що блукали поза школою — по вулицях, в пул-румах, в театрах, парках і ще де.

В звітах 64-ох шкільних начальників з 29-ох стейтів, 37 говорять, що стан молодечої злочинности застрашаючий.

Такі і подібні звіти, це лише повторювання історії, що почалася давніше, перед війною. Але лихо не в молоді, а в старших, що не хочуть молодих припиняти. Говорять, але поза балачкою не роблять нічого. Шукають причин всюди, лише не там де повинні — не в розпуску, що дає дім, що дає школа, що дають суди, що дає цілий загал. Шукають способів, щоби зло направити, однакож не хочуть усунути причин зла — не хочуть молоді припняти. Не хочуть вжити до неї рішучости.

Війну вважають лихом, але більшим лихом треба вважати це, коли цілий нарід зледащіє.

ПРИРІСТ ЯПОНЦІВ.

Японський міністер Чікагіко Коїзумі оголосив недавно, що на протязі шістьох літ, відколи почалась війна з Китаєм, річний приріст японського населення виносить понад оден мільйон.

ВЗЯЛИ 13,669 ДОЛЯРІВ.

Шістьох рабівників в Ню Йорку забрали в білий день на вулиці 13,669 долярів і втекли. Трох людей везли гроші з банку в мішках, як виплату робітникам Вест Сайд Айрон Воркс. Разом з ними перед фабрикою зупинився автомобіль, з нього висіло пятьох замаскованих людей з двома малими машиновими крісами, рушницею і двома револьверами, казали тром, що везли гроші, йти до будинка, а самі взяли мішки з грішми і відїхали. З вікна будинку наробили крику і пустилась за рабівниками погоня, підчас якої була стрілянина — одні стріляли, другі відстрілювались, хоч ніхто не був вбитий ні ранений. Вкінци рабівники лишили автомобіль і розбіглись та пропали.

В полишенім автомобіли лишився мішок, де було 16,330.07, а 13,669 дол. рабівники забрали. Всіх грошей в мішках було 30,000 паперовими. Плита з числом автомобіля була крадена.

ЧОРЧИЛ ДІСТАВ 89,000 ДОЛЯРІВ.

Недавно вмер в Англії банкир Сер Генрі Стракош і лишив премієрови Чорчілови 20,000 фунтів штерлінгів, отже 89,000 долярв, як знак приязни. Міністер інформації, Брекен, дістав 2,500 фунтів, а премієр Полудневої Африки, Смутс, дістав 10,000 фунтів. Ціле майно Стракоша виносило 2,454,500 фунтів.

ЧИМ СВІТ ІНТЕРЕСУЄТЬСЯ.

Російські події звертають на себе увагу світа. Найновійшою російською подією, це проголошення, що Москва дає 16-ом „републикам" комісаріят (міністерство) оборони і комісаріят заграничної політики. Значиться — кожда република буде мати своє військо і буде сама порозуміватись з державами світа.

Ця подія викликала багато питань і толковань. Пощо Росія це робить? Найважнійший висновок: кожда така република буде мати своє окреме представництво на всяких міждержавних зборах, отже Москва буде мати вдійсности 16 голосів, буде чим других переголосовувати. А число тих „републик" може ще збільшитися.

Ті 16 републик такі: Російська (московська), Українська, Білоруська, Верменська, Грузинська, Азербайджанська, Узбекська, Туркменська, Таджікська, Казакська, Карело-Фінська, Молдавська, Литовська, Латвійська й Естонська Соціялістичні Федеративні Совітські републики.

В 1936 році Росія проголосила в себе нову Конституцію. Опісля відновила Російську Православну Церкву з патріярхом Сергієм. Ще дальше розвязала Комінтерн. А тепер дає „републикам" нові права

Люде, що на політиці розуміються, говорять, що всі ті події були призначені головно для заграниці. В самій внутрішній російській політиці вони ніяк не заважили. Комуністична партія лишилась панюючою, як була — а це найважніше! І всякі події, чи зміни, про які світ довідується, приготовляються комуністичними руками, в рамцях комуністичної політики, по комуністичних обрахунках і для скріплення комуністичного становища. Отже коли має з того хтось скористати, то лише комуністична панююча кляса. А скористає, оскільки тим скріпить свою силу поза межами Росії.

МАЮТЬ ЗІБРАТИ 32 МІЛЬЙОНИ.

Січня 31-го появилося в Стейтах жидівське оповіщення, що Жиди мають зібрати в 1944 році 32,000,000 долярів на свої жидівські справи. Гроші мають бути вжиті на поміч Жидам за морем, на розгосподарювання Жидів в Палестині і на поміч тим, що приїздять до Стейтів. Окремо на те, щоби забрати Жидів з тих країв, що під німецькою рукою. Від 1939 року до тепер Жиди в Стейтах зібрали 75,000,000 долярв на такі самі цілі, як тепер збирають.

ПОГОРІЛИ УНІФОРМИ.

В Форт Гері Даерс енд Клінерс, в Виннiпегу, повстав огонь 7-го лютого і там згоріло військових уніформів 10 тисяч на суму 75,000 долярів.

ЯК ВАША ПЕРЕДПЛАТА?

Видавання „Вістника" річ коштовна, що потягає за собою безнастанно значні видатки. Видавництво не може відкладати на колись того, що мусить тепер заплатити.

І тому нехай кождий читач „Вістника" подумає, як стоїть справа з його передплатою.

Є такі, що їм „Вістник" винен.

А є такі, що винні „Вістникови".

Отже коли ви полишились позаді з передплатою, так зараз передплату висилайте. Це принесе вдоволення і вам і „Вістникови".

Видавництво „ВІСТНИКА".

ПРИКМЕТИ АРАБІВ.

Араб ніколи не виявляє цікавости. В усіх східних народів цікавість вважаєсь прикметою недорослих людей.

Араб ніколи не стане на вулиці, ані не буде дебудь звертати голови, щоби прислухатись, як хтось з кимсь говорить.

Ніколи Араб не буде танцювати, грати на якім інструменті, грати в карти, або взагалі заниматись якоюсь грою, де рішає припадок. Все те коран (турецьке святе письмо) забороняє.

Ніколи Араб не скаже другому: „Ходімо, походимо собі, перейдемося для приємности"... Бо хоч Араби люблять ходити, однакож ніколи не ходять для приємности. Вони ходять лише за важною справою. Вони, як ділові люде, находяться за день досить і не можуть розуміти, як можна ходити для приємности. І коли Араб сидячи бачить, як европейці бездільно проходжуються, він каже: „Дивіть, дивіть, як европейці дуріють!"

Араб не сяде на коня, щоби без конечної потреби їхати; він коли їде, то за ділом, для потреби.

Коли ж Араб йде за ділом, то ніколи не йде надто скоро. Він йде поважно. Таксамо і в бесіді він ніколи не квапиться. Він памятає, що в корані сказано:

„Будь помірковании в ході і не говори надто голосно, бо найбільше немилим є голос осла".

НЕ ЗБОГАЧУЙТЕСЯ КОШТОМ ДРУГИХ.

Один богатий праведний чоловік хотів набути землю, яка сусідувала з його полем. Він виявив своє бажання своєму управителеві і післав його добити торгу.

По якімсь часі управитель вернув радий та веселий і каже, що поле куплене.

— А що властитель знаходився в дуже скрутнім положенню, то приняв три сотки менше, як поле в дійсности варта — сказав він.

На це відповів його господар:

— Я не хочу збогачуватися коштом мого ближнього. Візьми з каси три сотки і зараз відноси їх тому чоловікови.

Так поступають добрі, чесні люде.

П І С Т.

(З Катехизму митр. Петра Могили).

Піст належить до числа християнських чеснот, і є стримання від усього, або з причини якої будь слабости, деяких страв, рівнож і від напитків, також від усіх недобрих побажань з тою цілю, щоб християнин з вигодою зміг відправляти молитву свою та ублагати Бога, також, щоб міг умертвити тілесні забаганки й одержати ласку Божу. Про такий піст Святе, Письмо, каже, так: „У всьому показуючи себе яко слуг Божих: у великому терпінню, в горю, в нуждах, в тіснотах, в ранах, в темницях, в бучах, у працях, у недосипаннях, у постах (2 Кор. 6: 4—5).

І в другім місці: „затрубіте трубою на Сіоні, визначіть піст, зберіть народ, скличте збори" і нижче: „пожалься, Господи, люду Твого, не подай наслідця Свого на поруху" (оіла 2: 15—17). Такий піст коли ми уряджуємо належно, він багато допомагає до уласкавлення Богом за наші гріхи.

БУВАЮТЬ ТАКІ ІСТОРІЇ.

Кажуть, що в одних людей був великий город, який вони засаджували, опісля продавали, що вродилося і з того жили.

Й дного разу думає чоловік:

— Моя жінка дуже любить салату, отже я засію найкрасшу грядку салатою і нічого їй не скажу. Аж коли виросте, тоді вона буде тішитися.

А жінка й собі подумала:

— Чоловік мій дуже любить жовту фасолю, отже я ту найкрасшу грядку засаджу фасолею. І чоловік здивуєся, коли фасоля виросте.

Ну, й одно посіяло, друге посадило. А як вже почало рости, то кожде тихцем заходило грядку полоти.

Але як? Чоловік вирвав фасолю, бо він сіяв салату. А жінка салату вирвала, бо вона фасолю посадила.

І скінчилося на тім, що не було ані салати ані фасолі.

Таке нераз буває в родині при вихованню дітей. Мати позволяє дітям те, що забороняє батько, а знов же батько те позволяє, що мати забороняє. І з такого виховання вродиться те саме, що на тій грядці вдорилося.

ЩО СТОЇТЬ НА ПЕРШІМ МІСЦИ.

Хтось звернув раз Сковороді увагу, що якийсь чоловік доробився великого маєтку, на що Сковорода відповів:

— Ех, брате, не завидуй. Коли хтось був пастухом одної свині, а пізнійше пасе тисячу, то хіба не однаково? Все ж він свинопас! Але можна би завидувати, коли б чоловік з лихого став добрим, з нерозумного розумним, з скупара щедрим, з нікчемного вартним. Тоді не кешеня чоловіка стала б красшою, але його душа, отже самий чоловік.

ОДИН ЦВИНТТАР.

(За Б. Лепким).

Там, де колись цвили квітки,
Біліють сухі кістки.

Де діти гралися в хатах,
Чатує біль, кочує страх.

Де землю краяв срібний плуг,
Там оре смерть по Дон і Буг.

Там оре смерть — страшний ратай!
Їй все одно — зима, чи май.

Їй все одно — дитя, старець...
Що ступить крок — то гріб, то мрець.

Що спутить крок, що ступить два,
Валиться дім, горить трава.

Йдуть з димом стоги і хати...
Що можеш ти? Що можеш ти?

Цілісний край — оден цвинтар!
А деж грабар? А деж грабар?

Здалека він до нас ішов
Горнути трупи, лити кров.

Гадав собі, що в одну мить
Життя краю застановить.

Та хоч ширить кровавий жах,
Життя скриваєсь в попелах.

І на могилах в час весни
Сиротам сняться предків сни.

Собі він ради тут не дасть!
Життя Народу — Божа Власть!

Даремний труд! — І рад не рад
Звідки прийшов — піде назад.

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ РІЖНИХ НАРОДІВ.

Огонь найясніще горить в своїй власній печі.

Чоловіки будують хати, а жінки будують доми.

Малий дім, добре вдаджений, мале поле добре оброблене, і мала добра жінка, є великим багацтвом.

Дім чоловіка є його твердинею.

Щоби самому не журитися всім, Бог сотворив матерей.

Мати є матірю ціле своє життя.

Дитина кождої матері є найкрасша.

І найгірша мати хоче, щоби її діти були найлучші.

Свекруха не памятає, що була невісткою.

Батько більше дбає про десятеро дітей, ніж десятеро дітей про батька.

Дітей не треба чути, їх треба бачити.

Діти мають великі уха і довгі язики.

Дитина вдома є джерелом радости.

Ніхто не любить, коли чужа дитина плаче.

Завись і лакомство ніколи не наситяться.

Завись ще нікого не збогатила.

Завись не знає свята, вона завсігди працює.

Дурниці легкі, як піря, є для зависти більшими доказами, ніж святе письмо.

Кождий вік поправляє старі похибки і робить нові.

Не воскрешуй злого, що вже поховане.

Не скоро вір оповіданню про зло; ще більше застановляйсь, коли б мав це другому переповідати.

Лучше бути самому, ніж в злім товаристві.

Хто буде з вовками приятелювати, той навчиться вити по вовчому.

З двох лих вибирай менше.

Лучше пів хліба, ніж цілком без хліба.

Лучше заслужити на славу, а не дістати її, ніж дістати славу, а не заслужити на неї.

Доки живемо, треба надіятись.

(†)

ЯК ЖІНКИ ПРАЦЮЮТЬ, А ЯК ЧОЛО-[redacted]

Показуєсь, що робота жінок по фабриках інакше виглядає, ніж чоловіча. Приміром жінкам лекше орудувати дрібними річами тому, що їх великий (бічний)-палець коротший, ніж в чоловіків, а вказуючий довший. Жіночі руки й ноги коротші, отже треба їм інших крісел, чи лавок.

Жіночу силу числять на 64 проц. супроти їх ваги, а чоловічу на 87 супроти чоловічої ваги, тому жінки потребують частійшого спочинку і легких приладів. Жінці тяжше лазити по драбині, бо її ноги й руки трошки інакше збудовані, ніж чоловічі. Жінки більше на все вразливі і треба до них відноситися легенько. Зате жінки скорше признають свої похибки, ніж чоловіки.

ЗНАЙШЛИ В КУФРІ 23,000 ДОЛЯРІВ.

В Йорку, Па. вмер 72-літний Джан В. Дейвіс і в його старім куфрі знайшли 23,000 долярів. Всі гроші були паперові, крім 40 долярів, що були металеві. І сповнилися слова Святого Письма: Завтра вмреш, а що придбав, кому буде?

ЧИСЛО НАРОДИН В КАНАДІ.

Статистичне бюро оголошує з Оттави, що в листопаді минулого року народилось в Канаді 10,396 дітей. В листопаді 1942 р. було 10,365 народин.

В листопаді вмерло 4,727 осіб, а вінчань було 4,278. В 1942 було 5,104.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, Man.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

На минувшім зїзді в Винніпегу, хтось висловив погляд, що „Українці, як нарід, ненавидять уряду", бо вже й „К. Левицький в Історії Політичної Думки це стверджує". Оскілько ж така увага про вдачу Українців відносилась до Канади, так тут при кінци була додана увага: „що правда, то тутешні наші співгорожане багато до того причинилися".

Можна б на такий вислів не звертати уваги, коли б він був одиноким. Але такі вислови повторяються, і відомий випадок де за Українцями повторював його вже Англієць.

Такий погляд про Українців гірше ніж невірний і баламутний — він ставить Українців в ряд підозрілих та створює викривлений погляд на значіння уряду.

Виходило би, що Українці якісь анархісти, а бодай толстовці. Але де і як той їх анархізм виявлявся?

Були українські князі, були княжі уряди — хіба Українці їх вирікаються?

Були Гетьмани — чи ними не хваляться?

Після 1917 р. повстає Українська Держава з урядом в Київі — чи всі тим не одушевляються?

Чи хтось був проти уряду Петрушевича в Галичині?

Зеднуються поодинокі уряди в оден — чи був хто проти того?

Чим е Свято Листопадове чи Державности, як не святами українсського уряду.

Повстала Карпатська Україна — хто не був нею вдоволений?

Чи не поважали Українці своеї Церкви, як морального уряду, не обороняли?

Українські інституції, се малі уряди, а чи Українці їх не піддержували?

Отже як можна казати, що Українці не люблять уряду? Щож вони люблять?

Скаже хтось: Українці не любили уряду польського, московського, румунського, мадярськго... Але питання: чи ті уряди дбали про українську любов? Чи були її варті?

Коли уряд давної Польщі засуджував Українців на загибль, чи мали Українці для вдоволення уряду скакати з моста в воду?

Коли Москва українськими кістками засипала болота під будову Петербургу; коли 1876 р. заборонила вживати української мови в письмі, то чи належалась московському урядови за те від Українців любов?

Коли недавно оден з урядів, замикав українські школи, нищив українські інституції, владжував по селах погроми, руйнував українські церкви, то як могли Українці такий уряд любити? Чи Англійці такий уряд любили би і помагали б йому свое добро нищити?

Печеніги, Половці, Татари. Турки, оскілько мали силу, вважали себе урядом для Українців, але чи обовязком Українців було їх любити?

Правда, в усіх часах були одиниці, що тілом і душею прислугувалися тим урядам, які Українців кривдили, але чи буде хтось мати нині відвагу ставити таких за взір до наслідування?

В Українців завсігди була щира воля для доброго уряду; вони нераз вдоволялися навіть гарними словами уряду, вірячи добродушно, що за словами прийдуть діла.

Згадати поему „Русин вояк", Могильницького, чи на ворожнечі до урядів такі поеми пишуться?

Уряди на світі не е для декорації; не е вони для любови — це прозаїчні ділові інституції для провадження загальних суспільних справ, які життя суспільности мае. Уряди, це людські інституції, з людськими чеснотами і людськими слабостями, отже як такі, вони підпадають людській критиці. Це природне, конечне і неминуче.

І така критика відбувається всюди і завсігди. Представники одної держави критикують політику урядів чужих їм держав — і ніхто не бере їм того за зле. В кождій державі (крім хіба крайно тиранських) е партія уряду і партія опозиційна, але ніхто цій послідній не закидае злочинности. А вона ж „не любить уряду". Коли ж приходять вибори, то нераз опозиційна сторона сухої нитки на партії уряду не лишае.

Думаючі люде розуміють, що критика, чи незгода з урядом, це контролююча сила, на яку мусять оглядатися ті, до яких вона звернена. **Здоровий розум, далекоглядність, ініціятива, щира воля може бути не тільки в уряду, але і в опозиції.**

Історія знае випадки, де якраз противники уряду посували культурний віз життя вперед. В 1848 р. були протиурядові заворушення в чотирох краях Европи, а наслідок: скасовання панщини.

В Росії по заворушеннях 1905 р. життя стало свобіднішим, і коли б уряд не старався був його знов неволити, то може цільом не було би перевороту 1917 року. А то уряд себе знищив і занапастив багато народів.

Політика уряду е якостею уряду і на тім будуесь відношення людей до уряду.

Швайцарію ставлять за взір спокійного співжиття чотирох народів, що там е: Німців, Італійців, Французів і Вальонів. А згода народів, це також добро для уряду.

Але якраз тому, що там кождий з вичислених народів мае забезпечене свое культурне життя, добре народам і добре урядови.

В загальних державних справах всі мають однакові обовязки і їх виконують, а поза тим оден нарід не заглядае в миску другому і не каже: Мусиш їсти, що мені подобаеться; не лізе оден другому до церкви і не каже: Молись, як я хочу, співай для мого смаку; не каже оден другому: Перестань говорити своею мовою, бо я її не люблю і бери мою; не каже: Закинь свої книжки і ґазети і бери мої... Нема там того, що „співгорожане давть другим привід до нелюблення уряду" — от що!

Коли уряд не заповідае кривди одній стороні загалу в користь другої, коли в його поступованню видно дійсну безсторонність, він е тим урядом, якого треба! Його будуть поважати й обороняти, як свій уряд!

ПОМЕРЛА ЖІНКА БЕРНАРДА ШОВА.

Жінка відомого письменника, Бернарда Шова лишила майна вартости 600,000 долярів. Сам Шов мач річного доходу коло 96,000 долярів, з чого податок забирае коло 80,000.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXVIII.

Свята в році.

1. **Різдвяні Свята** — належать до перших й обнимають такі дні:

Святий Вечір з Святою Вечерою (навечеріє Рождества) пригадуе ту ніч, коли Христос народився.

Різдво — перший день Свят, 25 грудня церк. (7-го січня горожанського).

Собор Богородиці — другий день Свят, для звеличання Діви Марії.

Стефана — третий день, де споминаеться першого мученика, архидіякона Стефана.

2. **Новий Рік, Обрізання Господне, Василія** — 1-го січня церковного (14-го горож.). Св. Василій родився 308 р. в Кесарії, вмер 358 р. по Христі.

3 **Йорданські Свята (Богоявлення)** — на памятку хрещення Ісуса в ріці Йордані. Ісуса хрестив св. Іван, коли Ісусови було 30 літ.

В день перед Йорданом (в Навечеріє Йордану) святиться вода якою люде окроплюють доми. Того ж дня е **Святий Вечер** з подібною Вечерою, як перед Різдвом.

Йордан — 6-го січня церковного (19-го горож.) мае подібне Богослуження, як на Різдво. Є знов свячення води.

Собор Івана Хрестителя — другого дня по Йордані, для пошановання памяти Івана Хрестителя.

4. **Трох Святих**: Василія Великого, Григорія Богослова і Івана Золотоустого. Святкуеться їх память разом, щоби пригадати, що всі вони рівні заслугами перед Богом. Василій родився 308 — вмер 358; Григорій род. коло 328 р. — 390; Іван Золотоустий коло 344 —402. Свято 30-го січня церк. (12 лютого горож.).

5. **Стрітення Господне** — 40 днів по народженню принесла Діва Марія Ісуса до церкви в Єрусалимі де стрітив Ісуса праведний Симеон (Лука 2: 25-) й праведна Анна. Свято 2-го лютого церк. (15 горож.).

6. **Благовіщення** — на памятку хвилі, коли Архангел Гавриїл звістив Діву Марію, що буде матірю Ісуса. Свято 25-го березня церковного (7 квітня горож.).

7. **Неділя Цвітна** — пригадуе, як Ісус Христос перед своею смертю дуже величаво вїзджав до Єрусалиму. Тоді в церкві святать лозу (вербу, шутку, по церковному „ваія"). Це неділя перед Великоднем.

8. **Великдень (Христове Воскресення, Пасха)** — це найвеличавійше з усіх свят. Святкуеться три дні — неділю, понеділок і вівторок. Важне тоді — **Свячення Пасок.**

9. **Вознесення Господне** — на памятку хвилі, коли Ісус Христос сорокового дня по Воскресенню перед очима Апостолів піднісся на небо.

10. **Зелені Свята (Тройця)** — на памятку того дня, коли 50-го дня по Воскресенню зійшов на Апостолів Дух Святий в виді полуміня. — Люде замаюють хати і церкви. Святкуеться два дні.

11. **Великомученика Георгія (Юрія)** — Родився в Каппадокії коло 260 р., вмер 296 р., замучений на приказ царя Деоклетіяна. Свято 23-го квітня церк. (6-го травня горож.).

12. **Різдво Івана Хрестителя** — на памятку дня його народження, про яке читаемо в Євангелії Луки, гол. 1. — Свято 24 червня церк. (7 липня горож.).

13. **Петра і Павла** — двох найперших Апостолів. Свято 29-го червня церк. (12-го липня горож.).

14. **Володимира Великого** (Василія) — який впровадив християнство на Україну 988 року. Вмер 1015 р. в 65 році життя. Свято 15-го липня церк. (28 горож.).

15. **Пророка Ілії** — жив коло 900 літ перед Христом. Свято 20-го липня церк. (2-го серпня горож.).

16. **Память хрещення України** — 988 р. Свято 1-го серпня церк. (14 горож.).

17. **Преображення Господне (Спас)** — на памятку хвилі, коли Ісус показав себе апостолом в небесній славі на горі Таворі. Свято 6-го серпня церк. (19-го горож.).

18. **Успення Богородиці (Перша Пречиста)** — на памятку хвилі, коли Діва Марія відійшла з цего світа. Свято 15-го серпня церк. (28-го горож.).

19. **Різдво Богородиці (Перша Пречиста)** — на памятку народження Діви Марії. Свято 8-го вересня церк. 21-го горож.).

20. **Воздвиження Чесного Хреста** — Коли цариця Єлена знайшла Хрест Спасителя, в 4-ім століттю, то назначено велике свято і підчас Богослуження патріярх підносив Святий Хрест на всі сторони світа, щоби вірні могли його добре бачити і йому поклонитись. Нині на подібний лад піднсить священик Хрест в церкві підчас Богослуження. Свято 14 вересня церк. (27-го горожан.).

21. **Покров Богородиці** — на памятку, що 911 р. Діва Марія заявилася в Влахерській церкві в Царгороді, покриваючи вірних своїм омофором. Свято 1-го жовтня церк. (14-го горож.).

22. **Димитрія** — що був замучений за царя Максиміліяна 288 р. Свято 26-го жовтня церк. (8-го листопада горож.).

23. **Архистратига Михаїла** — для пошановання першого з Ангелів, Михаїла, і других Ангелів. Свято 8-го листопада церк. (21- горож.).

24. **Введення в храм Богородиці** — на памятку тої хвилі, коли 3-літну Діву Марію привели родичі до церкви на виховання. Свято 21-го листопада церк. (4-го грудня горож.).

25. **Николая** — Св. Отець Миколай родився коло 272 року, а вмер 342. Його свято 6-го грудня церк (19-го горож.)

Свята: Неділя Цвітна, Великдень, Вознесення і Зелені Свята належать до свят „подвижних" — рухомих, отже бувають раз скорше раз пізнійше. Інші Свята „неподвижні" бувають завсігди в тих самих днях місяців.

НЕ НАСМІВАЙСЯ З СВЯТОГО.

В старих церковних історях записана така подія:

В Чигирині бло трох молодих парубків, що на ніщо святе не зважали. З Бога сміялися, церкву зневажали. Була в них сила, та здавалось їм, що все їм [illegible]

І раз порадились вони та кажуть одному з них:

— Ти лежи в хаті, вдавай слабого, а ми покличемо священика, щоби тебе сповідав. Ти почнеш йому дурниці говорити, а коли він буде забиратися до дому, ми йому свого додамо.

Порадились, зробили.

І серед темної ночі приводять священика перед хату та кажуть:

— Йдіть отче, сповідайте, а як висповідаете, нас покличте.

За хвилю виходить священик, а ті зараз:

— А висповідали ви його?

— Ні — каже священик — бо він вже не жив, коли я прийшов.

— Не може бути! — крикнули оба.

— Йдіть і подивіться — говорить їм священик — його тіло цілком зимне.

Увійшли ті і справді було так, як священик говорив — їх товариш був мертвий.

Так Бог покарав того, хто згодився брати святі річи на сміх.

ДАНИЇЛ І ДРУГІ З НИМ.

(З Біблійної Історії).

Коло 600 літ перед Христом здобув вавилонський цар, Навуходоносор, Єрусалим і забрав з собою багато старших, молодих і дітей. І тоді каже свому урядникови Асфеназови:

— Пійди між той народ, що я його сюди привів і вибери найкрасших хлопців, що походять з царського і княжого роду. Уважай, щоби були гарні і спосібні до науки. Дай їх до школи щоби навчилися нашої халдейської мови, нашого письма і всіх наших наук. Приготови їх для моеї служби.

І казав цар давати таким хлопцям таку поживу, яку їв сам цар і таке вино, яке він пив.

Асфеназ вибрав більше хлопців, а між ними були старші: Даниїл, Ананія, Мисаїл й Азарія.

Хлопці були молоді але вміли вже дуже розумно думати. Вони памятали, до якого народу вони належать і щиро шанували закон і звичаї свого народу.

Вони памятали, що їм не годиться їсти чужих страв, а лише такі, які дозволяе закон їх народу; що їм не пити такого вина, як пе цар, бо тим вони себе опогнять (зневажать). І каже Даниїл одному з наставників, Амелсарови:

- Давай нам їсти лише овочі і пити воду.

— Боюся — каже Амелсар — що коли ваші лиця помарніють, то мені буде лихо від царя.

На те Даниїл:

— Давай нам овочі і воду десять днів, а тоді дивись, як ми бдемо виглядати

По десятьох днях показалося, що лиця чотирох хлопців були красші і здоровші, ніж других.

І дав Господь тим чотиром великий розум, а з між них Даниїл був найрозумніший.

Коли ж минуло три роки, всі хлопці стали перед царем. Цар говорив з ними і побачив, що наймудрійші Даниїл, Ананія, Мисаїл й Азарія. І взяв їх цар до своеї близької служби.

Цар зоставив Даниїла при собі, а трох других поставив над найважнішими справами свого царства.

Раз приказав цар Навуходоносор зробити золоту фігуру одного свого божка, 60 ліктів високу. І закликав всіх своїх намісників з цілого краю, щоби прибули і поклонилися тому божкови.

- Коли почуете голос труб, то поклоніться нашому богу.

На те відповіли всі три: Ми ніколи тому богу не поклонимось. Ми лише нашому Богу покланнемось.

Розлютився цар і казав вкинути їх до печі, в якій перше сильно напалено.

За час підійшов він до печі, думаючи, що всі три погоріли, та побачив там чотирох людей і каже до своїх:

— Чи не трох ви вкинули?

Трох! — відповіли йому.

А я бачу чотирох, і не звязаних, а оден з них подібний до ангела.

Закликав тоді Навуходоносор, щоби всі три виходили і вони вийшли. І навіть на них волосся не посмалилось, бо Ангел Божий охороняв їх від огню.

Поставив тоді Навуходоносор Ананію, Мисаїеа й Азарію на ще вищі становища.

А це вже було за царювання нового царя, Дарія. Дарій задумав поставити над своїм царством 120 намісників, а між ними мав бути і Даниїл. А що він був наймудріщий, то цар думав дати йому перше місце

Тоді князі і всі визначні почали шукати способу, щоби Даниїла позбутися. Вони сказали цареви:

— Підпиши приказ, що впродовж 30-ти днів ніхто не сміе засилати просьби до якого чужого бога, або чоловіка, крм до тебе царю; хто ж не послухав би, того вкинути в яму між левів.

І цар підписав.

Але Даниїл не зважав на царський приказ. Він щиро служив цареви в земних справах, однакож не хотів відречися свого Бога. А мав він звичай — що три рази кождого дня виходив до горішної своеї кімнати, відчиняв вікно в ту сторону, де був Єрусалим і Святиня його народу, став на коліна і щиро молився, щоби Господь поміг його народови. Так робив він і дальше.

Його підглянули і сказали цареви:

— Ти царю підписав закон, отже змінити його не можна. Даниїл мусить вмерти.

І Даниїла вкинула в яму між левів.

Другого дня рано пішов цар до ями, де були льви і застав Даниїла живого. Господь, якому Даниїл так вірно служив, охоронив його перед львами.

Тут знов цар обдарував Даниїла почестями, а покарав тих, що хотіли Даниїлової смерти.

Таке читаемо в Святім Письмі. Яка ж з того наука?

Найперше бачимо великий розум чотирьох молодих хлопців. В далекім краю вони памятають, до якого народу вони належать, знають звичаї і закони свого народу і стараються строго виповняти ті звичаї і закони.

Вони не захоплюються царськими ласкою і не хочуть відрікатися свого народу, ані своеї релігії, ні своїх звичаїв.

Вони не зважають, що їм грозить лихо, що вони можуть за те позбутися життя

І Господь благословив їх й охороняв їх в найтруднійших хвилях життя.

Та хіба ж не виконували вони вірно обовязків для царя? Виконували! Однакож вони розуміли, що вони мають ще свої власні справи — справи своеї душі, своеї совісти, свої релігійні і культурні справи, справи свого народу, до яких жаден земний цар не мае права мішатися. Це не його справи. І вони тих своїх справ не відрікалися навіть тоді, коли грозила їм смерть.

Чи може бути більша гідність понад ту, яку бачимо в цих чотирох? Чи може бути більша свідомість та ідейність? Більша релігійність? **Більший** патріотизм? Чи може бути хтось більше примірним ніж вони були — перед людьми і перед Богом?!

ЗНАЙШЛИ НОВУ ЗВІЗДУ.

Коли одні люде клопочуться війною, то астрономи і дальше клопчуться звіздами. Ось тепер з Кембриджської обсерваторії повідомляють, що відкрили звізду з найслабшим світлом, яку доси знали — себто найдальшу. Світло від неї летить до землі 19 і пів року, отже віддалена вона від землі 114,465,559,600,000 миль (14 триліонів, 465 біліонів, 559 мільйонів). Мае вона лише одну мільйонову часть того світла, що мае сонце.

А від найблищої звізди, що ввесь Альфа Центравра, світло летить до землі 4 роки і 4 місяці.

АМЕРИКАНСЬКІ ЧАСОПИСИ.

В Стейтах е 1,754 щоденних ґазет в англійській мові. Минувшого року щоденних ґазет розходилося 44,392,829 чисел кождого дня.

ПЛЯНИ ДЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ.

З Вашингтону доносять 7 лютого, що там вже виробляються пляни на ту хвилю, коли Німеччина піддасться.

ВЕЛИКИЙ ЗАКЛАД.

(За А. Чеховим).

До багатого банкира зійшовся поважний гурт гостей. Було кількох вчених були журналісти та ще деякі розумні люде.

І того вечера обговорювалась важна справа, а то кара смерти. Більшість з них була проти кари смерти; вони казали, що карати людей смертю, це несправедливо і неморально.

Та з ними не ґодився банкир, він казав:

— На мою думку кара смерти більше людяна. Бо кара смерти вбиває відразу, а досмертна вязниця поволи. Що ж красше — вбивати відразу, чи поволи?

Між гостями був молодий, 25-літний адвокат і він сказав:

— Одно неморальне і друге неморальне, але коли б я мав для себе вибирати, то вибрав би досмертну вязницю. Яке будь життя таки вартніше, ніж ніяке.

З ним почав спиратися банкир. Він також був молодим, жвавим чоловіком. І він каже:

— Я заложуся з вами за два мільйони грошей, що ви не висидите замкненими і пять літ, а не щоб пятнадцять.

Слова банкира підхопив адвокат і [redacted]

— Я заложуся, що висиджу не пять, а пятнадцять.

— Пятнадцять? Згода! — крикнув банкир — я ставлю два мільйони!

— Ви ставите два мільйони, а я свою свободу — каже адвокат.

І так зроблено заклад. Банкир був багатим чоловіком і два мільйони не було для нього великою сумою. Та все ж при вечері він ще казав адвокатови:

— Що як що, а ви застановіться, поки не запізно. Для мене два мільйони дурниця, але ви готові стратити тричотири роки найкрасшого свого життя. Бо довше ви не висидите. Памятайте також, що лекше сидіти тому, кого другі замкнули, ніж тому, що сам себе замкнув і може кождої хвилі вийти.

Було порішено, що адвокат буде сидіти під строгим наглядом в кімнаті банкира, що виходила в сад. Він не має права через 15 літ переступити порога кімнати, ані чути людського голосу, діставати листів і часописів. Він міг мати музичний інструмент, читати книжки, писати листи, пити вино і курити. Коли чогось хотів, мав написати картку і передати сторожеви через віконце.

Мав він сидіти від 12-ої години 14-го листопада 1870, до 12-ої години 14-го листопада 1885 року.

В першім році, оскілько можна було судити з його записок, дуже терпів через самоту і нудьгу. З його кімнати чути було безнастанно гру на фортепяні. Він не хотів ані вина, ані тютюну. Він писав, що нема нічого нуднійшого, як пити вино і нікого не бачити. А тютюн псує воздух.

Першого року читав він легкі оповідання, страшні історії, пригоди.

Другого року музики не було вже так чути і він читав писання поважних письменників — клясиків.

Пятого року знов чути музику і вязень хотів вина. Ті, що слідили за ним через через вікно, казали, що він тілько їв, пив, багато лежав, а деколи злісно говорив сам з собою. Книжок не читав. Часто в ночи багато писав, а над ранком дер написане. Деколи чули, як він плакав.

В другій половині шестого року зачав він вчитися чужих мов, читав фільозофію й історію. Від того часу за чотири роки банкир спровадив для нього коло 600 книжок. Й одного разу банкир дістав від адвоката лист, де той [redacted]

„Пишу вам тут в шістьох мовах. Дайте вченим, нехай розглянуть і коли нема ні одної похибки, кажіть вистрілити з рушниці, щобі я знав"...

І банкир зробив, як вязень хотів. Все було добре, отже казав вистрілити з рушниці.

По девятім році адвокат читав тільки Євангеліє майже цілий рік і це дуже дивувало банкира. За Євангеліем почав читати історію релігій і богословіе.

В останніх роках вязень читав без вибору все — і річи наукові і повісти.

Та от вже ті 15 літ кінчаться — завтра о 12-ій годині в полудне вязень вийде на волю. А вийшовши дістане два мільйони.

Але за той час банкир стратив багато свого майна. Коли ж тепер два мільйони виплатить, то сам лишиться убогим. І став журитися, думае:

— Чому той адвокат не вмер. Він тепер буде богачем, а я бідаком. Йому тепер сорок літ, отже ще буде розкошувати. Ні, так не буде... Не треба до того допустити... Він мусить вмерти!

Вибила трета година по півночі і банкир взяв ключ від вязневої кімнати, яка за той час ні разу не відчинялась, і вийшов до саду. Падав дощ, віяв холодний вітер.

Коло кімнати вязня не було сторожа, вн очевидно сховався від непогоди. І думае банкир:

- Це добре! Коли убю вязня, то підозріння впаде на сторожа.

Банкир бачив, що в кімнаті вязня горить свічка, а сам він схилився на стіл і сидить. Кругом були поотворювані книжки.

Тепер банкир застукав пальцем до вікна, але вязень не порухався. Тоді банкир обережно вложив в замок ключ й отворив двері.

Вязень сидячи спав. Та не був він подібний до звичайних людей. Тіло марне, винуджеліе з довгим, як жінок, волоссям і довгою бородою. Лице було жовте, трошки земляне; щоки запалі, а рука, якою підпер голову, була така тонка й худа, що страшно було на ню дивитися. Волосся вже було сиваве.

Перед ним лежала картка паперу, на якій було щось написано.

— Нужденний чоловік! — подумав банкир — спить і певно сняться йому мільйони. А тільки покласти його на постіль, накрити подушкою, придушити і ніхто не довідаесь, що це сталося. Але нім що — прочитаю, що тут написано...

Банкир взяв картку, а там було:

„Завтра о 12-ій годині в полудне я вийду в цеї кімнати, побачу сонце і право жити з людьми. Але покищо скажу вам кілька слів:

„По чистій совісти й перед Богом скажу вам, що погорджую волею, і життям, і здоровлям і всім тим, що в ваших книжках зветься щастям.

„Пятнадцять літ я студіював життя, як ніхто з вас. Хоч людей я не бачив, але в книжках я бачив широкий світ, я вилазив на верхи гір, я оглядав схід і захід сонця, бачив озера, ліси, пропасти.

„Я бачив в книжках, що люде думають, як вони живуть — і все те дало мені мудрість. Я знаю більше, ніж ви всі.

„Тому я легковажу те, що для вас важне. Хоч ви горді й гарні, але смерть змете вас з лиця землі таксамо, як мишей в норі.

„Щоби показати вам погорду до всього, я зрікаюся двох мільйонів, про які я колись думав, отже вийду пять годин перед 12-ою і тим способом страчу до мільйонів право"...

Годі описати, яке враження зробив цей лист на банкира. Йому було соромно самого себе і він заплакав. Поклавши лист на столі, він вийшов, поклався спати, але спати не міг. Це була велика подія, велика справа. Не справа самих мертвих мільйонів, але справа чоловіка, справа 15-ох літ його віку, справа теперішного його поступку.

Ранком прибігли сторожі і сказали, як бачили, що вязень виліз вікном до саду, пішов до воріт і там десь заховався.

Разом зі сторожами пішов банкир до кімнати вязня, наче б не знаючи нічого, і побачив, що дійсно воно так. Та щоби не дати поводу до непотрібних балачок, він взяв зі стола відомий вже лист і вернувши до себе, сховав його в огнетревалій касі.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ПАРОХА І НЕ ЗАБУЛИ СВОЄЇ ПРЕСИ.

(Рорктон, Ман.)

В неділю 5 грудня справили громадяни української православної церкви в Рорктоні обід в честь бувшого свого пароха о. Д. Стратійчука з приводу його відізду до іншої парохії. Цим вони показали свою пошану для свого пароха, що обслугував громаду через послідних пять років. Як конкретну ознаку тієї любови і пошани вручено йому гарну шкатулку на гроші, але перед врученням вложили в ню двадцять і один долар, як особливший дар для нього.

На цім одначе, громадяне не обмежились, бо також дали весь дохід з обіду на пресовий фонд своєї преси, а це 8 дол. на „Український Голос", а 8 дол. на „Вістник". Разом 16 доларів. Ці гроші дали о. пароховi для доручення.

Крім того місцева громадянка, пані Анна Федюк, вручила від себе 10 дол. на пресовий фонд „Вістника". Даючи гроші, вона сказала „Я піддержую „Вістник", бо треба це робити. Треба, щоби „Вістник" виходив і поширювався, бо в нім є багато доброго матеріялу до читання".

Тут ще скажу, що пані Федюк завше оказує велику щирість для місцевої громади і для ширшої народної справи. В розмірно недовгім минувшім часі вона купила ризи, чашу і хоругов до місцевої церкви. Отже хоч не велика тут наша громада, але має членів, що розуміють вагу своєї церкви, цінять працю її служителів і не забувають про свою пресу. Честь таким громадянам!

С.

НА ЛИСТОПАДОВІМ СВЯТІ.

(Вайта, Ман.)

Коли в Вайта відбулось Листопадове Свято, то при кінци не забуто і про нашу пресу. На заклик Петра Подольського слідуючі скинули малі жертви в сумі $20.35, на „Український Голос" $15.35, а на „Вістник" $5.00. За те всім жертводавцям складаєсь щиру подяку.

По 5 дол.: Укр. Народний Дім, Укр. Прав. Церква; по 1 дол.: П. П. Подольський, М. Фещук, Н. В. Подольський, пані Кулачковська, М. Сторожук; по 50 цт.: І. Негрич, М. Кадинюк, Я. Підхубний; по 25 цт.: В. Онисько, І. Цесмиструк, Ст. Тимчук, А. Фігус, М. Боднарчук, П. Боднарчук, пані Підхубна, Н. Дикун, К. Пелешок, Н. Подольська, о. Ґаіцький, В. Білич; по 15 цт.: А. Титор. Дрібна збірка 95 цт. Разом $20.35.

П. П. Подольський.

[redacted]

(Гемлин, Алта).

В неділю, 2 січня, відбулися хрестини Іларія, сина панства Д. Щербана, голови громади в Гемлин. Після Св. Тайни хрещення, яку до-

вершив о. С. П. Симчич, відбувся обід, за котрий засіли всі запрошені гості. Смачнаши обід, гості почали розмову поміж собою, тай не забули і за Семинар Укр. Прав. Церкви. На заклик п. Корнила Остафійчука, слідуючі гості зложили жертви.

По 50 цт: К. Остафійчук, В. Російчук, Н. Гоменюк, М. Серна.

По 25 цт: І. Сенько, Л. Російчук, Н. Фуштей, О. Труфин, Д. Щербан, Василина Серна, Фрозина Щербан, Єлена Остафійчук, Анна Фуштей.

По 10 цт.: Катерина Королюк, Марія Гоменюк, Фрозина Труфин.

Оцим хочу подякувати всім тим, що подали свої жертви на Духовний Семинар, скласти прилюдно подяку за щирі жертви; батькови й матері сина Іларія, щоби втішалися своїми дітьми, а молодому Іларієві, щоби в тім Семинарі, на який зібрали жертви після його хрещення, свого часу побирав науку, тай став на становище духовного провідника на лоні Української Православної Церкви в Канаді.

Гість.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Колдейл, Алта.)

В неділю, 14 листопада панство Фільковські справляли гостину з нагоди хрещення своєї донечки Ірини. Підчас смачного обіду гості побажали щастя, здоровля і многих літ хрещениці та родичам, причім зложили поверх 70 дол. як дар для новохрещеної. Не забули і за українську пресу, що являеться устами народу, і на заклик одного з гостей зложили на Прес. Фонд $16.00, які на їхне бажання розділено на три части: на „Український Голос" $5.50, на „Новий Шлях" $5.50, і на „Вістник" $5.00. Повищу суму зложили:

По 3 дол.: п-во Фільковські; по 2 дол.: А. Зайчук, П. Згурський, М. Стецик; по 1 дол: М. Сосовський С. Ільчишин, П. Дацишин, З. Филипчук, М. Захарчук, п-ні Фільковська, Н. Корчинський.

Жертводавцям щира подяка, а ново-хрещениці Ірині многих літ. Хай росте на потіху родичам і на славу України.

А. Зайчук.

МОЯ ГОСТИНА В ВАЛ ДОР, КВЕБЕК.

В програмі моєї місіонарської обіздки на Сході, поза Ню Торонтом, Онт. була місцевість Вал Дор в Квебеку. З Торонта виїхав я вечером, щоби через ніч бути вже в Норанда, Квебек, а звідси Сі-Ен-Аром до Вал Дор на вівторок 18 січня, 1944.

Рано розбудив мене мурин портієр. Глянув у вікно і здивувався. На дворі шаліє снігова буря. Сніг заліплює шиби, позасипувані дороги. Тут то там гудуть моторові плуги, згортають сніг з доріг, щоби очистити дорогу автам і грузовикам. І мимоволі пригадав я собі грецьку богиню Деметеру — богиню земних плодів, якої то дочку, Перфезону, викрав підземний божок Гадес. Деметера сумуе а земля вкрилася снігами. Все завмерло та чекае, коли Перфезона повернесь до матері, тоді знов все зазеленіе і зацвите

В протязі 14 годин, а така зміна. В Торонті я лишив тілько снігу, що води з нього вистарчило б, щоби евангельський Лазар вмочив палець й охолодив уста богача, що за немилосердне життя опинився в страшних муках.

В Вал Дор чекали на мене гр. Ів. Леник і С. Васкан. Привитались і за кілька хвилин я вже сидів при столі за обідом, що приготовила п-ні Леник. Розговорились мов давні знакомі.

Дім гарно прибраний в українські вишивки, на стінах образи святих, та визначних Українців, а між ними образ Коновальця й Ольги Басарабової. Все гарне, мова українська.

Через три дні відвідували ми членів Т-ва УНО. Провідником був добре знаний добр. С. Васкан. Як всюди так і тут всіми поважаний. З його побутом товариство зміцнилося, стало здисципліноване і примірне. Коли б в кождій місцевости була хоч одна така провідна людина, багато б доброї роботи зробилося

Це наглядно побачив я тоді, як в суботу 22 січня вся молодь наших примірних родин в Вал Дор прибула до домівки на науку катехизації. Мене дивували смілі і влучні відповіди. Дуже добре діти читають і пишуть по українськи. Це згадую не для похвали, але ставлю як примір для дітей по інших православних громадах в Канаді.

В неділю 23 січня відбулося Богослуження в домівці УНО. Престіл прибраний цвітами та гарними вишитними рушниками. Образ Пречистої з дитятком Ісуса посеред цвітів і ріжнородних барв електричних лямпок. Два прапори, український і англійський держали двох з заряду товариства впродовж цілого Богослуження і Йорданського Водосвяття. Вся церква співає. Перед веде гр. Василь Поремський, іспитований дяк з старого краю. Гарні були жіночі голоси. Проповідь була на тему „Люди сидячі в темряві побачили світло"

Найбільше зворушлива хвиля була, коли наш найдорозший скарб, молодь, приступала до першого святого причастя. Це була для мене велика утіха. Був це для мене найбільший дар, який може громада зложити свому Місіонареви.

Вечером того дня гр. Іван Леник запросив кілька родин на свої іменини, патрона Івана. Гостина розпочалася молитвою. Пані Леник, славна господиня, як було видно з її приготовань.

Підчас вечері промови. Господарем свята був гр. С. Васкан; сам говорив тай других просив. Говорили гр. С. Васкан, Анд. Барило, К. Конюх, Мих. Морозюк, Іван Леник молодший, Т. Гайдук, Н. Свирид, С. Бучок, пані О. Барило. На прикінці і я сказав пару слів, пожелав доматорови всего найкращого

В відповідь на всі промови сказав дуже поважно господар дому Іван Леник коротку промову, дякуючи зібраним за щирі пожелання. Треба ще згадати, що в панства Леників є двое дітей: Славка і Ромко. Чемні пильні і послушні діти. В Ромка великі пляни — бути на університеті бути в нашій українській Колегії

Гр. Михайло Чвалюк попросив зібраних о малі жертви на українську пресу. Зібрано 15 дол. і розділено на три части. Одна часть на пресовий фонд „Робітника", друга часть для „Нового Шляху", а трета часть на Українську Православну Колегію. Відтак я ще раз подякував панству Леникам за їх щире відношення до мене і щире принятгя через всі дні мого побуту в Вал Дор. Пережиті хвилі останусь в моїй памяти до кінця мого життя.

Попращавшись зі всіми пішов я в товаристві гр. Івана Леника, С. Васкана і Т. Гайдука на спочинок, бо раненько треба вибиратись в дорогу до місцевости Норанда-Руин, Квебек.

Свящ. І. Кусий.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Ошава, Онт.)

В неділю, дня 23-го січня громадяни Михайло і Анна Ковцинюки хрестили свою донечку Орисю Евфрозину. Чину хрещення довершив наш парох о. П. Запаринюк. Потім був обід, підчас обіду промови, а також куми і гості обдарували маленьку Орисю Евфрозину поважною сумою грошей.

Не забули куми і гості також про наш релігійний часопис „Вістник", отже зложили на Пресовий Фонд в сумі $5.50. Щира подяка жертводавцям, а маленькій Орисі Евфрозині кріпкого здоровля! Нехай росте на радість і потіху своїм родичам! Многих їй літ!

П. З.

ВАСИЛИНА КОТЕЛКО.

(Посмертна згадка)

Дня 11 грудня, 1943, упокоїлась у Гефорд, Саск. Василина Котелко, вдова по Покійному Михайлові Котелкові, проживши вдовою 26 літ після смерти свого мужа. Прибула до Канади в 1906 р. з мужом і родиною і осілась в околиці Гефорд. Прожила 79 літ з половиною, а того 37 літ в Канаді. Покійна була піонеркою цеї околиці і була членкою від початків заснування нашої церкви коло Пискливця. Покійна походила з міста Городенки. Лишила двох синів, Івана і Леся і три доньки, Катерину, Марію і Доцю, 17 внуків і 5 правнуків. Доживала свої літа при молодшому синові Лесеві.

Покійна була примірною мамою і щирою в громадській справі. Ніколи не жалувала ні труду, ні праці, ні гроша для своєї церкви. Похороном, що відбувся в понеділок 13 грудня, занявся син Лесь із своєю дружиною. Велике число сусідів і приятелів з родиною взяли участь у похороні. Всеч. о. І. Майба підчас заупокійної Служби Божої виголосив зворушаючу прощу-проповідь, в якій пригадав всім що смерть для заслужених перед Богом, як для бл. п. Василини це початок нового щасливішого життя в царстві праведників

Підчас посмертного обіду заялися збіркою Дм. Симчич і Мих. Лазарович, яку зложили слідуючі:

По 1 дол.: пані Доця Цалинюк; по 50 цт.: Ів. Котелко (Єлстов), Лесь Котелко, пані К. Котелко, І. Вінтоник (Алтікейн), Ф. Гринчук (Борден), Ф. Сметанюк, П. Іванишин, Никола Іванишин, Дмитро Симчич, Михайло Лазарович; по 35 центів: Лука Сікора; по 30 цт: панна Савеля Цалинюк: по 25 цт.: В. Лазарович, Ів. Костюк, Ів. Лазарович, Д. Бойчук, В. Гарбуз, пані Ю. Ґабраш, В. Симчич, пані О. Бартко, Г. Бартко, пані П. Іванишин, пані В. Суляничка, пані П. Кіндрачук, пані А. Вінтоник (Алтікейн), пані А. Симчич, пані М. Самборська; по 15 цт пані К. Костюк; по 10 цт.: В. Токарик, пані В. Іванишин, пані К. Совишин, Ів. Совишин, пані В. Ткачук, пані М. Бабич, пані А. Дицко, пані М. Леська; разом $11.50

Розділено на Пресовий Фонд „У. Голосу" і „Вістника" по половині. Жертводавцям щире спасибі!

Спи спокійним сном, Дорога мамо і щира приятелько, нехай Тобі канадійська земля стане пером, а у серцях дітей, внуків і щирих друзів память по Тобі залишиться на віки.

ПОДЯКА.

Всім щирим приятелям, що словом і ділом помагали нам у час тяжкого горя, щире спасибі!

[redacted]

РІЧНІ ЗБОРИ.

(Вотерфорд, Онт.)

Дня 2 січня, 1944 року, відбулися Річні Збори Укр. Прав. Церкви Покрови у Вотерфорд, Онт. Збори отворив молитвою „Царю Небесний" п. Михайло Дроздовський, голова заряду з минувшого року.

Предсідником зборів вибрано п. Антона Завальського. По вдоволяючих звітах провірна комісія внесла належне признання уступаючому зарядові за його добру працю.

Присутних членів на зборах явилося 15. По короткій надумі збори рішили затвердити старий уряд і так: Мих. Дроздовський, голова; Вас. Лазарук, заст. голови; І. Даниљевич, рек. писар; Кость Федірчук, фін. писар; Ст. Жигальський, скарбник, Ан. Завальський, господар.

Провірна Комісія: Петро Сторощук, Мих. Кузяк і Андрій Антоців.

Старші брати до услуги: Петро Литвин, Ігнатій Галик і Стефан Жигальський.

Гром. Константина Федірчука, як щирого працівника, котрий заслужив собі на те, вибрано почесним [redacted]

В минулому році громада мала 12 Богослужень разом з Візитацією Впреосв. Владики о. Іоанна Теодоровича

Парохом нашої громади є Всеч. о. Юрій Я. Цукорник.

Розуміючи свої обовязки, присутні на зборах (бо не всі мали спромогу прибути на збори) зложили на Дієцезіяльний фонд $13.00. Збори закінчено молитвою „Достойно є".

Мих. Дроздовський, голова.
Ів. Даниљевич, писар.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУ-[redacted]

(Ґілберт Плейнс, Ман.)

В вівторок, 25 січня, п. Захарій Ткачук робив обід на спомин своєї покійної дружини Наталії.

Рано о. Т. А. Горбай відслужив Заупокійну Службу Божу і Парастас в Народнім Домі, де звсіґди відбуваються Богослуження парафії сів. Володимира в Ґілберт Плейнс. По Богослуженню п. Ткачук запросив на обід присутних.

Обід відбувся в домі п. Петра Запорожана, зятя п. Ткачука, в містечку Ґілберт Плейнс. По обіді о. Горбай згадав про нашу релігійну пресу (Вістник), котра веде нас до святих цілей і просив, щоби увіковічнити память покійної Наталії, котра була щирою християнкою, зложенням вінця на її ще свіжу могилу, в формі жертви на „Вістник". Присутні зложили $8.50. Збіркою занявся п. Н. Симчич

Жертводавцям щира подяка, а покійній Наталії щасливої вічности!

Гість.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. Г. О. ВАСИЛІВА.

РАДВЕЙ, АЛТА.

По 1 дол.: І. Татарин, Й. Письменний, С. Самиця, Т. Бузайло, М. Боечко, Д. Венгер, пані П. Кознюк, О. Муляк, пані Ева Сулима, М. Кругляк, М. Мелешко, П. Гаранюк, П. Муляк, М. Попіль, С. Кавиць, Гр. Возімірський, Л. Муляк, Н. Дорош, Н. Чорний, В. Кульматицький.

По 75 цт.: О. Гаранюк.

РЕДВОТЕР, АЛТА.

По 1 дол.: В. Школьний, Т. Мирун, О. Пасічник, І. Лемішка, В. Посічник, М. Слижин, М. Климак, І. Крайчий, В. Павлечко, Н. Крайчий, М. Попіль, Н. Фенюк, С. Федорак, В. Савка, І. Васильк, М. Пiхота.

ОСЕТНА, АЛТА.

По 1 дол.: Й. Нівчук, М. Вірун, Г. Вірун, В. Зінак, І. В. Чорний, А. Швець, А. Ванечко, П. Ванечко, Ілля Дмитерко, А. Гарасимів, І. Чорний, П. Петрик, С. Швець, Г. Козуб, І. Зіняк, П. Летерський, Мик. Зіняк, Ів. Котиляк, Й. Летерський, Д. Попіль.

По 10 цт.: пані Бачинська.

КАЛМАР, АЛТА.

По 1 дол.: І. Захарко, В. Фіцович, Ю. Васюта, М. Воркун, Ст. Мриглод, Н. Попович, І. Фіцович, С. Пирч, С. Олекшій, Н. Сич, М. Фіцович, І. Манчак, Т. Чубоха, І. Оськак, Ів. Харни.

БЕЛІС, АЛТА.

По 1 дол.: П. Рипка, Г. Шапка, по 50 цт.: К. Медвідь, Марія Горук, І. Онгурин, І. Черпівчан; по 25 цт.: І. Теплишнюк, П. Коршман, Н. Ганзюк, Г. Тіров, П. Онгурин; по 20 цт.: дрібними.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

ГЕФФОРД, САСК.

По 1 дол.: І. Габриш, І. Костюк, Марія Цьопа, Д. Калин, М. Безмутько, Й. Щербань, Д. Біляк, Й. Гарбуз, Л. Вережак, П. Леська, С. Леська, І. Леська, Н. Леська, А. Леська, П. Сікора, Ф. Сметанюк, М. Сулятицький, Д. Бойчук, Ю. Сікора, О. Причак, І. Вінтоник, Л. Котелко, Ганя Левицька, Л. Ізор, Марія Кедик, Н. Лозарович.

ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: В. Гаврилів, І. Галевич, Я. Кухарчук, В. Галевич, І. Даниліі, Я. Корпач, І. С. Гаврилів, І. Козакевич.

По 50 цт.: І. Микитюк.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

ЙОРКТОН, САСК.

По 1 дол.: М. Стечишин, Н. Кодещук, І. Когут, Н. Іванюк, І. Кодещук, Д. Бойчук, пані М. Гринник, Д. Смукович, Г. Федорук, В. Лотовський, Н. Роляк, Н. Катеринич.

МАЗЕПА (Микадо, Саск.)

По 1 дол.: М. Ортинський, М. Король, А. Ягольницький, Дм. Тинрик, О. Кондра, Ст. Маковський, Г. Друшко, Н. Малінський, А. Тимрик, Ф. Горчинський, Ю. Ягольницький, П. Ягольницький, Дм. Стифюк, С. Бортняк, Д. Юрків, Стефанія Путеріс, Й. Ортинський, пані Андрусів, пані А. Черевик, С. Малінський.

СВИДОВА (коло Канори, Саск.)

По 2 дол.: Теодор Апана.

По 1 дол.: Г. Ривиковський, П. Котик, І. Гладуп, І. Шевчук, Дм. Данилюк, П. Парасюк, С. Трембач, І. Ставничка, П. Рудий, П. Гоголь, І. Стропен, Ел. Конрел, Ф. Станкевич, Н. Ганевич, І. Ганевич, С. Песемний, Л. Гоголь, В. Данилюк, С. Багнюк, П. Ревяковський, М. Конасевич, І. Данилюк, М. Козак, С. Данилюк.

СТОРНОВЕЙ, САСК.

По 1 дол.: А. Вінтоник, М. Галай, М. Л. Вінтоник, М. Вовнітовий, П. Зрудло, К. Ягольницький, О. Вінтоник, Е. Захарук, М. Гладун, Ю. Вінтоник, І. Королюк, П. Тимчук, М. Ф. Вінтоник, А. Юняк.

КАНОРА, САСК.

По 1 дол. А. Свинарчук, Г. Стратійчук, Р. Стратійчук, Д. Худяк, Г. Горичка, А. Берегуля, Н. Горичка, В. Грицак, Д. Деннис, В. Павлик, М. Охітва, пані А. Мельничук, П. Мельничук, П. Смутило, Ф. Скибіцький, М. Оболяк, Т. Гудденко.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

ВАКАВ, САСК.

По 1 дол.: Д. Гнідий, І. В. Луцюк, Д. Баер, Д. Чернявський, Г. Серновський, В. Печерський, Д. Федорюк, Г. Т. Луцюк, І. Печарський, Г. Мудрей, В. Монюк, І. І. Луцюк, В. Гринюк і В. Діаух.

КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: Ф. Іванишин, Ф. Грицюк, П. Тріщук, І. Грицюк, С. Тріщук, В. Коваленко, Н. Цалин, В. Табачнюк, В. Чернявський, П. Бовковий, Г. Сарчук, В. Магус, Ю. М. Котелко, В. Струган, В. Михайлюк, В. Тріщук, Ю. О. Котелко і І. Бойчук.

ГРОНЛИД, САСК. (Полудне)

По 1 дол.: М. Данилюк, К. Копачівський, Г. Добровольський, П. Савчук, І. Українець, П. Боднарчук, С. Добровольський, І. Д. Романюк, П. Фостій, І. Л. Романюк, Ю. Українець, А. Яшіпин, С. Николюк, Н. Лошний, В. Боднарчук, І. Панчишин, І. Добровольський, А. Козак, Н. Антонишин.

БРУДЕРГАЙМ, АЛТА.

По 1 дол.: М. Сірівк, І. Онушко, І. Головач, А. Онушко, В. Рутар, Олена Захарко, С. Михальчук, А. Кочан, Н. Нилюк, А. Данцовний, П. Грибицький.

КОСІВ, МАН.

По 1 дол.: Д. Романчич, Н. Фіцич, Н. Слижук, Ю. Фіцич, С. Слижук, П. Самець, А. Галяберда, М. Симчич, А. Геник, . Буртняк, Ф. Чайковський, Юстина Маловська, І. Присунька.

ФЕДОРА, АЛТА.

По 1 дол. П. Лучка, Й. Крищак, П. Магера, П. Ожiпко, М. С. Фербей, А. Варварук, М. Ожiпка, Н. Бойко, В. Мельзюк, Н. Ожiпка, П. Кузик, І. Воевідка, Н. Ласківський, І. Винничук, Д. Горгіца, С. Ожiпка.

ІТОНІЯ, САСК.

По 1 дол.: В. Гуменний, М. Бойчук, П. Канасевич, М. Охрій, М. Канасевич, С. Гуменний, І. Гараскичук, С. Паламар, І. Дутка, Г. Фіняк, В. Філяк, Н. Бойчук, М. Гондь, В. Байдак.

САСКАТУН, САСК.

Від поодиноких членів ($12.00 за рік 1942 і $32.50 за рік 1943) $44.50

ВАТЕРФОРД, ОНТ

Від поодиноких членів за рік 13.00

НОРТ БЕТТЛФОРД, САСК.

Збірка підчас Богослужень в місті 7.00

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Пані Катерина Стеренька, Виста, Ман. 1.00

Гаврило Гладій, Росборн, Ман. 1.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. Апонюка.

ЛЮТЕНЬ

15 Вівторок — Стрітення Господнє — Гвайт Він
20 Неділя — Сван Плейн
27 Неділя — Шерридон

Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Гр. Василиїва

ЛЮТИЙ:

15 Вівторок. Стрітення. — Егрімонт
20 Неділя — Смокі Лейк
27 Неділя — Осетна (Сповідь)

БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Редвотер. Вел. сповідь.
12 Неділя — Федора
19 Неділя — Смокі Лейк
26 Неділя — Радвей

КВІТЕНЬ.

5 Неділя — Тудор
7 Благов. Пр. Д. М. — Калмар
9 Неділя квітна — Торсбі
14 Велика Пятниця — Егрімонт

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. В. В. Войтовича.

ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення—Біг Мидов
20 Неділя — Спедден
27 Неділя — Стрий

БЕРЕЗЕНЬ

4 і 5 Субота і неділя — Сенді Ренидс. Сповідь дітей в суботу, а старших в неділю.
12 Неділя — Сповідь — Давнінг.
18 і 19 Субота і Неділя — Спеден. Сповідь дітей в суботу, а сповідь старших в неділю.
26 Неділя — Сповідь — Стрий.

КВІТЕНЬ

3 Неділя — Сповідь — Гіффорд
7 Пятниця — Благов. Пр. Д. Марії — Сповідь — Тірін
9 Неділя квітна — Сповідь — Глендон місто.
16 Воскр. Христове. Вся Великодна відправа — Спедден
17 Вел. понеділок — Стрий
18 Вел. вівторок — Давнінг
23 Нед. Томина — Шемрок Велей
30 Неділя — Давнінг

Адреса: Rev. W. W. Woytovich, Franchere, Alta.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. А. Горбая.

ЛЮТИЙ

15 Вівторок Стрітення — Госп. — Роблин (на фармах)
20 Неділя — Шортдейл
27 Неділя — Ленард

БЕРЕЗЕНЬ

5 Неділя — Брокстон (Вел. сповідь)
12 Неділя — Роблин на фармах — Вел. сповідь.
19 Неділя — Шортдейл. Вел. спов.
26 Неділя Леннард. Вел. сповідь.

КВІТЕНЬ

2 Неділя — Гілберт Плейнс. Вел. сповідь
7 Пятниця. Благовіщення — Шелвелей Вел. сповідь.
9 Неділя — Дрифтінг Ривер.. Вел. сповідь.
10 Понеділок — Грендю. Вел. спов.
12 Середа — Роблин. Вел. сповідь.
13 Четвер — Петлюра. Вел. сповідь.

Почт. скринка 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. П. Гаївого

ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення. — Сірко
20 Неділя Пембіна
27 Неділя — Гардентон

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. С. Гребенюка

ЛЮТИЙ

6 Неділя — Дафин
12 Суб. Трох Святих.—Велий Ривер
13 Неділя — Етелберт
15 Вівторок. Стрітення — Елвина
20 Неділя — Пайн Ривер
27 Неділя — Косів

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. К. Желіщкевича.

ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення — Шипмен
20 Неділя — Принс Алберт
27 Неділя — в о. Грицини.

554—7-ма вул. Іст Принс Алберт Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. С. П. Симчича

ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення — Гемлин
20 Неділя — Ридрю
27 Неділя — Лужан

Адреса: Скринка 83, Виллінгдон,

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ

16 С 3 Симеона Богоприєм і Анни
17 Ч 4 Преп. Ісидора Пелусіота
18 П 5 Теодосія Угл., арх. Черн.
19 С 6 Вукола еп. Смирнського

20 Н 7 Нед. Мясоп. Партенія еп.
21 П 8 Вмч. Теодора Стратилата
22 В 9 Преп. Панкратія ватн. печер.
23 С 10 Преп. Прохора Печерського
24 Ч 11 Муч. Власія еп. Севаст.
25 П 12 Мелетія еп. Антіох., Антонія
26 С 13 Преп. Мартиніяна, Зої

27 Н 14 Нед. Сироп. Рівноап. Кирила
28 П 15 Преп. Пафнутія Печерського
29 В 16 Муч. Памфила, Валентія

БЕРЕЗЕНЬ.

1 С 17 Преп. Теодора мовч. печер.
2 Ч 18 Ьгапита еп. Синад., Льва
3 П 19 Ап. Архипа, Диямова
4 С 20 Льва еп., преп. Ьагатона

5 Н 21 1 Посту. Преп. Тимотея
6 П 22 Муч. Маврикі, Федора
7 В 23 Свщмч. Полікарпа, Івана
8 С 24 1Перше і др. знад. гол. І. Х.
9 Ч 25 Тарасія архиеп. Царгород.
10 Ч 26 Преп. Порфирія еп. Заз..
11 С 27 Преп. Тита Печерського

12 Н [illegible] 2 Посту. Преп. Василія
13 П 29 Касіяна преподобного
14 В 1 Преподмч. Евдокії, Нестора
15 С 2 Преп. Теодори мовч. печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Д. Ф. Стратійчука

ЛЮТИЙ:

20 Неділя — Вимер
27 Неділя — Тивів

БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Рама
12 Неділя — Маморниш
19 Неділя Бюкенан
26 Неділя — Бордмнс

КВІТЕНЬ.

2 Неділя — Клейр
7 Благов. Пр. Бог. — Дробот
9 Неділя — Вимер

Адреса: Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Є. Грицини.

ЛЮТИЙ

13 Неділя — Тернопіль
15 Вівторок. Стрітення—Ст Джулієн
20 Неділя — Саскатун
27 Неділя — Вакав-Мічем.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. Т. Ковалишина

ЛЮТИЙ

15 Вівторок — Стрітення — Виста
20 — Неділя — Сенді Лейк
27 Неділя — Січ.

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Є. С. Ужика

ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення — Стед
20 Неділя — Портедж ля Прейрі
27 Неділя — Попляр Парк.

Адреса: 305 Парк Стріт. Телефон 28707 Винніпег, Ман

Устав Церковний.

ЛЮТИЙ:

15. Стрітення Господнє. УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17. Еван. Луки 2: 22—40.

20. Нед. Мясоп. Гол. 3. УЄ 3. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2. Еван. Мат. 25 21—46.

27 Нед. Сироп. Гол. 4. УЄ 4. Літ. Ап. Рим. 13: 11 -14 і 14: 1—4. Еван. Мат. 6: 14—21.

БЕРЕЗЕНЬ:

5. 1 Нед. Посту. Гол. 5. УЄ 5. Літ. Ап. Жидів 11: 24—26. 32—40 і 12: 1—2. Еван. Ів. 1: 43—51

12. 2 Нед. Посту. Гол. 6. УЄ 6. Літ. Ап. Жид. 1: 10—14 і 2: 1—3. Еван. Марка 2: 1—12.

19. Нед. 3 Посту. Хрестопоклінна. Гол. 7. УЄ 7. Літ. Ап. Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марки 8: 34—38 і 9: 1.

26. Нед. 4 Посту. Гол. 8. УЄ 8. Літ. Ап. Жид. 6: 13—20. Еван. Марка 9: 17 31.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., MAR. 1st, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1944. ЧИСЛО (251) 5

НІМЦІ МАЮТЬ ВІДБУДОВУВАТИ.

Недавно большевики казали, що по війні візьмуть 10 мільйонів Німців до Росії, щоби відбудовували Росію. Тепер Ровевелт сказав, що Німці повинні би повідбудовувати знищені монастирі. Проти таких плянів стали робітничі кола в Стейтах. Президент Американської Федерації Праці, Ґрін, вже перед двома місяцями заявив, що Американська Федерація праці стане проти поневолення німецького робітництва.

ПАПА В ОБОРОНІ ЖИДІВ.

Папський орган — Оссерваторе Романо підняв недавно протест проти того, що Німці з Італії Жидів виганяють. Появились обчислення, що Німці арештували в Римі 10,000 Жидів, в Медіоляні 12,000, в Триесті 8,000, в Турині 9,000, в Генуї 11,000, а 4,000 в Больоні. І майно їх сконфіскували.

ҐАНДІЯ ЖІНКА ПОМЕРЛА.

З Лондону є вістка з 22 лютого, що жінка гіндуського провідника, Ґандія, померла, маючи 74 роки. Її держали в Пуні разом з її чоловіком і слабувала довший час на слабість серця.

ЧЕМНІ РАБІВНИКИ.

І між рабівниками є чемні люде. В Брукліні, в Стейтах трох рабівників увійшли до будинка, де президент і пятьох других осіб Асбестолайн Компанії мали наготовані 5,000 долярів для виплати робітникам. Рабівники повідривали телефонічні дроти і держачи револьвери в руках, позабирали гроші. Та не забули пригадати тим, від яких гроші взяли: „Не журіться, бо ви заасековані". А відходячи ще засалютували по військовому. Чемні люде!

Є ДОСИТЬ ПОЖИВИ.

В Англії нагромаджено тілько поживи для населення, що вистарчить до слідуючих жнив. Є мільйони тонів поживи в бляшанках, багато мяса і муки, наскладаних в 10,000 великих сховках.

ПООБМАЩУВАЛИ ЦЕРКВИ.

В Ню Йорку хтось понамальовував в ночи на католицькій катедрі св. Петрика, на церкві Вознесення та Івана Євангелиста червоною фарбою большевицькі серпи і молоти, та ще дещо. Таке було на дверах та на стінах. Місто обіцяє 500 долярів тому, хто знайде злочинців.

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЯКИЙ ТЕПЕР РІК?

Рік 1944-ий від початків Християнства. А 20-ий рік, відколи „Вістник" почав видаватися — отже „це Ювілейний Рік „Вістника", що почав виходити 1924 року.

Ставши перед Ювілейним Роком „Вістника", всі читачі „Вістника" повинні подумати, чи хто з них не задовжився в „Вістника". Коли задовжився — нехай зараз обтрясеться з довгу, а коли може, нехай пришле передплату і на дальший рік. Це буде і звичайний і Ювілейний Обовязок.

АДМ. „ВІСТНИКА".

ВОЄННІ ГРОШЕВІ ПОЗИЧКИ.

Червоний Хрест — Воєнні Позички.

Доки війна провадиться, доти загал Канади мусить мати на увазі також грошеві обовязки для воєнних цілей.

Гроші, це праця і хто дає гроші, той дає працю. Він стає в ряд дійсних робітників. Він працює тоді для загальної справи краю, отже і для себе самого. Працює і для свого сина, для свого внука, для своїх свояків, для знакомих. Він з усіх сторін забезпечує себе своєю працею.

Берім по черзі — отже Червоний Хрест. Ми вже переповідали історію Червоного Хреста; ми вичислили, яку працю Червоний Хрест виконував і виконує.

Нині ще пригадаємо, що поміч Червоного Хреста є для тих, що терплять і їх терпіння можна зменшити; для тих, що безнастанно виглядають помочі і будуть благословити тих, від яких поміч прийде.

А між тими терплячими є діти, є матері, є батьки родин, є старці, є каліки, є сироти, є хорі; є цілі громади голодних, неодітих, бездомних...

Це треба найперше памятати.

Кампанія на Червоний Хрест почалася 28-го лютого і протягнесь до 15-го березня. Сума на Канаду десять мільйонів. На Манітобу 600,000 долярів.

Отже піддержіть справу Червоного Хреста не тільки своєю рукою, але і своєю щирістю.

Друга справа, це справа воєнних позичок.

Щоби в війні не лишитись позаді, треба подостатком воєнного матеріялу — включаючи також одіж, поживу і все друге для щоденного піддержування війська. Дальше треба матеріялу на воєнні вироби; треба на платню робітникам; треба на перевіз; треба на медичну обслугу...

Доси Канада мала пять воєнних позичок, але треба буде і шестої. Час йде і висуває дальші потреби. Та запитає хто: Чи по тілько позичках знайдуться ще в людей гроші?

Відповідь коротка: знайдуться! Коли люде живуть і працюють, то вони щораз нове майно витворюють і здобувають. Здобувають фармері, здобувають робтники, здобувають купці, здобувають промисловці і фаховці... Гроші йдуть з рук і знов до рук приходять.

Отже і слідуючу позичку треба мати на увазі. Раз, що загальна справа того вимагає, а друге також те, що держава є найпевнішою особистою забезпекою для тих, що позичають.

В КАЛІФОРНІЇ ДОЩ.

Вістка з Лос Енджелес, 23 лютого, каже, що в полудневій Каліфорнії чотири дні зарядом дощ — впало його за той час понад 7 цалів.

ДУХОБОРИ ПО СВОЄМУ...

Духоборська група „Сини Свободи", в трох днях три рази розбирались до гола цілими групами, щоби так протестувати проти воєнних вимагань, які уряд до них ставить. Це було в Бриліянт, Б. К. Лютого 21 скинуло одежу коло 160 духоборів коло дому Веригіна, на 30 мінут. Попереднього разу так зробило 360 осіб.

МАТИ ВТОПИЛА ДИТИНУ.

Лютого 17-го Дженета Редпет втопила свою сімлітну дочку, Джойс. Вона почала її купати і тоді пхнула її в воду і держала, поки та не втопилася. Вона призналася до вчинку кажучи:

„Коли вона влізла до ванни я пхнула її під воду, тримаючи за горло. Я це зробила, бо не було за що купити для неї спідного одіння і я не хотіла, щоби вона через те терпіла. Тоді я вийшла з дому і ходила, доки не змерала".

Думають, що Дженета слаба розумом і це була причина її вчинку.

ПО ВІЙНІ БАГАТО ПРАЦІ.

Вже нині застановляються, чи по війні буде праця для тих, що будуть праці шукати. Недавно отавський парлямент дістав звіт д-ра Віра, який обчисляв можливости праці по війні — і там говориться, що праці буде досить для мільйона, або півтора мільйона робітників. Це, розуміесь, покищо міркування.

ВИПАДКИ З ЛІТАКАМИ.

В Ґрінвил, С. К. зударилися три бомбовики, коли справлялися в гуртовім леті, отже згинуло 19 летунів. Два бомбовики зударилися коло Сфінксу, Аріз., і згинуло 17 летунів. — В Сан Дієго, Кал., літак вдарився до бараків, отже згинуло 6, а ранених було коло 30.

СКОЧИЛА З ТРЕТОГО ПОВЕРХА.

Лютого 21 в Торонті повстав в однім будинку огонь, отже мати з двома доньками мусіла скакати з 3-го поверха, 50 стіп високо, щоби не згоріти. Мати, Дж. Доді, 42-літна, поломила обі ноги і мабуть хребет; дочка досить потовклася — 6 літна більше, 17-літна менше.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Гемилтон, Онт. — неділя, 5 березня.
Престон, Онт. — неділя, 12 березня.
Вотерфорд, Онт. — неділя. Вечірня й Свято Шевченка — 12 березня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самия, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

Кілька Завваг:

1. На скільки нам відомо, підготовчі кроки до кампанії в більшости місцевостях вже пороблені, й треба сподіватися, що в скорому часі звідтам почнуть напливати жертви. Важаним є, щоби головна кампанія в кожній місцевости відбулася ще до весни, отже проситься оо. Духовних, як рівнож тих, що їм в кампанії помагають, справи дальше не відкладати, але вже тепер почати збірку.

2. По деяких місцевостях вже повстали збіркові комітети. Імена членів комітету будуть в свій час проголошені в „Вістнику".

3. Звертаємо увагу всім жертводавцям, які зложуть свої жертви на руки священиків, що ті посвідки (ресітн), які священики їм видають, є урядові посвідки Консисторії, й тому додаткових посвідок Консисторія їм видавати не буде, тільки буде оголошувати їх жертви в „Вістнику".

4. У виказі збірки проголошуємо тільки ті жертви, які жертводавці зложили готівкою. Декларацій не оголошуємо. Коли, приміром, хто зложив $25.00 готівкою, а $75.00 декларував, то оголошуємо тільки $25.00, а декларацію оголосимо аж тоді, коли вона буде сплачена.

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$1,580.15
Прот. В. Кудрик	100.00
Свящ. Н. Мороз	100.00
Свящ. К. Желішкевич	100.00
Свящ. А. Хруставка	100.00
Свящ. Т. Ковалишин	100.00
Свящ. М. Боднарчук	100.00
Свящ. Г. О. Васиків	100.00
Свящ. С. П. Симчич	100.00

Разом від священиків $800.00.

Кендіяк, Саск.
(Збірка о. Н. Мороза)

Іван і Ева Шишковські	100.00
Андрій Шипиляк	25.00
Андрій Барабаш	15.00
Теодор Шипиляк	15.00
Пані Анастазія Кобилянська	10.00
Василь Хорт	10.00
Григорій Вареница	5.00
Пані Анна Хорт	5.00
Іван Шипиляк	5.00
Василь Шипиляк	3.00
Василь Грибальський	2.00

Разом з Кендіяк $195.00.

Киркленд Лейк, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Григорій Черепаха	10.00
Михайло Ґрошок	10.00
Михайло Друль	10.00
Петро Пелешок	10.00
Данило Гаврилюк	10.00
Матей Борисьекевич	10.00
По $5.00: Михайло Сусла, Артимон Радул, Ілія Гриців, Манолій Антонюк, Манолій Балан, Філько Білий, о. Дупало	35.00

Разом з Киркленд Лейк $95.00.

Руан-Норанда, Кве.
(Збірка о. І. Кусого)

Михайло Сидорик	5.00
Дмитро Балан	5.00
Стефан Корчовський	5.00
Пані Стефанія Грижюк	5.00
Стефан Сірий	4.00
По $3.00: Олекса Зубатюк, Ілія Вонціон, Гр. Загарук	9.00
По $2.00: Ілія Задорожний, Іван Ємчук, Семен Костик, Дмитро Вовк, пані Юлія Процак, пані Анна Романишин, Іван Волиньчук, Ілія Назаревич, Йосиф Нетиций, Михайло Загарук, М. Ставничий	22.00

Разом з Руан-Норанда $55.00.

Тимминс, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Іван Новосад	10.00
Михайло Бугера	6.00
Михайло Пащин	5.00
Йосиф Осейський	5.00
Іван Томик	[illegible]
В. Васильчук	3.00
По $2.00: Ст. Калка, пані А. Благий, Вас. Пласконос, Йосиф Слоцький, Дмитро Подолян, пані А. Ручинська, Михайло Задорожний, пані Марія Бойчук, п-на Альбіна Григорак	18.00

Разом з Тимминс, Онт. $51.00

Смут Рок Фалс, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Йосиф Семенців	25.00
Іван Микитюк	25.00
Павло Зелізко	10.00
Іван Круткевич	10.00
Михайло Дубас	10.00
Никола Кіт	10.00
Стефан Стокало	5.00
Павло Кіт	5.00
Теодор Дубас	5.00
По $2.00: Дмитро Маковейчук, Павло Дубас, пані Тетяна Лащук	6.00

Разом з Смут Рок Фалс $111.00.

Ниагара Фалс, Онт.

Партеній Саменець	5.00

Смокі Лейк, Алта.

Никола В. Ґавінчук	10.00

Ошава, Онт.

Збірка о. П. Запарнюка в домі п-ства П. Григорукiв	17.00

Інсінгер, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Іван Радиш	25.00
Петро й Марія Месельчуки	25.00
Николай Корніцький	10.00
Павло Кошман	10.00
Дмитро Ковак	10.00
П-ство Ю. Овсяники	10.00
По $5.00: Іван Боршовський, (колектор Укр. Голосу), Дмитро Середюк, Гео. Губка, Тодор (Фред) Мельничук, Вас. Молдован, Григ. Руснак, Марія Керелюк, Іван Равлик, Мих. Українець, Дмитор Молдован, Дмитро Федусяк, Ґео. Гнатюк, Мих. Пелехатий, Петро Пентелюк, Григ. Крихливець	[illegible]

Разом з Інсінгер $165.00.

Тідор, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Стефан Королик	10.00
В. М. Іссар	10.00
Дмитро Ластівка	10.00
По $5.00: Дмитро Василович, Олексій Гаврилюк, Гео. Квасниця, Вас. С. Франко, Гео. Василович, Вас. Франко, Іван Василович, Вас. Марчук, Ник. Франко, Вас. Деписих, Леонтій Саік, Вас. Данилюк, Вас. Чоропіта, Ст. Руснак, Іван Кіцул, Іван Герасимюк, Ст. Кошман, Іван В. Мінкен, Дмитро І. Мінкен	[illegible]

Разом з Тідор, Саск. $125.00

Шіго, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Юрій Лис	25.00
Теодор Коропатніцький	25.00
По $5.00: Андрій Сенькус, Іван Іжак, Іван Остапович	15.00

Разом з Шіго, Саск. $65.00.

Збірка о. Т. М. Ковалишина.

Петро І. Колтуцький, Санді Лейк, Ман.	$200.00
Іван Ф. Друль, Мензі, Ман.	10.00
Юрко Карасевич, Оквурн, Ман.	10.00
Олекса Залещук, Санді Лейк, Ман.	10.00
Пані Йосифа Залещук, Санді Лейк, Ман.	5.00
Олекса Ґрошок, Мензі, Ман.	5.00

Разом збірка $240.00.

Разом	$3,514.15

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В [illegible]

З ЖИТТЯ ШЕВЧЕНКА.

Надходять 130-літні роковини народження Шевченка (1814—1944), отже і з того приводу згадаємо дещо з життя поета.

Оповідає Костомарів, що 1846 року Шевченко та Костомарів умовилися піти до антиквара (де старі книжки то що) щось інтересне купити.

І Тарас вдягнувся в полотняну блюзу, доволі подерту і дуже обмазану фарбами, а на голову взяв подерту шапку.

„Ціла його постать — каже Костомарів — нагадувала або козака Ґолоту з української думи, або якогось урядника пяничку, що його нагнали зі служби.

В такому убранню пішов Тарас з Костомаровим головною панською вулицею — Невським Проспектом.

Що це було чудацтво — каже Костомарів — видно з того, що поет ані передше, ані опісля ніколи в такому убранню по місті не ходив.

Очевидно Шевченко думав: Чи сяка одежа, чи така, а я завсігди той самий; і що в мені доброго є, то буде воно, хочби одежа була дуже проста.

Ще оповідає Костомарів, що раз він приготовляв відчит для університету, а тут надходить поет.

— Що тебе наднесло — каже Костомарів Шевченкови — не давати йеш мені працювати.

— Не треба мені тебе — відповідає Тарас — я прийшов до твого Хоми (слуги, хочу переслати поклін твоїй матері.

Слово по слові розбалакались і Тарас просидів до пізної ночі. Вже хоче він іти, а Костомарів: „Посидь ще трошка".

Коли Шевченка арештували 1847 р. і він сидів в Петербурзі в цитаделі, побачив, як мати Костомарова, Тетяна, йшла відвідувати сина, що також був арештований. І написав Тарас тоді вірш:

Веселе сонечко ховалось
В веселих хмарах весняних;
Гостей зачинених своїх
Сердешним чаєм напували,
І часових переміняли,
Синемундурних часових.

І до дверей на ключ замкнутих,
І до решітки на вікні
Привик я трохи — і мені
Не жаль було давно одбутих,
Давно похованих, забутих
Моїх кровавих тяжких сльоз —
А їх чимало розлилось
На марне поле. Хоч би рута,
А то нічого не війшло!

І я згадав своє село:
Кого я там, коли покинув?
І батько й мати в домовині...
І жалем серце запеклось,
Що нікому мене згадати...

Дивлюсь: твоя, мій брате, мати
Чорніша чорної землі,
Іде з хреста неначе знята...

Молюся, Господи, молюсь,
Хвалить Тебе не перестану,
Що я ніяким не поділю
Мою тюрму, мої кайдани...

19 травня, 1847.

СЕРДЕШНИЙ — бідолашний, несильний.
ЧАСОВІ — вартові, сторожі.
СИНЄМУНДУРНІ — в синім одягу.
Коли поет згадав село, то жаль йому стало, що нема кому ним журитись. Та як побачив зажурену матір Костомарова, то вже рад був, що за ним журитись нема кому.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

Сотворення світа і людей.

Цілий світ сотворив Господь Бог з нічого своїм приказом. Сотворив землю і все, що на ній; сотворив сонце, місяць, звізди, воздух.

Святе Письмо каже, що Бог сотворив світ в шістьох днях.

Найважнішим, що Бог сотворив, є люде. Бог сотворив їх на свою подобу — дав їм душу безсмертну, дав розум, дав свобідну волю.

Чоловік складаєсь з душі і тіла. Коли тіло вмирає, то душа переходить до Бога і там дальше живе.

Бог дав людям розум, щоби думали що зле, а що добре і щоби робили те, що розумне і добре.

Бог дав людям свобідну волю, щоби вибирали, що мають робити.

Бог дав людям совість. Вона є голосом Божим в людській душі. Бог через совість до нас говорить.

Звірі не мають розуму. Вони не можуть стати ані дуже мудрі, ні дуже дурні; ні дуже добрі, ні дуже злі; ні вчені, ні невчені. А чоловік коли буде за себе дбати, стане вартним, коли не буде дбати, буде безвартним.

Бог сотворив людей чоловіками і жінками і призначив кождому працю: матері виховують дітей її доглядають дому, а батьки дбають, щоби родина мала, що потрібне.

Бог добрих любить, а злим готує кару і тут і по смерти.

І тому треба про Бога памятати, Його любити, засилати до Бога свої молитви, знати Його Закон і старатись бути добрими, а обминати, що зле.

Крім людей сотворив Бог Ангелів, що є Божими помічниками. Ангели є також сторожами людей — Ангели Хоронителі.

Пости.

Є коротші і довші пости.

Піст в середу пригадує, що в середу Юда продав Ісуса Христа, а в пятницю, що Христос в пятницю вмер.

До великих постів належать:

1. Пилипівка — перед Різдвяними Святами (від 28 листопада до Свят).

2. Великий Піст — перед Великоднем, що триває сім тижнів. Перші 40 днів нагадують, що Христос постив 40 днів, а послідний тиждень пригадує муки і смерть Ісуса Христа.

3. Петрівка — перед святом Петра і Павла. Зачинаєсь в понеділок по Неділи Всіх Святих (першій по Зелених Святах). Довжина цего посту залежна від Великодня.

4. Спасівка — від 14 до 27-го серпня, до передодня Успення Богородиці. Він є в честь Діви Марії.

Значіння посту.

Постом показуємо Богу свою щирість.

Вчимося приказувати самим собі, отже виробляємо в себе сильну волю і витревалість. А це дуже важне для всіх людей.

Приготовляємося поважно до Свят, які з кінцем посту будуть (як Великдень).

Постять люде так, що якийсь час не їдять цілком нічого. Або так, що не їдять смачних страв — мяса, або й масла та молока.

В піст не справляють весіль, ні танців, не співають веселих пісень, не роблять веселих забав.

Є такі зі старших, що на час Великого Посту перестають курити, або цілком не пють такого, як горівка, вино, пиво.

Є такі, що на час посту завдають собі якусь добру роботу — чогось доброго навчитися, до чогось доброго себе привзвичаїти, а відзвичаїтись від злого. Це дуже важні постанови.

Постив сам Ісус Христос, постили Святі. Постять всі добрі християне.

ПРО ТАЛАНТИ.
(Мат. 15: 14—30).

Колись гроші рахували на таланти, отже талант, це могло бути теперішних 1,000 долярів. І сказав раз Ісус притчу про таланти.

Їхав далеко багатий господар і пороздавав слугам гроші — одному дав 5 талантів, другому 2, ще іншому один.

І той, що 5 [illegible] дістав, орудував ними — мабуть торгував — і за якийсь [illegible] вже 10 талантів.

І той, що дістав 2, придбав ще 2.

А той, що мав оден, був лінивий, отже свій талант закопав.

Коли господар вернувся, закликав слуг до себе. І каже перший:

— Я дістав 5, а тепер маю 10 талантів.

— Добре — говорить господар — ти щиро працював, отже дам тобі в руки ще важнійші справи.

Другий слуга приніс 4 і господар похвалив його також.

Третий приніс оден і каже:

— Я ним нічого не робив. Я був його закопав, а тепер приношу.

Розгнівався господар і говорить:

— За твоє лінивство належиться тобі кара. А твій талан дам тому, що 10 талантів має; він того варта, бо він щиро працює. А від лінивого треба відобрати і те, що має.

Наука з того: Господь всім дає таланти — силу, розум, мову, очи, уха... І він хоче, щоби люде всього того для добра вживали — щоби розумно думали, щоби вчилися, щоби не робили зла, а робили, що добре.

Хто ж так не робить, той марнує свої таланти, ніби в землю їх закопує. Вони нічого доброго йому не принесуть. Хто ж буде їх на добро вживати, той багато доброго ними здобуде. Такому буде від людей пошана і від Бога заплата.

Поданий тут матеріял може придатися тим, що Недільну Школу провадять, або взагалі хочуть дати дітям релігійну науку. Подане тут можна трошки розширити, знайти кілька практичних примірів і пояснень, піддати його під питання, яких ми тут не ставили. Але треба весь матеріял переглянути скорше щоби був час припасувати його для практичного вжитку.

ЗАБОРОНИЛИ ПОЛЬСЬКУ ҐАЗЕТУ.

В Англії виходила польська ґазета, „Вядомосці Польске" і тепер її видавання заборонено. Причина була та, що ґазета писала проти Росії, отже було кілька російських протестів проти неї.

ТРАМВАЇ БЕЗ КОНДУКТОРІВ.

Відколи в Латвії почалась мобілізація, в місті Ризі нема на трамваях (стріткарах) кондукторів, які збирали би гроші від тих, що їдуть. Є там лише скринки з написами: „Сюди кидайте гроші — це справа чести". І латвійські ґазети кажуть, що люде обовязки совісно сповняють. Такі вісти є зі Стокгольму.

ПРО ВИЗНАЧНИХ УКРАЇНЦІВ.

Тарас Шевченко навчився читати в дяківській школі дяка Бугорського і це була вся його шкільна наука. Та навчився читати так добре, що будучи малим хлопцем, ходив читати Псалтирю коло померших. Опісля вчився без школи, читаючи книжки та говорячи з розумними людьми.

* * *

Клим Поліщук (род. 25 листопада 1891), український письменник, читати навчився від батька і вже в пятому році читав Псалтирю і знав на память цілі Псальми (церковною мовою). Батько був звичайний селянин та мав багато книжок, а малий Клим дитиною все перечитував.

* * *

Митрополит Петро Могила заснував був 1632 р. в Київі Високу Школу — Академію, що по нім звалася Могилянською Академією. Однакож був ще хтось, що з цею Академією тісно був звязаний, а то воєвода Адам Кисіль. Хоч він був на польській службі, однакож твердо стояв при Православній Церкві, обороняв її і чимало причинився до культурного піднесення українського життя.

І коли Могила давав Академії моральний провід, то Кисіль піддержував її матеріяльно. Знаючи, що удержання такої школи потребує великих коштів, Кисіль дав Академії свої села (маєтки, землі): Позняки, Новосілки; Богушівку, Звонки, Збиковщину та ще деякі. Богатим Кисіл був і розумів, що майно потрібне для широкої народної праці, отже туди його давав. Він давав і на інші справи.

* * *

Як зявилася Історія України, Аркаса?

Микола Аркас, родився 1852 р. в Миколаєві на Херсонщині, там і вмер 1909 року. Був сином команданта (адмірала) чорноморської фльоти, опісля ж був адютантом свого батька, поки не покинув військової служби.

Змалку Аркас полюбив все своє рідне українське, хоч і був на чужій московській службі, хоч обертався між богатою московською клясою. Він зібрав в себе всі книжки, де писалося про історію та життя Українського Народу і все те жадібно перечитував.

Коли ж його діти почали підростати, головно ж найстарший син, почав він писати для сина Історію України. Бо тоді такої не було. Доки син був менший, доти Історія була невелика а як ріс син, то й Історію України треба було побільшувати. Хотів він, щоби син був якнайкрасшим Українцем. І в написі на примірнику „Історії України", який подарував синови, каже він, що: сю книжку зладив він, щоби син читав її, щоби пізнав минувшину рідного Народу і щоби полюбив його так, як любив батько.

Писав Аркас Історію України для свого сина, а написав для всіх синів і дочок Українського Народу.

СКІНЧИЛИ ПЕРЕГЛЯДАТИ НОВИЙ ЗАВІТ.

Протестанти в Стейтах закінчили перегляд і справлювання Нового Завіту, приготовляючи його до друку. Такого перегляду не робили вже 70 літ. А щоби переглянути і посправляти Старий Завіт, треба ще 4 роки праці. До того є комітет з багатьох осіб. Ходить про те, щоби виправити мову на нинішну і порівнати з старими Біблiями.

ВЕЛИКА ФАБРИКА.

Фабрика коло Сарнії, Онт., де виробляють штучну гуму збудована на 185 акрах землі і її будова коштує 48 мільйонів долярів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626. WINNIPEG, MAN

20-ЛІТТЯ „ВІСТНИКА"

Може мало кому з читачів прийде на гадку, що вже добігає 20 літ відколи „Вістник" появився.

Почав він виходити в цвітни 1924 р. п. н. „Православний Вістник", як місячник, і виходив так до року 1927; в 1928 році змінив назву на „Вістник" і почав виходити два рази на місяць.

Хто читав „Вістник" довший час, той знає, яку велику працю виконав „Вістник" за ті 20 літ свого істнования. Кілько важніх справ обговорював; кілько конечного пояснял; кілько разів обороняв церковну справу перед ворожими нападами; кілько було в нім загальних поучаючих стать і гарних примірів; кілько гарних оповідань і віршів; кілько занотував важних подій з українського життя і з дальшого світа...

Окремо треба підчеркнути, що коли б не „Вістник", то хто знає, як нині греко-католицька Церква виглядала би. Бути може, що вона була би нині наполовину костелом, або й більше. А це також важна справа для Українського Народу.

Зберіть всі числа „Вістника" за 20 літ, а буде їх 436; зшийте їх разом, а вийде книжка на 3,480 сторін, 8 до 10 цалів груба.

Кождий читач „Вістника" зрозуміє велике значіння „Вістника", коли уявить собі, що „Вістника" доси цілком не було би. Тоді не обговорювались би ті важні справи, які обговорювалися в „Вістнику"; тоді не було би всего того вартного матеріялу, що був в „Вістнику" на протязі 20 літ; тоді ті, що нині „Вістник" читають, не знали би всего того, чого з „Вістника" довідалися.

Коли ж пригадаємо, що „Вістник" є органом церковним, то — не будь „Вістника", а як мало знали би тоді навіть самі православні українці про свою Церкву, а не то вже хтобудь поза ними. Це з одної сторони.

А зі сторони другої — кілько розумової праці вложили в „Вістник" на протязі 20 літ ті, що близше чи дальше коло видавання „Вістника" працювали — кілько самі передумали, кілько матеріялів мусіли переглянути, кілько віддали днів, а то і ночей, щоби матеріял для друку приготовити.

Не буде самопохвалою, коли скажемо, що „Вістник" завсігди належав до найлучших того роду часописів. Побіч справ церковних і релігійних він інтересувався багатьома другими, близькими життю справами — справами культури, справами виховання, і взагалі справами, що українське життя поважно зачіпали.

Ми певні, що з довголітних читачів „Вістника" не знайдеться ніхто, який не сказав би, що він радий, що „Вістник" читав. Кождий з них скаже: „Шкода, що не всі Українці „Вістник" читали, а то наша церковна та загальна справа сильніше нині стояла би".

Нам відомо, що коли б не всі, то бодай велика частина читачів „Вістник" складає і зшиває в книжки, як цінну річ. Отже так „Вістник" набирає подвійної вартости — як часопис для біжучих справ і як тревала книжка, чи ряд книжок з вартним матеріялом; і то книжок, яких нині не купить той, хто їх вже не має.

Самий формат „Вістника" надаєсь до того, щоби його складати і зшивати в книжки; це мало ся на увазі з самого початку, коли „Вістник" почалося видавати.

Ось так загально представляться справа „Вістника" на протязі 20-ти літ його існовання.

Телер приходилось би сказати дещо про найблизше і дальше будуче „Вістника", та це ми скажемо іншим разом. І віримо, що читачі таксамо скажуть дещо при нагоді 20-літнього Ювілею Істнования церковного органу.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

II.

Ще до статті з минувшого числа...

Не диво, коли ворог про нас зле говорить, але диво, коли сам нарід всякі гріхи видумує і їх собі приписує.

Був час, коли вороги голосили, що Українського Народу нема.

Голосили, що нема української мови.

Голосили, що українство видумав Відень, чи ще хто.

Голосили і голосять, що Східна Галичина, це споконвічна польська земля.

Звали Україну „Южним краем", „Малоросією", „Хохландією", а Українців малоросами та хахлами.

Українців на Волині і Холмщині звали „тутешними".

Вороги голосили, що Український Церковний Календар поганий і некультурний і через нього всі в українців сміються.

Вороги сміялися з українських Богослужень, з церков, з фелонів; з українських культурних звичаїв. З усього сміялися.

Їх цілею було Українців збаламутити, зневірити, знищити в них віру в себе і почутти людської гідности, морально обезсилити і тоді взяти в свої руки.

Та ворогови не диво!

Але лихо, коли Українець повірить ворожим словам і почне гнути голову вдолину; коли вкінци розжалобиться і почне сам видумувати собі провини, нівечити себе, а дальше просити в людей прощення **і періодичню робити врочисті публичні заяви, що він вже поправить-** ▬

І це не пусті слова. Вже нераз бувало, що ніхто не робить людям ніякого закиду, а вони час від часу: „Ану зробімо формальну заяву, що ми добрі люде, що ми нічого не винні"...

Це вже і нерозумне, і некультурне, і дике, і смішне, і самовбивче.

Українці ж не гірші від других, але від декого навіть лучші. Вони не гірші від добрих; вони лучші від злих.

Українці мають свою багату культуру і високу культурність.

Приїхавши до Канади вони працювали щиро і совісно. Бідували, але не жебрали — вони вірили в свою силу. Жебранину вважали самопониженням.

Таке і недавно, коли був „реліф". Навіть особисто знаємо тих, які казали, що лише невблагана конечність примусила їх „реліф" брати.

Вже в перших початках українські поселенці звернули на себе увагу тим, що грошеві зобовязання дуже совісно виповняли. І не через страх, але з культурного почуття обовязку.

Українці цінять науку; інтересуються справами громадськими, справами організаційними.

З них господарі (фармері) не гірші від других, коли б вже деколи не лучші.

З них фабричні робітники такі ж спосібні, як хто б це не був.

Законні обовязки так виповняють, як усі.

Українці завсігди були народом глибоко релігійним. Любили красу. Завсігди славилися гостинністю.

Ще одна цінна прикмета свідчить про їх високу культурність, а це те — що вони не тільки що звертаються до батька, чи матері через „Ви", але навіть позаочи говорять про батька та матір „Вони". Це цінна висококультурна прикмета, якої неоден нарід мусить Українцям завидувати. (Нинішне модне „тикати" родичам, це культурний занепад, яким не можна похвалитися).

Коли взяти Українську Історію, то вже тоді, коли Західна Европа не думала про загальну освіту і демократичний лад, на Україні було багато громадських шкіл, були інституції демократичного ладу.

Українська мова належить до найкрасших мов світа.

А що Український Нарід не зміг збудувати своєї тревалої держави, за те винен „культурний світ", а не Українці!

Коли б „культурний світ" не нищив був української здорової сили, то вона могла заважити тілько, що не було би нинішньої війни.

Скаже хтось: „Але між Українцями бувають і відємні приміри"... Так! Бувають точно так, як бувають між всіми іншими народами. Як бувають нещасні випадки на залізницях. А нині підриває також український здоровий ґрунт асиміляційна робота по правилу: **„Хто переходить з одного до другого, той лишає своє найлучше, а бере чуже найгірше.**

Любити уряд, це на подобу: „Люби тата і маму!" Але тато і мама це інше діло.

В державі ходить про пошановання закону, про розуміння конечности закону в життю. Але Українці, як Нарід, ніколи не були противниками законного ладу. (Кілько прим. було похвал військовій дисципліні, тому що вона дисципліна!).

Та коли нині хотів би хто підносити справу непошановання закону, то може, але поза Українцями. От непошановання закону видно щораз більше в нинішної молоді, про яку в англійських ґазетах тілько пишеться. Тут загроза для будуччини! Бо злочинна молодь не признає ані Божого, ані людського авторитету; ані Закону Божого, ані людського. Вона не числиться з батьком-матірю, не числиться з загалом; їй байдужа власна гідність... Який же нарід з таких буде?

От що повинно нині кождого доброго чоловіка клопотати! І хто може, то велике патріотичне діло виконав би, коли б поміг це лихо припинити. І видним та відомим став би при цій праці.

КАЖУТЬ, ЩО ЗГИНУЛО 3,100 КСЬОНДЗІВ.

Вісти, що видає Ватикан про Польщу, кажуть, що від німецької руки згинуло в Польщі 3,100 польських ксьондзів, отже 30 проц. всіх, що були перед війною. А тепер в німецьких таборах має бути коло 5,000 польських ксьондзів.

ФАБРИКИ ЧЕРЕВИКІВ.

Фабрик, що роблять черевики, є в Канаді 227, а з того: 140 в Квебеку, 69 в Онтеріо, 5 в приморських провінціях, а 13 на Заході. Брітиш Колюмбія має 7, Алберта 1, Манітоба 5 і всі в Виннипегу. Монтреал має 63, Торонто 28.

ВІДОМОСТИ ПРО ЦЕРКВУ.

XXIX.

Пред — і Попразденства.

Великі свята (празники) мають Велику Вечірню з Всеночним і відзначаються ще тим що: коли Господське свято буде в неділю, то недільне Богослуження цілком лишаєсь; а коли Богородичне, або Святого, то береcь служба недільна зі службою свята.

Ще дальше великі свята мають **Предпразденство і Попразденство.** Це значить, що частинне Богослуження свята починаєсь перед святом і продовжуєсь ще якийсь час по святі, прим. „Христос воскрес" співається аж до середи перед Вознесенням. Це значить, що Великодні Свята продовжуються в якійсь мірі до того часу.

День коли Попразденство кінчиться, звесь по церковному **Отданіє Празника,** себто Закінчення Свята.

Тут подамо табличку, якою покажемо, як довго тревае Предпразденство і Попразденство деяких свят, та на кілько днів з Пред- і Попразденством розтягається свято. Дні означуємо по Церковнім Календарі.

Треба памятати, що при святі буде чотири цифрі (крім деяких) і перша цифра показує, коли починаєсь Предпразденство; друга в каблучках, коли припадає саме свято; трета, коли кінчиться Попразденство; а четверта, на кілько днів свято розтягається.

Рождество Богородиці, вересень 7, (8), 12 — 6 днів.

Воздвиження Чесного Хреста, вересень 13, (14), 21—9 днів.

Воведення, листопад 20, (21), 25—6.

Різдво Христа, грудень 20, (25), 31 —12 днів.

Йордан, січень 2, (6), 14—13 днів.

Стрітення, лютий 1, (2), 9—9 днів.

Благовіщення, березень 24, (25), 26 — 3 дні.

Преображення, серпень 5, (6), 13—9 днів.

Успення Богородиці, серпень 14, (15), 23—10 днів.

Великдень — від дня Великодня до середи перед Вознесенням — 39 днів.

(Хоч вдійсности Предпразденство Великодня починаєсь з Неділею о Митарі і Фарисею, а Предпразденство Різдва Христового з початком Пилипівки).

Вознесення — від дня Вознесення в четвер шестого тижня по Великодни, до четверга семого тижня — 8 днів.

Зелені Свята — від Зеленої Неділі до слідуючої суботи — 7 днів.

Деякі більші свята не мають Пред- ні Попразденства.

В день „Отданія Празника" (Закінчення Свята) береcь по більшій части Богослуження самого свята (празника).

Тут додати б, що Церковний Устав і церковні книжки мають Богослуження на кождий день в році, і коли можна, то Богослуження повинно б відправлятися кождого дня (це буває по монастирях і великих церквах), отже тоді можна брати частину Богослуження з Пред- і Попразденства.

Та коли в нас нема Богослуження кождого дня, то все ж кождий вірний повинен би бодай частинно знати лад, **який з більшими святами вяжеться.**

ВКРАЛИ 5000 ФУНТІВ ЦУКРУ.

Зі складу Вестерн Ґросерс в Виннипегу вкрали 5,000 фунтів цукру, залізши туди через вікно. Це сталося коло 8-ої години вечером. Цукор тепер для декого поплатна річ.

З ШИРШОГО ЦЕРКОВНОГО СВІТА.

В еспанськім журналі „Мундо" писалося, що брат Ворошилова став священиком, а братанка, чи сестрінка Ярославського (голови організації безбожників) стала християнкою. (Ярославський був жид).

В лондонськім „Таймсі" було:

В більше ніж 50 церквах в Москві правилося Богослуження минувшого Різдва по старому календарі. В Елоховській катедрі правив патріярх Сергій з членами Святійшого Синоду. Катедра була повна, більшість жінок.

Вже вироблені пляни для духовних семинарів і вечірної науки для кандидатів на священиків. Богословська наука буде тепер ріжнитись від давнійшої. Священиком може стати лише той, хто перейшов державну школу.

До православного духовенства прилучилося багато священиків з т. з. „Живої Церкви". (Це була Церква большевицького уряду).

Новорічні бажання післав був московський патріярх Сергій архиепископови Йорку в Анґлії такого змісту:

„Нехай Господь благословить Новий Рік перемогою фашизму і пішле світови спокій".

На те відповів архиепископ Йорку:

„Молимося і працюємо разом з вами для перемоги й мира. Просимо Божого Благословення на Різдвяні Свята Російської Церкви."

Перед 25 літами засувалась в Каїрі, в Єгипті „Дружна Спілка", якої члени належать до ріжних Церков і працюють, щоби звести ріжні Церкви до одної спільної організації.

Грудня 9, 1943, було заходом цеї „Спілки" велике торжество в Катедрі св. Михаїла в Каїрі, в якім брав участь Александрійський патріярх та англіканський епископ Єгипту і Судану, Ґвин. Зміст Богослуження був надрукований трома мовами, грецькою, англійською й арабською і розданий вірним.

На початку лютого ц. р. була в Торонті Конференція, скликана заходами представників Епископальної Церкви, щоби обговорювати головно такі теми: „Промисловість і заробітна платня" та „Позаміське (сельське) життя і кооперація".

Були делегати з усіх провінцій Канади, а квебекські католики мали поважну репрезентацію.

Московські „Ізвестія" заатакували 11 лютого Ватикан, закидаючи, що папа є за фашистами. На те відповів еп. Шін заявою, де між іншим каже:

„Ніхто не поміг фашизмови тілько, як Росія, коли була з Німеччиною і помогла забрати тілько Европи.

„Сталін і Молотов свого часу заявлялись за фашизмом.

„Росія є одинокою, крім Німеччини, де нема свободи преси і релігії, отже вона в себе не читала, що Ватикан казав про фашизм, і націзм. А була папська енцикліка проти націзму по німецьки і проти большевизму по латинськи.

„Небезпека для Европи є комунізм, спілка Пилата з Іродом, щоби засудити Христа на смерть"...

Заява Шіна досить велика.

Ще кілька уваг...

Про Російську Церкву знаємо лише те, що большевики скажуть.

Одно певне, що Російську Церкву створив большевицький уряд на такий лад, як йому потрібно з такими епископами і священиками, що будуть йти по большевицькій лінії. Всі вони можуть бути партійними людьми — щирими членами комуністичної партії. Адже ж коли уряд творив Церкву, то таку, яка йому потрібна.

З того, що знаємо, можемо допускати, що нинішна Російська Церква, це наскрізь політична інституція під церковною назвою.

Щож до всяких церковних обєднань та спілок, то історія такі спілки знає — і майже завсігди в них за гарними словами крилися політичні заміри сильнійших, щоби використовувати слабших.

Коли нині між представниками Англіканської Церкви в Анґлії та представниками Російської Церкви є близькі зносини, то треба пригадати, що Кентербурський Декан (настоятель головної катедри, заступник архиепископа) ще перед створенням Російської Церкви в своїх книжках хвалив большевицький лад і казав, що це добре, коли большевики Православну Церкву в Росії знищили.

Цих кілька уваг треба мати перед очима, доки війна не скінчиться, а тоді вже покажесь, як кожда справа вдійсности виглядає.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕД-ПЛАТНИКІВ

З Українським Новим Роком я рішив красше жити та започаткувати **Маленьке Діло На Велику Скалю** — відносно красшого паперу для „Вістника". І залучив 5 долярів на Видавничий Фонд „Вістника".

Редакція „Вістника" помістила мій лист і додала від себе кілька золотих слів — що яку велику працю можна б виконати, коли б були потрібні фонди.

Велика Праця потребує багато робітників, а ними були би пятьрічні передплатники. Скажімо — було їх сто, але яке це мале число **на 400,000 Українців в Канаді.**

Почату працю треба старанно продовжувати, а тоді стане вона великою і принесе велику користь.

Тому продовжую **Маленьке Діло На Велику Скалю** і звертаюсь до таких як я, щоби ставали в ряд **Пятьрічних Передплатників.** Коли стане в ряд кількох, то вже другі скорше до них прилучаться.

А. Е. Біаінський.

ЩО ГОВОРИТЬ ЗВІТ ПРО ЗЛОЧИННІСТЬ.

Недавно зорганізувався в Винніпегу комітет, що мав розсліджувати причину скорого зросту молодечих злочинів та шукати способу їх спиняти.

Звіт комітету, що доси відомий, говорить, що головною причиною є те, що родичі занедбують дітей; другою те, що молоді волочаться куди хочуть, бо нема осередків, де молоді під наглядом старших могли б забавлятися.

Мабуть небагато користи з таких дослідів можна сподіватися. Бо лихо не в молодих, а найперше в старих — в батьках, в домах, себто в тих, які роблять досліди. Треба переробити доми і батьків, тоді молодь буде красша. Або карати батьків за гріхи молодих, а тоді вони, хоч не хоч, про своїх дітей мусять дбати.

А так, як доси, то треба би говорити не про злочинність молодих, але про злочинність старших — батьків молоді. І від домів зачинати реформу.

ЩО ПРИМУСИЛО ЗЛОГО СТАТИ ДОБРИМ.

В давних, бо ще княжих часах, жив висше Київа молодий ще, а дуже богатий боярин, Михайло Буйтур. Рід свій виводив він від князя Олега і цим він дуже гордився.

Родинні звязки мають свою силу в життю. Потомок поважних предків стоїть на широкім і твердшім життевім ґрунті, ніж той, хто не знае своїх предків. Він мае на кого покликатись; мае на кого оглянутись; він мае з чим числитися і від кого вчитися. Ніхто з свідомих людей не хотів би своїм лихим поведенням памяти своїх предків і гідности свого роду зневажити.

Та не таким був Буйтур. Родом хвалився, але про гідне життя не дбав. Люде, що жили кругом, звали його „Печенігом", бо відносився до людей так жорстоко, як відносилися Печеніги, коли на українську землю нападали. Немилосердний був і лакомий на чуже майно. А що мав силу, то ніхто не міг йому противитися.

А жив тоді в лісах, що тягнулися берегами Дніпра, побожний чоловік — пустинник. Старенький був, сивий, як голуб, а ласкавий, як ангел. Мав хатинку, що разом була і капличкою. Жив він в ній, Богу молився.

І з усіх сторін приходили до нього люде. Одні просили поради; інші хотіли свое горе йому висказати; треті просили, щоби побожний дідусь за них молився; а ще інші приходили каятися своїх гріхів. От наробив чоловік в життю багато зла, нагрішив чимало і совість його мучить. Отже йде він тоді до пустинника, сповідається з своїх лихих вчинків і питае, як мае дальше жити, щоби лихо направити.

Як почув Буйтур про того святого старця, то думае:

— Знаю я таких! Сидить дармо, нічого не робить, тай ще нерозумних людей баламутить. Еге! Гріхами страшить... Та піду я до нього, а тоді побачимо...

Зібрався він найкрасше, причепив до боку острий меч в золотій піхві і, не кажучи нікому нічого, вибрався до пустинника.

— Добрий день, старче! — сказав він гордо, побачивши пустинника

— Будь здоров мій сину! — каже старець — тай що привело тебе до мене?

— Чув я — говорить Буйтур — що приходять до тебе люде з гріхів своїх сповідатися і розуму вчитися, отже і я за тим прийшов. Вислухай же мої гріхи і скажи, що розумне знаеш.

І почав він дещо з свого життя оповідати. Але старець бачив, що Буйтур з нього насміваеться. А вкінци каже він старцеви:

— Ти старче маеш час тут думати, що зле, а що добре, отже скажи мені щось розумного. А коли я грішний, то як мені довідатись, чи Бог простить мої гріхи. Чи маеш ти на те докази.

Нічого не сказав пустинник, але сягнув по збанок і тоді каже:

— Візьми цей збанок і принеси з Дніпра води, а вже Господь покаже тобі свою волю.

Підсміхнувся Буйтур і думае:

— Ось так він всіх людей дурить! Та піду — побачу, що він дальше скаже.

Пішов Буйтур до ріки, сягнув збанком до води, але вода не набираеться. Вже він пхае збанок цілком в воду, та коли підніс, бачить, а збанок в середині порожний і сухий. Ніби якась невидима сила води до збанка не допускае. Що це?

Пішов він в інше місце і там таке саме. Пішов ще дальше і ще дальше, та ніяк води до збанка не набере.

Злість і гордість опанувала Буйтуром і каже він:

— Це певно зачарована вода! Він тут над Дніпром живе, то і воду зачарував. Та я піду деинде і таки води принесу. Хоч би з калабані на дорозі, а вода таки буде.

І пішов. Та всюди було те саме — вода до збанка не находить. Вже він і жменями хоче води начерпати, так вода понад збанком на боки розливаеться, а в збанок не піде.

Впертий був Буйтур і сказав собі, що мусить пустинникови показати, що води принесе. Отже ходив він довго сюди і туди, аж вкінци заблудив. А тут і ніч надійшла — темна претемна. Ріде він наосліп куди попаде і зайшов в таку гущавину, в таку тернину, що хоч пропадай. Вже й дорогу одежу подер; вже й меч якось загубив; вже й голод докучае; вже втомився, що ледви ноги волочить.

І спрашно стало Буйтурови. Кричав би але що буде, коли почують вовки, або медведі і до нього збіжаться. Хоч вони і без того можуть його тут знайти, а тоді смерть неминуча.

Доперва тепер побачив Буйтур, який він безсилий. Коли ще недавно дивився на свою палату, на грубий мур, що кругом неї; коли на одно його слово збиралася кругом нього ціла ватага озброених його людей — то уявляв собі, що ніяка сила в світі його не переможе. А тепер... Ледви вийшов поза свою палату, а вже нема в нього ніякої сили. Голодний — та не знае, звідки взяти хліба; дорогу стратив — і не знае, як її знайти; дикий звір може на нього напасти — і нема чим оборонитися. Зійде сонце і він може вже не жити. Тай ніхто навіть не довідаеться, де він загинув.

І таким нікчемним здався він тепер сам собі, як ще ніколи в життю.

Серед такого почуття почув він голос власної совісти. І каже вона йому:

— Так і треба тобі Буйтуре! Ти на таке заслужив! Жив ти грішно, про Бога не памятав, людей кривдив і думав, що нема над тобою Божої Руки. Аж ось е вона! Бачиш?! А вкінци прийшов ти, щоби з Божого слуги насміятися. І тепер тобі за те кара від Бога!...

Слухаючи того голосу, Буйтур заплакав, як мала дитина. Бо хіба ж він нині не такий самий, як та дитина, що відблукалась від батька-матері і серед ліса заблудила? Такий він самотний, такий безрадний. І безслідно може пропасти, як пропала би така дитина.

Плачучи Буйтур став на коліна і почав щиро молитися. Молився, як надумав, бо ті молитви, яких змалку навчився, давно позабував. Признав себе грішником, нагадував все зло, яке було в його життю — і поручав себе Божому милосердю.

І наче на душі в нього лекше стало. А як встав на ноги, то вже побачив, куди з гущавини вийти. Ніч почала проясньоватися.

На день благословилося як Буйтур вернувся до пустинника. Він побачив, що пустинник стояв на колінах і молився.

— Отже і ти святий отче ще не спиш? — каже Буйтур.

— Ні сину — каже старець — я молюся, щоби Господь вивів тебе на праву дорогу. Та чи приніс ти мені води?

Дуже низько схилив Буйтур голову і каже:

— Не міг я того зробити, отче святий — і сказавши це, знов гірко запла-[illegible]

Взяв старець збанок в руки, глянув в середину і каже:

— Води ти не приніс, але все ж бачу я в збанку краплі роси. Глянь!

Буйтур глянув й одна сльоза скотилася до збанка по його лиця. І сталося чудо: збанок наповнився водою до самого верха.

Тоді каже старець:

— Бачиш мій сину, як багато значить перед Богом одна сльоза пролита зі щирого серця. Всі провини прощае тобі Бог, коли признаешся до них і постановиш жити праведно. Бо Господь не хоче смерти грішника, але щоби він покаявся.

— Щож я маю дальше робити, як маю дальше жити? — питае Буйтур.

— Жий так, щоби кождий твій вчинок йшов на добро людям і на славу Божу — каже старець — отсе тобі моя порада! І ще одно: лягаючи спати кождого вечера перечисли, що ти робив і чи було воно добре, чи зле. Це буде та вага, яка тобі покаже, чи твої вчинки добрі, чи злі.

Діставши благословення святого мужа Буйтур поспішив до дому.

І вернувся він вже іншим чоловіком. Де перше була гордість, там тепер була смирність; де була жорстокість, там тепер було співчуття і ласкавість; де перше був він людям страшний, там тепер був любий. Словом — цілком інший чоловік.

Дивно було людям, але ніхто не знав, як це сталося, що лихий чоловік в доброго перемінився. Знав лише пустинник і він це оповів двом своїм ученикам, що при нім до пустинничого життя готовилися.

СОН ЯК НА ЯВІ.

Задрімав я і почав снитися мені сон, немов на яві... Сиджу при столі з своїм прятелем, а він показуе образ гарного будинка і каже:

— Так буде виглядати наша Українська Православна Колеґія!

— А фонди е? — питаю.

— Є — каже він — вже е! **Священики зложили 3,000, Парохії 90,000, Дяки 3,000, Учителі 12,000, а Професіоналісти 90,000. Тай Бизнесовці зложили 50,000. А Фармері і Робітники вже докінчують складати 500,000...**

Слідячи за такими цифрами я пробудився. Глянув — прятеля нема, однакож образ будинка в моїй уяві зостався і гарні суми... 3 тисячі, 90 тисяч, 3 тисячі, 12... 90... 50... 500 тисяч.

Малий сон а **На Велику Скалю!** І мабуть завсігди такі малі сни велику працю попереджують.

А. Е. Білінський.

ЧОГО ПОТРЕБУВАВ НАПАД НА [illegible]

В недавнім нападі на Берлін зужили один мільйон ґальонів ґазоліни. Щоби приготовити літаки до лету, наладувати бомбами, треба було 5 годин і 4000 людей. Всіх, що були на літаках, було 7000.

ПОЛЯКИ З ПЕРСІЇ.

З Лондону е вістка, що перське міністерство праці оголосило, що поляки, які е в Персії, мусять звідтам забратися. Персія мала з ними клопіт. З Персії вже забралося до Африки 22,183 поляків, 2,598 до Індії, а 1,500 до Мексика.

СТРАТА АЛІЯНТСЬКИХ ЛІТАКІВ.

Урядовий англійський звіт каже, що в 1943 р. аліянти стратили над Европою 3,366 літаків, з того американських 997.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРІ ЦІЛИ.

(Торонто, Онт.)

Уже від довшого часу деякі громадяни при місцевій українській православній церкві носилися з думкою, щоби при якійсь нагоді вшанувати панство Осипа і Катерину Шмігельських за їх жертвенність і щиру працю при церкві. І це сталося дня 1-го січня, п. р., з нагоди їхнього 15-літнього подружжя, що було милою несподіванкою для цеї молодої родини. Поважний гурток прятелів зібрався в домі п-тва Габів у сусідстві церковного будинку і туди запросили п. Шмігельського і його дружину. Не буду описувати в подробицях, в якому то поважному і милому настрою те все відбулося. Вечеря була багата й смачна. У промовах вірно й доцільно підносилось ті цінні прикмети, якими відзначаються Шановні Ювілянти. Обое бувають на кожному Богослуженню в церкві, обовязки свої сповняють точно, а що до жертвенности, то кожний у нашій громаді знае, що вони стоять на видному місці, хоч самі вони е звичайна робітнича родина.

Гром. Ст. Ґаба вручив панству Шмігельським гарний дарунок від прятелів. А при кінці о. П. Самець згадав про збірку на наші народні й церковні цілі. Дотепер найбільш популярними збірками були збірки на наші виховавчі Інститути, на пресу й церкву. Але, вже перечуваемо, що прийдеться збирати фонди на ширшу скалю — на Українську Православну Колеґію. Вірю, що жертвенні торонтонці не лищуться по заду інших місцевостей. Незабаром, прийде пора й на це, але, покищо прияві гості повище згаданого прийняття зложили свої скромні датки на місцеву церкву і на Пресовий Фонд Українського Голосу і Віст-[illegible]

Осип і Катерина Шмігельські зложили $10.00.

Іван і Оксана Гуменюки $3.00.

По 2 дол.: о. П. Самець, Стефан і Гафія Ґаба, Анастасія Біла, Н. Волощук, Мик. Протас, О. Федорів і Н. Н.

По 1 дол.: О. Луговий, Г. Просемяк, С. Іваницький, П. Колодій, Ю. Карпюк, П. Талпаш, Марія Шеремета, І. Федусь, О. Котик, Е. Охітва, Н. Никорчук, О. Добровольський, С. Христинич, П. Ґайовський, Дм. Гуменюк.

По 50 цт.: Н. Грабовський. Разом $42.50.

Суму розділено — на місцеву церкву $30.50; на Український Голос $6.00; на Вістник $6.00.

Всім жертводавцям щире спасибіг.

П. С.

ІМЕНИНИ ПАНІ ЧОБОТАР.

(Едмонтон, Алта.)

Милу несподіванку зробили прятельки пані Анни Чоботар для неї в день св. Анни. За проводом пань Слюзаревої і Батюкової зійшлися вечером згаданого дня до мешкання іменинниці та перевели час приемно і пожиточно.

Пані Анна Чоботар заслужена в нас головно з боку добродійного. Ніколи не відмовляеться причинитися до збірок товариських, чи церковних. Разом зо своїм мужем, п. Василем, не одну гарну і потрібну річ справили до нашої церкви, з минувшого літа ще і нові ризи та гарно вишитий підризник. Таки сама пані Чоботар вишила підризник, коли була трохи недужа. Навіть недугу використала на добро громад-[illegible]

Сама Іменинниця — поважна, але і весела; приємна і не горда. Так в жіночім товаристві, як і поза товариством мае прятельок таких добрих і щирих, як і вона сама. Дай Боже, щоб довго ще проживала-нам і Богу на користь, та славу!

При кінці вечірка зробили присутні між собою збірку, що винесла $15.50. З тих грошей на пресовий фонд Українського Голосу призначено 5 дол., а $10.50 на Укр. Православний Семинар. З тої суми сама пані Чоботар дала 5 дол.

Подано оце не для хвальби пустої, а для приміру.

[illegible]

НЕСПОДІВАНКА В ПАНСТВА КУЗИКІВ.

(Петлюра, Ман.)

На наш Український Новий Рік, 1944, сусіди і прятелі вщадили п-ву Кузикам несподівану гостину, якої в сій околиці ще не було. Та не [illegible]

Це молода кольонія, бо лише 12 літ, як лісисті гомстеди заповнились Українцями. Всі заняті корчованням, бо це хліб для людей. А також і те, що тут е головно галичане-католики. Злого про них сказати не можна, люде вони добрі, та їх провідники роблять незгоду.

До несподіванки фінансово причинилися і греко-католики, але 14-го січня зібрались самі православні, а греко-католиків не було. Навіть найблизшої рідні не було — бо Кузики православні.

Гостина вийшла дуже гарно. Православна громада невелика, але люде свідомі.

Гостина почалась коло 10-ої години. Тоді всі знакомі зібрались, заставили стіл стравами, які з собою привезли, посадили п-тво Кузиків за стіл і самі зібрались кругом них. Гостину отворив п. Короленчук колядою „Нова радість стала". Після того пані А. Бантрох вручила дарунок п-тву Кузикам, зі списом тих, що дарунок справили, та побажала Многих Літ.

По вечері пані Кузик передала спис до прочитання і п. Григ. Комаранський перечитав, а тоді вона подякувала всім, яких згадувалося. Після того всі довго забавлялися.

Перед тим, нім розійшлися сказав п. Короленчук: „Не можна свідомим людям розійтися без доброго діла, треба ж і дітям добрий примір лишити. Але і передових людей, треба, а ними е українські учителі і священики. Вони дають те, що нам треба знати, хто ми і що ми. А щоби мати таких передових, то в Вінніпегу рішено подбати про українську православну Колеґію, там вони мають виховатися. Це буде коштувати багато грошей, отже наш обовязок по нашій силі, цю справу піддержати. Отже зложімо, що хто може". Отже зложили:

По 1 дол.: Петро Кузик, Петро Щовдра, Гео. Короленчук, Вас. Стадник, Павло Стадник, Мих Комаранський, Марінко Бантрох, Анна Бантрох.

По 50 цт.: Петро Прокопець, Гр. Комаранський, В. Слонь, Зоська Кемпінська Настя Комаранська, Марія Прокопець, Анна Топольніцька, Марія Василева Стадник, Текля Шовдра, Марія Павлова Стадник. Всего зложено 13 долярів.

Отже п. Короленчук подякував за жертви, а п-тву Кузикам побажав Щасливих Многих Літ, а тоді вже зібрані розійшлися.

Це добре діло, на яке нас було стати, нехай буде бодай малим приміром для других, які ще і такого не зробили.

Оден з присутних.

ЗНОВУ НОВА ЦЕРКОВНА ГРОМАДА В ВІЗЕЛ КРІК, АЛБЕРТА.

На північ від Радвей Сентер, е широко заселена околиця, переважно самими Українцями з Галичини, Буковини та головно з Київщини, а називаеться вона Візел Крік.

Деколи заїздили сюди українські православні священики, а що не було ще зорґанізованої церковної громади, то й роками околиця була без Богослуження. Це немов старокраєве село, мае вже два склепи, в яких торговцями е Українці, а то п. Пурич, де е також пошта і п. Бідов.

Вчителями тут е також Українці, а то п. Мир. Музика, який минулих свят зібрав гурток хлопців і дівчат, та ходив „Колядою", даючи гарний примір молодіжи; пані Зоря Савчук, дочка відомих і щирих громадян в Федора, Алта., п-ства Фербеїв, і п. Ст. Бойко, місцевий.

Але праця учителів хоч щира, не покривае всего, чого нам треба. Старші, батьки, побачили, що і вони повинні щось робити і для себе і для дітей, що треба релігійного виховання.

Так отже в неділю 6-го лютого, 1944 р. скликали організаційні збори до Народного Дому і запросили о. Василіва з Редвей

Предсідником був п. І. Татарин, голова укр. прав. громади з Редвей, секретарював п. Ст. Бойко.

Тут о. Василів виголосив промову, пригадуючи початки Христіянства на Україні, та кладучи натиск на конечність релігійного життя.

Дальше кілька вхучних слів сказав п. Татарин про те, нащо нам треба церковної громади, а дальше по дискусії почався впис членів. Вписалося 18, а е надія, що число вскорі подвоїться.

Тепер члени вибрали заряд, а то:

Мих. Мельник, голова;
Юрко Савчук, заст. голови;
Мир. Музика, секр. і касієр;
Стеф. Савчук, господар.
Контрольори С. Бойко, В. Махній і Г. Цвяк.

За тим назначили висоту річної вкладки і храмовим святом назначили Преображення.

Також рішили передплатити „Вістник", що мае бути в склепі Пурича, де будуть його читати.

Всі розходилися зі зборів вдоволені, що вже стали в ряд з іншими громадами, розкиненими по цілій Канаді.

Тепер лише дальше щиро дбати, а громадське життя піде гарно і скоро вперед.

Присутний

ЗГОРІЛА ЦЕРКВА.

(Сенді Лейк, Ман.)

Січня 23-го ц. р. згоріла в Сенді Лейк Українська Православна Церква. Це була неділя, отже було Богослуження, що скінчилось коло 2-ої години по полудни. День був гарний, і мало палили, отже годі знати, де була дійсна причина лиха.

Церква була побудована 1935 р., а величиною: вівтарна часть 14x25 стіп, середина 24x30, захристія 10x12, вхід 12x24. Була середної величини і лише деколи треба було трошки більшої, бо тепер мала коло 48 родин і 5—6 поодиноких членів.

Асекурації рухомостей було 600 дол., на будинку $2,400, але дійсна вартість була багато більша. Будинок викінчений, перед 2 роками артистично розмальований. Іконостас був величавий — Грек-турист зі Стейтів оцінював його на 5,000 долярів." Роботи різбаря Ів. Бурби. Отже матеріяльна страта велика.

Окрема моральна шкода і її відчули навіть наші сусіди — католики і русскі. Ці послідні не питаючи нас, обіцяли нам своеї церкви на Богослуження. І коли цю справу обговорювали на своїх зборах, то лише трох було, щоби нам церкви не дати. І ми на їх предложення не згодилися тому, щоби не причинитися в їх громаді до неспокою. Та щиру волю ми оцінюемо і за ню щира від нас подяка! Такуж щиру подяку складаемо і тим греко-католикам, що співчували нашій страті.

Правда, були і такі, які казали, що церква згоріла, бо не було в ній Бога, але таким нема що дивуватися, бо вони самі не по божому поводяться. Однакож таких нема багато і треба сподіватись, що вони також колись нарозумляться Однакож маемо вістку, що гр. кат. священик висловився зі співчуттям до нашого випадку

Заяв співчуття мала наша громада більше: від нашого о. Владики, від о. Адміністратора; англійська громада з Нюдейл прислала заяву співчуття почтою, були заяви співчуття з наших доокохничних громад; були листи від оо. Берика, Запарнюка, Симчича, Лещишина — отже всім їм від нас щира подяка!

На Надзвичайних Зборах 5-го лютого рішено одноголосно приступити до будови нової церкви розміром [illegible]

Але покн церква збудуесь, то ще недавна страта перед очима. Одні жалують за гарним образом арх. Михаїла (малювала панна Іванців, нинішна д-ка Мороз), другі за іконостасом, треті за ризами, четверті за хрестом, хоругвами, павуком... Для кождого було там щось окреме йому дороге

Та живим треба про живе думати, з вірою, що де буде щира праця, там все гарне створиться, там все величаве збудуеться

Ю. С.

ЗВІТ З БАЗАРУ НА ДОХІД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

Базар цей мав відбутися 30-31 грудня, 1943, але на домагання заінтересованих осіб був відложений так, що розігравка річей відбулася в четвер, 10 лютня, 1944, в Вінніпегу

Річи на базар дарували слідуючі особи.

Добр. Юстина Мельничук, Едмонтон, — доріжку; Добр. Марія Василів, Редвей, Алта., — пару вишиваних пошевок; Добр. Вікторія Симчич, Виллингдон, Алта., — дві вази

(кроцією); Добр. Анна Дмитрів, Вінніпег, — пару рушників; Добр. Ольга Савчук, Вінніпег — два доляри готівкою; п-тво Цимбалюки, Виллингдон, Алта., — дівоча вовняна шапочка; пані Самоїв, Виллингдон, — пачку коржиків („бискетс"); пані І. Ткачук, Виллингдон, — хусточки; пані Е. Лупул, Виллингдон, — верх до подушки на крісло; пані Н. Шевчук, Виллингдон, — діточа сорочечка; пані в Гуцуляк, Виллингдон, — діточі оверолі; пані М. Жуківська, Виллингдон, — дойлі; пані І. Ковальчук, Виллингдон, — дойлі; др. і пані Лазарук, Виллингдон, — плетені панчошки й шапочка для дитини та фартушок; пані А. Гордійчук, Виллингдон, — плетені панчошки й шапочка для дитини; пані В. Сорокан, Виллингдон, — дойлі; пані Е. Цимбалюк, Виллингдон, — пару пошевок; пані В. Сиротюк і пані Б. Лесик, Ендрю, Алта., — доріжку; п-ні Н. Бабюк, Виллингдон, — фартушок; пані Р. Бабюк, Виллингдон, — пошевки; пані Н. Івасюк, Ендрю, Алта., — доріжку; пані П. Андрюк, Ендрю, Алта., — доріжку, пані Ґ. Бідняк, Виллингдон, — фартушок; пані Н. Радомська, Ендрю, — доріжку.

Річи виграли слідуючі:

Евген Охітва, Бакс 402, Канора, Саск., — Бонд Побіди ... $50.00

Дмитро Ветик, 118½ Бетюн стр., Форт Віліям, Онт., Воєнний Щадничий Цертифікат ... $10.00

С. В. Шевчук, Бакс 3, Виллингдон, Алта., Воєнний Щадничий церт. 5.00

Дрібніші річи виграли: Никола Топольницький, Виллингдон, Алта.; Бил М. Березовський, Шіго, Саск.; пані В. Касіян, Дуфрост, Ман., пані О. Войценко, Вінніпег, Ман.; М. Гриневіч, Виттом, Саск.; Н. Романко, Елков Крік, Саск.; Докія Ципиняк, Тарнополь, Саск.; Н. Гокіро, Лессард, Алта.; С. Сайкевич, Дервент, Алта.; п. Пауш, Едмонтон, Алта.; Марія П. Подольська, Вайта, Ман., Олекса Мандрук, Гейрі Гил, Алта., Ф. Богдан, Венкувер, Б. К., панна Вовчук, Вест Форт Виллям, Онт.; В. Лесак, Джедбург, Саск.; Реймонд Захарко, Брудергайм, Алта.; Пилип Возьний, Пайн Ривер, Ман.; Н. Шевчук, МекНат, Саск.; Нестор Малінський, Райн, Саск.; А. Бурич, Монтреал, Кве; В. Мельничук, Сарнія, Онт.; Й. Кушнирик, Портедж ля Прейрі, Ман., Катерина Терлецька, Фенвуд, Саск.; Юрій Табатюк Спрінг Крік, Алта.; Дора Огризло, Фенвуд, Саск., Пирл Бабюк, Виллингдон, Алта.; Е. Клеміца, Содборі, Онт.; Й. Лисий, Форт Виллям, Онт.; А. Ґерелюк, Слава, Алта.; Петро Клевак, Редвей, Алта.; М. Карасевич, Вінніпег, Ман.; Й. Запаринюк, Содбурі, Онт.; Е. Магас, Дробот, Саск.; пані Н. Довшенко, Бюкенен Саск.; Петро Шклярук, Ст Мартин, Ман., Іван Бойчук, Кедрон, Алта. Джо Едемс, Норквей, Саск.; Марія Прокопчук, Шерридон, Ман.; пані А. Ковальчук, Овкборн, Ман.; Леся Скоблецька, Фокс Форд, Саск.; Аксенія Денисик, Сенборг, Саск.; пані А. Данилів, Ґлеслин, Саск.; Ірина Довбета, Гемилтон, Онт., Марія Романів, Бімсвил, Онт.; І. Борденюк, Пембіна, Н. Д.; М. Й. Комарянський, Шортдейл, Ман.; Анна Слюзар, Діпдейл, Ман.

Всім тим, що занимались розпродажею тикетів; тим, що тикети купували та тим, що дарували річи оцею дорогою висловлюється щиру подяку.

Канцелярія Консисторії.

КОЛЯДА НА УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ В ЕДМОНТОНІ.

Коляда цего року була дуже успішна, бо заколядовано $702.00. З того передано на рідну школу $166.95. Жіноче Т-во при укр. православній церкві складає щиру подяку всім тим, що ходили колядувати; жертводавцям, що принимали колядників, також тим, що давали авта та возили колядників і по чотири-пять миль. Авта давали слідуючі:

П. М. Будник, Д. Янда, І. Криса, П. Міськів, В. Бойцун, П. Вінтоник, В. Янішевський, О. Черкеський, М. Магус, М. Ромнюк, С. Романюк, п. Странатка. Ця добірна кооперація, завзята праця і щира жертвенність довела до так успішної цього річної коляди.

За заряд Жін. Т-ва при Укр. Прав. Церкві:

Михайлина Будник, голова.
Гафія Фельо, секр.

СПРАВКА

В дописі з Тідор, Саск., в 3 ч. „Вістника" на 8 стор. між імена жертводавців є: І. Капан, а має бути Георгій Копан.

НЕСПОДІВАНКА В НОВІМ ДОМІ.

(Гемилтон, Онт.)

В понеділок 20 грудня, 1943, членки Т-ва Олени Кисілевської і приятелі панства Фастригів зробили їм несподіванку в їх новім домі, до котрого вони перебрались пару тижнів тому. Жінки принесли перекуску і заставили столи. Гості весело бавились і вручили пані Фастриговій гарний дарунок. Побажали їм поводження і доброго здоровля в ново набутім домі, за що пані Фастригова щиро дякувала і зі зворушення прослезилась.

Панство Фастриги — це родина свідома. Виховали гарно дітей і разом з дітьми працюють як на церковнім, так і на народнім полі, за що їм признання і честь.

При цій нагоді не забули й за Український Голос та Вістник і зложили на пресовий фонд Українського Голосу 3 доляри, а на Вістник $2.50. Зложили слідуючі особи:

По 1 дол.: пані Фастрига; по 50 цт.: п-ні Семенюк, п-ні Тулевітрів, пані Тюхтій; по 35 цт.: пані Олшанська; по 25 цт.: пані Барак, п-ні Стецик, п-ні Межиброцька, п-ні Пилипюк, пані Стасишин, п-ні Новак, п-ні Пашай, п-ні Довбета, пані Калинюк, п-ні Шумлінська і п-ні Будник. Разом $5.50.

Присутна.

ПОХОРОН БЛ. П. АННИ ГРАБЧАК.

(Котс, Саск.)

Січня 3-го відбувся похорон бл. п. Анни Грабчак. Покійна прожила 84 роки, з того половину свого життя пережила в Канаді. Покійна була тихої і лагідної вдачі і всі її поважали.

Похорон відправив Всеч. о. Ф. Керніцький з Йорктону при участи всіх людей з околиці. По відпровадженню тлінних останків покійної на вічний спочинок присутні, що взяли участь в похороні, вернулися до хати на похоронний обід. По скінченню обіду громадянин Антін Диниський висказав свою думку до присутних, щоби склали жертви на інституції, котрі виховують нам наших народних провідників. Присутні зложили жертву в сумі 19 долярів і розділили на Інститут Петра Могили 12 дол., для Українського Голосу 4 дол., а на Вістник 3 дол. Всім жертводавцям щира подяка, а померші нехай канадійська земля буде легкою.

Присутний.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
[redacted]
БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Редвотер. Вел. сповідь.
12 Неділя — Федора
19 Неділя — Смокі Лейк
26 Неділя — Радвей
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. В. Войтовича.
БЕРЕЗЕНЬ.

4 і 5 Субота і неділя — Сенді Репидс. Сповідь дітей в суботу, а старших в неділю.
12 Неділя — Сповідь — Давинг.
18 і 19 Субота і Неділя — Спеден. Сповідь дітей в суботу, а сповідь старших в неділю.
26 Неділя — Сповідь — Стрий.

КВІТЕНЬ.

3 Неділя — Сповідь — Ґіффорд.
7 Пятниця — Благов. Пр. Д. Марії — Сповідь — Тірієн
9 Неділя квітна — Сповідь — Ґлендон місто.
16 Воскр. Христове. Вся Великодна відправа — Спедден
17 Вел. понеділок — Стрий
18 Вел. вівторок — Давинг
23 Нед. Томина — Шемрок Велий.
30 Неділя — Давинг
Адреса: Rev. W. W. Woytovich, Francherе, Alta

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Брокстон (Вел. сповідь)
12 Неділя — Роблин на фармах — Вел. сповідь.
19 Неділя — Шортдейл. Вел. спов.
26 Неділя Леннард. Вел. сповідь.

КВІТЕНЬ

2 Неділя — Гілберт Пленйс. Вел. сповідь.
7 Пятниця. Благовіщення — Шеллелей Вел. сповідь.
9 Неділя — Дрифтінг Ривер., Вел. сповідь.
10 Понеділок — Ґрендвю. Вел. спов.
12 Середа — Роблин. Вел. сповідь.
13 Четвер — Петлюра. Вел. сповідь.
Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґавінського
ЛЮТИЙ.

15 Вівторок. Стрітення. — Сірко
20 Неділя Пембіна
27 Неділя — Ґардентон.
Адреса: Толстой. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіпкевича.
БЕРЕЗЕНЬ:

5 Неділя — Гонеймун
12 Неділя — Сембург
19 Неділя в о. Ґрінвин
26 Неділя — Принс Алберт

Велидона Сповід в суботу вечір і неділю рано. — Проситься родичів обовязково посилати дітей на Катехізм.

На протягу Великого Посту у Принс Алберт відправляється що середи Служба Божа Преждеосвячених дарів в год. 10-ій рано.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича
Адреса: Скринка 83. Виллінгдон,

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ.

1	С	17	Преп. Теодора мовч. печер.
2	Ч	18	Ьганита еп. Синад., Льва
3	П	19	Ап. Архипа, Диликмона
4	С	20	Льва еп., преп. Ьагатона
5	Н	21	1 Посту. Преп. Тимотея
6	П	22	Муч. Маврикі, Федора
7	В	23	Свщмч. Полікарпа, Івана
8	С	24	†Перше і др. внад. гол. І. Х.
9	Ч	25	Тарасія архиеп. Цареград.
10	Ч	26	Преп. Порфирія еп. Зазьк.
11	С	27	Преп. Тита Печерського
12	Н	28	2 Посту. Преп. Василія
13	П	29	Касіяна преподобного
14	В	1	Прпдмч. Евдокії, Нестора
15	С	2	Преп. Теодори мовч. печер.
16	Ч	3	Свмч. Евтропія, Клеоника
17	П	4	Преп. Герасима Вологд.
18	С	5	Муч. Конона, преп. Марка
19	Н	6	3 Нед. посту. Хрестопокл.
20	П	7	Свщмч. Херсонських
21	В	8	Преп. Теофілакта ісповід.
22	С	9	†40 муч. Севастійських
23	Ч	10	Муч. Кондрата, Кипріяна
24	П	11	Софронія патр. Єрусалим.
25	С	12	Теофана ісповід., Григорія
26	Н	13	4 Нед. п. Никифора патр.
27	П	14	Ростислава кн. Київського
28	В	15	Муч. Агапія, Пупліа.
29	С	16	Поклони. Серапіона арх.
30	Ч	17	†Преп. Алексія чол. Божого
31	П	18	Кирила арх. Єрусалимського

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Фини Флов
12 Неділя — Мейбридж
19 Неділя — Гаес
26 Неділя — Норквей
29 Серед — Поклони — Арран
Початок 7.30 вечером.
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — Рама
12 Неділя — Маморнці
19 Неділя — Борджіс
26 Неділя — Бюкенан

КВІТЕНЬ.

2 Неділя — Каейр
7 Благов. Пр. Бог. — Дробот
9 Неділя — Вимер.
Адреса: Box 54, Канора. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
БЕРЕЗЕНЬ.

5 Неділя — — Саскатун, Єлов Крік
12 Неділя — Сматс
19 Неділя — Саскатун, Ст. Джулієн
26 Неділя — Вакав, Мічем.
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалишина
БЕРЕЗЕНЬ:

5 Неділя — Мензі
11 Субота — Росборн (сестриче) — Сповідь дітей і старших.
12 Неділя — Росборн
19 Неділя — Сенді Лейк (Сповідь)
20 Понеділок — Сенді Лейк (Сповідь)
26 Неділя — Вигусвил (Сповідь)

КВІТЕНЬ.

2 Неділя — Виста (Сповідь)
7 Пятниця. Благовіщення — Січ (Сповідь)
Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707 Вінніпег Ман

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ:

5. 1 Нед. Посту. Гол. 5. УЄ 5. Літ Ап. Жидів 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2. Еван. Ів. 1: 43—51

12. 2 Нед. Посту. Гол. 6. УЄ 6. Літ. Ап. Жид. 1: 10—14 і 2: 1—3. Еван Марка 2: 1—12.

19. Нед. 3 Посту. Хрестопоклінна. Гол 7. УЄ 7. Літ. Ап. Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

26. Нед. 4 Посту. Гол. 8. УЄ 8. Літ. Ап. Жид. 6: 13—20. Еван. Марка 9: 17—31.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., MAR. 15th, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1944. ЧИСЛО (522) 6

ПОНИЩИЛИ ЦЕРКОВНУ ОБСТАНОВУ.

Щораз більше видно злу силу, що ставить собі цілею обезчещувати церкви. В Ню Йорку одної недавної ночі пообмащувано червоною фарбою двері і стіни трох католицьких церков, та понамальовувано большевицький серп і молот, а з 15 на 16 лютого два хлопці понищили багато чого в епископальній церкві Всіх Святих, також в Ню Йорку.

Церква не була замкнена, бо люде звикли вступати до церкви, щоби помолитися, отже хлопці не мали труду.

З Престола позривали і покидали все крім хреста. Свічники і посудини церковні покидали і погнули. Богослужбову книжку священика подерли. На проповідниці понаписували погані вислови, а Біблію, що там була, подерли.

З органу відорвали 10 труб і на землі потоптали і погнули. Хрест на хрестильници покрутили і зломили. Молитовника і співанники, що були на лавках, подерли. Розбили скринку, де збирано гроші для вбогих.

Поліції вдалося відшукати молодих злочинців.

Ця подія, як подібні події взагалі, показує, що багато дітей не має ніякого культурного виховання — це дикуни. А прецінь ходять вони пощось до школи!

ВАНДАЛІЗМ ЗРОСТАЄ.

Вандалізм, це дика сила, що все найкрасше без розбору руйнує. Директорка бруклинського музею в Стейтах недавно заявила що в двох тижнях злочинна сила наробила в музею багато спустошення. І покищо годі вгадати, чи це роблять одиниці, чи є до того зорганізована група.

В усіх музеях діесь тепер таке, а в Королівськім найбільше. Порізав хтось великої вартости перські килими; понищено багато образів; на різблені річи поналіплювано „чю-тобеко", від чого лишилися плями; вкрадено ручки від старинної дорогої комоди. Крім того покрали багато порцелянового начиння, що було за перегородами. Попсовано дорогий модель Майської святині і кинуто його на землю.

І тепер багато річей мусять ховати під скло, або так загороджувати, щоби злочинні руки їх не досягнули.

Злочинців покищо не вдалося схопити. Заряд музею звернувся до тих, які музей відвідують, щоби мали на увазі цю справу, а може їм вдасться побачити, хто це робить.

БЕЗПЛАТНЕ ЛІЧЕННЯ.

Перед англійським урядом є плян до обмірковання, щоби завести безплатну лікарську обслугу для всіх без розбору, чи хтось може за лічення платити, чи ні. Це плян Беверидже. Розуміесь, що держава платила би лікрям з податків і річно така платня виносила би коло 146 мільйонів фунтів, отже коло 700 мільйонів долярів Парлямент візьме цю справу під наради слідуючого літа, коли дістане звіти і погляди лікарського світа.

ЗБІРКА ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА ПОСТУПАЄ.

Сума, яку тепер для Червоного Хреста назначено в Канаді зібрати, є 10 мільйонів. Збірка вже йде і має закінчитися 15 березня.

До 8-го березня зібрана сума в цілій Канаді виносила 3,585,149, себто 36 процент суми, яку мається зібрати.

Щож до деяких провінцій, то вже зібрано: Бр. Коломбія 385,845 (а назначено зібрати 800,000); Алберта 170,000 (на 400,000); Онтеріо 1,477,760 (на 500,-000), Манітоба 251,917 (на 600,000).

Виходить, що тепер збірка поступає трошки скорше, ніж поступала в минулому році. Мабуть загал тепер краще розуміє значіння праці, яку Червоний Хрест виконує і може виконати, коли буде мати в руках відповідні фонди.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ ПІСЛАВ НАСІННЯ.

З Вашингтону доносять, що корабель Червоного Хреста, Манґалор, повіз до Европи недавно 648 пачок насіння і других приладів для полонених в Німеччині Американців. Маючи своє насіння і конечні прилади вони зможуть мати свої городи, отже буде своя пожива.

ІТАЛІЙСЬКІ КОРАБЛІ РОСІЇ.

Президент Розевелт заявив 3-го березня, що робляться пляни, щоби третю часть італійських кораблів, які піддалися аліянтам, дати Росії. Того хоче Сталін. Стейтський представник виїде до Англії щоби там цю справу обговорити. Пляни для того вже на половину вироблені.

БРАЗИЛІЙСЬКА ПОЧТА, А РОСІЙСЬКІ ЛИСТИ.

Бразилійська почта не дозволяла на пересилку російських листів і допервa тепер цю заборону усунено.

ЗГОРІЛО СЕМЕРО ДІТЕЙ.

В Йорк Біч, Ме. згоріло 7-ро дітей робітника Реймонда Рокея, коли в хаті повстав вогонь. Їх мати була в шпиталі. А минувшого жовтня осьму дитину тоїж родини вбив автомобіль.

НА УВАГУ ДОПИСУВАЧАМ І ЧИТАЧАМ.

Через те, що назбиралося багато окремого матеріялу, міститься, що можна, а решта дописів поміститься пізніше. „Вістник" має замало місця, щоби все можна зараз по надісланню помістити. Деколи це можна, деколи ні.

Коли хтось пришле передплату на „Вістник", то це зазначується на наліпці на „Вістнику", де є імя передплатника. Однакож треба памятати, що наліпок (через брак робітників) не зміняесь з кожним числом, але рідше, тому і стара наліпка може ще бути якийсь час, поки її зміниться.

Редакція „Вістника".

ЛИШИЛА ДІТИ — ГРАЛА В КАРТИ.

Недавно 28-літна мати, Гелена Байренс, в Бронкс (в частині Ню Йорку) зоставила в дома троє дітей і пішла грати в карти і грала 13 годин. Програла 20 долярів, отже сиділа, щоби програне відграти.

А вдома були: 6-місячна Роберта, дальше 6-літний Леонард і 7-літний Ґерард. Вони сиділи без матері від 1-ої години пополудні до 2-ої по півночи. А в хаті лишила лише пів склянки молока.

Про цілу історію довідався дід дітей (батько матері), коли прийшов дочку відвідати. Її не було, а діти плакали. Він дав знати поліції і поліція дітей забрала.

Коли мати вернулась і дітей не застала, вона пішла до свого батька і там її арештували. Де грала в карти, не сказала. Її чоловік працює при будові.

І чи дивуватись, що нині тілько злочинної молоді? Аджеж і про малих дітей матери не хочуть дбати.

ЗАБОРОНИЛИ ДІТЯМ ХОДИТИ ДО ТЕАТРІВ.

В Кемден, Н. Дж. представник муніципалу (кавнті), Марінно, по нараді з представниками 24-ох театрів, рішив, що діти до 14-ох літ віку не можуть до театру ходити, хіба, що будуть йти з родичами, або взагалі з кимсь зі старших.

ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ.

В Албанії, Н. Й. зладжено начерк закону, якого силою карались би тих, що зневажають богослужбові будинки, цвинтарі, нищать написи і др. Винний міг би бути караний вязницею до трох літ. Цей закон має на увазі проти-жидівські виступи, де було таке, як в начерку закону говориться. Начерк передали сенатови.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Лондон, Онт., — неділя — Свято Шевченка — 19-го березня.

Порт Колборн, Онт. — неділя — Свято Шевченка — 26-го березня.

Наягара Фалс, Онт. — 29-30 березня.

Сарнія, Онт. — неділя — Свято Шевченка — 2-го квітня.

Виндзор, Онт. — неділя 9-го квітня.

Ст. Кетерінс, Онт. — неділя — Великдень — 16-го квітня.

Ошава, Онт. — неділя 23-го квітня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ
[redacted]
ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ.

Що дотеперішна збірка показує.

Виказ дотеперішньої збірки на Фонд Колеґії може вже бути інтересним з більше сторін. Він показує більше, ніж зібрану суму — він показує також, як дотепер люде до справи Колеґії ставляться. Отже як ставляться до церковно-просвітної та культурної справи взагалі, а з тим їх свідомість, їх щирість.

Правда, це лише початок кампанії вона лише почалася і ще не охопила уваги і заінтересовання цілого нашого загалу. Вона ще не засягнула наших найсвідоміщих округів. Отже покищо можна говорити лише про те, що вже відоме.

Та все ж таки і дотеперішні цифри дещо показують і ми їх подрібно розглянемо, щоби мати можливі висновки.

З нинішним числом збірка на Фонд Колеґії дійшла до $4,254.40.

З того $91.40 вплинуло з принагідних збірок, а решта $4163.00 зложили поодинокі жертводавці, яких імена були виказані в дотеперішніх звітах.

Всіх таких жертводавців було 286. Двох з них жертвувало по 200 долярів (найвисша доси жертва); 19 по 100 дол.; два по 50 дол.; один 30 дол.; 17 по 25; 3 по 15; 34 по 10; решта по 5 і менше.

Виходить, що дотепер було рішуче замало більших жертв. Можна би думати, що дотеперішні жертводавці, беручи назагал, мабуть ще не зрозуміли, що справа Колеґії вимагає не соток, не тисяч, але **десяток тисяч долярів**, та що такої суми не зберемо, коли члени Церкви тай взагалі прихильні цій справі люде будуть давати — немов відчіпного — по два-три доляри тоді, коли їх маетковий стан позволяє їм на дві-три сотки.

Щоправда, кампанія лише розпочалась і дотеперішна збірка переведена здебільша по округах, де ми не маємо ще сильно зорґанізованих громад і де церковна праця провадилася — через брак священиків, більше доривочно. Та все ж таки між дотеперішними жертводавцями можна побачити імена осіб, від яких рішуче можна сподіватися більших жертв, ніж вони досі зложили. Таку завваґу робимо ось чому:

1. Щоби ті, що вже дали свою жертву і думають що весь обовязок сповнили, ще раз передумали, чи вони дійсно зложили таку суму, яку могли бя і повнині б зложити. Коли ж побачать, що їх сума для них за мала, щоби її побільшили

2. Щоби пригадати тим, які жертву доперва зложать, що **велика справа потребує великих пожертв** — отже на них лежить обовязок дати на Фонд Колеґії найбільшу жертву, яку вони по совісти та згідно з їх маетковим станом можуть і повинні дати.

В дотеперішнім виказі звертає увагу те, як відносяться до справи Колеґії наші священики.

Звіт показує, що дотепер двох жертводавців дали по 200 долярів. Оден з них священик, а другий молодий український бизнесмен з Сенді Лейк, Ман., п. Петро Колтуцький. Помимо того, що ані він, ані мабуть ніхто з його близької родини з Колеґії користати не буде (він покищо нежонатий) — він жертвує 200 долярів, розуміючи, що Колеґія має вартість не тілько для тих, що будуть до неї своїх дітей посилати, але для цілого нашого загалу. Це загальна українська справа!

Тих, що жертвували по 100 дол. є 19, а 17 з них, це священики. Отже 18 священиків дали 1,900 долярів (оден [redacted] 200), а всі інші жертводавці, числом 268, зложили решту, тобто 2,263 доляри.

Коли б взяти пересічно, то на кожного священика припадає 105.00 з тої суми, що дали священики, а на кождого світського жертводавця припадає пересічно тільки $8.44.

Отже з того висновок: коли священики можуть жертвували по 100 долярів, то чи не можна вимагати бодай приблизно такої ж самої жертвенности і від світських членів Церкви — **від тих**, які назагал беручи, стоять матеріяльно краще, ніж священики.

Тай хіба священикови більше Колеґії треба, як світським членам Церкви? Точно сказавши, то особисто вони могли би без Колеґії скорше обійтися, ніж хто другий. Багатьох з них дітей не мають, яких до Колеґії давали би. А ті, що мають, ледви чи зможуть їх до Колеґії посилати, бо на те не позволять їм матеріяльні обставини. А все ж таки вони дають найбільші жертви, які можуть дати.

Подані доси завваги, це лише те, що випливає само собою зі стану дотеперішних збірок. Та віримо, що вони окремо звернуть на себе увагу і заставлять ширший загал до поважної застанови.

Треба сподіватись, що в кожній церковній громаді знайдеться хтось, знайдеться навіть кількох, що дорівнають жертвами своїм парохам.

Коли брати громаду загалом, то кілько разів більше вона повинна би дати, ніж оден її парох? Подумайте!

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$3,514.15
Свящ. Петро Мельничук	100.00
Свящ. Володимир Слюзар	100.00
Свящ. Іван Майба	100.00
Свящ. Ілія Швець	100.00

Енсонвил, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

По $5.00: Ілія Боднарук, Мих. Радих, Денис Дяченко, Волод. Кшановський, Василь Лізник, Іван Скопчинський, Николай Костащук	35.00
По $2.00: Олек. Алика, Вас. Влад, пані Н. Ґовдун, пані А. Кшановська, Анд. Филипчук	10.00

(Разом з Енсонвил, Онт. — $45.00).

Содборі, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Іван Онищук	30.00
Остап Стадник	10.00
Іван Ґ. Орлецький (Киркленд Лейк, Онт.)	10.00
Іван Щербій	10.00
Михайло Поліщук	10.00
Іван Мартин	10.00
Семен Щербій	10.00
По $5.00: Ів. Конічковський, Дм. Шкраба, Дм. Хмара, Вас. Ґнідан, Дм. Палчук, Яків Запарнюк, Ст. Ємчук, Конст. Олексюк, Ник. Трифоненко, Мих. Токарик, Іван Чайка	55.00
Пані Евдокія Цьотка	3.00
По $2.00: Гео. Завальнюк, Дм. Федірчук (Кирклейд Лейк), Ів. Марунчак, Павло Семенчук; Сем. Понюк, Ів. Осадчук, П. Кудловський, Ст. Іванишин, Дм. Петращук	[redacted]

(Разом з Содборі, Онт. — $166.00)

Ошава, Онт.
(Збірка о. П. Защринюка)

Збірка в домі п-тва Василя і Магдалини Курило з нагоди 25-літнього ювілею їх супружого життя	11.25

Портедж ля Прері, Ман.

І. А. Цуркан	5.00

Інсінґер, Саск. (2-га ліста)
(Збірка о. М. Боднарчука)

Матей Кущій	25.00
Николай Кошман	10.00
Іван С. Половик	10.00
По $5.00: Теодор Свеґар, Вас. Дверничук, Вас. Стапинський	15.00

(Разом з Інсінґер — $60.00)

Едмор, Вест Бенд, Бенкенд, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Михайло Кузек (Бенкенд)	10.00
Іван Кузек (Бенкенд)	10.00
По $5.00: Ст. Михайлюк (Вестбенд), Василина Стадник (Едмор), Г. Кіцул (Вест Бенд), Ів. Остапович (Едмор), Ів. Сорокан (Бенкенд), Мих. Костій (Вест Бенд)	30.00
Ілія Мельничук (Вест Бенд)	3.00

(Разом з Едмор, Вест Бенд, Бенкенд — $53.00)

Разом	$4,254.40

[redacted]

В збірці на Колеґію з Шіго, Саск. є: Ст. Руснак 5 дол., а має бути Ст. Пуичик 5 дол.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

НЕ БУДЕ СЛОВА „НЕЗАКОННИЙ".

В Оттаві вийшла постанова, що надальше не будуть зазначувати на метриках (свідоцтвах народин), що хтось був „незаконною" дитиною. Бо вважають, що це несправедливо, коли карaєсь цілком невинних дітей. Можна осуджувати матір, що не жие, як повинна би, а карати дитину за матір віпощо.

ЧИСЛО ЗНИЩЕНИХ ЦЕРКОВ.

За час війни було в Англії знищених, чи пошкоджених 4000 церков, а з того: англіканських 163 знищених, а 1,280 пошкоджених; баптиських і конґресистських понад 800 знищених та пошкоджених; методиських 1,316 знищених, або пошкоджених; скотляндської церкви 9 знищених, 170 пошкоджених; католицьких 234 знищених та пошкоджених.

ПОЛОМИЛИ РУКИ ТА НОГИ.

З Торонта є вістка 8-го березня, що там за 5 днів 209 осіб поломили руки та ноги на вулицях, що були покриті ледом. В шпиталях не було відпочинку прислузі, а амбулянси також не спочи- [redacted]

ЖИДІВСЬКІ ПОВОЄННІ ПЛЯНИ.

Провідник жидівської Бнай Бріт орґанізації, Бенджамін Самюелс, з Шікаго, говорив на жидівських зборах в Алексaндра готели в Винніпеґу, в неділю 20 лютого, які жидівські повоєнні пляни.

Орґанізація Бнай Бріт більшу часть своєї праці присвятить жидівській молоді. Треба сподіватися, що в Винніпеґу повстане школа Гілеля (фундація Гілеля) при університеті. Її ціллю буде — дати основу для жидівських студій, на яких будуть виховуватися провідники місцевого жидівського загалу. — В Винніпеґу орґанізація Бнай Бріт має 1,100 членів, а Самюелс радив щоби заснувати також жіночу орґанізацію для допомоги в праці.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

II.

Перші люде — Гріх.

Перші люде звалися Адам й Ева — каже Святе Письмо. — Вони жили в Раю, себто в гарнім Божім саді. Не було там ніякого зла — ані слабости, ані журби, ані страху, ані смерти. Навіть звірі, що там жили, не ворогували з собою.

І хотів Бог від тих перших людей, щоби вони Його слухали, отже дав їм Приказ, дав Заповідь. Він сказав:

„З усіх дерев їджте овочі, а з отсего одного ні. Я так хочу".

Але Адам й Ева не послухали Бога — вони зїли заборонений овоч, і так проти Бога согрішили. За те Бог вигнав їх з Раю на широку землю, де мусіли за свій гріх терпіти. Тут вже були слабости, клопоти, смерть.

Найстарші сини Адама й Еви звались Каїн й Авель. Авель був добрий, щирий, а Каїн злий, лукавий.

Раз хотіли показати вони Богу свою щирість, отже приносили Богу жертву з того, що мали. Авель пас вівці, то вибрав найкращу вівцю — він не жалував. А Каїн вибрав найгірше збіжжа, бо жалував доброго.

Поставили вони з каміня два вівтарі (як столи), щоби на них спалити свою жертву.

І щож? Дим з Авелевої жертви йшов просто вгору, а з Каїнової стелився вдолину, бо Каїнової жертви Бог не любив — вона не була щира. Тоді каже Каїн до Авеля:

— Вачу, що мене Бог не любить, а лише тебе! — і тоді Каїн Авеля вбиває. (Бог і Каїна любив, але Каїн не любив Бога).

Тоді питає Бог Каїна: „Де брат твій?", а Каїн гордо відповідає: „А хіба я сторож мого брата?! — І тоді Бог прокляв Каїна.

Наука з усего того така:

Бог є Отцем всіх людей. Він всіх любить, але Він хоче, щоби люде Його слухали. Так покажуть, що вони Бога поважають і люблять. Вони можуть робити все, що їм не заборонено, але не повинні робити того, що заборонене.

Коли ж вони роблять наперекір Божій забороні, то Бог буде їх карати.

Таке було тоді, таке тепер, таке буде завсігди.

Це таке, як і в людськім життю. Коли діти поважають батька-матір, слухають їх, то батько-мати люблять своїх дітей. Тоді і родичам добре і дітям добре. Коли ж діти непослушні, тоді зле родичам і зле дітям. Родичі мусять злих дітей карати. Тай не тілько родичі, але і всі люде злих дітей не люблять. Бо хто може любити злого, непослушного, впертого, зарозумілого? Ніхто!

Перший нарід на світі.

Може хтось думати, що коли в Біблії про Адама й Еву говориться, то вони були Жидами. Але так не було.

Жиди повстали на світі коло 2000 літ перед Христом, коли на світі вже були ріжні народи. А повстали так:

З країни Месопотамії, в Азії, вийшов чоловік, Авраам, зі своєю родиною і пішов між чужі народи. Він жив там своїм життям, з другими народами не мішався, затримував там свою мову, свою віру, свої звичаї — і так з тої одної родини повстав жидівський нарід.

Отже ані Адам й Ева, ані Ной, за якого був потоп, до Жидів не належали.

ІСУС ПОСТИВ СОРОК ДНІВ.

Коли Ісус Христос охрестився, то пішов в пустиню, там постив 40 днів і молився.

Тоді приходить злий дух і каже Ісусови: „Ти зголоднів, отже переміни отсе каміння в хліб і наїджся". А Ісус говорить: „Не тілько хлібом, але і словом Божим живе чоловік".

Що Христос хотів тим сказати?

Хотів сказати, що хлібом буде жити лише тіло, а для людської душі, і для людського розуму треба іншої поживи. Треба розумної і щирої молитви, треба розумної і поважної думки, треба доброї науки, треба щирої волі.

Хто лише про тіло дбає, той подібний до звірів, які лише про своє тіло дбають, а про розум не можуть дбати.

А хто дбає і про тіло, і про душу — хто дає тілу такий хліб, якого йому треба, і дає души та розумові такого хліба, якого розум потребує, той доперва є здоровим, поважним і вартним чоловіком.

„ВІСТНИК" — ЩО ДАЛЬШЕ?

„Вістник почато видавати, як орґан Української Православної Церкви в Канаді. Така інституція, як Церква, повинна свій орґан мати.

Бо лише через свій орґан може Церква виявити загальний зміст своєї праці; через свій орґан може найскорше порозмітися з своїми вірними; церковний орґан показує дальшому світові, що наша Церква існує, та що вона робить.

Дальше — в церковнім орґані можуть вірні Церкви поділитися своїми думками одні з другими, оповісти, що в них є, чого нема; яка робота і як в них робилася, які були до того пляни, які способи.

Ще дальше в церковнім орґані обговорюються загальні церковно-релігійні, народно-культурні та загальні біжучі справи; зокрема справи дому, матері, дітей, виховання і ще багато всяких справ.

Церковний орґан видається найперше для членів Церкви і тому їх обовязок церковний орґан своєї Церкви мати в своїй хаті. Через нього вони будуть в постійній злуці з життям, працею і світоглядом цілої церковної орґанізації.

Однакож є ще і такі члени Церкви, що „Вістника" не читають. А як не читають, то і не знають всего того, що знають ті, котрі „Вістник" читають. Такі покищо стоять лише на церковнім порозі і їм не видно добре і не чути, що в Церкві діється. Тому вони не можуть бути великою силою в церковній праці. Вони ж надто мало церковні справи розуміють.

А є ще одно — такі мусять перед чужими людьми самих себе соромитися. От запитає їх чужий чоловік:

— Ти належиш до Церкви?

— Належу — скажуть такі відважно!

— А чи читаєш ти орґан своєї Церкви?

— Ні, не читаю — скаже той паленіючи.

— А я орґан своєї Церкви читаю — скаже чужий чоловік — бо ж він для мене видається; і тому я знаю, що моя Церква робить і що в моїй Церкві робиться. А ти небоже не знаєш! Такий з тебе член Церкви!

От що приносить байдужість до своїх справ!

Нині, коли 20 літ існовання „Вістника" кінчиться, треба подбати, **щоби не було ні одної української православної хати, де не було би „Вістника"**.

Хто ж має дбати? Всі православні! Хто „Вістник" читає і знає його вартість, нехай подбає, щоби його сусіди, його знакомі, його співгромадяне читали „Вістник" також. Того вимагає справа цілої церковної орґанізації. Тай особиста справа того, хто читає і хто буде читати — його самого, його дому, його родини.

Отже з 20-літтям „Вістника" треба це поставити собі за задачу.

ПЯТЬЛІТНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ „ВІСТНИКА".

З Катнайф, Саск.:

„Моя передплата скінчилась, отже посилаю 5 дол. на 5 літ. Не знаю, котрим я буду в ряду, другим, чи сотим. Піддержую думку п. Білінського, а як би назбиралось не 100, але 1000 і більше, то можна б мати тижневий „Вістник". Це моя думка і думаю, що багатьох. Отже тижневий „Вістник" і на лучшім папері — на такий заклик нехай скоро відзиваються. Ану, хто... сотий?

Я. Я. Федейко."

З Кадворт, Саск.:

„Каже п. Білінський в „Вістнику": „Маленьке діло на велику скалю", що він передплачує „Вістник" на 5 літ і закликає до подібного і других передплатників — щобя так „Вістник" міг друкуватися на ліпшім папери. Справді заклик гідний уваги!

Та питання, чи в цім военнім часі вдалось би видавати на красшім папері. Коби того паперу, що є, не забракло.

Та коли б можливо довести до того з ходом часу, щоби зробити „Вістник" тижневиком. Це вважаю ще важнішим, бо з ним і ми остілько поступили би.

Отже посилаю 5 долярів і стаю в ряди пятирічних передплатників. Дав би Бог, щоби маленьке розпочате діло дійшло до великого закінчення!

Ще скажу п. Білінського словами: Ану, хто третий, пятий, десятий, сотий!... Ану зробімо це мале діло великим! Тепер лекше за пятку, як 1937 було за доляра, отже покажімо свою свідомість!

Яків Кіндрачук."

З Веґревил, Алта.:

„Перечитавши Новорічні рішення п. Білінського в „Вістнику" з 15 січня, ц. р., посилаю 6 дол. на „Вістник", щоби папір був красший.

Николай Байдала."

З Портедж ля Прейрі, Ман.:

На заклик п. Білінського прислав п. Ів. Цуркан з Портедж ля Прейрі по 1 дол. передплати на „Вістник" для Ф. Паринюка, М. Гакмана, Г. Тарновецького і В. Паринюка, а також від себ 1 дол., отже разом 5 долярів.

ЩОБИ 19-ЛІТНІ ГОЛОСУВАЛИ.

В албертійськім парляменті поставлено внесок, щоби вік голосуючих зменшити з 21 на 19 літ. Значиться — щоби 19-літні могли голосувати. Мабуть не велика ріжниця була би, коли б стати на тім, що 9-літні, або 5-літні мали би право голосу. І з голосовання 19-літних треба сподіватися тільки добра, як з з`голосовання 9-літних. І як це пояснити? — Всі часописи щораз більше розписуються про молодечу злочинність, а в той час 19-літним давати право голосу...

„ВІСТНИК"
Український часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

Треба, щоби Українці всіх людей слухали, а свій розум мали. Коли до чужих прислухуватися, то наймудріших, а не агітаторів, та пропагандистів.

От казав Лорд Твідсмюр: Коли будете добрими Українцями, то будете добрими горожанами Канади... Розумний і великий вислав!

Але можна чути противні вислови — як: всі неанглійські народи мають перестати бути собою, забути все своє, а з них витвориться нова нація, досі небувала, яка буде мати всі добрі прикмети тих народів, з яких повстала. Це буде дорогоцінна „мозаїка", щось ідеальне...

Та коли думка про „мозаїку" є, то застановімось по практичному, в чого така мозаїка має створитися і як.

Берімо мову... Виходило би, що всі мови забудуться і з них повстане нова мова, мозаїковий жаргон... Але до того не йде. Ті, що мозаїку проповідують, стоять на тім, що мала би бути лише англійська мова, якою вона є, а не якась небувала досі мішанина. Отже мова відпадає.

Може пісні... Та хто коли, нащо, і кому буде українські пісні для широкого загалу переводити? І кому їх зміст буде зрозумілий і любий, крім Українців? Зрештою тут більше попиту є на „йоделінг" і „джез", ніж на пісні.

Може вишивки і писанки... Алеж і не всі Українки вишивають і писанки пишуть. А чужі. Хто з них схоче це робити, коли нині неробство стає ідеалом. Нехай фабрики роблять.

Може Церква увійде в „мозаїку", з церковними і домашними обрядами — з кутею, дідухом, колядами, паскою, писанками... Але ж до того треба, щоби Церква, як інституція, зниділа і розсипалася в руїни. Однакож Церква, це така справа, що або стоїть якою вона є, або цілком пропадає. Вона не є мертвим матеріялом, якого можна вживати до випадкової декорації.

Може наші страви... Алеж нині фабрики готовлять загибіль домашній кухни.

Може наше письмо.. Англійське, наше, жидівське змішаєсь в якесь небувале, нове... Ні! Письмо має бути англійське, з „спелінгом".

Таке з усім. Що є, те або буде дальше, або пропаде цілком, коли люде про нього не подбають. Ніяка „мозаїка" з того не вийде.

І ще не те... Нині в життю широкого загалу скоро поступає занепад культурний, занепад моральний, отже все йде не до ідеальної „мозаїки", але стрімголов поступає в долину. **І коли нині можна добрі прикмети життя затримати, то лише на основі цілої тої культури, що нарід має.**

Коли б комусь дійсно про „мозаїку" (ріжнородність і кольоритність життя) ходило, **то така мозаїка якраз тепер** існує. Доки є люде з своїми окремими мовами, піснями, звичаями, письмом, церквами, доти є мозаїка. Та нехай би нинішна ріжнобарвність життя зникла, а прийде сіра-пресіра буденщина й одноманітність. Так треба справу „мозаїки" розуміти!

Культура народу богата, сильна і цінна тим, що вложили в неї довгі ряди поколінь народу. Коли ж нарід позбудеться своєї предківської культури і нахапає кришок, що падають з чужих столів, то він буде „безбатченком" в повнім значінню слова, без своєї історії, без своїх предків, і без тих морально-культурних основ, які творять сильний і гідний людський характер.

Це будуть морально-культурні пролетарі. Таких на світі не допускають до високих і відвічальних становищ. Це ж люде без родинної і предківської традиції, а традиція в життю є великою цінністю для тих, що на тім розуміються.

Коли ж взяти загал, то стративши свій культурно-моральний ґрунт, він перемінить в матеріял податний для всякої агітації та пропаганди, матеріял для експериментів. Культурно - моральних прикмет він позбувся і в нього лишаєсь лише апетит на матеріяльні здобутки, якими демагоґи людей потішають.

Отже питання: чи для Канади такий матеріял дуже бажаний? Чи з нього вийде здоровому життю потрібне добро?

Чи не красше, коли люде людьми лишаться, якими вони є?

ХТО ПИСЬМЕННИЙ, ХТО НЕПИСЬМЕННИЙ.

Для застанови в пості.

Неписьменність вважаєсь в світі дуже низьким степенем культурности. Край, де є багато неписьменних, вважаєсь некультурним.

Властителі невільників дбали, щоби невільник не став письменним. (І несвідомі батьки не хотіли дітей до школи посилати). А про неписьменних взагалі говорили, що вони не знають ні „бе", ні „ме".

І коли неписьменний батько не подбав, щоби діти були письменні, то діти на батька нарікали ціле життя.

Але між давнійшими безшкільними Українцями були „самоуки" — себто такі, що без школи навчилися читати від сусідів, чи від знакомих. І ті самоуки були нераз письменнійші, ніж ті, що до школи ходили. Вони не примусом, але своїм завзяттям здобували науку; отже пильнійше дбали, багато читали і тому нераз були найсвідомійшими людьми в своїй громаді.

Та питання: Чи нині є неписьменні? Так, вони є!

Всі молоді Українці й Українки, які не вміють по українськи читати, є неписьменними. Вони письменні по англійськи, а неписьменні по українськи. Вони письменні для сусіда Анґлійця, а неписьменні для свого батька та матері. Неписьменні для свого дому і народу.

Такі скажуть: „Ніхто нас не навчив". Так! Але тепер питання: **„Чому ви самі не навчитеся?"**

Цілком неписьменному тяжше вчитися. Старшому неписьменному треба вчитися місяць (по букві на день), коли б подбав. **Однакож той, що вміє читати по англійськи, може за день, за два навчитися по українськи читати.**

Отже коли молодий Українець такого легкого свого письма не навчиться, **то чи можна інакше його звати, як недбалим, лінивий, недужкочим і некультурним?**

Бо коли можна навчитися англійського письма з таким тяжким „спелінґом", коли вчаться француського, **то чому не можна навчитися українського, що є найлекше на світі?**

Були на світі люде, що багатьох чужих мов без школи навчилися; що здобули великі науки без школи. Аджеж і нині є „кореспонденційні курси", де чоловік вдома вчиться, А між Українцями є випадки де 50 і 60 літні неписьменні люде навчилися українського письма. Отже чому молодий Українець, чи Українка не могли б його навчитися?

Вже дехто з Англійців звертає увагу на байдужих Українців. В наших руках є лист англійської учительки, **яка питає за українськими підручниками для себе самої, бо хоче навчитися українського письма, щоби опісля вчити українських дітей по українськи читати і писати.** Каже вона в листі, що українські батьки в її окрузі **недбалі**, не навчили своїх дітей українського письма і тепер діти української мови встидаються, а по її думці — діти повинні вміти і по англійськи і по українськи. (Лист вона писала до Інституту П. Могили, в Саскатуні).

А тепер коротко на закінчення:

Поки Піст, поки Великдень прийде, нехай батьки-матері подбають, щоби їх діти вміли по українськи добре читати і писати.

Окремо Українська Молодь, що по українськи неписьменна, повинна собі сказати, що вона **власними стараннями до Великодня навчиться добре українського письма.**

Між Українцями не повинно бути ані одного по українськи неписьменного!

Отже до праці! А пізніше напишіть в „Вістнику" про свій здобуток другим на науку.

КОНИК ВРАТУВАВ ЖИТТЯ.

Тома Грещем, визначний англійський купець і дипльомат, був сином бідної жінки, яка полишила його в полі, коли він був ще маленьким. І був би він там загинув, коли б не польний коник, якого Провидіння призначило, щоби він вратував дитину.

В місци, де полишена дитина лежала, почав коник так незвичайно цьвірінькати (як то коники цьвірінькають, чи цьвіркотять), що його цьвіркотання притягнуло в те місце старшого хлопця, де він побачив дитину і вратував її від смерти.

Коли опісля Грещем став відомий своїм купецьким таланом і набув великого значіння, як дипльомат, він взяв коника за свій родинний знак. Цей знак опісля давали на деякі визначнійші будівлі, щоби звеличати заслуги Грещема.

ЩЕ ХТОСЬ ЧУЄ.

Каже візник до подорожного:

— Бачите, отой кінь знає, коли я йому клену.

На те подорожний:

— Це знає не тільки кінь...

— А хто ще знає? — допитуєсь візник.

— Бог на небі знає!

І візник задумався. Бо йому ніколи і на гадку не приходило, що Бог чув його проклін.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

(1814—1861)

Багато було великих Українців, але ніхто не такий нам близький та відомий, як Тарас Шевченко. Він оден між всіма!

Та не диво. Він сам оден думав про те, про що всі Українці до нині нараз думають; бажав того, чого всі донині бажають. Журився, чим всі журяться. І для української справи віддав ціле своє життя.

Маємо 130 літ від народження Шевченка, а 83 роки від його смерти, однакож він всім такий відомий, наче б він нині жив між нами.

Такий він, такий його „Кобзар". Кілько разів ви не взяли би в руки „Кобзаря", а він вам однаково любий. Це не вірші — вам здається — не пісні, а щира мова чоловіка, який розказує вам, що в нього на души. Ось в тім ціла сила тих слів!

Навіть ті, що не люблять інших українських поетів, Шевченкового „Кобзаря" люблять і читають. Така в нім сила — в тім „Кобзарі!"

Слова, які Тарас присвятив Котляревському, до нього самого звернулися. Він писав:

Будеш батьку панувати,
Поки живуть люде,
Поки сонце з неба сяє —
Тебе не забудуть!

Отже тої безсмертности, якої Шевченко бажав Котляревському, удостоївся він самий.

Шевченко зробив для Українського Народу більше, ніж хто другий. Він пригадав всім забуту, але славну минувшину; він підніс їх людську гідність, яку чужі потоптали; він запалив огонь віри в українських душах, що „Встане Україна, світ правди засвітить, і помоляться на волі невольничі діти".

І ще більше. Він оден став на сторожі цілої народної справи, як Пророк великий, і голосом Народного Судді осудив ворогів України.

І таким він до нині зостався!

З Заслання до Петербурга.

В четвер 27 березня (с. ст.) 1858, в 8-ій годині вечером Шевченко приїхав до Петербурга, вертаючи з заслання. Зараз заїхав він до М. Лазаревського. Другого дня бачив Артемовського, а в 6-ій годині вечером пішов з Лазаревським до Толстих. Вони ж дуже клопоталися його визволенням.

Дочка Толстих, Катерина, згадує це так:

„Серце замирало ждучи Шевченка. Нарешті прийшов день, коли він мав прибути і в світлицю увійшов поет, з довгою бородою, з добродушною усмішкою, з очима повними любови і сліз".

— Серденята мої, други мої! — промовив поет і припав до рук графині.

„Я вже й не тямлю — каже Катерина дальше — що тоді було в нас: всі цілувалися, всі плакали, всі говорили."

А сам Шевченко каже про цю зустрічу:

— Ніхто і ніколи не зустрічав мене, і нікого і ніколи і я не зустрічав більш сердечно і більш радісно, як зустрілися ми з моєю святою заступницею і з графом Федором Петровичем. Зустріч наша була щирійша зустрічі кревняків. Богацько хотів я висловити їй (Толстій) і нічого не висловив. Фляшкою шампанського вина освятили ми наше святе, радісне побачення і в годині 8-ій розійшлися.

Шевченко й Олдридж.

Не всім відомо, що між приятелями Шевченка був також мурин, Олдридж.

В грудни 1858 р. приїхав до Петербурга славний театральний артист, мурин, Олдридж.

Грудня 29-го графиня Настасія Іванівна (Толстая) прислала Шевченкови картку з запрошенням:

„Будьте ласкаві, Тарасе Григоровичу, приходьте завтра до нас. В нас від 7 до 10 години буде читати Олдридж. Покличте Гулака і Куліша".

Тут знакомство його з Олдриджом. Та хоч Олдридж не розумів по українськи, ні по російськи, а Шевченко не розумів по англійськи, то за годину знакомства вони стали добрими приятелями. Дочки Толстих були для них переводчиками.

Щож їх вязало? Багато дечого! Оден артист і другий; оден син невільника і другий; оден чесна душа і другий. Тут вони без слів себе розуміли.

Нераз в Толстих Шевченко співав Олдриджови свої пісні, а Олдридж Шевченкови свої. А українські пісні Олдридж дуже любив. Деколи Олдридж з дочками Толстих заходив в гості до Шевченка. Також Шевченко намалював портрет Олдриджа.

Олдриджова гра в театрі робила на Шевченка таке враження, що він в захоплюнню деколи робив галас на цілий театер.

ВИСКАЗИ З ШЕВЧЕНКА.

Було колись — в Україні
Ревіли гармати,
Було колись — Запорожці
Вміли панувати!
Панували, добували
І славу і волю —
Минулося: осталися
Могили на полю!

(Україна)...
Обідрана сиротою
Понад Дніпром плаче,
Тяжко-важко сиротині,
Та ніхто не бачить,
Тільки ворог, що сміється...
Смійся лютий враже,
Та не дуже, бо все гине —
Слава не поляже!
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі —
Чия правда, чия кривда,
А чиї ми діти.

Оттаке то! А що робить?
Журба не поможе.
Хто ж сироті завидує —
Карай того Боже!

(Журба Шевченкова на чужині):
Я й тут чужий, одинокий...
І на Україні
Я сирота, мій голубе,
Як і на чужині.
Чого ж серце б'ється, рветься?
Я там одинокий!...
Одинокий?... А Вкраїна!
А степи широкі!
Там повіє буйнесенький,
Як брат заговорить,
Там в широкім полі воля,
Там синєє море
Виграває, хвалить Бога,
Тугу розганяє;
Там могили з буйним вітром
В степу розмовляють.
Полетів би я, послухав,
Заплакав би з ними...
Та ба! Доля приборкала
Між людьми чужими.

Не смійтеся, чужі люде!
Церква-домовина
Розвалиться, а з під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти.

УКРАЇНА НЕ Є „ОКРАЇНОЮ"

Хто шукає в англійських книжках за Україною, той часто знайде, що **„Україна значить: бордерленд"**, себто пограниче, чи смуга землі попри чужу землю.

Не треба й доказувати, що таке пояснення противиться здоровому розумови, бо як може нарід звати свою землю пограничем чужої? Чому в нього чужа земля мала би бути важнійшою, ніж його власна?

Інша річ що Москалям було на руку звати Україну „окраїною" — пограничем, себто тим, що в Англійців „бордерленд". Тим хотіли вони зменшити значіння України.

Та вернімось до 16-го століття.

Тоді, бо 1556 р. почали в Пересопниці, на Волині, в тамошнім монастирі, переводити Євангеліє на зрозумілу людям мову, і перевід закінчили 1561 р. І те Євангеліє звуть **Пересопницьким.**

Інтересне, що в згаданім Євангелію повторюєсь багато разів слово „україна". Ось приміри:

1. І переїхали до **україни** Гадаринської... — Лука 8: 26.

2. ...которії в середині его (Єрусалиму), нехай вийдуть, а которії на **украінах** — нехай до него не входять. — Лука 21: 22.

3. І пішло тое слово аж по всей Юдеї о нем і по всіх **украінах.** — Лука 7: 17.

4. І вишла о нем повість по всей **україні.** — Лука 6; 14.

5. І ходил по всей **україні** Йорданськой проповідуючи крещеніе. — Лука 3: 3.

6. І плинул до **украін** Далманутских. — Марко 8: 10.

7. Вишол з Галилеї і пришол в **украіни** юдейськія по оной (другій) стороні Йордана. — Марко 10: 1.

Переводчики переводили на мову народну (крім деяких слів), отже бачимо, що в 16-ім столітті нарід під словом **„україна"** розумів: сторону, область, край, країну, околицю, землю, що творить сама собою якусь цілість; що замикається в своїх власних межах. Отже цілком не те, що „пограниче-бордерленд", але самостійна країна.

(Наведені приміри взяті з книжки Сергія Шелухіна „Україна", — Прага 1936-7).

Виходить, що „україна" повстало з „країна" (земля, край). Початкове „у" додано для лекшого вимову.

Ці відомости можуть придатися тим, що схочуть чужим людям значіння назви „Україна" пояснити.

К. П.

ЯК ВІРИТЬ СТАЛІН.

Визначний кореспондент, Дюранті, що перебуває тепер в Ванкувері, оповідає, що говорячи з Сталіном запитав, чи Сталін вірить в Щастя (призначення). В відповідь Сталін загремів:

— Чи ти думаєш, що я стара грузинська баба?!... Я не вірю ані в Бога, ані в чорта. Нема неможливого для людської волі.

ЯК ЧОЛОВІК НА ВЕЛИКДЕНЬ ОРАВ

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Було це дуже давно в однім селі на Україні.

Жив бідний чоловік, що мав лише невеличку нивку. От така вона була, що за пів дня, тай зорати можна. А може пів дня тай ще трошки, але на цілий день не буде.

А що своїх коней не було, то просить він сусідів:

— Дайте мені коней та плуга, хочу нивку зорати.

— Е! — кажуть всі — треба перше своє зорати. Весна йде, то нехай росте. Прийдеш пізніше.

Приходить він пізніше і знов те саме — ще своєї роботи не покінчили.

На людських полях вже починає все рости, а його нива ще не зорана.

А мав той бідак брата — богача. Там і коней багато, і плугів, і наймитів. Отже йде він до брата.

— Позич — каже — коней та плуга, хочу нивку зорати.

— Прийдеш пізніше...

Прийшла Великодна Субота. Тоді вже люде важні роботи кінчать, бо до Великодня готуються.

— Позич вже нині — каже бідак братови — ти ж нині не ореш.

— Нині не дам — каже богач — нехай худібка відпічне. Прийди завтра, завтра дам.

— Але ж завтра Великдень...

— Ну, як хочеш. А нині не даю.

Зажурився бідний. Бо і як це може бути, щоби на Великдень орати. Люде будуть в церкві „Христос воскрес" співати, будуть тішитися, а він буде орати. Хіба ж він гірший від усіх?...

Думав він, думав, та не видумав нічого. Аджеж і про хліб треба дбати. Не зоре, не засіє, то і хліба не буде. Нехай Бог простить!

Рано-раненько пішла жінка з дітьми до церкви, понесла Паску святити. Тай яка в бідного Паска. Але всеж треба. А чоловік пішов до брата, взяв коні з плугом і йде на поле.

А ранок гарний-прегарний. Золоте сонічко ледви сходить, трава зеленіє, а на траві роса блищить, як дорогоцінні камені. Жайворонки вже давно повставали — мабуть, і в них Великдень — і так гарно співають, як ще ніколи. А люди коло церкви — всі гарно прибрані, веселі і дякують Богу, що дозволив їм святого Великодня дочекати.

Вийшов бідак на ниву, заставив плуг в скибу. А дальше виняв з кешені огарок свічки, що лишився від Святої Вечері, поставив на гриділь плуга, засвітив. Нехай хоч та свічка буде йому пригадувати, що він ніби з людьми в церкві; що в нього таки Великдень. А там і каже:

— Ну, коники, будемо орати. Щож зробимо? Нині і ви повинні би з людьми святкувати, це і для вас повинен бути Великдень, а не тільки для людей. Все повинно нині тішитися. Та що ж... Ніхто не хотів мені помогти перед Великоднем. І Милосерний Господь знає, що не міг я собі порадити... Крайся свята земле, крайся!... І тобі тяжко розкривати свої груди в таке велике Свято...

Ще подумав він, а там каже:

— Не можу я з людьми похристосуватися, то хоч з вами, бідні коники, похристосуюсь.

І перехрестившись каже:

— Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воскрес!

Ще він не докінчив слова, як чує в відповідь:

— Воістину воскрес!...

Здивувався чоловік, глянув, аж тут сивий, поважний дідусь побіч нього.

— Що це ти робиш чоловіче в таке свято? — каже він — ти орати вийшов?

— Ох, дідусю — говорить чоловік — не хотів я, та мушу. Просив я людей, щоби мені помогли, та ніхто не хотів. А це оден одинокий день, коли я можу поле зорати.

— А чиї це коні? — питає дідусь.

— Мого брата.

— Добре! Господу Богу подобалося, що ти навіть в таких клопотах не забув за великий Святий день. Отся свічка, що ти нині засвітив, це твоя щира душа і Господь її побачив. Отже не журись! Лишай все тут і йди до церкви. Я за тебе все зроблю.

— А потім знов прийти? — допитується чоловік.

— Можеш прийти. Та перше зїдж святої Паски, а тоді прийди і подивися.

І весело і сумно було бідакови в церкві. Вже він так поза людьми ховаеться, щоби богатий брат його не побачив.

Та от вже люде з церкви до дому розходяться. Прийшов богач до дому і здивувався, що його коні і плуг вже вдома.

— Не може бути — каже він — щоби брат свою ниву вже зорав. Це мабуть він з дороги вернувся. Святим хоче бути, то побоявся в свято працювати.

А тут ще й жінка говорить:

— Що це чоловіче, що твій брат пішов орати, а я його в церкві бачила.

— Ну, нехай! — каже богатий брат — а я опісля піду і подивлюся на його ниву.

Зїв бідак свяченого, яке там в нього було, і йде на поле. Хто знає, як там воно... Коби хоч коні застав, треба ж їх до брата загнати.

Та якже він здивувався, коли побачив, що його нива не тільки зорана, але і засіяна. Тай не тільки, що засіяна, але вже і зеленіється. Тай ще як! Людські ниви зелені, як хто рано посіяв, а його зеленіща за всі.

І дивно стало чоловікови.

— Може це мені сниться — думає він — може воно не так. Пробуджуся, а моє поле цілком не зоране.

Та як розглянувся, то бачить, що це не сон, а дійсність. Став він тоді на коліна і каже:

— Дякую Тобі Господи Святий, що Ти не полишив мене в моїм горю...

І помолившись, пішов він до дому дуже радий.

А вже як розказав все жінці, так вона і вірити не хотіла. Деж коли таке на світі бувало, як він оповідає!...

Не забув за братове поле і богатий брат. Зївши свяченого він ще заснув собі півтори години, а тоді вже вибрався подивитися на братове поле.

Приходить і здивувався. Нива не тільки що зорана, але на ній вже росте — тай як росте! Навіть на богачовім поли нігде такого гарного збіжжа нема. А тут густе, велике, аж врунилося. (Руно — вовна на вівци. Про збіжжа, що підростає, кажуть: „Як руно", себто густе, збите; ще кажуть: „Врунилося" стало густе).

Завидно стало богачеви і каже він:

— Це він мабуть зорав і засіяв скорше ніж усі, а до мене заходив лише, щоби мені клопіт робити. От який він поганий!

Коли він це говорить, аж тут стає перед ним старий дідусь і каже:

— Ти на Великдень казав братови орати? Ти в таке розкове Свято святу землю казав плугом краяти? Жалував ти на оден день помогти братови? І за те кара тобі від Господа: будеш тепер орати ціле життя! Будеш копати в темноті і світа Божого не побачиш ніколи!

І дідусь зник.

А богач перемінився в крета (кертицю) і риє він землю ціле життя та від сонячного світла ховається. Така йому кара від Бога!

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Геллак, Минн.)

В суботу, 5-го лютого, 1944 р., члени укр. прав. церковної громади зійшлися вечером, щоби вшанувати 25-літній ювілей подружжа невтомних працівників у нашій громаді п-тва Антона і Елени Кирилюків. Господарем свята був п. Н. Кирилюк. Коли була приготована перекуска сестрицями при нашій церкві, тоді відспівано „Щасливий чоловік", опісля п. Ів. Пастух провів молитву. По молитві почалася перекуска, а тим самим програма свята.

Першим промовцем був п. І. Пастух. Він від громади св. Івана побажав ювілятам всего добра, та кріпкого здоровля і многих літ. Відтак переповів в короткі невтомну працю наших шановних ювілятів, п-ва Кирилюків. За ініціятивою п. А. Кирилюка заснувалося в нашій кольонії релігійно Просвітне Т-во 1927 р. а 1937 р. це товариство купило церковний будинок; до цего купна приложив багато труду шановний ювілят, будучи в той час секретарем товариства. Також шановні ювілянти зложили поважну суму грошей на Фундаторський дар.

Отже за цю працю ми члени громади зійшлися, щоби хоч вчасти винагородити ювілятів. При цім п. В. Загарія, шваґер ювілятів, вручив скромний дар від присутних на цім святі, при співі „На многі літа".

Відтак п. Никола Кирилюк, стриечний брат ювілятів, сказав від себе пару слів, аби представити вкоротці, як то наші ювілянти виховали своїх дітей, всіх, крім маленького ще Ореста Евгена, посилали до університету, де вони успішно переходили іспити, лиш одному ця війна не дала докінчити студій...

Тепер п. Н. Кирилюк, покликав до слова всіх присутних по черзі, котрі від себе складали шановним ювілятам щирі побажання.

Після цего шановний ювілят п. А. Кирилюк щиро подякував всім за милу несподіванку. Він говорив зі зворушенням і обіцяв, що на дальше буде старатися працювати в громаді, наскільки сили і обставини йому позволять, як також побажав від себе і родини всім присутним щасливих і многих літ, в українському народові, щоби якнайскорше став вільним господарем на своїй землі.

На закінчення п. І. Пастух попросив шанов. ювілятів, щоби позволили зарядити збірку на видавничий фонд наших невтомних працівників на церковній і на народній ниві, а це Вістник і Український Голос, на що шан. ювілянти радо згодилися.

На видавничий фонд зложили слідуючі: Шанов. ювілянти п-тво А. і Е. Кирилюки 5 дол.; по 1 дол.: п-тво Ів. і В. Борденюки, Н. і Д. Клими, Н. і Т. Кирилюки, М. і А. Демлинишині, С. і Т. Кочмани, В. і Д. Загарія, П. і М. Пастухи, Ів. і А. Пастухи і $1.10 дрібні датки.

Щире Спасибіг жертводавцям, а шановним ювілятам хай Господь подасть в щастю, здоровлю і добробуті дожити золотого ювілею.

Також на цім місци щира подяка сестрицям за їх труд відносно цього свята.

Іван Пастух.

СТЕПАН КУДРИК.

(Посмертна згадка).

З понеділка на вівторок, в 7-го на 8-го лютого, 1944, помер в Толстой, Ман., Степан Кудрик, в 45-ім році життя. Він останніми літами пославбовував, а рік тому був навіть поважно хорий, однакож коли брати назагал, то його рухливість і заінтересовання громадськими справами не допускали підозріння, що невдовзі можна йому смерти сподіватися. І якраз через та вістка про його смерть настільки більше вразила всіх, хто його знав.

До Канади покійний приїхав з родичами на 5-ім році життя, з села Цеброва, Тернопільського повіту в Галичині, в околицю Толстой (тоді Оверстон). Ходив до школи в Брендоні, в Виннипеґу, в Саскатуні (перебуваючи в інституті П. Могили). Опісля довго учителював в кількох школах в Саскачевані (в околиці Вонда, Бюкенан і др.), а також якийсь час в Манітобі. Останніх кілька літ перебував між своєю ріднею в Толстой, де окремо багато уваги присвячував хемічним дослідам і винаходам.

Позатим живо інтересувався місцевими громадськими справами, брав участь в них, наскільки міг, а також був секретарем місцевого відділу Взаїмної Помочі. Принагідно дещо компонував до поміщення в „Українськім Голосі".

Сам був нежонатим. Рідні по нім зосталися: мама, Марія, 84-літна (в Толстой); три брати: Василь (укр. прав. священик), Микола (в Толстой), Гриць (в Вимар, Саск.); дві сестрі: Катерина Ковальчукова (в Толстой), Настуня Забродська (в Ленсінг, Міш., Зед. Держави).

На похороні були всі згадані крім сестри Настуні. Ще був свояк Петро Калушка, з Виннипеґу, та колишній добрий сусід Павло Дітковський з жінкою, з Сновфлейк, Ман.

Похорон відбувся в четвер 10-го лютого. І хоч день був досить морозний, людей на похороні в церкві було багато. Похоронне Богослуження правив свящ. Петро Ґліцький, дякували М. Жулковський та П. Калушка.

Після похорону був обід, та через зимно, а вчасти віддаль, на обіді було менше людей, ніж могло би бути. І тут о. Ґліцький підніс справу пошанування памяти покійного жертвами на загальні справи, отже зло-[illegible]

По 1 дол.: Свящ. В. Кудрик; по 50 шт.: Н. Касіян, Павло Дітьковський, Надя Дітьковська, Анна Колодзінська, М. Кудрик; по 25 шт.: П. Калушка, о. П. Ґліцький, І. Назаревич, Дир. Подольський, Р. Назаревич, Ганущак, М. Данилейко, Тетяна Касіян, В. Арсеній, Г. Кудрик, В. Ковальчук; по 10 шт.: Древняк Марина; по 5 шт.: Борис Назаревич. Без зазначення імен $1.60. Разом 8 долярів. З того 4 дол. на фонд „Вістника", а 4 дол. на фонд Церкви.

Так відійшов від нас той, що дожив лише середного віку; той, кому справи, якими всі клопочуться, були близькі і він ними клопотався. Та видно, що так було йому призначено, як сталося.

Отже нехай спокійно в Бозі спочиває! —

Вічна Йому Память!

НА МОГИЛУ МОМУ БРАТОВІ СТЕПАНОВІ КУДРИКОВІ.

Не можу, мій Брате,
Не можу прибути,
Хоч рада б на крилах
Туди полинути.

Хотіла б, та годі —
Далеко від тебе,
Прийми ж цей дарунок
Від рідні і мене.

Маленький дарунок,
Та нехай він скаже,
Як жаль мені брата,
Що він в гробі лаже.

Нехай же земниця,
Де ти будеш спати,
Буде тобі легка,
Сердешний мій брате!

Ленсінг, Міш.
9 лютого, 1944. Сестра Настуня.

З цим віршом сестра Настуня (Забродська) передала також 10 долярів для Українського Голосу, як квітку на вічний спомин по своїм покійнім братові Степанові.

В.

НЕСПОДІВАНКА В ЧЕСТЬ П-СТВА Г. ФАРИНІВ.

(Едмонтон, Алта.)

При кінци грудня панство Григорій і Осипа Фарина перебралися з місточка Елк Пойнт до Едмонтону, де п. Фарина занив нову посаду в своїй праці як секційний формен для Канадійських Національних Залізниць. На 15-го січня приїхали до Едмонтону панове М. Садовий, М. Стасюк і П. Мороз, як репрезентанти співробітників п. Фарини в його бувшій дивізії, щоби зробити несподіванку йому і його дружині. Свою ціль вони достаточно викон-[illegible]

По перекусці делегати по черзі висловлювались про заслуги п. Фарини, як довголітного секретаря-касієра Братства Залізно-Дорожних Робітників в дивізії Ст. Пол. Після цього п. П. Мороз, як голова Братства, передав гарний дарунок панству Фаринам від членства. При цій нагоді п. Мороз не забув за нашу пресу, бо заапелював до присутних, щоб склали свої жертви на Український Голос і на Вістник. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Гр. Фарина, Мих. Садовий, Ман. Стасюк, П. Мороз, пані Анна Мороз, Л. Фарина, пані Наталка Фарина; по 50 шт.: П. Ісаєнко і пані Осипа Фарина. Дрібними $1.35. Разом $9.35. Рішено розділити цю суму так: $4.70 для Українського Голосу, а $4.65 для Вістника.

Присутний.

ЖЕРТВА НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Кирклен Лейк, Онт.)

Дня 25 грудня, 1943, панство Черепахи гостили у себе своїх односельчан зі Содборі, Онт., та з Руан, Кве. Також з цеї нагоди запросили на гостину своїх приятелів і сусідів. Гостина відбулася дуже весело і примірно. Весела була тому, що тут знаходилися люди в більшости з одного села, як рівнож і свояки, а також деякі не бачилися 15 років. А що до примірности то вже само собою посвідчить, що люди зійшлися свідомі себе. Бо не скінчили на тім, щоб наїстися, напитися і весело погуторити, але між веселими розмовами і жартами застановилися над поважною справою. Пан Кудловський забрав слово і завізвав присутних, щоби зложити жертву на Духовний Семинар, котрий мається тепер започаткувати, від чого не сміє відмовитись жаден щирий українець і українка. Присутні віднеслися до цего щиро. Жертви зложили слідуючі:

По 5 дол.: Никола Кудлай (з Содборі); по 1 дол.: Мих. Кудловський (з Содборі), п-ство Ставничі (з Руан, Кве.), п-ство Борискевичі, п-ство Ґрошок, п-ство Друлі, п-ство Черепахи, і П. Пелешок. Разом 12 дол. Всім жертводавцям складає щиру подяку

Гість.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Ошава, Онт.	$5.75
Ню Торонто, Онт.	3.75

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Саскатун, Саск.	29.46
Ст. Джулієн, Саск	5.97
Тернопіль, Саск.	7.35
Єллов Крік, Саск.	4.50
Вакав, Саск.	3.80
Кадворт, Саск.	3.60

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

ВИННІПЕҐ, МАН.

По 5 дол.: Ілія Симчич

По 3 дол.: Я. Богоніс, О. Назаревич

По 2 дол.: Андрій Павлик.

По 1 дол.: Пані Медведюк, пані Гамулка, пані Попович, Гр. Буґера, Марія Романюк, Г. Іляюк, Манчуленко, М. Стечишин, Ольга Данилюк, пані Тасьна, Марія Кадась, П. Олійник, В. Волошин, Я. Колтек, Катерина Гомик, Е. Білінський, М. Бойчук, о. І. Дмитрів, Г. Маріян, Анастасія Гарасимик, Н. Гаврисішин, Д. Ковальчук, І. Давидюк, Я. Магер, Д. Палагнюк.

По 50 шт.: З. Пиляпець, пані Галюк, М. Бегус, П. Вининчук, Т. Скінтей, П. Гузик, П. Тупило, Василина Котик, Анна Школьна, В. Сарчук, Наталя Войшіховська, Стефанія Мулявка, Н. Н.

По 45 шт.: Марія Дарій.

Дрібними жертвами (по 35 центів і менше) $2.75.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

ГУДІВ, САСК.

По $1.50: М. Бурак.

По 50 шт.: Н. Мишнтюк, П. Гребенюк.

По 30 шт.: П. Стойко.

Дрібними жертвами (по 25 шт. і менше) $2.75.

ФЕНВУД, САСК.

По 1 дол.: М. Пилипів.

По 50 шт.: В. Терлецький, А. Гавилович.

По 35 шт.: М. Галик.

Дрібними жертвами (по 25 центів) $1.50.

АРІТУНА, САСК.

По 1 дол.: І. Бурячик.

По 50 шт.: В. Смицнюк, Ю. Спільчак, А. Дучишин, О. Коваль, Н. Лесько, Ф. Савчук, В. Качмар, І. Павлюст., С. Ригус, С. Ткач, М. Кривий, М. Бойда, К. Лицюк, В. Чайка, А. Лешкевич.

По 25 шт.: Галя Козій.

ВИШАРТ, САСК.

Загальна збірка [illegible]

РІДЖАРІНА, САСК

По 1 дол.: В. Веселовський.

По 50 шт.: Е. Чорнейко, пп. Юзик, Мойсюк, Швець, Сенюк, Тетевич, Сиринк, Гаврилюк, Ґреґорій, Масиник, Марчук, Кушнір, Корпан, Буч-[illegible]

По 40 шт.: Щупенюк.

Дрібними жертвами (по 30 центів і менше) $1.80.

МЕЛВИЛ, САСК.

По 50 шт.: В. Самборський, Я. Вівчар.

Дрібними жертвами $3.00.

КАҐВИН, АЛТА.

По 1 дол.: П. Рахміструк.

По 50 шт.: В. Палагнюк, Н. Середак, А. І. Андрюк, П. Мельник.

По 35 шт.: І. Бідняк, Ґ. Керейчук, пані Спредборо.

Дрібними жертвами (25 шт. і менше) 8.65.

ВИЛЛИНҐДОН, АЛТА.

Загальна збірка	9.10

ЛУЖАН, АЛТА

Дрібна збірка	4.35

ПЕНО, АЛТА.

Загальна збірка	11.00

ЗБІРКА о. І. ҐИКАВОГО.

ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: М. Веньґер, К. Найдюк.

По 50 шт.: В. Рихлівський, пані М. Зелінська, Ф. Даньковнч, С. Чура, І. Майданюк, М. Антонишин, М. Лисий, Ф. Денкович, О. Паскалюк, І. Ландяк.

По 45 шт.: В. Пірістий.

По 40 шт.: М. Боднарчук, І. Воронкевич.

Дрібними жертвами (по 35 шт. і менше) 2.60.

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: пані М Шелепюк, С. Ґельмич, Д. Кучмей

По 50 шт.: З. Вишнівський, С. Черешньовський, Н. Стенцер, І. Гайовський, пані М. Івахова, М. Кохалик, В. Ткач, І. Вийванко, Ф. Ємчук, Н. Бучма, Ю. Марадин, Д. Глухенюк.

Дрібними жертвами (по 30 шт. і менше) 1.85.

ЗБІРКА о. Є. УЛЯНА.

По 1 дол.: Лев Сабат (Тиндал), Іван Буґера (Дуфрост).

По 60 шт.: Марія Денисюк (Папаар Парк).

По 50 шт.: К. Гнатюк (Тиндал), К. Щиґельський (Ривертон), М. Юрченко (Ривертон), Микола Дирбавка (Дуфорст).

Дрібними жертвами $20.65.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Загальна збірка	$10.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

Загальна збірка в окрузі Йоктон-Канора — $35.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

ТЯЗІВ, САСК.

По 50 шт. К. Ґондзоль.
Дрібними жертвами 2.75.

РАМА, САСК.

По 1 дол.: Укр. Прав. Церква, М. Ревуцький.
По 50 шт.: Я. Гладій, А. Овчар.
Дрібнішими жертвами (35 шт. і менше) $2.10.

КЛЕЙР, САСК.

По 1 дол.: Г. Зозуля.
По 50 шт.: П. Чорний, В. Палатюк, О. Палатюк, Ф. Волощук.
По 35 шт.: М. Комарніцька, М. Тхоржевський, С. Ганькевич, Д. Байта-[illegible]
Дрібними жертвами (30 центів і менше) $7.10.

ВИМЕР, САСК.

По 1 дол.: Церковна громада, І. Шмельський, Г. Кудрик, П. Стрілець, Т. Кськоднина, М. Федак.
По 50 шт.: І. Кліш, Н. Франко, М. Охітва.
По 35 шт., М. Стрілець.
Дрібнішими жертвами $2.00.

ФОСТОН, САСК.

По 1 дол., Н. Кремановська.
По 50 шт. П. Мелещук, І. Стронський.
Дрібними жертвами — $3.25.

ЗБІРКА о. Т. М. КІСЛЮКА.

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

По 50 шт.: Г. Черепаха, М. Ґрошок, М. Друль, М. Бориськевич, М. Балан, С. Білий, В. Ґеник, М. Антонюк.
По 35 шт.: Р. Дуппло, С. Янко, М. Галушак, М. Радул.

СОЛБОРІ, ОНТ.

По 50 шт.: І. С. Стадник, В. Фесик,
По 40 шт.: Дм. Петращук.
По 35 шт.: Ю. Тхір, І. Щербій, Дм. Панчук, С. Попюк, І. Наврон, Н. Слободян, П. Неврон, пані Шкрабик, пані Яворська, Муза, (безіменна) Фрола, А. Войтович, Н. Трифоненко. Іван Мартин.
Дрібнішими жертвами — $1.15.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИЩИНА.

СІЧ, МАН.

По 1 дол.: Ст. Мануляк, Вас. Маціовський, Мих. Мануляк, І. Мануляк, І. Сторожук.
По 50 шт.: Вас. Гнатів, Ів. Процак.
По 30 шт.: Мих. Цитульський.
Дрібними жертвами — 73 шт.

СЕНЗІ ЛЕЙК, МАН.

По 1 дол.: Ф. Мущій, Р. Пиньота, А. Василенко, Ст. Навальковський, І. Федорків, Д. О. Лідик.
По 55 шт. - пані Залещук.
По 50 шт.: Н. Лесюк, Ст. Думанський, пані Яковенко, П. Домащук, Ст. Сторожук, М. Сторожук.
По 35 шт.: А. Матвійчук, пані П. Ярич.
По 30 шт.: Н. Солоничний.
Дрібними жертвами — $2.25.

ВИСТА, МАН.

По 1 дол.: пані В. Вовк, П. Старенький, М. Гіщь, Я. Войчишин, М. Бевза, С. Матіешин, К. Білінський, В. Ничак, А. Білінський.
По 50 шт.: Олекса Яник.

РОСБОРН, МАН.

По 1 дол.: І. Микитюк, І. Ковальчук, І. Баранецький, Г. Гладій, Д. Гладій, Д. Ольшевський, А. Калинюк.
По 50 шт.: І. Скоморовський, Сестриці, Мих. Малинр, Гр. Солтус.
По 46 шт.: пані Солтус.

По 30 шт - Федь Бельбас.
Дрібнішими жертвами — $1.65.

МЕНЗІ, МАН.

По 50 шт. І. Скоцелас, М. Розлеба, П. Друль, О. Друль, П. Друль.
По 50 шт.: Ів. Друль.
Дрібнішими жертвами — $2.05.

ЕНГУСВИЛ, МАН.

По 1 дол.: С. Вовк, Ів. Балакунець, В. Гута, Дм. Сабецький.
По 50 шт.: Н. Галяк, П. Гасюк.
Дрібнішими жертвами — $1.20.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІЩКЕВИЧА.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

По 1 дол.: М. Зюбрак, П. Сарабін, М. Савіцька.
По 50 шт., А. Байда, С. Лущюк, Т. Бабський, Т. Пазюк, Т. Павлишин, А. Щелефонтюк, М. Дах, О. Фучко, В. Щелефонтюк, Г. Лукащук, Т. Бартко, Т. Жутаевич, К. Сліпчук, І. Дігнерис, О. Бендас, І. Марковський, І. Боклащук, І. Пенев, Т. Паскарук.
По 35 шт: Ан. Марусяк.
По 30 шт.: П. Гучковський, П. Настюк.

СЕМБУРГ, САСК.

По 50 шт.: Г. Паскарук, В. Чубай, І. Лабюк, О. Глина, П. Джаман, Н. Ковалюк.
По 40 шт.: І. Слаквенко.
По 35 шт.: М. Калиновський, Н. Косован, К. Косован, Г. Джаман, Л. Копенко, Я. Олексій.
По 30 шт.: Н. Паскарук, С. Репула, І. Старчук, А. Кляц, М. Ковалюк, М. Андрусяк, Ёлис. Лабюк, В. Косован, С. Горячка, Т. Воронюк, Церква, М. Олексюк.

ШИПМЕН, САСК.

По 1 дол.: М. Кучірка.
По 50 шт.: Ю. Костишюк, І. Ковач, А. Присяжна, Н. Запаринюк, Н. Крайняк, Д. Ковалюк, М. Олійник, В. Боднарчук, пані В. Боднарчук, Вас Копач.
По 40 шт: М. Калин, Д. Ткачик, В. Запаринюк, М. Запаринюк, С. Гло-[illegible]
По 30 шт.: І. Калин, А. Калин, М. Ткачик.

[illegible]

ЗАХАР БЕРКУТ

ПЕРШИЙ РАЗ ВИДАЄТЬСЯ ПО АНГЛІЙСЬКИ.

Хто знає повісти й оповідання Івана Франка, той певно знає і повість **Захар Беркут**; а коли не знає, то повинен з цею повістю познакомитися. — Та важне, що ця повість виходить тепер **по англійськи** в перекладі Теодосії Бореської.

Зміст повісти, це змальовання українського життя в Карпатах в 13 столітті, коли нарід мусів оборонятися і перед Татарами і перед захланністю упривілеєованої кляси. Тут бачимо, що значить здоровий розум народу, його кооперативна праця, його витревалість і посвята. Є там ідеальні примірн, що і нинішньому життю можуть придатися. — **Ціна книжки $2.65.** — Замовляйте в книгарнях, або від:

Teodosia Boresky
380 Ferry St., New Haven, Conn.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Ковалищина
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Сенді Лейк (Сповідь)
20 Понеділок — Сенді Лейк (Сповідь)
26 Неділя — Енгусвил (Сповідь)

[illegible]

2 Неділя — Виста (Сповідь)
7 Пятниця. Благовіщення — Січ (Сповідь)

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Грицини.
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Саскатун, Ст Джулієн
26 Неділя — Вавав, Мічем.

КВІТЕНЬ.

2 Неділя — Саскатун, Елов Крік.
7 Пятниця — Благовіщення — Смитс — Тернопіль.
9 Цвітна Неділя — Кадворт
12 Стр. Середа — Ванав (Сповідь)
13 Страстний Четвер — Ст Джулієн (Сповідь) Год. 4 по обіді Страсти.

Адреса: Ванав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Смокі Лейк
26 Неділя — Радвей

КВІТЕНЬ:

2 Неділя — Тудор
По полудні Вечірня і сповідь — Беліс.
3 Понеділок. Св. Якова — Беліс.
6. Четвер. 7 год. веч. св. Сповідь. — Калмар.
7 Благовіщення Пр. Бог. — Калмар. 6 год. веч. Вечірня і св. Сповідь Торсбі.
8 Лазарева Субота св. Літургія, а вечером Сповідь — Торсбі.
9 Цвітна Неділя — Торсбі.
13 Вел. Четвер, зрана сповідь, С. Б., 3 год. попол. катехизація з дітьми, 7 год. веч. Страсти — Еґрімонт.
14 Вел. Пятниця; винос Плащениці — Еґрім[illegible]
Свячення пасок год. 4 по пол. — Торсбі; 6 год. — Калмар.
15. Вел. Субота. Св Сповідь, С. Б. і свячення пасок — Візел Крік.
Свячення пасок 1 год. попол. — Осетия; 2 год. Ворспайт; 3 год. Радвей; 5 год. Ланюб; 6 год. Тюдор; 7 год. Торгілд (в хаті п. Яхимця); 8 год. вечір Еґрімонт; 9 год. веч. Коронадо (в хаті п-ва Піхотів); 10.30 в ночі — Федора.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Борджіс
26 Неділя — Бюкенан

КВІТЕНЬ.

2 Неділя — Клейр
7 Благов. Пр. Бог. — Дробот
9 Неділя — Вимер

Адреса Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гігейного
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Роза
22 Середа — 40 муч. — Селькірк
26 Неділя — Сірко

КВІТЕНЬ:

1 Субота — Вайта
2 Неділя — Арбакка
7 Пятниця. Благовіщ. — Ґардентон.
9 Неділя Цвітна — Пембіна
12 Середа — Толстой
13 Четвер — Толстой

Кождої відправи буде Великодна Сповідь.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіщкевича.
[illegible]

19 Неділя в о. Грицини
26 Неділя — Принс Алберт

Великодна Сповідь в суботу вечір і неділю рано. — Просяться родичів обовязково посилати дітей на Катехізм.

На протязі Великого Посту у Принс Алберт відправляється що [illegible] Служба Божа Преждеосвячених дарів в год. 10-ій рано.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ф. С. Улича
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Іст Селкирк
26 Неділя — Портедж ля Прейрі

2 Неділя — Брендон
7 Благов. Пр. Богор. Ст. Мартин
9 Неділя Цвітна — Ледвин

В кожній громаді в день Богослужения від години 8-ої до 10.30 рано Св. Великодна Сповідь.

Адреса: 305 Парк Стріт.
Телефон 28707. Вінніпег, Ман

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ.

16 Ч 3 Свящ. Евтропія, Клеоника
17 П 4 Преп. Герасима Йорд.
18 С 5 Муч. Конона, преп. Марка

[illegible] Н 6 3 Нед. посту. Хрестопокл.
20 П 7 Свящм. Херсонських
21 В 8 Преп. Теофілакта ісповід.
22 С 9 †40 муч. Севастійських
23 Ч 10 Муч. Кондрата, Кипріяна
24 П 11 Софронія патр. Єрусалим.
25 С 12 Теофана ісп., Григорія

26 Н 13 4 Нед. п. Никифора патр.
27 П 14 Ростислава кн. Київського
28 В 15 Муч. Агапія, Пуплія.
29 С 16 Поклони. Серапіона арх.
30 Ч 17 †Преп. Алексія чол. Божого
31 П 18 Кирила арх. Єрусалимського

КВІТЕНЬ.

1 С 19 Муч. Хрисанта і Дарії [illegible]

2 Н 20 5 Нед. посту. Отців [illegible]
3 П 21 Івана Ліствичника, Якова
4 В 22 Свщм. Василія пресвітера
5 С 23 Преп. Никона печерського
6 Ч 24 Преп. Артемона еп. Селевк.
7 П 25 Благовіщення Пресв. Богор.
8 С 26 Собор Арх. Гавриїла

9 Н 27 Нед. Цвітна Матрони Сол.
10 П 28 Преп. Евстратія пост. печ.
11 В 29 Преп. Марка еп. Аретус.
12 С 30 Преп. Івана Листв., муч. Зах.
13 Ч 31 Вел. Четвер. — Страсти.
14 П 1 Велика Пятниця — Вин. Пл.
15 С 2 Вел. Субота. Преп. Тита

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Анамоса.
БЕРЕЗЕНЬ:

19 Неділя — Ґаєс
26 Неділя — Норквей
29 Серед — Поклони — Арран
Початок 7.30 вечером

Адреса: [illegible] 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
БЕРЕЗЕНЬ.

19 Неділя — Шортдейл. Вел. спов.
26 Неділя Ленард. Вел. сповідь.

[illegible]

2 Неділя — Ґілберт Плейнс. Вел. сповідь.
7 Пятниця. Благовіщення — Шелвеней. Вел. сповідь.
9 Неділя — Дрифтінг Ривер. Вел. сповідь
10 Понеділок — Ґрендвю. Вел. спов.
12 Середа — Роблин. Вел. сповідь.
13 Четвер — Петлюра. Вел. сповідь.

Почт скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. В. Войтовича.
БЕРЕЗЕНЬ.

18 і 19 Субота і Неділя — Спеден. Сповідь дітей в суботу, а сповідь старших в неділю.
26 Неділя — Сповідь — Стрий.

КВІТЕНЬ.

3 Неділя — Сповідь — Ґіффорд.
7 Пятниця — Благов. Пр. Д. Марії — Сповідь — Тірієн
9 Неділя квітна — Сповідь — Ґлендон місто.
16 Воскр. Христове. Вся Великодна відправа — Спеден
17 Вел. понеділок — Стрий
18 Вел. вівторок — Давінґ
23 Нед. Томина — Шемрок Велей.
30 Неділя — Давін[illegible]

Адреса: Rev. W. W. Woytovich, Francheze, Alta.

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ.

19. Нед. 3 Посту. Хрестопоклінна. Гол. 7. УЄ 7. Літ. Ап. Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.
26. Нед. 4 Посту. Гол. 8. УЄ 8. Літ. Ап. Жид. 6: 13—20. Еван. Марка 9: 17—31.

КВІТЕНЬ:

2. Нед. 5 В. посту. Гол. 1. УЄ 9. Літ. Ап. Жид. 9: 11—14. Еван. Мар. 10 32—45.
7 Пятниця Благовіщення УЄ Лук. 1: 39—49. 56; Літ. Ап. Жид. 2: 11—18. Еван Луки 1: 24—38.
9. Нед. Цвітна. Гол. 2. УЄ Мат. 21: 1—11. 15—17. Літ. Ап. Филип. 4: 4—9. Еван. Івана 12: 1—18.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN. APR. 1st, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1944. ЧИСЛО (523) 7

РАДЯТЬ ЗАСТАНОВИТИСЯ.

Вістка з Вашингтону каже, що в Стейтах 28 осіб священичого звання висловили протест проти безнастанного „рівнання з землею" бомбами німецьких містів і звернулися до християн, „щоби застановилися над своєю участею в тім смертельнім празнику", та щоби познакомилися з „дійсним змістом того, що діється в наше імя в Европі". В Англії подібне становище заняв Лорд Ленг, бувший Кентенбурійський архієпископ й англіканський епископ Чічестеру. — Та виходить, що велика більшість визначного духовенства заняла наскрізь воєнниче становище.

ХРЕСТ СПОКОЮ В ШВАЙЦАРІЇ.

Немов на пригадку Европі, що вона повинна подумати про мир, в Швайцарії на горі 14,942 стіп високій поставили недавно залізний хрест. Хрест з залізних штаб, важить 166 фунтів, а фігура Христа що на нім, важить понад 17 фунтів. Хрест стоїть на цементовій підставі, на яку охотники носили матеріял торбинами. Щобя вийти на верх гори, треба було 15 годин.

500 ЗГИНУЛО В ТУНЕЛИ.

Недавно в полудневій Італії згинуло 500 осіб в залізничім тунеди, коли фрейтовий поїзд там зупинився, очевидно щось попсувалося. Загинувші, це були втікачі, що неспостережено ночею повсідали на поїзд. Крім того коло 60 осіб вдалося вратувати. З залізничників зостався палич. Причиною смертей ґаз з вугля, що палять в льокомотиві.

ШВЕДИ ЛІТАЮТЬ ДО СКОТЛЯНДІЇ.

Між Швецією і Скотляндією (північна Англія) можуть тепер літати шведські літаки. Коли минувшого жовтня Німці були зістрілили шведський літак, то-дев був припинився, а тепер Німеччина і Британія згодилися шведські літаки до Скотляндії перепускати.

ТІТО ХОЧЕ 100 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ.

В Югославськім Королівськім Банку в Лондоні є золота 100 мільйонів долярів вартости і тепер до того золота ставить претенсії провідник повстанчої югославської групи, большевик Тіто. Дотепер на кошт тої суми утримується югославський король і вся королівська родина. Хто забере ці гроші, покищо [illegible]

КОМУНІСТИЧНИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА.

На острові Кубі комуністична партія змінила недавно своє імя на „Народну Соціялістичну Партію". Тепер комуністи віддушились від урядової коаліційної групи і будуть ставити свого кандидата на президента. Вибори будуть 1-го червня. Комуністи мають 122,000 голосуючих.

ЗАКИДАЄ КОМУНІЗМ.

Доносять з Вашингтону, що Комітет Дайса закидає 18-ом членам екзекутиви СІ-АЙ-О організації комунізм й оскаржує 21 звязаних з СІО уній, що ті захищають большевицький провід. — СІО, це велика робітнича організація.

ПОМЕР ЯЦКО ОСТАПЧУК.

Стейтські газети подають, що 26-го жовтня 1943 р. помер в Брат[illegible]ві на Словаччині відомий старшому [illegible]ому поколінню Яцко Остапчук. В[illegible]омий він, як щирий громадський діяч, як селянський організатор, був також послом до Відня. Зподатку належав до партії радикальної, опісля перейшов до соціял-демократичної. По першій війні переселився на Закарпаття, де займався господаркою. Вмер в свого зятя д-ра Науменка. Мав 63 роки.

ПОХОРОН ЗЛОЧИНЦЯ.

Недавно в Стейтах покарали смертю трох злочинців за замордовання купця. Та це річ звичайна. Але важніше, що одного зі злочинців, Л. Капона, ховали його прихильники з великою парадою на Куні Айленд. Пять авотмобілів везли вінки, а на 40 автомобілях їхали ті, що оплакували смерть, приятелі, бувші спільники і знакомі Капона. На Службі Божій в римо-католицькій церкві було коло 400 осіб. Похоронної промови не було. На вулицях стояло коло 250 осіб, щоби поднивитись на металеву посрібленy домовину 47-літного злочинця. Поліція говорила, що подібний величавий похорон злочинця був перед 16 літами. Що не казати, але такий похорон перечить голосови справедливости...

ПЯТИРЕНЯТА З СВОЄЮ РОДИНОЮ.

Від початку уряд був занявся відомими пятеринятами на Сході Канади, отже батько їх та мати не могли про них багато рішати. По довгих заходах вдалося родичам увільнити своїх дітей з під урядової залежности і тепер пятеринята живуть разом з батьком-матірю та всіми своїми рідними.

ЗГИНУЛО 22 В ВОГНИ.

В Сан Франсиско з понеділка на вівторок, 17-8 березня, занявся Ню Амстердам готель, отже в вогни згинуло 22 особі, інші ж так попеклися, що смертий може бути багато більше. Вогонь був такий сильний, що з 22-ох ледво одну особу можна було пізнати, хто вона, так все погоріло. Думають, що вогонь був в підпалу. Других поранених є коло 30. Багато з них скакали з вікон і поважно себе поранили. Се майже в одній добі шестий вогонь з підпалу.

ПОСУШНА ВЕСНА.

В полудневій і Східній Англії є тепер мало дощу і річки, що перше мали досить води, повисихали. Це головно в молочарських околицях. За водою фармері їздять милями. Таке було і перед більше як 25 літами.

ДІСТАВ РОСІЙСЬКУ ВІДЗНАКУ.

Большевицька верховна рада видала указ з підписом президента Калініна, щоби дати відзнаку Суворова стейтському генералови Маршалови за його велику діяльність і заслуги в наступі на Німців.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ.

В лютім було в Манітобі 27 смертий в нещасних випадках. З того в домах 14. Згинуло 6 летунів. Зударів автів було 70, в яких 7 було ранених.

ОСТЕРІГАЄ ПРОТЕСТАНТСЬКІ [illegible].

На зібранню Міжнародної Ради Релігійного Виховання, що було в Шікаго, говорив др. Поп, професор богословія, що протестантські секти, яких в Стейтах і Канаді є всіх 42, витрачають дармо силу, коли працюють в напрямі красшого всесвітного ладу. Він пригадав що вже в цім столітті їм не вдалися дві справі, а то заведення тверезости і недопущення до війни. Отже він предвиджує, що ті, які надіються, що світ стане мало що не раєм, таксамо ошукаються.

КАЖУТЬ, ЩО ЗАМАСКОВУЄСЬ.

Президент Бруклинської Колеґії в Стейтах недавно сказав що студентська організація „Американська Молодь за Демократію", це замаскована комуністична організація. І комітет Колеґії, що складаєсь з студентів і професорів, не признав цій організації права мати місце на студентськім майдані. В відмовній резолюції говориться:

„В послідних літах комунізм на ріжні лади замасковуєсь, а тепер виступає в молодечій організації, закриваючись демократією, якою він ніколи не інтересу-[illegible]

НИЩЕННЯ НА ЦВИНТАРЯХ.

В Ричмонд, С. І., в Стейтах, хтось знищив на тамошнім старім цвинтарі 15 нагробників. Десять з них потовкли, а 5 поперевертали. На подібний лад три тижні перед цим випадком хтось попевертав 25 памятників на цвинтарі в Ню Дорп. Видно, що росте руїнницька сила.

НАРОДИЛАСЬ З ЗУБАМИ.

В Метод, Н. К., в родині Ґарісів народилась дитина з усіми горішними і долішними зубами. Мати і дитина здорові. Це вже 12-та дитина в родині.

ВЕЛИКА ФЛЬОТА.

З Вашінгтону доносять, що Стейти мають воєнних кораблів 900, крім дрібніших. Це найбільша фльота на світі, яку хто має.

ОБІЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Виндзор, Онт. — неділя 9-го квітня.
Ст. Кетерінс, Онт. — неділя — Великдень — 16-го квітня.
Четам, Онт. неділя 23-го квітня.
Ошава, Онт. — неділя 30-го квітня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

380½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

Консисторія Української [illegible]
Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

Збіркові Комітети.

Дотепер отримано повідомлення про зорганізовання збіркових комітетів в таких місцевостях:

В окрузі Редвей, Алберта.

ОСЕТНА: Пані Д. Попіль, пані Гр. Вірун, А. Швець, Іван Чорний, В. Зіник.

РЕДВЕЙ: Пані Л. Голубіцька, пані К. Самиця, І. Татарин, М. Мелешко, Мир. Коваль

ЕҐРІМОНТ: Пані І. Василинка, пані В. Савка, Гр. Бугай, В. Короташ, К. Радомський.

РЕДВОТЕР: Пані М. Попіль, пані І. Садовник, В. Школьний, Н. Крайчий, п. Піхота.

ФЕДОРА: Пані М. Фербей, пані П. Маґера, Йосиф Крицук, Н. Ожіпко.

ТУДОР: А. Остафійчук, П. Фіцуляк, С. Довгань.

КАЛМАР: Пані Анна Хариш, пані І. Захарків, Н. Сич, В. Фіцович, С. Мриглод.

ТОРСБІ: Пані О. Лукіянчук, пані М. Фаращук, І. Кікашевич, Н. Світлик, Іля Хариш, А. Бабяк.

БОЙЛ: А. Гуменний, П. Некіпіло.

СІРЕЙЛ-ГРЕСЛЕНД: Н. Гевко, Д. Садовник.

В Онтеріо:

ВОТЕРФОРД: Мих. Дроздович (голова), Іван Данилевич (секретар), Стефан Джигальський (касієр), Гнат Галик.

НЮ ТОРОНТО: Всеч. о. П. Запаринюк (голова), С. Слонь, Ст. Довганик.

ТОРОНТО: М. Білий (голова), Семен Юсипчук, Стефан Габа.

ТИМИНС: В. Васильчук, Іван Новосад, Д. Подолян, Йосиф Осецький.

ПРЕСТОН. Даниїл Стефін, Константин Кравчик, Михайло Шморгун.

ГРИМСБІ: Йосиф Миронюк, Йосиф Лисий, Іван Дрозда.

ДЕНСОНВИЛ: Іван Скопчинський, Денис, Дяченко, Андрій Филипчук, Мих. Радек.

СОДБОРІ: Іван Щербій, Іван Мартин, Остап Стадник.

В Квебеку:

ВАЛ ДОР: Іван Леник, Стефан Васкан, Теодор Гайдук, Іван Свирид.

РУАН-НОРАНДА: Максим Сидорик, Дмитро Балан, Олекса Бонцюн, Григорій Загарук, М. Ставичний.

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ:

Попередньо оголошено	$4,254.40
Свящ. Л. Дячина	100.00
Свящ. Т. М. Кисілюк	100.00

Торонто, Онт. (2-га ліста):
(Збірка о. І. Кусого).

Михайло І. Білий	100.00
Михайло Ґ. Хміль	100.00
Жіноче Товариство ім. св. Ольги	50.00
Іван Гуменюк (завдаток на $100.00)	50.00
Павло Кокор (завдаток на $100.00)	50.00
Теодор Гуменюк	50.00
Йосиф Шміґельський	50.00
Відділ СУМК ім. Юрія Гассана	48.35
Григорій Бужак	25.00
Нестор Грабовський	25.00
Іван Федусь	25.00
Стефан Ґаба	20.00
Никола Савалюк	20.00
Гнат Ґужда	15.00
Віктор Мошук	15.00
Семен Юсипчук	15.00
Василь Григоряк	15.00
Василь Бойко	10.00
Михайло й Текля Романишин	10.00
Осип Квас	10.00
Григорій і Анастазія Партика	10.00
Стефан Мітяк	10.00
Дмитро Рюнка	10.00
Яків Ковальчук	10.00
Михайло Деренюк	10.00
Пані Сидней Дж. Вест (Едмонтон)	10.00
По $5.00: Лазар Федорук, Олекса Федорів, Ст. Пелешок, Леон Охримович, Дм. Гуменюк, Мих. Мандзюк, Іван Бартушевич, Назар і Марія Никорчук, Іван і Анна Романко, Стефан Іваніцький, Теодор Остапчук, Мих. Микитюк, Ник. Чумак, Іван Матчинський	70.00

(Разом з Торонта — $833.35).

Гемилтон, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Василь Ткач (бонд)	100.00
Мих. Голубіцький (завдаток на $100.00)	50.00
Теодор Кушнір	25.00
Василь Фастрига	25.00
Пані Анна Тюхтій	25.00
Свящ. М. Подольський	25.00
Іля Січовий	10.00
Пані К. Кульчицька	10.00
Петро Кіндрачук	10.00
Николай Романів	10.00
Іля Мойсюк	10.00
Ник. Заїсько (завдаток на $100.00)	10.00
Іван Олексюк	10.00
Николай Новак	10.00
Михайло Волковський	10.00
Дамян Куць	10.00
Ізидор Новаковський	10.00
Григорій Будник	10.00
Николай Вілокрилий	5.00
Михайло Савчук	2.00

(Разом з Гемилтону — $377.00)

Престон, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Николай Нич	25.00
Михаїл Шморгун	15.00
Роман Ткачук	10.00
Михайло Туров	10.00
Дмитро Почереба	10.00
По $5.00: Гнат Ґолець, Дмитро Благут, Йосиф Шпікула	15.00
Василь Короташ	2.00

(Разом з Престону — $87.00).

Ватерфорд, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Іван Шебець (бонд)	50.00
Дмитро Іванків (завдаток на $100.00)	25.00
Василь Погорецький (завдаток на $100.00)	25.00
Андрій Антосів	15.00
Михайло Дроздовський	10.00
Петро Антонійчук	10.00
Константин Федірчук	10.00
Пані Марія Федірчук	10.00
По $5.00: Василь Ґеник (Киркленд Лейк), Іван Данилевич, Антоній Завальський, Дмитро Яремій, Петро Литвин, Василь Лазарук, Михайло Залуцький	35.00
Василь Яремій	2.00

Разом з Ватерфорд — 192.00)

Лондон, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Семен Гринишин	10.00
Леонід Пасічняк	10.00
Захарій Кравчук	10.00
Іван Юсипчук	10.00
Іван Чайковський	10.00
Тома Кінар	10.00
Стефан Козак	10.00
По $5.00: Петро Окунський, Ст. Кобильник, Николай Томин, Іван Воротний, Волод. Семковський, С. Грушка, Іван Дикун	35.00
По $2.00: Пані Наталя Семчишин, пані Марія Мачук, Гр. Мельник, Мих. Семчишин, пані Софія Городицька, п-на Анна Гордай, Еміль Семковський	14.00
Василь Семчишин	3.00

(Разом з Лондону — $122.00)

Шортдейл, Ман.
(Збірка о. Т. А. Горбая).

Василь Малюта	100.00
Рідна Школа ім. Тараса Шевченка	50.00
Григорій Клапоущак	25.00
Андрій Стефанів	10.00
Іван Яловеґа	10.00
Андрій Коляда	6.00
По $5.00: Микита Мельник, Петро Петрів, Мих. Петрів, Мих. Миника, Іван Якимишин	25.00
Анна Гаврилюк	1.86

(Разом з Шортдейл — $227.86).

Шіго, Саск. (2-га ліста):
(Збірка о. М. Боднарчука).

Іван П. Горчинський (учитель)	25.00
Дмитро С. Думанський	10.00
Остап Горчинський	5.00
Василь Коропатніцький (старший)	5.00

(Разом з Шіго — $45.00).

Інсінгер, Саск. (3-та ліста):
(Збірка о. М. Боднарчука).

Іван і Сесілія Хриптули	100.00
По $5.00: Николай С. Половик, Іван Кошман, Василина Хриптул	15.00

(Разом з Інсінгер — $115.00).

Володимир Гавриш, Биссет, Ман.	100.00
Братство ім. с. Петра й Павла, Етелберт, Ман.	25.00
С. Ничка, Гнілерд, Алта.	20.00
Никола Дирбавка, Луфрост, Ман.	5.00
Разом	$6,603.61

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КІЛЬКА ДУМОК.

Недбальство.

Чуемо нераз: „Українська молодь занедбана", а я скажу: Не лише молодь, але багато старших е занедбаних! І не лише Українці, але цілий світ нині занедбаний.

Гляньмо — кілько людей ходять до церков, а для кількох церква байдужа?

Берімо школу — учителі страйкували, бо вони занедбані. Яку платню вони діставали? В містах видно багато недбальства; бувають по фармах дороги занедбані..

І людське життя, людська гідність в великій мірі занедбана? В матеріяльній і моральній стороні життя. Лише придивімся

Цілий світ більше занедбаний, ніж був би, коли б люде сим більше клопоталися Та лихо, що всі ми говоримо про такі справи на дуже малу скалю!

Ошука.

Коли хтось когось ошукае, то не диво, але диво, коли хтось себе самого ошукае.

Колись не було шкільного примусу — посилай діти до школи, або не посилай. Та розумні бачили, що хто був в школі, той мудріший, отже завели шкільний примус.

Але е люде, які знають, що не досить навчити дітий письма і других шкільних предметів, треба ще навчити їх моралі, треба навчити релігійного закону і так ушляхотнити вихованків, зробити їх чесними людьми.

Без того діти будуть без чеснот, без пошани до других, без пошани до чужого майна і праці. Їм буде байдужа совість, гріх, Бог...

Таких бачимо тепер всюди. Вони безнастанно курять, галасують, волочаться всюди; їх весіла зухвала, туманковата, таке ж і ціле їх товариство. Непотрібно пускають гроші, а коли грошей не стане, витуманюють, крадуть, рабують.

Чому ж таке діється? Тому, що люде самі себе ошукують. Шлють дітей до школи і дурять себе, що школа дасть їх дітям все, і що більше їх дітям нічого не треба.

Отже не вчать дітей релігійного закону, не защеплюють в них моральних чеснот, не розбуджують почуття обовязку і людської гідности; не згадують про совість, гріх Бога. І дурять себе, що все буде добре.

Але ошука ніколи добра не приносить.

А. Е. Білінський.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

III.

СВЯТА СЛУЖБА БОЖА.

Історія Літргії.

Літургія слово грецьке, по українськи значить: загальне служіння; в церковнім розумінню е то Богослуження з приношенням Тіла і Крови Христової в св. Тайні Причастя або Евхаристії.

Слово Евхаристія значить: Подяка — Таїнство Нового Завіту, встановлене Ісусом Христом перед своїми страстями.

Св. Евангелисти Матей (Матвій), Марко і Лука так описують встановлення Тайни Евхаристії на Тайній Вечері в Великий (Страстний) Четвер (Матей 26: 26—29; Мар. 14: 22—24; Лука 22: 19—29):

Взяв Ісус Хліб, поблагословав, ламав, подавав Ученикам кажучи: **„Прийміть, споживайте, це е Тіло мое, що за вас ламаеться"**. Ученики приняли в рук Його хліб і спожили. Потім взяв чашу з вином, подякував Богу Отцю і сказав ученикам: **„Пийте з неї всі, це е Кров моя Нового Завіту, що за вас і за многих проливаеться на відпущення гріхів"**. Й ученики пили потрошки вина: Так причащав Ісус своїх Учеників Тілом і Кровю своею, кажучи: **„Це робіть на мою пам[illegible]"**.

Апостоли дбали, щоби сповняти приказ Христа і робили так, як Христос їм заповів.

Службу Божу (Літургію), яку нині маемо, зложив св. Василій, архіеп Кесарії (умер 379) на основі Служби Божої з апостольських часів, і вона правиться 10 разів в році в Православній Цер[illegible]

Святий Іван Золотоустий, архіеп. Царгороду (умер 404) скоротив трошки Службу Божу Василія, але головних частей не змінив і вона відправляесь в Православній Церкві кожного дня в році (крім кількох днів).

Отже Служба Божа Православної Церкви відноситься до апостольських часів.

Українська Православна Церква почалася 988 р., коли св. князь Володимир Великий завів на Україні християнську віру. Отже від тоді Служба Божа (Літургія) відправлялася на Україні церковно-словянською мовою.

В 1917 році, коли російська царська держава упала, Український Нарід почав будувати свою власну державу. Він також відлучив свою Церкву від московської. Так повстала Українська Православна Церква, незалежна від нікого з чужих і в ній почали св. Літургію відправляти українською мовою.

По українськи відправляесь також св. Літургія в нашій Українській Греко-Православній Церкві в Канаді й Америці.

Колись і молитви були церковнословянською мовою, а з відновленням Української Православної Церкви заведено також молитви українською мовою, щоби всі розуміли, як вони моляться. Це так, як моляться своею мовою інші народи — Греки, Серби, Румуни і другі.

о. Кость Желішкевич.

Муки і смерть Ісуса Христа.

Надходили жидівські свята Пасхи і Христос з Учениками йшов до Єрусалиму, де була головна церква. По дорозі вступив Він в Вифтанії до двох сестер Марти і Марії, і воскресив їх брата Лазаря.

Коли ж зближився до Єрусалиму, то каже ученикам:

— Підіть до міста і приведіть сюди молодого осла. — Й ученики привели.

Якже люде почули, що Христос недалеко, то вібралося їх дуже багато, а багатьох з них несли в руках пальмове зелене довге листя.

Тоді Ісус сів на осла і вїзджав до міста. Люде дуже тішились і викрикували: „Спасення (осанна!)! Благословен, хто приходить в імя Господнеї" І кидали на дорогу листя і стелили свої одежі, щоби показати свою щирість.

На ту памятку в Цьвітну Неділю люде несуть в церкви до дому лозу (вербу, шутку).

В Єрусалимі Апостоли приготовили в однім домі Пасху і все, що до свят потрібне, щоби Свята з Ісусом Христом святкувати.

По вечері пішов Христос до Оливного городу (саду) і казав там Апостолам молитися, а сам відійшов дальше і там самий молився. За час приходить, а Апостоли позасипляли. Збудив їх і каже: „Не спіть, а моліться". Так засипляли вони три рази.

Невдовзі приходить Юда з товпою озброених людей і ті взяли Ісуса і повели на суд до старших священиків — до Анни та до Каяфи, які не любили Ісусової науки.

Опісля зачали Ісуса мучити — плювили Йому в лице, били, а потім сплели з тернини вінок і заложили на голову. А Ісус терпів і мовчав.

Коли таке діялось, то Апостоли пострашились і розбіглися та здалека дивились, що робиться. Коли ж хтось запитав апостола Петра, чи він знае Ісуса Христа, то він казав: „Не знаю".

Вкінци повели Ісуса до римського намісника — до Пилата. Зпочатку Пилат казав, що Ісус невинен, але коли товпа зачала кричати, він каже: „Коли хочете, та розпніть його". І розпяли.

Коли Христос на хресті вмер, взяли ученики його тіло і похоронили в гробі, висіченім в скалі (в камени).

Послідний тиждень Великого Посту присвячений памяти мук і смерти Христової і він зветься **Страстний Тиждень**. Страсть значить — терпіння.

В Страстний Четвер вечером е в церкві Богослуження, що звесь „Страсти" і тоді читається 12 Евангелій про те, як Ісус вечеряв з Учениками, як його взяли і мучили і як Він вмер.

В Страстну Пятницю кладуть в церкві „Плащеницю" (образ), де намальований Христос в гробі. І люде кланяються і цілують образ Христа

Цілий Страстний Тиждень всі добрі християне постять досить строго, щоби показати, що вони добрі ученики Христові. І для Апостолів та всіх Христових учеників послідні дні перед Воскресенням були часом суму і журби.

КОМУНІКАТ 6. КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

(В скороченню).

Від Союзу Українських Канадійських Вояків.

Різдвяний Ювілейний Зїзд Союзу Українських Канадійських Вояків відбувся 6, 7, 8 і 9 січня, 1944. Числом це був найбільший з дотеперішних Зїздів — в Менчестер і Лондоні було 175 осіб, а то Саскачеванців 60, Манітобців 35, Албертійців 30, Онтерійців 25, з Квебеку 15, з Бр. Коломбії 5, зі Зед. Держав 5. Крім них було коло 20 не точно записаних.

Перша часть Зїзду з святкованням Різдва була в Менчестері, 2-га в Лондоні 8 і 9 січня.

Богослуження в Менчестері було в римо-кат. церкві, в Лондоні в Англіканській. Були прапори український й англійський.

Зїзд витали представники головної канадійської кватири. Читано привіти з Канади і від Лейді Твідсмюр, опікунки С.У.К.В.

Завдяки допомозі КУК-а в Винніпеґу прилагоджено в Лондоні Гостинницю для вояків, що заїзджають до Лондону. Підчас Зїзду була „толока" — хто скорше прибув, то помагав Гостинницю вилагоджувати, будували шафи, ставили ліжка і др.

Гостинниця отворена кождого дня. Вояки можуть ночувати, діставати харч і др. В неділі е проби співу і музики. Все, за допомогою з Канади, безплатно.

Формально отворять Гостинницю на Зїзді 10—11 березня, де будуть Лейді Твідсмюр і Вайкавнт Бенет.

Харчовання на Зїзді було можливе завдяки пакункам з Канади, яких було понад 200. І по зїзді з них дається перекуски, поки вистане

Управа СУКВ на 1944:

Голова П/О Б. Панчук, місто-голова Лт. І. Никифорук; 2-ий м. гол. Ф/О А. Погорецький.

Секретар ЛАС. О. Хриптул, місто-секр. Л/Капр. Галя Ковіцька; 2-ий м. сек. ЛАС. І. Юзик.

Історик і 3-ий міс. секретар Капр. С. Калин.

Скарбник Капр. Анна Креплів (Храпливa), місто-скарб. й авдітор рядовик В. Еленяк.

Комітет Л/К М. Турянський, ряд. Й. Хома, ряд. М. Феник, В/О В. Керелюк, ЛАС Л. Войціховський, ряд. А. Николюк.

Дорадчий Комітет Старшин Ф/Лт. Й. Когут, П/О Ів. Устяк, Кап. С. Воробець, Лт. І. Наконний, Лт. В. Купченко, Кап. Б. Михайлишин, Ф/О Жук, Ф/О Гевус, Лт. Свистун.

Грошеву допомогу воякам за море слати до КУК-а в Винніпеґу; пакунки слати на адресу:

Ukrainian Canadian Servicemen's Ass'n.,
The Vicarage — 218 Sussex Gardens,
Paddington, London, W. 2.

За Управу Союзу Укр. Вояків за морем:
Б. Панчук, голова. А. Хриптул, секр.
Анна Креплів, касієрка.

Від Комітету Українців Канади.

Приюти для своїх вояків за морем мають Кей Сі, Салв. Армі, Кенедіен Ліджен і др., отже й Українці спромоглися на два — в Менчестері і Лондоні.

На їх вдержання треба 600 дол. місячно і гроші треба постійно мати. Це входить в буджет КУК-а, отже гроші шліть на адресу:

Ukrainian Canadian Committee,
711 McIntyre Bldg.
Winnipeg, Man

Для провадження Гостинниці треба:

Спорошкованого молока, чаю, кави; хустинок, панчіх, светрів, шматтяя для спання (педжамас), пошивок, простирал, ручників; поживи в бляшанках, сушених овочів; папіросів. Треба Молитвенників, книжок, та магазинів. Пакунки посилати стало, повідомляючи про те КУК.

Ще КУК підпомагае видавання газетки (Нюз Летер), що видають вояки. Деякі промови зі зїзду вояків КУК хоче видати по англійськи.

Все згадане, це велика і важна справа, отже загал повинен грішми її піддержувати якнайщедріше.

За Президію Комітету Українців Канади:
О. др. В. Кушнір, президент; Кап. о. С. В. Савчук, Заст. през. і голова Екзекутиви; В. Коссар, заступник през. і голова координаційної комісії; Я. В. Арсенич, секретар; А. Малофій, скарбник; С. Хвалибога, фінан. секретар

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3600, WINNIPEG, MAN.

БЕЗРЕЛІГІЙНІСТЬ, ЦЕ ЗАНЕПАД.

Багато є нині по містах, а то деколи і по фармах людей, що релігійно байдужіють. Приходить неділя, чи свято, вони про церкву і не подумають. Коли релігійні люде йдуть до церков зі своїми дітьми, недбалі сидять в хатах, або ходять вулицями — коли це в місті. А по фармах такі беруться до праці — щось полагодити, щось нове зробити треба.

Релігійний занепад, це найбільший занепад; це поворот до найнизшої некультурности.

Не ходить про одного чоловіка, але ходить про нарід, що продовжує своє життя кождим новим поколінням. Як безрелігійний своїх дітей виховає? Яке буде молоде покоління?

Коли ж взяти особисто, то які святі, які взнеслі переживання є в життю безрелігійного? В його хаті нема святочного настрою, як в релігійних хатах; він не має про що святочне згадати; він не має чого вижидати, як релігійні вижидають Різдва, чи Великодня.

В безрелігійних домах сіра, понура буденщина. Встати, наїстися і працювати, або дармувати.

В безрелігійних нема ладу в життю, нема закону — це беззаконний нарід.

Та головне лихо в тім, що з одного безрелігійного дому виходить кількоро дітей безрелігійних і безідейних.

Безрелігійність, це руїнницька сила. Берімо факт, **що на безрелігійности не повстала нігде і ніколи ніяка творча, вартна, ублагороднююча організація, не виросла ніяка животворча ідея.** Безрелігійність нищить, але не будує — нищить одиниці, громади, народи.

Однакож на релігії повстають найкращі організації. Вона звязує цілий нарід і цілі народи в культурну силу.

Знищити в життю релігію, це погіршити стан життя. Коли хтось хотів чужий нарід поневолити, то нищив його релігію, забороняв Богослуження, переслідував релігійних людей. Коли йому вдалася його робота, то поневолити нарід було легко. Бо безрелігійний нарід є розбитим матеріялом, що не має ніякої сили.

Нині, коли надходить найвеличавійше з усіх свят — Великдень, треба нам мати це на увазі.

Люде байдужіють поволи. **Чоловік** спускаєсь вдолину малими кроками, поки опиниться в глибокій долині, звідки вже тяжко вернутися.

Хто буде це памятати, того дім буде завсігди релігійним, гарним, культурним домом; такою буде його родина. І лише на таких будуєсь і стоїть вся добра громадська сила і праця.

Це нехай буде великою пригадкою для всіх в передодень Христового Воскресіння.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

IV.

Що близьке — що далеке.

Нераз чуємо: „Ми тут, а все наше там... І вже туди не вернемося, це ж далеко"...

Але чи так воно? Чи все там?

Адже Українці привезли сюди себе самих, а вони важніші від усього другого. І з собою привезли свою культуру — мову, звичаї, пісні, письмо; привезли свою Церкву зі Святами, з всіми обрядами і звичаями...

Там село, ріка, ліс, поле... Але і тут є земля, є ліс, є вода, є хати... Тай там не всюди були ліси, ріки, просторі людські поля. В північній Україні зима була довша, на Поліссю були багна і болота. Там сади, а тут без садів люди мають овочі, мають більше землі, більше заробітків. Отже матеріяльна страта винагороджена.

В матеріяльнім світі нема нині далекого. Залізниці, автомобілі, літаки, телеграф, все те наближає найдальші сторони світа до себе. Можна скоро заїхати, можна скоро і легко порозумітися.

Це нині. А в часах, коли не було залізниць, Українці в Европі ходили пішки на відпусти до Почаїва, до Києва, до Єрусалиму, до Риму їздили (Галичани) і не казали, що далеко, або коштовно.

Магометани з цілого магометанського світа йдуть на відпуст до Мекки і не думають, що далеко.

Жиди порозкидані по цілім світі, але не кажуть, що Палестина для них далека. Вони нею інтересуються так, як коли б вона була в них перед порогом.

Для тутешних китайців Китай не є далеко — вони шлють туди поміч; вони тіла своїх померших звідси до Китаю відсилають.

Українці на Зеленім Клині були тисячі миль далеко від України, але по 1917-ім році інтересувалися українською справою так, немов би вони жили в осередку України.

Отже балачка, що ми далеко, це лише балачка. Вона хіба показує, що українська справа стає байдужою і тому далекою.

В морально-культурнім життю не про те ходить, що я там мушу тілом мешкати, де мій ідеал. Шевченко жив між чужими, але він був більшим Українцем, ніж багатьох з тих, що в Києві жили і з Дніпра воду пили. З того правило: Там Україна, де гідні Українці.

Коли ж увійти в світ культурний, в світ моральний, то тут є таке правило: **Що мені добре відоме, що зрозуміле, що поважаю, як ідеал, як святість, те мені завсігди дуже близьке, хоч би воно було за горами і морями.** Уява і думка не знає далечини.

Христос жив перед майже 2000 літами, жив в Азії, але він нам близький. Святі жили давно і від нас далеко, але вони остільки нам близші, оскільки більше про них знаємо.

Шевченко дуже близький, хоч вмер перед 83 роками в далекім від України Петербурзі. Бо ми про нього багато знаємо.

Отже виходить, що те нам завсігди близьке, що нам добре відоме. Ми в своїй души і своїй хаті збудуємо для нього вівтар і будемо перед ним молитися і ним одушевлятися, як найближшим.

Коли так справу розглянемо, то побачимо, що для чоловіка ідейного, для щирого, для думаючого нема таких важних справ, що були би для нього дуже далеко. Коли щось близьке нашій души, то воно цілому нашому життю близьке. Ми про нього завсігди будемо знати, можемо з ним порозуміватися, ним практично інтересуватися і вважати його нашою святою власністю.

Це так, коли справу розсудно розібрати.

СТАРИМ І МОЛОДИМ.

Значіння свого письма.

Коли батьки не навчать дітей по українськи читати і не призвичають їх до читання так, щоби ті любили по українськи читати, то буде ось що:

1. Діти не будуть читати свого Молитовника.

2. Не зможуть прочитати листа по українськи написаного. Самі українського листа не напишуть.

3. Не зможуть виступати в театральних ролях, ані з декламаціями на концертах.

4. Не зможуть співати в церкві довших пісень, яких на память не знають.

5. Не зможуть читати українських часописів, ні книжок — отже не будуть читати українських повістей, описів, пісень.

6. Будуть обминати письменних Українців, будуть від них тікати; будуть тікати від Української Церкви, від української праці, від українського життя. Бо ж вони неписьменні.

7. Будуть соромитись і жалувати, що по українськи не вміють, будуть на батьків нарікати.

8. Будуть чужими для своїх і чужих.

9. А батьки не зможуть своїми дітьми похвалитися.

От яке велике значіння має наука свого рідного!

Гроші, а люде.

Дайте для народної справи 10,000 долярів, але не дайте своїх дітей, то для кого тими грішми можна що робити? Нехай кождий дасть гроші, але не дасть дітей, де такий нарід опиниться?

Добре виховати, це виховати так, щоби вихованок був свідомим чоловіком, гідним громадянином.

Держава окремо дбає про виховання молодого покоління. Подібно повинен робити і нарід, повинні робити родичі — дбати про виховання молодих так, як їх справа вимагає.

Треба розумно ставитись.

Можна почути: „Молоді не хочуть по своєму говорити, бо старші сміються, коли ті якесь слово недобре скажуть"...

Деколи справді сміються. Та розберімо справу ближше.

Хтось рад по своєму говорити, але на 100 слів скаже 5 слів недобре, то все ж він говорить по українськи. Додайте до 90 добрих слів добру волю того, що говорить, а вийде 100 процент найкращої мови.

Тільки б подумати: скаже хтось кілька слів не добре — сміються, а не скаже ані одного українського слова — нічого не кажуть.

Коли сміятися, то хіба з тих старших, що вміють добре по українськи, а мішають до своєї мови всякі кичені, пікчери, копяки, мечики, шузи, муфовання, колованя, пейнтовання, гавзи, билдінги ітп.

Полювання на гроші.

На одно нинішне лихо треба звернути увагу...

Багато є відомих історій, де дівчата раді віддаватись за вояків лише з тим обрахунком, що він піде за море, а вона

буде діставати гроші. Це грошевий обрахунок.

І відомі випадки, де чоловік поїхав, а жінка тут празникує поза всяку міру.

Ось факт: Віддалась неукраїнка за Українця з обрахунком, що його приймуть до війська. Та вийшло, що він до війська не надаєсь, отже розійшлися.

Подібного є багато. Між дівчатами є багато балачок що добре би за вояка віддатися. Це загально відоме.

Це повинні мати на увазі ті, яких це може зачепити.

КАЛЕНДАРНА СПРАВА.

По два Великодні святкують.

В „Канадійськім Фармері" з 12 січня 1944, була стаття „В справі Календарної зміни", підписана буквами — стаття остільки інтересна, що перед Великоднем варта її розібрати.

Говорилося там:

„Вже від кількох літ між українцями католиками **зайшла календарна різниця** відносно святкування церковних свят. **Менша частина** обходить ті свята після нового стилю.. а друга **переважаюча** далі задержує старий Юліянський стиль". — (Підчеркнення в цитатах наші).

Різниця зайшла... Ні! Це чужа рука ту різницю витворила. Декого збаламутила і різниця готова.

Дальше читаємо:

„Ця різниця спричинює неаби яке **замішання** в церковних кругах. Бувають випадки (як прим. в Винніпегу) одна церква святкує Різдво на 25-го грудня, а друга напроти неї, на 7-го січня. Це роздвоєння **прикро вражає** так одну, як і другу церковну громаду".

Замішання... Але чужа рука не дитина і наперед знала, що веде до замішання.

Автор в „К. Ф." навіть подрібно описує те замішання, а то:

„В даній родині одні святкують Різдво, чи Великдень скорше, а другі пізніше. Кінчиться тим, **що та родина святкує одні і другі свята, два Різдва, два Великодні, два Нові Роки, два Зелені свята і т. д.**"

Аж до такого посміховиска і некультурности довели агітатори греко-католиків!

Та хіба православні Українці давно не казали, що таке буде — чи не говорили, не писали? Вони бачили, до чого йде.

Висуває автор статті **астрономічний** календар, той — **„що його признає подавляюча більшість білого населення світа,** себто Григоріянський".

Та біда, що нема астрономічних свят. Астрономи святами не інтересуються. І тому **вартість, святість, гідність і культурність свята цілком незалежна від астрономічних календарів.**

Папи і їх Собори клопотались календарами, але.. Папа Климент 6-ий (1342—1352) клопотався календаром і забавами, а графиня Туренна діленням церковних урядів.

Папа Григорій 13-ий завів новий календар 1582 р., це правда — **але чи підніс він ним культурність світа?** Ні!

Якраз за його папства католики вирізали в Франції одної ночі 70 до 100 тисяч Гугенотів, бо ті не признавали папської зверхности. Це відома в історії **„Ніч св. Вартоломея"**, з 23 на 24 серпня, 1572 року.

І папа такою різнею дуже тішився, казав стріляти з гармат, тай на памятку різні приказав зробити медаль з своїм іменем на одній стороні, а на другій: „Угонoторум Страгес" (Погром Гугенотів).

Григоріянський календар для світа, це чисто **технічна справа** — модель машини. Це не справа моральна, не справа культурна.

Але Український Церковний Календар, **це справа культурна для Українців** — справа їх традиції, їх історії, справа їх предківщини, справа принципу, справа їх власного ладу в святкуванні свят; **і справа охорони перед заборчою чужою силою.**

Українці не хочуть нарушити **традиції**, каже автор статті в „К. Ф." і дає таку науку:

„Для нас не повинно робити різниці, коли ті свята прийдуть, лиш щоб вони були святковані **спільно з іншими цивілізованими народами.** Чейже український нарід є поступовий."

Для тих, що радять, нема різниці, але для Українців є велика. Українцям про те ходить, **щоби святкувати як треба, гідно, по святому і по своєму,** а не про те щоби з „цивілізованими". Бо деякі цивілізовані цілком вже не святкують, інші ж святкують так, що лише з Бога сміються.

„З цивілізованими"... Такий вислів, **це плювання в лице Українцям.** Ним кажуть: Ти ж дикун, а там цивілізовані! Отже зміняй календар, а доперва тоді будеш цивілізованим...

Чи в основі це не те, що було в Галичині, де „цивілізовані" римо-католики звали Українців мудями, хамами, кабанами і казали: „Відречись свого, а признаємо тебе культурним". Таке там, таке тут!

Тай чому не сказати **подрібно з котрими цивілізованими?**

„Чейже український нарід поступовий"... Так! Але коли поступовий, то вже і культурний і ніпощо йому себе латкою до когось тулити.

Поступовість не в тім, щоби бігати з кута в кут, або йти на чужім шнурку, бути латкою для когось. Віл до поступових не належить через те, що його водять і гонять.

Поступові, це ті, що самі розсудно думають, свою справу розуміють і не дають себе використовувати та зневажати.

До поступових належать ті греко-католики, що стоять розумно при своїм.

А де опинились ті, що зійшли з свого ґрунту і нині по дві Різдві і по два Великодні святкують? Поступові вони?

Ще читаємо там:

„**Є побоювання,** що коли Українці змінять дату Різдва, вони златинізуються, а то і спольщаться. **Про це нема побоювання. Українці є вже настільки сильний духом нарід, що не дадуться винародовити.**"

Значиться **небезпека є,** отже побоювання оправдане, однакож (каже автор з „К. Ф.") вони небезпеці не дадуться, **бо вони сильні духом.** З того питання. 1) чи зміна, яка несе небезпеку, є культурна, та 2) пощо лізти в небезпеку і потішати себе, що не дамся, бо я сильний? Пощо власну силу непотрібно витрачувати? Та що це за матеріял ті „білі, культурні і цивілізовані", коли з ними є небезпека?

Каже ще автор в „К. Ф.", що недобре рішати про календар голосованням, як є в католиків, але нехай би церковний провід згори приказував.

Так! Але коли Українці „поступові" і „сильні духом", то чому не мають самі рішати? Приказують згори лише невільникам, або нерозумним. **Можна** помахувати головами, це некультурність.

Читаємо там і про православних:

„Подібне зарядження (згори — В.) повинно вийти також від Проводу православних груп."

Добре! Тільки ж в Українській Греко-Православній Церкві календарна справа давно згори рішена — адже її Собор став проти Календарної зміни.

Коли ж в греко-католиків нелад, то можна дати таку пораду: **Нехай меншість вернеться до більшости, нехай вернеться до свого, а нелад зникне.**

І тоді не тільки грекокатолики але і православні будуть святкувати разом — **на журбу тим, що Українців розбивають.**

Тут виявиться культурність і поступовість!

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Вже формується.

В 5-ім числі „Вістника" Колюмна 5-річних Передплатників показує **„Маленьке Діло на Велику Скалю"**; 3-те число показує, як воно почалося; 2-те показує, чому почалося при нагоді Новорічних Бажань як **Новорічні Рішення.**

Шесте число показує, що **Пятьрічні Передплатники „Вістника" вже формуються.**

А коли буде їх багато, то і Вістник стане ціннійший. Тоді буде охота редакторови працювати і готовити користний науковий матеріял — чого якраз всім нам треба.

А. Е. Білінський.

З Едмонтону, Алта.

П. Білінський в 5 ч. помістив заяву, що він рішився красше жити і дає 5 дол. на поліпшення паперу „Вістника" та других до того закликає.

Велика, взнесла думка. „Вістник", що містить цінні статті для Синів і Дочок Українського Народу, заслугує в 20-літти свого існовання на щедру піддержку.

Отже і я вступаю в ряд 5-літних передплатників і кличу других ставати в ряди, щоби „Вістник" міг стати ще більшим світлом науки Христа і справи Українського Народу.

Павло Мельник.

З Едмонтону прислав о. Мельничук 10 долярів від двох другів п. Е. Білінського — В. Бойцуна та М. Магуса, що стають в ряд 5-літніх передплатників „Вістника".

З Гилярд, Алта прислав п. С. Ничка 5 долярів на „Вістник", як 5-річний передплатник.

З Еллшам, Саск.

Перечитавши заклик п. Білінського я передумав і побачив, що це гарне діло. Коли б хоч половина православних дали по 5 дол., то була би прислуга і „Вістникови" і собі самим, бо „Вістник" для нас видається. В цей час не може бути нікому тяжко, бо гріш можна лекше роздобути. Був час, що декому тяжко було дати передплату наперед, отже тепер треба це винагородити. Я висилаю 5 дол. тепер, а другі нехай висилають також. Треба також памятати, що це 20літний Ювілей Вістника, отже покажімо, що ми його працю оцінюємо. Помагай Боже!

Іван Григор.

ПОКУТУЮЧИЙ ГРІШНИК.

(За Л. Толстим).

І сказав до Ісуса (розбійник): Згадай про мене Господи, коли прийдеш до царства свого! І каже йому Ісус: Істино кажу тобі, що нині ще будеш зі мною в раю.

Лука 23: 42—43.

Жив на світі чоловік 70 літ і прожив в гріхах все своє життя. Коли ж захорів, то ще й тоді не каявся. Аж в послідній годині заплакав і сказав:

„Господи! Прости мені, як простив, розбійникови на хресті!"

Ледво сказав ті слова, як вже душа покинула тіло. І полюбила вона Бога і повірила в Його ласку.

Став грішник перед небесною брамою і застукав.

— Хто там і як жив ти на світі? — питає голос зпоза брами.

Розказав грішник про своє життя і не згадав нічого доброго. Тоді чує;

— Такі не можуть сюди ввійти. Забирайся геть! — І каже тоді чоловік

— Господи, голос твій чую, а лиця не бачу! Хто ти?

— Я Петро, апостол — каже голос.

І каже грішник:

— Пожалій мене, Петре, пригадай людську неміч і Божу ласку. Ти ж був Христовим Учеником, чув Його науку, а коли в Оливнім городі Він болів душею і просив тебе не спати, але молитись — ти спав. І так було три рази Подібно робив і я...

— Ти обіцяв, що до смерти не відречешся Його, а ти три рази відрікся, коли повели Ісуса до Каифи. Таке робив і я...

— Згадай, як ти заплакав, коли заспівав півень. Так і я... Не можна тобі не впустити мене.

І затих голос за небесною брамою.

Постукав грішник знов і почув інший голос, що питав, хто це і як жив на світі. І чоловік знов переказав діла свого життя, але доброго не згадав нічого. І каже тоді голос:

— Відійди звідси, бо для таких грішників нема тут місця! — І каже грішник:

— Хто ж ти, Господи? Голос чую, а лиця твого не бачу, й імени твого не знаю.

— Я цар і пророк Давид — відповів йому голос.

Не втратив надії грішник, не відійшов від брами, але каже:

— Пожалій мене царю Давиде, згадай людську безсилість і Божу ласку. Адже ж і ти грішив, хоч був ти і пророком.

— Потім ти покутував і казав: Я знаю свою провину і журюся гріхом моїм. Так робив і я. Не можна тобі не не впустити мене.

І замовк голос за брамою.

Почав грішник знов стукати і знов інший голос питає, хто він та що на світі робив. І знов перечислив грішник свої вчинки, але не було між ними добрих.

І каже голос:

— Йди звідси! Не можуть грішники увійти в Царство Небесне.

Каже тоді грішник:

— Хто ж ти, Господи? Лиця твого не бачу й імени твого не знаю.

І каже голос:

— Я Іван Богослов, апостол.

Зрадів грішник і говорить:

— Не можеш ти не впустити мене. Петро й Давид впустять, бо знають людську неміч, а ти впустиш, бо в тебе багато любови. Ти ж писав, що Бог, це любов, а хто не любить, той не знає Бога. Ти ж проповідував людям: Любіть оден одного! Ти не можеш власних слів відречися. Я хоч в послідній хвилі, а полюбив Господа.

І відчинилася брама й обняв Іван покутуючого грішника та впустив його до Царства Небесного.

КОМУ ЗАЗУЛЯ КУВАЛА.

(Народне Оповідання).

Жили два добрі сусіди, Тарас і Кузьма. Городи їх поруч, тай садок в одного і другого. А було це там в Европі, в гарнім українськім селі.

Надійшла весна. Все радіє, все тішиться. І сонце по весняному гріє і пташки по весняному співають.

От в таку весняну неділю пополудни вийшов Тарас в свій садок, а Кузьма в свій. Ходять, а там і полягали на зеленій траві.

А на самій межи між обома садками росла — може й досі росте — висока верба. От на ту вербу прилетіла зазуля. Крикнула раз...

Почув Тарас, почув Кузьма і кождий з них каже:

— Зазуленько скажи мені, кілько ще літ я проживу на світі.

Хазуля мабуть почула, бо зараз почала кукати і кукнула 50 разів.

Зраділи оба сусіди і йдуть оден до другого похвалитись, що по 50 літ будуть жити.

— Кузьмо — каже Тарас — чув ти, кілько літ мені зазуля накувала?

— Та чув — каже Кузьма — але це вона мені кувала, а не тобі.

— Ні, це мені, Кузьмо.

— Ні, мені!...

І почали сперечатись. А ви знаете, що до суперечки і до сварки не треба багато — за сухе стебло можна посваритися, а то й побитися.

Як там воно було, але вкінци кажуть:

— Підемо до отамана, нехай він нас розсудить.

Зібрав отаман громаду, зібрав раду і почали оглядати те місце, де зазуля сиділа. Так що ж — і верба якраз по середині, і зазуля сиділа на тій гильці, що над самою межою. Думали, думали і ніхто не знае, що певне сказати. Тоді каже отаман:

— Ідіть до пана сотника (до старшого), він мудра голова, то може він цю справу розбере.

Пішли вони до сотника.

От сотник вислухав найперше Кузьму і взяв в нього карбованця (український доляр). Дальше вислухав Тараса і знов взяв карбованця. Адже ж дармо він розбирати справи не буде. А тоді говорить:

— Зазуля кувала ані тобі Тарасе, ані тобі Кузьмо, але мені. Це вона кувала про ті два карбованці, що ви мені принесли. А що до того, кілько літ ви жити будете, то жийте, а побачите, хто довше проживе. Тай не сваріться, бо сварка вік вкорочує. Отже йдіть собі з Богом!

— Бач — каже Кузьма, йдучи до дому — як пан сотник діло розібрав!

Еге, на те він сотник — каже Тарас - розумна голова! Розумна! Від наших двох голов розумніша.

— Що так, то так — додає Кузьма — а все ж таки і ми навчилися, що не треба за дурниці сперечатися.

Від того часу вже не було між ними ніяких суперечок.

[redacted]

В ГЕМИЛТОН, ОНТ.

В четвер 17-го лютого ц. р. українська православна громада і братні організації в Гемилтоні мали велику честь вшанувати 25-літній Ювілей подружжя панства Марії і Гриця Будника. Около осьмої години вечером парофіяльна саля вже була заповнена членами і приятелями шановних ювілятів. Вони певно того й не сподівались, бо коли за ними приїхали люде, до того призначені, то застали святочну вечерю і сусідів та много живих цвітів, надісланих з Канади і Америки від родини і приятелів: панства Цьопиків з Бофало, Шарнків з Савт Плейфілд, Косів і родини, Шилайди і родини з Дітройт, поручника І. Калинюка і дружини, Ю. і В. Копота, пані Завадівської і сина, пані Сусли і сина, Евгенії і мужа Зазулянів, А. і Ол. Ставиних, пп. Куця і Новаковського. По належнім привіті післанці, не забираючи багато часу, попросили п-ство Будників і їх гостей до парофіяльного дому, де їх стрінуло много приятелів. Там було заладжено три великі столи, в коло середнього стояв о. Ю. Я. Цукорник, зібраний в ризи і з хрестом в руці. Дружби і дружки в особах п. Новака, п. Цибака, пані Калинюк і пані Фастриги підвели молодих до священика і так почалася дуже гарна церемонія, якою раділи всі присутні, а з ними і п-ство Будники.

По смачній перекусці, яку зладили наші славні господині, В. Фастрига, господар свята, по черзі покликав до слова слідуючих: п. Галана, В. Демяника, голову Просвіти, п. Т. Стасишиного, паню Калинюк, котра рівночасно вручила дарунки від товариства і приятелів в формі срібного самовару і шафи на книжки, д-ра Шмильського, паню Завадівську, п. Новаковського, що також вручив дарунок від себе і п. Куця, п. Новака, пана Цибака, паню Кріник, п. Маґлевича, п. Ковальчука, свящ. Подільського, паню Тюхтій, п. Вахняка, п. Ковли, паню Деник, п. Мельника, п. Ставяного, паню Фастригу, голову відділу С. У. К., о. Ю. Цукорника, котрий рівночасно вручив дарунок в формі гарного Ювілейного образа на памятку.

Господар ювілею В. Фастрига звернув уваги присутним, що п. Будник є представником Українського Голосу і Вістника, то буде йому ще приємніше, коли ми вложимо на пресовий фонд згаданих часописів. Сумівці занялися збіркою, котра принесла суму $27.50

На закінчення промовляли п-ство Будники і з осібна щиро дякували всім приятелям так влучно, як можуть лише дякувати дійсно розсудні, національно свідомі люди. При цім вони зложили 20 дол на церкву, і 5 дол. на пресовий фонд, за що отримали щиру дяку від заряду.

Тут необхідно треба згадати, що всі повище згадані промовці мали що казати, бо панство Будники дійсно є заслужені люди на всіх ділянках українського національного життя від молодости аж до тепер.

Хай Господь Всемогучий благословить труд їх праці і дозволить дожити до золотого ювілею щасливо в парі.

В. Ф.

Слідуючі зложили на пресовий фонд У. Голосу і Вістника:

5 дол. панство Будники

По 1 дол.: д-р Шмильський, о. Ю. Я. Цукорник, Д. Куць, Ів. Новаковський, д-р Пилипюк, Д. Леськів, п. Шушир, і В. Фастрига.

По 50 цт.: Ів. Качур, П. Мельник, п. Козел, Ів. Олексюк, П. Фарбатюк, В. Демяник, пані Зазулян, п. Смит, п. Цибак, В. Вахняк, З. Калинюк, п. Романів, п. Мойсюк, п. Січовий, пані Ситник, пані Семенюк і п. Межиброцький.

По 35 цт.: п. Новосад, пані Волковська.

По 25 цт.: п. Новак, Н. Пилипик, С. Галан, пані Тюхтій, Н. Н., М. Баран, пані Качур ,пані Дроздик, М. Ковальчук, п. Кріник, пані Тулевітрів, пані Шумлянська, пані Вайву, пані Подільська, С. Маґлевич, пані Левицька, пані Стецик, пані Завадівська, пані Баран.

По 20 цт: .В. Ткач; по 10 цт.: пані Шевчук, пані Ковальчук, п. Стесишин, п. Свистун.

ГОСТИНА НА СВ. СТЕФАНА.

Едмонтон, Алта.)

Минув рік на Стефана, коли краяни та приятелі п. Стефана Зріля справляли йому Іменини. Цего року п. Здріль справив „Стефана" своїм краянам і приятелям.

Гром. Стефан Хдріль, то іспитований дяк в українській православній громаді св. Івана в Едмонтоні. Та не тільки дяк, але досить значний помічник фінансовий в наших народних і церковних товариствах. За його старания і гроші наша церков має обрези св. Володимира і св. Первомученика Стефана. На зіздах Інституту ім. М. Грушевського імя п. Здріля находиться між тими, що стоять на переді своїми датками. Чи на базарах, чи на інших громадських підприємствах без п. Здріля не обійдеться. Всюди його готівка і охота може послужити за примір. На сцені та в хорах його не бракує. Тому то його власне мешкання, яке він набув недавно, наповнилося тими, що вміють оцінити громадську вартість людини.

Під проводом п. Чоботаря обід почато молитвою і колядою і переведено поважно і весело. Навіть більшість гостей задержалася до вечері. Гостина була така порядна... На вечері був присутний також наш парох о. Мельничук.

По вечері було кілька промов. Пан В. Чоботар підносив заслуги п. Здріля в громаді; п. Никита Слюзар говорив про участь п. Здріля у визвольних змаганнях України в рр. 1918-22, а о. Мельничук про потребу згоди і злуки всіх українців. На закінчення п. Чоботар попросив о датки гостей на потребу преси і української церкви. Присутні зложили $16.50, до того п. Здріль доложив $3.50. З того призначено на Український Голос і на Вістник 10 дол., а 10 дол. на ужиток Консисторії. Жертвували слідуючі:

По $3.50: Ст. Здріль; по $2.25: В. Чоботар; по 1 дол.: Гудима, Чаглей, Козловський, Челядин, Ревун, Дудик, Гаврилюк, Магус, Микитин, Слюзар, Романюк, Ю. Мельничук, Порада; по 50 цт.: Слюсарчук, Батюк; по 25 цт: Баламба, Марчишин. — Разом $20.25.

Господар.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА

ГОНЕЙМУН, САСК.

По 1 дол.: І. Березовський.

По 50 цт . І. Ружницький, М. Царук, С. Карпіш, К. Піхлик, Л. Горнчун, М. Городецький.

По 35 цт.: Петро Палідвор.

По 30 цт.: І. Сврабін, І. Крехонець, Е. Мудрий, П. Войтина, Бонковський, М. Стецій, Г. Мудрий, С. Кравець, В. Антонюк, А. Доскоч, Й Урбан, М. Кривак, О. Григор, І. Гусак, п-ні М. Сарабін.

ЗБІРКА о. Т. ГОРБАЯ.

Петлюра	$4.80
Робпин	5.40
Ґренднво	3.80
Дрифтінґ Ривер	1.80
Етелбарт	6.95
Шелвелей	.60
Ґілберт Плейнс	1.75
Ленард	6.00
Додаткова збірка	5.40

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

СОНДАВН, МАН.

По 1 дол.: Н. Ілюк.

По 75 цт.: Г. Олексюк.

По 50 цт.: О. Білинчук, А. А. Бор- [redacted]

По 30 цт.: М. Цимбіт.

Дрібними жертвами (по 25 центів) — $2.00.

СЕНЬКІВ, МАН.

По 1 дол.: Т. Чубей, В. Пупеза.

По 50 цт., І. Пупеза, П. Саламандик, Анна Лакуста, Д. Колтун.

Дрібними жертвами (по 25 центів) — $2.25.

ВАЙТА, МАН.

Загальна збірка $3.75

ТОЛСТОЙ, МАН.

По 1 дол.: П. Дітковський.

По 50 цт.: О. Матійчук.

Дрібними жертвами (по 25 ц.) 4.50

ҐАРДЕНТОН, МАН.

Дрібними жертвами (по 25ц.) 3.00

ПЕМБІНА, Н. Д., З. Д.

По 1 дол.; І. Борденюк, А. Кирилюк, І. Іванищук.

По 50 цт.: Н. Клим, Н. Кирилюк, В. Іванищук, В. Кропельницький, І. Пастух, І. Іванищук.

Дрібними жертвами — 50 цт.

РОЗА, МАН.

По 1 дол.; І. Баран, М. Когут, Н. Курик, І. Когут, Т. Чубей, С. Д. Когут.

Дрібними жертвами (25ц.) — 1.75

СІРКО, МАН.

По 1 дол.: І. Ґушуляк.

По 50 цт.: І. Чоботар, М. Чоботар, І. Настюк, Анна Костинюк, Г. Чоботар.

Дрібними жертвами — 50 цт.

ЗБІРКА о. Г. О. ВАСИЛІВА.

ТУДОР, АЛТА

По 1 дол.: С. Довгань, п-на Анна Панчак (уч.), Ю. Ґрамняк, Д. Борко, П. Фіцуляк, Н. Бобко, А. Остафічук.

По 50 цт.: Катерина Олійник, пані П. Савка, Р. Шелемей, Д. Яхимець, Іван Окус, Анна Коростіль, Ст. Самборський, М. Іськів, П. Біліньский, М. Войченко, Н. Кошман, П. Барко, Ю. Динька, пані Віндей, Анна Шевчук, П. Довгань.

По 75 цт.: Д. Барко.

По 35 цт., Катерина Біляк.

По 25 цт., Т. Макарчук.

СМОКИ ЛЕЙК ,АЛТА.

По 1 дол.: Н. Ґавінчук, Д. Шемелюк (агроном), І. Павлюк, Ґео. Сухолотоцький, К. Романюк, П. Мороз.

По 50 цт.: С. Попович, В. Романчук, П. Варава, І. Чаглей, А. Тивонюк, Ів. Чернівчан, пані Романчук, пані Кокотайло, пані К. Лазарук, пані Сухолотоцька, В. Лазарук, незаписаний.

По 40 цт.: пані В. Колодій.

Дрібнішими жертвами — $3.00.

РЕДВАТЕР, АЛТА.

По 1 дол.: Ів. Васняк, І. Худа, Н. Феняк, п-тво Маруни, І. Крайчий, Н. Зінюк, Ол. Пасічний, Н. Крайчий, В. Пасічний, І. Содовник, пані Сахман, С. Хаба.

По 75 цт.: Н. Крайчий (уч.).

По 50 цт.: пані Лозовська, Салижин, В. Школьний, М. Попіль, І. Івасів, пані К. Лазарович, М. Хорт.

По 30 цт.: Я. Котик.

З несподіванки в домі п. Ф. Хаби, коляда на Семинар: По 50 цт.: І. Садовник, Ф. Хаба; по 35 цт.: І. Василик. Дрібні жертви — $1.35

ФЕДОРА, АЛТА

По 1 дол.: п-ство Фербеї, п-ство Маґери, п-ство Н. Ожілки

По 50 цт.: Н. Бабій, М. Савчук, Ф Лучка, А. Варварук, Н. Бойко, Д. Брода, Й. Крицук, В. Белзюк, пані Винничук, С. Паншів, І. Боєвідка.

По 30 цт.: Д. Шеворовський.

Дрібнішими жертвами — $3.45

ВОРСПАЙТ, АЛТА.

По 50 цт.- Марія Цимбалюк, пані Анна Ванечко, А. Швець, пані Василина Сербин, П. Винник, Д. Мако- [redacted]цький.

По 35 цт.: пані Марія Гарченко.

Дрібнішими жертвами (30 центів і менше) — $3.58.

ЕҐРІМОНТ, АЛТА.

По 1 дол.: Гр. Бутай, К. Радомський.

По 50 цт.: В. Короташ, М. Ґавалко, Й. Павлюк, Ілія Неделко, Т. Пілупек М. Гринюка, Іван Василинки.

По 25 цт.: В. Бачинський, М. Дмитрик.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 1 дол.: Д. Ґалинка, Марія Лазарук, В. Кривко, О. Рогаченко, Н. Велещук, Ст. Марусик, П. Дуйра, І. Паіш, П. Мельник, Емілія Павлюк.

По 55 цт.: Анна Пакан.

По 50 цт.: Маруся Фуштей, Д. Мацелюх, Татчин, Д Пронюк, Д. Данилюк, С. Кос, пані Осичук, М. Гомола.

По 30 цт.: пані Ревун, Ф. Бойко.

Дрібнішими жертвами (по 25 центів) — $8.75.

БРУДЕРГАЙМ, АЛТА.

По 1 дол.: Мих. Івацук, С. Михальчук.

По 80 цт.: Марія Левак.

По 50 цт.: Мих Сірік, П. Головач, А. Онушко, Параньва Стрембіцька.

Дрібнішими жертвами (по 25 центів) — $1.00.

ЗБІРКА о. Ю. Я. ЦУКОРНИКА.

ГЕМИЛТОН, ОНТ

По 50 цт.: В. Фастриґа, О. Боднарук, Н. Ясенівський, Дм. Кульпака, Н. Пелепяк, В. Довбета, Ів. Качур, Е. Басіста, В. Вахняк, Г Олійник, П Фарбатюк, В. Тулевітрів, П. Базюк, Ю Новак, М. Подольський, Ю. Ситник, А. Тюхтій, Ст Ґалан

ВАТЕРФОРД ОНТ

По 50 цт : К. Федірчук, І. Погорецький, Панасюк, І. Данилевич, В. Паньків, Ґулька, Завальський, Житальський, Антохів, Лазарук, В. Таращук, Кишинська, Таращук.

ҐРИМСБІ, ОНТ.

По 1 дол.: П. Шувера, Т. Бакар.

По 50 цт. Янчук, Тучак, І. Миронюк, А. Гончар, Шувера, Я. Марущак, Мар. Фай, С. Лучків.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ШЕҐО, САСК.

По 1 дол. Ґафіца Пікуш.

По 70 цт.: Ю. Лис.

По 50 цт.: Вас. Сандул.

Дрібнішими жертвами (по 35 ц. і менше) — $9.70.

ІНСІНҐЕР, САСК.

Гром. св. Ів. Сучавського.

Загальна Збірка $4.90

ШЕҐО, САСК.—Гром. св. ІлІ.

По 70 цн.: Яків Фенюк.

По 50 цт.: Вас. Процак.

Дрібніші жертви (по 35ц.) — 3.15

ЕДМОР, САСК.

Загальна збірка $3.65

ІНСІНҐЕР, САСК. (коло ріки)

По 70 цт.: О. Гаврилюк.

По 50 цт.: Дм. Василович, Ґео. Василович, Нік. Франко.

Дрібніші жертви — $1.40.

ІНСІНҐЕР, САСК.

По 1 дол.: І. Терновецький.

Дрібнішими жертвами — $2.80.

ЗБІРКА о. В. В. ВОЙТОВИЧА.

Збірка в окрузі, календарі $18.75

ЗБІРКА о. П. ГАЛИЦЬКОГО.

[redacted]

По 1 дол.: Т. Касюрак, Р. Шиптковський, Н. Гаврилюк, І. Панчук, Н. Кирилюк, М. Коноплацький, І. Сагайдак, Кондра, С. Білинський, М. Ілин, І. Ґулка, Т. Шиптковський, В. Бодюл, Г. Сторожук, Я. Гайда, М. Лацик, Д. Лазарович, П. Стецій, А. Саранчук, Б. Фелчук, Гладин.

ЗБІРКА в. В. Н. ГРУШКИ.

СТОРДЖИС, САСК.

По 1 дол.: А. Іванів, М. Солтис, В. Н. Грушка, Г. Пірник, М. Заваньский, пані К. Галатюк, М. Лисогірка, п-на Ст. Іванів.

По 75 цт.: пані А. Березовська.

По 50 цт.: В. Бабюк, П. Бабюк.

По 30 цт.: І. Луців.

По 25 цт.: Н .Грушка.

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД

БОРДЕН, САСК. (коло Біккін).

По 1 дол : Павло Козар, Матвій Котелко, Дм. Підвербецький.

ФРЕЙЗЕРВУД, МАН.

Степан Копоть 1.00

СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА.

Отримано за рік 1943 .... 60.00

ПРУСО, АЛТА.

Збірка в церкві, переведена о. Л. Дячиною 6.00

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

АЙТУНА, САСК.

Від поодиноких членів 12.00

АРРАН-КОБЗАР, САСК.

По 1 дол.: О. Жабінський, І. Насторук, І. Горел, П. Сас, А. Максимчук, П. Балеґа, В. Фелчук.

Церковна громада 6.00

ЙОРКТОН, САСК.

Федь Думка 1.00

ЗБІРКА о. В. В. ВОЙТОВИЧА.

ДАВИНҐ, АЛТА.

По 50 цт.: М. Шерстинка, Ф. Стрийський, С. Маґас, Марія Рогатинчук.

Дрібними жертвами (25 цт. і менше) 5.30

ҐЛЕНДОН, АЛТА.

По 1 дол.; І. Ошуст, О. Стасюк, П. Лукіян, І. Волянський, О. Стронгіцький, В. Кіндракевич, Г. Стасюк, А. Кіндракевич, Т. Т. Попик.

По 50 цт.: П. Бойко, Д. Мицак, Н. Филипчук, Н. Костюк, Д. Морі.

По 10 цт.: П. Данилюк.

СПЕДЕН, АЛТА.

По 1 дол.; Северко Леськів, І. Романчук, Стефан Леськів, О. Ванчук, М. Музика, І. Пахолек, М. Леськів.

Дрібнішими жертвами (по 25 цт. і менше) 5.10

СТРИЙ, АТЛА.

По 1 дол.: І. Шнш, Т. Крокош, В. Пелех.

По 50 цт.; І. Тхір, В. Мазур, Д. Пенас, Д. Мазур.

Дрібнішими жертвами (по 30 центів і менше) 2.25

ТІРІЕН, АЛТА.

По 1 дол.: В. Волянські, І. Горечка, М. Голик (з Бирмінґгем, Саск), М. Лутовий

По 50 цт.: Н. Ткачук.

Дрібними жертвами (по 25 центів і менше) 1.45

СЕНДІ РЕПИДС, АЛТА.

По 1 дол. І. Чубій, Х. Кругла, В. Шевчук, П. Франчук, І. Кіш.

По 50 цт.: Наталя Олійчка, В. Бойко, Анна Бойчук.

Дрібними жертвами по 30 центів і менше) 5.35

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. В. Войтовича.
КВІТЕНЬ.

7 Пятниця — Благов. Пр. Д. Марії — Сповідь — Тріпс
9 Неділя квітна — Сповідь — Глендон місто.
16 Воскр. Христове. Вся Великодня відправа — Смедлей
17 Вел. понеділок — Стрий
18 Вел. вівторок — Давнінг
23 Нед. Томина — Щемрок Велий.
30 Неділя — Давнінг
Адреса Rev W. W Woytovich. Francheres, Alta.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана
КВІТЕНЬ:

7 Благов. Пр. Богор. Ст. Мартин
9 Неділя Цьвітна — Ледвюк
16 Великдень — Іст Селкирк — о. С. В. Савчук.
16 Великдень — Брандон
17 Світлий Понеділок — Паплар Парк
18 Світлий Вівторок — Стед.
23 Неділя Томина — Дуфрост.
30 Неділя Мир. — Портедж ля Прейрі
Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.
КВІТЕНЬ.

7 Пятниця — Благовіщення — Смітс — Тернопіль.
9 Цвітна Неділя — Кадворт
12 Стр. Середа — Вакав (Сповідь)
13 Страстний Четвер — Ст. Джулієн (Сповідь) Год. 4 по обіді Страсти.
14 Велика Пятниця — Смітс, год. 11 [illegible]
Тернопіль — год. 5 по полудні. Елов Крік — год. 8 ввечері.
15 Вел. Субота — год. 5 по обіді — Ст. Джулієн.
16 Великдень год. 4 рано — Вакав. Год. 9 рано — Кадворт.
17 Світ. Понеділок — Ст Джулієн.
18. Світ. Вівторок — Елов Крік.
23 Неділя Томина — Вакав.
30 Неділя — Саскатун.
30 Неділя — Тернопіль (Служити буде Всеч. о. Желікевич).
Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.
КВІТЕНЬ:

7 Пятниця — Благовіщення Пр. Б. Прейрі Ривер.
9 Неділя — Ервуд.
12 Середа — Арран— Сповідь дітей.
13 Четвер — Кобзар. Сл. Божа і сповідь. Вечером Страсти.
14 Пятниця — свячення пасок
10 год. рано — Кобзар.
2 год. по пол. — Арран
5 год. попол. — Гвайт Біч.
15 Суб. — Сторджис, 12.30 в полуд. Гаес — 5 год. по полудні.
16 Великдень — Мейбридж — 6 год. рано — Вел. Утр. і Свячен. пасок. Норквей — 9 рано Сл. Б. і св. п. Сван Плейн — 12 в пол. св. пасок. Сван Плейн — 5 попол. Вечірня
17 Світ. Понеділок — Дербен.
18 Світ. Вівторок — Гвайт Біч.
23 Неділя — Годсон Бей Джонкшин.
30 Неділя — Індевор.
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

СЛАВНИЙ
ЗАХАР БЕРКУТ
ПЕРШИЙ РАЗ ВИДАЄТЬСЯ ПО АНГЛІЙСЬКИ.

«Хто знає повісти й оповідання Івана Франка, той певно знає і повість Захар Беркут; а коли не знає, то повинен з цею повістю познакомитися. — Та важне, що ця повість виходить тепер по англійськи в перекладі Теодосії Бореської.

Зміст повісти, це змальовання українського життя в Карпатах в 13 століттю, коли нарід мусів оборонятися і перед Татарами і перед захланністю упривілейованої класи. Тут бачимо, що значить здоровий розум народу, його кооперативна праця, його витревалість і посвята. Є там ідеальні примірн, що і нинішньому життю можуть придатися. — Ціна книжки $2.00. — Замовляйте в книгарнях, або від:

Teodosia Boresky
300 Ferry St., New Haven, Conn.

ПОДЯКА ЗА БОНД.
(Канора, Саск.)

Отсим повідомляю, що я отримав Бонд Побіди на $50.00, котрий я виграв на Базарі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і отсим складаю найщиріші желання для нашої Української Православної Церкви в Канаді.

Я маю 14 років, то ще не причинився багато до роботи нашої Церкви. Однакож, обіцюю, що в своїм часі сього року я вишлю свою ленту на Фонд Української Православної Колегії. Дуже красно дякую за Бонд й остаюсь з глибокою по- [illegible]

Евген Охітва.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
КВІТЕНЬ.

7 Пятниця Благовіщення Велик. сповідь — Шелвелий
8 Субота Лазарева. Вел. сповідь — Грендвю.
9 Неділя Квітна. Вел. Сповідь — Дрифтінг Ривер.
11 Вівторок. Вел. сповідь — Роблин на фармах.
13 Четвер. Вел. сповідь — Петлюра. 7 год. веч. Страсти Господні. — Шортдейл.
14 Пятниця. Винесення Плащениці, 10 год. рано — Шортдейл. 2 год. по пол. Вечірня і винесення Плащениці — Роблин.
15 Субота. Свячення Пасок:
1 год. попол. — Дрифтінг Ривер.
2.30 попол — Гілберт Плейнс.
4 год. попол. — Грендвю.
6 год. веч. — Петлюра.
8 год. веч. — Роблин (місто).
16 Воскресення: 12 год. в ночі Воск. Утреня — Вроистон.
4 год. рано Воскр. Утр. — Ленард.
7 год. рано Вос. Утр.—Шортдейл.
9.30 год. Сл. Божа — Роблин на фармах.
17 Світ. Понеділок — Грендвю.
18 Свт. Вівторок — Того, Саск.
23 Неділя — Петлюра.
30 Неділя — Роблин на фармах.
Почт скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина
КВІТЕНЬ:

7 Пятниця. Благовіщення — Січ (сповідь)
9 Неділя Квітна — Мензі (сповідь)
13 Стр. Четвер — Росборн (місто, сповідь).
14 Вел. Пятниця — Росборн (фарми) Винос Плащ. в 1 год. по обіді.
15 Вел. Субота — свячення пасок:—
10 год. рано — Сенді Лейк.
1 год. по обіді — Мензі.
2.30 год — Окборн (місто).
4 год. — Січ
6 год. — Виста.
8 год — Росборн (місто).
16 Великдень — Росборн (фарми) 5 год. рано. Вел. Утр. і св. пасок. 7 год. рано — Енгусвил (св. пас.)
17 Світлий Понеділок — Сенді Лейк.
18 Світ Вівторок — Виста
23 Неділя Томина — Січ.
30 Неділя Миронос. — Мензі.
Адреса: Box 7 Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гладкого
КВІТЕНЬ:

1 Субота — Вайта
2 Неділя — Арбакка
7 Пятниця. Благовіщ. — Гардентон
9 Неділя Цьвітна — Пембіна
12 Середа — Толстой
13 Четвер — Толстой
Кождої відправи буде Великодня Сповідь.
15 Субота — Свячення Пасок:
2 год. попол. — Роза.
4 год. попол. — Саньків
16 Великдень — Свячення Пасок:—
4 год рано — Толстой.
5.30 год рано — Гардентон.
7 год рано Сл. Божа — Вайта.
9 год рано — Арбакка.
10.30 рано — Сірко.
11.30 рано — Сондани
17 Світ Понеділок — Толстой.
18 Світ Вівторок — Роза.
23 Неділя Томина — Саньків

Прошу точно придержуватися години призначеної на освячення пасок.
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука
КВІТЕНЬ:

7 Благовіщення — Дробот.
9 Неділя — Вимер.
9 Неділя — Клейр (о. Шпень).
11 Вівторок — Тизів.
12 Середа — Маморинці.
15 Вел. Субота — Свячення пасок:—
9 год. рано — Фостон.
11 год. — Клейр.
12 год. попол. — Вимер.
16 Великдень. Свячення пасок:—
12.10 рано — Донвел.
1.30 — Борджис.
3 год. — Бюкенен.
4 год. — Рама.
6 Тизів.
7.30 год. — Маморинці.
9.30 — Дробот.
5 год. попол. — Бюкенен. Вечірня.
17 Вел. Понеділок — Донвел.
18 Вел. Вівторок — Борджис.
23 Неділя Томина — Тизів.
30 Неділя — Маморинці.
Адреса: Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желізкевича.
КВІТЕНЬ:

7 Пятниця Благовіщення — Тарнопіль (в о. Грицини).
9 Неділя Квітна — Шипмен.
13 Вел. Четвер — Принс Алберт — (Страсти).
14 Вел. Пятниця — Винос Плащениці — 9 год. рано — Гонеймун. — 12 год. попол. Сембург. — 7 год. веч. — Принс Алберт.
15 Вел Субота — Принс Алберт, 9 рано Служба Божа, сповідь святе причастя для молоді.
16 Великдень — 12 в ночі Шипмен, 3 год. рано — Сембург. Утреня і Свячення пасок. 5 год. рано — Гонеймун, — Утреня і свячення пасок. 7 год. рано — Принс Алберт — Утреня, Сл. Божа і свяч. пасок.
Вел Понеділок і вівторок — Принс Алберт, 10 год. рано. Сл. Божа.
23 Неділя Томина — Принс Алберт
30 Неділя Мир. — в о. Грицини.

На протязі Вел. Посту у Принс Алберт відправляється що середи Служба Божа Преждеосвящаних дарів в год. 10-ій рано.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка
КВІТЕНЬ:

6 Четвер, 7 год. веч. сповідь — Драй Ривер.
7 Пятниця, Благовіщення і сповідь — Драй Ривер
8 Субота, рано сповідь дітей і старших — Ешвил
9 Неділя, Богосл. сповідь і св. причастя — Ешвил.
10 Повед. рано сповідь — Гарланд.
11 Вівторок рано сповідь — Богдан.
12 Середа, 7 год. веч. сповідь — Роркетон.
13 Вел. Четвер, рано Богосл. і сповідь — Роркетон, заразом відбудесь і свячення пасок.
15 Субота рано сповідь, Сл. Божа і причастя та свячення пасок — Ренвер.
Свячення пасок в Вел. Суботу:—
11.30 рано — Слейтер.
1.30 по пол. — Пайн Ривер.
3 год. по пол. — Гарланд.
4.30 по пол. — Богдан.
5.30 по пол. — Венлав.
6.30 по пол. — Сифтон.
7.30 по пол. — Драй Ривер.
Великдень рано:
1 год. рано — Велий Ривер.
3 год. рано — Ешвил
5 год. рано — Косів.
7 год. рано — Давфин (місто).
10 год. рано — Воскр. Богосл. і свячення пасок — Етелберт.
5 год. по пол. Воскр. Вечірня — Гарланд.
7 год. вечером Воскр. Вечірня — Пайн Ривер.
Велик. Понеділок — Пайн Ривер.
Вел. Вівторок — Велий Ривер.
Неділя Томина — Венлав.
Неділя Мироносиць — Косів.
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

Календар Українських Свят
КВІТЕНЬ:

1	С	19	Муч. Хрисанта і його наре.
2	Н	20	5 Нед. посту. Отців Івана,
3	П	21	Івана Лїствичника, Якова
4	В	22	Свщм. Василія пресвітера
5	С	23	Преп. Никона вечерського
6	Ч	24	Преп. Артемона еп. Селвк.
7	П	25	Благовіщення Пресв. Богор.
8	С	26	Собор Арх. Гавриїла
9	Н	27	Нед. Цьвітна. Матрони Сол.
10	П	28	Преп. Евстратія пост. веч.
11	В	29	Преп. Марка еп. Аретус.
12	С	30	Преп. Івана Лїств., муч Зах.
13	Ч	31	Вел. Четвер. — Страсти.
14	П	1	Велика Пятниця — Вин. Пл.
15	С	2	Вел. Субота. Преп. Тита
16	Н	3	ВЕЛИКДЕНЬ — ХР. ВОСК.
17	П	4	Світлий Понеділок.
18	В	5	Світлий Вівторок.
19	С	6	Методія уч. Словян.
20	Ч	7	Муч. Руфіна й Акилини
21	П	8	Преп. Ніфонта еп. Новгор.
22	С	9	Муч. Евпсихія, Авдієса
23	Н	10	Нед. Томина — Проводи.
24	П	11	Свщмч. Антипи еп. еМргам.
25	В	12	Васілія Ісповід. Парійського
26	С	13	Свщм. Артемона пресв. Лао.
27	Ч	14	Мартина Ісповід. мч. Івана
28	П	15	Кн. Мстислава київського
29	С	16	Муч. Каліди, Ніки, Нунехії
30	Н	17	Нед Мирон. Свщм. Симеона

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
[illegible]
КВІТЕНЬ:

2 Неділя — Тудор
По полудні Вечірня і сповідь — Беліс.
3 Понеділок. Св. Якова — Беліс.
6. Четвер. 7 год. веч. св. Сповідь. — Калмар.
7 Благовіщення Пр. Бог. — Калмар. 6 год. веч. Вечірня і св. Сповідь Торсбі.
8 Лазарева Субота св. Літургія, а вечером Сповідь — Торсбі.
9 Цьвітна Неділя — Торсбі.
13 Вел. Четвер. зрана сповідь, С. Б., 3 год. попол катехизація з дітьми. 7 год. веч. Страсти — Егрімонт.
14 Вел. Пятниця; винос Плащениці — Егрімонт.
Свячення пасок год. 4 по пол. — Торсбі; 6 год. — Калмар.
15. Вел. Субота. Св. Сповідь, С. Б. і свячення пасок — Візел Крік.
Свячення пасок 1 год. попол. — Осетия; 2 год. Ворспайт; 3 год. Радвей; 5 год. Данюб; 6 год. Тюдор; 7 год. Торгілд (в хаті п. Яхимця); 8 год. вечір Егрімонт; 9 год. веч. Коронадо (в хаті п-ва Піхотія): 10.30 в ночі — Федора.
16 Великдень — 3 год. по півночі — Редвотер; 5 год. Смокі Лейк; 7 год рано Вастео; 9 год. Беліс; 4 год. по пол. Вел Вечірня — Осетия.
17. Світ. Понеділок — Федора; 3 год. попол Вечірня — Егрімонт.
18. Світ. Вівторок — Торсбі
23. Неділя Томина — Радвей; 3 год. парастаси на гробах — Візел Крік.
29. Нед. Мир. — Смокі Лейк; 3 год. попол. Вечірня і похід на гроби — Беліс
Адреса Box 62 Радвей Алта. Тел. 10

Устав Церковний.
КВІТЕНЬ:

2. Нед. 5 В. посту. Гол. 1. УЄ 9. Літ. Ап. Жид. 9: 11—14 Єван. Мар. 10, 32—45.

7 Пятниця Благовіщення УЄ Лук. 1: 39—49. 56; Літ Ап. Жид. 2: 11—18. Єван. Луки 1: 24—38.

9. Нед. Цьвітна. Гол. 2. УЄ Мат. 21: 1—11. 15—17. Літ. Ап. Филип. 4; 4—9. Єван. Івана 12: 1—18.

16. Великдень. Діяння Ап. 1: 1—8. Єван. Івана 1: 1—17.

17. Світ. Понед. Діяння Ап. 1: 12—17 і 21—26. Єван Івана 1: 18—28.

18. Світ. Вівторок. Діяння Ап. 2: 14—21. Єван. Луки 24: 12—35.

23. Нед Томина: Голос 1. Єван. Мат 28 16—20. Літ Діян. Ап. 5: 12—20 Єван. Івана 20 19—31

30. Нед Мироносиць: Голос 2. Єван. Марка 16: 9—20 Літ. Діян. Ап. 6: 1—7. Єван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG. MAN. APR. 15th, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1944. ЧИСЛО (524) 8

ДЕЩО ПРО ВЕЛИКДЕНЬ.

Від Великодня аж до послідного дня перед Вознесенням поздоровляються люди словами: Христос воскрес!, а відповідають: „Воістину воскрес!

Також від Великодня, аж до Зелених Свят в церкві підчас Богослужень на знак радости не вклякається. Вклякається аж в неділю на Зелені Свята підчас Вечірні, яка відправляється зараз після Служби Божої.

Для Великодня пишуть „писанки" та красять „крашанки" (галунки). Крашанки давніщі і собою поважніщі. святочніщі. І їх може кожда дівчина і жінка закрасити — на червоно, сино, зелено... Отже де нема писанок, там повинні бути крашанки; а де є писанки, там крашанки також повинні бути. Писанки манять око, а крашанки нагадують [illegible]

Несіть святити лише такі печива і все друге, які носили святити ваші мами, бабки і прабабки. Тоді це буде ваше Українське Свячене, а не сусідське. Так ви себе і своїх Предків пошануєте.

Слухайте всі молодші!... Зробіть врочисту постанову, що через цілі Великодні Свята будете по українськи думати, по украніськи говорити, по українськи відчувати, по українськи поважно поводитися... Це піднесе високо-високо вашу Українську і Християнську Гідність!

Ану що було би, коли б деякі з Українського Жіноцтва в часі Свят чистенько вмивалися, розумно вбиралися і не дуже малювалися? А варта б спробувати!

Першими, що ранним досвідком прийшли до Христового гробу, були жінки. Великий і святий обовязок не дозволяв їм заспати. І за те Божа Церква споминає їх вже майже 2000 літ. — Треба би нам нині таких свідомих і рішучих жінок, щоби чоловіків до обовязку будили. а їх память буде жити в нашім народі також вічно.

„Не спіть і моліться, щоби не ввійти в напасть" — казав Христос. Бо тоді лихо готовилося. А нині також всюди лиха повно і ще більше готовиться — отже держіться поважно, застановляйтесь і моліться, а тоді буде в вас сила лихови опертися.

Христос воскрес! А з ним воскресла і зажила між Його Учениками і послідувателями Свята Правда Божа. Отже святкуймо і ми нині так, щоби з Христовим воскресенням воскресла Божа Правда в наших серцях, в наших домах і в цілім нашім життю. Щоби стали ми красшими, поважнійшими, статочнійшими, праведнійшими. Тоді не лише устами, але і серцем скажемо:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВО ІСТИНУ ВОСКРЕС!

Як почало свитати, прийшла Марія Магдалина та друга Марія до гробу. І ось ангел Господній зійшов з неба й озвався: Ісуса шукаєте, та нема Його тут. Вертайтесь і скажіть ученикам, що він встав із мертвих.

З Празником Христового Воскресення найщиріші наші бажання Вірним Церкви, читачам „Вістника" і цілому Українському Народови:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція „Вістника" — Консисторія Української Греко-Православної Церкви

Ірмос. Пісня перша.

Воскресения день, просвітімось люде! Паска Господня Паска, бо від смерти до життя, і з землі до неба Христос Бог привів нас, пісню перемоги співаючих!

Ексапостиларій:

Тілом заснувши, як смертельний, Царю і Господи, по трьох днях воскрес еси, і Адама із тліня підняв, знищивши смерть. Паско несмертельная, світу спасіння!

Стихира Великодня:

Воскресіння день, і просвітімся святом, і один одного обнімімо! Скажімо: „Браття" навіть тим, що ненавидять нас! Простімо все ради Воскресіння, і так промовмо голосно:

Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав, і тим, що в гробах, життя дарував!

ШЕСТА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Надходить Шеста Позичка Перемоги, про яку ми вже недавно писали. Починаєсь вона 23 квітня в неділю.

З попередних позичок показуєсь, що загал щораз більше розуміє значіння таких позичок, Перше їх значіння, це піддержання военної сили, що найважнійше, а друге що хто купує военні бонди, той себе і свою родину особисто забезпечує. Це обезпечує безпосередною державною забезпекою.

Поза военними цілями така особиста забезпека конечна. З кінцем війни прийдуть тяжші часи, отже те, що нині зложене дуже придасться.

Не можна сказати, що тепер дуже нема грошей. В фармерів є більше грошей, ніж давніше, робітництво не зле заробляє, отже можности є більше, ніж коли. Хто ж купує военні бонди, той гроші тимсамим складає на пізніше.

Тай военна справа потребує капіталу — бо гроші, це той ріжнородний матеріял, якого треба — включаючи також одежу, поживу і другі необхідні особисті конечности вояків.

Отже не забувайте, що 23-го квітня починаєсь продажа бондів. Передумайте цю справу, переговоріть зі знакомими, а тоді ваш погляд на цю справу буде ясний.

ЕПИСКОП ПРИГАДУЄ ЧОГО ТРЕБА.

Недавно поставлений архієпископ Вестминстеру, в Англії, Бернард В. Ґрифін, говорячи через радіо сказав, що: „Коли не буде ладу в нашім власнім домі, то ми не зможемо заводити ладу в домах других народів". А говорячи про будучий мир, він сказав:

„Не сподіймося, що будуть здорові міжнародні відносини, як самі держави не будуть здорові. Не може бути справедливости, ані співпраці між державами, коли того всего не буде в самих державах. Світ прийшов до нинішного безладдя тому, що люде забули обовязки для Бога, а з тим обовязки одні для других."

ВОЄННІ ДОВГИ СТЕЙТІВ.

Президент Брукінґського Інституту, Мавлтон, сказав недавно в Дітройт, що коли б війна протягнулась ще на два роки, то довги Стейтів будуть виносити 250,000,000,000 (250 більйонів дол. В червня 1944 воєнний довг буде виносити 190 більйонів.

ДВА БІЛІОНИ СРІБНИХ ГРОШЕЙ.

В 1943 р. дві стейтські фабриці, де виробляють гроші, зробили понад два біліони металевих грошей бо 2,023,898,-270. Більше, як половина з того сталеві центи. Всі ті гроші як на них зазначено, варта понад 136 мільйонів долярів.

БРАК УЧИТЕЛІВ В МАНІТОБІ.

В 1943 р. перестало учителювати в Манітобі 342 учителі, майже оден кожного дня. Деякі школи треба було замкнути. Причина та, що доси на положення учителів мало зважали і нераз платня учителів була дуже маленька. Отже всі шукають більшого заробітку.

З КРАДЕНИМ НА БІК.

Великодне народне оповідання.

Жив в селі бідак. А сусідом його був богач — такий богач, що любив красти. Свого мае чимало, тай ще краде.

Було перед Великоднем. Хтось з богатійших подарував бідному шинку, щоби і в нього було, як в людей. І поклав він ту шинку в коморі

Довідався про те богач і ночею вкрав. Хоч сам мае тілько, що кільках бідних обділяв би.

Надходить Великдень. Пізно в суботу складае бідний в кошичок, що там мав, тай пішов за шинкою — а там лише місце зосталося.

Дуже заболіло це бідного. Не те саме що шинки нема, а те, що його бідного тай ще обкрадають. Іде він тоді до доброго свого кума, дяка Степана, і розказуе, а дяк:

— Нехай, куме! От в мене е шинка, тож беріть і не кажіть нікому нічого, а я думаю, що колись ми злодія знайдемо.

Взяв бідний шинку і вже з серця спала досада. Вже і в нього буде, як в людей.

А дяк був розумним і хитрим чоловіком. Дяки такими бувають.

Поровкладали люде все кругом церкви — паски, шинки, яйця, писанки, крашанки, ковбаси... В кого кошик менший, а в кого такий, що і підняти тяжко.

Ходить бідний кругом, ходить його жінка та нібн ненароком заглядають, але що з того? Шинка до шинки подібна.

Та вже Богослуження кінчиться і дяк вийшов скоренько на двір, щоби позбирати гроші за свячення пасок — і свічки порозносити. Хто там що дасть, але йому про що інше ходить.

От підходить він до одного, до другого, до третого і немов сам до себе півголосом шепче:

- Еге, еге, як той каже... З краденим на бік, а то буде зле...

Люде чують, але не розуміють, про що він говорить. Думають, що він от так для жарту щось собі балакае.

А богатий, що шинку вкрав, свое свячене геть поперед всіх висунув. Мовляв — нехай люде бачать! Підійшов дяк до нього, ставить свічку в кошик та:

— Еге, еге, як той казав... З краденим на бік, бо буде зле.

І пішов, дальше. А богатий думае:

— От лихо! Тай ще грозить. А що буде, як панотець при всіх мое свячене обмине? Та й ще скаже, що це крадене...

Так подумавши він забрав свое свячене і поніс на другий кінець ряду, в закруті, тай поставив не в ряді, а наче би таки на боці. Тут хоч би священик й обминув, то скажуть люде, що не приглянувся.

Люде бачили, що він переносив, та думали:

— Не сподобалось тут місце, отже красшого місця шукае.

Лише дяк бачив все і розумів, чому богач переноситься.

За хвилю виходить панотець паски святити. Обійшов кругом, обкадив, помолився, поблагословив, покропив свяченою водою. Не обминув він і богачевої паски. А там ще побажав, щоби в здоровлю святкували і почали люде до домів розходитися.

Ще дяк не пообідав, як приходить до нього богач, та:

— Хотів би з вами кілька слів... тее...

Невдовзі вийшли вони в садок і богач каже:

— Що це ви там говорили на цвинтару... що це?

— Я вас остерігав — каже дяк — отже добре, що ви на боці стали. Щастя маете!

— А як ви це знали? — питае богач.

— Це мені хтось доніс, а він певно знае, отже я хотів вас остерегти. Він ще не таке хотів почати, та я його зупинив.

— А хто це?

— Сказати не можу.

— А як він тепер всім розкаже...

— Про те не бійтесь, це вже моя голова в тім. Але мусите зло винагородити.

— Як?

— А так, що мусите занести там назад не тілько шинку, але і ще дечого більше. В вас же, слава Богу, е достаток.

— Тілько ж щоби ніхто не знав, що це я...

— За те не бійтеся! Ви тіштесь, що це через мої руки йде, отже я для вас все полагоджу. А то могло б бути багато гірше.

Святкував бідний зі своїми забувши про цілу подію з шинкою.

Та коли в понеділок зайшов до комори, то здумівся... І шинка велика лежить, і сала чимало, і ковбас великих дві, і кишок з кровію і крупами три, тай ще там дечого трохи. І подумав він:

— А може то і не злодій взяв мою шинку, а якийсь добрий збиточник, щоби з мене посміятись, а потім зробити мені осьтаку великодну несподіванку.

Отже ще перед Богослуженням забігае він до дяка і розказуе. Тай додае:

— Може це хтось лише хотів з мене пожартувати, бо от кілько мені понаносив. Спасибіг йому!

Подумав дяк і говорить:

— Може і справді так! На таке виходить. А злодій такого не зробив би ніколи! Це якийсь добрий чоловік, але збиточник. Та ви про те нікому не кажіть! Нехай там... Не треба. Ані словом!

Не забув і богач дякової прислуги. Він і дяка щедро винагородив. Тай тішився, що ніхто в селі не знав про те, що тоді сталося.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подаеться до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідае такі місцевости:

Ст. Кетерінс, Онт. — неділя — Великдень — 16-го квітня.

Четам. Онт. неділя 23-го квітня.

Ошава, Онт. — неділя 30-го квітня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont,

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

V.

Обкроювання життя.

Доводилось нам чути вислови, що в военнім часі треба всю нашу українську працю припинити, позамикати Інститути, організації, товариства, перестати навіть до церкви ходити і всю увагу присвятити лише военній справі.

Таких висловів не було багато, але все ж були, отже до них приглянемося.

Життя е сильним лише тоді, коли люде ріжними справами інтересуються. Й оскілько люде свідоміші, остілько тих справ е в них більше. Вони безнастанно дбають, щоби ніяка потрібна діяльність не зупинилася, бо знають — що коли раз щось зупините, то опісля тяжко його в рух пустити.

Нині війна, але приглянътесь до змісту англійських газет, а знайдете там: 1) про війну, 2) про Голівуд і театри, 3) про заручини і весілля, 4) про сходини товариств, 5) про бенкети, 6) про артистичні вистави, 7) про справи церковні, 8) про справи шкільні, 9) про моди, 10) про спорт і др.

Отже чим люде інтересувалися до війни, тим і тепер інтересуються; які були організації колись, такі е нині — незалежно від военного часу.

А буває й таке, що якійсь справі присвячують нині більше уваги, ніж перед війною, як прим. молодечій злочинности — назначують слідчі комісії, обговорюють на сходинах, пишуть про те. Не кажуть: „Відложімо на пізніше".

Тай не диво. Лише те життя, в якім ніщо не занедбане, е здорове і сильне для всякої праці.

Звужування й обкроювання життя, це ослаблювання життевої сили. Увімо собі, що всі люде перестали ходити до церков; перестали читати книжки і часописи; позачиняли школи; порозвязували організації, щоби більше помогти военній справі — чи справді вони багато помогли би? Ні! І ніякий уряд не згодився б на таке самовбивство громадського культурного життя.

Якже і де зявляються думки про те, що громадську діяльність треба обкроювати?

Зявляеться мабуть найперше в тих, що не хочуть взагалі нічим своїм інтересуватися, бо мусиш дати працю і гріш. Такі можуть военний час використовувати, як причину до того, щоби позбутися нелюбого їм обовязку.

Дальше можуть до такого додумуватися люде з малим світоглядом. Одиниця, або ціла громада, в якій і перед війною мало що робилося, може надумати, що треба тепер і ту маленьку працю зупинити, тоді вона для чого іншого багато зробить. Та чи справді ті, що ніколи про свое місцеве культурне життя не вміли якслід дбати, стануть великою силою для чого іншого? Ніколи! Хто своеї хати не вмів замести, то чи замете він добре чужу хату?

Дійсна творча сила життя не в грошах, але в культурних людях, в їх широкій свідомости, в їх щирій волі, в їх характерности і в широкій та всесторонній діяльности їх життя. А де таке життя буде, там будуть гроші.

ВІЙНА ЗА ГОДИННИКИ.

В Шікаґо мали розпродати 1,500 великих алярмових годинників, отже зібралося 2,500 жінок покупців. Як лише двері крамниці отворилися, почалася така метушня, що трох жінок вомліло, кілька осіб потоптали, а чотири виставових шаф знищили. Тут вже 2 роки годинників не продавали.

ҐАЇВКОВІ ЗАБАВИ.

Український Великдень мае окремий звичай — гаївкові забави, що відбуваються коло церкви через три дні свят. Це забави з піснями, які звуть Гаївками, Ягілками, Магілками, Веснянками. В декотрих сторонах України їх співали йдучи вулицею.

Це дівочі забави; деколи до дівчат пристають на хвилю і старші жінки, щоби свое дівоцтво пригадати.

В Канаді мало теплих Великоднів, отже тут тяжше мати гаївкові забави, однакож ми повинні про них знати, бути з ними знакомими. Що не може бути в нашім практичнім життю, нехай буде в нашій свідомости. Тоді воно в нашім життю істнуе.

Воротар.

А. Воротаре, воротарчику,
Відчини воротонька!
Б. А хто то воріт кличе?
А. Князеві та служеньки.
Б. А що то за дар везуть?
А. Ярі пчілоньки.
Б. А ще ж бо нам мало!
А. А ми вам ще додамо:
Молодую дівчиноньку
У рутянім віноньку.

Став ряд дівчат, а напроти малий ряд — дві дівичні. Проспівавши пісню великий ряд біжить попід руки малого і той затримуе собі послідну дівчину. Так повторяють, аж в великім ряді лишиться лише дві дівчині, що стають „воротарами" і гра знов починаеться.

Коструб.

Дівчина входить в середину колеса й говорить: „Христос воскрес!" Інші відповідають „Воістину воскрес!"

Перша: „Чи не виділисте мого Коструба?"

Друга: „Пішов у старости".

Всі співають:

Бідна моя головонько,
Нещаслива годинонько!
Що я собі наробила,
Що-м Коструба не злюбила!
Прийдь, прийдь Кострубоньку,
Станеш рано до слюбоньку;
Рано, рано поранейку,
На білому камінейку.

Знов повторяеcь від „Христос воскрес" і тепер дівчина каже, що „Поїхав по квітку". Тут співають, як перше. За тим знов починае від „Христос воскрес" „Поїхав по напій"... „Слабий"... „Вже вмер"...

На останний запит відповідае: „Вже повезли на цвинтар" — і тоді співають, що нехай він собі на цвинтару лежить, а дівчина знайшла собі іншого, красшого.

Вербовая дощечка.

Вербовая дощечка,
Ходить по ній Настечка.
На всі боки леліе,
За миленьким жаліе.
Відки вітер повіе,
Звідти милий прийде.
Ой як милий прийде,
Щось Настуни привезе.
Та привезе чобітки,
А підківки з позлітки.
Муть чобітки рипіти,
А підківки бреніти.

Дівчата стають у два ряди проти себе, беруться за руки навхрест і творять наче міст, по якім йде дівчина. Пара, що лишилася поза дівчиною, біжить наперед, щоби міст продовжувати. Так нераз оббігають церкву кілька разів.

Перепілка.

Ой у перепелки та головка болить!
Тут була, тут, перепелочка,
Тут була, тут, сизокрилая.
Ой у перепелки та плечиці болять!
Тут була... (повторяеcь).
Ой у перепелки та рученьки болять.
Ой у перепелки та колінця болять.
Ой у перепелки та спинонька болить.
Ой у перепелки та старий мужичок.
Із комори йде і нагайку несе.
Він нагайку несе, бородою трясе.
А у перепелки молодий мужичок.
Із базару йде, черевички несе.

Дівчата стають колесом, побравшись за руки, а в середині е одна — „перепілка". При співі всіх вона хапаесь за голову, за плечі. і др., щоби показати, що болить. При згадці про нагайку плаче, а при черевичках плеще. Потім стараесь розірвати колесо. Котра дівчина пустить, та стае „перепілкою". І знов починають.

Де ти ідеш...

Де ти ідеш Романочку?
На ярмарок, мій паночку.
Що ти будеш купувати?
Дівчатонька продавати.
А по кілько Романочку?
По сто злотих, мій паночку.

Починаеcь знов з початку і тепер Роман каже:

Парубочки продавати.
А по кілько Романочку?
Сто за шага мій паночку.

ЮГОСЛАВСЬКИЙ КОРОЛЬ ОЖЕНИВСЯ.

Югославський король Петро оженився 21 березня з грецькою княжною Александрою. При слюбі було чотирох королів, а з тих три на вигнанню. Виїмком був англійський король. Петро мае 21 літ, Александра 23. Був з чужих король грецький Юрій, Гакон норвежський і королева Вільгельміна голяндська. Вінчав грецький архіепископ Ґерманос, вживаючи мови грецької, сербської й англійської.

85.000 НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛИ.

В Ню Йорку вмер адвокат Авраам Файнлайт і зоставив майна вартости 290,000. З того записав 85,000 на добродійні ціли, а то Жидівському Добродійному Т-ву, Салвейшин Армії, Приютови жидівських сліпих в Ню Йорку і ще одному подібному жидівському приютови — по 11,214 дол. А Лібанон шпиталь, Бет Ізраель шпиталь і презбитеріянський шпиталь дістали по 7,476 дол. Ще інші інституції дістали по 4,485.

ЖИДИ ДОМАГАЮТЬСЯ СВОЄЇ АРМІЇ.

Жидівська Палестинська Агенція вдалась недавно до стейтського й англійського урядів, щоби позволили жидам створити жидівську армію для участи в наступі для увільнення Европи. Поза тим жиди мали б дістати всякі відшкодовання, винагороди і право їхати до Палестини.

САМОВБИВСТВО БАТЬКА І СИНА.

В Ню Йорку сталася недавно така подія: в однім готели мешкав 58-літний адвокат, Леб, а також його 92-літний батько. З якоїсь причини адвокат повісився. Поки зроблено медичні оглядини, старий батько пішов купатися і втопився в ванні. Так дві смерти одна за другою.

ЗОЛОТІ ЯБЛОКА.

Цар Олександер Великий, македонський, славний полководець, зі своїм військом до Африки зайшов був і заняв край одного королика дикунів; відвідав його, а цей приказав на таріяку яблок і хліба дати, а були вони зі щирого золота.

-- Їджте, просить.

– А це що?! — здивувався Олександер. — То ви тут золото їсте, а яблок і хліба ні?

— Ми ні — відповів королик — і я думаю, що і у вашім краю е яблок і хліба досить, тому я не знаю чого ви сюди прийшли?

— Я не прийшов за золотом, я хочу пізнати ваші звичаї, чи вони такі, як наші?

— Коли так — відповів королик — то добре, будьте в нас так довго, як собі бажаете.

В цей час прийшло двое людей до королика, щоби їх розсудив.

— Я — каже один — купив в него ґрунт, а коли я копав, найшов горнець з золотом. Я йому віддаю, а він не хоче брати. Я в него купив ґрунт, але не купив золота.

На те відповів другий:

— Я йому продав ґрунт, а золота не закопав, то й не мое воно. Не візьму його!

— Вислухав королик і розсудив так:

— Ти маеш дочку, а він мае сина, повінчайте їх, а золото нехай буде для них.

На це вони оба згодилися.

Дуже дивувався, бачучи і чуючи таке цар Олександер.

— Та чого так дивуетеся? — запитав королик. — Може я зле осудив?

— Ні! Дуже добре. Та все ж мені дивно!

— Ну, а якби у вас було? — здивувався королик.

— У нас... - і тяжко було йому сказати... — У нас, та чого би то у нас з цего не було... І каліцтво, і прокляни, і смерть.

— Так?! — ще більше дивувався королик і давай Олександра питати:

— А світить і гріе у вас сонце?

— Та так!

— А дощ паде?

— Та паде!

— А худоба е у вас?

— Та е!

— О — каже королик — я вже знаю: Цей Бог, що е над вами, то лишень для худоби каже світити сонцю і дощеви падати, бо ви, люде, цего не гідні!

Цар Олександер більше про звичаї в цего королика не питав, а попращавшися, вийшов, та йдучи думав: „Та нам ще дуже далеко до чесноти цих дикунів".

Це було ще перед приходом Христа, а нині від уродин Його 1944 літ, та чи дуже змінилося?

ПРИЧИНИ РОЗВОДУ.

В Міннеаполіс, Мінн. Зед. Держави, 36-літний Джордж Кристіин передав судови справи розводу з жінкою. За причину, чому він хоче з жінкою розвестися подав ось що: вона мае 140 пар нових панчіх, а ходить в таких, що від гори до долини поперериванi; мае 200 капелюхів; 814 хусточок до носа; 400 одягів; 52 сховків на річи для прикрас; 79 блюзок і кілька соток слоїків крему для намащування лиця. Дальше Кристіян каже що він винаняв склеп, щоби все те продавати і дістав 1000 долярів.

Коли говориться, що жінки рівні чоловікам, то якому чоловікови така жінка рівна? І кому вона рівна взагалі?

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

Перший привіт і останне запевнення Воскресшого Господа Його Ученикам і всім нам:
„Мир вам!" (Іоан. 20: 19).
„І ось Я з вами по всі дні, до кінця світа. Амінь." (Мат. 28: 20).

МОЇ ОТЦІ, БРАТИ І СЕСТРИ!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Він дійсно воскрес! Його могила опустіла. Смерть не могла втримати Сина Божого — Життеподавця, Володаря над Життям.

В самий же день Воскресення, під вечір того дня, Воскресший Господь зявився Своїм зібраним разом Ученикам і привитав їх: „Мир вам!"

До Вознесення, на протязі сорока днів, багато разів зявлявся Воскресший Господь Своїм Ученикам. При останньому зявленню, вже перед самим Вознесенням, Господь сказав Ученикам: „І ось Я з вами по всі дні, до кінця віку. Амінь".

По Воскресенню Господь зявлявся Ученикам при зачинених дверях. Він не потребував жадних дверей, щоби увійти. В інших місцях Він несподівано і одразу зявлявся посеред Своїх Учеників. Господь їм зявлявся в воскресшім і прославленім тілі, яке не має жадних перешкод для себе, для якого нема віддали. Господь зявлявся так Ученикам, бо Він їх навчав цими зявленнями до того, що Він є завжди з ними і ніколи не покидає їх, видимий їм, чи невидимий.

Воскресший Господь подав так глибокий, не-до-стурбовання мир, спокій Своїм Ученикам. Він їм так подав також певність, що Він — завжди з ними.

Господь подав своїм Ученикам два найпотрібніших і найцінніших дари: Мир во Христі і Певність Його Присутности.

З цими дарами Воскресшого Учителя і Господа Апостоли розійшлися по цілім світі. Вони несли з собою Мир і Присутність Христову.

Мир Господній і Присутність Його дали змогу Апостолам запалити вогні Святої Віри в ріжних і численних місцях тоді знаного світу.

Вогні Святої Віри всюди розгорались. Їх не могли погасити ні кров, ні муки, ні сама смерть. Всі Ученики Господні, окрім Апостола Іоанна, покінчили життя мученичою смертю; і Апостол Іоанн перетерпів муки за віру, але віри вони не зрадили. Та й як могли вони зрадити, коли вони певно знали, певно відчували в собі і Мир Господній і Присутність Господню?!

Мир Воскресшого Господа, Присутність Його Апостоли передали дальшим учням Христовим. Проллято було цілі ріки крови в страшних гоненнях. Кров не могла залляти в душах Мучеників ні Миру Господнього, ні Присутности Його. Сама смерть не могла заглушити і відняти їх. На крові тисяч Мучеників зросла Христова Церква.

Як і в перейдовші віки відживцим поколінням християн, так і нам тепер Церква Христова подає ці два найцінніші дари Христа Воскресшого: Мир Його, Присутність Його.

Життя може бути важким. Воно може стати повним всякої біди й печалі. Часом навіть стає жахливим. Чимало є тепер жаху в наші дні всесвітньої війни: руїна вкрила цілі краї, а з ними і наш Рідний Край. Ріки сліз пролляті. Хто може зважити теперішню біду, зчислити теперішні нещастя?

Ми, мої Отці, Брати й Сестри дякуймо Богові, що ця біда й нещастя до сього часу минали нас в нашій спокійній Країні. Коли ж життя і для нас по-іншому обернеться і де-кому з нас, нашим синам, тим, що на всяких фронтах теперішньої війни, зазирне в очі смерть, покалічення, а до родин їх прийде в гості важка печаль, чи опіткає кого будь з нас інше нещастя — згадайте тоді про два найцінніші дари Воскресшого Господа: „Мир вам!" „Я з вами!" і нехай Вам стане легко й солодко на серцю...

Ніколи не несімо самотньо нашого горя, нашої біди, наших печалів. І в наших радостях не будьмо осторонь, лише самі по собі. Все несімо й ділімо з нашим Воскресшим Господом — Христом. Він завжди з нами, на всіх путях нашого життя...

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ваш з любовію
Архієпископ Іоанн Теодорович.

СМУТОК ВАШ В РАДІСТЬ ПЕРЕМІНИТЬСЯ...

Радісний день Христового Воскресення попереджували дні великого суму.

Приходило свято Пасхи, що нагадувало давний радісний день, коли Жиди вийшли з єгипетської неволі.

А цілих 400 літ в неволи мучились. За той час можна було зневіритись, розгубитися між Єгиптянами і зникнути.

Та поневолені не зневірювались. Вони жили великою вірою, що таки діждуться дня освободження.

І діждалися З невільничої хати виходить великий провідник, Мойсей, і скидає невільниче ярмо з своїх братів.

Однакож коли Христос з Учениками зібралися на свято Пасхи, не було воно для них святом радости. Воно було святом нової Великої Справи, що мала вирішуватись сумом, муками, кровію і смертю на хресті.

Ціла бесіда Христа на Послідній вечері була звернена на те, щоби приготовити Учеників до тих подій, які надходили, щоби укріпити їх духа. Вони могли зневіритись, порозбігатись в далекі сторони, а вони ж були вибрані на те, щоби Христову працю продовжува-[illegible]

„Заповідь нову даю вам: щоб любили ви оден одного — казав Христос, розуміючи, що коли буде між ними любов і згода, то буде та сила, якої їм треба.

„Нехай не тревожиться серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте — напоминав Христос при вечері — і коли любите мене, хороніть мої заповіди. Не зоставлю вас сиротами — прийду до вас". Так Син Божий пригадував, що хто всю надію покладає на Бога, той встоїться.

„Істинно кажу вам, що плакати і ридати будете, а світ буде веселитись; ви ж сумувати будете та смуток ваш в радість переміниться."

А вийшовши до Оливного городу Він говорив Ученикам: „Не спіть, а моліться, щоби не ввійти в напасть".

Таким було свято Пасхи для Христа й Апостолів! Його треба було святкувати, хоч не радістю, але надією на Бога і молитвою. І твердою вірою, що смуток їх в радість переміниться.

Це все треба памятати нам нині, коли святкуємо цей Святий День — Великдень. Христові слова і до нас сказані.

Коли бачимо нині, яку страшну Голгофту переживають наші Брати і Сестри, за морем, які муки переживає нині світ, то пригадаймо Христові слова: „Вірте в мене і в Бога вірте, а смуток ваш в радість переміниться".

Гляньмо в минуле, а там знайдемо багато світлого, багато радісного. Після мук Христових на Голгофті йдуть ще заплакані мироносиці і радісно звіщають, що смуток скінчився, бо Христос воскрес.

По важних переживаннях, які Христова Церква мала, завсігди приходили дні перемоги і дні радости. Тай в нашім життю, в життю старших кілько було радісних Великоднів.

Памятаймо, що кожде свято призначене найперше для великої справи — для великого спомину, для скріплення нашої віри, для нашого душевного піднессиння.

Отже святкуймо з надією на Бога, з певністю, що ніч минеться і день настане; що прийде час, коли минеться лихо і смуток наш в радість переміниться.

Цей Великдень нехай буде святом великої віри в нашого Спасителя, а тоді буде він для нас Торжеством із Торжеств - Святим Великоднем.

Христос воскрес!

ХРИСТОС, А МАГОМЕТ.

Раз сказав магометанин до християнина: [illegible]

— В нас є одно важне, чого християне не мають.

— А що? — питає християнин.

— Маємо те — каже магометанин — що коли підемо до Мекки, то побачимо там трумну, в якій лежать тлінні останки нашого пророка Магомета. Коли ж ви християне підете до Єрусалиму, то бачите лише порожний гріб Христа.

На те християнин:

— Це правда і тут ріжниця між нами і вами. Однакож що важніше: чи мати порожний гріб і воскресшого Христа, чи мертвого Магомета?

І магометанин мовчав.

РОСІЙСЬКИЙ КАПІТАН ПРОТИ РОСІЇ.

Вістка з Ню Йорку 4-го квітня доносить, що російський капітан, а тепер урядник закупної російської комісії, Віктор А. Кравченко, оголосив, що резигнує зі свого становища, а це тому, що в його розумінню совітський уряд провадить дволичну політику в відношенню до Великої Британії і Стейтів.

Щож до себе самого, то він ставить себе під охорону американської публичної опінії. Він сказав:

„Співпраця з демократичними краями не може провадитись коли совітський уряд і його провідники мають лише їм відомий власний напрям, яким мають осягнути цілі незгідні з тим, що вони публично заявляють.

„Ще нинішна війна не скінчилася, а вже правителі Кремля (Москви) приготовляють нове покоління для слідуючої війни". Дальше Кравченко говорив, що уряд Сталіна не дає політичної і горожанської свободи російськбму народови.

З ВЕЛИКОДНЕМ НА ВОЛЮ.

Між думами кобзарськими, що походять з 16 і 17-го віку, є одна про Марусю Богуславку.

Турки взяли в полон дочку священика з міста Богуслава в Київщині і вона стала жінкою турецького султана. Дума зве її „дівкою бранкою, Марусею попівною Богуславкою".

А було тоді в турецькій неволи 700 Українців невільників.

Разу одного, в Великодну Суботу, заходить Маруся до невільників і питає, чи знають вони, який нині день на Україні.

Пізнали невільники, хто вона, бо може про неї вже чували, та кажуть, що як їм це знати? Тоді Маруся: „Нині Великодна Субота, а завтра Великдень".

Вразила така вістка невільників. Однакож біль їх не був довгий, бо говорить дальше Маруся:

„Завтра, коли мій пан поїде до своєї церкви, я випущу вас на волю".

Другого дня Маруся їх випускає і наказує щоби зайшли до її батька-матері в Богуславі і сказали, щоби вони не збирали грошей на її викуп, бо вона не вернеться — вона вже потурчилася.

Головний зміст цеї думи вяжеться з Великоднем. Невільники, що багато літ в неволі мучились і не знали навіть, що діється на їх Україні, несподівано, на самий Великдень, виходять на волю.

ДУМА ПРО МАРУСЮ БОГУСЛАВКУ.

I.

Що на Чорному морі,
На камени біленькому,
Там стояла темниця камяная,
Що у тій темници пробувало
сімсот козаків,
Бідних невільників
То вже трийцять літ у неволі
пробувають,
Божого світу, сонця праведного
в вічі собі не видають.

То до їх дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Приходжає,
Словами промовляє:
„Гей козаки, ви бідниї невольники!
Угадайте, що в нашій земли
християнській за день тепера?"
Що тоді бідні невольники зачували,
Дівку-бранку
Марусю попівну-Богуславку
По річах познавали,
Словами промовляли:
„Гей дівко-бранко,
Марусю попівно-Богуславко!
По чім ми можем знати,
Що в нашій земли християнській
за день тепера?
Що трийцять літ у неволі пробуваем,
Божого світу, сонця праведного
У вічі собі не видаем,
То ми не можемо знати,
Що в нашій земли християнській
За день тепера".

Тоді діва-бранка,
Маруся попівна-Богуславка
Тее зачуває.
До козаків словами промовляє:
„Ой козаки, ви бідниї невольники!
Що сьогодня у нашій земли
християнській Великодна Субота,
А завтра святий празник, роковий
день — Великдень".

То тоді козаки тее зачували,
Білим лицем до сирої землі
припадали,
Дівку-бранку,
Марусю попівну-Богуславку
Кляли-проклинали:
„Та бодай ти дівко-бранко,
Марусю попівно-Богуславко!
Щастя й долі собі не мала.
Як ти нам святий празник,
роковий день—Великдень сказала!"

То тоді дівка-бранка,
Маруся попівна-Богуславка
Тее зачувала,
Словами промовляла:
„Ой козаки, ви бідниї невольники!
Не лайте мене, не проклинайте!
Бо як буде наш пан турецький
до мечети відізджати,
То буде мені дівці-бранці,
Марусі попівні-Богуслацві,
На руки ключі віддавати:
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх бідних невольників
на волю випускати".

II.

То на святий празник, роковий
день — Великдень,
Став пан турецький до мечети
відізджати,
Став дівці-бранці,
Маруси попівні-Богуславці
На руки ключі віддавати.

Тоді дівка-бранка,
Маруся попівна-Богуславка
Добре дбає —
До темниці приходжає,
Темницю відмикає,
Всіх козаків, бідних невольників
На волю випускає
І словами промовляє:
„Ой козаки, ви бідниї невольники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городи християнські утікайте;
Тільки прошу я вас —
Одного города Богуслава не минайте,
Мойому батьку й матері знати
давайте.
Та нехай мій батько добре дбає —
Статків-маєтків нехай не збуває,
Великих скарбів не збирає,
Та нехай мене дівки-бранки,
Марусі попівни-Богуславки
З неволі не викупає —
Бо вже я потурчилась,
побісурменилась,
Для розкоши турецької,
Для лакомства нещасного".

III.

Ой визволи Боже нас всіх бідних
невольників
З віри бісурменської,
На ясні зорі, на тихі води,
У край веселий, у мир хрещений!
Вислухай Боже у просьбах щирих,
У нещасних молитвах
Нас, бідних невольників!

ПОЯСНЕННЯ ДО ДУМИ:

В ВІЧІ НЕ ВИДАЮТЬ — в очи не бачать, своїми очима не бачать.

БРАНКА — невільничка, „брань" по старословянськи війна, а „бранці", то невільники забрані війною

ПОПІВНА — дочка попа; БОГУСЛАВКА — бо з містечка Богуслава

ПО РІЧАХ — по мові, по словах.

РОКОВИЙ ДЕНЬ — що буває раз в році.

МЕЧЕТА (мечеть, мечет) — турецька церква.

ДОБРЕ ДБАЄ — не забуває, памятає

ГОРОД — місто, (акцент на „го")

НЕХАЙ НЕ ЗБУВАЄ — нехай не продає

ЗАБОРОНИЛИ КНИЖКУ.

В Бостоні, Масс. заборонили продавати книжку „Стрендж Фрут" (дивний овоч, оповідання), а це тому, що є в ній багато дуже неприличної і брудної бесіди. Однакож „перша дама" — жінка президента Розевелта, книжку ту дуже хвалила.

ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСТНИК — 1924 РОКУ.

Перед 20 літами, бо в Квітни 1924 р. появився „Православний Вістник", як Великодне число. Великдень був тоді 27-го квітня. Зміст 1-го числа був такий:

Стор. 1: Образок Воскресення; Від Редакції.

Стор. 2—3. Стаття: „З Першим Числом Православного Вістника" та „Національна Церква — Церква Божа".

Стор. 4: „Причина відновлення Української Православної Церкви в Канаді".

Стор. 5: „Молитва за Вітчину".

Стор. 6: „Великодні Свята в Греків". — Апостол на Воскресення Христове.

Стор. 7: „Великодне Учительське Слово". — Великодне Євангеліє. — „З Церковного життя" — Справа автокефального священика (Василя Проказюка, на Волині).

Стор. 8: „Привітна Вечера для Українського Православного Архиепископа Хведоровича в Ню Йорку". Вечера була в четвер 3-го квітня в салі „Народного Дому", де нюйорські Українці витали новоприбувшого з Европи Владику.

„Привіт Високопреосвященому Архиепископови Хведеровичеви і Його відповідь. Консисторія з Канади вислала о. Владиці Привіт, на який він відповів рівнож листом.

Новинка „Українська мова в Живій Церкві", де говориться, що „Жива Церква, яку большевики створили наперекір Українській Православній Церкві, вживає в Богослуженнях української мови, щоби не лишитись позаду української.

Дальше Календар за май, а за ним Повідомлення, що свящ. Корнило Кирстюк з днем 15-го марта, а свящ. Дмитро Сенета з днем 23 квітня, 1924 стали священиками нашої Церкви в Канаді.

Вкінци вичислені священики Української Православної Церкви, що були тоді:

С. В. Савчук, В. Новосад, Петро Самець, Петро Мельничук, Д. Стратійчук, С. Гребенюк, Д. Кирстюк, К. Кирстюк, В. Кудрик, І. Кусий, Д. Сенета.

На оповістці, що „Православний Вістник" висилається на оказ, замикається 1-ше число „Вістника".

Від того часу на протязі 20 літ „Вістник" сповняв велику службу і Церкві й Українському Народові взагалі. Він вчив, він пояснив він обороняв, він радив, він занотовував факти, він давав приміри. Дальше він був посередником для виміни думок між читачами

„Вістник" завсігди мав матеріял, що був інтересним для кождого Українця, бо він завсігди мав на увазі загальне добро Українського Народу. Згадати б окремо, що він нераз обороняв також греко-католицьку Церкву, як Церкву Українську, перед непрошеними опікунами.

Входячи в 3-ий десяток літ видавання „Вістника", його передплатники повинні поставити собі за ціль: **подбати, щоби не було української хати без „Вістника".**

Цим досягнесь подвійного добра, а то: 1) злобудеться людей, які станути побіч тих, що „Вістник" читають і 2) зі збільшенням читачів буде можна видавати „Вістник" що тижня, або, що найпрактичніше, в збільшенім обемі, як двотижневик.

З такою ціллю і постановами починаймо 3-ий десяток літ видавання „Вістника".

З ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

Річні Збори Жін. Т-ва О. Кобилянської відбулись 12 грудня, 1943 в домі п-тва Тарновецьких. Вписалося кілька нових членок. Обрахунок каси був вдоволяючий. Протокол з діяльности Т-ва, що читала секретарка (пані Л. Ковальчукова), принято й уділено старому зарядови признання.

Т-во розвиваєсь гарно і його праця виднійша, між деяких других Товариств, отже побажати б і дальшої витревалости.

Заряд вибрано старий крім касієрки, що на місце пані Рудої вибрало паню М. Боднарову. Збори закінчено молитвою Достойно є...

Василина Цуркан, гол.

Загальні Збори Укр. Прав. Церкви, 26 грудня 1943 р. в домі п. С. Матійчука отворено молитвою. На заклик заступника голови п. Матійчука, предсідником Зборів вибрано п. Г. Тарновецького, а секретарем Ю. Грицькова.

Протоколи з минулого року принято в цілости. Контрольна Комісія також знайшла все в ладі. Дальше був впис нових членів та ще дещо, а вкінци вибір заряду на 1944 рік. Вибрані:

Гео. Тарновецький, голова;
С. Матійчук, заст. голови;
І. А. Цуркан, рек. секретар;
І Кушнярик, скарбник;
Д. Лазорко, секретар.

Старші брати: М. Мельник, П. Касіян і Ґаєвський.

Контрольори: М. Гакман і Ю. Грицьків.

За тим була дискусія над буджетом на 1944 рік і др. Рішено вислати 10 дол. на Діец. Фонд.

Закінчено молитвою „Достойно". Можна б тут дещо більше зробити, коли б таких рук.. **І. А. Ц.**

ПЕРШІ ЗБОРИ НОВОЇ ГРОМАДИ.
(Вірдейл, Саск.)

Організаційні збори Української Греко-Православної Громади св. Івана Хрестителя на Вірдейл, Саск., відбулися 13 лютня, 1944, в домі п. Івана Керніцького.

Наради отворив п. І. Керніцький і представив присутним конечність зорганізувати українську православну церковну громаду та оповістив, що п. Василь Костинюк подарував два акри землі під церкву і цвинтар при головній дорозі. Цю землю записано на громаду.

Дальше покликано Всеч. о. К. Желішкевича, який представив значіння Української Греко-Православної Церкви для українського народу. По нім говорили п. Тома Стеців, п. Мих. Царук, п. В. Костинюк і пані Стецій. Дальше вибрано до церковного заряду отсих:

Мих. Царук — голова; Вас. Костинюк — заст. голови; Тома Стецій — касієр; Іван Керніцький — секр.

На внесок Т. Стеція рішено посвятити землю під церкву й цвинтар в день Різдва св. Івана Хрестителя, 7 липня, 1944. Той день буде храмовим днем громади.

Щодо Богослужень ,то вони будуть відбуватися в міру можливости. Вже відбулося чотири Богослуження, які відслужив Всеч. о. К. Желішкевич. Він і дав почин до зорганізовання громади.

І. Керніцький, секр.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Толстой, Ман.)

В пятницю, 14 січня, в домі панства Олекси і Клавдії Долинчук відбулося хрещення їх маленької донечки Тереси. Тайну хрещення довершив о. Ґіліцький. З тої нагоди панство Долинчуки запросили крім кумів, свою родину та кількох приятелів і знакомих. По добірній вечері о. Ґіліцький побажав малій Тересі многих літ, як також її родичам і родині, та завізвав присутних, щоби цей день був зарекордований в честь малої Тереси збіркою на пресовий фонд Вістника і Українського Голосу. Збіркою занявся п. Ів. Косован. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: панство О. і К. Долинчуки; по 1 дол.: Йосиф і Марія Назаревич; по 75 цт.: В. і М. Арсенїй; по 50 цт.: А. і Н. Долинчук, С. і М. Долинчук, Н. і В. Костинюк, Д. і М. Данильчук, І. і П. Косован; по 25 цт.. П. Козак, В. Володзінський, П. Пелешок, М. Даниленко і о. Ґіліцький Разом $7.50. Рішено гроші розділити по рівній части — $3.75 на Вістник, а $3.75 на Український Голос.

Жертводавцям щира подяка, а малій Тересі многих літ!

Ів. К.

ЗБІРКА В ШИПМЕН, САСК.

Члени української православної церкви в Шипмен, Саск., зробили між собою збірку. По долярови жертвували: В. Боднарчук, Т. Боднарчук, М. Кучірка, Олена Кучірка, Василка Боднарчук, В. Копач, Домка Копач, Стефан Кучірка, Д. Ткачик, І. Калин, В. Ґловацький, М. Штанківський; по 50 цт.: І. Кучірка, П. Кіт, М. Ткачик, І. Копач, М. Кучірка; Ан. Калин 25 цт. — Разом $14.75. З тої збірки призначили 5 дол. як дарунок для С. Кучірки в день його патрона, а $9.75 поділено по половині між Український Голос і Вістник.

При тій самій нагоді зібрано на Червоний Хрест $4.25. Збіркою занявся Теодор Боднарчук. Жертвували: По 1 дол.: Т. Боднарчук, Н. Гуцуляк, І. Запарнюк; по 50 цт.: П. Гуцуляк і І. Кучірка; В. Копач 25 цт.

Гроші складано на руки І. Калина, а касієр В. Копач подав на пошту.

В. Боднарчук, голова
М. Кучірка, секретар.

ЗБОРКА ПРИ РОДИННІМ СВЯТІ.
(Поплар Парк, Ман.)

В суботу вечером 5-го лютого, 1944, зійшлося в Паплар Парк поважне число родини, щоби вшанувати 25-ліття подружжа п-тва Михалов.

При цій нагоді п. П. Горнецький з Іст Селкирк підніс справу збірки на пресовий фонд, отже зібрано $6.76. Це поділено так: „Н. Шляхови $3.40, а Вістникови $3.36.

Іван Марко.

ДВАДЦЯТЬ ПЯТЬ ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ.
(Ошава, Онт.)

В неділю, дня 20 лютого п. р. громадяни, знакомі та родина, Василя і Магдалини Курило, устроїли для них несподіванку в день срібного супружого ювілею. Около 2-гої год. по полудні зійшлися запрошені до сестри ювілятів на обід, який приготовило жіноцтво. Підчас обіду говорив парох о. Запаринюк, вручив ювілятам в день їх ювілею від родини, знакомих та приятелів гарний дарунок, та побажав їм кріпкого здоровля, і щоби ще другий ювілей святкували зі своїми синами, котрі нині находяться в канадійській армії. Тут відспівано „На многі літа". Пізніше о. Запаринюк перевів збірку на Українську Православну Колегію, де зібрано $11.25. Щире спасибіг за жертви, а ювілятам многі літа прожити!

Учасник.

ПОДЯКА.

Отсею дорогою складаю щиру подяку громадянкам Колибняковій, Старчевській, Витвіцькій, Григоруковій та родині своїй, які причинилися до мого ювілею двадцять пять літнього супружого життя. Щиро дякую за дорогий дарунок для мене і моєї дружини.

Васил. Курило.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ.
(Торонто ,Онт.)

Милий спомин лишиться в родині п-тва Володимира й Анелі (Іванець) Нагурських. Пан Нагурський, бувший силач-борець, брат відомого борця на американськім континенті, вернувши з Англії, з військової служби, запросив приятелів на хрещення своїх дітей — Едварда Володимира Дениса і Ванди Ірини. Хрестив о. П. Самець.

По обіді п. Антін Чубак, швагер, підніс справу ново-охрещених, отже вийшла збірка, що наповнила тарілку як дар малим хрещеникам.

Та на цім не скінчилося. За згодою батька родини о. Самець підніс справу органу Церкви Вістника і загальні релігійні справи, отже новою збіркою занялися о. Парох і п. Стефан Зварич. Зібрано $21.75, з того на Вістник $9.75, на Релігійний Фонд $9.00 і на Новий Шлях $3.00.

Хресними батьками були п. Вас. Марусяк, пані Юлія Баґан, — п. Ст. Зварич і пані Катерина Цісевська. Жертвували слідуючі:

Володимир і Юлія Баґан 5 дол.
Волод. і Анеля Нагурські 3 дол. (2.00 на Н. Шлях).
По 2 дол.: Вас. Марусяк (1.00 на Н. Шлях), Мих. Дрозда.
По 1 дол.: Ст. Зварич, Катерина Цісевська, А. Чубак, Н. Волощук, Вік. Пласконос, І. Мельник, І. Новік, Максим і Софія Насека, І. Савчук; Анд. Буда 50 цт. О. Мандрик 25 цт.

Жертводавцям щире Спасибіг.

П. С.

СРІ. НЕ ВЕСІЛЛЯ.
(Околиця Райс, Саск.)

На Трьох Святих 12 лютого, до п-тва Николи і Клавдії Малінських зійшлися діти, родина, сусіди, приятелі, особливо члени громади Зісл. Св. Духа на Мазепі; також о. Керніцький для відсвяткування 25-літнього Ювілею подружжа господарів дому.

Почато Молебнем з „срібним шлюбом", а дальше о. Керніцький побажав їм і їхній сімї Божого Благословення і Многих літ і присутні разом закінчили співом „На многі літа".

Тепер посадили за стіл ювілятів та їх сімю: Альбіну з мужем (Гуляк), Олесю, Дарину, Солонта, Ассенія і Нестора; дальше о. Керніцького, Г. Дружку — голову укр. прав. громади на Мазепі, голову Жін. Т-ва на Мазепі — Марію Юркову і Михайла Кондру.

Підчас перекуски о. Керніцький говорив про українські звичаї, а дальше п. Гнат Друшко говорив: „Мило мені бути нині в вашім домі, дорогі ювілянти, та в імени громади привитати як щирих наших членів .Коли не милюсь, то ви є з перших стапих наших членів, хоч вам далеко .Отже в імени громади і присутних прийміть цей скромний, але щирий дарунок, та Многих Вам Літ! і вручив срібний дарунок.

Многих літ побажала пані М. Юркова.

Дальше п. Г. Друшка підніс справу Релігійного Фонду Укр. Прав. Церкви, отже посипалися щедрі жертви:

По 2 дол.: Н. Малінський, пані К. Малінська, В. Міхалкевич.

По 1 дол.: о. Ф. Керніцький, А. І. Ягольницький, Мих. Кондра, К. Ґуляк, пані І. Андрусів, І. Мужилівський, Н. Мужилівський, пані Альбіна Гуляк, І. Гуляк, П. Вівчарик, М. Стефюк, пані С. Бортняк, пані Ст. Путерія, Т. Ягольницький, пані Н. Бойчук, Г. Друшка, пані Г. Друшка, Мих. Ортинський, С. Малінський, П. Клімук, пані М. Ґуляк, Анд. Тимрик, І. Ягольницький, А. Ковалишин, Ф. Горчинський.

По 50 цт.: Марія Юрків, А. Малінський.

Гість.

З ПОМИНОК НА ДОБРУ ЦІЛЬ.
(Кендо, Саск.)

Як в других громадах при всяких сходинах не забувають вірні за українські народні справи, так було і в Кендо.. Було поминальне Богослуження по бл. п. Платоніді Кравченковій, а що зимно було велике і курява, то Богослуження було в хаті п. Петра Кравченка, сина Покійної — отже при цій нагоді зібрані зложили жертву на Релігійний Фонд нашої Діецезії.

Після Заупокійної Служби Божої і Парастасу був обід, що його допомогли приготовити добрі сусіди (бо жена п. Кравченка тяжко недужає і вже два роки в шпитали в Норт Бетлфорд).

По відспіванню Вічної Памяти батькам, дідам і прадідам п. Кравченка, я підніс Многоліттєіє п. Кравченкови за його любов до нашої Церкви, традиції і звичаїв; його посвяту, як громадянина-патріота; його свідомість синівського обовязку, щоби згадати молитвою своїх покійників. „Многоліттєіє" підніс я і його вірній Дружині, щоби Господь привів її до здоровля — а тоді звернувся до зібраних, щоби цей поважний день і свої щирі бажання відзначили добрим ділом і зложили жертву на потреби цілої нашої Церкви.

Хоч присутних було мало, а все ж зложили $8.50. Ось імена:

Петро Кравченко 5 долярів.
П-тво Керниченки, Найминтенки, Левченки, Поліщуки, Никола й Іван Черняки та я по 50 центів.

Всім жертводавцям крім подяки бажаю ще і здоровля і довгого віку, а Покійників нехай Господь свого Небесного Царства сподобить!

Свящ. І. Майба.

МАРІЯ КУДРИК.
(Посмертна Згадка).

(З давнішої фотографії)

В четвер 16 березня, в 9.10 рано упокоїлась в околиці Толстой, Ман., Марія Кудрик, 84-літня, слабуючи від початку зими. Муж покійної, Онуфрій Кудрик, вмер 1935 р. маючи 88 літ.

Покійна приїхала до Канади з своїм мужем і 5-ма дітьми в осени 1903-го року — з села Цеброва, Тернопільського повіту, Галичина — і ціла родина осілась в околиці Толстой (тоді Оверстон). Тут жив (нині покійний) брат покійної, Гнат Ґалушка, з своєю родиною, що приїхав сюди кілька літ скорше, побувши якийсь час в стейті Джорджія в Америці.

По покійній зосталися сини — Василь (укр. прав. священик), Микола, в Толстой, Гриць, в Вимер, Саск.; дочки Катерина Ковальчукова в Толстой, Настуня Забродська в Ленсінґ, Міш. в Зед. Державах. Був ще син Степан, що вмер 6-го лютого, 1944.

Також зосталася сирота-вихованка Манька (Марія), в замужу Михайлюкова, що живе в Детройт, Зед Державах. Покійна взяла її малою, не сповна дволітньою і виховала, як свою на дорослу дівчину. Вона і до нині числиться сестрою для тих, що зосталися.

На похорон прибули сини Василь і Гриць, а також дочка Настуня Була також аВрвася Калушка з Вінніпеґу, дочка брата покійної. З добрих знакомих приїхали Кропельніцькі з Гомболдт, Мінн. та Дільковські з Сновфлейк, Ман.

Похорон відбувся в суботу 18-го березня зараз після полудня, коли приїхала дочка Настуня. Хоронив о. П. Ґаіцький, дякував М. Жулковський з В. Кропельницьким і В. Колодзінським.

На обіді після похорону було зібралося більше число громадян. На заклик о. П. Ґліцького зібрані зложили 25 дол., як вінок на могилу покійної — по рівній части на „Вістник" і „Український Голос".

Жертвували:

Настуня Забродська (дочка) 10.00
Василь (син) 2.00

По 1 дол: Чубей, П .Дільковський, С. Тофан, В. Тофан, Г. Кудрик, Н. Кудрик.

По 50 цт.: Надя Дільковська, пані Кропельніцька.

По 25 цт.: В. Кропельніцький, Анна Титарова, В. Тимків, Марія Арсенієва, Анна Колодзінська, В. Арсеній, А. Долинчук, о. П. Ґліцький, І. Назаревич, В. Ковальчук, Анна Барилюк, Мих Тофан, Марія Назаревичева, В. Калушкова, П. Ганущак, Марія Тицкова, Магда Лабата Петро Внук, Алберт Солінос, Горпина Назаревич.

Ще окремо прислала пані Настуня Бурдет, з Онтаріо, 2 доляри на Пресовий Фонд, як незабутню квітку на могилу Покійної сестри свого тата.

Проживши 40 літ в Канаді, а 84 роки на світі, відійшла від нас ця поважна Громадянка в інший Світ. Отже нехай її тіло тут спокійно спочиває — !

Вічна Їй Память!

С. В.

Від родини Покійної нехай буде щира Подяка всім, що чим будь причинилися до вшановання Памяти Покійної.

Родина.

Як співчуття Настуни Забродській.

При згадці смерти і похорону покійної Марії Кудрик, на місце буде тут додати, що члени і членки трох товариств в Ленсінґ, Міш., Зед. Державах, в яких Анастазія (Настуня) Забродська, дочка покійної працює, довідавшись про смерть її мами та памятаючи, що недавно помер її брат — рішили на зборах 19-го березня, з висловом співчуття післати 5 дол. на пресовий фонд Українського Голосу, на Вічний Спомин по покійній. (Про те допис буде в Українськім Голосі). Підписаний

М .Краспосельський,
Секретар Укр. Дому.

НИКОЛАЙ БАРАН.
(Посмертна згадка).

Дня 19 лютого, 1944 п-тво Іван і Олія Барани в Спеден, Алта. дістали вістку, що син Николай згинув від ворожої кулі 16 лютого, а похорон буде 22 лютого.

Покійний Николай Баран родився 1915 р. в Спеден, Алберта. Висшу школу кінчив в Едмонтоні, де був вихованцем Інституту М. Грушевського. Осягнув освіту учителя. Записався до летинцтва і в ранзі офіцера поїхав до Англії 1942 р. При 40-вім налеті на Німеччину згинув.

Покійний Николай був лагідної вдачі, належав до організації СУМК і був сотником у відділі СУМК, як рівнож брав активну участь в просвітній роботі.

Родичі убитого Николая, Іван і Юлія, походять з села Поздимир, повіт Сокаль (Галичина). Прибули до Канади 1914 р., осіли на фармі в Спеден.

Похорон убитого відбувся в Анґлії 22-го лютого і тлінні останки спочили на цвинтарі в Герое Ґейт, в повіті Йоркшайр, Анґлія. Того ж самого дня, 22 лютого відбувся похорон і в Спеден.

Похоронну Службу Божу відслужив о. Войтович в У Н. Домі, де видніє катафальок, в роді труни, а на верху стояла знимка офіцера, прибрана британськими прапорами і квітами. По відправі о. Войтович дав зворушаючу промову по українськи, а п. Страшок (учитель) по англійськи.

На останнє цілування о. Войтович попросив присутних, щоби зложили яку лепту на пресу і присутні зложили $19.45, котрі то гроші розділено $9.50 на Український Голос, а $9.50 на Вістник. Щира дяка за це жертводавцям.

По відправі панство Барани запросили присутних до свого дому, де відбувся парастас і обід.

Спи наш, Дорогий Сину, Брате, Друже і Приятелю. Вічна Тобі Память!

Дм. Леськів.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД

ЗБІРКА о. Г. О. ВАСИЛІВА. ТОРСБІ, АЛТА.

По 1 дол. О. Лукіянчук, Н. Фаращук, Н. Сенечко, Ф. Адамець, М. Криса, А. Баліяк, І. Ревінський, П. Адамець, Н. Маріяка, М. Фаращук, Ілько Харвш, С. Цибак, Н. Світанк, М. Хруник, Ю. Медицький.

ЕҐРІМОНТ, АЛТА.
Від поодиноких членів 24.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ. ГРОНЛИД, САСК. (Північна)

По 1 дол.: Н. Котик, Н. М. Щербій.
Збірка з нагоди поминального Богослуження 5.26

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА. СЕМБУРҐ, САСК.

Василь Чубей 2.00
Іван Репула 1.00

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
Іван Боклащук 1.00

ГЕМЛИН, АЛТА.
аТнасій Стефюк 1.00

ЗБІРКА о. І. МАРБИ. ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: М. Кульчицький, О. Чуб, М. Динейко, О. Бойко, Д. Пяшців, П. Оземльовський, А Лиско, Н Корнач, М. Чуй, І Кіндрачук, Н. Савчин, Ст. Гаврилів

МАРЛИН, САСК
По 1 дол.: П. Ярмак, А. Дідур, В. А. Павлишин

ГЕЛЕРЛЕЙ, САСК.
По 1 дол : І. Ф. Калин, С. Гаргара

РЕДФІЛД, САСК.
Матій Токарик 1.00

РИШАРД, САСК.
Гр. Білоус 1.00

ГЕФФОРД, САСК.
По 1 дол. І. А. Іванишин, Ю. Ощипок, В. Палагніцький, П. Лукаш, О. Гальковнч, Ю Бредин, Ф. Бартко, І. Ощипок.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ. АЛВЕНА, САСК.

По 1 дол.; Ю. Дерках, Т. Боднар (учитель), Н. Сорока, Ф. Гаврищ, С. Гаврилюк, Л. Бойчук, Д. Е. Стадник, С. Хрипюк, Д. Андрушик і І. [illegible]

СМАТС, САСК.
По 1 дол.: П. Гриців, І. Кінар, Т. Мантика, Й. Цуркан, Н. Гриців, І. Гриців, І. Щербань, П. Даптук, І. Ксьондзина, Й. Магус, М. Палій, М. Щербань, Ф. Валігродський і Й. Кінар.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.
По 1 дол.: В. Будзак, Ю. І. Михайлюк, Павло Місюра, Д. Дутчак, В. Хомин, Ів. Місюра, Дм. Сорокан, Ів. Стефанюк, Мих. Пігач, М. Кулик, С. Михайлюк, Ю. В. Михайлюк, Петро Михайлюк, Ів.-Михайлюк, Дм. Михайлюк, О. Ґрещук, Вас. Пігач, І. Ріпак і Дм. Коритняк.
По 75 цт.: В. Стефанюк.

ТЕРНОПІЛЬ, САСК.
По 1 дол.: Дм. Гнатюк, Ів. Стельмащук, В. Фіцич, С. Лебедович і Дм. Зузак.

КАДВОРТ, САСК.
По 1 дол.: Василь Кіндрачук.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА. ЕНГУСВИЛ, МАН.

По 1 дол.: Іван Балакунець, Дм. Сабецький, Семко Вовк, Петро Вовк, Петро Гасюк, Кость Соколюк, Мих. Грабар, Ник. Яцук, Гринь Коблюк.

РОСБОРН, МАН.
По 1 дол.: Іван Семенюк, Федь Чельбас, Іван Скоморовський.

ЗБІРКА о. П. САМЦЯ. ТОРОНТО, ОНТ.

По $2.50: Параска Сиротюк.
По $1.50: Галина Яремій.
По 1 дол.: Т. Гуменюк, І. Гуменюк, В. Лащишин, М. Материн, Е. Охітва, М. Протас, М. Павлюк, С. Пелешок, П .Романко, П. Талпаш., І. Федус, П. Шевчук, Д. Крпнко, О. Овруцький, Н. Сопко, Ю. Ґорецький, Н. Сопко, Ю. Ґорецький, С Ґаба, Н. Ґрижук, Д. Гуменюк, Д. Благут, .Я Охітва, В. Ясінський, О Овруцький, Д. Гункевич, І. Ільків, С. Олійник, Л. Охримович, О. Федорів, Й. Кинайлюк, П. Гайовський, П. Ковалишин, др. В. Яремій, Н. Волощук, С. Бигун.
По 50 цт.: Анастасія Біла, Йосифа Білик, Марія Гуменюк, Оксана Гуменюк, Анна Євчук, Катерина Материн, Анна Петришин, Розалія Романко, Софія Романко, Катерина Христинич ,Марія Шевчук, Текля Федорюк, Анастасія Чумак, Юстина Трепда, Юстина Гайовська, Агафія Ґаба, Михайлина Стефанюк, Ірина Орищак, Пелагія Останчук, Катерина Негрич, Юстина Гайовська, Павлина Гаврилюк, Катерина Дик, Йоанна Задурович, Олена Мандзюк, Катерина Олійник, Доня Федорів, Дмитро Йонка.

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

По 1 дол.; Г. Пілявбний, І. Ґушуляк, Д. Котик, М. Олійник, І. Куцак, Н. Настюк.
По 50 цт.: Евдокія Парина.
Дрібними .50

ПАЙН РИВЕР, МАН
Отримано від громади за членів (1942—1944) $125.00

ЗБІРКА о .В. АПОНЮКА. АРРАН, САСК.

По 1 дол.: Й. Пасека, П. Пасека.

АРРАН (КОБЗАР)
По 1 дол.: Т. Самчик, А. Горохолин.

НОРКВЕЙ, САСК.
По 1 дол.: Павло Козак.

СВАН ПЛЕЙН, САСК.

По 1 дол.: І. Щур М. Щур, Дм. Сорочук, Гриць Гриців, М. Вербовецький, Ст. Кут, Марія Ковалюк.

ШЕРРИДОН, МАН.

По 1 дол.: М. Рурак, П. Прокопчук, Д. Маларчук.

По 50 ст.: панна Марія і Олеся Павлюк.

ФЛИН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: Іван Сторожук, Семен Гордій.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
СЛАВА, АЛТА. (Північна)

По 1 дол.: Ісаак Липка; Іван Курош, Михайло Липка.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

По 1 дол.: А. Фуштей, Н. Булизюк, М. Гирнцюк, І. Яловега (Шортдейл).

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА.
РЕЙНІ РИВЕР, ОНТ.

По 1 дол. А. Пастух, Ев. Караїм, Мик. Стойко, В. Турецький, Ю. Турецький, В. Попович, Дм. Бінк В. Беньковський, А. Беньковський, Анна Макарчук, І. Карпінчик, М. Мазур.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН

По 1 дол. Ю. Цуркан, І. Заіздарик, П. Касіян, п. Фаркуца

РИВЕРС, МАН.

Іван Сушко 2.50

ЕТЕЛБЕРТ, МАН

Жін. Т-во ім. св. Ольги 15.00

ГРОНЛИД, САСК. (Північ.)

Іван Ільницький 1.00

ІНСІНГЕР, САСК.
(Громада св. Івана Сучавського)

По 1 дол.: Дм. Федорчук, В. Дверничук, І. С. Половик, Дм. Кусий, В. Кошман, І. Кошман, П. Кошман, В. Кошман, Н. Т. Скитар, Дан. Кирстюк, Ілія Рудан.

НОРТ БЕТТЛФОРД, САСК

СПРАВКА. Попередно було оголошено, що збірка підчас Богослуження в Норт Беттлфорд була $7.00, мало бути $7.50

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

На похороні маленької донечки п-ства Цвірів у Гвайт Біч, Саск. дня 10 березня ц. р. на заклик о. В. Апонюка зложили учасники $4.00 на Релігійний Фонд Укр. Прав. Церкви замість віночка на могилу покійного немовлятка.

Збірка підчас похорону бл. п. Анастазії Цибак у Свон Плейн, Саск. принесла $9.33.

СЛАВНИЙ

ЗАХАР БЕРКУТ

ПЕРШИЙ РАЗ ВИДАЄТЬСЯ ПО АНГЛІЙСЬКИ.

Хто знає повісти й оповідання Івана Франка, той певно знає і повість Захар Беркут; а коли не знає, то повинен з нею повістю познайомитися. — Та важне, що ця повість виходить тепер по англійськи в перекладі Теодосії Бореської.

Зміст повісти це змальовання українського життя в Карпатах в 13-столітті коли нарід мусів оборонятися і перед Татарами і перед захланністю упривілеєваної кляси. Тут бачимо, що значить здоровий розум народу. Його кооперативна праця, його витревалість і посвята. Є там ідеальні примірн, що і нинішньому життю можуть придатися. — Ціна книжки $2.75. — Замовляйте в книгарнях, або від:

Teodosia Boresky
890 Ferry St., New Haven, Conn.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
КВІТЕНЬ:

16 Великдень — Іст Селкрик — о. С. В. Савчук.
16 Великдень — Брендон
17 Світлий Понеділок — Паплар Парк
18 Світлий Вівторок — Стед.
23 Неділя Томина — Дуфрост.
30 Неділя Мир. — Портедж ля Прейрі
Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.
КВІТЕНЬ

13 Четвер — Кобзар, Сл. Божа і сповідь, Вечером Страсти.
14 Пятниця — свячення пасок.
10 год. рано — Кобзар
- год. по пол. — Арран.
- год. попол. — Гвайт Біч.
15 Суб. — Сторджис, 12.30 в полуд.
[illegible] — 5 год. по полудні.
16 Великдень — Мейбридж — 6 год. рано — Вел. Утр. і Свячен. пасок. Норквей — 9 рано Сл. В. і св. п. Сван Плейн — 12 в пол. св. пасок. Сван Плейн — 5 попол. Вечірня.
17 Світ. Понеділок — Дербен
18 Світ. Вівторок — Гвайт Біч.
23 Неділя — Годсон Бей Джонкшин
30 Неділя — Індевор
Адреса: Box 124, Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
КВІТЕНЬ:

13 Четвер. Вел. сповідь — Петлюра. 7 год. веч. Страсти Господні. - - Шортдейл
14 Пятниця. Винесення Плащениці, 1. год. рано — Шортдейл. 2 год. по пол. Вечірня і винесення Плащениці — Роблин
15 Субота. Свячення Пасок:
1 год. попол. — Дрифтінг Ривер.
2.30 попол — Ґілберт Плейнс.
4 год. попол. — Грендвю.
6 год. веч. — Петлюра
8 год. веч. — Роблин (місто).
16 Воскресення: 12 год. в ночі Воск. Утреня — Врокстон.
4 год. рано Воскр. Утр. — Ленард.
7 год. рано Вос. Утр.—Шортдейл.
9.30 год. Сл. Божа — Роблин на фармах
17 Світ. Понеділок — Грендвю.
18 Свт. Вівторок — Того, Саск
23 Неділя — Петлюра.
30 Неділя — Роблин на фармах.
Почт. скринька 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Коваліщина
КВІТЕНЬ:

13 Стр. Четвер — Росборн (місто, сповідь)
14 Вел. Пятниця — Росборн (фарми) Винос Плащ. в 1 год. по обіді
15 Вел. Субота — свячення пасок:—
10 год. рано — Сенді Лейк.
1 год. по обіді — Мензі
2.30 год. — Окборн (місто)
[illegible] — Січ
[illegible] — Виста
5 год. — Росборн (місто).
16 Великдень — Росборн (фарми)
5 год. рано. Вел. Утр. і св. пасок.
7 год. рано — Енгусвил (св. пас.)
17 Світлий Понеділок — Сенді Лейк.
18 Світ. Вівторок — Виста.
23 Неділя Томина — Січ.
30 Неділя Мироносиць — Мензі
Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гліцького
КВІТЕНЬ.

13 Четвер — Толстой
Кождої відправи буде Великодна Сповідь
15 Субота — Свячення Пасок:
2 год. попол. — Роза
4 год. попол. — Сеньків.
16 Великдень — Свячення Пасок:—
4 год. рано — Толстой.
5.30 год. рано — Ґардентон.
7 год. рано Сл. Божа — Вайта.
9 год. рано — Арбакка.
10.30 рано — Сірко
11.30 рано — Сонлявн
17 Світ. Понеділок — Толстой
18 Світ. Вівторок — Роза.
23 Неділя Томина — Сеньків
Прошу точно придержуватися години призначеної на освячення пасок.
Адреса: Толстой, Ман

[illegible]
о. Д. Ф. Стратійчука
КВІТЕНЬ:

15 Вел. Субота — Свячення пасок:—
9 год. рано — Фостон.
11 год. — Клейр.
12 год. попол. — Вимер.
16 Великдень Свячення пасок:—
12.10 рано — Донвел.
1.30 — Борджис.
3 год. — Бюкенан.
4 год. — Рама.
6 Тязів.
7.30 год. — Маморниці.
9.30 — Дробот.
5 год. попол. — Бюкенан. Вечірня.
17 Вел. Понеділок — Донвел.
18 Вел. Вівторок — Борджис.
23 Неділя Томина — Тязів.
30 Неділя — Маморниці.
Адреса: Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желіткевича.
КВІТЕНЬ.

13 Вел. Четвер — Принс Алберт — (Страсти).
14 Вел. Пятниця — Винос Плащениці — 9 год. рано — Гонеймун.
12 год. попол. Сембург.
7 год. веч. — Принс Алберт.
15 Вел. Субота — Принс Алберт, 9 рано Служба Божа, сповідь святе причастя для молоді.
16 Великдень — 12 в ночі Шипмен, 3 год. рано — Сембург Утреня і Свячення пасок. 5 год. рано — Гонеймун, — Утреня і свячення пасок. 7 год. рано — Принс Алберт — Утреня ,Сл. Божа і свяч. пасок.
Вел Понеділок і вівторок — Принс Алберт, 10 год. рано. Сл. Божа.
23 Неділя Томина — Принс Алберт.
30 Неділя Мир. — в о. Грициги.
На протязі Вел. Посту у Принс Алберт відправляється що середи Служба Божа Преждеосвященних дарів в год. 10-ій рано.
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка
КВІТЕНЬ:

13 Вел. Четвер, рано Богосл. і сповідь — Роркетон, заразом відбудесь і свячення пасок.
15 Субота рано сповідь. Сл. Божа і причастя та свячення пасок — Ренвер
Свячення пасок в Вел. Суботу:—
11.30 рано — Слейтер
1.30 по пол. — Пайн Ривер.
3 год. по пол. — Гарланд
4.30 по пол. — Богдан.
5.30 по пол. — Веллав.
6.30 по пол. — Сифтон
7.30 по пол. — Драй Ривер.
Великдень рано:
1 год. рано — Велий Ривер.
3 год. рано — Ешвил.
5 год. рано — Косів.
7 год. рано — Давфин (місто).
10 год. рано — Воскр. Богосл. і свячення пасок — Етелберт.
5 год. по пол. Воскр. Вечірня — Гарланд.
7 год. вечером Воскре. Вечірня — Пайн Ривер
Велик. Понеділок — Пайн Ривер
Вел. Вівторок — Велий Ривер.
Неділя Томина — Веллав.
Неділя Мироносиць — Косів.
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. [illegible]
КВІТЕНЬ

13 Страсний Четвер — Ст. Джуліен (Сповідь) Год. 4 по обіді Страсти.
14 Велика Пятниця — Смітс. год. 11 перед полуднем.
Тернопіль — год. 5 по полудні.
Єлов Крік — год. 8 ввечері.
15 Вел. Субота — год. 5 по обіді — Ст. Джуліен.
16 Великдень год. 4 рано — Вакав. Год. 9 рано — Калворт
17 Світ. Понеділок — Ст. Джуліен.
18. Світ. Вівторок — Єлов Крік.
23 Неділя Томина — Вакав.
30 Неділя — Саскатун
30 Неділя — Тернопіль (Служити буде Всеч. о. Желікевич).
Адреса: Вакав, Саск.

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ:

16 Н 3 ВЕЛИКДЕНЬ — ХР. ВОСК.
17 П 4 Світлий Понеділок.
18 В 5 Світлий Вівторок.
19 С 6 Методія уч. Словян.
20 Ч 7 Муч. Руфіна й Акилини
21 П 8 Преп. Ніфонта еп. Новгор.
22 С 9 Муч. Евпсихія, Авдієса

23 Н 10 Нед. Томина — Проводи.
24 П 11 Свщмч. Антипи еп. Пергам.
25 В 12 Василя Ісповід. Парійського
26 С 13 Свщм. Артемона пресв. Лао.
27 Ч 14 Мартина Ісповід. мч. Івана
28 П 15 Кн. Мстислава київського
29 С 16 Муч. Калідн, Ніки, Нунехії

30 Н 17 Нед. Мирон. Свщм. Симеона

ТРАВЕНЬ:

1 П 18 Преп. Івана, Ісп. Косми еп.
2 В 19 Преп. Івана Тетхопещери.
3 С 20 Муч Гаврила отрока
4 Ч 21 Свщмч. Теодора і матері
5 П 22 Преп. Теодора Сикеота
6 С 23 †Вмч. Георгія (Юрія) поб.

7 Н 24 Нед. Розсл. Преп. Сави печ.
8 П 25 Ап Марка, Македонія патр.
9 В 26 Свщмч. Василія еп. Амас.
10 С 27 Преп. Стефана еп. Волод.
11 Ч 28 Кирила еп. Туровського
12 П 29 9 муч. в Кизиці: Теогнідa
13 С 30 †Ап. Якова Заведеєвого

14 Н 1 Нед. Самар. Свщмч. Макарія
15 П 2 Перен. мощ. Бориса і Гліба

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. В. Войтовича.
КВІТЕНЬ.

16 Воскр. Христове. Вся Великодна відправа — Спедден
17 Вел. понеділок — Стрий
18 Вел. вівторок — Давнінг
23 Нед. Томина — Шемрок Велий
30 Неділя — Давнінг
Адреса: Rev. W. W. Woytovich.
Prancher Alta.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гн. Василіва
КВІТЕНЬ:

13 Вел. Четвер, зрана сповідь. С. Б., 3 год. попол. катехизація з дітьми. 7 год. веч. Страсти — Еґрімонт.
14 Вел. Пятниця; винос Плащениці - Еґрімонт.
Свячення пасок год. 4 по пол. — Торсбі; 6 год. — Калмар.
15. Вел Субота. Св. Сповідь, С. Б. і свячення пасок — Візел Крік.
Свячення пасок 1 год. попол. — Осетна; 2 год. Ворспайт; 3 год. Радвей; 5 год. Ланюб; 6 год. Тюдор; 7 год. Торгілд (в хаті п. Яхимця); 8 год. вечір Еґрімонт; 9 год. веч. Коронадо (в хаті п-ва Пхотія); 10.30 в ночі — Федора.
16 Великдень — 3 год. по півночі — Редвотер; 5 год. Смокі Лейк; 7 год. рано Вастео; 9 год. Беліс; 4 год. по пол. Вел. Вечірня — Осетна.
17 Світ. Понеділок — Федора; 3 год. попол. Вечірня — Еґрімонт
18 Світ. Вівторок — Торсбі.
23 Неділя Томина — Радвей; 3 год. парастаси на гробах — Візел Крік.
29. Нед. Мир. — Смокі Лейк; 3 год. попол. Вечірня і похід на гроби — Беліс
Адреса: Box 62 Радвей Алта Тел. 10

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

16. Великдень. Діяння Ап. 1: 1—8. Єван. Івана 1: 1—17.

17. Світ Понед. Діяння Ап. 1: 12—17 і 21—26. Єван Івана 1: 18—28.

18. Світ Вівторок. Діяння Ап. 2: 14—21. Єван. Луки 24: 12—35.

23. Нед Томина: Голос 1. Єван. Мат. 28: 16—20. Літ. Діян. Ап. 5: 12—20 Єван. Івана 20: 19—31

30 Нед Мироносиць: Голос 2. Єван. Марка 16: 9—20 Літ. Діян. Ап. 6: 1—7 Єван Марка 15: 43—47 і 16: 1—8

ТРАВЕНЬ:

6. Юрія Утр. Єван. Луки 12: 2—12 Літ. Ап. Діяння 12: 1—11. Єван. Ів. 15: 17—27 і 16: 1—2

7. Нед Розсл Гол 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Діяння 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., MAY 1st, 1944 — ВИННІПЕҐ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1944. ЧИСЛО (525) 9

ПАПА ПОМІГ ЖИДОВИ.

Новинка з Торонта каже, що з початком минулого квітня приїхав до Торонта Жид Валах й оповідав, що папа поміг йому виїхати з Европи і прибути сюди. Він 1942 року приватно говорив з папою — каже Валах — і папа сказав, що поможе, але нехай Валах буде терпеливим. За папським старанням Валах дістав також візу до Канади.

Помагати другим — свята річ, але Українці ніколи не були з тих, щоби папи їм помагали. Вони завсігди стояли з ворогами Українців. Після минувшої війни папа не приняв української делегації, хоч принимав ворожу Українцям; підчас погромів не чув благань галицьких Українців....

Гірка, але правда!

ДАРУНОК ЕПИСКОПОВИ ГИБОНСОВИ.

Католицький епископ Гибонс, голова католицької дієцезії Албані (в Ню Йорськім стейті), з приводу свого 25-літнього епископства дістав від вірних своєї дієцезії в дарунку 492,717 долярів. Квітня 19-го було в Албані ювілейне свято його епископства і тоді доручено йому дарунок.

БРАТ БЛЮМА АРЕШТОВАНИЙ.

Брат бувшого французького премієра, Леона Блюма — Марель, хотів з жінкою виїхати з Франції до Еспанії, а там ще кудись і його зловили та знайшли при нім фальшиві папери щодо його особи. Його і жінку судив в Франції військовий суд і засудив обох по 20 літ арешту. Кажуть, що тепер всяка втеча майже неможлива, бо Німці не тільки що дуже стережуть границі, але всюди позакладано повно мін.

АМЕРИКАНСЬКЕ МАЙНО ПОЗА АМЕРИКОЮ.

Американського майна, розкиненого по ріжних краях світа є коло 13 біліонів. Є це майно, яке вклали американці в ріжні заграничні підприємства — копальні, фабрики і др. З того тепер під самою німецькою контролею є 3,775,000,000 дол. вартости. В Італії є 265 мільйонів; в Японії 90 мільйонів. Німецького майна в Стейтах є коло 450,000,000. Американці мали в Польщі 255,000,000, в Еспанії 110,000,000 долярів.

ХОЧЕ ЦЕРКВИ БЕЗ ПАПИ В ІТАЛІЇ.

Міністер північної Італії, яка є в руках Німців, Роберто Фаріначі, висуває думку в своїй газеті, щоби угоду з папою розірвати і створити „Народну Католицьку Церкву", що була би суперничкою папської Церкви. Таке подають часописі з Швайцарії.

КОРАБЛІ ДЛЯ ЛІТАКІВ.

Щоби літаками могли воювати на далеку віддаль від дому, то треба їх туди завезти і там мати для них місце, отже для того роблять великі кораблі. Вони везуть літаки і з них літаки можуть злітати в воздух і можуть на них осідати, як на землю. Це дорогі кораблі і Стейти з кінцем року будуть мати їх понад 100.

ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ ВЕДЕТЬСЯ.

Квітня 23-го Шеста Позичка Перемоги почалася і ведеться і буде вестися три тижні. Назначена для збірки сума є 1,200,000,000, себто оден біліон і 200 мільйонів. Вже першого дня збірки в Манітобі зібрано 5 міліонів долярів, а сума назначена на Манітобу є 54,600,000.

В цілій Канаді зібрано першого дня понад 74 мільйони.

Поважні суми прийшли від багатих фірм — від Лондон Лайф Іншуренс Ко. 15 мільйонів; Гюрон енд Ірі Трост Корпорейшен 1,750,000 і др. аж до Сейфвей з 600,000 долярами.

Окремо поважні суми прийшли від поодиноких осіб — торговців, фаховців, фармерів і робітників. Доси робітники окремо зложили видну суму. Також деякі околиці в свмім початку збірки стали на видному місци.

Про значіння такої позички ми вже говорили багато попередно — значіння для военної справи та значіння особисте. Обі справі важні й коли одна чи друга стане для когось першою, коли б не обі, то всеодно він по своїх силах до загальної збірки причиниться.

Хіба одно — хто може купувати военні бонди, нехай купує зараз, не відтягаючи. Кажуть — хто скоро дає, той два рази дає.

КАНАДІЙСЬКІ СТРАТИ.

Страти Канади в війні від початку війни до кінця минулого лютого:

З морської сили згинуло 1,120, полонених 9, ранених 184, разом 1,313.

Зі звичайної армії згинуло 5,742, пропало 538, полонених 3,539, ранених 6,949, всіх 16,768.

З летничої сили згинуло 8,137, пропало 2,308, полонених 1,255, ранених 756 разом 12,457.

ТІТОВИ ПОМАГАЄ РОСІЯ.

Вістка з Каїро говорить, що большевицькому провідникови партизанів в Югославії помагає Росія, присилаючи всякі річи літаками. Побіч Росії Тіто дістає поміч також з Англії й Америки.

НИНІ ПОГАНСЬКИЙ СВІТ.

Нині багато визначних духовних заявляють, що нинішний світ є наскрізь поганським. Свящ. баптиський, Тейлор, в Ню Йорку, говорив недавно:

„За розділом Церкви від держави ми допустили розділ релігії від держави. В багатьох випадках наше світське виховання стало поганським".

Др. Фарбер, з пресбитеріянської церкви там же говорив:

„Гріхи давних урядів нині повторяються. Ми є свідками лиха, що приходить, коли люде забудуть Бога. Занепад і руїна неминучі, коли не буде Бога в політиці і духовім життю загалу. Нехай перша Америка в себе про те подумає."

Католицький духовний Белфорд говорив в Ню Йорку:

„Ми живемо в поганськім віку і поганство в найгірших часах не було гірше від того, що ходить нині вулицями наших міст."

ЛІТАКОВИЙ ВИПАДОК В МОНТРЕАЛІ.

В вівторок 25-го квітня стався в Монтреалі поважний нещасний випадок. Великий літак бомбовик, що мав відлітати до Европи, попсувався і падаючи знищив 14 домів, а з ними і деяких їх мешканців. З летничої залоги згинуло 5. Кілько всіх людей згинуло, покищо точно невдомо — кажуть, що найменше 9, але буде кільканадцять. Нім літак упав, то бачили, що його лет не нормальний і що летун хоче спуститися. Нараз повідлітали крила і тоді вже не було ратунку.

Літак не падав просто, але в розгоні летів похило і косив доми, немов вони з паперу. Зараз починало все горіти, отже сцена була страшна. Люде вибігали з понищених хатів, хто міг вибігти, дехто поранений, інших же поприсипали румовища.

ПОМЕРЛА 102-ЛІТНА.

В Винніпеґу померла 24-го квітня Христина МакМилен переживши точно 102 роки. В першім дни на 103-ий рік померла. Полишила дві дочці, сім внуків і десять правнуків.

ДІТИ ПОГИНУЛИ — РОДИЧІ ЗАСУДЖЕНІ.

В Кокрейн, Онт. засудили недавно Волтера Гилиса і його жінку по три роки арешту за те, що через їх недбальство згинуло їх четверо дітей — 4, 3, 2-літні, а одно 13-місячне. Свідки доказували, що родичі погибших дітей багато разів бували на пияцьких забавах, а діти вдома були самі. Діти подушилися від диму, коли почався в хаті огонь. Сусіди кажуть, що коли прийшли гасити огонь, то вода і молоко в хаті було замерзло. Виходить, що діти якось хотіли хату огріти і запалили матерац. Суддя сказав, що така недбалість рівнаєсь убійству.

БУДЖЕТ АНГЛІЇ.

Недавно доручено парляментови начерк нового річного „наїздового" буджету, що має виносити около 26,691,500,000 долярів. Тепер в Англії платиться 50 проц. доходового податку, а податок від всяких забаганок збільшився до 100 процент. Кошт життя збільшився 29 проц. супроти того, що було пере війною.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Монтреал — 1 і 14 травня.
Форт Виліям — 21 травня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

890½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ

Попередно оголошено	$8,003.61
Свящ. Мих. й Добр. Розалія Фик	100.00
Свящ. Пилип Галицький	100.00
Свящ. Юрій Я. Цукорник	100.00

Ниаґара Фалс, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Іван Пограничний	30.00
Гриць Гладинюк	25.00
Партеній Симець	25.00
Павло Камінобський	25.00
Іван Гладнюк	25.00
Михайло Козак	5.00

(Разом з Ниаґара Фолс — $135.00)

Збірка о. І. Кусого.

І. Й. Олексків, Гемилтон, Онт.	25.00
Григорій і Софія Пресняк, Торонто, Онт.	25.00
Василь Луців, Торолд, Онт.	25.00
Іван Любий, Порт Колборн, Онт.	10.00
Пані Параня Люба, Порт Колборн, Онт.	10.00

(Разом — $95.00)

Сарнія, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Іван і Марія Зазулик	25.00
Ґеорґій Барбаза	25.00
Дмитро Харик	12.00
Михайло Кузь	10.00
Василь Яник	10.00
Ізидор Шалоцький	10.00
По $5.00: Стефан Мартинишин, Василь Олинюк, п-ні Марія Олинюк	15.00
Марія Юків	3.00
По $2.00: Василь Стефів, Андрій Юрчишин, Іван Петрунчак, Іван Яник	8.00

(Разом з Сарнії — $118.00)

Шіґо, Саск. (3-та ліста)
(Збірка о. М. Боднарчука)

Панна Еліза Керелюк (учителька)	10.00
Василь Сандуя	5.00

(Разом з Шіґо — $15.00)

Фовм Лейк, Саск
(Збірка о. М. Боднарчука)

Василь Баюс	10.00
По $5.00: Василь Москалюк, Іван Керелюк, Василь М. Раночий	15.00
А. Губик	1.00

(Разом з Фовм Лейк — $26.00)

Едмор, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

По $5.00: Дмитро Ковальчук, Кость Костащук	10.00
Параскевія Томашевська	1.00

(Разом з Едмор — $11.00)

Інсінґер, Саск. (4-та ліста)
(Збірка о. М. Боднарчука)

По $5.00: Іван Снеґер, Мих. Пантелюк, Ґеорґій Кован	15.00

(Разом з Інсінґер $15.00)

Тідор, Саск. (2-га ліста)

Іван Гара	10.00
По $5.00: Петро Мельниченко, Онуфрій Гаврилюк, Ст. Франко, Семен Кузик, Даниїл Кирстюк	25.00

(Разом з Тідор — $35.00)

Дробот, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

По $5.00: Василь Король, Гора Гаврилюк	10.00

Паркервю, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Ґеорґій Воронюк	5.00

Мирнам, Алта.
(Збірка о. Л. Дячини)

Николай Базнирський	100.00
Дмитро Чапельський	50.00

(Разом з Мирнам — $150.00)

Витків, Саск.

Збірка в домі п-ва Н. Горбаїв з нагоди їх шлюбного ювілею (гроші переслав о. Іван Майдій)	52.00

Торонто, Онт.
(Гроші переслав о. П. Самець)

Терентій Іващук	15.00
Збірка в домі п-ва Олекси і Евдокії Федорових з нагоди їх шлюбного ювілею (збіркою занялися пп. Михайло Білий та Іван Гуменюк):	
Олекса і Евдокія Федорів	10.00
Дрібними жертвами (поіменний виказ поданий в дописі на іншому місці цього числа	22.10

(Разом з Торонта — $47.10)

Флин Флон Ман.

Петро й Катерина Сірі, замісць вінка на гріб донечки їх приятелів п-ва Олекси й Людвіни Гнатишиних в Брендоні, Ман., жертвували на фонд Колеґії	5.00

Венкувер, Б. К.

Дрібна збірка переведена о. Д. Кирстюком	10.70

Гемилтон, Онт.

Дрібна збірка на гостині в домі д-ра й пані Шмельських (гроші прислав о. Ю. Цукорник)	7.50

Пембіна, Н. Д., Зад. Держави.
(Збірка о. П. Гіцького)

П-тво І. Борденюки	55.00
П-тво Н. Кінос	50.00

Виндзор, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Михайло Цюпа	50.00
Товариство Просвіти	50.00
Василь Турчин	25.00
Теодор Шпитковський	25.00
Николай Гавриляк	25.00
Др. Р. Гаврищ (завдаток на $100.00)	25.00
Дмитро Лазарович	24.00
Іван Соломон	10.00
Андрій Стах	10.00
Дмитро Лихий	10.00
Григорій Сторожук	10.00
Михайло Приймак	10.00
Іван Рижак	10.00
Михайло Чаборик	10.00
Стефан Сипайко	10.00
Григорій Кривяк	10.00
Дмитро Пушальський	10.00
По $5.00: Вас. Стефюк (Лемінгтон), Федір Гнип, Іван Калинчук, Василь Калик, Андрій Момотюк, Іван Побережний, Николай Кропивницький, Леонід Боднарчук, Николай Федина, Яків Гайда, пані Евгенія Бабій, Лука Шоломіцький	60.00

(Разом з Виндзор — $384.00)

Торонто, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Стефан Бігун	25.00

Велленд, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Онуфрій Кіт (завдаток на $100.00)	10.00

Ст. Кетерінс, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Павло Гулий	50.00
Іван Боднар	50.00
Олекса Марінчук	30.00
Михайло Петрик	25.00
Михайло Пилипчук	10.00
По $5.00: Семен Пізицький, Стефан Перемибіда, Іван Лакуста	15.00

(Разом з Ст. Кетерінс — $180.00)

Разом	$9,344.91

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

СИН РОЗЕВЕЛТА РОЗВІВСЯ.

Другий син президента Розевелта, Еліот, розвівся з жінкою, Рутою Ґубінс. Еліот е в летничій армії. Жінка доказувала, що Еліот її повідомив, що про ню не дбає, отже нехай з ним розведеться. Троє дітей і кількось майна забрала розведена жінка. Це вже другий розвід Еліота. Перша жінка звалася Елисавета Донер, а з рутою він оженився 5 днів по першім розводі

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Є вже 20-річний передплатник.

З Капускейсінг, Онт. прислала пані Настуня Бурдет 5 долярів.

З Семон Арм, Б. К.

Засилаю 5-річну передплату і бажаю, щоби „Вістник" виходив тижнево.

С. Тимчишин.

Витків, Саск.

Посилаю 5 долярів і стаю в ряди 5-річних передплатників. Дай Боже, щоби малий засів приніс велике живо! Ану Витківці, хто за мною!

Й. Войтюк.

З Принс Руперт, Б. К., прислав 5 дол. Йосиф Цькун, як 5-річний передплатник.

З Елк Пойнт, Алта. 5 дол. прислав В. Андрішак.

Цілих 20 долярів на 20 літ прислав п. Петро Зварич з Веґревил, Алта. і притім [illegible]

В своїм кошику я знайшов друковану коверту Да Геральд, яка вже пару літ мені заваджає. Отже щоби її зужити, треба в ню щось вложити і наложити.

А я дуже здогадливий на всякі проблеми і скоро орієнтуюся. Тож шукаю дальше в кошику до дна і от що я здибав: 8 від непамятних літ списаних Гагілок, що думав колись при нагоді заслати до Українського Голосу і бленк чек. Отже здибав все, чого потрібно для організації. Коверта провідником буде, Гагілки змістом, а синій папірець вистарчить за средство до осягнення цілі. Але що і як писати на цім синім клаптику паперу?

П. Білінський завів моду — платити на „Вістник" по 5 дол. передплати наперед, ось і загадка розвязана. Однак така легка розвязка мене не вдоволяє — я все люблю щось тяжшого, труднішого, тож і подумав собі: таж ми справляємо Вістникови" 20-літні роковини, отже красше буде дати 20 дол. передплати замість 5 долярів! Цим не тільки зрадіє Редакція Вістника, але і мода піде вгору, а моду всі люблять наслідувати!

Але що найважніше — я заасекурувався від смерти на 20 літ, отже мушу жити, доки не скінчиться передплата, коли б же ні, то мусить мені йти Вістник на той світ. Не буду там скучати.

Бачите, як то легко штудерувати на світі і як скоро можна щось з нічого зробити на добро загальної справи і для себе самого.

Петро Зварич.

Увага Редакції Вістника":

Найперше побажаємо, щоби п. Зварич читав Вістник ще тут 20 літ, тай опісля на кілька додаткових літ прислав передплату!

Окремо скажемо молодшим читачам, що п. Зварич від перших початків нашої громадської праці в Канаді належав до тих найперших, що в даванню і дбанню про громадські справи йдуть напереді. Він все хотів робити на більші розміри, вірив і досвідом запевнився, що коли робити щось щиро і витревало, то така праця ніколи на марне не піде. Ця його вдача і тепер виявилася так замітно, що мусить звернути на себе увагу всіх, хоч він про те, певна річ, і не думав.

Не гроші в цім місци важні, а важний живий примір, що пригадує і буде пригадувати молодшим громадянам: „Він взір вам дав! Як він робив, так і ви робіть!"

А п. Зварич нехай здоров живе ще геть геть поза 20 літ!

Ред. „Вістника".

КУЛЬТУРА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Людська культура виявляється кількома головними якостями — матеріальна культура щоденної праці, культура краси, культура розумова, культура моральна... Розуміння життя, способи життя, приладди і способи праці, обстанова життя, практичні принципи життя, які нарід має — це зміст його культури.

І така культура е сучасна (нинішна) і е історична (музейна). Що маємо і робимо нині, це нинішна буденна культура; що мали і робили наші предки, повинно бути старанно зложене в музеях та в архівах для світочного вжитку.

Те, що в музеях й архівах, е цінним майном народу — це його історія. Коли родинні памятки по предках важні, то такими ж важними е памятки по предках цілого народу — може ще важнійшими!

Археольоги розкопують старинні людські оселі, давно зруйновані, в Азії, в Африці, чи деинде, щоби повинаходити предмети людської культури з перед тисяч літ; шукають в старинних гробах, в печерах, в пирамідах, катакомбах в звалищах давних будівель, збирають старинні написи — щоби зрозуміти, як виглядало життя давних людських поколінь.

Так зібрані старинні річи складають в музеях для оглядання; дальше роблять з них рисунки і фотографії і містять в книжках з відповідними поясненнями й описами для ширшого загалу.

І так ми нині можемо знати, як жили давні народи — Греки, Египтяни, Жиди, Вавилонці і др.

Українці на американськім континенті повинні би подбати, щоби старано зібрати всі предмети і способи своєї культури і зложити їх в українських музейних приміщеннях.

В Інституті Петра Могили в Саскатуні е вже зібрано заходом Союзу Українок Канади троки річей — багато вишивок; е там кужілка, кужіль, веретено, ткацький варстат і ще дещо. Але все те е лише частиною того, що треба би зібрати.

Щоби допомогти такій збірці, я перечислю предмети, що на гадку приходять, які треба би мати або в повній величині, або в точних моделях, чи рисунках, і так:

1. Старокраєва пересічна українська хата (модель), з точним внутрішним поділом й обстановою і з бузьковим гніздом на верху. Передна стіна такого моделю повинна би відниматися, щоби можна добре внутріщну часть хати з цілою обстановою оглянути.
2. Хатна обстанова — лавки, скриня, столець, ослін, жердка, постіль (ліжко), піч, коцюба, лопата, затула.
3. Віз, звичайний і сноповий; затильник, рубель...
4. Коса з грабками, ціп, деревляна лопата, серп, граблі.
5. Плуг з колісними (колісницями), з підволокою, истик (естик).
6. Суховила, деревляні вилки до сно-[illegible]
7. Коловорот до сукання шнурів.
8. Кросна до роблення шлий та уздечок; дощина до роблення рукавиць; [illegible]
9. Нацки (ночви, корито), колотушка, копистка, макогін.
11. Шевське копито, валківниця (шевська), форма пришви, холяви та др.
12. Гончарський млинок.
13. Пліть на капелюхи; капелюх.
14. Ліра, сопілка, цимбали, табакир-[illegible]
15. Олійня (олійниця) з таранами.
16. Ступа, жорна
17. Ткацька снувалка, самотока, мотовило, шпуляр, виялки.
18. Макітра, миски, гладущики, збанки, близнята (два злучені горщики), горшки, покришка, горнята, ложки.
19. Оборіг; пліт з острішком.
20. Скринка до різання січки.
21. Деревляний засув.
22. Чопець (очіпок); рантух...
23. Коновка, ведро, масничка, кушка (косарська).
24. Триніжка (триніжок) до варення [illegible]борзі.
25. Припін, путо.
26. Терлиця, пачіска, щітка до чесання прядива, дергавка.
27. Плян пересічного господарства з будинками; плян села; плян поля — ниви, гони, лани.
28. Моделі, або рисунки та описи ріжних одягів, що були в ріжних сторонах — кожух, опанча, калота, сірак (сердак), кафтан, свита, бунда, кордюк, кацабайка, спенцир, шапка на завісах; перемітка, рантух, обгортка (гобортка, горбортка, фота, запаска, полотнянка, биті штани і др.
29. Коли (клані), стіжки, горстки лену і конопель.
30. Коромесло; каблука до ношення соломи і сіна; опалка (баламут, сакельня, рептюх), сівня.

Ось кількo річей тут вичислено, а це ще не всі. І деякі з вичислених належать лише до деяких сторін.

З тих і подібних річей треба би мати моделі, або рисунки, або описи. І при моделях та рисунках треба мати точно означену дійсну приблизну величину даної річи.

Щоби все те придбати, треба багато старань і багато рук, однакож придбати можна. Є майстри, що поробили би деякі моделі; дехто міг би понарисовувати дещо — бодай так, щоби давало загальний образ річи.

І що тут перечислене, це вже частина катальогу тих річей, які повинні бути в нашім музею, а добре було би, коли б читачі додали до нього ще те, що вони пригадують. Коли такий катальог буде перед очима, то вже близше буде до придбання тих річей.

К. П.

„ВІСТНИК" У 20-ті РОКОВИНИ.

Вже 20 років Вістникови! За той час Вістник дозрів до повної сили, і тепер може стати важним господарем побіч свого старшого брата, **Українського Голосу.**

Щоби Вістник став поважним заможним і сильним господарем він мусить мати фонди на поширення господарки на церковнім полі. Ця господарка заслугує на першу увагу, бо завсігди і всюди **моральна справа береться перш усього, а Вістник е речником моральної справи українців.**

Тому Вістник у 20-ті свої роковини дістане від нас признання, яке задокументуємо фондом 5-річних передплатників.

Господарка Вістника залежить від його фондів. Коли будуть більші фонди, тоді поважнійша і сильнійша буде господарка. **Маленьке церковне Діло на Велику Скалю,** принесе багато добра українцям. **Вістник** на свої 20-ті роковини **повинен мати 20 тисяч передплатників.**

З минулим **Новим Роком** я побажав Вістникови кращого паперу, а з **Великоднем Православної Східної Церкви,** бажаю кождому українцеві, щоби читав Вістник.

А. Е. Білінський.

З КОМУНІКАТУ КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Офіціяне отворення Української Воядької Гостинниці в Лондоні відбулося 15-го квітня. Між гостями були Лейді Твідсмюр, барон Бенет, представник Канади Вис. Дост. В. Месей з дружиною, мейор міста Педдінгтону, де е гостинниця.

Найпрактичніше посилати пакунки воякам на адресу членів управи СУКВ, а не на адресу Союзу. На поодиноке імя можна слати 11 фунтів, а на імя Союзу лише сім фунтів. (За точними адресами членів, куди слати пакунки, нехай читачі глядять в Українськім Голосі, що їх вповні містить. — В.). Побіч пакунка написати лист до того, кому висилаєсь, що це для гостинниці, а також до Екзекутиви Гостинниці.

Гостинниця потребує поживи, книжок і журналів, кружків до грамофону і голок, мила, рушників, пасти (щварцу) до черевиків, ножиків, бритов, гребінців і др.

Гроші на допомогу Гостинниці слати до Комітету Українців Канади.

Доси одержано на це фонди від:

Відділ КУК з Монтреалу	$50.00
Т-ва Просвітя, також	62.00
Жін. Т-во (місця не подано)	25.00
З Гефорду, прислав о. Дрогомирецький	275.00
Брацтво св. Михаїла, Винніпеґ	50.00
Від когось невідомого	70.00
Відділ Молоді в Отаві	6.00
СУМК, без адреси	50.00
СУМК, Монтреал	70.00
Зїзд СУС, Саскатун	120.00
Кап. о. Фик	45.00
Пані . Ковун	20.00
Пані Гаврилечко	5.00
Від Комітету Українців Канади, Винніпеґ	3,090.00

(Суми приблизні через заміну долярів на фунти штерлінгів).

Вояки, що в Канаді, можуть також вписуватися до Союзу Українських канадійських Вояків, вдаючись до Л.А.С. Л. Войціховського через КУК. Вкладка 1 доляр.

Союз Українських Канадійських Вояків, це організація загально-українська, звязана канадійським мундуром й українською кровю. В неї нема партійности.

Січня 8-9, 1944, була Спільна Вечеря за старанням СУКВ.

В неділю 12 березня українські вояки ходили на гроби поминати погибших товаришів-вояків, де була Панахида, зложено вінки і відспівано „Вічную Память".

На 25-го березня призначений „Карнавал" на поміч Червоному Хрестови. Патроном Карнавалу е Сам Король Юрій.

Провадиться кампанія за фондами і деякі відділи доси дуже добре поставилися. Пізніше видрукуєсь лісту жертводавців окремо.

КУК просить українських учителів й учительок прислати свої адреси для інформування їх щодо українсько-англійської граматики і др.

ЗА ШІСТЬ ТИЖНІВ ПО ЯПОНСЬКИ.

В Ню Йорку в Сіті Каледж починають вже вчити японської мови. Курс має тревати шість тижнів, а вчити буде Роберт Сато, що скінчив університет в Токіо в Японії. Кажуть, що за шість тижнів науки студент буде міг вже трохи говорити звичайною японською мовою. Однакож при науці будуть вживати латинського письма, а не японського. Вчити будуть на новий лад — від звичайних фраз, що приходять в щоденній бесіді, а не від граматичних пра-

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

[illegible]

I.

З початком квітня 1944 р. вінніпеж-ська організація розіслала до всіх священиків квестіонар з питаннями, що відносяться до молодечої злочинности. Є там окреме питання, що дана церква робить, щоби придержувати молодих і не пускати їх на бездорожжа.

Подібний квестіонар треба би слати до всіх нинішних домів — одним на пригадку, другим на докір. Треба би слати до організацій, до властителів саль для танців, до деяких урядових інституцій. Коли лихо загальне, то воно всіх однаково зачіпає.

Питання, що доторкаються осіб, родин, родичей, дітей, належать до драздивих. Люде не хочуть, щоби хтось зачіпав їх прогріхи — хоч би посередно. Хоч-ті самі любять, коли говорити про давних лукавих фарисеїв, про облудних книжників, про лютого Нерона...

Молоді дуже ображуються, коли звернути увагу на їх невідповідне поведення. Жінки (беручи на загал) ображуються, мовляв — це наші справи. Родичі деколи кажуть: Що кого наші діти обходять?

Однакож поведення молодих і виховання дітей, це публична справа. Бо діти, це будучі громадяни. Які вони, такі будуть дорослі люди і такий буде громадський лад.

І ще не те. Вже нині розпущені діти і молодь є лихим приміром для других.

Коли б син батька бив, то міг би батько сказати: „Не мішайтеся, це наші особисті справи". Та все ж син, що бе батька, не буде і в громаді гідним чоловіком.

Дехто ображується... Але не образиться, хто хоче добра. Він рад слухати того, що може навести його на красшу дорогу.

Вислів: „Вчімося від других" дехто розуміє так: „Коли другі зле роблять, то і нам можна". А добрі люде раді доброго від чужих вчитися.

Чужі клопочуться домом, дітьми, дівчатами, хлопцями, пошестею мод і др. От згадати б деякі їх книжки: „Ратуйте дівчат" (Сейв да гирлс), 258 сторін, автор Мейсон Лонг; „Міська молодь" (Да Ситі Ют), 291 сторін, автор Дж. Тейн Дейвидсон; „Розвідки про обовязок і карність" (Есейз ан Дюті енд Дисиплин), 400 сторін, короткі розвідки багатьох визначних авторів, що показують нерозум в вихованню і лихі з того наслідки; „Що кожда жидівська жінка повинна знати" (Ґват еври Джуїш вумен шуд нов), 96 стор., двох авторок.

Подібних книжок чужі мають більше і в них говориться не те, як давати дітям волю, як їх доглядати, вбирати, малювати, жалувати, але про те, як їх в руках тримати і не давати того, чого вони забагають; як привчувати їх до праці, до обовязку, до примірного поведення і до поважної застанови.

Найчастійше початок лиха, яке бачимо в молодих, починаєсь від старших. От примірои, який погляд старших на танці? Багатьох думає, що молодь без танців не може жити; що танці призначив для молодих сам Бог; що в танцях найбільше щастя; що без танців молоді в вільнім часі не мали би що робити; що танці нікому не шкодять...

Однакож воно не так! Молодь без танців була би красша; танці це природна забава дітей і підлітків; в танцях таке щастя, як в пиятиці, в картах, в криках, свистах і вересках та бійках; нехай молоді вільний час заповнять культурним змістом — читанням, співом, музикою, нехай чогось доброго вчаться... Відома чужа молодеча організація з такими цілями: 1. Вчитися, 2. Працювати, 3. Молитися, 4. Забавлятися. Забава аж на четвертім місци.

Нині танці, це безконтрольні збіговиска всіх і вся. І звичайно з танцями звязана пиятика, всяка брудна тяганина, верески, деколи бійки.

Як там буває, показує хочби такий факт: одна поважна українська організація в Вінніпеґу владжувала кождого тижня танці в своїй сали — мабуть таки „національні". Та прийшло до того, що військові власти заборонили воякам на ті танці ходити! Це сталося цілком недавно. Звичайно цивільним забороняють ходити між військових, а тут військовим забороняють ходити між цивільних, щоби цивільні їх не попсували. Уявіть собі, які там танці!

Військові власти довідалися і видали заборону, а таку саму заборону повинні були ще скорше видати батьки та матері тих синів і дочок, що на такі танці ходять. Та чи видали?

Танці не є щастям! Це марнування дорогого часу — отже марнотратство. Блудний син пішов був від батька туди, де багато танцювали, але чого дотанцювався?

Щастя протилежне нещастю. Коли кажемо, що хтось бідний, що якийсь нарід бідує, то чи розуміємо, що тому народови танців бракує? Чи розуміємо, що нарід бідує, бо дівчата не мають фарбів до мальовання? І лише дати танців і фарбів, а він стане щасливим?..

Щастя не в танцях, і фарбах, і нещастя не в браку танців і фарбів. До щастя треба цілком інших річей і воно може без танців любісько обійтися.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

III.

Підпадають під чужий вплив.

Люде можуть підпадати під чужий вплив навіть без аґітації зі сторони чужих. Просто — дивляться люде на других і хочуть їх наслідувати, не застановляючись, чи це потрібне, чи ні.

От вже від давна блукає поміж деякими Українцями думка, що треба вчити дітей по українськи читати на англійський лад. Отже давати дитині перед очи написане слово, себто число буквів, і вчити як те слово треба вимовляти. Значиться — вчити не по буквах, а по словах. А вже аж пізніше дитина буде і букви знати.

Чому ж так? Може це лекше? Ні! А просто тому, що так вчать Англійці.

Та коли справу розсудно розберете, то український спосіб науки читання найрозумнійший і найлекший, який є на світі. Навчіть 33 букві (з мягким знаком), навчіть складати букви в склади, а наука читання скінчилася. Тоді треба лише вправи в читанню.

Англійський спосіб писання „етимольогічний", чи ще який — деякі букви ріжно читаються, деякі не читаються цілком. Самі назви букв нагадують потрохи колишнє наше: аз, буки віди, глагол... (а, б, в, г). Колись в нас вчили: „віди-он-добро-аз" читаєсь „вода", і це дуже подібне до англійського „ейч-ай-ем" — читаєсь „гим". Отже в Англійців вчити по словах є конечним. Групу букв дитина скорше запамятає, ніж: „ті-доблю-о" читаєсь „ту".

Також і те, що англійські слова майже незмінні в формах, а в нас слово може мати багато форм: хлопець, хлопця, хлопцеви, хлопче, хлопцем, хлопці, хлопців... Маю, маєш, маємо... Отже кілько ж в нас ріжних форм одного слова треба вивчувати.

В нас є ще такі форми — дівчина, дівчинка, дівчиночка, дівчинонька, дівчиниско.... рука, ручка, рученька... голова,. головиско, головище, головка.. Отже кілько тут форм! А в Англійців того нема.

Ще одно: по словах може вчити лише фаховець учитель, що має на науку досить часу, а по буквах може вчити прихватком кождий батько, кожда мати, може старша дитина молодшу вчи...

Коли вчити читати по буквах і складах, то дитина за короткий час може всякі слова читати, хоч тих слів, як слів окремо ніколи не вчилася — бо вона тоді цілу штуку читання знає.

Коли зявилася в когось думка, що треба вчити не по буквах і складах, як доси, але по словах, як в Англійців, то зявилася так, що хтось на чуже занадто задивився, а за своє забув. А Українці давніше мали також „етимольоґічний" спосіб писання, мали по кілька буквів на оден звук (отже був малий „спелінґ!); букви мали окремі назви — аз, буки, віди, глаголь, ґама, добро.... Пізніше вони все упростили, непотрібного позбулися, букви назвали природними звуками — отже вийшов нинішний фонетичний (звуковий) спосіб писання і науки читання — спосіб найрозумнійший і найлекший.

Наслідувати непотрібно чужих, перебирати все від чужих, а своє легковажити, це загальна слаба сторона людської натури. Був час, що галицьке гр. кат. духовенство говорило в своїх домах і між собою по польськи — бо мовляв це красше. За Карпатами інтеліґенція говорила по мадярськи, в Румунії по румунськи, в Росії по російськи — менше ідейна, менше думаюча, менше культурна часть інтеліґенції. Вона жила наслідуванням чужих і губилася між чужими, пропадала.

На сліпім наслідуванню стоїть мода. Оден щось робить, а другий його наслідує, не думаючи, чи це добре, чи зле.

Однакож де є здорова застанова, там розсудок диктує, що треба робити, а чого ні.

ЩО МОЖЕ БУТИ З РИМОМ.

Довгий час підношено справу Риму на той лад, щоби воюючі не нищили міста, бо там є багато старинних будівельних памяток — церков і др. Недавно в Стейтах переводили свого роду голосовання, щоби знати, яка думка загалу і показуєсь, що більшість є за тим, що коли треба, то не треба Риму жалувати. Кажуть, що людське життя важніше, а воно нищиться. Самих католицьких голосів було 63 проц. за тим щоби Рим нищити, коли буде треба.

АНҐЛІЯ НЕ ХОЧЕ ДАТИ СВОГО.

Американський конґресовий комітет підніс думку, щоби Анґлія дала деякі свої важні військові місця Стейтам, однакож Чорчил заявив, що до того не прийде. Він сказав: „Не може бути й мови, щоби Анґлія давала комусь свою територію".

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

Хоч в книжках і часописах згадуєсь **„Проект на знищене Русі"**, хоч наводяться з нього вислови, однакож читачі не знають, як цей цілий „Проект" виглядав. А це ж важний історичний документ. Не лише те важне, що це твір протиукраїнський, але й те, що це твір католицький. Бо Польща була католицькою державою, і ті, що „Проект" писали, виховувалися в католицьких школах, набиралися там католицького розуму і католицької релігійности. Отже „Проект" показує, якою та католицька наука була сама собою, а ще окремо — якою вона була супроти Українців.

Коли ж Українці того „Проекту" в руках не мають, то як можуть знати про нього Англійці, Французи, чи ще хто? А їм треба би також знати. Він завсігди може заважити там, де приходить польсько-українське питання, а деколи і сама польська справа.

Щоби український загал знав зміст цілого того „Проекту", ми дальше подаємо його вповні по українськи, беручи з львівського видання, де він є в двох мовах — по польськи (оригінал) і в українськім переводі.

Згадати б, що цей „Проект" був також надрукований по українськи в книжці: **„Відношення обрядові в Всхідній Галичині"**, Львів, 1893; в книжці: **„Новий Проект на знищене Русі"**, Львів, 1909, **де є подані також пізнійші польські подібні проекти й ухвали.** А був він також поданий тіснійшим змістом по англійськи в книжочці: **"A New Project for the Destruction of Russ"** (1919), виданій „Комітетом Масового Віча", що відбулося 9-го листопада, 1919 р. в Веґревил, Алта., в Канаді. Розуміється, що згаданих книжок нема нині на книжнім ринку для загальної продажі, і це заставило нас до поміщення „Проекту" в „Вістнику".

Крім того, що доси сказано, цей „Проект" покаже Українцям подрібно, **яких способів вороги вживали, щоби Український Нарід нищити.** І треба памятати, що „Проект" лише зводив до одного стислого пляну ті старі способи, яких Поляки вже сотні літ вживали для нищення Українців.

Самий „Проект", як історичний документ, знаходиться в книжці Теодосия Бродовича (жив в 1790-их роках), греко-католицького священика, архипресвитера греко-уніятської капітули (каноніків) в Луцьку. — Книжка зветься:

"Widok przemocy na słabą niewinność srogo wywartej".

(Образ перемоги на слабу невинність жорстоко вилитої).

Тепер приходимо до змісту „Проекту". Назву „Русь, Русини" полишаємо, як вона приходить в „Проекті", хоч під ними треба розуміти „Україну" й „Українців".

Проект на знищення Руси зединеної року 1717.
Project na zniszczenie Rusi zjednoczonej roku 1717.

Коли цілість і безпека держав основується на взаїмний любові горожан (обивателів), а любов держиться особливо лише єдністю віри — то ми Поляки коли хочемо в своїй державі себе вратувати і забезпечити, ми повинні всіми силами старатися о ту єдність в наших мешканців; а що ту єдність в краях Руських, що належать до корони (до коронної Польщі і Великого князівства Литовського — В.) здається найбільше псує те, що в простих людей є ріжні обряди — тому Стани Королівства (сенат і магнати — В.), і загалом кождий Поляк, коли хоче вратувати і забезпечити вітчину, повинен вложити на себе такий обовязок — **щоби грецький обряд, який є обрядови латинському противний, нищити погордою, переслідуванням, давленням тих, що той обряд заховують, і всякими іншими, коби лише найуспішнійшими способами.**

Я — каже дальше автор „Проекту" — що маю в собі кров перелиту з давних предків обряду латинського, бажаючи сердечно ущасливлення моєї вітчини, а також розширення римо-католицької віри — щоби викорінити забобони і всякі інші Грецькі обряди і на їх місце впровадити враз зі святою вірою римський костел — то всім правдивим любителям віри і вітчини подаю з моєї сторони ось такі, а думаю, що найуспішнійші і найліпші способи:

Найперше — щоби виконати таке спасенне і бажане діло треба старатися підтримувати з Москвою віби приязнь і вибирати на польський престіл таких королів, щоби жили в приязни з царями московськими; бо коли це певне, що більше вважається на чинности неприятеля, то й Москва, будучи нам приязною, не буде приглядатись до наших приятельських кроків і до яких цілей вони звертаються — отже все без перешкоди піде своїм ходом; оскільки ж наше скріплення буде більшим, остілько значнійшим буде ослаблення Москви і цілої Руси (України — В.)

Друге — Шляхти руського обряду, хоч вона приняла Унію, а ще більше схизматиків (православних — В.), не допускати до жадних державних урядів, особливо до таких, де вони могли би здобути приятелів, призбирати майна, придбати поваги, а всім Русинам здобути честь; цю справу треба на соймах (парляментах — В.) обложити новим строгійшим законом, ніж передше.

Особливо кождий Поляк в товариствах має обминати (сторонити) Русина; в сусідстві не заходити з ним в жадну приязнь, хіба що це буде для власної користи.

В бесідах, де Русин є присутним, найбільше і найширше о руських забобонах говорити і т. п., а так можу майже запевнити, **що кождий волить змінити обряд і виречися, що був колись Русином, ніж ціле життя переносити таке пригноблення, що рівняється смерти.**

(Дальше буде).

ЩЕ СВЯТОЧНІ СПОМИНИ.

Великодний час тягнеться аж до Вознесення, отже цілком на місці буде ще дати читачам деякі святочні спомини. Тай не тільки старшим читачам, але і молоді і дітям. Нехай старші читають і молодим переповідають.

В Старім Краю на Великдень буває красше, ніж тут — там вже трава зеленіє, а то і дещо цвите, мухи бренять, тепло, любо.

Ще до Великодня далеко, а діти вже живуть думкою про Великдень.

От вже Страсний Четвер — і вечером Страсти. Йдуть до церкви старші, йдуть малі. Як поважно виглядає, коли серед ночі церква в середині ясно освічена. Такою в день вона не буває ніколи.

Приходить Страстна Пятниця і всі спішать до церкви, щоби Святій Плащениці поклонитись і поцілувати її побожно. А кругом неї в коритцях зелений густий овес, 5 або 6 цалів високий, що на те ж його давно засіяли, а в нім блимають горіючі лямпи.

Церква відчинена з пятниці на суботу і з суботи на неділю цілу ніч. Світло світиться, а хтось обовязково сидить в церкві, щоби доглядати.

І в пятницю і в суботу заходять люде до церкви через цілий день — старші, молололі і діти. Це ж християнський обовязок. І душа наша з тим до Бога наближається — ми це відчуваємо, ми того бажаємо.

Кому ближче, той зайде до церкви, і два і три рази на коротку молитву. Так ублагороднюються людські серця, так понад буденщину наша душа підноситься.

Саме складання того, що мається брати до церкви на посвячення, дуже торжествене. Це не та звичайна покива, а щось важнійше. Береш його обережно в руки, як святочну річ, та розглядаєш, щоби чогось не забути.

Окремий величавий образ творять порозкладані кругом церкви Паски з усім другим, що має бути посвячене. Все покладене на білих настільниках, на хустках... А святочно прибрані жінки ходять і розглядають, чия Паска красша...

Ще два спомини...

Було мені може шість літ тоді. Справили мені на свята нові чобітки, новий капелюх, нову одежу.

І на Великдень раненько, коло церкви мабуть ще перед сходом сонця, було холодно. Може старшим нічого, а мені холодно було.

Та все ж хотілося мені ходити по дворі по цвинтарі, поміж людьми. Деякі стояли коло пасок, дехто йшов до церкви, дехто виходив...

І добре тямлю, як поглядав я по собі і думав:

А не знати, чи люде дивляться, як я вбраний? Чи вони бачать?

Мені хотілося, щоби люди бачили мою святочну одежу. Це один раз в життю я так пильно думав, як я вбраний.

Инший Великдень, що пригадується, був для мене сумним Великоднем. Мав я тоді може 9—10 літ.

Вже в Страстну Суботу я заслаб. Голова боліла і я знав, що через Великдень прийдеться мені слабувати.

Яка тоді велика журба була в мене! Коли б це відвернути, я готов був слабувати по Великодни подвійно, потрійно.

Не було тоді в мене Великодня. Не було і для того, хто коло мене сидів, мабуть таки для мами.

Багато пригадується...

Давнє, а таке свіже і гарне! І люде ті, яких вже давно нема, і дні ті, і весна та, і церква та, і радощі ті святочні... Все!

Серед будних днів малощо пригадується, або й нічого — тому будними днями їх називаємо. Це дні праці.

А надходить свято і ми в інший, красший, ширший світ переносимося. І близше Бога ми тоді, і близше далекої минувшини. І батьки і діди, і мами і бабусі наші тоді з нами; і померші брати та сестри, і колишні приятелі, і колишні знакомі... Оживають вони тоді в нашій святочній уяві.

Благословенні дні Великих Свят!

К. П.

ПЕНСІЯ ВСІМ АНҐЛІЙСЬКИМ ЕПИСКОПАМ.

В Анґлії рішено, щоби старі епископи діставали пенсію. Доси пенсію мали лише дієцезіяльні епископи, а помічники епископи її не мали. Епископи мали б весь час, нім до пенсії дожиють, складати кождого року певну суму, наче б асекурацію. Священики дістають 200 фунтів пенсії річно.

БРАТ В БРАТА НА ДРУГОМУ СВІТІ.

(НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ).

Було це давно, як панщина ще була. Жили тоді в українськім селі два брати — Остап та Іван. І не те, що жили вони, але жили так приязно, що всі люде дивувалися. Від них то і приповідка пішла: „Жиють, як два рідні брати".

А панщина, це була важка неволя. Були богаті пани і до них належало — і земля і люде. І люде мусіли на пана працювати. А щоби люде не бунтувались, то пан держав сильних посіпак, наче військо, і з тими людям тяжко дати раду.

Отже було таке, що працюєш на панському лані (широке поле), а не вгодив посіпаці, так він набе тебе кілько хоче і скаржитися нема до кого.

Старший, Остап, нераз каже до Івана:

— Чому ж то ми маємо бути невільниками? Чому не бути вільними? Чим ми гірші від тих, що нас мучать? Аджеж Господь всіх вільними сотворив.

Дуже журився Остап — і трохи з тяжкої праці, а трохи з журби він умер.

Дуже жалував Іван брата, та що робити! Довго жив він вже самий в батьківській хаті, а там думає:

— Одружусь! Двом таки лекше жити.

І засилає він старостів до убогої сирітки, та дуже гідної дівчини — такої, що ціле село її поважало. Матері,бувало своїм дочкам її за примір ставлять. Така була та сирота!

Та от вже і до весілля почав Іван готовитися...

Готовиться і дівчина. Ходить з дружками по селі, добрих людей на весілля просить. Треба і Іванови від себе також добрих людей до себе запросити...

Думав він про те і надумав ось що: „Найперше треба піти на цвинтар і сказати братови, що я женюсь, та попросити на весілля. Аджеж він з усіх мені найблизший, крім хіба батька-матері, що давно вже померли.

Взяв він в кешеню жолуддя (насіння з дуба), щоби посадити коло братового гробу на спомин того часу, як він померщого брата на весілля просив.

Приходить він до гробу, скинув шапку, перехрестився і посадив жолуддя в ногах братових. А тоді й каже заплакавши:

— Брате мій єдиний, прошу тебе на весілля до себе. Обридло вже бути самому.

Тілько він це сказав, як гріб отворився й Іван побачив там свого брата. І каже Остап:

— Зійди сюди на хвилинку, то побалакаємо.

Увійшов Іван до гробу і гріб закрився. Розглянувся Іван, а це не гріб, але гарна кімната, ніби чернеча келія, ніби церковця Засвітив Остап свічку, посідали оба коло стола і говорять. Іван оповідає, як тяжко йому жити, і що тепер ще тяжше, ніж було за Остапового життя. А там розказав, що він лагодиться до весілля.

Вислухав Остап всего, а там каже:

— Не по божому живуть люде на світі. Не так треба жити. Та от послухай, як тут є і як би там усім жити треба. Я тобі перечитаю.

Взяв Остап з полиці грубу-грубезну книгу і почав читати. І — Господи! — як то гарно він читав! Слухає Іван і так заслухався, що відорватися не може.

Згоріла одна свічка, Остап засвітив другу, та знов читає. А там і питає Івана:

— Чи не час тобі йти до дому?

— Ні, Остапе — каже Іван — ще трошки почитай. Радби слухати без перестанку.

Поставив Остап і третю свічку і знов читає. Коли ж і вона догоріла, каже Іван:

— Слухав би ще, та таки час до дому відходити. Там же мене ждуть.

Попрощалися брати, гріб отворився і Іван вже на білому світі.

Глянув Іван довкруги і бачить, що наче б світ перемінився. Найперше, що коло Остапового гробу росте великий дуб.

— І звідки він тут взявся? — думає Іван — а може це з того жолудя, що я нині посадив... Та хіба це можливе? А може таки з нього...

От йде він до дому, та і наче не те село. Одна церква там сама що була, але ж і вона дуже постарілася і наче похилилася. Вулиці в селі ті самі, але хати інші, дерева не ті, що були. А тих, які він знав, нема.

Приходить він до того місця, де має бути його хата, а тут і хата інша і всі будинки не ті.

Підійшов Іван до хати, а проти нього незнакомі люде та питають:

— А чого тобі чоловіче треба?

— Це ж моє подвіря, мій город — каже Іван.

Люде дивляться, дивуються.

— Що це ти чоловіче кажеш — говорять йому — і хто ти такий?

— Хто? Аджеж я тутешний — каже Іван — я ходив на цвинтар просити брата на весілля й отсе звідтам вернувся...

Задумався старий, як голуб чоловік, що слухав Іванових слів і каже:

— Еге, еге, старі люде розказували, покійний дід мій розказував, що було колись таке, що брат ходив на цвинтар просити померщого брата на весілля. Й оповідав, що звався той брат Іван. Але ж тому буде вже може і три сотні літ.

— То це ж я — говорив Іван — а брат мій був Остап.

Слухає старий та:

— Еге, еге, пригадуєсь мені, що того другого брата Остапом звали, так дід розказував Пригадую.

Дивно Іванови, дивно людям. І пішли вони до священика, розказали. Той почав шукати в старих книгах і знайшов записане, що справді тоді і тоді така пригода сталася.

Дуже сумно стало тепер Іванови. Нікого рідного, нікого близького, навіть нікого знакомого нема. Ніхто його не знає і він нікого.

Покрутився він поміж людьми, а там йде знов на цвинтар до брата.

— Пусти, брате, знов до себе — говорить Іван — бо на білому світі нема вже для мене місця.

І знов земля розступилася над Остаповою труною, Іван туди ввійшов, земля закрилася і вже більше Івана ніхто не бачив.

Кажуть, що кілько свічок згоріло, коли Остап читав, то тілько сотень літ минуло від того часу, як Іван ходив на цвинтар брата на весілля просити. А дуб був з того жолудя, що Іван посадив.

ВОЄННІ ЗАБОРОНИ.

В другій половині квітня уряд Англії зробив кілька важних заборон: що до висилання вістей і що до виїзду з Англії. Хто мав давніше дозвіл, а не поїхав до 27-го квітня, той їхати не може, хіба що того буде вимагати воєнна справа. Такі заборони звязують з приготуваннями до наїзду на Европу.

УКРАЇНСЬКІ СТРАВИ І ЗВИЧАЇ — КЛЮЧ ДО ЗДОРОВЛЯ.

Я не є спеціялістом дієти, а звичайним чоловіком, що дієту любить. Читав я про теперішний „модерний" і зовсім оправданий рух за поліпшенням поживи і мені прийшло на думку причинитися до цього важного руху. Отже й тому пишу.

Пожива — це важна річ! Без поживи й одного дня не можемо обійтися. Щоби бути здоровим, треба знати що їсти, як приготовити, як доглядати того, щоби вітаміни не повтікали, а що більше — треба знати, як найбільше вітамінів позганяти до страв. Це не то, що колись бувало зїв, що було під руками і за те Богу дякував...

Що в Канаді, і взагалі на американськім континенті люди не їдять відповідної поживи, показує те, що багато молодих хлопців не дописали при військових екзамінаціях. Кожний учитель знає з шкільних підручників, що не лише наше здоровля хирляве, але й що 85% всіх канадійців мають попсовані зуби. Нігде в цілім світі нема стільки людей з зіпсутими зубами. А звісна річ, що через нездорові зуби терпить цілий організм.

Де ж причина? Причина в тім, що наша пожива не має подостатком потрібних вітамінів. Говорять лікарі, що треба їсти якнайбільше зернових каш, разовий хліб, молока, сира, ярини, а кави, чаю, смаженої поживи, солодощів якнайменше. Та що для нас цікаве — кажуть їсти все те, що наші селяне їли цілий час. Як то сталося, не знаю, але наші люди з давних-давен знали досвідом, чи здоровим розумом, що добре, а що ні, що здорове а що нездорове, що розумне а що нерозумне, що шкідливе а що нешкідливе.

Коли думаю про наші рідні українські страви, то відразу насувається мені на ум (на язик) наш український рідний борщик. Скільки ж там всякої доброї та здорової ярини! Є там і барабольки, і фасольки, і капустиця, і горошок, і бурачки, і помідори, і сметана... є все, що хочете! Кажуть нам нині варити, або печи бараболі в лушпині. Та це ж наші люде давно роблять! Недавно вже й „відкрили", що бараболя має всю ту поживну вартість, що й помаранчі! Ми надармо заглядали за помаранчами.

Отже коли за нами була рація з поживою, то певно, що за нами є рація і з другими нашими традиційними звичаями, як от з нашими святами. Кілько то в нас є таких домів, де на Різдво намість наших рідних, здорових страв — з боку поживи і з боку нашої культури — дають англійського індика! Індик в них вже найважніша страва! Який сором, який нерозум, який глум! А де наші голубчики пиріжки, пампушечки, студжена рибка, борщик, фасольки, кутя? Е, це стародавне, тому не важне! В англійців Різдво є — лише „обід", і на тім кінчиться все святковання. Таке саме й з Великоднем і другими святами. Ану, мами, візьміть собі за свій обовязок навчити свою донечку варити і приготовляти всі наші добрі і здорові українські страви! За нами ж рація, за нами слушність, яку признають нам нині всі лікарські сили!

Коли ми це зробимо, розумно, живим приміром, тоді наші діти будуть не лише страви, але й нашу мову, наші святочні звичаї, обичаї шанувати... І тоді певно, що станемо здоровими не лише фізично, але й культурно — як люде, як Нарід!

І. П. Ґорчинський.

ПРИМІРНА БОГОЯВЛЕНСЬКА ВЕЧЕРА.

(Сарнія, Онт.)

Місцеве Т-во ім. Т. Шевченка в Сарнії влаштувало спільну вечерю на 19 січня ц. р. на наше Богоявлення, щоб тим показати нашій підростаючій молоді, що ми старші заховуємо свої українські звичаї і обичаї. З різних причин Товариство не було в силі відсвяткувати тої вечері на щедрий вечір. Членки Товариства, яким належиться щира подяка, не жалували свого труду, щоби вигляд тої вечері був чисто український, а страви якнайсмачніші.

Головою вечері був п. В. Яник. Він, як було все приготоване, попросив зібраних, щоб засідали за столи. Перед вечерою присутні відколядували „Бог предвічний", а відтак почали заїдати смачну вечерю. При Яник, як господар вечері, почав деяких присутних покликати до слова.

Перший говорив п. Боговіс, сказавши, що як то гарно, як ми українці зїйдемося до купи як одна родина, і дуже йому приємно, хотяй рідня його жиє в Західній Україні і Бог знає, чи вона буда мати нагоду святкувати.

Другим промовцем був п. М. Кузь; він сказав, що живе в Сарнії 20 років, та не памятає, щоб була спільна йорданська вечеря. Сказав також, що дуже йому приємно бачити так багато людей, а переважно молоді і бажав би, щоб завсігди так сходились.

Третым промовцем був п. К. Родзоник. Він сказав, що дуже жалує, що не може святкувати в своєю родиною, яка находиться в Гемильтоні і також певно святкує, згадуючи його, але що йому дуже приємно, що може святкувати зі своїми людьми в Сарнії. Далі сказав, що дуже гарно, що в Сарнії зорганізовано молодече Т-во СУМК, яке гарно розвивається і що родичам честь, що привчують свою молодь співати своїх пісень і вчать шанувати свої звичаї.

Четвертим промовцем був п. М. Чугринський. Він сказав, що подавляюча більшість українців в Канаді заховує свої старинні традиції, з чого ми повинні бути горді і закликав нашу молодь, щоб брала живу участь у всяких підприємствах і старалась йти слідами своїх [illegible]

Кінцеве слово мав голова Товариства п. Ю. Барбаза. Він сказав, що чується дуже вдоволений, що так численно всі зійшлися, як члени так і симпатики, які працюють в „роберовні". Дуже йому було б приємно, якби так завсігди приходили і щоб між нами не було ріжниці, чи ми католики, чи православні, бо всі культурні нації так роблять. Він також попросив, щоб при цій нагоді не забути за свою пресу і зложити датки, що хто може [illegible]

Збіркою занялися п. М. Кузь і п. К. Родзоник і зібрали 13 дол., з чого призначено половину на Вістник, а другу половину на Українські Вісти. Ось жертводавців:

По 1 дол.: К. Родзоник, В. Яник, М. Кузь, п-тво Ю. Барбаза, п-ство І. Завуляки; по 50 цт.: п-тво Малацькі, п-тво Григорські, п-тво Когути, п. Боговіс, пані О. Гуменюк і п-ні М. Харик; по 35 цт.: п-во В. Олешюки; по 30 цт.: І. Кузь; по 25 цт.: Г. Кузь, В. Ґриґорський, В. Петришин, П. Котут, В. Мельничук, п. Когут, І. Яник, Г. Курковський, Т. Харконик., п Зварич, пані Довгик, п-на М. Олешюк, Н. Гавдуник, пані Ґерик, Я. Совачук, а решта $1.10 дрібна колекта.

Всі вдоволені пізним вечером розійшлися домів. В. К. Родзоник.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Гелак, Мінн.)

В суботу 12-го лютого, 1944, родина і приятелі зійшлися вечером до п-ства Николи і Тетяни Кирилюків, щоби вшанувати їх 25-літний ювілей подружжя.

Господарем свята був п. А. Кирилюк. Коли ювілянти і гості засіли за стіл, тоді відспівано „Щасливий чоловік". Відтак п. Антін Кирилюк зложив щирі побажання ювілятам і вручив їм дарунок від присутних. Опісля голова нашої церковної громади п. Р. Сивак, побажав ювілятам всего добра та кріпкого здоровля та побажав їм якнайкращих успіхів на новім місци.

Шановні ювілянти прибули в нашу кольонію з Шікаго минувшого року на фарму, що тут купили. А що шан. ювілянти жили довгі роки в Шікаго, то і там лишили багато приятелів і ці приятелі з Шікаго прислали на руки п. П. Пастуха дуже гарний дарунок на спомин ювілятам і, просили його, щоби передав цей дарунок у відповідну пору.

П. А. Кирилюк попросив до слова П. Пастуха; п. Пастух побажав ювілятам всего добра від себе і від приятелів з Шікаго та вручив ювілятам дар від щирих приятелів з Шікаго підчас співу Многоліття. Відтак п. А. Кирилюк покликав до слова всіх присутних по черзі, котрі складали щирі побажання ювілятам.

Після побажань п. Никола Кирилюк щиро подякував всім гостям за милу несподіванку, на котру, як він висловився, не заслужив за такий короткий час свого побуту між нами і побажав від себе і від родини всім гостям щасливих і многих літ.

На закінчення п. І. Пастух попросив шан. ювілятів, щоби позволили зарядити збірку на видавничий фонд Українського Голосу і Вістника, на що шановні ювілянти радо згодилися. Збіркою занявся п. А. Кирилюк. На видавничий фонд зложили слідуючі:

Шан. ювілянти Никола і Тетяна Кирилюки 5 дол.; по 1 дол.: п-ства: А. і О. Кирилюки, М. і А. Деминишині, Р. і О. Сиваки, С. і Т. Кочмани, В. і А. Сиваки, В. і Д. Загарії, п. і М. Пастухи, І. і А. Пастухи і п. В. Іванищук.

Щире спасибіг жертводавцям, а шан. ювілятам хай Господь подасть кріпкого здоровля і щоби в добробуті дожили до золотого ювілею. Також на цім місци щира подяка всім тим, що трудилися відносно цего свята.

І. Пастух.

НА ФОНД ВІСТНИКА.

(Інісфрі, Саск.)

Висилаю 3 дол. і прошу зачислити 2 дол. на передплату Вістника, а 1 дол. на Пресовий Фонд Вістника, який приносить нашим серцям багато добра в поля Божої та Рідної Церкви.

Богайчук Іван.

І М Е Н И Н И.

(Шіго, Саск.)

В понеділок, 17 січня, припали іменини пані Анни Цибульської, її дочки Наталі й учительки пані Софії Синишиної, Інсинґер, Саск. Тому, що всім трьом припадали іменини в один день, то вони напросили гостей в Інсинґер й Шіго, Саск., на неділю 16-го на вечерок. Гості про їх іменини не знали, аж підчас вечірку подано смачну перекуску і завважено, що всі троє збираються гасити свічечки. Тоді всім було відомо, що це не є звичайний вечерок, але вшанєчання роковин. Вечер перепроваджено колядами, піснями, жартами та приємною гутіркою. По перекусці добр. Л. Боднарчук з Шіго, Саск., подякувала ювілятам за гостину, побажала з нагоди іменин і попросила гостей, щоб в нагороду за такий вечерок зложили дар, а іменини на нашу пресу Український Голос і Вістник. Слідуючі жертвували:

По 1 дол.: Д. Цибульський, о. М. Боднарчук, пані М. Копан, Т. Коропатніцький, учитель В. Федак, П. Білоус, І. Молдован, учитель Синишин, А. Лемко, Ф. Чубак, І. Хриптул, І. Чипей; по 50 цт.: добр. Л. Боднарчук; по 25 цт.: пані Федакова; разом $12.75. З цего призначено половину на Вістник, а половину на Український Голос. Збіркою занималась пані Федакова.

Щира подяка жертводавцям.

Присутний.

ЮВІЛЕЙ ПЕТРА І ДОМКИ ГРИГОРУКІВ.

(Ошава, Онт.)

В неділю дня 30 січня ц. р. громадяни Петро і Домка Григоруки святкували свій срібний ювілей супружого життя. Около семої години вечір відправлено нашим о. парохом Запарнюком в церкві молебен до Ісуса Христа за їх здоровля і молитву благословіння. Потім о. парох сказав кілька слів з нагоди ювілею.

З церкви всі зійшлися до парафіяльної салі, де родина ювілятів прилагодила гарно столи зо смачною вечерою. Отець парох, коли гості засіли до столів, провів молитву, поблагословив страви та поликав до слова п. Драгомаза, який вручив ювілятам дар з поважною сумою в коверті, від родини, кумів, знакомих та приятелів

По вечері забрав слово о. Запарнюк, який підніс заслуги громадян Григоруків, як добрих та щиро жертвенних членів нашої церкви. Також зібрано 17 доларів на Українську Православну Колегію. Вечеру закінчено многоліттєвім для ювілятів та молитвою. Потім всі присутні забавлялись до пізної ночі.

Присутний.

П О Д Я К А.

Отсею дорогою складаю щиру подяку своїм синам, дочкам, родині, кумам, приятелям та знакомим за дорогий дар для мене і моєї дружини в день нашого двадцятьпять літнього ювілею нашого супружого життя. Цей день залишиться на довший час в нашій памяти.

Щире наше країнське спасибіг!

Петро і Домка Григоруки,
Ошава, Онт.

МАРІЯ ТОФАН.

(Посмертна Згадка).

Дня 13-го березня, 1944 р. відійшла на вічний спочинок бл. п. Марія Тофан в Толстой, Ман.

Покійна прожила 71 літ. Прибула до Канади з Захід. України, з села Сеньків, пов. Заліщики. В Канаді прожила 47 років і цілий час працювала на фармі.

Покійна була релігійна і жертвенна. Завсіди підтримувала місцеву українську православну церкву і пожертвувала на ювілейний фонд Укр. Прав. Церкви в Канаді $25.00, тому імя і фотографія її є поміщені в книжечці „Великі Роковини".

Полишила покійна мужа, з яким жила 57 років, 7 синів, 3 дочки і 13 внуків. Сини: Іван на фармі в Алберті, Василь в Форт Франсес, Онт., Петро в Дітройт, Зед. Держави; Антін на фармі з татом, Дмитро на фармі в Толстой. Михайло служить при канадійській армії в Ню Бронсвик; дочки: Анна Саранчук в Алберті на фармі, Гафія Домаиська в Порт Артур, Онт., Павліна Ткачик на фармі в Дуфрост, Ман.

Похорон відбувся 17 березня при великому здвиі людей; присутна була майже вся родина. Похоронне Богослуження відправив о. П. Ґліцький. Після похорону відбувся обід в домі п. Тофана і о. Ґліцький завізвав присутних зложити жертви на українські справи. Присутні радо жертвували:

По 1 дол.: М. Тофан, В. Тимчук, В. Тофан, Д. Тофан, С. Тофан, П. Тофан; по 50 цт.: І. Ткачик, М. Зулковський, П. Ткачик; по 25 цт.: пані Титар, пані Н. Касіян, Н. Касіян, о. Ґліцький, Й. Окенко, П. Ганищук, І. Козак, М. Стрембіцький, П. Козак, М. Тимчук, А. Зулковський, П. Пелешок; по 20 цт.: В. Біяк; по 10 цт.: Л. Козак. Разом $10.80. Жертви розділено пополовині на Український Голос і на Вістник.

Всім жертводавцям належиться щира подяка, а покійній Марії Вічна Память!

Присутний.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Ню Торонто, Онт).

В неділю, дня 12 березня громадяни Юрій і Домка Ковач хрестили свою донечку Валерію Надію. Чину хрещення доверщив о. П. Запарнюк. Кумами були Іван Котик і Кароліна Черевата з Ошави. По вечері присутні зібрали маленькій Валерії Надії поважну суму. Крім того на місцеву церкву зібрано $11.75.

а на фонд Вістника $2.25. Щира подяка жертводавцям — а маленькій Валерії Надії Многі літа прожити на потіху родичам.

Присутний.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.
(Торонто, Онт.)

Неділя 12-го березня лишиться в памяті п-ва Олекси і Евдокії Федорових на довгі літа. Цеж був день їхнього 25-літнього подружжа. З цеї нагоди громадяне при українській православній парафії св. Володимира справили їм милу несподіванку. Вище згаданого дня зійшовся гарний гурток приятелів до салі при церкві, щоб зложити їм щирі побажання. На порозі привитав їх парох громади, о. П. Самець, завів шановних ювілятів до приладженого на цю оказію стола й перевів коротку церемонію. По многоліттю усі присутні засіли до столів і споживали смачну перекуску, яку приготовили членки жіночого товариства при церкві. Промовці по черзі підносили заслуги п. Олекси й його дружини. Це є родина, що відзначається глубокою побожністю, патріотизмом і жертвенністю. На яку б то добру ціль не збиралось, Олекса Федорів ніколи не лишається позаду других. Протягом одного року дав на оба Інститути, дав 75 дол. на місцеву будову нової церкви, купив гарні постні ризи до церкви вартости 75 дол., стихар за 15 дол. і поза цим точно виплачує свої членські зобовязання. Одним словом, це є взірцевий член громади. Хтось міг би подумати, що це багатий чоловік. Ні. Це звичайний робітник що тяжко працює на кусник щоденного хліба.

Ще згадати б треба, що між присутними була дочка одинацка, пані Леонідя Лобай, зо своїм чоловіком Іваном, брат Пилип, сестра пані Косів, швагер, двоюрідний брат п. Матуляк і сестрінець п. Сидір Коваль.

Як звичайно буває на таких приняттях, переводиться збірки на добрі цілі. З нашої громади чимало було подібних збірок на виддавничий фонд Вістника і Українського Голосу. Цим разом, коли вже почалася кампанія за збірками на Українську Православну Колегію, рішено, щоб поминна збірка пішла на цю ціль.

По 10 дол.: Олекса і Евдокія Федорів

По 2 дол.: Іван Лобай (зять) і Йосиф Шмігельський.

По $1.75: Михайло Білий

По $1.45: Олександер Луговий.

По 1 дол.: п. Косів, о. П. Самець, Іван Гуменюк, Котик, Пилип Федорів, Сидір Коваль, Яків Ковальчук, Мих. Мандзюк, Матуляк, і Мих. Ко-[illegible]

По 50 цт.: Стефан Габа, Дм. Йонка, Микита Протас, Юр. Фелюшко, Ол. Федорів, Еміль Охітва.

По 40 цт.: Ст. Пелешок.

По 25 цт.: Дм. Гуменюк, Дм. Кривко, Мих. Материн, Мих. Дерешок, Йос. Добровольський і пані Кат Христинич.

Збіркою занялися Мих. Білий і Ів. Гуменюк.

П. С.

СЛАВНИЙ
ЗАХАР БЕРКУТ
ПЕРШИЙ РАЗ ВИДАЄТЬСЯ ПО АНГЛІЙСЬКИ.
Хто знає повісти й оповідання Івана Франка, той певно знає і повість Захар Беркут; а коли не знає, то повинен з цею повістю познакомитися. — Та важне, що ця повість виходить тепер по англійськи в перекладі Теодосії Бореської.
Зміст повісти, це змальовання українського життя в Карпатах в 13 столітті, коли нарід мусів оборонятися і перед Татарами і перед захланністю упривілейованої класи. Тут бачимо що значить здоровий розум народу, його кооперативна праця його витревалість і посвята. Є там ідеальні примірн що і нинішньому життю можуть придатися — Ціна книжки $2.75. — Замовляйте в книгарнях, або від:
Teodosia Boresky
390 Ferry St., New Haven, Conn

АНДРІЙ ЛУКІЙ.
(Посмертна згадка).

Квітня 8-го в 5-ій годині рано помер Андрій Лукій, причина — награпий параліж.

Покійний родився 1873 року в селі Бабинці, пов. Борщів в Галичині. Одружився 1898 р. з Василиною Боровською, а 1899 виїхав в своїми тай жіночими родичами до Канади

Замешкав на фармі в околиці Дрифтінг Ривер, Ман. аж до смерти. Лишилось — дружина і семеро дітей чотири доньки і три сини; найстарша Анна замкина Мамчур, в Квил Лейк, Саск.; Настя замкина Томчук, в Ню Йорку; Марія, замкина Симчич, в Шортдейл; Іван, одружений, живе на фармі в Ватсон, Саск.; Володимир при армії; Николай і наймолодша донька Єлисавета живуть з мамою на фармі

Похорон відбувся в понеділок 10 квітня. День був гарний, народу було багато. Похоронну відправу і Службу Божу відслужив о. Т. А. Гобай з Роблин.

На заклик о. Т. А. Горбая, щоби увіковічнити память покійного Андрія, що був щирим членом української Православної Громади в Дрифтінг Ривер, участники зложили $7.40 підчас послідного цілування на пресовий фонд Вістника, як вінець на його свіжу могилу

Жертводавцям щира подяка, а покійному Андрієви щасливої вічности! Вічна Йому память!

Учасники похорону.

МОЛОДІ ЗЛОЧИНЦІ.

Виглядає, що багато нинішних молодих в дуже раннім віку вибирають собі злочинність за фах. Адже рабунком, злодійством і подібним найлекше здобувати, чого ба-[illegible]

Стейтська статистика показує, що між загальним числом убійників 13 процент були люде нижче 21 року життя; також 50 процент рабівників; 55 процент вломників; 37 проц. злодіїв; 65 проц., злодіїв авт

Послідними часами більше 17 літних хлопців і 18-літних дівчат було арештованих, ніж нижче і висше того віку. Шож до дівчат загалом, то число арештованих піднеслося 130 процент супроти року попереднього.

УВАГА ДАВФИН І ОКОЛИЦІ!

Українська православна громада в Давфині святкує свій ХРАМ св. Юрія, в неділю 7-го травня. Тому то з нагоди цеї, маємо честь запросити всі доокружні громади, щоб ласкаво прибули і відсвяткували з нами це наше свято

В. Гродзік — голова.
о. С. Гребенюк—парох.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ В ТОРОНТІ.

Подається до відома членам і членкам Укр. Прав. Громади міста Торонта й околиці, що Надзвичайні збори Укр Прав. Громади в справі вибору Цековного Будівельного Комітету, відбудуться в неділю, дня 7-го травня (мая) в годині 2.30 по полудні, в церковнім будинку під ч. 404 Беторст вул.

За Укр. Прав. Громаду:
М. Білий гол. С. Пелешок, секр.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. С. Улина
[illegible]

7 Неділя — Брендон
14 Неділя — Сендгил
21 Неділя — Іст Селкирк
28 Неділя — Дуфрост

ЧЕРВЕНЬ

4 Нед. Пр. Тройці — Брендон храм
5 День св. Духа — Поплар Парк — храм.
11 Неділя Всіх Святих — Портедж ля Прейрі.

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707 Винніпег, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ

7 Неділя — Флин Флон (храм)
14 Неділя — Шеррідон
21 Неділя — Гаес
25 Четвер. Вознесення — Кобзар (храм).
28 Неділя — Прісвил.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина

ТРАВЕНЬ:

7 Неділя — Росборн
14 Неділя — Виста
21 Неділя — Сенді Лейк (День Матері).
25 Четвер. Вознесення — Січ.
28 Неділя — Енгусвил (храм).

Адреса Box 7. Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Глібького

ТРАВЕНЬ:

6 Субота св. Вмч. Юрія — коло Онуцьких.
7 Неділя — Толстой.
14 Неділя — Вайта
21 Неділя — Пембіна
25 Четвер. Вознесення Г. І. Хр. — Роза (храм)

Адреса Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ.

7 Неділя і храм св. Юрія велкич. — Давфин
14 Неділя — Етелберт.
21 Неділя — Пайн Ривер
25 Четвер Вознесення Господне. — Ешвил (храм).
28 Неділя — Косіб

Адреса Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желіпкевича.

ТРАВЕНЬ:

6 Субота. Вмч. Юрія — Принс Алберт.
7 Неділя — Гонеймун.
14 Неділя — Шипмен. Концерт діт. з Принс Алберт і промови.
21 Неділя — Сембург
25 Вознесення Г.Н.І.Х. в о. Гринцин (Кадворт)
28 Неділя — Принс Алберт

По утрені катехизація для дітей в год. 10 рано. Проситься родичів присилати дітей на означений час.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. В. Войтовича.

ТРАВЕНЬ·

7 Неділя — Сенді Репидс
14 Неділя — Спеден „Проводи"
21 Неділя — Стрий
25 Четвер. Вознесення Господне— Лупрей (храм)
28 Неділя — Давнінг

Адреса· Rev. W. W. Woytovich.
Franchere, Alta.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

1	П	18	Преп. Івана, ісп. Косми еп.
2	В	19	Преп. Івана Тетхопещерн.
3	С	20	Муч Гавриїла отрока
4	Ч	21	Свщмч. Теодора і матері
5	П	22	Преп. Теодора Сикеота
6	С	23	†Вмч. Георгія (Юрія) поб.
7	Н	24	Нед. Розсл. Преп. Сави печ.
8	П	25	Ап. Марка, Македонія патр.
9	В	26	Свщмч. Василія еп. Амас.
10	С	27	Преп. Стефана еп. Волод.
11	Ч	28	Кирила еп. Туровського
12	П	29	9 муч. в Кизнці· Теогнідa
13	С	30	†Ап. Якова Заведеєвого
14	Н	1	Нед Самар. Свщмч. Макарія
15	П	2	Перен. мощ. Бориса і Гліба
16	В	3	Смерть прп. Теодозія печ.
17	С	4	Пелагії діви, свщм. Еразма
18	Ч	5	Вмч. Ірини, муч. Неофіта
19	П	6	Преп. Йова чудотв. Поч.
20	С	7	Завв. Чес. Хреста в Єрусал.
21	Н	8	Нед. Сліпор. †Ап. Івана Б.
22	П	9	†Перен. мощів св. Николая
23	В	10	Ап. Симона Зилота.
24	С	11	Рівноап. Кирила і Методія
25	Ч	12	Вознесення Господне.
26	П	13	Муч. Гликерії діви
27	С	14	Никити зат. печ., мч Ісидора
28	Н	15	Нед. св. Отців 1-го Всел. С.
29	П	16	Преп. Теодора освяченого
30	В	17	Ап. Андроника з 70-ти
31	С	18	Муч. дів: Александри, Юлії

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Гришини.

ТРАВЕНЬ:

6 Субота Юрія — Ст. Джулієн
7 Неділя — Смитс.
14 Неділя — Саскатун
21 Неділя — Єлов Крік

Адреса. Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Го. Василіва

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ТРАВЕНЬ:

7 Неділя — Сірейк
14 Неділя — Егрімонт
21 Неділя — Редвотер
25 Вознесення — Смокі Лейк — храм — Всеч. о. П. Мельничук.
25 Вознесення — Радвей (храм)
28 Неділя — Восетна

ЧЕРВЕНЬ:

4 Неділя Св. Тройці — Калмар — (храм).
5 Пон День Св. Духа — Редвотер (храм).
11 Неділя Торсбі
15 Св. Івана Сучавського — Беліс (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ТРАВЕНЬ·

7 Неділя — Петлюра
14 Неділя — Шортдейл
21 Неділя Шелвелей
25 Четвер. Возн. Госп. — Врокстон, Саск.
28 Неділя — Роблин (на фармах)

Почт. скринка 54 Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ТРАВЕНЬ:

7 Неділя — Боджіс.
7 Неділя — Рама (о. Швець).
14 Неділя — Фостон
21 Неділя — Клевр

Адреса· Box 54. Канора, Саск.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ.

6. Юрія, Утр. Єван. Луки 12: 2—12. Літ. Ап. Діяння 12: 1—11. Єван. Ів. 15: 17—27 і 16: 1—2.

7. Нед. Розсл. Гол. 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Діяння 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

14. Нед. Самар. Гол 4. УЄ Івана 20: 1—10 Літ Ап. Діяння 11: 19—26 і 29—30. Єван Івана 4: 5—42.

21 Нед. Сліпородженого Гол. 5. Утр. Єван Івана 20 11—18. Літур. Ап. Діяння 16: 16—34. Єван. Івана 9: 1—38.

25. Четвер Вознесення. УЄ Марка 16: 9—20. Літ Діяння 1: 1—12. Єв. Луки 24: 36—53.

28. Нед. св. Отців. Гол. 6. Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. Діян. 20: 16—18 і 28—36. Єван. Івана 17: 1—13.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box [illegible]
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., MAY 15-th, 1944. ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1944. ЧИСЛО (526) 10

ЯК ПОСТУПАЄ ШЕСТА ПОЗИЧКА.

За 18 днів, бо до травня 8-го в цілій Канаді продано бондів за 924,116,100 долярів. А сума, яку постановлено зібрати, є 1,200,000,000, отже 1 більйон і 200 мільйонів.

На кожду провінцію назначено суму, яку мається тут зібрати і доси найкраще поставилася провінція Саскачеван, бо там вже більше зібрано, ніж було назначено, а то — зібрано 400,000 понад 26,800,000, отже понад назначену суму. Це покищо перша провінція, що так поставилася.

Сума, яку треба ще зібрати, виносить 275,833,900.

Як виходить з подрібних описів в дениих часописах, то бонди купують не тільки великі фірми, але всякі організації, гуртки, а також поодинокі робітники і фармері та організації.

РОЗМІРИ НИЩЕННЯ ЗАЛІЗНИЦЬ.

Обчисляють, що від початку війни доси Німці нищили залізничі дороги в Англії 10,000 разів, а з того найбільше в околиці Ковентрі. Другим місцем була околиця Лондону, де було 92 напади в 9 місяцях. Розуміесь, що все треба було зараз направляти. З того можна собі уявити, яке велике мусить бути знищення в Німеччині і других краях Европи, де довгий час англійські та американські літаки кидають тільки бомб.

РАДИТЬ КАРАТИ БУКАМИ.

Заступник губернатора стейту Ілінойс, Гю Б. Крос, заявив недавно, що в багатьох випадках він є за тим, щоби карати злочинців буками і то публично.

Може я старомодний — казав Крос — але я вірю, що поговірка: „Коли шануєш прут, то зоспуєш дитину" має за собою слушність. Бука треба не тільки дітям, але і старшим. Ми не повинні забувати старих випробуваних способів. Я вірю, що багато старших впертих злочинців скорше згодились би сидіти в тюрмі, ніж щоби їх публично буками били.

ЩО ТАКЕ „ДЖИТЕРБАГ"?

Є танець, що звуть по англійськи „джитербаг". — В Лос Енджелес підчас того „джитербагу" акторка, Едвардс, покалічилась, отже заскаржила властителя кантини, де були танці, домагаючись 17,125 долярів. Суддя признав їй лише 8.710 дол. Крім того суддя Вилис так означив „джитербаг": Джитерс, це крайна нервовість, а „баг" — щось дурне, отже „джитербаг", це дурний танець, який робить танцюристів також дурними. Такий танець,-такі танцюристи!

ВІД МОЛОКА ПОСЛАБЛИ.

В Ню Йорку продавали давно приготоване молоко в бляшанках, отже позатроювалось ним 74 особі і позаслабало. Це молоко, що лишалось урядови поза військовими потребами і його було 800,000 пачок по 56 фунтів в пачці. Трохи його розійшлось, а решта зни-[illegible]

ПОМЕР СВЯЩЕНИК В. В. ВОЙТОВИЧ.

Знов Українська Православна Церква в Канаді стратила одного свого працівника...

В середу 3-го травня 1944 р. помер в шпиталі в Бонвил, Алта., священик В. В. Войтович, перестудившись підчас минулих Великодних Свят.

Покійний родився в місті Холмі, в Холмській губернії, до Канади приїхав 1923 р., а рукоположений був 1924-го року в Російській Місії.

До Української Православної Церкви принятий 17-го листопада 1943 р. й обслугував околиці на схід від Смокі Лейк, в окрузі Гლендон. Мешкав в Франшер, Алта.

Похорон відбувся в пятницю 5-го травня, 1944; похоронений на цвинтарі в Глендон, Алта.

Похоронне Богослуження відслужили оо. Василів, Хруставка, Дячина і Симчич. Похорон був величавий.

Підчас „Послідного цілування" вірні зложили 110 долярів на памятник Покійному.

Полишилась по Покійнім жена і трое дітей. Це ті відомости, що ми дотепер маємо.

Покійному Вічная Память!

ЗАТОНУЛО 498 ВОЯКІВ.

Вістка з Вашингтону 1-го травня каже, що недавно затонув на Середземнім морю, американський корабель, а з ним згинуло 498 вояків. Корабель потонув дуже скоро, але не сказано, чи від ворожої субмарини, чи від бомби з літака.

ВИПУСТИЛИ ГАНДІЯ.

Вістка з 6-го травня доносить, що гіндуський провідник Ганді вже на волі. Просидівши 21 місяців він заслаб, отже його випустили. Жінка його вмерла минувшого лютого.

80 ЗГИНУЛО ВІД БУР.

В полудневих Стейтах бувають часто бурі і в квітни цего року згинуло там від бур 80 людей, ранених було 721, а матеріяльну шкоду оцінюють на мільйони.

ЗГОРІВ ФАРМЕР.

Коло Портедж ля Прейрі згорів недавно 80-літний фармер, Стюарт, що жив на фармі самий оден. В тій околиці він жив понад 50 літ.

В ВИЛЬНІ ВБИЛИ МИТРОПОЛИТА.

Лондон подає за німецьким радієм, що в Вильні, на Литві, вбито митрополита Сергія. Він був завзятим ворогом большевиків.

ЗГОРІЛА ВЕЛИКА ФАБРИКА.

В Лебанон, Па. згоріла воєнна фабрика, якої будова коштувала 1,000,000 долярів. Причина вогню невідома.

ОСУДЖУЄ КИРККОНЕЛА.

Квітня 28-го посол Фред Рос говорив в парляменті в Оттаві, що Ватсон Кирконел, професор з МекМестер Університету в Гемилтоні, Онт., не повинен бути членом Комітету Кооперації канадійського горожанства.

Головне про що ходило, було те, що проф. Кирконел написав книжку „Сім Стовпів Свободи" (Да Севен Пиларс оф Фрідом), де говорить, що в німецьких концентраційних таборах згинуло лише 5,000,000, а в Росії під правлінням Сталіна згинуло 25,000,000 людей. Також казав Кирконел, що Фінляндія не приняла мирових условій Росії, бо боялася наслідків російської окупації.

За Росом потакнула Доріс Нілсен. Знов же посол Глинка обороняв Кирконела, а також Ралф Мейбенк (з Винипегу). Також міністер воєнної служби Ля Флеш говорив, що напад на Кирконела є за строгий.

Невдовзі Кирконел відповів, що він не журиться тим, що в парляменті говорили, бо його книжка за нього відповість.

ІНВАЗІЯ І МОЛИТВА.

Губернатор Нюйорського стейту Дюей заявив недавно, що день, коли почнесь наїзд на Европу, повинен бути також днем молитви, бо тоді маєсь рішити велика справа. Наші вороги, казав він, такі сильні і безпощадні, яких світ не бачив, і мають в руках воєнну машину, зорганізовану до найменших подробиць. Треба молитися, щоби Бог дав нам успіх.

НА КУПНО ЗЕМЛІ В ПАЛЕСТИНІ.

Жиди розпочали тепер велику збірку фондів в Полудневій Америці на купно землі в Палестині. Плян є такий, що оскільки більше землі буде в жидівських руках, остільки більше будуть вони мати там сили.

ЗАДУШИЛОСЬ 15 РОБІТНИКІВ.

В Портсмавт, Ва. в Стейтах, направляли воєнний корабель, отже коли повстав в нім огонь, то 15 робітників задушилося.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Джералдтон, Онт. — 18 і 19 травня.
Форт Вилліям — 21 травня.
Вест Форт Вилліям — 28 травня.
Су Лукавт, Онт. — 4 червня
Форт Франсес, Онт. — 11 червня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

390½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ГАГІЛКИ.

(Пригадав і доповнив П. Зварич — в Вегревил, 20 березня, 1942 р.).

1.

Ой зелені огірочки, розвивайтеся,
розцвитайтеся,
А дівчата молоденькі віддавайтеся,
завивайтеся.
Ой зелені огірочки вються вють,
пнуться, пнуть,
Та парубки молоденькі мід вино пють
тай гандрн бють.

Ой зелені огірочки розцвитайтеся,
розвивайтеся,
А парубки молоденькі женихайтеся,
побирайтеся.
Ой зелені огірочки пнуться, пнуть,
вються, вють,
Та дівчата молоденькі гарбуза дають,
макогоном бють.

[illegible]

Пустіте нас, пустіте нас
мури здобувати!
Не пустимо, не пустимо
мости поломати!
Як ми мости поломимо,
дарами вам вдоволимо,
Пробоем підем, пробоем підем.

Поможіть нам, позвольте нам
на ворога стати!
Не можемо, не хочемо
до бою ставати!
А ми будем напирати,
вас до біса проганяти,
В полон заберем, в полон заберем!

3.

Ходить Жужом по дубині,
а дівчина по ручині,
Грай Жучку грай,
тут добрий край!
Наша Жучка молоденька,
на ній сукня зелененька,
Грай Жучку, грай небоже,
най ти пан Біг допоможе.

На Жучкови черевички,
а сам Жучок невеличкий
Грай Жучку грай,
тут тобі рай!
Панна Жучка мов та рожа,
як весела так пригожа,
Грай Жучку, грай небоже,
най ти пан Біг допоможе.

4.

Дівки-молодиці терем будували,
Терем будували, вікон не вкладали;
Вікон не вкладали, дверей не вставляли.
Щоби не залетів сивий соколочок,
Щоби не виносив дівочої краси.
Дівочая краса в меду ся купала,
В меду ся купала, в вині виперала;
В вині виперала, в росі ся вмивала.
В росі ся вмивала, в хустку завивала;
В хустку завивала, коралі вкладала.
Квітками сь вбирала, а на гагілці співала.

5.

Вербовая дощечка, дощечка,
Ходить по ній Насточка Насточка!
Де ти Насто бувала, бувала,
Як діброва палала, палала?
Цебром воду носила, носила,
Дібровоньку гасила, гасила.
Хлопці мене ловили й зловили,
Водов мене цілую облили.

6.

Янгея —' Ягілочка! Титарева дочка,
Устала ранесенько, вмилася білесенько,
Головоньку чесала, стяжки надівала,
Квіточків наабирала, віночок уплітала.
Святочно ся зібрала, на цвинтар
(поспішала,
Дівчата скликала — гагілки научала.

7.

1. Ой по горі лен, лен,
По долині мак, мак!
Любі наші матіночки,
Просили вас соколочки
Сійте ж його так, так! (2).
2. Ой по горі і т. д.
Політь його так, так! (2).
3. Ой по горі...
Мичте його так, так! (2).
4. Ой по горі...
Сушіть його так, так! (2).
5. Ой по горі...
Молотіть го так, так! (2).
6. Ой по горі...
Їджте його так, так! (2).

8.

Де ти їдеш, Романе?
На ярмарок, моспане.
А що везеш, Романе?
Копу дівчат, моспане.
По чом продаш, Романе?
По сто гривень, моспане.

Де ти їдеш, Романе?
На ярмарок, моспане.
Що ти везеш, Романе?
Сто кіп хлопців, моспане.
По чом продаш, Романе?
По сто за гріш, моспане.

НАЦІОНАЛІЗМ В УКРАЇНСЬКІМ [redacted]

В англійськім толкованню „нація" це держава. Говорять: російська нація [redacted] нація, швайцарська нація... розуміючи під тим зорґанізовані держави, на верху яких стоять уряди, з якими кожда друга держава може порозумівратися. А що населення такої держави може складатися з ріжних відмінних від себе народів; що деякі з тих народів можуть бути втягнені в державу силою, та насильством, і як такі, вони є проти уряду і держави, того не згадується. Англійці думають по строго практичному, по діловому: як довго десь є уряд, з яким можна діло робити, так довго населення такої держави є „нацією".

Цілком інакше розуміють слово „нація" і „національний" Українці. В українськім розумінню „нація", це те саме, що „нарід" — в культурному, чи етноґрафічному розумінню, а не в розумінню державному, не в політичному.

В українськім розумінню Українці є і були завсігди „нацією", себто „народом", окремим від московського, польського, мадярського, жидівського, польтарського, чи ще якого.

Питання політичне, питання державне в українське поняття „нації" не входить і тому для Українця Жиди є нацією, Баски є нацією, Цигани є нацією — себто культурно окремими народа-[redacted]

В українськмі розумінню „нація", це чисто культурна справа. Український нарід є тому народом, що він має свою мову, свої звичаї, свою Церкву... Нарід і нація, це в Українців рівнозначне і завсігди одно другим може заступитися.

Українці розуміють, що який будь нарід (чи „нація") не тому є народом, що має свою державу і свій уряд, але тому, що має свою мову, свої звичаї, свою історію — будь він державним, чи бездержавним..

Коли Українці коли небудь говорили про свої „національні права", то говорили лише про те, що признає людям дійсна демократія.

Під „національними правами" Українці завсігди розуміли „людські права" — отже право вживати без перешкоди своєї мови, свої пісні, свого письма, мати свою Церкву, свої орґанізації, заховувати свої звичаї, мати можність вчитися в школах нарівні з другими, провадити свою культурну працю і заробляти собі на прожиток, як всі другі люде заробляють.

Але всі, що над Українцями панували, завсігди в меншій, чи більшій мірі вімовляли Українцям тих прав, якими самі користувалися, отже це приводило до думки, що: Коли б була в нас своя власна держава, то ніхто не заборонив би нам того, що наше і що нам природно належиться. Тому вони своєї держави добивалися.

Однакож навіть тоді, коли мова йде про Українську Державу, під назвою „національний" Українці розуміють не „державний", але „культурно-народний". Держава — це політична справа. І таке розуміння треба вважати найбільше природним.

ЕПИСКОПИ З ЧУЖИХ СТОРІН

Коли церковний округ є дієцезією, то він має свого епископа, як голову, як провідника, як господаря. І такий епископ зветься іменем своєї дієцезії — Станіславівський, Львівський, Перемиський, Київський,.

Канадійські і стейтські Українці греко-католики мали і мають між собою епископів але з титулів тих епископів виходить, що це чужі епископи, далекі греко-католикам і лише післані між греко-католиків. Ось які титули ті епископи мали і мають:

Будка — епископ Патари.
Ладика — епископ Абидосу.
Саварин — епископ Іосу (Йосу).
Ортинський — епископа Давлії.
Богачевський — епископ Аміса.
Такач — епископ Зелі.

Отже дієцезії вичислених епископів були і є там, де вказують титули — в Патарі, в Абидосі.... отже в Азії, Африці, чи Італії. Там їх господарство і там вони є дійсними господарями. І лише Патарці, Абидосці, Йосийці, Давлійці можуть сказати, що еп. Будка, Ладика Саварин, Богачевський — це їхні дійсні епископи.

Дієцезія має лише одного свого епископа, що звесь назвою дієцезії. І той титул переходить з одного епископа на другого. Тимчасом еп. Будка мав титул Патарського, другий по нім, еп. Ладика звесь вже Абидоським... Еп. Ортинський був Давлійським, а Богачевський вже Аміським.... Бо вони не були в своїх дієцезіях.

Виходить, що епископи азійських, чи африканських дієцезій волею своїх зверхників опинилися між людьми, що до їх дійсних дієцезій не належать. А знов тутешні Українці греко-католики не мають своїх власних греко-католицьких дієцезіяльних епископів.

Таке виходить!

ДУХОБОРИ ПРОТЕСТУВАЛИ ПО СВОЄМУ.

Травня 7-го 15 духоборів поскидали були одежу в парку в Венкувері перед тисячами людей, як знак протесту проти арештовання духоборів в Нелсон, що там же були порозбиралися. Їх поарештували і 9-ох чоловіків засудили по 3 роки, 5 жінок по 2 і пів року арешту.

В ЕВРОПІ ПОГІДНО.

Є вісти, що погода в Европі тепер, така була ще перед 50 літами. Кажуть, що це може помогти наїздови (інвазії). З Москви остерігають Німеччину, що тепер, буде напад з усіх сторін, який може рішити долю війни.

КРУГОМ ДОМАШНОГО ЖИТТЯ.

Кухонна мова.

Декто каже, що дитина не знає своєї мови так добре, як шкільну, тому, що та мова, якою говориться в кухни, в хаті, обнимає дуже мало слів, мало фраз і висловлює мало понять. Та чи так воно?

В свідомім домі люде говорять про всякі справи, що сягають далеко поза домом. Про такі справи можна говорити дітям, можна говорити з дітьми. Їм можна щось оповідати, щось читати і толкувати; можна дітей заставляти до читання.

Це все виведе і мову і думку далеко поза дім. Так дім буде не вузкою кухнею, але дійсною широкою школою.

Давні християне навіть в часі страшних переслідувань виховували дітей на великих християн — і виховували лише вдома, при зачинених дверях. Читаємо, що коли св. Василій Великий мав сім літ, то вже знав всі головні релігійні правди, яких його навчила його бабка Мокрина. Багато подібного знає християнська історія.

І нині є доми, де родичі вивчують дітей свого письма і привчають до читання своїх книжок навіть більше, ніж призвичаїла би Рідна Школа.

Є доми, де батьки, або матері читають всім домашним, отже і дітям, інтересне з часописів, читають всім вголос Історію України, читають добрі оповідання — і з таких домів виходять свідомі і поважні Українці і характерні люде, що самі опісля роблять точно так, як їх батьки робили.

Дім може бути лише кухнею, їдальнею і спальнею, і мова в нім може бути лише вузка, кухонна. Але це не дім — хоч він домом зветься.

Дійсний дім повинен бути поважною інституцією поважних людей, де вони розумно жиють, розумно думають, розумно говорять, розумно всяку роботу роблять.

Дім повинен бути: Домом, Школою і Церквою — отже поважною інституцією.

Кажуть, що щоби виховати когось на великого музиканта, то треба починати вчити дитину музики від дитинства — навіть від 3-го року життя. Те саме з малярством.

І коли дитина почне так музики вчитися, то вже день денно мусить вона вправлятись в грянню довго-довго, навіть по кільканадцять годин (коли старша).

В ткацьких фабриках, що мають дуже штучні машини, беруть до роботи молодих хлопців, бо лише так протягом літ вони зможуть добре зрозуміти замотаний склад тих машин.

Правило: „Починай вчити від дитинства" належить до цілого нашого життя. Хочеш виховати великого християнина — вчи релігії від колиски. Хочеш мати великого Українця — вчи змалку. Хочеш мати великого патріота — вчи змалку. Хочеш мати доброго ремісника — вчи змалку. Хочеш мати доброго громадянина — вчи змалку. Хочеш мати великого купця — вчи змалку..

Так в усім. Вчити пляново, постійно, заставляючи вихованка до щоденної довгої вправи. Бо лише так великих людей виховується.

Ось що говориться про жидівську жінку:

„Жидівську атмосферу в жидівськім домі творить жінка. До того велике число суботних і святочних обрядів дають змогу створити для родини тревалу родинну атмосферу, в якій буде краса мораль і релігійна наука.

„А навіть при буденнім столі (обіді, вечері) господиня дому може створити місце до обговорення важних справ. Вона повинна дбати, щоби при кождім обіді були дискусії для науки і заохоти. Стіл жидівської жінки повинен бути розумний і давати добірну поживу [redacted] родинної думки."

Ось ще справа Суботи (сабашу):

„Треба розуміти ріжницю, чим є Субота, а чим Неділя. Для християн Неділя є днем, „щоби собі десь вийти", а для Жидів „Сабаш є днем, коли треба бути вдома з родиною" і розвивати радощі і вигоди дому.

„Інтеліґентна жидівська жінка по[redacted]на подбати про таку програму для Сабашу, що її родина не буде цілком завидувати тим християнам, або й Жидам, що в суботу пополудни йдуть до театрів, або на інші витріщки, незгідні з законом Сабашу і з сабашовим [redacted] строем."

(„Що кожда жидівська жінка повинна знати").

Наведених кілька висловів показують, як життя чужих вигляд[а]є і як вони його розуміють.

Вислови, що в Канаді тяжко дітей втримати, що тут діти наші, що тут обставини утруднюють виховання — даються звести до такого висновку, коли добре приглянутись:

Причина не в Канаді, не в дітях і не в обставинах, але в старших, що або не хочуть поважно подумати про свої обовязки для молодших, або не знають як і що робити. Тут головна причина лиха.

Готові обставини стають перед [redacted] ми, але також ми творимо обставини проти обставин, що загороджують нам дорогу.

ВЧЕНИЙ.

Саля... Світло.... Народ вколо....
І бесідника я бачу,
З його слів я чую мудрість,
З його рухів вчену вдачу.

І слова великі й мудрі
З його уст пливуть вдолину:
Про природу, силу ума,
Непропащую пилину.

Про закони у всесвіті,
Здобутки людей науки,
Проміні нові невидні,
Про нечутні ухом звуки.

І захоплювалось ухо
Наче чимсь над все побожним,
Лише серце полишилось
Невдоволеним й порожним.

І згадав я, що колисьто
Жили святі, добрі люде,
Прості, бідні — та не було
Нинішньої в них облуди.

Говорити про науки
Не уміли і не брались,
Говорили лиш про теє,
Чим до серця доторкались.

Мудрувати не уміли,
Та уміли чесно жити,
І за людську й Божу правду
Вміли життя положити.

І тому мене ні трохи
Не захопить вчена мова,
Коли в ній я не почую
Сердечного правди слова.

А. Б. В.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕД-[redacted],

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої [redacted] Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

Будучність Вістника залежить від нас передплатників і від загалу. Вістник буде продовжувати свою працю, як продовжував до тепер, на 8 сторін друку, коли буде мати такі самі фонди як тепер має і таке число передплатників як тепер має. Але цего замало...

Вістник буде мати 16 сторін друку і виявить подвійну працю і подвійну користь, коли буде мати багато 5-річних передплатників і багато нових передплатників, які всі разом створять сильний фонд на оплату 16 сторін друку, і редакторів і друкарів.

Подбаймо, щоби Вістник дістав багато 5-річних передплатників і багато нових передплатників, і створімо великий фонд на оплату 16 сторін друку, і редакторів і друкарів.

А. Е. Білінський.

Нові 5-річні передплатники.

Анастазія Гетьманська, Нарол, Ман 5 долярів.

Редвей, Алта.

Бачучи гідне діло, що започаткував добр. А. Білінський, даючи 5-річну передплату на наш дорогий релігійний часопис Вістник, я хоч з молодших читачів-передплатників, не лишаюсь позаді і висилаю від себе й родини 5 дол. як передплату, а 1 дол. на Пресовий Фонд Вістника".

Свято вірю, що Колюмна 5-річних Передплатників скоро збільшиться, а тимсамим ми, як свідомі вірні нашої рідної Церкви, оцінимо благородну 20-літну працю „Вістника", в якій він голосом дзвона накликає, щоби гуртувались в своїй Українській Автокефальній Церкві, бо чужа Церква буде для нас завсігди мачухою

Мирослав Коваль.

Шіго, Саск.

Оцінюючи Вістник і його добру роботу, посилаю 5-річну передплату і бажаю Вістникови і його редакторови кріпкого здоровля, довгих літ та витревалости в праці.

Ів. Горчинський.

Брод Велий, Ман.

Посилаю 5 дол. на Вістник від себе; 2 дол. на два роки передплати від п. П. Корбутяка та 1 дол. на рік від пані Марії Коропатви, отже 6 долярів, щоби Вістник міг бути на ліпшім папері і що тижня.

Іван Корбутяк.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КІЛЬКА ПРИЧИН ЛИХА.

II.

Може хтось сказати: „Про злочини молодих ми вже чули, вже знаємо; про те, що молодь тепер занедбана, ми також читали, отже досить того"...

Однакож воно не досить! Бо от чужі люде справою молоді щораз більше клопочуться і нам треба знати, як клопочуться. В них молодь, це важна справа і доки вона не полагоджена, доти не можна про ню не говорити. Тай в самих українців — чи справа молоді вже простудійована і зрозуміла? Ні!

От згадати б новий рух, що почала „Канадійська Молодеча Комісія" (Кенедіен Ют Комишин), щоби заінтересувати молодих поважнішими справами. Вона вже збирала молодих в Торонті, збирала і в Винніпегу при кінци цвітня. Перед в цім русі ведуть старші, досвідчені люде. На вібранню молодих в Винніпегу 28-го цвітня промовляв до молодих губернатор МекВіліямс. Президент університету Смит був предсідником. Між передовими були архієпископ Шерман, алдерман Мулліган, міністер просвіти Драйден і др. Це показує, хто справою молоді клопочеться.

Ціль цего руху: відтягнути молодих від дурниць і заінтересувати їх поважними справами, перед якими поставить їх життя невдовзі. А лихо буде, коли молодь не буде до тих справ підготована, коли не буде їх розуміти. З закінченням війни станують перед тутешним життям трудні питання, про які нині мало думається.

До справ, що ставилось перед молодими, була справа меншостей, справа релігії, здоровля, просвіти, родини, громадянства і др.

На зібраннях молоді, що скликала згадана Комісія, були і представники вінніпежських Сумківців.

Згадана Комісія повстала перед двома роками, однакож організованням і вичучуванням молоді на свій лад клопотались большевицькі організації в Канаді вже 20 літ. А вони вміють молодь організувати і на свій лад виховувати.

Отже і большевицька робота могла також спонукати більше думаючих людей до праці, яку робить Комісія. Бо може вийти, що большевики захоплять молодих, навчать їх на свій лад і поведуть, куди захочуть — перше молодь, а за кілька літ вже дорослих людей.

Ще згадати б, що прим. жидівська молодь при обговорюванні піднесених на зібраннях справ, виявила широку свідомість — і справ загальних і справ, що можуть зачіпати питання жидівського життя. Взяти назагал, то жидівська молодь на поважних справах широко розуміється.

Коли другі справою молоді клопочуться, то мусять клопотатися також Українці, не спускаючись, що чужі дадуть українській молоді, чого треба. Найкраще може про молодих подбати батько і мати, а дальше своя громада і свій нарід. І природно — свої про своїх перші повинні дбати. Тай не тільки це... Нині, чи завтра можемо почути від чужих:

„Ви відвічальні за вашу молодь, а не ми! Ваші батьки і матері, ваші доми, ваші церкви, ваші громади, ваші часописи, ваші провідники... Ви знаєте найкраще своїх молодих, ви їх розумієте, ви маєте до них доступ, і природний обовязок про ваших молодих дбати спадає на вас, а не на кого будь поза вами... На вас, а не на ваших сусідів"...

Молодих занедбували чужі, занедбували й Українці.

Навіть ті, що громадськими справами щиро клопоталися, про молодих деколи цілком не думали. От нехай здорове росте, ходить собі до школи тай спокій голові! а школа знає чого вчити...

І діти росли а коли виросли, то стало видно, що ті діти не є наслідниками своїх батьків. Це чужі їм діти. І чужі справам, якими клопоталися батьки.

Заснувались Інститути — добра річ! Але вони не покривали домашнього виховання і не винагороджували того, що в домах пропадало. В Інститутах були десятки молодих, а в домах десятки тисяч. Інститути виховували фаховців, а доми повинні виховувати гарних, свідомих себе людей й Українців. Аж для таких треба Інститутів, щоби вони тут своє добре виховання поширили.

Що правда — були і є дуже примірні доми, але були і такі, де говорилося: „Треба дати дитину до Інституту, може б навчив трохи української мови і письма"... Був випадок, або два, де батько казав: „Беріть його до Інституту і вчіть, бо я не можу з ним дати ради".

Виходить, що були доми, які не давали ніякого виховання, бо не вміли дати. Але ще гірше, що ніхто поважно і пляново станом таких домів не інтересувався. А нині наслідки такого занедбання дуже видні і болючі.

СПРАВА ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ.

1000 осіб по 100 долярів.

Що справа Української Православної Колегії в Канаді належить до важних справ, це признають усі православні українці.

Коли ж поставити питання, як скоро можна таку колегію мати, то одні скажуть, що Колегію можна мати скорше, другі, що геть пізніше — просто через те, що потрібна сума не так скоро збереться.

Та коли справу добре обдумати, то Колегія може стати скорше, ніж можна взагалі сподіватися..

Можна би підходити до справи Колегії з долини, на той лад: „Кілько треба жертводавців на таку справу... Той дасть 5 центів, той 10, той доляра, дехто 10 долярів, а дехто навіть аж сто долярів, то кілько їх треба?" — Коли думати на такий лад, тоді до Колегії дуже далеко. А далеко тому, що на дрібненьких жертводавцях ніяка велика справа скоро не збудувалася і не збудується.

Для великої справи треба шукати жертводавців найперше з гори — найсвідоміших, найщиріших, і таких, щоби могли дати більші суми.

В основу жертв треба ставити найперше більші суми, а не найменші, а тоді буде менше до більшого підноситися. Коли ж в основу ставити 5 центів, тоді і той, що може дати 500 долярів, скаже: „Побіч 5 центів моїх 5 долярів це величезна сума". І дасть 5 долярів з тою думкою, що дав велику жертву.

Правда — і 5 центів є великою жертвою, але лише тоді, коли хтось дає їх як евангельська вдова — з свого дійсного убожества.

Треба стати відразу **на тім**, що повинно знайтися бодай 1,000 осіб, які дадуть по 100 долярів, а тоді **одна тисяча осіб сама зложить сто тисяч долярів ($100,000).**

Хіба це неможливе? Хіба не знайдеться тисяча таких, що по 100 долярів можуть дати?

Знайдеться — більше таких знайдеться! Знайдуться і такі, що зможуть дати по 200, 300, 500, 1,000.... Так, як давали колись на Інститути, тисячі давали. Хіба ж нинішний наш загал убожший, ніж був тоді? Ні! Він богатійший і між ним є нині більше таких, що можуть дати поважніші суми.

Де кличе до жертв поважна громадська справа, там не можна казати: „Я даю, як всі". Це ніяка міра! Справедливість вимагає, щоби кождий сповняв обовязки по своїй силі, на взір евангельських талантів — кому більше дано, від того більше вимагається. Це одинока справедлива міра!

Тай сама людська гідність вимагає, щоби чоловік давав з повною щирістю те, чого справа від нього вимагає.

Сто долярів — але сто долярів не є найвисшою мірою — це міра середна. Це низша міра від висшого, а висша від низшого.

Знайдуться такі, що дадуть по 200, 300, 500, а то і 1,000 долярів.

Коли переглянемо нинішні суми жертвовані на Колегію, то побачимо ось що:

З світських людей 18 дали по 100 дол.
Один дав .... 200 „
З священників 23 дали по . 100 „
Один дав .... 200 „

Отже тих, що дали по 100 долярів, є доси 41, а між ними 23 священики. Тих, що дали по 200 є 2 — оден світський й оден священик — разом всіх 43. Додати б, що сюди вчислені також ті, що частину дали готівкою, а решту декляраціями.

Та важне ось що — поміж жертводавцями, що дали по 100 долярів, є **вже оден, якого зложена жертва і декляраціа виносить разом 1,000 долярів.** Отже найвисшою сумою є вже не 100, не 200, **але 1,000 долярів!**

Додати б, що згаданий добродій не хоче покищо, щоби його імя виявляти — аж доки не прийде на те час.

Коли на справу Колегії дивитись з такого становища, найбільше льогічного, то стане цілком ясно, що Колегію можна збудувати скорше, ніж взагалі думається, сказати б — одного дня. Лише треба, **щоби найперше вийшли наперед і до будови стали найсильніші** — вони ж на те сильніші, щоби і при праці напереді стояти! А вже поза ними стануть ті, що в їх руках є лише по два таланти, по одному — а яких може бути зате більше число.

Історія будови Інститутів показує, що і як скоро можна зробити, коли до будови станууть найсвідоміші і найсильніші. А нині повинно знайтися таких сильних ще більше — остілько будова Колегії повинна бути близша до здійснення.

Отже найсильніші повинні напереді ставати, а тоді до Колегії буде дуже близько.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.
(„ПРОЕКТ НА ЗНИЩЕНЕ РУСІ").

(Продовження).

Трете — Богатіші горожане (обивателе) вітчини **не мають приймати Русинів до ніяких послуг**, головно таких, де Русини мали б набиратися освіти; хіба що була б надія, що відречуться своїх обрядів. Бо як Русини будуть простаками то прийдуть до великого убожества і будуть в великій погорді; отже або будуть в нужді пропадати, або для якогось ратунку будуть мусіти обряд змінити.

Четверте — А що значна часть богатійших Русинів жие по містах і місточках, позасновуваних (фундованих) на Руси, то і **тих треба привести до недостатку і несвідомости**, щоби навіть розумом не дали собі ради. Це можна виконати в ось такий спосіб:

Коли міста будуть в посілостях земських (дідичів, панів — В.) то дідичі знищать Русинів **самим впроваджуванням Жидів та уміщуванням їх в ринку** (в осередку міста — В.). Вони, маючи з природи жидівську хитрість, загорнуть всі зиски, і позакуповувавши в місті руські доми, вишлють Русинів на передмістя до панщини.

Де ж міста будуть королівські (вільні — В.), там треба, особливо в менших ... Впов. Старостами, **поволи тягнути і приучувати мешканців до панщини.** В інших же крім впровадження жидів для згаданої вже причини, **спровадити трохи римських католиків**, а тоді відсунути Русинів від всіх урядів, що дають який будь зиск, держачи при урядах лише самих римських католиків (Поляків! — В.).

Треба і про те пильно дбати, щоби всякі декрети, що виходять з Магдебургії (з міського уряду — В.) та інші письма, **виходили по польськи, а не по руськи**, а тоді Русини будуть ще більшими простаками ніж були і не будуть мати в містах ані сили, ані поваги.

Пяте — Найтяжшим узлом (ґудзом) до розвязання в тій спасенній основі — є Владики і Священики, а з тих **треба перших** (владик, епископів) **засліпити**, щоби всего не бачили, а **других** (священиків) **так придавити тягарами**, щоби не могли ані вгору підноситися, ані думати і робити того, що захотіли би. В сій і другій нашій справі, як з Владиками і Священиками треба поступати, подаю такі способи:

Побіч того, що застережене законом, що Епископами мають бути лише шляхтичі, то **треба іменувати лише таких, що спокревнені з родинами латинського обряду;** щоби тим помагаючи, за життя великих достатків не збирали, а що по їх смерти зостанеться, щоби не Русинам, але Полякам дісталося в спадщині.

Крім того ми і наші потомки, **не маємо давати Руським Епископам місця в сенаті***), щоби не робили поваги (чести) свому обрядови; щоби не старалися о посади (урядові становища — В.) для своїх Русинів; щоби не здобували собі приязни визначних осіб в королівстві, а найважніше що відносится до нинішньої справи, щоби і не додумалися, що ми для цілої їх Руси потайки плянувати і виконувати будемо.

Шесте — Всі наші Епископи загалом, взявшися (як то кажуть) за руки, мають поволи, але всіми силами працювати над тим, **щоби Владики** (українські епископи — В.) **мали лише титул Суфраґанів** (заступників, помічників — В.); так будуть вони під залежністю і зверхністю, отже наші пралати мають їх і їхніх священиків наглядати (візитувати — В.) і за неприличности публично карати і за забобони дорікати. На такий лад Владики не будуть мати тілько сили, щоби всему тому противитися, а загал, примушений до римської зверхности, зчасом дасться наклонити до того, що відречеться найважніших своїх обрядів.

(Продовження буде).

*) І справді до самого упадку Польщі ані оден український епископ не був допущений ані до сойму, ані до сенату, хоч при заводженню унії з Римом обіцяли, що українські епископи будуть мати місце в соймі і сенаті. Лише греко - католицькому митрополитови, Львови Кишці, дали раз місце аж поза польськими епископами і пралатами (старшими епископами — В.), і то аж тоді, коли за тим вмішався тодішний англійський амбасадор в Польщі. — В.

КОРОТКИЙ ЗМІСТ ЛІТУРГІЇ.

Літургія, або Служба Божа, складається з трох частей: 1) Проскомидії, 2) Літургії оглашених (зголошених до хрещення) і 3) Літургії вірних.

Проскомидію відправляє священик перед Літургією на столі, що звесь „Жертвенник", уміщенім на лівій стороні вівтаря, або в прибудові по лівій стороні.

Для служення Літургії приноситься до Жертвенника пять просфор (проскур, проскурок, себто маленьких хлібів, зі знаком св. Хреста на верху і чисте виноградне вино.

На Проскомидії оден з тих хлібів (просфору) і вино, розпущене водою, приготовляєсь на Таїнство Причастя. З середини просфори берeсь частку, це „Агнець" (Христос), його кладесь на золоту, або позолочену тарілочку, яка зветься „Дискос" і зверху ставиться „звізду". Вино вливаєсь до чаші і все разом накривається Покрівцями.

Літургія оглашених, це та часть Служби Божої (Літургії), на якій давно могли бути також ті, що готовились до хрещення. Вона кінчиться: „Оглашені вийдіть!" (Нині цей заклик опускаєсь, бо тепер нема оглашених дорослих).

Дальше продовжуєсь Літургія вірних, на якій можуть бути присутні лише самі охрещені православні християни.

На сій части Літургії співаєсь „Ми що Херевимів" і священик переносить Святі Дари з Жертівника на Престіл Це звесь „Великий Вхід".

На Великім Вході священик молиться, щоби Господь спомянув в Своїм Царстві Святу Православну Церкву, Митрополитів, Епископів, Пануючого, Управу краю, Терплячий Український Нарід, Фундаторів (строїтелів, основників), Членів і Всіх Православних Християн.

Читаєсь „Символ Віри" (Вірую в єдиного Бога...), а дальше зачинаєсь головніша часть Літургії вірних, словами: **„До неба піднесімо серця!" „Принесімо подяку Господеви"** По молитві, де згадуєсь Божі добродійства, співаєсь пісню Серафимів: **„Свят Свят, Свят Господь сил небесних"** (Люде стають на коліна).

Після того споминаєсь, як Спаситель встановив Тайну Евхаристії на Тайній Вечері, коли сказав: „Прийміть, їджте, се тіло моє... Прийміть, пийте, се кров моя"...

При співі **„Тебе в піснях славимо"** священик молиться о зіслання св. Духа на дари ці і благословить їх. (Вірні встають.

Піснею **„Достойно"** прославляємо Діву Марію і тоді священик в молитві споминає Святих, та живих і померших людей.

Ще співаєсь „Отче наш", там Царські двері замикаються і завіса засувається. Тоді в вівтарі причащаються священослужителі. Після того Царські Двері відчиняються, читаєсь „Вірую Господи" і причащаються вірні.

Дальше є „Заамвонна молитва", яку священик читає перед Іконостасом, а дальше Благословенням закінчуєсь Свята Літургія і роздаєсь „антідор", себто просфори.

Це головні части св. Літургії.

о. Кость Желішкевич.

Як заховуватися в Церкві.

Вимагаєсь, щоби навіть дебудь між людьми, чи в чужій хаті, чи на вулиці, заховуватися прилично і поважно.

А вже в церкві треба заховуватись ще поважніше. Це ж Дім Божий, отже Богу посвячений; тут Бог найскорше вислухує наших молитов; тут Ісус Христос є невидимо між людьми.

Це все повинні ми мати на гадці й уявляти собі, що в церкві стоїмо перед Богом, отже і повинні заховуватися якнайкрасше.

Увійшовши до церкви треба поважно помолитися, ставши на коліна і поцілувати побожно образ та хрест.

Підчас Богослуження треба бути вважним, прислухуватись, або і співати, вважаючи, щоби не вириватись наперед, ані не зоставатись позаді, ані не співати надміру голосно.

Не говорити до других без конечної потреби; не оглядатись і не розглядатись. Треба памятати, що наше добре заховання в церкві це також наша жертва Богу, як і Молитва.

Коли Богослуження скінчиться, ще окремо вважно помолитися і доперва тоді виходити.

Буває, що співаки на хорах поводяться нераз гірше, ніж поводились би на дворі — думають, що там „за очима", то все можна. А то ні! Гідний чоловік і гідний християнин поводиться в церкві примірно, хоч би він був там самий оден. Бо він вдійсности не оден, він же знаходиться перед Богом.

Буває, що деколи чоловіки в часі Богослуження виходять, щоби покурити. Це і легкодушність, і діточість, і некультурність. Уявімо собі, що гурток людей прийшов на послухання (авдієнцію) до визначного чоловіка, і авдієнція тревала би без перестанку три годині — чи виходив би хтось з них курити? Чи лишав би того, до кого прийшов? Ні! Це ж була би зневага того, до кого люде прийшли. А в церкві це зневага Спасителя, якого науку, муки і смерть тут згадуєсь. І зневага себе.

Є люде, що обовязково не курять, доки з церкви не прийдуть; а є і такі, що в святочний день цілком не курять і можуть не курити. А можуть, бо хочуть!

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ПРИМІР.

Англійські релігійні книжки оповідають про таку подію:

В Клепгем був купець, Торнтон, що при своїм купецтві був ревним християнином.

Одного дня Торнтон довідався, що якась його купецька справа пішла так зле, що він стратив сто тисяч долярів.

Після тої ж вістки заходить до Торнтона священик, що збирав гроші на якусь важну справу, та коли довідався про страту, почав виправдовуватися, що він зайшов не знаючи про купецьке нещастя. На те сказав Торнтон:

— Заждіть! Майно, яке маю, не є моє, це Боже майно. І може бути, що Господь хоче взяти його з моїх рук і дати іншому, отже треба на добро вживати того, що є в моїх руках.

І він дав тепер два рази більшу жертву, ніж перше думав дати.

ЛАКОМИЙ І ДОЛЯ.

(Народне Оповідання).

Жив собі чоловік — не убогий, тай не богатий. Але жив між двома, богатішими від себе сусідами.

І любив той чоловік на лакомих людей нарікати. Бувало каже:

— От які вони! Багато мають і ще більше хочуть. А то маєш, кілько тобі треба, тай досить тобі!

— А чи ви тату так робили би? — питає його син.

— А певно, що робив би — каже чоловік — маю, кілько мені треба, а більше не хочу.

— Кілько ж вам, тату, треба?

— Кілько?... Кажеш кілько?... Ну, коли б мав десять разів тілько, як маю, так досить. Більше не хочу.

А Доля, що обдаровує людей, чим хоче, нераз чула балачку того чоловіка. І раз в ночи, як тільки чоловік заснув, стукає вона до вікна. Відчиняв він вікно, та:

— А хто там?

— Це я, твоя Доля. Чула я, що ти говорив, отже хочу тобі помогти. Ось тобі чудесна калитка! Кілько разів сягнеш рукою, то витягнеш з неї червінця. Отже натягни собі, кілько тобі треба, а тоді кинь калитку в воду.

І подала вона калитку чоловікови та відійшла.

Не лягав вже чоловік тої ночі. Лише Доля відійшла, а він давай червінці витягати. Тягне і тягне тай ще квапиться, щоби більше. До ранку хто знає кілько він їх натягнув. Вже і в мисках має червінці, вже є червінці і в горшках. А червінці, це ж чисте золото!

Сів чоловік обідати — разом їсть та червінці витягає. А полуднувати і несідав, щоби часу не марнувати. Тай таки їсти не хочеться. Аж на вечеру зїв прихватком трошечки.

Тягнув він ті червінці і цілу другу ніч, спати цілком не лягаючи, тягнув цілий другий день не спочиваючи, та і другу ніч. Не їсть і спати не лягає, а тілько червінці тягне.

Які були торби, вже всі повні, а йому здається, що він такий же бідак, як був і передше. З кожним новим червінцем збільшаєсь в нього бажання мати ще більше і ще більше.

Вже права рука розболілася, спухла, так він лівою тягне. Коли ж і та почала боліти, думає він:

— Хоч і шкода, але таки треба вже тую калитку в воду вкинути. Піду до ріки... Поки зайду, то відпічну трошки, а там ще трохи натягну, а тоді вже бувай калитко здорова!

Взяв він з дому торбину, чи дві і несе калитку до ріки. А коло ріки заліз в лози, щоби ніхто його не бачив і починає дальше червінці тягнути.

Тягне він і тягне, і чує, що ніколи йому не досить. З кождим червінцем росте в нього апетит на гроші. Що більше грошей має, то більший голод на них чує.

Отже тягнув він їх там і тягнув, аж вже і цілком ослаб. В очах почорніло, ціле тіло в горячці. Адже ж і не виспався кілька ночей, і їв малощо. Та всеж не спочиває — коби ще хоч кілька, коби ще хоч жменю, коби ще хоч пригорщу блискучих червінців натягнути...

Вже і в торбинах червінці, вже і в кешенях, вже і за пазухою — цілком червінцями обложився.

Аж нараз чує, а через лози хтось до нього пробирається (а це Доля до нього йшла). І напав на чоловіка страх. Думає він:

— А що буде, як це рабівники? Може підглянули, отже всю мою працю заберуть, а тоді буду я такий бідний, як був я ще недавно.

А хоч дуже був він обезсилений, та все ж забрав торбини з червінцями і почав дальше до ріки пробиратися. А туди ріс очерет, та були такі болотяні пропасти, що і здоровому тяжко було би з них видобутися.

От іде він туди, а там як шубовстне в таку пропасть, що зараз таки пішов під воду геть з головою. А може б ще був і вратувався, але важке золото потягнуло його в безодню.

Доля все те бачила, але не спішилася, щоби нерозумного чоловіка ратувати. Коли вже він зник, каже вона:

— Ось так тобі нерозумний чоловіче! Господь дав тобі розум, а ти не слухав його, але слухав сліпого апетиту і де він тебе завів? Ти своє здоровля і своє життя за червінці проміняв. Таке буває з усіми тими, в яких багацтво є лише на те, щоби його громадити.

Це була похоронна проповідь над загибіллю нерозумного чоловіка.

А яка наука з такого оповідання?...

Перше — що не треба великого майна, щоби жити на світі так щасливо, як на цім світі щасливо можна жити.

Друге — що жадоба громадження майна може так засліпити чоловіка, що він стає невільником майна. І тоді не майно йому, але він майнови служить.

Трете — що майно на світі не є на те, щоби його громадити і складати, але на те, щоби ним розумно орудувати і важні, користні та розумні справи ним будувати. Майно — це інструмент всякої праці.

Коли б люде це розуміли, то не було би таких, як в цім оповіданню говориться. І Доля тоді з людей не сміялась би...

НАЙЛЕКШИЙ ХРЕСТ.

Людські терпіння, це хрести.

Був чоловік, який нарікав, що хрест який несе в своїм життю, понад його сили. Всі люде мають лекші хрести, лише він оден має найтяжший.

Одної ночі сниться тому чоловікові сон: приходить до нього Ангел і говорить:

— Ти нарікаєш, що хрест твій за тяжкий для твоєї сили, отже ходімо на поле хрестів і ти вибереш там собі, який буде тобі до вподоби.

І повів його Ангел на широке поле, повне хрестів. Були там хрести камінні, були золоті, були залізні, були деревляні, були з самих квіток ... ріжні були. І каже Ангел:

— Иди поміж них і вибери собі, який хочеш.

Ходив довго чоловік, та не міг вибрати. Золотий був за тяжкий, залізний за широкий, дубовий за довгий. Взяв він на плечі хрест з цвітів, а між цвітами повно острих колючок.

Аж в одні́м місци побачив простенький липовий хрест і думає:

— Треба ще цей спробувати.

Підніс він той хрест на плечі і так він легко до плечей пристає. Тяжкий, це правда, але можна вигідніше його нести, ніж котрий з других. І каже він:

— Цей я візьму! Це такий, як я хотів! — Каже тоді Ангел:

— Коли так, то скинь його і добре оглянь.

Скинув чоловік, оглянув і побачив, що це його власний хрест, який він носив на своїх плечах дотепер. І зрозумів він тоді, що найвідповідніший для чоловіка той хрест, який чоловікови призначений.

ДАРУНОК 70-ЛІТНЬОМУ.

Недавно справляли Жиди в Ню Йорку свято народин визначного свого рабіна і діяча, Вайса, отже на 70-літні іменини дістав він в дарунку 70,000 долярів — за кождий рік одну тисячу. А 10 літ тому назад, на 60-літні іменини дістав був 60,000. Треба розуміти, що значіння такого дарунку більше, ніж поняття звичайного дарунку. Такий дарунок показує, як Жиди дуже цінять своїх передових громадських діячів і як щедро їм помагають. Вони знають, що коли передовий чоловік має більші матеріяльні засоби, то він зможе більше зробити для загальної справи. Окремо такий дарунок показує, що є люде, які стоять тісно з Вайсом і з його працею. Є люде і є гроші.

КАЖЕ — КУПЕЛІ, ЦЕ ВИБАҐИ.

Нині, коли все неконечне обмежують, згадали в Англії і купелі. Лорд Моггем заявив в парляменті, що купелі не такі конечні, як дехто каже — це вибаґи. Вояки, що в Африці три місяці не купалися, не чулися через те ні трохи гірше.

АМЕРИКАНСЬКА РАДІО-СТАЦІЯ В АНГЛІЇ.

Недавно закінчилася будова американської радієвої стації в Англії, що має говорити до народів Европи кождого дня по 8 і пів години. Отже по французьки будуть говорити 90 мінут, по німецьки 105, по норвежськи, данськи і голяндськи по 30 мінут.

ЗАБОРОНИЛИ КНИЖКУ ДЛЯ ВІЙСЬКА.

Вістка з Вашингтону 27 квітня доносить, що книжку „Да Рейсес оф Менкайнд" (Раси людства) заборонили поширювати між військом. Книжку надрукували для поширення між військом і вже її розійшлося 55,000, а тепер пригля нулися і заборонили. Книжку написали два професори Рит Бенедикт і др. Джін Велтфіш, з Колюмбійського університету. Військові власти довідалися, що книжка вживаєсь в „робітничих школах" і що її розпродують комуністи.

ПРИЧИНА ВІЙНИ — ЗАНЕПАД [redacted]

На конвенції жидівських жінок в Ню Йорку 26 квітня обговорювано повоєнні задачі Жидів, отже рішили, що лише релігія буде забезпечувати демократію. Тамже др. Айзендрат сказав: „Людство нині воєю не так за економічні, або політичні справи, але тому, що стратило свою душу, позбулося совісти, відкинуло правду і науку релігії".

ДБАТИ ПРО ОХОРОНУ ВОЛЬНОСТЕЙ.

При кінци квітня Товариство Американських Часописних видавців мало в Ню Йорку конвенцію, де було 700 видавців. Предсідник Товариства Линвуд І. Нойс в своїй промові клав натиск на те, що часописи мають стояти на сторожі вольностей, які забезпечує стейтська конституція. Він звертав увагу, що нині свобода преси досить обмежена, отже треба дбати, щоби воєнного часу не використував хтось для своїх особистих політичних, чи яких цілей, обмежуючи волю преси. Преса повинна бути здержливою остілько, щоби ворог не міг користати з того, що вона пише.

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖА ПАНСТВА ГОРБАЇВ.

(Витків, Саск.)

В день Стрітення Господнього я мав радоне Богослуження в своїй парафії Витків, Саск. Разом з тим був я свідком великодушного вчинку моїх вірних з нагоди 35-літнього подружого життя панства Николи і Катерини Горбаїв, Сивер Гил, Саск.

[redacted]орядчики того торжества заздалегідь мене повідомили, щоб я пана Горбая задержав по Службі Божій трошки довше в церкві, а кільки-жіночок зробило так в панею Горбай, щоб решта членок і членів мали час і спромогу приготовити що треба до принятя в місцевому Народному Домі, коло церкви.

Панство Горбаї, нічого подібного не сподівалися, тому переступивши поріг Народнього Дому, були немало зворушені, коли побачили членів парафії тожестевно і громадно зібраних, а столи по святочному заставлені і вдекоровані.

Дві жіночки (дружки) почепили їм весільні букети, а п. Мих. Ковальський дяк і діяльний член громади, повитав їх щиро-сердечно теплими словами в своїм імени, як і всіх тут присутних, з нагоди їх 30-літнього спільного подружого життя, закінчуючи свої побажання, щоб Шановні Ювіляти дочекалися ще святкувати і 70-ліття свого шлюбу.

Опісля весільні дружки і дружби посадили молодят на почесному місці (на восаг), а по благословенню мною трапези всі споживали смачну перекуску і дуже весело і завзято гуторили. Для панства ж Горбаїв ця хвилина була дійсною несподіванкою (бо ніхто з громадян не зрадився з наміром громади) і вони тільки з здивованим споглядали то на себе самих то на решту весільних гостей, що то з ними сталося, що й ще станеться. Під кінець перекуски зачались повіншовання і тости в честь солеміжантів.

Першим тостом за здоровля, щастя і Боже благословенство Ювілятам було моє слово, в якому я підкреслив вагу хвилі, як і свою радість бути присутним на такій громадській урочистости, згадуючи рівночасно вешині засуги і покладену працю та труди панства Горбаїв для організації поселенців Виткова в братерську громаду і плеканню та розвою української культури і просвітної роботи, на користь і поступ так піонірам, як і підростаючої української молоді.

Після моєї промови складали свої щирі побажання і решта присутних весільних гостей. З початку репрезентанти церкви і місцевих товариств, а відтак приятелі, сусіди і краяни панства Горбаїв, кождий від себе окремо.

В середині промов п. Никола Іванчук вручає молодятам весільний дарунок, як памятку, а також і доказ любови, пошани і громадської вдячности своїм щирим робітникам.

Після гучного Многоліття і промов, зложили учасники цего свята як і Шановні Ювіляти $52.00 на фонд Української Православної Колегії і $14.00 на Український Голос і Вістник.

Свою щиру жертву на Колегію да-
[redacted]

По 5 дол.: Н. Горбай, пані К. Горбай, Ф. Токаик, І. Гоїн, Н. Іванчук.

По 2 дол.: В. Свистун, пані Е. Свистун.

По 1 дол.: о. І. Майба, І. С. Свистун ,М. Ковальський, пані С. Ковальська, М. Ничин, Т. Коваквич, А. Іванчук, Д. Никифорук, Волод. Сорока, П. Котик, М. Кіндрачук, п-ні К. Сорока, пані Т. Саранчук, В. Даниилюк, пані М. Горбуз, пані М. Мартинюк, п-ні М. Іванчук, п-ні К. Коваквич, п-ні Н. Котик, п-ні М. Пилипик, п-ні Д. Даниилюк, П. Никифорук, М. Саранчук. Разом $52.00.

На Український Голос зложили:

По 1 дол.: Н. Горбай, пані К. Горбай, В. Свистун, І. С. Свистун; по 50 цт.: Н. Іванчук, п-ні М. Іванчук, В. Сорока, п-ні К. Сорока, Ф. Токарик, п-ні А. Іванчук, п-ні Д. Никифорук, п-ні М. Котик, П. Котик, п-ні Д. Даниилюк. — Разом $9.00.

Для Вістника зложили:

По 50 цт., В. Даниилюк, п-ні К. Коваквич, Т. Коваквич, п-ні Н. Свистун, п-ні С. Ковальська, М. Ковальський, Н. Іванчук, п-ні М. Мартинюк, П. Свистун, П. Багрій. — Разом $5.00.

Панство Горбаї приїхали в Канаду 1914 р. з села Городище, повіт Сокаль. Пан Н Горбай родом з Городища, а пані Горбай з сусіднього села Варяжа. Поселились вони на гомстеді коло Сивер Гил, Саск. — 7 миль на північний захід від Виткова.

Свій побут в Канаді нейно повернули на свій власний поступ і користь, бо поза те, що панство Горбаї гарно розгосподарювались і запевнили собі і своїм дітям, будучність; панство Горбаї були все першими робітниками і на громадській ниві. Перші потрудились для зорганізування Народного Дому і проводили там просвітній роботі, перші при будові Української Православної Церкви, в Жіночому Т-ві, в покровительстві над молодю і т. д.

Будучи свідомим і широко образованим, п. Горбай репрезентував громаду на Народніх Зїздах, Церковноу Соборі, Візитації, словом його участь була все першою, де наша справа кликала. Тимто і громада віддячилась пану Горбаєві за його самопосвяту, оцінила його роботу.

Згадаю ще, що п. Никола Горбай є рідним — молодшим братом, нашого священика о. Тимофія Горбая з Роблин, Ман.

Родина п-тва Горбаїв складається з трьох дочок. Марії — тепер флайт лефтенант при воздушній службі Канади, вже пятий рік за морем; Каролі, замужної за Петром Демйоном, тепер в Брітиш Колюмбії і Анелі, замужної за Івком Кравчуком, при яких п-тво Гобаї доживають свою старість.

Спомин про заслуги і життя мого парафіянина і великого патріота українця, закінчую словами Святого Євангелія: Добре, рабе благий і вірний! В малому був єси вірний, над многим тебе поставлю! Ввійди в радощі Пана твого!

Свящ. Іван Майба.

ПУЩЕННЯ В ТИНДАЛ, МАН.

Жіноче Товариство в Тиндал, Ман. приготовило гарну вечерю на 26-го лютого в суботу. Члени цеї громади війшлись до дому панства Мих. Гнатюка. По смачній вечері перевели час приємно і пожиточно. Забава затягнулась до пізна. При кінці забави громадяни рішили зібрати хоч малу жетву на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Жертви зложили слідуючі:

По $1.25: панство Гнатюки і п-тво Карпець.

По $1.15: панство Сабат.

По 1 дол.: Д. Вівчарик, Мих. Чирко, Кость Гнатюк.

По 90 цт.: п-ство Лугові.

По 75 цт.: п-ство І. Манчур.

По 25 цт.: Ст. Манчур.

Разом зібрано $8.55.

Рішено розділити 5 дол. для Українського Голосу, а $3.55 для Вістника.

Хочу признати, що наша громада хоч числом невелика, але духом багата. Наприклад нехай буде пані Анна Гнатюк, що була хора в цей час, а все ж встала з ліжка і робила наскільки її сил, щоби цей вечір не був сумним. Честь її за це. Рівнож щира подяка п-ству Гнатюкам, що не пожаліли своєї хати. Також щире Спасибіг членкам за їх труд і членам за участь.

Член.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ ПАНСТВА ЗАГОРОДНИХ.

(Ню Торонто, Онт.)

Дня 19 лютого ц. р. зійшлися до дому панства Загородних їхня родина і приятелі, щоби їх привитати з 25-літнім ювілеєм їхнього подружжа. Займалися цією справою донечка панства Загородних Петрунька, п. Чорнописний і п. Ґурський. Гостей прибуло гарне число і поприносили всячини, що столи аж угиналися. Позасідали за столи і почалася забава. Гром. Чорнописький був господарем цеї забави. Він побажав ювілятам всего найліпшого і щоби дочекали ще 50-літнього ювілею. За чергою просив і других, щоби склали побажання шановним ювілятам. При цім не забули і за другів народних. А то на заклик п. С. Довганюка присутні щиро відгукнулися і зложили жертви на пресовий фонд. Зложили, як слідує:

По 2 дол.: панство Загородні.

По 1 дол.: п. Буртник, Н. Чорнописний, А. Ґурський, П. Стефанишин, М. Гайдамака, Г. Ґужда, К. Туликь, С. Довганик.

По 50 цт.: Я. Котик, Ольга Герисон, Ст. Жук.

По 30 цт.: Наталка Ґаджоса.

По 25 цт.: Анна Дженсон, Марія Пристай.

Ціла сума була $12.30 і гості однодушно рішили розділити по половині для Українського Голосу $6.15 і $6.15 для Вістника.

Жертводавцям щире Спасибіг.

С. Довганюк.

СВЯТО ШЕВЧЕНКА.

(Шипмен, Саск.)

В неділю, 9-го квітня відправив в нас Богослуження о. Желіхкевич, опісля ж була Святочна Академія в честь Тараса Шевченка в Українськім Православнім Домі.

Вступне слово виголосив голова, п. Василь Боднарчук, а святочний реферат парох — Всеч. о. Желіхкевич. Говорячи про значіння свята обговорив значіння Самостійности в життю народу.

Кінцеве слово виголосив М. Кучірка — подякував присутним за участь, а дальше згадав про значіння Вістника та Українського Голосу для нашого тутешнього життя і закликав присутних до жертв. Отже зложили на Вістник отсі:

По 1 дол.: М. Кучірка, В. Боднарчук, В. Копич, Т. Боднарчук.

По 50 цт.: пані М. Запарнюк, пані О. Кучірка.

Окремо С. Кучірка дав 1 дол. на Український Голос.

Так відсвяткувала наша Православна Громада свято Великого нашого поета, Тараса Шевченка.

Але треба не тільки святкувати память Великого Тараса, але робити, як він казав і йти, куди він вказував.

Коли б всі Українці мали це на увазі, то не було би в нас нині того, що звесь „вшистко едно". Не було би таких Українців, що їм близший чужий, ніж український православний священик, ніж Українська Паволсавна Церква.

Та треба вірити, що прийде час, коли і ті, що стоять дальше від своєї справи, зрозуміють і станут разом з православними своїми бра-
[redacted]

М. Кучірка.

НА ПОМИНАЛЬНІМ БОГОСЛУЖЕННЮ.

1.

[redacted]

На поминальній річниці пок. Николая Миловського, в Косів, Ман., присутні гості зложили на нашу пресу як слідує:

По 2 дол.: Никола і Анна Гілієвич.

По $1.25: Іван і Юстина Дух.

По 1 дол.: пані Т. Миловська, Іван і Марія Присуньки, о. С. Гребенюк, Стефан і Анна Слижук, Теодор і Анна Чайковські, Юрко і Анна Фіцич, Михайло Матлошевський, Василь Гусак і жена, Гриць і Катерина Чайковські.

По 50 цт Михайло і Вікторія Чайковські, Стефан і Анна Маловські, Дмитро і Марія Бураковські.

По 30 цт. Никола Куцтра.

По 25 цт., Стефан і Анна Борейко.

Разом $14.30, на Вістник і Український Голос.

2.

Сифтон, Ман.

Тут залучаю другу збірку на поминальнім обіді в п. Антонія Рипужинського в Сифтоні, за покійну його жену Анну.

Збірка представляється так:

По 1 дол.: Свящ. С. Гребенюк, Петро Посполіта, Антон Рипужинський, Йосиф Костецький, Текля Посполіта, Никола Божило.

По 50 цт.: Іван Рафальський, Михайло Рна, Настя Мостова.

По 25 цт.: Василь Карпа, Іван Сірман, Михайло Баллаівський, Михайло Репужинський.

Дрібна колекта 30 центів.

Разом $8.60, на Вістник.

[redacted]

Сенді Лейк, Ман.

В суботу, дня 22 квітня п. Ф. Муший запросив людей на поминальне Богослуження по пок. Марії, своїй дружині. По Богослуженню відбувся обід і на відновлення на могилі вінка, всі гості жертвували на українську пресу, т. е. Вістник і Український Голос, а то:

По 1 дол.: М. Кучма, о. Т. Коваляшин, Ю. Чайковський, Д. Гнатюк, Ф. Муший, М. Угринюк, пані М. Угринюк, П. Лукійчук, Ст. Домаиський.

По 75 цт.: пані М. Яковенко.

По 50 цт., пані М. Мудра, пані О. Левандовська, пані М. Солоничка, пані Г. Гнатюк, пані М. Соловій, пані П. Матвійчук, пані Г. Мендугал, пані А. Сторожук, пані Г. Ільчук, пані Р. Муляюка, пані М. Драбиниста, Ю. Пупець, Зиновій Мушій, Яр. Мушій.

По 45 цт.: Юрій Левицький.

По 35 цт.: пані М. Сторожук.

По 30 цт. пані Йосифа Залещук.

По 25 цт., пані К. Бас, А. Грегораш, пані М. Ярема, пані Н. Ристифанюк. — Разом $18,85.

З того призначено на Вістник 10 дол., а на Український Голос [redacted]

Ю. Ч.

ЗБІРКА НА ПРЕСУ.
(Давнінг, Алта.)

В неділю 13 лютого після Богослуження панство Григорій і Марія Белзик хрестили свою доночку, Марусю Савелю. При цій нагоді запрошені гості весело забавлялися, та і не забули за нашу українську пресу. На заклик п. Стефана Павлюка, сторника з Виано, Алберта, гості зложили $4.50, які на їхне бажання розділено рівно для Українського Голосу $2.25, а для Вістника $2.25.

Повищу суму зложили:

По 60 цт.: Ст. Павлюк.

По 55 цт.: Ваврик Підлужний і Іван Штибель.

По 50 цт.: Григорій Белзик.

По 45 цт.: Григорій Королюк.

По 40 цт.: Іван Шапка.

По 30 цт.: Никола Белзик, Тимко Возьний, Дмитро Белзик, о. В. В. Войтович.

По 25 цт.: Іван Підлужний.

Жертводавцям щира подяка, а новохрещениці Марусі Савелі многих і щасливих літ. Хай росте на потіху родичам і на славу Україні!

о. В. В. Войтович.

З ЮВІЛЕЮ НА НАШУ ПРЕСУ.
(Монтреал, Кве.)

В неділю, 13 лютого, 1944, членки жіночого Т-ва Доньки України і члени церкви св. Софії, зійшлися вечером, щоби вшанувати 25-літній ювілей подружжа довголітних членів церкви і щирих працівників у нашій громаді, панства Петра і Парані Бурич. П-ство Буричі не мало здивувались, коли побачили, що до їх дому прийшло нараз поверх 30 осіб і почали господарити, немов у власному домі. Коли столи були готові і наложені перекускою, по середині був гарний букет рож і весільний торт, який спекла пані Ревуцька. Пані Залуцька і пані Гонсов причепили молодим букети, а пані Хомик односельчанка п-тва Бурич, попросила їх за стіл на почесне місце і всі присутні заспівали Многая літа.

По перекусці А. Колісник, голова жіночого Товариства, по короткій промові вручила ювілятам срібний дарунок від церковної громади і Жіночого Т-ва, підкреслюючи заслуги пана Бурича, як бувшого предсідника Рідної Школи, кажучи, що коли п. Бурич став вибраний головою Рідної Школи, то Рідна Школа мала довг. А працював два роки, то не тільки віддав довг, а ще й грошей придбав для школи. Пані Бурич, як членка жіночого Товариства, завсіди сповняє наложені на неї обовязки.

Панство Буричі походять з села Шельпаки, повіт Збараж. Дітей своїх, двох синів і доночку, виховують в українському дусі. Старший син Іван був інструктором українських народних танків, тепер служить в канадійській армії. Самі ювілянти і їх діти ніколи ще не оминули ні одного підприємства, щиро жертвують на церковні і народні цілі.

Шановний ювілят подякував присутним за несподіванку і дарунок і зложив на церковний довг 25 долярів.

Голова жіночого Т-ва А. Колісник попросила п. Григорія Залуського, щоби сказав пару слів. Гром. Залуський побажав ювілятам всього добра і згадав про українські часописи і їх заслуги, а це Український Голос і Вістник. Присутні його зрозуміли і зложили свої жертви. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: п-ство Бурич, і їх син [redacted]

По 1 дол.: п-ство Залуські, п-ство Короді, п-ство Хомик, п-ство Пришляківські, п. Балабан.

По 50 цт.: п-ство Стойки, п. Вікарчук.

По 25 цт.: пані Кравацька, пані Мусяк, п-ні Ревуцька, п. Лучанко, Грицишини, П. Нема, Редкевич, П. Гайдичук, пані Гонсов, П. Пушкар, Незвіска, п-ні Кормило, Е. Гукало, А. Колісник, Т. Білоніжка.

Разом $13.75. Рішено вислати на Український Голос $8.75, а на Вістник $5.00.

Щире Спасибіг жертводавцям, а шановним ювілятам хай Господь милосерний допоможе щасливо дочекати до золотого ювілею.

А. К.

ДІЕЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД.
ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

СМАТС, САСК.

По 2 дол.: Микола Кінар.

По 1 дол.: І. Байда, І. Коваль, В. Попович, Г. Малько, і М. Кінар.

КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: Яків Кіндрачук і Н. Галамай.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

По 1 дол.: Лесь Олексин.

ПРИНС РУПЕРТ, Б. К.

Іван Цькуй 1.00

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

Від поодиноких членів $15.00

ЖЕРТВИ НА ВІСТНИК.

За останні кілька місяців слідуючі передплатники доручили на пресовий фонд „Вістника".

По $2.00: пані Н. Бурдет, Капускейсінг, Онт.

По $1.00: п. П. Гуляй, Ст. Кетерінс, Онт., Гео. Котелко, Карпентер, Саск., Кость Шевчук, Брендон, Ман., Ю. Г. Васильків, Бордикс, Саск., Г. Горасим, Сендіхендс, Ман., пані А. Забродська, Ленсінг, Миш., Г. Кудрик, Каил Лейк, Саск., Г. Гладинюк, Наягара Фолс, Онт., В. Гаук, Єлов Крік, Саск., Т. Чугайовський, Айтуна, Саск., Т. Линько, Коронадо, Алта., Іван Богайчук, Іннисфрі, Алта., Іван Колодій, Ванкувер, Б. К., І. Горудко, Ванкувер, Б. К., Мир. Коваль, Редвей, Алта., Г. Гужда, Торонто, Онт., М. В. Чепесюк, Кінгстон, Онт., Н. В. Гавінчук, Смокі Лейк, Алта., Н. Дирбавка, Дуфрост, Ман., пані Анна Черевик, Дніпер, Саск.

По 50 цт.: пп. Т. Михальчук, Пено, Алта., Гнат Бартко, Геффорд, Саск., О. Лутовий, Торонто, Онт., Н. І. Мех, Ошава, Онт., пані А. Струк, Коронадо, Алта., Д. Ріонка, Торонто, Онт., Іван Бойчук, Сенді Репидс, Алта., В. Лелько, Су Лукавт, Онт., К. Мельничук, Ошава, Онт., Іван Данилевич, Ватерфод, Онт., Ілія Тодра, Едмонтон, Алта., Мик. Грабчак, Коте, Саск., п. К. Говьда, Фишінг Ривер, Ман.

Всім жертводавцям щира подяка.

Адмін. Вістника.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. С. Ужика

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Іст Селкирк

28 Неділя — Дуфрост

[redacted]

4 Нед. Пр. Тройці — Брендон храм

5 День св. Духа — Поплар Парк — храм

11 Неділя Всіх Святих — Портедж ля Прейрі.

Адреса 306 Парк Стріт, Телефон 28707. Виннiпег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Алошока.

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Гаес

25 Четвер. Вознесення — Кобзар (храм).

28 Неділя — Прісвил.

ЧЕРВЕНЬ:

4 Неділя — Св. Тройці — Арран (храм)

5 понеділок — Св. Духа — Гвайт Біч (храм)

11 Неділя — Всіх Святих — Ендевор (храм)

18 Неділя — Сван Плейн

25 Неділя — Норквей

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гайового

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Пембіна

25 Четвер. Вознесення Г. І. Хр. — Роза (храм)

28 Неділя — Сондави

ЧЕРВЕНЬ:

4 Зелені Свята — Толстой — Вайта.

11 Неділя — Гардентон

18 Неділя — Сірко

25 Неділя * Сеньків-цвинтар

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Пайн Ривер

25 Четвер. Вознесення Господнє. — Ешвил (храм).

28 Неділя — Косів

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желіпкевича.

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Сембург

25 Вознесення Г.Н.І.Х. в о. Грицини (Кадворт)

28 Неділя — Принс Алберт

По утрені катехизація для дітей в год. 10 рано. Проситься родичів присилати дітей на означений час.

554—7-ма вул. Іст

Принс Алберт, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Єлов Крік

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Редвотер

25 Вознесення — Смокі Лейк — храм — Всеч. о. П. Мельничук.

25 Вознесення — Радвей (храм)

28 Неділя — Восетна

ЧЕРВЕНЬ:

4 Неділя Св. Тройці — Калмар — (храм).

5 Понеділок — Св. Духа — Федора

11 Неділя Торсбі

15 Св. Івана Сучавського — Белліс (храм).

19 Неділя — Радвей

Календар Українських Свят

16 В 3 Смерть прп. Теодосія печ.
17 С 4 Пелагії діви, свщм. Еразма
18 Ч 5 Влмч. Ірини, муч. Неофіта
19 П 6 Преп. Йова чудотв. Поч.
20 С 7 Заяв. Чес. Хреста в Єрусал.

21 Н 8 Нед. Сліпор. †Ап. Івана Б.
22 П 9 †Перен. мощів св. Николая
23 В 10 Ап. Симона Зилота.
24 С 11 Рівноап. Кирила і Методія
25 Ч 12 Вознесення Господнє.
26 П 13 Муч. Гликерії діви
27 С 14 Никити єп. печ., мч. Ісидора

28 Н 15 Нед. св. Отців 1-го Всел. С.
29 П 16 Преп. Теодора освяченого
30 В 17 Ап. Андроника в 70-ти
31 С 18 Муч. дів: Александри, Юлії

ЧЕРВЕНЬ:

1 Ч 19 Свщм. Патрикия еп. і Акакія
2 П 20 Мч. Талалея, Александра
3 С 21 Рівноап. царя Конст. і Єлени

4 Н 22 Зелені Свята — Тройця.
5 П 23 День Святого Духа.
6 В 24 Преп. Симеона дивногорця
7 С 25 † 3-те знайд. гол. Івана Хр.
8 Ч 26 Ап. Карпа й Алфея з 70-ти
9 П 27 Свщмч. Терапонта Сард.
10 С 28 Преп. Никити Ісповідника

11 Н 29 Нед. Всіх Святих.
12 П 30 Прп. Ісаакія Далмат.
13 В 31 Ап. Ерма з 70-ти, муч. Ермея
14 С 1 Муч. Юстина філософа
15 Ч 2 Вммч. Івана Сучавського

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Сенді Лейк (День Матері)

25 Четвер Вознесення — Січ.

28 Неділя — Енгусвил (храм).

Адреса. Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ТРАВЕНЬ.

21 Неділя Шелвелей

25 Четвер. Возн. Госп. — Брокстон, Саск.

28 Неділя — Гілберт Плейнс

ЧЕРВЕНЬ:

4 Неділя — Пресв. Тройці — Шортдейл (храм)

4 Неділя Пресв. Тройці — Ленард (храм) о. Кудрик

5 Понеділок — Св. Тройці — Петлюра (храм)

5 Понеділок — Св. Духа — Роблін-Зелена о. Кудрик.

11 Неділя всіх Святих — Гредваю (храм).

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ТРАВЕНЬ:

21 Неділя — Клейр

25 Четвер — Вознесення Господ. — Борджіс (храм)

28 Неділя — Вимер (храм)

ЧЕРВЕНЬ:

4 Неділя Пресв. Тройці — Дробот

5 Понеділок — Св. Духа — Куроні (храм)

11 Неділя — Маморнині

Адреса: Box 54, Канора, Саск.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ:

21 Нед. Сліпородженого. Гол. 5. Утр. Єван. Івана 20: 11—18. Літур. Ап. Діяння 16: 16—34. Єван. Івана 9: 1—38.

25. Четвер. Вознесення. УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Діяння 1: 1—12. Єв. Луки 24: 36—53.

28. Нед. св. Отців. Гол. 6. Утр. Єв. Івана 21: 1—14. Літ. Діян. 20: 16—18 і 28—36. Єван. Івана 17: 1—13.

ЧЕРВЕНЬ.

Зелені Свята: Голос 7. Єван. Івана 20: 19—23. Літ. Ап. Діян. 2, 1—11. Єван. Івана 7: 37—52 і 8: 12.

Понед. Зел. Свят: Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

11. Нед. Всіх Святих: Голос 8. Єв. 1. Літ. Ап. Жид. 11: 33—40 і 12: 1—2. Єван. Матея 10: 32—33, 37—38 і 19: 27—30.

15. Ів. Сучавського: Єван. Івана 20: 1—10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1—18. Єван. Ів. 19: 25—27 і 21: 24—25.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1944. ЧИСЛО (527) 11

ВМЕР МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ.

З Москви повідомили, що там 15-го травня вмер патріярх нинішньої російської Православної Церкви, Сергій, маючи 78 літ. Перше був він митрополитом, а коли большевики відновили Православну Церкву 1943 р., Сергій став патріярхом. Квітня 7-го 1944 Сергій зробив був закид Римови, кажучи, що папа не є ніяким заступником Христа. — Церковний Синод назначив Алексія, петербурсько - новгородського митрополита тимчасовим заступником Сергія. — Вістка каже, що Сергій був патріярхом для 100,000,000 православних в Росії, що є мабуть дуже переборщене. Аджеж в Росії є багато магометан, є жиди, то кілько ж всего населення має Росія? А ще недавна вістка подавала число православних в Росії на 30 мільйонів.

МАТЕРЯМ, ЩО В ФАБРИКАХ.

Директор Т-ва „Помочи Дітям", в Торонто говорив 15-го травня в Винніпегу на конференції:

„Війна, чи ні, але справа дому повинна бути найважніша між всіми заняттями. З початком війни уряд не привязував ваги до значіння домашного життя і з того вийшло лихо. Тяжко собі уявити, вдоволяючу будучність, коли діти не будуть мати відповідного дому, коли їх вдача формується. Не вистарчає, що злочинних дітей візьметься в руки, щоби їх поправити. Коло 2,000,000 осіб перейшли на інші місця від початку війни і це відбивеась на вихованню. Треба, щоби родичі зрозуміли свої обовязки, а злочинність молодих зменшиться". Ще говорив суперінтендент Юнійної Місії, Йонг, що найбільше лихо для дітей, коли обоє родичі заняті працею поза до- [redacted]

ЗАСТРІЛИВ ЖІНКУ И СЕБЕ.

В околиці Селем, на полудне від Портедж ля Прейрі, Ман., фармер Френк Кейс застрілив жінку і себе в понеділок 22 травня. Жінка була на подвірю, коли Кейс стрілив її в голову з заду, опісля застрілив себе. Ще в неділю питав одну з дочок, чи хотіли б вони жити без батька і матері, дав годинник синови і небагато грошей дочці. Рано в понеділок приніс 10-місячну дитину з материної кімнати, дав дочці і казав, щоби про ню дбала. Також говорив дочці, що мати слаба і вже не буде здорова. Обоє вийшли на двір, де невдовзі погинули.

КАРД. ГЛЬОНДА НАПІВ ВИПУСТИЛИ.

Німці були арештували польського кардинала Ґльонда, а тепер напів випустили, та дали його під домашний арешт недалеко Вердуну в Франції.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

11 червня, неділя — Пембіна, Н. Дак.

18 червня, неділя — Сондави, Ман. (місто)

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

З ЦЕРКОВНОГО СВІТА.

Александрійський часопис „Пантенос", доносить, що Грузинська Церква поєдналася з російською. До 1917 р. вона була частею Церкви Російської, але 1917 р. відлучилася і проголосила себе Автокефальною Церквою (подібно, як зробили Українці). Тепер, коли большевики створили знов Російську Церкву, прийшла черга і на Грузинську, щоби стала знов частею Церкви Російської. В Тифлісі відбулося Богослуження на якім був представник Церкви Російської архиеп. Антонін, і тоді Грузинська Церква стала знов частею Російської Церкви.

З початком цего року Антіохійський патріярх відвідав патріярха Александрійського в Єгипті. На спільнім Богослуженню хор співав по грецьки і по арабськи.

Патріярхи мали обговорювати багато справ, що відносяться до теперішнього положення Східних Церков.

В столиці Етіопії, Аддіс Абабі, збудували тепер нову церкву св. Тройці, яку звуть церквою Селясія. Долівка в церкві вистелена дорогими килимами. Звичайно етіопські церкви круглі, або осиугранні, а ця довга. Під церквою є великі салі (Крипти) для хоронення визначних осіб. Сюди вже попереносили тіла великих етіопських патріотів з старої церкви.

ПОГИНУЛИ В ВОГНИ.

В Гемилтоні, Онт. повстав 24-го травня огонь, де забавлялися і танцювали, отже згинуло 4 особі на місци, одна в шпитали, 8 тяжко поранені, а 28 лекше. Тікаючи від вогню скакали через вікна 30 стіп високо. Деякі з тих, що скакали, були цілі в огни. Одні попеклися, другі покалічилися падаючи. Смертий сподіються більше

ЗАКІНЧЕННЯ 6-ої ПОЗИЧКИ.

Травня 17-го сума, зібрана на 6-ту Позичку Перемоги виносила 1,356,125.500 долярів, хоч ще є суми, що не ввійшли покищо в загальний рахунок. Виходить, що тепер зібрано коло 300 мільйонів більше, ніж було назначено

ОГОНЬ В СИНАГОДЗІ.

В місті Квебеку мало бути святочне відчинення синагоги, та напередодні свята синагога почала горіти. Думають, що огонь підложений.

ХЛОПЦІ НА ДОСМЕРТНУ ТЮРМУ.

В Трентоні, Н. Дж., засудили трох хлопців, 12, 14 і 16-літнього на досмертну тюрму за вбивство. Найстарший з них вже передше був в тюрмі.

ПОСУХА ТРЕВАЄ ДОСИ.

Посуха, що треває довший час в Англії, даєсь відчувати і в рядах війська. Вістка з Англії говорить, що в деяких таборах вояки не купаються, бо є замало води. Є табори, що воду видають.

МЕТОДИСТИ ПРО МИР.

В Канзас Ситі була при кінци квітня конвенція методистів, де було 54 епископи, а 762 делегатів. Багато говорили, що методисти повинні від себе подбати, щоби повоенний мир був тревалий. Між іншим еп. Мур сказав, що: „це безвартна думка, що ніби все лихо на цім світі вийшло з фільозофовання кількох злих людей. Ми також в якійсь мірі причинилися до того страшного положення на світі". Всіх методистів на світі є 8 мільйонів.

ЯК ЗГИНУЛО 60 МОРЯКІВ.

Недавно розбився корабель і згинуло коло 60 осіб коло берегів Скотляндії. Корабель привіз набір і мав вже відїздити, коли зівялась буря, вдарила кораблем до скали і розбила. Вода змила моряків з корабля й одні потопилися, других буря до скал порозбивала. Були і такі, що видістались на берег і тут померли від ран і холоду.

500,000 НА ДОБРОДІЙНІ СПРАВИ.

В Брокстоні, Масс. вмер 29-го квітня Деніел Валдо Філд і зоставив понад 500,000 долярів на добродійні цілі. Гроші мають держатися 10 літ, а тоді розділять їх поміж 17 церков в Брокстоні — 3 католицькі і 15 протестантських, кождій церкві припаде 17 і пів процент з цілого майна. 25 проц. на вдержання парку Філда, а решта поділять поміж всі організації, які є в місті.

СУДЯТЬ МНОГОЖЕНЦІВ.

В Салт Лейк Ситі, в Америці, закінчився 20-го травня суд над 15-ма чоловіками, що мають 55 жінок. Всі вони належать до секти „фундаменталістів", що є в трох стейтах — в Юта, Айдаго й Арізоні.

З 15-ох, яких судять, оден має 6 жінок, трох по 5, трох по 4, шістьох по 3, двох по 2. Найвисша кара 5 літ арешту. Засуджені роблять відклик до найвисшого суду.

ЗГОРІЛО 13,000 КАЧАТ.

В Местик, Л. І., в Стейтах, згорів будинок, де плекали качата, отже згинуло 13,000 качат, а 2,000 вратували.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий відвідає такі місцевости:

Су Лукавт, Онт. — 4 червня

Форт Франсес, Онт. — 11 червня.

На протязі повищого часу листи до о. І. Кусого можна висилати на адресу Всеч. о. П. Самця, а саме:

890½ Bathurst Street, Toronto, Ont.

Місцевости, які бажають, щоби о. Кусий їх відвідав, можуть писати до нього безпосередно на повище подану адресу, або до Консисторії.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ:

Попередно оголошено	$9,844.91
Свящ. Іван Гиклавий	100.00
Свящ. Стефан Гребенюк	100.00

Гемилтон, Онт. (2-га ліста).
(Збірка о. І. Кусого)

Михайло Голубіцький (пер. вже дав $50)	50.00
Реймонд Янчинський	50.00
Олекса Хортів	10.00
По $5.00: Ник. Міннен, Олекса Хома	10.00
Георгій Половик	2.00

(Разом з Гемилтону — $122.00).

Четем, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Церковна громада	10.00

Виндзор, Онт. (2-га ліста).
(Збірка о. І. Кусого)

Филип Фургаль	25.00
Стефан Осьмак	10.00
По $5.00: Ник. Кереляк, Ол. Прийдак, Мих. Шерман, др. Іван Яців, Антін Петришин, Іван Поповия	30.00
Іван Марковський	2.00

(Разом з Виндзор — $67.00)

Ошава, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

П-во Алекс. Чередарики (завд. на $100)	10.00
Николай І. Мех (завдаток на $100)	10.00
Карпо Мельничук	10.00
Іван Тома	10.00
Василь Іващук	10.00
По $5.00: Ем. Зубкевич, Ник. Луцик, Іван Васильк, Ілія Підвербецький, Михаїл Бошуцький, Леон Кравченко, Дмитро Артим, Ол. Врозник, С. Паличук, Гео. Романчук	50.00
Петро Григорук	3.00
По $2.00: Он. Балан, Мих. Кавценюк, Дм. Ровнюк, Фр. Жуковський, Тео. Краковський, Дм. Недожитко	12.00

Разом з Ошави — $115.00)

Ґлендон, Алта.
(Збірка о. Гр. О. Василіва)

Петро і Евгенія Луклани	25.00
Іван і Анна Ошуст	25.00
Григорій і Анна Особа	25.00
Григорій і Софія Спасюки	25.00
Ілія і Софія Волянські (Тіріен, Алта.)	15.00
Андрій і Анна Кіндракевич	15.00
Дмитро й Павліна Мицаки	15.00
Андрій і Елена Шандри	10.00

(Разом з Ґлендон — $155.00)

Радвей, Алта.
(Збірка о. Гр. О. Василіва)

Збірка в домі п-ва Письменних, Радвей.	9.50
Збірка переведена з нагоди поминального Богослуження по бл. п. Катерині Павлюк	20.00

Еґремонт, Алта.
(Збірка о. Гр. О. Василіва)

Збірка з нагоди пом. Богослуження по бл. п. М. Гринюка	10.00

Шортдейл, Ман. (2-га ліста)
(Збірка о. Т. А. Горбая)

Жіноче Товариство при Церкві	50.00
Лисак і Барабаш (склепарі)	50.00
П-во Петро Олійники (Шевлин, Ман.)	25.00
Іван Перхалюк	25.00

(Разом з Шортдейл — $150.00)

Збірка о. М. Боднарчука:

По $5.00: П. Гуцул, Тідор, Саск.; Ірина Костинюк, Інсінгер, Саск.; Ник. Середюк, Інсінгер, Саск.	15.00
По $2.00: Гр. Остапович, Вест Бенд; Г. Радиш, Тідор, Саск.; Гелена Ґривул, Інсінгер, Саск.	6.00
Параскевія Томашевська, Вест Бенд, Саск.	4.00
Жіноче Товариство „Українське Мистецтво", Принс Алберт, Саск.	25.00
Н. Бичок, Ди Па, Ман.	5.00
Пані В. А. Войціховська, Тарноволь, Саск.	5.00
Данила І. Калавський, Ґай Прейрі, Алта.	5.00

Оттава, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Олекса Мех (з Септон, Ман.), Бонд	50.00
В. Дорис	50.00
І. І. Твердун	10.00
Василь Сидор	5.00
Павло Пух	5.00
Василь Григірчук	2.00

(Разом з Оттави — $122.00)

Едмонтон, Алта.
(Збірка о. П. Мельничука)

Павло і Пелагія Мельники (Бонд)	500.00
Петро Василишин (Бонд)	100.00
Др. І. Верхомин	100.00
Норса Марія Мельник (Павла) (Бонд)	51.50
Д. С. Фербей і родина (Бонд)	50.00
Теодор Татчин	30.00
Михайло Магус	30.00
Петро А. Міськів	25.00
Н. Шпачинський	25.00
Николай і Варвара Маланчуки	25.00
Михайло Ревун	25.00
Андрій М. Мельничук	25.00
Др. Ф. Ґовда	25.00
Ілія Киріяк	25.00
Іван Паш	25.00
Василь Гаврищ	20.00
Василь Кривко	10.00
Іван Бесараб	10.00
По $5.00: Г. Михайлишин, Дм. Гошовський, Мих. Серіньк (Брудергайм)	15.00
Николай Непюк	2.00
Маруся Угринюк	1.00

(Разом з Едмонтону — $1,119.50)

Разом	$11,409.91

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

СВІЖА СВЯЩЕНИЧА МОГИЛА

Бл. П. о. В. В. ВОЙТОВИЧА, в Ґлендон, Алберта.

В середу 3-го травня ц. р. в 9.30 рано, в шпиталі в Бонсвіл, Алта. помер о. В. В. Войтович. Покійний перед кількома місяцями прийшов до нашої Церкви й кромі громади в містечку Ґлендон, обслугував інші дооколичні парохії. Родився на Холмщині, до Канади приїхав в 1918 році. В 1924 році був рукоположений епископом російської місії — Теофілом і душпастирював в багатьох місцевостях Манітоби, Саскачевану й Алберти. Всего віку прожив 47 літ, а з того 20 років був священиком.

В четвер 4-го травня вечером привезено тіло Покійного до Українського Народного Дому, де Всч. о. Василів відслужив Парастас й виголосив проповідь.

Похорон відбувся в пятницю при участи кілька сот людей зі всіх околиць. Похоронне Богослуження й Службу Божу правили Всеч. оо. Гр. Василів, С. П. Симчич, Л. В. Дячина й А. Хруставка та виголосили похоронні проповіди.

Тлінні останки Покійного похоронено на ґлендонськім українськім цвинтарі, пів милі від міста. Похоронний похід був взірцевий, священики, домовина, — нарід йдучи повільним ходом співав воскресні пісні — Христос воскрес. Від воріт цвинтаря аж до могили священики несли домовину.

Тут знов Панахида, проповіди оо. Симчича й Василіва — запечатання гробу. Ще раз з соток грудий понеслась молитва за свого душпастиря — покотились сльози по лицях присутних, почулись звуки грудок землі, що спадали на домовину, пригадуючи: „Ти земля й в землю обернешся".

При кінци Похоронного Богослуження на заклик Всеч. оо. А. Хруставки і Л. В. Дячини вібрано на памятник Покійному $111.00, котрі заслано до Консисторії. По обіді священиків, що відбувся в готели заслуженого громадянина П. Луклона, зійшовся гурток людей, де започатковано збірку на фонд Української Православної Колеґії, котра принесла поверх 100 дол.

Щира подяка, честь і слава всім тим, що взяли участь в похороні та зложили жертви, а Покійному Вічная Память!

Збірка на похороні бл. п. о. В. В. Войтовича в Ґлендон, Алберта.

По 5 дол. Володимир Луклян, Г. Особа, І. Горачка, Дан. Ванзюк; по 4 дол.: Н. Волянський; по $2.50- П. Луклян; по 2 дол.: Д. Мицак, П. Кошірук, П. Зиневич, П. Коштура, Євчук, І. Ошуст.

По 1 дол.: о. А. Хруставка, о. Л. В. Дячина, о. Гр. Василів, о. С. В. Симчич, Ілія Волянський, А. Кіндракевич, Ів. Гишка, Г. Сливінка, А. Стасик, Г. Ватрич, Г. Спасюк, Н. Ватрич, В. Кіндракевич, П. Ярищ, Т. Пшик, А. Особа, А. Стрембіцький, К. Митрук, Ф. Гишка, пані Волянська, пані Д. Ванзюк, П. Зиневич, І. Крижановський, П. Кашуба, І. Онуфрійчук, О. Іванчук, С. Російчук, В. Коштура, Є. Боднар, В. Вихопень, П. Динтришин, П. Нислюх, П. Ватрич, М. Лач, пані Ілюк, М. Нога, Т. Вихопень, пані Луклян, пані Гишка, Ф. Макарук, С. Макарук, М. Кабан, М. Мицак, М. Онуфрійчук, Л. Лебедюк, пані Івасюк, Л. Крижановський, І. Чобаноф, А. Шандро, Г. Кучеран, пані Спасюк, Н. Филипчук, пані Горачка, пані Вихопень, Матійчук, пані А. Шандро, Наталка Візнюк, Пані Г. Особа.

По 75 цт.: пані Воробєв; по 50 цт.: пані Євчук, М. Ватрич, Т. Гишка, Марія Євчук, пані Дмитришин. Дрібна збірка $6.75. Разом $111.00.

о. А. Хруставка.

З КОМУНІКАТУ КУК-а.

Занотуємо дещо зі змісту Комунікату Комітету Українців Канади.

На першім місци поставлено справу купна Бондів Перемоги (6-та позичка).

Дальше йде фінансовий звіт від 10-го квітня до 5-го травня, де показано кілько грошей комітет дістав від Відділів з ріжних провінцій, чи з інших рук в зазначенім часі. Деякі відділи дуже щиро виконують наложений на них обовязок. Канцелярія Комітету вислала на вдержання Української Гостиниці за морем в Лондоні:

5-го квітня	500 дол.
5-го травня	500 дол.
Разом	1,000 дол.

Комітет закликає до дальшого піддержання роботи, яку він робить та звертає увагу, що є ще околиці, що не стали в ряд з тими, які роботу Комітету піддержують.

„ЗБІГЦІ" І „БІЖЕНЦІ".

Нераз в нас, коли говориться про втікачів, вживають слів „збігці" та „біженці". Деколи також слово „плен", замісць „полон".

„Збігці", „біженці", „біглець", чи „плен" — це слова непотрібно взяті з чужих мов — московської та польської.

В польській мові „збеґ", це дезертир, або втікач.

В московській мові „бежать", це втікати; „беґство" — утеча; „беженец"; беґлец — втікач.

Тамже „плен" — полон, неволя; „пленнік, пленний"—полонений, забраний в неволю.

Отже нема в нас потреби вживати чужих слів, коли маємо свої власні на означення того, що хочемо.

В нас повинно бути втікачі, а не „збігці", ані „біженці". Повинно бути полон, а не „плен" — хтось був в полоні, а не в „плену".

На це треба звернути увагу передовсім в часописах, бо якраз там такі слова бачимо і то в деяких навіть дуже часто.

А. Б.

КАРА ДВОХ ҐРІШНИКІВ.

Перед Небесним судією стало двох грішників на суд.

Перший з них убив батька й матір.

Другий був письменником і писав книжки, якими псував душі тих, що ті книжки читали.

Злочин першого грішника був всім видний, зрозумілий і страшний; на злочин другого ніхто не звертав уваги, не вважав навіть злочином.

Після суду одного і другого грішника посадили в окремі залізні кітли і накрили зверху залізними віками (накривалами). І під кітлом першого грішника розложили великий огонь, що бухав на всі сторони і покривав цілий котел; під другим кітлом поставили маленьку запалену свічку.

Від того часу минали дні, минали місяці, минали роки, минали десятки і почалися сотні літ.

І під першим кітлом, де колись палав великий огонь, не було вже огню цілком, не було навіть попілу. Місце, де огонь палав, поросло вже давно зеленою травою.

Інакше було під кітлом другого грішника. Де колись горіла маленька свічка, там тепер палав великий огонь, що не тілько не зменшувався, але щораз набирав більше сили.

Довго терпів мовчки другий грішник, та коли вже минуло багато літ, почав він нарікати, кажучи:

— Великий був мій гріх, але хіба доси в цім великі терпінню я не обмився з моєї провини? Хіба ж мій гріх був аж такий великий, як отся довга кара? Що інше отсей другий, що був зі мною на суді — він батька і матір замордував, то його кара може ніколи не кінчитися...

Відкрив тоді Ангел котел того грішника, що нарікав і каже:

— Глянь!

Глянув грішник на котел свого сусіда, і під ним росте трава, цвитуть квітки. Ніхто і не пізнав би, що там колись палав огонь великий. І каже він:

— Чому ж воно так? Адже ж його злочин сотні і тисячі разів більший від мого.

На те Ангел:

— Так! Його злочин був великий — цілий світ здрігнувся, коли про нього довідався. Та ним ніхто не захоплювався, ніхто не зіпсувався, ніхто не ставив його собі за взір до наслідування. Великий злочин не зоставив по собі найменшого лихого сліду. Нині про нього на світі цілком забули.

Слухав грішник, а Ангел говорив дальше:

— Цілком інше з твоїм злочином. Твоя зла праця псувала людей, але на початку псувала дуже мало. Та як час ішов, то щораз більше людей твої книжки читало і так лихо щораз більше поширювалося. Нині вже не десятки, не сотки, але багато тисяч людей псуються твоїми книжками, отже твоя злочинна робота не скінчилася — вона і дальше провадиться. Тому огонь під твоїм кітлом не тілько не гасне, але щораз більше набирає сили.

Не сказав тепер грішник нічого, але голосно заплакав.

Наука з оповідання...

Казав Христос: Хто зіпсує хлопятко, то красше було би, коли б привязали йому камінь до шиї і кинули в море.

Зіпсувати когось, навчити другого зла, це більший злочин, ніж заподіяти комусь одно лихо. Бо хто навчився зла, той сам буде робити зло ціле своє життя і других буде вчити. Таке зло буде поширюватись.

Хто вчить доброго — словом чи приміром — той сіє добре зерно і з нього багато добра виросте. Хто вчить зла — словом чи приміром — той лихе зерно засіває і з нього буде щораз більше лиха розростатися.

А тепер самі подумайте, якими способами і якого зла вчать лихі і нерозсудні люде других людей!

ПЕРЕМОГА ХРИСТІЯНСЬКОЇ ПРАВЕДНОСТИ.

При кінці 3-го віку по Христі жив в місті Синопі святий чоловік, що звався Алипій. Мав він на краю міста город, і з того, що там родилося, жив сам, а що зоставалося, роздавав убогим.

Його хатина була приютом для всіх подорожних. Він усіх принимав і гостив без ніякої винагороди.

Раз вечером, коли Алипій вечеряв, застукав хтось до дверий. Було це трох чужинців.

— Ви певно хотіли б переночувати? — запитав їх Алипій.

— Хотіли би — сказали вони — і коли в тебе є місце, ми заплатимо тобі за ночліг.

— Місце в мене є — каже Алипій — але я не беру від нікого заплати за те, що йому добро зроблю.

І зостались вони там на ніч.

Алипій, по давному звичаю, вмив їм ноги і запросив до вечері.

Коли вечера скінчилася, він запитав їх, звідки вони, куди йдуть, і подорожні сказали:

— Нас вислано, щоби ми знайшли християнина, Алипія.

— Пощо ж вам його? — запитав Алипій. На те чужинці:

— Алипій, якого ми маємо шукати, християнин, отже злочинець. Коли знайдемо, маємо його вбити на місци. Ось чого прийшли ми до Синопу!

Нічого не сказав Алипій, але постелив їм і вони зараз пішли на спочинок.

Сам же Алипій не лягав спати. Він помолився, а тоді вийшов на город і під яблінкою почав копати собі гріб.

Коли подорожні ранком повставали, Алипій нагодував їх, а тоді каже:

— Добре, що ви до мене зайшли, бо я знаю, того Алипія.

— Де ж він? — запитали подорожні.

— Це я самий — відповів святий чоловік — отже не треба вам його шукати.

— Чому ж ти нам вчера не сказав, хто ти такий?

— Це тому, що я хотів на смерть приготовитися. Я переглянув в думках ціле своє життя і поручив себе Богу, а тоді викопав собі на городі гріб, щоби ніхто не мав з моїм тілом клопоту. Отже ходіть і сповніть, що вам приказано.

І пішов Алипій вперед до гробу, а здивовані чужинці за ним. Вони не могли зрозуміти, чи це на яві, чи може сон. Коли ж глянули на гріб, то нове почуття заволоділо їх душами. Адже перед ними стояв найгідніший чоловік, якого треба людям і світови.

Відійшли вони тоді на бік, порадились між собою і кажуть:

— Ти не той, якого ми шукаємо, хоч ти Алипій звешся. Ми шукаємо чоловіка жорстокого і лакомого на чуже, а ти не з тих. Ти жий і добро людям роби, а ми підемо шукати такого, як нам треба.

Минуло трохи часу і ті три подорожні самі стали християнами.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

СКАЛЯ — ОЗНАЧУЄ МІРУ.

Коли щось робимо на велику скалю, то робимо на велику міру.

Коли бажаємо, щоби часопис приносив багато добра на велику скалю, то **бажаємо багато добра на велику міру.**

Вістник дає нам багато добра на малу міру 8 сторін, бо на більше не має фондів. **Він дасть 16 сторін друку, коли будуть на те фонди.**

Вістник дістає пять 5-річних передплатників що 2 тижні, 25 долярів - це на малу міру.. **Треба 20 пять-річних передплатників, що два тижні,** тоді буде сто долярів що 2 тижні; 200 долярів місячно, 2,400 долярів на рік.

Подбаймо, щоби Вістник давав нам багато добра на велику міру. Зробімо з маленького велике. А як? Ось так: Маємо сто громад. Пять людей в кождій хай зберуть 20 пять-річних передплатників, отже сто долярів, і пришлють Вістникови тепер, а в осени хай зроблять це знова. Тоді буде 4,800 долярів і Вістник зможе друкуватися на 16 сторін. Треба нам багато **Зваричів і збирачів.** Зробімо з маленького велике.

А. Е. Білінський.

КОЖДА НЕВОЛЯ Є НЕЩАСТЯМ.

На острові Серіфусі вдавнині не карали смертю нікого, хоч яка велика була би його провина. Там уважали, що найтяжшою карою є вигнати когось з острова і строго заборонити поворот назад. І нарід відчував, що це найбільша кара.

Інакше карав цісар Клавдій за великі провини — він постановляв, що винний не має права вийти дальше, ніж три милі від місця, де він живе.

Відомий випадок, де молодого Венеційця вислали за якусь провину на остров Кандію (Крету). Це вигнання було для нього таким важким, що він там з розмислом виконав якийсь злочин, щоби так ще раз вернутись до своєї рідної Венеції, де його мали знов судити

Свідомість, що чоловік позбавлений волі — це була найбільша кара для людей. Таке тоді, таке тепер, таке завсігди.

ПІДЗЕМНІ СХОВКИ ДЛЯ КОРАБЛІВ.

Бувший міністер війни, а тепер член парляменту, Гор-Беліша недавно говорив, що Англія думає будувати підземні сховки для кораблів і на те готовить 220 акрів простору. Там будувались би субмарини, направляли б кораблі, тай взагалі тут морська сила збиралась би.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ЦЕРКОВНІ СПРАВИ А ВІЙНА.

Довший час звертають на себе увагу вісти про Церкву в Росії. Це ставить також перед Українцями питання: Чи Російська Церква може дати українській справі хоч які будь користи? Чи це взагалі Церква, як треба Церкву розуміти?..

З того, що про Російську Церкву знаємо, виходить, що вона є чисто політичним твором воєнного часу. Щоби набрати в очах світа більше поваги і довіря, треба покищо Церкви.

Але коли хтось будує в себе щось, то лише таке, яке йому потрібне і коли є нині в Росії Церква, то мусить вона бути лише така, яка потрібна московській політиці; в таких розмірах, як Москва хоче; з таким церковним проводом, який комуністична Москва поставила. Отже і робота такої Церкви може йти лише по лінії і в рамцях комуністичної політики.

В царських часах Церква була в великій мірі під контролею царської політики, однакож в догматичних справах і в виконуванню релігійних чинностей вона не була нічим звязана. Дотого ж вона була Церквою уряду, що уважав себе православним, і найбільшої части релігійного православного загалу. І це була Церква, що мала за собою давні історичні основи.

Тепер не те. Комуністична Партія, що править Росією, не є православною. Голова російського уряду заявив недавно (коли вірити часописним вісткам), що він в ніякого Бога не вірить. Російська Конституція ставить релігію і Церкву в ряд справ совісти горожан, однакож зазначує, що дає свободу вести проти-релігійну пропаганду. (Розділ 124). Себто — позволяє Церкву нищити.

Це висуває нові подрібні питання:

Що саме і на як довго спонукало большевиків створити Церкву?

Хто є її епископами і священиками — якої віри люде, яких переконань, якої минувшини, якої народности?

Кілько є нині в Росії церковних будинків взагалі, а кілько тих, де правляться Богослуження?

Які там Богослуження, якого змісту; чи є проповіди і які?

Чи дозволено провадити науку релігії на лад загальної Православної Церкви; чи вільно вчити релігії перед 18-им роком життя? Бо ще недавно це заборонялося.

Чи дозволяється дальше проти-релігійна робота?...

Хоч про Російську Церкву пишеться нині багато, однакож мало про те, або нічого, що думаючі люде хотіли би знати. Це одно. А друге — що нераз і те, що говориться, перечить одно другому. От прим. недавна вістка про смерть Ярославського говорила, що в цілій Росії 30 мільйонів віруючих.. А найновійша вістка каже, що віруючих є 100 мільйонів. Котрій вірити?

Холодний розсудок каже, щоби слухати, а свій розум мати. Доки війна не скінчена і доки не можна буде там на місци свобідно провірити того, що хочемо знати, доти вижидаюче становище є найрозумніше і найбезпечніше. За гарними словами нинішної пропаганди може критися цілком не те, що нам було би до вподоби.

З своєї ж сторони Українці повинні стояти твердо на тім, що лише їх власна Церква, від нікого з чужих незалежна, може бути їх Церквою. Досвід століть показав, що значить церковна залежність від чужих.

РОЗДІЛ СХОДУ І ЗАХОДУ 1054 РОКУ.

З Церковної Історії.

I.

В 1054 році Східна Православна і Західна Римська Церква розділилися. До того часу назверх творили вони одну цілість.

Після розділу почав Рим голосити, що Схід відорвався від Заходу, себто від папи, і від того часу православні, в очах Риму, це відірванці, схизматики, та ще які.

Багато такого осуду і прозвиск наслухалися греко-католики від своїх провідників.

Цілі сотні літ Рим намагався знов поєднати Схід з Заходом, та не вдалося — очевидно через таку причину, **що відівсности Римови не ходило о поєднання, а о те, щоби взяти Схід в свої руки.** І так Рим розуміє поєднання до нині!

Повідомляє „Да Кенедіен Реджистер" з 6-го травня, що папа видав Лист (енцикліку) з нагоди 1500-ліття смерти св. Кирила Александрійського і каже, що цей спомин треба посвятити молитві за зеднанням Церков. Ще дальше в К. Р. читаємо:

„Тому, що нині в усіх відлучених видно більше заінтересовання єдністю Церкви, енцикліка горячо звертаєсь до відлучених епископів... і закликає, щоби привернули згоду на трох основах, що були в св. Кирила, на трох звязках: віри, любови Бога і ближнього, та послуху столиці Петра (папи)."

Згадати б, що і мондерське „Світло" довший час містить статті п. з. **„Православя й Католицтво** — Причини церковного розеднання". Це все заставляє і нас сказати про те розеднання свою думку.

Нім прийдемо до 1054 року, приглянься, як було до того часу.

Христос жив на Сході.

Всі Апостоли були дітьми Сходу.

Джерелом й осередком Християнства був Схід. Тут воно починалося, тут розвивалося, тут мало воно вже великих мислителів, учителів і працівників, коли на Заході не було ще нічого визначного.

Євангелії були написані мовою Сходу — отже мовою грецькою.

Перші Сім Вселенських Соборів — від 325 до 787 року були скликувані заходами Сходу, а не Заходу (не папів); відбувалися на Сході і рішення Соборів списувалися східною грецькою мовою. Всіх епископів на 7-ох Соборах було понад 2000, а між тими римських представників було ледви кількох.

Так вся велика християнська праця впродовж майже 800 літ виконувалася стараннями, розумом і журбою Сходу, а не Заходу.

Отже Схід був самостійним господарем і довгий час не міг цілком оглядатися на той Рим, якого не було ані видно, ані чути. Правда, деколи і Рим давав про себе знати, але головно тоді, коли виходив з претенсіями до панування над Сходом.

Коли згадати що до 4-го століття правилося в Римі Богослуження по грецьки, то це вже покаже, як довго Рим не мав ще свого самостійного грунту під ногами.

Але римські епископи почали дуже скоро робити старання, щоби всі признали їх головами християнства, однакож Схід легковажив папські претенсії, розуміючи, що ані Христос, ані Петро не назначував римських епископів для старшиновання над всіми другими.

Відношення Сходу до римського епископа найясніше і найсильніше виявилося на Вселенських Соборах, головно ж на 2-ім, 381 р., де було 150 епископів всі зі Сходу; на 4-ім, 451 р., було коло 630 епископів а між ними від Риму двох епископів й оден священик; на 6-ім, 680-692 року.

І так на 2 і 4-ім Соборі рішено, що епископови Риму належиться перша почесть, **бо він в головній столици держави**; друга почесть епископови Царгороду, **бо Царгород є новою столицею.** (Канони 3 і 28).

Про більші релігійні права римського епископа нема і згадки.

А на 6-ім Соборі зазначено самостійність і незалежність Сходу від Заходу постановою 12-го канону, де сказано:

„Тому, що ми довідались, що в Римській Церкві **є постанова**, яка забороняє тим, що мають бути поставлені в діякони, або священики, жити з своїми жінками, ми, йдучи за давною встановою — рішаємо, щоби їх співжиття з жінками не розривати"...

Виходить таке: коли б папа тоді правив Сходом, то посилав би був туди свої постанови, отже не треба було аж „довідуватись"; коли б вважали папу старшим, то не могли б робити своїх постанов наперекір Римови.

Справа стояла так, що сильний і діяльний Схід вважав Римську Церкву областною, провінціяльною і відносився до неї, як такої. Тай не можна було інакше, бо ж вона не виявляла тоді нічого великого, ні важного. Хіба те одно, що її епископ мешкав в столици і мав апетит на верховенство.

ДІЙСНЕ ГЕРОЙСТВО.

Київський князь, Ярослав Мудрий, хотів знайти доброго візника. Він закликав трох, про яких знав, що вони були візниками в бояр, повів їх над крутий яр, де проїхати було небезпечно і каже:

— Нехай кождий з вас скаже, як близько понад цю пропасть він може переїхати.

Оден, що хотів показати себе добрим візником, сказав, що він переїде без страху 12 цалів від краю берега. Другий хотів показати, що він більший герой і каже:

— Я переїду шість цалів від краю берега.

А третий довго дивився, думав, а там каже:

— Я не хотів би туди взагалі їхати і тобі князю їхати туди не радив би. Це небезпечне місце!

Подобався князеви здоровий розум і чиста щирість третого і він каже:

— Такого мені треба, за таким я шукав. Ти розумний, обережний і щирий чоловік — ти дійсний герой.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(„ПРОЕКТ НА ЗНИЩЕНЄ РУСІ").

Семе — Попи, як найбільші простаки нинішнього часу, що на нічім не розуміються — коли такими на завсігди останутся, то це не лише, що не буде шкодити, **але навіть буде помагати й улекшувати виконання цего проекту:** бо остаючи в недосконалости і несвідомости, ані не будуть знати початків своїх обрядів, коли і ким вони постановлені; ані не будуть знати і розуміти причин, для яких ті обряди впроваджені до Руської церкви; ані вчити людей, що ті (обряди—В.) від св. Отців Грецьких походять; ані ясно і доказово твердити, що вони в нічім не змінені і не забобонні; ані вкінци не будуть могли їх усуненню розумно противитися.

Наийспішнійшим способом до вдержування їх в тій нам архи-потрібній (дуже потрібній—В.) темноті — **уважаю убожество,** в якім як доси були нуждарями, так ніколи з нього не видобудуться, коли будемо з ними так поступати:

Найперше треба, щоби колятори (дідичі, польські пани—В.) **не фундували попам на прожиток землі** (не творили ерекції—В.), а це тому: що кождий, хто буде висвячуватися на попа, мусить собі купити на виживлення себе і родини той грунт (землю—В.), якого вживав його попередник. І так продаючий не буде мати гріха симонії (торговання святими справами—В.), як мене вчили наші теольоги.

Якже де є давні ерекції (призначена земля для священика—В.), то і там колятори можуть брати гроші без ніяких сумнівів (без скрупулів) від тих, що мають висвячуватися, очевидно не за презенту (не за призначення' парохії—В.), щоби це не виглядало, що продається річи пожертвовані Богу, **але щоби зараз зпочатку поставити попика в недостаток,** щоби не мав за що купити собі забобонних і схизматицьких (православних—В.) книжок.

При даванню парохії (презенти) не треба точно означувати даваного грунту, бо такі ерекції могли б мати значіння віковічної фундації, ані також всіх тих вольностей, які мають наші (польські—В.) священики, досить буде на такий лад, як мені лучилося читати одну копію: Я Н. Н. презентую Н. Н., увільняючи від всіх двірських повинностей, подорощини і т. д.

Ось так то розумно робили гідні, безсмертної слави Поляки, наші предки! І томуто коли не більше, то тільки само, або небагато менше з попа користали, як з хлопа: бо не можна було попови брати горівки деинде, як тільки в Жида арендара; а як Жид, перенявши попа на дорозі, витряс в нього, або знайшов вдома привезену від когось другого горівку, то зараз пару волів з попівської обори випроваджував.

Не можна було і молоти, як лише в призначенім собі млині, коли б же попик таку постанову злегковажив, тоді Жид розбивав комору (попову) і спіжарню, забирав муку і всяку іншу поживу (віктуали).

Такими і подібними способами наші предки **багато схизматиків** (православних—В.) **примусили до єдности з костелом.** І ми, вживаючи таких способів, дасть Бог, **решту поробимо уніятами, а потім переробимо всіх на римських католиків.**

А ще і те буде нашій справі багато помагати, коли не позволимо попам, щоби обдирали наших підданих і з них запомагалися.

Отже ж важне — коли в селі смерть перенесе когось до иншого життя, економи й управителі дворів і дібр **мають** прикликати до себе спадкоємців померлого господаря і **назначити їм, кілько мають заплатити за похорон,** а коли піп назначеною сумою не буде вдоволений і не схоче помершого поховати, то нехай громада занесе трупа до його помешкання.

Подібно і за уділювання всяких инших тайн **двір повинен назначувати попови ціну;** а як це вже закоріниться, то перешкодимо попам, що не будуть брати від хлопів коней, волів, коров і рухомостей, які дає їм хтось власною волею (легованих), або яких деколи і вимагають; перешкодимо всяким попівським вимогам і здирствам і за сповнювання дійсних тайн, і за видумані духовні чинности, **отже так допровадимо їх до такого недостатку, що не будуть могли справити собі навіть звичайної раси** (реверенди—В.), а не то дорогої; а що ж говорити о купованню потрібних книжок? **або як зможуть дати своїм дітям добре виховання?** — бо лише на доходах з громади і на праці рук всі їх доходи, фонди і всякі способи до життя стоять!

Загалом же всі ми маємо старатися на соймах і подати плян нашим Всеч. Епископам, **щоби встановили цінник** (таксу) на те, кілько хто від якої треби має платити; і щоби приказали Епископам, щоби повідомленнями, видаваними до своїх Протопопів (протоєреїв—В.), або намістників, оповістили, якою сумою і за що піп має вдоволятися.

Вживаючи таких способів, вдержимо попів в тім для Русинів нестерпнім, а **для нас користнім убожестві,** а найважніше, що через такий попуск (хлопам—В.) зеднаємо собі прихильність наших хлопів, і тоді маючи їх прихильність, коли захочемо, будемо їм мати легко по своїй стороні.

(Продовження буде).

ЩЕ ДЕЩО ПРО СЛУЖБУ БОЖУ.

Служба Божа, або Литургія, має велике значіння для віруючого чоловіка, бо підчас Служби Божої ми єднаємося з нашим Спасителем, коли причащаємося, приймаючи Його Святе Тіло і Кров під видом хліба і вина

Хто готовиться до св. Причастя, повинен найперше приготовити свою душу Сповідею. Без Сповіди Православна Церква не дозволяє причащатись.

Сповідь — це признання себе винним перед Богом, з постановою обминати зло і жити, як Заповіди Божі приказують. Це вяжеться з постом — в день св. Причастя віруючі не повинні нічого їсти, поки не запричащаються.

Православний християнин повинен сповідатися бодай оден раз в році.

Підчас Служби Божої треба поводитись побожно і вважно; всі повинні брати участь в спільній молитві. Молитва наближає людську душу до Бога.

І тому треба дітий вчити молитов від дитинства. Хто не вміє молитись, не може бути правдивим християнином. Апостоли заповідали молитися кождого дня, вдома, вдорозі, при праці, на відпочинку

В церкві молитва має окреме значіння, бо тут чоловік молиться разом з другими. Спільна молитва, це важна часть Литургії.

Православний християнин обовязаний бути на Службі Божій кождої неділі, коли може бути. При спільній молитві віруючий чоловік стає морально сильніший, його душа стає красшою, вона ублагороднюєсь.

Християнське виховання це виховання релігійне, а таке може дати пова Домом Церква, Недільна Школа і Рідна Школа. І про таке виховання треба дбати з самого малку дитини, бо молодий вік, це найвідповіднійша пора для виховань[illegible]

Свящ. Кость Желішкевич.

ВОЗНЕСЕННЯ І ЗЕЛЕНІ СВЯТА.

Ісус Христос являвся Апостолам по своїм Воскресенню, багато разів. Сорокового дня по Воскресенню явився знов Апостолам, говорив з ними і вивів їх до Вифтанії. Коли ж благословив їх, то піднісся на небо. Апостоли поклонились Йому і вернулись до Єрусалиму, де перебуваючи в церкві, дожидали зіслання Святого Духа.

На памятку тої хвилі св. Церква встановила свято Вознесення Як тая хвиля була важною для Апостолів, так повинна бути важною і для всіх вірних.

Христос говорив Апостолам, щоби вони сиділи в Єрусалимі і дожидали зіслання Святого Духа, що має їм дати нову силу.

І сталося — пятьдесятого дня по Христовім Воскресенню, коли Апостоли вібралися в одній кімнаті, почувся ніби шум і над головою кождого Апостола показався полумінь. Від тої хвилі вони вже красше розуміли Христову науку, стали відважніші і могли говорити ріжними мовами.

Тоді були жидівські свята, в память хвилі, коли Бог дав їм Десять Заповідей. Також це були свята подяки за врожай. Тоді прикрашували хати зеленим галуззям і звичай той переняли також християни.

Підчас свят було в Єрусалимі багато народу з ріжних сторін, отже Апостоли повиходили на місто і почали проповідувати — які були люде, такою мовою Апостоли до них говорили. І того дня увірувало в Христа до трох тисяч людей.

Зелені Свята тревають два Дні. Зеленими Святами називаємо ті Свята тому, що вірні замаюють хати і церкви зеленим галуззям, та сиплять пахуче „татарське зілля" (шавар) на землю в хатах і в церквах.

На Зелені Свята зараз по Службі Божій є Вечірня, на якій є молитви, підчас яких вірні стають на коліна. В них священик молить Бога о прощення гріхів, о дари Св. Духа, о щасливий вечер і щасливу ніч, о Божу ласку для померших

Є також звичай першого, або другого дня Свят йти на гроби, де правляться Парастаси чи Панахиди за померших.

Так християне нагадують тих, що перейшли в інший світ і просять Бога, щоби приняв померших до свого Небесного Царства.

ОДНО ЗА ДРУГОГО.

Був чоловік, що не хотів ходити до церкви. Коли жінка до церкви збирається, він бувало каже.

— Йди і помолися за себе і за мене.

Раз приснилося тому чоловікови, що він помер і зі своєю жінкою стоїть перед небесними воротами та стукає, щоби їх обох до неба впустили.

Хто там? — питає голос.

Оповів чоловік, хто він і тоді чує:

Коли твоя жінка могла в церкві за тебе молитися, і ти був тим вдоволений, то вона може і в царстві небеснім за тебе бути. Тебе тут не треба.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ. НОВА ГРОМАДА.

(Витфорд, Алта.)

В містечку Витфорд, в Великодний вівторок, відбулося перше Богослуження. День був гарний і теплий, дороги сухі, так, що це дало нагоду багатьом прибути на Богослуження

Врочиста Воскресна Служба Божа відправлялася при співі всіх людей, глибоко-змістовну проповідь виголосив всеч. о. Симчич на тему дня. При співі „Христос воскрес", не в одного блищали сльози в очах з радости, що дочекалися почути Богослуження, Воскресні пісні, проповідь у своїй рідній мові, хоч на початках в Народнім Домі, а не в церкві.

Безпосередно по Службі Божій відбулися збори громади, на яких одноголосно висловили бажання належати до Української Православної Церкви, мати Богослуження регулярно, а з часом побудувати свою церкву. Вибрали перший уряд нової громади, до якої увійшли слідуючі особи:

Іван Кавюк, голова; Ілія Лазарюк, заступник голови; Іван Бриндзан, секретар рекордовий; Александер Гуцуляк, секретар фінансовий; старші брати: Кавюк (старший), Шапка, Соколик.

По виборі були промови. Першим промовцем був п. Іван Многолітний, з Кагвін. Він сказав, що Витфорд є одна із найстарших місцевостей, де українці поселилися, бо ще перед сорока роками чув він про околицю Витфорд, будучи в старім краю. Як будівничий, пояснив, що нема страху братися до будови церковного будинку, навіть коли членство не є аж надто велике. Він казав: „Я не одну церкву збудував і знаю, кільки треба сили й членів, щоби будинок збудувати. Найважніше що треба — доброї волі".

Слідувала промова о. Симчича, де він засував початки Християнства на Україні, хрещення України за Володимира Великого, аж до теперішнього часу. Дальше перейшов початки заснування Української Православної Церкви в Канаді, аж по цей день.

При цій нагоді хочу висловити й своє бажання, щоби громада в Витфорд, заснована в третий день Воскресення Христового, воскресла, як воскрес Христос, тай розвивалася на користь людям і на славу Богу.

Член нової громади.

З НЕСПОДІВАНКИ ДЛЯ КОЛЕҐІЇ.

(Радвей, Алта.)

Лютого 15-го, ц. р. зійшлось кількох щирих громадян до п-ва Писменних, щоби висловити їм вдячність за їх працю в Радвей для церковної громади, Жіночого Т-ва Народного Дому.

По гостині були промови. Господар вечера п. Іван Татарин покликав до слова п. Венгра, опісля згадав справу Колеґії і попросив о жертви, які зложили:

П-во Писменні $1.50.

По 1 дол.: п-во І. Татарини, Ковалі, Венгри, Мелешки, Попілі, Безбородьки, Самиці (Торгилд).

По 50 цт.: п-во Боднарі і пані Козлюк. Разом зібрано $9.50.

Щира подяка таким Гостям і належне признання!

Незапрошений.

КАТЕРИНА ПАВЛЮК.

(Посмертна згадка).

У Велику Суботу в 1-ій годині над ранком, у шпиталі в містечку Редвей, попрощалась з цим світом бл. п. Катерина Павлюк, дружина Ігнатія Павлюка, склепаря з Редвей, Алта.

Покійна покинула мужа, дітей і внуків у 62 році життя. Походила з села Верхрати, пов. Рава Руська, Західна Україна. Перед 35 роками вона з мужем покинула рідний край, приїхали до Канади та поселились в Алберті. Тут один рік перебули в Едмонтоні ,а опісля взяли гомстед в околиці Еґрімонт, де заложили малий склеп, для вигоди місцевих поселенців — переважно краянів.

Тут побачили, що при умілому провадженню торговлі в Канаді й для українця цей рід бизнесу є попитним, тому по 9 роках переселились до містечка Редвей, де вже 25 років обслугують своїх покупців.

Покійна Катерина за свойого життя визначалася великою щирістю, була глибоко-релігійною християнкою, примірною мамою та довгий час була в зараді церковного сестрицтва. Виховала двоє дітей; старший Петро є тепер лікарем в Шікаго, в Зед. Державах, а дочка Марія, яка кілька літ вчителювала, вийшла заміж за п. М. Снайчука, збіжевого купця в Редвей і дальше при родичах помагала їм в бизнесі.

Покійна від довшого часу знемагала на здоровлю. Перед кількома місяцями піддалася тяжкій операції в Едмонтоні.

За свою доброту та щире серце, покійна удостоїлась величавого похорону, що по інофрмаціям місцевих громадян, в цій околиці ще такого не було. Похорон відбувся у Світлий Понеділок з укр. прав. церкви на місцевий цвинтар, при обслузі пароха о. Гр. Васиніва, а дякував л. Басараб з Едмонтону.

Домовини, до якої вложено вірну дружину, дорогу маму й бабу, з квітів не було видно, однак при останньому цілуванні, замісць тимчасових минаючих вінків, зложили присутні на один вічний, спільний, ніколи невянучий памятний вінок суму $33.85. Зложили більшими жертвами слідуючі:

Ігнатій Павлюк і родина М. Снайчуки $5.00; по 1 дол.: Ф. Юрків, А. Юрків, Я. Бойко, Д. Веньґер, М Мандзюк, Еґрімонт, п-ні П. Козьнюк Н. Чорний, І, Мартин, П. Довгань, А. Крекотін; по 50 цт.: М. Коваль, П. Івашук; решта дрібними.

Розділено $20.00 на Українську Православну Колеґію, а $13.85 на Український Голос і Вістник.

Спи вірна подруго, дорога мамо бабо, приятелько й сусідо.

о. Гр. В.

Складаємо, горем прибиті по утраті найдорощої члени родини щиру подяку тим всім, що причинилися до вшановання памяти покійної моєї дружини, мами й баби.

Ігнатій Павлюк, діти і внуки.

СВІЖА МОГИЛА.

(Кадворт, Саск.)

На цвинтарі української православної громади в Кадворт, Саск., виросла свіжа могила. Похований у ній знаний широко піонір, Іван Тріщук.

Ще донедавна чувся добре. Ніхто не сказав би був, що скоро він перенесеться у вічність. З осени минулого року захворів. Поїхав до Саскатуну до лікарів і ті стверди ли, що він має недугу рака. І вернувся він домів та й скоро вянув. При кінці березня о. Грицина засосмотрив його Найсвятійшими Тайнами і по трох тижнях страждання віддав він Богу душу, в четвер 27 квітня, в 9-ій годині рано.

Покійний прожив 75 літ. Народився в селі Торговиця, пов. Городенка, в Галичині, в родині незаможних селян. Шукаючи лучшої долі він, з дружиною і двома дітьми, покидає рідний край та й осідаєть ся на гомстеді в Кадворт, 1902 р.

Був тихої вдачі. Інтересувався громадськими справами. Належав до парафії св. Володимира в Кадворт і був деякий час старшим братом. Недавно замешкав у містечку, близько церкви.

Його страту оплакує вдова-дружина і діти: Петро, фармер в Бруно, Саск., і трост нашої громади церковної в Кадворт, Саск.; донька Доця, замужна Бавкова, фермерує в Кадворт; донька Параска, замужна Грицюк в Кадворт; син Никола, працює в фабриці в Саскатуні; син Ілько, фармер на батьківщині; син Степан, фармер коло Кадворт; донька Марія Чопюк замужна у Вакав, Саск., Василь, син, у Канадійській Армії; Настя і Анна на роботі в Венкувері. Крім них є ще брат Василь і сестра Матійчук у Кадворт, та також 24 внуків, деякі з них уже дорослі.

Похорон відбувся в суботу 29-го квітня. Рано в хаті панахида, а тоді Служба Божа і похорон в церкві правив о. Грицина. Було багато учасників, більшість родина, що є дуже численна.

По похороні при обіді о. Парох зробив заклик зложити жертви на Релігійний фонд Української Православної Церкви в Канаді і сам тією збіркою занявся.

Зложили: по $1.90. Василь Г. Чопюк з Вакав, Саск.

По 1 дол.: Ів. Грицюк і В. С. Ковбуз

По 50 центів: М. Стефанюк, Ст. Тріщук, П. Бавковий, П. Тріщук, Анна В. Тріщук, Ілько Тріщук, Дм. Чопюк, В. І. Тріщук, І. І. Грицюк ВКАФ., В. Гринюк, В. Табачнюк, Н Тріщук.

По 30 цт.: Н. Гринюк.

По 25 цт.: П. Гринюк, Л. Боднарчук, Ів. Хомин, Н. Римарчук і В Тріщук.

Всім жертводавцям щира подяка. Покійному Вічная Память!

Учасник похорону.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. С. В. САВЧУКА.

ІСТ СЕЛКИРК, МАН.

По 2 дол : Іван Корбл.

По 1 дол : пані Марія Кошуба, М. Чура, С. Радіховський, І. Мицак, В. Бургела, Е. Карпець (Тиндал, Ман.) Мариня Бургела, М. Зегіль, А. Шастко, Ева Мицак, Н. Зарнак, С. К. Савчук, Л. Сабат (Тиндал), Д. Варварик (Тиндал), Н. Сольпик, Катерина Божисько.

По 50 цт.: пані Катерина Мекаін, пані А. Чиборак, Катерина Карпець (Тиндал), Марія Яремкович, Анна Колодзінська, М. Кутиш, Н. Загайко, А. Созанський.

Дрібними — $1.35.

ЗБІРКА о. В. КУДРИКА.

САСКАТУН, САСК.

По 1 дол.: В. Король, Др. М. Бойкович, М. Гуменюк, Н. Рак, Л. С. Присецький, І. Михайлишин, Др. Ю. Драган, М. Герасимчук, А. Кутко, В. Буряник, М. Нагірний, Л. Гордійчук.

По 50 цт.: Г. Сліпченко, С. Павлюк, Ю. Стечишин.

Дрібними — $8.57.

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛІВА.

ТОРСБІ, АЛТА.

По 1 дол.: Марія Попик, А. Бабик, П. Адамець, М. Криса, Франка Сенечко, В. Стащко, П. Фаращук (Едмонтон, А. Фаращук, Павліна Фаращук, Марія Криса, Марія Медицька, Магда Домша, В. Лаба, Н. Фаращук, Яким Мельничук, С. Цибак, А. Пахолко, О. Лукіянчук, Артем Блонарович.

По 50 цт.: Марія Бабик, Анна Стащко, М. Адамець, Д. Криса, Анна Герлецька, І. Харпиш (Калмар), Н. Брозний.

Дрібними — $4.45.

РАДВЕЙ, АЛТА.

По 2 дол.: п-во М. Базилевич.

По $1.50: Д-р і пані Голубіцькі.

По 1 дол.: Марія Василів, П. Литвин, Єва Мелешко, А. Коваль, Д. Венгер, Катерина Самиця, Параньця Козлюк, Марія Клебак, Марія Бойко, Л. Мулик, Н. Чорний, І. Данилович, Ю. Юрків.

По 50 цт.: А. Іващук, Гн. Павлюк, П. Гарапнюк, Й. М. Письменний, п-на Софія Крекотин, пані Деделюк, Анна Боечко, Іван Татарин, Н. Пру-[illegible]

Дрібними — $2,76.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 1 дол.: п-на Розалія Палидюк, І. Лущів-Барич, П. Т. Дубець, М. Д. Щемелюк (агроном), Н. В. Гавінчук, А. Тивоняк, П. Мороз, Д. Чернівчан, К. Романюк, В. Лазарук, Ю. Сухолотоцький, Катерина Дмитрів, І. Палидюк.

По 50 цт.: Марія Варава, С. Попович, І. Стогрин, І. Палейчук-Барич, М. Гресько, Софія Мороз, Катерина Сухолотоцька, Ф. Павлюк.

Дрібними — $4.95.

ТУДОР, АЛТА.

По 1 дол.: М. Іськів, п-на Павчук (учителька), Гр. Рожак, пані В Шевчук, І. Шевчук, А. Шевчук, Юстина Динька, А. Остафійчук, А. Шелемей, Н. Самиця, П. Фіцулак, П. Білак, пані С. Савка, Д. Борко.

По 50 цт.: Катерина Більська, К. Остафійчук, П. Дах, П. Довгань, М. Довгань, К. Гаваляко.

Дрібними — $3.20.

ВОСЕТНА, АЛТА.

По 2 дол.: Н. Гелко, Н. Н.

По 1 дол.: п-во Василь і Анна Зіники, А. Т. Швець, п-во И. Німчуки, А. Дегодь, І. Муляк, Гр. Вірун, І. Чорний, С. Швець, М. Вірун, С. Бойко (учитель в Радвей), Д. Попіль, М. Кракалович.

По 50цт.: пані Летерська, П. Івонахів, І. Герасимів.

Дрібними — $1.61.

ЕҐРЕМОНТ, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Русинко, К. Радомський, І. Прийміч, І. Васелинка, Н. Н., Гр. Бугай.

По 75 цт.: О. Савін

По 50 цт.: М. Стечінський, Т. Лукасевич, Л. Гаваляко, С. Мельник, Іля Недељко, І. Проданюк.

Дібними — $2.00.

РЕДВОТЕР, АЛТА.

По 1 дол.: п-на Анна Рудик (учителька, Едмонтон), Іван Садовник.

По 50 цт.: В. Школьний, Т. Хаба, Т. Мирун, І. Василик, В. Савка, В. Костюк.

Дрібними — $2.00.

ЗБІРКА о. Т. М. КИСІЛЮКА.

СОДБОРІ, ОНТ.

По 2 дол.: Петро Мигайчук.

По 1 дол.: Н. Кудла, С. Стадник, Дм. Г. Громяк, С. Євчук, Н. Скрипник, І. Щербій, З. Євстафієвич.

По 75 цт.: Іван Мартин.

По 53 цт.: Надія Мимка.

По 50 цт.: І. Марунчак, Евдокія Цьотка, П. Семенчук, М. Поліщук, пані Сандуля, пані Тимиринська.

Дрібними — $1,30.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ОКРУГ ШІГО, САСК.

По 1 дол.: Н. А. Купровський, В. Сандул, Анна Преданьчук, Вас. Квасниця, Д. Думанський, І. Думанський, Вас. Думанський; Ю. Овсяник, І. П. Горчинський.

По 75 цт.: А. Мізінський.

По 50 цт.: К. Семенюк, І. Чокордан, Вас. Остапович, С. Заселеньчук, З. Куцяй.

По 40 цт.: В. Овсяник, Д. Чокор-[illegible]

Дрібними — $11.08.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

По 1 дол.: М. Дах, С. Луцюк, Т. Паскарук, А. Фучко, М. А. Зюбрак, Гр. Лукащук, В. Романович, О. Бендас, А. Бартко, А. Байда, П. Сарабін, В. Турецький, І. І. Марковський.

По 50 цт.: К. Сліпчук, О. Марусяк, Т. Жугаєвич, Д. Сметанюк, І. Шелефонтюк, Т. Бабський, І. Дігнерис, А. Зятко, І. Свердсляк, О. Пенев.

Дрібними — $1.25.

ШИПМЕН, САСК.

По 1 дол.: І. Калин, В. Боднарчук, В. Ґловацький, І. Запаринюк, пані В. Боднарчук, пані С. Ґловацька.

По 50 цт.: Зойка Ґловацька, І Запаринюк, М. Гуцуляк, А. Гуцуляк.

Дрібними — 75 цт.

СЕМБУРГ, САСК.

По 1 дол.: І. Лабюк, Т. Воронюк, К. Сафрук.

По 50 цт.: Г. Паскарук, Е. Паскарук, В. Воронюк.

По 35 цт.: Т. Стойко.

Дрібними — $2.75.

ГОНЕЙМУН, САСК.

По 50 цт.: В. Кнуб, Н. Чамбул, Л. Горичун, І. Павлишин, М. Сарабін, А. Павлишин, Й. Дивискиба.

Дрібними — $3.45.

ТАРНОПОЛЬ, САСК.

По 1 дол.: Б. Стельмащук, п-на Е. Шпиняк, п-на Процюк, Д. Зуляк.

По 50 цт.: Й. Лисиця.

Дрібними — $3.40.

ЗБІРКА о. П. САМЦЯ.

ТОРОНТО, ОНТ

По 1 дол.: П. Талпаш, Й. Курмей, пані Самучук, Ядвіга Романів, Ст. Пелешок, І. Гуменюк, В. Мошук, В. Личук, М. Білий, П. Чура, Оксана Романів, Н. Н., Д. Йонка, Н. Н., В. Юрійчук, М. Протас, Ст. Габа, Катерина Христинич, Т. Гуменюк, Оля Гаврилюк, С. Олійник, С. Юсипчук, Й. Шмігельський, Мих. Стечишин.

По 50 цт.: Н. Никорчук, М. Лемішка, Е. Охітва, І. Мандзій, О. Федорів, Ю. Карпюк, П. Гуменюк, М. Материн, П. Колодій, М. Деренюк, В. Марків.

Дрібними — 85 цт.

ЗБІРКА о. І. МАРБИ.

МАРЛИН, САСК.

По 1 дол.: А. Паваншин,

По 50 цт.: пані Ольга Буй, Н. Малик, М. Смит.

Дрібними — $2.20.

КРИДОР, САСК.

По 1 дол., Яким Корпан.

По 50 цт. А. Воробець, М. Чуганюк, П. Тварянський.

Дрібними — $2.25.

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

По $1.50: Йосиф Українець.

По 1 дол.: З. О. Дидик, П. Колтуцький, М. І. Ярема, К. Ристифанюк, пані Ю. Залещук, Гр. Малянчук, З. Демчук, П. Ярич, Т. Мулявка, Ів. Федорків, Н. Ярема, М. Левандовський, Д. Гнатюк, С. Бас, М. Кучма, пані Мекдугал, Ф. Муший, Н. Солоничний, К. Антюк, М. Пилипишин, А. Пилипишин, С. Навальковський.

По 50 цт.: Анна Ґреґоаш, З. Муший, Ів. Соловій, Т. Василенко, Ст Сторожук, Ник. Сторожук, Н. Лесюк, М. Мудрий, А. Матвійчук.

Дрібними — $2.50.

ВИСТА, МАН.

По 1 дол.: С. Курчаба, Ол. Япик, пані В. Вовк, Розалія Кондра, Мих. Піць, С. Манулюк (Січ), П. Старенький, Д. Фостаковський, В. Ничак Мих. Вовк.

По 50 цт. Гр. Піць.

Дрібними — 60 цт.

ЕНҐУСВИЛ, МАН.

По 1 дол.: Дм. Халатурник, Ів. Билякунець, Мих. Чижик.

По 50 цт.: Мих. Стефанишин.

По 35 цт.: Пані Держич.

Дрібними — $3.15.

РОСБОРН, МАН.

По 1 дол.: пані Ґрошок, М. Одайський, Ів. Микитюк, Т. Гладій.

По 50 цт.: Вас. Ковальчук, Марія Мельничук, пані А. Скоробогач, Н.Н.

Дрібними — $2.45.

МЕНЗІ, МАН.

По 1 дол.: Ю. Карасевич, В. Іващко, А. Кізь, І. Кава, І. Скоцелес, П. Друль, О. Друль, Павло Друль, О. Ґрошок, І. Кізь, О. Пелешок, Магдалина Кізь, Катерина Тесарська, пані С. Чіп.

По 50 цт.: А. Друль.

Дрібними — 80 цт.

ЗБІРКА о. Д. КИРСТЮКА.

ВЕНКУВЕР, Б. К.

По 1 дол.: С. Гриник, М. Сташин, П. Мельничук, Ф. Богдан, Г. Курялюк, В. Княгніцький, В. Лака, Ст. Лабай, Т. Саганський, К. Лаховецький, Й. Ясенчук, А. Сорока Д. Боднарюк, П. Гарасимчук, І. Горудько, В. Гуцуляк.

По 50 цт.: І. Торупко, А. Олийнюк, І. Коййр, Н. Куран, В. Пелих, К. Ахтимійчук.

По 25 цт.: Гр. Янчук.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

СТ. ДЖУЛІЕН, САСК.

По 1 дол.: Д. Букшований, Ф. Чуганюк, Ю. В. Михайлюк, Ів. С. Кіндрачук, В. Буджак, Дм. Дутчак, В. Букшований, І. Гаврищ, П. Сорокан, Л. Чуганюк, І. В. Стефанюк, Пр. Божовський, Н. Олексин, В. Лабач, Ю. І. Михайлюк, Дм. Сорокан, Дм. І. Михайлюк, Ф. Олексин, Ю. Кіндрачук, Ф. Тацюк, А. Михайлюк, і І. Іваншин.

По 75 цт.: Дм. Коритник.

По 50 цт : М. Пігач, Гр. Кіндрачук, Дм. Кіндрачук, І. Олексин і п. І. Михайлюк.

Дрібними — $3.90.

ЄЛОВ КРІК, САСК.

По 2 дол.: Евген Войціховський.

По 1 дол.: В. Кіндрачук, Д. Мазуркевич, І. Гриневич, А. Романов, І. Зіп, В. Гой, В. Войціхівський, В. Сопотик, Н. Войціхівський, Н. Романко, Й. Щиголь, В. Гаук, Н. Дорош, Ю. Кіндрачук, Н. Мантика, Е. Сороківський, Ю. Борса і А. Сенів

По 50 цт.: М. Вербний.

Дрібними — $6.85.

СМАТС, САСК.

По 1 дол.: М. Кінар, Г. Малько, Й. Кінар, І. Ксьондзина, Ф. Мантика, І. Кінар і І. М. Байда.

ВАКАВ, САСК.

По 1 дол.: І. Печарський, В. Дідух, І. В. Луцюк, М. В. Луцюк, Л Михайлюк, Л Гнідий, Д. Черневський, Г Серновський, Д. Баер, І. І. Луцюк, Тодорук, пані Квасниця, В. Печарський, Й. Білокурий і Позначук.

Дрібними — $1,89.

КАДВОРТ, САСК

По 1 дол.: І. Бойчук, В. Чернявський, В. Радаївон, М. Котелко, Ф. Грицюк, П. Тріщук, І. Бицкал, В. С. Гнцюк, Н. Тріщук, І. Бицкал, В. С. Кобуз, В. Попович, В. Струган і Анна Котелко.

По 1 дол.: П. Литвин, К. Федір.

По 50 цт : Я. Кіндрачук і Г. Сарчук.

Дрібними — $2.60.

ТЕРНОПІЛЬ, САСК.

По 1 дол.: В. Савчук, Т. Кушнерик, Гр. Стельмащук, Г. Ващук, І. Сенчина і К. Гнатюк.

По 50 цт.: В. В. Савчук і Г. Папіш.

Дрібними — $1.45.

ЗБІРКА о. ЮРІЯ Я. ЦУКОРНИКА.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

По 1 дол.: І. Дорош, Д. Кульпака, А. Січовий, Ф. Каськів, Н. Романів, Р Янчинський, І. Качур, Анна Тюхтій

По 50 цт.: Д-ка Анна Цукорник, І. Сенейко, Вас. Вахняк.

Дрібними — $2.65.

ВАТЕРФОРД, ОНТ.

По 2 дол.: Григ. Осьмак.

чук, П. Сторощук, В. Сторощук, З. Дмитрусь.

По 75 цт. Вас. і Оля Горечук.

По 70 цт.: Г. Пасік.

По 50 цт.: М. Дроздовський, І Данилюк, В. Галик, Б. Литвин, А. Антохів, М. Щербань, І. Стефура.

Дрібними — $2.50.

ҐРИМСБІ, ОНТ.

По 1 дол.: Й. Миронюк, Я. Марущак, С. Лучків

По 50 цт.: Марія Фай, Т. Вакар, Марія Миронюк

Дрібними — $2.00.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

По 1 дол : В. Наконечний.

По 60 цт.: Ст. Ситко.

По 50 цт.: пані Мелещук.

Дрібними — $1.50.

ДРОБОТ, САСК.

По 1 дол.: Р. Загарія, С. Кінащук.

По 50 цт.: Ів. Новак.

МАМОРНИЦІ, САСК.

По 1 дол.: С. Збітнев; Н. Н. 15 цт.

ТЯЗІВ, САСК.

По 1 дол.: Я. Ґондзьола, В. Симчишин, К. Ґондзьола, Д. Ярема, Ю. Томчишин, Й. Ленюк.

По 50 цт.: М. Ковальчук.

Дрібними — 75 цт.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

РОБЛИН, МАН.

По 1 дол.: пані Ю. Новосад, Ів. Лукач, Н. Кулик, Ів. Стиба.

По 50 цт.: М. Слюсар.

Дрібними — $5.20.

ҐРЕНДВЮ, МАН.

По 1 дол.: Ст. Яніцький, Н. Броніцький, П. Дроздович, Г. Тісногуз, А. Зурковський, К. Фігас, А. Грошко.

По 50 цт.: І. Ґашина, пані А. Ґашина; А. Манарик 25 цт.

ДРИФТІНҐ РИВЕР, МАН.

По 1 дол.: Н. Робак, В. Сидор, К. Робак, П. Гуцуляк, Ст. Данилюк, Анна Мусій.

По 50 цт.: Анна Гнатюк, П. Пулак.

Дрібними — $3.20.

ПЕТЛЮРА, МАН.

По 1 дол.: Павло Стадник.

По 50 цт.: Анна Бантрок, пані Н. Стадник, М. Бантрок, Н. Стадник, Марія Стадник; Ф. Преснях 40 цт.

Дрібними — $3.25.

ШЕЛ ВЕЛИ, МАН.

Збірка — 1 дол.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

МИРНАМ, АЛТА.

По 2 дол.: Іван К. Смоляк.

По 1 дол.: Н. Беднарський, В. Котишин, К. Навальковський, С. Мулька, В. А. Саковський, П. Данелович, Ів. Яшейко, А. Бохан, Ст. Франко, В. Пашка, В Мельник, Т. Пашка, Ф. Мішанюк, С. Грабець, Л. Голубович, А. М. Ельніцький, пані Е. В. Керей, Марія Ромик, З. Стороженко, Н. Н., М. Романюк (Бовелон), Іван Чапельський (Бовелон), Ф. Хмиляр.

По 75 цт Василь Куфлюк.

По 50 цт.: І. Марчук (Едмонтон), п-ні Марія Царук (Петрова), п-ні М. Синюга, К. Маринівська, М. Чапельський (Бовелон).

Дрібними — $3.00.

ЛЕРВЕНТ, АЛТА.

По 2 дол. Ф. Іаьків

По 1 дол · Іван Пресько.

КЕЛҐАРІ, АЛТА.

По 1 дол.: М. Данилович, Д. Кобильник, І. П. Зварич, Маруся і Ю Гарасим, А. Світик, К. Бойчук, Гр Команріцький, С. Синфеня, А. Козак, Ґео. Бзовий.

По 50 цт.: А. Онищук, І. Петращук.

Дрібними — $1.00.

МОРКЕМБ, АЛТА.

По 1 дол.: А. Котишин.

По 50 цт.: К. Бойчук, Іван Луканюк, Л. Манарусяк.

Дрібними — $2.73.

СЛАВА, АЛТА. (полуднева)

По 1 дол.: А. Саковський, І. К. Ґрикуляк, М. Фодчук, М. Похмай І. Запаринюк, А. Заяцький, І. Шпичка, Д. Рошка.

Дрібними — $2.10.

КЕРЛЕНД, АЛТА.
Загальна збірка — $4.10.

ЗБІРКА о. Є. С. УЛЯНА.
ЛЕДВИН, МАН.
По 1 дол.: Анна Збірка з Ривертон, Ман.
Дрібними — $2.75.

МАЛАНТОН, МАН.
По 1 дол.: Н. Онисько з Фрейзервуд, Ман.
По 50 шт.: Ст. Копоть, з Фрейзервуд, Ман.
Дрібними — $1.05.

ІСТ СЕЛКИРК, МАН.
По 1 дол.: Петро Ожга.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, МАН.
По 1 дол.: І. Кушнірик, І. А. Цуркан.
По 75 шт.: Анна Рудей.
По 50 шт.: Марія Боднар, пані Т. Пашко, П. Касіян, Д. Лазорко.
Дрібними — 35 шт.

БРЕНДОН, МАН.
По 1 дол.: Ш Анна Касюрак, Параська Батицька, К. Шевчук, О. Федорук, О. Петраш, Катерина Бурачок (Деспіс, Ман.), М. Данькевич, О. Проведа, І. Ґалик, А. Овчар, пані Ф. Повшик, пані Барилюк.
По 50 шт.: М. Волошин, Т. Бахур, Д. Бонк, Евгенія й Йоганна Повшик (10 літні діти).
По 25 шт.: Йосиф Садловський.

ПАПЛАР ПАРК, МАН.
По 1 дол.: І. Марко.
По 50 шт.: І. Микитюк.
Дрібними — $2.95.

СТЕД, МАН.
По 1 дол.: С. Закалюк, І. Мула, М. Адемчик, Д. Йосик, М. Далик, Мих. Йосик.

ДУФРОСТ, МАН.
По 1 дол.: І. Бутера, М. Дирбавка. Олена Дирбавка, В. і Славка Касіян, П. і Павліна Ткачик, Марія Ярославська (з Ст. Джін, Ман.), М. і Зофія Вербанська, Іван і Марія Шимко (з Керий, Ман.), І. Ткачик, Л. Дищияк, (з Арнавд, Ман.).
По 50 шт.: В. Волошин, П. Ткачик, І. Билина, Т. Стадник (з Ст. Пієр).
Дрібними — 50 шт.

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

Форт Франсес, Онт.	$14.00
Сірко	3.40
Ґардентон, Ман.	3.25

ТОЛСТОЙ, МАН.
По 1. дол.: Н. Тофан, Н. Кудрик.
По 50 шт.: М. Зулковський.
Дрібними — 85 шт.

СОНДАВН, МАН.
По 1 дол.: Д. Білавчук.
Дрібними — 50 шт.

СЕНЬКІВ, МАН.
По 1 дол.: В. Саламандик.
Дрібними — 95 шт.

РОЗА, МАН.
По 1 дол.: П. Ткачук, М. Кирилюк, В. Пулеза, Н. Чубей, М. Шевчук.
По 50 шт.: Т. Чубей, М. Клим.

АРБАКА, МАН.
Дрібна збірка — $1.50.

ПЕМБІНА, Н. Дак.
По 1 дол.: С. Корман, А. Кирилюк, Н. Клим, І. Борденюк, С. Коверчук, С. Сівак, В. Сівак, І. Пастух, родина Сівани, П. Пастух, родина Сахаруки
По 50 шт.: М. Деминишин, В. Загари.

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.
ПЕНО, АЛТА.
По 1 дол.: Настя Рудько, М. Онищук, С. Михальчук, Т. Михальчук, Ник. Мацюк.
По 60 шт.: Ник. Рудько.
По 50 шт.: Ґ. Головач, Н. Михальчук, В. Рудько, В. Онищук.
Дрібними — $2.05.

СУЧАВА, АЛТА.
По 1 дол. Н. і Софія Боханецькі, Ал. Боханецький, М. Саїк, С. Чалак.
По 50 шт.: Анна Гоцман, Г. Танасіюк, Н. Ґ. Танасіюк, Гр. Воробець.
Дрібними — $3.15.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.
РІДЖАЙНА, САСК.
По 1 дол.: Н. Марчук, Й. Козакевич, І. Хонько, М. Сирник, М. Ф. Кушнір, М. Залуський, Р. Челяк, А. Ґриба, В. Весоловський.
По 50 шт.: А. Луженька, М. Ґреґорій, Ів. Настасюк, Н. Н., В. Овадюк, В. Садаль, М. Цейко, Ів. Будинський, Н. Н.
Дрібними — $4.00.

ФЕНВУД, САСК.
По 1 дол.: М. Пилипів, М. Федук, Г. Савчин, А. Стельмахович, Ф. Бугай.
По 50 шт.: Н. Пилипів, Ф. Кіндракевич, А. Пилипів, М. Галик, В. Мазур, Ст. Гуляк, В. Терлецький.
Дрібними — $2.50.

КЕНДІЯК, САСК.
По 50 шт.: П. Намісник, І. Шишковський, Н. Н., Барабаш, Г. Вараниця, І. Кулинич, А. Шпиляк.
Дрібними — $1.90.

ҐУДІВ, САСК (коло Пилипового).
По 1 дол.: Ф. Мельник, Н. Орищак, Ст. Пилипів, А. Коваль.
Дрібними — 50 шт.

ВИШАРТ, САСК.
По 1 дол.: І. Ф. Кіщук, П. Еванський, Ів. і Е. Мисак, Тео. Сеньків, Я. Климашко, Д. Мельничук, П. Мочульський, М. Попович, Марія Климашко, І. Мельничук, Н. Стефанишин, Гр. Шевчук, В. Стефанишин.
По 50 шт.: Ю. Ґриба.
Дрібними — 85 шт.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД
ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.
ТОЛСТОЙ, МАН.
По 1 дол.: М. Жулковський, Й. Назаревич, П. Соломон, Н. Касіян, Д. Тофан, П. Олійник, І. Назаревич, В. Бияк, Д. Подольский, В. Шидловський, М. Солівник, В. Титар.

ҐАДЕНТОН, МАН.
По 1 дол.: І. Салач, І. Загара, Т. Сідорський, Г. Онисько, Д. Салач, І. Божик, І. Г. Дикун.

ЗБІРКА о. І. МАРБИ.
ВИТКІВ, САСК.
По 1 дол. Г. Багрій, п-на Василина Крам, п-на Галя Ґрамняк, Д. Волошин, В. Гузак.

ҐЕФФОРД, САСК.
По 1 дол. М. Боднарчук, Омелян Максюта.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
По 1 дол. Михайло Бойко.

МЕЙФЕЙР, САСК.
По 1 дол.: Мих. Боднар, Мілько Проць, п-ні Ольга Бицкал, Мих. Сапчук, Іван Павлів, Іван Колінях, Яків Ковбуз, Анна Левенюк, Андрій Ярмух, Василь Дума, Роман Никифорук, Ілько Ґуючак, Северин Фурда, Никола Кармин.
По 50 шт.: Дмитро Щелестинський.

КРИДОР, САСК.
По 1 дол.: Мих. Гнатюк, Яким Корпан, Василь Ференц, Петро Парчевський, Михайло Цьона, Павло Цьона, Стефан Мельник, Едвард Федейко, пані Іван Косминка, Доця Грицюк, Василина Газельбавер, Василь Корпан, Микита Саганський, Антін Марко, Петро Тваринський, Володимир Мартинович, Константин Федейко, Зонко Драган, Андрій Воробець.
По 50 шт. Іван Газельбавер,
По 25 шт.: Дмитро Дутчак.

ЗБІРКА о. С. СИМЧИЧА.
БОРІВЦІ, АЛТА.
По 1 дол.: Гр. Ковальчук, Іван Жуківський, В. Душинський, В. Шевчук, Стефан Шевчук.

ЗБІРКА о. Є. УЛЯНА.
ІСТ СЕЛКИРК, МАН.
По 1 дол.: Іван Корба, Катерина Божиско, Андрій Сузанський.

ЗБІРКА о. К. КИРСТЮКА.
ВЕНКУВЕР, Б. К.
По 1 дол.: В. Новосад, Т. Саганський, Й. Запісоцький, В. Ґиба, П. Мельничук, А. Сорока, М. Сташин, З. Ґошко, В. Пелих, П. Гарасимчук.

ВЕРНОН, Б. К.
По 1 дол.: М. Лучик, П. Осипенко, Н. Малиш, А. Корпан, Чижевський, А. Ірійчук, В. Кучарський, Пайс.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
ГАЄС, САСК.
По 1 дол.: А. Юрків, Д. Мамона, О. Климчук, І. Коваликшин, В. Тацюк, В. Морґоч.

НОРКВЕЙ, САСК.
По дол.: А. Кіящук.

РЕЛІҐІЙНИЙ ФОНД.
Збірка переведена о. Є. Грициною підчас похорону бл. п. Елени Олексин, Ст. Джуліен, Саск. $16.40

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.
ЧЕРВЕНЬ:
4 Неділя — Св. Тройці — Арран (храм)
5 понеділок — Св. Духа — Гвайт Біч (храм)
11 Неділя — Всіх Святих — Ендевор (храм)
18 Неділя — Сван Плейн
25 Неділя — Норквей
Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желішкевича.
ЧЕРВЕНЬ:
4 Неділя, Зелені Свята — Сембурґ. (Храм)
5 Понед., Святого Духа — Шіпмен (Храм)
11 Неділя в о. Грицини (Єллов Крік)
18 Неділя — Гонеймун
25 Неділя — Принс Алберт
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10
ЧЕРВЕНЬ:
4 Неділя Св. Тройці — Калмар — (храм).
5 Понеділок — Св. Духа — Федора
11 Неділя Торебі
15 Св. Івана Сучавського — Веліс (храм).
18 Неділя — Радвей
25 Неділя — Ґресхенд

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина
Адреса: Вох 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка
Адреса: Вох 778 — Дпафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.
Адреса: Вакав. Саск.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ.

1 Ч 19 Свщм. Патрикия еп. і Акакія
2 П 20 Мч. Талалея, Александра
3 С 21 Рівноап. царя Конст. і Єлени

4 Н 22 **Зелені Свята — Тройця.**
5 П 23 **День Святого Духа.**
6 В 24 Преп. Симеона дивногорця
7 С 25 † 3-те знайд. гол. Івана Хр.
8 Ч 26 Ап. Карпа й Алфея з 70-ти
9 П 27 Свщмч. Терапонта Сард.
10 С 28 Преп. Никити Ісповідника

11 Н 29 Нед. Всіх Святих.
12 П 30 Прп. Ісаакія Далмат.
13 В 31 Ап. Ерма з 70-ти, муч. Ермея
14 С 1 Муч. Юстина філософа
15 Ч 2 Вмч. Івана Сучавського
16 П 3 Муч. Лукіяна й отроків
17 С 4 Митрофана, патр. Царгор.

18 Н 5 Нед. 2. Блаж. Константина
19 П 6 Преп. Висаріона Єгипет.
20 В 7 Муч. Теодота Анкирського
21 С 8 Ефрема патр. Антіох.
22 Ч 9 Кирила арх. Александр.
23 П 10 Преп. Силуана сх. Печер.
24 С 11 †Ап. Вартоломея і Варнави

25 Н 12 Нед. 3. Преп. Онуфрія Вел.
26 П 13 Муч. Акилини, преп. Анни
27 В 14 Смерть кн. Мстислава
28 С 15 Про. Амоса, муч. Віта
29 Ч 16 Преп. Тихона Луховського
30 П 17 Муч. Мануїла, Савела

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. С. Уляна
ЧЕРВЕНЬ:
4 Нед. Пр. Тройці — Брендон храм
5 День св. Духа — Поплар Парк — храм.
11 Неділя Всіх Святих — Портедж ля Преирі
18 Неділя — Іст Селкирк
25 Неділя — Рейні Ривер, Онт.
ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Брендон
7 Пятниця, Різдво Івана Хр. — Стед (Храм)
Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707 Винніпеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Ґліцького
ЧЕРВЕНЬ:
4 Зелені Свята — Толстой — Вайта.
11 Неділя — Ґардентон
18 Неділя — Сірко
25 Неділя " Сеньків-цвинтар
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ЧЕРВЕНЬ
4 Неділя — Пресв. Тройці — Шортдейл (храм)
4 Неділя Пресв. Тройці — Ленард (храм) о. Кудрик
5 Понеділок — Св. Тройці — Петлюра (храм)
5 Понеділок — Св. Духа — Робліп-Зелена о. Кудрик.
11 Неділя всіх Святих — Ґреднаю (храм).
Почт. скринка 54. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука
ЧЕРВЕНЬ:
4 Неділя Пресв. Тройці — Дробот
5 Понеділок — Св. Духа — Куроні (храм)
11 Неділя — Маморниці.
Адреса: Вох 54. Канора, Саск.

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ

Зелені Свята: Голос 7 Еван. Івана 20: 19—23. Літ. Ап. Діян. 2: 1—11. Еван. Івана 7: 37—52 і 8: 12.

Понед. Зел. Свят: Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Еван. Матея 18: 10—20.

11 Нед. Всіх Святих: Голос 8. Єв. 1 Літ. Ап. Жид. 11: 33—40 і 12: 1—2 Еван. Матея 10: 32, 33, 37, 38 і 19: 27—30

15. Ів. Сучавського Еван. Івана 20: 1—10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1—18. Еван. Ів. 19: 25—27 і 21: 24—25.

18. Нед. 2 Гол. 1 Еван. 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10—16 Еван. Матея 4: 18—23

25. Нед. 3. Гол. 2. Еван. 3. Літ. Ап. Рим. 5: 1—10. Еван. Мат. 6: 22—33.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., June 15th, 1944 ВИННІПЕҐ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1944. ЧИСЛО (528) 12

ПРО КИЇВО-ПЕЧЕРСЬКУ ЛАВРУ.

В. Г. Чемберлин, бувший кореспондент „Крішчен Саєнс Монітору", який перебував в Москві 10 літ, звертає увагу в „Да Ню Лідері", що з Київською Лаврою не так, як нині голосять.

В „Національнім Ґеоґрафічнім Магазині" була фотоґрафія Печерської Лаври в Київі, перед якою стоїть ґрупа монахів. А в поясненню сказано, що з тих деякі повбивані, або поневолені, а монахинь німецькі наїздники вивезли до примусових робіт". Отже говорить Чемберлин:

„Той монастир, один з славних святинь України, я відвідував нераз. Але ніколи не бачив я там монахів. Ціла будівля була обернена для світських справ; в частині будинку був музей. Паломництва були строго заборонені. Багато було жертв німецької жорстокости на Україні, як і в других занятих краях, але питання, чи до тих жертв належать монахи, або монахині. Бо після революції всі чоловічі і жіночі монастирі позамикано. Образок монахів перед славним монастирем, мабуть під совітською владою, такий подібний до дійсного совітського життя, як неймовірне колективне господарство на фільмі „Пісня Росії", зроблений в Голівуд".

„УКРАЇНСЬКИМ ЖЕРТВАМ ВІЙНИ"...

„Український Вістник", ч. 5, орган „Української Православної Церкви в Америці" (жуківської) містить відозву, щоби Українці складали жертви і передавали в руки російської орґанізації „Рошин Вор Реліф", а вже та орґанізація буде ті жертви розділювати поміж потерпівших від війни Українців.

ПО ВИБОРАХ В ІРЛЯНДІЇ.

Партія Де Валери здобула в недавних виборах більшу силу ніж всі другі партії разом. Отже партія Де Валери вибрала 76 послів, друга партія 30, робітнича партія 8, національна робітнича 4, фармерська 9, а незалежна 11. Де Валера переважає других 14 голосами. Передтим партія Де Валери мала 67 послів.

13-ЛІТНИЙ УБІЙНИК.

В Гилсборо, Мо., 13-літний Френк де Форд застрілив свою мачуху і поранив свого дідуня, стріляючи шротом з рушниці. Причиною до того було — як опісля хлопець казав — що його заставляли до праці, а він праці не любить. Що він любив би, то орудувати трактором, або автомобілем. Окремо хлопець зазначує, що він стріляв так, як про таке стріляння він читав в комічних книжках й оповіданнях. Він виховувався в свого діда, бо його мати про нього не дбала.

БУГАЙ ВБИВ ДВОХ.

Коло Норт Бабилону, Л. Айленд, в Стейтах, розлючений бугай вбив двох братів молочарів, 35 і 41-літного. Він поколов їх рогами і помісив ногами. Але ніхто не бачив, як це сталося. За ними почали шукати, коли трок з молоком стояв, а їх не було. Бугая застрілили.

ІНВАЗІЯ ПОЧАЛАСЯ.

В вівторок рано, 6-го червня, 1944, появилися часописи з великими заголовками, що інвазія, себто наїзд аліянтської воєнної сили на Европу почався. Аліянти висадили військо на побережах Франції на просторі кількадесять миль і доси відійшли від берега кілька миль, найдальше в околиці міста Каен. Боротьба там провадиться, однакож певних подрібних вістей про ню ще мало, хоч від початку інвазії минув тиждень. Тай не диво — бо це справа великої ваги і широких розмірів. Тому люде, що на таких справах розуміються, звертали увагу, що до справи інвазії треба ставитися холодно. Можуть бути вдачі, можуть бути невдачі, поки інвазія стане на певнім твердім ґрунті.

Коли говориться про інвазію, то в тім треба розуміти щось більше, ніж висадження війська на берег і там боротьбу канонами, ґранатами, чи крісами.

За кождим вояком, що висилаєсь, треба висилати велику купу всякого матеріялу. Ріжних річей, вчисляючи найменші, треба 700,000.

Коли почислити троки, одежу і зброю, то з кождим вояком треба висадити на европейський котинент 10 тонів матеріялу. Денно треба для вояка 60 фунтів матеріялу. На місяць для вояка треба тону матеріялу — амуніції, одежі, поживи, медичних запасів і др. В часі боротьби, треба нових черевиків, що два тижні; одежа дуже скоро нищиться.

Отже окремою важною справою інвазії є постійна достава потрібного матеріялу.

БОЛҐАРІЯ ГОТУЄСЬ.

З Анкари, столиці Туреччини, є вістка, що Болгаія покликала до війська мущин від 20 до 40-літних. Таким ладом армія Болгарії буде виносити 500,000. Думають, що 10 дивізій може вона поставити проти Росії, 10 дивізій післати на заняття Македонії, Греції і Югославії, а решту поставити на турецькій границі.

ЖИДИ КОМУНІСТИ ЗА СИНАҐОГОЮ.

Жидівська Пресова Агенція з Лондону доносить, що Жиди комуністи на своїм зібранню рішили, щоби Жиди комуністи належали до синаґоги (до жидівської церкви). — Знов же комуністичний посол до парляменту, Віліям Ґалаґер, хоч сам не Жид, але осудив Жидів комуністів, що „вони забувають, що вони Жиди".

Виходить, що не тільки Жиди самі за себе дбають, але і не-жиди комуністи дбають, щоби Жиди були добрими Жидами...

ВЕЛИКА КОНВЕНЦІЯ.

В Шікаґо має бути 19-го липня національна Демократична конвенція, отже приготовання до неї вже робляться. Буде на ній делеґатів і їх помічників 2,956, а 1,250 представників преси і радія, отже для них знайшли вже більше, як 4,200 кімнат в готелях і деинде. Дальше 800 кімнат треба для гостей — сенаторів, членів конґресу, та ще декого. Отже впорядчики конвенції вже мають 5000 кімнат готових.

ПАПІ ХОДИТЬ ПРО РИМ.

В бесіді через радіо папа сказав 2-го червня: „Не боїмося повторити ще раз, безсторонно і рішучо, що хто відважився б піднести руки проти Риму, за тим буде перед цивілізованим світом такий гріх, як за вбивство матері і перед вічним судом божим". Звісно — папі Рим дорогий, також його палата, осередок його політичної сили. Але коли римо-католики нищили життя і добро Українців, коли нищили їх старинні церкви, то папі було байдуже. Ані до цивілізованого світа, ані до суду божого він тоді не відкликався. Тай не диво, хіба цивілізованому світови ходило колись про справедливість для Українців? Отже папі здається, що і Богу вони байдужі.

ВБИВ ЖІНКУ, ЩОБИ НЕ МУЧИЛАСЬ.

В Вайт Плейна, Н. Й., знайшли жінку городника, Голдена, замордованою. Виглядало, що вона сама себе зарізала, але що не було коло неї ніякого острого приладу, то почали допитувати її чоловіка і він признався, що її зарізав. Вона слабувала цілі літа, отже він хотів зменшити її терпіння, так він заявив. Сусіди і знакомі, які зблизька Голдена знали, кажуть, що він був чоловіком дуже чесним і мягкої вдачі; в часі, як жінка слабувала, дуже про неї дбав і вечорами дуже рідко виходив з дому. Жонаті були 27 літ і бездітні.

ЧИСЛО КАТОЛИКІВ.

З католицьких обрахунків виходить, що всіх католиків на світі є коло 400 мільйонів. В Стейтах числять на 23 мільйони, в Анґлії і Валії 2,500,000, в Скотляндії коло 700,000, в Ірляндії 3,300,000, в Канаді понад 7 мільйонів. Розуміється, що це обрахунки „агори".

ЩО КАЖЕ ГЕНРІ ФОРД.

Фордові фабрики доведені тепер до такої досконалости, що кождої години можуть виробити одного великого літака-„ліберейтора". Однакож є побічні причини, що зупиняють виріб. Недавно Форд сказав: „Ми такий поступ зробили з машинерією для вбивання, що по слідуючій війні вже нікого з людей не лишиться". Майно Форда виносить понад біліон долярів. Чистий дохід за 1943 р. був 45,428,989 дол.

ЗМІНЯЮТЬ СОБІ ІМЯ.

Травня 20 відбувалась в Ню Йорку конвенція американських комуністів, на якій мали змінити дотеперішну назву орґанізації на „Американське Комуністичне Обєднання". Це на те, щоби не виглядало, що це політична орґанізація. Значиться — замасковують себе.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:
18 червня, неділя — Сондавн, Ман.
25 червня — Сторновей, Саск.
2 липня — Канора, Саск.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були вложені **готівкою**, або **бондами**. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

Церковний Заряд для Колеґії.

Починаючи кампанію в Веґревил, Алта. за збиранням фондів на Українську Православну Колеґію, до помочи взято повний церковний заряд, отже:

Василь Підручний — голова,
Петро Зварич — заст. голови,
Еміль Засійбіда — скарбник,
Андрій Зварич — секретар.

Контрольори: Юрій Флійчук, Степан Павлюк і Юрій Шевчук.

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ:

Попередно оголошено $11,400.01

Монтреал, Кве.
(Збірка о. І. Кусого).

„Мудрий Фир Дрессер енд Драєр Ко."	$2.00.00
Михайло й Анна Майка	100.00
Теодор Бартків	50.00
Андрій Бабій	50.00
Андрій Запарнюк (бонд)	50.00
Михайло Прислаковський (бонд)	50.00
Григорій Залуцький	40.00
Олекса Клим	30.00
Лука Томащук (завдаток на $100.00)	25.00
Стефан Лукасевич	25.00
Марян Вининчок	25.00
Пані Михайлина Вининчок	25.00
Василь Кобітович	25.00
Семен Якович	25.00
Михайло Житинський	25.00
Йосиф Соляский	25.00
Іван і Марія Ґонсор	25.00
Николай Пасічник	25.00
Стефан Хомин	25.00
Корнилій Гринів	25.00
Катерина Голутюк	25.00
Петро й Михайлина Німий	25.00
Павло Лах	25.00
Андрій Гукало	25.00
Іван Твердун	25.00
„Сентрал Суплай енд Сервіс Ко."	25.00
Др. І. І. Остапович	25.00
Іван Бучак	25.00
Теодор Бучик	25.00
С. Тимчак	20.00
Олекса Кушнбіда	20.00
Стефан Байдак	15.00
Василь і Анастазія Колісник	15.00
Василь і Анна Прийма	15.00
Василь Хортюк	15.00
По $10.00: Панна Марія Ревуцька, Вас. Дутка, Г. Волнович, Дм. Крупа, п-на Ярослава Залуцька, К. Редкевич, П. Бурич, Вас. Якимець, І. Олексів, С. Луханко, П. Візлінський, Т. Томків, В. Кірик, Н. Свободяни, І. Смоляк, І. Ґерич, Вас. і Анна Приймв, В. Ґресько, Мих. Тишовецький, М. Колотило, С. Сановський, А. Ґрицишин, Д. Вікарчук, С. Король, П. Олексів, П. Головач, Й. Марцінюк, С. Підвисоцький, І. Білоніжко, С. Олещук, І. Бартків, В. Т. Міхальчук, Д. Небесний, М. Ревуцький, Й. Вальків, П. Ланиляк, М. Охолний	370.00
По $5.00: В. Мельник, А. Скакун, М. Курчак, Н. Кіронна, п-на Марія Гринів, В. Ластівка, П. Русин, Кароліна Вікарчук, Д. Брацюк, В. Ґресюк, пані Надя Захожа, К. Кошанівський, А. і М. Петрів, М. Дзюб, С. Лампкевич, С. Решетило, М. Цілябовієтий, С. Марцишин, І. Стецик, Г. Глібчук, І. Барабаш, Й. Савчук, П. Саїк, Евдокія Бабюк, П. Бучковський, А. Карплюк, П. Пасіка, С. Бортейчук, І. Стечишин, Сава Малий, М. Котинський, С. Гира, Н. Твердун, Агафія Нарепеха, Ю. Савіцький, В. Павлик, А. Гарас, Н. Стасюк, Д. Бендаковський, Мих. Русин, А. Мартинюк, М. Бабяк, В. Нюнька, С. Рудакевич (завдаток на $25.00)	220.00
Пані Павлина Рапоча	3.00
Мирослав Лаковський	2.50
По $2.00: С. Борух, А. Жуковський, пані Анастазія Марчик, І. Мадунчак, пані Марія Вацрук, А. Довгий, В. Кольба, І. Гадовський, С. Костирський	18.00

(Разом з Монтреалу — $1,808.50).

Фт. Виліям і Вест. Фт. Виліям, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Михайло Веньґер	100.00
Йосиф Лисий (бонд)	50.00
Семен Пуляк (завдаток на $100.00)	50.00
Олекса Щелепюк	50.00
Михайло Рипус	25.00
Франко Демкович, Порт Артур, Онт.	25.00
Павло Андрюс	25.00
Др. І. Вацик	25.00
Григорій Томас	25.00
Іван Воронкевич	25.00
М. Петраш	25.00
Михайло Антонишин	15.00
Іван Мендик (завдаток на $100.00)	15.00
Пані Катерина Найдюк	15.00
Теодор Ошилок (завдаток на $100.00)	15.00
По $10.00: К. Чеховий, Вас. Микуляк, Яків Верстюк, Мих. Лисий, Дм. Парубій, Л. Періг, І. Минохід, С. Юрїїв, Ф. Ємчук, Д. Савчинський, Вас. Стасів	110.00
По $5.00: І. Вітовий, І. Миколайчук, М. Олійник, Ф. Холодило, І. Веньґер (Порт Артур), С. Сторожук, Н. Бучма, І. Виванко, Д. Глуханюк, В. Ткач (Порт Артур), Ник. Юріїв, Вас. Магуляк	60.00
По $2.00: В. Хомут, В. Кузик	4.00

(Разом з Фт. Виляям і Вест Фт. Виляям $650.00).

Джералдтон, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

По $5.00: І. Сушельницький, Д. Павич, Д. Рудяк, М. Перожак	20.00
І. Максимчак	3.00
По $2.00: М. Криса, Г. Микуля, Н. Н., В. Лавицький, Т. Продан, І. Водяк	12.00

(Разом з Джералдтон — $35.00).

Су Лукавт, Онт.
(Збірка о. І. Кусого).

Никола Штогрин (завдаток на $100.00)	50.00
Василь Терновецький, Годсон, Онт. — (завдаток на $100.00)	25.00
Стефан і Анастазія Тутканюк	25.00
По $10.00: І. Пантна, М. Мотлюк, пані Марія Клапоушак, Н. Міщан, пані Марія Ваврикович	50.00
По $5.00: Пані Марія Завидюк, І. Драґан, С. Якимісыний, М. Кукуруза, пані Марія Дерик, Дмитро і Параскевія Клим, В. Левко, пані Параскевія Мельник, п-на Мона Вілк	45.00
По $2.00: Д. Бричка, п-на Марія Гадевіч	4.00

(Разом з Су Лукавт — $199.00).

Веґревил, Алта.
(Прислав п. Петро Зварич).

Петро Зварич (давніше дав $25.00)	200.00
Церковна громада св. Володимира Вел.	150.00
Василь Підручний	100.00
Еміліян Засійбіда	[illegible]
Юрій Флійчук	[illegible]
Василь Кирилюк (бонд)	100.00
Адвокат Іван Дікур	100.00
Др. Евген В. Зварич	100.00
Николай Кирилюк	75.00
Дмитро Щербанюк	50.00
Федь Музика	50.00
Петро Татарчук (бонд)	50.00
Григорій Шевчук	50.00
Стефан Павлюк (бонд)	50.00
Іван Фарина	50.00
Петро Делаврак	50.00
Федь Подилюк	50.00
Андрій Зварич	25.00
Семен Самоїл	15.00
Дм. М. Жуківський	15.00
Павло Федчук	5.00

(Разом з Веґревил — $1,485.00.
(Квота перевищена).

Торгилд, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва).

Кіндрат Радомський	50.00
Лука Ґавалко	25.00
Петро Радомський	25.00

(Разом з Торгилд — $100.00).

Еґремонт, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва).

Григорій Біліда	25.00
Василь Бачинський	25.00
Григорій Хіжак	25.00
По $10.00: Григорій Бугай, Матвій Дмитрик, збірка на похороні бл. п. Катерини Бугай	30.00

(Разом з Еґремонт — $105.00).

Редвей, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва)

Дмитро Веньґер (бонд)	50.00
Михайло Бойчко	25.00
Сестрництво при церкві св. Вознесення	25.00
Стефан Самиця	25.00
Тома Бовзайко	20.00

(Разом з Редвей — $145.00).

Восетна, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва).

Йосиф Ничук (бонд)	50.00
Андрій Швець (бонд)	50.00
Василь Зінюк	25.00
Іґнатій Вірун	25.00
Григорій Ковуб	25.00
Андрій Ванечка	10.00
Іван Зінюк	5.00

(Разом з Восетна — $190.00).

Торонто, Онт. (дальша збірка).
(Збірка з нагоди приняття для о. С. В. Савчука, 5 червня, 1944).

Михайло Білий (попередно дав $100.00)	50.00
Іван Гуменюк (попередно дав $50.00)	50.00
Теодор Гуменюк (попередно дав $50.00)	50.00
Павло Конор (попередно дав $50.00)	50.00
Михайло Мандзюк	20.00
Олекса Федорів (на конто декларації)	10.00
Стефан Христинич	10.00
По $5.00: Дм. Гуменюк, Мик. Протас, М. Мишкевич	15.00
Ярослав Сенів	2.00

(Разом з Торонта — $257.00).

Ендрю, Алта.
(Збірка о. С. П. Скнчича).

Николай Радомський	25.00
Т. І. Матійчук	5.00

(Разом з Ендрю — $30.00).

Ст. Джуліен, Саск.
(Збірка о. Є. Грицини).

Дмитро Букшований	20.00
Семен Михайлюк (на конто декларації)	15.00

(Разом з Ст. Джуліен — $35.00)

Саскатун, Саск.

Василь Король	5.00

Вінніпеґ, Ман.

Жіноче Т-во Лесі Українки, відділ Союза Українок Канади (бонд)	100.00

Разом $16,568.41

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗВЕРХНА КРАСА.

Цар Ірод мав скарбника, який звався Симон, що любив дуже пишно одягатися і якнайбільше величаво перед людьми виступати.

Раз зайшов до нього приятель з молодих літ і Симон вживав всіх способів, щоби показати, в якій він тепер повазі і в якім богацтві.

Між іншим підніс він свому приятелеви на золотій тарілці гарне яблоко і каже:

— Візьми і покушай, який чудовий має воно смак. Це з найкрасшої яблінки, що є в моїм саді, а тепер спочиває воно на золотій тарілці.

Взяв приятель яблоко, розкроїв його при очах Симона і бачить — а в середині яблока великий хробак.

Глянув приятель на царського скарбника, а той спустив очи в долину і тяжко зітхнув.

Таке нераз криється під зверхною красою.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

Торонто, Онт.

Жалую, що я не звернув уваги давніше на 5-річну передплату і скорше не став 5-річним передплатником. Мені здається, що більше, ніж хто інший, любдю „Вістник". Минуашого місяця я вислав 2 доляри на залеглу і сегорічну передплату, а тепер висилаю знов 5 долярів, як вже 5-річну передплату і бажаю „Вістникови" і його редакторови всего доброго. Щоби „Вістник" в пятеро побільшився, щоби 5 разів в тиждень виходив і щоби число його читачів і передплатників збільшилось 50 разів!

М. Білий.

Ґлендон, Алта.

Радію, що наша Рідна Церква має в себе таких щирих людей, які розуміючи святу справу, стараються її піддержати.

Коли я побачив в Вістнику заклик д. Біліньского в справі 5-річних передплатників, я думав, що це буде „голос покликуючого в пустини", та на щастя мої думки розвіялись, бо загал щиро до справи відноситься.

Побачив я навіть 20-річного передплатника Вістника, а ним є довголітний працівник на загальній і церковній ниві — Петро Зварич з Веґревил.

Отже і я причинюся своєю 5-доляровою передплатою до цеї святої справи і закликаю всіх православних — лікарів, адвокатів, бизнесменів, учителів, робітників, фармерів — не забуваймо також за нашу Колеґію, на яку також по своїй змозі я жертвував 25 долярів.

Петро Луклан.

Волод. Гавриш, Бісет, Ман.	$10.00
П. Гуменний, Фрейзервуд, Ман.	5.00
Гео. Маріян, Виннипеґ, Ман.	5.00
Василь Лисак, Роблин, Ман.	5.00
П. Самець, Наягара Фалс, Онт.	5.00
Г. Янчак, Галіфакс, Н. С.	5.00
Павло Крачук, Слейтер, Ман.	5.00
Ю. Фуштей, Васел, Алта.	5.00
Ник. Влад, Ст. Жін-Баптіст, Ман.	5.00
Юлія Новосад, Роблин, Ман.	5.00
А. Гаврилюк, Діпдейл, Ман.	5.00
Вас. Капець, Роблин, Ман.	5.00
Петро Ірха, Роблин, Ман.	5.00
Мих. Слюсар, Діпдейл, Ман.	5.00
Іван Лебедович, Діпдейл, Ман.	5.00
Анна М. Михалевич, Мерідейл,	5.00

ПЕТРО ЗВАРИЧ.

Петро Зварич ясно задокументував вагу справи, коли жертвував чимало праці і грошей на Інститут П. Могили в Саскатуні. За те ж і знає його Канада, знають Зединені Держави.

В 20-ті роковини Вістника п. Зварич знов підчеркнув вагу справи, приславши передплату на Вістник 20 літ наперед. А довголітний громадський працівник знає, що робить. Отже цей примір повинен причинитись до того, що Вістник з 20-літними роковинами дістане 20,000 передплатників!

Треба багато людей, котрі роблять добру працю на велику міру!

ДО ДОБРИХ ЛЮДЕЙ...

Колюмна 5-річних передплатників є для провідних добрих людей — бизнесовців, професійних людей, фармерів, робітників.

Ви оден з тих, що добре зробите, коли станете 5-річним передплатником тепер, чи пізніше. Але дуже добре, коли станете зараз.

Поможете добрій справі і будете мати Вістник в хаті 5 років. Тепер гроші є, отже треба ними добре діло зробити.

Нехай прийшле 5-річну передплату і напише кождий до Колюмни 5-річних Передплатників свої думки.

А. Е. Біліньский.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

Знак Святого Хреста.

Знак св. Хреста нагадує той Хрест, на якім вмер Ісус Христос; отже нагадує Ісуса Христа і Його науку. Через те Хрест є для християн знаком їх віри.

Хрест робимо рукою, коли починаємо і кінчимо молитву. Складаємо три пальці правої руки, кладемо їх собі на чоло, груди, праве і ліве рамя і кажемо: **Во імя Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.**

Слово **Амінь** показує, що ми з тим годимося, що ми сказали, що так віримо, що того хочемо, що те поважаємо.

Хрестимося в дома при молитві; хрестимося перед їдою і по їді; хрестимося в церкві; побожні люде хрестяться перед розпочаттям, та по скінченню якої праці, кажучи: Боже поможи! Або: Боже поблагослови! (на початку праці). Слава Тобі Господи! (коли скінчать роботу).

Хреститись треба поволи і поважно. Не квапитись, не махати рукою так, що виходить ні се, ні те.

Отже матері, батьки, учителі та взагалі старші повинні подбати, щоби діти і молоді хрестилися гарно, уважно, примірно.

Коли підходиться до образа, чи до Хреста, що священик має в руках, то треба вже здалека гарно перехреститись, а тоді підходити до цілування. Тоді є час перехреститись уважно, бо не треба квапитись. На це треба звертати окрему увагу, аж доки всі не будуть цего знати і так робити.

Молитва Господня — Отченаш.

Найважнійшою молитвою є „Отче наш", або „Молитва Господня".

„Господньою Молитвою" називається вона тому, що її навчив сам Господь Ісус Христос. Звемо її молитвою „Отче наш", бо вона починається словами „Отче наш".

Коли Апостоли нераз бачили, що Христос молиться, то одного разу кажуть: „Господи, навчи нас молитися". Тоді Христос говорить: „Коли молитесь, то говоріть так:

Отче наш, що еси на небі —
Нехай святиться Імя Твоє;
Нехай прийде царство Твоє;
Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі;
Хліба нашого щоденного дай нам сьогодня;
І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим;
І не введи нас у спокусу, але визволь нас від лукавого. Амінь.

Хоч молитва „Отче наш" не довга, але ми в ній просимо Бога о все найважніше, чого нам треба:

1. Звертаємося до Бога, як до нашого Отця і пригадуємо собі, що Він наш Отець, а ми Його діти.
2. Бажаємо, щоби Боже Імя всі люде прославляли.
3. Щоби Боже Царство було на світі між людьми — отже щоби була в усіх людей добра воля, згода, взирозумілість, поміч одним для других.
4. Щоби всі люде Божу Волю і Божі Закони на землі так дбало сповняли, як сповняють Ангели в небі.
5. Просимо Бога, щоби дав нам потрібну поживу і все друге потрібне для життя.
6. Просимо Бога, щоби простив нам наші гріхи, наші, провини так, як ми прощаємо нашим ближним.
7. Просимо, щоби Господь хоронив нас від всего злого.

Та не досить цю молитву зговорити, але треба її до нашого життя прикладати. Треба завсігди памятати, що Бог є нашим Отцем; щоби ми всюди поважали і славили Його Імя; щоби ми виповняли Його волю; щоби другим прощали їх провини, коли хочемо, щоби наші провини Бог нам простив.

Слуга, що не простив другому.

Раз сказав Христос:

Цар оден сказав раз слугам своїм, щоби віддали йому довги, які були винні.

Оден слуга був винен 10,000, а що не мав чим віддати, то цар хотів його продати тим, що купували людей в неволю і так щобудь відобрати.

Але слуга почав просити, і цар не тілько, що слуги не продав, але цілий довг подарував.

Вийшов той слуга і здибав другого слугу, що був йому винен маленьку суму. Отже почав казати, щоби той зараз віддав. Винний почав просити: „Зачекай трохи, а все віддам", одинакож не помагало. Перший слуга заскаржив винного до суду і посадив до арешту.

Другі слуги донесли про те цареви, отже той закликав немилосердного слугу і каже:

„Слуго ледачий! Я подарував тобі цілий великий довг, отже ти повинен був бути милосерним і для твого товариша."

І тоді цар посадив його в темницю.

Дальше сказав Христос: „Так й Отець небесний робити буде з вами, коли не будете прощати провин братам вашим".

ТРИ ПРИКМЕТІ ДОМУ.

Визначний англійський письменник і суспільний реформатор, Джан Рускін (1819—1900) оповідає, що в домі, де він виховувався, були три важні прикметі, що дуже заважили на його вихованню, а то:

Він ніколи не чув, щоби батько, чи мати говорили голоснійше, коли навіть в чім не годилися.

Друге — то закон обовязку. Коли батько, чи мати приказали щось не тілько словом, але і рухом пальця, то він знав, що треба приказ якнайточнійше виконати, без найменшого спротиву. Їх приказ мав таку силу, як порушення керми в кораблю.

Трете — точність. Що йому обіцяли, те завсігди йому дали; коли грозили, то певно вкарали; ніколи не сказали, чого будь, що не було правдиве. Окремо ж мати дуже дбала про релігійне його виховання і вона перша давала йому релігійні відомости про Бога, про Церкву, про добро і зло, про Закон Божий... Не диво, що з такого дому вийшов великий чоловік!

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ.

Майже разом з цею статтею я вислав регістрованим листом до Консисторії банковий дрефт і бонди на суму 1,485 долярів на будову Української Православної Колегії. Цю суму зложили протягом 3 днів, 20 членів нашої громади в Вегревил, Алта., жертвуючи радо, щиро і щедро та й з великим ентузіязмом, розуміючи вагу справи; а ще важне, що ця колекта припала в такім часі, коли могли б були виправдуватись, що видали гроші на бонди, однакож майже подвоїли призначену квоту; а також цими днями переводиться у нас збірка на „свиминг пул", на який наші Українці зложили звиж 1,000 долярів. Отже в виду цего я не переборщив, коли записав до свого дневника місяць тому, що в Вегревил і в околиці є найсвідоміші і найжертвеніші Українці.

Збірку продовжаємо дальше і сподіємося подвоїти назначену квоту, а покищо посилаю цю суму для приміру і на доказ другим громадам, що можна зробити, як є добра охота, щира воля і вирозуміння справи. А за гроші не треба журитися, бо є їх повно всюди, як сміття-полови, лиш треба хотіти дати їх на взнеслу ціль, а не марнувати на всякі дурнички, як це нині робиться.

До переведення колекти треба братися систематично. І так: Заряд церковний по нараді з своїм священиком, маючи перед очима квоту призначену Консисторією, повинен з посвятою зложити примірну для загалу жертву і зробити добрий початок. Священик підчас відправи, чи на зборах повинен вичерпуючо справу і ціль пояснити і візвати до щедрих жертв. Говорю виразно — жертв, а не датків — бо жертва то є така данина, що через ню відчувається страту, часом аж болючу; а даток, то це собі щось таке „відчіпного", аби збутись.

Збірка прилюдно не все удається, бо найдеся один, або й більше осіб, що або своїми „відчіпними" датками, або неприхильними закидами, щоби свою скупість оправдати, знеохотять, або здеморалізують присутних і вкинуть, як кажеся, „монкі ренч" там, де повинен панувати ентузіязм і посвята.

Отже найуспішніше піде колекта, як виробити лісту всіх членів і сподіваних жертв, починаючи від священика. Коли наші отці духовні, чи не найбідніші з наших професіоналістів, можуть і радо складають на Колегію по 100 долярів, то чи не можна напевно сподіватися, **що бодай 2—3 з церковних урядників повинні таксамо дати по сотці?** Чей до уряду церковного не вибирають найбідніших, але найбагатших і найсвідоміших з громадян. І чи не жаль тай не встид буде таким добродіям, коли їх пан-отець дає 100 дол., а котрий будь з них дасть лиш 25 або 10 дол.? Бо ж тоді скаже звичайний парафіянин: коли наш голова і писар дали тілько, то для мене досить пятки... хоч він годен і повинен би дати пятьдесятку. А знов бідніший від него, що був би дав 10—25 дол., дасть доляра.

І тим способом ціла громада закопає свої доляри-таланти і принесе та похвалиться ними перед Всевишнім на страшнім суді і скаже: маєш, Боже, назад все те, щось нам дав, бо ми були невторопні, щоби використати Твої дари на Твою хвалу і для добра наших дітей.

На колекту треба іти від хати до хати і то, коли можливо, то зі священиком і оден-два з церковного уряду, які можуть зміятися, аби припали до серця жертводавцям. Зачинати від найсвідоміших і йти так постепенно аж до найтвердших, а коли колекторам не стане терпцю, тоді можуть квітувати. Бо коли б з початком колекти натрафили на деяких тугих, то ці можуть їх розстроїти і знеохотити до дальшої збірки.

Треба бути лагідним, терпеливим, вирозумілим, але при тім влізливим, самопевним, переконуючим і не уживати примрих слів, ані аргументів ображуючих людину. Треба мати на увазі, що маємо до діла з Божою справою, а Бог дасть нам розум, силу, спосіб і поміч — справу як слід виконати.

Коли нині воюючі сторони щиро, свідомо і радо складають міліони людських жертв, біліони гроша і поносять трилiони шкід і втрат матеріяльних, то щож то за велика штука і задача для нас свідомих православних Українців в Канаді зібрати марних 100,000 дол. — суму, яку посідає чи не оден з наших щасливих Українців в Канаді чи Зединених Державах.

Ану застановімся серіозно і берімся щиро до діла, а не так, як доси: мляво, оспало, легкодушно, бо за 6 місяців й 10,000 не дотягнули. Коли б так пиняво йшло і дальше, то потрібно буде 60 місяців, себто 5 літ часу сколектувати 100 тисяч. Що це про нас свідчило би? І як ми самі перед собою почувались би? А ми можемо дуже багато — більше навіть, ніж сподіємося. Можемо тілько, що дивно б нам стало, коли б ми всю нашу силу для святої справи зужили.

Отже застановімся щераз!

П. Зварич.

РОЗДІЛ СХОДУ І ЗАХОДУ 1054 РОКУ.

З Церковної Історії.

II.

Відношення Сімох Вселенських Соборів до римського епископа, це факт, **що сам розвязує питання про папське верховенство, а тимсамим і про поділ Церкви.**

На 7-ох Соборах було понад 2000 епископів, отже чи признавали вони римського епископа головою християнства?

Вони розбирали важні справи, робили постанови, однакож **про римського епископа ніде не згадують, що він заступник Христа і наслідник Петра і що його, як такого, треба слухати.**

Римський епископ був для них таким, як другі епископи, а коли признали йому більшу почесть (не власть!), **то лише через те, що він мешкав в столиці держави.**

І якраз таке признання заперечує верховенство. Бо коли б були признавали римського епископа головою цілої Церкви, то в тім признанню була би вже і почесть і все. Окремо про почесть не треба би тоді говорити.

Рішення про почесть, це якраз заперечення верховенства!

Не Захід, але Схід був джерелом й осередком християнства — **бодай вже до** кінця 8-го століття, отже на Сході мусіли найкрасше розуміти той лад, ті погляди, ту науку, ті традиції, що походили з апостольських часів. Коли б Апостоли були вважали Петра головою християнства, то про те знали би ученики Апостолів, а там дальші і дальші правителі церкви. **Це ж було би частиною церковної науки; це ж був би закон, що зобовязував би кождого епископа і священика — вважати римського епископа своїм найвисшим на земли зверхником.**

Це знали би і ті епископи, що збиралися на Вселенські Собори, про те знали би Отці Церкви.

Та коли на 7-ох Соборах ані разу не згадано, що римський епископ має більшу релігійну власть, ніж другі, то це живий доказ, що вже Апостоли не вважали Петра начальником, отже і другим не казали його таким вважати.

І-ий Собор був 325 р., отже близько апостольських часів, однакож не зробив він й натяку, що римський епископ є головою Церкви. І ще не те... В 6-ім Каноні цего Собору сказано:

„Нехай хорониться давні звичаї, приняті в Єгипті, в Лівії і в Пентаполі, щоби Александрійський епископ мав власть над всіми ними. Бо таке є і в Римського епископа. Також в Антіохії і других областях нехай задержаться особливости церков..."

З того бачимо, що для Собору римський епископ був лише епископом своєї західної области, як александрійський та антіохійський в своїх областях. Нiщо більше.

А ще дальше бачимо, що Собор рішає, як найвисша власть, а чого не було би, коли б Собор вважав римського епископа своїм зверхником.

Що Апостоли не вважали Петра начальником, на те є живі докази. Апостол Петро не поводиться, як папа. Апостол Павло каже, що Петро мав навертати лише Жидів, та що він сам (Павло) не менший від других Апостолів. (Про те подрібнійше говориться в книжці „Чужа Рука").

В „Діяннях" 8: 14 читаємо, що Апостоли посилали Петра і Івана до Самарії, а не Петро других.

Святий Іван Золотоустий ставить на перше місце Павла, а не Петра; св. Августин каже, що „скалою" є самий Христос, а не Петро.

Отже висновок: **Коли Схід не вважав римського епископа старшим, то не міг від нього відриватися, як від старшого!**

Найважніші справи на протязі перших століть християнства рішалися на Сході — розумом і працею Сходу, властею Сходу, постановами Сходу, а не Риму. Коли ж Рим давав про себе деколи на Сході чути, то лише своїми претенсіями до панування над Сходом — себто робив клопоти.

Отже коли говорити про церковну єдність перед 1054-им роком, **то це була така єдність, що цілком не засновувалася на признаванню папського верховенства; це була єдність Церкви, а не папського володіння!**

Була єдність, але папа стояв завсігди поза тою єдністю, і власне він, а не хто хто другий, довів до розділу Сходу і Заходу.

Це таксамо, як папи, а вже головно Лев 10-ий, розбили свою Західну Церкву на римську і протестантську.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(„ПРОЄКТ НА ЗНИЩЕНЄ РУСІ").

Осьме — Попів треба в усім тягнути до двірської (панської) зверхности і за найменший проступок, або спротив, для більшого пониження мають бути строго карані. Також треба голосити, що сини кождого попа, звані поповичами, — крім одного, що має бути попом на місци свого батька — не є вільні від підданства (від панщини), що їм не вільно осідати в вольних містах, ані переноситися з місця на місце.

Та коли б вони нарозумилися і не хотіли вірити тим звичайним і безосновним балачкам, тогди треба буде постановити закон, вкдумавши причину (претекст), що нібито мається їх потягати до вправ в науках, приміром так: котрі з поповичів не будуть добре вчені, нехай будуть вічними підданими своїх панів.

А що вони, як всі шляхоцькі діти, мають вільний вступ до наших публичних шкіл, то шляхта має їх переслідувати; батьки дадуть їм (шляхецьким дітям) обережно спосіб, а учителі, як розумні, не тілько що будуть на те крізь пальці дивитися, але й самі їм поможуть — це я знаю, бо сам досвідчив того.

Однакож нехай ніхто не вважає відповідною справою всім їм забороняти ходити до шкіл, а це ось чому:

1. Шляхоцькі діти, як звичайно буває в буйній молодости, блудять і сходять на бездорожжа, отже тоді будуть могли свої блуди і прогріхи на Русинів [illegible]

2. Руснаки („Руснакове" — В.), яких наші ксьондзи вивчать, будуть могли краще руський нарід вчити, що римські тайни такі важні, як і руські; що обряди одні другим не суперечать; що віра Римська і Грецька, то одно („вшистко єдно" — В.).

А все те поможе вчасом скорше опанувати руські вперті уми.

Девяте — Та коли б же якимсь способом — чого не сподіюся — Русини прийшли до повної свідомости (досконалости), тогди думаю, що треба з ними так поступати: тих, що хотять бути в духовнім стані, намовляти, щоби провадили життя безженне (щоби не женилися — В.) і таких більше поважати, ніж других (ніж жонатих — В.), давати більші вольности, помножувати доходи і др.

Коли ж усі, які готовляться до духовного стану, лишаться безженними, тогди ми вповні досягнемо того, про що думаємо: бо коли нежонаті попи будуть вмирати, то не буде тих, що їх місця заступили би (не буде синів — В.); хлопським синам заборонимо вчитися, поповичів не буде; руської шляхти мало, а й то простота — отже прийде до того, що (до руських парохій — В.) будемо назначувати священиків нашого римського обряду.

І більше нам не треба.

(Продовження буде).

З ЧУЖОЇ ПРЕСИ.

„Фем. Геролд енд Вікли Стар", трав. 24:

Це що до уваг з Квебеку: „Нехай це буде вільний край, і роби як хочеш, та другим позволяй"...

Чи зауважили читачі недавно в часописах: Четверо дітей згоріло. Матір знайшли там, де пють пиво... Четверо дітей згоріло в Тимінс, а їх доглядачку знайшли в 1.30 по півночі в салі танців, де танцювала. Можна нагадувати багато подібного, де люде роблять як хочуть, а другі від того терплять.

Одна з моїх дівчат, що приїздить на Рiздво, щораз більше боїться подорожі. Чому ж? Тоді поїзди повні вояків, по більшій части пяних, а в такім стані говорять таке, що неммло слухати. Люде терплять від їх свободи.

Чи це буде Атлянтійський Чартер, чи закони про напитки, чи які людські закони, та всі вони будуть до нічого, коли викинемо з них Бога. Нині бачимо, що світ морально і фізично збанкротував. — Паттер.

Также пише інший дописувач:

Коли нині кругом на світі панує смерть і знищення, можна вчити молодих фармерів чогось лучшого, ніж ставити лапки (сельця) і вбивати пташок, що розводяться (шпаків-„старлингс"). Бог на щось їх сотворив. Яку шкоду овочам і збіжжу можуть вони зробити? Вони так запопадливо, як пчоли, чистять землю.

Я прийшов з Европи — пише другий — і в Англії не можна нищити ні шпаків, ані інших диких птахів. Аджеж оден фармер вже писав, що відколи є там шпаки, то нема коників. Вони ж живляться комахами. Коли йде про нищення птахів, то в старім краю (в Англії) коли перейдеш чверть милі, то побачиш більше птахів, ніж тут, коли йдеш 20 миль корчами.

Также хтось пише про Маорів:

Білі люде в Новій Зеляндії красше відносяться до Маорів, ніж Північна Америки до Індіян. Маори мають своїх представників в обох законодатних палатах (в парляменті) в столиці Нової Зеляндії, в Велингдоні. Вони не є там на ласці уряду.

(Маори, це прадавні мешканці Нової Зеляндії, буде їх коло 60,000).

Ню Йорк Таймс, травня 24:

Є там довга стаття Вилиса Томсона, з Ню Рошел, в якій каже він, що за злочини молодих винні суди. Ось деякі його вислови і погляди:

Суддя Саля, судячи хлопців, що злочинно ломили гиля, казав, що за злочинців винна школа. Однакож не школа винна, але суди, що судять молодих. Через послідних 15 літ за злочини молодих суди винують громаду, але не винують самих дітей і родичей.

Коли недавно прийшлось мені, як принципалови, карати хлопця злодія, каже він мені:

„Мене не повинносте карати, коли перший раз злапали. Коли б я вкрав 100 долярів, то Діточий Суд дасть мені напімнення і пустить. За другим разом також майже не карають. А карають доперва за третим разом. Отже чому тут за першим разом малось би мене спиняти?"

Хлопець з моєї школи вкрав 5 байсиклів і продав. Його злапали. Показалось, що за ним є ще більше крадежей. Родичі його багаті, а ті, в яких він покрав, небагаті. Дехто піддавав думку, щоб родичі хлопця за байсиклі заплатили, хоч суддя не міг їх до того присилувати. Отже хлопця за кару вислали на два тижні до літного табору, а ті, в яких він вкрав, не дістали нічого.

Знаю суддю, з якого всі хлопці сміються, бо Діточі Суди сами викликають в молодих умах погорду до себе. Вони дають нагоду кілька разів виконати злочин, нім покарають.

Та вже час, щоби всю відвічальність за злочини дітей зложити на самих дітей і їх родичей.

„Сатурдей Найт", 20 травня.

Є дві статті — майор-генерала Фулера та англійського визначного духовного В. Р. Інджа. Перша стаття: „Слідуючий крок є руїною, коли війна не буде врегульована", друга: „Чи англійський добробут кінчиться?"

Фулер каже, що навіть війна повинна мати міру, правила, закони, коли ж ні, то вона буде лише безглуздим нищенням. Він нагадує історичні факти, коли люде назначували для війни закони. Вкінци каже, що Західна Цивілізація прийшла нині до гіршого стану, ніж була за часів Вандалів, Готів і Гунів і вже в варварстві нема куди дальше поступати.

На подібний лад говорить Індж, та каже: „Ми нині летимо дорогою до загибелі (до руїни), як Гадаринські свині (про які оповідає Євангеліє). Вони зпочатку могли тішитися, як тішиться марнотратник, але дуже холодна купіль чекає їх, коли поле скінчиться".

ХТО БУВ ЗЕЛЬМАН В ГАЇВЦІ?

Вчені, що збирали гаїлку про Зельмана, вивели кілька теорій і так:

Одна каже, що Зельман, це індійський бог Со-ма, якого вважали опікуном дівчат. І слово „панагабу", що ніби виглядає на „помагайбіг", виходило б з індійського поздоровлення „банав-габуг".

Друга теорія така, що Зельман, чи Жельман, це жид-орендар, який відмикав церкву на Великдень. Бо і справді Історія України знає випадки, де польські пани дідичі винаймали українські церкви Жидам.

Найновіщі дослідники знайшли третю теорію — що Зельман, це поважний жених, а пісня про Зельмана, це вдійсности весільна пісня.

Важне, що впадає в очи, так те, що про Зельмана говориться в гаїлці, як про жениха. Бо говориться:

За чим прийшов Зельман-
За чим прийшов його брат?
За чим Зельманова і братова
Й уся його родина?
Ой за панною Зельман,
Ой за панною його брат,
Ой за панною Зельманова і братова
Й уся його родина...

Коли орендар приїздить відмикати церкву, то він панни не шукає, і настрій народу в гаїлці був би інший. Це повело вчених до нових пошукувань.

Про Зельмана співають не тілько Українці, але також Моравяни і Чехи, а Словінці співають про Шумара, але точно на такий лад, як ті другі про Зельмана. Всюди і Зельман і Шумар приїздить не сам, але з приятелями і лицарями, з дружиною, і приїздить за дівчиною.

Але дуже подібна стара пісня є також в Німців, про жениха Зімана, що таксамо приїздить з своїм товариством за дівчиною.

Все те приводить до висновку, що Зельман не є орендарем-жидом, але жeнихом, отже що гаїлка про Зельмана, це своїм змістом весільна пісня, а її повстання належить до тих далеких часів, коли нарід вмів думати по лицарськи, по аристократичному. Бо ж Зельман не приходить, а приїздить, і не сам, а з поважними людьми, щоби дівчину дістати.

Коли і з якого саме джерела вийшла особа Зельмана, того може і не дошукаються, але одно нині певне, що Зельман, це жених, а не арендар, що відмикав церкву.

РИМ В РУКАХ АЛІЯНТІВ.

З 4 на 5 червня в ночі союзні війська заняли Рим. Нині полуднева Італія має свою столицю вільну від Німців. З новинок виходить, що уряд увільненої Італії бодай в великій мірі комуністичний.

ЗА ВІХОТЬ СІНА.

(За Андрієм Чайковським).

Андрій Чайковський, що був адвокатом і визначним письменником, родився 15 травня, 1857 р., вмер 2-го червня, 1935. Як адвокат, бачив він нераз інтересні судові історії і змальовував їх деколи в своїх оповіданнях, щоби показати людям, що їм би треба робити, а чого ні. Ось тут оден такий образок.

Судова саля. Кличуть старого чоловіка, оскарженого за крадіж сіна.

І на салі зявляєсь старезний дідусь, мешканець маленького галицького місточка. Ледво на ногах держиться. Полатана одежа, діраві чоботи. В руках держить стару витерту шапку. Голова хитаеться від старости.

— Кілько вам років? — питае його суддя.

Старець прикладае долоню до уха — недочувае. Суддя питае голосніше.

— Минуло 80 — каже старець — а кілько поверх того, не памятаю.

— Ви оскаржені за крадіж сіна в Пилипа... такого то. Чи вважаете себе [redacted]?

— Ні! — каже старий рішучо.

— Значиться — ви не вкрали?

— Я сам не знаю. Я сіно взяти взяв, але я нічого не винен...

Всі, хто був засміялися.

— Пане суде — каже старий — вони з мене сміються, та коли б вони знали мое тяжке горювання, то певно плакали б, будь у них хоч трошки людяности й серця.... (Видно, старий був думаючим чоловіком).

І старий захлипав від плачу.

— То розкажіть, як те все було — каже суддя. — І старий почав:

— Працював я, поки здужав, поки була сила. Я гадав, що на старости літ буду жити при дочці, що не пожаліє куска хліба. Та воно не так вийшло. Зять умер і лишив мені дочку з двома внуками. Незабаром і дочка відійшла і зоставила двое внучать, одному вісім, другому десять років. Продав я останки своєї мізерії і купив стару шкапину (конину) й візок, і заробляв тим, що возив людям клунки зі стації, або перевозив таких бідаків, як я на инше мешкання. Це годувало мене, моїх внучат і шкапину. І я мусів дуже про коня дбати, бо то наш годівельник. Якби його не стало, то всім нам життя нема...

Старий знемігся, хвильку відпочивав, а згодом говорив дальше.

— Тепер погіршилося — кріза. Тепер нікому чого возити, бо біднота носити не мае що. І коня я живлю тим, що під чужим плотом попасу, а для себе і внуків випрошую. Але для коня жебрати не можна. Кождий скаже: Нащо тобі коня, коли нічого робити? Продати його, та хто купить? Хіба шкіролуп на шкіру. А мені жаль, бо то мій приятель довгий час. Не маю серця так йому відплатитися. Кілько разів прийду до стайні, то воно бідне думае, що я йому щось приніс, і так зарже, що немов мене ножем по серці різнув. Не маю йому що дати, а воно таке бідне, що ребра видно. Я все маю надію, що може часи поправляться і кінь стане мені в пригоді...

— А як дальше було? — питае суддя.

— Дальше... Дальше пішов я на леваду (сіножать), а там копиці сіна, такого гарного. Гадаю: ґазда не збідніе, як візьму клаптик, тай принесу свому гнідому такого гостиння. Тожто буде йому велика втіха. Він давно такого не бачив...

Старий, як видно, дуже любив і жалував нещасного коня, бо оповідаючи наче забув, що він в суді.

— Що ж дальше? — допитуесь вже з цікавістю суддя.

— Пішов я... І зачав микати з кождої копиці по жмінці, щоби, борони Боже, копиць не зіпсувати. І я намикав тілько, що міг взяти під паху. З тим пішов до дому і зараз до стайні. А мій бідний кінь як занюхав таке пахуче сіно, то так сердечно заржав, аж на вулицю було чути. На тобі, мій добрий конику, гостиниця — кажу — нехай в тебе хоч раз буде свято! Я поклав сіно в жолоб, а він такий радий, так халасуе, а я не можу від нього очей відорвати. Вмить все зів...

— Не встиг я вийти з стайні, а тут вже й пан Пилип з поліцаем. Пан Пилип до жолоба і витягнув кілька стебелин і каже до поліцая: Ось злодій, от де мое сіно!

— Ти вкрав сіно? — питае мене поліцай. Я не кажу нічого й не відпираюсь. Я такий радий, що поки вони прийшли, то мій коник зїв сіно, а то були б йому з писка видерли і шкода мого труду.

Хто був в суді, засміявся, а й старому стало весело. А суддя спер голову на руки і задумався. А там питае Пилипа:

- Кілько рахуете собі за сіно?

— Десять золотих! — каже Пилип.

Старий звертаесь до Пилипа: Чи це ваше сумління вам говорить? Чи я годен за 10 золотих сіна під пахою нести?

На те суддя до Пилипа:

— Не гадайте, що тілько ви на сіні розумієтесь... А може то не було сіно, а шафран.

Суддя оглянувся по сали і помічае старого ґазду.

– Слухайте ґаздо — каже — кілько може вартувати сіно, що той старий міг занести під пахою?

- На мое сумління кажу — не більше, як 30 грошей.

Тоді звертаесь суддя до Пилипа:

— Може ви тому старенькому вибачите... Ви заможний ґазда й тими грішми не збогатієте. Бачите, який він бідний.. Коли його замкнуть до арешту, то його внучата з голоду погинуть...

— Що я маю йому вибачати — най не краде!

Гай, гай! — каже тоді суддя — добре то в Святім Письмі написано, що лекше верблюдови крізь ухо голки перелізти, ніж богатому до Царства Небесного дістатися. Ось тут маете від мене 50 грошей за ваше сіно, а я старого звільняю від кари.

— Я 50 грошей не прийму! — каже люто Пилип.

На те суддя:

— І так добре! Йдіть старий до дому та візьміть собі тих 50 грошів на молоко для ваших внучат.

ТРИ ШИБЕНИЦІ.

Є давне оповідання про богатого чоловіка, що хоч був богатим, але душа його ніколи не була вдоволена. Совість гризла його, як ржа заліво. І здавалось йому, що сам добре не знае, чому це.

Аж сниться йому раз сон... Веде його хтось в глибоку долину, де палае великий огонь, а посеред огню стоїть три шибениці. На одній з них висить чоловік зачеплений за язик, на другій за руки, а на третій нема нікого.

Тоді питае чоловік незнакомого:

— Хто це ті, що висить? І чому третя шибениця порожна?

На те незнакомий:

— На першій шибениці висить твій дід. Він брехнями, крутарством і фальшивою присягою дістав велике майно, отже тепер він тут мучиться. На другій твій батько, що тримав майно неправим способом набуте...

— А для кого третя шибениця? — питае чоловік.

— Це для тебе — каже незнакомий — коли не звернеш людям того майна, що до них належить, а не до тебе.

Пробудився чоловік і довго думав, а вкінци рішив ціле майно віддати дійсним властителям. Коли жінка і діти почали казати, що їм прийдеться бідити, сказав чоловік:

— А чи не лучше не мати майна, а мати чисту совість? Коли хочемо майна, то здобудьмо його власним трудом, власною дбалістю й ощадністю. Тоді доперва будемо щасливими.

І він ціле майно віддав тим, від котрих дід його грішними способами його забрав.

КОМУНІСТИ ВИХОТЬ ТІШИТИСЯ.

В неділю 11-го червня винніпежські комуністи справляли „Свято Визволення Українських Земель". Публично виявили вони свою радість походом. Та радість мабуть не була така, як комуністи бажали би, а це через те, що загал винніпежських Українців поставився до комуністичного походу надто байдужо.

Та і не диво. Загал Українців таки щось думае. Він памятае, що Україна переживала від 1917-го року до недавних часів, коли ще були вісти з українських земель. В Канаді е Українці, що самі приїхали з під російського большевицького забору, отже на власні очи бачили, що там діялося. Про большевицький лад багато очевидців писали книжки і дехто ті книжки читав. Багато листів від рідні з большевицького забору е нині в руках багатьох канадійських Українців... Все те каже українському вагалови обережно ставитися до того, чим канадійські большевики тішаться.

Тай чим тутешні большевики вже не тішилися? Йшла Троцького сила проти Української Держави—канадійські большевики тішилися. Троцьким дуже тішилися. Не стало в Росії Троцького — тішилися. Була Спілка Визволення України під судом — тішилися. Знищено Українську Автокефальну Православну Церкву на Україні — тішилися, бо не стало релігійного опіюму. Проголошено недавно, що Москва відновила Православну Церкву — канадійські большевики тішаться. Був комінтерн — тішилися; оголошено, що нема комінтерну — тішаться. Була Росія з Німцями — тішилися. Воюе Росія з Німцями — тішаться...

Всім тішаться... Веселий народ, тай годі!

Не те з дійсними Українцями, не те з українським загалом. Йому треба бути розважним й обережним. Сама передчасна втіха справи не вирішуе.

Скінчиться війна, а тоді вже побачиться чим можна тішитися, а чим треба журитися. Тоді навіть неоден большевик побачить те, чого нині не бачить.

НАСТРІЙ ПОЛОНЕНИХ.

Між суперечними вістями, що нині маемо, е вістка кореспондента „Асс. Прес", Маросо, про німецьких полонених. Каже він, що бачив в Франції коло 800 німецьких полонених, між якими були Росіяни, Поляки, Чехи, Голяндці, Французи, Італійці й Еспанці. Перше він чув, що Німеччина втягнула їх силою до армії проти їх волі, але коли з ними говорив, головно з Росіянами і Поляками, то переконався, що вони сильно вірять в націстичний лад. Деякі дуже загоріло стоять за Гітлером і Німеччиною, а проти американців і британців.

ПРИМІРНІ ДІТИ.

(Дніпер, Саск.)

Дня 13 лютого діти панства Ковалишиних справили своїм родичам несподіванку. Спросили родину і сусідів, щоби відсвяткувати роковини 42 літ подружжя своїх родичів. Сказав їх старший син, п. Іван Ковалишин, що повинноси святкувати в 50 років, але родичі не е такі вже здорові і Бог знае, чи дочекають тих літ, то за їх доброчинність, що для нас зробили, ми хочемо їм віддячитись. Ми не годні вам, тату і мамо, такого майна дати, як ви нам дали, бо це майно, котре ви нам дали, то в нас ніколи не знищиться, а це майно — то наука.

І дійсно п. Ковалишин дав своїм дітям велике майно, бо вивчив своїх дітей, котрі е примірними дітьми цеї околиці. Перший син Іван скінчив 12 грейд і учителює вже 10 років в одній школі та провадить там народну роботу; другий також скінчив 12 грейд і 2 роки університету і тепер учителює в школі Олесько, а це п. Ю. Ковалишин. Третій, задля браку робітника, мусів з одинадцятого грейду піти помагати родичам. І ще одна дочка, наймолодша, в школі бере 11-ий грейд, а три дочки віддані, також інтересуються громадськими справами. Зять Петро Ойстрик належить до української православної церкви, коло котрої зорганізував гарний церковний хор і е консулем нашого муніципалу.

Честь вам, панство Ковалишині, за примірне виховання ваших дітей Тому зійшлося гарне число родини і знакомих і сусідів, щоби відсвяткувати їх 42 річні роковини. Дай Боже, щоби прожили і дочекали 50-річного ювілею, котрий ми думали їм справити, але добрі діти, що шанують і люблять їх, як доброго батька і матір, випередили нас та обдарували їх від себе, а не від нас гостей.

Дуже було приємно бачити, як діти принесли гарний дарунок і попросили старенького своїх родичів стрия, щоби вручив той дарунок для їх родичів і п. Петро Ягольницький узяв той дарунок і поблагословив ювілятів, в котрих стали сльози в очах з тої радости і гарно подякували дітям і гостям, що прийшли звеличати їх.

По сім дали перекуску і зачалася забава з музикою. Тоді виступае п. Гнат Періг і каже: Пані і панове, як ми не забуваемо за наших добрих приятелів і сусідів, то і не повинні забути про наших добрих і щирих приятелів, котрі нам приносять науку світську і релігійну, а це Український Голос і Вістник. Гості не відказалися і зложили на пресовий фонд $17.15.

По 2 дол.: пан і пані Ковалишині; по 1 дол.: Ю. Ковалишин, І. В. Ковалишин, Г. Федорчук, Н. Ягольницький, П. Ягольницький, п-тво В. Романюк; по 60 цт.: п-тво П. Ягольницькі, по 50 цт: Т. Королик, І Мельчук, І. Ковалишин, М Ковалишин, Я. Ахтимійчук, В. Ойстрик, п-тво Мачушик, Ю. Яремко, Дм. Ахтемійчук, П. Ойстрик, Г. Періг, С. В. Свитинський; по 30 цт.: Ю. Ягольницький, І. Боднарик; по 25 цт.: А. Кліщак, П. Ягольницький, М. Боднарик; Петро Попенюк 70 цт.

Честь і слава вам гості за вашу щирість, що ви не жалували пожертвувати на нашу пресу, котра нам дае науку і свідомість. Половину збірки призначено для Українського Голосу, а половину для Вістника.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІРОК В ЧЕСТЬ П-ВА НОВОСАДІВ.

(Келґарі, Алта).

Дня 16 лютого, 1944 р. українська православна громада, брати і приятелі устроїли несподіванку в честь п. В. Новосада, вояка і його дружини, котрі вістали перенесені на дальший побут до Принс Руперт Гром. Данилович, голова громади, висловив найщиріші побажання від всіх присутніх і по відспіванню многоліствія вручив дарунок від всіх гостей на памятку. Пані М. Бісюк сказала кілька щирих слів на прощання п-тва Новосадів. Пан В. Новосад подякував всім присутним за дарунок і милу несподіванку. Пані Сеньків, мама пані Новосад, зложила щиру подяку всім гостям за устроення несподіванки для її дітей.

На місці згадати, що п. В. Новосад щирий український вояк. Прибувши до Келґарі, в короткім часі віднайшов українців і свою рідну церкву, до котрої учащав наскільки йому військові обставини позволяли.

Обое брали участь в церковному хорові звінчались в своїй рідній Українській Православній Церкві.

Щоби був памятним цей вечерок для нас, переведено збірку на українську пресу. Всі присутні щиро зложили свої жертви в сумі $5.00, які розподілено $3 на Український Голос, а $2 на Вістник. Всім жертводавцям щира подяка, а панству Новосадам бажаемо веселого життя в їх новій місцевости.

К. Комариницька.

ГАРНИЙ ПРИМІР.

(Того, Саск.)

На північ від Того, Саск., живе кільканадцять родин українців з Буковині і з Галичини. Ті люди запросили священика Т. А. Горбая з Роблин, Ман. і 22 березня відбулося Богослуження і Великодна Сповідь в домі п. А. Лабюка, бо церкви ще нема, хоч матеріял вже е і з весною почнеться будова української православної церковці.

Пан Олекса Андрусяк піддав гадку, щоби при тій нагоді, що ми зійшлися на спільну молитву, ще одно добре діло зробити, а то щоби ми жертвували щось на нашу українську пресу. Жертви зложили:

По 1 дол.: О. Андрусяк, Настасія Мельниченко; по 50 цт.: В. Гелеревич, М. Мельниченко, М. Скрипничук, І Федорак, И. Харамбура, А. Лабюк, о. Т. А .Горбай, П. Томчук, С. Харамбура; по 25 цт.: О. Франчук, І Доровський; Марія Томчук 15 цт.

Гроші розділено по $3.65 для Українського Голосу, а $3.50 для Вістника.

Присутний.

З ПОМИНОК НА УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

(Киркленд Лейк, Онт.)

В дні 19-го лютого ц. р. о. Кусий відправив панахиду по бл. п. Юрія Яцка, що упокоївся 18 лютого, 1943. Панахиду відправлено в Укр. Нац. Домі в присутности приятелів Покійного і членів родини.

Покійний Юрій Яцко походив з села Спаса, а його дружина з села Киселева в Буковині.

В неділю 20 лютого пані Софія Яцко, дружина Покійного, справила в свойому домі річний обід-поминки в память Покійного. Присутний о. Кусий відправив парастас. Обід носив характер старого українського православного звичаю.

Підчас обіду забирали слово п. І. Гриців і о. Кусий. Оба промовці з вдоволенням підкреслили, що помимо далекої віддалі від рідних земель та інших життевих перешкод, православні українці з Буковини ще щиро заховують старі прадідні звичаї, що віками довгими робили нас відпорними супроти всяких лихоліть та заріхань ворожих, що перше всего старались вбити нашу стару, козацьку віру православну. Може тільки тому ми остались досі з гідним людським обличчам, що додержуемось прадідної віри.

Покійний Юрій Яцко і його дружина Софія дали примірне виховання своїм трьом синам (два тепер в армії) двом дочкам, що хоч родились в Канаді, оказували й оказують дітючу любов до своїх родичів, що, на жаль, не надто часто трапляеться в Канаді між нашими [redacted]

О. Кусий завізвав присутних до збірки на піддержку Колеґії Української Православної Церкви в Канаді, на що присутні зложили 16 дол.

По 2 дол.: І. Щ.; по 1 дол.: пані Софія Яцко, о. Кусий, М. Ґрошок, П. Пелешок, М. Друль, А. Радул, І. Білий, І. Орлецький, В. Ґеник, пані А. Болехівська, А. Антонюк, Г. Черепаха; по 50 цт.: Ілля Гриців, М. Балан, В. Галушак; по 25 цт. Дупало, Н. Слоболян

В імени місцевого комітету Укра-

45-ЛІТНІ РОКОВИНИ ПОДРУЖЖА САВЧИНІВ.

(Ґудів, Саск.)

Дня 27 лютого п-во Василь і Марія Савчин святкували свої 45-літні роковини подружжа. Їх діти і приятелі пошанували їх в той спосіб, що зробили їм того дня несподіванку, приготовляючи смачний обід в Українськім Народнім Домі. Були привіти і дарунки від дітей, проживаючих в східній Канаді. Витали і обдарували їх також ті, що були присутні на обіді. Цим родинним святом проводив уміло їх зять п. Гнат Козакевич Щоби ще краще ушанувати п-во Савчинів, присутні зложили жертви на наші українські часописі Український Голос і Віст-[redacted]

По 1 дол.: М. Пиляпів, М. Галик і Ґулька; по 55 цт.: В. Скоробогач; по 50 цт.: В. і Марія Савчин (ювіляти), Н. Пиляпів, Н. Козакевич, Ю. Павлишин, М. Пиляпів, пані Козакевич, пані Щурко, пані Клемашко, Ів. Костишин і М. Пяковський; по 25 цт.: А. Пиляпів, С. Б. Микитюк, Ів. Савчин, Н. Савчин, Мих. Козакевич, пані О. Павлишин, К. Пиляпів і пані С. Хонько; по 15 цт.: Ів. Пиляпів; по 10 цт.: К. Савчин, Б. Найлс і В. Савчин; по 5 цт.: Іван Савчин

Щире Спасибіг всім жертводавцям, а ювілятам нехай Бог допоможе в здоровлю і щастю дочекати золотого весілля.

Приятель.

ПОМИНАЛЬНА ЗГАДКА.

(Ватсон, Саск.)

Бл. п. Михайло Полович.

Дня 29 січня якраз минув рік, як п-тво Половичі в Ватсон утратили свого одинокого сина Михайла, котрий вислуживши при війську 18 місяців, помер у Новій Функланд. На 29 січня ц. р. його мати, пані Полович робила поминальне принятте за свого сина. День був дуже гарний. Всі знакомі і приятелі приїхали на той день, щоби разом з його родичами помянути їх сина Михайла. Принятте було дуже гарне. Коли входили до хати, при дверях стояли дві жінки, котрі чіпали білі стяжки і на кожній стяжці був червоний хрестик. Кожний давав добровільну жертву, бо весь дохід був призначений на Червоний Хрест, котрий е доглядачем тих бідних вояків, що нині терплять по шпиталях і у неволи. Принятте відбулось дуже гарно. До стола доносили перекуску і чай дівчата, з котрими він у місті ходив до школи. По середині стола стояв його військовий портрет, прибраний живими квітами і це робило дуже велике враження. Чужинці, котрі з міста прибули великим числом, були дуже заінтересовані цим приняттям. Вони всі знали Покійного Михайла.

Перекуску зачали давати від 3-ої години до 6-ої вечером і було зібрано $92.60. Цю суму передано до місцевого комітету на Червоний Хрест. Українські жінки, а спеціально мами синів, котрі пішли боротись за цей свій край і за нас, повинні взяти собі за примір паню Полович, котра е смутком великим прибита, однак щиро працюе на военну ціль і на Червоний Хрест. Хотяй в чужими жінками, але це якраз доказуе, що і ми, українські жінки, щось думаемо і розуміемо, бо і наші сини пішли віддати себе за свій край, у котрім вони родились.

[redacted]

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Сенді Лейк, Ман.)

В неділю, дня 19 березня, п. Олександер Залещук справив вечеру з нагоди 63-их своїх уродин. На цю вечеру запросив свою рідню, що ще находяться в цій околиці, і деяких сусідів та приятелів. При цій вечері, багатій та смачній, гості весело розмовляли, а коли запропоновано, щоб жертвували на Український Голос і Вістник, дуже щиро показали свою жертвенність. Збірку запропонував п. М. Левандовський (зять), а заняся нею Ф. Мушій. Після вечері і збірки, зложено щирі побажання многих літ п. Залещукови, як рівнож і гостям за щедру збірку. Приємно е заявити, що кожний з присутних, навіть малі діти, не відмовилися від збірки, а жертвували, що могли.

Поіменно жертвували як слідуе:

По 2 дол.: п-тво Залещуки, В. Ричмондс, п-тво Кавич (Елфінстон); по 1 дол.: Т. Мулявка, С. Ковалковський, М Левандовський, Ф. Мушій; по 70 цт : Зенон Мушій; по 50 цт : п-на М. Возняк (учителька), п-ні С. Навалъковська; по 10 цт.: Левінія Леонард і Володимир Левандовські (малі внуки п. Залещука)

Збірку ділиться на дві рівні части, 6 дол. для Українського Голосу, а 6 дол. для Вістника.

Ф. Мушій.

ВАСИЛЬ КАЛИН,

(Посмертна згадка)

У Гефорд, Саск. помер 11 травня 1944 р. бл. п. Василь Калин. Прожив довгі літа, бо покинув цей світ у 80 році свого життя. Він син нашого села, вигодований черствим, але смачним, селянським хлібом, проф-

шов усі віттінки життя хлібороба. Тверде воно і суворе. Не бачучи виглядів на краще в рідних сторонах в селі Чортівець, городенського повіту, і бажаючи кращої долі своїм дітям — покидає країну своїх батьків і мандрує „в світ за очі", в далеку Канаду.

Пережив він у Канаді всілячину, а таки найбільше горя.. Вже 1907 р. з дружиною і чотирма дітьми осів „у горах", околиці на захід від Кадворт. Побувши тут три роки, переноситься на „гомстед" коло Гефорду. Тут з перервою прожив до кінця свого життя. На деякий час був замешкав на куплених фармах коло Прудгом, але неурожай у цій околиці цістрашив його й він вертає назад до Гефорду.

Тут дочекався бачити „діти дітей своїх", а навіть правнуків. Писати і читати не знав. Одначе вигодував і виховав дітей на статочних і добрих громадян. Син Федір фармерує близько Гефорду і є старшим братом в українській православній парафії. Іван працює в Саскатуні. Марія, замужна Цалин, за фармером у Алтікейн, Саск. Уляна Сопотик у Саскатуні. Михайло — купець збіжжя в Витків, Саск. Дмитро фармерує на батьківському ґрунті. А Степан, дільний у Союзі Укр. Вояків у Анґлії, при Р.С.А.Ф.

Всіх внуків є 16, і двоє правнуків.

Вісімнадцять літ тому похоронив свою дружину і проживав коло сина Дмитра. Був добрим господарем, батьком і громадянином. З сусідами і приятелями був приязний і ввічливий.

Похорони відбулися в суботу 13 травня, 1944 з дому до церкви і на укр. православний цвинтар у Гефорді при великому числі рідні і при[redacted]в.

Після похоронних відправ був обід у домі сина Дмитра, де на бажання рідні зробив заклик підписаний, аби зложити датки на Український Голос і Вістник замісць вінка на могилу покійного. Збіркою занялася панна Оля Калин.

По 5 дол.: М. Калин (з Витків); по 2 дол.: Уляна і Дм. Сопотик (з Саскатун); по $1.50: В. О. Ткачук; по 1 дол.: Г. Бертко, Н. Калин, І. Калин (Саскатун), Дм. Калин, Цалин, Марія Цалин, М. Цьона, Мих. Калин (Маклін, Саск.), пані Бартко Ф. Калин, Ів. Калин, пані Величка, В. Паліський, Г. Гунчак і В. Оганчук: по 50 цт.: Корниш, Ів. Цалин Я. Корпан, пані Рощук, Текля Корпан і пані В. Ткачук; по 45 цт.: Іван Суганюк; по 25 цт.: пані Сойчук, Марія Цьона, Торчук, В. Калин, В. Гоцак, І. Сенко, І. Походілло, Н. Гнидий, пані Гнидий, пані Цьона, пані Палагіцька, пан В. Калин і Василина Калин; по 20 цт.: пані Оганчук; по 5 цт.: пані Торчук. Дрібними 35 центів.

Зібрано всього $30.70 і розділено по половині на Український Голос і Вістник.

Всім жертводавцям щира подяка, та пані Олі Калин за збірку, а покійному Вічная Память!

о. Єронім Грицина.

ОЛЕНА ОЛЕКСИН.
(Посмертна згадка).

Дня 26 квітня ц. р. заснула на віки старенька Олена Олексин, в домі свого сина Леся, в Карпентер, Саск.

Родилася вона в селі Черметин, городенського повіту. Там перебула молодість, там вийшла заміж, і овдовіла, а так вийшла замуж вдруге і з другим чоловіком прибула 1901 року до Канади. Доля судила їм заїхати до Ростерн залізницею, а далі вже пішки до місця, де заложили господарство, доробилися майна, діждалися великої родини, і де обое повмирали. Чоловік її, Андрій, відійшов трагічно у вічність 1927 р. Покійна лишилася вдруге вдовою.

Тяжко горуючи на фамі вона підупала дуже на здоровлю. Послідні літа були для неї мукою. Смерть закінчила їх ось тепер.

Були обое побожні люде. Чоловік її, Андрій, був довший час старшим братом у Ст. Джуліенській церкві. Вона була старшою сестрицею через 20 літ.

Коли вже знемагала, часто сповідалася. І перед смертію бажала поєднання з Богом у Найсвятіших Тайнах, але не довелось її мати цеї великої ласки. Парох прибув уже запізно.

В середу відслужив священик Панахиду, а в пятницю відбувся похорон при участи всіх дітей і більшого числа родини, сусідів та знакомих.

В церкві у Ст. Джуліен була заупокійна служба Божа і Похорон з Парастасом 28 квітня. Похоронено її на цвинтарі в Ст. Джуліен.

По похороні відбувся обід у сина Леся. По обіді підписаний зробив заклик зложити жертви на Релігійний Фонд нашої Церкви замісць на вінок на могилу покійної і зібрав у присутних $16.40. Зложили.

По 1 дол.: Дмитро і Докія Олексини, Пр. Косминюк, Дм. Букшований, Марія Шіхіта, Ів. І. Михайлюк, Т. Шіхта, С. Букшований, В. Лабач, Лесь Олексин і Микола Олексин.

По 70 цт.: М. Козловський.

По 50 цт.: В. Табачнюк, Н. Хомин і Пр. Кідрачук.

По 25 цт.: Гр. Сорокан, Докія В. Михайлюк, Софія Калиняк, Дм. Коритняк, М. Тріщук, Ю. І. Михайлюк, В. Пігач, С. Михайлюк, Настя Хомин, О. Боднарчук, П. Сорокан, М. Цалинюк, І. Олексин і В. Михайлюк.

По 20 цт.: Н. Боднарчук, Настя В. Хомин, Дм. Дутчак.

По 10 цт.: Я. Янимчук.

Оставила синів Івана, Миколу, Федора і Леся, і пасерба Дмитра, якого виховала і вигодувала від несповна року. І дочок Марію, Василину, Докію, Марію і Параску. Всі діти подружені. Є внуки, а навіть і [redacted]

Вічна її память!

о. Є. Г.

ПИСАНКА ДЛЯ КОНСИСТОРІЇ — від Громади св. Михаїла, Вінніпег.

По 5 дол.: Я. Ярсенич.

По 2 дол.: пані О. Савчук, Мих. і Олена Чупрун, Ю. і Марія Кошман, Й. Боговіс.

По 1 дол.: пані Арсенич, пані Шаховська, А. Е. Білінський, пані Романович (Принс Алберт), Доця Гаврисишин, Мих. Королюк (Ґантон, Ман.), Н. Котенко (Варентон, Ман.), Ю. Маріян, В. Іваснюк, Олеся Бурдейна, пані Закус, Іван Вожик, Филип Олійник, Ник. Бойчук, А. Носорак, П. Равлюк, М. Галицький, Іля Давидюк, Н. Суятицький, П. Крипякевич, Марія Скакун, Мир. Стечишин, Ф. Шлемко, пані Сарчук, Г. Бугера, В. Данилюк, пані А. Дмитрів, Ф. Шаховська, пані Таска, Й. Магер, пані Мироник (Стонівалтейн, Ман.), Марія Гринчук, Вас. Ткачик, М. Манчуланко, Ю. Москалюк.

По 50 цт.: пані Сорохан, П. Калушка, пані Стецюк, Т. Скінтей, Л. Загара, Наталя Войціхівська.

По 35 цт.: Н. Н.

По 30 цт.: пані Клебан.

По 25 цт.: пані Гралко, Н. Н., Р. В., Н. Криштанович, Марія Танчак (Ґімлі, Ман.), С. Мазурак, А. Клевчук, С. Данилюк, П. Скленська?, Н. Н., Анна Середа, В. Іщюк, Анна Школьна.

По 10 цт.: Марія Вироник і Н. Н.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ЧЕРВЕНЬ:
18 Неділя — Клейр
25 Неділя — Борджіс.

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Рама.
7 Пятниця. Св. І. Хр. — Тиніс (храм).
9 Неділя — Вимер.
12 Середа. Св. Петра й Павла — Клейр.
16 Неділя — Бюкенан.
Адреса: Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улянa

ЧЕРВЕНЬ:
18 Неділя — Іст Селкирк
25 Неділя — Рейні Ривер, Онт.

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Брендон
7 Пятниця, Рідзво Івана Хр. — Стед (Храм)
Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винніпег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Алонюка.

ЧЕРВЕНЬ:
18 Неділя — Сван Плейн
25 Неділя — Мейбридж.

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Кобзар.
7 Пятниця. Св. Івана Хр. — Ервуд.
9 Неділя — Флин Флон.
12 Середа. Ап. Петра і Павла — Гаєс (храм).
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желішкевича.

ЧЕРВЕНЬ.
18 Неділя — Гонеймун
25 Неділя — Принс Алберт
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ЧЕРВЕНЬ:
18 Неділя — Радвей
25 Неділя — Гресленд

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Вайлдвуд.
7. Рідзво Ів. Хрест. — Егрімонт (храм).
9 Неділя — Смокі Лейк.
12 Ап. Петра й Павла — Сірейк (храм).
12 Ап. Петра й Павла — Всч. о. П. Мельничук — Торсбі (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина

ЧЕРВЕНЬ:
18 Неділя — Сенді Лейк.
25 Неділя — Січ.
Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гайського

ЧЕРВЕНЬ.
18 Неділя — Сірко
25 Неділя — Сеньків-цвинтар

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Гардентон.
7 Пятн. Р. І. Хр. — Пембіна (храм)
9 Неділя — Толстой.
12 Середа Петра і Павла — Сондави (храм)
16 Неділя Вайта.
23 Неділя — Роза.
Адреса: Толстой, Ман.

Календар Український [redacted]

ЧЕРВЕНЬ:
18 Н 5 Нед. 2. Блаж. Константина
19 П 6 Преп. Висаріона Єгипет.
20 В 7 Муч. Теодота Анкирського
21 С 8 Ефрема патр. Антіох.
22 Ч 9 Кирила арх. Александр.
23 П 10 Преп. Силуана ск. Печер.
24 С 11 †Ап. Вартоломея і Варнави

25 Н 12 Нед. 3. Преп. Онуфрія Вел.
26 П 13 Муч. Акилини, преп. Акил
27 В 14 Смерть кн. Мстислава
28 С 15 Про. Амоса, муч. Віта
29 Ч 16 Преп. Тихона Луховського
30 П 17 Муч. Мануїла, Савела

ЛИПЕНЬ:
1 С 18 Преп. Леонтія кан. Печер.

2 Н 19 Нед. 4. †Ап. Юди бр. Госп.
3 П 20 Память угод. зем. Волин.
4 В 21 Муч. Юліяна Тарсійського
5 С 22 Свщм. Евсевія, му. Юліянії
6 Ч 23 Муч. Агрипини діви, муч. Гал
7 П 24 Рідзво Івана Хрестителя
8 С 25 Препмч. Февронії, Леонідм

9 Н 26 Нед. 5. Преп. Давида Сол.
10 П 27 Преп. Самсона страннопр.
11 В 28 Преп. Сергія і Гермогена
12 С 29 Св. Петра і Павла Апостолів
13 Ч 30 †Собор 12-ти Апостолів
14 П 1 Косми і Даміяна безсріб.
15 С 2 Полож. чес. ризи Пр. Діви

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ:
25 Неділя — Райдінг Парк.

ЛИПЕНЬ:
2 Неділя — Врокстон.
7 Пятниця. Св. І. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм).
7 Пятниця. Св. Ів. Хр. — Шавелей (храм), о. Ковалишин.
9 Неділя — Ленард.
12 Середа. Ап. Петра й Павла — Роблин-Зелена (храм) Візитація Преосв. Архиеп. Іоанна.
16 Неділя — Шортдейл (похід на цвинтар).
23 Неділя — Петлюра (Посвячення угольного каменя).
30 Неділя — Гілберт Плейнс (храм).
Почт. скринка 84. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ЧЕРВЕНЬ
18 Неділя — Пайн Ривер.
25 Неділя — Косів.
Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дўфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.
Адреса: Вакав. Саск.

Устав [redacted]

ЧЕРВЕНЬ:

18. Нед. 2. Гол. 1. Еван. 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10—16. Еван. Матея 4: 18—23.

25. Нед. 3. Гол. 2. Еван. 3. Літ. Ап. Рим. 5: 1—10. Еван. Мат. 6: 22—33.

ЛИПЕНЬ:

2. Нед. 4. Голос 3. УЄ Лука 24: 1—12. Літ. Ап. Рим. 6: 18—23. Еван Мат. 8: 5—13.

7. Пятниця. Івана Хрестителя. УЄ 1: 18—25. Літ. Ап. Рим. 13: 12—4: 4. Еван. Лука 1: 1—25, 57—68, 76—80.

9. Нед. 5. Голос 4. УЄ Лука 24: 12—35. Літ. Ап. Рим. 10: 1—10. Еван. Мат. 8: 28—34 і 9: 1.

12. Середа Петра й Павла. УЄ Іван 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 21—33 і 12: 1—9. Еван. Мат. 16: 13—19.

16. Нед. 6. Голос 5. УЄ Лука 24: 36—53. Літ. Ап. Рим. 12: 6—14. Еван. Мат. 9: 1—8.

23. Нед. 7. Голос 6. УЄ. Іван 20: 1—10. Літ. Ап. Рим. 15: 1—7. Еван. Мат. 9: 27—35.

28. Пятниця. Володимира Великого. УЄ Іван 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Еван. Іван 10: 1—9.

30. Нед. 8. Голос 7. УЄ Лука 23: 32—49. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 10—18 Еван. Мат. 14: 14—22.

Український Релігійний ...-Часопис в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., JULY 1st, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1944. ЧИСЛО 529) 13

ЕТІОПСЬКІ ЦЕРКОВНІ СПРАВИ.

Етіопська Церква є залежною від патріярха Макарія III, що мешкає в Єгипті. Недавно прибули до етіопської столиці Адіс Абаби представники патріярха Макарія, щоб загодити церковні справи. Етіопці хочуть щоби помищо бодай їх архиепископом був етіопець. За тим є також Гайле Селясі (цісар). Думають, що патріярх Макарій на це згодиться, бо коли б ні, то Селясі заявив, що Етіопія може від нього відорватися. Отже Етіопська Церква на дорозі до самостійности.

ХОТІЛИ, ЩОБИ ПАПА ВМІШУВАВСЯ.

В англійськім парляменті посол Драйберг підніс думку, що може б звернутись до папи, щоби осудив боротьбу новими німецькими літаками, як дику і нерозбірчиву. На те відповів секретар заграничних справ, Іден: „Ні!"

Іден сказав, що папа знає про цю німецьку зброю. Знов же Драйберг пригадував, що в минувшині папа осуджував нерозбірчиві способи і тепер його осуд заважив би на католицькім світі.

КЛОПОТИ ІТАЛІЙСЬКОГО УРЯДУ.

В полудневій Італії, де нема Німців, є в дійсности два уряди — один уряд Бономі, другий Бадолія. Перший уряд признає Росія, за другим є Англія, отже перший уряд має труднощі, хоч він є урядом шістьох партій. Ходить про те, чи має бути в Італії король дальше, чи ні.

ЗАБИРАЛИ ЖИДІВ З РИМУ.

Жидівський головний рабін в Лондоні, Йосиф Герман Герц заявив, що коли Німці забиралися з Риму, то забрали з собою 1,500 жидів і повезли їх до Польщі. Так мали з Греції вивезти тисячі, а з Угорщини 60,000.

ВІДЧИНИЛИ СИНАГОГУ.

В суботу 17 червня Жиди мали в Римі велике свято — отворення синагоги, яка була зачинена ще від 9-го вересня 1943 р. Тепер, коли Рим перейшов в руки аліянтів, синагогу знов відчинено дуже врочисто. Жидів зібралося було дуже багато, а між тими були також жидівські вояки. Римська синагога належить до найбогатших і найкрасших. При отворенню синагоги головний рабін дякував католицькій Церкві і її священикам за велику поміч, яку Жиди дістають в тяжких для Жидів часах.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

2 липня, неділя — Шіго, Саск. (полуднева)
7 липня, св. Івана Хрестителя — в церкві ... Рим (Тілор, Саск.)
9 липня, неділя — Петлюра, Ман.
12 липня, Петра й Павла — Роблін, Ман. (фарми).
16 липня, неділя — Гонімун Саск.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДУМАЮТЬ ПРО ГАЗОВІ НАПАДИ.

Вістка з Вашингтону з 18 червня каже: Нині, коли Німці почали вживати літаків, що летять без летунів, військові знавці ставлять питання, чи Німці не зачнуть вживати отруйного газу. Генерал Айзенгавр сподівався газу, коли наїздив на Францію і поробив був приготовання — кождий вояк мав одежу напущену протигазовим матеріялом, а також маску.

Дехто знов думає, що Німці ждуть, поки не збереться кілька сот тисяч війська і тоді почнуть такий газовий напад, що газовий напад з минувшої війни був супроти нього нічим. Хоч Німці мусять знати, що аліянти можуть вжити проти Німеччини тільки газу, що цілу Німеччину закриють.

ДВА ІНТЕРЕСНІ ГОЛОСИ.

В недавнім „Фемили Гералд" є голоси двох читачів про теперішне моральне лихо й оден з них каже: „На сто процент годжуся з попередним читачем, який говорив про нинішне „моральне банкроцтво". Ніхто не має права робити того, що недобре".

Другий читач каже: „Чи ми, які ходимо до церкви, не зробили б християнського добра, коли б вчили молодих, щоби в неділю не віддавалися забавам, як санкования, забава галкою і др. Відчуваю, що все життя, яке нині гине, не принесе ніякої для нас користи, коли не подбаємо, щоби слідуюче покоління було лучшим. Як довго самі родичі годяться на такі забави молодих в неділю, все донічого. Призадумайтеся! Неділя не була призначена для спорту. Відхиляймо від нього наших дітей, доки вони молоді". — Такі вислови показують, що є думаючі люде.

ПАЛЯТЬ ЯПОНСЬКІ ПОЛЯ.

На Соломонових островах аліянти почали кидати на японські поля і городи запальний матеріял, лиють з літаків нафту і запалюють, щоби понищити все, що дає Японцям поживу. Хоч Японці дуже невибагливі що до поживи, однакож це може і їх невибагливість досягнути.

ШВЕЦІЯ В СТРАХУ.

Доси Швеція не була в війні, але що дальше буде, не знати. Большевики поставили проти Фінляндії не менше, [redacted] 27 дивізій війська, отже коло 400 тисяч, а Фінляндія в сусідстві з Швецією. Отже в Швеції тепер велике занепокоєння.

ПАПА БЛАГОСЛОВИТЬ ПОЛЬЩУ.

Вістка з Лондону доносить, що представник Польщі був на авдієнції в папи. Через нього папа передав спеціяльне благословення для Польщі і для її вій-[redacted]

ПРО ГАНДІЯ.

З Бомбаю є вістка, що Ганді вдався до заступника короля, Вейвела, щоби йому дозволив побачитися з членами Індійського Конгресу, що давніше поарештовані. Ганді хоче говорити з ними про нинішне нове політичне положення.

ДОЩІ В МАНІТОБІ.

Цего року було в Манітобі аж забагато дощів. Послідний великий дощ був в Виннипегу й околиці в вівторок 27-го червня, в багатьох пивницях в місті була вода. В Виннипегу за місяць червень впало 6.67 цалів дощу (понад 6 і половина цаля). Подібне, та ще гірше було в червни 1901 р., коли за місяць впало дощу 10 цалів і чверть. Думають, що четверту часть городів в околицях Виннипегу треба буде переорати. Багато води на фармах в полудневo-східній Манітобі, де земля дуже рівна. Вода попсувала дороги і багато басів зупинилося на якийсь час. Сильний вітер порвав багато електричних ліній — коло Брендону, Портедж ля Прейрі і Виннипегу.

ЩО ШКОЛЯРІ ЧИТАЮТЬ.

Виннипежські шкільні трости застановлялися недавно, як і що зробити, щоби школярі щось добре читали. Виявляється, що поза школою майже всі школярі читають найгірший матеріял — сензаційні оповідання, романси, та історії про загадочні убійства, отже кримінальні оповідання. „Такі книжки повні бруду просякають цілу діточу душу" — говорив один з тих, що справу досліджували.

Трости радились, як би дати дітям в руки щось лучше до читання... Та мабуть треба було радитись, як зупинити друковання і продавання такого брудного матеріялу.

ВЖЕ Й ПОЛІЦІЮ ОБКРАДАЮТЬ.

Вининежський мейор Колтер є предсідником поліційної Комісії, отже тепер з його городу хтось закрав всі піонії, які мейор дуже любить. І видно зі способу, яким їх брав, що брав для продажі. Такі крадежі були і на других городах. „Я готов би свої піонії відкупити — сказав мейор — бо люблю мати на столі такі цвіти".

ВТОПИВСЯ ВІКТОР КРАВЧЕНКО.

В неділю 25-го червня перед вечером втопився, купаючись, Віктор Кравченко, син Павла і Віри Кравченків. Мав він 16-ий рік життя. Це сталося кілька миль на північ від Винипегу. Пішов купатися і втопився. Батько його і мати походять з Чернигівщини, коло Глухова. Похорон відбувся в середу 28-го червня в українській православній церкві на Дізраелі, в Виннипегу — правили оо. Кудрик і Дмитрів. Похоронений на цвинтарі Всіх Святих.

ОБЇЗДКА МИСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

Оцим подається до загального відома, що Всеч. о. І. Кусий буде відвідувати на протязі липня й серпня парафіяльний округ Гефорд, Саск.

Про час його відвідин кожної громади повідомить церковні уряди парох округа, Всеч. о. Іван Майба.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ПРИМІРНА ГРОМАДА.

Щоби заохотити церковні громади до активности в церковній роботі, до посвяти і жертвенности та кооперації, поставимо за взір церковну громаду св. Володимира Великого у Веґревил, Алта.

Ця громада зорганізована 1929 р. з 12 членів. Через 5 літ мала відправу в Народнім Домі, аж в 1934 вибудувала величаву церков і тоді число членів зросло до 25. Нині громада числить 30 сталих, дійсних членів і майже тільки прихожан-симпатиків. Громада набула і умеблювала парохіяльний дім для священика і має свою парохіяльну галю (бувший Народний Дім). Церковне майно виносить около 8,000 дол., вільне від довгу. При церкві є взірцевий хор під управою пані М. Дікур, Рідна Школа і СУМК.

Жіноче Т-во при церкві є незвичайно активне, так, що в минулім році мало звиж $1,000 чистого доходу з підприємств, з чого купило бонд побіди за 500 долярів.

Річна платня для священика є 500 долярів за 2 неділи кождого місяця, для господаря і дяка 150 дол. Громада з початком кождого року висилає свій церковний податок в сумі 50 дол. на Дієцезальний фонд і навіть не бажає, щоб імена членів були оголошувані в Вістнику.

Цего року громада обходить свій 15-літний ювілей зорганізовання, а 10-літний від збудовання церкви, малює другий раз церкву знадвору і нетерпеливо вижидає візитації свого епископа при кінці липня.

Щоби як слід задокументувати свої парафіяльні річниці і 25-літний Ювілей відродження Рідної Церкви, всі члени доложили заходів, щоби в як найкоротшім часі зібрати подвійну суму (квоту), намічену Консисторією на Українську Православну Колеґію, що була назначена на 1,100 долярів.

За збірку відповідає збірковий комітет, до якого входять всі члени церковного уряду.

При помочі досвідченого колектора П. Зварича зібрано протягом двох тижнів і переслано готівкою до Консисторії $2,295.00 (дальший виказ збірки появиться в слідуючім числі); крім цього є декляpацій на $140.00. Такого гарного успіху годі собі представити. Справді бути членом такої церковної громади є незвичайною честю і гордістю, а для душпастиря і Консисторії є превеликою утіхою і вдоволенням працювати для і серед таких громадян.

Щасти Вам Боже, Славні Веґревільці, видержати в так похвальній і взірцевій церковно-народній праці і дай Боже, щоби членство Вашої Громади подвоїлося в цім Ювілейнім році на хвалу Божу і на славу Українського Народу.

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$10,503.41

Монтреал, Кве. (ліста 2-га).
(Збірка о. В. Слюсаря)

Петро Береза	50.00
Теодор Мушинський	50.00
Стефан Миґаляс (Лешів) бонд	50.00
Яким Редчук	25.00
Михайло Біляк	25.00
Пані Анастазія Кормило	25.00
Стефан Салюк	25.00
Володимир Лисобій	25.00
Николай Юрійчук	25.00
Пилип Кошлай	25.00
Жіноче Т-во „Доньки України"	25.00
Стефан Стойко	25.00
Павло Осадца (Осадчук)	25.00
Николай Поворозник	25.00
Михайло Дронюк	25.00
Михайло Завадський	25.00
Стефан Гадвіч (Гайдичук)	20.00
Ілія Барановський	15.00
По $10.00: Мих. Вівоpа, пані Текля Оліянська, Мих. Дибан, Вас. Пушкар, В. Базюк, п-ні Анна Осадчук, С. Рудакевич	70.00
По $5.00: С. Литвин, В. Панасюк, Мих. Карпія, І. Кривобедрий, Н. Ткач, Яр. Кардаш, П. Коланич, Волтер Ревуцький	40.00
Петро Левицький	1.00

(Разом з Монтреалу — $621.00).

Кенора, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Семен Ганчарик	25.00
Дмитро Ратуцький	15.00
Дмитро Забітовський	10.00
М. Ковалишин	5.00
По $2.00: пані Анна Кохайда, Й. Шалько	4.00

(Разом з Кенори — $59.00)

Форт Францес, Онт.
(Збірка о. І. Кусого)

Дмитро Котик, бонд	50.00
Назарко Боднарчук, Стреттон, Онт.	50.00
Георгій Підлубний (завдаток на 100.00)	50.00
Пилип Паркпа	25.00
Григорій Дрозда	25.00
Іван Кущак	25.00
Петро Паляниця	25.00
Максим Олійник	25.00
Жіноче Т-во Лесі Українки	25.00
Магдарій Настюк	25.00
Пані Марія Андрушко	25.00
Теодор Андрушко	20.00
По $10.00: Й. Винниченко, Ґео. Батюк, В. Осадчук М. Євчин, Т. Осадчук, Волтер Андрушко	60.00
По $5.00: Т. Гричинюк, П. Зелений, М. Сопкович, М. Дробот, І. Бушуляк	25.00

(Разом з Форт Френсис — $455.00)

Радвей Алта. (ліста 3-та).
(Збірка о. Г. О. Василіва)

Родина Ковалів	35.00
Іван Татарин	25.00
Лука Мулик	25.00
Николай Безбородько	25.00
Григорій Клюфас	10.00
Йосиф Данилович	5.00

(Разом з Редвей — $125.00)

Белліс, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва)

Петро й Анна Репка	25.00

Торсбі, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва)

Николай Фаращук	25.00
Андрій Бабех	25.00
Григорій Медицький	25.00
Михайло Фаращук	25.00
Іван Кінашевич	15.00
По $10.00: М. Хрупик, І. Попик (Бюфорд) Н. Світлик, Н. Сенечко, І. Хариш	50.00
По $5.00: І. Ціхоцький, О. Хрупик, Іван Шиманський, пані Павліна Фаращук	20.00

(Разом з Торсбі — $185.00)

Сенді Лейк Ман.
(Збірка о. Т. Коваляшина)

Дідик і Мухлюк (Спілка)	100.00

Мензі, Ман.
(Збірка о. Т. Коваляшина)

Павло Друль, бонд	50.00
Пані Марія Ф. Друль	50.00
Іван Пелешок	20.00
Николай Друль	15.00

(Разом з Мензі — $135.00)

Виста, Ман.
(Збірка о. Т. Коваляшина)

Петро Старенький, бонд	50.00
Пані Катерина Старенька, бонд	50.00
Яків Ґреґораш	1.00

(Разом з Висти — $101.00)

Овкборн, Ман.
(Збірка о. Т. Коваляшина)

Стефан П. Ґерелюс	10.00
Юрій Волошиновський	5.00

(Разом з Овкборн — $15.00)

Шіґо, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Жіноче Т-во ім. Ольги Кобилянської	50.00

Тісдейл, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

Леонтій Тарновецький	5.00

Едмор, Саск.
(Збірка о. М. Боднарчука)

По $5.00: Дм. Ракочий, Анна Шпак	10.00

Збірка о. В. Апонюка.

Василь Грушка, Стінен, Саск.	25.00
Іван Кінащук, Мини, Ман.	10.00
Василь Федчун, Арран, Саск.	10.00
М. В. Дмитрів, Прісвил, Саск.	5.00
М. Токарик, Прісвил, Саск.	5.00
Пані Литвинка, Стінен, Саск.	3.00
Й. Яремко, Арран, Саск.	1.00
Ф. Бойко, Прісвил, Саск.	1.00

Дуфрост, Ман.
(Збірка о. Е. С. Улини)

Микола й Єлена Влад (Ст. Джін, Ман.)	100.00
Микола й Єлена Дирбавка	50.00
Іван Ткачик	25.00
Михайло й Софія Вурбанські	25.00
Марія Ярославська (Ст. Джін, Ман.)	25.00
Петро й Катерина Дирбавка	25.00
Семен Когут (Сурис, Ман.)	10.00

(Разом з Дуфрост — $260.00)

Едмонтон, Алта. (ліста 2-га).
(Збірка о. П. Мельничука)

СУМК ім. А. Кошка, відділ ч. 145	75.00
Іван Криса	30.00
Григорій Кучан (Брудергайм, Алта.)	5.00
Збірка на весільній гостині Івана Ф. Грушки й Олі Слюсарчук, Едмонтон	59.00

(Разом з Едмонтону — $169.00)

Елфрос, Саск.

Іван Кушнірук, бонд	50.00

Збірка о. Ф. Керніцького.

Іван Шевчук, Амстердам, Саск.	10.00
Григорій Мостовий, Калдер, Саск.	5.00
Пані Елена Шевчук, Амстердам, Саск.	5.00

Збірка о. І. Майби.

Збірка на несподіванці для п. Володимира Сороки, Витків, Саск.	28.00
Йосиф Завальський, Євшант, Саск.	10.00

Гемилтон, Онт.
(Збірка о. Ю. Я. Цукорника)

Збірка з нагоди поминального Богослуження по бл. п. В. Галика з Бирмингем Саск.	
Никола Романів	15.00
Теодор Саврук	5.00
По $2.00: Добродійка Анна Цукорник, Гнат Галик	4.00
Михайло Стасюк	1.00

(Разом з Гемилтону — $25.00)

Роркетон, Ман.
(Збірка о. С. Гребенюка)

Збірка на похороні бл. п. Марти Білецької, 16 травня, 1944, (подрібний виказ на іншім місци цього числа)	15.00

Вест Форт Виллям, Онт. (ліста 2-га).
Збірка на принятю в честь о. І. Гундяка(?):

О. Шелепюк (попередно вже дав 50.00)	10.00
Дрібні жертви (поіменний виказ на іншім місци цього числа, в дописі)	33.10

(Разом з Вест Фт. Виллям — $43.10)

Разом	$13,128.51

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗГИНУЛО 8 З ЛІТАКОМ.

Недавно, в Каспер, Вайомінг, воєнний літак вдарився до гори, отже згинуло 8 військових людей, що були на літаку.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

МИ І НАША ЦЕРКВА.

Ми Українці. Всіх Українців на світі є коло 50 мільйонів. Найбільше їх на Україні, а дальше живуть вони в Канаді та Зединених Державах; в Бразилії й Арґентині; багато Українців живе в східній части Сибіру, що звесь: Зелений Клин. Нині нема краю на світі, де не було би Українців.

Українська мова належить до найкращих мов в світі.

Українці стали християнами 988 р. за князя Володимира Великого, що княжив в Києві.

Тоді Українці приняли Православну Церкву, і вона нині називається **Українська Православна Церква**, або **Українська Греко-Православна Церква.** Коли кажемо: **Греко-Православна Церква**, то зазначуємо, що Українці приняли християнство і Церкву від Греків.

Богослуження, обряди, звичаї і співи Української Православної Церкви належать до найкрасших, коли їх гарно виконан[illegible]

Головою Православної Церкви є Ісус Христос, бо Він її оснував і дав їй свою науку.

„Православною" звесь наша Церква тому, бо вона вчить „право", себто добре, справедливо, як Христос й Апосто-[illegible]

Загальна Православна Церква звесь також „Східною", бо вона заснувалась на Сході. До Східної Православної Церкви належать Українці, Греки, Росіяни, Румуни, Серби, Болгари, Сирійці та ще [illegible]

Частина Українців мають „Українську Греко-Католицьку Церкву" — це також Українська Православна Церква, але 1595 р. її забрали в руки чужі люде і вона нині залежна від чужих.

До 1054 р. до Східної Православної Церкви належала і Римо-Католицька Церква (Західна, Римська), але вона 1054 року відділилась. Пізніше від Римської Церкви відділились протестанти.

Хто не любить і не поважає своєї мови, своєї Церкви і свого народу, того ніхто на світі не поважає.

РОДИНА НОЯ — ПОТОП.

(І Книга Мойсея — Ісход, 6: 10)

Коли вже було багато людей на землі, то почали вони дуже грішити. Про Бога і думати не хотіли.

Та між всіми злими був оден добрий чоловік зі своєю родиною — звався Ной. Нераз напоминав Ной людей, щоби не грішили, та вони з нього сміялися.

І каже Господь Ноеви:

Всі люде стали дуже злі і за те хочу їх винищити. Отже збудуй собі корабель, а коли буде готовий, увійди в нього з твоєю родиною. Та візьми також всякого звіра по парі.

Коли корабель був готовий, увійшов до него Ной з своєю жінкою, трома синами і їх жінками. А сини звались, Сем, Хам і Яфет. Також забрав він звірів по парі.

Тоді почав падати сильний дощ і падав 40 днів і ночей без перестанку. Люде вилізали на дахи і на дерева, та не помогло — всі потопились. І хоч молились, та Бог їх молитви вже тоді не вислухав.

За час почала вода опадати і корабель спинився на горі Арараті, в Вірменії. Вийшов тоді Ной з корабля і всі з ним. І подякував Ной Богу, що вратував його від потопу.

Ной не належав до жидівського народу. Він належав до народу іншого, давнійшого, хоч і не сказано, як той нарід себе називав.

АПОСТОЛИ ПЕТРО І ПАВЛО.

Липня 12-го маємо свято двох Апостолів — Петра і Павла.

Петра вибрав Ісус на Апостола, коли почнинав свою науку, а Павло став Апостолом по смерти Ісуса Христа.

За якийсь час по Христовім вознесенню Апостоли навернули до християнства багато людей.

А був в Єрусалимі молодий чоловік, що звався Савло. Він не любив християн і вибрався до дальшого міста, Дамаску, щоби там християн переслідувати.

Коли був в дорові, його освітило велике світло. Він настрашився і впав на землю. Тоді чує голос:

— Савле, чому мене переслідуєш?

— Хто ж ти Господи? — питає Савло.

— Я Ісус, котрого ти переслідуєш.

— Щож мені робити?

— Йди до Дамаску, а там довідаєшся.

Коли Савло встав, то був сліпим і мусіли його другі вести.

В Дамаску він три дні молився. Тоді прийшов до него християнин, Ананія, і сказав Савлови, чого Бог від Савла хоче. Савло охрестився і став знов видючим. І тоді змінив своє імя з Савла на Павла і став щирим учеником Христовим.

Він проповідував Христову науку в ріжних краях і вмер мученичою смертю 67 літ по Христі.

Святий Петро був дуже щирим, а Павло був вченим і дав для Церкви більше, ніж котрий другий Апостол.

НЕДІЛЯ САМАРЯНКИ — ДЕНЬ МАТЕРІ.

„...вона побачила його, а він плакав..."

2 Мойсея 2: 6

Наведені слова взяті з Біблії, де історія йде про те, що египетський цар наказав жінкам-повитухам топити всіх новонароджених жидівських хлопців. І ось одна мати ховалася зі своїм сином кілька місяців, а коли довше не могла, виплела кошик, обклеїла смолою, вложила туда свого сина і поклала в шуварі ріки Нілю.

Незадовго надійшла дочка царська зі служницями купатися. Сталося, що вздріла кошик, взяла його і побачила в нім хлопчика, а він плакав. Для виховання його покликала фараонова дочка матір хлопця, не знаючи, що це мати. Царівна взяла його за свого, назвали Мойсеєм і він вивчився усіх наук египетських.

Опісля Мойсей став пророком і визволив свій нарід з египетської неволі. Він то і написав початок Біблії — перші пять книг Старого Завіту.

Ціла та подія має глибокий зміст Почалося від плачу дитини. Плач розбудив материнські почування в тої, що дитину знайшла. Бо Сотворитель вложив в душу кождої жінки почуття материнства. Її обовязок виховувати молоде покоління.

Те саме можемо сказати і про Самарянку, про яку оповідаєсь в Євангелії Отте заінтересовання наукою Спасителя, це якраз той ніжний інстинкт материнства. І він тут вратував не одну дитину, але багато Самарян, яких вона покликала до Христа, щоби послухали його науки.

Славний зі своїх індійських оповідань англійський письменик Киплінг, наводить в однім місци таку сцену (вільний перевід):

Молода мати, Амейра, вечірнім холодом відпочиває з мужем на плоскім даху свого мешкання. Муж бавиться з маленьким сином. Мама: „Як ми назвемо його, так між нами? Глянь! Чи можна коли перестати дивитися на нього? В нього твої очі, а уста"... Тато (перериває); „Твої, моя дорога. Хто ж це краще знає, ніж я?" Мама: „Малюські такі усточка, а держать моє серце. Дай мені його, зараз, зараз! В тій хвилі! Він вже за довго в тебе. Тато: „Зажди. Він ще не плаче". Мама: „Тоді мені віддаси, аж він заплаче — так? Що то за мущина людського роду! Таж як він заплаче, то ще багато дорощий для мене".

Хто може вияснити материньство? Хто може пояснити, чому та дитина мамі найлюбіша, котра мамі спричиняє найбільше сліз, задля котрої мама найбільше терпить?

Свята Моніка виховувала свого сина, Августина, в дусі християнськім. Коли Августин виріс — вулиця його потягнула за собою. Став він провідником вулиці. Вулиця була поганська, отже й Августин став поганим чоловіком. Мати плакала і молилася днями й ночами. В розпуці вдалася до місцевого епископа, а той сказав: „Йди до дому зі спокоєм і з Божим благословеннням, бо неможливо, щоб материні сльози за сином пропали". І що сталося? Немічні сльози завернули Августина на дорогу праву і його славить Христова Церква, як одного з найбільших своїх отців й учителів, та зачислила його до лика святих.

Навчає мама малого сина. Розказує про доброту Божу, про те, як слово Боже творить людей добрими, святими. Син слухає і каже: „Так, мамо, але як багато добрі мами Богу помагають!" Ви, мами, Божі помічниці! Не забувайте того!

Почування серця, щирі сльози душі мають велику силу. Вони то створили ту дорогу українську літературу, що виховує наш народ і показує шлях до волі. Сльози Шевченка, Шашкевича, Франка, Кобилянської, Пчілки, Басарабової — яке велике значіння вони мають! Вони підносять нас, розбуджують бажання волі і ведуть до відродження наше життя.

Великі слова Апостола: Сила моя в немочі звершується" (2 Кор. 12: 9) і: „незначне вибрав Бог, щоби осоромити потужне (1 Кор. 1: 27.

Плач маленького Мойсея, в з ним інстинкт материнства змінив історію світа — поширив віру в правдивого Бога, дав велику моральну силу світови.

Коли б наші матері розуміли всю велич свого покликання і належно орудували даним їм таланом — вдома, в церкві, всюди, то певно між нами зявився б Наш Пророк, вивів би наш нарід з неволі на волю і створив би Народом Славним і відомим цілому світови.

О. П. Яковенко.

ЗНАЙШОВ 27,200 ДОЛЯРІВ.

В Ню Йорку Едвард Ватерс, що їздить таксі-автом, знайшов недавно в авті дві коверті, а в них 27,200 долярів. Він возив якогось чоловіка і видно, що цей чоловік гроші лишив. Коли Ватерс побачив, що це гроші, зараз завіз їх на поліцію. Другого по тім дня ніхто ще за гришми не питав. Той сам Ватерс був давнійше знайшов дорогу жіночу мошонку і доручив поліції, а що ніхто по ню не зголосився, то поліція дала її Ватерсови.

ЗЕМЛЕТРУС В КАЛІФОРНІЇ.

Червня 18-го в Лос Анджелес, Лонг Біч та Інґлвуд був землетрус, що наробив трошки шкоди. Тревав кілька секунд. Вікна дзвеніли, в деяких скло потріскало. Люде на вулицях не могли йти вперед.

„ВІСТНИК"
Український часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

РОЗДІЛ СХОДУ І ЗАХОДУ 1054 РОКУ.

З Церковної Історії.

III.

Згадати треба, що Рим нераз використовував трудне положення тих, які його не признавали, щоби вимусити від них бажане собі признання. Він піддержував також всяких авантурників та ворохобників на Сході (чи деинде), коли ті за підержку признавали його головою всего християнства.

А чи хтось признавав папську власть щиро, чи ні, це папам було байдуже. Послухаймо, що говорять про те самі католики:

„Бувало, що і самі грецькі цісарі звертались до папи, шукаючи в нього помочі і признаючи його первенство, але нажаль — ділялось це радше задля потреб політичних, чим душевних.... Справи державні а не церковні спонукали також і нашого князя галицького Данила звернутись під покров папи римського". — „Історія Унії", Львів, 1896, ст 11.

Це вислів католицький і він показує, що хто хотів мати в папи ласку, чи поміч, мусів признавати папське верховенство. А хоч те привнавання вимушене, або авантурниче, це папам було байдуже. Аджеж і доси греко-католицький провід вказує на князя Данила, що якто він прагнув цілою душею завести католицизм. З усего виходила політична торговля — ти дай мені, що мені потрібне, а я тобі дам, чого ти хочеш. Тільки ж це якраз була та робота, що нищила Церкву взагалі, а єдність зокрема. Папи оттакою своєю політикою піддержували нелад і ворожнечу до себе в сторонах, які хотіли забрати в свої руки.

Досить згадати, що вже на Халкидонськім Соборі 451 р. папські делегати предкладали пофальшовані Канони Никейського Собору, де до 6-го канону було додано: „Римська столиця завсігди мала першенство". Розуміесь, що пофальшовані Канони Собор відкинув.

Подібне було на обласнім (окружнім) Соборі в Картагіні (в Африці, на полудни від Італії) 418 року. Там папський висланник, еп. Фавстин, покликався на Канони обласного Собору Сардійського з 347 р., нібито взяті з 1-го Собору Никейського, де признаесь папам право приказувати Африканській Церкві. Тоді Собор перешукав всі архіви в Александрії, Антіохії і Царгороді і побачив, що Канони пофальшовані в користь папи. Отже написали папі Келестинови гіркого листа, де дорікають за фальшовання — а важне, що лист той підписав також св. Августин!

В листі говорять, що Рим не має права мішатися в справи Африканської Церкви; не має права приймати звідтам скарг, ані приймати до Церкви тих, яких Африканська Церква відлучила; не має права посилати своїх послів на розсліди в Африканській Церкві; та що таке саме право і такий розум від Бога має їх Собор, як і папа, отже може судити і рішати на нікого поза собою не оглядаючись.

Окремо Собор зробив постанову (Канон 32), що африканський єпископ не може їхати до Риму, коли не має дозволу своїх висших властей; а хто б заносив до Риму скаргу, того з Церкви виключать. (Канон 139).

Це показує, що не тільки Схід, але й Африканська Церква з св. Августином не признавала папського верховенства, а дальше — що папи всюди вживали подібних способів, щоби над другими запанувати.

Така папська політика лише розбивала церковну єдність. Коли Церква була одна, то папство з своїми заборчими замірами стояло завсігди поза Церквою, щоби використовувати кожду нагоду для поширення своєї власти над другими — щоби позбавити їх прав, які вони мають і собі ті права забрати.

Таким ладом Рим довів до того, що сталося 1054 року, коли нібито Церква розділилася, а надії — коли Східна Церква загородила папській заборчій політиці до себе доступ і позбулася непотрібного клопоту.

З ДУМОК ПАСКАЛЯ.

1. Не добре мати за багато свободи. Ліпше не мати всего, що чоловік потребує.

2. Чоловік сотворений для розумного думання. В тім ціла його заслуга і гідність. Основою-ж думки повинен бути сам чоловік і його Творець, та остаточна ціль життя.

Про щож світ думає? Він думає зовсім про що інше — про танці, гру на музичних інструментах, співання, писання віршів, перегони, борню, про те, щоби стати царем, без застанови, що варта цар, а що чоловік.

3. На якім доказі основують невіруючі твердження, що люде не воскреснуть? Що трудніше — родитися чи воскреснути? Чи лекше статися тому, чого не має, чи тому що було, бути ще раз? Чи лекше почати існувати, чи вернутися до існовання?

4. В релігії видиму часть треба вязати з невидимою. Мусимо ставати на коліна, складати руки, говорити слова молитви тоді, коли вірить і молиться наша душа. Правда — основа релігії не в зверхних формах, але легковажити зверхні форми було би нерозумом і впертістю.

Християнська релігія складаесь з внутрішнього почуття і зверхних форм. Вона підносить звичайного чоловіка до внутрішньої висоти, а впертого і чванливого робить покірним зверхним формам. Так звичайний чоловік вчиться розуміти обовязок, а вчений мусить піддати себе обовязкови.

5. Є три роди людей:

Ті, що знайшли Бога і служать Йому.

Ті, що шукають Його, але не можуть знайти.

Ті, що не шукають Його зовсім і не знають.

Перші з тих розумні і щасливі; другі нещасливі, але не дурні; треті і нещасливі і дурні.

6. Бувають люде, які не думають про те, про що не хочуть думати. Але є і такі, що думають без застанови, думають ще більше, коли їм заборонити думати. Такі нищать неправдиві релігії, але нищать і правдиву, коли не знайдуть твердих доказів.

7. Коли все почнемо міряти лише розумом, тоді зникне з релігії все взнесле, захоплююче, загадочне і надприродне. Коли ж злегковажимо розум цілком, тоді наша релігія стане нікчемною і смішною.

8. Серце відчуває Бога, а не розум. І наша віра міститься в почуттю серця, а не в виводах розуму.

9. Віра є даром Бога. Не вірте, що вона є даром розуму.

10. Серце має своє розуміння, а розум своє. Про любов говоримо не тому, що розум каже нам говорити, але тому, що в нашім серци відчуваємо розуміння любови.

11. Не дивуйтесь, що звичайні люде вірять без думки, бо Бог запалив вогонь любови в їх серця. Вони відчувають святість в своїм серці, і тому вірять.

12. Є два роди людей, праведні, які уважають себе грішними, і грішні, які уважають себе праведними.

Б. Паскаль родився 19 червня 1623 р. в Клермонті, в Франції. Він належав до визначних вчених свого часу і причинився багато до поглублення математики і фізики. Принагідно він інтересувався релігійними справами і відтоді почав застановлятися над релігійними питаннями і їх записувати, думаючи зробити з них одноцільний твір. Однакож був він слабого здоровля і умер в 40-вім році життя, 19-го серпня 1662, не докінчивши того, що хотів.

ПРИТЧА ПРО МОЛИТВУ.

Молодий мудрець, Майнон, прийшов до старого мудрця, Гілеля, що під пальмою глибоко задумався.

— Про що думаєш, учителю? — питає Майнон.

— Думаю про свого приятеля — каже Гілель — що якто з ним буде.

— А що? — допитуесь Майнон.

— Таке: доси він працював на землі, яку має і жив в достатку. Тепер каже, що перестане працювати і нехай земля сама для нього родить.

— Щож з ним сталося?

— Сказати б — нічого. Чоловік він досить розумний. Але така думка зайшла йому в голову: „Бог всемогучий і милосердний, отже він дасть мені, чого до життя потребую."

— Це ж грішна думка — каже Майнон — бо нам належиться лише те, коло чого ми трудимося, до чого безнастанно стремимо. Та хто ж той чоловік?

— Це ти — каже Гілель.

— Я? Це я?... — крикнув Майнон і відскочив назад.

— А так — каже тоді Гілель — мені відомо, що ти починаєш молитву легко важити, кажучи, що Бог тобі і так дасть, що тобі потрібне. А воно не так... Треба напружувати руки до праці і також треба напружувати наші духові сили, щоби здобути ту духову поживу, якої потребує наше життя. Перед нами двояке поле — звичайне і духове і на кожнім з них мусимо однаково щиро працювати. Коли котребудь з них занедбаємо, то воно запустіє і буряном заросте.

Зрозумів Майнон науку Гілеля і від того часу молитва стала важною частею його життя і силою його дальшого великого розуму.

ПЕРЕВОЗЯТЬ МАТЕРІЯЛ ЛІТАКАМИ.

Тепер багато военного матеріялу перевозять літаками. Стейтське інформаційне бюро каже, за три недавні місяці літаками перевезли до Англії й Росії 10,500,000 фунтів всяких военних матеріялів.

СЕСТРІНОК КОРОЛЯ В ПОЛОНІ.

Німецьке радіо недавно повідомляло, що сестрінок англійського короля, Лесела, дістався в німецький полон. Він мав бути ранений на італійськім фронті і там Німці його захопили.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(„ПРОЄКТ НА ЗНИЩЕНЕ РУСІ").

Десяте — Найбільше впертими і другим в упертости держать ті Русини з простих хлопів, що вміють читати своє письмо; отже треба усунути причину впертости, а тоді впертість сама зникне.

В тім ми Поляки легко собі порадимо, коли заборонимо хлопським синам вчитися в школах, що є при церквах; з того будемо мати не тільки ту користь, про яку вже сказано, але таким способом охоронимо себе від шкоди, яку нам часто піддані заподівають — бо так вивчений хлопчина в простій сільській школі, втікає кільканадцять миль від свого пана і шукає волі. На таке нарікають воєводства: Руське, Волинське, Подільське і Брацлавське, з доокодичними землями.

Отже економи й управителі дібр повинні мати накази, аби пильно дбали, щоби хлопські діти до плуга, сохи (ріл плуга — В.), рала, ціпа, привикали, а не до [redacted].

Одинадцяте — Щоби згодом легче Русинів знищити, треба нотувати в осібний спис все невідповідне поведення в обрядах (в Богослуженнях — В.), зневажливі слова і таке ж відношення супроти Римлян (проти римо-католиків, отже Поляків — В.); часті історії про попів, о які між їх так великим числом не тяжко, щоби — коли цей проект буде виконуватися, світ знав, що Поляки мали слушні причини так робити.

Коли б однакож забракло таких правдивих фактів, що нівечили б Русинів (чого не може забракнути навіть між наймудрійшими і найлучшими людьми) то успішною річею буде для наших замислів: коли будемо розголошувати про них гарно зложені фікції (видумки, отже брехні — В.); а ще успішнійше буде, коли підшиемося під імя попів, а навіть і самих їх владик, відповідно до відносин часу, розкинемо тайком руські письма, шкідливі польській державі, шкідливі польському імени, шкідливі католицькій вірі.

Було би це великим свого часу документом на знищення в Польщі грецької релігії і сильною заохотою для стану духовного (польського — В.), світського, як також для сенаторів і військових, щоби це спасенне діло виконали.

Дванадцяте — Коли попобимо в відповіднім часі приготовання, то не треба до всего братися нагло, не всюди разом, ані навіть не в багатьох місцях.

Зачинати треба найперше в закутинах околиць, де є більше католиків (значить: Поляків — В.), ніж Русинів; а зачинати треба не без причини — наприклад закидаючи попам неморальне життя, агітуюче поведення, незнання або брак пильности в навчанню віри, недбалість в виконуванню [redacted] Служб, конче потрібних до спасення, та інші подібні небилиці.

А коли так поволи, хитро і мудро, чи заохотою, чи зрадою, чи пострахом, в деяких місцях перемінимо Русинів на римлян, то піде так гладко, що при Божій помочі цілий край буде мати римські обряди, як того всі бажають.

ВЕЛИКА ЗГУБА.

До Ню Йорку приїхала Джес Меткеф з чоловіком на купно. Зі стації наняла „тексі", а коли заїхала на місце, то за чес оглянулася, що лишила на „тексі" свою торбинку, в якій була бранзолетка вартости 40.000 долярів, в 300 долярів готівкою. Поліція пошукує візника, що провадив тексі, але покищо не знайшла.

ЯЗИК ВЕЛИКЕ ДОБРО І ВЕЛИКЕ ЗЛО.

Грецький фільософ Ксант сказав раз Езопови, свому слузі:

— Піди на торговицю і купи найлучшої поживи, бо в мене будуть гостювати мої давні приятелі.

Езоп накупив самих язиків і дав кухареви, щоби той приготовив їх на ріжні лади, з ріжними заправками.

Підчас обіду каже Ксант Езопови:

— Чи не казав я, щоби ти купив, що найлучше?

На те Езоп:

— Так, і я найлучшого купив. Аджеж язиком висловлюють люде найлучші думки, завязують приязнь, голосять правду, вчать мудрости, моляться...

Другого дня каже Ксант Езопови:

— Йди тепер і купи, що є найгірше.

Езоп знов купив язиків. На запит, чому це так, відповів Езоп:

— Бо язик, це найгірша річ на світі. Це інструмент суперечок і сварок, батько процесів, незгоди і війни, брехні, похибок, обмов і зневаги всего найсвятійшого.

Гірке, але непотрібне слово про когось, це те, що вистріл з рушниці між горами. Гук вистрілу відбиваєсь від скал і набирає сили могучого грому. Так і слово, сказане без думки, йде з уст до уст і з кождим кроком стає більше і сильніше, на такий лад, як грудка мокрого снігу збільшаєсь, коли її котити.

Хто любить сплетні й обмови, той здирає обвязки (бандажі) з людських ран, щоби вони ніколи не загоїлися.

Обмова сказана шепотом подібна до лиса, якому Самсон привязав огонь (головню) до хвоста і пустив на филистимські засіяні поля. Вона несе спустошення широким просторам людського мирного життя. Ф. В. Робертсон.

Не попускай язикови, бо він тебе поневолить. Несказане слово — це меч в твоїй піхві, сказане — твій меч в чужій руці. Хочеш належати до мудрих — держи язик за зубами. — Кварел.

Що про других говорити?

Коли бачиш каліку, убогого, слабого, то скажи: „Я щасливий в порівнанню з ними".

Почуєш про когось лиху бесіду, то скажи: „Може воно не так, може люде не знають дійсного змісту справи, може не знають причин... Може хтось з малого зробив велике... А може це така справа, що ані мене, ані людей не повинна цілком обходити".

Коли побачиш молодих людей, що ходять манівцями, то скажи: „От кобн знайти спосіб, щоби з них красших людей зробити" — і дошукуйся таких способів.

Коли довідаешся випадково про чужу справу, невідому більше нікому, то скажи: „Яким правом я мав би виносити перед людей те, що чуже і що до мене не належить?" Ти заховай його в себе так, щоби і тобі не пригадувалося.

Для бесіди про других вишукуй найкрасших людей — розумних, добрих, щирих, гідних, поважних, праведних; вишукуй найкращі приміри з людського життя і говори про них — говори дітям, говори молодим, говори рівним собі, говори всюди, де є людське ухо, щоби чуло і людське серце, щоби живійше забилося.

Роблячи так, ти будеш носити горіючі свічки посеред темряви. Кругом тебе почнуть збиратися діти; будуть придивлятися і ті, що ходили в темряві — вони привикнуть до світла і полюблять світло. — Оинфер.

ДОЧКИ НАРОДУ.

Коли нині говориться про здобування жіночих прав і зрівнання жінок з чоловіками, про конечність жіночих організацій, як щось нове і дуже поступове, то треба нам знати, що вже перед Христом були люде, які вважали жінок рівноправними чоловікам і розуміли, що жінкам потрібна широка свідомість їх обовязків, бо від них залежить доля, або недоля їх народу. Вважали жінок громадянками, що на рівні з чоловіками відвічальні за те, чи їх народ буде щасливий, чи нещасливий.

В Святім Письмі Старого Завіту багато разів згадуєсь про Дочку, або Дочок Народу. Ось приміри:

„Дочко Вавилонська, окаянна! (проклята). Щасливий, хто відплатить тобі все, що ти заподіяла нам". — Псалом 137: 8.

„Зійди вниз та сядь на землі в поросі, ти дівнце, дочко Вавилонська; усядь на землі ти дочко Халдейська"... — Ісаія 47: 1.

„Радуйся дочко Едомова... І ти впешся і будеш обнажена. Дочко Сіонова! Кара за беззаконства твої скінчилась; дочко Едомова, Господь навідає і виявить гріхи твої". — Плач Єремії 4: 21—22.

„Йди в Галаад, візьми бальсаму, діво-дочко Єгипецька"... — Єремія 46: 11.

„Накликуй голосно, дочко Галиму, нехай почують тебе... — Ісаія 10: 30.

„Погордить тобою дочка Сіону. Похитає головою дочка Єрусалиму... — 2 кн. Царів 19: 21.

„Зтоптав Господь (за гріхи) дівицю-дочку Юдину" — Плач Єремії 1: 15.

„Кара за безбожність дочки народу мого більша над покаране Содоми. — Плач Єремії 4: 6.

„Блукай же тепер дочко Тарська"... Ісаія 23: 10.

„Не будеш гуляти, осоромлена дочко Сидонська!" — Ісаія 23: 12.

„Щоб я звістив всю хвалу Твою у брамах дочки Сіонової". — Псалом 9: 14.

„Пійдіть дочки Сіонські, подивіться на царя Соломона в вінци"... — Пісня Пісень 3: 11.

Всіх подібних висловів про Дочку, або Дочки згадуєсь в Старім Завіті коло 80 разів, і всюди та Дочка, чи Дочки, це жіноча частина народу. Їй окремо даеться похвалу; до неї звертаесь осторога і наука; за нерозум і недбалість їй грозиться карою, що досягне цілий нарід. А коли має бути кара чужому народови за заподіяне лихо, то кара тая може впасти окремо на жінок: „О, дочко Вавилону! Щасливий, хто вхопить дітей твоїх і розібе їх до каміня!" — Псалом 137: 8.

Отже пригадування жінкам, що вони „Дочки Народу" і що перед ними є великі обовязки, мусіло держати жінок на високім степени свідомости свого обовязку, і тому між тими давними жінками були навіть такі, що свій нарід спасали від загибелі.

Нинішна жіноча „еманципація" ставить жінку нераз багато низше, ніж стояла Дочка Народу. Бо Дочка Народу була громадянкою, а нинішна еманципація творить з жінок окрему політичну клясу, окрему політичну партію, а не громадянок. І дуже часто еманципація увільняє жінок від всіх обовязків і пускає їх самопас — а куди Дочка Народу не може ніколи йти.

НИЩАТЬ ЖИДІВ.

Вістка з Лондону з 19 червня говорить, що недавно Німці знищили 7000 чехословацьких жидів, отроївши їх газом.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ.

(За Квіткою-Основяненком).

Чи знаєте ви люде добрі, що то є Суд Божий? Зробить хтось лихо, а коли ніхто не бачив, то він собі байдуже.

Але Бог бачив і прийде час, що Він все виявить, тай ще такими способами, яких ти не сподієшся.

В одному селі почали пропадати кури. Жінки журяться, а чоловікам байдуже — кажуть — що там курка! Але що дальше, то вже й багато курей про- [redacted]

Пішли люде до сельського уряду, до голови, скаржаться.

— А хто б це міг красти? — питає голова — на кого ви думаєте?

Почали люде міркувати. Було піря порозкидане до Явтушиного двора, але там нема кому красти. Явтух з синами давно поїхав кудись до роботи. Був слід до Кахибіди, але там лише старий дідусь вдома, слабосилий, то де йому до курей.

— Оттакe! — говорить голова — оден краде, а на другого біду складае!

І на тім скінчилося, що годі знати, хто краде.

Покищо пропадали кури, а там почали вже і воли та коні пропадати. В одного господаря вкрав хтось вола, в другого корову, в третого пару коней. Тай ні сліду — як під землю заховав.

Думають люде, журяться. І хто б це крав? Кождий всіх людей в селі знає, всі люде добрі, побожні; парубки поважні, статочні. І не знати, де той злодій береться.

А там знов чути: в Мирона послідну пару волів вкрали; в Уласа вкрали конину; в Марка вкрали трох підсвинків.

Та ось сталося, що в Демяна обікрали злодії комору. І кілько там всего було! — жіночу і дівочу одежу, кожухи, хустки, сорочки. Підкопалися злодії під комору і все забрали.

Знов люде до голови, а той:

— Хіба ж я знаю що робити? Спіймайте, а я йому... сякому такому, я його... Він мене попаматає!

— Спіймали б — говорять люде — коли б знали, хто він, а то спіймай вітра в полі.

Аж тут обізвався оден парубок, Денис Лискотун і каже:

— А що було би, коли б так по дворах (по господарствах) пошукати. Бо певно, що це таки свої крадуть.

Подумали люде та:

— Добре Денис каже! Отже призначіть, пане голово, моторних хлопців, нехай шукають по всіх хатах, може щось знайдуть.

— Післати, так післати — говорить голова — отже нехай іде Денис... Збирай Денисе хлопців і йдіть шукати!

— Та може мені не повірите — говорить Денис, тай чемно вклонився.

— Як тобі не вірити? — кажуть люде — всі ми тобі віримо.

А Денис був справді перший між всім парубоцтвом в цілому селі.

Батько вмер, ще маленьким Дениса зоставив і він виростав при матері вдові. Тай виріс так, що й глянути любо і послухати хочеться. І до розумної бесіди, і до співу, і до жартів, коли на те пора.

Правда, коли вже підріс, то часто ходив кудито на заробітки. Довгий час його нема, а вже як прийде, то і вбраний гарно, і грошей принесе, і матері дарунків накупить. Ще нежонатий, а вже наче поважний господар, що тільки на голову вибирай.

Отже тепер зібрав Денис парубків та говорить:

— Коли шукати, то починайте з мого двора.

— Та як це — кажуть парубки — у тебе шукати?

— А що ж — говорить Денис — чим я лучший від других? Коли в усіх шукати, то і в мене треба. — І повів їх у свій двір.

Все переглянули, все перешукали, все поперевертали, але нічого не знайшли і так забралися до другого двора.

Перешукали оден двір другий, третий, а в четвертому знайшли пояс, захований в солому — сам таки Денис знайшов. Отже зараз забрали господаря того двора і повели до волости (до поліції).

А там десь знайшли якусь річ заховану під стріхою — знов Денис знайшов. І так в кількох місцях позначодили то це то те.

Людей до волости багато напровадили і почали випитувати. Але щож! — кождий каже, що він не знає, як крадена річ в нього знайшлася. Тай сам голова побачив, що справді люде невинні, бо дехто навіть слабий був тоді, коли комору обікрали; іншого вдома не було цілком, це ж всі знають. Отже говорить голова:

— Видно, що це хтось краде і добрим людям підкидає крадені річи, щоби від себе увагу відвернути. Люде не винні, отже нехай йдуть собі до дому.

І так всі пошукування на ніщо не придалися. А може злодії були з чужого села, хто їх знає.

Поговорили люде про те, що було тай перестали. А Денис побувши ще кількось часу в селі, знов до міста на заробітки вибрався.

А був в тому селі молодий ще чоловік, Трохим. Жонатий, жінка добра, тай трое дітей в них. І мати при них жила.

От раз говорить мати Трохимови:

— Щось в тебе сину талану нема, чи що. Підеш шукати роботи, побудеш там, тай до дому малощо приносиш. А другі також ходять, але в них інакше. В нас же біда. Жінка твоя щиро працює, я також не дармую, тай ти ж не ледащо, а так нам тяжко живеться.

— Я і сам бачу — каже Трохим — що нема мені щастя. І дбаю і щиро працюю, а не так виходить, як би хотілося.

— Знаєш що сину — говорить дальше мати — може б ти порадився з Денисом. Він світа багато знає. Тай заробляє він кілько! Мати його вбрана, як міщанка. Може б ти пішов разом з ним...

— Питав я вже його, та ніщо в того — відповів Трохим — і говорити не хоче. Каже: Товариства мені не треба. Ось яке! Але я тепер думаю піти аж до Києва, там, кажуть, заробити можна багато.

— Але ж це далеко — каже мати — довго забавишся, то як нам буде без тебе жити?

А в Києві мав бути великий ярмарок отже і роботи є багато.

Журилася мати, журилася жінка, а там і кажуть:

— Може справді там більше заробиш, так іди.

І Трохим пішов.

В Києві був він отсе перший раз, а там народу-народу! Понаїзджало купців, позбиралось багато людей.

Ходить Трохим, приглядається, аж хтось вупинив його та:

— Земляче, може роботи шукаєш?

Глянув Трохим, а це купець, тай видно, що богатий.

— Шукаю — каже Трохим.

— Коли так, то ходи за мною! — говорить купець і повів його до якогось великого будинка. А там розказує що робити, та як чого доглядати. Коли ж розказав, то ще говорить:

— А ось твій товариш, що йде сюди.

Глянув Трохим, а це йде Денис, тільки не так одягнений, як вдома. Одежа стара, подерта, шапка пірвана.

— Здоров Денисе! Де ти тут взявся? — питає Трохим.

Розговорились, хоч Денис не був радий, коли побачив Трохима.

— А не знати, як нам платити буде — питає Трохим — по кілько, тай вдень, чи тижнево?

— А враг його батька знає! — каже Денис — але коли не по нашому буде, то самі собі заплатимо. А ти мене слухай, то лиха тобі не буде.

Дивно стало Трохимови та подумав: „Побачу, що буде. Він тут бував, то знає".

(Дальше буде).

МИТР. ВАСИЛЬ ЛИПКІВСЬКИЙ.

З його Автобіографії.

Недавний київський митрополит Василь Липківський народився 1864 р. в селі Попидні, на Липовеччині, в родині священика Константина Липківського — а родина Липківських походить з Галичини, з під Золотої Липи.

Моє призвище — говорить митр. Липківський — звязане з річкою Липою, та не знаю, чи є над річкою Липою село, або місто, що має назву від річки. Про наше походження є такий переказ:

Мій прадід походив з якогось села, чи місточка над рікою Липою. Він був професором і нанявся за учителя в домашному пансіоні в польського пана, що жив над рікою Богом. Це було в половині 18-го століття. Старший син того учителя, Фотій, то мій дід.

Підчас великої повени Фотій, що мав 12 літ, взяв свого менцього брата, Лаврентія, що мав 4 роки, всіли на човен і відбились від берега. А там струя їх захопила і понесла. Брати кричали, та ніхто не чув і не ратував.

Вода несла їх щось з добу, ніж прибились до берега. Вийшовши на беріг вони опинились в безлюдних, широких степах Поділля. Блукаючи знайшли чабана (пастуха) з отарою овець. Він їх нагодував і показав дорогу до села.

От вони пішли по селах просити милостині. Фотій вже вмів читати, писати, співати, а навіть на скрипці грати і вчив вже свого брата.

В якомусь селі дяк приняв їх до себе за піддячих, там вони прожили кілька літ в тяжких злиднях.

Та трапилось так, що треба було панотцеви (священикови) того села післати звідомлення до митрополита в Київ, отже треба було те звідомлення гарно скласти і написати. Тут Фотій виявив своє знання — він звідомлення склав і дуже гарно переписав. І його ж таки, як проворного і смілого хлопця, післали з тим звідомленням до Києва. А він взяв з собою і брата.

Митрополитови брати сподобались і він залишив їх в себе в хорі і канцелярії.

Згодом митрополит дав Фотієви грамоту (свідоцтво) і сказав, щоби той шукав собі парафію з парохією і став там за священика. Той знайшов таку парафію коло Уманя в селі Дмитрушках, одружився з нею й став там священиком.

Їх син Константин — говорить митр. Липківський — це був мій батько, що довго священствував на Липовеччині; та і я був спочатку настоятелем у Липівці.

Така чудна пригода перенесла нас із галицької Липи до Липівця українського — закінчує митрополит.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ.

(Пембіна, Норт Дакота)

Надія Всіх Святих, 11 червня, 1944 р., остане памятним днем для української православної громади св. Івана, в Пембіна, Норт Дакота.

В цім дни наша церковна громада витала перший раз у власній церкві Впреосв. Архиепископа о. Іоанна Теодоровича.

Це друга Архиепископська Візитація в нашій громаді. Перша була 19 липня, 1936 р., але в той час громада ще винаймала церкву, отже настрій був не такий, як треба — не було хоругов, ані Св. Хреста, щоби вийти на зустріч дорогому архипастиреві...

Від часу першої Візитації в цілім громадськім життю зайшла зміна. За Божою поміччю і заохотою о. прот. С. В. Савчука, що в той час обслугував нашу громаду, наша громада купила церковний будинок і цьогорічна Візитація відбулася перший раз у власній церкві.

Після Ранньої Відправи вислано авто по о. Владику, а вірні вийшли з процесією на вулицю, на зустріч Великому Гостеви — попереду молодіж з процесією, дальше о. парох, а там вірні. Погода гарна, вітрець легесенько листям ворушить, голос дзвона зливаєсь з голосом пісні „Пречистая Діво Мати". Настрій в усіх поважний, святочний. І діти, і всі ждуть...

Ще хвиля й о. Владика приїхав. Він одягаєсь в мантію, о. Гліцький парох, зустрічає Дорогого Гостя з Хрестом, похиляються хоругви, Архипастир благословить вірних і починаєсь похід до церкви. Малі дівчатка встелюють дорогу цвітами, а в усіх сльози святої радости тиснуться до очей.

Перед церквою витає о. Владику хлібом і сілею голова громади, а о. Парох його витає і запрошує, щоби увійшов до церкви, і при співі „На многі літа" Впреосв. Архипастир увійшов.

Після облачення почалась Архиєрейська Служба Божа. Перечитавши св. Євангелію Владика виголосив зворушливу проповідь, що довго буде пригадуватись тим, які її чули.

Після Служби Божої о. Владика з о. Парохом відправили Молебен за вояків, що беруть участь в війні. Тут багатьом матерям і батькам покотились гарячі сльози при згадці за рідних своїх.

Дальше був спільний обід в місцевій салі, приготований сестрицями. При вході о. Владики до салі, мала дівчина привитала його китицею цвітів, а добродійка Гліцька в імени сестриць запросила о. Владику до обіду.

По обіді о. Парох сказав промову і покликав бесідників, членів громади і позамісцевих, що прибули на це свято. Покликані були: А. Кирилюк, Ів. Кирилюк, Н. Ілюк зі Сонлави, Г. Бугера з Вінніпегу, І. Пастух і В. Кропельницький.

Окремо згадаю ще п. Ілюка. Він сказав, що коли перед 40 літами працював в околиці Пембіна, то і не мріяв, що тут буде колись зорганізована Українська Церковна Громада, яка буде мати свою церкву і що чужинці будуть знати про Українців. От приїхав я сюди — говорив п. Ілюк — і питаю в прохожого де українська церква і він зараз показав мені, що в полудневій стороні. Яка велика зміна за 40 літ!

Згадати треба і бесіду п. Кропельницького. Дякуючи о. Владиці за Візитацію і Молебен, він згадав, що має трох синів в армії — і батьківські сльози покотились по його лиці.

Він сказав що колись сумнівався, чи наша Церква буде мати будучність; я сумнівався — говорив він — що вона так розвинеться, що буде мати свого Архиепископа і тільки священиків. До сумніву причинялись всякі сплетні, але тепер я переконаний, що наша Церква буде ще дальше розвиватися і набирати сили. Отже я постановив собі, щоби навчитися величати Всевишнього в рідній мові. Дальшу промову виголосив вже Впреосв. о. Владика — перше по англійськи для тих чужих, що тут були, а дальше по українськи. Він згадав тих, що полягли в цій війні і їм відспівано „Вічную память".

Взагалі бесіда о. Владики лишиться незабутньою в нашій памяти.

Після промови відспівано гимни — американський і „Боже Великий".

Опісля чужинці приступали до о. Владики, знайомилися з ним.

Від нас Впреосв. о. Владика віділхав до Канади, щоби там дальше відвідувати громади.

Переповівши хід нашого церковно-громадського свята, ми щиро дякуємо нашому Архипастиреви за відвідини, а коли щось не було би як повинно, так це не було з нашої вини. Ми робили, як вміли і робили щиро.

Подяка від нас й о. Пароховм за труд в приготованню сього свята.

Подяка пан. Добродійці за вказівки і др. відносно Візитації.

Подяка Гостям, що прибули, щоби звеличати наше свято.

Подяка нехай буде матерям, що привели дівчаток з цвітами, та хлопців, що прислугували Владиці; та молоді, що послужила в процесії. Честь матерям за дбалість про дітей.

Подяка Сестрицям за труд при цім святі, за приготовання обіду. Многі літа Їм за це!

А бесідники нехай вибачать, що не переповідаю їх промов, бо це забрало би багато місця.

Ів. Пастух.

РОЗУМНЕ ДІЛО.

(Едмонтон, Алта).

В суботу 20 травня, відбулося в українській православній церкві в Едмонтоні вінчання Івана Франка Грушки і Олі Слюсарчук, при великім здвизі народа.

Молодий, Іван Грушка, родом з Аран, Саск., переживав в Сторджіс, Саск., а тільки минувшого року поселився в Едмонтоні, де занятий є при літаках, як добрий механік. Батько його, Василь, походить зі села Волківців, пов. Борщів, а мама, Теодора з Бабюків, походить з Винятинець, пов. Заліщики.

Молода, Оля, то одиначка Гаврила і Олени з роду Дацюків. Походить з Клекотова, пов. Броди, відки також походять її родичі. Приїхала Оля до Канади на руках родичей, ще десь 1927 року. Тут скінчила вищу школу, брала участь в церковнім і світськім хорі, також була активна Сумівка.

Родичі Олі обоє дуже потрібні і придатні в церковній громаді, як також в товариствах злучених з церквою. Найкращий доказ і оцінка їх вартости і пошани є те, що коли цеї весни вибрано Олю кандидаткою на королеву весняного базару церковної громади, наше громадянство поперло кандидатуру Олі так, що її голоси побили всі попередні рекорди.

Весільна вечера відбувалася в церковній салі. Господарем — „батьком" був п. Челядин, а „маткою" пані докторова Верхомин. Між бесідниками визначився своїм гумором п. адвокат Лазарович, а др. Верхомин зачепив важну справу нашого життя в Канаді а то справу української колегії. Присутні гості радо зложили свої датки на цю ціль, бо в короткім часі було зложено 59 долярів.

Говорили коротко також отеці, старший дружба — Іван Мельник, учитель і студент університету, старша дружка — Емілія Чоботар, наша славна піаністка, тато Молодої, що дуже мило і щиро висловив подяку всім, що його дочці і затеві честь таку велику віддали своєю присутністю. Гарна хвиля була тоді, коли молодий представляв гостям свою маму і сестру, що приїхали на його вінчання аж зі східного Саскачевану.

Гарно переводив п. Челядин весільну вечерю. Гарно заховувалися всі присутні. Гарно і гідно віднеслися до справи своєї колегії. Честь вам всім і Молодятам і Родичам і Гостям! На многі літа!

[redacted]

ДОБРИЙ ПОЧАТОК ДЛЯ [redacted]

Парафія св. Володимира у Вест Форт Виляма ще торік рішила збудувати собі нову церкву. Уважаючи що на час будування нової церкви, парох, коли б мешкав у Вест Форті, міг би в дечім помочи, вирядили вони з просьбою до свого священика І. Гикавого і той послухав їх, перевівся з Форт Виляма до Вест Форту.

Радіючи з цього, парафія справила отцю Гикавому принятте, яке величаво відбулося в церковній салі вечером 10 лютого. Саля була повна гостей. Були там члени, симпатики, прихильники православної церкви, як також давні знакомі о. Гикавого ще з Манітоби. Одними несподіваними і приємними гостями були сестра і швагер Дейголоси з Етелберт і їх дочка пані Шевчук з Гарленд.

По смачній вечері, яку приготувало жіноцтво при церкві, було кілька промов. Всі висказували свою радість маючи свого пароха у себе віруючи, що праця у парафії і будова нової церкви піде багато краще.

Та принятте це не скінчилось на вечері та промовах. Парафіяне постарались зібрати досить поважну суму грошей за що купили гарний сет меблів для свого пароха у новім помешканню ик рівном вручили трохи готівки.

Свящ. о. І. Гикавий дякуючи за таку несподівану щирість радів, що знаходиться між добрими людьми і прирікав, що буде все працювати по своїх силах для добра церкви у Вест Форті і для українців взагалі. Вкінці згадав дуже важну справу Колегії і попросив гостей, щоби зробили хоч би маленький початок жертвуючи на Колегію.

На заклик о. Гикавого всі приступали до стола і складали, на початок, свої дари для Колегії.

Жертводавцями були слідуючі:

По 10 дол.: О. Шелепюк, о. І. Гикавий.

По 1 дол.: С. Семенишин, Ф. Емчук, Дм. Глуханюк, А. Багрій, М. Дейголос, Марта Вовчук, пані Віда, Марія Івахова, Я. Шевчук, П. Жабюк, В. Крижановська, М. Фаренчук, Ю. Тарабаняк, п-ні Гладій, Є. Гладій, п-ні А. Козлова, п. Юріїв, Гафія Лесенчукова, Т. Поперечний, М. Антонишин, М. Галабіцький, В. Ткач, А. Музика, С. Міхоцький, Н. Бучма, Н. Слюзар.

По 50 цт.: П. Великий, І. Вийванко, п-ні К. Горбачевська, п-ні Станишевська, Анна Бойкова, Марія Мельничукова, М. Семенюк, Євген Майброда, Марія Бондарова, П. Швайковська, Мих. Рудикова, Калина Гаєвська, Василина Юріїв, Дм. Савчинська, Мих. Рудикова.

По 35 цт.: Калина Гаєвська.

По 25 цт.: Василина Юріїв, Дм. Савчинський, Н. Юрик, Гафія Роборецька, Ол. Семенишин.

[redacted]

ПРИМІРНИЙ ВІДДІЛ СУМК.

(Едмонтон, Алта.)

Наш Едмонтон не дуже то такий славний, як може бути. І в нас є трохи болота — ми не є виїмок, що до пословиці: „Нема села без болота". Все ж таки дещо в нас є таке, що може послужити за примір навіть для місцевостей таких, що мають більше число українців, чим має наше місто, мають більше число інтелігенції, чи професіоналістів, чим має наше місто, та мають і відділи Союза Української Молодіжи, але громадської користи від не видко на верху. Можливо, що ми любимо себе трошки хвалити, чи розголошувати себе, як та курка, що знесе яйце. Нехай і так собі хтось подумає, а то і скаже, то ми не будемо гніватися. Ми не пишемо отцього для самохвальби, а для того, щоби нас хтось завстидав роботою для добра загалу.

Відділів СУМК є багато по розлогій Канаді. Мабуть щось діється в кожному відділі. Можна припускати, що кожний відділ має фінансиготівку. Можна і треба сподіватися, що кожний відділ знає про те, що мається на меті започаткування української колегії в Канаді. Старшим, неписьменним, ще можна простити, коли вони не розуміють, не знають, що то таке колегія — але певне є те, що нема одного члена СУМК, що би був неписьменний, що не ходив би до школи в Канаді, що не мав би бодай поняття про Колегію. Це наша найбільш пекуча справа в цих часах в Канаді, — поза воєнні справи. Тільки Колегія може нам дати потрібний престіж, потрібну гордість, що ми рівні з другими народами, що живуть в Канаді, що мають свої колегії, мають свої мови признані університетами. Час, щоби в нас Колегія була!

Зрозуміли це члени СУМК, відділу ч. 145, ім. Адама Коцка, того борця-героя за українську мову і права на львівськім університеті. А що подібна справа тут цілком на місци, то цей відділ на своїх зборах, тому пару місяців назад, рішив дати на будову Колегії пятдесять долярів. Але, що недавно члени відділу, при допомові кількох старших горожан дуже успішно відограли комедійо-оперетку „Запорожський Клад", то свій даток на Колегію рішили побільшити до сімдесять пять долярів! Рішили і ця сума вже пішла до центральної каси у Виннипегу.

Цікаво буде побачити, котрий бу-

...де слідуючий відділ СУМК, що піде за відділом едмонтонським, а ще цікавіше було б побачити, котрий відділ вобе готіякою відділа ч. 146.

Інформатор.

ПРИМІРНИЙ ПОХОРОН.

На похороні покійної Марти Білецької, який відбувся дня 16-го травня в Роркетон, Ман., присутні зібрали на Українську Православну Колегію замісць вінка для покійної як слідує

По 2 дол.: В. І. Перепелюк; по 1 дол.: П. Кіндзерський, А. Білецький, пані Н. Гуцуляк, М. Білецький; по 50 цт., пані Д. Регалюк, п-ні А. Білецька, п-ні Леймок, П. Піх, П. Білецький, М. Білецький, п-ні Сторожинська, Н. Гуцуляк, А. Рибрика, В. Бочко, М. Цюпка, І. Карплюк; по 25 цт.: Віра Дучак, п-ні Бодиар, п-ні М. Білецька, п-ні П. Гуцуляк, п-ні І. Білецька, п-ні Карплюк, п-ні Бочко, М. Піх, М. Головачук, п-ні М. Головачук; по 10 цт.: Ф. Ястремський; по 5 цт.: А. Піх, п-ні Щурко. Дрібними 30 центів.

о. С. Гребенюк.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Лондон, Онт.)

З нагоди прибуття до Лондону о. І. Кусого, панство Кінарі хрестили свого другого сина, котрому дали три імена Іларіон Яким Тома. Чину хрещення доверщив Всеч. о. І. Кусий. Кумами були Л. Пасічняк і пані Н. Гринишин. По закінченні хресної церемонії п-тво Кінарі запросили гостей до хати на обід. При обіді о. Кусий провів молитву, як рівнож побажав панству Кінарам великої потіхи з сина, а синові доброго здоровля і великого зросту. При обіді гості весело забавлялися та бажали собі всего найкращого.

При тій забаві п. З. Кравчук забрав слово й закликав гостей до дарунку для новохрещеного, а при тім не забули за свою пресу. На заклик п. Пасічняка гості зложили на Український Голос $4.50, а на Вістник $4.50. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Л. Пасічняк, о. І. Кусий, З. Кравчук, Ю. Барбаза (гість з Сарнії), п-ні Марія Залужнякова (з Сарнії), я-на Маруся Олензюкіана (провідниця сумківців в Сарнії), п-на Ганя Ґавдуник (сумківка з Сарнії) і І. Кузь (сумківець з Сарнії); по 50 цт.: С. Кобильник і І. Томин.

Щиро дякую вам гості, за вашу жертву для нашої дорогої преси.

Один з гостей.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

ФЛИН ФЛОН, МАН

По 2 дол.: Михайло Хафурос

По 1 дол.: Анна Остро, М. Щербій, В. Галятовський, Ф. Киба.

НОРКВЕЙ, САСК

По 1 дол.: О. Ґриба, П. Козак, В. Охітва.

По 50 цт.: Н. Охітва, пані І. Семенюк, Г. Охітва, А. Кіццук, І. Тутеяк, І. Бабюк, Ям. Бабюк. Дрібними $2.05

ЕРВУД, САСК.

По 1 дол.: І. Демків, Евст. Демків.

По 50 цт.: І. Голик, П. Ђмак, М. Ђмак. Дрібними $1.34.

АРРАН-КОБЗАР, САСК.

По 1 дол.: А. Міщинський.

По 50 цт.: В. Федчун,

Дрібними $2.20.

СВОН ПЛЕЙН, САСК

По 1 дол.: М. Сорочук, Г. Гриців, пані Кут, І. Щур, Г. Предінчук, І. Антонійчук.

По 50 цт., Марія Ковч.

Дрібними $1.00.

АРРАН, САСК.

По 1 дол.: А. І. Боднарчук, П. Киба.

По 25 цт., В. Маринюк.

ДЕРБЕН, МАН.

По 1 дол.: І. Кіницук (Манк, Ман.), Р. Осадчук.

По 60 цт. Д. Бебик.

Дрібними $1.60.

ПРЕВИЛ, САСК.

По 1 дол.: А. Сенчук, М. Дмитрів.

По 50 цт.: Ю. Ґоголь.

Дрібними 50 цт.

СТОРДЖИС, САСК.

По 1 дол.: М. Палюховський (Лейді Лейк.)

По 50 цт.: А. Юрків (Ґаес), С. Іванів, В. Н. Грушка.

Дрібними $1.25.

ШЕРРИДОН, МАН.

По 1 дол.: М. Павлюк, Я. Саука, Ф. Калинчук, А. Кушнір.

По 50 цт.: П. Марош, М. Охітва, П. Прокінчук.

По 45 цт.: Д. Маларчук, І. Гіноїв.

По 25 цт.: П. Кушнір.

ЗБІРКА о. С. СИМЧИЧА.

ЗАВАЛЛЯ, АЛТА.

По 1 дол.: С. С. Воробець, О. Гунька, І. Гнідан, Гр. Гнідан, Дж. Шарган, Н. С. Воробець, Г. Маркевич, Ол. Камінський, П. Лакуста, Д. В. Никифорук, П. І. Сорохан, С. Цвик, Ів. Никифорук.

По 50 цт.: Ст. Лакуста.

ЕНДРЮ, АЛТА.

По 1 дол.: Вас. Ґамалюк, Н. Радомський, Н. Івасюк, Дм. Воробець, А. Г. Ахтемійчук, В. Вапарук, Ол. Матічук, Т. І. Матічук.

По 50 цт.: Вас. Лесик.

Дрібними $2.10.

ВИЛЛИНГДОН (БОРІВЦІ), АЛТА.

По 2 дол.: Мих. Шевчук.

По 1 дол.: І. Цимбалюк, Ф. Магера, Г. Ковальчук, Н. В. Свекла, Ст. П. Шевчук, Тео. М. Федюк, Н. Мокрицький.

По 30 цт.: В. Т. Лупул, пані М. Шевчук, Маруся Ковальчук.

Дрібними жертвами $1.35.

ЗБІРКА о. В. В. ВОЙТОВИЧА.

СТРИЙ, АЛТА.

По 1 дол.: В. Підлужний, М. Кіпко, Ф. Щиш, Л. Підлужний, Я. Ґалько. Дрібними $4.35.

ВИЛЬНА, АЛТА.

Загальна збірка — $3.70

ЗБІРКА о. КОВАЛИШИНА.

РОССБОРН, МАН

По 1 дол.: Николай Бельбас

ПОЗІР УКРАЇНЦІ З КАДЕТ І ОКОЛИЦІ.

Українська Греко-Православна Церква св. Ап. Петра і Павла, відсвятковує ВЕЛИКИЙ ПРАЗНИК в неділю 16 липня, 1944 р. — 10-ті роковини від зорганізування своєї громади в околиці Кадет, Саск., 5 миль на схід, 2 на північ.

Зранку перед Богослуженням буде посвячення церковних приборів, як корогви, фелона й інших річей. По Богослуженню спільний обід і промови. Вечером Представлення.

Просимо гостей прибути і помочи нам звеличати цей день.

Заряд.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Апонюка.

ЛИПЕНЬ:

2 Неділя — Кобзар.
7 Пятниця. Св. Івана Хр. — Ервуд.
9 Неділя — Флин Флон.
12 Середа. Ап. Петра і Павла — Ґаес (храм).

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука

ЛИПЕНЬ

2 Неділя — Раїса.
7 Пятниця. Св. І. Хр. — Тюліп (храм).
9 Неділя — Вімар.
12 Середа. Св. Петра і Павла — Клейр.
16 Неділя — Бюкенан.

Адреса: Box 54, Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. С. Хама

2. Неділя — Папларфілд.
9. Неділя — Брендон
12. Св. Петра і Павла — Малантон (Храм).
16. Неділя — Пайнер Парк
23. Неділя — Іст Селкирк
30. Неділя — Портедж ла Прейрі

СЕРПЕНЬ.

6. Неділя — Брендон.
13. Неділя — Дуфрост.

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 29797 Винніпеґ, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. Грицини.

ЛИПЕНЬ.

2. Неділя — Ст. Джулієн.
7 Пятниця Івана Хрестителя — Тернопіль.
9. Неділя — Сматс.
12. Середа. Св. Петра і Павла — Єлов Крік (Храмове свято).
16. Неділя — Вакав.
23. Неділя — Ст. Джулієн.
28. Пятниця. Св. Володимира Вел.— Калворт. (Храмове свято).
30. Неділя — Сматс.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. К. Малишевича.

ЛИПЕНЬ.

2. Неділя — Сембурґ. Концерт Рідної Школи в Принс Алберт.
7 Пятниця. Різдво Івана Хрест. — Вирдейн. Храм, посвячення площі під церкву.
9. Неділя — Шипман.
12. Середа. Св. Ап. Петра і Павла.— Гонімун (Храм).
16. Неділя — Гонімун. Візитація о. Владики і посвячення церкви.
23. Неділя — Шиппен
28. Пятниця. Св. кн. Володимира — Принс Алберт.
30. Неділя — Принс Алберт (Храм).

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

[illegible]

ЛИПЕНЬ.

2 Неділя — Вайлдвуд.
7. Різдво Ів. Хрест. — Еґрімонт (храм).
7. Різдво Ів. Хр. — Єпеден, Всеч. о. Мельничук.
9 Неділя — Смокі Лейк.
12 Ап. Петра й Павла — Сірейк (храм).
12 Ап. Петра й Павла — Всч. о. П. Мельничук — Торсбі (храм).
16. Неділя — Дакюб.
23. Неділя — Тудор.
28. Св. Володимира Вел. — Осетна (в хаті п-ва Зінинків).
30 Неділя — Осетна

Адреса: Box 62. Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Ковалишина

ЛИПЕНЬ

2 Неділя — Еягусвил
7. Пятниця. Івана Хр. — Шелвелей (Храм)
9 Неділя — Виста
12 Середа. Петра і Павла — Січ. (Храм)
16. Неділя — Мензі.
23. Неділя — Сенді Лейк.
30. Неділя — Росборн

Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. П. Гайового

ЛИПЕНЬ:

2 Неділя — Ґардентон.
7 Пятн. Р. І. Хр. — Пембіна (храм)
9 Неділя — Толстой.
12 Середа. Петра і Павла — Совлвиж (храм)
16 Неділя Вайта.
23 Неділя — Роза.

Адреса: Толстой, Ман.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ

1	С	18	Преп. Леонтія кап. Печер.
2	Н	19	Нед. 4 †Ап. Юди бр. Госп.
3	П	20	Память угод. вол. Волин.
4	В	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	С	[illegible]	Свщм. Евсевія, му Юліяні
6	Ч	23	Муч. Агипини діви, муч. Гая
7	П	24	Різдво Івана Хрестителя
8	С	25	Препмч. Февронії, Леоніди
9	Н	26	Нед. 5. Преп. Давида Сол.
10	П	27	Преп. Сампсона страннопр.
11	В	28	Преп. Сергія і Германа
12	С	29	Св. Петра і Павла Апостолів
13	Ч	30	†Собор 12-ти Апостолів
14	П	1	Косми і Даміяна безср.
15	С	2	Полож. чес. ризи Пр. Діви
16	Н	3	Нед. 6. Муч Якинта, Марка
17	П	4	Андрея арх. Критського
18	В	5	† Преп. Атанасія Атон.
19	С	6	Преп. Сисоя схим. Печер.
20	Ч	7	Преп. Томи Малеїна Синай.
21	П	8	Влмч. Прокопія, муч Авди
22	С	9	Свщм. Панкратія єпископа
23	Н	10	Нед 7 † Преп Антонія печ.
24	П	11	Смерть укр. кн. Ольги
25	В	12	Муч Прокла й Іларія
26	С	13	Собор арх. Гавриїла
27	Ч	14	Ап. Акили з 70-ти і друж
28	П	15	† Володимира Вел. кн. укр.
29	С	16	Свщмч. Атиногена, муч Юлії
30	Н	17	Нед. 8 Св. Великм. Марини
31	П	18	Івана і Памви катв. Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Торбая.

ЛИПЕНЬ:

2 Неділя — Врокстон.
7 Пятниця. Св. І. Хр. — Дрифтінг Ривер (храм).
7 Пятниця. Св. Ів. Хр. — Шелвелей (храм), о. Ковалишин.
9 Неділя — Лепард.
12 Середа. Ап. Петра й Павла — Роблин-Зелена (храм). Візитація Преосв. Архиеп. Іоанна.
16 Неділя — Шортдейл (поків на цвинтар)
23 Неділя — Петлюра (Посвячення угольного камени).
30 Неділя — Гілберт Плейнс (храм).

Почт скринка 84, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Гребенюка

ЛИПЕНЬ:

2. Неділя — Венлав
7. Ів. Хрестителя — Драй Ривер (Храм).
9. Неділя — Давфин.
12. Св. Петра і Павла — Етелберт (Храм)
16. Неділя — Косів (храм).
23. Неділя — Пайн Ривер.
30. Неділя — Роркетон.

Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Л. Симчича.

Адреса: Скринка 83. Виллінгдон.

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ:

2. Нед. 4. Голос 3. УЄ Лука 24: 1—12. Літ. Ап. Рим. 6: 18—23. Еван Мат. 8: 5—13.

7. Пятниця. Івана Хрестителя. УЄ 1; 18—25. Літ. Ап. Рим. 13: 12—4: 4. Еван. Лука 1: 1—25, 57—68, 76—80.

9. Нед. 5. Голос 4. УЄ Лука 24: 12—35. Літ. Ап. Рим. 10: 1—10. Еван. Мат 8: 28—34 і 9: 1.

12. Середа Петра й Павла. УЄ Іван 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 21—33 і 12: 1—9. Еван. Мат 16: 13—19.

16 Нед 6. Голос 5. УЄ Лука 24: 36—53 Літ Ап. Рим 12: 6—14. Еван. Мат 9: 1—8.

23. Нед. 7. Голос 6. УЄ Іван 20: 1—10 Літ. Ап. Рим. 15: 1—7. Еван. Мат 9: 27—35.

28. Пятниця. Володимира Великого. УЄ Іван 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Еван. Іван 10: 1—9.

30. Нед. 8. Голос 7. УЄ Лука 23: 32—49. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 10—18 Еван. Мат. 14: 14—22.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

WINNIPEG, MAN., July 15th, 1944 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1944. ЧИСЛО (530) 14

ЛІБІЯ ДЛЯ ВТІКАЧІВ.

Від початку війни до тепер аліянти звертають багато уваги на приміщення втікачів з Европи. Втікачі, по англійськи „рефюджіс", це головно Жиди, яких Німці вбивають тисячами, як пишуть про те часописи.

Недавно стейтський державний підсекретар, Стетініюс, заявив, що Англія згодилася дати приміщення европейським втікачам в бувшій італійській кольонії в Африці — в Лібії, що сусідує з Етіопією.

Тепер — говорив Стетініюс — великі маси втікачів з Югославії збираються в тій части Італії, з якої Німці забралися, отже робляться всякі можливі старання, щоби їх кудись поперевозити. Всі краї клопочуться приміщенням втікачів, а в Стейтах всі старання, щоби помогти втікачам, провадяться під наглядом президента Розевелта і Кордела Гола.

МІЖ ГРЕКАМИ НЕЗГОДА.

В Греції поза звичайним грецьким населенням істнує також большевицька ґрупа, т. з. „ЕАМ", що має своїх большевицьких повстанців, які борються і з Німцями і Греками некомуністами. Премієр уряду віддавна робив заходи, щоби комуністи стали разом з цілим населенням Греції і щоб так грецьку силу обеднати; він давав 5 місць в міністерстві комуністичній ґрупі, однакож большевики і на таке не годяться. З того виходить, що боротьба між комуністами і некомуністами Греками буде продовжатися.

КИТАЙСЬКІ КОМУНІСТИ СТРАЙКУЮТЬ.

Вістка з Канкінґу говорить, що комуністична армія в Китаю не слухає приказів Кай-шека і не хоче з Японцями воювати. Вона каже, що уряд Кай-шека її переслідує. (В Китаю є дві армії, одна залежна від Кай-шека, друга комуністична, що створилася окремо і воює на власну руку).

ЩО АРГЕНТИНА ДУМАЄ.

Вістка з Вашинґтону подає погляд аргентинського міністра Хуана Перона, на справи звязані з війною. Перон мав сказати, що великої ріжниці не бачить, чи переможе одна, чи друга сторона. Бесіду про демократію він вважає фантастичними кличами для захоплення загалу.

Що до повоєнного ладу, то Перон бачить по війні міжнародну анархію, а дальше — що спроби завести міжнародний лад і тревалий мир, вже нині засуджені на невдачу.

ДІМ ЗАВАЛИВСЯ, ЗГИНУЛО 311.

В Шілонг, в Індії, підчас зливного дощу завалився дім, отже згинуло 311, а 90 було ранених. Це очевидно були робітники, що працювали коло управи і збирання чаю.

НІМЦІ ЗНОВ СТРАШАТЬ.

З Лондону доносять, що німецький міністер Ґебелс знов недавно страшив аліянтів, що Німці мають ще одну нову зброю, якої ще доси не вживали.

КАПЕЛЯН о. ФИК ВИЙШОВ З АРМІЇ.

Доси православні Українці Канади мали двох капелянів в канадійській армії, а то Всеч. о. С. В. Савчука, та Всеч. о. М. Фика, що був призначений українським православним капеляном з початком травня 1943 р. Він виконував свої обовязки в Бритиш Колюмбії.

Недавно о. Фик зістав увільнений від капелянського обовязку через стан здоровля, отже на його місце буде призначений новий капелян.

Щож до о. Фика, то йому потрібний якийсь час спокій і відпочинок, після чого він вернеться назад до пастирської парафіяльної праці.

Від себе бажаємо, щоби здоровля о. Фика скоро поправилось і він міг знов працювати на нашім широкім церковнім полі.

НЕ ГОДЯТЬСЯ НА ЖИДІВСЬКУ АРМІЮ.

В висшій палаті в Лондоні піднесено справу створення окремої жидівської армії. Справу підніс лорд Страболджі і сказав, що Жиди на створення своєї армії зібрали би 100,000 до 150,000 Жидів. За такою армією заявився военний секретар Ґриґ. На те лорд Крофт сказав, що хоч добре би мати 10 до 12 дивізій війська, однакож це була би збиранина з ріжних країв, з ріжними мовами; їх треба довго збирати, довго вичувати, а до того часу і війна може скінчитися.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

Коло Флеґстаф, Арізона, залізничний поїзд вискочив з шин, при чім згинуло 4, а ранених було 30 осіб. Вискочила з шин льокомотива і 14 ваґонів. Чотири почтові й експресові ваґони перелетіли поверх льокомотиви наперед, а спальний ваґон, що був за ними, так побився, що опісля мусіли перетяти його на двоє, щоби забирати ранених і неживих. Шини погнулися, як тонкі дроти. Дивуються, що побитих не було багато більше.

ЗНОВ ПЯТЕРИНЯТА.

Вістка з Лондону каже, що в Мардіні, в Туреччині, народилися пятеринята пять хлопців і всі здорові.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

16 липня, неділя — Гонімун Саск.
23 липня — Веґревил, Алта.
30 липня — Ту Гилс, Алта.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

РЕВОЛЮЦІЯ ЧЕРЕЗ ЖІНОК.

В Сирії були недавно заворушення в яких згинув оден чоловік й оден хлопець, а причиною заворушень було те, що жінки мали виступати на забаві без заслон. В магометан жінки закривають лице заслонами на публичних місцях, а тепер серед магометанського жіноцтва йде рух, щоби жінки ходили без заслон. Організація молодих жінок оголосила, що буде забава і жінки будуть брати в ній участь не заслонені, отже це було причиною розрухів — товпа озброїлася в кріси і револьвери і хотіла знищити будинок, де мала бути забава. Заворушення з того приводу були в кількох місцях в Сирії.

МУРИНИ НА СВОЇ КОЛЕҐІЇ.

Хоч в Стейтах на словах є рівність всіх з усіма, то становище муринів є низше такої рівности. Тому мурини своїми власними стараннями хочуть себе піднести до тої висоти, на якій стоять немурини. Отже тепер рішили вони зібрати 1,500,000 долярів на свої колеґії й університети і вже досі зібрали понад пів мільйона долярів. Всіх колеґій й університетів, для яких фонд збирають, є 27.

ЗГИНУЛО В ЦИРКУ 152 ОСОБІ.

Страшна подія сталася 7-го липня в Гартфорд, Конн., в Зед. Державах, коли в цирку згинуло 152 особі, а коло 200 осіб є в шпиталі, деякі з них дуже попечені. Площа, де був цирк, була величезна і ціла покрита грубим полотном. Тут зібралося було 10,000 людей, коли полотно почало горіти і за хвилинку ціле покриття цирку горіло. До того ж його передтим скропили парафіною (білим воском), розтопленою в ґазоліні. Ціле шатро було довге 600 стіп, а 220 стіп широке. Полотно, що покривало цілу площу важило 20 тон. Дуже багато тіл знайшли купою при виході, де люде тікали одні по других. За 15 мінут горіло все від кінця до кінця. Циркова фірма: „Ринґлінґ Бродерс Биґґест Шов Ан Ерт". Властителів, чи управників цирку поарештували.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

ЛИПЕНЬ:

Неділя, 23-го липня — коло Біликів.
Неділя, 30-го липня — Редфілд, Саск.

СЕРПЕНЬ:

Неділя, 6-го серпня — Ґлеслин, Саск.
Неділя, 13-го серпня — Витков, Саск.
Неділя, 20-го серпня — Кендо, Саск.

Адреса на час обїздки:
Rev. J. KUSEY, — 1851 Henry Street,
North Battleford, Sask.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$19,128.51

Веґревил, Алта. (2-га ліста).

(Збірка Комітету; гроші прислав п. П. Зварич)

Григорій Фаріон	$100.00
Никола Байдала (Іленд)	100.00
Яків Корей	100.00
Мирослав Ґошко	50.00
Жіноче Т-во св. Ольги при церкві св. Володимира Великого	50.00
Василь Смук	25.00
Семен Товпич	25.00
Максим Довганюк	25.00
Іван Смук	25.00
Стефан Дакун	25.00
Григорій Лога	25.00
Василь Калинчук	25.00
Іван Урсуляк	25.00
Петро Лобур	25.00
Йосиф Напора	15.00
По $10.00: Дм. Савчук, І. Кошман, Я. Соколовський, І. Соколовський, І. Щербанюк, Н. Якімчук, І. Гобаль, С. Запорожан, Іля Мандрик, О. Равлюк, Ст. Товпич, Ст. Никифорук, В. Зарубій, Вол. Засійбіда, П. Субот, І. Шпак, Н. Гунька, Вік. Довганюк, Анд. Олійник	190.00
По $5.00: Гр. Винничук, Я. Ґошко, Фін. Федорук, Іля Малофій, Марія Чернишська, Софія Харук, І. Шовкоплас, Н. Никифорук, Ф. Унгурян, Іля Федорук, Пр. Будник, В. Стринадка, В. Лобай, п-ня Елена Шевчук, П. Федорук, П. Лячук, І. Федевич п-на Наталка Саламандик, Марія Кирилюк, Елисавета Саламандик, Дм. Вахнишин, Павліна Хлібецька, Ілія Самотюк	115.00

(Разом з Веґревил — $945.00)

ЗАМІТКА до збірки у Веґревил: Намічена квота $1,100.00. Дотеперішня збірка — $2,430.00.

Торонто, Онт.

(Збірка о. П. Самця)

Лев Охримович	20.00
Михайло Семчишин	10.00
Олекса Федорів	10.00
Гнат Просемик	5.00
Семен Олійник	5.00
По $1.00: Н. Грабовський, І. Романко, М. Деренюк, М. Мандзюк, І. Федусь, о. П. Самець	6.00
Дрібнички	1.50

(Разом з Торонта — $57.50)

Пембіна, Н.Дак.

Збірка на обіді по Парастасі в домі п-тва Кочманів; збіркою занялися пані Клим і Кирилюк; гроші прислав о. П. Ґліцький	16.00

Арбакка, Ман.

Збірка на обіді по похороні бл. п. Николая Ковалюка; до збірки заохочував о. П. Ґліцький	9.25

Збірка о. Т. М. Коваляшина.

Григорій Пінюта, Сандi Лейк, Ман., бонд	50.00
Стефан Мануляк, Оксборн, Ман.	50.00

Вірдейн, Саск.

Іван Керніцький	25.00

Вейнрайт, Алта.

Василь Ільніцький	50.00

Збірка о. Г. О. Василіва.

Др. Николай і пані Лусі Голубіцькі, Редвей, Алта., бонд	100.00
Тома Плупек, Егремонт, Алта.	25.00
Стефан Радомський, Торгилд, Алта.	25.00
Михайло Письменний, Редвей, Алта.	25.00
Филип Чарнецький, Торгилд, Алта.	10.00
Онуфрей Самиця, Торгилд, Алта.	10.00

Збірка о. М. Боднарчука.

Стефан Лолецький, Шіго, Саск.	5.00
Василь Процак, Парнарвю, Саск.	5.00
Гелена Гривул, Інсіґер, Саск.	1.00

Вишарт, Саск.

(Збірка о. Н. Морова)

Гр. С. Шевчук	25.00
І. Клемашко	20.00
Л. Мельничук	15.00
Н. Стефанишин	10.00
По $5.00: Дм. Двернічук, П. Мочульський, І. С. Кіщук	15.00

(Разом з Вишарт — $85.00)

ОКРУҐ РАМА, САСК.

(Збірка о. І. Кусого)

Рама, Саск.

Николай Дорошенко (завдаток на $100)	50.00
Олекса і Анна Скорець (завд. на $100)	40.00
Григорій Котик (завдаток на $100)	30.00
Михайло і Магдалина Ревуцькі (завдаток на $100)	25.00
Іван і Катерина Котик (завдаток на $100)	25.00
Мих. і Магдалина Крисак (завд. на $100)	25.00
Стефан і Анна Котик (завд. на $100)	25.00
Йосиф Ґладій	25.00
По $10.00: Василь і Юлія Грона, Жін. Т-во Олени Пчілки, Іван і Марія Кравець, Павло Котик	40.00

(Разом з Рами — $285.00)

Бюкенен, Саск.

Стефан Скорець	100.00
Іван і Анастазія Федик	100.00
Волтер Мисан (завдаток на $100)	50.00
Еміль і Катерина Василів (завд. на $100)	50.00
Николай Скринн (завдаток на $100)	25.00
По $10.00: І. Самець, Іван і Марія Гупан	20.00
По $5.00: В. Верстюк, Ф. Кіндрачук, Ст. Боднарчук, Анна Боднарчук	20.00
По $2.00: Пілип Якимишин, Ф. Джогансон	4.00

(Разом з Бюкенен — $369.00)

Амстердам, Саск.

Михайло і Анна Котик	100.00
Петро і Софія Котик	100.00

(Разом з Амстердам — $200.00)

Брентфорд, Онт.

(Збірка о. І. Кусого).

Теодор Немировський	10.00

Виндзор, Онт.

Григорій Сторожук, доплата декларації	15.00

Едмонтон, Алта.

(Збірка о. П. Мельничука)

Петро Лазарович, бонд	100.00
Дмитро Янда, бонд	50.00
Разом	$21,651.26

Справка.

В 13 ч. Вістника, з 1-го липня ц. р. в виказі жертв на Колеґію в збірці о. В. Апонюка є **Василь Грушка, Стінен, 25 дол.**, а має бути **Василь Н. Грушка, Сторджис, Саск.**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗАМАЛО УЧИТЕЛІВ.

На нарадах Національного Виховавчого Т-ва, в Філаделфії, Па., виявилося, що нині в Стейтах недостає 70,000 учителів. З тих, що були, 100,000 нині при війську, інші знов працють в воєнних фабриках, де платня більша. Щоби недостачі хоч сяк так зарадити, беруть тепер на учителів людей без відповідного підготовання і таких взяли 55,000. Та і це мала поміч, бо які учителі, така буде наука. Але пова ними треба ще 70,000. Значиться — шкільництво занепадає.

БУДЕ ВЕЛИКА БІБЛІОТЕКА.

В Ню Йорку виробляють плян на будову будинку для нової публичної бібліотеки. В ній має бути 6 мільйонів книжок, а довжина полиць, на яких будуть книжки, буде виносити разом 360 миль.

ПОНИЩИЛИ 38 ШКІЛЬНИХ КІМНАТ.

Були вже в Вістнику вісти, як нераз по дикому, по злочинному школярі і старші студенти в багатьох стейтських школах поводяться. В часописах читаємо про нові пляни для поліпшення шкільництва, а наділі йде, як йшло, або йде до гіршого.

Ось найновіша подія:

„Ню Йорк Таймс" з 4-го липня пише що недавно до одної школи в Ню Йорку в неділю вечером закралося кілька хлопців і понищили 38 шкільних кім- [illegible]

Нищили, що далося знищити. Понищили тисячі книжок і шкільні записки, що було склянне, те порозбивали, поломали шафи, потовкли сокирою тайпрайтери.

Книжки і всякі папери скидали на купу, поливали чорнилом, каруком і плином до гашення огню. Зробили шкоди на тисячі долярів. Покищо одного хлопця арештували.

Такі і подібні випадки, коли вони часто повторяються, свідчать, що ціла шкільна система — з величавими шкільними будівлями, з великими площами для забав, не виховує молодого покоління на культурних людей. Виховує так, що вихованки власну свою школу нищать.

Багато людей думає, що коли діти ходять до школи і переходять добре іспити, то вони вже і вчені, і розумні, і культурні, і характерні і гідні довіря та пошани. А воно може бути цілком інакше — при добрих свідоцтвах вони можуть бути некультурними, дурними, дикими і злочинними.

Добре шкільне свідоцтво показує, що ученик вміє спелінґ, рахунки, ґеографію, ґеометрію, альґебру... Але таке свідоцтво може мати і найбільше некультурний студент. Злочинці памятливі люде і вивчуються шкільних предметів легко і скоро, але злочинець злочинцем лишається.

Побіч школи треба окремого доброго морального виховання. Його може найперше дати розумний дім, де пильно дбають про таке виховання — де є потрібна карність; де діти слухають розумних бесід; де заставляють дітей до читання добрих книжок; де вказують дітям, що розумне, добре культурне, а що дурне, зле і некультурне; де старші власним поведенням показують, як і що треба робити.

Дальше таке виховання дає церква і може давати своя Школа.

Без морального виховання діти будуть безвартними — їм і шкільні свідоцтва не поможуть.

Ще гляньмо на подію, що ми згадали. Школярі понищили 38 кімнат.... Чому? Аджеж вони мають якихсь батьків і матерей! Вони повинні ходити до якихсь церков? А вкінци школа повинна їх вчити, що добре, а що зле.

Та видно, що ніхто не вчить — ані дім, ані церква (мабуть родичі до церкви їх не посилають і самі не ходять), ані школа. Це сироти, безбатченки — викинені на вулицю.

ПОВБИВАЛИ ПОЛЬСЬКИХ КСЬОНДЗІВ.

Поляки, що перебувають в Лондоні, оголошують вісти, що Німці повбивали в Польщі тих польських ксьондзів, що переховували в себе Жидів. До тих належить канонік Урбанович, канонік Архутовський та другі.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ.

Українці були колись поганами і вірили в багато божків, що звалися — Перун (бог грому), Велес, Хорс, Дажбог, Мара (богиня смерти) та інші.

Але є переказ, що вже апостол Андрей ходив по Україні і поблагословив те місце, де опісля збудувався Київ. І тому Українці звуть ап. Андрея Апостолом України.

Християнство завів на Україні князь Володимир Великий 988 року. Історія оповідає таке:

Бабка Володимира, Ольга, була вже християнкою, отже й Володимир мусів про християнство щось чути. І почав він думати, що справді ті божки, яких Українці мали, це людські видумки. Отже постановив він знайти правдиву віру і правдивого Бога.

Якже пішла чутка, що Володимир нової віри шукає, то почали приходити до нього посли від ріжних народів і намовляли, щоби Володимир приняв їх віру. Жиди хвалили свою віру, Турки свою, Латинці свою.

Слухав їх Володимир і думає:

— Кождий хвалить своє, але я хотів би сам переконатися, котра віра найлучша.

Отже вибрав він 10 розумних людей і каже:

— Йдіть по чужих краях і розвідуйтесь, яка там віра. Котра буде найкраща, тую я прийму.

І ходили ті люди всюди, аж вкінци зайшли до Царгороду (до Константинополя) в Греції і там їм все найбільше сподобалося. Коли ж вернулися то кажуть Володимирови:

— Коли ми там були в церкві, то не знали, чи ми на земли, чи в небі.

Отже тоді Володимир приняв християнство від Греків і цілий Український Нарід став християнським.

Так Церквою Українського Народу стала Православна Церква.

Від 988 року до 1944 маємо 956 літ, отже несповна тисяча.

ІСУС НАСИЧУЄ ХЛІБАМИ.

(Мат. 14: 12, 22).

Одного разу вчив Ісус людей далеко десь на поли, а коли надходив вечір кажуть Апостоли:

— От вже вечер. Скажи, Господи, щоби люде пішли і купили собі їсти.

На те говорить Ісус:

— Дайте ви їм їсти.

На те Апостоли:

— Але ж ми маємо лише 5 хлібів і дві рибі.

— То принесіть їх до мене — каже Ісус.

Коли Апостоли принесли, Ісус підніс очи до неба, поблагословив, почав розламувати і каже:

Роздавайте людям.

Так всі люде їли і наїлися, хоч самих чоловіків було коло 5000, а ще були жінки і діти.

Коли ж почали Апостоли збирати останки недоїдженого хліба, то назбирали 12 кошиків.

Таке чудо зробив Ісус.

Подібного не могли би зробити люде, але Той, що уздоровляв хорих, що воскрешав померших, міг таке зробити.

ІСУС ІДЕ ПО МОРЮ.

(Мат. 14: 22-34).

Коли Ісус нагодував людей пятьма хлібами і вони розійшлися, каже Ісус Апостолам:

— Сідайте в човен і їдьте на другу сторону озера. — А сам пішов на гору, щоби там на самоті помолитися.

Була ніч, коли апостоли були серед озера і тоді почалась буря. Човном кидало на всі сторони.

Нараз побачили, що хтось йде до них по воді, настрашились і почали кричати. А це був Ісус і Він каже:

— Не бійтесь, це я.

Каже тоді апостол Петро:

— Коли це ти, Господи, то скажи, щоби я прийшов до Тебе по воді.

І каже Ісус.

— Ходи!

Почав Петро йти, а що був сильний вітер, Петро злякався і почав тоді потопати та кликати: „Господи, спаси мене!"

Взяв його Ісус за руку і каже:

— Маловіре! Чому ти злякаєшся, коли я казав тобі йти?

Якже Ісус увійшов в човен, то буря втихла.

Поклонились тоді Апостоли Ісусови і кажуть:

— Ти дійсно Божий Син єси!

З того нам наука, що коли Бог приказує нам щось робити, то ми повинні памятати, що Бог нас бачить і він нас стереже. А коли прийде небезпека, Він нас поратує.

ДАЮТЬ СОБІ РАДУ.

Декотрі з щирих українських учительок, що неділями провадять Недільну Школу, на запит, де беруть матеріялу, відповіли:

— Дещо беремо з Вістника, дещо з Молитовника, дещо в інших місцях знаходимо, а дещо самі надумуємо і так даємо собі раду.

Щирі робітники, це не тільки робітники, але творча сила. Вони з малого роблять велике; вони вишукують і видобувають заховане; вони збирають до купи порозсипане; вони з своєї щирої душі видобувають таке, що світ може дивуватися, ним захоплюватися і від нього вчитися.

ЖИДИ КАЖУТЬ: „НАШ ПАПА".

В „Канад. Реджистрі" (католицькім органі) є вістка з Риму, що Жиди кажуть про папу „наш папа". Жиди мали папу дуже величати при врочистім отворенню синаґоги в Римі. Рабін Цоллі заявив, що в синаґозі були оклики для папи, бо: „Ватикан завсігди помагав Жидам і Жиди дуже вдячні за добродійну працю Ватикану, яку він виконував не зважаючи на расові ріжниці". Дальше Цоллі казав що Ватикан помагав Жидам найбільше ріжнородними способами відповідно до потреб. На питання, чи католицькі монастирі переховували Жидів сказав Цоллі, що багато католицьких громад приймало Жидів дуже гостинно, що багато священиків давали Жидам велику поміч не зважаючи на небезпеку.

Помагати другим — святе діло, однакож такої помочи не давали папи Українцям ніколи. Вони завсігди стояли з тими, що Українців кривдили. Жиди при отворенню синаґоги величали папу, а що мали казати Українці, коли 1938 р. за „леґалізацією" папи католицькі Поляки знищили 110 українських церков?

ЗАЛОМИЛИСЯ ПІДЛОГИ.

Червня 20-го в Винніпегу заломилася шеста підлога в будинку, на якій було наложено багато тягару — кави, чи чогось. Тягар падаючого проломив други́х пять підлог.

КІЛЬКО ВИСИЛАЮТЬ СТЕЙТИ.

Від 11-го березня 1941 р. до 1-го квітня, 1944 р. Стейти вислали своїм союзникам около 26,000 танків та 840,000 інших воєнних возів.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕД-[illegible] ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

ДОБРО І ЛИХО.

Між добрими людьми легко робити добре, як робив Ісус між своїми учениками і вірними.

Між лихими легко робити зло.

Заклик був до добрих людей ставати в ряд 5-річних передплатників. І дехто вже став, але кілько ще є тих, що не стали. Багато!

З цего приводу звертає мені увагу знакомий і каже: „Коли б хтось зачав робити заклики, щоби люде вписувались до організації, де будуть пити пиво і танцювати, то від нового року було би вже 5000 членів".

І мабуть було би! — подумав я.

Але Вістник, це діло церковне, діло розуму, діло моралі, а це важніше, ніж пиво і танці.

Та добре діло можуть робити лише добрі люде. І лише такі робили добро на світі.

Отже і багато передплатників Вістника — це добре діло. І 5000 передплатників 5-річних, це велике діло. Отже піднесімо це добре діло, щоби воно стало багато і багато разів більше.

СТО ЗВАРИЧІВ І КОМІТЕТІВ.

В трох днях п. Зварич і Громадський Комітет в Веґревил зібрали 1,485 дол. на Українську Православну Колеґію.

Це показує, що коли б було в Канаді в ріжних околицях сто Зваричів і сто таких Громадських Комітетів, як в Веґревил, то в 30 днях могли б зібрати 100,000 долярів.

Примір Веґревилців, це доказ, що щирі люде можуть зробити, отже нехай кожда громада наслідує цей примір.

А. Е. Білінський.

НОВІ 5-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Венкувер, Б. К.

Оцінюючи Вістник і його добру працю, посилаю 5-річну передплату.

Свято вірю, що колюмна 5-річних передплатників збільшиться, що за нашим примíром підуть другі і збереться фонд на побільшення Вістника.

В. Пелих.

Мирнам, Алта.

Гарне діло почав п. Білінський, зробивши заклик на поліпшення паперу Вістника. І я бажаю вступити в ряд 5-річних передплатників, отже посилаю 5 долярів і бажаю, щоби Вістник перемінився на тижневик, хоч би і на такім самім папері.

Іван Мельничук.

Николай Беднарський, Мирнам, Алберта — 5 дол.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ПРО ПОМІЧ УКРАЇНЦЯМ В ЕВРОПІ.

В Канаді і Стейтах порушено справу допомоги Українцям на тих землях, що нині в руках большевицької Росії. Що там поміч дуже потрібна, про те нема питання. От Греки в Европі вже давно дістають поміч від своїх братів з Америки.

Лишаєсь одно питання — чи така поміч зайде до тих, кому її звідси висилалось би? І голоси про те є двоякі — одні, що поміч зайшла би, другі, що про те треба сумніватися. Вона може зайти в інші руки, ніж призначено.

Розумієсь, що таку поміч, висланy звідси, мали би там між Українців розділювати большевицькі урядники.

Щоби прийти ближче правди, поставмо собі питання: чи згодились би ми висилати поміч в руки Поляків, Мадярів та Румунів, щоби вони там розділювали її між Українців? Як думаємо — чи розділювали б вони її по нашій волі?

Відомі випадки, що тутешні Українці перед теперішною війною посилали до большевії поміч своїм близьким, бо і тоді треба було там помочи. Однакож та поміч дуже мало там помагала. Було таке, що батько діставши від сина коло 20 долярів, пише: „Не присилай більше, бо і так воно донічого". Або таке: пише хтось, що бідує і поміч йому б здалася. І звідси поміч висилають. За час звідтам пишуть: „Не присилайте нам нічого, бо ми тут всего подостатком маємо".

Підчас голоду на Україні були вісти, що голодуючим було заборонено вдаватись до тих околиць, де можна було лоратуватись.

Отже нині перед нами питання: чи большевицька політика взагалі, а в відношенню до Українців нині змінилася й оскілько.

Тай чи це одно? Питання, кого нині вважають там Українцем — чи лише дійсного Українця, чи кождого, хто на Україні знаходиться. В послідним випадку Українцями були би азіяти, що на Україну недавно зайшли, а Українці поза Україною не були би Українцями.

Мабут минулого року були вісти, що мало б було створитися допомогове тіло для розділювання помочі в Европі по війні. Але провід того тіла мав бути так зложений, що роздавання помочі мало б бути в большевицьких руках — отже тоді вже підношено питання, чи большевики не будуть давати помочі головно тим, які їм найближчі, вилишаючи других.

Коли взяти все згадане на увагу, і додати, що ми не маємо тут найменших вісток від тамошних передових Українців (коли вони там ще є), то велике питання — чи наша поміч мала би яке значіння. А вдодатку, чи розумно було би давати поміч в цілком невідомі руки і вірити, що хтось піде, куди нам треба і передасть нашу поміч якраз тим, кому ми хочемо?

КАТЕХИЗМ ШПІРАГА Й о. БОЖИК.

В „Світлі" ч. 13, 1944, о. Божик, оповідаючи, чому він „навернувся", каже, що перестудіював два катехизми — російський, та католицький Катехизм Шпірага — **„чотири рази такий великий, як православний, в трох томах"**. Дальше каже він:

„Катехизм Шпірага, це одна з найрозумніших книг у світі. В цій книзі зложений мозок найкрасших богословів, що їх мав людський рід. Катехизм Шпірага вичерпує аж до дна всі життеві питання, сперті на св. Письмі... Катехизм іде так далеко, що дає поради, як закладати цвинтарі та як ховати вмерлих."

Так! Катехизм Шпірага чотири рази більший від православного і це назагал добра книжка. Але на світі є ще більші Катехизми, як примірoм **Катехизм Українського Народу.**

Щож до Шпірага, то він дає багато такого, що повинно було о. Божика опамятати, щоби не захоплювався дуже католицизмом, як от: **„Папа не заступає Спасителя переслідуваного і осоромленого хрестною смертню, але Христа, що володіє в небі в найвсшім прославленню"**. — Т. І. стор. 269. Тут о. Божик повинен був запитати: „А хто заступає Спасителя переслідуваного?" Чи ніхто?

До того ж Шпіраго багато важних справ навіть словом не згадує.

Катехизм Українського Народу — коли б о. Божик мав нагоду його простудіювати — кілька разів більший від Шпірагового, бо він почав писатися ще 1340 року, коли католицький король Казимир напав на Галичину і почав Український Нарід нищити. І лишеєсь так той Катехизм цілих 600 літ.

Коли б Шпіраго був шукав за правдивістю католицької релігії **в ділах католиків**, починаючи від папів, то був би додав до свого Катехизму неодну мудру річ, тай о. Божик навчився б більше, ніж доси.

Шпіраго показав би тоді, що за папами є страшні історії.

Згадав би промову **Штросмаєра.**

Написав би, що католики за призволом, а то і спонукою папів люто кривдили Український Нарід. Аджеж папа Іван XXII писав до Володислава Локетка, що відпускає гріхи тим, що виріжуть в війні з „шизматиками". Значить — бийте православних Українців! Подібно Урбан VIII приказував 1624 року Зигмунтови III, щоби нищив огнем і мечем тих православних, яких не позамучував Кунцевич.

Шпіраго згадав би про страшні кривди, які заподівали Поляки католики уніятам по заведенню унії (про те є католицька книжка „В обороні Потієвої унії).

Згадав би „Проект на знищене Русі".

Згадав би, як Рим пофальшував Ухвали Львівського Синоду з 1891 р. (Про те є „Висвітлення").

Згадав би, як папа Конкордатом віддав греко-католицьку Церкву Полякам в залежність; як папські любимці робили погроми по українських селах і папа не став в обороні Українців; як за „легалізацією" папи його вірні знищили 1938 р. 110 українських церков за сім тижнів... (Про те було би в 4-ім Томі Шпірагового Катехизму, бо три томи давнійші).

В Шпірага що брав матеріял з богословів, католицизм виходить дуже гарним. Бо чого порожними словами не можна гарно малювати!

Але коли глянути на **католицизм в ділах**, то вийде цілком що інше. А якраз про діла всюди найперше ходить. Аджеж каже Апостол:

„Яка користь, коли хто каже, що віру

має та діл не має? Чи може віра спасти його? Покажи мені віру твою з діл твоїх, а я покажу тобі з діл моїх віру мою. Чи хочеш же зрозуміти чоловіче марний, що віра без діл мертва?" — Яков 2· 14, 18, 20.

Та видно, що і Шпіраго й о. Божик на всіх богословів оглядаються, але забули ап. Якова. А він великий богослов! Бо всюди діла рішають і діла цінятся, а не слова без діл. І в папів, що зло робили і в католиків, що кривдили Українців, була мертва віра — отже ніякої.

Отже нехай о. Божик простудіює ще катехизм всіх тих кривд, що католики — зверху і здолини — заподівали Українцям і скаже, як йому такий Катехизм подобався і чи він не більший від Шпірагового.

РОЗДІЛ СХОДУ І ЗАХОДУ 1054 РОКУ.

З Церковної Історії.

IV.

В згадуваній енцикліці папа завзиває „відлучених", щоби заявили „послух Столици Петра", як заявляв св. Кирило.

І справді св. Кирило Александрійський піддержував папу, однакож **він був проти св. Івана Золотоустого. От що!**

Заклик до „відлучених", це їх осуд. За вами гріх, а змиєте його, коли мені піддастеся! — говорить папа.

Таке папське становище, це продовження папської заборчої, отже руїнницької політики. Не про дійсну релігійну єдність папі ходить, але о те, щоби над другими запанувати.

Однакож справедливість говорить, що інше. Навіть деколи самі католики признають, що за розділ Церкви винен також Рим. Ось послухаймо, що каже католицький часопис „Нива":

„Хто ж більше завинив: одні чи другі?

„Та одні і другі були передовсім людьми і як такі, могли в рівній мірі підлягати загально-людським недомаганням і недостачам — і нема сумніву, що завинили почасти одні і другі.

„Коли східного патріярха Фотія, котрий поклав перший початок до розділу, оцінено сьогодня обєктивною мірою і з боку православної богословської критики, то рівною мірою оцінено на Заході відповідною критикою і **кардинала Губерта, котрий своїм поспіхом та нерозвагою лише поглибив і завершив цей розділ."...** — „Нива", ч. 7-8, 1931.

Отже самі католики говорять, що обі сторони винні, але винен більше Рим, **бо представник Риму — Гумберт, „поглибив і завершив цей розділ".**

Значить — Рим поглибив і завершив розділ Церкви, за ним головний гріх! Але чому ж тоді всю вину складати на Схід? Чому східних вважати „відлученими", а тих, що найбільше провинилися, „невідлученими", добрими, невинними, праведними? Аджеж по справедливости — хто більше завинив, нехай більше покутує, нехай кається і перепрошує того, хто завинив менше. Того вимагає справедливість.

Коли ж самі католики признають, що головна вина за Римом, то **яким правом греко-католицький провід називає православних „схизматиками", відлученими", „незєдиненими"** — толкуючи, що

ті „схизматики" страшні грішники і греко-католики не повинні з ними сходатися. Яким правом? З яким лицем?

Коли представник Риму, Гумберт, **своїм поспіхом і нерозвагою поглибив і завершив розділ**, то чим Римська сторона красша від православних". **Чи тим, що вона „поглибила і завершила розділ?"**

„Нива", з якої вислів взято, це орган „Католицької Акції", отже орган митр. Шептицького, і її вислови треба брати поважно. Наведений вислів є частиною великої статті: „Любов і молитва — шлях до церковної єдности", в якій про розділ Церкви, його причини і поєднання говориться. І тому наш запит: яким правом греко-католицькі провідники можуть звати православних Українців сякими і такими, цілком слушний.

Дальше питання: коли навіть на католицьку міру Рим більше завинив, то чому „єдність" вимагає, щоби православні піддалися тому, хто більше винен — отже Римови? Чому Рим не мав би покоритися, покаятися і піддатися православним?

Католицький вислів про вину обох сторін, це рідкість, але правда така сильна, що і впертих перемагає.

Та коли католицька сторона нагадує Гумберта, а поза ним на Заході ніби все добре, то Історія нагадує цілий ланцюх римських вчинків, що безнастанно підкопували основи єдности: вічні папські претенсії до панування; фальшовання канонів; піддержування галабурдників; фальшиві Ізидорові Декреталії (підроблені папські листи) і багато другого.

А поза тим внутрішний моральний занепад і нелад в Римській Церкві — коли було по кілька папів нараз; коли папами були навіть убійники і безвірники, чи все те не причинялось до розділу Церкви? **Аджеж воно і саму Римську церкву розбило на двоє — на католиків і протестантів!**

Отже вийшло, **що Римська Церква найперше відорвалася від Сходу**, а пізніше відогнала від себе половину своїх вірних на Заході (що стали протестантами).

Отже нині Рим перший повинен вдаритися в груди і сказати: „Боже милостив будь мені грішному, а ви добрі люде простіть!" Лише тоді прийде єдність.

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ.

Дві смерти не буде, а одної не відпертися.

Кождий на своїм сміттю пан.

З других сміявся, а сам в біду попався.

Смієся, як дурень до сира. Смієся з дурного розуму.

Коли сниться гречка, буде суперечка.

І собака по нім не затрубить. (По чоловіці лихої памяти).

Не будь солодкий, бо тя злижуть, не будь гіркий, бо тя сплюють

Ліпша своя солома, ніж чужа перина.

Щоби сонце світило, а місяць і зорі як хочуть. (Коби найконечнійше було, як треба, а про менше важне байдуже).

Своя сорочка хоч дрантива, а мила.

І Бог тому не поможе, хто про себе не дбає.

Бог не дитина, щоби слухати дурного галатена (нерозумного чоловіка).

Хто з Богом — Бог з ним.

Як тревога, то до Бога, а по тревозі забувають о Бозі.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(„ПРОЄКТ НА ЗНИЩЕНЕ РУСІ")

(Продовження).

Тринадцяте — А що нарід Українськи, Подільський і Волинський, бороначи своєї віри, готов зробити повстання, то в таких випадках **коли не буде можна легко повибивати** (Українців! — В.), ані малим числом польського війська збунтованих повадержати — **тоді польська річпосполита** (Польща — В.) **повинна без жалю всіх таких бунтівників віддати Татарам на послугу, вони їх як своїх, виловлять, а полишений край позаселювати народом Польським і Мазовецьким.**

І не треба думати, що Москва буде інтересуватися Русинами, коли вже стануть уніятами. Бо треба знати, що уніятів більше ненавидять, ніж нас, і за те, що покинули схизматицьку віру (православну, яку Поляки звали схизматицькою — В.), і раді би бачити їх в найбільшім нещастю.

Але коли б Москва була уніятам прихильною, то коли схочемо, зробимо її ворогом.

Поступаючи з Русинами такими і подібними способами, осягнемо з часом тую безсумнівну користь, що нарід польського королівства буде жити в взаїмній любові, згоді і єдности; що Польща стане поважнійшою, сильнійшою і страшнійшою для пограничних держав; що римо-католицька релігія зацвите вдовж і вширш більше, ніж 160 миль (коло 800 миль канадійських — В.) — словом, що всі станемо сильними і вратуємося

На закінчення і таку справу треба мати на увазі, що коли би Русь полишена в своїм обряді, грозила Польщі через те, що хотіла би відорватися від московської схизми, або вернутись до неї — то коли її (Русь — В.) перевернемо на католиків, тимсамим відберемо Москалям надію на її відзискання, опісля ж тісно з нами звязану зробимо Москві ворожою.

Що дай Боже. Амінь.

Ось так вцілости виглядає той історичний документ, що зветься **„Проект на знищене Русі"**, а який кождий Українець, православний чи греко-католик, повинен мати в своїй домашній бібліотеці і в своїй памяти.

ЖІНОЧИЙ СВІТ.

ВЧЕНІ ЖІНКИ.

На світі бували жінки дуже великої науки і широкого розуму. Ось кілька примірів...

Англійська королева Єлисавета знала грецьку й латинську мову так досконало, що мало професорів так добре ті мови знали.

Була в Англії визначна жінка, Джейн Ґрей, що знала добре мову латинську, грецьку і стару жидівську.

Марія Куніц, що родилась на Шлезку, знала мови — польську, німецьку, французьку, італійську, латинську, грецьку і стару жидівську. Разом сім мов. Крім того студіювала математику й астрономію так широко, що рівналася з астрономами свого часу.

Констанція Ґрірсон, родилась в Ірляндії, знаменито знала мову грецьку і латинську, а крім того належала до знавців історії, теольогії, фільозофії і математики. Вмерла молодою, маючи 27 літ, в 1733 р.

Цих кілька примірів показує, що жіночий розум такий же спосібний до науки, як і мужеський. Хоч загальна думка є, що жінки повинні би більше вчитись практичних відомостей — історії літератури, моралі і релігії.

ЩО ВПЛИВАЄ НА ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

Андрій Чайковський (1857-1935), визначний і відомий український письменник, оповідає в своїй Автобіографії:

„Зимою я пристрасно любив слухати казок та оповідань, — не давав спокою своїй покійній бабуни, що гарно оповідала, й не тільки казки. Вона памятала ще Наполеонівські війни, а що була вже в літах і з чималим досвідом, то була для мене як справжня енциклопедія.

„Слухав я залюбки також оповідань людей, що сходилися до нас зимою „на вечірки" з куделями — оповідання ці захоплювали мене та розбуджували ще більше мою фантазію".

Дальше — каже Чайковський, що бабуня навчила його читати, поки він пішов на науку до дяковчителя, Федя Присташа.

На твердий український ґрунт поставив його Шевченків „Кобзар" і журнал „Правда", а до писання повістей заохотив його Іван Франко.

МАТИ МІЖ ПОГАНСЬКИМИ НАРОДАМИ.

Кожда мати між поганськими народами бере малу дитину до своєї поганської церкви і приучує, щоб дитина плескала в долоні на знак молитви. Це тоді, коли дитина ще не вміє говорити і молитися.

Коли дитина починає ходити, мати вчить її збирати квітки, або брати трошки рижу, сипати на банановий листок і класти на престіл, де є образ божка (ідола).

Коли дитина може вимовляти „тато" і „мама", зараз вчать її ставати перед образом чи фігурою і молитися.

Чи бачив хто коли поганську дитину, щоби не вміла молитися?

Християнські матері! Чому це так, що деякі з ваших дітей не вміють цілком, або вміють дуже мало молитися?

— Вт. Кроника.

КЛОПОЧУТЬСЯ ЩАСТЯМ ЖІНОК.

До війни місцем, звідки виходили всякі жіночі моди, був Париж. Багаті жінки з цілого світа їхали туди приглядатись на моди і вибирати, котрі їм до вподоби.

Тепер Ню Йорк готовиться на фабрику мод і мейор Ню Йорку, Ля Гвардія, тим дуже клопочеться.

Вже вибрано місце, де побудується будинки, в яких будуть всякі моди виготовляти, де будуть їх показувати і певна річ, де охочі будуть модні строї замовляти.

Місце, де мають бути будинки, має коштувати коло 18 мільйонів долярів, а кошт будинків буде 40 до 50 мільйонів. Виходить, що гроші на все те прийдуть від тих, що будуть моди видумувати і приманювати до себе жіночий світ.

І певна річ, що жінки, які модами захоплюються, заплатять всі ті мільйони не вдесятеро, а всотеро коли не більше.

ПОНИЩЕНІ ЦЕРКВИ В БЕРЛІНІ.

Воздушні напади на Берлін понищили там також багато церков. Вістка з Лісбони каже, що Німецьких Евангельських Церков знищено, або дуже пошкоджено 60; дальше Евангельських Вільних Церков 12; 4 церкві Евангельської Громади; 2 Вільних Евангеликів, а 9 методиських. Також знищено 10 саль Салвейшин Арми і 4 каплиці. Кілько знищено католицьких церков, не знати, але думають, що число велике. Католицька катедра цілком знищена.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ.

(Продовження).

Тут почалася жвава праця. Приїхало кілька возів і треба було скринки то скрині на них висаджувати. А як завезли до крамниці то треба було скидати.

Як же все було перевезене, то треба було з скринок всякі річи виимати та розкладати.

Тай річи які! Ані одної деревляної, а всі з срібла та золота, та ще чого дорогого. І ложки, і вилочки, і тарелі, і ножі, і горнята дорогі, і чарки блискучі, і свічники, тай хто знає, чого там не було.

От виимають вони, а купець розставляє. Та вже Денисови і казати не треба, що робити — видно, що така робота йому не першина. А Трохим бере в руки і думає, щоби чогось не зіпсувати, не зломити. Таких річей він досі зблизька і не бачив, а не те, щоби їх в руках мати.

Денис, як видно, був тут вже бодай кілька днів і купець його вже добре знав. А що Денис все дуже справно і щиро робив, то купець почав йому дуже довіряти. Вийшло вже таке, що посилає Дениса, щоби замикав двері в другім будинку, де було наскладано багато дорогих річей.

Того дня, коли роботу закінчили, каже купець:

— Коли хочете, йдіть собі до міста, а вже на вечеру приходіть до мене.

Пішли наші земляки по місті походити. Та ось зараз явились Денисові знакомі, якісь цигани та кацапи. Говорять, як зі своїми, розпитують. Відкликали Дениса і говорять щось пошепки, на Трохима позираючи.

Бачить це Трохим і зоставив Дениса, тай пішов собі сам. Думає: Денис бувалий, то його знають, тай він багатьох знає.

Кілько там Трохим походив, але час на вечеру вертатися. І вернувся. Та Дениса не було — видно, що зі знакомими забавився. І прийшов він пізно по вечері, тай видно, що до чарки заглядав.

По вечері каже купець Трохимови:

— Добрих робітників я дуже поважаю. Будеш в мене їсти, платня тобі буде така, як бачиш, але щиро доглядай мого добра. А коли робота скінчиться, я дам тобі окрему нагороду. Отже роби, що буде треба, а ночею будете оба з Денисом сторожами коло моєї крамниці — оден до півночи, другий по півночи. А коли б щобудь непевне побачив, то розбуди мене хоч і серед ночи.

Лягаючи спати Трохим щиро подякував Богу, що поміг йому знайти таку роботу. Харч добрий, тай платня добра. Десять днів ярмарку, отже принесе до дому тілько грошей, як ще ніколи.

Почався ярмарок. Народу багато — ходять, крутяться, заглядають, торгують.. Гамору всюди повно. То вже Трохим так пильно наглядає, щоби хто чого не потягнув.

Не так Денис. Той і зі знакомим поговорить і з деким переморгнесь. Але ж він бувалий, то йому і [illegible]

Та все ж запитав Трохим, що це за люде ті Денисові знакомі, а Денис:

— Що тобі до них, коли ти їх не знаєш? Ти по світі не бував, то і дива не видав! — А там помовчавши підступив до Трохима і каже: — Убожество твоє, Трохиме, велике, тай хто знає, чи купець заплатить тобі і мені. Всяке буває. Працюєш для нього щиро, як для себе, а він забересь і зоставить тебе з порожними руками. Тоді шукай вітра в поли. Отже кажу... чому би то більше не заробити?

— А як заробиш? — питає Трохим.

— Як? Як він тобі, так ти йому! Знаю багато таких купців, що гріха не було би коли б хто все забрав, що вони мають. Гірше злодіїв! Зволоч, пане брате! Рабівники! Це не їх майно, що вони мають, це наше — твоє, моє. Наше, тай годі! Ми працюємо, а вони нашу працю складають. Отже чи гріх був би, коли б ти своє собі забрав?

— Якже це так? — питає здивований Трохим — як ми можемо брати те, що не наше? Я ж нанявся, то повинен чесно виконувати свою працю.

Ех, ти! — каже Денис і вдарив Трохима по рамени — працюй щиро, а він тебе так щиро обголить, що голіський до дому підеш. Побачиш!

Дивно стало Трохимови від такої Денисової бесіди. Як можна так говорити? А може... Може і бувають такі купці, як Денис говорить. Він же більше знає, ніж я...

Стало смеркатися. Денис позамикав двері в купецькім будинку, віддав ключі купцеви і всі почали розходитися. Відійшов скоро і Денис, ще поки Трохим сюди туди оглядався.

Вже хотів Трохим йти, як щось шепнуло йому: „Ану пошукай, чи позамикано!"

Пошукав Трохим, а з трох дверей ані одні не замкнені.

Вже він хотів йти і сповістити купцеви, як зявився Денис, та:

- Я буду цілу ніч сам стерегти крамниці — каже він — бо спати не хочеться, отже можеш добре виспатися.

Ще більше задумався Трохим і чимскорше до купця, та все розказав. А купець почувши, аж поблід, та зараз туда ж.

І справді було, як Трохим говорив. А Дениса, що мав сторожити, і не видно. А може заховався, коли купця побачив

Оглянув купець крамницю — все на своїм місци, і каже тоді Трохимови:

Тепер заплачу тобі подвійно, бо ти чесний чоловік. А коли будеш відходити, то ще окремо нагороджу

Другого ранку стало відомо, що злодії в ночи три крамниці обікрали, а та, якої мав доглядати Денис, мала б бути четвертою.

Не пустив вже купець Трохима, щоби сторожив; а інших сторжів поставив на цю ніч, щоби Денис якого лиха Трохимові не заподіяв. А дальших ночей вже сторожив Трохим з другим сторожем.

Робив щось одного дня Трохим коло крамниці і бачить — арештантів ведуть, а між ними і Дениса. І стало Трохимови жаль. Підступив до Дениса і ткнув йому гріш, який мав під рукою. Гріш всюди придасться.

Кинув Денис той гріш і каже люто:

- - Волів ти пропасти, ніж мене тут бачити! — і пішов дальше.

Розказав Трохим про те купцеви, а той:

— Половили всіх тих, що крамниці пообкрадали, а також і Дениса. Але він не признається.

Та от вже і ярмарок кінчиться. Дав купець Трохимови кількось карбованців за десять днів, а там каже:

— Ти вратував багато мого майна, отже тобі за те сто карбованців нагороди Ти сповняв обовязок гідно, а гідний чоловік це велика вартість. Коли слідуючого року буде надходити пора ярмарку, так приходи до мене, і то ще задовго перед ярмарком, а ти будеш мені потрібний.

Втішився Трохим, як ще ніколи в життю не тішився. Аджеж кілько грошей він до дому принесе! І що домашні скажуть. Зроду він тілько не заробив. Тай за короткий час.

Добре і те, що сто карбованців дав купець золотом, отже можна їх легко заховати. А часи тепер такі, що на кождому кроці сподійсь рабунку...

Осьтак думав Трохим і золоті гроші гарненько позашивав в одежу, так, що ніхто б і не догадався, що він має при собі стільки грошей.

Так зібравшись пішов він до дому. Можна б ще і по широкім світі поблукати та подивитись, але хіба дім не найкрасший з усіх світів? Там мати, там жінка, там діти, там господарство...

— Зараз куплю собі хоч яку шкапу, справлю віз і почну вже господарити не так, як доси. Посправляю, що конечне і жінці і дітям, а матір треба окремо доглянути. Набідилась вона ціле життя, отже нехай хоч тепер буде їй лекше. А ще дальше — треба дров на зиму придбати ..

Осьтак міркуючи Трохим не йшов, а летів до дому. Землі під ногами не чув. Тай світ який широкий став, як вільно думка за думкою вилітає. Перше бувало йде і в грудях камінь важкий несе, а тепер легко, спокійно, тихо.... Ані ноги не болять, ані їсти не хочеться, і де тієї сили тільки взялося?

Йде і сам собі дивується, що він наче іншим чоловіком став. І світ не той, що був, і небо не те. Перше гляне кругом і бачить всюди лише своє горе, а тепер бачить широкі поля, високі дерева, побіч дороги цвіту багато, а на нім тілько пчіл...

Гарно! Гарний світ! Дуже гарний!

(Продовження буде).

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНІ М. БОДНАРЧУК.

(Мічам. Саск.)

Вшанували заслуги піонірки, старшої сестриці нашої церкви і довголітної членки жіночого товариства пані Марії Боднарчук, з нагоди 70-літ її уродин, дня 29 березня. В 6 год. вечера зїхалися сусіди, приятелі і своякн, щоб разом відсвяткувати цей день. Жінки попринносили перекуску. Гості весело розмовляли на ріжні теми. Десь коло 11 години жінки позастелювали столи, посадили ювілятку на почесне місце разом з старшими віком жінками, а решта гостей позасідали, де попало. Жінки подали перекуску. Гром. В. Залещук попросив присутних до молитви. Як усі добре „поживилися, п. Залещук пояснив зібраним намір сходин, також підніс заслуги ювілятки у громаді церковній і в товаристві народного дому, де шановна ювілятка помагає, що сил стає. Також побажав многих літ. Після промови п. Залещука вручено пані Боднарчук дарунок і відспівано „Многі літа". Майже всі гості були покликані п. Залещуком сказати дещо від себе в честь ювілятки.

Гром. О. Олексин подякував жінкам за влаштування таких сходин і за смачну перекуску, побажав ювілятці многих літ ще прожити, згадав також про рідну пресу, котра нас піднесла духово і морально, нащо присутні відозвались щирими жертвами. Жертви зложили:

По 50 цт.: панство С. Боднарчук, В. Залещук, О. Залещук, Д. Залещук, К Токарчук, М. Павлюк, Г. Лякіз, пані О. Гаврещ, п-во В. Рачій, В. Питчко, В. Никифорук, Ф. Парчевський; По 35 цт. п-тво Д. Олексин і І. Кріпкий; по 25 цт: пані Марія Боднарчук (ювілятка), пані Анна Гаврищ, Н. Боднарчук. Разом $7.45.

Було рішено розділити пополовині на Український Голос і Вістник.

Дм. Олексин.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ И. ПРАВОСЛАВНУ КОЛЕҐІЮ.

(Гемилтон, Онт.)

В квітну неділю, 9-го квітня, маленький синок п-ва д-ра кап. Петра і Олерии Смилських внук п-ва Петра й Василини Смит, одержав при св. Тайні Хрещення імя Тома Лев. Св. Тайну доверщив Всеч. о. Ю. Я. Цукорник.

З нагоди цего родинного свята п-во Смилські запросили крoм кумів рівном бувших дружок і дружбів та своїх приятелів на смачний обід. Господарем цего принятте був наш все веселий адв. А. Орищак, як кум з Торонта, який покликуючи гостей до слова, підтав гадку, щоб хрестини малого Томи Льва звеличати збіркою на корисну ціль, та попросив о. пароха Цукорника, щоб перевів збірку і вискавав присутним, на яку ціль під цю хвилю надається збирати жертви. Свящ. Цукорник в своїй довшій промові пропонував, щоб нинішню збірку (та взагалі збірки при всіх оказіях) призначити на нашу пресу, яка стоїть на сторожі українського народу і нашої Рідної Православної Церкви в Канаді, т. є. на Український Голос і на Вістник, та на нашу духову твердиню Українську Православну Колегію.

Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: п-во Смилські; по 2 дол.: адв. А. Орищак, д-р І. Пилипюк; по 1 дол.: о. Ю. Я. Цукорник Ів. Яремко, Н. Заліско, Лидія Цукорник, па-о Лучак, п-во Вас. і О. Гамаря, п-во П. і Вас. Смит, Н. Н.; по 75 цт.: Іван Лупик; по 50 цт.: Д. [illegible]ул і Дм. Садовий. Разом $17.75. Рішено розділити $7.50 на Православну Колеію, $7.50 на Український Голос, а $2.75 на Вістник.

Жертводавцям щира подяка, а маленькому козакові Томі Левові кріпкого здоровля і многих літ бажає —

о. Ю. Ц.

НЕ ЗАБУЛИ КОЛЕҐІЇ.

(Пембіна, Н. Дакота).

Травня 21-го був Парастас в домі п-ва Кочмарів в Пембіна і було багато гостей. Підчас обіду пані Климова і Кирилюкова занялися збіркою на Колеію. Жертвували:

По 2 дол. Родина Кочмарів.

По 1.50; Родина Лигунів.

По 1 дол.: Родина Климів, родина Сиваків, Г. Влад, М. Демянишин, І. Борденюк, А. Кирилюк, Н. Кирилюк, пані Влад, родина Хрущів, Й. Сапа, В. Коропатніцький, родина Загаріїв, родина Сиваків.

По 50 цт.: пані Борденюк, пані Сапа, Т. Кирилюк, родина Левчуків.

Всего зібрано $18.50.

З цеї збірки рішили дати 1.50 на Український Голос й 1 дол. на Вістник, а 16 дол. на Колеґію. — Всім жертводавцям щира подяка!

о. П. Ґаїцький.

КАТЕРИНА БУГАЙ.

(Посмертна згадка).

Дня 17 травня в 2-ій год. по полудні упокоїлась в Бозі блаженної памяти Катерина Бугай, проживши 59 років і 9 місяців. Уроджена в селі Верхрати, повіт Рава Руська, Зах. Україна, покійна походила в роду Мотів. 1905 року вийшла заміж за Григорія Бугая, а 1909 р. попращалась зі своїм молодим мужем, котрий виїхав до Канади шукати кращої долі. Року 1911 Покійна прибула до Канади до свого мужа і поселились в околиці Егремонт, де Покійна прожила до кінця свого життя.

Покійна була дуже лагідна і приємна жінка і примірна матір, глибоко релігійна і щира українка та патріотка. Свого часу була касіеркою Відділу Союзу Українок Канади в Егремонт, а також сестрицею в українській православній церкві. Своїх 9-теро діточок виховала в любові до Бога, до свого бідного поневоленого народу і в пошані до старших. Кожна її дитина брала участь в українських підприємствах, як спів, драми і т. інше.

Від трьох років покійна почала хорувати і тяжко терпіла перед смертю та протягом того часу не нарікала і без нарікання скінчила своє примірне життя.

Похорон відбувся 20 травня. Похоронне Богослуження і Панахиду відправив о. Гр. Васлиів з Радвей при співучасти рідні і сусідів та багато знайомих з близька і далека. Покійна похована на цвинтарі, котрий міститься в розі їх фарми. Домовина Покійної була прикрашена вінками і букетами цвітів від рідні і знайомих.

Підчас Богослуження в церкві на заклик о. пароха зложено збірку на Колеґію Української Православної Церкви і пресу. Жертвували слідуючі:

По 1 дол. Григорій Бугай (муж), Михайло і Петро Бугай Р.С.А.Ф. (сини), Ірина, Галя, Гафія Бугай і Ольга Гринюка (доньки), Михайло Мандзюк і Петро Гринюка (зяті), Іван Васнлинка, Іван Проданюк, А. Остафійчук (Тудор), Ігнатій Павлюк (Радвей) і Петро Хаба. Решта дрібними датками. Гроші розділено, як слідує: На Колеґію 10 дол., Український Голос $6.15, Вістник $61.5.

Вінки і китиці цвітів зложили на домовину Покійної Дякуємо сусіМандзюк і П. Гринюка (зяті), Церковне Сестрицтво при укр. прав. церкві в Егремонт, пані Василенко пані Дмитрик, пані Короташ, пані Пкупек, пані Снайчук, М. Пиговнч, пані Шидловська, П. Хаба і Студенський клюб при вищій школі в Егремонт.

По похороні відбувся поминальний обід за душу Покійної, на котрий запрошено всіх учасників похорону. Відійшла від нас у вічність одна з найкращих доньок українського народу. Нехай же земля, на котрій вона працювала і перетворила в родющі ниви, буде легкою для Неї як перо.

Сусід.

ПОДЯКА

Оцею дорогою дякуємо зі щирого серця всім тим, що своєю присутністю облегчили наш жаль по втраті дорогої супруги і матері. Насамперед дякуємо тим, що відвідували Покійну в часі її недуги.

Не будемо вичисляти поіменно, тому, що їх є так много, що годі вичисляти. Дякуємо сердечно Всеч о. Гр. Васлиіву за останну обслугу і глибоко поучаючу проповідь, в хаті підчас Панахиди і в церкві. Дякуємо хорові при церкві за прекрасний жалібний спів підчас Богослуження, а особливо пані Васлиів за провід в співі. Дякуємо за прекрасні вінці і китиці квітів, що прикрашували домовину Покійної Дякуємо сусідам, краянам і всім знайомим, що прийшли віддати останню прислугу Покійній, а особливо дякуємо тим, що приїхали з далека, як Тудор, Радвей і т. д.

Горем прибитий —

муж Григорій Бугай і діти.

МИКОЛА КОВАЛЮК.

(Посмертна згадка).

Дня 4-го червня, 1944, скінчив життя трагічною смертю молодий хлопець з Арбаки, Ман., Микола Ковалюк, син п-ва М. Ковалюків. Покійний прожив 23 роки. Півтора року Микола працював в золотій майні „Сентрал Патришіє", коло Су Лукавт, Онт., і там при роботі був убитий, коли велике дерево впало на нього з висоти 60 стіп.

Тіло покійного перевезено до Арбаки, де відбувся похорон в місцевій українській православній церкві. Не дивлячись на це, що дороги були дуже злі, навіть для коней, бо йшли по черева в болоті, та людей на похороні було дуже багато.

По закінченню похорону, що правив о. П. Ґаїцький, п-во Ковалюки запросили людей до хати на обід Підчас обіду о. Ґаїцький попросив гостей жертвувати на Колеґію, замісць вінка на могилу Покійного Збіркою занявся п. Т. Давидюк, місцевий член церкви і п. І. Колибаба з Гардентону, Ман. Жертвували:

По 1 дол. М. Ковалюк, пані Ковалюк.

По 50 цт.: В. Гречка, Г. Ілюк, пані Ілюк, С. Коптій, І. Колибаба, Т. Давидюк, пані Давидюк І Равлюк, пані Равлюк, пані Гречка.

По 25 цт.: М. Костинюк, М Бугера пані Бугера, пані Пентелюк, Г. Николюк, В. Джаман, пані Джаман, В. Бойчук

Ще дрібнішими 25 цт.

Жертводавцям подяка, а Покійному Миколі вічна память!

о. П. Ґаїцький.

ПОМЕР ВАСИЛЬ САВЧУК.

Травня 13-го упокоївся в Бозі Василь Савчук з Вілел Крік, Алта., в 67 році життя.

Покійний походив з Буковини з села Камінна близько Черновець, а на Вілел Крік прожив 41 років. Полишив дружину Домку, а з дітий сім синів: Георгія, Дмитра, Івана, Николая, Петра, Гриця і Тому; три дочки вже замужні: Марію, Елену і Параску; також три брати: Стефана Федька і Тому, та одну сестру пані С. Лутчак.

Похоронну службу відслужив наш парох о. Гр. Васлиів. Підчас прощальної промови згадав отець-парох про гідне життя покійного Василя. А помимо того, що це був весняний робочий день, народу зійшлося дуже багато, а не один та не одна з тих, що пізніше приїзджали на Вілел Крік, в своїх думках дякували покійному за ту щиру поміч, яку одержували від нього в початках.

Слід згадати, що громадяне цеї околиці з вдячности до свойого найстаршого піоніра Василя, постановили побудувати величавий памятник, на який в часі самого похорону, зібрано гарну жертву.

Рівнож при останньому цілуванню, зібрано $8.56 на Український Голос і Вістник.

Спи дорогий мужу, тату і брате, а ця земля хай буде Тобі легкою.

Приятель.

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 2 дол.: пані Р. Говда, Д. Дениcюк.

По 1 дол.: Н. Д. Демко, К. Боярчук, Л. Онищук, В. Рудник, Іван (призвище нечитке), В. Марчишин, Н. Маланчук, О. Вивичук, Ф. Бойко, П. Вінтоник, В. Челядин, І. Кірiяк, В. Іванців, М. Климик, В. Кривко, З. Паранич, Я. Давидюк, П. Дубра, П. Мельник, пані Н. Велещук, Д. Янда, п. Ґаланка.

По 75 цт.: Мих. Каренко.

По 50 цт: Люба І. Юсипчук J. Басараб.

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

БРУКСБІ, САСК.

Загальна збірка — $8.69.

РАМА, САСК.

Загальна збірка — $14.07.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

По 2 дол.: Н. М. Дікух, (Чіпман)

По 1 дол.: Н. Кирилюк, Я. Ґошко, Ів. Шапка, Феод. і Марія Музика, Лефт. Г. Поделюк, Ф. Поделюк, В. Кіндрачук, В. Тащук, Д. Поделюк, Стаси Порайко (Едмонтон), П Субота, А. і Параня Зварич, Е. Засійбіда, М. Хлібецький, П. Зварич, С Товпич, С. В. Павлюк, С. Самоїл, Л Засійбіда, В. Підручний, В. К., С Бережан, В. Смук, Катерина Лога, Л. Савчук, І. Яремко (Нов. Київ), Гр. Лога (Голден))

По 50 цт.: П. Самотюк, Ю. Шевчук.

Дрібна збірка — $2.00.

СІЧ—КОЛОМИЯ, АЛТА.

По 1 дол.: В. Гаврилюк, Мир. Черневський, Анна Винничук, І. Валюк Ник. Харук, А. Равлюк о. А. Хруставка, Н. Фодчук, Ф. Тодорів (з Спрінг Крік. Алта.).

По 50 цт: пані В. Саламандик, Н Саламандик, А. Белюк, І. Онищук В. Винничук.

Дрібними — $4.05.

ТУ ГИЛС, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Довганюк, Д. Скакун, І. Колісняк, І. Миронюк, Андр Соллан, Ф. Ількон

По 50 цт.: Яків Олійник.

Дрібна збірка — $1.50.

ЗБІРКА о. П. САМЦЯ.

ТОРОНТО, ОНТ.

По 2 дол.; Мих. Микитюк.

По 1 дол.: М. Коропецький, Н Сошко, Т. Остапчук, І. Романко, Н Храпко, Катерина Ткачук, Катерина Колянко, Текля Федорук, Олена Юрійчук, І. Плішка, І. Стефанюк, Анна Гуменюк, Н. Волощук, М. Юрківський, о. П. Самець, І. Федусь.

По 50 цт.: П. Ковалишин, Миха-

ліна Котелко.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
СМАТС, САСК.

По 1 дол.: П. Лептух, Н. Кінар, М. Щербань, Л. Магус, М. Палій, Ів. Гриців, Н. І. Кінар (Ростерн, Саск.), І. Коваль.

По 75 цт.: І. Щербань, М. Калашіла.

По 60 цт.: Т. Валігроцький.

По 50 цт.: І. Козак, Д. Канаціла.

Дрібними — $2.25.

КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: Вас. Михайлюк.

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.
ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ

По 2 дол.: А. Підручний, М. Петраш, К. Найдиш, М. І. Холодніць-[illegible]

По 1 дол.: Н. Паскалюк, С. Пуляк, М. Вельґер, Ф. Денкович, Ст. Стодожук, М. Лісний, М. Олійник, Г. Богун, Д. Стеблинський, М. Боднарчук, К. Чеховий, П. Здебяк, М. Зелінська, Г. Ґаварйс (грек), Др. І. Вацик, С. Чура.

По 50 цт.: В. Микуляк, М. Антонишин, Софія Ригліївська, М. Даньковеч, Я. Верстюк, Г. Майданюк, М. Василюк.

Дрібними — 50 центів.

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ

По 1 дол.: І. Мимохід, І. Вийванко, О. Шеленюк, С. Семенишин, В. Ткач, С. Юрик, І. Ґайовський, К. Паламарук, Ю. Тарабаика, С. Найдиш, Н. Юрик, В. Підгорна, Ст. Ґельмич, Д. Савчинський, Жабюк, Гр. Вівчарук, Г. Шевчук, П. Швайковський.

По 50 цт.: Ев. Щепанська, Іванна Щепанська, А. Музика, А. Жабюк, Л. Рудик, Єлена Павлюк, Я. Івах, К. Сохань, Н. Бучма, Марія Боднар, М. Кохалик.

ЗБІРКА о. І. МАРИБИ.
ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: Марія Сметанюк, Гнат Бартко, В. Іванишин, І. Брезіна, А. Лесько, А. Дрозд, Н. Гавриш, Варвара Сулятицька, М. Федиш, Л. Боичук, Д. А. Гавриш, Ф. Торчук, П. Бабич, пані Д. А. Гавриш, М. В. Симчич, Марія Михальчак, А. Бабчинський, П. Лесько, П. Н. Гунчак.

По 50 цт.: П. Симчич, І. Костюк, Н. Лесько, Павліна Лазарович.

Дрібними — $4.00.

КОЛО БІЛИКІВ

Варвара Михаленко — 5 дол.

По 1 дол.: П. І. Білик, Михаліна Білик, В. Білик, Б. Шипович, Р. Шипович, Марія Котелко, М. Лазарко.

Дрібними — 85 цт

ІТОНІЯ, САСК

Семен Козак 2 дол.

По 1 дол.: М. Охрій, І. Лутка.

ПРІЛЕРІТ, САСК

По 1 дол.: І. Черницький, Л. Ганевич, І. Т. Райчиба, С. Салик, Анна Л. Філик.

По 50 цт.: М. Ганевич, І. Філик.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Петро Сич — 1 дол.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.
ЯРОСЛАВ, САСК

По 2 дол.: Іларіон Благий.

По $1.50: С. Лин.

По $1.25: Василь Осьмак.

По 1 дол.: пані К. Столяр, О. Пасюта, Л. Борис, Марія Блага, Іван Осьмак.

Дрібними жертвами — $1.20.

СВИДОВА (КАНОРА), САСК.

По 1 дол.: П. Гоголь, В. Лесик, С. Трембач, О. Рудей, П. Рудей, Мих. Сушельницький, Г. Ревакоський, М. Ковак, пані Н. Ганевич.

Дрібними жертвами — $5.50.

СТОРНОВЕЙ, САСК.

По 1 дол.: Д. Солотвінський, пані І. Захарук, І. Кирилюк, І. Лозовий, І. Вінтоник, М. Гладун, І. Захарук, М. Л. Вінтоник, Г. Ягольницький, М. Воніговий, М. Глинський, Ник. Вінтоник, В. Трофименко, М. Ф. Вінтоник, Н. Н., І. Воніговий.

По 50 цт.: Іван Вінтоник, В. Ткачук, П. Зрудло, пані О. Огроднік.

Дрібними жертвами — $3.30.

ГОРЛЕЦЬ, САСК.

По 5 дол.: Іван Левчук.

По 1 дол.: М. Д. Процишин, Т. Коршман, В. Дрозд, П. Станіцький, М. Мигайчук, П. В. Процишин, І. Вінчук, пані П. Процишин, Г. Бордун.

По 50 цт.: пані М. Д. Процишин, М. Коршман, пані І. Вінчук, пані К. Дорош, пані П. Станіцька, В. Панчук, А. Ф. Процишин, пані А. Ф. Процишин, пані А. А. Загарія.

Дрібними жертвами — $2.60.

ЙОРКТОН, САСК.

По 1 дол.: Ф. Кобець, пані А. Думка (Детройт), А. Попович, пані А. Яремко, Д. Смукович, Т. Королюк, Г. Владійчук, Г. Горбач, пані Вонітова, М. Бойчук, В. Благут, Н. Кадещук, В. Думка, Гр. Іванюк, І. Кадещук, пані Павлик, пані П. Каланчі.

По 50 цт.: І. Гескний, В. Гериш, С. Перваровський, І. Балабух, пані А. Крикливець, Ф. Думка, І. Когут, Г. Біловус.

Дрібними жертвами — $4.10.

МИКАДО, САСК.

Григорій Кашуба — 1.00 дол.

КАНОРА, САСК.

По 1 дол.: М. Горецький, М. Охітва, пані Р. М. Романов, пані М. Шипка, О. Шевчук, пані Г. Лодва, пані О. Біреконська, А. Білан, Д. Худяк, А. Свинарчук, П. Мельничук, П. Романов, Г. Колоріз, Г. Ф. Стратійчук, пані С. Котик.

По 50 цт.: Д. Денис, пані А. Мельничук, пані Е. Николайчук, Л. Бзовий.

Дрібними жертвами — $4.75.

КАНОРА — УСПЕНСЬКА.

По 1 дол.: Катерина Данильчук, Павло Денис, С. Горча, Н. Віцько, Єлена Дорош, Н. Шуманський, пані П. Денис, Ф. Кушнірик, А. Ю. Данильчук, В. Віцько, Г. Денис, В. Матійчук, С. Данильчук, О. Денис, Марія Данильчук.

По 50 цт.: Домініка Матійчук, Н. Лисан, пані Ф. Ваніцька, Катерина Стратійчук, М. Стратійчук, Анна Віцько.

Дрібними жертвами — $1.30.

МАЗЕПА (Микадо, Саск.)

По 2 дол.: Мих. Король.

По 1 дол.: Ф. Р. Горчинський, П. Ягольницький, А. Король, С. Бортняк, Л. Ортинський, І. Тимрик, А. Тимрик, пані А. По, Ю. Ягольницький, М. Маковський, М. Ортинський, В. І. Ковалишин, Г. Друшка, Н. Малінський, К. Горчинський, Л. Маковський, Дм. Стефюк, Федора Корженовська, Л. Юрків, Евдокія Киба, Стефанія Путерія, Палагна Тимрик.

По 50цт.: пані Н. Бойчук, Н. Горчинський, С. Маковський, Л. Тимрик, Т. Ягольницький, пані І. Андрусів, А. І. Ягольницький 25 цт.

ЗБІРКА о. П. ГАЛИЦЬКОГО.
ВИНДЗОР ОНТ

По 1 дол.: А. Рубашевський, П. Е. Цебінь, М. Приймак, Я. Гайда, пані О. Веньґер, Ф. Фурґаль, П. Степій, А. Петришин, В. А. Стефюк, М. Лацик, Н. Н.

По 50 цт.: І. Сабора.

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.
(МІЧЕМ, САСК.

По 1 дол.: О. Клюкевич, Юстина Томащук, М. Клюкевич, Анна Сторожук, М. Ковак, Г. Кріпший, Г. Рачій, Олена Ф. Васкул, Л. Новосад, Параня Коновалик, В. Букурак, М. Куриш, Ф. Парчевський, А. Марковський, М. Білий, Е. Парчевський, Е. Ганущак, Анна Гавриш, Р. Рачій.

По 50 цт.: пані Ю. Дупчак, Павліна Клюкевич, Г. Дяків, Евдокія Троян, М. Павлюк, Василина Букурак, І. Шабатовський, Юстина Дупчак, В. [illegible] М. В. Олеськів, пані М. Ку[illegible] Рачій, М. Костинюк, П. Мак[illegible]

Дрібними жертвами — $7.88.

ГРОНЛИД, САСК. (Північна).

По 1 дол.: М. Погорецький, Анна Кателко, А. Савчук, В. Щербій (старший).

По 50 цт.: Ф. Михальчук, В. Романюк, М. Калин, Марія Ткачик, М. Велиган.

Дрібніщими жетвами — $10.26.

УВАГА! ВЕҐРЕВИЛ І ОКОЛИЦІ.

Українська православна громада оцим подає до загального відома, що в неділю, дня 23-го липня, ц. р. відбудеться Візитація ВПреосв. о. Владики та Ювілейне Свято: 15-ти ліття зорганізовання Церковної Громади й 10-ти ліття збудовання Церкви — Св. Володимира Великого. Рівночасно відбудеться Окружний Зізд СУМК. Вечером концерт з промовами. Ласкаво просимо взяти чисельну участь у величавім торжестві.

За заряд Церкви:
В. Підручний, голова.
о. Амвросій Хрустацка, парох.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
[illegible] Є. С. Ул[illegible]

23. Неділя — Іст Селкирк
30. Неділя — Портедж ля Прейрі

СЕРПЕНЬ:

6. Неділя — Брендон.
13. Неділя — Дуфрост.

Ад[illegible]: 305 Парк Стріт.
Телефон [illegible]. Виннiпеґ, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Ст. Джуліен.
28. Пятниця. Св. Володимира Вел. — Кадворт. (Храмове свято).
30. Неділя — Тернопіль.

СЕРПЕНЬ:

2. Середа. Ілії — Вакав.
6. Неділя — Алвена.
13. Неділя — Єлов Крік.
19. Субота. Преображення — Сматс.
20. Неділя — Ст. Джуліен.
27. Неділя — Кадворт
28. Понеділок. Успення — Вакав — (Храмове свято).

Адреса: Вакав, Саск.

[illegible] БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желіховича.
ЛИПЕНЬ.

Владики і посвячення церкви.

23. Неділя — Шипмен.
28. Пятниця. Св. кн. Володимира — Принс Алберт.
30. Неділя — Принс Алберт (Храм).

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ґа. Василіва
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Тудор.
28. Св. Володимира Вел. — Осетна (в хаті п-ва Зінихів).
30. Неділя — Восетна.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Сенді Лейк.
30. Неділя — Росборн.

Адреса: Box 7. Сенді Лейк, Ман.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

16	Н	3	Нед. 6. Муч. Якинта, Марка
17	П	4	Андрея арх. Критського
18	В	5	† Преп. Атанасія Атон.
19	С	6	Преп. Сисоя свим. Печер.
20	Ч	7	Преп. Томи Малеїна Синай.
21	П	8	Влмч. Прокопія, муч. Авди
22	С	9	Свщм. Панкратія єпископа
23	Н	10	Нед. 7. † Преп. Антонія печ.
24	П	11	Смерть укр. кн. Ольги
25	В	12	Муч. Прокла й Іларія
26	С	13	Собор арх. Гавриїла
27	Ч	14	Ап. Акили з 70-ти і друж
28	П	15	† Володимира Вел. кн. укр.
29	С	16	Свщмч. Атиногена, муч. Юлії
30	Н	17	Нед. 8. Св. Велмч. Марини
31	П	18	Івана і Памви затв. Печер.

СЕРПЕНЬ:

1	В	19	Преп. Макрини, сес. Вас. В.
2	С	20	† Ілії пророка. Зн. мощ. Атан.
3	Ч	21	Преп. Онуфрія Мовчал.
4	П	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	С	23	Муч. Трохима, Теофіла і 13
6	Н	24	Нед. 9. † Муч. Бориса і Гліба
7	П	25	† Успення праведної Анни
8	В	26	Преп. Мойсея чуд. Печер.
9	С	27	Велмч. Пантелеймона
10	Ч	28	Ап. Прохора, Никанора з 70
11	П	29	Муч. Калиника Килик.
12	С	30	Ап. Сили і Силуана з 70-ти
13	Н	31	Нед. 10. Прав. Евдокима
14	П	1	† Зн. Ч. Хр. Хрещ. України
15	В	2	Перен. мощів перв. Стефана

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ:

23 Неділя — Петлюра (Посвячення угольного каменя).
30 Неділя — Ґілберт Плейнс (храм).
Почт скринка 54, Роблин, Ман.

[illegible]
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Пайн Ривер.
30. Неділя — Роркетон.

Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гайового
ЛИПЕНЬ:

23 Неділя — Роза.
Адреса: [illegible] Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Дробот.
30. Неділя — Маморниці.

СЕРПЕНЬ

6 Неділя — Рама.
13. Неділя — Борджіс.
19. Преобр. Госп. — Клейр (храм).
20. Неділя — Вимер

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апоновича.
ЛИПЕНЬ:

23. Неділя — Годсон Бей Джонкшин.
30. Неділя — Сторджис.

Адреса: Box 124, Арран, Саск.

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ.

23. Нед. 7. Голос 6. УЄ. Іван 20: 1—10. Літ. Ап. Рим. 15: 1—7. Еван. Мат. 9: 27—35.

28. Пятниця. Володимира Великого. УЄ Іван 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Іван 10: 1—9.

30. Нед. 8. Голос 7. УЄ Лука 23: 32—49. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 10—18 Еван. Мат. 14: 14—22.

СЕРПЕНЬ:

2. Середа: Ілії пророка. УЄ Лука 11: 47-54. Літ. Яков 5: 10-20. Еван. Лука 4: 22-30.

6. Нед. 9. Гол. 8. УЄ Іван 20: 19-31. Літ. 1 Кор. 3: 9-17. Еван. Мат. 14: 22—34.

13. Нед. 10. Гол. 1. УЄ Іван 21: 1—14. Літ. 1 Кор. 4: 9-16. Еван. Мат. 17: 14—23.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. — WINNIPEG, MAN., AUG. 1st, 1944 — ВИНИПЕҐ, МАН, 1-го СЕРПНЯ, 1944. — ЧИСЛО (531) 15

ПОГЛЯД КАТОЛИКІВ НА РОСІЮ.

В католицькім „Кенедіен Реджистер" є довга стаття свящ. Картврайта, де він старається доказати, що коли Росія оголошує релігійну свободу, то вона робить на те, щоби зводити дальший світ на манівці. В кождім краю є люде, які при всяких нагодах підносять, що большевицька Росія нищить релігію, отже для зацитькання таких треба було оголосити перед світом, що в Росії є воля віри. Окремо Росія має на увазі Балкан, де нарід дуже релігійний, отже треба собі його прихилити. Тай всюди, де большевики приходять, треба показувати релігійну міну і так таним коштом обминути спротив народу.

Говорячи про Польщу каже Картврайт, що невдовзі можуть появитися в газетах образки, де побачимо, як польський священик в Росії відправляє Богослуження. Його (священика) будуть держати в клітці коло Кремлю та випускати, коли большевицькій пропаґанді буде потрібно.

ЛЬВІВ МАЙЖЕ ЗАБРАНИЙ.

Большевицькі війська майже окружили Львів і можуть його кождої хвилі забрати. Вже лише мала частинка української території не є в большевицьких руках.

САМОГУБСТВО ЛОЗИНСЬКОГО.

Кореспондент Дж. Дейвис повідомляє, що за побуту Німців в Києві багато осіб повідбирали собі життя. Між ними був галицький журналіст, Михайло Лозинський і його жінка. Лозинський давніше виїхав до большевії добровільно.

Є здогади, що Німці не хотіли дозволити йому на виїзд, а він не хотів довше там лишатися, отже вбив себе.

ПЯТЕРИНЯТА МАЮТЬ ПО 10 ЛІТ.

Канадійські пятеринята, про які давніше тілько писалося, мають тепер по 10 літ віку. Статисти кажуть, що це вже такий вік, де на 100 вмирає пересічно лише двоє, отже пятеринята можуть бути спокійними.

НЕ ХОЧУТЬ ЖИДІВ.

Зайорданський (транс-йорданський) премієр Тевфік Абу Года Паша заявив, що Зайорданія не хоче жидівських емігрантів. Він сказав: „Наше становище завсігди було ясне — ми стоїмо за тим, щоби Палестина була арабським краєм".

ДІСТАВ 3,500 НАГОРОДИ.

В Ню Йорку Френк Костельо забув, чи згубив в тексі-авті 27,200 долярів. Їх знайшов Едвард Вотерс і доручив поліції, як згублене. Недавно покликали Вотерса до Порт Вашінгтону, де він дістав 3,500 дол. в бондах як нагороду за те, що знайдені гроші віддав.

ТУРКИ ЗУПИНИЛИ СВОЇ КОРАБЛІ.

З Анкари, столиці Туреччини, повідомляють, що Туреччина зупинила свою плавбу на Чорнім морі. Причиною було те, що якась субмарина затопила оден турецький корабель, а другому вдалося втічи. Чия це була субмарина, не знати.

ГІТЛЕР РАНЕНИЙ.

З Лондону прийшла вістка 12-го липня, що підчас конференції, де був Гітлер і 12 найпередовіших військових, експльодувала бомба і поранила Гітлера і других, хоч і не дуже. Дальше були вісти, що це був широкий заговір на Гітлера, що багато заговірників поарештовано, а то деяких і порозстрілювано, та що заноситься на революцію в Німеччині. З раневих бомбою кількох померли. Що в Німеччині нелад, це певне, хоч дехто робить увагу, що пропаганда багато причинює, чого мабуть, нема.

НІМЦІ ДАЛЬШЕ ГРОЗЯТЬ.

Недавно, бо 13 липня, Юнайтед Прес подавала, що Німці оголошували через радіо, що: „нім російська загибель зможе перейти границю Німеччини, Німці перемінять цей континент (Европу) в вир знищення, де лише оден поклик чути — поклик крови". В бесіді до війська Німці явно говорили, що „російська повінь грозить залити наш святий німецький край". А „Асошіейтед Прес" передає такий німецький вислів через радіо: „Тепер все є або-або — боротьба йде за життя або смерть".

НОВИЙ КОПТІЙСЬКИЙ ПАТРІЯРХ.

Патріярхом Коптійської Церкви вибрано тепер єпископа Амбу Макаріоса, еп. Ассіуту в горішнім Египті. Так сповнилося бажання тих, які домагалися, щоби коптійська Церква була під проводом коптійців, а не египтян. Коптійська Церква має коло 7 мільйонів вірних. Найбільше Коптів живе в горішнім Египті, а решта в Абісинії. В Єгипті мають 15 архієпископів. Коптійський календар (Діоклетіяна) ріжниться від нашого на 284 роки.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ КОРАБЛІВ.

Липня 17-го в ночи, експльодували два кораблі наладовані амуніцією, в Порт Шікаґо, над заливом Сен Франціско, в Каліфорнії. Обчислення з другого дня по експльозії виказали, що згинуло 377 осіб(а коло 1,000 було ранених. Ціле місточко Порт Шікаґо понищене. Експльозію було чути 50 миль довкруги. Вікна і двері в домах вилітали 5 миль віддалених від місця експльозії, а огонь було видно 100 миль, що сягав 1000 стіп вгору. Кусень металю, 150 фунтів, кинуло милю далеко. Всі вікна в Пітсбурґу, віддаленім 5 і пів милі — повилітали.

38 МОРЯКІВ БЛУКАЛИ 16 ДНІВ.

Коли Японці затопили американський корабель, Ришар Губей, як вертався він з Індії, 38 моряків опинилися в ратунковім човні. Це було на Арабськім морі, де сонце пече дуже сильно. Човен був для 31 осіб, а тут вібралося 38. Щастям їх було, що між ними був помічник інжиніра, якому вдалося змайструвати дестилярню для перероблювання морської води на добру до пиття. За час блукання виробив він доброї води 60 ґальонів, так кождий моряк мав денно 7 унцій води, отже менше ніж пів фунта. Та і це тримало їх при життю 16 днів, поки англійський корабель їх виратував.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

- 6 серпня — Завале, Алта.
- 13 серпня — Ендрю, Алта.
- 19 серпня, Преображення — Пено, Алта.
- 20 серпня — Кагвін, Алта.
- 27 серпня — Белліс, Алта.
- 3 вересня — Редвотер, Алта.
- 10 вересня — Едмонтон, Алта.
- 17 вересня — Келгарі, Алта.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЧУЖА РУКА В МЕКСИКУ.

Мексиканський дневник „Ексельсіор" надрукував недавно статтю „Аґенти з Москви плянують совітизацію Мексика", де доказує, як Москва хоче взяти Мексико в свої руки.

„Ексельсіор" подає стенографічні записки з тайних нарад, що були підчас недавного Девятого Комуністичного Конґресу, на яких були найпередовіші большевицькі провідники та спеціяльний висланник з Москви, проф. Соколов.

Там Соколов мав говорити про нові способи, якими комуністи мають послугуватися, а ті способи мають бути менше видні, ніж досі. Треба, щоби большевицька інтеліґенція взяла маси народу під свою контролю і довела їх до такого стану, що вони схочуть знищити теперішний лад.

„Ексельсіор" каже, що оголошує лише частину матеріялу, який дістався в його руки.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ В СТЕЙТАХ.

В Релей, Н. К., в дівочім таборі (Ґирлс Кемп) зявився діточий параліж, отже відгородили від світа 225 дівчат. В стейті Н. Каролайна до 1-го липня слабих на параліж було 265. В багатьох околицях уряд заборонив купатися в купальнях, радить не збиратися гуртами, дітей до театрів не пускають, радить не сходитися з околицями, де є слабі.

КЛОПОТИ З КІНЬМИ.

В Ошин Ситі, Н. Дж. було в загороді 30 коней, що хтось закупив від прибережної сторожі. В 2-ій годині по півночі коні прорвали загороду і почали що сил тікати на всі сторони вулицями міста. Гриміт копит був такий, що побудилося багато людей. Зараз пустилася погоня за кіньми — автомобілями, троками, пішла на поміч і поліція. Аж коло 8-ої години рано всі коні половлено, деякі кілька миль за містом.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ І. КУСОГО.

СЕРПЕНЬ:

Неділя, 6-го серпня — Ґеслин, Саск.
Неділя, 13-го серпня — Витков, Саск.
Неділя, 20-го серпня — Кендо, Саск.

Адреса на час обїздки:
Rev. J. KUSHY, — 1561 Henry Street, North Battleford, Sask.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄҐІЇ.

(СПРАВКА: При додаванню поодиноких жертв які були проголошені в числі з 1-го червня, 1944 зайшла помилка, в наслідок якої загальна сума була подана, як $11,409.91, замість **$10,509.91.** Згідно з цим загальна сума в послідній виказі, в числі з 15-го липня, мала бути **$20,751.26.** а не $21,651 26, як було подано. — Редакція).

Сума дотеперішньої збірки	**$20,751.26**
Свящ. Петро Ґіцький	100.00

Виткін, Саск.
(Збірка о. І. Кусого)

Василь і Ева Свистун	50.00
Петро й Анна Заяць (Гедерлеф, Саск)	50 00
Петро Никифорук	25.00
Никола Горбай, Сквер Гил, Саск. (завдаток на $100)	25 00
Йосиф і Михайліна Войтюк	25.00
Лука Іваничук	25.00
Андрій Кінрачук (завдаток на $50)	25 00
Михайло Шпак, Редфілд, Саск. завдаток на $100)	25.00
Ілія Кравчук, Сквер Гил, Саск.	10.00
Никола й Марія Іваничук (завд на $100)	10.00

(Разом з Виткін — $270 00)

Гефорд, Саск.
(Збірка о. І. Кусого)

Гнат і Олена Бартко	100 00
Жіноче Т-во ім Ольги Басарабової	100 00
Мих і Анна Симчич, бонд (завд. на $100)	50 00
Михайло Д і Катерина Завчківські (завдаток на $100)	50.00
Іван і Розалія Семко	25.00
Василь і Розалія Ґузик, Спірс, Саск. (завдаток на $100)	25.00
Петро Н Лазарович	25 00
Василь М Лозовчук	25.00
Николай Гавриш (завдаток на $100)	25 00
Василь Цалинюк, Елткейн Саск	25 00
Михайло й Анна Вережак (завд на $100)	25.00
По $10.00: Петро Никифорук, Петро Симчич, Іван Ґабрись, Василь і Анна Лазарович, Андрій Робчинський (Кітлей, Саск.), Василь Явдічук	60.00
По $5.00: Пані Юлія Габрись, Василь Симчич	10.00
Леон Сквара	2.00

(Разом з Гефорд — $547 00)

Кридор, Саск.
(Збірка о. І. Кусого)

Зеновій і Маланя Драган	100.00
Константин Федейко	100.00
Пані Розалія Федейко	50.00
Петро Чуганюк (Блейн Лейк, Саск.)	25.00
Михайло й Катерина Гнатюк (завдаток на $100)	25.00
Петро й Анна Тварнівський (завд. на $100)	25.00
Яким і Текля Корпан (завдаток на $100)	10.00
Василь Мартинович	10 00
По $5.00: Петро Чабан, А. Марко, Дмитро Дутчак	15 00

(Разом з Кридор — $360 00)

Норт Бетлфорд, Саск.
(Збірка о. І. Кусого)

Роман Величко	25.00
Стефан і Дора Кіндрачук (завд. на $50)	10.00
Волтер Ільніцький	10.00
Лесь Степар. Ібстон, Саск	5 00

(Разом з Норт Бетлфорд — $50.00

Кендо, Саск.
(Збірка о І Кусого)

Іван Левченко (завдаток на $100)	25.00

Пембіна, Норт Дакота (Зед. Дер.)
(Збірка о П. Ґіцького)

Антін Керелюк, Геллок, Мінн.	110 00
Брати Іван і Петро Пастух, Геллок, Мінн.	55.00
Семен Кочман	27.50
Жіноче Товариство в Пембіні	27 50
Церковна Громада в Пембіні	27.50
Василь Загарія	22.00
Мирон Демянишин	11.00

Разом з Пембіни — $280.50)

Толстой, Ман.
(Збірка о. П. Ґіцького)

Никола Касян, бонд.	50.00
Жіноче Т-во св. Ольги, Толстой	25.00
Никола Кудрик	15.00
По $10.00: Антін Тофан, Мих. Зюлковський, Йосиф Назаревич, Іван і Катерина Ковальчук	40.00
По $5.00: В. Стефанчук, Дм. Танчак, В. Титар, В Арсеній	20.00
Збірка на похороні бл. п. Мих. Яремія,	13.05
Анна Баркалюк	2.00

(Разом з Толстой — $165.05)

Смокі Лейк, Алта.
(Збірка о. Г. О. Василіва)

Юрій Сухолотоцький — бонд	50.00
Ник. В. Гавінчук (попередно вже дав $10)	40.00
Дмитро Чернівчак	25.00
М. Д Шемелюк	25.00
Павло Мороз	25.00
Михайло Галицький	25 00
По $10.00: Стефан Калань, Кость Романюк, Семен Попович	30.00
По $5.00: Я. Бойко, Зофія Савчук, П. Дубець, Ілько Луців (Берич, Алта.)	20.00
По $2.00: Т Двірничук, В. Колодій	4.00
По $1.00: Н. Юрійчук Н Дасишин, Д. Ґрехул. Ф. Гулей	4 00

(Разом з Смокі Лейк — $248.00)

Федора, Алта.
(Збірка о. Г О. Василіва)

Іван Виниччук, Лігел, Алта. — бонд	51.00
Петро Магера — бонд	50.00
Михайло Фербей	50 00
Андрій Варварук (Лігел, Алта.)	25 00
Іван Вовнідка (Лігел, Алта.)	25 00
Йосиф Крипцук	25 00
Николай Озіпко (Лігел, Алта)	25.00
По $10.00: Петро Озіпко, В. Белзюк, Ф. Ласківський	30.00
По $5.00: П Кузик, В. Костів	10.00
Дм Шаваровський	5 00

(Разом з Федора — $297.50)

Вайлдвуд, Алта.
(Збірка о Г. О Василіва)

Стефан Пакан — бонд	51 50
Стефан Чорноморець — бонд	51.50
Дівиця Чорноморець — бонд	50.00
По $10.00: Даниїл Пилипів, Василь Барановський	20 00
Роман Криванюк	5.00
По $1.00: Антін Калиновський, о Т Проколюк	2.00

(Разом з Вайлдвуд — $180.00)

Торгилд, Алта.
(Збірка о. Г. О Василіва)

Антін Остафійчук	25.00
Семен Довгань	25.00
Збірка на похороні бл п. В. Зінька	18.00
По $10.00: Дм Борко, Мих. Стечинський, Ник. Русенко. Іван Проданюк	40.00

(Разом з Торгилд — $108.00)

Егремонт, Алта.
(Збірка о Г О Василіва)

Іван Василинка	25 00
Василь Короташ	25.00
Михайло Лукасевич	10 00
По $5.00: П Ковальський, (Бон Екорд), Ф Палик, (Коронадо, Алта.), Ф. Абрамський (Бон Екорд)	15.00

(Разом з Егремонт — $75.00)

Белліс, Алта.

Іван Вакарук	3.00

Редвей, Алта.
(Збірка о. Г. О Василіва)

Павло Гарапнюк	50.00
Василь Кульматицький	25 00
Панько Литвин	2.00

(Разом з Редвей — $77.00)

Кейленд, Алта.
(Збірка о. Л. Дячини)

Олекса Словінський	100.00
Михайло Юхим	5.00

(Разом з Кейленд — $105.00)

Мусідора, Алта.
(Збірка о Л. Дячини)

Стефан Кривак	25.00
Андрій Колісник	25.00
По $10.00: Василина Ільков, В. Ф. Ільков, Мих Ільков, Іван Качмар, Дм Ботайчук	50.00
По $5.00: Анна Качмар, пані М. Качмар, Іван І. Ільков. Мих Качмар, І. Храпко, М Маріянич, Андрій Ільков	35.00
По $3.00: П. Лизанчук, М. Лещишин	6.00
Дмитро Ільков	1.00

(Разом з Мусідори — $142.00)

Моркемб, Алта.
(Збірка о. Л. Дячини)

Адолько Котишин	100.00
Никола Яремчук	10.00
Йосиф Ґаліновський	5.00
Іван Григоряк	2.00
Пані О Лакуста	1 00

(Разом з Моркемб — $118.00)

Мирнам, Алта.
(Збірка о. Л. Дячини)

Петро Данилович	10.00
Іван Мельничук	5.00

(Разом з Мирнам — $15.00)

Топорівці, Алта.
(Збірка о Л. Дячини)

Дмитро Лакуста	10.00

Флин Флон, Ман.
(Збірка о. В. Апонюка)

Петро Сірий	100.00
Петро і Анна Петричко	50.00
Ф Киба	50.00
Церковна Громада	50.00
Василь і Катерина Стиба (Ченнінг, Ман.)	20.00
Василь Ґатаговський	15.00
Семен Герега	10 00
Анна Островерха	3.00
Н. Калмук	1.00

(Разом з Флин Флон — $299 00)

Збірка о. В. Апонюка.

Меланя Яремко, Арран, Саск	1 00
Стефан Маслюк, Ріджайна, Саск.	10.00
Іван Демків, Ервуд, Саск.	10.00

(Разом — $21 00)

Завале, Алта.
(Збірка о. С. Симчича)

Стефан С Воробець	20.00
По $5.00: Ф О. Матічук, Д В. Никифорук, І Гнідан О. Гунька, Н. С Воробець, Т Лакуста	30.00

(Разом з Завале — $50.00)

Гемлин, Алта.
(Збірка о С Симчича)

Танасій Стефюк	10.00
Церковна Громада	10.00
По $5.00: І. Гоменюк. Г. Бандура, Н. Равлюк, С. Іванюк, І. Рудяк, М. Щербань	30.00
По $1.00: Н Вілк, М. Вовк, І Дарей	3.00

(Разом з Гемлин — $53.00)

Збірка о. С. Симчича.

Т І Матічук, Ендрю (вже дав $5.00)	10.00
Г Ковальчук, Вилингдон, Алта	2 00
Т Тодерович Кагвін, Алта.	2.00
Г. Бідняк, Вилингдон, Алта	2 00

(Разом — $16.00)

Збірка о. Т. Ковалишина.

Михайло Вовк, Окборн, Ман.	100.00
Николай Солоничний, Сенді Лейк, Ман.	50.00
Іван Манулик, Січ, Ман. (завд. на $50)	10.00

(Разом — $160 00)

Збірка о. В. В. Войтовича.

Стефан Павлюк, Вільна, Алта	1.00
Лука Підлужний, Стрий, Алта	1.00
І М Савчук, Ардмор, Алта.	2.00
Мих. Савчук, Ардмор, Алта.	1.00

(Разом — $5.00)

Збірка о. М. Боднарчука.

Теодор Галик, Вест Бенд, Саск.	25.00
Іван Кушнірук, Вест Бенд, Саск.	25.00
Василь Останович, Едмор, Саск.	5.00
Дмитро Данилюк, Едмор, Саск.	5.00

(Разом — $60.00)

Троян, Саск.
(Збірка о. І Швеця)

По $5.00: Гринько Троян, Евдокія Троян	10.00

Келґарі, Алта.

Іван П. Світик — бонд	100.00

Виннипеґ, Ман.

Григорій і Палагія Бугера	100.00

Василь Стандрик, Сифтон, Ман.	5.00
М. Величко, Принс Джордж, Бр. К.	4.00
Гриць Бучій, Содбері, Онт.	1.00
Разом	**$34,811.31**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КІЛЬКА УВАГ.

„Світло", ч 13 питає: „Чи православні грішать, як йдуть на Службу Божу до католицької церкви?"

Питання цікаве тим, що нібито „Світло" журиться гріхами православних.

Каже „Світло":

„Православний не грішить, як піде до католицької церкви на Службу Божу, бо хто держиться фальшивої віри, може безпечно йти до тієї церкви, де є правдива віра."

Отже чорне на білім, **що православні Українці мають фальшиву віру.** Православна Церква не є в очах „Світла" дійсною Церквою, а та, що сотні літ здолини і згори жорстоко переслідувала Українців, що звала греко-католиків хамами, кабанами, мудями і робила погроми, що мала папів атеїстів та убійників — це правдива Церква!

Та певна річ, що „Світлови" ходить, щоби греко-католики не ходили до Українських Православних Церков. Можуть йти до Поляків, Мадярів, Італійців, але не до православних Українців. Нехай Українець з Українцем не сходиться — але може сходитись з тими, що сотні літ в найбільше безбожний спосіб його переслідували. Бо там... хоч і безбожність, але правдива віра.

Це заставляє нас поставити своє питання:

Чи не є смертельним гріхом для Українця, коли піде до церкви тих, які сотні літ готували йому загибіль? Чи не буде це гріхом перед Богом, і соромом перед людьми? Чи не буде це крайньою самозневагою?

Ми розуміємо, що греко-католик, це в дійсности православний, а греко-католицька Церква, це Церква Православна, хоч і поневолена чужими. Адже ще недавно в ній голосили: „І всіх вас православних"...

Отже коли греко-католик йде до української православної церкви, то йде до своєї власної церкви, до того ж чужими непоневоленої.

Та декому страшно щоби Українці з Українцями не поєдналися.

В „Світлі", ч. 15, каже о. Божик:

„Коли я набрав переконання, що католицька Церква правдива та що греко-католики щирі, а не такі, як про них говорили з ненависти православні, я переродився духовно."

Це очевидно говориться про греко-католицьких провідників. Отже в чім ті провідники щирі і для кого? Для о. Божика, для Риму, чи як?

Коли Католицька Церква правдива, то що о. Божик думає про гріхи католицької Церкви, про які говорить Бароній, Штросмаер... Правдиві вони, чи ні?

Що думає він про кривди, які католицька Церква — **Слухаюча і Навчаюча!** — заподівала Українському Народові — правдиві вони чи ні?

А що думає він про те, що сам писав колись про католиків, папів, Кунцевича, Потія, еп. Будку... Правдиве воно чи ні?

В „Будучности Нації", ч. 14-15 читаємо:

„Українці католики в Канаді є найсильніша, наймогутніша і, живна часть нашого народу в цій свобідній домінії.

„Українці католики є тими, що творять ядро, силу і остою нашого життя в Канаді. Без нас всі інші не можуть діпняти нічого!

Давби Бог! .. Але чим вони найсильніші? В чім вони ядром? Хто без них не діпняв нічого, а з ними діпняв?

І чому тій силі мають чужі давати по 500 дол. на будову церков? Чому було тільки жебранини і подяк чужим за чеки?...

НА УВАГУ МОЛОДИМ.

Асекураційна статистика каже, що люде живуть пересічно 65 років. Ці роки можна поділити на 4 віки Перший вік літочий, від народження до 17 літ. Другий від 17 до 26 років Третий від 27 років до 55 років. Послідний вік від 55 до 65 років та дальше.

В першому віку діти здобувають науку в дома, з церкви, а троха зі школи. В другім віку молодь дістає більше волі поза домом і школою і набирає практичної науки. Третий вік, це вік труду і тяжкої праці, для родинного добра і в громаді. А в послідній віку приходить спочинок і згадування минулого.

З початку життя ми занадто безсилі і безрадні і через те мусимо бути під проводом старших. Пізніше через 10 років маємо багато волі робити так, як самі бажаємо Опісля приходить поважний час, коли відсуваються з життя молодечі забаганки і люде починають жити поважним життям.

Тут треба задержатися і призадуматися... Маємо 10 років повної волі, отже маємо можність або налагодити своє життя для дальшої поважної будуччини, або його запропастити. Після цих десяти років маємо ще доживати цілих 39 років, або три пятих з цілого нашого життя

З того виходить, що — або маємо 39 років спокійно і поважно жити, або 39 років каятися, або покутувати за помилки, або гріхи зроблені в другому, себто в молодечому періоді життя.

Ю.

ВУЛЬКАН ПОНИЩИВ МІСТА.

В Мексику вулькан Парікутін вибухає з такою силою, що поницив на великім просторі кругом себе всі дороги і телеграфічні получення. Досить сказати, що знищив пять містечок, а шесте також в небезпеці.

НЕ ХОЧУТЬ КРОВИ.

З Франції доносять, що деякі німецькі ранені, що є в руках алінятів, не хочуть чужої крови, хоч їм вона конче потрібна.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

ДОКУМЕНТИ.

Коли хочете красшого і більшого Вістника, перечитайте колюмну Пятирічних Передплатників в 12-ім числі.

Коли хочете, щоби вам все було міряно доброю мірою — перечитайте колюмну в 1-ім числі.

Коли ж вірите в будучність Вістника — перечитайте колюмну в 10-ім числі.

Дальше ж, коли ви, як Українець, вірите в Українську Православну Церкву, перегляньте Вістник у 20-ті Роковини, в 9-ім числі.

Вкінці коли ви дбалі і без ошуки самого себе, перегляньте „Кілька Думок" в 7-ім числі Вістника, напишіть свої думки і залучіть пятирічну передплату.

---

400 тисяч Українців.

На 400,000 Українців в Канаді кілько є тих, що можуть і повинні передплачувати Вістник? В кождій пересічній громаді є 20 до 40 людей, котрим треба Вістника.

А тепер легко його мати, бо за гроші не тяжко. Дотого наука, що є в Вістнику, дорозша, ніж передплата на Вістник.

Отже ви всі, передові і свідоміші люде — ведіть справу так, щоби Вістник мав 20,000 передплатників в 20-ті роковини.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Дмитро Мицак, Глендон, Алта.	$5.00
о. Л. Дячина, Мирнам, Алта.	— 5.00
Іван Ґрекуляк, Слава Алта.	— 5.00
Іван Кушнірук, Елфрос, Саск.	— 5.00

СТРАТИ В НОРМАНДІЇ.

Загальні страти в Франції за два тижні були 40,549 а з того американські страти були 24,162 Це вбиті, ранені і пропавші без вісти За два тижні мало згинути 3,283 Американців. А від початку війни згинуло 55,206 стейтських вояків.

ЖІНКА КАЙ-ШЕКА В БРАЗИЛІЇ.

Жінка головного команданта китайської армії Кай-Шека прибула до Бразилії літаком, де перебуде кілька тижнів. В 1942 р. в листопаді вона приїздила до Стейтів і тут публично виступала, підносячи справу помочи для Китаю.

ФРАНЦУЗЬКЕ ЗОЛОТО В СТЕЙТАХ.

До Стейтів европейські краї висилали своє золото на сховок Нині Стейти мають на 2 більйони долярів французького золота в своїх руках. Французький уряд, який Стейти й Англія признають, дістане те золото.

„ВІСТНИК"
[illegible]

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

БІЛЬШЕ, НІЖ ДЕХТО СПОДІВАВСЯ.

Коли починалася кампанія на Фонд Української Православної Колеґії, то були такі, які не вірили, що загал зрозуміє вагу справи і віднесесь до неї як треба. Та минуло небагато часу і ті, що не вірили, тепер вірять.

Перша збірка на Фонд Колеґії була оголошена з початком цего року, в 2 числі Вістника, з 15-го січня, а подана тоді сума виносила всего 472.95. Значиться — не було навіть пів тисячі.

Від того часу до нині маємо не цілих сім місяців, а сума зібрана на Фонд Колеґії виносить несповна 25,000 долярів.

Однакож Консисторія має вже в руках гроші, що не увійшли ще до теперішної збірки — отже нині можемо вже говорити про цілих 25,000 долярів, себто четверту часть того, що плянується зібрати.

Окремо треба звернути увагу, що в суму 25,000 не входять декларації, так, що з деклараціями сума вже перейшла давніше поза 25 тисяч.

Коли оглянутись на час від першого оголошення збірки і зупинитись на нинішній сумі, то багато дечого інтересного нам відкриється.

Отже найперше побачимо, що де загал приложить свої руки, там величезна сила і величезна можність витворюється.

Бачимо дальше, що загал може багато більше зробити, ніж він того свідомий. Загал має тільки можности, що коли б її всю виявив, то світ здивував би своєю силою. І здивувався б самий загал побачивши, кілько він може.

Вже нині видно, що в українського загалу є велика свідомість своїх справ і своїх обовязків. А така свідомість сама собою, це великий культурний тревалий скарб, моральний скарб, який є тою творчою силою, що виконує ту широку громадську працю, без якої життя народу при особистих достатках буде дуже убоге і слабосиле. Доперва така свідомість і така праця підносить людей до степення дійсного народу.

Щоби дальший світ побачив культурність якогось народу, на те вистарчить, коли даний нарід буде будувати своє громадське життя на культурний лад. Світ це зараз побачить і дасть свою оцінку.

І справу Української Православної Колеґії вже бачать сусіди Українців і певно думають: „Українці дбають не тільки про матеріяльний добробут, але і про культурне збогачення свого життя". Бо досвідчені люде знають, що ґріш виданий на культурну ціль збогачує й ублагороднює життя тих, що культурну справу піддержують.

Уявімо собі, що не було би нині Фонду Колеґії і 25,000 дол. були би в руках поодиноких одиниць, чи творили б ті гроші якусь силу? Чи було би про що говорити, що плянувати? Чи звернули б вони увагу і свого загалу і чужих? Ні! І поодинокі властителі тих грошей не були би щасливішими, ніж вони є нині, а може були би менше щасливі. Вони тоді менше свого власного світа бачили би, ніж бачать нині.

Зрозуміле, що не всі громади й околиці поставились доси однаково. Є такі, що дали навіть вдвоє більше, ніж було їм намічено, тай ще з причинком, є такі, що дали менше, є такі, що збіркова кампанія до їх дверей ще голосно не застукала. Такі дадуть завтра свою часть. Те саме і з тими окремими заможнішими одиницями, що можуть дати більші суми, ніж пересічні.

Вже в першім оголошенню збірки була 100-долярова жертва. До нині найбільшою жертвою є 1000. І таких жертводавців повинно більше знайтися, так, щоби намічена сума 100,000 бодай подвоїлася.

Сума 25,000 може вже бути запорукою, що справа Колеґії стоїть на твердім ґрунті, отже оскілько скорше і щиріше кождий приложить свою цеголку, остілько скорше справа Колеґії стане перед загалом довершеним ділом.

РОЗДІЛ СХОДУ І ЗАХОДУ 1054 РОКУ.

З Церковної Історії.

V.

Рим нераз підносив заклики до поєднання Церков, однакож без успіху. Тай не диво — **бо Рим під поєднанням розумів підданство Римови**, отже якраз те, що було причиною розділу.

Підданство не є єднанням, не є згодою — це поневолювання одних другими. Підданство не є щастям для тих, що піддаються — це для них зневага, сором, страта, шкода, занепад. Хто комусь піддається, той тратить свої права, тратить культурний зміст свого життя і стає чужим наймитом. **А якраз Рим завсігди хотів на підданстві других засновувати „єдність Церкви".**

Маємо живий примір на „унії" Українців з Римом — де Українці стали жертвою нахабности нових панів. Для Риму це єдність, а для Українців страта. Так! Багато своїх прав вони стратили.

Широко розводиться мондерське „Світло" над тим, що між Сходом і Заходом були від найдавніших часів величезні культурні ріжниці — інша мова, вдача, фільософія, штука, політика, почуття своєї народної гідности... Сказати б — Схід і Захід, це були два старі господарі, але Схід був старший господар. І каже „Світло", що грецька культура перевисшала римську, отже:

„Звідси то в церковному життю вони (східні) стали нехтувати Заходом, а навіть церковну зависимість від Апостольського Престолу відчували, як щось прикре й понижуюче їхню народню гідність і вслід за тим родились бажання скинути її з себе". — „Світло" ч. 10.

Так! Були великі ріжниці — культурні ріжниці, а вони є природним змістом життя. Це життєве майно, велика часть людського „я" і його легковажити ніхто не має права — ані навіть Рим. І не повинен ніхто другим позволити, щоби його культурне майно нівечили.

Але вже окремо треба поставити питання „Світлови": **як могло в Сходу родитися бажання скинути зависимість від Апостольського Престолу, коли Схід на своїх Сімох Соборах „Апостольського Престолу" не признавав, отже і не був від такого престолу залежним? Як можна скидати те, чого нема?**

Що було, то лише те, що Схід відпирав нахабність і зліливість Риму, засновану на фальшивих претенсіях до панування над другими. Рим голосив, що він Богом призначений на володаря всего християнства і всі мають йому безуслівно піддаватися, а знов же Отці Східної Церкви стояли на тім, що Рим не має більшого призначення, ні більших прав, як Схід.

Таке до 7-го Собору, таке і після того. Аджеж Схід знав також про цілий той нелад, що панував в Римській Церкві і певно думав: „Який це Апостольський Престіл, коли він в себе самого не заведе ладу? Як грішники можуть других спасати?"

Згадка „Світла" про окреміщність і відмінність культури Сходу ставить справу на інший ґрунт.

З того що „Світло" каже, виходить, що це не був розділ Церкви, але щось таке, що можа б назвати **церковно-політичним розділом**. Себто, що Церква, як Церква, не розділилася, але розділився той політичний ґрунт, який до 1054 року вважався спільним для Сходу і Заходу.

Бо головне, що найбільше заважувало і спричинило розділ — складалось не так з основних релігійних питань, як з питань політичних. Схід чув себе старим господарем і хотів ним лишитися, а Захід силувався взяти Схід в свої руки, вживаючи до того нераз і дуже безбожних і нахабних способів. **„Поспіх і нерозвага" Гумберта,** це якраз було те нахабство.

Для Риму цілий час найважнійшою справою було якраз те, щоби Схід йому піддався, а не те, щоби полагоджувати спірні релігійні питання. **Бо ж Рим сам заводив в себе зміни наперекір Сходови і наперекір попередному свому власному становищу.** От прим. до 10-го віку Рим стояв на тім, що мав бути „від Отця ісходящого", обороняв таке розуміння, а дальше приняв „від Отця і Сина".

Певна річ, що і така зміна заважила, бо це вже сам собою був частинний церковний розділ — Рим самовільно відділявся від релігійних основ Сходу і йшов самопас. Схід мав право питати: „Чи Рим стоїть ще з нами, чи ні? І що буде, коли він почне так зміняти багато дечого — чи вважати його нашим, чи чужим?"

Коли ж нині Рим накликає до поєднання, то знов чисто політичним тоном: „Піддайтесь мені, признайте мене своїм зверхником, а все буде добре". Такий заклик не має в собі ніякого релігійного змісту. Це політика!

Щоби поєднання між Сходом і Заходом прийшло, **треба будувати його не на підданстві одних другими, але на пошануванню одних другими і на щирім співжиттю і співпраці одних з другими, як рівних з рівними і вільних з віль-[illegible]**

А щоби таке прийшло, то Рим мусів би найперше зречися своїх політичних, а то й безбожних претенсій і титулів — **Христового заступництва, Петрового наслідства, непомильности і взагалі бажання панувати над другими,** та заявити, **що він точно лише такий, як всі.**

Аж тоді римський епископ міг би прилучитися до числа східних патріярхів і радитись спільно над загальним добром Церкви. Тоді папа позбувшися світової гордости прилучився б назад до Церкви, від якої відійшов і так між Сходом і Заходом настала би бажана

єдність.

Але коли б єдність мала засновуватися на підданстві Сходу Заходови, то Рим доведе знов доподілу, як довів 1054-го року та на початку 16-го віку (Лютер). І тоді буде ще більша катастрофа!

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

(„ПРОЕКТ НА ЗНИЩЕНЕ РУСІ").

Уваги до „Проекту".

Щоби „Проект" з 1717 р. став більше зрозумілим, зробімо короткий його перегляд.

„Проект", це твір тих католиків, яких папи завсігди вважали дуже гідними християнами.

„Проект", це плян на знищення Українців, в першій мірі Українців греко-католиків. Бо тоді Польща була вже накинула унію всім Українцям, яких мала в своїх руках.

„Проект" збирає найможливіші способи, щоби Українців нищити, і так:

Польщі треба приязни з Росією, щоби Росія не боронила Українців.

Українців (шляхти) не допускати до урядів (на українській земли!); не заходити в приязнь з Українцями; при всіх нагодах Українців висміювати; не допускати Українців до праці, де набрали би поваги і майна. Всюди вести до того, Щоби Українці відрікалися своєї Церкви, йшли до костела і польщилися.

Міщан Українців доводити до нужди й темноти; до помочи польській роботі спроваджувати Жидів.

Владик українських (епископів) не допускати до сенату, де могли б ставати в обороні Українців; владиками ставити польських свояків; вважати українських владик залежними від польських біскупів.

Українських священиків тримати в темноті, пониженню й убожестві, тягнути їх до панщини; видумувати на них всякі брехливі історії; на їх синів, що є в школах, складати вину за гріхи польських студентів, а других синів тягнути до панщини; дбати, щоби священики мали якнайменше доходів — щоби ані книжки, ані приличної одежі не могли собі купити.

Намовляти українських теольоґів, щоби не женилися (целібат), щоби не мали синів-наслідників, а тоді українські парафії заберуть польські ксьондзи.

Підробляти фальшиві письма ворожі Полякам, підписувати на них українських епископів, або священиків, щоби перед світом показувати Українців бунтівниками.

Робити все те поволи, не кваплячись, не всюди нараз, щоби не обурювати проти себе нараз всіх Українців

Коли б же Українці завзято боронилися, то або їх всіх повибивати, або дати Татарам, щоби їх виловили, а українську землю заселити Поляками.

Хто на ширших політичних способах не розуміється, тому на гадку не прийшло би, що ворог аж тільки тих способів збирає, щоби цілі досягнути. Таке колись, таке нині, таке завсігди і всюди.

Ворог знав, що сила Українського Народу не в самих селянах, хоч тих було найбільше, **але і в українській шляхті, і в міщанах, і в священиках, і в епископах, і в доступі Українців до шкіл й урядів, і в дяківських школах** (що були тоді по селах одинокими), **і в матеріяльнім достатку бодай вже провідної кляси.** Отже кілько способів ворог вишукує, щоби ту силу підкопати. Він і Росії, і Татар і заграниці не забуває. Пересічному чоловікови з загалу і на гадку не приходить, що хтось такі способи може мати і що вони йому потрібні.

Але міг би дехто подумати, що доки не було „Проекту" з 1717 р., то було бодай пів лиха, але воно не так. Во вже 1340 р. польський король Казимир Великий забрав Галичину, порабував українську княжу палату у Львові і почав Українців переслідувати. Згадати б, що був він присягнув, що не буде Галичини зачіпати, але опісля папа „увільнив" його від присяги, щоби Казимир міг на Галичину напасти. Отже і папа був спільником Казимира в поході на Галичину. Невдовзі по Казимирови, король Ягайло відбирає від Українців церкви і переміняє на костели.

Переслідування тягнулися нерозривним ланцюхом цілі століття. Коли ж Поляки побачили, що Українців тяжко знищити, то зібрали всі способи в оден „Проект", думаючи, що так їм вдасться лекше цілі досягнути.

Але подібних „Проектів" історія знає більше і ми в слідуючій статті згадаємо їх бодай коротко, щоби історію польських плянів на знищення українського народу заокруглити.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ІСУС — ДОБРИЙ ПАСТИР.

Щоби люде могли лекше зрозуміти Його науку, Ісус наводив приміри з життя і порівнував Себе до таких річей, які були людям знані. Він називав eСбе світлом. Він казав:

Я є світло світу. Хто йде слідом за Мною, той не ходити-ме в темряві, а мати-ме світло життя.

Це значить: — Як світло показує нам дорогу в темряві, так наука Ісуса Христа показує нам дорогу в життю, то є вчить нас, як ми маємо жити, щоби спастися. Отже кождий, хто вірує в Ісуса і жиє після Його науки, то так, як би йшов за світлом, що освічує дорогу в темряві.

Ісус також порівнує Себе до дороги. Він каже:

Я є дорога

Це значить: так як дорога провадить нас туди, куда ми йдемо, так і наука Ісуса Христа провадить нас до вічного життя, до Бога.

Іншим разом Ісус назвав Себе пастирем. Пастир, це той, що пасе вівці. Добрий пастир пасе вівці, доглядає їх і обороняє перед вовками а коли яка згубиться, то він шукає її, аж доки не знайде і не приведе до дому.

Так, як добрий пастир дбає про свої вівці, що навіть життя своє за них наражує, щоби охоронити їх перед небезпекою, так і Ісус Христос дбає про людей, що навіть життя Своє віддав за них.

Одного разу Ісус, навчаючи сказав таке:

Я є пастир добрий; пастир добрий душу свою кладе за вівці. Наймит-же і хто не пастир, що не його вівці, як бачить вовка йдучого, кидає вівці тай утікає. А вовк хапає вівці і убиває їх.

Наймит втікає, бо він наймит, і не журиться про вівці.

А Я пастир добрий і душу Мою кладу за вівці. (Іван X: 11-15).

Коли Ісус сказав ці слова, народ почав тиснутися зі всіх сторін, щоби дальше слухати Його. Особливо горнулися до Нього несправедливі митарі (ті, що здирали з людей податки) і явні грішники. За це гнівалися на Ісуса книжники і фарисеї, які вважали себе за великих праведників і відкидали від себе кождого грішника. Вони говорили потихо між собою:

Коли Ісус є Божим чоловіком, то чого позволяє грішникам приходити до [illegible]?

Ісус відгадав, що вони говорили між собою і сказав їм таке:

— Чого ви так говорите? Хто з вас, маючи сто овець і стративши одну з них, не оставить девятьдесять і девять овець на пустини і не піде шукати за тою одною, що згубилася? А коли віднайде її, то кладе на рамена свої і несе до дому, радуючися. А як прийде до дому, то кличе приятелів своїх і сусідів і каже: „Радуйтеся зі мною, бо я віднайшов вівцю свою, що була згубилася". Кажу вам, що більша буде радість в небі над одним грішником, що покаявся, як над девятьдесять девятьма праведними.

ДВІ ЖЕРТВИ.

Один багатий цісар задумав зробити собі славу і постановив збудувати своїм коштом велику церкву.

Він оголосив про це по цілім своїм царстві і наказав, щоби ніхто не посмів будь чим причинитися до будови тої церкви, бо хотів, щоби вся слава припала йому.

Цісар дотримав постанови і збудував найгарнійшу церкву, яка в тім краю була. Стіни її були з дорогого мармуру, а в середині вся аж сіяла від золота.

Коли церква була вже скінчена, цісар наказав прибити над дверми золоту таблицю і вписати на ній його імя, щоб всі знали, що то він за свої гроші збудував таку гарну церкву

Слуги цісаря це зробили, але яке було велике здивовання всіх коли на другий день рано побачили на золотій таблиці над дверми вписане імя не цісаря, але якоїсь жінки.

Коли цісар про це довідався, то дуже розізлився і казав знов вписати своє імя

Це зробили, але на другий день рано побачили на таблиці знов імя тої жінки.

Коли це повторилося кілька разів, цісар дав розказ, щоби відшукати ту жінку, якої імя все появлялося на золотій таблиці, і привести до него

Слуги цісаря довго шукали за жінкою, аж вкінці знайшли її. Це була старенька вдова, яка жила в великій нужді. Коли привели її до цісаря, він крикнув на неї люто:

Як ти сміла причинитися до будови моєї церкви. Хіба ти не чула мого розказу, щоби ніхто не посмів дати ані одного гроша на будову?

На це старенька жінка відповіла:

Пане мій, я бідна вдова і часто куска хліба не маю в хаті, отже не могла причинитися до будови твого храму, хоч би була і хотіла. Все що я зробила, то дала клаптик сіна волам, які так тяжко тягали каміння на будову

Почувши це, цісар задумався важко По якімсь часі його лице прояснилося і він промовив лагідно до старенької вдови:

Я бачу, що твоя жертва милійша Богові, як моя. Я будував церкву не з побожности, а з гордости, бо хотів, щоби люде мене величали. А ти дала свою жертву зі щирого серця, і хоч вона туже маленька, бо тільки клаптик сіна, то вона милійша Богові, як моя, бо дана з милосердя. Ти навчила мене великої правди і Твоє імя остане раз на все на золотій таблиці.

Від того часу цісар змінився, — з гордого і неприступного чоловіка, став милосердним і справедливим, якого всі любили, як рідного батька.

БУДЕ 700 МІЛЬЙОНІВ ГІНДУСІВ.

Обчисляють, що при кінци цего століття населення Індії буде виносити 700 мільйонів душ.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ.

Їде Трохим до дому і тішиться, що яку то радість він принесе своїм близь-[redacted] Не гроші, а радість! Кілько буде розпитів, кілько оповідань, кілько балачки...

А до дому вже не такто і далеко — яких пятьдесять верстов.

Та хоч і легко їдеться Трохимови, але спочити таки треба. Відпочне, а там ще скорше піде.

І сів він спочивати.

Сидить так, тай назад себе оглянувся — і що це? Мабуть Денис його здоганяє. Таки він!

Нараз наче б вся сила опустила Трохима. Ноги і руки задрожали, в животі похолонуло і душа наче б щось недобре почула. Не хотілось би з ним йти, а ніяк від нього відвязатися. Та вже — що буде, то буде!

Ледво піднявся Трохим на ноги, як наздогонив його Денис. Вдарив Трохима по рамени та:

— Здоров товаришу! Не втік таки від мене!

— Здоров Денисе! Де це ти взявся?

— Еге! А ти думав, що Денис піде вже на каторгу (на Сибір, до тяжких робіт), отже ти біжиш скоро до дому, щоби всім про мене розказати...

— Господь з тобою — каже Трохим — хіба ж я такий. Я і сам жалував, коли бачив, що ти в клопоті.

— Еге, жалував?

— Жалував! Щож, хіба я знаю, як це сталося? Скажи, будь ласка, як це вийшло?

Тут Денис так глянув на Трохима, що тому аж в очах потемніло. А дальше каже:

— Як вийшло... Хіба кождий не може попастися в клопіт? Хіба тяжко?

Та вжеж, що не тяжко — каже Трохим — на гладкій дорозі можна клопіт знайти, це ж всім відомо. Та слава Богу, що ти до них не належав.

Глянув Денис та:

— А хіба ж я злодіяка який?

Це ж я і кажу, що ні... Я такого і не думав.

Пішли дальше мовчки. Аж геть-геть почав знов Денис:

— Ти думав, що я через твої замки пропав?

— Через які замки?

— А ти думаєш, що я нічого не знаю?

— Бог з тобою! Я щось про якісь замки лише чув, та зараз і забув.

— Забув... Справді вабудеш!

Переходили через невеличке село і Трохим хотів вступити до знакомого чоловіка, але Денис майже силою потягнув його за собою.

— Ходи — каже — там під ліском пообідаємо.

Вийшли за село, під лісок і каже Денис:

— Тут відпічнемо! Давай, чи є що в тебе? Пообідаємо, або пополуднуємо.

Дістав Трохим з торбини, що мав і поклав. А Денис виняв зза холяви великий ніж і почав краяти хліб та що там друге, немов це його власне добро.

— Знаєш що, пане брате — каже Денис, коли вже попоїли — недобре тепер іти, горячо. Душно! Вдень віддихаймо, а холодком в ночи більше пройдемо. І не втомимося. А позавтра вже вдома будемо.

Рад, чи не рад, але послухав Трохим Дениса. Небувалий і невідважний був Трохим. Та вже як сонце мало заходити, повставали, зїли, що там в Трохима ще було і пішли.

— В тебе, як бачу, нема нічого для дороги — каже Трохим Денисови.

— Еге! Нема! Що заробив, те в острозі (в арешті) пішло, а заробити більше ти не дав. А то було би і тобі і мені. Гадки не було би.

Слухає Трохим та каже:

— Дивно мені з тебе, Денисе. Не таким був ти в нашім селі. А то ходивши по світі ти набрався такого духу.

Цить, мовчи, не твоє діло!

І замовкли оба. Їдуть і думають. Та за час починає знов Денис:

— Еге! Найперше жінці розкажеш, а там і до голови (до уряду) підеш проповідувати, як Денис хотів крамницю обікрасти, а ти купця повідомив, і як Десина під калавуром (під вартою, під сторожею) водили.

— Ні Денисе, не знаєш ти мене. Це Бог, що на небесах, все знає, а я кілько можу знати? Може ти і в нічому не винен, а коли б і завинив, так покаєшся і буде добре. Спіткнувся тай схаменувся! А розказувати не моє діло. Не тілько жінці, а й сам собі нагадувати не маю права. Це ж не моє діло.

Підсміхнувся Денис люто та:

— Покаюсь!... Молебні почну наймати. Але грошей нема і хіба ти дав би мені щонебудь. Та ще ось що: чи багато дав тобі купець за те, що про замки йому сказав?

— Та це не я сказав, це другі йому сказали

— Ну, як там було, але вірю, що дав за те щонебудь.

— Ну, дав кілька карбованців.

— А кілько зароблених? Скажи кілько несеш до дому?

Боїться Трохим, бо раз, що це ніч, а друге, що Денис сильніиший.

Я добре і не полічив — каже Трохим - сховав, тай пішов. До дому спішився.

— Мабуть багато було, то і часу не було на лічення. Та чи поділишся зі мною?

— Тоб то як?

— Так, як діляться, по половині. А можеш і все дати. От козак був би з тебе, коли б усе дав!

— Що це ти Денисе говориш? — ледви вже промовив Трохим.

— Та нехай тебе з твоїми грішми! Певно дуже багато їх в тебе, коли так злякався. Ти ще й це розкажеш, що я дорогою мав тебе обрабувати.

— Денисе! Не думай так! Я ж тобі вже казав, що нічого не скажу нікому, а хочеш, - - заприсягну, побожусь.

— Ану побожись!

І почав Трохим божитися.

— Ще заприсягни! — каже Денис і подав йому жменю землі — зїдж ту землю!

Взяв Трохим і зїв всю ту землю, думаючи, що так лиха позбудеться.

— Ну, так тепер я певний — говорить Денис — тепер ти мені товариш.

Їшли вони через ніч, тай ще ранком, доки сонце не почало пекти. А як вже горячо стало, звернули до ліса і полягали спочивати.

А день горячий був, що Боже! Ні вітер не дихне, ані хмарочки на небі. Наші хлопці хоч і заснули, так довго і спатя не можна. На узлісю (на краю ліса) жарить сонце, а в гущавині так ще гірше.

Знайшли вони воду — не відопються. Викопали кождий собі по ямці, полягали туди і вже ніби можна холодом дихнути. Але за хвилину вже і земля під ними загрілася і треба переходити на інше місце. Так вже знемоглися, що й годі

Аж під вечір жара почала спадати і стало свобідніше дихати. Попоїли, що там мали і пішли.

Як не полінуємося — каже Трохим — то ранком вдома будемо. Від цього ліска до дому тілько двадцять верстов.

— І дуже добре, що будемо — каже Денис — тілько треба спішитись. Бачу, ти втомився, тай не диво. Така жара, що й не памятаю такої. Може вона принести, знаєш, таке... Я сильніший за тебе, а добре втомився.

Їдуть вони і Трохимови лекше на душі, що ніби вже помирився з Денисом. Навіть радий, що може так Денис опамятається, покається, а тоді чого більше хотіти? Були ще більші грішники, та покаялись і святими людьми стали. Тай коли Господь грішникам прощає, то чому грішні люде не мали би другим грішникам прощати?

Оттак думав Трохим поспішаючи за Денисом.

УРИВКИ З ДНЕВНИКА П. ЗВАРИЧА.

Нема з мене корісти дома, відколи я розволочився, подорожуючи та колектуючи по цілій Канаді та Зєдинених Державах.

Повернувши цеї весни з Каліфорнії, я взявся пильно до праці в своїм улюбленім садочку. Але яким тепер маловажним і бідним він мені представлявся, коли я його порівнував зі садами і плянтаціями в Каліфорнії! Два акри землі на два дні сапання, тай по роботі! Братись до чогось більшого, тяжшого, брак фізичних сил. Старість не радість, але годі дармувати, коли така вдача, що невідпорна сила пре до активности.

Колектувати, то вже й мені і людям остогидло і я не завидую легкого хліба о. Ів. Кусому, що моїми слідами перебрив цілу східну Канаду і знайшов та записав до Колегії майже всіх тих добродіїв, яких я зареєстрував в Пропамятній Книзі Інституту рік тому.

Видячи, що збірка на Колегію У. П. Церкви йде поволи, мене зібрала охота доложити свого досвіду і агресивности і посвятити два тижні часу на колекту в Вегревильській і Січ-Коломия громадах. Результат був знаменитий і я постановив поїхати на місію з о. І. Хруставкою за „ривер" в парафію бл. п. о. Войтовича, щоби і там зібрати, що можна на Духовну Семинарію.

По дорозі ми повернули на Славу де о. Дячина і о. Хруставка відбули похорон по бл. п. Евдокії Липці. По обіді після похорону я мав відчит про Духовну Колегію і зібрав кільканадцять передплат на Вістник і У Голос. На колегію не колектували, бо це задача місцевого комітету і пароха о. Дячини

Того самого дня ми прибули до Ґлендон, набідившись по болотнистих дорогах зі свіжим насипом. Закватирувавшись в готели п. Лукана, ми пересиділи 3 дні через дощі і злі дороги. Мимо того дісталися за всяку ціну на Биг Мидов, щоби на св. Івана Хрестителя відслужити Службу Божу з нагоди празника.

Після відправи я мав відчит на церковній площі про загальні церковні справи, а головно про Колегію. Було велике число слухачів з початку, а при кінци остало заледви кількох, бо прочі розійшлися празникувати. Зібрав кілька передплат і ми також поїхали на празник до п-ва Ілюків, які в гарній просторій світлиці приймали гостей.

В слідуючу неділю відбулася відправа в церковній салі в містечку Ґлендон. Простора саля була вщерть заповнена місцевими і доокличними Українцями, які по короткій перекусці затрималися на відчит і промови. Говорили о. А. Хруставка П. Мишак, п. Ошуст і я.

Зібрано 40 дол. готівки, а 40 деклярацій на Колегію, в додатку до тих 155.00, що зібрано підчас похорону о. Войтовича три місяці тому. Громада ця має поважне число свідомих і активних членів, велике число співаків в церкві і задумують в найблищім часі будувати церкву, на яку вже мають будівельний матеріял і бляху. Тут є поважне число заможних фармерів, бо земля є дуже урожайна, є подостатком лісів і сінокосів та мочарів. Посуха тут не знана а й град рідко коли набігає

На другий день відбулося Богослуження на фармах в малій каплиці, де зібралося около 20 осіб. По Богослуженню відправив о. Хруставка панахиди на гробах і тут я мав відчит про Колегію і організаційні церковні справи. Збірки не було, бо громада мало свідома і розбита межиусобицями. Обідали в п-ва Страшельських.

В день св. ап. Петра і Павла була гарна погода і Богослуження відбулося в церкві на фармах коло Ґлендон. Людей було велике число і по відправі зібралися на мій відчит коло церкви. Говорив цілу годину, та, як в Святім Письмі говориться, голос мій був голосом „вопіючого в пустині". Ще між людьми є і пустині...

По обіді в п-ва Коштурів ми зараз повернули домів на Вегревил, де вже два дні ждали новоженці на п. Хруставку, щоби їх повінчав.

Так скінчилася наша місія і хоч не зібрано бажаних квот на Колегію, то зроблено чимало підготовляючої роботи в освідомленню місцевих прихильників православних Українців. Передплат зібрано 40.00 — на Вістник а 8.00 на Укр. Голос.

За доказ, що до освідомлення можна судити з цего, що громади, які платили до цего часу 8—10 дол за відправу, добровільно платили цим разом 25.00 і 30.00 дол. Значить оцінили значіння місії і гідно та совісно віддячилися.

Побажаним і конечним є, щоби як найскорше надати священика на ці осиротілі громади, бо тут є 6 громад, що не мають регулярної обслуги. І хто як хто, а власне такі люде відчувають брак священиків і потребу духовної Колегії!

П. Зварич.

ЯК ГРОМАДА ПОМАГАЄ ОДНОМУ.

В суботу 16-го липня переїздили через Виннипег і вступали до ред. У. Голосу, Фед. Заячківський, та Анд. Гаврищ з Ст. Джуліен, Саск., їдучи до Ню Йорку.

Фед. Заячківський, 21-літний, стратив зір перед 16 літами, отже тепер на заклик о. Грициини і заходами ще декого, окремі громадяни й організації зложили тілько грошей, що Ф. Заячківський поїхав до Ню Йорку лічитися. З ним поїхав Анд. Гаврищ для помочі в дорозі.

Ось що люде громадою можуть і повинні робити!

Р. В.

З РОКОВИН УРОДЖЕННЯ.

(Вотерфорд, Онт.)

Панство Г. Галик устроїли 22 квітня несподіванку своїй донечці Рузі з нагоди 22 роковин її уродження. Того вечера зїхалось гарне число гостей, між котрими також був др. В. Яремій з дружиною з Торонта, а також п. Ілія Заверуха з дружиною з Мавнт Клемент, Міш. (Зед. Державн). Гості гарно забавились. Також господарі угостили всіх смачною перекускою. Після перекуски п. М. Дроздовський сказав кілька гарних слів до гостей ,а також подякував господарям за гарне приняття, а ювілятці побажав щастя, доброго здоровля і много літ прожити.

По відспіванню многих літ, ювілятка своїми щирими словами подякувала своїм родичам, а також і гостям за милу несподіванку. Також М. Дроздовський покликав д-ра Яремія, аби він сказав дещо від себе. Д-р Яремій висказав своє вдоволення, а також навів кілька гарних примірів. Сказав, що він радіє тим, що наші українці прибувають сюди із західної Канади і тут стають членами наших організацій і в цей спосіб українські організації тут на сході стають сильнішими. Тепер наш український нарід є всюди добре зарепрезентований, тому ми і надалі повинні виконувати свої здобутки і шанувати все своє рідне і бути горді тим, що ми є українцями. Коли ми і на будуче будемо так поступати, то хвиля та вже не далеко, коли наш український нарід стане вільним народом на рівні з іншими.

На закінчення М. Дроздовський зробив заклик на пресовий фонд. Жертви зложили:

Д-р Яремій 2 дол. По 1 дол.: М. Семенюк, А. Заверуха, П. Сторощук, Анна Кишинська, І. Заверуха, Г. Ґудж, Г. Галик; по 65 шт.: М. Дроздовський; по 50 шт.: Б. Кишинський, М. Качма; по 25 шт.: Р. Галик, Ія Галик, Л. Дроздовський, Анна Галик; по 20 шт.: В. Галик і Ол. Галик 15 шт. Разом $12.00. З того $6.00 на Український Голос, а $6.00 на Вістник.

Бажаю щастя, здоровля і многих літ ювілятці, а всім жертводавцям щира подяка, що цінять свою пресу, котра показує нам шлях до кращої будучности. Гість.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Іспас, Алта.)

Рік тому (в березні 1943) ціла околиця Іспас була глибоко вражена, коли люди почули, що син панства Федоренків помер трагічною смертю. Сталося це тоді, як він працював при трачці. Пила трачки припадково хапнула його тай сильно порізала, так що він помер на місці.

В суботу, 25 березня, родичі покійного Дмитра справили поминальне Богослуження в рік після його смерти. На Богослуження зійшлося велике число людей, а головно хлопців, приятелів покійного, щоби спільно помолитися за душу спочившого

Після Богослуження, яке відправив Всеч. о. С. Симчич, відбувся обід в хаті п. Андрія Федоряка. На обід поступили всі, що були в церкві. Та щоби записати оцей день — на гадку пані Депутат і на заклик о. Симчича присутні зложили „на вінець" на могилу покійного Дмитра, та замісць вінця дійсного отсі гроші були обернені на добрі ціли: половину нашому пiонірови „Українському Голосові", а другу половину на український релігійний двотижневик „Вістник". Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Г. Депутат, Мих. Осташек, Гр. Скорейко, Гео. Олійник, Т. Скінтей, С. і Н. Дубець, Ф. Керич, І. Федоряк, В. Гордей, А. Федоряк.

По 50 шт.: пані Депутат, А. Юсип, В. Денис, Гео. Мулик, Н. Дубець, Д. Гуменний, М. Федоряк, пані А. Федоряк, М. Скорейко, Н. Денис.

По 40 шт.: панна Мендзак; Параска Нахаяко 35 шт.; Н. Іванчук 30 шт.

По 25 шт.: І. Щукуляк, Гр. Нахаяко, Катерина Денис, В. Іванчук, Марія Керич, І. Одинак, І. Г. Іванчук, М. Олійник, Дм. Іванчук, І. Гуцуляк, І. Гунчак, В. Кусяк.

По 15 шт.: Гео. Будзак, пані І. Одинак, Гео. Будзак; панна Рузя Кузь 10 шт. Разом $18.60.

Заклик за жертвами зробив о. Симчич короткою промовою, а після збірки старенький піонір околиці Іспас, п. А. Юсип сентиментальною промовою подякував за жертви Заразом підніс многоліття жертводавцям, а вічну память спочившому.

За щирий „вінець" на могилу нехай Господь Бог винагородить многими літами, а спочившого нехай прийме на вічне життя в оселях святих. Сусід.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ЙОСИФА СВІТИКА.

(Келгарі, Алта)

В суботу вечером, 14-го травня, гурток людей зійшовся до салі при українській православній церкві, щоби справити несподіванку для Йосифа Світика, який в жовтні 1943 р. вписався до фльоти, яко бездротний оператор. В той день він був на відпустці в родичів, нім призначено його до певної активної служби.

Присутні з жалем приймили вістку, що діяльний член молодшого покоління при українській православній церкві лишив на протяг війни свою активність при українській громаді, а взявся до такої служби, як морська фльота. Одна всі члени очікують дня, коли Йосиф з багатьма іншими хлопцями повернуть і знов приймуть працю при українських церквах та народних домах.

Господарем вечерка був І. П. Зварич, який доручив від присутних гарний дарунок. Гром. М. Данилович заохотив присутних до збірки на пресові фонди На цю ціль зібрано $5.10, і ці гроші розділено по половині для Українського Голосу і Вістника.

Дуже потішаюча річ що з трох синів в родині п-тва Світиків два найстарші записалися до війська, добровольцями. (Наймолодший має лише 15 літ). Така діяльність приносить славу для українців в Канаді. З.

ВАСИЛЬКО ЗІНИК.

(Посмертна згадка).

Дня 2 липня, 1944, трагічною смертю згинув синок п-тва Николая і Ольги Зіників, молодих наших парохіян з Восетної, Алта. Молоденький Василько, одинак у своїх родичів, числив десятий рік життя. Був пильним учеником у школі, а також послушним дома.

В неділю рано сів на коня, щоби відогнати худобу до пасівника, віддаленого одну милю від дому і вже більше не повернув до своїх родичів живим. Сусіди побачили як кінь волочив хлопця по землі а коли коня стримали, то не було вже надії на ратунок побитого. Взяли майже мертве тіло, вложили до авта і завезли на подвіря родичів.

Страшний був це удар для родичів, які перед хвилею бачили свойого синка веселого, що виганяючи худобу, сказав мамі, що зараз вернеться на сніданя, а тут бачуть, що їх синок бореться зо смертю. Зараз відставили до радвейського шпиталю, де за кілька годин попрощався з цим світом

Похорон відбувся у вівторок при великому числі людей, зі Службою Божою в церкві на Восетни, а тіло похоронено на місцевому православному цвинтарі.

При останньому цілуванню о. парох, розраджуючи пригноблених родичів, діда й бабу, попросив присутних увіковічнити цю сумну подію спільною згадкою, а це жертвами на нову православну Колегію.

Присутні віднеслися щиро до заклику й зложили 24 дол., з чого 6 дол. вислано до редакції Українського Голосу й Вістника.

Нехай покійному, земля буде легкою. о. Гр. В.

ІВАН ДЕНИСЮК.

(Посмертна згадка)

Дня 20 червня в Поплар Парк, Манітоба упокоївся в Бозі бл. п. Іван Денисюк. Покійний родився 1893 р. в селі Шарпанцях, Сокальського повіту, Зах. Україна. В 1903 році прибув до Канади до Селкирк, Ман., де незадовго оженився з Марією з Огоновських. Працюючи мріяли про свою власну землю і дім, тай по році перенеслися до кольонії Поплар Парк. Перші роки були дуже тяжкі, як звичайно кождому нашому поселенцеви. Праця і недостаток зїдали молоді сили, як покійний, побожний, чесний і спокійної вдачі, радів, дякуючи Богу, що найшов собі добру дружину.

Так пройшло 39 літ в Поплар Парк, де пройшли найкращі молоді літа, де поклали всю свою силу тай зазнали не одного горя наші Денисюки.

Поплар Парк це свідома околиця і чи не одна з перших зорганізувалася тут українська православна громада і від початку її існування покійний зо своєю дружиною і дітьми був першим і активним її членом.

Рік тому, Покійний перебув дві операції тай від тоді став занепадати на здоровлю. Мимо заборони лікарської працював до останньої хвилі! В суботу робив ще коло будови нової стайні з рана а вечером вже в шпитали в Селкирк. В неділю була надія, що небезпека проминє, однак в вівторок ослабло серце і попращавшися з дружиною і дітьми в год. 7.30 вечером відійшов у вічність. Несподівана смерть була сильним ударом не тільки для родини, але і для всіх мешканців околиці. Похорон відложено аж до суботи і вислано телеграми до двох синів при армії. Оден син приїхав, а другому не пощастило бути на похороні батька.

Похорон був зі Службою Божою, яку відправив парох о. Р. С. Улян, в суботу 24 червня, при великій участи народу. День був як вибраний, після кількадневної слоти засіяло сонечко Боже, немов нарочно, щоб в остане попрощати покійника. Не було нікого між присутними, щоб не заплакав, коли о. парох в часі Служби Божої мав проповідь, а відтак прощальну промову.

Покійний оставив в смутку дружину і 4 синів та 4 дочок, 1 невістку, 4 зятів і 10 внуків. Трох наймолодших синів ще не жонаті, двох при війську, а оден наймолодший

дома. Також в смутку остав рідний брат покійного, що живе в сусідстві з родиною, та рідна сестра і трох шваґрів.

Після похорону відбувся обід в домі жалоби і парох о. Е. С. Улян завізвав присутних, щоб для вшановання памяти покійного зложили добровільну жертву на ту пресу, котру покійний любив, а це на Вістник і Український Голос. Відтак перевів збірку, як слідує:

По 1 дол.: Марія Денесюк, жена пок., Мих. Денесюк, син, Йосиф Денесюк, син, Теодор Семенюк, В. Пруден; по 50 цт.: Іван Маґдій, Й. Ґорай; по 46 цт.: Ст. Маркевич; по 30 цт.: Б. Огоновський, І. Панькевич; по 25 цт.: І. Марко, Т. Бусатий, П. Денесюк, М. Филь, Марія Шморунг, Ева Трозенко, П. Горнецький, І. Войтюк, Дора Михало, Д. Ганькевич, І. Горен, М. Микитюк, Зофія Ґерман, П. Марко, Ольга Монітович, Анна Веремій, Анна Гаврилюк, Е. Борец, В. Марчінський, І. Ґеґас, Й. Макітович, І. Кирилюк, М. Вокшинський, Й. Чой, І. Веремій, Ф. Маґдій, Г. Бусач, Паза Пірожинська, П. Хжановський, Анеля Яблонська, Текля Ковалюк; по 20 цт.: В. Чернецький, Й. Пустановський; по 15 цт.: Дм. Бусатий, Катерина Веремій; по 10 цт.: Ксеня Ковалик, Домна Хомяк, Ф. Чуґай, Параньва Сворц, Ф. Сеньчук. Збірка винесла разом $16.01.

Всім жертводавцям щира подяка. Родину покійної хай Бог потішить, а покійному хай Бог подасть царство небесне! Присутний.

МИХАЙЛО ЯРЕМІЙ.

(Посмертна згадка).

Липня 6-го, 1944 р. в Толстой, Ман., відійшов на вічний спочинок бл. п. Михайло Яремій. Прожив 77 років. Прибув до Канади з села Грошова пов. Борщів. Прибувши сюди з рідного села, оселився на фармі в Толстой, Ман., де прожив 47 років. Залишив дружину і дітей.

Сини — Іван, Василь й Олекса займаються фармерством в Толстой. Дочки—Софія Ткачова, Анна Михальчукова, Домка Подольська і Катерина Стефанчукова.

Покійний, як дбав за свою родину, такожо щиро працював для Укр. Прав. Церкви і народної справи.

Похорон відбувся 8-го липня при великому числі людей. Службу Божу і похорон відправив о. П. Ґіцький, а дякував п. М. Жулковський. Після похорону родина покійного запросила всіх до хати на обід. Підчас обіду о. парох завізвав присутних відзначити Його память збіркою на Колегію. Жертвували:

По 1 дол.: В. Стефанчук, П. Македанський, В. Яремій, І. Яремій, І. Назаревич; по 50 цт.: О. Петровська, Й. Назаревич, І. Димитрак, О. Димитракова, О. Кіщук; по 25 цт.: Vl. Подольський, В. Вівк, Д. Тофан, А. Титарова, А. Тофан, [illegible] Тофан, Й. Назаревич, Н. Соломон, [illegible] Димитрак, О. Димитрак, А. [illegible]ський, А. Тофан, В. Квасницький, В. Соломон.

Щира подяка всім жертводавцям, а Покійному Вічная Память!

о. П. Ґіцький.

ПОДЯКА.

Оцим складаємо щиру подяку о. Ґіцькому і п. Жулковському за похоронну відправу а також всім, котрі причинилися до похорону і прийшли дати послідну прислугу для мого мужа і нашого тата та діда. Спи дорогий мій мужу і дорогий наш тату і дідусю.

Дружина, діти і внуки.

СПОМИН ПО РОДИЧАХ.

Посилаю 5 долярів для Видавництва Вістника, на дорогий мені спомин по моїх Родичах

Тато, Ґнат Ґалушка, помер[ли] в серпни, 1930 року.

Мама, Евдокія, з роду Бриллинських, померли в черв[н]і 1941 р.

Обоє померли в Толстой, Ман.

Виїхали в квітни 1896 р. з села Цеброва, пов. Тернопіль, почта Озірна, Галичина, і прибули до стейту Джорджія в Зед. Державах, де перебули кілька місяців; опісля були якийсь час в Шікаго, звідки перебралися до Толстой (тоді Оверстон), де жили до смерти.

Спіть спокійним сном, Дорогі Родичі! спочивайте по трудах — а я Вас завсігди споминаю.

Дочка Настуня.
(пані А. Бурдет).

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

МАЗЕПА, САСК.
(Збірка о. Ф. Керницького).

По 1 дол.: пан Н. [illegible], І. Гуляк, А. Король, А. [illegible], пані А. Черевик. Пані Деренівська 50 цт.

ШИПМЕН, САСК.
(Збірка о. К. Желішкевича).

По 1 дол.: [illegible] Запарнюк, Марія Запарнюк.

ВИТКІВ, САСК.
(Збірка о. І. Майби).

По 1 дол.: І. Іванчук, І. Свистун, Ф. Мартинюк, В. Паліїчук.

ГЕФФОРД, САСК.
(Збірка о. І. Майби).

По 1 дол.: Гр. [illegible]ка, Дм. Кереляк, Сидір Галасюк.

РЕДФІЛД, САСК.
(Збірка о. І. Майби).

По 1 дол.: В. Катерин[иш], М. Підвербецький, М. Сулятицький (Іфлей), П. Васько (з Іфлей).

ВЕСТ ФОРТ І ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.
(Збірка о. І. Гикав[ого]).

По 1 дол.: Я. Веест[а], [illegible] Ошипок, І. Мимохід, [illegible] Шлемпок, М. Веньгер, М. Лисий, С. Пуляк, Др. І. Вашик.

СЕНДІ ГИЛ, МАН.
(Збірка о. Е. Уляна).

По 1 дол.: І. Кульбаба, В. Лисогір, С. Лисогір, [illegible]люк, Марія Гринюх, [illegible] Лисогір, Л. Танчук, Л. Кульбаба.

По 50 цт.: Т. Тарновська, Е. Вахрещук.

ГРОНЛИД — Пінічна.
(Збірка о. І. Швеця).

Стефан В. Панчишин — 1.00.

ФЛИН ФЛОН, МАН.
(Збірка о. В. Апонюка).

По 1 дол.: Д. Корпан, пані Новосад, М. Малюта, пані Сіра.

По 50 цт.: пані Гордій.

ШИГО, САСК. (Полудиева).
(Збірка о. М. Боднарчука)

По 1 дол.: М. Гарас, І. Терновецький, П. Березовський, П. [illegible] Думанський, Вас. [illegible], [illegible] Думанський, М. Н. Думанський, Мих. Григорак, Гора Максимюк, Н. Думанський, Мих. Кирилюк, А. Кучерявий, Вас. Остапович, Іван Максимюк.

ШИГО, САСК. (Полудиева)

По 1 дол.: Н. [illegible], Д. Березовський.

РЕЛІГІЙНИЙ ФОНД.

Збірка о. В. Апонюка з приводу похорону бл. п. Василя Чорнейка, Арран, Саск. $11.60

ВЕЛИКОДНА ЗБІРКА.

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.
КАДЕТ, САСК.

По 1 дол.: Анна Кузик, М. Романиця, П. Мандрига, Ів. Пронич.

По 50 цт.: Анна Мельничук.

Дрібними жертвами — $5.15.

ЗБІРКА о. С. П. СИМЧИЧА.
ГЕМЛИН, АЛТА.

По 1 дол.: Дмитро Палій.

Дрібними жертвами — $1.00.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. П. Ґіцького

СЕРПЕНЬ

2 Середа Пр. Іллі — Сірко (храм).
6 Неділя — Толстой.
13 Неділя — Вайта, шинтар.
19 субота. Преобр. Госп. — Розабіна.
20 Неділя — еПыбіна.
27 Неділя — Сондавн.
28 оПнеділок Усп. Пресв. Богор.— Гардентон (храм).
Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Апонюка.

СЕРПЕНЬ:

6 Неділя — Ґлен Елдер.
13 Неділя — Гвайт Біч.
19 Субота — преоб. Гос.—Ендевор.
20 Неділя — Прісвил.
27 Неділя — Арран.
28 Понеділок Успіния Богородиці — Мейбридж (храм).
Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. Грицини.

СЕРПЕНЬ

2 Середа Іллі — Вакав
6 Неділя — Атвена.
13 Неділя — Елов Крік.
19. Субота. Преображення — Сміте.
20. Неділя — Ст. Джулієн.
27 Неділя — Кидворт
28 Понеділок Успення — Вакав — (Храмове свято)
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. К. Желішкевича.

554—7-ма вул. Іст

Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. Ковалишина

СЕРПЕНЬ:

6 Неділя — Вигусвил.
13 Неділя — Виста.
19 Субота — Преобр. Господнє — Менві (храм).
20 Неділя — Січ.
27 Неділя — Сенді Лейк.
28 Понеділок. Успіння Пресв. Богор. Росборн (храм)
Адреса: Вох 7. Сенді Лейк, Ман.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ.

1	В	19	Преп. Макрини, сес. Вас. В.
2	С	20	†Іллі пророка. Зн мощ. Атан.
3	Ч	21	Преп. Онуфрія Мовчал.
4	П	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	С	23	Муч. Трохима, Теофіла і 13
6	Н	24	Нед. 9. †Муч. Бориса і Гліба
7	П	25	†Успення праведної Анни
8	В	26	Преп. Мойсея чуд. Печер.
9	С	27	Велимч. Пантелеймона
10	Ч	28	Ап. Прохора, Никанора в 70
11	П	29	Муч. Калиника Кияни.
12	С	30	Ап. Сили і Силуана в 70-ти
13	Н	31	Нед. 10. Прав Евдокима
14	П	1	†Зн. Ч. Хр. Хрещ. України
15	В	2	Перен. мощів перв. Стефана
16	С	3	Преп. Ісаакія, Далмата
17	Ч	4	Сім молод. в Ефесі сплячих
18	П	5	Муч. Евсигния Кантидія
19	С	6	Преображення Госп.—Спас.
20	Н	7	Нед. 11. Прп. Пімена печ
21	П	8	Прп. Григорія ікон. печер.
22	В	9	†Ап. Матея, муч. Юліяна
23	С	10	Мч. арйд. Лаврентія, Романа
24	Ч	11	Прмч. Василія і Теодора
25	П	12	Муч. Фотія, Памфила
26	С	13	Тихона еп. Воронізького
27	Н	14	Нед. 12. Пер. мощ. Теодосія
28	П	15	Успіння Пресв. Богородиці
29	В	16	†Нерук. Образ Ісуса Христа
30	С	17	Преп. Алипія іконоп. печ.
31	Ч	18	Муч. Флора і Лавра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбея.

СЕРПЕНЬ:

2 Середа. Пр. Іллі—Вроктон, храм
6 Неділя — Ґрендвю
13 Неділя — Роблин-Зелена.
19 Субота. Преоб. Гос — Шелвелей.
20 Неділя — Леннард.
27 Неділя — Шортдейл.
28 Понеділок Успіння Богородиці— Дрифтінґ Ривер
Почт скринка 54. Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Гребенюка

СЕРПЕНЬ:

6 Неділя — Етелберт. Вечірня і катехизація — Веллон.
13 Неділя — Давфин. Вечірня і катехизація — Давфин.
19 Субота. Спаса — Пайн Ривер. Вечірня — Ґарленд.
20 Неділя — Ешвил. Вечірня і катехизація — Велий Ривер (коло Стороженка).
27 Неділя — Косів. Вечірня і катехизація — Косів.
28 Понеділок. Усп. Пр. Бог. — Богдан (храм). Вечірня і катехизація — Ешвил.
Телефон 553 W
Адреса: Вох 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. П. Симчича

СЕРПЕНЬ:

6 Неділя — Завалля Арх. Візитація.
13 Неділя — Ендрю Арх. Візитація
19 Субота. Преобр. Госп. І. Хр. — Пено Арх. Візитація
Адреса: Скринка 83. Веллінґтон.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ

2 Середа Іллі пророка. УЄ Лука 11: 47-51. Літ. Яков 5: 10-20. Єван. Лука 4: 22-30.

6. Нед. 9. Гол. 8. УЄ Іван 20: 19-31. Літ. 1 Кор. 3: 9-17. Єван. Мат. 14: 22—34.

13. Нед. 10. Гол. 1. УЄ Іван 21: 1—14. Літ. 1 Кор. 4: 9-16. Єван. Мат. 17: 14—23.

19. Субота. Преображення Госп. УЄ Лука 9: 28—36. Літ. 2 Петра 1: 10—19. Єван. Мат. 17:1—9.

20. Нед. 11. Гол. 2. УЄ Івана 21: 15—25. Літ. 1 Кор. 9: 2-12. Єван. Мат. 18: 23—35.

27. Нед. 12. Гол. 3. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. І. Кор. 15: 1—11. Єван. Мат. 19: 16—26.

28. Понеділок. Успення Богород. УЄ Лука 1: 39-49, 56. Літ. Фил. 2: 5-11. Єван. Лука 10: 38—42; 11: 27—28.

Український Релігійний дво-тижневик [illegible]

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3096
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., AUG. 15th, 1944 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1944. ЧИСЛО (532) 16

СПРАВА ПОЛЬЩІ ЗАКІНЧЕНА.

Справа Польщі закінчилася, коли большевики забрали майже цілу Польщу. Москва вже давніше створила в себе уряд для Польщі наперекір польському урядови, що був в Лондоні. Нині, коли Польща в руках большевицьких, лондонський уряд не має ніякого значіння, бо Москва і передтим його не признавала. Миколайчик і Ромер, з лондонького польського уряду, переговорюють з Москвою, коли це можна переговорами назвати, і як вістка з Москви каже, що Миколайчик і Ромер будуть мати успіх тоді, коли згодяться на розвязання польського уряду в Лондоні. Коли ж не згодяться, то він буде собі урядом на папері і завадою урядови Англії. А справи Польщі будуть вирішуватися в Москві. Так закінчуєсь справа Польщі.

КАЖЕ, ЩО БУДЕ ВІЙНА.

Вістка з Лондону говорить, що там ґен. Френклин, головний командант домашної оборони говорив недавно, що слідуюча війна неминуча. Він сказав. „Ми малощо не програли теперішної війни, а подібне було і в минувшій. Та не будемо такі щасливі дальше, коли не подбаємо, щоби приготовитись. Навіть, коли тепер війну виграємо, не треба будучого легковажити. Бо хоч не зараз, а друга війна буде".

ГАЙЛЄ СЕЛЯСІ МАЄ ВЖЕ ЛІТАК.

Етіопський цар, Гайле Селясі, дістав перевозовий літак від Стейтів. Ще Етіопія має дістати три такі літаки.

МОСКОВСЬКІ ТЕОЛЬОГИ.

З Москви повідомляють, що там будуть виховувати около 100 теольоґів, коли почнуть виховувати. І вчити будуть мов — латинської, грецької, старої жидівської, французької й англійської. Таке, кажуть, буде.

НЕ ХОЧУТЬ ПРАЦЮВАТИ.

В Англії італійські полонені не хочуть працювати на полях, де падають німецькі бомби. Покликаються на міжнародний закон, який каже, що полонені мають бути в безпечнім місци.

КЛОПОТИ З РАБУНКАМИ.

Радієве донесення Гелени Киркпатрик з Франції говорить, що американські та британські власти мають в Франції багато клопотів, де військо, що прийшло визволяти Францію, обрабовує околицю, яку здобуде. Виходить, що найбільше рабують американці.

ЗАБИРАЮТЬ ЖІНОК І ДІТЕЙ.

Німці всю силу літаючих бомб звернули на Лондон і другі міста полудневої Англії. Вістка з 8-го серпня каже, що знищили в Лондоні 7 шпиталів, а другого дня 10, коли налет бомб тревав 14 годин. З Лондону поспішно вивозять найперше жінок і дітей в безпечні місця.

БРАЗИЛІЙСЬКЕ ВІЙСЬКО В ІТАЛІЇ.

З Риму доносять, що там прибув перший відділ бразилійського війська, щоби помагати воювати.

ЩО БУДЕ З ПАПСТВОМ В ІТАЛІЇ.

В „Кенедіен Реджистер" з 5-го серпня є стаття, де говориться, яка доля може чекати папу, коли війна скінчиться. Це залежить від кількох причин: від того, як довго війна потреває, який буде уряд в Італії, та ще чого. Італійці взагалі не є дуже католиками, а тепер там комунізм бере верх. До того ж в Італійця така релігія, що назве себе католиком, або нічим. Провідні кляси не дбають про релігію. З шістьох визначних політичних італійських партій лише „Християнські Демократи" є католицькою партією, решта безвірні, або і вороги християнства.

Це загальний зміст того, що в католицькім часописі читаємо. Будучність папства не малюєсь рожевою.

ПОКИДАЛИ БОМБИ НА КАНАДІЙЦІВ.

Вістка з Лондону доносить, що 8-го серпня американські літаки в Франції через помилку кидали бомби на канадійців замість на Німців, отже кількось канадійців згинуло. Думали, що кидають на Німців.

ТУРЕЧЧИНА НА ОСТОРОЗІ.

Сподіючись нападу Німців, Туреччина оголосила, що чоловіки 16 до 60 літ, а жінки 20 до 45 мають бути готові до зброї. Це відноситься до около 10 мільйонів осіб.

ЯК НІМЦІ ЗАБИРАЮТЬ.

З Мадриту є вістка, що недавно німецькі літаки перевезли до Портуґалії около 30 мадярських Жидів промисловців. Ціна перевозу була така, що ті промисловці формально зреклися свого майна в користь Німців. Між тими промисловцями були: Хорін, що під його рукою була більша часть копалень вугля в Мадярщині; він був заступником президента найбільшого банку. Був Біліц і два брати Вайся, урядники фабрик, що виробляли літаки, гармати, амуніцію.

ЗАТОПИЛИСЯ ВТІКАЧІ.

З турецької столиці, Анкари, доносять, що з Констанци (Румунія) переїздило Чорним морем 250 Жидів до Туреччини, та корабель затопився і згинули всі Жиди крім чотирох. Чому корабель затонув, не знати.

АРЕШТУВАЛИ ЗА ДЕМОРАЛІЗОВАННЯ.

Головним актором в фільмовій штуці „Де ваші діти?" був Джекі Купер, 21 літний. Штука мала показувати занедбування дітей. Тепер в Савт Бенд, Інд., арештували Купера з другими кількома за те, що якраз вони деморалізували молодь.

ДЛЯ ФОРДА ВСІ МАШИНИ ДОБРІ.

Фабрики Форда виробляють нині літаки і другі воєнні річи. Недавно Форд заявив, що коли війна скінчиться, він не буде машин, що були для воєнного виробу, нищити, ані дебудь складати для переховання — він вжие їх для виробу автомобілів, троків і подібних річей.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиерейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

19 серпня. Преображення — Візел, Алта.
20 серпня — Еґрімонт, Алта.
27 серпня — Беляіс, Алта.
3 вересня — Редвотер, Алта.
10 вересня — Едмонтон, Алта.
17 вересня — Келґарі, Алта.
24 вересня — Саскатун, Саск.
1 жовтня — Винипеґ, Ман.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КОМІТЕТ УКРАЇНОК КАНАДИ.

Серпня 1-го ворганізувався в Винипеґу „Комітет Українок Канади". В його склад входять: 1) Ліга Українських Католицьких Жінок, 2) Організація Українок Канади, 3) Союз Українок Канади, 4) Жіноча Секція Союза Гетьманців Державників. Цей Комітет буде, між іншим, опікуватися домівками Українських Канадійських Вояків в Лондоні й Менчестері. Він урядує в приміщеню Комітету Українців Канади в Винипеґу.

ВИКАЗ ЖЕРТВ ДЛЯ КУК-а.

Від 15 до 31 липня ц. р. прислали на руки Комітету Українців Канади суму 647.17. Між тим від Братства і парохії св. Михаїла в Винипеґу 202 дол., з Гефорду, Саск. 102.53, з Ошави, Онт. 110.00. Це більші суми.

ТЕПЕРІШНІ ВИБОРИ.

Після теперішних виборів в Алберті партія Меннінґа (Оошил Кредит) може мати 50 послів на всіх 57. Отже здобула 15 послів. Партія Сісіеф може мати 1—2 послів, а комуністи не вибрали ані одного.

В Монтреалі підчас теперішніх виборів були заворушення, в яких поліція арештувала 71 осіб.

ЧОТИРИ ЗАПЛАТИЛИ 400 ДОЛ.

В Винипеґу суд засудив чотирох китайців на 400 дол. кари за те, що провадили доми газардової гри.

КАНАДІЙЦІ ДО ІНДІЇ Й АВСТРАЛІЇ.

З Оттави доносять, що з канадійської армії 400 до 500 офіцерів і звичайних вояків відошлють до Індії, та Австралії.

НЕ ПУСТИЛИ НА КОНВЕНЦІЮ.

В Райдінґ Мавнтин сидять позамикані свідки єгови. Недавно пішла від них просьба до уряду, щоби одного з них випустив на конвенцію, що має бути в Вініпеґу 9 і 10 серпня. Уряд не згодився.

ОБЇЗДКА МІСІОНАРЯ о. І. КУСОГО.

СЕРПЕНЬ:

Неділя, 20-го серпня — Кендо, Саск.

Адреса на час обїздки:
Rev. J. KUSEY, — 1551 Henry Street, North Battleford, Sask.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕ[illegible]

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ:

Сума дотеперішньої збірки $24,811.31

Збірка о. І. Кусого.

Панна М. Горбай, Гетерлей, Саск. 100.00
Іван і Михаліна Білик, Борден, Саск. 100.00
Юрій і Ксеня Білик, Редбері, Саск. (бонд) 100.00
Іван і Евм. Гавриш, Гефорд, Саск. (Бонд) 50.00
Варвара Михайленко, Редбері (бонд) 50.00
Збірка на похороні бл. п. Н. Горбай, Гетерлей, Саск. 42.45
Дмитро С. Никифорук, Редбері, Саск. 25.00
Дмитро Е. Никифорук, Редбері, Саск. 25.00
Дмитро і Анна Лазечко (посол), Борден, Саск. (завдаток на $75.00) 25.00
Петро і Е. Анна Білик, Редбері, Саск. 25.00
Роман Шірович, Борден, Саск. (завдаток на $75.00) 25.00
Василь і Василина Білик, Радісон, Саск. 25.00
Варвара Михайленко, Редбері, Саск. 25.00
Ілія Білик, Редбері, Саск. 25.00
Теодор і Розалія Білик, Борден, Саск. 25.00
Фред Кіндрачук, Редбері, Саск. 25.00
Петро і Кароля Дамен, Ню Вестмінстер, Б.К. 25.00
Тео. і Анна Калин, Гефорд, Саск. (завдаток на $75.00) 25.00
Йосиф Бартко, Гефорд, Саск. 25.00
Мих. Н. Сулятицький, Гефорд, Саск. 25.00
Никола і Параскевія Гнідий, Гефорд, Саск. [illegible]
Іван і Евдокія Пискливець, Гефорд, Саск. 25.00
Фред Заяць, Гетерлей, Саск. 25.00
Іван Походзіло, Гефорд, Саск. .... [illegible]
Семен і Анна Яківчук, Гефорд, Саск. 10.00
Семен Лапюк, Гефорд, Саск. .... [illegible]
Дмитро Симчич, Гефорд, Саск. .... [illegible]
Іван і Анна Кіндрачук, Гефорд, Саск. .... [illegible]
Теодор Самборський, Гефорд, Саск. (завдаток на $15.00) .... [illegible]
Мих. Лазарович, Гефорд, Саск. .... [illegible]
Дм. і Розалія Боячук, Гефорд, Саск. (завдаток на $15.00) 10.00
Олекса Галькович, Гефорд, Саск. 10.00
Дмитро і Марія Збічин, Гефорд, Саск. (завдаток на $15.00) 10.00
Федор Скопек, Редбері, Саск. 10.00
Стефан Гриневич, Редбері, Саск. (завдаток на $15.00) 10.00
Дмитро Підвербецький, Редбері, Саск. 10.00
Михайло Москалик, Гефорд, Саск. 5.00
Марія Походзіло, Гефорд, Саск. 5.00
Дмитро Вінтоняк, Гефорд, Саск. 5.00
Михайло Цух, Гефорд, Саск. 5.00
Пилип Бабич, Гефорд, Саск. (завд. на $20) 5.00
Василь Гарбуз, Гефорд, Саск. 5.00
Павло Возьний, Гефорд, Саск. 5.00
Марія Галькович, Гефорд, Саск. 5.00
Гр. Войтович, Витків, Саск. 5.00
Стефан Ґранат, Редбері, Саск. 5.00
Федор Токарчик, Редбері, Саск. 5.00
Теодор Бартко, Гефорд, Саск. 3.00
Стефан Білик Гефорд, Саск. 2.00
(Разом — Редбері, Саск. $340.00; Гефорд $320.00; Борден $175.00; Гетерлей $167.45; Радісон $25.00; Ню Вестмінстер, Б. К. $25.00).

Збірка о. Н. Мороза.

Василь Кошман, Бирмингем, Саск. 10.00
Семен Столяр, Фенвуд, Саск. [illegible]
Андрій Савчин, Фенвуд, Саск. 5.00
Іван Шипиляк, Кендіак, Саск. 5.00
Стефан Варварук, Ґленевон, Саск. 2.00
Василь Терлецький, Фенвуд, Саск. 1.00
Михайло Церба, Ґленевон, Саск. 1.00
(Разом — Фенвуд, Саск. $11.00; Бірмінгем $10.00; Кендіак $5.00; Ґленевон $3.00).

Збірка о. П. Ґліцького.

Іван А. Негрич, Вайта, Ман. (бонд) 50.00
Петро Д. Подольський, Вайта, Ман. (бонд) 50.00
Назар Чубей, Роза, Ман. (бонд) 50.00
Никола Когут, Роза, Ман. 50.00
Юрій Онисько, Ґардентон, Ман. 25.00
Теодор Сідорський, Ґардентон, Ман. 15.00
Василь Крилатий, Ґардентон, Ман. 10.00
Олекса Колибаба, Ґардентон, Ман. 10.00
Михайло Сторожук, Вайта, Ман. 10.00
Лаврентій Дісняк, Арнавд, Ман. 10.00
Василь Біяк, Толстой, Ман. 10.00
Ник. Курик, Роза, Ман. [illegible]
Микита Чубей, Роза, Ман. 5.00
(Разом — Вайта, Ман. $110.00; Роза 110.00; Ґардентон $60.00; Арнавд $10.00; Толстой $10.00).

Збірка о. В. Аяонюка.

Олекса Гриба, Норквей, Саск. 10.00

Збірка о. Ф. Керніцького.

Юрій Г. Василів, Борджіс, Саск. 100.00
Фред Апака, Сандова, Саск. 70.52
Іван Левчук, Горліц, Саск. 50.00
Дмитро, Марія Хидак і родина, Канора, Саск. (бонд) 50.00
Др. А. Данильчук, Канора, Саск. 50.00
Іван Вінчук, Горліц, Саск. 25.00
Френк Р. Ґорчинський, Дніпро, Саск. 25.00
Василь Г. Павлик, Канора, Саск. 25.00
Юрій Горичка, Канора, Саск. 25.00
Розалія Франко, Канора, Саск. 25.00
Никола Левчук, Ґорліц, Саск. 10.00
Петро В. Процишин, Горліц, Саск. 10.00
Петро Станіцький, Ґорліц, Саск. 10.00
Олекса Рудий, Канора, Саск. 10.00
Стефан Гладун, Мікадо, Саск. 10.00
Василь Левчук, Ню Торонто, Онт. 5.00
Михайло Михайчук, Ґорліц, Саск. 5.00
(Разом — Канора, Саск. $185.00; Ґорліц $110.00; Борджіс $100.00; Сандова $70.52; Дніпро $25.00; Мікадо $10.00; Ню Торонто, Онт. $5.00).

Збірка о. Г. О. Василіва.

(Округ Редвей, Алта.)

Михайло і пані Базилевич, Редвей, Алта. 25.00
Григорі і пані Возьмирські, Редвей, Алта. 25.00
Панство Теодор Юрків, Редвей, Алта. 25.00
Панство Михайло Сняйчук, Редвей, Алта. 25.00
Панство Павло Фіцуляк, Торгіл, Алта. 25.00
Параскевія Савка, Торгіл, Алта. 25.00
Панство М. Савчук, Ардмор, Алта. 25.00
Іван Чорний, Восетна, Алта. 25.00
Панство Теоф. Лучка, Бонакорд, Алта. 20.00
На похороні Тадея Пшика, Ґлендон, Алта. 13.40
Михайло Якимець, Торгіл, Алта. 10.00
Панство Ант. Остафійчук, Торгіл, Алта. (попередно зложив $25.00) 10.00
Панство Вас. Вареница, Торгіл, Алта. 10.00
Панство Фр. Пенчук, Торгіл, Алта. 10.00
Панство Дмитро Мицак, Ґлендон, Алта. (доплата до $15.00) 10.00
Панство Е. Волянські, Тірієн, Алта. Доплата до $15.00) 10.00
Панство Мих. Павельчак, Восетна, Алта. 10.00
Панство Мик. Захарко, Восетна, Алта. .. 10.00
Панство Ник. Депод, Восетна, Алта. 10.00
Антін Крекотин, Радвей, Алта. 10.00
Стефан Миколів, Федора, Алта. 5.00
Панство Н. Біляк, Торгіл, Алта. 5.00
Катерина Біляк, Торгіл, Алта. 5.00
Панство Н. Костинюк, Ґлендон, Алта. 5.00
Панство Н. Филипчук Ґлендон, Алта. 5.00
Стеф. Куцик, Федора, Алта. 4.00
Никола Бабій, Федора, Алта. 2.14
Онофрій Іваник, Абей, Алта. 2.00
Іван Окос, Мопова, Алта. 2.00
Никола Теприцюк, Опал, Алта. 2.00
Анна Воевідка, Во, Алта. 1.00
Василь Будзінський, Федора, Алта. 1.00
Розалія Данилюк, Федора, Алта. 1.00
Н. Н., Федора, Алта. 1.00
Володимир Вербіцький, Опал, Алта. .... .50
Евфимія Мельник, Во, Алта. .... .50
Ева Брода, Федора, Алта. .... .50
Пані Мандрусяк, Коронадо, Алта. .... .40
(Разом — Редвей, Алта. $110.00; Торгил $100.00; Восетна $55.00; Ґлендон $33.40; Ардмор $25.00; Бонакорд $20.00; Федора $14.72; Опал $2.50; Абей $2.00; Мопова $2.00; Во $1.50; Коронадо 0.40).

Разом $27,004.60

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЧИТАЧАМ І ДОПИСУВАЧАМ.

Коли записуєте імена жертводавців, чи інших, то не пишіть:

„Мр. енд Мрс. Джан Карп" (коли по англійськи пишесь), а пишіть також імя жінки. Без того виходить плутанина.

Не пишіть: „Пані Петро Мельник", бо Петро Мельник не є ніяка пані, це пан. Але пишіть: Пані Марія Мельник, а коли конче треба, то додайте: (Петрова).

Також саме „Іван і Параня Зарічні", без титулу „панство" — вислав гарний, добрий і поважний.

Коли хтось має українське імя, то записувати його по українськи і не перекручувати Петра на Піта, Василя на Вуліа, ані Била, Василини на Бесі, Михайла Дуба на Майка Даба.

Взагалі старатись, щоби нашу мову і культуру охороняти від непотрібних чужих домішок.

Ще пригадка! Тепер уряд має контролю над папером, він стоїть за тим, щоби не висилати часопису тим, що затягаються з передплатою. Уряд каже, що хто за часопис не платить на час, тому часопис не належиться.

Отже подбайте, щоби вам часопис належався. Коли не подбаєте, то уряд може не дати паперу і ті, що затягнулись з передплатою, не дістануть часопису.

Редакція Вістника.

СТО ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ КОТОВИ.

В Бедгем, Масс. адвокат, Вудбурі Ренд, зоставив 100,000 долярів свому 8-літному котови. Давніше Ренд призначив був 20,000 для сімох свояків, але опісля призначив ті гроші для кота, бо своякн зле з котом обходилися. 60,000 долярів передав Трост Компанії, яка має дбати, щоби кіт мав де мешкати, а 40,000 дістала Марґарета Томсон, що має дбати, щоби котови добре жилося. — І такі люде є на світі! Покінчив чоловік школи, зібрав велике майно і котови записав. Найважнішою в нього справою на світі був кіт.

ОТРОЇЛОСЬ 1,200 ОВЕЦЬ.

В Портервил в Каліфорнії згинуло 1,200 овець від затроєня. Побіч пасовиска скроплювано оливний сад, щоби охоронити від комах, а що вітер віяв в сторону овець, то вівці потроїлися. Їх вартість 15,000 дол.

НА ЗАХОДІ ЖНИВА.

Жнива в степових провінціях Канади вже в русі — в полудневій Манітобі, в посушній части полудневої Алберти і в околиці Піс Ривер.

КОНВЕНЦІЯ СВІДКІВ ЄГОВИ.

На конвенції свідків Єгови в Винипеґу 9-го серпня було 2,000 делеґатів — з Мінесоти, Онтеріо, Саскачевану і Манітоби. Це одна з 18-ти конвенції свідків Єгови, що відбуваються рівночасно, 16 в Стейтах, а 2 в Канаді.

НІМЕЦЬКІ СТРАТИ.

Дехто обчисляє, що відколи почався наїзд на Францію, Німці на всіх фронтах стратили 900,000, а з того 300,000 дісталося в полон.

ЗАСУДИЛИ НА 102,000 ДОЛЯРІВ.

В Ню Йорку засудили втікача з Голяндії, Дж. А. Синтя, торговця діяментами, на 102 тисячі долярів кари за те, що потайки продавав до Европи діяменти для вживання в промислі.

ЩО МОЖНА ЗРОБИТИ ВИХОВАННЯМ.

Оповідають, що раз Міхал Анджельо, славний маляр, різбар і будівничий (1474—1564), коли переходив з кимсь бічною вулицею Фльоренції, побачив в закутку велику мармурову брилу, що була вже на половину присипана землею.

І хоч Анджельо був по святочному одягнений, кинувся до мармору і почав відгортати землю і піднимати брилу.

Бачучи це його приятелі почали питати, що він робить?

— В тім камени є ангел — відповів Анджельо — і я мушу його з того каменя увільнити.

Він забрав камінь до дому і за час з того неінтересного мармору виробив надзвичайної краси ангела.

Що для інших було неінтересною масою каміня, те для розумного ока Анджела було захованою цінністю; він глянув і зараз побачив те, чого другі ніяк не бачили.

Що ж зробили б з того каміня другі? Муляр вложив би був той кусень мармору в стіну між другі камені. Візник кинув би його в болото на дорозі, щоби заповнити вибиту яму, або побив би на дрібно і висипав на дорогу, а Анджельо дав йому вартість на довгі віки.

Подібне і в вихованню людей. Дитина, це кусень мармору і з нього можна виховати або ангела, або звичайного чоловіка, або злочинця.

БАЙДУЖІСТЬ В ВИХОВАННЮ.

Навіть між вченійшими буває, що шукають відповідного чоловіка, що доглядав би коней, а не дбають, хто виховує їх діти. Доброму доглядачеви коней платять щедро, а виховатнкови дітей дуже нерадо.

А Бог, що з неба на все те глядить, сміється з них і дає, як вони хочуть: мають гарні і спокійні коні, а дикі і погані діти. Приходить до того, що не можуть тішитися дітьми, отже лишаєсь їм кіньми тішитися. — Ескем.

ВИХОВАННЯ В ДАВНИХ НАРОДІВ.

Старинні Спартанці виховували свою молодь в безнастанних вправах, починаючи від дитинства. Їх цілею було виховання здорового і витревалого тіла — гнучкого і рішучого до найвисшого степеня. Про виховання розуму і серця не дбали.

Молодий чоловік міг бути цілком неписьменним, однакож міг бути в великій повазі, коли міг кинути кружком дальше, ніж хто другий (при забавах), коли зручніше кинув списом, або без стогону приймав удари, не за кару, але щоби показати свою витревалість.

Не красше виховували Атенці. Вони велику ваґу клали на розумове виховання — з деякої сторони красше, ніж буває в нашім часі, однакож занедбували моральне виховання, не дбали про ублагороднення серця.

Та вже красше від Спартанців і Атенців виховували молодих Перси. Вони дуже дбали, щоби в душах дітей і молоді вщепити моральні і релігійні принципи, щоби так виховати гідних, поважних і щирих людей.

Горацій каже:

— Найперше треба виховати дитину на гідну людину, а тоді вже давати її всякі науки. Коли посудина брудна, то хоч яку чисту воду туди наливайте, а вона стане брудною.

ДІМ НАЙПЕРШИЙ АВТОРІТЕТ.

Дім перше місце, де народжується і виховується чоловік.

Батьки й матері є найпершими і найважнішими авторітетами для молодого покоління.

Вони є найпершими доглядачами й вихователями.

Вони є першими учителями, першим приміром.

Вони кладуть перші моральні основи, на яких життя дальшого покоління має засновуватися. Сильні і здорові ті підвалини — життя на нім буде сильне; слабі і безвартні підвалини — життя буде слабе і безвартне.

Отже з того виходить дальше:

Дім повинен помагати церкві. Церква має лише докінчувати і доповняти те добре виховання, яке дитина з дому до церкви принесе.

Дім повинен помагати школі. Школа має доповняти те добре, що дитина з дому до школи принесе.

А. Б.

В ПРОРОЦТВІ ІСАЇЇ ПРО ЖІНОК.

За часів пророка Ісаії, в 8-ім віку перед Христом, був великий моральний занепад в життю. Нарід розбогатів, а з богацтвом приходить завсігди моральний занепад. А за моральним занепадом приходить занепад розумовий, матеріяльний і політичний.

Історія каже, що подібне було нераз з усіми народами світа — багацтво, роскоші, мода; за ними занепад, а за занепадом убожество і неволя.

І в часі, коли жив пророк Ісаія, було подібне. Жіноцтво тоді про ніщо не думало крім уборів, моди і прикрас. І тоді стає перед народом пророк Ісаія та голосить:

„І промовив Господь: За те, що дочки Сіонські аж надто згорділи; що ходять, витягнувши шию і принаджують поглядами; ходять ґордою ходою і побрязкують бляшечками на ногах —

„За те оголить Господь тіла в дочок Сіонських і обнажить їх Господь з волося їх.

„В той день Господь відніме гарні бляшечки на ногах, і ґудзички.

„Сережки та запинки, пояси, посудинки з пахощами та чарівницькі висилця;

„Перстені й каблучки під носом;

„Верхні намітки і спідну одежу, платинки й гаманці (торбинки);

Опліча барвисті, плащики й повязки;

„Дзеркалця, сорочки з виссону та турбани.

І буде тоді замісць принадних пахощів смердота; замість пояса мотузок; замість завитого волосся пліш; замість широкої обгортки вузкá верітка, а замість краси пятна.

„Мужі твої поляжуть під мечами, а хоробрі твої на війні". — Ісаія 3, 16-25.

Такі гіркі овочі завсігди приносить народови моральний занепад його жіноцтва. Тоді пропадають доми, пропадають діти, пропадають родини, пропадає весь народ. Бо в основі всякого занепаду, і колись і тепер є нерозум і марнотратство, а кінець його — крайна нужда. Вона не приходить одного дня, вона приходить поволи, але коли прийде, то принесе спустошення від краю до краю життя.

ТИСЯЧА ВТІКАЧІВ.

До Освеґа, в Стейтах, прибуло з Европи 1000 втікачів (рефюджіз). Каже вістка, що між ними найбільше Поляків, Австрійців, Югославців, Німців і Чехів.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

НЕРВИ — ЩАСТЯ — ТАЛАНТИ.

Чому спимо? Спимо, щоби нерви відпочали. Нерви напружені працею слабнуть, отже спимо, щоби нерви відсвіжити новою енерґією. А потім ми знов сильні до праці.

Чому йдемо до церкви в неділю? — Йдемо до церкви, щоби уздоровити нашу душу при мельодії побожного співу і спокійній молитві; при взнеслих бажанях і думках до Небесної Божої сили — щоби та сила зайшла в наші душі і настроїла наше тіло здоровлям і щастям.

Чому читаємо Вістник? — Тому, бо в Вістнику є багато здорової сили, яка уздоровляє наші думки і помагає нам розуміти добро і зло правду і неправду.

Чому бажаємо багато пять-річних передплатників? Бо вони платять пять років на перед — дають багато здорової сили Вістникови, а він передає цю силу нам, показуючи де добро, а де зло, де правда, а де неправда.

Чи розумно платити за добро 5 років наперед? Дуже розумно, бо так ми відчуваємо, що ми вже **забезпечені потрібним нам добром і правдою на цілих 5 років. Так помножуємо наші таланти пять разів.**

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Венкувер, Б. К.

Залучую 10-річну передплату тому, щоби в будучности зощадити оплату за пересилку кождорічної передплати, та щоби зменшити свої видатки, коли прийдуть тяжші часи.

Якби це помогло збільшенню Вістника, то ще буде подвійна користь.

Ф. Богдан.

Райн, Саск.

Хочу сповнити Гідне Діло пана Білінського, яке він започаткував на 20-літній Ювілей Вістника.

Я читаю Вістник від 1926-го року до нині, складаю річники і зшиваю в книги, які лишаться ще і нашим дітям.

Гідне діло започаткував п. Білінський, отже хоч я вже заплатив передплату на 1944-ий рік, ще посилаю 5 долярів на 5 літ наперед, а 1 доляр для нашого сина, Созона, на річну передплату.

Николай Малінський.

ІТАЛІЯ ЗРЕЧЕСЬ АЛЬБАНІЇ.

Невдовзі Італія цілком зречесь Альбанії, доносять з Риму.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3826, WINNIPEG, MAN

СПРАВА ВІННІПЕЖСЬКОГО СОБОРУ.

Довгий час ми справою винніпежського „собору", не інтересувалися, як не інтересуємось багатьома чужими церквами. Коли ж нині про „собор" говоримо, то лише тому, що він нас до того спонукує.

Є в „Новім Шляху", ч. 60, з 26-го липня, 1944, відозва „собору" до **„вірних православних Українців по всій Канаді"**, щоби складали гроші на докінчення „собору". А про те, яке значіння приписує собі „собор" для православних Українців, говориться в відозві так:

„Собор, як осередкова парафія цілої Церкви, буде служити цілям всеї Церкви, як і досі, й буде при відповідних умовинах приведений до формальної єдности з цілою Церквою. В цім напрямку робились і робляться заходи, і є віра, що вони будуть доведені до успішного закінчення. Соборна громада бажає, щоб Церква наша була вільною від всяких чужих „покровів", щоб служила для релігійно-морального і національного виховання українського народу, щоб залишилась на тих же засадах, на яких її було відроджено, як там в Матірнім краю, так тут на американськім континенті".

Ще перед наведеним цитатом сказано в відозві, що „Комітет собору ставить собі ціллю зібрати якнайскорше 25 тисяч долярів і як тільки ця сума буде досягнена, зараз буде приступлено до будови". А дальше також читаємо:

„Відовідні листи з виясненням цілої справи (збіркові листи й ресітові книжки) будуть розіслані як місцевим так і позамісцевим прихильникам Собору в можливо короткому часі"...

В відозві не сказано, якої Церкви осередковою парафією" є „собор" — але що „соборна громада" була вже звязана з нашою Українською Православною Церквою, доки процесом себе не відлучила, то вірні нашої Церкви готові подумати, що „собор" і досі є „осередковою парафією" нашої Церкви, хоч про те не говориться. Це якраз заставляє нас дати потрібні пояснення, тимбільше, що за такими вже дехто до нас взавався. Отже скажемо·

Вінніпежська „соборна парафія" не стоїть в ніякій звязи з нашою Церквою, отже не є її „осередковою парафією". Можливо, що „осередковою парафією" є вона для якоїсь іншої Церкви, але нам це невідоме.

Розуміючи „соборну парафію" такою, як кажемо, не знаємо також якої „всеї Церкви цілям" має „собор" служити. Не думаємо, що цілям нашої Української Православної Церкви. Адже ж „соборна парафія" була вже з нашою Церквою і могла її цілям служити, однакож не хотіла і на процесі добилася рішення, що вона є собі цілком окремою від нас парафією. Відтоді між „собором", в нашою Церквою нема ніяких звязків.

Коли в відозві сказано, що „собор... буде служити цілям всеї Церкви, як і досі", то це рівнож до нашої Церкви не відноситься. Бо якраз „соборна громада" заподіяла нашій Церкві тільки шкоди, як ніхто другий з усіх противників нашої Церкви разом. Отже можливо, що відозва має на гадці якусь іншу Церкву, якої цілям „собор" буде служити, як, служив досі.

Не знаємо також і не розуміємо, з якою Церквою буде „собор" приверненний до формальної єдности — бо певно не з тою, від якої він формально, дорогою процесу, відлучився. Неможливо, щоби розумні люде перше добивалися відлучення, а потім прилучення. І тому можна припускати, що відозва має на гадці пр. Церкву греко-католицьку, на що вказувало б застереження, що така Церква має бути вільною від чужих „покровів" — ту би римського. Себто, що „соборна громада" звязалась би з греко-католицькою Церквою, коли та відречеться Риму.

Крім згаданої відозви є в наших руках листи, вислані „собором" до вірних Української Православної Церкви, отже і там є таке, що треба про нього згадати. Бачимо там вислів:

„Собор, як осередок всієї Церкви в Канаді, служитиме цілям цілої Церкви, як це було попередними роками, **і хоч тепер не є в формальній злуці з цілою Церквою,** та від духовної єдности ніколи не відходив". — (Підчеркнення в цитатах всюди наші — В.).

Отже ясне, що **„собор" не є в формальній злуці з цілою Церквою** — це собі окрема громада, замкнена сама в собі. І як така, вона є осередком лише сама для себе.

В відозві й листах є згадка, що робляться заходи для формального поєднання, але ми про такі заходи нічого не знаємо. Може десь робляться, але не з нашою Церквою.

Ще одно: на ковертах листів „собору" є рисунок з підписом: **„Українієн Ортодокс Катідрал"**, та як це пояснити — рівнож не знаємо. Бо ще ніколи одна окрема громада не оголошувала, що її церковний будинок є катедрою. Це ж не відповідало б дійсности і баламутило б людей, бо катедра, це одна з багатьох церковних будинків дієцезії — епископська церква.

Це були би ті пояснення, які ми вважали за потрібне дати вірним Української Православної Церкви.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

ДРУГИЙ ПРОЄКТ З 1786 Р.

В книжці „Відношення Обрядові в Всхідній Галичині", виданій у Львові 1893 р., знаходимо начерк другого польського Проєкту на знищення Українців (ст. 113). Читаємо там:

— Другий проєкт на знищення Руси з року 1786, висказаний в відозві шляхти з руських воєвідств до шляхти зібраної на наради провінціональні, залежить в тім:

„Євангеліє приказує єдність віри; у нас (в Польщі — В.), з жалем визнаємо, мішає тую єдність двоякий обряд.

„Священство греко-католицького обряду невіже (темне, малосвідоме — В.) стається причиною пониження і латинського обряду.

„Ісповідників греко-католицького обряду мало, бо пани виреклися його і латинський приняли. Оставшіся є самі піддані, а піддані мають приказів панів слухати.

„При двоякім обряді і двоякім календарі найбільша несхідність в святкованню свят, в захованню постів.

„То належить усунути і свята покасувати, бо люде через святковання біднію̀ть. Сойми нехай врадять, щоби це зробити.

„Перехід на обряд латинський є дозволений.

„Врешті нащо двоякі душпастирі? Греко-католицьких треба усунути, а на їх місце латинських встановити. (Домбч. Фр. 96)."

Висше поданий „Проєкт", як бачимо, лише переказаний загально, та і це що бачимо, повинно звернути нашу увагу на польські способи.

Цей другий „Проєкт" зроблений 69 літ по першім (1717—1786) та як він вяжеться з першим „Проєктом".

В першім говориться, що треба греко-католицьке духовенство тримати в темноті, нужді і погорді, а тут вже кажуть, що через темноту греко-католицьких духовних [illegible]ром виходить латинському обрядови. Значить — греко-католики винні, отже треба їх знищити. Отжеж — самі до убожества і темноти вели, а потім за темноту судять.

Завадою полякам був й Український Церковний Календар.

Українські свята покасувати, бо через них люде біднію̀ть. Та памятаймо, що ті люде були невільниками (панщиняками), а невільник бідний чи з святами, чи без свят. Скасовання українських свят мало вийти на користь польським панам.

Перехід на обряд латинський дозволений... Це пояснення того, що папи нераз на папери забороняли Українцям переходити на латинський обряд, **але на ділі Рим завсігди пляново піддержував такий перехід.** Папи видавали паперові заборони лише на те, щоби зацітькувати греко-католиків, які часто скаржились перед Римом на Поляків, що Українців на латинство перетягають.

А вкінці заміна греко-католицьких духовних польсько-латинськими. Нехай Українці не мають свого духовенства, але польське — нехай чужі Українців провадять.

Цей послідний плян не є виключно польський, але загально-католицький і ми бачили його вже в Канаді. Бо тут для греко-католиків були римо-католики приготовили чужих священиків — Босских, Ру, Делярих, Сабуринів і др., щоби духовними провідниками греко-католиків були чужі. Що плян не вдався так, як хотіли, це інша справа.

Таке і з епископами. В Стейтах греко-католицькі духовні мали бутя залежними впрост від латинських епископів; в Канаді, оскілько відомо, явним греко-католицьким епископом мав бути Француз. Коли ж нині дещо не так, то лише через спротив, який Українці підносили. Та все ж греко-католики цілого лиха не обминули, бо і нині їх епископи є лише титулярними епископами.

ДИТИНА БЕЗ ОЧЕЙ.

В Плейнфілд, Н. Дж. народився в шпитали хлопець, що цілком не має очей. Хлопець важить 8 і пів фунта, цілком здоровий, лише сліпий. Лікарі заявили що покищо не знають способу, яким можна би такому сліпому дати зір. Медичне Товариство в Шікаго заявило, що йому відомо лише про 10 подібних випадків. Мати довідалась про каліцтво дитини аж кілька днів пізніше. Родичі думають виховувати хлопця на музиканта.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЗНАЧІННЯ МОЛИТВИ.

Одного разу до Ісуса Христа приступив один чоловік, упав перед Ним на коліна і промовив:

— Господи, помилуй мого сина. Він тяжко хорий і ніхто не годен вилічити його. Я привів його до Твоїх учеників, але й вони не помогли йому.

Ісус Христос відповів йому:

— Приведи сюди свого сина.

Чоловік сповнив приказ.

Тоді Ісус Христос положив на нього руку і уздоровив його.

Коли нарід відійшов і ученики остались з Ісусом на самоті, вони спитали Його:

— Чому ми не могли уздоровити того хорого?

Ісус відповів:

— Через невіру вашу... Ту слабість можна уздоровити тільки молитвою і постом.

З цего бачимо, яку велику силу Ісус Христос приписує молитві.

Він Сам часто молився і ученикам Своїм наказував це робити. Він навіть навчив їх, як мають молитися. Він навчив їх одної молитви, яку і ми говоримо кождого ранку і вечера. Молитва та починається словами: „Отче наш, що еси на небі"... І називається Молитвою Господньою.

Тільки щира молитва приємна Богові.

МАЛИЙ ІСУС В ЦЕРКВІ.

Коли Ісусови було дванадцять років, взяли Його родичі з собою на свято пасхи до Єрусалиму. В Єрусалимі була найкраща церква в цілому краю, і на свято пасхи до тої церкви сходилися люде зі всіх сторін, щоби помолитися і принести Богові жертву.

З Назарету, де Ісус жив зі Своїми родичами, до Єрусалиму було далеко, цілих три дні ходу, але Ісус ішов радо і дуже тішився, що побачить Єрусалим і величаву святиню.

Через цілі свята Ісус був з родичами в Єрусалимі, де молився побожно і щиро.

Після свят Марія і Йосиф вертали домів. Вийшовши за місто Єрусалим, вони побачили, що Ісуса не було з ними, але вони тим не журилися, бо думали, що Він іде зі своякими. Але коли зробили день дороги і прийшли на нічліг, побачили, що Його між своякими не було, і вони дуже затрівожилися.

Вернулися вони до Єрусалиму і почали шукати за Ним. По триденевій розлуці, вони знайшли Ісуса в церкві. Він сидів між жидівськими ученими і розмовляв з ними. Він давав їм ріжні питання і відповідав розумно на їх питання. Вони дуже дивувалися Його розумови і не могли з дива вийти, що такий малий хлопчик, а так багато знає.

Коли родичі відшукали Ісуса, Пречиста Діва сказала до Него:

— Сину, нащо Ти завдав нам такого жалю? Ми з болем серця шукали Тебе.

Ісус відповів лагідно:

— Чого ж ви шукали Мене? Чи не знаєте, що Мені треба займатися ділами Отця Мого, що на небі?

Цими словами Ісус обявив Своїм родичам, що Він має навчати людей і направити їх на дорогу спасення.

Ісус вернув з родичами до дому. Він був радий, що побачив Єрусалим і прекрасну церкву, але ще більше був радий, коли вернувся до дому, до тихої хатини, яка аж ховалася між зеленими деревами і цвітами. Тут йому було веселіше, як в крикливім місті. Тут Він сидів тихими вечерами перед хатою, або в городі, і дивився на темно-синє небо, засипане мерехтячими звіздами. Він глядів на них Своїми лагідними, синіми очима і навчився від них більше, як від тих старих жидівських вчених, з якими Він перевів на розмові в церкві три дні, але які не могли дати відповіди на питання, які Він їм ставив.

Так Ісус зростав в Божій мудрости аж до часу, коли пішов ширити між людьми Свою науку.

ІСУС ВОСКРЕШАЄ ВДОВИНОГО СИНА.

Одного разу Ісус пішов зі Своїми учениками з міста Капернаума до міста Наїн. Вони вийшли рано, заки ще сонце почало пригрівати, і йшли зразу берегом озера, а дальше поміж густими деревами, які охороняли їх перед горячими лучами полудня.

Другого дня пополудні, вони вийшли на долину, недалеко міста Наїн, яка в той час була покрита достигаючим збіжжам, а під вечір того самого дня станули під мурами міста.

Саме коло брами міста вони стрітили похоронний похід. На переді походу йшло декілька чоловіків, які вигравали на трубах сумні похоронні арії. За ними ступали жінки співаючи тихим голосом похоронні пісні та пригравуючи з тиха на інструментах, званих кимвалами. За ними йшла старенька жінка, вдова, яка тяжко ридала, бо то ховали її одинокого сина. За нею чотири чоловіки несли домовину, за котрою ступало багато сумуючих приятелів і знакомих.

Ісусови сказали, що померший був одинокою підпорою своєї старенької матері, і що тепер вона лишилася сама одна в світі. Йому стало жаль бідної вдови і Він, підійшовши до неї, сказав:

— Не плач!

Тоді приступив до тих, що несли домовину і сказав, що б положити її на землю. Вони це зробили дивуючись, чого Він хоче від них. А Ісус поглянув на помершого і промовив голосно:

— Молодче, кажу тобі, встань!

Молодець отворив очи, підвівся на ноги і почав питати, де він є і що з ним сталося. Тоді Ісус взяв його за руку і віддав його матері.

Ті, що бачили це, почали радісно кликати. Вони говорили:

— Великий пророк повстав між нами і Сам Бог явився між людьми!

Памятайте, як Ісус милосердився над плачучою вдовою, і помагайте одні одним в горю і нещастю.

СВЯТО ПРЕОБРАЖЕННЯ (Спас).

Ісус взяв одного разу трох апостолів, Петра, Якова та Івана, і пішов з ними на гору Тавор. І там показав їм себе в своїй божеській славі — себто преобразився, приняв інший образ (вид), як мав дотепер.

Лице Його сіяло, як сонце, одежа стала біла, як світло. А побіч Нього зявився пророк Ілія і Мойсей і говорили з [illegible]

Каже тоді Петро:

— Господи, як тут добре! Збудуємо три шатрі, одно Тобі, друге Ілії, а трете Мойсеєви і будемо тут жити.

Нараз окружила їх ясна хмара і почувся голос:

— Це Син мій любий і його слухайте!

Це був голос Бога Отця.

Почувши це, Ученики поляк**а**лись і попадали на землю.

Тут підійшов Ісус, діткнувся їх і каже: Вставайте, не бійтесь!

Коли ж вони встали, то не бачили нікого, крім Ісуса.

На цей спомин ми святкуємо свято Преображення Господнє, або Спаса. (Преображення Господа і Спаса нашого Ісуса Христа).

УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

Коли Ісус Христос вмирав, то під Хрестом стояла Його Мати, Діва Марія, та апостол Іван. І каже Ісус до матері:

— Мати моя, це син твій!

А до Івана каже:

— Це мати твоя!

Від тої хвилі взяв Іван Діву Марію і дбав про ню, як про рідну матір.

Діва Марія дожила пізного віку, коли Господь їй обявив, що має відійти з цего світа.

Є переказ, що тоді посходилися були до Діви Марії, до Єрусалиму, всі Апостоли крім апостола Томи. І Діва Марія з ними говорила, нагадувала пережите, заохочувала до дальшої праці, а там і заснула — без болю і терпіння.

І тому говориться, що Діва Марія заснула (Успення Діви Марії).

Зійшлося тоді багато вірних і Діву Марію відпровадили до гробу висіченого в камени.

Аж по похороні прийшов апостол Тома. З ним пішли до гробу, щоби він ще раз не тіло Матері Божої подивився, але коли гріб отворили, тіла не було. Бо ангели забрали тіло Діви Марії там, де був її Син, Ісус Христос.

На спомин тої величавої події Свята Церква встановила свято Успення Пресвятої Богородиці. І коли ми побожно його святкуємо, то святкуємо так, як тоді Апостоли святкували.

ЧИ ЙДУ МАЙДАНАМИ.

Чи йду майданами гучними,
Чи входжу я у людний храм,
Чи бенкетую з молодими -
А впину все нема думкам...
Я думаю: роки пролинуть,
І всі — хоч як багато нас —
Всі в ямі ляжемо глибокій,
І чийсь уже надходить час.
Самотний бачу дуб могутний,
І думка: патріярх лісів!
Переживе мій вік забутний,
Як пережив моїх батьків.
Дитятко бачу і радію,
Кажу йому: Прощай! Рости!
Тобі я місце полишаю —
Мені всихать, тобі цвисти.
І так що дня і що години
Все маю думку я одну:
Вгадати хочу ті хвилини,
Коли я вічним сном засну.
І де поляжу.... На чужині,
Чи в колотнечі боєвій,
Чи серед филь, чи в цій долині
Спочине труп холодний мій?
І хоч однаково, де тліти
Німому тілови в труні,
Та все ж хотілося б спочити
У краю рідному мені.
А край могили над труною
Хай молоде життя гуля,
І сяють вічною красою
І рідне небо і земля.

З Пушкіна.

ТАКОЖ КЛОПІТ.

До нюйорського уряду звернувся недавно чоловік, з просьбою, щоби його охороняли. Лихо в тім, що чоловік той, по фаху різьбар, сплячи так хропе, що сусіди спати не можуть і грозять, що будуть бити. Був він в лікаря і той казав, що треба довго, поки його вилічить. Чоловікови порадив, щоби вдався до поліції, а та порадить сусідам, щоби були терпеливі.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ.

(Продовження).

Пройшли вони може сім верстов, як почала з полудня показуватися чорна хмара, мов величезна груба стіна. Дальше почали відділятись від неї клуби густої хмари, з золотими від сонця кругами. Клуби хмари вються, до купи збираються і стіна щораз висше підоймається.

Вже й сонечко сховалося за хмару і птиця почала збиратись, наче чогось жде. Самчики кличуть самочок, і в кого з них є діточки, так до них спішать, а в кого нема, так ті дебудь собі ховаються.

І так цілий світ кругом почав затихати. Ані листя на дереві не ворухнеться, ані трава не колишеться все жде чогось страшного.

Дальше стало вже й гуготіти далеко-далеко, мов би клекотало море, або гудів великий вітер; або сила велика людей надїзджає, що вже здалека земля під копитами коней стугонить. От вже і блискавку видно, а сонечко цілком зайшло. Хмара цілий світ накрила і стає вже цілком темно кругом.

— А що будемо робити — питає Денис — як дальше підемо? Скоро зовсім вже темно. Страшно без дороги йти.

— Страшно — відповів Трохим — та може звернути б нам онтам до ліска. Бачиш лісок? Там він!

— Де лісок? — допитуєсь Денис — я не бачу. Може тобі привиджуєсь.

— От як блисне блискавка, так дивись від дороги на право. Ходімо туди!

Спішать вони. А хмара ще чорнійша насунула, стало зовсім темно. Доки не блисне, то нічого не бачать перед собою. Хмара простягнулась від сходу до заходу, а з усіх місць вилітають блискавки. Грім гуде з відгомоном, ніби десь велике каміння по горах качають, а там наче щось важке упало і замовкло. А тут знов блискавка пролетить по цілому небі і знов все ще страшніще заклекоче.

— Візьми мене Трохиме за руку — каже Денис — а то я впаду. Ноги підомною згинаються.

— Держись мене — говорить Трохим — от лісок вже недалеко. От як блисне, то побачиш.

— Ні, красше, щоби цілком не блискало, а то не було би так страшно. Бач яка страсть іде! От і дощик... Швидче, Трохиме, поспішаймо!

Треба було Трохимови вести Дениса. І де та сила Денисова поділася. Трохим слабший, а держиться, а Денис на ногах не може встоятись.

Та вже як добігли до ліска, то зараз таки оба під густе дерево полягали.

Чи так воно було, чи ні, а здавалося, що вся туча над тим одним ліском зупинилася. Заревіла престрашенна буря, шумить під небесами, впирається в ліс, ніби хоче його з місця зопхнути і помяти; дерева гнуться, ломляться, падають. Щось страшне загуло, аж засвітило на весь ліс, і разом геп!... впало, аж земля задрожала. А тут грім як загремить і, здаєсь — от-от на тебе впаде. Кругом такий свист і шум, що не приведи Господи!

Буря така, що вікові дуби з корінням вивертає. А там як хлине дощ — то вже не йде, а потоком ллється, що вода річками біжить, кругом шумить і клекоче. Здаєтья, що це вже кінець світа надходить.

Денис не може всидіти на одному місци, сам себе боїться.

— Трохиме — кличе - ти спиш, ти не боїшся?

— Ні Денисе, я не сплю і не боюся.

— Грім убє.

— Воля Божа! Я сиджу та молюся.

— А хіба Він послухає, як молитись? Хіба Він помилує? Ух! Як щось затріщало!

— Помилує, коли будемо каятись.

— Як каятись такому грішникови, як я? Як Бог може мене простити?

— Щож, Денисе, ти такий грішний, як усі люде. Всі ми грішні... Господи, що це?!

Огненна стріла прорізала все небо і вдарила якраз в те дерево, під яким перед хвилею стояв Денис. Дерево превисочезне було, а його до половини так зімяло і зтерло, що й не пізнати.

Наскілу піднявся Денис.

Очуняaши трохи, Денис вхопив Трохима за руку і почав:

Ходімо, ходімо звідси, тут Бог нас побе!

— Куди ж ми підемо — каже Трохим — бач яке лихо по цілому лісі. Он там грім запалив дерево, бачиш, як горить?

— Ой страшно, страшно! А що отсе там сидить? — допитуєсь Денис — наче дід старий...

— Бог з тобою! Нема нікого. Лучше молись Богу!

— Ні, мене Бог не помилує. Ти думаєш, я такий..

— Помилує, тільки покайся.

— Де вже мені покаятись! Я той, що ціле село обкрадав, це я! Я обкрадав вас усіх і-крадене передавав Циганам та Москалям . Я крамниці обкрадав. Я хотів і тебе...

Так говорив Денис не тямлячи нічого.

Аж нараз знов як освітить їх блискавка, як трасне грім — ніби небо на них завалилося. Обидва вони впали на землю.

Коли Трохим піднявся, бачить, а Денис бігає кругом, як несамовитий та кричить:

— Я не тільки злодій, а й душогубець, я чоловіка зарізав, щоби забрати в нього гроші... я одежу свою закровавив... Ні, Господь мене не помилує!

Почав Трохим вговорювати, а Денис і не слухає.

— Я знаю, мені Бог смерть дасть, мене грім убе!... Я злодій! Я і тебе мав зарізати, щоби ти про мене в селі не розказав. а тепер кажи! Розкажи всім, який я!..

Трохим його розважає, а той лише розказує, який він, як він прикидався добрим, як він лихо робив.

Гремів грім, торохкотів, а дальше став віддалятися і затихати. Туча вже перейшла Затих і дощ, тільки блискавка ще осліплювала очи, але й вона почала слабнути та віддалятися. Ще трохи і вже лише здалека було чути, як грім десь далеко докінчував свою роботу.

Роздивився Трохим, аж вже стало на світ благословитись - свитає.

Вже і Денис ніби став спокійнішим, тільки дуже знівечений оттим страхом, що пережив.

Ходімо Денисе — каже він — ходімо, це вже ми недалеко від свого села. Ходімо швидче.

— Братику Трохиме — каже Денис, не рухаючись з місця — боюся... Все мені вчуваеться грім та привиджується отой старець... Трохиме, не розказуй нікому нічого. Не розказуй, що ти чув від мене цеї страшної ночі.

І знов треба було Трохимови божитись та запевняти Дениса, що він не скаже нікому ні словечка

Вже кругом був день, коли Трохим з Денисом виходили з ліска Обмоклі і знівечені такі, що наче б то не ті, що ми вчора їх бачили.

(Докінчення буде).

О МОЛИТВІ.

В молитві христіяни підносять духа і думки до Бога - Бога просять, Богу дякують, Бога прославляють.

Молитися можна в серцю і видимим способом Каже ап. Павло: „Молитись духом, молитись же й розумінням".

Серцем молимось, коли думки серця до Бога звертаємо. Видимо молимось, коли серцем і словами нашу молитву виражаємо.

При молитві словами треба, щоби і наша душа бажала того, що говорять уста.

Докладною молитвою є та, що молимось з Молитовника, де є зібрані ті бажання, що в побожних христіян повинні бути.

Молитовник дуже помагає при молитві, бо так більше привязуєсь до молитви наша увага і наша молитва може бути більше ріжнородна.

Молитва є великим обовязком нашої віри. „Клич мене в день скорботи, я визволю тебе і ти прославиш мене" — сказано в Псальмі (49: 15).

Говорить Спаситель: „Просіть, то дасться вам, шукайте, то знайдете, стукайте, то відчиниться вам. Кожний, хто просить, то одержує". (Мат. 7: 7-8).

Молитись маємо в імя Ісуса Христа, а то з великою покорою, сердечним бажанням в дусі в правді, в вірі і надії. Як сказано: „Амінь, амінь говорю вам: Що чого попросите в Отця імям Моїм, дасться вам". (Іван 16:23).

Ми повинні молитись за всіх — за Сяату Православну Церкву; за тих, що відступили від Святої Православної Церкви; за епископів, духовенство, провід краю, за Український Нарід. „Маємо просити Господа Бога о те, що души нашій, а потім, що тілу нашому пожиточне" (Мат. 6: 25). „Просімо Господа о те, що нам до спасіння помічним статися може"... (Пс. 144).

Багато людий просять Бога о багацтво, славу і т. д., однак Господь знає, що коли б люди все те отримали, чого просять, то впадали би в гріх пянства, гордости і розпусти. (Мат. 6: 21).

Нам треба молитись за померших, Молитись треба всюди, а особливо в церкві святій. (1 Тим 2) Бо церква є дім Божий, де Сам Ісус Христос невидимим способом в тайні Евхаристії перебуває.

В часі молитві руки до купи складаємо на знак, що думки, серце і слова наші в одно злучились, як одним бути повинні (1 Тим. 2: 8).

Таким способом повинні православні христіяни молитись Богу.

о. К. Желішкевич.

ЩО КАЖУТЬ ПРО КУРЕННЯ.

В Журналі Американського Медичного Т-ва була недавно вістка, що в Мейо Клініці три лікарі робили недавно досліди над куренням і прийшли до висновку, що нікотина, яка є в тютюнови, спричинює звуження жил. І тому радять щоби раненим воякам не позволяти курити, а то це може їм дуже пошкодити.

НА ДОСЛІДИ ПАРАЛІЖУ 10 МІЛЬЙОНІВ.

Цего року стейтський загал зложив 10,973,491 дол. на досліди над слабістю паралїжу А року минулого зібрано лише 5,527,590 доларів. Параліж досить поширений в 12 полудневих стейтах.

З НАГОДИ 25-ЛІТНОГО ПОДРУЖЖЯ.

(Гемилтон, Онт.)

В середу 24 травня ц. р. українська православна громада св. Володимира, Т-во Просвіта, Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської і відділ СУМК ім. Івана Богуна мали велику честь вшанувати 25-літнє подружне життя, п-ва Анастасії і Дмитра Кульпаків.

В 8-ій годині вечером поважне число членів і членок як також приятелів нетерпеливо чекали на п-тво Кульпаки, по котрих поїхали автом призначені особи, щоби їх привести до салі української православної громади. Ті особи, котрі мали привести п-во Кульпаків, не їхали по них до дому, а поїхали до брата, п. І. Ольхового, де застали гостей з Форт Вілїаму, Онт., з Монтреалу і з Торонта, котрі приїхали нате, щоби звеличати день 25-літ подружжя п-тва Кульпаків. По короткім привіті післанці, незабираючи багато часу, попросили п-во Кульпаків і всіх їм знакомих до салі української православної громади, де їх стрінуло багато приятелів. Столи були приготовані, а коло середнього стола Всеч. о. Ю. Я. Цукорник, зібраний в ризи і з хрестом в руці. Дружки і дружби підвели молодих до священика і о. Цукорник відправив молебен з нагоди 25-літ подружжя п-ва Кульпаків і побажав многих літ тай в згоді і любові дожити до 50-літнього ювілею. Церемонія була дуже гарна, котрою раділи всі присутні, а з ними і п-тво Кульпаки

По смачній перекусці, яку приготовили членки жіночого товариства і знакомі п-ва Кульпаків, Гр. Будник, господар того вечера, по черзі покликав до слова слідуючих: пані Марія Будник побажала п-тву Кульпакам всего найкращого і рівночасно вручила дарунок від товариства і приятелів — срібне чайне начиння; від Т-ва Просвіти п. М. Голубіцький; від української православної громади св. Володимира п. П. Мельник; від відділу СУМК п-на Маруся Фастрига; п. Н. Ольховий, брат пані Кульпакової зложив родинний щирий привіт від себе і всієї родини і грошевий дарунок в коверті; п. О Немий з Монтреалу, п. І. Дроздович з Монтреалу, п. П. Голик з Торонто, п. М. Реліта з Форт Віліям, п. С. Семків, пані Анна Ольхова, п. О. Добко, пані Анна Тюхтій, п. І. Ковалик, поручник в канадійській армії п. І Калинюк.

Всеч о. Цукорник згадав про заслуги в парохії п-ва Кульпаків і взивав присутних, щоби всі поступали так, як це робили п-тво Кульпаки; вони ніколи не відмовлялись від праці громадської і жертвували щиро по своїй змозі на сплату довгу церковного дому, тому в день їх 25 літнього подружжя належиться їм щира дяка за їх труди і добрі діла для загальної української справи. Дай Боже вам п-тво Кульпаки дожити до 50-літнього ювілею.

На закінчення п. Кульпака подякував щиро за несподіванку, яку їм уряджено товариствами, родиною і приятелями; той день остане памятним, доки будемо жити і передамо той спомин своїм дітям. П-во Кульпаки мають двох синів, один є при повітряній службі тут в Канаді, другий звільнений на якийсь час; є також мали девечка. Пан Кульпака подякував всім з осібна за дарунки і присутність тай всім за щирі вислови з нагоди 25-літнього ювілею їх подружжя.

Господар Гр. Будник подякував тим всім, що приготовили несподіванку для п-ва Кульпаків і всім тим, що зложили жертви на дарунок і попросив присутних, щоби зложили жертви на видавничий фонд Українського Голосу і Вістника, тому, що п. Кульпака є передплатником Українського Голосу від довшого часу, то буде ще приємніще, коли ми зложимо на видавничий фонд згаданих часописів.

Зложили на видавничий фонд слідуючі:

П-тво Кульпаки $3.00; по 2 дол.: п-тво Стаха і А. Ольшанські; по 1 дол., П. Голик (Торонто), С. Семків, О. Немий (Монтреал), Т. Олексюк, В. Сусла, П. Боднарчук, п. Мальчик, О. Дроздик; по 50 цт.: Н. Ольховий, П. Мельник, Н. Зезулик, п-ні Галя Довбета, п-ні Анна Тюхтій, п-ні Варвара Пісадна, І. Левко, О. Добко, В. Копот, Д. Куць; по 25 цт.: Д. Костик, М. Реліта, Д. Бакун, М. Шпаковський, Е. Кошуль, М. Ковальчук, І. Олексюк, Н. Юрійчук, І. Ковалик, п-ні О. Щумлінська, М. Голубіцький, Р. Янчинський, Ів. Савчук, П. Ясеницький, М. Волківський п-ні Оксана Фастрига, п-ні Емілія Завадівська, Н. Новак, п-ні О. Качур, п-на М. Фастрига, О. Ковальчук, п-ні П. Моцок, п-на А. Калинюк, Гр. Будник. Разом зібрано $24.00. З повищої суми призначено на видавничий фонд Українського Голосу $12.00 і для Вістника $12.00

За зложені жертви на видавничий фонд належиться щира подяка і дай Боже, щоби ви всі дожили дня 25-літнього подружжя, а тим що вже пережили допоможи Боже дожити 50-літнього ювілею.

Гринь Будник.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА К. ҐОНДЗЬОЛІВ.

(Тязів, Саск.)

В неділю 6-го лютого ц. р. українці в Тязів, Саск. мали велику нагоду вшанувати 25-літній ювілей подружжя панства К. Ґондзьолів. Пан К. Ґондзьола приїхав до Канади 1912 року і поселився в околиці Тязів. Він роджений 1891 року в селі Олеснищі пов. Борщів, Західна Україна, а пані А. Ґодзьола роджена 1902 в Канаді, донька п-ва Якимишиних, котрі мешкають в містечку Бюкенен. П-тво Ґондзьоли подружилися в 1919 р.

Около шестої години вечером Український Народний Дім ім. Т. Шевченка був заповнений ріднею близькою і далекою, сусідами, і приятелями околичними і дальшими, з Рама і Бюкенен. Хоч погода була зимна було 175 людей.

Всі ті, що служили п-тву Ґондзьолам на їх весіллю, виїхали за ними фірою і дали їм свій перший привіт. Всі разом в срібними квітами скоро приїхали до Народного Дому, де п-во Ґондзьоли були принятані щирим українським звичаєм.

Цей привіт дали п. М. Якимишин і пані С. Претчук, брат і сестра п-ні Ґондзьоли. По привіті господарі попросили всіх присутних до гарно заставлених столів з смачною українською стравою.

Тут зараз староста п. Роляк і Д. Ярема з гарними побажаннями вручили дарунок — срібне начиння. Пан К. Ґондзьола з зворушенням подякував за памятку і сказав, що в цеї нагоди офірує 25 дол. на місцеву українську православну церкву, 3 дол. на Український Голос, а 3 дол. на Вістник.

По смачній вечері, яку приготовили наші славні господині, п. П. Роляк, староста і господар свята, по черзі покликав до слова слідуючих, І. Ленюка, голову Укр Нар. Дому, який коротко оповів про щирість і доброту п-тва Ґондзьолів у народній роботі; п. А. Овчара з Рами; він вкоротці оповів про давніші часи підчас свого учителювання, коли зауважив українське захоплення і тоді він був дуже веселий між ними; І. Равлика, п-ню А. Бадюк, п-ню Сирник, п-ню І. Сакній; Д. Ярему, господаря цего вечера; І. Федак; І. Сакніт, М. Ревтський; П. Синишин; М. Петришин; О. Боднарчук; М. Якимишина; Н. Сирник; Ф. І. Кіндрачук і П. Роляк, предсідник цего свята. Всі побажали ювілятам всего найкращого.

По цих всіх промовах говорив п. К. Ґондзьола від себе і своєї дружини дякував всім присутним так вдячно, як можуть лише дякувати дійсно розсудні і національно свідомі люди. В своїй промові п. Ґондзьола оповів про початки Укр. Народнього Дому. Тоді, як він був членом греко-католицької церкви, зорганізувалося Товариство Просвіти ім. Т. Шевченка. Він був довший час головою цего товариства і можна отверто сказати, що під його проводом цей дім належить до С. У. Н. Д.

Ювілянти склали щиру подяку старості п. Роляковї, господареві і дорадчикові Д. Яремові; Я. Ґондзьолові; К. Пальчевичові і сестрицтву за гарне зарядження, а жертводавцям та всім гостям за присутність.

Гром. Роляк звернув увагу присутним, що нашій пресі буде дуже приємно, коли ми зложимо на пресовий фонд. Збірка принесла $23.40. З цеї суми $7.75 вислано на Український Голос, $7.75 на Вістник, а $7.50 на Українські Вісти По скінченню збірки всі щиро заспівали ювілятам „многая літа"

Після вечері всі забавлялися при музиці та жартували і співали українські пісні.

Велике враження зробило заряджене громадою з Тязів це свято на всіх присутних, що і до нині згадують добрим вдоволеним словом.

Слідуючі зложили жертви на пресовий фонд: ... Дорошенко, К. Українець, А. Українець, И. Ленюк, В. Томчишин, М. Гнатюк, В. Олійник, І. Сахній, Ю. Солоцький; по 20 цт.: Ю. Чоропіта.

Паство Ґондзьоли 9 дол.

По 1 дол.: Н. Сприик, С. Скорець, І. Федак, А. Пасовистий, Ф. І. Кіндрачук. По 75 цт.: Йосиф Пасетний; по 50 цт.: П. Синишин, Д. Петришин, П. Федак, Т. Ґибгарт, Ш. Боднарчук, Д. Ярема, М. Якимишин, Я. Ґондзьола, П. Роляк; по 25 цт І Гупан І Дорошенко, М. Кригсак, І. Дубас, Г. Когут, І. Чоботар, Н. І Лопащук.

Ф. І. Кіндрачук.

ПОДЯКА ПАРАФІЯНАМ.

(Принс Алберт, Саск.

День 3-го червня довго буду памятати; в той день припадало день мого Ангела й моєї дружини то є: св. Константина і Єлени. Мої добрі парафіяне в той день зладили нам несподіванку в церковній салі, та обдарували нас вартісним дарунком. Це незабутнє для нас свято справило нам велику радість, коли несподівано впроваджено нас до салі, а кругом столи застелені і повні страв, повна саля людей, всі почали співати „На многі літа".

Ми складаємо свою глибоку і сердечну подяку всім, хто причинився до того! Дякую п. Т. Пазюкові, голові церковної громади і його заступникові п. . Луцькові. Дякую п. М. Зюбракові за гарну промову. Дякую Жіночому Церковному Товариству за зладження вечері. Дякую Сумківцям за гарну обслугу. Дякую парохіянам, котрі прибули й вшанували мене, а свого душпастиря. Дякую діточкам Недільної школи, котрі прибули того вечора.

Правдивих приятелів пізнав я того вечора. Хай наймилостивійший Господь обдарить вас всіх щастям, здоровлям і своєю безмірною ласкою, а я дякую Господу, що маю таких і буду молити Його, щоб Він післав вам все, о що Його ви просите.

Ваш у Христі слуга,

о. Кость Желіцкевич з дружиною.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

(Гленден, Алта.)

Дня 23 липня заснув вічним сном бл. п. Тадей Пшик з Гленден, Алта. Покійний числив 78 років життя. До Канади прибув перед 15-ти роками з села Жовтанці, пов. Жовква

Був глибоко релігійним христіянином, та щирою людиною і як тільки приїхав до Канади, став з Православною Церквою та належав до неї до кінця життя.

З близької родини полишив сина, що став баптистом і навіть не прийшов на похорон. Похорон відбувся 25 липня з Українського Народного Дому на місцевий цвинтар, при співучасти великого числа людей

Похороном занялось українське православне братцво з Гленден, при співучасти пароха з Радвей о. Гр. Василіва.

Підчас останнього цілування, замісць вінків присутні зложили $13.40 на будову Колегії

Більшими жертвами зложили слідуючі: по 1 дол.: Я. Пшик, п-тво Гр. Спасюки, п-во П. Лукавин, Текля Вихопень, І Храпко і Гуцуляк По 50 цт.: І. Горячка.

Всім щирим жертводавцям щира [illegible]хл. в покійному Тадеєві Вічная Память.

Православний.

СПРАВКА.

В послідним числі Вістника зайшла прикра похибка в виказі Релігійного фонду, де має бути бл. п. Василини Чорнейко, а не Василя Чорнейко.

СПРАВКА ЗБІРКИ НА КОЛЕГІЮ.

В Вістнику ч. 15; між тими, що на похороні бл. п. Михайла Яремія, в Толстой, Ман зложили жертви на колегію пропущені імена М. Подольський, Д. Подольський та О. Яремій, які дали по 1 долярови.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

(Витків — Гадерлей, Саск.)

Коли живемо — Господеві живемо; і коли вмираємо,— Господеві вмираємо; то чи живемо, чи вмираємо, ми Господні. — Рим. 14: 8.

Сердечно гріє на дворі Божа сонечко. А в шпиталі в Норт Бетлфорд лежить хора — вчора була операція — пані Катерина Горбай. Коло неї муж Николай, брат Петро і діти:

— Як чуєшся сестро?

— Добре, дуже добре. Приїдь брате не скорше як в неділю.

Поїхав брат до дому і за кілька хвиль дістав вістку, що сестра не живе.

Це було в вівторок 18-го липня. Вістка облетіла зараз цілу околицю і полетіла до дочки Каролі до Бр. Колюмбії. В пятницю тіло покійної було вже дома.

Панахида.

Вечором в пятницю приїхав місіонар о. І. Кусий і відслужив панахиду. Відтак коротка наука з Євангелії. Народу повно і свої: муж, братя Федір і Петро та дочки: Марія, Кароля, Анеля і сестра Анастазія. Небо вкрилось хмарами, десь далеко загреміло. Пізно в ночі, по щирій молитві люде роз'їхались домів на відпочинок.

Похорон.

В суботу в 9-ій годині рано почалось похоронне Богослуження. На подвірю прощальна проповідь.

Вся околиця зїхалась автами, троками, возами, аби відпровадити дорогу всім особу на вічний супочинок. Дванадцять Євангелій. Послідна при вході з тілом до церкви. Служба Божа, проповід о. Місіонаря. Церква повна людей по береги. Були всі наші парохіяне, були братя гр. католики і римо-католики. З захопленням ловили кожде слово з науки о. Місіонаря. Перед послідним цілуванням" о. І. Кусий завізвав присутних аби замісць жертв на вінець для помершої зложили жертви на ціль нашої Православної Колегії. Зложено при послідним цілуванні суму $42.45.

На цвинтарі.

З церкви похід рушив на цвинтар віддалений 1½ милі від містечка Витків, Саск. Зложено тіло в гріб, а о. Місіонар сказав ще кілька слів, де між іншим звернув увагу, щоби наші громади дбали про красу цвинтарів, щоби обсаджували смереками, засаджували цьвіти на гробах, щоби душі померших бачили, що ми за них памятаємо. А також другі народи судять нас по цвинтарях і оцінюють нашу віру і нашу культуру. По похороні відбувся обід.

Примірна жена матір і патріотка.

Бл. п. Катерина Горбай, з роду Заяць, уродилася 1891 р. в селі Варищ, пов. Сокаль, Галичина. Вийшла заміж за Николая Горбая 1910 р. До Канади приїхали в 1914 р. і осіли в околиці Гедерлей, Саск. Прожила 53 роки. Через послідних кілька літ зачала підупадати на здоровлю. Оставила мужа, сестру Настуню, брата Федора і Петра та три дочці: Марію, що є норсою при армії, Каролю віддану за Петра Демйона і Анелю віддану за Ілію Кравчука і 4 внуків.

Бл. п. Катерина була побожна і примірна жінка. Виховала свої дочки на добрих характерних українок. Від початків основання православної церковної громади, 1928 р. аж до недавних часів була сестрицею при церкві, головою в жіночім товаристві. Щира і працьовита. Сама трудилась і других жінок до праці заставляла. Ніяке підприємство без неї не обійшлося. Читала Український Голос і Вістник через цілий час свого життя в Канаді. Інтересувалася українськими справами. Два тижні перед своєю смертю гостила в своїм домі о. Місіонаря і стала з своїм мужем фундаторкою Православної Колегії, даючи завдаток на $100. Бажанням її було бачити ще Вільну Україну і нашу православну колегію.

Доказом, що виховала своїх доньок на добрих православних українок, дочка Марія Горбай, стала фундаторкою Православної Колегії даючи 100 дол. готівкою. Кароля і Анеля також дали жертви на Колегію по 25 дол. Дальше — великий здвиг народа на похороні, так само свідчив, що вона була всіми поважана і люблена і кождий пращав її з великим болем серця.

Спи дорога жено, сестро, мамо і бабко. Нехай земля буде Тобі легкою. Ми про Тебе ніколи не забудемо. Вічна Тобі память!

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцим почуваємося до милого обовязку подякувати всім добрим людям, що взяли участь в похороні моєї дружини Катерини, поділились нашим горем та дали конечну поміч при похороні. Дякуємо тим, що зложили вінці, а особливо сестрицтву при нашій церкві за промову на гробі старшій сестрі. Складаємо щиру подяку нашому Місіонареві о. І. Кусому за похоронне Богослуження та за його похоронні промови.

Муж Николай Горбай,
сестра Настуня,
братя — Федір і Петро,
дочки — Марія, Кароля,
Анеля і внуки.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА.

СТЕД. МАН.

По 1 дол.: Едвард Прокопцьць, Ілько Мула.

ПАПЛАР ПАРК, МАН.

По 1 дол.: Тео. Семенюк, Павло Марко, Марія Денисюк, Дм. Галькевич, Ів. Марко.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

По 1 дол.: Іван Мельничук.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грещука.

СЕРПЕНЬ:

19. Субота. Преображення — Смате.
20. Неділя — Ст. Джуліен.
27. Неділя — Кадворт.
28. Понеділок. Успення — Вакав — (Храмове свято).

ВЕРЕСЕНЬ

3. Неділя — Тернопіль.
10 Неділя — Єлов Крік.
11 Понеділок. Усікновення Голови Івана Хрестителя — Вакав.
17 Неділя — Смате.
21 Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Кадворт
24. Неділя — Вакав.
27. Середа Воздвиження Ч. Хреста — Ст. Джуліен.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука.

СЕРПЕНЬ:

19. Субота. Преобр Госп. — Клейр.
20. Неділя — Виммер.
27. Неділя — Дробот (о. Швець).
27 Неділя — Фостон.
28. Понеділок. Успіння Пр. Богор.— Маморниці (храм — о. Швець).
28. Понеділок. Успіння пр. Богор. — Гемтон, коло Бойчука (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя — Рама.
10. Неділя — Борджіс.
17. Неділя — Гемтон.

Адреса: Box 425. Телефон 27 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гайового

СЕРПЕНЬ:

19 субота. Преобр. Госп. — Роза-
20 Неділя — Пембіна.
27 Неділя — Сондави.
28 Понеділок. Усп Пресв. Богор.— Ґардентон (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя Арбакка.
10. Неділя — Толстой.
11 Понеділок. Усікновення Голови Івана Хрестителя. — Сірко.
17 Неділя — Вайта.
21 Четвер. Різдво Пр. Богородиці — — Сеньків (храм).
24. Неділя — Рейні Ривер, Онт.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апоновича.

СЕРПЕНЬ

19 Субота — преоб. Гос.—Ендевор.
20 Неділя — Прісвил.
27 Неділя — Арран.
28 Понеділок. Успіння Богородиці — Мейбридж (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя — Шерридон.
10. Неділя — Флин Флон
17. Неділя — Сван Плейн.
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Дербен (храм).
24. Неділя — Годсон Бей Джонкшин.
27. Середа Воздвиження Ч. Хреста Ервуд.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича

СЕРПЕНЬ

19 Субота. Преобр. Госп. І. Хр. — Пено. Арх. Візитація.

Адреса: Скринка 83. Веллінґтон.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбея.

СЕРПЕНЬ:

19 Субота. Преоб. Гос. — Шелвелей.
20 Неділя — Леннард.
27 Неділя — Шортдейл.
28 Понеділок. Успіння Богородиці— Дрифтінг Ривер

ВЕРЕСЕНЬ.

3. Неділя — Петлюра.
10. Неділя — Шелвелей.
17. Неділя — Гренавю.
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Роблин-Зелена.
24. Неділя — Шортдейл.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Леннард.

Почт скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ґр. Василія

СЕРПЕНЬ:

19. Преобр. Господнє — Вівер Крік Візитація.
20. Неділя — Еґрімонт. Візитація.
27. Неділя — Беліс (Візитація).
28. Понеділок. Успіння Богородиці — Спеден (храм і Візитація).

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна

СЕРПЕНЬ:

19. Преобр. Господ. — Сарто.
20. Неділя — Поплар Парк.
27. Неділя — Іст Селкирк.
28. Понеділок. Усп. Пр. Богородиці — Ледвин.

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя — Брендон.
10. Неділя — Портедж ля Прейрі.
17. Неділя — Малантон.

Адреса: 305 Парк Стріт, Телефон 28707. Винипег, Ман

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:

16 С 3 Преп. Ісаакія, Далмата
17 Ч 4 Сім молод. в Ефесі сплячих
18 П 5 Муч. Евсигнія, Кантидія
19 С 6 **Преображення Госп.—Спас.**

20 Н 7 Нед. 11. Прп. Пімена печ.
21 П 8 Прп. Григорія Ікон. печер.
22 В 9 †Ап. Матея, муч. Юліяна
23 С 10 Мч. архд. Лаврентія, Романа
24 Ч 11 Прпмч. Василія і Теодора
25 П 12 Муч. Фотія, Памфила
26 С 13 Тихона еп. Воронізького

27 Н 14 Нед. 12. Пер. мощ. Теодосія
28 П 15 Успіння Пресв. Богородиці
29 В 16 †Нерук. Образ Ісуса Христа
30 С 17 Преп. Алипія Іконоп. печ.
31 Ч 18 Муч. Флора і Лавра

ВЕРЕСЕНЬ:

1 П 19 Муч. Андрея Стратилата
2 С 20 Прор. Самуїла, муч. Севіра

3 Н 21 Нед. 13. Преп. Аврамія
4 П 22 Муч. Агатоника, Зотика,
5 В 23 Свщм Іринея еп. Ліонського
6 С 24 Пер. мощ. Петра митр. київ
7 Ч 25 Ап. Тита з 70-ти, Вариса
8 П 26 Муч. Адріяна і Наталії
9 С 27 Преп. Пімена пост. Печер.

10 Н 28 Нед. 14. Зн. мощ. Йова поч.
11 П 29 †Усікн. Голов Ів. Хрестит
12 В 30 Александра, Івана і Павла
13 С 31 †Пол. Пояса Богородиці.
14 Ч 1 †Симеона Стовпника.
15 П 2 Муч. Маманта, Івана пост.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина

СЕРПЕНЬ:

19 Субота — Преобр. Господнє — Мензі (храм).
20 Неділя — Січ.
27 Неділя — Сенді Лейк.
28 Понеділок. Успіння Пресв. Богор. Росборн (храм).

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

СЕРПЕНЬ:

19 Субота. Спаса — Пайн Ривер. Вечірня — Ґарленд.
20 Неділя — Ешвил. Вечірня і катехизація — Велий Ривер (коло Стороженка).
27 Неділя — Косів. Вечірня і катехизація — Косів
28 Понеділок. Усп. Пр. Бог. — Богдан (храм). Вечірня і катехизація — Ешвил.

Телефон 553 W

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ·

19. Субота. **Преображення Госп.** УЄ Лука 9: 28—36. Літ. 2 Петра 1: 10—19. Єван. Мат. 17:1—9.

20. Нед 11. Гол. 2. УЄ Івана 21: 15—25. Літ 1 Кор. 9: 2—12. Єван. Мат. 18: 23—35.

27. Нед. 12. Гол. 3. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. І. Кор. 15: 1—11. Єван. Мат. 19: 16—26.

28. Понеділок. **Успення Богород.** УЄ Лука 1: 39-49. 56. Літ. Фил 2: 5-11. Єван. Лука 10: 38—42; 11: 27—28.

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя 13. Гол. 4. УЄ Марка 16: 1—8. Літ. Ап. 1 Корин. 16: 13—24. Єван. Мат. 21: 33—42.

10. Нед. 14. Гол. 5. УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Ап. Корин. 1: 21—24; 2: 1—4. Єван. Мат. 22:1—14.

11. Понеділок. Усікн Голови Іван Хрестителя. УЄ Мат. 14: 1—13. Літ Діян. 13: 25—32. Єван. Мар. 6: 14—30.

17. Нед. 15. Гол. 6. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. 2 Кор. 4: 6—15. Єван. Мат. 22: 35—46.

21. Четвер. Різдво Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ Ап. Фил. 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

24. Нед. 16. Гол. 7. УЄ Луки 24: 12—35. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1—10. Єв. Мат. 25: 14—30.

27. Середа. Воздв. Ч. Хреста. УЄ Івана 12: 28—36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18—24. Єван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3036 WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., Sept. 1st, 1944 ВИНИПЕҐ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1944. ЧИСЛО (533) 17

ФОНД КОЛЕГІЇ ПЕРЕЙШОВ 30 ТИСЯЧ.

Збірка на Фонд Української Православної Колегії, оголошена в цім Вістнику виносить $31,218.21, отже поважну суму.

Перша Збірка на Колегію була в 2 ч. Вістника 1944, і виносила $472.95, отже не було навіть пів тисячі. Від того часу за 7 і пів місяців сума зросла понад 30,000 долярів.

Перше усього православні Українці можуть нині такою сумою тішитися і гордитися. Бо не є це гроші даровані чужими, не є це чужа ласка, чи допомога — таку суму зложив самий український загал своїми руками, своєю щирістю і своєю свідомістю. І ніхто з чужих не скаже: „Я вам поміг, а без мене ви не зробили би багато!" Зате кождий Українець може гордо сказати: „Це ми самі для себе зробили, бо того вимагає наша гідна справа; і ми самі будемо дальше будувати те, що нам конечне!"

Дальше це покаже найперше кождому з жертводавців, що коли він дав жертву, то ані трошки болючо не відчув страти, зате церковна справа набирає тим сили і здобуває повагу для тих, що про церковну справу дбають. Він дав і має чим тішитися і гордитися. А дальше покаже тим, які ще жертви не дали, що і їм треба піти слідами тих, що пішли поперед них

Збирання на Колегію йде дальше, отже нехай кождий свідомий Українець й Українка ще доложать щирости, праці і завзяття, а дальша сума скоро підросте так, що сума 30 тисяч лишиться далеко позаді.

ПОМОЖУТЬ ЖИДАМ.

Міжнародний Червоний Хрест звернувся до Британії й Америки, щоби поклопоталися мадярськими жидами і згадані держави заявили свою згоду помагати жидам, які видістануться на невтральну, або аліянтську територію.

ВАТИКАН ЩИРО ПОМАГАЄ.

Вістка з Лондону каже, що еп. Грифін, з Вестминстеру, є в порозумінню з Ватиканом щодо помочі жидам. Папський державний секретар, кардинал, писав до Грифіна: „Можу тебе запевнити, що я готов на всі способи, щоби жидам помогти, і я певний наш уряд (папський уряд) дасть всяку поміч, яка тепер можлива".

НІМЦІ В ПАРИЖІ ПІДДАЛИСЯ.

В пятницю 25 серпня німецьке військо, що було в Парижу, піддалося аліянтам. Заяву піддачі підписав німецький комендант інфантерії, генерал Холтіц.

ДЕ БУДЕ ІТАЛІЯ.

Премієр Чорчил сказав недавно, що нова поступова Італія буде мати місце між провідними державами Европи, однакож не зможе при закінченню війни сидіти при столі між другими. Вона мусить покутувати за те, що дозволила завести в себе тиранське правління.

НІМЦІ НАТЯКАЮТЬ ПРО МИР.

Вістка з Лондону 29 серпня каже, що німці через радіо признаються, що для Німеччини нема виглядів на перемогу і що Німці привитали би мирові заходи. Також премієр Чорчил предсказує, що війна довго не потреває.

ЩО Є І БУДЕ В ПОЛЬЩІ.

Польща нині в руках Росії Є вісти з Лондону, що з приходом большевицької армії селяни позабирали панську землю, порозбирали панські господарства. Але Комітет Визволення Польщі оголосив, що вся земля стане власністю держави і селяни будуть в колективах працювати. Приватної власности ані приватної торговлі не буде. Польща буде комуністичною републикою, як є всі інші.

КАТОЛИЦЬКА ПОЛЬЩА ЗБЕЩЕЩЕНА.

Під таким заголовком католицький „Кенедіен Реджистер" подає вістку про недавний випадок, що наніс Польщі, багато неслави. Представник Польщі для Канади, Подоський, женився з панною Крокет і слюб був в протестантській церкві - мабуть в англіканській. Отже „К. Реджистер" зве це скандалом, тай остілько більшим, що його вистроїв чоловік високого становища, скандал, що католицьку Польщу збезчещує. Та... Можна думати, що Польща таких скандалів не боїться.

ОДНІ ПЛАЧУТЬ, ДРУГІ СКАЧУТЬ.

Відомо, що представник польського уряду в Лондоні їздив до Москви торгуватись за Польщу і з чим поїхав, з тим приїхав. Та з тим вяжеться ще одна інтересна подія.

Доки велися переговори, доти большевики поводилися дуже чемно і гостинно. Але коли мали поляки відїздити, то було вже інакше. На переговорах були також представники того польського уряду, що його поставили большевики (Комітету Визволення Польщі), отже большевики прощали їх величаво — повівали прапори, грали банди. А Миколайчик зі своїми відїхав без ніяких церемоній. Та може і це до церемоній належало, що і приїхав і відїхав, хоч і скоштував „який то в мокрім смак", як каже І. Франко.

РУЇНА НАРОДІВ.

В Лондоні обчисляють, що війна порозганяла з ріжних місць коло 12 мільйонів людей. Але це мабуть занадто одностороннє обчислення. Скорше можна сказати, що війна порозганяла десятки мільйонів, і то багато десятків. Кілько повтікало, кілько переведено силою. Є чутки, що і тепер Українців переводять в далекі сторони. В Лондоні кажуть, що по війні буде кілька мільйонів людей, яких їх власні держави не схочуть приняти

ЗГИНУЛО 26 ОСІБ.

Серпня 28 згинуло в Прествик в Скотляндії, коли великий перевозовий літак вдарився о будинок, 26 осіб. Також два сусідні будинки дуже пошкоджені, а з четвертого будинка дах зірвало.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиерейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться в такім порядку:

10 вересня — Едмонтон, Алта.
17 вересня — Келґарі, Алта.
24 вересня — Саскатун, Саск.
1 жовтня — Винипег, Ман.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР.

В четвер 17-го серпня великий пожар навістив містечко Гарбор Грейс, Нфлд., що зробив школи на 2,500,000 долярів. Огонь повстав в фабриці „джему" і перекинувся скоро на дальші доми Згоріла почта, банк, 20 склепів, дві протестантські церкви і все, що було вздовж більше як милі понад берегом. Огонь спинили, коли динамітом знищили шість домів і два склепи

ЛІБЕРАЛИ В НЮ БРОНСВИКУ ГОРОЮ.

Хоч нема ще точних звітів з виборів в Ню Бронсвику, але виходить, що на 48 послів ліберали можуть мати 36, а то й більше. Решта можуть мати консервати, а Сі-Сі-Ефи можуть і нічого не мати.

ДІВЧИНА ЗГИНУЛА ВІД ГАЗУ НА МОЛІ.

В Винипеґ в однім будинку викурювали молі ґазом. Коли опісля прийшов хтось поотвирати двері, знайшов там 18-літну Аделіну Брави неживу. Вона недавно там мешкала і мабуть пішла, щоби з своєї кімнати щось взяти.

КАРА $750 ЗА 1000 АМЕРИКАНСЬКИХ.

В Венкувері Алфред С. Баркер мав захованих 1000 американських долярів. Коли це виявилося, суд засудив його на заплачення 750 дол. кари і судові кошта. Американські доляри треба виміновати в банку.

ВМЕР КАРДИНАЛ.

Секретар папської держави, кардинал Маліоне, вмер 21 серпня в Римі, маючи 67 літ. Був він і папським міністром заграничних справ, та діяльним членом 10-ох конґреґацій (міністерств), та ще деяких встанов. Кардиналом був від 1935 року

ВИЗНАЧНІ ЛЮДЕ ТІКАЮТЬ З ЕВРОПИ.

Є вістка з Швайцарії, що визначні себто в першу чергу багаті, тікають тепер з Европи в безпечні місця.

ДУМАЮТЬ БАГАТО ПОЗАБИРАТИ.

В Стейтах готуються пляни, щоби позабирати багато островів і взагалі важних місць, які доси має Франція, Англія, Ісляндія чи ще хто. Стейти хочуть забезпечити свою силу на світі

АМЕРИКАНСЬКІ СТРАТИ.

Вістка з Вашингтону каже, що від 6-го червня, коли почалась інвазія, до 6-го серпня було вбитих в Нормандії 16,434 американців, 76,535 ранених, а 19,0704 пропавших.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою, або бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ:

Сума з минувшоог числа $27,004.80

Свящ. Д. Ф. Стратійчук, Канора, Саск. (завдаток на 100.00) 25.00
Якія Пиндик, Ґримсбі, Онт. 25.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Никола Мінтика, Єлков Крік, Саск. 25.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Мих. Кульчицький, Ґлеслин, Саск. (бонд) 100.00
Волод. і Катерина Сорока, Бонілн, Саск. 80.00

Геффорд, Саск.
Йосиф і Франя Щербань (завд. на 100.00) 50.00
Дмитро Семко 25.00
По $5 дол.: Никола Ощипок, Іван Качмарський, Петро Безмудько 15.00
(З Геффорду $90.00)

Кендо, Саск.
Юрій і Теодора Кравченко 25.00
Ігнатій і Марія Левченко 25.00
Петро і Матрона Кравченко (завд. на 50.00) 15.00
Лука Ремешило 5.00
Роман Осипенко 5.00
(Разом з Кендо $75.00)

Лизард Лейк, Саск.
Микола і Катерина Домашовець 25.00
Федь й Анастазія Майбак 25.00
Стефан і Розалія Майбак 15.00
Пані Зиновія Денека 5.00
(Разом з Лизард Лейк $70.00)

Витків, Саск.
Мирослав й Антоніна Кіндрачук 25.00
Петро й Анна Котик 25.00
Марія Підвербецька 10.00
Г. Підвербецький 5.00
Юрій Підвербецький 5.00
(Разом з Витків — $70.00)

Норт Бетлфорд, Саск.
Пані Параска Харабін 25.00
Іван і Параскева Радик (завд. на 25.00) 10.00
Пихадиан Ресторація 5.00
Іван Базюк 5.00
(Разом з Норт Бетлфорда — $45.00)
Ілія і Марія Ґабриш, Ґайгейт, Саск. 25.00
Іван і Палаґія Ґабриш, Ґайгейт, Саск. 25.00
Ник. і Катерина Горбай, Сквер Гил, Саск. 25.00
Іван Козакевич Марлин, Саск. 25.00
Стефан Гаргара, Ґетерлей, Саск. 25.00
Ілія Кравчук, Ґетерлей, Саск. 15.00
Йосиф Завальський, Сендвит, Саск. 20.00

ЗБІРКА ПЕТРА ЗВАРИЧА.

Василь Панчишин, Мондер, Алта 100.00

Іннісфрі, Алта.
Іван Богайчук (бонд) 100.00
Никола Ханасик 50.00
Іван Величко 28.00
Глат Гарасим 20.00
Стефан Ханасик 10.00
Никола Пайш. 5.00
Олекса Кузик 5.00
Федь Пшик 5.00
Никола Савчук 2.00
Іван Пшик 2.00
Григорій Глусь 1.50
(Разом з Іннісфрі — $228.00)
Іван Засійбіда, Веґревил, Алта 25.00
Петро Ісаєнко, Веґревил, Алта. 5.00
Жіноче Т-во С У К, Інленд, Алта 25.00
Петро Мурафа, Дромгелер, Алта. 10.00
Григорій Шевчук Лавой, Алта 5.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

Торгилд, Алта.
Петро й Анна Теленко (бонд) 51.50
Петро і Марія Довгань 10.00
Іван й Анна Шевчук 10.00
Михайло і Розалія Плецан 10.00
Стефан і Вікторія Біліда 10.00
(Разом з Торгилд — $91.50)

Смокі Лейк, Алта.
Василь Лазарук 35.00
Семеон Попович (доплата до 25.00) 15.00
Аксентій і Зойца Велечук 10.00
Василь Павлій 5.00
Іван Руско 5.00
(Разом з Смокі Лейк — $70.00)

Ебі, Алта.
Василь Дідух 25.21
Юрій Ґрамик 10.00
Андрій Марко 5.00
(Разом з Ебі — $40.21)

Радвей, Алта.
Стефан Торончук 25.00
На похороні Магди Кульматицької 8.00
Варвара Юрків 1.00
(Разом з Радвей — $34.00)

Фрейнз, Алта.
По $5.00: Дмитро Ванечко, Мих. Устиний, Никола Грищук 15.00

Сорел, Алта.
Іван Будний 5.00
По $1.00 Вас. Николин, І. Самборський, А. Копан, Н. Фаріон, М. Федець і Г. Лабай 6.00
(Разом з Сорел — $11.00)

Донатвил, Алта.
Стефан Макар 5.00
Василь Дубан 5.00

З ріжних околиць.
Українське Жіноче Т-во Восетил, Алта. 15.00
На пох. Пос. Пасічного, Редвотер, Алта. 10.00
На пох. Богдана Горина, Дарлінг, Алта. 10.00
Федор Писик, Бойл, Алта. 5.00
В Думанський Бойл, Алта. 2.00
Мих. й Анна Мельник, Візел Крік, Алта 5.00
Василь Ковалик, Кеслин, Алта. 2.00
Никола Николайчук, Васел, Алта. 1.00
Петро Бабійчук, Вільна, Алта. 1.00
Іван Ґордей, Вільна, Алта. 1.00
Лука Ґурба, Ґалов Лейк, Алта. 1.00
Пані Федора Вюн, Ґаллов Лейк, Алта. 1.00

СПРАВКА: В 15 ч. Вістника було Стефан Капаць, Яким Бойко і пані Зоря Савчук жертували на Колеґію зі Смокі Лейк, Алта, а має бути, з Радвей, Алта.

В 16 ч. було: панство Дмитро Мицак, Ґлендон, Алта., доплата до 15 дол., а має бути доплата до 25 дол.

Також Панство Е. Волянські з Тріен, Алта., має бути доплата до 25.00.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

В. Грицюк, Дейзленд, Алта. 100.00

Дервент, Алта.
Франко Ільків 100.00
Василь Ґрикуляк 25.00
Іван В. Мельник 10.00
По $5.00: Стефан Лесик, Член громади, Дмитро Храпко, Іван Ребрина 20.00
Мир. Лесків .50
(Разом з Дервент — $155.50)

Кейленд, Алта.
Іван Арійчук 10.00
Дмитро Орлецький 10.00
Петро Данилюк 5.00
По $1.00: Іван Бришик, Д. Криторій, Е. Длойзой 3.00
(Разом з Кейленд — $28.00)

Моркемб, Алта.
Константин Вайчук 5.00
Семен Бочежик 1.00
На Несподіванці в п-ва Федорчуків, Слава, Алта. 20.00
Іван Івасюк, Мусідора, Алта. 10.00
Мих. Стрембіцький, Вайта, Ман 5.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

Врокстон, Саск.
Петро Г. Волощук 100.00
Дмитро Павчук 25.00
Дж. Гарасен 10.00
Катерина Павчук 10.00
(Разом з Врокстон — $145.00)

Донвел, Саск.
Михайло Г. Король (бонд) 50.00
Андрій Король 50.00
Петро Хохолик 25.00
Дмитро Темрик 5.00
(Разом з Донвел — $130.00)

Гемптон, Саск.
Дмитро Лисичук і родина 50.00
Федор Ясінко 25.00
Р. Крипякевич 10.00
Анд. Крипякевич 5.00
(Разом з Гемптон — $90.00)

Кенора, Саск.
Михайло Ободяк 31.32
Роман Стратійчук 25.00
Не відомі (три) 25.00
Василь Грицик 25.00
Никола Чабан 5.00
Лазар Бзовий 3.00
(Разом з Канори — $114.32)
Михайло Ортинський, Веригін, Саск. 25.00
С. А. Деркач, Веригін, Саск. 5.00
Емілія Путерія, Мікадо, Саск. 10.00
Стефанка Путерія, Мікадо, Саск. 10.00
Адам Ковалишин, Райн, Саск. 10.00
Лоренс Ковалишин, Райн, Саск. 5.00
Теофіль Ягольницький, Дніпер, Саск. 20.00
Стефан В. Перперовський, Йорктон, Саск. 15.00
Михайло Гладун, Сторновей, Саск. 10.00

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Січ-Коломия, Алта.
Василь Гаврилюк (бонд) 100.00
Василь Г. Винничук (бонд) 100.00
Василь Чернявський (бонд) 50.00
Николай Самотюк (бонд) 50.00
Николай Харук (бонд) 50.00
Семен Ґреґорій 50.00
Пані Параня Саламандик 25.00
Дмитро Івасюк 25.00
Василь Харук 25.00
Василь Мойсюк 25.00
По $10.00: Григорій Онищук (завд. на 25.00), Антон Балюк, Михайло Цар, Михайло Харук, Василь Федорук, Юрій Горліца, пані К. Жук (Трейл, Б. К.) Михайло Гаврилюк 80.00
Пані К. Дідух 6.00
Пані Марія Чайка 5.00
(Разом з Січ-Коломия — $591.00)
(В Січ-Коломия о. Хруставці помагає Комітет з таких Василь Гаврилюк, Василь Н. Чернявський та Николай Самотюк).

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

Петро Ольховецький, Ґардентон, Ман 10.00

Вайта, Ман.
Жіноче Т-во 25.00
По $10.00: Т-во Українців Самостійників, Василь Онисько, Мих. Фещук, Анна Фігус Іван Цехміструк, Антін й Анна Тесарські, Антін Фігус (завдаток на 25.00) Петро й Анна Стадник 80.00
По $5.00: Йосиф Кулачковський, Дора Федірчук, Стеф. Шмігельський, Мих. Дикун 20.00
(Разом з Вайти — $125.00)

ЗБІРКА о. Т. КОВАЛИШИНА.

Мих. Кава, Елфінстон, Ман. (бонд) 100.00
Семен Вовк, Енгусвил, Ман 100.00
Пані Текля Вовк, Енгусвил, Ман. 25.00
Марія Мельничук, Росборн, Ман. 25.00
Іван Мануляк, Січ, Ман (попер. дав $10) 20.00
С. Бородій, Оакборн, Ман. 10.00
Мих Мануляк, Оакборн, Ман. (завд. на 50.00) 10.00
(Разом — $290.00)

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Іван Анака, Стілен, Саск. (бонд) 100.00

Арран, Саск.
Василь Д. Чорнейко 25.00
Семен Савчук 25.00
По $10.00: Василь Савчук, Ілія Чиж, Олекса Боднарчук, Андр. Рубашевський 40.00
Збірка на Панахиді по бл. п. Василині Чорнейковій 7.53
Юрій Миструк 5.00
(Разом з Арран — $102.53)

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Семен Возняк, Брукcбі, Саск. 25.00

Ґронлид, Саск.
Василь Щербій (бонд) 50.00
Семен Щербій (бонд) 50.00
Володимир Петрів (бонд) 50.00
По $10.00: Гринь Вахняк, Гриць Тарнопольський, Андрій Ґурський, Кост Панчук, Ілля Панчук, Іван Петрів, Касіян Жук 70.00
(Разом з Ґронлид — $220.00)

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.

Дуфрост, Ман.
Василь й Елисавета Волошині 25.00
Павло і Павлина Ткачик 25.00
Іван Бутера 25.00

Паплар Парк, Ман.
Іван і Катерина Марко 25.00
Теодор і Іустина Семенюк 20.00
Павло Марко 15.00
Іван Глас 10.00
Василь і Іустина Олеско (Лібав) 10.00
Стефан Маркевич (Лібав) 10.00
Марія Денисюк 5.00
(Разом — $95.00)

Палларфілд, Ман.
Іван Корбутяк (Брод Велі) 10.00
Михайло Жук 5.00
Василь Грицюк 5.00

Брендон, Ман
По $5.00: Іван Касюрак, Андрій Ґалаван, Григорій Черепаха (Кирклeнд Лейк, Онт.), Василь Бельбас (Суріс) 20.00
Стефан Заколюк, Стед, Ман 10.00
Михайло Адамчик, Стед, Ман. 5.00

Збірка на Поминальнім Богослуженню.
(Прислав о. С. Гребенюк).
На поминальнім Богослуженню по бл. п. Катерині Фик, в Гарденц, Ман., 5 серпня, 1944 р. зібрано на Колеґію 26.85

Разом $31,218.21

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НЕПРОШЕНІ СПАСИТЕЛІ.

Багато є чужих людей, що клопочуться нашим спасенням. Працюють для нас, гроші видають.

В суботу 12-го серпня зайшла до мене перед поріг (я до хати не впустила) непрошена спасителька (її товаришка була недалечко захована від мене).

— Якою мовою говорите? — питає вона мене по українськи.

— По українськи — кажу.

— А може ви купили би книжочок — каже вона дальше — це боже слово з Святого Письма, з Біблії. Тепер війна, люде грішні, воюють, нещастя на світі, ая!

— А коли б люде ті книжочки прочитали, то чи війни вже не буде? — питаю.

Вона не відповіла а я кажу дальше:

— Я думаю, що ті, які вас посилають, довели до цеї війни І тому те, що ви розносите, не є для мене божим словом, це слово лихого... Ви ходите по хатах, бо вам за те платять по 150 долярів на місяць, а не тому, що то боже слово. Ви його за гроші розносите.

— Ми по 150 долярів не дістаемо — каже вона.

— Але по 100 дістаете — кажу.

Вона не заперечувала. Тоді я:

— Хіба я якась безвірна, що мене мають до віри навертати, тай хто знає, які люде. Ви божу роботу зробили би, коли б пішли працювати на городи поза Винипеґ, а тепер робітника треба Я такої роботи, як ви робите, за 1000 долярів на місяць не робила би, за ніякі гроші не робила би.

— Ви таких книжочок не маете — каже ще вона.

— Я маю свої книжки і свою церкву — кажу я — і вашого не потребую.

Коли ж я побачила її вперту нахабність, то кажу: Забирайся мені звідси!

І вона забралася.

Другого дня, в неділю, знов зрання ходили по хатах старі і молоді. До мене підійшла молода „спасителька", ще не така вперта, як вчорашна, та зараз забралася, коли я сказала, що таких „спасителів" не хочу.

Завважила я, що до одних хатів заходили, а деякі обминали, з чого виходить, що їх організація дала їм спис, кому треба „божого слова", а кому ні, кого треба спасати, а кого не треба Вони мають точний спис.

Це було тоді, коли „свідки егови" мали в Винипеґу конференцію.

І що про таких сказати! В неділю, коли люде йдуть до церкви, спасителі йдуть по хатах, щоби людей від церкви стримувати. Яку ж віру вони мають?

Або оббиратись комусь за учителя і спасителя Приходить до вас незнати хто, незнати звідки і незнати за чиїм поводом і за чиї гроші, і буде вас вчити, бо він розумний, а ви дурні — чи це не те, що плювати вам в лице?

Та прийміть їх так, як їм належиться, а більше не прийдуть.

Винипежська.

Людей можна поділити на три категорії: Перші — це люде, які день святий гідно шанують і йдуть до церкви, щоб спільно славити Бога Другі — це ті, які вилежуються дома, і так собі пережовують поживу Треті — це ті, що ходять попід чужі загороди і риють.

ПРОКАЖЕНІ В БРИТАНСЬКІЙ ІМПЕРІЇ.

Всіх прокажених в Британській Імперії е нині 2,000,000. Проказа, це страшна слабість, зарезлива і майже не даесь вилічити. Вона не болюча, але тіло поволи гние і може відогнити рука, чи нога В Африці в Вест Форт е кольонія прокажених і там е 25 европейців, 101 муринів з полудневої Африки і трохи азійців; е там 69 дітей низше 12 літ Між всіми е італійський полонений та оден грецький вояк. Решта з місцевого населення.

Недавно вмерла англійська норса, Едита Шелі, що від 1923 року працювала між прокаженими. В 1930 сама заразилася проказою, та вдалося її слабість зупинити. Від того часу вона ще більше працювала, щоб облегчити долю прокажених Аж ось недавно вмерла від боляка, який спричинила проказа. Її справили величавий похорон

Прокажені працюють, доки можуть — одні на полі, другі як ремісники, чи що, щоби самих себе вдержувати, а вже головно, щоби не нудитись. Та буває, що слабість сама переходить, хоч таких випадків е мало.

ВІЙСЬКОВІ ҐОЛУБИ.

І голуби належать нині до вояків — вони доручують вісти, яких інакше не можна би доручити. До того їх приучують. Голуб може летіти 12 до 15 годин без відпочинку, але не хоче летіти в дощ Не хоче летіти в ночи, хочби був над морем, він сідає на воду і топиться Підчас громовиці летить деколи високо понад хмарами. Інтересне, що він не боїться зимна, коли підлетить 35 до 40 тисяч стіп високо; йому також не шкодить те, що вгорі воздух рідкий. Голуб може нести тягар рівний третині ваги його самого; посилку привязують йому на хребет.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

МАЛЕНЬКІ ДІЛА ВЕЛИКИМИ ЦИФРАМИ.

Йти до церкви в неділю виглядає декому на маленьке діло. Та **коли ходить до церкви 500 людей, то на них всіх спливає небесна благодать через науку церкви** — а це вже, велике діло в громаді. **Церква, це велике діло для всіх!**

Заплатити Вістник 5 років наперед — це виглядає на маленьке діло, та **коли заплатять 500 людей, то це вже буде велике діло, бо Вістник зможе друкуватися на 16 сторін** і з цего будуть користати 5,000 людей, отже це вже буде **дуже велике добро.**

5-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Форт Френсес, Онт.

Посилаю 5-річну передплату на Вістник, як початок для 5-річних з Форт Френсес.

Д. Котик.

Райленд, Онт.

Посилаю 7 дол., а то 1 затягненої передплати, а 6 дол. як 6-річну передплату Люблю Вістник, бо він наш, заступає справу нашої Рідної Церкви і дає багато науки. І діти люблять його читати. Бажаю, щоби він був тижневиком і більшого формату.

Катерина Ґути.

Ф. Ємчук, Вест Форт Вилліям, Онт. $5.00
Пані Т. Тимрик, Венкувер, Б. К. 5.00
Пані Анна Тюхтій, Гемилтон, Онт. 5.00
З. Драган, Кридор, Саск 5.00
М. Л. Свик, Армстронг, Б. К. 5.00
Ол. Дикун, Гилберт Плейнс, Ман. 5.00
Іван Сушко, Риверс, Ман 5.00
Н. Боднарчук, Стратон, Онт. 5.00
Іван Ярема, Стратклейр, Ман. 5.00
Й Назаревич, Гейзелридж, Ман. 5.00
Н. Белбас, Росборн, Ман 5.00
Т. Чугайовський, Айтуна, Саск. 6.00
Г Черепаха, Кирклeнд Лейк, Онт. 5.00
М. Грошок, Кирклeнд Лейк, Онт. 5.00
М. Друль, Кирклeнд Лейк, Онт. 5.00
Н. Ханасик, Іннісфрі, Алта. 5.00
Д. Худик, Брукcбі, Саск. 5.00
І. П. Світик, Келґарі, Алта. 5.00
І. Ґрошок, Росборн, Ман 5.00
Василь Панчук, Ґронлид, Саск. 5.00
Н. Солоничний, Сенді Лейк, Ман. 5.00

ВЕЛИКЕ ВОЄННЕ МАЙНО.

В Вашинґтоні вже обдумують, що держава має зробити з тим державним майном по війні, що належало до воєнного часу, як фабрики для виробу амуніції, всяка машинерія і друге. А всего того буде на 75 більйонів долярів вартости Треба буде його передавати в інші руки, отже дехто каже, що на цім може дехто багато заробити.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
t 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

БУДИЧНІСТЬ ПАПСТВА.

Нині самі римо-католики не предвиджують рожевої будучности для папства, а що Рим завсігди мав нас на увазі, отже і ми скажемо, як нам його будучність уявляється.

Папи вважали себе цілі віки заступниками Христа і приписували собі такі права, яких поза ними ніхто не сміє на землі мати. Папи були і світськими володарями, мали військо, війни провадили.

Та вже 1870 р. Італія відобрала від папи світську державу. Папа протестував, замкнувся в Ватикані, як „вязень", але Італійцям було це байдуже. Так папська сила почала маліти..

Нинішна війна може папську силу звести ще нивше.

Створення Польщі по минувшій війні було для папства великим здобутком. Від Польщі буде „петрів гріш"; буде можна греко-католиків та православних переводити на римо-католицизм. А може і дещо більше. Аджеж за те одно, що папа згодився, щоби Поляки руйнували українські православні церкви, Поляки дали папі в 1938 році 500,000 долярів. Гарний гріш!

Нині Польща в руках большевицької Росії, яка може якийсь час не зачіпати костела, але мабуть не дозволить на вивіз „петрового гроша" до Риму.

Тепер, в часі війни, союзники Росії дуже з Росією числяться, а подібного треба сподіватися і по війні. Просто тому, що коли Росія зостанеться там, де вона є, коли б ще дальше не посунулася, то буде вона ще більшою силою, ніж була перед війною — а тоді всі други будуть остільки слабші. Це буде сила, що всім буде диктувати.

А якраз недавно з Росії чути було голос звернений проти папства, отже можна думати, що російська політика по тій же лінії піде дальше. Почнеться по тій же лінії її пропаганда в краях, що не будуть вповні під її рукою.

А й самі ті краї — кілько їх нині? Італія віддавна про папу не дуже дбала. А нині між шістьма політичними партіями Італії лише одна є католицькою. Отже цілком певне, що там нині протипапська, а то і проти-християнська рука завзято працює.

Франція вже довгі часи не була дуже католицькою, чого доказом є хочби те, що по минувшій війні була чуть збольшевичилася. А поза Францією й Італією кілько є щиро католицьких країв?

Не схиляться в сторону папства і протестанти але скорше ще дальше відхиляться. Сама Англійська Церква ще перед війною почала схилятися в сторону Росії, а тепер ще більше. Були вісти, що архієп. Темпл підчас богослуження поставив був на престолі знак Росії — серп і молот, а церковні англійські верхи взагалі Росію дуже обожають. Також протестантські церкви на американськім континенті дуже захоплені большевицьким ладом. Все те є тасила, що буде заважувати проти папства.

Може прийти до того, що доля папства буде дуже подібною до долі Польщі. Польща вважала себе „моцарством", а нині диктує їй Москва. Таксамо і папство „моцарством" себе доси уважало.

Такі вигляди є для папства на будуче — воно може перестати бути католицьким „моцарством".

А дальше? Побачимо... Покищо досить пригадати, що папство завсігди стояло на стороні смертельних ворогів українського народу.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

Третий „Проект" 1908 року.

Вийшла була у Львові 1909 р. книжечка: Новий **„PROJEKT NA ZNISZCZENIE RUSI" — або Як польські гнобителі збираються знищити українсько-руський нарід?** — Автор Михайло Михайлів Накладом д-ра Володимира Бачинського.

Зпочатку поданий в вільнім перекладі „Проект" з 1717 р., а дальше оповідаєсь, як 1907 р. польська партія, що звалась „Правіца народова" нараджувалася в Кракові як Українців нищити.

До „Правіци Народової" належали польські пани-дідичі, професори краківського університету, багато польських вчених і польських духовних.

Матеріял з нарад „Прав. Нар.", це історичний матеріял. А що згадана книжочка належить нині до рідкостей, ми дещо з неї передрукуємо.

На 1-шій нараді „Пр. Нар.", 15 травня, 1908 р. першим говорив професор краківського університету Станіслав Смолька. Він сказав:

„Українці-Русини, як також Росіяни і Білорусини, не є Словянами, а тільки мішанина ріжних диких азійських племен. Про те свідчить чорне волосся Гуцула, якого не мають інші Словяне, а яке вказує на дикий характер цілого руського народу.

„Україна і Галицька Русь ніколи не були самостійними державами, вони переважно належали до Польщі. І не мали вони власної культури, а руська шляхта, признаючи свою природну приналежність до Польщі, приняла польську культуру і римо-католицький обряд.

„Українці-Русини не мають ніяких історичних памяток...

„Селяни на Руси, як і ті, що належать до римо-католицького обряду, але говорять по руськи, так і ті, що належать до греко-католицького обряду, але говорять по польськи — одні і другі Поляки і треба ратувати їх від зрусченя.

„Українські посли в парляменті і в соймі не є представниками народу і з ними не можна входити в ніякі переговори. І взагалі з Українцями нема що говорити, хіба з **москвофілами,** бо ті тепер заховуються порядно і не виступають проти нас, Поляків.

„Але з москвофілами треба поступати дуже осторожно, не підпирати їх, тільки удавати, що їх підпирається, а за те **вимагати від них них, щоби вони помогли нам нищити Українців."** — Стор 13—14.

Другий др. Август Соколовський, гімназіяльний професор, сказав:

„Похваляю все, що сказав попередний бесідник. Стверджую, що Русини ненаситні і ніколи нічим невдоволені. Вони без ненависти до Поляків не можуть жити.

„Ми думали, що вони поможуть нам проти Росії, а вони сподобали собі таких бунтівників та розбійників, як Хмельницький, Гонта, Залізняк. І тепер кождий Русин то — гайдамака.

В 1863 р. ми хотіли заключити нібито згоду з руською молодіжею, щоби втягнути її до нашого повстання проти Росії. Але вона зажадала, щоби наша польська шляхта на Руси виховувала свої діти по руськи — і на тім переговори розбилися.

„Тепер нема місця на ніякі переговори. Треба робити тільки одно: боронити стану нашого посідання на Руси. Коли в цім можуть нам бути помічні москвофіли, то удавати їх прихильників і союзників." — Стор. 14—15.

Доси говорили світські католики, а тепер промовив ксьондз Владислав Хотковський, професор краківського університету. Він сказав:

„Я вже 21 сліджу історію Руси (очевидно має бути: досліджую, студіюю — В.) і переконався, що Русини не мають права жалуватися на Поляків. Всі Русини ненавидять Поляків і все стараються їм шкодити.

„Руський митрополит Лев Шептицький за часів Марії Тереси намовляв австрійське правительство, щоби воно, як уже відобрало Галичину від польської держави, (щоби) таксамо відобрало від неї й инші руські землі. Руський кардинал Силвестер Сембратович сказав раз: Коли б я мав духовенство безженне, то до трох літ позбувся б Ляхів з Руси". (Це той Сембратович, що потайки інформував намісника, гр. Казимира Баденього, Поляка, про те, які пляни гр. кат. Духовні для Львівського Синоду 1891 р. виробляють. Він то мабуть причинився до пофальшовання Ухвал Синоду в користь целібату. — В.).

„Се ясний доказ, як Русини ненавидять Поляків. Русини, се нарід дурнів, лінюхів, злої слави. З такими чесна боротьба неможлива і **їх треба нищити всякими способами."** — Стор. 15—16.

СКОВОРОДА І ПРОКЛОНИ.

Був в українського мудрця, Сковороди, добрий знакомий, що мав звичку клясти і вплітати в бесіду брудні слова. І раз питає його Сковорода:

— Скажи мені друже, кілько діявол платить тобі за ту погану бесіду? Бож це не Божа бесіда.

— Нічого мені не платить — каже чоловік.

Тоді Сковорода:

— Отже бачиш! Бог тобі платить, а ти не хочеш для нього працювати, а діявол не платить нічого, а як ти завзято для нього працюєш! Що хвиля, а ти все скажеш таке слово, що діяволови подобається. І не дбаєш, що тим зневажаєш Бога, що докучаєш людям, що себе самого зневажаєш.

— Я так не думаю — каже чоловік.

— Я знаю, що не думаєш — каже Сковорода — отже подумай, а колись при нагоді скажи мені, що ти надумав.

НЕ МАВ З ЧИМ ХОВАТИСЯ.

Давний римський урядник (трибун), Юлій Друз, мав такий дім, що всі люде могли заглядати, що там робиться. Коли хтось сказав, що за 5 талантів так все полагодить, що ніхто до дому заглядати не зможе, сказав Друз:

— Я дам тобі 10 талантів, коли зробиш так, щоби люде бачили, що в моїй кожній кімнаті робиться і щоби всі знали, як моє життя виглядає.

Гідним чоловіком був Друз, тому так говорив. Він не мав перед людьми з чим ховатися.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТА.

ЛЕКЦІЯ 1.

Небеса являють славу Божу і простір звіщає про діла рук Його. — Пс. 18: 1.

Сотворення Світа.

Не початку сотворив Бог небеса і землю. Земля була пуста і порожна. Всюди було темно. Дух Божий взносився над водами. І сказав Бог: Нехай стане світло. І зараз сталося ясно. Тоді розділив Бог світло від темряви. Світло назвав Бог день, а темряву назвав ніч. Це був перший день на світі.

Як настав другий день, сказав Бог: Нехай поміж водами стане твердь, щоб розділювала води. І так сталося. Твердь назвав Бог небесами.

Третого дня сказав Бог, щоби води зібралися в одні місця і щоби показалася суша. Так і сталося. Води назвав Бог морем, а сушу землею. Тоді сказав Бог, щоб земля зростила всякі трави, зелене зілля, квіти і дерева з овочами і з насінням своїм. І так сталося гарно всюди, як в нас на весні.

Тоді сказав Бог, щоб повстали світла небесні, що мали ділити день і ніч, і ділити час, щоб означували дні і роки. Зараз показалося сонце в день, а місяць і зорі в ночі. Це сталося четвертого дня.

Пятого дня сказав Бог: Видайте, води, живі творива, і птаство нехай літає понад землею. І повстали ріжні риби в морі, всякої краски, як також ріжні птиці. Бог їх благословив, щоб множилися і наповнювали воду і землю.

Шестого дня сотворив Бог звірята ріжні, що на землі, що повзають, і бігають. А вкінци сказав Бог: Сотворимо чоловіка на наш образ і подобу, нехай панує над всяким творивом, що в воді, і в воздусі, і на землі. Все, що Бог створив, було добре. Семий день Бог благословив і назвав святим днем.

ПИТАННЯ:

1) Що створив Бог на початку? 2) В якім стані була земля? 3) Хто був над водами? 4) Що створено першого дня? 5) Що слідуючих днів? 6) Коли сотворив Бог чоловіка? 7) Що дав чоловікові до діла? 8) Що сталося в днем семим?

ЛЕКЦІЯ 2.

Хваліть Його всі ангели Його. Хваліть Його всі воїнства небесні. — Пс. 148. 2.

Сотворення ангелів і їх упадок.

Окрім світа видимого створив Бог також світ невидимий. Світ невидимий — то велике множество чистих духів, що їх називаємо Ангелами. Всі Ангели були в небі. Їх обдарив Бог добротою, красою, розумом, вічним щастям і волею.

Але не всі Ангели остали добрими. Багато з них збунтувалися проти Бога. Провідник їх, Люципер, сказав: Ми таксамо можемо бути такі, як Бог, і не бути слугами Божими.

Ангели тоді розділилися на два табори. Провідником добрих Ангелів став отже Архистратиг Михаїл. Він закликав: Хто може бути таким як Бог? Настала велика боротьба. Добрі Ангели перемогли злих і скинули їх з неба в пекло. Головного злого духа називаємо Сатаною.

Добрих Ангелів нагородив Бог вічним щастям, бо вони все бачать лице Небесного Отця.

Ми часто чуємо голос в собі, як щось хочемо робити, чи сказати. Один голос каже нам: не роби того, не говори так; а другий каже: роби, роби; говори, говори. Чи ми робимо зле, чи добре, то все чуємо ті голоси. Відки вони до нас приходять? То голоси добрих і злих духів, голоси ангела Божого і діявола. Господь Бог дав кожній людині ангела Хоронителя, щоби хоронив нас від злого.

ПИТАННЯ:

1) Кілько світів створив Бог? 2) Як вони називаються? 3) Хто є ангели? 4) Чим їх Бог обдарив? 5) Чи всі ангели остали добрими? 6) Як називається провідник добрих ангелів? 7) Як покарано злих ангелів? 8) Яку нагороду отримали добрі ангели?

Свящ. П. Мельничук.

ДО ІСТОРІЇ КАЛЄНДАРНОЇ БОРОТЬБИ.

I.

В „Духовній Бесіді" в 1924 р. є інтересна стаття проф. І. Огієнка п. заг. **„На світанку боротьби проти нового стилю".**

Це був час, коли Польща силувалася накинути Українцям все своє, отже й новий календар, й Огієнко має це на гадці. Він починає:

„Живемо якось так, що все забуваємо свою власну історію, забуваємо те, що вже нераз пережили, а від історії нічого доброго не вчимося.

„Кажуть часто, ніби історія есть учителькою життя, але досить хоч трохи уважніше приглянутися в повній хибности цього твердження.

„Історія повторяється — казали це здавнину, таксамо можемо сказати ще й тепер. Ось, що скажемо, справа нового стилю — це стара давна наша справа, яку ми Українці нераз уже болючо на спині своїй переживали. Маємо вже досвід, маємо його аж надто багато, і мусимо ж оглядатися на цей досвід

„В цій статті хочу коротко розповісти, як ще на початку заводили новий стяль серед Українців. Хочу пригадати те, що пережили ми ще в 16-ім віці, бо те, що пережите, так близько нагадує сучасне."

Так Огієнко пригадує, що нам треба вчитися від наших предків і поступати їх ладом. Бесіду Огієнка вчасти перекажемо, а важніше подамо дословно.

„Ще з найдавнійшого часу календар мав релігійне значіння — каже Огієнко й оповідає, як повстав календар Юліянський, а дальше Григоріянський, і як цей послідний заводили по світі.

„Про реформу Календаря добре знали вчені того часу — пише Огієнко — і скрізь її обмірковували; багато було й таких, що відкрито (явно) заповідали, що користи з нового календаря не покриють тої замішанини, яку він безумовно викличе."

Отже виходить, що зміна календаря завсігди викликала замішання в життю, отже приносила лихо.

Та каже Огієнко, що були ще й інші причини, через які багато народів не хотіли нового календаря принятя, і до тих належали й православні христіяне, а між ними й українці. Причина була така:

„Що цю реформу виготовлено в Римі і в життя заводжено такими методами, які православні пішуче осудили. **Григоріянському календарови відразу надано релігійну католицьку фарбу.** За справу заведення нового стилю взялися головно езуїти, взялися з такими методами, **що вони скоро зробили цю справу католицькою догмою.** Це католицьке забарвлення, надане Григоріянському стилю ще в 16-ім століттю **лишилося за ним ще й сьогодні** — каже Огієнко. (Підчеркнення доси і дальше наші — В.).

Що для папи календар мав політичне значіння, видно з того, що зараз року 1583, папа Григорій шле послів до цар-городського патріярха Єремії з багатими дарунками і предложенням приняти новий календар. Єремія послів приняв, але сказав, що мусить добре з цею справою познакомитись.

Тойже папа звертався через свого нунція Поссевіна до князя Острожського, щоби той вплинув на патріярха Єремію та на Український Нарід. Це показує, що папі ходило про свій власний інтерес, а не про календар.

Собор скликаний Єремією в листопаді 1583 р. заявив, що хоч старий календар має наукові недостачі, але має його і новий;

„Зате старий зберігає давне канонічне правило — не святкувати Пасхи ні разом з Жидами, ні перед ними, як то 325 року постановив Никейський собор згідно з 7-им апостольським правилом; а папський календар порушив якраз це основне правило."

Постанову собору оповіщено по цілому православному світі з тим, що хто новий папський календар порушив якцеї постанови не послухає, той буде відлучений від православія.

Так повстала ще одна прірва між Сходом і Заходом.

РОЗУМ І СИЛА МАТЕРІ.

Побожна дівчина віддалася за чоловіка лихої вдачі — сварливого і безбожного. Однакож виховала дітей на дуже примірних і побожних.

Коли хтось запитав, як вона могла так їх виховати, жінка сказала:

Чоловік мій був лихим примірам, отже я старалася, щоби бути собі як найкрасшим примірам. Діти бачать, що красше, я що поганіше. Я вчила дітей молитви; я вказувала їм, що добре, а що зле, що розумне, а що нерозумне; я читала дітям Святе Письмо та другі добрі книжки. Коли діти запитували, чому батько не жиє, так, як я їм приказую жити, то я казала: „Лишіть батька, це його справа! А ви жийте так, як я жию, як я вам кажу жити і як Бог приказує. Ви колись побачите, що я вчу вас доброго. А колись і батько за нами піде". Це був мій спосіб і я виховала дітей на таких, як я хотіла.

Під Твою Милість.

Під Твою милість Мати прибігаєм,
Хай Твоя ласка нас хранить спасенна.
Змилуйся Мати над Вкраїнським краєм,
Єдина Чиста і Благословенна!

Хай наші ниви процвитуть щасливо,
Любов їх наша най гріє огненна;
Благослови нам і сівбу і жниво,
Єдина Чиста і Благословенна!

І хорони нас від думок трівожних,
Най віра в правду нас веде спасенна;
Від бід спаси нас, від пророків ложних,
Єдина Чиста і Благословенна!

Марійка Підгірянка.

ПЕРЕВОЗЯТЬ З ГОЛЯНДІЇ.

Німці перевезли недавно 3,000 жидів з Голяндії до таборів в Німеччині.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ.

(Докінчення).

Досвіток такий гарний пісак тучі. От вже і сонечко війшло.

Йде Трохим з Денисом й оба мовчать. Чи думають щось, чи може й думки в них нема, а тілько бажання, щоби скорше до дому добитися.

Нараз як крикне Денис:

— А лучше, коли б мене грім убив!

— Бог знае, що ти споминаеш — каже Трохим і глянув на Дениса, та аж злякався: очи, як жар горять, а сам лютий, як звір. — Не говори такого, Денисе, ось вже тільки пять верстов.

— Тільки пять верстов? Еге! Вже недалеко, як про мене розкажеш і посадиш мене в тюрму. Та пропадай же ти оден!...

З тими словами повалив Трохима на землю.

Бачить Трохим, що лихо і починае просити Дениса:

— Візьми гроші, що маю при собі та не сироти моїх дітий, не вбивай за життя жінки. Хто мою стару матір догляне. Я Господом кленуся тобі, що нікому про тебе і слова не скажу. Не дай мені без покаяння вмерти, дай хоч часиночку Богу помолитись...

— Помолишся на тім світі — каже люто Денис, держачи Трохима і трібуючи добути ножа зза холяви.

Трохим і дальше проситься, а тай здихнув і каже:

— Господи милостивий, надниси кого, щоби був свідком моеї невинної смерти!

Тутже лежало перекотиполе коло самої Трохимової руки. Глянув він, вхопив його рукою і каже:

— Нехай це перекотиполе буде свідком, що ти мене невинно погубляеш.

— Нехай собі свідчить, кілько хоче, знав, на кого покликатись! — каже Денис й одним ударом ножа перерізав горло Трохима. Ще хотів він щось сказати, але Трохимова кров залила його лице.

Прибігли до села двое пастухів з поля і повідомили голову села, що в такім і такім місци лежить зарізаний чоловік. А хто це, вони не знають, бо не роздивилися.

Староста післав зараз людей, щоби стояли на сторожі коло тіла, а сам післав письмо до земського суду.

Більше чоловіків з того села пішли були на заробітки і ще не вернулись, то неодна жінка подумала, що може це її чоловік. А Трохимова жінка і мати вже давай плакати, наче б знали, що це Трохим. Серце вістку подало. Та як не просили вони голови, щоби дозволив хоч подивитись, але голова не вволив їх волі.

Другого дня явився в селі Денис Одягнений гарно, ще лучше, ніж колись. Веселий, говіркий. Бачить, що люде сходяться до волости (до громадського уряду), от і він пішов туди. Як же почали йому розказувати, що чоловіка зарізаного знайшли, так Денис і питаеться:

— Щож його жінка та мати кажуть?

— Чия жінка, чия мати? — допитуеться голова, дивуючись.

— Аджеж ви... чи тее... хтось казав, що це Трохим — каже Денис.

— Ні, ще не знати, хто це — говорить голова — отже ніхто, ані я про те не казав. Може ще і не наш.

— Хто б він не був — каже сміючись Денис — нехай собі лежить, а хто зарізав, то свідки скажуть.

Дехто з молодих, що слухали, засміялись та кажуть:

— От Денис вигадав! В чистім полю тай свідки.

Аж ось дзвінок — справник приїхав.

— Де мертве тіло? — питае голову.

— Там на місци — каже голова.

Казав справник вибрати поважних людей, заприсягнути і підуть вони тіло оглядати. Приїхав і лікар.

Коли побачив справник між заприсяженими Дениса, то й каже:

— Пощо такого молодого вибрали? Треба було самих старших, поважних людей.

— Це хоч і молодий чоловік — пояснив голова — а мудріший, ніж багато старих.

Голова говорив це справникови потихо, поглядаючи на Дениса, а Денис думав, що голова оповідае, як Денис проговорився, коли питав, що Трохимова жінка каже.

Слухав справник і говорить: Добре, давав його сюди!, а Денис це почув і зблід нараз. Справник це запримітив але не сказав більше нічого.

Коли зібрались всі коло тіла, каже справник оглянути, чи нема синців. Слухае Денис та:

— Певно, що нема. От потягнув ножем раз тай уже. Хіба раз не досить...

Запримітив і це справник.

Щож до Дениса, то видно, що вже Господь помішав йому розум так, щоби великий злочин тут на місци виявився. Або як говорять: Кого хоче Бог покарати, тому розум відбере.

Оглядаючи побачили, що поли в свиті на кінцях повирізувані. Коли ж знайшли тут ще якийсь гріш, то догадались що в полах були гроші, та їх хтось по вирізував.

Дальше роззули вбитого і почали оглядати онучі, отже і там знайшли зашитих пять золотих.

Тут Денис наче забувся, та каже вголос: „От бач, де вони!" Та сказавши це схаменувся, зиркнув, а справник знов на нього дивиться.

Аж ось прийшла жінка і мати Трохимова з хлопчиком шести років. Ще й не дійшли, а вже пізнали, що це Трохим, тай притьмом до нього. Хотів зупиняти їх справник, а там каже: „Нехай! А ми свое діло опісля зробимо".

Почали жінки голосно плакати та приговорювати. Плаче мати, плаче жінка та каже:

— Промов хоч слово Трохиме, скажи, хто розлучив нас з тобою, хто діти осиротив. Покажи, чи не було якого свідка, коли тебе замучували, коли Богу душу віддав...

— А це мамо що? — крикнув Трохимів хлопець, беручи щось з батькової руки.

Почув це справник і каже Денисови, що стояв найблизше:

— Ану подивись, що це таке!

Денис взяв, здрігнувся, помняв і кинув геть.

— Чому ж ти кинув, що це було? — допитуеться справник.

— Та це нічого, ваше благородіе — каже Денис — це бурян.

— Який бурян?

— Бурян, трава. Мабуть покійний коли вмирав, так за ту траву вхопився, так вона в нього в руці осталася.

— Та яка ж то трава, покажи — говорить справник, бачучи, що Денис щораз більше мішаеться.

— Та так... пере... пере... коти... поле — ледви вимовив Денис.

А хлопець Трохимів підніс більше перекотиполя, що тут лежало і каже Денисови:

— Дядьку, тут е такого багато і воно бачило все...

— Брешеш! — крикнув Денис і відопхнув хлопця від себе. Видно, Господь йому розум цілком відобрав.

Справа вже виявлялася. З того, як Денис поводився, видно було, що він в справу замішаний. Отже справник почав Дениса випитувати, каже:

— Чому ти перекотиполя боїшся? Говори всю правду. Ти знав що на вбитому синців нема. Тобі дивно було, що знайшли в убитого гроші.... Кажи!

Хотів Денис відбріхуватися та ніяк. На кождім слові справник його зловить, Коли ж побачив, що викруту нема, то до всего признався.

Пригадалися тепер людям і ті крадіжи, що в селі були, а як почали допитувати, то Денис і до них признався. Оповів, як найперше зачав красти кури, а там і більші річи. Гроші приходять, отже він давай красти на велику міру. Длятого збратався з москалями та з циганами, що крадене перепродували. Розказав, як старого чоловіка зарізав, сподіючись грошей... Тай хіба не однаково йому, чи щобудь затаїть, чи все розкаже?

Що як що, а всі люде не могли з дива вийти, як це сталося. Парубок гарний на вроду, тай розуму Бог дав, багато талантів Бог йому поручив, а він їх всіх позакопував. Та й коби позакопував, а то ще гірше. Та який великий чоловік був би з нього, коли б він з тими талантами за добре діло був брався

А дальше... Дальше сталося те, чого можна сподіватися — пішов туди, де таким місце. Вийшло котові по заслузі.

А людям зосталася наука велика — що хоч як хитрий чоловік міркуе, але Суд Божий рішае. І ніхто від Суду Божого не викрутиться.

Що ж жінка та мати?

Громада не дала їм загинути. Бачучи їх велику журбу і знаючи їх убожество, громада зібрала поміж собою всего, що хто мав і міг дати, щоби не тілько було на похорон, але і по похороні.

Громада нещасних не забувала. А вже головно перед більшими святами — багато чого понавозять, понадають.

Не заступило це Трохима, але все ж громадська поміч багато помогла в їх убожестві.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ В СТЕЙТАХ.

В 30-ох тижнях цего року діточий параліж був в Стейтах більше поширений, ніж в такім же часі на протязі 30 літ. І доси нема на цю слабість певного лікарства. Найбільше ще помагае спокій, мокрі горячі обклади і порушування запаралізованими членами слабого. Думають, що цю слабість переносять люде, а також мухи і комарі. Та одно треба памятати, що тепер багато слабих цілком видужують, а в деяких лишаються лише малі наслідки слабости. В 1916 році вмирало таких слабих в Ню Йорку 25 на 100, а тепер 5 до 10, або і менше. Також половина, або більше видужують цілком.

ЗНАХОДЯТЬ ЗАКОПАНІ ГРОШІ.

В Портленд, Оре. е старий дім, де мешкали довго нежонаті брати. Тепер знайшли там мапи, що показують, де брати закопували гроші і шукають за грішми. Знайшли вже 6000 дол. в золоті і сріблі. Думають, що ще 7 до 10 тисяч е закопаних.

В 25-ЛІТНІ РОКОВИНИ.

(Витків, Саск.)

В Зелену неділю, дня 4-го червня 1944, парохіяни української православної церкви, як також родина, сусіди і приятелі панства Володимира і Катерини Сороків з Витків, Саск. війшлися до їх дому, щоб повитати їх з нагоди 25-літнього спільного подружого життя.

Панство Володимир і Катерина Сороки е щирими і свідомими патріотами, активними членами нашої церкви і Народного Дому. Пан Сорока бував ревним і совісним тростісом церковним а пані Сорока довгий час головувала в місцевому відділі Союза Українок. Попри щиру працю для нашої справи, п-во Сороки невсипучістю і запопадливістю та ощадністю і тверезістю розвели собі гарне господарство і виростили та виховали три дочки і одного сина.

Найстарша Ольга, замужна і пробувае в Онтеріо, середуща Ганя замужна за елевейторником, Петром Іванчуком, е цего року головою жін. Т-ва в Витків, наймемша Олександра, учителюе милю від дому і проживае з родичами, помагаючи в вільних годинах доглядати за господарством. Син ходить до школи і помагае батькам.

Після щирих побажань і привітів нашим добрим парафіянам, присутні зложили ще маленьку жертву і дарунок на наші народні потреби. Зібрано 28 дол. на Колегію, 29.10 на Український Голос і Вістник, а 5 дол. на місцеву церкву.

Жертвували слідуючі:

Володимир і Катерина Сороки 30 дол. з того 20 дол. на Українську Православну Колегію, 5 дол. на Український Голос і Вістник і 5 дол. на місцеву церкву.

На колегію:

По 5 дол.: Петро Никіфорук.

По 3 дол.: Іван Свистун.

На пресу:

По 2 дол.: Василь і Ева Свистун, Олександра Сорока, Петро Іванчук.

По 1 дол.: Мих. Ничик, Никола Никіфорук, Мих. Ковальський, Серафина Ковальська, Павло Хома, Анна Іванчук, Ф. Мартинюк, Іван Ґоян, Михайліна Ґоян, Іван Свистун, Гр. Іванчук, Марія Іванчук, Дора Никіфорук, Марія Никіфорук, Лука Іванчук, Н. Іванчук.

По 50 цт.: Марія Хома, Марія Мартинюк, Ярослав Сорока, Анела Ничик; Роман Никіфорук 10 цт.

Побувши ще кілька хвилин, парафіяни почали розходитись домів, щоб другого дня (в Зелений Понеділок) гідно відсвяткувати іменини своеї парафії, що і сталось.

Закінчуючи свій допис, ще раз вінчую ювілятів всім найкращим в життю, особливо бажаю кріпкого здоровля і козацького завзяття, всім жертводавцям кличу: честь вам, що вмієте підтримати наші культурні інституції, а редакцію Українського Голосу і Вістника впевняю, що наша праця для нашого проводу ніколи не згасне. Ми все з вами.

Читачам же Українського Голосу і Вістника бажаю, щоб так само поступали, як ми.

Никола Іванчук.

ПОДВІЙНЕ СВЯТО.

(Брендон, Ман.)

Дня 4-го червня в неділю (Зелені Свята) українська православна громада св. Духа в Брендоні святкувала подвійне свято, а це свій храм і двадцять-літній ювілей свого існовання. Хотяй погода нам не сприяла, бо падав цілий день дощ, то гостей прибуло більше, як ми сподівались, з таких околиць як Риверс, Сурис, Джестис, а навіть і з Гімлі. По Богослуженню, яке відправив наш парох о. Улян, він запросив всіх присутних, щоби пішли на спільний обід до народного дому, який приготовило наше жіноцтво. Коли вже всі засіли до столів (котрих було два довгих), по молитві, яку провів о. Улян, усі почали смачно заїдати все, що було на столі. Я не мав ще нагоди бути на праздниках по других околицях і немав нагоди бачити, які там обіди, але без пересади можу сказати, що наше жіноцтво в Брендоні вже так постаралось про все, що ніхто не може сказати, що там чогось ще бракувало. Хто поглянув на ті столи, і на те, що було на столах, то забув про теперішню всесвітну війну, яка тепер відбуваеться.

По обіді були принагідні промови на тему свята і говорили слідуючі гості: Першим був Всеч. о. Улян, тому, що він зараз мусів відїхати, аби злапати свій потяг на ту кольонію, де він мав мати Богослуження на другий день. В своїй промові між іншим висказав свое вдоволення, що по чотирнадцятьох роках він знов мае честь обслугувати брендоньску громаду. Нім о. Улян відїхав, було піднесене многоліттє для нашого Високо Преосвященого архиепископа о. Іоанна Теодоровича, для нашої світлої Консисторії і Всеч. о. Уляна, як нашого пароха.

Відтак другим промовцем був п. С. Войцюк, бувший перший голова церковної громади. Він переповів історію церковної громади від початку аж до тепер, а спеціяльно спинився над будовою церкви і над тими членами, котрі найбільше причинились до будови церкви. Відтак говорив п. П. Лупюк з Риверс, Ман. Він е і членом нашої громади; при кінці своеї промови побажав як найкращих успіхів для української православної громади в Брендоні і заразом дав заклик до гостей, аби відзначити це свято як слід, щоби вложити дар на нашу пресу, цебто на Український Голос і Вістник. Присутні гості щиро віднеслись і вложили суму $13.40, яку розділено по половині на Український Голос і Вістник.

Дальшим промовцем був п. Іван Сушко також з Риверс і член нашої громади. Також побажав всього найкращого для нашої громади. Відтак була покликана пані Тинчак з Гімлі; в своїй короткій та щирій бесіді деяких зворушила до сліз. Вона говорила більше до жіноцтва і своею промовою піднесла наше жіноцтво на дусі.

Відтак говорив теперішній голова нашої громади, п. І. Гудема; між іншим висказав свое вдоволення із цего свята, що помимо непогоди таке поважне число гостей прибуло споза Брендону. Він подякував гостям і побажав їм щасливого повороту до дому. Накінци говорила голова жіночого Т-ва, пані С. Павлишин; вона висловила свою щиру подяку жіноцтву за повну кооперацію в тім святі і подякувала гостям, як і решті членам за їх участь в святі і за жертви, які зложили підчас обіду.

Нище підписаний, як господар свята, на закінчення висказав свое вдоволення і подякував всім і вся; на тім наше подвійне свято закінчено. По відспіванні многоліттєва для гостей і нашого жіноцтва і „Ще не вмерла", „Не пора" та „Боже щасти" всі в веселім настрою розійшлись домів.

І. Касорак.

З НАГОДИ ХРЕСТИН НА ДОБРІ ЦІЛИ.

(Едмонтон, Алта.)

Дня 3 червня 1944 р. в українській православній парохії св. Івана Хрестителя в Едмонтоні збагатилась одною православною, бо того дня п-во Микола і Корнеля Юсипчуки охрестили свою 14-літню дочку-одиначку, Любовиру-Галю.

Що п-во Юсипчуки і молода хрещениця е загально люблені за свою щирість і жертвенність, може посвідчити те, що в їхнім домі, того ж дня — вечером війшлось поважне число приятелів. Підчас смачної вечері, по кількох промовах, що робили заслужене признання як п-ву Юсипчукам так і їх донечці, відспівано хрещениці і родичам „На многі літа", гості зложили понад 50 дол на дар для хрещениці.

Не забули також і про другі справи більш загального характеру перевели збірку, що принесла $24.75. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: п-на Л. Г. Юсипчук (хрещениця), Т. Татчин, В. Дутковський; по 1 дол.: пані Бавус, Кецкало, Бардак, І. Лупул, Г. Пісецький І. Юсипчук, І. Кропельницький, І. Шнур, І. Фльорко, І. Рудик, М. Бавус, В. Кецкало, Ст. Бардак, М. Святенчук, Я. Ласитчук, К. Горецький, Н .Слюзар, В. Пуцентело; по 50 цт.: В. Руцька; по 25 цт.: Д. Джуринюк.

Збірку розділено: На удержання домівки для укр. кан. вояків за морем $12.00 (через КУК), на Український Голос 6 дол., на Вістник $6.75.

Хай же хрещениця росте на потіху родичам, а Богові і Україні на славу — а жертводавцям щира подяка від тих для кого зібрано гроші

В. П.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ.

(Бирмінгем, Саск

В неділю 14-го травня відбулося спільне свячене в домі панства Михайла Галиків. Після смачного обіду, який приготовило жіноче товариство, о. Мороз пояснив, яке значіня мае спільний святочний обід.

Щоби свято закінчити, як належиться, п. Козакевич попросив зібраних, аби жертвували, кілько хто може, на часописи Український Голос і Вістник. Жертвували:

По 1 дол.: С. Гулька, В. Кошман, В. Федук, А. Фрайдип, М. Пилипів; по 50 цт: Г. Козакевич, Н. Ригус, А. Савчин, М. Галик, Н. Стельмахович, В. Галик; по 45 цт.: Ф. Кіндракевич; по 25 цт.: В. Терлецький, П. Коцюк, Г. Савчин, Р. Савчин, П. Ригус, І. Стельмахович, п-ні Стахович, П. Стельмахович, М. Савчин, 4. Пилипів, М. В. Галик, К. Галик, п-ні Федук, Н. Галик; по 10 цт.: п-ні Пилипів, А. Геплер, п-ні Ригус, пані Савчин. Разом $12.35.

Колектою занялися о. Мороз і пані А. Гулька.

А. Гулька.

ХРЕСТИНИ В ДЕЙВІС, САСК.

Дня 7-го травня ц. р. п-во Ларіоник хрестили свого синка, котрий отримав імя Богдан. Тайни хрещення уділив Всеч. о. К. Желішкевич з Принс Алберт. Після смачної перекуски п. Ларіоник висказав свое вдоволення до гостей. Промова була щира і патріотична. Пан Ларіоник е прихильник української православної церкви, а можна це пізнати по тім, що хоч мешкае між людьми другої віри, привозить свого рідного православного священика, щоби охрестити свого сина. Честь і слава йому.

По скінченню своеї бесіди п. Ларіоник зложив два долари на Український Голос і Вістник.

Богданові бажаемо многих літ.

Гість.

ДЕНЬ МАТЕРІ.

(Шипмен, Саск.)

В неділю дня 14 травня відправив в нас Богослуження о. Желішкевич. Після Богослуження відбулось в українськім православнім домі свято День Матері. Програму дали діти з рідної школи з Принс Алберт, котрих учить о. Желішкевич і добродійка. На програму складалися деклямації, вправи, представлення „Бурлак-Сирота" і промови.

Громада з Шипмен дякуе о. Желішкевичеві, що так запорядкував, що в Шипмен дітей пробудив. Дякуемо пані добродійці, що так гарно навчила дітей і дякуемо дітям, що так гарно дали свої точки. Мило було дивитись і неодна старша людина сплакала, бачучи науку о. Желішкевича. Багато таких нема. Дай Боже щоби такі люди прожили много літ. І дякуемо парафіянам з Принс Алберт, що не жалували труду й кошту і до нас потрудилися. Дай Боже, щоби їх діти росли їм на славу і Україні на користь.

Всч. о. Желішкевич пояснив День Матері і про церкву і релігію. Також представив справу колегії української православної церкви в Канаді. Відтак промовив п. Зюбрак, як український нарід поступае. Нема ріжниці, чи православні, чи католики, старші, чи молодші, але як українець, то маемо спільні інтереси. Старший ще хоч молитву знае, як мати учила, а молодший зовсім нічого не знае, вступае до косцьола і всьо рідне забувае. А хто винен? Родичі, що дітей добре не учать, а як придивляться, куди їх діти пішли тоді жалують. Та ще не за пізно поставити добрі підвалини під виховання своїх дітей, щоби росли на славу Україні і на користь. Хто свого цураеться і свое лишае, той в жадної народности пошани не мае, бо ніхто його й не знае, хто він е

М. К.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 26-го червня, 1944, упокоїлася в Бозі Катерина Фик, жена Антона Фика з Гарленд, Ман. Покійна приїхала зі своїм мужем в 1904 р. з села Сухостав, пов. Гусятин.

Страшна смерть навістила її таки в її власній хаті, несподівано. Коли надійшла буря з громами вона була зі своїм мужем в малім будиночку, який уживали на літну кухню. В часі тої громовиці, п. Фик вийшов на двір і в тій хвилі вдарив грім. Коли оглянувся, побачив як полумінь ви-

бухала через вікно. Він зараз скочив до середини, і побачив, що вона горить. Скоренько взяв її на двір і казав присісти до землі і так помагаючи собі водою з калабані, придушував руками і насилу погасив нещасну. Показалось, що грім вдарив якраз в те місце, де був в баньцї нафта. Грім запалив її і вона в той час експльодувала розприскуючи всюди як рівнож і на неї по тварі і шматтю.

Зараз забрано її до шпиталю до Давфину. І тут виглядало, що вона тільки ушкоджена поверховно полумінною з нафти. Та за пару днів пізніше, показалось що інше. Електрична струя ушкодила і легені і серце і ратунок показався цілком неможливий.

В останній хвилі, була вся родина включаючи сина о. М. Фика, котрий приїхав літаком з Ванкувера. Похорон відбувся в Гарленд 29 червня. Хоч день перед тим були страшенно зливні дощі і дуже ушкодили дороги, народу зїхалося дуже багато так, що церква у місточку Гарленд не могла помістити всіх. Похорон відслужив о. С. Гребенюк з Давфину.

Покійна оставила свого мужа, трох синів і дві дочки. Син Михайло є священиком У. П. Церкви. Павло на фармі. Володимир учителює, Анна замужна за Володимиром Мазуром а Евгенія в дома.

Дня 5-го серпня відбулось поминальне богослуження по покійній гості, які були присутні на Богослуженню, по обіді задумали якось відзначити цю хвилю і зробити щось в її память. Рішено зарядити збірку на Укр. Прав. Колегію, як вінок на могилу покійної. Зібрано $26.85. Імена жертводавців

По 1 дол.: Антін Фик (муж пок.), Й. Слоньовський, О. Карпяк, А. Карпяк, Ю. Карпяк, Настя Карпяк, М. Котилюк, Ф. Дудар, Н. Л. Ворончак, Н. Магира, Т. Гикавий, І. Карпяк, Н. Савіцький, Н. А. Ворончак, Вол. Фик (син покійної, учитель), С. і Мотря Західняк.

По 50 цт.: М. Буртник, Й. Танагайчук, Марія Слоньовська, Марія Зьоляковська, Д. Ревко, Петруня Яворська, М. Дубина, І. Яворський, Марія Галабіцька, Варвара Ворончак, Г. Ярошький, Параня Карпяк, Тетяна Тарнавська, Н. Ковар, А. Бушук.

По 30 цт.: Андрій Ряк.

По 25 цт.: Н. Тарнавський, Н. Буртник, І. Варовий, П. Галабіцький, Ф. Ґерус, Евгенія Дудар, Ганя Брага, Ольга Гикава, Анна Савіцька, Ірина Карпяк, Дора Вербицька, Марія Буртник, Анна Палагнюк.

о. С. Гребенюк.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

(Глен Елдер, Саск.)

Серпня 9-го в канорськім шпиталі помер оден з перших мешканців тутешньої околиці Михайло Козменюк, маючи несповна 50 літ. Кількалітна недуга підкосила його здоровля, а малий припадок був безпосередною причиною смерти.

Лишив жінку Катерину з роду Митрак і трох жонатих синів: Дмитра при війську в Отаві, Василя в дома на довшій відпустці з війська і Миколу, що дома. Лишив численну дальшу родину, багато приятелів і знакомих.

Похорон був в суботу 12 серпня. Побіч могили матері виросла свіжа могила сина. Похоронну відправу зі Службою Божою відслужив парох тутешнього округа о. В. Апонюк з Аррану.

Похорон був величавий — була вся близша родина, приятелі знакомі в великім числі. При „послідньім прощанню" на заклик о. пароха учасники зложили 14 дол. і 18 ц. на фонд Укр. Прав. Колегії. Богоугодне діло при такій нагоді! Щира молитва і добрі вчинки повинні завжди йти в парі.

Покійний був релігійним чоловіком і добрим членом української православної церкви. Навіть тяжка недуга від Богослужень його не спиняла.

Був розумним і свідомим українцем, переплачував довгі літа Український Голос і Вістник. Інтересувався загальними і місцевими громадськими справами. Був покійник трудящим. Твердою працею доробився гарного маєтку і забезпечив свою родину. Взірцеве господарство є свідками його господарського хисту. По життєвих трудах відійшов на заслужений відпочинок. Нехай же з Богом спочиває!

Вічна Йому память!

В. А.

ПОДЯКА.

Вечір, 12-го липня остане нам любим спомином в дальшому життю. Цього вечора наші добрі парафіяне і другі громадяне, так з Едмонтону, як і зпоза міста, приготовили для нас несподіванку-свято на спомин тридцять-літнього ювілею нашого супружого життя. Також обдарили нас цінним дарунком.

Хоч згаданий вечір можна б віднести особисто до нас обоїх, все таки в промовах ювілею давалося відчувати, що громадяне шанують ідею, для якої ми обоє трудилися вже поверх двадцять літ. Ідея ця — то найвищі ідеали Христової Церкви в культурно-моральнім житті рідного народу. Давалося відчувати, що громадянство наше горде з того, що належить до організації, одинокої організації на світі, що з долини до верху є свобідна і незалежна від всяких чужонаціональних впливів, які ніколи в історії не виходили на здоровля нашому народові. Також відчувалося, що громадянство шанує піонірів так взнеслого руху і оцінює працю провідників того руху.

Отже ми щиру подяку складаємо промовцям згаданого вечора: предсідникові парохії св. Івана і господареві вечора п. В. Челядинові, п. адвокатові Яндї, п. В. Чоботареві, п-ні Будниковій і п-ні Ґовдовій, всім присутнім і неприсутнім приятелям що чим будь причинилися до нашого ювілею. З осібна подяка від нас належиться о. прот. Савчукові, що спеціяльно приїхав був один день скорше до Едмонтону, щоб побути бодай годину з нами того вечора.

Нехай Отець небесний нагородить Вас, Дорогі, ласкою своєю; нехай дарить Вас і Ваші родини щастям, здоровлям і всяким добром! Нехай і нам допомагає заслужити собі у Вас ще більше довіря та пошану і продовжувати діло Боже серед Рідного Народу!

Ще раз — щире українське — Спасибіг!

о. Петро і Юстина Мельничук.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

(Прислав о. Є. Грицина)

П. Грицюк, Кадворт Саск. 1.00

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

Пр. Кіндрачук — 2.00

По 1 дол.: Пр. Бажовський, І. Сорокан, Ф. Чуганюк, Гр. Сорокан, Ю. Ф. Кіндрачук, В. Лазор, В. Гузіюк.

М. Савіцький, Карпентер, Саск. 1.00

(Прислав о. К. Желіщевич)

К. Саінчук Принс Алберт, Саск. 1 дол.

Від Богослужень, Самбург, Саск. 18 дол.

(Прислав о. В. Апонюк)

Іван Кудлак, Годсон Бей Джонкшин, Саск. — 2 дол.

Юрій Преданчук, Годсон Бей Джонкшин 1 дол.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ВЕРЕСЕНЬ.

3 Неділя — Рама.
10. Неділя — Борджіс.
17 Неділя — Гемтон.
21 Четвер. Різдво Богор. — Вичер.
24 Неділя — Клейр.
27 Середа. Воздв. Ч. Х. — Маморніці.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гаїцького

ВЕРЕСЕНЬ.

3. Неділя Арбакка.
10. Неділя — Толстой.
11 Понеділок. Усікновення Голови Івана Хрестителя. — Сірко.
17. Неділя — Вайта
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — — Сенькін (храм).
24. Неділя — Рейні Ривер, Онт.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ

3. Неділя — Шерридон.
10 Неділя — Флин Флон.
17 Неділя — Сван Плейн.
21 Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Дербен (храм).
24. Неділя — Годсон Бей Джонкшин.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста Ервуд.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ.

3. Неділя — Петлюра.
10. Неділя — Шелвелей.
17. Неділя — Грендвю
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Роблин-Зелена.
24. Неділя — Шортдейл
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Леннард.

Почт. скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя — Тернопіль.
10. Неділя — Єлов Крік.
11 Понеділок. Усікновення Голови Івана Хрестителя — Вакав.
17. Неділя — Смитс.
21 Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Кадворт.
24. Неділя — Вакав.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Ст. Джулієн.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. П. Симчича

Адреса: Скринка 83, Вилінгдон,

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. Ковалишина

Адреса: Box 7, Сенді Лейк, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. К. Желіщевича.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

1	П	19	Муч. Андрея Стратилата
2	С	20	Прор. Самуїла, муч. Севіра
3	Н	21	Нед. 13. Преп. Авраамія
4	П	22	Муч. Агатоника, Зотика.
5	В	23	Свщм. Іринея еп. Ліонського
6	С	24	Пер. мощ. Петра митр. київ.
7	Ч	25	Ап. Тита з 70-ти, Вариса
8	П	26	Муч. Адріяна і Наталії
9	С	27	Преп. Пімена пост. Печер.
10	Н	28	Нед. 14. Зн. мощ. Йова поч.
11	П	29	†Усікн. Голов. Ів. Хрестит.
12	В	30	Александра, Івана і Павла
13	С	31	†Пол. Пояса Богородиці.
14	Ч	1	†Симеона Стовпника.
15	П	2	Муч. Маманта, Івана пост
16	С	3	Свщмч. Антима еп. Ником.
17	Н	4	Нед. 15. Мч. Вавила еп. Ант.
18	П	5	Правед. Захарія і Єлисавети
19	В	6	Чудо Арх. Михаїла в Хонах
20	С	7	Предпр. Рожд. Богородиці
21	Ч	8	Різдво Пресв. Богородиці
22	П	9	Богоот. Якима й Анни
23	С	10	Муч. Минодори, Митродори
24	Н	11	Нед. 16. Преп. Теодори Алек.
25	П	12	Свщмч. Автонома епископа
26	В	13	Предпр. Воздв. Ч. Хреста
27	С	14	Воздвиження Чес. Хр. Госп.
28	Ч	15	Велкм. Никити мч. Порфирія
29	П	16	Кипріяна митр. Київського
30	С	17	Муч. Віри, Надії і Любови

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ВЕРЕСЕНЬ:

3 Неділя — Дафин. Вечірня Косів.
10 Неділя — Велий Ривер. Вечірня Сифтон.
17 Неділя — Пайн Ривер.
21 Четвер. Різдво Пресв. Богород. — Рорктон (храм).
24 Неділя — Венлав.
27 Середа. Воздв. Ч. Хреста — Пайн Ривер ([illegible]

Всі Вечірні Відправи відбуваються в 5-ій год. по полудні.

Телефон 553 W

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улана

[illegible]

3. Неділя — Брендон
10. Неділя — Портедж ля Прейрі.
17. Неділя — Малантон.
24 Неділя — Тиндал.
27 Середа Воздв. Чесн. Хреста — Дуфрост

ЖОВТЕНЬ:

1 Неділя — Брендон.
8 Неділя — Паплар Парк.

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Вінніпег Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

[illegible]

ВЕРЕСЕНЬ:

3 Неділя — Редвотер (Візитація)
10 Неділя — Крайгенд.
11 Понеділок. Усікн. Гол. Ів. Хрест. — Норал.
17 Неділя — Радвей (Жін. Зїзд).

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ:

3. Неділя 13. Гол. 4. УЄ Марка 16: 1—8. Літ. Ап. 1 Корин. 16: 13—24. Еван. Мат. 21: 33—42.

10. Нед. 14. Гол. 5. УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Ап. Корин. 1: 21—24; 2: 1—4. Еван. Мат. 22:1—14.

11. Понеділок. Усікн. Голови Іван Хрестителя. УЄ Мат. 14: 1—13. Літ. Діян. 13: 25—32. Еван. Мар. 6: 14—30.

17. Нед. 15. Гол. 6. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. 2 Кор. 4: 6—15. Еван. Мат. 22: 35—46.

21 Четвер. Різдво Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11. Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

24. Нед. 16. Гол. 7. УЄ Луки 24: 12—35. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1—10. Єв. Мат. 25: 14—30.

27 Середа. Воздв. Ч. Хреста. УЄ Івана 12: 28—36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18—24. Еван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3080
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., Sept. 15th, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1944. ЧИСЛО (534) 18

КАТОЛИКИ ПЛАЧУТЬ ЗА ПОЛЬЩЕЮ.

З Квебеку є вістка, що католицький кардинал Віленев заявив, що він в імени канадійських католицьких архієпископів, епископів і католицьких звичайних духовних і вірних протестує проти небувалих доси жорстокостей, які Польща переживала і переживає і проти топтання найсвятійших і природних прав тої держави.

Так говорить згадана вістка. Для нас питання: чи забув Віленев, як Польща жорстоко з Українцями обходилася — навіть з греко-католиками? Чи забув, як 1938 р. за сім тижнів знищила 110 українських церков? Чи забув, як нищила українські інституції і взагалі відбирала Українцям право до життя?

ПОЛЬСЬКІ ЖІНКИ І ПАПА.

Польські жінки з Варшави зверталися недавно до папи, щоби їм поміг. Папа відповів зараз через польського президента Рачкевича, що стоїть за ними. Та чи чував хто, щоби папа клопотався долею греко-католиків Українців — чи тепер, чи й давнійше.

ДЖЕРЕЛО ПОЛЬСЬКИХ ФОНДІВ.

Пірсон, кореспондент Дітройт Фрі Прес, оповідає, що бувший польський премієр, Сікорський, представив був Розевелтови, що коли б польський уряд мав 20 мільйонів долярів, то міг би підкупити німців. І Розевелт дав 20 мільйонів. Гроші в 50 і 100 долярових банкнотах вислали до Англії.

Та невдовзі почали ті гроші в Америці появлятися. На запит, як це, Поляки відповіли, що 50 і 100 долярів забагато на оден підкуп, отже їх вимінюють. Та показалося, що польські видавництва в Стейтах дуже поширили свою роботу, це знак, що звідкись дістали багато грошей. Отже думають, що це з тих 20 мільйонів.

ПОЛЬСЬКІ СТРАТИ 80 ПРОЦЕНТ.

Польські патріоти під проводом ген. Бора, що обороняли Варшаву, за 30 днів стратили 80 проц. своєї військової сили, одже лишилася з неї одна пята.

ГРІМ ВДАРИВ В ЛІТАК.

В Флекелтон, в Англії, грім вдарив в літак підчас сильної бурі, а наслідок був такий, що згинуло 60 осіб, а між тими 9 американських вояків і 38 дітей.

МИРОВІ ПЛЯНИ ПРОТЕСТАНТІВ.

В січни, 16 до 19, 1945, має бути в Клівленд, Огайо, конференція представників протестантських церков. Всіх учасників буде коло 400. Мають обдумувати пляни „тревалого миру" та становище протестантських церков супроти воєнних питань. Подібних нарад і плянів тепер повно всюди, але найпевніше, що про повоєнний лад буде рішати той, хто буде мати в руках найбільше фізичної сили.

СТРАЙКИ В ІТАЛІЇ.

Альжирське радіо доносить, що загальні страйки вибухнули в Больоні, Реґіо, Рімініі й Ґенуї, а вчасти і в Турині те Медіолянї (в Мілянї).

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ КАПЕЛЯНИ.

Першим українським православним капеляном в канадійській армії став о. прот. С. В. Савчук. Він виїхав до Англії в липни 1944 р., де досі перебуває.

Кап. о. С. В. Савчук.

Кап. о. С. П. Симчич.

Крім того маємо ще двох капелянів в Канаді — о. С. П. Симчича та о. Т. Ковалишина.

о. Симчич назначений на місце о. Фика в Венкувері, а о. Ковалишин призначений в Торонто.

Зі згаданих о. Симчич обслугував околицю Вилингдону, а о. Ковалишин околицю Сенді Лейк. Оба дістали рангу капітанів.

СТАН ЖНИВ.

Стан жнив в степових сторонах був 11-го вересня такий: в Манітобі і східнім Саскачевані скошено 90 до 100 проц., крім дощевих околиць, де скошено 10 до 20 проц. Змолочено 5 до 25 проц. — В західнім Саскачевані та північній і полудневій Алберті скошено 40 до 85 проц. Однакож є околиці, де скошено менше, ніж половину. — В Піс Ривер кошення майже скінчили.

ТРЕБА УЧИТЕЛІВ В МАНІТОБІ.

Департамент Просвіти шукає учителів до шкіл на фармах, а треба їх ще 71. Досвідчений учитель дістане 1000 дол. на рік.

КОНФЕРЕНЦІЯ В КВЕБЕКУ.

Вересня 12 почалися наради премієра Чорчила і президента Розевелта в Квебеку. Запрошали сюди і Сталіна, та він коротко пояснивши відповів, що не приїде. Нема і з Китаю представників, та їх мабуть і не повідомляли. Говориться, що головною справою нарад мала би бути справа війни з Японією. Сподівались Ідена, та він не думає приїхати.

ПОРОЗСИПАЛИСЯ ГРОШІ.

В Порт Муді, Б. К., скидали почтові мішки на стації, коли поїзд був в русі й оден мішок впав під колеса і роздерся. З нього порозлітaлося 37,000 долярів. Опісля більшу часть грошей познаходили.

ЦУКРУ І МАСЛА МАЛО.

З Оттави говорять, що можна сподіватися, що пайки цукру в Канаді можуть бути ще зменшені. Також масла є досить мало.

ТАКОЖ „ВОЄННЕ ЗУСИЛЛЯ".

В Бофало внесено до суду скаргу на Антонелі Фаерворкс Ко., що ошукала уряд на більше, як 1,000,000 долярів. Вона виробляла бомби і подібне для війни і подавала пофальшовані рахунки. Вже давнійше покарали її були за виріб злих бомб і ґранатів на 10,000.

ЗГИНУЛО 231, РАНЕНИХ 108 ЯПОНЦІВ.

В однім таборі в Австралії збунтувалися Японці. Озброїлися чим могли, ножами, буками і хотіли увільнитися. Вийшла бійка і багатьох японців постріляли, а багато з них самі себе повбивали. І так 20 повісилося, самі, чи вішали і душили одні других; 9 завдали собі рани і померли; двох кинулися під поїзд, а ще кількох від інших причин. Всіх згинуло 231, а ранених було 108.

ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ.

Судля Мурфі, з найвисшого суду, заявив в Сан Франціско, що в усіх стейтах мають потворитися комітети, які будуть вести боротьбу з тими організаціями, які стоять проти жидів.

В ПРИЮТІ ДЛЯ СТАРИХ.

В Виннипеґу є жидівський приют для старих Жидів і є в нім 104 особі. Цю інституцію підпомагає „комюниті чест" і минувшого року він дав приютові 6,600 долярів. В приюті є потрібні вигоди, є і синагоґа, де зміститься 200 осіб. Богослуження можна чути і по кімнатах.

Тепер Комюниті Чест думає зібрати 350,000 отже 25,0000 більше, ніж минувшого року.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Цьогорічні архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Івана Теодоровича відбудуться в такім порядку:

24 вересня — Саскатун, Саск.
1 жовтня — Виннипеґ, Ман.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ:

Сума з минувшого числа ... $31,213.21

Др. Юрій Драґан, Саскатун, Саск. ... $100.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

Едмонтон, Алта.

Іван Паїш (попередно дав 25.00)	50.00
Степан Романюк (бонд)	50.00
Федір Бойко	30.00
Ф/О Ізидор Горецький	25.00
Василь і Розалія Маланчук	25.00
Григорій Фарина	25.00
Никола і Варвара Маланчук (другий раз)	25.00
Василь і Меланія Бурянник	25.00
Михайло Каренко	10.00
Павло Дудра	5.00
Дмитро Данилюк (щорічно)	5.00
Осип Юриевич	2.00

(Разом з Едмонтону — $277.00)

Спеден, Алта.

Степан Леськів	50.00
С. П. Леськів	25.00
Андрій Ґаляс	25.00
Василь Ґордій	25.00
Михайло Крохош	25.00
Осип Онисків	25.00
Василь і Марія Страшок	25.00
Григорій Пісецький, (завдаток на 25.00)	10.00
Олекса Матвійчук (завдаток на 25.00)	10.00
Федір Пахолок (завдаток на 25.00)	10.00
Михайло Сікора (завдаток на 25.00)	10.00
Михайло Капіцький	10.00
Анастазія Романчук	10.00
Дмитро Леськів	10.00
Андрій Ґнатів (завдаток на 25.00)	5.00

(Разом зі Спеден — $275.00)

Вильна, Алта.

Степан Павлюк	25.00
Василь Палій	10.00
Іван М. Репка	10.00
П. М. Котуза	1.00

(Разом з Вильна — $46.00)

Брудергайм, Алта.

Анна і Андрей Танцовний	11.00
Андрій Кучан	10.00
Михайло Сірінки (передше 5.00)	10.00
Василь Рутар	10.00
Павло Головач	10.00
Петро Стрибіцький	5.00

(Разом з Брудергайм — $56.00)

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Ґронланд, Саск.

Александер Савчук (бонд)	50.00
Данило Худик (бонд)	50.00
Гаврило Добровольський	5.00

(Разом з Ґронланд — $105.00)

Брукcбі, Саск.

Василь Панчук	25.00
Андрей Щипиних	5.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

Спеден, Алта.

Дмитро й Анна Котруч	25.00
Іван й Орися Пахолок	25.00
Григорій й Александра Пісецькі (доплата до 25.00)	15.00
Василь і Палаґія Музика	15.00
Федор і Текля Пахолок (допл. до 25.00)	15.00
Іван і Катерина Гук	15.00
Іван і Люся Романчук	10.00

(Разом зі Спеден — $120.00)

Беліс, Алта.

Андрій і Флорія Щевчук	25.00
Іван і Марія Чернівчан	10.00
Кость Медвідь	5.00
Андрій і Фіона Палех	5.00
Пані Марія Шапка	2.00
Василь Ропчан	1.00

(Разом з Беліс — $48.00)

Вастол, Алта.

Василь і Евгенія Шапка	25.00
Петро Шапка	1.00
Іван Чернівчан	1.00

Ворспайт, Алта.

По $1.00: Федор Пролько, Петро Мельник, Мих. Цимбалюк, Ґео. Андрухів, Яків Дін, Терентій Терленко	6.00
Ґео. Фуштей, Васел, Алта.	5.00

Редвотер, Алта.

Іван і Софія Садовник (бонд)	50.00
Федор і Марія Мирон (бонд)	50.00
Михайло і родина Попіль	50.00
Іван і Марія Крайчій	25.00
Василь і Евдокія Школьний	25.00
Іван і Анна Васкиж	25.00
Николай і Марія Крайчий	25.00
Елла Кохан	15.00

(Разом з Редвотер — $265.00)

Мих. і Рахиля Піхота, Коронадо, Алта.	35.00
Вас. і Евдокія Павлечко, Коронадо, Алта.	10.00
Мих. Мелешко, Радвей, Алта.	25.00

ЗБІРКА о. П. ГЛИЦЬКОГО.

Ник. і Анастазія Ілюк, Сондала, Ман.	50.00
Українська Православна Церква Сондала	25.00
Томко Чубей, Роса, Ман.	20.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Аррап, Саск.

Йосиф Стрільчук	10.00
Панна Софронія Савчук	5.00
Прокіп Савчук	10.00

(Разом з Аррап — $25.00)

Стурджис, Саск.

Василь Гуцул	10.00
Павліна Грушка	5.00
Стефка Іванів	5.00

(Разом з Стурджис — $20.00)

Пелей, Саск.

Йосиф Кузмин	5.00
Іван Сушко	5.00
Михайло Притітко	2.00

(Разом з Пелей — $12.00)

Василь Балан, Вайт Біч, Саск.	10.00
Збірка на Похороні М. Кузменюка, Ґлен Елдер, Саск.	14.18

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Петро й Олена Стрілець, Вимер, Саск.	50.00

ЗБІРКА о. Л. В. ДЯЧИНИ.

Збірка в Ґрап, Алта.

Онуфрей Мельник, Ґейнсбурґ, Алта.	25.00
Павло Шарик, Ґейнсбурґ, Алта.	25.00
Стах Мазапа, Ґейнсбурґ, Алта.	15.00
Петро Голик, Клендоналд, Алта.	10.00
Іван Голик, Клендоналд, Алта.	5.00
Петро і Текля Липовий, Ґейнсбурґ, Алта	5.00
Пані Анна Паланчук, Ґейнсбурґ, Алта.	5.00
Пані Настя Голик, Клендоналд, Алта.	2.00
Д. Гаврилюк, Ґейнсбурґ, Алта.	1.00
Никола Щур, Ґейнсбурґ, Алта.	1.00
Пані Катерина Голик, Клендоналд, Алта.	1.00
Пані Марія Яремкевич, Норт Велей, Алта.	1.00
Михайло Яремкевич, Норт Велей, Алта.	1.00
Іван Срібний, Норт Велей, Алта.	1.00
Іван Борецький, Норт Велей, Алта.	1.00

(Разом — $99.00)

Слава (Полуднева), Алта.

Михайло і Марія Пухкий	30.00
Іван і Василина Ґрекулки	26.00
Петро і Домка Запаринюк	25.00
Андрій і Анна Саковський	20.00
Антон і Ерена Залиський	10.00
Василь і Анна Шийка	10.00
Олекса Гайдур	10.00
Петро Фодчук	5.00
Йосиф Лакуста	5.00
На весіллю дочки п-ва Василя й Анни Шийки, що вийшла замуж за Стефана Ґресюка, з Веґревил, Алта., збірка	38.55

(Разом з Слава — $179.55)

Кость Каминчук, Слава (Північна), Алта.	10.00
Василь Трабиш, Кайленд, Алта.	2.00
Теодор Ґрекул, Кайленд, Алта.	1.00

[illegible] $33,100.94

[illegible] ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КВЕСТІОНАР КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Комітет Українців Канади хоче мати точні вісти про українських вояків в теперішній війні, що служать поза Канадою, отже просить родичів, свояків, та знакомих тих-же вояків, щоби засилали до Комітету відомости про вояків на такі питання:

1. Імя і назвиско вояка ...
2. Його вік ... 3. Чи жонатий
4. Місце народження
5. Де ходив до школи
6. Який курс скінчив ...
7. Коли вписався до війська ...
8. До армії, фльоти чи летунства
9. Якої ранги дослужився ...
10. Коли виїхав з Канади ...
11. Чи дістав відзначення
    яке ... за що
12. Коли погиб, чи був ранений, чи попав у полон і де ...
13. Кого найближчих з родини має і де вони ...

(Відповіди можна писати на окремій картці, беручи питання одні за другими. Комітет хоче мати в руках число всіх Українців, що в цій війні брали участь за морем).

ДОТЕПЕРІШНІ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Всіх конференцій в трох роках війни мали аліянти 9, а тепер десята.

Перша була в серпни 1941 р. на Атлянтійським океані, що зложила Атлянтійський Чартер.

Друга в грудні 1941 р .в Вашинґтоні.

Трета в черавни 1942 р. в Вашинґтоні, де плянували наїзд на Африку.

Четверта в січни 1943 р. в Касабллянці, плянували наїзд на Сицилію й Італію.

Пята в травни 1943 р. в Вашинґтоні — справи західного фронту.

Шеста в серпни 1943 р. в Квебеку.

Сема в вересни 1943 в Вашинґтоні, як продовження квебекської.

Осьма в листопаді 1943 р. в Каїро в Египті, де був Кай-шек.

Девята в грудни 1943 р. в Тегерані, де був Сталін.

Десята тепер — в вересни 1944 р.

РОСІЯ МАЄ 300,000,000 НАСЕЛЕННЯ.

Член економічного відділу при британській амбасаді в Вашинґтоні, Ришард Майлс, сказав 23 серпня на конференції Канадійського Інституту Публичних Справ, що нині населення Росії числить триста мільйонів. А доси говорилося, що населення Росії можна числити на 180 до 190 мільйонів.

Майлс говорив, що Анґлія мусить по війні добре стиснути ремінець, щоби віднискати своє значіння. Пайкування і воєнна контроля надовго там лишиться. Він ще сказав:

„Чи може Анґлія, край з 47 мільйонами, уважати себе великою силою побіч Росії з 300,000,000, побіч Стейтів з 130,000,000 і Китаю з 400,000,000?"

ДАРМО ДОМАГАЛАСЯ 777,745 ДОЛ.

В Портуґалії розбився 22 лютого, 1943 р. літак, де згинуло 19 пасажирів. Між ними згинув Мандель Діяз і його жінка домагалася від Летничої компанії 777,745 долярів, закидуючи недбалість. Та суд в Вайт Плейнс, Н. Й. відкинув домагання. Вдова може дістати найбільше 9,035 дол.

ЖНИВА В СТЕЙТАХ.

В Стейтах сподіються дуже добрих жнив, красших, ніж коли. Обчисляють збір пшениці на 1,115,402 бушлів.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

I.

Чому я люблю читати Вістник.

З усіх добрих українських книжок та часописів, котрі я люблю читати, Вістник цікавить мене найбільше через те, що він інтересується релігією і культурою православних Українців.

Люблю читати оповідання в Вістнику, бо вони мають велику науку. Коли б українська молодіж читала тілько ті оповідання та приймала науку з них, цілим серцем і душею, то стала би чесною молодіжею, а з неї були би релігійні та культурні Українці.

Люблю читати Колюмну Недільної Школи — це одна з доріг, що ведуть українську молодіж до чесного християнського життя.

Але є і такі Українці, що не мають релігійного знання, і певна річ з таких нема жадної користи для Українського Народу — ані для громади, ані для близьких, ані родичів.

Молодіж потребує релігійного виховання, щоби виросла на корисний та культурний нарід.

В Недільній Школі дитина має нагоду набратися релігійного знання, отже занедбування Недільної Школи веде до загибелі народу.

Кожде число Вістника додає мені дорогого релігійного та культурного знання, що лишається в моїй душі. І вірю, що те знання поможе мені багато в хритіяньскім та суспільнім життю.

II.

Учіться змалку.

Питається мати синка Івася:

— Чи любиш ти Івасю ходити до церкви?

— Люблю.

— А чому ти любиш?

— Бо в церкві не кличе мене Гануся бавитися з нею.

— Ні, Івасю — каже мати — ми ходимо до церкви, щоби щиро Богу помолитися з другими людьми, щоби він простив нам гріхи наші. А коли тіло наше вмре, щоби приймив нас до неба. Там буде добре, буде радість вічна.

Івась слухає і думає, а мати дальше вчить:

— Бог любить тих, що до церкви ходять і щиро моляться. На світі тяжко жити — ми слабуємо, тяжко працюємо, а коли будемо до церкви ходити і щиро молитися, то Бог влегчить нам життя. Отже коли ти Івасю йдеш до церкви, то щиро молися та гарненько заховуйся — сиди тихо, дивися наперед, слухай, що священик говорить, та прислухуйся до співу щоби ти міг так спі-[illegible]

Від того часу Івась гарно заховувався і навчився церковних пісень та співав разом з людьми. І люде дивувалися, що він такий малий, а такий мудрий.

А то материна наука таким його зро-[illegible]

Тому родичі повинні вчити дітей змалку релігії, щоби діти були добрими християнами. Тоді будуть їх люде шанувати і Найвисший нагородить.

Орест Ґорчинський.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Ще недавно Ор. Ґорчинський дописував до Діточого Кутка в Українськім Голосі, нині пише вже до Вістника. Він перший з молодих читачів Вістника, що читає, думає і в Вістнику своїми думками ділиться.

ЗАПИС ДОГЛЯДАЧКАМ СЛАБИХ.

Клара Корбет, що вмерла в Ню Йорку, записала 50,000 долярів Товариству Сестер Милосердя.

ОБРАЗКИ З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ.

Навернений Українець.

В „Нашій Культурі" описує Віктор Приходько, як 1918 р. було відкриття Державного Українського Університету в Камінци Подільськім.

Запрошення на це свято були вислані до університетів в Парижі, Берліні, Лондоні, Кембриджі, Римі, а також до ближчих — у Львові, Кракові, Чернівцях, Варшаві і др.

По святочній Академії був ще обід „з винами-медами", як велить український звичай. І це ще більше піднесло настрій свята — тут були свобідні промови, балачки, співи ...

Про цей обід оповідає Приходько:

Між іншим запамятався мені виступ одного старого священика — камянецького протоєрея, о. Кирила Стиранкевича.

Свого часу о. Стиранкевич скінчив Київську Духовну Академію, де належав до Українського Гуртка й подавав великі надії, як майбутній енерґічний і здібний робітник на українській ниві.

Одначож дальше життя — служба, родина, середовище (окруження) там вплинули на нього, що він помалу відійшов від колишніх мрій, а з 1905 р., коли почався в Росії революційний рух, він занявся навіть активною політикою, ставши крайнім реакціонером і головою „Союзу Русскаго Народа" на Поділлі.

Це була організація, що мала своїм гаслом: „Православіе, Самодержавіе і Народность", себто фактично російський імперіялізм та націоналізм.

Одначе український рух 1917-го року збудив в о. Стиранкевича давні рідні національні струни; а вже свято Державного Українського Університету зробило в душі старого єрея (священика) цілий переворот.

Його промова — бурхлива й щира — була сповідею-каяттям за своє минуле, за зневіру; була палкою обітницею служити остаток днів своїх тільки українській справі, українському наро-[illegible]

Старий свого слова дотримав ...

Мені оповідали, що в роках 1921 і далі, під большевицькою владою, він став справжнім, самовідданим апостолом Української Автокефальної Церкви...

Огрядний, високий, увесь білий, справді як апостол, ходив він по селах Поділля й без страху проповідував нову національну Церкву.

Він мав величезний успіх і народ йшов за ним, як за святим.

Смерть в 1925 році перервала його високу місію ...

Такий гарний спомин дає Приходько про одного з синів Українського Народу — що був покинув своїх, та назад вернувся і послідні дні життя закінчив щирою службою свому Народові.

ВІКТОР ПРИХОДЬКО — родився 1886, визначний український громадський діяч. Був помічником міністра фінансів Української Народної Републики і керівником міністерства; головою Подільського Губ. Земства і др. Від 1926 р. лектором Української Господарської Академії в Подебрадах. Написав цікаві Спомини.

100 НАГОРОДИ ЗА 1000.

В Брукліні недавно знайшов 70-літний Г. Шін в коверті 1,000 долярів і доручив їх поліції. Гроші згубив купець Вейл. Коли ж гроші знайшлися, то купець призначив 100 дол., отже десяту часть тому, що знайшов.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

ДЕ ЩАСТЯ? ЧОГО ЧЕКАЄМО?

Щастя не в маєтках, не в грошах, а в добрих людях. Де ж ті добрі люде? Вони є всюди, та ми ще мало їх знаємо, або зовсім не знаємо. Добрі люде тепер орґанізуються, формують свою орґанізацію.

Щастя в орґанізації, яка бажає добра всім людям. Такою орґанізацією є Українська Православна Церква, — а Вістник її орган.

Чого ж чекаємо? — Хто читає колюмну пять-річних передплатників, той знає наші бажання. Бажаємо, Вістника на 16 сторін. Бажаємо багато пять-річних і нових передплатників, щоби вібрати фонд на це діло. Чого ж чекаємо? **Не чекаймо, а робімо!** В кождій громаді зберімо 20 передплатників **Вістникови на 20-ті Роковини.** Всюди тепер роботи і інтереси йдуть добре, гроші є, — то **чому ж не подбати про інтерес Вістника?** Чому не побільшити його на 16 сторін?

Всі свідомі Українці повинні про це подбати.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Шіго, Саск.

Посилаю 5 долярів на Вістник на 5 літ, так як другі люде. Я читаю Вістник може 15 років, в Український Голос може 20 і ще передплати не затягала

Може я і не буду жити 5 років, бо вже маю 70 літ, але хтось буде читати.

Ґафіца Пікуш.

Спеден, Алта.

Читаючи Вістник бачу, що український загал щиро збільшає колюмну 5-річних передплатників.

Я також посилаю 5 долярів, щоби бути в ряді з 5-річними і бажаю, щоби кождий православний був в тій колюмні.

Треба, щоби менше жертвенні бодай засилали на час річну передплату, а всі православні, щоби були передплатниками Вістника.

Коли прийде, що Вістник стане тижневиком, то буде ще більша користь.

Не будьмо такими ощадними, що подібні до скупих.

Іван Романчук.

Н. А Григорчук, посол, Етелберт	$10.00
Ф Р Ґорчинський, Дніпер, Саск.	$5.00
Он. Дидик, Сенді Лейк, Ман	5.00
П. Колтуцький, Сенді Лейк, Ман.	5.00
Й Чайковський, Сенді Лейк, Ман.	5.00
П-ні Ел. Делецой, Ґейрі Гил, Алта.	5.00
Н. Бельбас, Росборн, Ман.	5.00

„ВІСТНИК"
Рідніший часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ЩЕ СПРАВА „СОБОРУ" В ВИННІПЕГУ.

Пише нам п. В. Фіцич, з Тернополя, Саск., що дістевши від „соборної" громади заклик давати гроші на докінчення будинка, відповів громаді листом, якого копію просить помістити в Вістнику. І тут цей лист:

Шановний Уряде Собору!

Я отримав Ваш лист і вірю, що і другі парафії в Канаді отримали такий самий обіжник-заклик до збірки на докінчення собору в Вінніпегу.

Се похвальна думка. Ми прочитали Вашого листа і передискусували, що Собор Св. Покрови у Вінніпегу був заснований як централя нашої Церкви в Канаді. І на ту основу зложили православні Українці гроші із цілої Канади.

Та прийшов 1935 рік і тодішний уряд Собору поставив справу Собору против цілій Церкві. Але час не стоїть, люде міняються, а декотрі видять, що так зле і хотять справу полагодити. Є ті, що дивляться розумно на справу і бажають добро зробити — їх Історія запише на вічний спомин.

Се ми думаємо про теперішний Уряд Собору.

Ми читаємо в Вашім листі, що Собор робить заходи увійти в склад цілої Церкви, як централя — що дай Боже! І ми чекаємо, щоби злука була проголошена у Вістнику а також щоби Вістник проголосив кампанію на збірки на докінчення нашої святині у Виннипегу, що дай Боже якнайскорше.

Із братським поклоном,

В. Фіцич.

З више поданого бачимо, що листи „соборної" громади заінтересували людей; а дальше — що люде розуміють що „соборна" громада думає з нашою Церквою лучитися.

На подібний лад справу розуміють всі, що звертаються до нас з запитами — і це заставляє нас до дальших пояснень.

Вернемось до того, що бачимо в листі, який „соборна" громада порозсилала, а там читаємо:

„Собор, як осередок всієї Церкви в Канаді, служитиме цілям цілої Церкви, як це було попередними роками, і хоч тепер не є в формальній злуці во цілою Церквою, то він духовні едности ніколи не відходив. **Були вже заходи й тепер робляться для формального зєднання.** Хоч соборна громада мала **непорозуміння з проводом Церкви**, то непорозуміння ці самі зникають, бо **небезпека для Церкви минула** й Церква залишилась на попередному становищі.

Тому числимо на поміч й православних Українців по всій Канаді, які розуміють наше становище і хотять **підтримати волю рідної Церкви**, як Церкви автокефальної — **від ніяких чужинців незалежної, всенародно-соборноправної** — керованої не тільки духівництвом, але й вірним народом, як Церкви, що в головних своїх засадах **опирається на Канони Київської Матірної Церкви".** (Підчеркнення наші — В).

З наведеного бачимо, що в листі громади є не лише справа грошей на докінчення будинку, тут зачеплена справа політики „соборної" громади, а та політика важніша, ніж докінчення будинка.

„Непорозуміння!.. А на ділі ніякого непорозуміння не було. Те, що „соборна" громада піддержувала, було авантурою на шкоду Церкви. Але дійсне непорозуміння було в самій „соборній" громаді — громада не розуміла, що авантурники ведуть її на манівці. А з того, що в листі громади тепер написано, видно, що там доси є таке дійсне непорозуміння.

„Небезпека для Церкви минула"... Так! Минула, відколи ті, що „соборну" громаду на манівці повели, не мають до Церкви доступу.

„Церкви від ніяких чужинців незалежної"... Се повторення давної балачки, що нібито Консисторія хотіла Церкву патріярхови передати, а „соборна" громада церкву вратувала.

Тут пригадаємо коротко факти, які покажуть, що закид роблений Консисторії був звичайною напастею. І так:

Квітня 4, 1935, на своїх нарадах Консисторія рішучо заявилася за незалежністю нашої Церкви від чужих. **І на тих нарадах були два тодішні вінніпежські священики — Галицький і Маєвський, отже і вони знають, що так було!**

До згаданих нарад належить лист Консисторії з 8-го квітня та Обіжник з 9-го квітня, 1935 р., які Свистун передрукував з судових документів в „Рідній Церкві" за грудень, 1938. Це документи, які доказують, що Консисторія найбільше рішучо стояла за церковною незалежністю вже тоді, коли „соборна" громада не мала причини про те думати.

Отже питання: хто нині порадив „соборній" громаді справу церковної незалежности в своїм грошевім листі порушувати? А видно, що комусь це потрібне! Але не громаді!

Берімо ще одно...

„Церкви, що в головних своїх засадах спирається на Канони Київської Матірної Церкви" — читаємо в листі „соборної" громади.

Та що се? Може „соборна" громада спирається на „Київські Канони", але наша ні! просто тому, **що наша Церква старша, ніж „київські канони".** Вона заснована 1918 р., а „київські канони" зложені аж в жовтни 1921 року. Та і тоді в Києві про нашу Церкву в Канаді не думали і для неї Канонів не встановляли.

„Київські Канони" (Діяння), це хвилевий Статут для тамошної церковної роботи, а не якийсь всеукраїнський церковний закон. Згадати, що в виданню тих же „канонів" з 1927 р. зазначено, що деякі з тих „канонів" на будучім Соборі треба зміняти.

Отже з якими цілями „соборна" громада пригадує ті „канони"? **І чи ними „соборна" громада не буде набудуче вязатися з нинішною російсько-большевицькою церквою, яка розтягається і на Київ?**

А як заходи до злуки?

Давніше „соборна" громада робила заходи на той лад, щоби вона мала більші права, ніж другі громади, коли злучиться.

Старалася також прилучити себе до американської дієцезії.

А в послідних двох, чи трох роках про нинї заходи не знаємо.

Ще слово на закінчення...

З минулого знаємо, що в „соборній" громаді було дві сторони — одна не розуміла справи і не подбала, щоби розуміти; друга справу розуміла і тих, що не розуміли, зводила на манівці.

З листа, який громада порозсилала видно, що там і доси є дві сторони.

Взявши все на увагу, ми думаємо, що найважнішою справою для громади повинно бути нині не збирання грошей і докінчування будинку. Можна будинок збудувати і його запропастити.

Громада повинна найперше дошукуватися, на якім грунті вона сама стоїть — чи з „київськими канонами", чи з якими; чи те, що минулося, було непорозумінням, чи чим іншим; і чи нині хтось не старається, щоби вести громаду, куди йому треба.

Минуле повинно заставити громаду бути обережною — і не вірити, доки сама не змірить.

Се важніше від збирання грошей і докінчування будинку; і від голих обіцянок: давайте люде гроші, а ми опісля все зробимо, як ви хочете...

Найперше „соборна" громада повинна сказати ясно, на якім грунті вона сама стоїть!

Так ми „соборну" справу дальше розуміємо!

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

Третий Проект з 1908 року.

Другого дня, 16 травня 1908 р. говорили про Українців: барон Рожер-де-Баталія і проф. львівського університету др. Станіслав Ґрабський.

„Вони говорили — читаємо — що руський нарід все, що має, завдячує Полякам. і церкви, і школи, і просвіту. Але Русини невдячні. Українців треба поборювати безпощадно, а москвофілів треба манити ріжними обіцянками і використовувати їх проти Українців." — Стор. 17.

На нарадах 18-го травня 1908 говорив редактор „Святу Словяньскєго", др. Фелікс Конечний (українського походження", як видно з призвища). Він [illegible]:

„Я похваляю наради в 15-го травня, особливо промову Смолька. Особисто я переконаний, що згода з Русинами неможлива. Вони не Словяне. Русин злий, скритий, боязливий і зрадливий. Русинів треба нищити і в тій цили треба нам обдумати способи поступовання.

„Причиною злого — церковна унія з 1596 р. Коли б ми тоді не були видумали унії (!), а відразу переводили руський нарід на латинство, то тепер Польща і римо-католицький обряд сягали би, аж до гір Уралю.

„Тепер треба нам направити те зло хоч вчасти і де тільки можна, перетягати Русинів на латинський обряд.

„Правда — так званий Конкордат заказує (забороняє) переходити з греко-католицького обряду на римо-католицький і навпаки, але ми на цей заказ не повинні звертати ніякої уваги. Отже треба користати з кождого непорозуміння між греко-католицьким парохом і селянами і зараз намовляти селян до зміни обряду.

„Зпочатку треба їх намовляти до переходу на православіє, а коли вони вже зголосять свій перехід в старостві, тоді буде можна їх намовляти до переходу на римо-католицький обряд, представлячи їм, що це для них найкорстніще.

„Зробити це буде дуже легко, бо в цім будуть нам помагати власти і латинське духовенство. Щоби успішнійше при помочі римо-католицького обряду польщити руських хлопів, треба з відпустових фондів римо-католицьких монастирів закладати римо-католицькі парохії на Руси, бо каплички мало приносять користи.

„Серед польської суспільности треба перевести поділ праці... Дідичі і людовці нехай працюють по руських селах, а вшехполяки по руських містах і місточках. Крім того в кождім селі є особи, як ксьондз, учитель, жид, руські ренегати (зрадники, хруні — В), які повинні своїм щоденним впливом працювати для польської справи.

„Але вся та робота повинна відбуватися устно, щоб не можна було нікого на нічім зловити, а в разі потреби, щоби можна було всего відлекатися.

„Селянські бурси закладати тілько для Поляків.

„Рільничі школи для селян закладати тілько в Західній Галичині. Поляків приймати до тих шкіл даром, покриваючи кошти краєвими стипендіями, а Русинів приймати за високою оплатою, щоби не могли з тих шкіл користати. Через те культура польського хлопа піднесеться, а руський хлоп буде пропадати в темноті і нужді. А перед світом скажемо, що Русини такі лінниві, що не хотять користати з науки."

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТА.

ЛЕКЦІЯ 3.

Вірую в Єдиного Бога... Сотворителя.

Сотворення чоловіка — Рай — Перша Заповідь — Перша жінка.

Першого чоловіка сотворив Бог з земного пороху, вдунув в него духа життя, і став чоловік душею живою. Обдарив Бог того чоловіка розумом і волею, славою і честю. Називався він Адам, то значить, чоловік з землі. Мав Адам образ Божий, а через ласку Божу був подібним до Бога.

Помістив Бог чоловіка в дуже гарнім городі, що названо раєм. Були там ріжні овочеві дерева, смачні овочі, ягоди, горіхи і т. п. По середині раю росло дерево життя і дерево пізнання добра і зла. Через рай плила ріка, що ділилася на четверо і наводнювала цілий рай. Адам мав тим городом управляти для свого вжитку і приємности.

Коли віддав Бог Адамові рай, то сказав: З кожного дерева в раю можеш їсти овочі, тільки не їдж овочу з дерева знання добра і зла, бо того ж дня, коли зїси овоч, смертію помреш. Потім привів Бог до Адама звірята і птахи і Адам дав кожному імя.

Хоч Адам був в раю, то не мав собі рівного товариства. Ні звірята, ні птахи не були йому рівні. Тоді сказав Бог: Не добре чоловікові бути самому, сотворім йому помічницю. Тоді Бог спустив на Адама глибокий сон, виняв в него одно ребро і з того ребра створив жінку. Адам був рад, що побачив другу людину подібну до себе. Він назвав її Ева, то значить: мама всіх живих.

ПИТАННЯ:

1) Що сказав Бог коли мав створити Адама? (Лекція 1). 2) З чого створив Бог чоловіка? 3) Як став чоловік живим? 4) Як він називався? 5) Де мав Адам мешкати, жити? 6) Які дерева росли посеред раю? 7) Яку заповідь дав Бог Адамови? 8) Чому Бог привів звірята до Адама? 9) Як называлася дружина Адама? 10) Що значать імена: „Адам"? та „Ева"?

ЛЕКЦІЯ 4.

Він (діявол) бо брехун і отець брехні. — Іо. 8: 44.

Упадок перших людей.

Діявола мучило людське щастя, бо він своє щастя стратив. Він завидував людському щастю. А щоби лекше їм пошкодити, він вибрав собі до помочі вигляд змія, що мав вигляд дуже мудрого. Також знав діявол, яку заборону дав Бог Адамови й Еві.

Одного разу йшла Ева попри те дерево. Поглянула, а там змій. І він почав до Еви говорити: Чи справді не дозволив вам Бог їсти овочів зі всіх райських дерев в раю? Ева відповіла: Зі всіх дерев можна нам їсти овочі, тільки овочу з дерева посеред раю не можна їсти, ні навіть доторкатись до него, а то помремо. На те каже змій: Ні, не помрете, але Бог знає що скоро зїсте овоч з того дерева, тоді отворяться вам очі і будете як боги, знати добре і зле.

Ева стала приглядатись до дерева і овоч його ставав все більш принадним. А ще надила її цікавість знати все. Отже вона зірвала овоч, їла сама і ще дала їсти Адамові і він їв. Так допустилися перші люди першого гріха на світі. (Це первородний гріх).

Очі прародичам справді отворилися, але не так, як вони сподівалися. Вони стратили ласку Божу, що була життям їх душ, стратили безсмертність свою, та побачили зі страхом, що вони нагі. Перед гріхом вони були невинні і стиду не знали. Тепер позшивали собі листя з фігового дерева, щоби одягнутися. Коли ж почули голос Божий, сховалися між дерева.

ПИТАННЯ:

1) Чому діявол постановив шкодити людям? 2) Чи самий він міг те зробити? 3) Чому собі до помочі вибрав змія? 4) Що сказав змій Еві? 5) Чому Ева слухала змія? 6) Що стратили прародичі через свій гріх? 7) Чи діявол Еві говорив правду? 8) Чи тепер діявол говорить правду? 9) Чи маємо слухати голосу Ангела Хоронителя, чи голосу діявола? 10) Як ми знаємо, що прародичі боялися Бога?

ДО ІСТОРІЇ КАЛЕНДАРНОЇ БОРОТЬБИ.

II.

Дальше каже Огієнко, що нігде календарна справа не набрала такого острого вигляду як в Польщі серед Українців. „Український нарід відразу остро поставився до спроби зламання свого традиційного календаря".

Але і між Поляками були противники нового календаря, а між тими був доктор медицини й астрономії в Краківській Академії — Ян Лясота. Він свою заяву проти нового календара доручив Краківській Академії, опісля заслав також до Риму. Академія з ним не згодилася і 1582 р. зробила від себе заяву, що з Лясотою не годиться. Отже думки Лясоти підбадьорували й Українців.

Каже Огієнко:

„Найповажніший муж Українського Народу, найсильнійший оборонець Віри Православної, князь К. К. Острожський рішуче став проти нового стилю. **А між тим армія єзуїтів взялася всякою ціною таки змусити „схизматиків" Українців святкувати по новому стилю.** Острог, де тоді містилася славна Академія українська, став центром оборони старого календаря.

„І справді православні мали за собою канонічні підстави: що папа Григорій зламав віковічну традицію і змусив святкувати католицький світ по іншому — це було ясним для кожного. І Острожська Академія завзято виступає в обороні свого віковічного календаря."

Дальше говорить Огієнко, що поляки не мали охоти переконувати Українців, але задумали все зробити силою. Отже:

„1583 р. львівський католицький арцибіскуп Суліковський, розагітований єзуїтами, вирішив силою примусити львівських Українців таки приняти новий стиль.

„Якраз на Свят-Вечір 24 грудня, 1853 по ст. ст. він післав брата свого Войцеха, разом з крилошанами і купою слуг, щоби вони силою позамикали православні церкви.

„Скрізь було повно святочного настрою, (та) озброєні посланці Суліковського з криком та галасом вривалися до церков та монастирів і силою розганяли священиків та нарід, а на церковні двері попривішували арцибіскупські печатки.

„Це небувале насилля стало дуже голосним серед цілого українського народу. Нарід скрізь почав ремствувати (нарікати). Запротестували й українські та білоруські чільні православні люде. І ось це голосне насилля підлило масла в календарну боротьбу і зробило її ще більше запеклою та безконечною."

Під напором протесту Острожського і других король Стефан Баторий дав православним грамоту (21 січня, 1584), в якій каже, що православним вільно святкувати по старому стилю; він урядникам приказує, щоби не робили перешкод в святкованню.

„але католицьке духовенство так завзялося таки примусити непокірних „схизматиків" святкувати по новому стилю, що грамота королівська бажаного заспокоєння не принесла. Король змушений був ще два рази писати свої грамоти — 18 травня 1585 р. та 8 вересня 1586 року, аж поки розбурхане духовенство хоч трохи не вспокоїлося."

Ось так з Огієнкової статті виходить, що головними, які насильством накидали новий календар, було найперше **польське духовенство.** Воно вело перед — очевидно розуміючи, що новий календар це добрий спосіб для переводження Українців до костела і в польський табор.

НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ.

Віртемберський герцог Еберґард відвідав одного разу князя Фльоренції Лаврентія де Медічі в його палаті, повній дорогоцінностей. Водячи гостя по своїх багато прибраних кімнатах, господар щораз показував йому все кращі й цінніщі річи. Нарешті озвався до гостя князь де Медічі, кажучи:

— А тепер покажу вам свої найкращі дорогоцінности, — і з цими словами відчинив двері своєї мешкальної кімнати. Тут сиділи два його синки і три дочки, які під доглядом матері вчилися.

— Це мої діти, — каже князь, — це моє найбільше добро, найцінніший скарб.

Зворушений герцог Еберґард стиснув щиро руку щасливому батькові.

ОБОРОНА КИЄВА.

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ.

Це діялося за найдавніших українських князів, яких знає Українська Історія.

Князем тоді був Святослав, син княгині Ольги, а батько Володимира Великого, який завів християнство на Україні.

Святослав був в Переяславі, як на Київ напали Печеніги. Це було 968 року. Вони обступили місто кругом так, що ані до Києва прийти, ані з Києва не можна було вийти.

В місті була княгиня Ольга. Вона схоронилася тут перед печенігами. Треба було боронитися, та не було досить людей.

Якийсь час можна було киянам видержувати облогу, але що дальше, то поживи ставало менше, а там почав і голод в очи заглядати.

Був за Дніпром воєвода Претич, що зібрав невеличку горстку війська, але боявся нападати на печенігів, бо їх було дуже багато.

Київляне плакали, ломили руки, та що вдіють! Зібралися, пішли до Ольги в двір, кланяються.

— Не княгинею ти була нам, Ольго — кажуть — а рідною матірю. І берегла ти нас та спасла від не одного лиха, як мати рідна. Змилосердися над нашими дітьми.

Сльози котилися по їх лицях.

Заболіло в Ольги серце, та що вона порадить? Адже ж і її внукам грозить лихо. Що вона стара, немічна вдіє?

Але не відбирала їм надії.

— Підіть до дому і не журіться — сказала їм — я подумаю. Не може згинути український город і нарід в ньому.

Вечером того дня вийшла Ольга з двору і зайшла в найдальший кінець Києва, де була невеличка хатина. Вона постукала і з хати вийшов молодий хлопець.

— Я за тобою сину — каже вона — велике діло маю для тебе. Маєш ратувати Київ і нас всіх від печенігів. Зробиш це?

— Я готов! — відповів хлопець.

Тоді Ольга пішла з ним і щось довго шепотом йому говорила. Дальше дала в руки уздечку, відчинила фіртку в мурі та випустила його.

Куди ж хлопець пішов?

Він подався в табор печенігів. Йде і кругом за чимсь заглядає.

Підійшли до нього печеніги.

— Чи не бачив хто мого коня? — питає він. (А він міг говорити добре по печеніжськи, отже уважали його за свого).

— Не бачили — кажуть — питай других, може бачили.

Пішов хлопець дальше і знов питає. І так перейшов він цілий печеніжський табор.

Якже наблизився до Дніпра, то скинув одежу і кинувся в воду, щоби переплисти на другу сторону.

Побачили це печеніги і почали стріляти за ним. Тепер стало їм ясно, що це не печеніг. Стріляли, але хлопець був вже далеко і їхні стріли його не досягали.

Переплившы станув він перед Претичем і сказав, що київляне думають піддатися печенігам, бо дуже голодують. Коли Претич завтра не піде їм на поміч, то піддадуться.

А Претич вже давніше післав послів (гонців) до Святослава і сподівався, що Святослав може кождої хвилі надійти з військом.

Подумав Претич, а там рішив, що ранком підпливе під Київ з другого боку і забере Ольгу з внуками і людей, кілько зможе.

Коли ранком показалися на Дніпрі човни з людьми, печеніги їх зараз побачили. Підпливши ще трохи, українці почали трубіти в труби і це вже цілком перелякало печенігів. Вони думали, що це Святослав йде з своїм військом і почали готовитись до втечі.

Саме тоді вбігає між них той самий хлопець, що коня шукав і кричить:

— Тікайте, спасайтеся, бо надходить Святослав з військом. Біда буде! Тікайте!

Поки печеніги збиралися, підїхав до них сам Претич. Підступає до нього печеніжський князь і питає:

— Чи ти князь?

— Ні, я княжий дружинник — говорить Претич — а князь буде тут з усім військом за годину.

Печеніг відійшов до своїх, а незадовго прислав Претичеви дарунки, та заявив:

— Скажи своему князеви, що я не хочу з ним воювати; я хочу жити з ним в приязни.

Претич дав від себе також дарунок печенігови, як того вимагав тодішний звичай, та тішився, що так легко позбувся ворога.

А печеніги покинули Київ і розтаборилися геть дальше в степах.

За якийсь час надійшов з військом Святослав. Він не зважав на те, що нібито печеніги хочуть жити з ним в дружбі — але пішов за ними і загнав їх ще дальше в степи.

А що хлопець... Коли князь довідався від своєї матері, яку прислугу хлопець зробив, то каже:

— І молоді люде можуть виконувати велику працю, коли в них є відвага й обережний розсудок. Таких нам треба!

Він взяв хлопця між своїх найближчих, виховував його і готовив на свого першого між дружинниками.

Коли ж печеніги 972 року вбили Святослава і почав княжити Володимир, хлопець той — тоді вже дорослий чоловік — був найпершим помічником і дорадником Володимира.

Треба ще додати, що він змалку був вже християнином і тому Ользі був він відомий.

Печеніги (пацінаки) — кочовий нарід, тюрського походження, з Азії, відомі в історії від 830 року. В 10-ім віку жили в полудневих українських степах від Дону до Дунаю.

На початку 11-го віку приняли магометанську віру.

Від половини 10-го віку нападали на Україну і так до 1036 року. Тоді побили печенігів сильно торки, отже ті подалися до Дунаю і часть їх змішалася з мадярами, а часть пішла на Балкан. Нині, як окремий нарід, вони не істнують.

ГАРНИЙ НАПИС.

Петро Гулак-Артемовський був видним українським письменником свого часу. Родився 1790 р. в Городниці на Київщині, вмер 1866 року. На його портреті, що був в Харківському університеті, було написано:

„Упокоївся тихо, 1 жовтня, 1866 року, в 4½ годині ранку, при благовісті (при довоненню) до церкви в часі ранішного Богослуження. Батько його був священиком в церкві Покрови, і в день Покрови (Петро) упокоївся, особливо люблячи це свято."

ЯК СКОВОРОДА ВЧИВ МОЛОДОГО ЧОЛОВІКА.

Буваючи в Київі, Сковорода часто заходив до одної багатої родини. Його інтересував молодий син родини, дуже доброї природної вдачі, але злого виховання. Родичі дбали лише про те, щоби син не брався до ніякої поважної праці і щоби час проводив на забавах і дарм[illegible]

Бачив і розумів це Сковорода і постановив молодого чоловіка навести на добру дорогу. Це було остілько лекше, що і молодий син любив і поважав Сковороду.

Разу одного сказав Сковорода синови:

— День гарний, то чи не добре було би нам пройтися та побалакати.

І молодий чоловік радо згодився.

Пішли вони за місто, а коли пройшли вже кількось дороги, зупинився Сковорода поміж купами сміття, та гною. Кругом літала хмара мух, поміж сміттям грілися і втікали вужі. І каже Сковорода:

— Може б нам тут спочити...

Подивився молодий чоловік і каже:

— Якже між таким брудом нам сидіти? Адже ж онтам так гарно, чисто, сухо і просторо, а тут самий задих такий поганий.

— Добре говориш мій сину — каже тоді Сковорода — це таке місце, як душа недбалого, байдужого, бездільного та ледачого чоловіка. Душа його така, ціле його життя таке. Лише добре придивись.

Повів тоді Сковорода молодого чоловіка на поле, що позаростало терниною, осетом та всяким буряном і каже:

— Бачиш, земля тут добра і кілько чого доброго могло б тут виростати, коли б хтось приложив до неї дбалих рук, та посіяв добре зерно. А так добра земля, як той євангельський закопаний талан, марнується. Таке з землею, таке з людьми! В першім місци ти видів занедбану душу, а тут видиш занедбане [illegible].

Задумався молодий чоловік і каже:

— Тепер я розумію і бачу людське життя, яким є і яким може бути. Це і до мене відноситься. Відтепер я буду вести своє життя інакше, ніж дотепер.

Звідси повів Сковорода свого ученика в урожайну долину. Тут і вода чиста, і колосисте збіжжя кругом; тут і гарні квітки та розкішні дерева оподалік, а в них Божі птиці виспівують. І каже Сковорода молодому чоловікові:

— Це образ твого будучого життя! Подумай — кілько праці вложили тут людські руки, кілько було людських поважних думок і щирих бажань, та бачиш, що праця тая дармо не пропала. Вона принесла благословення не тілько для тих, що працювали, але для всіх — для тебе, для мене і для багатьох побіч нас. Такі великі овочі приносить завсігди розумне і діяльне людське життя.

Коли верталися до дому, каже молодий чоловік:

— За ціле моє життя дотепер я не навчився тілько, як сьогодня. З дому я вийшов одним, а до дому вертаюсь другим чоловіком, цілком іншим. Здивуються і не пізнають мене.

НАЙДОВШІ ФРОНТИ.

Найдовший воєнний фронт був і є між німцями і Росією, колись розтягався на майже 2,000 миль. Другим найдовшим фронтом є фронт в Бурмі. Військо складаєсь там з британців, американців, китайців та гіндусів. Та гіндусів є більше, ніж всіх других разом. Тамошний фронт має 900 миль.

УРИВКИ З ДНЕВНИКА П. ЗВАРИЧА.

Пишучи це, я вислав до Консисторії У. П. Ц. лісту ч. 3 на Духовну Колегію в сумі $373.50, які я зміг приобрати підчас візитації нашого Архипастиря в Вегревилі і в часі виставки, а також на Іннісфрі. Це є над програмова збірка від свідомих і щедрих прихильників Української Православної Церкви. Коли зважити, що такі поважні жертви складають священики, то можна сміло сподіватися і вимагати, щоби дійсні члени церковних громад здобулися на більші жертви.

Візитація Високопреосв. Владики відбулася дуже врочисто в Вегревилі в неділю 23 липня, при гарній погоді і великому числі паломників з Едмонтону і подальших сторін. Того ж дня відбувся також окружний Зїзд Сумівців, зописами і кон[illegible]

Слідуючої неділі була візитація в Ту Гилс. Але дощі ушкодили дороги і не було гостей з подальших сторін. Зате місцеві і доокологичні українці щедрть заповнили обширний Народний Дім. Церковний хор під управою п-ні Пюнг співав знаменито, а жіноче Т-во поставилось взірцево з обідом. Після обіду були різні промови, повні змісту, ентузіязму і золоти для нової громади, що заледви рік тому як зорганізувалася. Вона вже набула площу і зібрала звиш дві тисячі долярів на будову церкви.

Я говорив про конечну потребу Колегії для виховання священиків і назначив збірковий комітет з пп. Шевчука, Солована і Пушкого, які обіцяли в якнайскоршім часі взятися до роботи і зібрати неменше 500 долярів, щоби поставити Ту Гилс на мапу і показати приміром доокологичним громадянам, що як буде досить гроша, то буде Колегія і буде досить священиків, а тоді церковна праця піде як треба.

Я мав після візитації вертатись до Вегревилі, та дощі падали через два дні і дороги стали неможливі до їзди. Але часу я не гаїв — переміряв місточко вздовж і поперек і зібрав не менше як 20 передплатників для Вістника.

Бачучи, що дощам нема кінця, я, та другі зі мною, запевнили о. Хруставку, що сильна воля все переможе і пустилися в дорогу.

Їхали ми на всі лади, а вкінци наше авто зупинилося і стало. Оглянули ми його, а болота понаЛипало всюди тілько, що колеса не обертаються. Отже ми вичистили і їдемо, але за мінуту те саме. А дальше треба було в фармара брати коней до помочі... Досить, що 30 миль ми їхали 9 годин.

Тай о. Хруставка два дні перед тим мав таку пригоду, що в болоті застряг. Якна завіхав гр. кат. о. Шевчук, та французький о. Кюму, то почергі один другого витягали. Їхали 4 години 4 милі.

Наша колись першорядна виставка в Вегревилі що року менщала, а тепер зійшла до нулі. Загал фармерів не має тої амбіції, що колись — щоби показувати свої найкращі продукти і другим заслужувати. Люде більше інтересуются „гайвеями" і витріщками на мідвей та штуками перед грандстендом і за це видають тисячі. Модерна цивілізація! В римській державі перед її упадком загал домагався: „Хліба і шпруг!", а нині приходить: „Помеї і шову!"

Серпня 6-го я відвідав Іннісфрі. Третина мешканців українці, місточко гарне. Було давніше літниском і купелевим центром. Нині не те — люде їдуть до Джеспер, до Бенф, до Ванкувер, до Вікторії. Це чистеньке місто, цвитучих городів і травників. Згадаю тут родину Пишків і Кульматицьких...

Тут зібрав я на Колегію 75 дол. Здибав я тут взірцевого жертводавця, п. Величку. Він витягнув пуделко від цигар, повне самих кводрів і каже:

— Порахуйте і беріть на Колегію! Я їх збирав кілька літ докладаючи, що тижня, щоби мати напоготові, коли трафиться скоро дати на добру ціль.

Почувши такі золоті слова з уст старенького чоловіка, я стиснув його спрацьовану руку кажучи, що я другий раз віднайшов взірцевого жертводавця, який правильно складає датки на народні ціли і все є приготований. (Першим був шторник з Форт Віліям, що дав 40 дол., зложивши їх подібним способом)

Перерахував я кводри і начислив $27.75, до того п. Величка доложив 25 ц., отже стало 28 дол. Ще дав 2 дол. передплати на Вістник.

Ця одна жертва на Колегію варта того що я відвідав Іннісфрі, пізнав п. Величку і можу сміло його величати та ставити за взір другим, що як може чоловік піднестися понад других і стати для других приміром.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В БЕЛІС, АЛТА.

Серпня 27, 1944, наша громада витала в себе Преосв. о. Владику. День був напрочуд гарний, тому зїхалося гарне число щирих і релігійних православних громадян.

Коло 10-ої години рано, в супроводі кінної бандерії, приїхав Преосв. о. Владика автом перед браму церкви, де хлібом і сілю привитав дорогого гостя М. Садовий, залізничий форман. Дівчата дорогу встелювали квітами аж до церкви.

Дзвін, куплений цего року, радісно звіщав, що сьогодні в нас велике свято. В дверях церкви привитав о. Владику наш парох. Архиєрейське Богослуження відбулося дуже величаво.

По Богослуженню о. Владика відправив Панахиду по покійних родичах нашого пароха о. Василія, про смерть яких довідався той перед трома тижнями через Червоний Хрест. Опісля всі зібрані громадно перейшли до Народнього Дому, де наше жіноцтво приготовило святочний обід.

По обіді виступали промовці, як п. Г. Фуштей з Весел, який коротко представив конечність Колегії. Говорила пані Лукиан і п. Стасик з Глендов, та п. В. Шацна, поштар в Вастео. Тут о. Василій представив ціль таких сходин і зазначивши брак священиків, завізвав присутніх до жертви на нашу Колегію, бо ми православні Українці лише працею і щирими жертвами дійдемо до витиченої нам ціли.

Ще говорили п. Д. Шемелюк, агрономом зі Смокі Лейк, який постановив великий натиск на те, що така Колегія мусить повстати і то в якнайскоршому часі. Говорив п. К. Романюк, поштар зі Смокі Лейк, висловлюючи радість, що наша свята справа підноситься.

Найголовнішим бесідником був о. Владика, що глибоко-релігійною наукою полишив в серцях присутніх великий спомин.

Ціле свято закінчилося відспіванням Гимнів.

Прав. Українець.

ЗБІРКА НА ПРЕС. ФОНД.

(Мирнам, Алта.)

Принято за звичай, що де відбуваються якісь сходини, як хрестини, весілля, або ювілейні свята, то при цій нагоді зарядкують збірки на підтримку нашої преси. При цім пригадується присутним важну ролю, яку відограє преса, інформуючи читачів про різні справи, як також виробляючи свідогляд. Наша преса не має таких засобів, як другі, скажім англійські або американські часописі котрі по більшій части є приватні. Вона мусить полягати на збірки, бо самі передплати і мале число оголошень є невистарчаючі.

Травня 14-го вечером зійшлися в Народнім Домі члени і членки української православної громади і справили вечерок в честь п-ва Мульків з нагоди їх відходу з нашого містечка Мирнам. Пан Мулька був одним з найактивніших членів нашої церковної громади і дуже багато причинився до розвою цеї громади. Тому, що заняв посаду головного секретаря більшого новосформованого муніціпального дістрикту, був змушений лишити Мирнам і осісти в сусіднім містечку під назвою Ту Гилс, де міститься канцелярія. Цей новий дістрикт включає тепер чотири старих муніціпали. На вечерку висловлювали промовці жаль через втрату цього активного члена для нашої громади, але й висловлювали радість і гратуляції з причини досягнення ним такої відповідальної по[illegible]

При кінці програми голова громади п. В. Котишин зробив заклик, аби при нагоді вложити дещо на нашу пресу. Слідуючі особи вложили датки і половину призначено на Український Голос, а другу на Віст[illegible]

По 1 дол.: Дм. Чапельський, др. П. Кошовський, В. Котишин, С. Мулька, Л. Лесняк, Мих. Яремчук, Вас. Яремчук, Вас. Саковський, П. Данелович, М. Мисенчук, К. Навальковський, Н. Беднарський; по 50 цт.: І. Яшейко, Ф. Мишенюк, В. Саварин, Ст. Грабець, М. Еляш, Ів. Романчук, Гр. Клічак, П. Яремчук, Я. Хмілар; по 30 цт.: Вол. Кіт, П. Беднарський; по 25 цт.: І. Максимюк, Н. Марковський, С. Бойко, А. Еліцький. — Разом $18.10.

К. Н.

ПРИМІРНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА [illegible]

(Слава, Алта.)

В день 21 травня родина Запаринюків зробила несподіванку для п-ва Фодчуків (дочки і зятя) в їх десять-літній подружний ювілей. А щоби те їх свято ліпше звеличати, скликали сусідів і знакомих. Ця мила несподіванка для них була зі сльозами в очах радости і смутку. Бо кілька місяців тому втратили батька і мужа, що помер несподівано в середнім віці не слабуваши.

Опісля почалася звичайно гостина і зараз по тій іншій вся родина і гості позасідали до столів, що аж угиналися від стравою приладженою мамою ювілятів, [illegible] Запаринюк. Підчас того гарного і веселого обіду брат п-ні Фодчук, Іван, вручив гарний дарунок від їх родини — мами і сестер Марії, Анни, Олени і Єлисавети. По обіді всі повставали зі своїх місць та відспівали ювілятам і гостям грімке многая літа. Дальше спільно і весело жартували і співали.

На остатку п. І. Грицуляк пригадав шановним гостям про наших піонірів поступу і просвіти, а то Український Голос і Вістник і про Колегію, що при такій нагоді треба також їх обдарити будь якою скромною жертвою. Гості на це радо згодилися. Збіркою занялись п. М. Возвіцка і п-на Марія Запаринюк. Жертви вложили слідуючі:

Петро Фодчук (батько) 5 дол. По 2 дол.: п-во Михайло і Калина Фодчук (ювілати), п-во І. Фербей; по 1 дол.: С. Франко, С. Магік, п-на Марія Запаринюк, В. Чайковський, п-на Анна Запаринюк, С. Вах, Ф. Войтків, Д. Гюмалюк, І. Грицуляк, пані Василина Грицуляк, В. Шейка, В. Годзук, В. Войтків, І. Шпичка, П. І. Фодчук, пані Фроіина Запаринюк, М. Возвіцка, пані Доня Войтків; по 80 цт.: панна Оля Запаринюк; по 50 цт: пані Анна Шейка, пані Анна Годзук, пані Зойка Шпичка, пані Анна Гиманик. Разом $32.30.

Ці гроші розділено так на Колегію $20.00; на Український Голос $6.00; на Вістник $6.30.

Честь і слава тим, котрі незабувають, а підтримують українські організації, як церковні так і народні. І родині Запаринюкам та ювілятам дай Боже, щоби дочекали в щастю і здоровлю 50-літнього ювілею.

Іван Шпичка.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ПИЛИПОВИХ.

(Бирмінгтем, Саск.)

Вечером 4 червня ц. р. зійшлась родина, сусіди, близькі і далекі, до п-ва Михайла і Касі Пилипів, щоби відсвяткувати разом з ними 25-літні роковини їх подружжя. Пан Гр. Савчин, як предсідник, згадав заслуги п-ва Пилипових, як щирих працівників при українській православній церкві і у місцевости. На закінчення вечерка діти п-ва Пилипових обдарували своїх родичів срібним начинням і так само гості всі дарували багато кавалків срібного начиння на милий спомин і відспівали многая літа.

Предсідник вечерка п. Гр. Савчин попросив гостей до жертв на Український Голос і Вістник. Зібрано 13 дол. з чого вислано $11.50 на Український Голос і Вістник.

Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: п-во М. і К. Пилипів (ювілати); по 1 дол.: п-во С. Гулька, п-во І. Стельмахович, І. Галик, п-во Іван і Кася Пилипів, п-во В. Кошман, В. Федук, Г. Савчин; по 75 цт.: п-во Я. Вівчар; по 50 цт.: М. Присай, А. Тимків, В. Терлецький, Н. Ригус, Г. Флет; по 25 цт.: М. Галик, син Василя, С. Ферлейко, пані С. Савчин.

Всім жертводавцям щире українське спасибіг, а п-ву Пилиповим дай Боже дочекати до золотого весілля.

Гість.

НЕСПОДІВАНКА В ДОМІ ГРОМ. ГРИЦИШИНІВ.

(Монтреал, Кве.)

День 10-го червня був гарний і гарячий. На небі майже не було хмарки і сонце таки добре гріло. Пані Нема, дочка гр. Грицишиних, враз з своїм мужем хитрістю випровадили її родичів на прохід на відвідини до їх сина. А вже перед тим діти гр. Грицишинів запросили на цей день кількох своїх приятелів, щоби з ними зробити несподіванку своїм родичам з нагоди 40 літ їх [illegible]

Коли гр. Грицишині вернулися домів около 9-ої години в вечір, були здивовані, що біля дверей зустрінула їх пані Затинська з китицею квітів і, подаючи їх пані Грицишин, побажала їм всього добра на дальші роки їх життя. Гр. Грицишині так були заскочені цею несподіванкою, що довший час не могли слова промовити. По привитанню коло дверей п. Редкевич попровадив ювілятів до прийомної і попросив засісти на почетнім місці. При їх вході до прийомної всі гості, як сиділи при столі, встали з місць, а п. Редкевич в імени дітей і гостей побажав ювілятам щастя, здоровля і довгого віку. Гості відспівали „многі літа", а відтак діти ювілятів почали вгощувати своїх родичів і гостей.

Коли ювілянти охололи з першого враження, встав п. Грицишин, подякував своїм дітям і гостям за приємну несподіванку, побажав усім присутним дочекатися таких добрих дітей і таких несподіванок і, щоби в такий приємний день для них зробити добре діло, сказав, що робить від себе несподіванку для української православної церкви в Монтреалі даруючи на ню $25. Л. Редкевич, як один присутний член уряду церкви, приняв цей щедрий і щирий дар і, дякуючи за нього п. Грицишинові, сказав, що це найкращий дарунок, який коли українська православна церква в Монтреалі дістала, бо він прийшов несподівано і без намови, чи звохоти. Такі дарунки і Богові милі і людям. Коли ж вже зайшло в цей день дві несподіванки, каже, що в Тройці Бог перебуває. І він від себе запропонував ще третю несподіванку, а саме жертву від гостей для Українського Голосу. Присутні радо зложили свої жертви і так: Гр. Грицишині $3; по $1 — Редкевич, Байдак, Немий, Н. Р. Грицишин, С. Грицишин, Вікарчук, Зитинський; по 50 цт: — Залуська, Данилюк, Шлапак, Валентин і І. М. Якович. Разом $12.50. Цю суму призначено по половині — на Український Голос і Вістник.

Громадяни Грицишині приїхали до Канади по першій світовій війні. Належуть до української православної церкви майже від її заснування. Трох синів і дві доньки виховали на щирих і чесних українців і самі відносяться до народніх справ так, як щирі і добрі українці повинні відноситися. Дай Боже, щоби всі були такими українцями.

Присутний.

„КОМЮНИТІ ЧЕСТ".

Це інституція, що збирає жертви на піддержання культурних потреб отже не легковажте її.

МАГДА КУЛЬМАТИЦЬКА.

(Посмертна згадка)

В редвейському шпиталі упокоїлася дня 3 серпня, 1944, бл. п. Магда Кульматицька в 83 році життя.

Покійна зо своїм мужем Дмитром, який полишив її вдовою вже вісім років тому, приїхала з Волі Малиновської, перемишлянського повіту.

Тут в Канаді поселились на гомстеді в околиці Редвей, Алта., а коли відроджувалась наша Українська Православна Церква, то в самих початках покійні Кульматицькі стали її членами та піддержували матеріяльно й морально свою святиню аж до смерти.

За останніх кілька місяців покійна Магда почала занепадати на здоровлю і старанні її сина Василя, що фармерує в околиці Далмюр та й рівночасно є поштарем тут, щоби піддержати ще стареньку маму при здоровлю, були безуспішні.

Похорон відбувся дня 4 серпня, 1944 при великому числі людей, з хати її сина Василя, при якому покійна доживала старости, до церкви в Редвей, а опісля на місцевий цвинтар.

При останньому шлюванні замісць вінків зложили присутні щедрий дар на Православну Колегію в сумі $10.61, з його приділено $2.61 на нашу пресу.

Покійна полишила в глибокому смутку сина Василя, три замужні дочки, багато внуків і кілька правнуків.

Перед смертю через св. Тайни поєдналась з Всевишнім і гідно перенеслась у вічність.

Доляровими жертвами причинились до важної справи слідуючі: В. Кульматицький, Ф. Мирун, Ст. Іванечко Пр. Мазуренко, Ф. Юрків.

Покійній мамі, бабі, сусіді й приятельці хай буде Вічна Память!

Гр. В.

ВІНОК НА МОГИЛУ МАТЕРІ.

(Монтреал, Квебек).

Дорога Мамо!

Вже 10 літ минає, як ти перейшла в інший світ, де нема ні болізни, ні печалі. Але я тобі, мамо, очей не закрила, ані не відпровадила так, як ти мене перед 17 літами, мене одиноку свою дитину випроваджала в заморський край. З болем серця пригорнула ти мене тоді до своїх грудей кажучи:

— Іди, доню, може знайдеш долю і щастя. Іди і не забувай за нас старих, за Церков і за Рідний Край — памятай, що ти донька Української Матері!

Так, мамо! Цей твій заповіт я сповняю. Твої великі дорогоцінні слова я переховую в глибині свого серця. Бо що ціннійше ти могла мені дати над любов до свого рідного.

Спи дорога Мамо вічним і спокійним сном, нехай рідна земля буде тобі легкою! А я в десяті роковини твоєї смерти посилаю на твою могилу скромний але щирий і незабутній вінець.

Дочка — Марія Ґонсов.

ЮВІЛЕЙНА АРХИЄРЕЙСЬКА [illegible]

ВПреосвященого Архиепископа Іоанна в Саскатун, Саск. відбудеться в неділю 24-го вересня, 1944, в Українській Православній Церкві св. Духа.

Порядок свята:

Год. 9-та рано: Утреня.
10-та: Зустріч Впр. Архиепископа.
10.30: Архієрейська Служба Божа.
1.00 по полудні: Спільний обід в Укр. Народнім Домі 830 Ave. G. So.

Промовляти будуть: голова парохії п. Ткачук; голова Жін. Т-ва, пані А. Токарик; п. Ю. Стечишин; о. К. Желішкевич; о. Єр. Грицина; Впр. о. Владика Іоанн і другі.

Просимо всіх членів і прихильників численно прибути на це торжество.

Заряд У. П. Парафії св. Духа в Саскатуні.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ВЕРЕСЕНЬ:
21 Четвер. Різдво Богор. — Вимер.
24. Неділя — Клейр (о. Швець).
24. Неділя — Дробот.
27 Середа. Воздв. Ч. Х. — Маморикиі

ЖОВТЕНЬ:
1. Неділя Рама. Вечірня і відчит в 4 год. — Тевів.
8. Неділя Гемтон, коло Бойчука.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гайдького

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — — Сеньків (храм).
24 Неділя — Рейпі Ривер, Онт.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Толстой.

[illegible]
1. Неділя — Вайта.
8. Неділя — Толстой.
14. Субота. Покров Богор. — Сірко.
15. Неділя — Сондавн.
22 Неділя — [illegible]на.
29 Неділя — Арбакна.

Адреса Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Роблин-Зелена.
24. Неділя — Шортдейл.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Леннард.

ЖОВТЕНЬ:
1. Неділя — Дрифтінг Ривер.
8. Неділя — Брокстон, Саск.
14 Субота. Покрова Богор. — [illegible]
15. Неділя — Роблин-Зелена.
22 Неділя Леннард.
29 Неділя — Шортдейл.

Почт скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Калворт.
24. Неділя — Вакав.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Ст. Джулієн.

ЖОВТЕНЬ:
1. Неділя — Вакав.
8. Неділя — Тернопіль.
9. Понеділок. День Подяки—Сматс.
14. Субота. Покров П. Б. — Ст. Джулієн — Храмове свято.
15. Неділя — Єлов Крік.
22. Неділя — Сматс.
29. Неділя — Калворт.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ґеа. Василика

ВЕРЕСЕНЬ:
24. Неділя — Смокі Лейк.
28. Воздв. Чес. Хреста — Еґрімонт.

ЖОВТЕНЬ:
1 Неділя — Торсбі.
8. Неділя — Редвотер.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

15	П	2	Муч. Маманта, Івана пост.
16	С	3	Свщмч. Антима еп. Ником.
17	Н	4	Нед. 15. Мч Вавили еп. Ант.
18	П	5	Правед. Захарія і Єлисавети
19	В	6	Чудо Арх. Михаїла в Хонях
20	С	7	Предпр. Рожд. Богородиці
21	Ч	8	Різдво Пресв. Богородиці
22	П	9	Богбот. Якима й Анни
23	С	10	Муч. Минодори, Митродори
24	Н	11	Нед. 16. Прп. Теодори Алек.
25	П	12	Свщмч. Автонома епископа
26	В	13	Предпр. Воздв. Ч. Хреста
27	С	14	Воздвиження Чес. Хр. Госп.
28	Ч	15	Велкм. Никити мч. Порфирія
29	П	16	Кипріяна митр. Київського
30	С	17	Муч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ:

1	Н	18	Нед. 17. Преп. Евменія еп.
2	П	19	Муч. Трохима, Саватія
3	В	20	Влмч Евстафія Плакиди
4	С	21	Ап. Кондрата з 70-ти
5	Ч	22	Преп. Отців в печ. Антонія
6	П	[illegible]	Зачаття св. Івана Хрест.
7	С	[illegible]	Прмч. Теклі, прав Корнія
8	Н	25	Нед. 18. Преп. Евфросинії
9	П	26	† Івана Богослова, мч. Хрис
10	В	[illegible]	Муч. Калістрата і 49 воїнів
11	С	[illegible]	† Прап. Харитона Ісповід.
12	Ч	29	Преп. Киріяка одщельника
13	П	30	Михаїла 1-го митр. Київ.
14	С	1	Покров Пресв. Богородиці
15	Н	2	Нед. 19. Св. Андрея юрод.

[illegible]ПОРЯДОК [illegible]
о. С. Гребенюка

ВЕРЕСЕНЬ:
21 Четвер. Різдво Пресв. оБгород. — Роркто́н (храм).
24 Неділя — Венлав.
27 Середа. Возд. Ч. Хреста — Пайн Ривер (храм).

Всі Вечірні Відправи відбуваються в 5-ій год. по полудні.

Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апоновича.

ВЕРЕСЕНЬ:
21 Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Дербен (храм).
24. Неділя — Годсон Бей Джонкшин.
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста Ервуд.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. С. Улана

ВЕРЕСЕНЬ.
24 Неділя — Тиндал.
27 Середа. Воздв. Чесн. Хреста — Дуфрост.

ЖОВТЕНЬ:
1 Неділя — Брендон
8 Неділя — Паплар Парк.

Адреса: 305 Парк Стріт,
Телефон 28707. Виннипег, Ман.

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Четвер. Різдво Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

24 Нед. 16. Гол. 7. УЄ Луки 24: 12—35. Літ Ап. 2 Кор. 6: 1—10. Єв. Мат. 25: 14—30.

27. Середа Воздв. Ч. Хреста. УЄ Івана 12: 28—36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18—24. Єван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28, 30—35.

ЖОВТЕНЬ:

1. Неділя 17. Гол. 8. УЄ Луки 24: 36—53. Літ Ап. 2 Кор. 6: 16—18 і 7: 1. Єван. Мат. 15: 21—28.

8. Неділя 18. Гол. 1. УЄ Івана 20: 1—10 Літ Ап 2 Кор. 9: 6—11. Єван. Луки 5: 1—11.

14. Субота. Покров Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

15 Неділя 19. Гол. 2. УЄ Івана 20: 11—18. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 6: 31—36.

22 Неділя 20. Гол. 3. УЄ Івана 20: 19—31. Літ. Ап. Гал. 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

29. Неділя 21. Гол. 4. УЄ Марка 21: 1—14. Літ. Ап. Гал. 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1944. ЧИСЛО (535) 19

НА ДОКІНЧЕННЯ ВІЙНИ.

Хоч не можна точно сказати, коли війна скінчиться, однакож виглядає, що війна доходить вже до кінця. Може вона скінчитися невдовзі, перед зимою, може перебути зиму, однакож з кождим днем до кінця близше. Про те, що вона могла б провадитися ще цілий 1945-ий рік, ніхто вже не думає.

Однакож і для закінчення війни треба ще матеріялу — найріжнороднійшого матеріялу. Треба зброї, треба хліба, треба всякої машинерії, треба одежі, а що важне — треба ліків та лікарського догляду для ранених.

Отже на все те треба грошей.

Доси горожани Канади позичили урядови гроші на военні потреби, даючи ті гроші, що мали би зложити в банку; або ті, що окремо заощадили, щоби купити за них кількось бондів.

Закінчення війни потребує ще грошевої сили, від якої залежить скоре закінчення війни — отже, певна річ, горожани мусять ще раз сягнути до кишень і дати на нову позичку, від якої може вже залежати не провадження, але закінчення війни.

Це була би вже найважніша позичка! На таку позичку, певна річ, дасть вже і той, що доси багато дав, і той, що менше, і той, що доси не спромігся дати нічого.

Таке диктує справа! Таке диктує хвиля, яку переживаємо.

КАЖЕ — ВІЙНА БУДЕ ДО ВЕСНИ.

Ґенерал де Ґол каже, що по його позуміню війна скінчиться аж на весні. Навіть тоді буде ще сильний опір, каже [illegible]

ЩО КАЖУТЬ НІМЦІ.

З Лондону доносять про приказ німецької команди до війська, в якім говорилося, що треба за всяку ціну здержати ворога. Дословно говорилося: „Гляньте пильно, яке положення, а зрозумієте, що коли совіти й алянти переможуть Німців, то це рівнаєсь тому, як коли б ви самі себе повбивали".

БАГАТО НІМЦІВ ПОСТРІЛЯЮТЬ.

Є вістка з Вашинґтону, що державний секретар, Кордел Гал говорив недавно, що коли скінчиться війна, то постріляють багато Німців. Між тим Гітлер буде перший, а за ним підуть всі ті, що стояли разом з Гітлером.

ПОНАД 1,000,000 БЕЗДОМНИХ.

З Парижа повідомляють, що в Франції є нині понад оден мільйон бездомних. Війна знищили 574 місточок і сіл, а також деякі більші міста, з яких прим. Бовей цілком знищене.

ДОМАГАЄСЬ ВІД ФОРДА МІЛЬЙОНІВ.

Винахідник Ґрент Бравн заскаржив Форд Мотор Компанію, яка мала покористуватись до якоїсь міри його винаходом і домагався півтретя більйона долярів. Коли ж довідався, що ця сума перевисшує майно компанії, то зменшив домагання на мільйони.

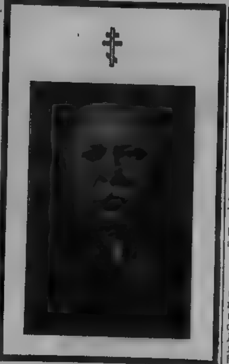

ПОМЕР ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ.

Відомий не тілько всему українському загалови, але і чужим людям др. Олександер Кошиць, помер досить несподівано в четвер 21-го вересня на удар серця, в Виннипегу, проживши 69 літ.

Він перебував в Виннипегу від початку липня ц. р., приїхавши для провадження курсів, які устроювало УНО (Укр. Нац. Обєднання).. По скінченню курсів не почувався добре і тому не поїхав до Ню Йорку, де жив кілька послідних літ.

Народився в Київщині 1875 р. Побіч чого іншого студіював музику в школі Миколи Лисенка, опісля був його співробітником.

Став управителем музичного відділу в українськім міністерстві освіти, а в 1919 році зорґанізував Українську Републиканську Капелю, з якою виїхав в широкий світ.

Похорон відбувся 27-го вересня в середу. Похоронне Богослуження правив парох бувшого собору Маєвський. Лише в вівторок 26-го вересня, коли тіло лежало ще в салі „Просвіти", відправили Парастас — Високопреосв. о. Іоанн Теодорович, архіепископ, з місцевими священиками: Дмитровим і Кудриком та І. Савчуком, що приїхав з Філаделфії, Па. (з Америки) на Похорон Кошиця. Властивий Похорон правив лише самий Маєвський.

Подрібніше про все те напишемо в слідуючім числі.

23 ЗГИНУЛО З ЛІТАКОМ.

Мексиканська воздушна компанія доносить, що підчас бурі пропав літак з 23-ма людьми, що на нім були.

ВІД КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Комунікат Комітету дає подрібний виказ, хто в серпни ц. р. вислав і кілько пакунків до Клюбу Українсько-Канадійських Вояків за море, з чого ми подаємо тут загальні цифри:

Від 27 осіб й орґанізацій вислано більших пакунків 53.

Від 7-ох осіб й організацій вислано 21,300 папіросів.

Це те, що вислано за море пакунка-[illegible]

Знов же від 1-го до 15-го вересня ц. р. до Комітету в Канаді прийшло з 11-ох околиць від ріжних організацій, чи гуртів $555.72.

При тім треба зазначити, що доси Відділ КУК в Торонто прислав $2,289.20, а Відділ КУК-а в Ріджайні $301.5.

„КОМЮНИТІ ЧЕСТ".

„Комюниті Чест" в Виннипегу, що підпомагає ріжні добродійні інституції, назначив для збірки суму 350,000. З початком другого тижня збірки зібрана сума досягала третини назначеної суми. До понеділка 25 вересня зібрано 110,705 долярів, а число жертводавців 12,069. Більшою жертвою було 5,000 від фірми Джеймс Ричардсон енд Сонс, а то 5,000 долярів. За ними йдуть менші суми, там ще менші, а вкінци і цілком малі. З малих таксамо зложиться велика сума. Кожда жертва виконає вартну роботу.

ТРЕБА КРОВИ РАНЕНИМ.

Коли в Европі йдуть тепер завзяті бої, то є багато ранених і власне треба якнайбільше крови, щоби дати тим раненим, що своєї крови багато стратили. Це може їх вратувати, а без того годі їх вратувати. Отже тепер всюди йдуть заклики, щоби зголошувалися охотники пожертвувати часть своєї крови. Це здоровлю того, хто дає кров, не шкодить, бо кров знов прибуває.

НАЦІОНАЛЬНІ ПАРКИ КАНАДИ.

Канадійський уряд призначив окремі простори землі, щоби задержати природний вигляд найкрасших і найінтереснійших околиць, а також для охорони тих звірят, які без такої забезпеки вигинули би. Найбільший з таких звіринних парків є Вуд Бофало Парк, що обнимає 17,300 квадратових миль; він є вчасти в Алберті, а вчасти в Північно Західній Території. Відомий гарний парк є Джеспер Парк, простором 4,200 квадр. миль, та Бенф Парк 2,585 миль.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. КУСОГО.

ЖОВТЕНЬ:
Неділя, 1-го — Енґусвил, Ман.
Неділя, 8-го — Виста, Ман.
Неділя, 15-го — Мензі, Ман.
Неділя 22 — Сенді Лейк.
Неділя 29 — Січ.
Неділя 5 листопада — Росбурн.

Адреса: Сенді Лейк, Ман.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ:

Сума з минувшого числа	$33,160.94
Жіноче Товариство Лесі Українки при Українській Греко-Православній Церкві в Ватерфорд, Онт.	50.00
На Поминальнім обіді по бл. п. Петрови Завадівському, Гамилтон, Онт	10.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Василь Н. (молодший) Щербій, Гронлид, Саск.	25.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

Крайгенд, Алта.

Дмитро і Ксеня Кузик	15.00
Павло і Михаліна Балабан	10.00
Федор і Марія Варава	10.00
Петро і Домка Борлик	10.00
Іван й Єлена Ступарик	5.00
Николай і Настя Ступарик	5.00
Василь і Марія Ступарик	5.00
Ел. і Настя Ґреґорович	5.00
Петро і Катерина Ступарик	5.00
Антон і Михаліна Федорук	2.00
Петро Салагуб	1.00
Михайло і Марія Мегедин	1.00
Стах Панчук	1.00
Стефан Паскар	1.00

(Разом з Крайгенд — 76.00)

Нормандо, Алта.

Стефан Коновальчук	25.00
Осип і Юлія Коновальчук	5.00
Михайло і Текля Лакович	2.00

(Разом з Нормандо — $32.00)

На Прощальнім вечірку для Олекси й Анни Пасічних Редвотер, Алта.	25.00
Николай й Анна Ласківські, Федора, Алта.	5.00
Петро й Евгенія Луклан, Глендон, Алта. (доплата до 30.00)	5.00
Николай і Марія Вірста, Беліс, Алта.	5.00
І. Лінко, Едмонтон, Алта.	1.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Гефорд, Саск.

Іван і Василина Ощипок (завд. на 100.00) (бонд)	50.00
Юрко і Василина Ощипок (завд. на 100.00)	25.00
Олекса й Антоніна Никифорук	25.00
Василь і Докія Іванишин	25.00
Пані Параскевія Кіндрачук	25.00
Іван В. Іванишин	25.00
Дмитро і Марія Зінчин	15.00
Збірка на похороні Василя Пискливця	13.15
Вестерн Юнайтед Трейдерс	5.00
Василь Пискливець	5.00
Іван Плюта	2.00
Пані Анна Іванишин	2.00
Іван Лазарович	2.00

(Разом з Гефорд — $219.15)

Ришард, Саск.

Петро і Катерина Маліцькі (завд. на 100.00)	25.00
Никола і Марія Ковальські	25.00
Василь і Василина Катеринич (завд. на 100.00)	25.00
Петро Н. Ковальський (завд. на 25.00)	10.00
Андрій Катеринич (завд. на 25.00)	10.00
Андрій Кучірка	5.00
Іван Білевич	5.00

(Разом з Ришард — $105.00)

Редфілд, Саск.

Андрій і Василина Никифорук (завд. на 100.00)	25.00
Стефан й Евдокія Підвербецькі	25.00
Петро Дмитрик (завд. на 25.00)	10.00
Олекса Заболотний	10.00
Микита Напастюк (завд. на 25.00)	10.00
Петро Напастюк (завд. на 25.00)	5.00
Никола Садовський (завд. на 25.00)	5.00

(Разом з Редфілд — $90.00)

Ґлеслин, Саск.

Никола і Марія Корпач (завд. на 25.00)	15.00
Олекса Вусович	10.00
Яків Корпач (завд. на 25.00)	10.00
Іван Данилів	10.00
Ярослав Корпач (завд. на 25.00)	5.00
Стефан Гаврилів (завд. на 25.00)	5.00
Михайло Тимофійчук	5.00

(Разом з Ґлеслин — $60.00)

Марлин, Саск.

Василь й Анастазія Павлишин	25.00
Іван і Параскевія Павлишин	25.00
Никола Малий	20.00
Никола Гарасим	10.00
Андрій Павлишин	10.00

(Разом з Марлин — $90.00)

Витків, Саск.

Матей й Анна Токарик	25.00
Теодор Токарик	10.00
Семен Никифорук (завд. на 25.00)	10.00
Параскевія Никифорук	5.00
Параскевія Підвербецька	5.00

(Разом з Витків — $55.00)

Никола Ф. Грицюк, Толман, Саск. (бонд)	50.00
Михайло і Павліна Кульчицькі, Медов Лейк, Саск.	25.00
Степан Друль, Норт Бетлфорд, Саск.	25.00
Др. Василь Никифорук, Норт Бетлфорд, Саск.	25.00
Володимир і Марія Сохацькі, Принс, Саск.	25.00
Пані Параскевія Никифорук, Принс, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Кадворт, Саск.

Федор Іванишин (бонд)	100.00
Петро Грицюк (бонд)	100.00
В. С. Ковбуз (бонд)	50.00

(Разом з Кадворт — $250.00)

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Збірка в церкві Діви Марії в Тифвел, Саск.	13.00
Федор Ковальчук, Данлап, Саск.	5.00
Л. Давидюк, Вестбенд, Саск.	10.00
Василь Мартинюк, Вестбенд, Саск.	10.00
Юрко Зайчук, Фовм Лейк, Саск.	5.00
Дора Рогоза Вестбенд, Саск.	2.00
Разом	$34,400.00

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПОГЛЯД УЧЕНОГО НА МОЛИТВУ.

Визначний французький державний муж (політик) й історик, Ґізот, говорить про Молитву ось що:

З усіх сотворінь на землі лише оден одинокий чоловік молиться. Між його моральними вродженими силами ніщо не є більше природне, більше загальне, більше незнищиме, як Молитва.

Дитина схилиесь до неї з бажанням Молитви навчитися.

Старець вдається до Молитви, як захисту перед занепадом і самотою.

Виливаючи з душі Молитва являється на молодих устах, що ледво вимовляють імя Бога; і на устах вмираючого, який вже не може її проказати

Між всіми народами — знатними чи мало відомими, цивілізованими чи дикими, зустрічаємо на кождім кроці чинности в формі Молитви.

Де лише живуть люде — в ріжних обставинах, в ріжних часах, під контролею душевного настрою очи підносяться вгору, руки складаються, згинаються коліна, щоби благати, або дякувати, хвалити, або препрошувати

В захваті, або в страсі, публично, або в тайних глибинах серця, чоловік звертається якраз до Молитви, як послідного способу, щоби набрати сили для перенесення тягарів судьби

Коли всі способи вичерпаються, то якраз в Молитві чоловік шукає скріплення своїх сил, полекші в смутку, надії в чесноті.

ДО ЧЛЕНІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ НАШОЇ ПАРОХІЇ В МОНТРЕАЛІ.

Слава Ісусу Христу:—

По відбутих в неділю, дня 10-го ц.м. Надзвичайних Церковних Зборах, ділимось з Вами радісною вісткою, що присутні на зборах члени одобрили предложений Церковним Зарядом проект на сплату **всього** церковного довгу, який ще тяжить на церкві й виносить біля $8,000.00.

На згаданих зборах зложили на цю ціль біля $1,200.00 і в той спосіб започатковано **Велике Діло,** яке певно увінчається добрим успіхом, коли у всіх наших парохіянів і прихильників буде добра воля. Всі на зборах присутні члени прийшли до переконання, що настав вже найвищий час, щоб раз на все покінчити з цим довгом і щоб не виплачувати грубі суми на щорічні проценти, а щоб радше один раз пожертвувати більшу суму гроша і в той спосіб позбутись обтяжуючого всіх нас своїми відсотками довгу.

Кампанія на сплату цього довгу починається в понеділок, 18 ц. м. і буде продовжуватись до половини місяця жовтня ц. р. В тім часі загостять до вас члени Церковного Заряду з нашим парохом о. В. Слюзарем по жертву. Просимо Вас приготовитись до того, щоб сердечно стрінути їх у своїй хаті і передати їм свою жертву з тим обчисленням, щоб вона відповідала височині нашого довгу. Краще і хосенніше дати раз трохи більшу суму, чим розтягати на довгі роки, витрачуючи більшу часть збірки на відсотки, а меншу на сплату істини. Багато з членів зложили знова по тижневі своєї заробітньої платні.

На цих зборах запала рівнож важна ухвала, **Зібрані гроші мають бути вложені на окреме конто в банку і по закінченню кампанії будуть скликані ще одні збори парохіян — на яких предложиться увесь перебіг і успіх збірки і на них рішиться, що і як зробити з зібраними фондами.**

За нами Брати і Сестри тепер добре слово і щедре діло.

За Українську Православну Церкву св. Софії:

Прот. В. Слюзар, парох. **Ґайдичук, С.** предсідник.

Яворський П. Р., писар.

СМЕРТЬ ВІД ГОРЯЧОЇ ПЕЧІ.

В форт Френсис, Онт. мають судити чотирох, оскаржуючи, що вони причинились до смерти 49-літньої Віолі Джемісон. Оскаржені: Г. Скрипник, 38 літ, його брат Антон 23, Іно Тілонен 19 і В. Смит 29. Мають покликати 39 свідків. Червня 10-го згадані мали припікати Джемісонову горіючими ґазетами і посадили її на горячу піч. Це діялось в Флендерс, 66 миль на схід від Форт Френсис, Онт. Коли ж дім обрабували, замкнули попечену і двох її молодих синів до комори, та оден з синів втік і закликав поміч. Злочинці хотіли примусити жінку, щоби сказала, де має заховані гроші.

КАРА ЗА НАДМІРНУ ЦІНУ.

В Винипегу покарали недавно кількох продавців за те, що продавали річи надто дорого. Двох заплатило 750 дол., що продавали моторові вози (автомобілі, чи троки) по надто високій ціні. Інший за подібне заплатив 125 дол. і кошта. За подібне було більше менших кар.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Яке посієш — таке вродиться.

Чому нині хлопці і дівчата беруться до злочинів? Чому дівчата провадять пусте життя? Тому, думаю я, що не були виховані релігійно, ні взагалі культурно. Ані театр, ані „дес гал" не навчать доброго.

Але несправедливо самих дітей винувати. Їх не було кому навчити, слати до церкви, до Рідної і Недільної Школи, де вони набирались би здорового розуму.

Чув я, що хтось говорив: „Дітей не так легко виховувати, як здається. Ми вчимо, а вони підуть на танець і все забувають."

Певна річ, що хто виховує, той знає, як то воно, але все ж бувають і ліпші і гірші діти, а це знак, що хто більше дбає, то красше виховає. А вже як запізно почнуть вчити, то тоді тяжко, як тяжко нагинати велике дерево.

Так я думаю! Так мені виходить з того, що я вже нині бачу.

Я певний, що коли би про релігійне виховання дітей пильно дбати, то були би з них такі діти і такі люде, як треба. Вони не були би злочинцями, ні байдужими, але чесними і поважними.

Орест Горчинський.

Спомини з діточих літ.

Говорить Шевченко, що коли побачить він малого хлопця, йому здається:

Що се я —

Що се ж та молодість моя.

І мені пригадується.

Нас виросло шестеро дітей і всіх нас вчили вдома читати, нім кожде з нас пішло до школи. Тому я читав дуже багато змалку: „Гайдамаки" Шевченка, Оповідання Марка Вовчка, „Горить" (Наумовича), Життя Святих, а Фармазони були для мене як Євангеліє. Я сам хотів бути фармазоном і старався робити, як вони робили.

Співати вчився я ще від дитинства — від мами звичайних пісень, від тата церковних, а також від дядини (від вуйни) релігійних багато. А як був я вже старшим хлопцем, то ходив з другими хлопцями до дяка вчитися церковного співу; дяк вчив, щоби мати поміч. А опісля дяк посилав мене і мого приятеля, хлопця, читати Псалтир коло померших.

До Читальні ходив я, коли мав мабуть 10—12 літ і читав вже людям вголос ґазети і тішився, що мене слухають. А я читав дуже плавно і зрозуміло.

Все те мене виховувало. Я вчився чогось, я думав, я читав, я не дармував і часу на марне не пускав.

І коли я нині бачу дітей і молодь, то завсігди думаю: „Коби їх виховували бодай так, як колись мене виховували. Коби вони мали бодай те, що я тоді мав".

Багато пригадуєсь...

В-ль.

Не можемо не згадати ще одного гарного приміру, який подає в Українськім Голосі п. Петро Зварич, згадуючи про о. Майбу, що гостив в Веґревил. Пише п. Зварич:

„Від о. Майби я довідався, що він щойно закінчив одномісячний літний курс навчання рідної мови коло Ітонії і Прілейт, Саск. Наука відбувалася щодня; дітей звозили до школи два троки, родичі платили 4 дол. за дитину, а учителеві о. Майбі заплачено 100 дол. за науку рідної мови, а рівночасно платили 30 дол. за недільну відправу того місяця.

„Це підношу і підкреслюю тому, щоби показати свідомість громадян в тих двох місцевостях, де цього літа страшна посуха і комашня нищила збіжжа, що жнив і молочення не буде

„Що на це скажуть і подумають другі околиці, де урожай обильний, грошей, як сміття всюди повно, діти виростають без виховання в „рідній мові, а за відправу платять 10 долярів."

ЦЕРКВА І ВИХОВАВЧА ПРАЦЯ.

Вже почалися друкувати в „Вістнику" Лекція Недільної Школи о. Мельничука з Едмонтону. Про ті лекції пише він:

Лекції, що будуть в „Вістнику", приготовляються в першій мірі для дітей парохії св. Івана, в Едмонтоні. В пляні є: 1. Подати короткий огляд Історії Старого і Нового Завіту і дещо про Церкву Українського Народу — понад 200 лекцій. 2. Дати кожній дитині „Вістник" з лекціями. 3. Зібрати від дітей колектою, чи передплатою на кошт друку ітд.

Діти будуть витинати Лекції з Вістника і наліплювати на лівій стороні зошита, а на правій будуть писати відповіди на питання в лекціях. Так зберуть всі лекції разом. Буде наука і заняття.

Діти, що найкраще вивяжуться, дістануть нагороди від громади.

Лекції призначені для дітей від 10 літ вгору, тай для всіх, що не мали нагоди познакомитися з Біблійною Історією.

(Увага Редакції: Чи не красше, щоби складати цілий Вістник для річника; в Вістнику є багато такого поза Лекціями, що рівнож для дітей є, тай завсігди буде інтересним. Також думаємо, що кожда дитина варта того в своїх родичів, щоби дали доляра на Вістник, а тоді Вістник для неї запевнений. Це хоч би з уваги на контролю, що є над папером для часопису).

Побіч того, що почав о. Мельничук, довідуємось про плян подібної праці іншого нашого священика. Оскілько знаємо, його плян такий:

Він виготовляє Лекції для Недільної Школи на міміографі (чужім) і роздає їх одній, чи двом особам в кождій своїй громаді, щоби в неділі, коли його нема, провадили Недільну Школу. Отже так Недільна Школа є кождої Неділі в кождій його громаді. Коли ж сам приїздить, то питає дітей, що вони вже вміють. Час від часу діти дістають образки. Діти всюди приходять чисельно.

Для старших сам священик має Лекції, або зараз по Службі Божій, або перед, чи по Вечірни — з Біблійної чи Церковної Історії, з Литурґіки ітп. Це для всіх загалом. І люде радо слухають — того ж всім треба.

Що ж до дітей, то їх втягають всюди, де для них може бути місце в церкві, де вони можуть щось робити. Діти мабуть зорганізовані в свої товариства. Дітей і молодших буває нераз в церкві більше, ніж старших.

Коли взяти справу Недільної Школи і взагалі виховавчої праці при Церкві, то ці два приміри можуть послужити взором і заохотою для тих, що доси на подібний лад праці не провадять. Знаємо дуже загально про виховавчу працю інших наших священиків, однакож подробиці праці нам близше невідомі.

Віримо, що виховавча праця при церквах постепенно гарно налагодиться і набере потрібної сили, за проводом священиків і спів-праці з ним членів громад.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Ній приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

20-РІЧНИЙ „ЮВІЛЕЙ".

Вістник припімнув, що цей рік є двадцятим, або „Ювілейним" Роком Вістника, і натякнув, що хтось щось напише про це. І треба би щось сказати і дати признання Вістникови за його 20-річну працю для українців в Канаді.

Пізнище **пару осіб припімнули, що це 20-ті Роковини Вістника** і це треба задокументувати фондом пять-річних передплатників, а не голим словом.

Поважне число людей присилають 5-річні передплати і бажають побільшення Вістника.

Тепер пора загалови заговорити в справі 20-річного Ювілею Вістника — найкраще ділами, а не голими словами. Ділами заговоримо, коли зберемо по 20 пять-річних передплатників в кождій громаді; тоді Вістник буде задоволений, а ми покажемо, що вміємо оцінити працю Вістника.

Кожда громада має приятелів Вістника і ці люде можуть заговорити і трошки потрудитись і зробити Вістникови **Ювілей.**

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Енарю, Алта.

Посилаю чек на 5 долярів, як передплату на Вістник на 5 років. Часопис Вістник є надзвичайно поучаючий часопис і не повинно бути ані одної української хати, де мешкає українська православна родина, без цего часопису

В. А. Лесик.

Монтреал, Кве.

Монтреал не сміє бути послідним. Вістник є моїм сталим гостем від 1926 року, а моїм бажанням є, щоби загощував до мене щотижня.

Бачу, що започатковане п. Білінським діло принялось по цілій Канаді, лише монтреальців між ними не бачу, отже я роблю початок і стаю в ряди 5-річних передплатників і закликаю тутешних наших громадян... (імена Редакція випускає), щоби стали при доброму ділі і покликали за собою своїх приятелів.

Коли на такий лад буде справа проводитися, то я певний, що Вістник не буде тижневиком і в більшім форматі.

Яким Редчук.

Бойл, Алта.

Посилаю 5 дол. і стаю в ряди пять-річних передплатників, також бажаю, щоби Вістник став тижневиком.

В. Ф. Щербань.

Гр. Залуський, Монтреал, Кве	5.00
Павло Ягольніцький, Дніпер, Саск.	5.00
Іван Щур, Свон Плейн, Саск.	5.00

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
1 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

„РІЗНИМИ ШЛЯХАМИ"

В „Світлі", ч. 17, 1944, є стаття н. з. „Різними шляхами", влучний заголовок до змісту. Бо справді ціла стаття йде різними шляхами, викрутасами, манівцями...

Наводить „Світло" слова Бравнсена, де той каже, що **„грецька церква була колись в злуці з римською Церквою"**, а потім відлучилась і **„заперечила те, що проповідувала** (папське верховенство), **„відкинула ту владу (папську) і стала сектантською"**.

Дальше говориться, що хоч Собори були на грецькій земли — **„але за проводом римського папи, або його особливих представників"**.

Але воно не так! Грецька Церква ніколи не була в злуці з Римською! Бути з кимсь в злуці, це: **прилучитись до когось**, а Грецька Церква ніколи до Римської не прилучувалась. Отже Бравнсен говорить неправду!

Східна Церква — це Матір, Західна — Дочка, отже як могла Мати бути в злуці з Дочкою? Коли на Сході були вже сильні християнські громади, були мужі великого розуму і святости, відбувались Вселенські Собори..., то Римська Церква була тоді ще в колисці, або вже і ходила трохи, та живилася молоком Сходу. Хто з ким був тоді в злуці?

Собори скликались заходами Сходу, а не папи! Тай коли на сімох Соборах представників Сходу було понад 2000, то папських було ледво кількох. Це показує, що папство боялося ще тоді відходити далеко від хати.

І Собори папського верховенства цілком не признавали. Вони признали папі лише **першенство політичної чести**, тому, що він жив в столиці держави, **а релігійного старшинства йому цілком не признавали.** Вони вважали папу таким „областним" епископом, як були другі йому подібні. **Це бачимо з постанов Соборів!**

Коли б Собори відбувались за проводом папи, то перший Канон кождого Собору зазначував би те верховенство — тимчасом же **Собори про папу рішають, як про низшого від себе.**

Собори, це парляменти тодішнього християнства, а вони папського верховенства не признають — це значить, що Схід папського верховенства не признавав. Пощо ж „Світло" говорить, що признавав?

Ще там читаємо: **„Православна Церква не є — католицькою, всесвітньою"**, бо не є одною обєднаною, що **„має право навчати всі народи". Між Церквами Царгороду, Олександрії, Антіохії... нема одної церковної влади"... Вони мають себе за національні й не проявляють ніякої сили поширення, що бажає приєднати до православя всі народи"**. Не чути, щоби павославні навертали до православя Англійців, Французів... **„Одинока, що працює над наверненням всіх людей є — Церква з осідком в Ватикані".**

Знов не так! Православна Церква має право вчити! І вчила. Вона занесла християнство навіть до Риму, занесла до Болгарії, Сербії, Ґрузії, на Україну, до Ірляндії... Зі Сходу християнство по цілім світі розійшлося.

Св. Кирило і Методій проповідували в Моравії, в Чехії, а вони були зі Сходу, **та Рим знищив їх святу роботу.**

Коли Рим навертає, то кого навернув? Навернув Польщу — але чи ті, що сотні літ гнобили Українців, були християнами? Були наверненими?

Врештою послухаймо о. Божика, що він про Польщу говорить:

„Яка була наша Церква до 16-го століття? Духовенство наше грамотне... Дотого польське правительство позволило поселити Україну Жидами, а вони розпинячували людей. Українці ставали чорною масою, рабами.

„Українські церкви забрали Жиди в аренду, а правительство (польське-католицьке! — В.) стало продавати епископські столиці нараз двом, а то й трьом кандидатам.

„Коли Ягайло оженився з польською королевою Ядвіґою... українська держава стала іграшкою в руках ненаситних сусідів, які нею бавляться до нині. Внаслідок того ми збідніли, стали наймитами на рідній землі. Скували нас в кайдани"...

Це о. Божик писав в католицькім „Бюлетені" 1933 р., коли був католиком.

Послухаймо, що пише католицька „Будучність Нації":

„Проф. Станіслав Ґрабські, звісний Українцям ще від 1918 року, як найбільше непримиримий і нестерпимий шовініст у відношенню до Українців. Він то переводив галицькі пацифікації та їх перед світом обороняв, він то перемінював наші школи на польські з такою дурійкою, що з 3,600 наших шкіл остало всього 160. Він це робив, коли був членом польського передвоєнного уряду. З тим він не крився і ясно говорив, що до 25 літ українців в Галичині не буде"... — „Буд. Нації", 14 вересня, 1944.

Отже питання: Навернув Рим Польщу до християнства, чи не навернув?

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ.

ТРЕТИЙ ПРОЕКТ З 1908 РОКУ.

Дальші способи на нищення Українців, які вичисляє Конечний, подамо в скороченню для заощадження місця, беручи з його бесіди найважніше, і так:

В руських ґімназіях заводити утраквізм, нібито викладати по польськи і руськи, але на ділі руське віпхнути на сам зад.

Українцям не дати університету, бо це була би фабрика руської інтеліґенції.

Українцям не давати посад в Західній Галичині, а в Східній з посад усувати.

Заграницю приєднати для Поляків, „а настроїти проти Русинів. Особливо треба старатися, щоби римська преса, яка має вплив на папу римського, писала про нас прихильно, а нападала на Русинів. Грошей на це не жалувати"

„Треба, щоби Рада Народова, сойм, коло польське у Відни і правительство тягли одну руку проти Русинів. Суд, староство і всі инші власти повинні нам помагати нищити Русинів". Руські газети конфіскувати.

Треба видати статистику, з якої виходило би, що Поляків в Східній Галичині так багато, що Русини не мають права вважати її руською землею. Треба виказати, що Поляки фундували їм церкви, парохії, школи, дають їм степендії, а Русини замість бути вдячними ненавидять їх. Треба голосити, що Поляки через Русинів збідніли, а Русини збогачуються.

Багато можуть помогти нам москвофіли, отже обовязково обіцяймо їм російську катедру в львівськім університеті, але не даваймо, щоби їх якнайдовше водити за ніс. Треба виторгувати в москвофілів, щоби вони перед широким світом виступали проти Українців, а в корнсть Поляків. — Стор 20-22.

Доси подали ми три історичні документи в ріжних часів, що були плянами Поляків на знищення Українців. Всі три документи подібного змісту, в усіх них вичисляються способи, як Український Нарід нищити. Це все „Проекти на знищене Русі" — другий і третий, це продовження першого.

Щож нам взагалі говорять ті документи?

Ґоворять вони багато. Показують, що відношення Поляків до Українців в усіх часах було однакове. Минали роки, минався люде, але заходи Поляків, щоби Український Нарід знищити, передавалися з покоління в покоління.

Дальше ті документи показують, що католицизм Польщі не був благословенням для Українців. Поляки католики нічим не ріжнилися від Татар, Турків, Половців, чи Печеніґів, які не були католиками.

А чи знав про все те Рим? Певно, що знав! Аджеж Українці вічно перед папами скаржилися, папи Українців потішали, але з Поляками завсігди руки тримали. Тай в самих Проектах говориться, що Рим має бути їх помічником.

Значиться — католицизм в усіх часах, від гори до долини був для Українців однаковим.

І тому в питанню: Що це таке католицизм? — Українцям цілком не треба вдаватися до католицьких теольоґічних книжок і католицьких теольоґів, але до Історії і до католицької роботи, якою ми її бачимо і знаємо. Ставши на такім ґрунті, Українець може сміло повторити слова Апостола перед тими, що піднoсять голословні похвали католицизмові: „Покажи мені віру твою з діл твоїх. Чи хочеш же зрозуміти чоловіче марний, що віра без діл мертва? — Яков 2: 18, 20.

20 ЛІТ І 2000 ЛІТ.

Відомий такий випадок: Умер у Порті німецький Жид, котрого всі знали як Німця. Зробили йому домовину з хрестом; прийшов священик. І нараз, як грім з ясного неба, зявився туди український Жид з Одеси. Попросив священика забратися з хати, приказав здерти хрест з домовини, приказав іншим, що з ним прийшли і власним дітям небіщика, аби понадівали капелюхи на голови і відправив похорон так, як приписує жидівський обряд: з молитвами, голосінням, з хитанням на всі сторони і зі справжнім плачем.

Дві тисячі літ, як Жиди не мають своєї незалежної держави; дві тисячі літ переходить від батьків до дітей: „Люби своє рідне, будь твердий у вірі батьків твоїх і не забувай про печалі братів твоїх і все будь твердий, твердий і ще раз твердий у твоїй незломній вірі, у твоїй національній окремішности!"

Мимоволі насувається на думку інший нарід; не дві тисячі літ — вистарчить двадцять літ, коли він попаде між чужих людей, і вже тяжко його відшукати! Хто б не був: починаючи від кого хочете і до найчорнійшого африканського неґра, — всякого той нарід признає паном і буде його наслідувати!

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 5.

Плата за гріх — смерть.
Рим. 6: 23.

Кара за гріх.

Коли Адам і Ева сховалися між дерева, почули голос Божий, що кликав: Адаме, де ти? Адам відповів: Я почув голос Твій, злякався і сховався, бо я нагий. Каже Бог: Хто обяснив тобі, що ти нагий. Хіба ти їв овоч з забороненого дерева? Адам зложив вину на Еву і каже: Жінка, що Ти дав мені для товариства, подала мені овоч з того дерева і я їв. Тоді питає Бог жінку: Чому ти так вчинила? Ева відповіла: Змій мене звів і я їла.

Тоді Бог проголосив кару за гріх. Наперед сказав до змія: За те, що ти спокусив людей, проклятий ти між всіми звірятами. Лазити меш на грудях і череві твоїм по всі дні життя твого.

А Еві сказав Бог: За те, що ти послухала змія, а не мене, будеш мати багато болів і трудів з дітьми твоїми. Будеш під властю мужа, а він буде твоїм паном.

Вкінці сказав Бог Адамові: За те, що ти послухав жінки і їв заборонений овоч, проклята земля в праці твоїй; тяжкою працею здобувати меш поживу з неї доки життя твого. Терня і бодяки родитиме тобі, аж доки вернешся в землю, з якої ти взятий; бо порох ти і в порох повернешся.

Тоді Бог вигнав Адама і Еву з раю. В брамі раю поставив Бог херувимів з огняними мечами, щоб не пустили людей до раю.

ПИТАННЯ:

1. Чому Адам і Ева сховалися від Бога? 2. На кого Адам склав вину? 3. На кого Ева? 4. Хто дійсно завинив? (Дискусія про свобідну волю). 5. Хто найбільше потерпів за гріх? 6. Що було найбільшою карою для людей? 7. Хто боронив входу до раю?

ЛЕКЦІЯ 6.

Через зависть діявола смерть прийшла на світ.
Прем. Соломона 2: 24.

Каїн і Авель.

Перші сини Адама і Еви називалися Каїн і Авель. Каїн був рільником, а Авель пастухом. Авель був чесний і добрий чоловік. Каїн ні. Сталося так, що Каїн приніс жертву Богу з плодів землі, як подяку за дари Божі. Але вибрав до того найгірші плоди. Авель також приніс жертву Богу з найкращих ягнят, річняків.

Жертву Авеля Бог сподобав, а Каїнової не приняв. Каїн завидував Авелеві, розлютився на него так, що аж змарнів. І от каже Бог до Каїна: Чого ти злишся? Коли добре робиш, то і лице веселе; коли ж не добре, то гріх чигає на тебе. Ти мусиш панувати над гріхом. Але Каїн не слухав Бога.

Одного разу каже Каїн до Авеля: Ходімо в поле. Авель не сподівався нічого злого і пішов. В полю напав Каїн на Авеля і вбив його. Тоді голос Божий питає Каїна: Де брат твій? Не гарно, не чемно, відповів Каїн: Хіба я сторож брата мого? Не знаю.

І сказав Бог Каїнові: Кров брата твого кличе зі землі до мене. Оце ж проклятий ти на землі, що отворила уста свої і приняла кров брата твого з твоеї руки. Земля не дасть тобі прожитків. Волоцюгою і утікачем будеш на землі.

Аж тепер зрозумів Каїн, якого великого гріха він допустився. Він сказав: Провина моя завелика, щоб я міг собі заслужити прощення. Женеш мене з лиця землі. Хто зустріне, то вбе мене. І сказав Бог: Хто б убив Каїна, на того буде кара в семеро. І поклав Бог на Каїна знак, щоб ніхто його не вбивав. Тоді Каїн пішов на схід від раю і там пробував.

Авеля можемо уважати праобразом Ісуса Христа. Через зависть невинно погиб Авель; через зависть вбито невинного Ісуса Христа.

ПИТАННЯ:

1. Як називалися перші сини Адама і Еви? 2. Котрий з них був добрий? 3. Чим занимався Каїн? 4. Чому вони приносили Богу жертви? 5. Чи обі жертви Бог приняв? 6. Котрий брат був заздрісний? 7. Що сказав Бог до него? 8. Що сталося в полі, як оба брати там пішли? 9. Хто питав Каїна про Авеля? 10. Яку кару присудив Бог вбійникові? 11. Кого Авель може представляти? 12. Який гріх приніс смерть на світ?

ФАКТИ З ІСТОРІЇ.

Володимир Великий завів православне християнство на Україні 988 року. Церковні книжки взяли тоді Українці від Болгар, отже стара церковна мова, це стара мова болгарська. Але вона була на Україні літературною мовою сотні літ.

Унію з Римом (греко-католицизм) почали Поляки заводити між Українцями силою 1596 року. Творцем унії був польський король, Жигмонт 3-ий, при допомозі Риму, та кількох Українців, що служили Полякам.

Унію заведено в Галичині пізніше. Перемиську дієцезію втягнено до унії 1692 р., а львівську (послідну) 1700 р. Її накинув тут еп. Шумлянський, що тайком приняв унію скорше, але ще цілі літа дурив Українців, що він православний. Аж 1700 р. при помочі польського війська захопив православну Успенську церкву у Львові і накинув своїй дієцезії унію.

Славне Львівське Ставропигійське Братство приняло унію 1708 р. До того примусили його важкі обставини, спричинені католиками.

Найдовше, бо до 1785 р. залишилося православіє в Галичині в славнім монастирі, що звався Скит Манявський", в Богородчанськім повіті. Цісар Йосиф II, приказав цей монастир замкнути, а його майно пороздавав в наші руки. І до того скасовання причинилися Поляки й уніяти.

Каже історія, що по зведенню унії в Галичині, в Скиті сповідалися і причащалися тисячі, а в уніятськх церквах було по кількоро людей.

Для Українців був Скит Манявський святим місцем і визначні люде раді були спочити по смерти на скитськім цвинтарі. Так похована тут мати епископа Йосифа Шумлянського, Ганна; похований гетьман Іван Виговський з жінкою.

Колись Українці ставили високо свою гідність. Вони не клонили голови, коли Москва силувалася українців придавлювати. От що писав 1760 року поздрагований граф Румянцев про передових Українців:

„Та невелика часть людей инакше не говорить, як лише, що вони на цілім світі визначні люде, що нема від них сильніиших, ані розумнійших, та що нема нігде нічого гарного, ані користного, ані такого свобідного, що могло би їм придатися, а все, що в них — то вже понад все".

ДО ІСТОРІЇ КАЛЕНДАРНОЇ БОРОТЬБИ.

III.

В тім же часі проти нового календаря виступає Острожська Академія, а 1587 р. виходить з острожської друкарні дуже цікавий полемічний твір Герасима Смотрицького: „Ключ царства небесного".

Славний вчений того часу, перший ректор Острожської Академії, Герасим Смотрицький, батько відомого Мелетія приймав живу участь в релігійній полеміці свого часу. Книжка його „Ключ" направлена проти нового стилю — написана сильно, жваво і влучно.

Смотрицький дивиться на календарну справу з буденного життевого погляду і показує, що приніс оцей новий календар.

Тут Огієнко наводить дословно дещо з того, що Смотрицький писав.

„З направи календаря — пише Смотрицький — вийшло мало добра, а тілько великий та чудний розрух стався май же по цілому світі. І не тільки в ділах церковних, але й в справах світських, скріаь почалася з тої направи велика сварка та ненависть поміж людьми, тягнучи за собою багато непотрібних шкод.

„Перше ось чоловік бідний та вбогий, що в праці рук своїх та в поті чола мусить їсти хліб свій, і з тої ж праці та поту мусить задовольняти й пана (якого був крепаком — В.) і давати йому, що накажуть; звик він від предків своїх віддавати належне Богу і належне панові.

„А тепер від того жадним способом не може потрапити. Ось пан йому приказує працювати в ті святі дні, які він здавна святкував. Боїться бідака Бога, боїться й пана — і мусить забути про більшого (про Бога — В.) та служити меншому; бо про Бога чує він, що Він довготерпеливий та многомилостивий, а про пана добре знає, що той короткотерпеливий і маломилостивий... І коли не займуть його, то воли його займуть вже певно...

„Прийде панське свято — рад би бідака убожество своє працею підпомогти, та боїться пана і святкує... А часом за тими бідами не тільки нового панського свята не памятає, але й про своє старе забуває, в чім Богу й пану буває винним.

„Зверху нужда його доїдає, а в середині сумління гризе. І не маючи ратунку, такий бідолаха мусить нагороджувати біду свою нарікання та сльозами — і я не знаю, чи в таких своїх розкошах часом не проклинає він того календарного поправителя....

„Друге. Таксамо і в містах на свої нові свята нас не випускають, забороняють нам робити, хватають і саджають (до арешту — В.)... А горожане ж повинні святкувати свої давні свята, але в тім їм заважають, і вони невинно носять ріжні шкоди та трати, і в дома, і в полі, і в дорозі — і вони також не мають за що його (нового календаря) благословляти"...

Коли в людині нема твердости характеру, можна сказати: нема в ній нічого!
Джан Стюарт Мил.

ЮДА.

ОПОВІДАННЯ.

I.

В кабінеті старого лікаря зібралось кілька чоловік ріжного фаху й ріжних світоглядів. Тому не диво, що розмова була трохи гаряча. Час від часу вона набирала навіть дуже високої температури. Особливо спалахав молодий політичний діяч.

— Я переконаний, — говорив він піднесеним голосом, — що народність е таким самим забобоном, як і кляси. Й що прийде час, коли національне та релігійне питання будуть забуті. Залишаться тільки ріжні мови, які люде мінятимуть, як знаряддя заробітку. Прикладом можуть служити оті холмські ніби перевертні, котрі зріклися своеї народности, батьківських могил, а навіть і імени й почувають себе дуже спокійно й приемно...

Старий лікар, який увесь час дуже уважно слухав промовця, враз різко повернувся на кріслі й спитався:

— А ви досліджували душу тих перевертнів, зміряли їх спокій та щастя?

— Гадаю, пане лікаре, — відповів політик, — що й ви цього не робили...

— Так, але ми, лікарі, по свойому фахові, дуже часто мусимо заглядати в таемниці не тільки тіла, але й душі своїх пацієнтів. Як дозволите, панове, оповім вам про одну таку таемницю.

II.

Було це перед війною. І саме в той час, коли після маніфесту про релігійну толеранцію, національна боротьба на Холмщині дійшла найвищого напруження. Батьки тоді тремтіли за дітей, чоловік за жінку, брат за брата. Кожний боявся, щоб дорогі йому істоти не зрадили й не „перекинулись на чужих".

В один з таких днів, коли нерви цілого народу були напружені, як струни, я почув коло свого дому туркіт селянського візка. Через хвилину ввійшов до мене хлопчина одинадцяти-дванадцяти років. Його прозорі, як блакить неба, очі були повні жаху і благання...

— Тато дуже хорий. Мама просили приїхати.

Одягнувся я, й ми поїхали. Мене вабили до себе прозорі очі хлопця. І я кілька разів звертався до нього з ріжними запитаннями, щоб мати змогу глянути в цю дивну їхню прозорість.

— Багато в вас дітей?

— Ні, я один.

— А як тобі на імя?

— Юда, — відповів хлопець з болем, — я не хотів би начиватись Юдою, але, видно, так судилось.

Мене чомусь неприемно вразило це імя. Хлопчик глянув на мене допитливо. В прозорій глибині його очей я враз побачив усю його душу, як бачимо воду в її прозорости.

Через годину я був у селі Глиняни, в старенькій убогій хатці. Селянин був хорий на запалення легенів і лежав непритомний. Що якийсь час у ньому будилася свідомість, неначе б її випирала знутрі якась невидима сила. Так прокидаються люде, які мають зробити щось дуже важне. Підчас одного такого просвітлення старий схопив мою руку й потягнув до себе. Я зрозумів його й нахилився.

— Заклинаю вас, скажіть правду — чи я вмру?

Я глянув в його очі й побачив ту саму прозорість блакиті, що завважив і в хлопця. Не міг збрехати й шепнув страшну правду:

— Помрете...

Дійсно, стан слабого був безнадійний. Після моїх слів він втратив притомність. Я стояв мовчки і дивився на жовте обличча старого. Знову зауважив я, що те, що жило десь внутрі його ества, робить страшні зусилля, щоб випливнути наверх. І те „щось" поборювало хоробу. Очі відчинились. В них блиснула свідомість.

— Юдо... йди до мене... А ви відійдіть...

Ми з жінкою селянина відійшли в куток.

Хлопчина став коло ліжка навколішки. Батько притягнув до себе його голову й почав йому щось тихенько говорити до вуха. Хлопчина кивав головою. Врешті підняв угору пальці й щось прошепотів. Батько поклав йому на голову руку, здрігнувся и помер.

Хлопчик підвівся. Як пяний пройшов по хаті й нарешті, зауваживши мене сказав:

— Зараз я вас відвезу...

Тепер прозорість його очей була замкнута, як замком, якоюсь таемницею.

Хотів я іти пішки, але болото, вечір і незнайома дорога змусили мене скористатися з прислуги бідолашного сироти.

По дорозі я спитався:

— А що тобі батько казав?

Хлопчик здрігнувся й, не підводячи голови, відповів мені збентежено:

— Мені невільно говорити... Я присягнув...

Довго стояв в моїй уяві цей хлопець з прозорими очима. Але через кілька літ забувся.

III.

І ось недавно до лікарні, де я працюю, привезли молодого селянина з перерізаним горлом. Він хрипів і стогнав. Кров заливала йому груди. Необхідна була якнайшвидча поміч. Я бачив перед собою лише небезпечну рану й на обличча селянина не мав часу звернути уваги.

Після операції хворий заснув, вірніш, був у стані непритомности. Я вийшов до почекальні, щоб довідатись про причини порізу. Тут була молода дівчина чудової краси. На мої запитання відповіла з слізми:

— Сам собі перерізав... косою... А чого — ніхто не знае. Якийсь чудний зробився. Особливо з того часу, як щось його налякало. А вже мало бути наше весілля...

Думаючи, що мій пацієнт умово-хорий, я припинив розмову. Вернувся в кімнату, де лежав хорий, і підійшов до його ліжка. Враз кинувся мені в очі напис на ліжку, зроблений фельшером: „Юда Гуцило".

Це імя, звязане в моїй памяті з дитячих років з Юдою Іскаріотом, який повісився зза зради Христа, й на цей раз вразило мене неприемно.

Хорий здавалося, спав. Я пішов до хати. По дорозі в моїй голові вертілося, як сприхи в колесі:

— Юда...

IV.

Операція вдалася. Хорий був спокійніший. Коли я одного разу підійшов до його ліжка, він нараз підвів вії. На мене глянули глибокі очі, і здивовані й радісні. Очевидно, він пізнав мене.

„Прозорі очі..." промайнуло в мене в голові. Я пригадав їх собі й зараз вийшов до почекальні, щоб побалакати з дівчиною.

З розмови виявилось, що мій пацієнт е той самий малий Юда, що колись возив мене до батька. Все, що я бачив колись в його хаті, встало в моїй уяві в усій повноті. Я зрозумів, що маю до діла з якоюсь таемничою драмою душі, й дуже зацікавився.

— Юда служив у нас за наймита, — оповідала мені дівчина — бо батьки його померли, а хата й все майно підчас війни згоріли. Отже ми спізналися з ним. Батько дав згоду на шлюб, але тільки щоб Юда ніколи не балакав по свойому і щоб перейшов на нашу віру. А він трохи вчений, вже в третій клясі був, тільки війна перешкодила йому далі вчитися, — тому розгнівався й відмовився. А батько мій за це його вигнав.

Дівчина спустила очі й зачервонілася.

— Не мав він праці, блукав по полях, ночував у сусідів в стодолах, а їв лише те, що я йому потайки в ночі носила. Нарешті вернувся й згодився. А тепер вперся батько. „Видай (вияви), каже, тих, що виборчі проклямації переховували, — тоді й видам за тебе мою Юльцю". — „Я не зрадник", — гукнув Юда, тріснув дверима й пішов. Не було його зо два тижні. Навіть мені не показувався. А по двох тижнях знову вернувся й зробив все, чого хотів батько.

— Видно, дуже кохае тебе, — зауважив я.

— Не знаю, може й те, а може й що інше...

Дівчина необережно відсунула хустку, й мое досвідчене око зауважило, що вона збираеться бути матірю.

— А може що говорив тобі Юда про смерть батька? — спитався я.

— Питалася, але нічого не сказав мені. На селі кажуть, що вони мають якусь таемницю, яку передають перед смертю від батька до сина...

— Таемницю? — скрикнув я.

Дівчина неначе злякалася.

— Не знаю, так кажуть...

(Докінчення буде).

Володимир Островський.

ПАНОТЕЦЬ І ПАНІМАТКА.

В українській мові титул „панотець" (кцент на „е") уживаеться в відношенню до священиків:

„Наш панотець старий чоловік, вже трицять літ церкві служить". „Це панотче вам, а це нам".

В поважнім відношенню дітий до батька взагалі:

„Мій панотець до самої смерти празників не цурався, а горівки і в рот не брав. Він і церковним титаром (старшим братом, старостою) був."

В відношенню до всякого старого, поважного чоловіка:

„Просимо, панотче, поблагословити свого сина в дорогу."

Подібно вживаеться і слово „паніматка" або „паніматуся". Крім жінки священика паніматкою звуть молодші звичайно старшу господиню дому:

„От ми і до вас, паніматко, на хвилиночку забігли."

Титул „священик" занадто урядове.

Титул „піп" занадто просте. Саме ж собою значить воно „отець". Греки тепер кажуть „папас". Від того ж і слово „папа".

Титул „батюшка", — це московщина.

Титул „ксьондз", „егомосць", це живцем переняте від Поляків.

На Закарпаттю священика звуть „паном".

МАТІРНИЙ ОБОВЯЗОК.

Оден американський державний муж одного разу сказав:

— Я був би атеїстом, як би в мене не залишилось одно дитяче враження — спомин про те, як покійна моя мати брала мою руку в свою і, поставивши мене на коліна, проказувала: „Отче наш, що еси на небі..."

CANADA YEAR BOOK, 1943-44.

Домініяльне статистичне бюро оповістило видання Canada Year Book на 1943-44 рік.

З уваги на економію у военнім часі ця книжка не вийшла в 1943 р. і тому тепер покривае два роки, що може були щодо змін важніші від будь якого іншого періоду в історії Канади. Питання, як включити увесь новий матеріял і рівночасно вдержати книжку у вигідній величині, не було легке і тому в багато місцях заощаджено місця справками до попередних видань.

Canada Year Book — це урядовий статистичний річник Канади, де появляеться найновіший звіт про природні багацтва домінії, її розвій, історію, установи, демографію, продукцію, торговлю, транспортацію, фінанси, освіту, одним словом образ громадянського та господарського стану Канади в межах одного тому.

Війна забирае багато місця в річнику. Вона вплинула майже на кожний його розділ, відбиваючися скрізь на господарській будові та статистиці країни.

Публичні фінанси е хребетним стовпом воєнних зусиль, цей розділ треба було основно переробити, аби покрити усі зайшовші зміни.

Третій розділ, що відноситься до конституції та уряду, включае статтю про теперішне місце Канади в Британській Спілці Націй.

Четвертий розділ, що відноситься до населення, подае такий повний образ висліду перепису населення Канади в 1941 р., який тільки може коли появитися. На жаль, через труднощі, спричинені війною, компіляції перепису не посунені так далеко, як бажалося б, і тому е там ще деякі прогалини.

Два нові розділи, XIX і XXI, присвячені повоенній відбудові та регабілітації бувших вояків.

Взагалі книжка ділиться на 31 розділів.

Річник в полотняній оправі можна дістати від King's Printer, Ottawa, по $2.00 за примірник. Грошеві переказ, акцептовані чеки і поштові ноти треба виповняти на імя Receiver General of Canada. Спеціяльно надруковано обмежене число оправлених в папір примірників для священиків, студентів і учителів і їх можна дістати по одному доларові за примірник. За цим спеціяльним виданням треба посилати до Dominion Statistician, Dominion Bureau of Statistics, Ottawa.

ВІЗИТАЦІЯ В ЕҐРІМОНТ, АЛТА.

Серпня 20, 1944, в неділю, тутешня православна громада обходила велике свято — була Візитація і посвячення нової церкви.

Коли вже о. Владика мав прибути, зібралося багато людей й еґрімонтські піонірі вийшли о Владиці на зустріч — як пп. Радомський, Бугай, Василишин, Гавалко, Пілюпех, Димтрик.

Привитав о. Владику п. Короташ, хлібом і солею, закінчуючи: „Увійди Владико в нашу святиню, та з нашими молитвами, злий і свою молитву, щоби Господь поміг здійснитись нашим бажанням".

До церковних дверей пішов о. Владика при співі „Пречистая Діво Мати", і тут привитав його о. Василів.

Найперше було Посвячення Церкви, а дальше Архиерейська Служба Божа. Проповідь о Владики лишиться надовго в памяти вірних.

По Богослуженню був спільний обід, п. Яхимець був господарем і тут були бесіди.

Говорив п. Школьний з Редвотер і сказав, що він знае еґремонтців віддавна і коли молоде покоління буде поступати так, як старші то Українці будуть жити до кінця віку.

Другий о. Василів, згадав між іншим про колеґію і її значіння і пригадав, що хто ще не дав на Колеґію, то може дати тепер.

Інакше говорив п. Чоботар з Едмонтону. Він окинув зором салю і зауважив, що не бачить багатьох з тих, яких він знав, з якими розмовляв. Нема їх... вони відійшли на вічний спочинок.

Тут прочитав він 18 імен перших піонірів, додаючи: хоч тілом їх нема між нами, але їх дух, їх праця тут лишилися і вічна по них память повинна тут лишитися. Тут відспівано „Вічная Память".

Голова нової парафії в Візел Крік, п. Мельник, сказав, що перша для нього нагода познайомитись з еґрімонтською громадою, яка може бути взором для багатьох других. Окремо зазначуе, як важну справу, що багато молоді бере участь в святі.

Після цеї бесіди п. Яхимець зауважив, що коли Візел Крік мае таких, як п. Мельник, більше, то щаслива їх громада.

Учитель, п. Бойко, говорив до молодих, щоби стояли при Церкві, щоби поважали своїх родичів і те, що вони придбали. Коли буде Церква, то буде жити і слава наших предків.

Про жіночу громадську працю говорила пані Савчукова, організаторка Жін. Т-ва в Радвей. Пояснила ціль організації і завізвала жінок, щоби до організації вступали, бо в організації наша сила.

Тепер виголосив бесіду о. Владика — гарну, глибоку змістом і потрібну нашому життю. Вона буде завсіґди пригадуватися, як добра наука тим, що її чули.

Кінцеве слово виголосив п. Короташ. Дякуючи всім, а вже окремо о Владиці, він сказав, що не золоті, але діямантові були слова, які він чув. Та ще важне щоби ми їх щиро приняли і за ними йшли, а тоді наша українська справа піднесеться на ту висоту, де вона повинна стояти.

Гимнами свято закінчилося.

П. В. Савка.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖА П-ВА ВАСИЛЯ І МАРІЇ ГАВРИЛЮК.

(Веґревил, Алберта)

Вечір 12-го серпня остане памятним для п-ва Василя і Марії Гаврилюків в Роял Парк (коло Веґревила). В тім часі припадали 25-літні роковини їх вінчання і їх близша і дальша родина та приятелі зїхалися численно і зробили їм несподіванку. Тому що їх навістило нещастя, що згоріла їм хата кілька тижнів тому, то цей ювілей справлено в домі брата пані Гаврилюк, Василя Винничука.

Господарем вечера був о. Хруставка з Веґревил. Вечір переведено дуже приемно. Переспівали вязанку народних і патріотичних пісень під проводом п. І. Дікура, адвоката з Веґревил. Потім вручено ювілянтам гарний дарунок, за котрий вони обое щиро подякували.

На бажання родини о. Хруставка виголосив ще раз коротеньку промову щодо становища нашої преси, і започаткував збірку на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Жертвували слідуючі:

По $2.25: Василь і Марія Гаврилюк; по 2 дол.: Николай і Анна Харук і К. Жук; по 1 дол.: о. Хруставка, В. Винничук, пані Анна Винничук, М. Винничук, Гр. Винничук, Іван і Олена Винничук, В. Чернявський, А. Зварич, М. Гаврилюк, Д. Н. Никифорук, П. Ножик, А. Гошко, Н. Гошко, Т. Воробець, Н. Байдала, Ілля Косташ, О. Равлюк, Н. Юськів, Ст. Касіян, Г. Касіян, С. Антемійчук, І. Дікур, С. Павлюк, Д. Івасюк, Ів. Яворський, Н. Саламандик, В. Саламандик, С. Ґреґорій, М. Фербей, І. Смук, Ілія і Параня Самотюк, П. Т. Воробець, М. Томин; по 50 цт.: пані Марія Н. Чернявська; по 25 цт.: Н. Никифорук.

За зложені жертви належиться всім щира подяка.

Андрій Зварич.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Редвей, Алта.)

Дня 19 липня а була це неділя — вечером, зійшлися всі члени української православної громади, до Народного Дому, щоби спільно провести цей вечір з доктором і панею Голубіцькими, які по 15-літнім побуті тут на Редвей, переходять на стало до Едмонтону.

Підчас вечері, яку приготовило наше працьовите жіноцтво, господар цього вечірка п. Іван Татарин вкоротці пояснив ціль цих сходин, та що громада тратить дві сили, які не скоро дасться заступити іншими.

Опісля покликав до слова паню Марію Чорну від жін. Т-ва, п. Дм. Веньґра, п. Ф. Юркова, о. Г. Василіва, а на прикінці самого д-ра і паню Голубіцьких.

По вечері всі спільно забавлялися а коли вже годинник доходив до другої по півночі, наші вчителі, пані З. Савчук і п. Б. Татарин, на прощання відспівали улюблену пісню доктора — „Був собі стрілець"

Не забули і за наших гостей, а то пані З. Савчук і Марія Чорна занялися збіркою, що принесла $18, які призначено по половині на Український Голос і Вістник.

На прикінці всі спільно відспівали „Де згода в родині", а наш парох о. Гр. Василів від імени всіх православних українців з Редвей побажав найкращих успіхів п-ву Голубіцьким на новому місці, та щоби не забували і за старе місце, де пережили найкращий час свого життя — молодість.

Жертводавцями на пресу були:

По 2 дол.: др. і пані Голубіцькі; по 1 дол. о. Гр. Василів, п-во Кульматицькі, п-во Данилович, М. Ковалі, С. Сапиці, М. Мелешки, Н. Чорні, І. Гарилюки, Ів. Татарини, Н. Безбородьки; по 50 цт.: п-во М. Письменні, П. Гаралюки, М. Боечки, Ф. Юркові, Ст. Капаці, Л. Мулики, Н. Попілі, пані З. Савчук, М. Сулима, пані Мелешко і пані Козяюк; по 25 цт.: пані М. Клибак, Л. Веньгер.

Жертводавцем щире спасибіг, а панству Голубіцьким рожевих успіхів в албертійській столиці.

Присутний.

ПОСВЯЧЕННЯ ЦВИНТАРЯ.

(Дакюб, Алта.)

День 16 липня зістанеся нам і нашим дітям в памяти, а то тому, що ми хочемо жити на рівні з другими українськими парафіянами і показати своїм дітям, як двері відчиняються до церкви, а не акурат до галі, бо до галі то скоро, а до церкви треба способу шукати до неї зайти. А той спосіб залежить від старших родичів.

Наша околиця не так богата, але за те давна. Поверх 15 років, як замешкали тут люди розмаїтої нації, отже і українців нігде не бракуе. Але де е така околиця, то українці по своїм звичаю люблять дрімати, або і цілком засипляють. Але все здибаються одиниці, котрі пробуджуються і не хочуть дати, щоби українські традиції далі спали. Так і в нашій околиці. Рік тому ми запросили до себе о. Василіва з Редвей на Богослуження і хотяй тепер брак священиків, то таки о. Василів невідказався, приїхав відправити нам Службу Божу. А що у нас ще церкви нема, то відправа була в школі нашого дистрікту. Тоді о. Василів мав промову і сказав, щоби ми старалися збудувати бодай маленьку церкву.

Не знаю як справа піде далі, але вже було полеред започатковано старання, про цвинтар і вже цвинтар е, котрий члени купили. І 16 липня знов запросили о. Василіва і відбулося Богослуження і посвячення цвитару. Честь вам, парафіяни, за те, хоч нема вас багато, лише 9, але як ви будете любитися і спільно працювати, то ви дійдете до того, що ваша повинність вам диктуе. Бо самі ви переконалися, як то було приемно нам того дня, коли були в нас люди аж з Редвей, наші знайомі і всі разом засіли до спільного обіду, котрий наші жінки по своїй можности приготовили. І потім ми самі собі дивувалися, як то приемно було того дня. Я від себе бажаю як найліпшого поступу в дальшій праці.

С. Ч.

З ВЕСІЛЛЯ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Шерідон, Ман.)

Дня 1-го липня, 1944 р. відбулося весілля в домі п-ва Павлюків в Шерідон. Панство Павлюки справляли весілля своїй донечці Марусі, котра вийшла заміж за п. Василя Голова-

чука. Родичі Марусі є добрими і щирими українцями, котрі завше підпирають українську справу. Також є членами української православної церкви. Маруся також була членкою СУМК і працювала щиро. Віримо, що і на далі молодята будуть працювати для добра українського народу. При цій нагоді бажаємо молодятам щастя, здоровля і многих літ.

Також на місци згадати, що до п-ва Павлюків прибули гості з Робліну, п-во Лисаки, а з Винипегу пані Козмінчук.

Підчас обіду Дмитро Павлюк згадав за нашого гостя в це Український Голос, що ми повинні завше за него памятати і підтримувати. Всі присутні гості щиро віднеслися. Збіркою занялися: п. Калинчук і п-на Люба Павлюк. Жертвували:

По 1 дол.: Д. Павлюк, Т. Кушнір, І. Баліцький, М. Мушенко, І. Пікаш. С. Журавецька, М. Окітва, Маруся Головачук, В. Головачук, Н. Люляпиник, П. Прокопчук, В. Балацько, Н. Павлюк, Ф. Калинчук, Люба Павлюк, Е. Галицький, В. Лисак, В. Марищ, С. Журавецький і А. Журавецька 50 цт Разом $19.50

Всім жертводавцям щиро дякуємо. Жертви поділено по половині на Український Голос і на Вістник.

Д. Павлюк.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Рак, Саск.)

У нашій околиці проживають піоніри, старенькі Марія і Михайло Гриців. Діждалися вони поважної старости і плодів своєї трудолюбивости. На своїй землі доживають віку і відпочивають від трудів своїх. Діти всі на своїм хлібі. Никола, Іван і Петро фармерують таки в сусідстві. Гриць учителем у Спан Плейн А донька Іванна, замужем Рак, також фармерує недалечко.

Цего року припадають 50-літні роковини вінчання Михайла і Марії. З тої нагоди діти зробили несподіванку для своїх добрих родичів. Самі прибули до їх дому, та й ще попросили сватів і священика і уладили милу гостину.

Там були і промови, як це звичайно буває. Промовляли: о. Грицина, п. Кьсондзина, голова української парафії, і син Гриць. Всі підкреслювали велику радість з приводу роковин та й висловлювали найкращі побажання і многоліття для ювілятів.

Весело гуторили і розказували свої пригоди з давного життя, а при тому і зложили $14.00 на Український Голос і Вістник по половині

Зложили: по 2 дол.: Михайло і Марія Гриців. Гриць і Магдалина Гриців, Іван і Оксана Гриців, Йосиф і Іванна Рак.

По 1 дол.: В. Ковч, Т. Мантика. Іван і Марія Кінар, Никола і Софія Гриців, І. Кьсондзина і о. Грицинна.

Гість.

ЗБІРКА НА КОЛЕГІЮ.

(Савва (полуднева), Алта.)

Серпня 13-го п-во Василь і Анна Шийка справляли весілля своїй доньці котра вийшла заміж за Стефана Грєсюка з Вегревил. Підчас весілля пп. Петро Запарнюк і М. Фодчук занялися збіркою на колегію. Жертви зложили місцеві і позамісцеві громадяни.

По 5 дол.: В. Залицький, Іван Запарнюк.

По 1 дол.: Ів. К. Грекуляк, М. Пухкий, П. Запарнюк, Н. Вакарик, Н. Шийка, Н. Фодчук, Ст. Грисюк, В. Шийка, Ів. В. Годзюк, М. Залицький, Ів. Фербей, Ів. Малкювський, М. Гиманик, М. Ільків, В. Ворсовий, Адам Заєц, М. Запарнюк, В. Г..., кий, І. Гиманик, Дм. Гиманик, ... дзюк, Н. Генсон, Джов Бени..., Марія Пухка, Ірина Залицька, ... Гиманик, Ф. Запарнюк.

По 30 цт.: Гр. Кобевка.

По 52 цт.: Я. Грисюк.

Разом зібрано $38.55.

Тим, що займались збіркою і всім жертводавцям щира подяка — а молодим многая літа щасливо прожити!

Н. Н.

БОГДАН ГОРИН.

(Посмертна згадка).

Родину А. Горинів з Дарліңг, Алберта, дня 2-го серпня навістила сумна подія. Їх чотиролітній синок Богдан впав з воза і по кілька-годинному тяжкому болю в шпиталі в Редвей попрощався з цим світом.

Похорон відбувся дня 4-го серпня при участи великого числа як рідні так і сусідів, що прийшли доказати своє глибоке співчуття молодим родичам по утраті їхнього дорогого синка.

Похороном проводив парох з Редвей, о. Василів. Підчас останнього цілування зложив співчуття родичам та закликав всіх присутніх до більшої обережности з дітьми. Незабував, при цій сумній відправі торкнути й нашу Колегію, і вірні віднеслися до цього з великою щирістю, жертвуючи $12.50, з чого призначено на Вістник і Український Голос $2.50, як спільний ніколи не вянучий вінок.

Молоденьке тіло Богдана спочило на цвинтарі у Дарліңг, Алта. Вічна Память.

ЙОСИФ ПАСІЧНИЙ.

(Посмертна згадка).

Життя всего людства є в Божих руках. Чи ми хочемо, чи не хочемо, прийде час покинути цей світ і це мусимо зробити.

І так одні, що жили тільки для себе, відходять у вічність, лишаючи жаль, а часом і того ні, — тільки в найблищій родині, знову інші, що жили як для родини, так і загалу, полишають жаль і добрий спомин і в родині, а також і в громадянстві.

Таким гідним громадянином був бл. п. Йосиф Пасічний з Редвотер, Алта., що упокоївся в неділю 13-го серпня, в 76 році життя.

Покійний походив з села Дзвиняча, чортківського повіту. До Канади приїхав з родиною перед 43 літами і якийсь час працював як робітник, заробляючи на хліб щоденний, щоби вижививти свою родину, з якою прибув в чужий край без засобів грошевих. Опісля взяв гомстед, де Всевишній допомагав йому з дружиною і діточками доробля...

Покійний Йосиф був добрим батьком — вчителем, взірцевим громадянином, та щирим і глибоко релігійним християнином.

Овочі своєї праці покійний, ще за життя добачував, а то вихававши своїх синів Олексу, що тепер є властителем готелю в Бакав, Алта., і Василя, при якому доживав своєї старости, що після його стежкою, і те все рідне та благородне, що одержали від свойого батька, хотя ще самі в молодому віці, передають своїм дітям, цебто внукам, як найдорожчий скарб.

Пок. Йосиф тішився своєю родиною, знаючи, що хоч його не стане поміж живими, то праця церковна чи народня буде дальше під його іменем дітьми та внуками продовжатися.

Похорон відбувся дня 16 серпня, 1944, при співучасти двох священиків, о. Фика з Вилінгдон і місцевого пароха о. Василіва, та великого числа присутніх православних і греко-католиків.

Підчас останнього цілування, на заклик священика, присутні увіковічнили память покійного члена, сусіда й батька доброю згадкою, жертвуючи на Укр. Православну Колегію $17.50, з того призначено на Вістник і Український Голос $7.50. Більші жертви зложили отсі:

По 1 дол.: Т. Мирун, М. Салкинін, пані Катерина Лозовська, пані Анна Федоряк, І. Крайчий, І. Васидик і О. Пасічний.

Бл. п. Йосиф, кромі двох синів полишив стареньку дружину Марту і пять дочок (всі подружені) та кільканадцять внуків, що майже всі прибули на похорон свого дідуся, щоби віддати йому те, на що собі заслужив за життя, а то дав добре виховання.

Спи дорогий трудженнику, а світло Божих небес нехай освічує Твоє лице і в небесному царстві во віки вічні. Вічна Тобі Память!

Гр. В.

[illegible]

о. Е. С. Улина

ЖОВТЕНЬ.

1 Неділя — Брендон.
15. Неділя — Портедж ля Прейрі.
22. Неділя — Іст Селкирк.
29 Неділя — Тинидал

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. П. Гайового

ЖОВТЕНЬ:

1. Неділя — Вайта.
8. Неділя — Толстой.
14. Субота. Покров Богор. — Сірко.
15. Неділя — Сондвин.
22. Неділя — Пембіна.
29. Неділя — Арбакла.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбея.

ЖОВТЕНЬ.

1. Неділя — Дрифтінг Ривер
8. Неділя — Врокстон, Саск.
14 Субота. Покрова Богор. — Шелвелей
15. Неділя — Роблин-Зелена.
22. Неділя Ленпард.
29. Неділя — Шортдейл.

Почт скринка 34. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. Грицини.

ЖОВТЕНЬ

1. Неділя — Вакав.
8. Неділя — Тернопіль.
9. Понеділок. День Подяки—Сматс.
14. Субота. Покров П. Б. — Ст. Джуліен — Храмове свято.
15. Неділя — Єлов Крік.
22 Неділя — Сматс
29. Неділя — Кадворт

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Ів. Василева

ЖОВТЕНЬ

1. Неділя — Торебі.
8. Неділя — Редвотер.

Адреса Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:

1	Н	18	Нед. 17. Преп. Евменія еп.
2	П	19	Муч. Трохима, Саватія
3	В	20	Влмч Евстафія Плакиди
4	С	21	Ап. Кондрата з 70-ти
5	Ч	22	Преп. Отців в печ. Антонія
6	П	23	Зачаття св. Івана Хрест.
7	С	24	Првм. Теклі, прав. Корнія
8	Н	25	Нед. 18. Преп. Евфросинії
9	П	26	† Івана Богослова, мч. Хири
10	В	27	Муч. Калістрата і 49 воїнів
11	С	28	† Преп. Харитона ісповід.
12	Ч	29	Преп. Киріяка одшельника
13	П	30	Михаїла 1-го митр. Київ.
14	С	1	Покров Пресв. Богородиці
15	Н	2	Нед. 19. Св. Андрея юрод.
16	П	3	Преп. Діонисія затвор. печ.
17	В	4	Свщмч. Володимира Новг.
18	С	5	Преп. Даміяна Печерського
19	Ч	6	Ап. Томи з 70-ти, мч. Макар.
20	П	7	Преп. Сергія скух, Печер.
21	С	8	Преп. Пелагії, св. Таїсії
22	Н	9	Нед. 20. †Ап. Якова Нлфеєв.
23	П	10	Мч. Евлампія й Евлампії
24	В	11	Ап. Филипа з 70, Теофана
25	С	12	Мч. Проба, Тараха й Андр.
26	Ч	13	Мч. Карпа, прп. Веніямина
27	П	14	Преп. Параскевії серб.
28	С	15	Преп. Евтимія нового
29	Н	16	Нед. 21. Мч. Лонгина сотн.
30	П	17	Память Отців 7-го Вс. Соб.
31	В	18	†Ап. Луки з 70, прп. Юліяна

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Гребенюка

ЖОВТЕНЬ:

1. Неділя — Дафин.
8. Неділя — Етелберт Вечірня — Венлав.
15. Неділя — Пайн Ривер. Вечірня — Богдан.
22. Неділя — Косів.
29. Неділя — Сифтон. — Вечірня — Драй Ривер.

Всі вечірні відбуваються в 5-ій год. пополудні.
Телефон 553 W
Адреса: Вох 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Апоновича.

ЖОВТЕНЬ

1. Неділя — Гаес.
8 Неділя — Індевор.
14. Субота, Покров Пресв. Богор. — Арран.
15. Неділя — Кобзар.
22. Неділя — Мейбридж.
29. Неділя — Гвайт Біч.

Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука

ЖОВТЕНЬ

1. Неділя Рама. Вечірня і відчит в 4 год. — Тавів.
8 Неділя — Вимер.
15 Неділя — Дробот. Вечірня в 5 год. — Бюкенен.
22 Неділя — Фостон.
29 Неділя — Борджіс.

ЛИСТОПАД·

5 Неділя — Тавів
5. Неділя — Вимер (о. Швець).
8 Св. Димитрія — Маморниці.
8 Св. Димитрія — Клейр (о. Швець)

Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.

[illegible]

1. Неділя 17. Гол. 8. УЄ Луки 24: 36—53. Літ Ап. 2 Кор. 6: 16—18 і 7: 1. Єван. Мат. 15: 21—28.

8. Неділя 18. Гол. 1. УЄ Івана 20: 1—10. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6—11. Єван. Луки 5: 1—11.

14. Субота. Покров Богор. УЄ Луки 1· 39—49 і 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

15. Неділя 19. Гол. 2. УЄ Івана 20· 11—18. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 6: 31—36.

22. Неділя 20. Гол. 3. УЄ Івана 20· 19—31. Літ. Ап. Гал. 1: 11—19. Єван. Луки 7· 11—16.

29. Неділя 21. Гол. 4. УЄ Марка 21· 1—14. Літ. Ап. Гал. 2: 16—20. Єван. Луки 8; 5—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., OCT. 15th, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1944. ЧИСЛО (536) 20

ЧОРЧИЛ В МОСКВІ.

Недавно Винстон Чорчил прибув до Москви на наради. Думають, що між іншим будуть справу Польщі обговорювати і запрошують до Москви Миколайчика, премієра польського уряду. Чорчила гарно витали і на бенкетах гостять та підносять оклики для будучої співпраці аліянтів. Можна думати, що для обговорення є важніші справи, ніж Польща, яка не представляє нині такої вартости, щоби треба нею клопотатися. Англія має свої важніші справи. Інтересне, що Сталін не потребує нігде виїздити і радитись. Був раз в Тегерані і досить.

ГОЛОС ПРО ВІДНОСИНИ АНГЛІЇ Й РОСІЇ.

Недавно лондонський Менчестер Ґардіен написав, що Англія й Росія годяться лише в тім однім, що Німеччину треба побити. Але в усіх інших справах не годяться. І так не годяться в справі Польщі, Італії, Греції, Болгарії, Туреччини, Еспанії — отже не може бути бесіди про тревалу тісну приязнь.

СИЛЬНО БОРЯТЬСЯ.

З Лондону доносять, що по тім, як Німці боряться, видно, що їх сила ще досить велика. І думають, що ще будуть сильні битви і багато жертв, нім війна закінчиться.

ВЕЛИКИЙ ДАРУНОК ГАНДОМУ.

В день 75-літних іменин Гандого, Гіндуси дали свому великому провідникови 8,000,000 рупій, а на тутешні гроші 2,500,00 долярів, засновуючи Все-Індійський Фонд в память жінки Гандія, що вмерла 22 лютого.

КЛОПІТ В ЕСПАНІЇ.

Еспанський Маркіз зібрав в Франції 40 тисяч еспанських „републиканців" (большевиків), що повтікали до Франції, і заняв частинку французької землі, коло Еспанії. Опісля увійшов до Еспанії і почалася битва з військом Франка, що вживає гармат та других военних приладів. Отже заноситься на нову війну, коли ще стара не скінчилася.

ЖИДІВСЬКИЙ МУЗЕЙ.

В Ню Йорку вдова, Фріда Шіф Варбург подарувала свій великий дім жидівському семінареви і він буде перероблений коштом 20,000 дол. на історично-культурний музей. З жидівського теольоґічного семинаря перенесуть туди 4,000 ріжних музейних річей.

КІЛЬКА ЦИФР.

Обчисляють, що від початку інвазії Німці стратили на заході — вбитих 400,000 і ранених, коло 500,000 полонених.

Англійські й американські страти в тімже часі — 90,000 британських, а 145 тисяч американських вбитих, ранених і полонених.

Досі в західній части Европи є 2 до 3 мільйони аліянтського війська.

В перших 24 годинах інвазії аліянти висадили на европейський континент коло 250,000.

СЕМА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Коли вояки воюють на фронтах, даючи все, що найдорожше в життю, то від тих, що жиють далеко від военних фронтів, вимагається також праці і жертв. Тай сама справедливість вимагає того.

Також працею і жертвою є між іншим позичка грошей державі на военні потреби.

Сяк, чи так, а в такій конечности держава без позички не обійдеться. Та красше для неї і для населення, коли вона позичить в самого свого населення, ніж мала би позичати в самих банкирів, може навіть загранчних, ставати для чужих зобовязаною і платити чужим проценти від позички, збираючи на те гроші з свого загалу.

Коли ж в своїх позичається, то і своїм проценти платиться. Свої гроші в своїх руках лишаються

Дотого ж позичка не є навіть повною жертвою, бо хто позичає, той відбирає назад.

Сема Позичка, це позичка для закінчення війни, отже тимсамим відмінна від попередних. Її ціль приспішити кінець війни.

Памятаючи все те, ставтесь до Семої Позички відповідно до її значіння.

МІСІЯ ЕРНУЛАСЯ.

Ще 3-го жовтня доносили з Вашингтону, що російський комендант викинув з Болгарії аліянтську війському місію, що мала заступити англійсько-американські інтереси. Нова вістка з 11-го жовтня каже, що місія мабуть вернулася вже до Болгарії.

ПОМЕР ВЕНДЕЛ ВИЛКІ.

Жовтня 8 вмер в Ню Йорку Вендел Вилкі, стейтський визначний політик, свого часу кандидат на президента, по фаху адвокат. Померший прожив 52 роки. Похорон був 10-го жовтня. Домовину в церкві відвідало 60,000 осіб. На похороні були губернатори, сенатори. Тіло перевезли до Рашвил, Індіяна, родинного місця Вилкого.

КІЛЬКО ЗНИЩИЛИ БОМБИ.

З Лондону доносять, що до 28 вересня німецькі літаючі бомби лишили за собою таке знищення: цілком знищених домів 25,511; знищених так де не можна жити — 52,277; знищених так, що можна в них жити — 77,030; не дуже знищених — 873,177. Разом 1,027,995.

ЧОРЧИЛ ДО АВСТРАЛІЇ.

Доносять з Вашингтону, що Чорчил думає з початком слідуючого року їхати до Австралії.

НЕ ЗНАЮТЬ, ЯК ЛИХУ ЗАРАДИТИ.

В Вашингтоні обмірковують створення міжнародної організації, чи ліги, що мала би стояти на сторожі будучого світового ладу і вічного миру, але стоїть перед ними одно питання: Що робити, коли найсильніший член такої організації, чи ліги, зачне війну? Хто може його тоді спинити?... Отже тут кінчиться балачка про вічний мир. А важне також, що ті, які вічного миру хочуть, одні другим не вірять.

ВИСВЯЧЕННЯ ТРОХ СВЯЩЕНИКІВ.

Напротязі тижня в церкві св. Михаїла в Винипегу Високопреосв. Архієпископ о. Іоанн Теодорович висвятив трох нових священиків.

Перший Василь Федак був висвячений в неділю 1 жовтня, підчас Візитації.

Другий Василь Сенишин в пятницю 6 жовтня.

Третий Михайло Юрківський в неділю 8 жовтня.

Після Служби Божої, 8 жовтня, була ще Панахида по бл. п. Олександрові Кошицеві — відправляли — Впреосв. о. Владика та три священики: Дмитрів, Кудрик і новопоставлений Юрківський.

Після того жіноче товариство дало в церковній салі гарний обід, де був о. Владика, священики та невеликий гурт гостей. Були короткі бесіди.

З висвяченням трьох нових священиків наша Церква дістала нових робітників на церковній ниві, яких вона потребує.

Не мине вже багато часу, як станути вони в діяльний ряд з нашими другими священиками, щоби поширювати і збільшувати працю на церковній ниві, для якої в нас було замало робітників.

ЗБІРКА НА „КОМЮНИТІ ЧЕСТ".

Сума для збірки для „Комюниті Чест" в Винипегу була 350,000, а вібрали трохи понад назначену суму.

ПРО НОВУ ЛІГУ.

Давніше говорено, що по війні знов буде Ліга Народів, і про це говорено недавно на ДамбартонОвкс конференції, та певного нічого не рішено. От є питання, де мала би Ліга міститися. Думають, що Росія може взяти в свої руки будинок Ліги в Женеві, а в Гадзі будинок Міжнародного суду, отже буде вести перед. Ліга мала би стояти на сторожі світового ладу. Та мабуть Нова Ліга буде мати тільки сили, як минувша.

1,252 ВБИТИХ В КОВЕНТРІ.

В 1940 р. коли Німці напали на місто Ковентрі в Англії, згинуло там 1,252, а 1,859 було ранених В 12 годинах, з 14 на 15 листопада 1940, Німці кинули на місто 1,200 вибухових бомб, 30,000 запальних а 50 парашутових мін

ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОСІЇ.

Чорчил сказав недавно, що Британія згодиться на такі зміни границь Польщі, щоби Росія чулася забезпеченою.

З НАГОДИ ІМЕНИН о. ВЛАДИКИ.

Високопреосв. о. Іван Теодорович, переїзджаючи з Заходу на Схід, забавився в Винипегу довше, як звичайно — отже 6-го жовтня, в день іменин о. Владики, зібрався гурток з около 40 осіб до п-тва Арсеничів, де прилагоджено вечеру. Все те зроблено наборзі і при безперервнім дощи того дня, та все ж вечера вийшла поважною. До того ж була вона несподіванкою для о. Владики.

Крім побажань вручили о. Владиці на памятку дарунок, відповідний його іменинам.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ:

Сума з минувшого числа	**$34,400.00**

Жертви з Англії.

Олекса Крептул (Хриптул), з Шіго, Саск. (служить в Англії при воздушній фльоті) — (£2)	8.94
Дмитро Керелюк, з Шіго, Саск. (служить в Англії при воздушній фльоті) (£1)	4.47

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Василь Гаук, Єлов Крік, Саск. (4 бонди по 100.00. Давнійше дав 100.00, отже досі дав $500.00)	400.00
Дмитро Баер, Вакав, Саск.	50.00

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.

Василь і Славка Касіян, Дуфрост, Ман.	25.00
Гелена Ребко, Вест Селкирк, Ман.	25.00
Михайло Марко, Поплар Парк, Ман.	15.00
Михайло Данькевич, Брендон, Ман.	5.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

ТІРІЕН, АЛТА.

Григорій і Катерина Паладійчук	25.00
Іван і Катерина Г[illegible]	25.00
Дмитро і Марія Кочан	10.00
Николай й Анна Ткачук	10.00
Теодор й Елена Гишка	10.00
Дмитро і Параска Процюк	10.00
Василь і Марія Воланські	10.00
Стефан і Марія Російчук	10.00
(Разом $110.00)	

БОРДЕНЕЙВ, АЛТА.

Петро і родина Яриш	25.00
Михайло і Настя Горечка	20.00
Адам і Ядвіга Владарчук	3.00
(Разом $48.00)	

ЛЯК ЛЯ БІШ, АЛТА.

Іван і Марія Онуфрів	5.00
Георгій і Марія Сандулак	5.00
Ілія і Домка Ткачук	2.00
Григорій й Анна Басараба	2.00
Пані Гоменюк	1.00
(Разом $15.00)	

ВЕНІС, АЛТА

По $1.00: Іван Шипка, Іван Ковальчук, Григорій Лещук і Матвій Бокай	4.00
Михайло і Марія Лугові, Корбетс, Алта.	25.00
Дм. і Катерина Гавалко, Торгилд, Алта.	20.00
Федор і Марія Свительницькі, Рич Лейк, Алта.	4.00
(Разом $53.00)	

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

РЕЙНИ РИВЕР, ОНТ

Василь Турецький	25.00
Василь Попович	25.00
Дмитро Петрук	15.00
Юрій Турецький	10.00
Евген Караїм	10.00
Олекса Матей	10.00
Н. Макарчук	5.00
Никола Актим	5.00
Марія Мазур	5.00
(Разом $110.00)	
Іван Баран, Роза Ман.	15.00
Жіноче Т-во в Роза, Ман.	10.00
Жіноче Т-во в Сеньків, Ман.	5.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

КАЛМАР, АЛТА

Іван й Анна Захарко (завд. на 100.00)	25.00
Юрій і Катерина Васюта (завд. на 100.00)	25.00
Симон Пирч	25.00
Іван й Анна Харищ	25.00
Стефан й Ева Олекшій	25.00
Василь Федович	10.00
(Разом $135.00)	

РОСБУРН, МАН.

Никола й Анна Кармазинюк, (завд. на 100.00, дали бонд)	50.00
Антон й Анастазія Скоробогач (завд. на 100.00, дали бонд)	50.00
Іван і Марія Грошок (бонд)	50.00
Василь Ковальчук	25.00
Збірка на весіллю Василя Ковальчука	26.40
Корнило Шевадуцький	10.00
(Разом $211.40)	
Никола й Марія Зюбрак, Освбурн, Ман.	25.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Жіноче Т-во парафії св. Івана	101.00
Др. Фавст Говда	50.00
Іван Никифорук	50.00
Михайло Каренко	10.00
(Разом $211.00)	
Вас. і Юстина Федейко, Ст Майкл, Алта.	100.00
Збірка на похороні Неделка, Егрімонт, Алта.	28.00
Василь Рудник, Сіба Біч, Алта. (завд. на 50.00)	10.00
Константин Паровський, Сіба Біч, Алта.	5.00
Йосиф Рудник, Сон Денс, Алта.	5.00
Александер Володко, Сон Денс, Алта.	5.00
Василь Володко, Томагавк, Алта.	5.00
Василь Веретюк, Горен, Алта	5.00
Ірина Мицкан, Горен, Алта	2.00

ЗБІРКА КОМІТЕТУ В РЕДЖАЙНІ.

(В Комітет входять: о. Н. Мороз, Н. Масиник, пані А. Тетенич і В. Мудрий).

Николай і Марія Шевчук (бонд)	100.00
Майор Яким Яремко	75.00
Жіноче Т-во Доньки України (бонд)	50.00
Михаїл і Параскевія Кушнір (бонд)	50.00
Ефрем й Анна Чорнейко	50.00
Стефан й Анна Швець	30.00
Василь Весоловський	25.00
Николай й Ольга Масиник	25.00
Лефтенант Іван Никони (тепер за морем)	25.00
Теодор й Анна Тетенич	25.00
Григорій і Марія Корпан	25.00
Евдокія і син Петро Грегорій	25.00
Василь Мудрий	25.00
М. Гаврилюк	25.00
Панна Людвіся Кут	25.00
Николай Бучковський	25.00
Панна Катерина Анилевич	25.00
Іван й Елена Хонько	20.00
Пані Марія Юзик	20.00
Михаїл Куць	10.00
Пані Анна Кут	10.00
Стефан і Юлька Онищко	10.00
Богдан і Марія Овадюк	10.00
Николай Янкович	10.00
Григорій і Марія Лужецькі	10.00
Александер Топольницький	5.00
Мирослав Цейко	5.00
Петро Козак	5.00
Пані Параскевія Анилевич	5.00
Григорій Яківчук	5.00
Стефан Сенюк	5.00
Анна Сенюк	5.00
(Разом $765.00)	

Разом	$[illegible]

СПРАВКИ:

В 18 ч. Вістника були похибки, які тут справляємо.

Було: Федор і Марія Мирон (бонд), а має бути: **Федор і Марія Миронь,** з Редвотер, Алта. (бонд) 50.00

Було Дмитро й Анна Котруч, а має бути **Дмитро й Анна Ковтир,** Спеден, Алта. 25.00

Замість Іван Руска (Смокі Лейк, Алта.) — має бут Іван Русяк 5.00

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ о. І. КУСОГО.

ЖОВТЕНЬ:

Неділя 22 — Сенді Лейк.

Неділя 29 — Січ.

Неділя 5 листопада — Росбурн.

Адреса: Сенді Лейк, Ман.

ЯК ВАЖНУ СПРАВУ ПОЛАГОДЖЕНО.

Минулого літа відбувся в Ст. Джулієн, Саск., Окружний Зїзд нашої Церкви. Було багато людей. Були й делегати з близших і дальших громад. Зїзд започаткував збірку на Колегію, що тепер з так гарним успіхом провадиться, а також дав товчок до того, щоби наші громади подбали про резиденції для своїх парохів

Було ухвалено між іншими дві резолюції. Одна що **закликала всі наші парохії, щоб у короткім часі набути мешкальні доми, резиденції, для священиків нашої Української Церкви,** а друга вимагала, **щоб наші громади, коли не можуть купити, або збудувати резиденції для свого пароха, зобовязалися платити рент і тим звільнили своїх парохів від одної турботи і неоправданого тягару.**

Чому такі резолюції були ухвалені? Підчас зїзду наш адміністратор о. мітрат Савчук говорив про наш загальний стан Представив, що наша Українська Православна Церква зростає і кріпиться. Все більше і більше організується нових парохій, але відчувається брак священиків Отже коли ми не поправимо долі нашого священства, то годі надіятися, що нові кандидати на священиків будуть зголошуватися. Стоїмо перед важним завданням: мусимо поліпшити відносини серед яких живе наше священство. Мусимо навчитися давати відповідне удержання для нього і подбати про помешкання.

Слідувала дискусія. Пан Гаук з Єлов Крік підніс справу помещкання для пароха вакавського округа. І завізвав, що зїзд повинен поза загальну справу, якою являється Колегія, також щось зробити для округа, де зїзд відбувається Думка учасникам подобалася. Всі згодилися, що треба резиденції, тому вибрали і комітет, щоби цею справою занявся. До нього ввійшли: В. Гаук з Єлов Крік, Василь Савчук з Тернополя і Дмитро Гнідий з Вакав.

Комітет був дуже влучно сформований, бо люди, що були в нім, розуміли, що мають зробити діло. Отже не довго по зїзді, бо вже на 19 вересня скликає цей комітет наради всіх представників парохій вакавського округа до Кадворт, і тут на цих нарадах рішено, що головою став В. Гаук, касієром В Савчук, а секретарем Д. Гнідий. Тут разом з представниками всіх громад ухвалено суму, за яку можна купити, або збудувати резиденцію. Вирішено, що резиденція повинна бути в Вакав. Принято, що всі громади мають зложити $2,500.00 і то в якнайкоротшім часі. Постановлено негайно братися за діло.

Після того розшукано відповідні хати, які були на продаж у містечку Вакав. А на 31 жовтня зїхалися знов делегати всіх громад до Вакав, вирішили купити найкращу хату, яка була на продаж у Вакав, і зложили гроші.

Вже 3-го листопада закуплено прекрасний, на відповідному місці дім, і зложено готівкою за нього $2,100.00. Решту грошей призначено на поправу, вичищення і вимальовання резиденції.

На 9-го листопада священик вже перебрався до набутої хати.

Полишилися деякі формальности до полагодження, які вже полагоджено, одначе найважніше те, що вакавський округ має тепер резиденцію для свого священика. Помешкання цілком відповідне для своєї цілі Кругом є шість лотів, засаджених деревами, навіть є три яблінки. Є місце на город і подвіря, і

ґередж на авто і курник, де можна держати кури. Коло хати є криниця з доброю водою. Отже Зїзд, який відбувся в Ст. Джулієн, був рішуче успішний і такий перейде в історію нашого церковного життя. Започаткував збірку на колеґію, але і започаткував акцію за резиденцією, та одна і друга справа стала поважним вчинком.

Лишається ще дещо додати. Добра воля завсіди найде й способи, щоб здійснитися. Знайшлися люде, які доконали великого і благородного діла, бо подбали про помешкання для пароха, і тим помогли збутися одної турботи з невигодами, бо не все можна відповідне мешкання найти, не все можна бути певним, що там поживеш рік, бо властитель або самий впроваджується, або продає хату, або заходять інші непередбачені причини і треба переноситися до іншої хати. Сьогодні ті всі турботи відпадають Є резиденція для священика. Люди раз знають де живе священик, завжди найдуть його, коли зайде потреба.

Воно все по завершенню виглядає гарне. Однак всюди треба праці і такту. Якраз згаданий комітет під тим зглядом дуже багато потрудився і мусів уживати такту, щоби справу довести до успішного кінця.

Я щиро вдячний комітетові за вирозуміле ставлення до цієї справи. Особливо щиру подяку складаю голові п. Гаукові, який десятки разів автом їздив у тій справі і до Кадворт, і до Алвени, і до Ст. Джулієн і до Вакав і Тернополя. Ґазоліни нема і таєрів не дають, але це не стримало п. Гаука в раз початім ділі. Великі кошти поніс він, і за це нехай Господь його нагородить і поблагословить щастям і потіхою.

Також і прочі члени Комітету п. Савчук і п. Гнідий вдалися до праці так, що трудилися і їздили і справу завершили. Їм також щиро, від душі складаю подяку за пожертвовання і труд для тієї справи. Дай Боже всім їм щастя і здоровля. Це добро, яке вони вчинили, завжди буду памятати я, і всі наші священики, що будуть тут жити. Всі най знають, що це здобуток, і то великий, однак коли б не голова п. Гаук, коли б не помічники пп. Савчук і Гнідий, то хто знає як воно було б тепер.

Комітет перевибрано на Успення Пресвятої Богородиці, у храмове свято вакавської парохії. В комітеті є тепер головою В. Гаук, касієром Іван В. Луцюк з Вакав, а секретарем Іван Кіндрачук з Ст Джулієн.

На зборах рішено всі оплати з удержуванням резиденції виплачувати коштом комітету.

З великою приємністю подаю це до загального відома, і закликаю всі інші округи нашої Української Православної Церкви піти слідами вакавського округа, й подбати про відповідні мешкання для наших священиків, і цим заслужити собі на вдячність нашого священства і на похвалу нащадків, що прийдуть після нас.

о. Є. Грицина.

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Найменше смерти бояться ті люде, яких життя має найбільшу вартість.

Кант.

Знання — це пожива для розуму; це те саме, що пожива для тіла. Але зі знанням може бути те, що з поживою.

Знання може мати шкідливі домішки і тоді може бути воно безкористне, або шкідливе.

А ще дальше — розумовою поживою також можна пересититись так, що можна заслабнути, або і вмерти.

Джон Рускін.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Чому треба читати Вістник.

Кожда українська родина повинна читати Вістник, бо він є релігійним часописом. А релігія — це душа народу. Нарід без релігії є душевно мертвий.

Нарід — це громади, громади — це доми.. А дім складається з одиниць. І коли одиниці не будуть мати сильного релігійного життя, то цілий нарід буде за життя релігійно мертвим.

Дитина може бути добрим учеником в школі, але без доброго релігійного виховання, може стати злочинцем, або іншим поганцем.

Лише з релігійним знанням виростає дитина свому Творцеві на славу, родичам на втіху, Церкві своїй та народови на користь. З таких буде добрий нарід.

Щоби ми Українці збудували добрий нарід, ми повинні читати Вістник орган Православної Церкви. Він освічує нам дорогу до красшої будуччини тут і веде нас до Бога.

Петрусь і мати.

Петрусь був дуже лінивий та непослушний хлопець. Не хотів молитися, матері не слухав.

Раз починає мама Петруся научати.

— Петрусю — каже вона — ти повинен молитися, щоби Бог дав тобі здоровля, щоби хоронив тебе від усякої біди. Бог все дає. Він може все дати, що нам потрібне. Коли будеш молитися рано і вечером, то Бог побачить, що ти Його любиш, отже поможе тобі на кождім кроці. Він добрим помагає, а як помруть, приймає до Царства свого.

Мати говорила, а Петрусь слухав і думав. Або і питав матері про те, що не було йому ясне. За час Петрусь став добрим хлопцем. Матері так слухав, що всі дивувалися і хвалили; ранком і вечером гарно молився і поводився всюди дуже примірно. Це вже був не той Петрусь, що перше. Всім з ним було добре і йому з другими.

А все те зробила його добра і розумна мати.

Орест Горчинський.

Ти багатьох образив.

Малий Роман любив деколи бути впертим.

Одного дня він знов вперся на чомусь. Батько не сказав нічого — мовчав І хлопець зауважив що батька його впертість заболіла.

Коли Роман пішов вчитися, він не міг. Дивився в книжку, а гадка була коло батька. Вкінци він приходить до батька і каже:

— Я вас не послухав, та ви простіть мені Я відтепер буду вас слухати. Я не можу тепер вчитися.

Батько глянув на сина ласкаво і каже:

— Бачиш! Хто зле робить, то робить не тілько другим, але і собі. Та вже все добре. Будь спокійний.

Хлопець втішився і пустився до своєї кімнати, але батько спинив його.

— Слухай, що я тобі скажу. Коли ти мене не послухав, то кого ти образив?

— Вас образив — каже хлопець.

— Ні, ти образив нараз трох.

— Яких трох? — питає хлопець.

— Ти образив мене, себе і Бога. Бог дав тобі розум, але ти не хотів розуму слухати Отже йди і Бога перепроси.

— Як? — допитуєсь хлопець.

— Гарненько помолися і заяви, що вже будеш добрим хлопцем А дальше...

— Що дальше? — почав допитуватися хлопець.

— Дальше перепроси себе?

— Як себе?

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої [illegible] Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Наш приятель п. ПЕТРО ЗВАРИЧ став 20-річним передплатником.

КВОТА І КВОТИ.

СВІТ тепер пливе на квоті і квотах.

— Та є рібні квоти — квоти добра і зла. Ось тут мова про квоту і квоти добра.

УКРАЇНЦІ всюди строять і виявляють велику квоту і великі квоти, багато чого доброго.

Т в **Українській Православній Церкві** ми, як українці, виявляємо трохи замалу квоту людської сили і організаційного хисту. Не наша в цім вина, це вина минулих обставин, та все ж нам треба мати це на увазі.

Щоби **СОТВОРИТИ ВЕЛИКУ КВОТУ НАШОЇ СИЛИ** і великі квоти всякого добра на українськім моральнім полі, ми маємо **орган „Вістник" і колюмну пять річних передплатників..** Через Вістник і через колюмну пять-річних передплатників йдемо до великої квоти нашої моральної сили так довго, **доки** бачимо великі прибутки в числах пятьрічних і нових передплатників і їх дописах Розуміючи це **ставаймо в ряди пять-річних передплатників всюди і завжди в кождій громаді.**

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Петро Луцюк, Риверс, Ман.	$5.00
Андрій Король, Донвел, Саск.	5.00
Йосиф Лисий, Форт Виллієм, Онт.	6.00
Михайло Пігач, Алвена, Саск.	5.00
Пані П. Серновська, Домремі, Саск.	5.00
о. Є. Грицина, Вакав, Саск.	5.00
Антон Білецький, Рорктон, Ман.	5.00
Володимир Тюер, Рорктон, Ман.	5.00
Андрій Тимрик, Гемтон, Саск.	5.00
Іван Балакунець, Енґусвил, Ман	5.00
Іван Гладун, Фейрфорд, Ман.	5.00
Д. Собецький, Енґусвил, Ман.	5.00
Панна Ганка Романчич, Оттава, Онт	5.00

— А так: скажи сам собі, що ти зле зробив і що ти більше не будеш так робити Так скажи, як ти сказав би кому другому.

І побіг Роман, щоби зробити, як батько казав А тоді вже міг легко вчитися.

— Мамо, то в небі десь дуже гарно — каже малий Микольцьо.

— Чому ти мене питаєш? — говорить мати.

— А тому — каже синок — що коли цьвяхи, якими небесна підлога поприбивана, такі ясні, то на тій підлозі ще ясніше.

Він думав, що звізди, то цвяхи.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum.
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

УВАГИ ДО ФОНДУ КОЛЕГІЇ.

В нинішнім числі Вістника Фонд Колегії числить $36,880.90, несповна 37,000. Таку суму зібрано за 9 місяців. Збірка провадиться дальше, і в ще місця, ве збірка доперва почнеться

Слід зазначити, що найбільші жертви, які доси були, це дві жертві по 500 долярів — одна п. П. Мельника в Едмонтону, друга п. В. Гаука в Єллов Крік, Саск., й одна 1000-долярова, якої частина вже заплачена. Імя 1000-долярового жертводавця буде виявлене пізніше.

На окрему увагу заслугує жертва двох вояків летунів, що перебувають в Англії, а то Олекси Криптула (Хриптула), що дав 2 фунти штерлінгів, та Дмитра Керелюка, що дав 1 фунт. Оба вони походять з Шіго, Саск.

Пишучи про цих двох жертводавців, о. Савчук зазначує, що вони дали жертви без чиїх будь посторонних старань. „Я їм нічого про те не згадував — каже він — бо навіть не мав до того нагоди. Значить — вони давніше про кампанію довідалися, мусіли про неї між собою говорити тай рішили по змозі до неї причинитися".

Жертви згаданих двох летунів заслугують на окреме признання. Жити далеко від свого загалу, жити серед воєнних відносин, і в тойже час памятати про справу Української Колегії — це велика жертва!

Сума зібрана доси на Колегію свідчить, що свідомість ваги церковної справи набирає щораз більше сили. Був час, що церковну справу ставлено на дальше місце, а нині Українці починають розуміти, що церковна справа належить до перших між важними справами.

Колись сказав великий італійський патріот Мацині: „Релігії правлять народами. З занепадом релігії життя народу занепадає з усіх сторін; з піднесенням релігії ціле життя народу з усіх сторін підноситься".

Нинішня жертвенність на Українську Православну Колегію, це якраз діло, що веде до релігійного, а з тим і до загального піднесення українського життя.

„РІЗНИМИ ШЛЯХАМИ"

II.

З того, що в попереднім „Вістнику" сказано про Польщу, виходить, що коли Рим всіх навертає до такої віри, як навернув Польщу, то нема чим величатися. А мабуть і з другими не багато лучше — бо коли Рим ставив Польщу за найкращий цвіт християнства, то виходило би, що другі ще гірші.

Між церквами Сходу нема одної церковної влади — говориться в „Світлі". Та запитати б: Чи в католиків є одна влада й оден добрий лад?

От по минувшій війні були в Галичині випадки, що польські ксьондзи били греко-католицьких священиків. Було, що польські монахи в своїх газетах (як „Рицежик Непокаляней") звали греко-католиків мудями, хамами, дикунами, бидлом... Було, що римо-католики вдиралися до церков підчас греко-католицьких Богослужень і робили в церквах галабурди. Римо-католики нищили українські (греко-католицькі) школи та другі інституції; робили погроми по українських греко-католицьких селах; заселювали українські землі мазурами... Це все недавнє. А й давнійше не було красше.

Отже до чого тут здалася **одна церковна католицька влада?** І де вона для Українців була — в Римі, чи в Варшаві? На папери влада, а на ділі анархія, безбожність і насильство!

Сказано в „Світлі", що **Східні Церкви мають себе за національні — а як** на Заході?

Про Польщу самі римські письменники перед небагато літами писали, що **в Польщі релігія є лише фарбою, якою малюється польський шовінізм.** На верха ніби релігія, а під нею лише дика політика.

Рим навернув також Мадярів.... Але ті ж Мадяри винищували Українців. Робили те, що робили би і погани.

В 1896 р. Мадяри святкували 1000-літні роковини існовання мадярської держави в Европі і про те писав католицький „Душпастир":

„Коли народи немадярські, що входять в склад угорської корони, **кромі одних Русинів**, запротестували проти того обходу, і відтягаються від участи в нім — то шовінізм угорський переходить всякі границі — **а що замітнійше, то і духовенство угорське помагає мадярським шовіністам, не виключаючи і Русинів.**

„І так доносять часописи, що на торжествах ювілейних в Великім Варадині **явилися католицькі епископи в національних мадярських строях.** Кардинал Шлявх прибув на це торжество **в вузких вишнурованих штанах вишневої краски, в жовтих черевиках з острогами (зі „шпорнами"), в колпаці з перами на голові, і в шубі (плащи) з леопардової шкіри...**

„В такім самім одягу явився на торжестві також гр. кат. румунський епископ Павел, а лат. епископ Винклер явився на торжестві **навіть в панцирській сорочці.** Часописи мадярсько-жидівські не могуть нахвалитися тих єрархів за їх **мадярський патріотизм".** — („Душпастир", часопись церковна, орган Тов. Св. Ап. Павла, за р. 1896, під редакцією Алексія Торонського, Львів. Стор. 237).

Так писав „Душпастир", орган священичого Товариства в Галичині, орган редагований гр. кат. священиком.

„Шовініст", це націоналіст, що всіх жорстоко ненавидить, які до його народу не належать — **отже до мадярських світських шовіністів приучилося і мадярське духовенство, починаючи від найвисших.**

Виходить, що мадярська Церква є не тілько національною, але навіть шовіністичною — бо ж її найвисший провід стає в ряд з шовіністами. Не красша також польська церква.

Однакож „Світло" вмовляє в своїх читачів, що Православні Церкви грішні, бо національні.

Ще одно: в наведенім сказано, що немадярські народи протестували проти того обходу — **„кромі одних Русинів"**, та що угорське духовенство помагає шовіністам **„не виключаючи Русинів".**

Виходить, що Католицька Церква виховала Закарпатських Українців на таких темних рабів, **що вірно служать мадярським шовіністам**, себто тим, які Закарпатських Українців гноблять. **Служать і помагають своїм смертельний ворогам.** І сорому нещасні не відчувають, так їх запоморочено!

Ось так воно!

ДО ІСТОРІЇ КАЛЕНДАРНОЇ [redacted]

IV.

„Трете: Також і на ярмарках та в справах купецьких, в ріжних записах, одні по старому, а другі по новому — виходить тільки плутанина та втрата, а часом і сварка, і через все те не всі бодай дякують: „Бодай здоров поправляв"...

„Четверте. А ось вам чоловік та жінка; сам Бог повелів першому наказувати, а другій слухати та коритися; в Божих молитвах, в постах та святах мають бути як одно серце й одні уста. А тепер отой новий календар заліз і сюди, де собі побралися православний та католик.

„Бо ж коли одному з них буває середопістя, то другому запусти, а потім одному Страсти, а другому весела розпуста...

„Таксамо й усі свята рокові перше святкували з дітьми та слугами на хвалу Божу, а тепер мусять святкувати ріжно, від чого певно одному буває маркотно, а другому немило...

„Отож всю ту календарну направу треба назвати „покривленням", а не поправою, бо вона більше вадить, як помагає"... („Архів Юго-Западной Россіи", ч. І. т. VII, ст. 253-255).

Подібно пише Смотрицький і дальше про новий календар. Його книжка скоро розійшлася по православнім світі і заохочувала Українців, щоби обороняли свою справу.

Рік пізнійше, 1588 р. з Острожської Друкарні вийшла нова полемічна книжка — „Книжица", Василя Суражського. Там в 5-ім розділі Суражський виступив і проти нового календаря.

Твір Суражського дуже солідний і науковий. Смотрицький показав недостатки нового календаря в буденнім життю, а Суражський науково довів його неканонічність та ріжні вади, а також закликав Українців сильно триматися свого традиційного календаря.

Це був тільки початок літературної (писемної) полеміки проти нового стилю. В 1596 р. Степан Зизаній видає книжку „Казанье об антихристі", де подає сильно написаного листа патріярха константинопольського проти нового календаря.

Десь в тім же часі вийшла з острожської друкарні відома книжка „Апокрисис", славного тоді Христофора Филалета (Бронського). Річево, спокійно, та послідовно Бронський торощить новий стиль і доказує його хибність.

„Деякі західні астрономи — пише Бронський — видали книжки проти календарної реформи, доказуючи, що її зроблено без потреби; інші визнають, що реформа потрібна була але її зроблено не відповідно до потреби...

„І коли ми бачимо — зазначує Бронський — що панове римляне, називаючи цю реформу річею маловажною, все таки настирливо (уперто) намагаються накинути її й нам, то ми боїмося, щоб під цим календарем не було чогось іншого

і щоб разом з цею панською видумкою з часом не накинули нам ще чогось більше прикмного...

„Панове римляне приняття календаря звуть ділом маловажним, кажучи, що це не догмат віри і не відноситься до спасення — коли ж так, то їм нема чого домагатися, щоби ми таки приймили його, і вони не мають причин так ремствувати (нарікати) на нас за те, що ми не приймаємо того, що самі вони звуть [redacted]

„Ми не перечимо — пише Бронський дальше, що по всіх містах грецької віри єсть і католики. Нехай так, але ж більшість населення в цих містах визнає грецьку віру, і тому було би справедливійшим, щоби меншість покорилася більшости (коли вже хтось комусь має коритися). А коли це невгодно, то що заваджає кожному святкувати свої свята, як наказує йому його Церква? От Жиди навіть святкують, коли хотять по своєму законови, хоч і не мають своїх сіл..

„Коли ж справа йде про згоду духовну, то починати її приняттям календаря значило би — починати її з дуже тонкого кінця, бо декілька років тому ми мали оден календар, а проте згоди між нами не було, бо ж була ріжниця в інших річах". (З Н. Сумцова: Історическій очерк попиток католиков ввести в Южную й Западную Русь григоріянскій каландарь. Київ, 1888 р.).

НЕ СУДИ ДРУГИХ.

Один славний персійський письменник розповідає таке про себе:

Коли я був молодий, я кождої ночі вставав в означений час, щоби розмишляти над моїми гріхами і молитися. Одної ночі, як я так молився, мій батько прийшов подивитися, що я роблю серед ночі. Тоді я йому сказав:

— Глянь, другі твої діти сплять сном грішних, лише я один не забуваю на Бога і молюся.

На це промовив мій батько:

Сину, багато краще є спати, ніж пробудитись на те, щоби судити других.

Цих слів мойого праведного батька я не забуду до самої смерти.

НЕЩАСНИЙ.

Кому Бог в груди дав серце мягеньке,
І дав вродитись в добрую годину,
Щастя, як літой сонечко тепленьке,
В життю му всяку огріває днину.

І світ му милий і солодка нічка,
Мисли веселі і серденько грає,
Як у діброві тихенька керничка,
Днина за днинов так йому спливає.

Лиш хто в посестру взяв тяжку недолю,
Що давить серце, як відьма кощава,
Хто вражій нужді попався в неволю,
Кому з журбами і сон і забава —

Тому ні місця, ані супокою,
Нудить він світом і нудить собою.
Туга до серця як гадь ся вселила,
Зїдає мисли, як змія зірочки,
Груди зсушила, здоровля знорила,
Хліб му немилий, не терпить сорочки.

Хто плачем може тугу розігнати,
В куточку тихім, чи за углом хати,
На грудях брата, чи вірного друга —
Хоч на часочок сплине з серця туга.

Лиш коли слези в грудях скаменіли
В скалу тяжкую над серцем ся збили,
Разів із десять денно рад бись вмерти—
Годі, тай годі!... Потіхи, ні смерти.

Маркіян Шашкевич.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 8.

Ледачі витрачені будуть із землі і зрадники будуть викорінені з неї.

Прип. Сол. 2: 22.

Потоп.

На місце Авеля дав Бог Адамові третого сина, що називався Сет. Сет був добрий і побожний чоловік. А що Адам жив 930 літ, то в него було багато синів і дочок. Він їх вчив закону Божого, та говорив, що колись прийде Спаситель Світу. Всі діти Адама і його внуки жили тоді ще дуже довго. Один з них, Матусал, жив 969 літ, найдовше зі всіх людей.

Вже в тих часах люди занимались ріжними родами праці на свій прожиток. Були скотарі, що мешкали в шатрах і випасали скот — худобу, вівці; були майстри, музиканти і другі, що мешкали по містах; були рільники-фармері, що управляли землю.

Потомки Сета були добрими людьми і називали їх — „діти Божі". Потомки Каїна були злими, безбожними і їх називали „діти людські".

На нещастя діти Божі і діти людські почали мішатися — і всі ставали злими. Все лекше бути злим, ніж добрим. Тоді сказав Бог, що люди не повинні так довго жити, бо попсувалися і думають і роблять тільки зле.

Серед тих безбожників жив один праведний муж на імя Ной. До него заговорив Бог: Люди стали злі, треба їх знищити. Ще даю їм 120 літ часу на поправу. Тебе ж і твою родину хочу спасти від погибелі. Збудуй собі великий корабель, з тесаного дерева, на три поверхи і поділи на малі переділи. Нехай корабель буде 300 ліктів довгий (1 локоть близько 22 цалі), 50 ліктів широкий, а 30 ліктів високий. Зробиш вікна і двері одні до корабля. На світ прийде потоп і все загине. Тільки з тобою зроблю таку угоду: ти і твоя жінка, і твої сини і їх жінки, увійдете в корабель і спасетеся. Також маєш взяти в корабель по парі зі всіх звірят і птахів, як також поживи для всіх на цілий рік. З чистих звірят і птахів візьмеш по сім пар.

Ной будував корабель через сто літ. Коли люди питали, що він будує, Ной говорив їм правду, як йому Бог обявив. Ной казав, що буде потоп і всі люди погинуть, як не покаються. Але люди сміялися з Ноя; їли вибагливі страви, пили, гуляли, бавилися і грішили дальше.

Як вже корабель був готовий і всі звірята в кораблі, тоді сказав Бог до Ноя: Увійди в корабель з твоєю родиною! Ной так зробив. Сам Бог запер двері за ними.

По семи днях почав падати дощ і падав сорок днів і ночей. Вода стала так високо, що покрила найвищі гори на 15 ліктів. Все на світі потопилося, крім того, що було в кораблі.

Потоп світа і корабель є образом святої Христової Православної Церкви. Як тільки ті, що були в кораблі, спаслися, так також тільки ті, що належать до Церкви, що є в Церкві, спасуться в день Страшного Суду. Ной послухав Бога і так спас його Бог. Слухаймо і ми Божого слова в Церкві і ми спасемося.

Питання:

1. Як довго жив Адам? Матусал? 2. Як називався третій син Адама і Еви? 3. Як називано його дітей? 4. Як називали дітей Каїна? 5. Чи всі люди були тоді добрі? 6. Кілько часу дав їм Бог на поправу? 7. Хто тоді був праведний і побожний? 8. Що до него сказав Бог? 9. Як великий корабель мав Ной збудувати? 10. Як довго будував Ной корабель? 11. Що Ной казав людям? 12. Хто і кілько осіб спаслося на кораблі? 13. Кілько звірят і птахів? 14. Що представляє нам корабель Ноя?

ЛЕКЦІЯ 9.

Принесіть жертву правди і вповайте на Господа.

Псалом 4: 5.

Жертва Ноя. Його сини.

Сто пятьдесять днів стояли великі води на землі. Тоді післав Бог теплий вітер. Води почали випаровувати і опадати. За якийсь час корабель перестав плавати і осів на горі Арараті. Та гора є і до нині в Вірменії, чи Арменії. Гора Арарат висока 16,916 стіп, находиться там, де сходяться границі Росії, Туреччини й Іраку, в Малій Азії. На мапі легко її найдете.

З вдячности Богу Ной збудував з каміня престіл і приніс на нім жертву Богу з чистих звірят. Бог благословив Ноя і його родину і сказав: Установляю угоду з тобою і з твоїм потомством. Дуга, що бачиш на облаках, буде знаком нашої угоди. Більше потопу не буде. По всі часи земля буде родити засіви і буде живо. Пори року все по собі будуть наступати: весна, літо, осінь і зима, як також ніч і день.

Сини Ноя називалися: Сем, Хам і Яфет. Разом з батьком почали вони управляти землю і випасати худобу. Ной був насадив виноград, та забагато напився соку його і заснув. В сні розкрився. Хам побачив розкритого батька і почав насміхатися. Тоді Сем і Яфет з відверненими лицями пішли і накрили батька. Коли Ной пробудився і довідався, що сталося, прокляв Хама, а Сема і Яфета благословив.

Оця лекція вчить нас, що треба приносити Богу жертву подяки і шанувати своїх родичів.

Питання:

1. Як довго стояв потоп на землі? 2. Чому крук не вернувся? (Чим він живиться?) 4. Чому голуб вернувся перший раз? 5. Чому Ной ждав, аж голуб не вернувся, заким вийшов з корабля? (Чи мали б скорше звірята що їсти?) 6 По виході з корабля що Ной зробив насамперед? 7. Як називалися сини Ноя? 8. Котрі сини Ноя були чемні і розумні? 9. Чого нас вчить сьогоднішна лекція? 10. Кілько разів перед тим чули ми про жертву і хто приносив її?

БУДЬ ВИРОЗУМІЛИЙ ДЛЯ ДРУГИХ.

Втомлені працею і молитвою вже всі монахи позасипляли, не спав лише святий Теодозій Печерський й оден з його учеників. Ученик молився, а Теодозій читав Святе Письмо. Скінчивши молитву, заговорив ученик:

— Бачиш, отче, як все поснуло. Вони і про себе і про Бога забули. Немов мертві.

Тоді відповів Теодозій:

— Воно може краще було би, коли б ми також були вже спали поруч з ними, бо тоді не судили б їх за те, що до нас не належить. Нам дано пять талантів, а їм дано менше; нам дано більше сили, отже від нас більше вимагається, а в них сили менше, отже їм потрібно довшого відпочинку.

ЮДА.

V.

Я був ще більше зацікавлений. Дійсно, коли б не було таємниці, то батько, вмираючи, не казав би нам відійти, не говорив би пошепки, не брав би з маленького хлопця присяги. І я з нетерпінням чекав того моменту, коли Юда матиме змогу говорити.

Нарешті час той настав.

— Юдо, — забалакав я до нього по приятельськи, але поважно й урочисто, — не з простої цікавости, а ради науки прошу тебе оповісти мені про ту таємницю, яка передається в вашому роді від батька до сина й яку передав тобі твій батько тоді, коли я був у вашій хаті.

Юда зблід.

— Невже я в сні все випапляв?...

— Так, у сні, — збрехав я, користуючись з нагоди, — я все знаю... Але ти не винен, бо несвідомо відкрив таємницю. Як оповіш мені, то за це я дам слово заховати таємницю, й ніхто більше не буде про неї знати. Розкажи ж мені, як батькові, а я, може тобі в чому допоможу.

Юда приплющив очі, деякий час боровся з собою й нарешті відповів:

— Коли вже знаєте, то все одно. Оповім, тільки мені скажете, чи в неї буде син чи дочка...

Я зрозумів, про кого він каже, й брешучи перед самим собою, рішуче відповів:

— Добре, скажу.

Прозорість очей Юди поглибилась до безодні.

— То було кілька сотень літ тому, — почав він, — нашого предка за боротьбу за свою народність та православну віру засудили в Тишівцях на повішення*), але сказали, що дарують йому життя, коли він „перекинеться" на Поляка. „Покличте до мене сина," — сказав засуджений, — й коли я з ним побалакаю, то може перейду до вас". Коли допустили в вязницю сина, той наш предок сказав йому: „Завтра мене повісять. Отже заклинаю тебе триматися своєї мови й віри так, як я тримаюсь, заклинаю й всіх твоїх синів, внуків, правнуків аж до кінця роду. Хто зрадить, перекинеться, або віддасть дитину в чужу віру, той буде проклятий, скінчить своє життя, як зрадник Христа — Юда. І я з усіма своїм нащадками буду денно і нічно мучити його душу. Це маєш перед смертю передати своїм синам, а вони своїм і так до кінця світу. А чужі люде не повинні про це знати. Присягай, що це зробиш". Так передавалась з роду в рід ця таємнича присяга. Присягнув й я свойому батькові. Але закохався в Юльці, зломав присягу, зрадив рідний народ і віддав у тюрму своїх братів...

Юда заплющив очі. З під рісниць його покотилися великі сріблясті сльози.

— Я тікав від неї, — продовжував він, — по кілька тижнів не показувався їй на очі. Але не міг довше витримати, бо кохав її, й вернувся.

— І того хотів зарізатись?

—Ні, не того. А того, що предкя мої, що живуть у моїй душі, сповнили своє слово, й не дають мені спокою.... Того ж дня, коли я відцурався свого народу й віри, повертався з поля і, коли проходив коло цвинтаря, почув наче голос великої громади: „Юдо!... Перевертню!..." Мені здавалося, що голос цей іде одночасно з моєї душі й з цвинтаря, неначе б могили й я були — одним тілом. Я побіг, як ошалілий, а голос цей біг то як би за мною, то як би в мені десь, в середині.

Прибіг я до хати й впав непритомний. Після цього цей страшний голос я чув всюди, куди не повернувся. Він мучив мене. Не було вже більше сили терпіти. Приходила думка кинути Юльцю, навернутися до своєї віри, втікти з села. Але... Отже, я вирішив якнайшвидче взяти шлюб, а там що буде — то буде. За день до шлюбу поїхав до міста по справунки. Побачив оголошення про українську виставу. Подумав: „Подивлюся в останній раз" і пішов. А коли побачив на сцені жида-батька, що проклинає свою дочку — вихрестку, в очах мені все потемніло. Я вибіг з театру і поїхав. І чим швидче їхав, тим швидче біг за мною голос:

— Юдо, перевертню!...

В ночі я бачив батька, дідів, усіх своїх предків. Вони мене проклинали так само, як той жид дочку. Більше цих мук не міг я знести й над ранком перерізав собі горло... Хотів би тепер кинути Юльцю, — додав він через хвилинку, — навернутися до своїх, знаю, що було б лекше, але чи зможу...

Ввійшла Юльця. Вона сяла, як промінь сонця. Юда спалахнув увесь, загорівся. І я вирішив, що він її не покине...

— Пане дохторе, — сказав Юда тривожно, — памятаєте, що обіцяли... Юльцю, ти кашляєш. Пан дохтор обіцяли тебе полікувати...

Прозорі очі наповнилися враз туманом мук і жалю. Коли Юльця вийшла, він сказав:

— О, як би це добре було, коли б була в нас дочка, а не син... самі дочки... тоді.... не треба б було виконувати присяги...

Щоб хоч на деякий час привернути йому спокій, доки не зміцниться організм, я ще раз збрехав:

— Буде в тебе дочка.

Юда засяяв. Неначе воскрес. Після цього почав швидко поправлятися й нарешті виписався з лікарні.

Прощаючись зо мною, одначе, сказав:

— А знаєте, пане дохторе, голос батьків ще і тепер згучить десь у моїй душі... Й не знаю, що буде...

VI.

Минуло півроку. Одержав я від повітової влади розпорядження поїхати до села Долинян на оглядини трупа. Неприємна це річ. Але я зрадів нагоді побачити Юду й поговорити з ним. В село не довелось віхати, бо труп лежав край села під осикою. Зібралась велика юрба. Жінки плакали. Я підійшов до трупа й відхилив з голови сукману, — на мене глянули страшні прозорі очі...

Зауваживши жінку Юди, я спитався її:

— Що сталося?

— Сподівався дочки, а вродився син. Отже сказав мойому татові, що хлопчик мусить бути його народу й православної віри, бо на це він присягав. Почалася страшна сварка. Врешті тато ніби дали згоду. Але коли ні мене, ні Юди в хаті не було, взяв дитину заніс до ксьондза й охрестив.

Юда знову зробився якийсь чудний. Лякався, мучився й нарешті...

Жінка заплакала.

— А хлопець живе? — спитав я.

— Ні. Помер у той самий час, як і він тут...

Лікар, скінчивши оповідання, зауважив:

— Ви думаєте, що той Юда був умово хорий? Ні. Я добре йому придивлявся. Це був дуже цікавий приклад якогось органічного глибокого звязку з народом і з предками, як гилки, а пеньком. Порвався звязок — обірвалося й життя. Чи не зауважили, панове, цього ж самого й в життю цілих сел: втративши народність, глибокий органічний звязок з пнем-народом і свою стару батьківську віру, вони завмирають. Те саме ми бачимо й на Холмщині, й на Білорусі, й в інших місцях... І хто мені доведе, що цього органічного звязку з народом, з предками й вірою нема — й що народність є забобоном?...

Володимир Островський.

*) Історичний факт засудження на смерть двох православних у містечку Тишівцях.

ДРІБНІ ВИСКАЗИ.

Є природний закон, що: Котрий нарід більше відріжняється від другого народу, той сильніший. Це відноситься і до загальної культури і до релігії. Хтож стає подібним до других, той пропадає. Про те каже проф. Огієнко:

— Приклад тих численних словянських народів, що їх через однаковість віри поглинула німецька народність, говорить за це дуже красномовно. **Бо ж то закон історичний, що при однаковости віри двох сусідних народів сильніщий все загарбає слабіщого.**

(Огієнко: „Великі роковини").

Всі річи зроблені з тої самої матерії, однакож ріжняться щодо форми, яку прибирають відповідно до призначення. І яку мають форму, так ділають, а як ділають, такими вони є.

Наука Будди.

Праця, це свята річ.

Коли славного маляра, Турнера, запитали, в чім тайна його таланту, він оказав:

„Тут нема тайни, але тяжка праця".

Запитав був хтось давного Тессалонця, хто в них найбільший злочинець, отже той відповів: „Той, хто не хоче працювати".

Лакедемонці гостили тирана Діонізія (володаря Сиракуз, 406—367 перед Христом) і Діонізій звернув увагу, що юшка несмачна. Тоді каже хтось:

„Бо не додано, чого треба."

„А чого треба?" — питає Діонізій.

„Треба праці, голоду і спраги."

Себто — для працюючого вона смачна.

Діти слухайте своїх родичів у Господі (памятаючи про Господа)... А ви батьки не роздразнюйте своїх дітей, а зрощуйте їх в науці і напоминанню Господньому. — Ефес. 6: 1, 5.

Коли грецький фільозоф Платон (429—347 перед Христом), бачив, як дитина робить лихо, то пішов до батька дитини, щоби його навчити.

Як величаво, коли старі батько і мати можуть сидіти спокійно і вдоволено коло стола своєї дитини. Це так, як сидів би старець в тіни великого дерева, яке він замолоду посадив, підливав і доглядав. І дитині такій пошана від усіх. — Св. Антоній Печер.

Релігійний чоловік вдома, це головна основа, на якій спочиває ціла будова дому. Коли б його забрати, ціла будівля завалиться і всі частини порозкочуються. Він є добрим пастирем, під якого проводом вівці можуть безпечно входити на пасовиско. Але коли такого пастиря не „стане, вівці порозбігаються.

— Салтер.

ВІЗИТАЦІЯ ВПРЕОСВ. ВЛАДИКИ В ТУ ГИЛС, АЛТА.

В червню ц. р. минув рік, як стараннім Всеч. о. А. Хруставки з Веґревил зорганізовано в містечку Ту Гилс Українську Греко-Православну громаду. Відправа є регулярно раз на місяць в просторій салі, що підчас кожного Богослуження заповнена людьми. Хоч громада має вже близько $2,000.00 готівки й церковну площу, подаровану п. Николаєм Довганюком, через брак майстрів й робітників будова церкви відложе-[illegible]

Для згаданої громади, неділя 30 липня останеться історичним днем, бо тої неділі відбулася Візитація Впреосв. о. Владики. Помимо дощу і злих доріг візитація була успішна. Мрачів дощик, як п. Колісник привіз о. Владику. Його привитав від громади п. Н. Пухний, хлібом і сілю, та щирою промовою. о. Владика увійшов в салю, де дівчатка кидали йому під ноги живі цьвіти. Саля була заповнена людьми. По відчитаню вступних молитов, о. Владика благословив нарід і висловив вдоволення, що відвідав новозорганізовану громаду, взивав всіх до спільної молитви, щоби Всевишній благословив започатковану працю та щоби весь український нарід дочекався кращої долі.

Підчас Служби Божої співав гарно місцевий хор, під управою пані Йонг. По св. Євангелію, о. Владика виголосив проповідь про значіння віри в Бога, котра піднесла всіх на дусі і заставила серйозно подумати над духовим життєм людий.

Заходом і стараннім Жіночого Товариства, по Службі Божій відбувся спільний обід і було кілька промов. Говорили: предсідник п. П. Шевчук, пані М. Понич, п. П. Зварич, пані І. Йонг, п. Котишин з Мирнам, п. Мулька, о. А. Хруставка й о. Владика. Промовці висловлювали радість з праці церковної громади і запевнювали о. Владику, що їх друга візитація відбудеться вже в гарній церкві.

Кінцева промова о. Владики була завершенням всіх промов, котра зробила на всіх присутних велике вражіння. Многолітствіє для о. Владики, о. пароха і всіх присутних закінчило величаве торжество.

Велике признання і честь належиться Вам Українці в Ту Гилс і околиць за вашу розпочату працю на церковнім полі. Честь і подяка належиться жіноцтву, котре від започаткування церковної громади чи не найбільше причинилося до розвою. Нехай ніщо вас не знеохочує! В любові і згоді зі своїм душпастирем, своєю працею, щирістю й жертвенністю постараймося в найблизшій будуччині збудувати свою Укр. Греко-Православну Церкву, в котрій ми й наші діти дістали б дійсний корм душі, і скріпили би свої сили до праці на славу Божу, і загальне тузумне добро.

Присутній.

ХРАМОВЕ СВЯТО В ОШАВІ, ОНТ.

Наслідуючи предківські звичаї, ошавська Православна Громада вже шестий раз святкувала дуже врочисто своє храмове свято в неділю 24 вересня. В дійсности храмове свято припадало 21 вересня, себто Рідзво Пресвятої Богородиці, та його святковано 24-го.

Крім своїх громадян прибули також громадяни в Ню Торонта, прибув й о. Ю. Цукорник з Гамілтону.

Службу Божу правили оо. Цукорник і Запаринюк, парох громади.

Спів був звичайний, бо хорового ще нема. Проповідь виголосив о. Цукорник — відповідну для такого свята.

Дальше була Панахида — по померших членах громади і по недавно помершому Олександрові Кошицеві.

Після Богослуження всі зібрались до Народного Дому на спільний обід, що приготовило Сестрицтво Св. Анни.

Окремо треба тут згадати одного гостя, п. Михайла Старчевського, члена міської ради в Ошаві, що прибув на наше свято.

Господарем обіду був наш дяк Ник. Ів. Мех, він провадив цілий хід обідної частини.

Підчас обіду промовляли о. Запаринюк, о. Цукорник, п. Михайло Старчевський, та п. Походзіло, що перебрався сюди з західної частини Канади, в Гефорду, Саск., і став нашим членом. При кінці промовляв заступник голови громади, п. Касіян Москалик.

Взявши загалом, то ціле свято було дуже врочисте і поважне. По відспіванню гимнів гості розійшли-[illegible]

Ник. Ів. Мех.

НА КОЛЕҐІЮ.

(Едмонтон, Алта.)

Вісімнадцята річниця Жіночого Т-ва при церкві св. Івана, в Едмонтоні, заслугує на увагу. Властиво не сама річниця, а те, що членки Т-ва дуже мудро використали день, 27 серпня на загальне добро.

Рано, по недільній Службі, відспівано Панахиду по членках, що відійшли на спокій. В темних одягах зі свічками в руках уставилося членство серед церкви довкола тетрапода. Можна було зауважити не одну слезу в очах присутних за тими, що їх згадувалося в молитві; за тими, що не одну годину свого життя жертували на добро свого товариства, як ще жили на світі. Вічна їм память!

Від години 3 по полудні, до 10 вечером, Жіноче Т-во принимало гостей чаєм і перекуском. Дохід призначено на Колеґію. Шкода тільки, що не всі ми вміємо оцінювати таке принятта. Тільки двох громадян, а це: Волод. Гринчук і Іван Паш надзвичайно зрозуміло віднеслися до товариства, бо треба „заплатили" за принятта по 10 дол. Всього приходу було $101 дол., що передано о. П. Мельничукові для пересилки до Консисторії. О. Мельничук є в нас уповажнений до збірки на Колеґію.

Підчас перекуски, вечером, п. Челядин, голова церковної громади, промовляв про заслуги Товариства, а п. В. Будник, новий управитель Інституту Грушевського — про значіння Колеґії. Крім того, мала школярка, Лілія Паш, і більша школярка — Надя Мельничук відспівали по одній пісні при акомпаніяменті фортепяна п-ни Емілії Чоботар. Чай ним разом наливали мущини. Проєсідницею була п-ні Будник, голова Т-ва.

Колеґія — це найважніща справа нашого життя в Канаді. Нехай наше діло заохотить другі товариства. Всі разом, всі охочо до спільної мети!

Едмонтонець.

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Фаин Флон, Ман.)

В неділю 10 вересня працала наша українська православна громада своїх членів п-тво Франку і Петра Новосадів. По своїм пять-літнім побуті в нашім місті від'їзджають вони до Брендону до будучого свого місця осідку.

Вечером того дня члени нашої громади зійшлися до дому п-тва Новосадів і уладили їм несподіваний вечерок з нагоди їх від'їзду. Була перекуска, як це звичайно буває, були також промови. Від громади говорив голова п. П. Сірко, він також передав дарунок на спомин. Від жінок говорила пані Гордія. Від хору прощав його дириґент п. І. Сторожук. Принагідну промову виголосив наш парох о. В. Апонюк, який того дня мав у нас Богослуження. На його заклик зложили присутні 12 доларів на фонд Української Православної Колеґії.

Повні глибокого зворушення відповідали всім і дякували пані і пан Новосад.

Многоліттям для від'їзджаючих і членів тутешної громади закінчили ми цей теплий родинний вечерок. В наших рядах повстало опорожнене місце, яке треба буде заповнити. В праці на полі Рідної Церкви ми завжди будемо близькі!

В. А.

ТЯЖКА РОЗЛУКА.

(Гефорд, Саск.)

На 20-го серпня наша громада прощала дуже сердечно свого парафіянина і дяка, Івана Походзілу, та його дружину Марію, які рішили свою старість проводити в Східній Канаді, в Торонто, де вже від довшого часу проживають їх діти та [illegible]

По Службі Божій, на якій п. Походзіло в останнє може в нашій громаді дякував, всі парафіяне задержались в церковній салі, щоби громадно подякувати п. Походзілі за його труди і посвяту себе для громади, як і побажати йому щасливої подорожі на нове гніздочко.

Панство Іван і Марія Походзіли прожили в Гефорд около двадцять літ, і як 1935 р. в місті почалася будова нової церкви, п. Походзіло був ревним членом будівельного комітету і чи не найбільше яктрудився що ми сьогодні горді з успіхів, які нам наша церква приносить.

До послідного Богослуження п. Походзіло майже безкорисно віддавав себе на услуги громади, повнячи в ній обовязок дяка.

По маленькій перекусці голова громади забрав слово, згадуючи коротко причину цего свята, як і кількома словами звеличуючи громадські заслуги п. Походзіла нашого дяка. Під кінець свого слова, вручив він п. Походзілі коверту з маленьким дарунком від парафіян нашої Церкви. Опісля пані Заячковська, голова Жін. Т-ва ім. Ольги Басарабової в Гефорд, вручила подібну коверту і пані Марії Походзіло, як скромну памятку від Жін. Т-ва і побажала їм щасливої дороги і доброго поводження на новому місці.

Пан-отець Іван Майба, наш парох, також кількома щирими словами попрощав свого дяка, кладучи вагу на заслуги п. Походзіла, не-й-но як вірного сина Української Православної Церкви, але й широко очитаного та свідомого громадянина-провідника.

Пан Походзіло від себе і в імени своєї дружини, подякував парафіянам за такий доказ пошани і любови до нього, побажав всім своїм парафіянам і приятелям якнайкращої будуччини і просив, щоб всі одностайно і щиро працювали для більшої слави Божої і добра нашого народу в своїй Рідній Церкві.

В часі перекуски вірні нашої парафії зложили $11.53, як дар на пресовий фонд Вістника і Українського Голосу, які оцим залучую.

Бажаючи щераз панству Походзілам доброго поводження на новому місці та щиро дальше працювати для нашої церкви, кінчу тих кілька теплих слів з вдоволенням, що наш нарід вже вміє вшанувати і оцінити заслужених своїх працівників.

Гнат Бартко.

НА ДОБРОДІЙНЕ ДІЛО НА ХРЕСТИНАХ.

(Ошава, Онт.)

В неділю, дня 24 вересня відбулось хрещення маленької Христини Славки Крисух, дочки Георгія і Домки з роду Клим. Чину хрещення довершив наш парох о. П. Запаринюк і о. Ю. Цукорник з Гемилтону, котрий гостив в нашій парохії на празнику тої неділі.

По хрещенню родичі маленької Христини Славки щедро гостили кумів та гостей.

Куми і гості не забули про дарунок для похресниці і дарунок для Рідної Православної Церкви. Зложено на Колеґію Української Православної Церкви суму $8.50. Щира подяка жертводавцям, а многі літа маленькій Христини Славці! Нехай росте на потіху своїм родичам і славу Божу!

Гість.

50-ЛІТНІ РОКОВИНИ.

(Роза, Ман.)

Неділя 23 липня надовго лишиться в памяти православної громади в Роза, Ман. а особливо для п-ва Микити і Катерини Чубеїв.

В цю неділю громада і родина вшанували п-во Чубеїв приємною несподіванкою на ушановання їхнього спільного 50-літнього подружого життя.

На Богослуженню, котре відправляв о. Гліцький, зібралося поважне число людей, близьких і далеких.

Однак, ювіляти нічого не знали, поки не прибули до Народного Дому. По Богослуженню всі прибули до місцевого Народного дому, а на послідку в авті о. пароха приїхали шан. ювіляти. В дверях Народного Дому ювілятів привитав п. Шимко від громади, а присутні в середині заспівали „многі літа"

Столи були вже заставлені смачними стравами і було запрошено ювілятів на почесне місце. Підчас обіду п. І. Баран привитав ювілятів зворушаючою промовою і вручив їм поважний дар від громади.

Голова Жіночого Т-ва пані Баран, милозвучною і щирою промовою також привитала шан. ювілятів і вручила дарунок від жіночого Т-ва для пані Чубей. Привитав також ювілятів о. парох. Говорили ще п. П. Корудюк і п. Г. Бутера. Зворушуючими словами подякували присутним шан. ювілянти.

Слід зазначити, що в ювілятів родина не велика, один син фамілійний, і донька, яка є женою п. Курика. Також 17 внуків і 4 правнуки. Вся родина була присутня на святі.

На таку пошану, яку віддала громада і родина, п-во Чубеї вповні заслужили. В них Церква на першому місці, за яку вони дбали і дбають; для них ні сніг, ні мороз, ні дощ не були перешкодою прийти до церкви. На церковні і народні цілі жертва від них була завжди щира. По обіді о. парох сказав пару слів про значіння Колеґії і української преси і закликав жертвувати на цю ціль. Загальна збірка принесла $1.50 на Український Голос, $1.50 на Вістник і 10 дол. на Колеґію.

Жертводавцям щира подяка, а шановним ювілятам ще прожити і працювати для громади.

о. П. Ґлїцький.

ПЕРШЕ ХРАМОВЕ СВЯТО.
(Содборі, Онт.)

Українська Православна Громада св. Володимира Великого відсвяткувала перший раз своє храмове свято за 6 літ існування. Свято мало відбутися 23 липня, але зогляду що тут люди поділені на три шифти, то перенесено на неділю 30 липня.

В неділю рано 30 липня Служба Божа, а вечером Вечірня і панахида за першого нашого пароха о. Андрія Сарматюка і за покійних членів Андрія Шевчука і Петра Довгого. По Вечірні наш голова, Яків Запарнюк, попросив гостей, щоб сідали за столи, котрі вже чекали наготовлені нашим жіноцтвом. Гості не дались два рази просити і наш парох о. Кисілюк поблагословив страви і празник розпочався. Гром. Я. Запарнюк передав господарювання вечерка п. Марунчакові.

Пан Марунчак як господар вечера, сказав кілька слів і покликав нашого пароха, о. Кисілюка, який дав храмову поучаючу промову. Відтак говорив член. гром. Остафій Стадник і завізвав присутних на зложення жертви по своїй змозі і ширости на сплату довгу нашого парохіяльного будинку. Жертви зложили нижче подані:

Пан Дм. Хмара — 5 дол.

По 2 дол.: Ю. Л. Громяк, Т. Святельський, М. Поліщук, п-во Юзик, п-во Чиж, п-во А. Войтович, Р. Онищук.

По $1.50: п-во Марунчак і п-во [illegible]

По 1 дол.: панна Хмара, О. Стадник, О. Цьотка, о. Кисілюк, І. Мартин, С. Ткач, В. Щербій, С. Щербій, п. Возняк, А. Мазурок, В. Фесик, пані Мичка, Ст. Багатий, К. Олексюк, п. Татчько, Вол. Генча, п-во Лата, пані Мекінташ, пані Кіт, пані Тимирівська, П. Семенчук, Я. Запарнюк.

По 75 цт.: А. Мизий.

По 50 цт.: пані Семенчук, С. Ємчук, п-во Конічковські. Незнаний гість 25 цт.

Всім жертводавцям належиться щире спасибіг.

Дальше господар вечірка покликав до слова гром. Р. Онищука, як одного з основателів і фундаторів. Відтак говорив С. Ємчук, за ним п. Громяк, п. Олексюк, п. Хмара, Вол. Щербій, п. Вітів, чл. Возняк; а від жінок покликано до слова паню А. Конічковську, як одну з перших громадянок, котрі є наочними свідками, як купувалась площа під цей парафіяльний будинок. І п-во Конічковські стали тоді фундаторами. Дальше від жіноцтва покликано до слова старшу сестрицю паню Запарнюк, дружину Якова. Пані Запарнюк доложила до цего храмового свята найбільше труду. Вона взивала членів і присутних до кооперації у нашій праці, щоб ми могли як найскорше сплатити довг, який тяжить на цім парафіяльнім будинку та щоби побудувати другий поверх, церкву. Пані Запарнюк подякувала за прибуття на наш храм і жіноцтву за їхні труди.

Тут о. Кисілюк попросив присутних гостей не розходитися, а заспівати собі народних пісень, та трохи забавитися. По забаві відспівано „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Ол. Цьотка, секр.

ВШАНОВАННЯ 25-их РОКОВИН ШЛЮБУ.
(Шипмен, Саск.)

В неділю 23 липня члени укр. православної громади в Шипмен вшанували свого заслуженого члена п. Михайла Кучірку і жену Елену. По Богослуженню, яке відправив Всеч. о. Кость Желішкевич, всі удались до дому п-ва Кучірків. Гостей було багато і так несподівано прийшли, що п-во Кучірки не знали, однак заряд церковний і члени все привезли готове, варене і печене.

Всеч. о. Желішкевич відправив молебен за здоровля ювілятів, мельодійно співали брати Боднарчуки, місцеві дяки. По молебні жіноче цер. Т-во запросило всіх засідати за столи. Промовив парох о. Желішкевич, сказав про заслуги п-ва Кучірків для православної громади, в доказ правдивої вдячности громада складає щирі побажання в нагоди 25-их роковин вінчання вручаючи їм від громади срібний дарунок.

Треба згадати, що п. Кучірка походить з Західної України з Чортківщ. Брав активну участь у визвольних змаганнях в 1918 р. Був переслідуваний і тортурований ворогами України. Хотяй був заможний господар, мусів кидати Рідну Українську Землю і батьківське добро і шукати вільної краюої волі. Знайшов її тут в демократичній країні Канаді і поселився 1926 року в околиці Шипмен, де ще був майже безлюдний степ. Нині вже тут є Український Народний Дім і гарна Православна Церква, де ювілянти усі свої старання клали для будови відродженої православної Церкви і Народного Дому.

Багато є заслуг за ювілянтами, про котрі треба би писати багато. Всеж коротенько дещо тут описано. Дальше промовляли з цеї нагоди п. В. Боднарчук, голова громади і п. Іван Калин, п. Дм. Головатий і др.

Промовив п. М. Кучірка, дякуючи присутним за честь і память і попросив присутних зложити свої жертви на Український Голос і Вістник. Жертви зложили:

По 2 дол.: п-во Кучірки; по 1 дол.: В. Боднарчук, Т. Боднарчук, І. Калин, І. Іванюк, Д. Головатий; по 50 цт.; п-ні В. Боднарчук, І. Щітка, І. Олійник, М. Вавринчук; по 25 цт.: М. Керніцький, Д. Ткачук, Славко Боднарчук. Разом $9.75.

На закінчення Всеч. о. К. Желішкевич дякуючи всім, а ювілятів завзивав до дальшої і енергічної праці на релігійній і народній ниві. Побажав їм здоровля і щастя і проголосив їм „Многая літа", що присутні з одушевленням відспівали.

За щедрі жертви щире українське спасибіг, а ювілятам бажаємо діждатя золотого Ювілею.

Оден з гостей.

НА КОЛЕҐІЮ.

В суботу 23 вересня був похорон бл. п. Степана Неделко, що походив зі Заваля, повіту Снятин; прожив 51 літ, з того в Еґрімонт, Алта. 34 роки. Небіщик полишив вдовою свою жену, Марію, і сиротами: дочку Рувю, та синів Василя і Степана.

Діти ожидали першого листопада, коли то збиралися справити своїм родичам срібну річницю супружого життя. Не довелося!

На зазив о. Мельничука в Едмонтону, що провадив похороном, присутні вложили 28 дол. на Колеґію, замість вінків на могилу Покійного. З тої суми 10 дол. дала вдова, Марія Неделко, від себе.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. С. Уляна

ЖОВТЕНЬ:
22 Неділя — Іст Селкирк.
29 Неділя — Тиндал.

ЛИСТОПАД:
5 Неділя — Брендон.
8 Середа. Велич. Димитрія — Поплар Парк.
12 Неділя — Портедж ля Прейрі.

Адреса: 405 Парк Стрит
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Ґлїцького

ЖОВТЕНЬ.
22 Неділя — Пембіна.
29. Неділя — Арбакка.

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЖОВТЕНЬ
22 Неділя Ленкард
29 Неділя — Шортдейл

ЛИСТОПАД:
5 Неділя — Ґрендвю.
8 Середа. Св. Димитрія — Роблин-Зелена.
12 Неділя — Ленард.
19 Неділя — Шелвелей.
21 Вівтрок. Архистр. Михаїла — Того.
26 Неділя — Шортдейл.

ГРУДЕНЬ:
3 Неділя — Ґілберт Плейнс.
4 Понеділок. Введения Богор. — Дрифтінг Ривер.
10 Неділя — Роблин-Зелена.

Почт. скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василіва

ЖОВТЕНЬ:
21 Субота — Похоронна відправа по бл. п. родичах о. Василіва — Радвей (Всеч. о. Мельничук).
22 Неділя — Калмар.
29 Неділя — Федора.

ЛИСТОПАД:
5 Неділя — Радвей.
8 Середа. Св. Влмч. Димитрія — Крайґенд (храм).
12 Неділя — Еґрімонт.
19. Неділя — Спеден.
21 Вівторок. Св. Арх. Михаїла — Тріен (храм).

Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:

16	П	3	Преп. Діонисія затвор. печ.
17	В	4	Свщмч. Володимира Новг.
18	С	5	Преп. Даміяна Печерського
19	Ч	6	Ап. Томи з 70-ти, мч. Макар.
20	П	7	Преп. Сергія слух. Печер.
21	С	8	Преп. Пелагії, св. Таїсії
22	Н	9	Нед. 20. †Ап. Якова Алфеєв.
23	П	10	Мч. Евлампія й Евлампії
24	В	11	Ап. Филипа з 70. Теофана
25	С	12	Мч. Прова, Тараха й Андр.
26	Ч	13	Мч. Карпа, прп. Веніямина
27	П	14	Преп. Параскевії серб.
28	С	15	Преп. Евтимія нового
29	Н	16	Нед. 21. Мч. Лонгина сотн.
30	П	17	Память Отців 7-го Вс. Соб.
31	В	18	†Ап. Луки з 70, прп. Юліяна

ЛИСТОПАД:

1	С	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	Ч	20	Влмч. Артемія, мч. Евора
3	П	21	Преп. Іларіона Великого
4	С	22	Рівноап. Аверкія еп. Єропол.
5	В	23	Нед. 22. Ап. Якова бр. Гос.
6	П	24	Преп. Арети, Сисоя і Теоф.
7	В	25	Муч. Маркіяна і Мартирія
8	С	26	Димитрія Влмч. мч. Лептини
9	Ч	27	Преп. Нестора Літописця
10	П	[illegible]	Муч. Терентія й Неоніли
11	С	29	Препмч. Анастасії римл.
12	Н	30	Нед. 23. Муч. Зиновія і Зин.
13	П	31	Прп. Спиридона й Никодима
14	В	1	Косми і Даміяна чудотвор.
15	С	[illegible]	Мч. Акиндина і Писанія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.

ЖОВТЕНЬ:
22 Неділя — Смитс.
29. Неділя — Калворт.

ЛИСТОПАД:
5 Неділя — Вакав.
8 Середа. Димитрія. — Тернопіль.
12 Неділя — Ст. Джуліен.
19 Неділя — Єлов Крік.
21 Вівторок. Михаїла — Смитс.
26 Неділя — Калворт.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

[illegible]
22. Неділя — Косів.
29. Неділя — Сифтон. — Вечірня — Драй Ривер.

Всі вечірні відбуваються в 5-ій год. пополудні.
Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дяфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.

ЖОВТЕНЬ:
22. Неділя — Мейбридж.
29. Неділя — Гвайт Біч

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ЖОВТЕНЬ.
22 Неділя — Фостон
29 Неділя — Борджіс.

ЛИСТОПАД:
5 Неділя — Тизів.
5. Неділя — Вимер (о. Швець).
8 Св. Димитрія — Мамориці.
8 Св. Димитрія — Клейр (о. Швець)

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ:

22. Неділя 20. Гол. 3. УЄ Івана 20: 19—31. Літ. Ап. Гал. 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

29 Неділя 21. Гол. 4. УЄ Марка 21: 1—14. Літ. Ап. Гал. 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

ЛИСТОПАД:

5. Нед. 22. Гол. 5. УЄ Ів. 21: 15—25. Літ. Ап. Гал. 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

8. Середа. Димитрія. УЄ Мат. 10: 16—22. Літ. Ап. 2 Тим. 2: 1—10. Єв. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

12 Нед. 23. Гол. 6. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. Ап. Ефес. 2: 4—10. Єван. Луки 8: 26—39.

Українький Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD [illegible]

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., NOV. 1st, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1944. ЧИСЛО (537) 21

ПОМЕР АРХІЕПИСКОП ТЕМПЛ.

В четвер 26 жовтня помер в Лондоні голова Англіканської Церкви архієп. Виліям Темпел, 96-ий Кентербурійський Архієпископ, проживши 63 роки. Почав слабувати в вересни, слабість не виглядала поважною.

Темпел став Кентербурійським архіепископом 23 квітня, 1942 р. Родився 15 жовтня 1881 в Ексітер. Маючи 46 літ він став Архієпископом Йорку, отже оден степень нижше від архієпископа Кентербурійського. Його батько був також Архієпископом Кентербурійським.

Темпела більше інтересували суспільні питання, ніж церковні, назагал він стояв на стороні соціялізму. Свого часу підчас богослуження поставив був на престія знак большевицької Росії, серп і молот. Дехто вважав його дуже „лівим".

Вже нині ставлять питання, хто буде його наслідником і думають, що явиться поважна сила за тим, щоби будучий голова Англіканської Церкви не був з „лівих". Як водиться, то архієпископ Йорку, Кирило Ґарбет, повинен би стати на місце Темпела, однакож він також до „лівих" належить.

ВІДКЛИКАЛИ ҐЕНЕРАЛА СТИЛВЕЛА.

Викликало трошки заінтересовання відкликання ґен. Стилвела зі Східного терену війни. Причиною має бути те, що між головним китайським комендантом Кай-Шеком і Стилвелом, як стейтським комендантом на Сході, не було віддавна згоди. І власне на бажання Кай Шека відкликали Стилвела. Також вину складають на китайського ґен. Го, що він був причиною непорозумінь і кажуть, що його треба усунути. Того домагаються китайські комуністи. Також стейтський амбасадор в Китаю має зрезигнувати.

В ЧІМ КЛОПІТ ФРАНЦІЇ.

Кореспондентка Гелена Киркпатрик доносить з Парижа, що в Франції є багато „пято-колюмністів", які стоять на тім, що воліли би, щоби Францію заняли американські війська, ніж мали би заняти большевики. Вони говорять про большевицькі жорстокости, отже від них для Франції є поважна небезпека.

КЛОПОТИ В ІРАНІ.

Московські вісти кажуть, що в Ірані ведеться кампанія, щоби усунути тамошний уряд. Причина в тім, що тамошний уряд не хоче до кінця війни говорити з Росією про винайм нафтових керниць, яких Іран має дуже багато. Мали бути демонстрації проти уряду в Тегерані, Тамбізі і Бондар Шазі. Тамбіз і Бондар Шаг нині в руках большевицької армії.

НАСЛІДКИ ВІЙНИ.

В англіканськім парляменті обговорювано недавно положення населення околиць, де бомбові напади найбільше пошкодили. Багато людей слабує черев невиголи. В самім Лондоні є цілком знищених 1,019,000 домів, а 800,000 треба поправляти, щоби можна в них жити.

ЯК ЙДЕ СЕМА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Коли переглядати звіти з денної продажі Бондів Семої Позички Перемоги, то видно, що загал купує більше бондів, ніж в попередній Позичці. І це певно не тому, що загал має більше грошей, але тому, що з ходом часу зрозумів вагу таких позичок і для себе і для справи, на яку Бонди продаються.

Давати гроші до банку, це чисто особиста справа, а купування Бондів, це справа подвійна — вузко особиста і патріотична. Хто купує Бонди, тому гроші винна держава; а купуючи Бонди він поміг державним конечностям.

Теперішною Позичкою мається зібрати 1,300,000,000, отже більше, ніж в котрій з попередних позичок і до 1-го листопада вже зібрано в цілій Канаді $575,813,600, отже мало не половину назначеної суми. В Манітобі зібрано майже 40 мільйонів.

Нині є багато околиць, або містів, де закуплено більше Бондів, ніж попередної позички. Видно, що купування Бондів стало тепер цілком нормальним способом ощадности і забезпечення себе матеріяльно для будуччини.

Дійсне значіння купування Бондів виявиться аж тоді, коли прийдеться брати для життя ті гроші, що вложено в Бонди. Тоді доперва скаже кождий: Добре я зробив, що Бонди купував!

ЩО КАЖЕ ҐЕБЕЛС.

З Лондону переповідають такі Ґебелсові вискази: „Німці будуть битися дальше, доки не буде можливий такий мир, що признає їм право на життя, на незалежність і поширеня простору істнування. Одно певне, що від наших ворогів можемо сподіватися лише пекла на землі коли відложимо зброю і дамо себе їм в руки". Дальше Ґебелс казав, що Розевелт милиться, коли думає, що Німеччина завалиться, коли ворог коло німецької границі. Німці не мають чого тратити, але все зискати.

Згадав Ґебелс і про Гітлера, що той стоїть на своїм, як скала і певний перемоги. Від себе Ґебелс додав, що продовження війни може дати німцям перемогу, бо Німеччина виробляє тепер нову зброю, на яку є великі надії. — Це показує, що війна не легко закінчиться.

РОСІЯ НЕ БУДЕ НА НАРАДАХ.

В Шікаго готували конференцію міжнародного летництва, де мали бути представники багатьох країв, та в послідній хвилі Росія відмовилася від участи в конференції. За причину подає те, що там будуть представники Швайцарії, Портуґалії й Еспанії, а ті краї цілі літа були проти Росії. Та вона ще давніше заявила, що чужих літаків понад свою територію ніколи не пустить.

НЕ МОЖНА ПОСИЛАТИ СІРНИКІВ.

З Оттави заявляють, що не можна в пакунках за море посилати сірників, або взагалі такого, що легко б запалилося. Теперішні огні на кораблях мали повстати з сірників, бо в пакунках знайдено сірники.

ДОЛЯ БАЛКАНСЬКИХ МОНАРХІВ.

Росія забирає Балкан, а це рішає про будучність балканських пануючих.

Грецькому королеви Юрієви, що перебуває в Лондоні, радять там сидіти, доки грецький нарід не рішить, якого уряду він хоче. Грецький премієр соціяліст.

Румунський Кароль нині збирається до Румунії з відомою Магдою. Син його Михайло покищо в Букарешті, та не знати, як дальше йому поведеться.

Альбанський король Зоґ нині в Англії, але надій мало, щоби він до Альбанії вернувся.

Югославський король Петро, що також в Англії, має вже на своїм місци Тіта що йде спільно з Москвою і вже забрав більшу часть Югославії.

Як дійсно справа стоїть з болгарським королем Симеоном, не знати, бо лише одні большевики це знають, але світови не говорять.

ЗАЦИТЬКУЮТЬ БЕСІДУ ПРО РОСІЮ.

Г. О'Флегерті, в вістці з Вашингтону, про балканських монархів каже: „Між цілою західною дипльоматією видно старання зацитькувати яку будь бесіді про Росію, що переміняє Балкан в совітський національний парк. Але вважати маловажною скору військову перемогу, або не годитися з довершеними фактами, нині даремне". Та все ж цікаво би знати, які це дипльомати, чиї, і чому зацитькують бесіду про те, що на очах всіх дїеться? Яке добро і кому мало би вийти з такого зацитькування? А кому лихо?

БОРОТЬБА НА ЗАХОДІ ЙДЕ ПОВІЛЬНО.

Зла погода і труднощі в довозі можуть продовжити війну на західнім фронті до зими, або і через зиму. Довгий час в Голяндії є сильні мраки, отже поважніші напади на німців літаками не можливі. Окремо довіз потрібних річей досить тяжкий, заки не здобудуть Антверпу. Через те взагалі не можна стати до поважної битви. Найбільше думають, що перед весною тяжко буде посунутися далеко на німецьку територію.

МОСКОВСЬКА ҐАЗЕТА НАПАДАЄ НА КИРКОНЕЛА.

Вістка з Москви 1-го листопада подає, що московська ґазета „Труд" в їдкий спосіб виступила проти проф. Кирконела за те, що написав книжку „Севен Пиларс оф Фрідом" (Сім Стовпів Свободи). Статтю в „Труді" написав Данило Заславський і зве Кирконела ніяким професором, але урядовим робітником, що маючи забезпечене місце провадить протисовітську пропаганду. Заславський звязує Кирконела також з українськими фашистами і зве його їх провідником.

Взагалі Заславський говорить, що те, що Кирконел про Росію писав, чи говорив, це брехня.

Знов же Кирконел сказав представникам „Бритиш Юнайтед Прес", що писання „Труду" є брехнею від початку до кінця і що він це докаже документальним матеріялом.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть оплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минувшого числа — $36,[illegible]

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Лука й Анна Полович, Вимер, Саск. — [illegible]

Самі прислали:

Данило Й. Калинський, Гай Прері, Алта. (бонд) — 50.00
Павло Ягольницький, Дніпер, Саск. — 25.00
Т. Куць, Торонто, Онт. — 5.00
М. Погорецький, Ленвейл, Саск. — 5.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.
ГРОНЛИД, САСК.

Стефан й Анна Панчишині — 10.00
Іван Іванусь — 10.00
(Разом $20.00)

ЗБІРКА п. П. ЛУЦЮКА.
РИВЕРС, МАН.

Іван Сушко — 25.00
П. Луцюк — 10.00
Н. Моссел — 10.00
П. Черкас — 5.00
(Разом $50.00)

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
ТЕРНОПІЛЬ, САСК.

Василь Савчук — 100.00
(На зїзді в Ст. Джулієн був зложив $50.00)
Ф. Сенчина — 25.00
Гриць Стельмащук — 25.00
Борислав Г. Стельмащук — 25.00
Василь В. Савчук — 25.00
Дмитро Гнатюк — 25.00
Іван Сенчина — 25.00
Гриць Паціш — 25.00
Іван А. Стельмащук — 25.00
Василь Лендзак — 25.00
(Разом з Тернополя $325.00)

АЛЬВЕНА, САСК.

Федь й Ольга Гавриші — 100.00
(На зїзді в Ст. Джулієн були зложили 25.00)
Никола Романко, Єлов Крік, Саск. — [illegible]
Йосиф Войціховський, Бон Мадон, Саск. — [illegible]

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.
ДОНВЕЛ, САСК.

Стефан П. Копильчук — 100.00
Михайло і Юлія Король — 50.00
Давид Верхолік — 20.00
Пані Король — 5.00
Н. Н. — 5.00
(Разом $180.00)

КАНОРА, САСК.

Михайло Охітва — 100.00
Н. Н. — 25.00
Дмитро Деннис — 10.00
(Разом з Канори $135.00)

МІКАДО, САСК.

Й. М. Ременда — 25.00
Гнат Друшка — 10.00
Г. Кашуба — 5.00
(Разом з Мікадо $40.00)

Іван Левчук, Ґорліц, Саск. — 50.00
Николай Малінський, Райн, Саск. — 27.00
Франко Р. Ґорчинський, Дніпер, Саск. — 25.00
Г. Ортинський, Верегін, Саск. — 25.00
Н. Н., Мазепа, Саск. — 10.00
Антон Шинько, Калдер, Саск. — 10.00
Софія Ткач, Вайта, Ман. — 10.00
Николай Ґорчинський, Гемтон, Саск. — 5.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
ЕРВУД, САСК.

Микола і Марта Іжак — 10.00
Дмитро Велиган — 6.00
Микола Шмігельський — 5.00
Петро Іжак — 5.00
Володимир Демків — 2.00
Лесьо Стачник (школярі) — 1.00
Наталка Стачник — 1.00
(Разом з Ервуд $30.00)

ФЛИН ФЛОН, МАН.

Іван Сторожук — 26.00
На прощальній гостині Петра і Франки Новосадів — 12.00
Саммел Гордій — 10.00
(Разом з Флин Флон $47.00)

Пані Анна Савчук, Арран, Саск. — 10.00
Іван Ковч, Ґвес, Саск. — 2.00

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Михайло А. Зюбрак (бонд) — 100.00
Федор Пазюк (бонд) — 100.00
Кость Сліпчук — 25.00
Матвій Дах — 25.00
Стефан Луцюк — 25.00
Петро Кердаш — 20.00
Теодор Бабський — 20.00
Онуфрій Марусяк — 15.00
Ілія Фучко — 10.00
Олекса Бартко — 10.00
Жіноче Т-во св. Володимира — 10.00
По 5 дол.: Андрій Байда, Г. Лукащук, Тес Жугаєвич, Андрій Малута, Іван Дигнаріс, Орест Бендас, Андрій Байда, Гучковський — 40.00
Дмитро Чепурна — 2.00
Іван Свердлий — 1.00
(Разом з Принс Алберт $448.00)

КАЛИНА, САСК.

Гео. Пайсарук — 25.00
Іван Лабюк — 25.00
Тео. Воронюк — 10.00
Марія Ковалюк — 5.00
Василина Воронюк — 2.00
(Разом з Калини $67.00)

САМБУРҐ, САСК.

Жіноче Церковне Т-во — 10.00
Василь Косован — 5.00
Настя Чубей — 5.00
І. Н. Денисяк — 5.00
(Разом з Самбурґ $25.00)

СТРОНҐ ПАЙН, САСК.

Іван Паліброда — 10.00
Василь Чубей — 10.00
Никола Косован — 5.00
Яків Олексій — [illegible]
Олекса Глинка — 5.00
(Разом $35.00)

Николай Ларіонюк, Дейвис, Саск. — 10.00
Михайло Кучірка, Шипмен, Саск. — 5.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА.

Жіноче Т-во О. Кобилянської — 50.00
Іван й Емілія Меґлей — 5.00
(Разом з Смоки Лейк $55.00)

ТОРСБІ, АЛТА.

Василь і Йосифа Лаба — 10.00
Николай Назар — 10.00
Василь й Анна Сташко — 5.00
Параска Лійка — 5.00
(Разом в Торсбі $30.00)

СПЕДЕН, АЛТА

Іван і Катерина Гук (доплата до 25.00) — 10.00
Йосафат і Софія Стельмащук — 5.00
Василь і Марина Меда — 5.00
По 1 дол.: Дмитро й Анна Комгир (доплата до 26.00), Василь Муж, Лука Ковальчук, Петро Дацик — 4.00
(Разом $24.00)

ВИЛЬНА, АЛТА.

Ганка Ковбі — 5.00
Василь і Марія Штибель — 1.75
По 50 цт.: Іван Мельничук, Гр. Сироїд — 1.00
(Разом $7.75)

Николай Микитюк, Едвонд, Алта. — 25.00
Ілько і Марія Боровець, Молой, Алта. — 10.00
Ґеорґій і Марія Борисюк — 10.00
Анна Терлецька, Бюфорд, Алта. — 5.00
Теодор Басійчук, Беліс, Алта. — 1.00
Єлена Бинчук, Бойн Лейк, Алта. — 1.00
Лук Химка, Ту Лейк, Алта. — 1.00
Михайло Сіменович, Ту Лейк, Алта — 1.00
Теодор Сарафинчан, Ту Лейк, Алта. — 0.25

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
КЕЛҐАРІ, АЛТА.

П. Данилович — 50.00
Юрій Басвий — 25.00
Григорій і Катерина Комарніцькі — 25.00
Ілько Гуменюк — 25.00
Ілько й Анела Петрук — 10.00
По 5 дол.: Андрій Лозовський, Андрій Онищук, Андрій Козак — 15.00
По 1 дол.: Віра Мельничук, Ст. Сенишин — 2.00
(Разом $152.50)

МИРНАМ, АЛТА.

Др. А. А. Кей — 100.00
Н. Радомський, Бовелон — 25.00
Петро Загарійчук, Бовелон — 5.00
Трифон Арійчук, Бовелон — 1.00
Н. Нипіт, Бовелон — 1.00
(Разом $132.00)

СЛАВА (Північна), АЛТА.

Михайло Липка — 5.00
Ґеорґій Розка — 5.00
Іван Кураш — 5.00
(Разом $15.00)

Пані Параня Саковська, Ст. Павл, Алта. — 5.00

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Тома Чугайовський, Айтуна, Саск. (бонд) — 50.00

МЕЛВИЛ, САСК.

В. П. Шкрайбер — 10.00
Кость Вівчар — 10.00
Никола Гудей — 5.00
(Разом $25.00)

БІРМІНҐТЕМ, САСК.

Михайло Галик — 10.00
Михайло Пилипів — 10.00
(Разом $20.00)

Іван Мисак, Понічай, Саск. — 10.00
Петро Клемашко, Ґудів, Саск. — 5.00
Василь Ґреґорій — 5.00
Дм. Дверничук, Винярд, Саск. (перше дав 5.00) — 5.00

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Яків Масній, Тофнел, Саск. — 1.00
Никола Думанський, Нійго, Саск. — 10.00

Разом — $39,387.90

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

60 ТОН ПОЖИВИ ГРЕКАМ.

Секретар заграничних справ Іден заявив, що Анґлія вишле грекам 60,000 тон поживи, медицин і других конечних річей.

БУДУЮТЬ 87 КОРАБЛІВ.

В Канаді будують тепер 87 кораблів, які мають бути вжиті для війни з Японом.

ВІЙНА ДО ЛІТА.

Чорчил недавно сказав, що війна може ще тягнутися до другого літа в Европі, а з Японом до 1946 року.

ПРОТЕСТ ПРОТИ ДЕ ҐОЛА.

Уряд де Ґола в Франції видав приказ, що все в краю має бути роззброєне крім армії й поліції. Це в першій мірі звернене проти комуністів, що творять озброєну ґрупу. І зараз піднесла протест большевицька орґанізація Національного Опору. І проти де Ґола стала большевицька преса. Де Ґол протест відкинув.

ОГОНЬ ПОНИЩИВ ПАКУНКИ.

В Ст. Джанс, Н. Б. повстав на кораблі огонь і понищив трохи пакунків, призначених за море. Багато мішків з листави згоріло.

ТІЛО ТЕМПЕЛА СПАЛЯТЬ.

Тіло Кентербурійського архієпископа Темпела, голови Анґліканської Церкви, мають спалити після похорону.

ЗНАЙШОВ 800 ДОЛЯРІВ І ВІДДАВ.

В Ню Йорку знайшов Г. Керфут 601 долярів готівкою і чек на 200 дол. і передав поліції. За те дістав 100 дол. нагороди.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Інтересуй[illegible] Культурою.

Українці повинні гордитися своєю цінною культурою. І чужі люде її знають і цінять.

Ми повинні дбати, щоби наша культура розвивалася і щоби її світло освічувало нам дорогу до величавої будуч[illegible]

Нам треба культурою інтересуватися — але як? Так, що треба своєю культурою жити і взагалі жити культурно.

На мою думку ось що нам треба па-[illegible]

Ми повинні цінити і шанувати [illegible] рідне, жити ним і не міняти свого за чуже — своєї мови, звичаїв, свят, та ще чого. Наша рідна мова, рідне письмо, рідні звичаї повинні жити постійно в нашім домі.

А вже аж поза тим треба чуже знати, розуміти і шанувати так, як культурні люде чуже шанують.

Задержуймо свої традиції. Нехай матері вчать дочок варити українські страви, нехай вчать вишивати, пісень наших і всего, що українська господиня повинна знати. Батьки нехай вчать синів подібного свого — щоби наш дім був рівний домам наших предків.

Поза домом треба інтересуватися ширшими українськими справами, Рідною і Недільною Школою, концертами, зїздами і всім другим.

Окремо ще ми повинні читати Вістник — він же інтересуєсь релігією та взагалі культурою Українського Народу. Він буде в нашім домі учителем Культури.

Орест Ґорчинський.

Свято Покрови.

Громада Зіслання Святого Духа на Мазепі святкувала 14 жовтня дуже торжественно день св. Покрови. Було два священики — о. Керніцький і недавно висвячений о. Сенишин.

Всеночне правив о. Сенишин, Службу Божу оба священики. Проповідь о. Сенишина про те, як мають матері виховувати дітей. Казав, що Діва Марія носила Ісуса на науку з малих літ.

Хор співав під проводом Ізидора Снятинського. Тут хор співає кождого Богослуження.

По Богослуженню був обід в честь о. Сенишина.

По обіді о. Керніцький зібрав всіх дітей до церкви на Катехизм і перейшов всі лекції Недільної Школи.

Ми мали Недільну Школу майже кожної неділі ціле літо. Тепер Катехизм закінчили молитвою „Отче наш".

Райна Ягольницька.

Недільна Школа.

Всі українські діти повинні ходити завсігди до Недільної Школи. Ми в околиці Мазепа маємо Недільну Школу, її завів о. Керніцький. Ми вчимося про Святу Євангелію, а також читати і писати.

Ми вчимося в Недільній Школі, як маємо гарно жити, як Бога любити і не йти проти Бога. Маємо уважно молитись рано і вечером.

Ми повинні дбати, щоби не бути пустими, але вчитися і бути добрими для наших родичів і для всіх. Нам треба Недільної Школи, а тоді ми будемо такими, як повинні бути.

Тереса Ґорчинська.

Як ми ходили на цвинтар.

Було мені тоді літ 12, може 13. Я тоді вже багато розумного вмів думати, бо перечитав багато книжок і багато говорив зі старшими людьми.

А мав я приятеля, Гриця.

Раз вечером надумали ми піти на цвинтар, щоби побачити, які ми вже розумні та відважні. А цвинтар був недалечко коло села.

Пригадую, що коли ми туди йшли, то вже було моторошно на душі. Але ми так собі говорили:

— Коли вдень не боїмося на цвинтар йти, то чому боятися в ночи?

Пригадую, що відчинили ми цвинтарну браму і пішли може 20—30 кроків, але дальше не мали відваги йти. Йдеш і зачепиш гильку корча і вже думаєш, що то щось тебе чіпляєсь.

Та все ж на довший час лишився в нашій памяти величавий спомин, що ми мали відвагу йти в ночи на цвинтар. Як на наш вік, то це була велика справа. І тепер не забулася.

В.

ТО ЗЛЕ, КОЗАЧЕ.

В листі з 9-го жовтня 1944, пише між іншим о. Савчук з Анґлії:

„Вояк в Італії (Коваль) написав, щоби йому прислати українських книжок, з яких він міг би навчитися по українськи читати й писати. Пише, що крім нього є ще кількох, що говорять по українськи, але не знають ні читати, ні писати (по українськи), отже хотіли б навчитися."

Дальше о. Савчук каже, щоби вислати буквар і ще деяких книжок згаданому воякови до Італії, а крім того бодай десять Букварів до Лондону.

Людям, що не вчать своїх дітей по українськи читати й писати, здається, що знання українського письма безвартне навіть в Канаді, а не то в Італії. В Італії — скажуть вони — не буде вояк з Італійцями по українськи говорити, а з військовими (канадійцями, анґлійцями, чи американцями) говорить по анґлійськи, отже досить...

І дивуватися будуть, чому їх синам забагаєсь в Італії українського письма.

Люде нераз силуються вмістити широке життя в вузкі свої рамці, але воно не вміщуєсь. Воно людських міркувань не слухає.

З того виходить, що коли люде не навчать своїх дітей українського письма і не передадуть їм української культури — коли не виховають сина і доньки на Українців, то широке життя навіть в Італії запитає:

— А чому ти свого письма не знаєш? Чому до батька-матері не пишеш своїм письмом і своєю мовою? Чому вони до тебе по свойому не пишуть? Чому в твоїм життю нема української культури?

І яку відповідь він знайде? Хіба таку, що скаже: „Мої родичі за те винні, а не я" — скаже так і буде старатися здобути те, чого родичі не дали.

Це не примха, не пуста забаганка, що Українець шукає культурних скарбів. Аджеж вони його рідне культурне майно. Воно йому належиться. Вони є природною частєю його душі.

Це ті золоті нитки, що вяжуть його з його народом, з предками, з українською минувшиною.

І це не одинокий випадок. Це продовження того, що давно почалося. Вже давнійше вояки казали, щоби вислати їм Букварі за море. Було і в Канаді таке, що син аж при війську навчився українського письма і писав листи до дому по українськи.

Казав покійний Твідсмюр: „Коли будеш добрим Українцем, то будеш добрим Канадійцем!"

Твідсмюр висловив закон широкого життя. І те життя на кождім кроці питає Українця: „Чи ти добрий Українець?" Коли ж він не дасть доброї відповіди, воно каже:

— То зле, козаче!

Почувши таке Українець чує за собою вину і шукає способу лихо направити.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.
Мій приятель п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

ЧОГО НАМ ТРЕБА.

Щоби ми знали чого нам треба, перечитаймо **„Квота і Квоти"** в 20-ім числі Вістника.

А щоби ми знали, де ми стоїмо, перечитаймо **20-Річний „Ювілей"** в 19-ім числі.

Дальше, щоби знати де щастя для **нас,** перечитаймо Колюмну пять-річних передплатників у 18-ім числі.

Що люде думають про церкви, довідаємося із 17-го числа під заголовком **„Маленькі Діла Великими Цифрами".**

Для нас інтересне: **що нам треба робити, щоби ми були щасливі,** а на це відповідь знайдемо в 16-ім числі: — **„Нерви — Щастя — Таланти".**

Вкінци, щоби знати, **що 400 тисяч Українців роблять в Канаді** — переглянь мо Колюмну в 15-ім числі Вістника.

Це все добре роздумаймо, напишімо до Вістника, що ми надумали і **при нагоді залучімо 5-річну передплату.**

А. Е. Білінський.

Саскатун, Саск.

Посилаю 5 доляріа на Вістник, як передплату на 5 років і бажаю, щоби Вістник став тижневиком, бо в нім є цікавий матеріял для старших і молодших. Тішуся, що почалися друкувати лекції Недільної Школи.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Юрій Карасевич, Окборн, Ман.
Іван Левчук, Ґорлиц, Саск.
О. В. Апонюк, Арран, Саск.
Дмитро Лопатка, Ендру, Алта.
Н. Сакалюк, Торонто, Онт.
Волод. С. Білич, Сондавн, Ман.
Г. Кудрик Кенл Лейк, Саск.
Юліян Білоус, Давфин, Ман.
Ю. Флічук, Веґревил, Алта.

22 ШПИТАЛЬНИХ КОРАБЛІВ.

Стейтська армія має 22 шпитальних кораблів, якими перевозить ранених, зібраних з поля битви.

„ВІСТНИК"
[illegible]
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею [illegible] на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN

ПОЯСНЕННЯ ДО ПОХОРОНУ ОЛ. КОШИЦЯ.

Що Олександер Кошиць помер, це всім відомо. Про це писалося по часописах, були в часописах образки з похорону. Та все ж лишаеться одна справа, про яку майже не згадувалося, але яка з похороном вяжеться і повинна ввійти в історію похорону.

Такою справою е — що похорон правив одинокий Маевський.

— Чому так вийшло? — запитуе нас вже дехто.

Виходить, що люди, між якими і з якими Кошиць найблизше жив, і які про смерть Кошиця найскорше знали, рішили, що справу похорону треба віддати в руки Маевському. Коли ж опісля звязали Комітет (КУК) зі справою похорону, то лише грошевою справою; хто мае похорон правити, це вже перед тим було рішено.

З того вийшло таке, що навіть православний священик, о. І. Савчук, що приїхав на похорон з Філаделфії, Па. (зі Стейтів), не брав участи в похороннїй відправі.

Правда — в передодень похорону, коли тіло Покійного лежало ще в сали Читальні Просвіти, Архіеп. І. Теодорович з трома своїми священиками відправив Парастас при невеликім числі зібраних — сповняючи так свій обовязок для Покійного, як Визначного Українця та особистого знакомого. Але це був чисто особистий вчинок, нічим не звязаний з порядком похорону. Парастас був вчинком самого о. Владики, а не зарядчиків похорону.

Другої по тім днини похорон правив один Маевський, збираючи при похороні жертви на докінчення будинку.

Дехто з тих, що знають, як було, дивуються, як воно вийшло, що такого Визначного Українця ховае священик громади, яка себе від Церкви відлучила і стоїть одинцем, а не ховае яка будь Церква при більшім числі священиків, як загально водиться.

Дивуються також, що Маевський, коли звертались до нього зі справою похорону, не сказав:

— Люди добрі! Кошиць заслужив на те, щоби його похорон був якнайбільше величавий, а я один до тої величавости не причинюся. Бо хто я.... хто ми?.... Стоїмо на боці від усіх, тай ще не знаемо, що дальше буде.... Ну, коли б католики ховали, то могло б бути кількох священиків; коли б православні — а Кошиць же православний — то міг би бути Архіепископ та кількох священиків. А я один що?....

На похороні було багато людей, це правда, були навіть зі Стейтів — але багато людей, це лише частина справи. Коли б лише про велике число людей ходило, то люди були би і без Маевського. Були би, коли б самі дяки співали. Були би, коли б похорон не був звязаний з Комітетом.

Але в Культурнім світі донедавна так водилося, що на похоронах визначних осіб окремо ще виступали організації і представники інституцій. Це з світської сторони. Подібне і зі сторони церковної.

На похороні Кошиця вийшло не так. Тут церковну сторону репрезентував той, що мае за собою одну одиноку громаду, яка стоїть собі одинцем, а від Церков, що мають багато церковних громад, не було представників. Така була воля тих, що про це рішали.

Про все те загал повинен знати — це ж частина похоронної справи. Хто ж був на похороні, той бачив, як було, а хто не був, той буде вдоволений, що знае більше подробиць.

Хто рішав про похорон, хто віддавав провід похорону в руки Маевському, той знав, що робить, отже він сам мусить бути за тим, щоби всі знали, як він рішив.

Отже ми сказали те, що доси не було ясно сказане. Правда — лишаються ще деякі питання звязані з цею справою, але на них не тепер місце.

З ПРИВОДУ НЕДАВНОЇ СТАТІ.

Стаття о. Грицини в минувшім числі Вістника про те, як вакавська околиця постаралася про хату для священика в Вакав, гідна того, щоби до неї на хвильку вернутися.

Є нині громади, що мають для священиків хати, але е і такі, що покищо таких хатів не мають. А хата для священика, це важна справа не тільки для самого священика, але і для громади, де така хата е, для цілої околиці і взагалі для цілої церковної справи і праці.

Коли господар бере собі робітника, то вже мае готовий для нього стіл і ліжко. Не каже: Будеш в мене працювати, але мене не обходить, чи будеш мати на чім і коло чого сісти, та де і на чім спати. Господар, що так сказав би, не ставив би себе в положення свого робітника. Він вимагав би від других того, на що сам не годився б, і свому синови сказав би: Не годися!

А священик е працівником не лише для свого округа, але для загальної церковної справи.

Нераз люде не уявляють собі положення священика, коли приходиться йому шукати мешкання, а годі його знайти, або годі знайти відповідного. Тоді він в багато гіршім положенню, ніж кождий з його громадян.

Коли ж знайде мешкання цілком невідповідне, тоді і йому не добре, і як чужі дивляться на громаду, чи громади, що не мають для свого священика відповідного мешкання?

Дальше і те треба памятати, що праця священика може бути успішною лише при добрій волі і співпраці цілої громади, чи громад. Не можна сподіватися великої праці там, де люде скажуть: Нехай він працюе, але нас не зачіпае.

Це вічний життевий закон, що коли працівник вдоволений; коли він самий не мае багато своїх клопотів; коли він вдодатку мае щиру матеріяльну і моральну піддержку від людей, серед яких працюе, тоді йому хочеться працювати і тоді він може багато зробити.

Вакавський округ постарався про хату для священика — і добре зробив. Таке треба сказати і про другі громади, що подібно зробили.

Та чи можна подумати, що вакавський округ через те збіднів? Що люде болюче відчувають те, що на мешкання для священика дали? Що коли б не дали, то чули б себе богатійшими і щасливійшими?

Ні! Вони тепер богатійші, бо мають чим похвалитися. Бо відчувають, що по розумному налагодили церковну громадську справу. Видані гроші не страчені — їх перемінено на спільне громадське майно.

Навіть одній громаді не дуже тяжко дати відповідне забезпечення одному свому громадському працівникови, а кільком громадам, ще легче. Тоді, коли громадяне належно розуміють вагу справи і свій обовязок.

Це ми поставили тут цю справу на увагу нашому загалови, а передовсім тим громадам та околицям, які дотепер не вспіли зробити того, що таке конечне. Нехай над тим призадумаються.

ДО ІСТОРІЇ КАЛЕНДАРНОЇ БОРОТЬБИ.

V.

Так почалась писемна суперечка за календар. В 16-ім віці моральна перемога була на боці Українців — та все ж замішанина від нового стилю була всюди така велика, що католики не могли поважно боротися.

Діячі унії 1596 р. — Потій і Терлецький хотіли завести новий календар, але нарід так противився, що мусіли свою думку залишити.

Католики почали писати проти старого стилю. Вони добилися, що 1601 р. Лятоса вигнано з Кракївської Академії. І він перейшов до Острога і працював під охороною князя Констан. Острожського.

Позбувшись Лятоса католики взялися до православних — і на проповідях і в книжках. Так було до середини 17-го віку, коли ж побачили, що „схизматики" свій календар дальше вперто боронять, то до якоїсь міри дали спокій.

Ціла та боротьба дорого коштувала Українців, бо Поляки вживали деколи і збройної сили. А польські пани по селах робили з українським народом та з його духовенством, що хотіли.

Треба дивуватись тій величезній відпорній силі Українського Народу, що в такій боротьбі вийшов переможцем і на своїх плечах доніс нам чистим споконвічний наш стиль.

Славний Київський митрополит Петро Могила розказуе в своїх записках таке:

„В Перемиській земли пан Еразм Гербарт, в піст перед Рідвом Христовим, кілька днів перед своїм латинським Рідвом, за радою своїх ксьондзів — зібрав до себе всіх православних священиків з протопопом (з протоереем), всіх 12, з усіх своїх сіл (богатий був!) і наказав їм разом з ним по новому календарю святкувати Рідво і мясо їсти.

„Всі священики того зреклися і воліли лїпше смерть приняти, ніж зламати свій споконвічний календар.

„Пан дуже розгнівався, обезчестив їх і безбожно ганьбив православну віру. Потім наказав замкнути священиків до темниці. А вони плакали й стогнали і молилися Богу радуючись, що сподобилися (удостоїлися) стати гідними за правдиву віру безчестя та темницю приняти.

„Єпископ Їхній, Михайло Копистянський, також казав їм терпіти за віру. І священики з плачем в темници підносили руки свої до Бога, просячи не дати віри православної на сміх та поругу (зневагу) і заступитися за них.

„І коли вони молилися, несподівано захорував Герберт. Слуги догадалися, що то кара Господня і побігли до темниці, щоби випустити всіх священиків. Але до темниці не добігли, як пан їх „іспроверже злую свою душу" (позбувся своеї злої душі)". — (Архив Юго-Западной Россіи, ч. I, т. VIII, ст. 104-105).

Такі були оповідання про мужну оборону свого споконвічного календаря. Волиняк ще й нині оповість вам не одну таку сумну леґенду, переказану його дідом. Занадто дорогою ціною виборов собі Український Нарід право на споконвічний свій стил, щоби не легко і скоро забути про нього.

Парастас в салі „Просвіти" в Винипегу.
З ліва на право: о. Дмитрів, о. Савчук (з Філаделфії), п-ні Т. Кошиць, Архіеп. І. Теодорович, о. Кудрик.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 10.

Сей чоловік почав будувати, та не міг скінчити". Лука 14: 30.

Вавилонська вежа.

Коли Ной вийшов з корабля, зійшов на долини і потомків його находимо між ріками Евфратом і Тигром. Тепер той край зветься Ірак. Потомки Ноя не були ліпші, ніж їх предки перед потопом. Зчасом вони розмножилися так, що земля не змогла виживити всіх людей. Тоді зійшлися їх старші і врадили таке: Треба нам розійтися по світі, але вперед збудуймо велике місто і високу вежу, щоб сягала до неба.

Господь Бог знав про їх нерозум і гордість і помішав їх мову. Люди не могли порозумітися і мусіли залишити будову вежі, а місто назвали „Вавилон", то значить: помішання. Від тоді багато мов на світі.

Люди розійшлися, тільки потомки Сема остался в Азії З них то повстав пізніше нарід Ізраїльський. Більшість потомків Хама пішла до Африки, а потомки Яфета до Европи. З них повстали ріжні народи. Багато з тих народів були злими. Вірили в божків-ідолів, яких виробляли своїми руками. Замість кланятися одному Богу, ті люди кланялися сонцю, місяцеві, зорям, звірам, деревам. Часто приносили в жертву живих людий, навіть малих дітей. Приміром—був один залізний ідол Ваал, порожний в середині. Там розпалювали вогонь і кидали живих дітий.

Ви ще памятаете, що Ной благословив Сема і Яфета, а Хама прокляв. Тепер бачимо, що з роду Сема прийшли на світ пророки, вчителі правдивої віри, а також Пречиста Діва Марія і Ісус Христос. Потомки Яфета найбільше вчені люди, що правлять світом, а потомки Хама темні, навіть дикі, і надаються хіба за наймитів. З того для нас наука, що „добрі діти родичам вінець", і що „за благословенством родичів іде благословенство Боже".

Питання:

1. Де зразу по потопі мешкали потомки Ноя? 2. Що вони хотіли збудувати? 3. Чи Бог їм допоміг в будові? 4. Чому? 5. Що значить „Вавилон"? 6. Де мешкають потомки Сема? 7. Від котрого Ноевого сина ми походимо? 8. Від котрого негри? 9. Від котрого Араби, Жиди? 10. З потомків котрого Ноевого сина походив Ісус Христос? 11. Котрого сина Ноевого найбільше освічені потомки? 12. Котрого потомки е майже всі християнами?

РОЗДІЛ 2. ВІК ПАТРІЯРХІВ.

ЛЕКЦІЯ 11.

Я вибрав одного з між людий. — Пс. 88: 19.

Поклик Авраама.

Знаемо з попередних лекцій, що завсігди на світі були злі і безбожні люди, та що все були і добрі і побожні люди. Між безбожними потомками Сема жив дуже добрий і розумний чоловік, що називався Аврам (пізніше Авраам). Аврама, отже, вибрав Господь Бог на те, щоби через него і його потомків підтримувалася віра в одного Бога і надія на Спасителя світа.

Батько Аврама мешкав в місточку Ур, недалеко того місця, де зливаються ріки Евфрат і Тигр. Одного разу, коли Аврам роздумував над добром і злом в світі, сказав до него Бог: Авраме, вийди з дому батька твого і від родини твоеї і з краю твого і йди в землю, що я тобі покажу, а зділаю з тебе великий нарід, і буду благословити тебе, а також через тебе всі народи землі.

Аврам повірив Богу. Він забрав свою жінку Сару, сина свого брата, Лота, також весь свій маеток, слуг, служниць і пустився в далеку дорогу на захід. В Аврама було багато овець, худоби, ослів і верблюдів, то подорож була повільна і треба було багато часу, щоби зайти до краю Ханаан, що тепер зветься Палестина.

Ханаан був тоді урожайний і богатий край, говорили про него, що він тече медом і молоком. Аврам спинився коло міста Сихему. Тут обявився йому Бог і сказав: Тобі і твоїм потомкам дам ту землю. Щоби показати Богу свою дячність, Аврам збудував з каміня престіл і приніс на нім жертву. Від тоді Ханаан зветься „Обіцяна Земля".

Питання:

1. На що вибрав Бог Аврама? 2. Котрого Ноевого сина був Аврам потомок? 3. Серед яких людей жив Аврам в своїм краю родиннім? 4. Що сказав до него Бог ще в Ур? 5. Чи Аврам послухав Бога? 6. Аврам мав поверх 300 слуг — на що він їх тримав? 7. Як називався той край, де Аврам зайшов? 8. Як ще той край, названо? 9. Як знаемо, що Аврам був вдячний Богу? 10. Хто ще перед Аврамом приносив жертви Богу?

ДОДЕРЖУЮТЬ ЗОБОВЯЗАННЯ.

Недавно були сходини 80-літних в Ню Йорку, колишніх приятелів-студентів в Амгерст Колеґії. І ще в Колеґії всі вони зобовязалися, що кождого року мають сходитися для відновлення давних споминів, доки лишиться їх бодай двох. Тепер зійшлося їх 8.

ЖЕБРАЧКА НА МОСТІ.

(За Вол. Островським).

Ранок був незвичайно гарний.

Микола й Олена були молоді люде, недавно побралися. Не тільки що самі собою були вдоволені, але й гарний ранок тішив їх дуже.

А ранок був справді гарний в домі Миколи з Оленою. Мороз понарисовував на шибах вікон найкрасші рисунки, які лише можуть бути, а сонце зі своєї сторони малювало ті рисунки своїми сонічними барвами.

Гарно було — дуже гарно!

Після сніданку Микола одягнувся.

— Так я мабуть не піду — каже Олена — бо видно, що на дворі тріскучий мороз. Тай ще з вітром. А ти в церкви прийдеш до дому?

— Ні! — каже Микола — зїм в місті перекуску і піду на наради до товариства. Є конечні справи для обговорення.

— Так, так! Але зараз після нарад приходи до дому.

—Прийду!

Мороз був справді тріскучий. Побіч сонця було два ясні стовпи, а це знак пекучого морозу. Отже на такім морозі вітер наче шпильками колов, наче острим ножем різав, коли діткнувся незакритого тіла.

Ось вже до моста доходить Микола, обтуливши лице ковніром і відвернувшись від вітру, коли нараз чує:

— Христа ради поможіть бідній.

Глянув Микола — стара нещасна жінка, одягнена в лахміття. Як в такім одягу на такім вітрі бути?

— Треба їй щось дати — думає Ми- [illegible]

Але для того треба скинути рукавиці, порозщіпати ґузики плаща, сягнути по гаманець (пулярес), виняти гроші, потім гаманець сховати і знов ґузики позащіпати... А все на такім зимні.

Так думаючи зробив Микола два кроки і жебрачка лишилась позаді.

Микола озирнувся, хотів вернутися, але вітер так болючо діткнувся його лиця, що Микола відвернувся і пішов дальше.

— Буду йти назад — подумав він і хотів заспокоїтись.

— Але ж їй треба зараз помогти — говорило щось в його души — їй же холоднійше, ніж тобі.

Вже хотів знов вернутися, але нова, самолюбна думка каже:

— Вертаючи назад можеш дати їй більше ніж тепер.

І Микола пійшов. Але оттой голос, що виходив з души, не замовкав. Він наче повторяв: „Недобре ти зробив, Миколо!"

Зайшов Микола до церкви.

Дяки співали. Люде молилися. Згадувалося в Богослужебних виголосах про бідних, страждучих, нещасних.

І все те пригадувало Миколі бідну жебрачку, що просить помочі на пекучім морозі. Він не поміг їй, пішов дальше — пішов там, де треба би покласти перед Богом свої вчинки і що він складе? Чи те, що йдучи обминув нещасну жінку, щоби на хвилинку не почути своїми пальцями колючого морозу?

І щоби себе заспокоїти, Микола рішив, що вертаючи дасть нещасній багато більше, ніж був би перше дав. Це винагородить його провину.

На нарадах товариства забув Микола пригоду з жебрачкою. Там забирали увагу інші справи. Але коли вийшов на вулицю щоби вертатись до дому, знов жебрачка пригадалася.

— Тепер вже дам їй — говорив він собі — більше дам...

Ось вже міст. Глянув кругом, але бабусі невидно. Роздивився добре — нема.

І в души стало холодно.

Вже він не думав і не чув, чи надворі мороз такий, як і перше, чи вітер палкий. Вся увага звернулася тепер на те, що він перейшов попри убогу жінку, як колись левит, коло побитого й обрабованого розбишаками.

І пригадалося йому тепер, як читав він колись про святого Серапіона Синдонита. Холодного дня йде Серапіон і бачить старого, слабосильного чоловіка, що дрожить від зимна, бо дуже вбого одягнений. Не думаючи довго, Серапіон скинув свій плащ й одягнув старця, згадуючи слова Христові: „Я був нагий і ви одягнули мене".

До дому прийшов Микола не таким, як виходив ранком з дому.

Жінка глянула і зараз побачила зміну.

— Може що сталося? — спитала вона.

— Нічого, — відповів їй Микола — але втомився. Занадто багато чого обговорювали.

І при обіді не йшла вже розмова так, як звичайно. Несповнений обовязок заліз терниною в душу Миколи і докучав.

Після того кілька днів заходив Микола до моста, але жебрачки не було. Це ще більше заставляло його до питання, що з нею сталося.

Аж через тиждень довідався, що жебрачка в шпиталі — якраз тої неділі, коли Микола її бачив, знайшли її коло моста малощо не замерзлу і забрали до шпиталю.

При найблизшій вільній хвилі відвідав він жебрачку в шпиталі і дуже втішився, що вона вже приходить до здоровля. І постановив тепер давати їй не одноразову припадкову поміч, але мати її часто гостею в своїм домі.

Коли вернувся з шпиталю до дому, жінка зустріла його запитом:

— Бачу, що ти нині дуже вдоволений!

Аж тепер Микола оповів жінці цілу пригоду і закінчив тим, що коли жінка зі шпиталю вийде, вона має заходити до їх дому, а вони зроблять для неї все, що зможуть зробити.

— А що ти на те скажеш? — запитав він жінки.

— Я скажу те, що і ти — була жінчина відповідь — бо ти добре діло постановив. Ми доси жили більше для себе, а то треба і для других жити.

Не минуло багато часу, як жебрачка замешкала в домі Миколи. Дали їй відповідний куток для життя, одягнули, нагодували і побачили, що вона люба, щира жінка, з якою можна гарно жити.

І вже не чужою вона їм була, а сво- [illegible]

— Не хочу я дармо їсти вашого хліба — казала жінка — а кілько зможу, буду працювати.

І працювала кілько могла.

Чотири роки жила колишня жебрачка в домі Миколи і тут закінчила своє життя. Померла не слабуючи довго. Всего два дні полежала і померла, наче заснула.

Жалував Микола, а ще більше жалувала його жінка старої. Вони були зжилися з нею так, наче вона була б їм рідною; наче б без неї їх життя і їх щастя не було повне.

Коли ж після похорону говорили про небіжку, то зауважив Микола:

— Тепер бачу, що ті, яких ми вважаємо жебраками, а то і завадою, можуть бути такі гідні люде, як усі, коли поставиш їх на тому становищі, на якім другі стоять.

— А я бачу, сказала жінка — що наше життя аж тоді повне і вдоволене, коли ми помагаємо тим, що помочи потребують. Аж тоді наше життя вартне.

І від того часу Микола і його жінка стали відомими з того, що де треба було комусь поміч дати, вони були першими.

З РЕЛІГІЙНОЇ СТАТИСТИКИ КАНАДИ.

Перепис з 1941 р. виказує, що населення Канади ділиться на багато релігійних груп, що в процентовій величині представляються так:

Адвентисти	0.16%
Англікани	19.22 "
Баптисти	4.20 "
Брати	0.12 "
Будисти	0.14 "
Християне	0.07 "
Християнської Науки	0.18 "
Ученики Христової Церкви	0.18 "
Католики	43.34 "
Конфуціяне	0.19 "
Конґреґаціоналісти	0.03 "
Духобори	0.15 "
Євангельське Зібрання	0.32 "
Товариство Приятелів	0.02 "
Ґреко-православні	1.21 "
Праця (Рух) Побожности	0.03 "
Міжнародні Студенти Біблії	0.06 "
Жиди	1.46 "
Лютерани	3.49 "
Менонiти (й Гутерити)	0.97 "
Мормони	0.22 "
Безрелігійні	0.17 "
Погани	0.02 "
Пятидесятники	0.50 "
Плимавт Брати	0.06 "
Презбитеріяне	7.21 "
Протестанти (близше незнані)	0.09 "
Салвейшин Армі	0.29 "
Унітеріяни	0.05 "
Злучена Церква Канади	19.16 "
Другі секти	0.54 "
Неозначнеі	0.15 "

КІЛЬКА КНИЖОК.

ДОБРИЙ ПАСТИР — великий український Молитовник продається по $2.25. Можна набути через українських православних священиків, або від Консисторії, адресуючи:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., [illegible]

Малих діточих Молитовників покищо нема. Великих, що продаються, є поки що обмежене число.

ЧУЖА РУКА — 207 сторін друку. Подає багато матеріялу з Церковної Історії, за морем, в Канаді, в Стейтах та Бразилії; з історії папства, трактовання греко-католиків ітп. Можна замовляти в Редакції Вістника. Ціна **35 центів.**

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — Матеріяли про охрещення України за Володимира; статті присвячені Українській Православній Церкві в Канаді; а вже окремо розвідка п. з. „Володимир, а римський католицизм", де історичними фактами показано, що Українська Церква за Володимира не мала ніяких звязків з папами. Ця розвідка дасть багато матеріялу. Можна замовляти в Консисторії. Ціна **75 центів.**

ДОБРІ ДІТИ — РОДИЧАМ.

(Вакав, Саск.)

Дмитро і Марта Баєрі, визначні громадяни цеї околиці, закупили собі дім у Саскатуні і плянують вне далекій будуччині туди перебратися по довголітній праці на своїй фармі. Цю нагоду використали їхні діти і зладили їм, своїм родичам, несподіванку в неділю 1-го жовтня ц. р.

Спросили родину і сусідів і зарядили Молебен у церкві та й велику гостину дома.

При нагоді молебена парох відніс заслуги п. Д. Баєра, як голови парохії і церковного старшого брата і пані Марти Баєр як сестриці місцевого сестрицтва. Обоє були богомільними членами Церкви. Обоє завжди бували на Богослуженнях і щиро ставилися до всіх наших церковних і громадських справ. Коли обоє вибираються на відпочинок до Саскатуну, то громада в Вакав буде довго відчувати їхню відсутність і зглядно чи можливо буде їх ким заступити. Одначе парохія висловлює їм добрі побажання успіхів і здоровля і доброго поводження на новому місці.

Дома відбувся обід з промовами родини і приятелів. Господарем свята був підписаний і покликав до слова п. Івана В. Луцюка, найблизшого сусіда Баєрів і рівночасно шваґра і брата їх. Говорили: п. В. Ґаук, зять, Василь Ґ. Луцюк, перший брат, пані Грицина, пані Ґаук донька, пані Олександра Бовзак донька, п. Ґео. Луцюк сусід і свояк, донька Анна Печарська і її чоловік Василь, що остаються на господарстві, п. Хонько місцевий банковий урядник, пані Серноська і на кінці сам господар Дмитро Баєр.

Приємно було слухати промов тих всіх промовців, бо в них переповіджено історію-життя тих піонірів, що прибули сюди з далекої і милої зеленої Буковини; тут гарували і тяжко працювали, їли тяжко запрацьований щоденний хліб, тут доробилися невеличкого майна, діждалися гарної родини, а сьогодні на схилку віку дочекалися справедливого і добре заслуженого відпочинку. Як на екрані пересунулися присутним образці тяжкого початкового, серед чужини, життя. Ліси і ліси, корчування, вироблювання святої земниці, важка праця зпочатку коровою та й воликом, а так волами, опісля кіньми і аж на кінці вже змодернізованою машинерією. Турботи за дітей, за церкву, за всі громадські справи.

Дім їхній один із кращих і свідоміших, завжди отвором стояв для всіх наших світських і церковних діячів. Господарі були дуже гостинні і сердечні в відношенню до всіх своїх рідних і гостей. Перший п. Дмитро Баєр привіз в околицю першого православного священика і довгі літа привозив і відвозив, і переддержував у своїй хаті українських священиків. Кожен священик нашої Української Православної Церкви, що був у околиці і Преосв. о. Владика Іоанн, були в цім гостиннім домі. Кожний український учитель, або громадський діяч зазнавав теплого і приємного принята у цій родині.

Зворушливо і чутливо говорили всі промовці. Нераз всім учасникам цеї несподіванки витискалися сльози. Бо всі жалували, що тратить добрих сусідів, примірних громадян і приятелів. Але й виявляли радість, що вони, Баєрі, на старші літа йдуть відпочивати. Всі надіялися, що нераз іще побачуться, бо думками будуть разом невідлучно, а й напевне будуть стрічатися, бо родина є тут, але й Саскатун-місто, отже нераз прийдеться за справами туди поїхати і при тім побачити давних, добрих сусідів і приятелів. Всі промовці висловлювали щирі побажання. Багато разів з повних грудей лунало те наше миле і незабутнє: Многая літа!

Всі діти при тій нагоді добрим родичам складали дари в грошах і дарунках. І це був до глибини души зворушливий вид. Одна донька підчеркнула, що звичайно родичі дітям устроюють гостину чи забави. А тут діти для родичів зробили несподіванку в доказ пошани і любови.

Яке це гарне і гідне до наслідування. Родичі багато трудів, турбот і клопотів мають з вихованням дітей. Рідко діти це оцінюють. Нерідко каменем платять за хліб. А ось тут діти родичам віддають пошану і показують любов!

Честь і слава таким дітям. Вони напевно дочекаються, що їхні діти колись і їх пошанують, бачучи їхню пошану до родичів.

Перед закінченням цеї несподіванки сказав промову самий господар п. Баєр. Подякував дітям за цю гостину, що не забули своїх родичів. Ніяк не сподівались ми — казав він — що щось подібне буде урядження. Видно, що Бог натхнув такою поважною думкою дітей, а вислідом цього була приємна оказія. Всім побажав успіхів. Тай закликав поважно ставитися до Церкви. „Не забувайте за Церкву, а Бог не забуде за Вас", напоминав він. „Добре виховуйте своїх дітей, приводіть їх до церкви, а дочекаєтеся потіхи з них, як ось ми діждалися".

Церква дуже поважна справа. Її не можна легковажити. А хто її легковажить, шкодить собі і свому потомству.

Всім дякував за те, що прибули і пошанували його та й дружину і просив не забувати на будуче.

Цю несподіванку відзначив тим, що в церкві після молебена зложив на колеґію $50.00.

При тій нагоді не обійшлося без доказів громадської свідомости і жертвенности. На заклик п. Івана В. Луцюка гості і родина зложили $19.00 на видавничий фонд Вістника. По долярови зложили: І. В Луцюк, В. Ґаук, о. Є Грицина, П Серноска, Пр. Костецький, В. Монюк, Д. Остафійчук, В. Хонько, Дм. і Марта Баєрі, В. Ґ. Луцюк, Іван І. Луцюк, І. Печарський, Н. Петрук Л. Михайлюк, Д. Тодорук, В. В. Луцюк, В. В. Печарський, Я Буринюк і Марія Позначук.

Молитвою „Достойно є..." закінчено цю частину несподіванки. Потім ще була вечеря, пісні і розмови. Пізно ввечері гості віджхали домів.

о. Є. Грицина.

ЧИ ТАКЕ ПОВЕДЕННЯ МИЛЕ БОГУ?

(З Ґарленд, Ман.)

Люблю читати про таке, що як громада пошанувала якусь родину; як діти складають публичну подяку родичам за добре виховання; як в хвили смутку сходяться люде і поділяють чуже терпіння. Це християнське добре діло!

Та маю на гадці посмертну згадку по бл. п. Катерині Фик, що упокоїлася 26 червня. Там о. Гребенюк сказав трохи, а я хочу тут додати, що там не сказане.

Василь й Антон рідні брати. Василь греко-католик, Антін православний. Василь має двох синів гр. кат. священиками, Антін має одного православним.

Коли Катерина Фик померла, посходилася родина і чужі люде. Через два вечері був Василь зі своєю родиною, та його синів (священиків) не було, хоч були вдома в той час. Не подивилися на стрийну.

Ті дві родині знаю відколи приїхали з за моря. Разом мешкали, а покійна нераз доглядала і годувала найстаршого Василевого сина, а він, як священик, не прийшов в останне подякувати їй за її дбалість. А він вчить, що треба людей любити і бути вдячним.

В четвер, в день похорону не було Василя, ані його родини. Була старенька Яроцька, мати Антона і Василя і середущий син Василя, що приїхав автом.

Коли від хати пустилися з тілом в дорогу, він лишився на самім заді, а дальше не поїхав до церкви, але до дому з старою Яроцькою.

Скажуть вони: Ми католики і три маємось наказу згори. Але ті, що були в церкві і на цвинтарі, не були всі православні. Були греко-католики, римо-католики та ще може які. В церкві були старші брати гр. кат церкви з Ґарленд й один тримав процесійний хрест. Кождий віддав, що міг найкрасше. Честь тим людям!

І видно, що люде розуміють свій обовязок і хочуть сходитися, але чужа рука не позволяє. Кому може не позволити.

Кілька тижнів по тім помер Іван Яроцький, старенький піонір цеї околиці. Він був вітчимом Антона й Василя.

І на тім похороні був Антін з родиною. Не боявся піти до гр. кат хати, до церкви і на цвинтар.

Ще можна б до цего дещо додати, та нехай!

Одно скажу, що коли б такі гр кат. священики більше оглядалися на християнські обовязки і свій рідний нарід, ніж на чужу руку, то всі українці жили би, як одна родина. Тоді брат не обминав би брата.

Сусід.

МАРІЯ МАНЧАК.

(Посмертна згадка).

Наш Калмар, Алберта, в смутку 30 вересня спочила в Бозі Марія Манчак з роду Онушко. Прожила 59 літ. Походила з села Лази, повіт Ярослав. В Канаді 40 літ, на Калмар 35. Осталися — муж Теодор, 6 дорослих синів і 4 дочки, та 5 внуків.

Покійна визначалася працею і дома і поза домом. В церковній громаді і в жіночих гуртках все була між передовими. Згідлива сусіда знаменита господиня і дітям така мати, яких мало. Чистота дому, серця і думки, і мови в неї була на першім місци. Плакали доньки, плакали сини і багато зі сусідів, що знали покійну.

Похорон відбувся 3 жовтня. В ночі перепадав дощ, хмарно було з рана. Але коли сини винесли домовину з хати і похорон пустився в дорогу до церкви, хмари розступилися, сонце блисло і був дуже гарний і теплий день. Родина, парафіяне, сусіди, місцеві і з дальших околиць, українці і інші, прибули в такім числі, що авта заняли пів милі простору. Крім того десятки людей ждали коло церкви. На будний день — похорон був величавий.

Нім дяки почали послідні стихири похорону, о. Мельничук попросив присутніх, які не спромоглися вінків на могилу покійної, щоби датками на Колеґію, на честь Покійної, зложили такі вінки, що оставали би свіжими назавсігди. Збірка принесла $21.05. Невелика збірка, але вінків було дуже багато, також значне число учасників похорону вже свої датки на Колеґію зложили передтим; а велике число людий були не наші. Все одно, нагоди не пропущено і зроблено діло на славу Божу, добро рідного народу і гідний спомин по Покійній. Вічна її память!

Очевидець.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Росборн, Ман.)

В неділю, 24 вересня по Богослуженню в церкві Успення Пресвятої Богородиці відбулося вінчання молодят — Василя Ковальчука з панною Марією Мельничук, учителькою з цеї околиці. Тайну супружества уділив місіонар о. І. Кусий. В домі молодого відбувся обід і весільна забава. Зібралося багато гостей, бо молодята всім добре знакомі. Панна Мельничук була трудяща учителька. Всюди, де учителювала, інтересувалася українською справою. Вчила дітей українського письма, співу, представлень і концертів. Нераз пішки брила снігами по кілька миль на проби співу чи представлень. Зложила на Укр. Прав. Колеґію 25 дол., а молодий зложив 25 дол., як задаток на фундаторство. По обіді о. Місіонар піддав думку, що добре було б, якби гості зложили малі жертви на Колеґію. Збіркою занялися гр. Николай Кармазинюк, секретар муніципалу і гр. Стефан Баранецький. Зібрано $26.40.

Всім жертводавцям щира подяка!

о. І. К.

ПРИМІР З ТОРОНТА ДЛЯ [illegible]

Ми, українці тут в Канаді, так уже розжилися, що останніми часами дуже багато споминів справляємо. Багато із нас уже дожили старшого віку, уже довгий час ми живемо тут і тому кожного разу знаходимо в пресі різні дописі про ювілеї, несподіванки і т. п. Такі саме ми устроїли в день 10 вересня для панства Петра і Розалії Романків. Той день останеться в памяти для них на ціле життя, більше може чим день шлюбу, бо в той день зібралося багато людей — родина, приятелі, члени Народного Дому і члени православної громади, якої членами є п-во Романки від самих початків, і за ініціятивою згаданої громади ми зійшлися до хати п-ва Романків, щоб вшанувати 25-літний ювілей їхнього подружжа.

Заскочили їх несподівано в їхній хаті (а можливо їх заскочити несподівано, бо вони мешкають далеко від міста Торонта в другому сусідному містечку Мімко) маючи усе приготоване. Зараз же свящ. Самець переввів потвердження шлю-

бу, потім почалось гощення і промови. Господарем був п. Н. Грабовський. До привітів покликувано багато осіб, що усіх поіменно неможливо згадувати, бо забрало б багато місця в часописі.

Дарунок від усіх доручили пані Просиник і Колодій, які були призначені громадою занятись таким приготованням. На останку зробив заклик п. Білий, щоби така урочистість не осталася в памяти нас самих, але щоби ми використали її на добрі народні цілі, а їх ми маємо багато, такі як преса, Колегія, церква, поміч нашим вояка і т. п. Хто на що хоче, нехай пожертвує. Так і сталося.

Присутні вложили на різні цілі 50 дол. Жертви вложили як слідує:

П-во П. Романко на будову церкви в Торонто 15 дол.

На Украгнський Голос вложили:

По $2.50: Панство Романко.

По 1 дол.: п-во М. Білий, п-во М. Шмігельський, П. Дверничук, Мандзюк, І. Гуменюк Маріян Кунікевич, Марія Зарицька, П. Шевчук, М. Павлюк, С. Габа, І. Федусь.

По 50 цт.: М. Деренюк, вд. Т Гуменюк, О. Федорів, С. Юсипчук, Н. Сакалюк, С. Просиник, П. Колодій, Софія Романко.

По 25 цт.: С. Юрійчук, В. Бор-[illegible]

На Вістник вложили:

Панство П. Романко 2.50.

По 1.25: п-во М. Білий.

По 1 дол.: п-во М. Шмігельський, Маріян Кунікевич.

По 50 цт: Н. Грабовський, С. Юсипчук і Оксана Гуменюк 25 цт.

Для українських вояків за морем вложили:

По 1 дол.: п-во М. Білий, п-во М. Шмігельський, П. Дверничук Софія Павл, Евд. Іващук, о. П. Самець, Олена Юрійчук.

По 50 цт.: Т. Гуменюк, О. Федорів Н. Сакалюк, С. Просиник, П. Колодій і М. Деренюк.

Разом зібрано: На будову церкви $15.00; Український Голос $18.00, Вістник $7.00; Українським воякам за морем 10 дол. Разом 50 дол.

Усім жертводавцям щире спасибіг, а п-ву Романкам многих літ прожити, щоб діждали внуків дідували вінчати.

М. Білий.

НЕСПОДІВАНКА В ЧЕСТЬ ПАНСТВА ІВАШКІВ.

(Оякборн, Ман.)

Велика несподіванка відбулася 27 серпня, 1944 р. з нагоди вступу до новопобудованої хати п-ва Томи і п-ні Івашків, а особливо в честь п-ні Івашко, як довголітної учительки, відомої попередно під родинним іменем Марії Король.

П-ні Івашко, як одна з найстарших і свідоміших учительок і щира робітниця так на поли релігійнім, як і громадськім, вповні заслугує на таку честь.

Гостей було запрошено поважне число і хотяй троха дощ перешкодив, то таки гарне число прибуло. Гості і приятелі зїхалися точно в 8-15 годині вечером. Вечерок пройшов гарно і весело при співах українських пісень, інтересних промовах, ну і трошка потупали при добірній музиці на новій долівці. По смачкій перекусці, що жінки приготовили, І. Сторожук зо Січ, Ман., пригадав гостям, що ми українці маємо ще когось, про кого не сміємо забувати, а то наша українська преса. По цім переведено збірку і зібрано $7.15. Отже з повищої суми призначується $4.00 на Український Голос, а $3.00 на Вістник. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: п-во С. Малинюк, п-во І. Г. Сторожук, п-во В. Луговий; по 50 цт.: п-во С. П. Гернлюс, склепар, п-во В. Івашко, п-во О. Круль, п-во М. Ситків, п-ні М. Цибульська, п-во Н. Зюбрак, п-во Т. Івашко (господар дому), п-во І. Пелешок, п-во Ст. Щвалюк; по 15 цт.: Ф. Зятильний.

По цім гості погратулювали і побажали нашим молодим господарям дому щастя, здоровля і многих літ. Всім жертводавцям щира подяка за жертви на таку добру ціль. Родичам пошана, що дочекались добрих дітей.

Присутний.

АННА ШКРАБА.

(Посмертна згадка).

Жовтня 4-го, 1944 в шпиталі в Давфин, Ман. відійшла на вічний спочинок бл. п. Анна Шкраба, дружина Михайла Шкраби з Фрифтінг Ривер, Ман.

Прожила 30 років, 5 років в мужом. Походила з Саскачевану в околиці Рокстон, з родини Вонітових; там ходила до школи і мала укінчену 12-ту класу.

Покійна залишила в глибокім смутку мужа Михайла, чотири-річну донечку Емілію, двох братів (Іван, жонатий, Теодор дома), дві сестрі (Анастазію, замужну Ткачук, і Ольгу, дівчину) тай старих родичів.

Покійна не лише що була образована, але й вихована в християнськім дусі, була розумна і уже лагідної вдачі. За 5 років в Дрифтінг Ривер здобула для себе велику симпатію як в церковній громаді, так і в околиці. Поважали її молоді і старші.

Похорон відбувся 6-го жовтня при великому числі людей. Службу Божу і похорон відправив [illegible] о. Т. А. Горбай, а дякував А. Стефанів.

По Службі Божій о. Т. А. Горбай заапелював до присутних в церкві, щоби підчас останнього цілування жертвували як вінець на свіжу могилу покійної Анни та увіковічнили її память жертвою на Українську Православну Колегію. Присутні жертвували $19.10. Після похорону запрошено всіх до хати на обід.

Щира подяка всім жертводавцям, а покійній Анні спокійної вічности.

о. Т. А. Горбай.

[illegible]

Оцим складаємо щиру подяку о. Т. А. Горбайови і п. А. Стефанову за похоронну відправу і всім, котрі причинилися до похорону, котрі нас розраджували в нашім горю, тим що прийшли віддати послідну прислугу для моєї дружини і нашої мами, сестри і доньки.

Муж, Донечка, Сестри, Брати і Родичі.

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

Замовляйте
"Членські" книжечки
для вписування членських вкладок
і добровільних черть.

Ціна одної книжечки ____ 10цт.
25 книж. за ____ $2.25
50 книж за ____ 3.75
100 книж за ____ 7.00

Замовлення висилайте разом з грішми до:

UKRAINIAN VOICE

[illegible] Winnipeg, Man.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІСТНИКА.

(Поодинокі жертви).

Манітобська Провінціальна Екзекутива Союзу Українок Канади, Давфин, Ман.	$10.00
Жіноче Т-во ім. Доньки України, Вернон, Б. К.	5.00
П-ні А. Бурдет, Капускейсінг, Онт.	5.00
П. Зварич, Вегревил, Алта.	1.50
М. Гонсон Монтреал, Кве.	1.00
Л. Батицький, Оак Лейк, Ман.	1.00
Іван Шебець, Ватерфорд Онт.	1.00
А. Шелепюк, В. ф. Віліям, Онт.	1.00
А. Запаринюк, Монтреал, Кве.	1.00
Н. Ларіоник, Дейвнс, Саск.	1.00
Е. Коча, Торонто, Онт.	1.00
Дм. Бродер, Арран, Саск.	.50
В. А. Гонко, Вакав, Саск.	.50
З. Дмитрус, Скатлеид, Онт.	.50
Іван Походзіло, Геффорд, Саск.	.50

Всім жертводавцям щиро дякує

Адмін. Вістника.

ВЕНКУВЕР І ОКОЛИЦЯ!

ЦЕРКОВНИЙ БАЗАР!

Спільними силами товариств, котрі гуртуються при домі Української Греко-Православної Громади, 805 Пендер Схід,

9—10—11 Листопада.

Українські страви, розігравки, нагороди для всіх. Забава з танцями в суботу.

Приходіть і приводіть другихі

За Екзек. Базарового Комітету:

К. Лаховецький — голова.

Н. Лабюк — писар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

оо. Ф. Керніцького і В. Сининина.

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Успенська і Ярослав.
8 Середа. Св. Дмитрія — коло Білого і Донвел.
12 Неділя — Йорктон і Канора.
19 Неділя — Мазепа і Горлець.
21 Вівторок. Архистр. Михаїла — Свидова (празник).
26 Неділя — Калдер і Сторновей.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. С. Улана

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Брендон.
8 Середа. Велмч. Димитрія — Поплар Парк.
12 Неділя — Портедж ла Прейрі.
19 Неділя — Іст Селкирк (храм).
21 Вівторок. Собор Арх. Михаїла — Сендгил (храм).
26 Неділя — Винипег (храм).

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. П. Гаїцького

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Толстой.
12 Неділя — Вайта.
19 Неділя — Сенькiв.
21 Вівторок. Арх. Михаїла — Онуцька (храм).

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Грендвю.
8 Середа. Св. Димитрія — Роблин-Зелена.
12 Неділя — Ленард.
19 Неділя — Шелвелей.
21 Вівтрок. Архистр. Михаїла — Тисон
26 Неділя — Шортдейл.

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Гілберт Плейнс.
4 Понеділок. Введення Богор. — Дрифтінг Ривер.
10 Неділя — Роблин-Зелена.

Почт. скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гн. Василйна

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Радвей.
8 Середа. Св. Влмч. Димитрія — Крайгенд (храм).
12 Неділя — Егрімонт.
19 Неділя — Спедеп.
21 Вівторок. Св. Арх. Михаїла — Тірія (храм).

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:

1	С	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	Ч	20	Влмч. Артемія, мч. Евора
3	П	21	Преп. Іларіона Великого
4	С	22	Рівноап. Аверкія еп. Єропол.
5	В	23	Нед. 22. Ап. Якова бр. Гос.
6	П	24	Преп. Арети, Сисоя і Теоф.
7	В	25	Муч. Маркіяна і Мартирія
8	С	26	Димитрія Влмч. мч. Лептини
9	Ч	27	Преп. Нестора Літописця
10	П	28	Муч. Терентія і Неонілы
11	С	29	Препмч. Анастасії римл.
12	Н	30	Нед. 23. Муч. Зиновія і Зин.
13	П	31	Прп. Спиридона і Никодима
14	В	1	Косми і Даміяна чудотвор.
15	С	2	Мч. Акидина і Писанія
16	Ч	3	Мч. Акепсима епископа
17	П	4	Преп. [illegible] Великого
18	С	5	Мч. Галактіона і Епістими
19	Н	6	Нед. 24. Павла арх. Царг.
20	П	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	В	8	Собор Архистр. Михаїла
22	С	9	Онисифора Ісповн. печер.
23	Ч	10	Ап. з 70: Ераста епископа
24	П	11	Мч. Мини, преп. Теодора
25	С	12	Івана Милостивого патр.
26	Н	13	Нед. 25. † Івана Золотоуст.
27	П	13	† Ап. Филипа з 12-ти.
28	В	15	Мч. Гурія, Самона і Авіва
29	С	16	Ап. і еван. Матея (Левія)
30	Ч	17	Григорія еп. і чуд. Неокес.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. Грицини.

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Давфин.
8 середа. Св. Димитрія — Ворд.
12 Неділя — Ст. Джуліен.
19 Неділя — Єлов Крік.
21 Вівторок. Михаїла — Смитс.
26 Неділя — Калворт

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Гребенюка

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — аДафин.
8 Середа. Св. Димитрі — Ворд.
12 Неділя — Ételберт. Вечірня — [illegible]
19 Неділя — Пайн Ривер.
21 Вівторок. Св. Михаїла — Венлав (храм).
26 Неділя — Косів.

Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Апоноса.

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Сторджис.
8 Середа. Св. Димитра — Сван Плейн
12 Неділя — Норквей
19 Неділя — Годсон Бей Джонкшен
21 Вівторок. Св. Михаїла — Прейрі Ривер.
26 Неділя — Флин Флон.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука

ЛИСТОПАД:

5 Неділя — Тизів.
5. Неділя — Вимер (о. Швець).
8 Св. Димитрія — Маморниці.
8 Св. Димитрія — Клейр (о. Швець)

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

5. Нед. 22. Гол. 5. УЄ Ів. 21: 15—25. Літ. Ап. Гал. 6: 11—18. Еван. Луки 16: 19—31

8. Середа. Димитрія. УЄ Мат. 10: 16—22. Літ. Ап. 2 Тим. 2: 1—10. Єв. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

12 Нед. 23. Гол. 6. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. Ап. Ефес. 2: 4—10. Еван. Луки 8: 26—39.

19. Неділя 24. Голос 7. УЄ Мар. 16: 1—8. Літ. Ап. Ефес. 2: 14—22. Еван. Луки 8 41—56.

21 Вівт. Михаїла. УЄ Мат. 13: 24—30. 36—43. Літ. Ап. Жид. 2: 2 .10. Еван. Луки 10:16—21.

28. Неділя 25. Голос 8. УЄ Мар. 16: 9—20. Літ. Ап. Ефес. 4: 1—6. Єв. Луки 10: 25—37.

Українській Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3596
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., NOV. 15th, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1944. ЧИСЛО (538) 22

РОЗЕВЕЛТ ЗНОВ ВИБРАНИЙ.

До важних подій, що заважать на военній і загальній політиці, є вибір Розевелта президентом Стейтів 8-го листопада в вівторок. Була загальна думка, що коли б Розевелта не вибрали, то відношення Стейтів до війни і цілої світової політики може основно змінитися, а нині не буде ніякої зміни. Хіба та сама політика, що є, може піти дальше, ніж нині стоїть, остілько, що це можна буде вважати зміною.

Цілий світ нетерпеливо чекав хвилі, яка покаже, чи Розевелта виберуть президентом четвертий раз, окремо ж чекала Росія. Є вісти, що вибір Розевелта дуже Росію врадував. До того було дві причині — Розевелт стоїть на становищі, що ворогів треба цілком знищити, а дальше, що його політика йде по лінії інтернаціоналізму.

Другим кандидатом на президента губернатор Томас Е. Дюей.

МАДЯР ДЛЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ.

Мадярське радіо оголошувало, що Рим, за згодою мадярської влади, назначив д-ра Міклаша Дулаша, греко-католицького епископа з Гайдудорогу (на Мадярщині) — адміністратором греко-католицької епархії на Карпатській Україні.

Дулаш, це мадяр і відомий як мадяризатор гр. кат. епархії в Гайдудорогу, де він повикидав словянські залишки, що були в словянській Службі Божій. Він в пастирськім листі закликав українців щоби мадярам вірно служили. Отже Рим дав йому в руки українську греко-католицьку епархію.

ЗАХІДНО-ЕВРОПЕЙСЬКИЙ БЛОК.

Є вісти, що є заходи коло організовання західно-европейського бльоку, а такі заходи мали би виходити з Еспанії. Франко мав би його організувати. Це був би звязок, чи спілка західних держав, що стояли би проти Росії. Сюди мала би входити Франція, Італія, та ще деякі, що вважають Росію небезпекою. Та може бути, що Франка висувають для такої роботи ті, які поки що не мають ще відваги сказати, які їх пляни.

ЩО З ГІТЛЕРОМ.

Листопада 4-го берлінське радіо розголосило, що Гітлер передав Гімлерови та другим обовязок збирати німецьку силу для дальшого проваджения війни. Але де Гітлер, що з ним, чи може його нема, того німці не кажуть і світ не знає. Це показує, як держава може відгородити від світа всі свої важні справи. Землер, що через радіо говорив, сказав між іншим: „За недовгий час встане питання: чи ми маємо піддатись під переважаючою силою, чи вони піддадуться бачучи нашу неподатливість? Наші провідники не поведуть німецького народу на той лад, як 1918 року." Німці викинули навіть з думки можливість піддачі, казав він.

СИЛА ЯПОНІЇ.

В Вашингтоні обчисляють, що Японці мають під зброєю 4 мільйони війська, а тепер покликали 1 мільйон 18 і 19 літних.

ПОМЕР ХОМИШИН І ШЕПТИЦЬКИЙ.

Недавно появилася вістка, що в Станиславові, в Галичині, помер гр. кат. еп. Григорій Хомишин, проживши 68 літ. Родився 1876 р. в Гадинківцях, Гусятинського повіту.

Належав він до тих, що більше дбали про інтереси Риму, ніж добро власних вірних. Відомо, що поставлено його епископом за радою Поляків.

І справді де було треба прислужитися кому чужому коштом Українського Народу, там вживали Хомишина. З того виходили балачки, що нібито Хомишин не слухає Шептицького, а навіть самого Риму, однакож пізніше показувалося, що коли Хомишин протоптав стежку, то нею йшов і Шептицький і Рим з тим годився.

Хомишин почав 1921 р. заводити целібат, а за ним пішов Шептицький. Але треба пригадати, що Рим вже давніше пофальшував ухвали Львівського Синоду в користь целібату. Синод (1891) став проти целібату, а Рим перемайстрував ухвали так (він їх надрукував), що нібн Синод був за целібатом. Отже Хомишин перевів пляни Риму (і Польщі) в діло.

Друга вістка з Москви з 4 листопада говорить, що у Львові помер митр. Шептицький маючи 79 літ. Захорував паралїжом перед приходом большевиків до Львова і перенісся до польського львівського архієпископа Болеслава Турдовського, де і помер.

Родився 10 серпня 1865 р. в Пшилбіцах, Перемиської дієцезії, був висвячений 19 лютого, 1899. Його брат, Станіслав Шептицький, був польським ґенералом.

Вістка зве Шептицького „головою Римо-Католицької (грецького обряду) Церкви в Польщі". Римо-католицьким епископом звали також еп. Будку в Канаді.

Родина Шептицьких, це бувша українська родина, що давно спольщилася і для Українців пропала. Коли Андрій (Роман) Шептицький був гр. кат. митрополитом, що своєю роботою нагадував ті часи, коли Поляки ставили своїх шляхтичів українськими епископами, щоби мати провід Української Церкви в своїх руках. Шептицького більше клопотала справа поширения унії, ніж те, що Польща уніятів гнобила. Правда, він заснував Український Музей, але він своїм майном помагав і ворогам Українського Народу. Він завів целібат; він викинув „І всіх вас православних" та ще багато чого.

Його похорон мав бути 5-го листопада.

КОРАБЕЛЬ АГАПІЙ ГОНЧАРЕНКО.

В „Народнім Слові", з Пітсбургу, Па., читаємо, що Америка будує корабель, який буде зватись Агапій Гончаренко. Українці купили там бондів за 2 мільйони долярів і це їх заслуга. — Агапій Гончаренко був українським православним священиком і приїхав до Америки ще 1865 р., отже перед 79 літами. Його деякі канадійські українці особисто знали і про нього ширше писалося в Календари Українського Голосу перед кількома роками.

КІЛЬКО ЗІБРАНО НА СЕМУ ПОЗИЧКУ.

Хоч Сема Позичка найбільша, однакож зібрано на ню більше, ніж було назначено. Назначена сума була 1,300,000,000, а вже зібрано більше, і думають, що коли всі збірки будуть в руках, то буде коло півтора більйона.

СНІГИ НА УКРАЇНІ.

Вістка з Лондону говорить, що на Україні впало багато снігу, від західних сторін, аж до сходу. Перемишль, Львів, Київ, Одеса, Полтава дуже засипані снігом. Були також сильні вітри, а за снігом морози. Багато снігу впало також в Естонії, Литві, Польщі. А в полудневих сторонах Европи великі дощі.

ЗНИЩЕНО БАГАТО ПАМЯТОК.

Недавно вернувся з Англії директор Метрополітанського Музею в Ню Йорку, Тейлор, і каже, що в Англії війна знищила більше цінних памяток, ніж в Франції. Приміром в Англії ушкоджено 4,000 історичних церков, 2,800 [illegible] знищено, що сліду нема. Крім церков знищено ще багато чого другого.

ШЕРИ СУЕЗЬКОГО КАНАЛУ.

З Лондону є вістка, що большевицький дипльоматичний представник в Каїрі, Новіков, заявив, що Росія хоче купити шери Суезького каналу. Це вело би то того, що Росія канал опанувала би.

ЗГОРІЛА АНГЛІЙСЬКА ЦЕРКВА.

Рано в понеділок, 13 листопада, згоріла в Винипегу англіканська церква св. Матея. Шкоди числять на 75,000, а церква була асекурована на 65,000.

СТЕЙТСЬКА ТОРГОВЛЯ ПО ВІЙНІ.

Стейти готуються поширити свою торговлю по світі на велику міру. Головну увагу звертають нині на те, щоби опанувати всі воздушні дороги по світі. А стейти одні, крім Росії, будуть мати найбільше літаків, потрібних для широкої торговлі.

МЕНОНІТИ НА СВОЮ КОЛЕГІЮ 60,000.

В Гретні, Ман., меноніти збирають на свою нову колегію гроші, і зібрали вже 29,500. Хочуть зібрати 60,000 дол., але коли зберуть 40,000, то почнуть вже нову колегію будувати. Менонітам ходить про те, щоби виховувати молодих по релігійному.

КОЛИ СТЕЙТИ СПЛАТЯТЬ ДОВГ.

Военні довги Стейтів до кінця війни обчисляють на 300 більйонів долярів. Коли річно будуть сплачувати по одному більйонови, то сплата закінчиться аж 2245 року. Розуміесь, що до того часу може бути ще кілька додаткових воен.

ВПАВ З 16-го ПОВЕРХА.

Недавно Л. Вайс, 70-літний, бувший купець в Ню Йорку, скочив, або якось впав з вікна 16-го поверха. Він впав на дах 5-поверхового дому, отже перелетів 11 поверхів. Розуміесь, що згинув відразу.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Сума з минувшого числа $30,367.90

Прислав о. І. Майба.

Збірка на весіллю Івана Конашевича в Ітонія, Саск. $ 42.25
На листопадовому поминальному Богослуженню в парафії Прілейт, Саск. 24.00
Жін. Т-во Ольги Кобилянської в Глеслин, Саск. 25.00
Василь Гаврилів, Глеслин, Саск. 10.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
АРРАН, САСК.

Збірка на весіллю Михайла Савчука 13.75
По 5 дол.: Іван Медвідь, Іван Іванчук 10.00
(З Арран 23.75)

СТОРДЖІС, САСК.

Антін Іванів 10.00
По 5 дол.: Ілько Луців, Катерина Солтис 10.00
(З Сторджис 20.00)

На Поминал. Богосл. Микити Козменюка, Глен Елдер, Саск. 11.30
Фл. О. Мир. Савчук, Р.С.А.Ф., Суріс, Ман. 10.00
Іван Щур, Сван Плейн, Саск. 10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Никола Цалиц, Кадворт, Саск. 25.00

Прислав о. Д. Кирстюк.

Жін. Т-во Лесі Українки, Венкувер, Б. К. 100.00
Жін. Т-во Доньки України, Вернон, Б. К 30.00

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
РОБЛИН, МАН.

Жіноче Церковне Товариство (бонд) 51.00
Петро Ірха (бонд) 50.00
На іменинах Николи Боднарука 26.50
В. Карпець 10.00
Ник. Кулик 5.00
Іван Мондро 1.00
(Разом 143.50)

ДІПЛЕРІЛ, МАН.

Мих. Слюсар (бонд) 50.00
Олекса Гаврилюк 50.00
(Разом 100.00)

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

Мих. Герман 25.00
Дмитро Павлюк 25.00
Яр. Панасюк 5.00
(Разом 55.00)

ВРОКСТОН, САСК.

На похороні Николая Пурича 11.20
В церкві в День Подяки 8.96
(Разом 20.16)

ГИЛБЕРТ, ПЛЕЙНС, МАН.

Стефан Мороз 25.00
Кость Мороз 1.00
На похороні Анни Скраби, Дрифтінг Ривер, Ман. 19.10
Стефан Пітц 5.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Мих. й Евфрозина Лесюк Бесвуд, Ман. (бонд) 50.00

ОВКБОРН, САН.

Михайло і Марія Мануляк 40.00
Ст. і Яга Курчаба 25.00
Василь й Анна Новіцькі 25.00
Стефан і Марія Матіяшин 25.00
Василь й Анна Іващко 25.00
Збірка на весіллю М. Боклащука 22.85
І й Анастасія Мануляк (перше дали 30.00) 20.00
Ст. і Ксеня Бородій (перше дали 10.00) 15.00
Ст. й Анна Ґерелюс (перше дали 10.00) 15.00
Василь і Франка Бойчук 10.00
(Разом 222.85)

МЕНЗІ, МАН.

Олекса й Анна Друль 50.00
Іван і Наталя Пелешок 30.00
Збіка на весіллю М. Пелешка 27.55
Олекса й Олена Ґрошок 25.00
Петро і Катерина Систак 10.00
Михайло і Катерина Роздеба 10.00
(Разом з Мензі 152.55)

ВИСТА, МАН.

Константин і Марія Біліньскі 25.00
Михайло Матіяшин 10.00
Сем. Матіяшин 10.00
(Разом 45.00)

СІЧ, МАН.

Іван Г. і Текля Сторожуки 25.00
Василь й Анна Матіовскі 10.00
Теодор Николайшин 5.00
(Разом 40.00)

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

Мих. й Анастасія Кадинюк, Вайта, Ман. 50.00
Українське Жіноче Т-во, Арбака, Ман. 5.00
Дмитро Білявчук, Сондавн, Ман. 5.00
А. А. Бордун, Сондавн, Ман. 5.00
Борис Карпінський, Винипег, Ман. 5.00
П. Косован, Арбака, Ман. 1.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

о. Д. Ф. Стратійчук 75.00

БЮКЕНАН, САСК.

Волод. Мисак (доплата до 100.00) 50.00
Николай Сирник (перше дав 25.00) 25.00
Іван Самець (доплата до 25.00) 15.00
(Разом 90.00)

Стефан Кінащук, Дробот, Саск. 25.00

ВИМЕР, САСК.

Іван Просько 25.00
Василь Кінащук 25.00
Георгій Кінащук 25.00
Николай Франко 25.00
Онуфрій Котик 25.00
Григорій Кудрик 25.00
Іван Бойко 20.00
Володимир Романюк 20.00
Тимотей Романюк 15.00
Михаїл Романюк 10.00
Петро Сліпець 10.00
Михаїл Федак 10.00
Василь Стінка 10.00
Іван Кліщ 10.00
Іван Топоровський 10.00
Манолій Москалюк 10.00
Дмитро Секундяк 10.00
Йосиф Бойчук 10.00
Михаїл Стрілець 10.00
Тома Ксьондзина 10.00
Георгій Франко 10.00
Леон Хома 10.00
Василь Просько 5.00
Михайлина Токарська 5.00
Йосиф Дайк 5.00
Петро Жук 5.00
Михаїл Чюк 5.00
Василь Дробот 5.00
Іван Хомицевич 5.00
Іван Лукій 5.00
Николай Магас 5.00
Іван Гребенюк 5.00
Кость Бойко 5.00
Пані Текля Кудрик 5.00
Гаврило Загвольський 3.00
Дмитро Весоловський 3.00
Никола Войціховський 2.50
Михаїл Загарійчук 2.00
По 1 дол.: Н. Уніловський, І. Романюк, В. Мамчур, М. Ганяк, пані Анна Балюк 5.00
(Разом з Вимер 410.50)

ФОСТОН, САСК.

Петро й Агафія Мелещак 150.00
Іван Стронський (завд. на 100.00) 25.00
Андрій Чурило 10.00
Михайло Запороцький 10.00
Іван Бзовий 10.00
Левко і Корнеля Смертюк 10.00
По 5 дол.: В. Наконечний, Дм. Прибильський, Василь Пігула, Мих. Фарбатюк, П. Ганкевич, І. Г. Ільчук, Г. Запороцький, Ст. Хмарний 40.00
По 1 дол.: І. Пігула, І. Чайковський, В. Кобзей 3.00
Никола Гелич .50
(Разом з Фостон 258.50)

ТЯЗІВ, САСК.

Н. й Анна Дорошенко (допл. до 100.00) 50.00
Якиы й Олена Ґондзьола 25.00
Калько й Анастазія Ґондзьола 25.00
Йос. і Марія Ленюк (завд. на 100.00) 25.00
Дмитро Ярема 10.00
Іван Дорошенко 10.00
(Разом 145.00)

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.
ТИНДАЛ, МАН.

Лев Сабат 50.00
Дм. Вівчарик 25.00
Константин Гнатюк 10.00
Еміліян Карпець 10.00
По 5 дол.: С. Мамчур, І. Мамчур, Вас. Луговий, Мих. Гнатюк, М. Чирко, Ст. Причун 30.00
(Разом 125.00)

БРЕНДОН, МАН.

Іван Когут 20.00
Анна Касюрак 5.00
Стефан Комарниця 5.00
(Разом 30.00)

Лука Батицький і жена, Овк Лейк, Ман. 50.00
Іван Микитюк, Поплар Парк, Ман. 10.00

Разом $41,386.36

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

МкВІЛІЯМС ПРО КУЛЬТУРУ І ГОРОЖАНСТВО.

Жовтня 26-го говорив на обіді ради Канадійської Єдности, в Виннипегу, губернатор МкВіліямс про єдність ріжних груп і народів в Канаді і між іншим сказав:

„Задержання національних звичаїв, традицій і національної самоповаги ніколи не буде перешкодою, щоби новий канадієць став найкращим горожанином. Нехай це буде нашою ціллю створити таку державу, в якій всі жили би в згоді, спокою і взаїмній допомозі, заснованій на принципах британської справедливости".

Давнійше англійці вважали за найкрасший спосіб супроти неанглійців „мелтінг пат", себто асиміляцію. Лиши все своє, забудь хто ти і звідки, бери все чуже, тоді будеш добрим горожанином.

Але закон життя такий, що можна все своє лишити, однакож не можна всего чужого взяти. Можна лишити свою матір і взяти чужу, але чужа мати ніколи рідною не стане. Та вже не можна з чужою матірю перебрати таких теплих і святих споминів, які лише з рідною матірю вяжуться.

Подібно з усім тим, що своє рідне.

Коли ж чоловік все своє стратить, а чужого візьме мало, то він буде з культурної сторони дуже убогим чоловіком.

І те його культурне убожество буде видне на кождім кроці його життя.

СКОВОРОДА НЕ ПРОСТИВ БИ СКОВОРОДІ.

Оповідають, що одного разу наш фільозоф, Григорій Сковорода поздоровив когось, однакож той не відповів йому поздоровленням.

Оден зі знакомих бачучи, що Сковорода не виявив жадного знаку невдоволення, заговорив про те з фільозофом, на що той відповів:

— Я тішуся, друже, що я сповнив свій обовязок, а що він не сповнив свого, за те я не відповідаю. Тай чого б мені бути невдоволеним? Коли я стрічу чоловіка поганійшого від себе, то хіба мені тим клопотатися? Я дякую Богу, коли вставши рано здибаю Сковороду таким, як хочу, а вечером здибаю його таким, як здибав рано. От бачиш про кого мені ходить! Тут я не простив би Сковороді, коли б він не повівся, як треба, а до інших людей діла мені нема.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

I.

Дбайте, щоби огонь не загас!

Кілько нині молодіжи, яка своєю доброю працею піддержувала б той огонь, що огріває життя народу? А загасне огонь — нарід пропадає.

Будучий наш нарід буде таким, який нинішня молодіж його збудує. А лише та молодіж стане добрим народом, що по релігійному, по моральному вихована й інтересуєсь народними справами.

Та щоби навчитися інтересуватися народними справами, то треба писати до Відділу Молодих Читачів в Вістнику.

Пишіть, молоді читачі! Так навчитеся думати, та гідно служити Богу і свому народові.

II.

А Бог де?

Питаю товариша:

— Чим думаєш бути, як виростеш?

— Лікарем буду і буду мати багато грошей. А як є гроші, то все буде, все, все..

Я слухаю, а там кажу:

— Ти мабуть не подумав, що без здоровля твої пляни не здійсняться. Здоровля вартнійше, ніж все друге. А це Бог дає нам здоровля, отже треба найперше про Бога думати, йому вірно служити, а тоді Він дасть нам, що нам потрібне.

В тім лихо, що люде дуже памятають про маєток, а забувають про Бога.

Орест Ґорчинський.

ФАРМАЗОНИ.
(Спомини).

Читав я змалку багато, а з усіх книжок найбільше подобались мені були „Фармазони".

Оповідалось там, що в селі Срібнарові було багато пияків. Священик їх напоминав, та не слухали. Нічого розумного не думали, нічого розумного не знали і не хотіли знати.

Аж знайшовся оден з молодших, що ціле село довів до тверезости, до розуму і до багацтва. Звався він Василь Нестерюк.

Він пішов з села давніше, а як вернувся, то грошей чимало приніс. Бо був розумний, працьовитий й ощадний. Тоді побудував гарну хату, книжок накупив, та багато такого справив, що в людей не було.

От почали люди приглядатись, і догадуватись, де він грошей набрав. І надумали, що він „фармазон", отже душу чортови записав і має від чорта гроші.

Говорили вони про те, а там питають Василя, чи не могли б вони до тих фармазонів записатися. Душа душею, але були би гроші.

Тоді Василь на дивний лад прибрав кімнату і в ночи записував пияків до фармазонів. Але так що мусіли присягати, що не будуть пити, що будуть ходити до церкви, що будуть слухати читання книжок (вони самі не вміли читати); що в їх хатах буде гарно, чисто, що одежа буде чиста ітд.

Люде думали, що вони чортови записуються, хоч і дивно їм було, що чорт каже не пити, каже до церкви ходити. А там в кімнаті сиділи два подібні до чортів.

За час вони стали багатими і розум-[illegible]

Коли ж від того часу минуло 7 літ, 7 місяців і 7 неділь, знов вони зійшлися в ночи до Василя, де кімната була прибрана, як колись, і тут довідалися, хто були ті, ніби чорти, що в кімнаті сиділи.

Для мене те оповідання було великою наукою і я сам що міг, то робив так, як робили фармазони. **В.**

Як ми розуміли Божу всемогучість.

Це було ще перед тим, як ми на цвинтар ходили, що я оповів в попереднім Вістнику.

Ми пасли гуси — я і другий хлопець, Степан, і нераз ми говорили про релігійні справи.

Пригадую, що раз почали ми толкувати собі Божу всемогучість і пояснили її так:

— Бог такий всемогучий, що під міст (що був там недалеко) поскладав би більше якого будь матеріялу, ніж під мостом є місця.

По діточому воно було, але і донині мені пригадуєсь. Це вже ми своїми діточими розумами силувалися розвязувати великі питання. А це тому, що ми тоді були вже з релігійними справами досить знакомі. **В.**

ІНТЕРЕСНИЙ ГОЛОС ПРО ПОЛЬЩУ.

„Виннипеґ Фрі Прес" з 4-го листопада має статтю П. Р. Б. Джонса про Польщу, з якої тут дещо подаємо.

Недавно писав в тій же В. Ф. Прес поляк Христовський і казав:

„Польщі не люблять аж тілько, щоби всі західні краї хотіли воювати за її незалежність", і на те каже Джонс:

„Він добре говорить, але я не можу зрозуміти, як Христовський собі уявляє, що Польщу мали би аж так любити. Було співчуття й обурення, що Польщу зле трактували; в її обороні виступило дві державі 1939 року; ті самі з другими воскресили Польщу по понад 100-літній смерти і похороні 1919 р. — Але все те, як і загальна історія польського народу і Польщі мало відома, або мало її памятає велика часть канадійців, що може й добре для Польщі."

Дальше Джонс переходить до фактів історії і каже:

„Діяльність Польщі в часі, як вона була свобідна, від 1919 до 1939 р., не була такою, щоби припасти до душі другим народам. Вона поступала, як злобний переслідувач поневолених народів і не занедбувала нагоди забрати щобудь від сусідів, коли вважала, що це вдасться. Литва і Чехословаччина так потерпіли, а загальне її трактовання Українців в її власних границях не викликало в них любови до Польщі і бажання бути дальше під її правлінням. Це не є справа, про яку можна сперечатися, це факти; колюмни світової преси (де про те писалося — В.) за послідних 25 або 30 літ можна ще легко дістати."

Про теперішнє каже Джонс:

„Нехай Польща не сподієсь, що Росія покірно віддасть якомусь польському реакційному урядови ті части Росії, які Польща обрабовувала в неспокійних 1920-21 літах, ані нема сили, яка примусила б Росію до того. Говориться, що Польщу можуть винагородити за страти на Сході частями Німеччини на заході, однакож було би лучше для Польщі, коли б вона потихійше співала, щоби більше муркотала, менше показувала пазурі коли має діло з тими, від яких залежить її власне життя. Що для неї зробиться, то лише з ласки і симпатії і мабуть більше, ніж її політичні вчинки заслугують."

Виходить, що є люде, які точно знают що це таке Польща.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

ПЕРША СОТНЯ — ВАЖНІ ЛЮДЕ.

I. п. **Петро Зварич** 20-річний передплатник.

II. п. Володимир Гавриш, 10-річний передплатник.

III. Ф. Богдан, 10-річний передплатник.

IV. Н. А. Григорчук, посол, 10-річний передплатник.

Ці важні люде першої сотні пятьрічних передплатників **доповняють силу** новими передплатниками. А кожний 5-річний передплатник може прислати хоч одного нового передплатника.

Більший і кращий Вістник.

Коли хочете більшого і кращого Вістника, то **на це тепер формується друга сотня.** Ану хто перший схопить щастя і **стане важним** передплатником, як п. Зварич першої сотні.

Я ДОСЯГНУВ СВОЮ ЦІЛЬ.

В Новорічних бажаннях бажав я хоч СТО пять-річних передплатників, щоби зложити фонд Вістника — 500 долярів на красший папір.

Через 10 місяців **Вістник отримав сто пять-річних передплатників, отже 500 долярів.** — Я досягнув свою ціль.

Зроблено добрий початок. Колюмна пять-річних передплатників вже формується. **„Маленьке Діло на Велику Скалю" робимо Вістникови** на його 20-ті роковини на його **Ювілей.** Але чому нас лиш **сто людей?** Чому не **500** або не **5,000?..**

Вістник виходить для 400 тисяч українців в Канаді — чому нас покищо **лише сто? Де є більше добрих людей?** Чому лише **100 людей роблять Ювілей,** а не **400 тисяч!?..** Коли кожда громада збере 20 пять-річних передплатників, то це буде Вістникови Ювілей. А кожда **добра громада зробить.**

А. Е. Білінський.

Врокстон, Саск.

Читаючи Вістник вже кілька літ, я переконався, що Вістник є найліпшим українським релігійним часописом і тому стаю в ряди 5-річних передплатників і засилаю 5 долярів.

Петро Лупішка.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Володимир Барабаш, Бісет, Ман.
Іван Перхалюк, Шортдейл, Ман.
Василь Охітва, Норквей, Саск.
М. Максимюк, Меконнел, Ман.
Василь Савчук, Тарнополь, Саск.
П. Намісник, Мютрі, Саск.
М. С. Думанський, Шіго, Саск.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ПРО ПРАЦЮ І ЛАД В ГРОМАДІ

Громади церковні, це організації, для піддержування релігійного і взагалі культурного життя. І такі громади мають громадський уряд, мають священика, як провідника.

Та не всі громади однакові. В одних є більше громадської праці, в других менше. В одних згода, в других деколи спори.

Спори, це людська слабість. Вже ап. Якова питав: „Звідки війни та сварн в вас? Чи не з роскошей ваших, що воюють у членах ваших?" — Як. 4: 1. Роскоші, тут, це пристрасти і почування. Отже відколи люде, від тоді бувають між ними спори.

Громада засновуєсь для важної справи, але не всі люде настілько підготовані, щоби справу належно бачити і розуміти. Є люде, що бачать найбільше себе і других людей, а справи не бачать. Вони про всіх найбільше думають, а про справу найменше. Той такий, та така... Ми тее, вони сее... Чому він зробив ось так... Чому вона так сказала...

Загально взявши, то непорозуміння в громаді крутяться коло: я, він, вона, ми, вони... Всі, що замішані в спори, бачать лише одні других, а не бачать тої великої справи, для якої окремі одиниці є лише робітниками.

Правда, бувають деколи одиниці з хоробливою натурою, що люблять викликати нелад, але такі між розсудною і далекоглядною громадою не можуть багато пошкодити. Вони шкодять лише там, де податкий ґрунт.

Та навіть громада, в якій нема згоди, може таку згоду завести, коли найперше передовійші з громади візьмуть справу в руки.

Громада, це машина, а передові, це механіки. Добрий механік налагодить і таку машину, що її люде відреклися. Добрий майстер полагодить річ, про яку звичайний майстер скаже: Не можна!

В громаді треба ладу і праці, а щоби її мати, треба, щоби громадяни поставили перед собою кілька справ, як дороговказів. І так:

Люде не такі злі, як дехто думає. Їм може недоставати знання, досвіду, вирозумілости, терпеливости, отже для них нераз треба бути вирозумілим, терпеливим і необразливим. Час їх навчить, чого вони не знають. Послухай, що недосвідчений скаже, а своє роби.

Не треба через мале невдоволення робити багато галасу. Нераз мовчанкою можна більше досягнути і зробити.

Всі люде помильні — навіть найлучші і найрозумніші — і це треба завсігди памятати. Людська річ милитися. Про славного Ґледстона пише його біограф: „Коли б я згадував про його слабі сторони, я лише пригадував би, що Ґледстон був чоловіком".

Навіть в дуже щирих, чесних і діяльних є слабі сторони — це природне.

До добра не веде, коли одні люде занадто другим недовіряють і підозрівають, або завидують, що ось чому того вибрали чи пошанували, а не мене?

Громадська згода потребує вирозуміння, далекоглядности, розсудку, терпеливости, а громадська праця потребує щирости і кооперації (співучасти).

Найкрасший заряд сам багато не зробить, коли полишений сам для себе. Йому треба помочи всіх; окремо треба моральної помочи — себто щирости громадян. Де загал щиро ставиться до громадської справи, клопочесь нею, там урядови лекше і в нього є охота працювати.

Тесаме з священиком, чи учителем Рідної Школи, чи ще ким, що стоїть на окремім провіднім становищу в громаді. Їм треба багато громадської помочі, треба співпраці всіх. Окремо треба, щоби громада належно дбала також про їх матеріяльне забезпечення, так, щоби вони не мали своїх матеріяльних недостач і клопотів. Всякий же робітник, коли має свою журбу, не може другими журитися. Коли ж він бачить, що про нього належно дбають, то в нього є охота для праці. І тоді те, що громада дасть йому в одній формі, він віддасть громаді подвійно в формі другій.

Це було би тих кілька пригадок, що треба мати на увазі в громадськім життю. Від них залежить громадська згода, громадська праця, громадські здобутки і громадська повага.

ДО ІСТОРІЇ КАЛЕНДАРНОЇ БОРОТЬБИ.

VI.

Дуже поволі ширився новий календар і по Европі. Німеччина, Данія та Голяндія приняла його лишень 1700 р., Англія 1752, а Швеція 1753. А це тому, що григоріянському календарови відразу надали релігійного забарвлення.

Правда має він багато й наукових хиб, так, що славний американський астроном Нюкомб радив вертатися до юліянського календаря.

Звичайно вказують, що за 10,000 літ при юліянськім календарі Різдво припаде на весну, а Великдень на літо, але на це є розумна відповідь, що — чи зауважить хто таку зміну? І чи за 10,000 літ будуть люде памятати, що колись вони святкували Різдво зимою?

(В нас Різдво звязане з зимою, бо тоді в нас зима, коли Різдво святкуємо, однакож Христос родився в таку пору, коли пастухи пасли стада на полі, себто літом, а не зимою. — В.).

Отсі події, що відбулися в часах заведення нового стилю, я хотів пригадати тепер — підчеркує Огієнко — коли знов розпочиналася така сама стара наша боротьба (тепер знов Польща хотіла накинути Українцям григоріянський календар для святковання — В.).

Історія мусить таки бути вчителькою життя — нехай же навчать нас хоч чого всі ті події, про які я тут розповів.

Довгий та тернистий шлях, по якому йшов та йде наш Український Нарід, і дуже дорогою ціною виборює він собі право на окреме життя, на свою віру, на свої звичаї. Але що раз він собі вибоpов, з того вже не легко вступає, — так Огієнко свою розвідку закінчує.

А тепер додати б кілька уваг до того, чого ми досі довідалися.

Досі в нас в Канаді про календарну справу багато писалося, але Огієнкова розвідка дає деякий новий матеріял.

Огієнко підчеркує, що **Григоріянському календарови Римська Церква відразу надала релігійного значіння,** або простійше — взяла його за інструмент для своєї політики. Отже вже в самих початках ходило Римській Церкві не про наукову точність, але про її власні інтереси.

Це мав на ціли Рим, мала Римська Церква по цілому світі. І Поляки, що були частею Римської Церкви, хотіли при помочі нового календаря звести Українців з українського самостійницького ґрунту.

Дальше „наукова календарна точність", про яку й нині деколи чуємо, це діточа балачка. Бо надії новий календар не приніс людям ніякого добра, а приніс багато лиха. Тай дуже мало він ріжниться від старого. І йог одумують ще змінити.

Вчені, що шукають всюди точности, це астрономи, але вони мають свої власні календарі і нашими календарами не послугуються.

Отже питання: кому „календарна точність" так дуже потрібна? Аджеж в життю людей і народів є в чім іншім більше неточности, непрактичности, і невигоди і ніхто ними не журиться.

Берімо азбуку, берімо спосіб писання і читання. Це практична щоденна справа з покоління в покоління, та як вона стоїть?

Найлекший спосіб читання і писання, це спосіб фонетичний — пиши, як говориш, але чи всі люде вживають фонетичного писання? От Англійці та Французи мають способи писання і читання дуже непрактичні, ненаукові і невигідні та коштовні, а ніхто тим не журиться. Кілько кожде нове покоління витрачує часу на вивчування самого способу писання, на „спелінг", а без того можна би обійтися, коли б заведено фонетику.

Найбільше науковий і вигідний термометер Цельзія (в анг. „сентіґрейд"), однакож Англійці вживають свого гіршого Фаренгайта — лише тому, що це їх, вони з ним зжилися.

Встановлено вже на світі метричні міри, які можна вважати найбільше науковими і вигідними, однакож цілі народи послугуються і дальше своїми старими, ненауковими і менше вигідними мірами. І ніхто тим не журитья, хоч в світовій торговли це заважує.

Коли так, то пощо кому тої наукової календарної „точности"?

Огієнко окремо ще зазначує, що календар має релігійне значіння в релігійній части життя. Тут календар не є науковою, але релігійною практичною системою святковання і міряння церковного часу. Він тут є частею історії і культури народу, є майном народу і його правом мати таке майно і ним послугуватися. Знов же ті, що новий календар накидали, робили для своєї користи, а на шкоду тих, котрим новий календар накидали.

Так розуміли Український Церковний Календар ті, що його обороняли тоді, коли новий календар появився; так розуміє Огієнко; і так розуміємо ми, що свій Церковний Календар боронимо і затримуємо. І лише так ми повинні його розуміти.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 12.

Благословені миротворці, бо вони синами Божими назовуться. — Мат. 5: 9.

Аврам любив згоду і спокій.

Господь Бог благословив Аврама і його маєток помножувався. Також і Лота маєток ріс. З часом земля, де вони осіли, не вистарчала на випас всіх черед і часто слуги Аврама і Лота сварилися за пасовиска. Аврама те боліло. От він прийшов до Лота і каже: Прошу тебе, най не буде сварки між мною і тобою ні між нашими слугами, бо ми брати. Краще розійдімся. Глянь, цілий край перед нами. Вибирай собі одну частину. Як підеш на ліво, я піду на право; як вибереш собі праву частину, я піду на ліву. Лот вибрав собі долину ріки Йордану, де було багато води і трави, і замешкав в місті Содомі. Аврам поселився в Хевроні (Геброн) і там збудував жертівник для Господа Бога.

Незадовго потім напали на землі йорданські чотири царі; рабували вони Міста Содому і Гомору, та забирали в полон людий. Забрали і Лота та його родину. Коли Аврам про те довідався, озброїв своїх 318 слуг, здогонив тих царів, напав на них в ночі, побив їх, відобрав всю здобич і визволив людей і Лота.

Як Аврам вертався, вийшли проти него царі Салему, Мелхиседек, і цар Содоми. Мелхиседек, що був священиком Божим, зустрів Аврама хлібом і вином і приніс їх в жертву Богу, як жертву подяки за побіду. Він сказав до Аврама: Благословенний буд, Авраме, найвищим Богом, що сотворив небо і землю; благословенний будь Бог, що дав тобі побіду над ворогами.

Аврам віддав Мелхиседекові десяту часть воєнної добичі. Цар Содоми хотів тільки своїх людей, але Аврам віддав і здобич, бо не хотів взяти нагороди.

Мелхиседек представляє нам вічного священика, Ісуса Христа. Його жертва була прообразом безкровної жертви Нового Завіту, що доконуєть ся на Службі Божій.

Питання:

1. Чому Аврамові і Лотові пастухи сварилися? 2. Що на те сказав Аврам до Лота? 3. Куди пішов Лот? 4. Куди Аврам пішов? 5. Хто напав на Содому? 6. Що сталося з Лотом? 7. Що зробив Аврам, як довідався про напад? 8. Хто зустрів Аврама по побіді? 9. Хто був Мелхиседек? 10. Яку він жертву приніс Богу? 11. Кого він представляє? 12. Що нам пригадує ту жертву в Святій Християнській Православній Церкві?

ЛЕКЦІЯ 12.

Праведний вірою житиме. Рим. 1: 17.

Аврамова віра і гостинність.

Після повороту з війни мав Аврам видіння і тоді сказав йому Бог: Не бійся, я буду з тобою, буду твоєю обороною. Поглянь на небо, кільки там зір, так багато буде твого потомства. Аврам повірив Богу і Бог полічив віру Аврама за праведність.

Коли Аврамові було 99 літ, знов зявився йому Бог і сказав: Я Бог всемогучий, служи мені вірно, будь щирий. Від тепер твоє імя буде Авраам, батько народів. З тобою зроблю завіт (угоду). Твоїм потомкам дам цю землю від Єгипту до Евфрату. На знак нашої угоди кожний син мусить бути обрізаний осьмого дня по народженню. В твоєї жени Сари буде син також і назвеш його Ісаак.

Якийсь час потім сидів Авраам коло свого намету (шатра) під деревом. День був горячий, саме коло полудня. Нараз побачив трох подорожніх. Він вийшов їм на зустріч, поздоровив і запросив до себе на відпочинок і на обід. Покликав ще Сару і сказав, щоб напекла паляниць, чи коржів, а слугам сказав приготовити свіжої телятини. Інші слуги принесли води і вмили ноги подорожним. Нім подано обід, Авраам подав гостям сира, молока і меду і самий їх обслугував.

Коли по обіді гості мали відходити, подякували Авраамові за гостину, а один з них додав: За рік від сьогодні народиться тобі син. Сара стояла за наметом і усміхнулася на те, бо вона вже старенька була, вже минуло її 90 літ. Але подорожній сказав: Чого Сара сміється? Хіба є щось неможливе у Бога? Якраз за рік буде в неї син.

Авраам запамятав це і зрозумів, що то самий Бог з двома ангелами був в него гостем.

Ласкавість і гостинність для ближніх, а сильна віра в Бога є прикметою чесних і правдивих християн. Щедро нагородив Бог Авраама, нагороджує і тепер добрих людей.

Питання:

1. Хто обявився Аврамові по війні? 2. Що сказав Бог Аврамові? 3. Чи Аврам Повірив Богу? 4. Коли ще явився Бог Аврамові? 5. Як назвав Бог Аврама? 6. Які землі обіцяв Бог Аврамові? 7. Кілько подорожніх бачив Авраам? 8. Що дав їм їсти — пити? 9. Що сказав один з подорожніх Авраамові на відході? 10. Чи Сара повірила подорожному? 11. За кого уважав Авраам подорожніх? 12. Які повинні бути християни?

ВИСЛІВ ВЧЕНОГО ПРО МОЛИТВУ.

(Д-р Алексис Керрел).

„Молитва є не лише моленням, але також невидимою струєю молячогося людського духа — найсильнішою формою енергії, яку людина може витворити. Вплив молитви на людський ум і тіло є таким певним, як вплив залозів. Цей вплив показується в формі кращого фізичного стану, більш активної розумової діяльности і високого розуміння підстави людського життя.

„Коли ви витворите привичку щирої молитви, то ваше життя значно зміниться. Молитва лишає нестерті сліди в нашім поведенню і в відношенню до других. Спокій душі і тіла можна завважити в тих, котрих внутрішна душа є збогачена молитвою. В глибині душі палає теплота. Людина бачить себе, своє самолюбство, свою гордість, свій страх, свою заздрість і свої блуди. Вона відчуває обовязок відповідальности, умову ніжність. Душа підноситься до царства шляхотности.

„Молитва є такою дійсністю, як притягання (ґревіті) землі. Як лікар, я мав нагоду бачити людей, що вилічилися силою молитви тоді, коли всякі лікарські спроби їх вилічити показалися безсилими. Молитва є одинокою силою в світі, що поборює так звані „закони природи". Такі випадки ми називаємо чудами. Такі чуда є щоденним явищем в життю тих, котрі зрозуміли силу молитви.

„Багато людей дивиться на молитву як на формальне повторювання слів, як вислови слабих, або діточу просьбу. Та не доцінюємо молитви, коли так думаємо, як не доцінювали б вартости дощу, коли б думали, що дощ є на те, щоби наповнити коритця водою для пта- [illegible]

„В дійсности молитва є конечною для повного розвитку людського ума і душі. Лише в молитві можемо осягнути повну рівновагу тіла, ума і душі, що є так конечним для скріплення слабенького сотворіння — людини

„Слова: „Просіть, а дасться вам", є фактом в досвіді людства. Інша річ, що молитва не воскресить тих, що померли, і не завсігди усуне наш біль. Але молитва як радій, є жерелом животворчої сили.

„Якже молитва скріплює нас такою могучою силою? Щоби відповісти на це питання, треба знати, що молитва кожного народу має одну спільну річ. Чи це молиться дикун, щоби йому пощастило в ловах, чи святий виливає свою молитву в найкращій формі слів — одна й та сама правда виявляється, а іменно: що людина намагається скріпити свою ограничену силу силою безконечного світа. Коли ми молимося, то ми навязуємо звязки з невичерпаною силою вселенної. Ми благаємо, щоби частинка цеї сили була передана для нашого вжитку, для наших потреб. В самім проханню наші людські недомагання скріпляютья і ми стаємо духом сильнішими.

„Та ми ніколи не сміємо просити Бога, щоби задоволив наші самолюбні, особисті потреби. Наш дух стає в молитві сильнійшим не домаганнями, але проханням, щоби ми стали такими, як Він. Молитва є — присутність наша з Богом. Ми молимося не тому, щоби Бог нас памятав, щоби не забував, але щоби ми Його не забули.

„Якже ще пояснити молитву? Молитва є намаганням чоловіка досягнути Бога, порадитися з Творцем всього, що на світі, з найвищою мудрістю, з правдою, красою, силою, Отцем і Відкупителем всіх нас. Бога тяжко зрозуміти розумом: слово і думка не вистарчають, щоби пояснити Його. Та ми знаємо, що коли щиро помолимося, душа і тіло чаще стають сильнійшими. Нема людини, якій не стало б лекше, коли помолиться.

„Молитися можна всюди. В дорозі, в крамници, в школі, в кімнаті або й в гурті в церкві. Нема приписаного способу, часу або місця. Без значіння є молитва рано, коли будемо жити як дикуни цілий день. Дійсна молитва є способом життя: дійсне життя — є молитвою".

„Нині, більше як коли, молитва є конечною в життю людей і держав. Брак молитви і релігійности привело людей до знищення. Наше найбільше жерело сили й досконалости занедбане і не розвинене. Молитва, головна підстава душі, мусить стати живучою частиною в нашім щоденнім життю. Щоби виявити своє повне значіння і силу, душа людини мусить скріплятися молитвою. Коли сила молитви ввійде в наше життя ясно і сміло, то є надія, що людство ще поправить обставини в світі."

От так думає про молитву один з найбільше вчених світа. Д-р Керрел, визначний лікар і дослідник, є автором чимало видань на полі дослідчих праць. Його досліди на полі медицини і психольогії є знані по цілому світі. Цей вчений говорить до світа з свого власного досвіду. Коли він так думає, то яке оправдання має той, який нічим не відзначився не то у світі, але в своїм обмеженім окруженню?

Вже від якогось часу між людьми

шириться безрелігійність. Руйнуючі впливи безрелігійности розточують громадське життя в кожній місцевости. Ходження до церков стає річчю не віри, але для людського ока. Деякі до церкви не йдуть, бо мовляв, церква і молитва для стариків і дітей. І чи диво, що нині маємо стільки злочинців, як між дітьми так і між старшими?

Церква тримає людство в рамцях приличности, а молитва скріпляє нас і нахиляє до доброго. Коли церква і молитва стануть непотрібними, то чого ж іншого сподіватися, як не злочинства; ошуканства, крадіжи, брехні, рабунків, вбивств? Це ж зовсім природна дорога тих, які не мають вже кого боятися.

Та не лише це, але життя таких невіруючих стає порожним, плоским, непевним, безцільним. Вони кидаються на всі боки шукати щастя, веселости — у всяких диких, надлюдських способах розривки — і кінець такий, як знаємо — повно злочинства ріжного рода. Інакше не може бути. Це природний кінець дикунів! Добро, розум, розважність, справедливість, гуманітарність і всі інші прикмети доброго життя йдуть в парі з релігійністю. Відділіть побожність від науки, і наслідки є такі, які ми маємо. Одинокий вихід для народів світа, а зокрема нашого українського народу є — релігійно-моральна наука Християнської Церкви.

Чи ж диво, що по деяких Українських Народних Домах відбуваються лише танці з пиятикою, картографством, неморальністю і подібне? На розумні наради, відчити, дискусії не хотять/приходити. Бо ж нащо такого тим, які вже не мають над чим радити, дискусувати... і не мають матеріялу до такої праці!

Чи думаєте, що це переборщене? Ану попробуйте запросити кого з відчитом, або скличте наради, то побачите кілько прийде: а зробіть танець... І почисліть одних і других. Порівнайте і поділіть тих які прийшли на відчить числом тих, які прийшли на танець, і маєте процептово нашу свідомість! Корінь лиха — наша душа порожна!

І. П. Гочинський, Шіго, Саск.

ГЕРЦЕГОВИНКА ПАТРІОТКА.

(За Светозором Чоровичем).

Це було давніше, коли Турки силувалися затримати Сербів під своїм пануванням, а Серби робили повстання проти Турків. Боротьба була тоді дуже завзята.

Два дні перед битвою коло Боботового цвинтаря приходить до сербського команданта, Марка, молоденький хлопець герцеговинець, що мав може 16 літ. А сам дуже гарний на вроду. Підійшов несміло і поцілував команданта в руку.

Звідки ти? — питає Марко.
— З Невесіня.
— Як тебе зовуть?
— Станко.
— Чий ти?
— Ранковичів.
— Пощо ж ти сюди прийшов?
— Прийшов воювати.

Командант подумав і каже:
— Але ж ти ще дуже молодий!
- Та невже ж це шкодить? — допитується хлопець.
— А вжеж! Тобі здається, що воювати легко, але всі молодики дуже боязливі. Коли не бачать ворога, то нема лютійших від них, а як тільки почують перші стріли, так біднуть, ховаються, або втікають.
— Я не з тих! — каже хлопець.
— Хіба ти ліпший від інших?
— Я не сховаюся, не втечу, хочби треба і згинути. Тільки прийміть мене, а побачите.

Марко задумався, а там каже:
— Ну, гаразд! Прийму! Але можу заложитися, що ти перший втечеш. Знаю я вас добре!

Подякував хлопець командантови, а той сказав: „Бувай здоров" і хлопець пішов до гурта.

Битва була жорстока і завзята. Аджеж це нарід боронить своєї волі, своєї Церкви, свого права жити своїм життям.

Турків побили. І зараз всі дружинники (вояки) зібралися коло Боботового цвинтаря. І почали розглядатись, хто є, а кого нема. Бо дехто згинув, дехто ранений.

— А де наш Станко? — питає Марко.

Всі оглянулись сюди туди, але Станка не видно.

— Нема його тут — кажуть.

Командант здивувався. Про його втечу не буде й мови, бо сам командант бачив, як Станко бився з Турками — наче такий вояк, що був вже в десятьох битвах. Хіба згинув... Але Марко не хотів про те і думати, бо дуже полюбив Станка. І каже він тоді:

— Знайдіть мені його живого, або мертвого. Може він спізнився... Може ранений...

Дружинники розбіглися. Оглядали побитих, заглядали по корчах. А вкінци знайшли Станка недалеко річки — раненого. Лежав блідий, з замкненими очима, була на одежі кров.

— Він мертвий — кажуть.

Але коли приглянулись, то бачать, що він дихає. Тоді принесли води і почали обмивати лице. За хвилю на лици показався румянець і Станко отворив очи.

Води! — це було його перше слово.

— Зараз! — відозвалися і дали йому небагато води. Відтак осторожно підняли і віднесли до команданта.

Командант аж крикнув з радости, коли Станка побачив, але нахмурився, рана виглядала надто велика.

Коли прийшов лікар і хотів розіпняти камізельку, Станко дуже тому противився. Лікар зпочатку вговорював, казав, що це конечне, а вкінци насильно розіпняв... І щож?...

Він побачив білі дівочі груди.

Лікар остовпів. А Станко соромливо почервонів і відвернув голову.

— Так ти жінка? — промовив лікар.
- - Так! — тихо відповіла ранена.
Замужна?
Ні. Дівчина.
- А як тебе звуть?
— Стана.

Лікар оглянув рану, обмив, обвязав і сів мовчки коло Стани. Вона також мовчала і дивилася в бік. Вкінци лікар запитав:

Чому ти пішла на війну?
Так! — відповіла Стана.
- До того була якась причина — каже лікар — от другі жінки не йдуть.
- Не було — каже Стана.

І почав лікар допитуватися і вговорювати, аж поки Стана не призналася, що мала до того причину.

І почала вона оповідати:

„В нашім селі є 30 хатів і з кождої хати пішов хтось воювати з Турками. З деяких хатів пішло по двоє і троє. А з котрої ніхто не пішов, то люде кажуть, що вона проклята Богом і що в ній живуть люде з покоління Бранковича.

„Таке буде і з нашою хатою.

„В мене є брат, небагато старший від мене, йому 20 літ, але полохливий, як заяць. Він боїться навіть подумати про війну. Говорила я, щоби він йшов з другими, та він і слухати не хоче.

— Не хочу — каже — і не піду. Обійдуться там без мене.

„А тимчасом пішла по селі про нашу хату погана бесіда, всі почали погано говорити.

„Раз рано пішла я на роботу. Доганяють мене чотири дівчині, з родини Бумбіча та Рецатіци. Я кажу їм „Добрий день", а вони навіть не глянули на мене.

— Чому то ви такі? — питаю. -

-- Такі!... Не хочемо говорити з тобою. Ти від „Бранковичевої лози" і тому твій брат не пішов воювати з турками.

„Мені потемніло в очах і я мало не зімліла. Коли ж вони пішли, я там таки на місци втяла собі косу і побігла до дому. І довго я плакала, сама не знаю, як довго, аж поки не стало мені лекше на душі.

„Тоді почала я думати, що мені робити. Адже ж то не жарт, коли знеславлять нашу хату і родину і будуть називати нас сякими і такими. Говорити до нас не схочуть. Не було ніколи в нашім роді Бранковичів, а тепер... І я знов заплакала.

„Вкінци надумалася, що піду на війну. Не хочу, щоби про нашу родину пішла погана слава.

„І зараз вбралася я в братову святочну одежу і прийшла сюди. От і все!"

Лікар з отвореними з подиву устами слухав оповідання дівчини і лише деколи покивував головою і казав: Славно, славно! А що говорила тоді його душа, можемо догадатися. Адже ж перед ним була найбільша і найгідніша з Дочок Сербського Народу. Адже ж таких не багато на світі, а не то, щоби серед якогось одного народу можна знайти.

І він постановив, що буде нею клопотатися і дбати, немов про рідну доньку.

Ще треба би додати, що хоч рана була дуже тяжка, однакож і сила дівчини була велика — і Стана хоч поволи, але почала приходити до здоровля.

Кілька пояснень до оповідання:

Герцеговина — гориста країна Сербії.

Бранкович — зрадив Сербів в бою на Косовім полі 1389 р.

Серби — словянський нарід, походженням близший Українцям, ніж прим. Поляки, або Москалі. Сербські пісні красою подібні до українських. Сербська мова остільки близка українській, що все ж потрохи можна її розуміти.

Серби мали свою державу від 10-го віку. В 1459 р. Сербію забрали Турки і довго та люто над Сербами панували. В тім часі Серби нераз робили повстання проти Турків, щоби вибитися на волю. До тих повстань належить подане висше оповідання.

Серби завсігди були великими патріотами, дбали про свободу свого народу, про своє народне життя, про свою культуру і мають вони багато пісень, де оспівують славні події сербських героїв.

ЛЕГКО ДРУГИХ КРИТИКУВАТИ.

Казав досвідчений чоловік:

-- Коли мій батько господарив, то бувало таке, що був хліб, а не було соли, або сіль була, а не було хліба. Отже мені здавалося, що батько не вміє господарити. Таке я йому і до очей казав. Коли ж я сам господарити почав, то прийшло було до того, що ані хліба, ані соли не було.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Гемилтон, Онт.)

Рік минув 27-го серпня, (1943), як місто Гемилтон і околиця були глибоко вражені, коли почули, що Петро Завадівський помер.

Покійний був знаний між своїми і чужими, як добрий горожанин Канади і щирий патріот український. Ціле своє життя працював щиро в товариствах і був членом української православної громади від початку її зорганізовання, стало був урядником в Т-ві Просвіта, Українськім Т-ві Взаїмної Помочі, відділ ч. 22 і головою української православної громади св. Володимира. Покійний в своєму приватному життю пробував вести торговлю споживчих товарів. Любив другим помагати в їх прикрих хвилях, жертвував щиро на всі українські загальні ціли. Тому українці міста Гемилтон і околиці в день роковин смерти покійного Петра Завадівського не могли вдержатись від сліз.

В неділю, 27 серпня дружина покійного, пані Емілія Завадівська, справила поминальне Богослуження. На Богослуження зійшлося поважне число людей, приятелів покійного, щоби спільно помолитись за його душу. Богослуження відправив Вєч. о. Ю. Я. Цукорник. По Службі Божій і панахиді відбувся обід в салі української православної громади. На обід були запрошені всі, котрі були в церкві. З міста Торонто був п. Гунькевич з дружиною, з Веланд пані Гнибіда, з Винипегу п. Т. Д. Ферлей, президент Укр. Т-ва Взаїмної Помочі. Господарем обідного часу був п. Василь Фастрига, голова української православної громади, котрий пояснив значіння поминків, на котрі ми зійшлися і покликав до слова співпрацівників покійного, щоби висловились про його працю і заслуги.

Перший був покликаний Д. Гунькевич, дальше п-ні К. Олійник з Торонта, В. Довбета і М. Шкільник, голова Жін. Т-ва ім. О. Кісилевської п-ні Оксана Фастрига, Т. Д. Ферлей, В. Вахняк провідник СУМК, В. Ткачів, В. Демянчик, голова Т-ва Просвіта, о. Цукорник і односельчанин та шкільний товариш покійного Петро Гриць Будник. З жалем згадав кількома словами про заслуги покійного і попросив присутних, щоби цей поминальний день остав в памяти всіх присутних і тих що їх тут нема. Покійний Петро Завадівський був передплатником Українського Голосу около 25 років, був жертвенний на українські ціли і любив, щоби українці будували свої народні доми, інститути. Під цю пору ведеться кампанія за фондами на українську православну Колегію. Складаючи жертви, віддамо шану для покійного дорогого нашого працівника і на видавничий фонд Українського Голосу та Вістника. Зложили слідуючі:

По 2 дол.: Т. Д. Ферлей, п-ні К. Олійник.

По 1 дол.: пані Емілія Завадівська, Д. Гунькевич, В. Довбета, П. Фарбатюк, Гр. Сачук, Д. Купь, Ів. Новаковський, Г. Будник п-ні Йосафина Горик, П. Мельник.

По 50 шт.: В. Вахняк, М. Войчишин, о. Ю. Цукорник. М. Вола, М. Шкільник. п-ні М. Пилипяк, п-ні Оксана Ковальчук, п-ні Кондратюк, п-ні Анна Голубівська, пані Анна Кульчицька, п-ні Т. Гнибіда.

По 25 центів: Вас. Демянчик, М. Ковальчук, В Фастрига, В. Ткач.

Разом $20.50. З тої збірки призначено на Українську Православну Колегію 10 дол., для Українського Голосу $5.50 і для Вістника $5.00.

По переведенії збірці на згадані ціли о. Ю. Я. Цукорник попросив присутних, щоб спільно відспівали „Вічную память" по покійному Петрові Завадівському.

Пані Емілія Завадівська попросила господаря, щоби подякував всім присутним, що прийшли і віддали шану покійному її мужови. Сама не могла, сльози не позволяли говорити про покійного. За щирі жертви на поминках нехай Господь Бог Вас всіх винагородить многими літами, а покійного нехай прийме на вічне життя в оселях святих.

Гриць Будник.

НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Шел Велей, Ман.)

Дня 10 вересня п. Николай Боднарчук святкував свої 28-річні уродини. З тої нагоди його молода дружина Мидора зладила гарний обід. А що згаданий день випав в неділю і Богослуження якраз відбулося в церкві на Шел Велей, де п. Н. Боднарчук є членом церковної громади, отже по Богослуженню п. Боднарчук запросив своїх приятелів на обід. Зїхалося багато рідні та приятелів на обід, між ними і парох о. Т. А. Горбай.

По обіді о. Горбай згадав, що тепер якраз ведеться кампанія збірок на Укр. Прав. Колегію і пояснив значіння такої інституції та й попросив о жертви. Присутні зложили $26.50. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: о. Т. А. Горбай, В. Балан, Дм. Лунгул, В. Вовчук, П. Корчак, Н. Боднарук, І. Гаврищук, Ю. Піць, Т. Булбук, І. Піць, І. Житарук, Ілія Покопець, Н. Прокопець, В. Прокопець, Н. Бурла, пані В. Вовчук, пані В. Бажан, п-на О. Головач, пані І. Житарук, п-на Н. Колодзінська, п-на Верона Голунга, Н. Борліян, Н. Вовчук, П. Осецький, О. Прокопець і пані Т. Булбук 50 шт.

Жертводавцям щира подяка, а п-ству Боднарчукам многих літ прожити.

Гість.

68-ЛІТНІ РОКОВИНИ П. ЯКОВА ЦЮНИКА.

(Пайн Ривер, Ман.)

Дня 17 вересня ц. р. діти п. Я. Цюника устроїли йому дуже милу несподіванку. Запросили по змозі всіх з родини, як рівнож і гостей і приготовились до цеї несподіванки дуже гарно.

Коли вже все було готове на столі, о. С. Гребенюк найперше переспів молитву. Господарем вечері був син Михайло. Він пояснив коротко всім ціль, для якої їх скликано і висловив в імени всіх других дітей щиру подяку за щиру батьківську опіку та побажання, щоб Бог ще нагородив його здоровлям на довгі літа. Вечера перепліталась промовами і піснями до пізної ночі.

О. С. Гребенюк в своїй промові згадав, що п. Цюник повинен бути гордий з того, що виховав таких дітей, що устроїли йому цей вечір, як вечір дійсного діточого признання. Багато дітей, сказав він, не мають поняття, що родичі жертвували для них через довгі-довгі, тяжкі роки, заки ці діти стали вже на свої ноги, як незалежні. Діти ці не то, щоб устроїли їм такий вечерок признання ба навіть і кривдять своїх родичів на старість і обходиться з ними, як чимсь безвартним — непотрібним.

При закінченню вечері В. Цюник пригадав гостям про ще двох гостей, про яких ми неповинні забути, а ними є Український Голос і Вістник. Гості відгукнулись на це дуже щиро. Жертви вплинули від слідуючих осіб.

По $1.50: п-тво В. Цюник і п-во Г. Кравчук; по 1 дол.: Я. П. Цюник (господар), п-и Цюник (дружина), о. С. Гребенюк, п-во В. Войчук, п-во І. Цюник, п-во П. Цюник, С. Мимка (з Ешвил), В. І. Цюник, п-во Д. Шемелюк, М. Цюник, І. Мимка (з Ешвил), пані Г. МекКей. Разом 15 дол.

Рішено збірку цю розділити половину на Український Голос, а половину на Вістник.

Гість.

ВЕСІЛЛЯ

Папіш—Ціпканик.

(Брукебі, Саск.)

В неділю 16-го липня ц. р. в українській православній церкві св. Тройці в Гронлид, Саск. відбувся шлюб п. Григорія Папіша з Тарнополь з панною Евдокією Ціпканик з Брукебі. Чину вінчання довершив парох о. І. Швець, підчас котрого співав місцевий хор. Веч. о. Іван Швець виголосив науку для молодят та щирі гратуляції від себе і всіх присутних. По шлюбі відбувся весільний обід в домі родичів молодої. По обіді продовжалася весільна забава, а також даровання молодим на нову господарку. По тім можна було бачити, що молоді були досить популярними, бо гості дарували їх по щирости. Гості дарували готівкою на суму поверх двіста двадцять доларів, а поза тим було ще досить дарунків. Також треба не забути сказати, що панна Евдокія Ціпканик учителювала два роки в околиці Тарнополь і далі учителює. Вона не жалувала свого труду на народнім полі, а спеціально в організації СУМК. Також п Г. Папіш. Отже ради СУМК п. Д. Гнатюк доручив цінний дарунок від тарнопільського відділу СУМК і при дорученню того дарунку сказав про їх активність в організаційній роботі СУМК та в других організаціях, котрі гуртуються при Народнім Домі в Тарнополь.

При веселій забаві вуйко молодої п. А Ціпканик подякував гостям в імени молодої пари за дарунки, та щирість до молодят. І від себе і всіх гостей побажав молодятам многих літ. Всі гості встали і відспівали многі літа.

Також не забули і про нашу пресу. На заклик п. А. Ціпканика гості зложили $23.25 на Український Голос і Вістник, за що складаємо щиру подяку гостям, жертводавцям. А молодять хай Господь благословить щасливим подружним життям на потіху родичам і на славу українському народові

Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол.: Молода пара Григорій і Евдокія Папіш, п-во І. Ціпканик (одичі молодої); по 1 дол.: п-во Звоздецькі, п-во А. Ціпканик, М. Гриневич, П. Томашевський, В. В. Савчук, Й. Лисиця; по 50 шт.: І. Григор, М. Лисак, Оля Семчина, Д. Шаранський, С. Синюк, В. Боднар, П. Фенюк, Н. Антонишин, Д. Гнатюк, Е. Коваль, п-на М. Лисиця; по 30 шт.: Гр. Яремій; по 25 шт.: В. Яремій, В. Панчук, Г. Яремій, К. Гнатюк, Евгокія Яремій, Н. Вилиган, М. Арсенів, І. Оробко, О Сметанюк, П. Ткачик, С. Візняк, Д. Кантемир, В. Возняк, П. Петращук, М. Кузик, П. Павлик, П. Ціпканик, Ф. Шаранський, П. Киврига, І. Фенюк, С. Фенюк, Г. Возняк, Ст. Яремій, В. Кошаланик, М. Яремій, пані М. Гнатюк, Ст. Арсенів.

Гість.

ПРИ БОГОСЛУЖЕННЮ НА ДОБРУ СПРАВУ.

(Гронлид, Саск.)

В суботу 21 жовтня було Богослуження за померших в Шанічній громаді. Опісля п-во Чорні запросили присутних до дому на обід.

По обіді тесть Гриця Чорного, п. Кінар зі Сматс, Саск. почав збірку на Вістник з нагоди 20-ліття цего церковного органу, отже зібрано 18 доларів. Жертви зложили:

По 2 дол.; Теодоро Іванчук.

По $1.18: Василь й Анна Копач.

По 1 дол.: Іван і Марія Кінар, Свящ. І. Швець, С. Щербій, Анна Кадучок, Мих. Сметанюк, В. Курмей.

По 50 шт.: Вас. (старший) Щербій, Мих. Грош, Г. Чорний, Марія Й. Кінар, І. Іванусь, М. Парчевський, Вас. Ковалюк, Ник. Кінар

По 25 шт.: Ник. Чокан, Ів. Петрів С. Халус, Он. Данилюк, І. Пшик, А. Гайдайчук, П. Кадучок, Ем Шкварок, І. Писменний, Л. Копач, Анна Н. Чокан, Марія Шварчук, Марія Л Копач, Анна А. Гайдайчук, Гр. Вахняк, Марія Данилюк

По 20 шт.: М. Петрів

По 15 шт.: Г. Тарнопольський

По 10 шт: В. Петрів, Текля Петрова, Анна В. Петрова, Анна І. Петрова, Анастасія М. Щербій

Суму 18 дол. розділено для Вістника й Українського Голосу по половині. Жертводавцям щире Спасибі!

о. І. Швець.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ СУПРУЖА П-ТВА ЕМІЛЯ І КАЛИНИ ЗАСІЙБІДА.

(Вегревил, Алта.)

В неділю, дня 1-го жовтня по Богослуженню гурток приятелів п-тва Засійбідів заповнили їх дім, щоби відзначити чверть століття їх примірного життя і щиру працю для церкви і народу

Після веселої балачки і перекуски, господар свята п. І. Дікур виголосив промову і дав признання п-ву Засійбідам як взірцевим супругам, родичам, господарям і працівникам на широкій народній ниві. Парох о. А. Хрустивка висловив вдоволення, що міг взяти участь в їх ювілею і між іншим підніс заслуги родичів п-ва Засійбідів що вляли в серця своїх дітей любов, патріотизм і жертвенність для українського народу і його Церкви

Пан В. Кирилюк погратулював шан. ювілятам за їх примірне життя в громаді і побажав, щоби Бог благословив наш нарід більше такими родинами

Пані А Зварич від імени Жіно-

чого Т-ва і присутних передала привіти і вручила шан. ювілятам гарний дарунок — сібне начиння.

Панство Засійбіда зі слезами в очах дякували щиро за милу для них несподіванку й побажали, щоби їх щирих гостей благословив Господь також дочекати такого свята. При кінці п. Панько Засійбіда, батько ювілята в кількох словах поздоровив дорогих йому дітей і побажав дочекати їм 50-літнього ювілею.

На заклик о. А. Хруставки, щоб помогти своїй пресі, зібрано $20.20, котрі призначено для Вістника. Збіркою зайнявся п. А. Зварич. Зложили слідуючі:

По 1 дол.: о. А. Хруставка, П. Засійбіда, А. Зварич, П. Татарчук, Ф. Музика, А. Мандрик, Ю. Флійчук, В. Кирилюк, В. Підручний, Е. Засійбіда, І. Дікур, Ф. Унгурян, І. Засійбіда, А. Ґошко, пані П. Делаврак; по 50 цт.: пані В. Паук, В. Стрададка, І. Федорук, С. Заозірний. Жіноче Товариство $3.20.

Многолітствієм та піснею „Де згода в родині" закінчено миле для всіх ювілейне свято.

о. А. Х.

ВИ — ВИНИПЕГ
МЕЙОР

Винипег є вашим містом. Мейор є ваш головний муніципальний репрезентант. Він пильнує бизнесу міста, вашого бизнесу, тоді, як ви відпочиваєте вигідно в хаті, або коли ви є при своїм занятті, або коли ви вдоволяєтеся своєю розривкою. На мейора вам треба чоловіча во[...]

ЗДІБНІСТЮ ДОСВІДОМ ЧЕСТЮ.

Два роки на кріслі Мейора доказали, що Гарнет Колтер має ці прикмети, такі необхідні для правильного провадження міських справ в цім критичнім часі.

Оце є його становище:

1. Бути зовсім незавнсимим, репрезентуючи кожного окремого громадянина справедливо, рівно без перепон партійних зв'язків, або спеціяльних інтересів.

2. Виробляти симпатичне розуміння Провінціяльною Леґіслятурою міських питань, щоб тягар податків від власників домів можна злегчувати більш рівнорідними джерелами доходів.

3. Піддержувати тотальні воєнні зусилля через продовжування всіх можливих ощадностей адміністрації.

4. Відноситися з симпатією і зрозумінням до питань тих, що мають перепони, або потреби.

5. Плянувати на повне заняття, поліпшення промислу і мешкальних умов і багатого та поступового міста, коли теперішні контролі і обмеження, які війна робить потрібними, будуть знесені.

У вашім власнім найлучшім інтересі і навіть для лучшого Винипегу

Дайте Ґарнет Колтерові Свій Голос No. 1 на Мейора.

COULTER	No.	1

Уважайте, щоб значити числом а не Х.

ПОДЯКА ЦЕРКОВНІЙ ГРОМАДІ В СЕМБУРҐ, САСК.

Отсею дорогою почуваюсь до обовязку подякувати парафіянам православної церкви Пресв. Тройці в Сембурґ, що влаштували 12 жовтня ц. р. для мене й моєї дружини милу несподіванку з приводу дво-літньої душпастирської праці в них. — Несподіванка ця зворушила нас до глибини душі й морально скріпила до дальшої праці.

Сердечна промова Вп. пані Е. І. Лабюкової у дверях Народного Дому при нашому вході зворушила нас до сліз.

В першій мірі сердечно дякую церковному зарядові, членам, сестрицтву і всім, хто був на тім вечірку. Дякую за кожну жертву, якою обдарили нас та за інші дарунки. Дякую ініціяторам й упорядчикам вечірка. Це свято залишиться в нашій памяти завжди.

Хай вселюсканий Господь й Цариця небесна, заступниця наша Пречиста небесна, заступниця наша Пречиста Діва Марія, виговоодить вас, вірних дітей Церкви Святої сторицею, та благословить весь наш поневолений український нарід на кращу долю.

Ваш у Христі слуга,

о. Кость Желтикович з родиною, Принс Алберт, Саск.

ФЕДІР ТРИЩУК.

(Посмертна згадка).

Федір Трищук упокоївся в Бозі у шпиталі св. Павла, у місті Саскатуні, в неділю, 3-го вересня, 1944 р., скінчивши 57 літ життя. Походив з села Торговиці Пільної, повіт Городенка. Приїхав до Канади зі своїми родичами 1902 року. Довгий час фармерував на двох квотрах землі в околиці Мічем, Саск. На один рік перед смертю перейшов до Саскатуну зі своєю дружиною Анною, де працював.

Похорон відбувся на фармах при великій участи людей в середу, 6-го вересня, 1944, в українській греко православній церкві, пошта Мічем, Саск. Похоронного чину довершив о. Ілля Швець з Ґронлид, Саск.

В церкві замісць вінка на його могилу зложено $6.00, з чого призначено пополовині на Український Голос і Вістник.

Полишив у глибокому смутку старенньких родичів: тата Василя, 86 літ і маму Параску 83 роки, котрі мешкають в містечку Кадворт, Саск. Также полишив у смутку свою дружину Анну, двох синів Михайла і Василя, дві дочці Настю Бойнар і Параску Туренько, семеро внуків: Ігора, Славку, Ореста, Надю, Ґеню (Джині), Володимира і Володимира. Полишив ще у смутку брата Михайла, котрий фармерує в околиці Карпентер, Саск., дві сестрі: Докію Новаковську і Настю Боднарчук.

Спи, наш сину дорогий, мій мужу, наш тату, дідуню та наш брате, вічним, спокійним і щасливим сном, а канадійська земля хай Тобі буде легкою!

Присутний.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Пайн Ривер.
21 Вівторок. Св. Михаїла — Веллав (храм).
26 Неділя — Косів.

Телефон 553 W

Адреса: Box 778 — Дзфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. І. Кусого.

ЛИСТОПАД:

19 неділя — Енгусвил.
21 Вівторок. Св. Арх. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
26 Неділя — Січ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
оо. Ф. Керницького і В. Сингалевича.

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Мазепа і Горлець.
21 Вівторок. Архистр. Михаїла — Свидова (празник).
26 Неділя — Калдер і Сторновей.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Іст Селкирк (храм).
21 Вівторок. Собор Арх. Михаїла — Сендгин (храм).
26 Неділя — Винипег (храм).

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Брендон.
4 Понеділок. Введ. Пресв. Богор. — Тиндал.
10 Неділя — Дуфрост.
17 Неділя — Поплар Парк.

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 064
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гаїцького

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Сеньків.
21 Вівторок. Арх. Михаїла —
26 Неділя — Гардентон

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Толстой.
4 Понеділок. Введ. Пресв. Богор. — Роза.
10 Неділя — Форт Френсис, Онт.
17 Неділя — Вайта.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Арбакка (храм)
24 Неділя — Пембіна
31 Неділя — Сондавн

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Шелвелей.
21 Вівтрок. Архистр. Михаїла — Того.
26 Неділя — Шортдейл.

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Ґілберт Плейнс.
4 Понеділок. Введення Богор. — Дрифтінґ Ривер.
10 Неділя — Роблин-Зелена.

Почт. скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василева

ЛИСТОПАД:

19. Неділя — Спеден.
21 Вівторок. Св. Арх. Михаїла — Тірієн (храм).
26 Неділя — Смоки Лейк

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Торсбі. 4-та год попол. Вечірня і катехизація дітей в Калмар.
4 Понеділок. Введ. Пресв. Богор. — Калмар.
10 Неділя — Радвей.
17. Неділя — Смоки Лейк.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Редвотер.
22 Зачаття Пресв. Бог. — Еґр'монт.
24 Неділя — Осетна.
31 Неділя — Денюб.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:

16	Ч	3	Мч. Акепсима єпископа
17	П	4	Преп. Йоаникія Великого
18	С	5	Мч. Галактіона й Епістими
19	Н	6	Нед. 24. Павла арх. Царг.
20	П	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	В	8	Собор Архистр. Михаїла
22	С	9	Онисифора ісповідн. печер.
23	Ч	10	Ап. з 70 Ераста єпископа
24	П	11	Мч. Мини, преп. Теодора
25	С	12	Івана Милостивого патр.
26	Н	13	Нед. 25. † Івана Золотоуст.
27	П	13	† Ап. Филипа з 12-ти.
28	В	15	Мч. Гурія, Самона й Авіва
29	С	16	Ап. і єван. Матея (Левія)
30	Ч	17	Григорія еп. і чуд. Неокес.

ГРУДЕНЬ:

1	П	18	Муч. Платона, Романа діяк.
2	С	19	Прор. Авдія, муч. Варлаама
3	Н	20	Нед. 26. Прп. Григорія Дек.
4	П	21	Введення в храм П. Богор.
5	В	22	Ап. Филимона і Архипа
6	С	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	Ч	24	Вмкмч. Екатерини, Августи
8	П	25	Климента еп. римського
9	С	26	Прп. Якова пус., Алипія ст.
10	Н	27	Нед. 27. Вмкмч. Якова Пер.
11	П	28	Прпмч. Стефана нового
12	В	29	Мч. Пармона і з ним 370
13	С	30	†Андрея Первозванного
14	Ч	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	П	2	Прор. Авакума, Атанасія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. Гриціва.

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Єлов Крік.
21 Вівторок. Михаїла — Свитс.
26 Неділя — Кадворт.

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Алвена
4 Понеділок. Введ. Пресв. Богор. — Ст. Джулієн.
10 Неділя — Вакав.
17 Неділя — Тернопіль.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Єлов Крік.
22 Пятниця. Св. Анни — Кадворт
24 Неділя — Свитс.
31 Неділя — Ст. Джулієн

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апоновича.

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Годсон Бей Джонкшен
21 Вівторок. Св. Михаїла — Прейрі Ривер.
26 Неділя — Флин Флон.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ЛИСТОПАД:

19 Неділя — Дробот
21 Вівторок. Св. Арх. Михаїла — Рама (храм).
26 Неділя — Борджіс

ГРУДЕНЬ:

3 Неділя — Вимер.
4 Понеділок. Введ. Пресв. Богор. — Клейр
10 Неділя — Бюкенен.
17 Неділя — Рама
19 Св. о. Николая — Дробот
24 Неділя — Борджіс.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

19. Неділя 24. Голос 7. УЄ Мар. 16: 1—8. Літ. Ап. Ефес. 2: 14—22. Єван. Луки 8: 41—56.

21. Вівт. Михаїла. УЄ Мат. 13: 24—30, 36—43. Літ. Ап. Жид. 2: 2—10. Єван. Луки 10:16—21.

26. Неділя 25. Голос 8. УЄ Мар. 16: 9—20. Літ Ап. Ефес. 4: 1—6. Єв. Луки 10: 25—37.

ГРУДЕНЬ:

3. Нед. 26. Голос 1. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Ефес. 5: 9—19. Єван. Луки 12: 16—21.

4. Понед. Введення. УЄ Луки 1: 39—49. 56 Літ Ап. Жид. 9: 1—7. Єван Луки 10 38—42 і 11 27—28.

10. Нед. 27. Голос 2 УЄ Луки 24: 12—35. Літ Ап. Ефес 6: 10—17. Єван Луки 13: 10—17.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXA WINNIPEG, MAN., DEC., 1st, 1944 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1944. ЧИСЛО (539) 23

МОСКВА ЗАПРОШУЄ ПАТРІЯРХІВ.

Доносять з Москви, що 31 січня, 1945 року буде в Москві собор, на який запрошено чотирох православних патріярхів, а то: Веніямина, патріярха Цареградського (грецького); Олександра ІІІ, патріярха Антіохійського; Христофора, патріярха Александрійського і Тимотея, патріярха Єрусалимського. Запросили також голову (католікоса) Церкви грузинської, Калістрата. Вістка додає, що єрусалимський патріярх недавно заявив, що готов піддатися патріярхови московському, коли тому будуть привернені патріярші права.

На соборі виберуть нового патріярха на місце Сергія, а тим буде мабуть Олексій, митрополит Петербурга і Новгороду.

Все те показує, що як московська політика взяла собі тепер до помочи церковну справу і думає приєднати собі нею широкий церковний світ. Чи патріярхи поїдуть на московський собор і що дальше буде, побачимо.

ДВА КОМІТЕТИ.

З Лондону є вістка, що в Москві заложено „Комітет Визволення Німеччини". Цей комітет має визволити Німеччину з гітлерівського ярма.

А в Празі (в Чехії) є „Комітет Визволення Росії", який ставить собі ціллю визволити Росію від Сталіна і дати Росії права, які вона собі здобула 1917 року. Головою комітету є бувший генерал большевицької армії Власів.

ГРЕЦЬКІ КОМУНІСТИ РОЗЗБРОЮЮТЬСЯ.

В Греції комуністи мали своє військо і навіть нині, коли вже є грецький уряд, не хотіли того уряду слухати. Тепер комуністи рішили роззброїтися, заявлячуючи, що будуть слухати уряду, коли в нім не буде фашистів.

ПОЛОЖЕННЯ В ГРЕЦІЇ.

Греція була в війні три роки. За той час з 7-ох мільйонів населення згинуло 500,000 з недоїдання. Около 200,000 не мають даху над головою. Всюди ширяться сухоти, малярія та інші слабости. Нужда панує кругом. — Такі є вісти. Але хіба можна думати, що на українській землі краще. Там мабуть вкількоро гірше. Але про те ніхто не говорить.

В МАДЯРЩИНІ СНІГИ.

З Москви доносять, що в Мадярщині великі сніги спинили до великої міри боротьбу.

ГІТЛЕР ХОРИЙ.

Тепер є вісти, що Гітлер жиє, але хорий на розстрій нервів і неспосібний до ніякої праці. Лікарі кажуть, що лише повний спокій може бути йому ліком. — Та невдовзі можемо почути, ще інші вісти — що він давно вмер, що він цілком здоровий, що він виїхав з Німеччини ітп. Тепер пора на вісти.

З ТІРПІЦОМ ЗГИНУЛО 1,200.

Британські бомби затопили недавно великий німецький воєнний корабель, з яким згинуло 1,200 осіб.

ЕКСПЛЬОЗІЯ БОМБ.

Листопада 27 була в Англії експльозія бомб, в якій згинуло багато людей. Неурядові вісти кажуть, що мало згинути коло 240, а урядові вісти числять менше. Це був склад бомб. Що було причиною експльозії, невідомо. Думають, що якимсь випадком експльодувала одна, а це спричинило вибух других, що кидав бомбами високо вгору. На віддалі 32 миль повилітали вікна. Пять округів (повітів) понищені. Доми, телеграфічні стовпи, худоба, все вилітало в воздух. Доми по фармах розсипалися. В однім місци запалася земля і потягнула за собою хату і стайню. Повстали великі ями від бомб, навіть 250 ярдів на верху широкі. Двері вилітали в 30 миль далекім Ковентрі. Навіть 60 миль далеко чути було потрясення. Горб, де був склад бомб, зник, але недалеко повстав другий.

В БЕЛЬГІЇ РОЗРУХИ.

Перед кількома днями бельгійський премієр скликав міністрів на надзвичайні наради, а причиною до того була бійка комуністів з поліцією. Це було перед будинком парляменту. Премієр заявив, що комуністична група думає захопити власть в свої руки. Кілько було вбитих і ранених поки що невідомо, але відомо, що серед товпи експльодували ручні ґранати і поліція стріляла.

ВІЙНА МОЖЕ ДОВШЕ ТРЕВАТИ.

Премієр Чорчил сказав 29 листопада в парляменті, що він викинув би слово „скоро", коли говориться про кінець війни, бо війна може ще довго тревати. Взагалі він не потішає себе тим, що війна скінчиться на весні. Того вгадати не можна. А ще тяжше вгадати, коли скінчиться війна з Япаном.

ВІДСУТНІСТЬ РЕЛІГІЇ.

Жіноча Дорадча Рада для справи мешкань в Англії, розвідувалася, що люде вважають важним для життя, отже старші жінки церкву ставили на третім місці, а молодші аж на четвертім. Для них найважніше: шпиталі для жінок, дальше літниска, ще дальше багато місця для забав. А казали розумні люде, що де релігія між народом занепадає, там ціле життя мусить занепасти. Й історія доказує, що завсігди таке було.

КІЛЬКО ЗНИЩЕНО ДОМІВ.

Англійський урядовий звіт каже, що німці знищили в Англії трету часть всіх домів, отже 4,500,000, а майже 750 тисяч осіб було вбитих, або ранених. Та помимо того в Англії виробили 102 тисячі літаків, 25,000 танків та багато кораблів. Нині Англія видає на війну 634 доляри кожної секунди. Англія має 4,500,000 вояків і 500,000 жінок в військовій службі, на 37,000,000 населення. До кінця вересня було ранених і вбитих 563,000.

ЯК РОБЛЯТЬ ОКУЛЯРИ.

Стейтська армія, що за морем, має з собою робітні окулярів, а в такій робітни працює лише оден чоловік. Він зробить дві склі за 14 до 16 мінут. Так скоро можна їх зробити.

ПРОТЕСТАЦІЙНІ ПОХОДИ.

Від коли вийшла постанова, що будуть висилати за море до війни вояків, які доси вважалися домашною обороною, то в Брітіш Коломбії було пять воїцьких демонстраційних походів, в яких вояки протестували проти постанови. Назагал походи були спокійні. Також в Квебеку виявляється настрій проти примусового висилання вояків за море. Були демонстрації і в Монтреалі, Отаві, та ще десь. Хоч назагал не було нічого поважного.

ЧОТИРОХ ПОВІСЯТЬ.

Грудня 6-го повісять в Форт Френсес, Онт. чотирох злочинців що мучили Віолю Джемісон і саджали її на горячу піч, від чого вона померла. Повісять Шмідта, двох Скрипників та Тільконела.

ЗЛІНЧУВАЛИ МУРИНА.

В Пайквил, Тенн., товпа взяла з арешту 17-літного мурина, Скейлса, і застрілила. Скейлс був засуджений за крадіж і його взяли з арешту до дому начальника, щоби там щось поміг. Та він вбив дочку начальника, а жінку поважно поранив, вживаючи сокири і ножа. Вийшло мабуть з того, що він хотів ключа до автомобіля, а жінка не дала. Товпа вдерлась до арешту, вивела Скейлса і застрілила.

ЗГИНУЛО 9, РАНЕНИХ 9.

В Гармон, Нфлд., стейтський літак вдарився до боку гори, отже згинуло 9 і 9 є ранених.

ПОХОВАЛИ 61 БЕЗІМЕННИХ.

Коли 20 жовтня в Клівленд О. була експльозія ґазу, то згинуло 130 осіб. Цілий кут міста, де була експльозія, знищена. З тих, що тоді згинули, поховали 14 листопада 61 безіменних, себто так попечених і погорених, що не можна було вгадати їх імен.

КОРАБЕЛЬ ІМЕНИ КОГЕНА.

Жидівська організація Блай Бріт, в Стейтах, продала бондів за 2,600,000 долярів з умовою, що оден корабель назвуть іменем основника організації Блай Бріт, Йосії Когена. Коген прибув з Англії 1840 р., був адвокатом, а дальше судією. Він помагав в заснованіи жидівських релігійних громад, жидівської колегії і других жидівських інституцій.

500 МІЛЬЙОНІВ СОБАКАМ.

Комітет Англіканської Церкви обчислив, що в 1943 р. в Англії видано 500 мільйонів на собачі перегони. От які суми видають люде на дурниці!

ШКІЛЬНА СПРАВА В ІНДІЇ.

Недавно піднято важну справу в Індії, а то дати населенню школи. Нині лише понад 22 чоловіків на 100, а жінок 6 на 100 вміють там читати. В Індії живе 389 мільйонів гіндусів, 78 мільйонів магометан, 13 мільйонів буддистів, та інші менші релігійні групи.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були вложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минулого числа $41,938.33

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

МЕНЗІ, МАН.

Марія Н. Друль	50.00
Никола Друль (перше дав 15.00)	35.00
Іван і Настя Скотеляс	25.00
Збірка на весілю в Івана Друля	18.00
Катерина Тесарська	5.00

(Разом з Мензі 133.00)

ГЛЕН ЕЛМО, МАН.

Ґео. Гладій (бонд)	50.00
Федор Гладій (Акин) (бонд)	50.00
Іван Скоморовський	10.00

(Разом 110.00)

РОСБОРН, МАН.

Кирило і Софія Корник	10.00
Іван і Оксана Антонійчук	10.00

(Разом 20.00)

Іван і Филипина Ярема, Стратклейр, Ман.	25.00
Стефан і Параскевія Барнецькі, Бирдтейл, Ман.	10.00

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА.

Василь Саймандюк (бонди)	200.00
Анна Косташ (бонд)	50.00
Марія Н. Черняська	25.00
Тимофій і Марія Воробець	25.00
Петро Вробець	25.00
Дмитро Никифорук	15.00
Григорій Онищук (перше дав 10.00)	15.00
Марія Петрук	15.00
Василь Слободян	15.00
Василь Пилипчак	10.00
Федор Тодорів	10.00
Марія Григірчук	5.00
Михайло Чарнявський	5.00

(Разом 415.00)

ПРУТ, АЛТА.

Іван Орлецький	25.00
Николай Сідор	20.00
Тимофій Могилюк	20.00
Григорій Безка	20.00
Георгій Могилюк	15.00
Іван Калапча	10.00
Іван Ткачук	10.00
Іван Сідор	10.00
Ілія Басараба	5.00
Пані Василина Калапча	5.00
Пані Юстина Березка	5.00
Петро Друцул	5.00

(Разом 150.00)

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

ЕҐРІМОНТ, АЛТА.

Михайло і Марія Мандзюк	25.00
Йосиф і Ксеня Павлик	25.00
Ілія і Настя Неделко	5.00

(Разом 55.00)

ТОРГИЛД, АЛТА.

Стефан і Вікторія Білідн (допл. до 25.00)	15.00
Яків Хіжак	10.00
Іван Приймич	10.00

(Разом 35.00)

РЕДВЕЙ, АЛТА.

Ануфрій і Марія Кулібаба	3.00
Іван Делелюк	1.00
Іван Мартин	1.00

(Разом 5.00)

Федір і Селі Олійники, Ляк ля Біш, Алта.	25.00
Филип і Євангелина Стрийські, Вилна, Алта	22.53
Марія Кошман, Белис, Алта.	22.00
Стефан Яремій, Басбі, Алта.	10.00
Михайло і Теклия Ляховичі, Норманде, Алта.	8.00
Василь і Розалія Яковишині, Ґрендін, Алта.	5.00
Ілько і Анна Береза, Крайгенд, Алта.	5.00
Кость і Паладія Шевчук, Веніс, Алта.	2.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

СМАТС, САСК.

Йосиф І. Кінар	50.00
Іван Кєьонджика (бонд)	50.00
Іван Коваль	25.00

(Разом 125.00)

СТ. ДЖУЛІЕН, САСК.

Андрій Гаврим	50.00
Дмитро Букшований	30.00
Іван Місюра	25.00

(Разом 105.00)

ЄЛОВ КРІК, САСК.

Володимир Войцехівський	50.00
Анна Романова	25.00

(Разом 75.00)

Дмитро І. Хитик, Тернопіль, Саск.	25.00

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

СІРКО, МАН.

Ґео. Чоботар	25.00
Жіноче Товариство	25.00
І. А Чоботар	10.00
Укр. Греко-Прав. Церква св. Ілії	10.00
Український Народний Дім	10.00
Юрій Шкрумеда	5.00
Іван Бордун	5.00
Никола Дубник	5.00
Сафта Шкрумеда	4.00
Анна Костинюк	1.00

(Разом 100.00)

Ґео. Іллюк, Арбакка, Ман.	10.00
На Парастасі за вбитого в Франції Василя Фещука, Вайта, Ман.	10.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

ВИТКІВ, САСК.

Василь Срайко	25.00
Михайло Іванчук	10.00

(Разом 35.00)

ЗБІРКА о. Ю. ЦУКОРНИКА.

На хрестинах в домі п-тва Івана і Галі Олексюків, в, Гамілтоні, Онт.	6.25

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

П. Загарія, Дробот, Саск. (вплд. на 25.00)	10.00
Збірка в церкві, Гемптон, Саск: По 1 дол.: В. Филипчук, Ф. Чепіль, П. Клевчук, О. Матушек, І. Власійчук	5.00

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

ЕНДРУ, АЛТА.

М. В. Лопатюк	25.00
В. А. Лесик	25.00
Т. І. Матійчук	25.00
Н. Паламарчук	25.00
М. Воробець	20.00
Василь Лакуста	10.00
Василь Лакуста	10.00
Пані Фіялка Сиротюк	10.00
Іван В. Гуцуляк	10.00
М. В. Кривонюк	10.00
І. І. Тимчук	10.00
По 5 дол.: Н. Н., Олекса Бохенецький, пані П. Брашукова, Олекса В. Чоляк, Іван Лопатка,	25.00
В. І Вакарук	4.00
По 2 дол.: Вас. Никифорук, Дм. Клоппас	4.00
По 1 дол.: пані Олена Тробин, І. М. Данилюк, Ілія Огродюк	3.00
Андрій Купило	0.25

(Разом з Ендру 216.25)

КАҐВІН, АЛТА.

Пані Марія Шевчук	10.00
По 5 дол.: пані Андрія Андрук, Андрій Андрук, А. Кошман, І. Многолітний, Н. А. Мельник, Н. І. Середюк, І. Рахмиструк, В. Палагнюк, Ілія Лопатка, Юрій Векліч, Мих. Середюк, Андрій Середюк	60.00
Михайло Виспінський	1.00

(Разом 71.00)

ДАВНІНҐ, АЛТА.

Д. Шеретинка	10.00
Д. Велзюк	5.00
Андрій Попович	5.00
По 1 дол.: Іван Гребінський, Д. Російчук, С. Магас	3.00

(Разом 23.00)

Ник. Лазарук, Прут, Алта.	10.00
Іван Топичка, Прут, Алта.	5.00
Григорій Никифорук, Завале, Алта.	5.00

БОРІВІЯ, АЛТА.

Ґео. Ковальчук (Вилингдон, Алта., бонд)	50.00
Стефан Шевчук (Вилингдон, Алта.)	25.00
Никола Мокаревський	20.00
І. С. Жуківський	10.00
Михайло Д. Жуківський	10.00
По 5 дол.: В. Шевчук, М. М. Гордей, М. Гайдей, Марія Шевкалюк, С. Г. Романюк	25.00
По 2 дол.: Г. І. Федорак, С. І. Шевчук	4.00
По 1 дол.: В. Ластівка, пані В. Жуківська	1.00

(Разом 146.00)

ВИЛИНҐДОН, АЛТА.

Н. С. Шевчук	50.00
Др. В. Г. Лазарук	50.00
Василь Горайчук	50.00
Теодор Магера (бонд)	51.00
Василь Лупул (Едмонтон)	50.00
Володимир Батюк	30.00
В. Н. Гуцуляк	25.00
Іван Семболюк	25.00
Панна Розалія Фарина	10.00
Панна Катерина Фарина	10.00
Василь І. Сорохан	10.00
Олекса Юрчак	5.00
Григорій Чорний	5.00
Василь Н. Бабюк	5.00
Николай Душинський	1.00

(Разом 377.00)

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

КАНОРА, САСК.

На Поминальнім Богослуженню п. Теодора Охітви	30.00
Юрій Ф. Статійчук	25.00
Дмитро П. Охітва	15.00

(Разом 70.00)

Іван Осмак, Йорктон, Саск.	50.00
Теодор Ясінко, Гемтон, Саск.	25.00
Жіноче Т-во О. Кобилянської, Мавела Саск.	29.00
Антон Шимко, Калдер, Саск.	15.00
Олекса Ленко, Донвел, Саск.	10.00

Рейни Ривер, Онт.

Жіноче Т-во Лесі Українки в Рейни Ривер, Онт.	25.00

Дотепер зібрано $44,579.36

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КІЛЬКА КНИЖОК.

ДОБРИЙ ПАСТИР — великий український Молитовник продається по $2.25. Можна набути через українських православних священиків, або від Консисторії, адресуючи:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

Малих діточих Молитовників покищо нема. Великих, що продаються, є поки що обмежене число.

ЧУЖА РУКА — 207 сторін друку. Подає багато матеріялу з Церковної Історії, за морем, в Канаді, в Стейтах та Бразилії; з історії папства, трактовання греко-католиків ітп. Можна замовляти в Редакції Вістника. Ціна **35 центів.**

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — Матеріяли про охрещення України за Володимира; статті присвячені Українській Православній Церкві в Канаді; а вже окремо розвідка п. з. „Володимир, а римський католицизм"; де історичними фактами показано, що Українська Церква за Володимира не мала ніяких звязків з папами. Ця розвідка дасть багато матеріялу. Можна замовляти в Консисторії. Ціна **75 центів.**

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Для кого цей відділ.

До Молодих Читачів належать ті, що з діточого віку виростають і до тих, що мають 20 і ще понад 20 літ.

Це вік, коли молоді люде вчаться думати, застановляються, набирають знання, дошукуються всего. Це час, коли твориться характер і будується світогляд та кладуться тверді основи для дальшого життя.

Молоді повинні багато доброго читати; повинні за добрим шукати і вчитися відріжняти добре від злого, розумне від нерозумного, гарне від поганого, моральне від неморального і святе від грішного.

Вони повинні пробувати своїх сил — в писанню, в бесідах. Так розвинеться їх сила і вмілість. Повинні втягатися до праці, яку роблять старші. Все те є потрібною для життя школою.

Хто з молодих буде так робити, той прийде до поважнішого життя належно підготованим — гідним, поважним і вартним Сином, чи Дочкою Українського Народу.

— чи то справи релігійні, чи загальні. Так виробиться в молодих виразний добрий характер і здорова моральність.

Лише так навчаться молоді бути добрими і розумними — і для родичів і для себе, і для всіх, і для себе самих. Так станемо ми гідними Українцями.

Коли наші матері належать до Жіночого Товариства, то і нам треба познакомлюватись і привикати, щоби колись бути також добрими його членами.

Евгенія Путеріл.

Стріча з гарним хлопцем.

Розкажу вам свою стрічу з незнакомим хлопцем.

Ми здибалися, поздоровили оден другого і познакомилися. Мені хлопець той виглядав дуже інтересним і я питаю:

— Звідки ти йдеш?
— З міста — каже він.
— За чим ти туди ходив?
— От дістав кілька українських книжок — каже він.
— Так ти читаєш по українськи?
— Чому ж би ні? Адже ж я Українець Тай чого я ходжу до Рідної і Недільної Школи?

Ми ще поговорили, а там каже він:
— Мушу вже йти, бо родичі наказували бути вдома перед семою.
— Е, побалакаймо — кажу — це нішо, коли трошки спізнишся. — Хотів я знати, що він скаже. А він:
— Так не можна. В нас як приказ, то приказ. В нас не можна приказу не виконати.

Поки він пішов, я ще запитався:
— А що ти будеш вдома робити? Що ти взагалі робиш?

Він усміхнувся і каже:
— Ти ще й питаєш? Роботи ж не бракує. Я з сестрою щодня помагаю родичам. Що суботи родичі вчать нас українських пісень. Кождої середи вивчуємо лекції для Рідної і Недільної Школи і читаємо книжки. Вечерами також вчимося і читаємо. В неділю йдемо до церкви. Таке в нас завсігди, дармувати нема коли. Нам українцям треба вчитися і свого і чужого — таке нам родичі завсігди говорять. І я розумію, що так добре.

Ми попрощалися. Хлопець пішов, а я подумав:
— От коли б такими були всі українські сини і дочки то яким культурним був би цілий наш народ!

Від того хлопця я багато навчився. Я зрозумів також, що його родичі мусять бути дуже розумні і дбалі і що в їх домі є гарний лад.

Скаже дехто: Таких є мало! Так! Але треба, щоби було багато, щоби було найбільше, щоби всі такі були. А будуть, коли родичі про те подбають.

Орест Горчинський.

Чому молодим треба кооперувати зі старшими.

Молодим треба кооперувати зі старшими, бо так будуть могли придивитися до їх життя і прислухатися до тих справ, якими вони інтересуються

Шевченко ще малим хлопцем прислухувався, як його столітний дід оповідав про повстання гайдамаків і як тоді Ляхи замучили титаря. Про те Шевченко пише в „Гайдамаках":

Столітні очи як зорі сіяли,
А слово за словом сміялось, лилось:
Як Ляхи конали, як Сміла горіла...
Сусіди од страху, од жалю німіли.
І мені малому нераз довелось
За титаря плакать...
І ніхто не бачив,
Як мала дитина у куточку плаче.
Спасибіг дідусю, що ти заховав
В голові столітній ту славу козачу:
Я її онукам тепер розказав.

Отже чого Шевченко ще дитиною наслухався, стало пізніше славним твором, що звесь „Гайдамаки".

Коли Шевченко був вже старшим хлопцем, [illegible] малювати, а також переписував собі пісні, бо нагадує він про те так: „І списую Сковороду, або Три царіє со дари" (коляда).

Великі розуми і характери змалку будуються.

СВЯТЕ ПИСЬМО НОВОГО ЗАВІТУ.

Чотири Євангелії — від Матея, Марка, Луки й Івана — як і всі другі книги Нового Завіту були написані найперше мовою грецькою. Що до часу їх писання, то вчені означують так: Євангеліє від Матея написане перед знищенням Єрусалиму, що наступило в 70 р. по Христі; Євангеліє від Марка таксамо. Від Луки около 64-го року по Христі. Від Івана правдоподібно в послідним десятиліттю першого століття (в 90 і котрімсь році).

Відкриття св. Івана. — З усіх книг Біблії „Відкриття св. Івана" належить до найтрудніших до зрозуміння. Написане воно або в роках 68—70, або 95—96 по Христі. Бо не знати, чи св. Іван був на острові Патмосі за панування Доміціяна, чи Нерона.

Пояснення щодо змісту „Відкриття" діляться на чотири роди:

1. Одні вчені кажуть, що більша часть предсказань Відкриття сповнилась в перших століттях християнства.

2. Другі кажуть, що в Відкриттю показано, що буде діятись впродовж цілої історії християнства.

3. Треті кажуть, що події предсказані в Відкриттю належать до „послідних часів".

. Четверті говорять, що в Відкриттю показано ріжними образами не так випадкові події, як радше боротьбу засад (принципів), боротьбу стремлінь, боротьбу вічних правд християнства з духом неправди, зла, насильства і гріха.

Це нехай запамятають ті звичайні читачі Біблії, які думають, що їх розуміння Біблії непомильне. Коли люде вчені, що знають ріжні способи досліду, не однаково деякі части і вискази Біблії розуміють, то що сказати про звичайного чоловіка?

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель д. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

ІСТОРИК І ІСТОРІЯ.

Колюмна 5-річних передплатників пише свою історію. Читайте це в кожнім числі взад чи вперед, а все це історія добрих людей творячих добро для всіх людей. Ми всі, котрих імена записані у Вістнику творимо історію, а Вістник її Історик.

Громадське і національне діло легко зробити при добрій волі. Заговорімо, потрудімось, як приятелі і пішлімо кілька 5-річних передплат Вістникови на Ювілей

Подбаймо, щоби друга сотня скоро сформувалась і мала багато важних людей, бо від цего залежить наша сила, воля, добро і щастя.

Робимо всякі приватні ювілеї і при нагоді пішлімо кілька 5-річних передплат Вістникови на Ювілей.

Пересічно є 10 пять-річних передплат місячно, а треба 30. Зробімо так, щоби було 30 передплат кожного місяця і Вістник буде побільшений.

Цего року вже лиш місяць часу лишається для тих, котрі хотять мати своє імя в історії Вістника. **Шлімо Різдвяну писанку 5-річну передплату.**

ПОДЯКА ПЯТЬ-РІЧНИМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ.

Щиро дякую всім 5-річним, 10-річним і 20-річним передплатникам Вістника, що відізвались на мій заклик з 5-річною передплатою на красший і більший **Вістник і Ювілей.**

Маємо вже Першу Сотню і важних людей в організації. **Тепер сформуймо** скоро другу сотню. Ставаймо в ряди і подбаймо, щоби багато нових стали з нами.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Дервент, Алта.

Посилаю 25 дол. і прошу поділити так... Моя передплата на Вістник скінчилася в червни 1943 р., отже хочу залеглість винагородити на такий лад:

2 дол. на залеглу передплату.
3 дол. на Пресовий Фонд Вістника.
20 дол. передплата на 20 літ наперед.

Коли подбаємо про мале діло на велику скалю, то Вістник буде тижневиком, або і денником. І дав би Бог, щоби так було. Лише доброї волі, в „зелених" тепер не дуже бракує. Тай вірю, що є більше таких грішників, як я.

Ф. Ільків.

Гейнзбурґ, Алта.

Посилаю 5 дол. і прошу зачислити мене до 5-річних передплатників.

Стаю в ряди 5-річних, бо розумію,

(Продовження на 6-ій стороні)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3[illegible], WINNIPEG, MAN

ВАЖНІ СПРАВИ В ЖИТТЮ — КОЛЕГІЯ.

(В неділю 22 серпня, 1943 мав я взяти участь у Візитації нашого о. Архієпископа у місточку Вилинґдон, Алберта. З тої нагоди приготовив собі слідуючу промову. Через зливний дощ, на Візитації не вдалося бути. Аж цими днями найшов свою промову і, здається мені, вона своеї вартости не стратила, тому подаю до друку).

Важні хвилі бувають в життю людини: прихід на світ, хрестини, перший день школи, перше голосовання, шлюб, перше весілля в родині. Який радісний день, коли господар оплатив свій „гомстед", а ще більше коли дістав контракт на фарму. Перші воли, перші коні, перший телефон у хаті, трактор, авто — все це справляло гордість, ніби чоловік підріс, відважніше на світ дивиться, ніби „в гору" на тих, що таких річей не мають.

Була радість тоді, коли хтось став першим шкільним, чи муніципальним радним, або форманом на залізній дорозі. Першого посла до провінції майже всі старші памятають, а до Домініяльного парляменту — навіть діти знають.

Радість в родині — коли син-дочка школу скінчить і стає учителем, адвокатом, лікарем, агрономом, священиком, чи у війську офіцером.

Важні хвилі мають всі народи. Приміром в жидів Великдень — памятка виходу з неволі на волю; Зелені Свята на памятку Синайського Закону. (Десять Заповідей Божих). Українці святкують память свого Апостола і Просвітителя св. Володимира Великого. Січневе і листопадове свята — на памятку злуки Українських Земель; свята — Шевченка, Франка, Федьковича і др. на памятку своїх великих людей. Читаємо і книжки тих людей. Їх науку, їх розум; вчимося, як самим рости, ставати вище, розвиватися бо такий Божий закон для світа: що не росте, те завмирае, гине, пропадае.

Ще за моеї памяти, недавно, були села в старім краю, де трудно було найти — в білий день — письменного чоловіка-селянина. Несли люде листи до громадського писаря, або дяка, щоб їм прочитав і відписав. Тепер мабуть трудно було би знайти неписьменного, хіба такого, що мае поверх 60 років. Як багато ми поступили! Наші діти знають по більше мов поза свою!

Важний час переживаемо в Канаді якраз тепер. Цими роками обходили деякі кольонії 50-ліття своїх поселенців-піонірів. Ті ювілеї не без причини обходять люде, а на спомин і честь тих, що часто без гроша, без знання англійської мови прибули сюди і почали розбудовувати свое життя родинне, а там і громадське: школи, церкви, народні домі. Важні хвилі, радісні хвилі, багато доконано, але то тільки початок, добрий початок; лише фундамент, підготовання до дальшої розбудови, до дальшого зросту.

Ось цими днями буде важна хвиля в нас православних українців. Цими днями ми обходимо срібний ювілей відродження рідної Церкви. Обходимо 25-ліття зросту релігійного. Ми зросли з кількох громад, розкинених по трох західних провінціях, до кілька сот; з трох священиків до тридцять двох. Нам сьогодні треба яких 10—15 нових священичих сил. Не одна громада пише до Консисторії, жалується, що не дістае такої обслуги, як її треба. А Консисторія покищо не може обслуги дати. Таке в кожній провінції. Ми ростемо. Вже на сотки тисяч числяться православні в Канаді.

Коли ж нас так багато, то чи нема в нас сили, чи способу тому бракові зарадити? Є сила, е спосіб. Наш Високопреосвященний о. Владика, наша Консисторія, знають способи, а сила е в нас всіх. Чому ж терпимо? Твердої волі нам бракуе. Нам всім треба собі сказати: Ми хочемо тому лиху зарадити, ми хочемо більше обслуги, ми хочемо зробити все, що можемо, щоби мати те, що нам потрібне.

Перша потреба е: більше священиків. Де їх взяти? Треба їх взяти там, де другі церкви беруть для себе — від своїх вірних. У вас е чемні, добрі хлопці, гарні сини Чому не можуть вони бути священиками? Чи не було би приемно вам, родичі видіти вашого сина коло Божого Престола? Чи не горда була би околиця Вилинґдон, Слава, Ендрю і другі, коли би 2 — 4 — 6 — 10 учителів, чи сумкіяців ви дали на службу для Бога і свого народу? Чи ви будували церкви, щоб стояли пусткою?

Ми мусимо іти дальше в перед, мусимо рости. Коли побудували церкви, постараемося і про священиків. Священики будуть тоді, коли їх виховаемо, дамо потрібну науку. На це треба високої школи, треба Колегії. Другі церкви мають вже свої колегії, ми ще не маемо. Вже 25 літ життя нашого церковного, а ще не маемо школи для священиків. Та школа мусить бути, бо нам її треба. Та школа мусить бути, бо ми її хочемо мати, бо в нас е сини такі, що мають бути священиками. І то сини фармерські, сини добрих ґаздів, сини побожних родичей! Сини такі, що вартують пошани, бо їх родичі варта пошани. Родичі варта пошани за їх піонірство, за їх працю, за недоспані ночі, за любов до своїх дітей.

Нема в корось синів на священиків, то певно е дочки. А наші священики жонаті мають бути. Їм треба добрих подруг, таких, що люблять своїх родичей, люблять свій нарід, люблять Бога. Хіба священики мають дружитися з чужими? Хіба ваші доньки не вартують бути паніматками, добродійками? Чиї ж доньки мають ними бути?... На те також треба колегії! Треба релігійної високої школи, які е в других народів.

Важна хвиля для нас в Канаді. Перших 25 літ життя Церкви треба чимось відзначити. Чим же такий ювілей відзначимо? Чим відзначимо наш „Великдень", вихід з неволі московської і римської? Чим відзначимо наші „Зелені Свята", памятку, коли ми дістали закон Божий у своїй рідній мові? Чим відзначимо ту свободу, що ми дістали від св. Володимира, за яку боролись всі наші славні, великі мужі, великі жінки?

Відзначимо цю важну хвилю, цей ювілей, збіркою фондів на Колегію! Вилинґдонові, цему зіздові, припадае честь зробити початок в провінції Алберта! Зізд у Ст. Джуліен зложив на цю ціль $590.00: Але саскачеванці не так добре стоять, як албертійці. Там була посуха через вісім років і цего року замало дощу. Все одно, ті, що там були, дали почин до великого діла. Подумайте! Колегія! А там рідна мова, як один з предметів науки, своя історія. Признана школа канадійськими університетами. Свої професори! Свої вчені, великі люде, на рівні з вченими професорами других народів! Поневолена наша мова на рідних землях, а далеко від рідної землі, признана краем, що приняв нас за своїх горожан. **Велика хвиля, радісна хвиля на ввесь світ!** Ми не понижені, ми не мертві! Ми живі, йдемо вперед, ростемо, творимо поступ!

Важна хвиля для нас всіх на цім зізді. Очі цілої Церкви в Канаді й Америці, звернені на нас. Що ми зробимо? Як ми пошануемо себе? Як нашу віру? Як ми розуміемо нашу справу? Як любимо Бога? Як рідний нарід? Як своїх дітей? Як пошануемо свободу-волю тутешньої країни? Не словами, а ділами докажіть — „що ми, браття, козацького роду!"

Хто з вас стане фундатором Колегії? Чие імя буде записане золотими буквами в рекордах Колегії? Було трох людей, що дали по тисячі на Інститут Могили в Саскатуні, з них один був бл. п. Тимко Ґошко з Алберти, другий Іван Квасниця зі Саскачевану. Оба православні українці, оба зі Зеленої Буковини. Чи мають вони таких побратимів на цім зізді? Чи може перевелися люде великого серця, великої любови? Хто перший дасть примір для своїх братів? Два рази дае, хто зараз дае!

Між нами находиться достойний гість, представник світлої Консисторії, наш дорогий провідник в Церкві, о протоерей Кудрик, що прийме пожертви на Колегію. Хто перший жертвуе тисячу? Хто зложить воєнні бонди? Хто пів-тисячі? На славу Божу і добро рідного народу!

Таку бесіду приготовив я тоді, хоч і не можна було її тоді виголосити, однакож я певний, що загальний її зміст не стратив своєї вартости і нині.

о. П. Мельничук.

МЕНЕ ТАКОЖ НЕ ПРИЙМАЮТЬ...

В одній з богатих частин Ню Йорку стоїть церква, до якої належать самі мільйонери. Одного разу прийшов до пароха тої церкви Ніґер і сказав, що він хотів би стати членом церкви. Парох дуже змішався, бо знав, що його богаті парохіяне ніколи не погодяться, щоби Ніґер належав до їх церкви, але що не хотів вразити Ніґра, то взявся на спосіб.

— А ти роздумував добре над цею справою? — питае парох Ніґра.

— Роздумував, — відповів той.

— Іди ж небоже до дому і роздумай ще раз. Молися щиро кождого вечера і проси, щоби Ісус Христос обявив тобі, чи ти повинен стати членом цеї парохії, чи ні.

Догадався Ніґер, звідки вітер віє, але не сказав нічого і вернувся до дому. Через кілька днів приходить він знов до пароха тої церкви і парох на привитання питае:

— Ну, щож, молився?

— Молився — відповів Ніґер.

— І обявив тобі Ісус Христос, що маєш робити?

— Обявив — каже.

— Щож Він тобі сказав? — питае зацікавлений парох.

— Сказав мені Ісус таке: „Навіть не думай, щоби тебе там приняли. От я вже пять років стараюся зайти до їх церкви, але мене також не пускають".

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 13.

Посипле Він жаром на грішників; огонь і сірка і дух бурливий буде частиною їх чаші.
Пс. 10: 7.

Содома і Гомора.

Коли Авраамові гості відходили в сторону міст Содоми і Гомори, Авраам проводив їх. Дорогою розмовляли. Сказав Господь до Авраама: Гріхи людей в Содомі і Гоморі дуже тяжкі. Такі гріхи кличуть до мене о пімсту. Ці міста треба знищити.

Авраам настрашився, що так багато людей мало би згинути. Хоч він самий жив між злими людьми, все таки він їх любив, як ближніх. От він задержав Господа і каже: Чи і праведних погубиш разом з грішними? (Тимчасом оба ангели пішли дальше). Якби там було 50 праведних, помилую все місто. Знов сказав Авраам: Коли я вже осмілився говорити до Господа, хоч я порох і попіл, то чи помилуеш їх, як би там було 45 праведних? І задля 45 помилую, відказав Господь. А як буде лише 40 праведних? І так дальше просив Авраам, аж дійшло до 10. Але і 10 праведних не було в Содомі. Тоді вернувся Авраам до дому, а Господь пішов дальше за ангелами.

Ангели зайшли до Содоми вже під вечір. У брамі міста зустріли Лота. Лот запросив їх до себе. В домі Лота сказали ангели: Збирайся і втікай разом з своею родиною з міста, бо Господь мае його знищити. Лот кликав ще двох зятів своїх, щоби втікали, але вони не послухали. Коли ж почало свитати, ангели забрали за руки Лота, його жену і двох дочок-дівчат і вивели за місто. Дорогою остерігали Лота і його родину, щоби навіть не оглядалися, а втікали скоро, бо можуть померти.

Лот боявся втікати в гори, але за дозволом ангела пішов до міста Сигор І Сигор мало бути знищене, та Лот просив ангела не нищити того міста і воно остало ціле. Сходило сонце як Лот вступив в Сигор. Тоді кинув Господь сірчаний вогонь з небес і знищив міста Содому і Гомору і вся околиця запалася глибоко в землю. Жінка Лота оглянулася і за кару переміниласе в стовп соли.

Коли рано вийшов Авраам на горбок, де говорив з Господом, побачив тільки дим там, де були грішні міста.

На місці, де були Содома і Гомора, тепер е Мертве море. Вода в нім така гірка, що ніщо не може її пити, ні жити в ній. Та і воздух довкола моря неприемний. От так Господь тяжко карае поганих людей за гріхи. Стережім себе від поганих думок, слів і діл.

Питання:

1. Що сказав Господь Авраамові, коли відходив до Содоми? 2. Про кого просив Авраам Господа? 3. Чи було в Содомі бодай 10 праведних людей? 4. Кого зустріли ангели в Содомі? 5. Що сказали ангели Лотові? 6. Кілько дочок було в Лота? 7. Кілько врятувалося? 8. В який час впав вогонь на Содому? 9. Де тоді був Лот? 10. Що сталося з жінкою Лота? 11. Чому? 12. Де були Содома і Гомора? 13. Чому покарав Бог ті міста? 14. Від чого маемо себе стеречи?

ЛЕКЦІЯ 14.

(Ісус) ...був послушним аж до смерти.
Фил. 2·8.

Ісаак — Послух Авраама.

Проминув рік від того часу, коли Авраам гостив в себе трьох подорожніх (Лекція 12). І справді сталося так, як один з подорожних говорив: народився Авраамові і Сарі син. Осьмого дня названо його Ісаак. Авраам дуже його любив.

Коли Ісаак підріс, явився Авраамові Бог і каже: Аврааме, візьми сина твого Ісаака і йди на три дні в доорогу на гору, що тобі покажу. Там принесеш мені Ісаака у всепальну жертву. (То значило, що Авраам мав Ісаака заколоти і спалити на дровах). Хотів Бог переконатися, кого Авраам любив більше: Бога чи Ісаака.

Авраам довго не думав. Встав дуже рано, збудив двох слуг й Ісаака. Казав приготовити поживи і води на тиждень, трохи сухих дров, вложити те все на осла і пустилися всі в дорогу. Третого дня побачив Авраам гору Морія, що показав йому Бог у сні.

Коли вже прийшли до стіп гори, каже Авраам до слуг: Ви з ослом зачекайте тут на долині, а я зі сином піду на гору помолитися. Тоді на Ісаака вложив дрова, а жертвенний ніж і вогонь Авраам ніс самий. Як вже оба йшли, питае Ісаак: Тату, дрова і вогонь маемо, але овечки на жертву не маемо. І каже Авраам: Не журися, сину, Бог подбае про те.

Як вже вийшли на верх гори, Авраам збудував жертівника тай приготовив на нім дрова. Тоді звязав Ісаака, поклав на дрова і підніс ножа, щоб заколоти сина свого. Ісаак не боронився, ні не просився, але ангел заговорив: Стій, Аврааме, не клади руки на свого сина. Я переконався, що ти любиш Бога і послушний Богу, коли готовив одинокого сина свого принести в жертву.

Коли Авраам обернувся, побачив барана в корчах і приніс його Богу в жертву. Ангел знов заговорив: За те, що ти не пожалував свого любого сина для мене, — це слово Боже — будеш благословенний ти і через твое потомство всі народи землі, тому, що послухав мого голосу. Тоді Авраам вернувся до до дому зі сином і слугами.

З потомства Авраама прийшов на світ Ісус Христос, обіцяний ще в раю. Ісус Христос був послушний Отцю свому аж до смерти — до жертви на хресті. Тою жертвою відкупив людей від гріха і пекла. Як Ісаак ніс дерево на жертву на своїх плечах, так само Христос ніс хрест на гору. Авраам дае нам примір послуху для Бога, а Ісаак — примір послуху свому батькові. Родичі повинні любити свої діти, але не так, щоби задля них ломити заповідь Божу. Бога треба любити понад все.

Питання:

1. Як називався Авраамів син? 2. Що то жертва всепалення? 3. Якої жертви хотів Бог від Авраама? 4. Кого мав Авраам жертвувати? 5. Чи Авраам послухав Бога? 6. Як називалася гора, де Авраам мав принести жертву? 7. Як довго йшов Авраам до гори Морія? 8. Що сказав Авраам до слуг під горою? 9. Що ніс Ісаак на гору? 10. Що ніс його батько? 11. Кого нагадуе нам Ісаак? 12. Яку заплату дістав Авраам за свій послух? 13. Котра заповідь Божа наказуе нам шанувати — слухати родичів? 14. Напишіть Заповідь любови Бога і ближнього.

ЛЕКЦІЯ 15.

Звеселяться всі, що вповають на Тебе.
Пс. 5: 11.

Одруження Ісаака.

Коли Ісаак дійшов повноліття, Авраам закликав управителя свого маетку Елієзера і каже до него: Вже час одружитися Ісаакові. Ти ж не візьмеш для него жени з дочок хананейських, але підеш в мою родинну землю, до мого роду, тай візьмеш жену синові мойому Ісаакові відти. І каже слуга: Коли ж би вибрана дівиця не схотіла прийти в отсю землю, чи вернути Ісаака до твоеі давної землі? Ні, каже Авраам, не роби так. Господь Бог обіцяв мені оцю землю, Він пошле ангела свого перед тобою і приготовить все для тебе. І заприсягнув слуга, що зробить все так, як казав його пан, Авраам.

Приготовив тоді Елієзер 10 верблюдів в дорогу. Набрав дарунків золотих, срібних, дорогої матерії. Для охорони взяв ще кількох слуг і пустився в дорогу до Месопотамії, до міста Харан, де мешкав Нахор, брат Авраама. Коли прибув туди одного вечора, спинився за містом коло керниці. Якраз була пора, коли дочки тих жителів виходили з міста по воду. Елієзер почав так молитися: Господи Боже пана мого Авраама! Пощасти мені сьогодні, покажи милость Авраамові. Оце я коло колодязя (коло керниці), де дочки Харану ідуть по воду. Нехай станеться так: Котра дівиця дасть напитися і мені, і напоїть моїх людей, і верблюдів, так нехай вона буде тою, що ти призначив на жену для слуги Твого Ісаака. Як так станеться, то буду знати, що Ти вислухав мою молитву і показав милость Авраамові.

Ще не скінчив молитви, як надійшла дуже вродлива і смирна дівчина. Її попросив Елієзер води. Дівчина не тільки напоїла слуги Авраамові, але і їх верблюдів. Елієзер нагородив її за те золотими перстенями і наручницями та спитав: Чия ти донька і чи е у твого батька місце на нічліг, та солома для верблюдів? Я — каже дівчина — Ревека, дочка Бетуїлова, а дідо мій — Нахор. В нас е досить місця на нічліг, і поживи для всіх людей і звірят. І каже Елієзер: Благословенний Бог пана мого Авраама, що пощастив мені найти дім брата його.

Коли Ревека те вчула, побігла скоро до дому і розказала, що сталося коло керниці. Тоді брат Ревеки, Лаван, пішов на зустріч Елієзерові і запросив до своеі господи. Коли вже дали сіна верблюдам і води помити ноги подорожнім, запросили всіх до вечері. Але Елієзер не хотів їсти, бо казав: Вперед сповню свое посольство, скажу, за чим я прийшов. І розказав про Авраама, про його багацтво, про Ісаака та про свою присягу. Вислухали те все домашні, а батько Ревеки Бетуїл і брат Лаван відповіли: Від Господа прийшло те діло, ми не можемо противитися. Ось Ревека, візьми її і нехай буде дружиною Ісаакові.

По такій згоді роздав Елієзер скарби і дарунки, що привіз для Ревеки і її родини. Аж тепер почали вечеру і забаву. По десяти днях поблагословили родичі свою доньку і пустили її і її слуг в далеку дорогу, до нового дому, де стала дружиною Ісаака. Сара вже була померла, а прожила 127 літ. Авраам жив 175 літ. Обое поховані в печері коло Марме що Авраам був купив ще за свого життя.

Питання:

1. З якого роду хотів Авраам невістки? 2. Чому не позволив Авраам свому слузі зоставити Ісаака в Харані? 3. Чому Елієзер взяв зі собою ще кількох слуг? 4. До якого міста прийшли вони? 5. Чи там мешкала яка родина Авраамова? Хто? 6. Що насамперед зробив Елієзер коло керниці? 7. Чому Елієзер вибрав Ревеку понад всі інші дівчата? 8. Чим її нагородив? 9. Хто був Бетуїл, хто Нахор і хто Лаван? 10. Чи вдалося посольство Елієзерові? 11. Що сказали Бетуїл і Лаван, як вислухали слова Елієзера? 12. Хто приготовив ціле діло для Авраама, Ісаака і Елієзера? 13. За що нагородив Бог Авраама радостію і всім добром? (Текст).

ЧОМУ Я ВІРУ В БОГА І [redacted]

(З писань Магатми Ґандія).

Я твердо віру у молитву. Зо всіх річей молитва була найважнішим чинником в моїм життю, найпевніщою палкцею, на яку я міг опертися. Така є моя порада для всіх тих, які приходять до мене знеможені, заклопотані ріжними питаннями в життю. Я віру, що молитва має не лише духову, але й конкретну, практичну вартість.

Ми звичайно вважаємо молитву за побожний ритуал, за форму ісекурації. Такий спосіб є без значіння. Сила молитви лежить в тім, як ми ставимося у вірі, з якої молитва випливає. Сама звичка молитися, саме клячіння на колінах і схилення голови є невистарчаю-[redacted]

Мене питали, чому я так ціню молитву. Я розумію себе дуже добре. З природи я є тихим і невідважним. Якби не молитва, то я б ніколи не міг зробити того, що я зробив. В Африці був закон проти Індійців. Я поїхав туди, щоби протиділати тому законови. Мій корабель стрінула ворожа товпа, і мені сказано, що мене мають вбити. Коли я вийшов на беріг, мене бито, копано; та молитва мене вратувала.

Це не значить що Бог без мене мені пособляє. Кол б я так думав, тоді та сила, яку я знайшов у молитві, для мене не існувала би. Я віру, що молитва дала мені лише маленьку частину тої сили, яку я міг би мати, коли б/моя молитва була більше досконалою. Недомагання є не в молитві, але в людині, що молиться.

Молитва включає і вимагає віри в Бога, віри щирої, непохитної. Та недовірчивий (скептик) скаже: „Якже може розумна людина щиро вірити в Бога, коли на світі стільки кривди діється? Як це погодити? Чи молитва не є безвартісною?"

Застановімося над цим арґументом. Мені здається, що такі люди свідомо чи несвідомо винують Бога за всі ті страховища і пригноблення, які ми маємо. Я віру, що без Бога ми не знали би ріжниці між злом а добром; ми не знали би, що є справедливим, а що несправедливим, отже не було б милосердя одних над другими. В дійсній демократії знаходиться есенція і дух цього божественного принципу.

В правдивій демократії люди. самі собою правлять і рішають для себе. Вони мають свободу слова і свободу висловити свої думки. Вони можуть часто помилятися, та пізнавши свій блуд, вийдуть знова на добру дорогу.

Чи ті, що заперечують існування Бога, хотіли б, щоби Бог вбивав на місці кожного, хто зробив кривду другому? Це було б духовою диктатурою, де воля і розум не мали б місця.

Моя відповідь Скептикам.

Лише в диктаторській державі, а не в демократії, чоловік не мусить думати і працювати над собою, щоби поправити своє життя. Скептики й атеїсти показують нам тих, що вірять в Бога і кажуть: „Як ці є віруючими, то краще нам вже бути невіруючими". Та не забуваймо, що Христос висловлював свою віру, отже Його віра повинна бути для нас приміром, а не життя гипокритів. Духове поняття, якого розум не засягне, є одинокою силою, яка дає нам змогу жити повним життям.

Мій товариш, який є широко очитаним, сказав таке: „То правда, що є люди високо розвинені, яким віра в Бога дає задоволення і помагає в будові їх характеру, та є багато людей, які в Бога не вірять і є великими людьми. Будда ніколи не молився, а лише роздумував".

„Нема ріжниці ані в назві ані у формі", була моя відповідь. Будда душею роздумував, а це нічого іншого, як молитва. Можете називати це роздумуванням, чи як хочете: але все воно є те саме намагання чоловіка досягнути вічність і вічного.

Тому, що я вірю в Бога, я вірю в молитву. Молитва є найпевнішою дорогою до Бога в Його присутности. Отсе є значіння молитви, її сила і її надгороди.

Така є моя віра.

Так вірить в Бога і так думає про молитву великий провідник мільйонів індійців!

Магатма Ґанді є провідником найбільшого числа людей в світі. Жаден другий провідник не може похвалитися таким успіхом, як Ґанді. Без меча, без сили, він веде свій нарід і є пострахом для багатьох поза Індією. Віра в Бога, в молитву і в свободу для свого народу є його провідною думкою.

Здається не одному, що чоловік, який трясе великою Індією, є фізичним велитнем. Та ні, це собі маленький, мізерненький чоловічок, около 97 фунтів ваги. За те, як бачимо з повищої статті, його тримає на дусі віра в Бога, віра в молитву. Такому провідникови і нарід вірить і готов йти за його вказівками. В нім індійці бачуть втілення своєї власної волі.

А чи нам українцям таких провідників не треба? Так треба! Лише таких провідників нарід буде слухати і за ними піде. Та нарід треба вести щирістю і живим приміром!

І. П. Ґорчинський, Шіго, Саск.

РОЗУМНІ ВИСЛОВИ.

Релігія — це найвисший і нагідніший чинник в вихованню людини; це величезна сила цивілізації. Зміст релігії однаково наповняє серце людини всюди, де тільно воно відчуває і бється.
— Флігель.

• • •

Хто знає правила здорового розуму — нижчий від того, хто їх любить. Хто ж їх любить — нижчий від того. хто їх додержує. — Китайська мудрість.

• • •

Мені важко і я прошу Бога допомогти мені. Однакож моя річ служити Богу, а не щоб Він мені служив.

• • •

Рану, заподіяну зброєю, можна загоїти; рана заподіяна обмовою ніколи не загоїться. — Перська приповідка.

• • •

Слава людині, якої не можна нічим вивести з рівноваги. Бог вивіряє якість кожного чоловіка: одного розкошами другого злиднями; заможного тим — чи простягне він помічну руку, нещасного — чи буде він нести своє терпіння без нарікання. — Талмуд.

• • •

Не відкладай до завтра, що можеш зробити нині.

Не кажи другому, щоби робив те, що ти сам можеш зробити.

Хто купує непотрібне лише тому, що воно дешеве, то він платить дуже дорого.

Коли розгніваєшся, числи до десяти, нім заговориш; коли дуже розгніваєшся, числи до сотні. — Джеферсон.

• • •

Релігійна наука — це підвалина виховання.

Казав Христос: Хто зіпсує одного з малих дітей, які вірують в мене, то лучше щоб такому привязали млинський камінь до шиї тай втопили в морській глибині.

А зіпсувати дітей можна не тільки тим, що будемо їх злого вчити, але і тоді, коли не будемо їх вчити доброго.
—Сковорода.

• • •

Щоби дитину добре виховати, то не виховуйте її щоби була така, як всі, але виховуйте, щоби була гіднійша, красша, досконаліша від усіх. Поставте перед собою і перед вихованком такий ідеал, якого нема між людьми, що ви їх бачите, а ваш вихованок буде стояти понад всіма.

• • •

Дитино, виконуй з покорою своє діло, а заслужиш любов.

Оскільки ти висше чим стоїш, остільки більше будь тихий.

Не цікався тим, що тобі непотрібне.

Не шукай річей надто важних і понад твою силу, а про ті, що тобі призначені, міркуй з пошаною.

— Еклезіяст.

НЕПОТРІБНЕ ЛІКАРСТВОМ.

До нових лікарств належить пенисилін. Та зауважили, що доки пенисилін ще не цілком чистий, то нищить клітинки рака, а чистий пенисилін не нищить. Показалось, що частина, яку відкидали, як непотрібну, має силу для лічення рака. Воно нищить клітини рака але не нищить здорових клітин. Сподіються, що це може бути лікарством, якого давно шукають.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

(Продовження зі сторони 3-ої).

що це розумне діло. Треба забезпечення Вістникови від тяжких часів, що можуть прийти. А він тяжких часів не повинен знати, бо він стоїть на сторожі справ нашого народу в Канаді.

Це справа не лише нас старших, але і молодших — хлопців і дівчат. Коли подбаємо, щоби Вістник був в кождій українській хаті, тоді свідомість між народом пошириться. Зокрема наша молодь навчиться любити свою Церкву, мову, пісню і все, що є в нас гарне і цінне. А Вістникови бажаю, щоби став тижневиком та на 16 сторін.

Петро І. Ляповий.

Бело Крук, Саск.

Посилаю 5-річну передплату і бажаю, щоби Вістник виходив що тижня. Нас є тільно, то повинні мати якнайкрасшу релігійну газету.

Йосиф Ладубець.

Спеден, Алта.

Колюмна 5-річних зростає завдяки добр. Білінському, що в кожнім числі містить щось цікаве. Нам конче треба мати Вістник тижневиком. Нас православних є тільно, що можемо його таким мати, коли подбаємо.

Отже і я приєднуюсь до 5-річних.

Северко Леськів.

Висилаю 5 дол на Вістник і бажаю щоби всі передплатники так зробили, а будемо мати тижневик. — Андрій Ґалас.

Прислали по 5 долярів:

Ф. Д. Коропатніцький, Шіго, Саск.
Іван Скоцеляс, Мензі, Ман.
І. Томащук, Мічам, Саск.
І. Г. Гавриш, Редбері Парк, Саск.
М. Д. Заячковський, Гефорд, Саск.
Гнат Бартко, Гефорд ,Саск.
Давид Угрин, Дефин, Ман.

[redacted]ЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ.

(Келґарі, Алта.)

17-го вересня ц. р. наша українська православна громада в Келґарі мала милу приємність витати нашого дорогого Всеч. Владику Теодоровича в новозбудованій церкві. Хотяй день перед нашою візитацією падав дощ, то все одно в неділю в рано настала погода, і люди зачали зїзджатися так з далека, як Едмонтон, Летбридж, Колдейл, Екшов і и. Також співав церковний хор під управою п. П. Паужа з Едмонтону. Тому що наша громада не має чоловіка, котрий би міг дякувати, то на важніші Богослуження мусимо спроваджувати дяка з Едмонтону, а на звичайні Богослуження, то пані Комарніцька (сестра о. Горбая) провадить перед, а решта всі співають з нею. Колись пані Кобильник була зорганізувала хор при церкві, але довго не встоявся, бо багато тих, що співали в хорі, мусіли йти до військової служби, і хор годі було довше продовжува-[redacted]

Також хочу тут зазначити, що промова Всеч. Владики лишиться всім нам на довгі літа. Для Келґарі таких промов треба як найбільше.

По Архиерейській Службі Божій всі гості були запрошені до церковної салі на обід, де знова були промови наших гостей споза Келґарі При кінці знова покликано Всеч. Владику до промови і я лиш скажу, що дуже жалую, що дехто з людей за скоро вийшов і не чув цеї промови, з котрої кожний з нас був дуже вдоволений.

Також хочу на цім місці припімнути, що того самого дня о. Дичина, котрий обслугує нашу громаду тепер, посвятив Іконостас, дарований п. Каспером Комарніцьким, а зробив його наш інжінір п. І. П Зварич, син всім нам добре відомого українського діяча п. Петра Зварича з Веґревил. Це дійсно для нашої церкви в Келґарах є цінний дар від п-тва Комарніцьких і наша громада немає слів до висказання подяки щирим жертводавцям.

На закінчення хочу сказати, що в нашій церкві Богослуження відбуваються раз на місяць в першу неділю в місяці. Обслугує нашу громаду о. Л. В. Дичина з Мирнам. Алта. Хто би часами переїздив через Келґарі з наших громадян, то щиро витаємо. І. П. С.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНІ МАРІЇ Н. ЧЕРНЯВСЬКОЇ.

(Січ-Коломия, Алта.)

Старенька пані Марія Н. Чернявська недавно перебралась зі своєї фарми в Січ-Коломия до свойого дому у Веґревил. Щоби пошанувати її довголітну й корисну працю в згаданій громаді, вечером 7 листопада, родина і громада зібрались до її дому в Січ-Коломия й устроїли милу несподіванку. З Веґревил привів паню Чернявську її шваґер п. В. Засіббіда. Коли ж вона увійшла в хату, всі встали і відспівали Многоліттє, а о. А. Хруставка кількома словами пояснив ціль зібрання та передав для неї і її родини щирі привітя.

У веселій гутірці, при співі українських пісень, гості забавлялися до пізної ночі. При кінці п. Н. Харук виголосив промову, в котрій спімнув великі заслуги п-ні Чернявської в праці на церковній ниві. Отець А. Хруставка вручаючи дарунок від родини й громади, між іншим дав також признання присутним, що милою несподіванкою пошанували піонірку, та побажав пані доброго здоровля і щасливого та довгого життя на новім місци

Пані Чернявська подякувала всім за милу несподіванку й дарунок і заявила, що дальше буде спомагати і працювати для своєї Церкви де б вона не була. На заклик о. Хруставки зібрано $14.25, котрі призначено громадою на Вістник. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: о. А. Хруставка, Н. Харук, пані Марія Н. Чернявська, І. Вахнюк, п-ні Анна Виничук, М. Ґулевич, І. Петрук, В. Чернявський, В. Гаврилюк, П. Воробець, Нин. Юськів, Н. Саламандик, Н. Федчук; по 50 цт.: Г. Онищук, І. Чернявський; по 25 цт.: Ілія Косташ.

Всім жертводавцям щира подяка.

Піснею „Де згода в родині" і Многоліттєм закінчено несподіванку.

о. А. Х.

ПОДВІЙНЕ ДОБРЕ ДІЛО.

(Ст. Джулієн, Саск.

В березні місяці ц. р. заснула вічним сном бл. п. Докія Шутер у домі свого зятя Ю. Костинюка в Вакав. Похоронено її на цвинтарі коло української православної церкви в Ст. Джулієн, Саск.

Жовтня 26 діти зарядили поминки по дорогій мамі. В церкві в Ст Джулієн відбулося заупокійне Богослуження, а на гробі Парастас і посвячено при тому надгробного хреста

В хаті сина Василя Шутера відбувся обід.

Все відбулося поважно і побожно. Діти зробили все, так як говорить наш закон, і за це їм велике признання і подяка. При обіді о. парох о. Грицина вказав на значіння піддержки наших красних і вартісних звичаїв, а притім зробив заклик зложити жертви на українську пресу, яка підтримує нашого народнього духа і виконує велику і вартісну роботу для нашого добра. Гості і господарі зложили $11.50, з чого призначено на Український Голос і на Вістник по половині.

Зложили: Іван Шутер, Кодет, Саск. $2.00; по 1 дол.: Ів. Кіндрачук, Ю. Білик, Ф. Новосельський, І. Гавриш, Ю. Костинюк, Петро Шутер, В. Гузіюк; по 50 цт.: С. Михайлюк, А. Свик; По 25 цт.: о. Є. Грицина, І. Середа, Дм. Сапчук, М Вінтоник, М. Середа і М. Білик.

Всім жертводавцям щире Спасибіг! А померші Вічная Память!

о. Є. Г.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

В неділю 15 жовтня було в українській православній церкві в Мензі, Ман Богослуження; опісля вінчання Михайла Пелешка і Емілії Коваль. Чину вінчання доверших Місіонар о. І. Кусий. Весільний обід відбувся в родичів молодого, гр Івана і Наталії Пелешків. Гостей було багато. Пан Іван Пелешок є добрим дяком і щирим працівником в церковній і всякій народній праці. Жертвували обоє з женою 50 дол. на Колеґію і думають додати, щоби стати фундаторами Колеґії Найдальшим гостем був Петро Пелешок, що працює в золотій майні в Кирклендс Лейк, Онт. і приїхав до братового сина на весілля. Гр Олекса Друль піддав гадку, щоби зібрати жертви на нашу Колеґію Збіркою занявся він і гр. Іван Скотиляс. Жертви зложили:

По 1 дол.: І. Пелешок (батько молодого), Наталка Пелешок (мати), М. Пелешок (молодий), Емілія Пелешок (молода), П. Пелешок (стрий), Ю. Карасевич, І. Скотиляс, Н. Друль, П. Друль, О. Друль, П. Друль, І. Мандзюк (дзвонар), М Яриш, М. Кучма, І. Ґрошок, Ф. Ярема, Т. Мулявка, М. Роздоба, М. Туткалюк, І. Коваль, З. Яриш.

По 50 цт.: С. Пелешок, С. Чвалюк, Г. Осідзинський, Е. Кучма Д. Макогон, М. Друль, П. Цюцьмак, М. Ґнута,. І. Ґрошок, Д. Чорний.

По 30 цт.: Мир. Чорний; по 25 цт.: Я. Гомбницький, А. Лобай, Вол. Полос, С. Дмитраж (англ.), Олена Ґрошок.

Зібрано $27.55 за що разом всім жертводавцям належиться щира по-[redacted]

[redacted]

ДЕНЬ ПОДЯКИ.

(Сматс, Саск.)

Жовтня 9-го, в день подяки, відбулося тут Богослуження, щоби подякувати Богові за Його небесні дари, якими Він обдарував нас у цім році. І справді рік цей належить до урожайних, бо збіжжа вродилися гарні й видатні, і городина вдалася не зле .

В церкві відслужив о. Грицина Службу Божу і Молебен і поблагословив земноплоди, що наші побожні парафіяни принесли для благословення.

Відтак відбувся обід у Народнім Домі.

Після обіду наш о. парох розказав про хід збірки на Колеґію взагалі в цілій Канаді і зокрема в окрузі, що його обслугує.

А там заві$ав присутних дрібними лептами скинути на українську пресу. Пущено тарілку і вона принесла $3.70. Це призначено по половині на Український Голос і Вістник.

Варто, щоб усі наші парохії устроювали в себе Богослуження, аби подякувати Богові за дари, що ними нас Він все дарить. Це похвально і пожиточно дякувати за благословення і достатки і щасливе спокійне життя наше тут в Канаді. Порівнаймо життя людей у воєнній стороні, або таки життя нашого народу, куди перекотилася війна аж два рази, то зрозуміємо, що належимо до щасливих, і за те щастя варто дякувати Богові.

Парохіянин.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Вимер, Саск.)

В понеділок 9-го листопада було в місцевій церкві поминальне Богослуження Олекси й Антоніни Піськів по їх синах — Омелянови в Сильвестрови, що померли хлопцями. Службу Божу і Парастас відслужив о. Швець.

По Богослуженню був обід в Народнім Домі, підчас якого присутні зложили $13.50. З того призначено на Вістник 9 дол., а $4.50 на місцеву церкву.

Нехай цей спомин буде потіхою для родичів, а покійним синам нехай земля буде легкою

Присутній.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ.

(Тернопіль, Саск.)

Павлина і Григорій Стельмащуки побудували собі хату. І рішили її посвятити, як це робили наші побожні предки в ріднім краю, або таки тут наші піонірн. Отже на 21 жовтня запросили священика і рідню тай сусідів на поминальне Богослуження і на посвячення дому.

Рано відбулася Служба Божа і Парастас за померших. Відтак було освячення дому. Воно має глибокий зміст своїми молитвами і обрядом. Освячує Священик воду. Прикріплює хрести на чотирох стінах дому, де горять свічки. Ті хрести лежали в часі св. Літургії на престолі. Опісля свяченим олеєм помазує стіни дому на місці, де прикріплені хрести. Відтак читає святі Євангелії на чотирьох рогах дому і закопує в маленьких пляшечках свячену воду. Це все виконується при співах побожних пісень і з глибокою вірою в Боже благословення і освячення.

Господарі приготовили великий обід і угостили всіх учасників того Богослуження.

При обіді о. Грицина сказав промову, в якій звеличав наш прекрасний обряд посвячення дому, вказав на потребу завжди просити в Бога благословення на нове місце осідку, і підчеркнув, що наші звичаї нам ще більше потрібні тут, бо вони нас держать при нашій Церкві й нашім народі.

На закінчення попросив о жертви на українську пресу. Присутні зложили на цю ціль $6.60 з чого призначено по рівній части на Вістник і Український Голос.

Всім жертводавцям щира подяка. А шана Господарям посвяченого дому, Стельмащукам, хай Господь пішле здоровля, щастя і обильні ласки на многі літа.

[redacted]

ЛИСТОПАДОВІ СПОМИНИ.

(Прілейт, Саск.)

Листопада 5-го було в нас останнє Богослуження в цьому році. Наші парафіяне порозкидані далеко від церкви — коло Септер, Лідер, Прілейт, а навіть Факсвелей. Вдодатку 4-го листопада впав сніг з морозом, ріка замерзла так, що о. Майба ледво переплив чайкою, бо порон примерз. Та хоч не вся громада зійшлася, то все ж день був дуже урочистий.

По Службі Божій була Панахида за полеглих українських воєвників, що життя своє віддали за свободу і Землю Рідну. Притім о. Майба мав короткий відчит про Перший Листопад 1918 р.

Жіноцтво приладило спільний обід, а при обіді о. Майба знов сказав кілька слів та попросив кажучи: коли не можемо нині вислати збірки українським інвалідам у Львові, то треба щоби ми свою жертву зложили на свою місцеву Народну Справу, а не на Українську Колеґію. І збірка принесла 24 дол., які переслалесь Консисторії.

В нас цего року дуже неврожай, та коли Бог поправить урожай, то не 700, як назначено, але багато більше зложимо на нашу велику справу.

Федь Скоробогач.

ДОБРЕ ДІЛО.
(Ітонія, Саск.

На св. Великомученика Димитрія пані Конасевич з своїми старшими синами, Максимом та Павлом, справили весільну забаву наймолодшому синови, а своєму братови Іванови.

Ґостина була в місцевім Народнім Домі, підчас якої я попросив шан. гостей, щоби в такий радісний день пожертвували щось на [redacted] справи.

Тепер на часі справа Української Православної Колеґії — і Шановні Гості радо жертвували, що могли. Тут імена [redacted]ців.

Корнило Бойчук 10 дол.
Михайло Охота 5 дол.
По 2 дол.: М. Конасевич, Н. Бойчук, С. [illegible], І. Байдак, П. Канасевич, Іван і Тарас Канасевич, Д. [illegible], М. Кучер.
По 1 дол.: М. Бойчук, Марія Капустяник, Л. Капустяник, І. Гарасимчук, Катерина Мисик, Мих. Бонда, І. Дутка, С. Паламар, Я. Бойчук, В. Гуменний.
По 50 цт.: Д. Козіцький, М. Солецький; Текля Капустяник 25 цт.

В Ітонія цего року дуже неврожай і члени нашої парохії не можуть виконати наложеного буджету. Та ми просимо Бога, щоби нам на другий рік зародив хліба тоді кождий член перевиконає назначену квоту.

Іван Байдак.

ІЛЛЯ КАВКА.
(Посмертна згадка).

Дня 22 жовтня, 1944 упокоївся в Бозі в Папларфілд, Ман. Ілля Кавка, проживши 78 років.

Покійний приїхав до Канади з родиною в 1911 році. Рік перебув в Ельгусвил, Ман., а 1912 р. перенісся в околицю Папларфілд, Ман., де й замешкував до дня смерти. Дітей виховав дуже гарно після обставин, між якими знаходився. Родина була досить численна — 5 синів і чотири дочки і усі тішаться загальною пошаною між людьми.

Покійний довгі роки був передплатником Українського Голосу і Вістника і належав до громади греко-православних в Папларфілд, як також всі його діти.

Похорон відбувся 24 жовтня з дому його середущої дочки Вікторії, замужної Лапка, де він і помер. Похоронне Богослуження відправив Всч. о. Дмитрів. Смутком сповиті сини, дочки, 32 внуків, а 13 правнуків. Нехай спочиває з Богом, а канадійська земля, хоч не рідна, нехай буде йому легкою.

Учасник похорону.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаємо щиру подяку всім тим людям, котрі відвідали покійного Ілю Кавку, коли тіло лежало в хаті, і тим, що відпровадили тлінні останки на місце спочинку.

Зокрема щира подяка належиться о. Дмитрову за похоронне Богослужання і прощальну проповідь, котра останеться на довго в памяти тих, що слухали. Також дякуємо дякові п. М. Ланцишинові, що прийшов на нашу просьбу, щоби помочи співом в похороні. Також дякуємо нашим учителям, панству О. і С. Галєсам, за пошану до покійного, коли похоронний похід проходив коло школи, вони спустили канадійський прапор до половини стовпа, оставили дітей і поїхали на цвинтар кинути грудку землі на спомин. Також дякуємо п. В. Лечко і В. Гришюкові, що занялися священиком.

Горем прибиті діти:

Сини Петро, Марко, Даниїло, Михайло, і Никола, Дочки і зяті: Клавдія і Григорій Засітко, Вікторія і Михаїл Лапка, Антонія і Стефан Стасюк і [redacted]

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

Замовляйте
Членські книжечки
для вписування членських вкладок й добровільних четв.
Ціна одної книжечки — 10ц
25 книж. за — $2.25
50 книж. за — 3.75
100 книж. за — 7.00
Замовлення висилайте разом з грішми до:
UKRAINIAN VOICE
Box 3626, Winnipeg, Man.

МИХАЙЛО КОЗМЕНЮК.
(Посмертна згадка)

Серпня 9-го, 1944 р. в канорськім шпиталі упокоївся в Бозі блаженної памяти М. Козменюк. Якого 6 років мучила його невиліччима недуга ревматизм.

Покійний родився на Буковині в селі нВлавче, пов. Вашківці, 4 го вересня 1894 р. До Канади приїхав в молодім віці і в 1912 р. взяв гомстед в околиці Ґлен Елдер, Саск., де проживав аж до смерти. В 1917 році одружився з Катериною Митран. Обоє були працьовиті і доробилися гарного маєтку. Майн вже секцію землі і було тепер лиш жити, але передчасна смерть перервала туземне життя.

Покійний Михайло любив інтересуватися громадськими справами, а передовсім українською справою. Був вдачі товариської і любив товариське життя. Коли засновалося тут Т-во ім. Т. Шевченка, то він був одним з перших і одним з передових членів. Коли в 1927 році будувався Український Народний Дім, то він помагав кілько міг працею і грішми і довший час був касієром Народного Дому. Відтак був головою пару років. Він все ставив просвітну і українську справу на перше місце.

Рівнож був діяльним членом церковної громади. Коли тут засновувалася, чи радше сказати відроджувалася українська православна гомада, то він був з перших її членів. Пригадую, що коли в 1925 р. був приїхав до нас о. Кирстюк, тоді Богослужения відбувалися ще по хатах, то покійний з радої душі [redacted], щоби в його хаті відбулося Богослужения. Ніколи не жалів ні труду, ні праці, ані гроша, коли треба було помочи якій громадській справі. Хоч вже був прикутий до здоровлю, але як відбувалися які збори церковні, чи Народного Дому, чи які підприємства, чи Богослуження, він у всім брав живу участь, був взірцевим громадянином цеї околиці.

Отже Ґлен Елдерська околиця стратила в особі пок. Михайла одного з найкращих своїх працівників як на українськім полі, так вагалі і на других.

Правда, покійний виховав і свої діти такої самої вдачі, що інтересуються українськими справами. Наймолодший його син є тепер касієром Укр. Народного Дому.

Покійний полишив в смутку і горем прибитих свою дружину, трох синів, одного вихованка і братів.

Найстарший син Митро має укінчену середну школу і був довший час управителем (менаджером) у Монарх Ломбер Ко. в Валдер, Саск., відтак вступив до війська і тепер є в Оттаві, Онт. Він одружився з Василиною Мартинюк. Василь середущий також при війську, але дістав довшу відпустку, бо дома є багато роботи, він жонатий з Настею Федорчук. Никола при домі, він одружився з Теклею Бондар. Тоже лишився їх вихованок Михайло, якого вони взяли, як йому було лише два тижні, бо йому мама померла.

Похорон відбувся в суботу 12-го серпня при великій участи людей, близьких і далеких. Службу Божу і похорон відправив о. Апонюк з Арран, Саск. Замісць вінків на могилу о. Апонюк закликав, щоби зложили жертву на Українську Православну Колеґію.

Спи, дорогий незабутний приятелю, блаженним сном і нехай земля ця канадійська буде тобі легкою.

М. Г. Л.

[redacted]

Оцим складаємо щиру подяку о. Апонюкови, родині, сусідам і приятелям, які не жаліли труду, а прийшли віддати послідну прислугу для мого мужа і нашого тата, і тим, що в часі нашого смутку і горя розраджували нас.

Дружина сини і [redacted] Козменюки.

ПОРЯДОК [redacted]
о. Є. Кусого.
10. Неділя — Росбурн.
ГРУДЕНЬ:
17. Неділя — Сенд Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
оо. Ф. Керніцького і В. Сименчина.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улича
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Дуфрост
17 Неділя — Поплар Парк.
Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипеґ.

ПОРЯДОК [redacted]
о. П. Гліцького
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Форт Френсис, Онт.
17 Неділя — Вайта.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Арбакка (храм)
24 Неділя — Пембіна.
31 Неділя — Сондави
Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Роблин-Зелена.
17. Неділя — Шортделя.
19. Вівт. Св. Николая — Ленард.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Шелвелик.
24. Неділя — Роблін (місто).
31. Неділя — Ровстон, Саск.
СІЧЕНЬ 1945:
7 Неділя. Рідзво Христове — Шортделя (6 год. рано).
8. Понед. Собор Богор. — Ґрендвю
9 Вівт. Первмуч. Стефана — Дифтінг Ривер.
Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гн. Василіва
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Радвей
17 Неділя — Смоки Лейк.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Редвотер
22 Зачаття Пресв Бог — Егр монт.
24 Неділя — Осетна.
31 Неділя — Делюб.
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

Календар Українських Свят
ҐРУДЕНЬ

1	П	18	Муч. Платона, Романа дік.
2	С	19	Прор. Авдія, муч. Варлаама
3	Н	20	Нед. 26. Прп. Григорія Дек.
4	П	21	Введення в храм П. Богор.
5	В	22	Ап. Филимона і Архипа
6	С	23	А[redacted] Іконійського
7	Ч	24	Вмкч Екатерини, Августи
8	П	25	Климента еп. римського
9	С	26	Прп. Якова пус., Алипія ст.
10	Н	27	Нед. 27. Вмкч. Якова Пер.
11	П	28	Прпмч Стефана нового
12	В	29	Мч. Пармона і з ним 370
13	С	30	†Андрея Первозванного
14	Ч	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	П	2	Прор. Авакума, Атанасія
16	С	3	Прор. Софронії, преп. Івана
17	Н	4	Нед. 28. Вмкч. Варвари
18	П	5	†Преп. Сави Освященого
19	В	6	Николая Мир-Лик. Чудотв.
20	С	7	Амвросія еп. Медіолянськ.
21	Ч	8	Прп. Потапія, ап. з 70 ти
22	П	9	†Зачат. Пресв. Богородиці
23	С	10	Мч. Мини, Ермогена,
24	Н	11	Нед. Праотців. Прп. Даниїла
25	П	12	Спиридона чудотворця
26	В	13	†Мч. Евстратія, Авксентія
27	С	14	Мч. Тирса, Левкія, Арінна
28	Ч	15	Свщм. Елевтерія і матері
29	П	16	Прор. Аггея, муч. Проми
30	С	17	Пр. Даниїла і трох молод.
31	Н	18	Нед. Отців. Мч. Севастіяна

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка
ҐРУДЕНЬ:
10. Неділя — Етелбрет.
17 Неділя — Едвинд.
19. Вівтор. Св. Николая — Роретон.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Ґерланд.
24. Неділя — Велий Ривер (коло Сторожевка).
31 Неділя — Пайн Ривер.
Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. [redacted]
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Вакав
17 Неділя — Тернопіль.
19 Вівторок. Св. о. Николая — Єлов Крік.
22 Пятниця Св. Анни — Кадворт.
24 Неділя — Сматс
31 Неділя — Ст Джулієн.
Адреса: Вакав Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.
ҐРУДЕНЬ:
10. Неділя — Свян Плейн.
17. Неділя — Ґлен Елдер.
19. Вівтр. Св. Николая — Ґаєс.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Мейбридж
24 Неділя Реннер
31. Неділя — Шерридон.
Адреса: Box 124, Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука
ҐРУДЕНЬ:
10 Неділя — Бюкенен.
17 Неділя — Рама
19 Св. о. Николая — Дробот.
24 Неділя — Борджіс.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.
ҐРУДЕНЬ:

10. Нед. 27. Голос 2. УЄ Луки 24: 12—35. Літ Ап. Ефес. 6: 10—17. Єван. Луки 13: 10—17.

17. Нед. 28. Голос 3. УЄ Луки 24: 36—53. Літ. Колос. 3: 4—11. Єван. Луки 17: 12—19.

19. Вівторок. Николая. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Жид. 13: 17—21. Луки 6: 17—23.

22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Галат 6: 22—31. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

24. Неділя Праотців. Голос 4. УЄ Івана 20: 1—10. Літ. Кол. 1: 12—18. Луки 14: 16—24.

31 Нед Отців. Голос 5. УЄ Івана 20: 11—18. Літ. Жид. 11: 9—10, 17—23, 32—40. Матея 1: 1—25.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXI. WINNIPEG, MAN., DEC. 15th, 1944 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1944 ЧИСЛО (540) 24

АРЕШТУВАЛИ ДВОХ МАДЯРОНІВ.

З Москви доносять, що большевики арештували в Карпатській Україні двох мадярських прислужників — Андрія Броду й Іствана Фенцика. Це люде „українського походження", але помагали Мадярам забирати Карпатську Україну і в мадярськім парляменті вихвалювали мадярське військо, що вбивало Українців. Та красше було би, коли б Українці могли їх арештувати.

ВІДСТАВЛЯЮТЬ ДО РОСІЇ.

Аліянти відсилають до Росії всіх тих, що походять з Росії, але вступили до німецької армії, або працювали для Німців в фабриках, чи деинде, як полонені, чи втікачі з Росії. Росія домагалася, щоби їх відсилати і вже тисячі їх відослано, а других будуть відсилати. Це також одна з важних подій теперішньої війни.

ВЕЛИКИЙ ЗЕМЛЕТРУС В ЯПОНІЇ.

Грудня 7-го був в Японії дуже сильний землетрус і треба вірити, що наробив багато знищення. Знищення було не тільки від самого землетрусу, але і від морської води, що заливала цілі околиці, коли земля захиталася. Це пригадує 1923 рік, коли підчас землетрусу в Японії згинуло 142,000 людей, а 103,733 було ранених. Тепер Японія не подає розмірів знищення але кажуть, що понищені деякі фабрики, доми. Та можна думати, що згинуло багато людей і багато кораблів могло пропасти.

ЗНОВ ЕКСПЛЬОЗІЯ.

В Каліфорнії на резерві були фабрики, де виробляли динаміт, порох, нітроґліцерину і другі ексильозиви. Грудня 9-го наступив там вибух. Почалось де перечищують нітроґліцерину, отже двох людей згинуло, 30 було поважніше ранених, а кількось менше. Два будинки знищені, а другі пошкоджені, а вікна повилітали в доокличних містечках. З віддалі 5 миль було видно, як всякі річи летіли вгору. Шкода остілько менша, що будинки були рідко і деякі за горбками.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ПРАЗНИК.

З нагоди 27-их роковин большевицької революції в Росії, російська амбасада в Вашинґтоні справляла празник. Було до 2000 гостей — багато визначних дипльоматів. І звичайно — їли, пили, музика грала — як буває на празнику. Такого в цій амбасаді ще не було. Коштував той празник кільканадцять тисяч долярів.

В АВСТРАЛІЇ ДОЩ.

Велика посуха тревала в Австралії кілька місяців, отже околиці, де була пшениця, стали пустинею. Аж тепер почав падати дощ на широких просторах.

ВИВОЗЯТЬ НА СИБІР.

Вісти з Єрусалиму доносять, що большевики вивозять людей з Польщі, Бесарабії і Буковини на північний Сибір.

ПОДІЇ В ГРЕЦІЇ.

В увільненій від Німців Греції почалася боротьба з домашними большевиками. Уряд видав приказ, щоби всі повстанчі відділи віддали зброю, однакож большевики не послухали. В неділю, 3-го грудня пішли большевики в Атенах революційним походом перед будинок парляменту, в передних рядах жінки і діти, отже вийшла стрілянина. На большевицькій стороні мало бути тоді вбитих 15, а 148 ранених. З поліції одного вбили, а пятьох ранили.

Большевиків міністрів в уряді було шість і ті порезиґнували, коли вийшов приказ про віддання зброї, а за тим вийшли розрухи.

За роззброєнням повстанців був англійський уряд, отже большевики звернувся до Америки, Англії й Росії, протестуючи проти розпорядження.

Найбільше з демонструючих були низше 18 літ віку і стрілянина мала початися, коли оден з таких кинув ручну ґранату, щоби прорвати поліційну лінію.

СТРАТИ В ГРЕЦІЇ.

Від початку війни до часу, коли Німців в Греції не стало, британці мали стратити коло Греції 40,000 вбитих і ранених і коло 500 літаків. Також були великі страти в воєнних кораблях, а то — 21 воєнних кораблів пропало, а 27 було пошкоджених.

В АТЕНАХ ІНФЛЯЦІЯ.

В Денвер, Коло. дістав хтось почтову картку, на якій є марка за 6,000,000,000, отже за 6 більйонів драхи. Перед війною драхма варта була коло 20 центів. За що перед війною можна було купити лів Греції, тепер купують почтову марку.

АНГЛІЙСЬКЕ РОБІТНИЦТВО І ГРЕЦІЯ.

Англійське робітництво поставилося на своїй конференції до грецьких подій так, що треба старатися, щоби боротьбу припинити. Але Чорчила не осуджують. Представник робітництва Бевін говорив, що в Греції завинили большевики, бо знехтували згоду всіх груп, які заявилися за піддержуванням ладу, поки нарід голосованням вирішить, який уряд має бути.

16-ЛІТНИЙ РАБІВНИК БАНКУ.

В Такома, Ваш., 16-літний Барнс обрабував банк на 5,050 долярів. Він підійшов до вікна банкової клітки з 5-літним хлопцем і подав дівчині, що там працювала, картку з словами: „Давай гроші, а ні, то застрілю тебе й отсю дитину — вона не моя". Дівчина в страху посунула гроші, хлопець взяв, вийшов і втік. Та опісля його арештували. З грошей 50 дол. був розпустив. Малий хлопець, що був з Барнсом, цілком чужа дитина, яку Барнс здибав на вулици. От і такі вже вчаться рабувати!

ПОМЕР АРХИЕПИСКОП ФІНЛЯНДІЇ.

Головою фінляндської лютеранської церкви був архіеп. Еркі Кайла, що помер 9-го грудня ц. р., маючи 77 літ. Став архіепископом 1935 р.

ВЕЛИКА СНІГОВІЯ НА СХОДІ.

Грудня 12 прийшли вісти, що в Онтеріо падає великий сніг з сильним вітром. В Торонті впало вже 21 цалів снігу, в інших місцях до 12. А що вітер був сильний, то понадував купи 6 стіп високі. Позамикалися великі крамниці (склепи) в Торонті, крім Ітона і Симсона. Ніяк дістатися до шпиталів. Ніхто не розвозить хліба, ні молока. Лише четверта часть стріткар в Торонті була в русі. Міським урядникам сказано, нехай сидять вдома і відкидають сніг. Молока з фармів до міста не можна привезти. Залізниці ходять з трудом і спізняються. В Торонті денні газети Дейлі Стар та Івнінг Телеграм не вийшли.

Подібне в Гемилтоні і полудневім Онтеріо. Таке тягнесь до Отави і Монтреалу. Хіба аж по тижневи часу можна буде довозити конечні річи з фармів. Згинуло 23 особі, одна пропала.

СНІГОВІЯ В АМЕРИЦІ.

Великий сніг впав також в Сторонах Ню Йорку, навіть до 24 цалі, колиб падав без вітру, але тепер був сильний вітер. Вісти з 13 грудня кажуть, що в Стейтах згинуло підчас сніговії 58 осіб. В Пенсильвенії впало 36 цалів снігу. Вітер так завіяв усе, що в багатьох місцях люде відкопуються.

В Канаді нараховують 23, що згинули підчас сніговії. Мабуть найгірше шаліла сніговія в Канаді в околиці Ніяґара Фалс.

ГУРТ МОЛОДИХ ПІДПАЛЯЧІВ.

В околицях Кларставну, Ненюет і Спрінг Велей в Нюйорськім стейті поліція арештувала вісьмох підпалячів, від 14 до 25 літ віку, за якими є 80 підпалів. Між ними є і студенти висших шкіл, що працюють по ляборaторіях і деинде. Підпалювали порожні хати, або спричинювали пожари в лісах й опісля їхали гасити, як добровольці. Оден з підпалячів дістав в школі відзначення за науку. Крім того крали вони ґазеліну з тректорів, що стояли на полі. До гурта належало ще більше, яких покищо не поарештували.

ЗМЕНШИЛАСЬ ПОГАНА ЛІТЕРАТУРА.

В Стейтах є Організація Примірної Літератури, якої головою еп. Нол. Ця організація має 64 особі, які слідять за змістом всяких журналів і дивляться, чи нема там чогось поганого і деморалізуючого. Перше орґанізація мала на списі коло 300 журналів (магазинів), що містили деморалізуючі річи, а нині має лише 71. Старання організації доводять до того, що погана література зникає.

ЗГОРІЛО ЧЕТВЕРО ДІТЕЙ.

В околиці Вестлак в Алберті 9-го грудня згоріло четверо дітей родини Павлсонів, коли мати пішла до сусідів, лишивши дітей самих. Батько дітей при війську.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ В ФАБРИКАХ.

Минувшого року в фабриках і копальнях в Англії стратили життя 2000 осіб, а 500,000 було покалічених.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.
ЛИСТ З ІТАЛІЇ.
100 долярів на Колеґію.

Сими днями дістала Консисторія такого листа від Ф/ЛТ. Василя Кирилюка з Італії:

Слава Ісусу Христу:

Пишу в справі Колеґії, яку плянується орґанізувати. Справа ця мені дуже радісна і для неї я жертвую 100 долярів, які до Консисторії висилаю Бондом Семої Позички Перемоги. За короткий час ви повинні їх отримати.

Про справу Колеґії я нічого не чув до недавна, аж щира Українка прислала мені памфлет, що відноситься до цеї справи, за що я вдячний за її память про те, що ним вона мене заінтересує.

Ми, Українські Канадійські Вояки, що в Італії, плянуємо мати сходини в самім Римі на Різдво Христове, в Колеґії св. Йосифа. Це Колеґія католицька, а еп. Бучко директором колеґії. Отець Лабай і всі отці радо нас приймуть. Багато наших хлопців до них загощувало і всіх їх радо приймають та ще запрошують.

Крім колеґії є також український монастир оо. Василіян, та ще є два, про котрі близше не знаю.

В Римі є також українські родини, що раді почути українське слово з далеких сторін і всі вони будуть на наших сходинах на Різдво 1945 року.

Желаю успіху в справі Колеґії тай всьому українському загалові.

Василь Кирилюк (капітан).

Сума з минулого числа ... $44,579.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
ТОРСБІ, АЛТА.

Стефан й Анна Цибак (бонд) ... 100.00
Оніфат і Павліна Лукійчук (бонд) ... 100.00
Петро і Теклʼя Адамець ... 5.00
(Разом 205.00)

СПЕДЕН, АЛТА

Саверко і Василина Лесків (перше 25.00) ... 75.00
Василь і Палагія Музика (перше 15.00) ... 10.00
(Разом 85.00)

ҐЛЕНДОН, АЛТА.

Олекса і Кася Стесик ... 10.00
Петро й Евгенія Лукиян (перше 30.00) ... 10.00
Іван і жена Ошуст (перше 25.00) ... 10.00
(Разом 30.00)

СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА.

Петро Дубець ... 25.00
Ілія й Анна Лазарук ... 5.00
Теодор й Домка Гаврилюк ... 5.00
Данило і жена Паламарик ... 5.00
Танаско і жена Іващук ... 5.00
По 2 дол.: Филип Галіцький (вояк), Василь Милин, Марія Варава ... 6.00
Василь Старчук ... 1.00
Андрій Стеблик ... 0.75
Кейт Дубета ... 0.25
(Разом 53.00)

КАЛМАР, АЛТА.

Михайло і Катерина Олексій ... 25.00
Михайло й Анна Воркун ... 20.00
Стефан й Анна Мриглод ... 10.00
(Разом 55.00)

З Пох. бл. п. Миколи Панаса, Стрий, Алта. ... 10.00
Іван й Анна Шевчук, Торгилд, Алта (перше 10.00) ... 15.00
Олекса і Марія Якимець, Ґлен Парк, Алта. ... 5.00
Іван і Марія Терлецькі, Бюфорд, Алта. ... 5.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Михайло Романиця, Кадет, Алта. ... 25.00
Теодор Гриньок, Ґронлид, Саск. ... 10.00

Збірка в Ґримсбі, Онт.

Українська Православна Громада ... 26.00

Йосиф Миронюк ... 20.00
(Разом 45.00)

З Кенде, Саск.

Петро Кравченко ... 35.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
АНГУСВИЛ, МАН.

Пані Текля Вовк (перше 25.00) ... 75.00
Петро й Агафія Гасюк ... 50.00
Михайло й Емілія Гнатюк ... 50.00
Іван і Мейбл Сенко ... 25.00
Михайло і Катерина Ґаллант ... 10.00
Петро і Фіція Вовк ... 10.00
Николай Яцюк ... 10.00
Пані Емілія Галак ... 5.00
Панна Дарія-Ліда Галак ... 5.00
(Разом 240.00)

СЕНДИ ЛЕЙК, МАН.

Захарій Демчук ... 10.00
Аксентій Матвійчук ... 10.00
Петро Ярош ... 10.00
Данило Мазаховський ... 5.00
(Разом 35.00)

ОКБУРН, МАН.

Анастазія Карасевич ... 25.00
Юрій Карасевич (перше 10.00) ... 15.00
Панна Анна Карасевич ... 10.00
(Разом 50.00)

Василь і Софія Гута, Росел, Ман ... 20.00
Петро й Анна Курчаба, Січ, Ман. ... 10.00
Юрій Будзінський, Елфінстон, Ман. ... 5.00

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Др. Михайло Савіцький ... 25.00
Андрій Байда ... 15.00
Іван Пейсь ... 10.00
Українська Православна Громада ... 10.00
Теодор Бабський ... 5.00
(Разом 65.00)

ГОНЕЙМУН, САСК.

Семен Карпіщ ... 10.00
Михайло Кривяк ... 10.00
Петро Палідвор ... 10.00
По 5 дол.: Гринь Палідвор, Іван Сарабін, Евген Мудрий, Д. Доскоч, Адолф Давискиба, Левко Горнчун, Дмитро Людин ... 35.00
По 1 дол.: Гринь Криховець, Йосиф Давискиба, Франко Григор, Никола Хамбуя, Кость Шклик ... 5.00
Іван Хамбуя ... 2.00
(Разом 72.00)

Українська Прав. Громада, Шипмен, Саск. ... 11.20
Василь Костинюк, Вірдейл, Саск. (завд. на 50.00) ... 10.00
Іван Боклащук, Дейвис, Саск. ... 5.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
ВАКАВ, САСК.

Василь Носарук ... 100.00

СМАТС, САСК.

Меланія і Максим Щербань (бонд) ... 51.00
Михайло Гриців ... 25.00
(Разом 76.00)

АЛВЕНА, САСК.

Степан Гаврилюк ... 25.00
Лесь Бойчук ... 25.00
(Разом 50.00)

СТ. ДЖУЛІЕН, САСК.

Юрко В. Михайлюк ... 50.00
Семен Михайлюк (перше 15.00) ... 35.00
Дмитро Сорохан ... 25.00
Жіноче Т-во Лесі Українки ... 25.00
Іван І. Михайлюк ... 25.00
Василь Буджак (на Зїзді дав 10.00) ... 25.00
Михайло Пігач ... [illegible]
Іван С. Кіндрачук ... 25.00
(Разом 235.00)

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.
ВИМЕР, САСК.

Давид Токарчук ... 25.00
Михайло Мартинюк ... 5.00
Никола Уніловський ... 4.00
(Разом 34.00)

КЛЕЙР, САСК.

Василь Лемко ... 20.00
Василь Пилатюк ... 5.00
Максим Тхоржевський ... 5.00
Григорій Соятнс ... 5.00
Йосиф Корма ... 1.00
(Разом 36.00)

ЗБІРКА В ВАТЕРФОРД, ОНТ.
(Прислав І. Данилевич)

Петро Литвин ... 45.00
Іван Данилевич ... 20.00
Стефан Жигальський ... 15.00
М. Дроздовський ... 15.00
А. Антохів ... 10.00
Т. Завальський ... 10.00
(Разом 115.00)

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

На весіллю в п-ва Борденюків в Пембіні, Мінн. ... 10.00

Окрема жертва.

Іван Матійчук, Вудлайт, Саск. ... 1.00

Разом ... $46,327.50

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ДЕЩО ВІД ВОЯКІВ З АНГЛІЇ.

В найновішім листі Українських вояків в Англії говориться, що дім, який в Лондоні українські вояки мають, має для них таке значіння якого ніхто дальший не може собі уявити.

Кождої суботи і неділі приходить до вояцького Українського Дому від 25 до 50 вояків. Буває, що місця для всіх годі знайти. Ліжка мусять докуповувати.

Господиня хоч Англічанка, а навчилася від наших дівчат варити борщ, пироги, голубці. Кождої неділі вояки мають українські страви.

І цікаве, що до Українського Дому, чи домівки, приходять безнастанно нові хлопці, які тут ще не були. Розголос про домівку поширюєсь і притягає все нових. Багато є тих, що недавно довідалися про домівку.

А хлопців тут є тисячі, а не сотки. І хто з них прийшов, покушав пирогів, голубців, борщу, поспівав рідних пісень, поговорив рідною мовою і став веселіший, ніж коли вже був — то хто може це все зрозуміти крім самого вояка.

По довгих стараннях зі сторони вояків, Комітету й обох Церков, призначено для нас двох капелянів, оо. Савчука і Горошка. З них о. Савчук приїхав давніше, вже пробув з нами кілька неділь і відвідав багато канадійських відділів, де є українські хлопці. Відвідав також багато шпиталів.

Річи які маємо в домівці, куплені грішми, які ви вислали прямо до нас, або до Комітету Українців Канади.

Харчі в домівці з пакунків, що присилаєте. Пакунок можна посилати прямо на адресу домівки, або ще краще — на адресу голови Союзу, п. Панчука. Відколи Панчук відїхав до Франції, зроблено зарядження, що всі пакунки, які приходять на його імя, військова почта привозить до домівки. Ось тут дві адресі, одна домівки, друга Панчука:

UKRAINIAN CANADIAN SERVICEMEN'S ASS'N,
218 Sussex Gardens, Paddington,
LONDON, W. 2,
c/o Assistant Director
Canadian Auxiliary Services, C.A.O.

F/O B. PANCHUK,
C—18825,
411 (RCAF) Squadron,
RCAF Overseas.

Посилати пакунки до поодиноких вояків не все добре, бо їх переносять з місця на місце.

Жовтня 15-го був зїзд українських вояків в Брукселі, в Бельгії. Різдвяний зїзд буде 6, 7, 8, 9 і 10 січня в Лондоні і Менчестер.

Ще додати, що 26 листопада почався в домівці в Лондоні курс освітних лекцій на українські теми: Історія України, Українська Культура і др.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ДО СПРАВИ КОЛЕҐІЇ.

І молодих Українців інтересує справа Української Православної Колеґії.

І молодим інтересно, що за 11 місяців Фонд Української Православної Колеґії числить 41,000 долярів. Спасибіг жертводавцям! Продовжайте цю велику працю так, щоби назначена сума була перевисшена.

Хто дав вже на Колеґію, то не зашкодить, коли дасть ще 10 долярів, які мали би піти на неконче потрібне. А таке буває. Розпущені гроші пропали, а жертва на Колеґію буде приносити користь.

Колеґія буде за українські гроші і для Українців. Там будуть виховуватися священики тай взагалі провідні Українці, а таких нашому народови треба. Добрі Українці зроблять все, щоби українське життя піднести.

Оскілько ж жертви будуть більші і будуть скорше, то скорше побачимо довершеною ту велику справу, яку всі хотіли би бачити. І тоді українське життя почне підноситися.

Орест Ґорчинський.

НІ В КУТ, НІ В ДВЕРІ.

Я виховувався, як багато виховуються, ходив до школи, та волочився вулицями. Але як почав підростати, то завважив, що я ні в кут, ні в двері, як каже приповідка.

По українськи я „розумів", але не міг добре говорити, бо завсігди говорив по англійськи. Отже вийшло таке, що коли хто з українців зайде до нас, я тікаю з хати. Бо він заговорить до мене, а мені українська мова не йде.

А до Англійців мені далеко. Знаю їх мову, але їх дім мені чужий. Отже моє місце на вулиці.

Та зачав я думати над своїм лихом і постановив, що мушу добре по українськи навчитися. І навчився.

Тоді стало мені лекше. Я вже не тікав з своєї хати. Між Українцями я чувся 100-процентовим Українцем. Свій між своїми.

Це пишу тому, що знаю, що всюди є українські хлопці і дівчата, що ні в кут, ні в двері.

Певна річ, що винні за те родичі, що не дбають, як їх діти говорять. Або і самі хочуть, щоб їх діти свого не знали. Такі діти терплять за гріхи родичів і чуються цілий час, що вони ні в кут, ні в двері.

Отже моїм закликом буде: родичі, вчіть своїх дітей найбільше свого, щоби вони не були ні в кут, ні в двері.

А хто з молодих стоїть там, де я стояв, нехай старається з того вирватися, як я вирвався.

Андрій.

ЯК ПОВОДИТИСЯ.

Давніше і недавно були вісти, що українські вояки поводяться красше, ніж інші. І це назагал молоді люде — молодь. Однакож вони так тримають себе в руках, що це посторонним людям видно. І таким треба тішитися.

Виходить, що українські вояки не такі **як всі.** Вони інші. І тому, що вони інші, їх другі бачать.

Це нехай буде доброю наукою молодим Українцям й Українкам тут.

Українська молодь повинна на себе оглядатися, а не на **всіх.** Вона всюди повинна розумно і гідно поводитися — вдома, в церкві, в гуртах, на вулиці. Так, щоби навіть цілком чужі люде це завважили і казали: „Це мабуть Українці й Українки, коли так гарно поводяться".

КІЛЬКА ПРИГАДОК.

Щоби ясніше було, на що молоді мали би вважати, я дам тут кілька пригадок.

Нехай з належною повагою ставляться не тільки до родичів, але і до всіх старших. Нехай в їх присутности не позволяють собі на ніщо дурне, чи непристойне.

Крики, верески, реготи та сміхи належать до злого поведення. Порожні бочки гудуть.

Танці з криками і пиятикою, це нора некультурности, нерозуму і злочину. Їх обминати.

Часто бачимо, як дорослі хлопці і дівчата в білий день поберуться за руки і вандрують вулицями міста, на нікого не оглядаючись. Це найбрудніша некультурність.

На грецьких весілях навіть молодий з молодою не танцюють побравшися за руки, але держаться за кінці хусточки. Їх культурність не дозволяє, щоби молодий з молодою при людях за руки держалися. Це висока культурність!

Не поводитись так, щоби це дітей псувало, а для розумних було гидким.

І хлопці і дівчата — це люде, коли поважні. А коли неповажні то... не люде.

Хлопці нехай **дивляться** на дівчат поважно — як на будучих господинь і громадянок. Дівчата на хлопців, як на будучих голов домів і громадян, а не матеріял для танців. Хто вміє на других поважно дивитися, той сам поважний.

Нехай **ніхто не каже:** „Молодим все можна". Бо нікому всего не можна. В життю на все є міра, поза яку нікому безкарно виходити не можна.

Хто замолоду дрантя, той і в старшім віці не буде вартним. З дрантивого полотна ніколи доброї сорочки не вшиєте. З нього і латка не добра.

Наконечний.

ХТО БУВ ЛЕОНІД ГЛІБІВ.

Це був український письменник. Він писав розумні **байки.** В тих байках він давав добру науку людям. Окремо писав він „Загадки і Жарти" для дітей і молодших.

Родився він 1827 р., отже перед більше, як сто літами, в селі Веселім Подолі, Полтавської Губернії, на схід від Дніпра. Письма та ще дечого почав вчитися вдома від матері і священика.

В життю учителював, видавав часопис „Чернигівський Листок", та ще дещо. Вмер 1893 року, отже перед 51 роками.

ДВІ БОЧКИ.

Дві бочки їхало колись селом:
Одна з вином була повненька,
Друга ж порожна — теж слідком.

Та, що з вином — оттак тихенько
Повагом їде собі та їде;
А вже порожна так пустує,
Брикає, скаче і басує,
Що аж на все село гуде.
З дороги всякий їй звертає
Та ще й лає:
„Який це враг її приніс?
Нехай їй біс!"

Хто про свої діла туркоче
Кому не треба й хто не хоче,
Де лище ступить: тра! та! та!...
То він такий, як бочка та —
Усіх від себе відганяє.
Зате розумний чоловік
Живе розумно весь свій вік,
Не торохтить і не гукає,
На все він міру знає.

Леонід Глібів.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

МІЙ приятель, п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

ДОБРА ВОЛЯ — РОЗВАЖНА ПРАЦЯ.

Добра воля і розважна праця творять силу; щастя, добро і багацтво таке, що всі з него користають.

Добру волю мали люде, котрі стали 5-річними передплатниками Вістника. **Вони щасливо створили силу,** котра стала початком добра, з якого **5,000 українців користають.**

Вістник є розсадник добра і щастя на малу міру, бо він малий. Є багато добрих дописей, а нема місця на них, тому **бажаємо побільшення Вістника.** Це можна зробити тоді, коли прийде багато **5-річної і нової передплати.**

Добрій голові досить три слові: „Робимо Вістникови Ювілей" та мало робимо, бо охочих є замало. **Вже дуже крайний час,** щоб загально заговорити і зробити Ювілей хоч таким скромним способом, як **5-річна передплата на Різдвяну писанку.** Це не дар, ані жертва, але передплата на 5 років.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Венлав, Ман.

Читаючи Вістник кілька літ, я переконався, що Вістник є добрим сторожем для Українського Народу і Церкви і тому посилаю 5 дол. і стаю в ряди 5-річних передплатників.

Ілько Воробець.

Дробот, Саск.

Посилаю 6 дол. і стаю в ряди 5-річних. Це добре, що п. Білінський започаткував в добру годину. Щоби 1000 була до року, то лекше б піти вперед.

Прокоп Загарія.

Ґилберт Плейнс, Ман.

Висилаю 5 дол., а то 4 на передплату, а 1 на видавничий фонд. Думаю, що коли б окремо відчисляти 1 дол. на видавничий фонд, то скорше б Вістник виходив на красшім папери.

Никола Симчич.

Ф. Фарина, Дейзленд, Алта.
Никола Ф. Грицюк, Талман, Саск.
Іван Пелешок, Мензі, Ман.
Никола Дирбавка, Дуфрост, Ман.
Юрко Барбаза, Сарнія, Онт.
Андрій Ціпивник, Витом, Саск.
Петро Татарчук, Веґревил, Алта.
Ф. Музика, Веґревил, Алта.
Г. К. Шевчук, Вишарт, Саск.
В. Павлишин, Марлин, Саск.
Ст. Костирський, Пайн Ривер, Ман.
Г. Басараба, Пайн Ривер, Ман.
П. М. Кравчук, Пайн Ривер, Ман.
В. Д. Чорнейко, Арран, Саск.
Петро Бобей, Давфин, Ман.
Петро Гасюк, Енгусвил, Ман.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN.

НЕ ДВІ, А ТРИ СТОРОНІ.

З того, як нинішна пропаганда силуєсь формувати світогляд загалу, виходить, що ціле населення світа ділиться лише на дві стороні — на прихильників Росії і на прихильників Німеччини. І хто за Росією, той за демократією, а хто проти Росії, то й за „реакцією", за Німеччиною, хоч би йому того і доказати не можна. І та пропаганда висуває всюди нахабне питання: „Ти за Росією, чи Німеччиною?"; так, немов поза Росією і Німеччиною нема більше світа.

Окремо впадає в очі, що та пропаганда вважає лише Росію за ідеал, а не Англію, і лише Росією міряє якість й орієнтацію загалу.

Не більше, як дві становищі допускає нинішна пропаганда. Коли ти з Росією, ти демократ і поступовець; коли не з Росією, ти недемократ, реакціонер і ворог щастя цілого людства і тебе треба „зліквідувати".

Таким ладом нинішна пропаганда ставить себе в ролю диктатора і силуєсь поставити людей в таке становище, що позбавляє їх права мати власну думку і вирішувати своє становище.

Вдійсности людство ділиться не на дві, але на три ґрупі — і та третя мабуть найчисленнійша. За Росією є лише комуністи в Росії і поза Росією; за Німеччиною є лише Німці, та хіба незначне число ненімецьких одиниць, що можуть бачити в тім особистий інтерес — а поза тими двома ґрупами лишаються цілі маси населення, цілі народи, краї, а може й континенти, які не хочуть диктатів ані Росії, ані Німеччини, але хотіли би жити своїм власним ладом, відповідним їх потребам.

До тих належить й Нарід Український. Він ще 1917 р. почав творити свою власну державу, незалежну від Росії, від Німеччини і від Польщі. Він прогнав був Німців, він обороняв себе перед наступом Росії і Польщі. Подібно творилася і Карпатська Україна, що не хотіла ані Чехів, ані Мадярів, ані Поляків, ані Румунів.

Так ще від 1917 р. в основі українського життя лежить принцип української самостійности і незалежности від якого будь чужого верховодства.

В виду такого факту і питання не може бути, за ким, чи проти кого Украпінці стоять — вони **стоять найперше самі за собою! Стоять за тим, щоби не бути нічиїми невільниками, але самостійним вільним народом.** Їх становище, це те трете становище, що є проти всякої чужої сили, яка хотіла б їх, чи кого небудь поневолювати.

Подібних народів є на світі більше і всіх їх характеризує одно велике бажання жити своїм вільним, від чужих сил незалежним життям.

Всі вони творять ту велику третю сторону, про яку нині майже не згадуєсь. А все ж таки вона існує! І в її самостійницьких бажаннях міститься якраз отой дійсний демократизм, про який нині тілько говориться. І якраз та третя сторона творить ту широку основу, на якій можна будувати те добро, що людству потрібне. І якраз отта третя сторона може бути рівноважником, що не допустить життя до пропасти.

Коли ж сильні світа злековажать отту третю сторону, то світ вернеться до темних диких часів.

ПОДІЇ В ГРЕЦІЇ.

В перших днях грудня ц. р. почалася війна між грецькими комуністами, та англійською армією.

Англія помагала грецьким большевикам, але коли німців не стало, то большевики хотіли силою захопити в Греції владу в свої руки, і тоді проти них стала англійська армія.

Так почалася війна між большевиками й Англією. Коли донедавна большевики вважалися дуже потрібною силою, то тепер з большевицькою силою прийшлось Англії воювати. І війна ведеться в Греції на більші розміри. Вісти з 11-го грудня кажуть, що большевики мають в Атенах й околиці до 30,000 війська. З другої сторони Англія також скріпляє свої сили.

Боротьба ведеться тенками, гарматами і літаками, отже дійсна війна. До 11 грудня мало бути 1,500 большевиків вбитих, а 2,500 ранених. Розуміесь, що вбиті і ранені були також і на другій стороні.

Англійський парлямент малощо не вповні одобрив англійське поведення в Греції, однакож англійська преса в великій мірі сильно атакує Чорчила за його становище. Й обороняє большевиків. І не може мати поважні наслідки.

Загалом беручи, то нинішні грецькі події можна вважати цілком новою війною, окремою від тої, що провадилася доси. Доси Англія йшла з большевиками, послугувалася ними, а тепер вона стала проти них.

Правда, Англія стала покищо проти большевиків лише в увільнених від Німців краях, але можна сказати, що большевики, де вони не були би, є частиною російської сили і російської політики. Не чували ми про большевиків, що не стояли би з Росією. Отже виступ проти большевиків поза Росією зачіпає Росію.

Доси Росія не сказала ще свого слова про події в Греції. Мабуть для неї це малозначне, доки вона може з кождим днем посуватися на захід, але котрогось дня вона може своє слово сказати.

Війна в Греції може закінчитися скоро, а може і продовжуватися та поширюватися в нових напрямах і на новий чаз. І наслідки її можуть бути такі, яких доси ніхто не сподівався.

Т. поживемо, то і побачимо.

ГРЕЦЬКІ ПАРТІЇ.

Назви грецьких партій, що нині є в Греції, звуться так:

1. Е. А. М., себто Етнікон Апелефтеронікон Метопон (Фронт Народної Оборони — большевики).

2. Е. Л. А. С. — Еллінікос Лейкос Апелефтеротікос Сатпатос (Грецька Народна Визвольна Армія — большевики).

3. Е. Д. Е. С. — Еллінікос Дімократікос Етнікос Стратос (Грецька Демократична Національна Армія — протибольшевицька).

З тих 1-ша, це політична партія, а 2-га військова партизанська організація; вдійсности ці обі ґрупі це одна большевицька організація. Третя ґрупа, це грецькі патріоти націоналісти.

ПРОМОВА ЧОРЧИЛА.

Грудня 8-го премієр Чорчил виголосив в англійськім парляменті бесіду, а приводом до неї були події в Греції, Італії і Бельгії.

Чорчил оповів, чому англійський уряд заняв відоме становище супроти подій в згаданих країнах, після чого 279 голосів одобрило становище уряду, а лише 30 було проти.

Говорячи про Грецію Чорчил сказав, що коли грецькі комуністи діставали зброю від Англії, то на оборону краю, а не на те, щоби забрати Грецію в свої руки. Тимчасом большевики довго приготовлялися, щоби силою повалити уряд і власть в свої руки захопити, не чекаючи, поки нарід голосованням вирішить, якого уряду він хоче.

Таке і в Бельгії, де большевицька сила зорганізувалася і силувалася рівнож все в свої руки захопити. Владили революційний похід, з жінками і дітьми напереді, а за ними озброєні чоловіки. Отже ми вжили там сили проти бунтівників — казав Чорчил.

В Італії ми виступили проти князя Сфорци. Він був 20 літ в Америці, а коли вертався до Італії, то зробив писемну заяву, що буде піддержувати уряд Бадолія. Та показалося, що невдовзі почав Бадолієви шкодити. Що варта такий чоловік?

Широко говорив Чорчил, як він розуміє демократію.

Коли пересічний чоловік вдержує родину, при виборах по своїй волі голосує, а в часі небезпеки боронить свій край, так це основа демократії.

Та інакше я думаю про шахрайську демократію, яка тому зве себе демократією, що вона ліва (большевицька, соціялістична). Вона всего хапається, щоби бути демократією, не лише лівої сторони, але і комунізму.

І така — та ніби демократія, а наділі банди озброєних розбишак вдираються до грецьких міст, захоплюють поліційні стації і важні урядові місця і хочуть завести своє диктаторське правління.

Демократія не засновується на насильстві і застрашуванню (тероризмі), але на розсудку, на рівнім трактованню всіх, на свободі, на пошанованню прав других людей.

Ми вірили масам народу в кождім краю, але ми хочемо запевнення, що це нарід, а не гурт бандитів, які думають, що насильством знищать державний уряд.

Не знижуймося до того, що демократія; це лише загарбування сили і вистрілювання тих, що з нами не годяться. Це противенство демократії.

В нашім випадку, це закон товпи, що хоче завести диктатуру і голосить, що буде вистрілювати всіх невигідних для своєї політики...

Наведене покриває зміст Чорчилової бесіди. Окремо ж звертає на себе увагу його означення демократії — означення, що само собою осуджує поведення „лівих" не лише в згаданих краях, але і на цілому світі.

ЩО КАЖЕ БЕРНАРД ШОВ.

Відомий ірляндець-письменник Бернард Шов сказав недавно, що нинішна війна, це булька серед того, що в історії діялося. Дальше говорив Шов, що суд над Гітлером не зупинить будучих воєн. Треба би судити кожного. Не самі Німці є жорстокими людьми. На питання, чи участь жінок в політиці може спинити дальші війни. Шов сказав: „Ні! Чоловіки воєвничі і жінки дуже воєвничі, тай жінки дуже поважають воєвників".

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 16.

Благословенство батька утверджує доми синів.

Премудрости Сіраха 3: 11.
Есав і Яков.

В Ісаака і Ревеки було два сини — близнюки: Есав — рудий, порослий, відважний, сильний, строгий. Польовання, степ, рух, тяжка праця то було його заняття. Яков — хитрий, спокійний, більше сидів дома. Ісаак любив більше Есава, бо той приносив йому дичину. Ревека любила більше Якова. До того ще й Ревеці було обявлено, що хоч Есав перший син, то Яков перебере права першенства.

Що ж в тих часах означало першенство? Означало те, що перший син отримував головне благословенство батька і тим самим ставав головою родини і паном всього маєтку. Коли ж пригадаємо собі, що вже Авраам мав поверх 300 слуг здібних воювати, а крім тих було багато більше інших слуг, та що з ним робили угоди навіть царі, то можемо знати, яку вагу мало першенство. Також Авраамів маєток мусів бути великий, коли треба було тільки слуг. За життя Ісаака маєток ще прибув, а також прибуло і слуг.

Було раз, що Есав нічого не вполював. Вертав до дому змучений і голодний. На полю, далеко від дому, Яков варив собі на обід сочевицю (по англійськи — лентил). Есав побачив і каже: Дай мені їсти, бо я дуже голодний. Яков на те: Продай мені своє першенство, тоді дам тобі їсти. Каже Есав: На що мені першенства, як я можу вмерти з голоду? І каже Яков: Клянись мені зараз. Есав заклявся і тим самим відпустив всі свої права до першенства за миску сочевиці.

Але ще треба було дістати головне благословенство від батька. І до того трапилася нагода. Ісаак на старість отемнів. Коли чувся близьким смерти, закликав Есава і каже: Візьми лука і стріли, йди в поле і принеси мені дичини. Приготов мені з того їду, так як я люблю. Ще перед смертю хочу попоїсти і дати своє благословення. Есав таки зараз пішов на польовання.

Одначе ту розмову вчула Ревека. Вона то хотіла для Якова першенства. Щож вона зробила? Закликала Якова і розказала, що чула, а далі так говорила: Йди до череди і вибери двоє гарних, молодих козлят. Я вже сама приготовлю так, як твій батько любить, а ти занеси і дістанеш благословенство. На те Яков: А що буде, як тато схоче мене доторкнутися? Моє ж тіло гладеньке, а Яковове поросле. Тоді тато мене проклене. Мати його заспокоїла: Шкірками з козлят пообвиваю тобі руки і шию, але якби виявилося, то я прокляття на себе перебираю.

Коли вже страва була готова, Ревека перебрала Якова в одіж Есава і вислала перед Ісаака. Яков почав: Ось я вже приготовив тобі, отче, їду, як ти казав. Встань, споживай і нехай благословить мене душа твоя. Спитав Ісаак: Хто ти, синку, чи так скоро вполював ти? Відповів Яков: Я Есав, первородний син твій. Господь поща стив скоро вполювати. Каже Ісаак: Приступи близько, щоб я міг тебе доторкнутися руками, чи ти справді Есав. Яков приступив. Коли Ісаак обмацав його сказав: Голос Якова, але руки Есавові. Ще таки питався Ісаак: Чи справді ти мій син, Есав? Знов Яков відповів: я. Ісаак: подай же мені їду. Яков подав їду і вино. По обіді каже батько: Поцілуй мене, сину. Яков поцілував, а Ісаак мав нагоду занюхати одіж Есавову. То вже його переконало. Тоді вже почав Ісаак говорити врочисто: Це запах одежі сина мого, як запах ниви, що благословив Господь. Дай же тобі, Боже, росу з неба і землю благодатню, зерно і виноград. Нехай служать тобі хмари і народи. Будеш паном над братом твоїм рідним і над другими. Проклятий, хто тебе проклине, а благословенний, хто тебе благословить.

Скоро тільки Яков відійшов, надійшов Есав і заговорив до Ісаака: Встань, отче, і їдж, що я вловив і благослови мене. І спитав невидючий старець: Ти ж хто єси? Я Есав, первородний син твій. І злякався Ісаак, тай спитав: Хто ж, той, що вже дав мені їсти і я благословив його? І буде благословенний! Коли Есав почув таке, заридав голосом великим, припав до батька і просив: Благослови ж і мене, отче. Хіба в тебе тільки одно благословення? Ісаак відказав: Паном зробив я його над тобою. Ти будеш благословенний плодами землі і росою. Живитимешся з меча в послузі брата твого. Але прийде час, що станеш своїм власним паном.

Питання:

1. Як називалися сини Ісаака? 2. Чому тато любив Есава? 3. Котрий був старший? 4. Що тоді означало першенство? 5. Чи Есав дорожив своїм правом? 6. За що він те право продав? 7. Що значило тоді благословенство батька? 8. Що на старі літа сталося з Ісааком? 9. Хто з того скористав? 10. Кілько разів ошукав Яков свого тата? 11. Кого більше ти винуєш — Якова чи Ревеку? Чому? 12. Чи ти би слухав(ла), як би мама тебе підготовляла на щось зле?

ДЕЩО ПРО ПИСАННЯ ВІРШІВ.

Щоби писати вірші, то треба знати бодай конечні до того правила, а то — **Рим, Ритм і Розмір.**

Рим — це однозвучність в закінчуванню рядків, як:

Прийшла зима,
Муки нема,
І чоботи ледащо,
І робити нема що.

Деколи римується (сходиться) 2-ий рядок з четвертим, як в коломийкових віршах:

Пішов козак сумуючи,
Нікого не кинув,
Шукав долі в чужім полі,
Та там і загинув.

А бувають ще інші способи римовання, які можна зауважити читаючи вірші.

Ритм — це такий добір і розклад слів, щоби акцент (наголос, натиск) в рядку мав означений лад, прим:

Погуляли гайдамаки —
Добре погуляли...

Тут акцент падає на 1, 3, 5 і 7 склад в першім рядку, а подібно і в другім. Коли би акцент означити числом „1", то це буде так 1-2, 1-2, 1-2, 1-2. Довгі слова мають головний акцент (сильний) і побічний (слабший).

Візьмімо такий примір:

Ідуть дівчата в поле жати,
Та знай співають ідучи..

В наведенім є такий ритм: 2-1, 2-1 2-1, 2-1, 2. А може бути ритм такий:

У моїй хатині, як в степу безкраїм,
Козацтво гуляє, байрак гомочить..

Тут ритм такий: 2-1-2, 2-1-2, 2-1-2... Читайте наведені вірші, а почуєте такий лад, як зазначено.

А бувають ще інші ритми.

Розмір — Рядки в віршу не можуть бути одні за довгі, другі за короткі, але такі, яких треба. От в Коломийках 1-ий і 3-ий рядок має завсігди по 8 складів, а 2-ий і 4-ий по 6. Інакше не можна.

Коляда: „Во Вифлеємі нині новина" — має в кождім рядку по 10 складів.

Може бути ще інший розмір. Одні рядки можуть бути довші, другі коротші в тім самім віршу, але вони творять лад і його треба затримувати.

Це загальні правила, про які треба бодай знати що вони є. А їх можна зауважити при читанню віршів і так їх зрозуміти.

Це на увагу тим, що беруться до писання віршів, а такі завсігди є і будуть. Тай віршописців-поетів також треба.

Щоби зрозуміти, чи відчути лад в віршах, то треба їх уважно читати, а лад, що там є, сам собою відчується.

Ще є одна справа — думка, тема, зміст, але такий матеріял мусить собі знайти той, хто хоче вірші писати.

ДЕ ПРИЧИНА ЛИХА.

Всюди по містах є нині нарікання, що родичам, які мають дітей, тяжко знайти мешкання. Хто винаймає часть свого дому другим, то не хоче таких, що мають діти.

Про те ж пише пані Коя в Виннипег Фри Прес з 9-го грудня, 1944:

„В відповідь жінкам вояків, які нарікають, що через дітей годі знайти кімнат, я скажу, що коли б матері вчили дітей, щоби примірно поводилися, щоби вчили їх, що в домі є ще інші люде, які також мають права; щоби вчили їх, замість позволяти, щоби діти поза міру брикали, щоби не лазили по воді і болоті і не писали по стінах, щоби не робили всяких пакостей, які хіба може перенести властителька дому з найсильнішими нервами — коли б так вчили, тоді воняцьких жінок і матерей радо принимали би.

„Нехай матері передумають цю справу і стараються навчити дітей примірного поведення, а побачать, що трудносщей не буде."

Це голос другої сторони. Перша лише каже: „Не хочуть нас принимати, бо в нас є діти", а друга дає подрібні причини. Не про дітей ходить, а про те, які ті діти.

Що нині дають дітям розпуск до безміри, це загально відомий факт. В самім Виннипегу повторяються випадки дуже часто, що діти (ще ж й дівчата!) йдуть з дому і не приходять 2—3 дні. Мати дає знати до поліції, поліція шукає, а вкінци знаходить дітей в театрі, чи деинде. А ночею спали (за літа) в чиїмсь автомобілі. Або не кажучи матері ідуть до свояків на фарму. В газетній новинці про те зазначуєсь, що це вже третий, або четвертий раз діти так зробили. І то діти 9—10—11 літ.

Коли ж діти не слухають батьків, не числяться з ними, а батьки не хочуть дітей спиняти, то хіба ті діти будуть числитися з чужими людьми? З ними ж має клопіт навіть поліція! Розуміесь, що такі діти тягнуть за собою других, вчать їх гуртом самопас ходити. Отже чи диво, що хтось їх не хоче?!

ПОМІЧ БОЖОЇ РУКИ.

Де Божа Рука нам помагає? Йшов батько з малим сином. Де була гладка і добра дорога там син ішов собі сам і батько не звертав на него уваги, але де дорога була не рівна, там він казав: Уважай, ходи сюди, бо тут рівнійше. А через болото і через ріку переносив його на своїх руках.

Ми в нашому життю такі самі діти. Для нас є гладка дорога, але є і небезпеки. І власне в тих небезпеках Рука Божа бере нас в свою охорону. Розуміється — остільки більше, оскільки ми себе під провід Божої Руки піддаємо.

ЗНАЧІННЯ БОГАЦТВА.

Є давне оповідання про богатого гіндуса Раммогуна, де говориться, що наймолодший його син, Дас, вже з дитинного віку показував велику жадобу богацтва. А як підростав, то його жадоба зростала ще більше.

Батько не жалував грошей найкращим учителям, щоби виховали сина на розумного і поважного чоловіка. Він приняв до свого дому дуже вченого і побожного монаха, щоби навчив сина релігійної мудрости.

Однакож вся увага сина була звернена в іншу сторону. Наука була йому нестерпною.

— Що мені з того — казав він батькови — що я буду накладати в голову багато всякого знання, а мої руки і мої скрині будуть порожні? Хіба хтось побачить мій розум? Хіба я зможу ним торгувати і вимінювати його за верблюди, за осли, за стада овець, або за золото і дорогі камені? А коли будуть в мене великі достатки, то ніхто не буде мене питати, що є в моїй голові і в моїй души, але всі будуть мене поважати. І того мені треба.

Батько журився сином і почав радитись з учителями, як сина на добру дорогу навести. Й оден з учителів дав йому таку пораду:

— Невдовзі вибірається до Афганістану купецька каравана. З кількадесятьох верблюдів та ослів, наладованих дорогим купецьким крамом, буде та каравана складатися. І багато озброєних прислужників піде з караваною, щоби безпечно завезти те велике добро на призначене місце. Отже пішли сина, нехай найметься там за погонича. Це може навчити його розуму...

Послухав батько доброї ради і невдовзі син вибрався в подорож. І дуже рад, що розвязався з книжками й учителями.

Минули цілі місяці, нім син вернувся.

— Тепер розкажи мені — заговорив батько — як тобі поводилося і що ти там бачив.

І почав син оповідати.

— Великі богацтва наша каравана перевозила. Золоті вироби, дорогі матерії, слоневу кість, дорогоцінні камені, пахучі олії були наладовані на 40 верблюдах і 38 ослах. Їх хребти гнулися під багацтвами. А кругом них кілько було доглядачів і сторожів. Хижі вовки кілька разів підкрадалися, та даремно. Розбишацькі ватаги переходили нам дорогу, та не мали відваги з нашою силою змірятися.

— А що було, коли ви завезли все те добро на призначене місце?

— Що? Аджеж поскидали його з верблюдів й ослів, тай тілько.

— Еге! А чи ті осли, що двигали ті багацтва, щобудь з них користали в дорозі?

— Користали... Щож могли вони користати? Тілько й усего, що двигали тигар.

— А чи не їли вони в десятеро більше, ніж їдять наші осли?

— Та вжеж, що ні.

— А чи верблюди не пили вдесятеро більше, ніж пють наші верблюди?

— Також ні.. Це ж неможливе.

— Значиться — вони тільки їли і пили, як і ті верблюди й осли, що не несуть на своїх хребтах таких багацтв.

— Певно, що так!

Каже тоді батько:

— Це і є те, про що мені ходило. Осел є таким самим ослом і верблюд є таким самим верблюдом, чи він несе на своїм хребті цеглу на будову, чи дорогий крам. Ні більше їсти, ні пити жаден з них не може.

— І яка ж наука з того? — допитуєсь син.

— Така наука сину — каже батько що ти дбай найперше не про те, щоби на свої плечі набирати багато майна, але про те, щоби самому піднестися понад верблюда й осла. Коли ж ти сам не піднесешся, то майно тебе не піднесе — ти лишишся тим верблюдом й ослом що на своїм хребті носить великі багацтва. Коли ж дорога твого життя скінчиться, то опинишся без всіх скарбів, як опинилися ті осли, що дорогі скарби переносили. І слова доброго ніхто не скаже.

— Тепер я починаю розуміти те, чого перше не розумів — каже син.

— На те батько:

— Коли так, то я знайшов сина свого. Отже берись тепер до науки, щоби ти сам став дорогоцінним скарбом. Наповняй голову вартними відомостями, а душу побожними почуванями, а тоді будеш стояти висше майна і воно буде тебе підносити, а не ти його. Тоді ти будеш вживати майна на такі добрі діла, що стануть тобі памятником вічним. Вони підуть за тобою і на другий світ і приготовлять тобі місце між праведними.

Зрозумів син батькому науку і відтепер не було пильнішого ученика від него. Таким же розумним і праведним чоловіком був він в цілім своїм дальшім життю. І тому імя його згадують від краю до краю Індії.

МОГИЛА СПІВАКА.

На цвинтарі могила,
Травою ся покрила;
Верба густії віти
Широко розложила.
Дубовий хрест підгнив вже,
В травичку похилився,
Зісох уже й барвінок,
Що густо розстелився.
В могилі спочиває
Співак старий і сивий,
Що чарував думками
Часи старі, щасливі.
Уста — ті звучні струни
Навіки заніміли,
Дрімають тихо в гробі,
Хоч грімко раз шуміли.
Дрімай сном вічним, друже,
Співучий соловію,
Зажег ти в нашім серцю
Святу життя надію.
Ти друже нас оставив,
Но славна память твоя
По віки жити буде —
Як лицаря — Героя.

Ізидор Воробкевич.

ПРО СПРАВИ НАШОГО ЖИТТЯ.

(Гайнсбург, Алта.)

Що довше живемо тут в Канаді, то більше бачимо наші помилки в минувшині і це заставляє нас шукати способів обминути ті помилки в будуччині.

Бачимо, що багато є таких, що сходять на манівці. Їдуть куди не треба, йдуть за чужими, а своїх лишають. Та важне, що і там вони нічого доброго не роблять. Роблять нераз таке, що наностить сором.

Маю на гадці молодших, які не мали потрібного домашнього виховання.

Бачимо, як сими часами багато хлопців і дівчат їде до містів шукати заняття, кажуть — пощо вдома сидіти? А там багато роботи! Тай не про саму роботу ходить, а про те, що там є з ким зійтися і забавитися, є нині танці, завтра танці...

Багато людей дбали головно про своє господарство, а діти були другорядною справою. Не дбали про те, щоби заповнити увагу і час дитини чимсь добрим, поважним, інтересним, і корисним. Не давали дітям української книжки і часописі, не давали того, що вчило би дітей поважно думати і все своє любити.

Діти, це матеріял, з якого все можна створити, але не всі старші були до того майстрами.

Багато старших бачать вже свої помилки, хоч це запізно. Але не запізно для всіх.

Отже треба на виховання звернути більше уваги і приклacти праці. Дітей треба вчити змалку, щоби вміли добре читати і писати по українськи, щоби читали українські книжки і часописи. Треба заставляти до читання.

От берімо Вістник — чи ви застановлялися, що Вістник може стати вам в пригоді при вихованню дітей? Що він може вам багато помогти.

Перегляньте Вістник, а побачите, багато доброго матеріялу про виховання молодого покоління. Так, що Вістник в цю пору є великим помічником у вихованню молодого покоління. Там є статті про виховання, є про мораль, а того нам тепер дуже треба.

Тому Вістник повинен бути в кожній українській хаті і родичі повинні дбати, щоби діти його читали. Там же є матеріял і для старших. Коли ж молодіж буде більше Вістник читати, то буде більше любити свій нарід та все, що той нарід має.

Вона буде тоді більше любити і поважати родичів, замість любити і поважати танці і шукати за ними по містах. Тоді і в родиннім хаті буде молодим весело і гарно.

Це буде, коли родичі будуть змалку привчувати дітей, щоби читали Вістник — таміж є багато матеріялу, який діти можуть читати. А меншим нехай старші читають і пояснюють. Треба робити так, як роблять досвідчені і розумні люде.

Коли так робити почнемо, то не треба буде журитися будучністю нашого народу. Ані родичі не будуть журитися при кім на старости віку дожити, хто їх догляне і захистить. Бо тоді їх діти будуть розумні і добрі і батько та мати будуть для них дорогими.

Це кілька моїх думок про виховання, а ви Читачі подумайте, чи правду пишу.

Петро І. Ляховий.

КОЗАЦЬКІ ХРЕСТИНИ.

(Кирквенд Лейк, Онт.)

В неділю 8-го жовтня завитав до нашої громади парох з Содборі, свящ. Т. М. Кисілюк, з нагоди рядового Богослуження, після якого було відправлено панахиду за пок. Ол Кошиця. Парох о. Кисілюк в промові на панахиді підкреслив що ще одна зірка скотилась з національного небосклону у вічність; вона довго і ярко сяла, тільки не знати чи багато перенялось цим блеском і будуть нести його дальше в закутини українського життя в Канаді. Дійсне світило, це розуміння нації понад дрібничкову приналежність. Релігія українського народу це незалежність від чужих спасителів, віра в могутність своєї нації. А дехто ще й пробує величатись, що може плювати і зогиджувати національну роботу, рідної церкви. Народу нема без церкви, церкви нема без народу. Дехто, перенятий чуттям до покривдженої української нації, уронив сльозу.

По цім було доконане хрещення Пантелея Юрія Балана. Кумами були: Мануїл Копичанський, Софія Манчуленко, Манолій Антонюк, Василина Манчуленко, Юрій Дубець, Анна Гомко. По щирому поздоровленню батьків і відспіванню „многая літа", родичі охрещеного Пантелея запросили всіх в гостину. Гостина була дійсно козацькою, бо гості в забаві не тратили контролі, а одного члена за висловлення „грубшої нути" покарали по козацьки пять доляровим банкнотом на церковні річи, чому він повинувався і зараз зложив

цю суму на руки пароха. Така карність була на хрестинах, тож вони вповні мають право називатись козацькими. Ще й з другої сторони заслуга. Невелика громада кумів і гостей зложила для дитини-похрестника $220.00. Парох зібрав з тих самих людей на церковні річи $118.00 ($102 готівкою, а $16 декларацією), $8.00 на пресовий фонд Вістника і Українського Голосу, $6.00 на папіроси для вояків в клюбі в Лондоні. Значить, жадної потреби не оминули і ніхто не сказав, що не дасть, або не має.

На закінчення парох ще раз промовив до гостей, які вислухали з захопленням його вказівок і гідних приміpів, а громові оплески на закінчення були свідоцтвом цього.

Парох побажав батькам дитини невмирущої слави батьків; в імя діда, що погиб на першій світовій війні, охрещено внука; кумам і гостям побажав втіхи, щоби діждались щасливої хвилі, коли їх похрестник стане великим і не забуде про долю своїх предків, а в память погибшого діда зробить національну виправу та з мільйонами других таких, як він, здобудуть це, чого діди не здобули — вільну і ні від кого незалежну українську державу з рідною своєю церквою.

Імена жертводавців: на Український Голос:

По 1 дол.: М. Манчуленко, Дм. Манчуленко, Дан. Гаврилюк, М. Антонюк, М. Гропок, Гео. Манчуленко, М. Друль, Гр. Черепака

На сигаретки:

По 1 дол.: А. Ракуa, Василина Гомко, М. Балан, Софія Яцко, Дм. Балан, М. Копичанський; Ст. Сіданик 75 шт.

Манолій Антонюк

ПРИМІРНА ВЕСІЛЬНА ЗАБАВА.

(Пембіна, Мінн.)

В неділю 22 жовтня, 1944 р., по Богослуженню в українській православній церкві в Пембіна, Мінн., Зед. Держави, відбулося вінчання п. Івана Борденюка з панною Марією Лигун. Чину вінчання доконав о. Гліцький.

Весільне приняття перенесено було на 24 го жовтня. В год. 9-ій вечера гості почали сходитися до міської салі в Пембіна. Майже всі парафіяни української православної громади в Пембіна і визначні американці з міста прибули на забаву.

Смачними і добірними стравами були заставлені столи, за які гості засіли до вечері. По вечері проспівали многі літа молодій парі і гостям. Незадовго по вечері почалося витання молодих.

Зараз по витанню о. Гліцький мав коротку промову і попросив гостей о жертву на колегію, Український Голос і Вістник. Жертвували слідуючі:

Панна Марія Борденюк, сестра молодого, яка є при американській армії 5 дол.

Молода пара 3 дол.

По 1 дол.: В. Ким, Т Коропатвіцький, А. Кирилюк, І. Пастух, пані Сахарук, М. Деменишин, Н. Кирилюк, родина Лигунів, П. Пастух, В. Кропивницький, І. Андрусяк, М. Костюк, В. Кравчук, В. Загарія; по 50 шт.: пані Сівак, І. Борденюк, І. Сівак, П. Хрущ, пані Медвиська, пані Кропивницька, І. Лесьйв; по 25 шт. С. Смук.

Збірка розділена: 10 дол. на колегію, $7.86 на Вістник і $7.90 на Український Голос.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодій парі щасливого подружого життя.

П. Г.

ВЕСІЛЬНА НЕСПОДІВАНКА.

(Портеж ля Прейрі, Ман.)

З нагоди вінчання панства Івана і Марії Самець, Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської та члени православної церкви вечером дня 21-го устроїли для молодих прийом з гарними дарунками на нове господарство. Вечер переведено дуже приємно. Переспівали кілька народних пісень, потім вручено молодятам гарні дарунки, за котрі обоє щиро дякували. Також покликано п. М. Бобика, який сказав кілька влучних слів, а на доповнення церемонії піднесено тост за вільну і незалежну Україну і відспівано „Ще не вмерла"...

На закінчення добр. І. А. Цуркан попросив гостей, щоби не забули про становище і заслуги нашої преси і зложили по змозі на її фонд, а тим самим цей вечір остане памятнішим. Жертвували як слідує.

По 1 дол.: І. А. Цуркан, молодята І. і М. Самець, п-тво Кушнярик; по 50 шт. М. Бобик, Тео. Самець, Гео Тарновецький; по 25 шт.: С. Матійчук, Т. Щепанський, М. Ковальчук, Д. Лазорко, В. Остафійчук. Разом $5.75. Збірку розділено $3.00 на Український Голос, а $2.75 на Вістник.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодим многі і благі літа.

І. А. Цуркан.

РОКОВИНИ СИНА І ЗБІРКА НА ПРЕСУ.

(Монтреал, Кве.)

Панство Стойки справляли свому синови 16-літні роковини і спросили до себе своїх знакомих на 1 жовтня, 1944. Панство Стойки також набули свою власну хату і досить гарно собі її упорядкували так, що будуть мати де на старші літа спокійно замешкати, бо знаємо, як то є в чужій хаті.

Присутні забавлялися гарно і спокійно і підчас цього попросили мене пані Семенюк і Олексів, щоби я попросив гостей, аби не забули й наших дальших приятелів, українську пресу. Ніхто не відмовив від себе дещо пожертвувати і так: По 2 дол. зложили — панство Стойки, Мушинські, Семенюки і Бавюки; по доларови — панство Олексів, Барабаші, Осадчуки, Тимчаки і пані Якимець. Розділено їх в цей спосіб: на Український Голос 7 дол., на Вістник 6 дол.

Всім гостям і п-тву Стойкам щиро дякую за щиру жертву, а Іванові Стойкові дай Боже многі літа прожити.

Присутний.

ПОДЯКА ЗА ГАРНИЙ ДАРУНОК.

(Колет, Саск.)

В четвер дня 25 травня устроїло сестрицтво несподіванку для старенької сестриці Гафії Пронич за те, що вона подарувала дві хоругви до церкви.

На обід зійшлися всі члени греко православної церкви і родина, а під час обіду п. Черепущак сказав пару щирих слів подяки. Потім пані А. Козунь також подякувала сестрі Гафії за гарний дарунок і заохотила до дальшої праці при церкві св. Петра і Павла. Пані Марія Глуханюк подарувала їй гарний дарунок. Опісля присутні зложили дарунок на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника разом $4.60, що розділено по половині.

Всім жертводавцям, що зложили на пресовий фонд щиросердечна подяка.

Присутня.

ІВАН НИКИФОРУК.

(Посмертна згадка)

У вівторок 6 жовтня наша громада в Едмонтоні, Алберта відпровадила на місце вічного спочинку одного з визначних своїх громадян бл. п. Івана Никифорука.

Покійний походив зі Завалля, снятинського повіту, в Галичині. До Канади прибув 1902 р., а в квітні 1905 р. осів в Едмонтоні. Того ж року заложив кузню; того ж року одружився з Катериною Дудар, родом з Білявінки, повіт Скалат.

Місця багато на світі для доброго робітника. Найшов місце між людьми і Покійний. Був він непосидющий, захоплений до праці, „бо треба, бо люди чекають". Незадовго треба було робітню побільшити і так повстала фабрика „Едмонтон Айрон Фенс енд Вайр Воркс". Це мабуть перша того рода в Канаді індустрія, що находилася в руках і контролі нашого фахівця. Часто затруднював покійний по більше десятка людей і їх родини. Працею з справедливістю доробився значного майна.

Тяжка праця вплинула шкідливо на здоровля покійного. Минувшого року мав операцію, що продовжила але не вратувала життя. Крім нашого о. пароха, що частіше відвідував хорого, удостоївся він також відвідин Впреосвященого о. Архиепископа Іоанна та місіонаря о. Кусого.

Покійний був довголітним членом місцевої церковної громади, членом заряду церковного, одним з тих, що зложили більші пожертви на купно церковного будинку; був членом Інституту ім. Грушевського разом з дружиною, членом Взаїмної Помочі і др. Вже на ложу слабости відділив зі свого майна на нові церковні будинки та на Колегію.

По покійнім зосталися: Вдова, син Василь, лікар в Норт Бетлфорд Саск., LAC Теодор і три дочки: Софія — дружина бувшого домініяльного посла Лучковича, Ольга — дружина майора Чепесюка і Йосифа Камерон, державного урядника в Оттаві, також три брати і три сестрі.

Крім живих вінків зложили присутні на похороні $47.22 на Колегію, як казав о. Мельничук — „на такий вінок, що буде сяяти так довго, як довго в Канаді будуть жити українці"

Нехай прийме Господь душу покійного Івана Никифорука до свого царства, память по Нім між живими буде довговічна, а земля канадійська легкою!

Письменний.

ПЕТРО ШКРУМЕДА.

(Посмертна згадка).

Дня 28 жовтня упокоївся у Бозі, в 56-ім році життя Петро Шкрумеда в околиці Сондали, Ман.

Приїхав зі Старого Краю, з села Мариниці, Буковина, ще малим хлопцем з родичами до Канади. Тяжко працював з малого хлопця на фармі-гомстеді, помагав родичам, ходив по роботах.

З часом оженився і осів на своїм гомстеді і дальше тяжко працював, щоби придбати хоч мале господарство. Та разом з господарством прибувала у хаті родина. Коли вже було осьмеро дітей (5 дівчат і 3 хлопці), то мати померла, лишаючи діти маленькі сироти, а покійний Петро вдівцем. Так пережив небіщик Петро 7 літ у тяжких обставинах. Старші діти підросли, покинули дім і батька, дві доньки віддались, — одні мандрують по Канаді, а четверо дітей малих лишились до смерти при батькови (два хлопці 10 і 14 років, і 2 дівчині 16 і 18 років).

Покійний Петро не лежав довго слабим, бо ще у четвер був у місті Сондали за покупками, а в суботу вечером уже помер. Хоч був здоровий чоловік, але по смерти жінки зачав упадати на здоровлю. До послідного дня життя покійний жив з сусідами у добрій згоді, як також взагалі з людьми. Був оден з перших, що від російської церкви привернувся до Української Православної Церкви.

Похорон відправив о. П. Гліцький при участи великого числа народу. По похороні відбувся поминальний обід. По обіді присутні вшанували послідну память небіщика Петра тим, що зібрали $15.30 для Українського Голосу і Вістника (по $7.65). Жертви зложили:

По $1.10: Тео. Крилатий (Інтернешонал Фалс, Онт.), І. Г. Шкрумеда (Інтернешонал Фалс); по $1.00: Гео. Шкрумеда, Л. Лопушняк, Д. Білавчук, Н. Іщок, І. Негрич; по 50 шт.: А. Ткачик, І. М. Чоботар, І. А. Чоботар, Г. А. Чоботар, К. Мельничук, Г. Персович, Н. Дубник, М. А. Чоботар, А. Павлюк, М. Григорійчук, Н. О. Шипіт, В. Череванко; по 35 шт.: В. Натуркач; по 30 шт.: Тео. Гушуляк; по 25 шт.: Н. М. Шипіт, М. Соколюк, о. П. Гліцький, Н. Соколюк, І. П. Андрусяк.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Петрови Шкрумедови Вічная Память. Похороном завідував старший брат покійного Георгій Шкрумеда.

Н. Іщок.

НИКОЛАЙ ПАНАС.

(Посмертна згадка)

Д[illegible] листопада відійшов у вічність в шпиталі в Едмонтоні Николай Панас, син Дмитра і Анни Панас, уроджений 23 червня, 1919 р. в Гемлин, Алберта. Нижчу школу покінчив у своїм родиннім Гемлин. Покійний був слабого здоровля і не міг багато помагати своїм родичам при фармерстві.

Будучи вихований своїми свідомими родичами на свідомого молодця, покійний увесь свій вільний час присвячував для розвою українських організацій, як Українське Просвітне Товариство ім. Тараса Шевченка, Українська Православна Церква і Союз Української Мо-

лоді Канади в Стрий, Алта. В Союзі СУМК-у покиний був впорядним сотником два роки.

Року 1941 покиний виїхав до Едмонтону і записався на курс книговодства. По закінченню курсу дістав заняття в Свифт Кенедіен Ко., в котрім працював до 11-го листопада. 12 листопада захорував, а два дні пізніше віддав Богу духа.

Перебуваючи останніх 3 роки в Інституті Грушевського, покінйий мав багато знайомости між студентами, а також старшою українською інтелігенцією. Доказ того, що коли о. Мельничук, парох української православної громади в Едмонтоні, відправляв панахиду в українськім похороннім заведенню, то саля була переповнена людьми, що прийшли в останне попрощати свого товариша. По відслуженню панахиди о. Мельничук виголосив гарну науку, головно для молоді. Тіло привезено з Едмонтону до рідної хати 17 листопада.

Похорон відбувся 18 листопада. о. Василів відправив в хаті панахиду і Службу Божу в церкві. Домовина покійного була прикрашена вінками і квітами. Вінки були від Інституту Грушевського в Едмонтоні, від приятелів студентів в Едмонтоні, від СУМК-у в Едмонтоні, від п-ва Левка і Наталки Фарини, Едмонтон, від Свифт Кенедіен Ко., Едмонтон, від робітників Свифт Кенедіен Ко., Едмонтон, від СУМК-у, Стрий, від сестри і шваґра Евгенії і Гриця Романчуків, від вуйка, вуйни і рідні Павлюків з Вилно, від п-тва Мельничин, Едмонтон, від п. П. Кінасевича, Едмонтон, від стрия, стрийни і рідні Панасів з Едмонтону, від брата Федька, братової і рідні, Гемзин.

При останнім цілуванні о. Василів сказав: „Домовина покійного дуже гарно прибрана вінками і квітами, покійний на те заслужив. Але наш обовязок є зложити жертву на ще один вінок, котрий ніколи не звяне, той вінок є наша преса і православна колеґія" Зложено 24 дол. Розділено так: 10 дол. на колеґію, 7 дол. на Український Голос, 7 дол. на Вістник. По похороні усі пішли на обід, запрошені родичами помершого.

Покійного оплакують родичі, старий дідуньо, сестри — Евгенія, Александра і Марта, брати — Михайло і Іван.

Спи дорогий друже. Вічна тобі память.

Сусід.

ПОДЯКА.

Оцим складаємо щиру подяку о. Мельничукови за відправу Панахиди в Едмонтоні по нашому синові Николі. А також щиро дякуємо о. Василівому за похоронну відправу. Дякуємо усім, котрі причинилися до похорону, і прийшли віддати останню прислугу нашому дорогому синові. Нехай вас Бог нагородить усіх.

Родичі, брати і сестри.

ФЕДОР МИРУН.

(Посмертна згадка).

Наш Редвотер, Алта., знова пережив великий смуток, бо 16 листопада, 1944, відійшов від нас на вічний спочинок один з піонірів цеї околиці Федор Мирун.

Покійний походив з повіту Яворів, з села Свидинча. Прожив 57 років, з того 35 років в нашій околиці. В супружому життю також прожив 35 років. Покійний полишив крім своеї дружини 6 синів і 4 дочки, а саме — Степана, Василя і Івана в Редвотер, Федора в Едмонтоні, Олексу в Оттаві, Николая в армії; дочки — пані Анна Шелемий в Едмонтоні, пані Катерина Писай в Вал Сусі, Алта, пані Марія Попович в Во, Алта., і одна незамужна дочка дома.

В неділю вечером о. Г. Василів відслужив Парастас. В понеділок рано 20-го листопада о. М. Фик з Вилингдон, Алта., і о. парох відправили Панахиду в хаті. При співі „Святий Боже" сини покійного винесли свойого тата на двір, о. Василів перечитав Св. Євангелію і сказав прощу. Відтак почався повільний похід до церкви. Погода була гарна і тому прибуло багато людей. На кожнім роздорожу були читані Євангелії на переміну двома священиками. Служба Божа почалася около 11 години. Після читання Св. Євангелії о. Василівом, о. Фик сказав проповідь. Він сказав, що покійний був лагідної вдачі й визначався працею як дома так і поза домом. Він дальше сказав, що покійний був взірцевим господарем дома і старався при помочі других членів провадити добру господарку поза домом. Покійний лишив наслідки своеї тяжкої праці, але квиток може бути забутий, а завжди весела усмішка на обличу ніколи не буде забута. Така усмішка означує добру вдачу. Федор не тільки старався прикрасити свій дім, але старався прикрасити свою церкву. Ще нема року, як панство Мируни купили гарний павук до церкви. Слави не хотіли, бо навіть не бажали, щоби їх імена були проголошені. Покійний був старшим братом в православній церкві десять літ, як також був головою громади. Читав і інтересувався новинками в Українськім Голосі й Вістнику.

Тому, що о. Василів мусів відїхати потягом, о. Фик докінчив похорон. Перед послідним цілуванням він зробив заклик на вічний вінок. Всіх грошей скинули $20.50. Родина згодилася, щоб та сума була розділена так: На Колеґію 25 дол; на Вістник $2.75; на Український Голос $2.75.

Тілом занялося Українське Похоронне Бюро під опікою п. Смоляка з Едмонтону. На цвинтарі о. Фик попрощав покійного від родини й від всіх присутніх. Після скінчення похорону пані М. Мирун справила обід для гостей в свойому домі.

Щира подяка всім тим, що взяли участь в похороні, як також тим, що дали жертви на вінок, а Покійному вічна память!

Очевидець.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаємо сердечну подяку оо. Василівому і Фикові за перепровадження похорону і за проші. Дякуємо п. Вас. Школьному за дякування і другим співакам. Дякуємо всім тим, що будь чим причинялися до похорону. Дякуємо тим, що сиділи коло нашого тата, діда і мужа і розраджували в нашім горю.

Дружина, сини, дочки, зяті, невістки і внуки.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
оо. Кусого — Федака.

СІЧЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Ісуса Христа — Сенді Лейк.
8. Понеділок. Собор Богор.—Менаї
9. Вівторок. Стефана — Виста.
14. Неділя. Новий Рік — Січ.
19. Пятниця. Йордан — Росборн.
21. Неділя по Йордані — Ангусвил
28. Неділя — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
оо. Ф. Керницького і В. Слепенцера.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Ульяна

ГРУДЕНЬ.
24. Неділя — Портедж ля Прейрі.
31. Неділя — Іст Селкірк.

СІЧЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Хр. — Брендон.
8. Собор Пр. Богор. — Тиндал.
9. Првмуч. Стефана — Стед.

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. П. Гладкого

ГРУДЕНЬ:
19 Вівторок. Св. о. Николая — Арбакл (храм)
24 Неділя — Пембіна.
31 Неділя — Сондавн.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ:
19. Вівт. Св. Николая — Ленард.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Шелвелий.
24. Неділя — Роблін (місто).
31. Неділя — Рокстов, Саск.

СІЧЕНЬ 1945:
7 Неділя. Різдво Христове — Шортдейл (6 год. рано).
8. Понед. Собор Богор. — Ґрендвю
9. Вівт. Первмуч. Стефана — Дифтінґ Ривер

Почт скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Гр. Василева

ГРУДЕНЬ:
19 Вівторок. Св. о. Николая — Редвотер.
22 Зачаття Пресв. Бог. — Еґр-монт.
24 Неділя — Осетна.
31 Неділя — Ленюб.

СІЧЕНЬ:
7 Різдво Хр. Вел. Повеч.—Беліс. Служба Божа — Радвей
8. Собор Пр. Богор. — Федора.
9. Првмуч. Стефана — Смоки Лейк
14. Неділя. Новий Рік — Ґресленд
18. Навеч. Богояв. і свячення води— Беліс.
19. Йордан. Свяч. води 7 год. рано Смоки Лейк, 10 год. — Радвей. 1-ша пополуд. — Еґрімонт, 2.30 пополуд. — Редвотер, 4 год. — Федора.
20. Собор Івана Хрест. — Тудор.
21. Неділя по Богояв. — Еґрімонт.
28. Неділя — Редвотер.

ЛЮТЕНЬ:
4. Неділя — Восетна.
11. Неділя — Калмар.
12. Трох Святих — Торебі.
15. Стрітення — Беліс.
18. Неділя — Смоки Лейк.
25. Неділя — Радвей.

Адреса: Box 62. Радвей. Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. С. Гребенюка

ГРУДЕНЬ:
19. Вівтор. Св. Николая — Роретон.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Гарланд.
24. Неділя — Белий Ривер (коло Стороженка).
31. Неділя — Пайн Ривер.

Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ГРУДЕНЬ:
19. Св. о. Николая — Дробот.
24 Неділя — Борджіс.
31. Неділя — Фостон.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

16	С	3	Прор Софронії, прел. Івана
17	Н	4	Нед. 28. Вмч. Варвари
18	П	5	†Преп. Сави Освященого
19	В	6	Николая Мир-Лик. Чудотв.
20	С	7	Амвросія еп. Медіолянськ.
21	Ч	8	Прп. Потапія, ап. з 70 ти
22	П	9	†Зачат Пресв. Богородиці
23	С	10	Мч. Мини, Ермогена,
24	Н	11	Нед. Праотців. Прп. Данила
25	П	12	Спиридона чудотворця
26	В	13	†Мч. Евстратія, Авксентія
27	С	14	Мч. Тирса, Левкія, Аріяна
28	Ч	15	Свщм. Елевтерія і матері
29	П	16	Прор. Аггея, муч. Прома
30	С	17	Пр. Даниїла і трох молод.
31	Н	18	Нед. Отців. Мч. Севастіяна

СІЧЕНЬ — 1945.

1	П	19	Преп. Іллі та Ігнатія Печ.
2	В	20	Свщмч. Ігнатія Богоносця
3	С	21	Мч Юліянії Никомидської
4	Ч	22	Вмч. Анастасії, Теодотії
5	П	23	10 муч. в Криті; Павла еп.
6	С	24	Святий Вечір. Мч. Евгенії
7	Н	25	Різдво Ісуса Христа
8	П	26	Собор Пресв. Богородиці.
9	В	27	Стефана первмч., Теодора
10	С	28	Св. 20,000 муч. в Никомидії
11	Ч	29	14,000 дітей убит. Іродом
12	П	30	Мч Анисії дівн, мч. Зотика
13	С	31	Преп. Меланії Римлянки
14	Н	1	Новий Рік. Василія Вел.
15	П	2	Прп. Сильвестра Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Гришини.

ГРУДЕНЬ:
19 Вівторок. Св. о. Николая — Єлов Крік.
22 Пятниця. Св. Анни — Кадворт.
24 Неділя — Сматс.
31 Неділя — Ст. Джуліен.

СІЧЕНЬ:
7 Неділя, Різдво Христове. — Год. 3 по півночі — Тернопіль. Год. 8 рано — Єлов Крік.
8. Понеділок. — Собор Пр. Богородиці — Вакав.
9. Вівторок. Првмуч. Стефана — Ст. Джуліен.
14. Неділя. Новий Рік — Кадворт.
18. Четвер. Щедрий Вечір—Вакав.
19. Пятниця. Богоявлення. — Год. 2 по півночі — Тернопіль. Год. 10 рано — Ст. Джуліен.
20. Субота. Собор св. Івана—Сматс.
21. Неділя — Алвена
28. Неділя — Єлов Крік.

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.

ГРУДЕНЬ:
19. Вівтр. Св. Николая — Гаес.
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. Мейбридж.
24. Неділя Ренвер
31. Неділя — Шеррідов.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

19. Вівторок, Николая. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Жид. 13: 17—21. Луки 6: 17—23.

22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Галат 6: 22—31. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

24. Неділя Праотців. Голос 4. УЄ Івана 20: 1—10. Літ. Кол. 1: 12—18. Луки 14: 16—24.

31. Нед. Отців Голос 5. УЄ Івана 20: 11—18. Літ. Жид. 11: 9—10. 17—23. 32—40. Матея 1: 1—25.

СІЧЕНЬ — 1945.

7 Різдво Христове. УЄ Мат. 1: 18-25. Літ. Ап. Галат 4: 4—7. Еван. Матея 2: 1—12

8. Собор Пр. Богор. УЄ Мат. 2: 1—12. Літ Ап. Жид. 2: 11—18. Еван. Мат 2: 13—23.

9. Первом. Стефана. УЄ Ів. 15: 17—27. Літ. Діян. 6: 8—15. 7: 1—5 і 47—59 Еван. Мат. 21: 33—42.

14. Новий рік. Гол. 7. УЄ 10. Літ. Ап. 2 Тим, 4: 5—8 і Колос. 2: 8—12. Еван. Мар. 1: 1—8 і Луки 6: 17—23.

7 ST, JOHNS AVE.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3636
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JAN. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1945. ЧИСЛО (541) 1

ХРИСТОС РОДИВСЯ! — СЛАВІТЕ!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, а також РЕДАКЦІЯ ВІСТНИКА пересилає всему Українському Народові свої щирі бажання.

Святкуйте здорові і вдоволені!

Христос народився!

ЗЇЗДИ В ВИНИПЕГУ.

В днях 23-го, 24-го і 25-го грудня відбувався в Винипегу Головний Народний Зїзд Союзу Українців Самостійників та його союзних організацій, а також Головний Зїзд Союзу Українок Канади.

Винипег вважався донедавна найслабшим місцем для таких зїздів, однакож цей зїзд показав, що Винипег є вже поважним осередком для такої праці, яку зїзди виконують. Досить згадати, що хоч число присутних не було найбільше, однакож грошева збірка, переведена на дві окремі справі, принесла понад 2,000 долярів. Це знак, що присутні були заінтересовані справами, які на зїзді піднослися й обговорювалося.

РІЗДВО В ІТАЛІЇ.

Канадійські вояки, що є в Італії, мали окремий святочний обід на латинське Різдво. Його приготовляли або на місцях, або привозили його з околиць поза фронтом в відповідних начинях. Погода була ясна, вечером перед Різдвом падав легкий сніг, але не довго. І той, що впав, невдовзі стопився.

РІЗДВО З БОМБАМИ.

На латинське Різдво німці пустили свої "роботові" бомби на північну Англію, яка через два послідні роки не мала бомбових нападів. Такі бомби падали і на Менчестер. Догадуються, що німці видосконалили свої бомби так, що можуть пускати їх на дальшу віддаль, як перед тим. На деякі села і місточка бомби падали перший раз в теперішній війні. Німецьке радіо при тім голосило, що перед цими їх бомбами нема чим боронитися.

РОБОТА ПІДВОДНИХ ЛОДОК.

Німецьке радіо доносить, що німецькі підводні лодки мали затопити в кількох днях 8 военних аліянтських кораблів, та затопили два перевозові сильно наладовані кораблі.

ҐАНДІ ХОРИЙ.

З Індії доносять, що Ґанді хорий на інфлюенцу, а з того розвинулася інша слабість. Він і так несильний, а тепер ще більше ослаб.

ДАЛЬША ДОПОМОГА РОСІЇ.

Британія, Стейти і Канада виробляють нову угоду з Росією відносно дальшої допомоги. Взагалі Росія має доставати допомогу від Стейтів і Канади не тілько до кінця війни, але ще шість місяців по війні. Тоді поміч зупинять, коли б Росія не пішла проти Японії.

ВІЙНА БУДЕ ДО ОСЕНИ.

Коли німці в послідних часах показали, що в них є ще сила, то аліянтські стратеги кажуть, що війна може ще протягнутися до слідуючої осени. Коли б так вийшло, то і з Японом справа відтягнеться. Загалом же час закінчення війни буде залежати від того, що Росія зробить, кажуть стратеги.

ЛОЙД ДЖОРДЖ МАЄ 82 РОКИ.

Лойд Джордж, валієць зроду, що був премієром Англії в минувшій війні, не думає більше старатися о місце в парляменті. Він був в парляменті, як посол, безперервно через 50 літ і тепер лікарі радять йому, як 82-літному, відпочивати.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або **бондами.** Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минувшого числа	**$46,337.59**
П. Г. Войценко, Винипег, Ман. (бонд)	100.00

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

КЕЛҐАРІ, АЛТА

Карпо і Варвара Комарніцькі	50.00
Т.А.С. Франко І, РСНФ, Шепард, Алта	25.00
Інжінір Дмитро Ф. Кобільник	25.00
Олекса і Анелія Петрук (попер. 10.00)	1[illegible].00
Василь Ткачук	10.00
Пані Анна Бояніська	10.00
Петро Белявий	10.00
Петро Курчаба	10.00
Марія Бісюк	10.00
Василь Слюсаренко	5.00
Іван Андрашин	5.00
І. Магогоник	5.00
Олекса Бабяк Олдс, Алта.	5.00
Гео. Білік, Олдс Алта.	4.00
Р. Байрак	2.00
(Разом 191.00)	

МАРКЕМБ, АЛТА

Николай Яремчук	15.00
Василь Кіндрачук	10.00
Василь Миронюк	1.00
Семен Тачинюк	1.00
(Разом 27.00)	

ҐРАЦ, АЛТА

Стах Мазепа (попередно 15.00)	10.00
Томко Липовий	5.00
М. Яремкевич	1.00
(Разом 5[illegible].00)	

СЛАВА ([illegible]) АЛТА

На підприємстві п-тва Стоян Родич	11.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

БЮКЕНАН, САСК

Вас. і Катерина Скорець (завд. на 100.00)	40.00
Николай Цуркан	5.00
(Разом 45.00)	
Прокіп Загарія Дробот Саск ([illegible] до 25.00)	15.00
Андрій Овчар, Рама, Саск	7.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА

Павло і Пелагія Мельник (на Ст[illegible] фонд) (Попередно зложили на [illegible] 200.00)	25.00
Василь Чоботар	107.50
Левко і Наталка Фарина	50.00
Іван Олекшій	50.00
Никола і Леся Івасюк	50.00
Др. В. Невч[illegible]	50.00
На похороні бл. п. Івана Никиф[illegible]	47.22
Теодор Татчин	[illegible]
Іван Д. Р[illegible]ик	[illegible]
Василь Гавриш ([illegible])	[illegible]
Николай Демк[illegible]	[illegible]
Михайло Гом[illegible]	25.00
Михайло Шевціз	25.00
Микола Ю[illegible]	25.00
Іван Юсипчук	25.00
Василь Пушент[illegible]	25.00
П. і Катерина Міськів ([illegible])	25.00
Ілія Дяків (завдат[illegible] 75.00)	25.00
Пани Анна Маланчук	25.00
Федір Бойко (перше [illegible] 50.00)	20.00
Антін Клапоуш[illegible]	20.00
Володимир Гривнак	15.00
Стефан Папу[illegible]	10.00
(Разом 989.72)	
Микола Мельник (Пай[illegible] К[illegible] Алта. (бонд)	100.00
М. Баус, Карвел, Алта	20.00
В. Кецкало, Карвел, Алта.	10.00
На Сл. Божій за Родичів о. Василька, Редвей, Алта	30.00
На Похороні Марії Манчак, Котмар, Алта	21.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

ҐЕМТОН, САСК

Мирон А. Крепякевич	50.00
С. Бортник	25.00
Р. Крепякевич	15.00
Данило Козмик	5.00
Дмитро Є. Друшка	5.00
(Разом 100.00)	

МИКАДО, САСК.

Дмитро Стефюк	25.00
Стефан Козоріз	25.00
Віктор Ременда	15.00
Р. Шкварок	10.00
Остап Горчинський	5.00
Григорій Кашуба	5.00
(Разом 85.00)	

КАНОРА, САСК

Церква Св. Тройці	50.00
Петро Мельничук	25.00
[illegible]	25.00
Олекса Данильчук	25.00
Павло Деннс	25.00
Семен Данильчук	10.00
Ф. Кешнірук	5.00
(Разом [illegible])	

ТА[illegible] САСК

Стефан Стефанів	2[illegible]
Василь Цимбалістий	15.00
Никола Козак	11.00
Ф. Королъ	5.00
Марвін Стефанів	2.00
(Разом 58.00)	

[illegible] САСК

[illegible]

[illegible] Вітовник, Сторновей Саск	10.00
Іван Ілнітовий, Брокстон, Саск.	5.00
[illegible]	

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

ОВЕБУРН, МАН

[illegible]

Юрій [illegible] Олеськи	
[illegible]	
(Разом 30.00)	
[illegible] Сенді Лейк Ман	5.00

[illegible]

ЗБІРКА о. В. МИШКА.

АРРАН, САСК.

[illegible]	10.00
[illegible]	1.00
[illegible] Горохолин (Кобзар)	1.00
(Разом 14.00)	
Гаврило Н. Охітва [illegible] Норкеай, Саск	25.00
Іван Ананійчук, Свон Плейн, Саск	10.00
Максим Ксенюк, Пайлар Блоф Саск	10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

СТ[illegible] САСК.

[illegible] Михайлюк (бонд)	50.00
[illegible] Буковина	25.00
[illegible]	
Укр. Народний Дім Івана Франка	50.00
[illegible]	25.00
Укр. Православна Парафія св. Тройці	25.00
Василь Фіщич	25.00
(Разом 127.00)	
Сонатин Енор Крік Саск	25.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

[illegible] МАН

І. Р. Соломон	100.00
Юр. Маріян	100.00
[illegible]	50.00
Павло Лекнин	50.00
К. Костянтинюк	1.00
(Разом 301.00)	
Разом	**$49,195.58**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КОНСИСТОРСЬКИЙ КАЛЕНДАР НА 1945 РІК.

Тепер Консисторія Української Православної Церкви в Канаді видала Стінний Календар на 1945 рік, та він відмінний від всіх попередних.

На давнійших були релігійні образки західного стилю, а теперішний має образок нашого Східного стилю — образ Богородиці з Ісусом на руках.

По одній стороні голови Діви Марії [illegible] букви: МР ТУ (Матер Теу — Мати Божа), по другій ІС ХС (Ісус Христос). Над головою Богородиці слова: **„Всіх скорбящих радость"** — всіх сумуючих радість. Висше тих слів особа Бога Отця і Бога Сина.

Під образом підпис: **Чудотворний образ Пр. Діви Марії в Черникові.** (Черни[illegible] село в Тернопільськім повіті в [illegible]чині).

Ще нисше другий образ, де бачимо церкву, дзвіницю та нарід з священиками, що зібрались сюди на відпуст.

По боках же образа Богородиці Пав[ло] і Петро, Апостоли.

Величавости надає образови декоративна обвідка, в якій образ находиться [illegible] величаві бічні стовпи з різбленими та іншими прикрасами. Все те [illegible] з образом творить величаву артистичну цілість. Мистецької роботи [illegible].

[illegible] твір пригадує нам, що подібні [illegible] і декорації були майже всюди [в] українських церквах різблені і позолочені [illegible], по артистичному [illegible] приходиться питати [illegible] коштом таких річей до цер[ков]?

[illegible] [Консисто]рийнього календаря мо[же бути] [illegible] взір нашим т[illegible] [illegible] майстрам, що роблять для церков Кивоти, Іконостаси чи [illegible].

[illegible] українська хата збогатиться образом, що містить в собі [illegible] української церков — [illegible] творилася таланом і [illegible] души в української [illegible].

ПРИПОВІДКИ ПРО РІЗДВО.

Від Різдва до Иорданських Свят не можна опихати, бо буде худоба хромати. ([illegible], не на ступі товчи ячмінь, чи просо, чи що друге. В деяких сторонах казати „піхати")

До Різдва, то й зима, по Різдві, то й по зимі. (Коло Різдва бувають найбільші морози).

Зелене Різдво, білий Великдень. (Ворожба, що коли на Різдво дуже тепло, то на Великдень буде зимно).

На Різдво обійдеться без паски, а про мак буде й так, а без олію не зомлію. ([illegible] невибагливий чоловік. Добре, що є те, що є, а чого нема, без того мо[жна] [о]бійтися)

Не дивниця, що в Різдві метелиця. (На те зимова пора).

Не однако задалеко від Різдва до Великодня, як від Великодня до Різдва. (Від Різдва до Великодня далеко близше)

Різдво яло би ся (щоби було), а Великдень не снив би ся. (Значіння неясне. Видно був хтось, що на Різдво йому потаранило, а на Великдень було якесь лихо)

Святий Вечір святивбися, а Великдень не снив би ся. (Говорив шинкар що перед Різдвом продавав багато горівки, а перед Великоднем ні. Бо Великдень навіть пияки святкують без горівки).

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Як я святкував Різдвяні Свята.

Надходять тепер Різдвяні Свята і разом з ними давнійші свята нагадуються. Так було минулого року, так буде і тепер.

От вже надходить Святий Вечір. Мама варять кутю, пироги зі сливок, а капусти і бараболів; губи, рибу, фасолю, печуть балабухи. Варять 12 страв.

На підлогу тато розстелюють солому, що звесь — Дідухом. І так гарно скакати і качатися по нім. В куті тато ставлять пшеничний сніп, що зветься Дідом.

Це вже само собою нагадує ту бідну стаенку, в якій Ісус Христос народився.

Надходить Вечера. Ми чистенько зібраємося, а коли перша зоря засвітить, засідаємо до спільної вечері. Та[к] як сядемо, то найперше говоримо „Отче наш". Після того всі набирають куті в ложки, зичимо здоровля і щастя і щоби Господь поміг ще багато разів так [illegible].

Вечеряємо. На столі горить свічка, що пригадує ту зорю, яка завела трох царів до Вифлеему.

По вечері довго колядуємо [illegible] коляди, що я їх навчився перед Святами [illegible].

Слідуючий ранок має для нас окреме значіння: [illegible] встаємо, щоби познаходити [дарун]ки, які святий отець Миколай нам [illegible]. [illegible] всі і я дістаю, та думаю, що я їх варта, бо все старався слухати родичів. А таким, як я, дарунки належаться.

Тепер я ще лише розумію, яке то [велич]аве свято Різдва Христового в тім [illegible], де рідні святочні звичаї не занед[бані]. [illegible] свята були би цілком порожні. І в наших ду[шах] [illegible].

На Різдвяні Свята [illegible] [запро]шуємо гостей або самі ідемо до когось і там [illegible] виткуємо. Коли ж є Богослуження, то ідемо до церкви.

От такий образ Різдвяних Свят стоїть [illegible] перед очима.

Коли ж надходить знов Різдво Христове, то я від себе желаю всім читачам Вістника тай всемь Українському Народові Веселих Свят і щоби Народжений Христос обдарив всіх щастям, здоровлям і дозволив много літа прожити.

Орест Горчинський.

ТРИ ЧАСТИ ЖИТТЯ.

Людське життя ділиться, що до часу, на три части:

Час для праці, щоби здобути хліб і забезпечити життя.

Час для відпочинку — для спання і набрання нової сили.

— Час — якого можуть люде вживати, на що хочуть.

Хто в часі для праці працює щиро і розумно, той стане самостійним і забезпеченим.

Хто відпочиває, кілько треба, буде здоровим і сильним.

Та вже про трету часть часу треба сказати, що люде її не розуміють.

Багатьом здається, що вільний час має йти на всякі забави і витрішки. Головно ж молоді на таке вільний час обертають.

Але хто вільний час на таке промарновує той кидає золото в глибоку воду, з якої його вже не видобуде.

Час — то розум. Коли обернеш час час на науку, на добрі бесіди, на слухання розумних промов, то станеш розумним чоловіком.

Час то ремесло. Оберни вільний час на науку доброго ремесла, а станеш знавцем одного, або і кількох ремесел.

Час то знання мов. Були люде, що вільний час обертали на внучування чужих мов і навчилися їх по кілька, або і кільканадцять. (Шліман навчився 10, С. Лі 47).

Час то релігійність. Вживай вільного часу на релігійну науку, на читання релігійних книжок, на вивчування релігійних співів і пісень, на читання церковної історії — а станеш поважним релігійним чоловіком і високо культурним громадянином.

Вільний час, то Поважний Українець. Читай в вільнім часі Історію України і добре її вивчися; читай „Кобзаря" і другі українські книжки; інтересуйся українськими культурними справами, а станеш таким Українцем, що навіть чужі склонять перед тобою голову і скажуть: „От гідний Українець!"

Час то гроші. Хто в вільнім часі обдумує грошеві справи, той готує собі гроші...

Зі сказаного бачимо, якою дорогою річею є для чоловіка вільний час, однакож знаємо, як легкодушно люде його марнують. І марнують себе.

І тому молоді повинні перші над цим застановитися.

К. П.

НА РІЗДВО.

(Хв. М. Лазаревському).

Не до дому в ночи йдучи
З куминної хати,
І не спати лягаючи —
Згадай мене брате!
А як прийде нудьга в гості,
Тай на ніч засяде,
Оттоді мене мій друже
Зови на пораду.
От тоді згадай в пустині,
Далеко над морем,
Свого друга веселого,
Як він горе боре
Як він свої думи тії,
І серце убоге
Заховавши — ходить собі,
Тай молиться Богу...
Тай згадує Україну —
І тебе, мій друже..
Та іноді пожуриться...
Звичайно не дуже,
А так тілько.
На дворі бач
Наступає Свято...
Тяжко його друже-брате
Самому стрічати
У пустині...
Завтра рано
Заревуть дзвіниці
В Україні; завтра рано
До церкви молиться
Підуть люде... Завтра ж рано
Завие голодний
Звір в пустині і повіє
Ураган холодний —
І занесе піском, снігом
Курінь — мою хату...
Оттак мені доведеться
Свято зустрічати!

Щож діяти? На те лихо,
Щоб з тим лихом битись!
А ти друже мій єдиний
Як маєш журитись,
Прочитай отсю цидулу
І знай, що на світі
Тілько й тяжко, що в пустині
У неволі жити
Тай там живуть, хоч погано...
Щож діяти маю?

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої [illegible] Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

СВІДОМІСТЬ І КУЛЬТУРА.

Вістник є свідомий і культурний. Має свідомих і культурних працівників — **але за мало... Свідомий і культурний часопис** на 20-ті роковини повинен мати 20 тисяч передплатників, коли б придбав **тисячу передплат кождого року,** а свідомий і культурний часопис повинен це мати, коли є тисячі українців в Канаді... **Це виглядає добре — правда? Як так, то зробімо, щоби ми були свідомі і культурні.. Подбаймо, щоби Вістник тепер мав 20 тисяч передплатників. — А як? Ось так, як плянує Колюмна пятьрічних Передплатників через весь рік.** Громади, свідомі і культурні люде, учителі, бизнесовці (торговці), господарі і робітники, пят-річні передплатники і важні люде, ми всі посилаймо багато передплат Вістникови, бо **ми свідомі і культурні, і як такі, мусимо мати великий і сильний культурний часопис.**

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Пос. Курчаба, Келгарі, Алта.
Петро Качмар, Ст. Павл, Мінн., З.Д.
Іван Гоменюк, Гемлин, Алта.
Ант. Харжевський, Пайн Ривер, Ман.
Василь І. Залещук (Мічам, Саск.) тепер Ню Вестминстер, Б. К.

(Дальші імена 5-річних передплатників будуть подані в слідуючім числі).

Треба б вмерти - так надія
Брате, не вмирає!
Кос-Аран, 1848. **Тарас Шевченко.**

ПОЯСНЕННЯ:

ХВЕДІР ЛАЗАРЕВСЬКИЙ — приятель Шевченка, що був в Оренбурзі. Йому Шевченко післав отсей вірш з неволі на Різдво.

ЗОВИ — клич

ГОРЕ БОРЕ — бореться з горем, з лихом.

КУРІНЬ — ліпляика, халабуда, таке, що ледві [мо]жною хатою годі назвати.

УРАГАН — сильний вихор, що віє в пустинях.

ЦИДУЛА — листок, лист, картка.

ЗДИБАЛИСЯ НА МОРЮ.

Два брати, Едвард і Володимир Ковалі, з Гинсдейл, були в моряцькій службі на Тихім океані окремо й оден про другого не знав. Та коли їхали в однім конвою, корабель від торпеди почав тонути і з нього скочив в море Едвард і почав плисти до другого корабля. За хвилю і той другий тоне і з нього скаче в воду Володимир. В воді оба брати здибалися, а що важне — їх виратували.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минувшого числа	$48,337.59
П. Г. Войценко, Виннипег, Ман. (бонд)	100.00

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

КЕЛҐАРІ, АЛТА

Карпо і Варвара Комарніцькі	50.00
LAC. Франко І., РСНФ, Шепард, Алта.	25.00
Інжінір Дмитро Ф. Кобильник	25.00
Олекса і Анеля Петрук (попер. 10.00)	15.00
Василь Ткачук	10.00
Пані Анна Боянівська	10.00
Петро Білявий	10.00
Петро Курчаба	10.00
Марія Бісюк	10.00
Василь Слюсаренко	5.00
Іван Андрашик	5.00
І. Макогоник	5.00
Олекса Бабяк, Олдс, Алта.	5.00
Гео. Біляк, Олдс Алта.	4.00
Р. Байрак	2.00

(Разом 191.00)

МАРКЕМБ, АЛТА

Николай Яремчук	15.00
Василь Кіндрачук	10.00
Василь Миронюк	1.00
Семен Тачинюк	1.00

(Разом 27.00)

ҐРАЙЦ, АЛТА

Стах Мазепа (попередно 15.00)	10.00
Томко Липовий	5.00
М. Яремкевич	1.00

(Разом $16.00)

СЛАВА (Північна) АЛТА

На підприємстві п-тва Стоян Родіч	14.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

БЮКЕНАН, САСК.

Вас. і Катерина Скорець (завд. на 100.00)	40.00
Николай Цуркан	5.00

(Разом 45.00)

Прокіп Загарія, Дробот, Саск. (доплата до 25.00)	15.00
Андрій Овчар, Рама, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА

Павло і Пелагія Мельник (на Студ. фонд)	250.00
(Попередно зложили на цю саму ціль 290.00)	
Василь Чоботар	107.50
Левко і Наталка Фарина	50.00
Іван Олексишин	50.00
Никола і Леся Івасюк	50.00
Др. В. Невчас	40.00
На похороні бл. п. Івана Никифорука	47.22
Теодор Татчин	30.00
Іван Л. Рудик	30.00
Василь Гавриш (перше дав 20.00)	[illegible]
Николай Демко	25.00
Михайло Гомоля	25.00
Михайло Шевців	25.00
Микола Юсипчук	25.00
Іван Юсипчук	25.00
Василь Пшентело	25.00
П. і Катерина Миськів ([illegible])	25.00
Ілія Дяків (завдаток на 75.00)	25.00
Панна Анна Малашчук	25.00
Федір Бойко (перше дав 30.00)	20.00
Антін Клапоущак	20.00
Володимир Ґривнак	15.00
Стефан Павлуга	10.00

(Разом 989.72)

Микола Мельник (Повал), Кавомен, Алта. (бонд)	100.00
М. Баус, Карвел, Алта.	30.00
В. Кепкало, Карвел, Алта.	10.00
На Сл. Божій за Родичів о. Василів, Редвей, Алта.	30.00
На Похороні Марії Манчак, Калмар, Алта.	21.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

ГЕМТОН, САСК.

Мирон А. Крепякевич	50.00
С. Бортняк	25.00
Р. Крепякевич	15.00
Данило Козмик	5.00
Дмитро Е. Друшка	5.00

(Разом 100.00)

МИКАДО, САСК.

Дмитро Стефюк	25.00
Стефан Козоріз	25.00
Віктор Ремезяа	15.00
Р. Шкабрюк	10.00
Остап Горчинський	5.00
Григорій Кашуба	5.00

(Разом 85.00)

КАНОРА, САСК.

Церква Св. Троиці	50.00
Петро Мельничук	25.00
Василь Данильчук	25.00
Олекса Данильчук	25.00
Павло Денис	25.00
Семен Данильчук	10.00
Ф. Кушнірук	5.00

(Разом 165.00)

ТАДМОР, САСК.

Стефан С[illegible]	25.00
[illegible]	15.00
Никола Козак	11.00
[illegible]	5.00
Мария Стефина	[illegible]

(Разом 58.00)

АМСТЕРДАМ, САСК.

[illegible] і Марія Барон	25.00
Петро Барон	25.00

(Разом 50.00)

[illegible] Маковський, Дніпро, Саск.	5.00
[illegible] Райн, Саск.	25.00
Мария Басилів, Боржанс, Саск.	5.00
Олекса Валюник, Сторновей, Саск.	10.00
[illegible]	5.00
Мих. Войтовий, Вемкстон, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

ОРКБЮРН, МАН.

[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

(Разом [illegible])

[illegible], МАН.

Юрій й [illegible]	10.00
Теодор й [illegible]	[illegible]
[illegible]	10.00

(Разом 30.00)

[illegible] Яковенко, Сенді Лейк, Ман.	5.00
Пані Марія Сторожук, Сенді Лейк, Ман.	5.00
Антон й Анна Ковальчук, Менте, Ман.	15.00
[illegible]	[illegible]
[illegible] і Марія Пичук, [illegible], Ман.	25.00
Никола Торський, Фишер Бренч, Ман.	5.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

АРРАН, САСК.

[illegible] (Кобзар)	[illegible]
Гимил Самчук (Кобзар)	2.00
[illegible] Городолин (Кобзар)	1.00
Андрій Городолин (Кобзар)	1.00

(Разом 14.00)

Гаврило П. Окітва з жінка, Норквей, Саск.	25.00
Іван Ананійчук, Свин Плейн, Саск.	10.00
Максим Кесенюк, Паплар Блоф, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

Карло Л. Михайлюк (бонд)	50.00
[illegible]	25.00

(Разом [illegible])

[illegible], САСК.

[illegible]	50.00
[illegible]	25.00
[illegible]	[illegible]
[illegible]	25.00

(Разом 125.00)

[illegible]	25.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

[illegible], МАН.

І. Р. Соломоп	100.00
Юр. Маріан	100.00
[illegible]	50.00
Павло Лехкун	50.00
К. Костантинюк	1.00

(Разом 301.00)

Разом	$49,195.56

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КОНСИСТОРСЬКИЙ КАЛЕНДАР НА 1945 РІК.

І тепер Консисторія Української Православної Церкви в Канаді видала Стінний Календар на 1945 рік, та він відмінний від всіх попередніх.

На давнійших були релігійні образки західного стилю, а теперішний має образок нашого Східного стилю — образ Богородиці з Ісусом на руках.

По одній стороні голови Діви Марії грецькі букви: МР ТУ (Матер Теу — Мати Божа), по другій ІС ХС (Ісус Христос). Над головою Богородиці слова: **„Всіх скорбящих радость"** — всіх сумуючих радість. Висше тих слів особа Бога Отця і Бога Сина.

Під образом підпис: **Чудотворний образ Пр. Діви Марії в Чернихові.** (Чернихів — село в Тернопільськім повіті в Галичині).

Ще нижше другий образ, де бачимо церкву, дзвіницю та нарід з священиками, що зібрались сюди на відпуст.

По боках же образа Богородиці Павло і Петро, Апостоли.

Величавости надає образови декоративна оббудова, в якій образ находиться — величаві бічні стовпи з різбленими та иншими прикрасами. Все те разом з образом творить величаву артистичну цілість. Мистецької роботи твір.

І цей твір пригадує нам, що подібні образи і декорации були майже всюди [illegible] іконостаси, по артистичному [illegible], що приходиться витати [illegible] коштом таких річей до пер[illegible]

Образ з теперішнього календаря [illegible] наш [illegible] майстрам, [illegible] роблять для церков Кивоти, Іконостаси чи [illegible]

Окремо ж кожда українська хата збогатиться образом, що містить в собі відбиток краси українських церков, краси нашої, що творилася талантом і [illegible] української душі й української [illegible]

ПРИПОВІДКИ ПРО РІЗДВО.

Від Різдва до Йорданських Свят не можна опихати, бо буде худоба храмати. (Опихати, це на ступі товчи ячмінь, чи просо, чи що друге. В деяких сторонах казати „піхати").

До Різдва, то й зима, по Різдві, то й по зимі. (Коло Різдва бувають найбільші морози).

Зелене Різдво, білий Великдень. (Ворожба, що коли на Різдво дуже тепло, то на Великдень буде зимно)

На Різдво обійдеться без паски, а про мак буде й так, а без олію не зомлію. (Говорив невибагливий чоловік. Добре, що є те, що є, а чого нема, без того можно обійтися)

Не дивиния, що в Різдві метелиця. (На те зимова пора)

Не однако задалеко від Різдва до Великодня, як від Великодня до Різдва. (Від Різдва до Великодня далеко близше).

Різдво яло би ся (щоби було), а Великдень не снив би ся. (Значіння неясне. Видно був хтось, що на Різдво йому поталанило, а на Великдень було якесь лихо)

Святий Вечір святивбися, а Великдень не снив би ся. (Говорив шинкар що перед Різдвом продавав багато горівки, а перед Великоднем ні. Бо Великдень навіть пияки святкують без горівки).

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Як я святкував Різдвяні Свята.

Надходять тепер Різдвяні Свята і разом з ними давнійші свята нагадуються. Так було минулого року, так буде і тепер.

От вже надходить Святий Вечір. Мама варить кутю, пироги зі сливок, з капусти і бараболів; губи, рибу, фасолю, печуть балабухи. Варить 12 страв.

На підлогу тато розстелюють солому, що звесь — Дідухом. І так гарно скакати і качатися по нім. В куті тато ставлять пшеничний сніп, що зветься Дідом.

Це вже само собою нагадує ту бідну стаєнку, в якій Ісус Христос народився.

Надходить Вечера. Ми чистенько збираємося, а коли перша зоря засвітить, засідаємо до спільної вечері. Та нім сядемо, то найперше говоримо „Отче наш". Після того всі набирають куті в ложки, личимо здоровля і щастя і щоби Господь поміг ще багато разів так [illegible]

Вечеряємо. На [illegible] горить свічка, що пригадує ту зорю, як [illegible] завела трох [illegible] до Вифлеєму.

[illegible]

[illegible] що я їх варта, бо все старався слухати родичів. І таким, як я, дарунки належаться.

Тепер я ще ліпше розумію, яке то [illegible] ве свято Різдва Христового в тім [illegible] мі, де рідні святочні звичаї не занед[illegible] Без тих наших звичаїв наші свята були би цілком порожні. І в наших ду[illegible] би порожнеча.

На Різдвяні Свята запрошуємо го[illegible] або самі їдемо до когось і там спільно святкуємо. Коли ж є Богослу[illegible]

Ось такий образ Різдвяних Свят сто[illegible] у мене завсігди перед очима.

Коли ж надходить знов Різдво Христове, то я від себе желаю всім читачам Вістника тай всему Українському Народові [illegible] Веселих Свят [illegible] щоби Народжений Христос обдарив всіх щастям, здоровлям і дозволив много літ прожити.

Орест Горчинський.

ТРИ ЧАСТИ ЖИТТЯ.

Людське життя ділиться, що до часу, на три части:

Час для праці, щоби здобути хліб і забезпечити життя.

Час для відпочинку — для спання і набрання нової сили.

— Час — якого можуть люде вживати, на що хочуть.

Хто в часі для праці працює щиро і розумно, той стане самостійним і забезпеченим.

Хто відпочиває, кілько треба, буде здоровим і сильним.

Та вже про трету часть часу треба сказати, що люде її не розуміють.

Багатьом здається, що вільний час має йти на всякі забави і витрівки. Головно ж молоді на таке вільний час обертають.

Але хто вільний час на таке промарновує той кидає золото в глибоку воду, з якої його вже не видобуде.

Час — то розум. Коли обернеш час на науку, на добрі бесіди, на слухання розумних промов, то станеш розумним чоловіком.

Час то ремесло. Оберни вільний час на науку доброго ремесла, а станеш знавцем одного, або і кількох ремесел.

Час то знання мов. Були люде, що вільний час обертали на виучування чужих мов і навчилися їх по кілька, або і кільканадцять. (Шліман навчився 10, С. Лі 17).

Час то релігійність. Вживай вільного часу на релігійну науку, на читання релігійних книжок, на виучування релігійних співів і пісень, на читання церковної історії — а станеш поважним релігійним чоловіком і високо культурним громадянином.

Вільний час, то Поважний Українець. Читай в вільнім часі Історію України і добре її вивчися; читай „Кобзаря" і другі українські книжки; інтересуйся українськими культурними справами, а станеш таким Українцем, що навіть чужі склонять перед тобою голову і скажуть: „От гідний Українець!"

Час то гроші. Хто в вільнім часі обдумує грошеві справи, той готує собі гроші...

Зі сказаного бачимо, якою дорогою річею є для чоловіка вільний час, однакож знаємо, як легкодушно люде його марнують. І марнують себе.

І тому молоді повинні перші над цим застановитися.

К. П.

НА РІЗДВО.

(Хв. М. Лазаревському).

Не до дому в ночи йдучи
З кумної хати,
І не спати лягаючи —
Згадай мене брате!
А як прийде нудьга в гості,
Тай на ніч засяде,
Оттоді мене мій друже
Зови на пораду.
От тоді згадай в пустині,
Далеко над морем,
Свого друга веселого,
Як він горе боре.
Як він свої думи тії,
І серце убоге
Заховавши — ходить собі,
Тай молиться Богу...
Тай згадує Україну —
І тебе, мій друже...
Та іноді пожуриться...
Звичайно не дуже,
А так тілько.
На дворі бач
Наступає Свято...
Тяжко його друже-брате
Самому стрічати
У пустині...
Завтра рано
Заревуть дзвіниці
В Україні; завтра рано
До церкви молиться
Підуть люде... Завтра ж рано
Завие голодний
Звір в пустині і повіє
Ураган холодний —
І занесе піском, снігом
Курінь — мою хату...
Оттак мені доведеться
Свято зустрічати!

Щож діяти? На те лихо,
Щоб з тим лихом битись!
А ти друже мій єдиний
Як маєш журитись,
Прочитай отсю цидулу
І знай, що на світі
Тілько й тяжко, що в пустині
У неволі жити.
Тай там живуть, хоч погано...
Щож діяти маю?

Треба б вмерти — так надія
Брате, не вмирає!

Кос-Аран, 1848. **Тарас Шевченко.**

ПОЯСНЕННЯ:

ХВЕДІР ЛАЗАРЕВСЬКИЙ — приятель Шевченка, що був в Оренбурзі. Йому Шевченко післав отсей вірш з неволі на Рідзво.

ЗОВИ — клич

ГОРЕ БОРЕ — бореться з горем, з лихом.

КУРІНЬ — ліплянка, халабуда, таке, що ледви хатою годі назвати.

УРАГАН — сильний вихор, що віє в пустинях.

ЦИДУЛА — листок, лист, картка.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

Мій приятель п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

СВІДОМІСТЬ І КУЛЬТУРА.

Вістник є свідомий і культурний. Має свідомих і культурних працівників — **але за мало... Свідомий і культурний часопис** на 20-ті роковини повинен мати 20 тисяч передплатників, коли б при**дбав тисячу передплат кождого року,** а свідомий і культурний часопис повинен це мати, коли є тисячі українців в Канаді... **Це виглядає добре — правда?** Як так, то **зробімо, щоби ми були свідомі і культурні.. Подбаймо, щоби Вістник тепер мав 20 тисяч передплатників. — А як? Ось так, як плянує Колюмна пятьрічних Передплатників через весь рік.** Громади, свідомі і культурні люде, учителі, бизнесовці (торговці), господарі і робітники, пят-річні передплатники і важні люде, ми всі посилаймо багато передплат Вістникови, бо **ми свідомі і культурні, і як такі, мусимо мати великий і сильний культурний часопис.**

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Йос. Курчаба, Келґарі, Алта.
Петро Качмар, Ст. Павл, Мінн., З.Д.
Іван Гоменюк, Гемлин, Алта.
Ант. Харжевський, Пайн Ривер, Ман.
Василь І. Залещук (Мічам, Саск.) тепер Ню Вестминстер, Б. К.

(Дальші імена 5-річних передплатників будуть подані в слідуючім числі).

ЗДИБАЛИСЯ НА МОРЮ.

Два брати, Едвард і Володимир Ковалі, з Гинсдейл, були в моряцькій службі на Тихім океані окремо й оден про другого не знав. Та коли їхали в одній конвою, корабель від торпеди почав тонути і з нього скочив в море Едвард і почав плисти до другого корабля. За хвилю і той другний тоне і з нього скаче в воду Володимир. В воді оба брати здибалися, а що важне — їх вирятували.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3625, WINNIPEG, MAN

РІЗДЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ.

„Слава на висотах Богові!
На землі спокій!
Між людьми благоволення!"
Луки 2, 11

Мої Отці Сопастирі і Діти Церкви!

І знов прийшов час: ми святкуємо народження Бога на землі в образі чоловіка. Ми святкуємо народження в нашім людськім життю Вічної Правди, яка дала нам заповіді великої, всіх і все охоплюючої Любови.

І знов ми з надією вслухуємося в слова ангельської пісні: „Слава на висотах Богові, на землі спокій, між людьми благоволення!"

Ми вслухуємося в слова цієї ангельської пісні, в слова цієї великої, невмирущої Надії і Мрії людей, а життя людства в корчах страшної люти: всюди по землі ллється кров, люде ще ніколи так не нищили одні других, як нищать тепер. Земля скривавлена, людською кровю залята. Над розлитою тією кровію безліч горя і сліз: понищені міста, зруйновані краї, голод, пошести і бідний люд тиняється без поживи, без покриття, без дахів над головою і гине в теперішних морозах. Так тепер на нашій землі і в інших країнах, що зазнали горя війни.

Ми живемо в благословеній Богом країні і цього всього не знаємо. Однак ми повинні про це не забувати, це гостро відчувати, це бачити, від цього не одвертатися. Ми повинні, але чому така повинність?

Коли Милосердний Господь захистив нас од такого страхіття, зберігає нас, то це лише тому, що Він хоче, щоби не всі погинули, щоби лишилися ті, що мають далі нести те велике діло, для якого Він прийшов на землю

Ми всі, що тепер маємо змогу в мирі, в спокою, в радости зустрічати свято Різдва Князя Миру і Любови, ми всі, кожен по його силам і всі громадою маємо служити далі ділу Христа: ділу миру й любови.

Ми не можемо замирити народів. Це не в наших силах. Але ми можемо, принаймі хоронити наші серця од сліпої ненависти і бажань помсти. І це вже добре. Ми не можемо заповнити всяку нужду, обтерти кожну слезу, потекшити кожне горе, але деякій нужді ми таки можемо послужити; де-які слези таки можемо обтерти, де-яке горе полегчити.

Достойно зустрінути Різдво Христове, достойно привитати Народженого Господа, якнайтежиться обдарити Його і відчути радість цього свята, не не замкнутись на обдаровуванню найблизших, рідних; шукайте дальших, найдіть змогу їм нести поміч, тоді лише Ви відчуєте, що послужили Любові й Правді, яка нам народилася. Господь Народжений цього од нас чекає.

Христос Раждається! Славмо Його!

Славмо Його не устами лише, а й ділами!

Архієпископ Іоанн Теодорович.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 17.

Господь зі мною не злякаюся, що заподіє мені чоловік
Пс. 117: 6

Утеча Якова.

Есав дуже розгнівався на Якова, і за втрачене первородство і за благословення батькове. Навіть погрожував, що вбє Якова. Те перечула мати. Вона придумала спосіб вратувати Якова. Пішла до Ісаака і каже: Час Якова женити, але я не хочу за невістку дочки з цеї землі, з іншого народу, але з нашого роду. Пошли Якова до родини Бетуїла, мого батька, нехай найде собі дружину. Ісаак так зробив. Таким способом Яков забрався з дому, з очей Есава, доки промине його гнів.

Коли Яков був в дорозі, захопила його ніч. От він положив собі під голову камінь і заснув. Приснився йому дивний сон. Бачив він драбину, що стояла на землі, а верхом сягала неба. По драбині сходили Ангели на долину і знов виходили до неба. При верху драбини побачив Бога і чув такі слова: Я Бог Авраама і Бог Ісаака батька твого. Землю отцю дам тобі і потомкам твоїм. Через одного з потомків твоїх прийде благословення на всі народи. З тобою буду в дорозі і знов верну тебе до дому

Як в ранці Яков пробудився, сказав Справді тут є Бог, а я й не знав. Не що інше воно, а дім Божий і ворота небесні. Тоди взяв камення, що мав [illegible] посвятив його [illegible] Бетель, що значить [illegible] Дім Божий. Ти[illegible] ж обіцяв Яков Богу так: Як [illegible] де зо мною в дорозі і верне [illegible] сливо до дому, то буду вже давати десятину мого майна для Бога

Врешті зайшов Яков до одного колодязя (кирниці) при кінці пустині, там було три [illegible] Вони відповіли: Ми з Харану. Я[illegible] Чи знаєте ви Лавана [illegible] Так, знаємо [illegible] дочка його Рахиля надходить [illegible] череду

Коли Рахиля приблизилася до колодязя, Яков чемно їй поздоровив, відкотив камення від колодязя і напоїв [illegible] Рахилі, що він [illegible] Ревеки сестри її батька [illegible] Рахиля до дому і сповістила про Якова. Самий Лаван вийшов на зустріч Якові, обійняв його і завів до свого дому

Яков сказав, чого він прийшов. Але Лаван не хотів так Рахилі віддати Якові, а казав йому служити сім літ [illegible]. Яков погодився. Коли сім літ минуло Лаван віддав за Якова не Рахилю, а Лію, старшу дочку свою, що не була здорова на очі. Яков сварив Лавана що ошукав його, а Лаван каже: Як хочеш Рахилю, то служи ще сім літ в мене. (В тих краях і часах можна було мати більше нiж одну жинку). От Яков ще служив в Лавана аж тринадцять л[іт]. Не раз Лаван ошукував його в платні, але все вийшло на добро Якові, бо Бог був з ним. За той час Яков став таким багатим, що самий Лаван заздростив йому. (Лаван платив Якові вівцями).

Чудна драбина Якова показує нам, що Бог є всюди, що Ангели несуть наші молитви до Бога і приносять нам ласку Божу. А що Яков дістав перше благословення від Ісаака, то з його потомства, не з Есавового, прийшло Боже благословення — бо з потомків Якова прийшов на світ — Христос.

Питання:

1. За що Есав гнівався на Якова? 2. Що Есав думав зробити? 3. Як Ревека вратувала Якова? 4. Що бачив Яков у сні? 5. Що обіцяв Бог Якові? 6. Що зробив Яков, як пробудився? 7. Що обіцяв Богу? 8. Де запровадив Бог Якова? 9. Кого зустрів Яков коло колодязя? 10. Як довго служив у Лавана? 11. Як називалися жінки Якова? 12. Що значить драбина Якова?

ЛЕКЦІЯ 18.

Глянь, як добре, як любо, коли брати живуть в купі. — Пс.132: 1

Поворот Якова.

Через завість не дивився Лаван на Якова ясним оком. Тоді Бог сказав до Якова: Вертайся до землі батьків твоїх, а я буду з тобою. Зараз Яков забрав жінки свої, діти, маєток і слуг і несподівано забрався від Лавана. За час прибув він до ріки Йордану. Дальше боявся йти, бо не знав, чи Есав ще гнівається. От вислав він послів до Есава і переказав: Хочу ласки в тебе, бо вже двадцять літ не бачив тебе

Посли вернули і сказали: Самий Есав йде тоди на зустріч, а з ним 400 людей. Злякався Яков і молився так: Боже отців моїх, Авраама і Ісаака; Господи, що заповідав мені вертатися в рідну землю, та до родини моєї. Не заробив я тільки ласки, як Ти мені виявив. Перше перейшов я Йордан з самою палицею, а тепер маю тільки багатства! Визволи мене з рук брата мого!

Тоді Яков розділив родину свою і маєток на кілька відділів. Відділи поставив [illegible] один від одного. Думав собі, що коли б Есав хотів битися з ним, [illegible] вдасться вратувати

[illegible] ночі боровся хтось з Яковом, але не-міг його побороти. Як по[illegible] зоріти, каже борець: Пусти мене, бо надходить день. Яков відповів: Не пущу, хіба що поблагословиш мене. Борець поблагословив і додав: Від тепер будеш зватися Ізраїль, бо ти з Богом боровся. Тому потомки Якова називаються Ізраїльтяни

Як зійшло сонце, побачив Есав о[illegible] [illegible] і Якова на переді. Яков вклонився Есавові сім разів, а Есав прибіг до Якова, обійняв його, поцілував і плакали з радости оба. Потім Есав побачив жінок і дітей і питав, чиї вони. Яков відповів: Діти, що дав мені Бог. І подав знак і ті поклонилися Есавові.

Яков хотів обдарувати брата зі своїх стад, але той не хотів зразу приняти, бо казав, що має свого маєтку досить. Та Яков всилував його: Прийми моє благословення і з того, чим мене Бог благословив. Есав тоді приняв.

Потім Яков подорожував дальше, аж зайшов до Бетеля. Там побудував жертівника (вівтар) і приніс жертву Богу. І знов пустився дальше, аж зайшов до Геброну, на полудне від Єрусалиму, до дому батька свого Ісаака. Старенький батько дуже втішився сином і згодою обох братів. Проживши 180 літ, помер, і оба сини, Есав і Яків, справили величавий похорон

Питання:

1. Чому Лаван завидував Якові? 2. Що сказав Бог до Якова? 3. Кого вислав Яков до Есава і чому? 4. З ким йшов Есав проти Якова? 5. Чи ще Есав гнівався на Якова? 6. Як брати зустрілися? 7. Від кого походить назва Ізраїльтяни? 8. Чи приняв Есав подарунки від Якова? 9. Що зробив Яков коло Бетеля? 10. Як називався дідо Есава і Якова? Як бабка?

Домівка будучої Української Православної Колегії.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви довершила в четвер 21 грудня переговори в справі купна будинку, що служив досі за домівку Колегії св. Івана (Ст. Джанс Каледж) в Винипегу. Будинок переходить в посідання Української Греко-Православної Церкви підчас шкільних вакацій і в нім буде приміщена Колегія Української Православної Церкви, на яку фонди збирає церква вже більш року. Повища світлина представляє вид купленого будинку.

БУДИНОК НА УКРАЇНСЬКУ КОЛЕГІЮ.

Донедавна читачі Вістника бачили [illegible] збірок на Колегію і могли [illegible] зростає. Нині можна вже бачити образок в якім Колегія [illegible] містилися

[illegible] що лише Боже Провидіння [illegible] набути цей будинок бо подібних будинків на продаж нема багато. Людям, що самі щиро про справу дбають і Бог помагає

Будинок, як це вже видно з образка, поважний виглядом і сильний будовою. Це мабуть перший [illegible] будинок в Канаді Українці для своїх потреб набули.

Це будинок Колегії св. Івана (Ст. Джанс Каледж), отже і його розклад в середині такий, якого школа потребує. Збудований з камення і цегли, з новійших, недалеко головної вулиці Мейн, і недалеко Консисторії та Ст. Джанс Парку. Довжина будинку 96 стіп, ширина 46. Є 4 підлозі — кімнати для студентів, кляси для науки, каплиця, гарна кімната на бібліотеку.

Українці з поза Винипегу, що вже будинок оглядали, кажуть одноголосно, що це цінний набуток

Переговори купна закінчено 21-го грудня в четвер, а будинок мав би перейти на власність Української Православної Церкви підчас літних вакацій слідуючого літа.

Хоч вже давніше справа потрібного будинка була на увазі, однакож справа з цим будинком прийшла цілком несподівано, коли і не думалося, що він буде продаватися.

Але треба одно підчеркнути: **про купно можна було думати лише тому, що в руках Консисторії була така сума, що нею вже можна щось робити.** Не було би такої суми, то і найбільше сприяючої нагоди не було би з чим використовувати.

Ось що значить, коли Церква, чи і яка інша народна інституція має в руках потрібний фонд. Вона не має клопотів в праці, яку провадить і має можність використовувати всякі нагоди, коли вони несподівано приходять.

Та треба памятати, що на купні будинка справа не кінчиться — ще треба для нього віднови, треба шкільних приборів, треба професорів... Це вимагає окремих кощтів. **І тому збірка на фонд Колегії мусить йти дальше та ще щедріше.** Багато ще треба грошей, щоби повести працю, яку мається на увазі.

Та коли загал бачить, що його дотеперішні жертви стають вже реальним ділом, то остілько щедріше повинен він ставитися до дальшої збірки на фонд Колегії. Хто ще не дав нічого, тепер повинен дати; хто вже дав, а ще дати може, нехай також дає. Більший буде фонд, скорше і красше дальша праця налагодиться і піде вперед.

ЩО ЦЕ ТАКЕ ПОМЯНИК.

Старші знають, молодші менше, що це таке Помяник.

Помяник — це книжочка, де родина записує імена своїх померших, щоби ті імена священик читав відправляючи Заупокойну Службу Божу, Парастас, або Панахиду.

В таких Богослуженнях молиться священик: Помяни Господи душу, або душі померших слуг Твоїх"... і тут читає з Помяника імена померших, що там записані.

В Помяниках пишуть звичайно самі імена, не зазначуючи, хто, чий, коли вмер, однакож можна би записути більше на той лад:

Петро (Гладій).
Родився......, вмер......
Софія (Монастирська),
род. . . . , вмерла . . . .

На такий лад було би про помершого більше відомостей тим, чий Помяник. Розуміесь, що священик читав би лише самі імена, а всі другі відомости були би для родини.

В усякім разі добре було би поставити і рік народження, або бодай смерти.

Це був би Помяник для вживання в церкві. Такі Помяники деколи цілий час лежать в церкві, але звичайно їх мають вдома.

Та добре було би, коли б кожда родина мала ще окремий Помяник Родинний, де при кождім імени було би більше подробиць — рік народження і смерти, чий син чи дочка, чи чоловік, чи жінка, жонатий, чи замужна, чим занимався і т. п. Тут вже містилась би частина родинної історії.

Деколи померших для спомину списують прихватком на кусни паперу і передають священикови, але це незручне, і тимчасове, бо такі картки зараз губляться. А Помяник, це вже книжочка для переховування, як родинна власність

Помяник можна дістати від „Українського Голосу" за 25 центів оден.

НЕБЕЗПЕЧНА ЦІКАВІСТЬ.

Леопард належить до родини котів, як і лев, або тигр. Антильопа — рід кози, дуже гарна з вигляду.

В Африці леопарди ловлять антильоп, виглядуючи в них надмірну цікавість.

Леопард заховуєсь в траву, або між бурян, куди мають антильопи переходити. Коли ж вони наближаються, Леопард починає рухати травою, чи бурянoм.

Антильопи дуже цікаві знати, що там рухаєсь і підходять близько, щоби подивитися. Тоді леопард вискакує і за хвилю антильопа вже не жиє.

І в людськім життю є леопарди і є антильопи. В леопардів є хитрість і замаскований підступ; в антильоп нерозсудна цікавість.

І так деньденно людські антильопи попадають в пазурі і зуби людським леопардам.

КОЛЯДНИКИ.

Уявимо собі нашу українську околицю в Канаді. Є Народний Дім, є в нім бібліотека, є молодеча організація, є... Все є, що в свідомій громаді може бути. Про таку околицю йде бесіда.

Надходили Різдвяні Свята. Гурт молодих зійшовся до Народного Дому, щоби порадитись, як йти з колядою. Але наради були понурі. Чому ж?

Петро Козар був донедавна передовим в молодім товаристві і в культурній громадській праці. Добрий місцевий організатор; палкий бесідник; співак, якому нема тут рівного. В церкві його голос несеться понад всіма.

Та сталось лихо. Петрови припала до вподоби дівчина з сусідної околиці. Родичі її не були з свідомих, тай ціла околиця була подібна. Досить того, що коли чужі почали рух за зміною календаря, то і родичі дівчини і якась часть громади заміняла свій Церковний Календар за чужий.

Отже як задумав Петро зі згаданою дівчиною женитися — Катериною її звали — то кажуть йому приятелі:

Не женись. Занапастиш себе.

Я приверну її на наш грунт, я її розтолкую, навчу — казав Петро.

Та показалося, що Петро так помилився, як багато молодих милиться. Їм здається, що все станеться, як вони схочуть, аж показуєсь, що не все кориться їх волі.

По околиці пішла чутка, що Петрова хата буде мати Різдво з латинниками. З чужими, а не з Українцями. Катерина так хоче. Вона йде за радою батька-матері, а Петро не має сили її постанови змінити. Занадто вже вона вперта.

Що ділось в хаті Петра, того ми не знаємо, але не добре ділось. Сам Петро став не тим, що був — понурий, мовчить, людей обминає. Знак, що лихо його гнобить.

Прийшло латинське Різдво і справді Катерина святкувала з латинниками. Як Петро святкував, того ніхто не знав, бо кілька днів ніхто між людьми його не бачив.

Ціла та історія пригадалася всім, що тепер в Народнім Домі зібралися. Був би між ними Петро, то-і коляда була би такою, як колись. Запросити б його, та хіба він прийде? Хіба схоче він, щоби на Різдво пекло було в його хаті? Хіба ж не відомо, як наосліп Катерина до чужого себе привязала?

Говорили, радились і рішили Петра не зачіпати. Нехай! А може час лихо направить. Поки ж що, вони без Петра будуть колядувати.

Надійшли Українські Різдвяні Свята. Величава і свята хвиля для кождого! Таке Свято буває лише оден раз в році, а лише кількадесять разів в життю людей, що дожили старшого віку.

І залунали по хатах коляди —

Бог предвічний народився!
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився...

йшло відгомоном від одного кінця околиці до другого, звіщаючи всім, що це велике свято в память народження Спасителя світа.

А дальше... Слова коляди розбуджували в кождого своє рідне минуле. Як є нині, так було і минулого року, так і перед десять літами, і перед пятьдесятьма, і коли хто був ще малим хлопцем, малою дівчиною.

Бо кожде Різдво, це окрема картка в історії життя чоловіка — картка записана золотими буквами. І коли приходиться дописувати нову картку, то ми зараз і всі старі картки переглядаємо, ставимо в оден ряд. І хоч всі вони однаково звуться, але всі вони для нас відмінні. На одній картці бачимо себе дітьми, на інших старшими, на дальших дорослими. На одних є з нами ще дідусі і бабусі, на інших вже їх нема, а зате є вже хто інший...

Просимо Тя Царю, Небесний Владарю,
Даруй літа щасливії сему господарю.
В мирі проводити, Тобі угодити,
І з Тобою в Царстві Твоїм по вік віков
жити.

Це закінчує коляду оден гурт колядників, бажаючи господареві Божого благословення.

А там колядують кругом стола самі домашні:

Дивная новина, нині Діва Сина
Породила в Вифлеємі Мария едина..
Ще в іншій хаті почули б ми, коли б до неї підійшли:
Нова[я] радість світу ся явила,
Пречиста Діва Сина породила.
У Вифлеєм[і] місті дуже рано
Витати Спаса пастирям казано...

І так в цілій українській околиці, про яку говориться. І так по всіх українських околицях по цілій Канаді, від Атлантійського океану до Тихого.

Гурт молодших, про яких ми вже згадали, зупинився на дорозі. Чому це? Треба порадитись. А в чому? В тому, чи йти до Петра колядувати.

Бачите, як може чоловік від своїх ізчужитися. Ще недавно він був душею всіх, а тепер хто він?... Тай чере[з] що?

Підемо! — кажуть одні.
Ні, не треба! — кажуть другі.
І нам буде ніяково і йому ніяково — кажуть треті. — Пощо в таке свято шукати собі клопоту.

А не ж то нашій совісти зостанеться гріх, бо може наша коляда принесла би Боже благословення до його дому — каже хтось зі старших. — Приймуть нас гідно — добре, а не приймуть — не наш гріх.

Ця послідна думка переконала всіх, що треба йти до Петра колядувати.

Був вечір, та ще не надто пізна пора. В хаті Петра видно було світло лише в кухни, а другі вікна були темні. Катерина мабуть вже спала, а Петро ні — не він для себе в кухни світив. Може він тут Різдво собі справляє.

Колядники підійшли мовчки під вікно і глянули. Петро сперся на руку і думав. Думав про те, що нині є велике свято для цілого Українського Народу, тілько не для нього. Де він нині стоїть? Кому до вподоби може бути, що він нині не святкує? Хіба чужим людям, хіба ворогам, але не своїм. Ще минулого Різдва він гідно святкував і ходив колядувати, а нині він поза своїми опинився. От що значить відрікатися свого! От чому вороги сотні літ добивалися, щоби Українці змінили свій Церковний Календар.

Та ні! Він не відрікся, але замотався в чужі сіти. Звязав себе з чужою силою, дав себе їй в руки. І тепер він вже не господар, але наймит для чужих. Вже не він рішає, але другі рішають, що він має робити, а його ні. І так буде впродовж його дальшого життя. До смерти... От що значить — з нерівнею дружитися! От що значить — звязуватися з тими, що не нашим святощам кланяються! Що не нашими думками думають. Що не нашими радощами тішаться.

— Щож, колядуймо! — сказав хтось з колядників по хвили і нараз залунало під вікном:

Добрий вечер тобі пане Господарю!
Радуйся!
Ой радуйся земле:
Син Божий народився!

Петро схопився, наче з сну прокинувся. Може це сон — питав себе. Думаючи я заснув і такий гарний та болючий сон мені приснився...

Але ж ні, це не-сон, це дійсність!

І Петро прожогом вискочив за двері та:

— Приятелі! Це ви? Як це... Ні! Ви заходіть до хати. Зараз ходіть!.. В хаті будемо колядувати.

Ще коляди не докінчили, як увійшла Катерина вставши з постелі. Вона виглядала цілком спокійна, чого всі не сподівалися. Видно, що її українська душа не завмерла, вона лише була заснула під чужою піснею, а тепер пробудилася. А може і в її душі велася боротьба не від нині, що їй робити, хто знає. В людську душу не заглянеш.

Досить того, що вона приняла колядників досить радо. І видно було, що й щирість виходила з її душі.

Коли ж колядники почали готовитись до відходу, каже вона.

— Коли ви зайшли до нас, то що вам за коляду дати? Гроші ще не все, отже беріть вже й Петра, нехай вам помагає колядувати.

Було це великою несподіванкою і для колядників і для Петра, що в одній хвили наче переродився.

І каже тоді оден з молодих господарів Катерині.

— А я крім коляди маю для тебе молода господине святочний дарунок. .

— А що? — питає Катерина.

— Завтра маєш бути в мене на обіді, не забудь.

— Буду — відповіла Катерина без надуми, видно, що це припало їй до душі.

І пішли колядники вже з Петром, як було минулого року. Так розірваний ланцюх українського життя знов злучився.

Від того часу дім Петра став вже примірним українським домом. Катерина перестала бути тою, що була і від того все добро починалося.

І Йордан і Великдень святкував Петро вже з Українцями, а не з латинниками, як всі того сподівалися. А за Великоднем і дальше Різдво...

І так українське життя, що сходило на манівці — побачивши свою рідну Різдвяну Зорю, пішло за нею і знов на свій правдний шлях вернулося. Сповнилося те, що в коляді говориться:

Предвічний родився від Діви,
Щоб люде світ його узріли:
Він нас із тьми виведе
І до світла приведе —
Заблудших.

П. В.

ПОСВЯЧЕННЯ УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ.

(Говімен, Саск.)

В неділю, 16 липня відбулося в нас Архієрейське посвячення Церкви котре довершив Впреосв. Архиепископ Іоанн Теодорович в а[illegible] о. К. Желінкевича.

Сприяла гарна погода, коли процесійний похід вирушив на стрічу свойому церковному князеві, а Ольга Доскоч витала о. Владику від дітвори і обдарувала китицею квітів. При воротах церкви привитав хлібом і сіллю старий член церковної громади, Павло Антонюк. В дверях церкви витає парох о. К. Желінкевич, передаючи хрест о. Владиці, котрим о. Владика благословить людей, а хор співає „Достойно є".

Співав місцевий хор, котрим орудує учителька пані Е. Палідвор, а помагає пані С. Доскоч.

Наступив акт освячення престола і мировання. Хор побожно співає „Аллилуя". Віруючі побожно

вдивляються, бо це рідко трапляється бачити.

Почалась Служба Божа. Вірних годі було помістити в церкві (котра є простора). Людей було чи не більше, як шість сот. Проповідь о. Владики вірні вислухали з одушевленням. По Богослуженню відбувся обхід кругом церкви, читання св. Евангелії і кроплення водою.

Після церемонії всі удались до Народного Дому, де відбувся спільний обід. Засідали кілька разів, бо народу було дуже багато, однак всі поживились і були задоволені. За це належиться признання жіночому церковному Товариству.

По обіді відбулись промови. Першим промовцем був парох о. Желінкевич. Витав о. Владику і [illegible] за посіщення.

Привітали [illegible] голова церковної громади, Л. Горичан, п-на Софія Богач, голова СУМК і М. Зюбрак з Принс Алберт, п. [illegible] пані Софія [illegible] Жіночого Товариства, п. Іван Лабюк з Калина, Н. Крайник з Вірдейл.

Послідним промовцем був дорогий гість, Впр. о. Владика; він ви[illegible]

[illegible] на в цій околиці. Не раз приходилось переносити не одно від про[illegible] Церква побудована 1926 ро[illegible]

[illegible] подяку Впреосв. о. Владиці за посіщення і посвячення церкви, о. К. [illegible] за приготовання до [illegible] і Жіночому Т-ву за при[illegible]

Говімен.

ПРО СВОЮ ОКОЛИЦЮ І НЕСПОДІВАНКУ В НІЙ.

(Гонеймун, Саск.)

Нашу церкву обслугує парох о. Желінкевич котрий доїздить до нас раз в місяць з Принс Алберт. Послідне Богослуження в нас відбулося 1 вересня.

Оден тиждень перед тим декотрі з членів, як родина і краяни умовились щоб на 1 вересня по богослуженню зробити несподіванку для заслужених громадян панства Павлишин, ювілей їх 30-літ подружжа.

Тому, що п. Павлишин при церкві другий братчик і завсіди їде по колекті, він був затриманий церковним секретарем до обрахунку колекти, а учасники свята мали нагоду скорше зїхатись до їх дому як вони і дещо приготовити. Прибувши з церкви, п-тво Павлишин були дуже здивовані побачивши в себе на подвірю гарні і трохи краянів і сусідів. Нарешті зорієнтувались. Поийшовши до хати, застали на столі приготований гостями обід. По хвилі господар свята попросив, щоби ювіляти засіли на відповідне місце за стіл. За ними і гості засіли і зачали споживати смачний обід. По обіді пані Самиця від усіх гостей вручила ювілятам срібний дарунок потім кожне з гостей, подаючи їм руку, побажало здорового і веселого життя та дожити до золотого ювілею.

Панство Павлишин гордиться гарною родиною, бо є у них три сини і три дочки. Окрім одної дочки замужної пані Семчук решта [illegible]. Середущий син Адольф при війську і в день ювілею був дома на відпустці.

З зворушення мусіла покотитись сльоза по лиці, коли діти, вручили від себе родичам дарунок, а то гарний сет начиння, ішли з черги одно по другім і українським звичаєм цілували родичів в обі руки, дякуючи за виховання і бажали дожити довгого віку.

По тій церемонії почалась гутірка і забава до вечера. В міжчасі оден з гостей, п. Рожіцький заапелював до решти гостей, щоб при такій церемонії зібрати якусь збірку, прим. на українську пресу, на що з охотою всі згодились. Жертвували слідуючі:

Панство Павлишин 2 дол.; по 1 дол.: п. Рожіцький, пані Рожіцька, М. Самиця, Г. Богач, пані Богач, А. Слонь, А. Доскоч, І. Павлишин, пан Павлишин, П. Урбан; по 50 цт.: Марія Доскоч, пані Самиця, М. Павлишин, А. Павлишин, В. Павлишин, Ольга Семчук, Геня Павлишин, Марія Павлишин.

Усім жертводавцям щире спасибіг, а збірка ця несла 16 дол. Рішено: [illegible] видавничий фонд Українського Голосу 6 дол., для Кан. Фармера 6 дол., для Вістника 4 дол.

Оден з гостей.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ДОБРОДІЙКИ І о. ГРЕБЕНЮКА.

(Давфин, Ман.)

В неділю 15 жовтня члени укр. православної церкви в Давфин справили несподіванку для добродійки і о. Гребенюків з нагоди, що прибула ще членка Діана, дівчинка, до їх родини! Поза членів в Давфин були посол і пані Григорчук з Етелберт і п-ство Самець та пан Фіцич з Косів.

Як вечеріло, всі зійшлися до парафіяльної хати разом. Всі були щиро привитані родиною Гребенюків хотяй не знали, чому так багато нараз прибуло. Присутні в дуже короткий час чулись зовсім дома. Бавились „скрині", „фанти", „одор" [illegible] тому, хто відгадав питання [illegible]. Вечір бавлячі переплітали піснями, жартами і казками.

Вже добре набавились, тоді перекуска і знов спів. Вітак п. Гродзік, голова громади попросив о слово і пояснив, чому ми зійшлись і вручив добродійці дарунок. Він сказав, що Добродійка і отець є більше заслужені як ми тою [illegible], одначе той дарунок є щирий.

Посол Григорчук забрав слово і сказав, які труднощі і [illegible] Українська Православна Церква і заслуги таких парохів, як наш о. Гребенюк. Посол Григорчук навів інциденти, коли другі церкви побачивши добру роботу наших парохів і православної церкви, старались боком з боку триматись доброї праці.

Опріч те він згадав про Український Голос і Вістник, кілько і які труднощі він мав і як багато зробив добра для нас. Зробив заклик до збірки.

Пан Ковтун попросив о слово і пояснив, що ми розуміємо ціль колегії, отже від тепер приготовлятись нам до збірки.

Пан Лазарук, котрий замешкує в Давфин (тепер), жалує, що спізнивсь через бизнес і втратив пару хвиль такого вечера, бажав доброго успіху а пароховї і родині багато витревалости.

Пані Григорчук коротенько бажає, щоби донечка росла на потіху, а українському народові на славу.

Пан Івачевський говорить більше гумористично про свої переживання з ріжними церквами.

Отець Гребенюк в імени родини і Добродійки каже, що нема слів аби подякувати членам православної церкви і що в життю нікоди не сподівався, що люди оцінять його роботу, аж до такої степени. З сльозами на очах дякував всім присутним за несподіванку і вірить, що він хоче жити ще довго, щоб православна Церква стала на високім становищі а члени як будуть вірні, як будуть кооперувати, то дуже, а дуже багато зроблять роботи, котра є така конечна.

Отець Гребенюк обслугує 14 громад і недавно придбав одну. Дальше о. Гребенюк говорить, що добра воля у людей може багато зробити. Він вірить, що ці люди дадуть йому нагоду зробити все, що в його змозі. Вечір закінчується, коли п. Гродзік попросив присутних засівати — многая літа і „Це згода в родині".

Жертвували на Український Голос і Вістник $26.28.

По 1 дол.: посол Григорчук, пані Григорчук, пані М. Юрків, І. Юрків, С. Натарас, С. Гура, В. Лазарук, А. Івачевський, Добр. Гребенюк, П. Самець, пані П. Самець, пані Т. Юрків, І. Дух, пані Дух, П. Ковтун, пані Ковтун, пані Садовяк, п. і Ярема, В. Гродзік, пані Гродзік, М. Ковальчук, І. Лутчишин, пані О. Клим, о. Гребенюк; по 50 цт.: пан Магаляс, О. Топоровська; пані А. Негрич 28 цт.

Учасник.

ПОДЯКА ЗА ПРОЩАЛЬНУ ВЕЧЕРЮ.

(Роблин, Ман.)

Ми, нижче підписані, дякуємо українській православній громаді і жіночому Т-ву ім. Лесі Українки за влаштування нам прощального вечерка в понеділок 23 жовтня з нагоди нашого виїзду з Роблину, та за вручення нам дорогоцінних дарунків.

Дякуємо промовцям за щирі слова признання. Хай Господь помагає вам у будучій вашій церковній і громадській праці.

На заклик пароха о. Горбая слідуючі особи зложили жертви на українську пресу.

По 2 дол., п-тво Лукач; по 1 дол.: о. Горблй, пані Ю. Новосад, В. Лисак, Ол. Гаврилюк, В. Барабаш, Н. Ерха; по 50 цт.: С. Проник, Ю. Воробець, І. Гаврищук, І. Сорочук, М. Кулик, С. С. Стиба, пані Михалевич, Т. Мідзян, Т. Климецький, А. Го. Стиба, П. Лебедович; по 25 цт.: пані [illegible] Голущак, пані Н. Бугера, Т. Соггис, О. Лебедович, Ф. Цайко; І. Цайко 15 цт. Разом $14.90.

Збірку розділено для Українського Голосу $7.40, для Вістника $7.50. Всім жертводавцям щира подяка.

Ю. Новосад, Іван, Текля і Оксана Лукач.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕГІЮ І ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Гемилтон, Онт.)

В неділю, дня 5 листопада ц. р. відбулось по Службі Божій хрещення маленького козака Романа Івана, сина Івана Олексюка і Галі з дому Волковських, якого то чину св. хрещення довершив о. Ю. Я. Цукорник в українській православній церкві св. Володимира в Гемилтоні.

По хрещенню відбулось принятти для кумів і гостей в домі дідуся й бабуні похресника, панства М. Волковських, на якому обдарували щедро маленького Романа Івана та на заклик о. Цукорника зложили слідуючі жертводавці на Колегію Української Православної Церкви й на пресовий фонд Українського Голосу.

По 2 дол., Іван і Галя Олексюк, Т. Олексюк; по 1 дол.: І. Попович, Й. Волковський, п-во Довбета, п-тво А. Варник, Лев Саловський, п-во М. Волковські, Теодор Савчук і о. Ю. Я. Цукорник; по 50 центів Ф. Волковський; по 25 центів Й. Мартинюк; разом $12.75, яку то суму пополовинні вислано на місце призначення.

Щира подяка жертводавцям, а многі літа маленькому Романові Іванові. Нехай росте на втіху своїм родичам, а Україні на славу!

Гість.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Сірко, Ман.)

Дня 14 жовтня, 1944 р. в день Покрови Пресв. Богородиці відбулось хрещення двох дітей п-тва Івана Чоботаря і п-ва Михайла Чоботаря в Сірко, Ман. Чину хрещення доконав о. Глінський в хаті п. І. Чоботаря. П-во І. і М. Чоботарі є брати, отже постановили робити хрестини в одній хаті і в той самий день.

По обіді п. Д. Білавчук запросив присутних гостей зложити жертви на Український Голос і Вістник.

Жертви зложили слідуючі:

По 1 дол.: Н. Дубник, І. Ілюк, І. Білавчук, І. Чоботар, О. Чоботар, М. Чоботар, Г. Чоботар; по 50 цт: Марія Череважко, Домка Чоботар, Марія Білавчук, Марія Чоботар, К. Мельничук, Василка Мельничук.

Збірку постановлено розділити по половині для Українського Голосу і Вістника по $5.00. Всім жертводавцям щира подяка.

Гість.

НА ПРЕСОВІ ФОНДИ.

(Гронлид, Саск.)

Жовтня 26, в четвер, було Поминальне Богослуження в Гронлид в нашій церкві. опісля ж обід в п-ва Москалів. При цій нагоді зібрано $10.70, з чого призначено для Українського голосу 3 дол., а $7.70 для Вістника. Жертвували:

По 1 дол.: С. Щербій, В. Н. Щербій, П. Швець, свящ. І. Швець, п-во Павло і Марія Боднарчуки.

По 50цт.: Н. Вечиган, В. Щербій (старший), Іван Письменний, Ст. Добровольський, Н. Кульчицький.

По 25цт.: Г. Вахняк, Маланія Сурма, Настя Щербій, Ілія Пішик, Я. Сурма, Л. Печерський, Г. Москаль, І. Іванусь, Христина Щербій, Вікторія Щербій, Ксенька Вахняк, Анна Вахняк, Катерина Письменна.

Жертводавцям щире Спасибіг!

С. І. Ш.

ВІСТИ З ЄЛОВ КРІК, САСК.

Нема вже в нас письменних людей, бо не описують життя, а головно замітніших подій, які і дальшим можуть бути інтересні.

Зачну з сумного. В липні наша церковна громада стратила дуже доброго і дорогого члена бл. п. Миколу Войцихівського. Він був старшим братом в церкві і діяльним громадянином. Був взірцевий і жертволюбивий, завжди давав на народні справи і щедріше, ніж другі, [illegible] як він.

Його смерть відчули всі. Похорон відбувся 28-го липня і [illegible] докінчувався тому, що родина очікувала приїзду сина Людвика, що є при війську і в час смерти батька був в Новій Скошії.

На похорони було велике [illegible] людей. Поза відправу і промови пароха промовляв [illegible] прощав покійного від громади Народного Дому [illegible].

Покійний оставив вдову [illegible] [illegible]

Згорів Народний Дім.

З суботи на неділю з 14 на 15 жовтня [illegible] Народний Дім [illegible] Єлов Крік [illegible] [illegible] охопив його [illegible] [illegible]

Страта Народного Дому дуже [illegible] Коли я згадав про цю справу в церкві, то годі було стриматися [illegible] [illegible] Збирають фонди і [illegible] [illegible]

Рідна Школа.

До відрадних явищ [illegible] [illegible]

Шкода [illegible]

Де є діти, що повинні користати з тої благодаті і рівночасно [illegible] [illegible]

Я був [illegible] [illegible] наука заповнений.

Листопадове Свято.

В неділю, 19-го [illegible] [illegible] [illegible] концертова програма з промовою [illegible] [illegible] То гарне! На тему [illegible] [illegible]

При цій нагоді [illegible] [illegible] Народного Дому.

Збірка на Колегію

[illegible] на Колегію [illegible] приблизно [illegible] \$625.60. [illegible] має намір переписати [illegible] [illegible]

о. Є. Г.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Вегревил Алта.)

З нагоди 25 літ подружжа Олексія й Анни Равлюків устроено їм несподіванку. Прибула родина і приятелі до їх дому і при столі покликали до слова Якова Харука, який побажав ювілятам многих літ і вручив ювілятам дарунок на памятку від зібраних.

Дальше пояснив значіння нашої преси, отже присутні зложили для Вістника 9.25. Ось імена жертводавців:

Шановні Ювіляти — \$1.50

По 1 дол. [illegible] [illegible] Вопичук, Анна Вопичук.

По 50 ц. Я. Харук, І. Вахнюк, В. Гаврилюк, С. Григорій, Н. Сатамандик.

По 25 ц. [illegible] Черлівчан, Н. Фодчук, Г. Вопичук, Д. Фодчук, Т. Петрук, О. Вопичук, М. [illegible] дрібна збірка 25 центів.

Ювілятам [illegible] жертводавцям щире спасибі.

Присутний.

ІМЕНИНИ — І ДОБРЕ ДІЛО.

([illegible] Онт.)

[illegible]

Член.

ПРИ НАГОДІ НА ДОБРЕ ДІЛО.

(К[illegible], Ман.)

В [illegible] відбулися про[illegible] вечерок [illegible] Антося і [illegible] [illegible] прихильники пива Мальовських.

[illegible]

СВЯТОЧНІ ЖЕЛАННЯ!

[illegible]

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

[illegible]

Ю. Маріян, голова — Он. Палібро, писар

о. І. Дмитрів, парох

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. С. Гребенюка

СІЧЕНЬ

7 Різдво Ісуса Христа — 8 год [illegible]

8 Собор Пресв. Богор. — Косів

9 [illegible] Стефана [illegible]

14. Неділя. Новий Рік — [illegible]

19 [illegible] Господнє [illegible]

20 [illegible] Хрестителя — Вора

21 [illegible]

28 [illegible] [illegible] Ривер (коло [illegible])

Телефон 553 W

Адреса Box 778 — Дафин, Ман.

РІЗДВЯНИЙ ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ В ЦЕРКВІ СВ. МИХАЇЛА.

Винипег, Ман.

СІЧЕНЬ

6. Субота. 10 год. рано Служба Божа Василя Великого

7 Неділя Різдво Ісуса Христа — 6 год рано Повечерія Велике — Всеночна — Утреня. Год 8-ма Служба Божа. Вечірня в год. [illegible] вечір.

Служба Божа в [illegible] СМВ[illegible]

8 Понеділок Собор Пресв Богор. Служба Божа в год 10-ій рано Вечірня в год 7-ій вечером

9. Віторок. Первомуч. Стефана. Служба Божа в год 10-ій рано

о. І. Дмитрів, парох

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. оо. Кусого — Федака.

СІЧЕНЬ

7 Неділя Різдво Ісуса Христа — [illegible] Лейк

8 [illegible] Собор Богор. — Мензі

9 Вівторок Стефана — Виста

14 [illegible] Новий Рік — [illegible]

19 [illegible] — Розборн

21 [illegible] — Анкуснця

28 [illegible] — [illegible] Лейк

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ 1945

7 Неділя Різдво Христове — Ш[illegible] (6 год рано)

8 [illegible] Собор Богор. — Грендаю

9 [illegible] Стефана — Дифин Ривер

14 [illegible] Новий Рік — Петтпрі

19 [illegible] Богоявл. Господн.

[illegible]

ЛЮТЕНЬ

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Ю. Вагиляка

СІЧЕНЬ

7 Різдво Хр. [illegible]

[illegible]

11 Неділя Новий Рік — Гревленд

18 [illegible] і свячення води

19 [illegible] 7 год. рано Смоки Лейк 10 год [illegible] Радвей [illegible] Редвотер, 4 год. — Федорів

20 Собор Івана Хрест. — Тудор

21 Неділя по Богоявл. — Ерімонт

28 Неділя — Редвотер

ЛЮТЕНЬ

1 Неділя — Восетна

11 Неділя — [illegible]

12 Трох Святих — Торебо

15 Стрітення — Белис

18 Неділя — Смоки Лейк

25 Неділя — Радвей

Адреса Box 62 Радвей Алта Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Р. С. Уліяна

СІЧЕНЬ

7 Неділя Різдво Хр. — Брентон

8 Собор Пр. Богор. — Тинтал

9 Первмуч. Стефана — Стел

14. Неділя Нов. Рік — [illegible] Парк

19. Богоявл. Госп. — Іст Селкирк

21 Неділя — Портедж ля Прейрі

28 Неділя — Дуфрост

Адреса 305 Парк Стріт

Нове число телефону 25 084

Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Д. Ф. Стратійчука

СІЧЕНЬ

7 Різдво Христове — Рама

8 Собор Пресв. Богор. — Тиза

9 Первмуч. Стефана — Куроні

11 Новий Рік — Гробот

19 Богоявлення Господнє — Клейр

21 Неділя — Вимер

Box 425 — Телефон 67

Канора, Саск.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ — 1945.

1 П 19 Преп. Ілії та Ігнатія Печ.
2 В 20 Свщмч. Ігнатія Богоносця
3 С 21 Мч. Юліянії Никомидської
4 Ч 22 Вмч. Анастасії. Теодотії
5 П 23 10 муч. в Криті; Павла еп.
6 С 24 Святий Вечір. Мч Евгенії

7 Н 25 **Різдво Ісуса Христа**
8 П 26 **Собор Пресв. Богородиці.**
9 В 27 Стефана первмч., Теодора
10 С 28 Св. 20.000 муч. в Никомидії
11 Ч 29 14.000 дітей убит. Іродом
12 П 30 Мч. Анисії діви, мч. Зотика
13 С 31 Преп. Меланії Римлянки

14 Н 1 **Новий Рік.** Василія Вел.
15 П 2 Прп. Сильвестра Печер.
16 В 3 Преп. Малахія, мч. Гордія
17 С 4 Собор 70-ти Апостолів
18 Ч 5 **Свят. Вечір перед Йорд.**
19 П 6 **ЙОРДАН (Богоявл. Госп.)**
20 С 7 **Собор Івана Хрестителя**

21 Н 8 Нед. по Бог. Преп. Григ.
22 П 9 Мч. Полиєвкта і Неарха
23 В 10 Григорія еп. Нисского
24 С 11 Преп. Теодосія Великого
25 Ч 12 Сави архиеп. Сербського
26 П 13 Мч. Ермила і Стратоника
27 С 14 Св. Отців вбитих в Синаї

28 Н 15 Нед. 29 Преп. П[illegible]
29 П 16 Поклон. кайдан ап. Петра
30 В 17 Преп. Антонія Великого
31 С 18 Св. Атанасія і Кирила арх.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. Є. Гриценка.

СІЧЕНЬ

7 Неділя Різдво Христове — Год. [illegible] по півночі — Тернопіль [illegible] — Єлов Крік

8 Понеділок — Собор Пр. Бог. [illegible] — Вакав

9 Вівторок Првмуч. Стефана — Ст. Джулієн

14 Неділя Новий Рік — Кадн[illegible]

18 Четвер Щедрий Вечір — Вакав

19 Пятниця Богоявлення — Год 2 по півночі — Тернопіль. Год. 10 рано — Ст. Джулієн

20. Субота. Собор св. Івана — Сміте

21 Неділя — Атвелл

28 Неділя — Єлов Крік.

Адреса, Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. П. Гліцького

СІЧЕНЬ

7 Неділя Різдво ГІХ — Толстой.

8. Понеділок. Собор Пресв. Богор. Гарднтон.

9 Вівт. Первмч. Стефана — Сірко

Адреса — Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ. о. В. Апонюка.

СІЧЕНЬ

7 Неділя Різдво — Флин Флон.

9 Вівторок. Перв. Стефана — Пойнт Ривер

14 Неділя Новий Рік — Гудсон Бей Джонкшин

19 Пятниця Йордан — Кобзар

21 Неділя — Стинен

28 Неділя — Глес

Адреса: Box 124. — Арран, Саск.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ — 1945.

7 Різдво Христове. УЄ Мат. 1: 18-25 Літ. Ап. Галат 4: 4-7 Єван. Матея 2: 1-12

8. Собор Пр. Богор. УЄ Мат. 2: 1-12 Літ. Ап. Жид. 2: 11-18. Єван. Мат. 2: 13-23

9 Первом. Стефана. УЄ Ів. 15: 17-27 Літ. Діян. 6: 8-15, 7: 1-5 і 47-59. Єван. Мат. 21: 33-42.

14 Новий рік. Гол. 7. УЄ 10. Літ. Ап. 2 Тим. 4: 5-8 і Колос. 2: 8-12. Єван. Мар. 1: 1-8 і Луки 6: 17-23.

19. Йордан. УЄ Марка 1: 9-11. Літ. Ап. Тита 2: 11-14 і 3: 4-7. Єван. Матея 3: 13-17.

20 Івана Хрест. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1-10. Єван. Івана 1: 29-31.

21 Нед. по Йордані. Гол. 8. УЄ 11. Літ. Ап. Ефесян 4: 7-13. Єван. Матея 4: 12-17.

28 Нед. 29. Гол. 1. УЄ 1. Літ. Ап. Колос. 3: 4-11. Єван. Луки 17: 12-19.

Український Релігійний [redacted] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box [illegible] WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1945. ЧИСЛО (542) 2

НОВИЙ КЕНТЕРБЕРІЙСЬКИЙ АРХИЕПИСКОП.

(На місце померлого архиепископа Темпела король Юрій назначив кентерберійським архиепископом, отже головою Англіканської Церкви, Джефрія Френсиса Фишера, епископа Лондону. Він має тепер 57 літ. Коли Темпл був соціялістичного нахилу, то Фишер є чоловіком науки і глибокої думки. Він бувший учитель, а по висвяченню зараз став епископом Честеру, отже не був на парафії. Звичай був, що головою Англіканської Церкви ставав епископ Йорку; коли цей звичай злегковажили, то мабуть тому що епископ Йорку занадто радикального успособлення.

ЮГОСЛАВСЬКИЙ КОРОЛЬ В КЛОПОТІ.

За Грецією приходить черга на Югославію. Грецький король згодився на встановлення реґента (правителя), а тепер вимагають від югославського короля Петра, щоби також згодився на встановлення правлячої ради з трох. Це дуже близьке того, що зрікатися королівства. Отже Петро не може рішитися, хоч напирають на нього дуже. Таке доносять з Лондону 11 січня.

ДЕЩО З ВОЄННОГО СВІТА.

Німці старалися освободити своїх з окруженого Будапешту та виглядає, що тяжко це зробити. Три чверти міста в руках большевицького війська.

В Греції ще нема спокою, однакож можна сподіватися, що большевики скоро піддадуться.

Німці відтягають своє військо в деяких місцях, в яких були поступили наперед. Однакож відтягають спокійно, пляново, з чого виходить, що приготовляють нову лінію. Погода там дуже погана довший час.

На Атлянтійським океані почався рух німецьких підводних і сподіються ще більшого.

В ЛОНДОНІ БРАК ОПАЛУ.

Вістка з Лондону 10 січня говорить, що минувшого тижня деякі лондонці були без опалу цілі дні. Від початку війни доси не бракувало вугля так, як тепер. Причина — брак перевозу в місті.

Замордували міністра.

З Штокгольму доносять, що в Будапешті замордовано міністра війни, Чатая і його жінку. Хто замордував, не говориться.

РІЖНІ СПОДІВАННЯ.

Послідними часами пишеться про дві справі, яких можна сподіватися, а то — що німці підготовляються до вживання ґазу отже можуть його вживати, та що німці можуть кидати бомби на Ню Йорк, чи другі американські міста. Цим вони помогли би Японії, бо Японія їм помагає. Через Японію алиянти мусять мати в Індії та Бурмі 2.000.000 свого війська. Однакож не все сподівання, що можуть справдитися, або ні.

КОРОЛЬ СЛАБИЙ.

Італійський король, Віктор Еммануель недавно заслаб і вже були чутки про його смерть, однакож слабість не була надто сильна. Він має 75 літ.

НЕ БУЛО АТЛЯНТІЙСЬКОГО ЧАРТЕРУ.

Американські часописи писали недавно, що президент Розевелт заявв, що такого „Атлянтійського Чартеру", про який багато писалося і говорилося, ніколи не було. Це лише Розевелт, Чорчил та ще другі два понаписували дещо на клаптиках паперу і дали, щоби через радіо проголосити. Але це не був ніякий документ, який підписав би він, чи хто другий. Хоч в урядових канцеляріях (офісах) в Вашинґтоні був той чартер довгий час на стінах, вбраний в гарні рамці.

БОМБА ВБИЛА 20.

В військовім таборі в Англії, підчас лекції для вояків, як орудувати бомбами, одна бомба експльодувала і вбила 20, а 25 було ранених. Це сталося 10 січня. Вістка не подає точно місця, де це сталося.

ЗГИНУВ ҐЕНЕРАЛ.

Доносять з Лондону 11 січня, що 6 січня згинув англійський ґенерал Герберт Ламсден, коли японські літаки вдарили американський корабель, на якім Ламсден був.

ПАПА РОЗЕВЕЛТОВИ.

Папа Пій XII післав президентови Розевелтови збірку ватиканських почтових марок, які лише були, відколи Ватикан почав своїх марок вживати. Розевелт подякував власноручним листом.

ВОЯКИ ОБРАБОВУВАЛИ.

В Парижу, в Франції засуджено 9-го січня, чотирох американських вояків на 45 до 50 літ тяжких робіт. Вони обрабовували поїзди і забрані річи передавали на „чорний ринок".

ЗГИНУЛО 224 НА ЗАЛІЗНИЦИ.

Японське радіо принесло вістку, що на латинське Різдво була велика залізнича катастрофа в Патангпанджанг, в західній Суматрі, в якій згинуло 224, а ранених було 245.

РОБОТОВІ БОМБИ.

Німці хваляться, що пускають роботові бомби не тілько на Лондон але і на Антверпен, Бруксель та другі бельгійські міста. Цензура не дозволяє на подрібні про те вісти, та виглядає, що шкоди роблять вони багато. Однакож здається, що алиянти таки понищили деякі станції в Голяндії, звідки німці такі бомби пускали, бо не завважуєсь тепер по їх меншій кількости.

КІЛЬКО НІМЦІВ ЗАБРАЛИ.

З Вашингтону доносять, що понад 20.000 німців дісталося в полон, відколи почався теперішний німецький протинаступ. А від початку, як алиянти висадили військо в Франції, 6 червня, дотепер, 800.000 німців полонено.

ЗГИНУЛО 24 З ЛІТАКОМ.

В Лос Енджелес, Кал., згинуло 24 особі 10-го січня, коли літак підчас мраки не міг спокійно спуститися і розбився. Всі побиті належали до військових.

З АМЕРИКИ НА СОБОР ДО МОСКВИ.

Митр. Теофіль, що звесь головою Російської Православної Церкви Північної Америки, оповістив 2 січня, що висилає делеґацію з трох членів до Москви, де будуть вибирати патріярха. Головою делеґації еп. Олексій, бувший Аляскаський, а тепер голова монастиря в Кенаан, Па.; свящ. Николай Митропольський з Стретфорд, Кон. і Релф Монтгомері з Ню Йорку, адвокат російської дієцезії. Їде також митр. Веняминн. Він був доси провідником тих парафій російської Церкви, що не хотіли признавати російського уряду, ані проводу російської церкви в Росії. Вже давнійше дехто з російської церкви в Америці зауважував, що Московська Церква вже вважає себе головою церкви російської американської.

ТРЕБА ЛЮДЕЙ В АМЕРИЦІ.

Заступник міністра війни в Вашингтоні, Роберт П. Петерсон, заявив 10 січня, що в 1945 р. місячно будуть брати в Стейтах до війни 150,000 осіб. В першім півроці буде треба 900,000 до воєнної служби, 700,000 до воєнної праці. Брати будуть від 18 до 45 літ.

АНАРХІЗМ В ІТАЛІЇ.

З Риму доносять, що в Італії ожила давна анархістична підпольна організація т. з. „мафія", що легковажучи закони й уряд, старається правити краєм на свій лад. Гроші збирає тайними погрозами. Крайного насильства вживає для пімсти. Урядови тяжко з нею провадити боротьбу. Вона має багато впливу на хід виборів та інші справи.

В КАНАДІ ВІД МОРЯ ДО МОРЯ.

Епископ Деранльо, з Шербрук, Квебек, говорив 8-го січня про будучність французів в Канаді. Він сказав:

„Нині французькі родини такі великі, як були перед 100 літами. Французькі дівчата віддаються старшими, однакож страху нема, бо великих родин є тепер більше, ніж перед 20 літами. Ми за великі, щоби нас могли зїсти, а занадто живі, щоби нас спинити. Ми розширимося в Канаді від моря до моря."

СТРАЙК ПОЗАЧИНЯВ ШКОЛИ.

На заході Канади — в Венкувері, Ню Вестминстері та Вікторії застрайкували робітники трамваєвих (стріткарових) та босових компаній числом 2.700, отже на третий день страйку треба було замкнути в Венкувері 15 шкіл. Учителі шкіл не могли дістатися до шкіл, коли ґазоліна їх автомобілів зужилася.

АДВОКАТ ДІСТАВ ДВА РОКИ.

Січня 11-го засуджено в Винипегу бувшого адвоката Костиґана на два роки тюрми за 10 провин за ріжні фальшовання і присвоєння собі грошей на суму 4.950 долярів. Костиґан дістав давніше 3 роки, отже теперішні два буде відсиджувати разом з трома.

КІЛЬКО НА ВОЄННІ ФАБРИКИ

Стейтський уряд видав на вдаження воєнних фабрик машинерію і другі принади 7 більйонів долярів

[illegible]

УКРАЇНЦІ ЧИ РУТЕНЦІ?

[illegible]

Про кого ходить нам, коли наведене читаємо? Ходить про „Кет. Реджистер", ходить про автора і ходить про Українців, головно греко-католиків.

Перший „Кет. Реджистер" Не можна думати, що він не розуміється на українських справах. Адже канадійські римо-католицькі верхи десятки літ інтересуються Українцями, а вже головно греко-католиками, дуже завзято. Вони ж були і є опікунами греко-католицької церкви. Та видно що для римо-католицької політики Українці є лише матеріялом, який не повинен мати права [illegible]

[illegible] польським костелом, ніж релігійним, як про те свого часу писали визначні римо-католики.

Отже [illegible] може бути польським „націоналістом", але греко-католик не може бути ані Українцем, ані українським націоналістом. Він лише так собі греко-католик, а коли хоче, то і Русином може себе назвати.

Так католицизм греко-католиків трактує і так їх просвічує.

НОВГОРОДЦІ В АЛЯСЦІ.

В журналі Гарвардського університету („Славоник енд Іст Юропіян Ревю") доказує Фереллі, що на Аляску прибули „новгородці", себто люде зі сторін Новгороду в Росії, ще 1571 року, отже 79 років по тім, як Колюмб знайшов Америку (1492 р.). За тим є кілька доказів. Місце загадочної оселі знайдено недавно в Алясці; є про те місіонарські записки. Думають, що ті „Новгородці" дісталися на Аляску зі східного Сибіру. Записки кажуть, що „новгородці" були на Алясці ще 1794 р. Що дальше з ними сталося, не знати. Мабуть змішалися з тубильцями і згубилися. — Коли б так воно було, то між тими „новгородцями" міг бути і якийсь наш Українець.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НОВИЙ РІК.

Новий Рік — це мов новонароджена дитина. Ми повинні розумно і весело святкувати це свято, щоб нам було весело цілий рік. Знаю, що як є добрий початок, то буде добрий кінець.

Новий Рік веселий дітям, бо раненько вони йдуть сіяти до сусідів. Добре памятаю, як я нетерпеливо чекав Нового Року.

Раненько, на Новий Рік я брав Діда з кута, котрий стояв там від святого Вечера, тай молотив його. Коли я скінчив, то позбирав зерно в кишеню, добре одягнувся, взяв торбину на балабухи, тай пішов сіяти. Коли прийшов до сусіда, то скинув шапку, зачав сіяти зі словами: „Сійся, родися, на щастя, на здоровля, на Новий Рік, щоб си ліпше родило як вторік".

Коли відвідав кожду хату в сусідстві (нашу хату найперше), то весело вертався до дому. І чому не бути веселим? Торба повна балабухів, гроші дзвонять в кишені. Приходжу до дому і розповідаю родичам про мій успіх. Такий то веселий Новий Рік для дітей!

На Новий Рік, ми повинні пригадати собі наше життя в минулім році і почислити його — розділити на дві части. Перша — наші добрі діла; друга — наші злі поступки. Що було зле, того ми не повинні робити в слідуючім році, обминати його, і всю увагу звернути на добро. Так слідуючий рік буде для нас красшим, ніж минулий.

Всім читачам Вістника і цілому Українському Народові, желаю з Новим Роком, щастя, здоровля і якнайкращого успіху!

Орест Горчинський.

ПРИГАДКА З НОВИМ РОКОМ.

Хоч про справу мови вже писалося, однакож треба ще писати, і цілком на місци буде з Новим Роком поставити мовну справу на увагу загалови. Це великої ваги справа. Це ж справа дому, Церкви, Рідної Школи, будуччини молодого покоління — його добра, його гідности. А доси цеї справи не поставлено ще на належне місце в нашому життю.

Ред. Вістника.

Знати більше мов крім своєї, це велика вартість. Кожда додаткова мова, це двері до іншого світа. Тому дуже свідомі люде вчаться більше мов і дітей своїх вчать.

Своя мова в них перша і вони в себе з своїми лише своєї мови вживають, а чужими мовами говорять з чужими людьми.

Розумні додають до своєї мови ще й чужі мови; а нерозумний вчиться чужої мови на те, щоби свою лишити і за чужою піти. Він не здобуває додаткової мови, він лише міняє свою за чужу.

Жиди завсігди знали вартість знання чужих мов і тому вони завсігди багато мов знали.

Була колись в жидів найвисша рада і суд, що звалась Синедріон, і складалась з 70 членів. Отже кождий з тих 70 членів мусів знати кілька чужих мов.

Жиди і нині є знавцями мов, але своєї мови вони не легковажать, не забувають, навіть противно! Тепер їх молодь вчиться дуже пильно старої жидівської мови — еврейської, і деякі з молодих говорять нею між собою якнайкрасше.

Українці в Боснї (в Сербії), що живуть побіч людей з іншими мовами, знають навіть по 4 чужі мові, однакож своя в них перша. А вони перебрались туди в 18 століттю. (Про те в Етнографічнім Збірнику).

А що сказати про канадійських Українців?

Українці в Канаді, головно молодші, повинні поставити собі за велику ціль: **вміти добре найменше дві мові українську й англійську. І дві письмі; і дві літературі.**

Коли ж є нагода, то вчится ще і других мов — не конче в школі, але від людей, з якими живуть. Це найлекший спосіб науки чужої мови. І це буде для них великим культурним здобутком.

Казав недавно хтось з визначних англійців, що: **вміти одну мову, це те, що не вміти жадної.** Бо одною мовою ніхто не може похвалитися. І чоловік з одною мовою стоїть на найнизшім мовнім степени.

Хто з Українців розуміє значіння мови, той не скаже: „Мої діти розуміють по українськи". Бо свідомі люде лише про чужі мови кажуть, що їх **розуміють**, а свою треба **знати, вміти**, а не „розуміти". Англієць не скаже, що його діти по англійськи **„розуміють"**. Вони по англійськи **„вміють"**.

Почуєте: „Своє також добре знати"... „Не зашкодить, коли хто своє знає"...

Своє... Адже в життю **своє природно стоїть на першім місци,** як найбільша конечність — свої родичі, своя хата, своя фарма, свої гроші, свої діти... Чи скажете, що: Не зашкодить мати своїх родичей, своєї хати, поля, грошей, кожуха, чобіт... Це ж була би нісенітниця. Отже те саме і до мови відноситься.

Над цею справою повинні застановитися передовсім молодші, поставити її перед собою, як важну справу, як ціль й обовязок. Тоді вони самі будуть стояти висше тих, що лише одну мову знають і зможуть живим приміром показати деяким старшим, як воно повинно бути.

У-ль.

КІЛЬКА КНИЖОК.

ДОБРИЙ ПАСТИР — великий український Молитовник продається по $2.25. Можна набути через українських православних священиків, або від Консисторії, адресуючи:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man

Малих діточих Молитовників покищо нема. Великих, що продаються, є поки що обмежене число.

ЧУЖА РУКА — 207 сторін друку. Подає багато матеріялу з Церковної Історії, за морем, в Канаді, в Стейтах та Бразилії; з історії папства, трактовання греко-католиків ітп. Можна замовляти в Редакції Вістника. Ціна **35 центів.**

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — Матеріяли про охрещення України за Володимира; статті присвячені Українській Православній Церкві в Канаді; а вже окремо розвідка п. з. „Володимир, а римський католицизм", де історичними фактами показано, що Українська Церква за Володимира не мала ніяких звязків з папами. Ця розвідка дасть багато матеріялу. Можна замовляти в Консисторії. Ціна **75 центів.**

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить „Вістник" в Свої [illegible] Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.
Мій приятель п. ПЕТРО ЗАРИЧ став 20-річним передплатником.

З НОВИМ РОКОМ.
Даймо Добрий Примр.

З міст як: Винипег, Торонто, Монтреал, Брендон, Риджайна, Саскатун, Келгарі і Венкувер, приходить мало передплат Вістникови. Мабуть в цих містах є багато пива і саль на танці, а люде — як люде — пють і танцюють, а за пятьрічну передплату забувають. **Про це людям треба подумати і дати добрий примір** з міст, бож по містах свідомість і культура повинна бути трошки більша ніж по фармах. **Даймо добрий примір із міст,** і шлімо багато 5-річних передплат Вістникови з **Новим Роком**, на освіту і моральну культуру.

ПРОДОВЖЕННЯ.

Люде заняті працею военного часу і не могли допильнувати справи Вістника і колюмни пять-річних передплатників минулого року; тому продовжуємо час Ювілею для тих, що хотять виявити своє признання Вістникови і прислати 5-річну передплату. **Імя їх буде записане в Історії Вістника.**

З Новорічним бажанням це принесе більше добра ніж писання пять аркушів.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Арнолд, Па.

...Посилаю 5 дол. на 5 років передплати Вістника, а 20 дол. на біжучі видатки, в доказ признання п. Білінському, що сформував Маленьке Діло на Велику Скалю...

Іван Федан.

Редакція Вістника вважає своїм великим обовязком тут зазначити, що п. Федан належить до нинішних передових жертводавців на народні справи. Він зложив велику жертву Інститутові П. Могили в Саскатуні, а також Інститутові М. Грушевського в Едмонтоні; він не забуває Українського Голосу, він не поминув і Вістника. Його згадані 25 американських долярів, це більше на канадійські гроші і на його передплату почислено 7.50. Отже Редакція Вістника пересилає йому з Новим Роком **Найщиріші Побажання!**

Н. В. Гавінчук, Смокі Лейк, Алта. — 20 долярів.
Петро Рудей, Айлшам, Саск.
Олекса Гриба, Норквей, Саск.
Михайло Костів, Лінколн, Алта.
Йосиф Шмігельський, Торонто, Онт.
Іван Гуменюк, Торонто, Онт.
В. Пуцентело, Едмонтон, Алта.
П. Посполіта, Сифтон, Ман.
Андрій Ковак, Ленвейл, Саск.

(Продовження на 6-ій стороні)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців [illegible]
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., W'nnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адреса: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

З НОВИМ РОКОМ.

Загальний, чи горожанський Новий Рік не має релігійно-святочного, ані глибоко культурного значіння. Це звичайна рахуба часу, рахуба подій, рахуба грошевих приходів і розходів, рахуба страт, рахуба зисків — якої вживає широкий і найбільше ріжнородний людський за[illegible]

Тимчасом же наш Український Новий Рік має інше значіння. Він припадає на свято Обрізання Господнього і св. Василія Великого, це одно, а друге — він є нашим історично-культурним Новим Роком, бо Новим Роком нашого Церковного Календаря.

Як такий, він має поважне місце в нашій Українській Історії — з одної сторони він пригадує напір ворогів Українського Народу, що хотіли б знищити наш Церковний Календар, а з другої ту велику українську свідомість наших славних предків, що гідно і завзято обороняли свій Церковний Календар, як велику культурну справу українського [illegible]

А те, що ми не вживаємо його в буденнім нашім життю, не зменшує його вартости. В нас будні дні мають буденний календар, коли ж приходить наш час святочний, то для нього є в нас наш Святочний Календар — наш власний! Вже навіть тим одним він мусить бути для нас вартним.

І Різдво та Великдень бувають лише раз в році, однакож їх вартість не зменшається тим, що ми переживаємо в році коло 200 будних днів.

Кожда річ, яку нарід має і розуміє її ціну, робить той нарід сильнішим і певнішим себе. Коли ж нарід занедбує те, що має, він з господаря переміняєсь в наймита, з властителя стає пролетарем.

Це з нашим Новим Роком памятаймо!

Які ж важні справи, чи події були для нашого близкого життя в минулім році?

Найважнішою треба вважати Фонд Української Колегії, що збирався якраз протягом 1944 року, та купно будинка для Колегії. Але не в грошах і не в будинку та головна вартість, якою можемо тішитися, а в тій свідомости українського загалу, якої силою створився фонд, що дав можність купити потрібний будинок. Не будь такої свідомости — не було би грошей; не будь грошей — не було би будинка. Без грошевого запасу не можна було би використати нагоди, яка не завсігди приходить і для тих, що гроші мають.

Отже 1944 рік не пропав для нас марно. Він був поважним роком і може передати Новому 1945-му Рокови те майно, яке він придбав, щоби дальше про нього дбати, поширювати, збільшати і доводити до головної цілі.

Рік 1944-ий показав всім, що людська щедрість має велику творчу силу, в якій найперше виявляється народня свідомість, народна культурність. Досить згадати, що навіть англійські часописи занотували в себе набуття будинку для нашої Колегії, як важний факт і подали образок будинка без наших заходів і нашого відома. Вони розуміють значіння такої інституції для життя тих, що таку інституцію створюють.

Тепер лишаєсь дальше вести почате діло; добудовувати верх до того, що вже поставлене на добрих підвалинах.

Згадати Вістник. Хто переглядає річник Вістника з 1944 року, то мусить сказати, що в Вістнику були цінні річи, яких не знайти денебудь Оден доляр передплати на рік є нічим в порівнанню з тим, що передплатник впродовж року доброго прочитав і довідався. І певно кожний буде жалувати, що ще багато Українців Вістника не читає — жалуючи доляра багатьох тратить те, чого поза Вістником за більше долярів не купити.

Отже обовязком кождого передплатника буде на 1945 рік подбати, щоби поширити Вістник якнайдальше — раз на те, щоби дати можність Вістникови ще більше працювати, а друге — щоби згуртувати якнайбільше українського загалу коло тих справ, якими Вістник інтересується. Так виробиться оден світогляд, одна сила, оден напрям праці в українськім життю.

Окремо ще згадати Колюмну 5-річних Передплатників, започатковану і піддержувану п. Білинським. Це справа минулого року. І показує вона, яку силу має постійно проваджена праця, хоч би вона з дуже малого починалася. І Колюмна 5-річних почалася майже з нічого, а нині між 5-річними є такі, що дали десятки, а не лише пятки.

Отже і тут добрий початок зробив 1944-ий рік.

В минулім році присвячено мабуть більше уваги, ніж коли, справі Недільної Школи, та Рідної Школи. І хоч не маємо точного звіту з того, що зробилося, та окремі факти показують, що справа починає набирати сили. Тепер лише треба, щоби те, що почалося, продовжувати. А хоч будуть трудноші, то всеж те, що щиро робиться, приносить добрі овочі. Тай в праці виховуються і внучуються робітники до дальшої ще красшої праці.

Лише в положенню загального українського життя на світі не вийшло ніщо таке, чим можна би похвалитися. І доки треває війна, то ледво, чи щось поважне може вийти.

Та не одні Українці в такім положенню. Навіть ті, що орудують силою, не знають точно, що принесе для них завтра.

Щож до нас, то не треба тратити надії, не треба зневірюватись. Жива віра, хоч би така, як зерно гірчиці, по словам Христа — чуда творить. Такої віри нам треба, а коли прийде слушний час, та наша віра буде великою творчою силою для українського широкого життя.

З такими думками і міркуваннями нехай починається — Наш Український 1945-ий Рік!

ХОЧЕ 83 БІЛЬЙОНИ ДОЛЯРІВ.

Січня 6-го през. Розевелт заявив конгресови, що потребує на дальше провадження війни 83 більйони долярів, це на рік, що скінчиться 30 червня, 1946 року. Окремо він зазначив, що і того може бути замало. Досі довг Стейтів виносить 252 більйони, а з новою позичкою може в слідуючім році виносити 292 більйони.

З ЄВАНГЕЛІЇ НА ЙОРДАН.

Матея 3:—

Того часу прийшов Іван Хреститель, проповідуючи в пустині Юдейській і кажучи: Покайтеся, наближилось бо Царство Небеснее!

Тоді приходили до нього з Єрусалиму і Юдеї і з околиць йорданських та хрестились, визнаючи гріхи свої.

Приходили ж фарисеї та садукеї і Іван говорив їм:

Принесіть овоч достойний покаяння. Вже і сокира коло кореня лежить; кожде дерево, що не приносить овочу, рубають і кидають в огонь.

Я хрещу вас водою на покаяння, а Той, що йде за мною сильнійший від мене, Він буде хрестити вас Духом Святим та огнем,

Приходить тоді Ісус з Галилеї до Івана хреститися. Та Іван не допускав його кажучи: Ти повинен мене хрестити, а не я тебе.

Тоді каже Ісус: Зроби, що треба, бо так годиться. Тоді Іван охрестив Його.

Коли ж Ісус вийшов з води, відчинилось небо і Дух Божий злинув на Нього. А з неба почувся голос: Се син мій любий, якого я собі вподобав.

Євангельська наука — Іван приготовляв людей на приняття Спасителя. Грішники каялись, ставали красшими людьми і певно, що це були ті, які опісля ходили за Христом і слухали Його науки. Це були перші ученики Христові.

Чому Христос приходив хреститися? Він же не мав гріхів, щоби за них каятися. Христос хотів дати науку людям так: Коли я не боюся стати на те місце, де люди каються своїх гріхів, то грішники не повинні боятися. Хто грішний, кайся і ставай красшим чоловіком!

Йорданські Свята звуться також Богоявленням, бо тоді Бог обявився в трох особах. Христос одна особа, Дух Святий друга, а Бог Отець, якого голос чули, третя.

ДЕ НАЙКРАСШІ ТАНЦЮРИСТИ.

В описах подорожі Станлея по Африці читаємо, що найтемніші африканські племена, є найкрасшими танцюристами. Він бачив там сім літнього хлопця, що завстидав би визначного европейського фаховця танцюриста.

Та зауважує він, що племена, в яких танець найбільше розвинений, неспосібні до поважної думки і до глибокої науки. Це люде з розумом дітей — це розумові каліки. Коли в них є яка сила, то лише в гнучкости їх ніг і в рухах їх тіла. Зате в їх головах нема ніякої поважної сили.

Те, що каже Станлей про африканців можна мабуть сказати і про неафриканців, для яких танець в вільнім часі є найважнішою справою. Всюди танець і розум не йдуть впарі.

[illegible]

Десь певно дзвін лиють тай таку байку пустили. — Люде вірили, що коли майстри мають виливати дзвін, то пускають поміж людей якусь побрехоньку, щоби голос дзвона так далеко було чути, як ту побрехеньку.

Дивися на задні колеса. — Оглядайся, що вийде з твоєї роботи.

Дивиться, аж молоко киcне. — Говорять про такого що злісно, або дуже недбало дивиться.

Голод найлiпша приправа до страви. — Хто голодний, тому все смачне.

Щоби голова на карку, а решта байдуже. — Коли чоловік має розум, то дасть собі раду.

Будь годен, не будеш голоден. — Будь добрим, чесним, то буде тобі добре.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 19.

Через зависть диявола смерть прийшла на світ; і наслідують його ті, що з його товариства.

Прем. 2: 24, 25.

Продаж Йосифа.

Було в Якова дванадцять синів. Рахилі сини були Йосиф і Веніамин. Не всі вони були добрі. Найбільше любив батько Йосифа, що був гарний на вид, розумний і дуже доброго серця. Йому то батько справив гарну, кольористу одіж. Другі брати, старші, завидували Йосифові. Друга причина зависти була, що старші брати нераз поступали собі погано, а Йосиф їх сварив, або говорив про них батькові. І ще одна причина була — сни Йосифа.

Одного разу оповідав Йосиф: Снилося мені, що ви всі були на полі і вязали снопи. І ось мій сніп встав, а ваші снопи мойому кланялися. Брати відповіли: Чи ти мав би бути нашим паном, а ми всі тобі мали би кланятися? Іншого разу снилося Йосифові, що сонце, місяць й одинадцять зір кланялися йому. Тоді вже і батько того не злюбив, бо казав до Йосифа: Що ж то за сон? Чи ж то я і мати твоя і брати твої мали би тобі кланятися? Але самий Яков подумав собі, що певно Господь Бог призначив Йосифа до чогось великого.

Коли Йосиф дожив сімнадцятого року життя, послав його батько в поле, довідатися, що роблять десять його старших синів, як їм поводиться, як там стада, бо їх довго не було дома. (Дома остався тільки малий ще тоді Веніамин). Йосиф охотно пішов.

Ще з далека побачили його брати і змовилися Йосифа вбити. Ось іде сновида — говорили — вбиймо його і побачимо, чи поможуть йому його сни. Але Рувим, найстарший брат, не дозволив. Він говорив: Не кладіть рук на него, не проливайте братньої крови; ліпше вкиньте його в колодязь (в криницю). А казав так, бо хотів Йосифа вратувати і відослати до дому. Брати послухали.

Коли Йосиф приблизився, поздоровив братів і переказав, що і як було в дома. Але вони стягнули з него квітчасту одіж і вкинули в колодязь. Щастя, що там не було води. Тоді весело засіли до обіду, а Рувим відійшов подумати, як вратувати Йосифа.

Тимчасом переїздили на верблюдах купці. Юда, один з братів, каже: Що нам за користь буде, коли вбємо Йосифа? Ліпше продаймо його купцям і не сплямимо собі рук його кровю і гроші будемо мати. Всі брати погодилися і коли купці приблизилися, брати витягнули Йосифа з колодязя і продали за двадцять срібних грошей. Йосиф плакав, просився, але ніщо не помогло. Купці забрали його до Єгипту. Коли вернувся Рувим і побачив, що не було Йосифа в колодязі, сказав: Нема хлопця, де мені тепер подітися?

Другі брати зарізали козла (козенятко), намазали квітчасту одіж кровю, вислали до Якова і оказали: Одіж ту ми найшли. Пізнавай, чи то не Йосифова. Старий батько пізнав одіж і заголосив: Так, то одіж мого сина; дикий звір пожер його. І роздер Яков з жалю свою одіж, надів веретище (грубе, просте полотно — знак смутку) і довго плакав по своїм сині. Посходилися сини і дочки розважити батька, ал вин нікого не слухав, а все повторяв: Сумуючи піду в гріб на той світ до любого сина.

Зауважимо тут, що Яков вірив в безсмертність душі; що як Юда причинився до продажі Йосифа, так один з Апостолів, Юда Іскаріот, продав Ісуса Христа.

Питання:

1. Кілько синів було в Якова? 2. Як називаються ті, що згадані в цій лекції? 3. Котрого сина Яков любив найбільше? 4. Чому брати заздростили Йосифові? 5. Які сни мав Йосиф? 6. Що думав Яков про один сон Йосифа? 7. Що хотіли брати зробити з Йосифом? 8. Що з ним зробили? 9. Хто хотів Йосифа вратувати? 10. Хто радив його продати? 11. Кілько заплатили купці за Йосифа? 12. Що зробили брати з Йосифовою одежею? 13. Що сказав Яков, як побачив ту одіж? 14. Як ми знаємо, що Яков вірив в безсмертність душі?

ЛЕКЦІЯ 20.

...бійтеся Господа і остерігайтеся [illegible]

Прем 3: 7

Йосиф в домі Путифара.

Купці, що купили Йосифа, завезли його до Єгипту. Там відкупив Йосифа Путифар, начальник сторожі египетського короля. Хоч Йосиф став невільником, то Господь був з ним й у всьому йому щастив. Путифар полюбив Йосифа і поставив його управителем (менаджером) свого дому і маєтку. Під рукою Йосифа маєток і значіння Путифара зростали. Але діявол не спав. Він хотів довести Йосифа до гріха і до упадку, а відвернути від Бога.

На Йосифа звернула своє око жінка Путифара. Нераз підмовляла Йосифа до гріха. Йосиф боронився, опирався покусі. Він говорив: Дивися пані, мій пан вірить мені у всім. Як я можу бути йому невірним? Не можу грішити ні проти мого пана, ні проти мого Бога

Одного дня, коли Йосиф був самий в домі і полагоджував справи свого пана, прийшла до него пані, зловила за верхну одіж. Йосиф лишив тоді одіж в руках пані, а самий втік з дому. Пані тоді оскаржила Йосифа перед Путифаром, що ніби Йосиф підмовляв її до гріха. І Путифар повірив своїй жінці і казав Йосифа вкинути до темниці (до арешту).

Йосиф нехай буде приміром молодіжи, як треба втікати від гріха в часі спокуси. Сотки літ пізніше сказав грецький мудрець Сократ: Красше терпіти невинному, ніж винному. Історія життя вчить також і того, що часто невинні терпять, але їх терпіння виходять їм на радість.

Питання:

1. Куди завезли купці Йосифа? 2. Що з ним зробили в Єгипті? 3. Хто був Путифар? 4. Що робив Йосиф в Путифара? 5. Хто підмовляв Йосифа до гріха? 6. Чи Йосиф піддався спокусі? 7. Що він зробив? 8. Що казала жінка свому чоловікови? 9. Чи вона говорила правду? 10. Що сталося з Йосифом? 11. Чи ви би скорше погодилися терпіти, тоді, як ви провинилися, чи тоді, як ви невинні? 12. Хто був Сократ?

ПОВИННІ БУТИ НА МОЛИТВІ.

Член Конгресу в Вашингтоні, Рич, заявив недавно, що повинен бути закон, що примушував би кождого конгресмена бути кождого ранку на молитві, яку проводить капелян конгресу. А то буває, що деколи на молитві буває дуже мало. Рич ще сказав: Буде добром, як в нас буде більше релігії. Коли перед нами важні справи до розвязання, то ми повинні просити Божої помочі.

СВЯТА БОГОЯВЛЕНСЬКА ВОДА.

Йорданське Водосвяття, це Велике Водосвяття. Одно з них буває в Навечеріє Богоявлення (Св. Вечір)) в церкві, і воно пригадує давний звичай християнський, бо в цю пору хрестили „оглашенних" — вголошених до хрещення. Друге вяжесь з процесійним ходом в самий день Богоявлення після Служби Божої на ріці, пригадує воно Хрещення Спасителя в ріці Йордані. Саме місце, де погружується Животворний Хрест, представляє самого Христа — називається Йорданом.

Одна і друга освячена вода в той час після погруження Животворного Хреста, після великих набожних співів і молитов називається **Святою Водою**, котра по свідоцтву св. Івана Золотоустого ніколи не псується в домах віруючих, котру почитують як святиню...

Воду Богоявленську або Йорданську повинні мати християне в своїх домах для освячення нею себе і своїх мешкань, свого життя. Були випадки, що налогові пияки, також біснуваті, що на протяту сорок днів пили Святу Богоявленську воду, по силі віри і благодатної її сили, увільнились від привички, чи слабости. Пиття Святої Води називається в церковних книгах **„Причастям"** і там сказано, що в місцевостях, де нема церкви і священика, в случаю смерти та свята вода може бути подана умираючому з великодним Артосом, або саму Св. Воду. По вірі умираючого вона буде благодатною для Душі. В грецьких книгах церковних Свята Вода називаесь **„Агіязмос"** то є **Святинею.**

Свята Вода повинна употреблятись в тій вірі, що вона служить для освобождення від гріхів, для сцілення тіла й на ріжну потребу, як говорить Свята Церква, що освячує цю воду.

В деяких сторонах є звичай, що люде опівночі перед Йорданом беруть воду з криниць і змішують з Богоявленською водою. Це засновуєсь на переказі, що Христос хрестився опівночі.

Так нині сходяться на Сході побожні християне опівночі над ріку Йордан і з свічками та побожними піснями чекають, поки в саму північ почнесь Велике Водосвяття з погруженням Хреста. А тоді вже черпають її і хоронять, як святість.

І в Українців Йорданське освячення води, це врочиста і величава хвиля і побожні люде ставляться до неї з великою побожністю. Лише нерозумні та легкодухи черпають Святу Воду з криком і сміхами і так зневажають те, що повинні поважати. Черпайте воду з жерела спасення" — каже Ісаія.

Не те важне, щоби набрати багато Свяченої Води, її можна розвести звичайною водою і вона освячує всю воду. Й одна її кропля має таку ж благодатну силу.

В молитві св Софронія при освяченню води говориться: „Сьогодня Йорданські Води в лік людям переміняються; сьогодні гріхи людські Водами Йорданськими обмиваються; сьогодня Свята Православна Віра Церкві засяла"...

Длятого в вірі побожно черпаймо і приймаймо Святу Богоявленську Воду. Амінь.

о. Кость Желішкевич.

НАСЕЛЕННЯ СТЕЙТІВ.

По 1-го липня 1944 року населення Стейтів виносило 138,100,874 особі, включаючи і тих, що воюють за морем. Від 1940 року населення збільшилося на 6,400,000.

МОЛИТВА.

Що думають про молитву визначні люди світа.

Молитва є голосом віри. — Гори.

Молитва є духом правди, що говорить з Правдою. — Бейлі.

Молитва досягне там, де ніщо інше не досягне. — Ґотрій.

Молитва порушує рукою, яка провадить світом. — Валес.

Нема чоловіка, що коли щиро помолиться, щоби чогось не навчився. — Емерсон.

Хто хоче навчитися молитви і молитися — нехай їде на море — Герберт.

В молитві — краще мати щире серце без слів, як багато слів без щирого серця. — Бунян.

Хто молиться без віри, не може сподіватися, щоби його молитва була вислуханою. — Фенелон.

Коли молитва не стримає чоловіка від гріха, то гріх стримає чоловіка від молитви. — Бунян.

Для побожного і молячогося чоловіка, кожне місце є Божим місцем. — Менеандер.

Хто любить (Бога) трошка — молиться трошка; хто любить більше — молиться більше. — Св. Августин.

Як думання є потрібним для фільософії, так молитва є потрібною для религії. — Новалис.

Наша молитва повинна бути загальною для всіх, бо Бог краще знає, чого нам треба. — Сократ.

Молитва є таким могучим інструментом, що ніхто ще не пізнав всіх ключів її. — Миллер.

Наша молитва і Боже милосердя є наче дві ведрі при керниці—коли одно їде від нас, друге підходить до нас. — Гопкинс.

Наша молитва є вислухана в небі відповідно до нашої віри: мало віри — мало милосердя, більше віри — більше милосердя. — Сперджеон.

Найкращі і найбільше пахучі цвітки дає Бог тим, які є часто на колінах. Молитва є брамою неба. — Брукс.

Молитва є крилами, на котрих наша душа підноситься до небес, а роздумування є оком, яке бачить Бога. — Св. Августин.

Деякі думки є молитвою. Є хвилі в нашім життю, коли наша душа паде на коліна в молитві. — Віктор Гюго.

Примушений обставинами і трудношами в життю, мені нераз приходилося падати на коліна в переконанню, що ніщо так мені не поможе як молитва. — Лінколн.

Ми нераз молимо Бога о такі маловажні річи, що ми не могли б, не червоніючи, просити їх у свого сусіда. — Сенека.

Коли лягаєте спати, помоліться, віддаючи себе під опіку Бога так, як ви це мусите зробити, коли будете вмирати. — Хризостом.

Молитва є чимось більшим, як висказанням свого смутку, чи своїх бажань. Молитва є виявленням віри, ясної чи не ясної, певної чи не певної, в присутности сили Того, до якого молимося. — Гізон.

Недуга навчила не одного молитися; багацтво — нікого. — Джансон.

Простенька, але щира молитва від щирого серця — є найкращою молитвою. — Лессінґ.

Люди, котрі не моляться, є небезпечними для суспільства. — Д-р Еллис.

Я вірю, що чоловік може поборювати злі сторони життя і наближатися до Божественної досконалости молитвою. — Мэґголіс.

Ми віримо в Бога Отця, котрий є розумом і любовію, Творцем і Учителем всего людства"... Коли так будете молитися, то поборете ворогів Італії. — Маціні.

Зібрав І. Горчинський.

СПОМИНИ ПРО СВЯТА.

З Святами пригадалися мені Свята давніші, що святкував тут в Канаді. Одні десь 1909 року на фармах, другі пізніші в Винипеґу.

На перші Свята був я в менше виробленій околиці. Кругом ліси, виораного поля не багато.

Чоловік, в якого я святкував, запросив собі чотирох знакомих робітників, що через зиму перебували в околиці. Це мабуть його односельчане.

Вечеря була, як треба, що до страв. Було на столі сіно. Горіла свічка. Але при всім тім було що випити.

І пили. Пригадую що коли після Вечері почали колядувати, то ні оден з колядуючих не сидів просто. Оден хилився в оден бік, другий в другий, третий ще куда — як звичайно пяні. Тай голоси були такіж — як пяних.

Опісля господар дому, що перебрав мірку, почав виробляти комедії, вліз під ліжко і почав вставати та ліжко підносити, почав плакати.

Такі були свята! Люде, що так святкували, не були злими людьми, але несвідомими,–мало культурними. Отже і їх религійне свято вийшло пияцьким святом.

Одно лише було дійсно святочне, а то жінка, бо жінка не пила і рада була все по святочному налагоджувати, хоч їй не вдавалося. Замість Свят вона мала клопіт.

Друге свято було в Винипеґу.

До молодої родини зібрався невеликий гурток добірних приятелів—людей поважних і статочних. Між ними двох, що знали дяківство, а всім решта спів не був також чужий.

Але був тут і свояк тої ж родини, чоловік старший, а з вдачі такий, що коли при забаві не напеться до безтями, то в нього не було забави, чи свята.

Однакож він був тут сам оден. Всі другі також потрошка випили, але справді потрошки. Зате весь час заповняли то співами-религійними та світськими поважними, розумною бесідою, а то і примірними жартами.

Чоловік, про якого згадано, не відважився сам пити більше, ніж всі. Він сидів і слухав та приглядався. Він був цілком тверезий.

Та коли вечером всі розходилися каже той чоловік:

— Це я перший раз на такій забаві, де ніхто не був пяний і все було такє гарне та інтересне.

Тут допевва побачив чоловік, що культурність має такі вартости і такі способи, що може ними життя вдоволити і прикрасити, і не тільки що не буде людської гідности понижати, але буде держати її дуже високо.

К. П.

ХРИСТОС НА ОЛИВНІЙ ГОРІ.

Христос вийшов з храму із учениками,
На горі Оливній сидів,
Своїми устами, тревожними словами
Учив своїх любих друзів.

(Ученики питають Христа):
Скажи нам Учителю послідпее слово,
Ще доки ти з нами живеш,
Скажи нам — скажи нам коли те все буде,
Коли Ти судити світ прийдеш?

(Христос говорить):
Страшні дні настануть, велике терпіння,
Та ще це не буде кінець —
Брат стане на брата і нарід на нарід,
І син на отця, на сина отець.

І коли зобачите мерзость у храмі,
То знайте, що суд при дверях,
Уважте, щоб двері тоді не закрились,
Держіть ви світильники в руках.

Уменшиться віра, погасне надія,
В серцях охолоне любов,
Пошириться голод, земля затрясеться,
Поллється братерськая кров.

Великее горе на землю зіллється,
І страшнії муки зійдуть,
Тоді скажуть люде: Покрийте нас гори!
Но гори на них не впадуть.

В такії хвилини будуть жадні смерти,
Но смерть від людей відбіжить;
А хто находиться на криші, на полі,
Нехай вже до дому не спішить.

І сонце померкне, і місяць, і зорі,
З небесного круга спадуть,
А мертві воскреснуть: земні всі народи
Прийдуть на божественний суд.

Як блискавка сяє зі сходу на захід,
Так Син Чоловічий прийде,
А вибраний нарід увидить всі чуда
І радісно стрічати буде.

За ним же послідують многі народи
Від краю до краю землі,
І дрожати будуть за діла лукаві
Пред білим престолом судді.

Ця пісня записана від Михайла Веренчука, що походить з села Золочівки, Дубенського повіту на Волині. Там співали її в церкві, звичайно, коли мали читатися Часи.

Тут замінено передпослідний рядок, що в переказі був: „Но їх не притиснуть земні всі народи", на більше змістовний.

МЕРЗОСТЬ — погань, гріхи.

БУДУТЬ ЖАДНІ СМЕРТИ — будуть хотіти смерти. Жадний хліба — хоче хліба, але його нема.

КРИША — дах, покрівля.

НЕБЕСНИЙ КРУГ — небозвід.

СИН ЧОЛОВІЧИЙ — Христос.

ВИБРАНИЙ НАРІД — добрі, праведні люде.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.
(Продовження зі стор. 3-ої)

Мартин Ревуцький, Монтреал, Кве.
Гр. Буґера, Винипеґ, Ман.
Марія Біґус, Стівестон, Б. К.
Олекса Федорів, Торонто, Онт.
Никола Семотюк, Мондер, Алта.
Антон Кулик, Капон, Алта.
І. В. Пискливець, Ґефорд, Саск.
Д. Комгир, Спеден, Алта.
Дмитро Романчич, Давфин, Ман.
Йос. Завальський, Сандвит, Саск.
Іван Мисак, Пунічай, Саск.
Петро Іжак, Ервуд, Саск.
Г. П. Охітва, Норквей, Саск.
Т. Михальчук, Пено, Алта.
Андрій Воробець, Кридор, Саск.
Олекса Забінський, Беніто, Ман.
М. Д. Демчук, Давфин, Ман.
Микола Друль, Мензі, Ман.
Луй Ростоцький, Стінен, Саск.
В. Сорока Витков, Саск.
Никола Гавриляк, Виндзор, Онт.
Олекса Мех, Оттава, Онт.
Петро Шелепюк, Атікокан, Онт.
Олекса Піпчак, Тарнополь, Саск.
Марія Романиця, Ніпавин, Саск.
Г. П. Шевчук, Веґревил, Алта.
Стефан Олекшій, Калмар, Алта.

ВІДПРОВАДЖУВАЛИ ПІОНЕРА.
(Ст. Джулієн, Саск.)

Жовтня 28, було Богослуження в нашій церкві з тої нагоди, що наш добрий громадянин і дяк, п. Семен Михайлюк і його дружина Параска — перебиралися на сталий побут до Принс Алберт, де купили собі хатину і плянують доживати там свої старі літа.

Відповідна до хвилі була наука в церкві.

Людей зійшлося поважне число.

А зараз по Богослуженню було прийняття в Народнім Домі. Були хвилі в церкві як і в Народнім Домі, що людям сльози тиснулися до очей. Бо як давний славний Ст. Джулієн, так давно знане імя Михайлюків. Є це численна родина добрих господарів, церковників і патріотів. А п. Семен Михайлюк один із них. Був провідником в Народньому Домі і в церкві. Був один із тих людей, що виконують обовязки без похвал й нагород не боячися дощу, холоду, спеки, чи якої іншої перешкоди.

Оповідали мені, що коли був молодший, то був режісером аматорських вистав у Народнім Домі і працював там що сили. За час мого душпастирства бачив я його завжди в церкві, і то раньше від інших. Не чекав, аби хтось робив, але сам подзвонив, і підмів церкву, зимою розпалив, посвітив світло, і відтак брався до співу. Не забував за наші світські справи і завжди сприяв Союзові Українців Самостійників і був одним із тих, що СУС міг на нього опиратися. Та не тільки в Ст. Джулієн він бував у церкві. Нераз бачив я його і в Вакав, і в Алвені. Жертвував на потреби церкви і народні цілі в міру сил, не знеохочував колекторів, а ставився підбадьоруюче. В останніх часах зложив на колеґію 50 дол.

І його дружина, пані Параска, належала до видніщих жінок в околиці. Була сестрицею в церкві і членкинею в Жіночім Товаристві Любила свій нарід і Церкву. Працювала, де її поставили для громадської справи.

Тому й прощання для них зробила громада в Ст. Джулієн величаве, бо тревало цілий день і торжествене, якого не було ще в цій околиці.

По обіді почалися промови та пісні. Говорили голова церковної громади І. Кіндрачук, пані Меланія Пігач від Сестрицтва при парохії св. Покрови, пані Анна Пігач, голова Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки, Дм. Михайлюк, Мих. Пігач, теперішний дяк парохії, піонір п. Лазорко, учитель п. Боднар, учитель В. Кіндрачук і п-на Лоня Михайлюк, учителька зі школи Сичин добр. Гриценка. М. Цалинюк, сусід і приятель, І. Лущок з Вакав, Народного Дому, старший брат п. Ріпак, що вручив дарунки від присутних: дальше підписаний і на кінці обоє Параска і Семен Михайлюки.

Промовці підчеркували, що нікоть працю Параски і Семена Михайлюків. Згадали не одне діло, не одну їхню заслугу, що вже й забуняся. Дякували за поміч, пораду, заохоту, та бажали щастя, здоровля і Божого благословення на новому місці.

Самий п. Михайлюк заявив, що дуже радий, що приятелі, родина і сусіди зібралися, щоб його попращати. І сказав, що на таке не заслугує, а працю з ним виконували всі. Все він тішиться тим, що зроблено, одначе замічує, що запал в декого остиг і він хотів би, щоби робота кипіла і народ наш жив і розвивався. Хотів би, щоб збірка на Колеґію йшла жвавіше і щоб скоро міг бачити колеґію Української Православної Церкви.

Подякував щиро за дар і всім побажав здоровля і потіхи.

Так само і пані Параска подякувала за честь, що їм люди вчинили, а те, що їй приписують в заслугу, виконувала, бо любила церкву і громадську роботу.

На тому прощанню зібрано на будову нової церкви в Ст. Джулієн $66.95.

Слідуючого дня справили діти Михайлюків для них забаву і спросили родину і приятелів. Було й там не менше людей, як у Народнім Домі і додатково зібрано на пресовий фонд Вістника $6.80, а для наших вояків за морем коло $30.00.

Нині обоє Михайлюки вже живуть у Принс Алберт. Відпочивають по довгій і важкій праці на фармі. „Передумують пережите. Пригадують собі життя з околиці Ст. Джулієн. Та мусять пригадати і всіх щирих приятелів, що їх не забувають і завжди будуть їм вдячні.

о. Є. Г.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ В ПРЕСТОН.

26 го листопада, 1944 р., зійшлися члени й прихильники української греко-православної громади в Престон, Онт, до Українського Народного Дому і вирішили будучність церкви в цім містечку

Громада має початки від січня 1942 року. Тоді маленький гурток людей рішив мати Богослуження в Престон бодай час від часу. На цю справу зложили по десять долярів Константин Кравчик, Данило Стефін, Ігнатій Ґолець, Роман Ткачук в Александер Нич. З цего фонду є ще в касі $42.15. Священик о. П. Запарнюк з Ошави, Онт., згодився приїздити до Престону, оскілько зможе.

Через 1942 рік престонська громада мала 13 Служб Божих і 12 Вечірнів. На 1943 рік о. Запарнюк вже не міг приїздити, бо мусів доїздити до нової громади в Ню Торонто, Онт. Престонці надіялись, що їм призначено буде священика, та не так вийшло. Через цей 1943 рік в Престоні відправив о. П. Самець одну Службу Божу й була одна Вечірня. В 1944 році, до 5-го листопада, громада мала дві Служби Божі і одну Вечірню. На 5-го листопада новопосвячений священик, о. М. Юрківський, мав свою першу Службу Божу в Престоні, опісля відправив три Службі Божі й дві Вечірні.

В Престоні в самім місті є 82 українські родині. Часть з них, хоч щирі, примушені були заходити до чужих (не українських) церков. Нема сумніву, що коли в Престоні буде запевнена священича обслуга, ці люде всі повернуть до своеї рідної Української Церкви.

На зборах, 26-го листопада присутні вложили нарис праці на слідуючий рік. Тепер о. Юрківський міг запевнити цю громаду, що будуть мати обслугу й що священик буде в силі замешкати в Престоні бодай на половину кожного тижня через рік. Присутні переорґанізували громаду і вибрали новий заряд на місце комітету, який до цього часу провадив церковну роботу. Новий заряд: К. Кравчик, голова; Ігнатій Ґолець, секр. рек.; Дмитро Благут, сек. фінан.; А. Нич, касієр; Роман Ткачук і п. Малінік, господарі.

По нарадах рішено мати в Престоні дві Службі Божі кожного місяця, в першу і трету неділю, і мати недільну науку для дітей кожної неділі. Громада має платити священикові місячно й дати помешкання. Рішено зложити фонд через вплис, на короткий час, фундаторів. Майже всі присутні заявили, що зложуть від 25 до 50 долярів на цей фонд і коли буде треба більше, то зложуть більше.

До 1942 року дійсної церковної громади в Престоні не було. Більше труду ї пильности Українці звернули на Український Народний Дім, котрий був у великих довгах. Цей Народний Дім виплатили, але в нім через довший час майже нічого не робилося. Молодь і старші, відчуваючи конечність духовного життя звернулися до чужих церков і цим занедбалось життя українське. Отже тепер стараються направити лихо. Коли буде потрібна витревалість, то в скорім часі Престон зможе стати на рівні з усіма передовими громадами Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

М.

ПРИМІРНА РОДИНА — ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ.
(Ту Лейкс, Алта.)

П-тво Іван і Катерина Гуки, з Ту Лейкс, 13 жовтня запросили сусідів і знакомих і покликали о. Василіва з Редвей, Алта., і він відслужив в місцевій школі Службу Божу за здоровля. Опісля в домі цеї родини було Водосвяття, посвячення дому і Парастас за тих близьких, що перейшли до вічности.

Підчас обіду священик пояснив значіння такого святкування, та окремо закликав до збірки на Колеґію. Зібрані належно до цего [illegible] поставились, а самі господарі дому, що попередно жертвували більшу суму докинули тут ще 10 долярів.

Імена жертводавців будуть поміщені в Вістнику в Виказі Збірки на Колеґію.

Окреме признання належиться п-ву Гукам (походять з Сокальщини), що тут між чужим окруженням не легковажать і не забувають своїх религійних обовязків і звичаїв своїх предків. Так піддержуєсь религійне життя, так передають своїм дітям те добре і святе, що вони одідичили по своїх родичах.

Щира подяка і присутним, що зібгатили ту квоту і що призначен на велику інституцію — на Колеґію

Г. В.

П О М И Н К И.
(Редвей, Алта.)

В Суботу 21 жовтня відбулися в нас в Редвей, незвичайні для нас поминки. Наш парох о. Василів, приготовив того для спомин своїх родичів, бл. п. Онуфрія і Анастасії. Щойно недавно довідався о. Василів про те, що його тато упокоївся ще 19 березня, 1942, проживши 75 літ, а мама — 21 жовтня 1943, проживши 65 літ. Обоє поховані в селі Угринів середній, пов. Калуш, де родився і зріс о. Василів.

Заупокійну Службу і Парастас служив о. Мельничук з Едмонтону. При кінці Служби підніс о. Мельничук заслуги о. Василіва для Церкви і свого народу. Згадав про збірку фондів на Колеґію, що хоч о. Василів не сильний тілом, але має сильного духа, що пре його подорожувати по розкинених громадах і просити, і молити, і заохочувати людей до пожертв на таку взнеслу ціль. Порівнав о. Василіва зі св. ап. Павлом, невтомним робітником на ниві Христа, та що мабуть о. Василів має тепер таку велику „діецезію", як мав згаданий Апостол. А в збірці фондів на колеґію веде о. Василів незаперечений провід! Зібрав вже поверх пять тисяч і ще не кінець, ще дальше веде збірку. Працівників таких в нас, на жаль, не багато.

„Ви, парафіяни, повинні бути горді, що маєте такого доброго працівника, горді, що ваш округ стоїть на першім місци в збірці на колеґію. А що вас так багато зібралося до церкви будного дня в осени, коли так багато роботи на фармах, то це доказує, що ви цініте працю свого о. пароха, що любите його і тому на цю Службу прибули і з дальших околиць. Ви могли сьогодні молотити, могли на полі робити, але ви тут, бо ваш о. парох на те у вас заслужив", говорив о. Мельничук.

Дальше згадав промовець, що о. Василів і добрий син, бо не забуває за своїх родичів, але просить ще своїх приятелів, щоб разом з ним помолилися за спокій їх душ, а від себе щоб подякувати Господу Богу, що дав змілість і розуміння родичам виховати такого сина і такого працівника! „Родичі о. Василіва не були багаті, але ви парафіяни і всі ми українці в Канаді збогачуємося працею їхнього сина. Нехай Господь нагородить їх своїм царством".

Дальше запросив присутних зложити невянучий вінок на могилу покійних родичів о. Василіва, вінок у формі датків на колеґію і на пресу. Присутні зложили $41.80, з чого на пресу Українського Голосу і Вістника $16.80, в на Колеґію $25.00. До збірки на Колеґію потім доложив ще п. Ст. Хлипавка $5.00, то разом 30 дол. Щира подяка всім жертводавцям!

Присутний.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Саскатун, Саск.)

В неділю, 29 жовтня ц. р. після Богослуження в Українській Православній Церкві св. Духа, п-тво Іван і Ольга Котелки запросили гостей на обряд с. Тайни Хрещення їх донечки. Гостей зібралось повний дім, всі були у святочному настрою

Тайни хрещення довершив мі-

сцевий парох Всеч. о. К. Желішкевич. Охрещена отримала імя Надія Ольга. Після обряду хрещення п-во Котелки запросили гостей сідати за стіл і подали смачний обід. По обіді на заклик куми присутні зложили дарунок в грошах охрещенії Надії Ользі.

Продовжались товариські розмови на ріжні теми, як Церква, КУК, Вістник і Український Голос, яку вони користь приносять для українського загалу.

Вп. п. Мих. Гуменюк, диригент хору при православній церкві, попросив присутних зложити жертви на Український Голос, Вістник і КУК.

Жертви зложили слідуючі:

По 1 дол.: Всеч. о. Желішкевич, М. Гуменюк, Е. Слонецька, А. Токарик, І. Чайковський, Н. Вівчар, В. Шавага, І. Котелко, Я. Шавага, Г. Корпан, Ірина Котелко, Ф. Шавага. Разом зібрано 12 дол. Гроші розділено на три части — 4 дол. на Український Голос, 4 дол. на Вістник, а 4 дол. на КУК, котрі передано до місцевого відділу КУК.

Після смачної вечері всі розійшлися домів.

Охрещеній Надії Ользі бажаємо многих літ. Жертводавцям щире українське спасибіг.

Гість.

З РОКОВИН НА ПРЕСУ.

(Карвел, Алта.)

Минає 20 літ, як у Карвел, Алберта, повінчались п-во Анастазія і Дмитро Проці. Поборюючи ріжні життеві клопоти і турботи, вони як примірні родичі, виховують своїх дітей на чесних громадян. Не дивно отже, що 4-го листопада вечером, зійшлось поважне число свояків, односельчан і знакомих в домі п-тва Проців, щоби побажати їм всего найкращого та вручити їм дарунок на спомин від присутних.

Після смачної вечері і кількох промов, присутні зложили $24.80 на українську пресу.

На бажання жертводавців гроші розділено так: Вістник $7.00; Український Голос $8.10; Новий Шлях $7.60; Українські Вісти $2.10.

Спис жертводавців:

По 7 дол.: Д. Проць; по 2 дол.: Т. Татчин, В. Данилович; по $1.50 В. Кепкало; по 1 дол.: Н. Юсипчук, М. Бавус, В. Пушентело, І. Дубовський, М. Маштапір, І. Полонюк, І. Маштапір, Л. Данилович, Ст. Бирдак, М. Мудрий, М. Татчин; по 50 цт.: О. Саботанська, В. Маштапір; по 30 цт.: пані М. Мудра.

В. П.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.
КРИДОР, САСК.

По 1 дол. зложили:

Мих. Гнатюк, Дм. Солодюк, В. Ференц, Ник. Грицюк, Адам Довбуш, С. Зарубяк, Евг. Штоцалко, К. Фелейко, Вас. Мартинович, П. Тваринський, А. Воробець, Антін Марко, Я. Мороз, Вас. Корпан, Вас. Кулик, Ст. Бойко, пані А. Воробець, пані Ваврнюк, Сецеля Бойко, Катерина Бойко, Анна Ференц, Мих. Чуганюк, З. Драган.

ВИТКІВ, САСК.

По 1 дол. Н. Іванчук, Я. Говя, Вол. Решітник, Іл. Іванчук, Мих. Ковальський, Н. Никифорук, Мих. Шпак, Афтаназ Козаневич, Лука Іванчук, І. Говя, Вол. Сорока, Мих. Саранчук, Микита Саранчук, Вас. Свистун, Ст. Дяхтар, Ст. Гарбуз, І. Свистун, Я. Никифорук, І. Саранчук, П. Котик, Г. Підвербецький, Пилип Штокалко, Ст. Гаргара, П. Вареница, В. Ковальчук, І. Равлик, Ст. Підвербецький, Й. Войтюк, М. Ничик, Мир. Кіндрачук, П. Войтюк, М. Пиняпак, Ф. Марцинюк, Анд. Кіндрачук.

ПРІЛЕЙТ, САСК.

По 1 дол.: І. Фіяик, Кир. Крим, М. Чернецький, І. Пізен, І. Божик, І. Чернецький, Г. Лейбак, Н. Проскурняк, І. Т. Райчиба, С. Сорочка, Н. Доля, А. Паничук, П. Скоробогач, Ф. Скоробогач, І. Райчиба, Анна П. Фіяик, В. Файчук, М. Салик, М. Скоробогач, М. Файчук, М. І. Райчиба, О. Файлук, Федь Чернецький, С. Паничук.

Окремо за 5 Богослужень $5.00. Разом $20.00.

ГРОНЛИД, САСК.

Церква св. Вознесення за 4 Богослуження $4.00.

СОДБОРО, ОНТ

По 1 дол. (Давнійше) І. Марунчак, І. Марунчак, Ол. Цьотка, Мат. Поліщук, Я. Запарнюк.

ВИНДЗОР, ОНТ.
(Церква св. Володимира).

За 3 роки по 3 дол.: М. Чаборик, В. Турчин, М. Скоренький, Я. Гайда, В. Бодня, А. Стах, П. Цебінь, В. Калин, А. Загарія, Г. Сторожук.

За 2 роки по 2 дол.: Т. Касрак, М. Гаврилюк, И. Трач, І. Гулька, К. Степко, А. Слижук, М. Жилюк, Т. Парадовський, М. Іваш, І. Рубашевський, В. Паньчук, О. Гнип.

За 1 рік по дол.: В. Вакалюк, П. Фургаль, С. Осьмак, М. Телега, В. Мосюк, А. Петришин, Б. Федчун, В. Слижук, І. Останович, М. Кирилюк, Л. Боднарчук.

МЕЛВИЛ, САСК.
(Громада св. Покрови).

По 1 дол. К. Вівчар, Т. Шкрайбер, С. Ю. Вівчар, В. Пилат, Я. Вівчар, Н. Гудій, П. Вівчар.

МАЛИЙ ВІНОК НА МОГИЛУ.

(Вимер, Саск.)

Підчас похорону маленької Орисі Даркович, що був 3-го грудня 1944 р., дівчата занялися збіркою і зібрали $6.60 замість вінка на могилу покійної. Гроші розділено по рівній части на Вістник в Український Голос.

Г.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука
СІЧЕНЬ

19. Богоявлення Господнє — Клейр
21. Неділя — Вимер

Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Федака.
СІЧЕНЬ:

19. Пятниця, Йордан — Росборн.
21. Неділя по Йордані — Ангусвил
28. Неділя — Сенді Лейк.

[illegible]

4. Неділя — Мензі.
11. Неділя — Виста.
12. Понеділок. Трох Святителів — Січ.
15. Четвер. Стрітення — Росбурн.
18. Неділя — Ангусвил.
25. Неділя — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.
СІЧЕНЬ 1945.

19. Пятниця. Богоявл. Господнє — Роблін—Зелена.
21. Неділя — Ленарл.
28. Неділя — Шелвелей.

ЛЮТЕНЬ

4. Неділя — Шортдейл.
11. Неділя Гілберт Плейнс
12. Понеділок. Трох Святих — Дрифтінг Ривер
15. Четвер. Стрітення Господнє — Ленарл.
18. Неділя — Роблін—Зелена.
25. Неділя Шелвелей

Почт. скринка 84. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ів. Василіва
СІЧЕНЬ

18. Навеч. Богоявл. і свячення води— Беліс.
19. Йордан. Свяч. води 7 год. рано Смоки Лейк, 10 год. — Радвей. 1-ша пополуд. — Егрімонт, 2.30 пополуд. — Редвотер, 4 год. — Федора
20. Собор Івана Хрест. — Тудор.
21. Неділя по Богоявл. — Егрімонт
28. Неділя — Редвотер.

ЛЮТЕНЬ:

4. Неділя — Восетия.
11. Неділя — Калмар.
12. Трох Святих — Торсбі.
15. Стрітення — Беліс
18. Неділя — Смоки Лейк
25. Неділя — Радвей.

Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Уляна
СІЧЕНЬ

19. Богоявл. Госп. — Іст Селкирк.
21. Неділя — Портедж ля Прейрі.
28. Неділя — Дуфрост.

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Мих. Юрківського.
СІЧЕНЬ.

18. Четвер. Вечірня і Водосвяття, 8 год. вечір — Престон.
19. Пятниця. Св. Божа і Водосвяття 10 год. — Ватерфорд.
20. Субота. Собор І. Хр. — Грімсбі.
21. Неділя — Престон.
28. Неділя — Гемилтон.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Сеньшина.
СІЧЕНЬ:

18. Навечерія Богоявл. С. Б. і Свячення води — Спеден
 3 год. Свячення води — Вилна.
19. Йордан, 8 год. рано — Лавнінг
20. Собор Ів. Хрест. — Стрий
21. Неділя — Гемлин.
28. Неділя — Сенді Репидс.

[illegible]

4. Неділя — Глендон (місто).
11. Неділя — Тріян.
12. Понеділок. Трох Святителів — Глендон (фарми).
15. Стрітення Госп. — Біг Медов
18. Неділя — Армор.
25. Неділя — Спеден

Адреса: Глендон, Алта., Вох 37.

[illegible]
о. С. Гребенюка
СІЧЕНЬ:

19. Йордан (Богоявл. Господнє — Пайн Ривер
20. Івана Хрестителя — Ворд
21. Неділя — Венлав.
28. Неділя — Велий Ривер (коло Сторожевича).

Телефон 553 W
Адреса: Вох 778 — Давфин, Ман.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ — 1945.

15	П	2	Прп. Сильвестра Печер.
16	В	3	Преп. Малахія, муч. Гордія
17	С	4	Собор 70-ти Апостолів
18	Ч	5	Свят. Вечір перед Йорд.
19	П	6	ЙОРДАН (Богоявл. Госп.)
20	С	7	Собор Івана Хрестителя
21	Н	8	Нед. по Бог. Преп. Григ.
22	П	9	Мч. Поліевкта і Неарха
23	В	10	Григорія еп. Нисского
24	С	11	Преп. Теодосія Великого
25	Ч	12	Сави архиеп. Сербського
26	П	13	[illegible] Ермила і Стратоника
27	С	14	Св. Отців вбитих в Синаї
28	Н	15	Нед. 29. Преп. Павла Тив.
29	П	16	Поклон. кайд. ап. Петра
[illegible]	В	17	Преп. Антонія Великого
31	С	18	Св. Атаназія і Кирила арх.

ЛЮТИЙ

1	Ч	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	П	20	Преп. Евфимія Великого
3	С	21	Преп. Максима ісповідника
4	Н	22	Нед. 30. Преп. Анастасія
5	П	23	Свщч. Климента еп. Анкир.
6	В	24	Преп. Ксенії, муч. Вавили
7	С	25	† Григорія Богослова арх.
8	Ч	26	Преп. Ксенофонта і Марії
9	П	27	Перен. мощів Івана Зол.
10	С	28	Преп. Ефрема Печ. митр.
11	Н	29	Нед. 31. Пер. мощ. Іг. Бог.
12	П	30	Трох Святих:
13	В	31	Никити еп. Новгородського
14	С	1	Муч. Трифона, Сатира
15	Ч	2	Стрітення Господнє.

[illegible]
о. Є. Грицюка.
СІЧЕНЬ:

18. Четвер. Щедрий Вечір—Вакав.
19. Пятниця. Богоявлення. — Год. 2 по півночі — Тернопіль. Год. 10 рано — Ст. Джуліен
20. Субота Собор св. Івана—Сматс.
21. Неділя — Алвена.
28. Неділя — Єлов Крік.

[illegible]

4. Неділя — Вакав.
11. Неділя — Кадворт
12. Понеділок. Трох Святителів — Ст. Джуліен.
15. Четвер Стрітення — Сматс.
18. Неділя — Єлов Крік.
25. Неділя — Тернопіль

Адреса: Вакав. Саск.

[illegible]
о. П. Гладького
СІЧЕНЬ

19. Пятниця Йордан — Толстой.
21. Неділя. — Пембіна
28. Неділя — Сеньків

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апонюка.
СІЧЕНЬ

19. Пятниця. Йордан — Кобзар.
21. Неділя — Стінен
28. Неділя — Гаес

Адреса: Вох 124. Арран. Саск.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ — 1945.

19. Йордан. УЄ Марка 1: 9—11. Літ. Ап. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Єван. Матея 3: 13—17

20. Івана Хрест. Літ. Ап. 2 Тимотея 2: 1—10. Єван. Івана 1: 29—34.

21. Нед. по Йордані. Гол. 8. УЄ 11. Літ. Ап. Ефесян 4: 7—13. Єван. Матея 4: 12—17.

28. Нед. 29. Гол. 1. УЄ 1. Літур. Ап. Колос. 3: 4—11. Єван. Луки 17: 12—19

[illegible]

4. Нед. 30. Голос 2. УЄ 2. Літ: Ап. Колосян 3: 12—16. Єван. Луки 18: 18—27.

11. Нед. 31. Голос 3. УЄ 3. Літ: Ап. 1 Тим. 1: 15—17. Єван. Луки 18: 35—43.

12. Трох Святих. УЄ Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Матея 5: 14—19.

15. Стрітення Господнє. УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17: Єван. Луки 2: 22—40.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1945. ЧИСЛО (543) 3

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА РОСІЇ.

З Парижа доносять 23 січня, що чеський президент Бенеш зрікся Карпатської України в користь Росії. Чеські політики навіть вже кажуть, що вони ніколи Карпатської України не хотіли, а коли по минувшій війні її взяли, то лише тому, щоби не взяли її Мадяри, або Поляки.

ШЛЮТЬ НАЙЛІПШИХ ГЕНЕРАЛІВ.

З Лондону є вістка з 23 січня, що Гітлер післав проти большевицького наступу Гімлера і його „найлучших командантів", даючи повну власть для виконання найбільше крайних постанов. Бо коли алїянти на західнім фронті поступають дуже поволи, то російська армія суне́ться вперед дуже скоро.

АРХИЕПИСКОП ФИШЕР ВИБРАНИЙ.

Хоч король Юрій вже був заявився, щоби на місце померщого архиепископа Темпела поставити Джефрея Френсиса Фишера, то доперва 22 січня кентерберійський синод вибрав Фишера Кентерберським Архиепископом, отже головою Англіканської Церкви.

ВІЙНА З ЯПОНІЄЮ 4 РОКИ.

Американський адмірал Ярнел каже, що війна з Японією може продовжатися ще чотири роки і може коштувати до двох мільйонів людського життя.

ПАПСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК В ПИВНИЦІ.

Доносять з Риму, що папський представник (нунцій) для Мадярщини, Анджельо Рота, підчас битв кругом і в Будапешті, ховається з своїми урядовцями в старих пивницях, 25 стіп під землею. Українцям це пригадує погроми католиків Поляків по українських селах 1930 року, коли Українці розбігалися і ховалися по полях, та лісах.

ЗАБРАЛИ ТІЛО ГІНДЕНБУРГА.

Лондонська вістка говорить, що Німці при відступі забрали тіло Гінденбурга і його жінки, що були поховані вТаненбергу, а надгробну будівлю знищили.

ЗНОВ ЗАСУДИЛИ 10 АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ.

Вістка з Парижа 23 січня доносить, що там знов засудили 10 американських вояків на 20 до 30 літ тюрми за те, що обрабовували залізничі поїзди і зрабоване потайки продавали. В цю справу і попередні подібні замішані 2 офіцери і 182 звичайні вояки.

ПРОПИЛИ 7 БІЛЬЙОНІВ.

З Вашингтону доносять, що в 1944 р. американці видали на пиятику понад 7 більйонів долярів, з чого на кожду особу припадає коло 54 доляри, включаючи і дітей.

ПОВИОРЮВАВ ЗОЛОТО.

В Юфола Атл. мурин робітник виорав на фармі 10 золотих цеголок золота. Кожда цеголка 5 цалів довга, а два цалі груба і має на одній стороні „1075", а на другій голову індіянина. Кожда цеголка варта 7,500 долярів.

З ПРОМОВИ ПРЕМІЄРА ЧОРЧИЛА.

В промові, яку Чорчил виголосив 16 січня, присвячено багато уваги подіям в Греції. Чорчил казав, що Англія протягом літ давала грецьким большевикам багато зброї, щоби большевики мали чим з німцями воювати, але большевики зброю брали і ховали для себе на той час, коли німців не стане і вони зможуть захопити Грецію в свої руки, та завести свій лад і „зліквідувати" (винищити) всіх своїх противників. Большевики для такої цілі громадили зброю, яку захоплювали від німців.

Таксамо большевицькі міністри, що були в уряді, дбали лише, щоби дати силу большевицьким повстанцям.

Большевики викликали страйки в грецьких портах, щоби спиняти довіз поживи для голодного населення. Взагалі ж в послідних двох літах грецькі большевики дуже мало воювали з німцями.

Коли в Атенах почалася боротьба і большевики захопляли поліційні стації, то винищували всіх до одного, що там були.

НА АРЕШТАНТАХ ВИПРОБОВУЮТЬ ЛІКАРСТВА.

В головнім арешті стейту Іллиной, 400 арештантів згодилися, щоби на них випробовувати лікарства проти малярії. Лікарі мають на увазі ріжні ліки, однакож не випробовували їх доси на людях, а тепер будуть випробовувати, коли самі арештанти на те згодилися, не дбаючи, що від того можна слабувати, або і вмерти. Отже будуть заражувати арештантів малярією, а потім лічити. На малярію добрим ліком є хініна (хіна), ал етепер її є дуже мало. Щож до малярії, то нею заражують людей одного роду комарі. Сама слабість нищить червоні тільця в крові і чоловік чує то горячку, то дрож.

БЛУКАЛИ 33 ДНІ ПО МОГЮ.

Коли над Филипинськими островами запалився великий американський літак, скочило з нього на воду 10 летунів, з яких 4 вратувалися на гумовій тратві, що також з літака впала. З нею впало і трохи солодкої води та поживи, однакож морська вода багато поживи попсувала. Так носила їх вода 33 дні. Коли зїли сир, що мали в бляшанках, то ловили руками рибу, а також птахів, що сідали на тратву і так жили. Аж 33-го дня блуканини вода принесла їх до острова що був 400 миль від місця, де вони попадали. Їх імена: Еміг, Дейвіс, Джилисі та Демаре.

РАБІВНИКИ НА ЦВИНТАРІ

В Савт Амбой, Н. Дж., на латинський Новий Рік заїхали на цвинтар рабівники, розбили двері надгробної каплиці, отворили домовину, де було тіло латинського священика Коана, що вмер 1926 року і за чимсь шукали. За чим шукали, не знати. Оден з давної обслуги погребового заведення, яке ховало Коана, каже, що в домовині мала бути з тілом дорога чаша. Але срібного хреста, срібних защіпок і срібної плити з написом рабівники не взяли. Поліція каже, що рабівники були специялістами в своїй роботі.

РЕЗОЛЮЦІЯ КУК-а.

В Винипег Фрі Прес, з 23 січня, є вістка з Торонта про те, що резолюцію Комітету Українців Канади принимають українські організації по цілій Канаді, а зміст резолюції такий — що причиною европейських війн є те, що багатьом европейським народам не давалося змоги стати самостійними. І резолюція стоїть за тим, щоби народам Европи признати ту землю, яка до них належить, а з нею і державну самостійність. — Поставив Комітет цю справу на такий лад, отже і ширший світ вже про те знає, думає і говорить. Це вже робота!

ЖЕРТВИ ПИЯТИКИ.

На купецькім кораблі в нюйорськім порті гурток святкував латинський Новий Рік. А що не було горівки, то приготовили напиток з антифрізу, що вживаесь в зимі для автомобілів, терпентини, цитринового соку і сиропу. Наслідки вийшли такі, що трох померло, а других вдалося в шпиталях вратувати від смерти. Ціла компанія складалась з 13-ох. Їх не хотіли пустити з корабля на місто, отже вони самі змайстрували собі напиток. Дехто з них осліп від деревляного алькоголю, що був в напитку.

ЗНАЙШЛИ 12,400 ДОЛЯРІВ.

Чотири хлопці знайшли в Ню Йорку біля купи старого дранти 12,400 долярів в бляшанці і передали гроші поліції. Зголошувалося багатьох, доказуючи, що то їх гроші, але ніхто не міг дати певного доказу, тому суд гроші поділив. Френк Коминський, 13 літ, дістав 4,400, Сіклярі 4,000, Контрарес і Палермо по 2,000. Це ті, що гроші знайшли. Решту суд поділив між інших кількох, які ставили претенсії до грошей.

ЗГОРІЛО ДВОЄ ДІТЕЙ.

В суботу 19 січня пополудні згоріло в Вест Килдонан коло Винипегу двоє дітей — Гелена 9 місяців й Алберт майже трилітний. Зостався старший хлопець, що не був вдома. Батько дітей, Е. Г. Кінг, за морем, а мати відпроваджувала до баса своячку, коли огонь почався. Хатина не була асекурована. В продовж місяця згоріло шість осіб в Винипегу і передмістях.

КОШТ СТРАЙКІВ В АНГЛІЇ.

В 11 місяцях 1944 р. через страйки було страчено в Англії 3,648,000 робочих днів. В самих копальнях вугля страчено 2,466,000 днів.

БЛУКАВ ПО МОРЮ 45 ДНІВ.

Між групою Гавайських островів субмарина здибала рибака, що блукав по морю 45 днів. Звався він Честро Елострічімо.

РАБУНКИ БАНКІВ.

Едгар Гувер, директор Федерального Слідчого Бюра в Вашингтоні сказав недавно, що в 1944 році було банкових рабунків, або рабункових спроб 37, а в 1943 р. було 22. Хоч в 1932 р. було аж 606 і тоді рабівники забрали 4,503,331 долярів. Від 1934 р. вбито 51 рабівників, коли не хотіли датися в руки, 5 відобрали собі життя, а 6 було варіятів. Засуджено за той час 1,059 рабівників.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇН-[illegible]

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою**, або **бондами**. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минулого числа $60,720.86

Медов Лейк, Саск.

А. Кульчицький (2 бонди по 100.00) 200.00
Н. Кульчицький (1 бонд) 100.00

Сторджис Саск.

Заколядували панночки: Павліна Грушка, Стефанія Семенюк, Анеля Бабюк, і Стефанія Іванова. Дали коляду:
По 1 дол.: М. Солтис, В. Н. Грушка, Г. Слюсарчук (з Коронадо, Алта.), А. Іванів, І. Луців, І. Бабюк, пані П. Бабюк, М. Кузик, С. Филипович, А. Бойчук і Н. Грушка 25 ц. 10.25

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

Никола Іванчук, Витків, Саск. 40.00
Никола Гарасимюк, Норт Бетлфорд, Саск. 10.00
Петро Сич, Норт Бетлфорд, Саск. 100.00

ЗБІРКА о. Л. В. ДЯЧИНИ.
КЕРЛЕНД, АЛТА.

Іван і пані Подільюки (учителі) 50.00
Стефан і пані Ілюки 25.00
Іван і пані Словінські (почтар) 10.00
(Разом 85.00)

ГЕЙРІ ГИЛ, АЛТА.

Микола Малайчук 10.00
Мирон І. Ткачук 10.00
Григорій Сковійко 5.00
Орест Аречук 2.00
В. О. Рупташ 1.00
(Разом 28.00)

МУСІДОРА, АЛТА.

Василь Ф. Ільків (перше дав 10.00) 15.00
Іван Лазенчук 15.00
Василь О. Мандрусяк 10.00
Дмитро П. Ільків 3.00
Іван Лащовський 2.00
По 1 дол.: Йосиф Лащовський, пані П. Гуменюк, Микола Наконечний і Михайло Залеський 4.00
(Разом 49.00)

КЕЛҐАРІ, АЛТА.

Дмитро Місюра, Екс Ша, Алта. 50.00
Семен Перак, Дромгелер, Алта. 10.00
Стефан Мандзій 2.00
(Разом 62.00)

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Мих. Филипів, Бирмінгем, Саск. (бонд) 100.00
І. й Евдокія Буряник, Джесмин, Саск. (бонд 50.00, готівки 50.00) 100.00
(Разом 200.00)

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
БЕЛІС, АЛТА.

Українська Православна Церква 50.00
Григорій і Марія Шапка 10.00
Іван й Аксенія Ропчан 10.00
Дмитро й Анна Лупул 5.00
Михайло і Пелагія Садові 2.00
Софія Онгурян 2.00
(Разом 79.00)

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

Українська Православна Церква 25.00
Іван і Параскевія Пашник 25.00
Іван й Анна Павлюк 10.00
Петро й Катерина Лазарук 10.00
Разом 70.00)

ҐРЕСЛЕНД, АЛТА.

Никола і Йосифа Семенчук 10.00
Данило й Анеля Садовник 10.00
Андрій й Емілія Ґрещук 5.00
Семен і Юстина Сторожинські 5.00
Андрій і Софія Ковен 5.00
Михайло й Елиа Гуменюк 5.00
По 2 дол.: Стефан й Анна Кулик, Василь й Аксандра Олексюк, Федько і Катерина Сакула, Яків й Ева Хромяк, Петро й Анна Ребіцькі, Дмитро і Марія Семенюк 12.00

По 1 дол.: Миколай Мочейчук, Теодор Яковчук, Федько Бордужак, Стефан Лучка, Михайло Дутчак, Михайло Світик, Іван Копдичук, Іван Давидюк, Іван Левицький, Іван Зелінський 10.00
(Разом 62.00)

Василь й Анна Щербанюк, Бойл, Алта. 10.00
Данило й Мілька Ґордіца, Федора, Алта. 5.00
Церковна Громада, Денюб, Алта. 5.00

Прислав о. М. Боднарчук.

Колядували в Шіго, Саск. Сумлінці: п-ни Л. Гапей, Р. Гапей, Оля Керелюк, Л. Керелюк, С. Забродська, А. Коропатніцька, Йосиф Гапей, Олекса Гапей, Володимир Горчинський. Дали коляду:
По 2 дол.: пані В. Кирилюк, І. Фостій, Т. В. Коропатніцький, І П. Горчинський. По $1.25: І. Іжак. По 1 дол.: Гапей, Стадник, І. А. Коропатніцький, А. Гуменюк, о. М. Боднарчук, Капітан С. Киверига, Н. Кирилюк, І. М. Кохан, М. Ловецький, І. Березовський, М. Федак, Гео. Купровський, Е. Мороз, І. Спрежинятик, М. Петрущак, Шорт, пані М. Петрущак, І. Остапович, пані Кучерява, М. Лонгул, Н. Горлюк, В. Коропатніцький, Безкоровайний, Скерин, В. Мороз. По 75 цт.: пані Петрущак. По 50 цт.: пані Коропатніцька, В. Галюк, Остапович, Финлей, Овсяник. По 35 цт.: пані Галюк. По 25 цт.: Гео. Геверига. По 20 цт.: пані Максимюк. — Разом 38.30

Прислав Іван Григор.
КОДЕТ, САСК.

Іван і Марія Григор (бонд) 50.00
Жіноче Т-во О. Пчілки при Народнім Домі Івана Франка 25.00
М. Т. Остапович 10.00
Василь Звоздецький 10.00
(Разом 95.00)

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Юрій М. Котелко, Кадворт, Саск. (Бонд) 100.00
Юрій Кухта, Евов Крік, Саск. 25.00
Микола А. Олексин, Ст. Дизулієн, Саск. 25.00
Громада з Кадворт, Саск. Коляду 22.00

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

Василь Челядин, Едмонтон, Алта. (бонд) 100.00

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.
ВЕҐРЕВИЛ, АЛТА.

Пантелей Засійбіда 100.00
Ф. Музика (перше 50.00) 50.00
Сем. Верелюк 25.00
Д. М. Жуківський (перше 15.00) 10.00
(Разом 185.00)

Николай Саламандик, Мондер, Алта. 20.00
Теодор Тежук, Левой, Алта. 5.00

РІДЖАЙНА, САСК.
Збірка Комітету.

Члени Комітету: о. Н. Мороз, Н. Масюпик, пані А. Титенич, І. В. Мудрий. Жертводавці:

Панна Аделя Ґриба (бонд) 100.00
Панна Дорія Ґреґорій (бонд) 50.00
Др. Ф. З. Павасон 50.00
Никола й Анна Марчук (бонд) 40.00
Панна Надія Шевчук 30.00
Йосиф і Розалія Федущак 25.00
Юрій Процюк 25.00
Василь і пані А Яловега 15.00
Николай і пані Марусяк 15.00
Влас Даркович 10.00
Онуфрій і Параскевія Челяк 10.00
Панна Марія Колчук 5.00
Григорій і Катерина Труфан 5.00
Марта Лисейко 5.00
Петро Гапяк 5.00
Василь Сагаль 5.00
(Разом 395.00)

Самі прислали:

Петро Фігуш, Ди Па, Ман. 25.00
Йосиф Завальський, Сендвит, Саск. (доплата до 50.00) 20.00
В. Блащук, Сван Ривер, Ман. 15.00
Михайло Костів, Линколн, Алта. 5.00
О. Войтків, Винторп, Масс. З.Д.А. 1.00

БЛАСБУРИ, АЛТА.

Остап і Марта Охримчук 1.00
Филимон й Акулина Лащук ...... .50
Феодот і Неонілія Прокопчук ...... .50
(Разом 2.00)

Разом $52,914.41

[illegible]

В 21 ч. 1944 р. Вістника було оголошено з Келґарі, Алта., що п. Данилович дав 50 дол. на Колеґію, а мав бути: **Михаїл й Анна Данилович — $50.00.**

В ч. 17 Вістника, 1944, в збірці з Моркенб, Алта. є, що на несподіванці в пп. Федорчуків..., а мав бути: Федчуків.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ДО ЧОГО ЇХ РОБОТА ВЕДЕ?

Також документ!

В наших руках лист гр. кат. священика з Саскачевану (імени покищо не даємо), лист з 8-го листопада 1944 р. до православного Українця, М. К., де говориться:

„**Після нашої розмови залучаю малу статтю з Календаря Г. С.** (Голосу Спасителя — В.) **для Вашої інформації, як то православні катували і мордували Українців.** Бажаю Вам кріпкого здоровля та прожити еще довгі літа для добра своеї родини і дорогої нам всім України".

Стаття, про яку йде мова, виглядае так:

Як Православні Руйнували Україну, Гнобили та Переслідували Українців.
(На підставі Історії України М. Грушевського).

Чуемо або читаемо, як то ці або інші гнобили українців, але мало хто покаже українцям **як православні гнобили українців та руйнували Україну.** Тому неодному видається, що православні це ягнятка невинні. **„Православні" українські часописи нічого не згадують, щоби ми не пізнали, що від православних українці дуже багато зла зазнали, і щоби не відвернулися від православія ті, яких вони недавно до православія заманили.**

Отвираю Історію України М. Грушевського, Київ-Львів 1912, і покажу, як православні Україну нищили, грабували, умисно розсварювали наших князів, не тільки звичайних людей, але козаків тисячами помордували, голодом вимирили, гнилим борошном потруїли, українське національне й культурне життя здушували.

Православні суздальські князі предки пізнішої московської линастії, умисно старалися підривати Київ. Андрій в 1169 р. післав свое військо на Київ, щоб його якнайбільше знищити й військо справді немилосердно знищило його: кілька днів грабували місто, церкви, монастирі, не жаліючи нічого: забирали з церков ікони книги, ризи, дзвони навіть здіймали; людей повбивали й забирали в неволю.

В 1203 р. Андріїв брат Всеволод розсварив українських князів і збив таку бучу, що знов Київ пограблено і немилосердно знищено. По такім православнім руйнованню Київ сильно впав.

В 1482 р. Менглі-ґерай, хан золотої орди, заохочений дарунками й надокучаннями православного московського вел. князя Івана, щоби йшов на Поділя, або Київ, вчинив похід на Київщину, здобув Київ, спалив київський замок, понищив київську околицю й з тріюмфом післав православному Іванові золоту чашу й дискос зо св. Софії київської. Отже православний запросив на рабунок православних в Києві татарина й приймив від нього зрабовані річи з православної церкви. І так „з ласки" православних князів і невірних татарських ханів Київщина опустіла зовсім

Московське православне правительство вмішувалося дуже часто у війни з українськими сусідами, не, щоби православним українцям помагати у визвольних змаганнях, але щоби, як каже М. Грушевський, на Україні щонебудь заробити.

За Б. Хмельницького цар московський обіцяв українців в ласці тримати, й від ворогів обороняти; недовго потім православні москалі зломили церковну автономію укр. православної Церкви й взяли її під московську власть, а з нею разом — тодішне освітне й культурне життя. Україна стала кольонією Москви.

На приказ православного царя українське православне духовенство кидало церковну клятву на гетьмана Івана Мазепу, найбільш заслуженого для укр. народу й Церкви з усіх попередників. Запорожців, які православному цареві піддалися, цей православний цар Петро покарав православних українців такими карами: „голови луплено, шию до бляхи рубано, вішано й інші тиранські смерти завдавано, мертвих з гробів багато — не тільки козаків, але й монахів відкопувано, голови їм відтинано, шкуру луплено, вішано". Це все факти історичні, подані в Історії України М. Грушевського на стороні 417. **Однак православне „духівництво" й православні ґазетярі о цім не згадують, щоб їх овечки не відвернулися від православія.**

Православне правительство царське обтяжало Україну постоями військ московських, українських козаків ганяло в далекі сторони на копання каналів, на будову кріпостей, в околиці Петербурга, в Астрахань, на Кавказ, де вони гинули й мерли цілими тисячами.

Орлик, пригадуючи запорожцям біду, толкував їм, що „Москва" — православна — умисно хотіла військо козацьке знищити, одних тяжкими і незвичайними роботами помордували, других голодом поморили, а інших борошном гнилим потруїли.

І так воно продовжається по нинішний день. Православні насильно вкинули Україну в гріб неволі, а **бувші православні комуністи той гріб поглибили.** Вони недавно тому поморили голодом не москалів, де мало хліба родиться, але пять мільйонів українців на українській землі, що е шпихлірем цілої Европи. Православні рабували й обдирали український нарід, а збогачували православну Москву! (Всі підчеркнення наші — В.).

Таку статтю гр. кат. священик посилае православному Українцеви на науку.

Та вже заголовок статті баламутний. Бо подані факти показують **чужих взагалі**, а не конче православних. Чужі заподівали лихо не тому, що вони православні, але тому, що чужі! Точно так, як робили **чужі** православні Румуни, **чужі** католицькі Поляки і Мадяри з Ри-[illegible]

Але Українське Православіе не заподівало лиха Україні — воно було для неї святим добром.

Православного митрополита Мацієвича Москва замучила голодом 1772 р. за те, що завзято обороняв Україну.

Православні духовні були проти злуки України з Московщиною за Хмельницького, 1654 р.

Впродовж століть тою силою, що обороняла Український Нарід, **була православна сила.** Князі, гетьмани, Запорожське Козацтво — все те православні. Церковні Брацтва, Хмельницький, Острожський, Мазепа, митр. Петро Могила — це православні оборонці Українського Народу.

Ігумен Значко-Яворський голосив:

А ви Україну ховайте,
Не дайте матері — не дайте
В руках у ката пропадать.
(Диви „Гайдамаки" Шевченка).

Шевченко, той великий оборонець і будитель Українського Народу, був пра-[illegible]

Кирило Методіевське Брацтво було православним.

Грушевський, з якого історії взято матеріял для статті, православний. І його Історію „чужа рука" перекручуе. Він показуе **чужих**, а чужа рука **православних**". Його Історія вчить: „Не вір чужим!", а „чужа рука" кличе: „Українче, не вір своїм!" Ось таку „просвіту" готовить „чужа рука" Українцям.

Говориться в статті: „чуемо і читаемо, **як то ці або інші** гнобили Українців, але мало хто покаже українцям, як православні гнобили Українців та руйнували Україну. Тому неодному видається, що православні, це ягнята невинні".

„Ці та інші", це Поляки, бо і хто ж би? Отже коли б „чужа рука" не була чужою, вона сказала би:

„Всі чужі були для України однакові — і православні Москалі, і католицькі Поляки та Мадяри з Римом, і православні Румуни, і магометанські Турки, отже це треба безнаставно ставити перед Українським Народом, щоби він це знав, памятав і не вірив масним словам чужих. Нехай він будуе все свое — свою Церкву, свій розум, свое провідництво"...

Але „чужа рука" так не каже, бо вона така чужа, як і православні Москалі. І неправославіе „чужої руки" таке Українцям прихильне, як і московське православіе.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

В зимі більше часу.

Січень і лютий — місяці з морозами і вітрами. На те ж зима!

В такий час приходить до мене мій приятель, Степан, і нарікае на зиму.

— Біда! Як зимно — каже. — Краще, коли б зими цілком не було.

— Ні Степане — кажу я — біда не така страшна, як здається, бо ми маемо розум, щоби поборювати біду. Повинні ще мати і витреваліcть — і цими двома ми можемо поборювати не тільки зимову біду, але і всяку. Лише той, що не мае розуму і витревалости, вічно на біду нарікае, бо біда дійсно сидить йому на карку.

Степан не дуже роздумував то і каже:

— Але подумай, чи не ліпше там жити, де зими нема?

— Ні кажу я — не так воно. Не треба думати, що де нема зими, там рай. Біда е всюди, тільки не однакова..

Я думав, що мій приятель буде завзято обороняти свій погляд, та до того не прийшло, отже лишилося для мене більше на власну руку говорити.

— Ти знаеш —сказав я йому — що в зимі е більше вільного часу, отже це для нас користь. (Тут я згадав те, що писав К. П. в Відділі Молодших в 1 ч. Вістника). Наше життя ділиться на три части й одна з тих е вільний час — а його можна обернути на велику для нас користь.

— Як? — каже Степан.

— А так: Можемо вчитися чужих мов, набиратися релігійної науки з книжок, вчитися українських пісень, читати Історію України, Кобзаря, та инші українські книжки і часописи. Ми годні так робити, коли схочемо, „біда" нам того не заборонить. Це зробить нас розумними, релігійними та поважними Українцями. Отже чому нарікати на зиму?

І Степан згодився зі мною. Тай певно згодяться всі ті молоді, що поважно подумають про „біду в зимі".

Орест Горчинський.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕД-[illegible]

ВЖЕ ФОРМУЕТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуемо нашу свідомість і культуру.

ЗНАЙМО ХТО МИ І КІЛЬКО НАС.

З Історії України знаемо, хто ми і кілько нас. Хто цего не знае, хай читае Історію України. Не велика штука це знати, але **штука бути всім нам зорганізованими в одну народну силу.**

Українська Православна Церква від часів святого Володимира дотепер організувала українців в одну силу. Знаючи це ми бачимо дорогу до одної великої сили, якою йшла і йде Українська Православна Церква.

Тому знаймо хто ми і кілько нас е. Ставаймо в ряди і почислімо всі сотні і тисячі. **Статистику нашу треба поправити, вона занедбана.**

Нам треба багато таких людей, яких мае колюмна 5-річних передплатників.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Василь Ткач, Гемилтон, Онт.
Н. Н, Гемтон, Саск.
Ю. Ґаврилюк, Бовдет, Мінесота.
Стефан Мануляк в Овкборн, Ман.
С. І. Теслюк, Ейл, Мишиган.
Петро Здибяк, Форт Виліям, Онт.
Петро Звоздецький, Айлшам, Саск.
Антон Комар, Грендвю, Ман

КІЛЬКА КНИЖОК.

ДОБРИЙ ПАСТИР — великий український Молитовник продається по $2.25. Можна набути через українських православних священиків, або від Консисторії, адресуючи:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

Малих діточих Молитовників покищо нема. Великих, що продаються, є поки що обмежене число.

ЧУЖА РУКА — 207 сторін друку. Подае багато матеріялу з Церковної історії, за морем, в Канаді, в Стейтах та Бразилії; з історії папства, трактовання греко-католиків іт.п. Можна замовляти в Редакції Вістника. Ціна 35 центів.

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — Матеріяли про охрещення України за Володимира; статті присвячені Українській Православній Церкві в Канаді; а вже окремо розвідка п. з. „Володимир, а римський католицизм", де історичними фактами показано, що Українська Церква за Володимира не мала ніяких звязків з папами. Ця розвідка дасть багато матеріялу. Можна замовляти в Консисторії. Ціна 75 центів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ВАНДРІВКИ ДО МОСКВИ.

Коло 20 літ російський большевицький уряд не тільки не інтересувався Церквою, але був проти християнства взагалі. Коли словами говорилося, що в Росії є релігійна свобода, то в той же час Ярославський провадив свою протирелігійну роботу.

Доперва підчас цеї війни світ довідуєсь, що в Росії є Православна Церква, як державна інституція. Невдовзі чуємо, що та Російська Церква порозумівається вже з іншими Церквами, що в самій Росії релігійна робота набирає сили.

Є там вже і патріярх, а коли він вмирає, лишаєсь його заступник, є єпископи. Дальше має бути собор, де виберуть нового патріярха.

На цей собор Російська Церква з Америки висилає своїх представників; Москва запросила також представників інших Церков.

Окремо треба згадати, що вже приїздила до Москви делегація від греко католицького митрополита Йосифа Сліпого, з Галичини (Сліпий наслідник Шептицького) і привезла навіть 100,000 карбованців.

Так Москва, що нині панує над великими просторами Азії й Европи, стає осередком, до якого звертаєсь увага широкого світа. Декого може захоплити сама Москва, в інших звичайні обрахунки кажуть не забувати, що Москва є силою.

Але все, що світ про російську Церкву знає, так те, що самі большевики про ню світови говорять. Хто саме дав початок до її нинішнього повстання; хто є її „прокурором"; кілько волі вона має і в яких розмірах може вести там свою працю тай яку працю; які люде є там в священичих рядах і в верховнім проводі — того ми не знаємо. І довідатись нема змоги. Вже від літ Росія відгородила себе від світа непрохідним муром на той лад, що для неї всі двері світа стоять отвором, а для світа всі російські двері зачинені.

І коли з за того муру большевики голосять, що в них робиться, то декто може без застережень всему тому вірити, але більше обережні скажуть: „Голос твій чуємо, але лиця твого не бачимо і не знаємо хто говорить". Скажуть і будуть ждати часу, коли зможуть дійсність побачити.

Серед таких відносин насуваєсь багато питань про якість і будучність Російської Церкви. Чи вона повстала на те, щоби існувати? Чи головно на те, щоби легкою рукою згромадити кругом себе дальші православні Церкви, а там вже побачиться, що буде.

Поза Росією є Церкви: румунська, грецька, болгарська і сербська, які можуть невдовзі увійти в неподільний склад з Російською Церквою. Бо краї тих Церков можуть стати „союзними республиками" Росії, а це рішало би і про долю тих Церков. Поки ж що, то Росія, яка має свою Церкву, не виглядає чужою не тільки для дальших Православних Церков, але сяк так близшою і для католиків, а ще близшою для протестантів. Через свою Церкву Росія може здобувати прихильність багатьох.

Як війна доси йде, то Росія може забрати навіть цілу Европу — одно военною силою, а друге волею місцевого „пролетаріяту", а тоді була би вона паном найважнішої частини християнського світа. І Рим тоді їздив би з поклоном до Москви.

На таких міркуваннях могла повстати Церква в Росії. З Церквою можна дальше зайти, ніж без Церкви. Без Церкви можна мати за собою атеїстів, а з Церквою і релігійних людей. Це способи російського „собирательства".

Царське „собирательство" було вузше. Большевики поширили „собирательство на „пролетаріят" цілого світа, а тепер приходить мабуть „собирательство" Церков християнських народів.

Щож з Українською Церквою на Україні? Те що з усіма. А як дальше буде — час покаже.

Українці вже знають, що значить бути під чужим забором, отже російська церковщина не може їх захоплювати. Та і самі Москалі не знають, куди большевики релігійну справу в будучині поведуть.

Відношення Українців до російських церковних подій може бути лише обережне, вижидаюче.

ПІСНІ БЕЗ СЛІВ.

Це тоді, як Московщина була заборонила Українцям на Україні по українськи книжки писати, по українськи бесідникам на зборах говорити; заборонила українські театральні штуки (представлення) виставляти, а навіть українські пісні вивчуватись і на концертах співати.

Оповідає один очевидець, як Українці в тих часах радили собі — щоби і лиха собі не напитати і свою роботу зробити.

Був я в селі Хрещатих Ярах — каже він — був я переїздом.

От вам школа. А побіч неї парубки і старші лежали то сиділи на траві та балакали.

Нараз виглянув через вікно учитель та:

— Пора співати!

Всі повставали і подалися до школи. Старші, ще більше молодих, та дітей.

Незабаром залунала пісня.

Я підійшов до вікна. Співали „Ой гай мати" — але як співали? Співали без слів — гумотіли, тай тілько. Але як гарно!

Переспівали одну, а там другу „Ой сів пугач на могилі", а там третю і четверту — а все гумотіли, тай тілько.

Коли вже співаки порозходилися, зайшов я до учителя. Він старий був чоловік, поважний сам собою, а до того свідомий і щирий Українець. І не те, щоби тілько щирий, але і завзятий.

Як вже ми познакомились питаю я:

— Чому то співаки не вимовляли слів, а тілько гуділи? З словами красше.

— Не можна — каже він — бо заборонили в школі українські пісні співати. Отже, як бачите, ми не співаємо українських пісень, а тілько гомонимо без слів.

— А гомотіти не заборонили?

— Та вжеж що ні.

— Ну, і співаки раді гомотіти?

— Раді! Не бачите така штука: я вчу їх гомотіти, та навчу мельодію, а вони вже самі без мене будуть співати слова. Вони ж слова знають. Важне, щоби вони знали мельодію. Так ми і закону додержуємо і свою роботу робимо — сказав він похитуючи головою.

— А московські пісні можна співати?

— Можна. Тільки ж ніхто їх співати не хоче. Тай чому Українці мали би не свої, але чужі пісні співати, чому? — почав він допитуватись. Правда, чужим була би втіха, але Українцям сором. Тай ще великий! І наші це розуміють.

Вечером, як заходило сонце, ми рушили в дорогу. Вечер був тихий, теплий. І довго ми їхали, та все слухали, як парубки, походжаючи понад рікою, виспівували:

Ой сів пугач на могилі,
Тай крикнув він пугу!
Чи не дасть Бог козаченькам
Хоч тепер потугу...

Вже не гомотіли, але співали словами — тай хто їм тут заборонить співати? Над річкою; або на широкім полі; або в хаті з рідними та близькими. Ніякий закон туди своєю залізною рукою не досягне. Про те ж і казав Шевченко:

І неситий не виоре
На дні моря поля;
Не скує душі живої
І слова живого,
Не понесе слави Бога —
Великого Бога.

Ось так Українці ратували себе перед ворожою силою. І подібних способів вони завсігди знаходили — на те ж Господь дав людям розум, щоби думали, як лихо обминати.

ПОЯСНЕННЯ — „Не понесе слави Бога"... В старій церковній мові „поносити" значить — зневажати, опоганювати. Тут воно значить: „Не опоганить Божої слави, яка стоїть за правдою".

НЕЗАСЛУЖЕНИЙ ДОКІР.

Не докладайте тягару до чужого горя. Не докладайте! Ви старайтеся зрозуміти і влекшити чуже терпіння.

Убогий чоловік довго хорував. Навідувались до нього товариші, тай перестали навідуватись. Приходили сусіди, тай їм його слабість уже докучила. Була лише одна людина, що не забувала і не лишала слабого, а тою була його жінка. Для неї не було ні дня, ні ночі — вона ніколи не скидала важкого тягару зі своїх збідованих плечий.

Та коли голос дзвонів звістив, що терпіння хорого скінчилися, зібралися до дому помершого всі — віддати послідну прислугу небіщикови.

Прилагоджено домовину. Ось уже лагодять знакомі свого товариша в далеку дорогу. Вже заспівали дяки:

„Прийдіть послідне привитання віддаймо брата, помершому... це бо розлучаємось...

І потекли рясні сльози по лицях зібраних. Одна лише вдова дивилася спокійно, немов то не в її хаті все те діється і не її мужа виряджають в іншний світ.

А як тіло виносили уже на двір, почула вдова шепіт між зібраними:

— От бачите яка! Ані сльози не зронила! Не має чого небіщик жалувати, що вмер!

Почула збідована вдова таку мову, заломила руки і закликала:

— Люде добрі, ви судите мене! Але скажіть, де взяти сліз, коли всіх їх забрали в мене дні без відпочинку і ночі без сну. Хіба ж ви цего не бачили і не знаєте? Де взяти більше сліз, коли...

Не договорила. Вона схопилася руками за серце і впала мертва побіч домовини свого мужа. Її щире, зболене серце не видержало незаслуженого докору.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 21.

Бог скаже... у сні, в ухо чоловіка передає свою науку.
Йов 33: 14—16.

Йосиф в темниці.

Йосиф пробував в темниці між кримінальниками. Але не забув він молитви, не забув про Бога і Бог був з ним. Невдовзі начальник вязниці пізнав, що Йосиф добрий чоловік і вірний і поставив його доглядачем над вязнями. До вязниці попали були також головний винар царя — Фараона і головний пекар, бо оба провинилися перед царем. Йосиф мав їх також під своєю опікою.

По якімсь часі і винар і пекар мали сни і зажурилися. Йосиф побачив їх смуток і спитав про причину. Вони сказали, що мали сни, але не знають чоловіка, який ті сни їм пояснив би. Йосиф на те: Чи ж не до Бога належить пояснення? Але можете росказати свої сни мені, як хочете.

Перший винар, що доносив Фараонові напитки, розповів свій сон. Я бачив лозу виноградну, казав він, і на ній три галузки-вітки, що зацвили і видали спілі ягоди. Фараонова чаша була в моїй руці. Я витискував сок з ягід в чашу і подав в руки короля.

Йосиф сказав на те: Три вітки (галузки) — це три дні. За три дні Фараон верне тебе на твоє місце. Ти знов будеш подавати йому чашу, як то перше було. Тільки ж, як тобі буде добре, памятай на мене. Пригадай Фараонові, що я тут невинно. Мене продано сюди і в Єгипті нічого злого я не вчинив, що б заслужити на вязницю.

Тоді головний пекар, як побачив, що Йосиф гарно пояснює сни, розповів також свій сон. Я також, каже, мав сон. Було в мене на голові два кошики хліба, а в третому на верху тісточка, що Фараон дуже любить. І ось надлетіли птахи і розклювали все з верхного кошика.

Йосиф так пояснив той сон: Три кошики — то три дні. За три дні Фараон візьме в тебе голову твою, повісить тебе на дереві і птаство розклює твоє тіло.

За три дні прийшов день народження Фараонового. Справлено великий баль. Пригадав собі тоді Фараон свого винара і пекаря. Винара казав поставити на його місце, а пекаря повісити, як казав Йосиф. Але винарові вже було добре і він забув про Йосифа в темниці.

Питання:

1. Про що Йосиф памятав в темниці? 2. Що з ним сталося? 3. Хто ще там був зі значних людей? 4. Хто був винар? 5. Хто пекар? 6. Що снилося винарові? 7. Що пекареві? 8. Як пояснив Йосиф сон винара? 9. Як пекаря? 10. Чи ті сни сповнилися так, як казав Йосиф? 11. Що каже про сон праведний Йов? 12. Роскажіть про свій такий сон, що сповнився. 13. Чи пригадав винар Фараонові про Йосифа?

ЛЕКЦІЯ 22.

Блаженний в кого дорога чесна, хто ходить в законі Господа.
Пс. 118: 1

Виеисшення Йосифа.

Ще два роки Йосиф оставав в тюрмі, аж прийшла нагода, що царський винар пригадав собі його. А сталося це так: Фараон мав сон. Здавалося йому, що він стояв на березі ріки Нілю. Дивиться, а з ріки вийшло сім коров дуже гарних і товстих. Вийшли і почали пастися. Незадовго вийшло знов сім коров, але ті були дуже худі. І кинулися погані корови на гарних, пожерли їх, але самі осталися худими.

Коли потім Фараон ще заснув, снився йому другий сон. Ось виросло сім колосків жита з одного стебла. Гарні, повні колоски. За ними виросло сім колосків тонких і порожних. І поїли порожні колоски повних, але не наповнилися.

Занепокоїли сни Фараона. Скликав він мудрців та ворожбитів египетських, але вони не вміли пояснити тих снів. Тоді пригадав собі винар Йосифа і каже до царя: Твій пекар, царю, і я були в тюрмі. Оба ми мали сни. Значіння їх пояснив один молодець із землі Ханаан і сталося так, як він казав. Скажи йому свій сон.

Фараон звелів покликати Йосифа. Прибрали Йосифа гарно по египетськи і привели перед царя. Розказав цар свої сни і додав такі слова: Чув я про тебе, що ти гарно вмієш сни толкувати, витолкуй і мої.

Йосиф відповів: Не я, але Бог дасть потрібну відповідь Фараонові. Сни твої оба, то один сон; в них Бог показує, що буде дальше. Сім коров товстих і сім колосків повних означають сім врожайних років. Сім коров худих і сім колосків порожних означають сім років голодних. Дивись, вже надходять роки буйного врожаю по всій египетській землі. За ними прийдуть неврожайні роки. Вони пожеруть все, що зародять врожайні і ще за мало буде поживи. Тому добре буде, коли ти знайдеш собі розумного чоловіка, що збирав би пяту часть врожаю добрих років і переховав на роки голодні.

Слова Йосифа сподобалися Фараонові і він сказав: Чи можу я найти іншого чоловіка, що мав би духа Божого в собі поза тебе? По тім, як Бог тобі все показав, ти будеш над моїм домом і над Єгиптом. Твого слова буде слухати весь Єгипет, тільки престолом я над тебе буду висше.

Тоді здіймив Фараон перстень зі своєї руки і наложив на руку Йосифа. Казав вдягнути його в шовкові одежі і наложити золотий ланцюх на його шию. Казав посадити Йосифа на свою другу колесницю і проголосити паном всього Єгипту. Також Фараон переменив імя Йосифа на египетське — Зафенат панеах, що означало — Спаситель світа і одружив його з Аснатою, дочкою священика. Тоді Йосифові було тридцять літ.

Історія Йосифа вчить нас ясно, що Господь Бог дбає про таких людей, які закон Його сповняють і не піддаються спокусі гріха. Ненависть братів була причиною Йосифової неволі в Єгипті. Ненависть жінки Путіфара загнала Йосифа до тюрми. Але Йосиф терпів невинно, жив чесно і Господь Бог нагородив його обильно.

Питання:

1. Кілько літ було Йосифові, як брати його продали? (Лекція 19)? 2. Кілько літ був він невільником і в тюрмі разом? 3. Які сни мав Фараон? 4. Де був тоді Йосиф? 5. Хто сказав Фараонові про Йосифа? 6. Хто витолкував значіння снів Фараона? 7. Яку раду дав Йосиф цареви? 8. Що на те сказав цар? 9. Що цар зробив з Йосифом? 10. Як називалася дружина Йосифа? 11. Чого вчить нас історія Йосифа? 12. Кого Господь Бог нагороджує?

---

25 ЛІТ НА ВІДБУДОВУ.

Шведський архітект Теслер каже, що треба 25 до 30 літ, щоби повідбудовувати в Німеччині будинки, які війна знищила. Але певна річ, що до якоїсь міри і в других краях Европи подібне.

ХТО ДАЄ НА КОЛЕГІЮ?

Зайшов до мене недавно сусід і глянув на Вістник, щоби побачити, кілько вже на Колегію зібрано. Почалась в нас про те балачка і ми прийшли до висновку, що тих, які дають на Колегію, можна поділити на шість родів. Це так:

1. Дають люде з **побожности.** Вони можуть лише знати, що Колегія, це якась школа і **дають, бо вірять своєму церковному проводови, дають на добру справу, на діло Боже.** Вони знають, що того треба і церковний провід до того закликає. Такі люде слухають доброго поклику ухом, серцем і ділом.

2. Дають з **патріотизму.** В них переважає світське розуміння. Вони люблять свій нарід і вірять, що Колегія піднесе повагу українців і допоможе в нашій загальній культурній праці. З Колегії можуть вийти вихованки, що здобудуть славу і силу Українському Народови.

3. Дають ті, що **розуміють** справу. Колегія, це найвисша школа, частина університету. Колегії потребує Церква, потребує Нарід. Колегія, це наш розвиток, наш зріст; це піднесення нас на висший степень культурности. Це повага, наш великий здобуток.

4. Дають з **пошани до себе.** Той і той дав, а я хіба гірший? Мій батько був в повазі, отже чому моє імя не мав бути між тими, що причинились до доброго діла? Про других читають по цілій Канаді, а чому би і не про мене? Чому не маю я бути між добрими і поважними людьми? Гей жінко, а що ти на таке?! — Я? Я так, як і ти, бо хіба ти в мене не газда? Богу дякувати, в нас таки дещо є, багатійші від других. Посилай кочби і пять соток. Чому нам бути низше, ніж другі? Тай може і наші діти будуть в тій Колегії...

5. Дають люде з свого **богацтва.** Хоч між тими, що з богацтва дали поважнішу суму, я знаю лише одного. Виходить, що в нас богачів нема, тому в нас є більше **датків,** ніж **жертв. Бо жертва є тоді, коли нас аж заболить трошка,** коли даємо. Від уст віднімаємо і даємо — це жертва. А кришки зі стола не є жертвою, це і не даток. Кришки викидаємо. А даток є, коли перекроїмо бохонець хліба і половину даємо голодному. Коли ж дамо цілий, а самі постимо, то це вже дійсна жертва. Хто мав лише центи, а дав 5 центів, то це була жертва, але хто дасть 5 центів, коли має сотки, або тисячі, то це волоконце з жертви. Коли маєток наш росте, а ми на хрестинах даємо 5 центів, то це знак, що ми стоїмо між дуже бідними.

6. Дають з **примусу.** Бо можуть бути і такі, що в них ні побожности, ні патріотизму, ні взагалі культурних почувань, але бачать: дають зарібники, дають небагаті, дають родичі великих родин, отже ніяк і собі нічого не дати. Люде будуть пальцями показувати. Треба дати щось для відчіпного. Дасть і пізніше таки відбирає те, що дав — відбирає тим, що завзято критикує тих, яким дав і які ведуть справу. Нехай хоч тілько потішить свою душу.

Є ще одна кляса людей, але та нічого не давала і не дає на ніякі громадські справи. В неї ні побожности, ні патріотизму, ні розуміння справи, ні почуття особистої поваги, ані почуття сорому, ні встиду. Від них і не сподійтесь нічого. Це вже ті, що живуть на найнизших низинах життя, де ще не засвітили проміні культурности.

До таких висновків прийшли ми балакаючи. Що як що, а таки інтересних.

Д. К-ор.

ЩО МОЖЕ ЗРОБИТИ ДОБРА [illegible]

Правдива подія з життя.

Було це в Галичині в одному селі в околиці місточка Підкаміня.

Жив там господар, Пилип. Не з богатих, але і не з бідаків — мав 12 моргів поля. Це, як для тамошних відносин, вже саме таке господарство. Можна жити, не шукаючи зарібків в чужих.

Пилип був добрим, мягкої вдачі чоловіком. Релігійним чоловіком.

А було це в тих часах, як пянство було дуже поширилося по всіх майже селах Галичини. Пили чоловіки, пили жінки, пили парубки — пили і танцювали, коли була вільна хвиля.

І пили, до тої міри, що пропивали поля, коні, воли, корови, а навіть хати. Господарі жебраками ставали.

Пиятика, це слабість, що поволеньки залізає в життя. Починає чоловік з маленького і то деколи. З часом те маленьке стає привичкою, конечністю. Чоловік зачинає причиняти, не більше і частійше, аж поки не стане пияком.

Пянство росте в гурті, в товаристві. Творяться гурти для пиятики — пияцькі організації. Кого до якої розумної організації не втягнеш, того легко втягнеш до організації пияцької.

Одну страшну прикмету має пянство: з кождим днем, як чоловік до пиятики привикає, його розум слабне, його воля тратить силу. Приходить до того, що навіть коли чоловік тверезий, його розум остілько вже пяний, що не може твердо стояти і хилиться куди вітер повіє.

Таке було колись, таке і нині. Таке за морем, таке і по цім боці моря.

Пилип привикав до пянства поволеньки. Він не думав, що зайде так далеко, як зайшов.

Почалося з малого і з кождим місяцем, з кождим роком йшло до гіршого. Продав Пилип оден морг поля на пиятику, продав другий, а вкінци і девятий. Лишилося лише три морги, отже четвертина з того, що було.

Чоловік з поважного господаря став подвійним бідаком — зубожів майном і зубожів розумом. А через кого? Може через ворогів? Ні! Сам через себе.

Та одно добре лишилося в Пилипа — він бачив, що зійшов на манівці. Він деколи про те думав і це його боліло.

Нераз коли приходив пяний до дому і жінка робила докір, Пилип признавався до вини і казав:

— Це вже послідний раз я, пяний. Більше пити не буду. Побачиш!

Нераз він таке говорив, але робив що інше. Пиятика була сильніша, ніж його постанова.

Та все ж і така слабенька постанова, що теплим вогнем тліла в душі, була тим здоровим евангельським зерном, що з нього має вирости велика рослина.

Пилип нераз повторяв, що вже кінець його пиятиці, що вже більше пити не буде і така постанова поволеньки набирала сили. Хоч він і сам того не розумів. Його постанова була тим маленьким добром, що провадило боротьбу з великим злом і вкінци перемогло лиху силу.

Одної зимової суботи вечером приходить Пилип до дому добре підпитий. Ледво увійшов, як зараз почав:

— Це вже послідний раз я пяний. Більше вже не буду пити.

Домашні і не слухають, бо таке нераз чули, а Пилип дальше:

— Не вірите? Однакож так буде. І таки буде! Побачите!

Пішов Пилип опати з тим, що це кінець його пянству.

Другої днини встав раньше, ніж звичайно. Зібрався і пішов до церкви, коли ще може й паламар ледви до церкви прийшов. Знак, що Пилип прийшов з великою справою.

Як же прийшов священик, то Пилип зараз приступив до сповіди, а там і присягнув (зарікся), що більше пити не буде.

Від тої благословенної неділі Пилип став новим чоловіком. Пиятика скінчилася і вся його увага звернулася на господарство, на родинні справи.

Від того часу минуло кількось літ і Пилип не тілько, що сам став поважним чоловіком, але купив 11 моргів поля. За пияцьких часів пропив 9, а за часів тверезих купив 11. От яка сила руйнує, а яка будує!

Знав я Пилипа старим чоловіком (він нам рідня), як приїздив до нас на празник. Не часто — раз на кілька літ, бо це далеко було, але і празникував цілий тиждень. Після празничних днів ходить по господарстві, дещо помагає, а вечером оповідає неодно з того, що пережив, що бачив, чого зазнав та досвідчив. Дуже розумно говорив.

Любили та поважали його родичі, як рідного батька і раді були якнайдовше задержати його в себе.

Тай ми діти дуже його любили. Він говорить, а ми слухаємо і не наслухаємося.

І тому память про нього вічною в нас зосталася. Нераз його споминаємо, хоч буде тому мабуть 40, або більше літ, як він помер.

Окремо нагадую його я, як гарний примір, в якім бачимо, як злий чоловік може стати добрим, коли буде щиро повторяти добру постанову — коли час від часу скаже: „Я перестану зло робити, мушу перестати... Побачите!" Така добра постанова буде тим здоровим зерном, з якого виросте велике добро.

К. П.

ГОВОРИТЬСЯ ОДНО — РОБИТЬСЯ ДРУГЕ.

Нераз старші громадяне говорять, що молодь пішла на манівці, а з тим стрімголов лишає свою культуру, свою мову.

І така бесіда має причину, бо так є, як говорять. Та одного ще бракує — що не дошукуються, яка тому причина. Не вказують, на те джерело, з якого лихо випливає.

Молодь сходить на манівці, але чи не сходять і старші? Сходять! Коли ж так, то молодь лише частинно винна. Більша часть вини є за старшими.

Лихо починаєсь від того, що деякі родичі не хочуть знати своїх родинних обовязків і не журяться моральною стороною своїх дітей. Не питають себе, як діти виростають і чим інтересуються в своїм родиннім і молодечім віці.

Теперішна молодь стоїть далеко від старших — і тут знов вина старших. Бо вони не виховували дітей близько себе, не давали доброї науки і приміру, не вчили молодих думати і відрізняти добро від зла.

В великій мірі виходить, що молодь не хоче нічим інтересуватися, крім танців і танців. Так вже танці увійшли в моду, що деколи молодь танцює майже цілий тиждень, а за тижнями і цілий рік. Буває деколи таке, що нема ні Великого Посту, ні Пилипівки. Де таке діесь, там родичам байдуже, що воно таке є, не звертають молодим уваги, що так не повинно бути.

А Український Нарід має свою культуру, має свої святощі і повинен їх шанувати. Хто ж на все те махне рукою, то де він опиниться? Що з ним станеться? Хто з такими буде числитися? Які громадяне будуть з таких танцюристів?

Щож робити? Старші повинні вже змалку показувати дітям, де зло, де добро, що гарне, що погане. Повинні показувати, щоби діти себе шанували, свій нарід шанували, свою мову шанували, свою Церкву шанували.

А від домашного виховання найбільше залежить, яка буде молодь і дальший нарід.

Отже старші повинні звернути увагу на причини, що до зла ведуть, а тоді і лихо направиться. І тоді молодь буде гордістю батьків, буде розумна, поважна, чесна, статочна і думаюча.

Але треба доброї волі, здорового розсудку і рішучости. Треба змалку дітям говорити, якими вони повинні бути, а не тоді, коли вони на танці ходять. Коли буде таке вдома, то і слово священика роботі родичів поможе.

Отже треба зараз лихо спиняти, бо що дальше, то лихо буде сильніше, а ми будемо слабші. Коли ж подбаємо, то добра праця принесе гарні овочі.

Петро І. Липовий.

ТРЕБА ВОЛІ, АЛЕ НА ЩО?

Воля — святе, любе слово. Хто не бажає волі? Хто не добивається волі? Добиваються поодинокі люде, добиваються народи. Нащо ж тої волі? Що вона приносить?

Приносить одно з двох — добро, або зло. Розумним добро, дурним лихо.

Не буду говорити про політичну волю — це справа політиків. Я буду говорити про нашу хлопську волю — фармерську, робітничу.

До того, що скажу, спонукало мене говорення і писання деяких жінок.

Бувають такі, що часто пишуть і виголошують лекції про виховання молоді і легко це їм йде, бо це для когось. Але для себе самих: „Вел"... Молодь нестаточна, не слухає батьків, так говориться, але до чого молодня ведеться? Який примір дається?

Чи це виховавчий примір, коли хтось вимикує брови мадюється, хто знає по якому кучерявить волосся, начервонює губи, пазурі довгі, як в кота?... До чого те все веде молодших? І куди заведе?

Мама виховує дітей, виховує нарід. Мати голова в вихованню. Тато дбає про матеріяльне забезпечення, про хліб, одяг. Про характер дітей, про їх моральну якість більше рішає мама.

Воля... Підросте доня і починає вживати волі. В осмій вечером з з дому, а рано в 6-ій до дому — і то як що з доброї родини. Чи таке не буває? Виховали ту доню так, що скажи щось проти такої волі, так побачите! Завтра вона вже в місті, бере „виспі курси" Всего в місті навчиться, тай волі можна зажити. А ще підчас війни.

Роботи по уха, гроші є і воля є Одній щастя, віддалася, невдовзі чоловік поїхав за море, а їй воля. Таке буває! Друга десь працює, заробляє і що з того? Одну часть бере уряд на війну, другу часть беруть ті, що волосся кучерявлять, часть йде на скубання бровів, на мальовання, на пазурі, за „рум", за „борт", на куреня, на „шови"...

Так дехто вживає волі. Роками працює, і як ще з доброї фамілії, то бодай на тикет батько не мусить посилати. Набереться дурного по містах і гола до дому верне. Тай тут з неї користи мало. Пішла б доїти корову, так довгі пазурі корову колять і бідна корова мусить терпіти.

Буває таке, що піде і не вернеться, цілком загубиться. Змарнується

От вам і воля! Що нерозумному з волі? Бритва добра для голяра, але не для дитини. Вона як не заріже себе, то покалічиться.

Отже нехай би мати найперше взялася за добре виховання своїх дітей, а не чужих. Тай ми батьки будьмо батьками, берімо в руки справу виховання, а не лише споняймо приказ, як Дагвуд на образках.

Р. Стадник.

СВЯТО СПАЛЕННЯ МОРГЕДЖУ.

(Канора, Саск.)

Канорська громада має гарний церковний будинок, а також Народний Дім, може найкращий в Канаді. Але на тім всім був довг.

Та 29 жовтня 1944 було велике свято — спалення моргеджу.

Почалось Богослуженням з оо. Керніцьким, Стратійчуком і Сеницином. По Богослуженню обід в Народнім Домі.

По обіді свято продовжувалось. Анд. Синарчук, голова церковної громади покликав до президії — трох священиків, адвокатів Стечишина і Балешту, д-ра Даниильчука та пп. Івана Анину зі Стінен, Ів. Левчука з Горліц, Мих. Короля з Донвел, Йос. Ортинського з Верегін, Тадея Варвара з Телмор. Секретарі Г. Д. Стратійчук і Мих. Охітва.

Перший говорив мейор міста п. Гарвін. Він сказав, що колись не вірив, щоби українці довг сплатили, а тепер рад, що довгу не мають і їх Народний Дім є гордістю міста.

О. Сеницин сказав, що цей день є гордістю всіх українців в Канаді.

Довше й обдумано говорив о. Стратійчук. Говорять люде про будову держави — казав він — а їх власна родина занепадає. Коли подбаємо про лад вдома, в церкві, в Народнім Домі; подбаємо про своїх учителів, адвокатів, священиків і др., то Україна стане вільною

Згадав про борців 1-го листопада, що життя своє віддали для Українського Народу.

Окремо згадав працю жінок, без якої ледви чи можна було довершити великого діла.

Завзивав, щоби дальше працювати та гуртувати українську молодь при українськім життю і праці.

Вкінці передав 10 дол. від п-ва Біловусів з Дафину та 10 дол. від себе на дальшу працю при Народнім Домі.

Дальше знаменитий наш скрипак, Евген Охітва, очарував всіх своєю грою. Акомпаніювала на піяні панна Синарчук.

Д-р Данильчук підчеркнув, що день, коли одиниця чи товариство увільняєсь від довгу, є великим днем. Дальше звернув кілька уваг — треба дбати, щоби Народний Дім був дійсно народним, та щоби тут виховувалась наша молодь.

За ним говорив п. адв. Балешта. Розвій Народного Дому є гордістю всего українського народу, казав він. Я не є членом вашої Церкви, але радію вашим здобутком. Є річи, які всі українці мусять гуртом здобувати, стаючи одним фронтом. Тоді з нами будуть числитися.

Пан Ободяк переповів історію канорської громади від 1929 року. Показав, що хоч тяжка була праця, однакож вона принесла нинішне [illegible]

Головним бесідником був адвокат Стечишин з Йорктону. Переповів трудноші нашої Церкви в Канаді і звернув увагу, що є річи, які обходять особи, громади і цілий нарід. Ми не є державним народом, отже сила нашого життя при інституціях, що є при Церкві. Церква основа нашої культури взагалі

Перерва і тут панночки Стратійчук і Дорогой — перша відспівала „Косарі", друга „Ой у полі"

Тут говорив о. Керніцький, що праця священика терниста, але конечна. Всі мусять дбати про молодь, вона наша будучність. Вона має перебрати і наше культурне добро, отже треба дбати, щоби Народний Дім став осередком життя канорського округа

Перед спаленням моргеджу адв. Стечишин закликав до жертв для канорської церкви. І тут др. Данильчук сказав, що він дасть 20 процент грошей.

Отже двох дало по 25 дол., а двох по 20 дол. По 10 дол. дали 19. По 5 дол. 39. Ще було кілька жертв по менше.

Для д-ра Данильчука припало дати 90 дол., що він і зробив.

(Імена жертводавців через брак місця випускаємо. — Ред.).

За свідків спалення моргеджу покликав п. Стечишин на сцену: Андрія Синарчука, Романа Стратійчука, Антона Дениса, пань: А. Синарчукову, А. Стратійчукову і Д. Денисову

Моргедж спалено і всі вдоволені та підбадьорені розійшлися.

Г. Д. Стратійчук, Мих. Охітва,
секретарі.

РІШЕННЯ ЦЕРКОВНИХ ЗБОРІВ.

(Дуфрост, Ман.)

Річні збори церковної громади Успення Пресвятої Богородиці в Дуфрост відбулися 10 грудня, 1944. В проводі зборів був о. Улан, Г. Бугера та Вас. Волошин. Членів було 19. Між іншим збори рішили:

Від тепер цвинтар громади силою контракту належить до Української Православної Громади, як її власність, отже нинішні збори рішають, що хто хоче бути членом цвинтаря, то мусить бути членом Церковної Громади.

Друге — Збори рішають, що коли члени, які були досі членами цвинтаря, не схочуть бути дальше членами Церкви, отже і цвинтаря, не схочуть складати назначеної вкладки, то тратять всі дотеперішні права. — На це згодились всі присутні.

Принято внесок Дирбавки-Шимка, що хто посторонний хоче стати членом Церковної Громади, має зложити вступного, включаючи вкладку, 10 долярів.

Заряд на 1945 рік:

Василь Касіян — голова. Микола Влад — заст. голови. Іван Бугера — секр. рекордовий. Василь Волошин — секр. фінансовий. Петро Дирбавка — скарбник.

Старші брати: Микола Дирбавка та Іван Шимко.

Старші сестриці: Е. Волошин і Олена Влад.

Котрольори: Іван Билина і Лаврентій Дижак.

На зборах 12 членів зложили по 10 дол., а Олекса Ткачик дарував землю на цвинтар — 296 стіп, квадратова площа.

В. Волошин.

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Дніпер, Саск.)

В суботу 4 листопада 1944, члени Церковної Громади і Жіночого Т-ва пращали п-во Ягольницьких, що перебрались до Онтеріо. Пан Ягольницький був старшим братом в церковній громаді коло 15 літ.

Голова церковної громади п. Г. Друшка вручив дарунок на спомин і знак пошани за любов до своєї церкви. Відспівано Многоліття.

Від Жіночого Т-ва пані Юркова подякувала пані Ягольницькій за працю, що лишаєсь в церкві, а то гарні вишиванки. Вона в нас ніколи не забудесь — казала вона.

Ще п. Друшка сказав, що коли ми зійшлися, щоби дати признання за щиру працю одним людям, то треба пошанувати і тих дальших, що працюють на релігійнім полі. Отже зложено на Вістник $17.31.

Щиро подякували за таке свято п-во Ягольницькі. А по перекусці час йшов на добрій бесіді, на співах, поки побажавши ще раз всякого добра, попрощались і забралися до своїх домів

Членкиня.

ХРЕСТИНИ.

У понеділок 8-го січня відбулося хрещення Евгена, Мирослава, сина Теодора Кусого і Домки з роду Дверенчуків. Тайну хрещення сповнив о. М. Боднарчук. Підчас гостини п. Ів. Когут завізвав, щоб до дарунку ново-охрещеному, зложити жертву на релігійну пресу нашої церкви Вістника. Слідуючі жертвували:

По 1 дол.: Ст. Воловідник, В. Дверенчук; по 50 шт.: о. М. Боднарчук, Ів. Когут, капрал В. Думенко, Н. Половик, М. Пелехатий, Н. Кусий. Разом $5.00.

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещеному нехай Господь зішле щастя і здоровля і сотворить йому многії і благії літа.

Присутній.

З ІМЕНИН НА ПРЕСУ.

(Едмонтон, Алта.)

Вечером 19-го грудня, 1944, гурток приятелів прийшов несподівано до дому п-ва Юсипчуків, щоби п. Н. Юсипчуковій побажати щастя, здоровля і многих літ.

Після желань вручено Николові на спомин від присутних книжку „Сини Землі" п. І. Кирієнка, а підчас вечері та гутірки присутні зложили на пресовий фонд українських часописів і на передплату $29.00.

По бажанню жертводавців розділено так: Прес фонд для Вістника $13.50; передплата $4.00; для Українського Голосу $7.00; для Нового Шляху $4.50

Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: Н. Юсипчук, Т. Титчин; по 3 дол.: Н. Слюзар, М. Бавус; по 2 дол: М. Гомола, І. Рудик, В. Пуцентело, В. Кешкало, І. Юсипчук, М. Щевців; по 1 дол.: Г. Пісецький.

В. П.

ПОШАНА ЗА ДОБРУ ПРАЦЮ.

(Рідждвйна, Саск.)

Українська православна громада зібралася була 2 грудня, 1944, щоби пошанувати п. Стефана Сторожинського, що працює вже 8 літ як ревний господар нашої церкви. П-во Сторожинські живуть тут цілі літа і п. Сторожинський з повною посвятою і безкорисно працює для нашої церкви.

По перекусці голова громади, п. В. Мудрий, сказав про причину сходин, підчеркнув громадські заслуги п. Сторожинського і вручив йому дарунок від членів нашої церкви.

Відтак говорив п. Масиник, що зясував заслуги п. Сторожинського і побажав, щоби він міг ще довго працювати для добра нашої церкви.

Свящ. Мороз підчеркнув вартість праці п. Сторожинського і побажав Многих літ.

Тут п. Сторожинський від себе і дружини подякував громадянам за їх щирість і побажав, щоби в громаді завсігди була щира праця для нашої Рідної Церкви.

При кінци своєї бесіди п. Весоловський закликав до зложення жертв на пресовий фонд Вістника, отже зложили:

По 1 дол.: В. Весоловський, о. Мороз, Н. Шевчук, Ст. Сторожинський, П. Матулик, В. Мудрий, Ф. Титенич; по 50 шт.: Н. Масиник, Н. Янкович, Гр. Король, пані А. Кут, І. Сторожинський, Б. Овадюк, пані Е. Хонько, П. Боднарчук, Н. Марчук, Шепеляк; по 35 шт.: пані О. Масиник; по 25 шт.: пані П. Ашкевич. Разом $12.60.

За жертви щире українське Спасибі, а п-ву Сторожинським діждати золотого ювілею.

[illegible]

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Слава, Алта.)

Довго в памяти лишиться день 12 листопада, 1944, у гром. Андрія Саковського та їх гостей з нагоди вінчання їх сина Николая з Дорою дочкою гр. Василя Вовка з Грав, Алта. Чину вінчання доверщив о. Дячина в новопобудованій українській православній церкві в місточку Мирнам.

Тому, що молодий служить в канадійській армії, дістав відпустку на коротенький час, бо лиш на 5 днів і цей коротенький час використав на те, що одружився Через те нераз родичам молодих не можливо було приладитися на гучне весілля, щоб запросити гостей навіть з позаокличних місцевостей, звичайно, як в нас весілля відбуваються.

Та хоч не було людей, як кажуть „чужих" то зійшлися свої, родина. І так гостилися, давали промови, співали народних пісень і забавлялися аж до пізного вечера.

Не від річи буде згадати, що панство Саковські є примірними батьками. Вони інтересуються українською справою, належуть до української православної церкви, є довголітними передплатниками Українського Голосу і Вістника. Своїх дітей виховують на гарних громадян і можуть бути взором для других. Їх найстарший син Василь учителює тепер в околиці Мирнам Разом з своєю дружиною інтересуються народними справами. Хотяй люде молоді, не встидаються своєї мови, своєї пісні, ані своєї церкви, як другі, що є на таких самих позиціях, як вони. Беруть участь в Богослуженнях, не лише в Мирнам, але і поза місцевими громадами, як тільки мають нагоду. Нераз треба було заступати місцевого дяка, бо не було б кому заспівати „Господи помилуй" і нераз приходилося мені чути від парафіян: „Що би то було, коли б Саковських не було в церкві" А треба признати, що пані Саковська гарно співає.

Околиця Мирнам може бути горда, що такого учителя має. Во так, як я знаю Алберту, то не багато знайдеться подібних йому. І тут треба дати признання батькам, що зуміли вплинути на своїх дітей і виховали їх такими, якими вони є.

Підчас гарної та веселої забави оден з присутних гостей піддав думку, що добре було би зібрати дещо на пресовий фонд Українського Голосу та Вістника. Так господарі, як і гості, дуже радо згодилися, а навіть син Василь покликав

о. Дачину до слова.

О. Дачина пояснив значіння преси, а тим самим і української преси між українцями в Канаді та зробив заклик до збірки на пресовий фонд Українського Голосу та Віст-[redacted]

Збірку перепровадив І. Басараб, яка принесла $12.50, з чого половина $6.25 на Український Голос, і $6.25 на Вістник. Слідуючі зло [redacted]

По 2 дол.: Николай і Дора Саковські (молоді); по 1 дол.: о. і добр. Дачина, п-во В. Саковські, А. Саковські, В. Вовк, Т. Ярмух, П. Маловські, Г. Ф. Ярмух, пані Катерина і Евгенія (дружка) Павлик, Т. Саковський; по 50 цт.: Д. Милаховський, І. Басараб.; по 25 цт. М. Малаховський, І. Ярмух.

Всім жертводавцям щире спасибіг.

І. Басараб.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК П-ТВУ ШВАЙКОВСЬКИМ.
(Форт Виллим, Онт.)

Стративши свого сина Івана, який погиб у воєнній службі за морем, п-во Швайковські рішились виїхати з Форт Виллям і замешкати у Ванкувері, щоб цим скорше забути своє тяжке го[redacted].

Перед виїздом парафіяне української православної церкви св. Володимира зібрались на спільну вечеру в домі пана Стасіва, адвоката при якій то почесними гістьми були панство Швайковські і н. Новосад, брат пані Швайковської. Швайковським вручено дарунок на памятку від парафії за їх довголітну працю при церкві.

По промовах не забули і за свою пресу. Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол.: Павло і Марія Швайковські, В. Новосад.

По 1 дол.: І. Вийванко, О. Шелепюк, В. Швайковський, С. Ткач, В. Стасів, М. Шелепюк.

По 50 цт.: Я. Івах, В. Ткач, В. Лисак, М. Семенюк, о. І. Гикавий, Н. Бучма, М. Антонишин, Д. Глуханюк, К. Євчук, М. Сиродюк, А. Голубіцький, П. Білий.

По 25 цт.: О. Звиницький, І. Піньковський (три літний). Разом $16.50 Розділено по половині для Українського Голосу і Вістника.

о. І. Г. Г.

[redacted]
(Никсон, Онт.).

Панство Василь в Василина Сторощуки, члени української православної Церкви у Ватерфорд, Онт дня 19 листопада, хрестили свого сина Петра Васили.

Чину хрещення довершив Всеч. о. Цукорник. Ввечер велике число гостей зійшлося до дому охрещеного, в котрім батьки маленького Петра справили багате прийняття для хресних батьків й гостей.

Після вечері гості обдарували після звичаю новоохрещеного і підчас забави при звуках музики, п. Мих. Дроздовський пояснив обширно про значіння двох рідних часописів, Українського Голосу і Вістника та попросив о збірку згаданим двом лічкам. Жертвували:

По 1 дол.: пані Шишенська, Вас. Сторощук і Петро Сторощук; по 50 цт.: Антін Завальський; дрібними датками $4.10; разом $7.60.

Щира подяка всім гостям, а маленькому Петрові на многі літа.

І. Д.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.
ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

РЕДФІЛД, САСК.

Зложили по 1 дол.: І. Іванчук, Петро Малицький, С. Никифорук, Матвій Токарчук, П. Дмитрук, О. Заболотний, Д. Дмитрук, Мих. Дмитрук, Ст. Піцвербецький, Петро Олешко, М. Н. Піцвербецький, Н. Ковальський, Г. Войтович, Мих. Котик, Анд. Никифорук, Дмитро Напастюк.

ГЕФФОРД, САСК.

Від членів Української Православної Громади $48.50.

За Богослуження в 1944 — $18.00

ГЛЕСЛИН, САСК.

Від членів Української Православної Громади $14.00.

МЕЙФЕР, САСК.

Від членів Української Православної громади в Мейфер $12.00

ВИТКІВ, САСК.

Крім оголошеного в попереднім числі Вістника в Витков прийшли ще від членів $4.00

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

На Богослуженню 24 грудня, 1944 в Норт Бетлфорд о. Майба зібрав від присутних на Дієцезіяльний Фонд:

По 1 дол.: П. Сич, пані Марія Пелехата, Мих. Войтович, Д. Улячевський, Ст. Друль, Ф. Урбан, Прокоп Тхір, І. Гарбух, П. Радальський, М. Лебедь, І. Кіндрачук, Г. Оцелян.

По 50 цт.: Катерина Цьба, Ст. Кіндрачук.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

МАЗЕПА, САСК.

По 2 дол.: Лавр. Ковалишин, И. Маковський.

По 1 дол.: Н. Горчинський, пані І. Андрусів, пані Евдокія Кіба і Іван Когут в Йорктон, Саск. 1.00.

ГОНІЯ, САСК.
(Прислав Стах Гуменний).

Зложили по 1 дол.: С. Гуменний, Н. Бойчук, М. Окрій, Мак. Конасевич, І. Дутка, Н. Бойчук, Мих. Кучер, Ст. Паламар, П. Конасевич, І. Мисак, В. Гуменний, Вол Байдак, І. Гарасимчук, М. Бойчук.

ПЕМБІНА, Н. Д.
(Прислав Ів. Пастух).

Від Укр. Пр. Громади в Пембіна, Н. Дакота: Від поодиноких членів (на 1945 р.) $18.00 За 9 Богослужень $9.00.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

ТЕРНОПІЛЬ, САСК.

Українська Православна Парохія Пресв. Тройці, від Богослужень за 1944 рік — $10.00

Члени: По 1 дол.: В. Сенчина, В. Фіцич, Г. Стельмащук, Т. Будник, Д. Хитик, Ф. Стефанюк, К. Гнатюк, Р. Лисиця, С. Паліш, Вол. Лисиця, В. Савчук, Гр. Паліш, Б. Стельмащук, Ів. Стельмащук, В. Грицак, С. Лебедович, Ів. Сенчина.

По 50 цт.: Б. Пилипчук і Ів. Хитик.

Дрібними — 60 центів.

ЄЛОВ КРІК, САСК.

Члени: По 1 дол.: Н. Романко, М. Вербний, Дм. Мазуркевич, Ф. Бучковський, В. Сопатик, В. Кіндрачук, Р. Шумбар, В. Шевчук, Н. Дорош, Р. Зін, В. Гаук, Емілія Слонецька, В. Гой, А. Сенів, Т. Попіль, Дм. Олексин, В. Гордковський, А. Войціховський, В. Губаревич, Е. Войціховський, М. Гриба, Анна Романов, Ів. Дорош, Йосифа Войціховська, Вол. Войціховський.

Дрібними — 25 центів.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Сенишина.

ЛЮТИЙ:

4. Неділя — Ґлендон (місто).
11. Неділя — Тірін.
12. Понеділок, Трох Святителів — Ґлендон (фарми).
15. Стрітення Госп. — Біг Медов.
18. Неділя — Ардмор.
25. Неділя — Спеден.

Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Т. А. Горбая.

ЛЮТЕНЬ

4. Неділя — Шортдейл.
11. Неділя Ґіл.берт Плейнс.
12. Понеділок, Трох Святих — Дрифтінг Ривер.
15. Четвер, Стрітення Господнє — Ленард.
18. Неділя — Роблін—Зелена.
25. Неділя Шелвелей.

Почт скринка 54. Роблин, Ман

[redacted]
о. Гр. Василіва

ЛЮТЕНЬ:

4. Неділя — Восетна.
11. Неділя — Калмар.
12. Трох Святих — Торсбі.
15. Стрітення — Беліс.
18. Неділя — Смоки Лейк.
25. Неділя — Радвей.

Адреса Box 62, Радвей Алта. Тел 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Е. С. Улянa

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
[redacted]

[redacted]
о. Мих. Юрківського.

ЛЮТЕНЬ.

4. Неділя — Престон.
11. Неділя — Гемилтон.—Вечірня в Престон.
15. Четвер — Стрітення Господнє — Ґримсбі.
18. Неділя — Ватерфорд — Вечірня в Престон.
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Ґимсбі.

[redacted]

4. Неділя Престон.
11. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Престон.
18. Неділя — Ватерфорд. — Вечірня в Престон.
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Ґримсбі.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Ф. Керніцького.

ЛЮТЕНЬ

4. Неділя — Канора.
11. Неділя — Сторновей.
12. Понеділок — Трох Святих. — Каллер.
15. Четвер — Стрітення Господнє — Мазепа.
18. Неділя — Йорктон.
25. Неділя — Ґорлець.

Адреса — 110 Велінгтон аве.
Телефон 798 — ЙорктонСаск.

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

1	Ч	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	П	20	†Преп. Евфимія Великого
3	С	21	Преп. Максима Ісповідника
4	Н	22	Нед. 30. Преп. Анастасія
5	П	23	Свщм. Климента еп. Анкир.
6	В	24	Преп. Ксенії, муч. Вавили
7	С	25	† Григорія Богослова арх.
8	Ч	26	Преп. Ксенофонта і Марії
9	П	27	†Перен. мощів Івана Зол.
10	С	28	Преп. Ефрема Печ. митр.
11	Н	29	Нед. 31. Пер. мощ. Іг. Бог.
12	П	30	Трох Святих:
13	В	31	Никити еп. Новгородського
14	С	1	Муч. Трифона, Сатира
15	Ч	2	Стрітення Господнє.
16	П	3	Симеона Богопр. і Анни
17	С	4	Преп. Ісидора Пелусіота
18	Н	5	Нед. 32. Теодосія Угл. арх.
19	П	6	Вуколя еп. Смирнського
20	В	7	Партенія еп. Лампс.
21	С	8	Вликмч. Теодора Стратилата
22	Ч	9	Преп. Панкратія затворн.
23	П	10	Преп. Прохора Печер.
24	С	11	Муч. Власія еп. Севаст
25	Н	12	Нед. Митаря і Фарисея
26	П	13	Преп. Мартиніяна, Зої
27	В	14	Рівноап. Кирила уч. Словян
28	С	15	Преп. Пафнутія Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Є. Грицини.

ЛЮТИЙ:

4. Неділя — Вакав.
11. Неділя — Каддорт.
12. Понеділок, Трох Святителів — Ст. Джулієн.
15. Четвер Стрітення — Смітс.
18. Неділя — Єлов Крік.
25. Неділя — Тернопіль

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Федака.

ЛЮТИЙ:

4. Неділя — Мензі.
11. Неділя — Виста.
12. Понеділок, Трох Святителів — Січ.
15. Четвер, Стрітення — Росбурн.
18. Неділя — Ангусвил.
25. Неділя — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. Д. Ф. Стратійчука

ЛЮТЕНЬ

4. Неділя — Рама.
11. Неділя — Маморнипл.
12. Понеділок — Трох Святих. — Дробот
15. Четвер — Стрітення Господнє — Гемтон (в Успенській).
18. Неділя — Клейр
25. Неділя — Вимер.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.
о. В. Апоновa.

ЛЮТИЙ.

4. Неділя — Сторджис
11. Неділя — Мейбридж.
12. Понеділок — Трох Святих. — Сван Плейн.
15. Четвер — Стрітення Господнє — Ґлен Елдер.
18. Неділя — Кобзар.
25. Неділя — Флин Флон

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

Устав Церковний.

ЛЮТИЙ.

4. Нед. 30. Голос 2. УЄ 2. Літ: Ап. Колосян 3: 12—16. Еван. Луки 18: 18—27.

11. Нед. 31. Голос 3. УЄ 3. Літ: Ап. 1 Тим. 1: 15—17. Еван. Луки 18: 35—43.

12. Трох Святих УЄ Івана 10: 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Еван. Матея 5: 14—19

15. Стрітення Господнє. УЄ Луки 2. 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17: Еван Луки 2: 22—40.

18. Нед. 32. Гол. 4. УЄ 4: Літ: Ап. 1 Тим. 4: 9-15. Еван. Луки 19: 1-10.

25. Нед. Митаря і Фарисея Гол. 5. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Тим. 3: 10—15. Еван. Луки 18: 10—14.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
[redacted]
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
687 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries
L[redacted]
Гросерия, овочі огородина на домашні

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!
[redacted] вкладок
в добровільних чертв
Ціна одної книжечки — 10цт
25 книж. за — $2.25
50 книж. за — 3.75
100 книж. за — 7.00
Замовлення висилайте разом з грішми до
UKRAINIAN VOICE
Box 3626, Winnipeg, Man.

Український Релігійний дво-тижневик
[redacted]

ВІСТНИК
[redacted]

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

[redacted] WINNIPEG, MAN., FEB. 15th 1945 — ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1945. ЧИСЛО (544) 4

ОПІКУЮТЬСЯ РОСІЄЮ.

Президент Розевелт виявив недавно, що Стейти дають Росії 60 кораблів, кождий з них варта оден мільйон долярів. На критику, чому давати Росії кораблі, коли визволеним краям нема чим довезти поживи, президент сказав, що того вимагає конечність. Стейти зобовязалися також давати Росії поміч цілого пів року по тім, як вже війна скінчить-[redacted]

НА СИЦИЛІЇ НЕЛАД І НУЖДА.

Кореспондент Метюз доносить, що хоч минуло 18 місяців відколи Сицилія освободжена, на ній панує найбільший нелад і нужда. Може вийтя подібне, як в Греції, що треба буде аліянтам посилати військо, щоби заводило лад. Треба там помочи конечно, але не дають її ані аліянти, ані італійський уряд. В деяких сторонах Сицилії майже починаються повстання.

ЩО БУЛО В ГРЕЦІЇ.

Появився в Лондоні урядовий документ, Вайт Пейпер, де говориться про большевицькі жертви в Греції. Сказано там, що не можна точно обчислити, але по вислову англійського капітана мали большевики повбивати ножами, або сокирами до 1,500 людей. З 800 забраних заложників в 10 днях згинуло 200. Їх гнали снігом, поздиравши чоботи та плащі. Ксантийський епископ каже: „Всіх, що не годяться з большевиками, арештують, здирають черевики та одіж і майже голих гонять до монастиря в Заворді, щоби там гинули від зимна і голоду". Подібного находиться там більше.

ПОЛЯКИ РОБЛЯТЬ ВЕЛИКУ МІНУ.

Большевицько-польський уряд балакає, що до Польщі треба прилучити велику частину Німеччини і вже дехто з поляків виробляє пляни, як тою частею Німеччини орудувати. Поляки балакають, але можна бути певним, що Москва буде рішати, як схоче—і про Польщу і про забрану Німеччину. Але побалакати можна.

МОСКВА ПРОДАЄ ФУТРА.

З Стокгольму вістка говорить, що шведські купці закупили тепер в Москві шкір на кожухи за 500,000 долярів і то по таких низьких цінах, що аж дивно. І то на таких услівях, що лише четвертину ціни платять наперед, а решту при доставі шкір. — А в Канаді йде збирання одежі на поміч Росії.

ОСТОРГА ПИСЬМЕННИКА.

Стейтський письменник-економіст Ст. Чейз каже, що в Зед. Державах сила ріжних груп робить натиск на конгрес, щоби видавав такі закони, як вони хочуть. І конгрес їм піддається, а це веде до того, що в Стейтах може прийти до найбільшої диктатури.

ВИРІБ ГРОШЕЙ.

Виробня металевих грошей в Філаделфії, Па., виробила в 1944 році 1,919,-122,000 штук, отже 65 процент всіх грошей, що виробили Стейти в 1944 р.

ДЕСЬ НАРАДЖУЮТЬСЯ.

Відомо, що Розевелт, Чорчил і Сталін десь нараджуються, однакож не знати де. Може в Каїрі, може в полудневій Росії, а може в Сталінграді — таке бачимо в ріжних вістках. І над чим радять, невідомо. Тільки відомо про ті невідомі наради.

АРГЕНТИНА КОРИСТАЄ З ВІЙНИ.

Є вісти, що Аргентина заробляє на війні дуже багато. Держави, що воюють, потребують всего багато, отже Аргентина продає їм все, що може. Найбільше купує Англія, бо минувшого року купила 34 проц. всего, що Аргентина продавала. Отже одним лихо, другим добро.

НІМЕЦЬКА ТВЕРДИНЯ В АЛЬПАХ.

Зі Стокгольму є вістка, що німці будують в Баварських Альпах великі твердині, де мали б схоронитися німецькі провідники з Гітлером, коли б ціла Німеччина дісталася в руки переможців. В горах близше і дальше від твердинь мають бути військові частини, що обороняли би приступ до твердинь. Такі твердині будують вже рік, а тепер приспішують їх будову. Там мали б пересиджувати німецькі провідники кілька літ, доки не повстане війна між Росією і західними державами.

ЗГОРІВ ГОТЕЛЬ — ЗГИНУЛО 14.

В Шікаго вибух 16 січня огонь в готели Дженерал Кларк Готел, отже згинуло 13 чоловіків і 1 жінка. Деякі повтікали, багатьох позносили по драбинах фаєрмани і поліція, деякі скакали в розтягнені сітки. Та двох скочило і погинули. Фаєрмени казали хвильку заждати, але ті не слухали. Інші погинули в огни. В 1910 році в готели згоріло 50 осіб.

ЗГОРІЛО 23 З ЛІТАКОМ.

В Італії вдарився літак до боку гори, запалився і з ним згоріло 23 американців, а трох вратувалося. При зударі газоліна розлилася по літаку, отже його охопив огонь в одній хвилі. Між згинувшими було три норсі.

ЗГИНУЛО 16 В КОПАЛЬНИ.

В копальни коло Тиминс, Онт., згинуло 2 лютого 16 робітників. Сталося це так, що линва, на якій спускалася клітка з робітниками, урвалася і клітка полетіла 1500 стіп в долину. Клітка мала два поверхи і на кождім було 8 робітників. З верхної части скорше тіла видобули, а з низшої було тяжше, бо штаби клітки дуже погнулися.

ЗНОВ СОБАКИ І КОТИ БОГАЧАМИ.

Видно, що входить в моду записувати майно собакам і котам. Вістка з Лос Енджелес, Кал. 27 січня, говорить, що учителька Сузана Бейлей записала 16,-000-долярове майно шістьом котам і чотиром собакам. Її сестра має доглядати тих сотворінь до кінця їх життя. — Правда, і близькі людям сотворіння заслуговують на те, щоби про них дбати, але дехто більше вже дбає про собак, чи котів, ніж про людей.

14 РАБІНІВ — ЗНАК ЖИТТЯ.

В Ню Йорку 28 січня поставлено 14 нових рабінів, вихованків Релігійного Інституту. В новинці проте в Ню Йорк Таймсі говориться, що др. Найман в промові до нових рабінів сказав, що в усіх часах, коли жиди переходили великі трудноші, поставлення нових рабінів було знаком життєвої сили жидівського народу.

ПРОТИ ПРОТЕСТАНТІВ В АРГЕНТИНІ.

Католицькі епископи в Аргентині видали пастирський лист до своїх вірних, в якім звертають увагу на протестантську місійну роботу між католиками. В листі звертаєсь увагу, що католики не повинні ніяк піддержувати протестантських організацій, ані до них належати.

ЗГОРІЛО 16 ДІТЕЙ.

Лютого 1-го згоріло в Оборн, Ме. шістнадцятеро дітей, деякі з них ще немовлята. Згоріла також жінка. Діти були в віку від трох місяців до 5 літ. Було це в деревлянім будинку, де матері лишали дітей, коли йшли до праці в фабриках. Початком огню мала бути експльозія в печі. Пятеро дітей і три жінки вратувалися, хоч і трохи попеклися. Кажуть, що чути було страшні крики дітей, та не було способу їх вирятувати. Батьки деяких дітей в армії, а матері при военній праці.

ДОЛЯ ТРОХ БЛИЗНЮКІВ.

З околиці Клярендону в Тексасі було в армії трох братів близнюків — Флойд, Бойд і Лойд, з роду Брок. Виявилося, що в однім місяці і то в пятьох днях, стрінула їх лиха доля. Бойд був сильно ранений 16-го, Флойд згинув 19-го, Лойд пропав в битві 20-го листопада минувшого року.

ЛІТАК ВПАВ НА РЕСТАВРАНТ.

В Санта Марія, Кал. оден з менших літаків впав на реставрант, при чім згинуло три особі.

СОБАКА ДІСТАВ МАЄТОК.

Минувшого жовтня вмерла в Детройт 72-літня Маргарета Меерс, вдова, і ціле своє майно записала свому собаці, щоби міг спокійно доживати віку. Отже 20,000 грішми, хату в Детройт і другу в Себринг, в Флориді. Собаку має доглядати 64-літний Келлі, що дармо буде мешкати в 7-кімнатній хаті. Собака має мати на сніданок каву з сметаною і цукром та балабушки, на обід мясо. Така вістка вийшла з Детройт 4 січня. Але Меерсова має також сина, якому нічого не зоставила.

ЗГИНУЛИ ІДУЧИ НА КОНФЕРЕНЦІЮ.

Коли Чорчил їхав на наради з Розевелтом і Сталіном, оден з літаків, на якім їхали Чорчілові помічники, розбився, отже згинуло 10 осіб. Пять числять до пропавших, а пять було ранених.

ПРОЛИЛИ 30 МІЛЬЙОНІВ.

Як рік в Брітіш Коломбії люде видали на напитки 30 мільйонів долярів, а з того коло 12 мільйонів на горівки.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою**, або **бондами**. Деклярації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума з минувшого числа $32,914.41

ІТОНІЯ, САСК.
(Прислав М. Конасевич)
Коляда на Колеґію. Дали коляду:

Іван Дутка	5.00
Максим Конасевич	5.00
Стефан Паламар	1.00
Стах Гуменний	1.00
Павло Канасевич	1.00

(Разом 13.00)

ЕРЛІШАМ, САСК.
(Прислав Іван Григор)

Дмитро Малещук, Керот Ривер, Саск. (бонд)	50.00
Стефан Малещук, Керот Ривер, Саск.	5.00

(Разом 55.00)

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Никола Сорока, Альвена, Саск.	25.00
Лесь Чуганюк, Ст Джулієн, Саск.	25.00

СПИРИТ РИВЕР, АЛТА.

Василь і Текля Стадник	100.00

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.

Гаврило Баланецький, Давнінг, Алта.	10.00
Іван Ткачук, Давнінг, Алта.	5.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
ҐЕФФОРД, САСК.

М. В. Симчич (бонд)	50.00
Михайло Гунчак	10.00
Іван А. Іванишин	5.00
[illegible]	[illegible]
[illegible] (перше 25.00)	25.00
Т. Кьсондзина (перше 10.00)	10.00
М. Охітва	5.00
Пані Катерина Кьсондзина	5.00

(Разом 45.00)

КУРОКІ, САСК.

Ґригорій Сова	5.00
Ганя Сова	1.00
А. Панасюк	1.00

(Разом 7.00)

Василь й Анна Великоголова, Кемсак, Саск.	25.00
Франко Чорний, Клейр, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

Стефан і пані Гулка, Мелвил, Саск (бонд)	50.00

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Єлена Ґреул, Інсінґер, Саск.	2.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
КИССИССИНҐ, МАН.

Йосиф Слука	50.00
Василь Чемерис	5.00

(Разом 55.00)

СТОРДЖИС, САСК

Василь Гуцал	5.00
Збірка в Е. Фінцерика: По 1 дол.: О. Гайдамака, Е. Фінцерик, А. Омельчук	3.00

(Разом 8.00)

Евстахій Демків Ервуд, Саск.	5.00
Наталя Яремко, Арран, Саск.	1.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
СМОКІ ЛЕЙК АЛТА.

Теодор і Катерина Дмитрів	50.00
Силвестер і Марія Каповські	5.00

ЕҐРІМОНТ, АЛТА.

Жіноче Т-во при церкві	25.00
Григорій Бугай (перше 10.00)	15.00
Марія Неделко (перше 10.00)	15.00

(Разом 55.00)

Анна Мацюк, Мапова, Алта.	5.00
Михайло і Катерина Войченко, Еибі, Алта.	5.00

ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА.
ДАВФИН, МАН.

Петро Ковтун, склепар	100.00
Семен Натарос, склепар	100.00
А. Т. Вавринюк, адвокат	100.00
Панна Ганя Слижук, склепарка	50.00
Юліян Біловус, огородник	50.00

(Разом 400.00)

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.
ЕДМОНТОН, АЛТА.

Василь Челадин	100.00
Петро й Ольга Фіґоль	100.00
В. В. Чумер	50.00
П. Ісаенко	50.00
Стефан Невчас	50.00
Петро і Михайлина Будник	50.00
Данило Мацелюх	30.00
Никола Велищук	30.00
В. Е. Косташ	25.00
Григ Михайлишин (перше 5.00)	25.00
Евстахія Порайко	25.00
Кость Гудима	25.00
Дм. Галянка	10.00
Володимир Гривнак (перше 15.00)	10.00
Анна Пугач	10.00
Олекса Кос	5.00

(Разом з Едмонтону 595.00)

Петро Мартинюк, Веленев, Алта.	25.00
Михайло Райчиба, Піс Ривер, Алта.	20.00
Г. А. Косташ, інспектор, Смокі Лейк, Алта.	10.00

НАЯҐАРА ФАЛС, ОНТ.
(Прислав І. Пограничний)
Коляда на Колеґію:

Г. Гладнюк	5.25
Партемій Самець	5.00
Павло Камінковський	5.00
Н. Межибродський	3.25
Іван Гладнюк	3.25
Іван Пограничний	2.80
По 2 дол.: С. Гідалевич, Ю. Гуцуляк, Х. Скора, І. Гандзій, Т. Кинар, Г. Матолич	12.00
По 1 дол.: Н. Леськів, Н. Бойко, І. Леськів, В. Нагірняк, П. Діхтяр, П. Вовк, В. Олійник	7.00
З давнійшого підприємства	6.65

(Разом 50.20)

ТОРОНТО, ОНТ.
(Прислав Н. Грабовський)

Збірка на хрестинах в Стефана й Анни Романко, хрестили Надію, Лесю і Василя	6.25

ҐЛЕНДОН, АЛТА.

Заходом Жіночого Т-ва і громади влаштовано привітання о. В. Сенишиному і зібрано	10.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

Я. В. Арсенич, адвокат, Винипеґ, Ман	50.00
Олекса Назаревич, Винипеґ, Ман.	10.00

(Разом 60.00)

Разом **$34,714.86**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ДО ЧОГО ЇХ РОБОТА ВЕДЕ?

Також документ.
II.

Говориться в наведеній в попереднім Вістнику статті: **„Однак православне „духівництво" і православні ґазетярі о нім не згадують, щоб їх овечки не відвернулися від православія".**

Чи не безглуздя?! Українців чужі кривдять, отже українець має тікати від свого до другого чужого, що його також само сотні літ кривдив. Така наука чужої руки!

Та чи справді православне „духівництво" і православні ґазетярі не згадують про московські насильства?

Адже коли Українці створили свою Православну Церкву, **то якраз наперекір Москві.** І коли Українці покидали Церкву Російську і переходили до своєї Української, то лише тому, **що православне „духівництво" і „ґазтярі" показували Українцям, як Москва Українців кривдила.**

І якраз тому, що Українська Православна Церква не хотіла мовчати й Москалям піддаватися, московська Церква виступила проти Української Православної Церкви, **а тим московським нападам дуже помагали і представники Римської Церкви.** Так помагали, що в червни 1925 р. суд засудив „Канадійського Українця" **на 7,000 долярів кари за брехні** на православних. А 1928 р. тойже „Канадійський Українець" в „Спростованню" заявив, що він нераз писав неправду проти православних Українців.

Берімо православних „ґазетярів"...

„Православний Вістник" вже в 1-ім числі 1924 р. дає такі вислови: **„Москва купивши для себе** (від патріярха) **українську Церкву, не занехала повернути її в могуче орудіє для поневолення Українського Народу".** (Стор. 3).

В 2 числі „Православного Вістника" є стаття **„Митрополит Арсеній Мацієвич"**, де оповідаєсь, як Москва замучила митр. Мацієвича голодом за те, що обороняв Український Нарід перед насильством Москалів.

В ч. 3 починаєсь ряд стать п. з. **„Як повстала Українська Православна Церква в Канаді"**, і ті статті були проти Москви.

В ч. 5 є редакційна стаття **„Якою була Московська Православна Церква за царату"**, де показуєсь, до яких низин Російська Церква зійшла.

В 8 ч. є стаття з „Діла": **„Релігійний рух на Україні"**, де говориться, як в 18 і 19 віку Москва українські школи московщила і свідоме українське православне духовенство переслідувала.

В 9 ч. в статті **„Котра Церква для Українця є його рідною"**, говориться, як 1686 р. купив цар „неправедною купівлею" Українську Православну Церкву"...

Це все було вже в „Вістнику" 1924 року, отже питання: „мовчали православні ґазетярі, чи говорили?

Та що й казати, коли „чужа рука" навіть комуністів називає православними, бо пише: **„православні насильно вкинули Україну в гріб неволі, а бувші православні комуністи той гріб поглибили. Вони поморили голодом пять мільйонів українців".**

Для „чужої руки" мабуть і турки є православними.

Ставити московське православіе нарівні з українським православием, це баламутити Українців. Бо ніякої звязи нема між одним, а другим. Саме слово „православний" тут без значіння, як без значіння саме слово „христіянин", бо христіянами називають себе і добрі люде і злі, свої і чужі, приятелі і вороги, католики і протестанти.

„Назва „православний" нічим не вяже Українця з москалем. Їх Церква, їх історія, їх політика цілком окремі, чужі собі. Православні москалі і православні Українці не творять одної організації.

Інша річ з „католиками" цілого світа. Вони всі стоять в однім ряді, вони одна організація. В них оден провідник папа, всі вони дістають з Риму ті самі прикази, всі вони перед Римом однаково відвічальні і Рим може кождого з них покарати, коли треба. І тому католик Українець за католика Поляка, відповідає. **Коли хтось ставить себе в католицький ряд, то бере на себе відвічальність за всіх католиків** — за Поляків, за Мадярів, за Французів.. Це частина його організації.

Ґреко-католикови можна сказати: „Коли католики тебе кривдять, то лиши їх і йди до Церкви свого народу", але дурнотою є, коли хто каже: „Коли чужий православний Москаль тебе кривдить, ти лишай свою Українську Православну Церкву і йди до чужої католицької, яка так тебе кривдила, як і московська".

Та вже дивуватись треба відвазі гр. кат. священика що статею, яку ми передрукували, послугуєсь нині в своїй роботі між Українцями.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

От собі чоловік!

Було, що сиджу в хаті і читаю в Українськім Голосі про Польщу й Україну. Нараз стукіт до дверей. Коли я попросила, увійшов незнакомий чоловік, вже старший.

— Галов! — каже.

— Галов! — відповіла я, не знаючи хто він.

Дальше говорить чоловік по українськи, що йде до К., який десь тут мешкає та чи він не зблудив. Я сказала, що він на добрій дорозі.

— А що ти читаєш? — питає він мене.

— Читаю, як колись сусідні держави старалися ділити Україну поміж себе — кажу.

— Ге, ге, ге! — почав незнакомий — видно, що ти тверда Українка. Ти може ще і до Української Церкви ходиш, га?

— Так, я Українка — кажу йому — і ходжу до тої Церкви, до якої всі Українці повинні ходити... А хіба ви не Українець та до якої ви ходите?

Він глянув на мене та:

— Я собі чоловік, тай усе, русин. Колись ходив до якоїсь, а тепер до жадної. Фрі контрі" Я в попів не вірю, вони сякі такі... — Тоді я:

— Що до попів, то я знаю, що українські праволсавні щиро працюють для українського народу. А коли б ви читали українські книжки і часописи, то так не говорили би. От Український Голос коштує 2 доляри на рік, а кілько там розумного. Коли б його купувати в книжках, то кілько б це коштувало, а тут за 2 доляри на рік...

Але незнакомий не слухав. Він встав, махнув рукою та: „Ет з Українцями!" — і пішов. І подумала я тоді:

Бідний Русин! Каже „Фрі контрі", а що він тут навчився? Не знає навіть хто він!

І думка моя повела мене дальше... Це старший чоловік, а є багато молодих, що не вміють читати по українськи. Що з них буде?

Ану українські хлопці і дівчата! — вчіться українського письма і читайте добрі українські книжки, історичні та другі, а також українські часописи. Тоді будете розумними і другі люде по вас пізнають, що Український Нарід розумний, поважний і культурний. Коли ж ні, то скажуть: він ані їх, ані наш — він зрадник, коли не хоче свого знати.

Тереса Ґорчинська.

КУРЕНЯ — ТАНЦІ — ПИЯТИКА.

Молоді вибираються в світ і не знають, що там знайдуть, а старші вже знають, бо вони вже перейшли ту дорогу, в яку молоді вибираються. І тому молодші можуть від старших багато навчитися.

Скажу про себе...

Я зроду не курив. Чому ж? В нас вдома ніхто не курив. А друге — я мав учителя, що курив безнастанно, отже радив мене не курити. Він казав:

— Бачиш, як я курю! Нераз хотів я перестати, але не можу, отже ти не кури. Не привикай, бо потім будеш жалувати.

І я послухав його поради. Учитель звався Тит Мацілінський, українець. За добру науку я нераз його згадую.

Я не танцював ніколи. Чому ж? Змалку я читав багато, говорив багато зі старшими розумними людьми, і так навчився думати і дошукуватись, що добре, що зле. Отже танці здались мені надто діточою річею самі собою. А ще коли я подивився, як танцюристи нераз погано поводяться, як погано говорять, погано співають та пють, то я сказав собі: До такої компанії я не хочу належати!

І тому я навіть не починав ніколи танцювати і того цілком не жалую.

Я ніколи не був пяний.

Родичі мої горівки цілком не пили, тай інших напитків в нас в хаті майже не було. І чув я нераз, як говорилося про пияків — той пропив тілько поля, той по пяному всіх з хати розганяв, той пяний замерз на дорозі.. Тай сам я бачив, що пяні до здорових людей не належать, отже це помогло мені, що я не був в життю пяним. В розумнім товаристві можу трошечки покушати, але як з тим, так без того.

Головне, що вчило мене тримати себе в руках, то читання. Я змалку читав багато добрих книжок, я товаришував з подібними до себе; я любив зі старшими говорити і до бесіди старших прислухуватися — отже це заставило мене приглядатися до життя і відрізняти добре від злого, розумне від дурного і гарне від поганого. І ви молоді робіть подібно.

К. П.

НАЙПЕРШІ МЕШКАНЦІ КАНАДИ.

Найперші мешканці Канади були Індіяни. Ніхто не знає з котрого краю вони прибули, чи як зявилися на американськім континенті.

Вони мали свої способи життя перед еміґрацією европейців до Канади в 15 та 16 столиттю, а пізніше може і приняли дещо від европейців.

Читаючи в книжках про життя індіянів, знаходимо, що вони малювали собі твар та інші частини тіла — малювали ріжними красками, але найчастіше вживали червоних красок.

Індіяни були мало культурні, нецивілізовані, отже не дивниця, що малювалися, але диво, коли ті, що нібн цивілізовані і культурні, малюються.

Треба на світі гарних людей, але.... От дівчата понамальовують собі губи, нігті, лиця, напудруються, кучериків понакручують, та ще всіляко причепуряться і думають, що вони вже найкрасші. Та чи справді? Чи не може бути такого, що зверха гарно, а в души порожнеча? Або і зверха, коли розумно придивитися, то гірше з тими прикрасами, ніж було би без них.

Українки! Не дуже ви вірте в нерозумну „модерність", бо вона часто показує людський нерозум і нищить культурність.

Але хто хоче дорівнувати найпершим мешканцям Канади, то нехай малюється.

Орест Ґорчинський.

ЯК ВИГЛЯДАЄ ГОРДІСТЬ.

Є люде, що хочуть показати себе важними, чи великими через те, що вони або богатійші, ніж другі, або більше в школі вчилися, або мали в чімсь більше успіху, ніж другі. Такі люде дивляться згори на тих, що стоять девчім низше. Отже оден розумний чоловік так малює людську гордість:

Досить трошки воздуха, щоби надути міхур до значної величини. Коли ж в міхурі буде кілька зерен фасолі, то потрясіть ним, а буде такий лоскіт, що може цілу армію перестрашити. Однакож досить маленької шпильки, щоби положити всему кінець — проколіть, воздух вийшов і нічого з тої величини із того гуку не зосталося.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ДРУГА СОТНЯ — ВАЖНІ ЛЮДЕ.

20-річні Передплатники.

1) п. Ф. Ільків, прислав 25 долярів.
2) п. Іван Федан, прислав $27.50.
3) п. Н. В. Ґавинчук, прислав 20 долярів.

Ці важні люде другої сотні пять-річних передплатників, доповняють силу нових передплатників. А кожний 5-річний передплатник може прислати хоч ще одного передплатника.

МОРАЛЬНА СВІДОМІСТЬ І БІЛЬШИЙ ВІСТНИК.

Вже маємо дві сотні і важних людей, що прислали Вістникові тисячу долярів. Тепер сформуймо скоро **третю сотню** і подбаймо про важних людей, бо вони завершують організацію.

Побачимо, хто буде щасливий і стане в дальшим ряді на першому місці.

Колюмна 5-річних передплатників, є **колюмна людей доброї волі й активного братства** Української Православної Церкви в Канаді. Люде в колюмні є як брати. **Вони знають, що роблять і всяку працю спрямовують до одної моральної сили** — Української Православної Церкви.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Спирит Ривер, Алта.

Зачисліть і мене до 5-річних, хоч і не знаю, чи так довго буду жити. Та бажаю, щоби Вістник пережив не лише мене, але багато поколінь, зберігав пошану до наших звичаїв, свят, календаря, щоби зберігав нашу мову; щоби обороняв ту Віру, за яку наші предки голови клали...

В. Стадник.

Іван Буряник, Джесмин, Саск.	$10.00
Н. І. Ленюк, Рама, Саск.	10.00

А. Марковськии, Колонсей, Саск.
Дмитро Олексин, Трожан, Саск.
Василь Гуцал, Сторджис, Саск.
Василь Федчун, Арран, Саск.
Пані А. Федюк, Вірден, Ман.
Свящ. І. Ковальчук, Шандро, Алта.
Іван Костюк, Вест Форт Виллям, Онт.
Петро Корбутяк, Брод Велий, Ман.
Пані Марія Коропатва, Збараж, Ман.
М. Гнатюк, Тиндал, Ман.
Дмитро Венгер, Радвей, Алта.
Е. Великопольський, Мусідора, Алта.

СТРАТИ АВСТРАЛІЇ.

Австралія стратила в війні з Японією 40,747 осіб, а на всіх фронтах від початку війни до 30 вересня 1944 р. 84,396 осіб.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

[illegible] — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN

ЯК НАРІД БУДУЄ СВОЮ СИЛУ.

Коли вперве оголошено, що Консисторія купила будинок на Колегію, то було сказано, що прийшла нагода, яка не завсігди приходить і **Консисторія нагоду використала, бо було з чим використати.** Не було би грошей, а будинок пішов би в інші руки. От що значить мати в руках майно!

Є вислів: „Хто багато дає, той багато має" і в тім вислові міститься правило на будову народної сили.

Здавалось би, що найбільше мають і найсильніші ті, що нічого на ніщо не дають. Аж воно не так!

Уявімо собі околицю заселену дуже несвідомими людьми. Щоби не дати на ніщо цента, люде не будують церкви, ні школи, не читають ґазет, ні книжок; не піддержують ніяких інституцій, не творять орґанізацій. Вони лише працюють і гроші заховують.

Чи можна таку сторону назвати дійсно богатою і сильною?! Ні! Найважніше, що люде там несвідомі. Про широкий світ не знають, ніякої важнішої справи не розуміють, до ніякої ширшої розумної роботи неспосібні. Кишені в них повні, але голови порожні. На ніщо не дають і самі нічого не варта. І ту їх безвартність побачите по них самих, по їх дітях, по способі їх життя

Візміть сторону, де люде свідомі. Вони багато дають, тому в них і церква гарна, в них є місцеві організації, вони читають ґазети і книжки, інтересуються дальшими народними справами і піддержують всяку загально народну працю Вони розумні!

Майно в окремих кишенях не є ніякою силою, ні повагою, як окремі люде не є силою військовою.

Люде набирають сили і поваги через зорґанізовану силу, отже через інституції, які вони засновують і піддержують

Колись Чехи видобулися з убожества і несвідомости своїми інституціями, які засновували і щедро піддержували своїми жертвами.

Таке було в Українців в Галичині і на Буковині — там Українці інституціями підносилися. Видавництва часописів, Т-во Просвіта, Т-во Шевченка, Т-во Педаґоґічне, Дністер, Сільський Господар, Народна Торговля, Маслосоюз і др. Роботу тих організацій нарід піддержував, бо розумів, що в них його власна сила і повага.

Таке всюди. З того випливає правило, що котрий нарід більше на свої народні справи дає, той має більше свідомости, більше культурности, більше зорґанізованости, більше ґідности і більше в нього зорґанізованої сили для всяких життєвих потреб. І чужі з ним числяться. Він сильний нарід!

Для всякої праці треба зорґанізованої сили.

Давніше писалося, що нім в Англії назначили єпископа ново створеної дієцезії, то найперше зібрали 60,000 долярів, щоби епископ мав чим провадити церковну працю.

Нині пресбитеріяне в Стейтах збирають 20-мільйоновий фонд на повоєнну працю, місцеву і дальшу місійну.. Червоний Хрест збирає 200-мільйоновий фонд. Вай-ем-сі-ей (Молодеча християнська організація) збирає 373,000...

І свідомий загал дає на все те, бо розуміє, що він через ті організації робить велику роботу.

Заходи коло створення Української Колеґії в Канаді, це поважний крок в тутешнім українськім життю. Це свідоцтво того, що народна свідомість піднеслася високо. Повага перед чужими тай вдоволення і наука для себе. Загал бачить, кілько можности було в його руках доси і кілько може він зробити дальше при добрій волі і дійсній щирости.

РІВНОВАГА СИЛ.

Це вічний закон, що більша сила перемагає меншу силу. Таке в життю природи, в життю людськім економічнім, в життю політичнім. В кого більше сили, той стоїть верх того, в кого сили мало.

Дотепер в політичнім життю держав було правило, що для забезпеки одних держав перед другими треба **рівноваги сил.** Ходило про те, щоби одна держава не стала надто сильною, а коли котрась вже сильнішою була, то її слабші сусіди вязались в союзи, щоби так спільною силою могли дорівнувати державі сильнійшій. А де сили рівні, там навіть в часі війни ніхто не може другого дуже перемогти і поневолити.

Цілком що инше бачимо в теперішній війні. Росія, що і до війни була найбільшою простором і числом населення, стає нині ще більшою і сильнішою. Навіть коли взяти, що страти її великі, то вона винагороджує їх здобутою територією і населенням тої ж території.

Колись Европа могла поставити рівноважну силу російській силі, нині вже ні.

І коли сила Росії день за днем новими здобутками росте, то в той час сила позаросійського світа маліє. Другі держави не зможуть для рівноважної своєї сили використати того, що Росія забрала. Нині виглядає, що питання про рівновагу сил викинено з політичного катехизму.

В часописах проголошуєсь тепер теорію всесвітного обєднання. Новий лад мав би засновуватись на міждержавнім братерськім порозумінню, на кооперації всіх з усіма. А тоді не буде ні визиску, ні війн буде рай на землі.

Але теорія є лише теорією. Теорії можна вифантазовувати, але вони не є дійсністю. Коли приходить до встановлення якогось ладу в людських відносинах, то рішає той, що має в руках дійсну силу, а не той, що лише язиком балакає.

Можна робити пляни, заключати угоди, підписувати вічні зобовязання — але треба ще дійсної сили, щоби переволити їх в практичне життя. Стане сила за ними — вони є, стане проти них — їх нема.

Нині уряд сильної держави може бути в руках святих людей, що дбають про справедливий лад. Але побіч них є і злі, самолюбні люде, що рівнож мають свої пляни і збирають свою силу. И одного дня вони можуть зробити бунт і захопити владу в свої руки. Таке нераз бувало. І тоді вони свій лад заводять.

Або звичайним ходом життя старші відходять, а молодші, гірші занимають їх місце, і ті можуть сказати: „Зобовязання наших попередників нас не зобовязують" — отже де опиняться тоді ті, в користь яких зобовязання були зроблені, але які не мають сили когось до тих зобовязань примусити?

Виходить, що рівновага сил є і завсігди буде найпевнішою забезпекою в людськім життю. Має хтось силу — з ним числяться; не має сили — ним орудують.

Боротьба загалу з сильними світа велася цілі довгі віки за рівновагу сил. Загал добивався прав, які давали б йому більше сили на оборону перед чужою силою.

Правляча кляса може бути самолюбна і жорстока, але коли загал свідомий — коли має можність збирати капітал (мати приватну власність) й орудувати ним по своїй волі, може порозумівастись між собою, організуватись, радитись, і має відвагу свої права обороняти — він сильний і з ним числяться.

Але нехай загал позбудесь прав, які давали можність провадити життя самостійно, він стає невільником. Ним тоді орудують сильніші — годують, як робочу силу, держать на привязі і дбають, щоби він ніколи на волю не видобувся.

Рівновага сил потрібна не лише в міждержавній політиці, але всюди, де люде живуть з людьми. Де може бути небезпека. І палицю бере чоловік на те, щоби мати в руках більше сили, а з нею більше забезпеки. Дійсна сила, яку хтось має в руках, більше його забезпечує, ніж писані угоди та чиїсь обіцянки.

Давна є приповідка: „Горе переможеним" - себто переможеним на війні. Однакож переможеним чує себе завсігди кождий, хто не має сили на свою оборону - одиниця, нарід чи держава.

Інтернаціоналізм проповідують лише сильні, що хочуть над слабшими панувати, **а спасенням для слабших є лише їх власна сила,** коли зберуть її тілько, щоби можна нею себе захищати. **Лише власна сила — розумова, моральна і фізична/—** є найпевнішою забезпекою і тому треба запопадливо про неї дбати. Вона одна з неволі на волю виводить.

НЕДІЛЯ МИТАРЯ І ФАРИСЕЯ.

З неділею Митаря і Фарисея (25 лютого) починаєсь час, що належить вже до Великого Посту. В саму неділю Митаря і Фарисея читаєсь Євангеліє такого змісту:

Сказав Ісус таку приповістку:

Два чоловіки ввійшли в церкву помолитись — один законоучитель фарисей, а другий митник, отже відомий грішник. І фарисей став на переді і почав так молитися:

„Дякую Тобі Боже, що я не такий грішний, як другі люде — як от хочби той митник. Я пощу, я даю десятину"...

А митник став смирно в кутку і щиро молився:

„Боже, будь ласкавий для мене грішного."

І сказав Христос:

„Митник пішов до дому оправданий. Бо хто пнеться вгору — прнинзиться, хто ж покірний — той піднесеться.

Христос ставить нас перед цим оповіданням, як перед зеркалом і каже: Глянь чоловіче, який ти! Чи в тебе нема фарисейської гордости? Чи не вважаєш ти себе лучшим, красшим, вартнішим перед Богом, ніж другі люде? Коли є в тебе така гордість, то відкинь її і ставай покірно в кутку, як митник та проси

Божого милосердя. Бо Господь найкраще знає і твоє життя і життя других людей — Він є справедливим Суддею.

Неділею Митаря і Фарисея Свята Црков впроваджує нас в час Великого Посту, отже в час покаяння і смирення.

НЕДІЛЯ БЛУДНОГО СИНА.

По неділи Митаря і Фарисея приходить Неділя Блудного Сина. Читаєсь тоді в Євангелію:

Богатий чоловік мав двох синів. І каже молодший син батькови:

„Дай мені мою часть майна і я собі піду, куди схочу."

І батько дав. А син пішов в далеку сторону і за час пропустив все майно на забавах, танцях і витріщках. Прийшли тяжкі часи і марнотратний син мусів нанятися до найнизчої праці — нанявся пасти свині. Але і там мусів голодувати.

Тоді згадав він поважний дім свого батька, а там всякі достатки. Згадав, як легкодушно промарнував те, що від батька дістав. І каже:

„Вернусь, і буду батька просити, щоби приняв мене бодай за слугу."

І вернувся. Коли ж батько побачив, що син в покорі вертається, приняв його радо і сказав старшому синови:

„Треба радіти! Брат твій був вмер, а тепер ожив; був пропав, а тепер знайшовся."

Таким оповіданням Христос питає нас: Подумай — який ти? Яка ти? Чи не подібні ви до того нерозумного блудного сина? Чи не легковажите Божої науки та науки здорового розуму? Чи не йдете самопас, як йшов блудний син?

Це великі питання і треба всім над ними поважно застановитися Хто на грішних бездорожах - вертайся, кайся, а Господь прийме тебе радо між своїх добрих дітей.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 23.

Не відомщайте за себе..
Рим. 12. 19.

Сини Якова в Єгипті.

Настали врожайні роки в Єгипті. Йосиф казав побудувати великі шпихлірі і скуповувати зерно придатне на хліб, що люди продавали. Зібрано за сім років тільки, що і почислити не можна було. Але по врожайних роках наступили роки голодні. Не тільки в Єгипті, але і по сусідних краях настав голод. Тільки Йосиф мав запаси зерна. Самі египтяне були голодні і кликали до фараона: Дай нам хліба. Фараон відослав їх до Йосифа.

Почав тоді Йосиф продавати нагромаджене збіжжа. Зразу продавав самим египтянам, а дальше і людям з других країв. Був голод і в Палестині. Старенький Яков почув, що в Єгипті є на продаж пшениця. Казав своїм десяти синам взяти грошей, взяти міхів й ослів та йти в Єгипет за хлібом. Тільки найменший Венямин остався при батькові, бо був за молодий до далекої подорожі.

Коли брати прибули до Єгипту, запровадили їх перед Йосифа. По звичаю, всі брати лицем до землі поклонилися Йосифові. Він їх зараз пізнав, а вони його ні. Пригадався тоді Йосифові його сон з молодих літ.

І сказав Йосиф до братів остро через переводчика: Ви певно шпіони Ви прийшли оглянути дороги в наш край. Брати відповіли: Ні пане наш. Ми прийшли купити хліба. Ми сини одного чоловіка, не підглядники, а люди спокійні, слуги твої. Дванадцять нас було: найменший остався дома, а одного не має.

На те Йосиф: Мушу переконатися, чи ви не шпіони. Не вийдете відси, доки сюди не прийде ваш брат наймолодший. Пішліть одного з вас нехай приведе його, тоді буду знати, що ви говорите правду. І казав Йосиф тримати їх під сторожею три дні.

Третого дня сказав Йосиф братам так: Я чоловік, що боїться Бога і не хочу вам робити кривди. Як хочете жити, то один з вас нехай остане тут в тюрмі, а решта вертайте домів з хлібом. Завезете хліб, верніть знов сюди і приведіть найменшого брата, тоді повірю вам, що ви добрі люди.

Налякалися брати. Журилися, радилися, що їм робити, тай що їм батько скаже. А Рувин ще додав своє слово: Хіба не казав я вам не робити кривди Йосифові, а то, бачите, кара Божа на нас за брата нашого. Йосиф добре розумів, що вони говорили. Бачив, що вони каються свого негарного діла, відвернувся від них і заплакав з радости. Потім казав закувати Симеона перед їх очима і дати під сторожу. Службі своїй дав наказ наповнити всі міхи братів збіжжам, а вверху міха кожному завязати його гроші, ще й дати досить поживи на дорогу.

Коли брати віддалились на пів дня дороги, стали на спочинок і попас. Поздіймали з ослів міхи, а один розвязав свій міх, щоб дати ослам обрік. Зараз побачив свою торбинку з грішми. Це знов їх здивувало і настрашило. Коли ж вернули до дому і оповіли батькові свої пригоди, до того ж ще кождий найшов свої гроші, то і батько налякався А як згадали про те, що египетський пан ще хоче побачити Венямина, старий Яков тяжко засумував. Він сказав: Нема мого Йосифа, нема Семеона. Чи ще і Венямина візьмете? Не піде мій син з вами; його брат умер, а цей один в мене остався. Якби що злого з ним сталося, я вмру з жалю.

Яков тому так казав, що Йосиф і Венямин були сини Рахилі, за яку він служив чотирнадцять років. Він дуже Рахилю любив, а також обох її синів більше, ніж всіх других. От він і сказав: Його брат умер, а цей оден в мене остався.

Питання:

1. Чи сни Фараона сповнилися? 2 Кілько мало бути врожайних років? 3 Що наказав Йосиф робити в часі врожаю? 4. Хто приходив до Йосифа купувати збіжжа? 5. Кілько синів вислав Яков за хлібом до Єгипту? 6 Що вони взяли зі собою? 7. На що брали ослів? 8. Що зробили брати, як прийшли перед Йосифа? 9. Який сон пригадав собі тоді Йосиф? (Лекція 19). 10. Чи брати пізнали Йосифа? Чи він їх пізнав? 11. Чого найбільше бажав Йосиф від братів? 12 Коли Йосиф остро з ними обходився, що казав Рувин? 13. Що сталося на дорозі додому?14. Що сказав Яков, як згадали про Венямина?

ЛЕКЦІЯ 24.

Скажіть млявим на души: будьте мужні не бійтеся
Ісаія 35 4

Венямин подорожує до Єгипту.

По кількох місяцях минулося збіжжа привезене з Єгипту. На ослах не можна привезти багато. От Яков знов говорить до синів: Їдьте знов і купіть трохи хліба. Каже Юда: Клявся нам клятьбою пан Єгипту, що не побачимо його лиця, як наш наймолодший брат не піде з нами. З глибоким жалем каже Яков: На що ви заподіяли мені таке зло? На що ви говорили, що у вас є ще один брат? На те сини: Пан Єгипту взяв нас за шпіонів, допитувався, хто ми, звідки, яка наша родина, от ми і по правді все розповіли. Ми не знали що він зажадає приходу Венямина. А Юда додав: Без хліба всі ми і діти наші в голоду повмирають. Пусти Венямина, а я самий буду порукою, що він верне.

Довго старий Яків не годився, але голод примусив. Казав ще Яков забрати назад ті гроші, що найшли у міхах, бо то могла статися помилка. Казав ще грошей взяти на нове купно і найкращих дарунків для того египетського пана. Тепер ще помолився, щоби Господь вернув їх всіх до дому і поблагословив їх на дорогу. Самий здався на волю Божу. Як схоче Бог, щоби й остався без дітей, то нехай і так буде!

Брати прийшли до Єгипту і стали перед Йосифом. Коли Йосиф побачив Венямина, сказав до управителя свого дому: Візьми тих людий до мого дому і приготуй обід. Ті люди будуть сьогодні зі мною обідати.

Коли брати найшлися в домі Йосифа, страх напав на них. Вони говорили між собою. Певно через гроші напасть на нас. Хотять нас повернути в рабів. Приступили ще до управителя і говорили, що вони не винні в тім, що гроші були в їх міхах, бо не вони набирали збіжжа, та що гроші ті привезли назад, щоби віддати. На те управитель: Мир вам, не бійтеся. Бог ваш і Бог отця вашого дав вам скарб. Тоді привів до них Симеона, дав води вмитися, та оброку ослам.

Надійшов Йосиф. Брати до землі поклонилися йому і подали свої гостинці (дарунки). Йосиф говорив з ними ласкаво. Питав про здоровля їх старенького батька. Вони відповіли: Батько наш, раб твій, живе і здоровий, і знов вклонилися до землі. Тоді побачив Венямина і спитав: Чи це брат ваш? Бог нехай буде до тебе милостивим, дитино! Велике зворушення опанувало Йосифа і мусів вийти і сплакати. Довго не бачив рідного брата.

Коли Йосиф вернувся, казав засідати за стіл Засіли всі і здивувались, коли побачили, що він їх посадив за порядком по їх віку. Всі діставали їжу і дарунки зі стола Йосифового, а Венямин діставав пять разів тільки, що другі брати. І то було для них загадочним.

Питання:

1. Чи на довго вистарчило хліба з Єгипту родині Якова? 2. Що знов сказав він синам? 3. Що додав Юда? 4. Чи Яков з охотою пустив Венямина? 5. Котрий брат поручився за Венямина? 6. Що казав батько взяти зі собою до Єгипту? 7. Що зробив Яков перед подорожію синів? 8. Де казав Йосиф запровадити братів? 9 Чому вони боялися? 10 Що їм сказав управитель? 11. Про кого питався Йосиф? 12. Що сказав до Венямина? 13. Як посадив Йосиф братів за стіл? 14. Котрий брат дістав найбільше їди і дарунків?

ЗВЕРХНА КРАСА.

Греки вимагали, щоби гарна річ була гарною не лише зверха, але і в середині Скринка, що прикрашена зверха, повинна мати такі самі прикраси і в середині тоді вона є вартною річею.

Та кілько людей вдоволяються лише зверхною красою Прикрашують голову зверха і не дбають про те, що є в голові Чіпляють на груди блискучі брошки, але байдуже їм, яке серце під тими прикрасами. Це те, що прикрасити зверха хату, а в середині буде вона брудна і непозамітана.

ОПОВІДАННЯ СКОВОРОДИ.

Григорій Сковорода родився 1722 р. в Полтавщині, вмер 1794. Будучи нежонатим він більшу часть життя провів подорожуючи по світі і по Україні, і при всякій нагоді передавав людям свої думки і свій розум, та вказував всім, як треба людське життя розуміти. Також сам він записував свої думки. Крім того є багато оповідань про його життя.

В Києві, де жили Сковородові свояки, Сковорода часто бував, він же мав тут також багато знакомих. Тож коли він в Києві зявлявся, кругом нього збиралися його знакомі, чи по домах, чи деинде.

Так разу одного в неділю зійшовся кругом нього на березі Дніпра чималий гурток — головно ж молодших. І підчас балачки виниває Сковорода з своєї шкіряної торби велику книжку і каже:

— Коли б я давав вам до вибору отсю книжку, або тілько золота, як та книжка, то що ви скорше вибрали би?

— Вибрали би золото — каже кількох — бо за золото можна би більше таких книжок купити і ще золота зосталось би.

Похитав Сковорода головою і каже:

— Нині оповім вам, що чув я від старих розумних людей, яких я здибав ходячи по нашій широкій Україні, а воно покаже вам, що треба вибрати...

Тут же в Києві жив за давних часів богатий купець, Пахом, почав Сковорода, та хоч був він найбогатший між купцями, то всі люде звали його Розумним, а не Богатим. Це тому, що його розум був більший, ніж його богацтво.

А тоді, як і тепер, родичі передавали майно дітям, не питаючи, чи діти того майна варті, чи ні.

Не таким був Пахом. Коли син його Пилип мав уже 20 літ, каже йому Пахом:

— Частина мого майна тобі належиться, але мусиш найперше показати, що ти того майна варта.

— Як же я покажу? — питає син.

— Покажеш так: я даю тобі дещо грошей, а ти йди з ними в світ. Коли за десять літ вернешся, я побачу, чи тобі майно належиться.

— Що ж я маю в світі робити?

— Маєш працювати. Гроші, що дам, будуть на початок твоєї праці. Коли працю поведеш розумно, то за десять літ станеш заможним і між людьми поважним чоловіком; коли поведеш зле вернешся жебраком.

— Але ж другі батьки так до своїх синів не відносяться — каже син.

— Не відносяться, бо самі справи не розуміють, і тому їх майно дістається нераз грішним синам від батьків.

Засумувався син, бо великий обовязок вклав батько на його молоді плечі. Чи не впаде він під його тягаром. Розумів це батько, отже говорить:

— Трохи грошей даю тобі на дорогу. Для розумного чоловіка їх досить для дальшої праці. Але памятай, що є річи важніші від грошей...

— А що? — перехопив син.

— Важніший широкий людський розум і людський характер, себто якість самого чоловіка. Отже став розум завсігди вище грошей, а тоді не треба тобі нічого боятися. І тому я побіч грошей даю тобі ще отсю книгу — Божий Закон — а там знайдеш також позаписувані поради з мого досвіду. Читай їх завсігди, нім візьмешся до якого діла. А крім того запамятай собі, що скажу тобі тепер, і так:

1. Ніколи не видавай більше, ніж конче треба.

2. З того що заробиш, відкладай найменше десяту часть, як тверду основу для твого майна.

3. Радив би я тобі йти на береги Чорного Моря, де грецькі купці провадять широку торговлю. Там найперше довчися добре грецької мови, це дуже важне! Коли ж зустрінешся з арабами, чи персами, чи гіндусами, зараз вчися їх мови і познакомлюйся якнайточніше з їх звичаями — це річ конечна для співжиття і праці з людьми.

4. В потребі не горди і найпростішою працею, коли можеш нею піддержувати своє життя.

5. Не вір масним словам людей. Все обережно провірюй. Розвідуйся, хто між людьми наймудріший і найчесніший і лише від тих бери пораду.

6. Коли почнеш богатіти, дуже дбай, щоби не стати гордим. Не думай тоді, що ти наймудріший, але будь щирим порадником для тих, що менше знають. Неука навчи, слабому поможи. Будь завсігди поважним і щирим чоловіком.

7. Поважай себе, держись свого народу і живи тим, що передали тобі твої предки, а то нашу Православну Віру, нашу мову, наші звичаї, нашу народну самостійність. Будь великим християнином.

8. Коли б ти дружився, то лише з тою, яку всі поважають за її розум і її релігійність. І вона не може бути ані з Греків, ані з Персів, ані з Гіндусів, ані з Єгиптян, ані з Арабів.

9. Частину свого майна відкладай на славу Божу і добро людям, як оце і я роблю. Твоє золото повинно перемінятись в розумну працю і добрі діла.

10. Збираючи майно ти запопадливо збирай і розум, бо він є основою і запорукою всякого добра, поваги і сили чоловіка. Богач без розуму, це маловартний чоловік, або і злочинець. А розумний, але убогий чоловік, це дійсний богач, хоч і в убогій одежі.

Таку пораду дав батько синови і той вибрався в околиці Чорного Моря.

Минуло десять літ й одного дня син зявився перед батьківським порогом. І зараз по першім привіті каже батько:

— Найважніше для мене буде, коли розкажеш, що ти робив і що ти за тих десять літ стратив, а що здобув.

І почав син оповідати:

— Коли я виходив з дому, я думав, що гроші, які я мав, є найбільшою для мене забезпекою; аж воно не так. Найважнішою були ті поради, що я поніс з собою. Бо за час гроші розійшлися і я опинився без нічого. Тоді пригадалась мені найперше порада, що не треба гордити ніякою працею. Поволи я набирав власного досвіду, почав заробляти, щадити і став знов на власні ноги. Нині я належу до заможних купців в Херсоні.

— А яка твоя повага між людьми? — питає батько.

— Думаю, що люде злого про мене не говорять. Я заснував приют для старих людей, а разом і шпиталь, хоч поки що невеликий. І сам я з него дуже вдоволений. Ще кількома сиротами клопочуся. І голодного з своєї хати не випущу...

— А чи одружився ти?

— Одружився! Дочка протоєрея Досифея моєю жінкою. Люде її дуже поважають...

Подумав батько і каже:

— Це все я вже знав і без твого оповідання, бо приїзші купці та священики мені про тебе оповідали. І я рад, що мій син є нині поважним чоловіком! Тобі належиться моє майно!

Мовчав син, слухаючи батька, а там каже:

— Отче! Нині я розумію, що чоловікови належиться найперше те майно, яке він сам собі придбав — а кождий повинен придбати. Отже і я придбав, і тому нехай твоє майно дістануть мої три сестрі. Їм воно більше придасться, ніж мені.

Це вам історія — сказав Сковорода закінчуючи бесіду — історія, що всім повинна придатися. Першим на світі є самий чоловік, а не майно; першим є розум, а не золото! В праведній душі чоловіка і в його розумі є Царство Боже і це про нього казав Христос: Шукайте найперше Царства Божого і Правди його, а все друге додасться вам.

ВЕЧЕРА ДЛЯ ДІТЕЙ.

Справа виховання.

В неділю 28 січня, 1945, в салі православної церкви, на Дізраелі вул. в Винипеґу, була окрема вечера для дітей Рідної і Недільної Школи.

Дітей було коло 30-ро. Зі старших було кількоро, а між тими священики: Дмитрів і Кудрик.

Стіл приладоджено, як прилагоджуєсь для старших. Діти при вечері заховувалися дуже гарно, Після вечері діти співали коляди та ще деякі пісні.

Бесіду дітям говорив перше о. Дмитрів, опісля о. Кудрик. Говорив також п. Сорохан. З між дітей Катерина Семенюкова кількома словами подякувала за прилагодження для дітей такої вечері.

Доси подібного не бувало. Владжувано дітočі прогульки, а вечері бували лише для старших.

Але прогулька, це забавка, а така вечера має виховавче значіння. Діти бачать себе вже в ряді старших, вони вже такі громадяне, що можуть мати окрему поважну вечеру.

Діти заховувалися здержливо і поважно — це вчить їх обовязку. Старші говорили бесіди — з ними говорили, як з поважними, хоч і молодими громадянами.

І ті старші, що були — були на діточій вечері. Все те загалом защеплює самоповагу в діточі душі.

Подібних вечер треба би в році більше і громадяне повинні про це подбати. Вечері повинні бути під проводом старших, повинно бути дві-три короткі бесіди, близькі дітям змістом і висловом. Нехай з дітей хтось щось скаже. Дальше поважний спів, чи ще що.

Участь дітей в концертах має інше значіння, а вечера, деячім іще коли побіч самої вечері буде додатковий обдуманий зміст.

Не зашкодило б робити щось подібне і для молоді, це втягало б її глибше в світ старших.

В бесідах, що тут були би, можна би обговорити багато справ, що молодих зачіпають і які треба їм розуміти — пошана до себе і всего свого; культурне поведення; справа міжподружжа; щадження часу; здобування ширшого знання; вартість і безвартість забав; справа читання; справа релігії; молодь в інших народів, Сини і Дочки Народу; Мода... Багато тем можна знайти.

Лише памятати, що такі бесіди повинні бути в тоні дружньої балачки, висловами щирої поради тих, в кого більше досвіду, а не тоном докору, осуду, чи приказу.

Від себе молоді також щось сказали би. А дальше гарні співи, могли б бути поважні декламації та ще що.

Та одно — після такої вечері не сміли би бути танці, як може декто того хотів би. Такі поважні сходини повинні бути для поважних молодих людий і для висших цілей, ніж танці і танцюристи.

Взагалі таке чи подібне, коли б розумно повести, додало би нової сили нашому життю — воно дало б молодшим багато того, що їм потрібне. Ану подумаймо про те!

Г.

ПРИНЯТТЯ о. В. СЕНИЦИНА.

(Ґлендон, Алта.)

Наш Ґлендон далеко на півночі, але Господь нас не забув. Ми дістали сталого душпастиря на Ґлендон в особі о. В. Сеницина.

Коли о. Сеницин мав з родиною прибути, наше жіноцтво приготовило приняття в Народнім Домі, а що поїзд спізнився, то люде зібралися на двірці. Та як поїзд прибув, то зібрані завезли о. Сеницина і його родину до Народного Дому і почалась вечера. Пора була вже пізна.

По вечері говорив п. Мицак і сказав, що неприхильні нам люде думали, що ми священика не дістанемо, але Бог за нас не забув. Тепер наша церква стане сильнішою. Він подякував о. Сеницинову що посвятився для так важної справи і побажав Многих Літ.

Дальше говорив о. Сеницин, кажучи найперше, що не сподівався такого приняття, а згадавши жінок, що приготовили вечеру, підчеркнув, що вони гідно бережуть наші обовязки — бо вечера пісна, як і повинно бути! Але смачна. Дальше сказав, що бачучи недостачу священичих сил, він взяв на себе обовязок працювати для Церкви і свого Народу. Але всім спільно треба працювати для нашої спільної справи.

Тепер промовив п. І. Ошуст і між іншим сказав, що треба цей важний день чимсь відзначити, отже завізвав до збірки на Колеґію. Збірка принесла $13.25, які розділено: 10 дол. на Колеґію, $3.25 на Вістник. Жертвували:

По 1 дол.: Веч. о. Сеницин, І. Ошуст, Л. Мицак, П. Лукиан, В. Коштрук, В. Гишка, Н. Філіпчук, Н. Костюк, І. Гишка, Г. Спасюк, І. Кіндракевич.

По 50 цт.: О. Спасюк, В. Кіндракевич, Н. Ілюк.

По 25 цт.: Г. Особа, Е. Боднар, А. Шандро.

Всім жертводавцям щире Спасибі!

Присутній.

ПРОЩАЛЬНИЙ ОБІД.

(Ватерфорд, Онт.)

Дня 19 листопада в українській Православній Церкві св. Покрови відбулося послідне Богослуження від'їзджаючого до Зединених Держав Америки нашого пароха, Всеч. о. Юрія Цукорника. Людей до церкви зібралося поважне число, щоби спільно помолитися та останній раз вислухати Богослужбового співу нашого незабутнього пароха, котрий вірно й совісно два роки й 9 місяців вистояв на сторожі рідної Церкви в нашій громаді.

По службі Божій всі як один вдалися до Народного Дому на спільний обід, котрий наше жіноцтво приготовило.

Господар обіду п. А. Завальський попросив Всеч. о. пароха помолитися та поблагословити страви. При кінці обіду господар покликав до слова вперше голову церковної громади п. М. Дроздовського, котрий в короткій річевій промові висказав признання заслуженому душпастиреві і при тім вручив скромний грошевий дарунок.

В дальшім порядку покликані були до слова такі члени: старший брат п. П. Литвин, Іван Данилевич, дяк і рек. секретар п. М. Кузик, диріґент церковного хору, п. К. Федірчук, фін. секретар, п. Г. Галик, молодший брат, п. Андрій Антохів, котрий дав заклик до збірки на поміч Українському Голосові й Вістникові, щоби й ці два часописи мали памятку, що нинішнього дня ватерфордська громада оцінила заслуги свого пароха.

Промовляли також Впов. пані: Анна Галик, голова відділу Союза Українок, та Анастазія Оробко, котра з своїм мужом при цій оказії стали членами церкви й Народного Дому і зложили членські вкладки по 5 дол. на церкву, Народний Дім і місцевий С. У. К. Честь їм за те.

Всі вище згадані промовці давали свої признання улюбленому пароxові за його труди в нашій громаді та жалували, що він (о. Цукорник) так скоро покидає нас, але й раділи тим, що іде в іншу місцевість, де його чекає утяжлива праця на церковному полі, а це будова нової церкви і сіяння Божого слова.

На місци буде згадати, що мабуть не було між присутніми ні одної людини, котрій не потекла б сльоза на саму згадку, що з нинішним днем прощаємось з нашим духовником, котрого, як і всіх наших священиків, доля не завидна.

При кінці забрав слово Всеч. о. Юрій Цукорник, підніс заслуги своїх вірних, висказав своє велике вдоволення за щире відношення й пошану до нього, побажав гарного розвою нашій церковній громаді і заявив, що спомин про нас залишиться довго в його памяті.

Ми ж, як вірні діти Божі й сини та дочки українського народу та члени нашої Церкви, бажаємо кріпкого здоровля та витревалости нашому дорогому пароxові в новому місці.

На Український Голос і Вістник зложено 8 долярів.

І. Данилевич.

ДЕЩО З РАДВЕЙ, АЛБЕРТА.

На сторінках нашої преси знаходимо багато дописів про людей, які собі на це заслужили, щоби їх згадати щирим словом, однак часто стрічаємо й таких, про яких є згадка, а вони навіть і українського часопису не мають у своїй хаті.

Звичайно, коли на мене припадає черга, щоби дещо написати, і то мається розуміти доброго, до преси про подібну родину, я стараюсь цей тягар оминути, що не що писати, але навіть і не люблю читати про таких, які жалують пару центами себе оподаткувати річно і мати у своїй хаті добрий часопис.

Сьогодні, коли пишу цей скромний допис про молоду, щиру, свідому і релігійну родину радвейської громади, то вірю, що всі, хто її знає, вповні з моїми думками погодяться.

Це є п-во Николай і Марія Чорні, бувші сумківці, що вже в самій молодости віддали багато праці для нашої справи.

Подружившися в 1936 році, перенеслися на стале життя до Радвей, де п. Чорний став на становищі збіжевого купця і досі держить цю позицію.

Обоє є активними робітниками в нашій церковній та народній організації, а до того пані Чорна є головою жіночого товариства, яке проявляє світлу діяльність.

Цего року п-во Чорні купили собі близько містечка фарму, бо, як діти землі, за полем тужили. При Божій помочі побудували собі там дім, до якого недавно перенеслися.

Тому то члени парафії, Нар. Дому й жіночого товариства, щоби бодай чимсь віддячитися п-ву Чорним за їх працю в товариствах, вечером в неділю 12-го листопада всі зійшлися до їх домівки. П-во Чорні були досить здивовані й зворушені коли побачили, що авто за автом суне на їх подвіря, а до того ще й непрошені лізуть до хати. Не треба було довго чекати, як всі ці непрошені розташувалися, ґейби у своїому власному кутковi, та й зараз почалась товариська забава, бо треба знати, що радвейці ніколи марно часу не тратять.

В половині того вечірка відбулась перекуска, а по ній господар цеї церемонії о. Гр. Василів, пояснив причину цього нападу на їх дім. В той сам час пані Буєчко передала дарунки, як то водиться в нас гостинних українців, а дальше наш парох покликав до слова паню Савчук, учительку з Візел Крік, та п. І. Татарина, голову церковної громади, які в річевій бесіді, побажали п-ву Чорним якнайкращих успіхів в будучому.

Ну і п-во Чорні не з тих, щоби бесіди уникали. Попрошені господарем до слова, обоє зворушені до сліз, бо ніколи не думали, щоби хтось і ними інтересувався, висказали своє вдоволення і подяку, побачивши, що й вони мають щирих приятелів, та прирекли дальше працювати для святої нашої справи.

На прикінці п. Татарин дав заклик, щоби присутні зложили маленький дар і на нашу пресу, яка виховала у свідомости таку молоду родину, як п-во Чорних, які тілько віійшовши від своїх родичів, дальше стали не лише читачами, але й передплатниками Українського Голосу й Вістника.

Тому то на цих двох піонірів-вихователів, що вже тисячі освідомили молодих людей тут в Канаді, які не пруться між чужих, але дорожать своїм рідним, зібрано $14.15. Більша частина присутних бажали, щоби їх імена були поміщені під дописею, а то кожний уважав собі честю, бути на цій несподіванці в цих молодих людей, що я як писар їх волю сповнив. Зложили слідуючі:

По 2 дол.: п-во Н. Чорні; по 1 дол.: п-во Кульматицькі, В. Савчуки С. Капаці, Марія Василів, В. Литвини, О. Мулики, Гр. Чорні з Елдоріни; по 50 цт.: п-во Боєчки, Параска Козлюк, З. Савчуки, Н. Белбородьки, С. Самиці, п-ні Ґавінчук п-во Іващуки; 45 ц.: Л. Мучики; по 25 цт.: п-во Кулібаби, Дм. Кулібаба, І. Татарини, М. Письмені і Горанюки.

По збірці дальше забава продовжалась в жартах, сміху та гутірці Та вже мабуть години перейшов поза північ, як всі гості розходилися домів обдаровуючи родину Чорних вже на відхідному, як найщирішими побажаннями.

Сусід.

ВІШАНУВАЛИ СВОГО СУСІДА І ПІОНИРА.

(Лойвел, Саск.)

Вечером 4-го листопада, 1944 саля Народного Дому в Лойвел, Саск., була по береги заповнена не лише старшими але й так само молодими гостями, котрі зійшлися попрощати і побажати своїм сусідам і піонірам п-ву Іванові і Теодосії Хохолякам, котрі осіли в цій околиці ще в 1897 р. і до цего разу тяжко працювали на своїй фармі, а тепер рішили перенестися на відпочинок до міста Канори і там відпочивати по довгій тяжкій праці.

Зяті і син і внуки, вручили їм вартісний дарунок дома, а стареньких родичів забрали до Нар. Дому, де вже гості чекали на них.

Жіноче Товариство і другі поносили дару Божого так багато, що по забаві майже половину мусіли забрати до дому, тому що не чинулося.

Около 1-ої години по півночі посадили п-во Хохоляків за стіл, а також і других піонірів, як п-во Михайло Йосиф Ортинські, п-во Прощишині, п-во Й. Маковські, п-ні Юрковська, Лучемінська, М. Келер і С. Грицик. Предсідником був Л. Цимбаліетий.

Пан Цимбаліетий в своїй короткій промові переказав, які то прикрощі приходилося переживати нашим першим поселенцям, а часом і сотки миль пішком ходити, шукаючи роботи.

В. П. Ілюк говорив, як бувший голова Народного Дому; він сказав, що завдяки панові Хохоляковi, О. Вархоліковi і Омелянові Цимбаліетому, які причинилися до кушівлі двох лотів під Народний Дім, що був побудований 1915 року, і був це чи не перший Народний Дім в північно-східнім Саскачевані, то хто знає, чи ми молоді члени змогли б були самі на це так велике діло спромогтися. Від себе побажав п-тву Хохолякам і другим піонірам щастя, здоровля і витревалости. Честь і пошана велика від нас вам піонірам з 1897 року.

Говорили і другі гості, висказували свої бажання п-ву Хохолякам і жалували, що тратять такого доброго сусіда.

Вечера була переплетена то співами, то бесідами гостей. Як хто з гостей скаже, що не мав нагоди щиро насміятися і розвеселитися підчас бесіди п-на Прощишиного, то не знаю, чи коли буде мати таку нагоду.

При кінці вечері В. П. Ілюк підкреслив в своїй коротенькій промові, вартість і значіння своєї преси, як Український Голос і Вістник і піддав гадку, щоби і ми при цій забаві зібрали по своїй можности на пресовий фонд.

Збіркою занявся В. П. Ілюк і Л. Цимбаліетий і в короткім часі зібрано $70.55. З того 33 дол. на передплати, а $37.55 на пресовий фонд. З того половину на Український Голос, а половину на Вістник. Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: п-во Іван і Теодосія Хохоляк, п-тво Петро і Стефанія Хохоляк, пна Л. Цимбаліста (учителька); по 1 дол.: М. Ортинський, Гео. Козоріз, Й. Ортинський, Й. Маковський, Н. Ортинський, П. Ілюк, А. Юрковський, Я. Ортинський, П. Ортинський, С. П. Копильчук, І. Цимбаліетий, А. Маковський, Е. Лучемінський, І. Козоріз Н. Цимбаліетий, Л. Габора і Я. Леменюк; по 50 цт.: І. Іваш, В. Стефуник, С. Грицик, І. Юрковський, О. Цимбаліетий, П. Копильчук, В. Скибінський, С. Цимбаліетий; по 30 цт.: Л. Розновський; по 25 цт.: М. Келер, І. Король, М. Цимбаліетий, І. Хохоляк і В. Козоріз.

В. П. Ілюк.

К О Л Я Д А.

ПРИСЛАВ о. Є. ГРИЦИНА.

Єлов Крік, Саск.	17.10
Ст. Джулієн, Саск.	[illegible]
Тернопіль, Саск.	2.85

ПРИСЛАВ о. Т. А. ГОРБАЙ.

Рорктон, Саск.	1.10
Шортдейл, Ман.	3.60
Грендвю, Ман.	3.60
Дрифтинг Ривер, Ман.	6.40
Петлюра, Ман.	4.80
Роблин-Зелена, Ман.	4.55
Леннард, Ман.	4.50
Шелвелей, Ман.	2.70

ПРИСЛАВ о. Г. ВАСИЛІВ.

ЕҐРІМОНТ, АЛТА:

По 1 дол.: Г. Бугай, Л. Ґавалко, Т. Плушек, В. Бачинський, І. Неделко, Д. Ґавалко, М. Мандонюк, С. Самиця, Ю. Фридрик, П. Подольський, П. Теленко, І. Радомський, Марія Неделко, В. Короташ, Г. Хіжак, І. Василенко, М. Лукасевич.

По 75 цт.: Й. Павлюк.

По 50 цт: Г. Білідa, Ф. Чарнецький, В. Гринюка.

По 25 цт.: А. Климчук.

ТУДОР, АЛТА.

По 1 дол.: Ю. Грамик, Денюб. Томко Павлик, Анна?, Василь?, І Олійник, В. Крайчий, уч., А. Нагаловський, Т Слобода, Ганна Панчук, учителька.

По 50 цт.: Д. Біляк, Д. Борко, Ст. Доф, В. Драка, І. Динька, Марія Кліта, Катерина Політичка, Ольга Самборська Марія Біляк, Юлька Варениця, А. Остафійчук, П. Довгань, пані Коростіль, В. Тутка, С. Довгань.

По 25 цт.: Д. Панчук, Христина Рожак, М. Войченко, Народний Дім і Н. Н. 10 цт.

РАДВЕЙ, АЛТА

Церква Вознесення 10 дол.

По 1 дол.: С. Самиця, Т. Буцайло М. Боечко, Г. Павлюк, Н. Безбородько, Д. Венгер, Ст. Радомський, Ст. Бойко (уч.), М. Сулима, М Коваль, Б. Татарин, (уч.), Н. Чорний, М. Письменний

По 50 цт.: С. Капаць, О. Кулібаба, пані Данилович Василина Клюфас (учителька), Марія Клебан

По 35 цт.: В. Зінюк, Катерина Гаранюк.

По 30 цт.: Я. Бойко.

По 25 цт.: А. Швець (Осетна).

По 10 цт.: К. Дольська

ФЕДОРА, АЛТА

По 1 дол.: п-во П. Магера

По 50 цт.: М. Фербей, Н. Лацківський І. Воевідка, пані Дрофіщина, Ф. Лучка, Й. Крищук, А. Варварук.

По 30 цт.: Д. Шкваровський.

По 25 цт.: В. Беледюк, І. Винничук, Д. Ґоріца М. Савчук, В. Кіларський, П. Ожірко, К. Кузик, Н.Н

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА

По 50 цт.: Г. Сухолотоцький

По 30 цт.: А. Тивонюк

По 25 цт.: П. Лазарук, Н. Гресько, Н. В. Ґавинчук, І. Пазнюк, В. Лазарук, С. Ткач Й. Лопатинський Д. Шемелюк, пані Лазарук, пані Сухолотоцька, Марія Варава, П Мороз, М. Гаміський.

По 20 цт. К Романюк

РЕДВОТЕР, АЛТА

По 50 цт. І Василик, В Школьний, Н. Крайчий, В. Пасічник.

По 25 цт.: Н. Боднарчук, М. Попідь, пані Мирун, І. Садовник, І. Івасів, І. Крайчий, С. Хаба

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
[redacted]
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
837 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на долині

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

СЛАВА, АЛТА

(Прислав М. Фодчук)

По 1 дол.: В. Зелицький, Іван К. Ґрекуляк, А. Залецький, М. Фодчук, П. Захарчук, Т. Тріска, А. Саковський, М. Пухьки, В. Шинкар, О. Малаховський.

ПАЙН РИВЕР, МАН.

(Прислав Г. Марко)

Церковна Громада з Пайн Ривер, Ман 60 дол.

ЕШВИЛ, МАН.

(Прислав Г. Соломон)

Церковна Громада за Богослуження 6 дол.

БОГДАН, МАН

(Прислав Д. Ковальчук)

Громада за Богослужения 4 дол

ПРИСЛАВ о. Є. ГРИЦИНА.

ВАКАВ, САСК

По 1 дол.: Іван В. Липка, В. Дідух, Лесь Михайлюк і Д. Гнідий.

СМАТС, САСК

По 1 дол.: Г. Малько, Ів. Кінар, Мих. Кінар, Н. Кінар, Й. Кінар, І. Гриців, Ф. Мартин, М. Палій, С. Дзядик, Н. Кеворкіна, І. М. Байдa, Ф. І. Байда, М. Щербань, Н. Гриців, Т. Щербань. Дрібними 75 центів

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

(Прислав П. Колтуцький)

По 1 дол.: Г. Будзінський, М Боднарчук, А. Василенко, Д. Батюк, А. Грегораш, Д. О. Діанк, З. Демчук, І. Драбинястий, Дм. Ільчук, Д. Ковалюк, І. Колтуцький, П. Колтуцький, М. Кучма, М. Кава, Н. Лесюк, М. Левандовський, Лука Лободовський, Ф. Мушій, Т. Муляска, Г. Мазарчук, А Матвійчук М. Макар..., В. Перепелюк, Г. Пиньота, А. Пилипчин, К. Растефанюк, Н. Солонинний, пані В. Скорупа, С. Сторожук, Н. Сторожук, І. Соловій Н Українець, І. Федорків, П. Ярич, І. Ярема, С. Ярема, В. Яковенко, О. Мудрий, П. Батюк, І. Грегораш, К. Адамовський.

ПРИСЛАВ Р. СКОРОБОГАЧ.

... Зоран, Пірзейт, Саск. 1 дол.

ПРИСЛАВ о. В. СЕНИШИН.

Д. Полушин. Стрий, Алта, 1 дол.

ПРИСЛАВ о. І. МАЙБА.

ГЕФФОРД, САСК.

По 1 дол.: О. Причак, І. Ковалишин, Ф. Тачук.

ГЛЕСЛИН, САСК.

Мих. Тимофійчук 1 дол.

МАРЛІН, САСК.

По 1 дол.: Н. Гарасим, А. Діаур, В. Павлишин, Н. Мазик, І. Павлишин, Ілько Гаврилів, А. Павлишин, Г. А. Павлишин, К. Левчук.

КАНОРА, САСК.

Від членів і від Богослужень Разом 27 дол.

ПРИСЛАВ о. М. БОДНАРЧУК.

ТЮДОР, САСК.

(Громада коло ріки)

По 1 дол.: Д. Василович, Вас. Марчук, С. Франко, Фрозина Лукинюк, В. Король.

ІНСІНГЕР, САСК.

(Громада полуднева)

По 1 дол.: Т. Мельничук, Г. Гнатюк, С. Гуцуляк, Дм. Федусяк, пані Королюк, В. Молодфан. Дм. Молодован, Гр. Руснак, Д. Українець.

ЕЛМОР, САСК.

По 1 дол.; Ст. Михайлюк, Іван Чорний, К. Костащук, Н. Г. Чорний, Василина Стадник, Дм. Рокочій М. Кучк, Г. Андрусяк, Дм. Ковальчук, Н. Фостій, Вас. Чорний, І. Рогоза

ВІСІМНАДЦЯТІ РОКОВИНИ Укр. Прав. Громади в Торонто, Онт.

відбудуться в неділю 4-го березня ц. р. Бенькет почнивається в 6-ій годині вечером при столах заставлених добірною вечерою. Промовляти будуть місцеві і позамісцеві гості з Канади й Америки.

Всіх членів, симпатиків і гостей радо витаємо.

За Укр. Прав. Громаду в Торонто:

М. Білий, голова. С. Пелешок, секретар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. К. Желішкевича.

ЛЮТИЙ

15. Четвер. Стр. Господнє — Шипмен (Відчит).
18. Неділя — Саскатун.
25. Неділя — Принс Алберт.

БЕРЕЗЕНЬ:

4. Неділя — Саскатун.
11. Неділя — Гонімун.
18. Неділя — Самбург
21. Середа. Преждеосв. Сл. Божа (Сорокоусти) — Принс Алберт
25. Неділя — Принс Алберт.

554—7-ма вул. Іст Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Сенишина.

[redacted]

15. Стрітення Госп. — Біг Медов.
18. Неділя — Ардмор.
25 Неділя — Спеден.

Адреса: Ґлендон, Алта, Box [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

ЛЮТЕНЬ.

15. Четвер. Стрітення Господнє — Ленард.
18. Неділя — Роблін—Зелена.
25. Неділя Шелвелей.

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Гр. Василіва

ЛЮТЕНЬ:

18. Неділя — Смоки Лейк.
25. Неділя — Радвей

БЕРЕЗЕНЬ:

4. Неділя — Бойл.
11. Неділя — Редвотер.
18. Неділя — Федора (Сповідь).
25. Неділя—Восетна (Вел. Сповідь)

КВІТЕНЬ

1. Неділя — Еґремонт.
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Калмар.
8. Неділя — Торебі
15. Неділя — Смокі Лейк.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта, Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Улька

[redacted]

15. Стріт. Госп. — Паплар Парк.
18. Неділя — Тиндал.
25. Неділя — Іст Селкик.

БЕРЕЗЕНЬ:

4. Неділя — Брендон
11. Неділя — Портедж ля Прейрі
18. Неділя — Малантон.
25. Неділя — Паплар Парк

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипеґ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Мих. Юрківського.

[redacted]

18. Неділя — Ватерфорд. — Вечірня в Престон
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Гимсбі.

БЕРЕЗЕНЬ:

4. Неділя Престон.
11. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Престон.
18. Неділя — Ватерфорд. — Вечірня в Престон.
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Гримсбі.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Ф. Керніцького.

ЛЮТЕНЬ:

15. Четвер — Стрітення Господнє — Мазепа.
18. Неділя — Йорктон.
25. Неділя — Горлець.

Адреса — 110 Велінґтон аве.
Телефон 798 — ЙорктонСаск

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ.

16 П 3 Симеона Богопр. і Анни
17 С 4 Преп. Ісидора Пелусіота

18 Н 5 Нед. 32. Теодосія Угл. арх.
19 П 6 Вукола еп. Смирнського
20 В 7 Партемія еп. Лампс.
21 С 8 Вмкч. Теодора Стратилата
22 Ч 9 Преп. Панкратія затворн.
23 П 10 Преп. Прохора Печер.
24 С 11 Муч. Власія еп. Севаст

25 Н 12 Нед. Митаря і Фарисея
26 П 13 Преп. Мартиніяна, Зої
27 В 14 Рівноап. Кирила уч. Словян
28 С 15 Преп. Пафнутія Печер.

БЕРЕЗЕНЬ

1 Ч 16 Мч. Памфила пресв. Кес.
2 П 17 Прп. Теодора монч. печ.
3 С 18 Льва еп. Рим., Флавіяна

4 Н 19 Нед. Блуд. С. Ап. Архипа
5 П 20 Льва еп., прп. Агатона печ.
6 В 21 Прп. Тимотея, Евстафія
7 С 22 Мч. Маврикія, Федора
8 Ч 23 Свщмч. Полікарпа, Івана
9 П 24 †Перше і др. зн. гол. І. Хр.
10 С 25 Тарасія арх. Царгород.

11 Н 26 Н. Мясоп Прп. Порфирія
12 П 27 Прп. Тита печ., Прокопія
13 В 28 Прп. Василія, Маркиа.
14 С 1 Прпмч. Евдокії, муч. Нест.
15 Ч 2 Свщмч. Теодота еп. Кирин.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. С. Гребенюка
Телефон 553 W
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

ЛЮТИЙ

15. Стрітення — Рорктон.
18. Неділя — Пайн Ривер.
25 Неділя — Косів

[redacted]

о. П. Гайського

ЛЮТИЙ

15 Четвер. Стр. Госп. — Сірко.
18. Неділя — Вайта

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Є. Грицина.

ЛЮТИЙ:

15 Четвер Стрітення — Смате.
18. Неділя — Єлов Крік.
25 Неділя — Тернопіль.

Адреса: Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Федака.

ЛЮТИЙ:

15. Четвер. Стрітення — Росбурн
18. Неділя — Ангусвил.
25 Неділя — Сенді Лейк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. [redacted] Стратійчука

ЛЮТЕНЬ:

15. Четвер — Стрітення Господнє — Гемтон (в Успенській).
18. Неділя — Клейр.
25. Неділя — Вимер.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

[redacted]

о. В. Апоновича.

ЛЮТИЙ:

15. Четвер — Стрітення Господнє — Ґлен Елдер.
18. Неділя — Кобзар
25. Неділя — Флин Флон.

БЕРЕЗЕНЬ:

4. Неділя — Дербен.
11. Неділя — Ґаес
18. Неділя — Сван Плейн.
25. Неділя — Мейбридж.

Адреса: Box 124 Арран, Саск.

Устав Церковний.

[redacted]

15. Стрітення Господнє. УЄ Луки 2. 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17: Єван Луки 2: 22—40.

18. Нед 32 Гол 4. УЄ 4: Літ. Ап. 1 Тим 4: 9-15 Єван Луки 19. 1-10.

25 Нед Митаря і Фарисея. Гол. 5. УЄ 5 Літ Ап 2 Тим. 3: 10—15. Єван. Луки 18: 10—14.

БЕРЕЗЕНЬ:

4 Неділя Блудного Сина. Гол. 6. УЄ 6 Літургія Ап 1 Коринтян 6: 12—20. Єван Луки 15: 11—32.

11 Нед Масопустна Гол. 7 УЄ 7. Ап. 1 Коринтян 8: 8—9: 2 Єван. Матея 25: 31—46.

Український Релігійний
[redacted]

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box [redacted]
WINNIPEG, MAN.

[redacted] WINNIPEG, MAN. MARCH 1st 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1945. ЧИСЛО (545) 5

УКРАЇНЦІ В ТУРЕЧЧИНІ.

В Туреччині є нині кількасот душ, головно в Царгороді й околицях, вони зорганізовані в Українській Громаді, що має свою бібліотеку. З України не мають там жадних відомостей, а з Европи приходять відомости про українське життя по кількох місяцях. Туреччина була заявила, що хто хоче, може до Росії виїхати, однакож ніхто з них і не думає виїздти. Виїхало кількох москалів, та про них і чутки нема.

ПОЛЯКИ СУМУЮТЬ.

Польський „Час" з 21 лютого, 1945, цілу першу свою сторону вбрав в чорні обвідки, як вбирають вістку про смерть когось визначного. І в тих обвідках є заява польського уряду в Лондоні, є інші статті, в яких говориться, що те, що діється з Польщею, це вже 5-ий розбір Польщі; що йде до того, що Польща може цілком опинитися в чужих руках, що аліянти рішали про Польщу без Поляків і наперекір своїм давнішим заявам... Украніці могли б нині Поляків дуже жалувати, коли б не те, що Поляки і давно і ще недавно рішали також про Українців без Українців. Носив вовк, понесли і вовка!

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ В АРГЕНТИНІ.

Аргентинський „Перелом" подає вістку, що в Аргентині видавництво „Промінь" почало друкувати історію України Миколи Аркаса. Як на аргентинських Українців то це важна праця, яка доказує, що Украніці де би не були, показують своє національне життя.

ДЕ ГОЛ НЕ ПОЇХАВ.

Вістка з Парижа 20 лютого говорить, що президент Розевелт кликав французького президента де Ґоля до Альжиру на наради, але де Ґол не поїхав. Це толкують тим, що заклик Розевелта був в формі приказу, а Франція хоче бути рівною з другими і не слухати чужих приказів. Це декого занепокоїло.

ЧОРЧИЛ В ЛОНДОНІ.

Чорчил вертаючи з нарад в Ялті (на Кримі), нараджувався з царем Етіопії Селясієм, з королем Савді Арабії, з королем Єгипту і сирійським президентом. В англійськім парляменті заявив, що справи трохи полагодилися, але не хотів, щоби подрібно над всім тим говорити.

ЯПОНЦІ ХВАЛЯТЬСЯ.

З Токіо повідомляють, що японці мають також „роботові" бомби, до яких привязують великі надії.

НЕ ВИДНО КІНЦЯ ВІЙНИ.

Підсекретар війни в Вашинґтоні, Роберт П. Петерсон, заявив 14 лютого, що по думці военних знавців кінця европейської війни ще не видно.

ПОСУХА В АВСТРАЛІЇ.

В Австралії вже погинуло багато худоби й овець, і кажуть, що коли посуха довше потреває то ще мільйони овець погинуть з голоду. Австралія має мало кораблів, щоби поживу довозити.

СОБОР РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ.

На Соборі в Москві, що почався був 21 січня ц. р. мало бути 300 епископів та митрополитів. Були і представники Російської Церкви з Америки. Патріярхом вибрали Алексія, митрополита ленінградського і новгородського. Новий патріярх видав послання, в якім поблагословив Сталіна, як божого післанця для Росії, похвалив геройство большевицької армії. Значиться — большевицька бесіда!

100,000 НА ЦЕРКВУ.

Коли лорд Бівербрук довідався недавно, що німецька бомба вчасти побила, а вчасти поранила цілий головний уряд Презбитеріянської Церкви в Анґлії, то післав 100,000 долярів щоби помогти створити новий уряд. Його батько був священиком в Канаді.

ПОЛОЖЕННЯ В ФРАНЦІЇ.

Французькі соціялісти і комуністи поєдналися і домагаються, щоби уряд перебрав залізниці і трамваї (стріткари) і взагалі перевозову силу; дальше шість великих банків, а вкінци щоби завів свою асекурацію. Інші домагання відкладають на по війні.

ЗНОВ ГАЗОВА БАЛАЧКА.

З Стокгольму повідомляють, що Німці приготовляються до газової війни, готують маски, сховки і др. Але Німці говорять, що аліянти зачнуть вживати газу, коли Німці вживуть своєї нової, негазової зброї, яка помішає аліянтські пляни.

ЗБИРАЮТЬ 75 МІЛЬЙОНІВ.

Предсідник жидівської допомогової оргнізації в Ню Йорку недавно заявив, що в минулім році жиди зібрали в Америці 32,000,000, а в 1945 мають зібрати 75,000,000 на поміч жидам порозкиданим по военних сторонах. Він підчеркнув, що — „Давання жертв треба міряти не доходами, але потребою, для якої дається". Збиранню такого фонду помагає жінка президента Розевелта.

ЗАСУДИЛИ НА 207 ЛІТ.

В Диксон, Іля., 15-літний Норман Буртон замордував 5-літну своячку, Сару Тайн, молотком і ножем. Його засудили на 207 літ тюрми, і кождого року в день замордовання має сидіти в самітнім приміщенню. Підчас дводневного суду хлопець цілком не показував якого будь зворушення. Коли хлопець переживе 207 літ, то вийде на волю.

ХОЧУТЬ БІЛЬШОЇ ПЛАТНІ.

В Вашинґтоні піднесено справу підвишки конґресменам з 10,000 на 12,500 долярів річно. Оден з конґресменів, що обчислював подрібно видатки конґресмена на вдержання родини й особисті конґресменські видатки, казав, що 16 тисяч на рік не було би забагато.

ЛОЙД ДЖОРДЖ ХОРИЙ.

Премієр Анґлії в минувшої війни, 82-літний Лойд Джордж поважно хорий.

РАБІН СТАВ КАТОЛИКОМ.

З Риму доносять, що голова рабінів в Італії, Ізраель Антон Цоллі, навернувся до католицизму й охрестився 14 лютого в Римі. Цоллі має 60 літ; від 1910 року був головним рабіном і є професором на університеті. Він нераз виявляв велику вдячність папі за те, що папа дуже помагав жидам, коли там були Німці. — При такій вістці треба поставити питання, чи таке навернення має релігійну причину, чи політичну?

ПОЇЗД ПЕРЕВЕРНУВСЯ.

Коло Мендан, Н. Д. перевернувся військовий поїзд, отже 75 мурнинів вояків й оден білий поранилися. Перевернулося 9 залізничих возів.

СМЕРТЬ ПРИ МАШИНІ ДО ПРАННЯ.

В Киркленд Лейк, Онт. сталася 13-го лютого така нещасна подія. 27-літна Цецилія Фиш прала шматтє і мала на шиї завішений ручник. При викручуванню шматтє машина вхопила ручник і жінка задушилася. Коли її 8-літний синок прийшов зі школи, застав матір неживу.

ВІДПУСТКА НА ЖИДІВСЬКІ СВЯТА.

З Оттави повідомляють, що жиди вояки в Канаді дістануть відпустку на Жидівські Свята, оскілько буде можливо, від вечера 28 до вечера 30 березня, і від вечера 3 до вечера 5 квітня.

СЛІПА НАПИСАЛА ОПОВІДАННЯ.

Єлисавета Вайтгед в Едінбургу, що осліпла маючи три роки, написала недавно оповідання, за яке дістала 100 фунтів, себто несповна 500 долярів нагороди. Писала на тайпрайтрі.

15 ЗГОРІЛО — 13 ПОПЕКЛОСЯ.

В Такома, Вар. згорів 17-го лютого будинок, де трох згоріло, 12 нема, отже безсумніву також згоріли а 13 досить попеклися. Думають, що згоріло навіть більше, але по них слід не лишився.

В СОРОЧЦІ 61,000.

В Венкувері вмер Т. Г. Гіл, що був оперезаний старою сорочкою, в якій знайшли 61,000 долярів готівкою, бондами і банковими дрефтами. Гроші забрала поліція і тепер шукають за свояками померщого, щоби гроші пере- [redacted]

ПОКАРАЛИ УРЯДОВЦІВ ЦИРКУ.

В липни 1944, згорів в Гартфорд, Конн. цирк, а в нім 168 осіб. Тепер суд засудив урядовців цирку так: головного господаря цирку, Смита і доглядача полотняного даху на 7 літ тюрми. Гейлея, директоа на 5 літ. Електрика Верстіґа і господаря лавок на рік. Головного візника Блинифілда на 6 місяців.

ПОПАЛИЛИ БАГАТО ЛІТАКІВ.

В західній Канаді уряд попалив літаків вартости 1,000,000 долярів. З літаків позабирали, що було вартне, а решта спалили. Їх тепр не конче треба і направляти годі. Кажуть, що по війні ще більше всего будуть палити.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇН-[illegible]СЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Сума з попереднього числа	$54,714.88
Содборі, Онт.	
В Содбурі, Онт. малі діти заколядували на Колегію	30.00
ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.	
Н. Залозецький, Винипег, Ман...	25.00
Е. Скичич, Винипег, Ман.	25.00
ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.	
Пані Ф. Яцульчак, Ришард, Саск.	25.00
Михайло Кіндрачук, Ібстон, Саск.	[illegible]
Ґлен Бейн, Саск.	
Іван Гошовський	[illegible]
ЗБІРКА о. І. КУСОГО.	
На похороні Дмитра Антонюка, Райн, Саск.	30.00
Никола і Катерина Сушельницькі — Канора, Саск.	10.00
Пані Г. І. Шлинге, Йорктон, Саск.	5.00
ЗБІРКА о. П. САМЦЯ.	
На весіллю Івана Яремка/ з Гамілтону, Онт. і панни Мирослави Матерни з Торонто, Онт.	55.65
Михайло Поліха, Торонто, Онт.	25.00
Юрій Бортник, Торонто, Онт.	15.00
(Разом 95.65)	
ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.	
Дмитро Фодчук, Січ-Коломия (бонд)	50.00
ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.	
Ілько і Настя Худі, Коронадо, Алта.	25.00
Никола Дмитрашак, Коронадо, Алта.	10.00
Українська Православна Церква, Торсбі, Алта.	25.00
Стефан й Анна Мриглод, Калмар, Алта., (доплата до 25.00)	16.00
Петро Сікора, Калмар, Алта.	10.00
Михайло і Марія Криса, Талфордвна, Алта.	5.00
Дмитро і Марія Камінські, Осетна, Алта.	5.00
Андрій і Магда Гаврилко, Опал, Алта.	5.00
ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.	
Василь Олесько, Лібав, Ман.	5.00
Іван Звіздарик, Портедж ля Прейрі, Ман.	1.00
Михайло Цал, Портедж ля Прейрі, Ман.	.50
ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.	
Стефан Савчук, Інсінгер, Саск.	25.00
ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.	
Українська Православна Громада, Щитман, Саск.	[illegible]
Михайло Царук, Вірдейл, Саск.	[illegible]
Іван Мезій, Міт Парк, Саск.	[illegible]
Іван Лабюк, Калина, Саск.	[illegible]
Теодор Воротюк, Калина, Саск.	[illegible]
Іван Павлович, Дейвис, Саск.	[illegible]
Дмитро Бодначук, Принс Алберт, Саск.	1.00
Разом	[illegible]

[illegible] ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

СОБАКА ЗАДУШИВ ДИТИНУ.

В Лос Енджелес, Кал. собака схопив за горло 21-місячну Дерденджер, дочку свого господаря, коли вона бавилася і задушив. Думають, що до того спонукала його зависть, коли бачив, що люде більше уваги звертають на дитину, ніж на нього. І в звірів є зависть, а не тільки в людей.

ДЕЩО ПРО ДІМ.

Сила дому.

Є оповідання, що коли риби бачили, як раки лізуть і пливуть не вперед, як другі сотворіння, але назад, то сказали: Треба скликати молодих раків і навчити їх, що повинні плисти вперед головою.

І скликали. Багато було бесіди, риби показували ракам, як плисти і все було добре — молоді раки почали вже лізти головою вперед.

Але не було того довго. Як тільки молоді раки вернулися до дому і побачили, як вся їх рідня назадгузь лазить, то й самі почали знов так лазити. Вся рибяча наука забулася.

Така сила дому. Коли він виховує дітей добре, то чужі не зможуть їх дуже попсувати; коли виховує зле, то ані церква, ані школа не зможе з них добрих зробити. Хоч там чогось і навчать ся, але коли підуть дальше, то почнуть робити так, як дім навчив.

Дім — всім миле місце.

Хотів би я вже бути вдома! — каже моряк.

Йду до дому! — говорить купець замкнувши крамницю.

Мушу йти скоро до дому! — каже мати, думаючи про дитину в колисці.

Треба вже йти до дому — говорить школяр.

Не маю часу, бо йду до дому! — говорить дівчина комусь на вулиці.

І блудний син евангельський вертався до дому з чужини.

А добрий християнин вмираючи каже: Приходить час, що треба мені вернутися до дому мого Отця Небесного.

Дім є великою інституцією!

Приповідки про дім.

Українська: В гостях добре, а вдома лучше. Видно по нім, що він з доброго дому вийшов.

Французька: Для кождого птаха його гніздо миле.

Еспанська: Дим в моїм домі для мене теплійший, ніж в чужім огонь.

Жидівська: Мій дім для мене твер-[illegible]

Італійська: Мій маленький дім є для мене палатою. Мій дім, це груди моєї матері. Кождий собака є львом в своїм домі.

Напис на нагробнику:

„Вона 60 літ була щастям в моїм домі".

Де дім?

— Де твій дім? — питають дитину.
— Там, де мама — каже дитина.

СКОВОРОДА ПРО ТАЛАНТИ.

Коли раз в гурті обговорювано людські здібности, сказав хтось:

— Христос каже, що оден зі слуг дістав лише оден талан, отже найменше — тому не диво, що слуга не мав охоти ним орудувати і його закопав. Що одним талантом зробиш?

Тоді Сковорода:

— Послухайте моєї думки про те, що говорите...

Христос каже, що господар дав кожному слузі відповідно до його сили, отже вдійсности кожному дав однаково. І тому праця кожного однаково вартна, коли виконана відповідно до сили чоловіка. І тим, що мають лише оден талан, я дав би кілька таких порад:

Дай хліба голодному, коли не можеш дати чогось більше.

Прийми сироту до свого дому, коли не можеш побудувати приюту для сиріт.

Молися щиро при дверях церкви, коли не можеш молитися при престолі.

Вчи дітей, коли не можеш вчити старших.

Будь гідним провідником дому, коли не можеш бути провідником держави.

Вдоволяй найбіднішим другом себе, коли не можеш громади вдоволити.

Промовляй розумно до кількох, коли не можеш до багатьох говорити.

Латай дбало одежу, коли не можеш нової шити.

Ходи дбало і примірно до своєї церкви, коли не можеш йти з паломниками до Єрусалиму.

Дбай щиро про батька-матір, дбай про свою родину, коли не можеш про дальших дбати...

Так я талани розумію. В мене оден талан такий вартний, як і пять, як і десять. Бо треба на світі і такої праці, що одним таланом виконується і без неї життя не обійдеться. Отже виходить таке правило: Роби, що можеш, але роби щиро і гідно а вартість твоєї праці буде така велика, як тих, що орудували багатьома таланами.

ЖІНКИ Й ТЮТЮН.

В „Жіночій Долі" з 15 квітня, 1938 р. є стаття „Жінки і тютюн", з якої беремо тут, що важніше.

На кожному кроці дбають жінки про красу — читаємо там — навіть незаможна дбає про порядний одяг. Потяг до краси помітний в жінки на кожному кроці.

Як же пояснити собі, що багато жінок служить такому поганому і нездоровому налогови, як куреня тютюну. Здається, що нема нічого поганішого, як папіроска в руках, чи устах жінки; і нічого більше відразливого, як тютюновий сопух, який тхне від тіла й одягу такої жінки — жінки, яку оспівують і величають як носительку краси й ніжности.

Наука виказала, що жіночі нерви загалом вразливіші, ніж чоловіків. Що ж сказати про життєві обовязки жінок, виконувані в тютюневому диму?

Куреня тютюну підриває ніжне жіноче здоровля скорше, ніж мужеське. Лікарі кажуть, що хороба серця починаєсь в мущин по 10-літнім куренню, а в жінок багато скорше.

З щоденних помічень знаємо, що жінки-курці скорше старіються. Їх обличе тратить свіжість і гнучкість, покривається зморщками та ріжними плямками. Хіба втрата молодости й краси малий аргумент проти курення?

Віддавна відома річ, що тютюн робить людину нервовою та веде до ріжних нервових забурень, до нервового розстрою, а також шкодить нервови очей.

Крім того тютюн погіршує жіночі слабости, викликає нелад. Лікарі робили проби на звірятах і побачили, що тютюн шкодить звірятам подібно, як людям, а людям так, як і звірятам.

ПЕРЕЧИТАЛИ ЦІЛУ БИБЛІЮ.

Члени баптиської громади в Ворен, Ме., рішили, що перечитають за одним замахом цілу Віблію. Отже читало їх оден за другим 45 осіб без перестанку і читали 17 годин і 40 мінут, поки до кінця дочитали. Вже було давніше подібне читання і тоді читали 6 мінут довше.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЧОМУ МИ ПОВИННІ ЧИТАТИ КНИЖКИ.

Всякі твори — повісти, поезії, драми, річи наукові, релігійні і т. д. називають ся літературою.

Письменники лишають свої думки в книжках і тому література вяже нарід з його минувшиною, показує нам, що робили і як думали наші предки. Вони не живуть, але їх думки живуть в книжках.

Є література, що дає знання і що виховує характер. Перша виховує ремісника, друга чоловіка.

Найголовніша друга часть, бо вона виховує людину морально. До такого рода літератури належать добрі повісти, поезії, релігійно-моральні твори і др.

Визначний англійський письменник, Смайлс, каже: „Книжка написана перед двома тисячами літ може вказати чоловікові ціль життя. Таксамо впливає і зла книжка. Добра книжка вчить правого життя, правди і доброти, зла вчить злочину, невірства.

Доброю книжкою є лише та, що робить чоловіка добрим.

Коли чоловік дістане добре моральне і культурне виховання, тоді треба йому наукового, ремісничого розуму, і він тоді буде в життю гарним чоловіком і гарним працівником.

Отже бачимо, яким дорогим скарбом є добрі книжки. Вони можуть приготовити нас до високо-культурного життя і тут і для життя в Небесному Царстві.

Тому ми молоді Українці повинні читати багато добрих книжок.

Орест Горчинський.

ЛИСТ З ПАЛЕСТИНИ.

Лютого 9-го прийшов до Українського Голосу лист з Палестини, в якім між іншим говориться:

„Живу, де не чую української мови, нема українських газет ні книжок. І людей мало здибаю українських, може не хочуть признаватися. А коли отримав часопис, душа ожила.

„Вже пять років блукаю по Азії, далі не всилі рушитись. Живу з дня на день й очікую тої хвилі щоби я міг рушитись з тої Азії хоч в таку сторону, де міг би стрічатись зі своїм Українцем — бо з ріднею Бог знає чи стрінусь коли, чи вже ніколи.

„Пять літ пишу через Червоні Хрести і звичайною почтою і нема відомости, чи живуть. Прочитав на ваших сторінках (У. Голосу) про ріжні Ваші українські організації, а між тим прочитав сторінку українських діточок — хлопчиків і дівчат, що переписуються з Дідусем Наумом.

„Пригадав своїх дітей, що оставив їх не попрощавшися, бо не дали, і не знаю, де живуть і як живуть.

„І я постановив оскорбити себе та подарувати щось незнаним мені діточкам — хлопчикові і дівчині.... Нехай Дідусь Наум призначить як нагороду тим, котрі найлучше вчаться української мови, щоби вміли шанувати і любити свій нарід і боротись за його волю. Нехай мені здається, що це я своїм дітям — Мирославови і Святославі.

Наведений лист викликає багато думок.

Куди то лиха доля Українців не порозганяла! І з дітьми не дали попрощатися...

Та шукаючи своїх дітей, знайшов батько добрих дітей Українського Народу — добрих своїх Братів і Сестер, знайшов тих, що своє люблять і шанують і. заінтересувався ними, як своїми

Над цим нехай призадумаються найперше діти і молодь. Їм досі і на гадку не приходило, що хтось аж в Азії, тисячі миль звідси далеко, бачить й оцінює те, що вони тут гарного роблять — що вчать ся по українськи, пишуть по українськи листи, інтересуються українською справою. Але гарну роботу і гарних робітників бачать і цінять і найдальші. Лише тих ніхто не бачить і не цінить, які нічого доброго не роблять.

Окремо нехай призадумаються батьки і матері. Вони то нераз забувають про се, якими їх діти повинні бути і на яких людей треба їм готовитися.— отже цей лист нехай їм це пригадає.

З ЖИТТЯ ВИЗНАЧНИХ УКРАЇНЦІВ.

Тарас Шевченко навчився читати в дяка Бугорського. І цілу свою освіту і цілий свій розум здобув тим, що читав багато добрих книжок, слухав бесід розумних людей і говорив з ними та пильно до людського життя приглядався.

Никола Устиянович (род. 1811, вмер 1885), навчився читати в дяка, поки пішов до дальших шкіл. Був священиком в Галичині. Написав коло 80 поезій, 6 повістей і ще дещо.

Антін Любич Могильницький (род. 1811, вмер 1873) вчився найперше по польськи і по німецьки, аж пізніше сам взявся за вивчення українського письма. Каже він:

„Бючися, як митар в груди, ісповідаюся (признаюся) сокрушенним серцем, що і я самоук! бо учив-ем ся русчини (по українськи) в тих часах, коли не було где, від кого і з чого учитися, протое сам своїм трудолюбієм і пильностію! Горджуся тим красним іменем (іменем „самоук") і всім чесним і трудолюбивим братям самоукам братное цілованіє пересилаю."

Могильницький гордився тим, що він „самоук" — що він сам, без школи навчився українського письма і став українським письменником. Це важне! Всі молоді Українці й Українки, які не вміють українського письма, повинні взяти собі Могильницького за примір і стати також „самоуками". Тоді і вони будуть мати чим гордитися.

Могильницький був священиком в Галичині. З його поем найважніша „Скит Манявський", дальше „Русин вояк".

МОЛИТВА В ПОГАН.

Великий атенський державний муж, Перікль (†429 перед Хр.) завсігди молився до своїх богів, нім почав промову.

Римський визначний генерал, Корнелій Сціпіо (234—183 перед Хр), перед розпочаттям кожного важного діла йшов до святині молитися.

Платон (429—347 перед Хр.), великий грецький фільозоф каже: „Найважнішим вчинком гідного чоловіка при виконуванню всякої праці є, щоби він виконував її, роблячи врочисті постанови і запечатуючи їх молитвою, отже в постійній злуці з богами; хто схоче поважно свої обовязки виконувати, великі, чи малі, мусить найперше звертатись за божою помочею."

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕД-[illegible]

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ДУМКА ЗІРКА — АНГЕЛ АРХИСТРАТИГ.

Зірка засвітить у вашім умі, коли перечитаєте Колюмну пять-річних передплатників в четвертім числі Вістника.

Ангел покаже вам дорогу, як перечитаєте колюмну в третім числі Вістника „Знаймо хто ми і кілько нас".

Святий Архистратиг Михаїл заправодить вас там, де вам місце, коли перечитаєте колюмну пять-річних в другім числі Вістника.

А коли хочете щось більше знати **про активних братів Української Православної Церкви,** то читайте колюмну пятьрічних передплатників в 1-ім і в 24-ім числі Вістника.

В кінци, що може статись з вашим іменем, довідаєтеся з колюмни в 23-ім числі Вістника ,з 1944-го року.

А. Е. Біліньский.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

В. Й. Перепелюк, Рорктон, Ман.
Іван Дутчак, Рорктон, Ман.
Дмитро Данилюк, Едмонтон, Алта.
Емануїл Бабюк, Брогов, Алта.
Українська Православна Громада — Ґримсбі, Онт.
В. Г. Винничук. Роял Парк, Алта.
Ф. Бойко, Винтерборн, Алта.
Пані А. Ф. Скоробогач. Септер, Саск.
Пані Параскевія Анклевич, Ріджвейна, Саск.
Антон Керелюк, Гелок. Мінесота.
В. Гордей, Спеден, Алта.
А. Ленко, Донвел, Саск.

СИРОТИНА.

Не той сиротина, кого рід не знає,
У кого хатини й худоби не має;
Не той сиротина. хто в чужії хатці,
У кого свитина вся — латка на латці.

Шоби була в його голова і руки,
Любов до народу, до волі й науки —
Він не сиротина. він родичів має:
Він дитя Народу, Народ його знає!
Він дитя громади: вона його любить,
Щиро поважає, і щиро голубить!

Хто ж всім коверзує ,і не любить свого,
Хто своє лишає й липне то чужого;
Хто в красше не вірить, і вперед не (рветься,
Байдужий про завтра, й живе, як (живеться;
Хто праці боїться, як панська дитина —
Отой то безрідний, отой сиротина!
Йому треба плакать на себе самого,
Бо не привитає громада такого!

Олександер Кониський.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3000, WINNIPEG, MAN.

ТРЕБА ПРОВІДНИХ СИЛ.

Коли нарід не має добрих провідних сил, то він слабий нарід. Сама школа, як школа виховує ремісників — учителів, лікарів, адвокатів, агрономів, чи ще кого. Але ремісники, як ремісники, не творять ще сили народу. Вони виконують свою ремісничу роботу і заробляють собі на хліб і на тім все кінчиться. Вони можуть бути такими, що поза своїм фахом світа не бачать; або вяжуться з ворогами народу.

Народови треба свідомих людей, які попри своїм фаху були би розумними, провідними громадянами.

Для приміру берімо учителів, які були в Інститутах, і які там не були — яка між ними ріжниця. Як учителі в школі, всі вони одинакові, але велика ріжниця є поза школою. Беручи загалом, ті, що були в Інститутах, інтересуються ширшими громадськими справами, розуміють ті справи, мають більше підготовання до громадської праці. — отже вони стоять в ряді громадської провідної сили. Знов же ті, що виховувалися поза Інститутами, коли взяти їх загалом, стоять дальше від громадського життя, бо з ним не познакомлені і до праці громадської не підготовані. Отже такі не є народною силою.

Подібне і з другими фаховцями.

Інститути зробили багато доброї роботи, яка без них не зробилась би. Але такої роботи треба ще більше.

Колеґія, на яку збирається фонд, має бути тою інституцією, що повинна поширити ту добру працю, яку Інститути виконують.

Колеґія, як інституція Української Православної Церкви, дбала би пляново про релігійне підготовання своїх вихованків — про те, що нині, тай завсігди таке конечне. Бо чоловік з добрим релігійним підготованням зможе стати дальше на переді в проводі життя громадського, ніж без такого підготовання. Його праця не обмежиться до Народного Дому, але пошириться і на релігійне життя загалу.

Ось чому чужі Церкви засновуть свої школи, свої Колеґії! Вони, та їх вірні розуміють значіння таких шкіл.

Інститути були великим кроком вперед в життю канадійських українців, а Колеґія, це дальший крок в культурнім поступі українського життя.

І коли досі фонд Колеґії „виносить понад 50,000 долярів, коли вже набуто будинок, то український загал повинен подбати, щоби намічена сума 100,000 в недовгім часі була повна. І ще не те — [illegible] добрій волі Українці можуть зло- [illegible] 150,000. Тоді і чужі глянули би на Українців з ще більшою пошаною, тай Колеґія може розвинути більше праці, коли має на те більше фондів.

Яка та праця — скажемо іншим разом.

ПО НАРАДІ ТРОХ.

Послідні наради Розевелта, Чорчила і Сталіна на Криміі (в Ялті) рішили, що Німеччину мається поділити між трох переможців, що понищать німецькі самостійні інституції, не дозволять жити самостійним життям; Німці мусять відбудовувати понищене поза Німеччиною, а винних за війну відповідно покарають.

Німці кажуть, що це рівнаєсь повному знищенню німецького народу, як самостійного.

В відповідь постановам „трох" речник Німеччини, Павло Шмідт, оголосив, що кримські постанови увільняють Німеччину від всіх моральних зобовязань і Німеччина думає вжити на свою оборону всіх найможливійших способів, на які можна відважитися. Подібне проголосив також Ґебелс 15 лютого.

Німці про свої способи не говорять, отже є загальні здогади, що Німці можуть вжити ґазу, або ще чогось іншого.

Існують міждержавні правила, до яких держави зобовязалися за мирних часів, що пр. таких-то способів не будуть вживати підчас війни, що до полонених будуть лише на такий лад відноситися ітп., отже Німці кажуть, що кримські постанови їх від всего того увільняють.

Коли в здогадах на перше місце ставлять ґаз, то мабуть тому, що з ґазом прийшло би дуже широке загальне знищення — не лише армій, але і населення. І мабуть тому доси жадна сторона ґазу не вживала.

Та диво, що передова англійська преса, яка дрібниці до тонкостей розбирає, не застановляєсь, які були би наслідки ґазу. Лише каже, що аліянти мають також ґаз на Німеччину, але що дальше?

Також повстає питання — кому не хотілось би ґазової війни?

По нашій думці Росія ґазової війни не боїться. Вона така „неісходима", що ґазова війна зачепила би її небагато. Її населення числить сотні мільйонів, отже посвятити 10, чи 20, чи 30 мільйонів людей для комуністичного панування не було би для неї великою стратою. Важніше для неї, щоби Німці счезли з лиця землі.

Америка далеко від Европи і німецький ґаз її не страшний.

Франція, Бельґія, Голяндія і другі мусять дивитися готовому.

Що до Англії, то з того, що бачимо, виходить, що для неї німецький ґаз байдужий. Вона або має подостатком способів для охорони, або знає, що ґазова війна є дурницею. І ґаз і всі другі німецькі способи.

Які ті другі способи могли би бути, англійська преса не робить припущень.

Та як вдійсности буде, покаже будучність.

ДІТОЧІ ЗАРАЗЛИВІ СЛАБОСТИ.

Дифтерія — По зараженню розвиваєсь, поки набере сили, 2 до 7 днів. Та найчастіше 2 дні. Перші ознаки: біль в горлі і горячка. Треває звичайно 3 до 5 тижнів; одначкож скоріше переходить, коли лікар дає слабому антитоксину. Слабість небезпечна, тому конче треба закликати лікаря і то не відкладаючи. — З дифтерією може лучитися параліж горла, або і рук та ніг і слабість серця.

Шкарлятина — Розвиваєсь 5 до 7 днів. Перші ознаки: горячка, біль горла, деколи млости і воніти. Другого, або третого дня на грудях, або долішній части живота зявляється висипка. Звичайно треває 4 до 6 тижнів. — Може бути разом слабість нирок, серця, легких й ух.

В ЧУЖІЙ ПРЕСІ УКРАЇНСЬКА [illegible]

В „Кенедієн Реджистрі", в якім майже з числа в число пишеться про Польщу, тепер в числі із 17 лютого є два листи, що мають заголовки: „Українська незалежність" та „Про Українські Права". Автор першого „Не Українець", а другого „Католик Українець".

В першім автор спиняєсь на давнішій статті в „К. Р.", де було питання: „Чому несправедливо, коли б Польща мала Україну, а справедливо, коли б мала Росія?" На те каже автор листа:

„Прошу мені сказати, чому мала б її мати чи Польща, чи Росія? Беручи на міру справедливости, чи не думаете, що 40 мільйонів Українців повинні мати власну незалежну державу? Чи не час, щоби зняти невільниче ярмо з Україців?"

Другий автор спиняєсь на редакційній статті „К. Р.", що мала заголовок: „Російські претенсії до Польщі", і відразу зазначує, що: „Ясне, що хто не забрав би української території, то все ж вийде, що сила є слушністю".

Пригадує автор слова Сомервила, що коли інші держави Европи мають більше народів, то чому несправедливо було би для Польщі мати Українців, коли справедливо для Росії їх мати?", та сам питає:

„Але чи справедливо для якої будь держави, щоби їх мала? Чи не ясно само собою, що сам той факт є такою кричучою несправедливістю супроти народу, про який ходить — про 45 мільйонів Українців."

Згадавши давне автор каже, що Українці по геройськи воювали, щоби встановити свою державу і на якийсь час її здобули. Однакож Польща при допомозі Франції та большевицькі орди знов її поневолили.

Закінчуючи автор говорить:

„Питання не в тім, чи Росіяне, або Поляки мають право (до України), але чи мають Українці."

Такі два листи таки пригадають читачам „К. Р.", що Українці це великий нарід і що не хто другий, але самі Українці повинні рішати про свою долю.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ З ЛОНДОНУ.

Українські вояки в Англії святкували Різдво по українськи — 7-го січня. В Українській Гостинниці в Лондоні засідало до Святої Вечері коло 170 гостей вояків.

Богослуження правив о. Горошко по півночі, а о. Савчук 10.30 рано. Деякі вояки були на обох Богослуженнях.

На Святий Вечір по вечері були і чужі гості, а між ними О'Ніл, римо-католицький капелян, та майор Болден, заступник протестантського головного капеляна. Вони були і на Богослуженнях — перший на греко-католицькім, другий на православнім. Багато вояків сповідалося.

Підчас бенкету Зїзду, що тоді відбувався, було багато телеграм з Канади і кожда телеграма була живим словом від родин і близьких, а вже головно раділи вояки телеграмами з близьких їм сторін. Та була околиця, з якої ані одної телеграми не було і воякам було дуже сумно.

Були там й американські українські вояки, всіх 11 чи 12.

Коли на бенкеті вітали вояків, що були відзначені, ранені ітп., то чужі гості побачили, що українська сила в цій війні має своє поважне місце.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 25.

...поверну їх печаль в радощі й втішу й звеселю їх по їх тузі.

Єрем. 31: 13.

Срібна чаша Йосифа.

Йосиф поводився з Веняміном краще ніж з другими братами. Чому? Тому, що Венямин був його рідним братом по татові і по мамі; тому, що Венямин не був винуватим у продажі Йосифа; щоби переконатися, чи брати справді ліпші стали; чи заздрість в їх серцях буде проти Венямина, як була колись проти него. І ще одну пробу зробив Йосиф, щоби переконатися, чи брати справді люблять Венямина.

А зробив Йосиф таке: Сказав свому слузі наладувати міхи для братів збіжжам, кожному знов всі гроші завязати з верху, а у Веняминів міх сховати свою срібну чашу. Так сталося і брати пустилися в дорогу.

Заледво брати вийшли за місто, як Йосиф вислав за ними своїх слуг. Начальникові слуг сказав: Здоганяй тих людей і скажи їм: Так ви платите злом за добре? Пощо ви вкрали чашу мого пана? Оголомщені брати відповіли: На що таке говорити? Ми люди чесні, не злодії. Ми ж і гроші найдені в міхах завернули. Як могли ми таке вдіяти? Але якби чаша в котрого з нас найшлася то смерть йому, а ми всі будемо рабами нашого пана (Йосифа). Сказав начальник: У кого найдеться чаша, той буде рабом, а ви чисті будете.

Брати зараз поздіймали міхи, порозвязували їх і начальник шукав за чашою від найстаршого по ряду і найшов її в міху Венямина. Тоді брати, на знак великого жалю і стиду роздерли одежі свої, повкладали міхи на ослів і вернули до міста. Коли прийшли перед Йосифа, попадали перед ним до землі. Йосиф до них остро: На що ви таке вчинили? Каже Юда: Не можемо оправдатися. Не знаємо, як це сталося. Певно Бог найшов кривду в рабів твоїх. (Думали брати — Бог нас карає за Йосифа!) Всі ми раби твої. Йосиф відповів: Не можу такої несправедливости вчинити. Той буде мені рабом, в котрого міху найшли чашу. Ви всі свобідні і можете вертати до батька свого.

Приступив тоді Юда до Йосифа і почав розказувати, як то їх отець любив обох наймолодших синів своїх, як один з них десь подівся, може звір пожер його, а коли би ще Венямин не вернувся, то їх старий батько може з жалю вмерти. Дальше говорив Юда, як він самий за Венямина поручився, як тяжко було їх отцеві пустити Венямина, отже нехай пан Єгипту, рівний Фараонови, буде такий ласкавий і пустить Венямина до дому, а на його місце він, Юда, остане невільником.

[illegible]

1. Чому Йосиф поводився з Веняміном краще, чим з другими братами? 2. Що сказав Йосиф зробити з грішми братів за пшеницю? 3. Що зі своєю ча- Йосифових слуг? 5. За що оскаржував Йосифових слуг? 5. За юо оскаржував Йосиф братів? 6. Що сказали брати про себе? 7. Що про чашу? 8. В чиїм міху найдено чашу? 9. Що сказав Юда про свого батька? 10. Що про себе і Венямина? 11. Що сказав Юда про Йосифа? 12. Чи брати любили Йосифа більше, чим Венямина?

ЛЕКЦІЯ 26.

Господь водив тебе, щоби тебе впокорити, щоби довідатися, що в тебе в серці.

5 Мойсея 8: 2.

Йосиф признається братам.

Коли замість Венямина Юда згодився остатись рабом Йосифа, Йосиф побачив, що його брати дійсно покаялися. Вони жаліли свого батька старенького. Вони воліли лишити Юду замість Венямина, рідного брата Йосифового. Вони хотіли дотримати слова, що Венямин вернеться. Вони вже позбулися тої заздрости, що колись мали проти Йосифа. Йосиф все простив їм в своїм серцю і постановив те прощення показати братам. Він вже не міг закрити свого зворушення і голосно приказав по египетськи: Вийдіть від мене всі!

Коли египтяни вийшли, Йосиф заплакав вголос. Він плакав і говорив: Я Йосиф, брат ваш! Чи жиє ще отець мій? Брати настрашилися і не могли говорити. Йосиф знов: Приступіть до мене. І приступили. Тоді Йосиф: Я брат ваш, що ви продали купцям до Єгипту. Але не бійтеся і не сумуйте. Бог так хотів, щоби я зайшов до Єгипту поперед вас, щоби вас вирятувати від голодової смерти. Це тільки другий рік голоду, а ще буде пять. Бог послав мене сюди і зробив паном над цілим Єгиптом і опікуном над царем египетським. Ідіть скоро до батька мого і перекажіть йому: Бог поставив мене паном Єгипту, йди до мене і не гайся. І дам тобі Госен землю, там поселишся ти і діти твої, і вівці твої, і воли твої, і все твоє. Оце бачать ваші очі і очі Венямина, а уха ваші чують, що уста мої говорять. Отже йдіть скоро і приведіть отця мого сюди. — Плакав тоді Йосиф на шиї Венямина і обцілував усіх братів своїх.

Донеслася вістка про бртів Йосифа до фараона. Тоді фараон перекавав Йосифові: Скажи братам твоїм: Наберіть хліба і вертайтесь до Ханаану; там візьміть батька вашого і приходіть мешкати в Єгипті. Дам вам найкращу землю. А ти, Йосифе, дай їм моїх возів і коней, щоби старці і діти могли везтися. До того Йосиф додав ще братам по дві одежі на дорогу, а Венямінові дав пять одеж і триста срібних грошей. Також передав багаті дарунки свому батькові.

Вернулися сини до Якова і розповіли, що чули, що бачили. Зімлів старий Яков, як почув, що Йосиф живе. А коли побачив вози египетські, тоді сказав: Досить з мене життя мого! Йосиф живе! Піду побачитися з ним заки умру.

Питання:

1. Хто мав остатися в неволі замість Венямина? 2. Кому брати дали слово, що Венямин вернеться? 3. Чому брати заздростили Йосифові? (Лек. 19). 4. Чи Йосиф простив братам? 5. Що він мав прощати? (Лек. 19). 6. Що сказав Йосиф, як египтяне вийшли? 7. Чи продаж Йосифа вийшла на добро? 8. Хто керував життям Йосифа? 9. Що переказав Йосиф до свого батька? 10. Що сказав фараон до Йосифа, як довідався про його братів? 11. Що дав Йосиф братам на дорогу? 12. Що сказав Яков, як почув про Йосифа?

ХТО МОЖЕ ГОЛОСУВАТИ...

На Бермудських островах, що на Атлантійськім океані, коло 700 миль на полудневий схід від Ню Йорку, приняли постанову, що не має права голосувати, хто не має бодай на 240 долярів майна. Бо такий не має про що рішати.

НЕДІЛЯ МЯСОПУСТНА І СИРОПУСТНА.

(Матея 25: 31—46).

Мясопустну Неділю звуть також Неділею о Страшнім Суді, бо тоді читається в Євангелії таке:

Настане час, що прийде Христос в славі своїй, і всі ангели з ним і сяде на престолі, як суддя.

Зберуться тоді перед ним всі народи на суд. І відлучить він добрих від злих — добрих поставить по правій, а злих по лівій стороні.

І скаже добрим: Прийдіть до царства Отця мого що приготоване вам від сотворення світа.

Я був голодний і ви нагодували мене; я був жадний і ви мене напоїли; я був нагий і ви мене одягнули; був слабий і в темниці і ви мене відвідали.

Скажуть тоді праведні: Коли ж ми бачили тебе і помогли тобі?

І відповість їм Суддя: Що ви зробили ближним вашим, те ви мені зробили.

Знов скаже він до злих: Ідіть прокляті в огонь вічний! Я був голодний, жадний, нагий, слабий і ви не помогли мені.

Коли ж ми тебе бачили і не помогли тобі? — запитають злі. І відповість їм Суддя:

Чого не зробили ви ближним вашим, того ви мені не зробили.

Наука з наведеного така: Хто робить добро другим людям, то Господь це так числить, якби він самому Богу робить. Хто ж ближньому не поможе, то це те саме, що він самого Бога скривдив би. І каже Апостол, що хто брата свого не любить, той не любить Бога.

(Матея 6: 14—21).

В Євангелію Сиропустної Неділі говорить Христос, як ми маємо відноситися до других і до себе. Він каже:

Коли будете прощати провини людям, то й Отець небесний простить вам ваші гріхи.

Коли постиш, то не на те, щоби тебе люде хвалили. Пость для Бога, а не для людей, а Господь заплатить тобі за твою щирість.

Не привязуйтесь дуже до земного майна, бо воно не піде з вами на другий світ. Дбайте про добрі діла, а вони підуть з вами на суд Божий. Вони є найбільшим і найдорозшим скарбом, який може чоловік здобути.

Наука цих слів ясна. Де люде прощають другим, там добро. Бо помилки всі люде роблять, отже не повинні за них одні других строго судити. — Піст є нашою жертвою для Бога і тому треба постити не зважаючи на людей, але на Бога. — Не треба до земного майна дуже привязуватись, бо воно дочасне і призначене на те, щоби ми вживали його на добрі діла.

ПОСЛУХ РОДИЧАМ.

Вмер батько, а невдовзі мати. Лишився син в великім смутку. „Сталося, так сталося" — почав потішати засмученого приятель — „але тішся, що ти був завсігди послушний своїм родичам, поважав їх". На те каже син:

— І я так думав, доки родичі жили, однакож нині бачу, кілько разів я їх не слухав, коли було треба слухати, кілько легковажив їх, кілько йшов проти їх доброї поради. Тепер все те бачу і тому жаль мій більший.

КНЯЗЬ ОЛЕГ І ВОРОЖБИТ.

Український князь Олег князював від 900 до 914 року, отже більш, як перед 1000 літами.

Про нього є записана така подія:

Вибирався князь Олег в похід на війну і хотів знати як йому поведеться. Він скликав ворожбитів, щоби ті сказали, що з ним буде. А в тих часах люде в ворожбицтво дуже вірили.

Всіляке ворожбити говорили, та ніхто не говорив злого. Віщували йому побіду, богацтво, славу, вік довгий.

Вкінци підійшов до князя старенький ворожбит і каже:

— Княже, що чоловікови призначене, те мусить статися. Знай, що ти згинеш від свого власного коня.

Здивувався князь і говорить:

— Від того коня, якого я найбільше люблю? Чи може це бути?

— Так, княже — говорить ворожбить — від того самого. Таке тобі призначене.

— А якже це станеться?

— Того вже не знаю — каже ворожбит — це мені не обявлене.

— А коли це має статися?

— Також не знаю.

— Так щож мені робити?

— Що... Я радив би тобі таке: ти лиши свого коня і навіть не наближайся до нього. Тобі треба ще довго жити, бо багато роботи перед тобою. То все, що я можу тобі нині сказати.

Князь сидів на своїм любім кони, коли ворожбит це говорив, отже вислухавши все, каже:

— Що судилося, того не обминеш. Та поки це станеться, я ще бодай раз на своїм вороним конику погуляю.

І понісся як вихор далеко по степу, що ніхто здогонити його не міг би.

Довго-довго не вертався Олег. Коли ж вкінци вернувся, то покликав своїх дворян, дав їм коня і каже:

— Беріть його і більше я на нього вже не сяду. А ти товаришу — сказав він до коня — прощай і не гнівайся, що я так плачу тобі за твою службу. Та я тебе не забуду ніколи. Не моя вина в тому, що не доведеться нам разом в походи ходити.

Сумно заіржав вороний, немов знаючи, що бачить свого пана послідний раз.

І дворяне коня повели. А там вже і доглядали його так, як Олег їм це приказав.

Вийшла тоді війна Олега з Греками. Олег набудував багато кораблів і з військом поплив Дніпром та Чорним Морем в сторони грецької столиці — Царгороду.

Довго велася війна, а як Олег почав Царгород окружати, і Греки дуже затрівожилися, бо не були добре приготовані. Отже придумали таку штуку: вони приготовили велику силу наїдків і напитків, додали до них отруї (трутини), вислали все те до Олегового табору з своїми послами, нібн про мир з Олегом говорити. І ті посли сказали:

— Не битися нам з тобою, але мирится та жити в згоді. Наші володарі посилають твому славному війську трохи поживи, а ви споживайте на здоровля. Незадовго прийдуть до вас наші царі, щоби вам поклонитися, забавитися і погодитися з вами.

Та розумний був Олег. Він чув, що бесіда грецьких послів не була щира і догадувався, що вся пожива затроєна. Отже приказав, щоби ніхто до грецьких страв і не доторкнувся, а послам сказав:

— Ви вертайтесь до своїх і спитайте, чи хочуть вони воювати з нами, чи піддадуться. А миритись я не думаю.

Знов Греки радились і мусіли згодитися на те, чого Олег хотів. Вони післали йому дорогі гостинці і сказали, що з ним полагодяться.

На нарадах Греки пристали на все, чого Олег хотів. Мусіли дати кількось грошей, матерій, та ще дечого; мусіли позволити українським купцям торгувати в Царгороді.

Коли ж Олег з Царгороду вибирався, то прибив на воротях міста свій щит на знак, що він переміг володарів цего міста.

Веселий вертався Олег з походу. Човни були повні всякого добра, отже і вся Олегова дружина була вдоволена.

— Тепер і Греки побачили, що наш князь не щобудь — казала дружина — і що його не можна легковажити. Це він собі і нам славу здобуває!

Поки від Царгороду відпливали, то Олег був дуже радий, але що дальше, то нові думки зароджувалися в голові князя. Переміг він Греків, але що буде дальше? Яка дальша справа його дожидає. Так думаючи згадав він і свого любого коня і жаль стиснув його серце. Такого другого коня нема на світі. Який був він йому вірний, який розумний. І що з ним тепер? Чи згадує він свого пана?

Якже човни наближались до Києва, зрадів князь.

— Ось я вже вдома! — сказав він, а домом називав він все кругом — і місто, і Дніпро, і степ кругом, і ліси непрохідимі. А посеред того широкого дому стоїть його двір — його найблизший дім.

Заграли музики, повиходили слуги витати свого пана.

Коли Олег оглянув свій двір і наговорився з своїми найближчими, запитав тоді службу:

— А де кінь мій? Я хочу його бачити.

Мовчали слуги. Вкінци виходить один з між них, старий та сивий, ще приятель Олегового батька. Поклонився князеви і каже:

— Не гнівайся княже, що скажу... Згинув твій вороний.

— Щож йому було? — питає князь.

— З туги за тобою згинув.

Сумом покрилося лице Олега.

— Де ж він тепер? Покажіть мені його.

— Нічого не побачиш — сказав старий слуга — бо давно він згинув. Тепер лише кости зосталися.

— Отже покажіть мені його кости.

Слуги повели князя в степ, а там справді лише кости біліли. Почав Олег їх оглядати і каже:

— Ошукав мене ворожбит! Де його слова? Кінь давно згинув, а я і доси живу. Та я повірив ворожбитови і дав марно згинути моему любому товаришеви не лицарською смертю, але на безділлю. А він нераз вратував мені життя.

Говорячи князь діткнувся ногою кінського черепа, та нараз виповзла з нього чорна гадюка, вкусила князя в ногу і щезла між травою.

Розбіглися слуги шукати лікарів, шукати ліків, щоби ратувати князя від смерти. Видно було, що смерть наближається.

Тоді прийшов і той ворожбит, що перед чотирма літами віщував Олегови смерть, прийшов і приніс ліків, але Олег їх не приняв.

— Не треба мені твоїх ліків, старче! — сказав він — нехай сповниться, що призначене. А моя смерть нехай буде карою для мене за те, що я побоявся смерти від коня, хоч він багато разів вратував мене від смерти.

Другого дня київляне хоронили свого князя, обговорювали незвичайну причину його смерти і казали:

— Що призначене, від того не втечеш!

ПОЯСНЕННЯ:

ВОРОНИЙ КІНЬ — це те саме, що „карий", отже чорний.

ДВОРЯНИ — дорадники і помічники князеві.

ЦАРГОРОД — колишня столиця грецької держави. Царгород по українськи, себто царський город, а по грецьки Константинополь — себто Константинове місто.

ЩИТ — те, що по англійськи „шілд", заслона, яку тримали на лівій руці й охоронялися перед вороживими ударами.

КНЯЗЕВА ДРУЖИНА — всі найближчі, що з князем перебували, головно в походах. — Дружина в родині — це чоловікова жінка.

В 43 РОКОВИНИ ПОДРУЖЖА П-ВА АНКЛЕВИЧІВ.

(Ріджвайна, Саск.)

В суботу 16 грудня, 1944 р. українська православна громада св. Духа і жіноче Т-во Дочки України мали велику приємність вшанувати 43-ліття подружого життя п-ва Парескеви і Йосифа Анклевичів.

В 8-ій годині вечером поважне число членів і членок, як також приятелів, синів, дочок, та внуків зайшли до пані А. Кут, найстаршої дочки шанованих ювілятів, щоби побажати їм щастя і многих літ. Дальше приступлено до веселих розмов, співу і забави. Господарем цего вечірка була голова жіночого товариства, пані А. Тителич. По смачній перекусці, яку приготовила пані А. Кут з ріднею, пані А. Тителич обяснила значіння цего збору, розказуючи в коротці заслуги шановних ювілятів, а переважно пані П. Анклевич, котра щиро довший час працює в жіночому товаристві і при церкві. Її найстарша дочка, пані А. Кут, котра була два роки головою жіночого товариства, подякувала всім тим, що приготовили несподіванку для п-ва Анклевичів і всім, що зложили жертви на дарунок. Відтак вручила дарунок ювілятам від всіх зібраних.

Дальше попрошено п. В. Весоловського до слова. Він вкоротці побажав ювілятам щастя і довгих літ прожити. Далі говорив п. Н. Масиник, згадуючи літа, котрі пішли скоро, весело. Багато труду пережито, але усе проминуло. Побажав їм дочекати ще золотого ювілею. Далі забрала слово найстарша дочка, пані А. Кут. Подякувала усім, що не пожалували часу, а прийшли і звеличали 43-ті роковини її любих і дорогих родичів.

Далі встав п-ні П. Анклевич. Подякувала усім і дітям за такий гарний спомин, та сльози не дали її далі говорити. Пан Йосиф Анклевич також подякував за память про них. Усі встали і відспівали многоліття.

При кінци п. Н. Масиник попросив присутних, щоби не забули про фонд Українського Голосу і Вістника, тому, що п-во Анклевичі є передплатниками цих обох часописів, то буде це й приємність не забути про них. Зложили на видавничий фонд слідуючі:

По 2 дол.: п-во Анклевичі; по 1 дол.: кап. Р. Подіка, В. Весоловський, капр. В. Кіндрачук, капр. Козакевич, Еф. Чорнейко, К. Анклевич, Б. Овадюк, Н. Бучковський, Гр. Процюк; по 50 цт.: І. Хонько, А. Мойсюк, Ст. Онишко, Н. Шевчук, Гр. Кавюк, М. Мельничук, А. Шиплак, пані Н. Кобилянська, Н. Шупенюк, п-на К. Анклевич, пані А. Кут, В. Мудрий, Гр. Корчан, М. Шиплак, Н. Масиник; по 25 цт.: Н. Марюк, Ст. Сторожинський, Ф. Титенич, М. Сирник, В. Залуцький; по 50 цт.: пані А. Швець і М. Цефко. — Разом $20.75.

З того на Український Голос вило $10.75, а на Вістник 10 дол. Всім жертводавцям щире спасибіг, а панству Анклевичам і їх родині, щастя, здоровля і ще много літ разом прожити. Н. Масиник.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Торонто, Онт.)

Ніхто тепер не може сказати, що не має заняття. А як кожний має заняття, то одержує за свою працю певну заплату. З цього виходить, що люди працюють і мають гроші. Одні купують доми, другі фарми й сади, а треті беруться до якогось ремесла, чи торговлі на власну руку й стають на певну, чи більшу міру самостійними. Менше свідомі громадяни не добачують, що поза їх щоденне заняття й поза їх домом є ще багато справ, про котрі треба памятати й їх піддержувати. Але, свідоміші громадяни добре знають, що час добробуту треба належно використати. Тому то, дуже радо жертвують на православну Колегію, на наші виховавчі Інститути, на церкви й пресу.

В суботу, 18-го листопада, 1944, припадало 20-ліття подружжа родини Михайла й Анастасії Білих. Приїхавши вони до Канади з села Стриганці, товмацького повіту, тяжко їм приходилось працювати на щоденний хліб. Це була молоденька бідна робітнича родина, але дуже працьовита й ощадна, й тому сьогодні п-во Білі можуть повеличатися чималими здобутками своєї запопадливої праці. Останніми роками вони показалися дуже жертвенними на церковні й народні справи. Гром. Білий є головою української православної громади й головою будівельного Комітету й дуже старанно дбає, щоби в місті Торонто повстала величава нова церква.

Вище згаданої суботи ввечері зібрався гарний гурток приятелів й односельчан до просторої хати п-на Білих, щоби побажати їм щастя з нагоди їхнього 20-літнього подружжя. Це була дійсна несподіванка, бо п. Білий був занятий в церкві на докінченні Базару й мя не противилися, коли один з громадян покликав його домів і застав він повну хату гостей, що привитали його з дружину радісними словами й оплесками. Два менші синочки приглядалися родинному святові своїх добрих родичів а старший син Володимир, що перебуває в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні міг аж пізніше довідатися про вшанування його батьків. Гості передали п-ву Білим гарний дарунок на памятку, але й не забули про щирого приятеля Український Голос, за що належиться їм сердечна подяка.

Ініціяторами й впорядчиками принятти були пп. М. Протас і Тим. Кузелко, а збіркою занявся п. Іван Гуменюк.

По 5 дол.: Мих. Білий і Яків Ковальчук, власник „Джекс Кліп-етерія".

По 2 дол.: В. Остапю, П. Кокор, І. Гуменюк і адв. Анд. Оришак.

По 1 дол.: В. Юрійчук, В. Гигопяк, Г. Романко, П. Шевчук, Ст. Христишин, Ст. Довганик, В. Матейко, Дм. Гуменюк, Тео. Глех, В. Белибас, С. Литвин, Гр. Николів, Михайло Мацюк, О. Федорів, М. Протас і Середа.

По 50 цт.: пані Анна Стахів, Е. Охітва і Ст. Пелещок. Збірку розділено 25 дол. для Українського Голосу, а $41.40 для Вістника.

Гість.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ.

(Оквбурн, Ман.)

УВАГА: Хоч цей допис вже дуже опізнений, то все ж треба його помістити, щоби гарна подія лишилася в річниках Вістника.

Редакція Вістника.

В неділю 29 жовтня відбулося Богослуження в укр. прав. церкві св. Ап. Петра і Павла в околиці Січ, Ман. По Богослуженню відбулося вінчання Михайла Букляшука з панною Анною Карасевич, дочкою широко знаного укр. піонера і патріота Юрія Карасевича в Оквбурн, Ман. Тайни супружества уділив місіонар о. І. Кусяй. Весільна забава і обід відбулися в домі молодої — панства Карасевичів в Оквбурн, Ман. При цій нагоді не від річи буде згадати кількома словами про цего всіми поважаного громадянина і нашого щирого працівника. Юрій Карасевич прибув до Канади в першою своєю дружиною в 1900 році. Зразу замешкав був в околиці Січ, а пізніше в околиці Оквбурн. Український Голос і Вістник стали його нерозлучними приятелями від початку їх появи. Багато читав історичних книжок і тим способом став активним оборонцем православної церкви і щирим працівником на народній ниві. Його вибирають до проводу в церковній громаді в Менаї та довголітним головою в Оквбурн, Ман. Жертвував на всі народні потреби. Жертвував також з своєю дружиною Анастазією по 25 дол. на Колегію. Дітий виховав на свідомих і чесних громадян. Його син Іван Карасевич є капітаном в кан. армії. Його дочка Анна також дала жертву на Колегію. Таких синів дай Боже якнайбільше українському народові.

Збіркою на Колегію занявся о. І. Кусяй і зібрав $22.45.

БОГОСЛУЖЕННЯ І ЗБІРКА.

Заходом наших добрих громадян, Іванусів, було 23 грудня, 1944, в Північній Громаді Ґронлнд Служба Божа за здоровля. Син Іванусів, Михайло, жонатий з Стефанією з дому Щербій, був на відпустці перед відходом за море. З сього приводу п-во Іванусі, Іван й Ольга, зладили перекуску в Народнім Домі Івана Франка. Тутже переведено збірку, що принесла $7.80, з чого Вістникови 5 дол., а Українському Голосови $2.80. Жертводавцям щире Спасибіг!

Н. Н.

НА ДОБРУ СПРАВУ.

(Редфілд, Саск).

Як не половину, то бодай третину членства в українській православній Церкві в Редфілд, Саск., становлять родини Дмитруків і Никифоруків. Є це завдяки обставинам, що колись з України виїзджали в Канаду переважно краяни, що не мали на рідній землі спромоги прокормити, а вже не кажу, вивінувати своїх дітей.

В Канаді такі скромні побажання наших батьків сповнилися і на 23 листопада сини і дочки бл. п. Івана Дмитрука, що походив з Городенки, згадали побожно і з пошаною память своїх предків.

Того дня аж до цієї я мав заупокійну Службу Божу в цьому наміренню, а відтак великий Парастас.

Поминальний обід, як в нас водиться, відбувся в домі Николая Плюти, зятя небіщика піонера, після якого родина і гості зложили на мої руки дар любови для Просвітителів і Учителів нашого народу, як і піонірів нашого культурного руху — Український Голос і Вістник. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: А. Никифорук, Федір і Варвара Токарик, Петро й Наталя Дмитрук, Дмитро і Марія Дмитрук, Михайло і Дора Дмитрук, Роман і Катерина Горбач та Ник. Плюта; по 50 цт.: Марія Плюта, М. А. Підвербецький, Мих. Котик, Давид і Анна Никифорук, С. Горбач, Вас. Никифорук, Параска Котик; по 25 цт.: Л. Підвербецький, П. Романький; по 10 цт.: М. Ковальський.

Ваше добре діло хай буде вам подякою і заплатою. о. І. М.

ПОВІНЧАЛИСЯ — Миснк—Пронич.

(Кодет, Саск.

Михайло Миснк, давніше з Півавин, Саск., а тепер з Кодет, Саск., звінчався у вівторок 5 грудня 1944. з Гафією Пронич з Кодет. Михайло Миснк, літ 59, і Гафія Пронич, літ 56, походять з села Тишковець, повіт Городенка. Чину вінчання доверши о. Іван Швець з Гронлнд, Саск.

З цеї нагоди п. М. Миснк зложив 10 дол., — по половині на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника.

З ПОХОРОНУ бл. п. АННИ КОТИК.

(Витків, Саск.)

Дня 10 грудня, 1944 спочила в Бозі в Витків, Саск. Анна Котик, жінка Петра Котика. Смерть заскочила її і родину цілком несподівано, бо в четвер 8 грудня небіжка помагала в господарстві, під вечір дістала мозковий атак, стратила мову і до неділі остала в несвідомости.

Враз з мужом походила з міста Городенки, на Україні, а з роду Яворських. Прожила на світі 51 літ з того 35 літ в Канаді на фармах, коло Витків, Саск.

Похорон відбувся в середу, 13 грудня з повним похоронним набоженством і в церкві і на цвинтарі. Хоч день випав доволі зимний, то на місце відпочинку відпровадили її, крім родини і близьких сусідів і дальші парафіяни і приятелі.

Підчас похоронної Служби Божої зібрано замісто вінків на могилу покійної $11.40, як живий вінок для Укр. Прав. Колегії в Винипегу.

Оплакують її муж Петро, син Федь і три дочки, з них наймолодша кінчить дванадцятий грейд, а 2 старші, вже самостійні господині.

Разом з цею скромною згадкою про цю страту в моїй парафії, устами мужа і засмученої родини щераз висказую щиру подяку всім тим добрим душам, які оказали своє співчуття в цьому горю, принесли вінки та чим небудь в такому ділі прислужилися.

Свящ. І. Майба.

ДМИТРО АНТОНЮК.

(Посмертна згадка).

(Райн, Саск.)

Істинно, істинно говорю вам: що прийде час, і нині є, що мертві почують голос Сина Божого й почувши оживуть. — Ів. 5: 25.

В вівторок 23 січня 1945, упокоївся в Йорктонськім шпиталі Дмитро Антонюк, з околиці Райн, Саск. проживши 63 роки. Вдова Анастасія з синами справили для свого доброго мужа і батька величавий похорон. Похоронне Богослуження відправив місіонер о. І. Кусяй з Канори, Саск.

Панахида і похорон.

Пізно в середу вечером Свящ. Кусяй відправив Панахиду в домі померщого, прочитав Євангеліє і сказав науку. На другий день о 10 годині вирушив похоронний похід до церкви віддаленої поверх дві милі, знаної як церква Успенія коло Бойчука. І хоч день був не дуже теплий — церква не могла помістити людий. На Службі Божій була наука на тему: „Сеж воля пославшого мене, щоб кожен, хто видить Сина й вірує в Него, мав життя вічне і я воскрешу його останнього дня. — Ів. 6: 40.

Перед останнім цілуванням свящ. Кусяй завізвав о жертви на вічно неувядаючий вінець на нашу Колегію, і на знак пошани до померщого зложено $30.00.

По похороні відбувся по православному звичаю обід з Панахидою. Столи обложено колачиками і свічками, а посередині три великі колачі з „деревцем".

Блаженної памяти Дмитро Антонюк походив з села Лужані, пов. Черніці, Буковина. Приїхав до Канади 1898 року сім літним хлопцем з родичами. Замешкав в околиці Райн, Саск. Полишив вдову Анастасію і семеро дітий: Найстарша Парасковія віддана за Івана Ахтемійчука, друга, Марія, віддана за Івана Тоспюка, третя Домна ще невіддана. Син Николай одружений, Стефан господарить в дома, Василь при війську, а наймолодший Петро 16-літний ходить до школи.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою нашою оповіщені вдова, дочки, сини і внуки складаємо щиру подяку о. І. Кусому за похоронне Богослуження і за його науку. Дякуємо всім добрим сусідам, що помагали в приготованню обідів. За вінці і за жертви в церкві на Колегію і тим що брали участь в похороні.

Спи наш дорогий батьку, ми про тебе ніколи не забудемо.

Вдова Анастасія і діти.

КОЛЯДА.

ПРИСЛАВ о. Т. КИСІЛЮК.

СОЛДБОРІ, ОНТ.

По 2 дол.: Олександер Цьотка.

По 1 дол.: К. Олексюк, Я. Данилів, І. Конічковський, Н. Татусько, І. Онишук.

По 50 цт.: В. Гнип, С. Щербій, Ю. Тимирівський, І. Щербій, пані Темарчукова, Митришин, Остапович, С. Стадник, Білінський І. Чайка, К. Демків, В. Щербій.

По 45 цт.: Іван Мартин.

По 30 цт.: Сесі Рибак.

По 25 цт.: Л. Тимчук, П. Дерман.

С. Ткач, Н. Мах, П. Семенчук, Н. Слободян, І. Стрилей, Базар, Яків Западнюк, Тетяна Марунчак, М. Мамка, пані Годс, В. Курилів, Кратко, Стела Ковальчук, Василина Чайка, М. Доміна, Вол. Віл, І. Тнітер, С. Гайдичук, Катерина Панчук, П. Пахолюк, Борис Цимбалістий, Укр. Прав. Громада, Дм. Громляк.

ПРИСЛАВ о. І. ГИКАВИЙ.
ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: пані: Рихлівська, М. Зелінська, Щепанська, Лайдяк, п. Й. Пискалюк, В. Мельник, М. Боднарчук, С. Сторожук, П. Здебяк, А. Паламарчук, М. Шапка, Євтушко, Ф. Холодило, І. Ревяковський, М. Майданюк, М. Венгер, К. Чеховий, М. Холоднецька, І. Віктовий, М. Лисий, С. Чура, С. Пуляк, К. Найдиш, В. Микуляк, М. Васяляк.

По 50 цт.: Ф. Данькович, В. Сторожук, П. Сосновський.

По 40 цт.: П. Любий.

По 25 цт.: Е. Бабяк.

ПРИСЛАВ о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧ.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК

По 1 дол.: М. Савіцька, С. Брикс.

По 50 цт.: А. Байда, Т. Жугаєвич, В. Романович, К. Ребрина, К. Новосад, О. Шелефонтюк, Й. Гучковський, С. Луцюк, С. Михайлюк, Д. Кіщак, О. Бартко, К. Сліпчук, В. Чопюк, П. Кардаш, Т. Бабський, А. Малюга, М. Дах, Г. Лукащук, І. Фучко, С. Литвинець, О. Бендас, М. Пазюк, В. Дігнеріс, І. Пенев, М. Зюбрак, І. Павлович

ГОНІМУН, САСК.

По 50 цт.: А. Давискиба, Й. Давискиба, Н. Чамбул, С. Каршіш, І. Палідвор, І. Сарабін, Г. Богач, М. Гриненко, І. Павлишин, М. Кривяк, Й. Сарабін, Г. Палідвор, К. Піхлик, М. Стелій, С. Коцюба, В. Палідвор, А. Павлишин, Ф. Гигор, В. Богорус, Л. Горичун, П. Войтина, Г. Крикховець, В. Антонюк, Церква, Стах Кузик.

ШИПМЕН, САСК.

По 1 дол.: М. Кучірка, Церква, В. Боднарчук, Т. Петрук, Д. Головатий.

По 60 цт.: А. Калин.

По 55 цт.: Н. Барабаш.

По 50 цт.: І. Король, С. Гловацький, А. Давидюк, А. Глинка, В. Копач.

ВИРДЕН, САСК.

По 1 дол.: І. Сухораб.

По 50 цт.: І. Богуцький, Н. Запаринюк, М. Царук, В. Керніцький, І. Молитвеник, В. Захарчук, П. Кіндрачук, Б. Лисик, П. Прокопів, А. Присяжна, Т. Савчук, І. Керніцький, М. Захарчук, І. Романів.

СЕМБУРГ, САСК.

По 1 дол.: Церква, Г. Паскарук.

По 50 цт.: І. Лабюк, М. Петращук, Е. Лабюк, М. Андрусяк, С. Репула, А. Кляк, Г. Джаман, Н. Паскарук, М. Ковалюк, Т. Воро-[illegible]

ПРИСЛАВ о. П. САМЕЦЬ.

Коляда для Консисторії в Торонто — $25.05.

ЗІБРАВ о. Е. С. УЛЯН.
ТИНДАЛ, МАН.

По 2 дол.: Лев Сабат.

По 1 дол.: Василь Луговий

По 50 цт.: К. Гнатюк, Л. Вівчарик, М. Кей.

По 35 цт.: Г. Чирко.

Дрібна збірка — $1.70

ПОПЛАР ПАРК, МАН.

По 1 дол.: Іван Марко.

По 50 цт.: Д. Вусатий, М. Мархевич, Марія Денисюк, М. Михнюк.

По 40 цт.: С. Домінський.

Дрібна збірка — $2.75.

ІСТ СЕЛКИРК, МАН.

По 1 дол.: Іван Мицак.

По 50 цт.: Катерина Божиско, А. Созанський, І. Корба, І. Шистко.

По 35 цт.: М. Кацюба.

По 30 цт.: Д. Сеняльський, Е. Миціак, І. Юркевич, С. Іванчук.

Дрібна збірка — 50 цт.

СТЕД, МАН.

Дрібна збірка — $2.00.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, МАН.

По 1 дол.: У. Г. Пр. Церква, Іван Звіадарик.

По 50 цт.: П. Касіян, І. Бобик, Е. Березка, Ю. Цуркан, Ю. Терно-[illegible]

БРЕНДОН, МАН.

По 50 цт.: У. Г. Пр. Церква, Іван Касюрак, П. Новосад.

По 40 цт.: Й. Сідловський.

По 35 цт.: О. Преведа, М. Волошин, С. Мазяр.

По 30 цт.: М. Данькевич, І. Бичок.

Дрібна збірка — $1.75.

ДУФРОСТ, МАН.

По 1 дол.: Н. Дирбавка, В. Волошин, Н. Влад, Т. Стадник, П. Дирбавка, Параска Кіндрачук в Гефорд, Саск.

По 50 цт.: Марія Ярославська, Е. Мочуленко.

Дрібна збірка — $1.75.

ПРИСЛАВ о. Л. ДЯЧИНА.

Коляда для Консисторії — $18.75.

ПРИСЛАВ о. Є. ГРИЦИНА.

На коляду громада в Кадворт, Саск. — $22.00.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.
ЗІБРАВ о. І. Майба.
ІБСТОН, САСК.

По 1 дол.: Л. Сувар, Ф. Підвербецький, І. Курочка, М. Кіндрачук, В. Пензів, з церковної каси 2 дол.

ПРИСЛАВ о. М. БОДНАРЧУК.
ШІГО, САСК. (коло Жучкаків)

По 1 дол.: А. Пилорих, С. Воловідник, Ю. Воронюк, В. Процак, І. Воронюк, Дм. Хриптул.

ПРИСЛАВ о. Т. А. ГОРБАЙ.
ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 1 дол.: В. Яцюк, Гр. Ясентюк, Гр. Клапоущак, Я. Панасюк, Гр. Фаріон, І. Якимишин, Й. Сиротюк, П. Олійник, І. Яновега, А. Стефанів, Дм. Павлюк, П. Петрів.

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, МАН.

По 1 дол.: М. Гаврилишин, Н. Журковський, Д. Бучій, М. Даницюк, Т. Журковський, пані Бучія, Н. Симчич, Б. Бойко, Проць, пані Шкода, В. Соломон, П. Дроздович, К. Мороз, Н. Мищук.

ПРИСЛАВ о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧ.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

По 1 дол.: І. Жугаєвич, А. Ясінська, І. Пенев, С. Луцюк, Т. Бабський, А. Байда, М. Зюбрак, О. Бартко, М. Дах, М. Савіцька, К. Сліпчук, І. Дігнеріс, Т. Пазюк, А. Малюга.

ВІСІМНАДЦЯТІ РОКОВИНИ
Укр. Прав. Громади в Торонто, Онт.

відбудуться в неділю 4-го березня ц. р. Бенкет починається в 6-ій годині вечером при [illegible] ... вених добірною вечерою. Промовляти будуть місцеві і позамісцеві гості з Канади й Америки.

Бенкет буде в будинку Укр. Прав. Церкви, 404 Бетерст вул.

За Укр. Прав. Громаду в Торонто:
М. Білий, голова. С. Пелешок, секретар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Фостон.
11. Неділя — Дробот.
18. Неділя — Тазів
Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Саскатун.
11. Неділя — Гонімун.
18. Неділя — Самбург.
21. Середа. Преждеосв. Сл. Божа (Сорокоусти) — Принс Алберт
25. Неділя — Принс Алберт.
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Синишина.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Ґлендон — місто.
11. Неділя — Давнінг.
18. Неділя — Стрий.
25. Неділя — Гемлин. Вел. Сповідь.
[illegible]: Ґлендон, Алта., Вох 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Шортдейл.
11. Неділя — Роблин — місто.
18. Неділя — Роблин — Зелена.
25. Неділя — Ленард.
30. Пятниця — Ройктон. Вел. Сповідь
[illegible]
1. Неділя — Шортдейл. Великодна Сповідь.
7. Субота. Благовіщення — Дрифтинг Ривер. Вел. Сповідь.
8. Неділя Ґрендвю. Вел. Сповідь.
15. Неділя — Роблин — Зелена. Великодна Сповідь.
18. Середа — Поклони — Ленард. [illegible] Сповідь.
22. Неділя — Шелвелей. В. Сповідь.
29. Неділя Петлюра. Вел. Сповідь.
Почт скринка 84, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. [illegible]
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Бойл.
11. Неділя — Редвотер.
18. Неділя — Федора (Сповідь).
25. Неділя—Восетна (Вел. Сповідь)
КВІТЕНЬ
1. Неділя — Егремонт.
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Калмар.
8. Неділя — Торсбі.
15. Неділя — Смокі Лейк.
Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Брендон.
11. Неділя — Портедж ля Прейрі.
18. Неділя — Малантон.
25. Неділя — Паплар Парк.
Адреса: 308 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Мих. Юрківського.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя Престон.
11. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Престон.
18. Неділя — Ватерфорд. — Вечірня в Престон.
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Ґримсбі.
Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Ановсона.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Дербен.
11. Неділя — Гвес.
18. Неділя — Сван Плейн.
25. Неділя — Мейбридж.
Адреса: Вох 194. Арран, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Ґросерии, овочі огородина на домашні

Календар Українських Свят
БЕРЕЗЕНЬ

1 Ч 16 Мч. Памфила пресв. Кес.
2 П 17 Прп. Теодора мовч. печ.
3 С 18 Льва еп. Рим., Флавіяна

4 Н 19 Нед. Блуд. С. Ап. Архипа
5 П 20 Льва еп., прп. Агатона печ.
6 В 21 Прп. Тимотея, Евстафія
7 С 22 Мч. Маврикія, Федора
8 Ч 23 Свщмч. Полікарпа, Івана
9 П 24 †Перше і др. зн. гол. І. Хр.
10 С 25 Тарасія арх. Царгород.

11 Н 26 Н. Мясоп. Прп. Порфирія
12 П 27 Прп. Тита печ., Прокопія
13 В 28 Прп. Василія, Марина
14 С 1 Прпмч. Евдокії, муч. Нест.
15 Ч 2 Свщмч. Теодота еп. Кирин.
16 П 3 Свмч. Евтропія, Клеоника
17 С 4 [illegible]. Герасима Вологд.

18 Н 5 Нед. Сиропус. Мч. Конона
19 П 6 Муч. 42 Аморейських
20 В 7 Свщм. Херс еп. Василія
21 С 8 Прп. Теофілакта ісповід.
22 Ч 9 †40 муч. Севастійських
23 П 10 Мч. Кондрата, Киприяна
24 С 11 Софронія патр. Єрусалим.

25 Н 12 Нед. 1 Посту. Теофана ісп.
26 П 13 Никифора патр. Царгор.
27 В 14 Ростислава кн. Київського
28 С 15 Мч. Агапія, Пуплія, Ромила
29 Ч 16 Серапіона арх. Новгород.
30 П 17 †Прп. Алексія чол. Божого
31 С 18 Кирила арх. Єрусалим.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глібного
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Пембіна.
11. Неділя — Толстой.
18. Неділя — Вайта.
25. Неділя — Ґарденток.
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. [illegible]
4. Неділя — Ст. Джулієн.
11. Неділя — Кадворт
18. Неділя — Елов Крік.
24. Субота — Тернопіль. Сповідь. 8 година рано
25. Неділя — Тернопіль.
30. Пятниця — Ст. Джулієн. Великодна сповідь год. 7 в вечері.
31. Субота — Ст. Джулієн. Великодна сповідь, год. 8 рано.
КВІТЕНЬ:
1. Неділя — Ст. Джулієн.
7. Субота. Благовіщення — Сминс. Сповідь, год. 8 рано.
8. Неділя — Вакав.
15. Неділя — Алвена.
Адреса: Вакав. Саск.

[illegible] БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кернiцького.
БЕРЕЗЕНЬ:
4. Неділя — Сторновей. о. І. Кусий.
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Мазепа
18. Неділя — Сандова. о. І. Кусий.
18. Неділя — Йорктон.
25. Неділя — Калдер
КВІТЕНЬ:
1. Неділя — Канора.
1. Неділя — Донвел. о. І. Кусий.
7. Субота. Благовіщення — Ґорлец.
8. Неділя — Успенська (коло Канори) — о. Іван Кусий.
8. Неділя — Йорктон.
15. Неділя—Сторновей. о. І. Кусий.
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Калдер. о. Іван Кусий.
22. Неділя — Ярослав.
29. Неділя — Сандова. о. І. Кусий.
29. Неділя Йорктон.
Телефон 798 — ЙорктонСаск

Устав Церковний.
БЕРЕЗЕНЬ

4. Неділя Блудного Сина Гол. 6. УЄ 6. Літургія Ап. 1 Коринтян 6: 12—20. Еван. Луки 15: 11—32

11. Нед. Мясопустна Гол. 7. УЄ 7. Ап. 1 Коринтян 8: 8—9: 2 Еван. Матея 25: 31—46.

18. Нед. Сиропустна. Гол. 8. УЄ 8. Ап. Римлян 13: 11—14: 4. Еван. Мат. 6: 14—21.

25. Нед. 1 Посту. Гол. 1. УЄ 9. Ап. Жид. 11: 24—26. 32—40 І. 12. 1—2. Еван. Івана 1: 43—51.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD [illegible]

РІК XXII. — WINNIPEG, MAN., MARCH 15th, 1945 — ВИНИПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1945. — ЧИСЛО (546) 6

ПОЛОЖЕННЯ ПОЛЬЩІ.

Польську справу можна вважати цілком закінченою, та все ж Поляки не перестають нарікати. І так польський консуль в Канаді, др. Вацлав Бобінський, помістив в „Виннипег Трибюн" з 10 березня лист, в якім каже:

Німеччина стратись 12 до 15 процент території, а Польща 42 процент.

Німецьку справу будуть вирішувати, аж на мировій конференції, а польську без такої конференції вирішили.

Німеччиною буде покищо правити збройна сила Стейтів, Англії, Франції і Росії; польські ж східні землі (українські) прилучено до Росії цілком, а західні будуть під контролею лише Росії.

Дальше Німеччиною буде правити спільна аліянтська комісія, коли ж Польща хотіла, щоби нею така комісія правила, то її бажання аліянти відкинули.

Так нині справа стоїть з польським моцарством!

НОВИЙ ЛАД В РУМУНІЇ.

Новий румунський премієр, Петро Гроза, заявив, що головною справою його уряду буде заведення мирного ладу в Румунії. Отже йде земельна реформа, зміни в урядовщині, скора чистка в державній організації, покарання винних за війну і політику і переорганізовання поліції. З того виходить, що йде до такого, як є в Росії.

ЩО ГОВОРИВ МУСОЛІНІ.

З Риму доносять, що 6 березня Мусоліні говорив: „Нині німецький головний штаб і німецький нарід оправдані перед Богом і людьми, коли замісць піддатися, вживають всякого способу боротьби". З того висновують, що він мав газ на гадці.

ЛЮБИТЬ ДАЛЬШЕ СВОЇХ.

Римо-католицька преса пригадує час від часу рабіна Цоллі, що став католиком. Висувається при тім, що папа давав жидам велику поміч і мабуть про те головно ходить. Можна думати, що це було причиною навернення Цоллі на католицизм, на засаді: ти мені, я тобі. Та важне ще також, що та сама преса зазначує, що Цоллі і дальше любить жидів і їх не лишає. Значиться — жидя його не тратять. І нема згадки, що Цоллі думає навертати других жидів до католицизму. Словом — цікаве!

ПРОБИВ ШИЛОМ.

Березня 13-го Г. Колтер йшов в Винипегу зі своєю своячкою, панею Тимерс, і коли сперечалися, він пробив її з заду 6-цалевим шилом, яким колять лід, полишаючи шило в тілі. Її забрали до шпиталю, а його арештували.

ПЛАТНЯ АКТОРОК.

В 1944 р. кампанія Варнер Бродерс Пикчерс, в Ню Йорку, заплатила трьом акторкам так: Бета Лейвіс 241,000, Барбара Стенвик 223,000, Розалінда Росел 205,000 долярів. І не диво, бо кілько людей піддержує театри!

ДЛЯ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Саме тепер йде в Канаді збірка на фонд Червоного Хреста. Хочуть зібрати 10 мільйонів долярів, з чого припадає несповна доляр на кожду особу в Канаді.

Ми вже переповідали історію і працю Червоного Хреста, а тут хіба коротко скажемо, що робота Червоного Хреста дуже ріжнородна — поміч раненим воякам, догляд в доручуванню посилок, давання інформацій, поміч цивільному населенню, де дуже конечна поміч...

Допомога Червоного Хреста, це допомога загалу руками Червоного Хреста. І де не досягнула б щира рука поодиноких людей, там досягне рука Червоного Хреста. Вона передасть поміч там, де тяжко поодиноким людям передати.

НЕ ПРИЗНАЄ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Князь (дюк) Бедфорду заявив недавно в Глесґові, в Англії, що Росія є одинокою державою в світі яка не признає Міжнародного Червоного Хреста, ані якої будь другої міжнародної організації і не допускає їх представників на свою територію. З того висновок, що нікого з інших країв до Росії не допускають, хоч для російських висланців всі двері світа відчинені.

ДЕ БЕЛЬҐІЙСЬКИЙ КОРОЛЬ.

Доносять з Парижа, що бельґійський король Леопольд ІІІ інтернований в Ґотесбурґу в Німеччині.

ШУКАЮТЬ ВТІКАЧІВ.

Березня 11-го втікло з табору Бриджент в Англії 70 німецьких полонених. На протязі двох днів зловлено 45, а 25 ще на волі. Оден зі зловлених казав, що його цілею було дістатися назад до Німеччини.

ВЕЛИКА ПОВІНЬ В СТЕЙТАХ.

Великі дощі спричинили велику повінь в чотирох стейтах — в Вест Вирджінії, Огайо, Кентокі й Індіяні. Вода підійшла навіть до 68 стіп, коли звичайно підчас повени вода досягає 52 стопи. Згинуло 8 осіб, багато фабрик залила вода, дороги по обох боках ріки позаливані. Тисячі людей без даху над головою. І думають, що вода може ще трохи піднестися. — В 1937 році вода була піднеслася майже 80 стіп і наробила була шкоди на 400 мільйонів.

НА ПОМІЧ СТУДЕНТАМ.

Канадійська Федерація Католицьких Університетів передала недавно кардиналови Вілленевови 7,000 дол. на поміч французьким студентам, які потерпіли багато через війну. Річ звичайна — свої про своїх дбають.

НАДХОДИТЬ 8-ма ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Квітня 23. в понеділок, починається в Канаді 8-ма Позичка Перемоги, а її намічена сума є 1,350,000,000 (оден більйон 350 мільйонів). Це о 50 мільйонів більше, ніж сема позичка.

ГОСТИНА ДЛЯ о. С. В. САВЧУКА.

Саме 1-го березня в четвер о. Савчук прибув до Винипегу вернувши з Англії. Від його виїзду з Винипегу до повороту пройшло 7 місяців і шість днів. Нині українським православним капеляном в Англії є о. С. П. Симчич, що приїхав там якийсь час перед виїздом о. Савчука до дому.

Березня 14-го в середу влаштовано в церковній салі на Дізраелі вул. в Винипегу несподівану гостину для о. Савчука і д-ки Савчукової. І хоч приготовання до такої гостини робились коротко, то все ж зійшлося коло 250 осіб.

Одною з причин до такої гостини було 25-ліття супружого життя о. Савчука. Другою, був, певна річ, його поворот до дому. Та підчас бесід пригадалося, що саме тепер припадає також 25-ліття священства о. Савчука, а в тим 25-ліття його провідного становища в нашій Церкві. Це піднесло значіння такої гостини.

Господарем гостини був посол Бачинський. З дальших був посол Григорчук. З священиків оо. Дмитрів, Кудрик й Улян. Окремо були Сумиїнці. Було кількох вояків.

Після коротких промов декого з між вібраних, довше говорив о. Савчук, переповідаючи дещо з того, що бачив за час свого побуту за морем. Життя в Англії загалом, а вже окремо про вояків, що їх відвідував в шпиталях, про велике значіння посилок (пакунків), що звідси воякам висилається і др.

З поводу 25-ліття подружжя передано Ювілятам дарунок на памятку.

ПРИБИЛИ ЧОЛОВІКА НА ХРЕСТ.

Вістка з Шікаго з 9-го березня принесла: Нині рано знайдено 44-літнього Фреда Валшера прибитого на хрест. Поліція, що їхала в автомобілі, почула крики і знайшла Валшера на хресті. Хрест був 9 стіп високий. Валшера привязали до хреста, потім цвяхами прибили руки, на голову вложили вінок з терний і над головою дещо понаписували. І бік його пробили. Валшера взяли до шпиталю, де він таке оповів:

Він був в долішній кімнаті, коли увійшов чоловік і каже: Ходи, бо там стався випадок. Валшер пішов. Тоді трох людей його зловили і погрожуючи револьверами на хрест прибили. Вони питали, чи готовий він вмерти за війну, або світову революцію.

Цвяхи були забиті може чверть цаля в хрест. Поліція думає, що Валшер міг бути на хресті 10 до 30 мінут. Поки його прибили, то дали йому якогось напою, мабуть на те, щоби не дуже чув біль. Під написом, що поставили над головою, було підписано: „Невідомі Контрольори Світа". В кімнаті Валшера знайшли кілька памфлетів про будучий лад на світі і за Німеччиною. Покищо невідомо, хто це зробив би.

ДІСТАВ ДІЯМАНТ.

В Ню Йорку візник Йосиф Винстон знайшов брошку, що мала 60 маленьких діямантів і передав поліції. Коли ніхто не зголошувався, брошку дали Винстонови. Її оцінюють на 2000 долярів.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄҐІЇ.

Сума оголошена в попередньому числі $55,278.55

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

На срібнім весіллю п-ва Фуштеїв, Вастео, Алта.	51.50

СТРИЙ, АЛТА.

Іван Шиш	25.00
Катерина Пелех	10.00
Йосиф Ґолька	10.00
На Поминальнім Богослуженню Д. Панаса	11.15

(Разом з Стрия — 56.15)

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
ВАСТЕО, АЛТА.

Дмитро і Василина Захарук	25.00
Стефан і Санда Малофій	5.00
Дмитро і Марефта Семака	5.00
Дмитро і Катерина Черніячан	5.00
Семен Ропчан	2.00
Володимир Семака	1.00
Стефан Шишка	1.00

(Разом — 44.00)

БОРІЛ, АЛТА.

Александер і Галина Гуменні	5.00
Іван і Параня Самбірські	5.00
Петро й Емілія Нехіпіль	5.00

(Разом — 15.00)

При обіді по бл. пам. воякови Іванови Панчукови, Торгилд, Алта.	13.00
Максим і Марія з Буярів, Рогатинчук, Довнінг, Алта.	10.00
Іван Теплешнюк, Беліс, Алта.	1.00

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
ЛЕТБРИДЖ, АЛТА.

Антін Зайчук	25.00
Филип Згуський	25.00
Василь Королик	25.00
П. М. Батицький	10.00
Теодор Лаврик	10.00
Михаїл Зайчук	10.00
Никола Трефаненко	10.00
Павло Дацишин	10.00
Панна Галя Кулик, учителька	10.00
Кап. П. Р. Цимбалістий	5.00
М. Могелаа	5.00
Пані Катерина Фільковська	5.00
Йосиф Дубан	5.00
З. Філипчук	1.00
М. Кіштуліпець	1.00

(Разом — 157.00)

ТОПОРІВЦІ, АЛТА.

Дмитро Лакуста	10.00
Стефан Орлецький	10.00
Іван Купченко	5.00
Іван Ґульоватий	1.00
Ґеоргій Орлецький	1.00
Іван Орлецький	1.00
Метро Ґарапюк	1.00

(Разом — 29.00)

Олекса Комарніцький, Келгарі, Алта.	50.06
Григорій Лотоцький, Мюсідора, Алта.	5.00
Іван Хомик, Моркемб, Алта	5.00

ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА.

Петро Друль, Менаі, Ман.	25.00

ЗБІРКА о. М. ЮРКІВСЬКОГО.

Олекса Нич, Престон, Онт.	25.00
Збірка на хрещенню Маргарети Бойчук, та Анни Івашини, Ст. Кетерінс, Онт.	14.75
Збірка на хрещенню Данила Данилюка, Кровленд, Онт.	8.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
РЕДБЕРІ, САСК.

На похороні Стеф. Підвербецького	11.06
І. Ф. Підвербецький	2.50
Павло Підвербецький	2.00
Михайло Підвербецький	1.00
Іван Когут	1.00

(Разом — 17.56)

Остап Копчук, Радісон, Саск.	2.00

ЗБІРКА о. В. СЛЮЗАРА.
МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Демко Хоростівський	20.00
Семен Рудакевич	10.00
Павло Свиницький	10.00
Семен Рудакевич	5.00
Олекса Сибіонак	5.00
Михайло Стадник	5.00
Катерина Крисакова	5.00
Семен Шеремета	5.00
Михайло Матвіїв	5.00
Іван Стрілецький	5.00
По 2 дол.: Никола Корд, Олекса Левицький, Іван Ґріґлевич, Дмитро Смоляк, Володимир Сенюк	10.00

(Разом — 85.00)

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

Демко Міщук, Гренд'ю, Ман.	10.00
Антін Мостовий, Роблин, Ман.	10.00

Прислав Іван Борнювський.

Дмитро Деревянко, Канора, Саск.	10.00
Денека Метю, Брокстон, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.

На похороні І. Крипашевського, Вест Форт Віліям, Онт.	17.00
Катерина Найдиш (попередно 15.00)	10.00
Андрій Марусяк, Порт Артур, Онт.	5.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Никола Бичок, Ди Па, Ман.	25.00
На похороні Максима Ксенюка, Поплар Блоф, Саск.	8.15
Колядa в Норквей, Саск.: Мирослав, Леонтина, Дора і Орест Охітва; Стефан Гуляк і Стефан Гриба	7.00
Збірка на весіллю Прокопа Савчука, Арран, Саск.	5.05

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.
МІЧАМ, САСК.

Онуфрій Клюкевич	200.00
Лука Новосад	50.00
Дмитро Залещук	25.00
Юстин Томащук	25.00
Жін. Т-во Ольги Кобилянської	25.00
Церковне Брацтво	25.00
Народний Дім М. Грушевського	25.00
Відділ Молоді ім. Івана Богуна	25.00
Федір Васкул	20.00
Михайло Тріщук	15.00
Жіноче Товариство	10.00
Михайло Клюкевич	10.00
Ф. Е. Парчевський	10.00
Іван Щабатовський	10.00
Константин Токарчук	10.00
Петро Залещук	10.00
Анна В. Гавриш	10.00
Олекса Залещук	10.00
Іван І. Григорій Кріпиш	10.00
Михайло й Ольга [illegible]	10.00
Іветина Папіш	10.00
По 5 дол.: Василь Рачій, Матвій Клюкишин, Ольга Гавриш, Стефан Боднарчук, Михайло Павлюк, Григорій Даків, Михайло Куриш, Іван Білий, Григорій Токарчук, Григорій Сопотик, Василь Коноваллик, Григорій Гавриш, Петро Максимишин, Михайло Олексин, Василина Білінська, Стефан Залещук, Іван В. Клюкевич, Марта Новосад	90.00
Іван і Христина Дубчак	4.00
Дмитро Негрій	2.05
По 2 дол.: Марія П. Боднарчук, Ольга Ганущак, Д. Ганущак, Ізидор Токарчук, Андрій Токарчук, Михайло Білий	12.00
Богдан Ганущак	1.00

(Разом — 654.05)

КОЛОНСЕЙ, САСК.

Антін Марковський	50.00
Дмитро Шелефонтюк	10.00
Роман Варварич	10.00
Томко Щерблюк	10.00
Дмитро Новосельський	5.00
Іван Бандурка	5.00
Олена І. Марковська	5.00
Михайло А. Марковський	4.00

(Разом — 99.00)

ТРОЯН, САСК.

Гринько Троян	15.00
Дмитро Олексин	10.00
Василь і Марія Никифорух	10.00
Дмитро Калинка	3.00

(Разом 38.00)

Іван Котелко, Екстов, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

Василь Романович, Принс Алберт, Саск.	100.00
Пані М. О. Яремко, Винипег, Ман.	50.00
Мир. Стечишин, Винипег, Ман. (бонд)	100.00
М. Топоровський, Пайн Ривер, Ман.	50.00
Стефан Калитка, Автлук, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

На поминальнім Богослуженню по бл. п. Катерині Бриндзан.	9.00
Збірка в Ню Торонто, Онт.	5.00

З ріжних сторін.

Прислав Василь Марцинюк. Збірка в п-ва Пилатів, Вайт Віч, Саск.	3.50
Прислала пані М. Чехова, Збірка на сходинах Жін. Т-ва О. Басарабової, Форт Віліям, Онт.	6.35
Прислав Іван Зазулик з Сарнії, Онт. На Несподіванці в Василя Оленюка, та в Івана Зазулика	18.30
Разом	$57,182.91

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПЕРЕДПОСТНІ ДУМКИ.

Починаєсь Великий Піст. Однакож Церква приготовляє вірних до Посту від неділі Митаря і Фарисея. Вже в суботу на Вечірни перед Неділею Митаря і Фарисея співають в церкві „Не молімось братя по фарисейськи, бо хто підносить себе, той буде понижений; смирімо себе перед Богом, і просімо прощення як митар: Боже, очисти нас грішних". А власне піст є ознакою смирення.

Перед Великим Постом справляють люде Пущення — забави. Та добре, коли ті Пущення мають культурні межі, коли не виходять за далеко.

Пущеня, як гостина поважних людей — нічого собі; але деколи пущення може бути протихристіянське і некультурне взагалі. Де пиятику, крики, верески, дикі танці звуть Пущенням, там нема ні розсудку, ні самоповаги, ні релігійности, ні культурности.

Молоді нераз дбають, щоби перед Постом досхочу натанцюватися, так, немов танці є найбільшим щастям, а піст страшним нещастям. Але танці багатьох звели на манівці, розволочили, здеморалізували, розпиячили, здоровля, а то й життя позбавили, а піст нікого не привів до злого. Противно — піст є на те, щоби людей спиняти, опамятувати, робити поважними і статочними. Розумні люде перед постом хилять голови, як перед великою справою. А нерозумні піст зневажають.

В думаючих людей піст має кілька значінь:

1. Постом вчимося тримати себе в руках, панувати над своїми забаганками, здержувати себе, і робити не те, що забагаєсь, але що говорить нам наша совість, наш розум і наш обовязок. Хто себе всего того навчить, той стане чоловіком великої моральної сили.

2. Піст є нашою жертвою перед Богом. Жертвуймо Богу не тільки частину свого майна, але і частинку нашого життя, наших вигод, нашого вдоволення.

3. Піст потрібний для нашого здоровля. Лікарі кажуть слабим здержуватись від деякої поживи (дієта), однакож і здоровим піст причиняєсь до здоровля.

4. Піст відріжняє нас від тих, що не мають Посту, отже пригадує нам, що ми є ми — що ми окрема громада, з окремими обовязками, з відмінною культурою, з життям іншого релігійного змісту, з своїми власними моральними і культурними вартостями.

Піст — частина релігії. Всюди на світі, де релігійність стояла високо, мали люде піст.

Піст був в Старім Завіті. Постив Христос. Постили Апостоли. Постили святі люде. Постили всі щирі християне на протязі віків.

Піст в Українців був завсігди святою справою. А вже найбільше строго постили перший і послідний тиждень Великого Посту. Постили старі і молоді; постили не з мусу, не зі страху, а з почуття обовязку.

В часі Великого Посту здержуються люде від смачних страв кождого дня, або бодай в середи і пятниці. Дехто вибирає собі дні, коли не їсть нічого цілий день.

В Пості зупиняються забави з танцями і взагалі гучні забави, весілля і подібне.

Дехто в Великім Пості перестає курити, не вживає опяняючих напитків.

Хтось може назначити собі в Пості важну і гідну справу до виконання — прим. навчитися чогось, другого навчити, щось перечитати, про важну справу подбати, зло направити, від злого себе відовчити...

В Великім Пості вірні сповідаються, застановляються над собою і дбають, щоби морально себе піднести — стати красшими, більше здержливими, розважними, думаючими, готовими до добрих діл — щоби стати гіднішими людьми і наблизити себе до Бога.

До посту треба себе наперед приготовити. Треба над значінням посту застановитися і сказати собі твердо: „По змозі і силі буду постити!" Де ще довго перед постом буде така постанова, там піст застане чоловіка приготованим.

Відомі випадки, де Українці, буваючи в чужих людей, відмовлялися від сього, чи того кажучи, що тепер в них піст і вони не будуть того робити.

Відомі випадки, де українські студенти в Канаді на студентській забаві відмовлялися танцювати, кажучи: „В нас піст і ми танцювати не будемо!"

Хто так себе перед чужими поставить, того чужі пошанують, як дійсно релігійного і культурного чоловіка. Це буде також гідним вчинком перед Богом.

Ще пригадка... Є люде, що повинні і могли би постити, але не хочуть. І не тільки не постять, але зневажають піст, висмівають, жарти собі з посту роблять.

Українче й Українко! — Не ставай в ряд з такими! Не захоплюйся тим, що вони говорять, бо це не тільки безрелігійне, але взагалі некультурне. Гідний чоловік завсігди шанує те, що є святістю, що є гідністю, що є моральною силою — шанує навіть тоді, коли б в його життю не було багато того доброго.

ЧОГО ЛЮДЕ ХОЧУТЬ.

Коли грецький мудрець Діоґен говорив про поважні справи життя, то дуже мало людей приходило його слухати. Бачучи це, Діоґен почав свистати відому смішну пісню і зараз зібралося кругом нього багато народу. Тоді каже [illegible]

— От як дуже люблять люде дурноту, а як мало люблять розум!

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — ПРОРОК УКРАЇНИ.

Хто був Тарас Шевченко?

Про це знають старші та декотрі з молодших. Але треба подбати, щоби вся українська молодь про це добре знала.

Тарас Шевченко, це один з найбільших українських мужів. Він то перший пригадав, Українцям хто вони, яка була їх історія, хто був ворогом України, та що їм дальше робити. Він перший кликнув:

...Вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кровю
Волю окропіте.

Шевченкові думки, вискази та завізвання до людей, лишилися нам в Кобзарі. Ми молоді Українці повинні читати Кобзаря; його наука навчить нас багато та укріпить нас в сповнюванню обовязків відносно нашого українського Народу. Шевченко кличе:

Свою Україну любіть
Любіть її во время люте,
В останную тяжку мінуту
За неї Господа моліть.

Таким то славним Українцем був Шевченко. І ми Українці повинні вважати його за такого.

В память Шевченка ми величаво шануємо його свято кожного року. Воно припадає в березні — бо Шевченко родився 9-го березня, 1814, а помер 10-го березня, 1861. Це свято повинно мати велике значіння для нас, бо воно пригадує нам того великого Пророка, що розбудив Український Нарід і привернув до життя.

Коли б не Шевченко, то хто знає, що нині з Українців було би? Чи існували б вони як нарід.

Шевченко був дійсним Пророком Українського Народу, а Пророків Бог посилає! — отже Нарід повинен свого Пророка знати і йти за його проводом. Тоді він буде гідним Народом.

Орест Горчинський.

ЛЮБІМО ХРИСТА.

Нам молодим треба ще інтересуватися і релігійними справами. Бо дійсно релігійні люде, це гідні люде. Отже я нині поговорю про релігійну справу.

Бог для Людей — це їх Отець. І тому звертаємось до Бога словами: „Отче наш!"

І Він, як Отець, любить своїх дітей. Він дбає про них, дає все, що потрібне і кождій животинці, квітці, травиці. Господь виявив любов до людей, коли післав на землю свого Сина — Ісуса Хри-[illegible]

Христос прийшов на землю, щоби навчити людей, як мають жити, навчити згоди, відкрити їм Божу Правду і спасти їх від гріховної смерти.

Та не всі Христової науки слухали. Добрі слухали, а злі Христа мучили, насміялись і на хрест розпняли. І Він на Хресті вмер для нашого тут добра і для [illegible]

Отже дбаймо і ми, щоби належати до добрих, не до злих; до тих, що Христа шукали, за Ним йшли, Його науки слухали і її в своїй душі заховували; але не до тих, що з Нього насмівалися і на хресті розпняли.

Провадьмо своє життя гідно, примірно, чесно, а це якраз те, чого Христос від нас хоче.

Тереса Горчинська.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робіть в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

УКРАЇНСЬКІ БРАТЯ СХІДНОЇ ЦЕРКВИ.

Колюмна 5-річних передплатників є на те, щоби побільшити Вістник: скликати 5 сот, а потім дві тисячі 5-річних, а 20 тисяч річних передплатників; зробити „Маленьке Діло на Велику Скалю" загальним, а це стане великим ділом братів Східної Церкви.

Це легко зробити, оттак, як оден чоловік скликав 200 пять-річних передплатників в році; а 200 пять-річних можуть скликати дві тисячі пять-річних в році; а дві тисячі пять-річних, можуть скликати 20 тисяч річних передплатників. Перерахуйте самі і провірте точність висновку... **Діло не в рахунках, а в роботі! Берімось до роботи: Посилаймо багато передплат Вістникови, а скоро буде 5 сот 5-річних передплат.**

А. Е. Білінський.

Смокі Лейк, Алта.

Посилаю 5 долярів, щоби стати в ряд з 5-річними передплатниками Вістника і з бажанням, щоби Вістник скоро став [illegible]

Читаю його два роки і бачу цінний релігійний матеріял, що читача вяже до всего, що наше рідне.

Треба, щоби в кождій українській хаті був Вістник.

Дмитро Чернівчан.

Форт Віліям, Онт.

Залучаю 5 дол. на передплату Вістника — прийміть нас в ряди 5-річних передплатників. Колись, ще вдома я завсігди читала цей дорогий мені часопис. Тепер ми перейшли на своє газдівство, 8 січня подружилися. Нашим бажанням є, щоби Вістник був завсігди в нашій хаті.

Оксана Курійчук.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

В. Сидор, Оттава, Онт.
Дмитро Сорочук, Сван Плейн, Саск.
Юрко Кухта, Єлов Крік, Саск.
Василь Баюс, Фовм Лейк, Саск.
Д. Худяк, Канора, Саск.
Антон Рипужинський, Сифтон, Ман.
Іван Мельничук, Вайнот, Саск.

ЕКСПЛЬОЗІЯ В ВЕНКУВЕРІ.

Березня 6-го в полудне наступила експльозія на кораблн в порті в Венкувері, Б. К., при чім згинуло найменше 8 осіб, а може більше, 18 було ранених, а матеріяльна шкода виносить коло 1,300,000 долярів. Однакож корабель пошкоджений лише вчасти, отже не затонув

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box [illegible], WINNIPEG, MAN

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Іван Котляревський (род. 1769, умер 1838 р.) перший почав писати українською мовою. Написав він „Енеїду", „Наталку Полтавку" і „Москаль чарівник". Після нього почали вже інші письменники вживати української мови.

Шевченко розумів, яке велике діло зробив Котляревський, коли почав вживати народної мови в письмі, отже присвятив йому вірш „На вічну память Котляревському", де каже:

Будеш батьку панувати,
Поки живуть люде,
Поки сонце в небі сяє —
Тебе не забудуть.

Шевченко розумів, що хто зробив велике діло для народу, той повинен зостатися для народу невмиручим — народ повинен його згадувати, його знати і продовжувати ту працю, яку почав той великий чоловік.

Шевченко присвятив кілька поем ще декому з тих, яких працю вважав для народу важною — Основяненкови, Марковим Вовчкови...

Він то увіковічнив імя Андрія Обеременка, засланця в Петропавлівської кріпости. Про нього пише Шевченко в своїм Дневнику:

„Я полюбив його (Андрія) не тільки за його простий благородний характер, але ще й за те, що він за цілі 20 років бридкого, огидливого салдатського життя не споганив, не понизив свого національного й людського достоїнства. Він остався вірним своїй прекрасній національности".

Шевченко знав ціну великим людям і великій праці і хотів, щоби память про них залишилася живою на віки вічні.

Увіковічнюючи память других, Шевченко підніс себе на перше місце між тими, яких память невмируща.

Від його народження доси 1931 рік, а від смерти 84, але такий він нам нині близький і відомий, як коли б жив нині.

Були в нас визначні люде, але після їх смерти память їх губилася. Не так було з Шевченком. Що дальше від його смерти, то його імя ставало голоснішим, більше відомим, аж вкінци набрало релігійного значіння, стаючи іменем кождорічного всенародного свята.

Як не може бути року без Рідва і Великодня, так нині годі собі уявити рік без Шевченківських святковань. Сповнилося на Шевченкові те, що він предсказував Котляревському, що:

Доки сонце в небі сяє —
Тебе не забудуть.

Багато було могил на Україні, але Шевченкова була одинока, про яку памятав весь Народ і кождорічно її відвідував.

Був на ній Памятник, але рука лихих його знищила. Може й могилу розко-[illegible]

Однакож лишився той Памятник, який сам Шевченко збудував жертвою свого життя — лишився „Кобзар", „Дневник" та другі Шевченкові писання. Лишилася Історія Його Життя. Це той Памятник, якого ніхто не знищить. Лишилось Свято Його Памяти...

Це все такий живий Памятник, якого нічия рука не зможе знищити.

Каже Драгоманів, що найбільшим лихом Шевченка на засланню було — брак товариства, якого потребує думаючий чоловік. Не дармо ж він казав, що: „Нема на що поднятись, з ким поговорити".

Згадуючи великих людей в Західній Европі, Драгоманів каже:

„Кожний такий чоловік — чи вчений, чи поет, чи вмілець, чи політик, мав коло себе одну, дві, три душі, які все йому помагали, іноді доглядали його, як малу дитину; і не тільки тому, що любили його особисто, а цінили в ньому його талан-вроду... Цінили той талан, як скарб громадський!

„Мало того — коло кожного такого чоловіка було товариство людей ріжної праці, які помагали йому розширити свій розум на ріжні боки; і кілька чоловіка таких, що добре знали толк власне в тому, над чим він працював і могли порадити його в його праці. От через що в Европі таланти не гинуть на корінню, а ростуть — особливо вже, коли раз станутъ видними." — („Шевченко, Українофіли й соціялізм").

В Шевченка були приятелі, однакож заслання відорвало його від усіх близьких і кинуло між далеких і ворожих людей. На цілих довгих десять літ.

І так великий, Богом даний талан пропадав. Та кілько добра міг би він був зробити, коли б була воля, були приятелі, була потрібна поміч.

Яка велика сила була в Шевченка, показує те, що і посеред найтяжших обставин він не зневірюесь. Як ті давні християнські мученики, що гинули з рук катів з вірою, що правда, за яку вони гинуть, таки переможе.

Вернувши з заслання (1857 р.) Шевчинко мало вже писав, але і в тім, що маємо, він вірить, що треба і дальше працювати і він працює, клопочесь видаванням книжок і др. Він каже:

Орю
Свій переліг, убогу ниву,
Та сію слово: добрі жнива
Колись-то будуть!...

На Шевченкови сповнились слова Святого Письма: „Хто перетерпить до кінця, той спасеться". І Шевченко був тим, що до кінця перетерпів — до кінця встоявся на своїм високім становищу Народнього Пророка — і тому слово його завсігди є живим для України і память його безсмертна!

ЩОБИ 18-ЛІТНІ ГОЛОСУВАЛИ.

Робітничо-Прогресивний посол з Винипегу, В. А. Кардаш, робить заходи, щоби парлямент признав 18-літним хлопцям і дівчатам не тільки право голосу, але щоби можна 18-літних вибирати послами до парляменту. Кардаш також домагаєсь, щоби депозит кандидатів зменшити з 200 на 50 долярів. А минувшої сесії Кардаш домагався, щоби депозиту цілком не було. Свої домагання засновував на тім, що коли 18-літні можуть воювати, або в фабриці, чи на поли працювати, то можуть голосувати і бути послами. — Це точно те, чим в Біблії грозить Господь ледачим людям, кажучи, що забере старших розумних людей і дасть „хлопців за старшину, й діти панувати будуть над ними". До того йде!

ПРО НЕДІЛЬНУ ШКОЛУ.

Річні збори, парохії св. Івана в Едмонтоні, приняли звіти учительства Недільної Школи з захопленням. Що ж в нас в цім напрямі робиться?

Хоч Едмонтон місто, але шкільного дня трудно зібрати дітей на науку релігії. Діти мешкають навіть по три, чотири милі, від церкви. Суботами деякі беруть лекції співу, музики, чи малярства, ще найбільше надається таки неділя. От ми зробили такий порядок: Поділили дітей на три клясі. В суботу рано приходять головно ті, що в Рідній Школі. Приходять на десяту годину і до одинадцятої вчаться релігії. (Потім починається наука Рідної Школи). Цю клясу веде о. парох.

Поверх сто дітей записано до Недільної Школи в двох клясах, дітей тих, що разом з родичами приходять до церкви. По прочитанню св. Євангелія діти виходять до своїх кляс. Старші читають лекції Недільної Школи з Вістника. Веде цю клясу пані Леся, з Фербеїв, Івасюк. Вона має університетське вишколення і вчила в провінціональних рільничих школах в Верміліон, в Олдс, в університеті, а також і по фармах під зарядом Екстеншин Департаменту. Правда, за якої пів години не можна багато зробити з великою клясою дітей, около 56-теро, але за рік півгодин назбираєтьcя. Врешті короткі лекції діти люблять і не мучаться. Для тої кляси дістаємо 30 чисел Вістника, решта дітей дістають Вістник дома.

Кожна дитина має зошит, де вписує вдповіди на питання в лекціях. І тішиться дитина, коли учителька наліпить срібну-золоту зірку на тій сторінці, де відповіді правильні. Багато дітей ще прикрашують свої зошити релігійними образками.

Кляса менших дітей, що ще не навчилися читати рідного письма під бистрим оком пані Наталі, з Михайлюків, Базюк. Ця молода женщина послугуеться ріжнородністю у своїй клясі, де записалося 45 дітей. Вчить правильно хреститися, молитви, оповідає історії біблійні, або історії з моральним підкладом з діточої релігійної бібліотеки. Діти привикають до мови, до релігії, до любови свого. Будуть з них гарні люде.

Ще би здалася одна кляса Недільної Школи, а то для старшої молоді. Над тим думають заінтересовані. Трудність, що молодіж або в праці, або в школі. Коли найти відповідний час? Все ж таки спробуємо.

На згаданих зборах сталася ще одна важна подія. Згадав там о. парох, що здалося б дати дітям Недільної Школи нагороди за пильність, за науку, за поведення, на заохоту і т. п. Піддав гадку, щоби збори призначили якусь суму грошей на ту ціль. Але до того не дійшло, бо зараз зголосилося кількох членів з готівкою і в двох-трох хвилинах о. парох мав вже на руках близько сто долярів.

Треба сподіватися, що в нас ще можна найти добрих і щирих учителів-учительок на місцях, що суботами, чи неділями, провадили би Недільну Школу. Заряди церковних громад могли би винагородити таку роботу. На добре діло грошей не жаль.

Це пишеться головно для дискусії. Проситься всеч. оо. парохів по містах й околицях, подати завваги, чи способи для розвязання трудноців Недільної Школи. Коли вирине загальна дискусія тоді найдуться способи.

о. П. Мельничук.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 27.

Розумний син своєму батькові втіха.
Прип. 10: 1.

Яков перебирається до Єгипту.

Яковові було 130 літ, як за ним приїхали египтяне. Він дав приказ, щоби його діти зібрали весь маєток і переселялися до Єгипту, тому, що голод ще мав тревати пять літ. Отже зібралися і вирушили в дорогу.

На границі Ханаану і Єгипту приніс Яков Богу жертву. У сні потім сказав Бог Яковові: Якове я Бог отців твоїх. Не бійся йти до Єгипту, бо станеш там великим народом. Я буду з тобою і там.

Тепер вже безпечно пішов Яков в дальшу дорогу. З ним були всі сини його, і дочки, і їх діти і вся їх скотина. Всіх потомків Якова, що прийшли до Єгипту, було душ сімдесять. Юду послав Яков наперед звістити Йосифа про свій прихід, отже Йосиф виїхав напротив батька свого. Коли зустрів його, впав йому на шию і з радости голосно плакав. Потім Йосиф порадив своїх братів що мають сказати Фараонови. Казав Йосиф: Як спитає вас, хто ви є, чим занимаєтеся, то скажіть: Чабани (пастухи) ми, так, як наші батьки.

Повідомив Йосиф Фараона про приїзд своєї родини. Взяв зі собою батька і пятьох братів, щоби представити Фараонові. Фараон спитав: Яке ваше заняття? Вони сказали: Чабани ми, як і батьки наші. Прийшли ми в твою землю, бо ні ми, ні наша скотина, не маємо прожитку в Ханаан землі. Голод там. Просимо тебе, царю, дозволь нам поселитися у Госен землі.

Фараон сказав Йосифові: Отець твій і брати твої прибули до тебе. Земля єгипетська перед тобою. Осели їх в Госен, на найкращій землі. Як знаєш між ними здібних чабанів, настанови їх пасти мою скотину. Тоді Яков поблагословив Фараона. І спитав Фараон Якова: Скільки літ твого життя? На те Яков: Життя мого сто і тридцять літ. Тяжкі були літа мого життя. Не доживу до віку моїх отців. Тоді Фараон дав Якови на власність провінцію Госен на правім березі ріки Нілю. Було там багато води і великі, буйні пасовиска.

Питання:

1. Коли сини Якова були в Єгипті другий раз, як вже довго тревав голод? 2. Кілько літ ще мав голод тревати? 3. З ким переселився Яков до Єгипту? 4. Де приніс він жертву? 5. Що сказав до Якова Бог? 6. Кого послав Яков звістити Йосифа? 7. Котра провінція Єгипту була найкраща і найбогатша? 8. Хто сказав про ню Яковові? 9. Чому брати Йосифа просили Фараона, щоби їм дав Госен? 10. Чи веселе було життя Якова? 11. Як знаємо про те? 12. Де була земля Госен?

ЛЕКЦІЯ 28.

Котрий чоловік жиє і не побачить смерті?
Пс. 88: 48.

Послідні слова Якова.

Яков жив в Госен землі ще сімнадцять літ. Постарівся і не видів добре, як і його батько. Коли чувся близько смерти, казав прикликати Йосифа. Йосиф прийшов. Батько до него каже: Я буду вмирати, і коли я найшов ласку в тебе, так не ховай мене в Єгипті, ні. Поховай мене в гробниці отців моїх. Йосиф поклявся, що так зробить.

Тоді поставив Йосиф перед Якова двох своїх синів. Яков сказав: Синів твоїх, Ефраїма і Манасію, приймаю за своїх, мої вони. І благословив їх, поклавши навхрест свої руки на їх голови і додав: Бог Авраама і Ісаака, що був зі мною до тепер, нехай буде з вами; нехай Його Ангел хоронить вас від всього злого.

Також прикликав Яков решту своїх синів і благословив їх, кожного з осібна. Юду вивисшив понад усіх, зробив князем над братами. Також обіцяв, що не відніметься скипетр з рук Юди, доки не прийде Той, що сподіються вароди, що мир принесе на землю. Це значило, що з роду Юди мав народитися Ісус Христос. Ще і так заповів Яков своїм синам: Я вмираю, а ви поховайте мене у гробівці коло Мамре, де поховані Авраам і Сарра, Ісаак і Ревека, і де я поховав Лею. Ще прийде час, що вас Бог виведе з цеї землі, з Єгипту, і запровадить вас знов до обіцяної землі, до Ханаану.

Умер Яков, а Йосиф припав до него, плакав і цілував. Потім казав набальсамувати тіло отця свого. Фараон наказав египтянам сумувати за Яковом сімдесять днів. Як сповнилися дні жалоби, прийшов Йосиф до Фараона і каже: Коли я найшов ласку в тебе, пусти мене похоронити отця мого, як я клявся, а я знов верну до тебе. Фараон пустив. З Йосифом взяли участь в похороні египетські дворяне, военні колісниці, також всі сини Якова, крім дітей і старців, що осталися дома.

[illegible]

1. Як довго жив Яков? 2. Де хотів Яков бути похороненим? 3. Кому він це сказав? 4. Як називалися сини Йосифа? 5. Як їх Яков благословив? 6. Що про них сказав — чиї вони? 7. Що сказав про Юду? 8. Як довго тревала жалоба за Яковом? 9. Хто був на похороні Якова? 10. Чи потомки Якова мали на все остатися в Єгипті? 11. Де поховано Якова?

ЛЕКЦІЯ 29.

Коли покається брат твій, прости йому.
Лука 17: 3.

Послідна воля Йосифа.

По похороні Якова вернувся Йосиф до Єгипту, як також всі ті, що були з Йосифом. Братя Йосифові тепер зажурилися, що коли не стало батька, то Йосиф тепер помститься на них за все зло, що йому вчинили. От висилають вони послів до Йосифа і переказують: Так казав наш отець перед смертію: „Прости братам переступи їх". І ми просимо: прости нам.

Йосиф заплакав і сказав: Не бійтеся. Хоч ви змовлялися проти мене, та Бог обернув те на добре і врятувалося багато людей від голодової смерті. Отже не бійтеся, я годував вас до тепер, і дальше буду дбати про вас і дітей ваших. І брати заспокоїлися.

Йосиф прожив сто десять літ. Коли чувся, що буде вмирати, прикликав своїх братів. Як брати прийшли, Йосиф заговорив до них: Я вмираю, Бог же навідається до вас і виведе вас із цеї землі в землю, що обіцяв отцям нашим Авраамові Ісаакові і Яковові. А ви, як будете виходити звідси, винесіть кости мої до землі отців наших.

Як Йосиф помер, набальсамували його тіло і поховали в Єгипті.

Питання:

1. Чого боялися брати по похороні Якова? 2. Що вони зробили? 3. Що переказали до Йосифа? 4. Що відповів Йосиф? 5. Як довго жив Йосиф? 6. Що казав перед смертю? 7. Де його поховано?

ЯК У ЛЮДИЙ — А ЯК У НАС.

I.

Цими часами їздять люди до Рочестер. Ідуть хворі лічитися, ідуть здорові, що товаришать слабим.

Треба проїхати шмат дороги. Хто має очі, багато може побачити цікавого й повчаючого.

Маю на увазі правдивий случай. Зарядив я збори в Народнім Домі. Люди зібралися. Я представив зібраним справу Колегії Української Православної Церкви. Закликав усіх до жертвенности. Переконував, що мусимо мати Колегію, Інститути, Народні Доми, Церкви ітп., коли хочемо, щоб про нас знав світ і нас поважав. Вказував я на інші народи і їх величаві заведення наукові, гуманітарні, релігійні і господарські.

Прийшла дискусія. Встає громадянин, що на днях вернув із Рочестеру. Потвердив мої виводи і зробив влучний заклик, щоби складати гроші на Колегію. Я їздив, казав він, до Рочестеру; надивився на всячину. Бачив великанські будівлі, шпиталі, інституції, красні дороги, парки, мости, церкви, і мене дивувало, що люди здвигнули їх власними фондами і працею. Не бачив я чогось такого українського, щоб можна подивляти. А чи ми гірші від других? Ні! Маємо фарми, гроші, достатки! Коли наша Церква і справа потребує Колегії для свого розросту і праці, то ми з радістю і великою приємністю складаймо фонди, щоб і нас по чімсь другі народи пізнавали і нас за це шанували. Я самий, продовжував він, зложив уже $50.00 на Колегію, та ще даю $100.00, бо те, що я бачив, змушує мене до більшої жертвен-[illegible]

Його промова була на часі. Присутні прихильно поставилися до збірки і на Колегію посипалися обильні жертви. Видно, що бачити світ, це здобувати досвід, а досвід дає розум; а розум виконує розумну працю.

о. Є. Г.

ВИТРЕВАЛІСТЬ В ПРАЦІ.

Славний военник, Тамерлян (1336—1405) оповідав про таку подію зі свого життя:

Одного разу схоронився він перед ворогами в звалищах будинку. Сидячи там побачив він, як муравель тягне в гору більше зерно, ніж він самий, однакож за кождим разом зерно висмикнеться і впаде на землю.

Шістьдесять і девять разів муравель зерно ніс і шістьдесять девять разів воно назад скочувалося. Аж за сімдесятим разом муравель виніс зерно там, де хотів.

„Така витревалість муравля навчила мене дуже багато — закінчував оповідання Тамерлян — і тою наукою я ціле моє життя послугувався."

І Соломон говорить в своїх Приповістках: „Лінивче, йди до муравля і придивись його праці і будь від нього мудрійшим".

ПОСУДИНИ З ПЕРЕД 2000 ЛІТ.

В лісі в Англії знайдено недавно місце, де перед майже 2000 літами римські гончарі виробляли горшки. Та важне, що знайдено там дуже багато ще цілої посуди — горшки, миски, збанки, горнята, баньки, деякі з гарними малюнками. Є горшки навіть 5 стіп високі. Всего того можна набирати цілі вози. Що ж побите, те можна посклеювати. Лишилось все те там, коли до Англії прийшли Данці, а Римляне забралися. Данці вживали лише деревляних посудин, а черепяних [illegible] Простір, де ті горшки вироблялися і випалювалося, обнимає коло 2 акри.

ДВІ ОПОВІДАННЯ.

ЩАСТЯ НЕ В ГРОШАХ, А В ДУШІ.

Був колись великий богач, якому здавалося, що щастя лише в достатках. Мав він всего досить, та не був щасливий. А чому? Бо думав, що щасливим буде аж тоді, коли буде мати ще більше.

Сталося, що він заслаб. Лічили лікарі, та не могли вилічити. Аж знайшовся старий розумний чоловік і той каже:

- На твою слабість є лікарство, але треба його знайти.

— Де? Яке? — запитав слабий.

— Таким лікарством є сорочка з щасливого чоловіка. Коли в ню вберешся, станеш здоровим. Отже пішли по світі людей, нехай знайдуть щасливого чоловіка, куплять його сорочку, а ти вберешся і все буде добре.

Покликав слабий слуг, дав їм гроші і каже:

— Йдіть і кождого розпитуйте. Коли ж хто скаже що він щасливий, заплатіть йому грошей не жалуйте, і скоренько з його сорочкою до мене вертайтеся.

Пішли вони. Дорогою здибають купця і розпитують, чи він щасливий.

— Як бути щасливим — каже він — коли і не досипляю, і не доїдаю, працюю, тай ще кілько моїх грошей пропадає.

Запитали парубка, а той каже, що не може одружитися, як хоче; запитали господаря, а той говорить, що пару найкращих коней в нього вкрали; запитали монаха, а той каже, що вдоволеним буде аж тоді, коли Господь на своїм суді його виправдає... Так усі.

Аж бачать гурму овець, а коло неї старенького пастуха. На сопілку грає та за вівцями глядить. Підійшли до нього.

— Здорові будьте дідусю! Гарно вам тут?

— Гарно, дуже гарно! — каже дідусь.

— То ваші вівці?

— Ні, не мої. Це вівці добрих людей. Я пасу їх, а люде щобуть дають і можна жити.

— То добре вам живеться?

— Дуже добре! Тай чому би ні... Вівці мене слухають, сонце тепленько гріє, зеленів трава, пташка співає, пчола гуде... Дуже гарно!

— То ми думаємо, що ви щасливі...

— Дуже щасливий — повторив дідусь їх слова — дуже щасливий! Тай ще Господь тілько сили дає, що слава Йому за те!

Ще щось люде ті говорили, а там кажуть:

— Дідусю, продайте нам вашу сорочку. Заплатимо тілько, що богачем станете. Нам її конче треба.

Видивився на них дідусь та:

— Люде добрі, я і так вам дав би, коли вам дуже треба, тільки ж в мене під цей час сорочки нема. Мав, та розлетілася, а на нову не спромігся. Та це нішо! Ще спроможуся!

Похилили голови ті люде і з тим вернулися. Коли ж все оповіли свому панови, тоді він каже:

— Аж тепер я зрозумів, що щастя не в тім, чи хтось дуже богатий, а в тім, чи його душа вдоволена. Дідусь, про якого чую, щасливий, хоч убогий, а я бідак, хоч скарбів в мене багато.

З тим він і помер.

НАГОРОДА ЗА ДОБРЕ ДІЛО.

Було це перед Христом.

Грецький купець, Пиріяс, пішов до морських розбишак, щоби там щось купити. Нараз побачив старенького невільника і заінтересувався ним.

— Хто він? — запитав Пиріяс.

— Це новий невільник. Сам він не варта багато, старий вже, але ми забрали все, що він мав, отже хочемо продати його разом з його добром. А головне, що ми з ним забрали, то бочівки зі смолою. Вона придасться тому, хто будує човен — кажуть розбишаки.

— Продайте мені самого невільника — каже купець — а його смоли, чи там ще чого мені не треба.

- Ні! — кажуть ті — або плати за невільника і за все друге, або цілком не продаємо.

І Пиріяс купив.

Коли невільник опинився в домі Пиріяса, запитав він нового свого пана:

— До якої праці ти призначиш мене?

На те Пиріяс:

— До ніякої. Ти вільний чоловік. Я жалував тебе і тому з неволі викупив.

— Чим же я відплачу тобі?

— Я тішуся, що ти вже вільний і це нехай буде мені заплатою. Ти чесний і розумний чоловік, я бачу це по твоїм лици і по твоїх очах, отже як міг я лишити тебе в неволи? Що мені совість говорила би, коли б я тобі не поміг?

— Тільки ж ти дав свої гроші за мене.

— Так, я дав... Але гроші є на те, щоби ними добрі діла творити. Даючи гроші я сповнив обовязок.

— Так візьми бодай те маленьке моє добро, що тут є — бочівочки з смолою, святочну одежу...

— Ні, не візьму! Ти вільний чоловік і я не маю права від тебе чого будь брати. Ти вільний, як і я, отже дай мені свою приязнь — будь мені другом, будь приятелем.

І каже тоді старець:

— Нинішний день нехай буде свідком моєї найщирійшої для тебе приязни. А ти будь мені добрим приятелем.

На те Пиріяс:

— Маєш в мені друга, якого лише можеш бажати. Уважай мене навіть не другом, а братом, а я буду тебе братом звати.

Тоді старець:

— Коли так то слухай брате: я хочу дати тобі памятку на спомин нинішнього дня Чи приймеш?

— Приймуї — каже Пиріяс.

Тоді старець порозбивав бочілки зі смолою, а там золото, жемчуги — скарби великі. І каже він:

— Бери, брате, все, що в одній бочівочці було заховане. Бери на памятку.

Погостював ще старець в Пиріяса, а там подався до своїх. І доки старець жив Пиріяс відвідував його, як свого найвірнішого друга.

Такі люде були колись на світі.

З ВЕСІЛЛЯ НА КОЛЕГІЮ.

В суботу, 4 лютого, ц. р. відбулося вінчання п. Івана Яремка і п-ни Мирослави Матерниівної в українській православній церкві св. Володимира. Чину Вінчання довершив місцевий парох о. П. Самець при співучасти о. П. Запаринюка з Ошави і о. капітана Т. Ковалишина з Торонта. Церква була повна учасників, бо молодята є широко знані в місті Торонті й поза Торонтом.

Родичі Івана Яремка мешкають у Гемилтоні. Там він розвинув свої здібности й виходив відзначеним, як у публичній, так і в вищій школі. Відтак записався на університет у Торонті, де одержав степень „В. А.", а минулої весни скінчив правничий факультет із відзначенням. Іван є тихої вдачі, але за те на університеті був завжди одним з перших. І завдяки своїй пильности в науці й природним здібностям він часто здобував лаври в формі стипендій (сколаршип). Це й помогло йому до великої міри скінчити школу й не бути тягарем для своїх родичів. Тепер він, як і всі молоді хлопці, служить при війську. Молодий Іван це один із найбільш талановитих наших інтелігентних сил.

Родичі Мирослави мешкають в Торонті. Родина Матерниів є відома нашому ширшому загалові ще з початків нашої народньої й церковної праці в місті Торонті. Мирослава, це одна з передових сумківок. 1934-1935 р. була в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, де доповнила собі знання українознавства. Початки української мови побирала в Рідній Школі при У. Н. Домі на Липпинкат. Шкільну освіту одержала в публичній і вищій школі в Торонті. Сьогодні, пані Мирослава є реґістрованою норсою й свою диплому одержала минулої осени

Весільне приняття відбулося в салі У.Н Дому, де п-во Матерниі були давніше активними членами. Саме весілля відбулося у взірцевому порядку й поважному настрою.

Слідуючого дня, т. є в неділю, горстка близших приятелів шановних молодят зійшлася в домі родичів молодої на обід. При столі, як звичайно, були щирі побажання для молодят і їх родичів. Була й переведена збірка на добру ціль. Треба згадати, що в церкві по шлюбі о. Запаринюк підніс між іншим справу Української Православної Колеґії й пішов з тарілкою між гостей і зібрав $26.65, а в домі п-ва Материнів гром. Нестор Грабовський зібрав ще $29.00 від слідуючих осіб:

По 5 дол.: Михайло Матерни.

По 2 дол.: Юрій Яремко (Гемилтон), Іван Яремко (молодий) і С. Цибульський (Брентфорд).

По 1 дол.: пані Б. Гаскет в Гвелф, Н. Грабовський, М Деренюк, І. Семчишин, О. Квас, М. Старчевський (Ошава), М. Мишкевич, Тео Куменюк, В. Григорик, І. Зарицький, В. Дацишин, В. Мошук, Г. Просемяк, П. Колодій, о. П. Самець, М. Мандзюк, М. Басо.

По 50 цт.: п-ні Юрійчук з(Монтреал) і І. Душенко

По весіллі молода пара взяла собі відпустку і поїхала на медовий місяць до Злучених Держав Бажаємо їм як найкращого успіху в їхньому життї й професіях, які вони собі вибрали А всім жертводавцям що зложили пожертви на Колеґію, щире спасибі.

П. С.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ЗАСЛУЖЕНОГО ЧЛЕНА.

(Принс Алберт, Саск.)

В неділю 19 листопада, 1944, члени і прихильники української православної церкви св. Володимира у Принс Алберт, Саск., вшанували свого невтомного працівника, гром. Михайла Антона Зюбрака, місцевого аптикаря, котрий на протягу 13 літ поклав трівкі підвалини під місцеву православну громаду. До приходу гром. Зюбрака тут було все спляче, а коли що проявлялось, то було без принципу. З приходом гром. Зюбрака всі згуртувались в православну громаду. В неділі сходились до рентованої домівки, там співали Утреню і другі набожні пісні і так заспокоювали свої душевні потреби. Коли можливо було, спроваджували православного священика. Наші рідні брати насміхались, показували пальцями, називали ріжними прізвищами. Однак православні українці не дивились на тих, що „мають очі, а не бачуть".. але поступали вперед, а між ними як провідник гром. Зюбрак з своєю дорадницею дружиною та другі, як др. Савіцький, І. Дігнерис Теодор Жугаєвич, Стефан Луцюк та другі активні члени громади За їх спільною працею повстав величавий український православний дім св. Володимира, є сталий священик і праця в парафіяльнім домі поступає вперед, як СУМК, Рідна Школа і др.

В годині 9-ій вечером впроваджено гром. Зюбрака з дружиною до церковної салі, де вже були приладжені жіночим церковним товариством гарно прибрані столи з перекускою, за столами сиділи члени і прихильники. Після перекуски відбулись промови.

З тої нагоди промовляли: І. Дігнерис, Т. Жугаєвич, адв. О. Вендас, пані Сліпчук і др. кап. Строган. Гром. Т. Пазюк, голова громади, зложив щирі побажання від церковної громади. Для щирої любови і подяки вручив п-ву Зюбракам гарний дарунок.

П-во Зюбраки щиро дякували за честь і пошану, зазначуючи, що це залишиться довго в їх памяти

На закінчення промовив парох о. К. Желішкевич, складаючи побажання п-ву Зюбракам, подяку за співпрацю і віддання свого вільного часу для громади. На прикінці попросив присутних зложити свої жертви на Українську Православну Колеґію, Український Голос і Вістник. Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол.; п-во Зюбрак, К Сліпчук, Т. Пазюк, кап др Строган; по 1 дол.; о. К Желішкевич, Т Жугаєвич, Кологон, О. Бартко, пані Бартко, А. Байда, Т Бабський, Коритняк, Кішкан, А. Фучко, М Дах, І Дігнерис, Ст. Луцюк; по 50 цт. пані П Дах, пані Г Лукащук; по 25 цт.; пані Ю. Пенев, пані Т Бабська, пані Настюк. Разом $22 75. Розділено в слідуючий спосіб 10 дол. на Укр. Прав. Колеґію, $7 75 на Український Голос, $5.00 на Вістник. Вп. Савіцька жертвувала 25 дол. на Укр. Прав. Колеґію. Один з присутних зложив 2 дол. на передплату Українського Голосу.

Гром. М. А. Зюбракові і його пан дружині бажаємо доброго здоровля. Дай Господи, щоби праця в православній громаді подвоїлась

Всім жертводавцям щире українське Спасибіг.

Присутний.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ о. ГОРБАЯ.

(Роблін, Ман.)

В середу 22 листопада громадяни з трох громад української православної церкви, а саме св. Ап. Петра і Павла, Роблін (Зелена), Зіслання св. Духа в Шортдейл і нова громада в Роблін містечку, зібрались устроїти несподіванку для пароха і добродійки Горбаїв, з нагоди 35-літнього ювілею їх вінчання. Почин до несподіванки дала дочка о. Горбая Кароля, замужна Шевчук в Едмонтоні. Вона порозумілася листовно з братом Петром, що живе коло Робліна, а цей вже з громадянами. На згаданий вечерок приїхав також наш шановний посол Н. Григорчук з дружиною з Етелберт. А щоби та несподіванка в повнім значінню слова була несподіванкою, то всі зїхалися на подвіря п. Лисака в містечку Роблін, а звідтам разом 13 автами до о. Горбая одну милю за містом. О. Горбай здивувався, коли на подвіря заїхало 13 авт з світлами, а тут нараз в хату ввійшло 54 осіб.

Пан Лисак, склепар в містечку Роблін, був назначений господарем згаданого вечера. Він привитав ювілятів побажаннями з нагоди їх 35-ліття вінчання, побажав всего доброго, здоровля і витревалости до дальшої праці на полю Рідної Церкви а присутні, під проводом п. Стефанюка, дяка, відспівали многоліттєвіє. Після цего о. парох і добродійка Горбай подякували за таку правдиву несподіванку

Тоді жінки взялися до приготовлення вечері, яку з собою привезли. Коли столи вже угинались і все було готове, посадили ювілятів на почесному місці коло стола і частина гостей засіла до вечері. О. Горбай провів молитву і почалася вечера.

Підчас вечері були промови на тему вечера. Господар сказав кілька слів від себе, і покликав п. Григорчука до слова. Пан Григорчук говорив про тяжку працю українських православних священиків, які стрічаються з всякими перешкодами на початках своєї місіонарської праці. Праця священика не є така легка, як дехто собі з нас уявляє. Тому о. Горбай, як старший віком і з повним життєвим досвідом, заслугує в нас на велику пошану.

Потім говорила пані Григорчук. Вона представляла заслуги добродійки Горбай, як господині і матері, що виховала дітей так дбало, що хоч вони нині сотки миль від родичів, то не забули і стали ініціяторами нинішнього вечерка.

Відтак був покликаний до слова п Л Павлюк, предсідник церковної громади з Шортдейл Згадав про працю наших священиків і представив, з якими перешкодами і невигодами вяжеться праця священика. Також говорив п. П. Солтис, представник церк. громади Роблін-Зелена. Він, як і другі бесідники, говорив на тему вечера. Відтак говорив п. А. Стефанів, дяк всіх дооколичних громад. Йому, як дякові, найкраще відома праця і доля священика, а з осібна заслуги о. Горбая, з котрим вже кілька років поділяє свою працю.

Після промов господар вечера п. Лисак вручив ювілятам дарунки. Дарунки були від громад Роблін-Зелена і Роблін місто, від громади Шортдейл, громада Петлюра прислала дарунок, п. Іван Перхалюк передав листовно побажання і дарунок готівкою. Дарунки від дітей — від сина Петра і невістки Анни, від дочки Каролі і зятя Юрія Шевчуків і від наймолодшої дочки Мирослави, студентки університету в Винипегу Обі дочки прислали по китиці свіжих квітів.

Отець і добродійка Горбай подякували за несподівану приємність яку вони відчули цего вечера. О. Горбай сказав, що його старі сили мов відмолоділи на вид такого числа приятелів в своїй хаті і запевнив, що і на дальше буде помагати по своїм силам для свого народу на ниві рідної Церкви і дякував своїм громадянам за кооперацію з ним

Пан Л Павлюк з Шортдейл згадав за наших заслужених піонірів в це Український Голос і Вістник і просив, щоби присутні зложили свої жертви на пресовий фонд.

Посол Н. Григорчук повгинив матеріяльне положення Українського Голосу пояснивши безнастанні змагання з матеріяльними недостатками. Присутні зложили 28 дол. з чого призначено половину на Український Голос і Вістник Потім були ще спільні розмови і співи Вечерок затягнувся геть аж поза північ Жертви зложили

По 2 дол.: о. Горбай, Н. Григорчук, Г Клапоущак, М. Герман П Горбай

По 1 дол. В. Лисак Ю Воробель, П Сиротюк Л Павлюк, І Яловега, М. Слюсар М. Мельник П. Олійник, В. Барабаш, Н. Гаврищук, П. Єрха, І. Лебедович, Н. Вербовецький, С. Банадов.

По 50 цт.: А. Стефанів, В. Цайко, С. Стиба, П. Солтис, Дм. Пурич, С. Проник.

По 25 цт.; В. Шульган.

Дрібна збірка — 75 цт.

Збіркою занявся п. Гр. Клапоущак в Шортдейл.

Гість.

ХРЕСТИНИ В ГРОМ. САГАНЮКІВ.

(Моркемб, Алта.)

Місточко Моркемб лежить на сі- пірській лінії від Мирнам на захід 11 миль. Саме місточко є маленьке. Населення цего місточка самі українці. Мають досить гарний Народний Дім, а також є маленька українська греко - католицька церковця.

Завдяки о. Дачині і кількох свідомих громадян дня 2 квітня 1944 зорганізовано й українську православну громаду. Хотяй ще не має церковного будинку, то всеж таки Богослуження час від часу відбуваються в Народнім Домі. Та треба вірити, що з часом тутешні громадяни зрозуміють потребу церковного будинку та приступлять до будови, як тільки їм обставини позволять.

До свідомих громадян належать і панство Петро і Марія Саганюк, що довгий час боронися перед впливами всяких біблійних сект, а що були ще до якоїсь міри залежні, то не могли виявити своєї волі щодо релігійних переконань. Нарешті дочекалися тої хвилі, що стали незалежними господарями, і тоді не тільки виявили симпатію до рідної і північного незалежної церкви, але й стали дійсними її членами.

Панство Петро і Марія Саганюки є свідомими громадянами, інтересуються як релігійними, так і народними справами, передплачують Український Голос та Вістник. Пані Саганюк є головою жіночого товариства в Моркемб (як не помиляюся) вже другий рік.

І ось в неділю 19 листопада, 1944 по Богослуженню, що відбулося в Народнім Домі в Моркемб, п-тво Саганюки запросили до своєї хати о. Дачину та кумів і гостей, щоби охрестити свої 6 діточок.

Церемонія хрещення відбулася в святочнім настрою. Діточки від найбільшого до найменшого заховувалися незвичайно чемно. По хрещенню відбувся обід. А по обіді, як звичайно, всі були в добрім настрою, жартували, співали народних пісень. При кінці забави оден з присутних піддав думку про збірку на пресовий фонд української преси. Тут сам господар п. Саганюк, попросив о. Дачину до слова. О. Дачина говорив, що ми по такій гарній забаві, а радше при такій оказії не повинні забувати про справи загальні і ця оказія не буде закінчена, як не зложимо кожний по своїй змозі на пресовий фонд Українського Голосу та Вістника. Збірку перевели пп. І. Бесараб і Микола Беднарський з Мирнам. Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол: п-во Саганюки.

По 1 дол.: В. Кіндрачук, Н. Беднарський, Н Яремчук, Й. Галіновський, Ф. Сорокан, С. Мостовий, В. Миронюк, М. Мандрусяк, В. Сорокан, І. Хомик, І. Бесараб, Н. Сорокан.

По 50 цт.: о. Л. Дачина, Стефан Франко, панна Марія Захарчюк, пані Яремчук, К. Войчук, М. Д. Марко. Разом 17 дол. З того половина на Український Голос, а половина на Вістник.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а ново охрещеним діточкам та їхнім родичам бажаю прожити многих та благих літ.

Іван Бесараб.

З НАГОДИ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Айтуна, Саск.)

П. Михайло Коваль зо своєю дружиною наняли Службу Божу з нагоди свого двадцять-літнього супружого життя а во Службі Божій також споминули померших зо своєї родини. По церковній відправі п. Михайло Коваль запросив людей, котрі були присутні у церкві, до свого дому на обід. По смачнім обіді наш парох о. Мороз мав промову про значіння цего свята, а щоби таке свято було памятливе, то попросив присутних гостей, щоби зложили жертву по змозі на Український Голос і Вістник. Слідуючі жертвували:

По 1 дол.: о. Мороз, Ів. Козій, В. Кривий, М. Коваль, Т. Чугайовський, В. Синицюк, Т. Бойда, М. Кобель, І Павлюст.

По 50 цт.; пані: Єлена Коваль і Парасевія Синицюк. Збірку поділено по 5 дол. для Українського Голосу і Вістника.

Усім жертводавцям щира подяка.

[redacted]

ІВАН ПОХОДЗІЛО.

(Посмертна згадка)

В неділю в ночі 18 лютого ц. р. в Ошава, Онт. відійшов на вічний спочинок добре знаний українцям в Ошаві, та в Гефорді і Витковi, Саск., Іван Походзіло, проживши 76 літ. 3 місяці і 24 дні. Приїхавши з села Нелувичі, пов. Сокаль, Галичина, перебував в Саскачевані, а двома наворотами в Ошаві.

Оставив дружину (одружившись вдруге), чотири дочки, 2 сини, 18 внуків, 9 правнуків. Похорон відбувся з дому від наймолодшої дочки, яка живе в Ошаві, Анни Купиї. Похороном занялась дочка і зять.

Бл. п. Іван був несповна 6 місяців в Ошаві, Онт. Був членом української православної громади, а також на річних зборах вибраний заст голови. Не судилось йому працювати в Ошаві так як в Гефорді. За короткий тут час здобув собі симпатію між членами нашої церкви і членами других церков. Був жертвенний ціле своє життя, як на Інститут ім. П. Могили, на Колеґію нашої Церкви і всюди де лиш справа вимагала. Був довголітним передплатником Українського Голосу і Вістника.

Похорон відбувся в середу 21 лютого при великім здвизі членів, прихильників та знакомих. Службу Божу і похорон відправляло двох священиків та чотири дяки. По скінченню похоронного Богослуження прощав покійного о. парох, по тім відпроваджено покійного на вічний спочинок.

Спи, дорогий мужу, батьку, дідусю вічним сном, канадійська земля нехай буде Тобі легка, а память Твоя і діла Твої не забудуться ніколи.

Член Громади.

ІВАН КРИЖАНОВСЬКИЙ.

(Посмертна згадка)

Дня 31 січня ц. р. в Вест Форт Віліям, Онт. Іван Крижановський, 26 літний парубок, стратив життя при праці, коли чотири тони замерзлої соли обломилось і присипали його. Покійний погиб на місці. Він жив при своїх родичах в Вест Форт Віліям, Онт. Батько його Прокоп Крижановський і мати Юстина з роду Бучковських, походять з села Серафимців, Городенка. Пок. Іван родився в Форт Віліямі.

Небіщик полишив в смутку родичів, одного брата Николу, що служить при війську в Монтреалі і чотири сестрі — Евгенію, Марію, Анну і Ольгу, всі замужні.

Похорон відбувся в суботу 3-го лютого, в українській православній церкві св. Володимира в Вест Форт Віліям. Похоронну Службу відправив місцевий парох о. І. Гикавий.

На заклик, о. пароха присутні підчас послідного цілування зложили замість вінків $17.10 на Колегію Української Православної Церкви. Всім жертводавцям щира подяка, а ти брате спочивай спокійно і Вічна Тобі Память.

о. І. Г.

НА ЗАУПОКІЙНІЙ СЛУЖБІ.

В середу 28 лютого відбулося заупокійне Богослуження по бл. п. Николаю Качанові, в домі пані Анастазії Качан, в Райдінг Парк, Ман.

Службу і Парастас відслужив о. Т. А. Горбай в Роблин, підчас проповіди згадав значіння тай заслуги української преси в нашім життю і попросив присутних зложити жертви на пресу, як вінок на свіжу ще могилу покійного Николая

Присутні зложили $18.35, що розділено по половині — $9.10 на Вістник і $9.05 на Український Голос

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Николаєві Щасливої Вічности!

Присутний.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ПРИСЛАВ ІЛІЯ РУДАН.

ІНСІНГЕР, САСК.

По 1 дол.: П. Кошман, І. Кошман, Н. Кошман, І. С. Половик, Дм. Кусий, Т. Кіцул, Н. Скегар, Н. Ф. Скегар, М. Пелехатий, В. Дверничук.

По 50 цт.: Т. Кусий П. Половик.

ПРИСЛАВ І. ДАНИЛОВИЧ.

Від члена громади в Вотерфорд, — 17 дол.

ПРИСЛАВ о. І. МАЙБА.

Василина Крим, Витков, Саск. 1.00

ПРИСЛАВ о. М. БОДНАРЧУК.

ВЕСТ БРУК — ТІДОР.

По 1 дол.: Л. Сайн, Н. Віндзяк, В. Денисик, В. Данилюк, Г. Лисак, М. Половик, В. Білокрилий, Ів. Кіцул, В. Ісар, Г. Видиш, В. Кіцул, П. Гуцул, Ст. Пужник, Н. Ісар.

ПРИСЛАВ о. І. ГИКАВИЙ.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: Дм. Глуханюк, Іван Вийванко, І. Ревакоський, В. Ткач, Ол. Шелепюк, Тарабака, І. Кирилюк, Маруся Присяжнюк, В. Сторожук, Варвара Тигорна, Катерина Нийлиш, пані Крижановська, пан Ференчук, П. Тиран, М. Боднар, Анна Жабюк, С. Семенишин, Ів. Минохід, Н. Юрик, М. Горбачевський, С. Найдук, Розалія Вийванко, М. Кохалик, пані С. Юрків; пані Тимерівська 10 цт.

ПРИСЛАВ І. ДОРОШЕНКО.

РАМА, САСК.

Від членів в Тісін, Саск. 9 дол.

ПРИСЛАВ о. В. ФЕДАК.

МЕНЗІ, МАН.

По 1 дол.: Павло Друль, Катерина Тесарська, Марія Бабій, І. Ф. Друль, Микола Друль, Олекса Грошок, Іван Пелешок, Іван Споделяс, Петро Друль.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

Іван Певно — 1 дол.

СЕМБУРГ, САСК.

(Прислав Г. Паскарук).

По 1 дол.: Т. Воронюк, М. Петрашюк, Г. Паскарук, О. Глинка, Н. Ками, Т. Сушко, К. Сафрюк, І. Лабюк.

ЕГРІМОНТ, АЛТА.

Від членів Церкви по 1 дол. — 20 доларів.

ПРЕЛЕЙТ, САСК.

Ю. Тевина — 1 дол.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 1 дол.: Іван Перхалюк, Магдій Бугера, Микита Мельник, Андрій Коляда, Василь Малюта.

АРРАН (Кобзар), САСК.

По 1 дол.: О. Жабівський, П. Булега, П. Сас, Гер. Костовський, І. Крочак, І. Нестерук, В. Федчув, І. Горел.

ПРИСЛАВ о. І. МАЙБА.

(Від парафіян на Білнках)

По 1 дол.: Федір Скопик, Дм. С. Никифорук, Юрко Білик, Онуфрій Лазорко, Марія Лазорко, Іван Катеринич, Микола Ницович, Іван Д. Білик, Степан Строган, Юрко Білецький, Петро І. Білик, Дмитро Підвербецький, Федь Білик.

ПРИСЛАВ о. В. АПОНЮК.

МЕЙБРИДЖ, САСК.

По 1 дол.: П. Прихідко, Т. Середюк, І. Сушко, П. Надубець, Л. Кузьмин, І. Одийчук, І. Губич, В. Сич.

ФЛИН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: Ф. Кива, П. Сірий.

АРРАН, САСК.

В. Л. Чорнейко — 1 дол.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Сеньшина.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Стрий.
25. Неділя — Гемлин. Вел. Сповідь.

КВІТЕНЬ.

1. Неділя — Спеден. Сповідь.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. Давнінг. Сповідь
8. Неділя — Стрий Сповідь.
15. Неділя Беліс Сповідь.
18. Середа Поклони — Тірієн, веч.
19. Четвер — Тірієн Сповідь і Богослуження.
22. Неділя — Вільна. Сповідь.
29. Неділя — Гледон місто. Спов.

Адреса: Гледон, Алта., Вох 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. П. Гіліського

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Вайта.
25. Неділя — Гардентон.
31. Субота — Сірко.

КВІТЕНЬ.

1. Неділя — Сондави.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. — Роза.
8. Неділя — Толстой.
15. Неділя — Арбака.
19. Середа Поклони — Сеньків.
22. Неділя — Пембіна.
28. Субота — Вайта.
29. Неділя — Вайта

Підчас кожної відправи буде відбуватися великодна Сповідь, до якої всі члени повинні обовязково приступати

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. К. Желіховича.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Самбург.
21. Середа. Преждеосв. Св. Божа (Сороковуси) — Принс Алберт
25. Неділя — Принс Алберт.

554—7-ма вул. Ікт Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Д. Ф. Стратійчука

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Тзвіс.
25. Неділя — Вимер.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Рама.

Вох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Т. А. Горбая.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Роблин — Зелена.
25. Неділя — Ленард.
30. Пятниця—Ророктон. Вел. Сповідь

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Шортдейл. Великодна Сповідь.
7. Субота. Благовіщення — Дрифтінг Ривер. Вел. Сповідь.
8. Неділя Грендвю. Вел. Сповідь.
15. Неділя — Роблин — Зелена. Великодна Сповідь.
18. Середа — Поклони — Ленард. Великодна Сповідь.
22. Неділя — Щелевелей. В. Сповідь.
29. Неділя Петлора. Вел. Сповідь

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Ів. Васюка

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Федора (Сповідь).
25. Неділя—Восетна (Вел. Сповідь)

КВІТЕНЬ

1. Неділя — Егремонт.
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Калмар
8. Неділя — Торсбі
15. Неділя — Смокі Лейк.

Адреса: Вох 62, Ридвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. С. Уляна

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Малантон.
25. Неділя — Паплар Парк.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Брендон
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. Сеттон.
8. Неділя — Тиндал.
15. Неділя — Іст Селкирк.
22. Неділя — Ст. Мартин.
29. Неділя — Ледвин.

У всі неділі посту св. Великодна Сповідь, тому в кожній церкві Богослуження почнеться точно в годині 10 рано.

Адреса: 305 Парк Стріт

Нове число телефону 25 084 Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Мих. Юрківського.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Ватерфорд. — Вечірня в. Престон.
25. Неділя — Гемилтон. — Вечірня в Гримсбі.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Апонюка.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Сван Плейн.
25. Неділя — Мейбридж.

КВІТЕНЬ

1. Неділя — Сторджис.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. — Прейр Ривер.
8. Неділя—Годсон Вей Дисоншен.
15. Неділя — Кобзар.
22. Неділя — Індевор.
29. Неділя — Лербен.

Адреса: Вох 124. Арран, Саск

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW F[illegible]
Управитель М. МАНТУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на домин

Календар Українських Свят

			БЕРЕЗЕНЬ·
16	П	3	Свящ. Евтропія, Клеоника
17	С	4	Прп. Герасима Волог.
18	Н	5	Нед. Сиропус. Мч. Конона
19	П	6	Муч. 42 Аморійських
20	В	7	Свщм. Херс. еп. Василія
21	С	8	Прп. Теофілакта Ісповід.
22	Ч	9	†40 муч. Севастійських
23	П	10	Мч. Кондрата, Кипріяна
24	С	11	Софонія патр Єрусалим.
25	Н	12	Нед. 1 Посту. ТеофанаІсп.
26	П	13	Никифора патр. Царгор.
27	В	14	Ростислава кн. Київського
28	С	15	Мч. Агапія, Пуплія, Ромила
29	Ч	16	Серапіона арх. Новгород
30	П	17	†Прп. Алексія чол. Божого
31	С	18	Кирила арх. Єрусалим.
			КВІТЕНЬ·
1	Н	19	2 Посту. Муч. Хризанта
2	П	20	Отців Івана, Сергія, Патр.
3	В	21	Івана Лїствичника, Якова
4	С	22	Свщм. Василія пресв. Анк.
5	Ч	23	Прп. Никона Печерського
6	П	24	Преп. Артемона еп. Селев.
7	С	25	Благовіщення Пресв. Бог.
8	Н	26	3 Посту — Хрестопоклінна
9	П	27	Матрони Солунської
10	В	28	Преп. Евстратія пост. печ.
11	С	29	Преп. Марка еп. Аретус.
12	Ч	30	Преп. Івана Лїствичника
13	П	31	Преп. Іпатія цілителя печ
14	С	1	Преп. Геронтія Печерського
15	Н	2	4 Посту. Преп. Тита.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. В. Федака.

БЕРЕЗЕНЬ·

18. Неділя — Сенді Лейк
25. Неділя — Ангусвил.

Адреса. Вох 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Е. Гринюка.

18. Неділя — Єлов Крік.
24. Субота — Тернопіль. Сповідь. 8 година рано.
25. Неділя — Тернопіль.
30. Пятниця — Ст. Джулієн. Великодна сповідь год. 7 в вечері.
31. Субота — Ст. Джулієн. Великодна сповідь, год. 8 рано.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Ст Джулієн.
7. Субота. Благовіщення — Смитс. Сповідь, год. 8 рано.
8. Неділя — Вакав.
15. Неділя — Алвена

Адреса: Вакав. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ.

о. Ів. Кернїцького.

БЕРЕЗЕНЬ:

18. Неділя — Свидова, о. І. Кусий.
18. Неділя — Йорктон.
25. Неділя — Калдер

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Канора
1. Неділя — Донвел, о. І. Кусий.
7. Субота Благовіщення — Горлец.
8. Неділя — Успенська (коло Канори) — о. Іван Кусий.
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя—Стороновей. о. І. Кусий.
15. Неділя — Мазепа.
22. Неділя — Калдер о. Іван Кусий.
22. Неділя — Ярослав.
29. Неділя — Свидова. о. І. Кусий
29. Неділя Йорктон.

Телефон 798 — ЙорктонСаск

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ·

18. Нед. Сиопустна, Гол. 8 УЄ 8. Ап. Римлян 13: 11—14; 4. Єван. Мат. 6: 14—21.

25. Нед. 1 Посту, Гол. 1. УЄ 9. Ап. Жид. 11: 24—26, 32—40 і 12. 1—2. Єван. Івана 1: 43—51.

КВІТЕНЬ·

1. 2 Нед. Посту. Гол. 2. УЄ 10. Літ Ап Жид 1: 10—14 і 2: 1—3 Єван. Мар. 2: 1—12.

7. Благовіщення. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Жид. 2: 11—18. Єван. Луки 1: 24—38.

8. Нед. 3 Посту Голос 3. УЄ 11 Літ Ап Жид 4: 14—16 і 5: 1—6. Єван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

15. Нед. 4 Посту. Голос 4. УЄ 1. Ап. Жид. 6 13—20. Єван. Мар. 9: 17—31.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., APRIL 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1945. ЧИСЛО (547) 7

СПОДІЮТЬСЯ КІНЦЯ ВІЙНИ.

Аліянти стискають Німеччину щораз більше, отже це вже певне, що війна не може дуже довго продовжуватись. В англійськім парляменті питали Чорчила, чи Німеччина не робила мирових предложень, та Чорчил сказав, що такого парляментови не скаже, бо це справа міжаліянтського значіння, а не одного парляменту. Кінець війні прийде, але що буде після війни, то доперва побачимо. Всіляке може бути.

СПРАВА ДАРДАНЕЛІВ.

Хоч аліянти зобовязані про всі важні справи рішати разом, то Росія деколи робить на власну руку. Так недавно Росія заявила, що невдоволена з угоди, яку мала доси з Туреччиною і хотіла б її заключити на новий лад. Розуміють, що хотіла б на власну руку здобути якісь права до Дарданелів. Та це йде наперекір Англії і Стейтам. Кажуть, що справа Гібральтару і Суезу прийде також на чергу.

КОМУНІСТИ ХОЧУТЬ БУТИ В САН ФРАНЦІСКО.

Китайські комуністи звернулися до Сталіна, Чорчила і Розевелта, щоби дозволили представникам китайських комуністів бути на конференції в Сан Франціско. Це тому, кажуть вони, що лише вони є представниками народу, а не уряд Кай Шека.

ЩО КАЖЕ АРХІЕПИСКОП.

Архієпископ Йорку, в Англії, Кирило (Сирил) Гарбет, заявив 20 березня в парляменті, що Гітлера і Гімлера не повинні навіть судити, але повинен їх вбити таки на місци, хто дістане їх в руки. А лорд Аддісон говорив, що треба виробити пляни, як карати Гітлера і Мусолінія, щоби не повтікали при кінці війни. Він запитував, що уряд робив би, коли б Гітлер втік до Аргентини, Швайцарії, або Ірляндії.

ПРЕДСКАЗУЮТЬ ХАОС В ІТАЛІЇ.

Італійський міністер, Скочімаро, комуніст, заявив недавно кореспондентам, що в Італії можуть аліянти сподіватися нелади. Італія буде домагатися суду над німцями, які є в Італії, схоче, щоби німці відбудували Італію, щоби фашистів строго карати та ще дещо.

ІТАЛІЙЦІ ПОМАГАЮТЬ СВОЇМ.

Від червня минувшого року до кінця минувшого лютого американські італійці вислали на поміч до Італії 10,850,-500 долярів.

ГОЛОД І ТИФ.

В освобожденій Голяндії тепер панує голод і тиф. Це нині справа аліянтів, щоби давати потрібну поміч, однакож більше там треба, ніж можна дати.

СИЛА ЯПОНІЇ.

Знавці кажуть, що Японія ще має нині 5-мільйонову армію, а досить завзяття японців в боротьбі дуже велике. Вони борються до послідного.

КОНФЕРЕНЦІЯ В САН ФРАНЦІСКО.

Конференції, що має відбутись в Сан Франціско, надають всі великого значіння — там мається рішати про світовий лад, що буде по війні. Росія вже говорить, щоби меншим і малим державам не дати місця на конференції. Знов же менші держави нетерпеливо чекають, що буде. Арабські краї — Сирія, Лебанон, Трансйорданія думають вислати до Сан Франціско делегатів, хоч би їх і не просили. По їх стороні стоїть Египет, Ірак й Арабія, хоч вони запрошені. Араби не сподіються добра від конференції.

ПРЕДСКАЗУЮТЬ 20 ЛІТ ВІЙНИ.

З Лондону передають за японським радієм, що японці думають, що війна буде тягнутись 20 літ, або навіть затягнесь до слідуючого століття. Там створилася навіть „Організація 20-літньої війни", якої цілею буде провадити війну 20 літ.

ЩО БУДЕ З ПАЛЕСТИНОЮ.

Жиди щораз більше добиваються, щоби аліянти дали їм Палестину, щоби Жиди могли заснувати там свою жидівську державу. І до того може прийти, коли Росія і Стейти за тим заявляться. Тоді й Англія згодиться.

СПРАВА ВОЯЦЬКИХ ПОДРУЖ.

Вістка з Парижа, з Франції, доносить, що париська архидієцезія бюлетином остерігає француженок, щоб не квапилися віддаватись за чужих вояків. Сказано там:

„Військові власти нерадо дивляться на те, коли їх вояки женяться в чужих їм краях Европи. І ми не можемо забути, кілько лиха виходило з таких подруж заключених 1918 і 1919 року". — А ще дальше:

„Англійський уряд застановляється тепер над законом, який уневажнював би супружже їх вояка, заключене на европейськім континенті. Дуже можливе, що і другі держави также поступлять".

ПОМЕР ЛОЙД ДЖОРДЖ.

В понеділок 26 березня помер Лойд Джордж, премієр Британії в минувшій війні. Січня 17-го скінчилось йому 82 роки. Був два рази жонатий. Перша жінка вмерла 1941 і він 1943-го оженився з своєю секретаркою, що секретарювала в нього 30 літ.

ПОВІДОМИВ, ЩО СЕБЕ ВБИВАЄ.

В Ню Йорку Ф. Шумінський, що 33 роки був примірним поліцаєм, задавонив на поліційну стацію і питає: „Маєш олівець?", а дальше: Це говорить бувший поліцай Шумінський. Я мешкаю там і там... Задних дверей не замикаю, отже зможете легко ввійти. Я відбираю собі життя". Коли поліція прийшла, Шумінський лежав з простріленою головою.

ВБИВ СІМНАДЦЯТЬОХ.

В Литл Рак, Арк., в Стейтах, 24-літний Дж. Гал признався, що вбив більше ніж 17 осіб. В минувшім вересни вбив 10 мексиканців.

ЗГИНУЛИ ДВА ФАЄРМАНИ.

В пятницю 23 березня перед 11-ою год. вечером почав горіти в Винипегу склад (голсейл) Робінсон енд Вебер і горів до суботи над вечером. Було там багато алькоголю, терпентини та іншого запального матеріялу. Згинуло при гашенню двох фаєрманів — одного вбило дерево, другого присипало, коли підлога заломилася і він полетів в долину з усім, що було на підлові. Крім вбитих ще чотирох забрали до шпиталю, оден з них має зломану ногу. Перед будинку мусіли підпирати, таки підчас вогню, щоби не завалився, бо стіна почала дуже на вулицю подаватися. Оден фаєрмен був замкнений румовищем шість годин серед диму і його вратували так, що спустили туди маску і машиною помпали туди свіжий воздух.

ФРАНЦУЗЬКІ РАДІЄВІ СТАЦІЇ.

Канадійські Французи приготовляються до будови чотирох своїх радієвих стацій в степових (західних) провінціях Канади. Французи хочуть так піддержувати французьку мову в західній Канаді. Вони кажуть, що через чужі радієві стації не можна довго по французьки говорити, отже хочуть мати свої стації, щоби чужі стації їх не англійщили.

МОЖЕ БУДЕ ВЕСНА.

В суботу вечером 24 березня в Винипегу й околиці був більший дощ з громовицею. Другого дня вечером знов дощ, в ночі гриміло; в понділок 26-го дощ перестав падати по полудни. Перед дощем були дуже теплі дні. Подібне було перед 21 літами. Дощу впало понад пітретя цаля. Баси перестали деякими дорогами ходити. Вода поперервала дороги, позаливала поля, пошкодила телеграфічним стовпам. Багато птахів поприлітало навіть два тижні скорше, ніж звичайно. Виглядає на весну, але чи вже весна буде?

ЕВРОПЕЙСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ НА ДЕБАТІ В ВИНИПЕГУ.

Березня 25 дебатували в салі православ. церкви на Дізраелі п-на Василина Григор і Тарас Гнатюк з Інституту Могили в Саскатуні, та п-на Наталя Войцехівська й Андрій Мельничук з Винипегу. Тема дебати — Чи треба звязати народи Европи в федерацію.

Це тема, про яку нині всюди багато говориться і пишеться. Одні кажуть, що федерація принесла б рай, другі кажуть, що ні.

Так було і на дебаті. Одна сторона доказувала що федерації треба, а тоді економічні міжнародні потреби вирівнаються, не буде війни ітп., а сторона друга казала, що з федерацією може прийти ще гірше, ніж є. Федерацію засновували б сильні, отже на свою користь, а слабим і поневоленим не було би полекші. Росія, як найсильніша, диктувала би. Тай народам ходить нераз більше про культурні справи, ніж економічні, ходить про те, щоби бути вільними, а не щоби хтось вязав їх в федерацію...

Негативна сторона „програла", однакож дебата для слухачів була інтересною і повчаючою.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Сума оголошена в попередному числі $37,152.91

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

АРТУНА, САСК.

По 1 дол.: Мих. Мачула, В. Козій, Ст. Пилипів, Ф Мачула, Дм. Козій, Ник. Пилипів, І. Ковалів, Н. Черепущак, Н. І. Пилипів, Й. Мельник, І. Андрусик, І. А. Ковалів, А. Ковалів, Ник. Орншак 14.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

МІКАДО, САСК.

В. Габора	25.00
Мих. Деренівський	5.00
Анна Деренівська	5.00
(Разом — 35.00)	

КАЛДЕР, САСК.

Єлисавета Гільчук	15.00
Алекс. Гільчук	10.00
Мих. Житарук	10.00
(Разом — 35.00)	

ЙОРКТОН, САСК.

Жіноче Т-во Лесі Українки	25.00
Г. Іванюк	5.00
Гео. Владичук	5.00
(Разом — 35.00)	

ДНІПЕР, САСК.

Август Ягольницький	10.00
Алберт Пацерюк	5.00
(Разом — 15.00)	

ДОНВЕЛ, САСК.

Дм Тимрик (перше 5.00)	20.00
Йос ф. Маковський	5.00
(Разом — 25.00)	
М. Вінтоник, Сторновей, Саск.	10.00
На пращальнім вечірку — П. Бортняк. Гемтон, Саск.	9.25

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

Підчас Вертепу в Нар. Домі, Вайта, Ман.	20.00
Ґ. Росс Ко., Форт Френсис, Онт	10.00
На Парастасі в І. Чоботара, Сірко, Ман	5.0

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

КОДЕТ, САСК

Церковне Братство Петра і Павла	25.00
Жіноче Церковне Т-во Петра і Павла	10.00
Іван Проняк	10.00
Василь Хомета	1.00
(Разом — 46.00)	

НІПАВИН, САСК.

Антін Козунь	5.00
Іван Козунь	5.00
Дмитро Максимюк	5.00
Анна Мельничук	1.00
Николай Горудько	1.00
(Разом — 17.00)	

ЕРЛІЩАМ, САСК.

Ілля Звоздецький	10.00
Василь Шевчук	5.00
Юрій Воловідник	1.00
(Разом — 16.00)	
Дмитро Сірий Мус Рендж, Саск.	10.00

ГРОНЛИД, САСК.

Павло і Марія Болнарчук	25.00
Николай Антонишин	25.00
Юрій Українець	25.00
Йосиф Боднарчук	10.00
Володимир Болнарчук	10.00
(Разом — 95.00)	

ЗБІРКА о П. САМЦЯ.

ТОРОНТО, ОНТ.

На несподіванці п-ву Дмитрови і Марії Йонкам Збірку перевів Дм Кримко:

Дмитро Йонка	10.00
Іван Федус	5.00
Мих. Білий	5.00
По 2 дол.: Дм. Кримко, Ем. Окітва, пані Анна Федун, Н. Стефанів, В. Дацишин	10.00
По 1 дол.: П. Талпаш, Н. Іваницький, В. Марків, М. Протас, пані Пелешок, А. Федорів, Ол. Федорів, Ст. Іваницький, М Брикнер, Іван Гуменюк	11.00
По 50 цт.: Н. Сопко, П. Буцяк, пані Анна Євчук, Н. Н.	2.00
(Разом — 43.00)	

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

На Похороні Франки Федак в Вимер, Саск.	40.00

З за моря.

Василь Керелюк, летун поручник, походить з Інсінгер, Саск. (бонд)	100.00

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.

Українська Прав. Громада, Св. Тройці, Стрий, Алта.	10.00
Петро Луклан, Ґлендон, Алта. (доп. до 50.00)	10.00
Михаїл Ільчук, Довнінг, Алта.	5.00

ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА.

ДАВФИН, МАН.

Др. М. Потоцький	200.00
Пров. Екзек. на аМнітобу — СУК	50.00
Василь Лазарук	50.00
Іван Юрків	25.00
Василь Гродзік	25.00
Жіноче Т-во Лесі Українки	25.00
(Разом — 375.00)	

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Посол Н. і пані Григорчук	100.00
Братя Н. і Ю. Григорчуки, за свою покійну Матір	25.00
Михайло Григорчук (адвокат)	25.00
Жіноче Т-во Св. Ольги	15.00
Борис Григорчук (син адв. Михайла)	2.00
(Разом — 167.00)	

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Жін. Т-во Лесі Українки, Єлов Крік, Саск.	15.00
Сестрицтво укр. прав. парохії св. Петра і Павла Єлов Крік, Саск	10.00
Іван Козак, Смате, Саск.	10.00
Михайло Козак, Смате, Саск.	5.00
Іван Гриців, Смате, Саск.	5.00

ЗБІРКА І. БОРШОВСЬКОГО.

ДРОБОТ, САСК.

Стефан і пані Спізовські	25.00
Гео Довганюк	25.00
В. і пані Василка Кіцан	25.00
Іван Стінка	10.00
Дмитро і Марія Шкварчук	10.00
Стефан Пасічник	2.00
(Разом — 97.00)	

ТІЛОР, САСК.

Пан і пані М Ґ. Андрієшині	10.00
Пані Настася Василович	5.00
(Разом — 20.00)	
М Ґ Козоріз, Інсінгер, Саск.	15.00
Разом	**$38,479.16**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

I.

Мондерське „Світло" пише про Йосафата Кунцевича від листопада 1944 р. до нині і видно, що ще буде писати. Та хоч пише воно для греко-католиків, то „Світло" можуть читати і православні Українці, це одно. Друге, що пишучи про Йосафата, „Світло" пише про Православну Церкву і православних Українців. І не диво, бо особа Йосафата має своє місце в Історії України. Адже Йосафат вийшов з між православних і православні належали до найважніших справ його життя.

Це заставляє нас присвятити трохи уваги Йосафатови — щоби **показати і православним і греко-католикам,** як ми на Йосафата дивимось.

Тай „Світлови" не зашкодить почути, яка наша думка про Йосафата.

Йосафат в Українців недавний.

Хоч представники Риму кажуть нині Українцям, що Йосафат, це український святий, однакож ще недавні часи, коли греко-католики Йосафата майже не знали, про нього не думали, або не вважали його ніяким святим.

В дієцезіях (епархіях) Львівській і Станиславівській, в Галичині, було до 1898 року 1,195 греко-католицьких церков, а між ними лише одна присвячена Йосафатови (Папа зачислив Йосафата до блаженних ще в 1643 р., отже можна було відправляти Богослуження в честь Йосафата).

В львівській „Ниві", ч. 17-18, 1910, скаржиться гр. кат. священик, що в церковних книжках хтось повимазував імя Йосафата. Запитав церковних „провізорів", хто це зробив, а ті:

„Відповіли, що старенький „егомость". Вони ніколи не згадували св. Йосафата в відправі; казали, що це жаден святий і тому його повимазували."

Отже не то вірні, але священики не признавали Йосафата святим. А таких було найбільше.

В книжці „Відношення обрядові в Східній Галичині", виданій у Львові 1893 року, Йосафат зачислений до ворогів Українського Народу. На стороні 112 читаємо:

„Асафат Кунцевич в Полоцку доражджував королеви, щоби Русинів неуніятів з краю вигнати". — А згадана книжка видання греко-католицького.

Візьмімо таке: Йосафата вбито 1623 року, однакож ще донедавна ніхто для греко-католиків про Йосафата не писав. Писалося віддавна для чужих: Суша писав по латински, Гепен по французьки, Калінка по польськи; а обширніша книжка про Йосафата по українськи появилася аж 1902 р. п. з „Життя сьв. Священомученика Йосафата Кунцевича". Автор Козакович. Отже аж 279 років по смерти Йосафата заінтересовують українців Йосафатом. До того часу греко-католики без Йосафата обходилися.

Не диво, що 1910 р. галицькі епископи роблять окремий заклик, щоби священики заінтересувалися Йосафатом і подбали, щоби всюди були його образи, щоби люде про нього знали, та **„щоби не було хати, де би одна дитина так не називалася"** себто Йосафатом.

Вже з наведеного бачимо, що Йосафат був чужим для греко-католиків до недавна. Чим це пояснити? Пояснити можна тим, що в українській памяти до недавна була ще свідомість про те, що унію накинули Поляки насильством, а Кунцевич був одним з тих, що помагав Полякам в їх роботі. Отже коли Кунцевича згадували, то хіба як польського помічника.

Доперва недавно зачали представники Риму підсувати Українцям думку, що Йосафат є українським святим. Однакож з того виходить комедія. Бо коли перед Українцями звуть Йосафата українським святим, то Рим голосить неукраїнцям, що Йосафат належить до польських святих, тай ще великих.

От в 1923 р. папа видав Лист (енцикліку), в якім познакомляє світ з Йосафатом. Про той лист писав „Кетолик Реджистер" з грудня, 1923 р. таке:

„He is, manifesto notes, the Pro-martyr of the Uniat Ruthenians, and one of the special patrons of Poland."

По українськи:

„Він є, Лист зазначує, первомучеником униятів Русинів, й одним з окремих (специяльних) заступників Польщі."

Що про таке мусить сказати думаючий греко-католик? Скаже, що папа більший авторітет, ніж його помічники, **отже коли папа зве Йосафата заступником Польщі, то лише тому, що Йосафат служив Польщі вірно за свого життя. Коли ж служив Польщі, то не міг служити Українцям.**

Так скаже кождий думаючий чоловік.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Настав Великий Піст. Це час, коли треба нам застановитися більше над нашим духовим життям.

Закон каже, що в пості не треба їсти мясних страв, як в мясниці, отже повинен той закон бути в нашому життю. Христос постив, отже чому ми не повинні постити.

Піст наближає нас до Бога і приносить користь тілу.

Ті, що курять і пють, повинні би бодай в Пості це залишити. З того також буде користь і для нашого характеру і для тіла.

Піст, це час, коли треба себе морально підносити, себе поправляти. До того є Свята Сповідь і Причастя, та щира молитва.

Треба здержатись від танців і забав і настроїти своє життя побожно і поважно. Стати поважними людьми і добрими християнами.

Коли щиро постимо, то будемо добрими дітьми Божими. А з таких є і добрі працівники для свого Народу.

Кождий православний повинен поважно і щиро до Великого Посту ставитись.

Орест Ґорчинський.

ЯК ЛЮДИНА СТАЄ СИМВОЛОМ.

Загал більше цікавиться творцями думок, а менше великими їх думками. Думку тяжше зрозуміти.

От в нас про Тараса Шевченка багато знають, але кілько є між 40 мільйонами Українців тих, що не знають його творів? Кілько є таких хлопців і дівчат?

Для більшости Українців Шевченко є тільки символом (знаком, представником — В.) всього того, що гарне та величне Україна має. Шевченко, то символ мучеництва Українського Народу; символ визвольного руху Українців.

Подібно і в других народів великі люде стають символом всего великого і гарного.

Коли Українець гляне на статую Володимира Великого, Богдана Хмельницького чи Шевченка, то в миг ока перед ним перебігає ціла Історі Українського Народу.

Отже хто хоче защепити в серцю людей взнеслі думки та ідеали, повинен свідомо ставити перед людьми ті символи й ідеали. Воно скорше досягне серця людей, ніж довга бесіда про справи, які так людям до душі не прилягають.

Тереса Ґорчинська.

Кождий хлопець і дівчина повинна читати українські книжки і часописи, найперше ж Вістник.

Хто не вміє читати, нехай навчиться. Це дуже легко.

Добре вчитися двом-тром нараз, це і легко й інтересно. І читати добре гуртом.

Хто вміє по українськи читати, нехай вчить того, хто не вміє.

Українці повинні говорити між собою по українськи. Повинні по українськи до себе писати.

Повинні вчитися якнайбільше українських пісень світських і релігійних. Тепер дівчата нехай вчаться Гаївок.

Хто послухає моїх порад, нехай напише про те до Вістника, щоби був добрий примір другим. Або нехай про других напише.

Катерина Д.

ЯК У ЛЮДИЙ — А ЯК У НАС.

II.

Відбуваються конвенції — учительські, муніципальні, шкільних тростів, господарські, політичні і т. д. Туди їздять наші видніші люди з околиць. І хто цікавий, то до дому розуму привезе.

Була конвенція шкільних тростів в Саскатуні. Зїхалося 14 сот делегатів. Коли в Бесборо готели не було місця, то конвенція відбувалась в протестантській церкві.

Стрінув я одного делегата кілька днів опісля.

Оповідаючи, як його здивувала церква своєю величиною, він сказав: Коли то ми, українці в Канаді, зможемо мати бодай одну таку велику церкву!

Окремо розказав, що на лавках і вікнах, прикрашених колїровими шибами були бляшки з написами. Читаючи їх він довідався, що ті лавки і ті величаві дорогі вікна справили люди, живі члени тої церкви в память своїх померших. Це були жертви в більших сумах гроша на прибори і прикрасу церкви, щоб увіковічнити память тих, що відійшли з цього світу.

Благородний чин!

І жалів мій співподорожний, бо ми їхали поїздом, що в нас такого не роблять. А повинні робити. Тепер іде збірка на Колеґію Української Православної Церкви. Добре було б, коли би наші добрі люди зложили поважніші суми гроша на Колеґію в память своїх померлих предків. Чому ми українці не можемо наслідувати благородних діл інших людей? Можемо! Нехай би хто це започаткував. Є в нас багаті, маєтні і щедрі люди. Їх предки померли. Могили тих предків забуті, або десь за морем і „хреста ніхто не поставить" на них. Гідне діло було би, коли б на їх вічний спомин їх близькі призначили певну суму.. Треба буде прибрати Колеґію — треба обстанови, треба меблів, приборів, отже можна це справити, зазначивши нестертим написом, чия це жертва. Як зазначується в інших інституціях.

Та не тільки сама Колеґія повинна бути предметом турбот нашого загалу. І складання жертв для неї в память померших. Можна б і подивитися до наших місцевих церков, народніх домів і Інститутів. Там є місце на предмети окраси, на прибори, й вони очікують на добрі, чутливі і жертвенні серця наших громадян. Ану попробуймо і ми давати більші жертви на добрі цілі в память наших померших.

Хто собі ворог? Хто ворог своєму народові? Таких нема! Коли йдемо між людей — глядім, як є в них і розказуймо іншим. І самі робімо так, тай інших закликаймо те саме чинити.

о. Є. Г.

СІМ ЛІТ ЗА 45 ДОЛЯРІВ.

В Кембридж Масс засудили Ґ. Пруля на сім літ тюрми за крадіж 45 долярів. Кара така велика, бо Пруль вкрав гроші від сліпого чоловіка.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ФАРМИ — ФАРМИ.

А моральна культура.

Українці в Канаді вже доробилися і мають по кілька секцій, але часто не мають Вістника, отже як там моральна свідомість, легко вгадати.

Добрі люде, господарі, чи фаховці ремісники повинні бути важними людьми і пять-річними передплатниками Вістника, дальше урядниками церковними, а там **справити срібний дзвін до церкви —** і так срібний голос лунав би по краю і розголошував добро, яке важні люде поробили...

Щастя не в фармах і не в багатстві, а в добрих людях, в організації релігійній, в освіті і чистій совісти.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Д. І. Калявський, Ґай Прейрі Алта.
В. Матейчук, Пітербел, Онт.
Максим Бойчук, Ітонія, Саск.
В. Ленко, Су Лукавт, Онт.
Петро Олійник, Шевлин, Ман.
А. Матвійчук, Сенді Лейк, Ман.
К. Свистун, Сидні, Н. С

В ЧІМ ДОБРЕ КАНАДІЙСТВО.

Недавно писалося в вінніпеґськім англійськім часописі, що більше, як 200 вінніпежських жінок хотіли б мати японських дівчат служницями. Хоч японцям не можна довіряти, однакож більшість японських дівчат тут родилася, а дотого вони вже: „малюють губи, красять нігті і співають мельодії найновіших танців" — так дословно сказано в тій газеті. Значиться - вони вже добрі канадійці. А в нас пераз журяться, як стати добрим канадійцем.

ПРАЦЯ ЖИДІВСЬКИХ ЖІНОК.

В Винипеґу промовляла 20 березня Інеза Ловдермилк. Сказала, що жидівські жіночі організації, що в Канаді і Стейтах, вратували 14,000 жидівської молоді з понищеної Европи і дали їм два роки шкільної науки в Палестині. Жиди викупили від арабів шесту часть Палестини за великі гроші.

БУДЕ, ЯК БУВАЛО.

З висловів визначних людей виходить, що хоч алянти знищать Німеччину і Японію, то все ж вони самі не будуть роззброюватися. Таке говорив Чорчил, таке говориться в Вашингтоні. Там мінстер военної фльоти, Форрестал, сказав, що хто не хоче війни, той мусить мати силу для проваджения війни, отже Стейти мусять мати сильну военну фльоту.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Літ.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ВЕЛИКОПОСНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ.

„Благаємо Вас, щоби Ви марно благодать Божу не приймали."

„Приятного часу вислухав Я тебе і в день спасення поміг тобі."

„Ось тепер пора приятна, ось тепер день спасення"

2 Коринт. 6· 1—2

Мої Брати і Сестри!

Милосердний Господь сподобив нас дочекатися цього Великого Посту. В спокою, в добробуті Господь тримає нас. Страхіття цієї жахливої війни далеко відійшли од наших домівок, од нас і наших близьких. Лише одну печаль та турботу деякі родини з наших мають, а то про їх синів у війську, на фронтах війни. Ми розуміємо їх печаль та турботи. Ми щиро і цілим серцем їм співчуваємо, однак не забудьмо: це лише тисячна доля того горя й печалі, що розіллялися по країнам, по яким перейшло страхіття цієї жахливої війни.

В обставинах мирного і спокійного життя подає нам Господь велику нагоду до Нього всім серцем навернутися, до Нього цілим життям нашим йти. Нагода ця — Великий Піст. Це час, коли Свята Церква, як Мати, що піклується про наше спасення, кличе нас пробудитися зо сну гріховного життя, пробудитися до життя чистого, святого. Це час, коли повинно могутньо обізватись в нас наше сумління — голос совісти, голос Божий і поставити нас на дороги перегляду нашого життя. Це час нашого покаяння перед Господом і отримання од Нього найвищої Його ласки: благодати прощення. Разом з Апостолом Павлом і ми „благаємо Вас, щоби Ви марно благодать Божу не приймали".

Так. Цей Великий Піст, що його сподобив нас Милосердний Господь дочекатися, це — „Благодать Божа" для нас. Це ще одна нагода, яку нам Господь подає, нагода виправити дороги нашого життя і виблагати Боже прощення за гріхи, що ми їх досі чинили. Це є нагода, що в ній ми по отриманню Божого прощення, Божого помилування, маємо найвище щастя відчути наше найблище споріднення з нашим Господом Спасителем в прийняттю Святої Тайни Евхаристії, в прийняттю Тіла й Крови Господніх. Чи й тепер ми пройдемо байдуже попри цю Божу Любов, Боже Милосердя, Боже Прощення, що так любовно ще раз в нашому житті подаються нам од Господа? Чи не знаємо ми, що ця нагода для многих з нас буде останньою? І знову ми „благаємо Вас, щоби Ви марно благодать Божу не приймали".

Святий Апостол Павел далі продовжує його думу і ще сильніше вмовляє сучасних йому християн не відкладати часу покаяння, часу примирення з Богом. Він пригадує, що в Святім Письмі є написане: „Приятного часу вислухав Я тебе і в день спасення поміг тобі". Пригадуючи цей стих Святого Письма, Апостол пояснює: „Ось тепер пора приятна, ось тепер день спасення".

Мої Брати і Сестри! Нам дане життя, щоби ним ми тішилися і ним доходили всякої правди, чистоти й любови та так наближалися до Царства Небесного й заслужили його. Нам дане це життя, але ми не контролюємо часу його. Кожної хвилини це життя може бути од нас одібране. Ми не знаємо, коли ми будемо покликані до іншого життя, коли ми станемо перед нашим Творцем і Суддею, щоби дати звіт за життя — цього всього ми не знаємо. Це є причина, чому ми повинні завжди бути готові, завжди тримати себе в повній готовості стати перед нашим Господом і мати право сподіватися його милостивого присуду. Це є причина, чому ми разом з Апостолом Павлом повинні памятати, що „тепер" лише це „тепер" нам належить. Те що пройшло, воно минуло і нам не належить. Це що прийде, не в нашій контролі: може прийти, може й ні. Лише „тепер", це єдине „тепер" в нашій владі і тому то для всіх нас „Ось ТЕПЕР пора приятна, ось ТЕПЕР день спасення".

Доки ми живемо, доки Господь продовжує дорогу наших тутешніх життям проходжень, доти й прощення, помилування відкриті нам. Завжди, кожної хвилини Господь готовий прийняти каючогося сина, чи доню. ТЕПЕР Господь сподобив нас докечатися Великого Посту. ТЕПЕР Господь дає нам нагоду до покаяння. ТЕПЕР Господь готовий подати нам Його благодать і прощення і допомогти нам в життю:

„Благаємо ж Вас, щоби Ви марно благодать Божу не приймали".

Благаємо памятати: „Тепер пора приятна, тепер день спасення".

З любовію

†
Іоанн Теодорович
Архієпископ.

ЗАБУТІ ПРАЦІВНИКИ.

Що не кажіть, а нині — це час добробуту. Економічні відносини кращі, люде вдоволені.

Люде купують землі, доми, крамниці. За автомобілі платять подвійно. Одяги деколи виставні, обстанова в домах нова... Трактори, комбайни...

На залізницях повно людей — відвідують одні других, оглядають міста, шукають нового осідку.

— — —

Але є одна кляса людей, що тихо і спокійно сповняє обовязки, а поза ними не купує, ні не продає нічого; не одягаєсь красше, не набуває меблів, не знає коштовних поїздок... Тою клясою є священики.

Колись люде виправдувалися бідою, коли приходила справа платні священикам. Та що сказати, коли людям добре, а вони не глянуть на своїх духовних провідників, не подумають, що ті живуть нині так, як в часах економічної крізи.

Берімо чужі церкви і їх духовних. Вони живуть красше. Їх давна платня була понад 100 долярів місячно, а нинішна їх найменша платня 1800 долярів на рік. Отже їм легко працювати, коли вони і їх родини відповідно забезпечені.

Не те в нас, беручи загалом. Багатьох з них дістає тілько, як в часі економічної крізи і з того жий, плати винайм хати, подорожні видатки, одягай себе і родину. А дальше лікар, дентист, наука ді-...

І ще одно — священик має вести перед в жертвенности, на те ж він священик!

Кождий працівник повинен забезпечувати себе на старість, коли не зможе працювати. Це повинен робити і священик. Та чи може він? Чи кінці на те сходяться? А над тим повинні поважно застановитись ті, серед яких і для яких він працює. Тепер — в часі добробуту!

З того, що відоме, виходить, що деякі громади ані не думають, що платню священикови треба підвисшити. Деякі підвисшили трошки і на тім стали. Але є і такі, що належно до справи ставляться.

Читали ми, що в Прілейт й Іоній платять люде священикови за Богослужіння 35 долярів. Хоч в них була посуха і неврожай. Але вони розуміють, що коли громада по нитці, то одному буде сорочка. Громада в Саскатуні платить 30 долярів за Богослуження. В Принс Алберт платять 25 дол. і дають умебльовану хату. Є громади, що платять по 20 долярів. Але є і такі, що платять менше і раді би ще менше платити. І не подумають, що священик має тим жити — а позатим ще їздити на конференції, купити деяку книжку, передплачувати часописи, при нагодах давати жертви... І йому треба піти до дентиста, до лікаря, треба купувати потрібне для життя, про діти дбати.

А важне, що і священики старіються і колись не зможуть заробляти, отже повинні подбати нині про забезпечення на старість.

Отже треба поправити платню священиків.

Фармері дістають „бонус", а чи не варта, щоби і священикам дали громади якийсь „бонус", як винагороду за тяжкі часи? Чи це таке тяжке для громади, коли б люде добре застановилися? І чи не треба того? Чи не домагаєсь того справедливість?

Недавно говорив я з властителем англійської книгарні і він каже що появилась важна для священиків книжка, але її священики мало купують, мабуть через брак грошей. І подумав я, що коли вважати англійського священика бідаком, то що сказати про наших?

І це заставило мене написати це в Вістнику і звернути людям увагу на цю справу. Нехай люде подумають!

Не чекаймо до річних зборів, щоби зробити добре і слушне діло.

Ані не ждім, щоби самий священик впоминався.

Самі подумаймо! Самі зробімо! На це тепер пора!

П. П-а.

ЩО НІМЦІ ДУМАЮТЬ.

Є вісти, хоч не знати, чи правдиві, що німці вже довгий час громадять в горах всякі матеріяли, поживу, зброю і друге, щоби там мати частину війська і провідників, які не піддались би і тоді, коли решта Німеччини піддалась би. Думають, що могли б там мати 150 до 200,000 війська, або і більше. Там же є такі недоступні гори і пропасти, що треба літ часу, щоби противникови до них дібратися. А в німців є надія, що між аліянтами по війні вийде незгода, тоді німецька справа вийде вперед. — Та нині є багато всяких фантастичних вістей, отже і це може бути фантазія.

СТО ПАСАЖИРСЬКИХ ЛІТАКІВ.

Англія будує 100 літаків для перевозу людей через океани. І хоч числом літаків вона не дорівнає Стейтам, то все таки не хоче дуже позаді лишитися.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

РОЗДІЛ 3.
Вік Мойсея (1570—1450)

ЛЕКЦІЯ 30.

Господь береже дороги святих своїх.
Прип. 2: 8.

Народини Мойсея.

Сини Якова, що переселилися до Єгипту зі своїми родинами, називалися: Рувим, Симеон, Левій, Юда, Іссахар, Завулон, Дан, Гад, Нефталій, Ассер і Веніямин. Потомки їх мешкали в Єгипті поверх двісті літ. З них розрісся великий нарід, як було обіцяно Авраамові (Лекція 11). З часом ізраїльтяне (потомки Ізраїля-Якова, що також називаються Евреї і Жиди) розійшлися по цілім Єгипті.

Нові покоління египтян, нові Фараони, не знали Йосифа, ні його вчинків. Народ египетський знав одно, що Жиди чужинці. Ті чужинці забирали будинки, забирали землю і хліб в египтян. Египтяне жалілися свому цареви, бо їм було тісно через тих чужинців. Цар також боявся, що жиди можуть злучитися з ворогами підчас війни і побити египтян. Що ж робить Фараон?

Фараон дає наказ, щоби жидів нищити тяжкими роботами. Казав, щоби вони робили на ріллі, виробляли цеглу, ламали каміння і будували будівлі. Наставники мали уважати, щоби вони довго тяжко працювали. Повільних підгоняли батогами. Фараон думав, що таким способом вигине багато жидів, але вони не гинули. Тоді вийшов наказ, щоби повитухи вбивали всіх новонароджених хлопців жидівських. Але не всі повитухи слухали того наказу. Вкінці Фараон дав право египтянам кидати в ріку всіх новонароджених жидівських хлопців.

Того часу одній родині з роду Левія народився дуже гарний хлопчик. Мама його ховалася з ним три місяці. Дальше трудно було ховати його, отже вона виплела кошик з очерету, поклеїла і обсмолила, вложила там свого сина і поклала на воду між рослини. Сестра хлопчика стояла недалеко і дивилася, що станеться.

Незадовго надійшла дочка фараона зі своїми дівчатами-служницями купатися в ріці. Переходила недалеко кошика, почула плач і оказала одній з дівчат подивитися, що там було. Дівчина витягнула кошик, отворила і побачили хлопчика, але не кинули його у воду. Тоді сестра хлопчика прибігла і каже до дочки Фараона: Я закличу мамку з еврейок, а вона тобі догляне того хлопчика. Фараонова дочка каже: Біжи! Дівча побігло і прикликало рідну маму свою і того хлопчика. Дочка Фараона оказала матері: Возьми немовлятко, та згодуй мені, а я тобі заплачу.

Коли хлопчина ріс, родичі його вчили своєї віри в правдивого одного Бога, Бога своїх праотців: Авраама, Ісаака і Якова. Потім Фараонова дочка взяла його за свого сина. Вона назвала його Мойсей, т. є. взятий з води. Подбала про найкращих египетських учителів, що вивчили Мойсея всіх наук, які египтяне знали.

Питання:

1. Кілько синів Якова перейшло до Єгипту з родинами? 2. Як довго їх потомки були в Єгипті? 3. Як називаються потомки Якова? (Подайте три назві). 4. Чи жиди мешкали тільки в провінції Госен? 5. Чи египтяне любили жидів? 6. Чому? 7. Як хотів Фараон спинити зріст жидів? (3 способи). 8. З якого роду походив Мойсей? 9. Як мама його спасла? 10. Хто їй допоміг? 11. Що то значить Мойсей? 12. Чого навчено Мойсея в Єгипті?

ЛЕКЦІЯ 31.

Держи кроки мої на дорогах Твоїх.
Пс. 16: 5.

Втеча Мойсея.

Доки Мойсей був на царськім дворі, не знав він, що робиться в краю. Коли покінчив школи і пішов між людей, побачив, як египтяне збиткуються над Жидами. А Жиди його братя! Він постановив помогти свому народові. Волів скорше жити і бідити зі своїми, ніж панувати на царськім дворі.

Одного разу на полю побачив Мойсей, як египтянин бив Жида. Отже Мойсей вбив египтянина і закопав в піску. Другого дня побачив, що два Жиди сваряться. Прийшов до них і каже: Ви брати, ви не повинні сваритися. Тоді один з них відповів: А тебе хто настановив суддею між нами? Чи ще хочеш і мене вбити, як вчера вбив египтянина? Те донеслося до Фараона. Хтось з двора царського остеріг Мойсея, що Фараон шукає його вбити.

Мойсей втік тоді з Єгипту. Пішов до краю Мидії, що межував з Єгиптом Ідучи він сів спочивати коло колодязя. Незадовго надійшло сім дочок священика Етра з вівцями, щоби їх напоїти. Коли вже поналивали води в корита, надійшли другі пастухи й вівці дівчат відогнали, а пригонили свої. Тоді Мойсей встав, оборонив сестер і напоїв їхні вівці.

Коли сестри вернулися до дому, розповіли батькови, що сталося. Батько спитав: Де той чоловік? Закличте його, може він голодний? Закликали. Мойсей сподобав собі Етра і згодився в него служити. Етрові Мойсей подобався і віддав за него свою дочку, Зипору. От і Мойсей почав пасти вівці в свого тестя

Питання:

1. Що побачив Мойсей, як пішов між людей? 2. Що він постановив? 3. Що побачив Мойсей на полю? 4. Що зробив? 5. Що казав двом жидам? 6. Від кого довідався Фараон про вбивство египтянина? 7. Чому Мойсей втік? 8. Де він пішов? 9. Хто перед тим вже втік з дому і напоював чужі вівці? (Лекція 17). 10. Хто був Етро? 11. Як називалася жінка Мойсея? 12. Що робив Мойсей в Етра?

ПІСНЯ ПОКАЯННА.

Душа і тіло себе обвинувачують.

(З старого Почаївського „Богогласника").

1. Обманний світе, як хитро грішних
ведеш за собою!
Дочасні втіхи, хвилеві сміхи
вінчаєш журбою.
За лихії вчинки нам плата:
Безконечних радощей страта,
Із Богом розлука
І тяжкая мука — вічная!

2. Уже я стратив неба заслугу
у Бога мойого,
Шукав я більше розкошей світа,
ніж добра святого.
Волів я бездільно гуляти,
Важних обовязків не знати,
Я не засмутився,
Тілько веселився — все життя.

3. Як перед Тебе Судію-Бога
прийдесь мені стати,
Коли в день судний засядеш людські
вчинки розглядати?
Прости мені, Отче всі гріхи,
Нерозумні вчинки й утіхи,
Бо то моє тіло
Мене приводило — до того,

(Душа):

4. Ах, відповіш там грішнеє тіло
за мене й за себе,
Що я робила і чим грішила,
то все через тебе...
Ти ще від колиски зводило,
Мені в кождій справі мовило:
Доки сильне тіло,
Гуляй душе сміло — в кождий
(час.

(Тіло):

5. Не красша була ти душе моя,
пощо й говорити?
Готова була в кождії справі
мені догодити.
Та я відтерпіло за своє,
А ти ще виннійша за тоє,
Що сліз не пролила,
Жалю не чинила — за гріхи.

(Душа):

6. О, доки ж, тіло, будеш так сміло
неправду казати?
Хіба ж могла я Величність Божу
явно ображати?
Згадай лише тіло, за себе,
Кілько я терпіла у тебе —
Гірше ніж в темници
У твоїй вязници — страдала.

(Тіло):

7. Легка то мука, о душе моя,
що тут ти терпіла!
Колись згадаєш, якая буде,
як вийдеш від тіла!
Буде Бог за вчинки питати,
Я ж буду у гробі лежати.
І чекати хвилі,
Як скажуть з могили—вставати.

8. Ох, чи не лучше було би людям
на світі не жити!
Пощо всі муки, болі, розпуки,
мучитись й тужити?
Та що є, не можесь зміняти,
Треба по заслузі приняти:
Яка була воля,
Така буде доля — вічная!

9. На Тебе тілько кладу надію,
Боже мій правдивий!
Ти знаєш нашу людську безсилість,
Отче милостивий!
Уже Псалмопівець говорив,
Коли проти Тебе согрішив:
Хоч і согрішив я,
Та не відступив я — від Тебе.

10. Ти знаєш тайни мойого серця,
о Всесильний Боже!
Хто ж бо крім тебе так мою совість
осудити може?
Жив я на сім світі у гріхах,
Не був в моїм серцю Божий Страх,
Нічого святого,
А багато злого творив я.

11. До кого ж нині став я подібний
через вчинки мої?
І тіло й душу віддаю нині,
Христе, в руки Твої
Вся моя надія на Тебе,
Прийми мене, Спасе, до себе,
Щоб праведно жити
І Тобі служити — поможи.

12. Від пут неправди охороняй всіх
в Тебе віруючих,
Від війн і мору, голоду й трусу
на світі живучих.
Дай сили, щоб чесно прожити,
Щоби Тобі гідно служити,
З праведними стати
Й Тебе прославляти —
Свят! Свят! Свят!

БРАТ І СЕСТРА.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Було це давно, як Україна була вільною, а Запорожська Січ страху завдавала і Татарам і Туркам.

Раз були приїхали Козаки Запорожці в Київ, чи то на відпуст до Святої Лаври, чи за ділом до гетьмана. Та як вже мали на Січ вертатись, захотіли забавитись.

Великий був бенкет. Славних пісень співають, мід-вино попивають, музика грає.

Лише оден козак сумний невеселий. А з лиця гарний, молодий.

Козакам прислугувала гарна дівчина з синіми очима, отже говорить їй козак:

— Подай мені вина, дівчино.

— А чи маєш ти чим платити? — запитала шинкарка господиня — бо хоч ти гарний, але твій жупан драний.

Козак мовчки зняв ремінний пояс і висипав на стіл червінців та каже:

— Не по жупанови судити козакії!

— Принеси йому вина Марійко — каже господиня. — На те козак:

— Коли побачила червінці, то не то вина, але й дочку за мене віддала би.

— То не дочка, а сирота. Тай шкода її тобі, ти знайдеш собі багату. А вона тілько має що на ній.

— Слухає козак, та:

— Шкода?... Ні! Аджеж і я сирота і знаю, що це таке сирітство. Мені важне, щоби дівчина була щира та побожна і щоби я був їй до вподоби... А що дівчино, пішла б ти за мене? — запитав він дівчину.

Дівчина глянула очима повними сліз.

— Не смійся з мене козаче — каже вона — бо не маю ні батька, ні брата... Гріх тобі жартувати з сироти.

— Ні дівчино — відрік козак — моє слово певне. Ще жаден козак не скривдив сироти. І тому скажи, чи підеш ти за мене?

— Піду! — сказала дівчина похиливши голову.

— Добре дівчино! Козаки, це мої свати. Приберись та завтра до слюбу, бо козаки мусять скоро відізджати. А ми поідемо собі на хутір.

Другого дня підїхав козак в шовковім жупані до того дому, де була дівчина, а звідси вже з козаками до церкви поїхали.

Після слюбу почали козаки бенкетувати. Посеред бенкету каже козак:

— Нехай вони без нас забавляються, а ми, Марійко, вийдемо в садок поговорити, бо ще не знаю хто ти, звідки, тай ти про мене не знаєш.

Як же сіли вони на лавочці, почала Марійка оповідати:

— Я родом з Іванівки. Батько мій був боднарем (робив бочки) і звався Марко. Був і брат Івась. Та напали Татари, село спалили, тата і маму вбили і брата в неволю забрали. А мене чужі люде виховали... А ти звідки?

— І я з Іванівки — каже козак, — батько мій Марко був боднарем, а сестра звалась Марійка. Та напали татари, все спалили, тата і маму вбили, а мене з собою забрали. Та Запорожці мене відбили і так став я козаком.

— Так це ти брат мій Івась! — крикнула Марійка.

— А ти Марійка, моя сестра!...

Забавлялися козаки, а там кажуть:

— Покликати треба молодих. Це ж їх весілля, а не наше.

Пішли шукати — нема! Тілько на тім місци, де брат з сестрою сиділи, знайшли вони багато гарних цвітів яких до того часу ніхто не бачив. Це були ті цвітки, що братками, чи братчиками називаємо.

Сподобалося Господу, що гідний козак пожалував сироту; а коли вони були вже повінчані, то ніяк їх розлучати — отже перемінив їх Господь в гарний цвіток, щоби нам нагадував, як воно було. А вони і дальше в тім цвітку живуть та тішаться, що себе знайшли.

СЛОВА І ЇХ ЗНАЧІННЯ.

Автокефальний — Коли Православна Церква якогось народу є самостійною, від проводу іншої Православної Церкви незалежною, то говориться, що вона є „автокефальною". Грецьке „автос" — самий, власний; „кефалі — голова, з того „автокефальний" — маючий власного голову, чи провідника.

Католицький — це грецьке слово і повстало з двох слів: „ката" — наскрізь та „ольос" — цілий, повний. Східна Церква переводить його на „соборність" — „соборна Апостольська Церква", і розуміє під тим повноту віри, повноту ласки, повноту злуки з Христом. Західна Римська Церква толкує слово „католицький", як „всесвітний, загальний", себто широкий простором. Тілько ж первісна Церква складалася лише з єрусалимської громади, а була вже „католицькою", чи „соборною". Католицизму, чи соборности не можна міряти околицями, або числом вірних, бо що сказати б про Римську Церкву, коли за часів Лютра вона стратила була половину своїх вірних?

Православний — той, хто належно вірує і прославляє Бога. В грецькім „ортодоксос" складаєсь з „ортос" — правий, вірний, точний, та „докса" — слава.

Кіріє елейсон — грецьке „Господи помилуй".

Амінь — з старої жидівської мови, значить: так, нехай так буде!

Алилуя — з старої жидівської мови, значить: Хваліть Господа!

Византійський — грецький. Грецьку державу що була по Христі, звали Византійською, або Східною, і вона існувала до 1453 р., коли Царгород забрали Турки. Византійський стиль, візантійська штука — яка була тоді в Византійській державі.

Християнська Церква найперше на Сході в грецькій (Византійській, Східній) державі здобула волю розвиватися і розвивалася, тому Православну Церкву називають Східною, а Римську, що розвивалася і набрала сили аж пізніше, звуть Західною.

ГЛЯНЬМО КУДИ ЙДЕМО!

Відомо нам, що поза нами другі народи інтересуються всякими справами, дошукуються, плянують, а вже окремо інтересуються вихованням дітей. Показують недостачі, виробляють пляни на будуче.

І нам треба тим клопотатися, бо лишимося позаді других.

Люде нераз кажуть: нинішна молодіж має за багато волі, не шанує старших. Але звичайно не говорять, що причиною того є таки старші, бо не дбали, коли діти підростали. Казали, як виросте, то само набересь розуму. І вийшло, що нім виросло, то такого розуму набралося, що ради не можна дати.

Люде замало інтересуються справою виховання, замало приглядаються до життя, що йому бракує і де корінь лиха. А головне — **не дивляться вперед, не питають, що буде завтра.**

От хочби — клопочемось церквою, ми старші а чи питаємо, хто буде в тій церкві, коли нас не стане? Чи дбаємо, щоби там хтось був? Ні! Так нібн ми вічні.

Ми клопочемось церквою, а молоді танцями з тижня в тиждень, з місяця в місяць, з року в рік. Що ж на те старші?

Є Богослуження, є на нім старші, а молодих нема. Спитайте: Де молоді?, то почуєте: Вчера був танець, то нині все спить. Повєнять вам, наче б в тім не було ніякого зла. І це показує, де корінь лиха.

Отже Родичі! Старайтеся виховувати дітей так, щоби переймалися вашими думками і поважали, що ви поважаєте. Не пускайте самопас. Вчіть, що добре, що зле, що повинні робити, а чого ні. Сійте добре зерно, а буде добрий колос.

Це не тяжко, коли хто хоче зробити. Але тяжко хотіти тому, хто не хоче.

Треба трохи сильної волі, треба подумати треба добре приглянутись. Треба в часописах такі справи порушувати, писати про те. Треба обміни думок, а тоді буде легко все зробити.

Петро І. Липовий.

КОЛЯДА В ЕНДРУ, АЛТА.

Хоч Різдво давніше минуло, але всеж треба дещо сказати про минувшу коляду в Ендру.

Минувші Різдвяні Свята були величавіші, ніж давніші, а це красшим приготованням Пані Сиротюкова учителька з Ендру школи навчила колядок на чотири голоси, отже і колядники були радніші колядувати і там де вони колядували, було величавійше. Тай для церкви в Ендру прийшло з коляди чистого доходу 173.85. Трох людей дало колядникам по 5; два по 3; 31 2 долари; два по 1.50; 96 по 1 доларови та ще кілька менше.

Ще згадати імена колядників:— Еміліяна Сиротюк, Розалія Гуцуляк, Василина Требиш, Оксана Лакуста, Василина Ковалюк, Анна Боднарик, Анна Тимчук, Юстина Романюк, Дмитро Лопатка, Василь Лесик, Іван Гуцуляк, Василь Лакуста, Николай Осташик.

Отже тут пані Сиротюковій, колядникам і всім, що їх радо приймали. Щира Подяка!

Іван В. Гуцуляк.

ДЕЩО З ОШАВА, ОНТ.

Дехто подумає собі, що була громада в Ошаві, Онт., та певно перестала існувати, коли про себе не дає знати в Вістнику. Однак воно не так.

Наша громада хоч про себе не пише, але роботу робить кілько її сил і та робота не пішла на марне. Минулого літа громадяне були закотили добре рукави і взялись до праці в громаді. За доброю порадою пароха громада майже викінчила церковну салю як слід, брала активну участь в КУК-ові. Ціла робота коло салі коштує близько дві тисячі долярів, де громада наша має чим почванитися, що не сиділа з заложеними руками.

Сестрицтво наше не дармувало також — а збирало фонди на будову нової церкви, до котрої в короткім часі громада мусить приступити.

При церкві провадиться Рідна і Недільна Школа. Різдвяними Святами ходило Брацтво, Сестрицтво та дітвора колядувати і заколядовано понад 300 долярів. Богослуження відбуваються що три, або чотири неділі на місяць; о. парох мусить виїзджати на одну неділю до Ню Торонто, на Службу Божу і на одну Вечірню. На Богослуження приходить поважне число як старших так дітей. За те занедбаний в нашій громаді діецезіяльний фонд та збірка на Колеґію, але були на це причини — потрібно було громаді на викопання салеру під церковною салею, цементовання, каналізація, форнес, електрика... Та занедбане направиться.

Наша громада завдячує Українській Православній Церкві в Канаді свій поступ за цих 7 літ. Правда, що наш парох о. П. Запаринюк і його дружина віддались всеціло для нашої громади, щоби разом з нами працювати — о. парох і добродійка своїми порадами, своїм трудом, ходженням хата від хати, очистили від довгів нашу громаду, докінчено церковну салю та поважну суму зібрано на будову нової церкви. Дай Боже нашій Церкві більше таких священників, котрі так би віддались до праці для громади.

Правда, що ми не є сильними, як другі громади — але сильні духом та всеціло віддані для своєї Церкви і своєї справи.

Допоможи нам Боже так на далі працювати!

Член парохії.

ЗАСЛУЖЕНА НЕСПОДІВАНКА.

(Торонто, Онт.)

В неділю 3 грудня приятелі п-ва Євчуків устроїли їм милу несподіванку в нагоди їх 10-літнього подружжа в домі п-ва С. Романків.

Коли п-во Євчуки ввійшли до хати, то їх приятелі привитали їх гучними оплесками і П. Лацишин, як господар, попросив їх за стіл і коло п. Євчука посадили п. Волощука, як дружбу, а коло п-ні Євчук паню Гаврилюк, як дружку. Решта гостей засіли коло стола, де по черзі говорили промовці і бажали п-ву Євчукам всего добра і довгого віку прожити.

Пан П. Гуменюк вручив дарунок панству Євчукам, срібне чайне начиння, і побажав їм всего добра. Пізніше говорили слідуючі: пані Гаврилюк, пані Христинеч і пані Мандзюк, котрі подали свої побажання ювілятам.

Панство Євчуки є свідомі громадяни, що інтересуються просвітними і церковними справами, а властиво пані Євчук, котра щиро працює у жіночім товаристві при православній церкві.

Ювілянти дякували присутним за милу несподіванку і за дарунок, котрий останеться памятним на довший час. Також подякували п-тву Романкам за хату, в котрій несподіванка відбулася.

До цеї несподіванки найбільше причинилися пані Дацишин, пані Волощук і пані Гаврилюк.

На кінець пані Мандзюк заапелювала до присутних, щоб з цеї нагоди зложили жертви на наші приятелі, а на на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Всі радо згодилися і жертвували як слідує:

По 5 дол.: панство Євчуки.

По 2 дол.: п-во Гаврилюки і п-во Волощуки.

По $1.25: п. Мандзій.

По 1 дол.: п-тво П. Гуменюки п-тво Останчуки, п-тво Христинич, пані Мандзюк, п-во Дацишині, п. Фидусь, п. Будиюк, п-во С. Романко.

По 50 цт.: пані Йонка, пані Е. Никорчук, пані Охітва.

По 25 шт.: пані Білик.

Разом зібрано 20 дол.

Пан Христинич підняв думку, щоб зібрані гроші, розділити як слідує: на Український Голос $10.60: на Вістник 5 дол.; а $4.40 вояком за морем на сигаретки, на що присутні згодилися.

Сиґаретки вислано просто за море на імя п. Панчука 600 сигареток, а 600 на імя п. Калина.

Гості довго веселилися і з великим вдоволенням розійшлися домів.

Присутній.

З НАГОДИ РОКОВИН ПОДРУЖЖЯ.

(Монтреал, Кве.)

Панство Барабаші прибули до Монтреалу яких чотири роки тому і їм якраз припало на 16 листопада, 1944, 15 років подружного життя. Панство Барабаші прибули з Винипеґу і тут в Монтреалі займаються бизнесом, що в нас дуже поширився, а це „пап корн" і „фрайд потейтос". Пан Редчук і п. Мушинський зробили несподіванку п-ву Барабашам. Спросили знакомих і на 16 листопада зійшлися до молодшого брата Барабаша і тут їх припровадили несподівано. Вони не знали, що це має бути, але посадили їх за стіл і вручили їм букет квітів. Прот. В. Слюзар поясних п-ву Барабашам, чому то люди зійшлися, поблагословив, щоби їх подружжя надальше було щасливе і щоби виховали свого сина, котрого мають одного на доброго Українця.

Пан Барабаш сказав від себе пару слів, що він все відчував, що він нікого не має зо знакомих, щоби з ним могли симпатизувати, але переконався, що він помилявся, бо є люди, що з ним симпатизують і їх шанують.

П. Редчук був задоволений тим, що міг віддячитися п. Барабашові, бо коли п-ву Редчукам справляла громада 25-літній Ювілей, то п. Барабаш і п. Твердун тоді найбільше наробилися.

Присутні гості забавлялися до пізної пори досить весело. Не забули і за своїх приятелів, коті нам дорогу отворяють, один на релігійнім полі, а другий на світськім. П. Тимчак сказав пару слів до гостей і гості радо виконали свій обовязок. Жертви зложили: П-во Барабаші на укр. прав. церкву в Монтреалі $50.00 і $5.00 на Український Голос і Вістник.

По 2 дол.: п-во Барабаші.

По 1 дол.: п-во; Редчуки, Мушинські, Ільків, Базюки, Осадчуки, Завацькі, Тимчаки і п. З. Годима. Разом 15 долярів.

Складаю від себе всім гостям щире спасибіг за щирі жертви, а панству Барабашам і їх синові многих літ прожити.

Присутній.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Ошава, Онт.)

В суботу, 17 лютого відбулась поминальна Служба Божа за упокій бл. п. Катерини Бриндзан. По Службі Божій і Панахиді в церкві, яку відправив о. П. Запаринюк, присутні були запрошені на обід до хати, який справив муж покійної і дочки. Підчас обіду промовляв о. парох і п. О. Кацуля, який закликав до збірки на Колеґію Української Православної Церкви. Зібрано 9 дол. Щира подяка жертводавцям, а бл. п. Катерині вічний спокій.

Присутній.

СВОЇЙ ПРЕСІ.

(Гефорд, Саск.)

Грудня 16 припадали роковини смерти старенької моєї парафіянки, пані Котелко. З тої то нагоди її син Лесь Котелко уряжив заупокійне Богослуження, в якому учасники не тільки молилися за блаженну память і прощення гріхів слуги Божої, Анни, але й поминали дідів і прадідів з того року.

По поминальному обіді я ще раз згадав память небіщиків та сказав, що син Лесь Котелко зробив Богоугодне діло, що справив християнські поминки своїм предкам, а всі учасники сповнять богоугодне діло, як від себе дадуть жертву на добру роботу і виховання нашого народу на щирих, побожних та розумних його дітей.

Збірка на цю ціль, як дар на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника, винесла $11.60, за що жертводавцям многі літа.

Жертви вложили:

По 1 дол.: Лесь і Катерина Котелко, Д. Симчич, Г. Бартко, Ф. Сметанюк, Доця Цалинюк, І. Сметанюк, П. Леськи, І. Вітоник.

По 50 шт.: М. Сулятицький, Вас. Гарбуз, М. Л. Котелко, О. Ґунчак.

По 25 шт.: Ф. Леськи, Д. Бойчук, пані В. Лазарович, В. Симчич, Ганя Левицька, Г. Лазарович.

По 10 шт.: пані І. Ґабриш.

о. І. М.

ТЕКЛЯ ПИЛИПИШИНА.

(Посмертна згадка)

Дня 20 грудня, 1944, померла в Сенді Лейк, Ман. 85-літна Текля Пилипишина, в домі дочки Варвари Василенкової. Вдовою по смерти мужа Івана була 25 літ. Ця родина, поселилась в околиці Сенді Лейк, приїхавши в 1904 р. до Канади з села Кудринці, пов. Борщів, Галичина.

Лишила синів Михайла й Антона і дочок Федору і Варвару, 20 внуків, 10 правнуків. Була примірною матірю і щирою в громадській праці.

Похорон був 23 грудня і ним занявся зять покійної, А. Василенко. Покійну відпроваджувало на вічний спочинок велике число народу. Похоронне Богослуження правив о. Федак, який в похоронній бесіді зазначив, що для гідних людий смерть є початком нового вічного життя з Богом.

Підчас обіду по похороні о. Федак завізвав зібраних, щоби відзначили память Покійної збіркою на Вістник й Український Голос, отже жертвували:

По 1 дол.: пані Розалія Мулявка, М. Пилипишин Я. Веселовський, Н. Карпюк, п-во Мих. і Оля Левандовські, В. Шендарук, пані Федора Почмінська, О. Дидик, А. Василенко.

По 50 шт.: пані Залещук, М. Кучма, Н. Солошицький, С. Вас.

По 25 шт.: пані М. Сторожукова, П. Лукинчук, В. Ільчук.

По 10 шт.: пані Агафія Гнатюк, — Разом $11.30. Розділено на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника по половині. Жертводавцям щире Спасибіг.

Спи спокійним сном Дорога Мамо і Бабко і щира приятелько! Нехай Тобі канадійська земля буде легкою, а в серцях тих, що ти но- [illegible] Тобі нехай залишиться на віки.

Присутній.

ФРАНКА ФЕДАК.

(Посмертна згадка)

Дня 21 лютого н. р. в середу упокоїлась в Бозі вдовиця Франка Федак в шпиталі Квил Лейк, Саск., проживши 65 літ. Одинокий її син Михайло, на знак великої пошани до своєї матері запросив крім пароха, Всеч. о. Д. Стратійчука, також місіонаря о. І. Кусого з Канори, Саск. аби відслужили похоронне Богослуження.

Панахида.

В четвер вечером в 10 год. оба священики відслужили в домі сина померщої панахиду. Поважно співали дяки „З духами померших"... Свящ. І. Кусий відчитав св. Евангеліє: Каже Марта до Ісуса, коли б був єси тут, брат мій не вмер би — Рече їй Ісус: Я воскресення і життя. Хто вірує в мене коли й умре, жити ме, Ів. 11: 21-25. Сказав коротку науку та пояснив значіння св. Евангелії.

Похорон.

В пятницю рано в 10 год. винесено домовину на подвіря. Свящ. Д. Стратійчук прочитав св. Евангеліє: Істинно, істинно говорю вам: Що хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має життя вічне і на суд не прийде, а перейде від смерти в життя. Іван 5: 24. Прощальну проповідь сказав о. Кусий, а відтак при здвизі народу похоронний похід рушив до церкви. Священики по черзі відчитували св. Евангелія. День був гарний; дороги завіяні біленьким снігом, спривали походови.

В годині 11.30 розпочалась Служба Божа. Дуже мельодійно співали співаки під проводом дяка гр. Петра Сайця. Свящ. Д. Стратійчук відчитав св. Евангеліє: Я є хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустині і повмирали. Я хліб живий, що з неба зійшов. Ів. 48: 51. Також сказав проповідь.

Перед останнім цілуванням свящ. І. Кусий закликав до жертв на вінець, який ніколи не вяне, а вічно буде ясніти в історії життя нашого народу в Канаді. В знак пошани до померщої присутні зложили на Православну Колеґію 40 дол.

Покійна походила з роду Шмельських. Приїхала з мужом Дмитром 1909 р. з села Глещави, пов. Теребовля, Галичина. Осілись в околиці Етелберт. Чотири роки по тім Дмитро помер, полишивши її з двома дітьми, Михайлом й Анною. Тоді вона з дітьми, братом Іваном і пятьма сестрами жила в своїх родичів, Шмельських.

По 20 літах перебувесь з дітьми, родичами і братом Іваном в

околицю Вимер, Саск.

Коли тому 21 рік організувалась тут українська православна громада в домі її брата, вона перша вписалась в члени громади і жіночого Т-ва.

Була поважна і побожна. Вдовою була 41 літ. Коли брат Іван оженився, перебралась до него жити. Полишила сина Михайла, невістку і двоє внуків, та дочку Анну, що живе в Трансконі і двоє внуків. Також брата Івана, знаного громадянина, братову і двоє їх дітей. Сестру Юстину Яремову, що в Філаделфії, сестру Анну Дутчишину в Ешвил, Ман., сестру Катерину Кучинську в Вимер, сестру Марію Федоровичеву в Ешвил, Ман., і сестру Броніславу Гемток в Венкувері. Сестри з Ешвил і Вимер були на похороні.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою смутком оповиті діти, внуки, брат і сестри складаємо щиру подяку Всч. отцям Д. Ф. Стратійчукови і І. Кусому за похоронні Богослуження і за такі гарні проповіди. Дякуємо всім тим, що зложили вінці на домовину нашої мами і сестри. Дякуємо нашому дякови гр. П. Сліпцеви за спів і читання Псалтирі, старшим братам, гр. П. Стрільцеви і Т. Ксьонзяні, жінкам, що помагали в кухні і всім, що взяли участь в нашім родиннім смутнім святі. Дякуємо також за жертви на вічно живий вінець зложені в церкві підчас похорону.

Спи наша маночко і сестро дорога. Ми про тебе ніколи не забудемо.

Син Михайло, невістка і діти. Брат Іван і сестри.

КОЛЯДА.

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

СОНДАВН, МАН

По 1 дол.: Вл. Білич, Н. Ілюк.
По 50 цт. Д. Білавчук.
Дрібна збірка — $1.25.

ТОЛСТОЙ, МАН.

По 1 дол.: І. Динитрак.
По 50 цт.: В. Ковальчук, А. Карпенко, О. Матійчук, М. Жулковський.
По 40 цт.: В. Титар.
Дрібними зібрано — $1.75.

СІРКО, МАН.

Зібрано — $2.25.

ГАРДЕНТОН, МАН.

По 30 цт.: Н. Косован.
Дрібними зібрано — $3.50

ВАЙТА, МАН.

Збірка — $4.25

ФОРТ ФРАНСЕС, МАН.

Збірка — $15.04

ПЕМБІНА, [illegible] Д.

По 50 цт.: І. Борденюк, пані Клим, П. Хрущ, В. Іванищук, І. Іванищук.
Дрібними зібрано — $1.00

СЕНЬКІВ, МАН

По 50 цт: Т. Голодрига Т. Чубей.
Дрібна збірка — $1.50.

РОЗА, МАН

По 1 дол. Н. Курик
По 50 цт.: І. Баран, Н. Когут, С. Танчак
По 30 цт: Н. Чубей
Дрібна збірка — $1.00

ЗІБРАВ о. Н. МОРОЗ.

МЕЛВИЛ САСК

По 50 цт: Я. Вівчар А. Стегар М. Лацiв, К. Вівчар
Дрібна збірка — $1.75.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

Збірка на коляду — $24.00.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.

ГРОНЛИД, САСК.

В північній громаді	$5.85
В середній громаді	5.17
В полудневій громаді	3.65
В Мілем, Саск.	4.55
В Кодет, Саск.	4.15

ЗІБРАВ о. М. ЮРКІВСЬКИЙ.

Загальна збірка — $20.75.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ІНСІНГЕР, САСК.

По 1 дол.: Н. Думанський.
По 50 цт.: Н. Месенчук, І. Гара.
По 30 цт.: В. Королик, Н. Середюк.
Дрібна збірка — $1.00.

ШІГО, САСК.

По 35 цт.: Василь Сандуя.
Дрібна збірка — $5.75.

ІНСІНГЕР (Коло Куцих), САСК.

По 35 цт.: П. Кошман, М. Пелехатий, Н. Половик, Н. М. Скегар.
Дрібна збірка — $1.50

ЕДМОР, САСК.

Дрібна збірка — $1.50.

ТІЛОР (коло ріки) САСК.

Дрібна збірка — $1.00.

ІНСІНГЕР (полуднева), САСК.

По 50 цт Елена Греул.
Дрібна збірка — $1.00

ПАРКЕРВЮ (коло Жучкана), САСК.

Дрібна збірка — $1.00.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желишкевича.

КВІТЕНЬ.

1. Неділя — Саскатун. Сповідь.
4. Середа Преждеосвящена Сл. Божа — Принс Алберт. Сповідь.
[illegible] Пятниця Преждеосвященна Сл. Божа — Сембуг. Сповідь.
7. Субота. Благовіщеня Пр. Богор. — Сембург. Сповідь.
8. Неділя — Гонімун. Сповідь.
11. Середа Преждеосв. Сл. Божа — Принс Алберт. Сповідь.
13. Пятниця Преждеосв. Сл. Божа — Саскатун. Сповідь.
14. Субота Сл. Божа — Саскатун Сповідь для Молоді
15. Неділя — Саскатун. Сповідь.
18. Середа Преждеосв. Сл. Божа і Поклони — Принс Алберт
22. Неділя — Принс Алберт
25. Середа Преждеосвящ. Сл. Божа Прінс Алберт
29. Неділя Квітна — Шипмен — Сповідь.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва

КВІТЕНЬ.

1. Неділя — Егремонт
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Калмар
8. Неділя — Торсбі
15. Неділя — Смокі Лейк
18. Середа, Поклони (7-ма година вечером) — Радвей
22. Неділя — Тулор
28. Субота Лазарева (Служба Божа і Сповідь дітей) — Радвей.
29. Неділя Цвітна — Радвей

Адреса: Box 62 Радвей, Алта. Тел. 10

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
847 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на долині

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Рама.
7. Субота. Благовіщ. Пр. Богор. Клейр.
8. Неділя — Дробот.
15. Неділя — Борджие.
22. Неділя — Вимер.

Всюди буде відбуватися Великодна Сповідь.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Спеден. Сповідь.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. Давінг. Сповідь.
8. Неділя — Стрий. Сповідь.
15. Неділя Беліс. Сповідь.
18. Середа, Поклони — Тіріен, веч.
19. Четвер — Тіріен. Сповідь і Бо- [illegible]
22. Неділя — Вільна. Сповідь.
29. Неділя — Глендон місто. Спов.

Адреса: Глендон, Алта., Box 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

КВІТЕНЬ

1. Неділя — Росборн (сповідь).
7. Благовіщення — Січ (сповідь)
8. Неділя — Мензі. (сповідь)
15. Неділя — Виста (сповідь).
22. Неділя — Сенді Лейк (сповідь).
29. Неділя — Ангусвил (сповідь)

Адреса Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улана

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Брендон.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. — Септон.
8. Неділя — Тиндал.
15. Неділя — Іст Селкирк.
22. Неділя — Ст. Мартин.
29. Неділя — Ледвин

У всі неділі посту св. Великодна Сповідь, тому в кожній церкві Богослуження почнеться точно в годині 10 рано

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Мих. Юрчаського.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Престон — Вел. Сповідь в суботу
7. Благовіщ. Пр. Бог. — Гримсбі.
8. Неділя — Гемилтон, Вечірня Престон
14. Субота — Ватерфорд. Велик. Сповідь вечером.
15. Неділя — Ватерфорд. Вечірня в Престон
21. Субота — Гемилтон Вел. Сповідь вечером.
22. Неділя — Гемилтон. Вечірня в Гримсбі.
28. Субота — Гимсбі Вел. Сповідь вечером
29. Неділя Квітна — Гримсбі.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоника.

КВІТЕНЬ

1. Неділя — Сторджис.
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. — Прейр Ривер.
8. Неділя — Годсон Бей Джонкшен.
15. Неділя — Кобзар.
22. Неділя — Індевор.
29. Неділя — Дербен.

Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Сондавн
7. Субота. Благовіщення Пр. Бог. — Роза.
8. Неділя — Толстой
15. Неділя — Арбака.
18. Середа Поклони — Сеньків.
22. Неділя — Пембіна.
28. Субота — Вайта.
29. Неділя — Вайта

Підчас кожної відправи буде відбуватися великодна Сповідь, до якої всі члени повинні обовязково приступати.

Адреса: Толстой, Ман.

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ:

1	Н	19	2 Посту. Муч. Хризанта
2	П	20	Отців Івана. Сергія, Патр.
3	В	21	Івана Лествичника, Якова
4	С	22	Свщм. Василія пресв. Анк.
5	Ч	23	Прп. Никона Печерського
6	П	24	Прел. Артемона еп. Селев.
7	С	25	Благовіщення Пресв. Бог.
8	Н	26	3 Посту — Хрестопоклінна
9	П	27	Матрони Солунської
10	В	28	Прел. Евстратія пост. печ.
11	С	29	Прел. Марка еп. Аретус.
12	Ч	[illegible]	Прп. Івана Лествичника
13	П	31	Прел. Іпатія щілителя печ.
14	С	1	Прел. Геронтія Печерського
15	Н	2	4 Посту. Прел. Тита.
16	П	3	Преп. Микити ісповідника
17	В	4	Преп. Иосифа Многоболізн.
18	С	5	Поклони. Агатопода і Теод.
19	Ч	6	Методія уч. Словян.
20	П	7	Муч. Руфіна й Аквилини
21	С	8	Преп. Нифонта еп. Новгор.
22	Н	9	5 Посту. Муч. Неопсихія
23	П	10	Муч. Терентія, Африкана
24	В	11	Свщм. Антипи еп. Пергам.
25	С	12	Василія ісцов. Парійського
26	Ч	13	Свщмч. Артемона пресв.
27	П	14	Мартина ісцов. муч. Івана
28	С	15	Кн. Мстислава Київського
29	Н	16	Цвітна Муч. Каліди, Ніки
30	П	17	Свщмч. Симеона епископа

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

1. Неділя — Шортдейл. Великодна Сповідь.
7. Субота Благовіщення — Дрифтінг Ривер Вел. Сповідь.
8. Неділя Гренвю. Вел. Сповідь.
15. Неділя — Роблин — Зелена. Великодна Сповідь.
18. Середа — Поклони — Ленард. Великодна Сповідь.
22. Неділя — Щелвелей, В. Сповідь.
29. Неділя — Гилберт Плейс. Спов.

Почт. скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Ст. Джулієн.
7. Субота, Благовіщення — Сматс. Сповідь, год. 8 рано
8. Неділя — Вакав
15. Неділя — Алвена
21. Субота — Какворт. Вел. Сповідь.
22. Неділя — Кадворт
27. Пятниця — Елов Крік Великодня сповідь в год. 7 вечером
28. Субота — Елов Крік Великодна Сповідь в год. 8 рано.
29. Неділя — Елов Крік.

Адреса. Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

КВІТЕНЬ:

1. Неділя — Канора
1. Неділя — Донвел, о. І. Кусий.
7. Субота. Благовіщення — Горлец.
8. Неділя — Успенська (коло Канори) — о. Іван Кусий.
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя — Сторновей, о. І. Кусий.
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Калдер о. Іван Кусий.
22. Неділя — Ярослав
29. Неділя — Сандова, о. І. Кусий
29. Неділя Йорктон

Телефон 798 — ЙорктонСаск

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

1. 2 Нед. Посту. Гол. 2. УЄ 10. Літ. Ап. Жид. 1: 10—14 і 2: 1—3. Еван. Мар. 2: 1—12

7. Благовіщення. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Жид. 2: 11—18. Еван. Луки 1: 24—38

8. Нед. 3 Посту. Голос 3. УЄ 11. Літ. Ап. Жид. 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

15 Нед. 4 Посту Голос 4. УЄ 1. Ап. Жид. 6 13—20. Еван. Мар. 9: 17—31

22 Нед. 5. Гол. 5. УЄ 2 Літ. Ап. Жидів 9: 11—14. Еван. Марка 10: 32—45

29. Нед. Цвітна. Голос 6. УЄ Мат 21: 1—11 15—17. Літ. Ап. Филип. 4: 4—9. Еван. Івана 12: 1—18.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD
Box 3696
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., APRIL 15th, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1945. ЧИСЛО (548) 8

ПРЕЗИДЕНТ РОЗЕВЕЛТ
[illegible]

В четвер пополудні помер в Ворм Спрингс, Джорджія, президент Розевелт, маючи 63 роки віку. Родився 30 січня 1882. В 1921 заслаб на діточий параліж, після чого ноги були спаралізовані, отже часто їздив до Ворм Спрингс, де купелі йому помагали. В день смерти зрання чувся добре, пополудні вмер від кровотоку в мозку. Перший раз став президентом 1932 р., а недавно був вибраний президентом четвертий раз. Похорон буде в суботу 14 квітня. Його місце займе його заступник Г. С. Труман.

НА ЧЕРЗІ УКРАЇНСЬКА СПРАВА.

Березня 27-8, 1945 р. були в Оттаві другі спільні наради двох Комітетів — Комітету Українців Канади та Українського Конгресового Комітету Америки. Вони обговорювали такі теми: 1) Конференція в Сан Франціско, 2) Положення Укрінців, які є на землях занятих військами Англії й Америки, 3) Інформативна праця.

Ходить про те, щоби конференція в Сан Франціско дала можність до поширення правдивих відомостей про стремління Українського Народу. Дальше, щоби конференція занялася належно будучою долею Українців, що є під американським чи британським зарядом. Вкінці конечність збільшення інформативної праці зі сторони Українців тепер, коли будуть відбуватися конференції для вирішування нового ладу. Інформації повинні зводитись до того, щоби в будучім ладі було місце для вільної і незалежної Української Держави.

ДЕ МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН?

Часопис „Українець у Франції", що виходить в Парижі, каже, що митрополит Холмський Іларіон (бувший проф. Огієнко) ще в минулому році опустив Данилову Гору в Холмі і подався на еміграцію. Також луцький митрополит Полікарп та варшавський Діонізій забралися в чужі сторони.

ПОЛЯКИ НЕ ВЕРНУЛИСЯ.

Польський уряд в Лондоні заявив 6-го квітня, що 15 польських передових поляків не вернулося з переговорів, які мали з большевиками. Большевицькі власти заручили полякам безпеку, однакож поляки з переговорів не вернулися. Між ними був заступник польського премієра, було кількох міністрів. Що з ними сталося, не знати.

ПАНІ ЧОРЧИЛОВА В МОСКВІ.

Жінка Чорчила їздила недавно до Москви. Мала бути і в Ростові над Доном для заснования двох шпиталів, на які понад півтора мільйона долярів мало прийти з фонду британського Червоного Хреста.

НОВИЙ ГРЕЦЬКИЙ УРЯД.

В суботу, 9-го квітня грецький кабінет Пластіраса зрезигнував, а премієром нового уряду є адмірал Вулгаріс. З старого уряду лишився лише Софіянопульос, міністер заграничних справ.

ОСЬМА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Давно заховували гроші в лахи, в скрині, закопували в землю.

Пізніше складали в непевних банках.

Ще пізніше давали до певних банків, контрольованих урядом.

Нині прийшло до того, що можна складати гроші в руки держави.

Давати гроші до банку, це те, що позичати банкови. Він платить процентом за позичку — як буває в усякій позичці. Ходить лише про те, щоби позичити в певні руки.

Осьма Позичка Перемоги починаєсь 23 квітня—отже приходить нагода зложити звощаджені гроші в найпевніші руки.

Банкова мала книжочка є доказом і рахунком вашої позички банкови. А держава дає вам урядовий документ — БОНД, як доказ, що держава винна вам гроші.

Чи треба більше? Тут все ясно!

Отже купуйте Бонди! Давайте гроші в найпевніші руки!

ЧИСТКА В ФРАНЦІЇ.

Коли німців вигнали з Франції, почалася там „чистка" тих, що стояли з німцями. В березни судили таких 2,701, з них 317 покарали смертію, 459 увільнили, а решту позасуджували на арешт ріжного протягу часу. Від початку „чистки" доси судили 16,831 особі, а з тих покарали смертю 996.

ФРАНЦІЯ НЕСПОКІЙНА.

Французький уряд піддав аліянтам думку, що треба виробити певний плян, хто і як має орудувати Европою. А доси такого пляну нема, отже неясно хто і чим має орудувати. Франція хотіла б забрати собі Рурщину з великими покладами вугля і піднести стан фабрик; з англійської сторони чути голоси, що це не запевнить спокою. Взагалі Франція неспокійна.

СПОДІЄСЬ ГОЛОДУ.

Чорчил говорив в англійськім парляменті, що сподієсь на слідуючу зиму великого голоду в значній частині Европи. Та коли буде голод, то будуть і слабости, хоч є вісти, що вони і тепер вже є.

БРИТАНСЬКІ СТРАТИ.

До 28 лютого британських убитих було 216,287, а ранених і пропавших 502,396. Канадійських вбитих від початку війни до 31 січня, 1945, було 32,155, а пропавших 4,347.

АРЕШТУВАЛИ ФАБРИКАНТА.

В Буенос Айрес, в Аргентині, аргентинський уряд арештував фабриканта, Фрица Мандля. Він мав фабрики в Австрії. В 1938 р. прибув до Аргентини і нині має 4 фабрики, де робить літаки і др. Думають, що він є в порозумінню з німцями, хоч ще не було над ним суду.

ЯПОНЦІ ВМІЮТЬ ПО АНГЛІЙСЬКИ.

Від 40 до 50 процент японських сталих вояків знають англійську мову, а з тих 25 проц. говорить по англійськи як англійці.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

І. ДЕВЯТИЙ СОБОР ЦЕРКВИ.

Цього року має відбутися Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Собор відбудеться правдоподібно 4—6 серпня, 1945, в місті Саскатуні, Саск. Точна дата, місце та програма Собору будуть проголошені пізніше, згідно з вимогами Статуту Церкви.

ІІ. СКЛАД ЦЕРКОВНИХ УРЯДІВ.

Деякі громади ще не повідомили Консисторії про склад їх урядів на 1945 рік, ні про те, на чию адресу висилати листи для громади. В злуці з надходячим Собором Консисторія має висилати громадам ріжні повідомлення, звіти, квестіонарі, тощо, й мусить знати, на чию адресу має це все висилати. В виду цього припоручується громадам, які ще не повідомили Консисторії про склад своїх урядів, щоби зробили це найдалі до 1-го травня, 1945. Консисторії потрібні такі інформації:

1. Імя й адреса предсідника.
2. Імя й адреса Секретаря.
3. Імя й адреса касієра.
4. Імя й адреса (по англійськи) урядника, до якого висилати листи для громади.

Проситься Всеч. Отців Парохів подбати, щоби їх парафії виконали повище припоручення до означеного часу.

ІІІ. ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД

Громади, які ще не заплатили Дієцезіяльного Фонду за 1944 (за Богослуження та від поодиноких членів), зобовязані —робити це як найскорше. На Соборі буде поданий точний виказ, як котра громада стоїть під оглядом Дієцезіяльного Фонду, отже в інтересі кожної громади є вирівнати свою залеглість ще перед Собором.

IV. АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Консисторія приготовляє порядок архиерейських візитацій Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича цього літа в Канаді. Звичайним порядком о. Архиепископ відвідує громаду кожних пять або шість років. Коли ж яка громада бажає витати о. Владику частіше, вона мусить завчасу повідомити про це Консисторію.

Громади, які мали візитацію менше, як пять років тому, але які хотіли б знова витати в себе о. Владику цього року, — головно громади, що обходять свої ювілеї, тощо, — повинні негайно повідомити про це Консисторію, а вона постарається їх бажання задоволити.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДІТИ ПОГОРІЛИ.

Сталося в Ню Йорку таке: Джордж Говард, вояк вернувся до війська по 14 денній відпустці. Другого дня його жінка пішла до банку на 20 мінут а коли вернулась, троє дітей подушилися, коли в кухні повстав огонь. Діти були: 3½, 1½ року та 5 місяців.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошуеться тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Оголошено в попередному числі	$58,479.16

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
КАНОРА, САСК.

На похороні Катерини Мараньюк	23.21
Іван і Ксеня Гладун	10.00
Дмитро Даньлюк	10.00
Олекса і Марія Руді	10.00
Яків і Катерина Реваковські	10.00
Панько Рудий	5.00
Аделя Дучемінська	5.00
Евдокія Лесик	2.00
(Разом — 75.21)	
Іван і Василина Шевчук, Амстердам, Саск. (перше 15.00)	10.00

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

Андрій Савчук, Шіго, Саск.	25.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
СТ. ДЖУЛІЕН, САСК.

Софія Калинка	25.00
Федор Чуганюк	25.00
Семен Бокшован	2.00
(Разом — 52.00)	
Григорій Ващук, Тернопіль, Саск.	15.00
Йосиф Зін, Єлов Крік, Саск.	10.00
Ф. Стефанюк, Рейнвад, Саск.	2.50

ПЕРЕДАВ ІВАН ЦЕСМИСТРУК.

Василь й Анна Цесмиструки, Вайта, Ман.	10.00

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

Василь Малюта, Шортдейл, Ман.	100.00

Справка:

В збірці о. Г. Василяна на Колеґію, Вістник ч. 5, 1945 р., пропущено імя одного жертводавця, а ним є **Олекса Мирун, Оттава, Квебек**, що дав 10 долярів.

Разом	$58.778.87

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

II.

Родичі Йосафата.

Йосафат, це пізніше імя, а змалку він звався Іваном. Та ми більше будемо вживати загально відомого імени — Йосафат.

Родився Йосафат в Володимирі Волинськім 1580 року. Батько Гаврйіл, по фаху швець („Світло" каже, що крамар), мати Марина; Йосафата охрестили в місцевій православній церкві св. Параскевії і назвали Іваном. Отже Йосафат з роду православний.

Про родичів Йосафата пише „Світло":

„В своїй щирій побожности вони жили на подобу старозавітного пророка Захарії й Єлисавети: були обое праведні перед Богом і жили чесно по всіх заповідях і постановах Господніх". — А дальше:

„Гаврийл і Марина, як побожні християни, знали добре, що їхнім першим обовязком було: дати дитині старанне, християнське виховання... а зо зростом у літах учили його святих правд Христової віри і вповивали в його душу святі засади християнського життя, Господнього страху, ненависти до гріха, а любови до чесноти". („Світло", ч. 20, 1944).

Наведене показує, що релігійність серед православного загалу стояла дуже високо. **А загал вірних, це дійсна Церква.**

Правда провід Православної Церкви не був тоді такий, як треба — **але за те були винні Поляки!** Польські королі правом „патронату" (правом орудувати церковними справами) роздавали православні єпископства кому хотіли, а деколи за життя єпископа продавали їх двом, або трьом кандидатам нараз. Навіть королева Бона торгувала єпископіями. І це деморалізувало церковний провід. Таке тяглось до унії і до часів Йосафата.

Право „патронату" мала і польська шляхта, мала силу над священиками. Так прим. 1630 р. шляхтич Заславський приказав православним священикам в своїх посілостях, щоби переходили на унію, а ні, то строго покарає. („Рус. Іст. Бібліотека, т. 8, Львів).

Але і польський провід був здеморалізований. Польський письменник, Литвин Міхальон, пише під 1550 р., що польські єпископи тих часів: **„жили, як розпещені сибарити (любителі розкошів), тримали наложниць (любовниць), одягалися пишно, лінюхували та бенкетували, скидаючи всі обовязки на своїх вікаріїв і... домагалися управи ще багатьома церквами, котрі віднаймали світським людям і купцям".** (Рус. Іст. Біб.", стор. 44).

Отже чи диво, що провід Православної Церкви під силою Поляків не був таким, як треба?

Додати б, що в часах Йосафата зростала в Польщі сила езуїтів, а їх окремою цілею було — нищити Православну Церкву, переводити православних на римо-католицизм, або бодай покищо на унію.

Йосафат в Вильні.

Польського і свого письма навчився Йосафат вдома, а дальше дав його батько до Вильна на помічника в крамниці.

Це був час, коли польський уряд при помочі українських прислужників почав силою поширювати унію між православними. Це був час великого напруження.

Йосафат жив в Вильні коло Свято-Троїцького православного монастиря, ходив до монастирської церкви, познакомився з монахами. Коли ж Поляки силою забрали монастир і перемінили на унійтський, до унії перейшла частина монахів і потягнула Йосафата за собою.

Тепер Йосафат переходить в монастир, стає послушником і ходить до польської езуїтської колеґії вчитися. Так молодий, недосвідчений чоловік опиняеться між тими, що готовили загибіль українцям.

Особами, що мали на Йосафата найбільше впливу, були:

Валентин Фабриций, езуїт, проповідник на дворі польського короля.

Гаврийл (Іван) Грушевський, езуїт, також проповідник на королівськім дворі.

Петро Аркудій, якого привіз з Риму Потій, щоби помагав ширити унію. Він був учителем в Колеґії.

Велямин Рутський, вихованок езуїтів, що приїхав з Риму працювати для поширення унії. Були ще деякі.

Йосафат був з природи релігійного успособлення і коли б був виховувався дальше між православними, міг стати великим мужем Православної Церкви і незабутим обороньцем Українського Народу перед насильством католиків.

Та сталося, що його потягнули за собою вороги Українського Народу і виховали на сліпого фанатика, **що не руководився ані здоровим розумом, ані наукою Христа й Апостолів**, і готов був завести пекло на землі, щоби догодити католицизмови.

Приятель Йосафата, Хмельницький, наводить слова Йосафата: „Я набрався такої ненависти до схизми (до православія), що був змушений повторяти невпинно те слово пророка: Я ненавиджу збір лукавих". („Світло", число 22, 1944).

Не знав збаламучений чоловік, що це він опинився між „збором лукавих" і віддав їм всю щирість своєї душі. І так з кого міг бути найкращий муж Православної Церкви і великий оборонець рідного йому Народу, той став найбільшим його ворогом.

Таким зробили його чужі і ворожі українцям католицькі виховатлеі!

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ.

Едмонтонські „Українські Вісти", ч. 13, 1945, мають статтю: „350-ліття зединення" і багато в тій статті натягань і баламуцтва.

Кажуть, що Володимир **„приняв віру з найчистішого жерела католицьку"** а воно не так! В 10-м віку, коли Україна охрестилась, Рим був найбільше злочинним і безвірним. Там було жерело безвірства! Вязати Володимира з таким Римом, це зневага для українців.

Оповідають „У. В.", як 1595 року Потій і Терлецький, за благословенням митрополита Рогози поїхали до Риму, „впали на коліна" перед папою і прилучили Українців до католицької Церкви.

Так і не так! Поїхали — але їх післала Польща! Терлецькому не ходило про унію, але щоби **„приподобатись королеви"**, а Потій був взагалі на польській службі. Отже Польща їх до Риму посилала. Унія була справою польської і римської політики.

Доля унії була сумною, кажуть „У. В.", бо проти неї стала **„так звана схизма й ціла Польща"**.

Ні! Це унія стала проти православних і рабунком забирала їх церкви і монастирі, а православні лише боронилися. Унія свого нічого не мала!

Польща заводила унію, як **місток**, по якім православні мали перейти до костела. Кого ж втягнули на місток, того опісля гонили з містка на другу сторону (переслідували).

Кажуть: Папа **„наказував і грозив"**, щоби Польща уніятів не переслідувала, але вона не слухала. Ні! Папа йшов разом з Польщею, а „грозив" на показ Українцям.

Кажуть „У. В.": **„Вороги унії люблять посуджувати, що то сама Польща заводила в нас унію. І стара Польща і відновлена від 1919 р. поборювала унію, а попирала й ширила православя. Це ствердив польський езуїт кс. Урбан"...**

Це виглядае на планове вибілювання Польщі в справі унії і вговорювання в укрінців неправди. Де Польща заводила православіє? Коли? Як? Але знаемо, що по 1919-ім році завела „уржендову унію" на Волині і Холмщині, а в Галичині уніятів силувала і приготовляла до костела. Отже балачка, що Польща не заводила унії, це планове баламучення людей. Тай ставити польського езуїта Урбана українцям за авторітет в таких справах, це вговорювання в українців, щоби не вірили своїй історії, ні свому розумови, але польському езуїтови. Братерська порада!

Кінчать „Українські Вісти свою статтю так: **„Побіч св. Йосафата найбільшим подвижником її (унії) був св. памяти Митрополит Андрей Шептицький".**

З тим ми годимося! Та коли б ми були скорше сказали те, що кажуть „У. В.", то закидали б нам, що ми Шептицького зневажаемо. Отже добре, що ми скорше не сказали.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЛЮБИ БАТЬКА СВОГО І МАТІР.

Нема на світі нічого дорозшого понад родичів. Вони нас вигодували, вони дбають, щоби ми були добрими людьми і добрими Українцями. Вони дбають також про маеток для нас, щоби ми були забезпеченими і самостійними, коли прийде на те пора.

Як же маемо їм відплачуватися? Виконуймо Заповідь: „Шануй Батька твого і Матір твою, щоби було тобі добре і щоби ти довго прожив на земли".

Отже слухати родичів поважати, а в слабости, або на старости літ про них щиро дбати. Це е те, що Божий Закон і наша совість на нас вкладае.

Але е діти, що про родичів не дбають, або навіть відплачуються лихом. Це злочин в очах Божих і в очах людських. І совість такого скаже йому, що йому належиться за таке кара.

Надходить День Матері. Діти дають Матерям дарунки. Але не про дарунки ходить.

Є такі, що дарунки дають, але не вміють Матері пошанувати. Дарунки таких дітей безвартні.

Найдорозшим дарунком е щира пошана, яка тревае безнастанно. Коли вона е, то і другі дарунки будуть вартні.

Отже треба дбати, щоби нашим дарунком була найперше гідна пошана Матерям ціле наше життя. А не тільки в День Матері.

Лише такий дарунок заплатить нашим Матерям належно за їх до нас любов і труд, а нам принесе втіху і вдоволення.

Орест Горчинський.

Канадійський спомин.

Я приїхав до свого дядька (вуйка) в Канаді, коли люде були на першім дорібку. В дядька були вже воли, а коней ще не було.

Та важне, яке було тоді життя молодих.

Музик і танців по фармах тоді не було. Хіба на весілях і то не всіх.

Вільними хвилями пішов хлопець, чи дівчина до сусіда, чи сусід до них і так вже інтересно! Посидять, подивляться на себе, наговоряться, поспівають. Здаеться — ніщо воно велике, а е про що згадувати.

Церква вже була, отже дяки кождої неділі і свята в церкві співали, а всі люде точно до церкви приходили. Старші, і молодші, і діти. Дійсно вартне тодішне життя було. Були щирі і поважні люде, що обовязок був в них великим законом. Знали, що хоч і нема священика, але до церкви треба йти. І кожної неділі всі приходили.

Такими неділями, чи святами пополудни говорить дянина (вуйна):

— Ходімо до Т., будемо там співати.

Дячина гарно співала і любила спів і я любив. А в людей, де ми ходили, був хлопець, що також любив співати.

Отже підемо туди, наспіваемось, дещо поговоримо і вертаемось до дому немов з великого празнику.

Коли ж не йдемо нігде, то самі вдома говоримо, співаемо, або читаемо. Пригадую, що читали і польські книжки: Монте Крісто, Рінальдо Рінальдіні, Життя Святих (це по українськи), та ще дещо.

Не було тоді вибагливости і тому життя було гарне. Всі малим вдоволялися більше, ніж нині вдоволяються великим.

Про молодих скажу, що беручи на загал, були вони дуже поважні, примірні. Поводились гарно і розумно між собою, шануючи одні других і шануючи себе.

Кожна родина творила тісну цілість. Син гроші з роботи приносив батькови. Таксамо і дочка. Знаю випадок, де дівчина за шість місяців праці дістала 25 долярів і всі гроші дала батькови. Цента собі не зоставила. Тай ще всі дівчата завидували, що вона таку добру роботу мае. Не було тоді місця на забаганки, бо життя було надто строге.

Доперва пізніше почали заводитись танці для місцевої молоді, а дальше і великі збіговиска для широкого округа.

З появою танців молодь почала псуватися. Занедбувала церкву, почала легковажити старших, почала некультурно поводитись, не дбаючи про свою гідність.

І я розумію, що танці не принесли більше щастя, ніж було колись без танців. Тоді життя було розумне, примірне, поважне, а пізніше ставало байдужим, розпущеним, отже нездоровим. Колись було спокійне вдоволення, а пізніше замість вдоволення прийшли безконечні забаганки.

Коли ж я це оповідаю, то на те, щоби нинішні молоді знали, що не завсігди було так, як е нині, а знаючи, щоби думали і порівнували нинішне з колишнім.

К. П.

Коли св. Августин проповідував, то часто зупинявся і казав: „Слухайте молоді, це для вас!" Він розумів, що молодим треба більше вчитися, ніж старшим.

Найкращі дерева бувають ті, що люде про них дбали, коли ті дерева були малі, підчімхували, непотрібне обтинали і загороджували, щоби ніщо не могло їм пошкодити. Таке саме з людьми. Найкращі люде бувають з тих молодих, яких старші тримали в руках, вчили й охороняли від злого товарства.

Саадi.

ЧОГО ХОЧЕ РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА.

За „Светом" подае „Народне Слово" домагання російської Церкви, які мали привезти до Америки з Москви з собору еп. Алексій і прот. Йосиф Дзвончик, що їздили до Москви як делеґати від американської російської Церкви. Ті домагання такі:

1. Епископи повинні подбати, щоби в їх катедрах і церквах не було ворожої пропаґанди проти большевицької влади.

2. Скликати Всеамериканський Собор, який мае вибрати патріяршого заступника, себто екзарха в Америці.

3. На такім Соборі мае бути митрополит Венямин й оден архіепископ з Росії, як спеціяльний посланець патріярха Алексія.

4. Кандидатів на екзарха мае бути три: митр. Теофіль, митр. Венямин і присланий з Москви архіепископ.

5. Коли б не вибрано екзархом митр. Венямина, ані архіепископа з Росії, вони будуть відкликані до Росії.

5. Перед Всеамериканським російським Собором мае бути скликаний собор російських православних епископів, він мае підписати умови предложені московською патріярхією і віслані патріярхови Алексію до Москви.

Покищо цікаво, як російська Церква в Америці до тих вимог поставиться Чи піддасться вимогам Москви, чи ні Та побачимо.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

НЕДІЛЬНА І РІДНА ШКОЛА.

Українці будуть сильні духово, а потім і політично, коли в кождім місті в Канаді будуть мати Недільну і Рідну Школу, так, як мають в Едмонтоні.

Є люде, що багато говорять про Недільну і Рідну Школу, але мало роблять. **А о. Мельничук заговорив і завів взірцеву школу**, як на теперішний час. Треба таких шкіл всюди, навіть і в Винипегу.

Братцва, пять-річні передплатники і важні люде — повинні дбати про Недільну і Рідну Школу. І на такий лад може прийти вже тепер багато пятьрічних передплат Вістникови з Великодною писанкою.

79 ВОЄННИХ ЦВИНТАРІВ.

В Вашингтоні готовлять домагання, щоби конґрес (парлямент) призначив 122,900,000 долярів на заснування 79 воєнних цвинтарів. Є плян перевезти тіла всіх побитих американських вояків до Америки і поховати на таких цвинтарах.

ТАКИ ЗЛОВИЛИ ЗЛОЧИНЦЯ.

В Шікаго був адвокат Едвард Адер. За шахрайство засудили його на сім літ. Судили також його секретарку, Голді Околик, та її „помилували". Адер сидів шість місяців, як його покликали до Шікаго за свідка. Звідси він втік і повінчався з своею секретаркою та зник. Були вісти про нього з Парижа, з Лондону, де рівнож були за ним шахрайські історії. Були його арештували в Лос Анджелес ,але за 500 доляровою запорукою випустили і він втік. Так блукав він 22 роки. Аж тепер зловили його в Брукліні.

ЗАКОЛОВ МАЛОГО БРАТА.

В Ню Йорку 14-літний Люйс Оливер пробив шість разів свого брата, що мав два і пів року, а тоді запалив ліжко. Коли арештували, казав, що хотів з братом „порахуватися". Це свідоцтво нинішного віку — нинішного дому, нинішного родинного життя, нинішної школи...

ЗГИНУЛО 17 ОСІБ.

В Мексико Сіті залізниця вдарила баса, отже згинуло 17 осіб, а найменше 22 було ранені.

РОЗБИВСЯ ЛІТАК.

В Гіясінт, Кве., 9-го квітня запалився мотор літака, літак спустився, але так, що трох згинуло, а 16 було ранених, двох з них тяжко ранені.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
1 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.00.

[illegible]уйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

ДЕЩО ПРО КОЛЕҐІЇ Й УНІВЕРСИТЕТИ.

Для нас слово „колеґія" нове. А щоби тут Українці могли мати свою власну Колеґію, про те ще недавно і думки не було.

Ми звикли думати, що всі школи є і мусять бути лише державні. Люде мають давати податки, а держава має удержувати школи.

Але воно може бути інакше.

Перегляньте прим. спис Колеґій й університетів в Стейтах, а побачите, що хоч буде їх там коло 500 (без жіночих колеґій), більшість з них належать до ріжних Церков, як римо католицької, презбитеріянської, методиської, баптиської, лютерської і др.

З університетів — Линколн університет, в Честер, Па., належить до презбитеріян; Нортвестерн університет в Ватертавн, Віс., методиський; є тої самої назви університет лютерський; Ст. Джанс, католицький і багато других. Крім них є також державні університети.

Коли державні шкільні інституції вдержує держава, то інституції, що належать до Церков, вдержує Церква — себто вірні тої ж Церкви. Вони щорічно жертвують кількось для своєї інституції чи то на призначену наперед суму (буджет), чи принагідними гуртовими збірками, чи поодинокими особистими жертвами, чи вкінци записами майна при смерти. В часописах нераз бачимо, що студенти колеґії зібрали для колеґії, чи університету тільки жертв в році; кількось людей дало тільки поважніщих сум; на таку суму майна записало в році перед своєю смертію тільки осіб ітп.

Переглядаючи спис університетів і колеґій бачимо, що деякі є великі, деякі менші. Пересічно колеґії мають від 15 до 40 професорів (найбільше від 20 до 30), однакож є і такі, що мають, 5, 6, 8, 9, отже невеликі числом студентів і професорів, А все ж вони колеґії. Методиський університет в Бостоні, Масс., має 158 професорів і 1,500 студентів, але методиський університет в Атлянті, Ґа., має лише 28 професорів і 576 студентів.

В усіх колеґіях й університетах ведеться та сама загальна наука, але в тих, що належать до Церков, дається ще релігійне підготовання в дусі тої Церкви, до якої колеґія належить. З таких вихованків будуть не тільки звичайні фаховці, але також вірні церкви і церковні громадяни, отже працівники і провідники серед церковного загалу

І вірним тих ріжних Церков про те ходить, щоби мати і між вихованками висших шкіл людей релігійних і дбалих про релігійні справи всіх вірних своєї Церкви. З деяких вихованків можуть бути священики, можуть бути епископи, але ходить також про те, щоби Церква мала звичайних вчених, релігійно підготованих. Такі хоч і не священики, але можуть бути поважною релігійною силою — можуть бути великими працівниками серед релігійного життя своєї церкви, чи свого народу.

ЖАРҐОН НЕ НАЛЕЖИТЬ ДО КУЛЬТУРНОСТИ.

Жарґон, це бесіда зліплена з кількох мов. Казати: Я філую (чуюся), він колував (кликав), вони вимуфувалися, ми змітувалися (здибалися), вона бадрувала (клопотала) і подібне — це жарґон.

Жарґон не є мовою — це мовне каліцтво.

Між Шевченковими листами є його лист з 1839 р. до брата Микити, в якім Шевченко каже:

„А сам, як тільки получиш моє отсе письмо, зараз до мене напиши, щоб я знав. **Та будь ласкав — напиши до мене так, як я до тебе пишу, не по-московському, а по-нашому...**"

І Микита написав, але як? Шевченко в другім листі пише до Микити:

„Брате Микито! Треба б тебе полаять... за те, що я твого письма не второпаю. Чорт-зна, по якому ти його скомпонував, ні по нашому, ні по московському — ні це, ні те, а я ще тебе просив, щоб ти писав по свойому"...

Не треба і вгадувати як Микита написав — він написав жарґоном. Трохи слів українських, трохи московських, а трохи так поперекручуваних, що ні по українськи, ні московськи. Каліцтво, тай тільки.

В тім самім листі Шевченко ще каже: „Скажи Іванови Федорці, нехай він до мене напише письмо окроме, та тільки не по московському, а то і читать не буду".

Жарґон виробляєсь в людей через несвідомість, через байдужість. А дехто навмисне мішає чужі слова до своєї мови, як ніби панську прикрасу. Каже ж приказка: „Чого розумний встидається, тим дурний величається".

Жарґон є дуже злим свідоцтвом для тих, що жарґон творять і жарґону вживають. Бо жарґон не є мовою культурних людей.

Культурність не допускає жарґону. Розсудні і думаючі люде дуже дбають, щоби говорити чистою мовою, без чужих домішок, без перекручувань, без калічень. Вони самі про чистоту мови дбають, дітей своїх так вчать, тай всюди жарґон осуджують.

Це памятаючи і ми дбаймо, щоби бути культурними і до культурних належати. Щоби мати ґарне свідоцтво

К. П.

ПРОДАЮТЬ РОСІЙСЬКІ ІКОНИ.

В „Ню Йорк Таймсі" з 4-го березня, 1945, є оголошення випродажі „Ікон", себто релігійних образів, зібраних в Росії. Фірма „Гимбелс" їх випродує.

Бачимо на оголошенню відбитки 16-ти образів ріжної величини, з ціною під кожним образом.

Так образ о. Миколая 1,298 долярів; образ Спасителя з двома святими побіч 598 дол.; казанська Богородиця 449 дол.; Зіслання св. Духа 798 дол.; о. Миколай (другий образ) 1,250 дол.; Богородиця з св. Ольгою і Катериною побіч 1,498 дол.; група 4-ох образів 3,489 дол.; св. Евпатій 398 дол. Лише три образи мають ціну 8.50, 14.50, 29.50

Побіч є коротка історія російських релігійних образів, де говориться, що їх творці були нераз великими малярами Багато образів прикрашені золотом, сріблом, емалією, дорогим камінням

Збірка Гимбелсів належить до найбільших збірок російських ікон поза Росією — говориться в оголошенню. Деякі образи походять з царської палати.

Крім образів Гимбелси продають також інші дорогоцінні російські річи, як порцелянові писанки, власність цариці, ціна тепер 6.50 одна. Але є три писанки прикрашені діямантами, вартости 250,000 долярів. Є столова посуда з царської палати на Кримі і др.

Все те було в Росії, — як власність Церкви, власність окремих родин й осіб. Нині воно в Америці. І встає питання: Яким способом, яким правом всі ті річи перейшли з рук їх властителів в руки інших людей? Хто позабирав образи з церков і продав, чи передав в далекий світ?

В оголошенню читаємо, що др. Арманд Гаммер поїхав до Росії з своїм братом 1921 р., подорожував по Росії 11 літ і позбирав ті річи. Але таке пояснення мало пояснює. Невжеж большевицький уряд позволяв кому будь такі річи збирати і вивозити? Тай не знаємо, хто той др. Гаммер, яке його відношення до Росії.

Бачимо, що майно зосталося, але де його перші властителі? Де хоч би та Церква, до якої повинні би найперше православні ікони належати?

Певна річ, що між образами, які продаються, є також образи з українських церков — і тепер можуть Українці своє добро відкуповувати...

Багато думок насувається...

ПРО УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ.

„Америка", з Філаделфії, Па., ч. 36, має інтересну статтю „Дещо з поля культури, з якої беремо дещо:

„Наша культура найбогатша між усіма европейськими народами. Вона багата не в ріжнородности, але в змісті, в глибині і ширині. **Вона є одинокою культурою в Европі, що є всенародною! Всім народом творена, всім народом принята й користована.** Без державної опіки видержала довгі сотки літ під ударами безпощадної вандалізації Мадярів, Поляків та Москалів.

„Українська хатина стояла мов палатка з білого мармору: чиста знадвору і всередині.

„Духова культура на селі була на незрівнаних висотах! Пошана батька, матері, старшого! Пошана закону така, що тичка на полі була сторожем навіть стерні! Бо як хто поставив тичку на свою стерню, то на ту стерню ніхто ногою не поступив.

„Мистецтво не було обмежене до одної ґрупи: вишивки, писанки, пісні, це твір села, твір кожної української дівчини!

„Повага людська була вершком! Там юнак не сказав старому чоловікови „ти", не назвав його хочби в жарті: „ти старий дурак"! — як це російський юнак скаже батькови рідному.

„Москалик-підросток часто веде в присутности інших людей таку розмову з рідним батьком про рідну матір, що наш селянський юнак не буде отверто говорити навіть до свого товариша про вуличницю"...

Таке читаємо там про українську культуру і це важна нам пригадка. Розуміємо свою культуру — розуміємо себе; цінимо свою культуру — себе цінимо і шануємо.

Ще кілька висловів:

„В проводі була б побажана така постанова: Не тому я в проводі громади, що я наймудріший, але тому, що тут мене поставлено і я маю виконати обовязок якнайсовісніше, по змозі моїх сил, здібностей і знання!"

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 32.

Сподобалося мені оповістити вам про знамена і чудеса, які вчинив Бог. Дан. 3:32.

Горіючий корч.

Мойсей пас вівці довгі літа. Часто роздумував над недолею свого народу. Молився, просив Бога показати йому спосіб, як освободити свій нарід; як вирвати його з рабства. А чутки доходили що раз гірші. Вже помер Фараон, що хотів вбити Мойсея. Вже є новий. Той ще гірше мучить жидів. Вони плачуть, голосять, просять помочі. Боже отців наших, Авраама, Ісаака і Якова — що робити? Дай поміч, бо пропаде нарід Твій!

Одного разу був Мойсей коло Божої гори, Хорив. Глянув, а там горить корч. Здивувався Мойсей, бо нікому було підпалити. Приходить близько, корч горить, але не згаряє. Підходить ще близше, а з вогню кличе голос: Мойсею, не наближуйся. Скинь обувя зі своїх ніг, бо це місце святе. Я Бог отців твоїх, Авраама, Ісаака і Якова. — Мойсей закрив лице своє, щоби не дивитися туди, а голос дальше говорить: — Я бачу, як нарід мій бідує в Єгипті. Я чую його плач. Зійшов я вирятувати його з неволі і завести до землі Канаан. Іди ж оце, пошлю тебе до Фараона, щоби ти вивів нарід Мій, синів Ізраїля, з Єгипту.

Мойсей відповів: Хто я такий, щоби мені йти до Фараона? Голос каже: Я буду з тобою! Мойсей знов: Люде не повірять, але спитають, хто мене послав. Що я маю сказати? І промовив Бог до Мойсея: **Я є той, що є!** Так скажеш до синів Ізраїля: **Той, хто є,** послав мене до вас. Склич старших і скажеш їм: Бог отців ваших, Авраама, Ісаака і Якова послав мене до вас. Прийшов я відвідати вас і вивести з неволі Єгипту, на волю до Обіцяної Землі, що тече медом і молоком.

А як люде скажуть, що не вірять, що мені явився Господь, що я маю вчинити? І сказав Бог: Що маєш в руці? Мойсей каже: Палицю. І знов сказав Бог: Кинь її на землю! Мойсей кинув, а з неї стався вуж. Мойсей почав втікати. Голос закликав: Мойсею, не бійся. Простягни руку і візьми вужа за хвіст. Мойсей так зробив і з вужа знов сталася палиця

Питання:

1. Як довго пас Мойсей вівці? 2. Про що думав при заняттю? 3. Що побачив на горі Хорив? 4. Що сказав голос з вогню? 5. Хто то говорив з вогню? 6. Куди посилав Бог Мойсея? 7. Що мав Мойсей зробити? 8. Чи Мойсей погодився відразу? 9. Чи добре повірити незнакомому на перше слово? 10. Яку ознаку дав Бог Мойсеєви?

ЛЕКЦІЯ 33.

„...не здолів сам про себе чоловік давати напрям ступням своїм". Ерем. 10:23.

Два брати.

Мойсей ще не погодився послухати Бога і йти до Єгипту. Тоді Бог сказав: Вложи руку в пазуху. Мойсей так зробив. Коли вийняв руку, вона була біла від прокази (анґл. лепроси). Знов сховав руку і вийняв і стала здорова.

Мойсей і тепер не годився, бо він загикувався і не міг добре говорити. Тоді Бог сказав, що дасть йому до помочі брата його, Арона, який був добрим бесідником. Тепер пішов Мойсей до Єгипту.

В Єгипті Мойсей з Ароном скликали передових з свого народу і Арон переповів, що чув від Мойсея. Мойсей доказав слова чудними ділами. Люде їм повірили, бо бачили, що Господь з ними.

Мойсей говорив, що Фараон не схоче пустити жидів з Єгипту. Єгиптяне мали таних робітників, що майже за дармо на них робили. Але Бог зошле кари на Єгипет і аж по тих карах Фараон згодиться їх пустити. Нім до того прийде, нехай жидівські жінки випозичать в єгипетських жінок все що зможуть, а головно дорогі річи, та самі і їх дочки нехай гарно повбираються. Коли ж будуть позичати, нехай кажуть, що їх Бог до них прийшов і вони хотять Йому послужити в пустині на три дні ходу, тому треба гарно вбратися.

Тепер Мойсей і Арон пішли перед Фараона просити дозволу всім жидам вийти в пустиню, щоби там принести службу Богу. Але Фараон не то, що не дозволив, а ще тяжче казав їм працювати. Ще гірший плач повстав. Почали жиди нарікати на своїх провідників.

Питання:

1. Яке чудо показав Бог з рукою Мойсея? 2. Чому Мойсей відмовлявся бути провідником свому народові? 3. Хто мав помагати Мойсеєві? 4. Що найперше зробили оба брати в Єгипті? 5 Що мали жидівські жінки зробити перед виходом з Єгипту? 6. Чому Фараон не хотів пустити жидів? 7. Чого мали жиди йти в пустиню? 8. Що мав Бог зіслати на Єгипет.

НАРІД КНИЖКИ.

Жидів називають часто „народом книжки", а це ось чому... Не тільки свою державу, але свою землю втратили вони перед 2000 літами і розійшлися по ріжних сторонах світа, поміж чужими народами. Та не забули, хто вони, не перестали бути собою, не загубилися.

Щож їх при життю задержало? Що було для них тим рідним ґрунтом, на якім вони стояли, як нарід і встоялись? Тим ґрунтом була „книжка" — була Біблія. В ній вони мали свою народну історію, свій народний закон, свої святі пісні, свою релігію (церкву), свої молитви, свою власну мову, своє письмо, свої цілі, свої ідеали, свою віру і свою надію на те, що колись прийдуть для них красші часи.

І так стоячи лише на „книжці", яка обнимала всю їх культуру; яка давала їм вказівки, як їм жити, чого добиватись, чого сподіватись — Жиди впродовж двох тисяч літ лишилися народом, хоч доводилося всяке переживати.

Жиди, це потомки Авраама, що родився яких 2000 літ перед Христом, отже доси жидівський нарід живе вже 4000 літ. В тім часі бували ріжні держави, нераз великі і сильні, та доси по них хіба память лишилася. А жиди, як нарід, всіх їх пережив.

Таку силу має життя народу, коли він поставить своє народне життя висше своєї держави. Державу знищить друга держава, але народу, що стане сильно на своїм культурно-моральнім ґрунті, ніхто не знищить.

Нарід є все, а держава не є всім. Чоловік все, а не його господарство.

Держава для народу, не лише красші обставини в життю народу. Але обставини зміняються, однакож народ не перестає бути народом і посеред найтяжших обставин.

В Жидів „книжка" (Біблія в Талмудом) держить жидівський нарід на значній моральній висоті навіть в найтяжших обставинах. Вона піддержує його самопевність, як народу; його гідність; його віру в те, що він всяке лихо переможе і перебуде.

Така могучість моральної сили, коли народ поставить на ній справу свого життя, свого існовання.

К. П.

ЛАВРА СВ. САВИ.

Між Вифлиємом і Мертвим морем є дуже скалиста пустиня; скали нагромаджені дуже безладними купами і пригірками. І там стоїть монастир св. Сави. Інтересна історія того монастиря й околиці.

В 403 р. св. Евхим прийшов на це місце з своїми учениками й оселився тут, щоби в пості і молитві, далеко від людського гамору, служити Богу. Тут невдовзі повстав монастир (Лавра).

Жінкам до монастиря вступ був заборонений. Коли цариця грецька Евдокія була відвідала цю околицю, то і вона могла мешкати лише в вежі, збудованій подальше від монастиря.

Лавру почав будувати св. Сава, оден з Евхимових учеників. І коли розійшлася чутка, як тутешні черці (монахи) праведно живуть, почали збиратися сюда ті, що любили чернече життя, і так заселили вони цілу околицю.

За час число тих, що жили в печерах і монастирських будинках, дійшло до 14,000 подвижників. (Подвижниками називають тих, що в пустинях дуже щиро служать Богу).

Коли турецький султан, Селім, почув, що там зібралося тілько людей, подумав, що вони можуть зробити повстання, отже вимордував кілька тисяч монахів

Нераз бувало, що багато військових авантурників і розбишак добивалися до монастиря — черців винищували, а церковне і монастирське добро забирали.

Перси, що йшли здобувати Єрусалим, убили тут 40 черців; їх черепи і нині можна бачити в церкві св. Николая.

В 18 і 19-ім віку черці так зміцнили монастир, що всі старання арабів і бедуїнів, які хотіли монастир здобути, не вдалися. Багато праці вложено на великі мури і величезні підпори, що держать високо церкву і монастир.

Дуже тяжко було на тих скалах закладати городи — бо землі не було там цілком і кожну жменю землі треба було приносити здалека. Але працьовиті монахи все зробили.

Лаврський устав (правила, закони) дуже строгий. Життя монахів проходить в молитвах і пості: їдять лише зеленину, що родиться на їх городах. Монахів там нині менше, ніж було давно.

СУДИЛИ СВЯЩЕНИКА ЗА КУРЕННЯ.

На методиській конференції в Менчестер, Н. Г., 6-го квітня судили священика, Роберта Френда, за курення. Конференція рішила священика усунути з своєї церкви, однакож епископ уневажнив рішення.

ВІЙНА ПРОТИ КОТІВ.

В Спрінґфілд, Ілл., готовлять проект закону, що не позволяв би пускати котів самопас. Хто пустив би — кара 5 до 100 долярів, або й арешт. Це тому, що коти нищать багато невинних, а то і пожиточних птахів

ЗУДАРИЛИСЯ ПОЇЗДИ

Коло Портедж ля Прейрі, Ман., зударився 10 квітня особовий поїзд з тягаровим. Ранених було 6 з залізничої прислуги, машиніст (дуже), паляч зломав руку та ще дехто. З пасажирів не був ніхто ранений.

ДО ЧОГО ВЕДЕ ЧЕСНОТА.

ІСТОРІЯ КОЛБЕРТА.

Інтересною буде нам історія про Жака Баптиста Колберта, визначного французького премієра. Родився він 1619, а вмер 1683 року.

Колберта виховували змалку дуже примірно і дбало. Він був поважним, думаючим хлопцем і незвичайно любив книжки. Тай не диво — адже ж хто книжки читає, той бачить широкий світ, бачить добрих і злих людей, тай сам може розуму набратися.

Колберта взяв оден купець до себе на службу. Раз післав купець Колберта до банкира, щоби показав кілька звоїв нової вовняної матерії. Сказав купець, яка ціна котрої і хлопець пішов — везучи матерію на малім візку.

Переглянув банкир звої, вибрав оден і питає:

— По кілько та матерія?

— По пятнадцять корон ярд — каже Колберт.

— Добре — говорить купець — я візьму 30 ярдів, отже маєш тут 450 корон.

Взяв хлопець гроші і вернувся до свого господаря.

Нім ще Колберт дав купцеви гроші, питає той:

— А взяв банкир матерії?...

— Взяв з оцего звоя 30 ярдів — відповів хлопець.

— І заплатив?

— Заплатив! Дав 450 корон. По 15 корон за ярд.

Зрадів купець і каже:

— Славний з тебе продавець і за те дістанеш від мене нагороду, бо та матерія по 8 корон ярд. Я тобі так казав. Отже ти заробив 210 корон. Честь тобі!

Як тільки Колберт це почув, то крикнув:

— Так? То вийшла помилка! Отже я вернуся і віддам те, що я забагато взяв.

І пустився бігти. Купець почав кричати, щоби хлопець вернувся, але той не слухав.

Банкир був дуже занятий і не хотів хлопця бачити. Але хлопець так уперто добивався, що вкінци банкир до нього вийшов.

— А що скажеш? — запитав Колберта — і говори скоро, бо я не маю часу.

— Зайшла велика помилка — каже хлопець — дуже велика...

— Яка помилка?

— А така, що та матерія була по 8 корон, а я казав по 15, отже я приніс вам 210 корон, які ви переплатили.

— То тебе прислав купець?...

— Ні! Я сам прийшов, коли довідався.

Задумався банкир і каже:

— Коли так, то візьми собі ті гроші від мене як дарунок.

Махнув хлопець рукою і каже:

— Я не візьму!

— А чому ні?

— Бо вони мені не належаться. Це ваші гроші. А кілько мені треба, то я собі зароблю.

Тепер банкир розпитав хлопця, хто він, хто його батьки, де живуть і каже:

— Вертайся назад, а ми ще побачимося.

Вже на дорозі зустрів він купця і той почав кричати, а вкінці каже:

— Коли ти таке ледащо, то більше не маєш в мене роботи. Мені таких дурнів не треба!

Пішов Колберт до батка і розказав, як було. А самі вони були вбогі, то і зажурилися, що син їх лишився без праці. Одно їх тішило — що він був чесним хлопцем.

Ще вони журилися, як застукав хтось до дверей. Це був банкир.

— Доброго сина маєте! — сказав він батькови.

— Доброго, та клопіт, що лишився без служби...

— Не журіться — перебив банкир — бо я дам йому кращу роботу, ніж він мав. Я беру його до моєї роботи в банку.

— Але ж він не має великої науки — каже батько — що він там буде робити?

— Він має щось вартніше, ніж сама наука — каже банкир — він чесний і совісний хлопець, а таких є мало. Чого ж він не знає, того ми навчимо. Він стане ще великим чоловіком.

І так сталося. Банкир забрав хлопця до банку, де він дуже скоро заняв поважне становище. Найперше працював він як помічник банкира, опісля ж посилали його де треба, щоби полагоджував важні банкові справи.

При такій праці розум хлопця розвивався. Він познакомлявся щораз більше з важними справами, познакомлявся з розумними і важними людьми і став сам дуже розумним чоловіком.

Коли мав 30 літ, його взяли до праці в міністерстві, де він за час став одним з найбільше визначних міністрів. Його праця була така всестороння, що не було важної державної справи, якою б він не клопотався.

Тому і нині згадують його, як великого державного мужа Франції.

Але згадують і те, як його життєва дорога починалася вузенькою, каменистою, але дуже гідною стежкою.

СПАЛЕННЯ МОРГЕДЖУ

Церковного будинку в Ню Торонто, Онт.

В неділю, дня 18 лютого ц. р. наша громада сьвяткувала величаве свято спалення моргеджу, що був на церковнім будинку.

Службу Божу відправляв о. парох в асисті оо. Ю. Цукорника і Ковалишина. По Богослуженню був спільний обід, по обіді промови Всеч. отців, делегатів, гостей та уряду церковного. Господарем свята був наш парох о. П. Запарянюк.

Наісам перед покликав о. капітана Ковалишина, який говорив дуже річево і перевів збірку при обіді; потім о. Ю. Цукорник, який говорив про значіння нашого свята. Пізніше говорив п. Бодрук, адвокат Орищак, п. Бідий, делегат від укр. прав. громади в Торонто, оден з тих, що багато причинився до купівлі нашого будинка; п. О. Кашул, делегат від укр. прав. громади з Ошава пп. С. Юсипчук, Залізко, Протас, Стефанюк, Сиротюк, пані Л. Ілащук від місцевого сестрицтва, яка перша почала організувати нашу громаду тому чотири роки, та С. Довганик, перший член і оден з тих, що купили цей будинок, та член заряду через цілий час, переповів всю історію нашої громади.

По скінченню промов приступлено до найважнішого на яке очікували всі присутні. Тут о. парох покликав на сцену заряд церковний з минуло та цего року і заряд сестрицтва. Тоді голова церковної громади, п. Журавель, засвітив свічку, а о. парох з другими священиками на кусочки розтинали той моргечовий папір — а присутні переходили, давали жертви і спалювали кусочки, та робили веселі уваги. Зібрано поважну суму гроша на будову другого верха.

По тій церемонії говорив о. парох та голова церковного заряду п. Журавель.

В другій частині виконано кілька концертових точок. Панна Гаврилюк відспівала три пісні — а на піяні помагала панна Олійник; маленька панна Стефанюк відограла на піяні, а панна Н. Слонь відспівала дві пісні, де пригравав на скрипці бувший учитель Сиротюк.

Голова церковної громади [illegible] кінці подякував присутним за численну участь та просив, щоби надалі члени працювали в громаді як до тепер. Наш будинок куплено перед двома роками за 4,000 дол., сплачено довг; громада не велика але за те щира і працьовита.

Щира подяка належиться багатьом з заряду церковного і сестрицтва, а іменно пп. Довганюкови, Ковачеви, Руснакови, Михалюкови, Череді, Кучіркови, Журавлеви, Копоратницькому і другим та паням Ілащук Л., Дверничук, Козуб, Ковач, Михайлюк та другим.

Свято затягнулось до пізного пополудня. Всі вдоволені члени і гості розійшлися.

С. Довганик, секр.

ЗБІРКА НА НЕСПОДІВАНЦІ.

(Монтреал, Кве.)

В неділю 17 грудня заходом жіночого Т-ва „Доньки України" і заряду Брацтва, також Союзу Бувших Вояків устроено милу несподіванку для п-ва Климів з нагоди їхнього 25-літнього подружжа. В 2-ій годині пополудні зібралися усі учасники зі всією амуніцією, яку жінки приготовили, і не далеко їхнього дому підождали одні на других, щоб разом силою вдарити на їх дім. Коли прийшли під їхню хату, панство Клими почулися зовсім безрадними боронитися перед такою навалою, і безумовно піддалися. Розуміється, що коли переможці опанували дім, почали по своєму розтаборюватися.

Голова української православної громади п. Гайдичук привитав ювілятів кількома щирими словами і побажав їм дожити 50-літнього ювілею. Відтак слідувала гостина. Підчас гостини голова Жіночого Т-ва пані Колісник вручила ювілятам дарунок з тими словами: „Прийміть від нас жінок, хотяй не великий але щирий дарунок".

Ювілятн з великим зворушенням і сльозами в очах дякують всім присутним за їх щедрість і пошану до них. Відтак шановним ювілятам, як побратимові по зброї передав член Союзу Бувших Вояків п. Іван Білоніжка дарунок від бувших вояків, з щирим воякським побажанням.

Дальше старша донечка п-ва Климів складає від себе і сестри ніжні побажання родичам при чім з радости заливається теплими сльозами вся родина.

Слід тут пригадати, що п-во Клими є довголітними членами нашої української православної церкви і на кожний заклик до жертви церковної чи народної все були і є готові, не опускаючи ні одного народного обовязку. Повищі рядки можуть посвідчити про їх заслуги.

При забаві попросив п. Гайдичук господарів, щоби позволили перевести збірку, як звичайно при таких нагодах буває, на якусь добру ціль. Господарі радо на це згодилися і від себе започаткували 25 доларів на церковну дзвіницю, на котрій має висіти (вже започатковання членами парохії самими Михайлами) дзвін.

Коли вже вся церемонія була майже на укінченню, трохи з опізненням з причини других обовязків прибув до нас наш парох о. В. Слюзар з дружиною, щоби від себе і своєї рідні зложити побажання ювілятам, як також вручили від себе гарний дарунок. Жертвували слідуючі:

Панство Клим 4 дол., а їх донечки Ганя і Оля по 2 дол.; п-тво Вайтан 4 дол.

По 2 дол.: п. Гайдичук, п-во Цитульські, п-во Коленич, п-во Гукало, п. Балабан.

По 1 дол.: пані Колісник, п-тво Гуменюк, п-во Стойко, п-во Головач, пані Герич, М. Ших, п. Залуський, пані Сусяк, пані Ковенька.

По 50 цт.: п. Білоніжка.

З того розділено на Український Голос $10.50, на Вістник 10 дол., а 10 дол. на українську православну церкву.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а ювілятам многих літ.

М. Ших.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ПОДРУЖИЛИСЯ.

В церкві Вознесення в Смокі Лейк, Алта. повінчались 29 березня ц. р.: ширше відомий п. Василь Фіцич з Тернополя, Саск. з панею Марією Криковською зі Смокі Лейк, Алта. Вінчав о. Г. Василів.

Після вінчання був тихий спільний обід, де п. Фіцич щиро подякував зібраним і згадав про справу Колегії. Ще говорив о. парох та п. Попович також про Колегію.

Присутні за короткий час зложили 60 дол., а то:

П-во Романчуки — 25 дол.

П-во Фіцичі — 10 дол.

По 5 дол.: п-во Пилипчуки і Ганчуки, Поміцькі і С. Попович.

По 2 дол.: п-во Павлюки.

По 1 дол.: І. Гербер, Єлисавета Твердохліб, Настя Каповська.

Жертводавцям щира подяка, а повінчаним здоровля і многих літ.

Т. В. Угринівський

ПАМЯТАЮТЬ ПРО УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ.

(Кирклен Лейк, Онт.)

В дні 28 січня, 1945, відбулася ювілейна забава на спомин 25-літ подружого життя Василя і Марії Лубець. Забава відбулася в їхньому домі під ч. 33 Квіт стріт, Кирклен Лейк, Онт. Підчас забави члени родини і гості вручили ювілятам гарні дарунки і побажали їм многих літ дальшого подружнього життя. Всі весело забавлялися по нашому старому звичаю. В часі приємної забави один з присутніх гостей, М. Антонюк, пригадав гостям про українську пресу і закликав їх до піддержки її. Гості радо зложили 14 дол. з чого призначується: 9 доларів на Український Голос, а 5 дол. на Вістник.

Ми все стараємося памятати про українську пресу і при нагоді помагати її. Українська преса в Канаді, як Український Голос і Вістник, вчить нас любити й шанувати все, що українське і показує нам правдиву ціль та піддержує нашого духа в ці тяжкі й невеселі воєнні часи. Тому ми з приємністю стараємось помогти тій пресі, скільки в нашій змозі.

М. Антонюк.

ІВАН ПАНЧУК.

(Посмертна згадка)

П-во Федор і Франка Панчуки з Торгила, Алта., дістали вістку, що їх син Іван погиб на італійськім фронті.

Старі Родичі мусіли погодитись з гіркою долею, памятаючи, що тисячі молодого цвіту гине тепер, коли рішається велика справа.

І в суботу 3 березня, 1945, спросили вони близьких і дальших на Богослуження щоби сповнити родительський і християнський обовязок для рідного сина. Богослуження відправив о. Василів.

Підчас обіду по Богослуженні присутні зложили на Колегію 13.00, як спільний вінок на могилу покійного. Зложили:

По 2 дол.: А. Саминя і К. Радомський.

По 1 дол.: п-во Ковалі (Радвей), С. Кучер, П. Плецан, П. Фіцуляк, М. Яхимець, Дм. Вархола, П. Панчук.

По 50 цт.: пані Параска Савка і Зіненко, Анна Шевчук і Юлія Кареница.

Жертводавцям щира подяка, а померлому Іванові Вічная Память!

Присутний.

КАТЕРИНА МАРАНДЮК.

(Посмертна згадка)

В пятницю 23 березня померла несподівано Катерина Марандюк, жена Івана, в Канорі, Саск. В суботу о. Кусий мав в домі помершої Панахиду і проповідь.

В неділю в год. 1-ій пополудні повезли тіло з дому до церкви. День був гарний і похід був величавий. Дяки співали під проводом Григорія Стратійчука. Народу було кілька сот душ.

В церкві після Евангелії о. Кусий сказав змістову проповідь, а також зробив заклик, щоби присутні зложили жертви на живий вінець для памяти Померлої. Опісля при Посліднім Цілуванню зложено на Колегію $23.31.

Бл. п. Катерина була з роду Фрончак. Родилася в селі Ширівці на Буковині. До Канади приїхала сама 16-літньою, 1912 року. Вийшла замуж за Івана Марандюка 1914 р. Поселилися на фармі в околиці Канори, Саск. а перед 9 літами замешкали в Канорі, Саск.

Полишила крім мужа одного брата, що живе в Винипегу; двох синів — Георгія, жонатого з Єлисаветою з Сушельницьких і Дмитра жонатого з Єлисаветою з Мислюків; дві дочці — Марію, зам. Гакман та Евфросину, зам. Кожушок; також 9 внуків.

Вічна Їй Память!

Присутний.

ПОДЯКА.

Отсим складаємо щиру подяку Всеч. о. Кусому за похоронне Богослуження і його повні співчуття промови. Дякуємо всім, що нам допомагали в похороні; всім, що взяли участь в похороні і всім, що зложили жертви на Колегію, як живий вінець для памяти Покійної. Спи Дорога Мамо! Нехай канадійська земля буде тобі легкою!

Муж, Сини, Дочки і Внуки.

СЕМЕН ЯХНІЦЬКИЙ.

(Посмертна згадка).

Березня 28, 1945, в едмонтонськім шпиталі помер Семен Яхніцький, 70 літ віку. Походив з Вигнанки, пов. Чортків, Галичина. Перед 40 літами взяв гомстед в околиці Егрімонту в Алберті, де при синові дожив віку.

Похорон відбувся 31 березня. Зосталися діти Евгенія, Левко, Петро і незамужна Текля. Також два брати і дві сестрі, а з тих одна пані Невчас в Едмонтоні.

При Послідних Цілуванню на заклик о. Василіва зложили на Колегію $5.50. Жертводавцям щира подяка а помершому Вічная Память!

Т. В. У.

АНГЛУША СТРИЙСЬКА.

(Посмертна згадка).

Сумна вістка рознеслася по цій околиці про те, що невмолима смерть забрала одну з наших добре відомих піонірок, бл. п. Англушу Стрийську, котра упокоїлась в Бозі в пятницю 25 січня, ц. р., проживши 64 роки і 3 місяці.

Не стало мами межи дітьми, котрі гірко оплакували втрату, не стало між внуками доброї і щирої бабки, а мужа лишила смутком сповитого. Пять дочок, три сини і 25 внуків полишились горем прибиті.

Померша оселилася у цій околиці 1914 р., приїхавши з Черновецького повіту 1910 року до свого мужа, котрий приїхав скорше. Завсігди була глибоко релігійна і інтересувалася церквою. Довший час була сестрицею при місцевій церкві.

В понеділок 29 січня о. В. Сенишин при співучасти великого числа людей відпровадили тіло до церкви в Довпінг, де відбулося похоронне Богослуження.

Дочки, син і муж запросили всіх до хати на обід, де на зазив о. В. Сенишиного присутні зложили на Вінок для помершої у формі пресового фонду на Український Голос і Вістник. Гром. Щерстинка занявся збіркою, котра принесла $11.15, котру розділили $6.00 на Український Голос, а $5.15 на Вістник.

Жертви зложили:

По 1 дол.: К. Сорбей, Г. Гаврилюк, п. Рогатинчук, Дм. Щерстинка, П. Стрийський.

По 50 цт.: А. Попович, пані Рогатинчук, Дм. Вертополя, І. Стрийський.

По 25 цт.: В. Бурак, Ст. Філевич, М. Зотик, А. Унчуляк, Н. Бунда, І. Горлей, І. Мочовський, П. Кулій, С. Магас, В. Бугай, І. Тащук, Дм. Бельвік, І. Бойко, Т. Миклтюк, І. Бойко, А. Сорбей.

По 15 цт.: В. Бабич.

По 10 цт.: Савка Гордей.

Спи Дорога Мамо, Сестро громадянко і най оця прибрана земля буде тобі легкою.

В. С.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

ДЕРВЕНТ, АЛТА.

По 1 дол.: В. Архимак, Франко Ільків, Іван Престко, М. Мудрик.

МЮСЩОРА, АЛТА.

По 1 дол.: І. Качмар, А. Колісник, М. П. Ільков, М. І. Сорохан, М. О. Мандрусяк, В. О. Мандрусяк, А. П. Ільков, Д. П. Ільков, С. Кривяк, С. Гуляновський, М. Качмар, І. Качмар, П. Качмар, Гафія Гуменюк, І. Г. Ільків, П. Качмар, В. Ф. Ільков, І. А. Ільков, Т. Явін, Іван Костюк, Д. Богайчук, Іван Храпко.

(СЛАВА (Півн.), АЛТА.

По 1 дол.: К. Калинчук, Н. Мешенюк, І. Кураш, [illegible], Іак Липка, Мих. Залицький.

МИРНАМ, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Стельмащук, Н. Чапельський, А. Семенюк, І. Романчук.

ПРИСЛАВ І. СИРНИК.

САСКАТУН, САСК.

Від членів Саскатунської громади 42 дол.

ПРИСЛАВ Т. В. КОРОПАТНИЦЬКИЙ

ІЦГО, САСК.

По 1 дол.: В. Коропатніцький, Ів. П. Коропатницький, Т. В. Коропатницький, В. Кереляк, Т. Костенюк, Ю. Лис, Ілія Мороз, К. Мороз, І. Пентелейчук, А. Савчук, І. Стахарук, В. Остапович, В. Федак, І. Воронюк, А. Сенчук, Г. Петрущак, Ів. Бкак, І. Остапович, Л. Кіцул, К. Савчук, В. Предеєчук, Ів. А. Коропатніцький.

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 2 дол.: Дм. Чернівчан.

По 1 дол.: Жін. Т-во Ольги Кобилянської, Р. Ярема, З. Павлюк, Т. Лазарук, Мих. Гаврилюк, Акс. Величук, Р. Лопатинський, Ю. Сухолотоцький, П. Лазарук, С. Ткач, С. Попович, Н. В. Гавінчук, П. Мороз, Мих. Д. Шемелюк.

ТОРСБІ, АЛТА.

По 1 дол.: Гр. Мединський, Т. Аламець, М. Білаш, І. Маріяка, М. Хруник, В. Лиса, Н. Ситник, А. Бабяк, С. Цибак, М. Фаращук, І. Хариш, О. Лукянчук.

КАЛМАР, АЛТА.

По 1 дол.: І. Захарко, С. Мриглод, Н. Сич, В. Фіцович, Н. Фіцович, Ст. Олекший, Ю. Васюта, Я. Полюк, М. Фіцович, І. Харин, Т. Чубоха.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

ДРОБОТ, САСК.

По 1 дол.: Д. Магас, С. Фіняавка, І. Стінка, Пр. Закрія, Анна Гнида, Ст. Кінащук.

ФОСТОН, САСК.

По 1 дол.: М. Запоpоцький, Гр. Запороцький, М. Фарбатюк, І. Бзовий, І. Стронський, П. Мелещук, Ева Чурило, В. Наконечний.

ЗБІРКА о. І. МАРІБИ.

(Загальні суми Дієц. Фонду від членів в Гефорд, Глеслин, Мейфер і Ритків були вже подані в 3 ч. Вістника, 1944, а тут подаємо імена тих, що на Д. Ф. дали).

ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: [illegible] Гузь, Г. Вапдиський, П. Лукач, Мих. Гунчак, Мих.

Костюк, Мих. Симчич, І. Семко, В. Лазарович, Ф. Сметанюк, Л. Никифорук, В. Лозовчук, Н. Лазарович, В. Симчич, І. Габриш, П. Симчич, Ів. Сметанюк, І. Карпюк, В. Яківчук, А. Бабчинський, Д. Симчич, П. Лазарович, В. І. Ткачук, Ф. Самборський, Мих. Лазарович, Лесь Котелко, Одарка Ткачук, Мих. Суятицький, Н. Гузяк, Ів. Бояичук, М. Вережак, Ф. Калин, І. Гавриш, І. Пискалюк, Доця Корпан, Гнат Бартко, Н. Гавриш, С. Яківчук, І. П. Токарик, Й. Гунчак, Н. Леська, В. Гузяк, П. Никифорук, М. Федиш, Т. Дишко, А. Дрозд, Гр. Лазарович, Пилип Бабич, Ів. Костюк, Д. Бойко.

ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: Я. Кухарук, В. Гаврилів, І. Микитяк, С. Гаврилів, Мих. Тимофійчук, Н. Данило, О. Галевич, Ю. Павлів, І. Зубик, В. Галевич, І. Козакевич, В. Чарнецький, В. Данилів. Ник Корпач

МЕЙФЕР, САСК.

По 1 дол.: Я. Ковбуз, Кавулька, Ф. Довган, В. Боних, С. Фурда, М. Боднар, пані Корпак, Марія Сапчук, Н. Богданський, Т. Гунчак, Н. Кормиш, Н. П. Строган.

По 50 шт.: пані Левенюк.

ВИТКІВ, САСК.

По 1 дол.: І. Лущик, М. Калин, І. Калин, П. Заяць.

ПРИСЛАВ С. СЛИЖУК.

КОСІВ, МАН.

По 1 дол.: Д. Романчич, Ів. Фіцич, І. О. Фіцич, Ів. Слижук, С. Слижук, М. Степовий, П. Степовий, П. Самець, В. Самець, А. Олійерак, М. Симчич, А. Геник, С. Геник, А. О. Геник, І. О. Маловська, П. Палямар, С. Бурачик, Ів. Арсенич, Л. Михайлюк.

ЗІБРАВ о. В. ФЕДАК.

ВИСТА, МАН.

По 1 дол.: П. Старенький, А. Туткалюк, Ф. Купчаба, М. Вовк, Л. Вовк, М. Пяч, В. Новицький, М. Матіешин, Ф. Войчишин, В. Ницик, П. П. Коваль, О. Купчаба, С. Матіешин.

КОЛЯДА.

ПРИСЛАВ о. В. ФЕДАК.

ВИСТА, МАН.

По 1 дол.: Д. Коваль, Й. Кондрат, Семко Слободецький.

По 50 шт.: В. Ничик, М. Вовк, К. Білінський, М. Матіешин, С. Матіешин, Громада з Висти

Дрібна збірка — $1.50.

РОСБУРН, МАН. (на фармах)

По 50 шт.: П. Баранецька, Ірина Одайська, С. Баранецький, Ф. Іванчук

По 40 шт.: І. Скоморовський, Іван Семенюк.

Дрібна збірка — $1.80.

МЕНЗІ, МАН.

По 1 дол.: П. Колтуцький

По 50 шт.: О. Дрyть, І. Ф. Друль, І. Скоцеляс, М. Розлеба

Дрібна збірка — $1.00.

СІЧ, МАН.

По 1 дол.: Мих. Мапуляк

По 50 шт.: пані А. Мануляк

По 30 шт.: пані Красувата, пані Данилишина.

Дрібна збірка — $1.80

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

По 1 дол.: Укр. Народний Дім

По 50 шт.: Н. Солоничний, Авкс. Матейчук, Т. Мушій, Василенко, Лободовський, М. Левандовський, М. Кучма, П. Ярич

По 30 шт.: Й. Залещук.

Дрібна збірка — $3.10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

КВІТЕНЬ:

22 Неділя — Вимер.
23. Понеділок — Фостон.
24. Вівторок — Тизів.
25. Середа — Бюкенен.
29. Неділя — Кемсак.

Всюди буде відбуватися Великодна Сповідь

ТРАВЕНЬ

5 Вел. Субота. Свячення пасок:— 9 год. рано — Фостон. 11 год. рано — Клейр. 2 год. по пол. — Вимер. 9.30 в вечір — Кемсак. 11.40 в вечір — Бюкенен.
6 Великдень 12.10 год. рано — Рама. — 2 год. рано — Тизів; 5 год. рано — Дробот; 8 год. рано — Борджис, 5 год. по полудні — Бюкенен — Вечірня
7 Світ. Понеділок — Дробот
8. Світ. Вівторок — Тизів.
13. Нед. Томина — Клейр.

Вох 425 — Телефон 67

Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желішкевича.

КВІТЕНЬ:

18. Середа Преждеосв. Сл. Божа і Поклони — Принс Алберт
22 Неділя — Принс Алберт
25 Середа Преждеосвящ. Сл. Божа — Принс Алберт
29. Неділя Квітна — Шипмен — Сповідь.

554—7-ма вул. Іст

Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. і р. Василіва

КВІТЕНЬ

18. Середа Поклони (7-ма година вечером) — Радвей.
22. Неділя — Тудор.
28. Субота Лазарева (Служба Божа і Сповідь дітей) — Радвей.
29. Неділя — 5 год. по пол. Вечірня, катех. і сповідь Бойл.
30. Понеділок — Сл. Божа і сповідь Бойл

ТРАВЕНЬ

1 Вівторок — Сповідь і Сл. Божа — Сірейл.
2. Середа — Сповідь і Сл. Божа Крайгенд.
3 Ств. четвер — Сповідь Сл. Б. і посв. Плащениці — Редвотер. по пол. 4 год. Катех. з дітьми, 7 год. Страсти — Редвотер.
4. Вел. Пятниця. Винос плащениці 10 год. рано — Смокі Лейк — по пол. 1 год. — Егрімонт; 4-та год. — Редвотер.
5 Вел. Субота. Сповідь, Сл. Божа і свячення пасок — Візел Крік. По пол. свячення пасок год. 1.30 — Восетна, 2.30 — Радвей; 4-та Деньюб, 6 — Тудор; 7 в хаті пані Савка — Торгілд, 7.30 в хаті п-ва Теленків — Торгілд, 8 — Егрімонт, веч. 9 — Редвотер, 10 в хаті п-ва Худів — Коронадо, 10.30 в хаті п-ва Піхотів — Коронадо, 12 в ночі Федора
6 Великдень. 5.30 рано — Калмар. 9 рано — Торсбі. Вечірня 3 год. по полудні — Егрімонт
7 Світ. понеділок — Радвей (па растаси на гробах)
8 Світ. Вівторок — Беліс (парастаси на гробах)
13. Нед. Томина — Восетна (парастаси на гробах; 3 год. по пол. Вечірня — Візел Крік (парастаси на гробах)
20. Неділя — Смокі Лейк (з процесією на цвинтар).
27 Неділя — Егрімонт (парастаси на гробах)

Адреса: Вох 62, Радвей Алта Тел. 10

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
... Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на довіз

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

КВІТЕНЬ.

18. Середа — Сифтон. Поклони 8 год. вечером.
18. Середа — Пайн Ривер, 8 год. веч. Поклони — о. Апонюк.
19. Четвер — Сифтон. Сповідь і Служба Божа рано.
19. Четвер — Пайн Ривер. Сповідь і Сл. Божа рано — о. Апонюк.
21. Субота — Венлав. Сповідь дітей і Служба Божа.
22 Неділя — Венлав. Богослуження і сповідь.
23. Понеділок — Гарланд. Сповідь і Служба Божа.
24. Вівторок — Ешвил. Сповідь і Служба Божа.
25. Середа — Ворд. Сповідь і Сл. Б.
26. Четвер — Драй Ривер. Сповідь і Служба Божа
28. Субота — Рорктон. Сповідь дітей і Служба Божа.
29. Неділя — Роркток. Богослужения і Сповідь

ТРАВЕНЬ:

2. Середа — Давфин. Сповідь 7-ма год. вечером
3. Четвер — Сповідь і Сл. Божа рано. Веч. 8-ма год. Страсти.

Адреса Вох 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

КВІТЕНЬ.

22 Неділя — Сенді Лейк (сповідь).
29. Неділя — Ангусвил (сповідь)

ТРАВЕНЬ.

3. Вел. Четвер — Росбори (місто) Служба Божа і сповідь.
4 Вел. Пятниця — Мензі. Винос Плащениці, год. 1 по полуд.
5. Вел. Субота — Свячення пасок Сенді Лейк — 10 год. рано Елфинстон — 12 год. рано Оакбурн — 1 год. пополудні. Виста — 2.30 попол. Росбурн (місто) — 4. по пол. Росбурн (фарми) — 6 вечір Ангусвил — 8 год. вечір
6. Великдень. Утреня і свячення пасок 5 год. рано — Січ. Вел. Сл. Божа і свячення пасок 7 год. рано — Мензі
7 Нед. Понед. — Сенді Лейк.
8. Вел. Вівторок — Виста.
12. Нед. Томина — Росбурн (фарми) Спільне свячене
20 Неділя — Січ
27 Неділя Ангусвил

Адреса Вох 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Улана

КВІТЕНЬ:

22 Неділя — Ст. Мартин.
29. Неділя — Ледвин

У всі неділі посту св. Великодна Сповідь, тому в кожній церкві Богослуження почнеться точно в годині 10 рано

ТРАВЕНЬ.

6 Великдень 1 год. по півночі — Брендон; 8 год. рано — Портеджа Прейрі.
7 Світ. Понеділок — Паплар Парк
8 Світ. Вівторок — Стед.
13. Неділя Томина — Тиндал
20 Неділя — Іст Селкирк
27. Неділя — Дуфрост

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Мих. Юрчавського.

КВІТЕНЬ:

21. Субота — Гемилтон Вел. Сповідь вечером
22 Неділя — Гемилтон Вечірня в Гримсбі
28 Субота — Гримсбі Вел. Сповідь вечером.
29. Неділя Квітна — Гримсбі.

Адреса: 1251 Кінг Стр. Престон

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаївського

КВІТЕНЬ:

22 Неділя — Пембіна.
28 Субота — Вайта.
29 Неділя — Вайта

Щороку ходної відправи буде відбуватися великодна Сповідь, до якої всі члени повинні обовязково приступати.

Адреса: Толстой, Ман.

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ:

16	П	3	Преп. Микити ісповідника
17	В	4	Преп. Йосифа Многоболізн.
18	С	5	Поклони. Агатопода і Теод.
19	Ч	6	Методія уч. Словян.
20	П	7	Муч. Руфіна й Акилини
21	С	8	Преп. Нифонта еп. Новгор.
22	Н	9	5. Посту. Муч. Невсихія
23	П	10	Муч. Терентія, Африкана
24	В	11	Свщм. Антипи еп. Пергам.
25	С	12	Василія ісповід. Парійського
26	Ч	13	Свщмч. Артемона през.
27	П	14	Мартина ісповід. муч. Івана
28	С	15	Кн. Мстислава Київського
29	Н	16	Цвітна. Муч. Килідн. Нікн
30	П	17	Свщмч. Симеона епископа

ТРАВЕНЬ:

1	В	18	Преп. Івана, іспов. Косми еп.
2	С	19	Преп. Івана Ветхопещерн.
3	Ч	20	**Великий Четвер**
4	П	21	**Велика Пятниця.**
5	С	22	**Велика Субота.**
6	Н	23	**ВЕЛИКДЕНЬ.**
7	П	24	**Світлий Понеділок.**
8	В	25	**Світлий Вівторок.**
9	С	26	Свщмч. Василія еп. Амас.
10	Ч	27	Прп. Стефана еп. В. Вол.
11	П	28	Кирила еп. Туров.
12	С	29	9 муч. в Кизиці. Теогнида.
13	Н	30	Нед. Том. †Ап. Якова.
14	П	1	Свщмч. Макарія митр. К.
15	В	2	Перен. м. Бориса і Гліба

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

КВІТЕНЬ

18. Середа — Поклони — Ленард. Великодна Сповідь
22 Неділя — Шелвелей. В. Сповідь.
29. Неділя — Гилберт Плейс Спов.

Почт. скринка 54. Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

КВІТЕНЬ

21. Субота — Каквпорт. Вел. Сповідь.
22. Неділя — Каквпорт
27. Пятниця — Єлов Крік Великодна сповідь в год. 7 вечером
28. Субота — Єлов Крік. Великодна Сповідь в год. 8 рано.
29. Неділя — Єлов Крік

Адреса: Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Кернцького.

КВІТЕНЬ:

22. Неділя — Калдер о. Іван Кусий
22. Неділя — Ярослав
29 Неділя — Свидова, о. І. Кусий
29. Неділя — Йорктон

Телефон 798 — ЙорктонСаск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Семенюка.

КВІТЕНЬ:

18. Середа. Поклони — Тірієн, веч.
19. Четвер — Тірієн. Сповідь і Богослуження
22. Неділя — Вільна. Сповідь.
29. Неділя — Глендон місто. Спов.

Адреса Глендон, Алта. Вох 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

КВІТЕНЬ:

22. Неділя — Інлевор.
29 Неділя — Дербен.

Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

22 Нед. 5. Гол. 5. УЄ 2. Літ. Ап. Жидів 9: 11—14. Еван. Марка 10: 32-45

29. Нед. Цвітна. Голос 6. УЄ Мат. 21: 1—11, 15—17. Літ. Ап. Филип. 4: 4—9. Еван. Івана 12: 1—18

ТРАВЕНЬ:

6. Великдень: Ап. Діяння 1: 1—8. Еван. Івана 1, 1—17.

7. Світ. Понед. Ап. Діян. 1: 12—17 і 22—26 (Юрію) Діян. 12: 1—11 Еван. Івана 1: 18—28 (Юрію) Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

8. Світ. Вівт. Діяння 2: 14—21. Еван. Луки 24: 12—35.

13. Нед. Томина. Гол. 1. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. Діяння 5: 12—20. Еван. Івана 20: 19—31.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD
Box 3636
[redacted]

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., MAY 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1945. ЧИСЛО (549) 9

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Воскресения день, просвітімось люде! Паска, Господня Паска, бо від смерти до життя і з землі до неба Христос Бог привів нас, пісню переможи співаючих!

Ходімо зі свічками в руках на зустріч Христови, що виходить із гробу, як Жениха, та разом з ангельськими чинами відсвяткуємо Пасху Божу спасаючу.

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

щирі бажання Вірним Церкви, читачам Вістника і цілому Українському Народові:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція Вістника.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви.

ЄЗУЇТИ ДО ЕТІОПІЇ.

Канадійських єзуїтів, французів, папа призначив, щоби їхали до Етіопії і там починали роботу. Будуть основувати нижчі і висщі школи. Поїде чотирох, а за ними поїдуть другі. На це єзуїтський чин видасть багато грошей.

ЕКСПЛЬОЗІЯ КОРАБЛЯ З АМУНІЦІЄЮ.

Квітня 12 експльодував в порті Барі, в Італії, корабель з амуніцією, отже згинуло коло 300, а понад 1600 було ранених. Разом 2,000, або більше. Деякі інші кораблі позапалювалися. В Барі була експльозія пятьох кораблів, також 2 грудня, 1943, коли згинуло коло 1000 осіб.

ВИВОЗЯТЬ МАШИНИ ДО РОСІЇ.

Недавно большевики повивозили багато машин з румунських нафтових околиць, а пізніше почали вивозити з Польщі кажучи, що там німецькі фабрики, отже вони до того мають право.

ОСЬМА ПОЗИЧКА В РУСІ.

$1,350,000,000.

Вже першого дня, як 8-ма позичка почалася, рух з купном бондів був більший, ніж першого дня минувшої позички. Це показує, що купно бондів стає щораз більше популярним.

Сума 8-ої позички назначена на оден біліон і 350 мільйонів долярів. На саму Манітобу призначено 95,000,000, отже пять мільйонів більше, ніж в минувшій позичці, коли було 90,000,000.

Певна річ, що доси поважні суми дали найперше багаті фірми, однакож рух з купном бондів видно і між звичайною загальною клясою загалу. Це свідчить, що купно бондів на яке зпочатку дехто дивився з недовірям, як на новину, тепер стало зрозумілим, а то й бажаним. Тепер розуміють, що бонд, це найпевніша запорука.

КОНФЕРЕНЦІЯ В САН ФРАНСІСКО.

В середу 25 квітня ц. р. почалася велика конференція в Сан Франсіско, що мали би виробити такий плян для світового ладу, в якім не було би війни. Однакож це ще питання, що конференція зробить. Дехто сподіесь від конференції добра, але багатьох ставиться з недовірям. Треба найперше, щоби була згода між тими, які мали б новий лад встановляти, друге важне, що може не бути війни, але може бути неволя. Та пождімо, а побачимо.

РОСІЙСЬКА МОВА ДЛЯ ВСІХ.

Є вісти, що в Софії, в Болгарії був недавно 4-ий Всеславянський Зїзд, де були представники Москви, Тіта і др. І там принято пропозицію болгарського екзарха Стефана, щоби всі словяне приняли російську мову за свою — навіть для дому. Так всі словяне стали б москалями. В Румунії большевики завели російську мову в школах.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Оголошено в попередньому числі . . . $58,776.87

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

Василь і Єлена Романчук	25.00
Семеон Попович (перше 25.00)	5.50
Василь і Марія Пилипчук	5.00
Николай й Анна Ґавінчук (перше 50.00)	5.00
Василь Поліцький	5.00
Іван й Анна Павлюк) (перше 10.00)	2.00
Іван Ґербер	1.00
Єлисавета Твердохліб	1.00
Настя Коповська	1.00

(Разом 50.00)

КАЛМАР, АЛТА.

Федько і Марія Чубохи	20.00
Іван і Настя Карбаник	5.00
Павло Чубоха	5.00
Іван і Євка Когут	5.00
Яків і Настя Палюк	5.00
Григорій Шпиляк	1.00
Яків Білозир	1.00
Юрко Шпиляк	1.00

(Разом 43.00)

Василь Фіцич, Тернопіль, Саск.	10.00
На похороні бл. п. С. Яхніцького, Еґрімонт, Алта.	5.50
Іван й Анна Струк, Коронадо, Саск.	5.00
Василь Стасишин, Едмонтон Алта.	2.00

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Александер Винничук, Січ-Коломия, Алта. (бонд)	50.00

ЗБІРКА І. ГРИГОРА.

Петро Мандрига, Кодет, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

КАЛДЕР, САСК.

Александер Когут	25.00
Марія Когут	25.00
На похороні бл. п. Катерини Старчук	11.93

(Разом 61.93)

ВРОКСТОН, САСК.

Сестрицтво Цекви св. Петра і Павла	15.00
Михайло Ґалай	5.00

(Разом 20.00)

Іван Балабух, Тонкін, Саск.	25.00
Александер Кондра, Донвел, Саск.	10.00
Д. Юрків, Мікадо, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.

Жертводавець, який не бажає, щоби його імя оголошувати, зложив бондами	311.00

ЗБІРКА о. С. В. САВЧУКА.

Ярослав Бурянник з Джесмин, Саск. (служить при воздушній фльоті за морем)	25.00
Богдан Палчук, з Саскатуну, Саск. (служить при воздушній фльоті за моем)	25.00
Андрій Павлик, Виннпеґ, Ман.	50.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

БРУКСБІ, САСК.

Дмитро Ніврянський	50.00
Петро Киверега	15.00

(Разом 65.00)

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

На похороні бл. п. Івана Бадюка, в Вимер, Саск.	25.10

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Никола Щур, Свян Плейн, Саск.	10.00

Прислав:

Дмитро Шувера, Ґримсбі, Онт.	3.00

Разом проголошено $59,580.40

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

Монаша строгість Йосафата.

Йосафата постригли в монахи 1604 року і змінили імя з Івана на Йосафата.

„Світло" каже, що Йосафат вибрав собі найбіднішу келію. Виглядало „наче б він зробив обіт досмертного затворництва".

Як „Світло" описує його подвиги:

„Забив по тисячу разів свої поклони, додаючи: Ісусе Христе, змилосердись надо мною бідним грішником!

„Під вовняною одежею носив найгрубшу волосянницю. Спав на голій підлозі.

„Він десь роздобув (!) довгий залізний ланцюх, перетиканий острими кільцями. Цим ланцом окружав плечі, рамена й так сильно стискав себе, що аж острі кінці врізувались в тіло".

„Він запозичив від латинської Церкви добровільне бичування. Серед ночі виходив простоволосий і босоніж, тільки в волосянниці, й часто через купи снігу йшов на цвинтар за церквою. Там захований ставав навколішки (на коліна) і починав бичувати себе аж до крови. Його ноги деколи примерзали до каміня". („Світло", ч. 2, 1945).

А чи Йосафат що читав? Так!

„Він мав невпинно — каже „Світло" в своїх руках богослужебні книги своєї Церкви й вони були головним його заняттям, і в цім читанні він почав знаходити нову користь для себе й новий спосіб для навчання інших.

„Із того часу, як молодий монах звернув увагу на живі спори в Україні, **він на кожній сторінці цих памяток віри й побожности українського народу** (зн. на сторінках богослужебних книг — В.) **почав знаходити докази католицької правди, готову відповідь на крутійства схизми й ересі.** (Підчеркнення наше—В.).

„Залюбки задержувався над життям святих і геройськими терпіннями мучеників

„Читав і ті письма, повні наклепів на унію, що їх кожного року друкувала острожська академія, а також братство в Вильні і Львові". („Світло", ч. 2, 1945).

З наведеного видно хто був Йосафат. Він був монах-затворник. І коли б був ціле життя прожив в келії, він міг мати великий моральний вплив на людей. Та сталося, що монах пішов в політику.

Але на політиці він не розумівся. Людського життя не знав. Історії не знав. Від езуїтів навчився лише того, що Римови і Польщі було потрібне — і це збаламутило щирого чоловіка.

І як збаламучений чоловік, Йосафат на „спори в Україні" та „крутійства схизми" шукає відповіди в богослужебних книгах. Не знав він, що такі книги є для Богослуження, для Молитви, а не для вирішування спорів між церквами і народами.

З таким знанням, як в Йосафата бачимо, не то папа, але „Світло" не післало би його між дійсних політиків, щоби сорому не набратися.

До такого вирішування **треба знати історію** — вона одна покаже, хто винен, а хто прав. Хто ж історії не знає, тому не поможе ані Служебник, ані Октоїх, ані Часослов, ані Ірмологіон, ані Акафистник, ані Життя Святих, ані ланцух і бичування...

Коли католицький епископ Штросмаєр їхав на Собор до Риму 1870 року і знав, **що там будуть спори,** то приготовлявся **читанням Історії. І на історію** на Соборі покликався, а не на книжки до Богослужень. Розумний був!

І Йосафатови Українська Історія була б сказала, які страшні кривди терпіли Українці від католиків сотні літ. А він того не знав.

Не розумів він і науки Христа: „Хто вас не послухає, того лишіть". (Марко 6: 11). І тому він не тільки не лишав, але вживав „огня і меча", вживав насильства на тих, що його не слухали.

Та якраз тому, що Йосафат того не знав, хитрі езуїти, що все знали, обмотали недогадливого чоловіка і вжили за сліпу зброю проти Українського Народу.

ЦЕРКОВНІ ВІСТИ.

На Україні.

Хоч вісти про церковні справи під большевією виходять з большевицьких джерел, однакож треба їх занотувати.

Головою Російської Церкви на Україні є митр. Іван, з титулом Київського і Галицького.

„Церковний Час" з 26 січня подає: Німці ставили на Україні українськими священиками тих, що виказалися знанням обрядів і так повстало багато парафій. Тепер таких наганяють і ставлять лише відповідно вихованих. В такій роботі помагають Ради Робітничих Депутатів, які беруть в рахунок лише ті парафії, на які дозволяє митрополит.

В Київі є монахи, самі старі. Є три жіночі монастирі, а монахині доглядають ранених, перуть, миють. В деяких церквах на Україні правлять по українськи. Святять зілля на Маковеїв, що для митрополита є новиною.

Церква й уряд.

На московськім соборі говорив представник уряду, Карпов:

„В нашій великій державі, з перемогою нового, доси небувалого, справедливого соціялістичного ладу, встановлено нові відносини між Церквою і Державою.

„Рада для Справ Російської Православної Церкви під Радою Народних Комісарів СССР, створена урядом, вдержує звязки між урядом і патріярхом Москви та всеї Росії в справах, що вимагають рішення уряду".

Вислови Собору.

Собор підчас вибору патріярха вислав письмо „нашому урядові і його голові — найдорозшому Йосифові Висаріоновичеви Сталінови", де дальше говориться:

„В усій своїй діяльности наша Церква дістає повну поміч в потребах від уряду".

Собор зробив також заклик до цілого світа — до добрих провідників і всіх працюючих, де говориться, що для фашизму і його помічників не має бути пощади.

Російська Церква в Америці.

Американський еп. Алексій, звернувся був до московського патріярха, щоби той приняв американську Російську Церкву, полишуючи їй автономію. Патріярх відповів, що патріярший заступник (екзарх) з американським собором мали б широкі права, однакож такі права, як потверджувати кандидатів на епископів, давати священикам нагороди і висші чини, також право відклику в справах епископів і священиків належало б до московського патріярха.

Дальше мав би відбутись всеамериканський собор, в який входили б і ті, що стоять окремо з митр. Теофілем в Сан Френсиско. На собор патріярх вислав би архіеп. Алексія, Ярославсько-Ростовського і він був би предсідником собору.

Собор мав би заявити злуку з патріярхом в Москві.

А вже окрема вимога патріярха, щоби собор: **„в імя Американської Православної Церкви заявив, що не буде інтересуватися політичною діяльністю Росії і парафіям прикаже, щоби не інтересувалися".**

Над таким указом мають представники Російської Церкви в Америці порадитись і повідомити патріярха, що врадили.

ВЕЛИКДЕНЬ ШЕВЧЕНКА В НОВОПЕТРОВСЬКІЙ КРІПОСТИ.

Року 1856, 22 квітня (церковного), пише Шевченко листа до Настасії Толстої, в Новопетровської кріпости, де говорить:

„Христос воскрес!

„Благородний лист Ваш з 20 лютого отримав я 15 квітня, і отримав так впору, як ще ніколи не отримував (в день Світлого Христового Воскресения) такого щирого, сердечного листа, та в такий день.

„Страстний Тиждень провів я повний тревоги.. Напротязі Великого Посту, а особливо на Страстному Тижні чекав я з Оренбурґу пошти, яка мала привезти мені прощення, в наслідок маніфесту...

„І щож показалося? Що мене не викреслено в реєстру мучеників...

„О, не доведи Господи нікому так зустріти цего радісного урочистого дня, як я його тепер зустрів! Я близький був до розпуки... Невимовно сумно зустрів і провів я перший день Свят.

„На другий день ротний командир повідомив мене, що на моє імя прийшов рекомендований лист. Це й був лист Ваш...

„Нагороди Господи Вас і близьких Ваших безконечними радощами й незкаламученим щастям і спокоєм! Я ожив, я воскрес, і останні дні Свят проводжу немов у рідній сімї... Так мене втішило й ущасливило Ваше ласкаве привітання, що забуваю іспит, що гнітить мене девять років"...

До Василя Григоровича пише Шевченко коло 12 квітня, 1856 року:

„Христос воскрес, незабутний мій добродію! Ось уже девяте зустрічаю я це світле урочисте Свято далеко від усіх що любі моєму серцю...

„Вісім літ я перестрадав мовчки. Я нікому ні слова про себе не писав, думав, що терпінням усе переможу. Та на лихо я гірко помилився, терпіння так терпінням і осталося, а тимчасом я до 50-го року мого життя наближаюсь. Сили моральні й фізичні мене зрадили, ревматизм мене швидко руйнує"...

До Миколи Осипова писав Шевченко 20 травня, 1856 року:

„Зустрів я Воскресения Чоловіколюбця, немов заклятий. Після того можете собі уявити мою радість, коли я дістав лист від анонІма (невідомої особи — В.). Останні дні Свят я те тільки й робив, що читав лист і вивчив його до останньої букви, а все таки не довідався хто вона, отта милостива, чоловіколюбна душа.

„Молімось Богу, що є ще такі душі між себелюбними людьми. І так од скорботи, що гризла мою душу, несподівано перейшов я до усміхненої радости. Свята провів серед Вас, мої-благородні друзі, як серед рідної, серцю любої сімї".

(Що тим „анонімом" була графиня Толстая, Шевченко додумався і написав до графині лист, що тут маємо на початку).

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

ЯК Я СВЯТКУВАВ ВЕЛИКОДНІ СВЯТА.

В Квітну Неділю приносимо з церкви шутку (лозу) на память хвилі, коли перед Святом Пасхи Христос вїзджав до Єрусалиму і йому люде встелювали дорогу зеленим листям.

Приходить Страстний Тиждень і добрі християни постять в цім тижни дуже строго. Це наша жертва Спасителеві за Його терпіння.

Це тиждень приготовань до Свят — робиться лад, варять, печуть, готовлять писанки. Без них Свята не були би Святами.

В Четвер вечером в церкві Страсти. Нагадуються часи мук Христових і Його смерти на Хресті. Все те пригадує нам 12 Євангелій, що тоді священик читає.

Піст в Велику Пятницю повинен бути ще строгіший для вшановання Христової смерти.

В суботу мама готують все для свячення. Це подібне, як і мої бабка носили святити — паски, баби, писанки, крашанки, мясо... Це звичаї наших предків і треба їх задержувати.

Неділя — Великдень! Зі співом „Христос Воскрес" починаєсь радісне Свято. По Богослуженню вертаємось до дому, щоби їсти посвячені страви.

А вдень на Великдень гаївки конечна річ — коли є відповідна погода. Їх занедбувати не можна.

Це образ з минувшого року, і такого сподіюсь цего року.

Желаю читачам Вістника і всему Українському Народови з Великоднем всего добра! Щоби Син Божий післав своїм благословенням тревалий мир всім людям.

Христос воскрес!

Орест Горчинський.

Як діває на людей гріх.

Зробили ми щось злого, приміром взяли, що до нас не належить. Мине трохи часу і нам ніяково, що ми це зробили. Думка нам докучає, робить нам докір. І ми тоді свідомі, що ми зробили зле.

Отже все, що ми відчуваємо як проступок, є проступком, є гріхом.

Дехто не робить чогось лише тому, що щось заборонено, але коли совість каже нам, що ми зробили зле, то це дійсне зло. Дійсний гріх. Тут нам міра на добро і зло.

Отже щоби бути такими, як повинні, ми повинні відноситись до ближних з любовію, щиро і мати Бога в нашій душі. Хто відчуває в душі присутність Бога, той нікому зла не зробить.

А що, коли хто бачить, що він доси зло робив. Він повинен застановитись, що в його життю було недобре і перестати зло робити. А казав Христос грішникам, що каялись: „Гріхи тобі прощаються, а ти йди і більше не грішн".

А теперішний Піст і такі великі Свята є якраз на те, щоби люде поправляли себе — щоби із злих ставали добрі люде.

Тереса Горчинська.

Що хто оголошує.

Є люде, що оголошують танці і всякі забави — оголошують на парканах, на стовпах, на стінах, на забавах, летючками...

А бачив я недавно оголошення такого Інституту, що вчить ріжних мов — вчить вдома, мабуть так, що присилає ученикови книжки і грамофонні плити, при помочі яких можна чужої мови вчитися. І є там вичислені такі мови:

Французька, Іспанська, Італійська, Портуґальська, Стара жидівська (єврейська), Російська, Шведська, Норвежська, Англійська, Ірляндська, Японська, Китайська, Малайська, Фінська, Польська, Німецька, Чеська, Гіндустанська, Бурмійська, Перська, Бенґальська, Сирійська, Арабська, Гавська, Ефікська, Афрікаанська.

Інтересне оголошення! Тай є там ще така увага: „Коли можеш говорити іншою мовою, то в якім будь заняттю ти вартніший. Де підеш, то ти, як вдома, можеш йти, де хочеш де можна високо зайти і багато здобути".

Добре було би, щоби ті, що танці оголошують, також пояснювали, чого може сподіватися той, що пильно на танці вчащає.

Нетанцюрист.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ЛИСТИ ДОБРОЇ ВОЛІ.

Сорок долярів вартує кождий лист доброї волі організатора колюмни пятьрічних передплатників.

Організатор написав 25 листів до колюмни в році. **Ці листи є друковані у Вістнику.** Вони скликали 200 пять-річних передплатників, котрі прислали Вістникови тисячу долярів. Отже: поділити тисячу долярів на 25 листів, є сорок долярів.

Шлімо листи доброї волі з пять-річною передплатою Вістникови на Великодну писанку.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

В. Котишин, Мирнам, Алта.
Михайло Івах, Пелі, Саск.
Н. Яриш, Борденейв, Алта.
Гаврило Малько, Рак, Саск.
Пні Стефанія Путера, Мікадо, Саск.
М. Кудловський, Мусоні, Онт.
Андрій Зварич, Веґревил, Алта.

ПРОПАЛО ДОБРО НІЗАЩО.

В Лісбоні, в Портуґалії недавно запалився великий склад вин і горівок, з чого вийшла для людства велика шкода. Бочки з горівками експльодували, як бомби і горівка текла вулицями і горіла. Так пропало коло 4,400 бочок людського щастя, вартости 1,600 000 долярів.

ЯК ЗУСТРІНУТЬ КІНЕЦЬ ВІЙНИ.

Недавно Бернард Шов на запит, як буде святкувати кінець війни, сказав: „Ніяк!" Війна буде ще провадитись довго з Японією. Вайкавнт Сесил з Шерввуду сказав: Піду до церкви. Думаю, що всі підуть. Професор Г. Мурей сказав: Тоді добре виспаюся.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD Box 3626, WINNIPEG, MAN

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ.

„Надійде час, в якому всі ті, що в гробах, почують голос Сина Божого і оживуть..." (Іоанн 5: 28)

Мої Отці Сопастирі, Брати і Сестри!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З часу, коли в життя людей увійшов гріх, з часу падіння в гріх перших людей, з того часу коли в життю людей загніздилося і почало ширитися зло, — з ним, з цим злом в життя людей увійшла смерть.

Земля, що на ній нам Боже Провидіння визначило жити, ця земля в бігу віків обернулася у величезний цвинтар. Нема на землі місця, щоби на нім не було колись щось похоронене з того, що жило, що мало насолоду з життя і було звалене смертю. Так земля обернулася в один величезний цвинтар. На цвинтарі цьому всюди гроби людей, місця розкладу тварин та рослин.

Покірно ложаться в землю завмираючі рослини, гинучі тварини. Покірно идуть вони на погній для будучих врожаів життя. Покори такої перед смертю один лише чоловік не знає. Він сходить у могилу, але сходить з вірою у воскресення і вічне життя.

Чому так? Чому через тисячліття свого життя чоловік не примирився зо смертю? Чому віра в воскресення і в будуче життя все невмируща з чоловіком? Віра ж ця, дійсно, була невмируща: всі памятки давньої старовини — храми, жертівники, пираміди ріжних цивілізацій та релігій, всі вони голосять про невмиручість віри чоловіка у воскресення і вічне життя. Чи більш ясно, чи меньш, чи одними стежками доходжень, чи іншими, але люди доходили віри в воскресення і вічне життя. Вони дійсно мали все таку віру, жили нею.

Нарешті надійшла Богом визначена „повня часу" і в життя людей, як Богочоловік, увійшов Син Божий. Син Божий, згідно з навчаннями нашої віри, своїми стражданнями, своєю смертю на хресті приніс Богу і Отцеві викупну жертву за гріхи, за зло людства. Він примирив нас з правосуддям Божим.

Віруючи в нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, єднаючись з Ним цією нашою вірою, з Ним, як з нашим Викупителем, маємо змогу отримувати Боже прощення наших гріхів, нашого зла. Віруючи в Нього як в нашого Провідника і Спасителя, ми, оповиті ласкою Божого прощення, обдаровані дарами вищих духовних сил, маємо змогу входити у вічне життя в Бозі, в життя благословенне од Бога, життя щасливе, святе й чисте. Так повнота життя в Бозі, життя, що належало до гріха нашим прародичам в раю, знов нам привертається.

Мали повну рацію ті, що й до приходу Христа вірили у вічне життя, ті, що так вірили в юдейськім народі і ті, що так вірили в народах інших. Вони мали рацію, бо Син Божий, Богочоловік, ясно говорить нам: „Надійде час, в якому всі ті, що в гробах, почують голос Сина Божого і оживуть..."

Син Божий, Богочоловік Ісус Христос не лише сказав це, Він ділом довів правду цього Свого обітування і приречення: Він Сам воскрес. По цім воскресенню Господь ще сорок днів зявлявся своїм учням в новім, невмирущім і прославленім тілі і навчав їх тайн царства Божого. Відходячи у вознесенню до Свого надземного життя, Господь послав Своїх учнів, Своїх Апостолів у світ, до всіх народів голосити їм правду Його науки про воскресення і вічне життя та ставити людей на дороги доходжень до цього блаженного і вічного життя.

Нарешті земля перестає бути цвинтарем. Вона перестала бути цвинтарем для першого Богочоловічого Життя. Це Життя, хоч було на час положене в ній, в ній не лишилося: Воно встало з землі, встало нове з нетутешніми дивними силами, ясне, прославлене славою теж нетутешньою. Життя це по своїй волі по сорока днях опустило землю в вознесенню. Земля не мала жадної сили над тим Життям.

Святий Апостол Павло говорить нам, що таке саме воскресення чекає й нас, що Христос Господь „первістком став у воскресенню для всіх спочивших. (1 Коринтян 15: 20).

Господне воскресення, що його ми святкуємо тепер, ставить нас на порозі вічности. Господне воскресення говорить нам до яких святих і взнеслих цілей веде нас наука Христова. Вона нас провадить до воскресення не в погубу, а у вічне і щасливе у Бозі життя.

Чи може бути дар вищий над це сподіване вічне та щасливе життя? Ні. Нічого вищого над це не може бути. Це буде життя, що його блаженством і радощами покриє, заставить забути всі теперішні нещастя, всяке горе, всяку зневагу, всяку болість. Це буде життя покою й миру в Бозі.

Двері в це життя відкриває нам воскресення Христа Господа.

Дорогу до цього життя подає нам наука Його.

Певно Господь говорить, що викличе нас з гробів.

Жиймо ж по науці нашого Господа і Провідника.

Дбаймо завжди достойно приготовитися до поклику Христа Господа. На поклик цей ми вийдемо з гробів і подай нам Господи в царство Твоє вічне увійти!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† Архієпископ Іоанн Тедорович.

НЕХАЙ НАШІ СВІТИЛЬНИКИ ГОРЯТЬ!

Нинішний світ нагадує нам дні, коли готовилася смерть Спасителя. Святочна вечеря Христа з Апостолами, але повна суму. Молитва за потоком Кедроном — початок мук Христових.

До Спасителя, що молився, приходить Юда з товпою — бо ученик продав Учителя. І товпа накладає руки на Праведника, бе по лици, насміваєтся, а вкінци на хресті розпинає.

Так сталася найбільша неправда, яку міг помістити світ. Така неправда, що від неї затряслася земля, роздерлася церковна завіса і гроби відчинилися, щоби мертві побачили і вжахнулися. І сонце померкло, і ніч настала в людськім життю.

Подібне переживає нині світ. Кілько крови пролито, кілько мук завдано, кілько життя пропало. Околиці в пустині перемінилися, з сіл нема сліду, міста поруйновані. Народи порозбігалися і хто знає в яких руках опинилися.

Темна ніч довго вже простягається і над Українським Народом. А там наші батьки, матері, брати, сестри, знакомі — всі наші. І не видно нам, хто живий там, а кого давно нема; хто на волі, а хто в неволі. Коли ж і долетить слабий голос звідтам, то це голос розпуки.

Отже як нам Великдень святкувати?

Святкувати треба — і треба святкувати ще щирійше, ще побожнійше, ніж святкували ми колись. Святкувати треба з вірою, що „ніч минеться і день настане" — а коли він прийде, то покличе робітників на спустошену ниву.

Хто ж ними має бути? Мають бути ті, які і в найтяжшій хвили не зневірились і не опустили рук; яких душа не заснула і не ослабла; які держали свої світильники горіючими цілу люту ніч і захищали, щоби вони не погасли.

Треба вірити, що Божа Рука поставила нас в безпечнійше місце, щоби — коли ніч минеться, **ми були свідками тої правди, яку лиха сила на хрести розпинала; щоби ми заговорили і за тих, яких уста ще довгий час не зможуть промовити; щоби ми простягнули свої руки до тих, яким треба буде помочи, поки вони самі наберуть сили.**

Отже святкуймо з великою вірою, що „ніч минеться і день настане". Держімо світильники нашої віри горіючими, щоби поклик надходячого дня застав нас готовими.

Святкуймо не лише за себе, **але і за тих, які не зможуть святкувати — за цілий Український Нарід святкуймо!** І святкуймо тими святими звичаями, які передали нам наші предки. Коли так будемо святкувати, то можемо голосити цілому світови, що:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВЕЛИКОДНОЇ ЄВАНГЕЛІЇ.

На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Бог було Слово.

Все Ним сталося, і без Нього не сталося ніщо, що сталося.

У йому життя було: і життя було світлом для людей.

Світло у темряві світить і темрява його не обняла.

Був чоловік післаний від Бога, імя йому Іван.

Не був він світлом, а щоб свідкувати про Світло.

Було Світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ.

На світі був, і світ ним настав, і світ Його не пізнав.

У своє прийшов і свої не приняли Його.

Котрі ж приняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його.

І Слово тілом сталося і пробувало між нами, повне благодати і правди.

Іван свідкує про Нього кажучи: Це той, про кого казав я: за мною ідучий поперед мене був, бо перш мене був.

Закон через Мойсея даний був — благодать і правда через Ісуса Христа сталася! — Іван 1: 1—17.

ЧИЙ ЛЬВІВ НИНІ.

Большевицька преса каже, що „Львів стає осередком соціялістичної культури на заході нашої батьківщини". Значиться — не осередком української культури, але соціялістичної. А для соціялістів батьківщиною є Росія, є Москва.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 34.

Ти Бог, що твориш чудеса. Пс. 76: 15

Кари на Єгипет.

Коли жиди знов заголосили, сказав Бог до Мойсея: Скажи Фараонови: Так каже Бог: „Пусти моїх людей послужити мені у пустині". Але Фараон тебе не послухає. Тоді я через тебе покажу мою силу і Фараон самий буде просити, щоби ви скорше виходили.

Мойсей і Арон сказали, як звелів Господь. Тоді Фараон: Хто це Бог ваш? Коли вас послав ваш Бог, то докажіть чудом. Кинув тоді Арон Мойсееву палицю на землю, і з неї стався вуж. Таке діло зробили, також египетські чарівники, але Мойсеїв вуж пожер всі другі. Фараон не послухав.

(1) Тоді сказав Господь Мойсееві: Вийди рано над ріку і станеш проти Фараона, бо він там буде, і скажи йому: Ти не послухав голосу Божого, отже вдарю палицею по воді і вся вода в ріках, ставах, каналах переміниться в кров і все в ній погине. І так сталося. Люде мусіли копати керниці, щоб мати воду. Це була перша кара на Єгипет.

(2) За сім днів знов прийшов Мойсей до Фараона і сказав: Так каже Господь: „Одпусти моїх людей послужити мені, коли ж не одпустиш, наповню всю землю жабами. Цар не схотів. Вийшов тоді Мойсей над ріку, простягнув палицю над води і вилізло з них страшно багато жаб. Лізли вони до мешкань, на столи, на ліжка, до страви, що трудно було дорогою перейти. Тоді переказав цар Мойсееви: Проси твого Бога, щоби відвернув жаби, а я відпущу нарід твій. Мойсей так зробив, але цар не випустив жидів.

(3) Тоді сказав Бог Мойсееви: Нехай Арон твоєю палицею вдарить порох земний. Коли Арон так зробив, з порохів повстали воші і насіли вони людей і звірят. Одначе Фараон таки не пустив жидів.

(4) Потім допустив Бог на Єгипет тисячі мух, що болючо кусали египтян і звірят. Тоді цар позволив жидам принести жертву Богу в Єгипті. Але Мойсей не погодився. Ні, царю — казав Мойсей — ми підемо в пустиню на три дні ходу і там принесемо жертву. Добре, каже цар, тільки далеко не йдіть, та і за мене помоліться. Коли ж Господь відвернув мухи, Фараон відтягнув свій дозвіл.

(5) І знова прийшли оба брати перед царя і загрозив Мойсей, що багато скотини египтян вигине, коли цар не пустить жидів з Египту, але не згине ні одна в жидів. І так другого дня сталося. Тоді післав цар слуг до жидів і переконався, що було так, як казав Мойсей. Але і те не помогло.

(6) Тепер на приказ Божий Мойсей набрав попелу і кинув у воздух перед Фараоном. З того кинулися чиряки і болянки, і струпи на всіх египтянах. Одначе Фараон таки не піддався.

Питання:

1. Що хотів Бог, щоб Мойсей зробив? 2. Що мав Мойсей переказати Фараонові? 3. Що відповів Фараон Мойсееві? 4. Чи цар пустив жидів? 5. Яка була перша кара на Єгиптян за непослух царя? 6. Яка була друга кара? 7. Яка була трета кара? 8. Четверта кара? 9. Пята кара? 10. Шеста?

БУДУТЬ ВІДБУДОВУВАТИ ЦЕРКВИ.

Вістка з Ню Йорку каже, що протестантські церкви в Англії думають зібрати 1 міліон фунтів (4,500,000 долярів) на відбудову церков в Европі.

Свячення Пасок на Покуттю в Галичині.

НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ І ЗВИЧАЇ.

Питає Українець Москаля, коли в Москві Великдень, а Москаль відповідає, що в Петрівку. Подумав Українець і знов:

— А коли в вас Воскресення? — На те Москаль:

В нас каждую неделю воскресене.

І так не допитався. В Москалів Великдень називаєсь Пасха, а наша неділя зветься в них „воскресене".

Великдень так називається тому, що коли Христос воскрес, то Господь зложив був два дні до купи — говорить народне оповідання.

Також є оповідання, що сонце стояло тоді на полудни три дні.

Другий день Великодних Свят звуть „Обливаним Понеділком". Як такий звичай повстав, нині не знати, хоч, певна річ, колись було відоме. Та в деяких сторонах кажуть, що кого більше обіллють, то буде цілий рік здоровший.

Звичайно парубки обливають дівчат. А було колись таке що кидали навіть в воду. Та все ж коли хто другого обливає, то повинен мати міру. Треба задержувати звичай, але по розумному.

Під землею, чи десь далеко від Українців живуть Рахмани. Щоби їх сповістити про Великдень, то треба шкаралупи з свячених яєць кидати на воду. За якийсь час вони допливають до Рахманів (дехто каже, що за 4 тижні), отже вони будуть тоді свій Рахманський Великдень святкувати.

Коли на Рахманський Великдень приложити ухо до землі, то чути, як Рахмани дзвонять. Але таке почує тільки праведний чоловік. Рахмани згадуються вже в Несторовій літописи. Думають, що рахмани перекручене з браманів.

В суботу вечером і в ночи перед Великоднем Українці палили „субітку" — цим займалися головно молодці. Палили звичайно недалеко церкви. Приносили солому, чи дрова і палили. Це, кажуть, на ту памятку, що в ночи, коли Христа водили від Анни до Каяфи, та до Пилата, ті, що приглядалися, палили огонь і грілися. — Цей звичай опісля занехувано, бо парубки нераз брали крадьком в кого небудь і вартні та потрібні річи і палили. Та сам звичай гарний. І тут в Канаді відомий давніший випадок, що хлопці на фармах, почувши про той наш звичай, палили огонь коло церкви цілу ніч під Великдень. Через те церква була цілу ніч відчинена і дехто зі старших був в ночи в церкві (В деяких сторонах субітку палили перед Зеленою Неділею, або перед Іваном Купайлом).

Кришок з паски не годиться кидати під ноги, але пташкам висипати. Кістки з посвяченого мяса закопати.

Коли паску печуть, то не треба дверми стукати, бо паска западеться.

Та вже є оден наш звичай, народний і християнський, що від Великодня аж до послідного дня перед Вознесенням люде поздоровляють себе словами. ХРИСТОС ВОСКРЕС!, а відповідають: ВОІСТИНУ ВОСКРЕС! Так поздоровляють себе, коли входять до чужого дому, тай всюди, де себе стрічають.

Таке поздоровлення засноване на тім, що коли жінки (мироносиці) довідалися, що Христос воскрес, то побігли зараз до Апостолів, і перші їх радісні слова були: ХРИСТОС ВОСКРЕС! Від того починалося їх оповідання про Христове воскресення.

Треба, щоби старші молодим це пригадали і пояснили. Слово „Воістину" значить: „дійсно".

ПОШАНУВАЛИ ПАНІ ЧОРЧИЛОВУ.

Жінка премієра Чорчила їздила недавно до Москви і там дали їй відзнаку Червоного Прапора за прислугу при збірці Британського Фонду на Поміч Росії.

ЗГИНУЛО В БУРІ 74.

Сильна буря перейшла черз стейт Оклагому 13 квітня, в якій згинуло 74 особі, і багато шкоди наробила в більше, як 10 містах та по околицях. В місті Антлерс згинуло 50, в Мускогі 14, та в других місцях подібне.

ДОКТОРА НА ДВА РОКИ АРЕШТУ.

В Ню Йорку засудили 55-літного лікаря, Дендера, на 2 роки арешту і 1.500 долярів кари за те, що продавав рецепти на морфіну тим, що морфіни вживають. Він видав 29-ом людям 560 рецепт.

ЯК СВЯТКУВАЛА СИРОТА ГОРПИНКА.

Діялося це давнійше на нашій славній Україні.

Вже довго перед Великоднем була широка весна —така широка, що куди не глянь, то всюди весна. Трава росте, сонце тепленько гріє... І на землі, і на небі і в людських душах — всюди весна.

І там в одному селі жила вбога вдова, а в неї була 8-літна дочка Горпинка.

Та як лише весна починалася, вдова вмерла і Горпинка зосталася круглою сиротою.

Після похорону взяли її до себе одні люде, та не з милосердя, але щоби виховати її собі на робітницю. І навіть тепер, хоч яка ще в неї мала сила, заставляли її до важкої праці — не жалували. Тай ще покрикують, щоби спішилася. Одного ласкавого слова вона тут не почула.

Прийшла Великодна Субота. Від раннього ранку Горпинка працювала — носила воду, замітала подвіря, складала нарубані дрова, мила стіл та лави... Тяжко було!

Але ще тяжше стало їй, коли нагадала, що нема в неї нікого близького, нікого такого, що жалів би її. Ще минулого Великодня була мати і вона помагала матері готовити свячене. І мати справила була їй нову спідничку та стяжок купила — гарних! А на Великдень несла з матірю до церкви паску... Як добре тоді було! А тепер...

Коли надійшов вечір, Горпинка подумала:

— Не буду я тут ночувати! Піду до нашої хати, там переночую, а завтра рано піду сама до церкви. Не хочу я бути тут, де мене не люблять.

І пішла. Хата не була зачинена, бо порожною стояла. Ніч була тепла, а вона загорнулася в подертий лах, що тут зостався і лягла, щоби заснути. Але не спала.

Її огорнули чорні думки, ще чорніші, як та ніч, що кругом неї була. Ніч минеться, а її журба не минеться ніколи. Вона сама, ніхто її не любить, ніхто про ню не дбає...

Так думаючи Горпина додумалась ось до чого: їй не треба на світі жити!

А коли така думка раз прийшла, то Горпинці наче лекше стало. Вона вже знає, що має робити: не буде їсти і вмре, отже не буде мати клопоту. І заваджати нікому не буде...

Так думаючи Горпинка почула, що вже на вулицях села починається гамір хоч на дворі ще лише досвіток. Це знак, що люде спішать до церкви.

Вийшла Горпинка з хати, щоби ще бути в церкві, поки вмре. Побуде там, подивиться, а ночувати прийде знов до своеї хати...

А щож люде, від яких Горпинка пішла. Вони шукали за нею, кликали, а там кажуть:

— Йде, нехай йде! З неї і так нічого доброго не буде.

Прийшла Горпинка коло церкви і навіть не розглядалася по цвинтарі, але зараз увійшла в церкву і стала на самім заді, в кутку поза сходами. І простояла там цілий час, мов закаменіла. Не думала нічого. Як тільки зявлялася думка, вона відганяла її від себе. Їй лучше, коли нічого не думає.

І ніхто з людей не бачив її, ніхто не звертав уваги туди, де Горпинка стояла.

От вже виходять люде на двір, виходить священик паски святити. Одна Горпинка не виходить. Чого вона туди піде? В неї нема паски, нема мами, нема нічого! Вона буде тут! А що дальше? Вона не хоче про те думати.

Люде з посвяченими пасками забралися до дому, а послідний з церкви виходив паламар — старенький чоловік. І підходячи до дверей він зауважив, що неначе б то за сходами щось стоїть. Підійшов, аж це дівчина.

— Ти чого там стоїш — каже він — ти йди, бо я вже церкву замикаю. Вже всі пішли.

Дівчина вийшла з церкви, а паламар подався до дому, не питаючи навіть себе що то за дівчина.

А Горпинка? Вона пішла за церкву, сіла під піддаша і сиділа. Куди ж вона піде? Тай пощо? Вона вже знає, як має бути: не буде їсти і вмре. Того їй треба!...

Кілько там вона сиділа, аж чує — хлопці біжать, гаморять. А там і дзвонити починають. За хвилю чує — вже і дівчата є коло церкви.

Вийшла тоді Горпинка, наче б то вона також тепер прийшла і підійшла до дівчат. А ті вже гамір такий підняли. Розглядають, як котра вбралася, розказують.

— Мені мама на свята спідничку купили — хвалиться одна.

— А мені коралі — каже друга.

— А мені хрещена мати повишивала сорочку — бачите?! — говорить трета.

І так кожда щось показуе, чимсь хвалиться.

Стоїть побіч них Горпинка і лише дивиться. Вона не має чим похвалитися. Лице її наче камяне — не видно в нім людських почувань. Може глибоко в душі щось ворушиться, та вона все те ховае від людей.

Нараз одна дівчина глянула на Горпинку і каже:

— А тепер дівчатка подивіться на Горпинку, як вона виглядає. Скривилася, як середа на пятницю, тай стоїть!...

Дівчата глянули і деякі глумливо засміялися.

Вкололо це Горпинку в саме серце і вона не видержала. Ціла задрожала і крикнула в розпуці:

— Але ж я мами не маю! Я нині ще нічого не їла! - І почала гірко плакати.

Затихли дівчата. Тоді одна з дівчат, Орися, взяла Горпинку за руку і каже:

Ходи Горпинко зі мною, лиши їх! — і потягнула Горпинку за собою.

— Куди ж ми підемо? — питає Горпинка, здержуючись від плачу.

— До нас підемо. Мої мама ще вдома.

— Що ж я буду в вас робити!

-- Нічого! Наїмося і будемо бавитися...

Увійшли дівчатка, коли Орисина мати до церкви збиралася. І зараз почала Орися оповідати:

— Мамо, дівчата коло церкви почали з Горпинки сміятися, а вона сказала, що вона мами не має і що вона нині ще нічого не їла, тай зачала дуже плакати. Отже я взяла її до нас...

Як почула це Орисина мати, то аж сама заплакала.

— Що дитинко з тобою діється — каже вона — з ким же ти до церкви прийшла?

— Я прийшла сама — каже Горпинка.

— А чому не з Білавнчами? Вони ж тебе до себе взяли.

— Бо я в нашій хаті ночувала.

— З ким?...

— Сама. І сама прийшла до церкви...

Розпитала Орисина мати про все, а там каже:

– Знаю я Білавнчів, які вона люде! Та покищо сідай Орисю з Горпинкою, вона ж голодна...

Коли Горпинка з Орисею обідали увійшов Орисин батько і мати йому зараз все оповіла. І каже він тоді:

— Що ж... Лишаймо її в себе. Буде вона з Орисею виростати. Бідне воно!

Як вже Горпинка наїлася, каже Орисина мати:

— Не журися Горпинко, бо ти вже все маєш... тепер я твоя мама, а ти моя дитина. А Орисин тато буде твоїм татом. Ти вже наша. А Орися буде твоєю сестрою і ви будете обі разом виростати. Ти вже наша донечка.

І пригорнула Горпинку до себе та горячо поцілувала.

І прибрала Орисина мати Горпинку, тай ще Орисин віночок на голову заложила.

Побігли дівчатка до церкви такі раді, що вже є чим похвалитися, тай яким дорогим! Ніхто такого не має! В Горпинки вже е красше убраня, є віночок на голові — але в неї е щось більше: в неї е вже дім, е мама, е батько, е сестра Орися... Тай Орися має вже сестру Горпинку...

Яке велике щастя для бідної сироти! Таке щастя, що не створить його ні золото, ні срібло — це таке велике щастя, що його може створити лише щире християнське людське серце.

Який Великдень був тепер в Горпинки, того і розказати не можна. Для неї з Христовим Воскресенням воскресло все, що для її життя було потрібне і найдорозше.

І виростала вона в нової мами та батька разом з Орисею, як найкрасша дитина. І виросла, і замуж віддали її як свою рідну дочку. І віном обдарували великим. А вона і любила їх і поважала, як рідна дитина не завсігди поважає.

Дійсно великим Днем із днів, і Празником з празників був той Великдень, коли сирота здобула і матір, і батька, і сестру. Знайшла захист для свого життя. Воскрес Христос, а з ним воскресло щастя для бездомної сироти.

1945. П. В.

ПІДМІНОВАНА ФРАНЦІЯ.

З Парижа доносять, що тепер на французьких полях е коло сто мільйонів (100,000,000) німецьких мін. І доки їх не повибирають, то неможлива ніяка робота на землі. Рільники бояться на поли щобудь робити, щоби самим не згинути. Отже думають зібрати молодих добровольців, добре їх вишколити і післати, щоби міни повишукували і забрали. Певно, що не інакше е і в других краях.

ТРЕБА ЦЕРКОВНИХ ПРОВІДНИКІВ.

На конференції Злученої Церкви в Бр. Колюмбії, говорив священик Бант, що замало там священиків і що де священика нема, там кожний дім робить горівку. Про справу з японцями Бант казав: Через непотрібне розбиття японських домів і забрання їх майна, і нехристіянеське поведення в публичнім і приватнім життю багатьох, треба паленіти від сорому.

БУДЕ ЗАТЬМІННЯ СОНЦЯ.

Буде — але не тепер. Буде 9 липня. Видно його буде в північній Манітобі і в полудново-східнім Саскачевані. Це перше затьміння від 1932 р., а за ним буде аж 1954.

ЧИСТКА В ІТАЛІЇ.

Вістка з Риму говорить, що в освободженій Італії арештували до 3-го квітня 3,240 осіб, як фашистів, а 1,810 осіб е на допитах, разом 5,050.

30-ЛІТНІ РОКОВИНИ.
(Едмонтон, Алта)

Зауважуємо, що по часописах находяться описи уваги гідних людей. Пишуть другі, можна і нам. В нас також е примірні громадські парафіяни. Нехай і про наших знає світ.

Одинадцятого лютого було у нас докінчення річних зборів церковної громади. По зборах парафіяни вийшли до церкви на Вечірню і Всенощню Службу. В нас саля церковна і церков під одним дахом. За той час членки жіночого товариства приладнали столи на вечеру. По Вечірні люди вернулися до салі і за столи.

По середині головного стола появилася ваза з прекрасними свіжими рожами, а коло квітів триповерховий весільний „коровай" канадійської моди. За тими прикрасами посадили „молодят", громадян Петра і Михайлину (з роду Овчарів) Будник, що вкраз попереднього дня обходили тридцять-літні роковини свого вінчання. Та церемонія тронула до живого п. Будника. Звичайно буває, що молода на весілю плаче, а в нас — „молодий". З радости, чи з несподіванки, що і не снилося йому, що громада вшанує його і його дружину в такім великім числі. Обтерла собі кілька сліз і пані Будник, але вона тверда до плачу, або більше завзята, чим п. Будник.

Поверх півтори сотні засіло за столи. Було коло чого і було для кого. Панство Будники походять з містечка Озерянн, повіт Борщів. Побралися вони у Винипегу 10 лютого, 1915. Тримали з початку склеп. Продали і перебралися до Едмонтону вже около 20 років тому. П. Будник веде свій незалежний бизнес, салю білярдову. Він тихої вдачі, спокійної. Більше слухає, чим говорить. Як треба, то „говорить" нераз готівкою. Треба громаді грошей заплатити моргедж, п. Будник: „Кілько вам треба?" Щось до церкви треба, чи малювати громадські будинки, він не відмовить. Коли тепер почато збірку на церковні будинки, п-во Будники вже з півтисячкою зголосилися, але на тім не скінчиться.

Пані Будник голосна, рухлива. Роки життя, виглядає, на неї вплину не мають. Такої жінки треба в кожнім товаристві і то не одної, а більше. В місті несміливі далеко не зайдуть. На похиле дерево.. каже пословиця. Не з таких пані Будник. Тепер вона другий рік на чолі нашого жіночого товариства, що числить поверх девятьдесять членок, але вже і перед тим була головою пару разів. Часу вона для громади не жалує, ні здоровля, ні авта. Енергії повно в кожнім мускулі. Базарі в нас по кілька днів, два рази на рік. Хоч весняний базар „мужеський", але жінки багато більше напрацюються, а голова жіночого товариства не напрацюється, коли не відлежить по базарі.. Наші чоловіки, аби здорові, не жалують жінкам роботи ні не дуже рвуться їм перешкаджати" Одначе хтось зробити мусить. То вже той „гонор" чоловіки великодушно дарують жінкам..

Знає наше жіноцтво і те, що пані Будник не має в себе так багато роботи як ті жінки, що мають малі діти. П. Будник не дома явили. а дітей мали тільки дві доньці. Галю і Мирославу. Галя дружиною капітана доктора Оробка в Едмонтоні, а Мирослава дружиною доктора Міськова у Виндзор, Онт. І так п-ва Будників „хатка мов палатка" з надвору і в середині стоїть часто самотною і опущеною.

Знають наші громадяни ті здібности і таланти, що ними пані Будник Провидіння так щедро обдарило. Гріх був би перед Богом і перед людьми, щоби та енергія, той час, та охота, якими пані Будник володіє, марно пропадали. Тих дарів Божих треба не тільки на зборах, чи коляді, при базарах, а навіть при кожнім обіді, при вечері, що громада через рік справляє. П-тво Будники заслужені в нас, в нашій громаді і громада влаштувала їм свято-вечеру.

При вечері говорили: п. Челядин, о. Мельничук, п. Міськів, пані: Яніщевська і Гаврилів. Голова церковної громад, п. Челядин, був господарем. „Молодят" обдарили гарним образом.

На тім святі, з членів родини п-тва Будників, були: дочка Галя зі своїм мужем, кап. Оробком і донечкою Марусею; внучка Мирослава з Виндзор; сестри пані Будник — пані: Олекшій і Чорнел, зі своїми мужами і дітьми.

Вечеру закінчено відспіванням „многих літ" п-тву Будникам, а вечір — загальним співом народніх пісень. З тої нагоди п-во Будники дали дарунок нашому просвітному піонірови Українському Голосови 25 дол., а Вістникові 10 дол. Дай їм, Боже, дочекати золотого ювілею і ще подружити свої внуки!

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.
(Виндзор, Онт.)

В четвер 4 січня, ц .р. відбувся прощальний вечерок в честь Андрія Стаха і Романа Шпитковського, які враз з своїми родинами виїздять на сталий побут до Гримсбі, Онт., на свої власні овочеві фарми.

На згаданий вечерок зійшлось гарне число членів і членок Т-ва Просвіти і укр. прав. громади та жіночого Т-ва, щоб попрощатись з вище згаданими членами та побажати їм всього найкращого на їхній новій господарці.

Коли вже всі засіли до приготованих столів, зараз після перекуски господар вечерка п. Степовий, як теперішній голова Т-ва Просвіти в короткі пояснив ціль сходин, подякував відїзджаючим в імени Т-ва за їхню щиру, кілька-літну працю в Т-ві, а на памятку вручив обидвом дарунки від Т-ва Просвіти і жіночого Т-ва. Те саме зробив В. Турчин в імени укр. православної громади і передав на памятку Конгресові книжки з підписами всіх зарядів і членів. Дальше слідували промови: Е. Цебіль, М. Король, Г. Сторожук, Мих. Чаборик і о. Ганицький.

Вкінці по відспіванню „На многі літа" присутні зложили на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника $8.50.

Слід згадати що п. А. Стах був не тільки активним членом Т-ва Просвіти і укр. прав. громади, але й кількалітним головою та іншим урядником, і ніколи не жалів ні труду ні гроша для народньої справи. Те саме і п. Р. Шпитковський який останніми роками був більш активним членом Т-ва Просвіти. Тому всі присутні і неприсутні на вечерку члени Т-ва Просвіти, жін. Т-ва ім. Лесі Українки і укр. прав. громади у Виндзор, бажають їм всього найкращого на їхній новій господарці з вірою, що вони і там на новому місці найдуть хвилю вільного часу для нашої рідної української справи.

М. Чаборик.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Ошава, Онт.).

В суботу 31 березня гр. Іків і Настя Гайдуки хрестили свого синка — хрестив парох, о. П. Запарнюк. Хресними батьками були Николай Шмігер, Марія Панчук, Петро Опиханий і Анна Дрозвік. По вечері куми і гості обдарили похресника дарунками і грішми. Потім наш парох побажав родичам, кумам та гостям і Васильковим многих літ. Згадав також і про наших вояків і просив, щоби присутні зложили для них свою жертву, на папіроски, отже зібрано 22 долярі. Частину вислано до Української Гостинниці до Лондону, а частину на адреси поодиноких ошавських вояків за море. Щира подяка жертводавцям, а маленькому Василькови, многих літ. Щоб виріс на потіху родичам та славу українському народові!

Гість.

ГІДНЕ ДІЛО.
(Калмар, Алта.)

Квітня 6-го, 1945, п-во Федько і Марія Чубохи постарались о відслуження Служби Божої за здоровля родини, а разом споминули і покійних родичів.

П-во Чубохи примірні парафіяни. Цего року 15 літ, як подружилися і Бог поблагословив їх чотирма діточками, яким вони дають релігійне виховання.

Підчас обіду свяща. Василів, побажавши господарям всего найкращого, попросив зібраних о жертви на православну Колегію, отже зложено 40 долярів. І так:

Федько і Марія Чубохи — 20 дол

По 5 дол : Іван і Настя Корбаник Павло Чубоха, Іван і Ева Когут.

По 2 дол · Василь Стасишин

По 1 дол.: Яків Біловар, Юрко Шпитяк, Гр. Штиляк.

Г. У. В.

МИХАЙЛО ТЕРЛЕЦЬКИЙ.
(Посмертна згадка)

Лютого 25, 1945, відійшов у вічність один з піонірів у Торобі, Алберта, Михайло Терлецький. Походив з села Висоцька, пов. Ярослав, числив 77 літ, з того 48 літ в Канаді. Похоронну службу відслужив 2 березня о. Мельничук, парох з Едмонтону

Покійний полишив дружину з роду Адамець, 4 дочці — Марію, Харишу, Анну Сташко, Параску Блаженко і Катерину Харду, та трох синів: Івая на господарстві, Павло вже 11 літ при канадійській армії і він два тижні перед смертю тата, по пять-літній відсутности, повернув на кілька днів зза моря до дому і розвеселив останні дні тяжкої слабости свойому батькові. Наймолодший Артемій за морем.

Сорок днів по смерти, парох о. Василів відслужив поминальну відправу в церкві та в домі помершого. При обіді попросив о жертви на важну для нас справу, а т... Колегію. Зложили $9.45 слідуючі:

По 2 дол.: Мих. й Анна Хрущик, Вас. й Анна Сташко, Петро і Варка Адамці.

По $1.45: Ф. Адамець.

По 1 дол.: Іван Терлецький, Параска Блаженко.

Спи дорогий мужу, тату, сусідо, спокійним сном, а земля, де ти трудився 47 літ, нехай буде тобі легкою.

Г. В. У.

ІВАН БАДЮК.
(Посмертна згадка).

В середу 11 квітня помер Іван Бадюк в Вимер, Саск.

Покійний народився 1904 року в околиці Вюненев, Саск. Перед кільканадцяти роками перенісся з родиною в околицю Вимер, де успішно фармерував. Полишив дружину, двох синів і ... також стареньку ... братів і дві сестрі.

Похорон відслужив о. Стратійчук. На його заклик присутні підчас похорону в церкві зложили на Колегію $25.10. Жертводавцям щира подяка, а помершому Вічная Память!

С.

МАРУСЯ ДРОЗДОВСЬКА.
(Посмертна згадка).

Лютого 9, 1945, по коротенькій недузі упокоїлася 3-літня донечка п-ва Мих. і Марії Дроздовських, в Ватерфорд, Онт., Маруся.

В неділю, 11 лютого о. Юрківський відслужив похорон. По Панахиді і прощальній промові в хаті, відвезено тіло до української православної церкви, де був властивий похорон і прощальне слово Всеч. о. пароха. Церква була заповнела вірними і всі співчували родичам покійної.

При послідньім цілуванні на заклик о. пароха присутні зложили $13.35 на невянучий віночок, з чого $8.35 віддано до церковної каси, а 5 дол. висилається на Видавництво Вістника.

Спи ж дорога наша сестричко нехай земля буде легкою тобі і Вічна Память!

Учасник похорону.

ПОДЯКА.

Ми вище підписані по утраті нашої донечки і рідної сестрички, щиру подяку складаємо Всеч. о. М. Юрківському, щира подяка всім сусідам, близьким і дальшим за вінки на домовину; всім котрі послужили автами в часі похорону і всім, що чим будь причинилися і нас в великім смутку розраджували. Нехай всім Вам Господь сторицею нагородить!

Родичі: Михайло і Марія, Брати: Леонід, Омелян, Богдан і Евген та гостя Олеся — Дроздовські.

ВОЛОДИМИР ГОЛЬКО.
(Посмертна згадка).

Сумна вістка потрясла околицю Стрий, Алта., коли родичі Володимира Голька дістали телеграму, що він убитий на голяндськім фронті. 26-го лютого.

Володимир Голько родився в селі Яструбичі, Сокальського повіту, 1905 р., а приїхав до Канади 1908 де його родичі поселилися у Стрий околиці. Тут він виріс, ходив до школи, а мати навчила його по у-

країнськи.

Був активним членом українського народного Дому, СУМК і укр. прав. церкви. Майже ні одно представлення не відогралося без його режісерства, або участи. Нераз пізними ночами сидів, переписуючи ролі. Отже не диво, що був всіма улюблений і поважаний.

Записався добровільно 20 березня, 1944 р., хотяй був покликаний в 1942. Виїхав за море 13 липня, 1944, а убитий 26 лютого, 1945, в Голяндії.

Родичі смутком прибиті, зарадили панахиду на 16 березня, котру відслужив о. В. Сеншшин. На його заклик, щоб громада лишила по нім памятку, зложили $14.45. Розділено на Колеґію Укр. Православної Церкви 10 дол., а на пресовий фонд Українського Голосу $4.45.

Спи дорогий сину брате і чесний члене нашої громади, в твоя праця між нами не загине, а память буде все свіжа про Тебе. Нехай чужа земля буде тобі легкою.

В. С.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ПРИСЛАВ о. В. АПОНЮК. СВАН ПЛЕЙН, САСК.

По 1 дол. І. Костюк, І. Щур, Дм Сорочук, І. Ананійчук, Г. Грщів, Ю. Преданчук, Ст. Кут, Мих. Вербовецький, Мих. Яворський. Олекс. Боднарчук, Арран Саск.

ПРИСЛАВ ГЕО. ПАСКАРУК. КАЛИНА, САСК.

По 2 дол. В. Чубей.

По 1 дол. В. Калиновський, І. Н. Леннияк, С. Стратійчук.

ПРИСЛАВ о. Є. ГРИЦИНА. КАДВОРТ, САСК.

По 1 дол.: В. Михайлюк, В. Кіндрачук, В. Радзівон, І. Бойчук Ів. Івасюк, В. Тріщук, В. Васияк, В. Чернявський, Пр. Космінка, В. Коваленко, Б. Чайковський, Дм. Котелко, Ф. Іванищин, В. Ковбуз, Ст. Тріщук, Н. Цалин, Ю. О. Котелко, Гр. Сарчук.

По 50 ц.: С. Маєр.

ПРИСЛАВ о. І. МАЙБА. ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: Я. Корпан, Ст. Матвіїв, І. Федуняк, А. Миско, Мих. Бойко, Ник. Савчин.

ГЕФОРД, САСК

По 1 дол.: Дм. Сулятицький, Дм. Калин.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керицького.
ТРАВЕНЬ:

4 Вел. Пятниця—Винос Плащениці:
 4 год. по пол. — Горлець.
 7 год. по пол. — Йорктон.
5. Вел Субота — Свячення пасок:
 1 год. рано — Могила.
 2. год. по пол. — Донвел.
 6 год. по пол. — Ярослав.
 8 год. веч. — Сторновей.
6. Великдень: —
 12.05 С. Б. і свяч. пасок—Калдер.
 6 год рано Утр. і свяч. пасок—Мазепа
 7. год. рано Єв. Б. і свяч. пасок — Канора — о. Кусий.
 7.30. Утр. і свяч. пасок — Мікадо
 8.30 Успенська; 9.30 Горлець; 10.30 Йорктон
7. Світ. Понеділок — Сторновей.
7. Вел. Понеділок — Успенська — о. Ів. Кусий.
8. Вел. Вівторок — Мазепа.
8. Велик. Вівторок — Донвел — о. Ів Кусий.
13 Неділя — Йорктон.
20. Неділя — Мазепа
27 Неділя — Калдер.
Телефон 798 — ЙорктонСаск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

5. Вел. Субота. Свячення пасок:—
 11 год. рано — Слейтер.
 1 год. по пол. — Ґарлянд.
 2.30 по пол. — Богдан.
 4 год. по пол. — Венлав.
 6 год. по пол. — Ворд.
 7 год. веч. — Драй Ривер.
 8.30 веч. — Сифтон.
6. Воскресення: 1.30 рано Воскр. Утреня і свяч. пасок — Велий Ривер (коло Стороженка).
 3 год. рано Утр. і свяч. пасок — Ешвил.
 5 год. Утр. і свяч. пасок—Косів.
 7 год. Ут. і свяч. пасок—Давфин
 9 год. Утр. і Сл. Божа та свяч. пасок — Етелберт.
 5 год попол Вечірня — Венлав.
7. Світ Понеділок — Косів.
8. Світ. Вівторок — Ешвил.
 5 год попол Вечірня — Сифтон.
13. Неділя Томина — Давфин, храм
20. Неділя — Велий Ривер (коло Стоожєнка)
27 Неділя — Ґарлинд, о Апонюк.
27 Неділя — Роркгон.
Адреса. Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ТРАВЕНЬ.

2. Середа. — Ардмор, Сповідь і свячення пасок
3. Четвер — Біг Медов. Сповідь і свячення пасок 8 год. рано.
 Дупрей в п. Антонюка, год. 3 свячення пасок.
 Вилов Трейл, 6 год. свяч. пасок
 Сани Ренідє, 9 год. свяч. пасок.
4. Вел. Пятниця — Тірієн. Винос плащениці і свячення пасок
 Глендон (місто), 3.30 свч. пасок.
 Гіфорд, 5 год. Вечірня і св. пасок
 Флет Лейк, 7.30 свяч. пасок.
 Шемрок Велий, 9.30 свяч. пасок
5. Вел. Субота. — Ґрац на Гейнабург Сл Божа і свячення пасок.
 Елк Пойнт, 1 год. попол. св. пас.
 Гон Лейк, 3.30 свяч. пасок.
 Ільна 5 год свяч. пасок.
 Стрий, 7 год. свяч. пасок.
6 Великдень — 12 год. Гемлин — Свячення пасок.
 Год. 2. Лавніґ — свяч пасок.
 Год. 4 Бовіє — свч. пасок.
 Год 6 Смокі Лейк — свяч пасок.
 Год. 10 Спеден С. Б. і свяч. пас
 Год 5 попол. Вечірня — Стрий.
7 Вел Понеділок — Тірієн
8 Вел. Вівторок — Гемлин
13. Неділя — Глендон (місто)
20 Неділя Лавніґ.
27 Неділя Вилна.
Адреса Глендон Алта Box 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ТРАВЕНЬ·

3. Страстний Четвер — Богослуження і Вел. Сповідь — Вакав. Страсти год. 8 веч. Ст Джуліен
4. Вел. Пятниця — Винесення Плащениці год. 10 рано, Ст. Джуліен
 Год. 2 по пол. — Тернопіль.
 Год. 4 по пол. — Єлов Крік.
5. Вел Субота — Свячення Пасок:
 Год 2 по полудні — Сматс.
 Год 3 пополудні — Алвена.
 Год 5 по полудні — Кадворт.
 Год. 8 ввечері — Єлов Крік.
6 Великдень — Год. 3 по півночі — Ст. Джуліен
 Год 7 рано — Вакав.
 Год. 9 рано — Тернопіль
 Год 3 по пол Вечірня Кадворт
7 Світлий Понеділок — Вакав.
8. Світлий Вівторок — Сматс.
13. Провідна Неділя — Кадворт
20 Неділя — Єлов Крік.
27. Неділя — Ст. Джуліен.
Адреса: Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Р. С. Уляна
ТРАВЕНЬ.

6. Великдень. 1 год. по півночі — Брендон; 9 год. рано — Портедж ля Прейрі.
7. Світ. Понеділок — Паплар Парк
8 Світ Вівторок — Стед
13 Неділя Томина — Тиндал.
20 Неділя — Ст Сейнтри
27 Неділя — Дуфрост
Адреса· 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084 Винипеґ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ТРАВЕНЬ.

3 Вел. Четвер. Страсти, 7 год. веч. Роблин-Зелена.
4. Вел. Пятниця. Винос Плащениці 2 год. попол. — Роблин-Зелена.
 6 год. веч. — Винос Плащениці — Шортдейл.
5. Субота — Свячення пасок:—
 1 год. попол. — Дрифтінг Ривер.
 2 год. попол. — Гілберт Плейнс.
 3 год. попол. — Ґрендвю.
 5 год. попол. — Петлюра.
6. Воскресення: 12 год. в ночі — Рокстон, Саск. Утреня і свяч. пасок, 3 год. рано Воскр. Утр. Сл. Божа і свячення пасок. — Леннард; 7 год. рано — свячення пасок — Роблін (місто); 8 год. Утреня і свяч. пасок — Шортдейл; 10 год. Утреня і свч. пасок — Роблін-Зелена. Вечірня 7 год. вечером — Роблін (місто).
7. Світ. Понеділок — Петлюра, Вечірня 5 год. по пол. Ґрендвю.
8. Світ. Вівторок — Шелвелей.
12. Субота. — Дрифтінг Ривер — (Проводи).
13. Неділя — Ґрендвю—Рокстон, Саск. о. І. Кусий.
20. Неділя — Шортдейл — Парастаси на гробах.
27. Неділя Роблін-Зелена — Парастаси на гробах
Почт скринка 54, Роблин. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І р. Василика
ТРАВЕНЬ:

1. Вівторок — Сповідь і Сл. Божа — Сірейл.
2 Середа — Сповідь і Сл. Божа — Крайгенд
3. Стр. четвер — Сповідь, Сл. Б і посв. Плащениці — Редвотер. по пол. 4 год. Катех. з дітьми. 7 год. Страсти — Редвотер.
4. Вел. Пятниця. Винос плащениці, 10 год. рано — Смокі Лейк — по пол. 1 год. — Еґрімонт; 4-та год. — Редвтоер.
5. Вел. Субота Сповідь. Сл. Божа і свячення пасок — Візел Крік. По пол [illegible] 1.30 — Восетна 2.30 — Радвей; 4-та — Ієнюб; 6 — Тудор; 7 в хаті пані Савка — Торгилд; 7.30 в хаті п-ва Теленків — Торгілд; 8 Еґрімонт, веч. 9 — Редвотер; 10 в хаті п-ва Худія — Коронадо; 10.30 в хаті п-ва Шкотів — Коронадо; 12 в ночі Федора.
6. Великдень. 5.30 рано — Калмар, 9 рано Торсбі Вечірня 3 год. по полудні — Еґрімонт.
7 Світ. понеділок — Радвей (парастаси на гробах)
8. Світ. Вівторок — Беліс (парастаси на гробах)
13 Нед. Томина — Восетна (парастаси на гробах; 3 год. по пол. Вечірня — Візел Крік (парастаси на гобах).
20. Неділя — Смокі Лейк (з процесією на цвинтар)
27 Неділя — Еґрімонт (парастаси на гробах)
Адреса· Box 62, Радвей Алта Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ТРАВЕНЬ·

3 і 4 Вел Четвер і Пятниця—Ґаес.
6. Великдень: 4 год. рано Кобзар.
 Год 7 рано — Мейбридж.
 Год 9 рано — Сван Плейн.
7. Світ. Понеділок — Ґлен Елдер.
8. Світ. Вівторок — Пайн Ривер.
13. Неділя — Флин Флон.
20. Неділя — Шеридон
27. Неділя — Ґарденд.
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
[illegible]
Управитель М МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street. Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Ґросерня, овочі огородина на долині

Календар Українських Свят
ТРАВЕНЬ·

1	В	18	Преп. Івана, іcп. Косми еп.
2	С	19	Преп. Івана Ветхопещерн.
3	Ч	20	Великий Четвер
4	П	21	Велика Пятниця.
5	С	22	Велика Субота.
6	Н	23	ВЕЛИКДЕНЬ.
7	П	24	Світлий Понеділок.
8	В	25	Світлий Вівторок.
9	С	26	Свщмч. Василія еп. Амас.
10	Ч	27	Прп. Стефана еп. В. Вол.
11	П	28	Кирила еп. Туров.
12	С	29	9 муч. в Кизиці: Теогнідa.
13	Н	30	Нед. Том. †Ап. Якова.
14	П	1	Свщмч. Макарія митр. К.
15	В	2	Перен. м. Бориса і Гліба
16	С	3	Смерть преп. Теодозія Іг.
17	Ч	4	свщмч. Сильвана, Еразма
18	П	5	Влкм. Ірини, муч. Неофіта
19	С	6	Преп. Йова чуд. Почаїв.
20	Н	7	Нед. Мир. Звлення Ч. Хр.
21	П	8	†Ап. Івана Богослова.
22	В	9	†Перен. мощів св. Миколая
23	С	10	Апостола Симона Зилота
24	Ч	11	Рівн. ап. Кирила і Методія
25	П	12	Епіфанія еп. Кипру
26	С	13	Муч. Гликерії діви
27	Н	14	Нед. Розсл. Микити затвор.
28	П	15	Пахомія Вел., Ісаїї еп. Рост.
29	В	16	Преп. Теодора освяченого
30	С	17	Ап. Андроника з 70-ти
31	Ч	18	Муч. дів: Юлії, Клавдії

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ТРАВЕНЬ:

3. Вел. Четвер — Росборн (місто) Служба Божа і сповідь.
4. Вел. Пятниця — Мензі. Винос Плащениці, год. 1 по полуд
5. Вел Субота — Свячення пасок·
 Сенді Лейк — 10 год. рано
 Елфінстон — 12 год. рано
 Оаквурн — 1 год. пополудні.
 Виста — 2.30 попол.
 Росбурн (місто) — 4. по пол.
 Росбурн (фарми) — 6 вечір.
 Ангусвил — 8 год. вечір.
6. Великдень. Утреня і свячення пасок 5 год. рано — Січ
 Вел. Сл. Божа і свячення пасок — 7 год. рано — Мензі.
7 Вел. Вівтоок — Виста
8. В-л. Вівторок — Виста
12 Нед. Томина — Росбурн (фарми) Спільне свячене.
20 Неділя — Січ
27 Неділя — Ангусвил
Адреса Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ТРАВЕНЬ:

5 Вел. Субота. Свячення пасок:—
 9 год. рано — Фостон.
 11 год. рано — Клейр.
 2 год. по пол. — Вимер.
 9.30 в вечір — Кемсак.
 11.30 в вечір — Бюкенен.
6. Великдень: 12.10 год. рано — Рама — 2 год. рано — Тизіс; 5 год рано — Дробот, 8 год. рано — Бооджис, 5 год. по полудні — Бюкенен—Вечірня.
7. Світ. Понеділок — Дробот.
8 Світ. Вівторок — Тизіс.
13 Нед. Томина — Клейр.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Устав Церковний.
ТРАВЕНЬ:

6. Великдень: Ап. Діяння 1: 1—8. Єван. Івана 1: 1—17.

7. Світ. Понед. Ап. Діян. 1: 12—17 і 22—26 (Юрію) Діян. 12: 1—11. Єван. Івана 1: 18—28 (Юрію) Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

8. Світ Вівт. Діяння 2: 14—21. Єван. Луки 24: 12—35.

13. Нед. Томина. Гол. 1. УЄ Мат. 28: 16—20. Літ. Діяння 5: 12—20. Єван. Івана 20: 19—31.

20. Нед. Мирон. Г. 2. УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Діян. 6: 1—7. Єван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

27. Нед. Розслаб. Гол. 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Діян. 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Cemetery of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., MAY 15th, 1945 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1945. ЧИСЛО (550) 10

ЩО ДІЄТЬСЯ В ГАЛИЧИНІ.

Польська новинкарська агенція повідомила Вашингтон, що в цілій Східній Галичині большевики переслідують греко-католицьких духовних. Арештували митрополита (Йосифа Сліпого) і всіх епископів. Всіх богословів взяли до большевицького війська. Крім цего повивозили багато народу до Донецьких копалень, а других до Архангельська на береги східної Азії.

Папський часопис „Оссерваторе Романо" подає, що на похороні Шептицького були: митр. Сліпий, еп. Копиловський і його помічник еп. Лакота, еп. Чарнецький, еп. Будка, ігумен Студитів Климент Шептицький, каноніки львівської і перемиської капітули, ректор семинаря о. Д. Фоґт, віце-провінціял Редемптористів. В похороннім поході було 150 священиків. Похорон був ще 5-го листопада.

УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ.

Радіо з Білгороду, в Югославії донесло, що Українці, Словаки і Мадяри дістали право провадити свої школи в своїх мовах, а Українці дістали навіть свою ґімназію в Керестурі. — Для нас лишається питання, хто там буде рішати, чого в українській ґімназії мається українською мовою вчити. Частина Українців з Закарпаття перебралася ще в 18 віку до сербської провінції, Бачки і там вони задержали свою мову (з малими домішками сербської) і вважають себе Руснаками, себто Українцями, друкували свої книжки і ґазети. В північній Босні є також кількадесять сіл галицьких Українців, що належали до дієцезії Крижевацької і їх епископом був Діоніз Нярадi. Бачванські Українці мали апостольського вікарія.

Тут пригадаємо, що по минувшій війні еп. Нярадi звернувся був до „Українського Голосу", щоби зібрати і вислати туди українських книжок, що й зроблено.

ПРЕДСТАВНИК УКРАЇНИ.

На конференції в Сан Френсиско є представник України, Дмитро Мануїльський. Дехто робить з того велику історію, однакож коли приглянутись до справи, то нема чим тішитися. Бо важне, що Україною править Москва і вона рішає, хто має бути представником України. Отже представники України, це в дійсности представники Москви.

ЗАКАРПАТТЯ РОЗПАРЦЕЛЬОВУЮТЬ.

З Словаччини є вісти, що на Закарпаттю розпарцельовують панські землі між селян. Та не можна забути що Росія всюди розпарцельовувала землю але на свій лад — так, що опісля і земля і люде стають власністю Москви. Заводять колхози, а людей переміняють в колхозників.

ХЛОПЕЦЬ ВТОПИВ ХЛОПЦЯ.

В Ер Гарбор Ситі, Н. Дж. 13-літний хлопець втопив 5-літнего Віліяма Гайнсона, втрутивши його в воду, щоби насміятися, як опісля говорив. Крім того цей 13-літний злочинець спалив також гарадж й автомобіль. Питання — хто його виховував і як?

ПОВОЄННИЙ СТАН ЕВРОПИ.

Вісти з Лондону кажуть, що нинішний політичний та економічний стан неросійської Европи сто разів гірший, ніж був по попередній війні. Коротко цей стан виглядає так:

Европі грозить голод і слабости. Великі простори так знищені, що будуть лежати облогом. Аліянти не мають спільних плянів для мирових справ і будучности Німеччини. Італія хоче взяти італійські міста; „люблинські поляки" (Росія!) хочуть забрати німецькі міста по Одру; Русини (Закарпатські Українці) хочуть злучитись з Росією (розуміє́сь, що Росії від того голова не болить); Греція хоче забрати часть Альбанії; Французи хочуть контролювати околицю Рену; европейські дороги і торговля знищена; німецькі фінанси, ринки і продукція знищені; Франція зрівналась промислом з Швайцарією; італійське економічне життя спараліжоване; голод в Голяндії і знищених яких 100 промислових міст.

А побіч того Франція, Італія і другі краї хиляться до соціялізму і комунізму. Росія хоче конче Варшавського уряду; вона також поставила уряд для Австрії, не радячись Англії, ані Америки.

Великим лихом вважають поділ Німеччини на части, що мають бути під аліянтською контролею.

Всінци між німцями шириться віра, що Гітлер жие і чекає хвилі, коли зможе Німеччину освободити.

Ось так малює в „Винипеґ Трибюн" положення Европи А. Камінс в кореспонденції з Лондону.

ЩО КАЗАВ ЧОРЧИЛ.

Що зробить конференція в Сан Франсиско, не знати. Бо конференція одно, а те, що діється в Европі, друге. Ось недавно пригадували на конференції слова Чорчила: „Мусимо запевнитись, що гідні цілі, за які ми воювали, не будуть злегковажені; щоби слів: воля, демократія, освободження не перекручувано на інший лад, ніж ми їх розуміли. Буде мало користи з покарання Гітлера, коли тепер не запанує закон і справедливість і коли знов мав би бути деспотичний лад". Певна річ, що Чорчил мав на увазі Росію, якої цілею є заводити диктатуру там, де вона зайшла — отже в Югославії, Австрії і др. Та балачка не поможе, коли за нею не поставиться потрібної рішучої сили. Бо певна річ, що і Росія лише на свою фізичну силу надієсь.

НІМЦІ ДО РОСІЇ.

З вістей, які маємо, виходить, що большевики вивозять німців до Росії великим числом, очевидно до праці. З Румунії вивезли 70,000, з Югославії коло 100,000, вивозять з Угорщини. Зовсім певне, що вивозять і з самої Німеччини, яка є в їх руках. Адже вже давно Москва казала, що візьме 10 мільйонів німців для відбудови знищеної Росії.

ІСТОРІЯ ВІЙНИ В ЦИФРАХ.

Війна почалася 1 вересня 1939 року і тревала 2,319 днів. Коли брати на літа, то війна тревала 5 літ, 8 місяців та 1 тиждень.

ПОЛОЖЕННЯ НА БАЛКАНІ.

Нині паном Югославії і взагалі Балкану є Тіто. З вістей, які сюди доходять видно, що Тіто господарить на нікого не оглядаючись. Він винищує не тілько тих, що помагали німцям, але і тих, що є проти комунізму. Зпочатку він формально згодився, що в новім уряді Югославії будуть представники трох груп, які противились німцям, однакож наділі є там лише товариші Тіта. І Тіто змінив вже цілий суспільний лад, змінив прапор державний, змінив назву країни. Тепер стоїть питання Тріесту — чи його забере Тіто, або чи Англія й Америка не дозволять взяти. Це важне питання нинішньої аліянтської політики.

ЗАБРАЛИСЬ ДО ПАЛЕСТИНИ.

На протязі 12 літ дотепер з Німеччини і других країв Европи виїхало до Палестини 355,000 жидів, маючи допомогу жидів американських. На те вони видали понад 90 мільйонів долярів. Цего року американські жиди збирають 35,300,000 долярів, щоби помогти соткам тисяч жидів осістись в Палестині, які не хочуть жити в краях, з яких походять.

ЗНОВ ЗІЗД ТРОХ.

Вісти з Лондону кажуть, що там знов хочуть, щоби відбулася конференція Сталіна, Чорчила і Трумана для полагодження деяких справ. Та виходить покищо, що Росія ще не сказала, що вона про те думає.

НІМЕЦЬКІ СТРАТИ.

Вістка з Лондону говорить за Москвою, що большевики вбили та поранили на східнім фронті 12,770,000 німців. А від часу, як німці піддалися до 15 травня большевики взяли в полон 1,230,000 німців, а в тім 101 ґенералів.

ДЛЯ КАТОЛИЦЬКОЇ КОЛЕҐІЇ.

Недавно почали збирати для римо-католицької колеґії Успення Богородиці в Виндзор, 750,000 долярів, отже три чверти мільйона. Хочуть колеґію збільшити і дати місце 1200 студентам, а не 350-ом, як досі.

ЩО З ГІТЛЕРОМ?

Питання, що сталося з Гітлером, не ясне. Загально думають, що він згинув, хоч тіла його не пізнали, бо тіла, де він міг згинути, були понищені до непізнання. Вже і Чорчила запитували, що він думає, та він відповів, що тілько знає, як усі. Значиться — не виключене також, що він виїхав до чужого невтрального краю і там скривається. Подібне і з Ґебелсом.

ГРОШІ НА 32 КОЛЕҐІЇ.

В Стейтах мурини збирають фонд на вдержування своїх 32 колеґій. Назначено 1,550,000 долярів, а доси вже зібрали 203,842. Мурини розуміють, що в своїх колеґіях вони виховають для себе красших і більше провідних людей.

УСПІХИ 8-ої ПОЗИЧКИ.

Вістка з 14-го травня подає такі цифри: Сума призначена на Канаду 1,250,000,000, а зібрано 1,388,998,900 долярів.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були вложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Оголошено в попередніх числі	**$50,580.40**
Свящ. Є. Грицина	100.00
Яків Кіндрачук, Кадворт, Саск.	50.00
ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.	
Н. Садовський, Редфілд, Саск.	20.00
Лесь Ступар, Ібстон, Саск.	20.00
На похороні пані Лисак, Норт Бетлфорд	11.00
На похороні пані Дуб, Ґлеслин, Саск.	6.00
На похороні Марії Безбородько, Геффорд,	1.30
ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.	
Андрій й Анна Козак, Ленвейл, Саск.	25.00
ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА. ЕДМОНТОН, АЛТА.	
Недільна Школа при церкві св. Івана	35.00
Атаназій Ленко	25.00
Евдокія Шпачинська	10.00
Іван Колісняк	10.00
Іван Кривко	10.00
Дмитро Данилюк	5.00
РАВНДГИЛ, АЛТА.	
Олена Марашечка	5.00
Стефан Роківський	3.00
Стефан Перун	1.00
Теодор Кархут, Кемроз, Алта	25.00
Іван Пилачук, Дінант, Алта.	5.00
Юрій Шут, Дінант, Алта.	5.00
Петро Маковецький Кінгмен, Алта.	1.00
ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.	
Свящ. В. Сенишин, Гледон, Алта,	100.00
В. Андрушак, Елк Пойнт, Алта.	25.00
Іван Стасик, Ґледнон, Алта.	15.00
ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА. ІСТ СЕЛКИРК, МАН	
Андрій Созанський	10.00
Манолій і Катерина Божисько	5.00
Іван Мицак	2.00
Анна Колодзінська	1.00
РИВЕРТОН, МАН	
Августин Романюк	5.00
Р. Богонос	5.00
Церковна громада, Ст. Мартин, Ман.	10.00
Марія Мельник, Портедж ля Прейрі, Ман.	5.00
Стефан Юрків, Ґарсон, Ман.	1.00
ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА. ВИНИПЕҐ, МАН.	
Никола Марія	50.00
Доня Гаврисишин	25.00
Капітан Стефан Мисак	10.00
Юрій Медведюк	10.00
Василь Таский (частина)	10.00
(Разом — 105.00)	
Разом	**$60,252.70**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕ-[redacted]

IV.

Як Поляки кривдили Українців.

Щоби бодай приблизно показати, як жилося Українцям під Польщею до часів Йосафата, наведемо тут кілька примірів:

Казимир Великий, польський король, забравши 1340 р. західні українські землі, нищив українські церкви.

Ягайло вже при коронації 1386 року приобік, що перетягне Україніців на латинізм і багато перетягнув. Українці були виключені від всіх прав, коли не приняли латинського обряду.

В Городні вийшла 1522 р. польська постанова: „Не будемо обовязані давати таких гідностей й урядів Українцям (по тодішному Русинам), тільки литвинам римської віри.

Року 1375 Поляки заснували своє архіепископство у Львові і забрали для нього українську церкву та добра українського митрополита,

Подібне було і в Перемишли, де добрами українського епископа вивінува-[redacted]

В Перемишли забрав Ягайло рабунком українську катедру, повикидав кости похоронених там українських епископів і перемінив церкву на костел.

Року 1550 король Жигмонт II. забрав силою українську церкву в Сяноці, а Українцям сказав: Коли до трох днів не поставите собі церкви, то втратите право". Українці купили стару деревяну церкву в Ясенові, працювали день і ніч, перевезли і за три дні поставили.

В роках, 1381 та 1436 заборонили Поляки будувати і поправляти українські церкви, щоби ті понищилися.

Король Іван Альбрехт приказував щоби Українці польські свята святкували.

Декрети синодальні в Петрикові 1542 року забороняють Українцям публичне Богослуження, дзвонення і будову церков.

За короля Жигмонта 1-го (1521) не вільно було українцям умерших публично ховати, ні хорих з св. Тайнами відвідувати, але все крадьком.

В 1583 р. на український Святий Вечер польський архіеп. Суликовський озброїв товпу і післав, щоби не дозволяла Українцям святкувати. Товпа розганяла людей, била священиків, а церкви зами-[redacted]

Додати, що 1 серпня 1924 р. писав папа Іван 22-ий до польського короля Володислава Локетка, що відпускає гріхи тим, які вмруть на війні з православними й татарами. Отже папа рівнав православних з татарами.

В 1372 р. писав папа Григорій XI-ий до польських епископів в Кракові, щоби наганяли епископів православних.

Це дрібка того, що говорить історія про насильства Поляків католиків над Українцями. Але Кунцевич всего того не знав; а коли б дещо і знав, то толкував собі все так, як Поляки толкувати навчили.

Польські насильства підорвали були силу Православної Церкви, а тоді Польща вжила „унії", як ще одного удару, щоби Українців добити.

Унію приготовляли польські езуїти, головно ж Скарга. Коли ж унію завели, то Йосафат був одним з тих, що вживали всяких жорстокостей, щоби православних Українців нищити, як того Поляки хотіли.

Православні боронилися, як могли. Митр. Рогову били камінням; побили були Йосафата в Києві, коли там був почав православіє висмівати; Крупецький мусів „спасатися бігством"; вкінци Йосафата вбили, коли мірка терпеливости увірвалася. Що ж мали робити? Чи дякувати за те, що католики їх зневажають і жорстоко переслідують?

Не унії треба було Українцям, не папи, не католицизму, але щоби безбожна католицька Польща з українських земель забралася і не точила української крови.

Йосафат був щирим чоловіком і коли б він був справу ясно розумів, то не ставав би з католицькими насильниками, але проти них, не з папою, але проти папи. Він став би був з своїм народом, а не з його кривдителями.

Та сталося так, що чужі люде його збаламутили — і так талан, що приніс би благословення, приніс гріх і терпіння.

І той гріх тягнеться до нині. Бо ще й нині вороги Українського Народу вживають імени збаламученого нещасного чоловіка, щоби ним і дальше баламутити Українців. **Лихо, яке Йосафат робив несвідомо, цілком свідомо продовжують нині навіть ті, що звуть себе Українцями.** Отже яке це велике лихо, який гріх!

ЯК ЧУЖІ УКРАЇНЦІВ ПРОСВІ-[redacted]

I.

В греко-католицькій „Ниві", з травня 1931 року пише гр. кат. священик М. Р. Цурковський, про значіння „Національного Музею" у Львові, і між іншим зупиняється на стародавнім образі, що показує, як мучили святих апостолів Петра і Павла. Вигляд образа описує Цурковський так:

„Кількох козаків у ролі катів. В широких шараварах, із шаблюкою в руці, з чубом на голові, стинають голову Апостола Св. Павла. А осьде інші козаки також не дармують: другого Апостола, св. Петра до хреста стрімголов прибивають."

І призадумується Цурковський — чому це так? Де взялися українські запорожські козаки в тих давних віках, щоби бути мучителями св. Апостолів. І каже він:

„Як багато цей образ нам говорить про часи релігійної боротьби „Руси з Русю". Вже кількасот літ тому назад залежало комусь на тім, щоби наші визвольні змагання у вірних — які прийдуть до церкви — понизити. Із чийогось приказу маляр козаками — які були виразниками (представниками) свободи українського народу казав бути катами апостолів."

Недоказане треба доказати...

„Боротьба „Руси з Русю", це боротьба тих, які насильством будували „Католицьку Русь", з „Русю Українською Православною". Боротьба Потіїв, Терлецьких, Кунцевичів з православними Українцями.

Комусь залежало... Комусь було потрібно... Полякам і Римови було потрібно, щоби тих українських Козаків Запорожців, які своє життя клали, щоби обороняти Православну Церкву і волю Українського Народу, показувати перед Українцями як найбільших злочинців. Полякам і Римови було треба, щоби найвірніших синів народу перед Українцями понижати. Треба було, щоби Українця так збаламутити щоби він на найбільших своїх добродіїв кидав каменем.

Чи може бути більше безбожна робота над таку?!

Але безбожність такої роботи ще страшніша, коли взяти на увагу, що до того вживається релігійного образа; вживається осіб Апостолів — тих Апостолів, що працювали для правди і вмерли за правду. А ще дальше — вживається до такої роботи тої церкви, де Безкровна Жертва на вівтарі приноситься.

Ось такі безбожники обирались Українцям за спасителів та учителів!

СПОВНЮЮТЬ ВОЛЮ МАТЕРІ.

Два брати Стенлей та Джан Кел, в Винипегу подали урядови петицію за дозволом перенести тіло свого батька і поховати побіч матері. Батько помер 1938, а мати в березні 1945 року і її бажанням було, щоби сини перенесли тіло батька і поховали побіч неї.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Як я вчився читати й писати по українськи.

Я зачав вчитися читати й писати по українськи нім зачав ходити до англійської школи. Я не мав нагоди ходити до Рідної Школи, отже родичі вчили мене вдома.

Найперше я навчився читати й писати цілу українську азбуку. Відтак тато вирубали трицять і три квадратових кавалочків з твердого паперу і на кожнім з одного боку написали, з другого надрукували українську букву. З тих букв я складав слова.

Як вже добре навчився слова складати, родичі купили мені українські казки до читання. Я дуже любив читати й писати по українськи. Деколи я переписував казки, щоби навчитися добре писати.

Минуло трохи часу, нім я добре навчився, але це звичайна річ. Коли вчимося, то треба повторювати так довго, доки не навчимося добре.

Недавно чув я таке:

„Дуже важною справою є, щоби вміти добре читати і писати рідною мовою — а щоби так вміти, то треба читати по українськи якнайбільше. Замість читати „Вестерн енд тру сторіс" треба читати Український Голос, Вістник і добрі українські книжки". — Коби так всі українці справу розуміли! От ще вгадаю таке, що нам треба робити:

Листи до товаришів пишімо лише по українськи.

Добра річ вести Дневник, де важніші справи були б кожного дня записані. І записувати треба по українськи. Це повинен бути „Український Дневник".

Так ми станемо високо-культурними людьми, гарними Українцями й Українками і гідними громадянами.

Я це пригадую і хотів би я, щоби українська молодь на такий лад про себе дбала і так себе виховувала.

Орест Горчинський.

Одні вміють, другі ні.

Є молоді, що читають, пишуть і гарно говорять по українськи, а є такі, що свого письма не знають, говорять по українськи слабше і говорять нерадо.

Котрі з них вартніші? І котрим лучше?

Певно, що тим, які своє знають і свого вживають.

Отже що робити тим, що свого добре не знають? Закочувати рукави аж поза лікті і вчитися. Нічо більше! Вчитися читати і писати, тай всюди між своїми по свойому говорити. Коли ж навчаться, то побачать, як вони піднесуться і в своїх очах і в людських.

Не дбали про молодих старші, отже молоді повинні самі про себе подбати.

І ще одно: Коли хтось не говорить по українськи дуже добре, то не треба з нього сміятися, як деякі роблять. Треба заохочувати, а він так добре навчиться. Коли б з дитини сміятися, що вона зле пише, то вона не хотіла би вчитися. Таке і тут.

П. Мороз.

Записав був на дверях.

Коли я був ще малим, то кілько наслухався про інтересні річи. Чув, що моя прабабка по татови походила з села Довжанки і звалася Ядвоха, а прозивали її „придкою". Коли везли її до нашого села, як молоду, то вона мала з собою кужіль (куделю), отже від того назвали „придкою". Нині я хотів би знати, з якого вона роду, та нема кого запитати.

Чув я, що були наші своякн в селі Вертельці, та в місточку Залізцях.

Чув я малим таке оповідання:

Було це за панщини. Панський отаман („форман") дуже знущався над людьми. Швагер мого прадіда добре побив отамана і втік до якогось села коло Почаїва. За пів року дав знати, де він є, отже прадід повів свою сестру нібн до Почаїва на відпуст і там лишив в її чоловіка.

Таке оповідали і я записав був собі назву села, де був прадідів швагер — а записав на дверях.

Коли ж я за якийсь час приїхав зі школи з міста, то письма на дверях вже не було — бо двері мили і письмо затерлося. І вже не було кого запитати.

Коли б я був мав такий розум, як тепер, то записав би був в книжку все; як сестра звалася, як звався її чоловік, коли він пішов до того села і ще дещо. І заховував би ту книжку як дорогу річ, та щораз нового дописував би.

Чув я, що в селі Глядках наш свояк був священиком, але як звався, хіба я нині знаю? А хотілось би знати!

Та все ж таки я почав писати Родинну Історію, але вже тут в Канаді. Позаписував всю нашу родину, яку знав і про яку довідався від тата і мами. Записав навіть двох прадідів і прабабок та їх братів і сестер.

Отже моя порада молодим (та і старшим): Запишіть все, що можна: Коли приїхали ваші родичі, чи ваш дід та бабуня, відки, коли, як звалися, яка там була почта, який повіт, як звалися брати і сестри родичів та діда і бабки, як тих діти і внуки...

Записуйте, поки є ті, що можна їх випитати — записуйте не на дверях, а в призначеній на те книжці і ховайте її, як дорогу річ. Там час від часу дописуйте події з тутешного родинного життя.

Коли це зробите — велике діло зробите. А хто зробить — нехай напише про те в Вістнику.

Мати свою Родинну Історію, це ознака культурности.

К. П.

ХТО ЦЕ ТІТО-БРОЗОВИЧ.

Нині Югославія є під проводом Тіта, що звесь також Брозовичем. Перше проти-німецька боротьба велась в Югославії під проводом Михайловича, коли ж зявився Тіто, алієнти почали давати йому поміч, а Михайлович відійшов набік. Тіто большевик.

Та що він за оден? Звідки? Співробітник Ню Йорк Джорнал Амерікена, Рашмор, подає таке:

Бувший агент Комінтерну виявив перед Департаментом Стейту в Вашінгтоні, що він пізнав з фотографії, що Тіто, це його товариш.

Він приїхав крадьком до Стейтів 1925 року, як Рудольф Бейкер і тут той агент призначив Тіта до комуністичної роботи в Пітсбургу, Шікаго і Детройті. Тут Бейкер перевів кілька робітничих заворушень в часі депресії, де була стрілянина і текла кров.

В 1933 р. Бейкер (Тіто) виїхав на науку большевизму в Москві і вже до Америки не вертався.

Є також чутки, що Тіто був одним з большевицьких провідників підчас недавної еспанської внутрішної війни.

Отже хто Тіто? До якого народу належить? Яка за ним історія?...

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робіть в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

РАЙ — ЗМІЙ І ПЕКЛО.

Із нічого виріс в Раю чоловік. Кругом него ростуть яблуні, груші, сливи і виноград. А чоловік славить Бога — і так в усім собі рад...

Аж звився порадник — злобний, гордий. **Гей ну, хлопе! Ти не мудрий;** ти знаєш, що є вартне: **Он там яблука тобі!** Слухай мене; йди рви і їдж; а будеш мудрий так, як я.. Нащо тобі обовязок?

І послухав чоловік змія — того хробака. І перестав славити Бога — бо порада змія до того вела.

Таке діється і нині. Той же змій каже нині: Слухай мене! Пять долярів, це яблоко, отже ти сховай його собі і їдж. Не давай нікому. Все лиши собі і сам їдж. Про нічо друге не дбай!

Але розумні не послухають змія. Вони і ділом покажуть, що його не слухають — вони пішлють 5 долярів самі і других заохотять, щоби посилали.

А. Е. Білінський.

ДО ДУБА.

Нехай гнеться лоза, куди вітер погне,
Не обходить вона ні тебе, ні мене.
Може й важко її, може й спина болить,
Але буря її з коріння не звалить.
На болоті росте і слабая сама —
Вона гнеться собі, бо їй сили нема.
Вона гнеться собі і так вік проживе,
І без слави в багні, як трава зогниє.
Як трава-осока, зогниє у багні,
І хиба лиш комар заспіває по ній...

Нехай гнеться лоза, а ти дубе кріпись!
Ти рости та рости, не хились, не кривись.
Ти глибоко у глиб твердий корінь пусти,
Гиля в гору розкинь, ти рости та рости!
І до пекла дістань, і у пекло заглянь,
І до хмари дістань, і на небо поглянь.
І весь світ обдивись, і усе розпізнай,
І що доброго є, ти у себе впивай.
І у силі-добрі як скала затвердій,
І як Бог світовий, ти на сторожі стій.
І пташки світові защебечуть тобі
І співак одпічне, заспіває тобі.

А як буря лиха тебе з місця зібе,
Або хмара-гора тебе громом убе —
Світ почує ту смерть і повітря здріжить,
І ліси загудуть і земля задвижить
І пташки пролетять, спогадають тебе,
І співак перейде — не забуде тебе.

Степан Руданський.

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ родився 1830 р. на Поділю. З фаху лікар. Довелось багато бідувати і це підкопало його здоровля. Вмер 1871 р. З його писань найбільше відомі веселі вірші „Співомовки", але писав він також гарні поважні вірші. Побіч Шевченка він найбільше знаний.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича [redacted] в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КІНЕЦЬ ВІЙНИ.

Війна, що почалася 1939 р., закінчилася. В понеділок 7-го травня, 1945, німецький генерал Йодль, та адмірал Фріденберг підписали в місті Реймсі, що Німеччина безумовно піддається аліянтам.

Війна, це була одноцільна історія, якої події текли відомими й означеними напрямами. Цілею аліянтів було знищити Німеччину і всі їх старання були звернені в такім напрямі.

Нині, коли війна скінчилася, починається нова історія, вже більше ріжнородна і помотана. Увага кождого з аліянтів звертаєсь тепер на себе самого, на свої інтереси; кождий з них думає, щоби з того, що доси зроблено, витягнути для себе якісь користи. І коли всі говорять про встановлення нового ладу в Европі, то всі зокрема мають на увазі такий лад, щоби свої справи забезпечити.

Виходить з того, що бачимо, що Росія в тепреішній війні здобула найбільше. Хоч її страти в людях оголошують на 15 мільйонів, однакож вона здобула територію, на якій з почтаком війни було понад 100 мільйонів людей. Нині населення Росії можна числити на 300 мільйонів, або багато більше. Отже її страти є нічим в порівнанню з тим, що вона здобула. А здобула вона все те завдяки матеріяльній допомозі Англії й Америки

Коли чуємо, що на конференції такі-то держави мають тілько голосів при вирішуванню справ, то не треба забувати, що справи вирішуються також поза конференціями, а то і наперекір конференціям — а там вони вирішуються не скількістю голосів, але скількістю дійсної фізичної сили. Хто сильніший, той рішає і не оглядаєсь на рішення конференції.

Підчас війни багато говорилося про заведення нового ладу в Европі, про „перевиховання Европи" спільними заходами аліянтів, однакож нині виглядає, що такої Европи, не багато лишилось, де аліянти спільно „перевиховували" би. В сторонах, які Росія забрала, вона буде заводити свій лад, без участи Англії чи Америки; Франція, Бельгія, Голяндія, Данія, Греція, Норвеґія, Еспанія, Портуґалія, Швеція, не стояли з німцями, отже самі будуть про свій лад рішати; лишаєсь хіба часть Німеччини поза російським забором, де можна спільно заводити лад, та вчасти в Італії. Але це мала частина Европи.

Повоєнний час, це нова велика історія, і не менше інтересна, як сама війна. Бо тут доперва покажеться, яке добро і для кого війна здобула, кого освободила, який красший лад завела і де саме. Тут самі аліянти між собою мусять встановити відносини одні до других, з яких буде видно, хто став на переді, а хто позаді зостався. Хто що здобув, хто що стратив.

Війна знищила Европу в сотеро більше, ніж якібудь напади давних „варварів" її знищили. Знищила людське життя; знищила матеріяльно — отже ще може багато людей згинути; знищила культурну сторону життя як ще ніколи — і те нищення ще не закінчилося.

Закінчилася війна на гарматних фронтах, але ведеться дальше війна політична, що може довести до нових історій. Провадиться пропаганда та агітація, ведуться торги, ставляться домагання, а все те має рішати не про одного спільного ворога, але про кождого з аліянтів зокрема.

Та — побачимо, що буде.

ДВА СПОСОБИ НАУКИ ВІД ЧУЖИХ.

Розумний чоловік і свій розум має і від людей вчиться та до свого розуму додає.

Нерозумний свого розуму не має, отже лише чуже приймає, від чужих вчиться не для себе, але для чужих. Такий самого себе в чужій науці загубить.

Є кличі: Вчімося від чужих.. Берімо собі приміри від чужих... Наслідуймо чужих... Достроюймося до чужих..

Таких кличів розумні не дуже потребують, а нерозумним такі кличі можуть принести загибіль Бо коли чоловік зверне всю увагу на чужих, зачне від них вчитися, зачне їх наслідувати, зачне до них достроюватися, то перестане себе бачити і про себе самого думати і так втопиться в чужому морю.

Розумний йде до чужих, щоби там побачити, що в них добре, а що зле і до дому приносить, що вважає вартним. А нерозумний йде до чужих, щоби в них зостатися.

Розумний вчиться чужої мови, щоби додати її до своєї мови, а нерозумний вчиться чужої мови на те, щоби чужу взяти, а свою лишити.

Розумний каже: Мої діти побіч своєї і чужу мову вміють, розуміють..., а нерозумний говорить: Мої діти свою (українську) мову розуміють. Хоч ще жаден англієць не сказав: Мої діти розуміють по англійськи

Але є ще клич: „Від чужого злого вчімся свого" — і такий клич належить до здорових кличів. Коли приглянемося, що в чужих зле, то не будемо в себе такого робити. В чужім побачимо і те зло, яке самі робимо, отже наука з того буде для нас велика.

В. О. М.

БУДУЧИЙ ДОБРИЙ ЛАД.

Багато говорилося доси, що ця війна буде посліднею. По ній прийде лад, в якім не буде війни.

На перший погляд — не мати війни, це щастя, однакож з тим вяжеться багато важних питань, що мають свої відповіди

Війна є лихом. Але вона може бути овочем іншого лиха — рабункового апетиту тих, що війни починають. Такі війни викликають війни оборонні та визвольні.

Отже, щоби війни не було, треба би виховати людей на такий лад, щоби не хотіли одні других кривдити — щоби руководились справедливістю. Це оден спосіб.

Другим способом, що не допускав би до війни, був би такий - нехай одна держава забере в свої руки всі краї і народи світа і переведе в них основну чистку Нехай повбиває всіх мудрійших людей, яких кождий край і кождий нарід має, а лишить найменше свідомих Нехай і від тих відбере все, що вони мають — матеріяльне добро і волю, і зведе їх до стану робучої худоби; нехай поставить між ними багато шпіонів, щоби кождий з людей своєї тіни боявся. Нехай дальше годує розум таких рабів лише такою поживою, якої рабам треба — а тоді буде всесвітна неволя, але війни не буде.

На верху будуть ті, що все знають і всім орудують, а на долах ті, що нічого не знають, нічого не мають, і не можуть нічого по власній волі робити.

Війна для рабунку і для поневолення є страшна; війна для визволення є бажана для рабів — вона може бути для них благословенням; але в другім випадку вона не буде можлива.

Треба радіти, що війна скінчилася — тягнась би вона довше, то було би більше жертв на воєнних фронтах, більше знищення. Але кінець війни — не все!

Лишаєсь питання, який буде повоєнний лад? Кілько справедливости буде в будучім ладі? Кілько буде вільних, кілько поневолених? А між тим — яка доля припаде Українському Народови?

Ось про що ходить! Значиться — до того, що буде, треба покищо ставитися обережно. Не тішитись тим, чого ще не знаємо.

Н. Н.

З УКРАЇНСЬКОЇ БУВАЛЬЩИНИ.

Шевченко жив дуже близько з родиною Репніних і з цею родиною вяжеться така цікава історія:

Яготин — маєток Репніних, який був в часах Шевченка, перейшов до них в спадку від прадіда княжни Варвари Репніної, приятельки Шевченка — від діда її матері гетьмана Кирила Розумовського.

Дім Репніних в Яготині мав за собою цікаву історію.

Дім той, чи палата, стояла перше в Києві, це був величезний деревляний будинок. Та щоби не пустити до тої палати московського війська, яке йшло на війну, гетьман Розумовський казав його перевезти до Яготина. Протягом кількох днів його розібрали і на 3000 возах вивезли з Києва до Яготина, тут його зложили і він достояв до наших часів.

РОЗУМНІ ВИСЛОВИ

Хто не хоче бути невільником, мусить згодитися з тим, що і він невільників не буде мати. Хто ж не хоче дати свободи другим, тому свобода не належиться; і справедливий Господь не дозволить йому довго свободою користуватися.

А. Линколн.

Щоби навчитися щобудь добре робити, треба багато разів помилитися. І тому вважай життєві помилки як конечні, щоби навчитися добре жити.

Ф. Г.

Хто хотів би в своїм короткім життю зробити щобудь великого, той мусить виконувати свою працю з таким завзятям, що людям, які жиють, щоби жити, може це виглядати варіяцтвом.

Паркмен.

КІЛЬКО ЇХ, КІЛЬКО НАС.

Кажуть, що в Німеччині було перед війною 500,000, чи навіть багато більше жидів. Німці жидів підчас війни так винищували, що осталося їх тепер 20,333. І цілий світ знає, кілько жидів в Німеччині згинуло. Однакож ніхто не думає і не питає, кілько згинуло в теперішній війні українців, а кілько зосталося. Хіба це для світа важне? Є вони, то нехай будуть, а не буде — так байдуже! Однакож це не байдуже для українців...

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 35.

Ти Бог, що твориш чудеса.
Пс. 79: 15

Дальші кари на Єгипет.

(7) Знова стали перед Фараоном Мойсей і Арон і сказав Мойсей: Так каже Господь Бог наш: „Відпусти нарід мій по служити мені. Я можу вбити тебе і людей твоїх повітрам, але не зроблю того, щоби показати на тобі силу мою, щоби цілий світ знав імя моє. Ото ж завтра нашлю на Єгипет дощ, громи і град, якого ще не було. Скажи своїм людям, щоб забрали свою скотину з поля і самі не робили на полях. Що остане на полю, побє град". Так сталося, як переказав Мойсей. Тільки в Госен землі граду не було. Як град перестав падати, цар не пустив жидів.

(8) І ще таки пішли оба брати перед царя і сказали: Доки будеш противитися Господу Богу нашому? Ось наведе Бог наш нове нещастя на твою землю. Нашле сарану і вона все земне поїсть і наповнить всі будинки. Тепер і слуги вже царські заговорили: Пусти їх, щоби не пропав Єгипет. Спитав Фараон Мойсея: Кілько людей своїх хочеш взяти зі собою? Мойсей сказав, що всі підуть, ще й своє майно заберуть. Фараон: Як хочете, йдіть, але дітей ваших лишіть. І вигнав їх з палати.

Вийшли оба з палати і Мойсей підніс палицю свою над землею. Почав дути східний вітер. Другого дня рано з вітром налетіла сарана і вкрила всю зелень, що зісталася по граді. Покликав цар Мойсея і каже: Провинився я перед Богом. Помолися за мене, щоби простив мені Бог і відвернув сарану. Мойсей помолився і західний вітер загнав всю сарану в Червоне море. Але жидів цар таки не пустив.

(9) На приказ Божий підніс Мойсей руки в гору і настала темрява по цілім Єгипті на три дні. Люде не могли нічого робити. Де ж мешкали жиди там було ясно. Тоді Фараон сказав, що можуть забиратися з Єгипту, тільки нехай лишуть худобу свою. Але Мойсей заявив: Не оставимо ні копита, ні ратиці. Тоді цар сказав до Мойсея: Забирайся від мене і не показуйся більше мені на очі, бо смерть тобі буде. На те Мойсей: Вже не бачитиму лиця твого. Але знай, що за короткий час будеш самий просити нас, щоби ми вийшли.

(10) Мойсей й Арон вийшли від царя і говорили, що наступить ще десята кара на Єгипет. А кара мала бути така: Помре всякий первенець (найстарший син, чи донька) в кожній родині египетській від царя до жебрака. І буде великий плач по всій землі, а в жидів ніхто не вмре.

Питання:

1. Яка була сема кара? 2. Котрий з тих братів говорив до царя? 3. З котрої сторони вітер надніс сарану? 4. Як спричинив Мойсей темряву? 5. Як довго була темрява в Єгипті. 6. Що сказав цар до Мойсея за девятим разом? 7. Яка була десята кара?

ЦЕРКОВНІ ШКОДИ В ІТАЛІЇ.

Війна знищила в тій части Італії, де нема вже німців, 142 церкві (костели), а 1,605 церков пошкодила. Крім того багато монастирських і других будинків, а шкоду обчисляють на суму 2,500,000,000 лір.

АПОСТОЛ АНДРІЙ НА УКРАЇНІ.

(За І. Огієнком).

З давного часу, може ще з апостольського, був між греками та мешканцями північного берега Чорного моря переказ, що апостол Андрій проповідував христіянство на Україні.

Цей переказ попав і в давний український Літопис. В найстаршім Лаврентієвім Літописі записано:

„Дніпро тече джерелом до Понтійського моря, що зветься Руським; кажуть, що цим морем навчав святий Андрій, брат Петрів. Коли Андрій навчав в Синопі, він прибув до Корсуня і тут довідався, що недалеко від міста знаходиться гирло Дніпрове. Захотів він піти до Риму, а тому прибув до Дніпрового гирла, а відти пішов уверх Дніпром так, що Андрій прибув до (одного місця і спинився тут переночувати) під горами на березі.

„Ранком встав і каже до своїх учеників: „Чи бачите ви ті гори? На горах тих засяє ласка Божа; тут повстане город (місто) великий і Бог збудує багато церков". І вийшов Андрій на ті гори, поблагословив їх поставив Хреста, і помолившися Богу, зліз з гори тої а тут лізніше повстав Київ".

Оповідаєсь тамже дальше, що звідти пішов Андрій на північ до словян, де тепер Новгород і бачучи тамошні звичаї, дивувався, що як там люде миються в лазнях, як бють себе березовими вінками.

Звідти пішов в землю Варягів (мабуть до Швеції чи Норвеґії), звідти до Риму, де оповідав про звичаї, які бачив, а з Риму до Синопу над Чорним морем.

Так оповідає літопис з 1377 р., з чого виходить, що Українська Церква веде свій початок від самого Апостола і має право зватися Церквою Первозванною.

Додати б тут, що в давнім українським літописі є також оповідання, що на Україні вчив ап. Павло і поставив тут епископа. Але до цего оповідання взагалі не привязують ваги.

Багато вчених, головно російських, почали заперечати правдивість сього оповідання. Бо ж дорога з Чорного моря до Риму майже проста, зате йти до Риму від Чорного моря через землю Варягів, це причиняти дороги в пятьдесятеро. І йти до Риму ,щоби там про звичаї чиїсь оповідати, це до апостольської роботи не належало.

Та чи є тверда основа до того, що ап. Андрей був на Україні? Є!

Ще з часів апостольських ап. Андрій вважався основоположником церкви грецької (Царгородської) і греки почали дуже скоро збирати оповідання про ап. Андрія та зібрали дуже багато

В тих оповіданнях говориться, що ап. Андрій проповідував в далекій Скитії (Скифії), як колись звали українську землю.

Перший оповідає про те батько церковної історії, епископ Кесарії Палестинської, Евсевій Памфил († 340 р.), він говорить: „Святі апостоли й ученики Спасителя розійшлися по цілому світові Томі випала доля йти в Партію, Андрієви в Скитію, Івану в Азію, де він і помер".

Евсевій додає, що про це вже оповідав Оріґен (185-253) в III томі пояснень до книги Бутя (1-ша книга Біблії) Отже бачимо, що переказ про ап. Андрія на Україні сягає давних часів, може й апостольських

Є інтересне оповідання монаха Епіфанія, який каже, що подорожуючи ап Андрей обійшов східне та північне побереже Чорного моря. Це Епіфаній записав на основі писань давних церковних письменників.

До того Епіфаній додає, що він сам обійшов все побереже Чорного моря — від Синопу до Босфору, Херсонесу і Теодосії (Феодосії). Всюди по дорозі він чув оповідання про ап. Андрія; на власні очи бачив церкви, хрести, образи св. Андрія; він же зібрав і записав назви учеників Андрія, що були першими епископами церков, заснованих ап. Андрієм.

Отже на основі того, що знаходиться в давній історії, встановляється факт, **що ап. Андрій справді був на Українській Земли.**

Є ще такий переказ: при кінци 1-го віку римський цісар Траян заслав до Херсонесу (Херсон), на північний беріг Чорного моря, римського епископа Климента. І Климент застав тут коло 2000 христіян. Отже хтось поширив тут христіянство, а тим мав би знов бути ап. Андрій.

Так побут ап. Андрія на Україні стає історичним фактом. Що ап. Андрій йшов через Україну до Риму, як говорить український Літопис, це може бути видумка, але сам побут Апостола на Україні лишаєсь історичним фактом.

ЯК У ЛЮДИЙ — А ЯК У НАС.

Люди сами часами їздять більше як колись. Мимо того, що ґазоліни обмаль і часу вільного не багато. Вже таке життя, що треба їздити.

Був мій добрий приятель в гостях. Проїхав чимало дороги. Надивився на всячину. Коли вернувся, прийшов до мене. І розказував свої вражіння. Найбільше його заінтересувало, чому французи, англійці, чи інші мають великі церкви. І на фармах далеко від якогось осередку комунікаційного, і по містечках, а вже в більших містах їх церкви дуже величаві.

Стрінув він француза з парохії, що мала гарну церкву і запитав його, як вони удержують все своє церковне життя. Отже француз виявив йому тайну — він сказав, що в тій парохії платять вкладки по пятнадцять долярів від першого квoдра (від одної фарми). Хто має більше, як квoдер, той платить додатково по пять долярів від кожного квoдра. Значить, коли чоловік має пів секції землі, то платить двадцять долярів вкладки. Хто цілу секцію то платить тридцять долярів річно.

Священикові платять місячно. Одержує сто пятдесять долярів і хату, світло, опал і телефон.

Треба й нам щось робити — говорив він — щоб поправити наші церковні справи. От у нашій парохії платимо по пять долярів на рік, чи бідніший чи багатший. Це несправедливо. На зборах, або при найближчій нагоді, коли буде Богослуження, треба людий скликати і розказати, як то роблять люди, що в них і церкви величаві, і прикрашені, і їхне священство відповідно оплачуване, що може всеціло віддати себе праці на Христовій ниві.

Він захопився тим пляном. Вірив, що ми могли б мати великі фонди, коли б платили так, як ті французи; мали б частіше Богослуження, мали б доброго платного дяка, Недільну Школу а й будинок, що був би окрасою околиці і гордістю всіх парохіян.

о. Є. Г.

КИРИЛО КОЖЕМЯКА.

(Народне оповідання з давних часів).

За давних часів жив в Київі князь. А на березі Дніпра, чи таки в Дніпрі жив страшний змій і люде мусіли кождого року давати йому „дань", себто податок. Давали парубка, або дівчину, і змій їх пожерав. А змій той був такий сильний, що ніхто не відважився з ним боротися.

Всі давали, отже прийшла черга на князя — і посилає він свою дочку в дань змієви.

А дочка була дуже гарна, отже змій її не зїв. Держить в себе, та тішиться нею.

Раз, коли змій з нею говорив, питає вона:

— Чи є на світі такий чоловік, щоби тебе поборов?

— Є — каже змій — є в Київі, його хата ,онтам над Дніпром, там живе Кирило Кожемяка. Коли виносить до Дніпра шкіри, щоби намочити їх в воді, то не одну, а несе нараз дванадцять. Коли ж вони намокнуть, то я вчеплюсь, чи витягне він їх, а йому й байдуже, як потягне, то мало мене на берег не витягне. Така в нього сила! Того одного чоловіка мені страшно.

Князівна почула і задумалась, як би то свого батька про те повідомити.

А як йшла вона до змія, то взяла з собою голуба. Вона його виховала і дуже його любила. І тепер він її придався. Думає: напишу карточку, привяжу під крило і нехай летить. І написала так:

— Я довідалася, що в Київі живе дуже сильний чоловік, Кирило Кожемяка зветься, отже змій його боїться. Благайте його, щоби пішов зі змием битися і визволив мене, а я буду до віку за нього і за вас Бога молити.

Написала, привязала під крило і пустила. І голуб полетів стрілою до княжого двора.

Як князеві діти побачили так зараз:

— Тату, тату, от голуб від сестри!

Князь зрадів, а потім думає:

— Це вже моеї дочки між живими нема.

Взяв він того голуба, оглядає, аж там карточка. Прочитав і втішився. А дальше питає своїх дворян:

— Чи не знаєте якого Кирила Кожемяки?

— Знаю — каже один з них — він живе над Дніпром. Старий вже, а ще дуже сильний чоловік. Та до нього тяжко приступити, а то злоститься.

Порадились і післали до нього старих поважних людей.

Приходять вони туди, а Кирило мне під хатою дванадцять шкір нараз і киває довгою сивою бородою. Отже котрийсь з тих ,що прийшли, кашельнув. Кирило здрігнувся і так ті всі шкіри розірвалися.

Почали старці його просити, та де тобі! Він лихий, що шкіри порвав.

Вернулись вони з нічим та знов радяться. І врадили, щоби післати молодших. І післали.

Але і тих Кирило не послухав.

Знов клопіт. Радяться і врадили післати дітей.

Отже дітей післали. А ті, вже як зачали просити, а то й заплакали, то так розворушили Кирила, що й самий мало не заплакав. А тоді й каже:

— Для вас я все зроблю!

Пішов тоді до князя і каже:

— Давайте дванадцять бочок смоли і дванадцять возів конопель.

Обмотався він тими коноплями, обсмолився смолою і взяв таку булаву, що може фунтів сто ваги, а може два рази стілько і пішов до ріки. Побачив його змій і каже:

— Ти прийшов битися, чи миритися?

— Битися з тобою! — каже Кирило.

От почали вони і бються, аж земля гуде. Змій як розбіжиться, вхопить зубами і вирве жмуток смоди та конопель, а Кирило як вдарить булавою, то змій аж в землю піде.

Вже змій горячий, як огонь. То біжить він до ріки, щоби охолодитись, а Кирило тимчасом знов обсмолюєсь.

А там знов бються, аж земля стогне.

В місті ж в церквах в дзвони дзвонять та Молебні правлять, щоби Господь поміг побороти змія.

Ще довго Кирило бився зі змієм, а вкінци змій не видержав і бубух на землю. Нарід, що стояв дальше, аж сплеснув в долоні та каже:

— Слава Тобі Господи!

Не стало змія, то і князівна вернулась до батька. А князь вже і не знав, як дякувати Кирилови.

Від того часу те місце, де Кирило поборов змія, зветься Кирилівкою.

КОЖЕМЯКА — походить від „кожа", себто шкіра і „мняти". В нас „кожа" не вживаєсь, але маємо „кожух", що пригадує слово „кожа". Кирило був „кожемякою, кожумякою", отже виправляв шкіри, а притім їх мняв, щоби були мягкі.

ПОКАЯННИЙ РОЗБІЙНИК.

Було це в давних часах, коли то в пустинях жили праведні пустинники. Постили вони та молилися за себе, а ще більше за всіх людей, щоби Господь захищав їх від всего злого.

А в вільнім часі виплітали кошики, плели мати, та ще децо інше виробляли, а потім продавали і грішми бідним людим помагали.

Отже в дрімучому лісі жив такий старенький праведний пустинник.

Одного дня приходить до нього розбійник, з великою, грубою палицею в руці, і каже:

— Я великий грішник, я розбійник. Багато літ я жив в гріхах, багато людей повбивав, а тепер хочу покаятися. Висповідай мене, святий старче!

І відповів йому пустинник:

— Не можу я тебе сповідати, бо я не священик, а звичайний чоловік.

На те розбійник.

— Ні, старче! Коли ти тут живеш і Богу служиш, то ти в мене священик. Твоє слово буде для моеї душі священиче слово. Висповідай мене, поможи мені стати добрим чоловіком.

Ще не хотів старець сповідати і тоді каже розбійник:

— Коли не висповідаєш, так вбю тебе. А мій гріх буде твоїм гріхом.

І почав тоді старець сповідати розбійника.

Все розбійник оповів пустинникови. Де він родився, як ріс, як попав між злих людей, а ті потягнули його за собою — все оповів. А тоді каже

— Скажи мені старче Божий, як я можу спокутувати свої великі гріхи.

Не знав старець, що сказати і говорить:

Прийди за три дні, бо хочу я, щоби Господь обявив мені, що маю тобі сказати.

Пішов розбійник до ліса і за три дні вернувся.

— Чи знаєш Божий чоловіче, яка має бути моя покута? — питає.

— Знаю — каже пустинник. І повів його далеко та каже: — Встроми свою палицю в землю і носи ротом воду з ріки та поливай. Коли вона почне рости, тоді Бог гріхи твої простить.

Пройшло від того дня багато літ. Захотілося раз пустинникови піти в далекий кут своеї околиці. Як зайшов в ту сторону, де розійшовся з розбійником, почув гарний запах грушок. І думає:

— Де тут грушки взялися? Ану пошукаю!

Пішов дальше, а там висока груша, а на ній грушок більше, ніж листя. Та й які гарні! А під грушею сидить чоловік з довгою до колін бородою, відпочиває. Це був давний розбійник.

Підійшов до нього пустинник і каже:

— Поблагослови мене праведний старче.

Коли той благословив пустинника, дві найкращі грушці впали просто в руки обом старцям. Це був знак, що оба вони були праведними перед Богом.

ПРИМІРНА ДОЧКА.

Шведський коорль Густав Зтий (1746-1792) їхав раз через село і побачив дівчину коло керниці.

— Добра дівчино — каже до неї король — чи подала б ти мені води?

Дуже радо! — каже дівчина і подала королеви води, не знаючи, що це король.

Дівчина поводилася сміло і дуже поважно, що заінтересувало короля. І він каже:

— Коли б ти перебралася до Стокгольму, я поміг би тобі знайти краще заняття, ніж тут.

Подумала дівчина і каже:

— Звідси я не заберуся.

— Чому ж ні?

— Тому, що я і тут життям вдоволена. Коли я тут родилася і виросла, то видно, що Господь так хотів. Тут мій талан. А крім того є ще інша справа, що мене тут тримає.

Короля це ще більше заінтересувало і він говорить:

— Інтересно мені, яка це справа. Я розумію, що це справа з людських справ, та все ж хотів би знати, яка саме. Може готовишся тут вийти замуж...

На те дівчина:

— Ні! Тою справою є моя мати. Вона вже кілька літ слаба і я мушу про ню дбати. Крім мене вона не має нікого, тай ніхто так її не доглянув би, як я.

— Де ж ви живете?

Живемо ось там! — і дівчина показала убогу стару хатину.

— Добра ти дочка! — каже король — та хочу я ще побачити твою матір.

І пішов за дівчиною.

Мати лежала на постелі, коли король увійшов. Убожество було кругом.

— Бачу я — каже він матері — що життя ваше дуже важке.

Жінка глянула та:

— Важке, але не найгірше. Велику ласку післав мені Господь, коли дав мені добру дочку. Вона радість моя. Ніхто на світі не подбав би про мене так, як вона. Я завсігди Господа молю, щоби винагородив її щедро за її доброту.

Дуже зворушило це Густава. Він виняв калитку з грішми і передаючи її дочці, сказав:

Це тобі від мене. Дбай про матір дальше, як дбаєш. Твоя праця вартніша тут, ніж ти працювала би на королівськім дворі. Я тебе за твою дбалість для матері поважаю і Бог таких благословить. Ти дбай, а я тобі поможу — шведський король тобі поможе.

Вернувши до дому король призначив для матері пенсію, з тою постановою, що після материної смерти пенсію має діставати дочка.

— Така дочка — сказав він — заслужила собі на ласку в Бога і людей.

ДОВКРУГИ МОНТРЕАЛУ.

Монтреал став чимраз багатший на 25-літні роковини подружого життя. І так свого часу перші у православній громаді почали панство Юрій і Евфимія Товстюки. Добродій Товстюк занимає становище радного і скарбника в містечку Сен Пієр і є властителем крамниці споживчих товарів. Перед роковинами віддав одну дочку, а по ювілею дві дочки (одна з них, Маруся, була активною Сумківкою) і одружив сина, що є старшиною в канадійській маринарці.

Відтак слідували роковини п-ва Войнів, Руснаків, Муляриx, Мокриньских, Гайдичуків, що щойно віддали свою дочку Ганусю, щиру Сумківку і вихованку Інституту Ім. Петра Могили в Саскатуні. Дальше панства Яковичів, Маніловин, Бабяків, Буричів і Гайбчуків, що посилають свою дочку Ганусю і сина Володимира до МекГіл університету.

Було багато пятьдесятих і двадцятих роковин. А були й сорокові роковини п-ва Андрія і Марії Грищишиних, активних членів церкви і організацій. Андрій бувший вояк Української Армії і член Союзу Бувших Українських Вояків. Всі вони з нагоди так світлих ювілеїв жертвували по 25, 50 і більше доларів на Рідну Церкву.

В неділю 20 серпня, 1944, зараз по Богослуженню, українська православна громада вшанувала роковини панства Якима і Марії Редчуків. Вони обоє багато причинилися до розвою нашої громади Яким був. десятник УСУСУС, основних-член громади, бувший голова і безперервний урядник, а тепер управитель української кооперативи і член С.Б.У.В. Марія активна в жіночому товаристві і на сцені, дочка Чеслава в СУМК-у.

Несподіванкою проводив голова Братства гром. Степан Гайдичук. Було багато друзів і рідні ювілятів, а між ними рідний брат Олександер з Ню Йорку, що неначе б його хтось намовив приїхати поверх 400 миль поїздом на це свято. Була його рідна сестра з мужем (Данилевичі).

Всі витали і обдаровували щедрими подарками особисто і від організацій. Витали їх дочка і хресні діти. Організуванням роковин занялося Братство і кооператива а най більше труду доклало жіноче товариство „Доньки України", СУМК з хористами веселили всіх присутних стрілецькими піснями. При вході молодят до салі заспівали „Ой, у лузі червона калина", а закінчили свято українським гимном „Ще не вмерла".

Прот. о. Володимир Слюзар, як парох громади від її заснування, заокруглював своїми привітами і побажаннями ціле приняття, а як бувший поручник Української Армії і генеральний капелян СБУВ побажав їм кріпкого здоровля та многих літ для дальшої праці. Молитвою зачалось і скінчилось це гарне приняття. Ювілятів обдарували першие 50 доларами а збірка на пресу принесла $36.95, що рішено розділити на Український Голос і першоний орган нашої церкви Вістник. Однострої військові були також гарно запрепрезентовані. Зо старшин були явні поручники Мальник і Климашко.

1944 рік закінчено несподіванкою в панства Олекси і Марії Кинмів. В неділю 17 грудня прямо з церкви голови братства, жіноцтва і українського вояцтва разом з членством, квітами, подарками, їжою, напитками та щирими побажаннями наїхали самоходами на помешкання і крамницю ювілятів. Всі кімнати наповнили вщерть. Змішались привіти, обійми і сльози радости. Мила несподіванка! Глибоко зворушили присутніх ніжні щебетання привітів родичам, донечками ювілятів Ганусею і Юльцею—гарноюукраїнською мовою.

Олекса, вістун Української Армії а тепер справник першої станиці СБУВ, кожну вільну хвилину присвячує українській справі разом з дружиною.

Їхня жертвенність дається зауважити на кожнім кроці На українську церкву жертвували 25 дол. і гості також доложили свої жертви. Не забуто і за нашу пресу.

На дворі студінь — метелиця, а внутрі побратими по зброї і гості загрівали „молодят" теплими словами, піснями і многоліттями.

На закінчення — по відбуттю загально-народнього післанництва де інде завитав на свято прот. о. В. Слюзар і побажав ювілятам всього найлучшого, як гідним членам українського народу, рідної церкви і організацій та примірним родичам.

Многих і благих літ всім ювілятам — їм на користь, а українському народові на славу!

Українець.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНІ [redacted]

(Толстой, Ман.)

В понеділок 21 січня гурток людей зійшовся в Народнім Домі і справили вечерок в честь пані Кудрик з Вимер, Саск, котра гостила в своїх родичів.

Присутні гості щиро привитали паню Кудрик. По перекусці о. Ґаіцький сказав коротку, але дуже доцільну промову. Опісля пані М. Зюлковська вручила від присутних дарунок і побажала всего доброго

При кінці один з присутних зробив заклик, аби при нагоді зложити дещо на нашу пресу Присутні гості зложили $6.50, що розділено по половині для Українського Голосу і Вістника. Присутний.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Торонто, Онт.)

В неділю 21 січня ц. р. панство Стефан і Анна Романко увели в хрест своїх трох діточок — Олесю, Надію і Василя. Тайну хрещення довершив парох Української Православної Церкви о. П. Самець. Хресними батьками були п. В. Ковальчук і пані О. Храпко — Василеви; п. Т. Остапчук і пані В. Волощук — Надії; п. Н. Ґабовський і пані М. Гаврилюк — Олеси. На хрестинах було багато родини і госте[redacted]

По гарній смачній перекусці п. В. Ковальчук завізвав кумів і гостей, щоби зложили щирі датки для нині охрещених діточок. Куми і гості радо погодилися і збірка випала досить вдоволяюча.

Гром. Т. Остапчук пригадав присутним, що тепер проваднться збірка по цілій Канаді на фонд Української Православної Колегії, а рівнож Український Голос і Вістник, щоби при тій нагоді не минути. Присутні зложили [illegible] слідує:

По 2 дол.: В. Ковальчук, І. Романко.

По 1 дол.: Т. Остапчук, Я. Гаврилюк, П. Романко, М. Малдзюк, М. Клійчук, І. Ванько, В. Волощук, В. Юрійчук, О. Хапко, С. Романко, Н. Грабовський.

По 75 цт.: Н. Кейван.

По 50 цт.: П. Шевчук (з Винипегу). Разом $16.25; розділили 5 дол. на Український Голос, 5 дол. на Вістник, а $6.25 на Колегію.

Всім жертводавцям належиться щира подяка, а охрещеним діточкам щастя, здоровля та многая, а многая літ. Присутний.

ГОСТИНА НА НОВИЙ РІК В БРУКСБІ, САСК.

На Новий Рік в п-ва В. Боднарчуків відбулася гарна та примірна гостина.

Присутні гості були родичі пана Боднарчука, шваґри, сусіди та знакомі. Гості гарно забавилися, бо щиро та гарно були приняті і з тої вдяки зібрали збірку і подарували гарний дарунок в честь іменин Василія на спомин п-ва Боднарчукам.

П-во Боднарчуки дарунок радо приняли та щиро подякували гостям і за ту щирість гостей зложили дарунок з днем своїх іменин для української преси 10 дол., а то на фонд Українського Голосу 5 дол., і на фонд Вістника 5 дол.

Велика вдяка належиться п-ву Боднарчукам, що вони розуміють вартість української преси і не забули її оцінити своїм дарунком з днем своїх іменин.

За це бажаю п-ву В. Боднарчукам многих літ прожити, разом в здоровлю та щастю і щире спасибі. Гість.

ПРАЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ.

(Вест Форт Віліям, Онт.)

В нашій околиці існує православна громада від ряду літ. Нас обслугували три священики о. Берик, о. Кисілюк і о. Гикавий. Богослуження в нас відбуваються два рази на місяць в будинку Т-ва „Зоря". Ми той будинок виправували, однак той будинок не є відповідний на церкву, отже наша громада рішила побудувати нову церкву. Ми купили пять лотів і вже вицементували півницю (салер), котра коштує нас приблизно чотири тисячі доларів.

За минувший рік наша громада мала 11 місячних зборів, 17 засідань, забаву-пущення спільне свячене. Посвячення площі під будову нової церкви докойали місіонар о. Кусий і місцевий парох о. І. Гикавий. По о. Кусому лишилась в нас велика памятка, а то незабутня проповідь на площі і два гарних відчити, один у православній громаді, а другий у Т-ві Просвіти на зборах СУМК. Мали ми й храмову забаву у Т-ві Просвіті, несподіванку для о. Гикавого і добродійки та для їх першого синка і признання о Гикавому за його щиру працю, бо він в нас є і священиком і учителем Рідної Школи а до того ще й готовним будівничим Коло будови нової церкви не встидається взяти рискаль, чи пилку, молоток всьо що під руки попаде, тим робить. Ми всі робили, але дехто менше, а дехто більше, бо дехто цінить свою церкву понад усе, а декотрі бокують від нашої рідної церкви, кажуть: мені щось зарад не сподобався, або священик мені не сподобався. Коли ви любите свою церкву, то не відказуйтеся на одиниць. Що вам одиниці провинили, то ви з ними порахуєтеся, але церква вам нічого не провинила, і ви піддержуйте її. Знаєте, що нам тепер потрібно вашої помочі, бо наша церква по укінченню буде коштувати поважну суму грошей.

Річні збори відбулися на 24 грудня. За минувший рік ми мали поверх 4,200 доларів приходу; розходу було 3,800 доларів, а ще є на руках в людей, що околектували на будову нової церкви.

Минувшого року в нас відбулося одно представлення, „Безталанна". При нашій церкві є зорганізований хор церковний і світський під проводом п. Ст. Міхоцького з Винипегу. Проби в нас відбуваються що вівтірка і четверга. Хор ходив колядувати і заколядував 265 дол. З Маланкою ходили, яких 60 дол. зібрали. Недільна Школа в нас відбувається що другої неділі.

Отець Гикавий висвітлює дітям початкову фільму старого завіту. Хор під проводом п. Ст. Міхоцького брав участь у спільнім концерті 21 січня з нагоди злуки українських земель у Форт Віліям в Лейк Театрі.

Від імени української православної громади св. Володимира складаємо сердечну подяку п. Міхоцькому за його труд, що ходив з хористами колядувати, і таксамо дякуємо хористам, що ходили колядувати. Не кладу їх імен тому, що хористи з різних місць Канади, які працюють тут в фабриках і я їх імен всіх не знаю. Таксамо дякуємо тим, що приняли колядників до хати і дали їм коляду. Також дякуємо жінкам, що пішли з Маланкою.

До заряду увійшли на цей рік: Голова — Іван Мимохід, заст. голови І. Вийванко, рек. секр. Ст. Гельмич., фін. секр. Дм. Глуханюк, скарбник Олекса Щелепюк; господарі — С. Семенишин, і Видинівський; старші брати — Іван Мимохід, Боднар; старші сестриці — пані Жабюкова, пані Глуханюкова і пані Сташинська. Контрольна комісія — Н. Бучма і Ткач. Будівничий комітет — о. Гикавий, предсідник, І. Вийванко і Євчук. Базаровий комітет — І. Вийванко і В. Ткач

Базар в нас відбувається що середи і неділі у вечір 8.30 через цілий рік, хіба як припадають якісь врочисті свята, то Базар відтягається. Хто би переїзджав через Форт Віліям, а хотів загостити до нашої громади, радо витаємо, або хто працює у Форт Віліям а є щирий українець, просимо зайти до нас. Ст. Гельмич.

ПОШАНА ЗА ЩИРУ ПРА-[redacted]

(Мічем, Саск.)

В суботу 20 січня, 1945 в другий день Йорданських свят по Івана Хрестителя щирі приятелі і члени церковної громади устроїли несподіванку в честь п-ва Анастазії і Івана Шебатовських з нагоди їхньої 14-літньої щирої праці при українській православній церкві. За їх щиру працю присутні члени побажали їм як найкращого здоровля та много літ прож[illegible]

Присутний Ю. Томащук вручив

скромний дарунок на памятку від церковної громади і членів та побажав всего доброго. П-во Шабатовські із щирого серця подякували всім присутним за таку несподіванку і так щедрий дарунок, та сказали, що і надалі по змозі своїх сил будуть працювати наниві церковній. Члени гарно врочисто забавлялися, відспівали кілька колядок і щедрівок та пісень народних. Колядували маленькій дівчині Гакуси Шабатовській, котра тішилася тим, та в подякою жертвувала 50 цт. на коляду. Одна з жінок віддекламувала незвичайно гарно декламацію „Думи про Україну". При таких святочних сходинах не забули згадати присутні також про наших невсипущих робітників, котрі працюють безперервно 35 років на полі просвітнім і релігійнім а це Український Голос і Вістник. Для цих двох перших піонірів українського народу в Канаді котрі орали переліг і засівали знание просвітно-національне і релігійне. присутні зложили 12 дол. і розділено по половині для Українського Голосу і Вістника.

Присутні зложили як слідує:

По 2 дол.: п-во Шабатовські.

По 1 дол.: Ю. Томащук, Л. Олексин, І. Кріпкий, В. Никифорук, І. Білий, Д. Новосельський, А. Марковський, С. Бодиарчук, пані Анна Раврищ.

По 50 цт.: пані Ольга Ганущак і маленька дівчина Гакуся Шабатовська.

Так відсвяткували Йорданські Свята і всі вдоволені розійшлися домів.

Присутний.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНІ [illegible]

(Толстой, Ман.)

Громадяни в Толстой, Ман. зійшлися 19 січня, 1945 до Народного дому, щоб устроїти приємну несподіванку для пані Марії Яремій. П-во Яремій, це колишні члени української православної громади в Толстой, які кілька років тому вибрались на сталий побут до Ватерфорд, Онт. Отже пані Яремій, маючи дочку на фармі п-ню Домітрик, приїхала в гостину. Памятаючи про працю пані Яремій на церковному і народному полі, громада улаштувала цю гостину несподіванкою.

Під вечір гості почали сходитись до Народного Дому, а господині стали заставляти столи смачними стравами.

Підчас перекуски пані Д. Подольська вручила дарунок для пані Яремій; опісля мали промови п. М. Жулковський і свящ. П. Гліцький і проспівали многії літа, а пані Яремій з сльозами на очах подякувала за таку несподіванку.

На кінці свящ. Гліцький завізвав гостей до жертв на Український Голос і Вістник. Жертвували слідуючі:

По 3 дол.: І. Домітрик, пані Марія Яремій.

По 50 цт.: М. Жулковський, Н Кудрик, П. Верестюк і В. Стефанчук.

По 30 цт.: М. Зулик О. Яремій.

По 25 цт.: С. Ткач А. Попинчук, В. Тиган О. Шидловський В. Яремій Л. Подольський Ю. Назаревич, А. Тофан, І. Яремій, В. Воронюк, А. Тиган, Г. Ганущак, І. Верестюк, П. Соломон, о. Гліцький, М. Назаревич, В. Вівчар.

Розділено 3 дол. на Вістник, а $4.25 на Український Голос. Всім жертводавцям сердечна подяка, а пані Яремій щасливої дороги до дому.

По 10 цт.: І. Шидловський, П. Вдовий, П. Ганущак, Д. Тофан.

о. П. Г.

ОЛЕКСА ЧОБОТАР.

(Посмертна згадка).

Дня 27 січня, 1945 р. відійшов в Сондави, Ман., на вічний спочинок Олекса Чоботар, маючи 80 років. Приїхав до Канади 1903 р. з села Мамоморинці, пов. Чернівці Буковина. Прибувши до Канади з чималою родиною, осів в околиці Сондави, Ман., де займався фармерством і там помер.

Не дивлячись на тяжкі життєві обставини, покійний дбав про церкву і народні справи.

Залишив родину: 6 синів, 2 дочки, 49 внуків і 7 правнуків; вдівцем прожив 17 років. Обовязки Служби Божої і похорону, які відбулися 29 січня, виконував о. П. Гліцький, а дякував п. Г. Чубей. Тіло поховано на місцевому цвинтарі в Сірко, Ман. Церква була заповнена, не дивлячись на зимно і сніг.

По похороні діти покійного запросили людей до хати сина покійного п. І. Чоботаря, місцевого дяка на парастас і обід. По обіді свящ. П. Гліцький попросив присутних до жертв на Колегію і пресу. Жертвували слідуючі.

По 1 дол.: Г. Чоботар, І. Чоботар, М. Чоботар, Л. Білавчук.

По 50 цт.: О. Ткачик, Т. Чоботар, Г. Чубей.

По 25 цт.: Т. Ілик І. Андрусяк, Г. Перговиц, Н. Лубчик, І. Настюк, Н. Шипіт, Помка Чоботар, Горійчук, В. Андрусяк, К. Ластанчук, Марія Натурлак.

Жертви розділено: на Колегію 5 дол., на Вістник 2 дол., на Український Голос $1.25

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Олексі Вічна память!

о. П. Г.

КОЛЯДА

Громада св. Михаїла, Дізраелі вул., Винипег.

По 2 дол.: пані О. Бойченко

По $1.25: Теодор Заморняк.

По 1 дол.: М. Стечишин, П. Магер, п. Білінський, В. Ткачук, Ольга Даниалюк, пані Горбатюк, П. Олійник (Синклер вул.) Ю. Марівн, В. Гришюк (Паплорфілд, Ман.), І. Бейко, В. Ілюк, Ю. Медведюк, С. Палійрода, Д. Палагнюк, М. Гаврисишин п. Орлецький, пані Кристапович, В. Фірманюк, пані Ропчак, Ст. Сенюк, Анна Гора, І. Паленчук, Н. Ференц, кап. В. Мисак, Гр. Бугера, Ст. Кольба Ф. Чорний, Н Бойчук, П. Богоніс, П. Кравченко, П. Крипакевич, пані А. Дмитрів, Оксана Гамулка, В. Таский, І. Давидюк, А. Крепякевич.

По 60 цт.: пані Лучик

По 50 цт.: п. Козловський, пані Монастирська, Ю. Кошмая, пані Івасик пані Паличчук, Галя Чоботар, В. Ковальчук, пані Міхоцька, пані Лесюк, К. Пишнюк, пан І. Сорохан, пані К. Житарук.

По 30 цт.: С. Мазуряк.

По 35 цт.: В. Касіян.

По 40 цт.: пані Чабан.

По 25 цт.: пані Дзиманчук, пані Бурдейна, пані Блажейовська, П. Дебюк, п. Копичанський, П. Антонюк, С. Палагнюк, П. Калушка, Н. Фотій, пані Крижановська, пані Івалюк, С. Чабан, п. Купченко, П. Орлецький, пані Когуська, п. Завісляк, М. Гуцик, В. Бурдейний, Ю. Грапко, В. Копичанський, Марія Дарий, Ю. Скварчук, пані Шаховська.

По 20 цт. пані Ничук.

По 10 цт. І. Білокрила.

По 5 цт.: пані Молдован.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сенишина.

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Давлінг.
27. Неділя — Сенди Репидс.

ЧЕРВЕНЬ.

3 Неділя — Грац-Гейнсбург.
10. Неділя — Спеден
14. Вознесення — Гемлин.
15 Вмуч. Івана Сучавського — Бойн Лейк.
17. Неділя — Вилна.
24. Зелені Свята — Ґлендон (храм) і Базар на 25-го.
25. День св. Духа — Стрий (храм).

Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. С. Улана

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Іст Селкирк.
27. Неділя — Дуфрост.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Брендон
10. Неділя — Септон
14. Вознесення Госп. — Сендгна.
17. Неділя — Рейні Ривер.
24. Неділя Пр. Тройці — Брендон — Храм.
25. Понеділок. Св. Духа — Поплар Парк — Храм.

ЛИПЕНЬ:

1. Неділя — Портедж ля Прейрі
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя. Стед — Храм
8. Неділя — Тиндал — Храм.
12. Ап. Петра й Павла — Ст. Мартин — Храм.

Адреса. 308 Парк Стріт
Нове число телефону 25 064
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ТРАВЕНЬ:

20 Неділя — Шортдейл — Парастаси на гробах.
27. Неділя Роблін-Зелена — Парастаси на гробах.

Почт скринка 54. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва

ТРАВЕНЬ

20. Неділя (похід на гроби) Смокі Лейк: 6 год. по пол. Вечірня — Ворспайт.
27 Неділя (парастаси на гробах)— Рірімонт; 3.30 по пол. Вечірня і парастаси — Радвей.

ЧЕРВЕНЬ:

3. Неділя (парастаси на гробах) — Редвотер.
10. Неділя (парастаси на гробах) — Гресленд: 4 год. по полуд. Вечірня і парастаси — Сірейк
14. Вознесення Господ. — Радвей (храм).
15. Вмуч. Івана Сучавського — Беліс (храм).
17. Неділя — Смокі Лейк.
24. Зелені Свята — Редвотер.
25. День св. Духа — Калмар.

Адреса: Box 62 Радвей Алта Тел 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ:

20 Неділя — Велий Ривер (коло Стооженки).
27. Неділя — Ґарленд. о. Апонюк.
27 Неділя — Роркton.

Адреса: Box 778 — Дауфин, Ман.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
467 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гроcерия, овочі огородине [illegible]

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

16 С 3 Смерть преп. Теодозія Іг.
17 Ч 4 свщмч. Сильвана, Еразма
18 П 5 Вмуч. Ірини, муч. Неофіта
19 С 6 Преп. Йова чуд. Почаїв.

20 Н 7 Нед. Мир. Зявлення Ч. Хр.
21 П 8 †Ап. Івана Богослова.
22 В 9 †Перен. мощів св. Миколая
23 С 10 Апостола Симона Зилота
24 Ч 11 Рівн. ап. Кирила і Методія
25 П 12 Епіфанія еп. Кипру
26 С 13 Муч. Гликерії діви

27 Н 14 Нед. Розсл. Микити затвор.
28 П 15 Паломія Ве[illegible] Ісаії еп. Рост.
29 В 16 Преп. Тео[illegible] освяченого
30 С 17 Ап. Андро[illegible] з 70-ти
31 Ч 18 Муч. дів: К[illegible], Клавдії

ЧЕРВЕНЬ:

1 П 19 Свщмч. Патрикія еписк.
2 С 20 Мч. Талалея, Александра

3 Н 21 Нед. Самар. Рівноап. Константина і Елени
4 П 22 Мч. Василиска, Маркела
5 В 23 Прпмч. Михаїла Чорноризця.
6 С 24 Прп. Симеона дивногорця
7 Ч 25 †3-те зн. голови Ів. Хрест
8 П 26 Ап. Карпа й Алфея з 70-ти
9 С 27 Свщмч. Терапонта Сард.

10 Н 28 Нед. Сліп. Прп. Микити
11 П 29 Прпмч. Теодосії діви
12 В 30 Прп. Ісаакія Далматського
13 С 31 Ап. Ерма з 70, мч. Ермея
14 Ч 1 Вознесення Господнє.
15 П 2 Вмч. Івана Сучавського

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Сін.
27 Неділя — Ангусвил.

Адреса. Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Вимер.
27 Неділя — Кемсак.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Рама
10 Неділя — Бюкенан.
14. Четвер. Возн. Господнє. — Борджис (храм).
17 Неділя — Вимер (храм).

Box 425 — Телефон 67
Канора Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Мазепа
27 Неділя — Калдер.

Телефон 790 — НортонСаск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Гуменюка.

ТРАВЕНЬ:

20 Неділя — Еков Крік.
27. Неділя — Ст. Джулієн

Адреса Вакав Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ:

20. Неділя — Шеридон.
27 Неділя — Горленд

Адреса: Box 124 Арран, Саск

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ:

20 Нед. Мирон. Г. 2. УЄ Марка 16: 9—20 Літ. Діян. 6: 1—7. Еван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

27. Нед. Розслаб. Гол. 3. УЄ Луки 24: 1—12 Літ. Діян. 9: 32—42. Еван. Івана 5: 1—15

ЧЕРВЕНЬ:

3. Нед. Самарянки Голос 4. УЄ Ів 20: 1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Еван. Івана 4: 5—42.

10 Нд. Сліпорожденного, Гол. 5 УЄ Ів. 20: 11—18. Літ. Ап. Діяння 16: 16—34 Еван. Івана 9: 1—38.

14. Вознесення Утр. Еван. Марка 16: 9—20. Літ. Діян. 1: 1—12. Еван. Луки 24: 36—53.

15 Івана Сучавського. УЄ Ів. 1—10 Літ. Ап. 2 Петра 3: 1—18 Еван. Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

Український Релігійний
[redacted]
в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3036
WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church Johns Ave

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1945. ЧИСЛО (551) 11

РОСІЯ КЛИЧЕ ДО ВІЙСЬКА 15-ЛІТНИХ.

Вістка з Москви 29 травня каже, що в Росії покликали до військових вправ всіх хлопців 15—16 років, а вправи почнуться 1-го червня. Шеф військового вишколу, ґенерал Пронін, заявив, що тепер військовий вишкіл буде навіть більший, ніж був в часі війни. Не сміє бути ані одного хлопця, що не був би воякoм. В мирнім часі ми цілком не повинні забувати на питання оборони — казав Пронін — з чого виходило би, що Росія і дальше сподієсь чийогось нападу. Коли ж Росія готуєсь, то і другі мусять готовитися.

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА В АМЕРИЦІ.

Як вже відомо, 16 лютого московський патріярх поставив Російській Церкві в Америці услівя, на яких вона могла звязатися з московською. Вістка з Шікаґо 26 травня каже, що там епископи Російської Церкви розбирали ті услівя і їх відкинули.

Патріярх видав ті услівя в формі законної постанови, отже виходить, що це заважило на рішенню епископів. Можливо, що рішала і вимога патріярха, щоби Російська Церква в Америці не критикувала російської політики.

ПОМІЧ РОСІЇ.

Від 1942 р. дотепер Англія й Америка вислали Росії через Перський залив понад 5,000,000 всяких матеріялів на поміч. Решта посилали іншими дорогами.

НАРОДИНИ ТІТА.

За Трієст й околицю та частину Австрії йдуть спори між Тітом та західними аліянтами Тіто хоче це забрати собі, а аліянти є проти того. В портовім місті Трієсті, про яке Тітови дуже ходить є військо аліянтів і є військо Тіта. Отже 24 травня вечером Тітове військо стріляло по дикому цілу годину на „віват", кажучи, що це Тітові іменини. Виглядало, що це дійсна війна. З Лондону доносять, що напруження між Тітом та аліянтами цілком не злагіднилося.

В ГРЕЦІЇ ЗГИНУЛО 5000.

В грецькій домашній війні, що провадили большевики з греками небольшевиками, згинуло найменше 5000 людей — як подає вістка з Атен.

В АНГЛІЇ ОБМЕЖИЛИ ПОЖИВУ.

Коли війна з німцями закінчилася, для Европи треба було багато поживи, отже в Англії вменшено пайки товщів, молока, сала, мяса, а також мила.

ПОШТА ПОШКОДЖЕНА.

Вістка з Ліверпулю 26 травня каже, що на кораблі Ситія повстав був огонь і багато пошкодив пошті з Канади, призначеній для Англії й Европи.

ЗНИЩЕННЯ В ФРАНЦІЇ.

З початком війни було в Франції 9,915,000 домів, з того війна знищила 1,500,000.

ПОНИЩЕНІ ЦЕРКВИ В НІМЕЧЧИНІ.

Обчисляють, що з католицьких церков в Німеччині яких було 12,000, є знищених, та пошкоджених 9 до 10 тисяч.

УКРАЇНА В САН ФРАНСИСКО.

Від канадійських Українців поїхали були до Сан Франсиско делегати — о. др. В. Кушнір, як голова та Іван Соломон, секретар. Вони 19 травня передали там урядовій канадійській делеґації від Комітету Українців Канади меморандум, для доручення конференції, в якім пригадують, що український нарід завсігди бажав бути вільним народом. А коли говориться, що Україна нині має волю, то відомі факти це заперечують — український нарід нині поневолений.

Дальше меморіял піддає думку, що конференція повинна приняти Міжнародний Спис Прав Людини, як основу для забезпечення прав кожного народу.

І голос української делеґації з Канади був настілько значучий, що звернув на себе увагу багатьох. Він зачепив голову делеґації радянської України, Д. Мануїльського і той опісля пояснював нинішне положення України, хоч поясняв на свій лад. Про канадійських делеґатів заговорила преса. Загалом взяти — то Україна пригадує світови, що вона хоче стати вільною.

ХАРИТЯ КОНОНЕНКО НЕ ЖИЄ.

Український православний свящ. Білонь дістав вістку з Парижу, що німці розстріляли українську діячку Харитю Кононенко. Свого часу перебувала вона довгий час в Саскатуні, отже тамошним старшим українцям добре знакома. Вернувшись до Европи здобула докторат і працювала в Галичині при організації „Сільський Господар".

ІНДІЯНИ В САН ФРАНСИСКО.

Навіть канадійські Індіяни вислали до Сан Франсиско свою делеґацію, щоби впоминатись своїх прав, але на наради її не приняли.

ЗІЗД В ТОРОНТО.

Телеграма з Торонта доносить, що тамошний Зїзд був дуже успішний: на фонд Українського Інститута в Східній Канаді зібрано коло 2,000 дол.; ще 2000 дол. жертвував на Українську Православну Колеґію й Українські Інституції відомий добродій зі Злучених Держав.

ПОКАРАЛИ ДОКТОРА.

В Ванкувері покарали доктора Макса М. Ресніка карою 1000 доларів за те, що подав фальшивий звіт з доходу за 1942 і 1943 рік. Він затаїв 20,155 дол.

СКОЧИЛА З ШЕСТОГО ПОВЕРХА.

В Ню Йорку сталася недавно така подія: 28-літня Беті Вест скочила з шестого поверха і згинула. Та інтересна історія її життя. Перед 10 літами вона працювала в діточім таборі, вчила плавати. Тоді заслабла на нервову слабість, отже винаймила собі кімнати, замкнулася і чотири роки нікого до себе не впускала і сама нігде не виходила. Лише мати приносила її, що потрібне, та і матері до своєї кімнати не впускала. І мати платила за кімнати. Лише управителька будинку стрічала Беті деколи на хвилину і та чувала, вона скаржилась, що нездорова і нервова.

СВІДКИ ЄГОВИ ВІЛЬНІ.

Травня 16, президент Міжнародного Т-ва Студентів Біблії, Н. Г. Нор (Кнор) сповістив на конференції в Винипегу Свідків Єгови, що Оттава усунула заборону, що була поставлена проти праці свідків Єгови.

Які ж основи, чи принципи тої праці? Нор виложив їх на конференції так:

„Хто йде за наукою Христа, тому не дозволено йти за яким будь людським проводом — чи папи, чи дуче (провідник, як Мусоліні), чи фірера (як Гітлера), чи кавділя (як Франко в Еспанії), чи інших релігійних, або світських провідників. Ісус Христос не ділиться проводом з світськими диктаторами."

З того виходило би, що оттавський уряд, даючи волю свідкам Єгови, годиться, щоби вони не числилися з урядом взагалі.

Свідки Єгови і досі з державними законами не хотіли числитися. Коли уряд тягнув їх до відвічальности, як без його дозволу йшли до Стейтів на конференцію, то вважали це насильством.

Але все те мабуть тактика їх політики. В Старім Завіті, отже в царстві Єгови, були і судії, і царі, і релігійні провідники, і закони.

Те саме і нині. Нор є президентом; мусять там бути й інші урядники, що конференцію скликали, що роботу провадять, дбають про збереження законів і карність в організації.

А це організація велика, що видає книжки в яких 30 мовах. Це свого роду держава між державами.

До справ тактики належить мабуть і згадка про Христа, бо між Єговою (Богом, як його в Старім Завіті розуміли), а наукою Христа велика ріжниця. Єгова Самарян ненавидів, а Христос вважає Самарян за людей. Єгова був Богом лише одного народу, а всі другі народи були йому чужими, а Христос є для всіх народів. Отже це два окремі світи!...

ЗБИРАЮТЬ 24 МІЛЬЙОНИ.

На своїм Загальнім Соборі в Міннеаполіс, Мінн., 26 травня, американські презбитеріяне рішили зібрати 24,750,000 долярів на слідуючу 5-літну церковну працю в Европі, Азії і тут в Америці. Це найбільша сума, яку коли Церква збирала. Перед війною пресбитеріянська Церква збирала найбільше 8 мільйонів. Назначена тепер сума має йти на відбудову церков, на місійну працю, на вдержування колеґій і других шкіл, на поміч студентам, на пенсії старшим працівникам їх церкви, на поміч убогим вірним...

ПОТОПИЛА ДІТИ І СЕБЕ.

Коло Глесгов, Монт., 26-літна Кембел покидала з моста в воду пятеро своїх дітей, а за ними і сама скочила і втопилася. Лишилася одна 7-літна дитина. Це сталося 24 чи 25 травня. Яка могла бути всего того причина, вістка не каже.

НАРОБИЛИ ШКОДИ В СИНАГОЗІ.

Недавно в Ню Йорку три хлопці, 12 і 13 літ, наробили в синагозі шкоди на 1000 долярів. Судця О'Браєн сказав, що подібне тепер буває щораз більше, бо родичам байдуже, що їх діти роблять.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Оголошено в попереднім числі ... $60,252.70

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.
ФОРТ ФРАНСЕС, ОНТ.

Ґео. Піддубний	50.00
Іван Гушуляк	10.00
(Разом — 60.00)	

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.
ВАТСОН, САСК.

Іван Шмельський	10.00
Никола Тутка	10.00
(Разом — 20.00)	
На похороні бл. п. Николая Чорнія	10.70

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Іван Пікош, Кисенджт, Ман.	25.00
Жіноче Т-во Лесі Українки, Шеридон, Ман.	10.00
Дмитро Клубок, Сторджис, Саск.	3.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

Ник. Корпач, Ґлеслин, Саск. (перше 15.00)	10.00

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
МИРНАМ, АЛТА.

Дмитро Чанельський (перше 50.00)	50.00
Никола Марковський	10.00
Стефан Ґробець	10.00
В. Беднарський	5.00
Василь Ґерелюк	2.00
(Разом — 77.00)	
Йосиф Великопольський, Мусідора, Алта.	10.00
Пані Анна Бойд, Саскатун, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.

Дмитро Паробій, Форт Вілліям, Онт. (перше 10.00)	15.00
М. Семенюк, Форт Вілім, Онт.	1.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Андрій Ціпивник, Витам, Саск.	20.00
Гринь Яремій, Фейрн Ґлен, Саск.	25.00
Пані Марія Звоздецька, Евлшам, Саск.	10.00
Андрей Дмитерко, Нілавін, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Іван М. Байда, Сиитс, Саск.	20.00
Л. Андрушик, Алвена, Саск.	10.00
Ю. Деркач, Алвена, Саск.	5.00
Д. Москаленко, Тернопіль, Саск.	5.00

ПРИСЛАЛИ:

Петро Дептух, Гейґ, Саск.	5.00
Теодор і Марія Мужиловські, Шортдейл, Ман.	20.00
Разом	$60,829.40

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

V.

Велямин Рутський.

Унію з Римом заводили Поляки в спілці з Римом. Вони робили до неї приготовання; вони виховували з православних для себе помічників.

Йосафат був православним, поки не дістався в руки езуїтам.

Другим визначним ширителем унії був Велямин Рутський (1574—1637, що рівнож був з роду православним, та молодим попав також на виховання езуїтів, опинився в католицькім світі і став римо-католиком; опісля папа примусив його приняти грецький обряд і післав ширити унію.

„Світло" виразно каже, що Рутський „приїхав з Риму як вихованець ісусовців (езуїтів — В.), із заграничними звичаями, із вихованням чисто латинським". (Світло, ч. 7, 1945). Значиться — тілом і душею чужий українцям чоловік!

„Сумна картина".

„Світло" так малює стан унії тоді, коли прибув з Риму Рутський:

„Унія опущена, митрополит загрожений співпрацею схизми й єресі, духовенство в явнім бунті проти свого настоятеля, уніятські церкви опущені, народ на відправах і проповідях братства; а між рідними духовними, що були вірні св. зєднанню, ні одного гідного"...

Унія опущена... але тої унії було тоді, як кіт наплакав. З наведеного бачимо, що нарід унії не хотів, до унії не йшов; кількох духовних, що перейшли і тримались унії, були люде негідні. Цілу унію творили римсько-польські урядовці, що агітували між православними і при помочі польського уряду забирали православні церкви, а нарід переслідували: Це і була та ціла унія!

Латинська Церква.

Зате дуже принадними красками малює „Світло" Латинську Церкву, послугуючись словами Рутського, а то:

„Молоді люди, виховані в латинських школах, знаходять в латинськім обряді все, чого побожна душа може бажати, щоб зростати в Божому страсі: славних сповідників, частого приняття св. тайн, проповіді, що були спосібні запалити серця з самого льоду, подиву гідні приклади так між душпастирями, як між вірними, одним словом все те, що живить душу."

Все гарне і святе! І гарне там виховання, і Божий страх, і славні сповідники, часте причастя, і які там проповіди, і які гідні священики!... Недаром же католики! **А що ті самі католики поневолювали українців, обрабовували їх, знущалися над ними сотні літ — все те байдуже!** На те ж українець сотворений, щоби вони його нівечили. Так дивився на це Кунцевич, так Рутський, так всі будівничі і подвижники унії. Так дивляться нинішні обожателі Йосафата.

Рутський через латинські окуляри бачив в латинстві саме добро, але українці бачили лише насильство, розбій і глум з усего святого.

Такою була тоді католицька Польща, таким був католицький Рим. От хочби дещо з тих часів: папа Клемент 8-ий (1592-1603) казав спалити фільософа Бруна 1600 р.; за Григорія 15-го (1621-1623) інквізиція замордувала архиепископа Домініса — його тіло волочили вулицями, а там спалили; Урбан 8-ий (1623-1644) позвав своїй рідні 20 мільйонів скудів (тодішні гроші) з церковної каси. За його папства інквізиція переслідувала астронома Галилея. Інокентій 10-ий правив церквою, а ним правила Донна Олимпія і папські доходи собі забирала... Це та сторона, що українців до унії силувала!

Православна Церква.

„Світло" передає слова Рутського про тодішну Православну Церкву так:

„Чи ви може шукаєте священика? Ви не знайдете ні одного такого, як бажаєте. А може ви хочете визнати свої гріхи? Нема нікого, щоб вас вислухав. Ідете до церкви? Ви не знайдете там більше ладу й порядку, як у корчмі. З яким диким варварством поводяться тут із Пресвятою Тайною Евхаристії!"

Отже як Латинська Церква була для Рутського дуже гарною, так Православна була дуже поганою — а це тому, що Латинська Церква виховувала його по ворожому до Церкви Православної. Вже тому, що вона Православна, вона була Рутському ненавистною.

Православна Церква була тоді убога, це правда, була убогою тому, що католики сотні літ побивали й обдирали її як розбишаки чоловіка на дорозі з Єрусалиму до Єрихону („Милосерний Самарянин"). Перше Православну, а потім **таксамо нищили ту уніятську** (греко-католицьку), **яку самі створили:** церкви винаймали жидам, висміювали Богослуження, кричали за греко-католицькими священиками „Господи помилуй", обрабовували греко-католицькі монастирі, забирали рабунком церкви... Про те є навіть окрема католицька книжка: **„В обороні Потієвої Унії"**, видана у Львові 1929 року. Це книжка, що кличе до неба о пімсту за кривди, яких зазнавали греко-католики від римо-католиків по заведенню унії.

Тай не одна книжка, а ціла Історія України оповідає про католицькі насильства: лише не знав про них ані Кунцевич, ані Рутський. В своїм вузкім фанатизмі Рутський бачив, як **„з варварством поводяться (православні) з Тайною Евхаристії" в церкві**, а не бачив, **як поляки-католики неволять і мучать Український Нарід по селах і містах, як відбирають його права, як обрабовують з усього, що він має.** Рутського це не обходило і не боліло. Унія була в нього всім, життя народу нічим. Це наглядно показує, як те католицьке виховання і ті проповіди, які він хвалить, виглядали. Вони затуманювали вихованків, а не виховували.

АДАМ Й ЕВА НА ВИГНАННЮ.

Є таке оповідання...

В раю не було ночи, бо величність Божа освічувала його краще сонця.

Аж першого дня, коли Бог вигнав Адама й Еву з раю, вони опинилися в світі, де є світло і є темрява, де є добро і є зло.

Коли сонце почало схилятися до заходу, вони ждали, що буде дальше. Коли ж сонце зайшло і почало темніти, їх напав страх. Якже прийшла глуха ніч, вони сиділи непорушно як напів мертві, думаючи, що в такій темряві їх життя закінчиться.

Вкінци побачили, що на сході стає ясно, а там ясніше і ще ясніше. Нараз показалося сонце в цілій своїй красі і величі. Тоді сказали вони:

— Видно, що Господь нас не забув. Він лише на нас вкладає на нас тягар, а коли ми його перенесемо, він здіймає його з наших плечей і каже нам тішитися свобідно життям. І в тім показується його мудрість, бо коли б ми не зазнали важкого, то не розуміли би легкого.

ВИДАТКИ КАНАДИ НА ВІЙНУ.

За 5 літ Канада видала на війну 10 більйонів, 201 мільйонів, 275 тисяч і 850 долярів (10,201,275,850) — сума зібрана воєнними позичками та позичками перемоги. В вересні прийде 9-та Позичка перемоги, а за нею мабуть ще дальші, поки війна з Японією не скінчиться.

СТРАЙКИ В АМЕРИЦІ 1944 РОКУ.

Всіх страйків в Америці було 1944 року 4,956, отже майже 5000, в страйкували 2,116,000 робітників. Так страчений час обчисляють на 8,721,000 робочих днів. Та коли порівнати це з цілою працею Америки, то не виносило би пів дня.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Як вимовляти „Україна".

Може не дуже важна то річ, де ми кладемо наголос (натиск) вимовляючи слово „Україна", та все ж краще знати і вимовляти так, як треба.

Дехто кладе натиск на „кра", інші знов на „ї". Сяк, чи так, то ми розуміємо те саме, але котрий спосіб вимови правильний?

Ол. Барвінський в своїх споминах ось що пише:

„У нас хибно наголошують Україна замість правильного Україна; в Шевченка всюди є наголошування Україна, український, а не український."

Отже — говорили так наші предки, говорімо і ми так.

Орест Ґорчинський.

Від чого йде назва Україна.

Англійці пояснюють за москалями, що „Україна", це „бордерленд" — пограниче, межа. А москалі кажуть, що українці не знали, як свою землю звати, отже звали „окраїна", себто пограниче чужої землі, очевидно московської.

Але назва „Україна" була, коли ще не було Московщини. Тай не міг нарід своеї землі звати пограничем чужої, бо для народу його земля перша.

Україна — це країна, край, сторона, околиця.

От слово „округ" означає не те, що кругом чогось, а те, що само собою є простором, околицею. Подібне і з „Україною"

Слово „край" означає крайочок, берег, але означає також широку землю, державу. Не можна казати: коли край, то це мусить бути кінець чогось. Ні! Слово „край" є в москалів, є в поляків і там воно означує широку землю, державу.

Від слова „край" (щось велике) пішло „крайочок" (щось маленьке) а не навпаки.

Це треба памятати про назву „Україна".

В. Ц.

САМОУКИ.

Самоуками звуть людей, що самі без школи здобули багато розуму і стали широко відомими і важними, провідними людьми. Такі бували в Старім Краю по селах, були по містах. Дехто з них цілком в школі не був, але навчився читати вдома, або від знакомих, а потім багато читав, або вдома вчився і став дуже розумним чоловіком.

До таких самоуків належить Тарас Шевченко. В школі він вчився тілько, що в дяка, а решта вчився читанням та бесідою з розумними людьми.

КРИК НЕ Є НАУКОЮ.

Є доми, де родичі вчать дітей по свому читати і писати, вчать гарного поведення, вчать релігійности. Але є і такі, де не вчать нічого — дають їсти, вбирають, а потім посилають до школи. А самі не вчать нічого. Почуєте там від матері:

— Та як їх вчити, коли не хочуть вчитися? Вже і кричу, і клену, і гамаую, а вони таки ні...

Річ в тім, що крик, проклони і гамування (бійки) до науки не належать. Криками і проклонами ніхто ще нікого нічого доброго не навчив.

Вчити треба спокійно, щирою і ласкавою бесідою, розумною наукою, а не криком.

Це так, як в співі — хто співає лагідно, того всі слухають і наслідують, а хто без міри верещить, того ніхто не слухає.

КОЛИ ВЧИТИ.

Вчити треба від малку, а не тоді, коли дитина вже переросла вік науки.

А де часу взяти на науку?

Вчити не треба довго, але часто і пляново. Вчіть 10 мінут денно, але кожного дня, то за тиждень буде більше, ніж година. Вчіть по 15 мінут, а буде година і 45 мінут.

Вчіть потрошки, але часто і пляново. Це відноситься до читання і писання.

Коли ж ходить про науку культурности, гарного поведення, пошани до всего свого і др., то вчити можна на кожнім кроці і при кожній нагоді. Сказано в Святім Письмі: „Вчи встаючи, вчи при столі, вчи вдорозі, вчи лягаючи спати"..

Всюди добре слово, добра пригадка, розумне пояснення буде тим благословенним зерном, що колись виросте з нього велике добро. Ану почніть так вчити!

КАРНІСТЬ І ПОЯСНЕННЯ.

Вдома, як і всюди, мусить бути карність (дисципліна). Старші мають приказувати, вести, а молодші мають слухати.

Але карність повинна бути розумна. Приказуйте спокійно, лагідно, але рішучо і розумно. Приказуйте лише те, що слушне і розумне, а забороняйте лише те, що недобре.

Дальше — пояснюйте, чому щось забороняєте, щобн дитина своїм розумом бачила, що та заборона слушна і що вона до добра веде.

З карністю мусить йти рішучість — розумна, поважна і розважна рішучість.

Дім, де все те буде, числитись буде до дуже культурних домів.

К. П.

ЯК ЧУЖІ УКРАЇНЦІВ ПРОСВІЧУВАЛИ.

II.

В 1722 р. видав греко-католицький митрополит Леон Кишка підручник для греко-католицьких духовних, п. з. „Собраніє Припадков". Це рід катехизму.

Там на 52-ій картці (на обороті) є пояснення, які обовязки має в церкві „Вратар" (дверник, паламар). Дословно там сказано:

„Уряд Вратара є: двері церковні відмикати і замикати, але сими часами роблять це люде світські (паламарі); крім того ж Дверник доглядає священичих одеж (риз); жидів, еретиків (сектантів) і людей відлучених від Церкви (виклятих) з церкви виганяє і до церкви не допускає; дзвонить до церкви, з церкви псн виганяє."

Може бути дивно, що треба було священикам обовязки „Вратаря" пояснювати, однакож коли подумаємо, то зрозуміємо, про що католицьким учителям ходило — їм ходило про те, щоби опоганювати і понижати греко-католицьку Церкву в очах самих греко-католиків.

З наведеного виходить, що церква, це таке місце, де злізається всяка погань: жиди, еретики, люде викляті, а за ними сунуть і собаки — злізаються такою хмарою, що треба окремого чоловіка, який всю ту погань з церкви виганяв би і до церкви не допускав би.

Уявіть собі такого „Вратаря" — середнього віку, плечистий чоловік, з замашистим буком в руках, що не має часу молитися, але що хвиля ходить від Вівтаря до дверей, та заглядає, чи вже знов яка огида до церкви не суне.

Та нехай би забавився в вівтарі трошки довше, як вже насунуло до церкви хмарою всякої видимої і невидимої нечисти. Яку баталю треба тоді зводити, щоби бодай за поріг всю ту огиду витурлити. Крик, гармідер, луск\u0456т на всі боки, аж відгомони ідуть. Бо, подумайте собі, вся та погань страшно вперта. Вигнав, то воно тобі поза церкву ходить, а ти відвернувся — воно знов

Коли б „Собраніє Припадков" читав чоловік, що не знає українців, то лише так міг би собі греко-католицьку церкву уявляти.

Але розумним українцям справа ясна — це поклонники Риму з розмислом зогиджували греко-католицьку церкву; вони поясненням „вратаря" казали:

„Пощо бути тобі в такій церкві, де вся погань злазиться? Ти йди до костела, або переміняй церкву на костел, а там буде саме добро і святість"...

На такий лад вчили українців розуму чужі католицькі спасителі!

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

МІРА РЕЛІГІЙНОСТИ.

Для нас міра релігійности є Вістник. Маленька це міра і треба нею довго розміровати релігійність українців в Канаді. Тому треба побільшити міру, щоби скорше зробити розмір.

Маємо пастирів, Консисторію, Владику; багато церков, недільних і рідних шкіл і більше будуємо. Є Колеґія. Треба професорів, студентів, дяків. Релігійність українців росте і Вістник росте, але за повільно. Треба, щоби він підріс формою на 16 сторін; треба більше редакторів. Велика праця на широкім полю має мати велику міру, щоби скорше розміряти.

Сила і контроля є в мірі. Світське життя зі світськими часописами на великі міри, геть затуркотали релігійність українців в Канаді. І тому маємо багато партій і мало зрозумілого політиканства, а це веде до хаосу; партії затуркочують одні других і через це мало хто може розумно говорити і будувати релігійність на велику міру. А релігійність повинна бути проводом в життю. Мораль, взаїмна поміч, згода радо робити добро людям, не заздростити і не обманювати, бо заздрість і обман є зло; але на зло є багато місця, а на релігійність мало.

Тому Вістник є для щирих людей, котрі хотять розширити міру Вістника на 16 сторін і шлють багато пять-річних передплат на це діло.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ:

Єліфаній Коча, Торонто, Онт.
Н. Штогрин, Су Лукавт, Онт.
М. Венгер, Форт Вілям, Онт.
Василь Грушка, Сторджис, Саск.
Свящ. Е. Мосійчук, Стінен, Саск.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границею $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

МАЙНО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

Українська Православна Церква, це всі православні Українці, їх релігійне життя, їх добра релігійна праця, їх громади і церковні будинки; дальше їх загальна церковна організація з усіми провідничими силами і всім, що та організація має і робить.

Заснувалася Українська Православна Церква в Канаді 1918 року, а нині має вона понад 200 громад. Має понад 30 священиків і Впреосв. Архієпископа. Має свій орган „Вістник", що почав виходити 1924 року, отже виходить 20 літ. Має консисторіяльний будинок. А цего року набула гарний будинок для будучої Української Православної Колегії.

Правда, самого будинка не досить — ще треба його відновити, постаратися потрібних меблів і конечних шкільних приборів; а ще дальше знайти відповідних професорів — тоді Колегія, як висша школа, почне свою працю.

Багато в нас зроблено, а зроблено щирою волею і співпрацею всіх щирих і свідомих Українців. Їх гроші, це їх праця; а що зроблено, це їх спільне громадсько-культурне майно, їх культурна сила, і свідоцтво їх свідомости і культурности.

Уявімо собі, що не було би нині Української Православної Церкви — тоді нема священичої праці, нема Вістника, нема Соборів, де важні справи обговорюються, нема всеї тої освідомляючої праці що провадиться пресою, бесідами, поповідями, книжками, які Консисторія видала, а вкінци нема приготовань до створення Колегії. Яке це велике убожество було би! Убожество широкого Українського Громадського життя.

Все в нас починалося з малого, з евангельського гірчичного зерна. Людська дбалість посадила його в землю, доглядала і за час велика рослина виростала — на диво навіть тим, що маленьке зерно садили.

Колегія, це найновійша з таких рослин, що вже піднимається і звертає на себе увагу своїх і чужих.

Одно мусить мати щирий український загал на увазі — що його праця коло будови Колегії ще не скінчена. Сума, яку доси зложено, поважна, але ще не вистарчає на те, щоби справу Колегії поставити на твердий ґрунт. Є будинок, але треба ще дати тому будинкови, що потрібне.

Та треба вірити, що щирі люде це розуміють і докінчать те, що почали. Тай чому ні? Хіба хтось збіднів, коли дав на Фонд Колегії якусь суму грошей? І не збідніє, коли дасть ще раз тілько, чи половину того. А ті, що доси нічого не дали, дадуть також.

Громада Великий Чоловік, Велика Сила. Вона може чуда творити, коли б зробила все, що лише в її можности. І треба вірити, що вона зробить.

ЩО БУДЕ ДАЛЬШЕ?

Доки йшла війна з Німеччиною, то всюди чути було запевнення, що це послідна війна. Зараз по ній буде вічний мир, війн не буде — буде рай на землі.

Вкінці війна з німцями скінчилася і ми чуємо вже балачку про трету війну. От в Винипеґ Фрі Прес з 24 травня читаємо:

„Слідуюча війна буде найкоротшою в історії. Цивілізація буде знищена за потисненням ґудзиків, або ручок. Діявольські інструменти будуть виробляти В-1 і В-2 бомби і масово будуть винищувати цілі народи"...

Дальше говориться, що наука довела до того, що саму науку треба вже припняти і контролювати. Лише новим вихованням всіх народів світа можна їм показати, які будуть наслідки будучої війни.

З наведеного виринає кілька питань...

Як і чому все так змінилося, що вже не буде тревалого мира, але може бути трета війна?

Коли не стало Німеччини, то хто з переможців буде дальше виробляти страшні бомби і винищувати народи? Англія, Америка, Росія?....

Коли комусь видно, що хтось за потисканням ґудзиків буде винищувати народи, то чому не скаже, хто по його думці може бути тим нищителем? Чому не назве його поіменно?

Це загадочний факт! Нераз знаходимо в передових часописах: є загроза для свободи преси, загроза для особистої свободи, загроза для демократії ітп., але ніколи не говориться, хто це загрожує — чи одиниці і котрі, чи ґрупи та партії і котрі. Говориться про небезпеку, але промовчуєсь, від кого та небезпека виходить. Коли б же загал знав, від кого саме небезпеки сподіватися, то знав би як оберігатися.

Коли треба би взяти під контролю науку і давати нове виховання народам, то хто мав би це робити? Який авторітет? Хто зможе по новому виховувати Росію, коли вона на свою територію нікого не впускає? Хто зможе виховувати Англію, чи Америку? Хто зможе контролювати науку, яка помагає нищити народи?

Отже самі натяки на це і те, без основного обговорення зачеплених питань, показують хіба, що світ опинився на бездорожжах, з яких тяжко вийти. Та все ж коли б ті, які більше про світовий лад і нелад знають, ясніше про те говорили, то бодай не було би того баламуцтва, яке лишає по собі пропаганда тих, що самі до неладу можуть причинюватися. Основне обговорювання справ було би вже частию виховання і до якоїсь міри контролюючою силою, де такої сили треба.

ЧОМУ НЕ СТАРИЙ ЗАВІТ?

В „Сатурдей Найт з Торонта, з 15-го травня є стаття С. Френсиса, де він говорить, що до книжок, які для нинішнього загалу невідповідні, належить також „Новий Завіт". Він згадує „Блаженства" та 1-ше до Коринтян, як небезпечні для нинішньої політики.

Про молитву „Отче наш" каже, що коли б слова „прости тим, що проти нас згрішили" (так він каже дословно!) занадто вмовити в народ, то вийшла би шкода, отже треба би це замінити таким, як „Рул Британія", або подібним. Взагалі над „Новим Завітом" треба мати контролю.

Не годиться Френсис і з „анархістами", що проповідують такі діточі ідеї, як всесвітнє братерство, в якім жид, мурин й азіят стояв би нарівні з християнином („джентайл") і зсував би з престола анґльо-саксонця, що піддержує правдиву культуру й цивілізацію.

Стаття кінчиться натяком про Сан Франсиско, де треба зусиль — **„щоби задержати наші державні інтереси і відводити від сентиментальних, повних само-посвяти ідей Нового Завіту".**

Зі змісту статті, як ми його переказали, виходить, що головною цілею автора було: **обезцінити Новий Завіт — обезцінити Христа й Апостолів, обезцінити християнство.** А патріотизм, Рул Британія, осуд „анархістів", Сан Франсиско, державні інтереси, це лише способи для досягнення цілі. Мовляв — патріотизм спонукує мене виступати проти непатріотичного Нового Завіту (на якім засновуєсь християнство)...

Мимоволі насуваєсь питання: Чому автор статті не осуджує Старого Завіту з Єговою? Чи в Старім Завіті нема таких висловів, що загрожували би Канаді й анґльо-саксонцям та цивілізації? Адже для християн, до яких й анґльо-саксонці числяться, Старий Завіт є нерозривним доповненням Нового Завіту — отже і він може загрожувати.

Коли б автор згадав хочби Пять Книг Мойсея (Тойру), які є основним законом життя і політики жидів, то знайшов би там багато-багато такого, за яким шукає в Новім Завіті і міг би ще більше запитати: Чи це не загрожує?...

Осуджувати Новий Завіт хочби для інтересів політики, це вдійсности — **нищити християнство заступаючись політикою.** Патріотизм тут є лише способом для досягнення цілі.

Ще важне питання: Чи автор сам атеїст, чи може належить до нехристіянської релігії і тому ставиться до християнства так безцеремонно?

Також цікава річ, що після статті, про яку говоримо, є стаття іншого автора, де обороняє „Свідків Єгови". Перша стаття проти Нового Завіту, друга за політикою Старого Завіту...

Будьщобудь таке треба мати на увазі, бо в будуччині можемо з ним нераз стрічатися; і може воно бути в ріжних формах, на які спроможеться людська винахідчивість.

АМЕРИКАНСЬКО-РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА І МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ.

Десять російських епископів на конференції в Шікаго відкинули предложення патріярха, щоби вони і їх вірні злучилися з Церквою в Росії. Еп. Леонтій з Шікаго оголосив відкинення, яке підписав митр. Теофіль з Сан Франсиско, три архієпископи і пять других епископів. Всі вони мають коло мільйона вірних і 358 церков, говорить вістка з Шікаго.

Між услівями московського патріярха було і те, що він мав би мати право усунути кожного епископа в Америці і поставити іншого. Це мабуть дуже заважило на рішенню епископів.

Щож до вимоги патріярха, щоби американська Російська Церква не мішалася в політику Росії, то Леонтій сказав, що амер. Рос. Церква взагалі політикою не інтересуєсь, а лише духовними справами.

На згаданій конференції не було двох епископів — митрополита Веніямина з Ню Йорку і Федора, які віддавна є за Росією. Їх на конференцію навіть не просили.

Отже це значуче, що навіть Російська Церва, що духом і тілом найблизша Росії, не хоче піддати себе московському патріярхови.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 36.

Памятай день святий святкувати.
4 Заповідь Божа.

Пасхальне ягня.

Коли наближалася десята кара, сказав Мойсей до своїх людей: Місяць цей буде нашим першим місяцем в році. Цего місяця вийдемо з Єгипту і будемо числити час. Нехай кожна ваша родина приготовить собі однорічне ягня, чи козеня. Чотирнадцятого дня заколете його. Мясо спечете на вогні і мусите зісти тієї ночі. Як за мала родина, нехай ділиться з дальшими. Кровію з него покропите одвірки і пороги своїх хат. Костей його не переламуйте. Що остане до ранку, треба спалити. Мясо будете їсти з прісним, неквашеним хлібом. Їджте, коли готові в дорогу. Це Пасха Господня.

Тієї ночі ангел смерти перейде по Єгипті. Де на дверях побачить кров, там не вступить: де не було крови, там убє всякого первенця.

Це свято Паски святкуйте через сім днів. Першого і семого дня не можна вам нічо робити, тільки те, що треба до їди. Опрісноки (з неквашеного тіста пляцки, як „біскитс"; також називають той хліб „маца") будете їсти через сім днів. Хто би їв інший хліб, того скарати смертю.

Як настала північ, померли всі первенці в усіх родинах египтян. Не було родини, де не було би мерця. Настав зойк і плач по всій землі. Фараон покликав тоді Мойсея і Арона і сказав їм: Вставайте і виходіть з Єгипту всі, та йдіть і послужіть вашому Богу. Заберіть собі і скотину вашу. Багато египтян помагали жидам виходити, з охотою позичали дорогі річи — волоті і срібні. (Лекція 33).

Пасха жидівська є образом Пасхи християнської. Жидівську Пасху встановлено на память виходу жидів з неволі. Наша Пасха встановлена на памятку Воскресения Христового з мертвих. Кровю пасхального ягняти вратувалися ізраїльтяне від смерти тіла; Кровю і Тілом Христа ми вратовані від смерти душ наших.

Питання:

1. Коли почали жиди числити час? 2. Котрого місяця вийшли вони з Єгипту? 3. Що мали зробити чотирнадцятого дня першого місяця? (а), (б), (в), (г), (г). 4. Що заборонив Мойсей робити з костями ягняти. 5. Коли мав ангел смерти перейти Єгипет? 6. Як називається ягня і неквашений хліб разом? 7. Як довго треває свято Пасхи? 8. Чи позволив Фараон жидам на вихід з Єгипту? 9. На яку памятку святкуємо Великдень? 10. Чим ми спасаємось від смерти?

ЛЕКЦІЯ 37.

Ти, Господи, веди мене і навчай мене. Пс. 30: 4.

Вихід з Єгипту.

Жиди вибиралися з Єгипту скоро. Хто розчинив, мусів тісто брати зі собою, бо не було часу спечи хліба. І вибралося їх до 600,000 чоловіків, крім жінок і дітей. І забрали зі собою кости Йосифа. (Лекція 29). Йшли вони в день за стовпом хмари, а в ночі наперед них йшов огненний стовп. Так дійшли до Червоного моря.

Мойсей й Арон говорили Фараонові, що вони поведуть жидів в пустиню на три дні, щоби там принести жертву Богу. (Лекція 34). Коли ж вони за три дні не вернулися, в Єгипті не стало робітників. Не було кому орати, сіяти, будувати. Єгиптяне не звикли робити. До того ж жиди забрали багато золота і срібла зі собою, та багато дорогої матерії. От Фараон зібрав військо і під вечір здогонив жидів коло Червоного моря.

Злякалися тоді жиди і говорили вони до Мойсея: Ліпше нам було би в неволі, ніж тут марно погибати. На те Мойсей: Не бійтеся, бо побачите ратунок від Господа. І побачив нарід, що огненний стовп перейшов назад і став між жидами і египтянами. А від стовпа йшла ясність до жидів, а темрява до египтян, що вони нічого не бачили і не могли напасти на жидів.

Тоді сказав Господь до Мойсея: Простягни руку над море. Коли Мойсей так зробив, море розділилося і дно моря стало сухе. Мойсей сказав своїм людям скоро переходити на другий бік моря. За ніч перейшли всі.

Коли рано египтяне побачили, що сталося, пустилися всі за жидами. Отже Мойсей підніс руки над море і води зійшлися і затопили египтян. Тепер нарід увірував, що Бог післав їм Мойсея за провідника.

Питання:

1. Кілько жидів вийшло з Єгипту? 2. Що взяли зі собою? 3. Що їх вело? 4. Чому Фараон вислав за ними військо? 5. Що сталося з військом? 6. Як вратувалися жиди?

ГРУШКИ НА ВЕРБІ.

Коли хтось висуває наперед маловажне, а мовчить про важне; коли обіцює неможливе, то кажемо, що він показує грушки на вербі. Баламутить людей.

Коли в 1917 р. большевики брали Росію в руки, то голосили, що: **„Першого дня большевицької влади переводиться націоналізацію театрів".** Себто, що театри перебирає держава і тоді сидиш в театрі кілько хочеш.

Це були грушки на вербі, але ті, що це голосили, знали, що міський підпанок і міський робітник ласий на витріщки, отже буде піддержувати большевиків.

Але народови в той же час театри були цілком непотрібні. Та для тих, що театри обіцювали, театри були таксамо лише способом туманення людей.

Пізніше нераз чували ми, що в Києві грає така-то опера, що такі є там театри, що там працює Українська Академія Наук, що на Великдень чи Різдво церкви були повні, тай ще багато подібного, а все те в найбільшій мірі були грушки на вербі.

Важне, що нам хотілось би було знати, так те, як там живе Український Нарід. Чи він вільний; чи там Українці мають волю слова, волю друку, волю сходин, волю руху, волю набувати майно і вживати його по свой думці; волю організуватись, волю з дальшим світом порозуміватися; волю на самостійне релігійне життя... Але про те цілком не говорили ті, що говорили про опери й Академії.

В 17-ім віку Польща була збудувала свою твердиню над Дніпром — Кодак, щоби спиняти визвольний український рух. Такими Кодаками можуть бути в нинішних часах опери, театри, Академії, консерваторії, фабрики, коли їх будуть будувати чужі на українській земли.

Чули ми вже, що у Львові отворено університет Івана Франка, а його ректором є Л. М. Пашеозерський. Також почались там вистави в трох театрах. Це мовляв дуже важне!

У Львові... А що поза університетом і театрами? Що поза Львовом? Що по селах? Як там люде живуть — як жавуть, а не як в театрах сидять! Чи там українці самі рішають про те, що робиться, чи чужі за них рішають? Чи це Українці, чи чужі говорять про той університет і про театри?

Завсігди властителі невільників будували твердині, дороги, мости, водопроводи, організували великі рільничі господарства, держали великі армії — але все те робилося руками невільників. Для одних був матеріяльний добробут, для других страшна неволя.

Коли Українець буде глядіти на справу з такого становища, то не буде захоплюватися деклямаціями про опери, театри, Академії, університети... Він скаже: Чи це не Кодаки? А що з Українським Народом?

Обережний.

ЗНАЧІННЯ ДЕЯКИХ СЛІВ

Коли одна річ має кілька окремих назв, то ті назви звемо по вченому „синонімами". Кажемо: „дорога" і „шлях"; „праця" і „робота"; „пес" і „собака" — отже дві слові на одно значіння.

Нині творяться нові „синоніми", або давнішим словам надається інше значіння, ніж з форми слова виходило би, отже деякі згадаємо.

Було давне слово „вбивати", коли говорилося про людей; було слово ліквідувати, коли говорилося про розвязання якоїсь інституції, орґанізації, господарства, чи що. Коли ж большевики стали панами Росії, то почали прикладати слово „ліквідувати" і до людей. І нині кажуть: тілько людей зліквідовано, тілько треба зліквідувати... Це значить — повбивати.

Давно було слово „антисемітизм, антисеміт". Жиди належать до семітської породи, отже вони „семіти", а їх противників звали антисемітами. Антисеміт, це дослівно — противник жидів.

Нині слово „антисемітизм" здобуло друге слово, яким заступається, а то „фашизм". Пригляньтеся і прислухайтеся, а вийде вам, що кого звуть фашистом, того вважають противником жидів, а хто виступає проти жидів, того звуть фашистом. Висновок, що нині антисемітизм і фашизм, це те саме.

Є слова „висвободження", „визволення" і нині часто його чуємо і читаємо. „Висвободжені народи, висвободжені краї"... Однакож ті слова не завсігди означають, що „визволений", чи „висвободжений є вільним. Він міг лише перейти „з під ринви на дощ", з одної неволі в другу. Але по офіціяльному він зветься „висвободженим". Гарна назва!

Д.

ЩО ДІЄТЬСЯ В ФРАНЦІЇ.

Ліві, себто большевики і соціялісти здобули в недавних муніципальних виборах в Франції 52 процент місць і невдовзі будуть домагатися від де Ґола великих економічних реформ, а то — щоби держава перебрала важніші фабрики і взагалі промисл, щоби поробити важні зміни в користь робітників і др. Франція і перед війною була дуже збольшевичена, а тепер видно, що вона і дальше є такою.

ХЛОПЕЦЬ ВБИВ СЕБЕ.

В Форт Ст. Джан, Б. К., 11-літний Кенет МекЛіод посварився з молодшими братами і сестрами і сподівався від родичів кари, отже застрілив себе. Він взагалі інтересувався диким життям Заходу, де стрілянина є щоденною справою.

МАТУСИНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ.

(За О. Стороженком).

Мені часто доводилось бувати по Україні. По дорові з Ромна до Прилуки все бувало ночую в знакомого старого козака, Тараса Коротая.

І сим разом заїхав я туди, не те, щоб ночувати, а так коней погодувати.

Любив мене Коротай, отже ніби з пересердя каже: „Коли не ночувати, то не хочу тебе в своїм дворі бачити". Та як сказав я, що діло в мене пильне, то каже він:

— Нехай! Так хоч з нами пообідай!

Посідали ми в садку. Тут під дубом стояв застелений стіл і лавки. А дуб такий, що трох людей його не обняло би.

— Літом ми тут сидимо — каже Коротай — а в хату йдемо тільки спати.

Поставили обід. А за обідом кажу я:

— Гарний дуб! Кілько років йому буде?

— Буде дві сотні — каже Коротай — і ми звемо його „Матусине благословення".

— Чому ж ви його так звете?

— Чому? Довга історія. Зостанься, то почуєш.

Подумав я і зостався.

Не зараз, але аж коло вечері почав Коротай оповідати...

— Це я чув від свого діда, а дід від прадіда, себто від мого пращура (прапрадіда). Діялося це тоді, коли Богдан Хмельницький так завзято бороняв Україну.

Тай не сам гетьман тобі був. Між простим народом зявлялись ватажки, збирали кругом себе товариство і йшли воювати з ворогом. Охотники.

І зявився тоді коло Лубень такий лицар, звали його Вовгурем. Тай силач був який!

Охотників приймав він так: хто обнесе великий камінь три рази кругом хати, той йому товариш, хто шість разів, той брат.

Отже був в товаристві Вовгура і мій пращур, Самсон Коротай. Обніс він каменя шість разів, та хотів і семий раз нести, але Вовгур його зупинив. Не треба! — каже.

В одному поході було, що підіхав мій пращур до керниці, аж там дівчина воду бере — гарна, але сумна-сумна.

— Що тут робиш? — питає.

— Воду беру для матусі — каже.

— Де ж матуся?

— Ось там під деревом! Вороги спалили наше село, тата і брата вбили, мамі ратищем бік прокололи. Вже четвертий день ми з мамою нічого не їли ..

Похитав Коротай головою, добув хліба з торби, дав дівчині і каже:

— Веди і веди мене до матері.

Пішли вони, аж опинились коло великого дуба. А під дубом лежала бабуся, слаба окровавлена. Побачила мого пращура і каже:

— Козаче! Сам Бог привів тебе сюди. Ми були багаті, та вороги все від нас забрали крім віри нашої православної. А тепер я просила Бога вже не за себе, а за дочку, щоби Він Милосердний її не опустив... І Бог тебе привів. .

— Паніматко! — каже мій пращур - не журіться, я буду вашій дочці за рідного брата.

— А в тебе козаче нема жінки?

— Ні, нема. Самий я бурлакую.

— Коли так, то будь їй дружиною Вона дитина добра. Як візьмеш її, то не жаль мені буде вмирати.

— Коли така ваша воля, матусю, то я візьму собі вашу дочку за жінку, як вона на те згодиться.

І глянув на Марусю (так вона звалася), а вона похиляла голову на знак згоди.

— Коли так — каже тоді мати — то станьте на коліна побіч мене, а я вас поблагословлю на спільне життя.

Пошукала мати хрестика на шиї, аж його нема, загубила. Взяла тоді жолудь і говорить:

— Нехай з вами буде мое благословення! А ви посадіть отсього жолудя на спомин, що я вас благословила. З нього виросте великий дуб — і доки він буде, доти рід ваш буде сильний і славний.

Це сказавши, мати замовкла, схилилась на руки Марусі і вмерла.

Поплакала Маруся, а мій пращур викопав шаблею гріб і матір поховали. А кругом посадили жолудів, щоби був знак, де мати похована.

Недалечко був хутір в ліску і там зоставив мій пращур Марую на той час, поки він вернеться з походу. Коли ж розходились, заклала Маруся мойому пращурові на шию дукачик з образком Божої Матері і каже:

— Вона буде твоя заступниця! Нехай Пречиста обороняе тебе від усякого лиха!

Тут же мій пращур передав Маруси від себе пів череса червінців, щоби їй не бідувати, поки він вернеться з війни.

Чотири роки тяглась війна. Аж на пятому мій пращур іде туди, де зоставив свою будучу подругу.

Але що ж! З хутора і сліду нема — все погоріло. Людей кругом нема. Тільки дуби кругом гробу матері вже піднялися.

Поїхав мій пращур дальше і довідався, що люде, які тут жили, перебралися на лівий берег Дніпра. Мабуть туди перебралася і Маруся.

Перебрався і мій пращур на лівобережжа, та воно і довге і широке. Чимало шукав, довго питав, аж дня одного бачить: хата гарна, а на городі дівчина грядки поле. Зайшов він туди і.

Чия це хата? — питає.

Моеї хазяйки — каже дівчина.

Де ж вона?

— Пішла до Києва на прощу. Вона завтра-позавтра вернеться.

Глянув мій пращур, аж тут дубок росте, обгороджений лозою, а кругом город.

— Що це за дубок? — питає він.

Не знаю. Хазяйка каже, що це „Матусине Благословення".

- А твоя хазяйка дівчина, чи молодиця?

Дівчина. Вона на когось жде.

Втішився мій пращур і говорить:

Я той, кого вона дожидае. За нею я шукав і знайшов.

Вступив він до хати, аж тут всего багато. На жердці висить козацька одежа, сорочки, стоять козацькі нові чоботи, черес дорогий... І подумав мій предок

Може вона має кого іншого. Щож? Чотири роки мене не було, то могла подумати, що я не жию Та нехай! Коли б так, то буду їй за брата, а вона мені буде сестрою. - І каже він дівчині:

Ось я побіч дубка застромлюю в землю своє ратище, а сам йду на кілька днів, бо діло в мене є. Коли твоя хазяйка вернеться і мене вона дожидае, нехай привяже на ратище червону хоруговку, коли ж є в неї хто другий, нехай привяже білу.

Пішов мій пращур в лісок і жде, яка хоругвка появиться. Переночував, встав рано, а на його ратищу червона хоругвка повіває.

Як радо зустріла його Маруся, того можна сподіватися. Повела його в кімнату і каже:

— Все, що тут наготоване, то для тебе. А жолудь, що дістали ми від покійної матері, я посадила на городі і доглядаю. Це Матусине Благословення. Мати Божа хоронила тебе на війні. Вона поблагословить і наше спільне життя.

Ще мій пращур добре не розглянувся, аж заходить туди старенький чоловік. Глянула Маруся і пізнала — це той священик, що на гробі її матусі відправив похорон, коли вже мій пращур був відїхав.

Назавтра він повінчав їх та в них таки зостався. Старенький був, самий оден, то куди йому йти, коли кругом тілько лиха розложилося. А молоді зажили поважним і щасливим життям.

Таке оповідав старий Коротай і закінчив:

Предок мій, про якого оповідаю, жив сто й оден рік, а його жінка девятьдесять і три. Одного тижня обое померли. Дальші мої предки жили також поза девятьдесять літ, лише батько мій жив вісімдесять і пять.

І ми віримо, що це те Матусине Благословеня нас береже. От була холера, кілько людей померло, а нашого роду не зачепила.

Та ми шануемо оттого дуба, як святу річ. Кожне в нас відходячи в дальшу дорогу не забуває відвідати його, щоби дістати від нього Матусине Благословення.

— Бо знаєш козаче — закінчив Коротай що батькова і материна молитва зо дна моря виймає, від гріхів душу визволяе, на полі й на морі на поміч поспішае!

Другого дня я поїхав в дальшу дорогу, не жалуючи, що на день опізнився. Бо почув я, якими були та як жили наші давні славні предки — наші пращурі. Вони для нас всіх предки — і ваші і мої, коли ми їх згадувати і поважати будемо; і Матусине Благословення буде таксамо і нас охороняти та берегти...

Таке думав я їдучи в дальшу дорогу.

Пояснення слів:

ПРАЩУР — в нинішнім оповіданню прапрадід; взагалі далекий предок.

РАТИЩЕ — копіє, списа, по анг. „спір". Каже Шевченко: „Лагодили самопали, ратища стругали". По стародавному ратники — воєнники, в Сербів війна зветься — рат.

ХУТІР господарство, або кілька господарств.

ЖОЛУДЬ — насіння дуба.

ХАЗЯЙКА — господиня; хазяйство — господарство.

ЧЕРЕС — широкий ремінний пояс для чоловіків

БОГДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ — гетьман, вмер 1657 року.

ДОБРИЙ МУЗИКАНТ ДО НІЧОГО.

Давний грецький фільозоф, Антістенес (вмер коло 444 перед Христом), що сам був учеником Сократа, чув раз, як молодий чоловік незвичайно гарно грав на флеті. Послухавши його Антістенес сказав:

- Думаю, що цей чоловік не варта нічого.

Чому ж! — каже хтось — він же так гарно грає.

Це і я маю на гадці — говорить тоді Антістенес — бо коли б він інтересувався поважними справами, то не було би в нього часу навчитися так досконало грати.

І справді життя потребує найперше і завсігди розумних і гідних людей, а музикантів і танцюристів потребує найменше.

20-ЛІТНИЙ СУПРУЖИЙ ЮВІЛЕЙ.

(Торебі, Алта.)

На 21 січня 1945, сусіди, приятелі й члени парохії несподівано звійшлися до дому п-ва Василя і Анни Сташків, щоби спільно провести цей Ювілейний день з ювілятами

По обіді й товариській забаві, забрали голос кількох промовців, які побажали п-ву Сташкам щасливої будучности.

На прикінці останній з промовців, а це п. П. Аламець згадав про нашу пресу, яка віддана є на услуги свойому народові, та попросив, щоби присутні зложили від себе якусь жертву на цю гідну ціль.

Гості охочо відгукнулися на цей заклик і скинули $14.50, що розділено по половині на Український Голос і Вістник.

Зложили слідуючі:

По 2 дол.: п-во Сташки

По 1 дол.. Н. Фаращук, П. Аламець, О. Лукіянчук, Ст. Цибак, М Хрупик, В. Кухарський, М. Плесюк, І. Терлецький, М. Сташко, Мих Фаращук

По 50 цт.: Ст. Хариш, Ю. Піхонський, Ю. Ханас, В. Сенечко і О. Хрупик.

На кінці п. Сташко щиро подякував всім присутним, що йому пригадали той день з перед 20 літ, та що від тоді вже багато змін

Присутний.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР.

(Федора, Алта.)

Вечер перед новим роком останеться на довго в памяти Федорівців. Того вечора прощали паню Катерину Магеру в домі сина Петра, де вона пережила около сорок років, а тепер переходить на сталий побут до Едмонтону на відпочинок

Щойно зачало вечоріти а гості вже зійшлися і була дійсно несподіванка, бо застали паню Магерову при хатній роботі. Наші господині нанесли всілякої всячини на перекуску. Господарем вечера був М. С. Фербей. Коли вже гості трохи повеселилися при вечері, тоді господар покликав голову жіночого товариства паню А. Ласківську. Вона піднесла заслуги пані Магерової при господарці і при дітях кілько вона мусіла „лоянів" злагодити, заки дала всім своїм дітям вислу шкільну освіту.

Друга забрала слово пані Я. Панчів сусідка. Зачала з того, як то вони тут приїхали, як одним хлібом ділилися, а дальше не могла говорити бо сльози залляли очи і всіх привела до плачу

Дальше говорив М. С. Фербей, як голова Т-ва Просвіти Він згадав що пані Магерова ще зі своїм покійним мужем в піонірських часах брала живу участь в заснованню нашого Товариства і при всяких оказіях, чи підприємствах помагала по сили мала щоби дана оказія випала як найліпше Також при Українській православній церкві бере живу участь від самих її початків аж до тепер Фактом є, що все бела вибирана за сестрицю.

Пан М Воєвідка брат говорив про початкові часи як вони приїхали до Канади 45 років тому, як Катерина була ще малою і заблудилася десь в Едмонтоні ... а два роки він припадково здибав її у фармера, що робила за пять долярів на місяць, а він, Михайло, також там пішов до роботи в сусідстві за шість долярів на місяць. Як подибалися, то кілько то плачу було з утіхи, що віднайшов то, що було пропало. Пан Іван Воєвідка, також брат, молодший говорив, як тато і мама бідкалися за малою Катериною, бо уважали її за мертву „що десь звірі її зїли" і майже кождої неділі протягом двох років правили парастас дома, а як Михайло привів Катерину до дому, то вже було радости і плачу все из купу.

Пан Корнило Магера, син, який практикує права у Винипегу, а був в часі свят дома, забрав слово. Він хвалиться, що ніхто не знав його мами так добре, як він. Каже, що „нема людини на світі, щоби положила більше праці, як моя мама коло нас в цім домі". Але за свою працю не осягнула того, що повинна була осягнути. Дала нам всім дітям освіту, себто вищу школу, але не дала нам всім доброго характеру Доказом є що не всі ми сходимося до родинного гнізда, як би повинні сходитися. Дальше каже що не був між нами кілька років і бачить занепад, як в товаристві, так і між сусідами. „Треба більше активности і контакту молодим зі старшими".

Пан Ф. Ласківський, шваґер, також говорив про піонірські часи Ми привезли сюда лише десять пальців і добрі мускули. Мови не знали. Їсти не було що, але при Божій помочі осягнули все, що ми хотіли: хліба і до хліба, землю, коні, машинерію, хати, гарні гарни тректорн тепер лиш би жити та вже нема часу бо вже червак заглядає за нами.

Тепер пані Магерова подякувала зі сльозами в очах всім присутним

На останку забрав слово Петро син. Подякував гостям, що так чисельно зійшлися і каже що „ми завічно злогадуємося що нам не тяжиться відпочинок, а ті, що вже йдуть на відпочинок, щоби не занедбували народної праці бо вони мають більше часу до народної роботи

При відспіванню многоліттєвія і при бажанню щасливого Нового Року розходимося домів Але ще хтось кричить: „Гей таж ми забули за Український Голос і Вістник Таж вони оба також хочуть доброго і щасливого року"

Пані Л. Гоґріца і пані Н. Беляюк зайнялися збіркою яка принесла $7.65 і казали розділити по половині між Український Голос і Вістник.

Свят.

ПОМИНК[illegible] бл. п. ВОЯКОВІ МИК[illegible] ЛАСТІВКА.

(Саскатун, Саск.)

В неділю 15 квітня ц. р. відбулося в нас в Саскатуні Богослуження. Людей церква не могла помістити Більша часть вірних приступила до Св. Причастя. Настрій був дуже набожний Службу Божу правив парох о. Кость Желіцкевич а хор під батутою п. Мих. Гуменюка співав дуже гарно. Підчас служіння на тетраподі був приготажений Парастас по бл. п. вояковi Миколі Ластівка Парастас відправлено по Службі Божій.

По Богослуженню панство Ластівка запросила приятелів до свого дому на обід. Всі засіли за столи. Можна було бачити у всіх настрій сумний а у родичів сльози пробивались, котрі вони хотіли здержати перед присутними, однак сльози падали по утраті сина одинака. Всі повстали і о. К. Желішкевич провів молитву, в котрій згадав бл. п. Миколу. Всі схилили голови, передаючи свою молитву за упокій душі.

По обіді промовив до присутних о. К. Желішкевич Пояснив значіння цего сумного зібрання. Зложив співчуття п-ву Ластівкам. На кінці своєї промови попросив присутних зложити свої жертви на Український Голос і Вістник. Це буде мов вінець на могилу бл. п. Миколи. Попросив п. І. Теслюка, котрий перевів збірку жертв Зложили По 1 дол о. К. Желішкевич, І. Теслик, пані М. Награна, О Ластівка В Сливка, Д. Ластівка, В. Будз. Разом 7 дол.

Покійний Микола Ластівка, син Олексы і Параски вступив добровольцем до канадійської армії 1939 року а в липні 1940 виїхав за море. Був на фронті і вернувся до Лондону в Англії в надії вернутись до Канади до своїх любих родичів, одначе сталось інакше. Через необережність затонув в воді і утопився на саме Різдво Христове дня 7 січня 1945 р. Тіло бл. п. Миколи поховано на військовому цвинтарі біля Лондону в Англії

Нехай Господь прийме душу бл п Миколи в свої небесні оселі, де нема вже ні журби, а безконечне життя між святими Родичам складаємо співчуття перенести цю тяжку хвилю. Всім жертводавцям щире Українське Спасибі!

ОКЖЧ.

ВАСИЛЬ ПЛІШКА.

(Посмертна згадка)

І ще одна свіжа могила піоніра в Мирнам. Піоніром в околиці були, піоніром й на цвинтарі, де зложили на вічний спочинок їх спрацьовані кости

Дня 21 лютого, 1945, в годині 6-ій рано в Мирнам шпиталі упокоївся в Бозі Василь Плішка, проживши 75 літ До Канади приїхали 1906 року з села Угриня повіту Чортків Пережили гаразди піонірів всего 75 цт. мали, як на гомстед прийшли і ті згубили

Були загально люблені й поважали в громаді й околиці Інтересувалися громадськими справами Були фундатором і чільним членом греко-католицької церкви були в ній старшим братом близько 20 літ, поки оо. Василіяни не привезли Календар Григоріянський Хотяй покійни самі неграмотні були, передплачували довгий час часописи Український Голос, Канадійський Фармер і Західні Вісти, щоби діти їм читали Тужили покійні дуже за церквою та боліли душею, що священики, котрим вони так довіряли, і святощі їхніх жарти собі строять Коли зорганізувалась українська православна громада в Мирнам та почали будову церкви, то тішилися покійні дуже, тільки й мови було що про церкву Кілько разів приїзжали зі мною до міста, все пішли там на горбок помолитись як за скоро постанешь ... будовою церкви Тали покійні своє членство кількo могли дати на початок і казали: „Як буду жив, то ще більше дам". Вже дуже немічні були, а ще прийшли були день підлогу бити. Хотяй не сподівалися ще смерти так не приготованими, то часто споминали, як їх поховати і після їх волі ми їх поховали.

Дома о. Фик відправив панахиду в вечір, рано знов відправив панахиду і тіло взято до церкви. В церкві о. Фик відслужив похоронну Службу Божу. По Службі Божій взято тіло з процесією на цвинтар коло місточка.

Оставили покійні батенько дружину-вдову, два сини, чотири дочки, та сімнадцять внуків.

Вінків на могилу було два — від пані Саварин і від жіночого Т-ва в Мирнам.

По похороні учасників похорону запрошено на обід. По обіді п. В. Котишин згадав ще про заслуги покійного батенька та завізвав учасників відзначити память покійного збіркою на Український Голос і Вістник. Отже жертвували:

По 1 дол.: Т. Плішка, В. Мельник, В. Кофлюк, П. Мельник, С. Мельник, М. Гименик, В. Котишин, І. Вакарик.

По 50 цт.: дружина Т. Плішки, пані В. Саварин, М. Саварин, о. М. Фик, пані Я. Котишин, друж. П. Тріска, П. Тріска, В. А. Саковський, пані Н. Мельник, Г. Клищак, друж. М. Гименик, пані А. Колюк, Разом $14.50, що розділено $7,50 для Українського Голосу, а $7.00 для Вістника.

Спіть спокійним сном, Дорогі Батеньку, мужу й дідусю, нехай Вам канадійська земля легкою буде, а память по Вас лишиться в серцях наших на віки.

Син Тимко.

ПОДЯКА.

Горем прибиті оцим складаємо сердечну подяку свящ. о. Дячині, що дав мені першу пораду та зарядив все до похорону, свящ. о. Фикови, що трудився та приїхав аж з Вилінгдон відпровадити Батенька нашого на вічний спочинок і розрадив нас як найщиріший приятель; старенькім батькам п. М. Марковському і п. . Максимюкови, що зібрали покійного та помогли мені багато, хлопцям, що гріб копали і всім, що віддали останню прислугу нашому Батенькови, за поміч і співчуття. Нехай Господь нагородить вас здоровлям і довгим віком.

Вдова Христина
і син Тимко Плішка.

КОЛЯДА.

ЗІБРАВ о. В. Сенишин.

Глендон, Алта.

По 1 дол.: Г. Спасюк, Н. Костинюк, І. Ощуст, І. Гишка, М. Ватрич, Т. Мицак В. Кіндракович, В. Каштура, Н. Филипчук, О. Боднар, А. Стрембіцький, М. Ілюк, О. Стасик, А. Кіндракевич, Г. Особа, А. Шандро (учитель), В. Сележінка (учитель), Н. Сележінка Р. Оришин.

По 50 цт.: Н. Ватрич, Л. Мац, О. Особа

По 25 цт.: П. Данилюк

ТІРІЕН. АЛТА

По 1 дол.: Н. Ткачук, Д. Котчан, Т. Гишка, П. Ярий, І Волянський, ... Процюк, І. Боровець, В. Гиш-

ка, І. В. Горячка, пані Горячка, А. Бурак, А. Володарчук.

По 75 цт.: Г. Походійчук.

По 50 цт.: пані Марія Шевчук.

По 45 цт.: пані Марія Котчан.

По 40 цт.: пані Марія Лугова.

БІГ МЕДОВ, АЛТА.

По 2 дол.: Ам. Огродюк.

По 1 дол.: І. Ільчук, І. В. Нікула, пані Гафія Ярема, О. Демків, Г. Осташок, Н. Огродюк.

По 50 цт.: пані Анастазія Осташок, Ст. Ільчук.

По 25 цт.: пані Евгенія Ільчук.

ГЛЕНДОН (фарми), АЛТА.

По 1 дол.: пані Марія Вдовийчук, пані Марія Ткачук.

По 55 цт.: пані Марія Ілюк.

По 50 цт.: пані Вихопень, А. Костинюк, пані Лиса. 45 цт.

По 25 цт.: С. П. Филипчук, Пант. Ткачук і дрібними 20 цт.

СПЕДЕН, АЛТА.

По 2 дол.: Северко Лесків.

По 1 дол.: Я. Лесків, Т. Тхір, Д. М. Лесків, Гр. Галес, Ст. Лесків, Н. Пахолко, В. Ґордій, Гр. Плисецький, пані Кат. Ігнатів, пані Єлена Крук.

По 50 цт.: Ю. Стельмащук, М. Крокуш, Дм. Комгир, пані Е. Матвійчук, Ів. Романчук.

По 25 цт.: пані Василина Ґордей.

ДАВНІНҐ, АЛТА.

По 1 дол.: Ст. Магас, Ф. Стрийський, М. Осачук, Ів. Дребет, Г. Гаврилюк, І. Ткачук, М. Рогатинчук, І. Бабій, пані Рогатинчукова, Г. Баланницький, М. Шерстинка.

По 50 цт.: пані Анна Шерстинка.

По 25 цт.: С. Ґордей, Н. Вилка.

СТРИЙ, АЛТА

По 1 дол.: М. Химко, П. Королюк, Ф. Шиш, І. Романчук, Ю. Голько, Л. Підлужний, В. Підлужний, З. Тхір, Н. Бундак, Дм. Панас, І. С. Тхір, пані Кат. Тхір, Дм. Клемочко, І. Шиш, І. Ткачук, Вас. Давидович, Ст. Голько, В. Климчук

По 50 цт.: пані Марія Голько, пані Анна Романчук. Дрібними 1.35.

ГЕМЛИН, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Равлюк, М. Лучак, І. Дерей, І. Кусяк, І. Рудяк, Т. Стефюк, Дм. Щербан.

По 50 цт.: Дм. Палій

По 45 цт. пані Марія Гуменюк.

По 35 цт.: пані Докія Ґаґерла.

Дрібними — 3.15.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

АЙТУНА, САСК.

По 1 дол.: Р. Левко, М. Дучишин.

По 75 цт.: Р. Крупельницький.

По 70 цт., І. Деркач.

По 50 цт.: В. Когут, С. Левко і Ів. Лещук.

По 25 цт.: І. Павлюст, п. Кривий.

КОЛО ПИЛИПОВОГО

По 50 цт.: Ф. Мельник, Дм. Козій, В. Козій, Ст. Пилипів.

По 35 цт.: М. Мачула.

По 30 цт.: М. Артимович, Н. Пилипів, Ф. Мачула.

По 25 цт.: Ів. Ковалів, М. Козій, В. Думанський, Іван Андрусик, Ів. Орищак, Ів. А. Ковалів.

ФЕНВУД, САСК.

По 25 цт.: М. Пилипів, М. Тимків, В. Терлецький, М. Савчин, М. Пилипів, Р. Козакевич, Ів. Пилипів, М. Галик.

ГУДІВ, САСК

По 50 цт.: М. Лозінський, В. Скоробогач, Ів. Павлів

По 25 цт.: С. Любовецький, Ів. Кушнір, В. Савчин, В. Парфенюк, Н. Пилипів, Ів. Марчоха, Ів. Копцяй, С. Микитюк, п. Петлах, п. Хонька, Ів. Костишин.

РІДЖАЙНА, САСК.

По 1 дол.: В. Веселовський, А. Шепелик,

По 50 цт.: Палига, п. Чорнейко, п. Онишко, п. Хонько, Гр. Лозецький, Н. Масляник, п. Гаврилюк, п. Корпан, п. А. Ситнок, Ю. Ґреґорій, Ф. Титенич, п. Кут,

По 35 цт.: п. Голик.

По 30 цт.: п. Мойсюк, п. Маслюк, Н. Шевчук.

По 25 цт. П. Козак, Н. Шепелюк, п. Трофан, п. Овадюк, п. Ґреґорій, п. Кущ, Н. Марчук, п. Кавюк, Н. Костинюк, п. Патрилюк, П. Настасюк, п. Овадюк.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА. РАМА, САСК.

По 1 дол.: прав. Громада св. Михаїла, М. Ревуцький.

По 60 цт.: М. Березовський.

По 50 цт.: П. Котик.

По 25 цт.: А. Кальніцький, І. Кравець, В. Романюк, Р. Гладій.

КУРОКІ, САСК.

По 60 цт.: Дм. Савчук.

По 50 цт.: Ю. Джус, О. Трохимчук.

По 30 цт.: А. Танасюк.

По 25 цт.: М. Продун, Т. Канашевський, Гр. Сова, Анна Сіцер.

КЛЕЙР, САСК.

По 1 дол.: С. Калинюк.

По 50 цт.: Т. Канак, Г. Ладубець, С. Хмарний, В. Пилатюк, О. Пилатюк.

По 35 цт.: М. Рачинський.

По 30 цт.: Ф. Чорний.

По 25 цт.: М. Капелюх, Гр. Солтис, П. Панкевич, Т. Волощук, Н. Калин, Г. Зозуля, Ст. Лемко, А. Рачинський, Н. Чепига К., Солтис, С. Ганкевич, В. Комарницький 20 цт.

ТЯЗІВ, САСК.

По 1 дол.: К. Ґондзьола.

По 50 цт.: Д. Ярема, І. Пасічний.

По 25 цт.: І. Дорошенко, Р. Левюк, Я. Пасовистий.

ВИМЕР, САСК.

По 1 дол.: М. Федак, Гр. Кудрик.

По 30 цт.: пані К. Кеьондзина.

По 25 цт.: пані А. Полович, І. Шинльський.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньишина.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Ґрац-Гейнсбурґ.
10. Неділя — Спеден.
14. Вознесення — Гемлин.
15. Влмч. Івана Сучавського — Бойн Лейк.
17. Неділя — Вилна.
24. Зелені Свята — Ґлендон (храм) і Базар на 25-го.
25. День св. Духа — Стрий (храм).

Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Тернопіль. Год. 4 по пол. — Єллов Крік — Вечірня.
10 Неділя — Вакав.
14 Четвер. Вознесення — Кадворт.
17 Неділя — Ст. Джуліен.
24 Неділя. Зелені Свята — Смитс.
25 Понеділок. 3. Свят—Тернопіль

Адреса. Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Давфин.
10 Неділя — Етелберт
14 Четвер. Вознесення — Ешвил. (храм)
17 Неділя о. Апонюк — Пайн Ривер.
17 Неділя — Коеів.
24 Неділя Зел. Свята — Сифтон (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Велий Ривер (храм).

Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Канора. Год. 4 по обіді — Мазепа.
10 Неділя Сл. Божа 10.30 рано — Йорктон. Год. 4 по полудні Вечірня і Молебен — Горлець.
14 Четвер. Вознесення — Калдер.
17 Неділя — Сторновей.
24 Неділя. Св. Тройці — Мазепа (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Свидова.

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Рама.
10. Неділя — Бюкенан.
14. Четвер. Возн. Господне. — Борджис (храм).
17 Неділя — Вимер (храм).

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського

ЧЕРВЕНЬ

3 Неділя — Арбака
10 Неділя — Сеньків.
14 Четвер. Вознесення — Роза (храм).
17 Неділя — Пембіна.
24 Неділя. Св. Тройці — Вайта — (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Толстой (храм)
26 Вівторок. 3-ий день Зел. Свят — Сірко.

ЛИПЕНЬ:

1 Неділя — Форт Франсес.
7 Субота. Ів. Хрест. — Пембіна (храм)
8 Неділя — Толстой.
12 Четвер — ап. Петра і Павла — Сондави (храм).

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Петлюра.
10 Неділя — Дрифтінґ Ривер.
14 Четвер. Вознесення — Шелвелей
17 Неділя — Роблин-Зелена.
24 Неділя. Св. Тройці — Шортдейл (храм).
24 Неділя. Св. Тройці — Ленард (храм), о. І. Кусий.
25 Понеділок Св. Духа — Петлюра (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Шелвелей, о. І. Кусий.

ЛИПЕНЬ:

1 Неділя Всіх Святих — Ґрандвю (храм).
7 Субота. Івана Хрест. — Дрифтінґ Ривер (храм).
7 Субота. Ів. Хрест. — Шелвелей (храм) о. І. Кусий.
8 Неділя — Рокстон. Саск.
12 Четвер. Ап. Петра і Павла — Роблин-Зелена (храм).

Почт скринька 54, Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Весоліна

ЧЕРВЕНЬ.

9. Неділя (парастаси на гробах) — Редвотер.
10. Неділя (парастаси на гробах) — Ґресленд; 4 год. по полуд. Вечірня і парастаси — Сірейк.
14. Вознесення Господ. — Радвей (храм)
15. Влмч. Івана Сучавського — Белліс (храм).
17 Неділя — Смокі Лейк.
24. Зелені Свята — Редвотер.
25. День св. Духа — Калмар.

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
567 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерна, овочі огородини на долоні

Календар Українських Свят
ЧЕРВЕНЬ.

1 П 19 Свщмч. Патрикія єписк.
2 С 20 Мч. Талалея, Александра

3 Н 21 Нед. Самар. Рівноап. Константина і Елени.
4 П 22 Мч. Василиска, Маркела
5 В 23 Прпмч. Михаїла Чорнориз.
6 С 24 Прп. Симеона дивногорця
7 Ч 25 3-те зн. голови Ів. Хрест.
8 П 26 Ап. Карпа й Алфея з 70-ти
9 С 27 Свщмч. Терапонта Сард.

10 Н 28 Нед. Сліп. Прп. Микити
11 П 29 Прпмч. Теодосії дів.
12 В 30 Прп. Ісаакія Далматського
13 С 31 Ап. Ерма з 70, мч. Ермея
14 Ч 1 Вознесення Господнє.
15 П 2 Вмч. Івана Сучавського
16 С 3 Мч. Лукіяна й отроків

17 Н 4 Нед. св. ОО. 1 Всел. Соб.
18 П 5 Блаж. Константина митр.
19 В 6 Прп. Гисаріона Єгипет.
20 С 7 Мч. Теодота Анкирського
21 Ч 8 Ефрема патр. Антіох.
22 П 9 Кирила арх. Александр
23 С 10 Прп. Силуана схим. Печер.

24 Н 11 Св. Тройці. Ап. Вартоломея
25 П 12 Св. Духа. Прп. Онуфрія
26 В 13 Мч. Акилини, прп. Анни
27 С 14 Смерть кн. Мстислава
28 Ч 15 Прор. Амоса, мч. Віта
29 П 16 Прп. Тихона Луховського
30 С 17 Мч. Мануїла, Савела

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЧЕРВЕНЬ

3 Неділя — Росбурн (місто).
10 Неділя — Сенді Лейк.
14 Четвер. Вознесення — Менз!
17 Неділя — Енгусвил (храм).
24 Неділя. Зел. Свята — Виста — (храм)
25 Понеділок — Росбурн (фарми).

Адреса. Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. С. Уляна

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Брендон.
10. Неділя — Септон.
14 Вознесення Госп. — Сендгил.
17. Неділя — Рейні Ривер.
24. Неділя Пр. Тройці — Брендон — Храм.
25. Понеділок. Св. Духа — Поплар Парк — Храм.

ЛИПЕНЬ:

1. Неділя — Портедж ля Прейрі
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя — Стед — Храм
8. Неділя — Тиндал — Храм
12. Ап. Петра й Павла — Ст Мартин — Храм.

Адреса. 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипеґ

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЧЕРВЕНЬ:

3 Неділя — Ервуд.
10 Неділя—Годсон Бей Джонкшен.
14 Четвер. Вознесення — Кобзар.
17 Неділя — Пайн Ривер.
24 Неділя. Зел. Свята — Свен Плейн.
25 Понеділок. 2 День Зел. Свят — Мейбридж.

Адреса Box 124. Арран. Саск

Устав Церковний.
ЧЕРВЕНЬ:

3. Нед. Самарянки. Голос 4 УЄ Ів. 20: 1—10. Літ. Діян. 11: 19—26 і 29—30. Єван. Івана 4: 5—42.

10. Нд. Сліпорожденного Гол. 5. УЄ Ів. 20: 11—18. Літ. Ап. Діяння 16: 16—34 Єван. Івана 9: 1—38.

14 Вознесення Утр. Єван. Марка 16: 9—20. Літ. Діян. 1: 1—12. Єван. Луки 24: 36—53.

15 Івана Сучавського. УЄ Ів. 20: 1—10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1—18. Єван. Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

17. Нед. св. Отців. Голос 6. УЄ Івана 21: 1—14. Літ. Ап. Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єван. Ів. 17: 1—13.

24. Св. Тройці Гол. 7. УЄ Ів. 20: 19—23. Літ. Ап. Діяння 2: 1—11. Єван. Івана 7: 37—52 і 8. 12.

25. Св. Духа. Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JUNE 15th, 1945 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1945. ЧИСЛО (552) 12

ПЕРЕБУДОВА ЛЬВОВА.

З большевицьких джерел видно, що большевики плянують перебудовувати Львів — будуть розширювати вулиці, утворять парк культури й відпочинку, буде „Гора Слави", куди перенесуть тіла вбитих під Львовом в боротьбі з німцями. А що найважніше — львівський театер виставляє ряд опер. Якраз українці вже все мають, лише їм театрів дуже бракувало!

ЗАМИКАЮТЬ МОНАСТИРІ.

Є вісти з Галичини, які кажуть, що большевицька влада позамикала в Галичині василіянські монастирі, а монахів порозганяла. З василіянських священників 15 мало бути вбитих, а 30 опинилися на Сибірі. Жовківську василіянську друкарню вивезли до Москви.

МАНУЇЛЬСЬКИЙ ПРО ГАЛИЧИНУ.

Стейтські „карпатороси", себто москвофіли також посилали делеґацію до Сан Франсиско і вона там говорила з Мануїльським, головою делеґації з України. Про Галичину сказав „карпаторосам" Мануїльський, що в „визвольних" землях Галичини нарід вертається до православної віри і то „добровільно", а „ми той дух підтримуємо".

СТРАТИ УКРАЇНИ В ВІЙНІ.

Большевицька „Красная Зоря" пише, що підчас теперішної війни цивільного населення українського згинуло два і пів мільйона, вбитих на війні 1,500,000, а три мільйони українців забрали німці. Трета часть людей на Україні лишилась без даху над головою. Тілько говорять большевики, а хто знає, кілько можна би ще сказати.

І ЛУЖИЦЬКІ СЕРБИ ХОЧУТЬ ЖИТИ.

Під німецьким правлінням був маленький славянський нарід — Лужицькі Серби, про яких всі думали, що за короткий час вони загинуть. Колись було їх більше, але німці багато їх знімчили так, що нині є їх понад 300,000. Німці звуть їх Вендами. Тепер Лужицькі Серби домагаються, щоби їх прилучити до Чехів, отже до близьких собі словян, щоби так вратувати своє славянське життя від загибелі. Перед приходом націстів до влади вони мали в місті Булишині свій Народний Дім, музей, бібліотеку, часописи

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

1 липня, неділя — Ріджайна, Саск.
7 липня, субота. Св. Івана Хрестителя, — Гарленд, Ман.
8. Липня, неділя — Ешвил, Ман.
12 липня, четвер, Петра й Павла — Ст. Джан-Січ, Ман
15 липня, неділя — Йорктон, Саск.
22 липня, неділя — Інсінґер, Саск. (коло Льори).
29 липня, неділя — Кадворт, Саск.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДЕВЯТИЙ СОБОР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає ДЕВЯТИЙ СОБОР цеї Церкви, **який відбудеться в днях 4—6 серпня, 1945, в місті Саскатуні, Саск. — Наради Собору відбудуться в салі Інституту ім. Петра Могили.**

Згідно з точкою 7 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвящений Архиепископ Іоанн Теодорович і духівництво, делеґати від поодиноких громад, місій і парафій*), члени Консисторії, члени Головного Уряду Братства, члени дієцезіяльної Контрольної Комісії та члени Церковної Судової Комісії.

Всі делеґати на Собор мусять бути в Саскатуні вже в суботу рано, 4 серпня, й бути присутніми на Архиєрейській Службі Божій, яку відслужить преосвящений Архиепископ о. Іоанн в асисті призначених для того священників. Делеґати мусять бути присутні на всіх нарадах Собору від його початку до закінчення.

На кошти подорожі делеґатів на Собор буде зроблений розмет так, як це було зроблено в злуці з двома попередними Соборами. Розмет буде зроблений тільки на кошти подорожі, тобто на кошти залізничих білетів та евентуально на кошти їзди автом, а не також на кошти харчів та помешкання.

Крім коштів подорожі делеґатів на Собор, що їх громади оплачують самі, в злуці з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада повинна зложити від себе добровільну жертву, висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи своюйому делеґатови, щоби зложив її на Соборі.

На правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосуванню й т. п., — мають право лише повноправні делеґати та взагалі правні учасники Собору, одначе присутними на Соборі **можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді.** На Соборі буде обговорено багато важних питань, **отже вірні Церкви повинні взяти як найчисельнішу участь в Соборі, як гості.**

З огляду на те, що всі священики є зобовязані бути присутними на Соборі від початку до кінця, **в неділю, 5 серпня, Богослужень по парафіях не буде.**

Загальну програму Собору подається понизше, а подрібний зміст і порядок нарад Собору буде проголошений на першій сесії Собору.

*) Кожна громада, місія й парафія має право вислати одного делеґата на кожних 25 дійсних її членів, або більшу половину того. Це значить, що громада, яка числить 37 членів, або менше — має право вислати на Собор одного (1) делеґата. Громада, що числить від 38 до 62 членів, має право вислати на Собор двох (2) делеґатів. Громада, що числить від 63 до 87 членів, має право вислати трох (3) делеґатів. Громада, що числить від 88 до 112 членів може вислати чотирох (4) делеґатів і т. д.

Загальна Програма Собору.

1. Архиєрейська Служба Божа, в суботу, 4 серпня, в 9.00 годині рано, в місцевій українській православній церкві.
2. Реґістрація делеґатів Собору, провірення їх повновластей та видання їм леґітимацій.
3. Вибір президії і покликання секретарів Собору.
4. Вибір ріжних комісій.
5. Вступна промова Впреосв. Архиепископа о. Іоанна.
6. Звіт з морального та матеріяльного стану дієцезії
7. Справа Української Православної Колеґії.
8. Справа катедри Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
9. Справа священичого пенсійного фонду.
10. Звіти комісій.
11. Звіти парафій.
12. Інші чергові справи.
13. Проєкти змін і доповнення Статута.
14. Вибір членів Консисторії та інших урядників і комісій.
15. Принятя резолюцій.

Дано в Винипегу, Ман., дня 15 червня, 1945.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО- ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:

Прот. С. В. Савчук, голова
Прот. В. Кудрик, заст. голови
Свящ. І. Дмитрів, секретар.
[illegible], заст. секретаря.
[illegible] Боговіс, касієр.

ЗМІНИ Й ПЕРЕМІЩЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ.

Оцим подається до відома заінтересованим, що питання цьогорічних змін і переміщень священиків буде вирішене на нарадах Консисторії, які відбудуться в Саскатуні, Саск., безпосередньо по Девятім Соборі Церкви. Всякі листи в цій справі повинні бути отримані Консисторією не пізнійше, як в суботу, 28 липня, 1945.

Винипеґ, Ман., 15 червня, 1945.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 2—3 серпня, 1945, в Інституті ім. П. Могили, в Саскатуні, Саск. Всі священики зобовязані на Конференції бути. Перша сесія Конференції почнеться в четвер, 2 серпня, в 9-ій год. рано.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДАНІЯ МАЄ ЩО ЇСТИ.

З Лондону передають заяву данського міністра Фоґа, що Данія дуже мало потерпіла від Німців і Данці мають тільки солонини і молочних виробів, що зіпсуються, коли їх не продасться дальшій Европі.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ В СТЕЙТАХ.

Тепер випадків діточого паралїжу є в Стейтах більше, ніж минулого року. Від половини мая досі було 642 випадки, а в 1944 було лише 424 в тім самім часі.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Деклярації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Поперадно оголошено	$60,628.40
Свящ. Е. С. Уляк, Винипеґ, Ман.	100.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
ВРОКСТОН, САСК.:

Ник. В. Трофаненко	10.00
Кость Трофаненко	10.00
По 5 дол.: Ст. Бригадир, Вас. Трофаненко, Г. Ю. Трофаненко	15.00
По 2 дол.: Г. Русвах, Дм. Зибчук	4.00
По 1 дол.: Ілія Боднар, Ів. Іващук, Дм. Камінський, М. Николайчук	4.00

(Разом — 43.00)
ФОССТОН, САСК.

Стефан і Марта Сітко (завд. на 100.00)	25.00
Петро Строньский	10.00
Андрій Мелещак	10.00

(Разом — 45.00)
КАНОРА, САСК.

Сестрицтво при церкві св. Петра й Павла на Свидовій	10.00
Петро Парасюк	5.00
Збірка на поминальнім Богослуженню в домі п. В. Келера	6.55

(Разом — 21.55)

Прислала пані А. Забродська.
ЛЕНСИНҐ, МИШ., ЗЕД. ДЕРЖАВИ.

Анастазія Забродська	[illegible]
Славко Забродський	[illegible]
Оля Забродська	4.40
Леся Забродська	4.40
Борис Забродський	2.20

(Разом — 104.50)

ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА.
ДАВФИН, МАН.

По 10 дол.: С. Самець, Тео. Чайковський, Н. Гуяк	30.00
По 5 дол.: Ник. Давибіда, В. Прошак, А. Івачевський, Д. Смельський	20.00
Пані Д. Ярема	2.00
Іван Лошкевич	1.00

(Разом — 53.00)

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

Анна Чорнейко, Арран, Саск.	25.00
Мих. Ф. Вітовик, Сторновей, (попередно дав 10.00)	20.00
По 5 дол.: Ольга Деркач (Ворегін, Саск.), Евдокія Киба, (Мікадо, Саск.),	10.00
Збірка на похороні бл. п. Марії Хабуль	21.52

(Разом — 76.52)

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.
ВИНИПЕҐ, МАН.

Иосиф Богонос	25.00
І. Семенюк	25.00
Пилип Олійник	25.00
Иосиф Бучковський	25.00
Василь Тесний (вже дав 10.00)	15.00
Н. Н.	15.00

(Разом — 130.00)

Прислали:

Дмитро Котелко Калворт, Саск.	25.00
Збірка о. Горбая на похороні бл. п. В. Барана, Вешло, Ман.	10.00
Теодор І. Марцінів, Винипеґ	10.00
Мих. Детинишин, Порт Колборн, Онт.	5.00
Збірка о. Запаринюка на поминальнім Богослуженню в домі пані Дверничук, Ню Торонто, Онт.	24.00
На Похороні Юстини Семенюкової, Поплар Парк, Ман.	16.65
Разом	**$61,288.07**

СПРАВКА:

В Виказі жертв на Колеґію з 15 лютого, 1945, було: Мих. Оліяш з Вимер. Саск. — 5.00, а має бути $10.00.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПРОЄКТИ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ СТАТУТА

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Згідно з 62 параграфом Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбудеться 4—6 серпня, 1945, в Саскатуні, Саск.

Сторона 3: Під-параграф 1.а) викинути.

Сторона 4: До 3 параграфу додати оцей підпараграф:

„а) Громада, місія або парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка не поступає згідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, або яка не підчиняється розпорядженням Епископа й Консисторії тої-ж Церкви, може бути суспендована або й зовсім виключена з складу громад, місій чи парафій Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Сторона 7: В параграфі 14.б) викинути послідне речення, яке звучить: „Коли при громаді або місії існує Братство, число делегатів припадаюче на таку громаду, або місію, ділиться пролорціонально між громаду або місію і Братство".

В підпараграфі 14.в), по словах „Члени Консисторії", в першій стрічці, викинути оці слова: „члени головного уряду Українського Греко-Православного Братства в Канаді".

Сторона 8: В підпараграфі 15.б), по слові „місія", в пятій стрічці, викинути слово „Братства".

В підпараграфі 15.в), по словах „цього статута", в третій стрічці, викинути решту слів підпараграфу, а на їх місце вложити слова: „в роках між речинцями звичайних Соборів. В повідомленнях про Надзвичайний Собор має бути зазначена ціль, задля якої Собор скликується".

Сторона 9: Підпараграф 16.б) викинути, а на його місце вставити: „б) Двох заступників голови, — одного світського і одного духовного".

Сторона 11: В параграфі 21, по слові „коли", в четвертій стрічці, викинути решту слів параграфу й на їх місце вложити слова: „Епископ вважає це за вказане".

Підпараграф 21.а) викинути, а на його місце вставити:

„а) Позбавлення або привернення священикові духовного стану, як також права виконувати священодійства після суспензи, переводиться після розслідження справи Церковною Судовою Комісією, вироком Епископа, яке він проголошує самий, або передає Консисторії для проголошення".

Сторона 13: Під заголовком „IX Консисторія" вставити оцей новий параграф:

„28. Для завідування дочасними справами Української Греко-Православної Церкви в Канаді та взагалі адміністрацією Церкви, як рівнож для помочі Епископові у виконуванню його обовязків у Церкві, Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді вибирає Консисторію, згідно з 8 параграфом Чартеру тої ж Церкви. Консисторія виконує свої обовязки згідно з вимогами Чартеру й Статута та згідно з директивами Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді".

Сторона 15: В параграфі 37 викинути дві послідні стрічці параграфу й на їх місце вложити слова: „може користуватись як директивами".

Підпараграф 37.а) викинути.

Сторона 16: В підпараграфі 38.б), по слові „свої", в другій стрічці, викинути решту слів підпараграфу й на їх місце вложити. „висновки Консисторії, після чого Консисторія, або Епископ видають свій вирок, який має бути проголошений Епископом або Консисторією".

Підпараграф 38.б) відлучити від параграфу 38 і додати до параграфу 39.

В параграфі 40, в другій стрічці, викинути слово „Загального" й на його місце вставити слово „найближчого".

Сторона 17: В параграфі 45, по слові „Консисторії", в другій стрічці, викинути слова: „і Головного Уряду Братства".

Сторона 18: Параграф 46 викинути, а на його місце вставити оцей новий параграф:

„46. Контрольна Комісія має допильнувати, щоби рахунки Консисторії були провірені бодай раз до року чартерованим екавнтантом і щоби звіт екавнтанта був висланий нею самою, або Консисторією Епископові, священикам, громадам, місіям та парафіям".

В підпараграфі 46.а) в першій стрічці викинути слова „Контрольна Комісія", а на їх місце вставити слово: „Консисторія". В цім самім підпараграфі викинути три послідні стрічці підпараграфу.

Підпараграф 46.б) викинути.

Сторона 20: В параграфі 52, по слові „має", в пятій стрічці, вставити слова: „якщо Консисторія в порозумінню з Епископом буде вважати за потрібне".

Параграф 53 викинути.

В параграфі 54, в стрічці пятій, викинути оці слова: „і 53".

Сторона 21: По параграфі 55, вставити оцей новий параграф.

„56. Священик ,який поступає незгідно з його становищем, або який не повиновується розпорядженням Епископа й Консисторії чи в який інший спосіб поступає незгідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, може бути суспендований або й зовсім виключений зо складу священиків тої-ж Церкви".

Сторона 23: По параграфі 63 вставити оці нові параграфи:

„64. Кожна громада, місія й парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді є зобовязана платити на загальний фонд Церкви таку вкладку, яку Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді установить.

„а) Громада, місія чи парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка не виконує своїх обовязків зглядом загального фонду Церкви, може бути позбавлена духовної обслуги.

„65. Консисторія може, в разі потреби, визичати гроші та затягати позички, давати й приймати запоруку, купувати бонди, переводити купна й продажі реальностей та взагалі розпоряджати фондами Церкви згідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Церкви.

Змінити числа параграфів та уступів в Статуті відповідно до запропонованих змін і додатків.

Проекти змін і доповнень Зразкового Статута церковної громади.

Сторона 28: До параграфу 6 додати оцей новий підпараграф:

а) Предсідник, секретар і касієр громади є рівночасно тростісами громади".

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ФРАНКО ПОРИНУСКАЄ МАСОНІЮ.

Вістка з Мадриту каже, що еспанський уряд порипускає членів масонської організації, коли небагатьох, що були названо комуністами та ще щось ... Очевидно їх вважає від закінчення домашньої еспанської війни.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

БАГАТО ЧИТАТИ І ДУМАТИ.

В усіх людей є всіляке, але мене Українці найперше обходять.

Буває, що там, де треба йти разом і разом працювати — люде не годяться, а то і сваряться. Це показує, що люде занадто вузько на життєві справи дивляться. Буває, що Українці обминають одні других тому, що оден католик, другий ні. Або коли треба на свого доброго кандидата голосувати, то також діляться через дрібниці.

Отже чого треба нам молодим, щоби ми колись лучше все робили? Треба читати багато добрих книжок, а їх можна купити в Українськім Голосі; треба читати Український Голос, Вістник, Історію України Грушевського — читати і поважно застановлятися. Це доведе до того, що наша робота колись буде така, як повинна бути.

Тереса Ґорчинська.

ЧИ ТАНЦІ ПРИНОСЯТЬ ДОБРО.

Мій приятель сперечався з дівчиною за танці. Дівчина танці обороняла, а мій приятель осуджував — він доказував, що танці псують характер тих, що на танці вчащають.

— А що в танцях є злого? — питає дівчина. На те хлопець:

— От хочби таке: молодь вертається пізно в ночи з танців, рано спить до пізна, до роботи спізняється, до церкви цілком не йде. Все те веде до лінивства, до байдужости, до безбожности.

— Але де можна так забавитися, як на танцях?

– Де? А хіба не можна зійтися денебудь в гарне місце, поспівати, розумно поговорити, прилично пожартувати, можна гуртом щось інтересне читати й обговорювати. Такі сходини вели б до розуму і поважної праці.

Коли замало було доказів, каже мій приятель:

— Дивись! Молодь на танцях неприлично поводиться, погано говорить, пе, сварки і бійки заводить. Чи воно до добра веде? А з яким пристаєш, таким ся стаєш. Танці, це школа, де молоді можуть зла вивчитися і вчаться.. .

Я слухав і до бесіди не мішався. Мені було досить того, що розумної бесіди слухаю.

Дівчина більше не сперечалася. Засміялася і відійшла. Але що чула, те дармо не пропало — бо пізніше не була з неї така завзята танцюристка, як передтим.

Орест Ґорчинський.

В ЧІМ КРАСА І ВАРТІСТЬ.

Краса, це одна з вартостей життя і тому всі люде люблять красу, хочуть її. Гарна одежа, гарна хата, гарна околиця, гарна цвітка, гарний образ — все те потрібне людям, як хліб, як вода.

Окремо красою захоплюються молоді, а головно жіноцтво. Хочуть вони бути гарними, гарно вбратися, бути в гарнім гурті.

Але краса є двояка — матеріяльна (зверхна) і моральна.

Найбільшою красою, про яку треба дбати, є краса гарної душі, краса поважного розуму, краса доброго серця.

В кого гарна душа, він цілий гарний; хто поганий в душі, той цілий поганий. І такому не поможе ані гарна одежа, ані фарба, ані золоті прикраси. Хто ж в душі гарний, той гарний і без прикрас.

Візьмімо хлопця і дівчину: хлопець думаючий, обережний, розсудний, гідно і поважно поводиться; дівчина щирої і доброї вдачі, вміє над усім поважно застановитися, в бесіді розважна, в поведенню скромна і примірна... Чи не належать такі до найкрасших?

Такі! В них є така моральна краса, якої не можна купити за гроші. Таку красу треба самому в себе виробляти, треба її здобувати контролею над собою. І це буде краса тревала, бо вона буде в самих людях, в їх душах, в їх успособленню, в їх життю. Такої краси шукайте!

К. П.

КАТОЛИЦИЗМ, ЧИ УКРАЇНСТВО.

Недавно сказав Мануїльський в Сан Франсиско: „Ми не думаємо піддержувати католиків, які виявили себе фашистами". З того приводу „Америка" висунула запит: „Що красше для українських земель поза лінією Курзона: чи прилучитись до Радянської України, чи може домагатись автономії для тих окраїн в межах Польщі?"

Сам запит мабуть не має нині жадного практичного значіння, бо і про Польщу і про українські землі рішає нині **лінія Сталіна, а не лінія Курзона.**

Та вже не без значіння арґументація, чому би то греко-католики мали домагатися автономії в межах Польщі. Читаємо дальше в „Америці":

„Мануїльський обиджає що найменше пять мільйонів Українців, для яких греко-католицька (цебто уніятська) Церква є їх прадідною національною Церквою, що вратувала їх від спольщення та що все обороняла свій нарід і помагала йому двигнутися з крайнього занепаду культурного, соціяльного і політичного."

Згадавши гідного священика з „Панських Жартів" Франка, „Америка" каже: „Ось таких священиків-народолюбців українська католицька Церква видала хочби за останніх стопятьдесять літ і тисячі. Вони хрестоносним походом проти пянства вивели наш нарід з багна занепаду, вони закали тисячі читалень, вони вели перед у політичній, еманципаційній боротьбі проти польських панів".

Та не так ми думаємо, як „Америка". Прадідною Церквою навіть греко-католиків є Православна Церква. Унію накинула Українцям Польща проти їх волі.

Коли ж греко-католицька Церква мала деколи для Українців значіння — **то не своїм католицизмом, але своїм українством.** З її українства виходила добра робота, а католицизм всяку добру працю придавлював і нищив. Священики, що були добрими католиками, не працювали для українства, але для Польщі і Риму, котрі ж працювали для українства, ті до добрих католиків не належали.

Якраз греко-католицьке начальство переслідувало Маркіяна Шашкевича за його українську працю. Митрополит С. Сембратович, як добрий католик, доносив потайки ворогам (Баденьому), які приготовання робляться до Львівського Синоду 1891 р. А яку роботу робив еп. Хомишин? Яку Ількін?...

Гарним Українцем був гр. кат. еп. Яхимович, та були поговори, що католики його отроїли. Подібне мало бути і з еп. Ортинським в Америці.

Боротьбу з пянством почав мабуть москвофіл Наумович...

Коротко сказати, **то вся українська праця в Галичині — і духовних і світських працівників — проводилася під безнастанними болючими ударами духовного і світського католицизму.**

Українство було тою силою і в Церкві і побіч неї, що працювало для Українського Народу, **а не католицизм!**

Українство! Воно в Стейтах було піднесло клич: „Проч з Римом!"; воно відновило тут Українську Православну Церкву; воно в Галичині заставило до написання „Висвітлень"; воно протестувало 1891 р. проти Чяскового захвалювання целібату; воно противилося зміні календаря; воно відновило по 1917 р. Українську Православну Церкву на Україні; воно казало православному митрополитови Мацієвичеви обороняти Українців перед царицею Катериною... І так на цілій лінії — **а все те рідне Українцям українство!**

А католицизм подібного ніколи не робив. Він вдирався в українське життя, щоби українську працю спиняти, українське життя розбивати.

Така наша про те думка!

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ЯСНЕ ДІЛО ДЛЯ НАС.

Щоби добре розуміти розмір, читаймо колюмну пять-річних передплатників в 11-ім числі Вістника.

А коли хочемо видіти добро і зло, читаймо „Рай — Змій і Пекло", в 10-ім числі Вістника.

Листи доброї волі, в 9-ім числі кажуть, як щастя і добра сила росте.

Дальше: Що буде з українцями в Канаді, каже колюмна в 6-ім числі Вістника.

А щоби з фармів було багато користи, читаймо: Фарми, в Моральна Культура, в 7-ім числі.

А як скоро ростуть добрі діла на велику скалю, радіємо, коли читаємо Українські Братя Східної Церкви, в 6-ім числі.

Вкінці, щоби мати ясну дорогу і знати хто ми і кілько нас, читаймо „Думка Зірка — Ангел Архистратиг", в 5-ім числі і шлімо пять-річну передплату Вістникови.

А. Е. Білінський.

ЩО ВОНА БАЧИЛА І ЧУЛА.

Американська конгресменка пані Клер Бут Лус їздила по визволених країнах Европи і вернувшись недавно оповідала через радіо, що вона бачила і чула. Вона казала що большевики хочуть заняти всю Европу, що вимордовують всіх політичних противників в краях, які вони забрали, засилають мільйони людей хто знає куди. З большевицької армії втікло 300,000 вояків до аліянтських військ, а між тими найбільше українців.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

НАДХОДИТЬ ДЕВЯТИЙ СОБОР.

Згідно зі Статутом нашої Церкви в Канаді, Собори відбуваються що пять літ. Послідний Собор був 1940 року. Собор, до якого робляться вже приготовання, є Девятим Собором Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

В цім числі Вістника маємо вже урядове проголошення Собору, Загальну Програму Нарад; дальше Проекти змін і доповнень Статута, а побіч того инші подрібні пояснення для громад і др.

Собор має відбуватися в Саскатуні, Саск. в суботу, неділю і понеділок, 4, 5 і 6-го серпня, отже відтепер до Собору є ще трохи часу. Все ж таки громади, а на першім місци церковні заряди не повинні відкладати приготовань до Собору до послідної хвилі, але вже тепер робити приготовання до вибору делеґатів на Собор, до виготовлення звіту з життя і діяльности громади, та обмірковання таких важніших справ, що їх можна на Соборі піднести.

Окремо треба звернути увагу, що кошти їзди всіх делеґатів будуть однаково великі, бо при системі розмету збирається всі кошти в одну суму, а відтак розділюється її на всіх делеґатів по рівній части. Тоді саскатунський делеґат заплатить тільки само, що делеґат з далекої від Саскатуну громади. Такий спосіб улекшує найдальшим і слабшим громадам висилку делеґатів.

Отже нехай всі громади, чи їх заряди, перечитають уважно оголошення Собору і не відкладаючи роблять потрібні приготовання.

Яке ж значіння має Собор?

Читаємо в Діяннях Апостолів, що коли повстали непорозуміння в тодішній Церкві, то в Єрусалимі зібрався Собор Апостолів, щоби ті непорозуміння розібрати і завести в церковному життю лад. Це був перший Собор Христіянської Церкви. (Діян. 15: 1—29).

Зі зростом і поширенням Церкви виринали нові справи, деколи навіть дуже болючі, а деколи звичайні, але такі, що їх треба було конче полагодити, отже знов скликалися Собори, чи то Загальні (Вселенські), чи Окружні (Помістні, Обласні). З сімох Вселенських Соборів перший відбувся в Никеї, 325 року, на якім осуджено Арія, а Семий відбувся також в Никеї 787 року. З того бачимо, що Собори були поважним ділом Церкви, бо вони рішали яким ладом дальше церковне життя треба вести. На Соборах осуджували ворогів Церкви, встановляли конечні правила (канони) і постанови, і взагалі налагоджували церковне життя відповідно до потреб й обставин часу.

Та чому ж Вселенських Соборів було лише сім — запитає дехто — чи Православна Церква більше Соборів не потребувала?

Потребувала, однакож прийшли такі обставини, що на скликання Вселенських Соборів, як були перші сім, не дозволяли. От хочби спори з Римом і відступлення Римської Церкви від Східної; дальше перемога магометан над грецькою (Византійською) державою... І тому багато справ лишалось необмірковани і загально невирішеними, з чого певна річ виходили для церковного життя труднощі. Такі справи в конечнім разі вирішувались обласними Соборами по місцях, де церковне життя конче вимагало такого вирішення. Отже і наші Собори належать до Обласних, чи Окружних.

Зі сказаного доси бачимо, що церковні Собори є необхідними для церковного життя.

З таким розумінням значіння Соборів треба нині вірним Української Православної Церкви готовитись до надходячого Собору. Це справа цілої Церкви, всіх громад, всіх вірних. Оскілько ві щиріше до Собору поставляться, остілько красші плани для дальшої церковної праці вийдуть.

На надходячім Соборі мають окремо вирішуватися важні нові справи, які Собор буде обговорювати і вирішувати. А побіч того і звичайні справи вимагають, щоби їх поставити собі перед очи, розглянути і Соборним рішенням налагодити так, як нинішні обставини вимагають.

УКРАЇНА В САН ФРАНСИСКО.

Поява представників України на конференції в Сан Франсиско викликала захоплення навіть в багатьох з тих, що доси не вірили, що Україна є окремою і свобідною державою. Ось оден з висловів тої радости:

„Акт допущення України на конференцію в Сан Франсиско, викликав радість і вдоволення. Ця радість є оправдана, бо ось несподівано, про яку її противники говорили, що її не було, нема й не буде, нараз здобула належне їй право засісти до ради в кружку свобідних народів світу". („У. Вістник").

Тішаться, але чи є чим тішитися?

Коли розуміти буквально Конституцію Росії, то вже перед війною Україна була на сто процент самостійною і вільною державою. Розділ 17-ий Конституції говорить, що: „За кожною Союзною Республикою зберігається право вільного виходу з СРСР" — з чого виходить повна самостійність. Коли хтось має право цілком відлучитись від СРСР (Союзу Радянських Соціялістичних Републик), коли схоче, то хіба треба ще більшої волі і самостійности? Отже вже давно треба було тішитися.

Конференція в Сан Франсиско нічого нового не додала. Нікому не дала запоруки, що нині Україна є вже такою вільною і самостійною державою, як можна би це розуміти і як Українці завсігди розуміли — конференція лише приняла делеґатів, які по урядовому звалися делеґатами України. То і все! А чи ті делеґати там в Росії є висланниками дійсної України, чи самої Москви, в те конференція не входила. Там брали офіціяльну Україну, як її Москва толкувала, але конференція не брала на себе відповідальности за те, що нині є і дальше буде з Україною, чи точніше — з Українським Народом. Це треба памятати!

Певна річ, що конференція мала на увазі географічно-політичну Україну, себто таку-то землю з якимись людьми, що там живуть. А чи це дійсні Українці, чи кацапи, чи монголи, тим конференція не клопоталася. Політична міра проста — є десь земля, що звесь Україною; є там люде, що мають матеріяльну вартість — виконують фізичну працю, торгують, платять податки, творять військову силу — а що ті люде є на Україні, то звуться Українці.

Конференція таким розумінням може бути вдоволена і це річ звичайна. Але не можуть бути вдоволені Українці, бо вони мають на увазі дійсних Українців, а не лише якусь робучу людську силу, що будує на Україні Дніпрельстани і працює в колхозах.

Українці можуть тішитися аж тоді, коли буде можна на власні очи бачити, що Український Нарід вільний, і сам, без чужих опікунів, рішає про своє життя. А те, що на конференції було, може на конференції лишитися.

НЕ ЗНАЮТЬ, ЩО З ГІТЛЕРОМ.

Були вже вісти, що тіло Гітлера пізнали між попаленими тілами, однакож виходить, що не знати, чи Гітлер згинув, чи ні. Мабуть найбільше хотіли б знати большевики, що з Гітлером сталося, та маршал Жуков сказав недавно, що справа з Гітлером, це покищо нерозгадана загадка. Гітлер міг в послідній хвилі виїхати до якоїсь другої держави, приміром до Еспанії. І хоч близькі приятелі Гітлера кажуть, що Гітлер вбив себе, то большевики тому не вірять. Зрозуміле, що коли б Гітлер жив, тоді був би він кождої хвилі небезпекою для Росії.

ЯК СУДИТИ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ.

Хоч багато є крику, щоби жорстоко і зараз покарати воєнних злочинців, то і досі нема між аліянтами згоди, як кого судити. Очевидно Росія має свій погляд, бо були вісти, що Сталін в Ялті домагався, щоби знищити 50,000 німців винних за війну. Коли ж другі на те не годилися, він спустив на 49,000. Взагалі видно, що Англія й Америка мають свій погляд.

ПО КАНАДІЙСЬКИХ ВИБОРАХ.

Червня 11-го були в Канаді домініяльні вибори, в яких ліберальна партія з премієром Кінгом здобула більшість в палаті послів. Поновно вибраний дотеперішний посол з Вегревил, Антін Глинка, що дістав 1,500 голосів більше, ніж в попередних виборах. В окрузі Давфин вийшов послом кандидат сі-сі-еф Фред Заплітний. Як доси бачимо, то лібералі будуть мати 118 послів, консервативні 62, сі-сі-еф 26, ще дехто небагато, а комуністи вибрали лише одного свого посла.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ В ЄРУСАЛИМІ.

Є вісти, що московський патріярх Алексій прибув з Москви до Єрусалиму в товаристві Київського митрополита Николая. Певна річ, що не релігійні, але політичні російські цілі має така поїздка патріярха. Треба там показатися, звернути на себе увагу, поробити знакомства, здобути прихильність для себе, отже і для Москви.

БРИТАНСЬКА АРМІЯ ПРОТИ ЯПОНЦІВ.

З Калькути доносять, що Британія створила „12-ту армію" в Бурмі, щоби воювати з Японцями. Армія складаєсь з американців, британців, китайців та гіндусів.

ПАЙККОВАННЯ ОДЕЖІ.

Є вісти, що в Канаді може прийти до того, що одежу, черевики та ще дещо буде можна купувати в обмеженій скількости, отже способом пайковання.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 38.

Співайте Господеві пісню нову.

Пс. 149: 1.

Подяка за ратунок.

Весь нарід з Мойсеєм, а жіноцтво з Міріямою, сестрою Мойсея, прославляв Бога вдячною піснею. А співали з великою радістю так:

Господь моя сила і велич, Він мене вирятував.

Його сила потопила Фараона і його полки.

Глибінь морська потопила колесниці і їздців, мов каміння.

Господи, Твоя правиця вславилася силою, вона ворога погубила.

Нема рівного Тобі нікого. Ти славний святістю, страшний чудесами.

Ти правдою вивів нарід Твій з неволі.

Почують про те другі народи і побояться Бога нашого.

Поведеш Ти, Боже, нарід Твій і поселиш в Обіцяній Землі.

Перевів Ти нарід Твій через море, як по землі, а Фараона і його військо потопив.

Царюй над нами, Боже справедливий на віки.

Як перехід через Червоне Море вратував Мойсея з його народом від смерти тіла, так перехід через воду святого Хрещення ратує нас від смерти душі.

Питання:

1. Хто був провідником жидівського народу при виході з Єгипту? 2. Хто казав топити новонароджених хлопчиків в ріці? (Лекція 30). 3. Хто самий втопився в морі? (Лекція 37). 4. Що ратує христіян від душевної смерти? 5. Випишіть собі Пісні Подяки чотири рядки, які вам найбільше подобаються?

ЗЕЛЕНІ СВЯТА — ПЯТЬДЕСЯТНИЦЯ.

Читаємо в Діяннях, що як минуло 50 днів по Христовім Воскресенню, всі Апостоли були зібрані в домі в Єрусалимі на спільну святочну молитву та поважну розмову. Вони ж памятали слова Спасителя, щоби дожидали Утішителя — Духа Святого.

І як вони сиділи, почувся наче шум, і над кождим з Апостолів появився палаючий огонь. В той час всі Апостоли почули, що на них зійшла нова сила. Вони почали розмовляти всякими мовами, в їх серці була відвага, якої перше не було. Дух Святий зійшов на них і дав їм нову силу.

Це були жидівські свята, коли зійшлось багато народу до Єрусалиму. Жиди дякували тоді Богу за добробут, за плоди землі і замаювали свої доми з радости.

Отже виходять тоді Апостоли між народ і починають проповідувати того Христа, якого перед сімома тижнями розпято.

Нарід слухав і дивувався ще й тому, що Апостоли говорили мовами ріжних народів, які там були. И увірувало тоді в Христа коло 5000 народу.

Це був початок апостольської праці. Від тепер Апостоли віддаються цілком ширенню науки свого Спасителя.

Коли на місце Юди Іскаріота вибрали Апостоли Матея, то знов було їх 12, отже розходяться вони в ріжні сторони світа, між незнані їм народи і кладуть основи для Христіянської Церкви.

Тоді й апостол Андрей, брат Петра, заходить на Україну, щоби посіяти тут перше зерно Христової науки.

Дивна історія! Дванадцять людей вибираються світ на красше переробляти! Яка це велика віра, яка відвага, яка витревалість! І яка велика сила в тій їх вірі!

Український Нарід святкував Зелені Свята завсігди дуже величаво — замаював хати в середині, ставив зелене гилля перед дверми і в воротах, замаював церкви. Це надавало величі і святости такому святкованню і залишало в душах величаві святочні спомини, додавало моральної сили.

Нині на Українській Землі Голгофта і ще треба ждати Пятьдесятниці, коли Господь зошле нову силу Українському Народові. Там ще Голгофта, а тут життя свобідніще, отже святкуймо з такою вірою і щирістю, як святкували тоді Апостоли. Святкуймо з усіми нашими звичаями і дожидаймо для себе тут, для нашого Народу, і для цілого світа того Утішителя, що принесе нову силу покаліченому людському життю. Бо слова Христові: Дожидайте! — і до нас відносяться

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

VII.

Кирило Терлецький.

Унію заводила Польща, а її помічниками були одиниці з українців і між тими був Кирило Терлецький.

Читаємо в католицькій книжці „Іпатій Потій" (Львів, 1913), що коли Терлецький став епископом, то робив озброєні напади на противників, отже був пролив крови й убійства. Було на нього багато скарг перед королем, отже Терлецький:

„Шукав способу приподобатись королеви і правительству польському і **для того взявся до переведення унії. Розуміється, що він не був переконаний о правдивости ідеї унії, а ділав лише для власних користей**". (Стор. 4).

Чи треба більше? Які основателі, така основа і така дальша будова.

90 літ пізніше.

Основники і ширителі унії казали, що унія принесе українцям рай, однакож вона принесла пекло. Послухаймо, що каже історія.

Є католицька книжка **„В Обороні Потієвої Унії"**, видана у Львові 1929 року, надрукована з давного рукопису о. Петра Камінського, Василіянина, що був авдітором греко-католицької митрополії 1685 року.

Від початку унії (1595 р.) до 1685 р. маємо 90 літ, отже за 90 літ унія повинна була принести Українцям обіцюване добро, тимчасом книжка Камінського це плач і стогін греко-католиків, що кличе до неба о пімсту.

Нарікає Камінський, що Поляки хочуть ставити епископів для греко-католиків. Що греко-католицьких епископів не допускають до сенату, хоч при заведенню унії це обіцяли.

Каже дальше, що Поляки уважають **висшим свого найнизшого епископа (суфрагана), ніж греко-католицького архіепископа, чи митрополита.** Аж на скарги греко-католиків Рим рішив, що першенство належиться греко-католицькому митрополитови, а не польському суфраганови. До того Камінський додає:

„Гей, милий Боже! Київський митрополит, котрого юрисдикція на 500 миль — рівного на світі не маєш... своїм приступленням до Римської Церкви заслужив, що аж завдяки римському декретови доступив бідної прецеденції (першенства) перед одним суфраганом! Маєш ізза чого отче митрополите тріюмфувати!" (Стор. 11).

Злидні уніятів малює Камінський так:

„Все, що Русь має, обряд і церемонії, все бажають викоренити.

„Прислухатись в школах, як латинську (польську!) молодіж проти руського народа юдять, яке там глузовання з самих же уніятів. Коли сміятися, то над Русином. „Кобусниками" їх називають, так, що неоден втікаючи перед сміхом, мусить покинути школи. Інші криються з тим, що вони Русини і забираються в чужі краї, позмінювавши призвища.

„А що за богохульства (зневага Бога) висипують на Богослуження (гр. католицьке! — В.). Церкви інакше, як божницею, не називають; як можна, то і з опаратів (фелонів) на комедиях сміхи творять; **по вулицях за духовними „Господи помилуй" кричать і хлопами називаючи, камінням за ними кидають.** (Стор. 15).

„Так то панове уніяти зовсім в неволи римських ксьондзів. Щоб Русь ставалася Поляками, церкви на костели відбирають. Коли б сказав хто щонебудь, **то зроблять його бунтівником, козаком, так, що й життя буде непевний".** (Стор. 16).

Описує Камінський, як Поляки забирали гр. кат. церкву в Тиличи. До церкви прийшов староста з плебаном (з ксьондзом) й озброєними людьми і виважили двері. Плебан сам порубав сокирою престіл. Образи мальовані на дошках клали на річку побіч церкви і по них виносили з церкви річи. Паперові образи попалено. Образи на стінах мальовані сокирою обтесано. По всім тім плебан витягнув фляшку з горівкою і пив „за здоровля каплиці". Це оповідання закінчує Камінський:

„І так церква, двіста літ тому збудована, обернулася без потреби, дорогою насильства, в каплицю. Бо єдність свята"... — А ще дальше. „Яке там нарікання, плач і лемент счинили люди руського народа підчас відбирання тої церкви, годі виповісти. Жінки і діти, в домах, і по вулицях кидалися на землю і голоси аж до неба підносили. Були тоді на торзі Угри з Бардієва, то й вони плакали, видячи такий вереск убогого люду. І всі дуже дивувалися, що уніятам відбирають церкву". (Стор. 16—18).

І не помогли протести, не помогли навіть скарги до папського нунція.

Вже з наведеного бачимо, яку унію Йосафат з другими готовив; а ціла книжка, що має понад 100 сторін, таким матеріялом заповнена. Яким унія починалася, таке було і 90 літ по її заведенню, таке і в часі розбору Польщі (1772), таке і пісня того аж до нині. Це треба знати всім Українцям — і православним і греко-католикам.

ЦЕРКОВНА СПРАВА В ХОРВАТІЇ.

Хорвати, це частина Сербів, та Серби православні, а Хорвати римо-католики. В Сербів азбука словянська, в Хорватів латинська. Поширюються вісти, що військо Тіта сильно нищить релігію. Сам Тіто говорив в Загребі, що він є за тим, щоби хорватська Церква була більше державна і менше залежна від Риму, та що в гурті словянських народів російська Православна Церква має вести перед.

ДОБРА СЕСТРИЦЯ ГАЛЯ.

Було Галі дванадцять літ, коли померла її мати. Крім Галі зосталося ще двоє менших — Одарка та Василько.

Плакали діти за матірю, плакав і батько. Але доки плакати, то плакати, а там треба і перестати.

Вже Бог так дав, що люде живуть і вмирають. Коли ж хто вмре, то наш обовязок гідно його поховати, щиро помолитися, щоби Господь приняв його до себе, а потім споминати його в наших бесідах і молитвах. А дальше — живим треба про себе дбати — тай ще резумно дбати.

Так і тут воно було.

Ранок вже був, як прокинувся малий Василько, сів, оглянувся і почав:

— Де мама? Я мами хочу.

Прокинулася також Галя та Одарка.

— Не плач — каже батько — мама прийде...

— Ні, ні — почав знов хлопець — мама не прийдуть... Я хочу мами...

Вже й Одарка почала плакати і батько не знав, як дітей зацитькати.

Але знала Галя. Вона обійняла братчика і сестричку і притулила їх до себе та почала тихенько шепотіти їм щось до уха. Лише дещо чув батько з того шепоту.

— Не плач, я каші зварю... Будь тико, я ляльок наробаю... Я вам „котка" заспіваю...

— А ти не вмієш — каже хлопець.

— Вмію, вмію, добре вмію! — і почала котка співати — того „котка", що ще недавно співала їм мама. Діти слухали, втихомирювалися, а там вспокоїлися цілком.

— Я вставати хочу! — каже Василько.

І почала Галя взувати його в чоботи. Незручно взувала, бо де їй ще до того, але взула. А там вбрала й Одарку. Намучилася Галя нім вмила Василька, бо він не любить вмиватися, але таки вмила.

— Тату, ми хочемо їсти — почали діти, звертаючись до батька.

Батько дістав з полиці хліба, але Василько не хотів брати.

— Я каші хочу! — і почав плакати.

Тут знов Галя почала йому щось потихо казати і він затих. Вже то жіноча вдача така, що знає, як дітей зацитькувати. А як зацитькала, то дала обом по скибочці хліба, посолила і діти почали їсти.

В хаті було ще холодно і Галя знайшла якусь одежину і позагортала дітей — що вже й батькови це подобалося.

Треба було щось варити і батько приніс дров та розпалив в печі. А дальше знайшов круп і хотів сипати в горнець, як Галя почала:

— Тату, я сама зроблю... Я знаю...

Батько глянув на Галю та:

— Куди тобі! Ти ще мала!

— Я хоч мала, а знаю! Я навчуся, а тепер як небудь... Мами нема... — і ясні сльози виступили в діточих очах, але вона не заплакала.

Почала Галя поратися коло горшків так, що й батькови дивно стало. Вона сама ще дитина. Та як придивися, то й каже собі: „Господиня з неї буде!" — і вийшов з хати.

І менші діти мабуть дивувалися. Ще недавно вона з ними бавилася, а тепер вона їх одягає, годує, варить — зовсім як мама.

Підбіг до Галі Василько, обняв її та:

— Ти Галю звариш мені каші?

— Зварю, зварю! — і погладила хлопця по голові.

— Ти погладь мене так, як мама мене гладили.

І Галя погладила ще раз — точно так, як гладила мама.

Підійшла й Одарка і її треба було погладити.

Пройшло трошки часу, як каша була готова і діти їли, немов забувши на хвилю за своє горе. Лише батько не їв нічого — йому не хотілося їсти.

Вже по обіді підійшов Василько до батька, взяв його за руку і каже:

— Тату!... Тату!...

— Що, дитино?

— Чи тепер Галя буде нам мамою?

— Буде буде! — відповів батько і сльози залили йому очи. І дивно йому було, що які то поважні думки бувають в малих дітей, коли приходиться їм лихо переживати.

— Вона нам вже їсти зварила...

— Еге, еге! — потакнув батько — вона вам буде їсти варити, вона все вам зробить.

— Так, як мама?

— Так, синку!...

Прийшла вечера — перша вечера без матері. А по вечері...

— Галю, роззуй мене... Галю, роздягни мене... Галю, понакривай нас...

Якже Галя їх понакривала, тоді:

— Галю, розкажи нам казку так, як мала казали. Про трох сестер і калинову сопілку — додала Одарка.

І почала Галя, схилившися над дітьми:

Жив собі дід і баба і було в них три дочці, а найменша Галя...

— Так як ти! — перехоплює хлопець.

- Еге, так! От пішли вони до ліса по ягоди. Старші сестри рвуть і їдять, а Галя в горщичок збирає, щоби татови і мамі до дому принести.

— Так, як ти — каже хлопець — ти нам вже була принесла ягід і ще принесеш...

— Цить, не перебивай! Тоді кажуть старші сестри: „Вбиймо Галю і заберімо її ягоди", тай убили і в землю закопали. І ніхто не знав, де Галя поділася.

— А що дальше? — допитується хлопець.

— Дальше... На Галинім гробі виросла калина. І раз пастух зробив з тої калини сопілку, почав грати, а та сопілка каже:

Ой помалу вівчарику грай,
Та не вражай мого серденька вкрай:
Мене сестри зарубали,
Під кущиком поховали,
Ще й ногами притоптали...

Ще дальше Галя оповідає, а дітям очи зтулюються більше і більше, і тихий сон їх оповиває.

Заснули діти і старий батько заснув. Тільки Галя ще не спить — вона ж мама для цих дітей, вона господиня в хаті. Так вона не думає, але вона вже так робить. Вона так мусить робити.

Але вона ще не молилася, отже стає на коліна перед образами і починає молитися поважно і щиро. Зговорила „Отче наш", „Богородице Діво", „Достойно есть" і „Під твою милость", а тоді почала молитися так, як діточе серце їй казало:

— Господи Боже! візьми мою маму до себе, щоби там було їй добре і щоби вона нас споминала. А мені поможи, Господи, щоби я навчилася робити, що треба і щоби я була замість мами братикові і сестриці...

Якже скінчила молитву, то вдарила три поклони, а тоді підійшла до братика і сестрички, повкривала їх ще раз, а там вже і сама коло них притулилася.

За хвилину всі спали, тільки Ангел Хоронитель дивився на Галю і дивувався, що який в тім діточім тілі великий розум; яка щира душа в тої дочки, що сама ще з діточого віку не виросла. І поблагословивши її своею ангельською рукою він сказав:

— Молитва її була дорозша, ніж дорогі перли і милійша, ніж найкращі цвіти. А праця її минулого дня дорозша над усе. Перед сходом сонця я занесу все те перед Божий Престіл і розкажу її матері, яку добру дочку вона на своє місце полишила. Господне благословення буде з отсею дитиною ціле її життя.

Ось такою розумною та щирою дівчиною була Галя. При ній повиростали її брат і сестра, і батько не міг натішитися своєю дочкою. А що вже люде — так тії не могли нахвалитися, яка то Галя розумна, і щира, і добра. Усі дуже її любили і поважали.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В САСКАТУНІ, САСК.

В неділю 13 травня Саскатунська Православна Громада приготовила Спільне Свячене.

Цілий цей день був надто величавий. Рано Службу Божу правило двох священиків - оо. К. Желіщкевич, парох громади та В. Кудрик, що був тут на просьбу о. пароха. На Службі Божій співав хор під проводом Михайла Гуменюка, який є рівнож головою громади.

На Спільне Свячене зійшлась Громада до Інституту П. Могили. В просторій салі кругом поставлено столи. Жіноче Т-во під проводом пані Мадюкової приготовило все, що для такого громадського свята потрібне і позаставляло столи. Свічки стоять засвічені.

Оба священики в епитрахилях посвятили страви з величним „Христос воскрес!"

Гостей привитав голова громади — п. М. Гуменюк, нагадуючи, що як всі разом зійшлися, так разом треба стати до будови нової церкви.

Всеч. о. Желіщкевич говорив про наш Східний Обряд про наші звичаї як великі культурні цінности, що нас держали і держать народом.

Заступник голови, п. Г. Сліпченко, закликає до жертвенности і бажає, щоби в будучім році заспівали Христос воскрес в новій церкві.

Пані Мадюкова пригадала, що війна закінчена в Европі і кожда мати що вислала на війну сина, дякує Богу.

Ректор Інституту п. Сирник зазначує, як такі традиційні звичаї вяжуть нас в одну народну цілість.

На закінчення говорив о. Кудрик — про велике значіння великодних звичаїв, в дальше зачепив сучасні загальні справи Українського Народу тут і за морем.

Послідною була подяка всім п. Гуменюка за пісня „Де згода в родині".

Ще дещо про Саскатунську Громаду.

В церкві співає хор під проводом п. Гуменюка. Вірних в церкві багато. Закупили землю під будову нової церкви.

Збірка на будову церкви ведеться працею о. Желіщкевича та пп. Сліпченка, Михайлишин і других.

Взагалі йде рух за будовою нової церкви. І коли цей рух буде йти дальше, то ціль, яка перед громадою стоїть, не є далека до осягнення.

З НЕСПОДІВАНКИ НА УКРАЇНСЬКІ ЦІЛИ.
(Торонто, Онт.)

З приводу набуття власної хати панством Йонками, у неділю 21 січня влаштовано несподіванку їх приятелями і знакомими. Зібралося до тридцять пять людей обох полів. Підчас забави говорило кількох приятелів господарів хати, опісля п-ву Йонкам піднесено гарний да-

рунок на памятку. Потому промовляв гром. Д. Кримко про збірки на українську колегію і на пресу. Присутні щиро відозвалися на заклик, зложили 30 долярів на Колегію і 13 долярів на пресу. Жертвували:

По 10 дол.: п-во Д. Йонки.

По 5 дол.: І. Федусь, М. Білий.

По 2 дол.: Д. Кримко, п-во Охітва, А. Федун, п-во Стефанів, п-во Дацишин.

По 1 дол.: П. Тамаш, Н. Іваницький, В. Марків, М. Протас, п-ні Пелешок, А. Федорів, п-во Федорові, п-во Іваницькі, М. Іваницький, М. Брикнер, І. Гуменюк.

По 50 цт.: Н. Сопко, П. Будзяк, А. Євчук, Н. Н. Разом 43 дол.

Жертводавцям щира подяка, а п-ву Йонкам бажаємо у власній хаті здоровля і успіху в житті, та довгих літ.

Присутній.

ВЕСНЯНИЙ БАЗАР В ЕДМОНТОНІ, АЛТА.

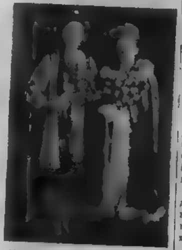

Настуня Фуштей і Олена Бойко.

За їх старанням, весняний базар Української Православної Громади св. Івана в Едмонтоні, приніс поверх $1,000.00 чистого доходу.

Королевою базару зістала Олена Бойко. Честь вам панночки! Зробіть ще раз так!

М. М.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Мирнам, Алта.)

Після вечері з нагоди хрещення донечки п-ва Василя і Анни Семенюків, гості обдарували по звичаю ново-охрещену. Відтак п. Клічак пояснив значіння двох рідних часописів, Українського Голосу і Вістника та попросив до збірки. Жертвували:

По 1 дол.: П. Клічак, С. Іванець, Гр. Семенюк.

По 50 цт.: В. Семенюк, пані Марія Грисюк, пані Ірина Клічак, А. Семенюк, І. Р. М. Семенюк, Г. Семенюк, пані Христина Яцій, П. Яцій, Мих. Вітов.

По 25 цт.: М. По[illegible], С. Семенюк, пані Анна Семенюк, С. Сварчук.

По 10 цт.: Іван Пристава. Разом $8.60 що розділено на обох часописів. Щира подяка жертводавцям

П. Клічак.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

В середу дня 9-го цего місяця, відбулось хрещення Іванни Доні, донечки о. Мороза і пані Мороз в Айтуни, Саск. Хрещення відбулось в домі родичів о. Мороза. Тайни хрещення доверішили о. С. Гребенюк з Давфину і о. Горбай з Йорклтону, Ман.

По обіді, гості уважали своїм обовязком зложити повну суму на якусь добру ціль і зложили щедро свої датки на Вістник, як орган нашої Укр. Прав. Церкви в Канаді, як слідує понизше:

По 1 дол.: о. Т. Горбай, о. С. Гребенюк, І. Юрків, о. Н. Мороз, П. Дроздович, С. Мороз, П. Мороз, пані М. Соломон, Н. Міщук, М. Данилюк, І. Шмельський, пані П. Дроздович, Никола і пані Мик, пані Т. Данилюк, пані П. Мороз, М. Коваль, Н. Іванців, пані Маргарета Іванців, пані Марія Мороз, пані К. Мороз 25 цт. Разом $19.25.

НОВОЗОРГАНІЗОВАНА ГРОМАДА.
(Ст. Кетерінс, Онт.)

Доносять нам, що за старанням гр. П. Гулая і других відбулося в неділю 20 травня Богослужения в Ст. Кетерінс, яке відправив о. П. Запарнюк з Ошави; опісля ж були організаційні збори. На Богослуженню було поважне число присутних. На зборах вписалось 44 родині в члени укр. прав. громади і вибрано церковний заряд. До заряду увійшли: Ілія Маріянчук, голова, Іван Боднар заст. голови, Й. Дикий секр. рекордовий, П. Гулай секр. фінансовий, Гр. Реліцький касієр; контрольна комісія, Кінар, Кіт і пані Петрик; тростии: Перейимбіда, Петрик, Пограничний.

На слідуюче Богослуження будуть вибрані старші брати і сестриці, а також рішать, кілько Богослужень має бути, та заразом храмове свято нашої громади.

Кореспондент.

МАРІЯ ВОЙЦЕХІВСЬКА.
(Посмертна згадка).

В шпиталі в Принс Алберт, Саск. померла 11 травня ц. р. бл. п. Марія Войцехівська.

Перед 45 літами приїхала з чоловіком Іваном і дітьми з села Товстенького, пов. Гусятин, Галичина (Зах. Україна) до Винипегу, дальше до Дак Лейку, Саск., а звідси в околицю Бон Мадон, Саск., де доживала віку при наймолодшім сині Йосифові. Чоловік її вмер 1931 р.

Була гідної, тихої і побожної вдачі і знакомі згадують її теплим словом.

Похорон відбувся в неділю 13 травня пополудні. Крім рідні прибуло багато людей, щоби відпровадити її на вічний спочинок. Похоронена недалеко Твей побіч чоловіка. Погода була гарна в день похорону.

Зоставила три сини і чотири доньці — всі живуть недалеко. Павло і Володимир в Єлов Крік, Йосиф в Бон Мадон, Павлина Стельмащук в Єлов Крік, Альбіна Якимчук в Ст. Джуліен, Юлія Кулик в Сокаль і Анна Сарчук в Твей. Покійна дочекалася 26 внуків і 6 правнуків.

Після похорону була вечера в сина Йосифа, де проживала покійна, і там зарянжено збірку на Колегію Укр. Прав. Церкви замість вінка на могилу покійної. Зібрано $17.65.

По 1 дол. зложили: Я. Войціхівський, Ю. Кукта, Гр. Стельмащук, І. Н. Бальон, І. Повіль, Юлія Кулик, І. Сарчук, П. Войціхівський, Параня і Вол. Войціхівські, В. Куцдель, С. Войціхівський.

По 50 цт.: С. С. Папіш, Б. Стельмащук, Я. Якимчук, Е. Якимчук, І. І. Повіль, Гр. Вовчук, Йосифа Войціхівська, о. Є. Грицина.

По 40 цт.: Ф. Стоцкі.

По 25 цт.: Ф. Сенчина, Ф. Гарасінський, І. Олійовський, Катерина Гарасінська, Михаліна Стоцька, Альбіна Якимчук, Ольга Кулик, Марія Бальон і Я. Якимчук.

Щира подяка всім жертводавцям, а покійній вічна память!

о. Є. Г.

ЮСТИНА СЕМЕНЮК.
(Посмертна згадка)

Травня 16 ц. р. упокоїлася в шпиталі в Винипегу, Юстина Семенюкова, проживши 71 років. Походила з села Лучинці, пов. Сокаль, в Галичині. Приїхала сюди з мужем Теодором 1901 р. і відразу поселились на гомстеді в Поплар, Парк, Ман., де вона дожила свого віку. Приходилось багато працювати і журитись, поки з пустарів стало гарне господарство. Та і тоді було не без клопоту, бо 1939 р. муж її стратив ногу, що відбилося і на здоровлю покійної.

Виховала гарно шестеро дітей, з тих пятеро подружила. Сини Гриць і Василь в Гелерсин, Ман., доньки — Анна Кирилюк в Поплар Парк, Текля Лисайчук в Саскачевані, а нежонатий син Стефан і Марія Гляс на батьківщині.

Перед пів роком нині покійна Юстина з мужем справили до церкви гарну Євангелію. Взагалі обоє вони багато жертвували для церкви, Нар. Дому і всяких українських справ. І всіх укр. православних священиків вони в своїм домі радо витали, що останеться незабутним споминном.

Похорон відбувся в Поплар Парк 10 травня правили — парох о. Улян та о. Дмитрів з Винипегу. На похороні були всі діти, зяті, невістки, внуки, рідний брат Покійної Олесько з дружиною та багато близьких і знакомих.

Підчас обіду по похороні за закликом о. Уляна зроблено збірку на Колегію, що принесла $16.59. Жертвували:

По 2 дол.: Муж покійної Теодор.

По $1.25: пані Т. Лисайчук.

По $1.10: Іван Гляс.

По 1 дол: пані М. Гнатюкова, І. Буря, М. Буря, Дм. Чернецький, Н. В. Олесько, Юстина Олесько, Ник. Гнатюк, Ст. Семенюк, Я. Гляс.

По 30 цт.: В. Старин.

По 25 цт.: пані Денисюк, Дм. Гунькевич, М. Філь, І. Ковалик, М. Станько, Ева Ситор, А. Коваляк, Т. Коваляк, Парасковія Пироженська, А. Гаврилюк, М. Денисюк, П. Андрусів.

Щире спасибіг жертводавцям, а Покійній Вічная Память!

Щира подяка від нас оо. Улянові і Дмитрові за днини й обслугі; дальше паням Агафії Ганкевич й Анні Веремій за часті відвідини хорої, опісля за поміч при обіді; всім, що чимбудь нам помагали; всім, що прийшли віддати послідну прислугу Покійній.

Муж і діти.

МИХАЙЛО КАЗЮКА.
(Посмертна згадка).

Михайло Казюка, родом з села Воробіївки, повіт Збараж, упокоївся в Бозі на 59-ім році життя в [illegible]го березня, 1945 року, на фармі в домі пані Анастазії Щербій, пошта Гроплид, Саск., де покійний кілька літ працював.

Бл. п. Михайло Казюка приїхав до Канади в 1925 р. Був членом Народного Дому ім. Івана Франка, а також членом церкви, при котрій був старшим братом. Односельчани, а також краяни з сусідних сіл зійшлись на похорон і під проводом свящ. о. Ілії Шевця тіло взято до церкви, де відслужено Службу Божу й інші похоронні відправи в пятницю 9-го березня. Відтак відпроваджено його до гробу, де тіло його спочиває при українській православній церкві Різдва пресв. Діви Марії.

В Старім Краю полишив жінку й діти.

В хаті відслужено парастас і відбувся обід. По обіді переведено збірку на вінець. Зібрано $5.82, з чого половину призначено на Вістник а половину на Український Голос.

Спи, наш односельчане Михайле, вічним спокійним сном, а земля хай буде тобі легкою!

П И С А Н К А.

ЗАВВАГА: Через брак місця в органі, як рівнож щоби Великодну збірку якнайскорше проголосити, жертви понизше 75 цт. поіменно не проголошується. — Редакція.

КЕЛГАРІ, АЛТА.

По 5 дол.: Д. Кобильник.

По $1.50: І. П. Світик.

По 1 дол.: Анна Костюк, М. Русняк, Н. Олійник, І. Макогонюк, І. П. Зварич, І. Григорів, Ю. Луця, Я. Хоманчук, Л. Іванчук, П. Мірко, Я. Маларчук.

Дрібними — $1.85.

ЗБІРКА о. М. ЮРКІВСЬКОГО.

Гемилтон, Онт.	$30.50
Ватерфорд, Онт.	26.85
Гримсбі, Онт.	11.20
Престон, Онт.	11.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ. ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: М. Н. Сулятицький, В. Лазарович, І. Габрись, Д. Гаврищ, І. Писклинець, Г. Бартко, І. Охвпок, В. Ткачук Я. Щербань, М. Лазарович.

Дрібними — $2.85.

ІБСТОН, САСК.

По 1 дол.: Л. Стушар, Руза Коробка, В. Пензей, І. Коробка, Ф. Підвербецький, М. Кіндратчук, С. Ґрамик, пані А. Ґрамик, П. Бодарчук, М. Мішанець.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

По 1 дол.: С. Кіндрачук, Величко, П. Сич.

ВИТКІВ, САСК.

По 1 дол.: Маруся Гарбуз.
По 10 цт.: Н. Н.

КЕНДО, САСК.

Іван Левченко $3.70
П. І. Кравченко 1.00
Анеля Дума, Алберталя, 1.00
Ст. Котелко, Карпентер, Саск. 1.00

КІТЛЕЙ, САСК.

По 1 дол.: А. А. Бабчинський.
Дрібними — .75.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

МИРНАМ, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Беднарський, В. Котишин, К. Навальковський, В. Яремчук, В. Мельник, А. Бохан, Г. Клицяк, М. Яремчук, Н. Марковський, учит. В. А. Саковський, А. М. Ільницький, В. Куфлюк, А. Місанчук, С. Франко, В. Чапельський, П. Беднарський, П. Гуцал, Т. Пішка, Ф. Клицяк, Д. Гуцал, І. Вакарик, В. Іссак, І. Голубович
Дрібними — $2.80.

СЛАВА (полуднева), Алта.

По 75 цт.: І. К. Ґрекуляк.
Дрібними — $2.85.

СЛАВА (північна), Алта

По 1 дол.: А. Розка.
Дрібними — 65 цт.

ДЕРВЕНТ, АЛТА.

По 1 дол.: Ф. Ільків, І. Пресько
Дрібними — $2.00.

БОВЕЛОН, АЛТА.

По 1 дол.: Ів. Чапельський, Т. Пашко, Ф. Пашко.

МОРКЕМБ, АЛТА.

По 1 дол.: І. Дронюк, П. Саганюк, А. Мандрусяк, І. Маріин, учит. В Кіндрачук.
Дрібними — $2.20.

МЮСІДОРА, АЛТА.

По 50 цт.: Марія Лизанцюк, пані Н. Л. Кшик.
Дрібними — $4.65.

КЕРІЛЕНД, АЛТА.

По 50 цт.: Дм. Орлецький.
Дрібними — $1.85.
Л. Герчук, Едмонтон, Алта. 1.00
п. Чорней, Редвей, Алта. 1.00
Л. Котелко, Гейрі Гил, Алта. 1.00
Дрібними — $1.40.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

ФЕДОРА, АЛТА.

По 1 дол.: М. С. Фербей, Н. Крищук, В. Белезюк, П. Кузик, І. Воевідка, М. М. Ожіпко, С. Ожіпко, А. Варварук, Н. Бойко, П. Магера, Ф. Лучка, Н. Ласківський, І. Винничук, П. Ожіпко, Н. Ожіпко, Д. Ґоргіць.

ВОСЕТНА, АЛТА

По 1 дол.: Н. Німчук, Н. Захарко, І. Вірук, В. Зіник, А. Швець, Н. Дегодь, І. Чорний, Н. Зіник.
По 50 цт.: А. Ванечко.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

АЛВЕНА, САСК.

По 1 дол.: Т. Боднар, С. Гаврилюк, Л. Бойчук.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

По 1 дол.: Ф. Чуганюк, Пр. Божовський, Ів. Стефанюк, Дм. Сорокан, І. С. Кіндраук, Дм. Кіндрачук, Дм. Дутчак, І. М. Михайлюк, Ст. Михайлюк, Ілько Місюра, В. Буджак, І. Бокшован, Д. Бокшован, І. Місюра, О. Божовський, П. Сорокан, Дм. Калинка, Е. Михайлюк, Ю. В. Михайлюк, П. І. Михайлюк, В. Бокшован, Л. Чуганюк, П. Хомин, В. Стефанюк, О. Ґрищук, П. Кіндрачук, І. Букурак, В. Пігач, Ю. І. Михайлюк, В. Токарик.
По 50 цт.: Д. І. Михайлюк, М. Пігач, В. Лабач.
Дрібна збірка — 25 цт.

ЗБІРКА о. І. МАРБИ.

Від членів — на Білках $14.00

ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: Н. Кузів, О. Бойко, Д. Пилипів, М. Кульчицький, О. Дуб.

ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: В. Іванишин, І. Герман, Д. Жилчин.

МАРЛІН, САСК.

По 1 дол.: Гриць Г. Дмитришин.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.

ФЕНВУД, САСК.

По 1 дол.: В. Кошлан, М. Савчин, В. Терлецький, П. Куцик, Ів. Пилипів, М. Галик, А. Пилипів, А. Савчин, М. Пилипів, В. Федун, Н. Пилат, В. Савчин, В. Мазур, Ф. Кондракевич, С. Столяр, М. Федук.

АЙТУНА, САСК.

По 1 дол.: Т. Чугайовський, М. Коваль, Ів. Буряник, Гео. Спільчак, Ів. Павлюст, С. Левко, М. Угринів, Дм. Лесько, В. Кривий.

ДАВФИН, МАН.

(Прислав Т. Івачеаський)
Від членів громади — $27.00.

[illegible]:

У викaзі збірки на Діецезіяльний фонд з Тернополя, Саск., з 1-го лютого 1945, пропущено імена **Василя Савчука й Олекси Ткачука**, які зложили по 1 долярови.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

Збірка о. І. Кусого, в Канорі, Саск. — $15.15.

Збірка о. І. Гикавого, Вест Форт Вилям — $3.40.

СПРАВКА: В виказі Різдвяної збірки (Коляди) в Клейр, Саск., пропущено Федя Павлюка й Івана Павлюка, що дали по 25 цт.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.

ЧЕРВЕНЬ:
17 Неділя — Сторновей.
24 Неділя. Св. Тройці — Мазепа (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Синдова.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЧЕРВЕНЬ.
17 Неділя — Пайн Ривер.
24 Неділя. Зел. Свята — Сван Плейн
25 Понеділок. 2 День Зел. Свят — Мейбридж
Адреса: Box 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЧЕРВЕНЬ:
17 Неділя — Ст. Джулієн.
24 Неділя. Зелені Свята — Сматс.
25 Понеділок. 3. Свят—Тернопіль

ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Алвена (храм).
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест. — Тернопіль.
8. Неділя — Ст. Джулієн.
12 Четвер. Св. Ап. Петра і Павла. — Єлов Крік (храм).
15 Неділя — Вакав
22 Неділя — Сматс.
28 Субота. Володимира Великого. — Ст. Джулієн.
29 Неділя — Кадворт (храм).
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Семенишина.

ЧЕРВЕНЬ.
17. Неділя — Вилна.
24. Зелені Свята — Ґлендон (храм) і Базар на 25-го.
25. День св. Духа — Стрий (храм).

ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Теріян.
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест. — Біг Медов (храм).
8 Неділя — Гемани.
12 Четвер. Св. Ап. Петра і Павла. — Ґіфорд (храм).
15 Неділя Елк Пойнт
22 Неділя — Стрий.
28 Субота. Володимира Великого. — Ґрац.
29 Неділя — Спеден.

С[illegible]
2 Четвер. Іллі. — Давнінг (храм).
Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука

ЧЕРВЕНЬ:
17 Неділя — Вимер (храм).
24 Неділя. Зел. Свята — Дробот.
25 Понеділок. Зел. Свята в церкві коло Інсінгер (храм).

ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Рама.
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест — Тазія (храм).
8 Неділя — Борджис.
12 Четвер Св. Ап. Петра і Павла. — Клейр.
15 Неділя — Вимер.
22 Неділя — Дробот
29 Неділя — Кемсак.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаврилюка

ЧЕРВЕНЬ
17 Неділя — Пембіна.
24 Неділя. Св. Тройці — Вайта — (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Толстой (храм)
26 Вівторок. 3-ий день Зел. Свят — Сірко.

ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Форт Франсес.
7 Субота. Ів. Хрест. — Пембіна (храм).
8 Неділя — Толстой.
12 Четвер — ап. Петра і Павла — Сонкавн (храм).
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ:
17 Неділя — Роблин-Зелена.
24 Неділя. Св. Тройці — Шортдейл (храм).
24 Неділя. Св. Тройці — Ленард (храм), о. І. Кусий.
25 Понеділок. Св. Духа — Петлюра (храм).
25 Понеділок. Св. Духа — Шелвелей, о. І. Кусий.

ЛИПЕНЬ:
1 Неділя Всіх Святих — Ґрендвю (храм).
7 Субота. Івана Хрест. — Дрифтінґ Ривер (храм).
7 Субота. Ів Хрест. — Шелвелей (храм) о. І. Кусий.
8 Неділя — Ровстон, Саск.
12 Четвер. Ап. Петра і Павла — Роблин-Зелена (храм).
Почт скринька 34, Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василика

ЧЕРВЕНЬ:
17 Неділя — Смокі Лейк
24 Зелені Свята — Редвотер.
25. День св. Духа — Калмар.
Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Ґросерия, овочі огородина по долині

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

16	С	3	Мч. Лукіяна й отроків
17	Н	4	Нед. св. ОО. 1 Всел. Соб.
18	П	5	Блаж. Константина митр.
19	В	6	Прп. Гисаріона Єгипет.
20	С	7	Мч. Теодота Анкирського
21	Ч	8	Ефрема патр. Антіох.
22	П	9	Кирила арх. Александр.
23	С	10	Прп. Силуана схим. Печер.
24	Н	11	Св. Тройці. Ап. Вартоломея
25	П	12	Св. Духа. Прп Онуфрія
26	В	13	Мч. Акилини, прп. Анни
27	С	14	Смерть кн. Мстислава
28	Ч	15	Прор. Амоса, мч. Віта
29	П	16	Прп. Тихона Луховського
30	С	17	Мч. Мануїла, Савела

[illegible]Ь:

1	[illegible]	18	Нед. Всіх Св. Прп. Леонтія
2	П	19	†Ап. Юди, брата Господ.
3	В	20	Память угод. зем. Волин.
4	С	21	[illegible] Юліяна Тарсійського
5	Ч	22	Сщм. Евсевія мч. Юліянії
6	[illegible]	[illegible]	Мч. Агрипини діви
7	С	24	Різдво Івана Хрестителя
8	Н	25	Нед. 2. Преп. Февронії
9	П	26	Преп. Давида Солунського
10	В	27	Преп. Самсона, Мартина
11	С	28	Преп. Сергія і Гермогена
12	Ч	29	Св. Ап. Петра і Павла.
13	П	30	†Собор 12-ти Апостолів.
14	С	1	Косми і Дам'яна безсріб.
15	Н	2	Нед. 3. Пол.ризи Діви Марії

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЧЕРВЕНЬ:
17 Ндія — Вигусвиля (храм).
24 Неділя. Зел. Свята — Виста — (храм).
25 Понеділок — Росбури (фарми)
Адреса. Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улиша

ЧЕРВЕНЬ:
17. Неділя — Рейні Ривер.
24. Неділя Пр. Тройці — Брендон — Храм.
25. Понеділок. Св. Духа — Поплар Парк — Храм.

ЛИПЕНЬ:
1. Неділя — Портедж ля Прейрі.
7. Субота Різдво Івана Хрестителя — Стед — Храм.
8. Неділя — Тиндал — Храм
12. Ап. Петра й Павла — Ст. Мар[illegible] — Храм.
Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЧЕРВЕНЬ
17 Неділя о. Апонюк — Пайн Ривер.
17 Неділя — Косів.
24 Неділя Зел Свята — Сифтон (храм)
25 Понеділок Св. Духа — Велий Ривер (храм).
Адреса: Box 778 — Дауфин, [illegible].

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ:

17 Нед. св. Отців. Голос 6. УЄ Івана 21: 1—14. Літ. Ап. Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єван. Ів. 17: 1—13.

24. Св. Тройці Гол. 7. УЄ Ів. 20: 19—23. Літ. Ап. Діяння 2: 1—11. Єван. Івана 7: 37—52 і 8. 12.

25. Св Духа, Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

ЛИПЕНЬ:

1. Нед всіх Святих. Гол. 8. УЄ 1 Літ. Ап. Жидів 11: 33—40 і 12: 1—2 Єван Матея 10: 32—33, 37—38 і 19: 27—30.

7 Різдво Івана Хр. УЄ Луки 1: 18—25 Літ. Ап. Римлян 13: 12—14: 4. Єван. Луки 1: 1—25, 57—68, 76—80

8. Нед. 2. Голос 1 УЄ 2 Літ. Рим 2: 10—16. Єван Матея 4: 18—23

12. Ап. Петра і Павла. УЄ Івана 21: 15- 25. Літ. Ап 2 Кор. 11: 21—33 і 12: 1—9 Єван Матея 16: 13—19.

15. Нед 3. Голос 2 УЄ 3. Літ Ап Римлян 5: 1—10. Єван. Матея 6: 22—33.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

T[illegible]ERALD
[illegible] 3636
[illegible]IPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JULY 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1945. ЧИСЛО (553) 13

ЗАСУДИЛИ 12 ПОЛЯКІВ.

Червня 21 в Москві большевики засудили 12 польських провідників, яких підступом дістали в руки — від 4 місяців до 10 літ. Трох пустили на волю, а оден слабий, то суд відложено. На 10 літ засудили ґенерала-майора Броніслава Окуліцкого, а Яна Янковського, що був заступником премієра в Лондонськім уряді, на 8 літ. Два дістали по 5 літ, оден 18 місяців, оден рік, оден 8 місяців, оден 6 місяців, а чотирох по 4 місяці. Поляки в Лондоні думають, що коли Анґлія й Америка вмішаються в справу, то большевики засуд змінять.

50 ПІДПИСАЛИ ЧАРТЕР.

Конференція в Сан Франсиско виготовила Чартер, себто документ, де виложений плян будучого міждержавного ладу на світі і 26 червня той Чартер підписали представники 50-ох держав. Перший підписав представник Китаю — всіх, що підписали, було 153 делеґати. Послідні підписали Стейти. Підписані краї мали б співпрацювати в будуччині, щоб не допустити знов до війни. Московське радіо повідомило, що Москва вдоволена тим, що в Сан Франсиско зроблено, та що реакціонери дуже невдоволені. Чартер мусить ще потвердити кожний уряд окремо, нім стане він правосильним. Та яку силу буде він мати, чи не буде мати, покаже будучність. А всяке може бути.

СИРІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ СВОГО.

Сирійський уряд сильно домагається, щоби з Сирії забиралося французьке військо. Є чутки, що сирійське військо атакує військо французьке, яке в однім місци навіть забралося на турецьку територію.

ПОЛОЖЕННЯ В ІТАЛІЇ.

Премієром Італії є тепер Феруччіо Паррі, противник монархізму. Недавно увійшло до уряду кілька нових „лівих", отже сила лівих зростає. Секретар соціялістичної партії, Сандро Пертіні, заявив, що соціялісти будуть вперто добиватися того, щоби здобути передове місце в уряді.

КІЛЬКА ВИПАДКІВ.

Червня 22 втопився в Ред Ривері в Винипегу 15-літний Альвін Чарлс, коли попав на бистру воду.

Того ж дня в Винипегу 10-літний Бабі Тод розтяв собі ногу до скла. Коли в шпиталю приспали і рану зашили, то він вже не пробудився.

Коло Лак Лю, Онт. Арвід Брекс порізав на смерть свого тестя і 10-літну тестеву дочку застрілив, тай самий застрілився.

В околиці Бозижур, Ман., відблукалась була 3-літня Ліна Кафка і заблудила в лісі. За нею шукали день і ніч і знайшли — поліцейський собака знайшов і привів туди людей. Дитина здо[illegible]

В Ґренд Біч, куди винипежці їдуть купатися, втопилося 24 червня двоє китайців, дівчина Сула Маг і Ватсон Чан, коли човен перевернувся. Вони працювали в китайськім консуляті і виїхали на прогулку.

ДЕВЯТИЙ СОБОР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає ДЕВЯТИЙ СОБОР цеї Церкви, **який відбудеться в днях 4—6 серпня, 1945, в місті Саскатуні, Саск. — Наради Собору відбудуться в салі Інституту ім. Петра Могили.**

Згідно з точкою 7 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвящений Архиепископ Іоанн Теодорович і духівництво, делеґати від поодиноких громад, місій і парафій*), члени Консисторії, члени Головного Уряду Братства, члени діецезіяльної Контрольної Комісії та члени Церковної Судової Комісії.

Всі делеґати на Собор мусять бути в Саскатуні вже в суботу рано, 4 серпня, й бути присутними на Архиерейській Службі Божій, яку відслужить преосвящений Архиепископ о. Іоанн в асисті призначених для того священиків. Делеґати мусять бути присутні на всіх нарадах Собору від його початку до закінчення.

На кошти подорожі делеґатів на Собор буде зроблений розмет так, як це було зроблено в злуці з двома попередними Соборами. Розмет буде зроблений тільки на кошти подорожі, тобто на кошти залізничих білетів та евентуально на кошти їзди автом, а не також на кошти харчів та помешкання.

Крім коштів подорожі делеґатів на Собор, що їх громади оплачують самі, в злуці з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада повинна зложити від себе добровільну жертву, висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи свойому делеґатові, щоби зложив її на Соборі.

На правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосованню й т. п., — мають право лише повноправні делеґати та взагалі правні учасники Собору, одначе присутними на Соборі **можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді.** На Соборі буде обговорено багато важних питань, **отже вірні Церкви повинні взяти як найчисельнішу участь в Соборі, як гості.**

З огляду на те, що всі священики є зобовязані бути присутними на Соборі від початку до кінця, **в неділю, 5 серпня, Богослужень по парафіях не буде.**

*) Кожна громада, місія й парафія має право вислати одного делеґата на кожних 25 дійсних її членів, або більшу половину того. Це значить, що громада, яка числить 37 членів, або менше — має право вислати на Собор одного (1) делеґата. Громада, що числить від 38 до 62 членів, має право вислати на Собор двох (2) делеґатів. Громада, що числить від 63 до 87 членів, має право вислати трох (3) делеґатів. Громада, що числить від 88 до 112 членів, може вислати чотирох (4) делеґатів і т. д.

Загальну програму Собору подається понище, а подрібний зміст і порядок нарад Собору буде проголошений на першій сесії Собору.

Загальна Програма Собору.

1. Архиерейська Служба Божа, в суботу, 4 серпня, в 9.00 годині рано, в місцевій українській православній церкві.
2. Реґістрація делеґатів Собору, провірення їх повновластей та видання їм леґітимацій.
3. Вибір президії і покликання секретарів Собору.
4. Вибір різних комісій.
5. Владича промова Впреосв. Архиепископа о. Іоанна.
6. Звіт з морального та матеріяльного стану діецезії.
7. Справа Української Православної Колеґії.
8. Справа катедри Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
9. Справа священичого пенсійного фонду.
10. Звіти комісій.
11. Звіти парафій.
12. Інші чергові справи.
13. Проекти змін і доповнення Статута.
14. Вибір членів Консисторії та інших урядників [illegible]
15. Приняття резолюцій.

Дано в Винипегу, Ман., дня 15 червня, 1945.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:
Прот. С. В. Савчук, голова.
Прот. В. Кудрик, заст. голови.
Свящ. І. Дмитрів, секретар.
Мир. Стечишин, заст. секретаря.
Йосиф Богенік, касієр.

ЗМІНИ Й ПЕРЕМІЩЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ.

Оцим подається до відома заінтересованим, що питання цьогорічних змін і переміщень священиків буде вирішене на нарадах Консисторії, які відбудуться в Саскатуні, Саск., безпосередньо по Девятім Соборі Церкви. Всякі листи в цій справі повинні бути отримані Консисторією не пізніще, як в суботу, 28 липня, 1945.

Винипег, Ман., 15 червня, 1945.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 2—3 серпня, 1945, в Інституті ім. П. Могили, в Саскатуні, Саск. Всі священики зобовязані на Конференції бути. Перша сесія Конференції почнеться в четвер, 2 серпня, в 9-ій год. рано.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиерейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

1 липня, неділя — Ріджайна, Саск.
7 липня, субота. Св. Івана Хрестителя, — Ґарленд, Ман.
8. Липня, неділя — Етина, Ман.
12 липня, четвер, Петра й Павла — Ст. Джан-Січ, Ман.
15 липня, неділя — Йорктон, Саск.
22 липня, неділя — Інсінґер, Саск. (коло Льори).

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$81,298.07
Злучені Держави.	
Іван Федан, Арнолд, Па.	1,100.00
Су Лукавт, Онт.	
В. Ленко, Су Лукавт, Онт.	100.00
Прислали через Цент. Союзу Українок Канади.	
Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Пайн Ривер, Ман.	[illegible]
Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Мусидора, Алта.	10.00
Провінціальна Екзекутива Союзу Українок Канади на Саскачеван, Мітам, Саск.	25.00
Пані К. Гути, Райнленд, Онт.	5.00
Прислав О. Дидик.	
Зібрано на прощальнім вечерку при від'їзді сина п-ва Мулявок, Сенді Лайк, Ман.	25.00
ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ. ВАКАВ, САСК	
Іван В. Лущюк (перше 10.00)	[illegible]
Іван Березовський	10.00
Михайло Лущюк	5.00
Разом	$82,506.07

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

САН ФРАНСИСКО ВЕЛИКА МАШИНА.

Щоби уявити собі, яка це велика машина отта конференція в Сан Франциско, досить згадати, що за перших 5 тижнів нарад зужито там 20,000 олівців, 3,000 гумок до витирання (радирок), 600 фляшок чорнила, а коло 30 тон паперу. Через міжнародну телефонічну централю переходило денно коло 12,000 закликів. А Стейти, як господар, видали на гостинне приняття делегатів 2,000,000 долярів.

ПОЛЯКИ ДУЖЕ НЕВДОВОЛЕНІ.

В Москві назначили польсько-варшавський тимчасовий уряд, отже лондонський польський уряд післав протест до всіх аліянтів крім Росії. Кажуть, що це ніякий польський уряд, бо його назначили в Москві тоді, коли ціла Польща в руках большевиків. Десь в осени мали б відбутись вибори „вільними голосами". таке мала обіцяти Москва, та лондонські поляки не вірять, що таке буде.

ВІДШКОДОВАННЯ МАДЯРЩИНИ.

Москва доносить, що Мадярщина (Угорщина) підписала згоду заплатити Росії 200 мільйонів долярів відшкодо-[illegible]

ЖИЄ, ЧИ НЕ ЖИЄ?

З Лондону доносять, що стація часопису „Дейлі Скеч" мала чути через радіо німецьке проголошення такого змісту: „Фірер (титул Гітлера) жиє і в безпечнім місци. Він є разом з найвірнішими приятелями, де не досягне їх ворог. Німці, не попадайте в розпуку. Ще світло з темряви засвітить". По такім проголошенню радіо замовкло.

ПОГИНУЛИ НА ЗАЛІЗНИЦІ.

В Персії була недавно залізнича катастрофа, в якій згинуло 50 осіб.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

Для заокруглення того, що діялось 90 літ по заведенню унії, дамо ще кілька примірів зі згаданої вже католицької книжки „В обороні Потієвої Унії". І так:

„Під Перемишлем є деякі маєтки, в яких духовні належать до святої єдности (зн. є уніятами — В.), а хоч на панськім не роблять (зн. панщини не роблять — В.), то преціння рікрічно кождий мусить дати злотих 60 (польському панови — В.). Коли б того не вчинив, то **й киями дадуть йому, і вязниці натерпиться, і убожество заберуть** (зн. те мізерне майно, яке ще має — В.). І такі убогі бувають духовні (зн. греко-католицькі — В.), **що в іншого й кусня хліба вдома нема**". (Стор. 32).

От вам ті благодати, які принесла унія і для якої працювали Потії, Кунцевичі, Рутські! До повистшого опису додає Камінський:

„Свідчуся Богом неба і землі — стогне Христос в особах своїх служителів". (Стор. 32).

Та важне, що якраз польське духовенство, себто самі апостоли католицизму, які покінчили високі католицькі школи побіч панів були мучителями греко-католиків. Ось що вони виробляли:

„Юдять проти них (проти греко-католицьких духовних — В.) світських панів, зогиджують і лають у казаних, роблять скрупули при сповідях і бунтують, а самі несотворені річи вигадують: то попи читати не вміють; то не знають, що це є св. Тайни; то вони не важні в них, бо й розрішати не вміють; і тисячі дурниць видумують, пишуть, глузують, в наслідок чого деякі бридяться грецьким духовенством, як поганством, інші нерозважні відриваються і стають Римлянами". (Ст. 32).

Оповідає Камінський, як польські ксьондзи змушували греко-католицьких духовних „ходити до костелів і відбувати процесії" на польське свято Божого Тіла; а коли б хто не прийшов, то заплатить 10 гривень карн. Коли ж Божого Тіла буде в наше Вознесення, тоді гр кат. духовні:

„Мусять у кільканадесять церквах опустити Літургії.. щоб бігти зо три милі (коло 15 миль канадійських — В.) висолопивши язик, на чужу процесію з опа ратами. **А на процесії, що за сміх з духовенства " Боже ти бачиш!"** (Стор. 33).

Таке і з греко-католицькими монастирями:

„Кулемчицький на ніщо зведений; від Дубенського значні посілости відірвано; з Троцької архимандрії пустиня, бо її добра хто інший загорнув; від Лавришівського забрали багато грунтів можні сусіди; від виленської св. Тройці забрали недавно маєток Спякло." (Стор. 35).

І ще про монастирі:

„Вони здобули собі монастирі одні хитрощами, де посадили поляків, своїх кревних і рідних братів; інші виділи силою і де це осторонь було, там усіх черців вигнали." (Стор. 40).

Яке з греко-католицькими епископами, яке з священиками, яке з монастирами, таке було і з сільськими церквами, і з вірними. Церкви нищаться, число гр. кат. священиків зменшують; до одної парафії належить і 40 церков (40 на одного священика — В.), а в них:

„Ані свічок, ані обрусів, ані чаші — ні кадила, ні кропила. Люде отченаша не вміють; задля віддалення в церкві не бувають ніколи, хіба тоді, коли до хресту їх приносять; є такі, що й за Бога не знають. Умирають, як звірі, погребуються без духовних. А все воно ізза недостачі Богослуження й духовенства. Самі уніяти плачуть і нарікають, ходять, як заблукані вівці." (Стор. 48-49).

Памятаймо, що все те діялось 90 літ по заведенню унії. Перше казали, що Православна Церква занепала, отже унія має Церкву піднести, коли ж унію завели, то ще гірше Церкву нищили, бо вона була вже католицькою і римо-католики мали до неї більше доступу.

Коли б унія несла Українцям добро, то за 90 літ був би в греко-католицькій Церкві найкращий лад, нарід був би розумний, побожний, вдоволений; тимчасом, що дальше, то йшло до гіршого.

І не диво, бо унію вже насильством заводили. Самий Йосафат не перебирав в способах — людей не соромився, ні Бога не боявся.

Та важне що все те діялося під проводом Риму, під проводом папи, під проводом католицизму, а це показує, яким був той Рим, яким був папа і цілий католицизм.

НЕСВІДОМА ЖІНКА В ШПИТАЛИ.

В вівторок 26, коло 4-ої години рано привезли в Винипегу до шпиталю молоду гарну жінку і годі було довідатись, хто вона. Вона стояла на хіднику і махала рукою до візника тексівки (тіксі). Коли він став, вона дрожала і не могла говорити і він завіз її до шпиталю. В шпитали лежить непритомна, хоч не видно на тілі ніяких пошкоджень, ані в жолудку в неї не знайшли отруї. При ній не було нічого, по чім можна би довідатись хто вона. На лівій руці мала шлюбний перстень, на правій золотий перстень з зеленим камінчиком. Аж другого дня довідались, що це Анна Моров, вдова по воякови летунови. Вона була пригноблена від смерти чоловіка, та все ж покищо не знати, як і що з нею сталося. Покищо лежить напівсвідома.

ПРИЮТ ДЛЯ СЛІПИХ.

В Манітобі є 800 сліпих, а з того в Винипегу 400, отже „Лайонс Клюб" збирає гроші на приют для сліпих. Самий Клюб дає 20,000 долярів, а від загалу хоче зібрати 60,000 — разом 80,000 дол.

СОБАКА ВРАТУВАВ СВОГО ГОСПОДАРЯ.

Петрик МекКой, коло Сідар Бридж, Онт., стратив память і лишився в лісі. Коли почались пошукування, собака повів людей туди де був його господар, що обняв дерево і держався його.

ПОПСУВАЛИ 112 ТАЄРІВ.

З 20 на 21 червня хтось зайшов на подвіря Кресент Крімері Компанії і попробивав 112 таєрів острим ножем, або шилом від леду. Шкода виносить коло 500 долярів, а крім того багато родин їло в Винипегу сніданок без молока.

БУРЯ В МАНІТОБІ.

В суботу 23 червня буря з градом і дощем наробила шкоди в Манітобі в околицях Пірсону і Меліти. Понищила кілька стаен, шпихлірі, телефонічні лінії, а потрохи і збіжжа.

ЧОГО ДІТИ НЕ ЗРОБЛЯТЬ.

В Ню Йорку 12-літний Д. Скура поліз до порожного збірника води, 230 стіп високо, щоби наловити голубів, що там виводилися. Він їх наловив, кинув товаришам і ті забралися. Однакож Скура там лишився, бо не міг зі збірника вилізти. Хтось це бачив, дав знати поліції і та попривозила всякі прибори і хлопця на землю спустила.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Зелені Свята.

Уявімо собі час, коли Дух Святий зійшов на Апостолів. Жидівський нарід святкує тоді свої свята, а Апостоли святкують окремо. Вони зібралися до одного дому і дожидають сили Духа Святого. Бо Ісус Христос казав дожидати.

Нараз являється над їх головами огонь, як язики в полуміня. В той час вони почули в собі нову силу, якої перше не було. Стали відважніші і розумніші.

Яка то велика подія.

Коли ж ми нині святкуємо Зелені Свята, то повинні переноситись думкою в ті давні часи і бажати, щоби Бог і нам післав свою силу. А в церкві чуємо, що хто просить в Бога, той отримає.

І треба ті свята святкувати з усіми звичаями, які ті свята мають — це ж наші українські звичаї. Вони надають святам краси і поваги і роблять таке свято більшим святом. Це буде гідне діло в очах Божих і гідний вчинок в нашім життю.

Орест Горчинський.

Як я читав книжки.

В Старім Краю, де я виховувався, книжок не було тілько, як тут, отже читав я одну книжку по кілька разів, майже на память вивчував.

І то було добре. Бо хто раз перечитає, то знає менше, а за кождим новим читанням знаходить в тій самій книжці все щось нове.

„Фармазони" Федьковича читав я багато разів, бо вони показували мені, яким гідний чоловік повинен бути. І я сам старався по фармазонськи жити.

Читав я російську книжочку „Фавст", і вона була мене так болючо вразила, що я якийсь час зарікався книжки читати.

Подібно вразила мене була польська книжочка, що зачиналася: „Світ є необграничений в просторі і часі, світ є вічний і нескінчений". Я читав її три рази, бо по першім прочитанню майже не розумів, про що ходить. Вона була написана для вченійших від мене. Та за третим разом добре зрозумів і тоді не рад був, що її читав.

Шевченків „Кобзар", мабуть виданий в Празі, читав я тілько, що все напамять повивчував.

Книжочка „Горить", видання Качковського, дуже мене захопляла і я кілька разів її перечитав.

Релігійну книжочку „Розваж тое добре", читав тілько, що деякі місця до нині дословно памятаю.

Захоплювали мене дуже „Життя Святих" і я сам думав, що коли б тепер було так, як колись, то зараз стаю пустинником.

Бо з малку я взагалі любив спокій і самоту. А крику та гамору великого не любив ніколи. І я нині розумію, що де творяться думки, там треба спокою, а порожна голова хоче, щоби її криком заповняти.

Коли ж був я старшим, то дуже заінтересувала мене була поема „Скит Манявський", Могильницького і під її впливом я самий почав був писати поезії. Були вони такі, який був мій вік, але жаден з моїх ровесників і того не потрафив. Значиться — я їх випереджував.

Це кілька милих споминів з мого минулого.

К. П.

Читальні, а Народні Доми.

В Галичині і на Буковині були „Читальні", щось подібне, як тут „Народні Доми". „Читальня" була просвітною інституцією. І старші і молоді сходилися там читати часописи, позичали там книжок до читання, вчилися співати, приготовляли представлення, радилися.

Танців в Читальнях ніколи не було.

І в Канаді в початках Народні Доми будувалися для культурних справ. Коли ж опісля до Народних Домів залізли танці, то культурні справи з Народних Домів позабиралися. Це знак, що життя з культурної сторони занепадає, і треба би доложити старань, щоби його знов піднести.

Володимир Мономах.

Князь Володимир Мономах панував в Києві від 1113 до 1125 року, отже перед більше, як 800 літами. Він дбав, щоби Україна була славною і дуже дбав про народ. Перед смертю написав „Поучення дітям", де говорить, як його діти мають чесно жити. Він каже:

„Ні винного ні невинного не вбивайте та не давайте другим вбивати."

„Не лінуйтеся здобувати знання. Чого не вмієте — вчіться, а чого навчилися — памятайте! Лінивство є матірю всего злого".

ПОРЯДОК В ЦЕРКВІ.

Коли чоловік дбає, щоби в його домі було гарно, то оскілько більше ціла громада повинна подбати, щоби в церкві було ще красше. Це ж не наш дім, а Дім Божий, бо на Службу Богу призначений.

Отже в церкві повинно бути чисто — підлога чиста, вікна чисті, свічники чисті, кадильниця чиста. А то буває, що всюди порох, свічники обліплені воском, кадильниця чорна, свічки на ріжні боки порозхилювалися і погнулися.

Треба час від часу дещо помалювати, чи поправити, дібравши відповідних фарбів.

Квітки красші, коли дрібніші.

В вівтарі повинно бути найкрасше, бо там найсвятійше місце, а то буває, що до вівтаря зносять всяке драння, як до комори. Тай ще під престолом складають.

Старшими братами не мусять бути самі найстарші, які є в громаді, але можуть бути попри них і молодші. Треба би і молодих хлопців приучувати, щоби вміли гарно священикови при Богослуженню послужити. Вони могли би причинитись до заведення і вдержання ладу в церкві.

Таксамо дівчатам можна дати деякі обовязки, які нині виконують старші жінки. Чи не було би мило старшим жінкам дивитись, як дівчата церкву прибирають? Чи не мило було би похвалитись, що: От яких ми дівчат маємо!

Дяки повинні кликати до співу молодих, а не самим співати, як деколи буває. І співати вважно, щоби другі приучувались.

На хорах молоді повинні заховуватись побожно, поважно, по культурному. Це ніщо, що хори поза людьми, але вони не поза Богом і не поза культурністю.

Не дозволяти, щоби молоді волочились поза церквою, коли старші в церкві.

Подумайте, чи такі мої уваги всюди не можуть придатися?

Вірний.

ПОГИНУЛИ В КОПАЛЬНИ.

Червня 21 згинуло в копальни міди в Чіле (в Полудневій Америці) 363 робітників, коли повстав там огонь.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

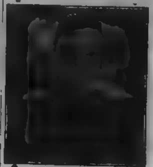

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

УКРАЇНСЬКА ЛІНІЯ.

Є люде, які питають, чому пишемо Колюмну пять-річних передплатників. Чому бажаємо багато 5-річних.; Пощо великого Вістника. Нащо великих церков. Маленькі церкви вистарчать. Маленький Вістник вистарчить...

Ті, що так говорить, є не зовсім на українській лінії. Вони їдуть по лінії чужій.

Українською лінією є для нас Українська Східна Церква, велика гарна, а не маленька бідна.

По українській лінії їде Вістник до більшої форми. По цій лінії їде Колюмна пять-річних передплатників, і тому бажає скоро сформувати третю сотню. Тепер гроші є і кождому легко післати пять долярів передплати на 5 років і так Вістник буде побільшений. Це є українська лінія і по цій лінії їдемо і будемо їти. Отже, шліть пять-річну передплату Вістникови.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ:

Анастазія Забродська, Ленсінг, Міш. (11 літ $16.00).
Іван Мельничук, Мирнам, Алта.
Іван Домітрак, Толстой, Ман.
Ю. Бортник, Торонто, Онт.
Д. Бортник, Спринґвил, Па. (5 літ $7.50).
Всч. о. М. Юрківський, Престон, Онт.
К. Федірчук, Ватерфорд, Онт.
Н. Грабовський, Торонто, Онт.
Петро Теленко, Торгилд, Алта.
В. Мельник, Форт Вілім, Онт.
М. Олійник, Форт Френсис, Онт.

АРЕШТАНТИ КОПАЛИ ТУНЕЛЬ.

В Питсьбургу, Па., два малі брати, оден 5 другий 6 літний бавились і копали ямку близько муру, що окружав арешт. Нараз земля запалася і показався тунель. Виявилося, що шістьох арештантів копали його мабуть кілька місяців, почавши з пральні, 30 стіп від муру. Тунель йшов попід стіну 7 стіп глибоку, а поза муром пішов вище і тому земля запалася. Так робота пішла на марне.

ЧЕРЕЗ КОРОВУ ЗГИНУЛО 12.

В Джоплин, Мо., бас перевозив вояків і по дорозі вдарив корову, отже злетів з насипу 10 стіп високого і перевернувся. Згинуло 12, а ранених було 28.

ТРИ РОКИ ЗА ДОХОДОВИЙ ПОДАТОК.

Визначний адвокат, Мемоло, в Скрентоні, Па., затаїв 27,000 доходового податку за два роки, отже має заплатити 2000 дол. карн і сидіти в арешті три роки.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата в Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

[illegible]: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

ВЖЕ ПОНАД 30-ЛІТНА ВІЙНА.

Була колись 30-літна війна, що почалася 1618, а скінчилася 1648 року і це була мабуть найдовша війна, яку знає історія. Однакож Український Нарід переживає нині вже 31-ий рік війни, тай ще хто знає, коли та війна скінчиться.

Попередна війна почалася 1914 року і для декого закінчилася 1918-го. Лише не для Українців. Бо те, що для багатьох урядів звалось мирним часом, було для Українського Народу безнастанною війною. Війна з большевиками, війна з Польщею, а дальше вже війна проти Українців без гарматної війни. Бо в часі, коли урядовий світ бачив лише мир, пляново виморено на Україні 5 до 6 мільйонів Українців. А кілько погинуло на Соловках, на Сибірі, кілько порозстрілювано. І ціле культурне життя Українців нищила тоді большевицька рука — розбивала родини, нищила церкви, винищувала передову українську силу і народ запрягала в невільниче ярмо. Це було гірше, ніж війна гарматна.

Повоєнна війна провадилася і проти тих Українців, які були під Польщею, що рівнож нищила українські школи та другі українські інституції, зупиняла всяку українську громадську працю, створила для Українців Березу Картуську крім звичайних тюрем; владжувала на Українців погроми, нищила українські церкви, переслідувала всіх свідомих Українців, присилала на українські землі кольоністів, словом — готовила Українцям загибіль.

Таке тягнулось в Росії і в Польщі аж до 1939 р., коли нова гарматна війна почалася. І тут знов воєнні филі котилися по українських землях то в одну, то в другу сторону, полишаючи поза собою безконечне спустошення.

Кілько людей мусіло згинути. Кілько порозвожено і розігнано по цілому світі. Кілько нині в неволи, кілько бездомних, неодітих, безприютних, слабих...

Що діється на українській земли під Росією, можемо лише догадуватись. Від них до нас, ні від нас до них дороги нема. Можемо ними журитися, але помогти їм годі.

Однакож можемо помагати тим, що знаходяться по ріжних сторонах поза Росією. З листів, що сюди приходять, довідуємось про їх страшну недолю Голодні, неодіті, без даху над головою, між чужими, які самі терплять нужду.

Певна річ, що перший обовязок їм помагати спадає на тих Українців, що можуть поміч дати. Хто ж ближший, як син, як брат, як дочка, як сестра? Хто ближший собі, як діти одного Народу?

Де це можна, то вже позасновувалися допомогові комітети Українців, щоби давати поміч, кому можна і кілько можна. Але такі комітети можуть помогти лише тілько, кілько запасів мають в руках.

Треба ж памятати, що такі запаси можуть прийти лише від українського загалу, бо ж не від чужих. Чужі своїм помагають.

Отже нині перед тутешним українським загалом велика справа: помагати тим нещасним Українцям, яким можна помогти. Уявімо собі, що ми були би в такім положенню, як вони, що ми тоді казали би? Як виглядали б ми тоді помочи! І як дякували б тим, що поміч нам дали!

Від того, кілько помочи дамо, залежить також дальша доля цілої української справи. Це вратує багатьох від смерти, заохотить багатьох до життя і праці, і покаже опущеним, що хоч цілий світ їх наче забув, то рідні таки не забули і не лишили.

Ось така велика і свята задача стоїть нині перед тутешними Українцями!

ЯКА СИЛА В МИНУВШИНІ.

Хліб, майно, обставини, серед яких живемо, це справи нинішні, справи теперішности. Але поза нами є минувшина, а перед нами будучність.

Нинішний день, це одно кільце в історії життя народу, отже ланцюх вартніший, ніж одно кільце. Сто літ вартніші, ніж оден рік.

Могло б здаватися, що минувшість пропала, отже безвартна, а будучности не знаємо, однакож розумні бачать в минувшині великі скарби, потрібні для теперішности, а до будучности поважно готуються.

Християн переслідували 300 літ, отже кождий день тих 300 літ був днем терпіння. Та щоби встоятись, християне жили минувшиною — нагадували життя і науку Христа, Апостолів, відважних християнських мучеників і це давало силу і витревалість.

Жиди розійшовшись по світі завсіди черпали силу з своєї минувшини, з Біблії, з своєї історії.

Чехи, що вже ледво животіли, набрали нової сили, коли почали свою славну минувщину нагадувати.

Шевченко видобув животворну силу з минувшини Українського Народу і розбудив нею до життя свій нарід.

З того правило, що минувшина народу, це велика скарбниця життєвої сили, яка може мертвих воскрешати, сплячих будити, зневірених заставляти до праці.

Слова Христа: не самим хлібом, але і словом Божим жиє чоловік, про те саме говорить.

Нині для Українського Народу на світі такий час, як за Неронів, Діоклетіянів, Декіїв, що мучили християн, отже треба нам багато уваги звертати на нашу Історію і на Історію християнства. Там віднайдемо ті джерела, де є цілюща вода для важкої теперішности.

А. Б.

СТРАТИ ТЕПЕРІШНЬОЇ ВІЙНИ.

Военний департамент в Стейтах обчисляє страти теперішньої війни так: в битвах, або від інших причин згинуло 14,000,000; покалічених на завсігди 5,500,000; легко ранених, що вилічилися, 30,300,000; забраних в полон 10,200,000. Отже разом 60 мільйонів. Однакож треба пригадати большевицьку заяву, що в самій Росії згинуло до 15,000,000, з чого виходило би, що всіх погибших може бути 20 мільйонів, або і більше. І це відноситься лише до страт в Европі; війна з Японією має свої страти. В попередній війні мало згинути 8,538,000, або коло 9 мільйонів. Певна річ, що до страт нинішньої війни треба зачислити і тих, що по закінченню війни вмирають з повоєнної нужди, або слабостей.

ОРІЄНТАЦІЯ НА НИЗИ.

Недавно деякі часописи характеризували президента Трумана на такий лад: замовляєш „текcі" і бачиш, що Труман тебе везе; йдеш голитися — Труман тебе голить; зайшов до кравця, аж бачиш — це Труман; покликав коміняра, щоби комин вимів — аж це Труман коміняром...

Значиться — Труман точно такий, як візник, голяр, кравець, комінар, й одного другим можна заміняти.

Це орієнтація на низи, а на ділі баламуцтво. Бо провідник кождої більшої справи повинен більше вміти, ніж пересічний чоловік. Він мусить бути фаховцем свого становища. На такого лише глянеш, то бачиш, що він не фірман, не голяр, не кравець, не комінар, але більший від них. В Ісаії є вислів, що Бог покарає злих людей тим, що хлопців і дітваків дасть їм за провідників, себто таких, які до провідництва не доросли.

Гляньте на фотографії богатьох нинішних політиків, чи дипльоматів, а побачите, що вони сміються, або бодай шкірять зуби — це також орієнтація на низи.

Природно лише придурковані люде сміються на кождім кроці, а розумні тільки там, де є щось смішне, отже не в фотографіста. Коли ж нібн не дурний сміється, де не треба, то треба ставитися до нього обережно.

Недавно в однім журналі була ціла сторона малих фотографій, що показували, як оден нібн визначний чоловік показував всякі міни — викривляв рот на ріжні лади, надувався, хмурився, виставляв язик, робив квасну міну...

Поважний чоловік і комедіянт. А на ділі це вуличні способи, щоби приподобатися найнизшій верстві загалу. Мовляв: Я так можу, як з вас дехто робить, отже вважайте мене своїм.

Та думаючий чоловік відразу бачить, що поза такими способами що інше криється.

ВЖЕ ГОТУЮТЬСЯ.

Комуністична організація в Америці видала постанову, щоби приступити до революційної тактики в веденню большевицької роботи. А Ефраїм Шварцман, редактор новинок — „Нюз" каже, що ця постанова може повести за собою робітничі страйки в одній хвили. І ще каже він, що коли в Сан Франсиско дадуть Росії, чого вона хоче, то буде спокій, коли ж ні, то будуть напади на Трумана та других, як фашистів.

КРАДІЖ ДОКУМЕНТІВ.

В Вашингтоні попропадали важні урядові документи, отже арештовано 6 осіб, що мали документи покрасти. Це або тайні, або напів тайні документи про справи в Китаю і на Далекім Сході. Арештовані — офіцер маринарки Рот, спеціяліст в справах Китаю Ларсен, Яков Яфе, що родився в Могилеві, редактор і ще дехто.

ДЕЩО ПРО ЯПОНІЮ.

Хоч на Японію налітають ворожі літаки і роблять великі шкоди, все ж дехто думає, що війна з японцями може ще тревати і три роки. Сподіються, що німці передали японцям пляни, як виробляти ракетові бомби. Японці посилають проти чужих кораблів очайдухів, що падають на корабель з літаком і самі в експльозії гинуть, щоби лише корабель знищити. Таких очайдухів вони щораз більше виховують.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 39.

Хліб наш щоденний дай нам сьогодні.

Мат. 6: 11.

Ізраїль в пустині.

Після пісні подяки і по спочинку Мойсей дав наказ іти дальше. Три дні ішли нім дійшли до води. Але вода була гірка і не могли її пити. Нарікали тоді люди на Мойсея, що їх в Єгипту вивів, де було багто води. Мойсей помолився і Господь вказав йому одно дерево. Мойсей вкинув те дерево в воду і вода стала пригожа до пиття. Там дав Мойсей пораду людям, щоби слухали голосу Божого, то добре їм буде поводитися.

Незадовго знов люде стали невдоволені. Говорили, що в Єгипті мали хліба і мяса до схочу, а в пустині голодують. Господь послав тоді багато перепелиць (рід малих курочок), а рано манну. Манна — то були білі крупи, як іней, а смак її, як хліб з медом. Манну мали збирати до схід сонця, кожного ранку, а все на один день. Хто назбирав більше, то зіпсулася. Шестого дня могли назбирати на два дні, тоді не псувалася. Семий день був призначений на службу Божу і того дня манна не падала. Таку їду посилав Бог жидам через сорок років, доки нарід не вернувся до обіцяної землі.

В дальшій дорозі знов не стало води. Господь сказав Мойсееви вдарити палицею по скалі і скала видасть воду. Мойсей так зробив і зі скали ринуло води досить для всіх людей і скоту.

Дерево, що осолодило воду, можемо порівнати до хреста, що осолоджує наші грішні терпіння на світі; манну можемо порівнати до хліба Пресвятої Тайни Тіла і Крови Христової, що дає нам життя вічне. Вода зі скали представляє нам Божі ласки у святих Тайнах, що свята Христова Православна Церков, збудована на Скалі-Христі, нам подає

Питання:

1. Чи мали діти Ізраїля волю в Єгипті? 2 Чи добре їм там жилося. 3 Чи просили Бога, щоби змінив їх життя? 4. Чи бачили вони чуда Божі в Єгипті? В пустині? 5. Чи маємо ми досить їсти-пити? 6. Чи і ми часом не нарікаємо, що нам зле? 7. Чи добре би нам було, якби ми мали все те, що нам забажається? (Дискусія). 8. Яке значіння має для нас дерево, що насолодило воду? 9. Яке манна? 10. Яке вода зі скали?

ЗАСУДИЛИ НА 70 ЛІТ.

В Патсвил, Па., И. Гиблин підкладав огонь в місті сім разів, від чого було шкоди на 1 мільйон долярів. Він має 45 літ, а засудили його на 70 літ арешту Значиться — вийде з арешту 2015-го року, коли буде йому 115 літ. Таке виходить. Певно, що тоді йому не схочеться такого робити, як доси.

ДІВЧАТА БЕРУТЬСЯ ДО КРАДІЖИ.

Недавно поліція в Ню Йорку арештували 3 дівчині, по 17 літ віку, що займалися рабівництвом. Їх було більше і почали з поліцією на вулиці битися, отже решта повтікали. Поліція думає, що рабівничий дівочий гурт складаєсь з около 20 дівчат. Поліція арештувала трох, коли гурт рабівничок напав на 14-літну Гелену Падерлікес, коли вона йшла до дому.

НА ВІЙНУ З ЯПОНІЄЮ.

З Оттави доносять, що до 21 червня до війни з Японією зголосилося в Канаді 32,000 охочих.

ВІДОЗВА — КОЛЄГІЯ — ЗАЛІЗНИЙ ФОНД.

В 1916 році започатковано Інститут П. Могили в Саскатуні, Саск. В часі організовання Інституту обставини так склалися, що Члени Інституту і Родичі, що примістили своїх дітей в Інституті, були змушені започаткувати рідну Церкву для Українців в Канаді. Отже на зборах 1918 року ухвалено зорганізувати Церкву під іменем Українська Греко-Православна Церква в Канаді.

Люде, які вступали в стан священиків, працювали дуже щиро, бо вони з посвятою приняли на себе великий обовязок здобути ґрунт і поширити ідею Української Православної Церкви в Канаді. І вони той ґрунт здобули. Коли ж самим приходилося тяжко, то думали про краще завтра і це додавало їм сили до праці.

Нині наша Церква має поважне число священиків, однакож замало їх, щоби могли вдоволяючо обслужити всі парафії.

Червня 22—23, 1943 р. українські православні священики зїхались були на Конґрес до Винипеґу, а разом в тим Консисторія Української Православної Церкви владжує свою Конференцію і рішає заснувати Українську Православну Колеґію.

Священики започаткували збірку від себе, а український нарід одобрив Богу гідні постанови і дав повне признання тим, що вступають в ряди жертводавців на фонд Колеґії.

І я вірю, що бажанням жертводавців є, щоби Колеґія якнайскорше почала ту працю, яка виховувала б молодих людей з великими характерами і завзяттям до праці, якої наше життя потребує.

Я вірю, що всі уважно читають Виказ Жертв на Колеґію. Та коли на перший погляд видно нашу жертвенність, то разом встає питання: Чи маєтковий стан Українців не є такий, щоби Виказ Жертв на Колеґію був трошки більший, аніж він є? Чи нема таких, що могли б дати більше, ніж дали?

Нарід одобрив вже справу Колеґії, але є ще друга справа — треба нам скласти Залізний Фонд при Колеґії, з якого була би поміч спосібним студентам сиротам, чи біднійшим, що хотять бути священиками Української Православної Церкви.

Це важна справа — і ми, Павло і Пелагія Мельник, складаємо на те 500 долярів, і віримо, що Українці піддержать таку важну справу.

Павло Мельник.

ДВА СУСІДИ.

Жили два сусіди, господарі, недалеко оден від другого. І разу одного в ночи зайшов кінь першого сусіда на поле сусіда другого і той загнав коня до громадської загороди (по англійськи до „павнду"). Ранком здибав сусіда і каже:

— Я вашого коня загнав до загороди, щоб ви це знали, а коли другий раз зайде на моє поле, то знов зажену!

Подумав другий сусід і каже:

І я таксамо зроблю, як зробив

Як? — питає перший сусід.

— Так зроблю... Тому два дні, як ваша худоба зайшла була в мою пшеницю, отже я вигнав, загнав в вашу обору і ворота зачинив. Коли ще раз зайде, то я знов так зроблю!

Ніяково стало першому сусідови і він казав коня випустити та сам заплатив за його передержання в загороді.

ЗРОЗУМІЙТЕ СВОЄ ПОКЛИКАННЯ.

Бачимо в часописах вістки: там хлопець вбив свого брата, там сестру, там рідну бабуню, чи рідну матір... І хто не застановляєсь, то скаже: От собі новинки!

Але коли застановитись, то це щось більше, ніж новинки — це ознаки, що світ наш котиться вдолину, до великої катастрофи.

Говоримо, що за злочини молодих винні старші — родичі, вихователі, та багатьох скаже: „Хіба ми хочемо, щоби наші сини, чи дочка були сякими і такими?"

Не хочуть... Але коли приглянутись до виховання молодих, то видно, що нині багато родичів не інтересуються вихованням, не думають, якими їх діти повинні бути. З самої бесіди, з самих їх висловів виходить що коли їх діти будуть злі, то вони самі, себто родичі, за те винні.

Спитайте батька матір: Чи ваші діти що читають, а коли читають, то що якраз? — то почуєте:

- Чи то мені в голові, чи я маю час тим клопотатися, що вони читають. Бачу, що часом щось там читають...

Спитайте, що ваші діти роблять в вільнім часі, або вечерами, то знов почуєте:

— А що вони мають до роботи? От коби скорше забралися з хати, щоби був спокій...

Куди ж вони йдуть, чим там інтересуються, тай коли до дому вертаються? — ще запитайте, а почуєте:

А мені до них яке діло? Я старший, а вони молоді і знайдуть що робити. Вже то не діло нас старших казати молодим де вони мають йти і з ким сходитися, а з ким ні. Наше минулося...

Тих кілька відповідей покаже вам де корінь лиха. Зла не треба засівати — воно само засіється, коли ми допустимо його на поле.

Не було би тілько лиха, коли б старші розуміли своє покликання. Тоді вони дбали би, щоби молоді вміли по своєму читати і писати, дбали би, щоби діти читали добрі свої книжки і часописи. Дбали би, щоби діти не ходили ночами; щоби не товаришували з найгіршими; дбали би, щоби діти мали гарне моральне і релігійне виховання.

Коли б родичі мали це на увазі, то не тілько не було би труднощей в виховуванню, але була би приємність. Це ж важна праця, що приносить гарні овочі.

Коли ж не дбають, то пізніше занедбані вихованки зневажають власних батьків і матерей, своїх дідусів і бабусів. Хто ж тоді тут винен?

Отже мій поклик до родичів: Пригляньтесь, віднайдіть свої власні помилки і беріться виховувати дітей дбало, а побачите, що ваша праця принесе великі гарні овочі!

Петро І. Липовий.

ЗА ЗУБИ 5,200 ДОЛЯРІВ.

В Оттаві засуджено лікаря і дентиста на 5,200 долярів відшкодовання за те, що замість двох зубів, повитягали Аманді Перл Юлі всі горішні зуби й оден долішний. Вона мала операцію на „тонсілс", а крім того дентист мав витягнути два зіпсовані зуби, нім вона пробудиться. Коли ж побудилася, то багато зубів не було. Очевидно якесь непорозуміння було тут причиною. Отже за зуби дістає вона 5,200 долярів.

ЗАПОРОЖЦІ.

Ще раз переказана „Казка" Нечуя-Левицького.

I.

Над Дніпром висше „порогів" було село Старий Кодак. Та що ж це ті пороги?

Дніпро ріка широка, пливе собі спокійно, аж поки прийде до „порогів" А ті пороги, то скали, якими немовто хтось хотів загатити Дніпрове корито від берега до берега. Одні камені виставють понад воду, другі лежать лавами, немов великі сходи, по яких вода спадає, крутиться, шумить, піниться, йде переверти. Далеко той шум чути.

Тяжко було перепливати човнами через ті пороги, але були такі зручні і відважні козаки, що перепливали. Вони знали ті місця, де вода глибока і нема під верхом каменюк, отже туди справляли човни, але все ж то була небезпечна плавба, бо і там вода була неспокійна.

Козаки, потомки давних козаків, що жили в Старому Кодаку, занимаються переправлюванням човнів через пороги.

Прийшов раз до Старого Кодака байдак (великий човен) багатого купця, наладований всяким добром. Йде той купець до козацького отамана і каже:

— Дай мені доброго козака керманича, щоби переправив мій байдак через пороги. Чи маєш такого? А я добре заплачу.

— Маю — каже отаман — зветься він Карпо Летючий, і він нераз вже через пороги переправлявся.

І почали козаки байдак в дорогу лагодити. Прироблили довжезне стерно, щоби легко було байдаком повертати, ще там щось полагодили.

Карпо пішов до отамана.

— Благослови — каже — отамане в небезпечну дорогу!

За хвилю Карпо з другими козаками були вже на байдаку. І тут вони найперше сіли, як це український звичай велить, потім стали на коліна і помолились Богу. Бо ніхто не знає, чи вернеться живий до дому.

— Щасти Боже! — промовив отаман до Карпа — як щасливо вернешся, то будеш мені сином. — Це було, що отаман думав віддати за Карпа свою дочку Олесю. А отаман звався Іван Музика.

За хвилю байдак летів по воді, як птиця. Коло стерна (коло керми) стояв Карпо — гарний, стрункий, високий козак. А погода була тиха і ясна, раніщна. Вода текла рівно і гладко, хоч напереді вже чути було, як ревів Поріг Кодацький.

Ще хвиля і байдак почав до порога наближатися.

— Шабаш! — крикнув Карпо і всі підняли гребки (весла). — До стерна! — командував Карпо і всі кинулись до стерна, щоби направити судно куди треба.

Загуділо, все і заревіло. Вода від берега до берега шуміла і скакала та вкривалася піною. Байдак полетів стрімголов по гладких камінях, що лежать лавою і за хвилю був вже за порогом. Всі перехрестились.

Так невдовзі перепливали ще поріг Звонецький, Сурський, Лохлицький, поки наблизились до страшного порога — Діда Ненаситця.

Весь Дніпро тут вкритий піною, що піднимаєсь, як кінська грива, вся вода йде переверти. А шум такий ніби стріляє хто з гармат. Бо Ненаситець має аж дванадцять лав, ніби величезних сходів, по яких вода йде переверти дальше і дальше в долину. Навіть Карпове серце застукало в грудях.

Байдак добре справлений, але де не взявся вітер і почав звертати байдак в оден бік. В душі Карпа похололо. Він сам кинувся до стерна, кричав на гребців, махав руками — але нічого не помогло. Водяна струя понесла байдак на бік, по небезпечних місцях, аж принесла до страшного каміня, який козаки звали „Крутьком", і байдак обкрутився кругом Крутька та стерном за Крутька зачепився. Стерно хруснуло...

Тепер не було вже ратунку. Вода вхопила судно, понесла і вдарила ним до острої скали. Судно розбилося, розлетілося.

— Пропала на віки моя честь! — сказав Карпо поки опинився в кипучій воді.

Що з Карпом ділося, того він сам не оповів он. Вода ним крутила, кидала на всі боки, залила йому уха, рот. Він мов зомлів... Та нараз почув, що він падає десь глибоко-глибоко в безодню, а дальше вся память його опустила.

Нараз Карпо прокинувся і бачить — він лежить на сухому.

— Боже мій, де я? — сказав він — [redacted] мене витягли, чи я вмер, чи це мені сон сниться.

Глянув вгору, а над ним стеля з води, і через ню бачив він як там вгорі вода тече, шумить, перевертається, піниться. Все видно. І сонце світить через ту водяну стелю так гарно. Він опинився в іншім світі, про який доси і не чув.

Почав оглядатися, аж він на високій скалі. А геть кругом широка земля, видно сади, мягкі трави, зелені гаї, видно прегарні цвіти.

Придивляється, аж два чоловіки підходять. В чорних шапках з червоними верхами, козацький пишний одяг.

— А чого ти хлопче туди заліз? — запитали вони — злази до нас.

— Нема куди — говорить Карпо.

— Скакай! Не бійся!

Карпо скочив і дивно було, що спускався поволеньки, як листок падає, аж поки не став на мягкій траві.

Глянув Карпо на незнакомих, що це за гарні, ставні, поважні люде!

— Бачимо, що ти хлопче з України — каже оден з них.

— Еге, з України...

— То невжеж тепер на Україні такі мізерні люди, як ти? — запитав оден й оба жалібно на Карпа подивилися.

— Оттакі, як бачите — відповів Кар-[redacted]

— Хто ж ти такий?

— Я лоцман (керманич) на порогах. Карпо звуся...

— Ти розбив байдака?...

— Розбив... — І Карпо нагадав все, що сталося.

— Ходи з нами — кажуть йому — покажемо тобі таке, чого ти ще не знаєш — і повели його кудись. А по дорозі питають:

— Чи знаєш, хто ми такі?

Карпо глянув на їх гарну постать, на їх великі козацькі вуси.

— Ми козаки Запорожці. Чи чув ти про Запорожців?

— Чув... Чув, що колсь за порогами була Січ. Покійний батько дещо розказував.

— Еге! Добре, що бодай чув. А тепер осьтут Запорожська Січ! Як почали москалі нашу славну Січ руйнувати, то наші характерники (чарівники) так очарували, що Січ разом з гетьманом і козаками сюди заховалася. А як набере досить сили, то знов вийде нашу святу Україну боронити.

Так балакаючи прийшли вони до ліска, а як його минули, побачив Карпо гурт козаків. Одні сиділи на траві, другі стояли гуртками і про щось говорили. Всі високі, ставні.

— Отсе наш оден курінь — кажуть ті два Карпови, а звернувшись до козаків сповістили: — Це наш брат з України прийшов і ми йдемо до гетьмана.

Не зупиняючись пішли дальше і прийшли до гарного тихого саду. Тут і вишні дозрілі, і черешні, і яблока, і сливки, і грушки, і виноград. А на лавках сиділи старі запорожці, розмовляли, мабуть радилися, як Україну з ворожих кайдан визволити.

За хвилю опинилися в другім саді. Тут вже був гамір... Старий козак грав на бандурі і співав козацьку думу, а козаки кругом сиділи та стояли і слухали.

— А що це за оден? — запитав хтось з гурта вказуючи на Карпа.

— Це наш брат з України прийшов — кажуть ті два — ми йдемо з ним до гетьмана.

— Коли так, то і ми йдемо! — загули всі козаки — і ми з вами йдемо...

Ще бачив Карпо оден курінь, де козаки забавлялися, отже і ті пристали до гурта, щоби йти до гетьмана.

Кілько там йшли, як побачив Карпо хрести. Тоді кажуть ті два:

— Це наш цвинтар. Тут лежать всі ті козаки, що за весь час щиро обороняли віру православну і цілу нашу славну Україну. Прийде такий час, що всі вони повстають і тоді наша Україна стане вільною.

Почав Карпо приглядатися. На кождім гробі в головах хрест, а в ногах росте дуб. Перед кождим хрестом горить велика воскова свічка, а в дубі застромлений козацький меч. Козаки переходячи туди, побожно хрестилися. Такого поважного цвинтаря Карпо ще зроду не бачив.

КРАДУТЬ ХУДОБУ.

Вістка з Рочестер, Н. Й. каже, що в деяких тамошних околицях поширюється крадіж худоби. Злодії крадуть худобу з поля, з хлівів і стаєн. Злодії приїздять троками, худобу скоренько забирають і тікають.

З РАДОЩІВ ЗОМЛІВ.

Травня 23 злодії вкрали в Ф. Ґотліба, в Ню Йорку, шкір вартости 100,000 долярів. Ґотліб вважав себе цілком зруйнованим. Та Ґотлібови вдалося пізнати одного з трох злодіїв, Вайса, і так вкрадені шкіри вернулися. Коли поліція показала Ґотлібови віднайдені шкіри, він з радощів зомлів.

50,000 СТРАЙКЕРІВ.

Вістка з Шікаґо 21 червня каже, що вийшло на страйк коло 50,000 робітників, що працювали при воєнних виробах. В Акрон, Огайо застрайкувало 16,700, що виробляли ґуму; а Детройт 13,000; в Питсбурґу 6,000 та в других місцях.

ЕПИСКОП ДЛЯ ЛОНДОНУ.

Король назначив епископом для Лондону, в Англії, еп. Джана Віліяма Чарлса Ванда на місце Джофрея Фишера, що став архіепископом Кентерберійським. Ванд був епископом Бету.

НЕМА ЦЕНЗУРИ НА ЛИСТИ ДО АНГЛІЇ.

Підчас війни переглядали листи, що йшли з Канади до Англії, а тепер цензура скінчилася. Однакож і дальше переглядають листи до Франції, Белгії, Греції, Норвеґії і других освободжених країв, а також до Індії і Далекого Сходу.

КСЕНЯ ВАРВАРИЧ.

(Посмертна Згадка).

В вівторок, 17 квітня, 1945, упокоїлась в Бозі в 5.30 вечером вірна та чесна дружина Романа Варварича, з околиці Колонсей, Саск., Ксеня Варварич. Що-йно скінчила 26 літ життя. Прожила зо своїм мужом мало що не девять літ, не полишивши ані одної дитини. Померла у шпиталі св. Павла в місті Саскатуні. Була дочкою Івана і Марії Слободянів з кольонії Колонсей, Саск. Оставила маму і три сестрі — Ювьку, замужну за Василем Щерблюком, Ольгу, замужну за Іваном Балдурком і Павлінку, котра проживає з мамою в Саскатуні.

Похорон відбувся в пятницю 20 квітня. Тіло покійної взято до української православної церкви в Мічам, Саск. Чину похоронного доверши о. Ілля Швець з Ґронлид, Саск. Коли тіло покійної вложено до гробу, проголошено збірку на незвучний для неї нагробний вінець. Зібрано 11 долярів, а муж покійної Роман Варварич зложив ще сам 3 дол. і цих 14 дол. призначено по половині на Український Голос і Вістник. Вже сама збірка вказує, що в похороні брало участь чимале число людей.

Тіло покійної Ксені Варварич спочиває на цвинтарі при українській православній церкві близько місточка Мічем, Саск.

Спи вірна дружино, дочко, рідненька сестричко, вічним, спокійним щасливим сном, а земля хай буде тобі легкою.

Присутний.

НЮ ТОРОНТО, ОНТ.

В суботу дня 26-го травня, пані Зверинчук справила поминальне Богослуження по своюму мужови, який відійшов у вічність в травні 1944 р., а також по свойому синови Михайлови, який впав на полю бою в Голандії 10 жовтня 1944. Богослуження відправив наш парох о. Запарнюк — а також і похоронну відправу.

По Богослуженню відбувся спільна кілька слів і попросив присутних, ний обід, а по обіді о. парох сказав щоб замість вінка на могилу Михайла зложили на колеґію Української Православної Церкви в Канаді. На заклик о. пароха присутні зложили 24 дол. Щира подяка за жертви — а бл. п. Михайлови вічная память.

[redacted]

ЗБІРКА ПРИ ПАРАСТАСІ.

(Вимер, Саск.)

В неділю, 25 лютого дідусь Акс. Роляк заказ парастас по своїх предках, який відправив о. Стр...ічук. По Богослуженню запросив на обід до своєї дочки і зятя Т. і К. Кьондзанів сусідів і знакомих. Присутні не забули за свою пресу і зложили на Вістник 5 дол., а на Український Голос 3 дол. Зложили слідуючі:

По 1 дол.: п-во Т. і К. Кьондзани, п-во О. і П. Стрільці, п-во Р. і Н. Тутки, п-во М. і О. Пісяки, Г. Кудрик, пані Анна Охітва.

По 50 цт.: о. Д. Стратійчук, Акс. Роляк.

По 25 цт.: Л. Тутка, Ольга Кудрик, П. Кьондзанна, Текля Кудрик. Разом 8 дол. Присутний.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Саскатун, Саск.)

В четвер 10 травня вечером несподівано зійшлося до п-ва Нагірних число саскатунських громадян, щоби попрощати їх в дорогу на Схід, куди вони перебираються.

Мирон і Марія Нагірні, це давні і видні члени саскатунської православної громади. Багато праці пожертвував п. Нагірний на протязі літ для громадського церковного і позацерковного життя. Всюди він був видний, всюди інтересувався нашими біжучими справами. Окремо згадати, що довго дякував в церкві, не беручи за те ніякої винаго-[redacted]

І пані Нагірна по своїй можности була завсіди при тій праці, яку вели жінки.

Одним словом — коли п-во Нагірні виїхали другого дня на Схід, то це певне, що лишиться по них не лише звичайний спомин, але і вирине нераз справа, при якій багатьох скаже: Нема Нагірного! А здався б!

П-во Нагірні забралися на сталий побут до Ниагара Фалс, Онт.

Довшу бесіду виголосив того вечера п. Ю. Стечишин, переповідаючи подрібно, кілько на протязі літ приходилось йому разом з Нагірним клопотатись і працювати для громадської справи. Всяке бувало, як буває в громадській роботі — сварилися і мирилися — але він ніколи не переставав вірити в добру волю Нагірного. І тому Нагірний потрібний був, і можна було, і треба було разом з ним стояти. Так розумів він Нагірного ... розумів і иниі і така думка лишиться в нього на завсігди.

Переглядаючи історію життя саскатунської громади, Стечишин пригадував події, в яких особа Нагірного має своє заслужене місце. Події тих можуть не знати і не розуміти молодші громадяни, можуть їх легковажити, але старші знають, кілько доброї праці вкладали в громадське життя тодішні громадяни, а між ними і Нагірний.

По Стечишинім говорив свящ. Кудрик, нагадуючи своє довголітне знакомство з родиною Нагірних та їх участь в громадськім життю.

Дальше говорила пані Ґрещукова та пані Чимборик.

Вкінци щоби ці поважні сходини не закінчилися самими щирими словами і бажаннями, п. Стечишин завізвав до збірки на Український Голос і Вістник, отже зібрано 13 дол., по рівній части обом часописам. Жертвували:

По 1 дол.: Ю. Стечишин, П. Салдат, свящ. В. Кудрик, пані Нагірна, П. Остафійчук, пані Галя Глатчишина, П. Никифорук, Доця Величоч, О. Ластівка.

По 50 цт.: пані Кат. Чимборик, пані Евгенія Гинлей, пані Кат. Салдат, пані Наталя Присецька, пані Софія Ґрещук, пані Михалина Никифорук, пані Савеля Стечишин.

По 25 цт. дало двох.

Окремо пані Нагірна дістала на спомин дарунок — крім тих щирих бажань, які зібрані висловили цілій родині Нагірних. Присутний.

ПРОКІП ЧЕРНІВЧАН.

(Посмертна Згадка).

Дня 21 квітня, 1945 упокоївся в своїм домі в Далас, Ман., Прокіп Чернівчан. Покійний походив зі села Оршівців, повіт Кіцмань, Буковина. До Канади прибув 1907 року і весь час проживав в вище згаданій місцевости на фармі. Похорон відбувся 24 квітня при великім числі родини, сусідів і знакомих. Похоронне Богослуження відправив о. І. Дмитрів з Винипегу.

Смерть покійного оплакують: смутком повита дружина Параскева, 3 сини і 6 дочок та багато внуків.

Підчас похоронного обіду на заклик п. Ф. Нагуляка і о. Дмитрова присутні місто вінця на могилу покійного зложили $28.60 на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Жертви зложили:

По 1 дол.: І. Марценюк, І. Нагуляк, Ф. Нагуляк, Гр. Чернівчан, Ф. Марцінюк, Н. Марцінюк, Джьов. Кольбух, П. Чернівчан, В. Чернівчан, п-во Шварц, В. Марцинюк, М. і Дора Нагуляк, Н. Урбанович, Єлена Чернівчан, Геня Канцелярська, Стеф. Марценюк, В. Гр. Чернівчан, Ф. Нагуляк, Н. Нагуляк, М. Манкевич, С. Манкевич, Л. Манкевич, Т. Манкевич, п-во Емануїл Делей.

По 50 цт.: Доxія Чернівчан, Іван Чренівчан, Агафія Стадничук, Ст. Сендерсон, Павліна Чернівчан, Параскевія Чернівчан, Анна Чернівчан, П. Чернівчан.

По 30 цт.: Багам. Джордж.

По 25 цт.: Ірина Марценюк.

По 5 цт.: П. Чернівчан.

За жертви щира подяка, а покійному вічна память!

Присутний.

[redacted]

Оцим складаю щиру подяку родині і знакомим та сусідам за поміч в похороні дорогого мужа. Особливо щиро дякую о. Дмитровому за гарну і щиру похоронну відправу. Нехай всім вам Бог нагородить за вашу поміч та розраду в так великім горю для мене.

Жена Параскевія Чернівчан і діти.

МИХАЙЛО СТАДНИК.

(Посмертна згадка).

Дня 21 квітня упокоївся в Бозі старенький Михайло Стадник, проживши 71½ років. Він родився в селі Іванче, пов. Теребовля. Перед 40 літами приїхав до Канади і поселився на гомстеді в околиці Шиго. Там пережив він до 1926 року, тоді передав господарку на сина Андрія, а сам з дружиною перебрався до місточка Шиго. В 1943 р. померла його дружина, а він, ослабши, перебрався до сина Андрія (котрий фармерує тепер коло Елшем, Саск.). Старенький перележав в лікку в сина два тижні, а пять тижнів в шпиталі в Керот Ривер, там і помер.

Лишаються в смутку: одна замужна дочка, Парания Рудей, і три сини, Андрій на фармі, а Теодор і Мирослав в війську за морем.

Похорон відправив о. Швець з Ґронлид. Похоронено при церкві св. Петра, в околиці Кодет, де о. Швець сказав пару слів прощальних і завізвав, щоб на памятку послати вістку до часопису і зложити дар на нашу пресу.

І. Григор занявся збіркою, котра принесла $5.70, що розділено між Український Голос і Вістник.

І. Григор.

ПИСАНКА.

ЗАВВАГА: Через брак місця в органі, як рівнож, щоби Великодну збірку якнайскорше проголосити, жертви пониже 75 цт. поіменно не проголошується. — [redacted]

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО. ФОРТ ВИЛЯМ, ОНТ.

По 2 дол.: С. Пулик.

По 1 дол.: М. Олійник, С. Сторожук, Ф. Демкович, І. Сулима, Ф. Данькевич, М. Лисий, І. Воронкевич, В. Мельник, М. Петращ, А. Хомич, П. Ягольницький, М. Іванців, Д. Стеблиновський, П. Андрус, М. Мандзюк, Д. Мартинюк, М. Угрин, А. М., В. Б., Н. Н.

Дрібна збірка — $2.75

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЯМ, ОНТ.

По 2 дол.: Й. Водляр.

По 1 дол.: І. Вийванко, Анна Жабюк, Варвара Підгорна, Сава Софроняк, П. Великий, Петро Великий, Марія Березовська, Ю. Тарабаник, І. М. Горбачевський, Іван Ландяк, Василина Юрків, К. Паламарук, Н. Юрків, С. Найдух, І. Мимохід, Єлена Павлюк 75 цт.

ЗБІРКА о. ГР. ВАСИЛЕВА. РАДВЕЙ, АЛТА.

По 1 дол.: С. Квашук, М. Боєчко, пані Марія Мирук (Редвотер), М. Коваль, пан К. Саміця, В. Литвин, Н. Прусак, А. Грицун, В. Кульматицький, Н. Чорний, Я. Данилович, С. Капач, В. Хомик, Олекса Мулик, Тм. Венгер, П. Литвин, А. Коваль, І. Литвин, пані П. Кознюк, І. Письменний, Ф. Юрків, М. Корольчук (Блуєсбурі), пані Анна Венгер.

Дрібними — $6.35.

ТОРСБІ, АЛТА.
По 2 дол.: п-во С. Т. Цибаки.
По 1 дол.: Н. Назар, О. Лукянчук, В. Сташко, І. Хариш, П. Сташко, О. Цукорник (Едмонтон), В. Кравець, М. Бабяк, пані Анна Терлецька, п-во Андрій і Марія Бабяки, Гр. Медицький, М. Фаращук, Н. Світлик, П. Фаращук (Едмонтон), Я. Мельничук, пані Пав. Фаращук, І. Поцюк, Т. Адамець, М. Криса, М. Бенджа, п-во І. В. Старки (Едмонтон), пані К. Кінасевич.
Дрібними — $3.65.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.
По 1 дол.: Н. В. Ґавінчук, пані К. Ґ. Сохолотоцька, С. Попович, М. Д. Шемелюк, В. Лазарук, Ю. Сохолотоцький, пані О. Романюк, Т. Ґаврилюк, К. Дубета, І. Стогрин, А. Стебляк, пані К. Дмитрів, А. Тивонюк, І. Павлюк, Ґ. Меглей, В. Павлій, І. Мінайло, П. Мороз, В. Олицук (Ворспайт), А. Боднар (Норт Бейк).
Дрібними — $5.70.

ЕҐРЕМОНТ, АЛТА.
По 1 дол.: Г. Бугай, п-на Анна Василинка, П. Радомський, А. Микитей (Торгілд), М. Виленський, Г. Чізан, А. Теленко, І. Радомський, М. Дмитрик, Л. Гавалко, С. Радомський, М. Яхимець, Н. Руснко, І. Фрнярик, К. Радомський, В. Бачинський.
Дрібними — $2.25.

ВОСЕТНА, АЛТА.
По 2 дол., Н. Н.
По 1 дол.: Ґ. М. Решка, І. Чорний, І. Чорний, Я. Німчук, Н. Деголь, О. Ванечко, А. Т. Швець, В. і Анна Зінкн, Н. Вірун, Ґ. Козуб.
Дрібними — $5.45.

КАЛМАР, АЛТА.
По 2 дол.: д-во Ст. Мритлоди.
По 1 дол.: В. Фіцович, С. Амрон П. Сікора, І. Осьмак, О. Сікора, М Воркун, І. Хариш, І. Захарко, І. Карбоник, пані Мей (Едмонто)н, Т. Чубоха, Ю. Васюта, Я. Палюк.
Дрібними — $1.25.

БЕЛІС, АЛТА.
По 1 дол.: П. Т. Тащук, Н. Руданець, А. Шевчук Г. Тащук, І. Шапка, В. Бугай, пані Ірина Черніваан. В. К.
Дрібними — $3.55.

ВІЗЕЛ КРІК, АЛТА.
По 1 дол.: П. Савчук, М. Мельник.
Дрібними — $2.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.
РАМА, САСК.
По 1 дол.: І. Котик.
Дрібними — $3.50.

ДРОБОТ, САСК.
Дрібними — 60 центів.

ТЯЗІВ, САСК.
По 1 дол.: Ю. Томчишин, Г. Стінка К. Ґондзьола, Н. Дорошенко, Д. Ярема, В. Томчишин, Я. Ленюк, І. Задерайко 25 цт.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
По 1 дол.: М. А. Зюбрак, М. Савіцька, Ф. Павюк, А. Байда, В. Ґаук, С. Капустик, В. Павлюк, П. Кардаш, Г. Лукащук, І. Фучко, А. Кологон, Ол Бартко, Ґ. Е. Марковський, І Павлович, К. Деник, В. Шелефонтюк, С. Молдован, Ст. Луцюк.
Дрібними — $6.65.

ГОНІМУН, САСК
По 1 дол.: Я. Лавнекиба, М. Сарабін П. Слобода, В. Клуб
Дрібними — $5.50.

СЕМБУРҐ, САСК
По 1 дол.: Т. Воронюк, І Лабюк, В. Косован, В. Чубей, І Палібродa.

К. Сафрук.
Дрібними — $2.50

ЦИПМЕН, САСК.
По 1 дол.: М. Кучірка, І. А. Калин, І. Калин, І. Бурик, Н. Скоблецький, В. Костинюк, І. Керніцький.
Дрібними — $1.15.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.
ВЕҐРЕВИЛ, АЛТА.
По 1 дол.: В. Підручний, С. Павлюк, Е. Засійбіда, П. Зварич, П. Делаврак, В. Зарубій, пані В. Кирилюк, пані І. Сокоровська, пан Пантелюк, І. Соколовський, Ф. Янгура, С. Запорожан, П. Засійбіда, І. Засійбіда, А. Зварич, пані В. Кочман, пані Кат. Кузик, С. Самуїл, Г. Винничук, о. А. Хруставка.
Дрібними — $2.75.

СІЧ—КОЛОМИЯ, АЛТА.
По 1 дол.: В. Порайко, М. Івасюк, Д. В. Форук, пані А. Лупул.
Дрібними — $11.55.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґаврильного
ЛИПЕНЬ·
1 Неділя — Форт Франсес.
7 Субота. Ів. Хрест. — Пембіна (храм).
8 Неділя — Толстой.
12 Четвер — ап. Петра і Павла — Сондавя (храм).
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ЛИПЕНЬ·
1. Неділя — Торгілд.
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Еґремонт (храм).
8. Неділя — Радвей.
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Сірейк (храм).
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Торебі. Всеч. о. Мельничук
15. Неділя. — Крайгенд.
22. Неділя — Кептуан.
29. Неділя — Осетна
Адреса Вох 62 Радвей Алта Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУ[illegible]
о. Івана Гикавого.
ЛИПЕНЬ
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Вест Форт — 10 год.
8. Неділя. Утреня — Форт Вілйям Служба Божа — Вест Форт.
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Форт Вілйям
15. Неділя — Утреня Вест Форт.— Служба Божа Форт Вілйям.
22 Неділя Утреня — Форт Вілйям Служба Божа Вест Форт.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЛИПЕНЬ:
1. Неділя — Окборн (місто).
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Мензі
8. Неділя — Сенді Лейк
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла Січ. Візитація о. Владики — (храм)
15. Неділя — Виста.
22. Неділя — Ангусвил.
29. Неділя — Розборн (місто).
Адреса. Вох 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИПЕНЬ.
1. Неділя — Іслевор (храм)
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Ґарленд (храм).
8. Неділя — Пайн Ривер.
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Ґиес (храм).
15. Неділя Кобзар
22. Неділя — Флин Флон.
Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИПЕНЬ.
1 Неділя — Теріян.
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест. — Біґ Медов (храм).
8 Неділя — Гемлин.
12 Четвер. Св. Ап. Петра і Павла. — Гіфорд (храм).
15 Неділя — Елк Пойнт.
22 Неділя — Стрий.
28 Субота. Володимира Великого. — Грац.
29 Неділя — Спеден.
СЕРПЕНЬ:
2 Четвер. ІлІ. — Давнінг (храм).
Адреса: Ґлендон, Алта., Вох 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Рама
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест. — Тазів (храм)
8 Неділя — Борджис.
12 Четвер. Св. Ап. Петра і Павла. — Клейр.
15 Неділя — Вимер.
22 Неділя — Дробот
29 Неділя — Кемсак.
Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ:
1 Неділя Всіх Святих — Ґрендвю (храм).
7 Субота. Івана Хрест. — Дрифтінг Ривер (храм).
7 Субота. Ів. Хрест. — Шелвелей (храм) о. І. Кусий.
8 Неділя — Рокстон, Саск.
12 Четвер. Ап. Петра і Павла — Роблин-Зелена (храм).
15. Неділя — Ленард
22 Неділя — Шортдейл
29. Неділя — Ґілберт Плейнс, храм
29. Неділя — Шелвелей о. І Кусий.
СЕРПЕНЬ:
2 Четвер. Прор. Ілії — Врокстон. (храм)
12 Неділя — Роблін—Зелена — Вечірня 7 год — Роблін місто
19. Неділя, Преображення Господнє — Шортдейл
26. Неділя — Шелвелей.
28. Вівторок. Усп. Пресв. Богор.— Дрифтінг Ривер.
Почт скринка 54 Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Р. Гнатишина
ЛИПЕНЬ:
1 Неділя — Алвена (храм).
7 Субота. Різдво св. Івана Хрест. — Тернопіль
8 Неділя — Ст Джуліен
12 Четвер. Св. Ап. Петра і Павла Єлов Крік (храм).
15 Неділя — Вакав
22 Неділя — Смайтс
28 Субота. Володимира Великого — Ст. Джуліен.
29 Неділя — Калворт (храм)
Адреса: Вакав. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЛИПЕНЬ:
1. Неділя — Саскатун.
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Вірдейк (Віднит)
8. Неділя — Принс Алберт — (Пікнік)
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Гонімун (храм)
15. Неділя — Саскатун.
22. Неділя — Семборг.
29. Неділя — Принс Алберт (храм)
534—7-ма вул. Іст
Принс Алберт Саск

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Ґросерня, овочі огороднна на домині

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ.

1	Н	18	Нед. Всіх Св. Прп. Леонтія
2	П	19	†Ап. Юди, брата Господ.
3	В	20	Память угод. зем. Волин.
4	С	21	Мч. Юліяна Тарсійського
5	Ч	22	Свщм. Евсевія мч. Юліяна
6	П	23	Мч. Агрипини діви
7	С	24	Різдво Івана Хрестителя
8	Н	25	Нед. 2. Преп. Февронії
9	П	26	Преп. Давида Солунського
10	В	27	Преп. Самсона, Мартина
11	С	28	Преп. Сергія і Гермогена
12	Ч	29	Св. Ап. Петра і Павла.
13	П	30	†Собор 12-ти Апостолів.
14	С	1	Косми і Даміяна безріб.
15	Н	2	Нед. 3. Положен. Діви Марії
16	П	3	Мч. Акинта. Марка
17	В	4	Андрея арх. Критського
18	С	5	†Преп. Атанасія Атонського
19	Ч	6	Преп. Сисоя схим. Печер.
20	П	7	Прп. Томи, Малеїна, Акакія
21	С	8	Вмчч. Прокопія, мч. Авди
22	Н	9	Нед. 4. Свщмч. Панкратія
23	П	10	†Прп. Антонія Печерського
24	В	11	Смерть укр. княгині Ольги.
25	С	12	Мч. Прокла й Іларія
26	Ч	13	Собор арх. Гавриїла
27	П	14	Ап. Акили з 70 і друж.
28	С	15	†Володимира Великого
29	Н	16	Нед. 5. Свщмч. Атиногена
30	П	17	Вмч. Марини, мч. Сперата
31	В	18	Івана і Памви затв. Печер

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ·
1 Неділя — Давфин.
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Драй Ривер — Храм і Візитація Преосв. Владики.
8. Неділя — Ешвил. Візитація Преосв. Владики.
7. Субота. Різдво Івана Хрест. — Ґарланд (храм) о. Апонюк.
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Етелберт (храм).
15. Неділя — Косів (храм).
22 Неділя — Венлав.
29. Неділя — Роритон.
Адреса: Вох 77 — Давфин. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улана
ЛИПЕНЬ·
1 Неділя — Портедж ля Прейрі.
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя — Стед — Храм.
8. Неділя — Тиндал — Храм.
12. Ап. Петра й Павла — Ст. Мартин — Храм
15. Неділя — Малантон (храм).
22. Неділя — Ледвин.
29. Неділя — Дуфрост.
СЕРПЕНЬ.
12 Неділя — Брендон.
19 Неділя, Преображення Господнє — Паллар Парк.
Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

Устав Церковний.
[illegible]
1 Нед. всіх Святих. Гол 8 УЄ 1 Літ. Ап. Жидів 11: 33—40 і 12: 1—2 Еван Матея 10: 32—33, 37—38 і 19: 27—30.
7. Різдво Івана Хр. УЄ Луки 1: 18—25. Літ. Ап. Римлян 13: 12—14: 4. Еван. Луки 1: 1—25, 57—68, 76—80.
8 Нед 2. Голос 1. УЄ 2. Літ. Рим. 2: 10—16. Еван. Матея 4: 18—23.
12. Ап. Петра і Павла. УЄ Івана 21: 15—25. Літ. Ап 2 Кор. 11: 21—33 і 12: 1—9. Еван. Матея 16: 13—19
15. Нед 3. Голос 2 УЄ 3. Літ. Ап. Римлян 5: 1—10. Еван. Матея 6: 22 33
22. Нед. 4. Голос 3. УЄ 4. Літ Ап Римлян 6: 18—23. Еван. Мат 8: 5—13.
28 Володимира Вел УЄ Івана 10 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Ев. Івана 10: 1—9.
29 Нед. 5. Голос 4 УЄ 5. Літ Ап. Римлян 10: 1—10. Еван. Матея 8: 28—34 і 9: 1.

Українська Релігійна
[redacted]
в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., JULY 15th, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1945. ЧИСЛО (554) 14

ДЕВЯТИЙ СОБОР ВІДЛОЖЕНИЙ.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який мав відбутися 4, 5 і 6 серпня, 1945, в Саскатуні, Саск., через незалежні від нас причини відкладається на пізніше.

Про нову дату Собору Громади та священики будуть повідомлені завчасу окремими листами, як рівнож оголошеннями в органі Церкви, „Вістнику". Дано в Винипеґу, дня

10-го липня, Р. Б. 1945.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Прот. С. В. Савчук, голова.
Свящ. І. Дмитрів, секретар.

КІЛЬКО ПОЛЬЩА КОШТУЄ АНГЛІЮ.

Польський уряд, що був в Лондоні, коштує Англію 700 мільйонів. Багато з того йшло на пропаганду. Поляки видавали більше ґазет, ніж всі інші уряди разом, які були на вигнанню. Мали вони також 90 ґенералів, 900 офіцерів і військовий штаб, що вистарчив би для кілька мільйонової армії. На саму цивільну польську управу пішло 80 мільйонів. Тепер Поляки, що не схочуть признати варшавського уряду, можуть стати горожанами британськими.

МОСКВА ПРОТИ УРЯДУ ГРЕЦІЇ.

Московський „Новий Час" (перше звався „Війна і робоча кляса") недавно осуджував теперішний уряд Греції, як недемократичний. Каже „Н. Ч.", що нинішний уряд адмірала Петра Вульґаріса явно переслідує роботу проти-фашистів, а це є всупереч постановам конференції в Ялті. Москві дуже ходить про те, щоби всюди поза Росією була „демократія".

В ІНДІЇ НЕМА УСПІХІВ.

В Індії провадилися переговори між представниками Індії і британським урядом в справі самоуправи Індії, але переговори розбилися. Ґанді та Алі Джіна, провідник магометанської Ліґи не згодилися на тих членів, яких предкладав заступник короля Вейвел для створення правлячої ради.

СПРАВА ПОЛЬЩІ ЗАКІНЧЕНА.

Коли Англія й Стейти признали варшавський польський уряд, то справа Польщі закінчилася. Тепер польський уряд, що був в Лондоні, перестає існувати, лишаєсь питання, що зробити з польським золотом, що Польща зложила в Канаді. Що зробити з польською армією. Та це вже справи другорядні, коли Польща опинилася під Москвою

ЗАГОВІР НА ДЕ ВАЛЕРУ.

В Ірляндії арештували 40 заговірників, які мали плян усунути силою уряд Де Валери і повбивати багато передових людей. Заговірники, це члени бувшої Ірляндської Републиканської армії, яку розвязано, як незаконну.

ПОМЕР ІВАН ФЕДАН.

В вівторок, 10-го липня, прийшла до Канади телеграфічна вістка, про смерть Івана Федана, що жив в Арнолд, Па., в Зединених Державах. Федан належав до великих українських жертводавців, бо досить згадати, що в кількох послідних літах він жертвував на Інститути Грушевського й Могили, та на Українську Православну Колеґію разом понад 10,000 долярів. Якраз в ч. 13 Вістника була поміщена його жертва на Колеґію 1,100 долярів (1000 американських).

Крім того він давав жертви і на інші канадійські українські справи, розуміючи, що українську громадську працю в Канаді треба піддержувати.

Покійний нині Іван Федан був великим Українцем, окремож близьким був Українцям канадійським і Память Його в Історії Українського Життя в Канаді запишеться на видному місці.

Вічна Йому Память!

ВБИВ 8 НІМЕЦЬКИХ ПОЛОНЕНИХ.

В Селайна, Юта, в Стейтах, є табор німецьких полонених і там вояк, Кларенс Бертучі, вбив 8 німців, коли стояв на сторожі, а 20 ранив, деяких небезпечно. Коли взяли Бертучія на допит, він сказав, що його нераз кортіло звернути машиновий кріс проти німців і він не жалує того, що зробив.

ЕКСПЛЬОЗІЯ В ДОНКІРКУ.

Вістка з Парижа каже, що в Донкірку була 9 липня велика експльозія, що повстала в старім німецькім складі амуниції. Експльозія почалась пополудни і повторялась до пізної ночі. Покищо відомо, що згинуло 30 цивільних, 80 німецьких полонених і 30 вояків, що стерегли німців. Всякі відламки порозкидані по широкій околиці.

ВИНУЮТЬ МАСОНІВ.

Еспанці винують масонів за те, що на конференції в Сен Френсиско був настрій проти Еспанії. Кажуть, що противники Еспанії на конференції, це масони висшого степеня. Ґенерал Франко признав 1939 р. масонську орґанізацію в Еспанії незаконною.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ ВІДЛОЖЕНА.

Оцим повідомляється всіх священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що Духовна Конференція, яка мала відбутися 2-3 серпня, 1945, в Саскатуні, Саск., через відложення Девятого Собору Церкви, відложується таксамо.

Про нову дату Конференції священики будуть повідомлені окремими листами, як рівнож оголошенням у Вістнику.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДВА ДНІ БЕЗ МЯСА

В Канаді буде тепер два дні, вівторок і пятниця, в яких не буде можна дістати в ресторанах фасолі і мяса, отже свин[redacted], телятини, баранини. Сюди не вчисляється масло, дріб, риба. Це почина[redacted]ся 13-го липня в пятницю.

БОЛЬШЕВИКИ В СТЕЙТАХ.

Вістка з Вашинґтону 29 червня каже, що Комітет Військових Справ, що складається з 50 членів, однодушно приняв [redacted] підкомітету з 5-ох, який збирав вісти про большевицьку роботу в Стейтах. Виходить, що большевики багато уваги звертають на військо, щоби його большевичити.

В звіті сказано, що тепер стейтські большевики самі, або при чужій допомозі, можуть старатись доводити тут до кінця пляни Маркса і Леніна.

Від 1919 р. комуністи завзято вели свою роботу в Стейтах, дістаючи велику грошеву допомогу, і коли така робота піде дальше, то вони посіють большевизм між військом, яке повинно би бути забезпекою Стейтів.

Правда — відколи Росія воювала з Німеччиною, то „в большевицькій про[redacted]нді не було видно ціля, щоби силою знищити наш уряд і завести тут комуністичний лад, але тепер починається нова пора, в якій годі предвидіти нові події."

Америка ніколи не старалась накидати чужим народам своеї політичної ідеольоґії, завважує звіт, але в Америці всі засівали „ізми", архії, та „льоґії", які лише міг хто видумати.

ЧОРЧИЛ І ФРАНКО.

Коли премієр Чорчил виїхав недавно до Франції на відпочинок, то є думка, що за тим є політична справа — наради з Франком. Бо є чутки, що і Франко [redacted]їхав до Франції

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

22 липня, неділя — Інсінґер, Саск. (коло Льори).

29 липня — Елмор, Саск.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено $62,508.07

ЗБІРКА о. Д. КИРСТЮКА.

Д. й Анна Свик, Армстронг, Б. К.	100.00
Василь Новосад	25.00
По 10 дол.: Ст. Кирстюк, Ів. Паланич	20.00
По 3 дол.: В. Лака, Й. Мунтян	6.00
По 2 дол.: М. Мунтян, Ф. Мунтян, Й. Бондерик, М. Николсон, П. Турко	10.00
По 1 дол.: А. Бойцун, М. Козак, Ф. Ангелгарт, Т. Яремійчук, І. Українець, Й. Бойчук, Гр. Коваль, І. Коваль, М. Курмей, Й. Завісоцький	10.00
А. Гнатюк	.50
П. Сташин	.25

Аггасі, Б. К.

По 2 дол.: М. Стафюк, Я. Гаврилюк, П. [redacted]	6.00
По 1 дол.: В. Марчук, І. Балюк, Н. Проскурняк, Анна Равлик, Марія Балюк	5.00

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Сестрицтво св. Анни, Ошава, Онт.	50.00

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Михайло Котелко, Кадворт, Саск.	25.00
Марія і Іван Гавриш, Ст. Джулієн, Саск.	17.75
Андрій В. Михайлюк, Вакав, Саск.	5.00

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.

В Костинюк, Вірдейл, Саск. (перше 10.00)	[redacted]
Василь Клуб, Генрибург, Саск.	5.00

Прислала Анна Романович.

Жіноче Т-во Українського Мистецтва, Принс Алберт, Саск.	50.00

З Су Лукавт, Онт.

Н. Штогрин (бонд)	50.00

Винипег, Ман.

На Вечері для о. І. Дмитрова	24.05

Разом $63,047.62

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КУДИ ДОРОГА ДО НЕБА.

Був колись молодий багатий чоловік, що тяжко заслаб і сподівався смерти. Коли ж подужав, то раз сказав:

О, який я вдячний Богу! Коли б я міг, то дав би Богу половину [redacted] майна, яке маю.

Чув це старий пастух, Гермес, і каже:

– Все приходить нам з неба, але ми можемо назад відослати те, що маємо. Отже і ти можеш.

– Як? — питає молодий чоловік.

Тоді Гермес:

– Ходи за мною, а я покажу тобі ту дорогу, якою можеш своє майно до неба вислати.

І повів молодого чоловіка до убогої хатини, де було найбільше убожество. Батько лежав хорий, мати з дітьми плакала. Не було поживи, не було потрібної одежі, не було опалу. І каже Гермес:

— Це той престіл, що стоїть перед Богом. Поклади тут свої дари, а Бог їх прийме і запише в своїй Вічній Книзі, що ти Йому передав. А ті, що їх тут бачиш, це братя і представники нашого Спасителя.

Зрозумів молодець пораду Гермеса і зробив, як обіцяв: щедро поміг тим, що помочі потребували. Так він справді передав Богу те, що обіцяв.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

IX.

Що робив дальше Йосафат.

Ми вже показали, яким страшним лихом була для Українців унія. Доки її не було, то католики-Поляки не мали правного доступу до Православної Церкви, коли ж заведено унію, то їм отворено до Церкви двері — тепер Поляки й Українці уніяти були для себе „вшистко єдно". До того ж Поляки мали також силу робити, що захочуть.

Коли Йосафат став еромонахом, то цілий віддався шеренню унії. Він проповідував її всюди — на вулицях, на площах, по домах, і проповідував з таким фанатизмом, що за якийсь час потятнув за собою багато мешканців Вильна. І тому православні називали його „душехватом".

За таку роботу Потій поставив Йосафата настоятелем Битинського монастиря, а Потій і Жировицького, отже Йосафат здобув ще більше сили для ширення унії. За час він привернув до католицизму богатьох литовсько-українських вельмож, а між ними Тризну, Мелешка і Солтана, яких предки були основателями цих двох монастирів.

Коли по смерти Потія виленським архієпископом став Рутський, то поставив Йосафата архимандритом Виленського монастиря (коло 1614 р.).

Вибираючись до Києва, Рутський взяв з собою Йосафата, щоби поміг притягати до унії києвлян, однакож Йосафатови тут не повелося. Зайшовши в Києво-Печерський монастир, Кунцевич викликав на дебату архимандрита Йосифа Курцевича, та коли підчас дебати почав по простацьки православіє висміввати, обурені монахи надавали йому стусанів і він мусів ратуватися утечею. Це відобрало йому охоту навертати києвлян на унію.

Зате в Вильні й околиці, де польська поміч була близша, Йосафат почав проповідувати унію ще завзятіше і так притягав багатьох не тільки з середної і низшої верстви, але і деяких магнатів, як новгородського воеводу Теодора Скумина-Тишкевича і його сини виленського воеводу Януша.

В тім часі Полоцьким архиепископом був старий вже Гедеон Брольницький. Він унію приняв, однакож не клопотався, щоби її поширяти. А що королеви Жигмонтови 3-му ходило про поширення унії між Українцями, то назначив Йосафата дорадником і наслідником Брольницького, отже Йосафата висвятили в Вильні на епископа 1617 року.

Окремо треба пригадати, що рівночасно король видав „універсал" до мешканців Полоцького і Вітебського воеводства, щоби всі були послушними Йосафатові, хоч він був лише дорадником і помічником Брольницького.

Йосафат ставши епископом віздкав до Полоцька в січни 1618 р. дуже величаво. Його стрічало греко-католицьке (уніятське) духовенство разом з польськими ксьондзами і біскупами, а в проводі були польські єзуїти. Це заставило до думки навіть тих уніятів, що доси не дуже застановлялися бо доси польські [redacted]і а головно езуїти не брали участи в українських торжествах. Польське духовенство з езуїтами звертало на себе увагу всіх, бо якраз воно належало до мучителів українського народу. Тепер всі побачили, як унія давала ворогам доступ до українського життя. І тому оден з міських бурмістрів сказав в привіті Йосафатови: „Коли вступаєш до цего міста з добрими замірами — приходи в імя Господнє; коли ж задумуєш лихе — лучше, щоби ти сюди не приходив".

Це показує, що люде сподівалися, що Йосафат не приносить їм добра, але лихо.

Опинившись в Полоцьку почав Йосафат вживати всяких можливих способів, щоби перевести всіх на унію. В способах не перебирав. Одних притягав обіцянками вигод і королівських ласк, других переконував гарними словами, а ще інших приганяв погрозами, карами, судами і тюрмою.

І так вже невдовзі по прибуттю до Полоцька притягнув він до унії полоцького воеводу Михаїла Друцького-Соколинського, який вже тягнув дальше за собою другі визначні родини, як каштеляна Івана Корсака, Данила Щита, Теодора Воловича і других.

Коли кажемо, що великим лихом для Українського Народу було те, що богаті українські родини спольщилися, то не можемо не бачити, що до того причинився в великій мірі Кунцевич. Він був одним з тих, що окремо дбали, щоби забрати від Укаїнців ту клясу людей, що була і найсвідоміша і найбогатша, і перевести її на польський ґрунт. Не дармож в папській енцикліці зветься Йосафат **„спеціяльним заступником Польщі"**.

ЗУДАРИЛИСЯ ЛІТАКИ.

В Монтгомеривил, Па. зударилися літаки перед очима 2000 глядачів. Летуни вратувалися на парашутах, а літаки полетіли до землі.

НІМЕЦЬКІ ТАЙНИ В ВОДІ.

Виявилося, що німці кинули в море частини важної зброї, яку доперва приготовляли. Тепер британці й американці шукають за нею в заливі Травенмінде.

І В АРГЕНТИНІ ПОЗИМНІЛО.

При кінци червня було в столици Аргентини, в Буенос Айрес, 24 степені Фаренгайта, отже був мороз. А в деяких сторонах було 14. Подібне було там перед 21 роками.

БУДУТЬ СУДИТИ ГЕСА.

Є вістка, що Геса перевезуть з Англії до Німеччини, де будуть його судити, як военного злочинця.

ВІДЧИНЯЮТЬСЯ НІМЕЦЬКІ БАНКИ.

Є вісти, що в тій части Німеччини, що в руках Англійців й Американців, є вже понад 3000 галузей німецьких банків.

ПОМЕРЛА 103-ЛІТНА.

В Лерой, Н. Й. померла вкінци червня Христина Гофман Велс, проживши 103 роки. До кінця життя була досить діяльною.

ХОЛЕРА В КИТАЮ.

В місті Нангкінг в Китаю за оден місяць 4000 осіб було слабих на холеру, а з того 800 помрело. Та сподіються, що слабих і померших було багато більше, бо відомо, що дехто з бідаків кидав тіла померших в ріку, щоби не мати клопоту з похороном.

ВЗЯЛА ЧУЖУ ДИТИНУ.

В Маріон, О. бездітна 29-літна жінка, Филіс Лемен, взяла зі шпиталю чужу дитину, що мала всего 8 днів. Вона хотіла її виховувати, як свою. Вона довший час робила такі приготування, щоби виглядало, що це в неї дитина народилась. Дитину відобрали.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Значіння трираменного Хреста.

І таку справу треба молодим знати. В Українській Православній Церкві бачимо всюди трираменні Хрести. Та чи знаємо чому вони такі? Мабуть старші знають, але треба і молодим знати.

Уявляємо собі, що Христос був розпятий на такім Хресті: закопаний в землю стовп, а в горі на нім поперечка.

Це однораменний Хрест і його бачимо по римо-католицьких церквах. Однакож він не має всіх тих примет, що мав Хрест, на якім був розпятий Христос.

Знаємо, що над головою Ісуса була таблиця, на якій було написано трома мовами, за яку вину Христа розпяли. І горішне коротке перехрестя на трираменнім Хресті представляє цю таблицю.

Низше, довге перехрестя, це те, до якого були прибиті руки Ісуса.

А долішне, третє коротке перехрестя нагадує ту підставку, на яку спиралися ноги Ісуса і яка так підтримувала ціле тіло.

В нас на трираменнім Хресті долішне перехрестя прибите скісно — рамя з правої сторони Ісуса буває висше. Це нагадує нам апостола Андрея, що був на українській земли, отже є він Апостолом України. Його розпяли на Хресті подібнім до букви Х, отже долішне рамя це нагадує. Тому трираменний Хрест звемо Андріївським.

Є також пояснення, що по правій стороні Христа був розбійник, що покаявся, отже піднесений кінець перехрестя вказує йому дорогу до неба.

Орест Горчинський.

КЛОПІТ З РОЗУМОМ.

На науку молодим.

Що не кажіть, а лучше було би на світі, коли б того розуму не було. Сказавши правду, то він не тільки тобі не помагає, а ще на кождім кроці шкодить.

От будеш в компанії, де пють. Випив чарку, другу і вже по пяту руку простягнув, а розум тобі:

Гей небоже! Вже досить! Міру знай!..."

Забаглося тобі вікнути, а розум сіп за полу:

Чого, дурний, кричиш?!

Захочеться тобі широко та весело побалакати, як розум зараз:

Гей, Петре! Гей Дьордію! Повиростали більші від батьків, а таке плетуть, що аж сором...

В суботу під неділю танцюєш і думаєш: „Ще перед сходом сонця прийду до дому і як дам хропака!"... — аж чуєш:

— А до дому сякий такий! В церкві Богослуження, а ти будеш спати в барлозі?! Дикуном хочеш стати, чи що?...

Лежить українська книжка і ґазета, яких ти читати не вмієш. Отже ти книжку в кут, а ґазету в піч, бо заваджають. Та нараз чуєш:

– Що ти дурню отсе робиш! Замість тягнути свою книжку до себе, то ти її в кут? Хінці тисячі своїх буквів вивчують, а ти 32 букві лінуєшся навчитись! Ану до науки!

Або таке: Встаєш рано, береш фарби, щоби попідмальовувати рот, нігті, великі пальці в ногах, а розум з кута:

Спамятайся! То це в тебе найважніше? Ще не перехрестилася, Отченаш не говорила, а вже фарбу береш?!...

Ну, хочеш повимикати брови, а розум вкрик:

Лиши! Лиши! За Богом не поправляй!

Курять другі, тай ти не гірша, отже береш циґаретку, а розум:

— А ти що? А то нащо? То в тебе курення до жіночих чеснот належить, чи як?...

Спробуйте забути свою мову і чужою заговоріть, як розум зараз:

— Миколо! Параско! Семене! Насте!... А то як? А то чому? А то нащо? Хто розумний на світі так робить?...

Переробляєш Василя на Била, Настю на Ниті, аж чуєш:

Нащо того? Чому не бути тим, чим ти є?...

І так на кождім кроці. Не дасть вам по вашому поступитися. Отже найліпше буде, коли не будете на нього зважати. Де не йдете — чи на забаву, чи хоч би деколи до церкви — не беріть його з собою. Нехай вдома сидить!

Така вам моя порада. Послухайте її, а добре на тім вийдете.

Гриць.

Що в душі, те на лици.

Недавно показав мені хтось часопис, де була фотографія дівчини з визначної і відомої англійської родини, і каже: „Була би гарна дівчина, коли б не сміялася".

Значиться – – сміх попсував фотографію.

Найкрасші люде поважно і розумно настроені; а сміх є гарним лише тоді, коли є дійсна причина до сміху.

Лице й очи чоловіка, це образ його душі. Яка душа, таке лице, такі очи.

Лице в злочинців погане навіть тоді, коли вони сміються. І такі в них очи. Бо душа в них погана.

Лице в побожних побожне; в розумних розумне; в самолюбів непривітне; в скупарів ледяне; в щирих миле; в розсудних зрівноважене; в сварливих злісне; в жорстоких дике.

Добру волю душі видно на лици, а таксамо злу волю. Розум видно, дурноту видно, байдужість видно.

В кого розум здоровий і зрівноважений, в кого душа щира, без лихих замірів, готова для всего доброго, в того гарне лице, він гарно дивиться, його голос милий, його поведення примірне.

Щоби такими бути, то треба це замолоду розуміти і старатись такими бути. А хто хоче, то таким буде.

К. П.

ПОШАНА РОДИЧІВ.

В Мойсеевім законі сказано, що хто клене батькови, або матері, має бути покараний смертю. В китайців пошана до родичів належить до найбільших обовязків. Таксамо в американських індіян. Родичів поважати не тільки за життя, але і по смерти з пошаною про них споминати.

І в Українського Народу пошана батька-матері, а то і дальшої рідні, була завсігди велика. І тому в українській культурі виробилася форма, щоби до родичів і дальшої старшої рідні звертатись почетним висловом „Ви", а не „ти". І не тільки тоді, коли з ними говориться, але і тоді, коли говориться про них, вживати почетного „Вони", „Їх".

Вже така форма сама собою пригадує дітям їх загальні обовязки для родичів. А хто каже батькови-матері „ти", тому легче сказати і грубше слово

Ц-ий.

ЯК ПОДІЛЕНО БЕРЛІН.

Найбільшу частину Берліна заняли большевики — східну половину міста. Меншу частину дістали Англійці — західна і північно-західна. Америка дістала найменшу частину.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

20-РІЧНІ ПЕРЕПЛАТНИКИ.

Перші дві сотні пять-річних передплатників мають чотири 20-річних передплат. Третя сотня ще не має 20-річних передплат. Тепер нагода для ясноумних людей стати щасливим для себе і бути на верху Третьої Сотні. Хтось з Манітоби мав би цю честь і нагоду. Алберта має 20-річних передплатників. Зединені Держави вже мають також. Тепер хайби Манітоба і Онтеріо стали на верху. Онтеріо бистро-умне і можливо, що воно стане на вагу, а Манітоба яко матір Колюмни побіч Онтеріо.

Гонорові люде станугь в проводі на першому місці; фармері-господарі, промисловці, професійні чи робітники, всі важні люде. Не хочемо вибирати людей, а бажаємо охотників; Колюмна виросла з охотників, організатор також був охотником. Охотники виграли перемогу. Охотники в проводі!... Шлімо пять-річну передплату Вістникови.

А. Е. Білінський.

РУХ З ПЕРЕВОЗОМ ВІЙСЬКА.

Відколи війна з Німеччиною скінчилася, почався великий і трудний рух з перевозом війська до Канади й Америки. Є замало кораблів і помучені та знетерпеливені вояки не можуть своєї черги дочекатися. Через те були в Англії вояцькі розрухи. В Стейтах призначено понад 300 военних тягарових кораблів для перевозу війська. Щоби перевезти до Америки 1,200,000 вояків, треба буде 10 місяців часу, отже неповна рік. В Канаді перевіз вояків поставлений на перше місце, як найконечнійший, перед яким має все неконечне уступатись.

ВКРАЛИ 32,000 ВАРТОСТИ.

В Петерсон, Н. Дж., чотирох злодіїв вкрало в пані Ненерової плятиновий наручник (брансолету) вартости $18,000 і діямантовий перстень 14,000 долярів. Злодіїв зловили; це досить молоді люде — 23, 23, 18 і 31 літ. Дістали від 10 до 2 і пів літ арешту..

НОВИЙ ПРЕМІЄР АВСТРАЛІЇ.

над 205 мільйонів, себто третя часть на-

На місце Джана Куртіна, що недавно помер, вибрано премієром Австралії Йосифа Бенедикта Чифлея.

МУРИНИ ЗІБРАЛИ 648,000.

В Стейтах мурини мають своїх 32 приватні колеґії, отже цего року постановили зібрати на їх вдержування 1,550,000 долярів. Дотепер зібрали вже 648 тисяч дол. На те самі муринські вояки й офіцери зложили 13,000.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd.
210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN

КРУГОМ ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ.

Як хреститися.

Часто можна завважити, що діти і молодь в церкві зле, а то і погано хрестяться. Махають руками сюди-туди скоро, ніби мухи обганяють, що на ніякий Хрест не похоже. Тим вони показують, що вони не вміють хреститися. Як вояк, що не вмів би салютувати — себто віддати чести своєму начальству.

Тут перший обовязок мають родичі, головно матері. Вони повинні навчити дітей гарно, поволи хреститися. Нехай зложать гарно три пальці правої руки і кладуть їх поволи на чоло, на груди, на праве і ліве рамя, повторяючи слова: Во імя Отця...

Нехай на це звернуть окрему увагу священики там, де це найбільше потрібне.

Взагалі треба хреститись уважно і поволи.

Коли підходиться до цілування Хреста, чи Євангелія, то можна перехреститись два кроки оподалік, а тоді не треба буде квапитись і махати без ладу руками.

Церква для молодих.

Старшим нераз здається, що церкви треба лише старшим. І тому вони нераз забирають весь час так, що для молодших в церкві не лишаєсь багато місця і часу.

Буває, що приходять і приїздять до церкви пізно, а тоді і Богослуженя, і Парастас, і хрещення дітей і ще дещо. Це забирає тілько часу, що з дітьми і молодими нема коли поговорити.

Отже трба, щоби до церкви приходити раньше.

Коли часу мало, то можна би проповідь так поділити, щоби частину її призначити для дітей і молоді — не конче, як загальну проповідь, але можна давати катехизмові і літургійні пояснення. На тім і старші скористають.

Мабуть можна ще дещо так владити, щоби для молодших лишалося більше часу — на бесіду з ними, на спів і ще дещо. Коли сташі будуть мати це на увазі, то багато доброго можна зробити.

Жінки в церкві.

Була давніше вістка, що до англійської церкви прийшла була молода пара до слюбу в купелевім одязі. Та священик і не питав, чого вони прийшли, але нагнав з церкви.

Бо церква, це Дім Божий і ми повинні приходити до нього з смиренням, з покорою, з побожністю, з щирим серцем, з найбільшою гідністю.

Так повинні приходити також і дівчата і жінки. На забаві і в гостях люде дивляться на прикраси, на строї, на одежі, а в церкві Бог дивиться на совість і душу чоловіка.

І тому українське жіноцтво дуже гідно зробило би, коли б приходило до церкви таким, як воно є — без мальованих губ, без мальованих нігтів... Бо не все, що може бути поза церквою, повинно бути і в церкві. Церква повинна бути поважніша і красша, ніж вулиця.

Запитайте священиків, а вони вам скажуть і покажуть, як жінки з помальованими губами поплямили Євангеліє, та ще дещо. А пощо того?

Добре було би, коли б жіноцтво спробувало якийсь час приходити до церкви без мальовань, а тоді побачить, чи це добре, чи зле. І нехай тоді йде за тим, що лучше.

Вчити Молитов.

В Старім Краю матері, а вчасти і батьки, вчили дітей усіх молитов, які вважалися конечними, а то: Царю небесний, Пресвятая Тройце, Отче наш, Вірую, Помилуй мене Боже, Достойно есть, Під Твою милость, Заповіди...

Там всі діти того вчилися і всі люде знали.

Тут бувають матері, які вважають, що навчити саме „Отче наш" за всі молитви вистарчає. Опісля ж діти й „Отче наш" забувають, отже лишаються без всякої молитви. Так заводиться безрелігійність.

В Старім Краю праці було не менше, ніж тут, а то було і більше, однакож люде знали релігійний обовязок. Знання молитов вважали конечною справою, тому вчили і научували.

Коли ж тут не вчать, то через байдужість. І не думають, що це веде до безрелігійности. Бо що це за християне і релігійні люде, коли вони не вміють молитися!

А де безрелігійність, там всяке інше зло і лихо. Там люде стають гірші від поган — бо погани по своему моляться.

Отже матері! — вчіть дітей більше молитов, ніж „Отче наш" і дбайте, щоби вони вміли і привикли молитися.

С.

МИРОВИЙ КОНГРЕС 1815 Р.

ІСТОРИЧНА ЗГАДКА.

Велика французька революція, в якій згинуло в Франції коло 2,000,000 людей, почалася була 1789 року. Наполеон був передовим між тими, що революцію зупиняли, а 1804 року став він цісарем Франції.

Від тоді починаються великі війни, які Наполеон провадив проти майже всіх країв Европи. І деякі здобуті краї брав Наполеон під свій провід, іншим диктував, що і як мають робити. Навіть далека Росія почула його руку ще перед тим, нім його похід проти Росії почався, з якого він вернувся 1812 року цілком побитий.

Наполеон в забраних краях наставляв пануючими своїх свояків, не рахуючись з місцевим населенням. А пануючих, які доси були, проганяв.

Всі ті війни дуже були спустошили Европу і мільйони людий в них стратило життя. А закінчилися вони, коли англійський генерал В. Велінгтон побив Наполеона під Ватерльо 18 червня, 1815 року. Тоді Наполеона заслали на остров св. Гелени, де він і помер.

Тоді ж, 1815 р., зібрався був в Відни мировий конгрес, на якім були представники Австрії, Прусії, Росії й Англії, щоби порадитись, як привернути лад в Европі. І важне — що на конгресі були і представники Франції, брали участь в нарадах і переговорювали з переможцями. Які ж були мирові рішення конгресу?

Дуже легкі. Франція мала заплатити 700 мільйонів франків відшкодовання; укріплення Гінінгену мали бути розвброені; в Франції мало бути 150,000 чужого війська через найдовше пять літ, що[illegible] спиняти розрухи, коли б були. Англія віддала Франції майже всі кольонії. Границі Франції, з маленькими змінами, мали лишатись ті, що були перед 1790-им роком. Не було повоєнних судів, не було кари, не було чисток, хоч було багато тих, які Наполеонови помагали; хоч ціла Франція раділа з Наполеонових успіхів, доки вони були.

Минуло два роки і наложених 700 мільйонів Франція заплатила (1817), того ж самого року забралося з Франції чуже військо — і Франція лишилася між другими державами так, немов нема за нею найменшої вини. Ніяких більше вобовязань, ні ограничень.

Ціле мирове рішення Віденського Конґресу містилося в 12-ох розділах, а саме рішення починалося словами: „В імя пресвятої і неподільної Тройці".

Історики вважають рішення Віденського Конгресу незвичайно розумним і високо культурним, і кажуть, що наслідки такого розумного рішення були незвичайно благодійні.

В 1919 році була велика Паризька Мирова Конференція і її рішення замикалося в 440 розділах, крім додаткових параграфів, та рішень додаткових конференцій. Отже і її постанови були інші.

ЧОМУ ВСІМ НЕ ПОКАЗАТИ.

Недавно вийшла в Стейтах книжка В. Л. Вайта „Звіт про Росіян" (Репорт ан да Рошинс"). Вайт був в Росії шість тижнів й описав, що там бачив.

І посипались напади і на Вайта і на видавництво.

Вайт говорить багато такого, що большевикам не в смак. Звязалась ціла група кореспондентів, що гуґртом почали Вайта осуджувати.

На напади відповіли видавці, що в Америці є воля друку, отже яким правом якась група може домагатись, щоби хтось не говорив, чи не писав того, що комусь там не подобається? А хоч Америка в союзі з Росією, то хіба треба промовчувати те, що хтось в Росії бачив?

Коли одні осуджують, то другі боронять Вайта, пр. В. Г. Чемберлин, що самий був в Росії 12 літ і знає її добре. Взагалі Вайтова книжка набрала багато розголосу.

Як з книжкою Вайта, таке всюди, де хтось напише, чи скаже неприхильне слово про Росію. Зараз чути напади тих, що їх обовязок Росію обороняти.

Але коли ходить про оборону, то Росія може сама себе найлекше оборонити. Нехай вона дозволить, щоби люде зі світа могли приїздити до неї на оглядини так, як можуть приїздити до Канади, або до Стейтів, і нехай буде їм вільно самим їздити куди схочуть, приглядатись і розпитувати — як це можна в Канаді й Америці — а тоді ніхто не буде приписувати Росії, чого там нема, і не треба буде її обороняти. Бо Росія скаже кождому: Прийти і подивися!

Коли Канада не боїться показати світови свого ладу, то чому Росія мала б боятися?

Доки ж хтось закриває від людей те, що має, то хоч як хвали, або сперечайся, а люде таки скажуть, що там щось непевне, або навіть дуже погане. Бо доброго ніхто перед людьми не ховає.

Ц-ий.

ІНТЕРЕСНЕ З ЖИТТЯ ШЕВЧЕНКА.

Шевченко писав до брата Микити після викупу з крепацтва 1839 року:

„Так от бач живу, учусь, нікому не кланяюсь і нікого не боюсь, окроме Бога. Велике щастя буть вольним чоловіком: робиш, що хочеш, ніхто тебе не спинить."

Але таке сказати може лише той, що сам був в неволі, отже знає, що таке неволя.

Шевченко не забув і своїх рідних, що вони крепаки (панщизняки, невільники). В 1843-44 роках він робив заходи, щоби рідню свою викупити на волю, але не мав тілько грошей, кілько було треба.

Та все ж по повороті з заслання він 1860 р. при допомозі других визволив братів Микиту й Йосифа та сестру Ярину, але без ґрунтів (без поля).

Дід Тараса — Іван Андрієвич Грушівський — Швець народився коло 1756 р., був хліборобом, а побіч того шевцював. В 1839 р. мав уже 83 роки. Ще жив 1841 року.

Батько Тараса — Григорій, мати Катерина. Їх діти:

1. Катерина, народилась коло 1805-6 року. Вийшла замуж за Антона Красицького в сусіднє село Зелену Діброву. Її внуки — маляр Фотій Красицький жив в Києві 1935 р., а Семен Красицький у Львові.

2. Микита, народився 1811 р., вмер після 1870 р. Був теслею (будівничим) і стельмахом (робив вози).

3. Тарас — поет.

4. Ярина, родилась 1816. Віддалася за Федора Бойка і біднла, бо Федір був пияком. В 1859 р. була вже вдовою. Тарас нею дуже журився, помагав їй грішми і думав взяти її до себе, коли збудує над Дніпром хату.

5. Маруся, род. 1819, вмерла 1841 р. Була сліпа. Тарас нею дуже клопотався.

6. Йосиф, народився 1821 р.

Шевченко і Квітка (Основяненко) особисто не були знакомі, хоч писали до себе листи. Про Шевченка довідався Квітка 1838 р. від Гребінки, що писав до Квітки:

„А ще тут є у мене оден земляк Ш., — що то завзятий писати вірші, то нехай йому цей та той! Як напише тільки шмоқни та вдар руками об поли."

Шевченко перший написав до Квітки, піславши йому вірш: „До Основяненка", де підписався Перебендя. Відповідаючи Шевченкови Квітка пише, яке враження зробив той вірш на нього: „волося в мене на голові, що його вже не багацько, так і те настопужилося, а біля серця так щось і щемить, в очах зеленіє"...

Коли ж Квітка дістав „Кобзаря", то писав Шевченкови: „Як такого добра не хвалить?... Пишіть ще, паничу, в усю руку. Напишіть нам ще таке, дайте відпочнути від московських брехеньок". (Квітка був письменником; найкраще з його оповідань „Маруся").

ПРИЧИНА ДО СМЕРТИ.

В Філаделфії, Па., 36-літна Марія Кейд купалася в ванні і в воду впав з полички маленький електричний вітрачок до сушення волосся. Від нього пішла в воду електрика і спричинила смерть. Саме того самого дня вона з чоловіком готовилась справляти свому 8-літному синкови іменини.

ДЕЯКІ ВІСТИ З ЗА МОРЯ.

Як поодинокі особи раді знати, що діється нині з їх рідними та близькими за морем, чи живуть, а коли живуть, то як живуть і де, так Український Нарід питає, чи живуть і де живуть ті одиниці, що були в проводі українського громадського життя.

Люде доперва тоді є Народом, коли мають Провідників в тих напрямах життя, якими струя народного життя пливе. Сильніші провідники, то і нарід сильніший; слабші вони і менше їх, то сила народу слабша; а не було би їх, то нарід є лише людським матеріялом без ніякої сили, без ніякого значіння.

Найперше інтересують нас ті особи, що нам були ближше і більше відомі — відомі громадською працею, яку вони провадили.

Відома нам була особа проф. Івана Огієнка. Він довгі літа посвятив був на працю для добра свого народу, як світський чоловік, а пізніше став епископом, прибравши імя Іларіона, щоби помагати українській церковній справі.

Нині довідуємося, що він перебуває в Швайцарії.

Відомий нам проф. Дорошенко, що був перед війною в Канаді через два рази. Він має тут добрих знакомих, а його знають ще більше. Дотого ж тут видано його Історію України англійською мовою.

Про нього довідуємося, що він перебуває в Авгсбурґу, в тій части Німеччини, що під американським забором.

Є вістка, що відомий український публіцист і критик, Донцов, перебуває також в Швайцарії.

Про небагатьох других, менше вагалови відомих, про яких є вісти, покищо не згадуємо. Але є і такі, що вістей про них нема і хто знає, чи будуть коли. Як дістався в руки большевикам, хто про нього дасть вістку — про живого, чи мертвого?

Нам інтересно, коли довідуємось, що визначний чоловік живе і де перебуває, але з нашої сторони того замало. Передових людей треба народови завсіди, треба для ведення широкої народної праці. Вони є скарбом народним, силою народною. Нехай зникли би всі найрозумніші і найвченіші люде з між народу, то чи легко таких людей знов виховати? На те треба багато літ — довгих десяток літ, або і більше.

Отже нашим обовязком є таких людей і працю, яку вони можуть робити, піддержати. Декого з них можна взяти сюди, іншим треба помагати за морем, оскілько вони могли б там знайти можливе стале приміщення і могли потрібну народну справу вести.

Нам треба зберігати українську силу не лише для теперішних потреб, але і для будучности. Треба вірити, що прийде час, коли українська справа набере міжнародного значіння і тоді буде вона потребувати багато розумових українських сил.

Та вже без того наша тутешна справа — церковна і виховавча потребує більше рук ніж маємо. А були би руки, було би більше праці, а нею ціле громадське життя набирало би більше змісту і сили...

ПАДАЄ ВОГОНЬ.

З Мадриту, в Еспанії, доносять, що в еспанській провінції Альмерії падає з неба огонь, як дощ, на просторі 2-ох квадратових миль. Огонь почав падати 16 червня і доси запалив одежу на більше, як 30 особах. Тепер виїхали туди вчені, щоби таке явище прослідити.

ЗАПОРОЖЦІ.

II.

Оглядаючи козацький цвинтар Карпо запитав:

— Чи ті свічки так безнастанно горять?

— Так, горять безнастанно — відповіли йому — вони мусять вічно горіти, коли ми хочемо, щоби наш Український Нарід вибився на волю.

— Як це, чому?... — допитуєсь Карпо.

— А тому — кажуть — що ті свічки, це історія великих борців, їх праця, їх сила, їх відвага стояти за святою справою. І доки ті свічки горять між нами, доти ми споминаємо наших славних предків, нагадуємо їх вчинки, і так їх життя нам передається. Еге! Хто своїх славних предків знає, і нагадує, з тим його предки живуть, а він з ними. Він від них вчиться, їх допитується, а вони кажуть йому: „Роби так, як ми робили!... А не роби ось так, бо ми так робили і помилилися!" Бачиш — ми не самі, а разом з усіми нашими предками готовимо ту силу, що має народ наш вивести на волю.

— То от як воно в вас! — дивується Карпо.

— Так, як бачиш! І так треба! Бо подумай: були славні люде, щиро для свого народу працювали, а то і життя своє для нього дали, коли ж померли, то нарід їх поховав, свічки погасив, засипав землею і на тім все скінчилося. За якийсь час і не допитаєшся, де вони поховані. Чи розумний такий нарід? І чи він може бути сильним? Ніколи! А ми не так... Ми на цвинтарі з нашими предками сходимося, розмовляємо з ними. Показуємо їм, які ми і питаємо, якими нам треба бути. І тому ми дбаємо, щоби цвинтар був в нас найкрасшим і найповажнішим місцем — як місце, де найповажніші і найбільще заслужені люде спочивають.

Почав Карпо приглядатися, аж справді це такий цвинтар, що живому не хочеться з нього відходити. Тут і там мармурові лавки із срібними поручами, всюди багато цвітів; доріжки пороблені, трава рівно покошена. А що впало Карпови в очи, то якісь ніби столики з мисочками, що пощось тут і там стоять. І питає він:

Що це отті столики? Нащо вони?

Це бач ми там пташкам поживу ставляємо, а в мисочки наливаємо для них води. Коли в них є молоді, то нема їм часу далеко за поживою шукати, отже ми їм помагаємо. А вони співають, наших славних предків звеселяють.

Це вже таки справді по козацьки! аж ніби скрикнув Карпо — я про те николи і не думав. Нині ж бачу, як ви все маєте на увазі. У вас мертві цілком до живих числяться. Так і повинно би бути!

— Так повинно бути в усіх Українців потакнув за Карпом оден з козаків — в усіх повинно бути! На те ж співаємо „Вічная память"; і молимось, щоби Бог поселив померших в місті світлому, в місті гарному.

Нараз зауважив Карпо, що на гробі, який перед ним, свічка не запалена і каже він:

Ось тут свічка, що не горить, мабуть загасла. — На те козак, що свічок доглядав:

З нею щось дивне. Вона завсігди горіла, а нині згасла і не можна її запалити. Ніяк не можна! Такого ще не було. Візьму ту свічку там на бік — горить, принесу сюди — гасне.

А чий це гріб? — питає Карпо.

- Це гріб славного козака — Василя Летючого.

Карпо здрігнувся.

— Це мабуть мій предок — каже він — бо я багато чував про нього від свого діда. Славний козак був.

— Так ти потомок Летючих?

— Еге! Я Карпо Летючий.

— Ну небоже — каже тоді козак — так це вже мабуть твій обовязок перед своїм предком свічку запалити. Ану запалюй!

Подали Карпови огню, а він ще добре і не діткнувся, як свічка загорілася ясним полумям. Неначе ждала на Карпа.

Козаки аж скрикнули.

— Бачиш — кажуть — які тісні звязки є між мертвими і живими! Не досить того, що ми твого предка врочисто споминали, але треба, щоби ще більше споминала його рідня. Коли дальші споминають, а свої забувають, то чим це назвати? Свої для своїх мають бути найперші. І ти... ти перший повинен був пригадувати собі в життю: „Я не хто будь, я потомок славного Летючого! Я належу до славного, до лицарського роду!" От як! А згадав ти його тут, та ще руки приклав до його свічки, то бачиш, що сталося!..

— А чи є тут гроби і цілком невідомих вам козаків? — питає ще Карпо.

— Є — кажуть — є багато. Їх імена в Вічній Божій Книзі записані, але ми їх споминаємо, як і всіх других.

— Як споминаєте?

— Так: правимо чотири рази в році за них Парастаси і на їх гробах свічки безнастанно горять. Ми нікого не забу- [illegible]

З цвинтаря повели козаки Карпа до того саду, де самий Гетьман перебуває. Тут все ще красше і ще поважніше. Карпови здавалося, що він увійшов до святині.

Вже здалека побачив Карпо посередині саду величезного дуба, а під дубом на камени сидів Гетьман, як видно — важку думу гадав. На голові мав він високу шапку, з якої звисав золотий вершок; підперезаний золотим поясом; обутий в червоні чоботи. В руці держав булаву, обсипану дорогим камінням.

Гетьман встав, коли все козацтво його окружило, і питає:

— Яке діло маєте, шановне товариство?

— Чоловік прибув з України — кажуть і вказали на Карпа.

Глянув Гетьман та:

— Ти хлопче з України? Чи не прислав тебе до нас Бог і Народ?

— Я розбив байдака — каже Карпо — і не знаю, як я сюди зайшов.

— Сину мій — каже тоді Гетьман, і поцілував Карпа в голову — скажи нам, що там діється на Україні?

— Недобре діється...

— Чи памятають там ще про Гетьмана, про козаків, чи згадують?

— Згадують. Старі люде дуже багато молодим оповід[illegible].

— А попи і черці чи згадують?

— Ні! Їх чужі виховали, то вони згадують чужих, а про наших згадують нам старі люде і кобзарі...

— А як народ там живе? Чи терплять і дальше від ляхів, від татар, від Москви?

— Татар тепер нема, а всі другі є. Тай не жалують вони лиха Українцям.

Ще про багато справ Гетьман Карпа розпитував, а там каже:

— Ходімо до церкви, покладемо там перед Божим престолом наші кривди і занесемо щиру молитву за долю України.

Гетьман відвязав меч і застромив його в камінь. Меч увійшов в камінь наче в віск, а Гетьман з козацтвом подався до церкви.

Карпо аж тепер приглянувся добре Гетьманови. Він був красший, ніж другі Запорожці: високий, як Палій, гарний, як Мазепа, смілий, як Богдан Хмельницький.

Поки там йшли, аж нараз все товариство спинилося перед височезним золотим хрестом, що стояв на камені. На перехрестю хреста висів терновий вінець, а на колючках вінка блищала невинна українська кров. А високо понад хрестом були три веселки.

— Це наша церква — кажуть козаки — бо це Хрест Запороський. Ми його сюди забрали. Це наш Український Хрест, ми ж за нього свої голови клали.

Став Гетьман на коліна перед хрестом, стали всі, і почав Гетьман в голос молитися, а з ним уся козацька громада. Та як він молився!... Так моляться лише праведні і святі люде.

Карпови здавалося, що від тої молитви земля дрижала, що від неї сильніше заревли Дніпрові пороги і гук той відгомоном далеко-далеко покотився. Карпо ніколи не думав, що сила щирої молитви така безмірно велика.

Глянув він на хрест, а на нім виступили каплі свіжої крови — крови української.

Після молитви глянув на ту кров Гетьман і каже:

Ще терпить нарід на Україні, ще не прийшла пора його визволення. Треба ще підождати.

УКР. ПРАВ. БОГОСЛУЖЕННЯ В ОКОЛИЦІ ЛЕТБРИДЖ, АЛБЕРТА.

День 25 лютого лишиться в памяти багатьох українців в околиці Летбридж, бо тоді о. Л. В. Дячина відправив Службу Божу в хаті Антона Зайчука, котрий мешкає на фармі недалеко Нобхфорд. Богослуження почалось в 11 год. а дякували п. М. Магеляс та п. Куштилінець з Колдейл. Людей на Богослуженню було поважне число, здається тому, що погода була дуже гарна, а укр. православного богослуження вже не було там довший час, від коли помер покійний о. Л. Березіцький. По Богослуженню відбулось хрещення маленької донечки п-ва Зайчуків, Марусі, а потім всі присутні засіли до смачного обіду, котрий приготовила пані Зайчук, з помічю п-ни Галі Кудик, учительки, котра учителює в цій околиці.

При кінци обіду був покликаний гром. І. П. Світик з Келгарі перепровадити свято з нагоди хрещення Марусі. Гром. Світик покликав кількох місцевих промовців до слова. Всі говорили коротко і до річи. При кінці промов покликано о. Дячину, щоби сказав дещо про колегію, яку вже куплено, і її завдання на будуче. До цеї промови причинився також своїми палкими словами один наш український поліємен котрий служить вже поверх 10 років при Королівській Кінній Поліції в Пікчюр Бют, конс. П. Р. Симбалістий, родом з Манітоби. Обидва вони представили ціль і завдання колегії для нас українців на будуче. І на цей заклик присутні зложили на колегію около 140 доларів, за що належиться честь всім тим, що причинились хоч би і малою, але щирою своєю жертвою.

Після першої збірки на колегію Укр. Прав. Церкви, гром. Світик знова порушив всім нам дорогу справу, а іменно наших українських вояків і воячок за морем та Клюб в Лондоні, який тільки ми мусимо підтримати і помочи, що в наших силах. Гром. Світик запелював до зібраних гостей, які на цю ціль радо зложили свої жертви в сумі $27.00 і ці гроші переслано до Головної Канцелярії КУК у Винипегу. Потім гості дальше забавлялись до пізної ночі.

На цім місци хочу згадати, що на цім богослуженню гості були аж з Едмонтону, а то п. Зайчука батько з матірю, як також і шваґер. Також хочу сказати, що панство Антін Зайчуки є щирі і свідомі громадяни цеї околиці, щиро відносяться до всяких жертв на українські національні цілі, і нема випадку, коли б вони жертву відмовили, де лиш збірки відбуваються, чи в Летбридж, чи в Келгарі, чи в Едмонтоні.

На закінчення хочу подякувати в імени п-ва Зайчуків всім гостям з близька і далека, що потрудились приїхати і звеличати це наше Богослуження і хрещення. Також складаємо сердечну подяку о. Дячині котрий приїхав аж з Мирнам, зробивши около 425 миль дороги в один бік. Ми запевняємо о. Дячину що при першій нагоді ми будемо старатись, щоби в нас знова відродилась укр. прав. громада в Летбридж і щоби ми не лишились забутими в полудневій Алберті, а з бігом часу приступили до будови своєї власної святині.

Ще хочу пригадати читачам, що в ... бридж і околиці українці все збирають для Укр. Кан. Вояків за морем, за що їм належиться честь і слава. Вони ніколи не забувають за тих, що пішли захороняти наш вільний край від наїздників. Такими збірками найбільше занимаються п. Зайчук і п. П. Згурський з Колдейл.

Гість.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ.

(Бруксбі, Саск.)

В неділю 25 лютого відбулась дуже гарна забава у п-ва Ціпивників в околиці Бруксбі, Саск., з нагоди 50-літних уродин п. А. Ціпивника. Устроено її за старанням старшого сина Петра і дочки Докії та його улюбленої дружини, що була ініціяторкою сієї несподіванки, запросивши собі до помочі близших із родини, приятелів, односельчан, сусідів, що разом з ювілятом весело гостили. Це був дійсно день повний доброго гумору і вдоволення. Столи були заложені багатими українськими стравами і напитками. Гості смачно заїдали і бавились до пізна в ночі, складали щирі побажання, співали многоліття ювілятові.

Незабуто й про українську пресу. На заклик пані Д. Яремій слідуючі жертвували:

По 2 дол.: п-во Василь і Докія Яремій, Андрій і Анна Ціпивник.

По 1 дол.: Д. Нівранський, П. Фенюк, П. Ціпивник, С. Возник п-на Докія Ціпивник.

По 50 цт. пані М. Нівранська. Разом $9.50, котрі розділено на Український Голос 5 дол. і Вістник $4.50.

Всім жертводавцям щира подяка а ювілятові, його дружині і дітям кріпкого здоровля і много літ прожити.

С. Возник.

25-ТІ РОКОВИНИ ПОДРУЖОГО ЖИТТЯ.

(Монтреал, Кве.)

Дня 25 лютого, 1945, в домі панства Василя і Марії Пушкар відбулась несподівана гостина приятелів і знайомих, які прибули вшанувати двадцять пяті роковини їх подружого життя. Приятелі і знайомі були не з числа тих, з котрими вони зустрічаються в щоденнім своїм життю при фабричній праці та при інших оказіях, але були це переважно ті члени і членки, з котрими вони співпрацюють в Церковному Братстві Святої Софії та в Т-ві „Доньки України" при українській православній громаді. Прибувші привитали господарів з урочистими роковинами їх подружого життя й розгосподарилися з урядженням відповідного принятгя. Появилися смачні перекуски, жарти і промови. Промовляли — голова Церковного Братства п. С. Ґайдичук, дружина протоєрея паніматка Л. Слюзар, та інші. В промовах підкреслено їх заслуги для української православної громади і доручено дарунок, котрим було дві річі зо срібного начиння. Після кожної промови гості співали „На многі літа". Розрадувані господарі подякували гостям і за урочисте звеличання жертвували для церкви двадцять пять доларів.

Пані Анастазія Колісник при закінченню закликала до збірки на фонд Українського Голосу і Вістника". Зложили:

По 5 дол.: Василь Балабан.

По 2 дол.: Пушкар Василь і Марія, Бурич Петро і Парамька.

По 1 дол.: Гайдичук Степан, Хомик Степан і Параня, Король Степан і Марія, Стойко Степан і Анна, Кицибіда Олекса й Анна, Прищляківський Михайло і Марія, Ревуцький Мартин і Юзефа, й Магаляс Степан.

По 50 цт.: Паніматка Л. Слюзар, Колісник Анастазія, Гукало Евдокія, Гринів Агафія, Цитульський Михайло, Головач Петро і Тимчак Семен. Всього зібрано $20.50.

Означену збірку переслано по половині для Українського Голосу і Вістника. Панство Пушкарі зо своїми дочками цією дорогою висловлюють всім своїм приятелям за приємну несподівану гостину й щедрий дар щире спасибі!

С. М.

40-ЛІТНІ РОКОВИНИ ПОДРУЖЖА П-ВА ФАЙЧУКІВ.

(Лідер, Саск.)

В Великодний Понеділок, 7-го травня вечером зібралися кілька знакомих і сусідів, щоби зробити приємність і вшанувати 40-ліття подружого життя п-ва Марії і Олександра Файчуків. В 9 годині вечером приїхали до дому п-ва Файчуків ця мала горстка, щоби побажати їм щастя і многих літ. І зараз коли приїхали, то наших молодят не було дома, тільки їх доньки і сини з своїми жінками зїхалися, щоби також разом з гостями відсвяткувати цей вечір. За якийсь час приїхали й наші ювілянти і побачили, що тут є якась несподіванка. Зачалися перше українські пісні і жарти. Пан Салик, як давний їх сусід і як господар того вечора, пояснив всім гостям, в якій ціли та вся несподіванка і сказав, щоби наші молодята сіли до дарування. Пані Т. Райчиба вручила їм квітя і дарунок від гостей. Відтак від доньок і синів і їх жінок вручили начиння дуже гарне і відспівали на многі літа.

Наші ювілянти встали із сльозами в очах, подякували усім гостям за велику щирість, що їм таку зробили приємність і щоб Бог нагородив усім гостям за їх любов.

Пан Товстий також попросив гостей, щоби не забули за наш Український Голос і Вістник, бо вони також хотять помочі, бо п-во Файчули є передплатниками обох часописів. Зложили слідуючі:

По 2 дол.: п-во Файчуки, ювілянти.

По 1 дол.: п-во М. Файчуки Ю. Товсті, С. Салики, Г. Лейбики, Н. Файчуки, пан Т. Райчиба, В. Файчук.

По 50 цт.: пані А. Фінич, А. Скрепец, пані М. Астром з Медисин Гет Разом $10.50, з чого призначено $6.50 на Український Голос, а 4 дол. на Вістник. Всім жертводавцям щира подяка.

Гість.

НА ІМЕНИНАХ п. В. БОДЮЛА.

(Виндзор, Онт.)

На Василія, 14 січня, 1945, родина і близькі приятелі п. Василя Бодюла зібралися в його домі, щоби вшанувати і побажати йому всього найкращого в день його імянин.

По смачній вечері гарно забавлялися гості, співаючи коляди та веселі пісні. При тім не забули згадати й Український Голос та Вістник, котрі зробили так багато доброї роботи на народнім та церковнім полі. З тої нагоди вложили на видавничий фонд по половині слідуючі особи:

По 1 дол.: П. Ч. Степовий, Н. Гаврилюк, В. Бодюл, М. Телеґа, В. Турчин; по 50 цт.: А. Момотюк, і панна А. Бодюл (дочка); о. П. Галицький 25 цт.

Всім жертводавцям щиро дякуємо, а іменникові бажаємо многих і щасливих літ.

Приятель.

НА 50-ЛІТТЯ о. І. ДМИТРОВА.

(Винипеґ, Ман.)

В неділю 8-го липня винипеґська православна громада церкви св. Михаїла, на Дізраелі вул., приготовила була свому пароховм, о. Іванови Дмитрову, несподівану вечеру в церковній салі. До того було дві причині: день іменин о. Івана (Свято Івана було 7-го липня) та 50-ліття його життя.

Зібралося багато громадян і знакомих. Господарем вечера був п. Гео. Маріян.

Після перекуски були довші і коротші промови. Першим говорив довше о. Кудрик, окремо зазначуючи культурне значіння такого свята, де громада виявляє належне признання свому провідникови. Це є гарним свідоцтвом для громади і тою моральною силою, що тісніше вяже громаду з її провідником.

Коротші привіти зложили п. Козьмук, пані Кристанович, п. Кольба, пані Ярема; довше говорив п. Мир. Стечишин, редактор, зазначуючи, що до культурної громади хочеться належати.

Ще довше говорив п. Сарчук, як представник молодих, пригадуючи, що о. Дмитрів вмів сказати і потрібне гірке слово, кому треба, але каже так, що ніхто тим не образиться; також, що належну увагу звертає на молодих.

Після того пані Моріс передала о. Дмитрову дарунок — торбинку з грішми, як на таке свято, то таки досить велику, так що важке — не порожну.

З о. Дмитровим була і Добродійка Дмитрова і їх дочка Оля. Першу подяку зібраним за щирі бажання зложила Д-ка Дмитрова дальше дочка Оля, а вкінци довше говорив о. Дмитрів.

Тут слід згадати, що о. Дмитрів є парохом громади вже шість літ, отже довше, ніж хто з його попередників — хоч він в своїй бесіді зазначував, що давніші обставини були тяжші і для громади і для священиків. Він і дальше лишається парохом громади.

Щоби цьому згаданому святу надати ширшого значіння, господар свята, п. Маріян, звернувся до зібраних з закликом, щоби зложили жертви на Фонд Колегії — отже зібрано $24.05. Так одного вечера зроблено два добрі вчинки — одел місцевого громадського значіння, другий широкого народного.

За збірку на Колегію подякував зараз о. Кудрик, а окрема подяка нехай буде жертводавцям ще раз на оцім місці.

На закінчення треба згадати, що між промовами відспівано кілька пісень, а окремо п. Г. Маріян відспівав „Буковино моя мила". На загал цілий цей вечір був дійсним гарним і поважним громадським святом.

Н. Н.

СПОМИН ПО РОДИЧАХ.

Хоч минають літа, відколи мої родичі відійшли з цего світа, однак вони живуть безнастанно в моїй памяти. І тому вважаю своїм великим обовязком бодай раз в році публично їх згадати, звязавши це хоч з малим добрим ділом.

Отже і тепер посилаю для Видавництва Вістника 6 долярів на дорогий мені спомин по моїх Родичах.

Тато Ґнат Ґалушка, мама Евдокія — виїхали в квітни 1896 року з села Цеброва, пов. Тернопіль в Галичині, почта Овірна, до стейту Джорджія в Злучених Державах. Звідси перебралися невдовзі до Шікаґо, а там і до Канади в околицю Оверстон (тепер Толстой), де жили до смерти.

З родичами приїхало нас четверо дітей: я (Настуня), Петро, Катерина і Варвара.

Тато помер в серпни 1930 р. Мама в червни 1941 року.

Спіть спокійним сном Дорогі Родичі — а я Вас завсігди споминаю.

Дочка Настуня.
(пані А. Бурдет)

ПИСАНКА.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
ГРЕНДВЮ, МАН.

По 1 дол.: С. Яніцький, Д. П. Демчук, М. Гуска, Д. Міщук, В. Слободовський, П. Котик, І. Ясенчук.

Дрібними — $1.25.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 5 дол.: В. Малюта.

По 1 дол.: І. Фаріон, П. Олійник, Гр. Клапоущак, Н. Фаріон.

Дрібними — $1.00.

ЗБІРКА о. Т. М. КИСІЛЮКА.
СОДБОРІ, ОНТ.

По 2 дол.: пані Феня Томкін.

По 1 дол.: Е. П. Стефурак, І. Конічковський, З. Евстафієвич, Яків Запарнюк, Н. Сирпиник, І. Щербій, Н. Кулла, С. Щербій, пані С. Мимка, С. Стадник, М. Боднар, Гр. Тимирієвський.

Дрібними — $4.30

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

По 2 дол.: В. Михалевський.

По 1 дол.: І. Гриців, М. Борисьевич, Г. Черепаха, Ґ. Стратула, М. Антонюк, С. Юсипчук (з Торонта), В. Ґеник, М. Ґрошок, А. Радух.

Дрібними $2.25.

Щира подяка школяркам Рідної Школи Маґдалині Чайка та Надії Мимка, які по хатах зібрали $4.50 на писанку.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРИЦЬКОГО.
ЙОРКТОН, САСК.

По 1 дол., Д. Смукович, І. Кушнірук, п-во Костинюки, п-во Д. Рогатинські, М. Стифюк, С. Гулька, Д. Бойчук, п-во М. Стечишини, А. В. Борис, В. Стрілецький, Софія Ягольницька, пані Зелінеї, В. Благут, С. В. Пернаровський, Н. Ягольницький, п-во А. Попович, пані С. Яремко, пані К. Курулюк, пані М. Гриник, пані Настя Кадещук, Ю. Горбач, И. Кобець, пані К. Бортнак, п-во В. Демчук, П. Волощук з Врокстон, Саск.

По 75 цт.: Митро Вітояник.

Дрібними — $12.55.

ГРОМАДА ЯРОСЛАВ.

По 1 дол.: М. Борис, Д. Борис, Іларіон Благий, Марія Блага, К. Столяр, Д. Пацута, М. Гребеник.

ГРОМАДА СВИДОВА.

По 1 дол.: Ф. Е. Аника, С. Трембач, П. Ревяковський, Г. Ревяковський, О. і Марія Рудей, Павліна Ганевич.

Дрібними — $6.90.

ГРОМАДА МАЗЕПА.

По 1 дол.: Ф. Горчинський, А. Темрик, Оля Деркач, Докка Снятинська, Г. Друшка, С. Путерів, Н. Малінський, С. Маковський, М. Король, С. А. Деркач, Д. Юрків, Т. Ягольницький, Д. Цимбалістий, Теодор, Ол. Чепіль, М. В. Король, О. Горчинський, пані Деркач, В. Бойчук, П. Менчук, пані И. Маковська, пані М. Чепіль, пані І. Ґуляк, пані С. Стефанюк, п-на Н. Король, А. Ягольницький, Н. Н.

Дрібними — $8.90.

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.
ДУФРОСТ, МАН.

По 1 дол.: В. і С. Касіян, М. Дирбавка, І. Бугера, Павло і П. Ткачик, Т. Ярема, В. Волошин, М. Ткачик, Ф. і А. Шимко (Арнавд), Мих. і Елена Влад (Ст. Джін, Ман.) 2. 00.

Дрібними — $2.25.

СЕЛТОН, МАН.

По 2 дол.: Петро Мех

По 1 дол.: Рос Назаревич.

ЛЕДВИН, МАН.

Дрібними — $1.75.

БРЕНДОН, МАН.

По 1 дол.: М. Данкевич, пані К. Шевчук.

По 25 цт.: М. Шмігельська.

ПАПЛАР ПАРК, МАН.

По 1 дол.: І. Марко, В. Олесько.

По 25 цт.: Вас. Белюк.

ІСТ СЕЛКИРК, МАН.

По 1 дол.: К. Божиско, Савчук, А. Суханський, Н. Загайко.

ТИНДАЛ, МАН.

По 2 дол.: Лев Сабат.

По 1 дол.: К. Гнатюк, М. Гнатюк, І. Манчур, С. Манчур, С. Причун з Гарсон.

СТЕД, МАН.

Дрібними — $3.75.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

По 1 дол.: Макарій Мельник, С. Ф. Пащнюк, Іван Звіздарик.

Дрібними — $3.60.

ЗБІРКА о. Н. МОРОЗА.
РІДЖАРИНА, САСК.

По 1 дол.: В. Мойсюк, І. Настасюк, Н. Марчук, Гео. Шупеняк, М. Фот, Т. Каплунський, С. Онищко, В. Мудрий, Л. Швець, І. К. Анклевич, П. і П. Ґреґорій, Р. Гелик, Н. Мандрик, В. Веселовський, А. Кут, Н. Корпан, И. Ковкевич, П. Швець, Н. Хонько, А. Сенюк, С. Сучівський,

П. Сирник, В. Овадюк, И. Федущак, А. Лужецька, П. Демко, С. Семенюк, Гр. Труфан, М. Куць.
Дрібними — $13.22.

ГУДІВ, САСК.
По 1 дол.: Н. Кушнір, С. Б. Микитюк, Н. Паньків, К. Щеньг, Я. Микитюк, О. Павлишин, Ю. Павлишин, Ст. Любовицький, М. Пілиповський, Н. Козакевич, І. Костишин.
Дрібними — $7.75.

ВИШАРТ. САСК.
По 2 дол.: Н. Стефанишин.
По $1.50: К. Геверик.
По 1 дол.: П. Евянський, П. Сеньків, В. Рошка, О. Савчук, Т. Сеньків, Ів. Мельничук, Ів. Мисак, М. Попович, Гр. Шевчук, Марія Гаврищук.
По 75 цт.: пані Библіа.
Дрібними — $2.10.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.
ЕДМОНТОН, АЛТА.
По 5 дол.: І. Германюк (Стоні Плейн, Алта.)
По 2 дол.: Н. Слюсар, Дм. Данилюк, А. Клапоущак.
По 1 дол.: З. Паранич, П. Ісаєнко, п-во Ляхмани, Агафія Янішевська, Г. Михайлишин, Ф. Бойко, Ф. Виничук, Ф. Говда, В. Марчишин, Г. Саїк, П. Скорей, Касіян Скаьчи, С. Марусик, М. Гудима, О. Юсипчук, М. Гомола, І. Слюсарчук, В. Семотюк, В. Чоботар, В. Кривко, В. Бавюк, Д. С. Фербей, Н. Н., Л. Онищук.
Дрібними — $1.50.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.
БРУКСБІ, САСК.
По 1 дол.: Г. Папіш, Г. Яремій, Л. Заяшук, Д. Ніврянський.
Дрібними — $1.75.

МІЧЕАМ. САСК.
По 1 дол.: М. В. Олеськів, Л. Новосад.
Дрібними — $7.06.

ЛЕНИГЕН. САСК.
По 1 дол.: В. Гарасим, В. Миськів, Ф. Якубишин і Миськів.
По 10 цт.: Олена Кристоф.

ГРОНЛИД. САСК. (Полуднева).
По 1 дол.: К. Копачівський, Н. Лошний, М. Погорецький, Ю. Українець, Г. Добровольський, Ю. Селчин.
Дрібними — $2.55.

ЗБІРКА о. П. ГЛИЦЬКОГО.

Пембіна, Н. Дак.	$8.50
Вайта, Ман.	6.30
Гарлентон, Ман.	5.00
Сондавн, Ман.	4.00
Роза, Ман.	3.75
Сеньків, Ман.	3.25
Толстой, Ман.	3.00
Арбакка, Ман.	2.90
Сірко, Ман.	2.50

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
КАЛВОРТ. САСК.
По 1 дол.: П. Грицюк, Ф. Іванишин, І. Грицюк, Гр. Савчук, М. Котелко, Дм. Котелко, В. С. Ковбуз, В. Гринюк (Бруно. Саск.), і пані Марія Савіцька (Принс Алберт, Саск.).
Дрібними — $4.35.

ЄЛЛОВ КРІК, САСК.
По 1 дол.: Ф. Бучковський, Вол. Войціхівський, И. Щитовь, И. Зін, Гр. Ворона, А. Сенів, М. Грибб, І. Зін, І. Дорош, В. Шевчук, І. Гриневич, Н. Романко, Дм. Мазуркевич.
Дрібними — $1.75

ВАКАВ, САСК.
По 1 дол.: І. В. Луцюк, Л. Михайлюк, І. І. Луцюк, Г. Т. Луцюк, М. В. Луцюк, Гео. Березовський і М. В. Луцюк (склепар).
Дрібними — 50.

СМАТС, САСК.
По 1 дол.: І. Коваль, И. Кінар, І. М. Байда, Ф. Мантика, М. І. Кінар, І. Кінар, І. Щербань, Г. Малько, Н. Кінар, М. Козак, П. Гриців, Н. Гриців, І. Гриців, П. Дептух, И. Магус, М. Гриців і Т. Чугайовський (Айтуна, Саск.).
Дрібними — $3.55.

СТ. ДЖУЛІЕН. САСК.
По 1 дол.: І. Кіндрачук, П. Місюра, Ф. Олексин, Н. А. Олексин, П. Сорохан, П. Хомяк, В. Бокшован, Ю. В. Михайлюк, В. Буджак, М. Тріщук, П. Бажовський, Л. Чуганюк, Д. Вакшован.
Дрібними — $1.50.

ЗІБРАВ о. І. ДМИТРІВ.
ВИНИПЕГ МАН.
По 2 дол.: пані Ольга Войценкова, П. Богонос, Доця Гавришишин, Евдокія Павлюкевич, А. Робчак.
По 1 дол.: В. Тасній, Марія Гринчук, В. Фірманюк, пані М. Медведюк, пані Морис, пані В. Бачинська, пані Е. Семенюк (з Джарвис аве.), Г. Фотій, пані Райфта В. Бурдейна, В. Ткачик, Яр. Колтяк, М. Гаврисишин, Ліна Скегар (Лібав Ман.), А. Попович (Гугата Ман.), п-во Сорохан, п-во Гнюк, Анна Кульбаба (сумківка), В. Грипюк (Поплар-філд, Ман.), Таня Понич, Ю. Маріян, пані А. Дмитрова, Наталя Войцехівська, О. В. Данилюк, М. М. Русин (Метис Ман.), Мир. Стечишин, п-на Лелія Загара, Гр. Бугера.
Дрібними — $3.50.

ХРАМОВЕ СВЯТО
нашого патрона, св. Володимира Великого в Торонто,
відбудеться
в Неділю 12 серпня, 1945 р.

1. Служба Божа почнеться в год. 10 рано при співучасти кількох доколичних священиків. Дальше свячення води.
2. В год. 12.30 обід і промови.
3. По обіді на церковній площі забави, спортові змагання тощо, як на пікніку. Буде вибір питки, морожене і перекуска в середині будинку.

Запрошуємо місцевих і доколичних членів і симпатиків на наше храмове свято.

За Укр. Прав. Громаду в Торонто:
М. Бlлий, голова. С. Пелешок, секр.

ПОЗІР! — ПОЗІР!
Ювілей Церкви в Принс Алберт, Саск.

Повідомляється сусідні околиці, що в Неділю дня 29 липня н. р. Українська Православна Громада в Принс Алберт святкує 10-літний Ювілей зі слідуючою програмою:
9 год. рано Утреня.
10 год. Служба Божа і Водосвяття. (Сл. Божу співатиме хор з Саскатуну).
12.30 Спільний обід.
1.30 Ювілейні промови.
2.30 Концерт хору саскатунської православної громади під управою п. Мих. Гуменюка. Головний реферат виголосить І. Г. Сирник, ректор Інституту П. Могили. Також промовлятимуть другі визначні бесідники.
Запрошуємо всіх місцевих і позамісцевих Українців на це наше свято.

Стефан Луцюк, голова. Андрій Байда, секретар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Івана Гикавого.
ЛИПЕНЬ:
22. Неділя Утреня — Форт Віліям. Служба Божа Вест Форт.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИПЕНЬ:
22. Неділя — Флин Флон.
29 Неділя — Пайн Ривер.
СЕРПЕНЬ.
12. Неділя — Сван Плейн.
Адреса: Box 124, Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИПЕНЬ:
15 Неділя — Елк Пойнт.
22 Неділя — Стрий.
28 Субота. Володимира Великого. — Грац.
29 Неділя — Спедел.
СЕРПЕНЬ:
2 Четвер. Ілії — Давніг (храм).
Адреса: Гленден, Алта Box 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ЛИПЕНЬ:
15 Неділя — Вимер.
22 Неділя — Дробот.
29 Неділя — Кемсак.
Box 425 Телефон 67
Канора Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ
15 Неділя — Ленирх.
22 Неділя — Шортдейл.
29 Неділя — Гілберт Плейнс. храм.
29 Неділя — Шелвелей о. І. Кусий.
СЕРПЕНЬ:
2. Четвер. Прор. Ілії — Врокстон. (храм).
12 Неділя — Роблін—Зелена. — Вечірня 7 год. — Роблін місто.
19. Неділя. Преображення Господнє. Шортдейл.
26 Неділя — Шелвелей.
28 Вівторок Усп. Пресв. Богор. — Дрифтінг Ривер.
Почт. скринька 54 Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Р. Грицини.
ЛИПЕНЬ
15 Неділя — Вакав.
22 Неділя — Сматс.
28 Субота Володимира Великого — Ст. Джулієн.
29 Неділя — Калворт (храм)
СЕРПЕНЬ
2 Четвер. Ілії — Вакав.
5 Неділя — Тернопіль.
12. Неділя — Єлов Крік.
19. Неділя. Преображення — Ст. Джулієн.
26. Неділя — Сматс.
28. Вівторок. Успення Пр. Богор. — Вакав (храм).
Адреса: Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Жеґилкевича.
ЛИПЕНЬ:
15 Неділя — Саскатун.
22 Неділя — Сембору.
29 Неділя — Принс Алберт (храм).
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кеніцького.
ЛИПЕНЬ
22 Неділя — Мазепа.
22 Неділя — Свидова — о. Кусий.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
847 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd
Гросерия, овочі огородина на долині

Календар Українських Свят
ЛИПЕНЬ.

16	П	3	Мч. Акинта, Марка
17	В	4	Андрея арх. Критського
18	С	5	†Преп. Атанасія Атонського
19	Ч	6	Преп. Сисоя сляп. Печер.
20	П	7	Прп. Томи, Малеїна, Акакія
21	С	8	Вликмч. Прокопія, мч. Авди
22	Н	9	Нед. 4. Свщмч. Панкратія
23	П	10	†Прп. Антонія Печерського
24	В	11	Смерть укр. княгині Ольги.
25	С	12	Мч. Прокла і Іларія
26	Ч	13	Собор арх. Гавриїла
27	П	14	Ап. Акилп з 70 і друж.
28	С	15	†Володимира Великого
29	Н	16	Нед. 5. Свщмч. Атиногена
30	П	17	Вдкм. Марини, мч. Сперата
31	В	18	Івана і Памви затв. Печер

СЕРПЕНЬ:

1	С	19	Преп. Макрини, с. Василія
2	Ч	20	†Ілії прор. Зн. м. Атанасія
3	П	21	Преп. Онуфрія монч. Печ.
4	С	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	Н	23	Нед. 6. Мч. Трохима
6	П	24	†Мч. Бориса і Гліба
7	В	25	†Усп. правед. Анни
8	С	26	Прп. Мойсея чуд. Печер.
9	Ч	27	В172мч. Пантелеймона
10	П	28	Ап. з 70 Прохора Тімона
11	С	29	Муч. Калиника Килик.
12	Н	30	Нед. 7. Ап. Сили і Суликна
13	П	31	Прав. Евдокима Капад.
14	В	1	†Зн. Ч. Хр. Хрещ. України
15	С	2	Пер. мощів прв. Стефана

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Кситуан.
29. Неділя — Осетна.
СЕРПЕНЬ:
12 Неділя — Смокі Лейк.
19. Неділя Преобр. Господнє Візел Крік (храм).
26. Неділя — Егремонт.
28. Успення Пресв. Бог. — Редвотер.
Адреса Box 62, Радвей Алта Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федика.
ЛИПЕНЬ:
22 Неділя — Ангусвил.
29 Неділя — Розборн (місто).
Адреса Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ:
22 Неділя — Вектав.
29 Неділя — Рорктон.
Адреса Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Ледвин.
29 Неділя — Тафрост.
СЕРПЕНЬ:
12 Неділя — Брендон.
19. Неділя. Преображення Господнє — Паплар Парк.
Адреса: 305 Пірк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

Устав Церковний.
ЛИПЕНЬ
22 Нед. 4 Голос 3. УЄ 4. Лт. Ап. Римлян 6: 18—23. Єван. Матея 8: 5—13.
28 Володимира Вел. УР Івана 10, 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єв. Івана 10: 1—9.
29 Нед. 5. Голос 4. УЄ 5. Лт. Ап. Римлян 10: 1—10. Єван. Матея 8: 28—34 і 9: 1.
СЕРПЕНЬ:
2. Прор. Ілії. УЄ Луки 11: 47 .. Літ. Ап. Якова 5. 10—20. Єв. Луки 4: 22—30.
5. Нед. 6 Гол. 5. УЄ 6. Літ. Рим. 12: 6—14. Єван. Матея 9: 1—8.
12. Нед. 7. Голос 6. УЄ 7. Лт. Римлян 15: 1—7. Єван. Матея 9: 27—35.

Український Релігійний [redacted] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD Box 3636 WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., AUG. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1945. ЧИСЛО (555) 15

ЧЕРВОНІ ПРАПОРИ В ЦЕРКВАХ.
В „Светі" пише протоерей Коханик, якто людей чіпляється дурнота. Каже він, що на сором культурного віку настає жалю гідна пора „між нами русскими". Зачинають в Америці інтересуватися льояльністю до чужої держави (очевидно до Росії); вже вивішували в 7—8 церквах червоні совітські прапори, хоч, таких „нема і не буде" навіть в церквах в Росії, як казав в Москві патріярх Алексій. Отже так російські церкви в Америці помагають ширити комунізм. Отже не буде дива, каже Коханик, коли протикомуністична комісія Даєса почне слідство в русско-американськім життю.

НАРАДИ ТРОХ.
Хоч наради Чорчила, Трумана і Сталіна ведуться понад тиждень, світ майже не знає, що там обговорюєсь і рішаєсь. Та нема сумніву, що все йде точно в тім напрямі і на такий лад, як було дотепер.

ЯПОНСЬКА СПРАВА.
Якийсь час ходять чутки, що Японія шукає способів замиритися з своїми противниками. З Вашингтону є вістка, що Труман мав би дати Японії услівя мира на той лад, що Японія віддала би все забране, позбулась би фльоти, але задержала би свій державний лад.

РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА.
Вістка з Парижа 20 липня каже, що Росія домагаєсь відшкодовання від тої части Німеччини, яка є в руках Британії й Америки — отже хоче фабричних машин, вугля, поживи і др. Коли ж забирає і вивозить з фабрик машини і все, що можна вивезти з Німеччини, яку має в руках, то не бере того на рахунок відшкодовань. Отже Британія й Америка мають в занятій ними Німеччині готовити і платити Росії відшкодовання.

ДЕВЯТЬ БІЛЬЙОНІВ НА РОЗБУДОВУ.
Америка готовиться тепер поширити по світі свою торговельну політику, отже призначила коло 9 більйонів долярів на позички другим державам та на поширення своїх грошевих інтересів по світі. З того оден більйон долярів дадуть Росії.

ВУГОЛЬ ДЛЯ ЕВРОПИ.
Вістка з Вашингтону каже, що секретар Ікес заявив, що Америка мусить вислати до Европи перед зимою 6,000,000 тон вугля, щоби не допустити там до поважних розрухів.

КАЖУТЬ, ЩО НЕВИННІ.
Кореспондент Баровс каже, що з 53 німців, з якими в Берліні говорив, ані оден до вини не признається. Каже дальше, що в Берліні голод і це може довести до розрухів, коли військова управа тому не перешкодить.

В ВІЙНІ З ЯПОНІЄЮ.
Від нападу на Перл Гарбор до 19 липня було воєнних страт 1,053,161, отже вбитих, ранених і полонених. Від наступу на Филипини в жовтні 1944 до тепер було 12,035 вбитих, 46,425 ранених, а 1,196 пропавших.

ДЕВЯТИЙ СОБОР ЦЕРКВИ ВІДЛОЖЕНИЙ НА НЕОБМЕЖЕНИЙ ПРОТЯГ ЧАСУ.
Урядове Повідомлення.

Дня 16 липня, 1945, Рада цін в Оттаві оголосила наказ, яким забороняється на необмежений протяг часу після 20 липня ц. р. скликати конвенції та подібні зібрання в Канаді, на які залізницею, басами або літаками мало б приїхати більше, як пятьдесять людей. Цю заборону видано головно з уваги на масове перевожування повертаючих вояків зза моря.

Довідавшись про таку заборону, Консисторія негайно звернулася до Директора Конвенцій в Оттаві з запитом, чи така заборона буде також відноситися до скликання Девятого Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який вже було проголошено та який мав відбутися 4—6 серпня, отже після 20 липня. Рівночасно Консисторія оголосила в 14 ч. Вістника, що Собор відложується на пізніше.

Нинішнього дня, 25 липня, 1945, Консисторія отримала остаточну відповідь від Директора Конвенцій, в якій сказано, що Собор може відбутися під услівям, що не більше, як пятьдесять (50) делегатів будуть їхати на нього залізницею, басами та літаками.

В виду того, що число сподіваних повноправних учасників Собору, — світських делегатів і священиків, — досягає 130 до 150, як рівнож, що більшість з них безсумніву мусілаб їхати поїздами та басами, Консисторія не може такого запевнення Директорови Конвенцій дати та що тимсамим треба Собор відложити на пізніше.

Згідно з цим подається до відома всім заінтересованим, що Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді не відбудеться 4—6 серпня, 1945, як було проголошено, але відложується до такого часу, коли заборона відбувати конвенції буде скасована та коли взагалі відносини дозволять його скликати.

Дано в Винипегу, Ман., дня 25 липня, 1945.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:
Прот. С. В. Савчук, голова.
Прот. В. Кудрик, заст. голови.
Свящ. І. Дмитрів, секретар.
Мир. Стечишин, заст. секретаря.
Йосиф Богоніс, касієр.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 15 і 16 серпня, 1945, в Інституті ім. Петра Могили, в Саскатуні, Саск.

Про програму та інші подробиці Конференції священики будуть повідомлені окремими листами.

Винипег, Ман., 25 липня, 1945.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЧИСТКА В ФІНЛЯНДСЬКІЙ АРМІЇ.
З Стокгольму доносять, що дальша чистка переводиться в фінляндській армії між офіцерами. Тепер арештували 34 визначніших офіцерів — капітанів, майорів, підполковників і полковників. Їм закидають, що вони заховували зброю і готовилися до бунту проти теперішнього уряду. Це продовження чистки, що давніше почалася. Фінляндія нині в большевицьких руках.

НЕ ВИДНО ПІДВОДНИХ.
Довший час коло побереж Аргентини не видно німецьких підводних, хоч прибережна сторожа за ними слідить. Де вони поділися, не знати. Аргентині ходить про те, щоби вони не привозили тайком німців, чи кого, отже вздовж берега в провінції Буенос Айрес поставлено на 200 ярдів одного сторожа. Хоч в полудневих незаселених сторонах сторожів нема.

ЗАКОЛОЛА НОЖЕМ НА СМЕРТЬ.
В Вайнона, Мін. 16-літна Тереса Куба заколола на смерть 16-літного Доналда Кеда, коли він почав її чіплятися. Тіло хлопця знайшли в вербах над рікою. Вона йшла з ножем до гурта, де мала краяти мельони.

ВЕЛИКА БІЙКА МОЛОДИХ.
В Бруклині була недавно велика бійка між молодими хлопцями і поліція арештувала їх 17. Двом з них закидають, що закололи на смерть 16-літного Гріна. Бійка провадилася в ріжних місцях три години — пулрумах, в пиварнях і на вулицях. А зброя була: своєї роботи пістолі, ножі, всякі костурі і другі річи. Все те ділялося на просторі квадратової милі. — І це мають бути будучі горожани!

ЗГИНУЛО 110 НА ПОЇЗДІ.
В Мінхені (анг. Мюніч) була 20 липня залізнича катастрофа, в якій згинуло 110 осіб.

СУДЯТЬ ПЕТЕНА.
В Парижі судять 89-літного маршала Петена за державну зраду, закидаючи йому, що він цілі літа провадив французькі справи в користь Німеччини. Петен розкриває деякі факти з міждержавної політики та доказує, що французькі большевики були проти нього, коли він стояв на тім, щоби Франція відповідно озброювалася. Цікаво, як суд скінчиться.

ПРИЇХАЛО 7,600 ВОЯКІВ.
Ранком 24 липня приїхало до Галіфаксу 7,600 вояків зза моря. В слідуючих двох тижнях прийде 23,000.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:
5 серпня, неділя — Шипман, Саск.
12 серпня, неділя — Гаслин, Саск.
19 серпня, неділя — Гефорд, Саск.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були вложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено $83,047.02

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
БОВАЛОН, АЛТА.

Лука Яремчук 25.00
Іван І. Чапельський 5.00
Луїс Лисаковський 3.00
(Разом з Бовалон — 33.00)

СЛАВА (полуд.), АЛТА.

Мих. й Калина Фодчук 10.00
По 5 дол.: Фред Войтків, Іван К. Грекуляк (попередно 26.00), Петро Запаринюк (попередно 25.00), Михайло Пухкий (попередно 30.00) 20.00
Петро Фодчук (попередно 5.00) 2.00
По 1 дол.: Гелена Гиманик, Іван Шпичка 2.00
(Разом з Слава — 34.00)

МОРКЕМБ, АЛТА.

Жіноче Т-во ім. Олени Пчілки 25.00
Василь Кіндрачук (попередно 10.00) 15.00
По 5 дол.: Н. Яремчук, І. Богайчук (Інисфрі), Н. Ханасик (Інисфрі) 15.00
По 1 дол.: В. Сорохан, Василина Мандрусяк, М. Давид 3.00
(Разом з Моркемб — 58.00)

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
ПАЙН РИВЕР, МАН.

Пані М. Топоровська 50.00
Павло Кравчук (Слейтер, Ман.) 25.00
Мирослав Кревецький 10.00
Петро Бугера 10.00
Іван Румак 5.00
(Разом з Пайн Ривер — 100.00)

Справка:

В збірці о. В. Апонюка з Ервуд, Саск., зайшла така похибка: Замісць Микола Іжак, мало бути Михайло Іжак; а замісць Микола Шингельський, мало бути Михайло Шингельський.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
СПРАВКА:

В 13 ч. Вістника, у виказі збірки о. Грицини, з Вакав, зайшла така похибка: Було, що Іван В. Луцюк жертвував $15.00, а мало бути Іван І. Луцюк; також мало бути, що Михайло В. Луцюк дав 5.00, а не Мих. Лусюк.

Венкувер, Б. К.

Йосиф Ясінчук 5.00

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.

Збірка на похороні Гео. Савки, Давнінг Алта. 10.00

Прислав о. І. Майба.

Никола й Марія Корпач, Гleслин, Саск. (перше дали 25.00) 25.00

Прислав о. П. Ґаіцький.

Збірка на хрестинах в п-ва Іллюків, Арбакка, Ман. 10.00
Збірка на весіллю в домі п. Касіяна, Толстой, Ман. 10.00

Дохід з Базару.

Дохід з базару устроєного Манітобською Екзекутивою Союза Українок Канади (на умебльовання кімнати в Колегії) 295.00

Винипег, Ман.

Т. Д. Ферлей 25.00

ЗБІРКА о. Е. УЛЯНА.

По 5 дол.: Петро Онисько (Ривертон), Павло Німчук (Алола), Анна Макарчук (Рейні Ривер), Дмитро Петрук (Рейні Ривер), Іван Гладун (Фейрфорд) 25.00

Ґлендон, Алта.

СПРАВКА: В виказі збірки о. Сенишина з Ґлендон, Алта., в ч. 10. зайшла похибка: Замісць Іван Стасик, мало бути: Олекса й Кася Стасик.

Стронґ Пайн, Саск.

Василь Чубей (перше дав 10.00) 10.00

Спеден, Алта.

Збірка на похороні сумвіцця, бл. п. Павла Квасниці, Спедден, Алта. 10.00

Ню Торонто, Онт.

Збірка на несподіванці повернувшому воякові п. Ст. Школьному 19.55

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

Іван Лебедович, Діпдейл, Ман. (бонд) 51.00
Дмитро Кулик, Роблін, Ман. 25.00
Василь Копець, Роблін (перше дав 10.00) 15.00
Семен Лівак, Мерідейл, Ман. 15.00
Танасій Міндзян, Мерідейл, Ман. 5.00
Николай Попасюк, Мерідейл, Ман. 2.00

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 5 дол.: Петро Кулик, Вас. Стадник, П. Стадник, Н. Стадник, П. Шовдра, Ф. Прісняк 30.00
Кость Топольницький 2.00

Церк. громада Пресв. Трійці, Леннард, Ман. 10.00
Просв. Т-во ім. Ю. Федьковича, Шел Велі, Ман. 20.00
Іван Хохолик, Канора, Саск. 15.00
Юрій Козорів, Донвел, Саск. 10.00
Збірка в домі Дмитра Федорчука, Інсінгер, Саск., з нагоди поминального богослуження по його синові, який поляг в бою за морем 35.20

Разом $83,852.37

Справка Похибки.

В послідніх виказі збірок на Колегію в числі 14 Вістника хибно подано таке: „Марія і Іван Гавриш, Ст. Джулієн, Саск. $17.75" А мав бути: „На поминках по бл. п. Марії і Івана Гавришів, Ст. Джулієн, Саск. — $17.75".

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

[illegible]

Йосафат Архієпископом.

Архієпископ Гедеон вмер при кінци 1618 р. і король зараз признав Йосафата Полоцьким архієпископом. А 1619 р. король признав Йосафатови власть над всіми православними церквами і монастирями в Полоцьку, Вітебську, Могилеві, Мстиславлю, Орші і всюди в його епархії.

Йосафат в 1619 р. розіслав циркулярі по своїй дієцезії з приказом, щоби православні священики з вірними на унію переходили; хто ж з священиків так не зробить, того нажене і церкву передасть для унії.

Отже почав замикати православні церкви; православні Богослуження заборонив де би вони не були. Священиків, що не хотіли унії, заковував і саджав до тюрем. Тай накликав Поляків, щоби православних переслідували.

Йосафатові насильства викликали опір, це природне. Збільшались насильства, збільшалась ненависть народу до мучителя.

Коли Йосафат мав віджати до Могилева, то міщани поставили були на окопах гармати і загрозили, що будуть стріляти, коли Йосафат до міських воріт підіде.

В Мстиславлі якийсь Масальський був би застрілив Йосафата, коли б Йосафатів слуга не застрілив скорше Масальського.

В Орші міщани хотіли Йосафата втопити в ріці.

Йосафат навіть провадив дійсні війни.

Борисо-Глібський монастир в Полоцьку заснував полоцький князь Борис Генвилович 1220 року і щедро вивинував. Опісля побожні богаті родини — Соколинські, Корсаки, Тишкевичі, Соломирецькі і Щити — щедро монастир обдарували і він став першим і богатим монастирем.

Полоцькі православні архиепископи ще довго перед унією здобули право зватись архимандритами (настоятелями) монастиря й орудувати всім його майном. Таке право потверджував польський король кождому православному архієпископови, а тепер признав таке право Йосафатови, хоч той не був православним. І Йосафат зараз хотів забрати майно православного Борисо-Глібського монастиря в свої руки.

Але православні його ктитори (потомки основателів монастиря, добродії, патрони), Корсаки і Щити, ще за життя першого Полоцького єпископа уніята, Григорія Загорського, забрали монастир з майном в свої руки, щоби не дати його уніятам.

Тепер Йосафат, виказуючись королівською грамотою, домагався передачі йому монастиря — коли ж не дадуть, то грозив війною. Знов же православні — Корсаки, Тишкевичі і Щити — з чисельною православною шляхтою, з міщанами і селянами, засіли в монастирі, а на окружаючих монастир стінах поставили гармати, щоби зброєю монастир обороняти.

І Йосафат почав облогу, що тревала 11 днів. Він мав на своїй стороні озброєних уніятів і Поляків і вкінци монастир здобув.

Тепер вдався до суду, щоби монастирське майно забрати. Король, що був покровителем Йосафата, рішив, що православні мають передати Йосафатови все монастирське майно, а крім того заплатити йому 30,000 золотих польських відшкодовання.

Обороняючи права Борисо-Глібського монастиря, як православного, його ктитори доказували, що монастир був заснований православними, щоби навіки був православним, а що Йосафат відступив від православної віри — „то ми, ктитори монастиря, потомки православних основателів, вважаємо, що за нами право мати під доглядом монастирське майно, доки настоятель монастиря і його монахи не перемінять нової віри на давню"...

Однакож напір зі сторони Поляків був надто сильний і згадані ктитори не встоялись — вони 1621 р. підписали мирну грамоту з Кунцевичом, де годяться бути уніятами, коли зможуть дальше вибирати настоятеля монастиря і не заплатять 30,000.

Так Кунцевич здобув більше, ніж хотів бо згадані ктитори перейшли навіть не на унію, але відразу на римо-католицизм Це був великий здобуток для Кунцевича, велика його заслуга перед Поляками, а дуже болючий удар для Українців

ПЧОЛИ ПОКУСАЛИ — ВМЕР.

Ернест Кеткарт, збіжевий торговець в Винипегу, мав в городі пасіку і 24 липня сталося, що або він сам нехотячи звернув улий, або хтось звернув, отже пчоли його обсіли, покусали і він вмер, нім покликали доктора. Йдучи до пчіл він не мав на лици сітки. А пчіл в улию може бути до 30,000, або і більше.

ВТОПИВСЯ 12-ЛІТНИЙ.

В вівторок 24 липня втопився в ріці коло Винипегу 12-літний „Гордон" Руснак. Він був на човні з другими двома хлопцями й вони опісля оповідали, що коли вони хотіли приплисти до берега, вітер віс човен на ріку. Руснак настрашився й одягнений скочив в ріку. Вратувати його не було кому.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Релігійні Підвалини Здорового Життя.

Коли будуємо великий будинок, то найперше ставимо міцні підвалини. Побачивши великого будинка на сильних підвалинах, нам приходить думка: „Це будинок вартний! Буде з нього користь". Такі то важні добрі підвалини!

Підвалини для життя — це релігійність, а будинок — все інше знання й його зужиток на добро. Безрелігійна людина, хоч і вчена, не зужие свого знання для гідної справи. Таке знання не має основ.

Усі великі народні діячі, як Володимир Великий, Шевченко й другі, були релігійні люде. А злочинці і вороги свого народу не мали доброго релігійного виховання; не мали сильних підвалин. Іх будинок валився і спричиняв лише шкоду.

Сковорода каже: „Релігійна наука — це підвалини виховання". Сьогодня, виховання належить до найважніших обовязків родичів Родичі повинні дати своїм дітям найперше добру релігійну науку. Тоді вся дальша наука принесе добро.

Молоді читачі! Ви думаете стати лікарами, адвокатами, професорами, чи ще чим. Чим ви не були б, дбайте, щоби релігійне знання високо стояло в вашій душі. Коли загине в вас віра, коли зникне релігійність, ваше будуче становище буде маловартним, ваше життя буде порожним.

Тільки релігійність створить сильні підвалини для нашого життя і зробить вас вартними та гідними людьми.

Орест Ґорчинський.

Треба читати, слухати і думати.

Дехто багато читає, а мало користає тому, що не звертає уваги, до якої ціли те писання веде.

Таке буває, коли люде слухають бесід. Замість широко справу розбирати, люде по першім слові вже: „Коли так, то ми, сусідо, повинні за отою партією голосувати"... І там, де перед ними є красший вибір, вони голосують туди, куди не голосували б, коли б добре подумали. Тай не тільки в виборчім голосованню таке буває, але в багатьох випадках.

Отже ми молоді повинні і багато читати і добрих матеріялів для читання шукати, а що важне — треба всесторонно й обережно застановлятися над тим, що читаємо і чуємо. Тоді не будемо робити таких помилок, як в других бачимо.

Тереса Ґорчинська.

Сміх і думка.

Писалося вже, що теперішна мода вимагає, щоби всюди сміятися, або бодай шкірити зуби. І дуже багато так роблять.

Я над тим застановлявся і прийшов до такого висновку:

— Сміх ніколи не є знаком великої думки. Він не є навіть тоді, коли люде сміються, бо є з чого сміятися. Бо сміємося завсігди з якоїсь небувалої дурниці, з влучного жарту, з невинного непорозуміння, з нерозумного поведення. Але ніколи не сміємося з чого будь поважного і розумного.

Отже хто всюди сміється, того думка поза дурниці не сягає. А хто розумно, глибоко і поважно думає, той не має з чого сміятися.

— З того висновок: Не думайте нічого, а всюди будете сміятися; думайте поважно і розумно, а сміятися не будете.

• Ану подумайте, чи так воно є.

Смакула.

ПРОЄКТ ЗМИН І ДОПОВНЕНЬ СТАТУТА У.Г.П.Ц.К.

ЗАПРОПОНОВАНИЙ ПАРАФІЄЮ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ, АЛТА., ДЛЯ СЛІДУЮЧОГО СОБОРУ УКР. ГР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

1. Сторона 5 в параграфі 6 по останнім слові „стан" додати такі слова: „або поки Церковна Судова Комісія не дасть свого рішення в справі такої громади, місії чи парафії".

2. Стор. 6 в пар. 12 по останнім слові „парафії" додати такі слова: „але не робить внесків, не номінує і не голосує в жадних справах, що є предметом нарад чи зборів".

3. Стор. 7 в пар. 13 в четвертій стрічці викинути слова „пять років", а на їх місце вставити слова „три роки".

4. Ст. 8 в пар. 15 в 2-ій стрічці викинути слова „пять років від 1935 року почавши", а на їх місце вставити слова „три роки від 1945 року почавши".

5. Ст. 12 в пар. 26 в 3-ій стрічці викинути слова „пять літ", а на їх місце вставити слова „три роки".

6. Ст. 14 в пар. 29 в 3-ій стрічці викинути слова „пять років", а на їх місце вставити слова „три роки".

7. Ст. 16 пар. 38 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар.:

„38 (1) Для розсліджения, вирішення і полагодження важніиших жалоб, оскаржень, закидів та непорозумінь в церковно-громадськім життю відносно одиниць (як світських так і духовних), громад, місій чи парафій, кожний Собор вибирає Церковну Судову Комісію на три роки з пятьох членів, двох духовних, а трьох світських, які після вибору негайно сходяться і вибирають з поміж себе предсідника Комісії, який мусить бути духовною особою.

(2) Всі жалоби, закиди, оскарження ітп. мусять бути внесені писемно на руки предсідника Ц.С.К. і підписані не менче як десятьма повноправними членами У.Г.П.Ц.К.

(3) Ц. С. Комісія може одноголосним рішенням відкинути всяку жалобу ітп., як не важну і не гідну її уваги.

(4) Ц. С. Комісія розглянувши передану їй справу виготовляе писемне рішення і пересилає його до голови Консисторії, яка повідомляє про це писемно дотичні сторони і проголошує те рішення в найблизшому числі свого органу, якщо буде уважати таке проголошення за потрібне.

(5) Всі рішення Ц. С. Комісії западають звичайною більшостею голосів.

(6) Ц. С. Комісія мусить розслідити і вирішити передану їй справу і своє рішення переслати до голови Консисторії не пізнійше, як шість (6) місяців від дня одержання такої справи.

(7) Всі кошти звязані з працею Ц. С. Комісії покриває Консисторія зо своєї каси.

(8) Якщо котрий член Ц. С. Комісії вмре, або добровільно виступить з Комісії, або через яку иншу причину не зможе, або відмовиться виконувати обовязки свого уряду, то в кождім випадку оставші чотири члени мають право покликати на його місце нового члена на час, що прислуговував його попередникові.

8. Ст. 16 в пар. 40 викинути слова „Загального Собору", а на їх місце вставити слова „Звичайного, або надзвичайного Собору, якого рішення є остаточне".

9. Ст. 16 до пар. 40 додати слідуючий під-параграф:

„Всякий відклик від рішення Ц. С. Комісії мусить бути внесений писемно на руки голови Консисторії не пізніше, як два місяці перед звичайним Собором, а найменше оден тиждень перед надзвичайним Собором".

10. Ст. 17 пар. 43 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар.:

„43. Всякі жалоби, скарги і непорозуміння, звязані з церковно-громадським життям, що впливають на руки Консисторії безпосередно, вона полагоджує і вирішує або сама, або передає їх Ц. С. Комісії до вирішення.

11. Ст. 17 пар. 45 в 5-ій стрічці викинути слова „протяг 5 років", а на їх місце вставити слова: „3 роки, з яких світські члени мусять бути мешканцями того міста, що є осідком Консисторії".

12. Ст. 18 пар. 46 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар.:

„46. (1) Консисторія має щороку наняти чартерованого акавнтента, щоби він провірив всі книжки і рахунки Консисторії за біжучий фінансовий рік і дав свій писемний звіт впрост до Консисторії, яка, отримавши його, негайно повідомляє про це Контрольну Комісію.

(2) По отриманню такого повідомлення Контрольна Комісія має негайно переглянути звіт екавнтента і всі книжки та рахунки Консисторії, що відносяться до такого звіту і подати свої завваги, поради чи рекомендації у формі писемного звіту на руки Консисторії.

(3) По отриманню згаданого звіту Контрольної Комісії, Консисторія має вислати копію звіту акавнтента і копію звіту Контрольної Комісії Епископові, всім священикам, громадам, місіям та парафіям не пізніше як 31-го грудня кождого року".

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ПРОВІД — СИЛА — ГОНОР.

Вістник дістане багато нових передплат, коли стане побільшений. Він буде інтересний не лише релігійним людям, але всім. Прийде більше редакторів, і вони зуміють заінтересувати загал лінією, по якій йшла і тепер йде українське життя.

Прийде більше кореспондентів, більше інтересних думок і здорового матеріялу на будову українського життя і організаційного проводу українців для українців.

Сила тоді прийде нам; будемо загально працювати в одним напрямі до осягнення вільної України, з вірою в Бога.

Слава тоді буде для України, для Вістника і для нас. Тому шлімо пятьрічну передплату Вістникови

А. Е. Білінський.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ДВІ НАШІ СПРАВИ.

Церковний Собор відложений.

Війна не є добром ані для людей, ані для людських інституцій, отже і на церковних справах війна відбилася відемно. А що воєнні відносини ще не минулися, бачимо з того, що і Церковний Собор, який тепер мав відбутися, мусить бути відложений до пізнішого часу.

За пять літ назбиралося багато важних справ, так воєнний час поставив перед життя народу окремі справи — і церковні і загальні — які треба було на Соборі розглянути й обговорити. Та хоч вони для нас важні, то Канада має свої важні справи, які обходять ціле населення і перед якими мусять ставати на бік менше конечні справи.

Тепер важною справою Канади є перевіз війська з Европи сюди. А те військо, то сини загалу, отже й загалу українського — сини українських батьків і матерей. Вони там всяке переживали і раді тепер якнайскорше до своїх рідних дістатися.

Тай сама їх подорож сюди не легка, коли і кораблі переповнені, коли на залізницях замало місця. Це і спонукало уряд видати закон про конвенції, через який і наш Собор відкладається.

Однакож Церква буде мати тепер бодай Конвенцію священиків і там вже до якоїсь міри можна буде багато справ обговорити обдумати і полагодити.

А вже коли обставини налагодяться, буде скликаний Собор.

Справа Української Колегії.

Коли куплено будинок для будучої Української Православної Колеґії, то вже зроблено велику частину великого діла. А все ж діло ще не доведене до повного кінця.

Щоби будинок Колеґії перемінити в дійсну школу, треба ще двох справ — прилагодити відповідно будинок; постаратися про потрібні меблі і всякі шкільні прибори; полагодити конечні формальности з урядовими шкільними властями; знайти відповідних професорів і встановити загальний плян ведення Колеґії, як інституції. Це одно.

Друга справа, це завершення суми, яку було призначено для зібрання, а то 100,000 долярів.

Треба памятати, що хоч будинок важна справа, однакож на будинку не кінчиться. Треба хати, але треба і до хати! Отже всі добрі люде повинні мати це на увазі і доложити старань, щоби потрібна сума якнайскорше була зібрана.

Тай не тілько назначена сума. Коли куплено будинок, то лише тому, що вже була в руках вистарчаюча для купна сума. Не будь її, то будинок купив би той хто мав би на те гроші. Отже — були гроші, то можна було використати нагоду.

Коли ж взагалі є гроші в руках, то приходить багато нагод, які можна використати. Отже загал поставив би справу ще красше, коли б зложив навіть 120, чи 150 тисяч. І певна річ ніхто з загалу через те не збіднів би.

Довшого часу треба, щоби будинок відновити, щоби придбати всю обстанову і др., отже Колеґія, як школа буде отворена аж на слідуючий 1946 рік. Поки ж до того прийде, то треба готовити, що треба — Консисторія буде готовити, що вона може, а загал нехай готовить, що він може.

З ЖИТТЯ ІВАНА ФЕДАНА.

В ч. 14-ім Вістника була коротка вістка про смерть Івана Федана та кілька загальних вісток, а нині подамо дещо більше.

Іван Федан народився в селі Ляшках, коло Ярослава, в західній Галичині, 1884 року. Скінчив сільську школу, а в 14-ім році життя став помічником в сільській крамниці.

В 1903 р., маючи 19 літ, вибрався до Америки й опинився в місті Монессен. Третого дня по приїзді почав працювати в залізній фабриці.

До року полишив фабрику і став помічником в крамниці; до двох років мав власну крамничку-ґросерню. До 1910 року мав крім крамниці три власні будинки.

Ставши крамарем Федан тим не вдоволявся, але почав ходити до торговельної школи. Також студіював будівництво.

В 1918 р. перейшов до Арнолд, Па., де відчинив крамницю з залізним крамом. Пізніше почав продавати меблі. Побіч того будував доми. За шість літ збудував і продав коло 50 домів. Так своєю діяльністю звернув він на себе увагу всіх в місті.

Тепер запропонували йому місце директора в банку в Арнолд — отже став банкиром. В 1933 р. вибрано його членом шкільної ради, а пізніше і головою тої ж ради.

В 25-ліття прибуття до Америки 1928 року, з дружиною (з роду Свала) і дочкою подорожував по Европі автомобілем — переїхав Анґлію, Францію, Бельґію, Німеччину, Швайцарію, Чехословаччину й Польщу, відвідав рідні сторони.

В 1933 р. подорожував по Канаді, отже був тоді в Винипеґу і Саскатуні, де побачив Інститут, на який вже перед тим дав жертву.

Так жив, так працював, таким інтересувався Федан впродовж свого не надто довгого життя Помер маючи 61 рік.

Вже донедавна був він відомий, як щедрий жертводавець на українські інституції, а нині знаємо подрібніше, що це був великий Українець і великий чоловік в повнім того слова значінню.

Грошеві справи, це лише одна з діяльностей, яка може зробити з когось богача, але не конче великого чоловіка. Буває, що оскілько дальше заходить чоловік в грошеві справи, остілько більше віддалюєсь від широкого громадського життя і для такого життя пропадає.

Не таким був Федан. В нього, як бачимо, справи грошеві йшли поруч зі справами громадськими — на все був в нього потрібний час і свідомість обовязку.

Коли 1910 р. заснувався був „Руський Народний Союз" (пізнійше Укр. Роб. Союз), Федан став його членом і завзято приєднував нових членів. На конвенції вибрали його скарбником Союза. Опісля став він членом „Народної Помочі" в Питсбурґу.

Та вже окремо спинюєсь наша увага на тій жертвенности, що була найцінніщою прикметою Федана. Кілько саме грошей він жертвував, покищо точно не відомо, але знаємо, що дав на Інститути в Канаді не менше, як 10,000 долярів, дав на Українську Православну Колеґію 1,100 (1000 американських) долярів.

Так збудував він собі живий Памятник, про який будуть знати дальше і ширше, ніж знають про звичайні памятники.

Однакож Федан зоставив Українцям ще одну дорогоцінну річ, а то Історію Свого Життя. Вона лишаєсь великою вчителькою передовсім для молодих Українців, які до поважного життя готовляться. Його життя, то оден великий примір дбалого, діяльного, думаючого і широкоглядного чоловіка, що багато дбав і багато здобув. А що дальше важне, так те, що матеріяльні здобутки не тілько не відсунули його від життя громадського, але поставили його в осередок громадського життя — зробили його великим громадянином, якого імя назавсігди буде між іменами найповажніщих Українців.

Правда, ми маємо і між матеріяльно убожшими Українцями, відповідно до їх майна, щедрі одиниці, але все ж Федан здобув собі місце між найпершими.

Будь таких в нас більше, а ціла українська справа стояла би високо-високо!...

Іван Федан, великий український жертводавець помер 10 липня, 1945, а похорон відбувся 13 липня з Української Православної Церкви в Арнолд, Па.

Похорон був величавий і многолюдний Були Українці зблизька і здалека. Були чужі. А що Покійний був урядником американської школи, то були й учителі. З Канади були на похороні о. Самець та адв. Гуменюк, оба з Торонта.

Після похорону було багато промов, від місцевих Українців, чи їх організацій, та від прибувщих з Скрентону, з Маганой Плейн, з Нортгемтон, з Мекаду і др. Порядкував і покликав до слова П. Зелінський.

Покійний полишив жінку Марію, та дві дочці — Ярину і Юстину.

Американські часописи згадуючи покійного, кажуть, що:

„Такого добродія, що гойно сіяв долярами для добра українського народу, на його розвій, мали в нім Українці в Канаді й Америці одинокого, то й біль і жаль їх за ним великий". (Нар. Слово).

Це найбільший Памятник, який буде імя Покійного далеким поколінням пригадувати.

НЕМА ПОЖИВИ — НЕМА РОБОТИ.

Копальняні робітники в Америці почали страйкувати і домагатися, щоби до них пайкування мяса не відносилося, як до других, отже уряд признає їм більше мяса, ніж доси. Вони стали на тім: Коли має бути така праця як треба, то мусимо мати таку поживу, як треба.

НОВЕ ЛІКАРСТВО.

Вістка з Ню Йорку доносить, що там винайдено, чи вироблено новий вітамін, який звуть „фолик есид" (листяний квас), а його виробляють з листя. Це жовтий порошок без смаку. Спроби робили доси на щурах і малпах. В них кров ставала нормальною, рани гоїлися, заниділі починали рости, ослаблені набирали сили Спроб на людях ще не робили, та сподіються, що це може бути цінне лікарство і для людей.

ШУКАЮТЬ НАПАСТИ.

В „Робітнику" був поміщений Комунікат КУК-а (Комітету), де говорилося, що о. Германюк прислав з Франції до Лондону **„світлий фелон для вжитку наших отців капелянів.. де отець Симчич і отець Горошко мають нагоду з него користати"**.

З того приводу католицька „Будучність Нації", ч. 13, викотила проти КУК-а гармати, що мовляв — як смів КУК таке оголошувати та ще о. Симчича ставити на перше місце, а він же **„автокефальний духовник, що з католицькою Церквою і відправою нічого спільного не мав і не буде мати"**.

Пояснює „Будучність Нації", що КУК є **„свого рода конкордатом між одною частю українців католиків, а другою частю українців автокефальних"**, та що **„той неписаний конкордат світло (знаменито) помагає автокефальним ширити баламуту в релігійних поняттях канадійських українців"**.

До справи з фелоном вертається „Б. Н." в 14-15 числі ще завзятіше, показуючи, що вона (Будучність Нації) рада би змести КУК з лиця землі. От що „Б. Н." пише:

„КУК в Винипеґ, щоби ширити баламуту між нашими людьми в Канаді, подав був вістку... що ризи були прислані для духовника Симчича і для отця Горошка.

„Будучність Нації" не тільки що напятнувала в попередному числі таке підле(!) поведення КУК, але ще дальше пішла та постановила цю справу прослідити до кінця, щоби вказати усім нашим людям, а особливо українцям католикам фальш та руїнницьку роботу КУК."

Тут „Б. Н." подає слова о. Горошка, що це йому ризи прислані, та запит о. Горошка: **„Зрештою в ризах посвячених католицькими священиками хто инший мав би правити?"**

Від себе „Б. Н." закінчує твердо:

„От як справа на ділі мається. І чи не маємо ми рації, що виступаємо проти КУК та проти його потягань?"

Тепер розберімо наведене здоровим розумом...

Чи справді справа з фелоном така велика, щоби задля неї приписувати Комітетови (КУК-ови) **„ширення баламути"**, **„підле поведення"** і **„фальш та руїнницьку роботу"**.

Ні! Це дурниця. КУК фелонами взагалі не клопочеться і йому байдуже, чи одним фелоном будуть послугуватися два капеляни, чи ні. Коли ж про фелон оголошував, то як новинку для загалу, яку дістав з Лондону.

Отже й „Б. Нації" не ходить про фелон, як святість, але головно про те, щоби греко-католики не подумали: **„Коли оба капеляни вживають одні ризи, то знак, що ми з православними стоїмо дуже близько — що ми браття"**.

„Б. Нації" боїться, **щоби Українці з Українцями не поєдналися.** Нехай з собою ворогують, нехай себе ненавидять!...

Православний священик такий поганий, що осквернив би (забрудив би, опоганив би) католицький фелон і католицький священик не міг би вже до нього діткнутися, правда, що великі хоронителі святости! Але коли польське живе духовенство (а не церковні прибори) сотні літ по татарськи кривдило Українців — звало церкви синагоґами, прозивало греко-католиків хамами, збуями, мудями, лотрами, бидлом; коли ксьондзи били гр. кат. духовних — кулакували; коли рабунком забирали українські церкви — **то, на диво і чудо, всі ті безбожні вчинки не осквернювали польських духовних так, щоби гр. кат. духовні не могли з ними сходитися.**

Ні! Вони сходяться, як свої, подають собі руки, стають разом до Богослуження, тай греко-католикам кажуть, що ті можуть ходити до костелів. І це не є в них ані „ширенням баламути", ані „підлим поведенням", ані „фальшом та руїнницькою роботою". В них людська кривда не осквернює того, хто другому кривду робить.

Фелон.. Та чи о. Симчич хапався б за фелон не на него шитий — бо нинішні гр. кат. фелони трохи на латинський лад зреформовані; на такий лад, що навіть гр. кат. духовні в Галичині на них нарікали.

Балачка, що КУК (Комітет) є свого роду конкордатом, це якраз баламучення загалу. Бо конкордати встановляються між чужими, а КУК це обєднання одного народу — Українців, які є одною великою родиною і для яких всі українські справи є спільні. Це більше і всотеро важнійше, ніж конкордат — це родинне обєднання. Це те, чого ціла українська справа вимагає; те, що диктує здоровий розум і людська та українська гідність.

Лише вороги Народу хочуть, щоби Народ ділити й розбивати та настроювати до ворогувань. До того є навіть окремі формули, як: „Пусьціць Русіна на Русіна", або „Поділи і пануй".

Це треба Українцям памятати і не допускати до того, щоби ворожа рука ділила їх на Сербів і Хорватів, як поділила Сербів.

Не про фелон ходить, а про те, що Комітет бодай до якоїсь міри зводить українську громадську працю докупи. А є люде, які бажають, щоби Українців якнайбільше розєднувати, а не єднати.

І „ширять баламуту в релігійних поняттях" якраз ті, які кажуть, що смертельним гріхом було би, коли б греко-католицький і православний священик вживав одного фелона, але не вважають гріхом, коли гр. кат. духовні сходяться з тими що сотні літ були мучителями Українського Народу.

Треба ще пригадати, що о. др. В. Кушнір, гр. кат. священик, є президентом КУК-а, а крім нього є ще дехто з католиків отже чим є напади „Будучности Нації" на Комітет? Чи й о. Кушнір належить до тих „потягань"?

1,100 СЛІПИХ ВОЯКІВ.

В американській армії начислюють доси 1,100 вояків, що в війні стратили очи. Тепер вони орґанізуються окремо, щоби навчитись такої праці, щоби могли самі заробити собі на прожиток і не чекати на чужу поміч.

РАБУНОК В БІЛИЙ ДЕНЬ.

Двох невідомих рабівників прийшло в 10 годині рано до Абердін готелю в Винипеґу, 25 липня, і забрали 757 долярів. Увійшли до канцелярії, погрозили чоловікови, що там був, револьверами, забрали гроші і зникли.

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ГОЛОСНИК.

В нюйорськім порті почали вживати такого голосника (анґ. лавдспікер), що його голос розходиться на чотири милі віддалі. Дзвінки, трубки і другі прилади, що досі вживалися, можуть стати непотрібні.

ГОВОРИ ПРО ДАВНИХ ГРІШНИКІВ.

Вже нераз досвідчені люде казали, що коли священик говорить в церкві про давних грішників — про Каїна про Фарисеїв, про Юду Іскаріота, про Ірода, то люде радо слухають і дуже тих грішників осуджують. Але коли священик почне говорити про гріхи нинішних грішників, то люде обурюються.

— А що йому до того, що я за свої гроші пю? — каже оден.

— А яке йому діло до того, як я своїх дітей виховую?

— А хіба це його діло, що молодь в суботу до раня танцює, а в неділю не йде до церкви, бо до полудня спить.

— А хіба це його справа, що жіноцтво вимикує брови, курить та малюється поза всяку міру?

Невжеж те його справа, що я, хоч богач, а на ніщо цента не хочу дати і не дам.

Яким правом він може моїм дітям казати, з ким вони мають вязатися?...

І так в безконечність. Хто що злого робить, то дуже обурюється, коли хтось зверне увагу на його роботу. Він рад, щоби йому вільно йти самопас, бо він того хоче.

Але в історії людства завсігди таке було, що коли нарід ледащів, то передові люде і Церква докоряли людям за їх гріхи. Читайте Пророків, кілько там докору й осуду ледачим чоловікам і ледачим жінкам; і простому народови, і висшим, і навіть князям.

Христос докоряв грішникам, Апостоли докоряли, Отці Церкви докоряли грішникам, що жили в їх часах. Св. Іван Золотоустий самої цариці Евдоксії не впустив до церкви за її гріхи, хоч знав, що вона на нім пімститься.

Митрополит Арсеній Мацієвич відлучив від Церкви царицю Катерину за те, що закладала кайдани на Український Нарід.

Шевченко осуджував кривдителів України.

І весь народ осуджує своїх кривдителів та хоче, щоби вони перестали лихо робити.

Отже осуджувати злих, це вічний і конечний закон життя.

І хоч дехто обурюється, то все ж з осуду загальне добре виходить.

Це повинні памятати ті, які на слушний докір заслугують.

К. П.

ВОЯКИ СТУДІЮЮТЬ ТЕОЛЬОҐІЮ.

Вістка з Гонолюлю каже, що на воєннім фронті Далекого Сходу засновано для вояків три теольоґічні школі, в яких вчать військові капелани. Таких шкіл домагалися ті вояки, що вже перед військовою службою раді були стати священиками. Вони там підготовляться кілько зможуть, а решта докінчать, коли вернуться до дому.

ВСЯКІ ВИПАДКИ ЗБІЛЬШАЮТЬСЯ.

Нещасні випадки збільшаються в Канаді й Америці. В Манітобі було в червни 33 смертельних випадків, коли в червни 1944 було лише 23. Між 33 випадками 8 втопилося, а 4 отроїлися алькоголем.

БУДУЧА ВОЗДУШНА ЇЗДА.

Знавці летничої справи в Стейтах кажуть, що недалекий час, коли літаки будуть перевозити від 20 до 60 мільйонів пасажирів річно. Тепер перевозять коло 4 мільйони.

ЗАПОРОЖЦІ.

III.

Світ, в якім Карпо опинився, це той світ в якім може перебувати людська уява і людська думка; де творяться для життя великі ідеали, що мають вести людське життя вперед.

Коли всі помолились, побачив Карпо недалеко хреста одиним одинокий корч калини. Зверху на нім червоні ягоди, а середина корча повна білого цвіту. А попри калину керничка з чистою водою.

Коли він дивиться, аж почулася пісня — співав дівочий голос. Та звідки? Здавалось йому, що голос той виходить ніби з кернички. Тай який гарний, дзвінкий голос! І пісня була гарна українська.

До калини підійшов і Гетьман, та в той же час голос замовк. Тоді підходить до калини старий козак характерник і каже:

— Час післати її на Україну! — після чого набрав з кернички води і покропив калину. Нараз ніби вітер повіяв, вона заворушилася і з калини стала гарна дівчина, що наче б то бере воду з керниці. Дивиться Карпо, аж це дочка отамана Музики, Олеся, з якою Карпо мав одружитися.

— От як довго я спала — каже дівчина — тай дивний був мій сон!

До неї підетупив Карпо та:

— Олесю, де ти тут взялася? Чи пізнаєш мене?

— Я не Олеся — каже дівчина — але Маруся...

— Хіба ти не дочка отамана Івана Музики?

— Ні — каже дівчина — я дочка Петра Музики... Але де це я? Де мати?...

Тут козак характерник каже дівчині.

— Чи памятаєш, як ти полюбила була нашого гетьмана. На Січ жінкам не можна було і ногою вступити, а ти вступіла і за те в калину перемінилася. І ти з нашим Запорожем сюди зайшла. Тепер ти гріх свій спокутувала, отже можеш до свого роду на Україну вернутися.

— А хто це, що назвав мене Олесею?

— Це хлопець з України, що думав там з Олесею Музиківною одружитися. Вона твоя далека своячка і тому ти до неї дуже подібна.

Заговорив тоді Гетьман:

— Іди Марусе з цим хлопцем на Україну. Така Божа воля. За твою щиру любов до мене ти довго каралась, за щиру любов ти гріх спокутувала. Іди ж — і коли людям добре живеться на Україні, то зоставайся там зі своїм родом, коли ж але, то вертайся назад до нас, як доси була. А ти діду — звернувся Гетьман до одного характерника — винеси Марусю і Карпа на той світ.

Перемінився характерник в орла, взяв на себе Марусю і Карпа та поніс вгору. Вода розступилася і вони за хвилю опинилися високо над Дніпровими Порогами. Карпо глянув вдолину, йому закрутилося в голові і він питає:

— Нащо ти орле так високо піднимаєшся?

— Бо я Запорожець і люблю широкий простір. Висше підлетиш, то і більше та дальше бачиш. От гляньте вдолину — чи бачите, що діється на Україні?

— Не бачимо — обізвались Карпо й Маруся — бо ріки виглядають, як шнурочки, а побіч них щось сіре, як туман.

— Не бачите... Та ви доторкніться хмари і потріть собі очи, а тоді гляньте.

І вони обоє так зробили.

— Тепер гляньте — говорить дальше орел — як від Дніпра аж по Сян, аж до Перемишля і Ярослава вються по землі страшні гадюки... Чи бачите їх?

— Бачимо.

— Це все вороги України, Ляхи, що ссуть українську кров. А ось там гляньте, там ніби сірі комашки... Бачите?

— Бачимо. Це мабуть козаки...

— Ні! То московське військо на нашій святій земли. Там нема ані одного нашого козака.

Тут орел почав спускатися скоро вдолину і вже навіть дрібні річи було видно. Але не було видно людей, що Карпа і Марусю здивувало.

— Де ж люде? — запитала Маруся.

— Люде — каже орел — поневолені, прибиті, тому їх невидно. Їх сила прибита, їх думка прибита. Їх душа наче спить. Та коли вона пробудиться, тоді стане видною.

Орел спустився на землю на правому березі Дніпра, проти того острова, де була колись Січ. Але там і сліду козацького не зосталося. Де жило козацтво, там тепер чужі господарили — паслись чужі череди, були чужі поля. Орел зсадив Карпа й Марусю, а сам полетів дальше.

Посідали Карпо і Маруся на березі Дніпра, а перед ними розгорнувся широкий український простір. І почала Маруся оповідати та давне нагадувати.

— Чи бачиш козаче отой камінь, що висунувся з берега на воду? Я раз там стояла і брала воду, а Гетьман їхав дубом (човном з дуба). Він дивився на мене, а я на нього дивилася, а як задивилась, то одно моє відро поплило за водою. Гетьман бачив це і засміявся. Та який же гарний він був! Душа моя пристала до його.

— А що дальше? — допитуєсь Карпо.

— Дальше... Думала я про Гетьмана від того часу. Та раз бачу — ходить Гетьман по березі острова. От взяла я човен, що стояв коло берега і поплила. І сама не знаю, як стала на козацький берег, де, як знаєш, жінкам не дозволено бувати. Я підбігла до Гетьмана, впала на коліна й обняла його. Памятаю, що Гетьман поцілував мене, в дальше . Я ніби забулася, заснула і що дальше було, не знаю. І спала мабуть довго. Аж недавно я пробудилася. А тепер хотіла б розвідатись про свій рід.

Обоє повставали і каже Маруся:

Проведи мене козаче до мого батька до хутора Чаплів.

І пішли вони. По дорозі бачить Маруся — обдерті пастухи пасуть гарні корови, вівці, стада рогатих волів і питає пастуха:

— Чи це все козацьке?

— Ні, чужих панів — відповів пастух.

Йдуть дальше, знов пасеться черідка — корови малі, погані, бички миршаві, свині дрібні.

— А чия це черідка?

— Людська — каже пастушок.

— А чи далеко до хутора Чаплів? — питає.

— [illegible] є велике село Чаплі, а хутора нема — [illegible]повів пастух.

— А чи живе там козак Петро Музика? Його хата в балці (в стрімкій долині).

— На балці стоїть цілий куток, звесь Музиківка, може тридцять хатік.

Здивувалась Маруся, бо не знала, кілько літ проминуло від того часу, як вона стала була калиною.

Пішли вони дальше. Тут уже посіяні поля, а пшениця, як море. На полях жали женці. А колись тут був степ.

— Чия це пшениця — питає Маруся в женців — чи не Музичина, або може гетьманська?

— Яка там Мазучина — кажуть — це ляхівська. То все його.

— Деж той лях взявся тут? Його перше не було?

— Не знаємо, звідки він взявся — відповіли женці — їх тут всюди багато.

Все те було дуже дивним для Марусі.

Йдуть вони дальше, а там баштани (городи) — кавуни, дині, гарбузи, багато всего.

— Чиї це баштани? — спитала дівчина баштанника.

— Жидівські. Жиди наняли землю під баштани.

— А ті жита чиї? А ті вівса?

— Ляхівські.

— А де ж людське? Де козаче? Де українське?

— Оттам трошки є людського! — гукнув дід з куріня.

Підходять до села, село велике, а коло села став. А там дальше цукроварня. Всего того колись не було.

— От і Чаплі! — каже Карпо.

— Невже це Чаплі? Як вони тут взялися? А чия це фабрика?

— Ляхівська.

— А млин чий?

— Млин жидівський.

— А той другий млин?

— То вже панський.

І ще дивніше стало Марусі. Недавно вона була якось заснула, тепер пробудилася і світ вже не той. Правда, дещо те саме, Дніпро той самий, камінь, з якого побачила Гетьмана, той самий, багато є того самого, але кілько нового. І подумала вона, що може це знов сон, і що все, що вона памятає, то оден сон. Бо як за короткий час може так світ перемінитися? Коли ж це сон, то хто знає, що буде, коли вона пробудиться...

ЦЕРКОВНА СПРАВА РОЗШИРЮЄТЬСЯ.

Околиця Торгілд в Алберті висунена яких 80 миль на північний схід від Едмонтону, не лишається позаді під зглядом релігійно-національним.

Ще до недавна, помимо того, що околиця заселена самими українцями, однак бизнес в самому містечку був не в наших руках.

Тепер, коли майже сто процентово торговля опинилася в українських руках, наші Торгілдці задумали стати, як і інші свідомі місцевости на твердому релігійному грунті.

Вони то на 1 квітня, 1945 скликали збори, на які запросили й пароха о. Василіва з Радвей, зорганізували церковну громаду, та востановлено в недовгому часі братися до будови православної церкви.

Шість миль на північ була невеличка громада, яка носить назву „Тудор", від почти, яка колись там існувала.

Ця громада Тудор, яка числила невелике число членів, користувалась довший час Богослуженнем, що відбувалися в Українськім Народнім Домі.

Час робить поступ і самі вірні, побачивши, що їм годі дальше молитися в Народнім Домі, пора мати вже церковцю, а що їх небагато, тому зійшлися на зборі і постановили прилучитися до Торгілд, та спільно побудувати церкву у містечку. Вже набули гарну площу під церкву ,а в Зелений Понеділок відбувся базар, який приніс чистого приходу около 800 доларів.

В неділю, 1 липня, мали першу відправу, яку відслужив о. Г. Василів. На відправу зійшлося дуже багато людей, так що шкільна саля досить простора, однак і половини вірних не вмістила.

По відправі відбулась перекуска, та докінчення базару, а щасливці не з порожними руками прийшли до дому.

Приглядаючися до цієї нової громади, з радістю можна ствердити світлу будучність, тому, що майже всі молоді, або молодші від старших взялися до енергічної праці.

В той сам час, знаючи, що жіноцтво рівнож несе велику працю, в самих початках такого розвою, отже зорганізовано й жіноча товариство, що начисляє вже тепер коло 20 членок.

До заряду церковної громади вибрано осіб: І. Олійник — голова, О. Самиця — заст. голови, М. Якимець — секр., С. Довгань — касієр. Іван Микитей, Остафійчук і Борко — контрольна комісія.

Громада в Торгілд стане в короткім часі приміром для тих громад, які вже існують по кілька, а то й кільканадцять років, та з відправами тиняються, як не в галах, то по школах, а навіть і по приватних [illegible]

Г. Угринівський.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Твей, Саск.)

В понеділок 12 лютого, 1945, на Трох Святих, п. Гр. Ващук справив свої іменини. Гості віхалися до него і гарно забавлялись. Після вечері співали гарні пісні та весело розмовляли, при чім п. С. Папіш подякував господареві від себе і від гостей за принятта та побажав йому многих літ. Також не забув за нашу пресу та попросив гостей, щоб при цій нагоді зібрали збірку на пресовий фонд Українського Голосу та Вістника. Жертвували:

По 1 дол.: Гриць Ващук.

По 50 цт.: І. Стельмащук, Вас. Олексин, Й. М. Лисиця.

По 25 цт.: М. Зіл, В. Борса, В. В. Савчук, Вол. Лисиця, пані А. Бобик. П. Пахота, Ст. Солонкин, М. Лисиця, Й. Лисиця, Ст. Папіш, Семен Лебедович, Й. Войцїховський.

По 10 цт.: Гр. Цісецький.

На кінці п. Ващук подякував гостям, що не погордували ним, але прийшли обійти його 60-літні роковини. Також подякував жертводавцям за їх щирість.

Гість.

ГОСТИНА В ЧЕСТЬ МОЛОДОЇ ПАРИ.

(Вест Форт Вилиям, Онт.)

Дня 27 січня п-во Глуханюки справляли в салі „Просвіти" гостину із забавою в честь своєї дочки Анни і їх зятя Николая Грицика, який служить при канадійській армії.

Обставини так склались, що Анна і Николай вінчались далеко від дому, а то в Брітиш Коломбії. Коли молодята повернули до дому, то родичі справили їм українське весілля.

На самий початок молоді стали перед столом, на якім стояв гарний весільний торт. Перед ними став Всч. о. Гиказий і помолився за молодих. Відтак поблагословив їх на щастя, здоровля та многі літа.

По молитві о. Гиказий, як голова місцевого КУК, промовив до молодих і всіх гостей та пригадав прикре життя українських вояків при канадійській армії на фронті, та про кантину в Лондоні, до якої може ще колись загостити молодий Николай. Коли попросив о збірку, то зараз пішли О. Шелевюк і С. Міхоцький поміж гостей і збірка принесла $20.00 на кантину в Лондоні і $9.50 на пресовий фонд.

о. І. Г.

ДОБРЕ ДІЛО.

(Витків, Саск.)

Чотири роки тому, мої парафіяни, п-тво Андрій і Анна Кіндрачуки стратили свого 9-літнього синка Мирона, що помер на страшну недугу, рака.

Що року, п-во Кіндрачуки в річницю смерти наймали парастас, та цего року, Бог допоміг їм, що вони поставили на могилі свого синка надгробного хреста, посвятили його, а опісля в своїй хаті дали ще й поминальний обід для всіх участників їхньої врочистости.

Після обіду п-во Кіндрачуки започаткували щей збірку на Місійний Фонд Нашої Церкви, яка принесла $13.50, які отсим до Консисторії пересилаю. Зложили слідуючі:

По 2 дол.: п-во А і А. Кіндрачуки.

По 1 дол.: Й. Войтюк, М. Токарик, В. Свистун, А. Козакевич, Р. Зюлковський, І. С. Свистун, Мир. Кіндрачук, пані Марія Малвінська (з Келгарів), І. Тучак, Г. Підвербецький, Марія А. Підвербецька.

По 50 цт.: Н. Войтович

Панству Кіндрачукам хай Всевишній винагородить своїми щедротами їхню страту, як також поставить їх богоугодне діло, як заслугу в всім жертводавцем честь і слава, що підержують своєю працею і грошем роботу нашої Цер[illegible]

Свящ. І. Майба.

НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Ню Торонто, Онт.)

В суботу 14 липня українська греко-православна громада в Ню Торонто справила несподіванку для вояка летуна Стефана Школьного, який повернув зза моря домів. Стефан був три роки в Европі і одружений з Марією Іващук, котрої родичі є дуже активні в нашій громаді. Коло девятої години зійшлось досить поважне число гостей місцевих, а також СУМК-ці з Торонта і гості з Ошави. По смачній перекусці о. П. Запарнюк наш парох, котрий був господарем того вечера, вручив дарунок від присутних і родини на знак пошани до Стефана і його дружини Марії. О. П. Запарнюк покликав до слова голову нашої церковної громади, п. Журавля, п. Довгалюка, п. Чочу з Торонта, а при кінці подяк[illegible] парох всім за так численну участь і завізвав присутних, щоб цего вечера не забули про Колегію. Присутні зложили 19 дол. і 35 цт., за що належиться їм щира подяка.

С. Д.

НА ПОМИНКАХ НЕ ЗАБУЛИ ЗА КОЛЕГІЮ.

(Ст. Джуліен, Саск.)

На 2-го липня відбулося Поминальне Богослуження в нашій церкві за бл. п. Марію і Івана Гаврищів, що їх тлінні останки спочивають тут на цвинтарі.

В церкві була заупокійна Служба Божа.

На гробах відслужено Парастаси. Опісля відбувся обід у родинному домі, що є під зарядом наймолодшого сина Андрія. По обіді парох о. Грицина зробив заклик зложити жертви на Колегію Української Православної Церкви в Канаді. Присутні зложили $17.70 на Колегію і 1 дол. на Українську Школу при Інституті ім. П. Могили. Зложили:

По 3 дол.: Ілля Гаврищ.

По 1 дол.: І. С. Кіндрачук, М. Пігач, Ф. Чуганюк, В. Пігач, А. Гаврищ, Д. Токарик, Н. Гаврищ, І. Іванишин, М. Савіцький, П. Кіндрачук, В. Токарик, Ф. і Ольга Гаврищ, М. Біляк.

По 50 цт.: В. Бияко, М. Кіндрачук.

По 25 цт.: Н. Заячковський, М. Колцуняк і Дм. Кіндрачук.

Окремо на Українську Школу зложив В. Буджак 1 долар.

Родині, що справила ці поминки, належиться велике признання, що не забувають своїх найдорожщих родичів, а також і за те, що держаться наших церковних правил і традицій.

Всім жертводавцям най милосерний Господ нагородить Своїми небесними дарами і благословить їх працю за їх пожертви і щире серце.

о. Є. Г.

НА УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ — НА ПОМИНКАХ.

(Ст. Джуліен, Саск.)

Наші парафіяни Дмитро і Параня Букшовані справили поминальне Богослуження 15 березня, 1945, на яке запросили родину і приятелів. Рано було Богослуження і Парастас у церкві. А відтак був обід дома.

Все же відбулося традиційним нашим ладом. Настрій був святочний і побожний. Цю нагоду використав парох о. Грицина і промовив на тему наших релігійних і народніх звичаїв. Говориться тепер багато про винародовлення, — говорив він — і звертають люди увагу на те, що люди нехтують мову. Але не говориться про винародовлення під оглядом наших народних і релігійних звичаїв. Зле є, коли українці цураються своєї мови. Треба однак тямити, що зле є також цуратися наших колад, свяченої пасхи, свяченої води, наших весільних обрядів, похоронних, хрестинних і т. п.

Шановні господарі Букшовані належуть до свідомих українців. Вони поза свої щоденні обовязки зарядили поминки після приписів нашої традиції. За це їм належиться признання і подяка від усіх учасників.

Тоді піддав гадку п. Івана Кіндрачук, щоби присутні зложили свої датки на українську пресу. Зібрано на Український Голос і Вістник суму $19.50.

По 1 дол.: Ю. В. і Анна Михайлюки, Дм. І. і Анна Михайлюки, М. й Анна Пігачі, І. С. Кіндрачук, П. і Маланка Михайлюки, Дм. і Параня Букшовані, В. і Меланія Пігачі, І. і Кароля Боднарчуки, Л. і Параня Чуганюки, В. і Єлена Хоминн. П. й Ганя Сорокани, Анна І. Кіндрачук І. і Анна Стефанюки, І. і Анна Місюри П. і Михайлина Місюри.

По 50 цт.: І. Олексин, В. Буджак, Л. Олексин, Н. Боднарчук, П. Піскальний, Гр. Сорокан, Софія Кашина, В. Букшован і о. Є. Грицина.

Нехай Господь Бог благословить своїми найщедрішими ласками господарів Дмитра і Параню Букшованих і всіх жертводавців.

ОБГ.

САВА ГОРДЕЙ.

(Посмертна згадка).

Знова невблагана смерть навістила околицю Давабиг і забрала одного зі старших піонірів парохії, як також і доброго батька в помежи дітей — а то Саву Гордея.

Він з перших піонірів заїхавши з Буковини, оселився в цій околиці після кілька річної праці у роботах, щоб призбирати гроша для забезпеки себе, також подбав, щоб в його околиці була церковця. Був першим основателем і до посліду служив як старший брат. Мороз, дощ ні яка друга перешкода не припинила його, щоб він не був перший у церкві ,де вже всі спускалися, що все буде у порядку.

Отже хотяй як далеко були його сини, то вони таки прибули, щоб з численною громадою віддати полавно він услугував.

Похорон відбувся в понеділок 21 травня ц. р. на котрий прибув о. В. Сенишин. Похід відбувся величаво; по дорозі читано Євангелію, як також і в брамі церкви, де недавно він і услугував.

Лишив в смутку 3 сини і дочки та багато внуків. На вічний спомин присутні зложили $11.40, з того 10 дол. на Колегію, щоб помочи змінити ту церкву, котру так любив, а $1.40 на пресовий фонд Вістника.

Спи дорогий друже, тату і діду, нехай тобі ця земля канадійська буде легкою, а щоб твоя память, твоя щирість була світлом для громади і твого потомства.

Присутний.

З НАГОДИ ПАНАХИДИ.

(Глеслин, Саск.)

Жертводавці укр. православної громади, що дали свої жертви на Український Голос, Вістник і на Місійний Фонд Укр. Прав. Церкви в Канаді, з нагоди поминального Богослуження по бл. п. Антоні Корпач, що поляг на полі бою в Франції, яке відбулось дня 4 липня в домі родичів небіщика, п-ва Корпачів.

По 2 дол.: п-во Н. і М. Корпач, Афт. Кульчицький, Н. Гаврилів (сарджент-інвалід).

По 1 дол.: о. І. Майба, Н. Савчин, І. Федуняк, І. Галевич, С. Гаврилів, п-во Ф. Михальчині, І. Зубик, Мих. Кульчицький, І. Козакевич п-во В. Чарнецькі, Я. Корпач, І. Гаврилів, В. Гаврилів, І. Данилів, В. Павлишин, п-во М. і Ганя Гаврилові, п-во Ю. Павлові, пані Матвіїв, пані Пилипів, О. Бойко.

По 50 цт.: панна Марія Гаврилів, Параня Гаврилів, п-во В. Данилів, п-во М. Бойки, О. Вусович, В. Пилат С. Гаврилів, пані Павлишин, пані Зубик, пані В. Гаврилів.

По 40 цт.: пані Ріпка.

По 30 цт.: С. Матвіїв.

По 25 цт.: І. Микитюк, Б. Гаврилів, Ф. Федуняк, Катерина Пилипів, панна Марія Галевич, Юлія Павлів, пані В. Галевич, Міля Корпач.

Разом $33.50, з чого $8.25 на Український Голос, а $8.25 на Вістник. На Місійний фонд Укр. Пр. Церкви 17 долярів.

Свящ. І. Майба.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

П И С А Н К А.

ЗБІРКА о. В. СЕНИЩИНА.
ГЛЕНДОН, АЛТА.

По 1 дол.: п-во П. Лукам, І. Ощуст, Д. Мицак, І. Горячка, О. Стримбіцький, Н. Горбай.
Дрібна збірка — $3.05.

СПЕДЕН, АЛТА.

По 1 дол.: А. Галис, М. Крокош, В. Сироїд, М. Сікора, О. Матвійчук, С. Леськів, В. Музика, Я. Леськів, С. Леськів, п-ні Олена Іванчук, п-ні К. Ромачнук, п-ні А. Леськів.
По 75 цт.: Т. Тхір.
Дрібна збірка — $5.90.

ДАВИНГ, АЛТА.

По 1 дол.: Ґ. М. Теренко, С. Цибульна, Ґ. Фуштей, Ґ. Меленко, М. [illegible]
Дрібна збірка — $4.90.

ГРАЦ, АЛТА.

По 1 дол.: п-на Павліна Палинчук, пані Марія Войтович, Ф. Павлик, П. Галик, М. Яремкевич, І. Савак, О. Мельник, І. Голик, П. Щирик, В. Вовк.
Дрібна збірка — $2.35.

СЕНДІ РЕПИДС, АЛТА.

По 1 дол.: І. Гапонюк, І. А. Бойчук, М. Шкір (Боніваля), І. Сокорінський.
Дрібна збірка — $1.55.

ВІЛЛОВ ТРЕЙЛ, АЛТА.

По 1 дол.: І. Воробій, І. Кіця.

ШАМРЕК ВЕЛІ, АЛТА.

По 50 цт.: І. Гусіяр.

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

В церкві на Завалю, Алта.	15.60
В церкві на Сучаві	9.28
В церкві на Вилингдон	18.20
В церкві на Ендру	19.85

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 1 дол.: В. Пуцентело.

СТ. ДЖУЛІЕН САСК.

По 50 цт.: Петро Михайлюк.

МАРЛИН, САСК.

Дрібна збірка о. Майби — $2.15

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Ошава, Онт.	6.50
Ню Торонто, Онт.	4.60

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Збірка в окрузі	11.83

ЗБІРКА о. Д. КИРСТЮКА.
ВЕНКУВЕР, Б. К.

По 1 дол.: В. Лака, Е. Янків, П. Саганський, І. Базюк, І. Колодій, Г. Кирилюк, І. Горулько, М. Руснак, Ф. Богдан, Ф. Ахтемічук, П. Гарасимчук, Н. Ясенчук, І. Лукач, В. Гуцуляк.
Дрібна збірка — $8.20.

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.
ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: Кат. Найдиш, Текля Лиса, М. Галіцька, Н. Трач, М. Бод-[illegible]
Дрібна збірка — $1.00

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

По 1 дол.: Агафія Стацинська, Г. Гайовський, В. Ткач.

СВІДОЦТВА РІДНИХ ШКІЛ.

Замовляйте шкільні свідоцтва в книгарні „Українського Голосу"

[illegible] штук	75с
50 штук	$1.[illegible]
100 штук	2.[illegible]

Ukrainian Voice
P.O. Box 3626, Winnipeg, Man.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.
ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

По 1 дол.: Ф. Музика, П. Татарчук, Н. Лазовський, М. Кошман.

ТУ ГИЛС, АЛТА.

По 1 дол.: Д. М. Шевчук, Д. Подеалюк, Н. Вигера, І. Миронюк, о. І. Хруставка, М. Храпко, П. Одинський, С. Мулька, Н. Довганюк, Я. Олійник, І. М. Серна, Н. Пугкий, А. Паламарук.
Дрібна збірка — 75 цт.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.
ЕДМОНТОН, АЛТА (Додатково).

По 5 дол.: Іван Паш
По 2 дол.: А. Савчук, Я. Давидюк, Вол. і Емілія Плавюк.
По 1 дол.: Я. Ласитчук, І. Бессараб, Д. Янда, Н. Велещук, С. Микитишин, В. Чумер, Н. Маланчук, І. Данилович, Н. Юсипчук, А. К., Г. Челядин, В. і А. Челядин, Д. Галянка.

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
КАНОРА, САСК.

По 5 дол.: др. О. Данильчук.
По 1 дол.: М. Кушнір, М. П. Охітва, Д. Худик, В. Гриник, Д. Денис, Д. Деревянко, пані М. Кривенчук.
Дрібна збірка — 70 цт.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА.
СЕПТОН, МАН.

По 1 дол.: пані П. Мачуга, П. Сарамага, Лы Малько.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. Е. С. УЛЯНА.
БРЕНДОН, МАН.

По 1 дол.: П. Перколаб, С. Когут, С. Микетюк, Д. Бо[illegible], Пезраш, І. Делетка, П. [illegible]рос[illegible], І. Касюрак, І. Гудима, В. Гануля, К. Кухарищин, І. Нагуляк, В. Повшик, Д. Барилюк.

СТЕД, МАН.

По 1 дол.: Мартин Далик.

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
РАДВЕЙ, АЛТА

По 1 дол.: І. [illegible]тарин, Д. Веньгер, п. Боцайло, Н. [illegible]рдко, пані П. Козик, [illegible], О. Мудик, П. [illegible], Мулик, М. Коваль, М. Бойчко.

РЕДВОТЕР, АЛТА.

По 1 дол.: І. Леміщка, М. Жловак, С. Федоряк, М. Шкєра, [illegible] Павлечко, В. [illegible], М. Попіль, В. Школьний, В. Пасічник, І. Василик, М. Салишин, Ф. Хаба, В. Павлечко, М. Хаба, І. Садовник.

ЗБІРКА о. В. АЛОНЮКА.
ЕРВУД, САСК.

По 1 дол.: І. Г[illegible], [illegible] Ткач, Вол. Лемків, І. Демків, [illegible] Лемків.

АРРАН, САСК.

По 1 дол.: Семен [illegible].

МОНК, МАН.

По 1 дол.: Іван Кінащук.

ЗБІРКА о. Н. СЕНИЩИНА.
ГЛЕНДОН, АЛТА.

По 1 дол.: І. Ониуст, Л. Мицак, І. Виленський, І. Гишка, п. Арсенюк, М. Іванчук, П. Бойків, Г. Спасюк, О. Особа, Г. Особа, П. Лукман, В. Кіндракевич, А. Кіндракевич, О. Стасів.

БІГ [illegible] АЛТА.

Збірка в поміч церкві — $5.50

Від членів громади св. Вознесення в Ґровліс (полуд.) — $24.00.
Від членів громади Різдва Пресв. Богородиці, Ошава, Онт. — 25.00
Від членів громади в Тірієн, Алта — 10.00.
Пані К. Гута, Райкленд, Онт. 1.00
Вас. Данилюк, Витків, Саск. 1.00
Петро Дептух, Смитс, Саск. 1.00
Мих. Гізин, Прілейт, Саск. 1.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенищина.

СЕРПЕНЬ:
2. Іллі — Давінг (храм)
5. Неділя — Ґлендон (місто).
12. Неділя — Дупрей.
19. Неділя Преобр. Госп. — Ардмор (храм)
26. Неділя — Вильна
28. Усп. Богор. — Спеден (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:
2. Неділя — Сенді Репидс.
9. Неділя — Тірієн.
16. Неділя — Давінг.

Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стретйчука

СЕРПЕНЬ:
5 Неділя — Рама.
12. Неділя — Борджис.
19 Неділя. Преображення Госп. — Клейр (храм)
26. Неділя — Дробот
28. Вівторок, Успення Пр. Богор.— Ґемтон (в Успенській) (храм)

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

СЕРПЕНЬ
5 Неділя — Виста
12 Неділя — Сенді Лейк.
19 Неділя. Преображення Госп — Мензі (храм)
26. Неділя — Овкборн (посвячення цвинтаря).
28. Вівторок, Успення Пр. Богор.— Ґлен Елмо (храм).

ВЕРЕСЕНЬ
2 Неділя — Сенді Лейк.
9. Неділя — Мензі.
11. Усікнення голови Ів. Хрест. — Ґлен Елмо
16. Неділя — Овкборн
21. Різдво Пресв. Богородиці — Виста.
23 Неділя — Ангусвил.
27 Воздв. Чес. Хреста — Січ
30 Неділя — Росборн (місто)

Адреса: Box 11, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

СЕРПЕНЬ.
2. Четвер. Прор. Іллі — Брокстон, (храм).
12 Неділя — Роблін—Зелена — Вечірня 7 год. — Роблін місто
19 Неділя. Преображення Господнє. — Шортдейл
26. Неділя — Шелвелей.
28. Вівторок. Усп. Пресв. Богор.— Дрифтінг Ривер.

Почт. скринка [illegible] Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.

СЕРПЕНЬ:
2. Четвер. Іллі — Вакав.
5 Неділя — Тернопіль.
12. Неділя — Елов Крік.
19. Неділя. Преображення. — Ст. Джулієн.
26. Неділя — Смитс.
28. Вівторок. Успення Пр. Богор. — Вакав (храм)

Адреса: Вакав, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
447 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерня, овочі огородина на доставі

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ.

1	С	19	Преп. Макрини, с. Василія
2	Ч	20	†Св. прор. Іл. м. Атанасія
3	П	21	Преп. Онуфрія мовч. Печ.
4	С	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	Н	23	Нед. 6. Мч. Трохима
6	П	24	†Мч. Бориса і Гліба
7	В	25	†Усп. правед. Анни
8	С	26	Прп. Мойсея чуд. Печер.
9	Ч	27	Великмуч. Пантелеймона
10	П	28	Ап. з 70 Прохора, Тимона
11	С	29	Муч. Калиника Килик.
12	Н	30	Нед. 7. Ап. Сили і Сулиана
13	П	31	Прав. Евдокима Капад.
14	В	1	†Зн. Ч. Хр. Храм. України
15	С	2	Пер. мощів пр. Стефана
16	Ч	3	Прп. Ісаакія, Фавста, Косми
17	П	4	Сім молод. в Ефесі сплячих
18	С	5	Мч. Евсигнія, Кантидія,
19	Н	6	Нед. 8. Преобр. Господнє
20	П	7	Прп. Пімена пост. Печер.
21	В	8	Прп. Григорія Іск. Печер.
22	С	9	†Ап. Матея, муч. Юліяна
23	Ч	10	Мч. Архид. Лаврентія
24	П	11	Прмч. Василія і Теодора
25	С	12	Мч. Фотія, Памфила
26	Н	13	Нед. 9. Тихона еп. Ворон
27	П	14	Перен. мощ. Теодосія Печ.
28	В	15	Успення Пресв. Богоро[illegible]
29	С	16	†Нерукотв. Образ І. Христа
30	Ч	17	Прп. Алипія іконоп. Печер.
31	П	18	Мч. Флора і Лавра, Івана

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва

СЕРПЕНЬ:
12 Неділя — Смокі Лейк.
19 Неділя Преобр. Господнє — Вілел Крік (храм).
26. Неділя — Егремонт
28. Успення Пресв. Бог. — Редвотер

Адреса: Box 62, Радвей Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Давфин.
12 Неділя — Валий Ривер (коло Стороженка)
19. Неділя. Преображення Госп. — Сифтон.
26. Неділя — Давфин (Зїзд СУМК)

Адреса: Box 778 — Давфин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
[illegible]

5. Неділя — Брендон.
12 Неділя — Паплар Парк
26. Неділя — Портедж ля Прейрі
28 Вівторок, Успення Пр. Богор.- Ледвин (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:
2. Неділя — Брендон
9 Неділя — Тиндал
16. Неділя — Іст Селкирк
21. Різдво Пресв. Богородиці — Септон (храм)

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Івана Гикавого.

СЕРПЕНЬ:
12 Неділя — Форт Віліям
19 Неділя — Вест Форт Віліям
26 Неділя Форт Віліям.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ

2. Прор. Іллі. УЄ. Луки 11: 47—54 Літ. Ап. Якова 5: 10—20 Еван. Луки 4: 22—30.

5. Нед. 6. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Рим 12: 6—14. Еван. Матея 9: 1—8.

12. Нед. 7. Голос 6. УЄ 7. Літ. Римлян 15: 1—7. Еван. Матея 9: 27—35.

19. Преображення Госп. (Гол. 7) УЄ Луки 9: 28—36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10—19. Еван. Матея 17: 1—9.

26. Нед. 9. Голос 8. УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3: 9—17. Еван. Матея 14: 22—34.

28. Успен. Пр. Богор. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Филип. 2: 5—11 Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

Український Релігійний Двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD, Box 3626, WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church, 7 St. Johns Ave.

РІК XXII. — WINNIPEG, MAN., AUG. 15th, 1945 — ВИННИПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1945. — ЧИСЛО (556) 16

РОСІЯ ПІШЛА ПРОТИ ЯПОНІЇ.

В середу 8-го серпня Росія виповіла війну Японії і зараз вислала до Манджурії найменше оден мільйон вояків. Російська армія перейшла манджурську границю на сході і заході, отже готовиться йти двома лініями, як кліщами. Японці ставлять опір і згромаджують армію для дальшого опору. Коли вірити, що справді нові бомби такі сильні, як говориться, то здавалось би, що сама Америка і Британія дасть скоро раду Японії, отже пощо тоді було втягати Росію в війну. Хіба на те, щоби вона і на Сході позабирала нові простори.

ПОВОРОТ ДО ЮГОСЛАВІЇ.

З Атен доносять, що коли аліянтські військові власти висилають до Югославії югославських полонених, що були в Німеччині, то зараз югославські власти багатьох в прибувших арештують і навіть родина не знає, що з ними сталося. Арештують навіть за „відмінні політичні погляди". Всіх полонених мають відіслати коло 250,000. Аліянти не питають, чи хтось хоче вертатись чи ні. Полонених привозять американці до Єсеніци, або Любляни, передають до Югославії „і більше не чують на собі відвічальности за те, що станеться", говориться в донесенню.

ПОЛЬЩА ПРОТИ ЖИДІВ.

Польські делегати заявили на жидівськім сіоністичнім конгресі в Лондоні, що в Польщі антисемітизм нині сильніший, ніж був перед Гітлером, все проти Жидів настроєне. Хая Ґросман, ветеранка підземного руху в Польщі казала, що вже в часі, як Росія Польщу висвободила, вбито там найменше 500 жидів. Та варшавський уряд равом з росіянами старається протижидівський рух нищити.

І ЩЕ РАЗ ГІТЛЕР.

Справа Гітлера є і досі декому важною справою. З Стокгольму доносять, що там в тайної радієвої станції чули бесіду, яка виглядала на Гітлерову, хоч голос був трохи змінений. Думають, чи це не в Ірляндії. Говорилося що Гітлер жіє, а дальше що конференція в Потсдамі, це смерть 20-ти мільйонів народу, і вкінци, що прийде година, коли він покличе Німців до боротьби. - - Хоч така новинка може бути звичайною видумкою.

ЧОГО ХОЧЕ ДАНІЯ.

З Лондону доносять, що Данія буде домагатися від Німеччини 10 більйонів данських корон відшкодовання.

В ШТЕТІНІ ГОЛОД.

Вістка в Лондону каже, що в портовім німецькім місті, Штетіні, великий голод. Штетін є під польським зарядом, говорить вістка, але порт і близькі острови контролює Росія.

ЗАСУДИЛИ НА СМЕРТЬ.

В Будапешті (Мадярщина) засудили на смерть Аляйоша Белаю, бувшого провідника мадярської молодечої організації, як фашистської.

КОНФЕРЕНЦІЯ В ПОТСДАМІ СКІНЧЕНА.

Приходиться дивувати, що конференція в Потсдамі вже скінчилася. Говорилося, що є важні і трудні справи і конференція буде довга, а вона вже закінчилася. Рішення конфеференції, як їх оголошують, це те, про що доси говорилося — розоружити Німеччину, забрати з її рук промисл, поділити поміж переможців, брати від Німеччини відшкодовання і т. п. Також обговорювано справи Італії, Угорщини, Румунії, Фінляндії, Еспанії, Австрії та ще дещо.

ПОЛОЖЕННЯ В ФІНЛЯНДІЇ.

З Стокгольму доносять, що політичному представникові Америки, Максвелові М. Гамилтонові по довгих заходах вдалося добути дозвіл приватно порозуміватися з Америкою і телефонувати з Фінляндії до Швеції. Французький представник в Фінляндії цілком таких прав не має, ані не може мати інший представник.

Поживи мало, фунт бараболь на чорнім ринку два доляри, та і бараболі з ринку зникають. Люде їдять ріпу. Хоч Фінці давніше дали Росії більшу часть своїх кораблів, то Росія і дальше забирає, які є.

Фінляндія хотіла б торгувати з другими краями, але комуністичний міністер внутрішніх справ, Лейно, заявив, що Фінці можуть торгувати лише з Росією.

В Фінляндії є Контрольна Комісія, якраз російська, однакож большевики є проти того, щоби звати її російською — її треба звати „аліянтською". І так чого Москва про Фінляндію не рішала би, то звесь воно або аліянтським, або фінляндським рішенням. Так про летничі фінляндські поля, що є в руках росіян, говориться, що вони в руках аліянтів; таксамо порти і кораблі. Хоч це проти перемирного договору.

Російська Контрольна Комісія робить труднощі мешканцям невтральних держав, що перебувають в Фінляндії — вже нераз не дозволяла їм на виїзд з Фінляндії. Взагалі вся контроля в руках росіян.

РОСІЯ ВЕРХОВОДИТЬ В ЕВРОПІ.

Трійка, що радила недавно в Потсдамі, оголосила по 17-денних нарадах звіт, з якого виходить між іншим, як подають часописи: 1) Що услів'я подиктовані Німеччині 1919 р. були забавкою супроти теперішних, 2) Що велика трійка думає держати твердо долю світа в своїх руках, 3) Що Росія стала верховодячою силою в Европі... З того виходило би, що коли хто оглядається нині на Лондон, то мусить рівночасно і на Москву оглядатися.

О П О В І С Т К А.

Оцим повідомляється читачів Вістника, що з причини вакацій робітників друкарні і виїзду редактора Вістника на Духовну Конференцію, число з 1-го вересня не вийде, а слідуюче число буде з датою 15-го вересня.

Редакція „ВІСТНИКА".

МЕКЕНЗІ КІНГ ВИБРАНИЙ.

Премієр Мекензі Кінг, що був перепав в теперішних виборах, дальше вибраний великою більшістю. В 43-ох місцях голосування Кінг дістав 4,623, а його противник Монаган 327.

ЗГОРІЛО ДВОЄ ДІТЕЙ.

В околиці Тисдейл, Саск. згоріло 23 липня два хлопці, оден 5, другий півтора року. Старший пішов до горіючої хати, щоби меншого вратувати і сам згорів. А семеро дітей повтікало. Огонь повстав мабуть від газоліни, якою запалювали в печі. Родичі погибших були в місті за справою.

ЕКСПЛЬОЗІЯ В ПОРТ АРТУР.

Серпня 7-го в збіжевім елеваторі в Порт Артур була велика експльозія й огонь, в якій згинуло мабуть кількадесять осіб. Деяких повваходили, інші присипані стінами, що завалилися. Багато є попечених в шпиталі. Думають, що це експльодував весь той дрібнесенький порох, що в елеваторах нагромаджується.

ВОЯЦЬКІ СЕЛА.

Коло Виннипегу уряд будує три селі для вояків, що вертаються до Канади. Хатів в трох селах має бути 240, побудовані на 350 акрах землі. Хати будуть готові з кінцем року і будуть пятьох ріжних виглядів, щоби не було одноманітности. Кожда хата збудована на акрові землі і буде дійсною модерною хатою. Подібні хати уряд побудує також в інших сторонах. Розуміесь, що ветерани будуть хати виплачувати на протязі 25 літ, або скорше, коли зможуть платячи 3½ процент.

ЖИДИ ДІСТАЮТЬ ПОМІЧ.

Директор допомогової жидівської акції на Сході, Пасман, виявив, що жидівська допомогова організація в Америці дала в двох роках понад 5,000,000 долярів на допомогу 200,000 жидів в російській Азії. В Тегерані в Персії, створено осередок, де збирано поживу, одежу і медицини і звідси посилано де треба. Це поміч головно тим, що повтікали туди з Польщі і других західних країв. З Тегерану висилають також пакунки з допомогою до Люблина, Варшави і других польських міст і на Балкан. Роблять приготовання до висилання жидам пакунків до Буковини і Бесарабії.

ЗАВАЛИЛАСЯ ЦЕРКВА.

В Філаделфії, Па. завалилася передня стіна презбитеріянської церкви коло 5-ої години рано 27 липня. Думають, що через довгі дощі фундамент подався. З людей мабуть ніхто не згинув.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

19 серпня, неділя — Гефорд, Саск.
2 вересня, неділя — Едмонтон, Алта.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄГІЇ.

В послідні числі оголошено $63,952.37

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

КСИТУАН, АЛТА.

Павло й Палагна Дивчук .... [illegible]

По 1 дол.: Катерина Гаврилюк, В. Кришка, Д. Білавчук, Т. Явний, Т. Кришка, Н. Кариба, І. Жук, Ф. Скороводка, Марія Кришка, А. Конашук, О. Капраль, І. Яблонський, О. Царик .... [illegible]

Збірка на хрестинах в домі п-ва Ковалів і п-ва Розмірських, Редвей, Алта. .... [illegible]

(Разом — 28.00)

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Жіноче Товариство при церкві св. Івана	102.45
Волод. Плавюк (бонд, завд. на 100.00)	50.00
Др. Фавст Говда	25.00
Павло Дудра	20.00
По 5 дол.: Гр. Челядин, Агафія Яніщевська	10.00

(Разом — 207.45)

ЗБІРКА о. В. АЛОНЮКА.

ПАЙН РИВЕР, МАН.

Петро М. Кравчук	50.00
Антін Цюпік	30.00
Григорій і Анна Кравчук	15.00
Григорій Басараба	10.00
Іван Присяжнюк	5.00
Володимир Гарболівський	2.00

(Разом — 112.00)

Церковна громада Кобзар-Арран, Саск.	25.00
Антін Юрків, Гаес, Саск.	10.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

ПОРТЕЛЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, МАН.

По 5 дол.: І. Цуркан, І. Кушнярик, І. Ю. Тарновецький	15.00
По 1 дол.: В. Кулибіда, І. Бобик	2.00

ВИНИПЕГ, МАН.

М. Завіслак, Винипег, Ман.	5.00
Збірка на вечері для о. І. Дмитрова з нагоди його 50-ліття	24.05

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Олекса Скорець, Рама, Саск.	60.00
Збірка підчас похорону бл. п. Павла Котика, Рама, Саск.	17.10

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Степан Ю. Котелко, Карпентер, Саск.	[illegible]
Ілля Місюра Алвена, Саск.	25.00

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

Іван Корба, Вест Селкирк, Ман.	25.00

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

Ілія Койдон, Форт Френсис, Онт.	10.00

Киркленд Лейк, Онт.

Збірка на несподіванці пані М. Манчуленко (гроші переслала пані М Друль):
По 1 дол.: М. Лубець, В. Балан, А. Манчуленко, З. Манчуленко, М. Друль.
По 50 цт.: А. Подоринчук, К. Райн, М. Радул, А. Грошовик.
По 25 цт.: М. Стратула, З. Черепаха, Е. Борисьмевич, Д. Товтрівська, В. Біла. Разом .... [illegible]

ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА.

КОСІВ, МАН.

Збірка на поминальнім богослуженню по бл. п. Іванові Сляжукові з Косів, Ман., який погиб на війні (збірка переведена в церкві та в домі родичів Покійного) .... [illegible]

РОРКЕТОН, МАН.

Збірка в хаті В. Перепелюка з нагоди поминального богослужения по його мамі, жертвували:

Панство В. Перепелюки	[illegible]
Петро Гуцуляк	5.00
По 1 дол.: о. С. Гребенюк, Г. Тищук, п-на Г. Лазарук, П. Солодюк, П. Кіндзерський, І. Тучак, Р. Карпо, В. Латовський, В. Торчинець, Н. Павлюк, М. Білецький М. Роля, пані П. Гуцуляк, С. Яцишин, Марта Білецька, А. Розновський, пані Литвинович, І. Роля, Стефанія Білецька	19.00

Виндзор, Онт.

Збірка переведена о. П. Запаринюком на хрестинах в домі Івана й Гелени Романів	11.00

Велі Ривер, Ман.

Збірка на похороні бл. п. Максима Кирилюка (похорон відслужив о. Т. А. Горбай)	22.00

Разом $64,088.22

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

III.

„Душехват".

Православні недармо прозивали Йосафата „душехватом", бо ж вся його праця зводилася до того, щоби відривати Українців від Українського Народу і вести до Поляків.

Судові документи в Йосафатових процесів показують між іншим такі імена визначніших православних родин: Корсаки, Тишкевичі, Соломирецькі, Соколинські, Огинські, Воловичі, Войни, Сангушки, Сапіги, Браницькі, Володковичі, Хорвати, Красинські, Масальські, Косові, Голубинські, Солтани, Тризни, Паци, Хребтовичі, Пліщки і ще деякі.

Та минуло не багато часу, як всі ті православні родини стали навіть не уніятами, **але римо-католиками**, отже цілком спольщилися.

Берімо славний православний рід Острожський. Коли внучка Константина Острожського, Анна-Альойза (*1600, †1654), златинщилася, то:

Призначила Єзуїтам, що прийдуть на її похорон, 3,000 золотих польських; на Служби Божі в 12 польських монастирях 2000; на костел езуїтів 2000; на нагробник в костелі 20,000; на покриття костела мідню 30.000; для студентів в езуїтській колєгії 20.000...

Єзуїтам передала вона все свое золото, книги, образи, дорогий камінь, килими і др. Дальше поля, каменоломи, ліси, стада волів, овець, та додаткові грошеві суми. (Диви книжочку „Єзуїтська. Преподобниця").

Все те було українське майно, якого предки Альойзи вживали на добро українському народови (школи, друкарні, приюти для старих і др.), а тепер пішло воно в руки ворогам Українців.

Та не забуваймо, що весь той перехід українських родин до Поляків відбувався під сильним польсько-католицьким гнетом. Історик Ранке наводить в „Історії Папів" документ — звіт папського нунція, в якім говориться, що **відразу треба було Полякам перевести звичайний православний загал на латинство, як переводилося богатіших.** Значиться, що і Рим прикладав руки, щоби обрабовувати Українців з свідомішої кляси і майна.

Польща вживала до нищення Українців всіх можливих способів, а до тих належала унія з усіми її ширителями. Їх Польща з Римом підготовляла, давала їм силу в руки і посилала розбивати українське життя.

Йосафатові життеписці не можуть нахвалитися, що якто успішно Йосафат навертав до унії не тільки звичайний загал, але і богаті родини (тих відразу на римо-католицизм!); коли ж до того додамо всі насильства, яких Йосафат вживав, то назва „душехват" за слаба. Він заслужив на сильнішу назву...

Нові православні епископи.

Польща була довела до того, що на українській земли, яка була в її руках, не було вже православних епископів, хоч загал був православний. Отже гетьман Сагайдачний запросив до Києва єрусалимського патріярха Теофана (1620 р.) і той на місце Кунцевича висвятив Мелетія Смотрицького (Гарасимовича), та 5 епископів для Володимира, Луцька, Перемишля, Холму і Пинська.

Хоч король приказав нових епископів ловити і карати, то все ж Смотрицький дістався крадьком (1621 р.) до Вітебська і проголосив Йосафата відступником. Тепер всі православні признали Смотрицького своїм зверхником. От що говорять про те самі католики:

„Підчас коли митрополит (Рутський) з св. Йосафатом **боронили унії в Варшаві(!)**, нєзєдинені відвели Литву і Білу Русь від унії; дух схизми повіяв звідси на другі краї і вскорі на цілій Руси закипіла наново горяча борба, борба тим страшніша, що навіть давніші прихильники унії тепер неначе від неї відвернулися". (Начерк Історії Унії, Львів, 1896, ст. 54).

„На голос Смотрицького всі майже міста повстали проти Йосафата. Простий нарід тисячами відступав. В Полоцьку святий ледви уйшов смерти з рук розюшеної товпи" (Життя св. Йосафата, канадійське видання).

Це показує, якою чужою, непотрібною і зненавидженою була унія, тай не диво — її ж заводили вороги насильствами та розбоєм — топчучи науку Христа, Апостолів і Святих.

НОВИЙ УРЯД В АНҐЛІЇ.

В нинішнім новім уряді Анґлії соціялістична партія вибрала 390 послів; консервативи 195; народні ліберали 14; ліберали 11; незалежні соціялісти 3; комуністи 2; націоналісти 1; незалежні демократи 10. Всіх послів має парлямент 640. Премієром став Етлі. Послами є також 22 жінки. Що до числа голосуючих, то між іншими за соціялістами голосувало 11,962,678, за консерватами 9,018,235, а комуністами 101,390...

НЕХОТЯЧИ ЗАМКНУВСЯ І ЗАМЕРЗ.

Недавно був в Стенфорд, Конн. такий випадок: властитель Пиквик Айс Крім Ко.", Перрі, увійшов до ледівні, де було 40 степенів нижше зера і замкнув двері за собою. А що замок був попсований, то годі було з середини дверей відчинити і він там замерз. Це була неділя і в будинку не було нікого, що міг би чути крик, чи гуркіт і поміг би. Замкнений пробував розпалювати огонь, то замок проломити, але нішо не вдалося. Він мав 50 літ.

НЕ МОЖЕ ПОВИКИДАТИ З ДОМІВ.

В Венкувері, Б. К., є 22 родин, яких шериф не може повикидати з домів, бо ніхто не хоче йому помогти. Домів стережуть охотники сторожі.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Наш великий обовязок.

Нині перед нами Українцями в Канаді великий обовязок, а то — дати поміч тим нашим братам, яким поміч можемо дати.

Наші брати і сестри за морем переживають страшніше лихоліття, ніж коли Український Нарід переживав. Одних позасилано хто знає де, другі порозходилися, порозбігалися, а й тим, що лишились на рідній землі, не краще. Хто ж їм поможе? Хто ними журиться?

А ми тут і свобідні і маємо, що [illegible] треба, тай ще можемо дати тим, що [illegible] ють в великій нужді.

Це християнський обовязок, бо сказано: голодного накормити, нагого приодіти...

Це рівнож і патріотичний обовязок помагати собі взаємно, розуміючи, що всі ми брати і сестри.

Наша поміч не тільки що піддержить їх на тілі, але піддержить і на дусі, коли довідаються, що їх брати за них [illegible] митають.

А поміч давайте через наш Допомоговий Комітет — він все зробить, що зможе.

Орест Горчинський.

СПРАВА КУЛЬТУРНОСТИ.

Стараймося бути культурними людьми в кождім місци.

Культурна людина не живе одинцем, а тягне до гурту, до поважного товариства. В такім гурті вона і сама вчиться і старається держати себе в поведенню поважно. Тут виробляються форми культурного поведення.

Товариські сходини... Але нема гірших сходин, як ті, де пють, де нема стриму ні міри. Там і люде не такі, як треба, і поведення погане і все негідне.

Культурні сходини є лише ті, де і місце гарне і люде добрі і поважні. А такими людьми є і культурна молодь. Культурним місцем може бути Народний Дім, коли культурні люде його таким зроблять.

Культурність виробляєть і доброю книжкою та газетою. Вона дає розвагу, вона забавить, заінтересує, навчить. І тому свідомі родини мають газети і не жалують гроша на книжку.

Отже ви, хлопці і дівчата, читайте більше книжок і газет, а побачите, як ви культурно піднесетеся і краще буде вам жити з другими, а другим з вами.

Тереса Горчинська.

Що ви бачили, що чули.

Були в батька син і дочка, підлітки. І кажуть вони батькови:

— Чому не пускаєте нас, як другі своїх дітей? От літо і ми поїхали б над озеро, а кажуть, що там зїзджаєсь народу-народу! Купаються, в забави, є на що подивитися...

Подумав батько і каже:

— Добре! Їдьте!

Коли по двох днях вернулися, говорить батко:

— Оповіджте, як ви там час провели і що там було інтересного. Чи варт воно тих грошей і часу, що ви дали.

І почав син:

Дуже було гарно! Народу тільки, як муравлів. Ми купалися. А всюди гармідер такий, що аж!...

Ми і танцювали — перебила дівчина. — Тоді батько:

— Того замало. Ви розкажіть про щось важнійше.

— Алеж ми за важним не їхали — кажуть обое діти.

— То за чим же ви їхали? — допитується батько — коли ви важні гроші платили, і важний час давали, і ви важні мої діти... Невжеж ви важне за неважне міняли?

Мовчать діти, а батько:

— Мені хотілось би знати, чи між всіми тими людьми, які там були, бачили ви таких гідних людей, про яких ви думали, що вам треба їх наслідувати. Чи між танцюристами ви бачили поважних і думаючих хлопців і дівчат. Чи бачили ви там і чули таке, про що подумали: це розумне, це дурне, це гідне, це погане, це моральне, це неморальне, це примірне, а це гидке... Чи бачили і чули ви там таке?

— Ми там за таким не дивилися — кажуть діти.

— То за чим же видивлялися? Може там було ще щось важніше...

Діти мовчали, а тоді батько:

— Нехай з того буде вам наука! Де ви не пішли би — між молодих, чи старших; на поважні сходини, чи на забаву, ви завсігди беріть з собою **розум і гідність.** Коли вони будуть з вами, то вони про кожду річ скажуть вам, яка вона, і так ви вернетеся до дому з великою наукою.

Розумний був батько і діти його слова приняли з подякою.

К. П.

Де вони вчилися.

В кожній українській громаді в Канаді від самих початків були свідоміші люде, що провадили громадську працю. Вони були перші при орґанізованню церковної громади, перші при будові Народного Дому, при вичучуванню представлень, при влаштуванню концертів і т. п.

Коли ви близше розвідаетесь, то побачите, що всі ті люде в Старім Краю від дитинства були в поважнім окруженню. Їх дім був свідомійшим, ніж другі доми; вони пильно ходили до церкви, а то й співали в церковнім хорі; вони замолоду ходили до Читальні, слухали там бесід старших людей і позичали книжок до читання; вони замолоду бували на вічах; вони належали до Січової орґанізації; вони мали ролі на представленнях і співали на концертах. Це все, коли вони були молодими.

Отже все те виховувало їх на культурних, поважних, думаючих, отже на передовійших і вартнійших людей.

„НЕКУЛЬТУРНІ ТОВАРИШІ".

„Товариш", себто „приятель", це дуже культурне слово в культурних людей.

Недавно їде гурт шкільних дітей з середного віку провідником, і чую я, а вони до нього:

— Товаришу, а що зробимо, коли буде дощ?

— Товаришу, що це онтам?...

І так кожда дитина звала товаришом, коли до провідника за чим зверталася.

Культурні люде знають, де слова „товариш" вживати, а некультурні не знають. Вони бундючно тичуть його там, де зараз видно їх некультурність.

Правда — батьки „товаришів" не дурні, але їм треба дикунів, отже їх собі виховують. Їм треба моральних і розумових калік, треба людей некультурних.

І дійсно яка це велика некультурність, яка велика дурнота, коли дитина батькови-матері каже „товаришу", „товаришко", коли десятьлітна дівчина чи хлопець звертається до 50, чи 60 літного словом „товаришу"; коли батько-мати зве своїх дітей „товаришами", а вони „товаришами" батька-матір; коли хтось оповідає, що якийсь „товариш" (не злодій!) заліз був до його комори і забрав щотам...

Запамороченим людям здається, що оскільки більше вони калічать та оплюгавлюють людську культуру, оскільки більше йдуть проти здорового розуму, остілько вони більше поступові і розумні. А наділі сліпа руїнницька злочинна сила.

Та що, як що, а шкода дітей, що стають жертвою людської некультурности. Старші калікн молодших на калік виховують, щоби було більше калік. Нового ладу хочуть, в якім каліки мають вчити здорових ходити, а сліпі будуть вчити, котра барва красша.

Гарний був би лад!

Подорожний.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ТРЕБА БАГАТО ДОБРОВОЛЬЦІВ.

Маленьке діло на велику скалю може стати великим, коли дістане багато добровольців, що подумають і пішлють Вістникови пять-річну передплату. Маленьке діло стає великим, коли прийде 30 до 40 пятьрічних кождого місяця.

Тепер нагода кождому слати пятьрічну передплату і ставати в ряди третої сотні: читати Вістник і Історію України; троха подумати і кликати добровольців до доброго діла.

Вістник хоч маленький, але робить велике діло, бо обіймає повне щасливе життя, якого розумний чоловік бажає... Тому ставаймо в ряди третьої сотні і шлімо багато пятьрічних передплат Вістникови.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ:

Маґдарій Настюк, Форт Френсес, Онт.
І. П. Лабюк, Калина, Саск.
Іван Попик, Торсбі, Алта.
Петро Мелещак, Фостон, Саск.
Г. Г. Василів, Бирджис, Саск.
Василь Криний, Айтуна, Саск.
М. Ободяк, Канора, Саск.
М. Серенк; Брудергайм, Алта.
Д-р І. Верхомин, Едмонтон, Алта.

НЕ СТРИГСЯ, НЕ ГОЛИВСЯ.

В Анґлії помер Фредерик Вилкінс, що не голив лиця і не стригся цілих 39 літ. Коли 1906 року ліберали відсунули консерватів від проводу, Вилкінс сказав, що не буде голитися і стригти волосся, доки знов консервати не стануть в проводі. Уряд перейшов в руки консерватів 1922 р., однакож тепер жінка Вилкінса не хотіла, щоби Вилкінс стригся і голився, отже так він прожив 39 літ. Поховали його з довгою білою бородою і 39-літним волоссям.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПО ВИБОРАХ В АНГЛІЇ.

Це вже третий раз що Британія має робітничий уряд, і цим разом число робітничих послів в парляменті творить загальну переважаючу більшість, а не лише більшість між партіями.

Та важне, що робітнича партія прийшла тепер до влади серед незвичайних обставин. Военні переживання і знищення в Англії; Европа в руїнах; зріст Росії і комуністичної сили в Европі і поза нею — все те ставить перед світом питання, в якім напрямі поведе новий уряд Британію: в напрямі загально британської будуччини, чи в напрямі російської політики. Чи схоче задержати Британію Британією, чи почне достроюватися до Москви.

Премієр нинішнього англійського уряду, Етлі, і ще дехто з йому близьких, заявляли, що теперішний уряд буде стояти тісніше з Росією, ніж уряд попередний; що буде в тісніших звязках з робітництвом цілого світа; що поможе еспанським товаришам — з чого виходило би, що новий уряд піде до якоїсь міри по лінії Москви. З другої сторони е загальна думка, що англійські соціялісти в великій більшости е свідомими англійськими патріотами, отже будуть свою політику будувати на ґрунті британськім, а не російськім, чи інтернаціональнім.

Вже те, що комуністичних послів вибрано лише двох, показувало би, що російський комунізм не захоплює англійського робітника.

Та вже окремо треба мати на увазі, що вся комуністична сила світа звернула тепер очи на Англію з надією, що Англія поможе большевицькій силі ще більше зростати. І певне, що всі способи большевицької пропаганди звернені нині в сторону Англії, щоби її на свою сторону якнайбільше перехилити.

Отже тут стає нове питання: чи е між провідниками англійської робітничої партії такі сильні розуми, що посторонний напір чужої пропаганди їх не захитає.

Не треба забувати, що нинішний уряд Англії буде також мати сильну опозицію в себе вдома і з нею мусить кількось числитися.

Бувший премієр Чорчил провадив справу успішно. Німеччина знищена. Росія забрала широкі простори Европи, здобула понад сто мільйонів нового населення і стала недалекою сусідою Англії. Все те заважить дуже багато в одну, або другу сторону на політиці нового робітничого уряду.

А Чорчил може тепер тихенько спочивати і лише бажати, щоби другі також успішно провадили дальше ту працю, яку провадив він цілі літа.

Та як та дальша праця піде, побачимо. І куди взагалі піде нині доля цілого світа, це одно з нинішних найбільших питань. А часи тепер дуже непевні — всі отті конференції, наради ітп., це показує, що йдуть торги, що все важиться і переважується, що йдуть завзяті перегони, що ріжними невидимими руками збираються й організуються сили, щоби долю світа повести туди, куди ті руки бажають.

Та чи знайдеться в людства досить здорового розуму, щоби серед загального хаосу не піти на бездорожжа? Чи знайдуться розумні провідні одиниці і гурти, що будуть мати відвагу постояти за тим, що розумне і слушне? Від того залежить дальша доля світа.

(аб).

ДЕЩО ПРО ДЕЩО.

Між дійсним соціялізмом і большевизмом в практиці нема ріжниці. Оба вони стоять на тому, що треба скасувати ту приватну власність, яка то дає одиницям силу, забезпеку і самостійність, а без чого цілий нарід буде залежний від уряду, як залежні невільники.

Соціялізм не йде впарі з свободою. Коли буде свобода, то не буде соціялізму; коли буде соціялізм, то не буде свободи.

Тюрма е маленкою соціялістичною державою. Там ніхто нічого свого не має, а все спільне. Ніхто не платить там податків і не має довгів, отже не має тих клопотів, що мають люде поза тюрмою. Не треба там шукати праці, бо працею журиться тюремне начальство. І воно дає поживу, дає одежу, дає хату, дає лікаря. Всі клопоти е на голові тюремного уряду. Отже питання: Чому люде тікають з тюрмів на той широкий світ, де е тільки клопотів? Чому так бояться тюрми?

Дехто каже: Соціялізм зможе вповні завести добрий лад, коли забере цілий світ в руки. Тоді не буде тих, що будуть ставати йому вдорозі. Але:

Де запорука, що тоді заведеться добро? А що буде, коли одна ґрупа забере все в руки, всіх лишить без нічого, і вийде лад гірший, ніж був перед тим. Легко попасти в неволю, але тяжко з неволі видобутися.

Маємо докази, що і в нинішнім ладі можна багато чого робити. Генрі Форд став міліонером і богачі-конкуренти йому не перешкодили. І багато було інших, що з людей небогатих стали богачами. Повстає нині багато нових торговельних і промислових підприємств, яких вчера не було, тай існують вони, розвиваються, ростуть. Ніхто їх не нищить. Подібно могли б розвиватися і ті підприємства, що їх засновувало б зорґаніזоване робітництво, починаючи з меншого, на яке його стати. І так без кровавої революції матеріяльне добро краю переходило би в руки робітництва. Дотого ж це була би добра школа для тих, що мали би опісля цілим світом правити. Навчились би правити малим, то вміли би великим. І люде мали би тоді до них довіря.

Пролетаризм, це убожество, це порожнеча. Та е ріжні пролетаризми — грошевий, розумовий, моральний, культурний. Але найстрашніший з них, то пролетаризм розуму, пролетаризм душі, пролетаризм моральний. Це така безодня, що її не загатиш ніякими богацтвами світа.

Т. Мороз.

ЦЕРКОВНА ПОЛІТИКА РОСІЇ.

Пригадаємо тут кілька випадків, як російський уряд примушував Церкву, щоби була інструментом його політики.

Християнство перейшло з України і в Московщину, отже й московська церква належала під власть царгородського патріярха, як й Українська.

Та за час створився в Московщині патріярхат. Однакож патріярх не завсігди годився з царською політикою, отже цар Петро Великий усуває патріярха і на його місце настановляє Святійший Синод, щоби правив Церквою.

З Синодом лекша справа, бо Синод складався з більше членів і між ними завсігди були ріжної якости люде і ріжної сили. Тай самий уряд дбав, щоби до Синоду вибирати таких, як йому треба. Отже так Церква стала в дуже великій мірі інституцією царської політики — стала „царославною".

Після злуки Хмельницького з Москвою (Переяславська угода 1654 р.) Українська Церква 32 роки не хотіла вязатися з Церквою московською, розуміючи, що тоді Москва цільком поневолила би Церкву Українську.

Але Москва мала силу і постановила Українську Церкву забрати. Щоби не виглядало, що вона бере силою, вона вдається до царгородського патріярха (1686) у купує від нього право до Української Церкви.

Від тоді починає вона поводи переробляти Українську Церкву на свій лад і до своїх потреб. Заводить в церкві московську мову, каже читати церковні книжки на московський лад, виховує духовенство в московськім дусі, позбавляє Українську Церкву багатьох її прав, поширює через церкву свою політику...

На Церкву звернули увагу також большевики, хоч і на інший лад — вони почали Церкву нищити. І нищили безпощадно — окремо ж Церкву Українську. Замикали церкви, переслідували духовенство і вірних, проповідували безбожність, доказуючи, що „релігія, це дурман — опіюм.

Якже змінилися обставини, то большевицький уряд побачив, що тепер Церква може йому придатися. Світ не зможе закидати Росії безбожности; православні народи будуть ставитися до Росії більше довірчиво; тай Церквою можна досягнути там, де не досягнеш безбожністю. Так створили Російську Православну Церкву.

І нині бачимо, що вже тутешні большевицькі газети починають церковну справу на свій лад висувати. Як перше релігія була „опіюмом", дурманом, справою протинауковою, страшно шкідливою для працюючих, так невдовзі можемо почути, що Церква потрібна, що релігія річ важна, але мусить вона бути точно такою і на такий лад, як большевицькі політики-теольоги і їх помічники будуть її толкувати.

І те толковання вже показалося, коли московський патріярх подиктував Російській Церкві в Америці, що вона не сміє втручуватись до московської політики, коли має до московської Церкви належати. Слухай і мовчи!...

НОВІ АТОМОВІ БОМБИ.

З Вашингтону доносять, що тепер американці кидають на Японію нові „атомові" бомби, яких сила така, що одна така бомба робить 2000 разів більше знищення, ніж найбільша дотеперішна бомба. Але на винахід таких бомб Америка видала понад 2 біліони дол.

ПОХОДЖЕННЯ ДЕЯКИХ НАЗВ.

Україна — Назва „Україна" мабуть давніша, ніж назва „Русь". В українських народних піснях нема слова „Русь", але назва Україна е часто.

Назва „Україна" не значить пограниче" (по московськи „Окраїна", по англійськи „бордерленд"), але „край", „країна". Не міг нарід звати своєї землі „пограничем" чужої.

Московщина, Москалі, Москвини — Назва „Московщина" походить від міста „Москви", що була якийсь час осередком земель, які лежать на північ від України. Московщиною, Московією звала ті північні сторони довгий час західна Европа, а людей, що там жили, звала Москвинами, чи Москаля. І Шевченко вживав назви „Москаль", „московський".

Кацап, Хахол — Українці звали Москвинів насмішливо „Кацапами" (бородатими, „як цап", по московськи „как цап"), а Москвини звали Українців „хахлами", себто чубатими. Українці підголювали голови, полишаючи чуб довгого волосся, який Москалі звали „хахол", „хохол".

Русь — Русею по урядовому звалась Україна, коли ще не було на світі Московщини. Як же Московщина приняла для себе імя Русь, то нема потреби Українцям називати свою землю Русею, коли вони мають свою другу стародавну народну назву „Україна". І вже в козацьких часах назва Україна вживаєсь часто в козацьких документах і літописах, а це показує, що назва Русь була лише урядовою давніших часів, а народ звав свою землю Україною.

Шевченко знає лише Україну — і він ту назву, певна річ, виніс з свого рідного дому, з свого села. Він вживав назви „Україна", бо вживав її народ.

Московська історія, пишучи про козацькі часи, вживає також назви Україна.

Мала Русь, Велика Русь — Перша, отже головна Українська, чи Українсько-Руська держава була та, якої Київ був столицею. Коли ж пізніше повстала Галицько-Волинська держава, то почали її звати „Малою Русею" (Малоросією), в протиставлення до Великої Руси Київської. Якже Московщина взяла собі назву Русь, Росія, то вже почали толкувати, що великою Русею (Великоросією) е Московщина, а Малою Русею (Малоросією) е Україна.

Росія — З імени „Русь" повстала назва „Росія". Але назва „Росія" е грецького походження — вона з Греції перейшла до української мови. Первісно означала вона те, що і „Русь", отже київські землі.

Велика Україна — Нині ще вживають „Велика Україна" говорячи про ту більшу часть України, яка була під Росією, в протилежність меншій части, що була під Австрією. Деколи вживають „Придніпрянщина" замість Велика Україна, а західні українські землі звуть „Західна Україна", „Карпатська Україна".

Етнографічна Україна — Говорячи про Україну ми звичайно маємо на гадці землю, яка в географії звесь Україною. Її деколи більше маємо на увазі, ніж Український Народ.

Однакож здійсности українство е не в земли, але в Народі — в Народнім життю, в народній душі, в народній українській культурі. Народ — це дійсна Україна і дійсне Українство.

Отже така Україна, це вже не географічна, але „етнографічна", себто народна, людська, культурна Україна.

Коли під Україною розуміти людей-Українців, то можна казати: Канадійська Україна, Американська (стейтська) Україна, Приамурська Україна (Зелений Клин), себто весь Український Народ, що на означених просторах живе.

І дехто, хоч і не дуже часто, таких назв вживав і вживає. І цілком на місци їх вживати. Чому б не сказати: „Канадійська Україна числить тілько сотень тисяч душ"... „Бразилійській Україні важко живеться"...

Тут ми маємо на увазі не землю, але господарів, живих людей, Народ Український, а не територію.

В. Чудак.

ХЛОПЕЦЬ ВБИВ ДІВЧИНУ!

З 28 на 29 липня в Ст. Боніфес коло Винипегу, 17-літний хлопець вбив 15-літну дівчину Барбару Смит. Він її чіплявся, вона боронилася, отже він задав її три рані в руди, з тих одну в серце. Імени хлопця покищо не виявлено. Хлопця арештовано в його домі.

Дальше виявилося, що хлопець пиячив з другими хлопцями, а коли дівчину вбив, то цілу історію оповідав свому приятелеви.

З усего виходить, що е ширший ґрунт, на якім злочини зявляються. Вже е ширший світ, в якім можна когось вбити і е кому про те оповісти, як про інтересну справу. Вже е більше тих, що для них вбивство річ інтересна.

Загально признається, що за злочини дітей винні найперше їх доми. Однакож діти виховуються не тільки для дому, але і для загалу, отже дальшим авторітетом для дітей і молодих повинні бути державні власти. Їх сила повинна сягати і до домів.

Як сягає в тім, що примушує доми слати дітей до школи; як забороняє робити в домах горівку; як арештує злочинця в його домі. Отже та власть повинна мати на увазі доми і повинна мати нагляд над молодими, що волочаться вулицями, пиячать і поводяться нераз по крайно некультурному на вулицях і на всяких збіговисках.

Авторітетом повинна бути школа, що має справу позадомашного виховання в руках. А то виходить таке: дім не дбає, шкільний авторітет поза порогом школи кінчиться, а поза домом і школою вже нема ніякого авторітету. Роби, що хочеш!

Коли дім не вміє, чи не хоче бути авторітетом, коли авторітет школи за малий, то справу повинні брати в руки ті, які арештують молодого коли він занадто провиниться. Треба не давати нагоди до злочину, а не тілько його судити.

Коли б так справу поставити, то і Церква набрала би більше поваги і сили і помогла би дуже багато в такій важній справі.

А. А.

ПРО ТОВАРИШІВ.

Американський конґресмен Вилсон їздив недавно по Европі, був в Німеччині, а приїхавши почав нарікати в парляменті, що коли російські вояки забрали німецькі табори полонених, то відбирали від американських вояків годинники, перстені та одіж, а вже тоді їх пускали. Вилсон каже, що німці позволяли американцям мати годинники, перстені, фонтанові пера, а росіяни ні.

ПАНІ ГРИЦЬ І ПАН ПАРАСКА.

Недавно дістала редакція Вістника спис жертводавців, в якім було чимало таких імен: Пані Василь, пані Семен, пані Гарасим, пані Петро, пані Олекса... А були і такі: панство Степан Тхір, панство Дмитро Пугач, панство Микита Гарматій...

Ми звернулись до того, хто спис прислав з запитом, чи справді там українські жінки звуться Петрами, Василями, Гарасимами, чи там одного Степана Тхора звуть „панством", отже дістали таку відповідь:

„Ваші заввагн слушні, та мені передали таку лісту і я сам не знаю, як її справити. Треба би їхати поміж людей і розвідуватися...

Отже треба їхати і розвідуватися, як „пані Василь" називається, та з кількох осіб „панство Дмитро" складається.

Здавалось би, що коли чоловік звесь Петро, то Петром його звати, а коли жінка Настя, то звати її Настею. Та в декого інакше виходить.

Дехто каже що так обминеться багато неясностей... От два брати, Степан і Василь Горбай, мають жінки Марії, то не буде ясно, котра це з них, коли написати: „Марія Горбай"; а коли пані Степан Горбай, то буде ясно...

Так пояснюють, але це ніяке пояснення. Нігде нема так багато жінок з подібними хрестними і родинними іменами, щоби тяжко дати раду. А коли десь таке прийде, то треба написати: Марія Горбай (Степанова) і Марія Горбай (Василева) і все буде ясно, і добре, і розумно. А писати пані Степан Горбай - це чудовище. **Українська жінка повинна протестувати, коли її звуть Степаном, Петром, Марком, Василем, Микитою, чи Гарасимом.**

Коли жінок звати Петрами, то треба чоловіків звати Паранями та Олями. Є в околиці два Петри Горбаї, одного жінка Параня, другого Оля. Отже, щоби було ясніше, то треба би писати: пан Параня Горбай і пан Оля Горбай. Це те саме, що пані Петро...

Подібне і з панством в одній особі.

Заводження в мову таких чудасій, це ширення некультурности. Священики, учителі і всі свідомі одиниці повинні звертати увагу людям, що треба подавати і записувати імена так, як це повинно бути, а не якимись дивацтвами.

БУДЕ БАГАТО СТРАЙКІВ.

Президент СІО юнії, Р. Дж. Томас, заявив в Мінеаполіс, що коли війна з Японією скінчиться, то зараз буде всюди багато страйків і — „ми будемо їх піддержувати, де е нарікання", казав він.

ВИПАДКИ НА ФАРМАХ.

В Стейтах згинуло в 1943 р. на фармах понад 18,000 в нещасних випадках, крім тих 3000, що згоріли; а ранених в фармерських випадках було понад один мільйон і пів.

СМЕРТЬ В ПШЕНИЦІ.

В Вайстон, Саск. два хлопці бавилися в елеваторі й один з них задусився, коли присипала його пшениця. Мав 10 літ.

З ПІДЗЕМЕЛЬ ДОРОГІ РІЧИ.

З початком війни в Англії поховано в підземні печери дорогі річи з музеїв, бібліотек, катедр і т. п. Було на те пять сховків в гірських печерах в Валії, деякі 300 стіп під поверхнею. Тепер ті річи видобувають і перевозять туди, де їм місце.

ЗАПОРОЖЦІ.

IV.

Коли Карпо з Марусею були вже коло села, питає Маруся стареньку бабусю:

— Чи то Чаплі, бабусю?

— Чаплі, донечко, Чаплі.

— Але ж то вже велике село — завважила Маруся.

— Еге, велике! А кажуть, що тут колись було всего три хаті Музичних на балці. Але коли ви йдете в село, то лучше на поли заночуйте, бо там в селі пекло.

— А що? — запитали разом Карпо і Маруся.

— Таке, діти мої... Прийшла московська закуція, бо люде не подоплачували податків. Недавно навіть стріляли на людей. А сегодня бють різками. Половина села втекла в степ. Страшне твориться!

Все ж таки Карпо і Маруся пішли дальше. Та ось збоку лісок і вода блищить між осокою, отже звернули туди, щоби води напитися. Тілько туди увійшли, як бачать, що люде в ліску метушаться, ями копають, кладуть кожухи, свитки, чоботи. Маруся подумала, що це найшли Татари. І питає вона молодицю:

— Від кого ви ховаєтесь?

— Від закуції (екзекуції). Прийшло московське військо, забрало наш скот (худобу), одежу забирає. Москалі (вояки) поїли кури, вікна побили, людей бють.

Глянула Маруся на Карпа, немов питала, чи таке може бути, а Карпо:

— Так Марусе! Кажуть, що колись тут була воля, як наша Україна була в наших руках, коли були ще Гетьмани і були Козаки Запорожці. А тепер Москва тут панує так, як чуєш і бачиш.

Задумалася Маруся і рясні сльози покотилися по її лици. Та в неї ще є думка подивитись на ту хату, де вона виростала.

Пішли вони дальше, аж ось чоловік вбитий лежить. Пішли дальше — там другий... А ще дальше побачила вона, як москалі людей катують. Та не було в Марусі сили на таке дивитися. Хіба вона людям поможе? Буде кричати, та хіба москалі настрашаться її крику?..

І вона завернула в ту сторону, де була її рідна хата.

Сонце звернуло було вже з полудня, і до вечера хилилося, як Маруся з Карпом прийшла на Музиківку на балці. І бачить — хата немов та сама, де вона виростала тілько ж дуже постаріласяю От-от завалиться.

Увійшла в хату. Коло вікна сиділа старенька бабуся, дуже похожа на Марусину матір. Маруся кинулась до неї і назвала її своєю матірю.

— Що з тобою дівчино — каже бабуся — я не твоя мати.

— Але ж це хата Петрова Музичина — говорить Маруся.

— Ні дитино — каже бабуся — не Петрова, а Василева, а я Василева жінка, хоч я також з Музичиного роду.

— А мені здається, що ви моя мати. Ви такі самі...

— А ти дівчино дуже подібна до моеї менщої сестри. Ти ж хто така? Ти тут не була...

— О, я давно колись тут була, а потім довго не була — каже Маруся — тай сама не знаю, як це вам розказати. Як я тут була, то ще і села тут не було.

Подивилась бабуся та:

— Не така ти стара дитинко, як кажеш. Хоч старі люде оповідають, що тут жив колись Петро Музика, і дочка його Маруся десь пропала. Еге! Це в нашім роді оповідаєсь.

— Так це я та сама Маруся, бабусю, та сама. Я все памятаю, як тоді було. І хату отсю я знаю.

Похитала бабуся головою:

— Як тобі дитино це знати? От я яка стара, а тілько чула про твого батька і про тебе...

— Так Бог дав, бабусю. От ви кажете, що я подібна до вашої сестри, а ви дуже подібні до моеї мами — значиться, що ми одна рідня.

Тут глянула Маруся на сволок, грубий, дубовий сволок і каже:

— Я бабусю оцей сволок добре памятаю. Там на другій його стороні виписане імя мого батька, моеї матері і моє, бо я була одинокою їх дочкою.

Зайшов Карпо до сволока з другої сторони, аж там справді є імена Петра Музики, його жінки Катерини і їх дочки Марусі.

Задумалась бабуся і каже:

— Бачу дитино, що ти знаєш більше, ніж я, бо ми цілком не знали, чиї то імена, хоч їх і читали. А ти тілько зайшла сюди, не бачила їх, а знаєш Та розкажи, що з тобою було, де ти бувала...

Маруся подумала і почала:

— Не знаю, бабусю, як вам оповісти. Я жила тут і пішла до Дніпра по воду. А там таке сталося, що я заснула, чи що, і не знаю, що було дальше. А тепер, як пробудилася то і сама не знаю, де я за той час перебувала.

Обняла тоді бабуся Марусю і каже

Тепер бачу, що ти наша рідна А вже як воно було, то Господь на небесах знає.

В мого батька було багато степу — говорить ще Маруся — його поле розтягалось аж до Дніпра.

— Може й було.. А тепер все панське. Кажуть, що тих панів давно тут не було. Лише оця хата зосталася Ал! Старі люде не памятають, коли вона побудована і тому шанують її. Вже вона кілька разів цілком була похилилася, то її поправляють і вона дальше стоїть. Кажуть, що доки вона буде стояти, доти наш рід не загине.

Тут увійшла в хату бабусина невістка з дитиною, збідована молодиця. Поклала дитину і пішла овечки заганяти.

— Чи є в вас корова? — запитала Маруся.

— Ні нема дитино! Де нам на таке спромогтися! Бідуємо!

Маруся вийшла з Карпом з хати, щоби оглянути ті місця, по яких вона колись ходила. Все оглядала, все пригадувала. Все подібне до того, що було, хоч не те саме. Якже прийшла до кернички, то здалось їй, що вона вчора брала з неї воду, бо керничка ні трохи не змінилась. Довго стояла Маруся, думала, а там глянула довкруги і каже Карпови:

— Ти козаче зоставайся тут, а в мене сили нема. Це така жура велика, що мене цілком придавлює і мені хочеться так спати, як я перше спала. Отже прощай! Працюй щиро для нашої матері України, тай мене між добрими Українцями згадуй!

Так сказала і бачить Карпо, а перед ним вже не Маруся, але калина; на її верху доспілі червоні ягоди, а кругом повна білого цвіту. А дальше бачить він що в керничці почала підниматися вода висше і висше і потекла струмочком до Дніпра. А там і ціла балка наповнилася водою.

Щож ділося тоді на захованім Запорожу? Тілько Маруся переміни лася в калину, тільки вода кернички доплила до Дніпра, як і там — на захованім Запорожу зявилася та сама калина, що була перше. А в керничці, що побіч калини, прибуло повно води, що струмочком дальше полилася.

Зраділи Запорожці, зрадів Гетьман і знов щиро помолились, щоби Господь післав скору поміч поневоленому народові. Коли ж Україна стане вільною, тоді знов калина стане дівчиною, Марусею, щоби вже більше в калину не перемінятися.

Щож з Карпом? Він ночею перейшов до свого села, зайшов до свого щирого друга і розпитав про все, що ділялося і діється, відколи байдак розбився. Карпову батьківську хату продали, щоби заплатити купцеви за байдак і за крам, а начальство присудило двісті різок Карпови, коли б його зловили. Його ж дівчина Олеся вже з другим повінчалася.

Зажурився він, заплакав, та нічого робити. Ще тієї ж ночі помандрував за Дунай тихий, де ніхто не було його знати і він нікого.

І так ніхто в селі і не подумав, що Карпо живе — всі вірили, що він загинув в грізних филях Ненаситця.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Генімун, Саск.)

Дня 8 квітня в читальні відбувся прощальний вечерок в честь п-ва Піхликів і Корпесів та п. С. Горичуна, батька пані Корпес. Гарне число людей зійшлося і з ними наш священик о. Желішкевич.

Ріжні забави відбувались, а відтак разом засіли за приготовлений стіл. Дуже приємно було побачити, як одна пара старших відїзджаючих, п-во Піхлики, сиділи по однім боці панотця, а друга пара молодших, п-во Корпеси, на другім боці, а довкола всі гості, котрі зійшлися віддати честь своїм приятелям.

По перекусці промовляли теплими словами о. Желішкевич, п. С. Карпіш, голова церкви, п. П. Палідвор, голова читальні і пані З. Доскоч, голова жіночого Т-ва, котра також вручила їм дарунки

Гості щиро заспівали „многая літа".

Пан К. Піхлик був членом православної громади і „услугував священиків, від коли церква збудована Він також був членом і головою читальні.

Пані М. Піхлик також є знана, яко щира людина; вона все приймала гостей, котрі здалека приїзджали до церкви. Вона була касієркою жіночого Товариства

Пан Корпес, хоч не довго як приїхав до Генімун, однак щиро працював в користь церкви і читальні. Пані Ю. Корпес довгі роки була секретаркою жіночого Т-ва.

Її батько, п. С. Горичун, є оден з піонірів нашої місцевости. Він не тілько член, але також є фундатор православної церкви і читальні.

При забаві гості незабули про українські часописи і зложили $12.75 на Український Голос і Вістник. Ті, що жертвували:

По 1 дол.: о. Желішкевич, К. Піхлик, І. Павлик І Возняк, А. Дідура, пані К. Сайчав, пані З. Доскоч, пані Ю. Корпес.

По 50 цт.: А. Слонь, Е. Мудрий, Й. Урбан, Й. Сарабін, Г. Криховерь, С. Карпіш, П. Палідвор, пані М. Піхлик, Л. Горичун.

По 25 цт.: М. Городецький.

Евгенія Палідвор.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Вайяленд, Онт.)

В неділю дня 8 квітня ц. р. громадяни Ілія і Ольга Мойсюк, та Джеймс і Катерина Реджіналд хрестили свої діточки. Чину хрещення довершив о. П. Запаринюк, котрий відправляв тоді Богослуження в Гемилтоні. Хресними батьками доні Віри Мойсюк були гром. М. Голубіцький, В. Петращук та пані Р. Стогрин з Гемилтону, а маленькому Фредрикові Реджіналд — Іван Гоблик і Єлена Шрка.

По довершеню чину хрещення куми засіли до обіду. По обіді п. М. Голубіцький закликав всіх присутних, щоби не забули про дар для своїх похрестників, а також збірку на Український Голос і Вістник. Зібрано на пресу 9 дол., які розділено на оба часописи по $4.50. Потім промовив ще о. Запаринюк, та відспівано діточкам та гостям Многая літа.

Нехай маленький Фредерик та Доня Віра ростуть здоровенькі на потіху і радість своїм родичам.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Пайн Ривер, Ман.)

У панства Василя і Анастасії Цюників відбувся 24 квітня прощальний вечерок з нагоди їх виїзду з Пайн Ривер, Ман. до Форт Вілім, Онт на сталий побут. Із тої нагоди церковне сестринтво, жіноче Т-во і члени Народного Дому устроїли їм малу несподіванку. У вечір зійшлися до їх дому, щоби їм віддати подяку за їх добрі діла у Пайн Ривер, бо вони були добрими і активними членами української православної церкви, народного дому і жіночого товариства ім. О. Басарабової. Гостей зійшлося повна хата Трохи поговорили, їх розразили, відтак відбулася вечеря спільна з ними. Учитель п В Процюк дав гарний привіт для них, відспівано „многая літа", побажали їм всего доброго на новім їх побуті, як також попросили, щоби вибачили все що було у Пайн Ривер Голова жіночого Т-ва пані М. Царук вручила їм дарунок від всіх організацій.

При кінци п Г Ковачук попросив присутних, аби ще нагородили Український Голос і Вістник, на що присутні радо згодилися і жертвували

По 1 дол.: Я К Цюник, М Ф. Іваконечний, В. І Цюник.

По 50 цт Я П Цюник, В Процюк П М Кравчук, Л Галай П. Василюк М Цюник, І Цюник, С. Цюник Г Кравчук.

По 35 цт. С. Хміловський

По 25 цт П Довбуш І Іваконечний Т Біляк М Левицький.

Всім жертводавцям щира дяка Разом було $8.85 і розділено їх $4.50 для Українського Голосу, а $4.35 для Вістника.

Гість.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П-ВА ДУДРІВ.

(Ватерфорд, Онт.)

Квітня 2. члени укр. прав церкви разом з жіночим Т-вом устроїли несподіванку для п-ва Дудрів, котрі виїзджали з Ватерфорду до Альберти Гості зїхались до п. Литвина (сусіда) і всі разом зайшли до п Дудри Вечір пройшов скоро і весело Жінки приготовили перекуску і покликали п-во Дудрів за стіл По смачній перекусці пані Галик голова жіночої організації вручила дарунок п-ву Дудрам Пан Завальський по коротенькій промові побажав п-ву Дудрам щастя і здоровля на новому місци Пані Дудра припімнула, щоби зібрати збірку на нашу церкву. Зібрано 21 дол. і розділено 16 дол. на церкву $2.50 на Український Голос, а $2.50 на Вістник. Зложили слідуючі:

По 5 дол.: п. Дудра.

По 2 дол.: пані Дудра.

По 1 дол.: М. Дудра, п. Жигальський, п. Галик, п. Литвин, пані Яремій, пані Оробко, пані Федірчук п Оробко, п. Щербань, п. Залуцький, п Лазарук.

По 50 цт. М Залуцький, М. Блажейко, п. Завальський.

По 25 цт. п-ні Щербань, п-ні Панасюк, пані Блажейко, п. Панасюк, пані Галик і пані Завальська.

Хоч не довго п-во Дудри мешкали в Ватерфорд на фармі, однак за той час були щирими прихильниками української православної церкви Вони купили Вічну Лямпу для нашої церкви, за що їм належиться щира подяка.

П. Залуцька.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ.

(Ню Торонто, Онт)

Дня 15 квітня панство Левчуки справляли хрестини, на котрі спросили невеличкий гурток гостей і дві пари кумів до свого дому. Гості посходилися зараз по полудни але чекали на о. П. Запаринюка, котрий приїхав аж коло пятої години і зараз почалося хрещення донечки п-ва Левчуків, котру охрестили на імя Іринка. По переміні хрещення гості позасідали за столи і почалася забава, при котрій гості бажали маленькій Іриниці щастя, здоровля, многих літ прожити щоби росла на потіху родичам і на добру горожанку Канади і рівночасно на добру українку. Родичам бажали, щоби дочекалися потіхи з неї І на заклик п В Кушвера, щоби гості зложили на пеленки для маленької Іринки, гості зложили дар для неї, хотяй тато п Левчук був проти тої збірки.

При тій нагоді не забули і за народну справу і на заклик, щоби гості зложили на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника, гості щиро відгукнулися і зложили як слідує:

По 2 дол.; п В. Левчук

По 1 дол.: В Василів С Середа Левчук, І Візчар

По 50 цт.: С Коропецький В Кушнер І Савчук С Довганик

По 25 цт пані Савчук, пані О Колуб Дрібні жертви 50 ц Разом 9 доларів і жертводавці поділили $4.50 для Українського Голосу а $4.50 для Вістника

Жертводавцям щира подяка

С. Довганик.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК В ЧЕСТЬ АННИ І ЮРІЯ ФІЦИЧ.

(Косів, Ман.)

Заходом жіночого Т-ва, церковної громади і народного дому відбувся 8-го квітня ц. р. вечерок. Члени і сусіди зійшлися попрощати і подякувати п-ву Фіцичам за їх прислугу, котра їм належиться

Як Юрій та Анна помагали в народнім домі. Анна була членкою жіночого товариства довгі роки А в церкві Анна цілий час була старшою сестрицею а Юрій обслугував священика. Як Юрій так Анна тримали порядок, взірцеву чистоту цілий час свойого обслугування в церкві на околиці Косів. Хотяй погода була дуже неприємна, люди зійшлись, скільки було можливо. Вечерок відбувся при бесідах, співах а потім жіноцтво подало перекуску.

Дм. Романчич вручив дарунок, котрий був куплений церковною громадою, народним домом і жіночим товариством. Потім Ю. Маловська сказала кілька щирих прощальних слів і побажала їм здоровля та успіху на новім місці (вони переібрались від нас до сусіднього містечка Давфин доживати свого старечого віку). Потім всі присутні встали і відспівали „На многі літа".

Відтак В. Гусак завізвав присутних, що чия ласка щоби не забути за нашого все-присутного гостя Український Голос. Слідуючі жертвували:

По 4 дол.: Юрій і Анна Фіцич.

По 2 дол.: Юстина Михалюк.

По 1 дол.: Юстина Маловська, Т. Склепович, І. К. Маташевський, Н. К. Маташевський, М. і Н. Маташевські, С. і М. Кошовські, Ю. і М. Прокоп, П. і Д. Чайковські, І. і Дж. П. Самець.

По 90 цт.: А. Галяберда.

По 50 цт.: Л. Михалюк, А. Талпаш, А. Галяберда, Я. Чернецька, М. Склепович, Дм. Поледворний, М. К. Маташевська, Д. Романчич, Ю. Гусак. Разом зібрано $20.40, з чого на Український Голос 15 дол., а $5.40 на Вістник.

Юстина Гусак.

ПАВЛО КОТИК.

(Посмертна згадка).

Дня 25 липня, 1945, упокоїася в Бозі наш визначний громадянин в Рамі, Саск., Павло Котик, в 69 році життя. Покійний приїхав до Канади 1906 року з села Бурдяківці, пов. Борщів, Галичина. Він осів на фармі коло Рами і повів успішне господарство. Послідного року життя замешкав з дружиною в містечку Рама Полишив крім дружини 6 синів і три доньки.

Покійний відзначався великою свідомістю та патріотизмом, як рівнож великою релігійністю та любовію до рідної нашої Української Православної Церкви.

Похорон відслужили місцевий парох о Стратійчук та о. Керніцький з Порктону На заклик о Стратійчука учасники похорону зложили при поминальнім обіді $17.10 на фонд Колегії Ці гроші зложено як невянучий вінець на могилу покійного Павла

Щире спасибіг всім жертводавцям, а по покійнім нехай остается Вічна Память!

С.

ДЕ РУКИ І ОХОТА.

(Рамонтон Алта)

Одиниця сама собою багато не докаже Коли ж більше одиниць, а ще під одним проводом злучать ся для спільної цілі тоді разом можуть робити багато доброго.

За примірами не треба далеко шукати Чи в себе дома чи в своїй громаді чи в сусідній, бачимо приміри що дня

Одиниця не буде школи, ні церкви ні народніх домів. Одиниця не може правити державою, чи краєм Треба помічників при розбудові при правлінню, при громадській роботі

Не давні в мене гурток аматорів з нашого міста. Аматори ті вивчились драму „Бесталанна". Ціль їх — народне добро, праця народна. Вивчились драму і відограли в салі Інституту М. Грушевського раз на дохід церковної громади, другий раз на дохід Колегії, а третій раз у Вегревил, також на дохід Колегії. Разом заробили поверх дві сотні долярів. Хоч грошей тепер не бракує, але таки сотки дорогами пішки не ходять, їх треба пошукати, їх треба відробити.

Сама справедливість вимагає, щоби дати признання тим аматорам. Майже всі вони денно в роботі, чи як мами, чи як робітники. Приходити вечерами на проби, їхати поверх 70 миль до Вегревил, тратити нічспочинок, а рано знов до роботи, то таки до великої міри, жертва. Їм належиться признання і публична подяка.

А вже що до самої гри — то мабуть краще і не можна відограти. Всі знаменито вивязалися і вивченням і грою. Було сміху, було плачу, було й оплесків. Публика оцінила добру гру, а це найкращий доказ організованого діла, найкраща похвала.

В організованню цеї вистави причинилися пані: Будник і Гаврищ та панове Пуцентело і Пауш. Організовану працю хвалить самий Шевченко.

Чи є що краще, лучче в світі,
Як у купі жити?..
Отак братів благих своїх
Господь не забуде —
Воцариться в дому тихім,
В сімї тій великій
І пошле їм добру долю
Од віка до віка.

Писар.

НА ДОБРУ ЦІЛЬ.

(Виндзор, Онт)

В суботу, дня 28 липня гром. Іван і Гелена Романів хрестили свою маленьку донечку Петруньку Іванну Чину хрещення довершив о. П. Запаринюк з Ошави, який був запрошений на наш празник св. Володимира. Кумами були Іван Шовара, Марія Горгула, Василь Гайдамащук, Софія Гладун, Василь Горгула і Єлена Гайдамащук. По хрещенню куми і гості засіли до вечері, яку приготовили гром Романові. Пізніше по нашому звичаю обдаровано маленьку Петруньку Іванну гарною сумою грошей за що належиться щира подяка кумам і гостям Потім промовив о Запаринюк і завізвав присутних до збірки на Українську Православну Колегію де зібрано 11 дол Щира подяка жертводавцям а маленька Петрунька Іванна нехай росте здорова на потіху своїм родичам і кумам на многі літа.

Присутний.

ПИСАНКА.

САСКАТУН САСК

Загальна збірка — 15 долярів.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Петро Сірий — Флин Флон 1.00

Вас. Гупая — Сіінен Саск. 1.00

ПАЙН РИВЕР, МАН.

По 1 дол. В. Понеревнюк Мих Цюник, І Василюк, А Гладиш, А. Цюник, П. М. Кравчук Г. Гарбо...

аінський.

Дрібними — $6.20.

ФЛИН ФЛОН, ШЕРРИДОН, КІССИНГ.

По 1 дол.: Н. Павлик, М. Щукo, Ф. Ковенс, М. Онікє, п-ос Маляручук, І. Пікин С. Фариня, Федь і Любка Киба, В. Голотовський, С. Гарела.

Дрібними — $5.50.

ВРВУД, САСК.

По 1 дол.: М. Шевченський, І. Голик, В. Довків, Д. Велигин, І. Данків.

Дрібними — $1.30.

СТОРДЖИС, САСК.

По 5 дол. Івано Слишкин.

По 1 дол.: І. Луців, пані Г. Вільно.

По 75 ц.: пані М. Кузик.

Дрібними — $1.75.

СВАН ЛЕЙК, САСК.

По 1 дол.: Ю. Боднарчук, А. Василюк, І. Щур, І. Кляток, Г. Гриців, пані І. Алоцейчук, М. Сорочук, Н. Предевчук.

АРРАН, САСК.

По 1 дол.: В. Д. Чорпайко, В. Федчун, Анна Несторук.

Дрібними — $3.55.

ГАЄС, САСК.

По 1 дол.: А. Юрків, І. Бурин.

По 50 ц.: А. Климчук.

ЗБІРКА о. П. САМЦЯ. ТОРОНТО, ОНТ.

По 2 дол.: Ю. Бортник, Марія Никорчук, Н. Волощук.

По 1 дол.: Н. Никорчук, М. Гнідь, І. Гуменюк, Розалія Романко, С. Олійник, Т. Останчук, Парасія Рачинська, Н. Ковак, Марія Палій, І. Федун, В. Юрійчук, О. Федорів, М. Мандзюк, І. Романко, Е. Коча, Т. Гуменюк, Катерина Колинко.

По 50 ц.: Н. Ковальчук, Марія Полійа.

ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА. ВИСТА, МАН.

По 1 дол.: Ф. Курчаба, А. Сітко, М. Вовк, В. Новицький, В. Ничик, Н. Зюбрак.

Дрібними — $3.25.

МЕНЗІ, МАН.

По 1 дол.: М. Ф. Друль, пані М. Чвалюк, П. Друль, О. Друль, О. Грошок, н. Тодорук (Нінава), П. Друль, Н. Друль, П. Цюцьмаць.

Дрібними — $2.00.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

По 2 дол.: П. Колтуцький, О. Дилик, пані Т. Мулявка.

По 1 дол.: А. Навалковська, І. Ярема, пані Антюк, М. Левандовський М. Ярема, О. Лесюк, М. Ярема, Г. Пилюта Т. Демчук, Т. Мулявка, А. Василенко, К. Ристифанюк, Ю. Гасюк, Ф. Мушій, М. Кучма, Н. Лесюк, А. Залещук, панна А. Василенко, Д. Гнатюк, В. Крочак.

Рубними — $7.80.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По 8 дол.: Гр. Сайк.

По 3 дол.: Мих. Климак, Ів. Писик.

По 2 дол.: В. Бабляк, Н. Велещук, П. Вітошик, В. Гаврищ, Я. Давидюк, Н. Д. Демко, В. Марчишин, Н. Мендрик, І. Олесний І. Полонич, Стаси Порайко, Ст. Романюк, Ф. Савчук, Г. Слюсарчук, Я. Тимчишин, Т. Уляк, Д. С. Фербей, Ст. Чаглей, Анна Шевчишин, С. Здріль.

По 1 дол.: Н. Абрамович, А. Батюк, В. Базюк, І. Басараб, В. Бойцун, П. Будник, Ф. Бойко, П. Василишин, І. Веретільник, др. І. Верхомин, О. Винничук, Н. Галюк, О. Гарасим, С. Голідей, М. Гомола, Марія Гошовська, П Гриних, І. Ф. Грушко, Марія Гудима, Д Галайко, др. Ф. Говда, Ів. Горецький, Д. Дашкевич, С. Демчук, В. Дмитрук, П. Дудра, І. Дяків, Н. Заблоцький, В. Іванців, Д. Івасюк, Н. Івасюк, М. Каренко, П. Касінк, І. Кінасевич, І. Кіріяк, А Клапоущак, В. Ковалик, О. Кос, В. Костюк, С. Костик, Кат. Костинюк, В. Кривко, І. Крися, М. Круглик, П. І. Лазарович, Марія Лазарук, П. Лазарук, Г. Лопатинський, І. Лупул, Софія Лупул, Л. Лакман, М. Магус, Н. Маланчук, Н. Малицький, І. Малярчук, Ст. Марусин, Д. Мацелюк, Марія Мельник, А. М. Мельничук, П. Микитишин, С. Микитишин, І. Мудрий, Ст. Невчас, др. В. Невчас, Л. Онищук, І. Паш, Ст. Папуга, З. Параняк, І. Претула, Д. Пронюк, В. Пуцентело, О. Рогаченко, Г. Ропчан, І. Рудик, І. Сірник, К. Сакун, Петрунеля Скора, Ф Солтис, Н. Спачинський, В. Тофан, Г. Фариня, Л. Фариня, П. Н. Фгіоль, Г. Фуштей, О. Чарнецький, Г. Челядин В. Челядин, К. Черівчан, В. Чоботар, Іванна Чоботар Д. Янда, Гафія Янішевська, Ф. Яніцький, І. Яцейко.

ДАВИНГ, АЛТА.

Від поодиноких членів — 23.00

МЕЛВИЛ, САСК.

Від членів — $6.00.

КЕНДО, САСК.

По 1 дол.: Ю. Кравченко, М. Диметович, М. Черняк, Ф. Майбук, Л. Денека, І. Бобешко, Іг. Левченко, І. Черняк, П. Левонко, М. Нагорний, С. Майбрук.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА. ФЛИН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: М Малюта, І. Сторожук, П. Петричко.

СТІНЕН, САСК.

По 1 дол.: Василь Гушка.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Госп. — Клейр (храм).
26. Неділя — Дробот.
28. Вівторок. Успення Пр. Богор.— Гемтон (в Успенській) (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Фостон.
9. Неділя — Борджес.
16. Неділя — Вимер.

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Госп. — Мензі (храм).
26. Неділя — Овкборн (посвячення цвинтаря).
28. Вівторок. Успення Пр. Богор.— Ґлен Елмо (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Сенді Лейк.
9. Неділя — Мензі
11. Усікнення голови Ів. Хрест. — Ґлен Елмо.
16. Неділя — Овкборн.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Виста.
23. Неділя — Ангусвил.
27. Воздв. Чес. Хреста — Січ.
30. Неділя — Росборн (місто)

Адреса. Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаманого

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Господ. — Пембіна.
26. Неділя — Вайта.
28. Вівторок. Усп. Пр. Богородиці — Гарделтон (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Роза.
9. Неділя — Толстой.
11. Вівторок. Усікн. Гол. Івана Хр. — Арбакка.
16. Неділя — Вайта.
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Сеньків (храм).
23. Неділя — Пембіна.
27. Четвер. Воздв. Чесн. Хреста — Сошдан.
30. Неділя — Форт Френсис.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Семенина.

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя Преобр. Госп. — Ардмор (храм).
26. Неділя — Вильна.
28. Усп. Богор. — Спедел (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Сенді Репидс.
9. Неділя — Тіріен.
16. Неділя — Давинг.

Адреса: Глендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Господнє. — Шортдейл.
26. Неділя — Шелвелей.
28. Вівторок. Усп. Пресв. Богор.— Дрифтінг Ривер

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Леннард.
9. Неділя — Гренвю.
11. Вівторок. Усікн. Гол. Івана Хр. — Шелвелей.
16. Неділя — Петлюра.
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Дрифтінг Ривер.
23. Неділя — Шортдейл.
27. Четвер. Воздв. Чесн. Хреста — Роблин-Зелена.
30. Неділя — Роблин (місто).

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Шелвелей.
14. Неділя Леннард.
21. Неділя — Шортдейл.
28. Неділя Роблин-Зелена.

Почт. скринька 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

Адреса: Box 124 Арран, Саск

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя Преображення Господ. — Пайн Ривер, (храм).
26. Неділя — Кобзар.
28. Вівторок. Усп. Пр. Богородиці — Мейбридж (храм).

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Гриценка.

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення. — Ст. Джуліен.
26. Неділя — Сиятс.
28. Вівторок. Успення Пр. Богор. — Вакав (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Калворт.
9. Неділя — Терновіль.
16. Неділя — Елов Крік.
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Сиятс.
23. Неділя — Ст. Джуліен.
27. Четвер. Чесного Хреста — Калворт.
30. Неділя — Вакав.

Адреса: Вакав, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерии, овочі огородина на домашні

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:

16	Ч	3	Прп. Ісаакія, Фавста, Косми
17	П	4	Сім молод. в Єфесі сплячих
18	С	5	Мч. Євсигнія, Кантидія,
19	Н	6	Нед. 8. Преобр. Господнє
20	П	7	Прп. Пімена пост. Печер.
21	В	8	Прп. Григорія іконоп. Печер.
22	С	9	†Ап. Матея, муч. Юліяна
23	Ч	10	Мч. Архид. Лаврентія
24	П	11	Првмч. Василія і Теодора
25	С	12	Мч. Фотія, Памфила
26	Н	13	Нед. 9. Тихона еп. Ворон.
27	П	14	Перен. мощ. Теодосія Печ.
28	В	15	Успення Пресв. Богородиці
29	С	16	†Нерукотв. Образ І. Христа
30	Ч	17	Прп. Алипія іконоп. Печер.
31	П	18	Мч. Флора і Лавра, Івана

ВЕРЕСЕНЬ:

1/С		19	Мч. Андрея Стратилата
2	Н	20	Нед. 10. Прор. Самуїла
3	П	21	Прп. Авраміа ап. Тадея
4	В	22	Мч. Агатоника і др. з ним
5	С	23	Свщм. Іринея еп. Лионс
6	Ч	24	Пер. мощ. Петра митр. Київ
7	П	25	Ап. Тита з 70, ісп. Вариса
8	С	26	Мч. Адріяна і Наталії
9	Н	27	Нед. 11. Прп. Пімена Печ.
10	П	28	†Знайд. мощів Йова Поч.
11	В	29	†Усік. Голови Івана Хрест.
12	С	30	Александра, Івана і Павла
13	Ч	31	†Полож. Пояса Богородиці
14	П	1	†Симеона стовпника
15	С	2	Мч. Маманта, Івана пости

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гн. Василіва

19. Неділя Преобр. Господнє — Візел Крік (храм).
26. Неділя — Егремонт.
28. Успення Пресв. Бог. — Редвотер

Адреса: Box 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Госп. — Сифтон.
26. Неділя — Дафин (Зїзд СУМК)

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Хвана

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя. Преображення Господ. — Іст Селкирк, Ман.
26. Неділя — Портедж ля Прейрі.
28. Вівторок, Успення Пр. Богор.— Ледвин (храм).

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Неділя — Брендон.
9. Неділя — Тиндал.
16. Неділя — Рейні Ривер.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Септон (храм).

Адреса: 305 Парк Стріт. Нове число телефону 25 084 Виннипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Івана Гиканого.

СЕРПЕНЬ:

19. Неділя — Вест Форт Віліям
26. Неділя Форт Віліям.

Устав Церковний.

СЕРПЕНЬ:

19. Преображення Госп. (Гол. 7). УЄ Луки 9: 28—36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10—19. Еван. Матея 17: 1—9.

26. Нед. 9. Голос 8. УЄ 9. Літ Ап. 1 Кор. 3: 9—17. Еван. Матея 14: 22—34.

28. Успен. Пр. Богор. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Филип. 2: 5—11 Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

ВЕРЕСЕНЬ:

2. Нед. 10. Голос 1, УЄ, 10. Літ Ап. 1 Корин. 4: 9—16. Еван. Матея 17: 14—23.

9. Нед. 11. Гол. 2. УЄ 11. Літур. Ап. 1 Кор. 9: 2—12. Еван Матея 18: 23—35.

16. Нед. 12. Голос 3. УЄ 1. Літ Ап. 1 Корин. 15:1—11. Еван. Матея 19: 1

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

WINNIPEG, MAN., SEPT. 1-15, 1945 ВИНИПЕГ, 1-15 ВЕРЕСНЯ, 1945 ЧИСЛО (557-8) 17-18

КОГО В СЕРБІЇ РОЗСТРІЛЮЮТЬ.

Сербія нині в руках Тіта, що є представником Москви, отже провадить політику Москви. Комуністичний сербський „Дневник" з 30 червня 1945 р. пише про розстріл 43 особі, між якими є: Митрополит Гермоґен Максимович, родився в області Донських козаків; заступник архиерея Серафим Кучабський, родом з Одеси; священик Мирихін і діякон Борисов. Митр. Гермоґен був головою т. з. Карловецького Собору російських православних владик, що повтікали перед большевиками з Росії і заграницею створили російську православну ерархію.

ЯК ПІДДАЛАСЯ ЯПОНІЯ.

Подібного, як з Японією, ще не було, бо вона піддалася маючи 7,000,000 озброєного війська. З того 3 мільйони було на трох головних японських островах, а решта дальше.

ГЕНЕРАЛ СЕБЕ ПРОСТРІЛИВ.

Бувший премієр Японії і генерал Гідекі Тоджо прострілив себе низше серця, коли американці в Токіо хотіли його арештувати, як головного виновника за Перл Гарбор. Йому дали крови і взяли до шпиталю, де він мав сказати: „Не клопочіться мною, бо я маю вмерти".

В ЕВРОПІ НЕМА МЯСА.

В Греції і Югославії нема купонів на мясо, бо там майже цілком нема мяса. В Голяндії особа може дістати на тиждень коло одну пяту фунта; в Бельгії на день понад унцію; в Парижі десяту часть фунта на тиждень. В інших краях буває ще гірше.

ЩО РОБИТИ З ГАРМАТАМИ.

В Стейтах шукають способу, як охоронити великі гармати від нищення. Бо хоч більше війни не буде, але гармат треба. А воздух і вогкість поволеньки нищать металь. Отже є думка, щоби побудувати великі сталеві будинки, що щільно замикаються, поставити там гармати, напустити ґазу, який металю не нищить.

СПРАВА СЕРЕДЗЕМНОГО МОРЯ.

З Вашингтону доносять, що в Потсдамі Сталін проклав стежку до того, щоби Росія стала середземноморською державою. Говорено там про Дарданелі, яких Росія хоче, про острови на Середземнім морі, про Трієст, якого Росія хоче, та ще про дещо. Багато з тих справ відложено до пізніших нарад, бо поки що Етлі і Труман на дещо не годилися.

БОМБА ВБИЛА 126 000.

З Токіо доносять 10 вересня, що перша атомічна бомба вбила в Гірошімі 126 тисяч осіб.

КІНСЬКЕ МЯСО ДЛЯ БЕЛЬГІЇ.

В Свифт Корент, Саск. зачувалася кооперативa, що буде посилати кінське мясо до Бельгії. Вже зроблено з бельгійцями угоду. В Саскачевані є 250,000 коней, які можна ужити на мясо.

В ГРЕЦІЇ ЗАНОСИТЬСЯ НА ВІЙНУ.

Вістка з Атен 11 вересня каже, що в Греції готово прийти до домашної війни. Грецькі комуністи видали маніфест, в яким домагаються, щоби уряд зрезиґнував, бо він є за фашистами, та щоби британське військо забиралося з Греції. Також старалися довести до загального страйку. Дорожнеча в Греції велика, бо і посуха велика була цего року.

НЕ БУДЕ БЕСІДУ ПРО БОМБИ.

В Лондоні почались 10 вересня наради між представниками пятьох держав: Молотов з Росії, Бирнс з Америки, Вінг Шіг-Чіен з Китаю, Бідо з Франції, та Бевін представник Великої Британії. Англія застерегла собі рішучо, що на нарадах про будучу контролю атомічної бомби не мається згадувати

ПОЛИШЕНЕ МАЙНО НА ПОМІЧ.

Грецький уряд рішив, що коли підчас війни жидівська родина згинула, а нема близких, полишене майно має бути вжите на поміч другим жидам. Коли ж подібно згинув хто з греків, то майно переходить на власність держави.

ПЛЯНИ ФОРДА.

Генрі Форд заявив, що думає до кінця 1945 року виробити 39,910 автомобілів, а чотири рази тілько троків. А „Дженерал Моторс Корпорація" почне робити автомобілі в Бельгії, Данії, Франції і Німеччині.

ЗГОРІЛО 21 З ЛІТАКОМ.

В Марсилії в Франції упав літак і згорів, а з ним згоріло 21 британських летунів.

ГРІМ ВДАРИВ В ЛІТАК.

В Карпентрал, в Франції, грім ударив в американський літак, запалив ґазоліну, отже згинуло 15 пасажирів.

МАЛО ВУГЛЯ ДЛЯ СВІТА.

Обчисляють, що в Стейтах видобудуть в слідуючім році 27,000,000 тон менше вугля, ніж перед війною. Европі забракне найменше 50,000,000 тон. В Німеччині видобували перед війною 150,000,000 тон, а слідуючім році видобудуть не більше як 25,000,000 тон. Розуміється, що все те відібється і на людях і на промислі.

ЖИДІВСЬКИЙ НОВИЙ РІК.

Свято жидівського Нового Року (Рош Гашана) почалося в пятницю 7-го вересня і продовжувалося в суботу і неділю. В синагогах були покаянні богослуження через 8 днів. Друге свято, що вяжесь з Новим Роком, Свято Покаяння (Йом Кіпур) починаєсь вечером 16 вересня і протягаєсь 17-го — це свято молитви, покаяння і посту. Свято „Сукос", або „Кучок" починаєсь 21-го вересня і тягнесь 8 днів.

ПАЙКУВАННЯ МЯСА.

Від понеділка 10 вересня почалося в Канаді пайкування мяса і тепер мясо можна купувати лише за купонами. Одна особа може дістати на тиждень фунт й одну третину фунта мяса.

РОЗІГНАЛИ СВІДКІВ ЄГОВИ.

В Шатоґай Басен, Квебек, 9 вересня, Свідки Єгови почали виголошувати на дворі свої проповіди, послугуючись двома голосниками (лавдспікерс). Кругом них зібралося понад 1000 осіб — чоловіків ,жінок і дітей, і почали обкидати Свідків дозрілими помідорами, бараболями та камінцями, а проти голосників поставили дві сильні сирени (свиставки, труби). Вже раньше арештовано 15 свідків, що без дозволу розносили по хатах циркулярі. А' згаданої неділі прибуло з Монтреалу коло 25 Свідків, щоби з місцевими владити троє публичних зборів під голим небом. Та люди їх розігнали.

„КОМЮНИТИ ЧЕСТ".

Вересня 17-го почнесь в Винипегу збірка на фонд т. з. „Комюнити Чест", на місцеві добродійні цілі. Тепер думають зібрати 395,000.

НЕ ХОЧЕ ЙТИ ДО ШКОЛИ.

Вересня 3 пішов кудись винипежський 13-літний школяр, Руді Пенціволь, зоставивши вдома картку, що йде, бо не хоче ходити до школи. Думають, що знайшов собі десь працю. За ним шукають.

ДУХОБОРИ ЗОСТАЛИСЬ В АРЕШТІ.

В Вікторії, Б. К. сидить 19 духоборів за те, що ходили голі. Коли духобори відсиділи половину кари, їх хотіли пустити до дому, але духобори сказали, що „не хочуть брати документу, що є людським законом", себто не хочуть брати посвідки, що їх пускають. І лишилися в арешті.

ЩО З ТАКИХ БУДЕ?

В Едмонтоні були зловили недавно і замкнули двох винипежських хлопців втікачів, та вони знов повтікали, зробивщи з порізаних коців линву. Оден хлопець 12, другий 14-літний. Оден мав при собі 113, другий 200 долярів, мабуть вкрадених в Виндзорі, Онт. А подібних хлопців є нині всюди багато. Будуть з них горожане!

ДОВГОЛІТНА СЛУЖНИЦЯ.

В Ню Йорку померла 81-літна Тереса Меер, що в однім домі була служницею 67 літ без перерви. Зпочатку була звичайною служницею, опісля управителькою дому. Була сиротою і замуж не виходила. Ніяка родина до неї не признавалася.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

16 вересня, Неділя — Прут, Алта. (Лужан).
23 вересня, Нед. — Смокі Лейк, Алта.
30 вересня, Неділя — Стрий, Алта.
7 жовтня, Неділя — Винипег, в церкві св. Михаїла.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошуеться тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$64,668.22
Винипег, Ман.	
Я. В. Арсенич (попередно вже дав 50.00)	200.00
Флин Флон Ман.	
Збірка в громаді при ріжних нагодах	40.00
Едмонтон, Алта.	
Никола Боднар (бонд)	50.00
Келгарі, Алта.	
Церковна громада св. Володимира	25.00
Виндзор, Онт.	
Збірка на весіллю Вол. Мазера й Олі Бугери	10.00
ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.	
Укр. Нар. Дім ім. Т. Шевченка, Ст. Джулієн, Саск.	25.00
Збірка на хрестинах в домі Стефана й Василини Залещук, Мічем, Саск.	21.00
ЗБІРКА о. М. ЮРКІВСЬКОГО.	
На несподіванці в честь п-ва Залуцьких, Ватерфорд, Онт.	9.00
На похороні по бл. п. Івана Заверухи, Ватерфорд, Онт.	21.55
ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.	
ПАЙН РИВЕР, МАН.	
Антін Харжевський	200.00
Василь Прнсяжнюк	5.00
ПЕЛІ, САСК.	
Дмитро Бек	10.00
Церковна громада, Мейбридж Саск	8.00
СВОН ПЛЕЙН, САСК	
Дмитро Сорочук	50.00
ЕРВУД, САСК.	
Іван Голяк	5.00
Монтреал, Кве.	
Теодор Татарчук	25.00
Передав о. С. В. Савчук.	
(Від вояків при воздушній фльоті за морем)	
Олекса Хриптул (Інсінгер, Саск.)	8.94
Дмитро Керелюк (Шіго Саск.)	4.47
Стефан Калин (Гефорд, Саск.)	8.94
ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.	
Збірка на похороні бл. п. Теодора Роля, Канора, Саск.	8.00
Іван Кічен, Борджес, Саск.	1.00
СЕНДІ ЛЕЙК МАН.	
Збірка на вечерку в честь п-ва Драбинястих	35.60
ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА.	
Стефан Козак, Сифтон, Ман.	50.00
Юрко й Анна Фіцич, Давфин, Ман.	25.00
Ю. Ільніцький, Косів, Ман.	25.00
Никола Слижук, Косів, Ман	25.00
Дмитро Романчич, Косів, Ман.	25.00
Павло й Настя Самець, Косів, Ман.	25.00
ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.	
ЕТЕЛБЕРТ, МАН.	
Збірка підчас похорону бл. п. Надії Джаман	23.00
Разом	$65,637.73

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПРОТИ ВЕРЕСКУ.

В Ню Йорку мейор видав поліції приказ, щоби арештувала тих, що в пиварнях, ресторанціях і других місцях роблять верески — чи то крикливим співом, чи криками чи грою на кружках в т. з. „джук баксес". Доси було багато нарікань, що вереск не дає людям спати, головно ж в літі, коли вікна відчиняють.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XII.

Він не був пастирем овець.

Читаемо в католицькім Житю Йосафата:

„Найбільше ненавиділи св. Йосафата Вітебщани. Від обняття ним владичого престола вони ніколи не були прихильниками зединення (унії) В.). Ще в січни року 1621 виповіли прилюдно послух Йосафатови, а узнали за свого епископа Смотрицького". (Життя св. Йосафата. Накл. Канад. Вид. С-ки, Впг., ст. 35 36).

В такім положенню Йосафат повинен був пригадати слова Христа: „Хто вас не приймае, того лишіть" (Мат. 10: 14), і йти до тих, що його приняли би. Та Йосафат робив інакше — він йшов як рабівник, який не питав, чи його хочуть.

Оборонці Йосафата висувають на перше місце Йосафатові пости, молитви, бичування, але все те безвартне супроти його дальшої праці. Коли приходиться їм говорити про громадську Йосафатову діяльність, то й вони не можуть закрити його жорстокости. От послухаймо:

„Схизматиків любив, але для самої схизми не було у него пощади. Всюди проти неї виступав на проповідях, усував схизматицькі книги, не давав схизматикам церков, священиків приклонних схизмі видаляв з своі епархії. Звідси то пішло, що прогнані священики переходили на схизму(!) і нарікали відтак, що Йосафат переслідує і гонить схизматиків. І тому ще й тепер схизматики та приклонні схизмі люди несправедливо називають его гонителем. (Вінніп. вид. ст. 32; Жовк. вид ст. 149).

Коли б католицькі жерела нічого більше не сказали крім наведеного, то цілому світови було би ясно, що Йосафат був справді **великим гонителем.** Бо як можна любити схизматиків, а ненавидіти схизму (православие)? Як можна любити католиків і в той час виступати проти католицизму, усувати (нищити) католицькі книжки, не давати католикам церков (костелів), проганяти їх священиків? . Чи католики не назвали б гонителем і брехуном того, що казав би: „Я вас католиків дуже люблю, але для вашого католицизму нема в мене пощади!" Отже тою самою мірою треба міряти також православних.

Смерть Йосафата.

В осени 1623 р. прибув Йосафат до Вітебська і почав таке переслідування православних, що як кажуть історичні записки, пригадувались часи переслідування перших християн.

Вітебщани довго терпіли, але вкінци годі вже було терпіти. Тай помочі ні звідки було сподіватися, бо польські суди стояли по стороні Йосафата; за ним стояв сойм і король; за ним стояло польське духовенство; за ним стояв Рим. Бо Йосафат був їх робітником.

В неділю, 12 листопада, 1623 року, коли Йосафат правив Утреню, його архідіякон Доротей завважив, що православний священик Ілія переправляєсь через ріку Двину, щоби мати для православних Богослуження. І Доротей напав на Ілію зі своіми, тяжко його побив, звязав руки і ноги і замкнув в кухни в будинку Йосафата.

Вістка про те рознеслася по місті, задзвонили в вічевий дзвін і народ — чоловіки і жінки рушили до палати Йосафата, маючи в руках, що хто мiг вхя-ти. Тут найперше освободили свого священика Ілію, а дальше кинулися на Йосафатових слуг.

Інтересне оповідають католицькі письменники про хід тих подій. Вони кажуть, що Йосафат.

„Зібрав службу, заказав (заборонив) **їй набивати рушниці кулями, позволяючи стріляти лише для постраху сліпими набоями".** (Життя Йосафата, вінніп. вид., ст. 43).

Також на стороні 44-ій говориться

„Вже товпа мала вдертися до комнати святого, як нараз отвораються двері, св. Йосафат виходить до сіний, підносить руку, **щоб поблагословити своїх убійників,** а зробивши над ними знак св. хреста, лагідно відізвався. „Діти мої, чого убиваете невинних слуг? Коли маете що проти мене, я тут."

Порівнайте, — найперше каже стріляти, а коли стріляннина не помагає, починае благословити. **Стріляннина належить в Йосафата до перших способів, а благословення до послідних!**

Природна річ, що стріляннина посунула людське обурення до крайности. Кождий мусів думати: „Не досить, що рабунком забирае наші церкви, що заборонює Богослужения, що побивае наших священиків і нас переслідує, але ще хоче нас повистріляти"... Навіть католики в подібнім випадку не інакше думали би!

Дальший хід подій пішов по тій стежці, яку приготовив Йосафат. Люди дістались до Йосафатової кімнати, розрубали Йосафатови сокирою голову і добили вистрілом з рушниці. Тоді тіло поволокли на берег і кинули в ріку. Рибаки, що тут були, взяли тіло в човен, привязали до шиї і ніг камені, завезли на місце, що звалося Псковатик і кинули в воду.

Третого дня, коли народний гнів притих, каштелян замку казав тіло витягнути, відослав до міста Полоцка, де тіло поховали.

МАЙНО НА ДОБРІ СПРАВИ.

В липни ц. р., померла в Ню Йорку Йозефина Розенберг і з свого майна призначила по 1000 дол. на 12-ох осіб, включаючи адвоката, лікаря і кілька норс. Дальше по 2000 дол. призначила для Червоного Хреста і для колегії в Ню Рошел. По 1000 дол. призначила для сотні найбільше потребуючих в Ню Йорку, для Салвейшин Армі і для римокат. церкви. Решту майна зоставила по рівній части родині.

ЧИСЕЛЬНА СИЛА РОСІЇ.

Доносили з Лондону, що в Братиславі відбудесь всеславянський конгрес, що мае тісніше звязати словян, яких нині мае Росія, а мае вона всі словянські народи. Чисельну силу словян так обчислюють: Чехословаччина і Польща 38,000,000 населення; Югославія і Болгарія 21,000,000; Московщина, Україна і Білорусь коло 146,000,000 — всіх разом понад 200 мільйонів, а майже дві третих простору Европи.

Виходить, що Росія здобула в цій війні самих словян понад 60 мільйонів, а крім них ще Румуни, Мадяри, Німці, Фінці, Литовці, Естонці, що знов буде кілька десяток мільйонів.

КОРАБЛІ ДЛЯ РОСІЇ.

Вістка з 20 липня, з Туреччини доносить, що через Дарданелі перейшло в Чорне море 10 американських кораблів для виловлювання мін. Ті кораблі дістала Росія на основі ленд ліз пляну.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

НАДІЯ — ДУХОВНА СИЛА.

Є сила матеріяльна і духова. Теперішня війна, то боротьба матеріяльних сил. Але найбільша матеріяльна сила верховодить лише короткий час. Завсігди духова сила бере верх.

Перед 2000 літами народи з великою матеріяльною, чи фізичною силою перемогли жидівський нарід. Та вийшло, що жидівський нарід доси існуе, а їх переможців давно нема. Бо жиди витворили в себе велику духову, велику моральну силу.

Берімо Український Нарід — хто його не нищив? Але він живе — а живе силою своєї культури, отже своєю духовою силою.

Нам треба дбати про моральну силу, бо це найбільша сила. В ній є певність себе, в ній є надія, що лихо не вічне і по лихоліттю прийде наша перемога.

Духова сила, моральна сила є в религії, є в культурі, отже бережімо їх — бережімо церкву, бережімо рідну нашу мову, наші звичаї, з надією, що це все поставить нас високо. Бо моральна сила сягає до неба, сягає до самого Бога, тому вона така могуча.

Отже непереможний, хто не стратив надії на перемогу. Це памятаймо і бережімо свою духову силу в домах і громадськім життю.

Орест Горчинський.

ЩЕ ПРО КУЛЬТУРНІСТЬ.

Пишесь багато в Українськім Голосі про Рідні Школи, закликаесь батьків, що би вчили своїх дітей рідної мови і письма. І про те, щоби робити зарядження з учителями по місцях, щоби ті вчили дітей додатково українського письма по шкільних годинах.

Та варта би знати, кілько і хто з тих учителів вчив. Може дехто вчив, але були і такі, що зараз по четвертій годині десь мае їхати — або він жонатий і їде з жінкою до міста, або дівчину везе на „шов", або треба відвідати знакомих. Можуть бути і такі що на танцях і весіллях герої понад героями. А де є таке, там не диво, що й молоді хлопці танцюють, пють, а попри них пють і дівчата. Где там є розум, де мораль де честь?

Треба би звернутись до учителів і запитати — чого вони вчать, кілько вчать і як вчать? Чи так, як треба. А вони повинні всюди бути гідними учителями і провідниками.

Треба в нас, щоби всі наші учителі, священики, адвокати, лікарі взяли на себе обовязок бути учителями і добрим примiром для народу, а тоді створиться така сильна основа для українського життя, що воно не буде боятись ніякої бурі.

Ще одно... Треба, щоби дирекція Інституту Могили збудувала такий млинок, щоби через него перепустити всіх студентів і відділити щирих, добрих від недобрих і добрих повписувати золотими буквами в Народну Книгу, як тих, що на них мае стояти твердо наша будучність. Такі імена треба би нам знати, а тоді будемо знати, де знайти добрих українців й українок і добрих українських робітників.

Тереса Горчинська.

ПРИМІРИ З МОЛОДОГО ЖИТТЯ.

Що в діточім і молодечім віку найбільше захопить душу, те стае основою, на якій все дальше будуесь. Заінтересуйте молодих добрими і розумними справами, а вони будуть ціле життя таких справ шукати; заінтересуйте злими, а вони цілє життя дадуть для таких справ.

1. Коли Шевченко був малим хлопцем, його дуже заінтересували оповідання його діда про те, як польські пани кривдили українців і як українці боронилися. Це було підкладом для всього дальшого, що Шевченко в дальшім своім життю робив і чим інтересувався.

2. Великого італійського патріота і мислителя, Мацінія, заінтересувала також якась справа, що відносилась до недолі його народу. І він тим так був перенявся, що до школи ходив завсігди в чорнім одягу, який мав пригадувати йому народну справу. Опісля тої справи віддав він працю цілого свого життя.

3. Перед війною писали галицькі часописи про українську дівчину, що була великою патріоткою. Коли віддавалася, то гроші, за які інші люде купували на весілля горівку, чи пиво, вона дала на народні справи. І так її весілля було без напитків.

4. Гіндуський провідник, Ганді, їхав до Англії на науку, коли був ще досить молодим. Тоді сказала йому мати. „Жий там так, як тут жив і як кождий гіндус повинен жити. Будь релігійним, задержуй всі наші звичаї"... І Ганді послухав матері. В Лондоні він жив цілком по гіндуськи, що виглядав більше на монаха, ніж на світського чоловіка. Так виховався той великий Ганді, якого знае цілий світ.

К. П.

ЗБІРКА ОДІННЯ ДЛЯ ЖЕРТВ ВІЙНИ В ЕВРОПІ.

В днях від 1-го до 20- жовтня ц. р. по цілій Канаді відбудеться збірка одіння для людей, що потерпіли в цій війні в европейських краях. Збіркою займеться організація „Кенедіян Юнайтед Елайд Реліф Фонд" з осідком в Оттаві, Онт., а обеднані в ній є організації для такого рода допомоги для Бельгії, Франції, Росії, Люксембургу, Китаю, Чехословаччини, Греції, Голяндії, Норвегії, Польщі й Югославії.

Листом з дня 6-го липня ц. р. „Кенедіян Юнайтед Елайд Реліф Фонд" звернувся до Комітету Українців Канади з проханням про участь Українців Канади у цій збірці. Провіривши всі можливости, Комітет Українців Канади рішив дати допомогу збірці з застереженням, що мільйони українців в Европі, особливо поза межами своеї Батьківщини одержать з цеї збірки свою частину. Про це повідомлено комітети й установи в Европі, щоби вони знали, від кого їм така поміч належиться.

Просимо отже все українське громадянство в Канаді взяти активну участь в місцевих збіркових комітетах (де такі будуть), памітити плян збірки між нашими людьми й в слід за тим дати всяку іншу допомогу до перепровадження збірки одіння, тим більше, що тут ця збірка, правдоподібно, буде вже останньою.

Про вашу участь в місцевих збіркових комітетах і про вислід збірки у свій час нас повідомить.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
о. Др. В. Кушнір, голова.
Я. В. Арсенич, К.Р., секретар.

ПОМІЧ ЖИДАМ В ПОЛЬЩІ.

Впродовж 7 місяців 1945 року жидівська допомогова організація заслала жидам до Польщі 650 тон поживи й одежі.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуемо нашу свідомість і культуру.

ЖНИВА.

Жнива є люба і багата пора року. Збираемо річні плоди і скарби нашої праці. Ми любимо жнива, бо приносять нам задоволення і прибутки.

Вістник не мае жнив, але ми повинні зробити йому жнива в формі пять-річних передплат. Кождий що збирае жниво, повинен тепер постаратись, щоби й Вістник зібрав добре жниво пять-долярових передплат.

Добровольці знають, що доброю волею лекше щось зробити, ніж примусом, тому добровільно посилають багато пять-річних передплат Вістникови.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Радвей, Алта.

Добр. Білінський завзявся, щоби зробити Вістник тижневиком. І всім нам православним ходить про те, щоби Вістник приходив до нас кождого тижня. Отже докінчуймо цю трету сотню 5-річних.

Хто ж з православних не мае Вістника, то повинен зараз пренумерувати, це ж 1 доляр на рік.

М. Письменний.

ВМЕР 130-ЛІТНИЙ.

З Йоганесбургу в Африці доносять, що там вмер африканець, Ромонотван, маючи 130 літ. Довгі літа був сліпим, однакож здорову память задержав до смерти й оповідав про події з перед 100 літ.

ХОЧЕ ЗЛУЧИТИ ЮНІЇ.

Нюйорський мейор Ля Гвардія старaесь злучити дві великі робітничі юнії Американську Федерацію Праці (Ей-Еф-Ел) та Конґрес Промислових Організацій (Сі-Ай-О) в одну сильну організацію. З тих послідна близша до большевиків.

ГРІМ ЗАЧЕПИВ ПЯТЬ ОСІБ.

В Рейни Лейк, Онт., підчас дощу 9-го вересня, грім влетів через відчинене вікно до кімнати родини Маерів, де було шість осіб. Грім зачепив 5 осіб, найбільше жінку Маера, а Маерови, що грав на скрипці, лише поспускатися струни. Грім нікому дуже не пошкодив.

ВІДВАЖНІ ЗЛОДІЇ.

В Винипегу злодії вкрали з будинку Канадійського Легіону 500 долярів, цигарети і тютюн. Зорудувавши посідали (як виходить), випили пачку пива і забрался. Увійшли від головної вулиці (Мейн) виваживши замок.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЩЕ ОДНУ ТРЕТИНУ.

Коли почалася збірка на Колегію, то багато було тих, що казали: „Щоби зібрати назначену суму, то треба 10, або 15 літ праці". Однакож сталося не так, як дехто думав.

Стаття про Колегію, якою почалась Кампанія на Фонд Колегії, була в Вістнику з 15-го січня 1944 року, під заг. **„Кампанія на Фонд Української Православної „Колегії"**, і в ній був поданий перший загальний плян кампанії. Був там також перший Виказ збірки на Фонд Колегії, в якім бачимо всего $472.95. Була це збірка на Окружнім Церковнім Зізді в Ст. Джуліен Саск. 17—19 липня 1943 року.

Як бачимо, то не було тоді і 500 долярів. В збірку входило тоді 100 дол. Василя Гаука з Єлов Крік, 50 дол. Василя Савчука з Тернополя, по 25 дол. було 5 жертводавців, по 10 дол. було 7, а решта менші суми.

В слідуючім Вістнику, себто з 1-го лютого 1944 вже бачимо суму $1,580.15. Дальший виказ з 1-го березня має вже $3,514.15.

Постійна Кампанія за збіркою ведеться трошка більше, як півтора року і вже доси зібрано понад 65,000, себто майже дві третині назначеної суми.

Поки Колегія отвориться для науки, ще промине рік, отже за той рік треба ще зібрати 35,000 дол., щоби доповнити назначену суму. Однакож це вже сума багато менша, ніж доси зібрано.

Сума 100,000 вважається конечною, щоби можна науку почати і бути забезпеченими на найблизші по тім роки. Однакож загал зробив би ще більше діло коли б завзявся **перевисшити** назначену суму. Як деякі громади вже **перевисшили** назначену їм суму. Як **перевисшили** деякі одиниці суму, якої можна було від них вимагати.

Багато добра може зробити всяка інституція, коли має подостатком фонду. Вона налагоджує свою працю якнайкраще; вона може використати кожду нагоду, яка перед нею стає; вона може легко поширити працю, коли того треба; їй не стане тоді ніхто в дорозі. І вона зробить тоді подвійно, або потрійно того, що вона зробила би при малих засобах.

Це все для пригадки, що кампанія за збіркою на Колегію провадиться дальше, отже нехай кождий Українець й Українка відповість щиро і гідно на поклик колегіяльної справи.

Про інші справи звязані з Колегією будемо писати пізніше.

ДРІБНІ СПРАВИ.

ЄГОВІСТИ.

Нині звертають на себе увагу загалу т. з. Свідки Єгови, що нібито голосять Божу науку і хочуть завести Божий лад на землі. Поводяться єговісти так, що з ними мав клопіт уряд, з ними має клопіт загал.

Вже сама назва „Свідки Єгови" показує розумному чоловікови, що робота єговістів, то чужа тутешному загалови робота. „Єгова", це жидівська назва Бога, дотого ж назва змістом вузша, ніж Бог в християнськім розумінню.

Єгова, це лише Бог самих Жидів і він є ворогом всіх інших народів. Це не той Бог, для якого всі люде є Його діти і він є Отцем всіх. Ні! Єгова чужий всім другим народам і вони йому чужі. Отже через те і вся робота єговістів є неєговістам такою чужою, як чужий їм Єгова.

Коли приглянутись, то виглядає, що робота єговістів це політична чужа робота, закрашена релігійною фарбою. Це видно навіть з того розмаху, з тої злізливости, а деколи явної нахабности, яка часто йде впарі з єговістами.

Зрештою — хто має очи, нехай дивиться.

НАУКА ХРИСТА — А АТОМІЧНА БОМБА.

В недавній війні, як може в усіх війнах, цілею воюючих були матеріяльні здобутки і фізична перемога. І багато праці йшло на виріб зброї, багато зусиль на нові винаходи.

Та хоч одні війну програли, то другі виграли. Тепер вони вдоволені.

Та ні! Побіч радощів з перемоги стоїть журба, що робити з атомічною бомбою. Ану ж хтось тихцем наробить таких бомб і несподівано нападе на сусідів. Тоді загибіль.

Говорять про міжнародну контролю над виробом таких бомб, та хто має кого контролювати — слабий сильного, чи сильний слабого? Контролювати тоді, коли побіч бомби є ще друге лихо — загальне недовіря, загальна незгода.

Читаємо, що виріб атомової бомби коштував два більйони долярів. Кілько ж коштували всі інші прибори в усіх краях.

Христос був почав також заводити новий лад і переробляти світ на красше без бомб, без гармат, без грошей, без стріляннини — і новий красший лад був дійсно в тих, що приняли Христову науку. Тисячі разів красший був лад Христа від того, який принесла війна, або який має в себе і поширює дехто з нинішних переможців.

Кілько добра можна би зробити, коли б держава вжила щиро оден більйон долярів на поширення релігійности. Коли б кожда держава поставила справу релігійности між важними своїми справами. Коли б на міжнародних конференціях справу релігії поважно обговорювали наріжні з іншими важними справами. Тоді релігійність була би найкрасшою міжнародною контролюючою силою.

Та людям наче здавалося: „Без Бога дальше зайдемо" — і зайшли там, звідки тяжко назад вернутися.

ПОЧАТОК ШКІЛЬНОГО РОКУ.

Почався новий шкільний рік. Пішли до школи менші діти, пішли старші. Багато батьків післали дітей до висших шкіл.

Науки треба, але треба памятати, що сама нинішна шкільна наука, то наука ремісничa. З нею вихованок може бути ремісником, фаховцем і так буде мати забезпечений хліб — прожиток. Але не більше.

Побіч виховання ремісничого ще треба виховання культурного, морального, релігійного. Треба, щоби ремісник був добрим, поважним, гідним, характерним, високо ідейним чоловіком.

Коли син, чи дочка українських батьків, щоби вони попри своїм фаху були гідними Українцями — красшими від тих, що менше знають і стоять на низшім щеблі на драбині життя.

Про культурно-моральне виховання мусять дбати самі батьки-матері, вишукуючи всякі способи, щобя ціли досягти. Тут є дім з батьком-матірю, є Церква, повинна бути Рідна Школа, українська книжка і часопис...

Багато може зробити, хто зрозуміє вагу справи і візьметься до праці.

ЯК У ЛЮДЕЙ — А ЯК У НАС?

В малім місточку помер бизнесменсклепар. У шпиталі скінчив він життя. Дружина його перебувала в Венкувері, діти порозходилися. Сам він жив у невибагливій кімнатці, на заді свого склепу.

Коли помер, то виринуло питання, де примістити тіло небіщика заки буде похорон. В кімнаті, де він проживав, було невідповідно і незручно.

Отже поклали його в чужій хаті. В домі доброго приятеля і сусіда. Там він пролежав аж поки почався властивий похорон. В супроводі священика відпроваджено його на вічний спочинок.

Я був вражений розумною орієнтацією тих людей. Вони не наші, не українці. Однак не занесли тіла просто до церкви, але, як годиться поклали в чужій, але таки в хаті, і туди сходилися сусіди, приятелі і родина, щоб ще поглянути на небіщика і помолитися за спокій його душі.

Мені пригадалися інші випадки.. Помре чоловік і людям виходить, що нема де його покласти. Але люде знайдуть місце — кажуть занести до церкви. І занесуть. Замкнуть на ключ і він там очікує похорону. Ніхто до нього не загляне. А там похорон — все сповнено.

Однак ще поза те, що це не є по людському, бо тіло людини, це місце перебування душі, і йому належиться пошана; поза те, що це виглядає, що небіщика відреклися, то по моїй думці це є непошана для церкви. Бо церква — це дім Божий. Люди туди йдуть молитися. Тут приймають святі Тайни. Тут усовершуються для будучого блаженного життя, отже не є вона місцем на переховування мерців.

А було вже і таке, що треба накладати пару миль дороги, бо сусіди не хочуть пустити похоронного походу через подвіря або через фарму, куди нераз є бита і в ужитку дорога.

На що хочу звернути увагу? На те, що не треба боятися помершого, тай коли таке може трапитися, як в згаданім случаю, то дати місце йому в християнській хаті, до часу похорону, де родина, приятелі і знайомі могли б вайти і віддати пошану, яка належиться помершим.

Також треба затямити, що не є гріхом, ані нещастям позволити похоронному походові пройти через фарму, коли так заходить. Похоронний похід це частина Богослуження, де з молитвами і побожними співами люде проводять умерших на вічний спочинок. Отже нема чогось поважнішого від нього. І пустити через фарму чи подвіря такий похід це пошана до Богослуження, до людий живих, що в поході похороним участь беруть і до померших, що наказує наша свята Церква.

А вже заносити небіщиків у церкву і там лишати на якйсь час через те, що нема місця в хаті чи в хатах, то це свідчить про дуже слабе поняття про святість Церкви.

Це варто собі усвідомити, щоб на будуче відповідно поступати в подібних случаях.

о. Є. Г.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 40.

...Заповідь свята, і праведна, і добра.
Римлян 7: 12.

Заповіди Божі.

Багато клопоту мав Мойсей з народом. Не міг собі самий дати ради. Але прийшов до него Ятро (Лекція 31), привів Зипору і двох синів Мойсея і порадив вибрати старших над тисячами, над сотками і над десятками людей. Тоді Мойсей судив тільки дуже важні справи, а менші справи судили старші.

Третого місяця прийшов жидівський нарід під гору Синай. Там покликав Бог Мойсея на гору і говорив з ним. Вернувши Мойсей, скликав старших і переказав їм Божі слова, а старші переказали народові. Люди обіцяли слухати Бога. Тоді сказав Мойсей народові приготовитися на велике свято. Всі мусіли очиститися, постити, по святочному себе настроїти. Третого дня мали приступити до гори, до границі означеної Мойсеєм. Хто би переступив границю, той помре.

На досвітку того дня затрубіла труба. Мойсей й Арон привели людей до границі. Почало дуже греміти і блискати, що вся гора Синай трялася і курилася, ніби горіла.

Тоді з хмари і вогню роздався голос Божий, що говорив:

Я є Господь Бог твій (що вивів тебе з неволі Єгипту).

1. Нехай не буде в тебе інших богів крім Мене.
2. Не роби собі ідола...
3. Не призивай імени Господа Бога твого надаремно.
4. Памятай день святий святкувати.
5. Шануй батька свого і матір свою, щоби було тобі добре і щоби ти жив довго на землі.
6. Не вбивай.
7. Не роби перелюбу.
8. Не кради.
9. Не свідчи неправдиво проти ближнього твого.
10. Не пожадай нічого того, що є ближнього твого.

Слухали люде і боялися. Казали до Мойсея: Говори ти з Богом, і нам переказуй, а ми будемо все сповняти. Нехай Господь до нас не говорить, бо помремо. Мойсей їх навчав, що Господь прийшов вложити свій страх в їхні серця, щоби вони не грішили.

Тоді спорудив Мойсей престіл під горою, приніс на нім жертву з чистих звірят, а кровю з них окропив престіл і людей. Він сказав: Це кров завіту, що Господь з нами вчинив. (Завіт — це воля, угода, агрімент). Господь Бог обіцяв дбати про людей, а люде обіцяли слухати Бога. Така угода була окроплена кровю.

Новий Завіт для нас християн, окроплений кровю Сина Божого, Ісуса Христа, що сказав: ...це кров моя Нового Завіту, що за вас і за многих проливається на відпущення гріхів".

Питання:

1. Хто порадив Мойсеєві вибрати собі помічників? 2. Як довго йшли ізраїльтяне до гори Синай? 3. Як приготовлялися люде до третого дня третого місяця? 4. Що сталося того дня? 5. Кілько заповідей дав Бог людям коло Синаю? 6. Чи радо люде слухали голосу Божого? 7. Чим окропив Мойсей престіл і людей? 8. Чим окроплений новий Завіт? 9. Що то значить „Завіт"? 10. Який завіт був між людьми і Богом?

ЛЕКЦІЯ 41.

Господи, не карай мене в ярості Твоїй.
Псалом 6: 2.

Золоте теля.

Знов пішов Мойсей на гору Синай говорити з Богом і пробував там сорок днів і ночей. Навчав його Бог законів. Також дав Бог Мойсеєві дві камяні таблиці, а на них написані заповіди для людей. На одній таблиці чотири перші заповіди, а на другій шість. Ще сказав Бог Мойсеєві: Іди скоро на долину, бо люде твої тяжко згрішили.

Коли Мойсей зійшов на долину, побачив, що люде танцюють довкола золотого теляти, кланяються йому і жертви приносять. Він спитав Арона, що то значить. Арон відповів: Тебе довго не було. Люде не знали, що з тобою сталося. Вони прийшли до мене і домагалися, щоби я їм дав божків. Принесли мені багато золотих і срібних річей, от я їм і вилляв золоте теля. Вони тепер кажуть, що то те теля їх вивело з неволі з Єгипту, що воно їх бог.

Мойсей запалав гнівом, кинув таблиці і вони розбилися. Тоді потовк золоте теля, спалив його і попіл кинув на вітер. Потім закликав: Хто не кланявся теляті, ходіть до мене. Прийшли сини Левія. Мойсей казав їм взяти мечі і вбивати тих, що кланялися ідолові. Того дня вбито до двадцять трох тисяч людей. Крім того наслав Бог морову слабість на людей і багато їх померло. Аж на просьбу Мойсея відвернув Бог слабість.

І знов покликав Господь Бог Мойсея на гору і дав йому нові таблиці з заповідями. Також сказав Бог, який храм будувати і які свята й обряди заховувати. Коли Мойсей вернувся з гори, лице його було таке ясне, що люде не могли на него дивитися. То був знак, що він говорив з Богом.

Отся лекція вчить нас, що Господь Бог карає тих, що не слухають Його заповідей і що вислухує молитви святих людей.

Питання:

1. Як довго був Мойсей на горі? 2. Що він дістав від Бога? 3 Що Мойсей побачив, як зійшов на долину? 4. Проти котрої заповіді люде согрішили? 5. Хто хотів ідолів? 6. З чого Арон зробив ідола? 7. Чи всі люде кланялися ідолові? 8. Яка кара прийшла на тих, що кланялися золотому теляті? 9. Чого ще кликав Бог Мойсея на гору? 10. Що сталося з лицем Мойсея, як вернувся з гори? 11. Чого вчить нас отся лекція?

ГРАД В АЛБЕРТІ.

Цего літа було в Албеті більше граду, ніж минулого року. А минувшого року виплачено фармерам відшкодовання за град, посуху, коники і др. 3 мільйони долярів.

ПЕРЕСУНУЛИ СЕРЦЕ.

В Венкувері народилася недавно дитина, в якої серце було на долині живота і лише закрите тоненькою плівкою. Лікарі зробили операцію, пересунули серце на властиве місце і все полагодили так, що дитина, дівчинка, може жити.

ІВ І ВДАВИВСЯ.

І таке буває... В Венкувері 50-літний Дж. Шіверс вдавився на смерть великим куском печеного мяса, коли застрягло в горлі! І на таке треба вважати.

ПЕРЕШКОДИЛИ ДРУКУВАТИ.

Недавно в Ню Йорку хтось робив заходи, щоби надрукувати Протоколи Сіону, для викликування протижидівських настроїв, та мейор Ню Йорку, Ля Гвардія, тому перешкодив.

ВІДВДЯЧИВСЯ

Є перекая, що одного разу Христос з Апостолами спинився над річкою. Моста нема, а вода така, що не перейдеш.

Журяться апостоли, та Христос каже:

— Не журіться! Зараз надїде чоловік і нас перевезе.

Так і сталось. Надїхав чоловік гарним возом, сильними кіньми. Богач! І кажуть апостоли:

— Чоловіче добрий, перевези нас на другу сторону.

Чоловік підняв брови, глянув з висока на апостолів і каже:

— Вас багато, отже віз може поломитись, або коні надірвуться. Тай часу в мене нема з вами возитися.

Це сказавши крикнув на коней і поїхав.

Невдовзі надїхав чоловік одним ослом, а коли побачив апостолів, то сам питає: — Чи ви хочете на другу сторону дістатися?

— Хочемо — кажуть в оден голос апостоли.

— То добре, я вас перевезу. Аджеж треба. Сідайте, люде добрі, а може Бог поможе переїхати.

І перевіз. Апостоли почали дякувати, але він і слухати не хотів.

— Заспокійтесь — каже — ніякого великого добра не зробив я вам. Що ж... треба було. Коли не я, то хто другий вас перевіз би.

Питають потім апостоли Христа:

— Скажи, Господи, що буде тому богачови, що він такий немилосердний?

І каже Христос:

— Він стане ще богатійшим...

— А що тому бідному?

— Осел, яким нас перевозив, на дорозі йому згине і він піде пішки до дому...

Засумувались апостоли і кажуть:

— Чому ж таке має бути? Аджеж злому належиться кара, а доброму заплата...

І говорить тоді Христос:

— Хіба не читали ви слів Божих: Ваші замисли не мої замисли і ваші дороги не мої дороги... Очи небесного Отця бачать дальше, ніж ваші очи і він платить всім по ділам їх — але платить тоді, коли приходить на те слушний час. Таке і тут. Богач ще більше розбогатіє, стане ще більше гордим, ще скупішим, ще більше немилосерним і тоді його гріхи спадуть на його голову. Складеться так, що він стане найнещасливішим чоловіком на світі і загине всіми опущений.

А що буде з бідаком?

— Він нині вже убогий, та ще більше зубожіє і мусить з своєю голодною родиною забратися в інші сторони. Там почне він працювати, стане заможним господарем і тоді зробить людям ще більше добра. Бо він в очах Божих вартний чоловік — його душа повна дорогоцінностей. А душа богача мертва.

І дивувались апостоли Божій мудрости.

Подібне, як колись, діється і нині.

Було це вже не десь за морями, але тут в Канаді в перших літах, як еміґранти зза моря почали приїздити.

Двох сусідів вибралося з одного села, щоби в далекому світі шукати кращої долі.

Часи були тоді не ті, що нині й оба сусіди опинилися серед пустої і дикої країни, без доріг, без людських осель, без людської культури. Це були їх „гомстеди", порослі то великим, то

меншим лісом. В Старім Краю ліса було мало, отже бодай тут будуть мати ліса подостатком. Хоч ліс, то праця важка — але хиба українські руки боялися колинебудь праці?

Минав час і на прогалині ліса почали підниматись будиночки. Це вже початок нового господарства. А там прогалина ширшала і зявилися ріли — перше як грядка, дальше як городець, як город, а ще дальше повстав з того невеличкий загін. Тай кілько літ треба було, щоби дика країна перемінилась в загосподаровану багату країну.

Оден зі згаданих сусідів був добрим чоловіком, щирим, для всякого прихильним. Послідним поділиться з тим, що нічого не має. А що вже другий, так цілком інший — лакомий і такий самолюб, що подібного не знайдете. Що на світі є, то має бути лише для нього; він лише собою одним клопочеться.

Добрий сусід звався Петро, злий — Пилип.

Чимало напрацювався Петро для Пилипа в початках, як оба поселилися на фармах.

— Буде в мене, то і в вас буде — каже бувало Пилип — отже будуймо найперше одно сильне господарство. За плечима мого і ваше скорше збудуеться.

І Петрови здавалося, що Пилип щиро говорить, отже дбав про сусідове, як про своє.

Минав час і Пилип став вже поважним господарем, а Петро лишився між бідаками. Бо наче й доля йому не годила. Побудував хатину — згоріла, купив пару волів — так оден з них пробився і згинув. Тай сам він чи від тяжкої праці, чи так таки, був заслаб і пролежав довший час. А все те не будує, а руйнує.

Тепер повинен був Пилип помагати Петрови, як той йому помагав, але Пилип в той бік і не дивився. Адже ж він богач і ще богатіє. В нього є вже коні, а дальше в нього є вже автомобіль — перший в околиці. Нехай кождий робить, як він, то буде також мати!

Заслабла Петрова жінка і треба було відвезти її до міста до лікаря. Приходить Петро до Пилипа та:

— Будь ласка поможіть! Жінка хора, а в вас є автомобіль, так завезіть...

Подивився Пилип та:

— Не можу! Я іду куди інде, маю там пильне діло...

— Але ж я дармо не хочу, я заплачу, я відроблю... А жінка дуже хора, треба ратунку...

— Кажу ж, що не можу. Діло маю не самий, але з другими. Шукайте собі кого іншого.

Як не свій вернувся Петор до дому. Не тілько своє горе його давило, але ще більше придавлювала та сусідська безсердечність. Хіба ж Пилип цілком за Бога забув? Хіба він совісти позбувся? А кілько своєї праці він Пилипови дав...

Поки Петро журився, жінці почало ставати лекше і вона вдома зосталася, а за час прийшла до здоровля.

Тепер почав Петро думати про таке, про яке перше не думав. І свої недостатки, і нещирий сусід, якому він перше помагав, а тепер він з нього сміється. Як жити побіч такого сусіда?

Почав він з жінкою про те говорити і вкінци рішили продати, що мали і перебратися до міста. Може там яка робота знайдеться, може доля їм там поможе. І перебралися.

На новім місци стало Петрови красше поводитися. Знайшов не злу працю і за час була в нього хата, були і готові гроші, бо й діти працювали і заробіток в батькові руки давали.

Не так було з Пилипом.

Мав майно, але не мав великого здорового розуму. Не мав людської щирости, отже ставав щораз більше сліпим, гордим і зарозумілим. І дітей виховував так, що ті порозходилися хто знає куди, і з людьми не жив в згоді. І в господарстві почало йому неладитися — як перше не ладилося його сусідови. Ніби сусідова недоля до нього перейшла. А за тим прийшов загальний економічний занепад — депресія.

І так колишний богач став бідаком.

Тай ніком Пилип не той, що був, сили менше, а там почав таки поважно слабувати. Коли перше здавалось йому, що ніяке лихо не має до нього доступу, то нині опинився мов на роздорожу — яке лихо йде, то скубне.

Тепер згадав він свого колишнього сусіда Петра. Коли б він тут був, то поміг би. Тілько ж з яким лицем міг би Пилип вдаватися до Петра за помічю? Хіба Пилип Петрови помагав, коли конче було треба?

Все пригадалося. Хотя не хотя Пилип ставив на одну сторону ваги себе, а на другу Петра і бачив, що Петро його переважує. Що Петро вартніший і переважує його своєю людяністю. А може і майном — бо відомо, що Петрови не зле поводиться.

Поїхав Пилип до міста до лікаря і той сказав, щоби Пилип зостався в місті на якийсь час. Але як йому в місті бути? Хіба в нього є на те гроші?

Вийшовши від лікаря він зажурився. Куди йому тепер йти?...

Нараз чиясь рука доторкнулася його рамени. Глянув він — а це ж Петро.

— Що з вами сусідо? — запитав він.

— Лихо, Петре, лихо — каже Пилип — може прийдеться вмирати.

І хоч як це болюче було, але признався Петрови до свого крайного убожества. Тоді каже Петро:

— Журба не поможе! Ви йдіть до мене, а в мене буде все, чого вам треба. Хата в мене простора тай всего другого, дякувати Богу, маю, кілько треба.

І повів Пилипа до свого дому.

Пробув там Пилип кілька тижнів, як в рідному домі. Все мав, всі про нього дбали, як про найблищого. Аж тепер зрозумів він, яким великим богацтвом є в людськім життю щире людське серце. А про те він николи не думав. Николи того не розумів.

Лише одна думка непокоїла його — йому кождої хвилі здавалося, що Петро пригадає йому минуле і скаже:

— Чи памятаєте, як ви колись не помогли мені?

Але Петро не згадував, наче б забув про те, що було.

За час вернувся Пилип до дому здоровим і перше, що сказав він жінці, було:

— Найбільшою карою для мене було те, що Петро не згадав, як я до нього колись відносився. Та тепер я бачу, що Петро гідніший від мене. Я йому дякую і нехай Господь йому помагає!

(ТМК і ВК)

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ В ТОРОНТО, ОНТ.

В неділю 25 березня, 1945, торонтська українська православна громада вшанувала 25-літний ювілей священичої служби свого пароха, о. П. Самця, за його відданість і посвяту для добра Української Православної Церкви в Канаді.

Щоби такий ювілей відбувся більш поважно і врочисто, уряд громади вважав за відповідне запросити ще трох священиків до помочі при відправі Служби Божої і бути присутними при продовжуванню програми, аж до кінця. А на захід рішено написати і розіслати листи з запрошенням до тих громад, які обслугував на протязі 18 літ часу о. П. Самець.

Як Служба Божа була на укінченню, свящ. Цукорник проголосив 25-літний ювілей нашого пароха і заповів молебен і всі, що були присутні в церкві, молилися за здоровля свого пароха, що вже сім років обслугує совісно нашу громаду.

По молитві, всі вірні парафіяни зійшлися в долішній салі, де вже на них чекав заставлений на столах обід, приготований жіночим відділом нашої громади.

За стіл, на почесне зарезервоване місце впроваджено шановного ювілята, пароха нашої громади о. П. Самця і його дружину, паню добродійку. А поруч них по обох сторонах і напроти позасідали священики, урядники громади, урядниці жіночого відділу, члени родини, місцеві і позамісцеві приятелі, знакомі, члени і симпатики. По проведеній молитві почався обід.

По обіді касієр громади п. І. Гуменюк, що був того дня господарем на той день, сказав, що за працю і посвяту для нашої громади і користи для Української Православної Церкви в Канаді взагалі уряд нашої громади вважав конечним на нинішний день вшанувати 25 літній ювілей нашого пароха. Заходи і старання які ми поробили на місци, ми тим не вдоволятися. Ми постановили розписати листи з запрошенням на ювілей і вислали до тих громад на заході, які обслугував наш шан. ювілят. На наші запрошення, прийшли листи з привітами і дарунками на руки нашого секретаря і на руки нашого ювілята перед останнього і останнього дня самого Свята Ювілею. І попросив секретаря громади п. С. Педешка перечитати привіти і дарунки. Секретар перечитував по порядку як слідує: Громада Дуфрост, Ман. — привіт і 10 дол., Вайта, Ман. — привіт і 10 дол., Ст. Джулієн, Саск. — привіт і 10 дол., Резватер, Алта. — привіт і 10 дол., Кеймр, Алта — 10 дол., Бонда (Сматс), Саск. — привіт і 25 дол., Айтуна, Саск. — 25 дол., Едмонтон Алта. — привіт і 100 дол.

По перечитанню привітів господар п. Гуменюк сказав, що всі оті привіти і дарунки на суму 200 дол. отримали від громад з заходу — це в ролі документу, або доброго свідоцтва тих громад, що їх прислали і які свідчать про велику пошану до шановного ювілята і добру память про него за його працю і здобутки які придбав для тих громад, будучи в них парохом.

Промовляли, о. Цукорник, о. кап. Ковалишин, о. Запарнюк, п. Бодруг, адв. Гуменюк, д-р Мігайчук, від жін. відділу пані Гаврилюк і п. Білий, і всі промовці, кілько хто з них знав близше, більше або менше, працю шан. ювілята описували той тернистий шлях, який від початків прочищував на полі церковнім і народнім і прочищує його вже 25 літ і що праця, труди і посвята шан. ювілята принесли гарні овочі на церковнім і на народнім полі.

Останнього до слова покликано п. Білого, голову громади, який оцінив великі заслуги шан. ювілята для нашої громади. Ми, говорив п. Білий, часто з нашим отцем в дорозі. Їздимо збирати жертви на базарі, які відбуваються що року. Їздимо збирати жертви на будову нової церкви. Дуже часто так буває, що як урядники не можуть виконувати, чи то писемної чи іншої громадської праці через свою відсутність, то наш о. парох їх працю перебирає на себе і виконує після своїх сил. А праця в нашій громаді провадиться на велику скалю. Треба бути все в канцелярії приймати телефони в ріжних справах, особливо з винаняттям салі одної, горішної або долішної на концерти, на представлення, на засідання, на забави. Він мусить знати чужі товариства — і сиди і відповідно до того і теперішнього часу встановляти ціну за винайм салі, треба заглядати до дневника, чи котрий льокальний відділ, що при нашій громаді, буде мати в той самий день своє підприємство, всего в таких справах треба доглянути, щоб не зробити кривди одній або другій стороні. Крім того треба замовляти буфет, приймати замовлення і записувати знов в окрему книжку і передати буфетчикові. А вже на такі свята і підприємства, як роковини, празник, баль, спільний обід, коли в який час громада влаштовує, то та велика праця знов спадає на нашого о. пароха — розписати сотні листів, поадресувати і повисилати до місцевих і позамісцевих членів і симпатиків, бо секретарі і другі урядники занятi в день, або в ночі, при своїй і военній роботі. А також, продовжував голова громади, як немає режісера до підготовлення представлення, той обовязок також перебирає на себе наш парох, о. Самець, і невимовляється ніколи. Буває і таке, що тиждень добігає до кінця і на неділю нема ніякого підготованого представлення і урядники клопочуться, що неділя не принесе ніякого доходу, та тут наш о. парох знов стає нам до великої помочі. Він особисто, або телефонічно, повідомляє йому знаних відповідних співаків, солістів з хлопців і дівчат, скрипаків старших і молодших, танцюристів, відшукає провідника і вечір занятий і до церковно-громадської каси 30 дол. приходить. А вже щодо бінга, яке відбувається в нашій громаді кождого тижня в пятницю, то о. парох того вечера працює з усею своєю родиною. Богослуження, недільна школа, хрести, шлюби, похорони, я вже не буду про те споминати, говорив п. Білий бо тої роботи ніхто з нас не робить, це вже чисто церковна робота і таку виконує тільки о. Самець. І за ту щиру працю і посвяту о. Самця для нашої громади, кінчив голова громади п. Білий я (і він положив на стіл шкіряну валізку, вложив до неї перечитані привіти і дарунки від громад з заходу і скромний дарунок від торонтонської громади на суму більш, як 140 дол. і вручив до рук шан. ювілятові) прошу приняти цю валізку. Ще раз дякую вам за вашу щиру працю в нашій громаді, бажаю вам і вашій родині кріпкого здоровля і много літ прожити". І всі присутні повстали з місць і відспівали шан. Ювілятові „многая і многая літа".

На поклик господаря п. І. Гуменюка забрав слово шан. ювілят. Він подякував церковному урядові що занявся приготуванням до цего ювілею і повідомив деякі громади, які о. Самець обслугував у минулому, щоб взяли участь в ювілею. Рівнож подякував жіночому Т-ву за приготування спільного обіду й учасникам, що причинилися до влаштування цего свята. Згадав також п-ом Стефана Габана що виробив для ювілята прекрасний нагрудний хрест.

У відповідь на похвальні адреси від промовців о. Самець заявив що кредит належиться в першій мірі тим піонірам, що заохочували його до місійної праці й часто зберігали його власне життя. А він, у своїй скромности, сповняв лише обовязок, який він взяв на себе при своїм висвяченні — служити Богу Церкві і свому Народові. Принагідно, подякував своїй дружині, пані добродійці, і дітям, що часто приходилося їм в життю переносити ріжні невигоди й недостатки в початках нашої церковної роботи.

Найстарший син, Зенон, покінчив минулого року університетські студії одержавши степень М.А. з відзначенням. Василько на останньому році Вищої Школи, Орест на 4-ім і Оля на першому році Вищої Школи. Усі їх діти беруть активну участь при нашій громаді, опріч Зенона найстаршого сина, який від минулого року працює на державній посаді в Оттаві.

По скінченій промові шан. ювілята, всі присутні заспівали ще раз „многая літа" свому пароховi і з вдоволенням зі своєї присутности на святі, розійшлись домів.

С. П.

ПОТРІЙНЕ СВЯТО.

(Редвей, Алта.)

У світлий вівторок п-во Іван і Текля Татарини святкували потрійне свято, а то Воскресіння Христове, 55 літ в тому дни як побачив світ п. Татарин, та рівночасно 30 літ супружого життя.

Тому то вони заздалегідь запросили на згаданий день родину, сусідів, та більшість парохіян місцевої православної громади, в якій п. Татарин є довголітним головою.

При обідному столі враз із ювілятами засіло поважне число гостей, які смачно заїдали всякі присмаки, які, вірю, є тепер недоступними й найбільшим европейським міліонерам.

По закінченню обіду о. Василів, якому припала честь взяти на себе ролю господаря, покликав до слова п. Самицю, місцевого бизнесмена, який провів з п. Татарином, як то кажуть, парубочі літа.

Опісля о. Василів вручив дарунок від гостей та кількома словами представив працю шан. ювілятів, які віддалені від містечка Редвей 6 миль, однак беруть активну участь у всякій ділянці праці.

Пан Татарин свою ролю голови церковної громади сповняє віддано. За його головування побудовано гарну резиденцію для священика, а минулого літа виконано пивницю під церквою і вставлено фурнес, тепер робляться заходи щоби малювати церкву знова зо середини. Таксамо п. Татарин є головою відділу Самостійників у Редвей.

Праця в громаді гарно поступає можливо й тому, що п. Татарин є тактовним, вирозумілим, щирим, спільним та жертвенним. Всякі справи громадські старається спільно вирішувати з громадою, що сміло можна назвати редвейську громаду як одну більшу родину, що живе одною цілею.

Рівнож і пані Татарин як присестриці так і при жіночім товаристві щиро працює бажаючи, щоби панувала як найбільша гармонія, якої на жаль в багатьох відділах бракує.

Запит о. Василів попросив до слова ювілята який в довшій бесіді представив час свого життя-буття в Канаді. Радіє осіннями чи то в своєму господарстві, чи в народній праці, бо і тут і там видно великі зміни. Чується щасливим і тому, що це свято припало якраз в той час коли проголошено закінчення европейської завірюхи-війни, та що сьогодні з ними святкує ціла Канада.

Тай ще є причина радіти п-ву Татариним, а то одинокий син Богдан, який кілька років вчителював у сусідній школі, а в вільні хвилини помагав родичам у господарстві, як вчитель був покликаний до армії. Більше двох років, сам батько мусів працювати, помимо поважного вже віку, а до того свою силу ще в молодости зужив при майнерських роботах у копальнях.

Коли побачив що вже забагато йому тої праці, а звичайно час воєнний вимагав більше фармерської продукції, і сила його почала відмовляти послуху, він вдався до відповідних державних чинників, повідомляючи, що коли не випустять сина з війська, щоби помагав йому у праці, то змушений буде все спродати. Не забрало довгого часу, коли Богдан на неозначений час, військовий мундур вложив до скрині я нахитнув оверголи й став вже два роки фармером. Тепер п. Татарин є певний, що це військове майно треба буде відіслати до магазину і як що можні цього світу справедливо не вирішать долі всіх народів, то прийдеться ще колись внукам його вибирати.

Опісля був покликаний п. Мельник голова православної громади з Візел Крік, який таксамо, знаючи п. Татарина, як шкільного троста і муніципального канцлера з минувшини, що свою роботу виконував щиро, побажав многих літ.

Таксамо господар свята покликав родичів п. Татарина, а це п-во Ковалів. Мама зо сльозами в очах передала гарні дарунки від родини та побажала дітям многих літ прожити, а батько сказав жартом, що вже поважний час проминув, відколи зять забрав від них дочку, бо вже 30 років, однак за той час не то, щоби сварилися, але навіть і не билися, це свідчить факт сам за себе що дістав доброго зятя.

Покликав священик також і паню Татарин, яка в скромній своїй бесіді подякувала гостям, що прийшли звеличати їхній ювілей та рівночасно що нагородили їх гарними дарунками які остануть для них найдорожчою памяткою.

Кінцеве слово забрав швагер п. Возмірський, який в 1919 р., коли доля самостійної України не дописала зрештою українських полків переїхав до Чехословаччини, а в 1924 р. за старанням щирих односельчан, вдалось дістатися йому до Канади і саме п. Возмірський говорив про той час, коли то він в кілька днів по своєму прибуттю до Редвей відвідав п-во Татаринів. Де сьогодні видніє скрізь отворене поле двадцять років всюди були ліси. Де тепер гарно забудоване господарство, в той час були малі шеки. П. Возмірський є один з тих, що не любить нікого хвалити як сам заявив на початку, однак у своїй бесіді мусів дати признання п-ву Татариним що були часи, що вони помимо кількадесять степенів морозу сідали на сани й їхали з представленням та концертом по кільканадцять миль до сусідних громад. Тепер вже мають добре авто, якого знова не жалують дітям (синові й дочці), які дальше продовжують працю своїх батьків чи то в концертах чи представленнях.

На кінці своєї бесіди п. Возмірський дав заклик до збірки на ту пресу, яку він найкраще полюбив як тільки приїхав до Канади а то Український Голос і Вістник, на що гості щиро відкликнулися і зложили $14.65, а саме слідуючі:

По 2 дол. п-во Татарин.

По 1 дол.: Гр. Возмірський, о. Василів, А. Коваль, Ст. Самиця, М. Боечко, О. Кулібаба, Н. Вільха.

По 50 цт.: пані Козюк, М. Письменний, М. Мельник, пані З. Савчук (уч.), Н. Безбородько, С. Бойко (уч.), Незаписані $2.65.

Гості при милій гутірці та співі забавилися до пізної ночі й всі веселі розходилися домів, щоби з ранком братися до весняної роботи в полі.

Чулися щасливим й шан. ювіляти з тим днем, бо хотяй час життя робить своє, однак минає в родинній злагоді, єдности та любові, що є найкращим свідоцтвом примірної родини.

Г. В. Угринівський.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ СУПРУЖА П-ВА ФЕДЯ І МАРІЇ МУЗИКІВ.

(Вегревил, Алта.)

Всі люди на світі є сотворені для суспільного життя. І як вянуть росaини й квіти без дощу, сонця й тепла, так вянуть і сумують люди без добрих та щирих приятелів. А приятелів можуть мати ті люди, котрі самі є приятелями серед свого окруження. Тоді сповнюються Божі слова: „Якою міркою віряете людям, такою відміряється вам".

Ту мірку взаємної любови, пошани й вдячности відчули й зрозуміли панство Музики, коли в неділю вечером 3-го червня запрошено їх до парохіяльної салі, щоби при великім числі приятелів відзначити їхній срібний ювілей подружжя.

При вступі до гарно вдекорованої салі орхестра відіграла шан. ювілятам укр. марш. Пан Василь Підручний, господар свята, в кількох словах пояснив причину зібрання, також відспівано многоліттє і пісню „Де згода в родині". По гарній забаві, переплітаній співами українських пісень й перекусці, до стола засіли шан. ювілянти зі своєю донечкою Надією, дружками, дружбами, о. парохом й іншими. Гурток жінок і чоловіків весело приспівував весільні пісні, що нагадували шан. ювілянтам їхнє весілля.

Пан В. Підручний виголосив промову, в котрій влучно засував життя п-ва Музиків і вказав на їх заслуги в громадським, народнім і церковнім життю. Пан Музика є місцевий склепар і довголітний місцевий радник — „канцілор". Місцевий парох висловив кілька думок з нагоди згаданого ювілею і між іншим сказав що шан. ювілянти не були відсіченою галузкою від великого пня й дерева українського народу і його життя в Канаді, як це часто трапляється й тому здобули собі загальну пошану. Пані Калина Загиблa, голова жіночого Т-ва, у своїй промові замітила що краса людського життя проявляється в

тім, що коли люди в щоденнім життю проявляють добродійства нераз маленькими, а навіть непомітними, однак щирими річами, а на такі річи шан. ювілянти є багаті. Подякувала за працю й побажала їм всього найкращого в будучности. Пані Дікур вручила шан. ювілянтам гарний дарунок — срібне начиння й передала щирий привіт від всіх присутних.

При кінці пан і пані Музики подякували за милу несподіванку, за промови й дарунок з приреченням, що в своїм життю будуть старатися віддячитися за виказану їм честь в 25-літню річницю їх супружого життя. На памятку цеї події п-во Музики зложили $50.00 на пресовий фонд. На заклик о. Хруставки, щоб помогти своїй пресі, зібрано ще $22.50 котрі разом призначено по половині на Український Голос і Вістник. Збіркою занялися п. А. Зварич і п. С. Дякун. Жертви зложили слідуючі:

По 50 дол.: панство Музики.

По 2 дол.: П. Гевко.

По 1 дол.: о. А. Хруставка, В. Підручний, С. Никифорук, Д. Жуківський, В. Зарубій, П. Татарчук, І. Кошман, С. Запорожан І. Гунька, В. Саламандик, С. Дякун, І. Кузик, Ю. Фліфчук, Н. Кирилюк, І. Дікур, І. Федорук, Ю. Шевчук, А. Зварич

По 50 шт., пані Кузик.

По 25 шт.: І. Самотюк, М. Довганюк, Д. Фолчук, І. Соколовський, П. Федорук, Г. Винничук, С. Самоїл. С. Сисак. Разом $72.50.

Щирі гратуляції від всіх нас для Вас шан. Ювілянти. Жийте в здоровлю й щастю на славу Божу, добро нашої громади, українського народу в Канаді.

о. А. Хруставка.

ВІНЧАННЯ Д. ВЕРЕСТЮКА І ВАРВАРИ ТРОФИМ.

(Форт Виліям, Онт.)

Вінчання Дмитра Верестюка з панною Варварою Трофим, дочкою Олекси і Катерини з Кейвил, Саск., відбулося в домі батьків молодого Якова і Анни, 620 МекМейн вул. в Форт Виліям. Вінчав молодят о. І. Гикавий, парох української православної церкви дня 26 травня.

На заклик п. Р. Лисого присутні зложили на Український Голос і Вістник $8.35. Імена жертводавців:

По 1 дол.: М. Веньгер, М. Іванців, М. Мандзюк. А. Хомич.

По 50 шт. п-во Віктові, І. Винич, Гриципин, Сторож п-во Верестюк, Л. Антонишин.

По 25 шт. К. Чеховий, С. Верестюк; Кошуляк 10 шт. Разом $8.35.

М. Сторож.

ТЕОДОР РОЛЬ.

(Посмертна згадка)

Серпня 5-го помер в Канорі стерeнький наш громадянин Теодор Роль, доживши 90 років. Походив з села Угри, пов. Нового Санчу, Галичина. Полишив трох синів і дві дочки та поважне число внуків і правнуків. При похороні, який відслужив о. Стратійчук, зложили учасники похорону 8 дол. на Укр. Православну Колегію як вінець на могилу покійного.

Нехай по бл. п. Теодору остається Вічна Память а учасників похорону нехай Господь Бог обдарить за те що оказали пошану покійному і за їх жертви на добре діло.

С.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ПРИСЛАВ Н. В. ГАВИНЧУК. СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 2 дол. Т. Двернічук, Вас. Павлій.

По 3 дол.: Кость Романюк.

По 1 дол. Укр. Жін Товариство, І. Павлюк, Г. Г. Котик, М. Галіцький, Г. Сухолотоцький, В. Лазарук, С. Попович, М. Гресько, П. Лазарук.

ЗБІРКА о. Л. В. ДЯЧИНИ. МИРНАМ, АЛТА.

По 1 дол. М. Яремчук, В. Яремчук К. Навалковський, д-р П. Кей, В. Котишин, П. Данелович, Н. Марковський, Ф. Мацкиюк, Ю. Гунька, П. Міськів, С. Метрунець, В. Кіт, І. Луканюк, І. Максимюк, Д. Чапельський, В. Чапельський, С. Франко, Н. Беднарський, В. Чорней, С. Грабець, П. Царук, Т. Местелер, І. Яшейко, Ф. Гуцал, П. Беднарський, В. Мельник, А. Ільницький Р. Соловій, Т. Плішка, Т. Машинюк.

СЛАВА, АЛТА.

По 1 дол.: Калина Гиманик.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА. ШГО, САСК. (коло Пасічняків).

По 1 дол. Гафія Лікуш, П. Рабський, В. Сандул, І. Пасічник, О. Лікуш, Г. Чорний, К. Меленюк, В. Кармазинюк.

ШГО САСК. (коло Купровських)

По 1 дол.: І. Купровський, І. Зачук, Т. Семенюк, П. Копан.

ІНСІНГЕР, САСК. (коло Лорн)

По 1 дол.: П. Думанський, В. Мельниченко, В. Королик, С. Мороз, В. Мороз, П. Пентелюк, Г. Крикливець, І. Гара, П. Мельниченко, П. Мисенчук, Ю. Вівсяний, М. Т. Мінкен, І. Павчук, Г. Копан, М. Пентелюк.

КЕНЛО САСК.

По 1 дол.: Ю. Кравченко, М. Димешович, М. Черняк, Ф. Майбук, Л. Денека, І. Левченко, І. Черник, П. Левченко, М. Нагорний, С. Майбук, І. Бобешко.

ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА. ЕНҐУСВИЛ, МАН.

По 1 дол. С. Вовк П. Вовк, М. Стефанишин, П. Гасюк, П. Олійник, Д. Сабецький І. Балакунець.

ЗБІРКА о. В. Апонюка. СТОРДЖИС, САСК.

По 1 дол. М. Грушка В. Грушка А. Іванів, І. Луців, Стефка Іванів, К. Л. Солтис.

Андрій Рубошевський, Арран, Саск. 1.00

Йосиф Яремко, Арран-Кобзар, Саск. 1.00.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ. РОБЛИН (Зелена) МАН.

По 1 дол.: В. Капець П. Ірха, С. Г. Стиба Н. Панасюк, О. Гаврилюк М. Цайко, Д. Кулик І. Лебедович, М. Слюсар.

По 50 шт.: П. Солтис Гр. Новосад.

С. Ґельмич Фт. Виліям, Онт. 1.00
Г. Купровський Шго Саск. 1.00
Петро Сікора, Гефорд, Саск. 1.00
Юліян Сікора Гефорд Саск. 1.00

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого проводу.

ПИСАНКА.

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Великодна збірка в церкві $34.81

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА. ШГО, ІНСІНГЕР, ТІДОР.

По 1 дол.: М. Кирилюк, А. Кучерявий, Кат. Остапович, Т. В. Коропатніцький, Оксана Максимюк, Д. Максимюк, П. Думанський, Ів. Хриптух.

По 75 шт. Іван Гара.

Дрібними — $2.05.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Пятниця Різдво Пр. Богородиці — Тазін.
23. Неділя — Канора.
27. Четвер Воздв. Чесного Хреста — Клейр.
30. Неділя — Кемсак.

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Рама.
14. Неділя — Фостон.

Бох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ВЕРЕСЕНЬ:

21 Різдво Пресв. Богородиці — Виста.
23 Неділя — Ангусвил.
27. Воздв. Чес. Хреста — Січ.
30 Неділя — Россбурн (місто).

Адреса. Бох 41. Сенді Лейк Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Глібського

ВЕРЕСЕНЬ:

16. Неділя — Вайта.
21. Пятниця Різдво Пр. Богородиці — Сеньків (храм)
23. Неділя — Пембіна.
27. Четвер. Воздв. Чесн. Хреста — Сондавн.
30. Неділя — Форт Френсис.

Адреса: Толстой Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ:

21 Пятниця Різдво Пр. Богородиці — Дрифтінг Ривер.
23. Неділя — Шортдейл.
27. Четвер Воздв. Чесн. Хреста — Роблин-Зелена.
30. Неділя — Роблин (місто).

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Шелвелей.
14. Неділя Леннард.
21. Неділя — Шортдейл.
28. Неділя Роблин-Зелена.

Почт. скринка 54 Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Пятниця Різдво Пр. Богородиці — Сван Плейн
23 Неділя — Арран
27 Четвер Воздв Чесного Хреста Пайн Ривер
30. Неділя — Глес

Адреса: Бох 124 Арран Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Кепільського.

ВЕРЕСЕНЬ:

21 Пятниця Різдво Пр. Богородиці — Горлець.
23 Неділя — Йорктон.
27 Четвер Воздв. Чесного Хреста — Мазепа
30 Неділя — Довнел

ЖОВТЕНЬ:

7 Неділя — Йорктон.
14 Неділя — Стропвей.
21 Неділя — Мазепа
28 Неділя — Калдер

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на доступні

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

16 Н 3 Нед. 12. Свщмч. Антима
17 П 4 Мч. Вавила еп. Антіох.
18 В 5 Прав. Захарія і Єлисавети
19 С 6 Чудо Арх. Михаїла в Хонах
20 Ч 7 Мч. Макарія Канівського
21 П 8 Різдво Пресв. Богородиці
22 С 9 Богот Якима й Анни

23 Н 10 Нед. 13. Мч. Минодори
24 П 11 Прп. Теодори Олесандрійс.
25 В 12 Свщмч. Автонома єпископа
26 С 13 Свщмч. Корнилія Сотника
27 Ч 14 Воздвиження Чес. Хреста
28 П 15 Вмч. Никити, мч. Порф.
29 С 16 Вмч. Евфимії, Кипріяна

30 Н 17 Нед. 14 Мч. Віри, Надії

ЖОВТЕНЬ:

1 П 18 Прп. Евменія єпископа
2 В 19 Мч. Трохима, Саватія
3 С 20 Влмч. Евстафія Плакиди
4 Ч 21 Ап. Кондрата з 70-ти
5 П 22 Преп. Отців в печерах
6 С 23 Зачаття св. Івана Хрест.

7 Н 24 Нед. 15. Првмч. Теклі
8 П 25 Прп. Евфросинії, мч. Пафн
9 В 26 Івана Богослова, мч. Хирн
10 В 27 Муч. Калістрата і 49 воїнів
11 Ч 28 Преп. Харитона ісповід.
12 П 29 Преп. Киріяка одшельника
13 С 30 Михаїла 1-го митр. Київ

14 Н 1 Нед. 16. Покров Пр. Богор.
15 П 2 Андрея Христа ради юрод.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Весоліна

ВЕРЕСЕНЬ.

16. Неділя — Торсбі.
21 Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Егрімонт
23. Неділя — Смокі Лейк (Архієп. Візитація).
27 Четвер Воздв. Чесного Хреста — Веліс.
30. Неділя — Радвей.

Адреса: Бох 62, Радвей Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ВЕРЕСЕНЬ.

16. Неділя — Галич (в Нар. Домі)
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Рорктон (храм).
23. Неділя — Ешвил.
27. Четвер. Воздв. Чесного Хреста — Гарланд.
30. Неділя — Косів.

Адреса: Бох 778 — Дігфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Уалта

ВЕРЕСЕНЬ:

16. Неділя — Рейні Ривер.
21 Різдво Пресв. Богородиці — Септон (храм).
23. Неділя — Паплар Парк.
27. Четвер. Воздв. Чесного Хреста — Сенагия.
30. Неділя — Іст Селкирк (о. Кудрик).
30. Неділя — Паплерфілд.

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Брендон.
14 Неділя — Дуфрост (Ювілейне Богослуження в Нар. Домі)
21 Неділя — Портедж ля Преврі
28. Неділя — Ст. Мартин

Адреса: 306 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ.

16. Нед. 12. Голос 3. УЄ 1. Літ Ап. 1 Корин. 15:1—11 Єван. Матея 19: 16—26.

21 Різдво Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Филип. 2 5—11 Єван. Луки 10: 38—42 і 11 27—28.

23 Нед. 13. Голос 4. УЄ 2. Літ Ап. 1 Коринт 16: 13—24. Єван Матея 21: 33—42.

27 Воздв. Чесн. Хреста Господ УЄ Івана 12: 28—36. Літ. Ап. 1. Кор 1: 18—24 Єван. Івана 19: 6—11, 13—20 25—28, 30—35.

30. Нед. 14 Голос 5. УЄ 3. Літ Ап. 2 Корин. 1: 21—2: 4. Єван. Матея 22: 1—14.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3026
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1945. ЧИСЛО (559) 19

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

З КОНФЕРЕНЦІЇ В ЛОНДОНІ.

Хоч конференція в Лондоні ведеться вже коло трох тижнів, доси не зроблено важного нічого. З вістей, що подають часописи, виходить, що головний клопіт з Росією. Крім того, що вона забрала воюючи, вона хоче ще всадовитись і на Середземнім морі і в Африці. І ставить вона такі домагання коротко — вона так хоче! Силою, яку їй алянти дали, вона тепер послугується. Дехто думає що конференція нічим закінчиться і треба буде шукати інших способів для полагодження справ.

СИЛУЮТЬ ИТИ ДО РОСІЇ.

Вістка в „Кр. С. Моніторі" каже, що в Ялті англійці й американи зобовязалися висилати до Росії всіх „росіян", хочби і проти їх волі. Отже висилають, але це йде нелегко тому, що навіть саме англійське й американське військо, яке має доглядати такої висилки, є проти неї. Видно, що „росіяни" не даються висилати і дються притім немилі сцени. „Росіяни", про яких ходить, належать також до земель, які большевики в війні забрали. Большевики вислали своїх представників на англійсько-американський німецьких терен, щоби „росіян" збирали.

І В ШВАЙЦАРІЇ БУДЕ ЛЕКШЕ.

Хоч Швайцарія не була в війні, однакож в часі війни в неї було пайкування поживи. Своєї поживи вона не має досить, а довіз був неможливий. Дотого ж до Швайцарії було наїхало багато чужих людей. В жовтні там пайкування кінчиться, бо вже можна дістати поживи зо світа. В Швайцарії перебувають також деякі українські втікачі.

АНГЛІЯ БУДУЄ ВОЄННІ КОРАБЛІ.

Хоч війна скінчилася, однакож Англія будує воєнні кораблі. Знов будують оден великий воєнний корабель, 16 для перевозу літаків, десять кружляків та ще інших 18.

КАЖУТЬ — БУДЕ ЗНОВ ВІЙНА.

Вістка з Лондону 26 вересня каже, що там орган британської робітничої партії „Дейлі Гералд" заявив нині, що світ з отвореними очима спішить до нової війни" Д. Г. каже, що на нарадах переводить політика сили і що чартери, Атлантійський та Сан Френсиска забулися.

В НІМЕЧЧИНІ КЛОПОТИ.

З Вашінгтону доносять про клопоти в Німеччині. Незгода між алянтами, брак поживи для народу, всюди хаос, нелад. Дехто думає, що це ті причини, що доведуть до нової війни.

СЕЛЯСІ ХОЧЕ СВОГО.

З Аліс Абаби доносять, що цісар Етіопії Гайле Селясі, домагається, щоби Еритрею і Сомалілєнд дати йому, а не Італії, бо не складові частини Етіопії ще від перед християнських часів.

НАКЛИКАЄ ДО РОЗУМУ.

Париська газета „Фігаро", з 18-го вересня, помістила звіти з таборів, де французи обходяться з німцями дуже по дикому. В Франції є нині коло 400,000 німців, часть з них воєнні полонені, а часть алянти призначили для відбудови Франції. А ще кілька сот тисяч мають прислати до Фанції з Америки. „Фігаро" каже, що не дають поживи, що для німців призначена, отже ті виглядають, як живі кістяки. Або посилають їх на поля вишукувати закопані бомби, не давши потрібних приладів до шукання й охорони, так, що ті нині, чи завтра мусять там згинути.

Остерігає „Фігаро", що хоч німці під час війни творили звірства, то не треба їх тепер наслідувати, бо це буде лише продовження лиха.

ПОЛОЖЕННЯ В ФРАНЦІЇ.

Нині в Франції відносини дуже тяжкі, бо інфляція обхопила ціле життя. Ціни на все скоро підносяться, річей для купна мало, підноситься податок, виходить загальне замішання. Починаються по містах заворушення. В Парижі 300 жінок захопили в одним окрузі всі кури, в Тулюзі 1,500 жінок обрабували кількось крамниць і забрали цукор, макарони і ще дещо. Подібне було в кількох інших містах.

ПОВОЄННІ СТРАЙКИ.

Вже повоєнні страйки в Америці і Канаді почалися. Зорганізовані робітники домагаються, або плянують домагатися більшої платні, а роботодавці кажуть, що мусять підносити ціни на виробах. Страйки можуть прибрати широкі розміри.

БУДУТЬ ВИПРОБОВУВАТИ БОМБУ.

Доси замало знають силу атомічної бомби, отже Америка буде робити проби. Американи відтягнуть воєнний корабель, Нагато (35,000 тон) 500 миль від Японії на широке море і кинуть на нього бомбу, щоби бачити, яке буде знищення. І як бомба буде ділати на воду. Виходить, що сила бомби ділає вгору і на боки, а не в спід. Також думають, що сила бомби під водою була би ще страшніша.

КЛОПІТ СЛІПОГО.

В Ню Йорку Елвин Бурк, сліпий, має пса, який його водить вже пять літ з дому до місця, де Бурк продає на вулиці газети, а потім назад до дому. Тепер міські власти хочуть пса вбити бо пес вкусив вже 5 осіб. А закон каже, що коли пес вкусить три особі, його треба вбити. Сліпий добиваєсь, щоби пса йому лишили, бо він для нього провідник, отже дає йому прожиток, а власти кажуть, що дадуть йому іншого пса. Та чи зможе він бути такий, як цей?

ІНДІЯ ХОЧЕ САМОСТІЙНОСТИ.

Вістка з Бомбаю, з Індії, доносить, що всеіндійський конгрес не вдоволяється пляном самоуправи, який виробила Англія для Індії, і нічим іншим не вдоволяться крім повної самостійности.

КОМЮНИТИ ЧЕСТ.

На добродійний фонд, т. з. Комюнити Чест, в Винипегу, думають зібрати 395,000 дол., але збірка йде досить поволи. Можна думати, що збірка буде продовжуватися, отже це пригадка, що Комюнити Чест дає поміч тим, що їм конче треба помочи, тому ніхто не повинен відмовляти щедрої жертви на благородну ціль. Даючи він поможе тим, що в тяжшім положенню, ніж він, отже зробить велике добре діло.

ВЖЕ ГОТОВЛЯТЬ ГРОБИ.

Вістка з Берлина з 17 вересня каже, що там вже нині копають гроби для тих, що помруть з голоду і через самовбивство в часі недалекої зими, коли прийдуть дуже тяжкі часи. Американські окупаційні власти говорять, що в зимі помре багато старих та багато молодих, в яких не буде досить сили лихо перебути. Вже нині вмирає на 1000 осіб 61, отже 5 разів більше, ніж перед війною. Це все показує, що переживає Берлин, а з ним велика частина Европи. Красший, демократичний лад в Европі заводиться! — В Берлині викопують також десятки тисяч тіл, що під верхом похоронені в парках, в городах, на подвірях і переносять на цвинтарі.

АРХИЕПИСКОП ОЛЕКСІЙ ПРИБУВ ДО АМЕРИКИ.

Літаком з Москви прибув 17 вересня до Ню Йорку російський архиепископ Олексій, що має на меті помирити два напрямки російської православної церкви в Америці, один, що признає московського патріярха, і другий, що не хоче признати. Архієп. Алексій летів з Москви через Сибір, Аляску й Сіятл. Він прилетів як представник патріярха Олексія.

На летнищо проти нього вийшов митрополит Венямин Федченков і архиепископ Адам, відомий галицький москвофіл.

ІТАЛІЯ НЕ ДЯКУВАЛА БОГУ.

Коли війна скінчилася, то другі держави влаштували релігійні подяки Богу за закінчення війни, але італійський уряд не подбав про таку подяку.

ЗРАБУВАЛИ 15,000 ДОЛЯРІВ.

Вересня 26 чотирох замаскованих рабівників прийшли до Роял Банку в Торонто і забрали коло 15 тисяч долярів, що були приготовані для передачі на виплату в фабриці. Для постраху рабівники дали два стріли до стіни.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященного Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича відбудуться цього року в такім порядку:

7 жовтня Неділя Винипеґ, в церкві св. Михаїла.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XIII.

Нищення палати.

Доведений до крайности народ понищив багато дечого, що було в палаті. Католицькі письменники так це описують:

„Розшаліла товпа кинулися рабувати палату. Що тільки далося взяти, митю роздерли поміж себе Начиння золоті і срібні, гроші, одежу, оружіе, мідяні посудини, кухонне і столове чиння, те все зникло Виважили двері до спіжарні і всі запаси приготовані на цілу зиму дісталися розбишакам Дісталися до пивниці, викотили бочки з вином і пивом, а упившися, робили собі з розбитих бочок забавку скидаючи їх з гори названої Богородицею, на котрій стояла владича палата Ціла палата зістала знищена, вікна повиривані, двері порозбивані, вози і візки порубані, папери і всякі грамоти понищені, крісла столи, вся комнатна обстанова поторощена" (Житє Йосафата Кунцевича", жовків. вид., 1902, стор. 215).

Хочби знищення було таке, як в наведеним сказано, то це ніщо велике, ні страшне. Адже Йосафат нищив православне добро на ширші розміри і нищив цілі літа. Нищив не палату, не вікна возн, бочки з вином і пивом **але нищив Православну Церкву, забирав рабунком церковні будинки і всяке інше церковне добро, а священиків і народ люто переслідував.** Це було дійсно страшне нищення!

Між вичисленими в палаті річами деякі звертають на себе окрему увагу і так: **„Начиння золоті і срібні".** Видно, що Йосафат-монах не цурався золота і срібла. **„Оружіє"** себто зброя. Значиться Йосафат потребував зброї до своєї роботи унія заводилася збоєю.

Щоби показати крайну дикість православних, католицькі письменники оповідають, що православні **„викотили бочки з вином і пивом, а упившися робили собі з розбитих бочок забавку".**

Але годі повірити, щоби все так точно було, як малюється. Бо і православні є людьми і їх природна вдача не інша, ніж всіх людей на світі. Коли люде зводять рахунки з своїм ворогом – коли обороняють Церкву (не коршму!), коли обороняють своїх священиків, коли боронять свої народні права, то чи можливе, щоб нараз ті люде всі важні справи забули і давай дико пиячити тай для забавки бочками забавлятися.

Та вже дивніше, що в палаті такого строгого монаха, яким був Йосафат були бочки з вином і пивом. А коли були, то були для пиятики (бодай пиво!), значиться хтось тут ще за Йосафатового життя пиячив. На те ж Йосафат тії бочки мав

Однакож диво з див, **що католицькі оборонці Йосафата відважилися ті бочки викотити на світло денне.** Коли б католики їх не викотили, то світ і не знав би, що Йосафат мав бочки з вином і пивом.

Звернемо увагу, що опис нищення палати взятий з жовківського видання, і там ті бочки (та зброя) згадуються, а в винипежськім виданню того вже нема

Видно, що винипежські видавці Йосафатового Життя подумалися, що золоте і срібне начиння зброя і бочки з вином та пивом трохи не до лиця святому, отже вже бочок не викочували — **і так зробили Йосафата культурнішим і більше на святого похожим.**

Видумки католицьких політиків.

З того, що католики пишуть, виходить, що не православні, **але самий Йосафат був винен за те, що люде його вбили.** Він мученичої смерти в Бога просив, він на те людей дразнив. Ідучи до Витебська **він казав: „Тішуся, що іду на певну смерть за Христа"** (ст. 204, жовк. вид.). **Отже Йосафат сам доводив до** того, що сталося — а за таке і він і його поклонники повинні подякувати православним Православні дали Йосафатови те, чого він хотів.

Щоби зробити Йосафата святішим, слуги Риму навидумували купу чудів — та треба лише приглянутися, щоби побачити, що це байки. Ось деякі з них.

Коли Йосафат бичував себе в ночь перед смертю, якась світлість окривала його А над палатою бачили люде на три милі від Вітебська чорні хмари і червоний хрест. (Ст. 210—211).

Жінка, що виривала волосся з голови Йосафата, осліпла. А над палатою була знов чорна хмара, з якої виходила світлість. (Ст. 217). Архидіякона Доротея скинули за бочками з гори і він не розбився, і навіть жиди признали це чудом. (Ст. 217). Йосафатова голова закровавила мур і не можна було того знаку усунути. (Ст 218) Кинули тіло Йосафата з гори і не розбилося. (Ст. 218).

Коли затопили тіло Йосафата, то було видно світло і показався поважний муж, а тіло виплило з води, хоч до нього було привязано багато каміня Рибаки тікають, а тіло пливе за ними. Тоді вони (замість дальше тікати) вертаються і тіло (якимсь способом) погружують в воду (Ст 219).

Коли тіло сховалося в воді, на Вітебськ впала така мрака, що ледво близькі люде себе бачили, і тревала, доки тіла не витягнули Померкло сонце, небо засупилося (Ст 219-220).

Хоч лице Йосафата було таке побите, що самі убійники не могли по лици пізнати, чи це Йосафат, аж жиди посвідчили, що це він (ст 216), однакож пізніше лице стало миле, лагідне, румяне, усміхнене. (Ст 226 Все досі з жовківського видання).

Такі чуда про Йосафата виписують.

Хто пор ті чуда читає, то мусить запитати: Як це так, що люде з тих чудів нічого собі не робили? Не каялися. Не ставали католиками.

Православні боронили Церкви, отже були людьми релігійними, але ті чуда їх не зворушували. Єретики (про них є згадки) не ставали католиками. Жиди на католиків не вихрещувалися.

Та найважніше — **що Поляки бачучи такі чуда, не переставали кривдити українців.** Як кривдили до того часу, так і потім кривдили.

Живцем виходить, що ті чуда для одних одиноких українців повидумувані – для православних і греко-католиків – і тому інших людей вони не обходять. Для інших вони не існували і не існують.

МОЛОДИЙ-ГЕНРІ ФОРД.

Генрі Форд, про якого всі знають, має нині 83-ий рік і передав ціле своє майно під управу свому 28-літному внукови, що також зветься Генрі Форд. Перше був він передав свому синови, Едселеви, коли ж той 1943 року вмер, **старий Форд знов став був управителем. Тепер передав внукови.**

УВАГИ НА ЧАСІ.

„Не дай спати ходячому,
Серцем завмирати,
І гнилою колодою
На світі валятись.
А дай жити, серцем жити
І людий любити."

Т. Ш.

Як по ночі приходить день, так і по страшній війні прийшов довго очікуваний мир З поля бою вертаються сини й батьки, а про тих, котрі не вернуться, останеться невмирущий спомин за їх велику жертву.

Повоєнний час вже почався. І мимоволі насувається питання: Чи справді сповняться ті святі ідеї, за котрі згинули мільйони людей? Чи поневолені народи стануть вільними?

Градучі історики світа будуть поднвляти культуру 19 і 20 віку, однакож на видному місці запишуть упадок релігії, отже справи, яка повинна бути основою щасливого співжиття всіх рас і народностей. Коли ж в міжнародних і соціяльних питаннях воєнного людства не буде місця Богу і Його законові, то добра не сподіймося.

Де нема Бога і Його закону, там нема свободи, нема добра між людьми. Бо там не шукають Царства Божого і правди Його.

Війна там скінчилася, але не закінчилася війна тут, на домашнім моральнім фронті. Тут треба боротися з лихом, треба будувати добро. Тут є багато потреб.

Треба, щоби родини були віруючі, щоби школа давала здорове моральне виховання. Треба, щоби Цеква здобула належне ій місце і признання, а тоді зможе вона сповнити своє післанництво.

Українці є частию людства і їм призначені обовязки дбати про те, що добре, гідне і святе. Від чого ж починати? Памятаймо, що за нами стоять наші батьки і діди, це ті піоніри, що багато доброго зробили - а зробили не тільки своєю фізичною працею, але своєю щирою вірою, своєю молитвою, своєю релігійністю. Тим, що вони були з Богом.

А ми? Ми дбаймо, щоби не зійти з гідної стежки наших предків. Памятаймо слова Джорджа Вашингтона, що: Ворог Бога не був николи приятелем людей. А нам треба приятельства, треба дружного життя.

Отже руководімось законом Божим і вщеплюймо його в молодь, в дітей. Не даваймо в нічім злого пиміру молодшим Церква і Богослуження повинні бути в нас великими справами. Це корм для душі, світло для життя

Йдучи до Церкви берімо свої діти, виховуймо їх на чесних людей. І самі поводімось по Божому, по христіянськи.

Це все буде вже частиною того добра, якого світ потребує Вже частинка світа, що в наших руках, буде добра.

Сіймо добре зерно, дбаймо про його зріст, а при нашій щирій праці і молитві з нього виросте тільки овочу, що і нам буде і тим, що свого не мають.

До того кличе нас Божий Закон, кличе наше власне добро. Це та наша повоєнна праця, праця „відбудови", про яку тепер говориться.

о. Амврозій Хруставка.

ВМЕРЛА ВІД ПЧОЛИ.

Вересня 19, в околиці Васова, Ман., пчола вкусила жінку Джана Лова і та по кількох годинах померла.

БУРЯ В ЯПОНІЇ.

Вересня 17-го була в Японії сильна буря, в якій згинуло 978 осіб.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Не знають старого краю.

Нераз старші кажуть:

— Нам ще Старий Край інтересний, а молодим ні — вони Старого Краю не знають.

Це недобра балачка! Діти будуть знати Старий Край, коли ви їх з Старим Краєм познакомите Коли будете оповідати, розказувати, толкувати.

Коли старші жили в Старім Краю, то там працювали, набиралися досвіду. Там знали людей. Там були всякі події. Там були інтересні річи і справи. Там були батьки, діди, брати, дядьки...

Є про що говорити, є чим заінтересуватися, є з чим познакомлювати. І коли молоді про те наслухаються і начитаються, то будуть знати.

Щоби щось знати, не треба там бути. От христіяне знають життя Христа, знають події, що за часів Христа ділялися, навіть свята мають на память тих подій, хоч ніхто з тих христіян не був ані в Єрусалимі, ані в Вифлеємі, ані в Назареті, ані коло Голгофти.

Кілько українців не було ані коло Дніпра, ані в Києві, ані на Шевченковій могилі, ані не жили в Шевченкових часах, але знають і про Київ, і гетьманів, і князів, і Шевченка, і події з його життя, і про його приятелів.

Так з усім.

Думка, що треба конче десь бути, щоби щось знати і доперва тоді можна тим інтересуватися, це діточа думка. Бо для розумних нема на світі такого далекого, про яке вони не хотіли би знати і ним інтересуватися. А це тим більше коли щось є наша історична власність.

Коли ж молоді про таке не знають і не интересуються, то гріх за те лежить на старших. Вони молодших не навчили вони їх не заінтересували. Вони молодих занедбали.

Отже треба молодих познакомлювати, а вони будуть знати й интересуватися.

К. П.

Народні Доми.

Молоді повинні знати, що в початках Народні Доми будувалися не на те, на що нині вживаються. Колись розуміли, що Народні Доми мають бути для поважних справ — має там бути бібліотека, отже багато книжок, мають бути часописи, будуть там відчити, концерти, представлення. І старші, та молодші будуть ті книжки читати, будуть тут провадити культурну роботу.

Та вийшло так, що нині в деяких місцях найважнішою справою в Народнім Домі є танці. А танці до культурної праці не належать. Нікого ще танці не виховали на культурного чоловіка, але багатьох зробили некультурними.

Цікаво було би знати, які Народні Доми могли би похвалитися нині більшою бібліотекою і культурною працею, в якій молоді беруть участь. Напишіть, хто знає.

Добрянський.

НЕ МИНУВ СМЕРТИ.

Сталася в Монтреалі 24 вересня така незвичайна подія: вояк Ґерард Мелош попав під стріткару і вона тягнула його кілька стіп Його взяли до Монтреальського шпиталю, але коли побачили, що нема нічого небезпечного, його перевозили до військового шпиталю. По дорозі амбулянс, який його віз зударився з поліційним автомобілем, ранений вилетів, побився і помер. Отже видно, що смерть йому була призначена.

ПОДОРОЖНІ ВРАЖІННЯ.

Оноді мав я нагоду їхати басом. А тепер баси заповнені. Люди подорожують. І то молодші та й старші. Сів коло мене малий хлопчина. Було йому може сім літ.

Питаю куди він їде. Відповідає: до Саскатуну. Там є його батьки. Їде від тітки.

Мило було, що він був смілий хлопчик. До мене, священика, він відразу відчув приязнь. Ми розговорилися. Він розказав, що дома є ще брат і сестричка. Що батько працює в млині. Що ходить з батьками до церкви і любить в ній бувати. Що молиться рано і в вечері.

Завважити можна було, що це добра, надійна дитина і що має добрих гідних батьків.

Осмілившись добре, каже мені: „А вгадайте, отче, що я дістав від тата на уродини?

Вгадував я то це, то те, міркуючи по тутешньому, що то люди звичайно дають дітям на уродини. І не вгадав. Люди дають щось із солодощів, то з одежі, або книжку чи забавку. І я це вичисляю.

Бачив хлопчик, що не вгадаю, отже витягає з кишені хрестик. Малий хрестик. Оце, каже, я дістав від тата. Люблю цей дарунок.

Ще ми розмовляли, а так він звертається до мене й каже: „Отче, поблагословіть цей хрестик".

Я виконав бажання молоденького юнака. Ще про дещо ми розмовляли, поки хлопець, змучений довгою дорогою заснув, а я снував думки про добре вихованого хлопчика і про гідних батьків, що дали таке примірне, релігійне виховання своїй дитині.

Як це гарно, що маленький хлопчик має відвагу розмовляти зо старшим, що він обзнакомлений з релігійним життям, що розуміє ціну святощам, що знає, що його треба б поблагословити і те може виконати духовна особа.

А далі вже перенесла мене уява до дому його батьків. Бачив я дім, де на стінах є святі образи. Де моляться побожно і батьки і діти. Де є буддень, і неділя, і свято. Де всі ходять правильно і точно до церкви. Де з пошаною говорять про Бога, про церкву і священиків. Де частим гостем тієї родини є священик.

Відчув я в душі велике вдоволення, що є в теперішнім часі доми, де Бог перебуває, де виховують дітий ідейно і гідно, де дорожать будуччиною дітий.

За якийсь час подорож наша скінчилася Одначе не можу забути того гарного, розумного і надійного хлопчика Люблю й маю велику пошану до його батьків, що таке примірне виховання дають дітям. Поважаю їх. Вдячний я й о. парохові, що впливає на своїх парохіян благородно і веде їх христіянською дорогою до Господа Бога.

В душі всім пересилаю своє благословення і побажання всього найкращого.

о. Є. Г.

ЧЕРЕЗ ФАЛЬШИВИЙ АЛЯРМ.

В Ленсінґ, Міш в ночи 16 вересня хтось на збитки покликав фаєрманів, отже ті коли їхали, вдарилися до баса, що віз 60 пасажирів З того 32 особі покалічилося, а між ними одна тяжко.

ВКРАЛИ ПОНАД 23 ТИСЯЧІ.

В Венкувері, 16 вересня рабівники розбили дві касі в Пасифик Міт Маркет Ко. і забрали 23,460 долярів.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Маленьке Діло на Велику Скалю, Робить в Свої 20-ті Роковини.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Пані Василина М. Рокіцька, Равнд Гил, Алта.
Мирон Г. Ткачук, Гейрі Гил, Алта.
Пані Галина Рибко, Вест Селкирк, Ман.
Й. М. Письменний, Редвий, Алта.
Олекса Нич, Престон, Онт.
Українська Православна Церква св. Софії, Монтреал, Кве.
М. Дроздовський, Ватердорд, Онт.
Іван Кінар, Сматс, Саск.
Дмитро Полович, Васе?, Алта.
Йосиф Адамс Вернон, Б К.
Пані Катерина Пелех, Стрий, Алта.
Ф. Киба, Флин Флон, Ман.
Антон Шимко Калдер, Саск
Олекса Боднарчук, Ретвел, Ман.
К. Гоцдзьола, Бюкенан, Саск.

ДОБРО ТРЕБА ЗАСІВАТИ.

Вчив батько сина:

— Глянь! Земля має родючу силу, але сама вона родить лише буряни Коли ж хочеш пшениці, то мусиш найперше сам її засіяти і доглядати - - обгородити, щоби звір не толочив, буряни виполювати... Коли так подбаєш, то будеш мати в жнива що збирати і чим богатіти. Твоя праця в велике майно перетвориться.

Такою доброю землею є і людська душа, та вона таксамо родить сама лише багато бурянів Коли ж засіяти в ню добре зерно і доглядати його, від злого охороняти, буряни виполювати, то в належний час кожде засіяне добре зерно принесе десятки добрих зерен. І жнива для життя будуть багаті.

ПАТРІОТИ НА СЛОВАХ.

Чи чували коли, брати,
Про такого патріота,
Що у нього на язиці
Завжди „народна робота"?
Не думайте, що у нього
В голові які дурниці —
Щира праця для народу
В нього завжди на язиці.
Всякії новії пляни
Для піднесення народу
Безумовно все находять
В нього найповнійшу згоду.
Всяку добру нову справу
Він не тільки похваляє,
Але навіть признається,
Що давно про ню думає.
Він за кождим добрим ділом
Все готовий твердо стати —
Тілько не кажіть ви йому
І від себе щобудь дати.

Комар.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЩЕ АТОМІЧНА БОМБА.

Атомічна бомба занимає нині увагу всіх — представників урядів, вчених, політиків, представників церков. Бо ось недавно Федеральна Рада Церков в Америці звіталась до американського уряду з пляном, щоби атомічну бомбу дати під контролю якогось міжнародного уряду.

Та мабуть не багато хліба буде з такої муки.

Знавці кажуть, що за 5 літ від тепер кожда держава може вже мати такі бомби. І матеріялу на виріб знайдеться, бо руди „ураню", потрібного для виробу атомічної бомби всюди є багато. А тепер, коли її буде треба, знайдуть такої руди ще більше.

Тай сили нема перешкодити, щоби котра з держав, головно сильних, таких бомб не виробляла.

Доси треба великих будівель і багато робітників та грошей на приготовання матеріялу на такі бомби, отже покищо можна скоро дошукатися, де такий матеріял готовиться, але люде можуть знайти простійші і невидні способи і тоді зможуть такі бомби виробляти там, де ніхто не буде сподіватися.

Та лихо не так може в бомбах, як в тих людях, що таких бомб потребують. А хто таким перешкодить такі бомби робити?

Можна думати, що тепер всі держави, бодай сильні, будуть такі бомби виробляти — одні для нападу на сусідів, другі для оборони, треті, щоби позаду других не лишитися. Так малі держави будуть бодай на малу скалю нову зброю випробовувати.

Дехто з поважніших людей звертав вже увагу, що коли говориться про нову бомбу, то треба в тойже час говорити про Бога. Треба говорити про справедливість. Не тілько про те, щоби знати відповідний спосіб від бомби охоронятися.

А дійсно коли оглянутись на час ще від попередної війни до тепер, то світ більше уваги звертав на зброю, на перемогу, на матеріяльні здобутки, ніж на Бога, ніж на справедливість. Що вироблялося в Росії, відколи большевики взяли її в руки — а світови все те було байдуже. Що вироблялося в переможних краях — байдуже. Що ділялося в Польщі — світови байдуже. Як терпіли поневолені народи — байдуже. Коли по давнішій війні страшна неволя звязала була коло 200 мільйонів людей — світови байдуже. І коли нині та сама неволя розтягнулася на нових 100 мільйонів, або більше — світови таксамо байдуже. Тим, що сила в їх руках, байдуже.

Коли ж світова політика на такий лад ведеться, то вже і без атомічної бомби добра не сподіватися.

Ще по давнійшій війні появилося було багато поважних книжок, де визначні люде ясно звертали увагу на ту неправду, що з волі сильних на світі діється, але до голосу тих людей ніхто не прислухувався. Остерігали, що та неправда веде до нової війни, та їх голосу ніхто не брав в рахунок. Поневолені народи шукали суду на кривдителів, та суду не знаходили.

Отже коли нині над землею зависло марево атомової бомби, то може воно є послідною острогою сильним, щоби опаміталися і завернулися, поки час, з дороги, якою йдуть. Вже деякі визначні люде нині кажуть, що коли справи нової бомби не поставиться на моральний грунт, на релігійний грунт; коли не подбаєсь про дійсну справедливість на світі, то нова бомба може довести до того, що останки людства вернуться до такого життя, як було тоді, коли люде жили по ямах та печерах.

ЯК НАРІД ПРО СЕБЕ ДБАЄ.

Дуже свідомий і добре зорганізований нарід може без своєї держави пережити багато держав і бути народом. Однакож більшого розуму треба для зорганізовання сильного народу, ніж для будовання держави. Александер Великий за короткий час збудував велике царство, але з його смертію воно розлетілося.

Жиди завсігди дбали про себе, як Нарід. Найважнішим в них завсігди було — затримати кождого жида жидом, жидівську родину жидівською, жидівський нарід жидівським народом, без уваги на те, чи є в них держава, чи ні.

Перегляньте нині жидівські книжки і часописи, а там вся увага звернена на життя жидівського народу, на його існування.

Жиди ділиться на дві головні групи — Ашкеназів і Сефардів. Ашкеназі, це „німецькі" жиди, себто ті, що жили в Німеччині та в Східній Европі. Сефарди, це „еспанські" жиди. Їх є менше, ніж Ашкеназів, мають свій еспанський жаргон, мають деякі відмінні релігійні звичаї і старе жидівське письмо читають трошки відмінно.

За панування в Еспанії Фердинанда 5-го й Ізабели (1452—1516) було переслідування жидів. Більшість жидів виїхала тоді з Еспанії, а менша досталася так, що приймила християнство. Однакож приймила лише поверховно. Такі жиди звуться „мараноси", себто такі, що не показують явно хто вони дійсно є.

По сотних літ з жидів в Еспанії немов не стало сліду. Вони були християнами, з них виходили і християнські священики.

Та для себе вони були лише жидами. Назверх пристосовувалися до обставин, але не більше.

Дальші покоління мараносів вже й жидівські звичаї позабували, адже вони назверх жили, як християни — ходили до церков, хрестилися, дітей хрестили, сповідалися, святкували християнські свята, однакож в душі вони було лише жидами.

Багато жидів, що не хотіли ставати християнами, виїхало з Еспанії до Англії; приїздили і мараноси, щоби тут явно жидами бути. До тих колишніх еспанських виходців належать такі відомі жидівські родини в Англії, як Монтефйори, Мокати, Дізраелі, Рікарди, Сосуни, Де Кастри, Лопези.

Коли перед недавною еспанською доманцією війною склалися обставини прихильні жидам, то еспанські мараноси по 400 літах верталися гуртом до жидівства. А що вже не знали, як жити по жидівськи, то брали до себе дійсних жидів, щоби ті навчили їх по жидівськи жити.

Це оден з примірів, як нарід дбає про своє істнування. І певна річ, що де є така народна свідомість, там нарід є непереможний. Його сила більша, ніж сила найсильнішої держави — бо така сила засновуєсь на розумі і волі кожної одиниці з народу, а не на фізичній силі державної машини.

К. П.

ЩО ЛЮДЕЙ ІНТЕРЕСУЄ.

Великий грецький бесідник, Демостен (жив 385—322 перед Христом), говорив раз до Атенців промову про дуже важну справу, але бачить, що люде дуже неввважно слухають. Наче б та справа їх мало інтересувала. Тоді каже він:

— Тепер я скажу вам інтересну річ, отже слухайте.

Стало тихо і Демостен почав оповідати, що оден чоловік винаняв другому осла, коли подорожували з Атен до Мегари. День був горячий і кожний з них хотів йти побіч осла з тої сторони, де була тінь. Почалася суперечка, бо оден казав, що він винаняв осла без тіни, а другий, що до него належить і осел і тінь.

Тут Демостен зупинився і люде почали вимагати, щоби оповідав дальше. І каже тоді Демостен:

— Які ви, атенці! Коли я про ослячу тінь говорю, то ви готові дуже уважно слухати, а чому ви не слухаєте так уважно, коли говорю про важні справи?

Таке було тоді, таке буває і нині. Багато є людей, що радо слухають дурниць і ними інтересуються, а не хочуть заінтересуватися важними справами.

ЦЕРКОВНА ОХОРОНА.

Був давно принятий закон, що коли злочинець втік до церкви, то ніяка власть не мала права його звідтам взяти. Там він був безпечний. Церкву вважали інституцією понад всі другі інституції.

В 4-ім віку був царем в Царгороді Аркадій (377—405). І мав він любимця та підхлібника Евтропія, і той то Евтропій причинився до введення нового закону, який дозволяв забирати з церкви силою того, хто в церкві заховався.

Але прийшов час, що Евтропій заплатив життям за свій закон. Коли Евтропія оскаржили, що він змовляєсь проти царя, він втік до церкви, щоби охоронити своє життя, однакож не вратувався. Маючи в руках закон, який увів Евтропій, його витягнули з церкви і вбили. Так сповнився вислів: Суд без милосердя тому, хто не мав милосердя для других.

ДІЛІТЬ І ВИБЕРАЙТЕ.

Мав батько поле, мав ліс, мав худобу, мав сіножати. Коли ж він вмер, почали два сини за майно спречатися. Ніяк не поділяться, бо кождий рад взяти якнайбільше, або якнайвартнійше.

І пішли вони до князя судитися.

Вислухав князь цілої справи, а тоді говорить:

— Я не можу вас справедливо поділити, але ви самі можете.

— Ні не можемо — кажуть брати.

— Можете — сказав князь — І я скажу вам як: оден з вас нехай розділить майно на дві рівні части, а тоді нехай другий вибирає ту часть, котра йому до вподоби.

І це був розумний спосіб, бо той, що ділив мусів так поділити, щоби кожда часть була однаково вартна.

ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

Хоч Свято Покрова Богородиці числиться до менших свят, однакож колись це було в народу велике свято. І воно до нині на передному місці в памяти народу.

Багато церков було посвячених на Українській земли Покрову Богородиці, а це доказ, що це свято нарід український дуже поважав.

Свято заведено до Православної Церкви після події, що сталася 911 року. Тоді в Греції лютувала слабість, а крім того вороги загрожували грецькій державі. Отже нарід зібрався був в Царгороді до т. з. Влахернської церкви і щиро та довго засилав молитви до Пречистої Діви Марії просячи її помочі.

Тоді сталося, що підчас молитви Діва Марія звилась на воздусі. Вона розпростерла була над вірними Омофор, ніби покривала їх, а вірні чули її Молитву за нарід.

Після того зупинилася слабість і настали красші часи для народу. Отже на память такої події Церква встановила свято, пригадуючи так вірним, щоби в своїх клопотах і трудноцах віддавали себе завсігди в опіку Діви Марії.

І нарід український це памятав і нераз одержував велику поміч Небесної Цариці, коли він щиро віддавав себе в її святі руки. Досить пригадати релігійні пісні, в яких нарід оспівував ту ріжнородну поміч, яку він одержував.

Відома всім пісня „Пасли пастирі вівці на горі", де оповідаєсь, як на Почаїв напали були турки, та коли вірні всеціло віддали себе в опіку Діви Марії, турецька сила розсипалася.

Є пісня „Нині прославися Почаєвска скала", в якій оповідаєсь, як 1770 року лютувала велика пошесть в Галичині і на Волині, та хто щиро віддав себе в опіку Почаївській Богородиці, той одержував її поміч. Пісня згадує багато випадків і багато місцевостей, де поміч Діви Марії люде одержували, як — Товстеньке коло Гусятина, Нехворощу і други.

Багато було місць на Українській Земли, де були Чудотворні Образи Богородиці, і де люде приходили з щирими молитвами, і відходили з помочею. Кождий такий образ був Престолом, на якім вірні клали свою журбу, свої терпіння і свої молитви.

Та одно треба нам пригадати собі, коли хочемо, щоби наша молитва була вислухана.. Пригадаймо бурю на морі, коли Христос заснув й Апостоли Його будили та кликали: „Ратуй нас Господи". І Спаситель почув їх благання і зупинив бурю.

Так і нам треба кликати, коли кругом нас повстане буря. Треба кликати..

Але не почує нашої молитви ніхто, коли ми самі серед бурі позасипляємо твердим сном. Коли засне наша душа і наша совість. І коли ми до всіх будемо за помочею вдаватися, лише не до божої помочи. Тоді Божа поміч до нас не прийде, бо ми її не кличемо.

Отже не спімо, а голос нашої молитви буде почутий.

А. Б.

ОТ ЯК ЛЮДЕ НАЗИВАЮТЬСЯ!

В Ногалес, Арізона, народився хлопець в родині, що має родинну назву — Папатеодорокумунтурогіянакопульос. Отже дитина зветься: Антон Папатеодорокумунтурогіянакопульос. Не забудьте!

З ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

Коли велася війна між Атенами і Спартою (в Греції), то між атенськими вояками був також фільозоф Сократ (469—399 перед Христом). Коли ж Спартанці побили Атенців, то Атенці тікали, отже і Сократ тікав. Але коли други тікали скоро, то Сократ йшов собі поволи повагом. І диво, що ніхто зі Спартанців не мав відваги його зачепити. Всі відчували силу його духа.

Про німецького поета, Гетого (1749—1832) пише його знакомий:

— Я не знав Гетого особисто, але знав про нього і поважав, як всі поважали. Гете був ще молодим чоловіком, та вже виявив великий талан.

Перший раз побачив я його в реставрації Бачу — увійшов молодий, незнакомий чоловік, але чимсь важнійший від других. Чим саме, годі було означити, однакож це дуже відчувалося. І ростом високий.

— Я навіть не сподівався, що це Гете, хоч це він був. Коли ж я опісля був з ним близько знакомий, то знаю, що ростом був він вдійсности багато менший, ніж при першій стрічі мені видався.

Оповідає Кранц в Саксонській Історії, що за Едварда 3-го (1327—1377), англійського короля, був в Англії граф дворянин, якого прозивали „Залізним". А що король Залізного дуже любив, тож Залізний мав багато ворогів.

Раз, коли король на довший час віїхав, вороги зробили на Залізного донос і довели до того, що королева згодилася випробувати вину Залізного.

В тих часах вірили, що коли випустити льва на дуже гідного чоловіка, то лев його не зачепить, і такого способу тут вжито.

Перебуваючи на королівськім дворі, Залізний звик проходжуватися кождого досвітку по подвірю, що було обведене сильною огорожею. Знаючи це, королева казала в ночи випустити льва, а тоді покажеться, чи Залізний гідний чоловік, чи ні.

Коли Залізний ранком вийшов, його зустрів наїжений лев і почав гарчати. Залізний ані трошки не зворушився і каже твердо: „Собако, будь спокійний!"

Лев в одній хвилі посмирнів і положився коло ніг Залізного — на велике диво всім, що з вікон королівської палати заглядали. Тоді Залізний взяв льва за гриву, завів до клітки, положив свою шапку на хребет льва і вийшов.

Коли ж побачив, що з усіх вікон визирають його знакомі, то зрозумів їх плян і каже:

— Коли ви такі гідні люде, як думаєте, то йдіть всі гуртом і заберіть шапку з хребта льва, що я там положив!

Такою великою була сила людського духа!

ХТОСЬ СТАВ НОГОЮ.

Запитав хтось дитину:

— Чому одні дерева прості, а другі криві?

Подумала дитина і каже:

— Хтось мусів на них ногою стати, коли вони були малими.

Таке і з людьми. Коли бачимо, що хтось з молодих, чи зі старших не такий, як треба, то і тут причина та сама: Хтось мусів на них ногою стати, коли вони були малі, хтось скривив, хтось покалічив, не подбав, не повів куди треба, не навчив, як треба, доброго приміру не показав.

Хтось не дав того, що звемо добрим вихованням.

В ГІМАЛЯЙСЬКИХ ГОРАХ.

Мають Гіндуси таке оповідання:

В Гімаляйських горах є одна гора, над якою панує Дух Гір. Ціла гора дуже гарна — всюди цвіти, співучі птахи, водопади, навіть вітер шелестячи листям виспівує чудові пісні.

А на верху гори є дорогоцінні скарби, які здобуде той, що вийде на верх гори не оглянувшися ні разу назад.

Багато сильних молодих людей вибирається кождого року по ті скарби, однакож як мало з них до тих скарбів доходить.

Ціла трудність лежить в тих принадах, що кругом знаходяться. На кождому кроці нові і щораз гарніші несподіванки, що чарують око і манять до себе. Скарби колись будуть, а тут кругом все таке гарне, що ніяк від нього відорватися.

Однакож принад і чарів є ще більше. Зашумить вітер і подорожному здається, що побіч нього і поза ним гаморять люде, що чує голос знакомих, які його кличуть, щоби зупинився, щоби на них зачекав. Вони співають знакомі йому пісні.

Заслухавшись в усе те молодий подорожний обертається, щоби глянути поза себе, не памятаючи, що коли хоче дійти до верха гори, то оглядатися невільно.

І щож? В одній хвилі все кругом нього зникає. Він опиниюється без дороги, кругом скал і пропастей і бачить, що дальше йти не може. Тоді він вертається назад в долину і вже ніколи цінних скарбів не побачить? А дехто з таких нещасних подорожних переміняється в камінь, і лишається між скалами.

Таке оповідання малює вік молодих людей. Далеко перед ними великі здобутки, але до них треба вперто йти, не марнуючи часу ні сили. Однакож кілько то з молодих людей марнує силу і час на пусте, на шкідливе, захоплюючись тим, що на хвилю потішило і зникло. Кілько тих, що до великих скарбів не доходять.

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ.

Про Бога.

Бога взивай і руки прикладай.
Без Бога ані до порога.
Знає Бог з неба, що кому треба.
Кому Бог поможе, той все переможе.
І Бог не поможе тому, хто сам за себе не дбає.
Всіх ошукаєш, але Бога не ошукаєш.
З Богом не жартуй.
Хто памятає про Бога, про того Бог памятає.

Про своє.

Своя стріха — своя втіха.
Хоч не красне, але власне.
Чуже святе — своє найсвятійше.
Ліпший свій сукман, ніж чужий жупан.
В своїй хаті своя правда.
Погана та птиця, що своє гніздо нівечить.
Буком того, що не шанує свого.
Хто не вміє свого шанувати, той і чужого не пошанує.

ДИТИНА 18 ФУНТІВ.

В Монтроз, Па., народилась дитина в родині Стронів, що важила 18 фунтів. Мати і дитина здорові. Лікар, що був при народженню, каже, що за 50 літ його практики, це найбільша дитина, тай мабуть найбільша для лікарського світа.

ПОСВЯЧЕННЯ ХРЕСТА.
(Содборі, Онт.)

Дня 14 червня, на Вознесення, по церковній відправі пані Панчук запросила всіх учасників Богослужения на цвинтар, де малась відбути панахида по її першому чоловікови Петрові Довгому, після якої буде посвячення надгробного трохраменного хреста. Здається річ звичайна, але в Содборі це перший випадок між нашими людьми. Друге, Петро Довгий, небіщик, був основателем нашої [illegible] церкви і творцем початку нового життя в Содборі, на що ніхто другий перше не рішився. Можливо і ця велика трудність праці і гризота між людьми також долили немало до його терпінь, що вкінці й забрали молоде життя у вічність. Хоч тілом перестав жити пок. Петро Довгий в своїй любій організації та за те вічно буде перебувати в своїй праці, котра вже мабуть не знищеться ніколи в будуччині.

Прибули на цвинтар всі учасники Богослуження. Парох о. Т. Кисілюк приступив до відправи панахиди. Дякував цілий час п. Іван Щербій. По посвяченню хреста пані Панчук запросила всіх з цвинтаря до хати на поминальний обід. Всі прибули і тихо споживали все, чим було всіх гощено. Перед закінченням при гутірці згадано за стан церкви, над якою небіщик так завзято працював, і без спеціяльного апелю зложили самі на добру гадку покійного 5 доларів. З того за згодою господині, пані Катерини Панчук, рішили три долари передати урядові церковному, а два долари переслати на пресовий фонд, по 1 дол. на Український Голос і Вістник.

Жертвували слідуючі.

По 1 дол.: І. Щербій, пані Кат. Панчук, С. Яворський.

По 50 цт.: пані Чайка.

По 40 цт.: Мих. Мимка.

По 30 цт.: пані . Кисілюк, пані Запарнюк.

По 25 цт.: пані Майчос і пані Стадник.

Всім жертводавцям щира подяка за жертви на спомин Покійного, як рівнож за участь в повищій рідкій оказії нашого міста.

Присутний.

25-ті РОКОВИНИ ПОДРУЖЖА П-ВА ШИДЛОВСЬКИХ.
(Толстой, Ман.)

Червня 9, 1945, зібралась родина і громадяни до Українського Народного Дому в Толстой, щоб звеличати 25-літні роковини п-ва Шидловських. По перекусці, яку приготовило жіноцтво, не забули за двох приятелів, а то за Український Голос і Вістник.

Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Р. Беднар, В. Шидловський, Калича.

По 55 цт.: О. Шидловський.

По 50 цт.: Житнарук, Жила.

По 25 цт.: П. Назаревич, пані Беднар, В. Воронюк, В. Яремій, Чубей, Матійчук, пані Чубей, Л. Подольський, А. Долинчук, пані Ткач, Н. Кудрик.

По 10 цт.: А. Ковалюк, Зуляк, В. Стефанчук, Р. Лелешок.

По 5 цт.: І. Древняк. Усього $7.75.

Всім жертводавцям подяка, а пан. ювілятам ще прожити до золотого ювілею.

Гість.

ДЕЩО З РАДВЕЙ, АЛТА.

В неділю 17 червня, п-во Ковалі і Возімірські хрестили свої діточки, перші донечку Філлу Соню, а другі синка Бориса Григорія.

Тому, що оба шваґри висловилися, щоби хрещення відбулося разом, отож запрошено на це родинне свято багато гостей.

Чину св. Хрещення довершив парох місцевої православної громади о. Василів.

Підчас вечері, яку приготовила бабуся новоохрещених внуків, пані А. Коваль, радіючи, що український рід розростається, о. парох подякував за смачно приготовані страви, під якими аж стіл вгинався.

Тому, що редвейська громада є свідомо-жертвенною околицею, по скінченню вечері почулися голоси, щоби перепровадити збірку. Слово занав в цій дискусії також шваґер, а це п. Татарин, який є і довголітним головою української православної громади, та кількома щирими словами дав заклик до збірки.

Звичайно, в деяких родинах водиться при охрещенню збирати щось, як говориться, на „старт" для новоохрещених. Панство Возімірські й Ковалі відмовилися від цього дару, розуміючи, що є важніша народна справа, яка тепер потребує помочі бо вони, як Бог дасть здоровля, як батьки, придбають самі своїм дітям.

Збіркою занявся сам п. М. Коваль, яка принесла $16.60, а жертводавцями були слідуючі.

По 2 дол.: п-во В. Салижин.

По 1 дол.: І. Татарин, о. Гр. Василів, Лозовий, Д. Венгер, Д. Мельник, А. Коваль, М. Рацко, Н. Стефин, С. Самица, Гр. Возімірський, Мир. Коваль.

По 65 цт.: П. Гарапнюк.

По 55 цт.: М. Мелешко.

По 50 цт.: Ф. Безіменний, Л. Мичик.

По 40 цт.: М. Прийма.

Припоручено переслати 10 дол. на Православну Колеґію, а $6.60 на Вістник і Український Голос.

Жертводавцям щира подяка, родичам потіхи від своїх діточок, а новоохрещеним світлої будучности.

Г. Угриніасьокй.

ДОБРЕ ДІЛО.
(Ґлеслин, Саск.)

В середу, дня 4 липня, вся українська православна громада в Ґлеслин, Саск. взяла торжественну участь в поминальному Богослуженні по бл. п. Антоні Корпач, що впав на полі слави підчас Д-дей, в дни 4 липня, 1944.

По заупокійній Службі Божій і Парастасі батьки покійника Никола і Марія Корпачі уладили в своїй хаті поминальний обід, що в йому брали участь всі, що були на Богослуженні.

Про панство Корпачів можна б багато доброго сказати, та тому, що вже нераз в Голосі про їх заслуги для громадської справи писалося, я лиш згадаю, що святочна хвиля ця обняла велику пошану і співчуття його великій втраті і горю, як і громадський прояв подяки і дозвеличання його заслуг, покладених для культурного розвою нашої кольонії, як і для загально-народнього життя українців в Канаді.

Панство Корпачі від себе подякували громаді за співчуття, пошану і любов, яку їм їхні приятелі-громадяни під старість літ і в тяжкому горю, показали. В додатку, як добру-щиру і животворну памятку по свому дорогому синові Антону, панство Корпачі жертвували 25 дол. на Українську Православну Колеґію (панство Корпачі вже давно зложили свою жертву на цю ціль), а відтак о. І. Майба з пером в руках, а його дяк, п. Никола Савчип з тацою зібрали $33.50, як жертву від шановних присутних на добру роботу, як довго тревалу памятку по небіщику Антону Корпач, що життя своє поклав за свобідну Канаду і наше щасливе в ній проживання.

Зібрані гроші розділюється — $8.25 на пресовий фонд Українського Голосу, $8.25 на Вістник, а $17.00 на Місійний Фонд Української Православної Церкви в Канаді.

Велика шана і дяка таким щирим Українським Громадянам, що і в найбільшому горю вміють знайти в ньому найгарніші перлини для загального добра, братерства і любови.

Присутний.

ДОБРИЙ ПРИМІР ДО НАСЛІДУВАННЯ.
(Арбакка, Ман.)

В неділю 24 червня відбулося хрещення Ярослави, донечки п-ва Іліюків в Арбакка, Ман. Підчас вечері були промови на тему вищеозначеного родинного свята і був зроблений заклик для допомоги Колеґії, Українського Голосу і Вістника.

Гості радо відкликнулись на заклик і жертвували, хто що міг. Загальна збірка принесла $17.10, яку розділено: на Колеґію $10.00; на Український Голос $3.55; на Вістник $3.55.

Всім жертводавцям подяка, а маленькій Ярославі рости на потіху родичам.

Присутний.

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ.
(Гронлид, Саск.)

В неділю у вечір 13 травня громада, яка гуртується при Народнім Домі ім. І. Франка в Гронлид, звеличала дві пари людей в нагоди їх 25-річного супружого життя. Це були пан і пані Бишь і пан і пані Кульчицькі.

Коли всі задоволилися, тоді до Народного Дому, то вже на них там чекав поважний збір громадян. В дверях привитав їх учитель Г. Добровольський, котрий був господарем вечерка. Він попросив ювілятів і гостей засісти до перекуски, яку приготовило жіноче товариство.

Коли все задоволилося, тоді п. Добровольський занав слово. Він ґратулював ювілятам в нагоди роковин і побажав їм на далі такого успіху і витревалости, як до тепер. Він покликав до слова інших громадян котрі висловлювали свої побажання, бажали їм кращої будучности і закликали їх до дальшої праці в громадськім життю. Між промовцями були слідуючі: п. С. Щербій, В. Щербій, Г. Тарнопольський, І. Іванусь, С. Добровольський.

На закінчення забрав слово голова Народного Дому п. А. Гурський і вручив двом ювілятам дарунки, як знак нашої пошани, а пані Щербій також вручила дарунки жінкам.

Ювілянти висказали свою подяку і заявили, що на далі будуть працювати як до цего разу.

На кінці п. Добровольський закликав до збірки на пресу, яка принесла $8.70, котру суму було рівно заслати по половині на Український Голос і Вістник.

І. Панчук, секр.

ДРАБИНЯСТИМ І п. АДАМОВСЬКОМУ.
(Сенді Лейк, Ман.)

Заходом відділу СУМК відбувся 24 червня в Народнім Домі вечерок в честь п-ва Драбинястих і п. Адамовського.

Жінки попринесили всячини, зійшлося гарне число людей.

Драбинястих і п. Адамовського привів п. Колтуцький і в дверях привитав їх п. Ф. Мущій.

Господарем вечера був учитель Пінюта. Він то пояснив ціль сходин — пошанувати п-во Драбинястих, як щирих громадян, що тепер мають звідси забиратися.

Довше говорив о. Федак, а д-ка Федакова вручила згаданим дарунок від всіх присутних в знак любови і пошани для гідних громадян.

П. Колтуцький, інструктор СУМК прощав згаданих від СУМК-у, зазначуючи, що п-во Драбинясті дбали про молодь, пані Драбиняста була членкою Надзірної Ради і живо клопоталася молодю.

Пан Кучма, від Нар. Дому, говорив, що ніхто не забуде представлень і концертів, в яких обое Драбинясті брали участь.

В відповідь п. Драбинястий подякував і завзивав, щоби присутні дбали про Рідну Школу, як велику нашу справу. До того ж пан і пані Драбинясті зложили від себе по 5 дол. на місцеву Рідну Школу.

Тут старенький п. Адамовський сказав кілька слів і зложив 25 дол. на церкву.

Вийшло, що ми зробили їм несподіванку, а вони нам.

Дальше на заклик п. Кучми переведено збірку на Колеґію, що принесла $35.60.

Зібрані сиділи до пізної ночі.

П-во Драбинясті і п. Адамовський перебираються до Винипеґу, де п. Драбинястий буде господарем нашої Колеґії.

Жертводавцям подяка, а тим, що ми їх прощали, Многих літ прожити!

Присутна.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕҐІЮ.
(Мічем, Саск.)

Степан і Василина Залещуки хрестили свого сина і з тієї нагоди запросили родину і приятелів на забаву.

Чину Хрещення довершив о. Є. Грицина. Опісля відбулося приняття кумів і гостей.

Пані Меланія Буряник в Едмонтону, сестра господаря, пригадала присутним, що варто при такій радісній хвилі зробити памятне діло. Отже піднесено думку, що тепер іде кампанія за фондами на Колеґію Української Православної Церкви, тому добре буде коли гості зложать жертви на цю ціль.

Отже зложили по 1 дол.: В. Залещук, о. Є. Грицина, Ярослава Буряник, Віра Буряник, пані Меланія Буряник, Н. Гавриш, Марія Залещук (Василева), П. Залещук, О. Залещук, Л. Залещук, Ю. Залещук, Дм. Залещук, Ю. Дубчак, Соломія Дубчак, Михайлина Залещук, Марія Залещук (Юркова), Марія Залещук (Лесева), Н. Боднарчук, Ст. Залещук, Василина Залещук і хрещеник маленький Степан Віктор Залещук.

Господарям і всім жертводавцям щира подяка за жертви. Нехай Господь дасть їм Своє благословення, а маленький Степан Віктор нехай здоровий росте добрим родичам на потіху, а Богові і українському народові на славу.

о. Є. Г.

НЕСПОДІВАНКА ПАНСТВУ ПРОЦАКАМ.
(Паркервю, Саск.)

В суботу 19 травня зібралися щирі приятелі і члени церковної громади до домівки п. В. Процака устроїти несподіванку в честь роковин його батька, п. П. Процака, котрий уже довший час був щирим членом і громадянином греко-православної церкви в Паркервю.

Панство В. Процак приготовили столи смачними стравами і запросили ювілятів і всіх гостей, щоби сідали і споживали, що було приготовано. По скінченню вечері п. Ю. Воронюк привитав п-во Процаків гарною промовою і вручив цінний дарунок п. П. Процакові на спомин його роковин, а при тім побажав йому всего найкращого. Також діти п-ва Процаків не забули свята Матері і вручили гарні дарунки для своєї мами пані Процак.

Панство Процаки із сльозами на очах з такої радости подякували із щирим серцем за приємну несподіванку та за щедрі дарунки і побажали всім гостям і всему українському народові всего найліпшого і многих літ.

Гості гарно врочисто забавлялися і відспівали кілька українських народних пісень.

На кінці п. Ю. Воронюк пригадав присутним гостям про нашу пресу і гості жертвували як слідує:

По 1 дол.: П. Процак, В. Процак, І. Воронюк.

По 50 цт.: І. Кошман, П. Монач, п-во А. Воронюк, М. Луцкі, Н. Озірні, Ю. Воронюки, І. Кошмані, Окотінські, п-на М. Возняк.

По 35 цт. і менше: М. Квасниця, Д. Колібаба, п-во Колібаба, Д. Окотінський, В. Монач, пані Косиник, І. Монач, С. Крупа, пані М. Крупа, А. Озірний, п-на К. Грижак.

Розділено 6 дол. на Український Голос, а $5.25 на Вістник.

Жертводавцям щира подяка, а п-ву Процакам бажаємо здоровля і успіху в житті та многих літ.

М. Возняк.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П-ВА ТИМЧАК.
(Монтреал, Кве.)

Червня 10, 1945, устроїли родина, приятелі і знакомі малу несподіванку для п-ва Тимчаків в честь їх 15-ліття подружого життя. Що вони добрі працівники на ниві народній, за це свідчить саме ця несподіванка.

Около 11 години рано згадані ювілянти пішли до церкви. За той час знакомі і родина взялись до діла — столи і на стіл. В годині 1.30 пополудни прибули згадані молодята до дому. Тоді розпочалася церемонія. Звичайно і плач і сміх. Після цього засадили молодят на почесне місце. Тоді Я. Редчук забрав реферат і привіт разом. Побажав їм що найлучшого і для їхніх діточок. Опісля проголосив, хто до цего свята причинився і від всіх вручив малий, але щирий дарунок. Опісля Т. Мушинський сказав пару слів, як то вони колись собі жили оба з молодим і так до сьогодня братньо живуть. Опісля знов почали вручати дарунки від поодиноких приятелів.

Забава продовжалася, доки хто бажав. Слідує згадати, що після гарної забави згадали і за народну ціль. Т. Мушинський попросив присутних, щоби сягнули по кишенях і щось з цего свята і наша рідна преса скористала. На ці слова відповіли зеленими, котрі вплинули $12.50 для Українського Голосу, а $12.50 для Вістника. Разом 25 дол.

Після збірки п. Тимчак без заклику жертвував 20 дол. на дзвін для української православної церкви св. Софії в Монтреалі. Це свято було дуже приємне і примірне, тому що були між нами почесні гості, як прот. о. Слюзар з дружиною, котрий також поблагословив на будуче ювілятів і їх діточок і побажав їм далі іти цею дорогою, якою ішли досі.

Оці особи жертвували на пресу:

По 5 дол.: п-во С. Тимчаки.

По 2 дол.: п-ва: Я. Редчук, Т. Мушинський.

По 1 дол.: п-ва: І. Барабаш, А. Барабаш, В. Якимець, І. Твердун, В. Топорівський, П. Котик, С. Стойко, П. Осадчук, В. Базюк, В. Семенюк, пані Гукало і Колісник, добр. Слюзар, А. Бабій, В. Кірик, В. Яськів. Разом 25 дол.

Всім добродіям і знакомим і родині складаю щире українське спасибіг. Рівнож жертводавцям на пресу і на дзвін.

Присутний.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ЩИВНИК.
(Брукебі, Саск.)

В неділю 24 червня ц. р. діти п-ва Щипаник запросили приятелів, односельчан і сусідів, щоби зробити приємність своїм добрим родичам і вшанувати 25-ліття подружого життя п-ва Анни і Пантелея Щипаник. В згаданий день зібралось не мале число гостей до хати п-ва Щипаників і за якийсь час жінки приладили столи і понаставляли на них так як на Різдвяний Святий вечір ставиться 12 страв. А гості згаданого свята п-ва Щипаників дали припоручення С. Возняку, щоби був господарем цего свята.

Господар свята подякував присутним за велику честь та звеличав п-во Щипаників їхнім 25-літнім ювілеєм і побажав ювілятам щастя здоровля та доброго успіху на будучих 25 літ.

Відтак зачався обід. При обіді співались українські пісні. Учителька пані Папіш зі своїм мужем Григорієм багато пісень переспівали. Забава була досить весела, бо столи були, як я згадав, заставлені всячиною. Всі присутні на цій гостині робили враження одної вибраної семї, яку вяжуть не лиш приятельські вузли, але й спільна нам всім ідея. Господар попросив паню Папіш до слова, котра говорила пів години на тему „Родинне життя" та звеличала своїх родичів 25-літним ювілеєм. Побажала своїм родичам всего добра і вручила гарний дарунок від дітей. Слідуючий говорив п. Г. Папіш. Він говорив на тему організації молоді і старших, та подякував своїм родичам за їх поміч на їхній новій господарці, бо п-во Папіші перебрались із Тарнополь в околицю Брукебі. Відтак говори А. Щипивник, Гр. Яремій. Після промов С. Возняк в ролі господаря вручив ювілятам від всіх гостей срібний дарунок на щирий спомин та побажав від всіх гостей щирб дружні побажання на многі літа. По відспіванню многоліттєвія ювілянти Пантелей і Анна пожертвували від себе 35 дол. на місцеву церкву, за що від громади ювілянтам велике признання.

По висказі щирих бажань, гарних і веселих українських пісних згадали присутні гості і про Український Голос і з тої нагоди зложили на пресовий фонд шан. ювілянти 1 долар, і п-во Папіші 1 долар, а решта гостей зложили срібну колекту, що разом винесло $8.80, котрі розділено для Українського Голосу 5 дол., а $3.80 для Вістника.

Всім жертводавцям щира подяка.

Пізно вечером гості в веселім настрою розійшлися домів, бажаючи шан. ювілятам ще прожити других 25 років.

Гість.

ВЕСІЛЛЯ И ЖЕРТВИ НА НАРОДНУ ЦІЛЬ.
(Торонто, Онт.)

Весілля і забави є природна і звичайна річ в людськім життю і вони вже довгими віками ввійшли в привичку-традицію. Женяться бідні і багаті, вчені і неграмотні. Для кожньої людини приходить час, що женяться чи побираються. В нас в Канаді ввійшло в традицію в свідомих людей, що при кожній нагоді збирають на якусь громадську ціль і цим ми тримаєм при життю і розвиваєм річи, які тримають наше громадянство при купі в одній цілі.

Весілля, яке відбулось в суботу 23 червня ц. р. справляли наші свідомі громадяни п-во Просимяки, тітка і вуйко Марії Горійчук, роджені в Айтуні Саск., з Іваном Іващуком з Смокі Лейк, Алберта, який служить при маринарці. Марія належить до відділу СУМК. Вінчання довершив о. П. Самець, парох української православної церкви, а весілля відбулось в салі Укр. Народного Дому. Весільні обдарували щедро не тільки молодят, але й жертвували на народні цілі $26.70, які зібрав О. Федорів в порозумінню з молодими і п-вом Просимяками.

Гроші поділено в такий спосіб: На КУК 10 дол., на Український Голос 10 дол., а на Вістник $6.70.

Жертви зложили слідуючі особи:

По 5 дол.: Молоді Марія і Іван Іващук.

По 1 дол.: О. Федорів, Д. Кульчик, С. Герман, М. Материн, Мих. Лемішка, Г. Чорномаз, Т. Луців, Г. Просимяк, Ю. Сукан, М. Деренюк, Н. Воробець, Т. Гуменюк, І. Гупал, Ч. Лулмонт і Ів. Гуменюк.

По 50 цт.: Л. Косів, Марія Колодій, Н. Грабовський, М. Сенів, О. Квас, Д. Кримко, В. Мошук, П. Сахрук, М. Яремійчук, Р. Гошко і С. Юсипчук.

По 40 цт.: Тео. Бігун.

По 30 цт.: Вас. Самець.

По 25 цт.: В. Іващук і Ст. Бігун.

Мих. Деренюк.

ПРИМІРНА ВЕСІЛЬНА ЗАБАВА В ТОЛСТОЙ, МАН.

Дня 30 червня, 1945, відбулося вінчання п. Олекси Максимчука з панною Марією Касіян в українській православній церкві в Толстой.

По вінчанню гостей було запрошено до дому молодої на весільний обід. Підчас обіду були промови. Між іншими говорив посол Н. В. Бачинський, який був запрошений на цю забаву. Також пан і пані Бачинська проспівали весільну пісню, яка зробила приємне враження на присутних. Пан-отець Ґліцький згадав про наші головні справи, а то Колеґію, Український Голос і Вістник і завізвав присутних пожертвувати на ці справи.

Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Н. Дирбавка, Т. Голодрига, посол Бачинський, Ф. Максимчук, Ол. Максимчук, М. Сопіяник, В. Касіян, П. Дирбавка, Н. Касіян, Т. Касіян.

По 50 цт.: А. Бродова, Е. Дирбавка, П. Касіян, В. Касіян, П. Назаревич, Ф. Бродовий, М. Зулковський, Л. Максимчук, В. Романюк, Г. Голодрига, Т. Яблонський, Н. Касіян.

По 25 цт.: А. Касіян, В. Пупиза, В. Фостій, В. Данилейко, А. Касіян, Ол. Касіян, Ст. Іванчук, М. Касіян, О. Голодрига. Разом $18.50.

Зібрані гроші розділено: 10 дол. на Колеґію, а $8.50 по половині на Український Голос і Вістник.

Жертводавцям щира подяка, а молодій парі щасливого подружого життя.

о. П. Г.

ПОМИНКИ ПО БЛ. ПАМЯТИ АНАСТАСІЇ ЩИВНИК.
(Брукебі, Саск.)

В суботу 16 червня ц. р. відбулась Служба Божа в місцевій церкві св. Петра і Павла в Брукебі за

помершия. Старший син Покійної Анастасії Ціпивник наняв Службу Божу по своїй мамі і за всіх померших в родині. Десь коло десятої години рано зїхалось не мале число людей до церкви. Службу Божу відправив місцевий парох, о. Ілля Швець. Настрій був сумний і набожний. Підчас Служби Божої на гробі Покійної Анастасії був приладжений Парастас по бл. п. Анастасії.

По відправі Парастасу, старший син Покійної, А. Ціпивник, подякувала присутним за участь у відправі і запросив до свого дому на обід. Всі засіли за столи. Можна було бачити у всіх настрій сумний, а в синів Покійної, Андрія і Пантелея, сльози пробивались, котрі вони старались стримати перед присутними. Однак сльози падали по їх дорогій мамі, котра попрощалась зі своїми синами у вівторок 15-го серпня, 1944, в 11 годині перед полуднем. Всі як сиділи встали і о. Швець провів молитву в котрій згадав бл. п. Анастасію. Всі схилили голови, передаючи молитву за упокій її душі.

По обіді промовив до присутних о. І. Швець, пояснив значіння цего сумного зібрання і зложив співчуття п-ву Ціпивникам. На кінці своєї промови попросив присутних зложити свої жертви на українську пресу, цеб-то на Український Голос і Вістник. Це буде мов поповлення вінця на могилу. Попросив п. В. Яремія, котрий перевів збірку яка принесла $7.18.

Нехай Бог приймає душу бл. п. Анастасії, в свої оселі небесні де нема ні журби ні жалю, в безконечне життя між святими. Всім жертводавцям щире українське спасибі.

С. Возняк.

ІВАН ЗАВЕРУХА.
(Посмертна згадка).

Дня 9 серпня в ґенеральнім шпиталі в Симко, Онт. по дволітній недузі відійшов на вічний спочинок бл. п. Іван Заверуха проживши 72 роки. Покійний походив з села Грошова, борщівського повіту, Західна Україна. До Канади прибув з своєю дружиною 1898 р. і поселився в околиці Розборн, Ман. Там на фармі працював тяжко, як і всі наші старенькі піоніри щоби виживити сімю свою, а по 36 роках переїхав з родиною в околицю Вотерфорд, Онт., і хоч поволі підупадав на здоровлю, однак радів тим що діждався добрих синів і вже хоч стільки було лекше йому, що по тяжких трудах на старші літа мав при них відпочити.

Був покійний Іван доброї вдачі був членом української православної церкви, читали йому сини все Український Голос а він слухав і звичайно над прочитаним роздумував.

Полишив покійний по собі жінку-вдову, пять синів (Ілаш в Каліфорнії, Дмитро в Виндзор, Онт., Гриць і Андрій на фармі, а Никифор в Торонто), одну дочку Марію замужну Строманчук в Дітройт. та 6 внуків і 1 правнуку.

Похорон відбувся в українській православній церкві котрий відслужив Всеч. о. М. Юрківський, парох цеї громади. Десять вінків вкрили домовину; велике число сусідів і знакомих відпроваджували старенького піоніра на вічний спочинок.

При послідні прощанню присутні зложили $10.56 на Українську Православну Колеґію.

Спочивай, брате, по тяжких трудах, а земля нехай легкою тобі буде і Вічная Память!

Д.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ТОРОНТО, ОНТ

По 1 дол.: Біляй М. Бойчук П., Бортник Ю., Волощук Н., Ґуменюк Т., Гуменюк І., Гуменюк Д., Гуменюк Вол., Грабовський Н.,Гуцуляк д-р П., Ґаба Ст., Ґрижук Д., Горецький Ю., Ґужда Г., Добровольський Й., Дацишин В., Деренюк М., Залуцький М., Йонка Д., Кримко Д., Ковальчук Я., Коч Ев., Лемішка М., Мошук В., Метельський Т., Микитюк М., Материн М., Мандзій І., Мандзюк М., Мигайчук Д., Никрочук Н., Охітва Е., Олійник С., Охримович Л., Овруцький-Швабе О., Орищак А., Протас М., Пелешок С., Самець З., Сакалюк, М., Стефанюк І., Сошко М., Семчишин М., Талпаш П., Тренда Д., Федорів О., Федусь І., Христинич С., Шигельський Й., Шевчук П., Юрійчук В., Юсипчук С., Яремій д-р В., Ясінський В. Ляшук Вол., Курмей Й., Гарасимюк М

По 50 цт.: Біла Анастасія, Бойчук Катерина, Білик Йосифа, Гуменюк Марія, Гуменюк Оксана, Гаврилюк Павлина, Грабовська Климентина Гуцуляк Доця, Ґаба Агафія, Ґужда Марія, Дацишин Анна, Деренюк Емілія, Євчук Анна, Йонка Марія, Йонг Марія, Козак Микола, Колодій Марія, Козак Евдокія, Мошук Пульхерія, Материн Катерина, Мандзюк Олена, Маківра Марія, Остапчук Пелагія, Охітва Єлисавета, Олійник Катерина, Охримович Марія, Проснияк Софія Пелешок Катерина, Романко Анна (Іванова), Романюк Софія, Сиротюк Параска, Сакалюк Калина, Самець Катерина, Стефанюк Михайлина, Тучак Тетяна, Тренда Юстина, Федорів Доня Христинич Катерина, Чумак Анастасія, Шигельська Катерина, Шевчук Марія Ляшук Ірина

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

По 1 дол Бабій А. Богай П. Бурич П., Вальків Й. Винничук А., Вовчук А., Гаврилюк В. Гапійчук Т., Голубович П., Гриців Р., Грубий І. Головач П., Гукало А., Гавдичук С., Даник Т., Дронюк М. Лудун П. Жила Г., Залуський Г., Іванишин М. Кальба В., Кіпибіда О., Кіроназа М., Клим В. Клим О., Кобітович В Ковальчук Т., Колевич П., Колотило М. Корнило Анастазія, Кошлай П., Красовський Ф. Кривобеарий І. Кресюк Р Крупа Д., Кульба Евгенія Лах П Литвин Т Літепло С., Лущишин М., Магаляс С., Максимив М., Мединський В Мельник В., Мех С., Мінесора М., Михальчук В., Мокринський Д. Німий П., Нюнька І. Окопний М. Почерева Т., Пришляківський М., Ревуцький В., Ревуцький М Релкевич К. Реґчук Я. Рибас В., Рудакевич С., Русин П. Семенчук Параска, Сайк П., Салюк С., Слоновський В. Прот Слюзар В., Стойко С., Суп Г., Сусол М., Тверлун І., Тимчак С. Тихоневський М Хортюк В. Цитульський М Шнх М., Яворський П., Якович С., Хомик С., Гуменюк П

ЕРВУД, САСК.

М. Іжак 1 дол.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ВІЗИТАЦІЯ.

В неділю 7-го жовтня, цего року.

Українська Православна Громада св. Михаїла, 110 Дізраелі вул., Винипеґ, Ман. буде мати честь витати в себе Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича. В святі возьмуть участь також Всеч. оо. капелян С. В. Савчук, В. Кудрик і парох о. І. Дмитрів.

Порядок Свята:

Утреня 8.30 рано.

Стріча Владики 10-та рано.

Архиєрейська Служба Божа 10.30 рано.

По Службі Божій спільний обід в салі під церквою.

По обіді будуть промовляти — Високопреосвящений та другі визначні бесідники. Всіх місцевих і позамісцевих православних українців на це свято щиро запрошується.

за громаду

Юрій Маріяк, голова — Ф. Паліброда писар.

о. І. Дмитрів, парох

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Ґлендон. Вечірня у Тіріян.
14. Неділя. Покров Пр. Богор. — Сенді Репидс (храм)
21. Неділя — Смокі Лейк. Вечірня у Вільна.
28. Неділя — Беліс. Вечірня у Спеден, Алта

ЛИСТОПАД.

4 Неділя — Біґ Медов. Вечірня в Ардмор.
8 Димитрія Влмч. — Вільна — Храм і Базар.
11. Неділя — Стрий. Вечірня в Беліс.
18. Неділя Смокі Лейк.
21 Собор Арх. Михаїла — Тіріеп (храм).
25. Неділя — Спеден. Вечірня у Бойн Лейк.

Адреса: Ґлендон, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ф. Стратійчука

ЖОВТЕНЬ.

7 Неділя — Рама
14. Неділя — Фостон.

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ґлівького

ЖОВТЕНЬ·

7. Неділя — Толстой.
14 Неділя — Ґардентон.
21 Неділя — Вайта
28. Неділя — Роза

Адреса Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Ґорбая.

ЖОВТЕНЬ·

7 Неділя — Шелвелей.
14 Неділя Леннард.
21 Неділя — Шортдейл.
28. Неділя Роблин-Зелена.

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЖОВТЕНЬ:

7. Неділя — Сторджис.
14. Неділя — Мейбридж.
21. Неділя — Пайн Ривер.
28. Неділя — Ендевор

Адреса· Box 124. Аррan. Саск

РЕСТАРРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М МАНЧУЛЕНКО
567 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на домані

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:

1 П 18 Прп. Евменія епископа
2 В 19 Мч. Трохима, Саватія
3 С 20 Вмч. Евстафія Плакиди
4 Ч 21 Ап. Кондрата з 70-ти
5 П 22 Преп. Отців в печерах
6 С 23 Зачаття св. Івана Хрест.

7 Н 24 Нед. 15. Првмч. Теклі
8 П 25 Прп. Евфросинії, мч. Пафн.
9 В 26 †Івана Богослова, мч. Хирн
10 В 27 Муч. Калістрата і 49 воїнів
11 Ч 28 †Преп. Харитона ісповід.
12 П 29 Преп. Киріяка одшельника
13 С 30 Михаїла 1-го митр. Київ.

14 Н 1 Нед. 16. Покров Пр. Богор.
15 П 2 Андрея Христа ради юрод.
16 В 3 Прп. Діонисія вата. Печер.
17 С 4 Сващмч. Еротея, Вол. Новг.
18 Ч 5 Мч. Харитини, св. Петра
19 П 6 Ап. Томи з 70, мч. Макарія
20 С 7 Мч. Сергія і Вакха

21 Н 8 Нед. 17. Прп. Пелагії
22 П 9 †Ап. Якова Алфеєвого з 12
23 В 10 Мч Евлампія й Евлампії
24 С 11 Ап. Филипа з 70, Теофана
25 Ч 12 Мч. Прова Тараха й Андр.
26 П 13 Мч. Карпа, прп. Веніямина
27 С 14 Прп. Параскевії серб.

28 Н 15 Нед. 18. Прп. Евтимія нов.
29 П 16 Мч. Лонгина сот., Леонтія
30 В 17 Память Отців 7го Всел. С
31 С 18 †Ап. Луки з 70, Юліяна п.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЖОВТЕНЬ

7 Неділя — Тернопіль.
14. Неділя. Покров Пр. Бог. — Ст. Джулієн — Храмове свято.
21. Неділя — Єлов Крік.
28. Неділя — Кадворт

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кориїцького.

ЖОВТЕНЬ·

7 Неділя — Йорктон.
14. Неділя — Сторновей.
21. Неділя — Мазепа.
28 Неділя — Калдер.

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фесака.

ЖОВТЕНЬ·

7 Неділя — Ґлен Елмо
14 Неділя — Сенді Лейк.
21. Неділя — Овкборн.
28. Неділя — Енґусвил.

ЛИСТОПАД.

4 Неділя — Січ
8. Четвер Димитрія — Мензі
11 Неділя — Виста.
18. Неділя — Енґусвил.
21 Середа Михаїла — Сенді Лейк (храм)
25 Неділя — Овкборн

Початок Утрені 10 год. рано кожної неділі

Адреса. Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Р. С. Уенна

ЖОВТЕНЬ·

7 Неділя — Брендон.
14. Неділя — Дуфрост (Ювілейне Богослуження в Нар. Домі).
21. Неділя — Портедж ля Прейрі.
28. Неділя — Ст. Мартин

Адреса· 305 Парк Стріт

Нове число телефону 25 084 Винипеґ.

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ:

7. Нед. 15. Голос 6. УЄ 4. Літ. Ап 2 Коринтян 4: 6—15. Єван. Матея 22· 35—46.

14. Покров Пр. Богородиці. УЄ Луки, 1· 39—49 і 56. Літ. Ап. 2 Кор. 6· 1—10 і Жидів 9: 1—7. Єван. Мат. 25 14—30 і Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

21 Нед. 17. Голос 8. УЄ 6. Літ Ап 2 Коринтян 6: 16—18 і 7: 1. Єван. Матея 15: 21—28.

28. Нед. 18. Голос 1. УЄ 7. Літ Ап. 2 Корин. 9: 6—11 Єван Луки 5: 1—11.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD ... 3695 ... WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., OCT. 15th, 1945 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ ... ЧИСЛО (560) 20

Consistory of the U. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

ПОЛОЖЕННЯ В КИТАЮ.

Як в часі війни, так і тепер в Китаю нема спокою. Большевики зорганізували свій окремий уряд в полудневій Манджурії і Східній Монголії і мають окрему большевицьку армію. Хоч нераз велися, тай тепер ведуться переговори між Кай Шеком і большевиками, однакож справи тяжко полагодити. Большевики не хочуть признати Кай Шека головою всего Китаю і хочуть господарити в своїй частині краю, як самостійні господарі. Хочуть мати там своїх ґубернаторів і їх заступників, а також задержати бодай частину своєї армії, яких 300,000, проти чого стоїть Кай Шек. Може прийти до домашної війни.

ПРИЧИНА СПОРІВ.

На недавній конференції в Лондоні Бевін зажадав, щоби в краях, що забрала Росія — в Болгарії, Румунії і Мадярщині могли бути консулі других держав. А тому завзято спротивилася Росія.

Разом з тим пригадуєсь, що в 1939 році Росія казала позабиратися англійському, французького та другим консулям. Розуміесь, що і ті краї своїх консулів забрали. Та в 1941 р., коли створився англьо-російський союз, Англія домагалсь відновлення консуляту, однакож Росія не згодилась. Так воно є і до нині.

ДОМАГАННЯ ЖИДІВ.

В Белзен, в Німеччині, на жидівськім конґресі рішено домагатися: Щоби жидів вважати не полоненними, але вільними людьми; щоби вони могли жити в виключно жидівських таборах, під жидівським зарядом і щоби мали своїх представників в аліянтів; красшого прожитку; права висловлювати свої думки про свої справи і порозумніватися з дальшим світом; права їхати, куди захочуть, включаючи і Палестину. Подібного жиди по цілім світі домагаються.

НЕ ТАК ЗЛЕ, ЯК КАЖУТЬ.

Президент Труман наробив був недавно крику, що в таборах в Німеччині під американським забором, з жидами так страшно обходяться, як обходилися німці. На те з кватири ґен Айзенгавера відповіли, що воно не так, як Труман каже, бо жидам живеться цілком не зле. Їх є 25,000, поживи дістають майже два рази тілько, що цивільні німці; місця в таборах мають більше, ніж американське військо; всюди чисто.

МУСЯТЬ ВПРАВЛЯТИСЯ.

„Красная Звезда", орган большевицької армії, писала недавно, що — „червона армія мусить дальше вперто і поважно вправлятися в військовому ділі, щоб не тільки вдержати але ще скріпити военну силу червової армії". Отже питання: Піщо, проти кого треба армії?

ДАЛИ МІСЦЕ БЕЗДОМНИМ.

На приказ през. Трумана, в Фінт в Німеччині, випроваджено німців з домів на просторі трох блоків і посаджено в тих домах бездомних жидів.

ДЕВЯТА ПОЗИЧКА ПЕРЕМОГИ.

Цего року ще приходить одна позичка — Девята Позичка, до якої загал повинен поставитися так, як і до попередних.

Війна скінчилися на военних фронтах, однакож тепер треба цілий военний лад переминяти на нормальний. Це і тут в Канаді і там за морями, де сини канадійських батьків воювали.

На все те треба грошей — отже уряд Канади постановив звернутись до канадійського загалу за новою позичкою. І така позичка почнеться цего місяця — жовтня.

Про значіння такої позички для держави вже писалося; також писалося, які особисті користи з такої позички мають ті, що гроші позичають.

Одно тепер треба сказати, а то: що доси ні оден з тих, що доси купували бонди, не мав причини жалувати, що бонди купував. А багато кажуть, що коли б можна завсігди вкладати гроші в бонди, то це було би лучше, ніж складати гроші в банку.

Отже коли почнеться кампанія за позичкою, треба поставитись до неї розсудно маючи на увазі і загальні справи Канади, і свої власні.

РАДІЄВА СТАЦІЯ В БЕРЛІНІ.

Головну німецьку радієву стацію в Берліні мають в руках большевики, хоч вона знаходиться в части Берліну, яка є в руках британців. І большевики виголошують свої програми 19 годин денно, а для британців й американців нема там місця.

Все, що оголошують, то обчислена пропаганда — є для старших, є для молоді, є для дітей. Старшим говориться, що маршал Жуков перший з аліянтів подбав за поживу для переможених німців; що большевики перші почали клопотатися відбудовою Німеччини; що вони перші поділили панські землі поміж бідних і т. п. В усім вони перші. Про світові справи повідомляють зі свого становища, обминаючи згадку про комунізм.

Невеличку радієву стацію мають в Берліні й американці, якою вдоволяють смак свого війська. Годинами грають американський „джез".

ЯК БОЛЬШЕВИКИ ЗДЕРЖУЮТЬ СТРАЙКИ.

В Фінляндії залізнича прислуга готовилась вийти на страйк, числом коло 4000 і спинити весь залізничий рух. Та кілька годин перед страйком большевики оголосили, що залізничу прислугу покликають до військових вправ — отже ті, що готовились страйкувати, мусіли дальше працювати, як військо. Легкий спосіб спиняти страйки.

ПРЕМІЄР ЯПОНІЇ.

Премієром Японії став 73-літний Барон Кінджуро Шідогара Він давніше був міністром заграничних справ та був амбасадором в Вашінґтоні.

ЗМІНИЛИ ЧАС В АНГЛІЇ.

В Англії звернули час до давного способу 7-го жовтня в неділю в годині 3-ій рано.

ЛЯВАЛЯ ЗАСУДИЛИ НА СМЕРТЬ.

Бувшого премієра Франції Лявала, засудили на смерть за співпрацю з німцями Він тепер домагається поновного суду.

РОЗБИВСЯ ЛІТАК — ЗГИНУЛО 26.

Жовтня 8-го вибиралось з Франції 26 британських військових до Каїра в Єгипті, та літак ще в Франції розбився і всі пасажири згинули.

ПОШАНУВАЛИ ҐАНДІЯ.

Вістка з Бомбаю, 2 жовтня, доносить, що там згаданий день був присвячений пошані Ґандія. Багато інституцій спинили на той день працю, а криклонники Ґандія дали йому дарунок — 76,000 рупій (коло 47,000 долярів), по 1000 рупій за кождий рік життя великого індуського провідника. Ґанді має тепер 76 літ. Так свідомі люде шанують своїх провідників.

КАЖЕ БУТИ ГОТОВИМИ.

З Вашінґтону доносять, 10-го жовтня, що ґенерал Маршал заявив, що Стейти повинні готовитися, щоби могли мати скоро 4 мільйони вишколеного війська, коли б грозила війна. А загроза може бути не тілько від атомічних бомб, але і від чого другого. — Також британський уряд хоче затримати часть военної сили через пять літ, щоби була готова, коли б вийшла потреба.

ТАКОЖ РЕМІСНИКИ.

В Порт Честер, Н. Й., шеф поліції довідався, що в однім будинку провадиться гра в гроші. Отже прийшов з відділом поліцаїв в 1-ій годині по півночі і на третім поверсі знайшли грачів. Поліція 20-фунтовим молотом розбила двері і застала 36 грачів та 8,238 долярів на столі. Грачів арештували. Показалось, що властитель кімнат, де провадилася гра, брав четвертину з кождої ставки і були дні, що так діставав 20 тисяч долярів. От чим люде занимаються! Властитель кімнат був Рубен Раппапорт.

ЗАБРАЛИ ФУТРА.

З Ню Йорку віз Мартин Гезекіел до Бриджпорту футер вартости 10,000 долярів. На дорозі примусили його рабівники звернути на бічну дорогу, там звязали Гезекіела і візника, шкіри забрали і поїхали

ВКРАЛИ 1,400 ДОЛЯРІВ.

В Винипеґу злодії проломились через дах до робітні шевця і забрали 1,400 долярів. Грішми і чеками. Випадків, що лізуть через дах, було вже кілька.

ЗАКОН ПРОТИ ГАЛАСУ.

Винипеґський міський уряд видав закон, яким забороняє на вулицях крики, свисти та вигуки, де нема на те конечної потреби Радія треба наставляти поміркованo — щоби було чути кругом не дальше, як 100 стіп. Не має бути галасу, що докучав би людям. Але можна продавцям газет поміркованo оголошувати свій крам Церковним дзвонам можна дзвонити.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$65,637.73

ЗБІРКА о. С. ГРЕБЕНЮКА. КОСІВ, МАН.

Л. Михайлюк	20.00
Андрій Галаберда	10.00
Стефан Слижук	10.00
Пані Т. Маловська	10.00
(Разом з Косів — 50.00)	
Провінціяльна Екзекутива на Манітобу Союза Українок Канади (додаток до $295.00 на умебльовання комнати)	5.00
Сафат Дзьобко, Вудпорт, Ман.	20.24

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

Андрій Тимрик, Йорктон, Саск.	50.00
Тома Куриляк, Йорктон, Саск.	25.00
Д. Смукович, Йорктон, Саск.	10.00
Жіноче Т-во Лесі Українки, Калдер, Саск.	25.00
Г. Благий, Виллов Брук, Саск.	25.00
Іван Вітолик, Сторновей, Саск.	25.00

Виннипег, Ман.

Теодор Заварницюк	50.00
Разом	$65,922.97

Справка:

В 15 ч. було оголошено, що Н. Ґуник з Давфіну жертвував $10.00; мало бути Г. Тижук, що цим справляється.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

СИЛА ПРИВИЧКИ.

Привички виробляються найскорше в молодшім віці, коли щось довго повторяти. Можна привикнути до злого, можна до доброго; до праці і до лінивства; до смачних страв і до посту; до довгого спання і до раннього вставання; до читання і до нечитання; до пиятики і до тверезости; до проклонів і до гідних слів; до чистоти і до бруду; до гарного і поганого...

До всего чоловік привикає, коли або мусить постійно щось довго робити; або буде достроюватись до окруження, що щось робить; або рішучо постановить щось робити і буде в тій праці вправлятися.

Оповідає Джордж Стантон про Гіндуса, що поповнив був убійство. Щоби ратувати не тільки своє життя, але що важне — честь своєї касти, він приймив на себе таку кару: через сім літ мав спати на ліжку, на якім замість матераца були понабивані острі цьвяхи, але не такі острі, щоби проколювали тіло.

І Стантон каже, що шкіра того чоловіка стала за довгий час така груба, як шкіра носорожця, але багато тверда. І чоловік той міг спати тепер дуже вдоволено і спокійно. Вкінци додає Стантон: „Думаю, що коли скінчиться сім літ кари того гіндуса, він і дальше буде спати на тих цвяхах. Перше спав, бо мусів, а потім буде спати, бо йому вигідно, він привик". От до чого можна доходити довгою вправою!

ДОРОГИЙ ОБІД.

Недавно представник Америки, Алфред Даф Купер, замовив в Парижу обід на шість осіб. Коли по обіді принесли рахунок, то він виносив 18,000 франків, або 363 долярів. На одну особу виходить 61 доляр. От які там відносини!

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XIV.

Йосафат чудотворець.

В жовківськім виданню Йосафатового Життя є окремий розділ п. з. „Св. Йосафат чудотворець", в якім говориться, що до 1637 року (за 14 літ) „акти беатифікаційні" начислили 84 чудів, а всіх списаних і заприсяжених є 100. Ми тут ще деякі чуда згадаємо.

„Власти королівські і латинські" оглядаючи церкву по убийстві Йосафата —

„Найшли замкнену скриню, котру схизматики покинули, бо не могли її ані відчинити, хоч мали ключ, ані розбити сокирами. Підвоєвода приказав занести її на замок. Ледво прийшли на місце, де ще багріла (червоніла) кров мученика, скриня впала на землю, сама відчинилася, а з неї випав ілитон, чаша, дискос, звізда і хрест"...

Дальше оповідаєсь, що чаша стала просто тай всі дуті річи, а навіть епископські одежі так уложилися, ніби хтось має збиратись до Служби Божої. (Стор. 222-223).

Дволітний синок радника Доротея в Полоцьку несподівано заговорив: „Тату, Бозя вмер, той, що білу церкву будував" — хоч та дитина доси ще не говорила і по наведених словах не говорила ще довший час. І ніхто ще не знав, що Йосафата вбили. (Стор. 223).

Йосафатового тіла не могли знайти, бо мрака окривала ріку, аж воно само виплило й освітило воздух (Ст. 224).

Коли похід з тілом Йосафата переходив коло кальвінського збору, закликав кальвінський пастор (священик): „О, нещасливі ті, що вбили невинного!" Тут „чаша, що доси просто стояла на домовині і добре до неї була прикріплена, відвернулася в противний бік від кальвінського збору". (Стор. 228).

Хоч морози були великі, але ріка не була замерзла; якже тіло Йосафата привезли до Полоцька, зараз замерзла. (Ст. 230, все з жовків. видання).

Житеписець Йосафата Кульчинський каже, що тіло Йосафата поплило само до Полоцька **проти води**. Отже велике чудо! І було би воно великим чудом, коли б не те, що тіло само не поплило, але його повезли; а дальше — що ріка (Двина) пливе якраз з Вітебська до Полоцька, отже тіло плило би було з водою, а не проти води. Та Кульчинський мабуть не знав де Вітебськ, а де Полоцьк, отже вгадував.

На такий лад змайстровані всі чуда. Їх було треба і Польщі і Римови, щоби ними привязати до себе тих, що були унітами, і щоби притягати православних до унії.

Коли кілька разів згадуються в Життю Йосафата (жовківськім) жиди і протестанти, то чомусь лише як свідки чудів, чи убийства, але нігде не згадано, що ті чуда навертали жидів і протестантів до католицизму. То лише православних вони мали б навертати. Та і тих не навертали — бо історія каже, що від початку до кінця унія заводилася насильством. Всі ті чуда, то видумки і всі знали, що це видумки.

Також і польських насильств над українцями ті чуда не зупиняли — такі ті чуда були без впливу, без інтересу для Поляків. Видно, що й Поляки не бачили в них Божої сили, а то були би каялися.

Василіянин о. Петро Камінський, авдітор гр. кат. митрополії 1685 р. (62 р. по смерти Йосафата) описує широко, як тоді Поляки греко-католиків (унітів) люто кривдили, як гр. кат. священиків висміювали, як гр. кат. церкву нівечили, як з Богослужень сміялися — **але не згадує ні про одно чудо, яке Йосафат зробив би в обороні греко-католиків перед Поляками.** Хоч вже самі описи і нарікання Камінського повинні були дійти до Йосафата та звернути його увагу на ті страшні насильства, які терпіли греко-католики від Поляків. Але чуда не було! — (Гляди „В обороні Потієвої Унії", Львів, 1929).

Похорон Йосафата.

Йосафата поховали 18 січня, 1625 року, 14 місяців по вбистві.

Польща подбала про величавий похорон. В церквах Полоцька дзвонили перед похороном по три рази денно цілий тиждень. На похороні була шляхта, урядники, вельможі. Стріляли з гармат. Йшли міщани, йшли студенти під проводом Єзуїтів; **йшло латинське (польське) духовенство в червоних одежах, а за латинським йшло духовенство „руське"**. І несли — очевидно для провокації, чи викликання ненависти до православних — окровавлений ілитон і чашу, волосінницю, шнури і каміня, котрі були знарядами мучеництва. Стор. 231, жовківське видання).

„По обох боках 100 жовнірів в червонім одінню", з добутим оружем віддавало почесть".

Так Польща хоронила свого щирого робітника! А ворога православного народу!

Йосафат „блаженним".

Католицький закон каже, що не можна нікого проголошувати святим перед 50-им роком по його смерти, однакож папа проголосив Йосафата „блаженним" ще перед його похороном, бо 1-го листопада, 1624 року. А зробив це тому, що: „король Жигмонт враз з сином Володиславом, з руськими і польськими епископами і множеством вельмож та шляхти занесли до Урвана VIII просьбу о проголошення Йосафата святим". (Стор. 260, жовк. вид.).

Отже на бажання ворогів православного народу папа проголошує Йосафата блаженним. Треба ж було показати, що і церква уніятська має своїх святих, отже нехай уніяти її тримаються, а православні до неї приходять.

Щож до папи, то хіба папська політика коли перебирала в способах? Аджеж 1938 р. папа за півмільйона долярів „легалізував" (признав правним) нищення Поляками православних церков, яких вони за три тижні знищили 110 і 7 каплиць. Таке було і в часах Йосафата.

СПРАВА ПАЛЕСТИНИ.

На цілому світі жиди довший час домагаються, щоби мати вільний візд до Палестини. Проти того є араби, до яких Палестина належить вже коло 2000 літ. По стороні палестинських арабів став цілий музульманський (магометанський) світ. На домагання жидів Англія згодилася, щоби кождого місяця до Палестини приїхало 1,500 жидів а президент Труман годився на приїзд 100,000 жидів загалом.

По стороні арабів стала Індія, де є 80 мільйонів магометан. Президент Все-Індійського Конгресу Азад, осуджує през. Трумана, кажучи, що несправедливо було би виганяти арабів, щоби дати місце жидам. По стороні палестинських арабів стоять також африканські магометани.

Сподіються в Палестині поважних заворушень, отже Англія шле туди своє військо. Жиди кажуть, що сіоністичний кулак затискається. Вже менші заворушення повторяються.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ

Перша головна Заповідь.

Люби Бога всім серцем, всею душею, всею думкою твоєю..

Ця найперша заповідь є найважнішою і вона є основою здорового християнського життя. Хто любить Бога, той провадить своє життя по божому... Але кілько є тих нині, що не дбають про ту заповідь і з того виходить лихо.

Отже нині треба би подбати ще більше, ніж коли, про релігійне виховання дітей. Треба про те дбати вдома, треба, щоби і позадомашні інституції про те пляново подбали — як школи, Народні Доми, театри, часописи.

Треба в школі примусової релігійної науки, треба в театрі фільмів релігійного змісту, треба в часописах релігійно-морального матеріялу. Така праця принесла би великі овочі.

І коли уряд хоче мати в державі добрий лад, то нехай заводить його наукою: „Любіть Бога понад все". Коли він молодих того навчить, то лад буде такий, як треба.

Орест Горчинський.

Малі думки завадою великим.

Зявляються між людьми одиниці з незвичайно великим розумом і спосібностями. Такі люди творять нові думки, нові погляди, нове винаходять і так змінюють життеві обставини.

От як розумно думав Шевченко! Яка розумна програма містилася в нього для українців. Але чи всі українці йдуть за тою програмою? Або як розумно думав Франко.

Не всі українці ще такі освічені, щоби розуміли думки Шевченка, чи Франка, чи ще кого другого і йшли за ними.

Кілько є людей, що думають лише своїм маленькими думками, що ходять лише кругом свого вузенького особистого життя — отже те все дрібненьке, коли його багато, не дає місця на більші думки.

Та все ж великі думки Шевченкові, чи других, поволи здобувають собі місце між дрібненькими думками, витискають думки самолюбні — і так українське життя наближаєсь поволи до свого ідеалу.

Ми молоді українці мусимо мати добрі, сильні і великі думки, а тоді багато здобудемо. Тай Український Нарід поможемо на волю вивести.

Тереса Ґорчинська.

І молоді повинні щадити.

Буває, що молоді що мають, то марнують і розпускають. Треба піти на забаву, на танці, на „ґуд тайм", отже треба грошей. Туди йде з грішми, а назад з порожною кешенею. А вже про час, що промарнував, і не згадувати.

Я думаю, що треба вчитися змалку щадити. І хто щадив би, той змолоду вчився б на поважного чоловіка.

Коли б хтобудь з молодших зложив собі 50, чи 100, чи 200 долярів, то яке вдоволення він мав би. Як він тоді чув би себе вищим від тих, що нічого не зложили.

Але можна і купити добру річ, приміром добрих книжок до читання. Можна купити черевики, чи щось з одежі. Можна поїхати на зізд.

Нераз я думав, що молоді люде повинні би мати собі за велику справу поїхати на Україну, коли б можна, і побачити там, як його брати і сестри живуть і як там все виглядає. Ціле життя було би що згадувати. Хоч тепер про таку їзду годі думати.

Я пишу це, щоби молодим пригадати, що вони повинні вчитися замолоду щадити, а тоді будуть з них поважні люде.

Семен П.

ВМЕР РАТУЮЧИ ДРУГИХ.

Є давнє оповідання, що в Володимирі на Волини сталася така подія:

До гостинниці, де ночували подорожні, зійшовся в неділю пополудні гурток людей. Нараз в дверях кімнати зявляєсь великий, запінений собака.

А між зібраними був коваль — розумний чоловік і щирий християнин. І він крикнув:

— Стійте там! Собака скажений.

Всі заворушилися, бо був лише оден вихід, в якім стояв собака. Тоді каже коваль:

— Стійте спокійно! Я схоплю собаку, а тоді ви втікайте.

Коваль кинувся на собаку і почалася боротьба між чоловіком і собакою. Вкінци коваль собаку переміг, і положив на землю і так зібрані забралися на двір. Тепер собаку вбили, однакож на руках коваля було видно багато ран. І говорить тепер коваль:

— Коли таке вийшло, то лекше одному чоловікови вмерти, ніж мало би померти багатьох. Отже я оден вмру...

Люде ахнули, та коваль почав заспокоювати:

— Будьте спокійні! Я сповнив свій християнський обовязок. Аджеж і Христос вмер за всіх; Апостоли для добра других дали своє життя. Я вмру, та одного я бажав би—моліть ся, щоби я не довго мучився. А я подбаю, щоби вам не сталося через мене ніяке лихо.

Він пішов тепер до кузні, взяв сильний довгий ланцюх, оперезався ним і сильно його злучив нютами. Другий кінець подібно причепив до ковала. І каже тоді людям:

Тепер ви безпечні! Коли я здоровий, приносіть мені поживи, а коли заслабну, не наближайтеся до мене. Позатим я віддаю себе в руки Божі.

За якийсь час слабість показалася і по вісьмох днях він вже не жив.

Велике це діло, коли чоловік готов дати себе самого для загального добра. Такі великі християни були між нашими предками!

ПОДІБНІ ДО БОГАЧА.

Нераз можна богачів порівнати до ослів і верблюдів. Купці наладовують на їх звірячі хребти багато дорогих річей — дорогі камені, шовки, перфуми, дорогі вина, окружають їх слугами і сторожами і провадять їх крутими дорогами через гори і долини. Коли ж опиняться при кінци подорожі, все те майно купці забирають, а вимучені верблюди й осли лишаються зі знаками на хребтах, де були привязані богацтва, які вони несли.

Подібне буває з богачами, що не вживали свого богацтва на добрі справи. Кінчиться їх життя і за ними лишаються лише знаки їх скупости, їх самолюбства і їх нерозуму, що йшов впарі з їх богацтвами.

Св. Августин.

ПО 28 ЛІТАХ ПРОДАЛИ ПЕРСТЕНЬ.

В Албані, Н. Й. уряд мав перстень з 8 діямантами, що належав до помершої Бел Гарц. Й уряд держав його 28 літ чекаючи, що хтось з вояків зголоситься, та коли ніхто доси не зголосився, перстень продали на ліцитації за 140 долярів.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ЗАСІЯНЕ ДОБРО.

По жнивах пора на пляновану реорганізацію на будучність. А щоби знати, що робити, читаймо колюмну пять річних передплатників в 19-ім числі Вістника

А коли Вістник збере добре жниво, довідаємось з колюмни в 17-ім числі.

Про щасливі добровольці, читаймо колюмну в 16-ім числі.

Провід - Сила — Гонор, часто переходять як сон, а лишаються як історія: читаймо про це в 15-ім числі.

20-річні передплатники в 20-ті роковини можуть затвердити діло 20 літ наперед. Читаймо про це в колюмні 14-го числа.

А щоби памятати на українську лінію і бути патріотами на ділах, а не на словах, читаймо колюмну в 13-ім числі Вістника.

А. Е. Білинський.

РОЗБИШАКИ, А ТОРКВАТО ТАССО.

Раз Торквато Тассо (1544 1595), великий італійський поет, попався в руки банді розбишак, яких тоді всюди було багато. Коли ж розбишаки довідалися, що це той, який написав великої вартости поему „Освободжений Єрусалим", то повели його до свого провідника і той приняв Тасса з великими почестями. Він казав віддати Тассови все, що від нього забрали, дав йому від себе дарунки і самий, в супроводі охоронної сторожі вивів його в безпечне місце

Отже навіть розбишаки розуміли вартість великого чоловіка і дали йому від себе все, що лише могли дати.

ВТРАТИЛИ 701 КОРАБЛІВ.

З Вашинґтону доносять, що в минулій війні Стейти втратили 701 кораблів. З того 157 головних военних, а решта менші.

КІЛЬКО ЗГИНУЛО ПОЛЯКІВ.

З Варшави доносять, що там обчисляють, що в Польщі підчас війни згинуло 6 до 7 мільйонів людей, себто пята часть населення. Очевидно тут розуміється передвоєнна Польща, в якій понад трета часть населення не були поляки а між тими було 7 до 8 мільйонів Українців, отже між погибшими є й українці. Та доси ніхто Українцями не журиться і не числить їх страт.

ЛІТАКАМИ З НЮ ЙОРКУ ДО ЛОНДОНУ.

В Стейтах в жовтни ц. р. заведено їзду літаками між Ню Йорком і Лондоном в Англії. Літаки летять два рази в тижни туди і назад. Літак одної лінії бере 40 пасажирів і летить до Лондону 15 годин, літак другої бере 50 і летить 12 годин. Ціна переїзду одної особи 525 долярів крім податку. Кажуть, що пізніше їзда буде багато танша

І ТАКИ СЕБЕ ПОВІСИВ

Довгі літа Елмер Брато дивував людей на виставах (ексибішенах) по стейтських містах тим, що вішався і жив, хоч виглядало, що повинен був згинути. Ціла тайна була в закритім від людей механізмі, що Елмерови помагав. Та 25 вересня в Джеспер, Ала. механізм попсувався й Елмер себе дійсно повісив. Значиться — з смертю не жартуй. Мав він 52 роки.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПО КОНФЕРЕНЦІЇ.

В Лондоні провадилася конференція представників Англії, Америки і Росії і по трох тижнях нарад все нічим закінчилося. А причиною невдачі була Росія. Її представник, Молотов, так до кождої справи ставився, що не можна було до нічого договоритися.

Опісля були спроби, щоби справу налагодили самі голови — Сталін, Труман й Етлі, та і тут невдача. Росія і тут однакова. Все ж таки союзники Росії шукають способів до якогось порозуміння з Росією і на ті заходи Молотом висловив надію, що британсько-совітська співпраця „переможе тимчасові трудноші".

Вислів Молотова „тимчасові труднощі" заінтересував думаючих людей. Бо що значить „тимчасові труднощі"? Чи тимчасові, себто менші труднощі, які спричинює Росія, можна полагодити, але великих і тревалих ні? Отже чого в дальшій будуччині сподіватися?

Нинішну війну оспівували пропаґандисти, як найславнійшу з усіх воєн, які світ памятає. Вона велась за добро людства, а на погубу нечестивих, вона мала бути послідною; по ній мав настати на землі рай. Коли ж війна скінчилася, то не тілько нема раю, але є такий хаос, якого світ мабуть ще не бачив. Не тілько що мільйонам людей грозить смерть від зимна, голоду і слабостей, не тільки що мільйони людей попали в неволю „освободителів", але й самі переможці не можуть довести до ладу того, що здобули.

Загалом положення таке, що можна питати: Чи війна дійсно скінчилася, чи в іншій формі продовжуєсь, щоби знов початись на ще більші розміри, як недавно була?

Про те вже йде бесіда. Лондонський „Таймс" каже, що до війни може прийти і тоді почалась би така руїна, що й переможці не моглиб її зупинити

Але дива нема, що нині є те, що є це лише овоч того, що робилося. Виглядає, що наче б комусь про те ходило, щоби збудувати якнайсильнішу Росію, отже природне, що тепер поводиться вона відповідно до своеї сили. Або рівновага сил, або перевага більшої сили.

Та питання — чи справді відносини нині такі, що Британія й Америка разом не можуть без Росії налагодити справ, а Росія без них може обійтися? А поведення Росії, оскілько бачимо, до того зводиться. А ще дальше — чи Британія й Америка багато для себе здобудуть, коли будуть силуватися стояти в спілці з Росією, якою вона є?

Можливо, що фахові політики мають на такі питання готові вдоволяючі відповіди, але нам покищо тяжко їх знайти.

КАЖЕ, ЩО СТАЛІН ПОМАГАЄ ЦЕРКВІ.

Вістка з Москви, з 25 вересня оповідає, як московський патріярх Алексій говорив, що Сталін „великий приятель всіх віруючих".

„Ми дістаємо велику поміч від Сталіна, казав патріярх, Сталін нераз питав, чи ми чого потребуємо, а він нам дасть. Наша Церква дивиться на него, як великого приятеля віруючих".

Це неправда, що уряд контролює роботу Церкви. Уряд не контолює ані церковних шкіл, ані теольоґічного виховання, ані проповідей. Ані не спиняє молодіжи від Церкви і молодь співпрацює з духовними

Є вже 89 монастирів і ще буде більше.

Казав ще патріярх, що російська Церква хоче обеднати з собою всі російські православні ґромади порозкидані по світі, і він невдовзі вишле представників до Німеччини, Чехословаччини, Манджурії, Шангаю і Японії

Російська Церква рада співпрацювати також з неправославними Церквами, а з англіканською стоїть вже близько.

До Америки вислав патріярх архиєп. Алексія Ярославського, щоби зібрав російські церкви під провід патріярха, однакож інші Церкви, як прим. сирійська, в його пляни не входять.

Все наведене балачка для балачки. Бо доки Росія не отворить своїх границь, як прим. в Канаді чи Стейтах, щоби люде зі світа могли туди свобідно поїхати і побачити, що там робиться, не маючи за собою большевицької контролі — доки того не буде, доти розумні люде не повірять, що в Росії є те, про що з Москви говорять.

А Сталін — це той самий, що літа підтримував протирелігійну роботу Ярославського. „Державне Видавництво" друкувало тоді протирелігійні ґазети, журнали, книжки; безбожництво всюди проповідували, по школах його вчили, а церкви або розбирали, або на що інше переобляли; духовних переслідували і вбивали... Сталін був тоді „великим приятелем невіруючих". Отже питання: Чи справді він став тепер релігійним чоловіком? Коли ж став, то що про нього кажуть ті, яких він затягнув в безвірництво? Будуть вони йому дальше вірити?

Нема сумніву, що Церква в Росії, це політична машина помальована релігійною краскою. І що вона не має волі, то ясне само собою.

Подумаймо: Росія, це тюрма замкнена сімома ключами і сімома печатками запечатана. І в тій тюрмі знаходиться російська Церква!

Отже чи може мати волю те, що є в тюрмі і під тюремним доглядом?

Чи можуть духовні і вірні російської Церкви сходитися з дальшим світом, а світ з ними без дозволу і контролі большевиків? Ні!

З того висновок оден — що російська Церква стоїть нарівні з усім другим, яким большевики по своїй волі орудують. Вона є їх твором і для їх потреб призначена, подібно, як всі їхні други інституції, що виконують їх працю. (П.)

РОСІЙСЬКА ТЕМРЯВА.

„Ню Йорк Таймс" це часопис дуже поважний, дотого ж не проти-російський. Большевики на нього не нарікають. Отже в Ню Йорк Таймсі з 2 жовтня в редакційній статті говориться, як нині Росія виглядає і ми коротко переповімо зміст статті. І так:

Коли сенатор Пепер говорив з Сталіном, то Сталін сказав:

„Судіть Совітський Союз по тім, яким він є. Ані нас не хваліть, ані нам не кленіть. Лише пізнайте нас і судіть нас по тім, та оцінюйте нас фактами, а не поголосками".

Н. Й. Т. відповідає рядом питань і каже: Як виконати пораду Сталіна, коли самі росіяни є проти того? Дальше каже:

Російський журналіст, чи урядовець російських властей, може в Стейтах подорожувати, куди хоче, бачити, що хоче, ґоворити з ким хоче і може про все, чого довідався, посилати до Росії нецензурований звіт з фактів, про які довідався. Однакож американець в Росії може подорожувати лише там, де урядови російському довподоби; може бачити лише те і говорити лише до тих, що уряд хоче. Він не може про дійсність довідатися. Коли ж зладить звіт для Стейтів, то мусить найперше дати його в руки сильної російської цензури, якій більше ходить про пропаґанду, ніж правду.

Таке і на землях, що Росія недавно заняла. „Місяцями наш уряд — каже Н. Й. Т. — ставив себе в понижуюче положення і жебрав в Росії дозволу ґазетним кореспондентам на вступ до Польщі, Румунії, Болгарії і др. Коли ж вкінци їм дозволено туди піти, то всеодно їм перешкаджають в висиланню звітів.

Таке і в сторонах Азії, які Росія недавно забрала, як в Кореї, в Манджурії. Як лише Росія заняла Манджурію, зараз появилися заголовки: „Совітська темрява в Манджурії". Не можна ніяк довідатися, що там діється.

Коли ж Сталін каже: Судіть нас по ділах, а не поголосках, то сам собі перечить. Якраз російська політика витворює підозріння і непевність й утруднює всяку співпрацю з другими.

Коли Росія хоче від Америки великої позички, то цілком природне, що американці повинні знати про Росію і про її політику тільки, як хоче знати кождий позичаючий про свого довжника. Але Росія не хоче, щоби про ню знати. А сюди входить і питання про атомічну бомбу...

Такий загальний зміст того, що про Росію пише Ню Йорк Таймс. Це ствердження факту, що большевицька Росія відгородила себе від світа непроходимою стіною і світ не має змоги довідатися, що в Росії робиться. Коли ж світ про Росію щось чує, то лише те, що большевики кажуть, або що припадково вдалося дістати в Росії поза її цензурою.

Та вже таки диво з див, що з такою Росією входять люде в спілку і хочуть на світі добрий лад заводити. Та може Сталін і добре та ясно казав, що: Судіть нас по ділах! Бо і та російська темрява (блекавт), то діло Росії! Отже розумним людям і такого діла повинно вистарчити. І це вже повинно би їм сказати, чи їм з Росією по дорозі, чи ні.

САМОВБИВСТВО ЖІНОК.

Давніше більше самовбивства було між чоловіками, а тепер є більше між жінками, головно ж японськими і німецькими.

НА ВОЗДУШНИЙ ПОРТ 25,000,000.

Рада міста Філаделфії, Па., готовиться дати 25 мільйонів долярів на будову воздушного порту, щоби бути в ряді з містами Стейтів, які такі порти будуть мати. Це показує, на які великі розміри готовиться тепер воздушних рух.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 42.

Господи, полюбив я мешкання дому Твого. — Пс. 25: 8 (26; 8).

Будова святині.

До часу Мойсея, звичайно, голови родин приносили жертви Богу, тут, то там. На горі Синай Бог обявив Мойсеєві, що хоче мати свій дім серед людей. Тоді Мойсей сказав всім, хто хоче, може принести свої дорогі матерії, золото, срібло і мідь на будову Божого дому. Люде нанесли всього багато. Мойсей вибрав добрих майстрів і ті з дорогого дерева і матерій збудували святиню. Але збудували так, що можна було її легко розбирати і переносити з місця на місце.

Дорогою завісою розділено храм (церкву) на дві части. Більша часть називалася Святая. Там зроблено престіл, виложений золотом, де складали на жертву пісний пшеничний хліб і вино в золотій чаші. На другім престолі палили пахуче кадило. Був там також семираменний свічник, на якім все горіло світло з чистої оливи з оливного дерева. Також були други річі з дорогих металів, призначені для церковних богослужень.

Друга часть називалася Святая Святих. Стояла там скриня з дерева акації, виложена чистим золотом в середині і на верху. Віко на ній було зі щирого золота, а на верху віка були золоті херувими, обернені лицем до себе. В середині скрині зложено таблиці, на яких були виписані Заповіді Божі. Скриню названо: Кивот Завіту.

Коли вже все було готове, скликав Мойсей людей на свято і посвятив цілу святиню. Слава Божа наповнила її, а Господь обявляв свою волю від тоді з поміж херувимів на Кивоті Завіту.

В наших церквах Святая Святих є там, де стоїть престіл. В нас також приноситься жертва з хліба і вина. Також свічки люде дають на жертву. Семираменний свічник може представляти сім дарів Святого Духа, що називаються Чесноти. Найдете їх в своїм молитовнику.

Питання:

1. Хто, звичайно, приносив жертви Богу перед Мойсеєм? 2. Чому збудовано храм? 3. Хто дав матеріял на храм? 4. Як названо части храму? 5. Що було в Святая? 6. Що в Святая Святих? 7. Що було в Кивоті Завіту? 8. Відки обявляв Бог від тепер свою волю? 9. Що є в наших церквах подібне до святині Мойсея? 10. Випишіть Чесноти з молитовника.

ЛЕКЦІЯ 43.

Приносіть кожного ранку жертви ваші. — Амос 4: 4.

Упорядковання Богослужень.

На приказ Божий завів Мойсей в храмі жертви криваві і безкровні. На криваві жертви були призначені звірята і голуби. На безкровні — хліб з найкращої пшеничної муки, вино, кадило й олива з оливного дерева. Криваві жертви були або всепалення, чим віддавано найвисшу честь Богу, або палилося частини звіря на подяку Богу, чи за прощення гріхів.

Також постановив Мойсей святі дні. Перше свято була Пасха, на памятку виходу з Єгипту з неволі на волю, і на памятку переходу ангела смерти в Єгипті, коли все перворидне погинуло в египтян. Сім тижнів після Пасхи були Зелені Свята, на памятку Заповідей Божих. Під осінь було свято кучок, на памятку життя в пустині; Судний День на памятку Божого прощення під горою Синай. Того дня первосвященик жертвував звірята за гріхи свої і народу, кадив Кивот Завіту і окроплював кровю на очищення гріхів. Свята Пасхи і Судний День були святами посту і молитви.

До принесення жертв в храмі треба було священства. На розказ Божий Мойсей посвятив Арона і синів його на священиків. Посвячував через сім днів. Також з дорогих матерій приказав кравцям вшити для священиків кольорові ризи, та шапки — мітри. До помочі священикам призначив Мойсей ціле покоління Левія.

По висвяченню Арон і його сини приступили до престола принести жертву. Тоді храм наповнила слава Божа, а огонь з хмари запалив жертву. Люди падали на лице до землі і прославляли Бога.

Кровава жертва Старого Завіту була образом кровавої жертви Нового Завіту, самого Ісуса Христа на хресті. Жертви безкровні представляли безкровну жертву, хліба і вина в наших церквах підчас Служби Божої. Та жертва є жертвою за гріхи, жертвою найбільшого прославлення Бога і найщирішої подяки Богу за Його ласку.

Питання:

1. Які жертви були в Старім Завіті? 2. Що колись давали люде на безкровні жертви? 3. Кілько головних свят було в Старім Завіті? 4. Які свята знаєш? 5. На яку памятку їх обходимо? 6. Хто мав приносити жертви у храмі? 7. Що представляла кровна жертва Старого Завіту? 8. Що в нашій церкві є подібне до того, що було у Мойсеевій святині? 9. Що в нас в церкві є таке, чого не було в Старім Завіті?

ЯК УЧИТИ ДІТЕЙ СТРАХУ БОЖОГО.

I.

Корінем всего добра в чоловіка є серце. Святе Письмо каже, що з серця походять добрі і злі думки. Тому виховувати й образувати тільки самий розум — замало; треба ще окремо виховувати добре серце.

Говорить Христос: „Щасливі чисті серцем, бо вони Бога бачитимуть". Отже „чисті серцем", а не високі розумом побачать Бога. Що з розуму, коли серце зле? А з невченим чоловіком, в якого добре серце, добре жити.

Каже св. Іван Золотоустий:

„Кормити дітей каже сама природа без книжок й науки. Але щоби не бути вихователями убійців, родичі повинні обовязково подбати про образовання серця дитини, про защеплення в нім віри, добра і шляхотности. Є родичі, що нічого дітям не жалують крім віри християнської, жалують, щоби діти були добрі і шляхотні. Думають дати дітям тільки земські багацтва. Коли ви не научили їх віри, добра і шляхотности, то не довго будуть вони користуватися тими багацтвами — розтратять їх і самі з ними розгубляться.

„Ваші діти будуть багаті, коли дасьте їм добре християнське виховання. Перше дбайте о їх душі. Садівник привязує молоде, новозасаджене деревце до опори, щоби вітер його не вивав; віттинає непотрібні галузки, щоби не псували деревця.

„Так поступайте і з вашими дітьми: виховуйте їх в Страсі Божім, віттинайте в них злі налоги, щоби вони не набирали сили і не псували нового чоловіка, народженого в св. хрещенню"

В Святім Письмі говориться: „Початок премудрости Страх Господень. Який же то страх? Треба вчити дитину, що Господь Бог є її Отцем Небесним, котрого треба любити всім серцем і думкою, і що кожде погане діло і слово оскорблює його. Як жаль нам дивитись, коли тато чи мама терплять недостаток, так жаль повинен в нас бути, коли оскорбляєсь Господа Бога. Страх повинен бути перед ділом, що є противне Богу.

Говорить св. Іван Золотоустий: „Як на мягкім воску легко щобудь відтиснути, так легко на діточих серцях відтискаєсь добре і зле."

Св. Дмитро Ростовський каже, що „дитину можна прирівнати до дошки, де маєсь малювати образ, отже який образ намалюється, такий на ній зостанеться".

Так і дитина — коли дістане добре християнське виховання, то буде доброю; коли не дістане, то виросте на сором родичам, і собі, і свому народови.

Як же вчити дитину Страху Божого?

Це просте — заховуйте самі строго те, що вчить свята Православна Церква. Встане дитина — одягніть, вмийте і нехай зараз помолиться. Не треба лінуватися. Святі Імена Ісуса Христа і Пречистої Діви Марії запишуться глибоко в діточім серці і вростуть в самий корінь премудрости.

Йде дитина спати, знов поважно з нею помоліться. Нехай від колиски побіч дитини буде Бог, а дитина ціле життя буде з Богом.

Треба приучувати дітей змалку ходити до церкви і дбати, щоби там гарно заховувалися. Коли йдете з церкви, запитати, що вона там бачила і чула і пояснити дитині, що треба. Каже св. Іван Золотоустий:

„Заставляємо дітей, щоби показували шкільні свідоцтва, як вчилися, — чому ж не спитаємо про свідоцтво: що чули в Домі Божім? Чому не дбаємо, щоби діти не виходили з церкви, але молились?" Це було сказане перед більше, ніж півтори тисячі літами.

Не кажіть: Де дитині то розуміти! Не бійтесь — вона зрозуміє! Говоріть про нашу Віру, про Церкву, наші звичаї, про все наше.

Читайте з дітьми релігійні книжки, читайте Вістник, евангельську Книгу.

Уникайте домашних непорозумінь, бо кожде зле слово западає в душу дитини. Будьте всюди приміром для дитини.

Великий гріх, коли хто співає при дитині погані пісні, говорить непотрібне, поводиться негарно. Коли ж самі будете поважними й обережними в бесіді, в поведенню, коли в вас самих буде видно Страх Божий, то дитина те все від вас перебере, і буде йти доброю стежкою і буде такою для вас і для Бога, якою повинна бути.

о. Кость Желішкевич.

ЩО ВАМ ПОДОБАЄТЬСЯ.

Багатий чоловік лишив своє майно близьким своїм приятелям, щоби частину зоставили собі, а що їм подобається, щоби дали його синови

По смерти батька син почав домагатися майна і приятелі рішили дати йому з цілого майна десяту частину. І син почав через суд домагатися більшої частки. Отже на суді питає судя приятелів:

Кілько даєте синови вашого приятеля?

— Десяту часть — кажуть ті.

— А собі кілько зоставляєте?

— Девять десятих. Бо в завіщанню (в послідній волі, тестаменті) сказано, що маємо дати синови, що нам подобається.

Коли так — каже тоді судя — то дайте синови девять десятих, які „вам подобалися". Це ж воля його батька!

ПРОВИДІННЯ БОЖЕ.

В 1789 році почалася в Франції велика революція. Згинув в ній король, погинуло багато з богатих і бідніщих — всіх людей за час революції згинуло яких два мільйони.

Хоч з одної сторони революціонери казали, що хочуть завести красший лад, то з другої повели вони заввяту війну проти Бога і релігії. Їм здавалося, що без Бога вони зможуть добрий лад завести. Отже нищили і зневажали церкви і святі річи і силувалися на кождім кроці показати, що вони не признають нічого святого.

Одному революціонерови попався в руки досить великий хрест. Він приніс його до дому і кинув в кут, як річ непотрібну в новім ладі. Тепер йому місце в куті, в бруді, під ногами. Хіба на показ, що колись такі непотрібні річи люде шанували.

Минали літа. Прийшов 1834-ий рік і чоловік, в якого був хрест, умер. А що не було в нього ніякої родини, все його невеличке майно пішло на ліцитацію.

А на тій же самій вулиці жив побожний маляр, Перон, якому доси доля не щастила. Бідував він зі своєю родиною, як то нераз бідували ті, що присвятили себе якійсь взнеслій, благородній справі.

І пішов Перон на ту ліцитацію з думкою, що купить дещо для хатних потреб.

Коли він приглядавсь, аж нараз підносять так заболочений й обнівечений хрест, що ледво можна розпізнати, що це хрест.

— Хто кілько за нього дає? — запитав ліцитатор, але замість відповіди почулися насміхи.

Заболіло це Перона. Це ж знак, на якім вмер Христос, а тут з нього сміються. І забувши, що йому потрібно для хати інших річей, він крикнув:

— Я дам за той хрест пять франків!

І купив. Бо він був одиноким, що до купна зголосився. Та і тут ще почулися насміхи, що не знає, що за гроші купувати.

Коли ж Перон приніс хрест до дому, то обчистив його з бруду, обмив — і тепер побачив, що хрест зроблений з чистого золота та прикрашений дорогими камінями. Це ж дорогоцінна річ! А в одному місці є напис: „Бенвенуто Челліні". Це було імя дуже славного артиста, що той хрест зробив.

Бідний Перон відразу порозумів, що Боже Провидіння обдарувало його великим скарбом і подякував Богу за Його велику ласку.

Хрест належав до королівської родини, отже Перон поніс хрест туди і показав його королеви. Це була дорога родинна памятка. І король дав Перонови 60,000 франків та наділив його великими почестями.

Відтепер життя Перона стало кращим. Та він не став гордим і жив дуже розумно та скромно. Він казав:

— Це Божа рука дала мені те, що тепер маю, отже треба розумно і зі щирою подякою його вживати.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА МАРІЇ І ВАС. НОВОСАДА.

(Ванкувер, Б. К.)

Дня 29 липня ц. р. приятелі і знакомі устроїли банкет в честь панства Марії і Василя Новосад з нагоди їх 25 літного ювілею в салі православної громади в Ванкувер. Десь коло пів до першої години звиш 160 осіб засіли коло столів — ожидаючи ювілятів. Столи переповнені поживою і прикрашені гарними цвітами. По середині найдовшого стола поставлено спеціяльно приготований кейк для цеї оказії. Коли все було готове, післано кару по п-во Новосадів, які прибули коло 1-ої години. При вступі до салі — діти привитали Ювілятів цвітами, а в салі привитала їх музика весільним маршом.

Господар запровадив ювілятів на призначене місце. При столі причеплено п. Новосадові гарну рожу, а пані Новосад похрестниця Аделя Круль вручила гарний букет цвітів. По хвилі гр. Мельничук пояснив ціль свята і чому святкуємо такі дні та передав в імени всіх присутних найщиріші побажання, щоби шан. ювіляти прожили ще много літ. Запили тост в честь ювілятів і відспівано „Многі Літа". Дальше слідував обід.

По обіді господар покликав кілька бесідників. Першого покликано голову православної громади гр. П. Герасимчука. Одушевлений великим числом гостей, звернув увагу, що це є доказом великої пошани до шан. ювілятів, зложив свої щирі побажання на адресу ювілятів і подякував їм за щиру працю в громаді. Слідуючий — говорив диріґент п. Ільчук, який поза побажання підносив заслуги ювілятів в громаді, а головно за те, що п. Новосад отверто всюди висловлюєть ся і кожну справу холоднокровно розбирає. Додав що таких людей нам треба як найбільше. Слідувало кілька народних пісень.

На переміну покликано до слова панію Коза, п. Н. Лабюка і Ф. Богдана. Всі бесідники висловлювалися дуже гарно про ювілятів. Знова залунала пісня а потім покликано гр. Лукача до слова, який між іншим пригадав присутним, що при таких нагодах ми не повинні забути про наших заслужених працівників, а то Український Голос і Вістник. Господар подякував гр. Лукачеви за його пригадку і звернувся до шан. ювілятів з словами: „Шановні ювілянти! Ми вислухали всіх бесідників з великим заінтересуванням і чули, що всі висловлювали свої признання вам за вашу пильність, витревалість та холоднокровну розвагу. Ми віримо, що ви останете надалі такими, а на згадку доброї памяти і нашої пошани до вас прошу приймiть від нас всіх оцей маленький подарок". Тут вручила ювілятам похрестниця Аделя в гарно викінченій скринці сет срібного начиння.

Зворушені ювіляти подякували щиро всім за добру память і дар, а по хвилі п. Новосад передав господареві коверту, а в ній нотатка: „Прошу приміть від нас на добру згадку $80.00 на фонд будови церкви; 10 дол. на пресовий фонд Українського Голосу і 10 дол. на Вістник". Господар проголосив присутним великий дар, щиро подякував, а ювілятів винагороджено гучними оплесками.

Дальше покликана була до слова пані Симчич, перва сестра п. Новосада. Пані Симчич навела кілька епізодів з життя гр. Новосада і викликала веселий настрій в слухачів. Жартуючи сказала, що ювіляти за 25 років подружжа не мають чим похвалитися.

Слідували знова народні пісні, жарти, гумор, музика і так продовжувалося аж до вечері. Підчас вечері господар пригадав присутним, що лишається ще одно діло до завершення, а то Український Голос. На заклик зложили:

По 1 дол.: П. Герасимчук, Ф. Богдан, В. Гуцуляк, В. Ільчук, Й. Заліcоцький, Г. Періг, П. Мельничук.

По 50 цт.: Д. Жуківська, П. Василюк, пані А. Танчак, І. Танчак, І. Лукач, Юл. Новосад, І. Горудко, Н. Москалик, Ст. Шевчук, В. Швайківська, П. Швайківський, пані Подольська; Ґео. Ґлин 37 цт.' І. Грабчак 30 цт. Разом всеї збірки $33.50

Найбільше старань до цего свята доложили — пані Круль і пані Гуцуляк за що належиться їм щира подяка за їх труд, як також панам Лукач, Богдан, Швайковський, Горудко, Ахтемійчук, Мельничук, Герасимчук і всім іншим, що чим будь причинилися, щоби це свято відбулося як найкраще. Всім жертводавцям щира подяка, а ювілятам дожити безжурно золотого ювілею.

П. Мельничук.

З ПОДОРОЖІ НА СПОКІЙНЕ ЖИТТЯ.

(Ниагара Фалс, Онт.)

Не один з українців в Канаді кілька років тому мав нагоду стрічати п. Онуфрія Кота, котрий був довший час колектором Українського Голосу та приєднував нових передплатників. Також ніколи не бракувало в нього добрих книжок до набуття.

Так п. Кіт доїхав до американської границі і тут в околиці Веланд, Онт. купує фарму, щоб зажити спокійно тихим життям. Невдовзі замічує, що на фармі самому скучно тай потрібно більше рук до праці. Тож 10-го травня, 1945 року п. Кіт вступає в супружє життя з вдовою панею Евдокією Пасовистою і стають в ряди добрих громадян. Чину вінчання доверщив о. Запарнюк з Оттави, а весільні гості, при добрім гуморі на заклик о. Запарнюка зложили на Український Голос і Вістник $25.50, Зложили слідуючі:

По 10 дол.: п-во Кіт, молоді.

По 2 дол.: п.п. Гладинюк, Погранічний, Каміновський.

По 1 дол.: Юсипчук, Івасюк, Боднар, Вінтоняк, Нагірний, Ромінський, Симець, Гладинюк.

По 50 цт.: пані Сакалюк, Турчин, Козловський. Разом $25.50.

Гостям спасибіг а молодим у щастю і здоровлю довгі літа прожити.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Єлов Крік Саск.)

В четвер 28 червня члени наших організацій прощали учительку п-ну Емілію Слонецьку. Вона ж поза шкільною працею клопоталася щиро і громадськими справами. Приготовляла представлення, вчила хори для концертів, вела Недільну і Рідну Школу, приготовляла Сумківців до Зїздів. Була щирою робітницею.

Вечерок був гарний — були співи, забави, перекуска. Були промови. Всі організації разом вручили панні Емілії дарунок на спомин спільної праці.

Зібрано також на Вістник $7.35.

Присутний.

ЗАМІТНІ ХРЕСТИНИ В ЕДМОНТОНІ.

В неділю вечером, 2-го вересня, оден з наших добрих, старих членів д-р І. Верхомин, запросив о. Архієпископа окрестити сина. Названо його Мирон Петро. Кумами були пані Катерина Міськова, дружина адвокета і заступника представника в громаді і Софія Василищина, дружина місцевого крамаря; та доктори: Никола Голубіцький й Орест Стечишин.

Др. Верхомин — це один з тих немногих членів церковної громади, що не кінчить своїх обовязків для церкви тільки членською вкладкою, але він кожного року дає значну суму. Крім того дає на ріжні народні потреби. О скільки видно з часописей, то д-ра Верхомина можна поставити на першім місци жертводавців між нашими лікарями в Канаді. Пані Верхомин це також одна з наших жінок, що мимо важних обовязків родинних, все находить час на справи Рідної Школи, чи жіночого товариства, якого була і головою.

З нагоди хрестин д-р Верхомин започаткував збірку на колеґію. Гості гарно віднеслися до заклику і зложили $112.00. (Поіменний виказ збірки оголошений на сторінці Колеґії).

Добре би було, щоби використати кожну нагоду при вечерах, забавах і т. п. і збирати датки на важні народні цілі. Так повинні робити всі добрі і щирі українці.

Гість.

В ПАНСТВА УНГУРЯНІВ.

(Веґревил, Алта.)

В суботу 25 серпня зладили приятелі п-ва Унгурянів в Веґревил, несподіванку і пригадали пані Унгурян, що це її 55 літні уродини. П-во Унгуряни належать до поважних в нашім містечку, є добрими парафіянами; пані Унгурян є доброю членкою жіночого Т-ва при церкві. Обоє ж щиро інтересуються всіми народними справами. При нагоді таких сходин пані Унгурян жертвувала 2 доляри на пресовий фонд Вістника.

Гість.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В ШИПМАН, АЛТА.

Серпня 5 в неділю було в Шипмен велике свято — нас відвідав Великий Гість — Впр. Архієп. Іоанн Теодорович.

В четвер і пятницю був дощ, але в суботу Господь дав гарну погоду, що була і в неділю.

Ранок. Народ збирається. Ось вже процесійний похід готовиться, а з ним о. парох Желішкевич й о. Керніцький з Йорктону. Чути дзвін, це о. Владика їде.

Приїхав. Його оляґають і при співі побожної пісні він іде до церкви. Малі дівчата сиплять під ноги цвіти. Панна Анна Кучірка витає о. Владику від молоді і вручає китицю цвітів.

В брамі витає о. Владику активний член церкви М. Я. Кучірка. В церковних дверях зустрічає о. Желішкевич.

Наступає посвячення Престола і положення мощів. Брати Боднарчуки співають гарно Алилуя по кождім мировании. Чин, який рідко можна бачити, але Господь дозволив його бачити Шипменцям.

Підчас Архиєрейської Служби Божої співав хор з Гонимун під проводом п. І. Березовського. Проповідь о. Владики підносила душі слухачів. На закінчення був обхід кругом церкви.

Дальше спільний обід. До столів засідали кілька разів. Жінки під проводом голови, пані О. Кучірки, мали багато праці.

По обіді промови під головуванням о. пароха. Говорили члени заряду й основателі — голова В. Боднарчук, секр. Іван Калин й основатель громади Мих. Кучірка. Притім зложили: голова жіноцтва пані О. Кучірка, пані Савіцька з Принс Алберт й о. Керніцький.

Вкінці говорив о. Владика про відродження нашої Церкви, після того, як Москва її знищила. Та бесіда зостанеться довго в памяти всіх.

Усе закінчив о. Желішкевич подякою зарядови, сестрицтву, гостям, п. Березовському, висловлюючи щире Українське Спасибіг.

Це дещо з історії цеї громади.

Цвинтар придбали тут коло 10 літ тому його посвятив о. Мельничук і майже на тім стало. Ще приїздив о. Киселюк, та все стояло на місці. Аж з приїздом о. Желішкевича змінилося. Вперве був тут о. Желішкевич 25 жовтня 1942 р., це початок нового життя. Церковний уряд вибрано 21 листопада 1942 і рішено будувати церкву. Наглядав о. парох, справу будови вів п. В. Боднарчук. Отворення церкви було 14 червня 1943 і перше Богослуження. Церква викінчена є гарний іконостас, чаша, три фелони, 4 хоругві, кивот павук, дзвін. Довгу жена.

Православний.

ЗБІРКА НА ЗАБАВІ.

(Овкборн, Ман.)

Відбулася в п. Піця маленька забава на Зелені Свята і на ній спімнули про Український Голос і про Вістник і зложили

По 1 дол.: М. Максимюк, М. Піць, І. Марчук, П. Н. Піць; по 50 цт.: Р. Максимюк, Р. Піць, Р. Марчук.

М. Максимюк.

ПОВАЖНЕ ВЕСІЛЛЯ В ЕДМОНТОНІ, АЛТА.

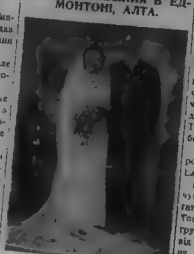

Никола Боднар — Надія Мельничук.

В четвер 9-го серпня повінчалися тут в українській православній церкві добре знані всім молодята — Никола Боднар і Надія Мельничук.

Никола зі Шандро, Алта., офіцер-летун. Вернувся зза моря відбувши понад 30 налетів на ворожу силу. Член Союзу Українських Воянів за морем, інтересувався щиро справою кантини.

Надія, дочка священика і Добродійки Мельничуків, родилась в Канорі, Саск., жила тепер в Едмонтоні пять літ. Багато часу посвячувала в Дівочім Комітеті, що висилав пакунки для СУКВ, також в місцевих хорах, в СУМК і др. Гарна дочка гарних родичів!

Молодих вінчав Впр. о. Архієп. Іоанн Теодорович при асисті оо. Василіва і Сенишина. Був присутний також о. Хруставка. Гарну науку сказав о. Владика закінчуючи чин Вінчання.

Дружбами були: флайт лефтенант Василь Кирилюк, приятель молодих, Богдан Мельничук, брат молодої і Борис Фербей; дружки: Віра, сестра молодої, Наталя Фербей, шкільна товаришка молодої та Оля Шандро, сестра молодого (по мамі) Маткою була пані Марія Голейчук, кузинка о. Мельничука.

Додати, що по нашому звичаю молодих поблагословили хлібом і сіллю, і родичі молодої і мати молодого (тато вже покійний). Молода крім других прикрас мала на голові довгі до землі, білі стяжки — бинди.

По вінчанню була вечера для гостей в салі при церкві. Гостей було тілько, що крім салі треба ще було ставити столи в парку коло церкви. По вечері інтересні промови, а між тими о. Владики.

Весільна забава в салі при Інституті!

В неділю, 19-го серпня новоженці вернувши з Бенф.-скликали родину на „поправини" — на чайну вечеру. Тут згадано справу народних інституцій, отже зібрано на Колеґію 15 дол., а новоженці дали Бонд на 50 дол. Так повинні кінчитися всі забави!

Дружба.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Радвей, Алта.)

Хоч пора робуча, однакож 28 вересня зібралися майже всі парафіяне з Радвей, щоби провести вечер з о. Василівим, що переводить до Вилингдону. А що о. Василів не знав про сходини, то поїхав до Вилингдону, однакож пізно вернувся. Вечерок відбувся в Народнім Домі.

По перекусці п. Татарин пояснив ціль сходин і закликав до слова п. Ф. Юркова, який між іншим зазначив, що часті зміни священика не добрі і для нього і для громади. Тут о. Василів багато доброго зробив.

Від самостійників говорив п. Торинчук, що він і другі члени на Елдорені жалують о. Василіва.

Голова жіночого Т-ва, пані Слайчук пригадала, що пані Василіва багато труду вложила, щоби Жіноче Товариство поставити на твердий ґрунт. Тут вручила вона дарунок від Жіночого Т-ва — срібне начиння.

Пан П. Гаралнюк говорив, що о. Василів заскоро від нас відходить.

Пані Василіва подякувала за дарунок, кажучи, що він незаслужений і побажала Жіночій Організації дальшого гарного розвою.

Тут говорив п. Татарин, голова громади, що о. Василів зробив багато доброї праці — багато зібрав на Колеґію, церква набула багато річей, що належно задоволяв потреби громади. Отже це певне, що на новім місци о. Василів буде подібно працювати. Таксамо і пані Василіва.

Тут п. Татарин вручив о. Василіву на памятку золотий годинник від парафії.

Дякуючи за дарунок о. Василів сказав, що він його не сподівався, бо і праця його не була така довга хоч і старався він робити все, що лише міг, памятаючи, що коли взяв на себе великий священичий обовязок, то повинен його по своїм силам виконувати. І ваша щирість є тою силою, що помагає священикови —, казав він — отже вірю що й до о. Фика, який сюди приходить, будете так щиро ставитися. Ви ж його і так знаєте, бо тут він вже був.

Пізно було, коли всі розходилися, побажавши о. Василіву на новім місци всего найкращого.

Парохіянин.

ВІДВІДАЛИ ГРОМАДЯН БАЙДАКІВ.

(Монтреал, Кве.)

Червня 17 свідоміші громадяни і громадянки вибрались в дорогу до Віля Ласел, щоби зложити візиту гром. Байдакам в їхньому власному домі. Увійшли ми до дому Байдаків тай застали там інших гостей. З початку було можна доміркуватись, що сталось якесь непорозуміння. Пані Нема, ще 25 травня запропонувала відвідати Байдаків і так усі рішили зійтись до мене 17 червня, а тоді всі разом до Байдаків. Увійшли в хату, привиталися з господарями, відтак вийшли усі перед хату. Одні пішли відвідати громадян Татарчуків, другі пішли з дітьми над воду, а решта гостей осталось перед хатою.

По шестій годині вийшли попередні гості, що прийшли через непорозуміння і тоді увійшли ми, при готовили стіл. Пані Нема попросила господарів до стола і засіли господарі і гості. Добр. К. Редкевич привитав громадян Байдаків від присутних гостей, побажав їм многих літ прожити. Відспівали „Многая літа" і чим могли, тим прийняли. Тоді добродій Залуцький взяв слово, передав п-ву Байдакам поздоровлення від Українського Голосу і Вістника, заразом попросив присутніх зложити щось від себе на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Зібрано $8.50. Господарі і гості зложили від себе:

По 2 дол.: гром. Байдаки.

По 1 дол.: Г. Волкович, К. Редкевич, Залуцький.

По 50 цт.: І. Випрук, Н. П. Немий, П. Гуменюк, Н. Юрійчук, пані Томащук.

По 25 цт: П. Грицун, П. Данилюк.

При кінці забави К. Випрук приступила до господарів, вручила дарунок від гостей і попросила господарів приняти його від приятелів на знак нашої пошани до них. „Знайте, що сьогодні ми прийшли до вас не від жадних організацій, лише від себе самих, щоби разом з вами розвеселити ваш дім. Коли ми довідалися, пане Байдак, що ви не так дуже здорові, то ми постановили сьогодня вас відвідати. Я жалую, що ми застали у вас гостей і вони не могли довше тут бути".

На закінчення нашої забави добр. К. Редкевич подала від себе і пані Ф. Якович дарунок пані Байдаковій, побажала їм і їх доневці в новій хаті прожити в щастю і здоровлю довгі роки.

Гроші, зібрані на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника, передано добр. Залуцькому, щоби переслав на призначене місце. Добродій Залуцький, що представляв обох часописів приняв гроші і подякував п-ву Байдакам що на дорібку своєї господарки невідмовились від помочі народній роботі, як також усім гостям, що зложили свої жертви на українські часописі. Пізною ночею попрощались ми з панством Байдаками і розійшлись домів.

К. В.

З МІЧЕМ, САСК.

Серпня 28 о. Швець прощаєсь з цею громадою і притім заніс до Бога молитву подяки за перемогу. Згадав про потреби тих, що вертаються з війни і привитав кількох, що вернулися та висловив надію, що решта 48 вернеться. Громаду ж накликав, щоби жертвувала по змозі на злагідження людських терпінь.

Дальше було благословення хреста, що справили п-во Дунчаки, найстарші члени церкви. Ще була панахида на гробі Федора Трішука і Василя Марковського, бувших членів церкви.

На прийняттю пополудні було понад 200 осіб, і дали о. Швецеви дарунок в грошах, дякуючи за обслугу, що доси була.

Н. Н.

ДЕЩО З ЕДМОНТОНУ.

День 2-го вересня був для Едмонтонців великим — Візитація Впреосв. о. Владики, а разом і День Побіди. З того приводу о. Владика провів перед проповідю окрему молитву. Сама ж проповідь стояла також на тій висоті, що і День Побіди — величава змістом.

Після спільного обіду по Богослуженню промовляли: гість Вас.

Підручний, агроном з Вегревил, о. Сенишин з Гледон, о. Владика і парох о. Мельничук.

Гість з Вегревил говорив про значіння Едмонтону як осередку українського життя в Західній Канаді: є тут інст. Грушевського перворядний університет, мабуть найбільша церковна громада. Ідуть приготовання до будови нової церкви, що повинна би бути взором для других. Едмонтовська громада має також великі фінансові можливости.

Свящ. Сенишин говорив про свій округ і про Гледон де сам живе. Він доказував фактами що навіть мала громада але щира і при добрім проводі зробить велику роботу.

Казав, що „побожні сусіди" вже другий раз спалили Народний Дім, отже нема місця на Рідну Школу, що гарно провадилася, і на іншу працю. Однакож громада не зневірюєсь. Про Едмонтон думає, що тут справді є великі можливости.

До сказаного досі о. Владика додав, що коли Едмонтон ставлять високо, то він має великі зобовязання і завдання. Хто вище стоїть, від того більше вимагається. І сам Едмонтон повинен збути щоби бути між першими. Ще додав о. Владика що вимурована церква може стати катедрою епископа.

Пан В. Челядин предсідник церковного заряду, зауважив, що не досить слухати чужих похвал, але треба ще почути місцеве слово — і покликав о. Мельничука.

Між іншим о. Мельничук зауважив, що це перша неділя на 6-ий рік його тут праці, а дальше запитав: Чи гідні ми похвал якими нас обсипають? Чи заслугуємо, щоби бути в проводі і чи сповнюємо покладені на нас надії?.. Нам треба щиро і всім разом взятись до праці, як мала громада в Гледон. Нам не вільно завести в надіях нашого архипастиря. Отже хто готовий до такої праці до такої жертви для намічених цілей ... нехай встане! Всі повставали!

Впреосв. о. Владика пригадав вислів „шляхотність зобовязує" — і цей вислів повинен бути завсігди перед нашими очима в нашім умі і серцях. В добрий час, Едмонтонці! Вперед з Богом!

Писар.

МАКСИМ КСЕНЮК.

(Посмертна згадка).

25 січня ц. р. відпровадили ми на вічний спочинок жителя околиці Поплар Блоф, Саск. бл. п. Максима Ксенюка. Похоронено його на цвинтарі коло української православної церкви у Мейбридж. Похоронну відправу відслужив парох нашого округа о. В. Апонюк при співучасти дяків з Аррану і великого числа людей. Замісць вінка на могилу покійного зложили учасники похорону $8.15 на фонд Колегії Укр. Прав. Церкви.

В особі Максима Ксенюка зійшов у могилу чоловік гарних чеснот, добрий муж і батько, гарний громадянин, та вірний син української православної церкви.

Прожив 46 літ, з того 15 в Канаді. Родився в селі Радовичах Володимирського повіту на Волині. Був жонатий з Евдокією Іщук.

Українці тутешнього округа понесли велику втрату зі смертю покійного, бо не стало одного з щирих провідних людей, яких і так мало тепер. Ще на рідній Волині працював у Просвіті, яка була твердинею української свідомости. Працював тут в Народнім Домі. Багато труду вложив на Волині над українізацією православної церкви. Цілі віки московщина тримала в неволі українську православну церкву. Насідала на українські землі найбільш запекла мосьалів. Польща зі своєї сторони старалася знищити все що українське. Українству треба було боротися проти московсько-польської загалади. Всі щирі українці неодно мусіли витерпіти. Через переслідування бл. п. Максим мусів кидати рідні сторони і виїхати до Канади. Тут не покинув тої ідеї, для якої працював, за яку терпів там. Був завжди вірним українській православній Церкві. Був передплатником і читачем Українського Голосу і Вістника. Зі свого скромного дорібку сам добровільно вложив жертву на Укр. Православну Колегію. Був добрим і трудолюбивим господарем. Був добрим сусідом і приятельським в щоденнім життю.

Полишив по собі щирий жаль і незаповнене місце по церковній і народній ниві.

З близшої родини оплакує його страту жінка Евдокія, син Гриць і доньки Лілія і Марія.

Нехай Милосердний Господь прийме його душу на спочинок в Свою Небесну Оселю, а тих кілька слів згадки нехай буде вінцем невянучих квіток на його могилу.

Учасник похорону.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Васкаля
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Давнінг.
28. Неділя — Новий Прут.
Адреса: Вох 62, Радвей, Алта. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Косів.
28. Неділя — Белий Ривер (коло Стороженка).
Адреса Вох 778 — Лівфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіпкевича.
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Гонімун. СУМК-ий Концерт і промови.
28. Неділя — Саскатун.
ЛИСТОПАД.
4. Неділя — Сембург.
7. Середа — Шипмен Церковний Базар.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Церк. Збори. Доківн. Базару.
11. Неділя — Саскатун.
18. Неділя — Принс Алберт.
21. Середа. Арх. Михаїла — Гонімун.
24. Неділя — Саскатун.
По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт Саск

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!
Замовляйте
Членські книжечки
для вписування членських вкладок і добровільних жертв.
Ціна одної книжечки .... 10ц.
25 книж. за $2.25
50 книж. за 3.75
100 книж. за 7.00
Замовлення висилайте разом з грішми до:
UKRAINIAN VOICE
Box 3626, Winnipeg, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Овкборн.
28. Неділя — Енгусвил.
ЛИСТОПАД.
4. Неділя — Січ.
8. Четвер. Димитрія — Мензі.
11. Неділя — Виста.
18. Неділя — Енгусвил.
21. Середа. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
25. Неділя — Овкборн.
Початок Утрені 10 год. рано кожної неділі.
Адреса Вох 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Смокі Лейк.
Вечірня у Вільна.
28. Неділя — Беліс.
Вечірня у Спеден, Алта.
ЛИСТОПАД.
4. Неділя — Гледон.
Вечірня в Тірен.
8. Димитрія Влмч. — Вільна — Храм і Базар.
11. Неділя — Стрий.
Вечірня в Беліс
18. Неділя Смокі Лейк.
21. Собор Арх. Михаїла — Тірен храм.
25. Неділя — Спеден.
Вечірня у Бойн Лейк.
Адреса: Гледон Алта., Вох 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Борджис.
28. Неділя — Канора.
ЛИСТОПАД:
4. Неділя — Дробот.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Вимер.
11. Неділя — Могила.
18. Неділя — Борджис.
21. Середа. Арх. Михаїла — Рама. (храм).
Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаївського
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Вайта.
28. Неділя — Роза.
Адреса Толстой Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Шортдейл.
28. Неділя Роблин-Зелена.
ЛИСТОПАД:
4. Неділя — Гілберт Плейнс.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Леннард.
11. Неділя — Гренвю.
19. Неділя — Шортдейл.
21. Середа Арх. Михаїла — Роблин-Зелена.
25. Неділя — Дофінг Ривер.
ГРУДЕНЬ:
2. Неділя — Петлюра.
4. Вівторок. Введення Богор. — Шелметей.
Почт. скринка 54 Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Пайн Ривер
28. Неділя — Інденор.
ЛИСТОПАД:
4. Неділя — Сван Плейн
8. Четвер. Велм. Димитрія — Кобзар.
11. Неділя — Глен Елдер.
18. Неділя — Флин Флон.
21. Середа. Арх. Михаїла — Ерваx
25. Неділя — Пайн Ривер
Адреса: Вох 124. Арран, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
... Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd
Гроcерия, овочі огородина на довжин

Календар Українських Свят
ЖОВТЕНЬ:
16 В 3 Прп. Діонисія затв. Печер.
17 С 4 Свщмч. Еротея, Вол. Новг
18 Ч 5 Мч. Харитини, св. Петра
19 П 6 Ап. Томи з 70, мч. Макарія
20 С 7 Мч. Сергія і Вакха
21 Н 8 Нед. 17. Прп. Пелагії
22 П 9 †Ап. Якова Алфеевого з 12
23 В 10 Мч. Евлампія й Евлампії
24 С 11 Ап. Филипа з 70, Теофана
25 Ч 12 Мч. Прова, Тараха й Адр
26 П 13 Мч. Карпа, прп. Вениямина
27 С 14 Прп. Параскеви Серб.
28 Н 15 Нед. 18. Прп. Евтимія нов.
29 П 16 Мч. Лонгина сот., Леонтия
30 В 17 Память Отців 7го Всел. С.
31 С 18 †Ап. Луки з 70, Юліяна п.
ЛИСТОПАД
1 Ч 19 Блаж. Клеопатри і Івана
2 П 20 Влмч. Артемія муч. Евора
3 С 21 Преп. Іларіона Великого
4 Н 22 Нед. 19. Рівноап. Аверкія
5 П 23 Ап. Якова, брата Господ.
6 В 24 Прп. Арети, Спаса Теоф.
7 С 25 Мч. Маркіяна і М...
8 Ч 26 Димитрія Великомученика
9 П 27 Мч. Нестора [illegible]
10 С 28 Мч. Терентия й [illegible]
11 Н 29 Нед. 20. Прпмч. Анастасії
12 П 30 Мч. Зиновія [illegible]
13 В 31 Прп. Спиридона й [illegible]
14 С 1 Косми і Дамяна [illegible]
15 Ч 2 Мч. Акиндина [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Єлов Крік.
28. Неділя — Кадворт.
ЛИСТОПАД:
4. Неділя — Смітс.
8. Четвер. Велм. Димитрія Вакав.
11. Неділя — Ст. Джулієн.
18. Неділя — Мічем.
21. Середа. Архистр. Михаїла — Тернопіль.
25. Неділя — Кадворт
25. Неділя — Єлов Крік (о. Швець)
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.
ЖОВТЕНЬ:
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Калдер.
Телефон 798 — Йорктон Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Портедж ля Прейр
28. Неділя — Ст. Мартин.
ЛИСТОПАД.
4. Неділя — Брендон.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Леванн.
11. Неділя — Тиндал.
18. Неділя — Поплар Парк.
21. Середа. Арх. Михаїла — Сендгия.
25. Неділя — Іст Селкирк (храм)
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Брендон
4. Вівторок. Введення Пр. Богор. — Пайпарфілд
9. Неділя — Септон.
Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 064
Винипег

Устав Церковний.
ЖОВТЕНЬ:
21. Нед. 17. Голос 8. УЄ 6. Літ. Ап. 2 Коринтян 6: 16—18 і 7: 1 Еван. Матея 15: 21—28.
28. Нед. 18. Голос 1. УЄ 7. Літ. Ап. 2 Корин. 9: 6—11 Еван. Луки 5: 1—11
ЛИСТОПАД
4. Нед. 19. Гол. 2. УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9 Еван. Луки 6: 31—36.
8. Димитрія Велмч. УЄ. Мат. 10: 16—22. Літ. Ап. 2. Тим. 2: 1—10. Еван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.
11. Нед. 20. Гол. 3. УЄ 9. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Еван. Луки 7: 11—16.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church
7 St. Johns Ave

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., NOV. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1945. ЧИСЛО (561) 21

ПРОГРАМА ПРЕЗИДЕНТА ТРУМАНА.

В суботу 27 жовтня през. Труман проголосив програму, чи плян на тревалий мир, плян з 12-ти параграфів. Ціла програма така, що коли б її перевести в діло, то народи були би вільні і все було би, та лишаєсь питання, як її в діло перевести. Як прим. змусити Росію, щоби вона дала волю народам? Все ж добре бодай, що про те говориться — бодай пригадується, що повинно би на світі бути.

ЧОГО МОСКВА ХОЧЕ.

Москва каже, що на основі Потсдамської угоди їй належаться банки східної Австрії, а також залізні фабрики, кораблі, нафта, яку Австрія має. Західні аліянти мали признати большевикам такі самі права до народного майна в Мадярщині, Румунії і Болгарії. Дехто вже пояснив, що члени нарад в Потсдамі були дуже перемучені, отже потакували за російськими домаганнями. На те тепер Росія покликається.

КОМУНІСТИ В ФРАНЦІЇ.

У виборах до установчих зборів, що були в Франції 22 жовтня, комуністи дістали понад чверть місць, бо 152 місць на всіх 545. Дотого ж соціялісти мають 142 місць.

В КИТАЮ ЗАВЗЯТА ВІЙНА.

Без виповідження почалася і ведеться в Китаю завзята війна між Кай Шеком а комуністами, в число вояків по обох сторонах буде коло одного мільйона. Комуністи стараються забрати 11 найважніших провінцій на сході, полуднi і в середині Китаю. Росія була післала своє військо до Манджурії, як йшла проти японців, коли ж тепер вона те військо почала відтягати, то вона вяжесь з китайськими комуністами.

БУДЕ КОНТРОЛЯ 5 ЛІТ.

Британський уряд постановив, що контроля в Англії над цінами, працею і мешканнями буде ще тревати 5 літ.

УБІЙСТВА В ГРЕЦІЇ.

Вістка з Атен 19 жовтня каже, що в двох послідних тижнях вересня було в Греції вбито 43 особі через політичні причини. Комуністи мали вбити 6, націоналісти 9, а 28 ріжні.

БОЛЬШЕВИКИ НЕ СЛУХАЮТЬ АЙЗЕНГАВЕРА.

Генерал Айзенгавер заборонив большевицьку організацію на терені занятім американцями, однакож заступник комуністичного провідника заявив в большевицькім органі, що їх заміром є поширити свій „злучений фронт" на всі чотири части Берліна.

ТОПЛЯТЬ АМУНІЦІЮ.

Стейтський уряд приказав всім купецьким кораблям, які мають запаси амуніції, щоби повикидали її в море. Затонмати мають лише ті набої, що мають мосяж. Гармати з кораблів позабирають, порозбирають і поскладають в арсеналах.

СПРАВА УКРАЇНСЬКИХ СКИТАЛЬЦІВ.

Ще 24 вересня 1945 р. посол Глинка говорив в Оттаві в парляменті про те, як всяких, а вже окремо українських скитальців проти їх волі віддають в руки большевикам. Притім буває, що скитальці самі себе вбивають, щоби не попасти в руки большевицьких катів, або ставлять чинний спротив американській та британській поліції, яка передає їх большевикам.

І Глинка просив, щоби канадійський уряд переслав британському й американському урядови заклик, щоби припинити насильне передавання скитальців большевикам, та щоби відповідно наладили справу допомоги.

Зараз 26 вересня говорив про ту саму справу посол Токер.

Жовтня 29-го появилась в часописах вістка, що до премієра Кінга, який пошило перебуває в Лондоні, вислано з Оттави каблеграму, підписану 25 послами, такого загального змісту:

„Приходять до Канади вісти, що помимо закликів і протестів канадійських та американських горожан українського походження, щоби припинити (в Европі) примусове виселювання українських скитальців з околиць занятих британцями й американцями в сторони заняті совітами, насильна репатріяція продовжується.

„Отже ми підписані просимо вжити всеї сили, щоби зупинити страждання скитальців, головно ж рідних канадійським горожанам."

Та кілько хліба буде з тої муки, час покаже.

ЗАБРАЛИ НАВІТЬ З ЦЕРКВИ.

„Лос Анджелес Екзамінер" з 1-го жовтня 1945 подає таку новинку:

„В Кемптен, в Баварії... в неділю 5 серпня ц. р. о. Василь Бощановський (має 75 літ) правив Службу Божу. Нараз церкву окружила американська військова поліція в присутности совітських представників. Дехто з росіян був пяний. Вони ввірвались до церкви і спинили відправу.

„Отця Василя схопили і тягли за бороду через церковний двір та кинули до трока. Вірні почали боронитись, а поліція почала стріляти. Кількох було вбитих, багато поранено. Ранених повкидали на троки на приказ совітських представників."

ЦЕРКОВНЕ ЖИТТЯ В ГАЛИЧИНІ.

Католицький часопис в Франції „Ля Кроа" подає вісти з Галичини і Закарпаття, що він дістав ще в червни, а то: гр. кат. митрополита Сліпого і трох епископів большевики арештували. Визначніших священників повиганяли, або арештували. Також порозганяли, або арештували монахів. З трох священників створено комітет для переводу греко-католиків на православіє і вже перейшло 42 священики, а 2,700 ні. — Розуміесь, що доси відносини там могли дуже змінитися.

ПОЗИЧКОВА КАМПАНІЯ ПОСТУПАЄ.

Сума назначена для збірки в теперішній кампанії є 1,500,000,000, або коротше — півтора більйона.

Вже в першім тижни кампанії зібрано в цілій Канаді понад 400,000,000 долярів.

В Манітобі зібрано за тиждень понад 23,000,000, отже близько четвертину того, що має зібратися — себто 100 тисяч долярів.

Назагал видно, що загал поважно до Девятої позички ставиться.

ПЯТЕРО ЗГОРІЛО, ОДНО НАРОДИЛОСЯ.

Від Гейлібурі, Онт. 20 миль на полудне, на лісовій резерві, згоріло пять синів родини Гакартів, від 1 до 6 літ віку. Огонь повстав, коли експльодувала нафта, якої Гакарт вживав до палення. Він попікся. А його жінка ще зайшла до сусідів і там народилася в неї дитина.

ЗНАЙШЛИ З ДІВЧИНОЮ 3,200 ДОЛ.

Коло Ракпорт, Інд. знайшли на полі закопані тіла дівчини і мужчини, а дівчина мала захованих в нагруднику 3,200 долярів. Були по долярови й оден банкнот на 500. Хто вони, невідомо. Знайшов їх фармер, розкопуючи свіжий насип на полі. Хтось їх замордував.

ПЯТЕРО ЗГОРІЛО.

В Ляшут, Квебек, на фармах згоріла мати і четверо дітей — мати 25-літна, діти від шість до одного року. Чоловіка не було тоді вдома.

ПОВІНЬ ЗЛОЧИНІВ В ВИНИПЕГУ.

За два дні, 27 і 28 жовтня було в Винипегу десять злочинів. В гуртовім складі Відмана забрали на 9,000 долярів бондів і 50 дол. готівкою; в іншім місци взяли 908 долярів; в пекарни взяли 1,500 фунтів цукру, в приватнім домі 114 долярів... Таких випадків за два дні було 10. Але подібне діється через довгий час. Очевидно це вчасти наслідки бувшої війни, а вчасти наслідки нинішного загального домашного і шкільного виховання.

16-ЛІТНА ШКОЛЯРКА УБІЙНИЦЯ.

В Ню Йорку 16-літна школярка Ліна Нінстедт призналася на допиті, що вбила сокирчиною 71-літного кравця Вагнера і забрала від нього 5 долярів. Також зміняла два чеки, що до Вагнера належали. Забрала ще деякі інші його річи.

НОВИЙ ПРИЛАД ДО ЛІТАННЯ.

Вісти зі Стейтів доносять, що там виробили вже новий прилад до літання, що летить 1,400 миль на годину. Близших пояснень, як він виглядає, нема.

600 МИЛЬ НА ГОДИНУ.

В Англії випробовують літаки, якими буде можна летіти понад 600 миль на годину.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою**, або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$65,922.97

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.
ФОРТ ФРАНСЕС, ОНТ.

М. Гриноль	10.00
Г. Боднар	10.00
По 5 дол.: Г. Бадюк, (попередно дав 10.00) Й. Юськів, В. Гриноль	15.00
В. Коцюба	2.00
По 1 дол.: М. Євчин, Й. Гуцуляк	2.00

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

Михайло й Юлія Король, Донвел, Саск. (попередно дали 100.00)	50.00
Евгенія Стечишин, Йорктон, Саск.	10.00

Су Лукавт, Онт.
(Збірка пані А. Туткалюк)

По 5 дол.: П. Пельц, М. Папінчак	10.00
По 2 дол.: . Клим, С. Трубік	4.00
По 1 дол.: В. Савка, І. Бурий	2.00
П. Мельковський	.25

Годсон, Онт.
(Збірка пані А. Туткалюк)

Т. Думанський	10.00
Т. Митичук	10.00
По 5 дол.: пані Шраєр, А. Дутчак, Г. Горик, В. Милинчук, С. В. Какс, Т. Кук	30.00
А. Фірчук	3.00
Пані К. Візняк	2.00
По 1 дол.: Н. Чернявський, І. Сендив І. Лукаяк пані М. Войчишин, М. Гасвіч	5.00
Дрібними	1.25

ПОДЯКА: Висловлюється щира подяка пані Туткалюк за переведення збірки в Су Лукавт і Годсон, та В. Кузьмикови й Т. Метичкови за їх поміч в переведенню збірки.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА.

Громада в Шипмен, Саск.	7.00
Василь Чубей Стронг Пайн, Саск. (попередно дав 20.00)	5.00
РАМА, САСК	
М Ревуцький (попердно дав 25.00)	75.00
Іван і Катерина Котик (попередно дали 25.00)	30.00

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

З пращального вечірка в честь о. Г. Василіва, Егремонт, Алта)	10.00
З ювілею п-ва Марії й Стефана Торончуків, Редвей, Алта	5.00
Збірка на похороннім обіді по бл. п. Параскевії Безборідки, Редвей, Алта (Збірку прислав о. Г. Віруи, Восетна Алта.)	11.00
Збірка на парастасі в домі Петра Сірого, Флин. Флон, Ман.)	12.00
Василь Кузьмик, Су Лукавт, Онт. (прислав о. І. Кусий)	10.00
Разом	$66,264.47

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XV.

Насильства по смерти Йосафата.

Вбивство Йосафата розвязало Полякам руки до дальших насильств над православними.

Коли передше православні заносили скарги на Йосафата до польського сойму, де подрібно вичисляли заподівані їм кривди, польська і католицька совість була глуха, сліпа і німа. Якже кривджені позбулися свого кривдителя, то нараз заговорив папа; заговорив папський нунцій Лянцельоті; заговорили Поляки; заговорив унійтський митрополит Рутський. Всі гуртом домагалися жорстокої кари для православних.

І 17-го січня 1624, почався польський суд, на якім, як читаємо в Життю Йосафата: „Вс іубійники не тілько що призналися до злочину. Самі зізнали, що до убійства не привела їх жорстокість, а тілько ненависть до зединеня"... (Стор. 240)) Точно як на большевицьких судах, де всі суджені до вини признаються і просять для себе ще й великої кари.

Правда — радник полоцький, Петро Василевич не каявся, читаємо в Життю Йосафата (Ст. 242). А той Петро Василевич ще передтим, коли Йосафат не допускав православних священиків — „сам хрестив дітей, а умираючих сповідав, щоби не допустити католицьких священиків". Отже:

„Коли кат хотів відтяти йому голову, він (Василевич) почав боронитися руками, а тоді кат відтяв йому одну руку потім другу, потім уха, а накінци доперва голову." (Стор. 242).

Цей маленький опис жорстоких мук показує вже якими безбожними звірюками, якими моральними бандитами були ті польсько-католицькі судії і каратели, що — зайшовши на чужу землю! — так по дикому мучать православного за те що він на своїй земли обороняє свою Церкву. Деж тут наука Христа й Апостолів?! **Це показує, яким диким і безбожним був тоді цілий польський та римський католицизм, що допускав й оправдував такі знущання і насильства.**

Тоді... А чи далеко відійшли від тодішніх католицьких безбожників **нинішні оборонці Йосафата, які оправдують ті давні звірства, хвалять їх, та називають їх навіть „справедливою карою Божою"** (Ст. 242) **для того, хто обороняв перед наїздниками свою Церкву?**

Дивно не мають такі люди ані совісти, ані почуття сорому, коли змайстровують життя Йосафата на такий лад, як бачимо. І тому хіба дурний їм повірить, але не повірить чоловік зі здоровим розумом.

Поставмо собі питання: Коли Василевич відмахувався, то варта б знати, як вбивали других? Чи може ті самі підставляли шиї під меч, може й раді, що ворог їх вбиває.. Тай чи Василевич відмахувався також вухами, коли кат по втинав йому вуха?...

Та не так гладко воно йшло, як поклонники Йосафата говорять. Бо коли 19-ох засуджено на кару смерти, то 74 засуджено заочно, на вигнання — значиться, ті 74 на суді не були, отже і до вини не признавалися. Інші джерела про Йосафата кажуть, що около 100 осіб засудили на смерть, та з них більша часть порозбігалася так, що вбили лише 20-ох.

Дальше позбавлено міщан Вітебська всіх прав, які доси мали. Поляки скинули вічевий дзвін, що був знаком свобідного міста, казали Успенську церкву знищити; казали поперетоплювати дзвони церков і вічевий дзвін і з них вилити новий дзвін з написом про Йосафата

Міщан винних посаджали до тюрем, багатьох карали буками, конфіскували їх майно ще інших засудили на вигнання Православні церкви передано для унії, а всі мешканці Вітебська мали стати уніятами

Вкінци почалось загальне переслідування православних. Король Жигмонт заборонив Православну Віру в Полоцьку, Орші, Могилеві, Мстиславлю; заборонено будувати і поправляти церкви, а всім мешканцям приказано, щоби приняли унію і підчинилися Полоцькому унійтському архиепископови.

Так господарили католицькі наїздники на чужих їм православних землях, не оглядаючися ані на Бога, ані на людей.

„Тіло Йосафата не псувалося".

Великим чудом і доказом святости Йосафата мало бути те, що тіло його не псувалося. Підчас похорону воно було „повне лагідности, святости, солодкости". (Ст. 230).

Коли ж комісія по трох літах почала збирати свідоцтва святости Йосафата, то і тоді тіло було свіже. А підчас тих дослідів „Навіть жиди, еретики і найбільші вороги Йосафата свідчили о його святости". (Стор. 261). Лише з6ули Йосафатові житеписці додати, що ті жиди і еретики ставали католиками. А повинні би! Бо лише їх навернення до католицизму було би переконуючим доказом, що вони вважали Йосафата святим А так словам невідповідають не ділами

Коли комісія виняла тепер знов тіло Йосафата, то воно було таке свіже, що його вбрали навіть в архиерейські ризи, посадили в церкві на троні, тай ще його рукою благословили народ. Якже „**зворушений нарід впав на землю з плачем та зойком**", то і сам Йосафат зворушився і „**лице його обляв піт, а з очей почали плисти обильні сльози**". Тоді еп Юрій обтер ті сльози і піт кількома хустинами, опісля ті хустини дерли і роздавали куски народови.

Отже чудів без кінця і міри. Де поступився, де глянув, де доторкнувся, то всюди чуда і чуда. **А всі ті чуда ділялися під наглядом і контролею Поляків!**

Та лишаєсь одно важне питання: чому **похорон відбувся аж 14 місяців по смерти Йосафата?** (Про те згадка на стор 230 жовк. видання). **Чи не тому** щоби за той час Поляки могли змайструвати таке тіло, щоби було гарне, щоби впріло, і плакало, і сиділо. А за 14 місяців мабуть можна би таке „нетлінне" тіло змайструвати на показ тим, що знають лише „плач та зойк".

Чуда захоплюють людей. Але дивно що по такій повені чудів, як Йосафатові житеписци згадують, ніякі перекази про Йосафатові чуда між народом не лишилися Хоч є перекази про Турків, про Татар.

Та що нарід, коли самі провідні католики в ті чуда не вірили. Бо подумати: Йосафата вбили 1623 року і було тоді ціле море чудів, а греко-католицький провід надрукував поважнішу книжку про Йосафата аж 1902 року, отже 279 літ по смерти Йосафата. Коли б ті чуда були дійсними чудами, і коли б Йосафат був дійсним святим, чи були би самі передові уніяти за нього забули і не пригадували його народови несповна 300 літ? Рідного святого забули би?

Це все ясно показує, хто був Йосафат

ЖИВ 127 ЛІТ.

В Гургандж, в Індії, вмер Гакі Гулям Магомед, проживши 127 літ Женився 10 разів. Було 32 дітей; найстарший син має 85 літ, а наймолодший 4 роки. Його жінка має 32 роки. Ще кілька тижнів перед смертю орав на полі.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Як було — а як є.

Довідуємось від старших або читаємо в декотрих книжках як то колись українці жили в Старім Краю, або навіть на початках тут в Канаді.

До церкви ходили що неділі. Як священик не може бути в церкві, то дяк відправить Утреню, люде заспівають кілька побожних пісень, тай вертаються домів.

А як свята святкували! В неділю, чи в яке будь свято не можна було навіть черевиків вичистити.

Пости додержували. Молилися як рано, так і вечером. В пості й молитві вони відчували велику силу — Божу поміч. Постили й молилися не тільки старші, але рівночасно й молодші.

Святочні традиції дуже точно додержували. На кождім кроці було чути українську пісню, українську мову.

Родичі вчили своїх дітей читати, писати, молитися, співати по українськи, бо вони розуміли, що будучність українського народу в руках молодших, отже їх треба так виховувати, щоби вони могли затримати й передати дальше українську культуру.

Так було...

Порівняймо те життя до нинішнього і подивімося, де ми стоїмо — висше, чи низше? Чи зробили ми який поступ? Кажуть люде, що нині цивілізація поступає вперед, а культура лишається по заді Чи не правда?

Орест Горчинський.

Родинна Історія.

Як Нарід має свою історію, так повинен мати свою Історію також родина. З народної історії довідуємось, які були коли події, який лад, які визначні люде та що вони робили. А родинна Історія скаже нам, які були наші близьші і дальші предки, як звалися, де жили.

Отже молоді повинні закотити рукави, завзятися і почати писати родинну Історію. Треба випитати старших про минуле — звідки наші батьки, чи діди прийшли, з якого села, чи міста, з якого повіту, яка там була пошта, коли прийшли і кілько душ разом; яких братів і сестер мали наші дідусі і бабусі, наші тати і мами; з якого роду походили мамчи і бабки. Коли хто родився (оскілько можна точно довідатися, або приблизно обчислити). Тай ще дещо, що пригадається при писанню.

Молоді дуже завзяті, як до чого... До танців приміром... Не жалують труду, щоби туди дістатися, не жалують часу, ні грошей, оскілько мають. Завзяті до спорту, до бігання, до крику...

Отже нехай подумають, та наберуть завзяття до писання своеї Родинної Історії. З танців нічого не лишиться, зі спорту таксамо, а така Родинна Історія лишиться. Стане хтось старшим і тоді скаже і старшим і молодим:

Бачите? Це я зробив, коли був молодим! Велике діло зробив, чи зробила І нині наша Родинна Історія в моїх руках. Я знаю свій рід до діда, до прадіда, до прабабки; знаю хто вони були, де були, що робили... А тепер я дописую ту Родинну Історію дальше — продовжую...

Ану хто з вас молодих набере відваги і завзяття до такої праці?! Коли ж набере і зробить, то побачить, яке культурне діло він зробив. І нехай похвалиться тоді в Вістнику.

К. П.

Тана і дорога краса.

Дівчата хочуть бути гарними. Це природне. Але і до краси треба розуму. Коли він буде, то скаже, якої краси треба, як и здобути і яка краса що варта.

Найдорозша краса є в тої дівчини чи жінки, що розважна, думаюча і побожна. В тої, що всюди обережна, скромна, поважна. Коли говорить, то мило і розсудно; не кричить, не верещить, не галасує, не регочеться на всі заставки. Не волочиться куди не треба і з ким не треба. Своє рідне поважає і ним жиє.

Стан дівочий, це поважний стан, величавий, і тому треба його шанувати. Дівчина, це будуча Княгиня, будуча Господиня, будуча старша Громадянка.

Коли дівчина буде все те знати і поводитись гідно, то вона дуже гарна без мальовання і без дорогих фабричних прикрас. Перед нею кождий гідний хлопець вклониться і кождий старший скаже: „Гідна дочка своїх батьків!" Бо в такої є та краса, що належить до найдорозших.

А та краса, що дають лише фарби та блискучі фабричні вироби, дуже тана. Вона деколи ще опоганює людей.

Анна.

Це для вас.

Святий Августин за молоду пішов був на роздорожжа, як багато молодих на бездорожжа сходять. Котра дорога найширша, найбільше принадна, тою він йшов.

Аж раз, коли прийшов над ранком до дому, бачить, що його мати ще не спить — молиться.

— Чому ви мамо не спите? — питає.

— А тому — каже вона — що ти не спиш. Я прошу Бога, щоби завернув тебе на добру дорогу з тих доріг, якими ти ходиш.

Призадумався Августин над собою і побачив, що він так, поступає, що його рідна мати мусить через него терпіти. А вже як почав він читати науку Христа, то цілком перемінився.

Від того часу він памятав, що про молодих треба найперше дбати. І тому пізніше часть кождої проповіди присвячував виключно молодим, додаючи:

— Молоді, це я до вас говорю.

ВАРТІСТЬ ЖИТТЯ.

В історії мореплавства оповідаєсь про такий випадок:

Посеред моря корабель зачепив дном до підводних скал і вода почала напливати до його середини. Спочатку здавалося, що великої небезпеки нема. Ратункових човнів було мало. Між подорожними була жінка, що не хотіла сідати в човен. Вона хотіла показати відвагу, вірячи, що корабель не потоне.

Та коли човни відплили від корабля яких сто кроків, корабель почав скоро потапати під воду. Тоді відважна жінка крикнула до тих, що в човнах:

— Дам всі гроші, які маю з собою, даю сто тисяч грошей, коли візьмете мене з собою!

Так люде, поки їх життя не загрожене, цілком не думають про вартість життя. Не тішаться ним. Не дбають про нього. А зате за багато думають про річи, без яких життя може бути цілком здорове і щасливе. І ще не те... Буває, що чоловік напружує всі сили, щоби здобути те, що загрожує його життю. Що може вкоротити його життя.

Така людська коротковорість!

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

УВАГА ПЯТЬРІЧНИМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ.

Отсим звертається увагу всім, які присилають Пятьрічну передплату на Вістник, щоби самі присилали впрост до Вістника, а не давали, щоби другі пересилали.

Це тому, що Пятьрічна передплата має окремий рахунок і він вимагає, щоби діставати передплату впрост від передплатника.

Редакція Вістника.

НЕСПОДІВАНКА ВІСТНИКОВИ.

Ми любимо несподіванку, вона робить нам приємність. Зійдесь гурток до одного із приятелів, зроблять йому приємну несподіванку і вручать гарну памятку.

Зробімо несподіванку Вістникови при нагоді, коли де зійдемось, нас хоч пять, зложімо по пять долярів пятрічну передплату і пішлімо, а це буде приємна несподіванка. Коли так сто громад зроблять, буде 2,500 долярів пятьрічної передплати в скорім часі.

Це буде велика несподіванка і приємність Вістникови і він буде почуватись важним між важними; бо ж дістати дві тисячі і пятьсот долярів несподівано, то це важна приємність. А нам буде задоволення, що зробили таку важну несподіванку... Ану котрі пять перші.

А. Е. Білінський.

БОМБА — НОВИЙ КЛОПІТ.

Дуже багато клопоту завдає нині передовим людям атомічна бомба. Говорять, що яке страшне спустошення може вона принести світови; застановляються, якби її виріб контролювати; дехто радить, що Стейти, Британія й Канада повинні тримати тайну виробу атомових бомб для себе; інші кажуть, що треба коче сказати Росії, як такі бомби виробляти; ще інші кажуть, що хто знає, чи Росія вже не робить таких бомб, а коли не робить нині, то невдовзі може робити; що покищо нема способу, щоби не допустити до виробу таких бомб; що їх можуть не кидати з літаків, але заховувати, як міни, щоби вони в оден час в багатьох місцях експльодували... І так в безконечність. З усього видно, що атомічна бомба не є жартом.

КОГУТ БЕЗ ГОЛОВИ.

В Фрута, Колорадо, в Л. А. Олсона є когут, що довгий час жие без голови. Олсон його годує і напуває, вкидаючи в гортанку поживу і вливаючи воду. За якийсь час когут здобув ваги оден фунт. Він ходить, тріпає крилами, хоче піяти. Тепер показують його в Лонг Біч, Кал. Лікарі дають пояснення такого явища, однакож коли на подібний лад другому когутови відтяли голову, він зараз згинув.

СЕРЦЕ ДИТИНИ НАВЕРХА.

В Торонто недавно народилась дитина, в якої серце було наверха. Лікарі хотіли зробити операцію і покласти серце на своє місце, та дитина вмерла. Кажуть, що в таких випадках операція вдається одна на мільйон випадків.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкуе і видае Українська Видавнича [illegible] в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

З ЕВРОПЕЙСЬКОГО ПЕКЛА.

В філадельфійській „Америці" з 19 жовтня читаемо—

Злучений Український Американський Комітет в Філаделфії одержав телеграму, в якій повідомляють:

„Саме тепер переводять агенти совеського Н.К.В.Д. арешти між українцями у Франції при допомозі французької поліції. Минулого тижня вислано примусово з Франції яких 30,000 українців до Росії серед трагічних сцен. Люде поповняють самогубства, щоб не попасти в руки червоних катів. Весь загал українців живе в безупиннім страху **Робіть все, що можете, щоб виблагати право азилю** (забезпеки, охорони), **бо за кілька днів може бути залізно."**

Це діеться в Франції!

Те саме число „Америки подае за Шляхом" лист „Українського скитальця", де той оповідае:

„Забрали насильно з табору багато людей в Кемптен, і навіть було прийшло до кровавих сцен, бо люди були в розпуці і ніяк не хотіли вертати на „родіну" (зн. під большевиків В.). Було кілька самовбивств на місци, декілька вискочило з авта. У висліді було понад 10 трупів

„Правда, від поїзду Галичан завернули, випустили, коли могли виказатися відповідними паперами, а решту, більшість була щоправда зі східних областей, вивезли, хоч вони не хотіли вертати. Подібний випадок був і в Пассов".

Це вже діеться під американською окупацією!

Ще дальше тамже читаемо:

Знаменний лист.

Православний архимандрит Михаїл написав в цій справі письмо до головної кватири американського командування, де дае вислів крайної депресії, серед якої доводиться жити втікачам.

„Згадуючи факти з Кемптен і Пассав, він просить в імени 5000 православних, що перебувають на терені долішної Баварії, щоб припинити такі насильні вивози

„Коли ж одначе це неможливе, то просить, щоб тих, що мають вивезти, розстріляли таки тут на місци, бо там ждуть їх ще тортури; зате тут вони можуть приготовитися на смерть і поеднані з Богом відійти в вічність, як пристало християнам. Як христіяни, вони не можуть самі покінчити з життям."

Це лише з одного числа одного часопису!

Коли говоримо, що війна скінчилася, то треба спитати, чи дійсно скінчилася? Чи те, що нині діесь по знищенню німецької сили, не страшніше, не більше жорстоке, як було в часі війни?

Говорилося, що війна ведеться за кращу долю людей, за волю, за демократію, а нині „освободжених" безборонних і невинних людей вивозять силою проти їх волі на муки, або і смерть.

„Горе переможеним" і „Горе освободженим!"

А може большевицький суд вирішить оправедливо, хто винен, хто ні... Тільки ж цілому світові відомо, як большевики вирішують. Кому ж невідомо, то добре, щоби попався большевикам в руки, а довідається.

Забирають безборонних... От що значить бути на нашому цивілізованому світі безборонним! Що значить — не мати власної сили на свою оборону! Те саме в темному лісі, те саме всюди.

Коли б же була сила, хочби така, я мають жиди, то всі дбали би про ти „освободжених", як нині про жидів дбають. Числились би, як числяться з Росією, яка в послідній війні при чужій допомозі стала вдвое сильнішою.

Знаменний лист... Так! Згаданий архимандрит сказав більше, ніж доси хто будь сказав. Це вже не сама жалібна просьба; ані не саме інформування про те, про що всі і без того знають. Це визов! Поможіть — а як ні, то самі нещасних вбивайте! Це буде більше людяно, ніж силою пхати „освободжених" там, де вони сподіються тортур...

Коли людоїдство вважається страшною річею; коли вживання людських трупів на погній, чи на годовання свиней вважаесь крайним варварством, то оскількo страшнішим е кидати живих, невинних і безборонних людей проти їх волі туди, де цілий світ бачить лише пекло

Досить вже на світі лиха і треба би його зменшувати, а не збільшувати. Коли ж до того лиха, що е, додавати нового лиха, то воно стане таке велике, що вкінци завалиться на голови навіть тих, що того не сподіються

ГУВЕР ПРО МОРАЛЬНИЙ ЗАНЕПАД.

Бувший стейтський президент, Герберт Гувер говорив недавно в Чемберсбургу, Па., підчас 75-ої річниці тамошної жіночої колегії, про моральний занепад переможців. Між іншим він казав:

„Війна пошкодила нашому розумінню справедливости. Справедливість вимагае, щоби винних карати, але й вимагае, щоби не карати мільйонів німецьких і японських дітей за гріхи батьків Не буде справедливо, коли карати 200,000,000 народу. Пімста не е справедливістю."

Про те, що Німеччину мали б позбавити промислового життя, Гувер сказав:

„Зводити життя будучих поколінь до рільничого стану, ані справедливе, ані розумне і створить страшну ненависть, убожество і бажання пімсти супроти цілого світа Такого нема, як „твердий" і „мягкий" мир Треба, щоби мир був справедливим, коли хочемо привернути справедливість на світі. А без справедливости не буде спокою.

„Нині тисячі людей засуджені до концентраційних таборів в Східній Европі (в Росії), що не свідчать ані про справедливість, ані співчуття Заступаючись відбудовою (репараціями) людей беруть силою і вони працюють, як вязні, в обставинах, що нагадують римське невільництво. І так ми привикли до жорстокости, що з тим годимося без протесту. Ще й вимагаемо, щоби наші офіцери помагали в такій роботі."

Пригадуючи, що людям треба вернутися до розуму і моралі, Гувер сказав:

„Щоби між людьми був мир, то треба конче завернути життя на розумове і моральне поле. Нині правда поневолена, а на її місци стоїть одностороння пропаганда. Пропаганда потрібна в війні, але її не можна допускати в часі спокою, бо — не будуть чесними горожани, коли уряд не буде чесний."

Порівнуючи теперішне з минулим, казав Гувер:

„Ми перестали бути вразливими на жорстокість. Перед війною ми протестували, що японці в Нанкінгу, Росіяни в Гельсінках, а Німці в Варшаві і Лондоні кидали бомби на дітей, жінок і цивільне населення; нині Стейти закінчили війну, убивши в Гірошімі і Нагасакі десятки тисяч жінок і дітей. Коли скажемо, що це було конечне, то все ж не еще така справа, що нею можна тішитися.

„Ідеали свободи в нас загинули. Хоч теперішна війна мала бути послідною, щоби освободити світ від панования, від імперіялізму, і від жорстокости, однакож вона в такім напрямі не проводилася І нині сотні мільйонів людських істот мають менше волі, менше свобідні від страху, ніж були перед нашим воєнним походом. Чи ми можемо чесно заявити, що ми не дали тих людей в підданство, щоби комусь приподобатися?"

Промову Гувера передавали через радіо, отже чув її ширший загал А варта вона того. Самого ж Гувера вважають одним з найбільших економістів тоже і на світі.

ЩО КАЗАВ БЕВИН.

Міністер загранчичних справ, Бевин, сказав 26-го жовтня в парляменті в Лондоні, що Европа наближаесь до великого голоду і нужди, грізнійшої від гармат, або атомічної бомби. Вийшла тоді така пригноблююча дебата, якої довгі літа не було. Аж тепер стало всім ясно, що положення в Европі гірше, ніж доси хто описував. А ще важне — як лиху зарадити? Найменше треба 4,000,000 тон поживи, щоби людей вратувати. В „освободжених" краях не буде зимою 80,000,000 тонів вугля, якого там треба А що важне — можна сподіватися страшних слабостей — і в Европі на континенті і в Англії.

В БРИТАНІЇ ПАЙКОВАННЯ ХЛІБА.

Вже довгий час ведуться в англійських портах страйки робітників, що виладовують з кораблів, отже не виладовують того, що кораблі привозять. Уряд бере до роботи вояків, але того замало. Отже міністер Вилкінсон заявив, що може прийти в зимі до того, що в Англії будуть продавати хліб на картки.

ТРУМАН МАСОН 33-го СТЕПЕНЯ.

З Вашінгтону доносять 20 жовтня, що президента Трумана піднесли до 33 отже до найвищого степеня. Президенти А. Джексон, В. Г. Гардінг і Френклин Д. Ровевелт належали лише до 32 степеня.

КІЛЬКО НАЗБИРАЛИ ОДЯГІВ.

За неповна місяць часу в самім Винипегу зібрано понад 600,000 фунтів всяких одягів, покривал, плащів, черевиків, рукавиць, шапок, що збиралося на висилку до Европи і Китаю. Та сподіються ще більше.

ДИМИТРІЯ ВЕЛИКОМУЧЕНИКА.

(8 листоп. горож., 26 жовтня церк.

Святий Димитрій жив в 3-ім віку по Христі, коли погане христіян люто переслідували.

Родичі Димитрія належали до вельмож і були тайними христіянами. Та хоч не виявляли вони своеї віри другим, то сина виховали на ревного христіянина.

Коли родичі Димитрія померли і він став повнолітним, цар Максиміян поставив Димитрія своїм намістником в Солуни.

Коли тут Димитрій виявив, що він христіянин, то довідався о тім Максиміян, що був великим ворогом христіян. І вертаючи з війни він вступив до Солуня і старався відвести Димитрія від христіянства. Коли ж не міг, то казав посадити Димитрія до темниці.

А Максиміян привіз був зі собою силача, Лія, який висмівав христіян і закликав, щоби хто з ним поборовся.

Боліло це молодого христіянина, Нестора, і він постановив побороти Лія. Найперше вдався він до Димитрія і просив благословення, а потім пішов і переміг Лія так, що Лій згинув.

Максиміян приказав зараз втяти голову Несторови і видав засуд смерти на Димитрія.

Отже 26-го жовтня 288 р. вдосвіта прийшли кати до темниці і застали Димитрія, що молився. І підчас молитви закололи його списами.

Тіло святого поховали вірні, а пізніше поставили над ним церкву, де діялися многі чуда

Оден слабий вельможа з Ілірії довідався о тих чудах і прибув сюди. Коли положили його на гробі святого, він став здоровий. Отже з вдячности побудував він тут величаву церкву.

Коли отворили гріб, то тіло святого було свіже і з нього витікала олива — миро, і тому святого Димитрія називають „мироточцем".

Його тіло вложили в срібну домовину і поставили під престолом.

ЦЕРКОВНА СПРАВА В СТЕЙТАХ.

В Ню Йорку було 21-го жовтня спільне Богослуження в грецькій катедрі, в якім брали участь: архіеп. Алексій, висланий до Америки Москвою; архіеп. Атенагорас, представник грецького патріярха; митр. Бешір, представник патріярха Антіохійського, та священики церкви Сербської і Румунської. Також деякі епископи були, як гості, а то: архіеп. Адам з російської церкви; грецький помічник-епископ Германос; еп. Теодор з аргентинсько - православної церкви, та архіеп. Трірар з церкви Вірменської. Таке подають стейтські часописи.

Замітне, що нема згадки про епископів російської Церкви в Америці, до яких Алексій з Москви приїхав, щоби їх з московською Церквою звязати. Згадуеться оден Адам, тількo ж російських епископів в Америці е багато більше. Що з ними? Чому вони не були?

Окремо замітне, що Алексія приймав в своїй катедрі грецький архіеп. Атенагорас. Значиться — для нього нинішна московська Церква цілком добра, рівна грецькій Сукцесійна і канонічна...

НИЩЕННЯ З СЕРЕДИНИ.

Є оден спосіб нищення якої будь організації, який називаесь: „Вертіти з середини".

Ворог вам не страшний, коли він за вашим подвірям і за вашим домом. Але впустіть на подвіря, впустіть до хати, а тоді ви дали йому на себе бук в руки.

Свого часу канадійські большевики були видали інструкції для своїх членів, де казали, щоби ті залізали тайком в українські небольшевицькі організації і старалися з сердини ті організації нищити. Як же?

Всіляко. Не кричати, що я вам ворог, я вам лиха бажаю, але вдавати приятеля і з одного боку помагати в роботі, а з другого підривати ту роботу. Потрошки піддавати свої думки і погляди; дати перечитати свою книжку і газету; свое хвалити, до несвого викликати недовіря; в чім можна, то баламутити і зводити на манівці. А притім показувати назверх удавану щирість, деінде завзято працювати, дати на щось більшу грошеву жертву, ніж хто другий...

Так вертять злі люде з середини.

І тут в Алберті відомі мені випадки, де большевицькі агенти з доброю міною лізуть між небольшевиків.

— Ми вам, люде добрі, щось покажемо.

— Ми вам щось скажемо, а ви послухайте...

І малосвідомий готовий дивитися і слухати. А я трошки свідомий може сказати:

— Послухаю, але буду свій розум мати.

Та не так мае бути. Ворога не треба пускати і на подвіря. Нехай радить, нехай співае, нехай щось інтересне показуе — відвертатись. Коли впрошуесь, сказати: „Не потребуемо тебе. Бо знаемо, хто ти такий!" Тоді він не буде лізти, бо скаже: „То розумні люде і знають, хто я".

Так всі розумні люде роблять і нам треба так робити.

Недавно мав я припадкову балачку з кількома большевиками Вони вмовляли в мене, що в Росії е оправедливість, що „рабочим" там дуже добре, що ніхто никого не використовуе, що нема насильства, що всі свобідні і рівні. Тоді я питаю їх:

— Чому ж ви не їдете до тої блаженної Росії? Чому тут сидите і нарікаете, що тут зле? Ви поїдьте, побудьте там, потім верніться і заберіть своїх жінок і дітей до Росії, тоді я повірю, що там лучше, ніж тут. Або нехай Росія дозволить поїхати туди кому небудь, як от дозволяе Канада, а люде і без вас поїдуть, побачать те добро, оглянуть його, а тоді і самі туди переберуться і других за собою потягнуть.

Коли я таке сказав, вони скинули маску з лиця і кажуть:

— Е, то ви по фашистівськи думаете! — і забралися. Але показали, хто вони.

Албертиець.

СВЕКРУХИ ВИННІ.

В Англії піднято питання про розводи, яких е дуже багато, отже кажуть, що найменше 3000 розводів річно бувае через свекрух, чи тещ. Отже шукають способів, щоб повінь розводів спинити. Впарі з тим йде другий клопіт — матері мають дуже мало дітей, а це веде до загибелі народу. Отже йдуть заходи, щоби і це лихо направити. А тут вже свекрухи, чи тещі не винні. Видно, що корінь лиха е глибше.

ДОЧКА ПИЛАТА.

(ЛЕГЕНДА)

Управитель Дамаску, Клявдій Рикс, був вельми засмучений; його прегарну дружину Поппею, дочку Понтійського Пилата, що управляв в імени Цезаря Єрусалимом, постигла тяжка недуга — розслаблення. Чаруюча її краса зникла, прегарна будова її тіла стратила свою попередню гнучкість і рухливість, та тільки на ношах, завита в порпуровий бархат, під атласним покриттям, могла хора покинути свій двір, щоби налюбуватися роскішними гаями, котрі вінком окружали місто зі всіх сторін.

Два роки проминуло, як Поппея хора, а надії на її вилічення не було. Надармо її муж кликав з далеких сторін найлучших лікарів, найзнаменитших знахорів і учених, щоби оглянули його дружину і помогли її силою свого знання — всі їх зусилля, їх практика і знання оставали безрадними перед впертістю хороби, котра положила прекрасну молоду Римлянку на постіль недуги.

Одного разу зайшов до хорої Поппеї один чужинець, який прийшов до Єрусалиму і сказав її, що в юдейській землі появився якийсь чародій, який називае себе Ісусом Христом. Він творить великі чуда: рослабленим приказуе вставати і ходити, сліпим вертае зір, прокажених очищуе, мертвих воскрешае.

Зраділа Поппея цею вісткою і сказала:

— Піду, піду до того чародія. Заплачу йому щедро. Дам йому все мое дороге каміння, дам дорогоцінне намисто із зелених альмазів, які рівнаються вартости пять юдейських міст, щоби тільки він вилічив мене.

Почув те чужинець, тай каже:

— Прегарна Поппее! Все те тобі не поможе. Він ходить босий, жие з бідними, зазнае всіх невигод світа цего, як всі бідні — і коли б ти принесла йому два рази стільки скарбів, так не доступила б ласки його.

— А що ж треба робити, щобя дістати вилічення від него? — спитала з жалем хора.

— Від тих, що приходять до него за поміччю, він хоче тільки одного — віри в него і праведного життя.

— Віри в него? Якої віри? — питала здивована Поппея.

— Віри в те, що він Син Божий.

— Син Божий? Не розумію...

І довго ще вона допитувалася чужинця про того дивного чоловіка

Багато днів і ночей провела Поппея на роздумуванню. Вона дивилася на свої в розцвіті молодости неподвижні члени тіла і проливала сльози, як мала дитина. В її душі все більше і ясніше виринав образ того невідомого чудотворця-ворожбита, який називав себе Сином Божим і міг творити чуда, які переходили границі людського розуму і сили. Сильне бажання бути здоровою і відзискати давну красу і силу, зростало в ній з дня на день, а з тим бажання за всяку ціну побачитися з тим дивним чоловіком. І вона готова була навіть повірити в його божество.

Хто по духу і силі так високо стоїть над людьми, повинен бути близький до божества, — говорила сама до себе. — Тільки боги такі всемогучі, що одним поглядом, одною мислею можуть вертати хорим здоровля. Наші боги не хотіли мені помочи — попробую отже сили бога, якого сином проголошуе себе той Назарянин.

І віра росла в її душі.

Нарешті постановила Поппея поїхати до Єрусалиму, де, як и здавалося, було найлекше знайти Ісуса. Але знаючи, що муж и ніколи не погодиться, щоби вона, горда, високого роду Римлянка, так понижала себе і йшла просити жидівського чародія о вилічення, вона заявила мужеви, що дуже бажає відвідати свого батька.

Це бажання Поппеї дуже засмутило Клавдія, бо він знав, кілько то труду і небезпеки прийдеться його хорій подрузі перенести в дорозі, але не міг опертися її горячій просьбі і настійчивости і вкінці позволив Поппеї вибратися в відвідини свого батька.

Приказав Клавдій зготовити найкращий свій повіз — вистелити його шовками та подушками і призначивши для неї найвірніших своїх слуг, виправив він свою любу нещасну жінку в дорогу.

По трох днях подорожі дорогою, котра вела по східних узгірях ливанських гір, Поппея прибула в юдейську землю, а четвертого дня, переїхавши на північ від Йосафатової долини, вона приблизилася до Єрусалиму.

Було це якраз перед жидівською паскою.

Коли вони підіздили до північної брами міста, Поппея побачила здвиг народу, серед котрого виднілн шеломи римських жовнірів.

Поппея цікаво приглядалася цему походови, якого значіння не розуміла.

При самій брамі стрінула вона римського сотника на коні, який з кількома жовнірами їхав за походом. Поппея приказала повозці спинитися і запитала сотника.

— Куди іде той похід?

— Там на горі, зараз буде розпятий засуджений на смерть бунтівник народу Ісус Назарянин, — відповів їй сотник, кланяючись пресвітлій дочці Пилата.

— Не може бути! Не може бути! — закричала зі страхом Поппея. — Нехай не виконують присуду! Я того хочу!

Сотник заявив, що тільки сам Пилат може відкликати свій засуд, але поки вспів би від него прийти якийсь приказ, засуд вже буде виконаний.

Не мало це здивувало сотника, що Поппея, дочка Пилата, вставляєся за Назарянином, смерти якого домагався сам жидівський нарід.

Поппея, засмучена і прибита, звернула свій зір на Голгофту, де вже устався нарід і де приготовлялися до страшного чину.

— Віднесіть мене скоро туди — приказала. — Він не може умерти!

Положили слуги Поппею на ноші, бо повозом на Голгофту не можна було їхати, і понесли и на місце роспяття

Коли и винесли на гору, Поппея з великим жахом побачила, що там вже сторчали три хрести а на кождому з них висів чоловік. Засуд вже був виконаний.

На приказ Поппеї слуги пропхалися поміж товпу народу, яка дико одушевлялася муками розпятих, і поставили ноші з Поппеєю коло середнього хреста. Під хрестом клячала одна жінка, а дві других, з обличчами залитими сльозами, заломивши руки, дивилися на мученика, якому з рук і ніг текли кроваві струї

Тихо й непорушно гляділа Поппея разом з другими жінками на страдаюче обличча Христа, в якому відбивалися страшні муки, а по її лиці текли горячі сльози.

Бідна Поппея старалася хоч раз стрінутися з Його поглядом, в котрім помимо неописаних мук тілесних світилася доброта і милосердя. Але очи Христа все спочивали на плачучій під хрестом Його Матері, і ні разу не глянули в сторону Поппеї.

— Спаси мене! — шептала Поппея і не зводила очей своїх з лиця Ісуса.

І от тихий погляд Сина Божого відірвався від Його Матері і спочив на Римлянці. Очи Поппеї стрінулися з очима Ісуса. Він дивився на неї тихим, повним ласки зором!... І від того погляду, котрий проняв її, як небесна іскра, Поппея почула глубоке і загальне потрясення, а в міру того щось нове, солодке, бодре наповнило її душу і тіло...

Пилат чекав на горішнім ступені мармурових сходів, які вели до його палати на свою розслаблену дочку, бо вже був повідомлений про її приїзд. Він був чимало стривожений, бо ціль прибуття Поппеї була йому незвісна.

Коли вона вкінци показалася з смутним лицем, в повозці, він [illegible] до неї руки, чекаючи, поки и винесуть сходами, щоб и ніжно обняти.

Але що це! Поппея сама злізла з повозки, віддалила Пилатових слуг, які чекали на неї із золотом тканими ношами і сама скоро і легко [illegible] по мармурових сходах до гори [illegible] повним здоровлям. І кинувши[illegible] свого нерозсудного батька, вона в розпуці закликала:

Отче! Отче! Ти убив сьогодня праведника, ти убив Сина Божого!

БОРОТЬБА З ТЕМНИМИ СИЛАМИ.

(Гленден, Алта.)

Гленденська околиця знаходиться 135 миль на північний схід від Едмонтону. Вже давненько заселена першими піонірами і в перед першої війни, а тепер доповнена повоєнною іміграцією.

Свою роботу громадську почали провадити поселенці, як тільки могли відірватися від перших піонірських діл. З поміччю о. Майби в Смокі Лейк, наші гленденці започаткували Український Народний Дім. Призбирали матеріялу від 1933, а в літі 1936 скінчили будову. Всі горді повиходили до потягу привитати гостей в пятницю вечером позабирати їх домів, бо в неділю величавий день: посвячення Народного Дому, офіціяльне отворення. В суботу прибрали і пішли спочивати бо кожний мусить бути присутний в неділю раненько. Та ворог не спить. В ночі Народний Дім згорів і цента асекурації не було. Всі журилися, щоб побудувати, а ніхто не журився, щоб забезпечити.

Журбою прибиті поїхали так на богослуження, 6 миль віддаль, а по богослуженню треба братися за діло. Палкі заохочуючі слова пароха о. Майби зробили своє. Почалася збірка і до шість місяців був новий прегарний Народний Дім. За 7 літ існування багато роботи мозольної зробилося, а ще більше пляновано. Народний Дім був нашою церквою, школою і всім, чим міг бути для громади. Призбиралося і гроша і цеї весни започаткували будову прекрасної церкви. Відбувся весняний базар, що приніс нам поверх 400 дол. Для нас це незвичайно велика [illegible], бо ця околиця в сталинській [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] до праці

Започатковано українську школу, [illegible] до дітей, котрі приготовили [illegible] концерт на [illegible] серпня, робота кипіла, робота коло церкви, школа, приготовлення до осіннього базару і другі менші справи. На [illegible] серпня богослуження і була думка, що будемо витати високопреосвященного Владику Теодоровича, але знова судьба не погодила.

З вівтірка на середу 31 липня в год. 2.30 в ночі знов ворожа рука вдарила. За пів години з тяжкої мозольної довголітної праці лишилася купа попелу. Всі рожеві мрії молоді школьні СУМК, СУК, КУК, української православної громади, як і членів СУНД лишилися мріями, а ми як сироти без мами. Старші піонірн прийшли сплакали, як чоловіки так і жінки. Молодь, приголомшена ударом не знає, що зі собою робити

Церква не скінчена Народного Дому нема і хотяй чимала асекурація, то під теперішню пору половини матеріялу не купиться, а де заплатити робітника?

Оце є історія наших переживань. Роботи багато, є охота до праці, але нема де. Вірю що громадянство Алберти як також і Канади, зрозуміє, яку втрату понесла не тільки наша околиця але й українська народна справа та поможуть нам. З тою надією, що ми є членами великого і щедрого народу, ми підносимо голови зі смутку і гартуємось до дальшої праці.

о. В. Сенишин.

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Сноудей, Саск.)

В четвер 19 липня, на просьбу пані Крицької відбулась в її домі свята Служба Божа, яку відправив Всеч. о. Желішкевич з Принс Алберт. На Богослуженню було гарне число вірних, вся рідня Крицьких, також з Смітен і Шипмен. Сприяла гарна погода, мабуть тому, що це було перше українське Богослуження в цій забутій місцевости. Поучаючу проповідь виголосив о. Желішкевич на тему „Два дороговкази". Мельодійно співав дяк п. Т. Боднарчук з Шипмен.

По Службі Божій всі віїхали на цвинтар, де відправлено Парастас за бл. п. Василя і Миколу Крицьких, з посвятання їх гробів.

Вернулись всі до дому п-ва Крицьких де відбувся спільний обід [illegible] хрещення дітей

Всі [illegible] та розмовляли на обидві теми. Вкінці промовив Всеч [illegible]. Попросив присутніх [illegible] жертви на Укр. Прав. Колегію і Український Голос та Вістник. Збірку занявся п. Мих. Кучірка. Жертви зложили:

По $1.40: п-во Палібродя

По 1 дол.: М. Кучірка, Е. Крицький, Т. Боднарчук, І. Бурик, І. Бурка, С. Крицька, С. Марчець, пані Кучірка, пані Боднарчук

По 50 цт.: Дм. Крицький, М. Пятковська, П. Молитвеник.

По 40 цт.: А. Молитвеник.

По 25 цт.: В. Бурка, М. Запаранюк, В. Крицька.

По 15 цт.: Леся Крицька

По 10 цт.: Павліна Крицька.

Зібрано всіх $13.30. Розпреділено збірку: на Колегію 7 дол. на Український Голос і Вістник $6.30.

Всім жертводавцям щира подяка.

М. Кучірка.

ГОСТИНА В ЧЕСТЬ МОЛОДОЇ ПАРИ.

(Годсон Бей Дж., Саск.)

Дня 15 липня п-во Гоголі справили в Народнім Домі гостину і забаву в честь своєї дочки Гені і зятя Ф. Парачей з Содбор, Онт. Обставини так склалися, що Геня вінчалась далеко від дому, а то в Содборі. Коли молодята приїхали до родичів, то вони справили їм українське весілля. Спросили родину гостей, близьких і дальших сусідів і всі разом гостили. Це був дійсно день гарної забави. Столи були навантажені багатими українськими стравами і напитками. Гості смачно заїдали і по смачній вечері гарно забавлялися до пізної ночі, співали многоліттє, а також даруванки молодим на нову господарку. Гості дарували по щирости. При весілій забаві п. Гогол подякував гостям в імени молодої пари за дарунки та щирість до молодят і від себе та всіх гостей побажав молодятам многих літ. Всі гості встали і відспівали многая літа.

Також не забули про нашу пресу. Гості зложили 6 дол. — по 3 дол. для Українського Голосу і Вістника. За це складаємо щиру подяку гостям і жертводавцям. А молодят хай Господь благословить щастям і щасливим подружним життям, на потіху родичам і на славу українському народові.

М. Мисатюк.

СУМКІВКА ОЛЯ БУГЕРА І ВОЛОДИМИР МАЗЯР.

В суботу, 28 липня, 1945, відбулося вінчання Олі Бугери з Володимиром Мазяр в українській православній церкві у Виндзор. Вінчав Всеч. о. П. Запарнюк з Ошави, Онт. Відтак весільна забава відбулась в Деніс галі в Детройт. Завдячуючи то тому, що молода Оля має там три замужні сестри, які враз з батьками (п-вом Г. Бугера з Винипегу, що спеціяльно прибули на весілля) допомогли все приготовити.

Забава відбулась дуже гарно і величаво. Гості були мішані: канадійці і американці. Перші переважали числом.

В часі складання дарунків молодятам [illegible] кілька промов з побажаннями. Говорили: п. Гр. Бугера, [illegible], п. Гр. Сторожук [illegible] і Ів. Гулька. Останні [illegible] про українську пресу в К[illegible] спеціяльно про Україн[illegible] його працю поміж українським громадянством. Переведено збірку, яка принесла 25 дол. [illegible] згодою молодят і п. Бугера і розділено як слідує: на Укр. Колегію в Винипегу 10 дол., на Український Голос 10 дол., і на [illegible] Зложили

По [illegible] п-во Гр. Бугера і Во[illegible] Оля Мазяр

По [illegible] П. Паланиця, П. Ми[illegible] Райнець, д-р А. Вахна, Ів. [illegible] Ясінська, С. Сенайко, М. [illegible] і М. Кос.

По [illegible] цт.: В. Касюрак, Е. Шмігельська, М. Чаборик, пані Гомолка, пані Паланиця.

По 45 цт.: В. Чаборик.

По 25 цт.: М. Лашик, П. Боднарчук, А. Слижук і М. Телега. Дрібна колекта $2.05.

Гроші зараз вислано в призначені місця. Всім жертводавцям щире українське спасибі, а молодятам в щастю і здоровлю прожити на многі літа.

Та на цьому не кінець, бо в тиждень по весіллю т. є в суботу 4 серпня, всі пять дочки і зяті п-ва Бугерів, що живуть в Дітройт і у Виндзор зробили своїм батькам велику несподіванку. Запросили кілька родин близше знакомих і приятелів п-на Бугерів з Канади і місцевих та в домі найстаршого зятя, п. Мих Коса в Дітройт приготовили багату і смачну вечерю, при чому всі до пізної ночі гарно й весело забавлялись. Переспівали пісні, які тільки хто знав, а відтак на тему для говорили слідуючі бесідники: М. Телега, М. Чаборик, Л. Боднарчук, Г. Сторожук, П. Паланиця, пані Ясінська, пані Дудка, і Мих. Кос. Всі говорили про заслуги п-ва Бугерів на народній ниві, про виховання своїх дітей в чисто народнім дусі та бажали їм і на дальше доброго й кріпкого здоровля.

Вкінці п. Гр. Бугера і пані Бугера, зворушені до глибини душі, майже із сльозами в очах, дякували всім зібраним, знайомим і приятелям, а з окрема своїм дочкам та зятям за приготування так гарної забави в їхню честь. Обидвоє підкреслили, що цей вечір остане глибоко в памяти до кінця їхнього життя

І дійсно п-во Бугери мають чим похвалитись. Всі їхні дочки і зяті в Дітройт і Віндзор це щирі українські діти, увесь свій вільний час віддають в користь українській справі. Честь і слава батькам, що зуміли своїх дітей виховати в українськім дусі та вщепити в них любов до свого народу.

Дай Боже, щоб таких батьків і дітей було як найбільше, а будьмо певні що український народ не пропаде.

Оден з гостей.

ДОБРЕ ДІЛО.

(Редбері Парк, Саск.)

Борис і Марія Шипович.

Дня 5 серпня п-во Роман і Анна Шиповичі з Борден, Саск. та Никола і Доця Котелки з Ворен, Ман. справляли весілля своїм дітям, Борисові і Марії.

Після Служби Божої, на якій молодята приступали до Святого Причастя, а уділив їм святу Тайну Супружества, в опісля відбулось весільна забава і приняття в домі п. Шиповича. Гості найприміриніше проводили час на забаві, а коли по українському звичаю посаджено молодят „на посаг", примістився і я, як представник Українського Голосу і Вістника і шан. гості зложили на Пресовий Фонд Українського Голосу і Вістника суму 29 доларів яку отсим шановним Редакціям для рівного поділу пересилаю

Дар для часописів зложили:

По 5 дол.: Мих. Шипович (брат молодого)

По 1 дол.: Никола і Доця Котелки, п-во Роман і Анна Шиповичі, І. Котелко (з Саскатону), Ф. Білик, Р. Шандкий, посол Д. Лазорко, В. Білик (з Радісон), І. Бабчук, П. І. Білик, Н. Боклащук, Д. і Никифорук, Ю. Германн, П. Костюк, Мир. Гаврищ і $1.50 пять музикантів.

По 50 цт.: п. Марусяк (з Принс Алберт, С. Бицкал, М. Шандкий, В. Шандкий, П. Білик (син Юрка).

По 31 цт.: Д. Підвербецький.

По 30 цт.: п. Гартнер.

По 25 цт.: Т. Харко, п. Шипович (діло), Б. Шипович, С. Скопик, Д. Раалик, п. Литвин, п. Федорович, пані Дирбавка, І. І. Білик, П. Підвербецький, пані Цюра, Ф. Пічка, п. Кончук, М. Баклащук, п. Сачко (з Саскатуну), С. Гриневич, Ю. Білик, М. Лазорко, пані Дубковецька, Д. Никифорук, син Дмитра Ів.

По 15 цт.: Д. Рожецький.

Молодятам хай Бог дарує щасливу долю, а шан. гостям-жертводавцям честь і слава за підтримку українських національно-культурних огнищ!

Свящ. Іван Майба.

ХРЕСТИНИ В П-ВА МИХАЙЛЮКІВ.

(Саскатун, Саск.)

Дня 1 липня в панства Івана і Марії Михайлюків в Саскатуні відбулися хрестини їх донечки Орисі Надії родженої 5 червня. Обід на котрім була близька і дальша родина, як також знакомі, був примірний і всі гості провели час дуже весело. Знаю, що висловлюю щире побажання всіх присутних, бажаючи маленькій Орисі Надії Михайлюк і її родичам довгих, щасливих і веселих літ.

При цій нагоді присутні склали жертви на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника. Слідуючі зложили щирі жертви.

По 1 дол.: І. Михайлюк пані М. Стефанюк, Н. Гаманай, пані Ольга Чушюк, п-во І. Стефанюк, п-во Д. Шелефтюк, п-во В. Михайлюк І. Коловик, М. Гуменюк

По 50 цт.: пані І. Михайлюк, пані В. Стефанюк.

По 40 цт.: І. Теслик.

Пані М. Гуменюк.

50-ті РОКОВИНИ ПАНІ ШЕБЕЦЬ.

(Ватерфорд, Онт.)

В неділю 22 липня відбулась гарна забава у п-ва Шебеців з нагоди, що приїхала родина з Монтреалу. П-во Шебеці устроїли забаву 50-ті уродини пані Шебець. Запросили гостей близьких і далеких і разом весело гостились. Столи були наложені багатими стравами і напитками. Гості смачно заїдали складали щирі побажання, співали многоліття ювілятці. П-во Шебеці, як щирі жертводавці, чи то були в товаристві чи поза товариством, все щиро відносяться до громадської справи.

Не забуто і тепер про українську пресу. На заклик п. Михайлунева з Торонто, слідуючі жертвували:

По 4 дол.: п. Михайлунів, жена і донечка.

По 3 дол.: п-во Шебець, С. Гулька жена і син, п-во Яремій і син Василь.

По 2 дол.: В. Шебець (Ст. Кетерінс, Онт.).

По 1 дол.: В. Оробко, М. Сліпенчук, П. Мельник (з Гемилтон), П. Крупа і І. Крупа (з Монтреалу). — Разом 20 дол.

Призначено поділити на фонд Українського Голосу 10 дол. і для Вістника 10 дол. На фонд допомоги збігцям в Европі п-во Шебеці жертвували 25 дол.

Марiчка Гулька.

З ХРЕСТИН НА ВІСТНИК.

(Торонто, Онт.)

В неділю, дня 9 вересня, капітан о. Тома й Анна Ковалишині хрестили свого маленького синка, Дениса Евгена, в церкві св. Володимира. Хрестив місцевий парох о. П. Самець. Хресними родичами були Н. Залізко, В. Гриньків, Ольга Деренюк і Текля Ковалишина. По хрещенню о. Ковалишин запросив кумів до своїх родичів на чайне приняття. При веселій гутірці й по піднесенню щирих побажань і многоліття родичам і маленькому хрещеникові, гості згадали про Вістник, що стоїть на сторожі моралі й правди, отже зложили:

По 1 дол.: кап. о. Т. Ковалишин, о. П. Самець, Н. Залізко, В. Гриньків М. Деренюк, О. Третяк і батьки о. Томи, п. І. Ковалишин.

Жертводавцям щире спасибі, а маленькому Денисові, хай Всевишній дає щастя, здоровля і многих літ.

П. С.

ДОБРЕ ДІЛО.

(Глеслин, Саск.)

В четвер, 9 серпня наш парафіянин Никола Корпан, женив свого наймершого сина Романа з панною Парасею Зубак, також з Глеслин.

Так, як в нашій парафії вже здавна завелося що ми при всяких народних зібраннях памятаємо, щоб допомочи своїй рідній пресі, то й з цеї нагоди шановні присутні зложили скромний дар для Українського Голосу і Вістника суму $16.65.

Молодятам подай Господи добру доленьку, а шан. гостям честь, що підтримують свою народну справу.

Н. Савчин.

ТОРСБІ, АЛТА.

В неділю 16 вересня о. Василів мав послідне Богослуження в нашій громаді. По Богослуженню громада зібралась в місцевім Народнім Домі, щоби попращати о. Василіва.

Жіноче Т-во приготовило відповідну перекуску й о. Василів та пані Добродійка і всі парафіяни засіли за столи.

Підчас перекуски п. Світлик, голова громади сказав пару слів подяки і признання о. Василіву за його щиру працю в громаді і покликав о. Василіва який щиро дякував громадянам за їх кооперацію і відданість Українській Православній Церкві і просив, щоби вірні і надальше так щиро співпрацювали на церковній ниві.

Відтак жінки вручили о. Василіву і Добродійці дарунок на память за їх відданість для нашої громади. Отець Василів сердечно подякував за дарунок і сказав, що околиця Торсбі останеться на довгий час в його памяті, як одна з добрих громад нашої Церкви.

Присутний.

ПАРАСКЕВІЯ БЕЗБОРІДКА.

(Посмертна згадка).

Дня 16 вересня упокоїлась в Бозі Параскевія Безборідка, роджена 30 вересня 1861 (отже прожила 84 роки) в селі Усте над Прутом, снятинського повіту. До Канади прибула зі своїм мужем Михайлом і семеро дітьми около 1900 року і осіли на гомстеді в околиці Скаро, Алберта. Відтак по довгих роках переселились в околицю Радвей, де дожили до старечих літ. Точно 10 років тому помер її муж Михайло, отже обоє належали до старих піонірів, що осіли в тих диких лісах та мочарах. Не легкі це були часи, бо вони, як і інші старі піоніри прибули до цеї країни без жадних засобів до життя, отже мусіли починати нове життя з нічого. Канадійські праліси та багна були тяжкою працею і трудом для перших піонірів, однак тверді мускули нашого селянина і тверда надія на краще завтра, на кращу будучність перемогли канадійську природу, себто ліси та багна і обернули їх в родючі лани.

Отець Г. Василів відпровадив тлінні останки з хати до церкви, в церкві відбулось богослужения, а по богослуженню відвезено тіло на українське православне кладовище, там і похоронено побіч її мужа.

По похороні запрошено всіх учасників на обід до п-ва Харикюків (дочки покійної). По обіді оден з присутних завізвав, щоби зложити жертви на пресу, щоби була памятка як згадка похорону. Щирі жертводавці зложили як слідує:

По $2.40: Н. Безбородка.

По 2 дол.: В. Безбородка.

По 1 дол.: пані Ю. Лакуста, пані І. Головачук, пані П. Козяюк, пані А. Гаринюк, пані Г. Віруи, Ю. Клюфас, С. Швець, А. Швець, К. Везвотка (це імя не було добре записане), пані А. Гунька, пані М. Куклю, М. Ахтимійчук, Л. Гурша, Д. Веньгер, М. Коваль, родина О. Мулик, п-во Татарин, С. Гурба, М. Віруи, М. Нипка.

По 50 цт.: П. Гаранюк, К. Онищук, пані Василів, М. Порияо.

По 40 цт.: М. Мандрик.

По 25 цт.: Н. Коваляк, Е. Гунька. — Разом $27.30

Збірку розділено як слідує:

На Український Голос 8 дол.; на Вістник 8 дол.; на Колегію 11 дол., пересилка 30 цт.

Всім жертводавцям Спасибіг, а помершій Вічная Память, — нехай канадійська земля буде її легка як перо.

Г. В.

ПАРАСТАС ПО БЛ. П. МИХ. ПЕНЕВІ, ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

В неділю дня 26 серпня ц. р. відбулось Богослуження в укр. прав. церкві в Принс Алберт яке відправив парох о. К. Желішкевич. Співав під проводом п. М. Зюбрака. Діти недільної школи співали церковні пісні підчас Служби Божої. По Службі Божій відправив о. парох Парастас по бл. п. воякові Мих. Пеневі, синові Івана і Юлії. Давси чути жалібний-мольовний спів Парастасу. Всі вірні молились за упокій души того, котрий віддав своє життя на жертвеник Канаді. Тут о. Желішкевич виголосив проповідь зворушаючу до сліз. Бл. п. Михайло прожив 23 роки. За море виїхав 20 серпня 1944, погиб геройською смертю на німецькому фронті під Райн дня 28 лютня 1945. Оставив горем прибитих родичів, жену, маленьку донечку, брати і сестри.

Хай Господь прийме душу бл. п. Михайла в свої небесні оселі де нема вже журби, але безконечне життя між святими.

Окжч.

ЩИРА ПОДЯКА.

Оcьтут складаю щиру подяку тим церковним громадам, до яких включаю й жіночі товариства та сестрицтва, що при мойому відході на новий округ — Вилингдон, приготовляли для нас „Прощальні обіди", та обдарували нас дарунками, а то громади: Радвей, Смокі Лейк, Беліс Торебі й Егрімонт.

Рівнож дякую п-ву М. Салиминям з Редвотер, що одного гарного вечера, приїхали з родиною до нас до Радвей з цінним дарунком, та бажаннями на новому місці.

З осібна дякую всім щирим парохіянам, що з деяких причин не мали змоги бути на спільних прощаннях, або тим, що хотіли, як незабуту памятку, доручити в грошах чи річах особисто від себе, а це: п-ву О. Самцпим, п-ву Остафійчам пані П. Савка з Торгілд, п-ву В. Зликам з Восеґна, п-ву П. Репкам з Беліс, п-ву Іващукам, п-ву Боечкам, п-ву Хлипавкам, п-ву Гаранюкам і пані Клебак з Радвей.

Хай Господь Бог всіх вас нагородить своєю ласкою, а ці дарунки будуть для нас доброю згадкою нашої праці між вами.

о. Гр. Василів з родиною.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Т. Калинчук, Шеррідон, Ман.		1.00
Й. Слука, Шеррідон, Ман.	—	1.00
В. Галятовський, Флин Флон		1.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА. ВИННИПЕГ, МАН.

По 2 дол.: І. Семенюк, Схошія ст., п-во Понич.

По 1 дол.: Мир. Стечишин, В. Таский, Ілія Давидюк, Й. Богоніс, Г. Бугера, Ів. Купченко, В. Клебак, М. Козловський, С. Мазуряк.

МАЗЕПА САСК.

По 2 дол.: Вавро Ковалишин.

По 1 дол.: М. Ортинський, Йос. Ортинський, Ф. Горчинський, К. Горчинський, Н. Горчинський, М. Король, А. Король, Н. Малінський, пані Марія Андрусів, пані Стефанія Путеріа, І. Гуляк, Л. Юрків, Гнат Друшка, А. Тимрик, С. Маковський, пані Дернеївська.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого посвідомлення.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Л. Ф. Ступнічука

ЛИСТОПАД

4. Неділя — Дообот.
8. Четвер Велм. Димитрія — Вимер.
11. Неділя — Могила.
18. Неділя — Борджис.
21. Середа Арх. Михаїла — Рама (храм).

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желішкевича.

ЛИСТОПАД:

8. Неділя — Сенбург.
7. Середа — Шипмен. Церковний Базар.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Церк. Збори Локич. Базару.
11. Неділя — Саскатун.
18. Неділя — Принс Алберт.
21. Середа. Арх. Михаїла — Гонімун.
24. Неділя — Саскатун.

По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.

554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василева

ЛИСТОПАД.

4. Неділя — Вилингдон.
8. Четвер. Св. Димитрія — Лужани.
11. Неділя — Ендрю.
18. Неділя Кагвия.
21. Середа. Арх. Михаїла — Заваліє (храм).
25. Неділя — Ієпас.

Адреса: Вилінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

ЛИСТОПАД.

4. Неділя — Гленд. Вечірня в Тірієн.
8. Димитрія Влмч. — Вільна — Храм і Базар.
11. Неділя — Стрий. Вечірня в Беліс.
18. Неділя Смокі Лейк.
21. Собор Арх. Михаїла — Тірієн (храм).
25. Неділя — Спеден. Вечірня у Бойн Лейк.

Адреса: Гленд, Алта., Box 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребеннюка

ЛИСТОПАД:

4. Неділя — Дафин.
8. Четвер. Св. Димитрія — Ворд.
11. Неділя — Етелберт.
18. Неділя — Ешвия.
21. Среда. Арх. Михаїла — Венлав (храм).
25. Неділя — Косів.

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайового

4. Неділя — Пембіна.
8. Четвер. Св. Димитрія — Сірко.
11. Неділя — Толстой.
18. Неділя — Арбакка.
21. Сер. Арх. Михаїла — Унутсика.
25. Неділя — Вайта.

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД:

4. Неділя — Гілберт Плейнс.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Леннард.
11. Неділя — Грендвю.
18. Неділя — Шортдейл.
21. Середа. Арх. Михаїла — Роблин-Зелена.
25. Неділя — Дрифтінг Ривер.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Петлюра.
4. Вівторок. Воведення Богор. — Шелвелей.

Почт. скринька 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ЛИСТОПАД:

4. Неділя — Свен Плейн.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Кобзар.
11. Неділя — Глен Елдер.
18. Неділя — Флин Флон.
21. Середа. Арх. Михаїла — Евва.
25. Неділя — Пайн Ривер.

Адреса: Box 124 Арран, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гроссери, овочі огородина на домашні

Календар Український Свят

ЛИСТОПАД

1	Ч	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	П	20	Вмч. Артемія, муч. Евора
3	С	21	Преп. Іларіона Великого
4	Н	22	Нед. 19. Рівноап. Аверкія
5	П	23	Ап. Якова, брата Господ.
6	В	24	Прп. Арети, Сисоя і Теоф.
7	С	25	Мч. Маркіяна і Мартирія
8	Ч	26	Димитрія Великомученика
9	П	27	Мч. Нестора Прп. Нестора
10	С	28	Мч. Терентія й Неоніли
11	Н	29	Нед. 20. Прпмч. Анастасії
12	П	30	Мч. Зиновія і Зиновії
13	В	31	Прп. Спиридона й Никод.
14	С	1	Косми і Даміяна чудотв.
15	Ч	2	Мч. Акиндина, муч. Домн
16	П	3	Мч. Акепсима еп. Йосифа
17	С	4	Преп. Йоанникія Великого
18	Н	5	Нед. 21. Мч. Галактіона
19	П	6	Павла архіеп. Цпргород.
20	В	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	С	8	Собор Архстр. Михаїла
22	Ч	9	Онисифора іспов. печер.
23	П	10	Ап. з 70-ти Ераста еписк.
24	С	11	Мч. Мини, прп. Теодора
25	Н	12	Нед. 22. Івана Милостивого
26	П	13	†Івана Золотоустого арх.
27	В	14	†Ап. Филипа з 12-ти
28	С	15	Муч. Гурія, Самона й Авіва
29	Ч	16	Ап. і еван. Матея (з 12)
30	П	17	Григорія еп. і чуд. Неокес.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ЛИСТОПАД.

4. Неділя — Січ.
8. Четвер. Димитрія — Мензі.
11. Неділя — Виста.
18. Неділя — Енгусвил.
21. Середа. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
25. Неділя — Ошборн.

Початок Утрені 10 год. рано кожної неділі.

Адреса: Box 41, Сенді Лейк, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Гринюка.

ЛИСТОПАД.

4. Неділя — Смаге.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Вакав.
11. Неділя — Ст. Джуліен.
18. Неділя — Мічем.
21. Середа. Архистр. Михаїла — Тернопіль.
25. Неділя — Кадворт.
25. Неділя — Єлов Крік (о. Шевч.)

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Р. С. Улана

ЛИСТОПАД

4. Неділя — Брендон.
8. Четвер. Велм. Димитрія — Ледвин.
11. Неділя — Тиндал.
18. Неділя — Паплар Парк.
21. Середа. Арх. Михаїла — Сендгин.
25. Неділя — Іст Селкирк (храм)

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Брендон.
4. Вівторок. Введення Пр. Богор. — Папларфілд.
9. Неділя — Сантон.

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 044
Винипег.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

4. Нед. 19. Гол. 2. УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 8: 31—38.

8. Димитрія Великм. УЄ Мат. 10: 16—22. Літ. Ап. 2. Тим. 2: 1—10. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1-2.

11. Нед. 20. Гол. 3. УЄ 9. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

18. Нед. 21. Гол. 4. УЄ 10. Літ. Ап. Галат 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

21. Арх. Михаїла. УЄ Матея 13: 24—30 і 36—43. Літ. Ап. Жид. 2: 2—10. Єван. Луки 10: 16—21.

25. Нед. 22. Голос 5. УЄ 11. Літ. Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., NOV. 15th, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1945. ЧИСЛО (562) 22

З КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ.

Є в „Америці" лист з Закарпаття, від бувшого канадійського комуніста, що поїхав був на Закарпаття ширити комунізм. Між іншим пише:

„Ми робітники-комуністи „доборолись", ходимо голі, опухлі з голоду. Селян, жінок, дітей і старих згонюють в колхози як худобу. З сіл люде зникають. Вивозять — куди не знати. Письма за границю посилати не вільно, передаю письмо контрабандою. Жалую за всім минулим, жалую, що на світ прийшов. Ми (зн. комуністи) збудували проклятта на землі. Люди проклинають нас комуністів"...

УКРАЇНСТВО В ПРАЗІ.

Українські школи та організації, що були до війни в Празі, зруйновані. Одні українці пішли на захід, а про тих, що пішли на схід, нічого невідомо. Чимало померло ширше відомих. Згинув нагло визначний культурний діяч Евген Вировий; подібно вмерла пластова провідниця Наталка Козицька. А 9 травня, 1945 помер відомий професор університету і ректор колишнього Вільного Університету в Празі, Олександер Колесса.

ВБИВ КОМАНДАНТА.

Є вістка з Ґановеру, в Німеччині, що Степан Гончаренко застріляв аліянтського коменданта табору, коли той силою мав відсилати його до Росії. Гончаренка засудили на смерть. Гончаренко вбив дочку і смертельно ранив дружину, очевидно, щоби і тих не відослали.

ПРАВОСЛАВНИЙ ЕПИСКОП КАТОЛИКОМ.

З Риму доносять, що православний архієпископ, Микола Томолов, став католиком. Утік перед большевиками і пережиав в Німеччині. Мав бути митрополитом на Україні. — В нинішних відносинах подібне належить до звичайних подій. Люде тулять себе дебудь, щоби не гинути з голоду, а сильніші їх безрадність використовують. З імени виходить, що Томолов москаль.

В ШІКАГО ЗІБРАЛИ 3,500.

Листопада 4-го зібрали на вічу в Шікаго 3,500 долярів на допомогу українським скитальцям. Також вислали телеграми до през. Трумана і других урядів в обороні українських втікачів в Европі, яких силують йти до Росії.

ГІРОГІТО ДАЄ ДОРОГОЦІННОСТИ.

Японський цісар заявив, що він дає свої дорогоцінности на закупно поживи для свого народу, коли американска головна команда дасть дозвіл поживу купувати і привозити.

ЛІК НА СЕРЕДИНУ.

Є вісти, що вже є лік на боляки в середині і ввесь він „амітен". Скоро і певно боляки в жолудку виличує і легко його виробляти. Винайшов його китайський вчений.

НА БРАТЕРСТВІ МИР.

Премієр Етлі говорив недавно в Вашинґтоні, що нинішна цивілізація може вратувати себе перед атомічною бомбою, коли держави приймуть християнські принципи про братерство. Та — що людські відкриття в матеріяльнім світі випередили людський моральний поступ. Люде повинні зрозуміти, коли ще не пізно, що лише розуміння, що всі браття, вратує світ від загибелі. Це помилка, щоби вічно думати про війну і як їй перешкодити. Треба думати про найкращі способи для будови миру.

БОЯТЬСЯ ПОВСТАННЯ В НІМЕЧЧИНІ.

Філд маршал Монтгомері заявив 11 листопада, що доси не вдалося створити спільного уряду з представників чотирох держав, який правив би Німеччиною, отже там такий хаос, що може вийти загальне повстання, а це ще погіршить той стан, який є. Що такого уряду не створено, за те винна Франція, що не хоче з другими погодитися, казав Монтгомері. Щож до правління Німеччиною, то це незвичайно делікатна і непевна проба, казав він, і коли тут не вдасться, то ширша кооперація між державами може ще більше не вдатися.

МОЖУТЬ ЗГИНУТИ МІЛЬЙОНИ.

З Берна, в Швайцарії, доносять, що пять міжнародних організацій видали спільний заклик, щоби негайно помагати людям в Европі, бо коли помочі не буде, то може згинути з голоду до 13 мільйонів людей. Для такої помочі треба співпраці всіх людей, без уваги на расу, чи віру.

В ЄГИПТІ ЗАВОРУШЕННЯ.

З приводу палестинської справи були в Єгипті заворушення проти того, щоби Палестину давати жидам. Окремо ж премієр Єгипту, Нокраші Паша, при отворенню парляменту поставив справу незалежности Єгипту і щобя британське військо з Єгипту забралося.

Є ТИТУЛ БЕЗ ГРОШЕЙ.

Бувший премієр Англії, Лойд Джордж, лишив майна на 500.000 долярів, але в завіщанню не призначив синови ні частки з того майна. Тепер син домагався судовою дорогою батькового майна, але даремно. Отже має батьків титул „ерла", а більше нічого.

ДО ЧОГО ЙДЕ В АНГЛІЇ.

Тепер населення Англії і Валії числять на 41 мільйонів. Але число народин там таке мале, що коли так дальше піде, то за 100 літ буде там лише 14 мільйонів населення. Таке виходить з обчислень статистів.

КІЛЬКО В РОСІЇ ЖИДІВ.

Є вісти, що жидів в Росії має бути 6,000,000, а з тих 2.200.000 прибули до Росії від 1939 року. Знов же давніше були вісти, що вже 1918 року було в Росії сім і пів мільйона жидів.

УСПІХ 9-ої ПОЗИЧКИ.

Хоч Девята Позичка більша, ніж котра з попередних, однакож вона дуже успішна. Зі звідомлень видно, що зібрана сума перейшла далеко назначену цифру — півтора більйона — і вже видно, що коли всі звіти будуть в руках, то збірка буде мати два більйони долярів.

ІНДОНЕЗІЙЦІ ПРОСЯТЬ РОСІЮ.

На острові Яві, що має 40 до 50 мільйонів населення, ведеться війна. Над Явою і другими там островами панували довго Голяндці, а тепер тамошне населення воює, щоби увільнитись від Голяндців і мати свою державу. Голяндцям тепер помагає Британія. Є вісти, що провідники тамошного населення (індонезійці) звертались до Росії, щоби помогла їм „здобути справедливість від світа". Війна там йде завзята і страти мають бути великі.

ЩОСЬ НЕПЕВНЕ З СТАЛІНОМ.

Були вісти, що Сталін хорий; що він виїхав на відпочинок. На параді 28-ої річниці російської революції його не було. Побіч того говорять про його наслідника, яким мав би бути 49-літний генерал Андрій Александровіч Жданов. Ожте виходить, що з Сталіном щось непевне.

ФАБРИКИ ДЛЯ РОСІЇ.

Є вісти, що американці призначили в своїй части Німечини 25 німецьких фабрик для Росії, як відшкодовання. Це вдійсности є дальше будовання російської сили.

СКАНДИНАВЦІ НА ПОМІЧ СВОЇМ СТУДЕНТАМ.

В Ню Йорку є Американсько-Скандинавська Фундація, якої цілею є давати поміч шведським і норвежським студентам, щоби могли їхати з Америки до Швеції, чи Норвеґії докінчувати там науку. Тепер в Осло, в Норвеґії, є одна студентка з Америки, що студіює там політику. Недавно згадана фундація дістали три жертві, а то 500,000, 7,500 і 5,000, себто разом 62.500 долярів.

НОВИЙ МЕЙОР НЮ ЙОРКУ.

Мейором Ню Йорку був доси Ля Гардія (жид), а тепер вибрали Віліяма О'Дваєра, демократа. Мейор Ню Йорку має вплив на цілу стейтську політику. Вибирають мейора на 4 роки

ПІДЗЕМНІ МІСТА.

Фаховець повітряних озброєнь, в Злучених Державах, Брочис, каже, що одинокою охороною перед атомічними бомбами можуть бути підземні міста і треба їх заваз будувати. Та що сказати про людей, які будуть жити поза містами?

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$66,264.47

Едмонтон, Алта.
(Збірка о. П. Мельничука на хрестинах в д-ра І. Верхомина)

Д-р Іван Верхомин	25.00
Д-р Орест Стечишин	25.00
Д-р Ник. Голубіцький	10.00
По 5 дол.: А. Криса, П. Вінтоник, В. Панчук, О. Лукіячук (Торбі), Н. Д. Демко, Д. С. Фербей	30.00
По 2 дол.: А. Гарасим, П. Голубіцький, Н. Н.	6.00
По 1 дол.: В. Оробко, О. Винничук, В. Піддручний, Р. Василишин, В. Тріщук	5.00
Петро Буданик	3.00
Збірка на весіллю Ник. Боднаря й Надії Мельничук	16.25

Айтуна, Саск.
Збірка о. Н. Мороза)

Михайло Коваль	50.00
Василь Кривий	25.00
Йосиф Левко	25.00
Іван Павлюст	25.00
Стах Левко	5.00

Маріин, Саск.

Збірка переведена о. Є. Грицииною на весіллю Олекси Павлишина та Ярослави Майби	54.75

Карстерс, Алта.

Іван і Катерина Маларчуки	10.00

Ватерфорд, Онт.

Збірка на ювілею Васила й Василини Сторожуків в Ватерфорд, Онт. (гроші прислав п. Іван Данилевич)	5.00
Разом	$66,584.47

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XVI.
Документи.

Коли доси ми критично розбирали головно те, що про Йосафата писали католицькі оборонці Йосафата, **то тепер приходимо до документів** — найперше до одного **важного документу**, який ще красше покаже, хто був Йосафат і якою була його робота. А документ цей важний тим, що вийшов з рук визначного представника польської правлячої кляси — Льва Сапіги (1557—1633), що був воєводою волинським та канцлером литовським.

Кунцевич писав до Сапіги і той відповідає Кунцевичеви довгим листом, з якого ясно видно, як Кунцевич думав, отже і що він виробляв. Лист Сапіги з 1622 року.

Лист цей важний також тим, що тут **перший раз православні і греко-католики Українці зможуть з його змістом познакомитися** — бо досі оборонці Йосафата того листа не подавали. Коли ж мимоходом його згадують, то на такий лад, що Сапіга або справи не розумів, або будучи великим паном, не хотів признати Йосафатови слушности. Отже, мовляв, лист Сапіги не має ніякого значіння.

Коли ж тепер український загал зможе Сапігів лист перечитати, то сам побачить, чи Сапіга розумів справу, чи не розумів; побачить також, яке було відношення Кунцевича до православних, **бо Сапіга якраз наводить головні вислови з Йосафатового листа, нім на ті вислови відповідає.** І ті Йосафатові вислови подані тут чорним письмом (так вони подані і в польськім тексті, який маємо).

Лист Льва Сапіги до Кунцевича.

Не радби я вдаватись з Вашим ВПреосвященством в листовні спори; та бачучи, як уперто стоїте при своїй думці і що жадні уваги не можуть Вас від неї відвести, я мимоволі чуюся примушеним на Ваше безосновне письмо відповісти.

Не заперечую, що я самий прикладав старань для Унії і заперестати їх (ті старання) було би річею нерозумною; однакож ніколи не прийшло мені на гадку, щоби Ваше ВПреосвященство мало прийти до думки приводити до неї (до унії) людей такими насильними („гвалтовнеми") способами.

Найвисший закликає до себе всіх лагідно: „Прийдіть до мене всі ітд.", але не хоче мати невільників притягнених насильством і їх не приймає. А Ви тим нерозсудним насильством підбурили, і що так скажу, примусили Руський нарід до опору, і до відкинення присяги Його Королівській Милости (це зводиться до відступлення Москви від вибраного собою на короля Володислава). Тяжко Вам від того відпекатися, бо Вас (зн. про Вас — В.) переконують скарги, подані від них (від православних — В.) найвисшим урядникам польським і литовським.

Чи Вам невідомий гомін нерозважного народу, з якого вчувається, що скорше волять бути в турецькім підданстві, ніж терпіти таке переслідування своєї віри і богослуження.

З Ваших висловів виходить, що лише деякі монахи з епархії **Борецького** (київського митрополита) і **Смотрицького** (архіеп. Полоцького), і кілька з Київської шляхти, ті, що унії противляться. Але просьба, подана Королеви, не є від кількох черців (монахів), але від цілого війська **Запорожського**, з домаганням, щоби **Борецького і Смотрицького** в їх епархіях затвердити, а Вас разом з другими віддалити.

Біда тому, хто є легковірним; ті відносини цілком инакше виглядають в висше згаданих скаргах. Чи ж мало скарг, що до тої справи одержуємо на соймах від цілої України і від цілої Руси, а не від деяких лише черців? Не досить того, що Козаки в Київі очікують вирішення тої справи через Комісію назначену Королем: але ходить про те, чи те вирішення вийде успішно!

Наслідки рішень тої Комісії покажуть тільки надію на [illegible] невідомого доси добра: отже нерозсудком є перервати рівнинцьким насильством ту бажану згоду, а з тим належний Королеви послух.

Надужиттям своєї власти і своїми винками, де руководитесь більше легкомисністю й особистою ненавистю, ніж любовю до ближнього, наперекір святій волі і навіть наперекір забороні Річпосполитої (Польщі — В.), Ви були причиною і підпалячем тих небезпечних іскор, що всім нам грозять пожаром, або дуже руйнуючим, або все пожираючим.

Ви пишете, що **і політика звертає на них (на православних — В.) свою увагу;** а я додаю, що не тільки політика, але й уряд; бо з їх послуху більші виходять для краю користи, ніж з Вашої Унії. І тому Ви повинні свою власть і свій пастирський обовязок достроювати до волі Королівської і до замірів Урядових, знаючи, що **Ваша власть є ограничена,** і що **зачіпання того,** що противиться спокоєви і щастю загалу, можна слушно вважати зневагою Маєстату (короля, найвисшої власти — В.).

Нехай би Ви відважилися на щось подібне в Римі, або в Венеції, то Вас там певно навчили би, кілько уваги треба звертати на положення, або політичні заміри уряду.

Пишете о **навертанню до віри відступників** ітд.; саме собою треба подумати о їх навертанню, стараючись, **щоби була одна вівчарня й оден пастир.** Але треба в тім поступати розсудно, достроюючись до обставин часу, що лише частинно залежні від нашого бажання, особливо ж в нашій батьківщині, де ніяк не можна прикласти того вислову: „примушуй їх входити, коге інтраре" (той же вислів по латинськи — В.)

Треба, щоби та наша ревність і бажання загальної злуки засновувалися на правилах любови, по словам св. Павла. Але видно, що Ви віддалилися від науки того апостола: і тому не диво, що ті, які були під Вашою властю, перестали Вас слухати.

Що відноситься до **небезпеки Вашого життя,** то можна сказати: кождий сам причиною своєї біди. Треба використовувати сприяючі обставини, але не піддаватися нерозсудному захопленню; головно ж коли ходить про справу віри, тоді перед начальниками стає багато небезпек.

Я обовязаний — говорите — **наслідувати епископів** ітд.; наслідувати святих епископів в терпінню, в славі Божій, и .пр. **Золотоустого** (Хризостома) та інших великих пастирів, є річею гідною похвали; але треба наслідувати їх також в побожности і в даванню добрих примірів.

Перечитайте життя всіх побожних епископів, перечитайте всі твори **Золотоустого,** а не знайдете в них ані скарг, ані протестів, ані одної згадки про процеси, сварки, або судові свідоцтва, ані завізвання до суду Антіохійського, або Цареградського; про переслідування, про особисте усунення (з уряду): про позбавлення життя побожних духовних. Знайдете там лише те, що помножує славу Божу, збудовання (ублагородження піднесення — В.) душ людських [illegible] убласкавлення Евдокії (цариці — В.) розгніваної на слуг Церкви.

Тепер звернімось до вчинків Вашого ВПреосвященства: у Вас повні округні (земске) суди, повні магістрати (міські судові ради), повні трибунали повні ратуші (тюрма при міськім уряді) повні епископські канцелярії позвів, процесів, протестацій; а тимчасом лише що не можна скріпити Унії, але навіть посліднії звязки любови в загалу позриваються, а сойми і всякі уряди наповняються незгодою і сварками.

(Продовження листа слідує).

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Час — то гроші.

Каже пословиця, що час, то гроші.
І в дійсности час є дуже дорогим, а тим більше й важним.

Характер і вартість людини залежить від того, як вона зуживає свій час.

На першім місці стоїть той, хто зуживає час на щось доброго, розумного й найважнішого. За примір берімо Шевченка, Франка й інших великих людей.

Нище стоїть той, хто марнує час, бо він лишається людиною темною, простою й некультурною.

А на послідінім місці стоїть той, хто зуживає час на злі цілі, бо він стає вряд з тими, що ми звемо злочинцями.

Хто зуживає час для загального добра, вище стоїть, ніж той, хто зуживає час самолюбно, себто, тільки для особистих справ. Люде, що працювали для народного добра, записані в історії народу; а той, хто працював тільки для себе, нігде не записаний.

Це треба нам памятати й старатися за кождим своїм кроком залишити милий, гідний, незатертий слід. Це можемо зробити тільки тоді, коли будемо зуживати час по розумному, по культурному. Знаємо, що хто по культурному поступає, той самий культурний.

Орест Горчинський.

Супруже безладдя.

В нас всюди таке бачимо, що українці хто знає з ким женяться й українки хто знає за кого віддаються, а ніхто собі нічого з того не робить: Ані молоді над тим не застановляються, ані старші про те не дбають. Кажуть: „Та що ж, коли одно другого сподобало".

А часто таке буває задля маєтку. Тут виходить, що за маєток батьки готові продати сина чи дочку. Або син, чи дочка готові за маєток себе продати.

Добре було би, коли б хтось про ту справу більше написав і показав, яке з такої нерозумної мішанини лихо виходить.

Анна.

На увагу хлопцям.

Колись багаті родини, як хотіли, щоби їх сини виховалися на поважних людей, давали їх по скінченню школи на двір якого князя, чи короля, чи графа, чи взагалі великого богача-магната.

І там ▪ сини були під острим доглядом в усім — і вчилися, як стояти, як ходити, як до кого відноситися, як говорити, як на кождім місці поводитися, де балакати, де мовчати, як їсти, як забавлятися, як сидіти, як слухати чужої бесіди, як питати, чи просити кого про що...

Ще окремо вчилися, як відноситись до жіноцтва — щоби було чемно, гідно, поважно, здержливо і ввічливо. На відношення до жіноцтва дуже зважали, це була одна з великих справ культурного виховання

Вихованок мусів розуміти, що він має відноситись гідно не тільки до старших жінок, але і до молодих, і до дівчат; що він мусить так відноситись не тільки при старших, але і між самими молодими. Він мусів дивитись не на других, але на себе — щоби своїм недобрим поведенням себе самого не зневажити.

Нащо це згадувати? А на те, щоби і нині молодь призадумалася над своїм поведенням.

Багатьох молодих думає, що молодому все можна; що йому і Бог і люде мусять вибачити. І такі хоч ростом більші від своїх батьків, поводяться нераз по дикому, по некультурному, по дітвацьки. А вже головно, коли між самими молодими.

Та не так повинно бути. Бо навіть від дитини вимагається, щоби вона поводилась гарно, пристойно і розумно. І коли дитина так поводиться, як на ню всі звертають увагу, як люблять і хвалять.

А тепер питання: Чому та дитина, нехай це буде хлопець, має поводитися по некультурному, по дурному, коли буде мати 18, 20, 22, 24 роки? Чому та діточа мала гідність не має рости разом в хлопцем і вирости на велику гідність дорослого хлопця?

Великим скарбом є гідна, поважна, примірна дівчина. На неї всі звертають увагу. Таким самим великим скарбом є і поважний хлопець. І на такого хлопця звертають увагу і старі і молоді.

На закінчення скажу: Українські хлопці! — Чи ви між старшими, чи ви між молодими, ви завсігди поводіться поважно і гідно. Як християне! Як люде культурні! Як дійсні аристократи! Як гідні сини своїх батьків! Як поважні сини свого народу! Так, щоби це до вас відносилися слова пісні:

Як буду бита, то знаю за що,
За козаченька — не за ледащо!

К. П.

І буком до розуму промовиш.

Чув я оповідання про дійсну таку подію...

В однім селі, чи місточку на Херсонщині (полуднева Україна) завелось між молодими лихо. Двох сильних парубків вічно бійки заводили. Зійдесь гурт молодих, отже ті ні з сього, ні з того бійку починають. Таке вже вийшло, що ніяк гуртови зійтися.

Що вже люде і говорили тим двом, і просили — не помагає.

Аж знайшлося двох сильних та розумних братів, взяли собі до помочи ще двох сильних хлопців і кажуть:

— Мусимо лихо припинити!

І припинили. А як? Ось так: ще ті два забіяки ледво роблять зачіпку до бійки, а ті чотири їх хапнуть, дадуть кількось горячих і пускають. Кажуть:

— Хотів бійки — маєш!

Повторилося таке два-три рази і забіяки стали поважними людьми. Поводяться, як треба, нікого не зачіпають. Тихі, смирні!

Отже деколи можна і буком до розуму промовити. Тільки треба, щоби той бук був також розумний.

Степан.

БУДЕ МАЛО ЛІКАРІВ, ДЕНТИСТІВ.

Президенти вісьмох стейтських колегій та університетів заявили, що в недалекій будучині забракне лікарів, дентистів, промисловців і других вчених. Це видно з того, що тепер мало є студентів, щоби до тих професій готовилися. Стейти брали на війну студентів університету не зважаючи, до якого фаху вони готовились, отже нині приходять наслідки того.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

В Ж Е Ф О Р М У Є Т Ь С Я.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ПОРА РЕОРГАНІЗАЦІЇ.

Край за краєм в Европі і в цілім світі реорганізується до нового життя.

Українці також мусять реорганізуватися до красшого. Мусимо самі себе взяти добре в руки і зреорганізувати наше життя згідно з вимогами пори і життя українців. Треба створити для себе новий лад, нове право.

Вістник вже давно почав реорганізацію культурного життя на краще, нашої літератури, і цілого нового життя українців. Тепер пора продовжувати і прямувати до наміченої мети.

Збірка Української Православної Колегії піднеслася вже високо. Колегія куплена.

Відділ молодих читачів має гарну подвійну колюмну доброго матеріяну в Вістнику.

Колюмна пять-річних передплатників формує третю сотню і бажає дістати багато нових добровольців щоби зреорганізувати оспалість і байдужність.

А. Е. Білинський.

ДАВНЕ ТАКИ НАГАДУЄТЬСЯ.

В Ню Йорк Таймс з 6 листопада, 1946, є образок де бачимо, як перед папою стоять на колінах хлопці. Під образком написано, що папа приняв на авдієнцію (на послухання) 2000 італійських хлопців, які занимаються чищенням черевиків.

Воно нічого собі, коли б образок не нагадував події з перед 20 лит.

Було це 1925 року. Тоді з Галичини поїхало до Риму кількадесять католиків з надією, що зможуть розказати папі про кривди від Поляків, а чейже папа стане в їх обороні.

Але папа греко-католиків на авдієнцію не приняв. Тільки скористали, що вгурті могли поцілувати папську руку.

Про те писав в „Ділі", таки гр. кат. священик, Костельник, що був в тій делегації.

Тут треба додати, що тоді ж говорив папа з польськими гімназистами, говорив з представниками польського пресового бюра і передав благословення для всіх польських газет.

Діялось це при кінці 1925 року, отже якраз перед 20 літами. І в греко-католицькій делегації були тоді не хлопці, що чистять чоботи, але люде старші, були греко-католицькі священики — та папа не хотів з ними говорити. Хоч говорив з ворогами Українців.

Така подія з перед 20 літ нині пригадується..

ДО АНГЛІЇ ЗА 5 ГОДИН.

Жовтня 23 зі Східної Канади перелетів до Англії Москіто бомбовик за 5 годин і 10 мінут. Пересічно летів понад 445 миль на годину.

ВІСТНИК" не залягали. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

З НИНІШНИХ ПОДІЙ.

Не диво — мале диво.

Міністер Бевін говорив 7-го листопада в парляменті в Лондоні, що Британія Росію підозріває. Відомо ж, що Росія робить все на власну руку, не дуже оглядаючись на своїх воєнних спільників. Крім того, як виходить, вона нині домагається ще нових територій, Триполітанії й Еритреї. Триполітанія на березі Африки, напроти Італії, а Еритрея на сході понри Червоне море.

Бевін сказав, що „нехай великі держави покладуть карти на стіл лицем до верха, бо ми готові так зробити". Отже нехай і Росія покладе. В іншім місці сказав, не згадуючи імени держави:

„Як не підозрівати, коли велика держава хоче перейти точно поперек горла Британської держави".

Росія про Триполітанію й Еритрею давно вже згадувала. Та видно, що тепер дуже настоює, щоби дали їй, чого хоче.

Коли б Росія згадані території забрала, то дістала би повну контролю над Середземним морем, яке є головною морською дорогою Англії на Схід. Тоді від Росії залежало би, чи Англія може Середземного моря вживати, чи ні. Це дійсно було би — перейти поперек горла Англії.

Дива нема, коли Росія ставить такі домагання. Вона ж віддавна плянувала революціями здобувати чужі краї.

Диво було би, коли б Росія, що має нині таку силу, не робила, як робить. Доси давали їй все і помогли позабирати чужі краї, отже чому не домагатися ще більше.

Та диво, що люде на відвічальних становищах не хотіли бачити Росії такою, якою її світ бачив, тай ще славили її освободителькою поневолених і захистницею демократії. В усіх вговорювали, що вона свята з святих і поможе завести красший лад на світі.

От чому треба дивуватися!

Атомічні наради.

Недавно премієри Англії та Канади обговорювали з президентом Труманом справу атомічної бомби. Стоїть питання, як виріб такої бомби контролювати? Чи Росії дати всі способи її виробу.

Тількож спосіб виробу атомічної бомби в загальному всім химікам світа відомий, отже за кілька літ кождий край може познаходити решту способів і такі бомби собі виробляти. А вже в першій мірі Росія. Про ню головно ходить.

Та окремо встає перед нами питання, чи Росія вже не має точних відомостей про виріб бомби? Вона могла сама знайти такі способи; вона могла дістати їх з Америки від тих, що коло виробу атомічної бомби працювали. Проста річ — між американськими химіками могли бути одиниці з російською орієнтацією, як вони всюди є, і такі в часі, коли перед Росією все було поклони і приносило жертви, могли також справу атомічної бомби на жертівник положити. Диво, коли б не положили!

Впадає в очи, що поведення Росії нині дуже самопевне. Вона одна не журиться тим, що буде. Вона не числиться з тими, які дали їй в руки тільки сили. Вона не просить їх до переговорів і нарад над тим, як завести на світі лад і забезпеку перед дальшим лихом. Всім тим другі клопочуться, а Росія лише каже: Я ще того, і того, і того хочу!... Коли ж не дасьте, всяке може бути...

Це також повинен би світ мати на увазі!

ТЕПЕР МИ СКАЖЕМО.

Спілка з протестантами.

В католицьких „Українських Вістях" з 30 жовтня, 1945, появилася стаття п. з. **„Українська Православна Церква в Канаді Членом Спілки Протестанських Церков"**. На вступі є пояснення, що дальше вони передруковують важніші уступи з протестантської „Євангельської Правди". Відтак йде передрук тих уступів, з яких виходить, що Українська Православна Церква зеднаалася з протестантами і протестанти вже тішаться, що православні будуть свою Церкву реформувати на протестантський лад. Передавши це, „Укр. Вісти" кажуть від себе:

„Зміст статті кожному зрозумілий...

„Нам дивно тільки, що „Український Голос" і „Вістник" чомусь мовчать; хоч би слівцем згадали про цю сензаційну справу. Так, немов би нічого не сталося.

„А може протестантський часопис неправду написвав? Коли так, то нехай церковний православний провід публично заперечить у своїй пресі. Тепер, коли справа стала явною, дальша мовчанка нічого не поможе."

Зі сказаного доси бачимо, що „Укр. Вісти" написали дуже добре, розумно і вчас, лише треба додати до всего того одно пояснення, а то: **що стаття в „Євангельській Правді" до нашої „Українськоі Греко-Православної Церкви" цілком не відноситься**, бо наша Церква **не є членом Канадійської Ради Церков!** Отже і те, що говорять „Українські Вісти", повинно бути звернене кудинде, а не до нас!

Це мабуть „Українська Православна Церква", якої епископом є Богдан Шпилька, увійшла в Канадійську Раду Церков і до неї свої уваги „Укр Вісти" повинні звернути.

Та хоч вийшло непорозуміння, то всеж „Українським Вістям" належиться признання. Памятаючи, очевидно, що нині є лише одна, одинока Українська Греко-Православна Церква, що від чужих независна, вони дбають, щоби і та не попалась в чужі руки. Самі ж з досвіду мусять знати, кілько гіркого доводилося нераз переживати Греко-Католицькій Церкві від чужих покровителів і наставників.

Щож до Вістника, то він запізно довідався про те, що писала „Євангельська Правда", отже доперва тепер каже своє слово.

Також „Новий Шлях" з 31-го жовтня передрукував статтю з „Євангельської Правди" малощо не вцілости, хоч щоправда без своїх завваг. Очевидно думав, що і самої статті досить. Та все ж лишаєсь маленьке питання: Чому він статтю передруковував? Він же не церковник. Віддавна знаємо, що для нього всі Церкви однакові, отже і маленька новинка (з журналістичного обовязку) була би цілком вистарчила. Та мабуть він також не знав, про кого йде мова, отже знов непорозуміння...

Щож до самої статті в „Єв. Правді", то і для нас вона гідна уваги. Вона говорить багато — розкриває ціль єднання церков; вона зачіпає справи, які цілком невірно пояснює; вона показує навіть, що її погляди, чи вірування з євагельським змістом і зі здоровим розумом розходяться.

Вкінци вона сама собою пригадує, що заходи коло єднання Церков давні, як світ — мають за собою довгу історію, і що нинішні заходи, це лише продовження історії.

Про ті справи ми думаємо окремо поговорити.

ПРИМУСОВИЙ ПОВОРОТ.

В „Ню Лідері" з 27 жовтня, 1945, є лист секретарки Литовського Американського Інформаційного Центра, Марії М. Кізіс, яка каже, що там одержали донесення очевидця такого змісту:

„Серпня 12, 1945, число скитальців і табору в Кемптен, в Баварії, зібралося до церкви, як звичайно. В годині 10.15 приїхали американські вояки троками. Як лише Богослуження скінчилося, начальник табору, Данилів, оголосив зібраним, що американські вояки прийшли, щоби відпровадити до УССР тих з табору, що перед 1938 роком жили в її границях (Росії).

„Це зробило велике потрясення. Почулись крики: „Скорше тут згинемо, ніж маємо до Росії вертатися!" Комендант перечитав спис 410 осіб, яких це ще більше прибило. Американський офіцер казав перечитаним ставати на одну сторону в церкві, іншим на другу. Та ніхто не порушився. Він повторив приказ три рази.

„Плачучі матері з дітьми на руках почали просити милосердя. Старі чоловіки вклякали та в імя Христа і людяности просили, щоби лишити їх в таборі, бо відсилка до Росії буде для них неволею, або і смертю.

„Американський офіцер з вояками вийшов з церкви, а за яких 15 мінут вернувся з більшим відділом. Почали виганяти з церкви Росіян й Українців. Жінки вмлівали. Плакали навіть ті, що їх не мали відсилати.

„Люде побралися за руки, щоби опиратися. Вояки хапали Росіян, били їх прикладами (кольбами) крісів, тягнули через церкву і жорстоко кидали на троки. Священика, що вмішувався в справу, вдарили по лици. Одному старому чоловікови поломали ребра. Почулися стріли на пострах.

„Кількох Росіян вискочило через вікна і втікали, та за ними стріляли американські вояки і їх поранили. Церковний

вівтар перевернули. Росіянам не дали навіть часу, щоби вібрали своє убоге добро, але повпихали на троки і по-[redacted]

„Коли дехто з нас, головно Естонці, Латвійці і Литовці, вернулися до наших кімнат, дечиї гроші, годинники і фонтанові пера хтось покрав.

„Нас, що дивилися на Зединені Держави, як нашу послідну надію на дійсне освободження, до живого вразила та примусова репатріяція Росіян, для яких Росія є величезним табором невільничої праці".

Це одна з тих страшних вістей, які приходять нині з Европи.

Вертатися... До дому, чи до своїх сторін всякий рад би вернутися, коли б знав, що там буде бодай воля. Бідував би, та доробляєся б. Але він знає, що там жде його більше лихо, ніж він терпить на чужині — там буде страшна неволя, або жорстока смерть...

Та що сказати, що люде, які є ніби християнами і ніби демократами, таке з нещасними виробляють?...

ПРО ТЕ, ЩО БУЛО І Є В РОСІЇ.

В американській „Свободі" ч. 214, в „Надісланім" до „Свободи" з Европи між іншим читаємо:

„Воля віри та сумління!" — розпинались большевики в 1917 р. Дали вони народові волю віри?

„Найжорстокішою боротьбою відповіли вони на всякий прояв релігійного життя. Весь державний, партійний, комсомольський, профспілковий апарат, школа, наука, кіно, театр і вся совдепська преса були кинуті на боротьбу з релігією.

„Створено спеціяльний орган для боротьби з релігією: „Спілку войовничих безвірників", на чолі якої став Гугельман (Ярославський).

„Що року перед Різдвом та Великоднем переводилась спеціяльна антирелігійна пропаганда, щоб примусити нарід не святкувати його релігійних свят... Глумились над вірою і над людьми, органзуючи під церквою комсомольські блюзнірства (насміхи) над Службою Божою, що правив за священика якийсь комсомолець, одягаючись в церковні ризи. Отже в церкві Службу Божу правив священик, а під церквою комсомольці. Так було в Богуславі на Київщині, в монастирі на Великдень.

„Пильно стежили, щоби у ці дні (в Свята) кожний учень прийшов до школи, а робітник та службовець на роботу. Щоби на Великодні свята дитина не принесла до школи, а жінка на роботу крашанки, а на Різдво, щоб не колядували.

„Треба віддати велику пошану й належну справедливість Українській Автокефальній Церкві, яка, народившись у вогні й бурі революції, будучи ще молодою, й змагаючись за своє існування, поперше проти переслідування з боку совітської влади, а подруге проти поборювання її й цькування збоку московсько-словянської церкви, — зі всією молодою енергією і завзятістю сміливо, чесно і самовіддано служила свойому народові, по мученицькому відстоювала (обороняла, захищала) православну віру й Церкву Христову і свій обовязок виконала до кінця. Большевицька влада врешті заборонила Українську Автокефальну Церкву, а її духівництво віслала (позасилала). Так виконала совітська влада свою обіцянку — „воля віри та сумління".

„Те, що тепер в Совдепії настановили патріярха всієї Росії, відчиняли церкви, дозволяють правити Службу Божу й червоноармійців ротами (компаніями) водять до церкви, хіба це не є обдурювання народу? Все те робиться не тому, що большевики почали вірити в Бога, а тому, що використовують релігію для своїх інтересів. В церкві з амвони славлять невіруючого Сталіна як „Богом посланого вождя народів". Большевицька влада просто глумиться тепер над християнською вірою..."

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 44.

Хто противиться власті... собі осуд приймає.
Рим. 13: 2.

Звідуни і бунтівники.

Другого року по виході з Єгипту вислав Мойсей звідунів до Ханаану. Було їх дванадцять. Коли вернулися, двох з них оповідали правду, що земля дуже багата, а люде там такі, як і інші, та що завоювати ту землю не буде тяжко, бо з нами Бог. Десятьох же звідувів говорили, що там в Ханаані є великани, міста мають дуже великі мури, та що ізраїльтяне ніколи не зможуть ні міст здобути, ні землі забрати.

Люде настрашилися. Почали нарікати на Мойсея і на Бога. Господь хотів покарати їх заразою, але Мойсей випросив помилування. Господь помилував нарід, але сказав, що ні один з бунтівників не увійде в Обіцяну Землю. За кару мав Ізраїль бути в пустині сорок років, доки всі бунтівники не вигинуть.

Сталося одного разу, що чоловік збирав дрова семого дня. Мойсей і Арон осудили його. Побито його камінням. Зараз по тім почало трох проводирів, Датан, Корей і Авірон, говорити проти Мойсея і Арона. До них прилучилося трохи Левітів. Вони казали: Бог не тільки вибрав Мойсея і Арона, а ввесь нарід святий. Чому лише Мойсей і Арон судять людей? Чому тільки Арон священиком? Вони поробили собі кадильниці і ризи і також хотіли служити в святині. На те сказав Мойсей: Завтра Господь Бог покаже, хто має провід, та хто має служити в храмі. Нехай всі вони прийдуть з кадилами і стануть коло храму з одного боку, а Арон і сини його з другого боку.

Але бунтівники не прийшли. Тоді Мойсей і Арон пішли до їх шатер. Також прийшло багато народу. Мойсей промовив: Як ті бунтівники помруть так, як другі люде, то це буде вам знак, що Господь мене не послав. Коли ж пожере їх земля і вони живі підуть до пекла, тоді всі будете знати, що вони виступають проти Божої волі. Ви, люде, відступіться далеко від них.

Люде скоро відступилися. Нараз розступилась земля під шатрами бунтівників і вони провалилися в землю зі всім, що в шатрах було. Того самого часу спав вогонь з неба і спалив 250 людей, що прилучилися до Корея і його спільників.

Питання:

1. Кілько звідунів вислав Мойсей? 2. Кілько з них говорили правду? 3. Кілько говорили неправду? 4. Котрим звідунам люде повірили? 5. Яка кара постигла тих людей, що послухали неправди? 6. Котру заповідь Божу переступив чоловік, що збирав дрова? 7. Як називалися провідники, що збунтувалися проти Мойсея і Арона? 8. Чи то значило, що вони виступили лише проти Мойсея і Арона? 10. Яка кара постигла їх?

ЛЕКЦІЯ 45.

...Як підняв Мойсей гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і Син Чоловічий, щоб кожний віруючий в него не погиб, а мав життя вічне.
Іоан 3: 1, 15.

Аронова палиця і мідяний вуж.

По тім, як Господь покарав бунтівників, сказав до Мойсея: Скажи провідникові кожного покоління написати своє імя на своїй палиці і принести до храму. Кого я виберу священиком, того палиця до раня зацвіте. Слідуючого дня виніс Мойсей палиці зі святині і люде побачили, що тільки Аронова палиця зацвила. Ту палицю вложив Мойсей до скрині Завіта.

Через всі роки життя в пустині Мойсей вчив своїх людей. Він їх вчив, як пізнати і як обходитися зі слабостями, як і що можна їсти, чого не можна, як між собою поводитися, як залагоджувати суперечки між собою, як мали жити родичі з дітьми, а діти з родичами і всього іншого, що було потрібне до життя.

На початку сорокового року вандрівки по пустині знова не стало води. Люде знова нарікали на Бога і Мойсея. Господь сказав Мойсееві: Палицею вдариш скалу і потече вода. Мойсей взяв палицю з храму і вдарив по скалі раз і зараз другий раз. Він самий на хвильку сумнівався, що з чистої скали потече вода, тому вдарив другий раз. Той сумнів не подобався Богу і сказав Бог Мойсееві: За те, що ти сумнівався, не увійдеш до Ханаану, тільки побачиш з горя. Незадовго потім помер Арон, а його син, Єлеазар, став первосвящеником.

Довге блукання по пустині надокучило людям. Вони знова нарікали на Бога і Мойсея. За кару наслав Бог на людей їдовитих вужів. Вужі кусали людей і ті вмирали в тяжких муках. Колиж люде покаялися, то прийшли до Мойсея і просили, щоби він за них помолився. Мойсей так зробив. Тоді Господь сказав зробити мідяного змія і повісити його на хресті. Хто з вкушених з любовю поливився на ту гадюку, той ставав здоровим.

Мідяний вуж (гадюка) був образом нашого Спасителя, Ісуса Христа. Хто з тих, що покаються, прийде до Розпятого на хресті, отримає здоровля для своєї душі, т. є. прощення гріхів і життя вічне.

Питання:

1. Яке чудо показав Бог з палицею Арона? 2. На що треба було того чуда? 3. Чим занимав Мойсей Ізраїля, в пустині? 4 Чому Мойсей не мав зайти до Обіцяної Землі? 5. Чого вчить нас подія з їдовитими гадюками? 6. Кого представляє нам мідяна гадюка? 7. Що дістають ті, що з любовію приходять до Ісуса Христа?

ЯК ЛИХО НА ДОБРО ВИХОДИТЬ

(Легенда).

Тепер воно казка, а колись була правда.

Тоді Христос ходив по світі з учениками і раз серед поля захопила їх ніч. З одного боку сосновий ліс, з другого степ. Аж бачать — серед ліса світло. Підійшли — хатинка.

— Стук, стук! — застукали до дверий.

— Прошу! — почулося — входіть з Богом!

Хата убога-убога. Правда, є святі образи зіллям пообтикувані, але кругом убожество. Тай як посеред такого степу бідній вдові розбогатіти. Далеко ж від людей. А й дітей було в неї кількоро.

Та це не всі. Бо вже двох синів дала між людей на роботу. Тай дочка пішла в найми. А двое дітей ще коло неї.

— Чи не можна б нам тут переночувати? — кажуть подорожні бо дуже ми втомилися. Тай надворі стає погано...

— А вжеж, що можна — каже вдова без надуми — як подорожних не приняти! Але що я... Може ви голодні, от що!...

— Та ми можемо і без вечері — кажуть апостоли — нам коби спочити.

— Ні, так не можна — говорить вдова — та пождіть.. може я хоч щобудь прилагоджу.

І кинулась сюди туди та за хвильку поставила чогось там і просить

— Хоч икбудь вас погостюю, бо що більше я можу зробити Убожество в нас. Тільки всего, що коровка в нас є, то все ж є бодай для дітей, а коли б не було, то хоч збирай отту мізерію тай іди куди очи несуть. Отта коровка нас тут тримае.

Поки подорожні їли, вдова почала готовити їм постіль. Внесла вязочку сіна, розстелила на землі, накрила, чим мала, і вже воно красше, ніж ночувати на дворі.

Скінчили подорожні вечеряти, помолились і зараз полягали. За хвилю всі спали твердим сном.

Лише вдові не спиться. Правда, вона почала була дрімати, а дальше думки її розбудили. І думае вона про дітей, яких вдома нема — звичайно мати.

— Як то син мій там живе Чи має він, що потрібне. А може, крий Господи, з ледарями тай сам ледарем стане, розволочиться. А він тут був такий поважний хлопець. Коли б я там була, я держала б його в руках, а так що я зроблю...

То знов про дочку думае:

— Пішла з дому і вже як прибралася. Та чи справді вона на ту одежу вже заробила, чи може... Ох молоді! Їх ще всюди поведеш, як кота за стеблом Піде з під материнського нагляду і давай манівцями блукати, самопас ходить Здається молодому, що він завсігди таким буде. Еге! А мине трошки часу, ви оглянувся, а він не той що був Тай зайшов, куди не треба...

Так гадками та думками до досвітку пролежала.

Ще дня не було, як вдова встала і думае:

— Може подорожні почнуть невдовзі в дорогу збиратися, то не можна їх голодних з хати випускати.

Доїть вона корову і дивно їй, що де того молока тільки набираеться. В четверо більше надоїла, як звичайно, а може в пятеро.

Нагодувала вона подорожних, тай собі кілько ще молока зосталося.

При відході кажуть апостоли:

— Накормили ви нас, переночували, отже треба би вам хоч щобудь дати...

Замахала вдова обома руками та:

— Що це ви, люде добрі! Хіба ж так можна? Ви йдіть з Богом, а мені від вас нічого брати. Я рада, що вам хоч трошки помогла...

Пішов Христос з Апостолами в дальшу дорогу і говорять між собою, що які то добрі люде є на світі. Лише що убогі. І питають Апостоли Христа:

— Господи, чи не можна би тій вдові помогти, щоби їй красше жилося. Вона ж така праведна жінка

На те Христос:

Прийде час, що вона дістане нагороду за свою праведність.

Ще Христос говорив, як прибігае вовк, а голодний-голодний, та:

Господи, дуже їсти хочу, поможи!

Подумав Христос і каже:

- Онтам на степу пасеться червона корова, йди і зїдж її

Пішов вовк, а апостоли почали шептати між собою, що це ж корова тої праведної вдови І порадилися, що поки вовк добіжить, треба ту корову на чорну перемінити А вони вже мали силу таке зробити.

Йдуть дальше, аж знов здоганяе їх вовк та:

— Їсти хочу. А там нема червоної корови, але є чорна

То зїдж чорну - каже Христос

Побіг вовк, а апостоли тихцем переміняли ту корову на перісту.

Ще далеко не вві́йшли, як знов здоганяе вовк, та:

Господи, нема там чорної корови, але є перíста. Що я маю їсти?

Їдж, яка є каже Христос.

Пішов вовк і вже апостоли були певні, що вдовиної корови нема і вдова лишилася без нічого. Йдуть і не говорять бо про що говорити

Сонце піднеслося і почало печи. От тепер би холодної води напитися! Але де та вода в степу буде

Ще йдуть, аж на боці гайок Там і вода мусить бути. І пішли всі крім Христа За хвилю вертаються.

А що, напилися? питае Христос.

Ні - кажуть там у воді повно всякого гадя, тай вода якась червона, крована

Йдуть дальше. Знов гайочок недалечко дороги. Мабуть тут є вода І пішли вони туди.

Коли аж за довгу хвилю вернулися апостоли, питае Христос

А що, напилися?

Напилися, Господи. Тай яка там гладка вода! Пєш і ще хочеш. Тай кругом керниці кілько квіток, кілько барвінку! Дуже гарно! Не так, як там, ми бачили

Тоді Христос:

"Ті гади, що там були, то души поганих людей. Тих, що про Бога не памятають, що другим не поможуть, а тільки про себе одних дбають. Знов же квітки, що ви тут бачили, то души тих добрих людей що на Божий Закон зважали і на кождім кроці добро робили та праведно жили.

Подумали апостоли і наймолодший з них, Іван, каже:

— Так Господи... Тільки ж як це, що вовк зїв корову оттої праведної вдови..

Христос не сказав нічого, але прислонив очи рукою і почав вдивлятися в далечінь. За ним й апостоли почали дивитися. Знак, що там щось важне мусить бути.

Звертаеться тоді Христос до них та:

— Чи бачите там щось?

— Бачимо. Це вдова йде Видно, що з дітьми в світ за очи вибираеться. Нещасна!

Тут звернув Христос очи в другу сторону і знов дивиться в далечінь. Почали й апостоли туди дивитися

— Чи бачите там щось?

— Бачимо, Господи. Це та сама вдова разом з усіми своїми дітьми вже в кращій хаті, ніж та, яку ми бачили, коли в неї ночували.

Тоді каже Христос:

Ось вам і наука! Не знаете ви Господніх доріг. Ваші очи бачать лише близеньке і тимчасове. А що завтра з нинішнього виросте, про те ви не думаете. Як не думаете, куди потече вода, коли на жерело дивитеся. Гляньте на ту вдову. Ви казали, що їй належиться нагорода за її щирість, і я так думав. Тільки ж ви не бачили справи так, як я бачив. Коли б голодний вовк не зїв її корови, вона і дальше жила би в своїй убогій хаті і бідувала би та нарікала би. Але то ще не все - бо її діти порозходились би по світі і ледащими поставали би. Подумайте — яке це велике горе на ціле життя було би для такої щирої матері!

- А справді, що велике горе! кажуть тепер апостоли - - Ти Господи це краще знаеш, ніж ми. Може і добре, що сталося, як сталося.

Тоді ще Христос:

- Отже вам наука, щоби ви в кождій справі дальше дивилися, в будучину зором сягали. З кождого лиха може вирости щось добре. Бо те, що людям лихом здаеться, може бути здоровим зерном, з якого виросте дерево великого щастя для людей. Беріть ви вдову тую... Нині вона журиться, але її жде красша доля. Вона позбирае всіх дітей кругом себе і всі вони разом працюючи, розведуть гарне господарство, де буде більше коров, де буде багато всякого добра...

Слухали апостоли Христових слів і вже нічого в голос не казали. Лише поміж собою шепотом повторяли:

— Не знаемо ми того, що він знае!

КГ—В.

16-ЛІТНИЙ УБІЙНИК

В Гринвил, Ілл., 16-літний Френк Брайсон, застрілив свою кузинку, що мала 3 і пів року. Та в його пляні було застрілити одним вистрілом також її 5-літнього брата, що стояв позаді — він хотів, щоби куля перейшла через обох. Він то мав якісь рахунки з батьком дітей. Так нині молодих виховують!

НА ФОНД МУРИНСЬКИХ КОЛЕГІЙ.

Доси мурини в Стейтах зібрали 1,030,000 долярів на піддержання своїх 32-ох колегій. Гроші збирали в 45-ох містах. Самі мурини вояки з за моря прислали 45,000 долярів.

ЮВІЛЕЙ ЦЕРКВИ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

В неділю 29 липня ц. р. Українська православна громада в Принс Алберт обходила велике свято свого храму св. Володимира і десятиліття існування укр. православної громади. В той день царила пречудна погода. Прочани з околиць зїхались — з Самбург, Гонімун, Генрібург, Калина, Клейтонвил, Мт Нирк, Вірдейл, Факсфорд, Шипмен, і Дейвис і т. д. Богослуження відправляв парох Всч. о. Кость Желішкевич, а хор з Саскатуну під орудою п. М. Гуменюка співав Службу Божу

Простора церква не могла помістити вірующих. Було повно на церковній площі — як писав місцевий англійський часопис, було кілька сот прочан. Проповідь отця пароха була виголошена на тему „Нехай буде світло", була глибоко релігійна і високо патріотична. Вірні слухали з одушевленням.

Зараз по Богослуженню Сестрицтво Церковне під проводом пані Настюк приняло всіх смачним обідом. Гості по черзі сідали до столів і засідали кілька разів. Треба признати паням организованість і рехвітливість. Тому що не можливо було всіх зараз накормити, заряд зробив на площі лавки і всі спокійно собі розгомонували, що таке можна бачити лише на Україні, коли прочане їдуть на відпуст. Таке зробила на свій Ювілей православна громада в Принс Алберт

Після обіду відбувся Концерт хору саскатунської православної громади під проводом п. М. Гуменюка. Вступне слово виголосив о. Желішкевич пояснюючи значіння цего свята По сім слідував привіт п. М. Гуменюка Хор відспівав славну пісні О Кенада, Над річкою бережком Осінну пісню, Ой на горі там женці жнуть і інші. Сольо співпані М. Гуменюк при акомпаніяменті пані М. Гуменюк „Місяцю ясний". Дует скрипковий п-на МикЛермик і п. М. Гуменюк. Скрипкове сольо п-ни Ґ. Тесляк при акомпаніяменточки як Марш Січовиків і др. Рясними оплесками нагороджувано майже всіх, котрі виходили і по три рази, це знак як старанно і задоволяючо виконували свої точки.

Головний реферат виголосив ректор Інституту П. Могили в Саскатуні п. Г. Сирник на тему „Яка будучність українців в Канаді", надаючи вагу і значіння органiзования Української Школи Реферату присутні слухали дуже пильно, бо прелегент говорив дуже зрозуміло. За це присутні зложили жертви на Українську Школу 108 долярів.

Отець парох покликав до слова двох піонірів. Першим був п. Іван Дігнерис Радісно говорив свої речення, радіе, що святкує цей ювілей. Колись приходилось тяжко. Нині ми спокійні, маємо гарний власний дім Я дякую Богу, говорив піонір що належу до Української Православної Церкви, котра є одиокою святинею Українського Народу

Другий піонір це був п. Т Жугаєвич. Висказав, як то вони на початках сходились на Богослуження, де тільки могли, приходилось не одно переносити таки від своїх. Одная дійшли до бажаної цілі. Наш труд на марне не пішов, що є запорукою цей ювілей. Дай Господи діждати слідуючого Ювілею.

Отець парох, дякуючи п. І. Дігнерисові і п. Т. Жугаєвичеві, згадав їх заслуги для української православної громади. Дай Господи багато таких

Головний доклад з діяльности православної громади склав піонір і невтомний працівник, колишній ректор Інституту П. Могили, а тепер аптикар у Принс Алберт, п. М. А. Зюбрак. В своїм цінім докладі представив присутним історію православної громади у Принс Алберт, її переживання та труднощі зі сторони противників; за це окруження наше виховалось принціпово і так стала на твердім фундаменті українська православна громада. Нині є вже місцевий священик, провадиться Рідна Школа і праця ведеться. Є надія, що в короткому часі будемо мати гарну нову церкву, на котру вже маємо трохи готівки. Годі описати цінний доклад шановного бесідника.

Привіти зложили гості з Саскатуну, п.п. Сліпченко і Мадюк.

Концерт закінчено відспіванням „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти йому".

Годиться згадати, що є більше діяльних членів, котрі працювали і вкладали великі свої труди Слава і честь їм.

На закінчення Всеч. о. К. Желішкевич зложив щиру подяку піонірам, зарядові, церковному сестрицтву за злагодження обіду, членам прихильникам за їх муравлину працю та всім присутним гостям побажав многих літ.

Щира подяка належиться хорові саскатунської православної громади в особливо п. Мих. Гуменюкові.

На цьому закінчилось це велике Торжество — 10-літний ювілей церкви. Дай Господи діждати до слідуючого ювілею.

Православний.

ПРИНЯТТЯ ВІД КООПЕРАТИВИ.

(Монтреал, Кве.)

Відома українська кооператива у Монтреалі, що гуртує в собі дрібних продавців смаженої картоплі та інших товарів, котра носить назву „Центральна Обслуга", урядила у неділю дня 19-го серпня ц. р. у винайменій обширній салі Української Православної Громади урочисте приняття в честь відїзджаючого активного члена Олександра Барабаша. Олександер Барабаш вважається основоположним членом цеї кооперативи і в останньому році займав становище директора. Придбавши у Виннипегу для себе гарний дім і маєток завдяки свойому комерційному хистові він заподав дирекції свій намір виїхати з Монтреалу до своєї власної хати в Виннипегу і попросив звільнити його з відповідального становища директора кооперативи. Його просьбу було вволено і на знак признання за його активну працю членство урядило це урочисте приняття.

Приняття отворив короткою вступною промовою управитель кооперативи п. Яким Редчук, що був впорядчиком приняття та покликав до слова голову кооперативи п. Тео. Мушинського, котрий дав признання відїзджаючому п. О. Барабашові за його щиру організаційну працю і висловив жаль з приводу його втрати. З черги було покликано до слова голову Брацтва Української Православної Церкви у Монтреалі п. С. Гайдичука, який висловив признання кооперативі за її працю та за її гарне товариське відношення до членів і до української справи. Побажав відїзджаючому О. Барабашеві та його родині щасливої подорожі. Далі говорили — п. А. Ількiв, директор, п. Т. Прокопович — другий директор, Михайло Завадський і Захарій Гудима — члени заряду кооперативи, Іван Твердун, бувший голова кооперативи і п. Ілько Барабаш — брат відїзджаючого, на останку — п. В. Базюк Всі вони висловили заслуги; котрі приложив до розвою організації п. О. Барабаш, і бажали йому успіху на новім місці його життя.

Покликаний до слова п. О. Барабаш подякував всім членам кооперативи за честь, зроблену йому і його родині таким урочистим приняттям. Розповів перебіг свого життя в Монтреалі біля власної торговлі і біля кооперативи; подякував своїм співпрацівникам директорам, голові, управителеві, членам заряду і всім членам кооперативи за співпрацю та за дружне товариське відношення, а зокрема зложив подяку дорадникові кооперативи о. прот. Володимиру Слюзарю за його працю і поради. Висловився, що наколи і далі кооператива буде слухати дорадника та йти за його вказівками, то розвій кооперативи буде запевнений. Висловив віру, що тоді кооператива діждеться світлого менту, коли буде спалювати свій моргедж, як це спалювала свого часу Українська Православна Громада.

Після цього всі присутні відспівали п. О. Барабашеві і всій його родині „Многі літа" та споживали гарно приготовлену перекуску. По перекусці п. Я. Редчук закликав присутних не забути за свою пресу, а найголовніше — за нещасливих українських утікачів, що опинилися в Західній Європі без жадних засобів до життя. Промову цю доповнив п. Ст. Гайдичук, голова Брацтва української православної громади, котрий живо розповів розпачливе положення наших братів і сестер в Західній Европі на підставі переписки і закликав до зложення жертв, які відповідали б правдивій братній помочі.

Зложено в готівці на Вістник 8 дол., на Український Голос $11.50, на українських збігців у Зах. Европі 94 дол.. Загалом зібрано $113.50.

На Український Голос зложили: По $2.50: О. Барабаш. По 2 дол.: М. Мартинюк. По 1 дол. Я. Редчук, В. Базюк. По 50 цт. Т. Мушинський З. Гудима, М. Завадський, Т. Прокопович, П. Осадчук Т. Балавайчук, Анастазія Кормило, С. Тимчак, І. Барабаш, С. Спібак Разом $11.50

Збірку на пресу передано для пересилки репрезентантові означених органів на провінцію Квебек. Збірку на збігців передано монтреальському відділові КУК, з тим, що той має переслати її до централі по призначенню. Доручення для відділу КУК було зроблено як знак признання за його активну працю „ділом, а не словом".

С. М.

СВЯТО - ПРАЗНИК.

(Ватерфорд, Онт.)

Жовтня 14-го відбулося в нашій Українській Православній Церкві велике торжество — Річний Празник, вложення грамоти в угольний камінь в церковній стіні і привитання нового пароха — о. Т. М. Кисілюка.

Рано була Всеночна, Утреня, а там торжественна Служба Божа, а відправляли — парох о. Кисілюк та о. С. Ковалишин. Дяківську часть співали всі загально. Гарну проповідь про таланти, та про Покров Діви Марії виголосив о. Кисілюк.

Після Служби Божої наступила велика церемонія — перечитання Грамоти о. парохом, після чого при співі „На многі літа" вложено її в угольний камінь.

По Водосвяттю й обході церкви був спільний обід, по якім наступили привітя, а також довші промови, які виголосили п. Мельник з Гамилтону від їхньої церковної громади, о. парох і Всеч. о. Ковалишин. Від нашої церковної громади п. М. Дроздовський зложив привіт новому пароховi.

Раді ми були мати ще й бувшого нашого пароха о. Юрківського, та він перебрався до Ошави, отже нехай приймe наші бажання для гарного успіху в новій стороні.

Згадати не зашкодить, що є в нашій околиці багато українців, що не є членами нашої церкви, а повинні би бути. Може дехто боїться, що треба би дещо дати, а може і ще дещо...

Підчас збірки при обіді п. Погорецький зложив 25 дол., а п. О. Яремій 26 дол., отже більше. Дальше Василь Яремій зложив 10 дол., а пані Ольга Гарійчук 5 долярів. Було того дня для вірних і моральне і ділове свято.

Ще дрібними жертвами зібрано 10 дол. і так їх розділено: $2.50 Українському Голосови, $2.50 Вістникови, а 5 дол. на фонд допомоги Українців Канади.

На цьому місци від нашої громади нехай буде щира подяка всім жертводавцям, обидвом священикам, Шановному Сестрицтву за багатий обід і всему народові.

За Заряд І. Данилевич.

НЕЗВИЧАЙНЕ ВІНЧАННЯ.

(Марлин Саск.)

23-го жовтня ц. р. одружилися двоє молодят Це Олекса Павлишин, син Андрія, з Марлин, Саск. звінчався з панною Ярославою дочкою Всеч. о. І. Майби з Норт Бетлфорд, Саск.

Святої Тайни Супружества уділив їм, у церкві св. Петра і Павла в Глесали, Саск., о. Є. Грицина з Вакав, Саск. Була відслужена св Літургія і обое молоді прийняли святі Тайни Покаяння і Причастя. А зараз по скінченню св. Літургії

відбулося вінчання.

При тій нагоді сказав до них о. Грицина відповідне слово, а о. Майба відчитав листа від Впреп. о. мітрата Савчука, голови нашої Консисторії.

Відтак була забава в домі молодого.

При обіді сказав промову о. Грицина а в при тім візвав гостей зложити жертви на Українську Православну Колегію.

Гості щедро посипали свої датки на цю ціль. Імена їх і жертви подаю як слідує:

По 10 дол.: молоді — Олекса й Надія Павлишині.

По 5 дол.: Петро і Леся Сичі.

По 2 дол.: свящ. о. І. Майба.

По 1 дол.: П. Галевич, Надія Майба, о. Є. Грицина, Ів. Шевчук Текля Шевчук, Ілько Галевич В. Павлишин, Анна Гаврилів, Андрій Павлишин Н. Савчин, В. Гаврилів, Параня Никифорук, І. Павлишин Гриць Павлишин, Гр. Дмитришин Роберта Дмитришин, Ольга Буй. Герасим Буй І. Козакевич, М. Сирватка, М. Срайко, М. Шевчук, Ф. Павлишин В. Пилат, Н. Никифорук, Я. Корпач, В. Галевич, В. Павлишин, Ст. Павлишин Степан Буй Петро Буй й Ілько Гаврилів.

По 50 цт.: Марія Галевич, І. Микитюк, Марія Рінка, Н. Буй Н. Павлишин, Н. Мартинів Рузя Ділула Марія Галевич і Ф. Федуняк.

По 25 цт.: Наталка Дмитришин Настя Павлишин, Марія Гаврилів, Катерина Гаврилів і Катерина Микитюк.

Многих літ Шановним Молодятам і багато щастя, доброго здоровля, щирої взаїмної любови як і великого числа добрих приятелів а найбільше ласк і благословення від Бога.

А гостям жертводавцям хай Бог щедро зоровля і благословення за щедрі жертви. Присутній.

НЕ ЗАБУЛИ ПРО СВОЇХ ПРИЯТЕЛІВ.

(Виндзор, Онт.)

В суботу 1 вересня, приятелі і знакомі та родина справили несподіванку для пані Горгули в день її 30-тих іменин. Вечером зійшлось поважне число запрошених до хати п-ва Горгулів. По смачній перекусці пані Венгер покликала о. Запарнюка, який був в той час присутний у Виндзор де приїхав з Ошави відслужити Богослуження в неділю 2 вересня. Отець Запарнюк зложив шан. ювілятці в день її уродин найкращі побажання від нашої церковної громади в Виндзор, від гостей та від себе і відспівано Ювілятці і її родині „Многая літа". Пізніше говорив п. Побережний і рівнож завізвав присутних, щоби не забули за наших приятелів. Зібрано $20.10 і розділено збірку так: 10 дол. на місцеву церкву; $5.05 на Український Голос і $5.05 на Вістник. По збірці пані Горгула подякувала всім присутним, що вшанували її в день її уродин та що устроїли для неї несподіванку яка залишиться на довгий час в памяті. Гості забавлялися до пізної пори та співали стрілецькі пісні.

Присутній.

АНАСТАЗІЯ ЩЕРБІЙ-ЛАЙНЗ.

(Посмертна згадка).

Смуток і жаль відчуваємо ми всі по втраті дорогої нам особи, а саме Анастазії Лайнз, дочки Михайла й Анастазії Щербіїв з околиці Гронлид, Саск. Прожила 21 літ, 6 місяців і 9 днів. По однотижневій недузі відійшла на вічний спочинок у шпиталі в Мелфорт, Саск., в середу 3 жовтня, 1945.

Полишила в смутку свого мужа Кеннета з котрим одружилась 18 місяців тому в Принс Руперт, Б. К., де був при канадійській армії; тепер близько рік як перебуває в Англії. Їх супружє життя було щасливе й примірне, але коротке, бо заледво шість місяців. Коли її муж виїхав за море, то покійна приїхала до свого родинного дому, де зросла до 19-го року життя при своїй церкві і школі.

Полишила також в смутку матір вдову бо батько полишив її ще дитиною, коли мала заледво 10 літ; тепер разом спочивають при церкві Різдва Пресв. Діви Марії, північна громада, пошта Гронлид.

Тужить за нею й три брати Микола Василь Павло і сім сестер: Марія Бойнарчук Анна Токер в [illegible] Принс Руперт, Василька, Катерина Чернявська в Вакав, Саск., Дарія в Ватровс і Савета.

Похорон відбувся в пятницю 5 жовтня під проводом тутешнього пароха о. І. Швеця і дяка І. Іванусі. При чималій участи людей взято її тіло з родинного дому до церкви де відправлено Службу Божу і інші похоронні відправи. При винесенню тіла з церкви попращала покійну п-ні Анна Яківчук, в імени жіночого Т-ва ім. кн. Ольги, і сестра Катерина, в своїм мужем Юріям Чернявським та В. Щербій церковний старший брат за Теодора Бодарчука, першого найстаршого шва[гра] покійної. Опісля тіло вложено до гробу.

Відтак в хаті відбувся парастас і обід. На неввянучий вінець для покійної зібрано підчас обіду 8 доларів, які призначено по половині на Український Голос і Вістник.

З тяжким жалем, зо сльозами прощаємось з тобою: мама, брати сестри, шваґри, стриї, бо покинула ти нас на віки зі смутком та журбою. Земля свята тебе до себе прий[міла] та память нашу про тебе по[кри]ває і наша могила.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сечишина.

ЛИСТОПАД

21. Собор Арх. Михаїла — Пріен (храм)
25. Неділя — Спедек. Реджина ч Бойс Лейк.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Біг Медов [illegible] — Атмор.
4. Середа. Введення Пр. Богор. — Сенді Ридже
9. Неділя — Глентон (місто)

Адреса: [illegible] Альта. Бок 37

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка.

ЛИСТОПАД:

21. Середа Арх. Михаїла — Венлав (храм).
25. Неділя — Косів.

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желюшкевича.

ЛИСТОПАД:

18. Неділя — Принс Алберт.
21. Середа. Арх. Михаїла — Гонімун.
24. Неділя — Саскатун.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Принс Алберт.
4. Вівторок. Введення Богород. — Сембург.
9. Неділя — Саскатун.
16. Неділя — Принс Алберт.
19. Середа. Николая чудотворця — Шипмен.
22. Субота. Зачаття св. Анни — Принс Алберт.
23. Неділя — Саскатун.
30. Неділя — Гонімун.

По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.

554—7-ма вул. Іст

Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ів. Василика

ЛИСТОПАД.

18. Неділя Кагвин.
21. Середа. Арх. Михаїла — Завале (храм)
25. Неділя — Іспас

ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Лавниґ
4. Вівторок — Введення Богород — Гемлин.
9. Неділя — Вилингдон
16. Неділя — Ендрю.
19. Середа. Николая чудотворця — Кагвин.
22. Зач. Пр. Богор. — Новий Прут.
23. Неділя — Бриналей.
30. Неділя — Сучава.

Адреса: Вилінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

ЛИСТОПАД:

18. Неділя — Борджіс.
21. Середа. Арх. Михаїла — Рама. (храм).
25. Неділя — Канора

ГРУДЕНЬ.

2. Неділя — Бюкенан.
4. Вівторок — Введення Богород. — Куроні.
9. Неділя — Дробот.
16. Неділя — Вимер

Box 425 — Телефон 67

Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайського

18. Неділя — Арбакия
21. Сер. Арх. Михаїла — Унуська
25. Неділя — Вайта.

ГРУДЕНЬ·

2. Неділя Гарденton
4. Вівторок — Введення Богород. — Толстой
9. Неділя — Сондави.
16. Неділя — Пембіна.
19. Середа Николая чудотворця — Арбакка (храм)
23. Неділя. — Вайта.
30. Неділя — Форт Франсес

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД.

18. Неділя — Шортдейл.
21. Середа. Арх. Михаїла — Роблин-Зелена
25. Неділя — Дрифтінг Ривер

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Петлюра.
4. Вівторок — Введення Богород Шелвелей.

Почт. скринка 54 Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апомона.

ЛИСТОПАД·

18. Неділя — Флин Флон.
21. Середа. Арх. Михаїла — Ервуд.
25. Неділя — Пайн Ривер.

Адреса: Box 124 Арборн Саск

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. КАПУСТЯНКО
687 Main Street Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі [illegible]

Календар Український Світ

ЛИСТОПАД

16	П	3	Мч. Акепсима еп., Иосифа
17	С	4	Преп. Иоаникія Великого
18	Н	5	Нед. 21. Мч. Галактіона
19	П	6	Павла архіеп. Царгород.
20	В	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	С	8	Собор Архстр. Михаїла
22	Ч	9	Онисифора ісп. вечер
23	П	10	Ап. з 70-ти Ераста епис.
24	С	11	Мч. Мини, прп. Теодора
25	Н	12	Нед. 22. Івана Милостивого
26	П	13	†Івана Золотоустого арх.
27	В	14	†Ап. Филипа з 12-ти
28	С	15	Муч. Гурія, Самона й Авіва
29	Ч	16	Ап. і еван. Матея (з 12)
30	П	17	Григорія еп. і чуд. Неокес.

ГРУДЕНЬ

1	С	18	Муч. Платона, Романа Рім.
2	Н	19	Нед. 23. Прор. Авдія
3	П	20	Преп. Григорія Декаполита
4	В	21	Введення в Храм Пр. Бог.
5	С	22	Ап. Филимона, Архипа
6	Ч	23	Амфілоха еп. іконійського
7	П	24	Вкмч. Екатерини царгор.
8	С	25	Климента еп. римського
9	Н	26	Нед. 24. Преп. Якова пуст.
10	П	27	Вкмч. Якова перського
11	В	28	Прпмч. Стефана нового
12	С	29	Мч. Пармона і з ним 370
13	Ч	30	†Андрея Первозванного
14	П	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	С	2	Прор. Авакума Атанас.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федика.

ЛИСТОПАД

18. Неділя — Енґусвил
21. Середа Михаїла — Сенді Лейк (храм)
25. Неділя — Оакборн

ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Росбурн (місто)
4. Вівторок — Введення Богород Глен Елмо.
8. Неділя — Мензі
15. Неділя — Енґусвил
19. Середа. Николая чуд. — Віста
22. Субота Анни — Сн
23. Неділя — Оакборн
30. Неділя — Сенді Лейк.

Адреса Box 46 — Оакборн Ман.

Тел. — 133-4 Сенді Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини

ЛИСТОПАД

18. Неділя — Мічем.
21. Середа. Архистр. Михаїла — Тернопіль.
25. Неділя — Кадворт
25. Неділя — Єлов Крік (о. Швець)

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Улана

ЛИСТОПАД·

18. Неділя — Паплар Парк
21. Середа Арх. Михаїла — Сенаґна.
25. Неділя — Іст Селкирк (храм).

ГРУДЕНЬ·

2. Неділя — Брендон
4. Вівторок. Введення Пр. Богор. — Паплафілд
9. Неділя — Селтон

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 884
Винипег

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД

18. Нед. 21. Гол. 4. УЄ 10. Літ. Ап. Галат 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

21. Арх. Михаїла. УЄ Матея 13: 24—30 і 36—43. Літ. Ап. Жид. 2: 2—10. Єван. Луки 10: 16—21.

25. Нед. 22. Голос 5. УЄ 11. Літ. Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

ГРУДЕНЬ

2. Нед. 23. Голос 6. УЄ 1. Літ. Ап. Ефес. 2: 4—10. Єван. Луки 8: 26—39.

4. Введення: УЄ Луки 1: 29—40 і 56. Літ. Ап. Жидів 9. 1—7 Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

9. Нед. 24. Голос 7. УЄ 2. Літ. Ап. Ефесян 2: 14—22. Єван. Луки 8: 41—56.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., DEC. 1st, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1945. ЧИСЛО (563) 23

ЗАКЛИКАЄ ГАЛИЧАН.

Московський патріярх видав відозву до греко-католиків в Галичині, щоби піддали себе московському патріярхови. Є також вісти, що мав би бути скликаний в Західній Україні церковний собор для підготовлення злуки греко-католиків з московською церквою.

НЕМА „ЖИВОЇ ЦЕРКВИ".

На Україні були большевики створили „живу церкву", що мала конкурувати з Українською Автокефальною Православною Церквою. І та „жива церква" була також в Америці, саме в Ню Йорку, що мала тут оден церковний будинок, чи собор. Тепер її священик, Іван Кедровський, піддався московському патріярхови.

РОСІЯ ХОЧЕ ВТІКАЧІВ ЗІ ШВЕЦІЇ.

Те, що діесь на німецькій земли, діється і в Швеції. Росія домагаєсь, щоби Швеція видала втікачів з балтійських краів, що опинилися в Швеції. Всі втікачі в розпуці. Вже 165 втікачів в однім таборі почали голодовий страйк. Вони звернулись до шведського короля, щоби на основі шведських традицій задержав їх в Швеції, як політичних втікачів, бо в Росії чекає їх певна смерть.

ПОДІЇ В ПЕРСІЇ.

В Персії ведеться боротьба між урядовим військом і повстанцями, та є вісти, що тих повстанців озброїли російські троки, роздаючи повстанцям зброю. Це та зброя, що була забрана від Персів, коли 1941 р. большевицьке та британське військо заняло Персію.

ЦЕРКОВНІ ШЛЮБИ В ПОЛЬЩІ НЕВАЖНІ.

Польський уряд заявив, що церковні шлюби в Польщі неважні, а лише цивільні. А церковні шлюби можуть бути лише додаткові, коли хто хоче. Певна річ, що таке наказано з Москви.

ЗГИНУЛО 27 З ЛІТАКОМ.

З Англії вибирався літак до Індії з 22 вояками, отже невдовзі по вилеті зачепив до дерева і розбився. Згинули вояки і 5 летунів, отже 27 осіб. Це від 13-го жовтня осьмий подібний випадок, з того в однім тижни було три випадки

250,000 НА РЕЛІГІЙНИЙ ІНСТИТУТ.

Жиди в Ню Йорку почали збирати гроші на свій Релігійний Інститут, отже на перших зборах жидівських промисловців і професіоналістів зібрали 250,000 долярів. Всіх хочуть зібрати оден мільйон Інститут буде виховувати рабінів, а дальше всяких провідників для жидівського життя.

ПОВІНЬ ЗЛОЧИНІВ.

В Нюйорськім стейті число злочинів зросло від закінчення війни на 12 процент. В Англії збільшилися майже на 100 процент, отже подвоїлися. Кажуть, що в Англії найбільше причинився Голивуд своїми фільмами, та взагалі американські впливи до злочинів.

НИНІШНЄ ПОЛОЖЕННЯ В ЕВРОПІ.

З Ка[нади] їздило недавно 35 вчених до Европи, оглядали тамошнє положення. Вони були там 6 тижнів. З ними був Т. Г. Флегиф з Департаменту Реконструкції, і він 21 листопада оповідав в Ню Йорку між іншим таке:

„Нині є в Европі 20 мільйонів бездомних, а з того числа половина цеї зими згине. Вже запізно, щоби до катастрофи не допустити. Відбудова світа неможлива без відбудови Европи, включаючи Німеччину.

„З бездомних около половина це німці, а з того три пятих в Німеччині. Багато з того перебуває в знищених містах, де нема транспортації, нема мешкань, зате є така сила щурів, що навіть нападають на менших дітей.

„Вже нині половина німецьких дітей вмирає з голоду, та щораз вмирає все більше.

Флегит бачив, як гурти хопців від 5 до 7 літ бігають, як вовки, без родичів і догляду. Збираються коло мостів, де більший рух і просять хліба; коли ж дати, то друться за нього, як звірі.

Щож до країв поза Німеччиною, то тим можна буде дати таку поміч, що сяк так переживуть.

Окремо лікарі кажуть, що коли б почалась інфлюенца, то багато згине в усіх краях, включаючи й Англію.

КАЖЕ ЛИШИТИ РОСІЮ.

З Вашингтону доносять, що 27-го листопада сенатор Гвілер говорив, що Америка повинна втихомирювати Росію, лишити її і показати: „що ми не на те воювали, щоби вона поневолювала Европу. Висвобождуючи народи Европи й Азії з рук одного диктатора, ми [дал]и їх в криваві руки другого". Гвілер закликав, щоби скликати „дійсну мирову конференцію без Росії". Він клав натиск на те, що кілько то Росія злегковажила договорів, що як потоптала все гідне і пристойне.

„Ми так понизили демократію, казав Гвілер, що на суді виглядала би, як розпустниця, яку з вулиці висвистали". Говорив також, що Стейти пруть Англію й Росію до війни.

КАЖЕ, ЩО ТРЕТА ВІЙНА ГОТОВИТЬСЯ.

Американський амбасадор в Китаю, генерал Горлей, зрезиґнував, роблячи сильні закиди американській політиці. Він казав, що Стейти вживали своеї сили, щоби підривати демократію і підпомагати панування і большевизм на Далекім Сході. А також, що фахові державні дипльомати (Стейтів) ведуть заграничну політику проти тих принципів, на яких Стейти завсігди стояли, отже третя війна готовиться

СНІГИ В СТЕЙТАХ.

В деяких сторонах Зединених Держав впало багато снігу. Вістка з 22 листопада каже, що в частинах стейтів: Вісконсин, Мінесота, Айова та Іллінойс впало багато снігу в деяких місцях 12 цалів.

ПРЕДСТАВНИКИ ДВОХ ЦЕРКОВ.

Листопада 21-го зустрілися в Торонті представники двох церков — висланник московського патріярха Алексій, та декан Кентербурської катедри в Англії, Гюлет Джансон. Алексій приїхав до Америки, щоби приєднати американські російські церкви до московського патріярха, а Джансон приїхав, щоби агітувати за англьо-совітською приязню. Він недавно їздив до Росії і там, як він казав, пускали його, де хотів, оглядав, що хотів, бачив, що хотів, хоч, розуміесь, російської мови він не знає. І бачив, що там все дуже добре, моральне. Йому там навіть нагрудний хрест подарували. Тут додати б, що Джансон ще перед війною вихвалював Росію і писав книжки про Росію, які большевики поширювали. Оба достойники при стрічі щиро поцілувалися.

ЛЮДЕ, А СВИНІ.

З початком війни арештовано в Англії провідника англійських фашистів, Мозлея, і випущено аж по кількох літах. Довгий час не було про нього вістки. Тепер є вістка з Лондону (23 лист.), що Мозлея судили за те, що не дбає про свині — не годує добре, не приладив їм доброго мешкання; що стоять в загороді обталапані, мокрі, нещасні — і як видно, бракує їм вітаміну Б. Такими бачив їх інспектор міністерства рільництва. Мозлея виправдали. — Інтересна дбалість про свині! Та все ж диво, що не всюди є така дбалість за людей. Ніхто не тягне на суд тих, що поневолили мільйони людей, або тих, що помагають неволити. Туди післати б інспекторів, щоби подивились, чи не бракує тим людям бодай вітаміну Б, коли вже не чого другого.

НАСЕЛЕННЯ ІНДІЇ.

Нині населення Індії числять понад 400,000,000, а за 20 до 25 літ буде числити 500 мільйонів. Магометан є в Індії понад 92,000,000. А в усіх британських посілостях є магометан понад 105 мільйонів і нині всі ті магометани стоять сильно по стороні палестинських арабів, а проти жидів, що надто клопоче Англію. В самій Індії можна всякого сподіватися.

ПЕРЕДСМЕРТНА ЯЛИНКА.

В Нелвуд, Іл., заслаб 4-літний хлопець, Гарлян Лейр, на слабість, яка звичайно кінчиться смертію. І лікарі сказали, що хлопець може не дожити до святочної ялинки. Отже родичі приладили хлопцеви ялинку 21 листопада і знакомі поприносили та поприсилали багато дарунків. Нехай хлопець перед смертію ще ялинкою потішиться.

ВТОПИЛОСЯ 15-РО ДІТЕЙ.

В Фирст Крік, Ваш., 26-го листопада басом їхали школярі, отже бас вдарився до великого каменя і полетів вдолину до озера. Згинуло 15-ро дітей, а шестеро вратувалося. Бас коло 300 стіп глибоко в воді. Тіла двох знайшли на воді, а решта мабуть замкнені в басі.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$86,584.47
Роркетон, Ман. (Збірка о. С. Гребенюка)	
Петро Кіндзерський	25.00
Антін Білецький	25.00
Петро Гуцуляк	25.00
Марія Галпаш	10.00
Никола Гуцуляк	10.00
І. Дутчак	10.00
По 5 дол.: М. Литвинович, А. Іванчишко	10.00
ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.	
Кость Гнатюк, Тарнополь., Саск	25.00
Андрій В. Михайлюк, Вакав. Саск	10.00
ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.	
Семен Малінський, Вереґін Саск.	25.00
Ольга Дернач, Вериґін, Саск. (доплата до 25 дол.)	20.00
Михайло Захарчук, Сторновей, Саск.	25.00
Вдова і син по бл. п. Василеви Ткачукови Врокстон, Саск.	10.00
Збірка на похороні бл. п. Василя Ткачука, Врокстон, Саск.	16.00
Частина збірки на поминальнім богослуженню в домі Катерини Данилюк, Певлс Лейк, Саск. прислав о. І. Кусий	30.00
Збірка на несподіванці в домі п-ва Яремів, Гюкенен, Саск., прислав п. К. Гондьола	20.00
Збірка на прощальнім вечірку в честь п-ва Михайла й Елени Ковалів, Айтуна, Саск. прислав о. І. Кусий	10.00
Збірка на поминальнім Богослуженню по бл. п. Стефані Гнатів, Оксбори, Ман який погиб на війні (гроші прислав п. Іван Пелешок, Мелві, Ман.)	23.40
Збірка на шлюбнім ювілею п-ва Тупнаів, Септон Ман.	16.00
Петро Деренюк, Квил Лейк, Саск. (прислав п. Г. Кудрик)	20.00
Церковна Громада в Семборг, Саск. (прислав о. Желішкевич)	10.00
Разом	$86,859.87

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ВИЗНАЧНИЙ САМОУК.

Татар в Азії є коло 30 мільйонів, та їх мова майже не була світови доступна. Аж тепер Абдульфус Мусаг, татарин, викінчує словар татарської мови і підручники до науки з китайськими й англійськими толкованнями. Та важне, що Мусаг самоук. Ідучи до Китаю, він знав свою мову, російську і найпростійшу китайську. Там довчився добре по китайськи та німецьки, а також не зле по французьки, арабськи і перськи. Тепер американці думають взяти Мусага до Америки, де поможуть йому в його праці. От кілько може чоловік власною силою здобути!

ВІТРОВИМ ЧОВНОМ 2000 МИЛЬ.

Листопада 7-го виплила з Гонолюлю (Гавайські острови) до Сен Френсиско, вітровим човном дівчина, Антонія Джонс. Вона обчислила, що за 50 днів перепливе 2000 миль. Вона має з собою радієвий апарат, щоби давати про себе знати. Набрала також потрібної поживи. Човен має також мотор, та вона не думає його вживати.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XVII.

(Лист Сапіги, дальше).

Пишете: **що вони** (апостоли і всі віддані Богу) **не зважали ані на Короля, ані на Цісаря** ітд. Та не так воно! Зважати на них треба, маючи на увазі Всемогучого Бога: „хто противиться власти, противиться Божому приказови: бо кожда власть від Бога". Для того і Христос казав: „Дайте Цісареви, що цісарське, а Богу, що Боже". Отже так Ви, як і всякий повинен памятати, що кождий нарід, який заховує закон Божий, повинен слухати волі пануючого.

Але коли, пишете, **неправовірні на мене гордо наступають, то я мимоволі примушений боронится** ітд., дійсно не так вчив нас Христос; він, коли його вели, як вівцю на смерть, і коли мав на свою оборону силу ангелів, молився за тих, що його переслідували; так і Ваше ВПреосвященство повинно поступати. Обовязком мудрого є найперше вживати всіх способів розсудку, а не хапати за зброю; не писати дражливих листів до влади його Королівського Величества, не відповідати з погрозами так, як Ви робите; апостоли і другі святі ніколи так не поступали

Додаєте: **що Вам вільно неуніятів топити, відрубувати їм голови** ітд.; ні, так не можна з ними поступати, через те, що Господня Євангелія дає остру заборону всім мстителям яка і до Вас відноситься „Моя є пімста, говорить Господь, я буду винагороджувати". Кілько ж то апостолів, кілько Господних учеників, кілько християн, що своїм життям запечатали честь Розпятого Господа, і за неї (за Господню честь — В.) найстрашніші муки терпіли, однакож з їх сторони нема в святих письмах ані одної скарги на Неронів, чи Тиверіїв, чи Деоклетіянів, ані судових протестів, лише там є: „Відійшов я від лиця суду з радістю, з признанням бути гідним приняти зневагу за імя Господа Ісуса".

Ще пишете: **на соймах підносять шкідливі голоси не тільки для унії, але для цілого правовірного Римського духовенства** ітд. Хто ж тому винен? Одна Унія є причиною всіх тих нещасть. Коли насилуєте людську совість, коли замикаєте церкви, щоби люде без богослуження, без християнських обрядів і без святости гинули, як невірні: коли самовільно вживаєте на зло привилеґій і пошани його **Королівської Величности,** то — в усім тім, без нас обходитеся; але коли через невідповідні поступки повстає між народом неспокій, який треба спиняти, тоді добре нами двері затикати.

І тому то навіть противна сторона (православні — В.) розуміє, що ми з Вами змовилися, щоби людську совість гнобити і загальний спокій розбивати а такого ніколи не було! Досить того, що Ваша Гідність з нами в Унії, і Ви стережіть її для себе, а на становищу, до якого Ви покликані, будьте спокійні, і не виставляйте нас на загальну ненависть, а самого себе на небезпеку і великий перед цілим народом занепад.

На тих, що не принимають унії, пишете дальше, **видати рішення і вигнати їх з держави** ітд. Хорони Господи! Нехай в нашій вітчині не діється таке страшне безправство! Давно в тих державах заведено святу Римо-католицьку віру, і доки не мала наслідувачки (Унії — В.) свого богослуження і послуху для святого Отця, доти славилася дійсним спокоєм і силою в середині держави і назверх; тепер же, коли приняли в свій гурт якусь сварливу і неспокійну приятельку, через неї на кождім соймі, на кождім народнім зібранню, на кождім повітовім засіданню переносить чимало суперечок і плюгавлень. Виглядає, що лучше і кориснійше було би для загалу, коли б з такою сварливою товаришкою (з унією — В.) цілком розійтися, бо ми ніколи в нашій вітчині не мали таких сварок, які нам спричинила та хорошенька Унія.

Коли вони мають, говорите, **дійсних священиків** ітд.; **дай Боже,** щоби було їх досить; але того замало, що Ви самі їх хвалите; власна похвала завсігди підозріла. Треба, щоби люде іншої віри бачили їхні добрі діла і прославляючи Отця, що на небі, щоби йшли їх стежками. Однакож я чую, яких то Ви священиків посвячуєте, отже таких, що від них можна сподіватися для церкви більше занепаду, ніж користи. Загально Вам закидають, що у Вас нема гідних священиків, але скорше є повно сліпих; отже так ваші попи неуки затягають нарід в погибель...

(Буде докінчення Сапігового листа)

СПОСОБИ ДАВАННЯ.

Ріжні люде ріжно дають жертви.

Деякі люде так дають жертви, що ви берете їх жертву і чуєте їх [illegible] Вони мов би прошивають вас кулею.

Беручи від інших жертву ви чуєте що з жертвою вони дають благословення і вам і тій справі, для якої жертвують.

Одні жертвують подібно, як джерело дає воду. Воно завсігди повне, воно завсігди готове дати вам тільки води, кілько може дати

Другі дають, як поломана помпа з якої вода розтікається, нім дійде до верха

Бічер.

16 ВАГОНІВ ПШЕНИЦІ РОЗБИЛОСЯ.

В Йонг, Саск. на перехрестю двох залізничих ліній зударилися поїзди Сі-енара та Сіпіяра, отже розбилося 16 вагонів з пшеницею і вагон з вуглем.

ЯК ТЕПЕР ЛІЧАТЬ СЛІПОТУ.

В Ню Йорку заснувалася організація для збирання очей, як дотепер збирали кров. Коли на оці є більмо, то можна його зтерти чи витяти і те місце залатати чистою заверхною роговкою (плівкою) з чужого здорового ока. Такі очи на лічення можна дістати від живих, що зголилисяб дати бодай одно око, або від вмираючих, що за життя зголилися дати свої очи. Таке око може бути добре до 72 годині, і не важне, чи око старого, чи молодого. Тепер в такім збиранню очей і ліченню кооперує 49 шпиталів

КІЛЬКО В ВІЙНІ ЗГИНУЛО.

В Римі обчисляють, що в цілій недавній війні згинуло військових і цивільних понад 22 мільйони, а понад 34 мільйони було ранених. Коли ж додати 13 мільйонів, які, як предсказують, погинуть з голоду і нужди через зиму, то вийде, що теперішна війна буде коштувати 35,000,000 людського життя. А з раненими 70 мільйонів. Коли б же додати ще яких 80 мільйонів, або більше поневолених, то вийде 150 мільйонів, або й більше. А війна велася в обороні демократії.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Шануймо нашу рідну мову.

Великий наш геній, Тарас Шевченко, показав, що нашою мовою можна висловити найглибші і найтонші наші почування — можна висловити все, що найдорозше нашій души. А европейські вчені кажуть, що українські пісні найкрасші на цілий світ.

При всім тім українська мова незвичайно багата словами.

І тому українські діти повинні вчитися української мови, говорити нею між собою і шанувати її, як шанують своїх родичів.

Хто з молодих занехає рідну мову, той жие без ідеї, без поважної думки, без ціли.

Бо ідейна людина має перед собою ціль, має обовязки. Коли б кожна українська одиниця була високо ідейною, то нині Український Нарід був би дуже сильний. Він мав би свою державу. А безідейність, то великий гріх і за ню треба покутувати.

Щож робити? Треба, щоби молоді читали багато добрих українських книжок, а їх купити можна хочби в Українськім Голосі, або через редакцію Вістника.

В зимі вечері довгі, то українські діти і молодь не повинні тратити дармо [illegible]

Звірі жиють без великих ідей, без [illegible] і тому вони звірі. А люде повинні мати ясну ціль перед собою і йти до неї. Хто ж буде непослушний і байдужий, то такому прийде кара, каже Святе Письмо.

Тереса Ґорчинська.

Добрі думки творять культурне життя.

Думка, це плян для діла.

При будованню мусимо мати добрий плян, щоби зробити добру працю; так ми мусимо мати добру думку, щоби зробити добре діло

Якість думок в людині рішає про характер

Добрі думки витворюють добрі діла Чим більше добрих діл людина має, тим вища її вартість. Навпаки, злі думки видають злі діла і тому людина зі злими думками не стоїть високо в людських очах.

Добрі думки підносять людину. Людина находиться по середині добрих і злих думок. Добрі тягнуть догори, а злі в долину. Отже де ми знаходимося, залежить від того, які думки мають в нас верх

Щоби мати добрі думки, ми мусимо їх придбати. Ми повинні конче читати багато добрих книжок, інтересуватися потрібними поважними справами, і взагалі так поступати, як культурні люде поступають.

Це витворить в нас багато поважних і добрих думок і тоді ми будемо стреміти до високого, свідомого життя.

Орест Ґорчинський.

Треба вчитися коляд.

Дуже важне, щоби діти і молодь знала найбільше коляд. Не одну, дві, три

В нашім домі коляд вчили дітей десь з початком Пилипівки, або скорше. Вечерами старші колядують, щоби молодші навчилися. Дотого ж був Колядник (книжка з колядками), то коли я знав мельодію (голос), то сам слів доучувався.

Так навчився я мабуть 20 коляд, або і більше. Навчився я і таких, яких в нас в церкві ніколи не колядували, як: Дар нині пребогатий", „Веселая світу новина", „Небо і земля нині ликовствує, пророческий лик купно торжествує", „Нині Адаме возвеселися" і другі.

А коли прийшов Святий Вечір, то по Вечері ми мусіли переколядувати всі коляди, деякі цілі, деякі потрохи. І так цілі Свята, тай ще по святах ми колядували.

Пригадую, що найкрасшою здавалась мені тоді коляда: „Предвічний родився пред літи".

Про науку коляд треба і тут завчасу дбати. Родичі і старші нехай вчать дітей вдома. Хто може, нехай вчить в Народнім Домі, в Рідній Школі, в Недільній Школі.

І вчити звичайних коляд, а не хорових. Тепер мода на хорові співи, але з тої моди багато добра нема. Не стало диригента, або нема всіх співаків і вже співати не можна.

А звичайний спів в оден, а то і два голоси, завсігди добрий і можливий. Дотого ж хор співає для других, а в оден і два голоси люде співають для себе.

Як величаво виглядає, коли на Різдво всі люде в церкві заспівають одним голосом „Бог предвічний".

Отже не відкладаючи вчіть коляд. І молоді нехай подбають, щоби вони самі вчилися та другі їх вчили. Не забудьте!

Степан.

ДУМКУ ТРЕБА ПРИГОТОВЛЯТИ.

Людям нераз здається, що чоловік вчений, чоловік розумний, чоловік з великим таланом, може все робити без приготовання. Може виголошувати розумні бесіди, давати поради, виробляти влучні широкі пляни.

Але воно не так. Часто буває, що чоловік з малим розумом готовий робити щобудь без приготовання, бо він не розуміє, якого приготовання справа потребує, а чоловік розумний знає, що до всего треба приготовлятись. Й отскілько справа важніша, остілько більше приготовань потрібно.

До визначного американського державного мужа і визначного бесідника Данила Вебстера, прийшов раз хтось і хотів, щоби той виголосив про щось важну промову. На те Вебстер:

Це справа важна, то правда, але я дуже занятий. От купа листів, на які треба було ще передвчера відповісти. Я не зможу справи так обдумати, щоби належно її обговорити.

- Та все ж ваших кілька слів може заинтересувати людей цею справою — каже чоловік.

— Коли так — говорить тоді Вебстер то я бачу, що справа дійсно великої ваги і тому я не буду про ню цілком говорити, коли в мене нема часу на те, щоби я всю свою увагу міг вложити в справу. Справа за велика, щоби про ню якбудь говорити.

Подібно було і з грецьким Демостеном. Коли раз вмагали, щоб він говорив про важну справу, він відмовився кажучи: „Я до такої бесіди не приготований".

Закони праці всюди однакові. Щоби працю добре виконати, до того і звичайний чоловік і геній мусить приготовлятися.

УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В БЕЛЬҐІЇ.

В Бельґії почав недавно виходити невеличкий український часопис — „Вісті Українського Допомогового Комітету в Бельґії". Виходить в Брукселі.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.

Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

ЗИМА.

На дворі зимна робота. Лілше робити в шопі або хаті. Є багато часу на читання і роздумування як би то розробити мале господарство, або інтерес, на більше, важніше і красше.

„Вістник" також роздумує над способами поліпшення морального життя людей. Робота „Вістника" мусить мати багато передплатників, якнайбільше — пятирічних.

Добре було би, коли б передплатники подавали свої думки і способи, як і коли би то легко і скоро „Вістник" дістав 20 тисяч передплат Тепер на це час і гроші є, кождий може післати пять річну передплату, а коли багато пішлють, то Вістник скоро буде побільшений: пять по пять буде двадцять пять, а 25 по 25 буде 625 долярів і т. д. Тепер сезон базарів, збірок, посилок — тож шлімо пятьрічну передлату Вістникови.

А. Е. Білінський.

МОЛИТВА ДУШПАСТИРЯ.

З Літургії Св. Василія Великого.

Коли з вірою сердечною
Молюсь я о людських гріхах,
І перед Благостю вічною
Стою зі сльозами в очах;

Коли зі страхом я взираю
На Тіло Христове і Кров,
Тоді молюсь і призиваю
Всім людям Христову любов.

Помяни всіх „плодоносячих"
У святих Твоїх церквах,
І людей „добротворячих";
Й працюючих в степах, в полях.

І всіх тих, що в дитинстві
Примірне все життя ведуть;
Що праведно весь вік проживши
Спокійно й радо смерти ждуть.

Помяни Боже тут стоячих,
Не згадуй їх життя провин;
І тих, що вдома шлють молитви.
Від себе, Творче, не відкинь.

Й супругам, Боже вселаскавий,
Мир й життя довге ти подай;
І старости хиткій, о Боже,
Ти свою силу посилай!

І не забудь дітий малих,
Ти на все добре їх зрости;
І молодим подай Ти розум,
А в чім згрішили — Ти прости.

Збери віск тих, що розгубились,
Поневолених освободи;
Котрі ж від Церкви відблукались,
Тих знов до неї приведи.

Тим, що на морі і в дорозі,
Сиротам й вдовам поміч дай;
Дай поміч, Боже, всім терплячим,
А всім помершим світлий Рай!

о. Кость Желішкевич.

„ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ.

В недавнім „Українськім Голосі" була стаття про Колегію св. Андрея в Винипеґу, себто про Українську Православну Колегію, в якій повинна би початися наука слідуючого року.

В згаданій, статті були подробиці, що до будинка Колегії, його внутрішнього розкладу, кілько грошей потрібно, щоби прилагодити будинок до належного вигляду і т. п. Ми не будемо тут всего того подрібно переповідати, але згадаемо лише дещо...

Будинок куплено за 35,000 долярів. Знавці кажуть, що нині такий будинок коштував би 120, до 130 тисяч. І знов тут підчеркнемо, що будинок вдалося купити лише тому, що були потрібні гроші в руках. Коли б не було грошей, то нехай би той самий будинок продавали за 10,000, а не можна би було його купити. От що значить — мати в руках гроші! Тоді можна всяку нагоду використати.

Зпочатку не оголошувалося ціни купна ось чому: були відомі випадки, де люде довідавшись, що будинок вже заплачений, казали: „Коли так, то більше грошей їм вже не треба". Знов же деякі, які не знали ціни будинка, казали: „Тепер треба доложити всіх старань, щоби будинок виплатити".

Нині справа, що до купна будинка, ясна.

Але Колегія не в самім лише будинку. Найперше треба самий будинок відповідно прилагодити, прибрати. Треба меблів. Треба шкільних приборів. Треба буде учителів. Треба звичайної обслуги.

На те все була назначена сума 100,000 долярів — що її наш загал повинен би зложити.

Та чи не завелика така сума для нашого загалу? Думаемо, що ні.

Коли б знайшлося в Канаді 1000 таких, що дали би по 100 долярів, то вже було би 100,000. А хіба нема між всім нашим загалом тисячі таких, що могли би по 100 долярів дати?

Вже нині е кількось таких, що дали по більше, як по сотці, як по дві, як по три... Вже дали по тисячі.

Розуміесь, що е ще такі, що нічого не дали; е такі, що дали мало; е такі що дали і ще дадуть.

Отже сума 100,000 цілком не завелика, коли в людей буде добра воля і розуміння справи.

Але 100,000 конче треба. Ось буджет Колегії, як він був поданий в Українськім Голосі:

Будинок Колегії (куплений)	$35,000
Направа й умебльовання	15.000
Дім для дівчат (треба постаратись)	20,000
Резервовий фонд	25,000
Кампанія, друки, асекурація, чартер, бібліотека, лябораторія і др.	5,000
Разом	$100,000

І коли через жнива й осінь кампанію за грішми припинено, то тепер треба її знов почінати. Намічені гроші повинні бути в руках, щоби можна науку почінати.

Отже найперше кождий українець повинен почати від себе і дати щедро і щиро тілько, кілько він може дати.

Повинні пригадати собі те саме громади й організації.

Дальше треба пригадувати тим, що ще нічого не дали, або дали дуже мало.

Взагалі треба стати на тому, що назначену суму треба зібрати якнайскорше.

Доси зібрано понад 66 тисяч, отже треба ще зібрати понад 30 тисяч. Це для щедрого загалу не за велика сума.

Вкінци уявімо собі, що вже е в „Вістнику" оголошення, що збірка на Колегію досягнула 100,000 — яким гордим чувся б тоді кождий українець! І перед своїми, і чужими.

„От що ми можемо — сказав би тоді кождий. — Як наважили, то зробили!"

Маючи це на увазі кождий Українець й Українка повинні завзято подбати, щоби намічена сума була якнайскорше зібрана.

СПРАВА ОБЄДНАННЯ ЦЕРКОВ.

I.

В попереднім Вістнику було вже сказано, що наша **„Українська Греко-Православна Церква" не е членом спілки протестантських церков"**, отже стаття „Евангельської Правди" до нас не відноситься, однакож тая ж стаття зачіпае посередно і нашу Українську Православну і Греко-Католицьку Церкву, зачіпае Українців, і тому ми вважаемо конечним висловити свої уваги і свої погляди. І так...

Каже „Евангельська Правда", що **Злучена Церква, Пресвитерська, Баптиська й Англіканська зеднались в Канадійську Раду Церков.** А ті Церкви: **мають спільний релігійний світогляд; засновують свою науку на Слові Божім; вчать, що людина спасаесь вірою в Христа; відкидають потребу посередників** (святих?); **відкидають поклонення Діви Марії; молитви до святих; чудотворні мощі і т. п. „марновірства".**

Дальше заперечують потребу існовання **окремої касти посередників** (духовенства?). Лише Англіканська Церква **затримала дещо з ритуалу** (з обрядів), але її наука **чисто протестантська.**

Ціль Канадійської Ради Церков **кооперація в спільних** (зн. протестантських) справах і заступлення своїх інтересів одним фронтом.

Тепер наші уваги...

Що протестанти обеднуються, це для них природне. Їм треба обеднуватися не в Раду, а в одну церкву. Але чи непротестантам з ними вязатися, то інша справа.

Вискаэ, що вони засновують свою науку на Слові Божім — балачка. А на чім засновують православні? Зрештою коли протестанти такі вірні Слову Божому, то чому в них така тьма сект? Адже ж Слово Боже одно! Значиться — або не розуміють Слова Божого, або домішують щось таке, що їх розбивае.

Протестантська наука про спасення „вірою" неповна, бо Святе Письмо каже, що **віра без діл мертва. А мертва віра не може спасати.**

Також **відкидання „посередників"** не дуже евангельське. Каже ап. Павло: **„Моліться за всіх святих (вірних) і за мене". — Еф. 6: 18-19. Та ще „Браття, моліться за нас". — Сол. 5: 25. Отже „моліться", це — посередничте вашими молитвами. Чи апостол не знав, що говорить?**

Подібне з **„кастою посередників".** Бо вже в Старім Завіті **встановлено священиків.** В Новім **Христос поставив Апостолів провідниками,** кажучи: **„Кому відпустите гріхи — відпустяться"..** Апостоли поставляли церковних провідників, як окремо на те приназначених. Апостол Яков каже: **„Хто з вас недужае,** нехай призове **пресвитерів** (священиків) церкви, **нехай ті помоляться над ним, помазавши його оливою"... — Яков 5: 14.**

Отже в апостольській науці е і посередники і посередництво, а протестанти його не **признають.**

Каже „Ев. Правда", що протестанти відкидають **поклонення Діви Марії,** але таке відкидання **противиться** і духови Евангелія і здоровому практичному розумови.

Берімо Святе Письмо... В Евангелію Луки читаемо:

„Післав Бог ангела Гавриїла до діви, а імя діви Марія. І сказав ангел: „Радуйся благодатная, Господь з тобою, **благословенна еси між жінками... Знайшла еси ласку в Бога..** — Лука 1: 26-30.

В наведених словах бачимо те **вивисшення,** те **відзначення,** яке приніс Діві Марії Ангел. Ти благодатна, звіщае він, **ти благословенна між жінками** — визначніша між ними. Ти знайшла в Бога окрему ласку...

Отже тут питання: Яким правом може християнин обезцінювати те, що обявив післаний Богом Ангел? А протестанти обезцінюють!

Також Елисавета **„сповнившись Духом святим",** пошанувала Діву Марію кажучи: **„Благословенна еси між жінками.. І звідкіля мені це, що прийшла мати Господа мого до мене?"** — Лука 1: 41-43.

Разом і пошана для Діви Марії і честь для Елисавети, що удостоїлась такої визначної гості.

А що сказали б протестанти, коли б Діва Марія до них прийшла? Чи і вони Духом Святим сповнились би?

Також Діва Марія, дякуючи Богу, що „звеличив її", говорить: **„Від нині будуть звати мене блаженною всі народи",** — Лука 1: 18. Тому Православна Церква, маючи на увазі евангельський зміст, поважае Діву Марію. Лише протестанти евангелики її не поважають.

Берімо на практичний розум... Хто поважае короля, той поважае і його матір, і його жінку, і його дочки. Хто гостить в себе визначного чоловіка, той і матір його посадить побіч її сина, та ще окрему пошану для неї виявить. Що було би, коли б він сказав свому гостеви: „Ти сідай коло мого найкрасшого стола, бо тебе я дуже поважаю", а матері його сказав: „Сідай онтам в кутику коло порога", або: „Постій онтам за порогом не докучай!"

Яка дика зневага була би тут в першій мірі таки для сина тої матері! Сюда можна би приложити дух вислову: „Хто каже, що любить Бога, а брата свого ненавидить, той говорить неправду". І люде, що, вдаючи мудрагелів, злегковажили б матір любого їм чоловіка, показали би, які вони нерозумні і некультурні.

Ще примір: Жінку президента Розевелта звали **„Фирст лейді" — перша між поважними жінками.** Таким титулом поважали її і протестанти. Та, беручи на здоровий розум — **кому належиться більша почесть: жінці Розевелта, чи матері Ісуса Христа?**

Каже **„Ев. Правда": „Англіканська Церква затримала дещо з ритуалу, але її наука чисто протестантська".** Знов же ми думаемо що красше було би для Англіканської Церкви, коли б не ставала була одною з протестантських Церков. Протестантським Церквам це йде наруку, але не Англіканській Церкві.

СПРАВА УКРАЇНСЬКИХ СКИТАЛЬЦІВ.

Нині всі українські землі опинилися в посіданню большевицької Росії. Однакож тисячі і тисячі Українців знаходяться нині в Західній Европі як бездомні скитальці, **на ласці і неласці чужих людей.**

Та не в тім ще все лихо. Лихо в тім, що тих скитальців силують вертатись на рідні землі, себто в руки большевиків. А це для одних може бути лютою смертю, а для других страшною неволею.

Читаемо, як інші люде дбають за своїх скитальців, за своїх бездомних. Дбають Поляки, дбають Жиди, дбають інші народи. Не тілько, що дають своїм матеріяльну поміч, але ще домагаються від урядів сильних держав, щоби ті давали їх нещасним всяку можливу поміч й охорону.

Подібні заходи почали й Українці, наскільки дотепер мали на таке можность. Почали Українці в Канаді, почали в Стейтах.

Ось з початком листопада Комітет Українців Канади порозсилав до всіх відділів Комітету відповідні інструкції для скликання віч, де треба піднести протест проти насильного відсилання українських скитальців до Росії. Вислано також резолюції в англійській мові до підпису і виснлки до премієра в Отаві.

Кажуть, що хто стукае, тому відчиняють. А хто кричить, того мусять слухати, хочби і не раді. Отже й Українцям треба і стукати, і кричати, і домагатися.

Нині такий світ, що хто виявляе силу, хто виявляе рішучість, на того оглядаються. Хто ж мовчить, хто спить, на того ніхто не оглядаеться.

СВЯТЕ ПИСЬМО, А НАУКА.

Візьміть Новий Завіт, а там е все те, що в світській науці.

Наука говорить про звізди — а в Евангелію читаемо про Вифлеемську звізду.

Наука говорить про поживу — а Спаситель казав: „Я хліб життя".

Ботаніка . В Евангелію читаемо про польові цвіти, про лілії.

Мінеральогія... В Відкриттю Івана Богослова згадуесь багато дорогоцінних каменів, а між ними Білий Камінь, на якому написане імя, яке знае лише той, що його дістав.

Історія... Кілько історичних випадків згадуесь в Святім Письмі!

Коли ж вся світська наука е мертвою машиною, то наука Святого Письма животворною для людського життя. Світська наука будуе машини, а релігійна наука оживляе людські душі і будуе великі характери.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 46.

...Закон святий і заповідь свята, і добра і праведна. Рим. 7: 12.

Послідна наука Мойсея.

Коли Ізраіль прийшов до Йордану, що на границі Ханаану, Мойсейові було сто двадцять літ. Він чувся, що наближався кінець його життя. Тоді він скликав нарід і промовив так: Коли, народе мій, будеш любити Господа Бога твого цілим серцем і душею, Господь змилосердиться над тобою. Господь оберне проклятя ворогів твоїх проти них. Як слухати меш Божих заповідей, Господь радуватися ме тобою, дасть достаток в руки твої і всяке добро. Коли ж відвернешся від Бога і не слухати меш заповідей Його, не втечеш від погибелі. Заповідь Божа не тяжка для тебе, ні не далека від тебе; ні на небесах, ні за морем, а в твоім серцю. Дивись! Ставлю перед тобою добро і лихо, благословення і прокляття, життя і смерть. Вибирай життя, щоб тобі жити на землі, що обіцяв тобі Господь Бог твій. (Навчіться на память науку Мойсея). Дальше поблагословив Мойсей всі покоління Якова.

Також наказав Мойсей священикам сховати в Скрині Завіту всі книги, списані законами Божими, на вічну науку всім. Дальше предсказав, що колись знов пошле Господь пророка великого і наказував Його слухати. Той пророк, то Ісус Христос, що приніс нам ласку Божу, побідив діявола і смерть, і даруе життя вічне всім, що вірують в Него.

По науці призначив Мойсей Йосея (також називають його Ісус Навин) на провідника, що мав перевести Ізраїля через Йордан до Ханаану. Самого Мойсея покликав Бог на гору, Небо, відки показав йому Обіцяну Землю. Від тоді вже нарід не бачив Мойсея, ні не найшов його гробу.

Питання:

1. Як довго жив Мойсей? 2. Чого він вчив свій нарід перед смертю? 3. Де сказав він заховати свої книги? 4. Про кого пророкував Мойсей? 5. Чи зайшов Мойсей до Ханаану? 6. Чому? (Лекція 45). 7. Хто мав стати на місце Мойсея? 8. Де Мойсей помер? 9. Де похований?

ЛЕКЦІЯ 47.

СУДІ І ЦАРІ 1450—600.

Вірою стіни (мури) Ерихонські попадали. Жид. 11: 30.

Вхід до Ханаану.

По відході Мойсея сказав Господь до Йосея: Мойсей помер, а ти веди людей через ріку Йордан. Як був Я з Мойсеем, так буду з тобою.

Коли прийшов Ізраіль до Йордану, священики несли Скриню Завіту і перші вступили у ріку. Вода тоді стрималася, перестала з гори плисти, а відплила від священиків в долину. Корито ріки стало сухе. Тоді всі люде з маетком перейшли на другий бік Йордану.

Недалеко від ріки було сильне укріплене місто, Ерихон. Воно мало високі і міцні мури і могло довго боронитися. Ізраільтяни не мали відваги здобувати міста, але Йосей вірив, що Бог допоможе. На розказ Божий жиди обходили Ерихон раз на день через шість днів зі Скринею Завіту. Семого дня обійшли сім разів. Тоді священики затрубіли в труби, а весь нарід підняв великий крик і мури Ерихону попадали.

По упадку Ерихону напав страх на жителів Ханаану. Жиди постепенно завоювали цілий край. Жеребом поділив Йосей край між дванадцять поколінь. Тілько покоління Левія не дістало наділу землі, але дістало сорок міст в ріжних частях краю, і десятину, і доходи зі жертв релігійних, як наказав Мойсей.

Коли Йосей був близьким смерти, скликав людей і наказував заховувати закон Божий; також заборонив своїм людям мішатися і женитися з поганами, бо могли би стратити віру в правдивого Бога і погинути. Помер Йосей, як мав сто десять літ життя.

Питання:

1. Хто мав завести жидів до обіцяної землі? 2. Через яку ріку мали вони переходити? 3. Хто йшов на переді? 4. Що сталося з водою Йордану? 5. Як називалося місто по правім боці Йордану? 6. Як те місто опанували? 7. На кілько частей поділено Ханаан? 8. З чого мало жити покоління Левія? 9. Що наказував Йосей сповнити? 10. Як називаеться наша „Обіцяна Земля"?

АПОСТОЛ ФИЛИП.

Перед Різдвом маемо піст, що звесь „Пилипівка", а це від того, що почінаесь зараз по Филипі, якого память припадае 27 горож., а 14 цер. листопада. Хтож був св. Филип, чи Пилип?

Був він родом з місточка Вифтсаіди і був рибаком. Дотого ж був дуже праведним і побожним чоловіком.

Коли Іван Хреститель голосив, що Ісус Христос е Агнцем Божим, який бере на себе гріхи світа, то зараз пішли за Ісусом два брати, Андрей і Петро. Другого дня стрітив Ісус Филипа і сказав: „Йди за мною!" — і той пішов радіючи, що знайшов Спасителя.

А мав Филип вірного приятеля Натанаїла, отже пішов до нього і каже:

— Ми знайшли того, про кого Мойсей і пророки писали, ми знайшли Ісуса з Назарету.

Не довіряв Натанаїл і каже:

— Хіба з Назарету може щось добре бути? — На те Филип:

— Ходи і подивися.

Коли Натанаїл прийшов, каже Ісус:

— Це Ізраїлтянин, в якого серцю нема облуди.

— Звідки ж ти знаеш мене? — питае Натанаїл. — І каже Христос:

— Я бачив тебе ще передтим, ніж зустрів тебе Филип під смоківницею...

І тепер Натанаїл пішов за Ісусом, бо бачив, що Ісус не е звичайним чоловіком.

Филип належав до 12-ти Апостолів. По смерти Ісуса Христа він пішов до Скитів, що жили в полудново-східній Европі і ширив там християнство. Звідтам пішов до Азії, до міста Ераполя, де проповідував науку Христову.

Коли вже навернув там до Христа багато народу, тоді передові з поган схопили св. Филипа і посадили до вязниці. Опісля побили його страшно, а дальше розпняли на хресті і почали добивати камінням.

Коли християне хотіли тому перешкодити, Филип просив їх, щоби дозволили йому вмерти тою смертю, якою вмер Христос.

І так розпятий на хресті Филип упокоївся коло 81-го року по Христі, маючи тоді коло 84 літ.

ЗОСТАВИВ 50,000 УНІВЕРСИТЕТОВИ.

Венкуверський лікар, Брус Стюарт Смит, що недавно помер, лишив 50,000 долярів для МекҐил університету в Монтреалі.

СТЕПОВИЙ ГІСТЬ.

(Скорочене оповідання Марка Вовчка).

Це оповідання малює ті часи, коли ще були на Україні Козаки Запорожці, що обороняли Український Нарід перед всякими ворогами — перед Турками і Татарами, перед Поляками...

Відважні були козаки. Тай не тільки Козаки, але і Козачки. І жінки і дочки козацькі були тої самої відважної вдачі.

Самі ж козаки були двоякі — одні жили на Січи, і ті були нежонаті. Другі жили по хуторах, отже господарили — і ті були жонаті. Та коли виходила велика потреба, то і ті жонаті йшли проти ворога, або синів своїх посилали.

Як воно тоді було, побачимо з оповідання славної нашої письменниці, Марії Марковички, що підписувалася „Марко Вовчок (1834-1907).

Давним давно на Вкраїні стояв хутір, а в тому хуторі проживав козак Данило Чабан з жінкою та дітьми.

Хутір цей такий, що красшого не бажав би собі найбільше вимисливий чоловік. Дістався він Данилови хто знае від як далеких прадідів та прабабок. А вже звісно, що де оселиться Українець з Українкою, там зраз зацвите вишневий садочок коло білої хатини, запахнуть всякі квітки...

До того ж Бог умістив цей хутір між степом та лісом, між річкою та сінножатею, між горою і долиною.

Одного вечера зібралися гості в Данила Чабана. Вечір був тихий, гості були задумані та сумирні. В усіх були ті самі думи на серці. Вся розмова крутилася коло міста Чигирина.

(Чигрин, на Київщині, осідок Богдана Хмельницького і столиця козацької держави).

Оден з гостей, Андрій Крук, як видно було, добре знакомий був з Чигирином, отже до нього всі зверталися з запитами. А він все оповідав так подрібно, що наче б йому кождий куточок там відомий.

На дворі було темно. Коли нараз хтось постукав в хатне віконце. Стукіт був обережний, не голосний, але всі його почули. Та ось стукнуло вдруге вже голосніше.

Господар підвівся і пішов відчиняти двері. Все в хаті затихло. Чоловіки спокійно смоктали люльки.

Данило відхилив двері і спитав, хто стукае. Йому відказано, що втомлений подорожний хотів би спочити в ласкавого господаря.

— Милости просимо! — відповів Данило, і відчинивши двері запросив подорожного до хати.

І тут нараз показалася велитенська людська постать і залунало „Помагай Біг вам". За цим схиливши низько голову і звернувши боком широкі плечі вступив до хати подорожний.

Хоч на Україні не є дивом могутня та блискуча козацька краса, та все ж не легке було би де знайти пару цьому подорожному, що увійшов до Данила Чабана. І високий ростом, і огрядний та гнучкий. Засмалене суворе лице з огняними очима, чуткість та обережність до всього, а разом вільний, безпечний спокій — від усего того всі наче здрігнулися.

Господар і гості показали себе дуже примірно. Але в їхніх душах кілько мусіло бути думок..

— Звідки він прибув і куди мандрує? Скільки він виходив гір та долин, поки втомилось його міцне тіло? Знав він либонь Січ Запорожську, бачив й цілу Україну від краю до краю...

Але ніхто не заклопотав козака, ані не зневажив себе ні лукавим, ні правдивим питанням. Розмовляли про це те, і певно дивувалися, де та тихомирна була нива, яку він обробляв, та на якій здобув собі великий шрам (знак від рани) від носа аж до уха.

Подорожний розговорився та почав описувати недавні битви так яскраво, що чоловіки захоплялись, а жінки скрикували.

Нараз почулося два вистріли. Всі в хаті почали наслухувати. Постріли були із степової далечини.

— І до вашого хутора долітае голосок! — промовив подорожний.

— Це чи не з чигиринського шляху — зауважив Андрій Крук.

Тут жіноцтво стало розпрощуватися з господинею, збираючись до дому. Одні вели, другі несли дітей. А за хвилю з гостей лишилися тільки Андрій Крук та Семен Ворошило.

Коли гості забралися, крім згаданих, почав подорожний наче знехотя:

— А як тепер добратися до Чигирина?

— Трудновато — відповів господар також наче знехотя.

— Тепер туди просто і ворона не пролетить — зауважив Андрій Крук.

— А чи далеко до Чигирина? — спитав ще подорожний.

— Краще б далеко — та легко, а то близько та слизько! — озвався Ворошило, а Андрій Крук уважніше поглянув на подорожного, а господар на Крука.

— Нашому братови мандрівцеви нема чого розбирати доріг — відповів подорожний — і хоч часом дорога випаде й докучненька, а береш її... Гаразд, як лучиться добрий товариш, панове!

Йому відповіли не словами, але значучими поглядами. І ті погляди сказали більше, ніж сказали би слова. Всім стало ясно, хто вони такі. Ті погляди були німою розмовою. А вже після неї каже подорожний:

— З Січи товариство уклін засилае, а мене післали послом в Чигирин.

— Мир вам вірні други і слуги! — відповіли йому козаки в оден голос.

— Мені треба пробратись в Чигирин — сказав січовик, трохи помовчавши.

— Всі шляхи відрізано.

— А Гунин хід?

— У них в руках.

Січовик замислився, але видно було, що це його не засмутило. Він лише почав перебирати в умі нові способи, якби осягнути задуману ціль.

— Слухайте товариші — сказав він подумавши — мені треба пробратись у Чигирин до Петра Дорошенка. Справа йде не про одну голову, а про волю України. Як я опізнюсь у Чигирин, то...

(Петро Дорошенко (1627 1698) був Гетьманом України від 1665 до 1676 [illegible] [illegible] розділили між Москвою і Польщею українські землі).

Тут січовик обернув погляд на всі боки.

Господині не було в хаті, діти спали, і січовик хотів повести річ широко, як нараз побачив, що на нього дивиться з напів освітленого кута двое очей, що горіли співчуттям та увагою. Там була ставна постать дівчини — вона, як оперла складені рученята, витягнувши головку і встромивши очи, то заслухалась, наче застигла.

— Це моя маленька дочка — сказав господар, оглянувшися слідом за очима січовика. — Марусю, пійди-но сюди!

Маруся підійшла до батька. Блискуче світло вдарило їй просто в личко і розсипалося по всій струнків постаті. Це була справжня дівчина-Українка, з темними оксамитними бровами, в синій запасці і червонім поясі. Густе біляве волосся заплетене в коси; на голові вінок з квіток...

— Марусю, що ти чула з нашої розмови? — запитав батько.

— Все чула — відповіла Маруся.

— А що?

Марусині очи звернулися на січовика.

— Треба в Чигирин — промовила вона — треба до пана гетьмана.

— Слухай дочко — сказав батько повагом і стиха — про те, що ти чула, не кажи жадній живій душі. Так наче ти не чула. Розумієш?

— Розумію, тату! — відповіла Маруся.

Батько не наказував вдруге і Маруся не давала ніякої дальшої обіцянки, але про непохитну щирість дівчати не було й сумніву.

— Не треба тобі слухати наших річей, Марусю — сказав Данило — піди поклич матір з саду, скажи, що брати поснули.

(Дальше буде).

НЕ ПЛАЧЕМ, А ПРАЦЕЮ НАПРАВЛЯТИ ЛИХО.

Один праведник попав у [illegible], бо де не поглянув, всюда бачив грішне життя.

— Ох, Господи — молився [illegible] — забери мене зі світа най я [illegible] дивлю ся на це грішне життя.

Одної ночі приснився [illegible] сон. Сниться йомує що Ангел Божий [illegible] на землю і забрав його до [illegible]. Тоді Ангел промовив:

— Поглянь в долину і скажи мені, що там бачиш?

— Я бачу темрявою окутий світ.

— Приглянься ліпше, чи ти пізнаеш його?

— Так, пізнаю — відповів праведник, — це світ, з якого я тільки що прийшов.

— А тепер скажи мені, що ти бачиш на ньому?

— Бачу людей із завязаними очима. Вони не бачуть, куда йдуть, і багато з них падають у пропасть, понад яку веде дорога.

І промовив Ангел:

— Люде із завязаними очима — це ті, які не знають цілі і завдань життя. Дорога, якою вони йдуть — це пропасть гріха. А тепер скажи мені, що ти волієш: остати в небі, чи вернути на землю і отворяти людям очі на їх грішне життя?

— Позволь мені вернути на землю, Ангеле Божий, — відповів праведник. — Як мені оставати в небі, коли брати мої пропадають в пропасти гріха?

З цим праведник пробудився. Від того часу він працював щиро, щоби світ направити.

ДИВНА КУРКА.

В Рочестер, Н. Й., е курка, чи когут з чотирма ногами і двома хвостами. Властителем того сотворіння е Віліям Мурфі. Думае дати такого звіра на виставу. Курка мае кілька місяців і ходить з курми здорова і вдоволена.

ГОСТИНА В ЧЕСТЬ МОЛОДОЇ ПАРИ.

(Мічам, Саск.)

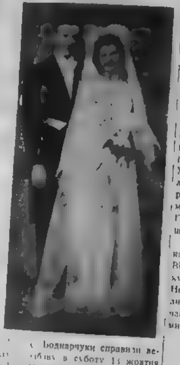

[illegible] Боднарчуки справили весілля [illegible] в суботу 13 жовтня в [illegible] Народнім Домі в честь свого [illegible] Івана і невістки Марії [illegible], [illegible] в Торонті, де чин [illegible] довершив о. П. Самець.

[illegible] молодята приїхали до [illegible] вони справили їм весілля [illegible] родину і гостей, [illegible] дальших сусідів і всіх [illegible]. Вечера зачалася в 7 [illegible] вечером та тягнулася до [illegible]. По вечері забавлялися до [illegible] години а потому дару[illegible] грішми і дарунками [illegible] мали перекуску. В [illegible] п. В. Залещук, який [illegible] до пили, [illegible] би на місци зложити [illegible] українську пресу, себто [illegible] Голос і Вістник, що [illegible] пам'ятали також пресу, [illegible] добрі родичі читають і [illegible].

[illegible] следуючі:

[illegible] Молода пара

[illegible] п-во С. Боднарчуки, Н. [illegible], В. Залещук, Н. Трі[illegible] п-во М. Тріщук [illegible] пані П. Боднарчук, [illegible], В. Тріщук Е. Пар[illegible] К. Токарчук, І. Товстега. [illegible] Н. Шелефентюк, Г. [illegible]

[illegible] М. А. Марковський, Н. [illegible] пані М. Залещук, В. [illegible] пані А. Залещук Н. Білий П. Котелко, Р. Котелко.

По 20 ц.: М. Білий, І. Бовар. [illegible] колекти 40 центів.

Складаемо щиру подяку гостям і жертводавцям а молодят хай Господь благословить на многі літа прожити на потіху родичам і на славу українському народові.

В. Залещук.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Виндзор, Онт.)

В неділю дня 2-го вересня п-во Андрій і Анна Момотюки хрестили свою донечку Кароліну Михайлину. Чин хрещення довершив о. П. Запарнюк з Ошави.

Хресними батьками і матерями були п. Іван Гамара і пані Наталя Гнип та Зиновій Федорів і п-на Анна Бодюл. Гостей було дуже багато, бо п-во Момотюки досить знакомі і працьовиті в нашій громаді. Рівнож батько пані Момотюк, п. Турчин, був першим організатором нашої громади, поважаний громадянин і старший брат церковний, та звісний як народний та церковний працівник у Виндзор.

Гості забавлялись цілий час та співали веселі пісні. Не забули присутні про дарунок хрещеної, але і не забули про місцеву церкву та Український Голос і Вістник. Маленьку Кароліну Михайлину обдарували дарунками і поважною сумою. Промовляв о. Запарнюк, пані Гнип, панна Бодюл та дідусь хрещеної п. Турчин.

На місцеву церкву зібрано $15.25; на Український Голос $2.75 і на Вістник $2.75. Збірку перевели обі хами пані Гнип і панна Бодюл. Нехай маленька Кароліна Михайлина виросте на потіху своїм родичам і українському народові на многі літа.

Присутній.

З НЕСПОДІВАНКИ НА КОЛЕГІЮ.

(Тизів, Саск.)

Жовтня 27 вечером, зійшлися родини сусіди і приятелі до п-ва Єремів, щоби побажати їм щастя в новій хаті. Прикінці забави п. К. Гондзьола піддав думку, що добре було би зложити дещо на Укр. Православну Колегію. Слідуючі дали жертви:

По 5 дол. п-во Єреми.

По 2 дол. П. Линюк.

По 1 дол., І. Котик, К. Гондзьола, С. Скорець, Н. Дорошенко, А. Шинківський, І. Сахнів, П. Шинківський, Н. [illegible], М. Шинківський, Я. Гондзьола, В. Линюк, В. Віщко.

По 50 ц. О. Ковальчук.

По 25 ц. В. Шинківський, М. Ковальчук.

Разом 20 дол. за що жертводавцям належиться щира подяка.

Слід би сказати дещо про п. Єрему. Походить він з Олексинець, повіт Борщів, в Галичині. В 1916 р. австрійські власти взяли 19-літнього Єрему до війська і вислали на італійський фронт. В 1917 р. коли розпалася Австрія, то п. Єрема вертаючи до дому вступив добровольцем до першої бригади Січових Стрільців. З цею бригадою п. Єрема бував і в Києві і в багатьох сторонах України воював проти большевиків і поляків. Вкінци попався в польський полон і був там майже рік. В 1921 р. вернувся до дому і того ж року одружився, а 1926 виїхав до Канади.

В Канаді працював в ріжних місцях.

Два роки по тім приїхала пані Єрема з двома донечками отже п-во Єреми поселилися тоді на стало в околиці Тизів, Саск.

П-во Єреми є свідомими громадянами. Обое є членами місцевого Т-ва Просвіти, членами Укр. Прав. Церкви а п. Єрема є тут дяком. Пані Єрема є старшою сестрицею.

Щасти їм Боже в новій хаті!

К. Гондзьола.

НЕСПОДІВАНКА П-ВУ ТЕПІЛЯМ.

(Септон, Ман.)

Жовтня 29-го, зійшлась родина і приятелі до п-ва Мехів для вшанування 35-ліття подружжя п-ва Тепілів. Господарем сходин був п. Е. Карпець. Після вечері були побажання та п. Карпець вручив дарунок від всіх зібраних. Знов п. Мех, як зять п-ва Тепілів, вручив дарунок від імени всіх дітей Ювілятів, пригадавши дещо з минулого і побажавши всего найкрасшого. Дарунок був і від пані Мех, як свахи. А ще важний дарунок був і від внуків.

Були і промови на ріжні теми. Говорили: п. І. Мамчур, пані А. Мамчурова, як голова Жін. Т-ва в Тиндал; п. Турко з Септон. При кінци на заклик п. Назаревича, з Септон, присутні зложили на Укр. Прав. Колегію жертви. Збіркою заняв ся п. Л. Сабат. Жертводавці:

По 1 дол.: С. Назаревич, В. Тепіло, П. Мех, Д. Вівчарик, С. Мамчур, І. Мамчур, Д. Церковник, М. Гнатюк, Е. Карпець, Анна Гнатюк, К. Гнатюк, П. Турко, Л. Сабат.

По 50 ц.: М. Кіт, Д. Козіна, Соф. Чирко, Н. Климчук.

По 25 ц.: І. Кіт, І. Турко, В. Луговий, М. Кацалай. — Разом $16.00

Н. Н.

ДІЄЦЕЗАЛЬНИ ФОНД.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
СМАТС, САСК.

Члени зложили по 1 дол.: Ф. Мантика, Г. Малько, І. Щербань, М. Кінар, Н. Курмей, Н. Кінар, Гр. Процишин, П. Кінар, Н. Гриців, І. Гриців, В. Кінар, М. Палій, Т. Кінар, М. Козак, Ів. Прокопчук, М. Малько, М. Щербань, Ол. Байда, П. Магус, Дм. Дзядик, Ів. Магус, Ів. Кінар, Ів. Байда, І. Коваль.

Дрібними — $2.75.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

По 1 дол.: М. Тріщук, Ф. Чуганюк, Ст. С. Михайлюк, І. Місюра, Ю. В. Михайлюк, І. Місюра, П. Михайлюк, Дм. Букшован, В. Щутер, Дм. Сорокан, В. Букшован, Д. Калинка, П. Місюра, В. Пігач, Ю. І. Михайлюк, Ів. І. Михайлюк, М. Пігач, Ф. Олексин, В. Буджак.

ТАРНОПОЛЬ, САСК.

По 1 дол.: Дмитро Гнатюк.

КАЛВОРТ, САСК.

По 1 дол.: Ю. О. Котелко, В. Струтан, Ів. Івасюк, Я. Кіндрачук, Н. Галамой, І. Грицюк, А. Юзик, В. Коваленко, Н. Липчук, Марія Пісецька, В. Гринюк, Ст. Гринюк (Сексатун, Саск.), П. Грицюк, В. Василик, Ю. М. Котелко, І. Бицкал, пані С. Меер, Доця Величко, Гр. Сарчук, Ф. Грицюк, Ф. Іванишин, Анна Котелко, Ольга Михайлюк, М. Котелко, Р. Котелко, С. Тріщук, П. Пичко, В. Попович, В. Трасковський, Кароля Капацила, Ірина Гринюк і В. Табачнюк.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
ГРЕНДВЮ, МАН.

По 1 дол.: П. Котик, Н. Тісногуз, Л. Міщук, В. Татяк, Н. Василишин, Д. Пуляк, Дм. Лесюк, пані Солтис, Я. Котик.

ДРИФТІНГ РИВЕР, МАН.

По 1 дол.: О. Максимець, М. Кушманюк, В. Росоловський, І. Сидор, Н. Робак, В. Сидор, П. Пуляк, П. Гуцуляк, І. Слизюк, П. Лесюк, С. Данилюк, В. Слизюк.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.

По 1 дол.: Д. Павлюк, Г. Клапоущак, М. Бугера, А. Стефанів, М. Мільник, Д. Коляда, С. Минка, І. Фаріон, П. Олійник, П. Яловега, І. Якімишин.

ДАВФИН, МАН.

Уряд церкви св. Юрія прислав від членів 25 дол.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

(Сторновей, Саск.)

В свято Дмитрія, 8 листопада, попрощался з світом в йорктонськім шпитали Василь Ткачук, з Сторновей, Саск., заосмотрений Св. Тайнами.

Листопада 9-го Панахиду відслужили оо. Керніцький та Кусий, якого уряд громади запросив окремо, щоби так працьовитого і відданого церкві члена хоронило двох священиків. По панахиді о. Кусий прочитав Євангеліє і сказав кілька слів. Після того дяк читав Псалтирю.

Другого дня по Євангелію і прощальній промові о. Керніцького, похід рушив до церкви. По дорозі читано Євангелії.

Після Євангелії на Службі Божій промовляв о. Кусий. Згадав про покійного як чесного мужа, свідомого українця побожного православного християнина. Був одним з перших основників православної громади, першим при будові церкви. Жертвував на всякі наші справи, читав Український Голос і Вістник. Співав в церкві й услугував до кінця життя.

Перед Послідним Цілуванням прощальну промову від громади сказав о. Керніцький, а о. Кусий попросив о жертви на невянучий вінець для покійного, отже зібрано на українську Колегію 16 дол.

Покійний приїхав до Канади 1907 року, з села Худиковець, пов. Борщів, Галичина. Одружився з Анастазією Пелех і поселився в околиці Сторновей, Саск. 1914. Полишив жену, шестеро дітей і пять внуків. З дітей — Марія, Анна і Катерина віддані; Ірина кінчить висшу школу в Калдер, а син Олекса й Ольга вдома. Прожив 57 літ.

Присутній.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою висловлюємо сердечну подяку Всеч. оо. Ф. Керніцькому і І. Кусому за Богослужения і промови, а нашому дякови за спів і читання псалтирі. Дякуємо православній громаді за вінок на могилу померпюго. Дякуємо сусідам і парохіянам за поміч і присутність, якою звеличали похорон нашого доброго мужа, тата і дідуся. Най Господь вас благословить!

Вдова, дочки, син і внуки.

ВІНОК НА МОГИЛУ ВОЯКОВИ.

(Овнбурн, Ман.)

Листопада 18, п-во В. і Ю. Гнатові мали поминальне Богослужения по синові, що поляг в війні в Европі. Богослужения правив о. В. Федак. Була приладжена могила убрана чорно.

Зібрані на Богослуженню від[illegible]

зали велику страту родичів і при співі „Вічная Память" багатьом покотилися сльози по лиці. І певно в усіх була щира думка, що — „Нехай тобі Стефане буде чужа земля легкою, а ми тебе не забудемо.

По Богослуженню був вдома обід — і тут на заклик п. Івана Пелешка зложили на Українську Православну Колегію, як на невянучий вінок на могилу покійного такі жертви:

По 1 дол.: С. Бородій, В. Яник, С. Машовський, В. Гнатів, І. Пелешок, М. Матвішин, І. Сторожук, І. Мануляк, М. Цитульський, С. Мануляк, Ф. Мужиловський, І. Надольський, М. Свистун, М. Гапка, В. Новосад, пані Текля Сторожук, пані Сеня Новосад, пані Юлія Гнатів, пані Анна Мануляк, о. В. Федак.

По 50 цт.: пані Евдохія Надольська, пані Текля Цитульська, пані Анна Матвішин, пані Анна Машовська, пані Анастазія Мануляк, пані Марія Новосад, пані Марія Мужиловська 40 ц. — Разом $23.40.

Жертводавцям щире спасибіг, а померлому Вічная Память!

Присутний.

З ПОМИНОК НА ДОБРЕ ДІЛО.

(Канора, Саск.)

Листопада 8, на св. Димитрія, було Поминальне Богослуження в домі вдовиці Катерини Данилюкової, за упокій бл. п. Димитрія Данилюка. Богослуження відслужив о. І. Кусий. На обгослуженню було багато людей

Покійний був поважним і розумним господарем через майже 12 літ був муніципальним канцлером.

Вересня 27 стався нещасний випадок. Тоді Димитро вертався автом з Канори і зударився з другим автом. Покалічених було 5 осіб, а найбільше Димитро. Їх забрано до шпиталю. День пізніше Димитро помер. Похорон був 1 жовтня в понеділок.

Покійний приїхав хлопцем з родичами з села Трійця, пов. Снятин, Галичина, 1907. Лишив тут стареньку матір, жену Катерину, трох синів: Івана, Василя і Петра, та дві дочки: Анну і Марійку. Також двох братів: Юрка і Петра та сестри: Парасю і Марію. Покійний прожив 52 роки.

Підчас обіду, що приготовила вдова Катерина, на заклик о. Кусого присутні зложили жертви на невянучий вінець для покійного. Збіркою занялись Ст. Кінащук, з Дробот і Гео Землюк, брат вдови, з Рама, Саск. Зібрано $40.65. З того на Укр. Прав. Колегію $30.00, на Український Голос $5.40, на Канфармера 5 дол. Імена жертводавців:

По 5 дол.: Іван Д. Данилюк.

По 2 дол.: С. Михайлюк.

По 1 дол. П. Тічка, Г. Халус, С. Копик, І. Кіцул, Ю. Данилюк, П. Віник, В. Гоминюк, М. Тиран, В. Халус, Г. Землюк, Н. Цехівський, І. Головатюк, С. Халус, П. Яківчук, І. Шкварчук І. Гутка, Н. Борець, М. Матвійчук, П. Гнатишин, Павло Демчук, П. Матійчук, І. Гоминюк, С. Кінащук, І. Шумей, М. Вівчар, В. Д. Данилюк, пані С. Кінащук і П. Данилюк.

Дрібнішими жертвами $5.65.

Присутний.

СОВТИС.

(Посмертна згадка).

Дня 24 березня, 1945, відійшла від нас по короткій недузі на вічний спочинок, Ксеня Совтис. була тихої вдачі. Як сусіди, так і знакомі, всі її любили. Покійна походила з повіту Бучач, села Бобулинець. Прожила 82 роки. До Канади приїхала з мужем і двома дітьми в році 1907. Покійна полишила в смутку окрім мужа сина Гринька і Варвару (обоє подружені), дванадцять внуків і шість правнуків. Похоронне Богослужения відправив о. Ф. Д. Стратійчук.

Хоч день похорону припав досить непогідний, однак люди, котрі любили покійну, не уважали на зиму і віддали покійній останню прислугу. Щира подяка о. Стратійчукові за прощальні промови, а також щира подяка всім тим, що відвідали покійну.

Муж і син Гринько і невістка Анна запросили всіх до хати на обід де на заклик Ф. Капака присутні зложили $6.70 на Український Голос і Вістник. Гроші розділено по половині. Жертводавцям щира подяка, а померлій Ксені вічна память.

Ф. К.

ПОДЯКА.

На цьому місці, хочу подякувати тим парохіянам, яких імена в попередному числі моєї подяки, було пропущено, а це

П-ву Ю. Гремякам з Денюб, п-ву Татаринам з Радвей, п-ву В. Ларчукам з Смокі Лейк.

Також щиро дякую п-ву М. Фащукам за недавно отриманий від них дар в дорогій річі, що зостанеться незабутньою памяткою, щирих громадян.

Хай всім за їх щирість Господь нагородить сторицею.

о. Гр. Василів з родиною.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба.

ГРУДЕНЬ

2 Неділя. — Флин Флон.
4 Вівторок. Введення — Ервуд.
9 Неділя — Гаес.
16 Неділя — Арран-Кобзар.
22 Субота Анни — Арран (місто)
23 Неділя — Пайн Ривер.
30 Неділя — Сван Ривер.

Адреса: Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сениціна.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Біг Медов. Вечірня — Ардмор.
4. Середа. Введення Пресв. Богор. — Сенді Репидс.
9. Неділя — Гленден (місто)
16. Неділя — Смокі Лейк
19. Середа. Николая — Беліс.
22. Субота. Зачаття Пр. Богород. — Стрий.
23. Неділя — Спедек.
30. Неділя Елк Пойнт.

Адреса: Гленден, Алта., Бох 37.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Лавфин.
4. Вівторок Введення — Велий Ривер (коло Стороженка).
9. Неділя — Етелберт
16. Неділя — Венлав
19. Середа. Св. Николая — Рорктон.
22. Субота. Зачаття Пр. Богород. — Сіфтон.
23. Неділя — Котів
30. Неділя — Гарланд.

Адреса: Вох 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Жолкевича.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Принс Алберт.
4. Вівторок. Введення Богород. — Сембург
9. Неділя — Саскатун.
16. Неділя — Принс Алберт.
19. Середа. Николая чудотворця — Шипмен
22. Субота. Зачаття св. Анни — Принс Алберт.
23. Неділя — Саскатун.
30. Неділя — Гоніман.

По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.

584—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василюва

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Давнінг.
4. Вівторок — Введення Богород. — Гемлин.
9. Неділя — Вилингдон.
16. Неділя — Енарю.
19. Середа. Николая чудотворця — Кагвин.
22. Зач. Пр. Богор. — Новий Прут.
23. Неділя — Лужани.
30. Неділя — Сучава.

Адреса: Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Росбурн (місто).
4. Вівторок — Введення Богород. Глен Елмо.
8. Неділя — Мензі.
15. Неділя — Енгусвил.
19. Середа. Николая чуд. — Виста
22. Субота. Анни — Січ.
23. Неділя — Оквборн
30. Неділя — Сенді Лейк

Адреса: Бох 46 — Оквборн. Ман
Тел. — 133-4 Сенді Лейк Ексченджс

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайового

ГРУДЕНЬ

2 Неділя Гарлентон
4 Вівторок — Введення Богород — Толстой
9 Неділя — Сондави
16 Неділя — Пембіна
19. Середа Николая чудотворця — Арбакка (храм)
23 Неділя — Вайта.
30 Неділя — Форт Францес

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ:

2 Неділя — Петлюра.
4. Вівторок — Введення Богород Шелкелей.
9. Неділя — Роблін (місто).
16. Неділя — Шортдейл.
19. Середа. Св. Николая — Роблін-Зелена.
22. Субота. Зачаття св. Анни — Дрифтінг Ривер.
23. Неділя — Гілберт Плейнс.
30. Неділя — Ленард.

Почт. скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Р. С. Улана

ГРУДЕНЬ:

2. Неділя — Брендон.
4. Вівторок. Введення Пр. Богор. — Палларфілд.
9. Неділя — Свитон.
16. Неділя — Портедж ля Прейрі.
19. Николая чуд. — Малантон.
22. Зачат. Богор. Анни — Паллар Парк.
23. Неділя — Дуфрост.
30. Неділя — Тиндал.

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW. FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
567 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, ціні сторожить по дешеві!

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

1	С	18	Муч. Платона, Романа Ріж.
2	Н	19	Нед. 23. Прор. Авдія
3	П	20	Прмч. Григорія Декаполита
4	В	21	Введення в Храм Пр. Бог.
5	С	22	Ап. Филимона, Архипа
6	Ч	23	Амфілоха єп. іконійського
7	П	24	Вмуч. Екатерини мучен.
8	С	25	Климента єп. римського
9	Н	26	Нед. 24. Прпп. Якова пуст.
10	П	27	Вмуч. Якова перського
11	В	28	Прмуч. Стефана нового
12	С	29	Мч. Пармона і з ним 370
13	Ч	30	†Андрея Первозванного
14	П	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	С	2	Прор. Авакума, Атанасія
16	Н	3	Нед. 25. Прор. Софонії
17	П	4	Вмуч. Варвари і Юліянії
18	В	5	†Прпп. Сави Освященого
19	С	6	Николая Чудотворця
20	Ч	7	Амвросія єп. Медіоланського
21	П	8	Прпп. Потапія, ап. з 70-ти
22	С	9	†Зачаття Пресв. Богородиці
23	Н	10	Нед. 26. Муч. Мини
24	П	11	Прпп. Даниїла Стовпника
25	В	12	Спиридона чудотворця
26	С	13	†Муч. Евстратія, Авксентія
27	Ч	14	Муч. Тирса, Левкія, Калин.
28	П	15	Свщмч. Елевтерія і матері
29	С	16	Прор. Аггея, бл. Теофанії
30	Н	17	Нед. Праотців. (Нед. 27).
31	П	18	Муч. Севастіяна і воїнів

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Вакав.
4. Вівторок. Введення — Ст. Джуліен.
9. Неділя — Мічем
16. Неділя Тарнополь.
19. Середа. Св. Миколая — Елов Крік.
22. Субота. Св. Анни. — Смате.
30. Неділя — Калворт.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Бюкенан.
4 Вівторок — Введення Богород — Курокі.
9. Неділя — Дробот
16. Неділя — Вимер.
19. Середа. Св. Николая. — Рама.
23 Неділя — Борджис
30. Неділя — Канора

Бох 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ГРУДЕНЬ·

2 Неділя — Гаеслин.
4. Середа. Введення — Марвин.
9. Неділя — Виткін
16. Неділя — Гефорд
19. Середа. Св. Миколая—Мейфер.
22. Субота. Св. Анни — Гефорд на фармах.
23. Неділя — Білики
30. Неділя — Редфілд

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ.

2. Нед. 23. Голос 6. УЄ 1 Літ Ап Єфес. 2: 4—10. Єван. Луки 8: 26—39.

4. Введення: УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жидів 9: 1—7 Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27 -28.

9. Нед 24. Голос 7 УЄ 2 Літ Ап. Ефесян 2 14—22. Єван. Луки 8 41—56.

16 Нед 25. Голос 8 УЄ 3 Літ Ап. Єфес. 4: 1—6. Єван. Луки 10. 25—37.

19. Николая. УЄ Іван 10: 9—16 Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Луки 6: 17—23.

22. Зачаття Пр. Бог. УЄ Луки 1 39—49 і 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31. Єван. Луки 10: 38—42 і 11· 27—28.

23. Нед. 26. Голос 1. УЄ 4. Літ Ап. Єфес. 5: 9—19. Єван. Луки 12 16—21.

30. Нед. 27 Праотців. Гол. 2. УЄ 5. Літ. Ап. Колоскн 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD
Box 3636
WINNIPEG, MAN.

РІК XXII. WINNIPEG, MAN., DEC. 15tr, 1945 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1945. ЧИСЛО (564) 24

САМІ СЕБЕ ВБИВАЮТЬ.

З Стокгольму, зі Швеції, доносять 3 грудня, що в швецьких таборах, де містяться военні втікачі, ділялися 30 листопада страшні події. Коли тиждень перед тим втікачі довідалися, що їх будуть передавати в руки большевиків, почали голодовий страйк. А були там німці, поляки, литовці, литвини, естонці. Коли ж в пятницю 30 листопада хотіли брати їх на большевицькі кораблі, втікачі почали недаватися, а там себе ранити і вбивати. Завдавали собі рани ножами, бритвами, склом, острим камінням. Тоді військо нападало на втікачів і побивало їх до непритомности, щоби перешкодити самовбивству. Отже через такі страшні сцени покищо треба було відложити передачу втікачів большевикам. Розуміесь, що хто з них буде живий, того передадуть пізніше, щоби большевики їх мучили і вбивали. Таке нині діється на нашім культурнім, демократичнім, свободолюбнім і християнськім світі.

„ХРИСТИЯНСЬКА" ЛІГА І ГІТЛЕР.

Вістка з Лондону 5 грудня каже, що Іден говорив про якусь Лігу Християнської Реформи в Англії, за якою треба слідити, бо її цілею є поважання Гітлера. Перешкаджати він їй не може, бо вона не робить нічого протизаконного, але додав: „Я відчуваю велику відразу до того руху, що під релігійною покришкою хоче з Гітлера зробити предмет пошани (культ Гітлера) і з тих лихих сил, які алянти щасливо перемогли". Нема близшого пояснення, що це за така ліга.

ГОТОВІ 10 ЛІТ ВОЮВАТИ.

Голова китайських большевиків, ґен. Ен Чинг-Ін, заявив 2-го листопада, що китайські комуністи готові воювати з Кай Шеком 10 літ, коли буде треба. Розуміесь, що китайські большевики мають за плечима Росію, а Кай Шек Росії не має.

БРИТАНІЯ БУДУЄ ВОЕННІ ЛІТАКИ.

Велика Британія будує тепер понад 10,000 военних літаків і при тім працює 900,000 робітників, така є вістка з Вашинґтону. Підчас війни в Стейтах побудовано 274,941 літаків.

ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ.

В Царгороді (Істамбулі) була 4 грудня велика протибольшевицька демонстрація. Зібралася товпа коло 27,000 турків з турецькими прапорами і викрикаючи: Геть з комуністами!, знищили дві видавництві, що були за Росією, а також російську книгарню. Товпа хотіла дістатись до большевицького консуляту, та поліція не допустила.

15-ЛІТНИЙ ЗАСТРІЛИВ БАТЬКА.

В Віенна, Мо., 15-літний Джін Вестерман застрілив свого батька. Це був разом і плян матері. Він в ночі викликав батька на двір і вистілив в батькові груди. Коли батько ще зайшов до хати, хлопець пішов за ним і вистрілив в батькову голову. На таке тепер світ сходить!

АРЕШТОВАННЯ В НІМЕЧЧИНІ.

З вістей, які бачимо в часописах, видно, що доси одною з важних справ в Німеччині є арештовання німців. Тижнево арештують коло 700, як подає вістка з Бад Дейнгавзен. Доси арештували понад 52,000 і з них багато засудили на довгу вязницю. Побіч того військовий заряд усунув понад 30,000 німців від занять в публичних урядах і приватних компаніях, та 4000 з цивільної прислуги арештовано й інтерновано; з партії націстів арештовано 20,000. І такі арештовання будуть йти до весни.

СПРАВА ПАЛЕСТИНИ.

Представники жидівської боевої організації в Палестині завили, що жиди готові на найбільші кроваві жертви, щоби лище здобути повне право заселювати Палестину жидами.

4000 ЗГИНУЛО, 40,000 БЕЗДОМНИХ.

Новинка з Індії, з Бомбаю, 5 грудня доносить, що там шаліла буря впродовж 100 миль морського берега, отже під морськими филями згинуло 4000 селян, а 40,000 лишилося бездомними.

ВІДСИЛКА ЯПОНЦІВ ДО ЯПОНІЇ.

Всіх Японців в Канаді є 23,902. З того 10,347 минувшої весни підписалися, що годяться, щоби їх відіслати до Японії. Опісля коло 2000 з них хотіли підпис уневажнити. Тепер ця справа має рішатися. Нині уряд думає, щоби тих, що тут родилися, не відсилати. Думають, що відішлють лише половину з того, що мали відсилати. Тоді зосталось би в Канаді 18,000 японців.

12 ЗГОРІЛО В ОНТАРІО.

За тиждень в Онтеріо згоріло 12 осіб в двох домах. В Челмсфорд, коло Содбері, на фармах згоріла 26-літна мати і четверо дітей, від 4 до 7 літ. А 22-місячна дитина попечена в шпитали і мабуть не буде жити. В Напані згоріло в домі Факсів семеро — батько, мати і діти, а між тим жонатий син з жінкою, що перед двома тижнями оженився. А двое є попечених в шпитали.

МІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ РАДІ ЦЕРКОВ.

Мільйонер Дж. Д. Рокефелер дав оден мільйон долярів „Поиятелям Світової Ради Церков", щоби Рада відбудовувала релігійне життя в Европі. Від себе Рада думає зібрати 15 мільйонів на таку ж роботу. Кілько релігійної користи вийде з того і кому, це інша річ. Нині найважнішою релігійною справою була би матеріяльна поміч: була би праця коло спинення насильства одних людей над другими, а тут починати треба би не від Церков, а від тих, що мають силу в руках. Та чи Рада від них зачне, то ще питання.

ПОМЕР АРХІЕП. ЛЕНҐ.

Грудня 5, помер в Лондоні бувший Кентербурський архіепископ Космо Гордон Ленґ, маючи 81 рік життя. Він сильно противився женитьбі короля Едварда з жінкою, що два рази розвелася, отже це вважають причиною, що Едвард зрікся королівства.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

I.

Повідомляється всіх заінтересованих про слідуючі переміщення священиків:

1. Всеч. о. І. Майба, з днем 15 листопада, 1945, призначений парохом арранського округа, з осідком в Арран, Саск.

2. Всеч. о. В. Апонюк, з днем 15 листопада 1945, призначений парохом гефордського округа, з осідком в Гефорд, Саск.

3. Всеч. о. І. Кусий, з днем 3-го грудня, 1945, призначений парохом округа Гудів, Саск. На разі його адреса є: Бакс 299, Канора, Саск.

II.

Подається до загального відома, що о. Н. Мороза, з днем 3-го грудня, 1945, на його власне бажання звільнено з виконування священичих обовязків.

III.

Громади, місії та парафії Української Греко-Православної Церкви в Канаді повинні зараз по своїх річних зборах повідомити Консисторію про склад своїх урядів на 1946 р., подаючи такі інформації:

1. Імя й адреса предсідника.
2. Імя й адреса касієра.
3. Імя й адреса секретаря.
4. Імя й адреса урядника (по анґлійськи), до якого висилати листи для громади.

Винипеґ, Ман., 12 грудня, 1945.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЗАКОН ДЛЯ ОХОРОНИ НЕДІЛІ.

В Оренджтави, Н. Й. шеф поліції заборонив в неділю стріляти, покликуючись на старинний закон, який забороняє в неділю: „лови (полований), крикливі забави, кінські перегони і взагалі крики, що нищать недільний спокій". А то доси було, що в церкві Богослужения, або Недільна Школа і люде, що в церквах, чують вистріли.

ОТРОЇЛАСЬ — ОСТЕРІГАЛА ДРУГИХ.

В Ревір, Масс. отроїлась світляним газом Марія Трип, а передтим пришпилила на дверях картку, з написом: „Уважайте! Не запалюйте сірника, бо буде експльозія!"

АРЕШТ І БУКИ.

В Ленгтон, Онт. трох рабівників забрали з тамошнього банку 33,000 долярів, отже їх засуджено: одного на 12 літ і 20 буків, двох других по 10 літ і по 20 буків. Вони напали на банк зі зброєю.

ВОЯЦЬКЕ РІЗДВО ЗА МОРЕМ.

Управа Союзу Українських Вояків в Лондоні повідомляє, що ще поважне число українських вояків буде святкувати Різдво — одні на континенті Европи, другі в Анґлії в українській військовій домівці. Отже Управа просить о надіслання святочних пакунків з поживою на адресу:

F/Lt. B. PANCHUK.
c/o Director Canadian Auxiliary Services.
C.A.O. — London. England.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бонами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ

Попередно оголошено	$86.958.87
Свящ. Іван Кусий від себе на Колеґію	100.00
На умеблювання Кімнат в Колеґії:	
Павло і Пелагія Мельник, Едмонтон, Алта зголосили готовість умеблювати три кімнаті, а то	
1) Канцелярію	315.00
2) Одну студентську кімнату на спомин покійних родичів Павла Мельника	129.50
3) Одну студентську кімнату на спомин покійних родичів Пелагії Мельник	129.50
Марія Адамовська, Ме[illegible] Саск. тепер хора в Форт Сен. Саск. зложила на умеблювання одної студ. кімнати	129.50

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.
МИКАДО, САСК.

Антін Гладун	25.00
Петро С. Гладун	25.00
Параскевія Гладун	25.00
Анна Гладун (учителька)	25.00
Михайло Гладун, студент, перше дав 10.00)	15.00
Іван Гладун (перше дав 10.00)	15.00
КАНОРА, САСК.	
Никола і Катерина Сушельницькі (перше дали 10.00)	15.00
Анна Сушельницька	5.00
Іван Шевчук, Амстердам Саск.	2.00
б[illegible] з [illegible] Богослуження в Кемсак, Саск.	18.50

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.
ГЛЕНДОН, АЛТА

Збірка на привітальнім вечерку	11.00
Збірка на несподіванці в [illegible]	11.00

ЗБІРКА о. І. МАПБИ.

На похорон молодого хлопця Івана [illegible]човщи, Пайн Ривер, Ман.	20.00

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.

Роман Рачій, Троян Саск.	10.00

Справка похибки.

Свого часу в виказі жертв на Колеґію було казано що **Михайло Романюк, з Кадет, Алта.**, дав 25 долярів. Має бути **Кадет, Саск.**

Разом	$87,965.97

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЩЕ НЕ МАЄ МІСЦЯ ОСІДКУ.

По англійськи Юнайтед Нейшинс Орґанізейшин, себто Орґанізація Зєдинених Народів після як була Ліґа Націй — не знайшла собі покищо місця осідку. Кожний край хотів би мати в себе таку організацію, отже — Стейти, Анґлія, Франція, Голяндія, [illegible] і другі. Також покищо не вирішено хто буде головним секретарем такої орґанізації. А це важне місце!

200 РАНЕНИХ В ЕКСПЛЬОЗІЇ.

В тканкій фабриці в Фал Ривер, Масс., експльодував світляний газ. Около 200 робітників було ранених. А повилітали тисячі вікон. З ранених ніхто не був поважно раненим.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XVIII.

(Лист Сапіги, докінчення).

Давати, пишете, церкви на посміховиско [illegible], але ж запечатувати і замикати церкви і насміватися з кого небудь, це ж лиходійне розбивання братньої однодушности і спільної згоди.

При всім тім нехай мені Ваша Гідність покаже кого Ви позискали, кого Ви приєднали тою своєю острістю, тою строгістю, тим запечатуванням і замиканням церков? І ще не те, бо покажеться, що Ви втратили навіть тих, котрі в Полоцьку Вас слухали: Ви їх переміняли з овець на цапів; Ви довели край до небезпеки, а може і загибели для нас всіх католиків.

Ваша прекрасна Унія, замість радощей тілько спричинила нам клопоту, неспокою, незгоди, і стала такою гіркою, що воліли б ми скорше бути без неї ніж через ню маємо терпіти неспокій, болючі переживання і докучування. Ось такато овочі Вашої прихваленої Унії. Є вона дійсно знаменитою причиною тількох суперечок і незгоди в краю між людьми! Бо коли би, не дай Боже, наша вітчина захиталася (до чого Ви вашою жорстокістю таку вигідну дорогу відчиняєте), не знаю, що тоді з Вашою Унією було би!

А все ж, пишете, дав мені що до того постанову найвищий Пастир, або його заступник [illegible], противитися Найвищому Пастиреви було би проклятим вчинком; однакож я стою при тім, що коли би святий Отець знав, яка незгода повстає в нашій вітчині через Вашу Унію, без сумніву позволив би на то, чому Ви [illegible] противитеся. Маємо примір побожности того святого Отця, що так [illegible] позволити в декотрих державах Християнам Церквам [illegible] Отцем, що для загального їх добра (добра вірних — В.) дуже багато там позволив, а що в нас під смертельним гріхом заборонене.

Після всего того Король приказує [illegible] ю церкви в Могилеві розпечатати і [illegible] відчинити, [illegible] Вашій Гідности [illegible], **а коли Ви по тім моїм напимненню того не зробите, то я** з приказом Його Королівського Величества сам прикажу розпечатати і їх віддати, щоби вони згідно з своїм богослуженням в тих церквах свої обряди виконували.

Жидам і Татарам не заборонюєсь в королівських краях мати свої синагоги і мечети, а Ви християнські церкви запечатуєте. І через те всюди розходиться поголоска, що вони волять бути підданими невірних Турків ніж терпіти таке гноблення своєї совісти.

Але, в заповідаєте, **чи було би справедливим показувати таку поблажливість для непевного будучого спокою?;** не тільки справедливим, але і конечним; бо в неминуче настане між загалом незгода, коли будемо їх богослуження ще більше гнобити. Вже приходять з усіх сторін поголоски, що хочуть розірвати з нами на завсігди всякі звязки.

Що відноситься до Полочан і других проти Вас **бунтівників**, то може бути, що вони є такими: але Ви самі підбурили їх до бунту, вони були Вам в усім послушні, Вашої церкви не покидали; але Ви самі їх від себе відкинули.

Новгород Сіверський, також Стародуб, **Козелець**, і багато других твердинь Унія від нас відорвала, навіть тепер вона є головною причиною, що Московський нарід сторонить від Королевича, як то ясно виходить з Російських листів до Панів Рад та других начальників Великого Литовського Князівства. І тому не хочемо, щоби та, така шкідлива для нас унія, до кінця нас нищила.

Це пояснення, які даю на Ваш лист. Бажаю, щоби в будучности не мати з Вами спорів. Лише прошу в Найвисшого всяких для Вас успіхів, з розмислу лагідности і любови ближнього, і зостають з пошаною.

В Варшаві, дня 12 марта, 1622 р.

ЛЕВ САПІГА,
Великий Канцлер Великого Князівства Литовського
рукою власною

(Поданий висше лист Сапіги знаходиться по польськи в творі „О статуті літевськім", Ліндого, також в [illegible] польської літератури" М. Вишневського. А вперве знайшов цей лист між паперами Кунцевича греко-католицький монах і житеписець-Кунцевича, Кульчинський.)

Так виглядає лист Сапіги до Кунцевича. І в нім ми бачим [illegible], але бачимо найліпше Кунцевича, бо Сапіга, нім дати [illegible] Кунцевичові вислови [illegible] чимо, як по святому Кунцевич ставився до Православної Церкви і [illegible] вірних. А ставиться він [illegible] як:

1. **Йому вільно неунітів** [illegible], **але не жидів!) топити, голови їм відрубувати.** (Значиться [illegible] то він так робив!)

2. **Православних, які не прийчають унії, вигнати з держави.** (То [illegible] не міг зробити; але [illegible] мовляв!).

3. **Оплюгавлювати православні церкви.** (Те він робив!).

Чи можна дальше за [illegible] сти, як тут зайшов По[illegible] святого він тут подібн[illegible]

Однакож Рим зачислив Йосафата [illegible] святих назвав **„спеціяльним заступником Польщі"**, а представники [illegible] Йосафата **„українським святим"** [illegible] українці греко-[illegible] тичтися.

Чим все те назвати? Чи [illegible] що злочини на злочини [illegible] поганяє?

АТОМІЧНІ КЛОПОТИ.

Тепер нема майже [illegible] англійських газет, де в кільк[illegible] говорилось би про атомічну бомбу [illegible] видить над будучн[illegible] Недавно в сенаті в Вашингтоні [illegible] про бомбу трох визначних [illegible] казали, що треба поробити заходи [illegible] установити якусь міжнародну контролю коли ж не буде можна, то Стейти повинні таких бомб якнайбільше старатися мати, найбільших і найлучших. Д-р Ленґмюр казав, що Росія зможе ті бомби виробляти за три роки і зможе їх більше і скорше виробляти ніж Стейти, бо там нарід під диктатурою.

ЗЯВИЛИСЬ ДВА ОСТРОВИ

Недавно коло Індії був на морю землетрус, після якого зявилися на морі два нові острови, оден від другого три милі. Острови з ґранітової скали, круґло-подовгасті, більший з них повірхнею квадратову милю.

БИЛИСЯ — ТРЕТИЙ СКОРИСТАВ.

На північний схід від Напінки, Ман. два олені почали битися і так позамотували роги, що ніяк було розірвати. Їх застріли ловці і постріляли. Так [illegible] билися, а треті скористали. Роги одного мали ширини 24 цалі, другого були трохи менші.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Дбаймо про тіло і не занедбуймо душі.

Забуваємо нераз, що в душі вся вартість людини. Яка душа, такий цілий чоловік. Душа господар, а тіло його дім.

Та дехто цінить тіло більше, ніж душу. Збирає маєток лише для тіла, дбає про вигоди тіла. Добирає модерної одежі та всяких фарб...

А в душі . Щастя, що душі так зараз не видно. Але коли до життя придивитися, то в тій душі так, як в хаті, що зверха помальована, а в середині капарно.

І тіло і душа потребує догляду і помочи, щоби були гарні і здорові. Та не люде про те думають.

Тілови даємо хліб, одежу... А що душі? Чи даємо їй релігійну науку? Чи вчимо її морального закону, як жити поважно, культурно і морально? Чи годуємо наш розум найдобірнішим знанням, як годуємо тіло добірною поживою?

Це [illegible] важні справи! Культурність будується на гарній, здоровій, культурній [illegible]. А хто занедбує душевну [illegible] життя, той не може стати [illegible] чоловіком.

Орест Горчинський.

Мішане подружжа.

[illegible] згадка, що молоді дру[illegible] раз з ким попадеться, не за[illegible] що роблять

[illegible], це поважна справа життя [illegible] жив в людське життя закон [illegible] Але Бог дав людям також [illegible] застановлялися, що і як [illegible], а як ні.

По розумному і по природному кож[illegible] повинен лише між собою і [illegible] ми дружитися. І так всі ро[illegible] роблять

[illegible]ся з чужими — це відривати [illegible] своїх, розходитися з своїми, [illegible] своїх і все своє, і йти до чу[illegible] „приймака", за „приймачку".

[illegible], що приходить син, чи [illegible] матері і каже: „Побла[illegible] нове супруже життя. Ми [illegible], ми все своє лишаємо і [illegible] ких. Там будемо жити, там [illegible] і для чужих будемо пра[illegible] нас і все ваше покидаємо... [illegible]"...

[illegible] вони право просити благословення на те, що роблять?

Коли люде з чужими дружаться, то [illegible] з того виходить на ціле їх життя [illegible] між чужими чуються також [illegible], чужі справи є для них чу[illegible]. А дійсне вдоволення для [illegible] тілько між своїми і на своїм. [illegible] пісня говорить про свій „Світ [illegible] про чужий". І Шевченко казав, „В своїй хаті своя правда, і сила, і [illegible]"

В життю навіть найближчих прихо[illegible] І нехай підчас спору скаже хтось другому: „Ти заволока! Ти [illegible]! Ти чорний! Ти зайда! Ти [illegible]!" Чи треба більше? Воно вже [illegible] забудеться. І тоді ні там бути, [illegible] вертатися.

Видимо чимало дійсних примірів, де [illegible] подружжя виходило велике [illegible] самовбивства, дальше [illegible] найкращім вазі літа нев[illegible] журби і нарікань.

[illegible] кажуть, що коли на[illegible]ся, то красша раса вийде. [illegible] таке можна говорити про [illegible] коней, а не про людей. Зві[illegible] коли мають що їсти, а в [illegible] потреби. Люде мають [illegible] звязки, культурні звязки, мають [illegible], а чого не мають звірі.

Однаково, чи тут, чи там, є лише для людей крайно темних. Для тих, що в них найважнішою справою життя є лише наїстися і мати гроші. Такі і себе за гроші продадуть, і своїх дітей готові продати. Вони продали би і свою громаду, і нарід свій, і Церкву свою за торбу грошей, за широке поле, за величезний автомобіль, за теплу посаду.

І тому молоді повинні наперед думати, з ким їм дружитися. І родичі повинні з дітьми про те на здоровий розум говорити, а тоді справа буде всім ясна і зрозуміла. Тоді подружжа не буде справою припадковою і безконтрольною, а тимбільше не буде справою торговельною і купецькою. Тоді молоді будуть поступати, як розумні люде, а не як звірі, або купці.

К. П.

ЗАМОРСЬКІ НАШІ СПРАВИ.

Треба помочи.

Вже не тілько самі українці зза моря звертаються сюди за помочею, але й неанґлійці, що мають діло з українцями і бачать їх недолю, до тутешних українців звертаються.

Ходить про українців на тих землях, що поза большевицьким панованням. Про тих, що в большевицьких руках, нічого не знаємо, бо Росія відгородилася від світа непроходимою стіною.

Українці на німецьких територіях знаходяться в таборах, які є в руках британських, американських і французьких. І хоч дістають вони поміч, то дуже невистарчаючу, так, що безнастанно голодують. Окреме ж страшне лихо висить над ними, що окупаційні власти вже багатьох примусили йти до Росії, а ті, що лишилися, непевні, чи завтра їх до Росії не відошлють.

Та все ж живі живе гадають. Українці в таборах організуються самі, оскільки це можливе, щоби собі матеріяльно помагати, а також дбають, щоби не пропускати дармо часу, отже чогось вчитися, читати, до дальшого життя приготовлятися.

Так пані С. Скат-Кавелл, Головна Урядниця Добробуту звернулася недавно через Комітет (КУК) до тутешних українців за допомогою для заморських українців. Рівнож недавно був лист від Урядника Добробуту, Франца Клея, в тій же справі.

Українці в таборах роблять, що можуть. Вони дбають окремо про менших дітей, щоби давати їм початкову науку. Для старших (в однім з таборів) зорганізували школу, де вчать українського та анґлійської мови, вчать електричного інжинірства та других фахів. Але праця тяжка через брак підручників, отже всякі підручники звідси надіслані дуже б там придалися.

Крім того треба би всяких книжок до загального читання, як повісти, календарі і друге. Все те було би духовою поживою і полекшою для терплячих.

Отже хто може, нехай шле — що вдома має, або нехай купить і посилає. Це буде велика жертва і велика поміч.

Комітет (КУК) подає адреси, куди слати, в обіжниках, хто ж адрес не має то певна річ, може дістати їх від Комітету.

„Наш Клич".

В Лондоні, в Англії, появився 18 листопада, 1945, маленький бюлетин (часопис), надрукований на мімеоґрафі, який ставить собі за ціль віднукувати і гуртувати українців порозкиданих по британських островах. Доси українські вояки з Канади гуртувалися в „Союз Українських Канадійських Вояків" (СУКВ) коли ж тепер вояки розходяться, треба би гуртувати українців загалом.

До такої праці забирається „Наш Клич".

Українські організації.

На терені Великої Британії є „Центральне Українське Допомогове Бюро" в Лондоні, якого цілею є помагати українським скитальцям в Европі. Це бюро засноване заходами Українського Канадійського Допомогового Комітету.

Крім того є ще кілька організацій, як Український Допомоговий Комітет та ще деякі.

Українці в польській армії.

В Англії є польська армія, в якій є багато українців, розуміється з примусу, як горожани Польщі. І 25 серпня, 1945 року за старанням гуртка українців є в польській армії, повстала організація „Союз Українських Вояків у Польській Армії". Опісля на бажання польських військових властей цю назву перемінено на „Союз Самопомочі Українців у Великій Британії".

Нині Союз має понад 620 українців з польської армії. Отже Союз клопочеться тепер, щоби придбати українських книжок та часописів, а дальше думає відчинити читальню в Единбурґу. Порозумиватись з Союзом можна адресуючи до:

Mr. M. BURA.
218 Sussex Gardens,
Paddington — London W. 2., England.

КОЛЮМНА 5-РІЧНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ВЖЕ ФОРМУЄТЬСЯ.
Ось тут задокументуємо нашу свідомість і культуру.

З КІНЦЕМ СТАРОГО РОКУ.

Вавилонська Вежа — Атомічна Бомба.

Історія Біблійна учить, що люде будували Вавилонську Вежу дуже високо, щоби досягнути до неба. Але коли піднеслися до високої атмосфери, розум людський помішався, люде побаламутилися...

Атомічну бомбу люде створили розумним знанням фізики і хемії, щоби цим інструментом контролювати світ і агресивні імперії. Але атомічна бомба не зовсім зрозуміла людським змислам і баламутить їх і може привести людей до руїни.. Із цего висновок: не перехитрили люде Бога Вавилонською Вежою, не перехитрять й атомічною бомбою... Політична хитрість підноситься дуже високо і є непевна. Певніша є хитрість християнська і Божа. Віримо в мудрість Божу і християнську справедливість, честь і згоду на добро усім людям.

З желанням Різдва і Нового Року — шлімо багато пять-річних передплат Вістникови на добро усім людям.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ:

Н. Спачинський, Едмонтон, Алта.
Марія Поліха, Торонто, Онт.
С. Рудакевич, Монтреал, Кве.
І. Клевчук, Вадіна, Саск
В. Ластюк, Торонто, Онт.
Гео. Паскарук, Принс Алберт, Саск.
В. Смиснюк, Бедфордвил, Саск.
О. Мельник, Клендоналд, Алта
П. Семенюк, Домремі, Саск.
Г. Вахняк, Гронлинд, Саск.
Стефан Сітко, Гендон, Саск.
О. Фостаковський, Росборн, Ман.
Тео. Семенюк, Паплар Парк, Ман.
В. Гакман, Вернон, Б. К.
Всеч. о. А. Берик, Майнерсвил, Па.
М. Грицак, Овкборн, Ман.
Л. П. Коваль, Овкборн, Ман.
Петро Друль, Менчі, Ман.
Никола Дегодь, Васетна, Алта.
Олекса Савчук, Вишарт, Саск.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ВЕЛИКЕ ДОБРЕ ДІЛО.

На гробах померших ставлять памятники з написом, хто там похований. Так пригадуєсь живучим імя помершого. Але звичайно не пишесь, хто памятник збудував, отже треба догадуватись, що це зробила родина помершого.

І памятник належить до гарних вчинків, до добрих людських діл Однакож памятники бувають і в інших формах, тай більшої моральної вартости. Хоч грішми може і не дорожші.

По шпиталях, або взагалі інституціях морального значіння, можна побачити нераз річи, які справила одна особа, або одна родина своїм коштом.

Так можна побачити в шпиталях на дверях написи, що таку то цілу кімнату прибрав потрібною обстановою такий чоловік, чи жінка, чи родина, чи якась організація, якесь товариство. А зробили вони це, щоби - або помогти добрій справі, або на памятку по собі, або на вічний спомин по своїх близких.

І минають літа, а хто гляне на такий напис на дверях, то бачить імена тих, що кімнату прибрали, або й імена тих, на спомин по яких добре діло зроблене

Таке буває в шпиталях, в виховавчих інституціях в сиротинцях, в приютах для убогих старих людей і калік..

Таке буває в церквах Хтось своїм коштом справляє ризи, купує чашу, будує іконостас, купує кольорові вікна, чи дзвони...

Князь Константин Острожський позасновував був своїм коштом приюти (фундації) для старих убогих людей, призначивши для них відповідне майно, яким вони мали безнастанно вдержуватися

Це все є і добрі діла, і памятки, і памятники; це те, що добрі люде будуть згадувати, за примір другим ставити і благословити тих, що добре діло зробили.

Нині посеред нашого тутешного українського життя є місце на будову таких памяток і памятників, а тим є Колегія св Андрея в Винипегу

Будинок на Колегію куплено без обстанови, без меблів, і тепер треба кожду кімнату відповідно прибрати І кімнати, де будуть перебувати студенти, і кімнати для науки Треба ліжок, столів, крісел, шафів, фіранок, та ще чого.

Отже тут місце лишити по собі окрему гарну памятку, чи збудувати своїм близьким тревалий і животворний памятник. На такий лад, як це в других народів робиться.

Це може зробити одна особа, одна родина, може зробити організація, чи громада. А коли зробить, то про й вчинок будуть читати, будуть згадувати; а ті, що з того будуть особисто користати, будуть свідомі, що їм помагає добрий вчинок гідних людей. Це окремо полишить на них благодійні впливи

Отже хто може — нехай прикладе руку до доброго діла!

СПРАВА ОБЄДНАННЯ ЦЕРКОВ.

II.

Каже „Євангельська Правда", що на зборах Ради Протестантських Церков проголошено, що: „Українська Православна Церква в Канаді подала прохання до принняття її в склад тієї протестантської організації" і „протестанти згодилися приняти їх в склад своєї організації". Повідомивши про те, що сталося, каже „Еван. Правда":

„Ми витаємо цей крок українських православних і їх наближення до протестантів. Він показує, що очевидно провід православних **відчуває потребу реформи.** Можливо, що це є перший крок в напрямі **внутрішної зміни**". (Підчеркнення наші — В.).

Отже коротко і ясно: В розумінню „Єв. Правди" православні наближаються до протестантів, бо хочуть свою Церкву реформувати на протестантський лад.. А чому? Тому:

„Що нема сумніву — каже „Єв. Правда", — що українські православні перейшли велику еволюцію. Не так давно їх ставлення до Євангельського руху було гостро відемним і вони поборювали його у всілякий спосіб. Сьогодня **вони самі шукають місця в протестантській раді** і готові співпрацювати з протестантами **помагаючи їм в їх праці в Канаді.** Не так давно кожного українця, що ставав протестантом, називалося „зрадником", сьогодня сам церковний провід шукає **визнання і місця** серед протестантів".

Інтересний вислів' Правда, він є висловом „Євангельської Правди", однакож з пережитого знаємо, що загал протестантів лише так може розуміти яке будь „наближення" непротестантів до протестантів Коли з протестантами не сходишся ти не ставишся до них приязно; коли хоч якбудь зійдешся маєш переводити в себе реформу і ставати протестантом!

Перше звали „зрадником" того, що ставав протестантом, говорить „Еван Правда", а тепер „сам церковний провід" вступає на дорогу того „зрадника" і шукає визнання".

Не беремося тут говорити за ту Церкву, яка шукає „визнання" в протестантів, бо не знаємо точно її замірів, але беремо загальне питання „зрадництва", як його порушує „Еван. Правда".

Що сказала б „Євангельська Правда", коли б хтось з протестантів пішов на службу католикам і почав нівечити та розбивати протестантські громади? Яким титулом пошанувала би вона такого свого члена? Чи не був би він зрадником своїх? І ми певні, що „Еван Правда" не хотіла би з ним співпрацювати Ані з тими взагалі, що перейшли до чужих і других туди тягнуть.

Такого самого правила держаться всі розумні і шануючі себе люде на світі Дезертира вважають добрі люде лише дезертиром. А що він поза добрими людьми подобається тим, яким служить, це не їх справа.

Зрештою „зрадників" і дезертирів не поважають навіть ті, які ними послугуються. Вони за роботу дають їм місячну платню, дають деколи „подаяння" та „пособія", як наємним людям, а більше нічого.

Нарікає „Еван. Правда", що коли Братство Українців Протестантів хотіло вступити до Комітету (КУК-а), то йому навіть не відповіли

Не знаємо точно, як було, але розуміємо, що **в Комітет входять лише представники світських організацій, а не Церков.** Не має там своїх представників Українська Православна Церква, не має Греко-Католицька — отже одні одинокі протестанти хотіли увійти там де їм не місце. І тому „розуміння" „Єв. Правди", що Комітет не приняв протестантів „з огляду на опозицію католицької і православної гієрархій", є вдійсности „нерозумінням" справи

Побіч всего того нам здається, що українські протестанти в Канаді, яких „Євангельська Правда" числить на 25 **тисяч, більше роботи зроблять,** коли будуть на 100 процент вязатися лише з англійськими протестантами — з ними і **молитися і працювати,** а українців непротестантів **цілком лишать,** нехай ті свої справи самі ведуть. Вони ж красше розуміють, чого їм треба. І тоді не буде причини до нарікання, що хтось когось зве „зрадником", що хтось когось не хоче приняти між себе А такcамо непротестанти нехай між протестантів не пхаються. В тім буде запорука спокою між людьми. Це буде і по християнськи і по людськи.

Також робить „Еван. Правда" закид „Українському Голосови", що той „**не бажав помістити платного оголошення про радіо-передачу Богослуження з української Пресвітерської Церкви в Торонті**".

І це не наша справа, але сумніваємось що „Українському Голосови" диктувала розумна обережність - він мабуть думав: Поміщу, а вони як зачнуть мені дякувати та вихваляти, то зроблять з мене такого протестанта, що в девятьох водах не обмиешся... І справді могло вийти таке, як тепер вийшло з [illegible] Православною Церквою, що увійшла в Раду Протестантських Церков. А нащо того?

ЦЕРКВА В РОСІЇ НЕ ДЗВОНИТЬ.

Всюди чуємо, що нинішна Російська Православна Церква має повну волю. Уряд в її справи не мішається Та лихо не спить.

Заступник Кентерберійського архієпископа, Джансон, їздить нині по Стейтах і Канаді і вихваляє Росію Він недавно говорив в Ню Йорку і виговорився, **що духовні семинарі в Росії є власністю уряду, та що дотепер ще дзвони на дзвіницях не дзвонили.** (А Джансон був в Росії довгий час).

Тутже між слухачами був большевицький урядник, і він зараз встав, та заявив голосно, **що уряд не піддержує релігійних семинарів, та що за кілька тижнів почнуть дзвонити.**

Що семинарі є в руках уряду, про те ніхто з розумних людей не сумнівався; щож до дзвонів, то розумілося, що оскілько є Церква, остілько і дзвонять

А дзвони в Православній Церкві, це часть Богослуження. Часть молитви Часть обряду. І тому сказати вірним: „Можете молитись, але не смієте дзвонити", це насильство з одної сторони, а знак невільництва для вірних зі сторони другої. Тоді вірні можуть молитися хіба такою молитвою, що кличе до неба о пімсту.

Чому ж не позволяють дзвонити?

Ані Джансон, ані большевицький урядник не згадував, що нема дзвонів, значиться — дзвони є. Бодай в тих церквах, що є на показ відвідувачам Росії. І коли задзвонять за кілька тижнів, то є чим дзвонити. Та справа не в дзвонах — справа очевидно в тім, щоби релігійний дух не оживав, щоби не набирав сили, а то буде з ним клопіт, коли знов проголосять, що „релігія, то опіюм".

Большевицька Конституція призначає волю мати Богослуження (параг. 124), але побіч того додає, що признає також волю протирелігійної пропаганди. Та коли Богослуження, чи релігія, є особистою справою вірних, то протирелігійна пропаганда є державною машиною, яка не знає обмежень. Ярославським, що орудують тою машиною, можна і дзвонити, і трубіти, і висміватн релігію, а вірним дзвонити забороняється навіть тепер, коли голоситься світови, що там Православна Церква має повну волю.

Виходить, що Церква в Росії має тільки волі, як „Ідець" в колхозі — що дадуть, те їсть, що скажуть, те робить.

Також питання, кілько там тої Церкви взагалі є? Де вона є?

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 48.

Господь праведний судія.

2 Тим. 4. 8.

Прислухайсь до голосу мого, мій царю і Боже. Пс. 5: 2.

Коли вже завоював Ізраїль Ханаан, треба було вибрати начальника, чи голову для краю Такі голови тоді називалися судді З тих славні судії були: Гедеон, що побив багато тисяч ворогів, хоч сам мав тільки триста вояків, і Самсон, що був великим силачем. Довго судією був Самуїл, але як вже постарівся назначив судіями своїх двох синів.

Сини Самуїла не були справедливими Тоді люди прийшли до Самуїла і просили, щоби поставив їм царя Самуїл [illegible], що царі будуть брати хлопців до війська, будуть великі податки [illegible], але то нічого не помогло. [illegible] Самуїл помазав на царя високого [illegible] чоловіка, Саула.

[illegible] був зразу добрим чоловіком і [illegible] заповідей Божих. Але, зчасом, [illegible] жадним на багацтво, отже Самуїл [illegible] помазав на царя Давида, ще за житя Саула.

Давид був наймолодший син Есея, з [illegible] Він пас вівці батька свого. [illegible] умів грати і співати. За його часів [illegible] напали филистими [illegible] брати Давида були на війні і Давид тоже був раз їм їду Він побачив там [illegible] Голіята, що насміхався з [illegible] Давид зготовився йти битися з Голіятом, що був вдягнений в залізний панцир, мав довгий меч, шолом [illegible] і великий щит Саул дозволив [illegible] Але Давид не мав зброї, [illegible] свою палицю і працу (слинг). [illegible] переходив через річку, вибрав [illegible] гладоньких камінців і вложив в торбину.

[illegible] насміхався і з Давида. Давид [illegible] Голіта був малим хлопцем. Але Давид нераз перемагав льва, як лев хотів взяти вівцю з його стада. І тепер, коли зближався до Голіята, взяв камінця, вложив в працу, розмахнув і вцілив Голіята в чоло. Голіят впав, а Давид мечем відтяв йому голову. Те побачили филистими, почали втікати і програли війну

Питання:

1 Як називалися ізраїльські голови краю в Ханаані? 2. Чого домагалися люди в Самуїла? 3. Як називався перший цар? 4 Хто був Давид? 5. Відки був родом? 6 Як називався филистимський великан? 7 Яку мав зброю? 8. Яку зброю мав Давид? 9. Як вбив Давид Голіята?

ЛЕКЦІЯ 49.

По смерти Саула став царем Давид і царював сорок літ. За його часів край розбогатів Давид був добрий чоловік. Він також дбав про релігію свого народу і самий був вірним Богу.

Але і Давид впав жертвою гріха. Він взяв жінку одного свого вояка за свою, а вояка післав на війну, де той погиб. Тоді Господь післав до Давида пророка Натана і той Давидові відкрив його гріхи. І Давид покаявся. Він молився і постив і написав багато гарних і побожних молитов, що називаються Псальми. Всіх псальмів є 150, а всі разом творять Псалтир. Давид був також музикантом і співаком і часто прославляв Бога співом і музикою. Він побудував святиню на горі Сіон, в Єрусалимі і там казав перенести скриню Завіту.

Цар Давид був також пророком. В своїх псальмах він предвидів прихід і події з життя Ісуса Христа. Ось що він казав про Ісуса Христа: Перед ним поклоняться царі, Йому служитимуть всі народи· (Пс. 71: 10), що Син Божий буде священником по вік, по постанові Мелхиседека. (Пс. 109: 4); що Ісуса Христа будуть судити, засудять, осміють, погордять, кепкуватимуть. (Пс. 21: 6, 7); що розділять одежу Його, а про ризу кинуть жереба. (Пс. 21: 18); що Христос воскресне з мертвих. (Пс. 61: 10); що будуть витати Його в Єрусалимі словами. Благословен хто йде в імя Господне,.. Осанна .. (Пс. 118: 22, 23, 18); що Христос сяде по правиці Бога Отця. (Пс. 110: 1), як ми це говоримо у „Вірую", і багато інших. Помер цар Давид около року 1015 перед Народженням Христа.

В нашій Церкві при кожнім Богослуженню читаються Давидові псальми, і ви найдете бодай один Псалом Пядесятий, у своїх молитовниках. Той Псалом называють Псальмом Покаянним.

Питання:

1 Хто був Давид? (а, б, в, г). 2. Чи цар Давид все був праведним? 3. Що він оставив для нас і для всіх християн? 4. Про кого він пророкував? 5. Що він робив, як согрішив? 6. Як називається Псалом Пядесятий? 7. Скільки літ жив цар Давид перед Христом?

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

Коли Старий Завіт був законом Жидів, то Новий Завіт є законом Християнським І коли в Старім Завіті напереді стоїть Мойсей і Пророки, то в Новім Завіті напереді стоїть самий Син Божий - Ісус Христос, з своїми учениками — Апостолами.

Іван Хреститель.

Послідним з Пророків уважають Івана Хрестителя З ним кінчиться Старий і починається Новий Завіт. Про нього оповідаєсь в Євангелії так:

За царя Ірода жив священик Захария, а його жінка звалась Єлисавета. Старі вони були і не було в них дітей.

Та коли раз Захарія обкаджував найсвятішу часть церкви, явився йому Ангел і сказав:

Бог вислухав твою молитву — твоя жінка вродить сина і ти назвеш його Іваном. І буде він великий перед Богом. Буде він навертати серця батьків до дітей, а непослушних до мудрости праведних.

І каже Захарія:

- Як це може бути? Ми ж старі, а в старих дітей не буває.

Тоді каже Ангел:

— Я Гавриїл, якого Бог післав до тебе з вісткою. А що ти не віриш мені, то будеш німим аж до часу, коли син тобі народиться.

Коли Захарія вийшов перед нарід, то не міг вже говорити і лише руками показував, що він бачив щось надзвичайне.

Слова ангела сповнились і Єлисаветі народився син. Коли ж хотіли дати йому імя, то свояки і знакомі ріжні імена нагадували. Вкінці запитали Захарію і той написав, щоби сина назвати Іваном.

В той час почав Захарія говорити, і дякуючи Богу сказав про свого сина:

— А ти дитино пророком Найвисшого назвешся; будеш ходити перед лицем Господнім і приготовляти дороги Його; щоби світло засвітилось тим, що в темряві, і щоби поставити ноги наші на дорогу спокою.

Так Іван був тим Пророком, що мав оголошувати прихід Христа і приготовляти людей для Христової науки.

Ангел зявляєсь Діві Марії.

Родичі Діви Марії звались Йоаким (Яким) й Анна і мали лише одну дочку, Марію. Коли було їй три роки, дали її на виховання до школи, яка була при єрусалимській церкві, і тут Марія жила, доки не стала дорослою дівчиною.

Марія вирісши, перебувала в містечку Назареті, коли Бог післав до неї свого Ангела. Він став перед Марією і сказав:

- Радуйся, благодатна, Господь з тобою; ти щаслива єси між жінками! Бо ти знайшла ласку в Бога — тобі народиться син, якого назвеш Ісус. Він буде Сином Найвисшого зватися...

— Але ж я незамужна, каже Марія; на те сказав ангел:

Сила Божа зійде на тебе, і той, що народиться, буде зватися Сином Божим. Також Єлисаветі, твоїй родичці (своячці) народиться син.

І каже Марія:

— Це я слуга Господня і нехай станеться, як ти сказав!

Тепер Марія відвідала Єлисавету, яка побачивши її сказала:

Щаслива ти між жінками! І звідки мені така ласка, що прийшла до мене мати Господа мого!

Різдво Ісуса Христа.

Діва Марія була заручена за старшого чоловіка, Йосифа, і йому також ангел звістив що Марія буде матірю Сина Божого.

В тім часі почали були списувати всіх людей в краю і кождий мав записатися в тім місци, з якого походив А що Марія і Йосиф походили з Вифлеему, то пішли вони туди записатися.

Зійшлося тоді до Вифлеему багато народу, отже Йосиф з Марією примістилися на ніч в стайни, бо в гостинницях не було місця.

Коли Марія з Йосифом там ночували, народився Ісус Христос.

А на полях пастухи, молодші і старші, пасли великі череди овець. І там серед ночі зявився їм ангел і каже:

— Звіщаю вам радість велику: народився Спаситель, Христос Господь. Йдіть, а знайдете в яслах дитину; це той, про якого я говорю.

І зараз зявилось багато ангелів у воздусі, що співали: „Слава на висоті Богу, на земли спокій, між людьми благоволення". (Благоволення, це добра воля, добрі бажання).

Пастухи найперше злякалися, а потім втішилися. І зараз пішли вони до того місця, про яке казав ангел і знайшли там Марію і Йосифа, та народженого Христа, і низько Йому поклонилися. Та, як в Колядах співаємо — принесли Йому дарунки, які мали. А там вернулися до своїх черед, прославляючи Бога.

ДЕРЖАВЧІ ЗЕМЛІ ВЕТЕРАНАМ.

В полудневій Алберті багато державних і шкільних фармів призначено для тих ветеранів, що схотять поселитися на фармах.

СТЕПОВИЙ ГІСТЬ.

II.

Маруся покірливо пішла до дверей, але в тую ж мить разом почулося на віддалі кінське тупання — ніби скакала ціла ватага кінниці, чути було на ріжні грубі голоси гукання, і бліде як смерть лице господині показалось в дверях.

— Скачуть верхівці . . . ватага — промовила вона — просто до нашої хати . . .

— Пропало все діло! — глухо вигукнув Данило.

Січовик став уже на рівні ноги і держав в руках шапку. Козаки стояли мовчки. Метушні не було найменшої, але знати було, що мисли тяжко напружені були в кождій голові і що тисячі плянів і намірів перевернулося в кожного на умі.

Господиня зачинила двері знадвору в сіни і з сіней в хату і стояла, не зводячи очей з чоловіка, дожидаючи наказу та розпорядку.

Коло неї таксамо бліда і в такому ж замішанню стояла Маруся.

— Ви спіть! — сказав Данило, звертаючись до козаків. — Ти щось робиш! — сказав жінці. Я пішов до товариша завидна. Козаки прийшли оглянути воли, торгують у мене.

— Єсть вихід із світлиці у степ — звернувся він до січовика — йди за мною!

Все це сказано було хутко, а зараз потому виповнено сказане скорше, ніж це можна розповісти словами.

В одну мить обидва козали лежали на лавах і спали завидним сном, підклавши під голови люльки та шапки; хазяйка сиділа над роботою. Маруся також — обидві пильно потонули в мудрощі мережаних рукавів.

Данило з січовиком швидко переступили темні сіни, відчинили і зачинили за собою двері світлиці.

Тимчасом ватага пригналася і була вже перед ганком; потім кілька чоловіків зіскочило з коней, а там нагло загрюкано в двері. І хтось глубим голосом крикнув:

— Ей, ви!... відчиняйте!

Не встигла господиня підвестися і спитати хто там, як двері мало не відскочили від одвірків від нового грюкання, і вибита шибка задзвеніла в хаті, впавши додолу з висадженою рамою. З шорсткими вусами і широкими вилицями пика зазирнула у вікно і гукнула:

— Чого не відчиняєш?

Господиня випустила з рук роботу але все ще стояла на одному місци

— Відчиняй! — загукало [illegible] кілька грізних голосів. І двері так [illegible] тремтіли від ударів що вся хата здр[illegible]нулася

Господиня відчинила двері. Ватага чужоземних салдатів вдерлася до хати і з шумом та гамором кинулася шарити по всіх кутках.

Господиня, зібравши коло себе малу дітвору, нагло розбуджену, перелякану і здивовану, стояла осторонь і байдужо дивилася на те, як весь її хатний прибір, все хазяйське добро кидали додолу, били і нищили.

Це одні. А другі присікалися з допитами до Андрія Крука, що [illegible] весь рот замісць всякої відповіди [illegible] мов опянілий хитався то на той бік, то на цей, як хитається свитка на жердці в вітряну погоду; інші штовхали попід боки Семена Ворошила, що підводився, позирав на них, вважав їх то за кума Гарасима, то за кума Явдокима, і знов падав на лаву немов підстрілений. (Так і видно було, що хто вже знає, кілько вони тої гіркої висмоктали).

— Це він! Той самий!... Ні, не він!... Ні, він!... — кричала військова ватага сперечаючись між собою, і термосячи обома козаками.

— Де господар? Подавай господаря! — кричав, як не свій, знати, старший з ватаги.

— Зранку до приятеля пішов в гості — відповіла господиня.

— В гості?... Дам я вам гості! Зрадники! Бунтівники! Що це за люде?

І він замість того, щоби показати, вдарив з усеї сили нагаєм спершу Крука, потім Ворошила, і з таким виглядом підступив до господині, що вона поступилася назад, немов перед розлюченим звірем.

— Знайомі люде — відповіла вона — прийшли воли торгувати в нас, дожидають чоловіка.

— Так, так, ваша мосць — обізвався Андрій Крук, встаючи і проганяючи буцім останні сни — ми прийшли воли торгувати і не застали хазяїна.

— Перестань версти, дурний хлопе! Хитруни! Знаємо ми вас! Повязати їх! — гукнув він до своїх і вони в ту ж мить накинулись на козаків, немов шуліки.

Саме в той час відчинилися двері і до хати вступив Данило.

— Хто такий? — загукав старший, накинувшись на нього.

— Та колись люде тутешним господарем звали! — відповів Данило.

Ей ви! Чи стоїть варта коло двора? Не дрімати! Чуєте?

— Коли тобі миле твоє життя — почав він, звертаючись до Данила — відповідай мені зараз без викрутів: де бунтівник-запорожець? Відповідай просто!... А то я тебе в попіл зітру!

Сказано це було чванливо і крикливо. Данило позирнув на доволі грубу постать перед собою і відповів спокійно:

— Не відаю ні про якого бунтівника-запорожця!

— Я хату твою в попіл оберну! Я тобі й сліду з неї не лишу. Чуєш?

— Ваша воля й ваша сила! — таксамо спокійно відповів Данило.

— Та він не втіче від нас! Чи варта іза цього горячитись? — сказав другий, теж знати, офіцер.

— Що є їсти? — загукав гнівно старший, нагло і люто кидаючись на всі боки і нюхаючи повітря Що? Подавай сюди! Хутко! Подавай!

І він тупотів ногами і лупив своєю шаблею об стіл.

— Жінко — промовив Данило — поспішай з вечерею!

Господиня проворно взялася готувати гостину. Очи її оббігли всю хату, всі кутки ніби шукаючи когось, і здавалося, якась тревога промайнула на її байдужному обличчі.

Вона шукала очима Марусі, і тільки тепер примітила, що дівчина непомітно зникла підчас метушні.

А Маруся спішно вислизнулася з хати, пробралася попід гилястою калиною, що аж розстелилася по землі, й опинилася в саді.

Тут вона постояла ждучи, поки перестане битися її серце. А кожна жилка в ній билася, ноги підгиналися, мимовільно родилися і минали [illegible], разом же і з очей точилися якісь сльози від нової, досі незнаної туги на серці, разом з якоюсь радісною надією.

За хвилину вона вспокоїлася і думки взяли лад.

Нараз легенький шелест між деревами проняв її морозом. Вона припала до землі. Та все знову замовкло і всюди кругом неї було тихо. Лише вигуки долітали з двору і тремтіли в повітрі.

Вона хотіла вже відхилити гилля, що прикривало її, як знову пронісся легенький шелест, такий самий, як і попереду, і перед нею показалась здоровенна постать січовика між двома високими черешнями.

Марусине серце затремтіло

Постоявши трохи, січовик рушив далі - знати, що простував над річку. А велитенська його постать здавалася велитенською тінню — так легко, так тихо, так зручно пробивалася вона поміж густими черешнями.

Не знаючи чому, Маруся пробиралася й собі слідом за січовиком, поки обоє опинилися коло річки.

Річка колисалася між березами, а над нею миготіли і блескотіли зорі. До вязу, що позгинав спідне своє гилля в річку, привязаний був човен. А на всім лежала легенька прозора мрака.

Тут січовик спинився, обертаючи погляд на всі боки і міркуючи — як рапотом почув поза собою шелест зараз же почув дотик ніжних рученят.

Він обернувся, як людина, якої ніщо не в силі ані здивувати, ані вразити, і побачив перед собою Марусю.

— А що, дівчино? — спитав він її таким рівним голосом, ніби і в зароді не бувало ніякого лиха ні напасти.

Але Маруся не могла зпочатку вимовити й словечка, і тільки вхопивши січовника за руку, звертала на нього очи.

І ті очи говорили так багато, що січовик погладив її по голові.

— Можна пробратися до Чигирина! — вимовила вкінци Маруся.

(Докінчення буде)

РОБИ НЕБОЖЕ, ТО Й БОГ ПОМОЖЕ.

Пятьлітна дівчинка мала спаралізовані ноги. Перед Святами вона сказала батькови, що рада б несподівано дати матері святочний дарунок.

Коли батько дарунок приніс, каже дівчина:

Я сама хочу мамі дарунок занести

Якже ти занесеш? — питає батько.

На те дівчина:

Візьміть мене на руки і занесіть, а я сама дам мамі. — Так батько і зробив — він поміг своїй донечці, щоби вона сама занесла дарунок матері.

Подібно і Бог помагає нам, коли починаємо добре діло, на яке нема в нас повної сили. Тоді ми робимо, що можемо, а решту Господь нам допомагає

НА ДОВГОЛІТНІЙ СЛУЖБІ.

Самуїл Джансон, 85-літний, з Норт Колдвел, Н Джерсі, відбув 30 листопада ц. р. послідну кондукторську поїздку на залізниці Ірі, яка закінчила 69 літ безнастанної його служби в тої компанії. Він почав працювати 1876 р., як „брейкмен", а вкінци став кондуктором, отже так без перерви працював 69 літ І за весь час не було на нього ні одної скарги, ані нарікань, хоч би від кого. Обчисляють, що за той час він переїхав 2,500,000 миль, і обслужив понад 22 мільйони подорожних. Такого можна назвати дійсним героем

ПОВТІКАЛИ ЦИРКОВІ ЗВІРІ.

Вістка з Риму, з 1 грудня доносить, що в північній Італії поїзд, який віз зі Швайцарії циркових звірів, перевернувся і з трох фрейтових вагонів повтікали: 9 левів, одна гієна, оден величезний вуж „боа констріктор", що обвинувши собою яке будь сотворіння, душить його, та кількось маллпів. Льви, блукаючи по околиці, вбили двох людей, а двох покалічили. Покищо зловили лише одного льва і вужа.

ПЕРША ВІЗИТАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВЛАДИКИ.

(Лужан, Алта.)

Дня 16 вересня, 1945, відбулася візитація о. Владики в громаді Прут (Лужани). Цей день вдійсности був великим днем, бо це була перша візитація Українського Владики в історії нашої церкви.

Ми давно переговорювали з нашим парохом о. М. Фиком про цю справу, але не могли себе запевнити. Та як о. Фик повернув з Духовної Конференції, то сказав заздалегідь, що на 16 вересня буде в нас візитація. Ця вістка скоро розійшлася до наших членів. Як чоловіки, так жінки почали радитися, як приготовитися найкраще.

Тому, що це мала бути перша візитація, треба було багато порад. Наш парох пару разів приїздив до нас, або стрічав наших членів і давав їм вказівки. Жінки взяли на себе приготовити обід, а чоловіки зробити порядок коло церкви. До цеї роботи найбільше причинився голова громади п. Н. Мельничук, і брати Андріящуки.

Пару днів перед візитацією почав падати дощ. Це дуже засмутило наших членок і членів. Та вони не тратили надії.

В неділю раненько, хотяй було трохи болота, то все ж заказувалося на ясний день. Хотяй кожний член мав багато роботи дома, як звичайно кожний фармер, то до церкви прийшли раньше як звичайно. Кожний нетерпеливо очікував тої хвилі, коли надїде о. Владика. Наш парох приїхав до церкви рано. Убрався в ризи, відправив Св. Проскомидію, і почав приготовляти єпископське облачення. Відтак почав збирати дівчат, хлопців і старших до процесії. Всі повиходили до брами. Там він їх поскладав до порядку.

Як приїхав о. Владика, всі люди поклонилися йому. В брамі привитав його голова громади хлібом і солею і всі поволі вернулися до церкви. В церковних дверях привитав о. Владику наш парох. Всі ввійшли до церкви. Як почалася Архиерейська Служба Божа, то людей було повна церква. Церковний хор з Ендру під проводом пані Сиротюк співав дуже добре, хотяй всіх співаків не було. В церкві було тихо, неначе кожний записував слова Служби Божої. Проповідь о. Владики була поучаюча. Я не є в силі переповісти все те, що він говорив, але кожний хто уважно слухав, то скористав багато.

При кінці Служби Божої парох подякував о. Владиці, що загостив до нашої громади і підніс для нього многоліття. Ціла церква співала. Можна було зауважити, що кожний в душі бажав о. Владиці здоровля. Він також подякував диригентці і хористам і всім гостям. Відтак запросив всіх на обід до Народного Дому.

Обід був дуже смачний. Наші жінки вже знають, як такий обід приготовляти. Тому, що людей було багато, то треба було чотири рази стіл закладати. Після обіду господарі порозкладали лавки і люди їх позасідали. Пан Н. Мельничук отворив програму і подякував о. Владиці, хористам, жінкам і гостям, що прибули на таке свято. Покликав пароха на предсідника.

Отець предсідник почав покликувати промовців до привітів. На першого покликав п. І. Гуцуляка, принципала вищої школи з Ендру. Шановний промовець жалувався, що його першого покликано, але дуже добре вивязався. Слідуючі промовці були: пані Сиротюк від жіночого товариства з Ендру, п. В. Руснак, голова громади в Виллінгдон; п. І. Світик, від громади Келгарі; п. І. Лакуста, від громади Завале; п. Н. Харук, від громади Січ-Коломия; п. П. Зварич, від громади Вегревил, п. Г. Ткачук від громади Прут (новий).

На слідуючого промовця предсідник покликав о. Хруставку, який колись обслугував цю громаду. На останнього промовця покликав о. Владику. Хотяй о. Владика говорив коротко, але за те обдумано і дотепними жартами подав науку, котрої нам всім конче потрібно.

Я вірю, що хто був присутним того дня на візитації, то багато скористав. Нехай Господь Бог дасть кріпкого здоровля о. Владиці, щоби в скорому часі знова загостив до нашої громади.

Член.

ПРОЩАЛЬНІ СХОДИНИ.

(Ґронлнд, Саск.)

День 4-го листопада залишиться довго в памяти членам громади Ґронлнд, бо в той день усі зі сльозами в очах прощали перших піонірів, отих синів землі цеї околиці Стефана і Тетяну Халус

По Богослуженню, яке відслужив наш парох о. Ілія Швець, усі пішли до Народного Дому, засіли за столи і разом спільно в останнє зїли перекуску. Голова церковної громади, п. С. Щербій, заняв слово і в своїй річевій бесіді змалював сумними красками життя перших переселенців, які зі сльозами в очах попрощалися зі своєю любою безталанною Україною і пішли в світ за очи шукати довгомрійного щастя. І на свойому тернистому шляху оті сини землі стрічали чорні дні, одначе Боже Провидіння, що вело наш нарід, додавало йому сили і витревалости іти до своєї цілі, до своєї мети Коли ми нині глянемо на громадське життя і його розвій то здається тілько б жити, та обставини зложились противно, бо діти підросли, порозходились, а старенькі їдуть до міста Винипегу доживати віку.

До слова були покликані: о. І Швець, В. Щербій, Д. Панчук, В. Яківчук, Г. Вахнюк, І. Іванусь та голова Народного Дому А. Ґурський, який на знак пошани вручив дарунок для п. С. Халуса, а голова Жіночого Товариства п. В. Щербій вручила дарунок для п. Т. Халус та побажала їм щасливої дороги.

Пан С. Щербій дав заклик, щоби присутні зложили на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника і зібрано $6.60.

П. Боць.

ПОДЯКА.

Щиро дякуємо громадянам Ґронлнд, Саск., за щиру і нам ніколи не забуту прощальну забаву. Так само дуже дякуємо за дорогий дарунок для нас, котрий нам не буде ніколи забутий, а буде пригадувати нам наші досить довгі роки, пережиті разом з вами на тій кольонії. Так само дуже дякуємо членам і членкам, котрі найбільше доложили свого труду для устроення нам несподіванки і так численно зійшлись відпровадити нас.

Стефан і Тетяна Халус.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ІВАНА ГАВРИЛЯКА.

(Василь, Алберта).

В неділю 16 вересня ц. р. зїхалися до дому п-за І. Гавриляків рідня, сусіди та приятелі, щоби вшанувати 70-ий рік уродин Івана Гавриляка. Згаданий Ювілят належить до канадійських піонірів, бо приїхав до Канади 1899 року із Буковини, з села Руський Банилів. Взяв гомстед в Алберті пошта Василь, де і до тепер фармерує і є примірним фармером. Після нашого українського звичаю позасідали за столи і п. П. Малик забрав слово і пояснив значіння таких сходин, а саме, щоби вшанувати наші українські давні гарні звичаї і передати їх новим поколінням. П. Малик побажав господарям дому щастя, здоровля та многих літ і всі відспівали многі літа. Опісля попросив п. П. Малик гостей, щоби пожертвували на українську пресу і занявся збіркою. Зібрано $27.65 і один з гостей сказав, що добре було б розділити по рівній пайці: $9.65 на Український Голос 9 дол. на Вістник, а 9 дол. на Новий Шлях, на що всі присутні згодилися. Жертвували слідуючі.

По 1 дол.: І. Гавриляк, пані І. Гавриляк, П. Малик, Г. Г. Гавриляк, Г. Фоштей, А. І. Гавриляк з Віллінгдон), В. Чорногуз Н. І. Гавриляк, М. Красій (з Белліс), Н. Гнатюк, В. Гавриляк (стар.), В. Гавриляк (мол.), В. Радомський, Н. Гаврилюк (з Кадрон), Г. Н. Келба (з Виллінгдон), П. І. Шевчук (з Торгилд), С. К. Ткачук, А. Н. Унгурян, С. Тхір, В. Т. Унгурян, М. Митрюк (з Давнінг), В. С. Унгурян, В. І. Катеринчук

По 50 цт.: М. В. Унгурян, М. Чібук (з Вастао), пані Н. Гаврилюк (з Кадрон).

По 40 цт.: Г. Кітлер.

По 25 цт.: Ф. Мосинчук, С. Російчук, пані В. Чорногуз, пані І. Катеринчук, пані А. Російчук, пані С. Гавриляк (з Шандро), В. С. Гавриляк (з Шандро), пані М. Чібук (з Вастао), І. Фурик (з Смокі Лейк), А. Кусяк, П. Фоштей.

Ювілятові многі літа, а жертводавцям щира подяка

Г. І. Гавриляк. Вільна.

СТЕПАН ГЛАДУН.

(В роковини смерти).

Рік тому минув 24 листопада, як в Йорктонськім шпиталі помер бл. памяти Стефан Гладун з околиці Мікадо, Саск., проживши 55 літ. Не кілька днів перед смертю Всеч. о. Ф. Керницький уділив йому св. Тайну Сповіди і Причастя, також відслужив похоронні Богослуження при великім здвизі народу.

В роковини смерти в суботу 24 листопада вдова Параскевія з синами і дочками, оплакуючи страту свого доброго мужа і батька, запросили свящ. І. Кусого, аби відслужив заупокійне Богослуження в українській православній церкві в Свидовій. Запрошено близшу і дальшу родину, парохіян, були присутні сини, дочки і брат померщого Іван з родиною. По св. Євангелію о. Кусий сказав зворушливу проповідь. Згадав про піонірські часи, мозольну працю і всі злидні, які пережив небіщик. Був він щирим і свідомим українцем. Крім матеріяльного забезпечення старався також дати дітям вище образування і добре християнське виховання.

По Богослуженню і панахиді запрошено всіх, хто був в церкві, на перекуску до Народного Дому. Під час перекуски о. Кусий завізвав родину до жертв на Укр. Православну Колегію, аби тим увіковічнити память про свого доброго батька, котрого передчасно не стало між нами і немав змоги докінчити розпочате діло, бо дав лише задаток, аби стати фундатором Колегії. Жертви на Колегію зложили.

Вдова Параскевія — —	25.00
Син Антін — — — — —	25.00
Син Петро — — — — —	25.00
Син Михайло (перед. дав 10 дол.) — — — — — —	15.00
Дочка Анна — — — —	25.00
Дочка Катерина, замужна за Н. Сушельницьким, перед. дала 10 дол., тепер — —	15.00
Брат небіщика Іван Гладун передше дав 10 дол., тепер	15.00
Панна Анна Сушельницька	5.00
Іван і Василина Шевчук, Амстердам, Саск — — —	2.00
Разом — — —	152.00

Бл. памяти Стефан приїхав до Канади з своїм вуйком Антоном до вуйка Дмитра, що вже був в Канаді, 1904 року, з села Яблонова, пов. Гусятин. Ходив по роботах. В 1906 році одружився з Параскевією Діхух і осівся на фармі в

околиці Мікадо, Саск. Працював тяжко. Надбаний маєток лишив вдові і дітям. Хорував через послідних 10 літ на недомагання жолудка. Перебув тяжку операцію в Рочестер. Полишив в смутку вдову і 5 дітей. Двох синів, Антін і Петро, добре господарюють — во маті. Третій син Михайло учителював кілька літ, а цего року вписався на курс фармацевтики на Університеті в Саскатуні.

Дочка Анна учителює, друга дочка Катерина віддана за Н. Сушельницьким, також учителює. По лишив брата Дмитра в старім краю, а трох братів: Юрка, Івана і Петра в Канаді.

По трудах-праці і болях
Спокійно, наш батечку, спи,
Твою науку й память про Тебе
Зберігати будем — Твої діти —
дочки і сини.

Присутній.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ,

(Гронлид, Саск.)

В неділю, 19 серпня, 1945, відбулися примірні хрестини в домі шан. громадян Стефана й Юстини Добровольських. Їх син, бувший учитель, а тепер склепар в Гронлид, Гаврило й Анна Добровольські хрестили свого сина, котрий приняв при хрещенню два імена Іван Стефан. Хресними батьками були: Вол. Петрів, Марія Тарнопольська, П. Войчук й Анна С. Добровольська. Чину хрещення довершив їхній парох о. Іків Швець, що мешкає в Ґронлид, Саск.

Підчас обіду присутні гості згадали за наших двох приятелів, а то Вістник і Український Голос. При тій нагоді зложили жертви:

По $1.50: М. і Павліна Вовчуки.

По 1 дол.: о. І. Швець. Вол. Петрів, Гр. і Марія Тарнопольські, П. і Марія Боднарчуки, Г. й Анна Добровольські, С. і Юстина Добровольські, П. Каштелянич.

По 50 ц.: І. і Марія Микульські.

По 25 ц.: Анна Петрів.

Разом $9.25. З того призначено: 5 дол. на Український Голос, а на Вістник $4.25.

Учасник.

ПРИ ОБІДІ НА ДОБРЕ ДІЛО.

(Ватерфорд, Онт.)

З нагоди свята Михайла та з нагоди прибуття п-ва Ніврянських з Саскачевану (родичів пані Щербаневої) — п-во Михаїл і Параскевія Щербані справили обід і запросили приятелів і знакомих. І тут на заклик п. Оробка зложили жертви на Колеґію:

По 2 дол.: п-во Ніврянські, п-во Щербані, п-во Оробки, п-во Яремії, п-во Шебеці.

По 1 дол.: Лазерук Вол. Оробко.

Разом 12 дол., за які всім щире Спасибі!

Марія Шебець.

ХРИСТІЯНСЬКЕ МИЛОСЕРДЯ.

(Пайн Ривер, Ман.)

Сталася тут 24 листопада сумна подія. 13-літний Івась, син Михайла і Параскевії Ялбвіців, вийшов по обіді з хати і не було його до вечера. Мати вже стребожилась. Нараз приходить комендант поліції і каже, що синок забитий, та оповів, як сталося.

Чоловік їхав троком в ліс по дрова і Івась поїхав з ним. Колтрок з дровами застряг в снігу, Івась помагав відкидати сніг з під задних колес. Коли ж трок рушив, Івась хотів вискочити до „кабуза" і впав під колеса.

Не тільки рідних але й мешканців Пайн Риверу та вістка дуже вразила. Родичі Івася не дуже заможні; тай батько Івася був з старшим сином на лісовій роботі в Сван Ривер. Отже громада прийшла зараз з помочею безрадній матері — і подбала про трумну, лікаря, гріб, цвіти, тай ще повідомила мене, щоби приїхати, хоч я був аж в Годсон Бей Джойкшен.

І 27 листопада похоронено Івася серед щирого плачу і великого жалю батька-матері, родини, школярів і всіх. Бо Івас був для всіх добрим хлопцем. Та жаль Івасевих рідних зменшувало щире співчуття і допомога Пайнриверців. Це було дійсне християнське співчуття!

Підчас „Послідного цілування" в церкві, вірні зложили, як живу квітку для памяти Померлого, 20 доларів на потреби Укр. Прав. Колеґії св. Андрея в Винипегу.

На цім місці батько й мати Покійного щиро благодарять всіх, що глибоко відчули їх болючу втрату і жертвували час і гроші щоби їх біль облегчити й належно віддати послідну прислугу покійному синові.

Від себе, як священик, скажу, що не тільки заслуга Вам, Пайнриверці перед Богом, але і тут Ви стали високо як діти нашої Церкви і нашого Народу! Нехай Господь сторицею нагородить ваш благородний вчинок!

Свящ. Іван Майба.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Іван Майба.
ГРУДЕНЬ:
22 Субота. Анни — Арран (місто)
23. Неділя — Пайн Ривер.
30. Неділя — Сван Плейн.
СІЧЕНЬ—1946:
6. Неділя Арран-Кобзар.
7. Різдво — Арран (місто).
8. Вівторок. Собор Пр. Богор. — Вайтбіч.
9. Середа. Влмч. Стефана — Мейбридж.
13. Неділя — Годсон Бей Джокшин.
14. Понеділок. Новий Рік — Ендевор
Адреса: Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеншина.
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Николая — Беліс.
22 Субота. Зачаття Пр. Богород. — Стрий.
23 Неділя — Спеден.
30. Неділя Елк Пойнт.
СІЧЕНЬ—1946:
6. Неділя — Тірін. Північна відправа — Ґлендон.
7. Понеділок. Різдво — Спеден.
8. Вівторок. Собор Пр. Богор. — Биг Медов.
9. Середа. Прич. Стефана—Ардмор
13. Неділя — Беліс.
14. Понеділок. Новий Рік — Стрий.
18. Пятниця — Сенді Репидс (Водосвяття).
19. Субота. Йордан — Ґлендон.
20. Неділя Собор Івана Хрест. — Смокі Лейк (Водосвяття).
27. Неділя — Віллна.
Адреса: Box 37. Ґлендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Св. Николая — Рорктон.
22. Субота. Зачаття Пр. Богород. — Сіфтон.
23. Неділя — Косів.
30. Неділя — Гарвинд.
Адреса: Box 776 — Дофин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіхкевича.
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Николая чудотворця — Шипмен.
22. Субота. Зачаття св. Анни — Принс Алберт.
23. Неділя — Саскатун.
30. Неділя — Гонімун.
По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.
554—7-ма вул. Іст
Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Николая чудотворця — Каганн.
22. Зач. Пр. Богор. — Новий Прут.
23. Неділя — Лужани.
30. Неділя — Сучава.
Адреса: Вилінґдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ГРУДЕНЬ:
19 Середа. Николая чуд. — Виста
22 Субота Анни — Січ
23 Неділя — Овкборн.
30. Неділя — Сенді Лейк.
Адреса Box 46 — Овкборн, Ман.
Тел. — 133-4 Сенді Лейк Ексчендж
СІЧЕНЬ—1946:
6. Неділя — Виста.
7. Понеділок. Різдво — Овкборн
8. Вівторок. Собор Пр. Богор. — Мензі.
9. Середа. Стефана — Січ.
13. Неділя — Росборн (місто).
14. Понеділок. Новий Рік — Ґлен Елмо.
19. Субота. Богоявлення Господ— Сенді Лейк.
20 Неділя — Овкборн.
27 Неділя — Енгусвил.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Николая чудотворця — Арбакка (храм).
23. Неділя — Вайта.
30. Неділя — Форт Франсес.
Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбея.
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Св. Николая — Роблін-Зелена
22. Субота. Зачаття св. Анни — Дрифтінг Ривер.
23. Неділя — Ґілберт Плейнс.
30. Неділя — Леннард.
Пошт. скринка 34. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
ГРУДЕНЬ:
19. Николая чуд. — Малантон.
22. Зачат. Богор. Анни — Паплар Парк.
23. Неділя — Дуфрост.
30. Неділя — Тиндал.
Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Св. Николая. — Рама
23. Неділя — Борджис.
30. Неділя — Канора.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Св. Николая—Мейфер.
22. Субота. Св. Анни — Гефорд на фармах.
23. Неділя — Білики.
30. Неділя — Редфілд

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНУЕЛРНКО
467 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на доставі

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:
17 П 4 Влмч. Варвари і Юліанії
18 В 5 †Преп. Сави Освященого
19 С 6 Николая Чудотворця
20 Ч 7 Амвросія еп. Медіолану
21 П 8 Преп. Потапія, ап. з 70-ти
22 С 9 †Зачаття Пресв. Богородиці
23 Н 10 Нед. 26. Муч. Мини
24 П 11 Прев. Даниїла Стовпника
25 В 12 Спиридона чудотворця
26 С 13 †Муч. Евстратія, Авксентія
27 Ч 14 Муч. Тирса, Левкія, Калин.
28 П 15 Свщмч. Елевтерія і матери
29 С 16 Прор. Аггея, бл. Теофанії
30 Н 17 Нед. Праотців. (Нед. 27.)
31 П 18 Муч. Севастіяна і воїнів

СІЧЕНЬ, 1946.
1 В 19 Преп. Іли та Ігнатія Печ.
2 С 20 Свщм. Ігнатія Богоносця
3 Ч 21 Смерть Петр. Митр. Київ
4 П 22 Влмч. Анастасії, Теодотії
5 С 23 10 муч. в Криті Павла еп.
6 Н 24 Нед. Св. Отців Св. Вечір
7 П 25 Різдво Ісуса Христа
8 В 26 Собор Пресв. Богородиці
9 С 27 Стефана первомученика.
10 Ч 28 Св. 20,000 муч. в Ником.
11 П 29 14,000 дітей від Ірода
12 С 30 Мч. Анисії діви мч. Зотика
13 Н 31 Нед. по Різдв. Преп. Геланії
14 П 1 Новий Рік Василія Вел.
15 В 2 Преп. Сильвестр. Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ГРУДЕНЬ:
19. Середа. Св. Николая — Єлов Крік
22. Субота. Св. Анни. — Смитс.
30 Неділя — Кадворт
СІЧЕНЬ 1946
6. Неділя — Ст. Джулієн.
7. Понеділок. Різдво — 12 год. в ночі — Вакав
10 год. рано Смитс
8. Вівторок. Собор Пр. Богор. — Кадворт
9. Середа. Влмч. Стефана — Єлов Крік.
13. Неділя — Мічем
14. Понеділок. Новий Рік — Тернопіль
18. Пятниця. Навечеріє Богоявлення — Вакав.
19. Субота. Богоявлення — 12 год. в ночі — Єллов Крік
10 год. рано — Ст. Джулієн
20. Неділя — Алвена.
27. Неділя — Кадворт
Адреса: Вакав, Саск

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

19 Николая. УЄ Іван 10: 9—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21. Єван. Луки 6: 17—23.

22 Зачаття Пр. Бог. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31 Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28

23 Нед. 26. Голос 1. УЄ 4. Літ. Ап. Ефес 5: 9—19. Єван. Луки 12: 16—21.

30 Нед. 27 Праотців Гол. 2. УЄ 5. Літ. Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

СІЧЕНЬ, 1946.

6. Нед. Св. Отців. Гол. 3. УЄ 6. Літ. Ап. Жидів 11: 9—10, 17—23, 32—40. Єван. Матея 1: 1—25.

7. Різдво Христове. УЄ Мат. 1: 18—25. Літ. Ап. Галат 4: 4—7 Єван. Матея 2: 1—12.

8. Собор Пр. Богор. УЄ Матея 2: 1—12. Літ. Ап. Жид. 2. 11—18. Єван. Матея 2: 13—23.

9 Стефана. УЄ Івана 15: 17—27 Літ. Діян 6, 8—15; 7: 1—5 і 47—59. Єван. Матея 21: 33—42

13. Нед. по Різдві Гол. 4 УЄ 7. Літ. Ап. Галат 1: 11-19. Єван. Матея 2: 13—23.

14 Новий Рік. Василія УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Колосян 2: 8—12 і Жид. 7: 26—28 і 8: 1—2. Єван. Луки 2: 20—21, 40—52 і Луки 6: 17—23.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

T[...]ERALD 3026 W[...]EG, MAN.

Yurkiwsky Rev. M. 261 Bloor Street E. Apr 1950

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JAN. 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1946. ЧИСЛО (565) 1

ХРИСТОС РОДИВСЯ! — СЛАВІТЕ!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, а також РЕДАКЦІЯ ВІСТНИКА пересилає всему Українському Народові свої щирі бажання. — Святкуйте здорові і вдоволені!

Христос народився!

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ.

МОЇ ОТЦІ СОПАСТИРІ, БРАТИ Й СЕСТРИ!

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Радість свята Різдва Христового нехай осяє Ваші душі, нехай загріє Ваші серця до життя достойного приходу на землю нашого Господа й Спасителя.

„Люде, сидячі в темряві, побачили світло велике".
Мат. 4: 16.

Все в Собі тримаюча, всім керуюча Божа любов притримала нас дотепер при життю.

Ця Божа любов підводить нас нині до свята великої духовної радости і глибокого для нас значіння — до свята Різдва Христового.

Ми кожного року особливо радісно зустічаємо це свято. Ми оспівуємо подію цього свята в наших прекрасних колядах. Для прославлення цього свята і Церква наша і наша Нація віками витворили особливі урочистості. Вони глибокі змістом, ті наші різдвяні традиції й звичаї.

Щоби повно відсвяткувати свято Різдва Христового, щоби сповнити серце правдивою радістю цього свята, для того нам усім треба вглибитися в зміст цього свята далі поза наші прекрасні Різдвяні традиції й звичаї. Дума наша, наше почування мають в ніч цього свята перенестися до міста Вифлеєму.

Тиха прекрасна благословенна ніч. Це ніч народження Сина Божого. Ніч ця розстелила над Вифлеємом зоряне небо. На полі пастухи з їх стадами овець. Не так далеко печера-стайня. В цій печері звершується тайна: Бог в чоловіці народився.

Тихо паслися овечі стада. Дрімали навколо вогню пастухи. І от, несподівано світлом особливим, до сього часу невиданим, запалало небо. Зчудовані пастухи вглядаються в це незвичайне явище. Світло все далі розгорається, розширяється вшир неба і в світлі тім пастухи вже бачать хори небесних ангелів. А світло росте, все ясніш палає, і в осередку цього світла пастухи бачать Ангела Вістника і чують: „Звіщаю Вам радість велику... Народився вам сьогодні Спас, що є Христос Господь..." Лука 2: 10-11. Тільки скінчив Ангел Вістник це своє благовістя, перше благовістя про Христа, і небо сповнилося солодким співом ангельських хорів: „Слава на висотах Богові, а на землі спокій, між людьми благоволення"... Пастухи пішли знайти й поклонитись Народженому. Лука 2: 13-20.

Що ж властиво сталося? Чому відкрилася слава нетутешнього світа перед Вифлеємськими пастухами? Чому ті врочисті прославлення Бога в першій Різ-

дняній, Ангельській Колядї? Чому це все?

Зрозуміти, чому це все, це й буде — сповнити наше серце великою радістю цього свята.

Через довгі й довгі тисячліття Бог, коли являв Себе святим людям, говорив їм, що прийде час і народиться людям, народиться поміж ними Звершений Носій Волі Божої — Сам Син Божий.

Через пророків, за сотки літ Бог відкрив, що Син Божий, що народиться від Діви й Духа Святого, переможе силу зла в життю людей. Він подолає самого носія цього зла — дiявола. Він освободить людей з під його власти. Він приверне людям ласку Божу, ласку Божого прощення, Божого змилування. Цього всього Син Божий довершить тим, що Самого Себе на це пожертвує.

Через тих же пророків Бог відкрив, що Син Божий, що прийде на землю в тілі чоловіка, започаткує в життю людей Його наукою, Його власним прикладом, нову добу. Це буде доба нарoстаючого в силі добра.

Пророк Ісаія, який особливо ясно про це говорить за яких 800 років наперед, величнo змальовує, що дає людям народження Спасителя. Пророк не пише, що це настане, що це має бути. Пророк в його дивнім видінні бачить, це все, як воно вже здійснилося, і так про це оповідає: „Хлопятко народилось нам — Син [illegible] нам; власть на раменах Його, а дадуть ймя Йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру його не буде границі." (Іс. 9, 6).

Це є значіння нашого великого свята. [illegible] такого великого [illegible] довершив Бог, тому-то в [illegible] слава небесна, тому-то й [illegible] Благовістя [illegible] Христа [illegible] Ангельська Коляда Христові. Тому-то також на небі явилася особлива ясна зоря і за проводом її вже поспішають поклонитися Народженому три Мудреці з Сходу.

Чи дійсно справдилося все, що що говорив пророк Ісаія, про що співали Святі Ангели? І так і ні. З боку Бога — так. З боку людей ще — ні.

Бог зробив все, що потрібно, для нашого спасения. Він дав нам Дивного Порадника, Отця Будучого Віку. Нам [illegible] теперішніх правителів [illegible] по закону, часто насильством. Бог дав нам „Князя Миру". Правителі [illegible] володіти народами не по [illegible], не по закону [illegible] не насильством [illegible] серця людей самі навернулися до Нього [illegible] за Ним. Бог зробив все.

Не так однак з людьми. Вони ще не прийняли [illegible] Христа як свого „Дивного Порадника". Вони не [illegible] Христові [illegible] Отцеві Будучого Віку [illegible] за Ним [illegible] Князем Миру [illegible] Князем Спокою. Бог дав людям свобідну волю. Вони самі мають прийти до Христа і йти за Ним. Цього ще нема. Тому що цього ще нема, тому-то й досі розруха [illegible]

Де ж тепер народи [illegible] Христа і Його великого діла? Вони [illegible] в Христі „побачили світло [illegible]", не дивлячись на те, й тепер [illegible] сидять у темряві"

Горе з ними, що вони таки сидять у темряві, зрушитись не хочуть. Вони бачать світло і не йдуть до нього. Народи землі і тепер думають що вони можуть обійтись без Христа. Народи землі покланяються Христові, але хочуть урядити без Христа. Без Христа народи землі все мучаться тим, якби то кращі порядки зробити і тим думають направити лихо. Христос нас всіх веде іншою дорогою. Дорога Христа не є направа порядків, законів, а направа самих людей, переродження їх.

Господь для цього народився.

Господь нас кличе до цього.

Згадати про це, серце віддати Христові, дати Йому приречення, що ми будемо слухати Його науки і жити по ній, це буде означати: ми так як треба зустріли Христа Народженого і так як треба відсвяткували Його Різдво.

Христос нам народився. Дивний. Порадник. Отець Будучого Віку. Князь Мира. Славмо Його!

Славмо Його не лише устами, а цілим зворотом до Нього нашого життя.

Ми побачили Світло. Це світло Божої Правди й Любови.

Не [illegible] в темряві!

Благодать [illegible] Господа нам Народженого, Провадючого, Мир Нетутешній нам подаючого, нехай буде над всіма Вами.

†

З ласки Божої, волею Церкви
Архиепископ Іоанн Теодорович.
[illegible] Філадельфія, Пенна

І. Р. ГОРЧИНСЬКИЙ ІНСПЕКТОРОМ.

Довідуємося, що п. Іван Р. Горчинський, бувший довголітній ректор Інституту [illegible], а по тім [illegible] школи [illegible] в Кемсак.

[illegible] як п. Горчинський [illegible] інспектором [illegible] справі виховання, як п. Горчинський. Маючи багато досвіду з Інституту, а ще окремо з учительської практики, він тепер буде мати змогу свій досвід на ширше [illegible] передавати.

[illegible] ступінь Б. А. здобув п. Горчинський 1938, а ступінь [illegible] 1944 року.

На новім становищі бажаємо п. Горчинському широкого успіху!

ВИГАНЯЮТЬ ДО НІМЕЧЧИНИ.

Недавно на масовім вічу в Лондоні в Англії говорив парляментарний посол Стокс, що може прийти до війни, коли Росія, Польща і Чехословаччина не перестануть виганяти [illegible] людей [illegible] до Німеччини [illegible] Стокс [illegible] що це проти розуму, проти історії й економіки нагромаджувати 65 мільйонів людей в тій Німеччині, що небагато більша від Англії. Віче звернулося до уряду, щоби [illegible] Европи. На вічу був [illegible] англіканський [illegible] понад 7000 [illegible]

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$87,005.07
Олександер Савчук, Вишарт, Саск. (попередно дав 50.00)	[illegible]
Пані Василина Савчук (жінка Олександра) Вишарт, Саск.	100.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

Петро Новосад, Брендон, Ман.	[illegible]
Іван Напастюк, Пайн Ривер, Ман	10.00

Винипег, Ман.

Ілія Сивчич (попередно дав 25.00)	75.00

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

Йосиф і Евдокія Дорогой, Канора [illegible]	25.00
Дрібна збірка в Канорі, Саск.	[illegible]
Николай Сирник, Бюкенен, Саск. (попередно дав 50.00)	50.00
Дмитро й Ірина Дробот, Бюкенен [illegible]	[illegible]
Пані Анна Китар, Келвінгтон [illegible]	[illegible]
[illegible] О. Кушнірук, Бюкенен, Саск.	[illegible]

Вернон, Б. К.
Збірка о. Д. [illegible]

Збірка на похороні бл. [illegible]	
По 5 дол.: Василь Смук, [illegible] чарська, Василь Гакман	15.00
Дрібна збірка	2.00
Окрема дрібна збірка [illegible] Вернон	[illegible]

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНІЦЬКОГО.

[illegible]	[illegible]
[illegible] на похороні бл. [illegible] [illegible] Саск.	19.00

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
РОБЛІН, МАН

Петро Корчак	25.00
Микола Пиць	[illegible]
Кость Труфин	[illegible]
По 5 дол.: Никола Боднарюк, [illegible]	[illegible]

ШЕЛ ВЕЛІ, МАН

По 5 дол.: Никола Громодзь, [illegible] Стефан Прокопець	[illegible]
[illegible] Боднар	2.00
Дрібними	2.00

ІНГЛИС, МАН

Георгій Пиць	10.00
Дмитро [illegible]	5.00

ТВИН БРІ, МАН

Никола Бордіян	5.00
Петро Пиць	5.00

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

Іван Домитрак, Толстой, Ман	15.00

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

[illegible] Іанальчук, Винипег, Ман	10.00

Збірка на обіді в домі п-ва Михайла й Н[illegible] Щербань, Ватерфорд, Онт (гроші прислала пані Марія Шебець)	12.00
[illegible] на приняттю для свящ. В. Федака й родини в Укр. Нар. Домі, Оквборн, Ман. (гроші прислав п. С. П. Герелюс)	23.62
Збірка на похороні бл. п Мн. Данилевича Келгарі, Алта. (гроші прислав п. І. П. Світик)	34.00
[illegible] на поминальнім богослуженню в домі В. Івашка, Оквборн, Ман. (гроші прислав о. В. Федак)	25.00
Разом	$89,058.58

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XIX

ВИТЯГ З ПРОСЬБИ

православних Дворян до польського Сойму, переданої від імени всего народу Литовської Руси в 1623 р.

„В Білоруси, Орші і Могилеві, Владика Полоцький, Йосафат Кунцевич, позамикав церкви і вже 5 літ так їх держить. В Полоцьку і Вітебську ми не можемо мати для Богослуження ані церкви, ані дому. Тамошні міщане, щоби не бути без Богослужень, в Неділі і празники (свята — В.), виходять за город (за місто — В.) і там його відправляють („совершають"), та і то без священика, через те, що не дозволено мати священика ані в городі (в місті — В.), ані близько города.

„Не хотячи зоставити віри, в якій родився, і перейти до іншої, бідний нарід возить дітей до хрещення дальше, ніж 10 миль (канадійських около 45 миль — В.), причім багато дітей вмирає без хрещення через далеку віддаль і невигоду дороги. Також далеко мусять їздити ті, що вінчаються.

[illegible] багато є таких, що ціле життя [illegible] мати ані сповіди, ані причастя [illegible] відходять на другий світ без християнського приготовання.

[illegible] чим міститься неймовірне дикунство („варварство") і звірство, так [illegible] в тім же білоруськім Полоцьку [illegible] заступник Владика Полоцький, [illegible] тамошнім міщанам, приказав викопати недавно похоронені [illegible] християнські тіла померших і [illegible] на зїдження собакам, як якесь [illegible]

„О, сором! О, невиносима неволя! [illegible] злочини („беззаконія") і й [illegible] таку неволю, гіршу від турецької [illegible] терпимо по всіх воєводствах [illegible] ми, нарід руський, що не зробили [illegible] злого ані проти Його Величества, ані проти вітчини!

[illegible] вісім літ вже терпимо ті [illegible], двайцять вісім літ кожному [illegible] говоримо про них, плачемо [illegible] просимо милосердя, справедливости [illegible] не можемо їх дістати.

„[illegible] не спричинює так скоро о[illegible] упадку держави, говорив [illegible] як насильство і переслідування [illegible] віри. Дай Боже, щоби далеко [illegible] було виповнення того королівського предсказання!"

(З твору Кояловича: Лекци по історії [illegible] Руси).

ПИСЬМО ПАПИ УРБАНА

до Жигмонта III., в якім папа спонукує короля, щоби покарав вітебських мешканців за те, що вбили Йосафата.

„Жигмонтови III, польському королеви, папа Урбан VIII.

Хто дасть жерело сліз очам нашим, щоби ми могли оплакати жорстокість [illegible] і смерть Полоцького архієпископа! От до чого дійшла лютість [illegible], що не насичуєсь плачем невинних [illegible] вдоволяє свою жажду лише кровю священиків!

Святий архієпископ, прикрашений не тілько митрою, але і добрими ділами, убитий в власній палаті грішним і лютим народом. Тут ясний доказ кари Божої над тим народом! Вчинок відразливий для бачення, жалісливий для слуху.

„Чули ми, що те тіло, яке було храмом святого Духа, по вулицях міста волочили руки озвірілих, і кажуть, що віддихаючі злобою схизматики, на варварський лад, з незвичайною, властивою нелюдській лютости огидою, глузували над тим, кому, можна думати, ангели, плещучі в долоні, принесли вінець мучеництва.

„Ми дійсно думаємо, що церква може величати отсего більшого з епископів за ту дорогоцінну смерть, за яку особливо дається небесне царство.

„І так, державний королю, ти не повинен здержуватися від меча й огню. Нехай ересь (православіє — В.) почує, що лютим злочинцям нема пощади. В таким огиднім злочині строгість повинна стати на місце милосердя.

„І томуто нехай Ваше Величество справи не відкладає, але запалившись побожним гнівом, нехай потішиться сльозами поганців, покараних за зневагу релігії. Ваше Величество, якому передаємо наше апостольське благословення, можете вірити нашому поважаному братови, нунціеви Іванови, епископови Ноланському, що передає отсе припоручення, як нам самим.

„В Римі, в св. Петра, 10 лютого, 1624 року, в першім році нашого папства."

((Цей лист папи є між іншим в виданнях Кульчинського з 1734 р.).

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Кілька уваг перед Різдвяними Святами.

В кождім свідомім українськім домі Різдвяні Свята є найвеселіші, найбільші Свята в році. А хто не відчуває тої радости й величности Різдвяних Свят, то якраз тому, що в його домі нема українських різдвяних звичаїв.

Святочні звичаї — це душа свята. Без них свято в дійсности виглядає дуже порожнє. Український нарід є багатий щодо святочних звичаїв і непростимим гріхом цуратися тих звичаїв, які наші предки так величаво шанували.

Дрдержування рідних звичаїв — це ознака культурности.

Ось який вигляд повинен панувати в дома на Різдвяні Свята: На Святій Вечері дванадцять страв, між котрими кутя найголовніша. На столі засвічена свічка. Підчас Свят на підлозі дідух, а в куті дід. Всі колядують. Тай ще деякі звичаї.

Хай надходячі Різдвяні Свята стануть справдішніми Українськими Святами! Лише тоді їх значіння і радість засягнуть до глибини нашого серця.

Ще одно. При Святій Вечері варта би окремо згадати про наших нещасних братів-сестер за морем. З щирим серцем молімось:

Христе, що родився у яслах на сіні,
[illegible] зорю ясну нашій Україні!
Щоби зникли тіни, щоб зявилась воля,
Щоби пригорнула усіх краща доля.

Орест Горчинський.

Свята і танці.

Буває, що як наближаєсь піст, то молоді завзято танцюють — хочуть „натанцюватися". Бо надходить піст — отже велике нещастя.

Коли ж за постом приходять свята, то зараз починаєсь рух за танцями. Коби таки на свята зраня вже танцювати. А сказати, що тепер не час на танці, то кажуть: „А чому в старім краю танцювали?" Або: „А чому другі люде танцюють, коли хочуть?"

Отже танців давайте!

Але такий апетит на танці, то ознака нерозуму. Некультурности. Безбожности.

В Старім Краю танцювали... Так! А як за панщини, то й дуже. Люде були невільниками, неписьменні, то що мали робити, коли був вільний час — а головно молоді. Розумні думали би, як на волю вибитися, а нерозумні в вільнім часі пили, кричали і танцювали. Так воно і досі тягнеться. Розум з під панщини ще не визволився.

Чужі танцюють... Так! Та коли б менше танцювали, то може не було би того лиха на світі, яке бачимо. Одні танцюють, а мільйони людей гинуть. І танцюристам байдуже. Танців давайте!

Та вже коли чужі танцюють, то це їх справа, але Українці повинні би виростати понад танці, понад пиятику, яка звичайно йде впарі з танцями, понад гуки і свисти.

Розум не танцює. Культурність не танцює. Розум мовчить, або розсудно говорить, дошукується, вчиться, розумні пляни виробляє.

А найбільше танців там, де найменше розуму. Там танці, крики, свисти, пиятика, деколи бійки. Зневага себе самих і зневага Бога.

К. П.

Як хто святкує.

З приходом Різдва чуєш балачки:

— Той святкує свої свята... Хтось там святкує вже не свої, але чужі... Знов хтось і чужі і свої — перед всіми образами свічки світить. Ану ж прийдеться в пеклі вікувати, як каже Руданський. Є такі, що цілком не святкують, але українцями себе звуть. Є такі, що до церкви не належать і до церкви не ходять, але святкують вдома при пиятиці.

Та дійсно святкують лише ті, що святкують свої Свята, і святкують розумно.

З таких згадаю одну дійсну родину в Винипегу, про яку мені оповідали.

Родина, що числиться до інтелігентних. Голова родини знаний в Канаді ширше, бо працював багато для широкої української справи.

Сусіди тої родини неукраїнці.

Але згадана родина святкує лише свої Свята. Ялинку для дітей ставить аж коли свої Свята надходять — і діти знають, що так повинно бути.

При Святій Вечері є лише сама родина, без чужих людей. Доперва по вечері запросять деколи когось з сусідів на коротку перекуску.

Таке оповідали мені, а я вам при Святах розказав. Оповідали, як гарний примір святковань гідної української родини.

А тепер подумайте які святкування ви бачили. Яких людей. Та як ви коли святкували. Варта поважно про таке подумати.

Степан.

ЩО МОЖЕ ОДЕН ЧОЛОВІК!

Бувший широко звісний видавець численних українських часописів в Галичині та популярних ілюстрованих книжок, проживає в Тиролю. Та не дармує. Досі видав книженковий „Календарець" на 1946 рік, готує Календар-Альманах на 1946. Дальше заповідає, що видає: Самовчитель французької мови. Українсько-Французький і Франц.-Англійський Словник, Самовчитель англійської мови (коло 500 сторін), Словник Українсько-Англійський та Англ.-Укр. (коло 20,000 слів), новий Український Співаник, шкільні підручники і молитовники. От примір, що може оден чоловік робити! А гурти та організації нарікають, що іншого поважнішого робити не можна.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ВЕЛИКЕ СВЯТО.

Різдвяні Свята завертають нашу думку в ті часи, коли народився Христос.

Була ніч. Йосиф і Марія подорожуючи, не мають де на ніч приміститися і заночовують в стайни. І тут народжується Той, що своєю наукою мав освітити темряву цілого світа.

З учених відвідало його лише трох мудрців. З людей звичайних гурток пастухів.

Але проти нього стала зараз лиха сила. Ірод каже вбивати тисячі дітей, щоби між ними вбити Ісуса. Жорстока темрява старається невинною кровю загасити те мале Боже світло, [illegible] серед ночі зявилося.

Однакож що Бог рішив [illegible] людям не переіначити. Не справдилися замисли Ірода. Не знищила Христової правди Голгофта. Не вбили християнських душі поганські царі, що люто переслідували християнство.

На одній стороні була людська фізична сила, на другій Божа Правда і Божа Справа — і не могла сила людська перемогти Правди Божої.

Доводиться нині нам знова святкувати память Христового Народження серед страшної [illegible] [illegible] сила не знає стриму. Тече людська кров, течуть сльози, чути плач і крики і нарікання голосні, як за днів Ірода, як підчас мук на Голгофті.

Однакож не вільно нам ставати на сторону [illegible]. Ми стоїмо на стороні світла, хоч яке воно мале супроти широкої тьми. Зникли всі зорі, [illegible] одна Зоря стоїть над нами — [illegible] сподіваннями, над [illegible] над нашими хатами [illegible] В ній повинна бути [illegible] надія на краще.

І тому святкуймо [illegible] народження Спасителя [illegible] носителя Його науки [illegible] широ як святкували [illegible] ди, праадіди [illegible] кував Український [illegible] ли щирі християне.

Привітаймо в [illegible] ред Народженого з В[illegible] нас на краще [illegible]

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

ЗНАЧІННЯ СВОЇХ ВИХОВАВЧИХ ІНСТИТУЦІЙ.

Українських виховань в [illegible] в Канаді можна поділити на [illegible] на тих, що були в Інститутах [illegible] в Інститутах не були.

Одні і другі ходили до тих самих англійських шкіл, вчилися з тих самих підручників, однакож яка між ними велика ріжниця. Інститут поклав на своїх питомців такий цінний і видний знак, якого не мають ті, що в Інституті не були.

Така завсігди буває сила власних інституцій і власного виховання. Чужі школи вчать лише на ремісників, свої дають додатково окреме культурне виховання.

Новою інституцією, що приготовляється починати виховавчу працю, це Колегія св. Андрея в Винипегу. І вже в 1945 році були зголошення батьків, що хотіли давати до Колегії своїх дітей, коли б наука в Колегії була вже почалася.

Люде, що своїми грішми створили Українські Інститути, зробили велике і цінне діло. Ніхто з них не скаже, що його жертва не принесла даних овочів.

Жертви складають нині українці на нову [illegible] виховавчу інституцію — на Колегію. Доси маємо вже 70,000 долярів а ще треба [illegible] 30,000

[illegible] отже і батьків [illegible]. Нехайже в тих [illegible] буде [illegible] згадка про Колегію св. Андрея. Такі пригадки можуть багато помогти новій виховавчій інституції.

Отже пригадуйте!

СПРАВА ОБЄДНАННЯ ЦЕРКОВ.

III.

Є в „Євангельській Правді" ще такий [illegible]

„Тоді, коли Українська Православна Церква [illegible] в ряди протестантських [illegible], що [illegible] Українська Православна Церква [illegible] буде послідовним і подбає про те, аби всяка ворожнеча та напади з боку їх часописів і окремих священиків проти українських евангеликів були припинені."

Т[illegible] як „Євангельська Правда" [illegible] Церкву протестанти „в обєднання" [illegible] Православна [illegible] Пе[illegible] [illegible] там наластей [illegible]

Нераз бували проби поєднання Церков.

Рим [illegible] так, щоби [illegible] 1596 [illegible] була церковною злукою [illegible]

Москва приєднала 1686 р. Українську Церкву [illegible] щоби нищити Україн[illegible]

Були проби поєднання Церков Православної [illegible]. Та каже святий [illegible] Ортодокс[illegible]

[illegible] зробити те, що [illegible] церковник в протестантизмі [illegible] до [illegible] Церкви, кажучи [illegible] (Стор. 86)

[illegible] Церква. Римські като[illegible] живали злих способів [illegible] На[illegible] Але [illegible] Може вона [illegible] бачила, яка [illegible] панства, або [illegible] віра не [illegible] світових, матеріяльних [illegible] способ[illegible] (Стр. 32)

[illegible] православні Українці [illegible]

Як є нині.

Бачимо, що до протестантського роздроблення на секти приходить нині моральна дезорганізація. Нині ніхто вже не певний, що якесь зло не буде вважатись завтра добром і навпаки. Нині в протестантське життя допускаєсь всякі анархістичні погляди, що в найкращім випадку виховують безрелігійних людей. А Недільні Школи? А громади? Що самі протестанти про те кажуть?

Було, що на конференції виправдували розпусту. Заводили в церквах танці.

А важне, що від літ деякі протестантські секти підпали під большевицький вплив.

Була вістка, що архиєп. Темпел ставив на престіл в своїй катедрі серп і молот; його заступник Джансон виписує для большевиків похвали й агітує за Росією.

Писав „Ню Лідер" з 24 листопада, що методиський еп. Окснам хвалить інтернаціоналізм, ставлячи Росію за взір, і радить дати Росії атомічну бомбу.

Виходить, що може найважніше, щоби кожда Церква старалася стати наперше сама на твердім релігійнім грунті. Єднання не поможуть, ані нові реформи, коли старі основи легковажиться.

І не місій треба за морями але в себе вдома, де кругом тільки [illegible]

Протестантизм не наша справа, а все ж зявляється питання, куди протестантизм зайде, і яка його [illegible] точність, коли буде йти, куди йде.

ЦЕРКОВНА СПРАВА В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Вістка з Парижа 16 грудня доносить, що латинську дієцезію у Львові і Луцьку большевики розвязали. Також в Пинську і Вильні. В Львові є вже митрополит з Москви і живе в митрополичій палаті, де жив Шептицький.

ЯК РОСІЯ ОБРАБУВАЛА МАНДЖУРІЮ.

Вістка з Сен Френсиско, 24 грудня 1945, оповідає, що Росія почала обрабовувати Манджурію 23 серпня 1945 і обрабала три місяці. Сталін видав 23 серпня прямий наказ: „Забирайте з Манджурії все, що можна взяти". І з Москви прилетіло до Манджурії 226 наглядачів над провадженням рабунку.

Досить згадати, що з одного міста Мукдену вивезли 500 вагонів всяких машин, фабричних приборів й інструментів. І з усіх фабрик в краю всю машинерію забрали. Повивозили машини до виробу електрики; забрали огнетревалі печі, де топлять залізо і другі метали. Словом — забрали, що можна було взяти. Також рабували приватні доми. А американців в Мукдену виганяли погрожуючи зброєю, казали: „Ви в Манджурії не маєте ніякого діла".

І хоч така історія, однакож Росія і дальше лишаєсь доброю, демократичною і цілком відповідною мати нагляд над щастям людства.

АРХІЕПИСКОП ПРО РОСІЮ.

Англіканський архієп. Сігер з Гуронської дієцезії в Англії, казав недавно, що може бути війна проти Росії, коли вона буде поводитись, як поводиться. Вона лише про себе дбає, говорив він перед Радою Церков в Англії, а коли ми хочемо загальної забезпеки, то Росія мусіла б зречися свого абсолютизму. Та вона того не хоче і це може довести до війни.

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

II.

Жили на Сході, в Персії, чи в Арабії три побожні і дуже розумні мужі, які в наших колядах звуться: царями, мудрцями, або звіздарями.

Коли, одної ночі зявилася на небі незвичайна звізда, мудреці зрозуміли, що десь народився великий Учитель для світа. Отже зараз вибралися вони, щоби його привитати і йому поклонитися.

Звізда посувалася по небі, а вони йшли за нею і так прийшли до міста Єрусалиму. Тут зайшли до царя Ірода, все оповіли і питали, чи він не знає, де великий Учитель має народитися.

Скликав тоді Ірод священиків і вчених і ті сказали:

Пророк Ісаія говорить, що з Вифлеєму має прийти великий Провідник.

Настрашився тоді Ірод і подумав.

„Коли справді прийде такий, як говорять, то він може від мене, або від мого сина відобрати царство — і лихо нам буде".

Випитав він мудрців, коли зявилася звізда і каже:

Йдіть і шукайте! Коли ж знайдете, то дайте мені знати, щоби і я пішов і поклонився.

Мудрці пішли знов за звіздою і вона спинилася над будиночком, де був [illegible] матірю і Йосифом. Отже ввійшли вони тули, поклонилися низько і дали дарунки — Ладан, Миро і Золото.

Ладан — це живиця, з якої дим дуже пахучий; Миро — дорога пахуча олива; Золото — вироблена з золота річ.

Коли мудрці думали до Ірода вертатися, сказав їм Ангел в сні, що Ірод є ворогом Ісуса, отже пішли вони іншою дорогою.

Довго ждав Ірод, а коли мудрці не приходили, він подумав; Треба повбивати всіх хлопців в моїй країні, а тоді між ними згине і той, кого мудрці шукали".

І віслав він військо та казав вбивати всіх хлопців від двох літ віку і низше. Так згинуло до 14,000 дітей. Був тоді всюди великий плач, який предсказував пророк Еремія:

Чути в Рамі голосіння і плач, і тяжке наріканя: Рахиля плаче по дітях своїх і не дає себе розважити, бо їх нема.

Ісуса приносять до церкви.

Невдовзі по народженню назвали дитину Ісусом і понесли її до церкви в Єрусалимі — щоби поставити її перед Господом.

А був тоді в церкві старий побожний чоловік, Семеон, якому Бог обявив, що він не вмре, доки не побачить Спасителя. Отже тепер взяв він Ісуса на руки і сказав:

- Нині дозволяєш, Господи, слузі твому відійти спокійно (з цего світа), бо мої очі побачили Твоє спасення, яке Ти приготовив пеед очима всіх людей.

Була тоді в церкві також 84-літна побожна вдова, Анна, отже й вона, побачивши Ісуса, дякувала Богу й оповідала людям, кого вона бачила.

На память хвилі, коли Ісуса зустріли в церкві Симеон й Анна, встановлено свято СТРІТЕННЯ.

Утеча до Єгипту.

Нім Ірод почав вбивати дітей, зявився ангел Йосифови і сказав:

— Бери матір і дитину і тікай до Єгипту, бо Ірод хоче дитину вбити. І будь там доти, доки я не скажу, що можеш вернутися.

І зараз Йосиф з Марією та Ісусом до Єгипту забралися.

Аж за якийсь час звістив ангел, що Ірод вмер, отже вони вернулися і поселилися в Назареті, де Христос виростав.

СВЯТОЧНІ ДУМКИ.

Свята і Коляди.

Відомі випадки, що люде, які до ніякої Церкви не належать і релігійними справами не інтересуються, на Різдвяні Свята посилають по хатах колядників, щоби від святкуючих людей збирати гроші на всякі свої справи.

Та це є нахабне використовування чужої релігійности; це зневага памяти народженого Христа, і зневага тих, до яких такі колядники приходять.

Їх спів може бути гарним для уха, але їх душа і їх поведення лише зневагою. Вони з розмислом йдуть використовувати людські святочні настрої, сподіючись, що дехто не полапається на їх хитрощах і не скаже: „Забирайтеся! Наші Свята не є вашими Святами!"

Ори і не оглядайся.

Каже Христос, що хто взяв за плуг, нехай оре і не оглядаєсь. Хто бере обовязок, нехай несе його витревало вперед.

Гідне святковання, це великий обовязок перед Богом і своїм Народом. І тому — святкуючи треба звернути всю увагу на зміст і значіння Святого Дня і святкувати як найкраще можемо. Лише тоді ми будемо гідними людьми перед Богом і людьми.

Свято і праця.

Свято починаєсь від святочної душі. І тому, коли обставини змушують чоловіка до праці підчас Свят, але в памяти чоловіка буде святочний образ, то в нього і підчас праці буде дійсне Свято. Позатим нехай святкує його Родина, заступаючи свого неприсутного члена.

Родинне Свято.

Різдво є не тільки великим Церковним Святом, але найбільшим Святом Дому, Святом Родини. Може якраз тому, що змістом Свята є Свята Родина.

Ніяке свято в році, крім Великодня, не має тільки святочних домашних Обрядів, як Різдвяні Свята. Так, що тоді Дім перетворюється в Родинну Каплицю.

І коли Церква має тоді окремий Устав святковання, то такий же Устав має також Родина. І тому обовязком голов Родин є подбати, щоби прилагодити Свято так, як Устав Українського родинного святковання наказує. Прилагодять вони — буде в них Свято, не прилагодять — Свята в них не буде.

Ще дальше — українські Різдвяні Свята, обєднують цілий Український Нарід. Обєднують минуле з теперішним; далеких предків з нинішним святкуючим поколінням; обєднують українські родини, українські околиці, українські сторони, де в Святочний Різдвяний час є ті самі святочні настрої, ті самі обряди, ті самі звичаї, ті самі спомини і ті самі бажання і сподівання.

Так в часі Українських Різдвяних Свят цілий Український Нарід виступає одною великою Українською Родиною.

НОВА РОЛЯ СВИСТУНА.

Грудня 21 агенція „Кенедіен Прес" розіслала з Торонта вістку до ґазет про бесіду там Свистуна в „Українськім Робітничім Домі".

Отже Свистун стояв за тим, щоби Росія забрала українських скитальців. Дальше накинувся на українських провідників в Канаді, що нібито вони порозумiваються з скитальцями в Европі, обіцюють їм приїзд до Канади, відстрашують їх від повороту до Росії і так вбивають клин між Канадою і Росією.

Свистун казав: „Почесна роля, яку українці можуть взяти на себе в Канаді, то служити за посередників між Канадою й Україною, західними союзниками і Совітським Союзом".

Винипежське бюро „Кенедіен Прес" звернулось до Комітету Українців Канади з запитом, і зараз Комітет виготовив відповідь, в якій сказано:

Що Свистун нехтує відомі факти.

Що ніхто з Українців Канади не має, і не може мати безпосередних звязків зі скитальцями не може на них впливати.

Що приходять листи від скитальців, через другі руки, з просьбою, щоби їх ратувати перед насильним відсиланням до Росії.

Що були вісти, де скитальці себе вбивали, щоби не дістатись большевикам. Про те було також звідомлення в „Менчестер Гардіен" з 1 грудня, 1945.

Що канадійські українці руководяться почуттям людяности, а не політикою.

Вкінци каже Комітет, що: „По нашій думці п. Свистун взяв на себе ролю помічника совітського уряду та ворога українських викинених з місця осіб".

В такій ролі нині Свистун опинився!

Яка доля скитальців, цілий світ знає. Бо вже навіть чужі люде підносили голос в обороні скитальців та зверталися до тутешних українців, щоби спішили з помочею своїм нещасним братам.

Що ж до Росії, то українські скитальці жили вже під большевицькою владою, то чи їм треба аж з Канади про Росію говорити?

Коли ж говорити про клин, то голоси з аліянтських висших кругів говорять, що від Росії нікому добра не сподіватися.

Свистун все те добре знає, але йому про що інше ходить. Ставши в „почесній ролі посередника" він хоче причинитися до того, щоби Росія забрала українських скитальців.

Незавидна страшна роля!

КОЛИ ХУДОБА ГОВОРИТЬ.

Є оповідання, яке перед Святами треба пригадати

Кажуть, що Святий Вечір, це така свята хвиля, що і худоба між собою говорить. Але тої бесіди люде не повинні слухати. Та був господар, що конче забаг знати, про що удоба бесідує.

Закрався він в таке місце, де худоба його не бачила і слухає. Та чує, як оден віл каже до другого:

-- А чому ти такий сумний?

-- Та тому — говорить другий — що за кілька днів повеземо нашого господаря на цвинтар. А він нас любить.

Не хотів господар більше слухати і пішов до хати. І вже не мав він Свят — так журився, що за кілька днів помер.

Таке оповідання є між людьми і воно пригадує, що люде взагалі не повинні інтересуватися тим, що до них не належить. До чужого приватного життя, до чужих особистих справ ніхто не повинен без дійсної потреби заглядати.

СТЕПОВИЙ ГІСТЬ.

Козак хвильку мовчав і лише дивився на Марусю.

— Можна пробратися до Чигирина? — повторила Маруся вдруге.

— Яким же робом, дівчино-порадонько? — спитав він тихо усміхаючись.

Маруся глянула певніше на запорожця і почала

— В степу стоїть батьків віз з сіном, і воли пасуться в степу... Я все знаю, де і що... Запряжемо воли... Лягай глибоко в сіно... Я повезу сіно до Книшевого хутора... Там річка... За річкою вже чигиринська сила!

Січовик глянув в блискучі очі, на тремтячу легеньку постать, що стояла перед ним, і чув, як колотиться маленьке серденько. Він почув раптом, що його мужне, загартоване серце немов розтоплюється в грудях; щось таке з ним ділося, що опісля не міг він доладу розказати, а тільки замислювався згадуючи.

— Хто тобі таку думку подав, Марусю люба? — спитав січовик.

— Я знаю таку казку — відповіла Маруся — так дівчина від розбійників утікла.

Тихо посувався величезний віз степовим шляхом при світлі погасаючих зір. Тихо було навкруги [illegible] два-три гукання в далечині, два-три далеких пострілн ще більше давали відчувати цю тишу

Перед Марусею розбігався краєвид на всі боки [illegible] кожний найменший звук [illegible] [illegible] з того досвітку не видно було виразно личка, але вся її постать говорила про її певнішу пильність, [illegible] тривогу.

Аж [illegible] почулося тупотіння кінної ватаги, праворуч показалася гурма їздців на конях, що летіла до Марусиного воза. Нараз почулося

— Стань! Стань!

[illegible] воза

Миттю обступили [illegible] [illegible] [illegible] чужою мовою

— Куди? Звідки? Чия ти?

— З хутора — відповіла Маруся — Данила Чабана дочка. Везу сіно на хутір Гони до пана Книша

Заспокоєні, верхівці [illegible] трохи [illegible]

— Я ж казав, [illegible] вога, [illegible] птах! [illegible] де ж [illegible]

— Проте [illegible] того [illegible]

[illegible]

Коли [illegible] не [illegible] шиЙ — Хлопці, [illegible]!

Ватага рушила [illegible] Марусин віз

Куди дівчина не обертала своїх очей всюди бачила коло себе [illegible] постаті, грубі суворі обличчя [illegible] ли холодю і немов відпочиваючи [illegible] про свої справи.

Коло самого воза їхав [illegible] дий верхівець.. Очі дівчини розглядали кожну рису його ворожого лиця. [illegible] дивився пильно на неї і, видно, [illegible] „Чудне отсе несильне дівча! [illegible] той, хто обібрав її за погонича в ночи серед непевного военного часу!"

— У тебе дівчино є рідні батько та мати, чи ні? — спитав він несподівано Марусю; та помітивши, що вона не розуміє його мови, повторив питання поісованою українською мовою.

— Є рідні батько й мати — відповіла Маруся. А подумавши хвильку, запитала: — А ваші батько й мати живі? Багато в вас рідні? Є у вас діти?

Видно, що такі питання розбудили в серці чоловіка любі спомини і людяні почування, і чоловік став наче приязнійшим.

— Так, у мене есть дочка — промовив він, помовчавши чимало.

— Велика? — спитала Маруся.

Він усміхнувся. Мабуть в його уяві п[illegible] майнув образ рідної дочки.

— В тебе завбільшки, коли не менша — відповів він замислившись.

Недалечко від шляху видно було тихе озерце, окрите ніжним раннішним туманом, від озера праворуч пробігав м'який чорний шлях до хутора, над яким [illegible] прямою [illegible] дим

— Це видніється хутір пана Книша.

— Господи ти, Боже мій! Яка малеча — мовив оден з ватаги, побачивши Марусю при світлі сонця. — І це собі байдужісько ні пороху, ні кулі не боїться.

— Та таку дрібноту ні одна куля, гадаю, не візьме — відповів другий. — Все одно, що макове зерно.

— У них дівчата не боязкі — це вже такий народ — зауважив третій. — Скажу вам що я бачив, як підчас самої лютої битви [illegible] хлющить, земля дріжить, і [illegible] вмирають, а вона сидить собі [illegible] та вибирує кулі своїх, наче в саду ягоди...

— Так гине [illegible] — сказав ще [illegible] бесідник.

— [illegible] ми згинаємо [illegible] чи так — сказав хтось збоку — В тім тільки річ, щоби згинути найлучшим способом. От що!

Здалека донеслося кілька пострілів, [illegible] від них, немов чари, сполошив всі [illegible] думки, всі инші почування, і ціла ватага перемінилася немов в одну [illegible], що уважно нашорошила уха і готова була оборонятися

— Це з нашого боку! Запевно це з нашого! — скрикнув молодий офіцер. — Гайда! Гайда на підмогу! Це наші б'ються! Вперед!

Маруся не змогла ще зміркувати до пуття в чому річ, як вже ватага помчала як вихор, і скоро всі зникли з очей

Віз посувався помалу вперед до Книшевого хутора. Заминотні засіяні, але [illegible] витоптані, витолочені поля [illegible] все частіше і частіше [illegible] піднимаючися на згористу могилу, через яку проходив далі шлях, Маруся побачила якісь намети і шатра, а [illegible] ними стояли звої чорн[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ний голос і стогін, деколи [illegible] ревіння худоби, і дитячий плач..

Заїхавши на самий шпиль могили, Маруся побачила, як на долоні, бойовище. Вона побачила село в огни, дві тітячі постаті, що бігли не знаючи куди, вхопившися за руки; вона розпізнала [illegible] нічних постатей, що нерухомо [illegible] тягнулися серед степу; і на її [illegible] тікали люде, мчалися переляканi [illegible] їздців, рішшали людські ватаги, [illegible] земля трупом та поранениМи. Трава змочена теплою кровю, темніла

А просто перед нею зеленів хуторець пана Книша, і віз тихо до нього посувався все ближче і ближче

І нікому на гадку не прийшло би, що коли оподалік творилася одна кривава історія, то цей непоказний віз, та пара звичайних волів, і та слабосила його погоничка — що все те є початком другої великої історії, може ще більшої і може такої, де правда цілком преможе неправду.

Ніхто не догадався б, що тут твориться великий геройський вчинок; що приноситься тут велика жертва щирої української молодої душі для добра цілого свого народу.

А хутір ставав близше і близше. Вже було можна бачити в саді поодинокі дерева. У відчинених воротях побачила Маруся темно-жовтих курей, що походжали по широкому двору. Коло воріт сидів величезний кудлатий собака і спокійно ждав воза. Видно, що і він бачив на свойому віку багато всякого і вже ніщо не було для нього несподіванкою

Ще хвилина, ще друга і Маруся довезла січовика до Книшевого хутора, звідки він перебрався безпечно до Чигирина.

Ось такі то колись були наші Козаки!

Але ще славніше — на [illegible] широкий світ славне, що такими відважними [illegible] завзятими і такими [illegible] були наші Козачки

А дальше... Вісти, що при[illegible] до Чигирина, звіщали, що ось надходить козацька підмога. Минув день [illegible] підмога наспіла. Тоді вже [illegible] [illegible] — хто не впав, той утік в [illegible] трасі. І цілий табор (польський) т стався тоді в руки Козакам.

А тоді вже і Маруся вернулася до батьківського дому

Марко Вовчок.

ИДИ І БІЛЬШЕ НЕ ГРІШИ.

Прийшла раз до Йова Почаївського жінка і каже:

— Святий отче! Великий [illegible] я, та не можу його позбутися

— А який це гріх? — запитав праведник

— Я люблю других надмір [illegible] я обмовляти. Покажи мені, отче, мій гріх на примірі, а може я зрозумію перемножу свою пристрасть

І сказав праведний муж.

— Вийди на город, нарви [illegible] квіток і принеси мені.

Коли жінка принесла, сказав Йов

— Тепер піди дорогою і обривай листки і цвітки і кидай на одну і другу сторону. Коли ж все обірвеш, вертай до мене.

І жінка зробила, як було їй сказано. Коли ж вернулася, сказав знов святий муж:

— Піди і позбирай назад все, що порозкидала

— Це неможливе — зауважила жінка, — бо я кидала всюди і вітер забирав та кидав далеко від мене.

— Отсе тобі і примір — сказав тоді Йов. — Запамятай, що сказаного ти вже не позбираєш і не завернеш та заподіяної шкоди не винагородиш. Говори отже лише те, що конечне і без чого не можна обійтися. А коли пристрасть зачне брати над тобою перевагу, зроби ось так, як тепер робила. Чи ясний тобі цей примір?

— Ясний — відповіла жінка

— Добре! Іди і більше не гріши!

АЛІЯНТИ ЦЕНЗУРУЮТЬ ПІСНІ.

Аліянтські власти в Японії позаборонювали багато японських народних пісень, з тих одна подібна до „Світ гом" та багато інших, які тішать і підбадьорують японців.

Canada Year Book, 1945.

Вийшов з друку канадійський урядовий Річник, Canada Year Book, 1945, збір статистичних інформацій, приготованих домініяльним статистичним бюром і виданих за дозволом міністра торговлі й промислу, Дост. Джеймса А. МекКинона. Такі Річники виходять що року і крім строго статистичних інформацій, вони включають деякі статті спеціяльного значіння, написані відповідальними фаховцями

В найновішім Річнику одною з таких спеціяльних статей є сам вступ, що подає подрібний огляд военних зусиль Канади і огляд военних відносин до хвилі, коли книжка [illegible] до друку. Інші спеціяльні статті є: Фізична Географія Канадійських Східних Підбігунових Областей, Зріст Канади в Закордонних Відносинах та її роля в Допомоговій Відбудовній Праці в Окупованих Територіях, Канадійська Продукція Петролію, [illegible] в Канадійській Фабричній Продукції з Мирного до [illegible] го Часу, Міжнародні Конференції Воздушних Справ, Военна Роля Паровик[illegible] в Канаді, Північні [illegible] Поля Канади, Демократичне Функціонування Преси, Діяльність Ради Военних Цін і Контролі Цін, Рент і Постачання.

Повищі статті, як і статті в попередних Річниках, надають Річникам енциклопедичного значіння, поза те служать найновішими статистичними інформаціями

В Річнику поміщено більше число мап завдяки тому, що можна було дешево ужити ті, що були приготовані для інших звітів бюра.

Річник в полотняній оправі має на продаж King's Printer, Ottawa, по $2.00 за примірник. Обмежене число Річників в брошурованих (оправлених в папір) є на продаж для священиків, студентів та вчителів по ціні $1.00. Замовлення на ці спеціяльні примірники треба посилати до Dominion Statistician, Dominion Bureau of Statistics, Ottawa.

ГАРНА ГРОМАДСЬКА ПОДІЯ.

(Гленден, Алта.)

Членки Т-ва Л. Українки з чоловіками зладили несподіванку пані А. Клячук. Вона ж одна з тих, що [illegible] перша закочує рукави при громадській роботі без просьби. Не було [illegible] листопада

[illegible] вона і заслужила на [illegible]. При перекусці д-ка Сем[illegible] вручила пані Клячук скромний дарунок, а також і п. Клячукові за те, що не здержує жінки від громадської праці. Дякуючи за дарунок п. Клячук подарував 25 дол. на церкву, яка тепер докінчується.

Не забули зібрані і Колегії і зложили для неї також дарунок, а то:

По 3 дол.: Роман Максимюк.

По 1 дол.. А. Кіндракевич, В. Коштура, Г. Спасюк, Ілія Волинський, І. Клячук.

По 75 цт., Гр. Особа.

По 50 цт.: І. Ощуст, В. Кіндракевич, Д. Іванчук, О. Стасик.

По 25 цт. і Кашуба.

Разом 11 доларів

Ще одна справа.

Гленденська громада придбала нових членів і з тої нагоди було гарне принятя.

[illegible] згодою чи не найстаршого піонїра і щирого працівника, п. Г. Спасюка, члени зібрались 2-го листопада вечером і привезли нових [illegible] в то: п-во Кашуби, що перебралися з Франчир Алта.; п-во Іванчуки та брат і братова пані Іванчукової; п-во Фуштеї, що переселилися з Васел. Алта.; п-во Данилюки з Ворспайт, Алта.

Їх приштано дуже сердечно, як рідних, як своїх, і як тих, що, як воїни Христові, хочуть працювати для Рідної Церкви.

На цім щирім і поважнім зібранню зложено на фонд Колегії 11 доларів.

Всім щира подяка!

Свящ. В. Сенишин.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ДЛЯ СВЯЩЕНИКА.

(Егремонт, Алта.)

Дня 21 вересня егремонтська громада зійшлася до Народного Дому, щоби віддати честь і подяку своєму священикові о. Васильову і його дружині. Коли вони прийшли до галі, п. Короташ, голова громади, привитав їх у дверях і попросив до стола, де жіноче товариство приладило гарну перекуску. Дальше промовляли другі члени громади і дякували о. Васильову за гарну і научну обслугу. За той час, від коли о. Василів обслугував нашу громаду, ми є дуже задоволені і бажаємо о. Васильову іти так дальше і проводити межи нашими українцями святу ідею нашої Української Православної Церкви.

П. К. Радомський піддав думку, щоби громада зложила на памятку на пресовий фонд Українського Голосу. Слідуючі особи зложили:

По 1 дол.: о. Василів, К. Радомський, С. Радомський, В. Бачинський, В. Короташ, І. Василишка, М. Дмитрик, Г. Бугай, Г. Хіжан, І. Неделко, Т. Плюпек, Д. Теленко, Г. Біліда, М. Лукашевич.

По 50 цт.: пані Лукашевич, О. Климчук. — Разом 15 дол.

З цего передано через о. Василіва 10 дол. на Колегію, а 5 дол. висилаєм до Українського Голосу на пресовий фонд

Опісля пані Плюпек подякувала від жіночого товариства і вручила дарунок, за котрий о. Василів і пані Василів сердечно подякували.

Присутний.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Форт Франсес, Онт.)

В неділю 30 вересня, 1945 відбулося хрещення сина п-ва Василя і Насті Коцюбів, якому дали імя Орест Василь.

Чину хрещення доконав свящ. П. Гаіцький. П-во Коцюби запросили гостей до свого дому на обід. Тому що пора була пізна то гості залишились і на вечерю. Підчас вечері були промови і о. Гаіцький зробив заклик до гостей дещо пожертвувати на наші справи. До заклику віднеслися щиро і жертвували на Колегію:

По 10 дол.: М. Гринол, алдерман в Форт Франсес і Г. Боднар.

По 5 дол.: І. Юськів, В. Гринол

По 2 дол.: В. Коцюба.

По 1 дол. М. Євчин і І. Гушуляк.

На Український Голос і Вістник жертвували:

По 1 дол.: В. Коцюба пані Н. Балан, І. Гушуляк, П. Парипа, І. Юськів, М. Євчин. Розділено 3 дол. на Український Голос і 3 дол. на Вістник.

Жертводавцям щира подяка.

о. П. Г.

ПОДЯКА ЦЕРКОВНІЙ ГРОМАДІ В ОВКБОРН, МАН.

На цім місці хочу публично і щиро подякувати членам православної громади с. Володимира в Овкборн за несподіванку для мене і моєї дружини 15 листопада ц. р. Подяка і членам громади і заряду!

Щира подяка і прибувшим гостям з громад Мензі, Виста і Січ, й усім-усім, що були на цім вечірку

Подяка за княжу жертву і дарунки, якими нас обдаровано.

Подяка і промовцям.

Подяка всім за щире відношення до мене і моєї дружини. Це свято залишиться в нашій памяти назавсігди. Таке відношення показує що є нам близькі люде і це дає моральну силу до дальшої праці.

Усім-сім щире Українське Спасибі! Нехай Господь благословить усіх і винагородить сторицею!

Свящ. В. Федак

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ.

(Вакав, Саск.)

Георгій і Анна Костинюки дочекалися Божого благословення тим, що їхна родина побільшилася Господь післав їм дуже гарну донечку, що є потіхою для всьої родини. Її треба було впровадити в ряди християн і в члени святої Православної Церкви.

На це вибрали вони неділю 23 вересня. Того дня Всеч. о. Є. Гришина уділив святих Тайн Хрещення й Миропомазання маленькій Розі Анні. При тій то нагоді щасливі батьки дитинки зарядили принятя й запросили кумів та й гостей на забаву.

При забаві, гарних співах і веселих розмовах не забуто і на нашу пресу. Пан Фернюк зробив заклик до гостей зложити свої дари на Український Голос і Вістник. Зложили:

По 2 дол.: Гр. Фернюк В. і Анна Лушки

По 1 дол.: В. Голінатий, В. Стинтон, Г. Костинюк, Анна Фернюк, о Гришина

По 50 цт. Марія Стинтон

Гроші розділено по половині на оба часописи

Всім жертводавцям щира подяка а маленька Роза Анна нехай здорова буде й росте щасливо родичам на втіху, а Богові на славу

Гість.

МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ.

(Посмертна згадка).

Дня 7-го грудня, 1945, в год. 4 пополудні рознеслась сумна вістка, не лише по Келгарі але також і по цілій полудневій Алберті, що того дня помер широко звісний пок. Михайло Данилович, проживши 54 роки. Його несподівана смерть дійсно викликала смуток і жаль всіх тих, що Покійного знали близше, і з ним жили коротше, чи довше. Пок. Данилович захорував на 4-го листопада 1945 р., а на 7-го грудня покінчив життя.

Пок. Данилович був щирим і взірцевим громадянином, цілий час належав до укр. прав. церкви, був довголітним передплатником Українського Голосу та Вістника, належав до Укр. Т-ва Взаїмної Помочі від дня її заснування і все занимав важні становища в заряді цего товариства.

Пок. М. Данилович походив з Жидачівського повіту, зах. України. Прибув до Канади малим хлопцем зі своїми родичами в околицю Карвел, яких 25 миль на захід від Едмонтону. Одружився з Анною Прощів і перенісся на гомстед в околицю Во, Алта., де фармерував якийсь час, потім заложив маленький склеп в місті Едмонтоні і там був аж до 1927 року; відтак з родиною перенісся до Келгарі, де купив кілька акрів землі. З малими дітьми і дружиною знова мусів тяжко працювати, щоб виховати дітей на добрих горожан цеї країни та щирих українців.

Полишив в смутку дружину Анну, чотирох синів, з яких три ще приналежні до військової служби і один з них за морем, та одну дочку, замужну за Петром Стодолою. Також полишив ще старенького батька 96 років, двох братів та дві сестрі.

Про Покійного є дуже багато до сказання про його добрі діла не лише дома, але і в громадськім життю.

Перед слабістю він ще їздив і колектував річи на церковний базар, не знаючи, що то вже був послідний базар для церкви, яку він так любив і все помагав не лише роботою, але й грішми

Похоронного чину довершив о. Мих. Фик з Редвей, Алта. дня 10 грудня. В год. 10-ій рано привезли тіло в послідне до тої церкви, що Покійний так дуже любив і багато гроша та праці самий там поставив. Коли домовину заносили до церкви, то сонце показалось зза хмар і Скалисті гори від сонця заблищали та за хвилину знова сонце сховалось за хмари. Виглядало, що сама природа з небес гляділа сумно на похорон щирого і заслуженого українського патріота.

Учасників похорону було около 300. Це вже є доказ, що Покійний мав знакомство і приятелів, бо були на похороні аж з Колдейл, Ноблфорд, Олдс, Карстейрс, Карвел, Едмонтон а навіть аж з Венкувер. Покійного похоронено на

Квінс Парк цвинтарі, віддаленім около милю від його помешкання.

По похороні пані Данилович і сини запросили подальших гостей на обід до їх дому, де о. Фик провів молитву за померлого Михайла, і всі гості засіли до столів. При кінці о. Фик сказав кілька слів про Пок. Михайла і завізвав присутних зложити жертви на вінець для нього, на що присутні радо погодилися і зложили жертви в сумі 81 дол., які на бажання жертводавців розділено як слідує: 34 дол. на укр. збігців, 34 дол. на Укр. Прав. Колегію; 8 дол. на Український Голос включаючи і клішу покійного, а 5 дол. на Вістник. Ліста жертводавців слідує:

По 5 дол.. І. П. Світик, Келгарі; Ів. Малярчук, Карстейрс, Алта.; о. Мих. Фик, Редвей, Дан. Данилович, Беверлі, Ів. Данилович, Едмонтон, Вас. Челядин, Олдс, Мих. Бавус, Карвел; Стефан і дружина пані Данилович, П. Згурський, Колдейл; А. Зайчук, Нобдфорд; В. Кицкало, Карвел, І. Петращук, Келгарі; Р. Проць, Карвел; Амброс і пані Данилович, син і невістка з Келгарі і Ів. Савчук з Едмонтону.

По 3 дол. П. Стодола, Келгарі;

По 1 дол. І. Проць. Члмен Марія Пасенко Карвел; Вол. Бісюк, Келгарі. — Разом 81 дол.

Спи Дорогий Приятелю, спокійно в канадійській землі, в своїми добрими ділами і примірами завше останешся в памяти. Ми тебе запевняемо, що роботу, яку ти робив і яку ти нам лишив, ми будемо дальше продовжувати і тебе споминати все добрим словом. Бо Ти все бажав добра і робив добре і все поміг тим, що помочі потребували, хотяй нераз сам на тім потерпів. Ти знав бідного і все подав йому свою помічну руку, а ... веселою вдачою розвеселював засмучених і тих, що лежали по шпиталях слабі і немічні. Ти все находив час і ніколи не сказав, що не маєш часу відвідати слабого, або удiлити своєї поради. Нехай Тобі канадійська земля буде такою легкою, як перо.

Довголітний приятель покійного.

ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД.

ВАКАВ, САСК.

По 1 дол. Д. Гнідий, В. Шдух, І. Михайлюк, Л. Михайлюк, І. І. Луцюк, В. Б. Луцюк, В. Хонько, Ольга Луцюк, І. Мельник, Д. Федорук, Г. Березовський, Вол. Катин (ст.), В. Луцюк, І. Печарський, Ю. Кидарачук, В. Калинюк, І. В. Луцюк, М. Луцюк, Ю. Серновський, В. Гринюк, А. Михайлюк, М. В. Луцюк.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

ВИТКІВ, САСК.

По 1 дол. М. Іванчук, М. Шпак, І. Гоян, В. Сорока, І. Свистун, Р. Олексюк, П. Іванчук, П. Войтюк.

АРРАН (Кобзар), САСК.

По 50 цт. Роман Грицай.

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.

ЛАВНІНГ, АЛТА.

По 1 дол. Ф. Стрийський, Т. Бетзик, Г. Балянецький, О. Онгуран, Ст. Магас, Т. Російчук, І. Ткачук, пані Бувр-Рогатинчук, Г. Фуштей, М. Бувр, Д. Шерстинюк, І. Рубінський.

По 90 цт.: Гр. Гаврелюк.

По 25 цт.: Т. Російчук.

ГЕМЛИН, АЛТА.

По 1 дол.: Ст. Івоник, Л. Лучак, М. Труфин.

По 50 цт.: Н. Равлюк, І. Дарий, Н. Белзак, М. Гуменюк, В. Івоник, І. Рудак.

Дрібними — $1.25.

ПРІЛЕЙТ, САСК.

По 1 дол.: П. Скоробогач, Анна Фінк, Ф. Чернецький, І. Чернецький, М. Салик, І. Т. Райчиба, М. Козловський, М. Гізин, В. Скоробогач, М. Чернецький, М. Скоробогач, І. Гізин, Ю. Товстий, С. Сорочка, Ф. Скоробогач, І. Фінк, К. Крим, В. Файчук, Н. Доле, І. М. Райчиба, П. Бозик.

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

Збірка в церкві, на Гардентон, Ман. $17.45.

ВРОКСТОН, САСК.

Члени громади св. Іллі — $18.50

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ПОПОР, САСК. (коло ріки)

По 1 дол. Г. Губка, С. Королик, І. Василович, Г. Квасниця, С. Кузик, В. Стінка, В. Франко, Г. Галик, В. Король, В. Марчук, П. Квасниця.

ІНСИНГЕР, САСК. (коло Льорн)

По 1 дол. П. Туманський, Н. Середюк, І. Гора, І. Радній, П. Мельничук, В. Ч. Руснак, В. Козак.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Гринишина.

СІЧЕНЬ—1946

- 6 Неділя — Ст. Джулієн
- 7 Понеділок Різдво — 12 год. в ночі — Вакав; 10 год. рано — Смітс.
- 8 Вівторок Собор Пр. Богор. — Кадворт
- 9 Середа. Влмч. Стефана — Елов Крік.
- 13 Неділя — Місем
- 14 Понеділок Новий Рік. — Тернопіль
- 18 Пятниця Навечеріє Богоявлення — Вакав
- 19 Субота. Богоявлення — 12 год. в ночі — Еллов Крік; 10 год. рано — Ст. Джулієн.
- 20 Неділя — Атвена
- 27 Неділя — Кадворт

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Унгера

СІЧЕНЬ

- 6 Неділя — Іст Селкірк
- 7 Різдво Хр. — Брендон
- 8 Собор Богор. — Поплар Парк.
- 9 Првмч. Стефана — Стед.
- 13 Неділя — Поплярфілд

Адреса: 305 Парк Стріт

Нове число телефону 25 084

Виннипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба.

СІЧЕНЬ 1946

- 6 Неділя Арран-Кобзар
- 7 Різдво — Арран (місто)
- 8 Вівторок Собор Пр. Богор. — Райтвіл
- 9 Середа Влмч. Стефана — Чейбрикж
- 13 Неділя — Гопсон Бей Джокшин
- 14 Понеділок Новий Рік — Ендевор
- 19 Субота Йордан — Арран місто
- 20 Неділя — Пайн Ривер
- 27 Неділя — Стінен

ЛЮТИЙ

- 3 Неділя — Стоджис
- 10 Неділя — Арран місто
- 12 Вівторок Трох Святих — Глен Елдер
- 15 Пятниця Стрітення — Ервуд
- 17 Неділя — Пайн Ривер
- 24 Неділя — Флин Флон

Адреса: Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіховича.

По Утрені год. 10 катехизація для дітей; проситься родичів посилати дітей на означений час.

554—7-ма вул. Іст

Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва

СІЧЕНЬ.

- 6. Неділя — Довнінг
- 7 Різдво — Вилингдон.
- 8. Собор Пр. Богор. — Лужани.
- 9. Првмч. Стефана — Боріщі.
- 13. Неділя — Ендрю
- 14 Новий Рік — Завале
- 18. Свят. Вечір — Іспас. 1 год. по пол. свячення води — Бринзлей, 3 год. Вечірня і свяч. води — Каганн.
- 19. Йордан — свячення води — 7 год. рано — Довнінг. 9.30 рано — Вилингдон. 11 год. — Боріщі. 12.30 по пол. — Лужани. 1.30 попол. — Новий Прут. 2 го пол. — Завале. 3та година — Сучава. 4 год. Вечірня і свяч. води — Ендрю.
- 20. Собор І. Хрест. — Гемтин

Адреса: Вилінгдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Феданя.

СІЧЕНЬ—1946

- 6 Неділя — Виста.
- 7 Понеділок. Різдво — Овкборн.
- 8 Вівторок Собор Пр. Богор. — Мензі.
- 9 Середа. Стефана — Січ.
- 13. Неділя — Росборн (місто)
- 14. Понеділок Новий Рік — Глен Елмо
- 19 Субота Богоявлення Господ— Сенді Лейк.
- 20 Неділя — Овкборн.
- 27 Неділя — Енгусвил.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ.

- 6. Неділя — Шелветей
- 7. Понеділок. Різдво — Роблин-Зелена
- 8 Вівт Собор Бог. — Грендвю
- 9 Середа. Стефана — Дрифтинг Ривер.
- 13 Неділя — Гілберт Плейнс
- 14 Понед Новий Рік — Петлюра
- 19 Субота Богоявлення Господнє — Роблин — місто.
- 20. Неділя — Ів. Хр. — Шортдейл
- 27 Неділя — Леннард

Почт. скринька 54 Роблин Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

СІЧЕНЬ

- 6 Неділя — Кридор
- 7 Понед. Різдво — Гефорд (початок 7 год. рано).
- 8 Вівт Собор Богор. — Глеслин.
- 9 Середа. Влмч. Стеф. — Маралин.
- 13 Неділя — Витків
- 14 Понед. Новий Рік — Редфілд
- 19 Субота Йордан — Гефорд на фармах
- 20 Неділя — Гефорд
- 27 Неділя — Білкин

Адреса Бох 51 — Гефорд Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

СІЧЕНЬ

- 6 Неділя — Канора.
- 7 Понеділок Різдво — Канора
- 8 Вівт — Собор Пр. Б. — Дробот
- 9 Середа Св. Стефана — Тиаля
- 13 Неділя — Фостон.
- 14 Понед. Новий Рік — Клейр.
- 19 Субота Богоявлення — Вимер
- 20 Неділя — Бюкенен
- 27 Неділя — Канора.

Бох 424 — Телефон 67

Канора Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
487 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерня, овочі огородина на домашні

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ, 1946.

1	В	19	Преп. Ілії та Ігнатія Печ.
2	С	20	Свщм. Ігнатія Богоносця
3	Ч	21	Смерть Петра Митр. Київ.
4	П	22	Вмч. Анастасії, Теодотії
5	С	23	10 муч. в Криті Павл. ец.
6	Н	24	Нед. Св. Отців. Св. Вечір
7	П	25	Різдво Ісуса Христа
8	В	26	Собор Пресв. Богородиці
9	С	27	Стефана первомученика
10	Ч	28	Св. 20.000 муч. в Нікомид.
11	П	29	14,000 дітей уб. Іродом
12	С	30	Мч. Анисії діви, мч. Зотика
13	Н	31	Нед. по Різдві Прп. Геласія
14	П	1	Новий Рік — Василія Вел.
15	В	2	Преп. Сильвестра Печер.
16	С	3	Преп. Малахія, муч. Гордія
17	Ч	4	Собор 70-ти Апостолів
18	П	5	Святий Вечір Богоявлення
19	С	6	Богоявлення Господнє.
20	Н	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Прп. Григорія Печерського
22	В	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	С	10	Григорія еп. Нисского
24	Ч	11	Прп. Теодосія Великого
25	П	12	Сави архієп. Сербського
26	С	13	Мч. Ермила і Стратоника
27	Н	14	Нед. Св. Отців уб. в Синаї
28	П	15	Прп. Павла Тивейського
29	В	16	Поклон Кайд. ап. Петра
30	С	17	Прп. Антонія Великого
31	Ч	18	Св. Атанасія Кирила арх.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сенишина.

СІЧЕНЬ—1946

- 6. Неділя — Тірілн. Північна відправа — Гленд.
- 7 Понеділок. Різдво — Спеден
- 8. Вівторок Собор Пр. Богор. — Биг Медов
- 9 Середа. Првмч. Стефана — Ардмор
- 13. Неділя — Белліс.
- 14 Понеділок Новий Рік — Стрей
- 18 Пятниця — Сенді Ренидс (Водосвяття)
- 19 Субота Йордан — Глендон.
- 20. Неділя Собор Івана Хрест — Смокі Лейк (Водосвяття)
- 27 Неділя — Віліна

Адреса Бох 37. Глендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гліцького

СІЧЕНЬ

- 6. Неділя — Сеньків.
- 7 Понед. Різдво — Толстой
- 8. Вівт. Собор Богор. — Вайта.
- 9 Середа Стефана — Гардентон
- 13 Неділя — Сірко
- 14 Понед. Новий Рік — Сондави
- 19 Субота. Йордан — Гардентон
- 20 Неділя — Пембіна
- 27 Неділя — Роза.

Адреса Толстой, Ман.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ, 1946.

6. Нед. Св. Отців. Гол. 3. УЄ 6. Літ. Ап. Жидів 11: 9—10, 17—23, 32—40. Еван. Матея 1 1—25.

7. Різдво Христове. УЄ Мат. 1 18—25 Літ. Ап. Галат 4: 4—7 Еван. Матея 2 1—12

8. Собор Пр. Богор. УЄ Матея 2 1—12 Літ. Ап. Жид. 2: 11—18. Еван. Матея 2 13—23

9. Стефана УЄ Івана 15 17—27 Літ. Діян. 6: 8—15; 7: 1—5 і 47—59. Еван. Матея 21: 33—42.

13. Нед. по Різдві. Гол. 4. УЄ 7 Літ. Ап. Галат 1: 11-19. Еван. Матея 2: 13—23

14. Новий Рік. Василія. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Колосян 2: 8—12 і Жид. 7: 26—28 і 8: 1—2. Еван. Луки 2: 20—21, 40—52 і Луки 6: 17—23

19. Йордан. УЄ Марка 1: 9—11. Літ. Ап. Тита 2: 11—14 і 3: 4—7. Еван. Матея 3: 13—17.

20. Собор Предтечі. Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. Ефес 4 7—13 і Діян. 19: 1—8. Еван. Матея 4: 12—17 і Івана 1: 29—34.

27. Нед. 31. Голос 6. УЄ 9. Літ. Ап. 1 Тим. 1: 15—17. Еван. Луки 18: 35—43.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 261 Blake St. Cor. Ritson Road Aug 1945

THE HERALD Box 3636 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1946. ЧИСЛО (566)) 2

ДВІ НАЙВАЖНІШІ СПРАВІ.

Серед газетного змісту нині дві справи стоять на першім місці — справа Палестини і справа бомби. Виглядає, що люди, які мають про ті справи рішати, не знають від котрої зачинати. Жиди на цілому світі підносять крик, щоби дозволити їм створити з Палестини жидівську державу, знов же Араби та магометанський світ організуєсь проти жидів. З того виглядає, що для світових політиків Палестина є другою бомбою.

В ЮГОСЛАВІЇ.

В Білгороді, столиці Югославії, знайшли тайну друкарню й арештували 13 осіб. Мали вони друкувати відозви з закликом прилучатись до генерала Михайловича, щоби нагнати Тіта, який править Югославією. Кажуть, що Михайлович збирає на те ж в горах 60-тисячну армію.

В ІТАЛІЇ І СИЦИЛІЇ.

В Італії поширюються розрухи, яких кличем є: Хліба і праці! Вже і в Римі були такі розрухи, підчас яких були бійки. Подібне діється і на острові Сицилії.

НИЩАТЬ 28 ФАБРИК.

Американські військові власти недавно постановили знищити 28 німецьких фабрик в Баварії, де вироблялись літаки.

НА ПРАЦЮ УННРА.

Сорок і сім країв, що є членами Організації Допомоги і Відбудови, до кінця 1945 р. мали зложити на роботу згаданої організації три і пів більйона (3,611,942,710) долярів.

РАБУНКИ В ІТАЛІЇ.

В Італії потворилися молодечі рабівничі банди хлопців від 10 до 16 літ віку. В Римі така одна банда складалася з 30 хлопців, в Авеццано з 40. Їх поліція арештувала. Але подібних є всюди багато.

В ФРАНЦІЇ БРАК ПОЖИВИ.

Брак поживи в Франції належить до перших важних справ, якими всі журяться. Було вже багато демонстрацій з того приводу. Нема мяса, але нема також хліба.

СТЕЙТСЬКИЙ КАПІТАЛ В ПАЛЕСТИНІ.

Комісія, що розсліджувала в Вашингтоні справу Палестини, каже що в Палестині є 45,000,000 дол. приватного стейтського капіталу в усяких підприємствах, а крім того стейтські жиди подарували Палестині 110,000,000 — певна річ, що подаварули жидам.

ДО ЯПОНІЇ.

З Канади будуть висилати до Японії тих японців, що давніше заявили бажання туди їхати, однакож відсилання мабуть відложать на пізніше, бо в Японії тепер велике безробіття й алійнти там мають багато клопоту.

ВЕЛИКА СПЕКА В АВСТРАЛІЇ.

Вістка з Австралії, 18 грудня каже, що в Австралії була спека, яка доходила до 115 степенів горяча. Грудня 17 вмерло від горяча 11 осіб.

ТИФ В ЕВРОПІ.

З Праги є вісти, що на Словаччині панує тиф і багато людей вмирає — не тільки від слабости, але і з голоду. Вістка говорить і про українців, отже про закарпатських українців, що в 169 селах багато їх вмирає.

ДЕ Є ЩЕ СТРОГА ЦЕНЗУРА.

Є нині на світі дві держави, де панує строга цензура і світ не може точно довідатися, що і як там діється, а тими є Китай і Росія. Розуміється, що цензура розтягається і на ті краї, які Росія забрала. Зрештою в Росії всі часописи видає уряд, отже в них пишеться лише те, що уряд хоче. І в світ уряд висилає лише такі вісти, які він хоче. Коли ж і буде в Росії чужий кореспондент, то і він мусить брати вісти з російських газет. Коли б же щось поза тим збрав і хотів переслати в світ, то мусить давати до перегляду російській цензурі.

Недавно казав редактор „Шікаго Дейли Нюз", Валтерс, що край, в якім нема вільної преси, загрожує світови війною.

НОВІ КАРДИНАЛИ.

З латинським Різдвом папа Пій XII назначив 32 нових кардиналів і так доповнив Колегію Кардиналів до повного числа 70, чого від століть не бувало. Бо доси завсігди було багато порожних кардинальських місць. Дотого ж між 32 новими кардиналами 6 є італійцями, і так італійці між всіми кардиналами є в меншости, чого також від соток літ не бувало. Замітне і те, що нові кардинали з ріжних країв, отже і таких, які доси кардиналів не мали. Видно, що так папа думає сильніше звязати для себе католиків світа.

КОШТ ЦІЛОЇ ВІЙНИ.

Кілько життя минувша війна забрала, годі точно обчислити, однакож можна обчислити точніше грошеві страти, не вчисляючи особистого людського майна. Отже обчисляють, що ціла війна коштувала грішми 680 більйонів долярів. А думають, що слідуюча війна буде ще дорожша.

ТАКОЖ ВИНАГОРОДА.

Часописи подають новинку, що в Каліфорнії суд признав 5,000 долярів відшкодування фармерови, бо через гук літаків, що понад його поле літали, корови зменшили кількість молока. Очевидно фармер мусить мати велике число коров. Та все ж присуд незвичайний.

ДІВЧАТА ВЕДУТЬ ПЕРЕД.

Онтарійський уряд каже, що в Онтеріо злочинність між дівчатами скорше збільшаєсь, ніж між хлопцями. Коли від 1943 до 1944 р. злочинність між хлопцями збільшилась на 32 процент, то між дівчатами на 54 процент. За причину уряд подає безконтрольність в домах і розводи родичів.

МУРИНИ ПРОТИ БІЛИХ.

Білі в Стейтах завсігди були проти чорних і не терпіли їх побіч себе. Недавно в Вашингтоні був муринський танець; коли ж прийшов між них білий, його випросили. Таке за таке!

ПРО АМЕРИКАНСЬКУ МОЛОДЬ.

Дж. Е. Гувер, директор Федерального Слідчого Бюра, заявив недавно, що організація американської молоді, т. з. „Молодь за Оргнізацію Демокртії" (Ют фор Демокраси Органиэейшин) „має всі руїнницькі ціли комуністичної партії в Америці. Вона перемінила б наш демократичний захист на безбожну, невільничу державу, де противники демократії робили би, що хочуть".

ВМЕР ГОЛОВНИЙ РАБІН.

В Лондоні в Англії, вмер 14 січня головний жидівський рабін, др. Йосиф Герман Герц, маючи 73 роки. Він був рівнож провідною силою в світових жидівських політичних справах. Приїхав малим з Чехії до Ню Йорку, тут виховався, опісля був рабіном в Стейтах, Европі й Африці.

ЗГИНУЛО 16 В КОПАЛЬНИ.

В Велч, В. А. в копальни була 15 січня експльозія, в якій згинуло 16, оден робітник в шпиталі, а ще 22 були трохи поранені. Всіх було в копльни 267, отже можна вважати чудом, що так мало згинуло. Бо експльозія була така сильна, що навіть на верху деякі будинки порозвалювалися.

ВБИВ ЧЕРЕЗ ПОДАТОК.

В Бофало, Н. Й. Лой Брізер вбив молотком свою 38-літню жінку. Причина мала бути така, що він визаховував доходовий податок, щось йому мабуть не вийшло, причим посперечався з жінкою і вбив. Опісля підрізав собі горло і в безнадійнім стані взяли його до шпиталю.

ПОДАРУВАЛА ОЧИ.

В Мавнт Киско Н. Й., вмер фабрикант Войгт підчас автомобілевого випадку. Його жінка дозволила, щоби його очи забрали до „банку" на лічення сліпих. Вона сказала: „Він інтересувався долею сліпих і я знаю, що він був би дав свої очи на поміч невидючим". Мав 57 літ. Після випадку не прийшов вже до свідомости.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ.

Послідними часами всюди в Канаді було багато випадків, де діти, оставлені без догляду старших погоріли, або інше лихо їм вийшло. З того приводу організація Злучених Фармерських Жінок в Алберті поставила домагання, щоби уряд заострив закон супроти тих, що дітей самих полишають. І мабуть таки багато вини спадає на старших вдома. Коли б вони мали на увазі, що діти є дітьми і що треба окремо подбати, щоби не було легких причин до лиха, то подібних нещасних випадків тільки не було би.

СПРАВА ЦУКРУ.

В Ню арку, Н. Дж., перед судом опинилися урядовці Фреш Гровн Презерв Корорації і їм доказують, що хотіли крутнею взяти 10,000,000 цукру призначеного на пайковання, і своїм способом розпродати. Тими урядовцями є два брати Грінберги, оден предсідник, другий касієр фірми, та ще другі

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошуеться тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$69,050.59
Едмонтон, Алта. (Збірка о. П. Мельничука)	
Др. Іван Верхомин (перше дав $125.00)	200.00
Михайло Рутташ	100.00
Жертводавець який не хоче щоб його імя оголошувати, жертвував на бібліотеку Колеґії	50.00
Айтуна, Саск. (Збірка о. І. Кусого)	
Михайло й Софія Бззюк	100.00
Іван і Анна Козій	25.00
Михайло Левко	10.00
Стась Левко (перше дав 5.00)	5.00
Роблін, Ман. (Збірка о. Т. А. Горбая)	
Василь Лисак	50.00
Василь Барабаш	50.00
Іван Гайович	25.00
Петро Горбей	15.00
По 5 дол.: Юліян Воробець, Дмитро [illegible], Николай Гаврищ	15.00
Петро Лась	1.00
Дніпро, Саск. (Збірка о. Ф. [illegible])	
На похорон [illegible]	[illegible]
Августин Угольницький	1.00
Збірка о. В. Апонюка.	
Ст. фрея Л. [illegible] Рейберн [illegible]	5.00
Збірка на похороні [illegible]	18.10
Збірка о. В. Сенишина.	
Захарій Кр[illegible], Спеден, Алта	25.00
Михайло [illegible], Спеден, Алта (перше дав 10.00)	15.00
Олексій Матвійчук, Спеден, Алта	10.00
Амвросій Строжук, Бат Мед'я, Алта	5.00
Іван Над[illegible], Бат Мед'в, Алта	1.00
Збірка о. Л. Дячини.	
Михайло Ласта, Клендональд, Алта	25.00
Іван Голик, Клендональд, Алта	5.00
Збірка о. В. Федака.	
Стефан Мельник, Оксбори, Ман. на умеблювання кімнати в Колеґії	129.50
Данило Голубіцький, Оксбори, Ман. на умеблювання кімнати в Колеґії	125.50
Іван Сконцеляс, Менз, Ман. (перше дав 25 дол.)	75.00
Стефан Манелюк, Оксбори, Ман. (перше дав 50.00)	50.00
Збірка о. Д. Ф. Стратійчука.	
Лука й Анна Попович, Ватсон, Саск. (перше дали 50.00)	50.00
Іван і Марія Кравець, Рама, Саск. (перше дали 10.00)	15.00
З ріжних місцевостей:	
Даниїл І. Калявський, Гай Прейр, Алта (перше дав 55.00)	50.00
Юрій Волошиновський, учитель, Сенд Лейк, Ман.	50.00
Збірка на весіллю Никотея Зелика й Іванни Марав, Виндзор, Онт.	1.50
С. Б. Микитюк, [illegible], Саск. (перше дав 50.00)	50.00
Трохим і Палагія Михальчук, Пенз, Алта	15.00
Т-во ім. Т. Шевченка, Пайн Ривер, Ман.	50.00
Василь Зарубій, Вегревил, Алта	15.00
Василь і Марія Блащуки, Свон Ривер, Ман.	15.00
Збірка на весіллю Василя Калинчука й Лусі Драпак, Вегревил, Алта. (Гроші прислав Т. Липка, Дервент, Алта)	5.00
Дмитро Глуханюк, Вест Форт Виллям, Онт.	5.00
Разом	$70,667.04

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

Письмо уніятського Митрополита Йосифа Рутського до Кардинала Бондіна про ріжні кари, присуджені Вітебщанам за вбивство, 11 лютого, 1924 р.

„Кардиналови Бондіну, покровителеви, Йосиф, митрополит руський

„Після такого жорстокого вбивства нашого Полоцького архиєпископа, о чім я перше писав подрібно, вашій ясновельможности, найяснійший наш король, потрясений [illegible] поганою справою, щоби відвернути [illegible] цілої держави справедливу кару Божу [illegible] пролиття крови архиєпископа, п[illegible] в до міста, яке винне за такий проступок, ком[illegible]сар[illegible]в.

„Вони, маючи з собою досить сильну охорону, що складалась з кінниці і піхоти — бо боялися біди від козаків, до яких (до козаків — В.) звернулося місто за охороною, за три дні скінчили суд і виповнили його.

„Відрубано голови двом міським передовим достойникам, а разом з ними в семнадцятьом горожанам, а їхне майно сконфіскували.

„Коло сто других горожан, які порозбігались в ріжні сторони перед прибуттям комісарів, засуджено на смерть заочно, а їх майно також сконфіскували.

„Відібрали привілеї (права — В.), які, [illegible] місту (Вітебськови — В.) за давніх часів дали [illegible] королі; на очах [illegible] знищено будинок міської ради (ратуш), за яким більше плакали, ніж за горожанами, яким поотинало голови. Дзвони, якими закликали людей проти епископа, забрано з усіх церков, **знищено дві схизматицькі синагозі** (підчеркнення наше — В.); **інші ж кари лишено волі короля.**

„Через все те напав на схизматиків великий страх і вони почали розуміти, що коли сенатори захочуть і небудь виповнити по приказу короля, то не жартують їх погрози козаками.

З тим поручаю моє найнизше смирення вашій ясній вельможности. В Бит[illegible] 11 лютого, 1624 р."

(Цей лист є в виданнях Кульчинського з 1734 р.)

ПИСЬМО ПАПИ УРБАНА

до польського короля Жигмонта, якого хвалить за покарання Вітебщан, 11 травня, 1624 р.

Жигмонту III, польському королеви Урбан VIII

„Дійсно бажаємо, щоби лучили словоби для еретиків (в папи православні, то еретики! В.) складатися з переконувань, а не з кар, бо нам миліше бачити меч вложений в похви, ніж облитий кровю. Однакож невиліченим членам треба затинати, щоби від діткнених заразою не загинуло все тіло.

„І тому то не завсігди треба сторожам загальної забезпеки думати лише о милосердю, але **деколи треба вживати строгости, бо кари нищать відвагу нечестивих, вони** злодійство пють, як воду і **тішаться не так добичею, як злочином.**

„**В отсих словах похвали вашому величеству, котрого гнів і справедливого суду зазнали жорстокі вбивники Полоцького архієпископа.** Бо Вітебськ який дав примір такого незвичайного проступку, буде служити тепер доказом Божої пімсти і побожности короля. А це так, що хто лише згадає злочин сього міста, дійсно не буде міг жалуватися, що святокрадство лютих схизматиків зосталось без покарання.

„Ти побачиш, що твердиня захищаюча Русинів від унії, розсипалась, і сміливість тих, що тішилися недолею католицької релігії, присмириться. Думаємо, що коли вчинок вашого величества милий для неба, то справедливо, щоби похвалитися словом апостольських писань.

„А ми будемо молити милосердного Отця, щоби не допустив короля, що народився для гаразду підданих, до вживання таких жорстоких способів. Нехай вмовляє він в Поляків бажання, щоби скорше старались заслужити ласку короля, а не його невдоволення.

„В Римі в св. Петра, 11 травня, 1624 року."

(Цей лист є в виданнях Кульчинського з 1734 р.).

ПОВІНЬ ЗЛОЧИНІВ В АНГЛІЇ.

Число злочинів після війни [illegible] на світі дуже піднеслося. Це бачимо в Канаді, бачимо в Стейтах, а подібне є також в краях Европи.

Нині повінь злочинів переходить через Британію. В Лондоні і других містах Англії злочинність [illegible] по[illegible]. Н[illegible] війни часи не знають такої злочинности, яка там є тепер.

Це спонукує уряд до побі[illegible] [illegible] поліційної сили, отже йде заклик, [illegible] бувші вояки ставали поліциями. В [illegible] близших кількох місяцях хочуть [illegible] бiльшити силу поліції на 16,000. [illegible] має нині понад 20 тисяч [illegible], до того хочуть додати ще 2,000.

Дуже багато злочинців, це вояки — британські та інші. Деякі з них, це дезертири, інші звичайні вояки.

Кажуть також, що значний вплив на виховання злочинців мали американські фільми.

Лихо ще в тім, що творців багатьох великих злочинів не можна схопити.

Коли ж таке діється в Англії, то можна сподіватися, що діється в [illegible] Европі, де самі собою відносини [illegible] більше спонукують до вбистя і рабунків.

Та головною таки причиною [illegible] ности є війна сама собою. Коли кілька літ людське життя не мало людської ціни; коли числом вбитих мірялося заслугу і геройство вбивців, то те саме легковаження людського життя стало в життю законом. Люде не хочуть відвикатися від того, до чого їх довго привчувано. А вдодатку коли ще й тепер великих державних рабунків і насильств цілком не осуджуєсь, але бересь їх як щось цілком нормальне і дозволене — з того висновок короткий: Можна їм — можна мені!

ЖЕРТВИ ПОВЕНИ.

В полудневих Стейтах були тепер великі повени, отже втопилося 21 особа, а в самім Кентокі 5,000 опинилось без домів. Шкоди в грошах на багато мільйонів. Повени були через сильні дощі.

АКТОРКА ЗБАНКРОТУВАЛА.

Колишня акторка, Мей Мyрей, що в 1926 р. мала майна на 3 мільйони долярів нині має майна на 100 дол., а 5,446 долярів довгу.

НАШІ АДРЕСИ·

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НОВИЙ РІК.

Новий Рік — це день великого значіння.

Ми маємо також деякі звичаї на це свято. От прим. діти молотять діда, йдуть засівати... Звичайно діти дуже нетерпеливо чекають Нового Року.

Та є ще щось, котре дає Новому Рокови своє окреме значіння. На Новий Рік ми повинні привести минулий рік собі перед очи й застановитись над ним; пригадаймо собі, що ми зробили доброго, а що злого. Треба добро наслідувати, а зло направити. Дехто навіть робить собі постанови, котрі має сповняти в протязі слідуючого року. Так можемо ми зробити кращу будучність для себе особисто й взагалі для всего народу.

Дехто це легковажить, та цим він виявляє нерозуміння справи. Жидівський нарід, котрий зберіг свою культуру від давен-давна, строго дотримувався й дотримується цього важного правила кождого свого Нового Року. Треба нам наслідувати добрі сторони чужих народів.

Бажаю всім Українцям Щасливого Нового Року, та хай наступаючий рік принесе кращу долю українському народови.

Орест Горчинський.

ЧОМУ ВОНО ТАК?

Говорить мені мала думка: „Що то нам Новий Рік принесе?" А велика думка питає: „Ну, а що ти хочеш Новому Рокови принести? Чим ти хочеш його обдарувати?"

Знов каже мала думка: „То він має мені давати, а не я йому!" А велика думка: „Хіба ти дитина, чи жебрак, чи каліка, щоби тобі мав хто давати? То лише жебракови дають".

А що ви на таке скажете?

А це таке... До наших Свят було ще далеко, а вже дістаю Святочні картки з святочними побажаннями. Ще перед Латинськими Святами. І питаю себе: Що з тими картками робити? Чи люде думають, що я вже латинські свята святкую? Чи хочуть, щоби я святкував з латинниками? Чи ті, що картки поприсилали, вже самі в латинників перевертаються? Мовляв: **І ми — не ми, і я** — не я, як казав Шевченко.

Та вже як там не було, але я тих карток, що перед чужими святами прислали, не кладу з тими другими... Я волів би дістати картку місяць по наших святах і вона була би для мене така добра, як перед святами. Але не перед чужими святами!

Ще на двох картках були підписи: — Джим і Гарі. Що ви на таке скажете?

Закінчуючи оце побажаю всім, а окремо молодим читачам Щасливого Нового Року, якому ми мали би дати багато нашої доброї волі і доброї праці!

Степан.

ПРИПОВІДКИ З НОВИМ РОКОМ.

Не тільки світа, що в вікні. — Значиться — на світі є дуже багато ріжнородного і треба би нам його знати.

Іншиий край — інший обичай. Не думаймо, що всюди таке, як в нас, або що всюди на наш лад повинно бути. Чужі лади чужим людям такі добрі, як наші нам.

Більше світа — більше дива. — Оскільки більше про світ розвідуєш, оcтілько цікавійше знаходиш.

Хто в світі не бував, той дива не видав. — Бувалість дає досвід і розум.

Коли не пиріг, то не пирожися. — Всюди показуй себе лише тим, чим ти дійсно є; не берися до того, що понад твою силу.

Святий спокою — гаразд з тобою! — Коли між людьми є спокій і згода, то там є і добро і сила.

Де два бються, там третий користає. — Незгодою люде самі себе ослаблюють і нищать, отже не диво, що кождий може їх використати.

Нема зла, щоби на добро не вийшло. — Коли чоловікови приходить якесь зло, якийсь клопіт, а він перенесе його терпеливо і розумно, то від того зла може початися зворот в його життю до кращого. Він може почати жити на красший лад; клопіт може поставити його серед кращих обставин; може увільнити його від чогось, що звязує його руки.

Свій коли не заплаче, то бодай скривиться. — Беручи на загал, то все таки свій для свого близший від чужих.

Бреши, та міру знай. — Нігде не можна собі за багато позволяти, всюди повинна бути міра, поза яку не треба виходити. Навіть в брехни, що ніби не знає границь, міра мусить бути.

Застав дурного поклони бити, а він голову собі розібє. — З дурним всюди клопіт, бо він чого не робив би, то зробить зле. Він не розуміє добре справи, ані на нащо міри не має.

Яке дерево, такий клин, який батько, такий син. — Добрі батько-мати виховують дітей на добрих, а злі на злих. Тому діти до родичів подібні.

Два рази мір, а раз тни. — Це дуже мудра приказка. Не роби нічого без належної застанови, без обдумання.

Коли маєш говорити, то перше вкусися за язик. — Найперше запитай себе: чи не лучше цілком мовчати? Чи треба говорити на такий лад, чи на інший? Чи говорити довго, чи коротко? Чи говорити таким ладом, чи іншим? Чи той, з ким приходиться тобі говорити, варта нашого довіря і чи йому можна вірити? Чи з нашої бесіди не вийде лиха?

СПОМИНИ ПРО НОВИЙ РІК.

Коли надходить наш Український Новий Рік, то пригадується мені, як виглядав Новий Рік в тому селі, в якім я починав перший раз „сіяти".

На перший Святий Вечір ставлять в куті снопа (діда) і він стоїть там до Нового Року. Що саме той сніп представляє, можна догадуватись: він представляє мабуть всіх предків родини. Тому зветься він „дід".

По давному „дідами" називали найстарших поважних людей в громаді, розуміючи, що в них є найбільше досвіду, найбільше розуму і тому громада повинна йти за їх вказівками. Це були провідники громади, провідники народу.

На сам Новий Рік хлопці і дівчата шкільного віку встають, коли ще нема дня, беруть в торбини потрохи якого зерна і вибираються в село сіяти. Ходять звичайно гуртками по троє, четверо, пятеро.

Тоді деякі люде вже повставали, інші ще ні, отже „сівачі" їх будять. В цілому селі повно тоді живого дитячого гамору.

Коли прийдуть перші сівачі, тоді господар виносить до сіней сніп (діда) і „сівачі" його молотять чим хто може — прутом, палицею, чи ломакою. Так намолотивши трохи зерна, беруть його в торбини і йдуть дальше.

Сіють звичайно в сінях — кидають зерно і кричать: „Сійся, родися!" Або: „Сійся, родися на щастя, на здоровля на Новий Рік, щоби вам ліпше вродилося, як вторік!" Або ще довше: „Сійся родися жито-пшениця й всяка пашниця, на щастя... і т. д.

Деколи сівачі заходять до хати, однакож господині тому не раді, бо сівачі понакидають зерна в муку, що звичайно десь стоїть, в горшки і всюди, де не треба.

Сівачам дають звичайно „балабухи", або паленички, чи вареннички — тонкі коржики. А вже рідня дає своїм і гроші, та книшики, себто маленькі хлібці з олієм і цебулею в середині.

Сівачі носять з собою торбини і все те добро в них складають. Мені пригадуєсь, що одного Нового Року я з братом назбирав того добра стілько, що по дорозі треба було лишати в тітки частину, а вже серед дня ходили по те, що лишили. Всего назбирали повне велике решето і ще трошки. Опісля цілий тиждень їли, вибираючи що більше впало в очи. І тямлю, що кождий балабух, кожда паленичка (коржик) мала інший запах, інший смак.

Здавалось би — хіба все те належить до великих і важних справ? Так! Належить! Між культурними справами це важна справа, тому вона пригадується. Мені ще нині хотілось би почути той щасливий діточий гамір на Новий Рік й обдаровувати молодих сівачів.

Та яке це велике свято для дітей! Як вони його чекають, як готовляться, як святкують. І не тільки для дітей. Нехай би тоді малі сівачі одну хату чомусь обминули, як болюче це відчули би господарі тої хати! Сказали би, що люде їх цураються, що їх люде обминають. Не було би їм весело.

На Новий Рік сіють і старші, коли приходять до когось в гості коли-небудь серед дня. Це рід окремого Новорічного Поздоровлення.

Такий наш звичай і тут треба по змозі мати його в житю. Хоч тут відносини для того менше відповідні, та все ж бодай близькі нехай цей звичай сповняють. А колись і це буде пригадуватися, як мені пригадується.

Та не тілько пригадується... Я й тут з Нашим Українським Новим Роком, приходжу до Вас сіяти з отсими споминами і скажу: **Сійся, родися жито-пшениця, всяка пашниця, та всяке добро — на щастя, на здоровля, на Новий Рік! Прийміть моє щире поздоровлення з Новим Роком!**

К. П.

ЩЕДРІВКА.

Там над Йорданом Іван Хреститель
Голосить людям: Ось йде Спаситель!
Я в імя Боже даю хрещення,
Він в своїй ласці дасть вам спасення
У своїм царстві.

І став Спаситель, щоби приняти
Хрещення тайну, і передати
Закон спасення для всього світа,
Уже Нового з неба Завіта
Велике діло!

Нині йорданські пісні співаймо,
Богоявлення возвеличаймо,
Бо над Йорданом небо сіяє,
Іван Хреститель воду зливає
На Спаса свого.

З неба почувся голос предивний:
О, возлюблений Сину єдинний!
Любов вітцівську у тобі маю,
Й Духа Святого на Тя зсилаю
З висот небесних!

Ю. П. Шевчук.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada, Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3826, — WINNIPEG, MAN.

ПРОДАЮТЬ КОТА В МІШКУ.

Є в українців приповідка: „Купує кота в мішку". Мабуть було воно таке:

Якийсь хитрун, збиточник, чи обманець всадив до мішка величезного кота, поніс до легковірного чоловіка і каже:

- Продам тобі гусака!
- А покажи, який він! — каже той!
- Е, покажи! Хіба ти мені не віриш? Кажу ж тобі, що який він гарний, який товстий! І мяса покушаеш, і смальцю кілько натопиш. А гусячий смалець навіть на застуду помічний. Тай піря — перина буде!

Вкінци чоловік заплатив, несе мішок до дому та вже здалека до жінки:

— Гей жінко, я гусака купив!
— Добре, добре! Ану покажи!

Розвязав чоловік мішок, а з нього вискочив здоровенний кіт.

Довідались про те люде тай приказку склали на науку легковірним.

Нині таким мішком з гусаком є для українців Росія. Купуйте, люде добрі, гарна річ!...

Цілі літа перед теперішньою війною Росія була відгородила себе від світа непроходимою стіною. Нікого з чужих не впускала до себе, щоби власними очима подивився, який там лад і як люде живуть — чи на волі вони там, чи в неволі. Коли ж і впустила декого, то зараз брала в руки і дозволяла лише те бачити і чути, що їй хотілося. Повели такого трошки сюди, трошки туди, а дальше кажуть: „Так ціла Росія виглядає, як отсей гарний куточок, що ти бачив! А дальше йти не вільно!"

Були перед війною в Москві чужоземні кореспонденти і не вільно їм було поїхати по Росії, куди хочуть. Не вільно було зійтися і поговорити з ким хотілось би. Не вільно було самостійно розвідуватись про таємниці країни і повідомляти дальший світ про те, що бачили і чули. Всі їх письма Росія цензурувала.

В послідних літах перед війною не впускали до Росії навіть большевиків з поза Росії.

Коли ж прийшла війна, то хоч Росія воювала британською та американською зброєю, однакож не дозволяла, щоби представники Британії чи Америки могли поїхати і побачити, що в Росії діється. Таке було через цілу війну, таке й доси.

І тому розумний світ знає про Росію лише те, що виходить з повідомлення Росії. Він знає, що в Росії нема добра, бо добра ніхто не закриває. Добро люде всім показують. От в Канаді і не таке велике добро, а можуть люде зі світа сюди приїздити і все свобідно оглядати.

Та хоч большевики Росії не показують, то зате голими словами дуже хвалять. Яке там велике добро! Який гарний лад! Які люде і народи вільні і вдоволені! Яка широка демократія! Точно так, як той хвалив гусака!

А коли ходить про Україну й українців, то яка та Україна дуже вільна і щаслива. Вона цілком самостійна і лише в братнім союзі з Москвою...

До помочи тутешним старшим большевикам стають нині рекрути-большевики і хвалять... Слова ж нічого не коштують! А можуть і поплатитися, бо ж кажуть поляки, що „Болі гардло сьпевачь дармо" (болить горло дармо співати).

Є в винипежськім „Фрі Прес" і „Трибюн" з 15 січня, 1946 р. новинка про те, що Василь Свистун на вічу в Плейгавз-театрі 13-го січня, в Винипегу, виголосив, що засновалося Товариство Культурних Зносин з Україною. Урядники Т-ва: Свистун з Винипегу, голова; д-р В. Яремій з Торонта, заступник, дальше Шатульський, М. Романюк і Петро Прокопчук, оба з Торонта.

На вічу Свистун дуже критикував Комітет (КУК) за скитальців, бо нібито Комітет не має права ними так клопотатися, як клопочесь, бо Росія має до них право і т.п.

Зносини згаданого Т-ва мають бути лише культурні — в области літератури, науки, музики і товариського наближення Канади з Росією.

Дальше доказував Свистун, що Україна є нині самостійною, отже вільною державою.

Коли будемо мати перед очима те, що сказано про Росію передше, то мусимо сказати, що ціла добра Росія і вільна Україна, то продавання кота в мішку. Купуйте те, того не бачите! Вірте тому, про що не дозволять вам переконатися!

Ні! Розумний скаже: Чому ж Росія не впускала і не впускає нікого, щоби на те добро подивитися? Та й чому до того добра не їде Свистун, ні його помічники? **Це ще був би найкращий доказ, що там добре і що Україна вільна і щаслива, коли б вони туди поїхали з жінками, дітьми, братами, сестрами, шваграми...**

Це було би діло, а не пусте слово!

ДЕ ПРИЧИНА ЗЛОЧИНІВ.

Недавно в Філядельфії судили 23-літнього злодія Томаса Моріса, що вкрав 25 жіночих убрань з автомобіля.

— Чому ти крав? — питає судя.
— Бо я люблю гроші — відповів злодій.
— А чому не знайдеш собі роботи?
— Бо я роботи не люблю — пояснив злодій.

І його засудили на 2 до 4 роки арешту.

Новинка кінчиться увагою, що коли соціольоги, психольоги і кримінольоги посвячують ціле своє життя, щоби пояснити причини злочинів, і написали про те тисячі книжок, то цей злодій пояснив кількома словами дуже влучно причину злочинів. Він любить гроші, але не любить праці.

Судія повинен би був дальше поставити таке питання: „Хто привчив тебе, чи як ти привчився любити гроші, а не любити праці?" Таке питання вело би якраз до коріня лиха. І на нього згаданий злочинець мабуть відповів би: —

Ви привчили! Ви всі, що вчите! Ви всі, які голосите і виробляєте думку, що неробство є найвисшим ідеалом людства. Ви, які дбаєте, щоби було найбільше „гуд таймс"! Ви, що на кождім кроці тягнете молодих лише до забав, до витребеньків, до марновання часу, до безобовязковости, до задоволення всіх забаганок молодого покоління! Ви всі, які дошукуєтесь способів, як би усунути працю з людського життя! Ви всі, що на кождім кроці заставляєте дороги й вулиці принадами, які викликають апетит на гроші і на неробство. Ви всі, які дбаєте не про те, щоби молодих привчувати до праці, до обовязку, але про те, щоби молоді якнайменше працювали, а найбільше забавлялися — найбільше танцювали, в театрах пересиджували, дармували, мали найбільше грошей...

І справді коли б судії, психольоги і соціольоги з такої сторони дошукувалися причини злочинів, то побачили би, що за причинами не треба далеко шукати. І тоді замість ловити злочинців, ловили б тих, що молодих людей на злочинців виховують...

ПОВІНЬ СТРАЙКІВ.

З закінченням війни почалися в Канаді і Стейтах страйки на більші розміри. Першою причиною страйків мало би бути піднесення платні, однакож були страйки з політичним підкладом, бо при них робітники домагалися права контролювати рахунки компанії, в якої працювали. Це вже зводилося до того, щоби перебрати майно компанії собі. Були також інші подібні домагання.

Де щодень виринають нові страйки, там нема ладу. Виходить:

Що або робітництву діється кривда від роботодавців, отже роботодавці не поступають як треба.

Або робітництво ставить [illegible] ливі вимоги, не розуміючи, [illegible] гатись, а чого ні, отже роботодавці оправдані.

Або вина є і за робітниками і роботодавцями.

Або причина труднощей в загальних життєвих відносинах, за які ніхто не є особисто відвічальний.

Або вкінци страйки організує чужа, маловидна політична рука, маючи в тім свої власні, а не робітничі цілі.

В усякім разі страйки є ознакою невладжених, безконтрольних відносин.

Лишаєсь питання — чому ж тих відносин ніхто не полагодить? Чому не заведе ладу, в якім інтереси робітників і роботодавців будуть рівноважитися? Чому не навчить робітників, де границя, поза яку не можна домагань посувати, а також роботодавців, які мають бути їх обовязки для робітників? Чому не спинить роботи чужої руки, коли б така була?

Чому? Таке питання лекше поставити, ніж на нього ділом відповісти. Люде є людьми і руководяться в великій мірі апетитом, а не розумом, не оглядаючись, чи щось оправдане, чи ні. Чого хочуть, те виправдують.

Та кождого дня ми чуємо, що сторона, яка вийшла в війні переможною, заводить лад в Европі і поза Европою. Заводить красший лад, ніж там був передше. Гарно! Тілько ж тоді стає питання — чому не завести доброго ладу вдома? Чому не навчити власних людей, щоби робили, як треба? Чому не спинити тих, що вносять баламуту? Коли ж вдома ладу не заведуть, то дальше питання — який лад на світі заводиться?

500 АТОМІЧНИХ БОМБ.

Др. Ленґмур, директор лябораторії, відомий вчений в Стейтах, каже, що Стейти призначили 500 мільйонів долярів на виріб атомічних бомб в однім році. А що виріб одної бомби коштує один мільйон долярів, то в році Стейти зроблять 500 бомб.

МІД — ЛІКАРСТВОМ.

Нові досліди показують, що мід добрий до гоєння ран на верху тіла. Також ним можна лічити боляки в жолудку.

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

III.
Дванадцятьлітний Ісус в Церкві.

В Єрусалимі була головна церква і на великі свята сходився туди нарід з дальших сторін, щоби тут святкувати.

В Евангелії читаємо, що Йосиф і Діва Марія ходили кождого року на свято Пасхи до Єрусалиму. Якже Ісусови було 12 літ, взяли і його з собою.

Коли по святах до дому верталися, не було Ісуса з ними, але вони думали, що він йде з гуртом свояків і знакомих. І так йшли вони вже цілий день, а вкінци почали за Ісусом шукати та його ніде не було.

Тоді вернулися вони до Єрусалиму і шукали всюди цілих три дні. Якже вкінци зайшли до церкви, то побачили, що він сидить між старими вченими і розмовляє про важні справи. І говорив Ісус так, що всі дивувалися його розумови. Підійшла там до Ісуса мати його і каже:

— Дитино! Кілько клопоту ти нам завдав. Ось як довго ми журилися і тебе шукали! На те відповів Ісус:

— Чому ж всюди шукати мене? Бо де я мав би бути, як не в домі мого Отця?

Вернулися тоді всі до Назарету і — як пише апостол Лука — Марія згадувала слова, які чула від Христа в церкві. А Христос був послушною дитиною і ріс не тільки тілом, але й розумом і ласкою в Бога і людей.

Іван Креститель.

Іван Креститель був сином Захарії й [illegible], які були ріднею Діви Марії. Іван був віком старший від Ісуса около шість місяців.

Батько Івана був священиком, отже [illegible] виховував сина дуже дбало і розумно. Бо вже передтим ангел був звістив Захарії, що Іван має бути визначним чоловиком.

Коли Іван став старшим, то почав ходити по широкій околиці і вчити людей, як вони повинні жити.

Найдовше перебував Іван довго над рікою Йорданом і туди приходило багато людей слухати його науки.

Приходили туди ріжні люде — старі й молоді; приходили багаті й убогі; приходили вояки, приходили ремісники. Кожному з них Іван давав добру науку. Коли ж хто каявся і постановляв, що буде від тепер праведно жити, то хрестив його на нове красше життя. І почали люде говорити про Івана, що це той Христос, якого предсказували пророки. Тоді каже Іван:

— Я хрещу вас водою, а за мною йде більший від мене, я не гідний розвязати ремінців його обувя (його халяв, його чобіт). Отже він буде хрестити вас Духом Святим і огнем (огнем — це великою силою Божою).

І тепер Іван оповідав всім людям, що це той Христос, якого проповідували пророки.

На памятку Христового хрещення встановлено Йорданські Свята, які також звуться Богоявленськими. Це тому, що тоді явився Бог в трох особах: чути було голос Бога Отця; Ісус був другою особою, а Дух Святий третою.

Коли Ісус охрестився, то почав вже готовитися до тої праці, яку виконував аж до своеї смерти.

Йорданські Свята дуже подібні до Різдвяних. Є Святий Вечер Йорданський; Богослуження в церкві подібне; до церкви йдеться дуже рано.

Та є багато іншого. В день Святого Вечера в церкві святиться вода. А на самий Йордан вода святиться або в церкві, або коло церкви, а коли можливо, то на ріці, або на озері, де звичайно виробляють великий хрест з леду.

Коли люде принесуть до дому свячену воду, то окроплюють нею свої доми і всі другі будинки, заносячи до Бога молитву, щоби з свяченою водою зійшло Боже благословення на дім і на тих, що в нім живуть.

Хрещення Ісуса.

Одного дня приходить над Йордан Ісус. Іван побачивши його каже людям:

— Це Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа. Це той, що був, коли ще мене не було.

Коли ж Ісус хотів охреститися, то каже Іван:

— Ти мене можеш хрестити, а не я тебе. — На те Ісус:

— Зроби, як кажу, бо так повинно бути.

І коли Ісус хрестився, то явився над ним Дух Святий в виді голуба і почувся з неба голос Бога Отця:

— Це Син мій любий, якого я вподобав собі.

ЯК РОЗУМІТИ ТЯГАР ХРЕСТА.

(Вислови вибрані з ріжних авторів).

Слабі духом христіяни бояться тіни Хреста.

Коли Христос ніс Хрест і вмер на нім за мене, то чому я не мав би взяти його на свої плечі задля Него?

Терпління і хрести тяжко нести; але коли наші серця лучаться з Богом, тоді аж дивно, яким легким стає тягар.

Все, чого треба, це — держати себе так просто, як тільки можна, не думаючи про те, який тягар спочиває на наших плечах. Властиве й основне розуміння „чесноти" міститься в тім, щоби не вгинатися під тягарем.

Хрест є осередком історії людства. Народження Христа і Його розпяття, є осею, кругом якої всі події віків обертаються. Пророки предсказували Христа, а наука Христова є змістом історії.

Брати Хрест на плечі, це значить — йти дорогою, яку вважаєш праведною; не вгинаючись нести все, що на твоїх плечах лежить, не показуючи на лици невдоволення, ані не звертаючи уваги людей на те, що ти несеш. Загально ж — ані не перетяжуй себе, ані не скидай з плечей того що можеш нести; не міняй більшого Хреста за менший лише тому, що так тобі вигідніше.

ПРАВДИВИЙ СУСІД.

В книжці „Руно Орошенное", св. Димитрія Ростовського, читаємо про двох сусідів таке:

В Чернигові жило двох сусідів — жили вони по приміру давних христіян. Оден з них був убогий, другий богатійший. І богатійший нераз помагав свому біднішому сусідови.

Та коли одного разу великі клопоти навістили біднішого сусіда і богатійший хотів йому дати більшу грошеву поміч, бідніший не згодився. Він сказав:

— Видно, що рукою Божою призначено мені нести в життю тягарі і я не хочу їх вкладати на чужі плечі. Ти помагав мені доси, як сусідови, а тепер уже треба мені такої суми гроша, що переходить міру сусідської помочи. Тому помочи тепер я від нікого не прийму. На одно хіба згоджуся: купи в мене кусень поля, бо не хочеться мені, щоби він йшов в чужі руки. А в тебе він, то все одно мені, що передав би я його свому синови.

І богатший сусід вкінци погодився.

Коли однакож надійшли жнива, прийшов богатий сусід до біднішого і сказав:

— Перше послухав я тебе, тепер твоя черга мене послухати. Купуючи твоє поле, я не знав його добре, а тепер бачу, що воно в двоє вартніше, ніж я тобі заплатив. Не хочу я отже бути твоїм довжником і тому бери половину збіжжа на цей рік, та і на другий мусиш взяти, коли не одержиш повної заплати.

Убогий сусід почав доказувати, що це лише вимімково погідний рік дав такий добрий урожай, а поле зовсім не таке добре; що це лише Боже благословення за ту поміч, яку він давав свому біднішому сусідови. Тоді сказав богатий сусід:

— Певна річ, що Божа рука благословила мою працю, але певно не за мої вчинки, а тільки для моїх вчинків. Не на те, щоби я поскладав дане мені добро в клуні (стодоли) і сказав, як евангельський богач: „Тепер маєш, душе моя на літа многі, отже їдж, пий і веселися!" — але на те, щоби я міг сповнити заповіт Христа: „Не збирайте собі великих маєтків на землі", та: „Даром одержали, даром давайте!" І чи на те Бог поблагословив мене, щоби я оден користувався Його благословенням? Та і щож тут великого? Нині я помагаю тобі, а завтра, коли спаде на мене лихо, ти мені поможеш. Упадеш ти — я поможу тобі встати, а впаду я — ти підведеш мене. Це не дарунок, але завсігди сусідська поміч.

І убогий сусід більше не сперечався.

А наука з цього приміру ясна: робіть і ви подібно.

(Вк. Пв.)

СТАРОДАВНА ЩЕДРІВКА.

А в нашого дядька та в його дому
Святий Вечер!
У кінець стола там стояв Микола,
Підперся мечем під праве плече.
А в лівій ручці кубочок держав.
А з того кубочка сльоза канула;
А з теі сльози Дунай розлився,
А в тім Дунаю Христос хрестився,
Христос купався, на муки здався!

А Божа Мати там походжала,
Там походжала, Сина питала:
Ой Сину, Сину, де ти бував,
На Святу кутю де вечеряв
На Святе Різдво де ти обідав?

Ой вечеряв я та в пана дядька,
Там я обідав — його одвідав

Бувай же здоров та пане дядьку!
Не сам з собою — з своєю женою!
Із милим Богом з хорошим родом.

УВАГА — В поданій щедрівці господаря звуть „дядьком", що тут має тілько значіння, як „близький нам поважаний пан господар". Бо „дядьком" звуть українці татового і маминого брата, отже це почетна родинна назва. І тою назвою звуть і чужих старших поважних людей.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ.

Вийшнє населення Канади обчисляють на 12,119,000 осіб.

ЯК ЗАПОРОЖЦІ СТРІЧАЛИ НОВИЙ РІК.

Поділ землі і вибір старшини відбувались у Запорожців 1-го січня (церковного) кожного Нового Року.

Ще кілька днів перед Новим Роком дальші козаки, що жили на зимівниках, на річках, на озерах, чи степах та працювали там — хто господарив, хто ловив рибу, хто полював — всі спішили до Січи.

В самий день Нового Року вони вставали дуже рано. Вмивалися, вбиралися в найліпшу одіж — в „матеріяльні" квітчасті жупани, червоні черкески з довгими вильотами, чоботи-сапянці, високі шапки, мережані шовкові пояси, озброювались шаблями, пистолями, кинджалами, ятаганами, і спішили на відгомін дзвонів в Січову церкву Покрови Пресвятої Богородиці.

В церкві вони слухали спершу Утрені, а опісля Обідні (Служби Божої), котру в них правили все два священики, ченці (монахи) київського Спасо-Преображенського Межигірського монастиря.

Від тих священиків вимагали особливої прикладности життя і красномовности в проповідях. При ченцях було два діякони з дуже добрими голосами, два дяки, паламар і цілий хор співаків старших і молодших, що вчились писати і співати в Січовій школі і жили на осібних товариських правах — незалежно від загальної Січової управи.

Ввійшовши в церкву козаки ставали на осібних місцях: старшини за так званими бокунами, або стадіями; прості козаки довгими рядами один за одним серед церкви. Хвалу Богу відправляли вельми врочисто.

Коли священик читав Євангеліє, козаки бралися за ручки своїх шабель і виймали їх до половини з піхов на знак, що готові битись за Слово Боже з невірними народами.

Коли скінчилась Хвала Божа, козаки розходились з церкви по куріннях, щоб пообідати. Тут вони молились перед образами, поздоровляли один одного з святом, потім здіймали з себе на часок коштовну верхню одіж і садовились за стіл, званий сирним, лишаючи курінному отаманови місце в куті під образами, де висіла перед образом неугасаюча лямпада (лямпа) і стояли бляшанки, щоб кидати в них гроші.

Пообідавши чим Бог дав — тетерею, щербою, рибячою юшкою, рибою, а іноді і дичиною, рідко галушками і [illegible] ше варениками, і випивши ради великого свята пива і меду, козаки вставали зза столів, молились Богу, [illegible] отаманови курінному, кухареви, один одному, кидали по одному, иноли (деколи) по два, по три шаги (гроші) в бляшанку на купно їжі на найблизшу днину, й опісля виходили на майдан на військову раду.

Тут кошовий отаман наказував військовому довбушеві (тарабанщикови) взяти довбеньки і йти до церкви, де переховувались військові клейноди (дорогі, важні річи); казав винести з неї литаври (барабани) і бити в них, щоб зібрати козаків на раду. І довбуш бив в них спершу раз; на цей звук спішили козаки, як пчоли, на вічевий майдан, що був вирівняний, висипаний піском, обставлений навколо, наче підкова — 38-ма куріннями (будинками, де жили козаки). Він кінчався в полудневім боці Січовою церквою, з осібною при ній дзвіницею, що заступала башту.

Довбуш входив знов в церкву, брав великий стяг (прапор) і корогву і виносив на майдан ,ставив коло церкви і знов бив в литаври два рази.

Тепер виступала на майдан Січова старшина і кошовий отаман, військовий судія, військовий осаул, 37 курінних отаманів, кожний із знаком своєї гідности: кошовий — з великою булавою, судія — з великою срібною печаткою, писар — з пером і срібним каламарем (посудиною на чорнило, на атрамент), осаул — з малою палицею. Довбуш, побачивши старшину, віддавав їй честь ючи в литаври.

Вся старшина йшла з відкритою головою (без шапок), підходила до столика на середині і клала на нього свої шапки. Потім ставали в ряд один побіч другого по старшині своїх урядів і кланялись на всі чотири боки зібраному славному низовому товариству.

Товариство також з відкритими головами ставало за курінними отаманами навколо церкви. На поклони старшини відповідали поклонами.

Невдовзі являвся на майдані священик, і поки почалась рада, служив (правив) церковну Службу (Молебен). По відправі кошовий отаман оповіщав, над чим будуть радити.

— Панове молодці! У нас тепер Новий Рік; треба нам по старому нашому звичаю зробити між товаришами поділ річок, озер, полювання і риболовлі.

— Та треба, треба! Будемо ділити, як від давен-давна.

Військовий писар заздалегідь розписував на карточках всі речі, призначені до поділу, перемішував їх, і завзивав курінних отаманів підходити до шапки і розбирати карточки. А що якому куріневи припало, тим він володів через цілий рік.

Так ділилася вся земля Запорожців від устя ріки Самари до верхівя ріки Конки, і від частини Дніпра, де пороги, до устя Буга.

Як поділ скінчився, довбуш знов бив в литаври і козаки знов прибували, іноколи до 5000 людей. Кошовий отаман знов звертався до Січового товариства.

— Панове молодці! У нас сьогодня Новий Рік. Не схочете ви, як то велить старий звичай, переміняти старшину і замість неї вибрати нову?

Коли товариство було вдоволене своєю старшиною, то відповідало:

— Ви добрі пани і пануйте ще над нами!

Тоді кошовий судія, писар й осаул кланялися козакам, дякували за честь і розходилися.

Коли ж товариство не було вдоволене старшиною, тоді взивало кошового, щоби відніс свою булаву до стягу і положив на шапку.

Кошовий слухав волі козаків, клав булаву на шапку, кланявся і йшов до свого куріня. Подібно робили судія, писар й осаул. Коли ж котрий з них подобався козакам, то кричали, щоби не відходив.

Увільнивши старшину товариство [illegible] та рідко було, щоби старшина в чім провинилася.

Починався вибір. При тім вже курінні отамани і ніхто з старшини не мали ніякого голосу. Звичайно бували спори — кожний курінь клав свого кандидата на кошового отамана. Кандидати, яких імена викликували, зараз відходили до курінів, щоби особистою участю не помагати свойому виборови.

Коли вкінці всі згодились на одного, тоді вибирали 10 козаків, або й більше, щоби йшли до куріня, де був вибраний, сповістили волю товариства і просили приняти уряд.

Коли ж вибраний змагаєсь та випрошуєсь, то ведуть його силою попід руки і приговорюють:

— Іди, іродів сину, бо нам тебе треба; ти тепер наш батько, ти будеш у нас паном.

Коли приведуть, то вручають булаву і виявляють волю всього війська, щоби він був кошовим. Вибраний два рази зрікаєсь вибору, бо так каже звичай, а за третим зазивом бере вже булаву.

Тоді військо приказує довбушеви вдарити в литаври на честь новому кошовому отаманови, а старші січовики підходять і сиплять на голову новообраного піску, або й болота, коли є, на знак, щоби він не забував про своє походження і не вивисшував себе понад товариство. І казали:

— Будь пане здоровий та гладкий! Дай тобі Боже лебединий вік, а журавлиний крик.

На подібний лад вибирали судію, писаря, осавула і курінних отаманів.

Коли скінчиться вибір військової старшини, тоді забирають з майдану всі військові знаки, що означають власть. І все змінеться. На майдан виходять співаки та музики, привозять гори бубликів (обарінків), цілі вози риби, ковбас, сала і ще чого на рахунок вибраної старшини — і починається широка забава (гульня) в цілій Січи та на козацьких слободах. Тут дзвенить кобза, там сопілка, там бубон чути, а там піснь співає сотня січових школярів

Тай козаки чого вже не доказують, яких штук не видумують...

Так святкували козаки Запорожці Новий Рік.

Дмитро Яворницький.

Дмитро Яворницький (по російськи Эварницкий), родився 1885 р. — повістяр, археольог, етнограф, історик, зокрема дослідник Запорожжя та козацьких звичаїв — і він то описав в двох томах життя колишніх Запорожців. Був директором музею, був професором. Про нього була ще вістка перед недавньою війною, що жив в злиднях під большевицьким правлінням.

БАТЬКІВСЬКА ПОРАДА.

Ти підеш сину нині в світ
Незнаними шляхами,
Зі згадкою діточих літ,
Любови тата й мами.

Кінчи забави! Полишай
Безжурний вік дитини —
Знайди мету в життю собі,
Не прогайнуй й хвилини.

Поважні труди поклади
На себе в імя Боже,
Розумно думай і працюй,
А Бог тобі поможе.

Візьми за друга Чесноту —
Вона тебе порадить;
Побореь трудноші й тебе
До цілі допровадить.

Свою ти гідність бережи,
Перед ніким не гнися,
Убогому ж ти поміч дай,
За слабшим заступися.

На глум нікого не бери,
Шануй чужу святиню,
Та свого Бога ти люби —
Не зрадь ні на хвилину.

Та ще одного прошу я,
Щоб дав ти свою згоду.
І серце й душу та віддай
Для рідного Народу.

ПОЯСНЕННЯ ЧИТАЧАМ.

Деякі слова скорочуютсья в писанню і хто багато читає, той знає ті скорочення. Хто менше, тому треба догадуватись. Ось тут кілька примірів і пояснень:

В с. Цеброві, значить — в селі Цеброві.

В м. Рівнім — в місті Рівнім.

пов. — повіт.

в лютім ц. р. — в лютім цего року.

в грудни м. р. — в грудни минувшого року.

в січни б. р. — в січни біжучого року.

ім. — імени.

Т-во — товариство (Т-во ім. Шевченка — Товариство імени Шевченка).

і т. д. — і так дальше.

і т. п. — і тому подібне.

і др. — і друге (ці скорочення можна писати: ітд., ітп., ідр., не розділюючи буквів точками).

зн. — значить.

пр., на пр. — примірoм, на примір.

В. й. п. — Вічна йому память.

Б. п., бл. п. — блаженної памяти.

др., д-р., Д-р. — доктор, титул вченого.

о., оо. — отець, отці (титули священиків)

т. зв. — так званий.

т. з. — то значить.

н. с. — нового стилю (календар, пр. 1-го травня н. с.).

с. с. — старого стилю.

м. и. — між иншим.

ч. 18 — число 18.

Р. Б. 1930 — Року Божого 1930 (рік 1930-ий християнської рахуби). Також може це значити „Раб Божий" (слуга Божий).

ц. м., м .м. — цего місяця, минулого місяця.

Пов. — Поважаний.

Впов. — Високоповажаний.

Добр., д. — Добродій.

п. — пан.

Хв. — Хвальний (в відношенню до заряду якоїсь інституції ітп.).

т. тов. — товариш.

П. Т. — Повним Титулом.

P. S. — Пост Скриптум (після написаного, себто додаткова дописка).

ВПреосвященний — Високопреосвященний.

Св. ОО — Святі Отці.

Багато нині є скорочень назв всяких інституцій, та для них треба би окремого спису. Мають їх дуже багато большевики, мають Англійці, а кілька таких назв мають й Українці, як:

УАПЦ — Українська Автокефальна Православна Церква.

УГПЦ — Українська Греко-Православна Церква.

Укр. Гр. Кат. Церква — Українська Греко-Католицька Церква

УАН — Українська Академія Наук.

Але в нас таких скорочень вживаєсь дуже мало.

СКОВОРОДА І ГУБЕРНАТОР.

Український фільозоф Григорій Сковорода ніколи не уважав себе низшим від людей, що були на високих становищах, не підхлібляввся їм, не прислугувався. Хоч в самого була лише палиця, сопілка і торба, однакож він умів з усім тим бути вдоволеним і щасливим.

Коло 1766 року Сковорода був в Харкові. З того часу оповідають таку пригоду:

Сидів собі Сковорода коло гостинного двору і грав на флейті. Пова (попри) него проїздив харківський губернатор Євдоким Щербінін. Пізнавши Сковороду, він звелів зупинити коні та післав свого адютанта запросити фільософа до себе в повіз.

— Їх ексцеленція просить вас потрудитися до них, — сказав адютант.

— Яка ексцеленція? — запитав Сковорода. — Скажіть їй, що я її не знаю.

Здивований адютант не знав з початку, що відповісти свому начальникови. Але все ж мусів переказати, що чув. Почувши це губернатор, сказав:

— Тепер підіть, та скажіть, що просить його Євдоким Олексієвич Щербінін.

Адютант передав слова ґенерала. Тоді Сковорода каже:

— А, сього я знаю! Добрий чоловік і неабиякий музика.

І зараз пішов до повозу.

ПРИМІР ДОБРИХ ДІТЕЙ.

(Петалюра, Ман.)

Дня 14 липня, 1945, добрі діти і доброго виховання зробили несподіванку свому доброму татови, п. Павлови Стадник, в 50-літний Ювілей уродин. Старша донька, Текля замужна Шоводра і син жонатий постановили віддати пошану татові за добре виховання. До того причинився я Николай Стадник, Павлів рідний брат. Купили дарунок дороге крісло і гарне начиння і дали знати одні другим тайно, аби то не донеслося татови, аби то була дійсна несподіванка.

Пан Петро Шоводра, зять, поїхав поперед до п. Павла Стадника і сказав, аби зібралися по святочному, бо він їде до дому і за яку годину буде їхати до їх сватів то поступить по них автом і їх туди забере в гості. Дав до відома і поїхав домів. Коли приїхав до дому, то вже майже всі позїздилися на умовлене місце.

Уплила година часу, як нараз з'їхалися всі гості автами разом. Стадникам стало страшно, бо думали, що приїде зять автом і їх забере, а то їде багато автів по них, а також декотрі троками і боґами. З'їхалися приятелі і всі найсвідоміші громадяни. Пізнав п. П. Стадник подальших від него, по 16 і по 12 миль. Приїхали і з сусідної оселі Райґінг Парк, Ман. і з дальшої околиці з Олиборн, Ман і з Шол Лейк, Ман. Всі прибули таємно несподівано до п. Стадника і віддали йому привіт. Опісля вручили дарунок. Пан Стадник пороззував в чім діло, відійшовши зо збентеження і запросив всіх гостей в хату а відтак до столів ко вечері.

Господиня дому, пані Марія Стадник, чудувалася і доставляла страви гості несподівані не могли зі собою привезти. Відбулася гарна вечеря, відтак гарно забавлялися одні гуторили про господарські справи, другі про громадські, а треті про національні. Зійшло на пісні і наспівалися ріжнородних пісень. Опісля гості скинули фінансовий дар в сумі 55 дол. і призначили на Честерфілд.

При кінці п. Павло Стадник подякував сердечно всім прибувшим гостям за пошану і побажав всім щастя і доброго здоровля.

Так вшанували п. П. Стадника в 50 роковини уродин. Хоч грамотний не був, то має природне знання і чуйне серце до свого народу. Він не марнував ніколи часу вечорами, чи в святочні дні, бо його дружина Марія любується в читанню і все читала на голос Український Голос і Вістник та багато історичних книжок і повісті видання та оповідання. Так діти, наслухавшись, стали добрими дітьми свого народу. Пан Стадник не забув повище згаданого скільки він скористав з Українського Голосу і набрався знання і став поважним чоловіком. За те вислав тепер жертву від себе на Український голос на його 35-літній ювілей 6 дол., а на Вістник 4 дол.

Пана Стадника ніхто никоги не видів пяним і він ніколи з ніким не заводив драчі, чи зайди як то буває між іншими. Він всім давав примір доброго свідомого господаря.

І. Б.

АННА СМУК.

(Посмертна згадка).

В суботу 13-го жовтня м. р. упокоїлась в Бозі в Верном Б. К., по довгій і тяжкій недузі Анна Смук. Покійна родилась 6 липня, 1873 р. і походила з села Серкалів, Галичина

До Канади приїхала з своїм мужем 1897 р. і перебувала довгий час в Манітобі, пізніше в Алберті, а послідних 9 років в Верном, Б. К.

Бл. п. Анна Смук була примірна господиня, добра і примірна матір дітям, добра членка жіночого Т-ва ім. Доньки України, в Верном, Б. К.

Покійна була тихої і лагідної вдачі, любила згоду, дуже працьовита та ощадна. Любила свою рідну Українську Православну Церкву та свій український нарід.

Тіло покійної привезено з заведення 15 жовтня до Українського Народного Дому, де вечером о. Л. Кірстюк з Венкувер, відправив панахиду, а слідуючого дня по Службі Божій відбувся похорон при великім числі людей. О. Л. Кірстюк, сказав дуже гарну прощальну проповідь підчас Служби Божої, а так само і на цвинтарі.

Трумна була покрита багатьома вінками живих цвітів, а поза те присутні не забули зложити 35 доларів, як живий вінок для Української Православної Колегії в Винипегу. Жертвували:

По 5 дол.: В. Смук з Веґревил, В. Гакман, пані А. Кучарська.

По 2 дол.: П. Несміліий, С. Ільків, А. Деренівський, Ст. Смук.

По 1 дол.: А. Николайчук, М. Котик, І. Візнюк, М. Мойсюк, Гео. Пинюк, Ст. Гакман, І. Паладійчук, М. Зварич, Г. Гакман, І. Осатенко, П. Осатенко, Н. Давидюк.

По 50 ц.: І. Скінтей, К. Котик.

Горем прибита родина покійної — Онуфрей, муж покійної, сини Іван і Василь в Веґревил, Алта, і Стефан в Верном Б. К., доньки Марія в Едмонтон, Евдокія, Гафія Василина і Катерина в Верном, 16 внуків і 2 правнуки.

Вічна Їй Память!

Учасник похорону.

ПОДРУЖНИЙ ЮВІЛЕЙ.

(Ватерфорд, Онт.)

Дня 27 жовтня п-во Василь й Василина Сторощуки справляли собі 15-літній ювілей супружого життя і на ту врочисту хвилю спросили членів української православної церкви, між іншим й нашого пароха Всеч. о. Т. М Кисілюка з Престону.

В год. 8-ій вечером гості з'їхались і зараз позасідали за столи. Після вечері відбулась найважніша церемонія свята, а це потвердження шлюбу о. парохом, котрому асистував дяк п. І Даниилевич. Було й пару англійців, котрі з незвичайною цікавістю приглядалися та подивляли наші гарні звичаї. Всеч. о. парох виголосив вельми цінну на тему цього свята промову.

Після того слідувало даровання молодят, грішми й дарунками по чім гарно й примірно гості забавлялися аж до пізної ночі.

Не забуто також й про важніші справи. На заклик п. М. Проздовського дрібними жертвами гості зложили 9 дол. За порадою о. Кисілюка гроші розприділено як слідує: На Колегію Укр. Прав. Церкви 5 дол., на Український Голос 2 дол., і на Вістник 2 дол.

Слід згадати також, що п. Василь Сторощук є активний член української православної церкви у Ватерфорд. Обоє люде ще молоді, гарно виховують своїх діточок і ніколи не пропускають Богослужения в церкві, хоч їм до церкви досить далеко, бо 20 миль.

Нехай їм Господь продовжить життя спокійне й весел на многі літа, а жертводавцям на народні ціли щира подяка.

Пєть.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.
(Саскатун, Саск.)

Не завсіди люди святкують свято так урочисто як проф. і пані Михайленки. Кождий поступ у життю людини повинен бути такий, щоб його справді можна у будуччині добрим словом згадати.

Було свято хрещення сина і були присутні при цім святі проф. і пані Михайленко, о. Кусий і родина та приятелі.

Мило було побачити матір професора, як також матір пані Михайленко — пані Магеру.

По церемонії о. Кусий у своїй промові дав заклик до помочі нашим часописам і перевів збірку на пресовий фонд Вістника. Жертвували.

По 1 дол.: бабка Михайленко, бабка Магера, проф. і пані Михайленки п-во Максимюки, о. Кусий, [illegible] Стратійчуки, п-во Чайковські, п-во Сирники, панна Г. Михайленко, М. М. Карилюк і Дм. Глуханюк 50 ц.

Гість.

ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД.

АРРАН, САСК.
Збірка о. І. Майби.

По 1 дол.: Я. Пасека А. Бодна[illegible] А. Гороходин, В. [illegible] Д. Гриньки А. Мерен[illegible] А. Березовський [illegible]

[illegible]

... Мерени[illegible] М. Савчук І. Чор[illegible] Прокопчук, Александра [illegible] Ю. Майструк, Алла Горд[illegible] [illegible] Савчук.

ВЕНБУРН, [illegible]

[illegible] Богдан, о. Д. [illegible] О. Ясеньчук, К. Лаховецький [illegible] рупка, Н. Бойкович [illegible] Москаль, В. Ном[illegible] Гр. Янчук [illegible] Лавриновач, С. Тимчишин, Н. [illegible] нечний, Ю. Бойчук, Н. [illegible] кий, пані М. Отенюк [illegible] І. Лукач.

По 50 ц.: пані Стасинська, В. [illegible] С. Симчич, О. Ахтемійчук, В. Ахтемійчук, Г. Перг[illegible] Ф. Отенюк, Т. Стечишин.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.

По 1 дол.: Д. Нівранський, [illegible] А. Антохів, П. Сто[illegible] М. Дроздовський, В. С[illegible] А. [illegible] вальський, С. Жигальський, І. Данилевич, В. Оробко, П. Литвин.

МАЗЕПА, САСК.
Збірка о. Ф. Керніцького

По 3 дол.: С. Леркач.

По 2 дол.: М. Кондра, А. Маковський, Федір Ясінко.

По 1 дол.: [illegible] Сватичський, Г. Друшка, М. Король, пані Т. Жутерія, А. Король, А. Путерія, пані І. Андрусів, пані М. Душумінська, І. Гуляк, Ф. Горчінський, С. Маковський, П. Корнів, пані А. Киба.

ГЕФОРД, САСК.
Збірка о. В. Апонюка.

По 1 дол.: Параска Кіндрачук, Ф. Самборський, П. Н. Лазарович, М. Сулятицький, В. Н. Лазарович, М. В. Симчич, М. М. Лазарович, І. Габриш, І. Семко, Д. Котелко, М. Гнидий, І. Н. Токарик, Ф. Бартко, І. Карпиак, Ф. Калин, Д. Симчич, М. Гавриш, С. Лапюк, А. Бабчинський, С. Жилчук, І. Пискливець, С. Білик, Д. Бояичук, В. Лозовчук, П. Никифорук, Ф. Терлецький, М. Веремак, Ф. Турчук.

ВІЛМЕР, САСК.
Збірка о. Д. Ф. Стратійчука.

По 1 дол.: Гр. Кудрик, П. Сліпець, П. Стрілець, В. Романюк, І. Шмильський, Н. Франко, П. Никифорук, О. Пісяк, Н. Тутка, С. Білан, М. Федак, С. Спажанка, Е. Даркович.

КЛЕЙР, САСК.
Збірка о. Д. Ф. Стратійчука.

По 1 дол.: Г. Зозуля, Ф. Канак, Ф. Чорній, Г. Солтис, Ю. Корман, С. Лемко, А. Блавацький, Н. Калин, В. [illegible], В. Комаринський, Н. Чо[illegible] [illegible] Пилатюк.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА

[illegible]

ТАРНОПІЛЬ, САСК.
Збірка о. Є. Грицини

[illegible] Сивак, В. Фил[illegible] [illegible] С. Сотничка, Гр. Ва[illegible]

[illegible] 50 ц.: [illegible] Стефаник.

КАНОРА(?), САСК.
Збірка о. Є. Грицини

По 1 дол.: Н. Ромацко, [illegible] М. Верб[illegible] [illegible] Новак, [illegible] Шернета, Ф. [illegible] Шеревел [illegible] Стефанишин, Н. Сопотак.

По 50 ц.: Наталка Ромзлов, Параска Шитка.

КАМВОРТ, САСК.
Збірка о. Є. Грицини

По 1 дол.: Петро Трішук.

СВАН ПЛЕЙН, САСК.

По 1 дол.: Г. Гриців, І. Шур, Н. Шур, І. Ананейчук, С. Василинюк, Д. Сорочук, П. Дубчак, Я. Яворський, М. Вербовецький, Т. Цибак, І. Предінчук, М. Яворський.

РЕДВОТЕР, АЛТА

По 1 дол.: Н. Крайчий, І. Крайчин, С. Хаба, А. Домський, І. Корпан, пані П. Сохман, М. Мірун, В. Школьний, М. Салюкин, пані А. Павлечко, О. Струк.

КЕНДІЯК, САСК.

По 1 дол.: Іван Ометюх

КОЛО КУПРОВСЬКИХ

По 1 дол.: І. В. Купровський, П. Рудий.

ВЕНЛО, МАН.

Громада св. Михаїла прислала від своїх членів — 14 дол.

ЕШВИЛ, МАН.

Громада прислала від своїх членів — 12 дол.

КОЛО ЛЬОРИ, САСК.

По 1 дол.: В. Королик, М. Де[illegible]

СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА

Громади прислали за Богослуження і від членів — 70 дол.

РИВЕРС, МАН.

По 2 дол., Іван Сушко

ТЯЗІВ, САСК.

Громада прислала від своїх членів — 10 дол.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

СІЧЕНЬ—1946

27 Неділя — Енгусвил.

ЛЮТИЙ

3 Неділя — Віста

[illegible] Неділя — Овкборн.

[illegible] Вівторок Трох Святих — Менна

[illegible] П'ятниця — Стрітення — Січ.

[illegible] Неділя — Сенди Лейк.

24 Неділя — Енгусвил

Адреса — Бох 46, Овкборн, Ман [illegible] Шол Лейк Ексченджа

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Леньярд.

Почт. скринка 34. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Б[illegible]

ЛЮТИЙ

[illegible] Неділя — [illegible]

10 Неділя — Битьи[illegible]

12 Вівторок Трох Святих — Ред[illegible]

Адреса Бох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука

СІЧЕНЬ.

27 Неділя — Канора

Бох 424 — Телефон 67.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

27 Неділя — Камворт

ЛЮТИЙ

3 Неділя — Мучем

[illegible] Неділя — Камворт

12 Вівторок Трох Святих [illegible]

15 П'ятниця Стрітення — Суате

17 Неділя — Вакав

24 Неділя — [illegible]

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Мазепа

Адреса 110 Велінгтон аве Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Рорктон.

Адреса Бох 778 — Дафин, Ман.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
[illegible] Main Street Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на доставу

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ, 1946.

16	С	3	Прор. Малахії муч. Горд.
17	Ч	4	Собор 70-ти Апостолів
18	П	5	Святий Вечір Богоявлення
19	С	6	Богоявлення Господнє
20	Н	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Прп. Григорія Печерського
22	В	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	С	10	Григорія еп. Ниського
24	Ч	11	Прп. Теодосія Великого
25	П	12	Сави архієп. Сербського
26	С	13	Мч. Ермила і Стратоника
27	Н	14	Нед. 31 Св. ОО. вб. в Синаї
28	П	15	Прп. Павла Тивейського
29	В	16	Поклон. Кайд. ап. Петра
30	С	17	Прп. Антонія Великого
31	Ч	18	Св. Атанасія і Кирила арх.

ЛЮТИЙ

1	П	19	Прп. Макарія, Лаврентія
2	С	20	*Преп. Евфимія Великого
3	Н	21	Нед. 32. Прп. Максима [illegible]
4	П	22	[illegible] Анастасія [illegible]
5	В	23	Свмч. Климента еп. Анкир.
6	С	24	Преп. Ксен[illegible]
7	Ч	25	*Григорія Богосл. архієп.
8	П	26	Прп. Ксенофонта [illegible]
9	С	27	*Перен. [illegible]
10	Н	28	Нд. Мит. і Фар. Ефрем.
11	П	29	Перен. [illegible]
12	В	30	Трох Святих
13	С	31	Никити еп. [illegible]
14	Ч	1	Мч. Трифона [illegible] Перен.
15	П	2	Стрітення Господнє.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.

СІЧЕНЬ—1946

27 Неділя — В[illegible]

Адреса: Бох 37 [illegible] Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василиша

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Бриндлей

ЛЮТИЙ

3. Неділя — Вилинга

10 Неділя — Ісвас

12 Трох Святих — [illegible]

15 Стрітення — [illegible] збори)

17 Неділя — Андрю

24 Неділя — [illegible]

БЕРЕЗЕНЬ

3 Неділя — [illegible]

Адреса Вилингдон Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Іван Майба

СІЧЕНЬ

27. Неділя — Шерідон

ЛЮТИЙ

3 Неділя — Стінен

10 Неділя — Арран

12 Вівторок Трох Святих — Гл. Елдер.

15 П'ятниця Стрітення — Ернуд (По відправі церк. Базар)

17 Неділя — Пайн Ривер.

24 Неділя — Флин Флон.

Адреса: Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького

СІЧЕНЬ

27 Неділя — Роза.

Адреса Толстой, Ман.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ, 1946.

27 Нед. 31 Голос 6. УЄ 9. Літ. Ап. 1 Тим. 1: 15—17. Єван. Луки 19 35—43.

ЛЮТИЙ

3. Нед. 32 Голос 7 УЄ 10. Літур. Ап. 1 Тим. 4 9—15 Єван. Луки 19 1—10.

10. Нед. Митаря і Фарисея. Голос 8. УЄ 11. Літ. Ап. 2 Тим. 3 10—15 Єван. Луки 18 10 11

12. Трох Святих УЄ Івана 10: 1 1—16 Літ. Ап. Жид. 13 17—21 Єв. Матея 5: 14—19.

15. Стрітення Господнє УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7, 7—17 Єван. Луки 2 22—40.

Український Релігійний [illegible] в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1946. ЧИСЛО (567) 3

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 801 Bloor St. Cor. Ritson Road Aug 1946

МОРГАН НЕ ВСТУПАЄТЬСЯ.

Не дуже давно головний адміністратор УНРРА, генерал Фредерик Морган був оголосив, що історії про переслідування і терпіння жидів в Польщі неправдиві; що жиди з повними кишенями приїздять до Німеччини itп. За те піднялась буря на Моргана і зараз хотіли Моргана усунути з його становища. Однакож ті, з якими Морган співпрацює, сказали, що Морган дуже спосібний і потрібний чоловік. Дотого ж самий Морган не думає забиратися. Тепер є вісти з Арользен, з Німеччини, що на домагання щоби він зрезигнував, не звертає уваги, але свою роботу робить. І комусь мав він сказати: Перше я помагав ген. Айзенгаверови нищити Европу, а тепер хочу трохи поправити".

ДЕ ГОЛ ЗРЕЗИГНУВАВ.

Французький президент, де Гол, зрезигнував 20 січня і на його місце вибрано соціяліста Фелікса Гуена. Мабуть найважнішого причиною до уступлення де Гола були безнастанні допікання комуністів, які ведуть до того, щоби взяти все в свої руки

ПОДІЛЯТЬСЯ НІМЕЦЬКОЮ ФЛЬОТОЮ.

З бувшої німецької воєнної фльоти лишилося всяких кораблів 1,789, а в тім 30 підводних, отже нею поділяться по рівній части Росія, Англія й Америка. Британія хоче з своєї частини дати дещо Франції.

ЩО В ІНДОНЕЗІЇ.

Індонезійські острови належали до Голяндії, а тепер хочуть стати самостійною державою. Та Голяндія і Британія мають там своє військо. Отже недавно Росія домагалася, щоби Британія своє військо забрала. Однакож дехто каже, що коли б Британія своє військо забрала, то зараз большевики почнуть там свою пропаганду і будуть організувати Індонезію для себе.

НОВИЙ СОЦІЯЛІСТИЧНИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ.

З Лондону доносять, що там рішено зорганізувати новий Соціялістичний Інтернаціонал, що мав би зібратися 1947 року. В нього входили би британські, французькі та італійські соціялісти. Це робить британське робітництво, та думають, що проти того може поставитися Росія, якої цілею є втягнути всіх соціялістів до комунізму. Творення окремих груп їй небажане.

ЩО ВАРТА ДОГОВОРИ.

Ю. Епштайн в нюйорськім „Ню Лідері" нараховує 27 договорів, яких Сталін не додержав. Це були його власні, або заключені урядом Росії без Сталіна. Отже чи дуже можна на договори надіятися?

РЕФОРМИ В ІНДІЇ.

В Індії є місцеві князі, але підчиняються британському урядові. І ті князі мають силу в своїх князівствах. Вістка з Дельгі, в Індії, каже, що тепер ті князі хочуть ввести багато змін що давали б більше особистої свободи та означували б точніше права народу. Такі зміни посунули б життя Індії вперед.

УКРАЇНЦІ В БЕЛЬГІЇ.

Часопис „Вісті", що видаєсь в Бельгії, подає вісти з життя Українців в Бельгії. Буде їх там коло 6,000. З початком червня 1945 р. заснувався в Бельгії Український Допомоговий Комітет, якого головним старанням є — помогти Українцям знайти працю для прожитку. Пряму поміч дає лише старим, слабим, безробітним, а також студентам, яких там є в висших школах 25. Комітет також посередничить між Українцями і властями.

Працюють там Українці по рільних господарствах, в копальнях вугля і по приватних домах.

Допомогу дістає Комітет в значній мірі від американських Українців.

„Вісті" оповідають, що православний капелян з Канади, о. Симчич, відвідував Українців в Бельгії. Був там передше, а другий раз 9 грудня правив Службу Божу в грецькій церкві з місцевим православним священиком українцем. Співав хор студентів. Пополудні відвідав студентів, де зараз „знайшлася спільна мова". Студентів відвідував і капітан Мельник.

Грудня 10-го о. Симчич відвідав українських робітників, що працюють в копальнях в околиці Ліежа. Також розмовляв там з адміністрацією деяких закладів і це мало своє значіння. Кажуть „Вісті": „Можна побажати, щоби такі відвідини, як о. Симчича, відбувались частійше"..

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ЖІНОЧИЙ ЗІЗД.

Грудня 13—14, 1945, відбувся в Франкфурті над Майном зїзд українських жінок емігранток. І з Франції їздила туди українська делегатка. Це свідчить, що і серед злиднів українське життя стремить до красшого.

ПОЛЯКИ З ЮГОСЛАВІЇ.

Польща і Югославія, що є під контролею Москви, 2 січня підписали угоду, силою якої 25,000 поляків мають вернутися з Югославії до Польщі. Вони поселились там перед 60 літами. Хто знає, чи це не розтягаєсь і на українців, що віддавна в Югославії живуть.

ІНДО-ХІНСЬКИЙ ПРОВІДНИК.

В Індо-Хінах, в Азії, що належали до Франції, ведеться тепер боротьба за самостійність. Провідником індо-хінців (аннамітів) є Го Чі-мінг, і він каже, що вже давали йому 2,000,000 пястрів (285,777 дол.), щоби він занерестав боротьбу, та він не є чоловіком для підкупства. Хто саме хотів його підкупити, Го не сказав. Це могли бути Французи, хоч Французи кажуть, що вони давно знають, що Го підкупити не дасться

ПРИГОТОВИВ СОБІ ПОХОРОН.

В Бостоні був 16 січня похорон 64-літнього Дениса О'Гари, що вже перед шість літами приготовив був все для свого похорону. Навіть означив кілько крісел має бути для участників похорону. Він дав вже тоді погребникови свою асекураційну полісу, щоби погребник подбав про все, що тоді було точно означено.

ДЕЛІКАТНА ОПЕРАЦІЯ.

В Ст. Боніфас шпиталі коло Винипегу робили операцію 4-денній дитині і добре вдалася. Поміж віддиховим проводом і гортанкою був отвір, отже пожива йшла до легких. Операція тревала дві години. Виняли три ребрі. А що отвір був майже поза серцем, то остілько було трудніше отвір зшити. Вісім днів по операції дитина виглядала вже добре. Доси такі операції робили лише в Бостоні, Ню Йорку й Монтреалі, та звичайно не вдавалися. Імя дитини Памела Гал.

ХЛОПЕЦЬ НА ВАНДРІВЦІ.

Які нині доми і які в них діти, показує оцей винипегський випадок. 11-літній Джекі Голмс прийшов зі школи і невдовзі зник. Шукали за ним дві добі, шукала поліція і вкінці знайшли його в Кенорі, Онт. Прийшовши зі школи він позичив в сусідного [illegible] доларів і поїхав. Хоч в Кенорі не мав він нікого знакомого і не [illegible] Ним занялася Салвейшин [illegible] його родичі по нього [illegible] родинні зв'язки [illegible]

ПРОТИВНИКИ ВІЙНИ.

В Канаді підчас цеї війни було 10,000 таких, що не йшли до війни кажучи, що це проти їх совісти. Вони працювали головно на фармах. Тепер в Отаві повідомляють, що ті 10,000 зложили доси на Червоний Хрест 2,222,802 доларів і ще складають.

БОМБА НА КОРАБЛІ.

Америка зробить в травні пробу з атомічною бомбою на Тихім океані. Коло острова Бікіні згромадять 100 кораблів, й одна бомба має експльодувати над над ними, друга на них, а трета пізніше в далекій глибині. Хочуть довідатись про силу бомби.

НЕ ВПУСКАЮТЬ МУРИНКИ ДО ШКОЛИ.

В Норман, Оклагома, 21-літна муринка, Ада Сипюл, хотіла вчитися адвокатури на університеті і не приняли тому, що вона муринка, а там всі студенти білі.

ДОРОГІ СТРАЙКИ В АМЕРИЦІ.

Повінь страйків шириться по Стейтах і нині страйкує там понад 1,600,000 робітників. Так щоденно тратять робітники коло 13,500,000 долярів заробітної платні. Коли ж страйк тягнеться довго, то яка велика вийде сума. Розуміється, що і роботодавці мають страти.

В АНГЛІЇ НЕ НАЙГІРШЕ.

Вісти з Англії говорять, що з поживою в Англії не найгірше. Вправді нема тільки поживи, кілько хотілось би, однакож не можна казати, що люде голодують.

5000 ЗІБРАЛИ НА ВІЧУ.

Січня 27 на українськім вічу в Торонто зібрано 5,000 долярів на допомогу українським скитальцям. Віче скликав Комітет Українців Канади. Промовляли посол Глинка і редактор „Телеграму" Снайдер.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$70,667.04
Церковна громада Прес. Тройці, Мазена, Саск., (на конто умеблювання кімнати в Колеґії за $239.00)	139.50
Никола Байдала, Веґревил, Алта., на умеблювання кімнати в Колеґії	129.50
СУМК відділ 199, Еллмен, Саск., на конто умеблювання кімнати в [illegible]	32.50
ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.	
Стефан і Марта Сітко, Гендон. Саск (перше дали 25.00)	100.00
Дмитро Лемко, Клейр, Саск	10.00
Дрібними	1.50
ЗБІРКА о. Л. В. ДЯЧИНИ.	
Еманиїл і Анна Бабюк, Брусо, Алта	50.00
Іван Ф. Бойчук, Доверней, Алта	50.00
Николай Грицірчук, Брусо Алта	25.00
Яків Якимчук, Доверней Алта	5.00
А. Логозар, Брусо, Алта	1.00
ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.	
В. П. Сироїд, Спеден, Алта.	25.00
Олекса Матвійчук, Спеден, Алта.	5.00
Збірка на хрестинах в домі п. В. Страшка	20.00
ЗБІРКА о./Є. ГРИЦИНИ.	
Павло Місюра, Алвена, Саск	25.00
Дмитро Шелефантюк, Колонсей Саск (перше дав 10.00)	15.00
Прокоп Бозовський Фиш Крік, Саск. (перше дав 10.00)	10.00
Андрій В. Михайлюк Вакав Саск (перше дав 15.00)	10.00
Збірка на похороні бл. п. Петра І. Михайлюка, Ст. Джуліен, Саск	26.40
ЗБІРКА о. І. КУСОГО.	
Теодор Ковалів Габбард Саск	25.00
Збірка підчас похорону бл. п. Івана Коваліва, Габбард, Саск	20.00
ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.	
Іван Карплюк Елтикейн, Саск	10.00
Федір Токарик, Витків, Саск	5.00
Церковна Громада в Редфілд з колядн	5.00
З ріжних місцевостей.	
З нагоди різдвяного обіду в домі п-ва Паланиці, в Дітройт, Миш., слідуючі гості зложили по 5 дол.: М. Костюк І. Мекрей, П. Г. Паланиця, І. Л. Ясінський, В. О. Мазяр, В. М. Лутка	30.00
Жіноче Товариство ім. Ольги Бесарабової, Слава, Алта	25.00
Збірка п. Ф. Мушія в Сенті Лейк, Ман	14.50
Пані Анастазія Забродська Ленсінг, Миш (перше дала 68.00)	10.00
Славко Забродський, Ленсінг, Миш. (перше дав 27.50)	6.00
Збірка на поминальнім богослуженню по бл. п. Іванни Курмей в Торонті, діти Покійної жертвували	7.00
Збірка на прощальнім вечірку для п-ва Соломонів Гилберт Плейнс, Ман.	4.00
Збірка на несподіванці в честь п. Стефана Стадника, Кирклендт Лейк, Онт заходом членів місцевої церковної громади	12.00
Яким Гошко Веґревил, Алта (перше дав 5.00)	20.00
Виннипег, Ман.	
Георгій Марій (вже дав 100.00)	50.00
Разом	$71,590.94

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

Документи Виленського Братства.

Щоби стало ясніше, які були ті загальні відносини, серед яких зявився Йосафат з своїми жорстокостями, ми подамо тут дещо з книжочки, яку в 1632 р. видало Виленське Православне Братство, під довгим заголовком, що починався: **„Суплементум Синопсіс".** Згадана брошура була документом від православних на нарадах в королевича Володислава 1632 р. де Поляки шукали способів примирити православних з унітами. Наведене належить до розділу, що мае заголовок: **„Кривди Руського народу, котрі від 1596 аж до теперішного 1632.. діялися і ще діються"...** Говориться там:

„Через універсали з Кракова 28 липня, 1595, проголошено, щоби ніхто з Константинопольської патріярхи не був допущений до тої держави (до Польщі — В.) для посвячення духовних (для Православної Церкви — В.) Так вчинено насильство велике над совістю, над правами, привилеями і свободами (православних — В.).

„Відбирають Дієцезії, Монастирі Церкви давно побудовані, а деякі і до нині запечатані; в будах молитися Богу в Тройці единому не дозволяють (зн. не то в церквах, але навіть в будах — В.); з маґістратів (міських рад — В.) викидають (православних урядників — В.); людей невинних і в нічому не підозрілих саджають до тяжкої тюрми.

„Через таке тяжке насильство малі діти без святого хресту з цего світа сходили і сходять, дорослі без слюбів жили і живуть; без приняття Свято. Тайни вмирали і вмирають; а вкінці ховати і ховають танком християнські тіла без жадних церковних обрядів по полях, городах, садах і лісах.

„В Київі церкву Св. Софії і другі спустошено; Видубицький монастир за унітів став пусткою; **в Луцьку церкви на коршми попереміновано;** в Холмі, Львові та в інших місцях заборонено йти явно з Святими Тайнами до хорих, і проводити тіла померших християн до гробу.

„Також в Вильні **перемінено церкви на коршми, на кухні та аренди** (малі коршми — В.). З Маґістрату і з цехів (з ремісничих організацій — В.) невинних людей викидають, **до підземної тюрми,** що при ратуші, невинно саджають, а коли хто з побожних в завіщанню записе щось на православну (неунійацьку) Церкву, то забороняють записане брати.

„**В Минську церковну площу віддали під татарський мечет** (магометанська церква татар — В.). В Полоцьку одних силували до унії тюрмою, а других з міста повиганяли.

„В Турові забрали церкви насильством з усім майном, а отця Владику (епископа — В.), який до унії не пристав, з Турова вигнали.

„В Пинську священиків, які не перейшли до унії, **позабивали в бочки і му-[illegible]ли.**

„В Орші, Могилеві, Мстиславлю і деинде по ріжних містах і місточках церкви позапечатувано і навіть в будках молитися Господу Богу не дозволено.

„В Ковні церкву знищено і церковні землі забрано.

„Також Монастирі: Троцький, Лаврашевський, Гродненський і багато других спустошено.

„В Більську видали наказ: коли б хтось з міщан не йшов за процесією з церкви до костела, того на горло покарати.

„В Міделі („в Мядзеле") вірних грецького обряду тамошний староста силою примушував до унії і приказував виганяти з міста, як Аріян; та ще інші невиносимі кривди, тюрми, переслідування, убійства, утиски і гноблення („опресіе и ангаріе") терплять як в Короні (а дійсній Польщі — В.), так і в Великім Кн. Литовськім лише тому, що не хочуть йти за „унітами".

Такі були тоді відносини і Йосафат був одним з тих українців, що помагали Полякам Українців мучити.

До чого вела Йосафатова робота.

Праця святих приносила благословення людям, а що несла унійна праця Йосафата і йому подібних? Які злобутки і кому?

Бермо факт.. **В 12-ім століттю було в Луцьку на Волині, 16 православних церков і 4 православні монастирі.** Коли ж Луцьк опинився під католицькою Польщею, і коли заведено унію, то — **в 1796 році вже не було в Луцьку ані одної православної церкви, а унійатських церков було лише 3 (три), а зате було 8 (вісім) католицьких костелів і 10 (десят) польських кляшторів (монастирів).** Такі благодати несла унія Українському Народови!

Що унія була лише містком, по якім Українці мали перейти в польський табор, це розумні люде завсе [illegible]. Це знали також свідомі греко-католики. От в греко-католицькім свящ[illegible] — в „Ниві", що виходила у Львові писалося:

„Що польський клир від [illegible] про церковну унію тільки як [illegible] часову форму, яка славянський [illegible] ський схід мала би постепенно [illegible] бити на „польське креси", а [illegible] в, Українців та Москалів ст[illegible] зентих Полякуф" — це для [illegible] як сонце" — (Нива, ч. 10, 1922 р. стор. 366)

Якраз той „польський клир" приготовляв унію (пр. Скарга), він був тв[illegible] цем унії; він виховував Кунц[illegible] гих подібних; і він поширював [illegible] той лад, що на місце 16-ох православних церков зявилося 3 унійатські церкви (греко-католицькі), 8 костелів і 10 польських монастирів.

ТРЕБА ПРОВІДНИХ ЛЮДЕЙ.

Колюмна пять-річних передплатників е для провідних людей: порадників, місійників, учителів, професіоналістів, фармерів і робітників. Бажаемо мати багато добродіїв й охочих з наведених угруповань. Вістник е для всіх українців Східної Церкви.

Коли колюмна пять-річних передплатників буде мати багато провідних людей, тоді за ними будуть йти і пересічні звичайні люде, на добро Вістника і на добро всіх українців. Цим задокументуемо нашу свідомість і культуру. Чим дальше, тим більще Вістник стае інтересним. А коли належно причинимося, то буде ще інтереснійшим.

Добродії й добровольці! Шлімо багато пять-річних передплат і задокументуймо нашу свідомість і культурність; а при цім дістанемо духове задоволення, що робимо маленьке добре діло на великих міру.

А. Е. Біліньский.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Нинішна молодь — завтрішні горожани.

Питається молодець мудрця:

- Чому ви так поважно ставитесь до діточих питань і взагалі так примірно до дітей відноситеся?

На те мудрець:

— Молодче! Хай буде тобі з цього наука. В дітях е бачу будучих горожан і відношуся як до таких, не звертаючи уваги, що вони ще діти. Діти наслідують старших, вдаються до них за порадою та розумом. Отже коли старші будуть примірні поведінкою й будуть поважно ставитись до діточих питань, то з дітей виростуть примірні громадяни, добрі горожани й щирі працівники для народу. Це е забезпекою кращої будучности!

Мудрець на хвильку перестав, а там продовжав дальше:

Як би кожний з старших взяв на себе обовязок поважно ставитись до діточих питань, примірно до дітей відноситися й вчити їх доброго розуму, культурного життя, то на світі не було би такого страшного лихоліття, як ми сьогодня бачимо.

Справді виходить, що мудрець правду говорить — подумав собі молодець.

Орест Горчинський.

Як люде цінять розум.

Це правдива історійка...

На фармах був крамар (склепар) не-українець. І до нього приїхав старший чоловік, також не-українець, і перебував там два місяці, чи більше.

І той старший чоловік любив говорити з українцями.

Раз, коли насходилося багато людей і йшла широка балачка, каже старший чоловік:

– Я завсігди прислухуюсь до вас і зауважив, що ви вже все маете, і вам лише одного ще не достае.

Чого не достае? -- питають люде.

- Грошей не достае. А решта все вже маете.

Здвигнули люде раменами та:

Нема грошей, то нічого нема, а були би гроші, то все буде.

Тоді старший чоловік:

- Хіба ви знаете, що кажете? Хіба гроші все? От не вмієш читати, а дати тобі грошей, то вже будеш вміти? Не розумієшся на нічім, а дати грошей, то будеш розумітися? Не вмієш рахувати, а дати грошей, то вже буде з тебе великий рахмістер? Гроші грішми, а ти який був таким будеш. Гроші будуть, а розуму як не було, так і не буде.

І почав чоловік про себе оповідати:

— Я з Київщини. Там я мав млини. І я їх стратив. Не тому, що не мав грошей, а тому, що не мав тілько розуму, кілько до тих млинів було треба. Другі взяли їх в руки і добре їм йде, бо вони мають більше розуму.

Приїхав я до Канади без грошей. Тут знакомі хочуть мені грошей позичити, щоби було з чим що починати, але я грошей не взяв. Я сказав їм: „Нащо мені канадійські гроші, коли в мене нема ще канадійського розуму? А без розуму я гроші змарную".

— Тоді каже мені отой, що я в нього перебуваю: „Ідь до мене. Мені робітника не треба, але можеш в мене побути і дечого навчитися." Отже я приїхав сюди за розумом. Придивлюся, розвідаюся про все, а вже тоді дам собі раду.

До такого приміру і пояснень не треба.

К. П.

НЕ ВИТЯГАЙТЕ СВЯТОГО НА ВУЛИЦЮ.

В однім місци в Евангелію говорить Христос: „Не давайте святого собакам, і не кидайте ваших перел перед свиньми, щоби не потоптали їх ногами своїми, й обернувшись, не порвали вас". — Мат. 7: 6.

Цей виказ Христа такий малий, але дуже важний, і нині треба мати нам його перед очима ще більше, ніж коли.

В старозавітній святині навіть первосвященик міг входити до найсвятішої частини храму лише оден раз в році — в День Примирення (Судний День).

В давних християнських церквах, ті, що готовилися до хрещення („оглашенні", зголошені до хрещення), могли бути на Службі Божій лише до слів священика: „Зголошені, вийдіть!".. При тих словах вони виходили і в храмі лишалися самі вірні (охрещені).

Слова: „Двері, двері!" перед читанням „Вірую" між іншим пригадували дверникам, щоби не впускали до церкви „зголошених", чи невірних, бо тепер читається „Символ віри" і приготовляеться освячення Дарів.

З цих вже примірів бачимо, що де релігійність стоїть високо, там вірні не дозволять, щоби те, що для них святе міг бачити і зневажати невірний.

Про те ж й ап. Павло каже: „Яка згода Христа з Веліялом (з представником діявола, зі злом)? Яка спілка (часть) вірному з невірним? І яка згода церкви Божої з ідольською (поганською)? Тим же вийдіть із між них (з між невірних) і відлучіться, і до нечистого (до поганського) не приторкайтесь". — 2. Кор. 6: 15—17.

Про те ж саме говорить Заповідь Божа кажучи: Не призивай імени Божого даремно, отже непотрібно. А в цім місци не про саме імя Боже ходить, але про всяку річ, що Богу присвячена. Про все те, що е для нас святим. Ми не повинні вживати його легкодушно і зневажливо.

Коли хочемо мати в себе святощі, то мусимо їх шанувати. Мусимо берегти їх, як розумний господар берже свої достатки, щоби лихе око не підглянуло, як ті достатки собі забрати, або знищити.

Нинішні відносини на світі такі, що дуже підривають релігійний грунт. Отті еднання церков, спілки церков ітп., це ознака релігійного занепаду. Нинішне підводження всего під демократію веде часто до анархії.

Церква е лише для вірних, які до тої Церкви належать. Лише для них вона близька, зрозуміла і свята. А чужим вона далека і незрозуміла. І тому чужий може зневажати те, що ми шануемо — як не в очи нам, то поза очи. Бо він не бачить в наших святощах того, що ми своїм серцем відчуваемо. Наше святе для нього забобон.

Лише там, де життя тратить релігійну силу, люде свою Церкву витягають на вулицю на показ. На видовище для збіговиска. І думають тим світ дивувати.

Скаже таким хтось на улици: Покажіть, як ви хреститесь, як поклони бете — і вони зараз показують. Скаже безбожник: Позич мені хреста і священичих риз на наш концерт — позичають. Покажи, як Служба Божа в вас правиться — і зараз показують.

Це відноситься до Церкви; це відноситься до релігійного життя домашного й особистого. Прийде прим. Різдво з нашими звичаями й обрядами — а хіба не запрошують тих, які на все те можуть дивитися з насміхом?

Релігія, Церква, Святощі — не е на продаж, ні для вистави, ні для показування на концертах, ні для заінтересовання вулиці. Це дорогі скарби, до яких не повинен доторактися той, хто їм ціни не знае.

А нині чимало святощей стоїть як не на вулиці, то попри вулицю. І там вони перестають вже бути святощами. А ті, що дозволили їх там витягнути, лишаються без нічого.

Те саме мав на увазі Христос, коли казав: „Не кидайте святого собакам!"

Н. Н.

ДО ПРОТЕСТУ КОМІТЕТУ.

Комітет Українців Канади (КУК) вислав 19 грудня, 1945 р. до премієра Кінга обширний протест проти примусового передавання Українців в Европі большевикам. Комітет звертається до Премієра, щоби вжив впливів для припинення насильства.

В протесті підноситься багато важних справ. Є питання: Коли ходить про заспокоювання Росії, то чи маемо зрікатися для того наших людських прав й основних принципів нашої західної цивілізації? Аджеж так знищимо ту демократію, за яку наші хлопці воювали і гинули...

Говориться, що покликаючись на постанови в Ялті, Росія хоче якраз винищувати демократичну силу. Але таке насильне передавання людей противиться також міжнародному праву, яким доси зобовязувалися культурні держави. Захист для політичних втікачів був важним правом в біблійних часах; був в Римській Державі; був в християнській цивілізації; право захисту признавали недавно політичним втікачам з Еспанії; після 1917 року признали право захисту для півтора мільйона російських горожан — отже чому такого права мали би бути позбавлені Українці, що нічим не ріжняться від давнішних подібних втікачів?...

Своє письмо Комітет порозсилав також ширшому світови — державним інституціям, визначним людям, видавництвам... Під письмом крім членів Комітету підписалися ще: епископи Ладика і Саварин від гр. кат. Церкви; о. Савчук, як адміністратор, від Української Православної Церкви, та капітан Карасевич від ветеранів.

Поза головною цілею, яку мав Комітет на увазі, його письмо пригадало ширшому світови, що існує на світі Український Нарід і що тому народови належаться людські права. Не будь такого письма, а світ і не подумав би в цім місци про Українців.

Треба занотувати, що „Кенедіен Реджістер", орґан римо-католицької Церкви в Канаді, з 19 січня, передрукував письмо Комітету вцілости, чим познакомив своїх читачів з українською справою. А в числі з 26 січня ще раз до письма Комітету в окремій статті звертаеться.

Окремо треба згадати, що багато осіб відповіло, що письмо дістали, а дехто каже, що рад, що Комітет його цею справою заінтересував. Знак, що така робота на марне не йде.

ЩО МОЖЕ СОН.

В Порт Честер, Н. Й. приснилося бувшому парашутистови, Томасови, що його начальник пиказуе йому скакати з літака. І Томас підійшов зараз до вікна кімнати і скочив з висоти 30 стіп на вулицю. Правда, не сталось йому нічого злого, хіба те, що зимно стояло нижше зера, отже мусів його відчути.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address.
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ХТО ВИНЕН ЗА МОЛОДИХ.

Збільшаєсь число молодих злочинців, а з тим зростає занепокоєння. І підносяться питання: Де корінь лиха? І де спосіб на поправу?

В „Винипег Фрі Прес" з 19 січня, в редакційній статті „Наші злочинні родичі", головну вину за лихо кладеться на дім. За вчинки дітей винні родичі. Отже питання — чому не подбати про науку для родичів, щоби знали, як виховувати?

„Фрі Прес" подає виказ причин молодечої злочинности, як їх зібрав онтерійський уряд, і тут вони.

Гарний дім, але безконтрольний — 99 молодих злочинців; убожество і безконтрольність — 93; родичі розійшлися — 82; неморальні родичі — 52; батько помер — 32, мати померла — 28; одно з родичів неморальне — 23; родичі пияки — 22, одно з родичів втекло — 21; родичі відомі в судах — 19; батько при війську — 17; котресь з родичів слабе на розумі — 14; родичі померли — 13; мачуха — 10; вітчим — 9

Наведене дає вже певний погляд на якість дому, однакож таки не згадано одної з важних прикмет дому, а то — чи дім є релігійний. Чи звязаний з церквою?

І не тілько в цім випадку, але в найбільше в подібних випадках на релігію не звертають уваги. Хочуть будувати мораль на безрелігійних основах.

Свідомо, чи несвідомо, але таке легковаження релігії само собою є одною з великих ознак і причин загального морального занепаду, отже і занепаду дому та його вихованків. Як можна від безрелігійного дому вимагати морального виховання? Як можуть безрелігійні батько й мати защеплювати в дітей моральні принципи? Або яку науку для виховання дітей можна дати родичам поза релігією? І хто буде тих родичей вчити — чи безрелігійні учителі? Отже даремна вся балачка

Ще є одна велика причина лиха, якої також не згадують, а то — школа.

Уряд примусом забирає дитину до школи, де мають їй дати заокруглене повне виховання. І вчать там всего, що вважають для життя, найпотрібнішим. І для науки мають вишколених фаховців.

Та якраз тут питання: Чи школа не вважає морального виховання важною і конечною життевою справою? Або чи шкільні професори не вміють дати дитині морального виховання. Чого ж тоді від родичів вимагати? І хто тоді має давати науку родичам про моральне виховання?

Сяк, чи так, а нинішна школа дуже подібна з моральної сторони до нинішних домів. В домах є звичайні родичі, а в школах же є фахові виховачелі — остілько на школі ще більша відповідальність!

Ліком на спинення молодечих злочинів уважають більше розривок і забав, що забирало би молодечий час. Та лихо, що впарі з багатьома нинішними забавами, які вже є, йде безконтрольність, пиятика, розпуста і брак всякої поважної думки. А вже певна річ — думки релігійної.

Згадують завелику поблажливість судів супроти молодих злочинців. Так! Вдома, в школі, на вулиці, на забаві, в часописах, в журналах, в театрах, в судах — всюди та сама поблажливість, нерозумність і байдужість до моральних засад життя. Коли хтось вимахує револьвером, але ще нікого не застрелив, то нехай ... чи ж дивуватися, що життя йде, куди йде?

І тому коли говорити про реформу, то питання: Звідки її починати? Від дому, чи від школи, чи від суду, чи звідки? Зі споду, чи згори? Від менше, чи від більше вчених?

УВАГИ МИМОХОДОМ.

В „Новім Шляху" бувають оповіщення Волохатюка, і ми тут наводимо одно таке з 6-го числа „Нового Шляху", 1946:

„Богослуження
о. Т. Д. Волохатюка, предсідника консисторії Української Автокефальної Православної Церкви в Канаді. - Неділя 20 січня, Норт Бетелфорд, Саск."

Про таке оголошення нас запитував дехто з читачів „Вістника", а то — з якою то Укр. Автокеф. Прав. Церквою Волохатюк звязаний і якої то консисторії він є предсідником?

Та оскілько ми знаємо, то Волохатюк мабуть з жадною Церквою не звязаний, отже він оден одинокий є і Церквою, і консисторією, і предсідником.

Та коли взяти на увагу оголошення, то виходить, що є щось таке, що ані нам, ані загалови невідоме.

Але відоме повинно бути воно „Новому Шляхови", отже він повинен би це подрібно пояснити.

„Будучність Нації" з 1 січня, 1946, згадує, що о. Мороза звільнено „на його власне бажання" з виконування священичих обовязків. І від себе „Будучність Нації" додає: „Сподіємося, що слідами п. Мороза „на їх власне бажання" підуть і другі духовники сеї ж групи".

Сподіються, але такі сподівання не є свідоцтвом великих розумів. І ми могли би сказати: „Сподіємося, що новий Лютер розібе католицьку Церкву на двоє, як розбив давний Лютер; що невдовзі буде знов по двох і трох папів нараз, як було колись; що слідом „Канадійського Українця" піде „Будучність Нації"... Та чи це було би розумно, коли б ми такі сподівання висловлювали?

З „Новим Роком" (14 січня) „Будучність Нації" між Новорічними желаннями не забула „Вістника" і бажає „Вістникові - займатись своїми святими, а католицьких лишити".

Це мабуть про Кунцевича, про якого пишеться в „Вістнику". Тільки ж тут якесь непорозуміння. „Вістник" не пише про Кунцевича, як про святого взагалі. Він же належав до мучителів українського народу, а не до святих. Мучитель не є святим. Це одно!

А друге — коли Кунцевичеви було вільно інтересуватися Православною Церквою, до якої він не належав, то чому ми не маємо права ним інтересуватися? Чомуто йому можна нами, а нам не можна ним? Де є такий закон?

А вкінци коли Історія України споминає Кунцевича, то чому не мали би ми споминати?

Є вісти з Риму, що папа Пій XII. видав Енцикліку з датою 23 грудня, 1945, в 350-літні роковини Берестейської Унії. І там папа протестує проти переслідування гр. кат. Церкви большевиками. Виходить, що нібито папа бере греко-католиків в оборону.

Та це пригадує недавні ще часи, коли Поляки були поарештували сотні українських священиків; часи, коли польські ксьондзи гр. кат. священиків плюгавили і били; коли Поляки владжували погроми по українських селах...

В часі погромів висилали були греко-католики до Риму телеграму з просьбою: Ратуй нас перед Поляками! — але відповіди не було. Доперва по яких сім місяцях видобулась вістка, що папа нібито повідомив Шептицького, що буде за Українців молитися.

Отже можна думати, коли б і нині на місци большевиків були Поляки, то папа мовчав би. А може і благословив би Поляків...

СПРАВА МОЛОДИХ — А БУДУЧНІСТЬ.

Свого часу бібліотекарка, зі школи „Генерала Вулфа" в Винипегу, підносила перед міським фінансовим комітетом справу виховання, справу бібліотек.

Вона підчеркувала, що нині школярі читають найбільше всякого друкованого сміття — про детективів, про любовні історії, про вбивства і рабунки, а це псує і їх нерви і їх мораль.

Розсліди над 14 до 16-літними молодими показали, що з них третя часть не читає нічого доброго, але саму заворушливу, дешеву полову. Отже треба подбати, щоби молоді мали добрі до читання книжки і легко могли їх діставати.

Знов подорожуюча секретарка англійського Жіночого Місійного Т-ва Злученої Церкви, Іда МекКензі, говорила на річних зборах в Винипегу, що будучність буде вимагати багато старань, багато місійної роботи на „домашнім фронті", щоби лихо поборювати.

„Війна принесла багато змін в нашому життю, казала вона, але не все, за що ми війну винуємо. Вона лише прискорила поступ того зла, що вже передше творилося. Приміром злочинність молоді не впала на нас несподівано. Вона приходила потрохи, бо не було християнського виховання".

Це для нас Українців добра пригадка. Англійці говорять головно про свій світ, який їм найкраще відомий і кажуть що там діється зло, яке треба спинятя.

Ми маємо свій світ і ми його знаємо, отже ми повинні розглянути стан нашого життя, і де добачаємо щобудь недобре, ми повинні подбати, щоби зло направляти.

А головно треба дбати про дітей і про молодих. Треба всюди мати їх на увазі, треба пляново і розумно виховувати, треба давати розумні поради, вказувати їм на те зло, що дебудь робиться і показувати, як повинно бути.

Така праця не лишиться без добрих наслідків. Сійте добро, а добро виросте. А нічого не будете сіяти, то виросте бурян. Отже треба сіяти. Треба давати добре християнське виховання.

У.

УКРАЇНСЬКА МОЛИТВА В ЄРУСАЛИМІ.

В Палестині підчас недавної війни було багато українських скитальців, з яких ще й тепер є трохи. Щоби залишити за собою памятку скитальці своїм коштом поставили в гр. кат. церкві в Єрусалимі мармурову плиту з написом:

„Пречиста Діво, Мати нашого краю, вимоли в Сина Свого одність і волю для Українського Народу". Над молитвою є золотий тризуб. (З „Нашого Клича").

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

Ісус постить в пустини.

Після хрещення пішов Ісус Христос в пустиню, на самоту, і постив там сорок днів і ночей, молився і роздумував. Так приготовлявся Він до дальшої своєї праці.

Якже почув Христос голод, то приходить до Нього злий дух і каже:

— Коли ти Син Божий і маєш таку силу, то пощо тобі голодувати, пощо постити? Переміни отсе каміння в хліб, в гарну і смачну пожниву і не голодуй. А посту тобі не треба. — На те відповів Христос:

— Не лише самого хліба потрібно чоловікови, але треба також слів, що виходять з уст Божих. Треба Божої науки

Повів тоді діявол Ісуса до Єрусалиму, поставив його на церковнім даху і каже.

— Коли ти Син Божий, кинься вдолину, нехай люде бачать, що ти можеш. Бо про тебе написано, що ангели візьмуть тебе на свої руки, щоби ти не вдарився ногою до каменя. — На те каже Христос діяволови:

- Також є написано (в Святім Письмі) Не спокушуй Господа Бога твого.

Знов бере діявол Ісуса на високу гору і показує всі царства, всі багацтва, всю славу світа, і говорить.

Коли мені поклонишся, то все, що бачиш, я тобі віддам. — На те відповів Ісус

Геть від мене сатано! Бо написано: Господу Богу твойому маєш кланятися і Йому одному маєш служити!

Тоді відійшов діявол, а до Ісуса приступили ангели і служили Йому.

Наука - Подія в пустини пригадує нам що подібно діявол всіх людей старається зводити до злого. Одним він каже:

Хліб, гроші, достаток, це найважніше. Не пост! Не здержливість Не панування над собою. Маєш достаток, а решта за все забудь Не треба тобі Бога, і церкви, ні молитви Не треба ніяких моральних обовязків Хліб, вигоди, достатки, це все, чого твому життю треба

Так лиха сила хоче переробляти людей на ледащ, які живуть лише для задоволення себе самих.

В іншім місці діявол шепче:

— Коли в тебе є сила, є багацтво, то ти повинен тим величатися і показувати, що ти вартніший від других. А вони тобі не рівня. Ти дивися на них, як на гірших. — Так хоче діявол довести людей до гордости і зарозумілости.

Ще в іншім місци він радить

Забудь свою душу, забудь совість, забудь Бога і Його Закон — і кланяйся лише всему тому, що дає тобі панування; клянайся лише багацтвам і старайся їх якнайбільше здобути. Все забудь і лише клопочися, щоби ти був сильний і багатий, щоби ти над другими панував. - Так діявол хоче зробити з людей самолюбів і кривдителів

Христос своїми відповідями показує, як нам треба робити. Він каже, що для тіла треба хліба, але того не досить. Чоловік складається ще з душі, він має совість, отже для душі треба також хліба а ним є слово Боже, наука Божа, закон Божий. Коли тіло буде мати хліб, а душа буде голодна, тоді життя чоловіка не буде здорове, не буде повне і вартне Треба дбати, щоби було здорове тіло і щоби душа була здорова. І коли тілови дає силу хліб, то душі дає силу піст і молитва і слово Боже.

Другою відповідю каже Христос: Коли в тебе є більша сила, більша наука, і ти можеш зробити, чого другі не зроблять, то не хвалися тим і не гордися. Бо що маєш, то для добрих діл, а не для показування.

Третою відповідю напоминає Христос: Не кланяйся світовій силі і багацтвам, як чомусь найважнішому. Це звичайні річи. Вони не зроблять з тебе вартного чоловіка, коли твоя душа не буде вартною. Ти Богу кланяйся, а сили і багацтва вживай для гідної справи. Тоді ангели станутъ побіч тебе, щоби вести тебе праведною дорогою.

Така наука виходить з 40-денного посту Христа в пустини.

На памятку 40-денного Христового посту свята Церков встановила перші шість тижнів Великого Посту - щоби ми заховуючи цей піст, старались бути красшими християнами. Щоби ми позбулися злого і заставили себе до доброго; щоби ми збогатили свою душу добрими думками і щирими постановами, і так приготовилися гідно до найбільшого свята — до Великодня.

Послідний тиждень Великого Посту присвячений памяти мук Христових. Тоді ми, як колись Апостоли, повинні бути думками коло Спасителя і бачити його велику жертву, що приніс він на Хресті за нас і весь людський рід.

ЦЕРКВА НА УКРАЇНІ.

Большевицьке „Українське Життя" з 24 січня подає багато матеріялу, з якого можна бачити, як в загальному стоїть церковна справа на Україні, а вже окремо в Галичині.

Є в У. Ж. лист „ініціятивної групи" до ради народних комісарів УРСР (Української Радянської Соціялістичної Республики); є відповідь комісарів; є відозва „ініц. групи" до гр. кат. духовних; є стаття про церковне життя на Україні Макарія, еп. Львівського і Тернопільського.

І так зі статті Макарія довідуємося кілька цікавих справ. Каже він, що Православна Церква на Україні стоїть на таких основах (началах), як вся Руська Православна Церква і не звесь „Українською", але „Руською Православною Церквою". Макарій пояснює, що „Руска Православна Церква - - **це Православна Церква російського, українського та білоруського народів**".

Пояснює Макарій, що слово „Руська" походить з давної Київської Русі", не згадуючи, що нині під „руським" розуміеться „московський".

На чолі Церкви на Великій Україні стоїть патріярший екзарх (заступник патріярха) — митр. Київський і Галицький Іоанн.

Всіх епархій є на Україні 16, а коло 6,200 парафій. Та ось ще важна річ:

„Богослужбова мова в церквах на Україні слов'янська, слов'янська з українською вимовою й жива українська мова. Мова богослуження залежить від бажання самих віруючих. Проповіді в церквах здебільша говоряться на живій українській мові".

Виходить, що в церквах на Україні є в богослуженню три мові: 1) словянська очевидно з російською вимовою; 2) словянська — з українською вимовою, і 3) жива українська мова.

Коли перша мова буде для москалів, то все ж для самих українців є дві мові -- словянська з українською вимовою і жива українська. Оден нарід, а дві богослужбові мові. Видно, що українізація пі большевиками йде дуже поволи.

Щож до мови проповідей, то „проповіди здебільшого говоряться на живій українській мові". „Здебільшого", це десь-не-десь, потрохи, небагато. А потатим очевидно мовою російською. Недармо ж і церкву звуть „Руською".

Окремі групи церковні, як живоцерковники, обновленці, липківці і др. нині не існують.

Коли ж Росія забрала Галичину та Закарпаття, то почалися зараз заходи коло зеднання гр. кат. Церкви з Московською. В червни 1945, створилася у Львові „Ініціятивна група" гр. кат. Церкви для зеднання з Руською Православною Церквою.

Головою „Ініціятивної Групи" є священик др. Г. Костельник, як представник Львівської гр. кат. еархії; свящ. др. Мельник, генеральний вікарій Дрогобицької (перше Перемиської) епархії; свящ. др. А. Пельвецький, представник епархії Станиславівської.

„Ініціятивна Група" звернулася була до уряду України за дозволом на свою роботу і зараз дозвіл дістала. Опісля зробила заклик до гр. кат. священиків і вірних, щоби єдналися з Руською Православною Церквою. І доси вже більшість духовних і вірних обеднался. А дальше Ініціятивна група підготовляє скликання собору гр. кат. церкви, на якім повинна довершитися злука з Руською Православною Церквою.

Такі вісти подає Макарій в статті з датою 1 жовтня, 1945.

Лист „ініціят. Групи" до комісарів — звичайний вірнопідданчий лист з тих, що їх пишуть всі, які дісталися большевикам в руки. Місце, що може мати більше значіння в цім листі, таке: „Нажаль наші епіскопи (гр. католицькі) не зорієнтувались ні в політичній, ні в церковній нововитвореній ситуації, і хвиля життя перейшла їм понад голови, а ми лишились наче на розбитому кораблі".

Під листом підписані члени „ініц. групи", а то:

о. д-р **Гавриїл Федорович Костельник**, настоятель Преображенської церкви у Львові, голова Ініціятивної Групи, представник Львівської епархії.

о. д-р **Михайло Іванович Мельник**, парох Нижанковичів і Генеральний Вікарій Перемишльської епархії Догобицької области, представник Перемишльської епархії.

о. **Антін Андреевич Пельвецький**, парох Копичинець, декан Гусятинського деканату, представник Станиславівської епархії.

Дата листа 28 травня, 1945 р.

В відповіди комісарів приказуєсь „Ініц. Групі", що вона: „має надсилати списки всіх деканів, парохів і настоятелів монастирів, які відмовляються підлягати юрисдикції Ініціятивної Групи греко-католицької церкви по возседнанню з православною церквою".

Наведене показує, що про церкву в Росії рішає уряд, тай ще більше — він відразу і явно ставить „Ініц. Групу" в ролю доносчиків.

Що до членів „ініц. Групи", то ширше відомий з них Костельник Він віддавна визначався між гр. кат. духовними як письменник, та як оборонець Церкви перед латинянами. Він належав до групи „візантійців".

Українська Енциклопедія каже про нього: Родився 1886 р. в Бачці, теольог, фільософ, проф. фільософії... Додати б, що був також редактором „Ниви".

Подаючи ці вісти мусимо пригадати, що вони вийшли з большевицьких рук і через большевицьке решето пересіяні. Вони так зложені, як большевицькій Росії треба. Слухаючи їх ми мусимо свій розум мати.

Так прим. годі вірити, що „Ініц. Група" ні з сього ні з того пішла на службу Росії. Бо питання, чи може вона не робити того, що робить?

Все ж поданий большевиками матеріял розкрив деякі справи, що доси не були так відомі.

ТАКИЙ БУВ СВЯТИЙ ВЕЧІР.

Минав рік, минав другий, третій, четвертий... Минали літа, а з ними по Українській Земли переходили армії і сюди і туди і несли з собою не благословення, але велике терпіння.

Горіли села, гинули люде. Хто міг тікав в світ за очи. Багато потягнула за собою армія. Багатьох опинилося в робітничих таборах...

Західна Европа, широка Азія, горяча Африка — а по всіх тих широких просторах порозходилися діти України.

До щасливіших належали ті околиці, де села зосталися незнищені, або знищені небагато. Власний куток на рідній земли все ж красший, ніж в чужому світі не мати жадного кутка.

Бодай куток... Хоч злидні кругом великі. Хоч в кождій родині не стало синів, чоловіків, зятів, а може й жінок та дочок. Кругом горе.

Та в будні дні горе лекше переноситься, бо горе, це найважніша буденщина. Але прийде Свято... Тоді хотілось би забути буденщину і бодай на хвилину зажити спокійним, вільним від турбот життям.

І томуто в велике Свято журбу болючійше відчувається.

День був ясний і морозний. Та ось вже і вечір надходить — Святий Вечір

В Боднаровій хаті палають скалки на припічку. Нема іншого світла, тай нізвідки взяти. Скалки соснові і від них по хаті розноситься запах живиці. Нехай хоч тілько! Це наче той ладан, що ним в красших часах перед Святою Вечерою українці колись обкаджували Святу Вечеру.

В куті під образами сніп стоїть. На земли коло стола солома, а на ній бавиться двоє дітей.

Старий Боднар увійшов в хату.

— Маріє, став вже вечеру! Вже пора! — заговорив він до молодої жінки, що поралась коло куті, викидаючи її в макітру.

Марія була невісткою старого.

Вона мовчки поставила кутю на застеленім столі і посадила дітей на лаву. Старий став попри дітей при столі. Марія збоку коло нього.

Старий почав „Отче наш" голосно, а Марія повторяла за ним потихо — видно було, що молилась вона цілою своєю щирою душею. А діти... Вони дивилися на матір і діда і ждали, поки почнеться Вечеря.

Молитва скінчилася. Сів старий, сіла невістка. А в хаті було тихо-тихо! Лише скалки на припічку сичали та прискали іскорками.

Хвильку подумавши старий встав набрав ложку куті і хотів щось сказати, та зупинився. Глянув на внучат, глянув на невістку і вже тоді почав.

— Що ж... І Христос народився в убожестві. І не в своїй хаті. Тай тілько одна зоря Йому присвічувала. Таке було тоді, і таке тепер з нами. Та Божа воля! Дасть Бог, то діждемося кращих часів. І я ще можу діждатися... Попідростають внуки... А ти молода, то... Нехай же Народжений Христос поможе нам усім...

Хотів старий ще щось сказати, та не міг і тілько прикусив губи, в Марії потекли рясні сльози з очей.

- Не плач дочко — сказав старий — не треба. Воно і не поможе. Плачем не підведемо з гробу ані моеї небіжки, ані твого Степана не приведемо до дому. А дасть Бог, то сам він прийде.

- Але ж ми самі, тату! — каже крізь плач невістка.

-- Так, самі! — притакнув старий — і дякуймо Богу, що і не дуже самі. Я є, ти є, тай діточки при нас, нехай здорові ростуть! І слава Богу, що є власний кут і кусень хліба. Це велике Боже благословення! А в других і того нема.

Старий підніс ложку з кутею до рота і почав їсти. Та видно, що великі думки тяжіли йому в голові.

Ми тут, ми в своїй хаті — почав він знов, положивши ложку на стіл — а кілько нині тих, що валяються десь по чужих краях, голодні, обдерті, босі, беззахистні. Ми щасливі супроти них!

Діти слухали, а там притулились до дідуся

Їджте діточки! — каже він, гладячи дітей по головках.

А ви дідусю чому не їсьте? А чому мама не їдять? — запитали малі, відчуваючи, що тут щось небуденне діється.

О, я так собі! відповідає старий дітям — заговорився, тай ложку положив. Треба їсти...

І він взяв ложку і знов сягнув до миски. А невістка підійшла до печі, щоби поправити огонь, а то готов був погаснути.

Вечеряли. І тілько було бесіди, що старий до дітей говорив. Бо з ким і про що говорити? Чи нагадували те лихо, про яке кождого дня від ранку говориться і думається

А діти... Вони наче ті маленькі зорі серед темряви, що нагадують ясний день, який колись настане. Вони наче та давня зоря, що предсказувала прихід Спасителя

Діти. І вони бачать лихо, і терплять його, та не розуміють його так, як старші. Їх зір не зупиняється на теперішнім вони своїми невинними душами стремлять до чогось красного. І тому про них треба дбати. Вони виростають на потіху і поміч матері. Вони колись візьмуться до гарної праці — як господарі і громадяни. Тай старого дідуся будуть з пошаною споминати...

Такі думки, а може точніше — такі почування були в старого; таке відчувала і мати тих діток. І тому ниі отті діти були тим святочним благословенням, що оживлядо душу старого дідуся і серце молодої їх матері.

Якою була би нині отся вечеря, коли б не діти?

— А чи ми будемо нині колядувати, дідусю? — запитав хлопчик старого.

— Колядуймо, дідусю!

А дівчинка мовчала і видно було, що також нетерпеливо ждала, коли дідусь почне.

Розворушився старий. Пильно глянула на дітей мати. І старий почав:

Бог предвічний народився!
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився."

Діти знали цю коляду і потягали за дідусем. Неголосно підтягала і мати, на дітей споглядаючи. Сама собі може і не колядувала би, але для дітей треба.

В хаті живійше стало, дійсно по святочному. Вже наче половина лиха зникла зперед очей. І на души полегчало.

Ще колядували „Новая радість світу ся зявила", а за нею „Бог ся раждає, хто ж Го може знати" — і при сій то коляді діти поснули.

Забрала Марія дітей і поклала, а старий перехрестився і сів мовчки оподалік стола.

Не знати, чи в церкві хто буде — заговорила невістка до старого.

Старий глянув, хитнув головою та:

Буде! Повинен бути! Казав Прокіп, що церкву відчинить і дяк прийде. Ти дочко будеш вдома з дітьми, а я піду...

-- А може би ви, тату, були вдома, а я пійшла би. Де вам по ночах ходити.

— Ні, дочко — відповів старий — я піду. Мені вже всеодно. Гірше не буде. А ти дітей доглядай! Я вже і за тебе помолюся, і за дітей, і за Степана. За всіх. А ти будь вдома. Ти молода, то ще будеш мати час ходити, а мені вже нині-завтра. Коби діждати ще, поки Степан вернеться.

Не хотілося мовчати і Марія повела бесіду, що оберталася коло церкви. Не знати, як зарано церкву відчинять... І добре, що на дворі не дуже зимно, то може більше людей збереться... І коби дяк прийшов, бо недавно він щось ослабовував. А йому сімдесятка мабуть давно минула...

Старий то відповідав, то робив свої уваги, бо і йому хотілося говорити. Однакож і словом не зачіпали того, що могло би болючо вразити душу.

Час минав. Марія час від часу підходила до печі і поправляла огонь, щоби не погас. Це ж така ніч, що світло мае бути в хаті до самого ранку.

Вкінци бесіда затихла. Марія сіла біля печі і почала дрімати. А старий говорив молитви, поки час буде до церкви вибиратися.

НЕ СЛОВАМИ, А ДІЛАМИ.

(Кирклeнд Лейк, Онт.)

На зборах парафіяльних української православної громади св. Михаїла рішено одноголосно устроїти маленьке підприємство на те, щоби дати поміч нашим збігцям українцям, що в голоді і холоді тиняються по чужині. Гр. Ілія Гриців згодився занятися цею справою і віддати свій дім під забаву, тільки попросив присутних членів, щоби прийшли з помочею.

Забава відбулася 28 жовтня, 1945, хоч не з великим числом гостей, зате якість була добра і дохід з забави був гарний. Декотрі, що не були на забаві, передали свої жертви. Отщо значить любов і згода громадян. Не забувають за своїх. Так виглядало мені на забаві, що я не на забаві, а на якімсь представленню, де грали „Невільника", або щось подібного. Був гумор і спів сумний, невеселий. Гості говорили між собою про своїх рідних, де вони, що роблять, що ані чутки від них нема. Інші вісти мають але вони сумні.

Відтак сказав гром. Гриців пару слів до присутних, чому вони зійшлися, яка ціль забави в його домі і куди та кому підуть наші жертви. Гр. Михайло Друль пішов збирати жертви і ось хто кілько жертвував:

По 10 дол.: А. І. Гриців.

По 5 дол. Е. Манчуленко, Гр. Черепаха, пані Анельк і Грошок, М. Друль, М. Решетило, В. Скалій, В. Гниц, Е. Балан малелька Василина Антонюк, А. Радоль, П. Товтрівський, Маф Бориськевич, пані Василина Біла

По 1 дол.: пані Параня Федірчук, П. Мисак і Ю. Рокос 5 шт

З других річей прихід був $20.48. Разом $76.73.

Зроблено також збірку срібло на пресу 5 дол., що розділено рівно між Український Голос і Вістник

Гр. І. Гриців подякував щиро за жертви, хто що дав з щирого серця, і тим, що причинилися до забави, жінкам, що поприносили перекуски, і всі, хто чим причинився до забави.

Присутний.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Гронлид, Саск.)

Три роки тому, як одружилась пара молодих людей: Ілля Панчук, учитель зі школи Тарас з Зиновією Гурською. Цього року Бог їх поблагословив першим потомством, а то народився в них син, котрому при святім Хрещенню дано два гідні памяти та чесні імена: Орест Ілія. Чину Тайни Хрещення довершив тутешній парох о. І. Швець в неділю 21 жовтня, в домі пан громадян п-ва Андрея й Теклі Гурських. П-во Гурські мали одну тілько доньку і ту віддали з дому, а самі остаіися на господарстві, самітні. Як тільки їх внук народився в Мелфорті у шпиталі, то за згодою їх зятя і сватів, Д. і Катерини Панчуків, забрали свою доньку з внуком на кількатижневий побут до себе, щоб їх внук своїм співом їх розвеселяв.

Зійшлось чимало гостей, то є з рідні з обох сторін на хрестини. Гості спожили смачний обід, а при тім було що випити, але кожний з гостей говорив поважно на свою тему, свідомий того, що щось ідей вого говорить. Підчас обіду перейшла збірка на панчошки та на черевички для ново-хрещеного. Опісля хрестні родичі Вол. Петрів і пані Василька Черній піддали думку, що добре було б зібрати щось на Український Голос і Вістник, котрі дадуть вістку по всіх закутинах Канади про нашу забаву. Добровільні жертви зложили:

По 2 дол.: п-во А. і Т. Гурські.

По 1 дол.: п-во В. і А. Петрів, п-во І. і З. Панчуки, п-во Л. і А. Осадчуки, п-во Ю. і Т. Кименюки, п-во І. і З. Панчуки, п-во Л. і А. Чубани.

По 50 шт.: о. І. Швець, п-во В. і В. Черній, п-во І. і М. Боднарчуки, п-во І. і О. Іванусь.

Разом зібрано 10 дол і призначено по половині на вище наведені часописі.

Ми певні того, що корінь глибокої релігійної свідомости та патріотичної думки вкоріниться в серце й душу новонародженого і в будучности він буде окрасою та гордощами нашої суспільности.

Хай виростає він на славу Божої церкві нашій на радість, татові і мамі, а рівнож дідуням і бабуням на втіху, а нашому народові на користь

Відтак на пропозицію пп. Л. Панчука й А. Осадчука згадано про наших бідних скитальців, що горюють по таборах по чужих краях — Німеччині, Франції Белгії та Голандії. Переведено колекту. Жертвували

По 1 дол.: о. І. Швець, В. Черній, В. Петрів, п-во А. і Т. Гурські, п-во І. і З. Панчуки, п-во Л. і К. Панчуки п-во А. і М. Осадчуки.

По 50 шт.: пані Анна Петрів, пані Василька Черній, п-во Л. і Анна Чубани, п-во І. і М. Боднарчуки, п-во І. і О. Іванусь.

Разом $9.50.

Подяка і честь жертводавцям, а п-вам Панчукам і Гурським за їх гостинність, як рівнож новонародженому Орестові Ілії многая літа.

І. Ш.

НЕ ЗАБУВАЮТЬ ПРО СВОЄ.

(Виндзор, Онт.)

Дня 24 листопада м. р. приятелі та родина устроїли для гром. Онуфрія і Наталки Гнипів гостину в день десятиліття їх подружжя. По смачній перекусці та вечері гості забавлялися весело, але не забули і за своїх приятелів, які далеко від них з це місцеву Церкву, Український Голос та Вістник. Збірка принесла 14 дол., з того на місцеву церкву 6 дол., 4 дол на Український Голос і 4 дол на Вістник. До пізної ночі забавлялися присутні та складали побажання ювілятам і відспівали „Многая літа". Щира подяка жертводавцям.

В неділю, 28 жовтня громадяни Богдан і Франця Федчин хрестили свого синка Василя Григорія. Хрещення довершив наш парох о. П. Запаринюк. Кумами були Николай Петрук і Іванна Тимочко. По обіді куми і гості обдарували Василька Григорія гарною сумою, а рівнож о. парох згадав про нашу пресу і церкву, та підніс многоліттє хрещенику. Зібрано 5 дол. на місцеву церкву, а 3 дол. на Український Голос і 3 дол. на Вістник. Нехай маленький Василько Григорій росте здоровий на потіху своїм родичам і на славу Українському народові.

Присутний.

ПРИНАГІДНА ЗБІРКА НА КОЛЕҐІЮ.

(Сенді Лейк, Ман.)

З нагоди товариських сходин я перевів дрібну збірку на Колеґію, яка принесла $14.50. Гроші висилаю до Консисторії. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: Ф. Мущій, О. Дидик, Т. Мулявка, М. Кучма, А. Грегораш, Н. Солонечний, М. Левандовський, Гр. Пінюта, П. Ярич, А. Матвійчук, П. Колтуцький, С. Сторожук, Гр. Рачкун.

По 50 шт.: З. Демчук, пані Ю. Залещук, В. Василенко.

Жертводавцям щира подяка.

Ф. Мущій.

НА СПОМИН ВІНЧАННЯ.

Жовтня 18, 1945 повінчалися в Веґревил, Алта., в православній церкві, Василь Калинчук і Люсі Драпака, а вінчав о. А. Хруставка. Після вінчання було в домі молодої приняття. А 21 жовтня була забава в домі батька молодого, з дарованням молодих.

В часі вечері п. Г. Рожка пригадав, що добре би зложити щось на Вістник Колеґію і на скитальців. Отже зібрано $20.29 і призначено по 5 дол. на Вістник і Колеґію, а решту на скитальців. Жертвували:

По 1 дол.: М. Залоський, Ф. Ільків, П. Малиновський, І. Дудка, К. Дудка, М. Липка, В. Калинчук, Е. Калинчук, М. Пухкий, М. Чернявський, Е. Сайко, М. Подилюк, пані Подилюк, К. Каленчук.

По 50 шт.: пані Запаринюк, І. Кураш, І. Рожка, А. Калинчук, Г. Рожка, І. Липка, Г. Твердий.

По 40 шт.: Ф. Сайко, М. Довганюк.

По 35 шт.: М. Чеховський.

По 30 шт.: Н. Калинчук.

По 25 шт.: П. Запаринюк, П. Войтків, І. Заяць, І. Калинчук.

Жертводавцям Спасибіг, а молодим господарям Многих Літ!

Л.

БЛАГЕ ДІЛО.

(Допис скорочений).

На Введення в храм Богородиці мав я перше богослуження в Ервуд, Саск., 12 миль від Годсон Бей Джонкшин. Коли я там прибув, мене зустрів Остап Демків, син п. Івана Демкова, в якого я замешкав.

Українська православна громада в Ервуд з молодших, числом менша, але може стати за примір багатьом громадам.

Перші тут поселенці належать до 1930 року, але вже розгосподарились. А трепети тут величезні і земля камениста. А громадська справа росте. Мають вже цвинтар і є матеріял на будову церкви в весною.

Богослуження з Всеночним було в хаті п. Петра Їжака, нашого брата з Лемківщини. Віком понад 60 літ, а ще декламує довгий моралістичний твір Н. Устіяновича п. з. „І старому придасться школа", якого вчився малим.

Підчас відправи співав хор під проводом згаданого вже п. Демкова. Він іспитований дяк і здібний дірiґент. Сам колись співав басом, тепер гарним барітоном.

Після Богослуження був обід, де я підніс справу помочі для наших скитальців. В відповідь на це присутні зложили:

По 5 дол.: п-во Іван і Гафія Демкові.

По 3 дол.: Володимир і Катерина Демкові.

По 1 дол.: о. І. Майба, пп. П. Їжак О. Демків, Ю. Ніконець, М. Їжак, Л. Велиган, Н. Дух, М. Шиґельський, Д. Мачула, І. Голяк, А. Стахник, М. Стахник, Агафія Демків Христина Велиган, Марія Їжак, П. Лозинський, Настя Голяк, Марія Демків, Рузя Дух, Марта Ніконець.

Разом 27 долярів.

Коли я в заготовку поставив „Благе діло", то Ервудці стали його творцями і дай Боже, щоб всі наші Брати і Сестри подібно ставали до „благого діла"

Вечером були ще церковні збори, на яких заснувалось Жіноче Т-во Лесі Українки

Свящ. І. Майба.

ІВАН КЕРНІЦЬКИЙ.

(Посмертна згадка)

Околиця Вірдейл, Саск. почула велику втрату в особі бл. п. Івана Керніцького, який після короткої недуги на серце помер. Трудолюбивий Іван порався біля пасіки, вкриваючи вулиї на зиму, нараз занедужав на серце, його відвезено до лічниці в Принс Алберт. Хорий зажадав св. Сповіди. Найсвятійшими Тайнами заосмотрив його та уділив тайни Маслосвяття місцевий парох о. К. Желішкевич. Хорому, здавалось полекшало і почав, як звичайно, весело промовляти. Другого дня зїхались діти, сини з Винипегу і з Йорктону Всеч. о. Франко.

Дня 13 грудня перестало бити серце Івана, віддав Богові духа, проживши 71 років. Походив з Зах. України, з села Чорнокінців, Чортківщина. В молоденькому віці остав сиротою, помер йому батько. Іван остав на вихованню у свого діда, котрий примірно й релігійно його виховав та навчив на доброго ремісника. Бл. п. Іван відслужив свою військову службу при 20-ім полку піхоти в Станиславові. Вернув з війська і одружився з Магдалиною. Якийсь час працювали разом, а 1909 р. Іван виїхав до Канади шукати кращої долі. В 1912 р. спровадив свою дружину і двох малих синів. Осіли в околиці Принс Алберт в Клейтонвил. Тяжко приходилось працювати тоді на невиробленій землі та при Божій помочі все перемогли і доробились гарного маєтку. Дітей виховали примірно, можна пізнати по тім, що оден із син Франко є священиком Української Православної Церкви. Кілька років тому побудували собі мешкання в містечку Вірдейл, щоби на старші літа по трудах відпочати. Бл. п. Іван і тут не дармував а працював для поширення слави Божої (при укр. православної громади) відбувались тут православні богослуження, а Іван співав. Так свої труди давав Іван до послідної хвилі свого життя.

Дня 17 грудня відбувся величавий похорон з української православної церкви в Принс Алберт. Похоронне богослуження відправив місцевий парох о. Желішкевич. Заупокійну Службу Божу відправляли парох і син покійного о. Ф. Керніцький. Прощальну проповідь виголосив о. Желішкевич, а о. Керніцький зложив всім подяку, що взяли участь в цім сумнім торжестві його батька.

Тлінні останки відвезено на цвинтар. Проспівали ще Вічная Память і кинули грудочку землі на домовину. Так спочив Іван Керніцький далеко від подільської Української Землі. Канадійська земля хай буде йому легкою.

І. К-н.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Овкборн, Ман.)

В суботу 8 грудня м. р. пани Зюбраки і В. Івашко (зять) справили поминальне Богослуження в рік після смерти своеї дорогої мами, Катерини Зюбрак. Як добрі діти всі любили і шанували стареньку за життя, так і в роковини її смерти справили поминальне Богослуження в Овкборн, Ман., щоби спільно помянути її дорогу память і помолитися за її душу. На Богослужения зійшлося велике число людей помимо того що було дуже зимно.

Після Богослуження і Парастасу, яке відправив Всеч. о. В. Федак, відбувся обід в хаті п. В. Івашка (зятя покійної). На обід приїхали всі, що були в церкві.

По обіді забрали слово старенький піонір Ю. Карасевич і о. В. Федак. Гром Карасевич підніс справу збірки на нашу православну колеґію і на рідні часописи Вістник

і Український Голос Тому, що всі присутні були свідомі люди, то жертвували щедро. Жертвували.

По 1 дол.: Ю. Карасевич, М. Матіешин, М. Сітко, Т. Зюбрак, В. Грицак, п-ні Марія Зюбрак (Николова), С. Чвалюк, Т Сітко Анна Івашко, С. Ничик, М. Дзівер, Марія Грицак, А. Ковальчук, В. Лутовий, І. Стебелецький, Марія Чвалюк, п-ні М. Паніск, Анна Сітко, Ф. Зюбрак, Й. Зюбрак, С. Грицак, Катерина Дзівер, пані Карасевич, С. П. Гереміс, пані Ірина Ничик, пані Анна Ковальчук, В. Івашко, І. Івашко.

По 50 цт.: пані М. Зюбрак (Томкова), пані М. Матіешин, Славко Івашко, пані Е. Надольська по 25 дол. на Укр. Прав. Колегію.

Зібрано $30.85, в того призначено $2.50 на Український Голос і $2.50 на Вістник.

Жертводавцям щира подяка, а покійній старенькій матері і піонірці Вічная Память!

Присутній.

ІВАННА КУРМЕЙ.
(Посмертна Згадка)

Грудня 26, 1944, померла в Торонті Іванна Курмей. В перші роковини її смерти не забули своєї рідної мами діти її й замовили поминальну Службу Божу в церкві св. Володимира. Покійна перебралася з Саскачевану до Торонта поверх сім років тому й забрала зі собою свої діти, які дуже чемно тут заховуються. Щоб дати/оцим поминкам більшого значіння, найстарший син Андрій зробив початок і зібрав від своїх братів і сестер маленьку збірку на українську православну Колегію. Зложили

По 2 дол.: Андрій і Михайло

По 1 дол. Ольга, Слава й Іванко

П. С.

МАРІЯ ФІДИК.
(Посмертна Згадка)

Дня 20 січня, ц. р. упокоїлась в Бозі в Принс Алберт лічниці Марія Фідик, з роду Миронюк, проживши 44 роки. Родилась в Етелберт, Ман. Проживала на фармі в Албертвил, Саск.

Похорон відбувся 24 січня, що відправив в Міт Парк, Саск. наш православний священик, о. Кость Желішкевич. Похорон співали дяки пп. І. Березовський і Ю. Паскарук. На похороні було велике число людей. Тіло похоронено на християнському загальному цвинтарі в Міт Парк, Саск. Вічна її память!

К. Т-кий.

ДІЕЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД.
ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

ГОДСОН БЕЙ ДЖОНКШИН, Саск

По 1 дол.: М. Дідур, П. Батюк, В Харко І. Кулик, Юлія Головенко, І. Малюта, В. Саранчук, І. Шинько Ю. Юркевич, І. Кудлак, І. Топоровський, Н. Набожняк, М. Малюта, М Никитин, В. Фрич, В. Ревуцький С Ригалюк, Стефанія Дмитрів Марія Голомей, М. Голомей

ЕНДЕВОР, САСК

По 1 дол.: В. Збитнев, Анна Карпляк, М. Бойчак, Н. Щур М. Яремчук, Анна Щур, П. Левчук, Л. Ляшук, Г. Карпляк, Л. Гарас, Анна Гогозь, Катерина МекМилен, Моня Вудвард, Катерина Гриба

Дрібними — $1.80

ГВАЙТ БІЧ САСК

По 1 дол. Л Голінатий Г Гулак, М. Косоловський, Г Матушак, Г Марцінюк, С. Дейнека, П. Цвір, В Івасюк, П. Голінатий, Марія Лилик, І. Балан, В. Балан, І. Косоловський.

П. Федорчук, В. Гаврилюк, Ф. Слободян, І. Гриба, І. Голінатий, Настя Бугера, Текля Івасюк, С. Тимчик, Доця Процак, Елена Сметанюк, І Пилат, Н. Іващенко, І. Кирилюк, В. Косоловський.

МЕЛЬРИДЖ, САСК

По 1 дол.: І. Губич, П. Прихідко, І. Андрусяк, Й. Ладубець, І. Сушко, І. Осадчук, І. Медвідь, Й. Кузьмин, Ф. Середюк, І. Жеребецький, С. Губич, І. Грушка, В. Сич, П. Плаксюк, Г. Ладубець, М. Тодорук, Р Кузьмин, В. Гайдамака.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.
АЛВЕНА, САСК

По 1 дол.: Т. Боднар, С. Гаврилюк, Н. Сорока, Л. Бойчук, Дм Андрушик, В. Сулятицький Дм. Стадник, Ю. Деркач, Дм. Стефанюк.

СТ. ДЖУЛІЕН, САСК

По $1.50 Василь Лабач.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
КРИДОР, САСК.

По 1 дол.: З. Драган, П. Тваринський, П. Парчевський, В. Мартинович, А. Воробець, К. Федейко

ВИТКІВ, САСК

По 1 дол.: М. Саранчук, В. Свистун, А. Кіндрачук, А. Козакевич, М. Ничик

РЕДФІЛД, САСК

По 1 дол.: П. Малиницький, П. Ковальський.

ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: В. Симчич, Марія Сметанюк, Й. Щербань, Г. Бартко.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
ГІЛБЕРТ ПЛЕЙНС, МАН.

По 1 дол.: П. Дроздович, В. Дроздович, С. Бабюк, П. Мороз, Н Симчич, Н. Журковський, С. Мороз, В. Мизак.

ЙОРКТОН... ШІГО, САСК (місто).

По 1 дол. Г. Петрущак, Н. Пентелейчук, С. Лазецький, І. Пентелейчук, І. Іжак, К. Мороз, В. Керелюк, В. Остапович, І. А. Коропатніцький В. Коропатніцький, Т. В. Коропатніцький, І. Хриптул, І. Стахарук, Д Остапович, Н. Керелюк, А Савчук, Ілія Мороз, Іван Фостій

ПРІЛЕЙТ, САСК

По 1 дол. М. Баран, О. Файчук.

СПРАВКА: В числі з 1-го січня у виказі з Прілейт, Саск. пропущено імя п. Михайла Файчука ... оцим ... спростовується

РІЧНІ ЗБОРИ
Церковної Громади в Монтреалі.

Рада Церковного Братства св. Софії у Монтреалі, оцим подає до відома всіх дійсних членів Української Православної Церкви св. Софії, що загальні річні церковні збори відбудуться в неділю 17-го лютого 1946, у власній парохіяльній салі при вул. Деломіер ч 1899. Збори започаткуються в годині 3.30 по полудні у приписаному порядку

За Раду Церковного Братства
Протоєрей о. В. Слюсар, парох
С. Гайдичук, голова. А. Бабій, писар

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЛЮТИЙ:
3 Неділя — Роблін-Зелена
10 Неділя — Роблін-місто
12 Вівторок. Трох Свят Шелбелей
15 Пят Стр. Госп —Дрифтінг Ривер
17 Неділя — Гренлю
24 Неділя — Шортдейл

БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя — Петлюра
10 Неділя — Гилбрт Плейнс
17 Неділя — Леннард.
24 Неділя — Роблін-Зелена.
31 Неділя — Шортдейл.

Почт. скринка 54. Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ів. Василика

ЛЮТИЙ.
3. Неділя — Вилингдон.
10. Неділя — Ізмас.
12 Трох Святих — Давнінг.
15. Стрітення — Сучава (церковні збори).
17 Неділя — Андрю.
24 Неділя — Каганц.

БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Вилингдон.
10. Неділя — Новий Прут (Велик. сповідь).
17. Неділя — Заваля (вел. сповідь).
24. Неділя — Лужани (в суботу вечером в год. 6-ій Сповідь).
30. Св. Олексія (8 год. рано Сповідь) — Гемлин.
31. Неділя — Давнінг (в суботу в ... 6 св. Сповідь)

Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

ЛЮТИЙ.
3 Неділя — Редвей.
10. Неділя — Егремонт.
12. Трох Святих — Редвотер
15. Стрітення — Калмар.
17 Неділя — Торсбі
24 Неділя — Денюб

Адреса Редвей, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеничина.

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Гіфорд
10 Неділя — Белис
12 Вівторок. Трох Святих — Тіріан
15 Пят Стрітення — Елк Пойнт
17 Неділя — Смокі Лейк.
24 Неділя — Гленден

БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя — Спедин
10. Неділя — Біг Медов (Великодна Сповідь).
17 Неділя — Смокі Лейк (Велик Сповідь).
24. Неділя — Стрий (Вел. Сповідь)
31 Неділя — Гленден (Вел. Спов.)

КВІТЕНЬ.
3. Середа. Поклони — Спеден
7 Неділя — Белис
14 Неділя — Тіріан

Адреса Box 37 Гленден, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Глеслин
10 Неділя — Виткін
12 Вівторок. Трох Святих — Редфілд
15 Стрітення Госп — Бітники
17 Неділя — Гефорд
24 Неділя — Кридор

БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя — Глеслин.
10 Неділя — Виткін
17 Неділя — Гефорд

Адреса Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Мічем
10. Неділя — Калворт
12 Вівторок Трох Святих — Ст. Джулиен.
15. Пятниця. Стрітення — Смитс.
17 Неділя — Вакав
24 Неділя — Елов Крік

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Горлець
10. Неділя — Йорктон
12. Вівт Трох Святих — Сторновей
15. Пят Стр. Госп. — Брокстон
17 Неділя — Мазепа
24 Неділя — Калдер

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель И. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерия, овочі огородина на доляки

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:
1 П 19 Прп. Макарія, Лаврентія
2 С 20 †Преп. Евфимія Великого

3 Н 21 Нед. 32. Прп. Максима ісп.
4 П 22 Препмч. Анастасія мч.
5 В 23 Свмч. Климента еп. Анкир.
6 С 24 Преп. Ксенії, мч. Вавили
7 Ч 25 †Григорія Богосл. архіеп.
8 П 26 Прп. Ксенофонта і Марії
9 С 27 †Перен. мощ. Івана Злат.

10 Н 28 Нд. Мит. і Фар. Ефрем
11 П 29 Перен. мощ. Ігнатія Богос.
12 В 30 Трох Святих
13 С 31 Никити еп. Новгород.
14 Ч 1 Мч. Трифона мч. Перпетуї
15 П 2 Стрітення Господнє.
16 С 3 Симеона Богопр. і Анни

17 Н 4 Нед. Блуд. сина. Прп. Ісидора
18 П 5 Теодосія Угл. арх. Черниг.
19 В 6 Вукола еп. Смирнського
20 С 7 Партенія еписк. Лампс.
21 Ч 8 Вмкмч. Теодора Стратилата
22 П 9 Преп. Панкратія Зат. свщ.
23 С 10 Преп. Прохора Печер.

24 Н 11 Нед. Мясоп. Муч. Власія
25 П 12 Мелетія еп. Антіохійського
26 В 13 Прп. Мартиніана, Зої
27 С 14 Рівноап. Кирила уч. Словян
28 Ч 15 Преп. Пафнутія Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Вистя
10 Неділя — Овкборн.
12 Вівторок. Трох Святих — Меняй
15 Пятниця — Стрітення — Ст.
17 Неділя — Сенді Лейк.
24 Неділя — Енґевик

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман
Тел. 133-4 Шол Лейк Ексчейндж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улана

ЛЮТИЙ
3 Неділя — Брендон
10 Неділя — Паплар Парк.
12 Трох Святих — Портедж.
15. Стрітення — Іст Селкирк
17. Неділя — Тиндал.

Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 884
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Івана Майба

ЛЮТИЙ.
3. Неділя — Стінен.
10. Неділя — Арран
12. Вівторок. Трох Святих — Гленелзер
15. Пятниця Стрітення — Ернут (По відправі церк. Базар)
17. Неділя — Пайн Ривер.
24. Неділя — Фалн Флон.

Адреса: Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гладкого

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Толст й
10 Неділя — Сенькіа.
12 Вівторок. Трох Святих — Сірко
15 Пятниця. Стрітення — Арбаке
17 Неділя — Вайта
24. Неділя — Пембіна

БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Форт Френсис

Адреса: Толстой, Ман

Устав Церковний.

ЛЮТИЙ:

3. Нед. 32 Голос 7 УЄ 10 Літ Ап. 1 Тим. 4: 9—15. Єван. Луки 19 1—10.

10. Нед. Митаря і фарисея. Голос 8. УЄ 11. Літ. Ап. 2 Тим. 3 10—15 Єван. Луки 18: 10—14.

12. Трох Святих УЄ Івана 10: 1-16 Літ Ап. Жид 13 17—21 Єв. Матея 5: 14—19.

15. Стрітення Господнє: УЄ Луки 2: 25—32 Літ Ап. Жид 7: 7—17. Єван. Луки 2: 22—40.

17. Нед. Блуд. сина. Гол 1 УЄ 1 Літ Ап. 1 Корин. 6: 12—20 Єван. Луки 15: 11—32.

24 Нед. Мясоп. Гол. 2, УЄ 2 Лі Ап. 1 Кор. 8: 8—13 і 9: 1—2 Єван. Матея 25: 31—46.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., FEB. 15th, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1946. ЧИСЛО (568) 4

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 261 Bloor St. Cor. Ritson Road Aug 1945

ОТ ЩО НА УКРАЇНІ ДІЕТЬСЯ!

Українці з поза Росії хотіли би знати, як виглядає життя українців на Україні, однакож Росія замість того показує людям грушки на вербі. Бо от які вісти подають большевицькі джерела. В Києві скінчено будову моста. В Одесі вироблено плян будови колгоспних домів. В Києві фабрика Маркса почала виробляти цукорки і продають цигарети „жовтень". У Львові Козирев говорив про вибори. В Винниках почали виробляти цьвяхи, в Костополі скло.... Отже про мости, фабрики, цьвяхи, лише про життя людей нема нічого

ВІДСИЛАЮТЬ ДО РОСІЇ.

Вістка з Франкфурту, з 19-го січня, оповідає, що січня 16 мали висилати з американської части Німеччини 271 росіян до Росії. Та одна група почала завзято оборонятися, отже американці ужили сльозного газу, щоби заворушення спинити. Коли ж спинили, то до шпиталю забрано 31 ранених, з яких одні поперерізували собі горла, а другі вішалися. Комендант американської армії в Европі сказав, що Стейти постановили виповнити обіцянку зроблену в Ялті і віддадуть Росії росіян хочби силою. Таке говорить новинка. Та годі зрозуміти, як це так, що для людей постанова зроблена в Ялті важніша від усіх законів Божих і людських, які не були в Ялті постановлені. Стане та Ялта пострахом для будучих поколінь.

РОСІЯ ПРОТИ СВОБОДИ ПРЕСИ.

Кермуючий Комітет Організації Злучених Народів (УНО) поставив 7-го лютого на програму нарад точку про справу свободи преси. Делегат Лопез дав такий начерк пляну: Всі новини, навіть урядові, повинні бути доступні через пресу загалови; способи пересилання вістей повинні бути доступні для всіх; уряди повинні якнайменше мішатися в справу подавання вістей. Це потрібне в інтересі мира. Проти того виступив інше російський делегат, Громико. Росія не хоче показати світови, що в ній тіється. Окремо за конечністю свободи преси говорив премієр Етлі в Т-ві Закордонної Преси.

ЧИСЛО СКИТАЛЬЦІВ.

На американськім просторі в Німеччині є нині коло 550,000 скитальців, а з тих коло 172,000 числять урядово до поляків. На американськім, британськім і французькім просторі Німеччини числять скитальців на один мільйон, з чого поляків мало би бути коло 600,000. А Росія постійно домагається, щоби їй видавати ті поодинокі особи, чи групи, яких вона хоче. Такі вісти подають з Вашингтону.

НОВА ПЯТИЛІТКА.

Вістка з Лондону 11 лютого каже, що Сталін оголосив нову пятилітку і назначив, кілько під час неї має видобутися вугіля, кілько сталі і т. п. Також сказав, що російські вчені випередять всіх других, та що нині Росія так добре стоїть, що питання, чи вона встоїться, відпадає. Бо російський лад з усіх найлучший

ЕВРОПУ ТРЕБА РАТУВАТИ.

Недавно президент Трумен ясно сказав, що коли краї, де є більше збіжжа, не вишлють його до Европи подостатком, то може з голоду померти 10 до 15 мільйонів людей. В деяких краях Европи най важнішою справою, над якою уряди ломлять собі голову, то справа поживи. Те саме до якоїсь міри і в Англії. Виходить, що лише Росія ані Европою, ані собою з такої сторони не журиться.

ВЕЛИКІ ПОВЕНИ В НІМЕЧЧИНІ.

В Рурській долині в Німеччині тепер великі повени і велике знищення. По виливі ріки Емшер 3,000 мешканців лишилися без даху над головою Недалеко Кольонії вода завалила міст і залізничий поїзд впав до ріки. Ріка коло Кольонії піднеслася 26 стіп. Повінь йде вздовж ріки Рену і дощі безнастанно падають В Баварії через три дні була буря з дощем і снігом, що перевернула 40 будинків. В Мінхені завалися фабричний комин. Всюди є багато людських жертв.

В ІНДІЇ НЕСПОКОЇ.

З Калькути, в Індії, доносять, що там 13 лютого британське військо стріляло на товпу, коли вона запалила дві почті і почала нападати на доми европейців Було ранених найменше 25. Також 12-го лютого було подібне, отже вбитих було 17, а найменше 200 ранених. Через чотири дні були криваві демонстрації в Каїрі та Александрії в Египті, що довело до резиґнації уряду.

ЧОРЧИЛ ПРОДАВ ТАЙНІ БЕСІДИ.

Бувший премієр Британії, Чорчил, продав видавцям „Лайфу" три свої бесіди, які виголосив в парляменті під час війни, а які мали лишитися тайною. Через те повстало обурення на Чорчила. При обговоренню цеї справи в лондонськім парляменті 13 лютого Етлі обороняв Чорчила, однакож другі його осуджували.

ПРОПАЛИ ДОКУМЕНТИ.

З Вашингтону їхав до Англії заступник головного директора УНРРА, росіянин Феонов, і віз важні документи. Коли приїхав, то показалося, що документи хтось вкрав. Цікаво — кому таких документів треба і на що?

МІНИ НА ОКЕАНІ.

Недавна буря понаганяла з моря багато мін до берегів Англії попри Доверський канал і було багато експльозій, коли міни вдарилися до берега. Деякі міни нищила прибережна сторожа. Також багато японських мін плаває на Тихім океані.

АМЕРИКА В АРАБІЇ.

В Арабії, в Дгаран, коло Перського заливу Стейти приготовляють великі летничі поля для своєї там воздушної сили, що має оставати там через три роки. Це має велике воєнне значіння серед нинішних непевних відносин, головнож в Ірані, де стейтські нафтові інтереси загрожені. В усякім разі Америка хоче там мати свою силу.

НЕ Є ВОРОГАМИ ЦЕРКВИ.

Президент Торонтонського університету, Сидней Смит, говорив недавно, що канадійська молодь в більшости релігійна, хоч багато є тих, що мають дуже мало звязків з церквами. Багато є байдужих до релігії, але мало тих, що ворожо до церкви ставляться. — Все сказане зводиться до того, що люде стають безрелігійними і тим ніхто з вчених не журиться.

ПРОВІДНИК АРАБІВ ВЕРНУВСЯ.

Лютого 7-го вернувся до Єрусалиму Джамаль ель Гуссеіні, давнійший арабський провідник, що був на вигнанню через 8 літ. Стрічали його дуже величаво. Його поворот має велике політичне значіння — араби сподіються, що він збере всіх арабів в одну силу і загородить жидам вїзд до Палестини. Палестинські жиди з свого боку збройною силою добиваються Палестини, а їм помагають жиди цілого світа

ЗГОРІЛО ШЕСТЕРО.

Коло Тисдейл в Саскачевані, згоріло 12 лютого шестеро осіб: мати з двома дітьми та дві братаничці і братанич.

ОДНОГО ДНЯ ДВА ВИПАДКИ.

Шіснадцять військових і летничих осіб згинуло 13 лютого, коли два літаки попсувалися і попадали. Оден експльодував і впав в море коло Англії, де згинуло 8; другий вдарився в Англії до гірського хребта, де знов згинуло 8, а 12 було ранених.

ЗЕМЛЕТРУС — 10,000 БЕЗДОМНИХ.

В полудневій Вірменії, що належить до Туреччини, був землетрус, що знищив багато будинків і 10,000 людей є бездомних. В місті Ван завалилося 2000 домів.

ТРИ РОКИ В СТАРІЙ ОДЕЖІ.

Британська кравецька делегація говорила недавно в Торонті, що британці ще три роки мусять ходити в старій одежі, поки зможуть мати нову. Такі там відносини.

ПОСЛІПЛИ ВІД ЧЕРЕШЕНЬ.

З Нової Гвінеї вернулося до Англії 27 британських цілком сліпих вояків. Причиною сліпоти був рід черешень, які вони їли. Смак їх такий, як наших черешень. Коли зїсти одну, або дві, так нічого коли ж зїсти 9, або 10, то за кілька годин чоловік цілком осліпне

СПАЛИЛИ ОПІЮМ.

В Пейпін, в Китаю, спалили 28 січня опіюму вартости понад 2 мільйони доларів. Було його 950,000 унцій, отже 79,000 фунтів. Уряд дістав в руки опіюм, який хтось тайком перевозив для продажі. Опіюму вживають курці — бо він дуже мило задурманює.

БУЛО БИ ОЗЕРО.

В Стейтах випили в 1945 р. 165,000,000 гальонів всяких горівок. Це найбільше в історії Стейтів. Було би з того поважне озеро. А друге — яка сума грошей пішла; а трете — кілько було через пиятику сварок, бійок, нещасних випадків

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декляраці будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$71,590.94
Свящ. Іван Кусий, Канора, Саск.	100.00
Збірка о. І. Майби.	
Василь Чемерис, Шеридон, Ман. (перше дав 5.00)	95.00
Церковна громада в Шеридон Ман.	5.00
Збірка о. В. Сенишина.	
Константин Романюк, Давнінг, Алта	10.00
Николай Терновий, Давнінг, Алта.	10.00
Збірка на поминках в домі п-ва Стрийських, Давнінг, Алта	10.00
Флин Флон, Ман.	
Петро Стрий	10.00
Український Комітет у Флин Флон	10.00
З ріжних місцевостей.	
Іван Драбинястий, Винипег, Ман.	25.00
І. С. Шевчук, Гарденд, Ман. (прислав о. С. Гребенюк)	25.00
Збірка на похороні бл. п. Евгена Мачуляка Січ, Ман. (прислав о. В. Федак)	21.00
Збірка на несподіванці для п-ва Щербанів, Вотерфорд, Онт. (Сестрицтво Жін. Т-ов. Ліґі Українки)	10.00
Стефан Петрюк, Голден, Б. К.	10.00
Павло Ганкевич, Фосстон, Саск. (прислав о. Д. Стратійчук)	[illegible]
Разом	$71,944.94

Справка.

В 2 ч. Вістника, 1946, в збірці о. Апонюка на Колеґію було подано „На похороні Йосифа Горбая", Гефорд, Саск.", а м е бути Гарбуза.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXI.

Як Йосафата забули.

Поляки інтересувалися Йосафатом, доки жив, а дальше забули, як непотрібного. Адже унія мала бути лише хвилевим містком, по якім мали уніяти перейти до костела. А дальше унії не треба, отже пощо згадувати Йосафата-уніята?

Справа стояла так: як перше насильствами примушували йти до унії, так потім жорстоко переслідували уніятів щоби ті ставали римо-католиками і поляками. От прим. в [illegible] книжці о. Камінського „В [illegible] Потієвої унії", на понад 100 сторонах описані всякі насильства, які заподівали поляки уніятам 62 роки по смерти Йосафата. А таких описів є багато — їх писали православні, писали уніяти, писали самі поляки — або оповідаючи, як було, або нагадуючи, як треба з українцями поступати. Послухаймо, що писав поляк Ю. Зіморовіч (1597—1682).

„Думаю, що Русинів винищити треба; а як колись Рим здобув славу знищивши Картаґіну, так і Поляки прийдуть до слави по винищенню Русинів."

Уніяти були панщизняками, отже невільниками польських панів — робучою худобою, а не людьми. А невільник не повинен нічого знати, ні розуміти, ні думати — його обовязок працювати. Йому і Йосафата не треба. Бо з Йосафатом треба би пригадувати уніятську історію, і це спиняло би перехід до костела. А що уніятська Церква була під контролею поляків і Риму, то вони диктували, що в ній згадувати, а чого ні.

Коли Йосафата пригадали.

В 1772 р. при розборі Польщі часть уніятської території, Галичина, перейшла під Австрію, і доперва тут уніятам полегчало і їх життя почало набирати людського вигляду. Українське життя почало пробуджуватись і відроджуватись.

Видним обявом такого відродження була праця „Руської Трійці" (засн. 1831 року), а головно одного її члена, Маркіяна Шашкевича, що вже поставив перед українцями ясно ідеал української справи.

Коли ж 1848 р. скінчилася в Австрії панщина і прийшло більше волі, тоді повстають українські організації та інституції, друкуються книжки і часописи, українці вибирають своїх послів, домагаються своїх прав. А що поляки і тут старалися на кождім кроці зупиняти українську народну працю, то українці сперечалися з поляками і пригадували давні і недавні кривди, яких український нарід зазнавав від поляків, а з тим згадували часи заведення Унії і тодішні насильства.

Отже поляки і Рим побачили, що коли українська свідомість ще піднесеться, то уніяти станутъ проти унії і проти Риму, і тоді полякам не буде доступу до українців.

Серед таких відносин 1902 р. (279 літ по смерти Кунцевича) зявляється книжка (понад 100 сторін друку) п. з. **„Життя св. Священомученика Йосафата Кунцевича"** — книжку видали Василіяни в Жовкві.

І там в Вступнім Слові пробують споватися з того, що 279 літ греко-католикам про Йосафата не згадували. Кажуть:

„Сумний це і непотішаючий обяв в нашім народі, що він або зовсім, або дуже мало знає тих святих Угодників Божих, що суть костію з його кости, працювали над його спасенням і навіть для його добра кров проляли. Ми Русини прославляємо Святих грецьких, египетських, арабських, вірменських, а забуваємо наших питомих Угодників"...

Дальше за найважнішу причину такого „обяву" вважають: „єсть се проста незнаємість того великого Угодника Божого і за нею йдуча байдужність".

Але вдійсности причина була в тім, що нагадування Йосафата було би пошкодило полякам в переводі уніятів до костела.

З розбором Польщі положення поляків погіршилось, а положення українців уніятів в Галичині покращало. Вони вийшли з залізної польської опіки і почали власними силами набиратися розуму і сили. Рівночасно, а що важне, почали вони входити в тісні зносини з православними українцями з Придніпрянщини, розуміючи, що вони один нарід і повинні разом працювати для кращої будуччини цілого Українського Народу.

Все те ще більше мусіло журити поляків і Рим і вона почали шукати способів для затримання галичан під своїм впливом. Отже тепер Йосафат став їм вигоден. Ним буде можна наближати українців до поляків, а настроювати ворожо до православних українців. Не тільки що українці не постиднаються, але ще будуть з собою ворогувати.

І справді книжка про Йосафата від початку до кінця зладжена так, щоби баламутити українців. Йосафат в ній святий з святих; польський король помічник святого; поляки назагал добрі люде, Йосафата обороняють; жиди і протестанти добрі — лише одні одиноки православні страшні безбожники. Вони то „схизматики"; вони немилосердно кривдили уніятів; вони розбишаки, дикуни, бунтівники, закаменілі. Козаки також бунтівники. Гетьман Конашевич стоїть з діявольською роботою, коли принимає грецького патріярха. А патріярх шпігун...

Договорилися до того, що поставили польських королів в оден ряд з українськими князями, кажуть:

„О пімсту буде кликати до Бога святий Петро і всі його наслідники против такого поведення (православних). **Не замовкнуть Володимирі, Ярослави, Ягайли,** і инші фундатори митрополій і владицтв; вони були добрими католиками і не для схизматиків але для католицьких епископів ті престоли обряду руського заложили і випосажили" — Стор. 179.

Значиться — польські Ягелли повинні бути для уніята такі близькі, як й українські Володимирі — „Вшистко єдно".

Що Володимир не був католиком, це ясне, **але що Ягайло був лютим ворогом українців, того ніхто не заперечить.** Він же 1416 р. писав до собору в Констанц, щоби Литву і Русь силою переводити до латинства. Він дозволив римо-католицькому архієп. львівському Іванові карати еретиків смертію, до яких числив всіх нелатинян. Отже для нього і Володимирі з Ярославами були еретиками, бо не були латинянами. А Моравчевський пише про Ягайла:

„Казав Ягайло (1412 р.) в Перемишли вигнати духовенство руське (зн. українське) з катедри, тіла і попіл (похоронених там українських епископів та мабуть і князів — В.) повикидати, церкву наново посвятити, і серед плачу, крику і проклонів місцевого народу запровадив духовенство латинське". — Таким був Ягайло!

„Ягайли" в многім числі, це всі польські королі, почавши від Ягайла; всі вони мають бути для уніята українця такі рідні, такі свої, як і Володимирі та Ярослави. І хоч історія каже, що польські королі були завзятими ворогами українців, однакож уніят (греко-католик) має їх поважати, як добрих своїх.

Саме отте ставлення Ягайлів побіч Володимирів і Ярославів в життєписи Кунцевича ясно показує, що книжка була виразно призначена для баламучення і затуманювання українців. Коли ж додати все інше, що в книжці на подібний лад змайстроване, то стане ясною причина, для якої аж по 279 літах забуття пригадали уніятам Кунцевича.

ДОВГИ БРИТАНІЇ.

Недавно голова британської позичкової делегації сказав в Оттаві, що в 1939 році Британія мала довгу два більйони (2,000,000,000) долярів, а тепер, коли б дістала позичку з Америки, буде мати 19 більйонів довгу. А з Німеччини всі алянти не зтягнуть більше, як 10 більйонів. Тутже виявилося, що Канада позичила Голяндії 125 мільйонів. Також Китаєви 60 мільйонів на купно річей в Канаді.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Мільйон років перед Христом.

Недавно був я в театрі з дядьком Іваном, де бачив фільму: „Мільйон років перед Христом".

Вертаючи до дому дядько Іван спитав мене:

— Ну, як ти сподобав собі фільму?

— Та нічо собі — відповідаю — було цікаво побачити, який поступ зробили люде від колись до тепер.

— З одної сторони так — потакнув дядько, але з деяких сторін може є і занепад. Колись реготалися по дурному, як ми бачили, а хіба нині того нема? Колись дбали головно про матеріяльне і про вигоди, а нині що? Некультурно жили колись і жиють нині. Та колись люде не мали звідки навчитися, а нині не те...

Цілу дорогу дядько толкував та порівнував колишнє з нинішним. А на закінчення сказав:

Треба людям поважно застановлятися над тим, як вони поводяться, тоді доперва в них почнеться дійсний поступ. Коли ж хто жиє недумаючи, то він дуже близький тим, що ми бачили.

Орест Горчинський.

Мала хата, а великий господар.

Не мусять в малій хаті жити малі люде. Може бути хата мала, а люде в ній великі, або хата велика, а люде в ній малі.

От знаю я таке оповідання:

На горбку стояла пишна палата богача.

На долині оподалік стояла мала хатина коваля. Побіч хати стояла кузня. А що родина в коваля була велика, то великих гараздів не бувало.

Та одно було в коваля — він був чоловіком розумним і поважним. Нікому не підхліблявся, перед нікім не гнувся, перед нікім не понижувався. В нікого не просив ласки. Перед всяким він держав голову високо.

Це дратувало богача. І думав він:

Чому цей коваль не схиляє передомною покірно голови, коли мене поздоровляє?

Одного разу кличе богач коваля до себе, водить по палаті і все показує:

— За цю річ тілько дав — каже він — за отту тілько. А це портрет мого діда, він був адміралом, а там прадіда — він міністром був. А тут батька — він був амбасадором.

Оглядає все коваль, а там каже:

Все в тебе гарне! І бачу, що родина твоя — дуже гідні люде. Та я тобі також свою хату покажу.

Глянув богач, та:

— Я і так твою хату знаю.

На те коваль:

— Знаєш лише зверха, але не в середині.

— В середині? Таке мабуть в середині, як і зверха! — зуважив богач.

— Ні! — заперечив коваль — в моїй хаті є дуже дорогі річи, яких не бачу в твоїй палаті. Дуже важні!

— А що? — почав допитуватись богач.

Тоді коваль поважно:

— В моїй хаті є те важне, що моя хата є моя! А в твоїй палаті для мене того нема. Я в своїй маленькій хаті такий великий пан, що коли хочу, тоді лягаю, коли хочу — встаю; кого хочу, того до себе запрошу, кого хочу — випрошу. З своєю родиною в тій хаті живу дуже гарно; хліб в тій хаті маю свій власний, зароблений, а не дарований; одіж всі маємо власну, запрацьовану. Бачиш, які великі скарби є в моїй маленькій хаті!

Уважно слухав богач слів коваля, а там каже:

— Вибачай друже! Я судив тебе по твоїй малій хаті, аж бачу, що я мимлився. Хата твоя мала, але в ній живе чоловік з великим розумом і здоровим почуттям своєї людської гідности. А це найцінніші річи! І тому я тішуся, що близше тебе пізнав... Від тепер будь моїм добрим приятелем! — і при цім щиро стиснув спрацьовану чорну руку коваля.

Це великий примір. Лучше мати малі хати, а великих в них людей, ніж великі хати, а людей в них малих.

К. П.

КІЛЬКА ПРИГАДОК ЖІНОЦТВУ.

Є багато такого зла, що або жіноцтво його робить, або могло би спинити, коли би хотіло. От хочби таке:

Зміняють собі імена. Зветься Катерина, чи Параска, чи Настя, а зміняє часом на таке, що цілком не наше. Ще кобито між чужими, а то і між своїми.

Курять. Чи того треба? Чи воно розумне? Чи воно жінкам до лиця. І чоловікам курити не треба, а жінкам вже цілком ні.

При хрещенню дають дітям не свої імена, але чужі. А чи того треба? І чи це розумно? Наш, а не по нашому називається.

Встидаються по свому говорити. А хіба наша мова погана? Вчені кажуть, що наша мова належить до найкрасших. А ще красша вона тому, що наша.

Ану, Українки, подумійте про те.

Молода жінка.

ЩО ЗНАЧИТЬ — ВЧИТИ.

В Ріджвайн, Саск. 7-літна Ферн Турнлей недавно показувала визначним особам, як вона читає. Їй дали тяжку наукову річ і вона читала якнайкраще. І „спелінг" знає дуже добре. Та батько дитини пояснив, що це дитина, як всі, але він вчив її відповідним способом, отже навчив. — Це йде про англійське читання, що саме собою трудне. Коли ж там можна так добре навчити, то оскілько скорше і красше можна навчити українського письма навіть 5-літну дитину, коли б хто приклав трошки праці.

ЗГИНУЛО 70 ПІД ЗЕМЛЕЮ.

В Алькаля Делюкар, в Еспанії, обсунулася земля і засипала 20 домів, та 70 осіб, що там спали.

ВЕЛИКА ПОШАНА ПРОВІДНИКОВИ.

Як магометани поважають своїх провідників показує вістка з Бомбаю, в Індії, про те, що 10-го березня має там відбутись велике ювілейне свято для пошанування магометанського провідника, Аги Хана. Важною частиною свята буде переважування Аги діямантами. На оден бік покладуть 225 фунтів діямантів, а на другім боці буде Хан, отже діяменти мають його переважити. На ювілею буде коло 40,000 магометан навіть з Сирії, Іраку й Афганістану. Приготовання до ювілею робилися 4 роки.

Після ювілею діяменти продадуть за 4,000,000 долярів, а проценту від тої суми буде Ага Хан вживати на громадські магометанські справи.

Давніше справляли Агови золотий ювілей, де переважували його золотом на суму 100,000 долярів.

Ага Хан був предсідником Ліги Націй, а в Індії належить до визначних державних мужів. Він стоїть за спільною працею магометан з гіндусами.

КООПЕРАТИВИ В АНГЛІЇ.

Нині майже половина всіх родин в Англії належить до кооператив. Всі кооперативи числять там нині 9,225,240 членів. В самім Лондоні кооперативні організації мають понад мільйон членів.

ЧОМУ ЛЮДЕ НЕ ХОЧУТЬ ЇХАТИ ДО РОСІЇ.

До Комітету Українців Канади надіслано листа, що прийшов на одну пошту в Саскачевані, але ніхто по нього не зголошувався — знак тому, що адреса була хибна. Подаємо уривки з листа, пропускаючи ті части, що зрозумілі тільки родині.

26-6-1945.

Слава Ісусу Христу! Дорогий Брате, Братово і Братаничі!

Пишу до Вас третій лист і не маю жадної відповіді. Не знаю, чи ти мій лист отримав, чи ні, тож пишу ще один лист. Подаю Тобі відомість про своє здоровля і поводження. Я і Хима і мала Стефанця жиємо в глибокій Росії, як вневакуовані і підозрілі за „бандитизм" проти них. Кажуть, що мої дівчата, Текля і Марина, збирали харчі і носили в ліс бандерівцям, а я помагав. За те, ми тут, а Марина в Золочеві від 13 вересня, а Теклю вхопили 22 березня і Василя. Василь був один місяць і пустили, а Теклю ще тримають в районі в Поморянах. Михася були взяли, та пустили скорше, бо він слабий. Петро дома слабий на ноги, і Зоська слаба з тої радости. Мама самі господарять з Василем, але Василь піде до війська.

Ми є тут і (слідують імена інших людей), а швагер М. М. і (інші імена) около 20 кільометрів від нас, але одні про других не знаємо. Ми ріжемо матеріяли соснові і смерекові. Я був замерз, то вже 4 місяці не роблю і не годен ходити, вже іно щигель, патика собі не перерубаю, і Хима слаба, але ще лазить... Оттаке наше поводження.

З дому ми вже отримали 1400 рублів і вже їх не маємо. Треба іти по пакунок 60 кільометрів і зараз телеграфувати за другим і за грішми, бо інакше жити тут не годен. І ми би Вас просили, Дорога Родино, о лепту для нашого життя. Я тут дістаю 20 грамів хліба і два рази чистої зупки напитися, і добре треба за то заплатити. Ми вже й лаше (лахи) поміняли, котре ліпше. Ми тут вже по 6 місяців. Ми з дому забрані на Димитрія 1944 р. Їхали майже цілий місяць колією. Тепер ми в Молотовській области, майже ще раз так, як від нас до Москви.

Дорогий Брате! Ми чули, що вже по війні з німцями. Я би хотів ще видитися з Вами у Вашій хаті, хотяй мені близше на тамтой світ. Тут пішло вже 40 людей, а багато з нас нема. Дорогий Брате! Старайся нас звідси забрати. Як би годен, то й ароплямом забери.

Наведений висше лист є з кінця червня1945 р., отже більше, ніж пів року, як написаний. Та він передає образок з життя, яке там переживають до нині сотні тисяч наших близьких. Переживають котрі ще живуть. І хто знає, доки ще прийдеться так жити. Коли той кращий лад на світі заведеться, про який нині тільки говориться.

ЗБРОЙНА СИЛА СТЕЙТІВ.

Міністер военної стейтської фльоти Фарестал приготовляє пляни для постійної военної стейтської фльоти в часі миру. Мало би бути завсігди готових 319 военних кораблів на Атлянтійським і Тихім океані, а 724 запасових. Літаків мало би бути 3,527, а вояків з офіцерами 558,000. Між кораблями має бути 13 великих для перевозу літаків. Каже Фарестал, що хоч є бомба, але треба мати на поготові всяку силу, коли б хтось напав.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum.
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЗНАЧІННЯ ПРОВІДНИКІВ.

Коли Христос мав почннати свою божеську працю, то вже на першім кроці збирав собі учеників, що мали бути провідниками в тім ділі, яке він починав. Бо ніяке більше діло не може існувати без провідничої сили.

Історія кождого народу, то історія його провідників. Яка праця коли робилася, які важні події відбувалися, [illegible] завсігди в осередку всего того були люде великого розуму, великої посвяти великої щирости — отже провідники.

Таке буває навіть в звичайній невеликій громаді. Доки там є кількох людей з провідничою вдачею, з провідничим розумом, доти громадська робота стоїть високо, і доти та громада є відомою і визначною між другими громадами. Якже не стане тих передових одиниць, громадська праця [illegible].

Значіння провідників показує також це, що завсігди ворог, коли йшов проти народу, найперше старався знищити передових між народом [illegible] провідники не виховувалися, [illegible] школи того народу.

Та ніхто від початку [illegible] так завзято чужих провідників, як роблять це нині большевики. Коли вони йдуть на чужу їм територію, то першою їх справою є вининщити всіх свідоміших, всіх передовіших, які могли б нині, чи завтра організувати нарід проти большевиків.

Це вже бачать [illegible] в англійських газетах про [illegible] політику винищування свідоміших пишеться.

Щоби нарід був сильним, поважним і розумним народом, він мусить мати багато провідників — дійсних, [illegible] щирих, розумних провідників.

Нераз говориться, що треба щоби нарід мав своїх лікарів, адвокатів, дантистів, архітектів, фабрикантів [illegible] говориться, що народови треба [illegible] ків; що треба людей з [illegible] вихованням, з провідн[illegible] заняттям. Є таке [illegible] лікарі, адвокати, професори [illegible] вже тим самим [illegible].

Однакож це хибне [illegible].

Адвокат, лікар, [illegible] фах, заняття, ремесло. І кожний з тих фаховців може стояти дуже добре в своїм фаху, знати його якнайкраще, однакож при всім тім він може [illegible] тересуватися справами свого [illegible] розуміти тих справ, легковажити їх. Він може бути самолюбом, що лише про себе одного дбає. Він може бути навіть прислужником ворога, як були ними передові москвофіли в Галичині.

Фаховець може вийти з народу, бути добрим фаховцем, але зі сторони народної праці він може стояти нижче ідейного, щирого, хоч і неписьменного чоловіка. Він може стояти так низько, що вже за життя можна записати його імя до Помянника.

Шевченко великий не малярством, (фахом), але українським розумом. Чикаленко великий не своїм багацтвом, але своєю жертвенністю і своєю українською працею. І так кождий, кого згадуємо, як провідничу особу серед українського життя.

Щоби нарід мав провідників то мусить розуміти їх значіння і дбати про їх виховання. Як дбає держава про провідничі фахові сили. Вона має школи, щоби з року на рік виховувати нових провідників-фаховців — професорів, техніків, агрономів, лікарів, політиків і др. Без таких фаховців не може держава існувати. Подібно і з життям народу — що своїм природним змістом творить свій окремий культурний світ, окрему культурну державу.

Для виховання провідників в культурнім життю народу треба окремого культурного виховання [illegible] в фахових [illegible] треба [illegible] старанними [illegible] [illegible] Треба виховання [illegible] жити тою культурою, [illegible] культуру.

[illegible] свідомого [illegible] культурне о[illegible] [illegible] треба шир[illegible] [illegible] Український Го[illegible] провідничої сили [illegible] опісля виявилися [illegible] творчих напрямах.

Коли [illegible] Інститути, то [illegible] культурне провідниче вихо[illegible] [illegible] фахове вихован[illegible] [illegible] шко[illegible] [illegible] громадсько[illegible] [illegible] виховання [illegible] [illegible] життя.

[illegible] зрозуміли, коли глянемо на тих [illegible] бути в Інститутах, і тих, що не були. В фахах чи в ремеслі одні і другі однакові, однакож ті, що були в Інститутах є видними громадянами, є [illegible] культурними працівниками [illegible] не бути, лишаються цілком [illegible]. Це так загалом.

[illegible] поширення провідни[illegible] [illegible] виховання має служити [illegible] Колегія св. Андрея. Чого ще [illegible] Інститути, те зможе дати Колегія. Вона зможе виховувати свя[illegible]; вона і тим, що будуть готовитися до інших фахів, зможе дати таку [illegible] культурну свідомість, що [illegible] вони зможуть бути вартними [illegible] визначними [illegible] людьми взагалі, а не тільки фахівцями.

Коли [illegible] буде багато, то при їх [illegible] життя [illegible] буде ві[illegible]. І так жертви на Колегію [illegible].

Колегія [illegible] Церкви щоби [illegible] фаховим [illegible] також культурно[illegible] [illegible] свої окремі шко[illegible] готовно школи [illegible], мають жи[illegible] на їх вдержання великі суми. Вони знають, що там виховуються їх провідничі культурні люде.

Отже й українцям треба про те саме дбати.

КІЛЬКО ПОДАРУВАЛИ КРОВИ.

В такім невеликім місті, як Портедж ла Прейрі, Ман., в 28-ох місяцях подарували часть своєї крови 5,712 осіб. З того 4,505 чоловіків, а 1,207 жінок.

ПРО ЩО РОСІЇ ХОДИТЬ?

„Америка" з 2-го лютого подає статтю Нелсона Френка в „Ню Йорк Ворлд Телеграм" з 29 січня, де говориться про те, що Росія не допускає помочи, яку хто до Росії посилав би своїм близьким. Читаємо там:

„Ми тут потребуємо харчів, але будь ласка більше їх не посилати, бо на це нас не стати."

„Таке мав написати совітський горожанин до свого свояка в Америці, одержавши від нього пакунок. І це так заінтересувало згадану ґазету, що вона рішила справу провірити"...

Дальше оповідаєсь, що ґазета довідалась, що Росія накладає на пакунки, які там хто прислав би, велике мито, великі оплати, що перевисшують кілька разів ціну присланих річей. І так коли пакунок висилається до Бельгії, то платиться 7.20, а до Росії за той самий 25 долярів.

Часопис подає примір, що жінка хотіла вислати до Росії пакунок з поживою вартости $2.50, то треба було ще всяких оплат, які Росія накладає, заплатити 12 долярів.

Виходить, що коли пакунок до Росії вислати, то там вимагають від того, хто пакунок дістає, такої великої оплати, і певно, що коли не заплатить, то і пакунка не дістане.

Зрештою відомі випадки вже з давнішого часу перед війною, де люде писали з України до рідних в Канаді, що. „Не присилайте грошей, бо ми за них так як нічого не купимо".

ЗБУДУЮТЬ 50,000 ДОМІВ.

В Канаді великий брак домів до мешкання, бо з кождим днем вертаються з за моря вояки і треба їм хатів. Отже міністер Гов, в Оттаві, оголосив, що в 1946 році уряд подбає про будову 50 тисяч хатів. Хоч нема подостатком будівляного матеріялу, скла, заліза, та чого другого.

СТРАЙК В НЮ ЙОРКУ.

В Ню Йорку застрайкувало 3,500 робітників, що працювали на малих суднах, отже рух в місті дуже спинився. Щоби защадити вугля, казав мейор Дваер позамикати більші склепи, всі промислові заведення, театри, клюби, школи. Не позамикано лише того, що необхідно потрібне для міста. Робітники хочуть більшої платні і коротшої праці.

БОГАТИЙ ГОЛЯР.

В грудни 1945, вмер в Ст. Люіс голяр (барбер), мурин, що обслугував головно банкирів, великих торговців іт.п. Ремесло було поплатне, бо вмираючи лишив 207,564 долярів. Це він зібрав в 58 літах праці. Між богачами став богатим.

ПАРАЛІЖ В АМЕРИЦІ.

В перших пятьох тижнях цего року було в Стейтах 238 випадків діточого паралїжу. Це було найбільше число в 15 літах, беручи перші місяці року.

ЯК КАРАЛИ ПИЯКІВ.

В Англії за часів Оливера Кромвела в північній Англії карали пияків так: брали бочку з одним дном, прорізували в дні діру і закладали ту бочку на пияка. Через діру в дні голова виходила на верха, а на руки були повирізувані діри по боках бочки. Так вбраного пияка водили вулицями міста, чи села.

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

V.

Ісус збирає учеників.

Коли Ісус збирався голосити свою науку, то почав збирати учеників, які мають його науку дальше людям передавати.

Йдучи попри Галилейське озеро Ісус побачив двох братів — Симона, якого звали також Петром, та брата його Андрея. Вони були рибаками. І каже до них:

— Ходіть за мною, а зроблю вас ловцями людей.

В тій хвилі вони все зоставили і пішли за Ісусом.

Невдовзі побачив Ісус двох братів — Якова та Івана, синів Заведеєвих, отже і тих покликав за собою.

В Євангелії Луки читаємо: Коли рибаки полоскали неводи (сіти), Ісус сів в Петрів човен і говорив до народу. Опісля каже Петрови:

— Поступіть на глибоке і закиньте сіти. На те говорить Петро:

— Учителю, цілу ніч ми трудилися і нічого не вловили. Але твоїх слів я послухаю.

І тепер зловилося тільки риби, що сіти рвалися. Аж дальші мусіли їм помогти рибу витягнути. Тоді припав Петро до колін Ісусових і каже:

— Відійди від мене Господи, бо я чоловік грішний. — Страх напав на Петра і на других, що були з ним. Були ними і сини Заведеєві.

І тоді Ісус покликав їх за собою.

Знов же в Євангелії Івана читаємо, що Ісус покликав перше Андрея, брата Петрового, а вже Андрей покликав до Ісуса свого брата Петра (Симона). І тому Андрея звуть „Первозванним", себто [illegible] покликаним".

В [illegible] записано, що апостол Андрей був [illegible] на Україні. Прийшовши на [illegible] нині Київ, він поблагословив [illegible], поставив хрест і предсказав, що [illegible] буде велике християнське місто [illegible] апостола Андрея звуть апостолом України.

Другого дня побачив Ісус Филипа і покликав його за собою.

Невдовзі заходить Филип до свого приятеля, Натанаїла і говорить:

— Знайшли ми Ісуса, про якого писав Мойсей і пророки — він з Назарету.

На те Натанаїл:

— А хіба з Назарету може що добре бути?

— Прийди і подивися — відповів йому Филип.

Коли Ісус побачив Натанаїла, то каже:

- Це ізраїльтянин, в якого нема лихої думки (підступу, облуди).

На те Натанаїл:

— Звідки ж ти мене знаєш?

І каже Ісус:

- Ще тебе Филип не був покликав, як я вже бачив тебе під смоківницею.

Дванадцять Апостолів.

Христос вибрав собі 12 Апостолів, що звалися:

Симон, званий Петром, та брат його **Андрей.**

Яков старший, син Заведея, та **Іван,** брат Якова, євангелист.

Филип з Витсаіди.

Вартоломей.

Тома, званий близнюк.

Матей, званий Левієм, євангелист.

Яков, званий молодшим, син Алфея.

Левій, званий Тадеєм, або Юдою; або Юдою, братом Якова молодшого.

Симон, званий Зилотом, або Канаанцем.

Юда Іскаріот, що зрадив Ісуса.

Коли ж Юда Ісуса зрадив, то невдові сам повісився, і тоді апостоли вибрали на його місце **Матея** (Матія). Є здогад, що це був Натанаїл, якого привів був Филип до Ісуса.

Ще одним великим апостолом, якого покликав Христос, зявившись на дорозі до Дамаску, був апостол **Павло.**

УВАГИ МИМОХОДОМ.

Римо-католицький „Кенедіен Реджістер" помістив 16 січня, 1946, Відозву КУК-а в справі скитальців, з іменами тих, що під Відозвою підписалися. Отже подав також підписи еп. Ладики і Саварина від Греко-Кат. Церкви, а о. Савчука від Церкви Української Православної.

В ч. з 26 січня, „Кен. Реджістер" помістив редакційну статтю: „Громове Ні! Сталінови", звертаючись до тої ж Відозви і тут другий раз повторює, що Відозву підписали оба епископи та о. Савчук.

Греко-католицькі „Українські Вісти" з Едмонтону, в ч. з 5 лютого, подають перевід статті „Громове Ні! Сталінови", і зазначують, що це перевід з англійсько. Та це такий перевід, що є імена гр. кат. епископів, а імя о. Савчука, як представника Української Православної Церкви, не згадане. Чому ж ні? Чи часом не тому, щоби читачі розуміли, що це лише представники гр. кат. Церкви Відозву підписали?

„Кенедіен Реджістер" англійський і римо-католицький, а згадує імя о. Савчука два рази — раз під Відозвою, а другий раз в своїй статті.

„Українські Вісти" — українські! Їх читачі — українці! Справа, про яку ходить — українська загальна справа, отже пощо пересівати підписи через решето? Для якої додаткової української справи, чи для чийого українського добра? Тай чи взагалі для українського...

Якосьто були зайшли в воєнну українську мову слова „біженці", та „збігці" на означення воєнних втікачів. Московське „бежать" значить „утікати"; польське „збєдз" значить „втічи, здезертирувати"; польське „збеґ", це „втікач". Та якось ті московсько-польські слова до українців, причепилися, хоч можна було вживати своє слово „втікачі".

Та вкінци українці пригадали собі своє добре слово „скитальці" і воно вже приймається. І якраз слово „скитальці" вповні означує положення тих, про яких йде мова, бо „скиталець", це той, якого доля вигнала з рідного дому, з рідних сторін і примусила скитатися (блукати, волочитися) по чужих сторонах світа. Колишні втікачі, це дійсно нинішні скитальці.

В „Ню Йорк Ворлд Телеґрамі" недавно писалося, що на цілім світі є лише оден рід комуністів, а то — російські комуністи. Ніяких інших комуністів нема.

І нам це треба мати на увазі. Комуністи, це російська сила, російські помічники порозміщувані по світі. Хтось міг бути колись українцем, чи французом, чи італійцем, але з хвилею, як став комуністом він відрікся свого народу і перейшов в російські ряди.

Він може ще вживати мови немосковської (бо московської не вміє), але його „я" вже змосковщилося. Воно по московськи думає, воно дбає, щоби московщина над цілим світом запанувала. Його святинею є Кремл в Москві; його розумом є розум Сталіна; його щастям є лад Росії з чекістами, з колхозами, з Соловками, з Сибіром. Він від голови до ніг є лише російським большевиком.

Недавно хтось, присилаючи невеличку збірку пише:

„Імен не подаю, бо не хочу іменами місця забирати. Коли буде лише сама сума нашої збірки, то люде скорше прочитають, а імен і так ніхто з далеких не читав би. А своїм я можу виписати імена на картці, вивісити в Народнім Домі, отже місцеві прочитають. Що інше, коли збірка на дуже важну справу тай люде дають більші суми. А в нашій збірці є і по 5 центів"...

В наведених словах є багато такого, що не зашкодить над ним деколи застановитися.

ПРИТЧА ПРО ПІСТ.

Раз цар оден на ловах заблудився
Посеред гір, і не було нікого
При нім, щоб з ним хоч словом
(обмінився.
А зголоднів. А мав з собою много
Їди, та страва в рот йому не йшла,
Бо він обідать звик серед шумного
Кружка жінок і слуг.
Та ось з села
Далекого пастух іде до стада,
І стежка повз царя його вела.
І цар зрадів.
„А ось мені розрада!"
І крикнув пастуху: „Здоров був брате!
Будь ти мені, як вся моя громада!
Ходи, сідай зо мною тут снідати,
Бо не привик я їсти сам один."

„Не може твій покірний селянин
Снідать з тобою — це йому не слід."

„Не може? — крикнув цар — з яких
(причин?"

„Бо запросив мене на свій обід
Ще старший цар від тебе, цар безодні,
Цар неба і землі, цар на весь світ.
Я, царю любий, піст держу сьогодні."

„Га, добре діло! — мовив цар — та
знай:
Я цар, оба ми втомлені, голодні...
Снідай зо мною, завтра ж пость
Для мене, братику, свій піст зламай!
(в сю днину."

„Я радо, царю, це зроблю, лиш дай
Мені поруку певну, незрушиму,
Що доживу до завтрішнього дня,
І проживу всю днину ту та встигну
Сповнити, що Богу винен я."

Зворушили царя слова ті пастухові.
Він мовив:
„Справді не мені рівня
Той цар, і з ним я не стою у змові.
Тобі поруки я не можу дать!
Іди й Йому ти вірно встійся в слові!"

Пастух пішов, а цар сів сам снідать.

Іван Франко.

КОСТИ З СЕМОГО ВІКУ.

В Ленгем, в Англії, при копанню під стародавною дзвіницею знайшли кости двох чоловіків і жінки. Знавці кажуть, що люде ті жили в 7-ім століттю по Христі. Побіч костей чоловіків були останки щитів. При боці одного був добре захований залізний меч і списа, коло боку другого був привязаний великий ніж і мабуть списа (англ. спір). Коло жінки була спряжка і бронзові ґудзики, очевидно з пояса, чи реміняа. Інших прикрас не було, з чого догадуються, що це були християни — бо християнські жінки в тих часах не носили прикрас. Кости досить добрі і в однім черепі є всі зуби.

КАМЕНЯР ЕВЛОГІЙ.

(За Іваном Франком).

I

Було це в перших віках християнства.

Надходив вечір. Рікою Нілем, в Єгипті, плив з Олександрії великий човен, а на нім крім гребців (що веслами гребуть і порушують човен вперед) — були два чеці (черці, монахи) з Теваїди: 80-літний старець Данило, сухий, але випростований, з виразом спокою, який дає праведна старість, та його ученик, чоловік молодий, з чорними очима і виразом сильної волі.

В інших часах цей молодий чоловік був би може славним лицарем, або страшним розбійником, але тепер він пішов до Теваїди спасати душу.

Сонце вже схилялося до краю землі, як човен наблизився до місця, від якого дальше розложилось невеличке єгипетське село. Побіч развалищ старих храмів (церков) і палат, було видно невеличкі хатки, а ближче берега росла громадка дерев.

Старець Данило довго дивився на село, ніби шукав чогось, а вкінци сказав до керманича:

— Сюди кермуй, до тих дерев! Там переночуємо.

Керманич послухав старця і за хвилю човен вже був привязаний до дерева. І тепер старець при допомозі ученика вийшов на берег.

— Тут переночуємо — сказав старець, озираючись довкола.

— Як тут? На березі? На пустому майдані? — допитувався ученик.

— Так, тут — спокійно відповів старець.

— Алеж тут холодно... Звір може надійти.

— Нічого, сину! Тут переночуємо.

— А може би піти між руїни храму. Там вигідніше і безпечніше.

— Ні, сину, перебудемо тут.

— Але як це? Спати на майдані, як жебраки, або волоцюги.

— Нічого, сину! Переспимо!

Та молодий чоловік не хотів з тим годитися і став оподалік старця. З великої досади він аж заплакав та сказав до себе:

— Краще б не жити, ніж так поневірятися!

Та в ту хвилі показалося світло, що миготіло, як блідий огник, і від села до них наближалося. Обидва ченці звернули на світло очі.

За довшу хвилю світло було вже недалеко, і ченці побачили старенького діда, що з кількома людьми [illegible] берегом Нілю. Дехто з людей мав в руках палаючі смолоскипи.

Здивувався молодий ученик, коли незнайомий старець підійшов до Данила, впав перед ним на коліна і просив благословення. Якже Данило його поблагословив, той поцілував ноги і руки Данила і почав просити його, щоби з своїм учеником зайшов до його убогої хати на вечерю і ночліг.

— Ходімо! — сказав Данило [illegible] далися до села. По дорозі [illegible] просив до себе кількох бездомних жебраків.

Хата була убога, але прибрана. І старець пообмивав своїм гостям [illegible] водою ноги і поставив перед ними незвичайну, але смачну вечерю. [illegible] Сам він їв мало, а більше припрошував гостей. Якже вечера скінчилася, він позбирав всі недоїдки і виніс псам, що вже чекали перед його хатою. Видно що і їх він приймав, як гостей.

Дальше дбайливо постелив своїм гостям і повкладав їх до сну.

Тільки старець Данило не лягав спати. Він пішов з господарем дому до другої кімнати і там велася довга балачка. Данилів ученик чув, як Данило про щось довго розповідав, як господар скрикував зачудований. Але вкінци ученика переміг сон і він не міг чути, що дальше було.

Раненько Данило збудив ученика. Господар прощаючись з Данилом, цілував його руки; він по батьківськи поцілував також ученика.

Коли човен був вже далеко від села, ученик починав кілька разів зводити бесіду на незнаного йому старця, однакож Данило на кожде питання відповідав дуже коротко і ніби нерадо.

— Певно не хоче говорити при чужих людях — подумав собі ученик — та вже поговоримо, коли прибудемо до Теваїди.

От вже і Теваїда і Данило з учеником прибули до своїх скитів (окремих чернечих домівок). І тут ученик почав одного дня розпитувати Данила про дивного старця.

— Ні, сину, не можу я про нього говорити — сказав Данило і на тім бесіда скінчилася.

Цікавість і досада так опанувала ученика, що він одного дня не заходив до Данила ані ранком, ані в полудне, і не приносив йому ані поживи, ані води. Вже вечеріло, коли Данило сам прийшов до ученика.

— Що сталося, сину? — запитав він спокійно — чи забув ти батька свого? І не приніс йому хліба.

— Нема в мене батька — відповів понуро ученик. — Батько любить сина і вірить йому, а ти не хочеш мені сказати, що це був за чоловік і про що ви оба розмовляли.

Нічого Данило не відповів і хотів відійти, коли ученик з плачем кинувся до ніг Данила і говорив:

— Ні, не пущу тебе отче, поки не скажеш мені всього. Скажи мені, хто це той старець і про що говорили ви тої ночі.

Бачучи таку силу волі, Данило сказав ласкаво:

— Добре, сину! Скажу, але найперше дай мені щось попоїсти, бо голод не дозволить мені скінчити оповідання.

—

Попоївши Данило почав:

— Нерозсудний ти і нетерпеливий, сину! Не вмієш панувати над собою, а це головна перешкода до праведного життя. Ти показав свою впертість там на березі ріки і тому я не хотів оповісти тобі цеї історії. Але й тепер мусиш дати тверде слово, що доки я живу, ти не виявиш нікому того, що почуєш.

Коли ученик врочисто прирік все держати в тайні, почав Данило оповідати:

— Дід той, в якого ми ночували, зветься Евлогій. Старий він дуже, значно старший від мене. А по ремеслу він каменяр. Я довідався про нього якраз тому сорок літ. Я був тоді пустинником і займався виплітанням кошиків.

Було таке, що я приходив до міста продавати свої вироби і задержався в тому селі, щоби переночувати під деревами. Там найшов мене Евлогій, взяв до себе і точно все було так, як ось недавно. Коли ж я висловив зачудування, що він так може робити, він сказав:

„Від молодих літ веду таке життя. Цілий день працюю при каменярстві [illegible]. А за гроші, що зароблю, купую хліба, та ще того, що вистане мені, гостям, і голодним собакам. Що днини заробляю, все витаю на добре діло, а завтра Господь знов дає мені силу до тяжкої праці."

Можеш подумати сину, як зворушило мене оповідання того праведного каменяра. І я завдав собі піст і молитву, та благав Бога, щоби дав тому чоловіки велике майно, а тоді він ще більше добра зробить. І я дав собі заповіт, що не доторкнуся поживи, доки Господь не почує моєї молитви.

— Так постив я три тижні і четвертого половину. Я лежав вже мов нердтвий посеред келії. Та ось мені привиділося, що ввійшов до мене поважний чоловік і питає:

„Що тобі отче Даниле?

„Я поклав собі не доторкнутися поживи — відповів я йому — доки Бог не вислухає моєї просьби і не поблагословить каменяра Евлогія великими достатками, щоби він міг робити більше добра, ніж тепер."

„А хіба ж не добре те, що він робить? — запитав мене чоловік.

„Добре — відповів я — але того мало. Коли б він мав великі достатки, то простягнув би свою руку на всіх бідних в краю, і тоді тисячі благословити будуть Бога за поміч, яку вони дістали.

„Добре — мовив мій співбесідник — я дам йому великі достатки, коли дасиш запоруку, що його душа не стратить своєї праведности від великого багацтва.

„О, того я певний! — скрикнув я — бо в нього душа чиста, як золото.

— Тут все змінилося. Мені здалося, що я лежу на широкій площі. Кругом стоять ряди вояків. На середині лежить блискучий камінь, як сонце, а на нім дитина зі знайомим мені лицем. Праворуч же стоїть Евлогій. І посилає до мене дитина вояка з запитом.

„Чи даєш запоруку за Евлогія?

„Так — відповів я — так Господи, тільки дай йому великі достатки.

— Тоді два вояки поклали Евлогія горілиць, отворили груди і почали сипати в них золото. Висипали одну купу, другу, третю і все те вмістилося в його грудях. Мене обняв тоді страх і я пробудився.

ЗГИНУВ РЕДАКТОР ЖУРНАЛУ СЛІПИХ.

В Ню Йорку згинув 7-го лютого Волтер Г. Голмс, упавши з вікна 8-го поверху. Мав 84 роки. Голмс був редактором місячного журналу для сліпих, що звався „Матилда Ціглер Магазин", і друкувався вистаючим письмом, яке можуть сліпі читати. Журнал виходив в 15,000 примірниках і перед війною розсилався до 32 чужих країв.

До видавання журналу так прийшо, що вдова по банкирови, Матильда Ціглер давала гроші на видавання журналу, по 25,000 річно, а 1932 р. вмираючи, лишила 800,000 дол. для продовжування видавництва. Журнал почав виходити 1907 року.

ОЛИВА ВТИШАЄ ФИЛІ.

Моряки віддавна знали, що олива втишає филі на воді, і тому підчас бурі лили на воду оливу. В чім же тут сила оливи? В тім, що вітер відбивається від оливи, зсовується і летить дальше, мало зачепивши воду.

Таке і в нашому життю. Наші настрої, наші почування набирають нераз сили великої бурі. Але коли покропити їх розумом, то вони зараз затихають.

ПРЕДСКАЗАННЯ ВЧЕНИХ.

Вчені кажуть, що через кілька наступних літ зими будуть досить зимні, а між людьми буде більше інфлюенци, діточого паралїжу та ще деяких слабостей. Причина тому має бути та, що вже тепер на сонці є багато чорних плям, а найбільше їх буде до 1948-9 року. Опісля почнуть зменшатися, а з тим світ стане здоровшим.

ПО ЗБОРАХ ГРОМАДИ.

(Венкувер, Б. К.)

Річні збори укр. прав. громади св. Тройці у Венкувер, відбулися дня 9 грудня, 1945, а докінчення дня 13 січня, 1946, в присутности 54 членів.

Голова гром. Гарасимчук отворив збори. Предсідником вибрано п. Ільчука, секр. п. Лукача. Збори почались молитвою. Відтак слідували звіти урядників заряду за 1945 р.

Зі звіту фінансового секр. п. Мельничука члени довідались, що громада мала в 1945 році слідуючий прихід і розхід:

В касі з 1944 р.	546.55
Приходу у 1945 р.	15,758.73
Разом	$16,305.28
Розходу у 1945 р.	4,052.44
Остає на 1946 р.	12,252.84

Поза підприємства громада відбула в 1945 році 12 місячних зборів — 9 спеціяльних, а 8 засідань заряду.

За Контрольну комісію п. Лазаками подякували зарядови за його подано в звітах і присутні оплескали працю. Відтак слідував вибір заряду на 1946 рік.

Вибрані: голова п. Ґарасимчук, заст. голови п. Лазарович, рек. секр. п. Мельничук, касієр п. Новосад, господар п. Гуцуляк, бібліотекар п. Богдан, Контрольори: пп. Торубка, Женьчук і Богдан.

Рік 1945 для Ванкуверської громади був тяжким. Ми мусіли віддати будинок для правительства, який тому три роки куплено. Брак відповідного приміщення спричинив трохи застій у праці.

На 1946 рік перед громадою виросло завдання, що все знайдено, як дніє краща будучність. Можливість набуття власного приміщення, або може і будова величавої церкви.

Лишень охоти до праці і кооперації, а при Божій помочі рік 1946 буде роком перелому до кращого у Венкуверській православній громаді. Чого всім членам і прихильникам нашої громади бажаю.

Іван Лукач, секр. зборів.

НЕСОДІВАНКА В ЧАСІ СВЯТ.

(Киркленд Лейк, Онт.)

Січня 9-го, на Стефана, члени і членки укр. прав. громади прилаляли несподівану гостину бувшому членові громади, Стефанови Стадникови. Він тут щиро працював, але сталося, що забрався в іншу сторону. І громада відчула його страту.

Та не забув він за нас і приїхать на Різдвяні Свята, щоби з нами поколядувати. Отже при цій нагоді приготовлено йому гостину, при якій і колядували і тішилися.

Після колядування голова громади п. Гр. Черепаха пояснив ціль сходин і вручив дарунок п. Стадникові з щирими побажаннями. Та щоби надати цій гостині більшого значіння п. Черепаха попросив о жертви на Колегію. Зложили:

По 2 дол.: П. С. Стадник.

По 1 дол.: А. Радух, Н. Тодоренчук, пані М. Друль, М. Антонюк, П. Тонтрівський, В. Ґипек, Г. Черепаха, М. Ґрошок, Ю. Стратула.

По 50 ц.: пані С. Манчуленко.

По 25 ц.: пані К. Райн, пані М. Борисьневич.

Жертводавцям щире Спасибі!

Присутний.

КОЛЯДА НА КОЛЕГІЮ В ЕНДЕВОР, САСК.

Українські діти з школи Лиллян, в Ендевор, пішли на Різдво колядувати і заколядували значну суму на Колегію. Ця коляда вийшла заходом членок Жін. Т-ва О. Кобилянської. Діти-колядники були від 7 до 12 літ. Жертвували:

По 3 дол.: Дм. Лащук.

По $2.80: К. Мекмилен.

По $2.40: пані Рутковська.

По 2 дол.: пані Гоголь, пані Вудвард, пані П. Чорнобай, пані О. Пушка, Р. Корній, А. Ґреба.

По 1 дол.: пані Гальчук, пані І. Яремчук, І. Гарис, Карпяк, О. Вівчарик, Текля Данильчук, пані Маруся Чорнобай, пані Милер, Г. Вівчарук, пані К. Вівчарук, пані Трембач, І. Хорт, В. Ящук, пані Гринюк, пані Збитків, І. Данилюк, пані Луцик, М. Бойчук, Д. Чепежка, Вас. Семенюк, Анна Глова.

По 50 ц.: М. Данильчук, Г. Бекмен, Дж. Фитспетрик, пані Корній (бабка), пані Лютик.

По 30 ц.: пані Анна Яремчук.

Діти що колядували під моїм проводом:

Передний ряд з ліва: Никола Бойчук, Кость Бойчук, Тео. Рутковський, Василь Збитнів, Волод. Рутковський.

Другий ряд: Ар. Козак, Ірина Лащук, Геня Корній, Ліна Гарис.

Дальший ряд: Петро Гоголь, Роман Корній, Наталка Корній, Нестор Лащук, Надя Мекмилен, Рич Трембач (на боці).

Це гарні молоді громадяне і громадянки, що причинилися до доброго діла, заколядувавши 47 дол.

Катерина Мекмилен, учителька.

ПОДРУЖНІЙ ЮВІЛЕЙ.

(Ватерфорд, Онт.)

Дня 27 жовтня п-во Василь й Василина Сторощуки справляли собі 15-літній ювілей супружого життя і на ту врочисту хвилю спросили членів української православної церкви, між іншим й нашого пароха Всеч. о. Т. М. Кисілюка з Престону.

В год. 8-ій вечером гості зїхались і зараз позасідали за столи. Після вечері відбулась найважніша церемонія свята, а це потвердження шлюбу о. парохом, котрому асистував дяк п. І. Данилевич. Було й пару англійців, котрі з незвичайною цікавістю приглядалися та подивляли наші гарні звичаї. Всеч. о. парох виголосив вельми цінну на тему цього свята промову.

Після того слідувало даровання молодят, грішми й дарунками, по чім гарно й примірно гості забавлялися аж до пізної ночі.

Не забуто також й про важніші справи. На заклик п. М. Дроздовського дрібними жертвами гості зложили 9 дол. За порадою о. Кисілюка гроші розпреділено як слідує: На Колегію Укр. Прав. Церкви 5 дол., на Український Голос 2 дол. і на Вістник 2 дол.

Нехай Їм Господь продовжить життя спокійне й веселе на многі літа, а жертводавцям на народні цілі щира подяка.

Гість.

ПЕТРО І. МИХАЙЛЮК.

(Посмертна Згадка)

У Рочестер, Мінн. Зед. Держави заснув на віки 31 грудня, 1945, бл. п. Петро І. Михайлюк. Походив із Чернятина, п. Городенка. До Канади приїхав малим хлопцем зо своїми батьками, що осілися в околиці Ст. Джулієн Саск. Тут він виріс, тут одружився й загосподарився.

Був дуже доброї вдачі. Товариський, ввічливий й вирозумілий. Дім його був гостинний і завсігди отвором стояв для добрих людей. Належав до кращих членів української православної церкви й Народного Дому. Був завсіди прихильно настроєний жертвувати на народні потреби, й охочо працював всюди, де вимагала громадська чи народня справа.

Не зачислявся до маєткових. Не щастило йому в господарстві. Коли була добра ціна на збіжжа й господарські продукти, тоді не було що продати, не вродило. Коли ж був урожай, то не було ціни. Врешті посуха, а так град підривали його матеріяльний стан. Отже невдачі в господарстві та й докучлива слабість замучили його. Хоч їздив у послідній хвилі до Рочестер, то це не врятувало його від смерти. Там він і закінчив своє многострадальне й повне трудів життя.

Похорони відбулися в суботу 5 січня. Заупокійну Службу Божу і похорон відслужив парох о. Є. Гришина. Було велике число рідних, свояків і приятелів. Всі щиро оплакували велику втрату.

При постідніи цілуванню зробив парох заклик зложити на Колегію Української Православної Церкви в Канаді добровільні датки замість вінка на могилу покійного. Учасники похорону зложили $26.40.

Поза те при обіді заряджено збірку на покриття коштів похорону.

Покійного оплакують вдова Меланія, два сини, донька, зять і одна внука. Вічна йому память!

Свящ. о. Є. Г.

ДОКІЯ ВІНТОНИК.

(Посмертна згадка).

Докія Вінтоник з околиці Сторновей, Саск., упокоїлася в понеділок 3-го грудня, 1945, в шпитали Дженерал в Винипегу, проживши лише 55 літ. Покійна приїхала до Канади з повіту Городенки в 1905 році. Перших три роки працювала в околиці Йорктон, а 1909 року вийшла заміж за Юрка Вінтоника і замешкала стало в околиці Сторновей.

Полишила в смутку свого мужа, четверо подружених дітей і троє внуків. Син Роман працює в Ґудів, Саск., а три дочки — Марія Мисько учителює в околиці Кемсак, Ганя Ковасевич живе в Торонто і Василина Колтер в Монтреалі. Всі діти зїхалися до покійної матері на похорон.

Похоронне Богослуження відслужив всеч. о. Ф. Керніцький з Йорктону, котрий є парохом в українській православній церкві в Сторновей, до котрої покійна належала. Багато людей близькі і далекі та родина прибули віддати покійній послідний поклін і шану, та відпровадити її на вічний спочинок. З великої любови і шани до покійної родина несла домовину з тілом від хати аж до церкви — всего пів милі.

В своїй зворушливій промові о. Керніцький згадав про заслуги покійної, як доброї матері, господині та щирої членки сестрицтва при церкві. Як піонірка, вона наробилася тяжко і нераз набідилася гірко за свого життя.

В прощальній промові парох завізвав присутних зложити дар на Колегію св. Андрея в Винипегу, як невянучий вінок на могилу покійної Докії. Присутні зложили $19.00.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцими щирими словами бажаємо висловити свою сердечну подяку Всеч. о. Ф. Керніцькому за його труд і дуже гарну похоронну обслугу покійної Докії Вінтоник.

Щиро дякуємо всім тим, що зложили вінки на домовину і тим, що передали нам свої співчуття у нашім горю, що трудились та прибули відпровадити покійну на вічний спочинок. Дякуємо всій родині, сусідам і далеким, котрі подали нам всяку поміч підчас похорону.

Спи спокійно вічним сном, дорога Дружино і Мамо, нехай канадійська земля буде тобі легкою як перо.

Юрко Вінтоник і родина

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

З РІЖНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

Іван і Катерина Новосад, Голмфілд, Ман. — 5 дол.

Іван Марко, Паллар Парк, Ман — 1 дол.

Лев Сабат, Тиндал, Ман. 1 дол.

К. Савчук, Іст Селкирк, Ман. — 1 дол.

А. Сузанський, Іст Селкирк, Ман. — 1 дол.

СЕМБОРТ, САСК.

По 1 дол.: І. Ришула, Г. Паскарук, Н. Паскарук, М. Андрусяк, М. Ісопенко, М. Калиновський, Н. Косован, А. Гливка, І. Н. Денисюк, І. Палброда, Т. Воронюк.

ПРИСЛАЛИ ГРОМАДИ НЕ ПОДАЮЧИ ІМЕН.

Вестбрук, коло Тідор, Саск., від членів 18 дол.

Вилингдон, Алта., від членів — 17 дол.

Ендрю, Алта., від членів 10 дол.

Пембина, Н. Дак., від членів 16 дол.

Вайта, Ман. за богослуження і від членів — 25 дол.

Спеден, Алта., від членів — 23.00

Стрий, Алта [illegible] членів — $18.00

ІНСІНГЕР, САСК.

(Громада св. Івана Сучавського)

По 1 дол.: І. Рудан, Д. Кусий, Н. Г. Скигар, В. Дверничук, Н. Ставульський, І. Кошман, І. С. Половик, П. Половик, Д. Кирстюк, Т. Скигар, Л. Дверничук, Н. Шошман, М. Пелехатий, Д. Федорчук.

КАДВТ, САСК

Від членів церк. громади $25.00

БЮКЕНЕН, САСК.

Від членів громади — 11.00

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

(ГЕФОРД, САСК.)

По 1 дол. М. Д. Заячківський, П. Лесько, В. Якивчук.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.

(ШЕРИДОН, МАН.)

По 1 дол. Н. Дячок, А. Кушнір, [illegible] Слука, П. Прокопчук, І. Пікош, І. Малярчук, П. Кривий, С. Кривий.

По 50 шт.: Леся Кушнір, Леся Павлюк.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

УВАГА: Через великий брак місця в часопису, як рівнож тому, щоби вираз збірки не розтягати на багато чисел, оголошуємо імена лише тих жертводавців, що зложили по $1.00, або більше, а менші жертви оголошуємо гуртом. Віримо, що жертводавці, яких імен не оголошуємо, зрозуміють конечність такого зарядження та з ним погодяться. — Редакція.

ЗБІРКА о. Гр. ВАСИЛІВА.

ЕН ДРЮ, АЛТА

По 5 дол.: Мир Криванський, М. Шарган.

По 1 дол.: Н. Радомський, В. Никифорук, І. Федун, В. А. Лесик, Дм Лопатка, І. Филипчук, Г. Воробець, П. Андрук, С. Чолак, В. Рацай.

Дрібними — 5.48

ЛУЖАНИ, АЛТА

Церковна громада — 20.00

Дрібні жертви — 3.75

КАГВИН, АЛТА

По 5 дол.: Яків Матушак

По 1 дол.: А. Мельник, А. І. Андрук, Г. Веклич, І. Ткачук, Д. Середяк, І. Многолітний, С. Середяк, І. Кравчук, Н. Шевчук, Г. Ткачук, І. Середяк, М. Тікур, Н. А. Мельник учитель

Дрібні жертви — 1.10.

ЗАВАЛЕ, АЛТА.

По 1 дол.: Ф. О. Матійчук, Т. Лакуста, О. Гунька, Д. Никифорук, І. Гидан, П. Лакуста, С. Воробець, Г. Маркевич, С. Сорокан, І. Никифорук, Елена Цьвик.

Дрібними — 1.[illegible]

ВИЛИНГДОН, АЛТА.

По 1 дол.: В. Гордійчук, Ф. Магера, І. Сембалюк, В. Сорокан, Н. Бабюк, Д. Карбашевський, І. Кузик, А. Івоник, І. Каланча, І. Івоник, Г. Шандро, І. Андрієць.

Дрібними — 30 шт

ЛАВНІНГ, АЛТА

По 1 дол.: Д. Белзик, С. Магас, С. Попович, Д. Фуштей, М. Буяр, Д. Шерстинка, М. Красій, Г. Баланець[illegible].

Дрібними — 2.25

СУЧАВА, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Боханецький, В. Фрончак, М. Саїк, І. Гунчак, Г. Танасюк, Фрозина Фрончак.

Дрібними — 2.85

ІСПАС, АЛТА.

Загальна збірка — 3.75

ЗБІРКА о. П. ГЛІЦЬКОГО.

ПЕМБІНА, Н. Дак.

По 1.50. І. Івашук

Дрібними — 3.50

АРБАКА, МАН

Загальна збірка — 3.70.

ВАЙТА, МАН

По 1 дол.: М. Сторожук.

Дрібна збірка — 6.75

ФОРТ ФРАНСЕС, ОНТ

По 1 дол.: В. Мігайчук, О. Крішка

Дрібна збірка — 8.25

СЕНЬКІВ, МАН

Загальна збірка — 4.15

ТОЛСТОЙ, МАН

По 1 дол.: І. Демитрак, Марія Горбуль.

Дрібна збірка — 5.45.

ГАРДЕНТОН, МАН

Загальна збірка — 5.45

СІРКО, МАН.

По 1 дол.: І. О. Чоботар, О. Ткачик, І. Чоботар, І. Гущуляк.

Дрібна збірка — 4.75.

СОНДАВН, МАН.

По 1 дол. Н. Ілюк, Громада.

Дрібна збірка — 1.10.

РОЗА, МАН

По 1 дол. І. Баран, Н. Чубей, С. Танчак, А. Чубей, С. Гришкевич, І. Когут

Дрібна збірка — 2.00.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

ТЯЗІВ, САСК.

По 1 дол. К. Гоцальола

Дрібними — [illegible]

ФОСТОН, САСК.

Дрібна збірка — 2.30

ДРОБОТ, САСК. — 50 шт.

РАМА, САСК.

По 1 дол. М. Ревуцький

Дрібна збірка — 2.60

КАНОРА, САСК

По 1 дол. А. Синирчук, пані Кревенчук.

Дрібна збірка — 50 шт

Вимер, Саск. — 1.75.

Бюкенен, Саск. — 1.45

Клейр, Саск. — 2.65.

ЗБІРКА в. Т. А. ГОРБАЯ.

Роблін-Зелена — 3.20.

Гілберт Плейнс — 3.50

Ленард — 4.20

Шелвелей — 3.90

Грендвю — 3.50

Дрифтінг Ривер — 2.70

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ІШГО, САСК

По 1 дол.: Тео. Кирилюк.

Дрібна збірка — 25.80.

ВЕСТБРУК, САСК.

Загальна збірка — 8.65

ІНСІНГЕР, САСК.

По 1 дол.: Вас. Дверничук.

Дрібна збірка — 2.90.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва

ЛЮТИЙ.

17. Неділя — Андрю.
24. Неділя — Кагвин.

БЕРЕЗЕНЬ.

3. Неділя — Вилингдон.
10. Неділя — Новий Прут (Велик. сповідь)
3. Неділя — Редвей.
10. Неділя — Егремонт.
12. Трох Святих — Редвотер.
15. Стрітення — Калмар
17. Неділя — Заваля (вел. сповідь).
[illegible] Неділя — Лужани (в суботу вечером в год. 6-ій Сповідь).
30. Св. Олексія (в год. рано Сповідь) — Гемлин.
31. Неділя — Давнінг (в суботу в год. 6 св. Сповідь)

Адреса: Вох 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фика.

ЛЮТИЙ.

17. Неділя — Торебі
24. Неділя — Денюб.

Адреса — Радвей Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сенишина.

ЛЮТИЙ.

17. Неділя — Смокі Лейк (Велик Сповідь)
24. Неділя — Стрий (Вел. Сповідь)
31. Неділя — Гледон (Вел. Спов.)

КВІТЕНЬ.

3. Середа. Поклони — Спеден.
7. Неділя — Белліс.
14. Неділя — Тріяни

Адреса: Вох 37, Гледон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Гефорд
24. Неділя — Кридор

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Глеслин
10. Неділя — Витків
17. Неділя — Гефорд

Адреса: Вох 51 — Гефорд, с. ск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Вакав
24. Неділя — Єлов Крік

БЕРЕЗЕНЬ.

3. Неділя — Тернопіль.
10. Неділя — Ст. Джулієн.
16. Субота. Вел. Сповідь — Мічем.
17. Неділя — Мічем
23. Субота. Вел. Сповідь—Єлов Крік
24. Неділя — Єлов Крік
30. Субота. Вел. Сповідь—Кадворт.
31. Неділя — Кадворт

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Мазепа
24. Неділя — Калдер

Телефон 798 — Йорктон, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ЛЮТИЙ.

17. Неділя — Грендвю
24. Неділя — Шортдейл

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Петлюра
10. Неділя — Гилберт Плейнс.
17. Неділя — Ленард.
24. Неділя — Роблін-Зелена.
31. Неділя — Шортдейл

Почт. скринка 54. Роблин, Ман

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель М. МАНЧУЛЕНКО
667 Main Street, Winnipeg
International Wholesale Groceries Ltd.
Гросерии, овочі огородина на домаші

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

[illegible] С 3 Симеона Богопр. і Анни

17 Н 4 Нед. Блуд. сина. Прп. Ник.
18 П 5 Теодосія Угл. арх. Черн.
19 В 6 Вукола еп. Смирнського
20 С 7 Партенія еписк. Лямп.
21 Ч 8 Вликм. Теодора Стратилата
22 П 9 Преп. Панкратія зат. печ.
23 С 10 Прел. Прохора Печер.

24 Н 11 Нед. Масоп. Муч. Власія
25 П 12 Мелетія еп. Антіохійського
26 В 13 Прп. Мартиніяна, Зої
27 С 14 Рівноап. Кирила уч. Словян
[illegible] Ч 15 Преп. Пафнутія Печер.

БЕРЕЗЕНЬ

1 П 16 Мч. Памфила пресв. Кесарій.
2 С 17 Преп. Теодора мон. Печ.

3 Н 18 Нед. Сироп. Агапита еп.
4 П 19 Архипа еп. Филимона
5 В 20 Льва еп. прес. [illegible]
6 С 21 Преп. Тимотея. Евстаф. [illegible]
7 Ч 22 Муч. [illegible] Федора
8 П 23 Свщм. Полікарпа, Івана
9 С 24 [illegible] 1 і 2 знайд. гол. Ів. Хр.

10 Н 25 1 Нед. Пост. [illegible]
11 П 26 Прп. Порфирія еп. [illegible]
12 В 27 Прп. Тит [illegible]
13 С 28 Прп. Васил. [illegible]
14 Ч 1 Препмч. [illegible] Нест.
15 П 2 Свщмч. Т[illegible] еп. Кир.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

17. Неділя — Канора
24. Неділя — Вимер

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Рам
10. Неділя — Канора.

Вох 424 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

17. Неділя — Велий Ривер
24. Неділя — Косів.

Адреса: Вох 778 — Дауфин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Сенді Лейк
24. Неділя — [illegible]

Адреса — Вох 46, Он[illegible], Ман
Тел.: 133—4 Шол Лейк [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Уляна

ЛЮТИЙ:

17. Неділя — Тиндал.

Адреса: 305 Парк Стріт
Нове число телефону 25 084
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Пайн Ривер
24. Неділя — Флин Флон.

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Годсон Бей Джонкшен
10. Неділя — Арран
17. Неділя — Пайн Ривер
24. Неділя — Сторджис.
31. Неділя — Прейрі Ривер.

Адреса: Вох 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гліцького

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Пембіна

БЕРЕЗЕНЬ:

3. Неділя — Форт Френсис.

Адреса: Толстой, Ман

Устав Церковний.

17. Нед. Блуд. сина. Гол. 1 УЄ 1. Літ. Ап. 1 Корин. 6: 12—20. Єван. Луки 15: 11—32.

24. Нед. Масоп. Гол. 2 УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8—9: 2. Єван. Матея 25: 31—46.

БЕРЕЗЕНЬ:

3. Нед. Сироп. Голос 3. УЄ 3. Літ. Ап. Рим 13: 11—14: 4. Єван. Матея 6: 14—21.

10. 1 Нед. Посту. Голос 4. УЄ 4. Літ. Ап. Жид. 11: 24—26, 32—40; 12: 1—2. Єван. Івана 1: 43—51.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Ukr. Gr. Orthodox Congregation
Cor. Bloor St. Ritson Road
Aug. 1945

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., MARCH 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1946. ЧИСЛО (569) 5

НОВИЙ ГРЕЦЬКИЙ ПАТРІЯРХ.

В неділю 17-го лютого помер грецький патріярх Веніямин 1-ий а похоронили його 20 лютого. На його місце 21 лютого вибрали патріярхом Максима, архиепископа Халедонського, одноголосно 17-ма голосами. Максим був одним з трох кандидатів на патріярха перед 10 літами, однакож турки тоді спротивилися його виборові. Тепер турки не казали нічого, видно, що тепер числяться з [illegible]. Нині патріярх мешкає в Фенері на Золотім Розі.

Максим має 51 літ і є 264-им патріярхом, і тогож наймолодшим, які доси були. Він минувшого року поєднав Болгарську Церкву з Грецькою по 70-літнім відокремленню. Думають, що перед Максимом буде багато труднощей, головно ж через Російську Церкву. На похороні Веніямина був папський делегат.

ФРАНЦІЯ ПРОТИ ЕСПАНІЇ.

Французький уряд рішив, що першого березня замикає границю між собою і Еспанією. Причиною такого кроку є те, що еспанський уряд покарав смертю 10 еспанських републиканців (тобто большевиків), а засудив 37. Франція [illegible] е, що Еспанія загрожує міжнародньому спокоєви. Треба памятати, що большевики мають в Франції силу, а є там також багато еспанських большевиків. Покищо Велика Британія не сказала нічого про Еспанію; розуміється, що вона ставиться до Еспанії приязно.

ІНФЛЮЕНЦА В БОЛГАРІЇ.

Вістка з столиці Болгарії доносить, що [illegible] інфлюенци охопила Болгарію. В самій столиці, в Софії, є слабих 100.000, а з тих багато вмирає. Положення [illegible] ще гіршим через брак опалу.

КОМУНІСТИ В ІНДІЇ.

Премієр Етлі заявив 26 лютого, що комуністи організували в Індії розрухи, в яких згинуло 223 особі в самім Бомбею, і 1 037 було ранених. Крім того повстанці обрабували, або знищили 9 банків, 32 державних складів, а 30 інших також 10 почт і 10 поліційних станцій. Комуністи видали навіть маніфест, в якім дякують, що загал йде за ними.

НЕ ВПУСТИЛИ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА.

Недавно большевицький кореспондент Варшовський хотів поїхати до тої части Кореї, що є під американською рукою, однакож генерал Годж його не впустив. Він сказав, що коли большевики не допускають американських кореспондентів до тої части Кореї, що є в большевицьких руках, то він большевицьких до себе не впустить. Отже розумно! — таке за таке!

ЯК СТЕРЕЖУТЬ ПІДОЗРІЛИХ.

В Оттаві мають в руках 13 осіб підозрілих о шпіонажі. Кожного держать самого одного, відгородженого від других і ніколи не виявляють, хто ще другий крім нього арештований. Кожного стереже два поліцаї, що міняються по шість годин.

ВЕРНУВСЯ ДО КАНАДИ о. СИМЧИЧ.

В суботу рано приїхав до Винипегу православний капелян, о. С. П. Симчич, вертаючи зза моря. Він поїхав туди з початком 1945 р., коли о. Савчук мав з Англії сюди вертатися. Впродовж війни о. Симчич сповняв обовязки капеляна в Англії, коли ж війна скінчилася, то був на континенті Европи.

Спинившись в Винипегу він в неділю відправляв разом з о. Дмитровим, а вечером говорив в церковній салі на Дізраелі, переповідаючи, що бачив і пережив. Говорячи про скитальців, він окремо спинявся коло групи молодих українців й українок в Бельгії, що серед важких відносин ходять до тамошних шкіл. Він підчеркував, що коли звідси посилається до Европи допомогу, [illegible] треба би цих студентів окремо мати на увазі. В першій мірі дуже придалась би їм одіж.

КОРОЛІВСЬКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ДЛЯ УКРАЇНЦЯ.

Широко знаний українець Б. Панчук, Флайт Лефтенант (сотник) Канадійської Военної Повітряної Фльоти, одержав Медаль Британської Імперії (М.Б.Е.) [illegible] нагороду за свої заслуги в заморській службі й має бути декорований Його Величеством Королем, скоро вернеться зо своєї місії в Німеччині. Ф/Лт. Панчук родом з Саскачевану, знаний серед українців як голова Союзу Українських Канадійських Вояків за Морем у Лондоні. Прислуговувало йому право репатріяції до Канади ще минулої осені, та він, не зважаючи на свою довголітню службу за морем, зрікся того привілею і вступив охотником до тимчасової Військової Повітряної Фльоти в Німеччині.

НЕСПОКІЙ В ПАЛЕСТИНІ.

Вістка з Єрусалиму 26 лютого говорить, що жидівські терористи знищили 14 британських літаків, а 8 пошкодили. Британці перешукують в деяких жидівських селах кожду хату, шукаючи за зброєю. В Лидді поліція арештувала 5.000 жидів. В однім хуторі мешканці позамикалися, щоби не допустити поліції і військових. Хутір зараз окружено. Жиди всіми силами стараються добитися признання, що Палестина їх держава.

ДУМАЮТЬ ПРИПИНЯТИ РАБІВНИКІВ

Злочини в Винипегу стали пошестю. Щодня є тут нові напади, нові крадіжи, нові рабунки. Тепер державний прокуратор, бригадієр Кей, заявив, що злочинність треба зупиняти, а зупиниться, коли накладати таку кару, щоби відстрашувала других. І вже в понеділок 25 лютого судця засудив одного на 5 літ, двох по 3 роки, а одного на 4 роки.

ДОРОГИЙ ОБІД.

Вояк Алфред Ітон, з Ітаки, Н. Й. писав недавно з Китаю до матері, що він там заплатив за обід 3.630 китайських долярів, себто за шинку, яйця і каву. Однакож це на американські гроші буде около три доляри. Одно яйце коштує там 100 долярів, себто коло 10 американських центів. Це показує, як можуть подешевіти гроші.

ШПІОНАЖА 5-ої КОЛЮМНИ В КАНАДІ.

Велике заінтересовання викликала заява канадійського уряду з 15 лютого, що уряд має вісти про широку шпіонажу в Канаді в користь якоїсь другої держави. Отже назначено Королівську Комісію для розсліду.

Та хоч уряд не назвав чужої держави, то Росія зараз відгукнулася. Вона призналася, що деякі відомости від шпіонів дістала, але, мовляв, маловажні, отже не варт того заходу, що Канада робить. Тай почала робити Канаді докір, що хоч та в приязни з Росією, а не повідомивши її, про шпіонажу говорить.

Відомости про шпіонажу мав дати канадійському урядови урядовець совітської амбасади Івор Госенко, ще в вересни 1945. Після того премієр Кінг обговорював цю справу в Лондоні і Вашингтоні. Головною справою шпіонажі мала бути атомічна бомба, а там і другі справи.

Були вісти, що в Канаді і Стейтах мають нині 1700 імен людей, що в шпіонажі заміщані. А що важне, то в Канаді до тих належать деякі канадійські урядовці. І доси тут арештовано 13 чи 20 та є вісти, що може бути більше арештовань.

Замітне також, що російський консул Зарубін і військовий представник Заботін виїхали до Росії, нім уряд виявив справу шпіонажі. Про що доси Королівська Комісія довідалася, ще нема урядового оголошення.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ.

В понеділок 25 лютого Канадійський Червоний Хрест почав свою кампанію записуванням членів до Червоного Хреста. В Манітобі хочуть записати 200.000 Фонду, що зберемо від членів. Червоний Хрест вже в першій мірі на збирання крови в шпиталях, щоби можна давати її даром для тих, що будуть потребувати. Отже для такої справи треба постаратись не тільки о саму кров, але треба всяких приборів та інструментів. Другі діли Червоного Хреста — загальна поміч там, де такої помочи дуже скоро і в більшій мірі потрібно.

ЖІНКУ ВРАТУВАВ, САМ ВТОПИВСЯ.

В Норфолк, Ва., стався 21 лютого такий випадок: Адмірал Вилкінсон їхав з своєю жінкою автомобілем. Коли ж треба було переправитись пороном (англ. ferry) він стратив контролю й автомобіль почав котитись до води. Тоді він крикнув до жінки: "Вискакуй!" і трутив її, а сам з автомобілем упав до води. І жінка впала в воду, але її зараз витягли, а адмірала витягнули аж по 75 мінутах неживого. Причина була мабуть та, що він їхав позиченим автомобілем, отже не був до нього привик.

ВЕРНУВСЯ ДО ХАТИ І ЗГОРІВ.

На передмістю Монтреалю в хаті Бушардів повстав огонь і батько випровадив четверо дітей на двір. Та 4-літний хлопець неспостережено вернувся до горіючої хати і положився в ліжко. Батько зараз хлопця виратував, але так попеченого, що невдовзі вмер.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	[illegible]
Церковна громада св. Івана, Едмонтон на умебльовання одної більшої кімнати в Колеґії	239.00
Збірка о. Є. Грицини.	
Йосиф Новак, Єллов Крік, Саск.	25.00
Михайло В. Луцюк, Вакав, Саск.	20.00
Збірка о. К. Желішкевича.	
Жіноче Т-во Ім княгині Ольги, Принс Алберт, Саск. (попер. вже дало 10.00)	25.00
Збірка о. Т. М. Кисілюка.	
Васил. М. Погорецький, Вотерфорд, Онт (попередно вже дав 25.00)	50.00
Матей Цюпак, Ватерфорд, Онт	2.00
Збірка о А. Т. Горбая.	
Збірка підчас похорону бл. п. Михайла Сідляра, Петлюра, Ман.	37.30
Р. Перхалюк Роблін, Ман	5.00
З ріжних місцевостей.	
Збірка з коляди в Ендевор, Саск., гроші прислала пані Кат. Мекмитен	47.00
Карпо Мельничук, Ошава, Онт (прислав о. М. Юрківський)	5.00
Василь Береська, Гилліярд, Алта.	5.00
А. Дзьоба, Биссет, Ман.	5.00
Збірка підчас похорону бл. п. Марії Вольської, Клейр, Саск. (прислав о. Л. Ф. Стратійчук)	3.35
Разом	$72,413.59

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXII

Йосафат Польським святим.

Коли в 1902 р. видали Василіяне „Жите Йосафата", то як **„руского святого"**. Але при зміні дальших відносин Йосафат стає **польським святим.**

З повстанням нової Польщі галицькі гр. католики (уніяти), та православні на західно-північних землях, опинилися знов в польських руках. І тепер починається польський похід проти гр. кат. Церкви, тай проти всіх українців. Поляки беруть гр. кат. Церкву під свою контролю і гр. кат. священиків гноблять; польщать українські школи; нищать українські інституції; українську інтеліґенцію переслідують; на українську землю насилають своїх кольоністів; владжують погроми.

Подібно поступають і з православними — нищать їх церкви; силують до переходу на римо-католицизм; спиняють, або утруднюють всяку українську церковну, та загально громадську працю; заводять там „уржендову унію", що одною ногою була вже на порозі костела.

Поляки все так тепер обчисляли, щоби за 25 чи 30 літ зникла Українська Церква, а уніяти і православні щоби були вже римо-католиками і поляками.

Йосафатова свічка в Варшаві.

Вже в 1919 р. появилася в англійській пресі новинка з Риму, з датою 26 грудня, такого змісту:

„ПОЛЬСЬКЕ ТОРЖЕСТВО.
Нові кардинали приготовляють велику церемонію.

„Рим, 26 грудня. — Кардинал Каковський, варшавський архіепископ і кардинал Блябор, архіепископ познанський, роблять приготовання до великої церемонії, коли повернуть до Варшави 11-го січня.

„Кардинали заберуть з собою свічку, якої уживали при канонізації (оголошенню святим) **польського святого** Йосафата, яку переховувано пятьдесять літ в польській церковній колеґії тут (себто в Римі) на приказ папи Пія IX, аж доки не буде можна перенести її до столиці вільної Польщі.

„Всі польські епископи, духовенство, цивільні і політичні польські власти будуть брати участь в виконанню церемонії, підчас якої прочитається документ від папи Бенедикта, в якім буде висловлене папське вдоволення з того, що він може бути свідком освободження Польщі і передасть державі (Польщі) його апостольське благословення."

Отже несподіванка: **руський святий,** в дійсности **святий польський.** Це папа рішив ще 1867 року. Так! Тільки ж чому гр. кат. церковні власти не сказали того своїм вірним? Чому видавці „Життя Йосафата" про те не згадують? Пощо голосять, що Йосафат є святим руським, святим українським? Для чийого інтересу вони так поступають?

Та може проголошення Йосафата польським святим є лише непорозумінням. Може все те хитрощі поляків обрабувати українців з Йосафата. Коли б так, то уніяти можуть дати папі знати, все виясниться, і тоді полякам сором, а уніятам слава.

Але не так сталося. Свічку привезли до Варшави, були там польські торжества, папа Польщу благословив, а уніяти лишилися, де були.

Однакож невдовзі вийшло ще гірше. Щоби діло завершити, папа видав 1923 року письмо, в якім оголосив цілому світови, що Йосафат є великим польським святим і польським патріотом, бо спеціяльним заступником Польщі. Про те писав „Кетолик Реджистер" з 20-го грудня, 1923 р., де каже про Йосафата: **„Він є, письмо (папське) зазначує, первомучеником уніятів Русинів й одним зі спеціяльних заступників Польщі".**

На тім скінчилося. А дальші висновки прості: коли первомученик Русинів не служить Руси, але Польщі, то зрозуміло, що й Русини мають йти за своїм первомучеником і Польщі служити. Де руський святий, там і русини повинні бути. Так мусів це світ розуміти.

Отже в яке становище поставив папа уніятів? Адже вони знають, що польські пани їх дідів-прадідів били на панщині буками; знають, що Польща сотні літ переслідувала Український Нарід — переслідувала й уніятів; вона і тепер нахабно загарбувала українські землі і недопускала до створення Української Держави...

Отже коли таке ділося і діється, коли насильства поляків над українцями кличуть до неба о пімсту **тоді Йосафат стоїть не з українцями, але з їхніми ворогами.**

Щож уніятам лишалося? Вони повинні були зараз проголосити бодай самі собі, що Йосафат не тільки не є їхнім святим, але їхнім ворогом. Бо приятель і помічник їхніх ворогів не може бути їхнім приятелем, ані святим.

Дальше повинні були повикидати з церков Йосафатові образи, де такі були, і повичеркувати з церковних книжок його імя.

Такий поступок греко-католиків показав би був навіть ширшому світови, що греко-католики мають здоровий розум і не позволять плювати собі в лице.

Але до того не прийшло. Нарід справи не розумів, а церковне греко-католицьке начальство мало іншу політику. Воно, як видно, сказало собі так:

Нехай папа і поляки вважають Кунцевича польським святим, але ми про те мовчімо і потішаймо греко-католиків, що Йосафат дальше наш руський, а навіть український святий. Це полякам і папі не пошкодить, а греко-католики не додумаються, як воно і що... Важне, щоби ми людей до Йосафата сильно привязали, а за ним вони вже підуть і на польську сторону...

Така двобока політика гр. кат. начальства почалася ще давніше. Вже 1910 року галицькі гр. кат. епископи видали були спільне Послання з закликом, щоби поширювати серед вірних пошану до Йосафата. А після війни почали вони приготовляти „Ювілей трисотних роковин смерти Йосафата". І все те так робилося, немовто гр. кат. епископи [illegible] священики не чули і не знають [illegible] папа зачислив Йосафата до поль[illegible] святих. Вони перед загалом греко-католиків говорили про Йосафата [illegible] рідного руського та українського [illegible] святого. От що писав епископ Г. Бо[illegible] 1922 р.:

„Настає великий і благословенний рік: трисотні роковини мученичої смерти св. священомученика Йосафата Кунцевича. Історія св. католицької Церкви в нашім українськім народі має багато великих і заслужених мужів... Між ними безперечно найбільший є св. Йосафат котрого сам Бог прославив чудами й нетлінними мощами. Велика слава його в Бога так годиться, щоби вона стала теж великою в нашій св. греко-католицькій Церкві, серед його рідного і вірного народу, нашого народу українського. Цей ювілей має стати нашим великим святом церковним і народним". — „Нива", ч. 11-12, 1922 р.

Таким показували греко-католикам Йосафата! Говорять про нього, як про українського святого — тай ще такого, що його ювілей має стати **„нашим великим святом церковним і народним".**

Читаючи таке, думаючий українець запитає: **Чи ювілей польського святого може бути великим святом церковним і народним для греко-католика українця? Чи греко-католики мають бути такими туманами, що, на сміх людям, будуть справляти ювілей польським святим, та потішати себе, що це їхне народне свято?**

Та коли гр. кат. церковне начальство так поступило, то це показує, як мало воно було українським. Як мало воно дбало про добро, розум і повагу українців греко-католиків.

АРЕШТУВАЛИ ВЧЕНОГО.

Каже американський журналіст, Дру Пірс, що в Англії арештували вченого, який працював тут при виробі атомічної бомби. Він забрався з Канади, коли російський урядовець виявив шпіонську справу.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ДИВНИЙ СОН.

Приснився мені дивний сон...

Опинився я в незнакомій хаті. По стінах образки з дівчатами, календарі з собаками. Лише в однім кутику почорнілий образ поважного старця. Це мабуть предок господарів дому.

Під стіною двоє дітей, говорять — але не нашою мовою. Видно, це не наші люде. Третя дитина читає „Тру сторі". Четверта заглядає в зеркало. А коло стола сидять родичі дітей — раді, що таких гарних дітей мають.

Ще глянув я на образ старця і наче він ворухнувся. А дальше почав він:

„Господарю, господине! Нині в церкві Богослуження, а ви вдома? Ми, ваші предки, життям своїм обороняли Церкву, захищали, щоби вам її передати; вона мала бути твердинею вашого культурного життя. А як ви нині до церкви ставитесь? В наших домах святі образи висіли, а які образи нині в вас?"

Глянув господар, глянула господиня на образ і лише нахмурились. Тоді старець з образа ще голосніше:

„Чи чуєте?! Ми шанували свою мову, свою культуру. А що ви нині шануєте? Руйнуєте те, що ми століттями і тисячоліттями будували, за що ми давали навіть своє життя. А що ви будуєте нині? Що ви поважаєте? Ми виховували дітей по культурному, по релігійному, а ви? А ви!... А ви!... А ви!..."

І старець почав кричати таким голосом, що хата затряслася і стіни та все розсипалося в порох. Лише старець лишився.

Обертаєсь він тоді до мене:

„Бачиш, сину! — каже він мені — так повинні гинути всі ті, що не шанують свого! А коли старші руйнують святе діло, ви молоді ставайте до праці і будуйте те, що старші злегковажили. А Бог вам поможе і я поможу"...

При цих словах старця я пробудився.

Кажуть, що сон деколи важні справи предсказує, отже що може предсказувати отсей сон? Яке його значіння? А варта би знати!

Запорожець.

З ЧИМ ПУСКАЮТЬ В СВІТ.

Коли дивлюся, як нераз поводяться дівчата, що прийшли недавно до міста, то багато думок зявляється. Є такі, що про них можна добре говорити, але є і такі, що можна говорити всіляке.

От перша справа в деяких — дуже малюватися. І намалює губи не на червоно, а малощо не на чорно. І нігті також. І капелюх вибере найбільше чудернацький. Тай не подумає, що розумні люде про ню кажуть.

Друга думка — кілько з тих дівчат, що в неділю не заняті, ходить до церкви? Кілько тих, що належать до якихсь культурних гуртів, до яких товариств? А кілько тих, що навіть поліція не знає так добре тих місць, де танці бувають, як вони знають.

З того я виробляю собі питання — як випроваджують родичі дочок до міста? Що їм наказують? На що звертають уваги?

Думаю, що мало є тих, які дають добру пораду. Найбільше мабуть говорять: Иди та заробиш грошей! Ось Параска пішла і добре їй; тай Катерині не зле, а Марія вже віддалася і дуже їй добре".

Але це ніяка порада, ані ніяка наука. Від такої поради ніхто мудрий не стане.

Не про гроші і віддавання треба найперше казати, а про те, якою дівчина повинна сама бути, як поводитися, як заховуватися, що робити, а чого не робити. Треба давати найперше моральну науку. Треба казати: „Коли йдеш між людей, то найперше подивися, хто там розумний, хто ні; хто вартний, хто безвартний; кого варта наслідувати, а кого ні; що там добре, а що зле".

Хто на такий лад говорив би, того дитина пішла би з дому з розумною головою; а розумна голова здобуде і гроші, і повагу собі, тай родичам.

Міщанка.

ЗАПІЗНО ЖАЛУЮТЬ.

Багато є тих старших, що вам скажуть:

— Е, коли б я був мав той розум, що маю тепер, як я був молодим, то я нині інакше стояв би. Я міг би був багато чого навчитися, багато прочитати, багато доброго чути, міг би був навіть грошей защадити... А то молодому вітер в полю. А тепер би придалося!..

Хто з молодих таке чує, той нехай про себе подумає. І нехай вчиться, йдучи за приповідкою: „Від чужого злого вчімся свого".

П. В.

ЩО ГОВОРЯТЬ ЗА МОРЕМ ПРО ВИХОВАННЯ.

В „Вістях", що виходять в Брукселі, в Бельгії, в ч. 9 ц. р., учителька Іванна Петрова пише „Дещо на педагогічні теми", і тут ми передамо важніше з її писання.

„В своїй учительській практиці — говорить вона — мала я до діла з ріжними типами дітей, ріжних кляс суспільности, та ріжних національностей. Я мала нагоду студіювати душу дитини чотирох національностей, української, російської, польської і жидівської. Я порівнувала їх. Довгі роки вчила в українській школі і під міру українських дітей підтягала дітвору других національностей.

Та коли мене призначили до школи іншої національности я мала враження, що я прийшла з коршми до церкви. Нехай батьки не гніваються!...

У цих чужих дітей була висока культура поведінки між собою, та відносно вчителів. Учитель був для них авторітетом, але він був авторітетом і для батьків в справах виховання.

Опісля я в іншій школі... Тут в дітей велика жадоба знання, глибокого правдивого знання і працьовитість зазначували кождий їх день (Тут мабуть були жидівські діти. — В.).

Довго на батьківських нарадах і конференціях в Рідному Краю хвалили ми себе: нема красших дітей, як наші, нема красних учителів.. Ця самохвальба мала добру сторінку, але ми не бачили, що по добрій приходило кілька лихих сторінок. Батьки наслухавшись про „здібности", дітей, позволяли тим здібностям розвиватися самопас...

І тому виховалося багато дітей на людей маловартних, з тісними поглядами, самолюбів, несуспільників, людей нестаних, слабої волі, зарозумілих мудрагелів; людей, що спалахали соломяним огнем і пригасали.

Шановні Батьки! запитайте себе щиро, як ви виховували дитину... Ви її годували, як песя, або теля, а виховували ви, а обставини, вулиця, окруження, життя, яке часто калічило душу вашої дитини, а ви того не добачали.

Школа (масове виховання) ще нікого не виховала. Це тільки фраза, що ніби школа виховує. Школа тільки помагає вихованню, але школи не були виховною інституцією. Виховною інституцією є „дім", а справжніми вихованками є батьки, або бодай одно з них.

Українська Мамо! Чи застановилась ти коли над твоїм великим завданням? Дітей ховати — камінь глодати, каже приповідка, а ти українська мамо мусиш сього діла доконати серед важких умовин скитальства. А час минає, діти ростуть, та виростають самопас. Не вільно нам позволити, щоби вулиця виховувала наших дітей...

Дальше йде заклик до українських фахових вихователів (педагогів), щоби писали в „Вістях" про виховання дітей на науку мтерям. Можна би владжувати лекції для матерей, говориться там, але серед скитальського життя це неможливе. А часопис може всюди зайти.

Коли ми отсе читаємо; коли довідуємось, що там на скитальщині українці не зневірюються, не занедбуються; що в таборах засновують для молодших школи, на які є змога; що в деяких місцях є гурти українських студентів-скитальців, що ходять до висших державних шкіл — коли все те знаємо, то мусимо тішитися такими відомостями. Така їх дбалість заслугує на те, щоби ми, кілько можна, піддежали їх добрі старання.

І ще одно — їх дбалість повинна заставити нас тут до більшої дбалости про себе — головно про виховання молодого покоління. Про домашне, родинне виховання. Про те, що рішає про дальше виховання і про якість вихованка в дальшому життю.

ТРЕТА СОТНЯ — ВАЖНІ ЛЮДЕ

СПРАВА ВІСТНИКА.

10-річні передплатники.

Іван Буряник, прислав 10 долярів.
Н. І. Ленюк, прислав 10 долярів.
Анастазія Забродська, прислала 16 долярів.

Ці важні люде третої сотні пять-річних передплатників доповняють силу нових передплатників. Кожний 5-річний передплатник може рекомендувати хоч ще одного передплатника.

Тут свідомість 5 річних передплатників!

Вже маємо три сотні і важних людей, що прислали Вістникови тисячу і пятьсот долярів. Тепер сформуймо скоро четверту сотню і подбаймо про важних людей, бо важними людьми важиться важне діло. Важні люде стоять на першому місці і свідомо і культурно; вони важать багато більше ніж звичайні люде.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Семен Самець, Ст. Кетерінс, Онт.
Михайло Шпак, Редфілд, Саск.
Михайло Шепеляк, Ріджайна, Саск.
Стефан Пелешок, Торонто, Онт.
Захарій Демчук, Сенді Лейк, Ман.
Василь Кирилюк, Веґревил, Алта.
Никола Косован, Стронг Пайн, Саск.
Ю. Волошиновський, Сенді Лейк, Ман.
К. Комар, Губалта, Алта.
Семен Попович, Смокі Лейк, Алта.
Мих. І. Галицький, Смокі Лейк, Алта.
Дмитро Щурко, Брендон, Ман.
Семен Пуляк, Форт Виліям, Онт.
М. Боечко, Редвий, Алта.
Стефан Скорець, Бюкенен, Саск.
Хор. І. П. Никифорук, Ст. Майкел, Алта.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ОБЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ СИЛИ.

Було в давних римських політиків правило, що звучало: „Поділи, а запануєш".

Вони розуміли це правило так: Коли є сильний народ, а ти хочеш над ним запанувати, то пішли туди тайних своїх агентів, нехай вони той народ поділять на багато партій, на багато груп. Коли ж це зроблять, то вже легко буде настроїти ті групи одну проти другої і завести сварку та нелад. Якже настане там незгода, то з тим ослабне сила народу і над ним легко буде запанувати.

Таке правило всякі вороги нераз прикладали до Українського Народу. Всі роздроблення, всі поділи Української Землі були розбиванням української сили. Тимже самим був і поділ церковний.

Організовання москвофільства і хрунівства в Галичині, чи на Буковині було для розбивання української єдности.

І тут давне римське правило українці відчувають. Бо чим є большевицька пропаганда? Чим є Єговісти, Студенти Біблії? Не працюють же вони для поєднання української сили.

Однакож в усякому життю є також закони для самоохорони. Нема небезпеки, або небезпека невелика, то життя може ті закони легковажити, але коли перед життям стає велика небезпека, то життя зараз тими самоохорончими законами послугується. А ті закони зводяться до одного: Збирай в одно роздроблену свою силу!

І це не голословна теорія. Нині ми власними очима бачимо, що значить збирання сили і чого тим можна досягнути.

Ще недавні часи, коли канадійські українці жили давними племенами з передкняжих часів. Були ґрупи і кожна ґрупа була для себе цілим світом. Бувало може й таке, як казав Мацціні про італійські колишні ґрупи: „Відривають для себе дрібку з італійського прапора і кажуть, що в них цілий прапор".

Та прийшли ґрізні відносини і тоді створюєсь комітет (КУК) з представників українських ґруп. Хоч створюєсь може і проти волі декого з тих, що нині до Комітету належать. Та це вже було обєднання розбитої української сили. А яке значіння таке обєднання має, показав дальший хід подій, коли треба було українцям сказати перед світом своє слово. Без Комітету говорила би кожда ґрупа на свій лад, на свою міру, в свій окремий час — і хто таких ріжних та розбіжних голосів слухав би? Нині не те — нині голос Комітету, то голос всего канадійського українства нараз.

Берімо справу кантини, справу українських скитальців, справу допомоги — що могли би окремі ґрупи для тих справ зробити? А ті, що близше тих справ стояли, кажуть, що Комітет зробив незвичайно багато — не тілько грошевими засобами, але також своїм авторітетом.

Отже тут маємо оден переконуючий доказ, що роздроблену силу треба в одно вязати.

Берімо іншу справу.

Українська Церква також розбита. Розбивали її вороги, до розбиття причинявся і власний нерозум. Та і тут невблагана конечність показує людям, що і церковну силу треба єднати. І вже є початки того єднання.

За морем, на скитальщині, де не можна з долею сперечатися, релігійно розбиті українці починають до себе наближуватися.

Лиха доля позводила там до одних таборів і православних священиків з їх вірними і греко-католицьких з їх вірними також. Отже чи і там їм чужими бути для себе? Ні! Отже прийшло до того, що греко-католицькі і православні священики сходяться там, як свої, співпрацюють, помагають собі, в одній церкві і на одним престолі (хоч не в оден час) відправляють, тай вірним не забороняють бути на одній, чи другій Богослуженню. І не тільки це... Відомо, що в одній таборі вийшов гр. кат. священик і православний перед іконостас, поцілувались і перед народом заявили, що будуть до себе по братньому відноситися.

Який це великий, благородний, який святий вчинок, що поріжнених братів до себе наближав. І кождий скиталець бачучи це, мусів подумати: „Якраз того нам треба! Треба, щоби ми були одно — одна родина, оден нарід!"

Треба вірити, що досвід цих кількох літ стане для українців великим дороговказом для їньої праці на будуче. Вони будуть памятати, що чого б вони не робили, то мусять робити не вроздріб, не одинцем, коли хто захоче, але разом, як одна воля і одна сила, одна душа. А тоді зможуть вони великих цілей досягати.

НОВИЙ ЛАД, ЧИ НЕЛАД.

В Квебеку Свідки Єгови мають багато клопоту. Вони зі своєї сторони хочуть вести пропаґанду на широкі розміри, а загал стає проти них. З того виходять бучі й арештовання. Отже єговісти мають клопіт з загалом, який не хоче їх пропаґанди, а загал має клопіт з єговістами.

Багато назбиралося в Квебеку тих єговістських клопотів, бо ось невдовзі суд буде розбирати коло 700 таких справ. Зі своєї сторони єговісти вперто домагаються права вести свобідно свою пропаґанду.

Єговісти проповідують новий лад — так вони кажуть — лад з Єговою. Однакож де вони зайдуть, там повстає нелад і клопоти. Не від нині уряд в Канаді мав з ними клопоти, люде мали клопоти. Такі ж клопоти бували і в Стейтах. З того виходить питання: Чи єговістам ходить о лад, чи нелад?

Перше для мене: Хто саме ті єговісти? Не ті, що по вулицях продають літературу; не ті, що дебудь балакають, а ті, що на [illegible] те пляни виробляють і гроші дають.

Виходить мені, що Єговісти і Студенти Біблії, це те саме. Бо та сама література, така ж робота. А відомі випадки, де Студенти Біблії вязали свою справу тісно з большевицькою [illegible] вважали большевиків помічниками в творенню нового красшого ладу. Отже для мене питання: Яка саме є звязь між одними і другими, коли яка є, і чому є?

Дальше — чому вживати слова „Єгова"? Це слово жидівське на означення Бога — але не Бога, як ми Бога розуміємо, тільки на Бога в дуже вузким значінню — Бога чисто жидівського. Ця справа потребує маленького пояснення.

На початку Біблії сказано що Бог сотворив світ і сказав до перших прародичів: „Плодіться і розмножуйтесь і наповняйте землю". Він був тоді Богом цілого світа і всіх людей, які мають коли бути.

Не те бачимо пізніше, коли звилися жиди. В жидівських писаннях Бог виступає лише Богом одних жидів, а всі другі народи для нього є точно такими чужими, як і для жидів. Це не його сотворіння, не його діти. Він лише дбає, щоби одним жидам було добре, а про других цілком не дбає. І не тому, що ті другі дуже злі, а жиди дуже добрі. Ні! І з жидами Бог мав лише самі клопоти. Та все ж про жидів Бог дбає, як дбає про свій нарід добрий патріот.

Це вузке і нерозумне поняття. Як може Творець цілого світа замкнутися в справу одного малого народу, а про решту світа не дбати? Чи в Нього нема сили для чогось більшого? Хіба не все діло Його рук? Чи може батько всю любов звернути на одну дитину, а другі діти мати за ніщо?

Розуміесь, що для жидівської політики таке представлювання Бога було корисним — воно будувало жидівську силу.

Не так представляє Бога Христова наука. Христос всіх людей мав за людей. Ріжницю бачив Христос лише між злими і добрими. Він не погорджував і самарянами. Він казав апостолам: „Йдіть і проповідуйте всім народам". Це те широке розуміння Бога, як Отця всіх людей на світі.

Коли ж нині висуваєсь слово „Єгова", то це виглядає на політичні хитрощі.

Свого часу писалося в „Вартовій Башті", що Бог був розгнівався на жидів, порозганяв їх по світі, але вже їм простив, і вони тепер візьмуть все в руки, заведуть добрий лад, а тоді і нежидам з ними буде добре.

Дуже темний чоловік може бачити в такім вислові релігію, але розумний бачить лише політику.

Хочуть єговісти свободи — але якої? Вони ж можуть сходитися, молитися, вчитися, своєї релігії і ніхто не буде їм перешкаджати. Ні, вони хочуть права йти між других, щоби їх баламутити; а коли люде їх гонять, то єговісти уважають це кривдою. Вони хочуть права робити наперекір існуючим державним законам; вони хочуть найширшої волі для своєї пропаганди. Таке виходить з того, що бачимо.

Якже з другими народами — чи вони не мають права обороняти себе? Чи уряд не має права обмежати апетиту єговістів — лише тому, що з ними є жидівський Єгова, а на стороні уряду нема Єгови?

Зберіть все, а виходить, що вся отта єговівщина, то замаскована чужа політика, закрашена для смаку релігійною балачкою. Хтось хоче будувати свою справу і своє пановання над другими, послугуючись іменем Єгови.

Обережний.

ПОСТАВИЛИ 28 КАРДИНАЛІВ.

Лютого 21 папа поставив нових 28 кардиналів, при участи 20,000 вірних, в церкві св. Петра, що є одною з найбільших на світі. Між новими кардиналами є з Торонта МекВіган. Канада має ще одного давнійшого кардинала Війнева. Тепер всіх кардиналів є 69, а мало би бути 70. Сотні літ досі більшість кардиналів були італійців, а тепер італійців є 27.

НОВИЙ ЗАВІТ І ХРИСТІЯНСТВО.

Навернення апостола Павла.

Коли говориться про перших Апостолів, то на місци буде згадати, як апостолом став Павло, який своєю працею занимає перше місце між всіми другими апостолами.

Апостол Павло (або Савло, Саул) родився в місті Тарсі, в провінції Киликії; а що тоді було важне, від свого народження мав право вільного римського горожанина. Походив Павло з поколіня Веніяминового і належав до кляси знавців жидівського закону — до фарисеїв.

Одержав Павло широку тодішну освіту, але поруч того він знав ремесло будови шатрів (наметів, анг. тент). Бо тоді було в звичаю попри загальну науку вчити вихованка якогось ремесла; наука зробить вихованка розумним чоловіком, а ремесло буде для здобуття прожитку. Так тоді це розуміли і добре розуміли.

Вчився Павло Мойсеєвого закону в Єрусалимі від визначного учителя Гамаліїла.

Першу згадку про Павла маємо в Діяннях Апостолів з того часу, коли в Єрусалимі вкаменували первомученика Степана. Тоді Савло (Павло) стеріг одежі [illegible] і похваляв убійство. (Діян. 7: [illegible]). По смерти Степана наступило велике переслідування християн в Єрусалимі.

Видно, що Павло, як молодий чоловік [illegible] великим ворогом християн. І коли довідався, що в місті Дамаску є вже багато християн, дістав дозвіл від архиєрея йти до Дамаску, вишукувати там християни, приводити їх до Єрусалиму і карати.

І коли Павло був вже близько Дамаску, серед дня зявився йому Христос в великім світлі. Настрашений Павло упав на землю і почув голос:

— Савле, Савле, чому мене переслідуєш?

— Хто ж ти, Господи? — запитав Павло і почув відповідь:

— Я Ісус, якого ти переслідуєш. Але ти не зможеш перемогти мене.

Ще більше настрашився Павло і говорить:

— Господи, що прикажеш мені робити? — І почув:

— Встань і йди до міста, а там довідаєшся, що маєш робити.

Другі люде, що були з Павлом, голос чули, але не бачили нічого.

Коли Павло встав, то вже був сліпий і другі мусіли його вести.

В Дамаску Павло три дні постив і молився.

А був в Дамаску християнин Ананія, і сказав йому Господь в видінню:

— Йди на вулицю, що звесь Простою і зайди до хати Юди; там є чоловік родом з Тарсу, звесь Савло.

І каже Ананія:

— Я чув, Господи, що він прийшов сюди переслідувати тих, що в Тебе вірують. — І каже Господь:

— Йди, бо я вибрав його, щоби він голосив моє імя між народами.

Пішов тоді Ананія, положив на Павла руки і сказав:

— Савле, брате! Господь Ісус, що явився тобі в дорозі, післав мене до тебе, щоби ти прозрів і приняв силу Духа Святого.

В той час Павло прозрів, і вставши, охрестився. А пішовши до святині, проповідував Христа, за що противники хотіли його вбити.

З Дамаску вернувся Павло до Єрусалиму, а коли вийшла проти нього велика ворожнеча, він пішов з Єруслиму і проповідував Христа поміж ріжними народами. По багатьох літах праці і переслідувань мав він бути замученим в Римі коло 65-го року по Христі за царя Нерона.

Св. Іван Золотоустий каже, що апостолови Павлови ніхто з апостолів не дорівнав апостольською працею. Досить згадати, що він написав 14 великих Послань (листів) до ріжних християнських громад, що обнимають нині 129 сторін друку; апостоли Яков, Петро, Іван і Юда, що писали Послання, написали мало, що міститься разом на 25 сторонах.

Про життя і працю ап. Павла оповідаєсь багато в Діяннях Апостолів, а вже окремо бачимо його працю і його великий розум з його Послань. Це якраз Павло був тим, що ясно відділив християнство від жидівства. Це головно Павлові Послання читають в церкві впродовж року під загальною назвою „Апостол".

ЧАС ПОСТУ ВРОЧИСТО ЗАЧНІМ.

Врочисто і поважно закликає нас св. Православна Церква до тідного переведення посту.

Великий Піст від Апостолів починається. Від найдавніших часів християне приготовлялися постом до найбільшого з усіх свят — Христового Воскресення, як це говорить Стихира першої великопостної Вечірні: „Щоби ми удостоїлися побачити всечестні страсти Христа Бога і святу Паску"...

Піст, це діло нашої совісти, діло нашого душевного обовязку, щоби морально себе піднести. Каже ап. Павло: „Це нині час догідний, це нині день спасення". 2 Кор. 6: 2).

Час посту встановлено на те, щоби ми тоді поважніше над собою застановились і приготовили себе до красшого життя. Аджеж ми люде слабосилі, робимо багато помилок; в неодному зане падаємо і сходимо з тої правої стежки, з якої ми не повинні би сходити. Отже тепер нам треба собі пригадати, що коли Христос приготовлявся до своєї праці, то постив 40 днів і ночей і застановлявся над своєю місією.

І якраз в такій поважній хвилі зявляється перед Христом та лиха сила, що і нас на кождому кроці тягне до гіршого. Проти себе стали дві силі — добра і зла, і добра, праведна сила стала тут переможцем.

Число сорок має символічне значіння. Сорок днів падав дощ підчас потопу; сорок років йшли Ізраїльтяне з Египту до будучої своєї землі. В перших часах християнства вірні заховували строгий піст через 40 годин, від Великодної Пятниці до Паски, на спомин, що тіло Христове лежало 40 годин в гробі.

Як побожно і строго заховував наш Український нарід час Великого Посту на своїй історичній землі. Неділя Сиропустна на Вечірни вже з поклонами. Дзвонить поважно дзвін і пригадує слова св. Евангелії: „Принесіть овочі достойні покаяння". (Лука 3: 7-8)

Час Посту заховували поважно і князі наші, і гетьмани, і митрополит, і єпископи. Перший митрополит просить прощення в цілої церкви, ставить свою свічку перед образом говорячи: „Ставлю себе на Суд Божий". За ним єпископи і духовні повторяли те саме.

Дальше підходить князь, чи гетьман до митрополита, цілує Хрест і просить прощення. Дальше просить прощення у вірних, ставить свою свічку перед образом зі словами: „Ставлю себе на Суд Божий". Так ставили себе на Суд Божий і вірні. Такий побожний звичай був по цілій Україні.

Величаво починався і продовжався св. Великий Піст. Це був великий і святий час в людському життю. Люде тоді окремо наближають себе до Бога і просять прощення своїх провин; вони миряться з ближніми; вони моляться тоді за тих, що відійшли у вічність.

Якраз входячи в час Посту ми співаємо:

„Згадуючи про безліч гріхів, що вчинив я окаянний, дріжу за страшний день судний; але надіючись на ласку милосердя Твого, кличу до тебе неначе Давид: Помилуй мене Боже з великої ласки Твоєї!" (Стихира на Утрені Митаря і Фарисея).

о. К. Желішкевич.

ХОЧУТЬ ВСЕСВІТНОЇ ЦЕРКОВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Вістка з Женеви з Швайцарії, до Н. Й. Таймсу, 19 лютого, доносить, що там збираються представники протестантської та православної Церков, щоби створити одну спільну всесвітну протестантсько-православну церковну організацію.

Хто є з православних і від кого, новинка не каже, але від протестантів має бути з Англії Кентерберійський архієпископ; має бути німецький протестантський священик Мартин Німелер, якого Гітлер був арештував. Вичислені ще деякі протестантські представники з Німеччини та з Америки.

Щодо православних, то нема двох думок, що перед веде там Російська Православна Церква. Побіч же можуть бути представники Церкви Румунської, Сербської і Болгарської — себто тих країв, що є нині під контролею Москви. Ці послідні коли б і не хотіли, то — можуть мусіти хотіти там бути.

Що до протестантських церков, то вони до себе подібні. Англіканська Церква в Англії віддавна симпатизує з большевиками. Американські секти назагал є віддавна під сильним большевицьким впливом. З того виходить, що протестанти навіть без формального наближення стоять з російською Церквою досить близько.

Коли протестанти не бояться большевизму, то російській Церкві може бути дуже на руку формальна спілка з протестантами. Тоді протестантські двері будуть ширше для російського впливу відчинені.

Нині з православних Церков, що не є під московською контролею, є Церкви — Грецька, Сирійська, Єрусалимська й Александрійська.

В Америці вже давніше створилася Світова, чи Всесвітна Рада Церков, що, як говорять, вже обєднує коло 100 церковних організацій, протестантських і православних з 22-ох країв. І якраз ця Рада веде перед в створенню ще ширшої організації.

Поза всім тим лишаєсь одно важне питання: чи вся та робота має на ціли тільно релігійні, чи чисто політичні цілі і чиї?

НАСЕЛЕННЯ СТЕЙТІВ.

Населення Стейтів зросло за пять літ, себто до 1945 р., о 8,000,000, отже 1 липня 1945 р. число населення було 139,621,431.

КАМЕНЯР ЕВЛОГІЙ.

II.

Минуло два місяці. Одної неділі молився я до вечера, а там знеможений заснув. А в сні побачив я ту саму площу, той ясний камінь і ту дитину, що на ньому колись сиділа.

— Але де ж Евлогій? — міркував я собі.

Нараз бачу, а два чорні мурини тягнуть Евлогія в пропасть. А дитина, що на камени, кличе за ним: Евлогіє! Евлогіє!...

Мене проняв переляк і я прокинувся. І почав я думати: що сталося з Евлогієм? Може справді він зійшов з правої дороги, або яке лихо з ним сталося.

Невдовзі зібрав я кошики, що мав на продаж, повіз до Олександрії, продав, а вертаючи вступив до того села, де жив Евлогій.

Ждав я довго на Евлогія на березі ріки, але його не було. Пішов тоді до села, підійшов до його хати, але [illegible] була пуста. Почав я тоді розпитувати в сусідів й одна сусідка почала мені оповідати:

— О, це був добрий чоловік! Всім помагав. За те дав йому Бог щастя — він викопав великі гроші, пішов звідси і тепер живе в Константинополи. Кажуть, що навіть самому імператорові (цареви) позичає грошей. Величезним паном зробився. Живе в великій палаті і таки так називають її египетською палатою."

„А чи хто з вашого села бував там в нього від того часу?" — зпитав я, хотячи чогось більшого довідатися.

„Бували деякі — відповіла жінка — та не те вже, що було. Колись помагав, а тепер не той став. Не тілько, що не поміг, але і до себе не допустив. Згордів дуже. А шкода! Добрий був чоловік!"

— Почувши це, я задеревів зі страху. Та зараз зявилась в мене думка. Мушу ратувати Евлогія, бо його загибіль, то і моя загибіль.

Не думаючи довго, я вернувся до Александрії, сів на корабель і поплив до Константинополя.

Допитавшись до Евлогієвої палати я став оподалік і ждав поки побачу Евлогія.

— За час виходить він, та не самий, а зі слугами. І я крикнув:

„Пане, послухай мене! Хочу поговорити з тобою."

— Але він навіть не глянув на мене. Коли ж я і дальше кликав за ним, крикнув його слуга:

„Мовчи діду! Чого тобі треба?"

„Хочу поговорити з вашим паном"...

„Бачиш, що не має часу!"

„Але ж в мене важне діло"...

Але все було дарма. Коли ж я почав бігти за ними і кричати, що хочу з ним говорити, його слуги побили мене канчуками.

Та я завзявся і цілі три тижні старався з Евлогієм поговорити. І кілька разів мусів я переносити побої від його слуг.

Але я не зневірювався. Я молився, щоби Бог змягчив серце Евлогія і навів його на праведну стежку. А в сні я бачив дитину, що сиділа на камені і казала:

„Віддай мені Евлогія, якого ти від мене забрав!"

І ще раз я старався з Евлогієм поговорити, однакож його слуги побили мене так, що я був зомлів. Коли ж прийшов до свідомости, то постановив покинути пустельниче життя і йти в світ за очи. Вже я і так пропащий перед Богом.

Я увійшов на корабель, щоби вернутись до Олександрії і примостившись там заснув. В сні побачив я знов ту дивну дитину і вона сказала.

„А що, Даниле, чи бачиш, чого ти хотів?"

„Бачу — відповів я — і жалую свого нерозуму!"

„Тепер знай: не бери діла понад свої сили."

„Не зроблю цего більше" — промовив я.

„Ну, то йди тепер до своеї келії і будь спокійний. А за Евлогія не бійся, бо він вернеться знов до праведного життя."

І я прокинувся заспокоєний. Тепер я зрозумів, що це вже Господь бере Евлогія в свою опіку і я можу лише подяку за це до Бога заносити.

Від того часу не чув я про Евлогія сорок літ. Аж ото з тобою, пливучи Нілом, пригадав я Евлогія і вступив до села, в якім колись я його бачив.

І тут я знов з ним зустрівся. Як він приняв нас, це ти знаєш. Якже ми були самі в кімнаті, запитав я його:

„Друже Евлогіє, чи пригадуєш собі мене? Перед сорока роками я був в тебе і бачив твої добрі діла."

Але він не міг пригадати.

„А пригадуєш собі того ченця, що докучав тобі криком в Константинополі і котрого ти казав своїм слугам бити? — запитав я.

Почувши це Евлогій налякався і хотів щось сказати, та не стало йому голосу. І тоді я все оповів йому, що було з ним, а він почувши це страшне Боже діло, розплакався і кинувся мені в ноги.

Минуло трохи часу поки Евлогій вспокоївся, і тоді переказав мені історію свого життя, якої я не знав.

„Знайшов я великі гроші — оповідав він — а з грішми став я міністром імператора Юстина. А з тим усім зявилася в мене велика жадоба на майно і почав я збирати його всіми способами. Прийшло до того, що всі люде зненавиділи мене за здирства.

„А дальше... Вмер Юстин, а його наслідник хотів приподобатись народові і казав замордувати трох Юстинових міністрів, отже і мене, а наші маєтки забрати. Невдовзі два міністри згинули, а я довго ховався, поки вкінці [illegible] вернувся до свого села. Тут я [illegible] признавався, що я був в Константинополи, але всім говорив, що я жив в Єрусалимі.

„Опинившись тут, я взявся до своеї давної праці, хоч це приходило мені досить тяжко. Та поволи вернулася до мене охота і сила, і я почав [illegible] таке життя, як бачиш."

„А нагадуєш ти своє життя в Константинополи?" — запитав я його.

„Коли пригадую [illegible] то неначе поганий сон для мене, а не дійсність. Та тепер я зрозумів, яку страшну пробу наводила на мене Божа рука."

Так оповідав старець Даниїл свому ученикові, що глибоко зворушений слухав цеї чудної історії. А дальше — виконуючи волю Данила, він не говорив про це нікому до Данилової смерти.

Аж коли цей праведний старець умер, він на його похороні розказав все зібраним на похороні пустинникам, а потім списав все на спомин дальшим поколінням.

ЮВІЛЕЙ ВІНЧАННЯ П-ВА М. МЕЛЬНИКІВ.

(Портедж ля Прейрі, Ман.)

Пятьдесять-літній ювілей вінчання п-ва М. Мельник в Портедж ля Прейрі відбувся в суботу 10 листопада з слідуючим порядком. Після Служби Божої, яку відслужив о. Уляи, з доповненням церемонії вінчання в укр. православній церкві при участи великого числа учасників, запрошено їх до дому ювілятів на обід, який приготовили членки жіночого товариства ім. О. Кобилянської, яке гуртується при церкві. Обід був досить багатий і старанно приготований.

Ювілятів запрошено за стіл на почесне місце і о. Уляи поблагословив пожиток і провів молитву а дружки відспівали веселу пісню молодятам і передали гарні дарунки.

По обіді п. Мельник забрав слово і дуже річево дякував щиро усім учасникам, які причинилися чим будь до звеличання їх свята, а в осібна жіночому Т-ву і о. Уляну якого попросив до слова.

Отець Уляи, почавши з гумористики, як на весіллю водиться, зійшов на серіозну і поучаючу тему, пояснюючи значіння такого свята і побажав усім присутним дочекати такого ювілею а ювілятам Мельникам ще прожити много літ на що гості вдячно виднесли пісню „Многая [illegible]".

На закінчення [illegible] пригадав [illegible] лучними словами, щоби не забути за наших вірних [illegible] Український Голос і Вістник і [illegible] що хто може на прес. [illegible] зложили $3.75. І. А. Ц.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Айтуна Саск.)

В суботу, дня 27 жовтня відбувся прощальний вечерок в домі гр. Михайла Коваля в Айтуна, Саск. Гром. М. Коваль і його дружина Єлена з наймолодшим сином Йосифом постановили виїхати до Брітіш Коломбії і осісти на своїй новонабутій фармі в околиці Вернон. Того вечера зійшлися діти, сусіди члени укр. прав. церкви і членки жіночого т-ва аби попрощати їх в далеку дорогу, висловити їм подяку за щиру працю в громаді, та побажати доброго поводження в новім осідку. Господарем вечера був Всеч. о. Н. Мороз, який підчас вечері перший забрав слово і в короткій промові зясував заслуги і працю гр. М. Коваля, як діяльного, відданого церкві парохіянина, а також заслуги [illegible] пані Коваль як в церкві так і в жіночим товаристві. Жаліє що відїзджають з громади люди, яких місця заступити не кождий зможе.

Другим промовцем був гр. Василь Крилий. Між іншим він сказав: Знаю п. Коваля вже давно. З такою [illegible] і сильною волею людина де би не пішла, дасть собі раду і знайде приятелів. Він і там нашої справи не занедбає. Третім промовцем був свящ. І. Кусий якого спеціально запрошено на цей вечірок з Канори Саск. Через [illegible] повних літ був я парохом в Айтуні, говорив о. Кусий. Мав я нагоду пізнати вартість своїх парохіян та історію їхнього життя. Тяжкі були піонірські часи гр. Коваля. Недостатки, тяжка праця та ріжні клопоти. Та [illegible] найприкріше пережив тоді, як вмерла йому перша дружина при пологах четвертої дитини. Троє малих дітей, а четверте лише пару днів. Що йому почати? Де шукати помочі? Є в Айтуні Сиротинець, може там помогли б йому? Бере дитину (це було зимовою порою) і заносить до Сиротинця; просить благає, аби хоч кілька днів заопікувались дитиною, поки зможе знайти яку людину до дітей. Його просьбі відмовлено. Вертає з дитиною до дому з розбитим серцем. Нема милосердя над сиротою. Зневірений вписуєся в члени укр. прав. громади і стає ревним і діяльним парохіянином. Помагає кождому нашому священикові. Він перший в церкві, на базарі чи пікніку Паламарем і секретарем громади до сьогодня. Дуже гарною прикрасою церкви є площа церковна, обсаджена деревами. І тут гр. Коваль поклав багато праці з цілою родиною.

Що до пані Коваль, то скажу, що поммимо молодого віку, ставши дружиною М. Коваля, заступила дітям рідну матір. Виплекала їх і виховала краще, ніж декотра рідна матір. Дві дочки Марія і Катерина учительками вже віддані, син Іван повернув з війська, дальше бере науку, а Йосиф скінчив 12 гредь. Діяльна, працьовита та всюди де треба, в церкві і товаристві.

Відтак гр. Т. Чугайовський, голова церковної громади зложив грошевий дар від громади, а пані П. Сминюк і пані М. Левко зложили дарунок від жіночого товариства для своєї провідниці.

П-во Коваль подякували за дарунки, за щирі побажання і як завсіди були жертвенними, зложили на руки свящ. Кусого 50 дол. на Колегію.

На заклик свящ. І. Кусого зібрано ще й на пресовий фонд $19.70. З того на Колегію 10 дол., на Український Голос 5 дол., а на Вістник $4.50. Жертви зложили:

По 1 дол.: свящ. І. Кусий, о. Н. Мороз, В. Кривий, Т. Чугайовський, М. Коваль, С. Левко, І. Павлюст, І. Козій, О. Лисий, С. Клюс, пані Катрина Ленг, пані Єлена Коваль, пані Марія Крива, пані Параскева Лисай, пані Марія Левко, пані Анна Козій, пані Евдокія І. Павлюст, пані Марія Чайка.

По 75 шт.: Н. Клюс.

По 50 шт.: пані Параска Сминюк.

По 45 шт., пані Хабінська.

Вечір [illegible] закінчено відспіванням Многая літа. **Присутній.**

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ.

(Бойл, Алта.)

[illegible] листопада м. р. в околиці Бойл зробили великих несподіванку [illegible] гр. [illegible]чуків, коли зійшлися [illegible] і знакомі, щоби [illegible] 25-ліття їхнього супружества. [illegible] Відбулась дуже гарна [illegible]. Для ювілятів їх [illegible] з таксамо декотрі гості [illegible] гарні дарунки як також [illegible] всіх присутних [illegible] не забули за українську [illegible] п. Д. Садовника [illegible] жертвували слідуючі [illegible], В. Семенюк, [illegible] пщук, Музичук, Да[illegible] ковальчук, С. Ковальчук [illegible] Микулин Білоус [illegible] ці гроші рі[illegible] для ювілятів дві [illegible] газети на один рік, а [illegible] пресовий фонд. **Т. К.**

ПРИНЯТТЯ В ЧЕСТЬ ГРОМ. ПАСКАРЮКІВ.

([illegible] рг, Саск.)

[illegible] дня 7 жовтня, 1945 р., [illegible] церковна громада у[illegible] несподіване прощальне приняття в честь своїх передових громадян і парохіянників на церковній [illegible] п-ва Георгія і Єлени [illegible], котрі задумали покинути [illegible] і перенестись до [illegible] Берт на сталий побут [illegible] господарство на фармі [illegible] своїх молодших двох синів. Пан Г. Паскарюк трудився для громади, як дяк, близько 30 літ, а крім того все був першим при громадській роботі. Він був першим фундатором нової української православної церкви в Сембург і був головою церковної громади цілий час її існування з виїмком останніх двох літ. І пані Єлена Паскарюк не лишилася позаду свого мужа, а трудилась між жіноцтвом для добра церкви.

Зараз після Богослуження пішли всі разом з о. парохом до народного дому, де вже жіноцтво наперед приготовило перекуску. В дверях привитали п-во Паскарюків голова церковної громади п. І. Паліброда, і завів їх на призначене для них місце при столі. По обох боках засіли зарядчики забави і по молитві, проведеній о. парохом, почалась забава, переплітана промовами присутних громадян в честь п-ву Паскарюків за їх труд.

Пан Паскарюк по вислуханню признання від своїх співгромадян подякував їм за їх щирість і сказав, що він трудився, наскільки йому сил ставало. В своїй промові п. Паскарюк як колишній член російської церкви в цій околиці, бачив, що російська Церква в Канаді валиться і нема чого її триматися, а Українська Церква входить в силу і тому він рішився перейти від російської до української Церкви і повести за собою громаду; він дуже радий, що його надії сповнилися, бо Украї[illegible] Православна Церква розрослася на цілу Канаду і Америку, де лише живе український нарід.

Опісля забрав слово місцевий парох о. К. Желішкевич і висказав від себе і від громади признання п-ву Паскарюкам за їх труд від того часу, від коли він став парохом громади.

Пан І. Паліброда, голова громади, вручив п-ву Паскарюкам дарунок від громади на добру память, а присутні відспівали многолітствіє.

При кінці своєї промови о. парох сказав, що ті, в котрих честь ми нині тут зійшлися, були все щедрими для наших народних інституцій тож і ми, коли хочемо ще більше звеличати цей день, повинні по своїй змозі зложити жертви для наших народних інституцій.

І, поммимо того, що це був гарний погідний день після довгої непогоди і багато фармерів працювало при молоченню свого збіжжа і не могли бути присутними, однак збірка принесла $18.85, з чого призначено 10 дол. на Православну Колегію, $4.45 на пресовий фонд Вістника, а $4.40 для Українського Голосу. Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: п-во Г. і Є. Паскарюки.

По 2 дол.: І. Лабюк.

По 1 дол.: о. К. Желішкевич, І. Паліброда, Марія Паліброда, Т. Ворошок, Н. Клим, І. Паскарюк, Домка Балан, Т. Стойко, Марія Ковалюк, Марія Сафарюк.

По 50 шт.: Елисавета Лабюк, Василина Сафрюк.

По 35 шт.: Софія Величка.

По 25 шт.: Софія Паліброда, Е. Паліброда.

По відспіванню молитви „Достойно є..., всі розійшлися домів, вдоволені, що сповнили свій громадський обовязок в честь свого передового громадянина.

Учасник приняття.

ШІСТЬ-ТИЖНЕВА ЗГАДКА.

(Гронлид, Саск.)

В четвер 15 листопада, 1945, відбулося Поминальне Богослуження і Парастас в церкві північної громади, пошта Гронлид, Саск. як шістьтижнева згадка по бл. п. Анастазії Щербій-Лайнз. Богослуження відслужив свящ. о. Ілля Цінець, в супроводі двох дяків пп. І. Іванчук і П. Биця. По Богослуженню всі запрошені гості зійшлися на обід до її родинного дому, то є до пані Михайлини Щербій. По обіді зібрано на Український Голос і Вістник — $3.60.

Жертводавцям щира подяка, а покійній Анастазії хай земля буде легкою. **Мих. Петрів.**

ВОТЕРФОРД, ОНТ.

Жіноче Т-во ім. Лесі Українки устроїло несподіванку для п-ва Щербанів, котрі перебралися на нове місце. Також заразом відвідали пані Щербань родичів, п-во Ніранських, котрі приїхали з заходу на сталий побут сюди.

Вечір пройшов скоро і весело. Жінки подали перекуску, а по перекусці пані Оробко (заступ. голови) по короткій промові вручила пані Щербань дарунок. Було ще і більше промовців, але не буду про те забирати місця в часописі. На заклик п. Дроздовського, зложили на Колегію 10 дол. **П. Залуцький.**

БОЙН ЛЕЙК, АЛТА.

Про цю околицю не багато досі чували, бо тут недавно українці почали поселюватися.

Вона на північ від Спеден коло 9 миль. Люде з ріжних сторін, але стоять разом. Вже мають церковцю, хоч ще не викінчена.

Коли повернули з війни два сини п-ва Жулковських і син п-ва Садовських, громадяне зібралися, щоби їх привитати. При цій нагоді виринула думка зібрати щось на місцеву церкву — отже переколядовано кілька коляд і зібрано понад 30 дол. З того призначено 2 дол. на прес. фонд Вістникови та передплачено 2 примірники Вістника. **А.**

ПОМИНКИ ПО БЛ. П. А. СТРИЙСЬКІЙ.

(Давнінг, Алта.)

Чоловік і діти устроїли поминки по своїй дружині і мамі, а о. Сенишин відправив Парастас по Покійній. Після того був обід, де пригадалось багато давнішого, пережитого. Тут п. Д. Шерстника в порозумінню з священиком перевів збірку на добру ціль—на щирий спомин по Покійній і продовження тої праці, для якої в неї було багато щирости. Збірку зібрано на Колегію св. Андрея. Жертвували:

По 1 дол. П. Стрийський, Дм. Шерстюк, Г. Баланицький, Дм. Веренька, М. Малинка, І. Ткачук, Ст. Магус.

По 50 шт.: Н. Катан, В. Горюк, В. Бурак, І. Бойко, Ів. Стрийський, Н. Н. — Разом 10 дол.

На прес. фонд Українського Голосу п. І. Регінський дав 50 шт.

Слідуючі жертвували на допомогу скитальцям:

По 1 дол.: І. Мочульський, К. Соробей, Н. Бунда, І. Регінський, В. Руданець, І. Регінський, (вояк).

По 50 шт. В. Горюк, М. Белєнк.

Дрібними — 35 центів.

Пригадати ще, що повернувші вояки дуже прихильно відносяться до збірки на скитальців.

Так при щирім християнськім спомині по Покійній зроблено також велике богоугодне діло для важних потреб життя. **В. С.**

ЕВГЕН МАНУЛЯК.

(Посмертна згадка).

В Січ, Ман. відбувся 16 січня величавий похорон 16-місячного хлопчика Евгена сина п-ва Михайла і Марії Мануляків. Зібралося було багато рідні та приятелів, що поділяли смуток родичів покійного.

Похоронне Богослуження відправив о. В. Федак. Після похорону був обід в домі п-ва Мануляків, де промовляли о. Федак та п. І. Сторожук. Тут о. Федак закликав до збірки на Колегію та Український Голос і Вістник і збіркою занялись пп. Сторожук і Г. Землянський.

Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: Мих. Мануляк.

По 1 дол.: С. Трач, О. Токарик, В. Матійовський, С. Матіешин, М. Даниліщин, М. А. Матіешин, П. Матіешин, І. Мануляк, С. Сітко, М. Цитульський, А. Крисоватий, І. Терновецький, С. Мануляк, П. Токарик, Катерина Токарик, Рут Колан, А. Землянський, І. Сторожук, А. Матіешин, С. М. Мануляк, М. Курчаба, Ю. Курчаба, А. Сторожук.

По 50 шт.: п. Новицький, пані В. П. Матійовська, М. С. Матіешин.

По 25 шт.: М. Цеценський, пані С. Трач, п-ні Кравець, п-ні А. Крисовата, В. Мануляк, п-ні В. Мануляк (Василева), п-ні М. Трач, п-ні М. Даниліщин.

Разом зібрано $28.50. Розприділено: на Колегію 24 дол.; на Український Голос 2 дол.; на Вістник 2 дол.

Жертводавцям щира подяка, а пок. Евгенові Вічная Память!

Присутній.

ПОДЯКА.

Щиру подяку складаємо всім, що співчуваючи нам прибули до нас в часі втрати дорогої дитини. Щира подяка за вінці. Щира подяка жінкам, що занялись кухаренням — та всім що співчували нам в нашім горю.

Мих. і Марія Мануляки.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

ВИНИПЕГ, МАН.

Загальна збірка о. І. Дмитрова — 46.20.

Олекса Назаревич — 3.00

ЕДМОНТОН АЛТА.

Загальна збірка о. Петра Мельничука — 41.00

ГЕФОРД, САСК.

Відділ СУМК — 3.13

ЗБІРКА о. Є. С. УЛЯНА.

БРЕНДОН, МАН.

Загальна збірка — $3.35

ДУФРОСТ, МАН.

По 1 дол.: П. Ткачик, М. Влад, І. Бугера, В. Касіян, М. Дирбавка

Дрібна збірка — .75.

ЛЕДВИН, МАН.

Загальна збірка — 3.00.

ПАПЛАР ПАРК, МАН

По 1 дол.: Іван Марко

Дрібна збірка — 2.15.

ПОРТЕДЖ ля ПРЕРІ, МАН

По 1 дол.: І. Звіздарик, П. Кудеревич з Риверс, Ман.

ПАПЛАРФІЛД, МАН

По 1 дол.: В. Леочко,

Дрібна збірка — 2.95.

РЕЙНІ РИВЕР, МАН

Дрібна збірка — 1.25

СТЕД, МАН.

По 1 дол.: М. Йосик, І. Мула, М. Далик, Евдокія Білан

Дрібними — 75 центів

ТИНДАЛ МАН

По 1 дол.: Л. Сабат, К. Гнатюк

Дрібна збірка — 3.55.

ІСТ СЕЛКІРК, МАН.

По 1 дол.: Катерина Божинько

Дрібна збірка — 2.65

ЗБІРКА о. М. ФИКА.

КРАЙГЕНД, АЛТА.

По 1 дол.: Д. Кулик, П. Балабан, П. Бордек, М. Ступарек, В. Прошінський, В. Яковишин, С. Панчук,

П. Фалдечук, В. Купченко, І. Данилюк.
Дрібними — 2.25.

БОЙЛ АЛТА
По 1 дол.: Ф. Щербань.

ВІЗЕЛ КРІК, АЛТА
По 1 дол.: М. Мельник, С. Савчук, М. Савчук, П. Савчук.

РАДВЕЙ, АЛТА
По 1 дол.: М. Письменний, Д. Веньгер, О. Торовчук, О. Колбаба, А. Дмитровський, С. Кавань, Н. Чорний, Й. Данилович, С. Самиця, П. Литвин, М. Боечко, Н. Белборода.
Дрібними — 2.00.

ВАСЕТНА, АЛТА
По 1 дол.: Й. Зваик, В. Звик, А. Швець, Д. Котиляк, Г. Вірич [illegible]
ЕҐРЕМОНТ, АЛТА
По 1 дол.: І. Василинка, І. Микитей, Н. Росенко, Г. Біліда, П. Павлюк, Д. Динтрик, В. Бачинський, Церковна громада, Г. Хижан, К. Радомський, М. Мандзюк, Г. Бутай, В. Короташ, Ю. Фредрик, А. Хижан, С. Радомський.
Дрібними — 2.50

РЕДВОТЕР, АЛТА
По 2 дол.: І. Васиник.
По $1.25: [illegible]
По 1 дол.: [illegible] Павлечко, [illegible] Мирчй [illegible] Крайчий [illegible] Кочан [illegible] Мирче [illegible] В. Пасічний.

ФЕДОРА, АЛТА
По 1 дол.: [illegible] І. Виничук [illegible] зінко, М. Кузик, П. О[illegible] гера, Ф. Лучка
Дрібними — 2.50

КАЛМАР, АЛТА
По 1 дол.: С. М[illegible] вич, М. Ворк[illegible] ший, Т. Чобо[illegible] Януш, Н. Сич[illegible] [illegible]Захарко
Дрібними — 25 цт

ТОРСІЙ, АЛТА
По 1 дол.: Ф. Адамець, Г. Мелеш[illegible]кий, М. Хруник, Н. Світлик, П. Т[illegible]ка, В. Сташко, Анна Т[illegible] Фарацюк, М. [illegible] М. Бенза.
Дрібними — 2 дол.

ТОРГИЛТ, АЛТА
По 1 дол.: Д. М. Якимец, І. Радомський, В. Кохан, Н. [illegible] (Смокі Лейк), А. Остафійчук, І. Коваленко, Ю. Бавел, І. Шел[illegible] П. Теленко, Г. Рожак.
Дрібними — 6.65

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.
ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.
По 1 дол.: В. Сторожук, [illegible] марчук, М. Веньгер, [illegible] данюк, Ф. Денкови[illegible] П. Злебяк, Мар[illegible] В. Мікуляк, К. Найдюк, Мар. Хотоднецька, С. Чура
Дрібна збірка — 5.70

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛЯМ, ОНТ.
По 1 дол.: І. Миноxід, А. Шелепюк, І. Харовський
Дрібна збірка — 7.50

ЗБІРКА о. Т. М. КИСІЛЮКА.
ВАТЕРФОРД, ОНТ.
По 1 дол.: Гео. Заверуха
Дрібними — 11.95.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.
По 1 дол.: Тео. Дина.
Дрібна збірка — 50 цт

ПРЕСТОН, ОНТ.
По 1 дол.: П. Павелко, С. Галицький, М. Турів, А. Богдан, Н. Товарницький
Дрібними — 4.70.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.
Загальна збірка — 24 дол.

ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА.
ЕНҐУСВИЛ, МАН.
По 1 дол.: С. Вовк, П. Вовк, М. Гнатюк, Халатурний (учитель), Й. Собецький, І. Балакунець, П. Парубок.
Дрібними — 2.20.

ВИСТА, МАН.
По 1 дол.: Д. Вовк, А. Матієшин, М. Вовк, В. Ничик, Й. Кондрат.
Дрібними — 2 дол.

СІЧ, МАН.
По 1 дол.: М. Мануляк, С. Мануляк, І. Мануляк, Дм. Процак, І. Терновецький.
Дрібними — 3.25.

ОВКБОРН, МАН.
По 2 дол.: Іван Грицак.
По 1 дол.: Д. Голубіцький, Д. П. Коваль, М. Герелюс, М. І. Новосад, М. Сітка, В. Гнатів, П. Мельник, А. Друть, Ев. Бородій, С. Мельник.
Дрібними — 2 дол.

МЕНЗІ, МАН.
По 1 дол.: Зюбрак, О. Грошок.
Дрібними — 5.80

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.
По [illegible] дол.: Яр. Дутчак
[illegible] І. О. Д[illegible] С. Сто[illegible] М. Лободонський, Ю. Г[illegible] Н. Леськ[illegible] Никита Федор[illegible] П. Про[illegible] Ст. Н[illegible] ський, Ів. Яр[illegible] М[illegible] Демчук, Мар[illegible] Іринч, Ю. Чайковський, Мих[illegible] рчук, М. Лукіянчук, П. Гна[illegible] Магда Гнатюк, М. Кучма, Ю[illegible]ський, Ф. Мевій, В. Кро[illegible]
[illegible]

[illegible] МАН. (місто)
[illegible] Урбаний, І. Кізь, Н. [illegible] В. Шевчен[illegible] І. Антонів[illegible] С. Чичилюк, В. Стри[illegible] К. Шивадк[illegible]
[illegible] 2.50

ГЛЕН ЕЛМО, МАН.
По 1 [illegible] Гр. Совтус, С. Бари[illegible] Семенюк, Г. Коник, М. Левінський, І. Микитяк, Н. Бельбас, І. Кузенко, Т. Стрілецький, Елена [illegible]
Дрібними — 3.30

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліщького
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Форт Френсис
10. Неділя — Толстой
17. Неділя — Гардентон
23. Субота — Вайта
24. Неділя — Арбакка
30. Субота, Св. Олексія — Сеньків
31. Неділя — Роза
В великий піст буде відбуватися [illegible] Сповідь.
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
КВІТЕНЬ
3. Середа. Похорони — Спеден
7. Неділя — Бейс.
11. Неділя — Тіпін.
Адреса: Box 37 Гледон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Глесини
10. Неділя — Витків.
17. Неділя — Гефорд
Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Сенді Лейк.
9. Субота вечером Вел. Сповідь — Овкборн.
10. Неділя — Овкборн.
16. Субота — Вел. Сповідь — Глен Елмо
17. Неділя — Глен Елмо.
21. Субота. Вел. Сповідь — Мензі.
24. Неділя — Мензі.
26. Вівторок. Вел. Сповідь, 8.30 год. рано і Служба Божа — Виста.
29. Пятниця. Вечером Вел. Сповідь — Енґусвил
30. Субота. Сл. Божа — Енґусвил.
31. Неділя. Вел. Сповідь рано і Богослуження — Росборн (місто)
Адреса — Box 46, Овкборн, Ман.
Тел.: 133—4, Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василиша
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Вилингдон.
10. Неділя — Новий Прут (Велик. сповідь)
3. Неділя — Редвей.
10. Неділя — Еґремонт
12. Трох Святих — Редвотер
15. Стрітення — Калмар
17. Неділя — Завале (вел. сповідь).
24. Неділя — Лужани (в суботу вечером в год. 6-ій Сповідь)
30. Св. Олексія (8 год. рано Сповідь) — Гемлин.
31. Неділя — Давиінг (в суботу в год. 6 св. Сповідь)
Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. С. Уляна
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Брендон
10. Неділя — Портедж ля Прейрі.
1[illegible]. Неділя — Паплар Парк
21. Неділя — Іст Селкирк
31. Неділя — Тиндал
Адреса: 305 Парк Стріт.
Нове число телефону 25 064
Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Сторновей
17. Неділя — Мазепа.
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Горлиць
Телефон 798 — 110 Велингтон аве. Йорктон, Саск.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Петлюра
10. Неділя — Гилберт Плейнс.
17. Неділя — Леннард
[illegible] Неділя — Роблин-Зелена
[illegible] Неділя — Шортдейл
Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Давфин (місто)
9. Субота — Сповідь дітей і Богослуження рано; по полудні від 4 до 6 сповідь старших — в Етелберт
10. Неділя — Етелберт
16. Субота. Сповідь дітей і Богослуження рано. По полудні від 4—6 спов. старших — Гарленд
17. Неділя — Гарленд.
23. Субота. Сповідь дітей і Богослуження рано. По пол. від 4—6 Сповідь старших в Вейлав
24. Неділя — Вейлав
30. Субота. Сповідь дітей і Богослуження рано. По полуд. від 4—6 сповідь старших — Косів
31. Неділя — Косів
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
БЕРЕЗЕНЬ.
1 П 16 Мч. Памфила през. Кесарії
2 С 17 Преп. Теодора мовч. Печ.
3 Н 18 Нед. Сироп. Агапита еп.
4 П 19 Архипа еп. Филимона
5 В 20 Льва еп., преп. Агатона
6 С 21 Преп. Тимотея, Евстафія
7 Ч 22 Муч. Маврикія Федора
8 П 23 Свщм. Полікарпа, Івана
9 С 24 §1 і 2 знайд. гол. Ів. Хрест.
10 Н 25 1 Нед. Посту. Тарасія арх.
11 П 26 Прп. Порфирія еп. Газьк.
12 В 27 Прп. Тита Печ. Григорія
13 С 28 Прп. Василія Марини Кира
14 Ч 1 Преп[illegible] Евдокії Нестора
15 П 2 Свщмч. Теодота еп. Кирин.
16 С 3 Свщч. Евтропія, Клеоніка
17 Н 4 Нед. 2 Посту. Муч. Павла
18 П 5 Муч. Конона, преп. Марка
19 В 6 Аморейських 42 мучеників
20 С 7 Свщмч. Херсонських
21 Ч 8 Преп. Теофілакта ісповід.
22 П 9 †40 муч. Севастійських
23 С 10 Муч. Кондрата, Кипріяна
24 Н 11 Нед. 3 Пост. [illegible]офронія
25 П 12 Теофана ісп. Григорія [illegible]
26 В 13 Никифора [illegible]
27 С 14 Ростислава [illegible] Київського
28 Ч 15 Муч. Агапія [illegible] Тим.
29 П 16 Сарапіона арх. [illegible]
30 С 17 †Прп. Алексія чол. Божого
31 Н 18 Нед. 4 Посту. [illegible] арх.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Радвей
10. Неділя — Греслен[illegible] (Велика Сповідь)
16. Субота — Торсбі [illegible] Сповідь для дітей і Сл. Бо[illegible] Вел. 7.30 Вел. Сповідь у це[illegible]
17. Неділя — Торсбі.
23. Субота — Еґремонт Вел. Сповідь і Сл. Божа для дітей. Вел. Сповідь у церкві 7.00 год. веч.
24. Неділя — Еґремонт.
31. Неділя — Восетна (о. В. Сенишин) Вел. Сповідь.
Радвей, Алта Box 62 Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Тернопіль
10. Неділя — Ст. Дж[illegible]
16. Субота Вел. Сповідь — Мівем
17. Неділя — Мівем.
23. Субота Вел. Сповідь — Елов Крік
24. Неділя — Елов Крік
30. Субота. Вел. Сповідь — Кадворт
31. Неділя — Кадворт.
Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Івана Майби
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Годсон Бей Джонкшен
10. Неділя — Арран
17. Неділя — Пайн Ривер
24. Неділя — Сторджис
31. Неділя — Прейрі Ривер
Адреса: Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Ф. Ставтійчука
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Рама
10. Неділя — Канора.
Box 424 — Телефон 67

Устав Церковний.
БЕРЕЗЕНЬ
3. Нед. Сироп. Голос 3, УЕ 3. Літ. Ап. Рим. 13: 11—14 і 4. Еван. Матея 6: 14—21.
10. 1 Нед. Посту. Голос 4, УЕ 4. Літ. Ап. Жид. 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2. Еван. Івана 1: 43—51.
17. Нед. 2 Посту. Голос 5, УЕ 5. Літ. Ап. Жидів 1: 10—14 і 2: 1—3. Еван. Марка 2: 1—12.
24. Нед. 3 Посту. Голос 6, УЕ 6. Літ. Ап. Жидів 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.
31. Нед. 4 Посту. Голос 7, УЕ 7. Літ. Ап. Жидів 6: 13—20. Еван. Мр. 9: 17—31.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

Yurkiwsky Rev. M. 261 Bloor Street E. Apt. 38

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., MARCH 15th, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1946. ЧИСЛО (570) 6

РОСІЯ ПОГРОЖУЄ.

Коли Чорчил заговорив недавно про Росію так, як треба було давно говорити, то Росія, через Сталіна і пресу відповіла, що вона не боїться, коли б хтось пішов війною проти неї, бо — як давніше ті, що йшли проти Росії, попропадали, так і тепер пропадуть. Вона не боїться погроз бомбами і досягне, чого хоче. В відповідях Росії є вислови, що Чорчил і Бевин провадять капіталістичну та імперіялістичну політику і др. Чорчил 16 березня знов відповів Росії і сказав, що з перше сказаного нічого не відтягає.

ІРАНСЬКІ КЛОПОТИ.

Російське військо, що повинно було давно вступитися з Ірану (з Персії), не тільки не вступаєсь, але Росія ще більше війська посилає. Побіч того Росія хоче переговорювати з Іраном в справі нафтових жерел, а Іран каже, що нехай Росія найперше забере військо. Дехто думає, що Росія може нагнати уряд Ірану і поставити собі прихильний. Справа Ірану й Росії має прийти перед УНО за тиждень, а положення в Ірані з кождою хвилею погіршуєсь, бо Росія своє робить і може поставити УНО перед довершеним фактом. А московські газети про іранську справу мовчать

КАЖЕ, ЩО ВИДАЮТЬ РОСІЇ СКИТАЛЬЦІВ.

Кардинал Тіссерант, 7-го березня, говорив кореспондентови Ню Йорк Таймс, [illegible] має вісти, що українських та інших скитальців і дальше видають Росії, покликуючись на угоду в Ялті. Він критикував вашингтонський уряд, який говорить, що силою до Росії не передають нікого, однакож роблять що друге.

НЕДОВГА ПОМІЧ.

Америка повідомила делегатів 47-ох країв, що вона буде давати поміч Европі до кінця 1946, а в Азії до половини 1947 року. Доси з усіх держав Америка давала коло 75 проц. помочі. Хоч вона може найбільше дати.

НІ СЮДИ, НІ ТУДИ.

Державний секретар Америки, Бирнс, заявив 18 березня в Ню Йорку, що Стейти не звяжуться в військову спілку ані з Росією проти Британії, ані з Британією проти Росії. Америка надіється, що УНО (Організація Злучених Держав) заведе тревалий лад. Однакож Стейти мусять мати велику армію, казав Бирнс.

СПРАВА 65 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ.

Коли німці напали на Польщу, то польський уряд вивіз трокими золота вартости 65.000,000 долярів, а потім порозміщував в банках Англії, Канади і Стейтів. Золото належало до приватного Польського Банку. Тепер польський большевицький уряд зголошуєсь по ті гроші, і дехто думає, що він може їх дістати. Так большевики дістали би поважну суму грошей.

ЗГИНУЛО В ЕКСПЛЬОЗІЇ 300.

В російській части Берліну експльодував склад амуніції, від чого згинуло 300 осіб.

ДАЛЬШЕ ОБРАБОВУЮТЬ МАНДЖУРІЮ.

Російські війська мали давно забратися з Манджурії, але не забираються. Вони тут так господарять, що все до Росії вивозять. З міста Мукдену повивозили всі фабрики, а навіть двері і вікна. Багато фабричних будівель порозвалювали, коли з них все забрали. Повивозили і дальше вивозять залізниче майно. А японців, що працюють при тім вивозі, або забирають на Сибір, як невільників до праці, або на місці розстрілюють. Часто чути торохкіт машинових крісів. Хто жие, то в вічнім перестраcі.

ВЧЕНОГО НЕ ВИПУСКАЮТЬ.

В Лондоні, в Англії арештували вже вдруге д-ра Елана Нана Мея, закидаючи йому, що передавав відомости про роблення атомічної бомби другим людям. Мей був в Канаді і працював при виробі атомічної бомби і тут передавав комусь відомости. А мав він доступ до всіх тайн. Дехто робив старання, щоби Мея випустили за запорукою, однакож суддя сказав, що він не згодиться випустити чоловіка, проти якого є такі закиди. Суд відбудеться 13 квітня.

ПРО КОМУНІСТІВ В АМЕРИЦІ.

Недавно говорив в Вашингтоні свящ. Кронін, урядник „Нешенал Кетолик Велфер" організації, що Росія дістає відомости про атомічну бомбу від 2000 комуністів, що є на державній службі. Казав він, що 130 комуністів з двох тисяч є на головних становищах і можуть впливати на хід державної політики. Отже Кронін робив натиск на те, що треба би почати робити розсліди, а ті певно потрясуть краєм. Він розуміє програму Росії так: Знищити Британію. Забрати Европу з Францією, Еспанією і зайти до Гібральтару. Втискатися до полудневої Америки. Кронін говорив про Америку.

ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОТИ КОМУНІЗМУ.

Лютого 22, відбулась в Пітсбургу, Па. конференція представників поневолених большевією народів. Тут засновано організацію, яку покищо названо „Злучені Американські Організації проти Комунізму." Ціль: Боротьба проти комунізму в Америці й Европі. До заряду організації увійшли від українців Рогач і Ткач. Інші в заряді є від Словаків, Хорватів, Сербів, Мадярів, Литовців, Поляків.

КРАДЕЖІ В НЮЙОРСЬКІМ ПОРТІ.

Є вісти, що в Нюйорськім порті розвелися такі крадіжи, що річно можна числити на мільйони долярів. При виладовуванню крадуть все,- шкіряні вироби, посуду, одіж і все, що вдається. Коло минувшого Різдва з корабля Квін Мері вкрали 2,144 пачок горівок (всіх було 77,000) і серед всего того руху, що є в порті, тяжко крадіж спиняти. Аж тепер власти завзялися, щоби за всяку ціну крадежі зупинити

ЗГОРІВ НАЙБІЛЬШИЙ ЛІТАК.

Недавно згорів в Лондоні найбільший воєнний англійський літак, що важив 58 тонів. Такі є великі літаки.

РОЗ І ДРУГІ АРЕШТОВАНІ.

Недавно арештували в Канаді нові особи, яких посуджують о шпіонську роботу. І так арештували домініяльного посла, комуніста Роза, що колись звався Розенберг, чи Розенцвайг. Він мав бути посередником між Росією, а тими, що приготовляли відомости для Росії. Жінка його „українка", пишуть часописи і колись звалась Фені Чарнес. — Другі арештовані — Реймонд Боєр, помічник-професор з МекГил університету; Герольд Самуїл Герсон; Мет Саймонс Найтінгейл і Давид Шугар. Всі вони були на становищах, де можна було багато вістей мати. Роза випущено за запорукою 10,000 долярів, інших за меншою.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕС В АМЕРИЦІ.

Третий Конгрес американських українців відбудеться в Вашингтоні 31 травня та 1 червня, 1946.

АРЕШТУВАЛИ ОБОРОНЦІВ РОЗА.

Посол Роз, якого арештували, закидаючи, що посилав Росії шпіонські вісти, належить до Робітничої Прогресивної партії. Отже другий посол з тої ж партії, Карон, приготовив був на неділю 17-го березня в Монтреалі демонстрацію, де кричали: „Хочемо Роза! Хочемо волі слова і справедливости". Також розкидали літературу з заголовком: „Геть руки від Фреда Роза!" Поліція арештувала 11-ох.

СПОДІЮТЬСЯ В НІМЕЧЧИНІ ПОШЕСТЕЙ.

В британській части Німеччини нема ще пошестей, але сподіються. Люде і голодують і мерзнуть через брак палива. Щоби не допустити пошестей, люде мусять йти до щеплення. Готовлять також лікарські припаси, хоч певно, що не було би досить ліків, коли б пошесть почалася.

ВМЕР — ЗНАЙШЛИ 29,000

Цілих 12 літ жив Чарлс Емеріх сам оден в дуже занедбанім домі в Ню Йорку і нікого до себе не впускав. Лише сусідських дітей заставляв, щоби принесли йому з крамниці конечної поживи. Про його смерть довідалися, коли молоко стояло задовго перед дверми. Поліція знайшла в його кімнаті всяких уділів (шерів) та воєнних бондів на 29 тисяч долярів. Його брат є адвокатом в Денвер.

ЗАХОВУЮТЬ УБРАННЯ.

В Стейтах тепер замало мужеських убрань є на продаж, отже знавці кажуть, що фабриканти убрань мають позаховуваних до 750,000 готових убрань, щоби колись продати по висшій ціні. Обчисляють, що в Ню Йорку заховано 250,000, в Філядельфії 100,000, в Балтімор 50,000, а решта в Рочестер, Клівленд і Шікаго.

КІЛЬКО ЗГОРІЛО.

Від 1-го жовтня, 1945, до 21 лютого 1946 р. згоріло в Онтеріо 77 осіб, а між тими 38-ро дітей. Значне число огнів було через вживання ґазоліни до розпалювання.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$72,413.59
Свящ. В. Федак, Оксбори, Ман.	[illegible]
Василь Маюта, Шортдейл, Ман. (перше дав 200.00)	100.00
Петро Зварич, Веґревил, Алта. (перше дав 225.00), на умебльовання кімнати	129.50
Громада св. Софії, Монтреал, Квебек, на умебльовання кімнати (поіменний спис жертводавців на іншім місці)	250.00
Жіноче Товариство Лесі Українки в Винипеґу (відділ Союза Українок Канади) на конто умебльовання бібліотеки в Колеґії	250.00
Збірка о. С. Гребенюка. (Роркетон, Ман.)	
І. В. Перепелюк	50.00
Пані Анна Федюк	25.00
Йосиф Талпаш	15.00
Антін Іванчишко	15.00
Мартин Білецький	10.00
По 1 дол. (діти: Никола Білецький, Анна Білецька, Надя Перепелюк	3.00
Збірка о. І. Кусого.	
Збірка підчас похорону бл. п. Йосифа Собістяновича, Коте, Саск.	22.70
Василина Собістянович (завдаток на 100 дол.), Коте Саск.	10.00
Василь Парасюк, Линтлов, Саск.	10.00
Людвик Ґоголь, Канора, Саск.	5.00
Збірка підчас похорону бл. п. Анни Парасюк, Канора, Саск. (Свидова)	31.70
Збірка о. Є. Грициниі.	
Олекса Залещук, Мічем, Саск.	15.00
Іван Гринюк, Рейнавд, Саск.	25.00
З ріжних місцевостей.	
Збірка підчас несподіванки для п. Ф. Сенчини, Тарнополь, Саск. (гроші прислав п. Емілія Черний; спис жертводавців на іншім місці)	36.03
Збірка підчас похорону бл. п. Марії Мельничук, Шіґо, Саск., (гроші прислав п. І Григор, Ейлшем, Саск.); збірка призначена на Дівочий Інститут	15.00
Збірка на несподіванці в честь пані Рогатинчук, Давнінг, Алта. (Прислав п. Ґеорґій Фуштей)	6.00
К. Гозда, Фишінг Ривер, Ман.	5.00
Дрібні збірки священиків:	
Свящ. П. Гліцький, на похороні бл. п. Мих. Андрушка, Вайта, Ман.	18.00
Свящ. І. Майба, підчас похорону бл. п. Софії Чорнейко, Арран, Саск.	21.00
Свящ. І. Швець, від пані Марії Тохорів, Ґронлід, Саск.	10.00
Разом	$78,501.52

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПОМІДОРИ РОСТУТЬ В ХАТІ.

Є вістка з Савт Роялстон, в стейті Вермонт, що пані Росет пересадила з города корч помідорів в посудину і забрала до хати. Корч там дальше цвив і тепер родина має свіжі помідори. Варта би спробувати.

ЗБИРЮТЬ СТО МІЛЬЙОНІВ.

Жиди в Стейтах почали збирати сто мільйонів долярів на поміч жидам по світі. В самім Ню Йорку мають збірати 35 мільйонів.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXIII.

Як пояснюють брак чудів.

Коли по 279 літах від Йосафатової смерти надрукували греко-католики книжку про Йосафта, в якій було повно Йосафатових чудів, то треба було якось пояснити, чому Йосафатових чудів нині нема. Отже кажуть:

„Запитає дехто з читачів, а чомуж тепер на Руси не чути о чудах зділаних за помочію св. Йосафата? Чому? Святі в небі не старіються... Як св. Йосафат любив Русь давнійше, так і тепер її любить. Причиною те, що ми понехали віддати честь сему Чудотворцеви"... (Стор. 258).

Але таке пояснення нічого не пояснює. Бо як і чому могли служителі уніятської Церкви „понехати" віддавання чести такому великому чудотворцеви? Нині йому кланяються, плачуть, чуда його записують, а завтра занехують. Чи на світі між розумними людьми таке вже бувало?

Отже лишаєсь питання: яка була причина такого занехання?

Йосафатові життеписці не дають відповіди, але відповідь ясна: „понехання" треба було польській і римській політиці. Поляки унію заводили, вони Йосафата виховали та йому помагали, вони ним послугувалися, вони його поховали, і вони казали його забути. А коли вийшла нова потреба, то знов казали пригадати. Тут ціла причина занехання!

Показують уніятів дикунами.

Не диво, що в жовківськім „Життю Йосафата" малюють православних дикунами, але диво, що дикунами малюють уніятів (гр. католиків). От кілька примірів:

Коли тіло Йосафата виняли з води і почали вбирати, то:

„Храповицький відганяв канчуком нарід, що насилу пхався до св. мощей". (Стор. 224).

Коли тіло Йосафата везли човном, то:

„Берегом ріки біг безчисленний нарід на місце, де мали причалити... Коли нарід побачив свого пастиря, повстав між ним великий плач". (Стор. 225).

Перед вивезенням тіла з Витебська:

„Який був плач, який зойк... Був то день плачу і зойку для Витебска" (Стор. 227).

Коли несли тіло Йосафата, то:

„Плач, нарікання, зойки були так голосні, що майже глушили відгомін дзвонів і церковні співи. Одні билися в груди, други підносили руки до неба, инші проклинали убійників (!). По цілім місті розносилися зойки". (Стор. 228).

При самім відізді:

„Плакало духовенство, плакали католики, плакали схизматики, єретики, убійники, жиди; а коли лодки рушили з місця, нарід мов шалений біг по березі ріки великий кусень дороги". (Стор. 228—229).

Що це, як не поведення дикунів, які знають лише зойки, крики, плачі, та бігають гурмами, як варіяти. Читайте „Життя Святих", а там не знайдете таких сцен. Там вірні на похоронах святих поводяться, як поважні люде — не кричать, не кленуть, не бігають гурмами, як шалені.

Нема сумніву, що Йосафатові життеписці змайстрували такі дикі сцени з розмислом, щоби ними затуманювати нинішних греко-католиків. Мовляв:

„Бачиш бідний, темний руский народе! Тоді була побожність! Нарід пхався, аж канчуками відганяли! А які були плачі, які зойки, що звук дзвонів заглушували. Співу дяків не було чути, так всі ревіли. А як нарід вганяв тодi товпою мов шалений. А як кулаками вимахував, а як схизматиків проклинав! Ая!-Так тоді Йосафата поважали! А нині ти оден з другими, га?! — як ти його поважаєш? Чим ти нині свою побожність показуєш? Подумай!..."

Що не кажіть, але ставити такі дикі і безглузді сцени, як ніби приміри великої побожности колишніх поклонників Йосафата, то вже саме собою безбожна і злочинна робота.

Видно, що ворожим політикам хотілося, щоби нинішні Йосафатові поклонники були подібні до тих дикунів, що в Йосафатовім життю змальовані — щоби самі нічого не знали, не думали і не розуміли, і лише йшли наосліп за дикими поривами, які в них розбудять добре вишколені чужі агітатори

ЯКА ПРАЦЯ, ТАКА ПЛАТНЯ.

Історія оповідає про римського вояка, що служив для своєї держави сорок літ — 10 літ звичайним вояком, а 30 офіцером.

За весь той час він був присутним в 120 битвах, а 45 разів був тяжко ранений.

Він дістав визначну нагороду за врятовання життя римського горожанина три нагороді за успішний наступ, а вісім нагород за те, що відобрав римський прапор з рук ворога. Він здобув від ворога 83 золотих ланцухи, 63 наручних прикрас, 18 золотих списів, та 23 прикрас на коні.

Коли б з подібною посвятою, як була в того вояка, взявся чоловік до науки, чи до ведення поважної справи, то кілько він міг би здобути!

ГУВЕР ПОЇХАВ НА ОГЛЯДИНИ.

Бувший стейтський президент, Герберт Гувер, полетів до Европи щоби там оглянути кождий край, який хоче від Стейтів помочи поживою

ВЕЛИКІ ПАСАЖИРСЬКІ ЛІТАКИ.

Летнича компанія в Стейтах, Нортвест Ейрлайнс має набути 10 величезних літаків за 15,000,000 долярів, що будуть літати між Ню Йорком і північно-західним побережем Тихого океану. Літак візьме 75 до 105 пасажирів і летіти буде коло 350 миль на годину. З Ню Йорку до Сіятел можна буде перелетіти за 8 годин.

ЗВІРІ ДЛЯ ПРОБИ.

Невдовзі американці будуть кидати бомби на кораблі, щоби і тут побачити їх силу. А на кораблях помістять живі сотворіння — кози, вівці і свині. Побачать, що станеться з звірами, те сталось би з людьми.

ПЕНИСИЛІН НЕ ВЕЛИКЕ ЧУДО.

Др. Молітор, в Етлентик Ситі, Н. Дж. сказав недавно, що пенисилін, який вважали чудним лікарством на всі слабости, має недостачі. Лихо в тім, що він нищить лише деякі мікроби, деколи невинні, але часто не зачіпає других мікробів

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Молодість — найбільший скарб життя.

Шевченко зве молоді літа найкращим добром.

Великий скарб губить, хто молодість промарновує.

Дехто з молодих каже: Коли раз живу, то треба натішитись... Але це нерозумна думка. Важне, щоби чоловік став розумним і гідним чоловіком — це дійсно велика і гідна ціль чоловіка.

Є приповідка: Як постелиш, так виспишся. Що приготовиш за молоду, те будеш мати на старість. Назбираєш вартного — будеш його мати; назбираєш безвартного — не будеш мати нічого.

Звичайно аж старші люде бачать, що їх молодість пішла з вітром, але це вже запізно. Отже хлопці і дівчата! — не марнуйте свого життя! Вчіться, читайте, думайте і примірно поводіться. Яка це цінність поважний хлопець, або дівчина! А хто поважний, того і другі поважають.

Танці, карти, забави, це дуже тані справи. З них назавтра нічого доброго не лишається. Отже мудро зробить, хто візьметься до читання українських книжок, навчиться гарних українських пісень, та заінтересуєсь культурними справами. Він буде вартним чоловіком.

Запорожець.

ПОДОРОЖ ЕМІҐРАНТА.

Образок для приміру.

Чоловік вибирався з родиною в далеку сторону, де хотів поселитися. Їхав возом і кіньми.

Чоловік був молодий, а віз новий, отже чоловік возом не журився. Хіба йому що станеться? Тут їде по камінню, там через ями, а там старається що сил перегнати других.

Довгий час возови нічого не шкодило, однакож щораз віз ставав слабший, аж поки не почав псуватися. Треба було вдаватися до ковалів та стельмахів, платити гроші і марнувати час.

Було таке, що ті, які пізніше виїхали, але їхали вважно, далеко його випередили.

Направляючи віз, він нераз думав:

Коби я ще раз туди їхав, то вже знав би, як воза шанувати.

З клопотами приїхав там, куди вибрався. Але не було би тих клопотів, коли б був їхав розумно.

Наука з того: Ми всі в життю є такими подорожними. Віз — наше тіло. Будемо замолоду розумно вести своє життя, то прибудемо до старости без непотрібних клопотів. Коли ж нерозумно — то в старости мусимо за те відповідати.

К. П.

МЕРТВИЙ ТОЙ ДУХОМ.
(Перевід з Валтер Ската).

Кому у серці не палало,
Як з чужини до дому йшов;
В чийому серці не звучало:
„Оце я в ріднім краю знов!" —
Той мертвий духом. Бо любови
До свого він не має! Знак
На нього положіть панове:
„Нема йому пошани!" — Так!
Безмежне будь його багацтво,
Велике будь його імя —
То все ж в його душі простацтво,
І самолюбство без кінця.
В життю поваги не зазнає,
А з смертю гине імя теж,
Він весь до пороху вертає
І так зникає він — авжеж!
Ніхто його не споминає,
Ані пожуриться за ним,
Не скаже: „Де він спочиває?"
Він зникне, щезне, мов той дим.

Орест Горчинський.

ЯКІСТЬ БЕСІДИ.

Коли український мудрець, Сковорода, слухав промови визначного бесідника, то опісля зробив такі уваги:

« —- Бесідник промовляв своєю головою до моєї голови, але не своїм серцем до мого серця. Отже я став трошки мудрішим, але не став ні трохи лучшим. Голова моя тепер ясніща, але нема більше щирости в душі. А лише людська щирість є тою животворною силою, що творить великі святі діла. Однакож бесідник мені того не дав.

ВІТЕР ВИЄ.

Вітер виє, плеще хвиля,
Човен хоче потопить, —
Ти ж керуй туди спокійно,
Де твоя мета горить.

Сонце сяє, вабить душу,
Усміхаючись земля, —
Ти ж керуй туди спокійно,
Де горить мета твоя.

Борис Грінченко.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

I.

Від народження Шевченка (1814 р.) минає 132 роки, від смерти (1861 р.) 85 літ, однакож Шевченко такий нам близький, немов то він жив вчора, або і нині живе. Це тому, що він жив і працював не для свого короткого часу, але — для йому сучасного, для нашого нинішнього і для далекого будучого. Шевченко не привязував себе до одної історичної доби, до одного покоління, але до цілого Українського Народу в усіх часах.

Так свою працю Шевченко розумів, коли писав: **„До мертвих, і живих, і ненароджених Земляків моїх в Україні й не Україні сущих, моє дружнее Посланіє".** Отже і до нас, і для нас нинішних він те Посланіє писав — а в нім і нас закликає він для щирої народної праці; і з нас тим, що недбалі, робить докір; і нам дає собою великий примір і науку, що нам робити і як робити.

Народні Свята.

Свято Шевченка це одно з між народних Українських Свят, що найблище і найбільше зрозуміле цілому Українському Народови.

Було в Галичині десятки літ Свято Скасовання Панщини, близьке і зрозуміле Галичанам, однакож опісля його занехали. І не тому, що воно було історично маловажним, не тому, що не доставало йому належного святочного змісту, але тому, що в передових українців не було належного розуміння Народних Свят. Вони не думали, що нове буде мати тоді велику силу, коли збудувати його на старих основах. Отже було Народне Свято, та не було кому вбрати його в належні рамці і поставити на визначнім місці серед життя.

Народні Свята, це спомини великих історичних подій і великих осіб, що серед тих подій своєю працею визначилися. Події вяжуться з особами, а знов особи вяжуться з подіями. Це зміст Народних Свят.

Такі Свята повстають зі зростом народної свідомости про історичну минувшину. Коли ж повстали, то вони піддержують і дальше поширюють ту свідомість в такі закутки, де тієї свідомости ще нема, або вона дуже мала.

Уявімо собі, що нехай би викинути з нашої Церкви всі свята, викинути і неділю (свято Христового воскресення), то що з християнства зосталось би? Це було би майже те саме, що викинути християнство. Бо як і чим тоді християнські ідеї мали би виявлятися?

Подібне з загально культурним життям народу. Має він свої Історичні Народні Свята, а ще красше, коли вони вяжуться з релігійним народним життям — тоді в народу є велика свідомість і сила. Такі Свята вводять нарід в його минуле, з якого він черпає силу для теперішнього і будучого.

От жиди мають багато народних свят, поставлених на релігійнім підкладі. Пасха на памятку виходу з Єгипту; „Гаман" на памятку іхньої перемоги над Гаманом і др. Тай не лише те — бо вони важні свої історичні події й великі історичні особи і події згадують кождого дня в молитвах, хоч ті події діялись, і ті особи жили перед тисячами літ.

Народні свої свята мають й інші народи.

Україна на початку 19-го віку.

По невдалій битві Мазепи під Полтавою 1709 р., Москва знищила Запороже, знищила гетьманство, завела свої уряди на Україні. Лишився Український Нарід, алеж він був придавлений панщиною. Не було українських шкіл, тай Українська Церква була під московським наглядом. Українська інтеліґенція, яка була, була зневірена в свою силу.

Між народом були ще спомини про красші минулі часи; ще більше про минувшину України могла знати інтеліґенція, але вона вже, беручи на загал, не вірила, що Український Нарід прийде знов до сили. І хоч жаль було минулого, то все ж переважала думка, що — хоч не хоч, а українці мусять змосковщитися.

Було тоді таке там, як маємо нині тут, де нераз чуємо: „О! Ми тут ще якийсь час будемо українцями!"...

Тодішна українська інтеліґенція нагадувала минуле; дехто по українськи дещо писав, але це робилося більше для особистого короткого вдоволення. Над всім тим висіла понура думка, що для українства життя недовге

Отже при такій думці не могли виховуватися в українських домах українські патріоти. Аджеж все має пропасти.... Було подібне, як нераз тут чуємо і бачимо.

Малим народним працівником є той, який думає, що народ мусить пропасти. Він дуже мало щирости вкладає в свою працю. Як мало дбалости вкладав би будівничий, який думав би, що його будівля мусить невдовзі завалитися.

Дійсним робітником буде лише той, хто працює з вірою, що справа, для якої він працює, буде, і мусить вічно існувати. Він будує будівлю на камени. І кожда дрібка його праці обчислена на те, щоби дати будівли вічну силу.

Таким дійсним великим робітником зявився серед розбитого українського життя Шевченко.

ДОМАГАЄСЬ 151,896 ДОЛЯРІВ ВІДШКОДОВАННЯ.

Від Нюйорського стейту домагаєсь Бертрам М. Кембел 151,896 долярів відшкодовання. Справа була така, що Кемпбела засудили 1938 р. за шахрайства, і він сидів три роки і чотири місяця в тюрмі. Та сталося, що дійсний шахрай, Олександер Тіл, признався, що це він злочинець, отже Кемпбела признали невинним. Тепер він домагається від стейтового уряду 100,000 долярів за муку і неславу, які він переніс, а решта як винагороду за той час, коли він сидів в тюрмі.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

СПРАВА УНІЇ В ГАЛИЧИНІ.

Були вже вісти, що в Галичині робляться заходи завести православіе. Та вже 17 березня були оголошення через радіо, що відбувся в Галичині Собор, де було коло 240 делегатів, і ті рішили відорватися від Риму і звязатися з російською Православної Церквою. Виходить, що унія (греко-католицизм) формально закінчила свое життя.

Але те, що нібн сталося, вдійсности сталося ще тоді, коли большевики забрали західні українські землі. Вони вже тоді рішили, що треба зробити — хоч робити поволи, щоби виглядало, що це рішае воля народу, а не Москва.

Говориться в донесенню з „Москви, що греко-католики повідомили Сталіна про свое рішення, хоч здавалось би — яке діло Сталінови до церковної справи. Бо ж в Росії церква відділена від держави (так на папері пишеться), отже повинні би повідомляти найперше церковну власть.

Однакож дива нема. Перше Сталін зі своїми був рішив, що треба християнство винищувати — отже винищував; опісля рішив, що треба відновити Православну Церкву — і відновив. А промине трошки часу, то може знов почати нищити ту Церкву, яку відновив.

Зрештою для нас велике питання — як нинішна російська Церква взагалі виглядае. Кого там ставлять епископами і священиками і хто ставить; яку працю мають вони виконувати і під чиїм наглядом; як там виглядае церковне життя і церковна праця взагалі. Чи не так, як вже казав хтось, що: над світом є Бог, а понад Богом вже лише Сталін. Чи не таким ладом церковна робота в Росії провадиться.

Питання також кілько там е церков і де. Чи не е вони там лише на показ, коли треба російську церкву комусь з чужих показати? Зрештою самі большевики про свою Церкву дуже мало говорять. Хіба не досить того, що е Церква? Чого світови більше треба?

„Унію" завели були поляки, щоби через неї перевести українців до костела. Однакож українці не піддавалися навіть тоді, коли їх звали унітами, греко-католиками, чи католиками. Впродовж століть свідоміше унітське духовенство всіми силами опиралося напорови латинізму й обороняло права своеї Церкви і свого народу. Це були люде, що стояли твердо на своїм українськім грунті і бачили, що католицизм не готовить українцям добра. Навіть в послідних літах перед війною були такі оборонці — була це група священиків, яких звали „візантійцями".

Те, що в Галичині діеться, чи що там сталося, не е потіхою для українців. Для Українського Народу був би лише тоді дійсний здобуток, коли б в вільній Українській Державі, або хоч би і без неї — але коли б була дійсна Українська Православна Церква, від чужих незалежна, й уніяти добровільно до неї переходили би. Тоді вони відвязувались би від чужих і до своїх вертались би. А нині цілком не те,. Нині виходить — з під ринви та на дощ.

ХТО ВИ Є І ЩО ВИ Є?

Орган „Української Православної Церкви" еп. Богдана Шпилька — „Український Вістник", за лютий 1946, подае матеріял, який треба згадати

Там передруковують відозву „Ініціятивної групи", в Галичині, до гр. кат. духовних, щоби переходили під провід Московської Церкви. В редакційних увагах говориться, що відозву поляеться з „журналістичного обовязку", а решта: **„Заки не будемо мати близщих і точніших даних, то не подаемо своїх коментарів** (увагі).

Але виходить щоінше. Вже в заголовку бачимо: **„Українці - уніяти повертають до Православної Церкви"** — а те „повертають" значить тілько, що: вертаються, бо хочуть. Та чи так воно? А також лишаесь питання: До якої Православної Церкви вертаються — своеї, чи московської?

Дальше там читаемо, що **„в Східній Галичині розпочався серйозний і широко закроений рух за поворотом українських уніятів до Православної Церкви"**, А дальше: **„Містимо документ, що свідчить про новий релігійний рух посеред українських уніятів".**

З наведеного ще ясніше виходить, що новий рух почали самі уніяти, бо інакше це не був би „рух серед уніятів". Перехід до православя під примусом Москви, чи кого, не був би „рухом серед уніятів", але „рухом Москви"

Правда, дальше ще пишеться: **„Наскілько цей рух природний, або викликаний новими відносинами — читач може зміркувати".**

Цікаве! Редактор не мае даних, отже не зміркуе і тому не дае покищо коментарів, але читачеви зміркувати легко. Значиться читач більше знае, ніж редактор

А що буде, як читач в своїм міркованню дошукається, що така писанина „У. Вістника" нагадуе стежку в сторону комуністичної Москви?

В тім же числі „Укр. Вістника" е між „Дописами" стаття різко вимірена проти нашої Української („автокефальної, Липківського") Церкви. Автор стоїть на тому, що не треба робити ріжниці між православними церквами; що українці не повинні вдягати Церкви в козацькі шаравари"; що наша Церква, це „секта", яка не е православною.

Між усією тою писаниною „У. Вістника" е також пригадка: „Треба вкінци самим автокефалістам запитати себе: ХТО МИ Є І ЩО МИ Є!

Ідучи за цею пригадкою, ми найперше, поки прийдемо до дальшого, поставимо питання: **Хто ви е і що ви е?**

З обох згаданих стать ясно виходить орієнтація на Москву, отже для нас питання: **Чи це орієнтація лише самого редактора, чи також епископа і священиків? Чи це орієнтація одиниці, чи Церкви?**

Коли одиниці, то **вимірена на лихо Церкві, в якій та одиниця е;** коли Церкви, то знов інше діло...

Отже покищо ограничуемось на питанню: Хто ви е і що ви е?!

ДО СТАТТІ „БУДУЧНОСТИ НАЦІЇ".

Пише католицька „Будучність Нації", ч. 6, 1946, що в Роза, Ман. місцевий відділ КУК-а зібрав на поміч скитальцям 162 дол. і: „Як думаете — питае „Б. Нації" — кому післали цю суму? Може до котрогось з наших допомогових комітетів в Европі?... Минули свою канцелярію в Винипегу, задалеко було висилати прямо скитальцям, але відіслали ті гроші до цента всі — для КУК-а".

З того виходило би, що до КУК-а посилати, то всеодно, що пропити, або в воду кинути.

Однакож справа не так стоїть. В Роза, Ман., **нема місцевого відділу КУК-а.** Збіркову лісту вислано до В. Ясінського, голови Брацтва св. о. Николая з Роза, Ман.

На лісті зазначено, що жертви е від Укр. Гр. Кат. Парафії Пресв Евхаристії і членів, **а не від КУК-а.** Ось так воно!

А що **парафія** гроші до КУК-а післала, то розумно зробила. Православні весь час так роблять. От в Дуфрост, Ман., на 10-літнім ювілею Укр. Прав. Громади зібрано 215 дол. і всі передано до ФОНДУ.

З якоїсь речі звязуе „Б. Н." збірки Української Православної Церкви зі збірками для скитальців. Каже:

„Прав. Вістник явно-славно пише і подае, що по **їхніх** громадах також йдуть збірки і посилають гроші. Але куди? До їх Консисторії. **Не** до КУК.

І вичисляе ті збірки: „на Колегію вже назбирали понад сімдесять тисяч. Цілий КУК по Канаді тільки не зібрав на скитальців, що автокефальні за прекрасною стінкою КУК на Колегію. Збирають на „дієцезальний фонд", „різдвяна збірка", „місійний фонд" ітд. Коли католики всіх сил добувають, щоби зібрати якнайбільше для скитальців, автокефальні збирають на колегію"...

Так! Православні збирають і мусять збирати, бо на провадження церковної праці їм не дадуть ні французи, ні бельгійці, ні ніхто. **Однакож православні жертвують і на скитальців, про що можна переконатись зі звітів Фонду.**

Через Консисторію скитальцям присилають дуже мало, бо православні вповні кооперують з КУК-ом і Фондом

Колегія... Але її фонд почався 1943 р отже 2 і пів року перед Фондом для скитальців. Подібно і з другими збірками

Щож до КУК-а, то він е представництвом, всіх світських українських організацій, отже і католицьких. **А предсідником КУК-а е гр. кат. священик — о. др. В. Кушнір.**

Отже чому для „Будучности Нації" КУК такий ненависний?

ДВА АНГЕЛИ.

Є така Східна притча:

Кождий чоловік мае коло себе два ангели — одного по правій другого по лівій стороні.

Коли чоловік зробить добре діло, ангел правої сторони все записуе, складае і запечатуе. Бо добре діло навіки добре

Колиж чоловік зробить щось злого, то ангел лівої сторони його також записуе, але не запечатуе. Він жде до півночі. Коли до того часу чоловік призадумаесь і скаже: „Господи милосердний! Я згрішив і Ти прости мені!" — то ангел витирае те, що записав. Коли ж чоловік не покається, тоді ангел злий вчинок запечатуе. Ангел правої сторони заливаесь тоді сльозами.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 50.

Головна річ — мудрість. Прип. Сол. 4:7.

Соломон.

По смерти Давида, син його Соломон, став царем. Він ще був молодий і недосвідчений, отже просив Бога о мудрість. Господь Бог вислухав молитву і дав йому великий розум.

Одного разу прийшли до Соломона дві жінки, судитися. Говорила одна: Ми обі мешкали в одній домі. Мені вродився син. За кілька днів в неї також вродився син. Вона твердо спала і певно вдушила свою дитину. Коли ж я заснула, вона поклала свого неживого сина коло мене, а мого взяла. Як настав день, я пізнала, що сталося, але вона не хоче мені мого сина віддати, а каже, що то мій неживий. Друга жінка говорила, що то неправда.

Соломон вислухав і каже: Принесіть меч. Принесли. І знов каже: Возьміть живу дитину і мечем розділіть її на двое, і дайте обом жінкам по частині. Тоді перша жінка закричала: Царю, не вбивай дитини, а дай її цілу і живу. А друга жінка говорила: Ні, най розрубають, щоби не було ні її, ні мені. Тоді цар казав віддати живу дитину першій жінці. Чому?

Про Соломонову мудрість почула цариця Савська і прибула, щоби особисто [illegible]ся. Привезла вона зі собою [illegible], що були дуже подібні. Одна [illegible] правдива, а друга — штучна. Казала [illegible] Соломонові вгадувати котра [illegible]. Соломон не міг вирішити. [illegible] побачив за вікном пчоли. Казав [illegible] вікно і пустити пчоли до мешкання. На котру квітку пчоли сіли?

[illegible] з мудрости Соломона записа[illegible] „Приповістки Соломона". Ось [illegible] тих приповісток: Початок [illegible] мудрости — Господень страх; безумні нехтують і розум і науку. Сину, слухай науки батька твого і не відкидай матірного заповіту. Тільки Господь дае премудрість і з Його уст виходить знання і розум... Нехай любов тебе не кидає і правда... Напиши їх на таблиці серця твого. Не ходи стежкою безбожних. Хто бідному дае, той Богу позичае. Добре імя ліпше над багацтво. Товчи безумного так, як зерно в ступі, а не вилущиш з него дурноти його.

Питання:

1. Чого просив в Бога Соломон? 2. Як називався його батько? 3. Як пізнав Соломон правдиву маму? 4. Як правдиву квітку? 5. Як називається книга, де записана мудрість Соломона? 6. Випиши собі три приповістки, що тобі найбільше подобаються.

ЛЕКЦІЯ 51.

Храм Соломона.

Четвертого року свого царювання почав Соломон будувати храм на горі Сіон, в Єрусалимі. Храм мав бути 60 ліктів довгий, 20 широкий, а 30 високий. До роботи покликав около 200,000 людей. Тих, що дерево рубали було 30 тисяч; 70 тисяч було двигарів (керіерс), а 80 тисяч каменярів, та тисячі різбарів, виливачів золотих і срібних річей та ткачів.

Сім і пів року будовано храм. Як скінчено, скликав Соломон начальників кожного покоління і при них принесено скриню Господню до храму. При тім принесено, на жертву Богу, тисячі штук чистої скотини. Храм наповнила слава Божа. Тоді приступив Соломон до жертівника, став на коліна і молився: „Господи Боже! Небеса Тебе не обіймуть, а чи би цей храм обняв? Та зглянься на молитву мою і народу Твого. Скарай винного, безвинного ж оправдай... Коли небо буде замкнене і не крапне дощ й молитись-муть на сьому місці, тоді почуй на небі й пошли дощ на землю. Коли буде голод, чи помір, нужда, чи хороба й люде простягнуть руки свої в сій святині — почуй молитву й помилуй їх. Коли провинять Тобі, а Ти подаш їх на поталу ворогові, а той заведе їх у полон і відведе в чужу землю, і вони схаменуться, і навернуться, і будуть молитись до Тебе, і скажуть: Ми провинилися, ми грішні... тоді вислухай на небі молитву і помилуй Твій нарід"...

Для служби в храмі вироблено золоті чаші, золоді кадильниці, свічники і другі річи. Стіни прикрашено різьбами, херувимами, квітами і все позолочено. Над скринею Завіту були великі золоті херувими.

Також збудував Соломон величаві царські палати. Обвів Єрусалим і другі міста мурами, . Слава його була на цілий світ.

Але і Соломон не був без помилки. Жінки його, взяті з чужих народів звели його з дороги Божої. За те, сказав Бог, що царство Соломона розібється на двое. Вже за життя його були бунти і помер Соломон в смутку і журбі. Царював 40 літ.

Питання:

1. Де збудував Соломон храм? 2. Як багато людей працювало при будові? 3. Як довго будували храм? 4. Про кого молився Соломон в храмі? 5. З чого поароблено річи до храму? 6. Що ще Соломон збудував? 7. Який був кінець Соломонового життя? 8. Як довго був він царем?

СТЕПЕНІ ДІЯЛЬНОСТИ.

Мудра річ — кувати залізо поки горяче. Це значить — використовувати нагоду, що сприяе справі.

Але мудріший той, хто вміе холодне залізо так кувати, щоби стало горячим. Це значить — вміе розбудити спляче життя до діяльности.

Та вже наймудріший, хто вміе серед тиші викликати бурю і може нею орудувати — вживати її, або спинити.

ЗНАЙШЛИ ГРІБ ЗПЕРЕД 3000 ЛІТ.

Французький археольог Пер Монте, знайшов в Єгипті гріб з часів фараона (царя) Псусеннеса 1-го, що жив коло 1000 літ перед Христом. Гріб знайдено в околиці Танісу, в провінції Шаркія. В гробі були дуже дорогі річи. Передше знайшли гріб фараона, а тепер знайшли гріб генерала ен-Джебета.

Гріб, це кімнатка два ярди широка, а три ярди довга. Стіни були дуже грубі, без дверей, отже треба було пробивати стіну, щоби дістатися до середини. На стінах кімнатки були написи.

З мумії (з тіла) малощо зосталося, але знайдено дуже багато золотих річей, смарагдових, та ще яких. Було 12 золотих нашийників, бранcолети, золотий ланцюх з шиї генерала, золота чаша, фігурки египетських божків, а між ними фігурка богині Гатори, 6 цалів висока з щирого золота. Була і посуда золота. Всіх річей знайдено около 50 і їх перевезуть до Каїра.

Це мабуть найдорозше і найціннійше з дотеперішних знахідок. Річи незвичайно гарної виробн. Хоч не такі багаті в ріжнородність, як річи з гробу фараона Тутанхамена, знайдені давніше.

ДОСТОЙНО ЄСТЬ.

(З осмого „Поменника Тарасови Шевченкови").

Достойно есть, пани браття,
Святих споминати;
Достойно есть їм молитись,
Про них усім знати,
Та діла їх наслідувать
Їх речі святії;
І на їх гробах безсмертних
Садити надію.

Там виросте та надія
Умита росою —
І росою, і сльозою
Чистою святою.
Підойметься понад хмари,
Розлиесь мов ріки
Благодатною водою
Во віки і віки.
Підойметься, і виросте,
І зазеленіе,
І зацвите, і уродить
Велика надія —
Діла добрі, що цвистимуть
Мов мята і рута,
І розібють на шматочки
Тиранськії пута.
Хто з трівожною душею
Гляне на могилу,
Той почуе зараз в собі
Живучую силу.
Тут отець віднайде сина,
А брат знайде брата,
І розженуть, поеднавшись,
Тирана і ката.
Й позбирають свої діти
В хатах на помості,
І приїде Правда й Воля
На вік до них в гості.

Спомянімо ж, пани браття,
Святого ми нині!
Не вмерлого, а живого —
Бо слово не гине.
В слові живе муж великий
Від віка до віка,
В святих вчинках пробувае
Душа чоловіка.

Ю. Федькович.

МОЖЕ ЦЕ Й ПРО ВАС ГОВОРИТЬСЯ?

Один чоловік лежав небезпечно хорий. Покликали священика, щоби приготовив його в дорогу вічности. З яких він там гріхів сповідався, не нам про це знати. Коли скінчив висказувати свої гріхи, священик запитав:

— Вже більше нічого не памятаете?

— Ні — відказав хорий.

Та священик знав про те, що він дуже гнівався на свого сусіда, але про це йому не згадував. Отже каже до хорого:

— А ви здається гніваетесь з вашим сусідою?

— Так, отче — каже хорий — але я йому ніяк не можу простити.

— Як це так — почав вговорювати священик. — Як ви можете сподіватися прощення ваших гріхів перед Богом, коли ви не хочете простити вашому сусідови?

Подумав хорий хвилинку, а тоді каже:

Коли ви так кажете, отче, то я... йому... прощаю... — А по хвилі додав: але коли подужаю, то він мене попамятае...

Тепер якраз час на розкаяння і прощення нашим винуватцям, щоби з чистою совістю стрічати День Воскресіння Хрстового. Тепер час нам застановитися над тим, чи і ми не наслідуемо повище наведеного хорого.

БАЧИТЬ БОГ ПРАВДУ, ТА [redacted]

I.

В малім місточку Владимирі жив молодий купець, Іван Дмитрич Аксіонов. Мав він два склепи і хату.

Аксіонов був гарний мущина, завсігди жартував і співав, як соловій.

Замолоду любив він впиватися, і коли перебрав мірку, заводив ворохобню; але відколи оженився, майже зовсім перестав пити.

Раз літною порою Аксіонов збирався на ярмарок до Нижнього, і коли прощався з родиною, його жінка сказала.

— Іване, не їдь нині! Мені снився дуже поганий сон про тебе.

Аксіонов засміявся:

— Ти боїшся, щоби я на ярмарку не зачав парубочити.

Жінка відповіла:

— Я сама не знаю, чого боюся; тільки знаю, що мала поганий сон. Мені снилося, що ти вернувся з міста, а коли зняв шапку, твоя голова була цілком [redacted]

Аксіонов знов засміявся.

— Це щасливий знак — сказав він. — Побачиш! Я скоро продам свої річи і привезу тобі гостинця.

Попрощавшись, він відїхав.

Коли проїхав вже половину дороги, зустрівся зі знайомим купцем й оба разом заночували в коршмі. Випили горячого чаю і пішли спати до сусідуючих з собою кімнат.

Аксіонов не мав звичаю спати до пізна, отже раненько встав, збудив погонича, та казав запрягати коні, щоби ранішним холодком проїхати хоч кусень дороги.

Сам він пішов до властителя коршми, заплатив за ночліг і поїхав в свою путь.

Коли вже віхав може 25 верстов, він зупинився, щоби попасти коней. Отже відпочав трохи в передсіню коршми, а там пішов на ґанок, і сказавши, щоби загріли чаю, взяв ґітару і почав грати.

Нараз перед коршму заїхала трійка (віз запряжений трома кіньми), з якої зліз урядник з двома салдатами (вояками).

Урядник підійшов просто до Аксіонова і зачав питати хто він і звідки. Аксіонов відповідав йому отверто, а вкінци додав:

— Чи напєтеся чаю зо мною? — але урядник дальше розпитував, а вкінци сказав:

— Де ти перебув минувшу ніч? Чи був ти самий, чи з другим купцем? Чи бачив ти його сьогодня рано? Чому ти покинув коршму ще перед досвідком?

Аксіонов дивувався, що такі питання йому задають, але на все відповідав спокійно, як було, а вкінци ж додав:

— Чому ви збираете протокол з мене немов би я був злодій, або розбійник? Я подорожуючий купець, що пильнує свого діла і нема причини випитувати мене таким способом.

Тоді урядник прикликав салдатів і сказав:

— Я поліційний урядник цего округа, а питаю тебе тому, що купця, з яким ти ночував минулої ночі, знайдено з перерізаним горлом. Ми мусимо перешукати твої річи...

Урядник і вояки порозвязували Аксіонові клунки і почали перешукувати. Нараз урядник витягнув з мішка ніж і крикнув:

Чий це ніж?

Аксіонов побачивши закровавлений ніж, застрашився.

Звідки взялася кров на цім ножи?

Аксіонов хотів відповідати, але не міг; лише загикуючись сказав:

— Я не знаю.... то... не мій...

Тоді каже урядник:

— Нині рано знайдено купця з перерізаним горлом. Лише ти є тим, що це міг зробити. Коршма була замкнена зі середини і більше нікого в ній не було. Тут є закровавлений ніж, а твое лице і поведення зраджує тебе. Скажи — як убив ти його і кілько грошей забрав?

Аксіонов клявся, що він нічого такого не вчинив; казав, що він купця не бачив після того, як пили чай; що він ніяких більше грошей не має крім 8 тисяч рублів, які взяв з дому і що ніж не його

Коли він це говорив, він цілий трясся, немов дійсно він був убійником.

Поліційний урядник сказав воякам звязати Аксіонова і всадити в кариту. Колиж посадили і звязали його ноги, він заплакав.

Його гроші і річи забрали, а його самого завезли до найблизшого місточка і посадили в тюрму.

Тепер пішов запит до Владиміра, який був характер Аксіонова. Купці і другі мешканці місточка сказали, що колись Аксіонов любив пиячити, але на загал був добрим чоловіком

Справа пішла перед суд. Його обвинувачено за замордовання купця з Рязани і зрабовання 20,000 рублів Його жінка була в розпуці і не знала кому вірити. Діти в неї були дрібні й одно було ще при грудях.

Забравши їх, вона поїхала до місточка, де чоловік її сидів в тюрмі.

Зпершу не дозволяли їй з ним бачитися, але по безнастанних просьбах дістала вона від уряду дозвіл і впущено її до середини.

Коли побачила вона свого чоловіка в арештантській одежі і закованого, посадженого між злодіїв і злочинців, вона впала і довго лежала без памяти. Як же прийшла до себе, зібрала діти, сіла коло чоловіка, оповіла про домашні справи, і запитала, що з ним сталося. Коли він оповів, вона сказала:

— Щож нам робити тепер?

— Треба заслати петицію до царя, щоби не дав загибати невинному чоловікові — відповів Аксіонов.

Жінка сказала, що петицію вже посилали, але там її не приняли.

Аксіонов не відповів нічого, тільки глядів на долівку. Тоді знов обізвалась жінка:

— Не даром мені снилося, що ти посивів. Чи памятаєш? Не треба було тобі виїздити того дня — і пересуваючи пальцями по його волоссю, сказала: — Дорогий! Скажи своїй жінці, чи ти зробив те, о що тебе посуджують?

— То і ти підозріваєш мене також? — спитав Аксіонов, і закривши лице руками, почав плакати.

Тут підійшов вояк і сказав, що вже пора, щоби жінка з дітьми забралася, і Аксіонов попрощався з жінкою і дітьми послідний раз.

Якже жінка з дітьми вийшла, йому знов пригадалася вся їх розмова; коли нагадав, що і жінка його підозріває, він подумав:

Здається, що тільки оден Бог знає правду; тільки до Нього треба вдаватися і лише від Нього милосердя сподіватися.

І Аксіонов не писав вже більше петиций; стратив всю надію на людей і тільки молився до Бога.

— — —

Суд рішив, щоби висічи Аксіонова канчуком і заслати до роботи в копальнях.

Коли рани від канчука погоїлися, пігнали його в Сибір з другими арештантами

Цілих 26 літ жив Аксіонов засланцем на Сибірі. Його волосся побіліло, як сніг, а борода виросла довга, рідка і сива. Вся його веселість зникла; його хід став повільним, постава згорбилась, говорив мало, ніколи не сміявся, але часто молився.

В тюрмі Аксіонов навчився робити чоботи і тим способом заробив собі тільки грошей, що купив за них книжку „Життя Святих". Він читав цю книжку, як лише світло в тюрмі появлялось; неділями в тюремній церкві читав молитви і співав в хорі, бо голос його ще й тепер був гарний.

Тюремні власти любили Аксіонова за його лагідність, а тюремні засланці відносились до нього завсігди з повагою — одні звали його „Дідусем", а другі „Святим".

Коли треба було вести які переговори з тюремними властями, то все обирали Аксіонова своїм бесідником; а коли арештанти деколи посварилися, то йшли до нього, щоби розсудив і полагодив справу.

Ніяких вісток від його родини не було і він навіть не знав, чи його жінка та діти живуть, чи ні.

КОЛДЕЙЛ, АЛТА.
(Летбридж околиця).

В неділю 18 листопада зроблено інвазію в другій годині пополудню на дім панства Пилипа і Павліни Зґурських з нагоди їхнього 25-літ. щасливого подружжа. Не буду оповідати, яке здивовання і враження наші ювіляти перебули, як побачили напад на їх дім, але з доброї волі всіх дорогих приятелів панства Зґурських вдалось все перепровадити навіть дуже вдоволяючо. Не буду переходити всі церемонії в злуці з таким святом, лише хочу згадати хоч кількома словами заслуги панства Зґурських в околиці Летбридж. Около 14 років тому я мав нагоду перший раз познакомитись з п. Зґурським і я відразу пізнав в нім щирого патріота укр. народу, котрий помимо всяких недостатків на початках нового господарства все відносився до народної справи з пожертвою. Цю роботу продовжує і до сьогодня. Нераз і не два він відбивав атаки большевиків на українців національного переконання, нераз і потерпів, але не піддався, а тримав і дальше тримає український прапор високо понад все і вірить, що Бог продовжить йому і його дружині здоровля та много літ прожити, щоби він гордо приніс український прапор до Золотоверхого Києва, як столиці України.

Панство Зґурські мають одного сина Семена, котрий тепер учащає до вищої школи в Едмонтоні і є питомцем нашого Інституту ім. Мих. Грушевського. Він також при був на ювілей своїх родичів і є повна надія, що цей син піде слідами родичів і ніколи не сплямить українського імени, а буде стояти на сторожі українського народу.

Господарем ювілею був п. Антін Зайчук, котрий також відомий з жертвенности на всякі українські цілі. Він перевів цей ювілей успішно, як також покликав гостей до промови з нагоди свята. Всі висловили вдоволення і пошану для панства Зґурських. Межи нами були гості з Пікчер Бют, п. П. Р. Симбалістий з дружиною, котрий є при кінній поліції, родом з Манітоби, і Панько Батицький з дружиною, брат добре відомого діяча п. Вас. Батицького, котрий працює при У. Голосі.

Підчас гостини гром. І. П. Світик з Келґарі на поклик п. Зайчука вкоротці зясував положення українських скитальців по цілій майже Европі, які не з власних причин опинились нині на чужині, а яких силою Москва забирає до Совітів на певну смерть та Сибір, де вже тисячі а може й мільйони наших українців знаходяться тепер закуті в московські кайдани. На заклик гром. Світика присутні зложили свої жертви в сумі 56 доларів, які то гроші переслано до Виннипегу на призначене місце і на призначену ціль.

Також гості не забули і про нашу пресу і охотно зложили 12 доларів, з чого половину на У. Г., а половину на Вістник. За те гостям належиться щира подяка, а нашим ювілятом прожити многі літа

Спис жертводавців на пресу — По 2 дол.: ювіляти п. Пилип Зґурський, Панько Батицький, Антін Зайчук; по 1 дол.: Вас. Шалаган, Гриць Кітний, Ілія Лисак, Мих, Тимбурський, Вас. Короляк, Мих Жураковський

Гість.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ.
(Гронлид, Саск.)

Ми відсвяткували 25-літний ювілей панства Ґурських. Ювілей відбувся у Народнім Домі ім. Івана Франка 7 листопада, 1945. Досить гарне число людей зійшлося віддати честь і пошану нашим ювілятам. Панство Ґурські є щирі українці і щиро працюють для свого народу, церкви і громади

Люди чекали в Народнім Домі і в короткім часі післане авто привезло наших ювілятів. У дверах привитали їх люди і господар закликав їх і людей, щоб засідали до вечері. Вечера була вже прилагоджена жіночим товариством. Після вечері слідували промови, в котрих було виказано здобутки і добру роботу наших ювілятів. Їх гідна праця на народнім поли є гідна до наслідування. Подано також їм подарунки від громади на щирий спомин і для охоти на будучу працю.

При оказії також не забули добрі люди і за Український Голос ані за Вістник. Разом зібрано $5.66. Розділено 3 долари на Вістник, а $2.66 на Український Голос.

Присутній.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ЛАСІВ.
(Мелвил, Саск.)

В понеділок 19 листопада, 1945. устроєно несподіванку для панства Михайла Марії Ласів з нагоди їх 25-літного ювілею подружжа. Святкування цего ювілею відбулося в залі, де зійшлося велике число гостей і щирих та добрих приятелів, які гарно і весело перебули цей вечір. Потім була перекуска, яку наші жінки подали. По скінченню перекуски побажали нашим ювілятам щастя і здоровля на многі літа прожити. Потім вручено їм дарунки на памятку від приятелів і родини близької і далекої. Також наші ювіляти не забули подякувати тим жінкам що прийняли на себе стільки труду і роботи і усім гостям що численно зійшлися

Відтак присутні зложили для Українського Голосу і Вістника свої пожертви

По 2 дол.: п-ьф М. і Марія Ласів

По 1 дол.: Баб і Гелен Мілтон, С і Елена Рошко, К. і Катерина Куруляк, В. і Михайлина Сеник. І. і Анастазія Воробець, С. і Юлія Бакаляр

По 50 цт.: В. і Анна Пілат, Н. і Василина Гудій, М. і Анна Кріш В. і Катерина Куруляк. В. Паньків, Іван Борис; А. Куруляк 25 цт —

Разом зібрано $11.25 і розділено — для Українського Голосу 6 дол., а для Вістника $5.25

Присутній.

ПОДЯКА.

Ми складаємо сердечну подяку усім тим гостям, що прийшли на наш ювілей, не жалували ні часу ні труду а прийшли і звеселили нас. Також дякуємо тим, що причинились до цего свята, а не могли прийти Також дякуємо і тим жінкам, що тим занялися і приняли на себе стільки труду і роботи. Дякуємо своїй родині, що здалека приїхали і звеселили нас. Імена, які нам подали котрі до цего свята причинились, ми запишемо їх у нашу велику альбом

Панство Ласів.

ПОДЯКА.

Громадяни в Сембурґ, Саск., зробили нам 7 жовтня несподіванку з тої нагоди, що ми переносимся на сталий побут до міста Принс Алберт. За цю приємність для нас дякуємо панові й пані Бродовим панові й пані Лабюк, панові Воронюкові і нашому пароховi о. К Желішкевичові, що найбільше причинився до цего свята. Так само дякуємо всім, що були присутні на тім святі

По скінченню свята п. Іван Лабюк заапелював до присутних, щоби дещо зложили на Колеґію і на пресовий фонд, отже зібрані гроші розділено так, що на Колеґію призначено $10, а на Вістник $7

Ще раз складаю щиру подяку тим громадянам, що зробили нам честь Дай Боже щоб громада в Сембурґ розвивалася далі як найкраще

Ґеорґій і Єлена Паскарук.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Української Православної Церкви Святої Софії у Монтреалі, Квебек.

Двадцяті Річні Загальні Збори Української Православної Церкви Святої Софії у Монтреалі відбулися у неділю, дня 17-го лютня 1946 року у власнім парохіяльнім будинку при вулиці Делорміер, ч 1890. Тривали вони від години 4-ої по полудні до 7.30 вечера. Приймало участь 123 повноправних членів; 9 з оправданих причин не явилися З волі переважаючої більшости членства зборами рядила президія у складі п. Степана Ґайдичука — предсідника, і п. Андрія Бабія — писаря.

Після офіційних звітів членів Заряду Братства слідували вибори нового заряду на рік 1946-ий, а опісля — ухвали і вільні внески

До складу нового заряду на ювілейний рік 1946 увійшли: 1) Степан Ґайдичук — голова, 2) Семен Тимчак — перший заступник, 3) Андрій Гукало — другий заступник, 4) Андрій Бабій — писар рекордовий, 5) Василь Михальчук — писар скарбовий, 6) Михайло Цитульський — скарбник, 7) Петро Головач — писар колекти й недільних та святочних пожертв, 8) Михайло Пришляківський — писар загальних вплат, 9) Степан Шеремета — перший старший брат, 10) Павло Лах — другий старший брат. Повищі особи творять діловий склад заряду [redacted]

До ширшого складу обрано: Господарчу Комісію підприємства і маєтку, 11) Петро Головач — 1-ий господар, 12) Василь Балабан — 2-ий Господар, 13) Василь Серединський — 3-ий господар, 14) Степан Хомик — 4-ий господар. Перевірну Комісію творять: 15) Яким Редчук, 16) Теодор Мушинський, 17) Пилип Кошлай. Номінаційну Комісію складають: 18) Мартин Ревуцький, 19) Петро Бурич, 20) Олекса Кулибіда, 21) Роман Гриців і 22) Іван Твердун. Повний склад Заряду Братства творять двадцять дві особи

По виборах одобрено плян святкування 20-их роковин існування громади, куди включено: а) Епископська Богослужбова Відправа, б) Спільний Громадський обід, в) Великий Концерт і г) Відповідні пресові звідомлення.

У другій точці одобрено було плян відновлення церкви з середини і назовні, збудовання церковних бань та встановлення дзвонів.

У третій — одобрено плян впровадження членських аплікацій церковної громади і вирішено негайно приступити до їх вжитку"

У четвертій точці — обрано було делеґатів на Собор Української Православної Церкви у Канаді. Такими делеґатами стали — п. Степан Ґайдичук, а в його заступстві — п. Андрій Бабій

На останку, на заклик пароха, прот. о. В. Слюзаря, присутні зложили добровільні жертви на спорядження кімнати в Українській Православній Колеґії, якої сума винесла 237.00. Спис жертводавців умішено окремо

Збори започаткувалися молитвою „Царю Небесний", а укінчено — „Достойно есть" та „Не пора!"

С. Ґайдичук, голова зборів.
А. Бабій, писар.

ІВАН КОВАЛІВ.
(Посмертна згадка).

Дня 1 січня ц. р. упокоївся в шпиталі в Виннипеґу. Іван Ковалів, з околиці Габбард, Саск., проживши 57 літ. Покійний приїхав до Канади в 1914 р. з села Уличне пов Дрогобич. Оженився в 1930 р вже в пізнішім віці з Марією Дудя Слабував через послідних два роки на жолудкове каміння Працював тяжко. Думав ще побудувати нову хату, та плини його не здійснились Полишив в горю і смутку свою жену і трох дівчат: Наталку 13 літ, Евгенію 10 літ і Мирославу 8 літ, які ходять до школи і ще треба їм батьківської опіки. Полишив також старшого брата Теодора і трох братів в Старім Краю. Найстарший брат Андрій помер минувшої осени, що з ним в сусідстві. Похоронні Богослуження відслужив свящ. І. Кусий дня 4 січня. Людей було на похороні досить поважне число.

Свящ. Кусий по панахиді в хаті прочитав св. Євангелія і сказав коротку прощальну промову. Серед плачу жени і дівчаток рушив процесійний похід до церкви коло гр. Н. Пилипового в околиці Гудія, Саск. По Службі Божій при останнім цілуванні присутні зложили на невянучий вінець на могилу покійного 20 дол., на Колеґію св. Андрея в Виннипегу.

Присутній.

ПОДЯКА.

Оцим дорогою складаю щиру подяку свящ. І. Кусому за похоронні Богослуження і за промови; гр. Н. Пилиповому за читання Псалтирі через два вечері і за спів при похороні. За вінець від Прос. Т-ва в Габбард, Саск. Братаничови Іванови, що найбільше трудився і всім тим, що помагали мені в похороннім приготованні. Дякую всім, що своєю присутністю підчас похорону, облегчили мій біль і смуток, та зложили жертви на вінець для покійного Нехай Господь вам благодарить.

Вдова Марія і діти.

СПИС ЖЕРТВОДАВЦІВ

Української Православної Громади св. Софії у Монтреалі, Кве., що дня 17 лютня, 1946 р., на Річних Загальних Зборах Церкви, зложили пожертву на спорядження кімнати в Колеґії св. Андрея.

По 5 дол.: Прот. о. В. Слюзар, М. Ревуцький, С. Магаляс, Я. Редчук, Т. Мушинський, М. Лущишин, П. Бурич, С. Ґайдичук, С. Літепло, О. Каим, Михайло Житинський, Т. Гапійчук, Текля Олянська, І. Твердун, В. Лисобей, Д. Мокринський, В. Базюк, С. Стойко, С. Король, М. Завадський, В. Балабан, С. Хомик, М. Виничок, І. Ґерич, М. Дронюк, Н. Кірондза.

По 3 дол.: М. Тиховецький, Ев. Кошельовський.

По $2.50: З. Серединський, Р. Серединський.

По 2 дол.: Н. Прокопюк, С. Антонюк, М. Цимбаліста, Т. Томків, Анастазія Колісник, Г. Отаманюк, П. Візлінський, В. Михальчук, О. Німий Захарій Гудима, С. Зубик, С. Шеремета, І. Олексів, В. Пушкар, В. Ластівка, К. Гринів, О. Кіпибіда, М. Пасічняк, П. Лах, Р. Грицiв, В. Мединський, С. Тимчак, І. Барановський, С. Ваверчак, Анастазія Стець (Кормило), М. Пришляківський, М. Колотило, І. Кривобедрий, П. Саїк, Н. Попіль, М. Цитульський, І. Кузишин, М. Ших, Я. Панчишин, М. Ткач, П. Руски Марія Джавала, С. Олещук, Софія Галюга, Я. Зьобро, С. Попіль, П. Кошлай, С. Саноцький, В. Прийма, С. Брик, П. Головач, М. Беблак.

По 1 дол. В. Дудка, Я. Карпішка.

Заряд церкви додав 13 дол. Всього на спорядження кімнати в Колеґії Укр. Прав. Церкви у Виннипеґу зібрано і переслано до Консисторії двісті пятьдесят долярів.

С. Ґайдичук, гол. Цер. Гр.
Андрій Бабій, писар.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА.

ВИНДЗОР, ОНТ.

Неоголошена збірка підчас Різдва, 1945 р. — $8.40.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

ГОРЛИЦ, САСК.

По $1.60. П. Прошишин.

Дрібними — 4.60.

ДОНВЕЛ, САСК.

По 1 дол.: П. Кошильчук, В. Ілюк, Д. Цимбалістий, М. Маковський, В Гладиборода, М. Цимбалістий, П Ременяк, Д. Варходяк, пані Ф. Фредрик, пані Д. Розновська, пані П Хоходяк пані П. Розновська, І. Ілаш

Дрібними — 1.00.

МАЗЕПА (Мікадо, Саск.)

По 2 дол.: пані А. Король.

По 1 дол.: С. Путерів, пані М. Тимрик, П. Манчик, Іван Ойстрик, пані Клавдія Малінська, С. Малінський, Т. Ягольницький, І. Гуляк, пані Г. Друшка, п-на Ольга Деркач Т. Чепіль, пані М. Юрків, М. Король, М. Коцдра, П. Ортинський, А Ягольницький.

Дрібними — 7.85.

ВРОКСТОН, САСК

Дрібними — 7 дол.

Сторновей, Саск. — п. Слотвинський — 60 цт

Калдер, Саск. — 75 цт.

Йорктон, Саск — 3 дол.

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.

ВИНИПЕГ, МАН.

Збірка/включає і календарі.

По 2 дол.: Доця Гаврисишин Павліна Костенюк.

По $1.50: П. Магер

По 1 дол.: А. Копичанська. Мир Стечишин, В. Батицький. Розалія Білан, М. Фридрик, С Батицький Т Циганевич, В. Даниллюк, Лілія Таска, П. Крелякевич, Анна Дячук І Давидюк, Оля Саранчук, П. Богонос, С. Мазурак пані Бугера пан. М. Сорохан, Кат. Готик, Ю. Мариян А. Е. Білінський, п Горбатюк, М Манчуленко, Н Буднинавський, Ю. Ілюк, А. Павлик, Ірина Готик, В. Ілюк, пані Манько (Дітройт Мішн), Оксана Симчич, А. Крелякевич

Дрібними — 14.75.

РІЗДВЯНА ЗБІРКА З ТОРОНТА.

Загальна Різдвяна збірка з Торонта Онт., прислав о. Самець 26.50.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.

Загальна збірка — 25.00

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА.

Загальна збірка — 21.10

ЗБІРКА о. Т. КИСІЛЮКА.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

По 1 дол.: М. Цибак, В. Ткач, Н Романів, Т. Короленчук.

Загальна збірка — 16.97

ГРИМСБІ, ОНТ.

Загальна збірка — 6.60.

ЗБІРКА о. І. КУСОГО.

Загальна збірка — 50 дол

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

Парохія в Вакав, Саск. — 4.15

Парохія в Смитс, Саск. — 7.36

Парохія в Кадворт, Саск. — 10.55

Парохія в Тернопіль, Саск.— 6.70

Парохія в Єлов Крік, Саск.— 6.14

Парохія в Ст. Джуліен, Саск —9.24

ЗБІРКА о. М. ЮРКІВСЬКОГО.

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

По $1.25: М. Манчуленко.

По 1 дол. А. Радуа, Г. Черепаха, М Грошок, М. Бориськевич, Ф. Білий, І Гринів, Н. Тодоренчук, М Друль А. Бославський, М. Балан, Д. Манчуленко, І Михайлевський, М. Антонюк, П. М Дубець, Ю. Стратула, Софія Манчуленко, К. Райн.

НЮ ТОРОНТО, ОНТ

По 1 дол.: М. Журавель, Елена Козуб, С. Слонь, С. Коропецький, Д Михайлюк, С. Середа, Г. Василів

СОДБОРІ, ОНТ

По 1 дол С. Щербій, П Деркач, П. Чайка, С Понюк

Дрібними — 2 60.

ОШАВА, ОНТ

По 1 дол.: В. Варварюк Л. Балуцький, Д. Мекнайт, М Кавценюк, Л. Кирилюк, І. Тома, І. Дрозяк, П. Облінський, П. Романчук, Т Павленчук, І. Н. Мех, І. Підверб[illegible]

Дрібними — 3 дол.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаївського

БЕРЕЗЕНЬ

24. Неділя — Арбакка
30. Субота, Св. Олексія — Сеньків.
31 Неділя — Роза

В великий піст буде відбуватися Великодна Сповідь

7 Неділя Благовіщення—Пембіна
10 Середа — Толстой.
13 Субота — Солдаян.
14 Неділя — Сірко.
21 Великдень — Пембіна.
22. Світлий Понеділок — Толстой.
23. Світлий Вівторок — Вайта.

КВІТЕНЬ:

Адреса: Толстой. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сенишина.

БЕРЕЗЕНЬ.

24 Неділя — Стрий—Вел. Сповідь.
31 Неділя —Глендон Вел. Сповідь.

КВІТЕНЬ:

3 Середа — Спеден — Поклони і сповідь, 4-го четвер Богослуження.
5 Пятниця — Вільна. — Сповідь.
7 Неділя, Благовіщення — Вільна Сповідь
11 Неділя — Тіріян
18 Четвер — Сенді Репидс. Сл. Б.
18 Четвер — Ардмор. Страсти веч
19 пятниця — Винос Плащениці — Біг Медов. 3 год. Анша; 5 год. Тіріян 7 год Гіфорд.
20 Субота — 9 год. рано — Елк Пойнт; 3 год. Бойн Лейк, 5 год. Спеден; 6 год. Вільна.
21 Великдень — 12 год. Смокі Лейк, 2 год Беліс; 4 год. Стрий 8 год. Глендон.
22 Світ Понеділок — Смокі Лейк.
23 Світ Вівторок — Сенді Репидс
28 Неділя — Спеден; Вечірня — Гейс

Адреса: Вох 37. Глендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

БЕРЕЗЕНЬ:

24 Неділя — Мензі.
26. Вівторок. Вел. Сповідь, 8.30 год рано і Служба Божа — Виста.
29. Пятниця. Вечером Вел. Сповідь — Енгусвил
30. Субота. Сл Божа — Енгусвил.
31. Неділя. Вел. Сповідь рано і Богослуження — Росборн (місто)

Адреса — Вох 46, Оакборн, Ман.
Тел.: 133—4 Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба.

БЕРЕЗЕНЬ:

24 Неділя — Сторджис.
31 Неділя — Прейрі Ривер

КВІТЕНЬ.

1 Вівторок — Ервуд.
4 і 5 Четвер і Пятниця — Енлевор
7 Неділя — Гаес.
14. Неділя — Арран.
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці — в Арран в год. 11 рано.
21 Великдень — Гвайтбіч
22 Вел Понеділок — Пайн Ривер
23. Вел. Вівторок — Мейбридж
28. Неділя — Шерідон.

Адреса: Вох 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ів. Василика

БЕРЕЗЕНЬ:

24. Неділя — Лужани (в суботу вечером в год. 6-ій Сповідь)
30. Св. Олексія (8 год. рано Сповідь) — Гемлин.
31. Неділя — Давнінг (в суботу в год 6. св. Сповідь).

КВІТЕНЬ:

3. Середа, Поклони і св. Сповідь — Бринзлей.
4 Свящм. Василія — Бринзлей.
6. Акаф. Субота. Шкільні діти — Вилингдон. веч. 6 год. св. Сповідь старших.
7 Неділя. Благовіщення — Вилингдон. Год. 4 по пол. Вечірня і св. Сповідь — Іспас.
8. Понед Собор св. Арх. Гавриїла. — Іспас
13. Субота Лазарова. Шкільні діти — Ендрю; веч. 6 год. св. Сповідь старших
14 Неділя Цвітна - Ендрю Год. 4 по полуд. Вечірня і св. Сповідь — Сучава
15. Понеділок — Сучава.
18. Страсний четвер — Борівці.

Адреса: Вох 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Уляна

БЕРЕЗЕНЬ:

24. Неділя — Іст Селкирк.
31. Неділя — Тиндал.

Адреса: 305 Парк Стріт,
Нове число телефону 25 064
Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

БЕРЕЗЕНЬ:

24 Неділя — Мірли
31 Неділя — Мелов Лейк.

КВІТЕНЬ:

3 Середа — Поклони — Гефорд.
7 Неділя — Глеслин
14 Неділя — Витків

Адреса Вох 51 — Гефорд с. ск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

БЕРЕЗЕНЬ

24. Неділя — Роблін-Зелена.
31 Неділя — Шортдейл

Почт скринка 54. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

БЕРЕЗЕНЬ:

24. Неділя — Венлав.
30. Субота. Сповідь дітей і Богослужения рано. По полуд. від 4—6 сповідь старших — Косів
31. Неділя — Косів

КВІТЕНЬ.

6. Субота. Сповідь дітей і Сл. Б. в Лавфин. По полудні сповідь старших від 4 год. до 6-ої і від 8 до 9-ої вечером.
7 Неділя — Лавфин.
10. Середа. Сповідь і Богослуження рано в Сифтон
13. Субота. Сповідь дітей і Сл. Б. рано, Роркток. Від 4 до 6-ої год. по пол. сповідь старших.
14. Неділя. — Роркток
17 Середа. Сповідь і Сл. Б. рано в Драй Ривер.
18. Четвер. Вел. Сповідь і Богослужения рано — Ворд.

Адреса: Вох 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука

БЕРЕЗЕНЬ:

24. Неділя — Вимер.
30 Субота — Канора.
31 Неділя — Канора.

КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщ. — Бюкенен
11 Четвер — Тизів
12. Пятниця — Рама.
14. Неділя — Клейр.

Всюди буде відбуватися Сповідь.
Вох 424 — Телефон 67

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

16 С 3 Свщм. Евтропія, Клеоника

17 Н 4 Нед. 2 Посту. Муч. Павла
18 П 5 Муч. Конона, преп. Марка
19 В 6 Аморейських 42 мучеників
20 С 7 Свщм. Херсонських
21 Ч 8 Преп. Теофілакта іспов.
22 П 9 †40 муч. Севастійських
23 С 10 Муч. Кондрата, Киприяна

24 Н 11 Нед. 3 Посту. Софронія
25 П 12 Теофана іспов., Григорія
26 В 13 Никифора патр. Царгор.
27 С 14 Ростислава кн. Київського
28 Ч 15 Муч. Агапія, Пупліа, Тим.
29 П 16 Серапіона арх. Новгор.
30 С 17 †Прп. Алексія чол. Божого

31 Н 18 Нед. 4 посту Кирила арх.

КВІТЕНЬ.

1 П 19 Мч. Хризанта і його наречен.
2 В 20 Отців Івана, Сергія, Патр.
3 С 21 Поклони. Івана Лествичника
4 Ч 22 Свщм. Василія пресв. Анк.
5 П 23 Прп. Никона Печерського
6 24 Прп. Артемона еп. Селев.

7 Н 25 Нед. 5 посту Благовіщення
8 П 26 Собор Арх. Гавриїла
9 В 27 Матрони Солунської
10 С 28 Прп. Евстратія пост Печ.
11 Ч 29 Прп. Марка еп Аретус.
12 П 30 Муч. Захарії, преп. Зосима
13 С 31 Преп. Іпатія цілителя Печ

14 Н 1 Нед. Цвітна. Прп. Геронтія
15 П 2 Прп. Тита, муч. Амфіяна

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фика

[illegible]ЗЕНЬ

24. Неділя — Егремонт
31. Неділя — Васетна.

Редвей, Алта, Вох 62, Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

БЕРЕЗЕНЬ

24 Неділя — Єлов Крік
30. Субота. Вел. Сповідь Кадворт.
31 Неділя — Кадворт

КВІТЕНЬ

6. Субота — Смит Вел. Сповідь.
7. Неділя Благовіщення — Тернопіль. Великодня Сповідь
12 Пятниця. Год 7 веч. — Ст Джуліен. Вел Сповідь
13 Субота — Ст Джуліен Год 9 рано. Сповідь Служба Божа.
14. Неділя Цвітна — Ст Джуліен
18 Страстний Четвер — Вакав — Великодня Сповідь
19. Велика Пятниця. — Год 11 рано Смитс Сдячення пасок. Год 3 по пол. — Єлов Крік Сдячення Пасок.
20 Велика Субота — 10 год. рано Сдячення пасок Мічем; 3 год по пол. Кадворт, 5 год. по пол. Алвена.
21 Великдень. Год. 12 в ночі — Тернопіль; 5 год рано Вакав 10 год. рано — Ст Джуліен 3 год. по пол. Вечірня Кадворт
22 Світлий Понеділок — Мічем.
23 Світлий Вівторок — Смитс.
28 Неділя Томина — Єлов Крік.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

БЕРЕЗЕНЬ

24 Неділя — Йорктон
31 Неділя — Горлиць.

Телефон 798 — 110 Велингтон ав.
Йорктон, Саск.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ:

24. Нед. 3 Посту. Голос 6. УЄ 6 Літ. Ап. Жидів 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

31. Нед. 4 Посту. Голос 7. УЄ 7 Літ Ап. Жидів 6: 13—20. Еван Мар. 9: 17—31.

КВІТЕНЬ:

7. Нед. 5 посту Благовіщення. Гол 8. УЄ 8. Літ Ап. Жид. 9: 11—14 і Жид. 2: 11—18. Еван Марка 10 31—45 і Луки 1: 24—38.

14. Нед. Цвітна. УЄ Мат 21: 1—11. 15—17. Літ. Ап. Филипян 4: 4—9 Еван Івана 12: 1—18.

Український Релігійний дво-тижневик

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail Post Office Department, O.

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 2c1 Ellor St. Cor. Ritson Road Aug 1945

THE HERALD
Box 3636
WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., APRIL 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1946. ЧИСЛО (571) 7

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС
ІЗ МЕРТВИХ,
СМЕРТЮ СМЕРТЬ
ПОДОЛАВ,
І ТИМ, ЩО
В ГРОБАХ,
ЖИТТЯ ДАРУВАВ!

Воскресення день, просвітімось, люде! Паска, Господня Паска, бо від смерти до життя, і з землі до неба Христос Бог привів нас, пісню перемоги співаючих!

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
щирі побажання Вірним Церкви, читачам Вістника і цілому Українському Народові:
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція Вістника.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви.

З РОСІЄЮ НЕ ЛАДИТЬСЯ.

Наради нової Ліги (ЮНО) почалися справою Росії й Ірану. Росія не хоче забрати з Ірану війська і заявила на нарадах, що вона веде переговори з Іраном. Знов же Іран каже, що ні. А ЮНО мусить справу вирішувати, бо на те ж воно є, поки є. Та як вирішить і чи вирішить побачимо. Інша справа, що Росія безнастанно говорить свому населенню через радіо про аліянтів і світ поза нею лише зле. Коли і добре хтось про Росію скаже, то вона на зле перекручує. Вже Англія і Стейти постановили повідомляти росіян через свої радія про дійсний стан справи, та мабуть не буде з тої муки хліба. Отже хоч як латай, а все виходить діравим наверх.

ЧОРЧИЛ ВЕРНУВСЯ ДО АНГЛІЇ.

По довшім гостюванню в Америці Чорчил вернувся до Англії 26 березня.

ЗАВОРУШЕННЯ В ТРІЄСТІ.

Тріест є нині містом, яке хоче забрати Тіто, а італійці не хочуть дати. Отже послідними днями були там демонстрації і бійки на вулицях між комуністами і їх противниками. Ранених було 66, а арештованих 50.

КОРОЛІВСЬКА РОДИНА ДО АФРИКИ.

Вже є назначений воєнний корабель, Вангард, 45,000 тон, яким слідуючого року король, королева і їх дочки — княжна Єлисавета і княжна Маргарета Ровз, поїдуть до полудневої Африки. Корабель збудований в 1944 році

ДАРУНОК АНГЛІЇ ДЛЯ ПОЛЬЩІ.

Щоби помогти Польщі, Англія подарувала Польщі матеріялу на залізничі мости вартости 2,140,000 долярів. Хоч Польща нині, це наділі частина Росії.

ВЕРНУТЬСЯ ПРИ КІНЦІ ТРАВНЯ.

Канадійське військо, яке є нині в Німеччині, вернеться до Канади при кінци травня. Нині є там коло 20,000 канадійців.

ПОСТРІЛЯЛИ БОЛЬШЕВИКІВ.

Вістка з Варшави доносить, що польські повстанці задержали коло Додзі залізничий поїзд і застрілили 9 большевицьких урядовців.

1,500 ЗА ВИКРИТТЯ ВБИВНИКІВ.

У Винипегу хтось убив Р. Джансона, 'візника „таксі", а минувшого року в вересни подібно згинув Беджер. Тепер назначено 1,500 долярів нагороди тому, хто винайшов би вбивників одного, чи другого.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	**$73,391.52**
Церковна громада св. Володимира, Торонто, Онт., на умеблювання кімнати	250.00
Д-р Іван Верхомин, Едмонтон, Алта. (вже дав $325.00)	175.00
Йосиф Назаревич, Гейзелридж (Селтон), Ман., на умеблювання кімнати	130.00
Церковна громада св. Дмитрія, Ню Торонто, Онт., на умеблювання кімнати	129.50
Манітобська провінціяльна екзекутива Союза Українок Канади на конто умеблювання їдальні (вже зложила $350.00)	50.00
Жіноче Т-во ім. Марії Маркович, в Канорі, Саск., відділ Союза Українок Канади на конто умеблювання кімнати за $186.00	50.00
ЗБІРКА о. ЖЕЛІШКЕВИЧА	
Збірка на похороні бл. п. Миколи Хоми, Принс Алберт, Саск	11.00
Збірка на похороні бл. п. Мих. Скоротовія, Принс Алберт, Саск.	11.00
ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА	
Дм. Халатурник, учитель, Енгусвил, Ман.	10.00
Михайло Кучма, Сенді Лейк, Ман.	5.00
Василь Панків, Гудів, Саск. (гроші прислав п. С. Б. Микитюк)	20.00
Разом	$74,433.02

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXIV

Що було з тілом Йосафата давніше.

Інтересна річ знати, що було з тілом Йосафата. Покищо йдемо за описом в жовківським „Житті Йосафта".

Йосафата вбили в неділю 12 листопада, 1623 р. в Вітебську. Тіло було в воді 5 днів. Опісля лежало в церкві 9 днів і не тільки не псувалося, але ще стало красшим.

З Вітебська перевезено тіло до Полоцька і тут воно 14 місяців ждало похорону, що відбувся аж 18 січня, 1625 року. І до того часу тіло також не змінилося, а **„при мощах діялися безчислені чуда"**. Тут в церковній гробниці його поховали.

Вже 1 листопада, 1624 р. польський король Жигмонт просив папу Урбана VIII, щоби Йосафата зачислив до святих, і папа 1625 р. назначив комісію для розслідження життя Йосафата. Але комісія аж по трох літах взялася до діла. Оглядали тіло і воно було цілком незіпсоване, гнучке. Комісарі були вбрали тіло в ризи і посадили на троні серед церкви, а еп. Тишкевич Йосафатовою рукою благословив нарід. Повстав великий плач серед народу, і **навіть Йосафат зворушився**, лице його облив піт, а з очей почали течи сльози. Отже той піт і сльози використано так, що еп. Юрій обтирав той піт і сльози хустинами, дер на куски, роздавав народови, і **„стались они знов причиною многих нових чудес"**. Потім тіло зложено до гробу.

Але згадана комісія не вдоволила папи — мабуть не могла доказати святости Йосафата — і папа назначив другу комісію, що почали працю 3 серпня, 1637. Вона 21 серпня оглядала тіло. Волосся з голови і бороди випало і розпалося в порох, але тіло не було зіпсуте, хоч зісохле. Після того Лев Казимир Сапіга постарався о дорогу домовину і 1650 р. поставлено тіло на мармуровім престолі. Коли тіло до домовини вкладали **„сталося чудо"**, з рани на голові поплила кров. Та інтересне, що: **„при отворенню домовини побачив митр. Сілява, що вірні много кусників тіла і костей забрали собі на мощі"**. (Стор 269).

Коли би справді так було, як говориться, то це знов показувало би, якими дикунами були тодішні уніятські вірні. Замість зберігати дороге їм тіло, вони його рвуть, нівечать, і розтягають. Замість заховати його природну форму, вони його обезформлюють. Отже ніщо інше, як найнизшого степеня дикуни.

Пригадаймо собі для порівнання величаву церковну пісню: „Благопристойний Йосиф з дерева (з хреста) зняв пречисте тіло Твое, плащеницею чистою обвив, і пахощами намастивши, в гробі новім, покривши, положив".

Який гідний, який високо примірний образ! А це було 1600 літ перед Йосафатом. Чому ж по 1600 літам вірні так по дикому розривають тіло свого святого?

Та вдійсности не меншими дикунами є ті, що в „Житю Йосафата" звуть добрими вірними тих, що так по дикому поводяться. Поводяться так, що не видно в них ані розуму, ані сорому, ані побожности, ані етики (морали), ані естетики (почуття краси), ані людської пристойности — однакож в „Житю Йосафата" такі звуться дуже гідними вірними не такими, як „схизматики".

Тут згадати б, що 16 травня (мая), 1643 р. папа зачислив Йосафата до „блажених".

В 17-ім віку **було знов багато чудів** через Йосафатове тіло. В 1627 р. шведи хотіли забрати Полоцк, та завдяки Йосафатови „нагло наполошені чимсь втікли". В 1633 році москалі забирали Полоцк, але їм привиділося багато ворожого війська і вони втікли. А то було лише 50 осіб. (Стор. 270).

В війні між 1650, а 1655, коли Москалі заволоділи майже цілою Литвою, почитателі Йосафата перевезли домовину з тілом в незнане місце. Та поки війна велася, то чомусь наслідник Йосафата, Коленда, возив тіло сюди то туди по цілій Литві і Білоруси, замість заховати його в однім місці. Аж 1657 р. привіз до Супрасля, де мабуть спочивали до заключення миру в Андрушеві (1673).

По заключенню миру митр. Коленда повіз тіло до Полоцька. Подорозі зупинився в Вильні, де знов було **велике чудо:** тіло Йосафата мали везти шістьма кіньми, але коні не хотіли рушити з місця (зн. Йосафат забаг, щоби його несли!) Тоді вельможі, шляхта й урядники взяли тіло на рамена і занесли до церкви, де знов **було багато чудів**. Тут отворили домовину і тіло було „ненарушене і незіпсоване". (Стор. 271).

В річницю смерти Йосафата привезли тіло до Полоцька, і тут **„діялись нові чуда"**.

Коли по смерти короля Івана Собіского настав в Польщі нелад і війни, Василіяне передали діло Йосафата кн. КаролевиРадивилови. Він мав все віддати, коли настануть мирні часи.

Однакож не додержав слова. Він віддав Василіянам дорогоцінности і домовину, але тіло собі затримав. Тут були спори і процеси за зворот тіла (Стор. 278). Вкінци О. Лодієвський, ігумен більського монастиря, замурував тайком тіло в замковім мурі і ніхто не знав, де воно ділося.

Аж 1767 р. знов виставлено тіло до прилюдного почитання, і відтепер тіло спочивало в Білій до наших часів.

Такі оповідання про Йосафатове тіло маємо в жовківськім „Життю Йосафата", виданім 1902 року.

ОБМЕЖАТЬ ПШЕНИЦЮ НА МУКУ.

В Канаді думають обмежити скількість пшениці на меленя муки і на виріб горівки, щоби мати більше пшениці для висилки до голодної Европи. Показуєсь, що тут дуже багато хліба та іншої поживи марнують в реставранах, готелях, а то і по домах. Сухий, та черствий хліб, який можна переробити на іншу добру поживу, викидають нераз оберемками — на смітник. Переглядаючи сміття, яке щоденно з міста вивозиться, обчисляють, що кождого дня в Винипегу викидається на сміття 57,000 фунтів поживи — хліба та ще чого — що можна би ще вжити, як добру поживу.

СИДІЛИ НА БОМБІ 4 РОКИ.

В Лондоні перед 4 роками впала німецька бомба і знищила один бік хати. Родина хату направила, і дальше в ній мешкала, думаючи, що бомба [illegible] експльодувала. Тепер виявилося, що 2000-фунтова бомба лежить в [illegible] почалася робота, щоби бомбу усунути.

ВЕСНА — НАДІЯ — СІВАЧ.

Весна, це час сіяння і садження з надією на жниво.

І Вістник має весну — він [illegible] сіє, з надією, що прийдуть жнива і щось з того вродиться. Він надієсь, що його зерно почне рости і виросте в людей в гарні думки, в добру волю, в більшу і ширшу свідомість.

Весна вимагає праці і плати. Хто наймає робітника — платить, хто купує зерно — платить. Хто хоче мати на полі сівача-робітника [illegible] про нього дбати. Треб заплатити тому, хто порадить, як і що можна би [illegible] бити.

Вістник є тим сіячем, що сіє на широкім полі — сіє гарні думки, гарні відомости, гарні поради, як і що робити щоби наше життя стало кращим, наша праця кращою, наш дім кращим, наше окруження кращим і для нас і перед Богом.

Доброго робітника кождий цінить і винагороджує його. Отже і Вістникови те саме належиться. Він сіє, він радить, отже хто пошле 5-річну передплату, той покаже, що він сівача винагороджує і помагає йому, щоби ще більше міг сіяти.

Отже зробіть так, щоби і Вістник міг мати нагороду за свою працю.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ-РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ.

Адам Ковалишин, Райн, Саск.
К. Гозда, Фишінг Ривер, Ман.
Василь Кіцан, Тіодор, Саск.
А. І. Боднарчук, Арран, Саск.
О. С. Брик, Винипег, Ман.

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ВЕЛИКДЕНЬ...

Великий піст ставить нас на порозі одного з найбільших свят — Великодня. Від Квітної Неділі добрі християни строго додержують піст і приготовляються до Великого свята. Український Великдень відзначується своїми ріжними стравами, печивами, писанками, галунками, гагілками та небуденними порядками як в хаті, так і поза хатою. Важний український звичай велить нести паску, бабу та інші страви до церкви. Які то веселі Великодні Свята можуть бути тим, що знають їх значіння й додержують українські Великодні звичаї.

Коли Христос воскрес із мертвих, то крім великої радости, відродилась надія в вічне життя та ласку й милосердя Боже. Христові ученики пізнали правдивого Бога й пішли слідам Його Науки. З Христовим Воскресінням хай воскресне й в нас надія та віра в Бога; хай в наших серцях пробудиться заспаний християнський дух.

Нині, більше ніж коли, нам треба знати Бога й жити Його наукою. Тож хай Христове Воскресення стане початком і ясного християнського життя!

Хай воскресне в нас надія, сила й витревалість — щоби ми могли поборювати всяке лихо на шляху нашого життя та дійти до кращої будуччини.

Хай сяєво Христового Воскресіння освітить нинішну темряву й покаже нам шлях до кращого.

Нині вороги катують український народ [illegible] хочуть його знищити. Це пригадує нам, як колись безбожні мучили Христа. Христос був розпятий — але [illegible] опісля воскрес і смуток перемінився в велику радість. Подібно прийде велика радість й для українців, коли воскресне [illegible] й доля українського народу.

З нагоди Христового Воскресення, желаю читачам Вістника й всему українському народови веселих та успішних Великодних Свят.

Христос воскрес!

Орест Горчинський.

ДАНИЛО ПАЛОМНИК.

В часах наших перших князів побожні українці відвідували ту землю, де жив Христос.

І тодіто пішов був до Єрусалиму ігумен (настоятель) монастиря, Данило, десь з Чернигівщини, і святкував в Єрусалимі Великдень. Опісля описав він свою подорож.

Каже він, що на Страстнім тижни дістав він дозвіл поставити на Гробі Господнім лямпу за українських князів, за землю і нарід український.

І поставив. Це від нього була щира жертва і щира молитва за те, що було дороге його души.

Данило — а звуть його Паломником — був побожним чоловіком, а разом і добрим сином свого Народу і патріотом своєї справи.

Нині йдуть люде до Церкви на Великдень раньше, ніж звичайно, і дехто вважає це завеликим трудом. А Данило йшов пішки з північних сторін України до Чорного Моря; а переїхавши кораблем, ходив пішки по Святій Земли — і не нарікав. Бо він був великим християнином і великим патріотом.

Отже згадуючи його при надходячім Великодні, поступаймо так, як він поступав!

К. П.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

III

Найбільше спустошення України було в тім, що знищена була в українців віра у власні сили. Було таке, що на перший погляд і самому Шевченкови нераз здавалося що:

Було колись — минулося,
Не вернеться знову...
Не вернуться сподівані,
Не вернеться воля,
Не вернеться козаччина,
Не встануть гетьмани,
Не покриють Україну
Червоні жупани...

Але та ніби зневіра була лише відгомоном тої загальної зневіри. Повторивши те, що другі говорили і думали, Шевченко твердо заявляє:

Не вернеться... А я брате,
Таки буду сподіватись,
Таки буду виглядати,
Серцю жалю завдавати!

На такій великій непохитній вірі, на такім незломнім бажанню засновувалася Шевченкова праця, і тому вона була такою сильною і животворною.

Перед очима всіх була руїна, над якою стояла ворожа сила і гасила ті слабонькі іскри, що потрошки тліли ще в українськім попелі. Московщині здавалося, що з Україною справа скінчена і вже ніщо не поставить її на ноги. Подібно здавалося і тим українцям, що руководилися розумовими обрахунками.

Не так розумів справу Шевченко. Його міркования засновувалися не на обахунках, але на великім бажанню відбудувати те, що в руїнах; в нього була для того така велика віра, що не числилася з обставинами.

Звичайний чоловік працює в межах обставин, а великий чоловік самий творить обставини і супротиставить їх тим обставинам, які вже є. Для нього найважнішим є те, чого він хоче і що він робить, а не те, що другі роблять. А в основі його праці є сильна віра, що діло, яке він робить, добре діло, і тому не може пропасти. Не докінчить його він, то докінчать другі — але докінчать! Це та віра, яку порівнував Христос до гірчичного зерна.

Ставши на тому, що **Україна була, є і мусить вічно бути,** Шевченко готовив свою працю на великі розміри. Замість лише журитися тим, що було і минуло, тим, що поруйноване, він починає його відбудовувати величавими описами: ось козацтво на вороних; а там гетьмани з бунчуками; там змальована велика українська сила в Гайдамаччині; а там могили розмовляють; а там гарні українські села, хоч в них нарід убогий...

Так нагадуючи минуле, Шевченко приходить до висновку, що неминуче:

Встане Україна!
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти.

Багато було тоді тих, що цілком опустили були руки — бо нінащо вже працювати; опустили очи — бо пощо на руїни дивитися; зреклися надії — бо нема вже на що надіятися... Та якраз посеред таких відносин зявляється Шевченко і підносить небувалі дотепер заклики:

Подивіться на рай тихий,
На свою Вкраїну!
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну!

Розкуйтеся! Братайтеся...

— — — — — — — — —

У нас Брути і Коклеси
Славні незабуті!
У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слала,
Степом укривалась...

— — — — — — — — —

Все розберіть, та спитайте
Тоді себе: що ми?
Чиї діти? Яких батьків?
Ким за що закуті?...

— — — — — — — — —

Свою Україну любіть!
Любіть її во время люте,
В останную тяжку мінуту
За неї Господа моліть!

Це не була мова, яку чулося щоденно кругом — це була громова мова Пророка. Кілько в ній великого змісту! Який могучий поклик до праці для української справи!

І знав Шевченко, що мало було тих, які до нього прислухувалися, бо говорить він:

І все спочиває.
Тільки я мов окаянний
І день і ні плачу
На розпутях велелюдних,
І ніхто не бачить!
І не бачить, і не знає,
Оглухли, не чують...

І справді було мало тих, що до його мови прислухувалися і це його боліло, але не зневірювало. Він говорив, як говорять пророки — говорять вони самі з собою, говорять до німих стін, говорять до зір серед ночі, говорять до дітей, до одиниць, до товпи, до засохлої пустині; говорять до глухих, німих, сліпих, сплячих, мертвих, нерозумних і ще ненароджених...

Читаючи „Кобзаря" бачимо, що точно на такий лад говорив Шевченко — до всего і до всіх говорив, і про все говорив. Все кругом чуло його слово.

Коли ж минав час, то як все від того слова перемінялось: глухі почали прислухуватись, сліпі придивлятися, недумаючі почали думати, недбалі почали інтересуватися, сплячі піднимаються, мертві оживають, Зневірені беруться запопадливо до праці... Все життям наповняється, все воскресає.

І не тілько колись, не тільки тоді... Голос Шевченка докотився відгомоном і до нас; він перейде і до наших потомків — а все з тою животворною силою.

АНГЛІЙЦІ, ЧИ ЖИДИ?

Від давна ведеться вговорювання в англійців, що вони походять від Яковового сина Юди. Мовляв, коли 536 року жиди верталися з Вавилонської неволі, то племя Юди пішло до Европи, дісталося до Англії, отже англійці це чисті потомки того племени. Про те дехто пише книжки і пише в газетах; є навіть організація для того — „Британський Ізраїль". З Лондону доносять, що невдовзі почнеться в Англії, в Канаді, та ще де, сильна кампанія, щоби переконати англійців, що вони потомки Юди, отже правдиві жиди.

ВІДДАЄ ПО 50 ЛІТАХ.

Бувший поштар, а нині редактор в Ст. Мерис, Кан., дістав недавно лист з 20 долярами від невідомої особи. В листі говориться, що перед 50 літами автор листа дістав 20 долярів більше здачі, ніж мав дістати, і не віддав грошей тому, що помилився. Тепер він старий і хоче полагодити свої рахунки з Богом. А хоч сам бідний, то все ж хоче мати совість спокійну. Така сила совісти!

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3628, — WINNIPEG, MAN.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

В Ньому, у Христі Господі, — Життя і Життя це — Світло людям.

Іоан 1: 4.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Мої во Христі Брати і Сестри,
Отці Со-Пастирі і Діти Церкви!

Все, що є на світі, все, що ми бачимо навколо нас: скелі, рослини, тварини, люди — все це жие. Все це має дар життя од Бога. Чим вище життя, чим складніше воно, тим повніш виявлений дар жити, життя відчувати, життям радіти.

Найвища формація життя, що її ми можемо бачити, пізнавати, розуміти, слідити за нею, є наша формація — чоловік. Чоловік не лише жие. Він знає, що він жие. Чоловік свідомий свого життя, свого окремого життя. Чоловік має самосвідовість.

Ні скелі, ні рослини, ні тварини самосвідомости життя не мають. В самосвідомості головна відміна чоловіка. Чоловік може вдивлятись в своє життя, пізнавати його, шукати причини і значіння цього життя. Самосвідомість дає чоловікові високий стан вінця видимого життя, стан завершення цього життя. В самосвідомості життя в чоловіці, за Божим проводом, наростає Світло, духовне Світло. Чим далі, це Світло все більш ясніє. В нім наростає правда, добро, любов — ознаки образу і подібности Того, Хто дав дар життя.

По мірі зросту в душі чоловіка правди та любови, цих ознак Божого в чоловіці життя, чоловік починає відчувати: його життя не кінчиться, не може кінчитися, воно Боже, воно безсмертне.

В самому собі, в глибинах своєї душі, чоловік завжди мав і тепер має велику, невгасиму правду, що він не лише жие тепер, а буде жити вічно. Правда ця — Світло, велике Світло провадюче чоловіка через це життя.

Люде ріжних племен та народів, через тисячліття їх переходів тутешнім життям, завжди вірили у вічність, у невмиручість життя. Це тому, що вони в це вірили, вони творили ріжні релігії, будували храми, укладали закони. Вони укладали закони кращого, вищого, життя, бо вони вірили, що чоловік в будучому, у вічному життю понесе наслідки свого теперішнього поступовання: нагороди або кари.

Віра у вічність життя була для людей особливо могутнім двигуном до всього кращого, чистішого, святішого. Цією вірою у вічність життя, цим Світлом провадючим Бог все підносив і тепер підносить духовний рівень життя людей і так веде їх до вищої, Йому одному відомої цілі життя.

Син Божий перейшов людським життям на землі як Богочоловік. Він дав нам Його святі заповіді. Він лишив нам Його науку. Він заповів нам ступати в Його сліди. На життя Він навчав дивитися, як на святу жертву любови до ближніх і до всього, у вірі в Бога і в покорі Йому.

Син Божий не лише навчав. Він сам пройшов таку жертвенну, во імя любови, путь життя в покорі Його Небесному Отцеві. Ця путь життя вела Його на Голготу, на Гору Розпяття, дала Йому смерть у важких муках. І цю гірку чашу страждань і смерти прийняв Син Божий в покорі Отцеві.

Чи могло скінчитися безслідно і раз на все завмерти таке чисте, святе, непорочне Життя? Ні. Таке життя невмируче. Для нас воно стало великим прикладом, Світочем ведучим.

Син Божий не лише дав нам святі Його навчання, не лише показав путь життя, Він наочно явив всім нам, до чого таке життя приводить. Воно приводить до Воскресення. Він воскрес Смерти нема. Воно веде до Вознесення. Є вищі сфери, пляни життя. До них нас Отець за проводом Сина, силою Духа Святого підносить.

Те, в що тисячліттями люди вірили, те саме наочно увявив нам Син Божий Своїм Воскресенням. Замість віри в невмиручість, у вічність життя ми маємо тепер в цьову переконання і певність

В теперішніх жахливих часах, коли так багато вбивств, руїни, горя й сліз, коли мільйони людей були винищені війною, виголоджені ворогами, напасниками, коли ще й тепер мільйони караються важкою невільничою працею, або в роспуці од знищення всього, що мали; в теперішніх часах заслань, розстрілів, знущань — світ особливо потребує цеї правди, цього світла Воскресення.

Христос воскрес! Є воскресення! Є невмируще життя!

Шаліє злоба людей-звірів, людей, що запехали в собі всякий слід образу Божого. Заливає все мутна повінь людського зла та горя. Нехай же не жахається душа Ваша, серце Ваше! Над усім цим розливом біди, горя, гріха й смерти царить Правда Вічна, Любов Бога Всяку слезу Господь обітре. Всяку кривду Господь виправить. Всяке горе Господь потішить. Як? Це Господь сам знає. Нам лише треба довіритись Його всемудрому Проводу, Його Всемогутности і нашім заспокоїтись, в цьому знайти мир душам нашим.

Цей мир, це заспокоєння нехай завітають до сердець Ваших, мої Брати і Сестри! Нехай вогнем віри горять наші серця, особливо тепер, в часах, коли Рідна Земля наша в черговім розпяттю, коли вона кровію залита, коли її Діти поневіряються на скитальщині, або засланних, або таки дома, в упосліджению

Теперішне життя не кінець життя. Є Воскресення і Вічність. У Вічности царюватиме лише Правда Божа, обійматиме всіх Любов Божа. Це повинно давати нам віру і заспокоєння.

У Христі Господі — наше Життя! Його Життя — Світло людям. Світло нам всім.

Воно нам світить тепер і світитиме вічно.

Це життя вічне і невмируще:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

†

ІОАНН ТЕОДОРОВИЧ.
З ласки Божої, волею Церкви Архиепископ Американський і Канадійський,

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

ЛЕКЦІЯ 52.

І явилась Ілія з Мойсеєм і розмовляли з Ісусом.

Мр. 9: 4.

Ілія.

Розділені царства (Ізраїльське і Юдське) воювали і так себе ослаблювали. Дотого царі женилися з поганками і ті приносили своїх божків, та заводили поганські звичаї. Тоді почав Господь посилати між нарід праведних мужів і вони часто наперед говорили, що має статися, і так ставалося. Люди звали їх пророками. Пророки кликали царів і нарід до покаяння, а непослушним предсказували кару від Бога.

Одним з таких пророків був Ілія. Він то заповів посуху на три і пів року і голод. Цар Ахав хотів за те Ілію вбити. Ілія відійшов в пустиню, де пив з потока, а круки приносили йому їду. Як висох потік, Ілія пішов до міста Сарети в чужім краю і там перебував у вдови, що мала підростка сина. В неї було трошки муки і олію і всі троє тим живилися. Ні муки, ні олію не зменшалося, як довго там був Ілія.

Сталося, що син тої вдови помер. Вдова жалувалася на Ілію, думала, що через него на ню кара божа впала. Ілія взяв тіло хлопця до своєї кімнати і молився, щоби Господь привернув душу помершому. І Господь вислухав молитву і Ілля привів хлопця до матері здорового.

При кінці означеного часу посухи вернувся Ілія до царя Ахава. Ахав сказав до Ілії: Чи то не через тебе всі нещастя спадають на моє царство? Пророк відповів: Не через мене, але через тебе і твій дім, бо не сповняєте божих заповідей. Одначе зроби ось що: Склич всіх поганських жреців на гору Кармель. Нехай вони приготовлять жертву своїм ідолам (божкам), а я своєму Богу Котрий Бог вислухає молитву, і зішле вогонь та опалить жертву, Той буде нашим Богом.

Жреців (священиків) божка Ваала було 450. Вони приготовили жертву і кликали до Ваала від раня до вечера, але відповіді не було. Під вечір Ілія помолився і впав вогонь з неба та спалив жертву і каміння, і висушив воду коло жертівника. Всі люди закликали Господь Ілії нашим Богом

Ілія казав людям йти до дому, бо дощ мав падати, а сам пішов на гору молитися. І ось показалася від моря маленька хмара. Хмара зближалася і росла, а дальше покрила цілий край. Впав перший дощ по трох і пів роках і наповнив потоки, і джерела, і керниці.

Ілія не вмер, як другі люде. Його взяв зі землі огненний віз. Плащ його впав на його ученика Елисея

Питання:

1. Як нарід себе ослаблював? 2. Як опоганював себе? 3. Кого посилав Бог до людей? 4. Що робили пророки? 5. Хто був Ілія? 6. Як називався цар, що жив за часів Ілії? 7. Що предсказав Ілія? 8. Як називалося місто, де жив Ілія? 9. Що сталося зі сином вдови? 10. Що сталося на горі Кармель? 11. Чи Ваал післав вогонь на свою жертву? 12. Чому? 13. Чи Ілля помер, як другі люде?

ЗАТОПИЛИ 22 КОРАБЛІ.

Тепер виявилося, що німецькі підводні затопили 1942 року 22 кораблі на Ст. Лоренс ріці в Канаді. Був оден день, коли були затоплені 4 кораблі.

ТРИРІЧНИЙ ЗВІТ З ПРАЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТО, ОНТ.

Урядники Української Православної Громади в Торонто від 1943-1946 року.

Сидять з лівa перший ряд: Мик. Протас — член заряду, Ем. Охітва — заст. голови громади; Мих. Білий — голова громади; о. П. Самець — [illegible] касієр, Вас. Юрійчук — [illegible] трост і старший брат.

Стоять. Другий ряд: С. Юсипчук — член Контр. Комісії; М. Ґарасимюк — голова Контр. Комісії; О. Федорів — церк. трост; Ст. Пелешок — секр. рек.; О. Добровольський — господар; В. Бельбас — секр. фін.; Н. Никорук — трост

Хоч звіти не належать до матеріялу, який всіх інтересує, то всеж можуть вони заінтересувати тих, що провадять подібну громадську працю, отже і зі звітів може бути користь для загальної української праці.

Нижче подаємо звіти з років 1943-4-5, тобто з трох літ.

В тих трох роках було в нас 27 місячних зборів, Надзвичайних 4, Піврічних 3, Річних 3. Засідань Заряду 146, Спеціяльних Засідань 1. Дальше було Палення Моргеджа, Празників було 3. Річниці Громади 3, Архиерейських Візитацій 2, Спільних Обідів 14, Пікніків 5, [illegible] рефератів 18, Відчитів 13, Концертів 33, Концертів Рідної Школи 8, Представлень 69, Фільмів 8, Дебат 5 та багато Прощальних Вечерків.

Від уступившого уряду, 25 січня, 1943, перебрано виплачену площу під будову нової церкви, та церковний будинок з довгом около 11,00 долярів.

(Увага Редакції: Між другим матеріялом надіслано три друковані подрібні звіти, та з уваги на брак місця в Вістнику ми подаємо лише те, що конечніше й интересніше. Точніше подаємо зі Звіту 1945 року, який дасть поняття про другі звіти)

В 1943 р. було Загального приходу $11,926.86. Розходу було $6,253.73. Чистого приходу було за рік $5,673.13. — Маєткова вартість до кінця 1943 р. була $39,616.00

В 1944 р. було загального звичайного приходу $14,029.72; дотого ж прихід Будівельного Комітету $3,739.23, отже разом $17,768.95. Розходу було $4,965.70 Чистого зиску було $12,803.25. Стан маєтковий $47,298.25.

Приходи в 1945 році:

З таци на Богослуженнях	$2,878.22
Вкладки	522.00
Представлення і Концерти	1,074.45
Рент	1,192.50
Оголошення	199.50
Хрест і Вінчання	241.36
Жертви	1,874.50
Вістник	23.45
Рідна Школа	356.60
Недільна Школа	14.67
Жіноче Товариство	260.46
СУМК	125.00
СУМК (молодший)	100.00
Буфет	145.25
Коляда	941.52
Підприємства	2,521.79
Базар	2,695.36
Відсотки з Бондів	138.50
Відсотки банкові	72.81
Разом	$15,377.94

Розходи в 1945 році:

Оголошення	$ 276.26
Всякі прилади	426.[illegible]
Нагороди	275.00
Платня	3,054.55
Асекураційна премія	22.00
Паливо	410.16
Світло	175.97
Вода	34.07
Направа будинку і др.	643.68
Консисторія	128.00
Газ	43.75
Телефон	9.60
Разом	$5,499.57
Чистий зиск в 1945 р.	$ 9,878.37
Стан маєтковий	$57,176.62

До висше поданого можна додати $1,273.42, які уряд придбав в січни 1946, хоч та сума ввійде до слідуючого звіту Такою сумою започатковуєсь будову нової церкви, може ще цеї весни.

Треба звернути увагу, що з таци прийшло за три роки $8,198.57, а це вказує на жертвенність торонтонських православних українців. За це належиться також признання голові громади, п. М. Білому, що завів ковертки, як корисний спосіб; також парохови о. П. Самцеви і членам уряду, що поширювали їх між членами. Спосіб принявся, як корисний

Члени вкладали в коверти від 25 ц. до 1.00. А є родини (чоловіки і жінки), що в кожду ковертку клали по 1.00, отже родина зложила за рік 112 дол. А ті, що забрали ковертки першого року, питали за ними другого року і третого.

Також п. Білий заснував Будівельний Комітет ще 1942, був вибраний його головою й остався ним на 1946 рік. Першого дня заснування Будівельного Комітету п. Білий зложив 400 дол., а до нині дав 600 дол. Але на тім не кінець, бо п. Білий їздив ще своїм автомобілем де лише міг, самий, чи з о. Самцем і збирав жертви. По його думці треба збудувати найкращу церкву, яка лише може бути.

На нову церкву п. Білий тримає напоготові 4,000 дол і дасть, коли будова буде в розгарі; а в конечности ще додасть. Бо каже він: „Я ніколи не жалую на потреби нашої Церкви, бо коли на Церкву даю, то Бог дає мені подвійно". Подібно розуміє жертвенність і пані Біла.

Згадати, що п. Білий умеблював одну кімнату в Інституті в Саскатуні і має там на науці сина. Він то і на Колегію вже дав і, як чуємо, ще дасть... Каже він, що виховавчі наші інституції є для нього дуже важною справою і він рад їм помагати. Його дотеперішня жертвенність стоїть вже між першими.

Та не можу не згадати і про добру та щиру волю, а з тим гарну кооперацію всіх урядників між собою, від чого залежить вся добра праця. Я особисто дуже вдоволений, що працював три роки з такими урядниками — людьми доброї волі, витревалими і жертвенними.

С. Пелешок.

КРАВЕЦЬ, МІЛЬЙОНЕР, ФІЛЯНТРОП.

Березня 19 вмер в Міямі Біч, Фла. фабрикант, Моріс Фальк, фабрикант мільйонер, що полишив по собі живий примір, як дбалий чоловік може вийти з низької долини на високу гору.

Фальк, син кравця з Пітсбургу, Пан. Коли мав 14 літ, працював в кравецькій робітни, а вечером ходив до „бизнесової школи". Його інтересував промисл і він запопадливо читав життеписи великих промисловців (фабрикантів і др.)

Маючи 27 літ Фальк став спільником Генрі Вайскопа, що мав драптиву фабрику, топив і перечищував деякі металі. За час фабрика почала богатіти, її назву перемінено, опісля вона ще поширилася під новим іменем. І так Фальк став багатим чоловіком — мільйонером.

Та ще важніше те, що Фальк не загубився в своїх мільйонах. Він став визначним мільйонером-філянтропом (великим жертводавцем). Багато грошей він видавав на всякі наукові і добродійні цілі (головно жидівські, бо він був жид) — 300,000 для Карнегі Інституту, 400.000 на досліди демобілізації і реконструкції (1943—4 р.) і др. Але найбільша його жертва була 10 мільйонів долярів на „релігійні, добродійні і виховавчі цілі". Це дав він 1939 р. на заснування фундації в память своєї жінки для вже сказаних цілей.

Щодо своїх становищ, то був він директором своєї компанії, а дальше директором Еджвоте Стіл Ко., Блав-Накс Ко., Фармерського Щадничого Банку, другого подібного банку, Фамерської Щадничої Трост Ко. та Релаєнс Лайф Іншуренс Ко.

Це все живим примірoм показує, як дбалий, відважний і витревалий молодий чоловік може самостійно піднестися в життю дуже високо — може стати і богатим і великою силою в народній праці.

БАЧИТЬ БОГ ПРАВДУ, ТА МОВЧИТЬ.

II.

Одного дня привели сюди багато свіжих засланців. Вечером старі арештанти окружили новоприбувших і розпитували, з котрого хто села і за що засуджений. Тутже недалеко сидів Аксіонов, похиливши голову, і прислухувався розмовам.

Оден з новоприбувших, високий, сильний, може 60-літний, з коротко обстриженою бородою, розповідав, за що його арештовано.

— О так товариші! — говорив він — я тільки відвязав коня від саний і за те зробили мене злодієм. Я толкував, що я брав коня лише на те, щоби скорше дістатися до дому, а там пустити його; дотого ж кінь був мого близького товариша і я думав, що все буде гаразд.

— Отже як вийшло? — почали допитуватись.

— Вийшло так, що не гаразд: сказали судії, що я вкрав коня, хоч не могли доказати, як і коли я це зробив. Хоч раз давно я дійсно зробив зло, за яке я вже давно міг тут бути, але тоді мене невислідили. А тепер заслано мене задармо. Та правда... Я вже і передтим був на Сибірі, хоч і недовго.

— А звідки ви? — спитав хтось.

— З Владиміра. Мій рід з того містечка. Я звусь Макар, а часом звуть мене ще Семенович.

Тут Аксіонов підніс голову і сказав

— Скажи мені Семеновичу, чи знаєш ти щонебудь про купців з Владиміра — Аксіонових? Чи жиють ще вони?

— Чи знаю їх? Певно, що знаю. Аксіонові є багачами, хоч батько їх десь на Сибірі; грішник, як і ми, здається А як ти дідусю дістався сюди? — запитав він Аксіонова.

Аксіонов не любив розповідати про свої нещастя. Він тільки зітхнувши ска-[illegible]

- За мої гріхи караюся в тюрмі вже 26 літ.

— Які гріхи? — спитав Макар Семенович.

Аксіонов лише сказав, що здається — за них він карається. Не хотів більше розказувати. Але його товариші розповіли новоприбувшим, як Аксіонов попався на Сибір; як хтось замордував купця і вложив ніж між Аксіонові річи, й Аксіонова за те несправедливо засуджено.

Коли Макар почув все те, він глянув пильно на Аксіонова, вдарився рукою по коліні і сказав:

— Так це цікаве! Дуже цікаве! Але як ти вже постарівся, діду!

Інші почали питати, чому він так здивувався і де він передше бачив Аксіонова, але Макар не відповів Він лише сказав:

— Це дивно, що ми тут знов зустрілися.

Ті слова піддали Аксіонови гадку, чи не знає цей чоловік, хто вбив купця, і він запитав:

— Чи чув ти Семеновичу про ту справу, або чи бачив ти мене колись передтим?

— Чому ж би не мав чути? — відповів Макар. — Аджеж поголоска була пішла по цілім світі. Та це було давно, тай я забув вже, що чув...

— Може ти чув, хто вбив купця? — спитав Аксіонов.

Макар засміявся і відповів:

— Мусів то бути той, в чиїм мішку знайдено закріваблений ніж, отже висновок такий: „Не зловив за руки, не кажи, що злодій.— бодай так пословиця говорить. А зрештою як міг хтось встромити ніж в твій мішок, як ти тримав його собі під головою. Це ж певно розбудилоби тебе.

Коли Аксіонов почув ті слова, він відчув, що це був той чоловік, що зарізав купця. Отже встав і відійшов від гурта.

Цілу ніч Аксіонов не міг заснути. Він чувся дуже нещасним і всякі привиди ставали йому перед очима. Йому пригадалась жінка, і немов тепер стояла перед ним так, як тоді, коли прощався з нею, вибираючись на ярмарок.

Він бачив її очи і вираз її лиця; він бачив її усміх, він чув її слова. Бачив він і свої діти зовсім ще маленькими — одно накрите плащем, а друге при грудях матері

Згадав він і себе - яким молодим був він тоді, яким веселим. Згадав ту хвилю, як він сидів на ґанку в коршмі і грав на гітарі, не сподіючись лиха, поки його арештували.

В своїй уяві він бачив і те місце, де бито його канчуками, бачив своїх катів, людей, що стояли довкола, бачив кайдани, бачив арештантів. Бачив всі 26 літ тюрми і свою передчасну старість. І чув ся тепер таким нещсним, що готов був відобрати собі життя.

А все то діло того злочинця! — думав Аксіонов.

І така лють охопила його до Макара, так загорів пімстою, що вже не дбав, хоч би і сам загинув.

Він повторяв молитви цілу ніч, але це не вспокоювало його Другого дня не підходив близько Макара, навіть не дивився на нього.

Так минуло два тижні Аксіонов не міг спати в ночи і чувся так нужденним, що не знав, що з собою робити

Одної ночі проходжуючись по тюрмі зауважив він, що зпід одної лавки, на яких арештанти спали, котилися грудки землі. Він зупинився, щоби приглянутись, що тому за причина. Нараз з перестрашеним лицем вилів зпід лавки Макар. Аксіонов хотів перейти не дивлячись на нього, але Макар схопив його за руки і сказав, що він викопав діру попід мур тюрми, виносячи щодня потрохи землі в чоботях і висилаючи її на дорозі, коли арештантів гонять до роботи.

— А ти старче сиди тихо - сказав Маккар — то і ти видістанешся на волю; але якщо промелеш язиком, то смерть тобі!

Аксінов аж трясся від злости, дивлячись на свого ворога. Він вирвав руку і сказав:

Утікати я не маю охоти, а вбивати мене ти не потребуєш, бо ти вбив мене вже давно А про те, чи виявлю я тебе, чи ні, буде рішати Всевишній.

Другого дня, коли арештантів гнали до роботи сторожі зауважили, що кількох арештантів висипали землю з чобіт. Перетшукано тюремні келії і відкрито тунель

Приїхав самий ґубернатор і зачав допитувати арештантів, хто викопав той перехід попід мур. Всі заявили, що нічого не знають. Ті, що знали, не хотіли виявляти, а то сторожі засікли б Макара різками на сверть. Вкінци звернувся ґубернатор до Аксіонова, і сказав:

- Ти старче є правдомовним чоловіком — отже скажи мені, як перед Богом, хто викопав той тунель?

Макар стояв цілком байдужий, дивлячись на ґубернатора, однакож ні разу не глянув на Аксіонова.

Аксіонови почали трястися губи й руки і довший час не міг він слова промовити. А думки блискавкою пересувалися в голові.

— Чому — думав він — маю сиривати того, що зруйнував моє життя? Нехай заплатить за мої терпіння! Та коли скажу, то вони готові вбити його різками. А може я несправедливо підозріваю? Та вкінци яка користь буде мені з того?

— Ну старче — повторив ґубернатор — говори правду: хто копав той перехід попід мури?

Аксіонов глянув на Макара Семеновича і каже:

— Ваше Величество, я не можу сказати. Це не є Божа Воля, щоби я сказав. Робіть зі мною що хочете, я в ваших руках.

Хоч і як ґубернатор напирав, Аксіонов не хотів нічого більше говорити, і так справу залишено.

Тої ночі, коли Аксіонов лежав в ліжку і зачинав дрімати, хтось тихо ввійшов і сів на ліжко. В темноті Аксіонов пізнав Макара.

— Чого ти більше хочеш від мене — спитав Аксіонов — чого ти прийшов?

Макар мовчав. Тоді Аксіонов сів і сказав:

- Чого ти хочеш? Забирайся, а ні, то я покличу сторожу.

Макар нахилився і вишептав:

— Іване Дмитричу, прости мені!

- - Що простити? — спитав Аксіонов.

— Це я зарізав купця і встромив ніж між твої річи. Я хотів і тебе вбити, але зачув крики на дворі, і тоді встромив ніж між твої річи і втік через вікно.

Аксіонов мовчав. Макар зсунувся з ліжка, став на коліна і почав благати.

— Іване Дмитричу, прости мені! На милість Божу прости! Я всім розкажу, що то я вбив купця, отже тебе пустять до дому.

— Це легко тобі говорити [illegible] Аксіонов — але я через тебе витерпів 26 років. Куди ж я тепер піду? Жінка вмерла, діти мене забули — я нігде не маю місця.

Макар не вставав, але товк головою о долівку.

— Іване Дмитричу, прости мені! — благав він крізь сльози. — Коли сікли мене канчуками, не було воно так тяжко, як бачити тебе перед собою... І ти ще милосердився надімною. О, ради Христа прости! — І він зачав ридати.

Слухаючи його Аксіонов і собі заплакав

— Нехай Бог прощає тобі! Може я сто разів гірший від тебе...

І по тих словах на серці в нього стало легко, хоч вертатися до дому він таки не думав.

Опускати тюрму в нього не було бажання, бо сподівався, що послідна година його життя недалека.

І хоч Аксіонов не бажав собі того, Макар виявив свій гріх. Але коли прийшов приказ увільнити Аксіонова, його не було вже між живими.

Лев Толстой.

ЗЕМЛЕТРУС — ЗГИНУЛИ СОТНІ.

Через два дні, 31 березня і 1 квітня був на Тихім океані землетрус, що розтягався на 7,000 миль, від Аляски далеко на полудне. Від того повстали великі филі, що понищили багато на берегах Аляски і на Гавайських та других островах, а трошки і на берегах Каліфорнії. Мало згинути 196 осіб, а про 160-ох покищо нема вістей.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖА П-ВА ПАТРИЛЮКІВ.

(Ріджайна, Саск.)

В понеділок 19 листопада 1945, ввечір зачались сходитись члени церковної громади, Народного Дому, Жіночого товариства і СУМК й приятелі до Нар. Дому, щоб звеличати 25-літні роковини т-ва П. О. Патрилюків. На означений час введено шановних ювілятів в присутности найстаршого сина. Музика заграла марша і в супроводі дружки і дружби (заступали їх пані А. Титенич і Н. Масиник) посадили "молодят" на почесне місце, де усе було прилагоджене.

Тоді виголосив святочну промову п. Н. Масиник, обясняючи значіння свята і його вартість. П-тво Патрилюки походять з Січ, Манітоба Вони там зросли, там повінчались, а тепер замешкали в Ріджайні, виховали двох синів. Старший Олекса уже дома, а молодший ще при війську при маринарці. Тут треба згадати, що п. Патрилюк також ще при війську

По смачній перекусці вручено шановним ювілятам гарні і дорогі дарунки; від родини вручив син Олекса, від жіночого товариства пані А. Титенич, а від усіх пані Корпан

Оці зложили побажання шановним ювілятам: син Олекса, сестра Марта Кінка, шваґер п. В. Маційовський (з Січ, Ман.), шваґер І. Кінка, Ів. Жинчишин і другі.

Опісля господар свята попросив присутних, щоби не забули ще про двох гостей, котрих нема присутних, і зложено на фонд Українського Голосу і Вістника $29.30. (Шан. ювіляти є довголітними читачами обох часописів)

Зложили по 2 дол.: панство Патрилюк; по 1 дол.: Олекса Патрилюк, В. Маційовський, пані П. Анклевич, І. Кінка, С. Новосад, І. Жинчишин, Н Мандрик, А. Мойсюк, Гр. Лужецький, С. Швець, М. Глуханюк, панна А. Кітчень, панна О. Кітчень; по 50 ц.: М. Ґреґорій, В. Весоловський, В. Капачинський, Д. Задирайко, П. Демчук, І. Куць, Н. Янкович, М Цейко, Н. Марчук, Н. Шевчук, Т. Титенич, О. Масиник, М. Шепеляк, Л. Патрак, І Кзилюк, Й. Козакевич, Еф. Чорнейко, пані М. Юзик, панна Д Ґреґорій, пані М. Фалик, п М Шупинюк, пані Д. Ґреґорій, пані Матусяк, пані М Овадюк, пані Ю. Синюк, по 35 ц.: Ст. Онишко, по 25 ц : А. Смик, Н. Бучковський, пані К. Труфан, М. Лисейко, М. Сирник, Н. Баденський

Всім жертводавцям щира подяка, а шановним ювілятам ще прожити довгі літа.

Н. М.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

(Форт Вилліям, Онт.)

Дня 3 листопада, 1945, приятелі панства Павла і Анни Кибюків устроїли їм приємну забаву в їх новозбудованім домі при Френсис вулиці. Панство Кибюки досі не мали свого вигідного дому. Все думали вернути назад до Піс Ривер, звідки приїхали. Минулого літа їздили туди, але аж там переконались, що у Форт Виліям таки краще жити. Отже вернувши до дому, зараз почали будову своєї хати вже більшої, як мали попередно.

На цій забаві не забули за своїх добрих приятелів, Український Голос і Вістник. Свої жертви на пресу зложили, як слідує: по 2 дол.: Павло і Анна Киблюк; По 1 дол.: Мидлтон; по 50 ц.: Д. Савчинський, Н. Н., Н. Н.; по 25 ц.: П. Жабюк, В. Наґалюк, пані Робоецька; по 10 ц.: Н. Н. Разом $5.35. На У. Голос $2.75, на Вістник $2.60.

На забаві в честь Параски і І. Михайлюка в Вест Форт зібрано на У. Голос і Вістник $6.75. Зложили по 1 дол.: Гриць Войванко, О. Калерук, С. Семенишин, І. Михайлюк, Г. Спашинська; по 50 ц.: Юлія Черевик, І .Черевик, В. Білчак, О. Мельниченко 25 ц. На У. Голос $3.75, на Вістник 3 долари.

о. І. Гикавий.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Спеден, Алта.)

Бувають хрестини, що тільки є споминка в рекордових книгах, що годі то така дитина охрещена. А в нас в Спеден є гарні і примірні хрестини

Наш учитель п. В. Страшок і його дружина з дому Леськів увели в хрест січня 7-го свого синка Тараса Івана. Дали йому славне українське імя і не забули, що для українських синів треба таких виховачих інституцій, якою має стати Колеґія св. Андрея

Вони обое вихованки Інституту Грушевського і є гарними громадянами. Хор при церкві під управою п. Страшка є гордістю околиці. Прихильність їх обох до молоді помагає розвиткови СУМК. Членки СУМК все чують розважну думку пані Страшок

Щоби добру волю показати ділом, присутні зложили жертви на фонд Колеґії св. Андрея, бажаючи щоби молодий Тарас був її питомцем. Жертводавці

По 4 дол.: Вас. і Марія Страшок Ст. Леськів і Катерина Леськів (дідуньо і бабуня)

По 1 дол.: Н. Романчук, А. Леськів, А. Леськів, І. Баран, О. Матвійчук, Д. Леськів, С. Павлюк, Галя Леськів, М. Крокош, Катерина Гнатів, Ф. Леськів і о. В. Сенишин. — Разом 20 дол.

Дякуючи присутнім за дар о. В Сенишин підніс вагу таких збірок Пожелавши ново охрещеному Тарасові многих літ, гості вдоволені розійшлися.

Присутний.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ.

(Вест Форт Віліям, Онт.)

Громада церковна тут сама не дуже велика членами, та є ще число прихильників Думка будувати нову церкву вийшла 1944 р. Тоді ми дістали дозвіл на будовання „селеру" ,що коштував 3.000 дол.

Церкву будувати ми почали 1945 року. За порадою о. Гикавого ми запросили п. Івана Многолітнього, як будівничого, з Алберти, і він без окремих рисованих плянів побудував нам гарну церкву. Признаємося, що зпочатку ми всілако думали, а коли церква була готова — ми були дуже вдоволені.

Була праця платна при будові, але багато було охочих, що дармо помагали Між тими були навіть жінки.

Заступник предсідника і фінан. секретар пішли колектувати гроші і зібрали 1,500 дол. Та треба пригадати, що ще треба буде колектувати і жертвувати, однакож віримо, що люде справу розуміють і при щирій волі, громадськими жертвами все зробиться

Ще пригадати, що наша церква будувалася в военнім часі, отже в ній окремо будуть споминатися ті, що полягли в війні зі Східної Канади. Будуть тут їх імена і в означений день року буде відправлятися по них Панахида

Річні наші збори були 30 грудня, 1945. В звітах подано ,що 4 000 дол коштує нас матеріял, 2,000 робітники, а поверх на 2,000 жертвували працю даром. Разом заплачено 8 000 дол., а 2.000 дол. маємо довгу.

Заряд лишився з минувшого року. Збори закінчились перекускою для будівничого, п. Многолітнього, який збирався відїздити. Тут п. Многолітньому дали окремий дарунок Промовляли п. Вийванко та п. С. Міхоцький

Ст. Ґельмич.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК.

(Ґилберт Плейнс, Ман.)

Дня 20 грудня зійшлися родина і приятелі до дому п-ва Дм. і Марії Соломонів, щоби попрощати їх з виїздом на новий побут в Роблин. Чля П-во Соломони заслужили собі на цю подяку тим що доложили багато праці як в церковній так і в народній роботі в цім містечку

Вечерок проминув дуже весело. в колядах і співах, при чім жіноцтво потало перекуску На закінчення вечерка присутні вручили п-ву Соломовам дарунок і побажали їм найліпшого успіху в їх новім заняттю. Гром Соломон подякував присутним за дарунок і сказав, що цей вечір останеться на спомин в них на все Присутні також не забули за колеґію св. Андрея в Винипеґу на що зложили 4 дол

[redacted]

ДІЕЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

Громада св. Володимира, Восетна, Алта, від членів — 22.00

Гормада св. Вознесення, Редвей, Алта., від членів — — — — 16.00

ПРИНС АЛБТРТ. САСК

По 1 дол.: М А. Зюбрак, Ст. Луцюк, М. Дах і Дігнерис. Т. Жугаевич О. Бендас д-р М. Савіцький Ф. Пазюк Т Бабський, А. Байда, В. Романович, Ф. Паскарук, І. Фучко, П. Кардаш, О. Бартко, В. Чонюк В. Ґаук, П. Глуханюк, Н Мантика, В. Дігнерис, О. Марусяк.

СЕМБОРҐ САСК.

По 1 дол.: Л. Старчук.

СТІНЕН САСК

По 1 дол.: А. Анака, В. Гуцал

РІЗДВЯНІ ЗБІРКИ.

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛІЩКЕВИЧА.

ПРИНС АЛБЕРТ. САСК

По 1 дол.: Церковна Громада, А. Байда, Ф. Пазюк С. Луцюк, І. Мельник, І. Фучко, І. І. Марковський, П. Кардаш, д-р. М. Савіцький, В. Ґаук, О. Шелефонтюк, М. А. Зюбрак, П. Сарабін.

Дрібна збірка — $10.55.

САСКАТУН, САСК.

По 1 дол.: Проф. А. Михайленко, І. Малюк, І. Чайковський, Салдат, Н. Оленюк, А. Токарик, М. Грицинюк, Г. Сліпченко, П. Ткачук, Й. Лисак, І. Г. Сирник.

Дрібна збірка — 8.00.

ГОНІМУН, САСК.

По 2 дол.: Іван і Юлія Березовські.

По 1 дол.: Марія Сарабін, І. Павлишин

Дрібна збірка — 9.85.

СЕМБУРҐ, САСК.

По 1 дол.: Церковна Громада, І. Паліброда, Т. Воронюк, Д. Джаман, Й. Керніцький.

Дрібна збірка — 5.55.

ШИПМТН, САСК.

По 1 дол.: Ст. Кучірка, М. О. Кучірка.

Дрібна збірка — 7.00.

ВІРДЕРІЛ, САСК.

По 1 дол.: М. Царук, Т. Стецій, Г. Косован.

Дрібна збірка — 4.00.

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 2 дол.: Іван Палилик.

По 1 дол.: С. Попович, пані С. Попович, К. Дубета, В. Лазарук, Н. В. Гавінчук, І. Стогрин. Ю. Дзьола, пані Р. Стрембіцька, І. Мінайло, В. Романчук, Г. Котик, В. Бойчун, К. Романюк, Ю. Сухолотоцький, Марія Котик, П. Стосарчук, Анс. Вамун (нечиткий), П. С. Дубець, М. Шемелюк, А. Тивонюк, М. Галіцький, пані Е. Романчук, пані В. Чалий

Дрібна збірка — 5.00.

ГЛЕНДОН, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Селезінка, К. Мегарюк, Г. Особа, М. Лебедюк, О. Стасик, І. Гишка, І. Волянський, П. Ткачук, П. Лукаш, Д. Мицак, А. Шандро, В. Киндракевич, І Ошуст.

Дрібна збірка — 1.00.

СТРИЙ, АЛТА.

По 2 дол.: Василь Пелех.

По 1 дол.: Д. Панас, В. Давидович, І Романчук, І. Тхір, Ф. Шиш, В. Підлужний, І. Шиш, З. Тхір, В. Клімчук, С. Голько, Г. Королюк.

Дрібна збірка — 1.00.

АРДМОР, АЛТА.

По 1 дол.: А. Кріль, М. Савчук, В. Савчук, В. Перепилиця, Малалюк, Ф. Котович, Гишка.

Дрібна збірка — 3.70.

БІҐ МЕДОУ, АЛТА.

По 1 дол.: Дм. Денис, І. Ільчук, пані В. Ільчук, пані Федюк, Ю. Гуцкал, М. Миронюк, пані І. Никола, Н. Огродюк, пані Огродюк. Р Євчук.

Дрібна збірка — 5.50.

СПЕДЕН, АЛТА.

По 2 дол.: Северко Леськів, панни Марія і Настя Крук, В. Страшок (уч.)

По 1 дол.: Ф. Пахолик, М. Крокош, Г. Квасниця, В. Музика, О. Матвійчук, В. Гордей, Г. Пасецький, І. Романчук, М. Капінський, І. Пахолик, О. Остапів, С. Леськів, В. Романчук, В. Кучинський, З. Крук, І. Тхір, І. Гук, В. Бойко, Т. Тхір, пані Катерина Гнатів, п-во В. і К. Сироїд, Д. Комгир, Й. Стельмащук.

Дрібна збірка — 2.60.

БЕЛІС, АЛТА.
По 1 дол.: П. Репка, Стефанія Унгурян, М. Садовий, Г. Тащук, І. Репка, А. Шевчук, І. Чернівчан, А. Яремчук, Г. Шапка, А. Пелех, пані Г. Шапка, В. Данилюк, А. Стрембіцький, В. Унгурян.
Дрібна Збірка — 2.75.

ВІЛЬНА, АЛТА.
По 2 дол.: п-во П. Кошман.
По $1.50: п-во І. Бігус.
По 1 дол.: В. Шапка, А. Запаітний, Ю. Попович, пані М. Захарук, І. Репка, пані А. Російчук, Т. Російчук, пані Марія Цибульська, С. Павлюк.

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.
МЮНДОРА, АЛТА.
По 1 дол.: А. Каменяк, Ганя Гуменюк, І. Кривак, Г. Ізбо, М Лещишин, М. Ільков, Д. Вольський, пані Оля Качмар, Ф. Ільков, І. Лизанюк, М. Сорохан, І. Подор, Д. Богайчук, Ф. Сорохан, П. Великопольський, І. Костюк, А. Ільков, І. Гуменюк, І. Г. Ількоф, пані Доця Лизанчук, С. Гуляновський, В. А. Ільков, В. О. Мандрусяк, пані Зіник, О. Сорохан, І. Качмар, В. Ф. Ільков, М. Н. Мандрусяк, М. Бабич, І. Ляшовські, Г. Лотоцькі, Церковна Громада.

МОРКОМБ, АЛТА.
По 1 дол.: О. Лакуста, П. Седанюк, В. Меронюк, Д. Дмитраш, А. Котишин, В. Кіндрачук, Ю. Гуляновський, І. Чомик, Д. Мандрусяк, С. Вахрук.

СЛАВА (Полуднева), АЛТА.
По 1 дол., В. Залиський, А. Залиський, П. Терновецький, М. Федчук, П. Тріска, А. Саковський, П. Запаринюк, М. Терновецький, Н. Надурак, М. Гиманюк, Дм. Гиманюк, В. Годзюк.

ГРАЦ, АЛТА.
По 1 дол.: В. Вовк, П. Голик, М. Яремкевич, О. Мельник, І. Голик, П. Г. Липовий, Н. Мотюк, Д. Яремкевич, С. Павлик, Т. Липовий, П. Сідлевський.

БРУСОВ, АЛТА.
По 1 дол.: І. Бойчук, Н. Грігерчук, І. Березка, І. Тодерюк, М. Бабюк, В. Бойчук, О. Лобозар, Н. Пундик, В. Храпко, І. І. Береска, М. Пундик, В. Пундик.

ТОПОРІВЦІ, АЛТА.
По 1 дол.: С. С. Орлецький, Д. Лакуста, Г. Орлецький, В. Купчанко, С. Орлецький, І. Купчанко, Ю. Кардовський, І. Веренька, І. Заяц. Церковна громада св. Іап.

МИРНАМ, АЛТА.
По 1 дол.: Н. Беднарський, І. Ящейко, В. Яремчук, М. Яремчук, К. Навальковський, П. Данелович, Д. Чаплъський, М. Менанчук.
Дрібна збірка — 1.50.

ЛЕТБРИДЖ, АЛТА.
По 1 дол.: Ф. Згурський, Ф. Лаврук, пані Катерина Фіялковська, П. Дацишин, М. Кіштулинець, С. Ільчишин, І. Матвійчук, Г. Кутний, Н. Труфаненко, З. Филипчук, Анна Шологан, А. Зайчук, Я. Гавдун.
Дрібна збірка — 75 ц.
КЕЛҐАРІ, АЛТА. — 5 дол.
ДЕРВЕНТ, АЛТА.
По 1 дол. Франко Ільков.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
КВІТЕНЬ:
7. Неділя, Благовіщ. — Бюкенен.
11. Четвер — Тявік.
12. Пятниця — Рама.
14. Неділя — Клейр.
Всюди буде відбуватися Сповідь.
Вох 434 — Телефон 67.

ВІДВІДИНИ
о. С. В. Савчука.
21 квітня — Великдень — Паппарфілд, Ман.
28 квітня — Провідна неділя — Форт Френсис, Онт.
7 травня — неділя — Дафин, Ман. (храм).
Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
КВІТЕНЬ:
10. Середа. Сповідь і Богослуження. — Овкборн.
13. Субота. Вечером сповідь — Сенді Лейк.
14. Цвітна неділя: Сповідь і Богосл. — Сенді Лейк.
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці 2.30 год. по обіді — Мензі. Свяч. пасок, год. 4.30 — Січ. 7 год. веч. — Елфінстон.
20. Вел. Субота: Свячення пасок — 11 год. рано — Виста. 1.30 год. по обіді — Росборн. 3 год. — Глен Елмо. 5 год. — Енгусвил. 8 год. — Овкборн.
21. Великдень. Велик. Утреня — 5 год. рано — Мензі і св. пасок.
21. Великдень. Богослуження і свячення пасок 8 год. рано — Сенді Лейк.
22. Світлий Понеділок — Овкборн.
23. Світлий Вівторок — Виста.
28. Нед. Томина — Росборн (місто).
Адреса — Box 46, Овкборн, Ман.
Тел.: 133—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
КВІТЕНЬ:
10. Середа. Сповідь і Богослуження рано в Сифтон.
13. Субота. Сповідь дітей і Сл. Б. рано, Ропктон. Від 4 до 6-ої год. по пол. сповідь старших.
14. Неділя. — Ропктон.
17. Середа. Сповідь і Сл. Б. рано в Драй Ривер.
18. Четвер. Вел. Сповідь і Богослуження рано — Борд.
Адреса. Box 779 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василика
КВІТЕНЬ:
13. Субота Лазарова. Шкільні діти — Ендрю; веч. 6 год. св. Сповідь старших.
14. Неділя Цвітна — Ендрю. Год. 4 по полуд. Вечірня і св. Сповідь — Сучава.
15. Понеділок — Сучава.
18. Страсний четвер — Борівці.
19. Вел. Пятниця. — Винос плащениці 11 год. рано — Вилингдон 1-ша годи — Борівці; 2-га год. — Іспас 5-та год. Лужани.
20. Вел. Субота. Сповідь і свячення пасок — Пено
Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Іван Майба.
19. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Арран — 11 год. рано. Вайтбіч — 3 год. пополудні. Мейбридж — 5 год. попол.
20. Вел. Субота: Ендевор — Сл. Божа і свячення пасок в 9 годині рано. Свячення пасок: Сторджис — 12 год. дня. Стінен — 2 год. пополудні. Гаес — 4 год. пополудні. Глен Елдер — 6 год. попол. Норкавй — 7 год. вечера. Свон Плейн — 8 год. вечера. Пелі — 9 год. вечера. Мейбридж — 10 год. вечера. Вайтбіч — 12 год. півночі.
21. Великдень: Кобзар — 4 г. рано. Арран — 5 година рано. Дурбен — 7 год. рано. Пайн Ривер — 9 год. рано.
22. Вел. Понеділок: Пайн Ривер; по Богосл. спільне свячене в Нар. Домі (12 год. дня). Дурбен—Вечірня й спільне свячене в 5 год. пополудн.
23. Вел. Вівторок: Мейбридж — Богослуження рано й спільне свячене в 12 год. дня. Арран — спільне свячене в год. 2 попол. Вечірня в 5 год. попол.
28. Неділя — Шерідон.
Адреса: Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
КВІТЕНЬ:
11. Четвер. Вел. Сповідь і Сл. Божа — Федора.
13. Субота. Сповідь дітей і Сл. Б. — Редвей.
14. Неділя. Вел. Сповідь і Свячення лози — Редвей.
21. Великдень — Калмар 12 год. по півночі. Торобі 9.30 год. рано.
22. Світ. Понеділок. Річниця Нар. Дому — Федора.
22. Вечірня Редвотер, 7 год. вечір.
23. Світ. Вівторок — Егремонт. — Відправа на гробах.
28. Провідна неділя — Редвотер. Відправа на гробах.
28. Візел Крік. Вечірня і відправи на гробах, 5 год. вечір.
СВЯЧЕННЯ ПАСОК:
20 квітня, Субота: Ворспайт, 9 год. рано. Васетна. 10 год. рано. Візел Крік, 11 год. рано. Редвей, 12 год. Айбі. 1 год. по пол. Денюб. 2.30 по пол. Торгилд, 4 год. Егремонт 5. год. Редвотер. 6.30. Коронейдо 7.30 (в хаті п. Піхоти) Федора 9 година.
Редвей, Алта, Box 62, Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеничина.
КВІТЕНЬ:
14. Неділя — Тірін.
18. Четвер — Сенді Репидс. Сл. Б.
18. Четвер — Ардмор. Страсти веч.
19. пятниця — Винос Плащениці — Біг Медов. 3 год. Анша; 5 год. Тірін; 7 год. Гіфорд.
20. Субота — 9 год. рано — Елк Пойнт; 3 год. Бони Лейк; 5 год. Спеден; 6 год. Вільна.
21. Великдень — 12 год. Смокі Лейк; 2 год. Беліс; 4 год. Стрий 8 год. Глендон.
22. Світ. Понеділок — Смокі Лейк.
23. Світ. Вівторок — Сенді Репидс.
28. Неділя — Спеден; Вечірня — Беліс.
Адреса: Box 37, Глендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улана
КВІТЕНЬ:
14. Неділя Квітна. Сповідь від год. 8.30 рано — Ледвин.
21. Великдень. Год. 1 рано — Брендон; год. 8 рано Портедж; год. 2 по пол. Вечірня — Тиндал; год. 5 по пол. Вечірня — Іст Селкирк.
21. Великдень. — Паппарфілд — о. С. В. Савчук.
22. Світ. Понед. Година 9.30 рано — Паппар Парк.
23. Світ. Вівторок — год. 10 рано — Стед
Адреса: 305 Пири Стріт, (при полуд. кінці Салтер моста)
Нове число телефону 25 084 Винипег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоноюка.
КВІТЕНЬ:
14. Неділя — Виткін.
16 і 17 вівторок і середа. Вел. Сповідь і Сл. Божа та св. Причастя — Редфілд.
18. Четвер — Страсти — Виткін — (7 год. вечером).
19. Вел. Пятниця — Винос Плащениці і Свячення пасок — Виткін (1 год. по полудні).
20. Вел. Субота. Свячення пасок — Глеслин (6 год. рано); Біанки 3 год. по полудні; Гефорд на фармах 7 год. вечером
21. Великдень — Раняя і Свячення пасок — Кридор, 6 год. рано. Гефорд, 8 год. рано Богослуження; 4 по пол. Вечірня.
22. Світл. Понеділок — Кридор.
23. Світ. Вівторок — Редфілд.
Адреса: Box 51 — Гефорд, Сск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
КВІТЕНЬ:

9	В	27	Матрони Солунської
10	С	28	Прп. Евстратія пост. Печ.
11	Ч	29	Прп. Марка еп. Аретус.
12	П	30	Муч. Захарії, прав. Зосима
13	С	31	Прев. Іпатія шілотв. Печ.
14	Н	1	Нед. Цвітна. Прп. Геронтія
15	П	2	Прп. Тита, муч. Амфіана
16	В	3	Преп. Микити Ісп., Ірини
17	С	4	Прп. Йосифа Многоболізн.
18	Ч	5	Великий Четвер. — Страсти
19	П	6	Велика Пятниця.
20	С	7	Велика Субота.
21	Н	8	ВЕЛИКДЕНЬ.
22	П	9	Світлий Понеділок.
23	В	10	Світлий Вівторок.
24	С	11	Свщм. Антипи еп. Пергам.
25	Ч	12	Василія Ісповідника Пар.
26	П	13	Свщм. Артемона Пресвіт.
27	С	14	Мартина Ісповідника
28	Н	15	Неділя Томина — Прохора
29	П	16	Муч. Агапи, Ніки, Галини
30	В	17	Свщмч. Симеона еп. Перс.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. Грицини.
КВІТЕНЬ
12. Пятниця. Год. 7 вечері — Ст. Джулієн. Вел. Сповідь.
13. Субота — Ст. Джулієн Год. 1 рано. Сповідь. Служба Божа
14. Неділя Цвітня — Ст. Джулієн.
18. Страстний Четвер — Вакав — Великодня Сповідь.
19. Велика Пятниця — Год. 11 рано Смітс. Свячення пасок Год. 5 по пол. — Елов Крік. Свячення Пасок
20. Велика Субота — 10 год. рано Свячення пасок Мічен 3 год. по пол. Кадворт 5 год. по пол. Алвена.
21. Великдень. Год. 12 в ночі — Тернопіль; 5 год. рано Вакав 10 год. рано — Ст. Джулієн 3 год. по пол. Вечірня. Кадворт
22. Світлий Понеділок — Мічен.
23. Світлий Вівторок — Смітс
28. Неділя Томина — Елов Крік.
Адреса: Вакав, Сеск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
КВІТЕНЬ
13. Субота. Вел. Сповідь дітей і Сл. Божа — Мазепа
14. Неділя Квітна. Вел. Сповідь — Доввел.
16. Вівторок. Вел. Сповідь — Успенська.
18. Вел. Четвер. Страсти год. 7 вечір. — Йорктон.
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці 2 год. по обіді — Горлець. 7 год. вечером — Йорктон.
20. Вел. Субота. Сповідь і Сл. Божа — Радимно.
Свячення пасок — Вел. Субота: 1 год. попол. — Радимно. 4 год. попол. — Доввел. 6 год. попол. — Мазепа. 7.30 вечером — Мікадо місто
21. Великдень. Воскресення 12 год. в ночі — Служба Божа і свячення пасок — Сторновей. Воскресна Утреня і свяч. пасок 3 год. рано — Калдер. 5 год. рано — Вовкстон 7 год. рано — Успенська 9 год. рано — Горлець. 10.30 рано — Йорктон.
22. Світ. Понеділок — Йорктон
23. Світ. Вівторок — Мазепа.
Йорктон, Сеск.
Телефон 798 — Йорктон, Сеск.

Устав Церковний.
КВІТЕНЬ:
14. Нед. Цвітна. УЄ Мат. 21: 1—11. 15—17. Літ. Ап. Филипп. 4: 4—9. Еван. Івана 12: 1—18.
21. Великдень: Ап. Діяння 1: 1—8. Еван. Івана 1: 1—17.
22. Світлий Понеділок Ап. Діян. 1: 12—17. 21—26. Еван. Івана 1: 18—28.
Світлий Вівторок. Діян. 2. 14—21. Еван. Луки 24: 12—35.
28. Неділя Томина. Голос 1. УЄ Матея 28: 16—20. Літ. Діяння 5: 12—20. Еван. Івана 20: 19—31.

Український Релігійний два-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 261 Bloor St. Cor. Ritson Road Aug 1946

[illegible] HERALD
Box 3626
[illegible]NIPEG, MAN.

Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. — WINNIPEG, MAN., APRIL 15th, 1946 — ВИНИПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1946. — ЧИСЛО (572) 8

ЛІКВІДАЦІЯ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ГАЛИЧИНІ.

Большевицькі джерела подають, що 8 березня, 1946, у Львові відбувся Собор Греко-Католицької Церкви, який „одноголосно постановив зліквідувати Берестейську Унію, цілковито зірвати з Ватиканом і перейти в православіє, підчинившись „патріярхові усієї Русі і Константинопольському патріярхові". Як можна в один і той самий час підчинятися двом окремим патріярхам, — про це [illegible] большевицьким теольогам відомо.

В соборі мало взяти участь „понад 200 делегатів — священиків, які репрезентували коло 986 греко-католицьких священиків і парахвіян Західної України."

З того самого джерела довідуємося, що по Соборі, 10 березня, в храмі св. Юра відбулося богослуження, в якім брали участь такі епископи: Митрополит Київський і Галицький; екзарх України Іоан; Макарій; епископ Мукачевський і Ужгородський Нестор; еп. Дрогобицький і Самбірський Михаїл (Мельник, член ініціятивної групи), епископ Станиславівський Антоній. Участь в богослуженню брав також др. Г. Костельник, голова ініціятивної групи.

ЕП. КОЦИЛОВСЬКИЙ ЖИЄ.

„Америка", що виходить в Філадельфії, подає свіжі вісти про перемиського греко-католицького епископа Коциловського, які заперечують попередні вісти, що нібн то його большевики вивезли до Росії і він подорозі помер. Перемишль залишився за Польщею, отже еп. Коциловський остав в Польщі і був на свободі до 21 вересня, коли арештував його польський уряд безпеки (політична поліція). Від нього весь час вимагали, щоби він, „як українець" добровільно виїхав до Совітського Союзу. Він на це не погодився і його остаточно звільнили. В Перемишлі остало дуже мало українців, бо прочих вже вивезено силою до совітського „раю".

РОЗПИНАЛИ СВЯЩЕНИКІВ.

Французький журналіст, Алекс Ричардс, пише в „Осерваторе Романо", де каже, що 22-го червня, 1941 року большевики вбили кількадесять литовських священиків, а трох розпяли на хрестах. А то [illegible] Лабрілю, Бальсиса і Патрику. Про ті вбивства є також брошура під заг. „Фифтін Ликвидейтед Прістс ін Литуенія", де оповідаєсь, що вирізували хрести на чолах і грудях, кололи багнетами, розпорували животи.

КУДИ ЙДЕ ПОМІЧ.

З того, що допомогове УНРРА виказує, як поміч багато йде до країв під Росією. До Югославії йде 30 процент запасів вартостиі 36 мільйонів дол. місячно. Минулого січня до Білорусі й України пішло помочи на 18 мільйонів долярів. Італія дістала в січни на 4 мільйони, а Греція на 19 мільйонів, хоч перше діставала на 25 мільйонів.

ІРАНСЬКА СПРАВА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ.

Вже були повідомлення від іранського уряду, щоби іранську справу викинути з парад УНФ, бо іранці з росіянами самі полагодилися. Знов же є вісти, що з Іраном не так є, як говориться. Стейтський представник, Стетиніюс, 16 квітня висунув закид, що Росія, маючи своє військо в Ірані, робить на іранців натиск, щоби говорили, як Росія хоче. Отже рішено, що іранська справа не полагоджена і треба її розслідити. Отже покищо не йде по думці Росії.

ЕПИСКОПАЛЬНА ЦЕРКВА ПРО РОЗВОДИ.

Комісія епископальної Церкви в Стейтах виявила, що по її думці, на слідуючій загальній конвенції Епископальної Церкви, що буде в Філадельфії в вересни, будуть зроблені нові постанови щодо вінчання розведених. Нинішні постанови дуже загальні, отже не відповідають всім випадкам. Причину кождого розводу треба розглядати окремо, бо причини до розводу в одним, а другім випадку можуть бути дуже відмінні. Коли будуть приняті нові постанови, то розведені, по році від розводу, мають звертатись до епископа за дозволом на нове вінчання, а вже епископ розвідаєсь про подробиці справи і дасть своє рішення.

ЗГИНУЛО БАГАТО В ЕКСПЛЬОЗІЇ.

Французи нагромадили багато амуніції в місті Сайгон, в Індо-Хинах, отже амуніція почала експльодувати. Покищо відомо, що згинуло 20, а 20 було тяжко ранених, однакож багато є позасипаних развалинами домів. Вибухи повторяються і жертв може бути ще більше. Експльозії були такі сильні, що замкнені двері вилітали на віддалі одної милі. Ще є на складі багато 1200-фунтових бомб, які можуть експльодувати.

ХТО ПОБІЧ СТАЛІНА.

Сталін має вісьмох заступників, а ними є: Молотов, Берія, Андреєв, Мікоян Косигін, Вознесенський, Ворошилов і Каганович. З тих Каганович жид, Берія грузин, Мікоян вірменин, а решта хто знає, крім Ворошилова, що виглядає на „мазороса".

ФАРМИ ПОЗАЛИВАНІ ВОДОЮ.

В околицях Винипегу 12.000 акрів залиті водою, головно на північ від Винипегу. Люде коло Стонвал кажуть, що подібного ще не памятають.

ДАЛЬША НАЦІОНАЛІЗАЦІЯ В АНГЛІЇ.

Британський уряд оголосив, що уряд перебере копальні вугля, перевозову систему та перевіз літаками. Досі вже уряд перебрав банки.

ЖЕРТВИ ВСЕСВІТНОГО ГОЛОДУ.

З обчислень які передає Канадійський Червоний Хрест, виходить, що впродовж минулої зими, на широких просторах землі, згинуло від голоду 64 мільйони людей. І те число ще збільшилося. Чогось подібного не було ще в історії людства — це справді всесвітній голод.

СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який мав відбутися минулого року, але не відбувся через те, що канадійський уряд був заборонив відбувати всякі зїзди та конвенції, — відбудеться цього літа. Дата Собору ще не назначена, але можна сподіватися, що він буде скликаний в місяці липні. Церковні громади та взагалі всі заінтересовані повинні мати це на увазі та слідити за урядовим оголошенням Собору.

КАПЕЛЯНИ о.о. СИМЧИЧ І КОВАЛИШИН ВИХОДЯТЬ З АРМІЇ.

Капелян о. С. П. Симчич, який недавно повернув з Европи, вийде незабаром з армії та піде на парафію, — правдоподібно в місті Венкувер, Б. К.

Капелян о. Т. Ковалишин є тепер на три-тижневій відпустці, після якої також буде звільнений від військової служби.

ТРЕБА ДЛЯ ЛІЧЕННЯ КРОВИ.

Винипегські лікарі говорять, що багато повернувших вояків хорі, деякі мусять мати операції, отже треба для лічення багато крови. Покищо мають запас готової крови, але він вичерпується. Кажуть, що в самім Винипегу треба, щоби бодай 1000 осіб подарували крови на лічення.

ВІЙНА В КИТАЮ ПРОВАДИТЬСЯ.

Російські війська забралися зі столиці Манджурії, але війна ведеться між Кай Шеком і комуністами, що мають кілька дивізій війська. А певна річ, що за китайськими комуністами стоять комуністи російські. Отже не стало японців, так є комуністи — і яка ріжниця! Дотого ж УНРРА повідомляє, що коли Китай не дістане вчас помочи з Заходу, то можуть з голоду померти 4,000,000 китайців.

РОСІЯ ПОМАГАЄ ФРАНЦІЇ.

Коли західні держави дають поживу краям, які Росія позабирала, то Росія вивозить збіжжя до Франції і то з великим розголосом. От недавно привезла вона 500,000 тон збіжжа. Чому ж Росія своїх не годує? Мабуть знає, що Захід буде годувати, а вона тимчасом зєднає для себе Францію. Хоч Канада і Стейти вже Франції помагали та зобовязалися дати до кінця червня 1,800,000 тон.

ЗАСУД ШПІОНКИ.

Першу з шпіонів, Емму Войкін, засудили на два і пів року тюрми. А Роз покищо стоїть при тім, що за ним нема ніякої вини.

ВСЕ ЗАПИСУЄСЬ ДО РОБІТНИКІВ.

З Лондону доносять, що навіть королівська прислуга записалася до робітничої організації. Це перший раз в історії. Та що буде, коли і фармері запишуться до робітничої партії і захочуть працювати лише від години до години і вимагати юнійної платні. Хто їм буде платити?

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА-КУНЦЕВИЧА.

XXV.

Що дальше було з тілом.

Греко-кат. епископ О. Боцян подає в „Ниві", ч. 11—12, 1922 р. найновійшу історію про тіло Йосафата.

Каже Боцян, що **„мощі зостались нетлінними по нинішний день"**. А „нетлінні" значить — такі, що не псуються" „Тліти" значить — псуватися, нищитися

Тіло Йосафата спочивало в Білій на Підляшу від 1873 р. і звідти привіз його о. Павло Демчук до Відня. Тут папська Комісія оглядала тіло і прийшла до висновку — „що ці нетлінні мощі є поправді мощі св. Йосафата". Протокол про те був підписав між іншими: „парох віденський мітрат Д-р Йосиф Жук"

Першою тут справою було „консервація" тіла. Читаємо там:

„Тому, що мощі 45 літ лежали в сирім склепі, а потім двократно виставлено їх на ділання сухого повітря, нетлінне й сухе тіло відстало від костей і через трясення при перевозі цілими платами почало крушитися .

„Підчас рекогніції (пізнавання, оглядання) ще ціле тіло трималось у купі. Тільки ніс був заломався, тому, що впало було на нього віко спорохнавілої труни. Ціле лице було ще мов ненарушене ..

„Мясні на грудній клітці трималися лучше, ніж на хребті, котрий з під споду вже більше спорохнявів. Права рука була ціла, лівої бракувало, бо... взято її для реліквіярів на канонізацію. Найлучше заховались ноги святого...

„Дуже гарна це річ — говорить дальше Боцян — коли б так ще ціле св. тіло далось укупі законсервувати. Нажаль це було вже фізично неможливе. З превеликим жалем мусів о. Комарек відділити все тіло від костей. Мягкі засохлі части відложив для реліквіярів — а є їх дуже багато й деякі кусні великі. Кости обвязав полотном і шовком, зчіпив разом увесь кістяк, убрав у василіянську рясу й нові ризи, зложив в бронзову труну і поставив на великім престолі. При вбиранню тіла помагав наш Василіянин, о. Йосиф Жан" (канадійський француз — В.).

Коли поставимо собі перед очи цілу ту історію Йосафатового тіла, то бачимо, що це історі ошуок, безбожности і крайної зневаги самого людського тіла.

Берімо чуда Звідєтувати навіть таке дітвацьке чудо, що Йосафатови було конче забаглося, щоби його несли, отже коні не хотіли воза тягнути.

Звуть тіло „нетлінним", хоч воно так зотліло", що і консервація не поможе. Тай пощо консервації взагалі коли тіло розлітається

Давні христіяне тіла святих в землю хоронили, а над ними будували церкви — це була дійсна і розумна пошана святих угодників. А що з тілом Йосафата?

Носять і возять його в суроводі криків і проклонів дикої товпи; його ховають, знов видобувають — і тут вірні, лакомі на мощі. Його тіло розривають; Коленда возить його хто знає куди і пощо, поки опиниюсь в Супраслі; його везуть до Вільна на показ, а там до Полоцька: передають Радивилови; замуровують і знов виймають; вкінци перевозять до Відня, де переводять над ним остаточну дику операцію. Коли Йосафата звати дійсним мучеником, то хіба за те, що самі католики з його тілом виробляли.

Мимоволі встає питання: чи не мали люде чого красшого для праці, отже возилися з мертвим тілом? Тай закінчили так, що замість зложити його в землю таким, як воно було, вони переводять над ним дику операцію, що противна і здоровому розумови, і дійсній побожности, і всім красшим почуванням людської душі.

Святі люде були святими найперше своїм життям, своїми вчинками, а не своїм тілом. І память про них відноситься до їх праведного життя. Багато є святих, що і не знати, де їх тіла спочивають, але їх вчинки відомі і якраз в тих вчинках бачимо нетлінний образ святого чоловіка.

Правда і для людського тіла є в життю закон обовязку, навіть для тіла людей звичайних. А вже тіла святих повинні бути для нас святими, як мешкання святих душ. Шануючи їх тіла, ми шануємо тих, чиї це тіла були. Однакож шанувати їх треба, як тіла, а не інакше. Тіло треба з пошаною зложити до землі в спокійнім і гарнім місци; можна побудувати над ним памятник для спомину, відвідувати місце спочинку помершого з належною пошаною.

Не те було з тілом Йосафата. Коли кругом була неправда і неволя; коли насильства католиків поляків над самими навіть униятами кличуть до неба о пімсту; коли в самій униятській Церкві крайна нужда і моральна гниль — тоді замість ратувати Церкву з болота, поклонники Йосафата возяться всякими безвістями з мертвим тілом, а вкінци його цілком нівечать.

Отже що не — дурнота, чи обчислене лицемірство?

ЩО ВИРОБЛЯЛИ ПОЛЯКИ З УКРАЇНЦЯМИ.

В „Вістнику Української Католицької Церкви у Франції", за січень 1946 р., є велика стаття українського православного священика-скитальця, де той оповідає, як поляки на Холмщині і Підляшу в 1944-ім році українців вимордовували Важніші місця з тої статті подаємо нижче

„Багатострадну Холмсько-Підляську землю польські збройні відділи запалили полумям пожеж і залили ріками крови.

„В самому Грубешівському повіті, 1944 року, польські боївки спалили 52 селі і замордували коло 4000 селян Наші втрати на Холмщині й Підляшу виносять коло 5000 вірних, 15 священиків і 12 дяків".

Ось що діялося в одній парохії від січня до травня 1944 року

„Найогидніші наруги над усім, що найсвятіше для душі українця; найогидніши садизм (розперезаність) в знущаннях, ґвалтах, бійках, калічению, вбивствах старих і малих, чоловіків і жінок, хлопців і дівчат, злодійське грабування. Все це перекотилося через наше село, не минуло ні одної хати, ні одного хліва, комори".

„В зимі люде виходили в поле, закопувалися в сніг і так ночували з малими дітьми. Як потепліло, люди зарилися в землю, цілими днями і ночами сиділи в ямах. Але кати вислідкували і витягали.

„Почали люди в світ за очи з сел тікати: чоловіки кидали жінок, батьки дітей, діти батьків. Та це не ратувало: за втікача батька мучили і вбивали сина, за сина батька"...

Роблячи таке поляки видумували всякі причини — то ніби домагалися видачі зброї, то відплачуються за вбитих поляків, то ще що.

„Нарешті від римо-католицької Пальмової неділі почало шило з мішка вилазити. „Сьвйонтковаць Вельканоц разем з нами! Сьвйонтковаць Пасхе в косьцеле! До 1-го мая мусіце вшисци пшейсьць на вяре католіцко" і всіх гнали гурмою до костела.

Тут ще образок з одної парохії:

„Втікло з парохії 30 родин; побиті і покалічені майже всі; зруйновано 20 хат; пограбовано майно у всіх; застрілено 20 осіб; зарізали пилою (перепилено) 2 особі; до костела пішло коло 450 осіб.

„Коли митрополит Іларіон 22 червня, 1944 року, несподівано заїхав в це поруйноване село, збіглися люди, як приваиди, а від плачу не чути було голосу розмов. Люди змусили свого архипастиря скоріше виїздити, бо польська боївка була недалеко

„Священик парохії Новосілки, Грубешівського повіту, Микола Гольц, разом з польським священиком обїздив околицю (1944 р.), закликаючи вірних обох церков до згоди. А через кілька днів польський ксьондз несподівано виїхав з парохії, а священика Гольца замордувала польська боївка разом із 130 вірними. Його тіло знайшли в хліві гноєм прикрите, в одного польського кольоніста".

Таке страшне виробляли поляки з українцями!

І мимоволі пригадуєсь, якто римські політики прославляють культурну висшість Римської Церкви і її впливу на її вірних. А до найважніших її вірних належали поляки. Отже тут бачимо на яких варварів, на яких злочинців виховатися поляки під впливом Римської Церкви Гарні були впливи! Гарне було виховання!

Колюмна 5-Річних Дальше Формується.

Дехто питає, чому колюмна 5-річних перервалася Але воно не так бо колюмна 5-річних дальше формується і люде шлють дальше передплату. На доказ перечитайте **Весна — Надія — Сівач** в 7 ч Вістника, а пізнаєте, що з весною є надія дістати ще багато нових 5-річних передплатників.

На дальший доказ перечитайте **Третя Сотня** в 5 числі, а побачите, що колюмна гарно розвивається, бо вже є три сотні і нові передплатники приходять Я за тим всім сліджу і вам це перекажу

А щоби все якнайлучше вийшло, то перечитайте: **Треба провідних людей**, в 3 числі Вістника. Коли ж перечитаєте, то зараз шліть 5-річну передплату.

А. Е. Білінський.

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Наука і культурність.

Вартість чоловіка залежить від того, кілько в нього науки, а дальше — кілько в нього культурности. Сама наука звичайна не є ще культурністю.

Науки звичайної треба, бо без неї не можна заняти важнішого становища.

Але звичайна наука звязана більше з матеріяльним світом, з світом ремісничим. А культура, це якість духова — характер, мораль і релігія чоловіка. Наука виховує ремісника, а культура чоловіка.

Коли б нині світ був більше культурний, більше моральний, то був би на світі красший лад. А то наука з своєю атомічною бомбою грозить світови загибілю.

До науки так, як і до грошей, треба ще окремого культурного розуму.

І тому на культурне, на релігійне виховання треба класти окрему увагу. Щоби чоловік був вчений, а притім характерний, моральний, релігійний. Треба дбати про те, щоби голова була повна знання, і щоби душа була до добра підготована.

Казав Франко: „Не має друга над мудрість, ні ворога над глупоту".

Отже родичі повинні пильно дбати, щоби їх діти були примірними, гідними та культурними.

А ви молоді українці і вчіться, і думайте, і своїх сил пробуйте. Інтересуйтеся українськими справами, а що доброго завважите, чи надумаєте, пишіть про те до Вістника.

Запорожець.

Блукають, як в лісі.

Я прийшла з фармів до міста так, як другі. До того часу я міста добре не знала. Та мені наказували, коли я йшла: „Вважай, бо там є всілякі люде, і добрі і злі."

І я начала приглядатися на тих, що мені найблищі, на дівчат. Деякі з них є статочні і примірні, але деякі ні. Є такі, що прийшла до міста, тай за все забула. Поза роботою в неї лише театри та танці. Навіть Великий піст, а вони танцюють. Ані на батька й на матір не оглядаються, ані на других людей, ані на Бога. Прийшли до міста, тай голова їм закрутилася, блуд вчепився, і блукають, як в лісі.

Так багато дівчат на ніщо сходить. І які будуть з них жінки та господині? З них нічого доброго не буде.

А чи бодай думають їх родичі, де то їх дочки? Якби думали. А то може найбільше таких, що їм байдуже. Але мені самій ніяково, коли таке бачу.

Фармерка.

Нинішна Молодь.

Молоді люде можуть бути добрими учениками в школі, але без доброго релігійного виховання можуть стати злочинцями, чи взагалі поганцями. Лише з релігійним знанням виросте дитина свому Творцеви на славу, Церкві і народови на користь.

Наша молодь повинна дбати про культурність на кождім кроці, належати до добрих наших гуртів, а не до тих, де пють, або в нічім міри не знають.

Культурними стануть, коли будуть читати українські книжки та часописи.

Також родичі повинні звертати пильну увагу на молодших. Змалку треба дітей вчити, щоби любили і шанували свій нарід, свою мову і Церкву. І заставляти до читання своїх книжок і ґазет, а діти стануть гідними і культурними.

Адріянна Друшка.

ТОЛКУЩЕМУ ОТВЕРЕЗЕТЬСЯ.

(Стукаючому відчиниться).

УВАГА: Все, що в поданім оповіданню говориться, відноситься до львівського митрополита Григорія Яхимовича. Він родився 1792 р., став львівським митрополитом 1860 р., а вмер 1863. — Окремо тут показано, яка строга карність була колись в школах.

Було це в одному селі коло Львова. Син священика, Гриць, приїхав на Великодні Свята до дому, й одного вечера почав батько з сином розмову:

— Грицю! — сказав він — ти скаржишся, що не береться тебе наука. Та послухай, яке було зо мною.

Мій отець, а твій дід — нехай буде йому легка земля! — завіз мене до місточка Гійщі, купив велику книжку, що звалася „Альвар", примістив мене в одного побожного міщанина і поручив мене Божій опіці.

Мені було 14 літ і я вмів трохи читати, писати, а менше числити, але всего того було не багато.

А був тоді звичай, що в школі сиділи, де хто заслужив — отже мене посадили в послідній лавці, між найгіршими. Лице червоніло, але потішав я себе, що за місяць посунуся наперед.

А було тоді в школах і таке: Коли ученик не навчився, що треба, то йому причіпляли ослячі уха і він мусів носити їх в школі цілий день. І того я боявся, та вчився з усеї сили.

Четвертого дня кличе мене учитель і починає питати. Мені зробилося горячо, серце забилося, я почав щось говорити, а дальше ані дзень. Ціла кляса в сміх, а мені стало ще гірше.

Почав учитель помагати, але де... Ані слова не знаю. Все забув.

І починають тоді закладати мені на голову ослячі уха. Я наче мертвий, а всі школярі регочуться, аж вікна дзвенять.

Що зі мною було, не знаю. Кругом було чорно, і не памятаю, чи йшов я зі школи на вулицю лицем, чи плечима. Лише знаю, що плакав я цілу дорогу, не кушав того дня страви, і не спав цілу ніч.

Другого дня, в неділю пішов я до церкви, став і плачу. Аж як почав священик читати святу Євангелію, я почув слова: „Перші будуть послідними, а послідні першими".

Ті золоті слова Христа запали мені в серце, і я постановив, що мушу стати першим.

Зі мною було ще двох школярів, отже я встаю скорше, ніж вони, лягаю пізніше і вчуся з усіх сил. Обминаю всі забави і тілько вчуся.

Та щож! Вже моїх сусідів попереводили наперед, а я сиджу, де сидів. Вже треті переносини, але не для мене. Отже журюся, що мені дальше робити?

(Дальше буде).

ПРЕДСКАЗУЄ НАПАД РОСІЇ.

Лекторка „Федерації Бритиш Ізраелайт", Алтрі Колей, говорила недавно в Вікторії, Б. К., що можна сподіватись, що Росія нападе на Стейти і Канаду, і це буде остання війна, по якій прийде спокій і рівновага, та „Царство Боже на земли". Значиться — Росія переможе і заведе свій лад. Окремо вказувала вона, що Росія довгий час лише здобуває — бо от в теперішній війні „Москва додала до своєї території коло 300,000 квадратових миль, а Велика Британія не додала до своєї території нічого".

УКРАЇНЦІ, А „УКРАЇНЦІ".

Коли недавно арештували Роза, закидаючи йому шпіонажу в користь Росії, то в ґазетних вістках була згадка, що його жінка, яка звалась Фені Чарнес, є українкою. Хоч вдійсности і Роз і його жінка є жидами.

Ховати себе за українство, це нині річ звичайна. Мовляв — я родився на Україні, я переїзджав через Україну, отже я українець! А це може бути свідоме баламучення людей і шкодження дійсним українцям.

Мойсей родився в Месопотамії; син Якова родився в Палестині; Маймонідес (жидівський мудрець) родився в Кордові, в Еспанії. Багато жидів родилося в Канаді, в Зединених Державах, чи ще десь, але всі вони жиди. Ґеографічна територія не мала впливу на культурну, чи „етноґрафічну" якість людей.

Англієць міг народитися в Індії, Єгипті, Конго, але не став він Гіндусом, Єгиптянином, ані мурином. Німець, чи мадяр міг родитися в Єрусалимі, але жиди не візьмуть його між себе і не скажуть: „Ти вже жид, ти вже наш — оден з нас!"

Таке саме і з тими, що не є українцями, але родилися на Україні

Є навіть українці, що не є українцями.

Часто бачимо в тутешних англійських ґазетах, що десь був український зїзд; українці мали концерт; українці на своїх зборах зробили такі заяви, чи піднесли такі справи..

Для неанґлійців, які близше справи не знають, виглядає, що це говориться про дійсних українців. Але хто знає — той знає, що бесіда йде про большевиків, які звуть себе „українцями".

Большевик не є українцем, хоч би він родився в самім Києві і мати українка купала його в Дніпровій воді. Бо большевик є ворогом українства й українців. Він не є українцем, як не є божим чоловіком той, хто проти Бога і божої справи виступає. Як не є чесним чоловіком той, хто став злочинцем.

За царських часів був на Придніпрянщині тип людей, які всюди голосно заявляли: „Я тоже малорос!", себто ніби якийсь українець. Але надилі ті „малороси" були народними зрадниками, були хрунями, що служили Московщині, робили доноси на українців і підюджували московський уряд проти українства. Це були хруні, що маскували себе тим, що вони „тоже малороси".

Коли Розова жінка є українкою, то повстає питання, кілько подібних „українців" є в тутешній комуністичній групі; кілько таких є там на Україні?... Кілько взагалі є між тими, що виступають перед світом як українці?

А. Б.

БУНТ ЖІНОК В ТЮРМІ.

В Портедж ля Прейрі, Ман., в понеділок 15 квітня був в тамошній жіночій тюрмі бунт цілий день. Всіх жінок є там 42. Жінки ломали меблі, розбирали і викидали через вікна ліжка і кричали. Аж пізно вечером це скинилося. Виглядає покищо, що поважних причин до розрухів не було — мабуть почалося це від жінок, що вживали наркотиків, а тепер того не мали. Могли і поживою бути невдоволені, або лікарським недоглядом.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3625, — WINNIPEG, MAN.

КОЛЄГІЯ СВ. АНДРЕЯ МАЄ ЧАРТЕР.

Кожда важнійша інституція повинна бути урядово поставлена між інші важні інституції в краю, отже і Колеґії св. Андрея треба було це зробити. Длятого виготовлено начерк Чартеру, де зібрано все найважніше про Колеґію — хто засновує, як, для яких цілей, як буде провадитись праця Колеґії, який буде склад її заряду ітп.

Такий начерк Чартеру передано парляментови і 9-го квітня, 1946 р. комісія законопроектів Чартер одобрила, а 13 квітня губернатор МекВилямс приняття Чартеру підписав.

Та нім в парляменті Чартер приняго були деякі трудноші. Є в Аврорі, Онт. Колеґія, що також зветься св. Андрея і та через свого адвоката [illegible] щоби наша Колеґія подібним менем не називалася. Мовляв, може вийти непорозуміння, а то і шкода для Колеґії в Аврора. Хтось зоставить для Колеґії маєтно, а не зазначить точно для котрої, тоді можуть бути клопоти.

По всяких комбінаціях рішено, щоби до нашої Колеґії додати місце й осідку, і тим справа полагодилась. Отже урядово тепер наша Колеґія зветься „Колеґія св. Андрея в Винипеґу".

І так імя, що вибрано зпочатку, зосталось незмінене, бо те, що додане, лише доповнює назву.

Імя апостола Андрея Первозванного має для Українців поважне історичне значіння. Є перекази, дотого [illegible] вані на історичнім ґрунті, що ап. Андрей був на Україні, благословив київські гори і предсказав повстання величного християнського Києва. Тимсамим Український Нарід має право вважати ап. Андрея своїм апостолом. Отже його іменем названо першу нашу Колеґію [illegible] землі.

Для Інституту в Саскатуні вибрано імя славного київського митрополита Петра Могили, що сам дуже дбав про освіту Українців. Для Інституту в Едмонтоні вибрано імя Михайла Грушевського, професора й історика. Отже вже самі назви тих інституцій вказують призначення.

За Інститутами приходить важнійша інституція, Колеґія, і її названо вже іменем апостола України — св. ап. Андрея.

Є пляни, щоби Колеґія була отворена для науки слідуючої осени. Та нім до цего прийде, треба ще поробити потрібні приготовання, [illegible] все, чого для ведення науки треба, все налагодити і тоді вже може починатися наука.

Але до тих приготовань мусить загал прикладати руки, як прикладав до Інститутів. Треба доповнити фонд, на первісно був назначений, а друге — батьки повинні вже нині думати, кого з синів своїх, чи дочок мають післати на науку до Колеґії.

Вся освітна праця, яка провадилася дотепер стараннями українського загалу в Канаді, принесла великі овочі. Так загал виявив свою культурність перед сусідами; так виховалося багато розумової сили, без якої люде не будуть народом. Отже таку працю треба і дальше продовжати.

ПОЛІТИКА „ТРЕБА" І ПОЛІТИКА НЕ „ТРЕБА".

В суботу 23 березня ц. р. зайшов до редакції молодий чоловік з около 6-літним синком, що не ходить ще до школи.

— Чи вмієш читати? — запитав хтось хлопця і хлопець відповів, що вміє. Йому дали українську книжку і він читав дуже гарно. Тоді зауважує батько:

— Він і по англійськи вміє. Ану покажи, як вмієш — звернувся він до синка.

Хтось зауважив, що нема під руками легкої діточої книжки, на що батько:

— Нехай читає ось тую...

Дали хлопцеви „Юкрейніен Литерачюр", Менинґа, і хлопець читав не тільки що скоро і добре, але і зі зрозумінням того, що читає. Читав так, як читає школяр з 4, чи 5, а може і 8-ої кляси.

Ось що можна зробити, коли хто робить! Який висококультурний примір! Це політика „треба"! Живий доказ, що хто хоче, той зробить!

Великий примір!

Є, друга політика, що починаєсь від „не треба."

Політика „не треба" стародавна. Коли в сім Краю заводилися школи, то багатьох казало: „Не треба нам школи; хіба мій син попом буде?" Пізніше дехто вже годився, що хлопцеви „не зашкодить" вміти письмо, бо він до війська піде, а все інше таки не треба!

І те „не треба" і „не зашкодить" привіз дехто сюди, як важну господарську річ. Тому нераз чуєте: „Тут нам много не треба; він тарчить, коли знає по англійськи". А дехто годиться вже з тим, що „своє знати не зашкодить". Але дехто знов боїться, щоби від українського і англійського „в голові не помішалося". Бояться люде про своїх дітей!

Та важне, що те „не треба" переходить, як дорогоцінна спадщина, з батька на сина, з сина на внука. Навіть на сина, що вибився на інтеліґента. І він деколи каже, тай ділом показує, що свого „не треба", тай ще теє „не треба" вважає ознакою великого тутешнього патріотизму.

Це показує, якто тяжко підноситися людям з низшого щебля на висший по культурній драбині. Шкільних наук навчиться, фаховцем стане, а з культурного боку стоїть не на драбині, але під драбиною.

— — —

В людей розумних своє стоїть завсігди на першім місци, тому його там найперше і найбільше „треба". Воно в них є твердою основою дальшого і ширшого знання.

Розумні кажуть, що треба всего якнайбільше знати, бо від знання голова не болить. Але нераз болить від незнання.

Є на світі люде, що побіч своєї мови вчать своїх дітей ще кількох чужих мов.

В жидів є правило, що трилітну дитину треба вже до своєї школи посилати. І посилають.

Китайські діти вивчуються тисячі своїх букв і можуть вивчитися. Не кажуть, що „не треба", або „не можна".

Але англійський світ стоїть на тім, що „не треба" більше мов знати крім англійської. Однакож... Ідуть їх державні, чи робітничі делегати до Москви і говорять з Москвою через переводчика. Таке всюди. А чи не краще би самим більше вміти?

Це так загально про те „треба" і „не треба". Думаючим людям всего треба і вони його здобувають; недумаючим „не треба" і сього, і того, і другого, і пятого, і десятого... Їм мало треба — і тому вони мало знають, мало мають і низько стоять. Стоять низько навіть тоді, коли матеріяльно богаті, коли вони фаховці. Вони культурно стоять низько.

РЕЛІГІЯ, А ПОЛІТИКА.

Читаємо в часописах, що у Львові було зібралось понад 300 „українських католицьких священників, осудили поступок Костельника, та запевнили Москву, що вони не бажають вмішуватися в політику, а посвячуються цілковито для спасения людських і своїх душ."

З того виходило би, що релігія є дуже маленькою справою, тісненьким кутком, який може існувати собі для себе і не зачіпати широких справ людського життя.

Недавно московський висланник вимагав від російських єпископів в Америці, щоби не зачіпали російської політики, коли піддадуться московському патріярхови. Якраз те, що нібито на власну руку пріпікали Москалі [illegible] духовні в Галичині.

— —

Релігія, це закони для широкого життя — закони людей в відношенню до Бога і в відношенню до людей. А в відношенню до людей — це вже політика. Не вбивай, не кради, це політика — здорова, культурна політика. А вбивай, кради, рабуй — це політика беззаконних, політика злочину, і якраз такій політиці релігія є ворогом.

Релігійні законодателі не замикалися в релігійних келіях, ані церквах, але виповідали війну злочинній політиці. Христос буком виганяв купців з святині. Він називав злочинців лицемірами та родом гадючим. Іван Хреститель докоряв Іродові. Апостоли і християни перших віків погинули мучениками через те, що їх праця і їхне життя було противне політиці сильних. Св. Іван Золотоустий виступав проти цариці Евдоксії, коли на те заслужила. Українець митрополит Арсеній Мацієвич осудив був царицю Катерину з її злочинною політикою. А що сказати про пророків...

Релігія є на те, щоби стояти на сторожі правди Божої і правди людської, і щоби виступати проти зла, хочби те зло робили найбільші політики. Вона мусить бути в життю, інтересуватися ним, і дбати, щоби воно на безбожні манівці не сходило; а коли зійде, щоби його з манівців завертати.

Релігія не може зрікатися волі слова в життю. Коли ж зречеться, то перестає бути релігією.

К. П.

ЕСПАНІЯ НЕ ДАЄ СПАТИ.

Декому Еспанія не дає нині спати. Франція, Польща, Румунія, Україна піднoсять крик, що Еспанія загрожує спокоеви світа, бо має в себе німецьких вчених і не допускає до влади Франкових противників. Еспанія звернулась до Стейтів, Британії, Єгипту, Голяндії і Бразилії, щоби вислали комісію, яка розглянула би еспанські відносини. Радіо з Мандриту тепер повідомляє, що еспанці думають, що Росія готовиться напасти на Еспанію.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

„І ознака не дасться... як тільки ознака Йони пророка".

Мат. 12: 39

Йона.

По відході Ілії став пророком Єлисей, по Єлисею — Йона.

За часів Йони на сході було велике поганське місто Ниневія. Мешканці були дуже грішні. Господь хотів показати милосердя і до поган, тому сказав Йоні: Йди в Ниневію і проповідуй покаяння. Коли до сорок днів не покаються, їх місто буде знищене.

Але Йона думав, що Господь не повинен давати свого милосердя поганам, тільки все жидам. Отже він не послухав Бога, і пустився кораблем на захід, до Еспанії. Але Господь зіслав страшну бурю на море, так, що корабель був в небезпеці і всі люде на нім.

Коли буря не втихала, моряки кинули жереба, щоби довідатися, за чиї гріхи Бог їх карає. Жереб впав на Йону. Йона признався до вини. Він сказав: Киньте мене в море, а буря втихне. Так сталося.

Але Бог не допустив, щоби Йона втопився. Бог післав велику рибу і та проковтнула Йону цілого. Йона пробув в рибі три доби і молився. На приказ Божий риба викинула Йону на берег. Тепер Йона пішов до Ниневії і переказав Божі слова. Люде його вислухали. Сам цар посипав собі попелом голову, постив, молився, а з ним народ.

Йона тимчасом сидів за містом і дивився, чи то кара спаде на місто. Він боявся, що як не буде кари, люди будуть з нього сміятися, що він не правдивий пророк. Але Бог місто помилував. Йона був дуже злий, що Бог міста не карає, а ще і сонце пекло його в голову. Тоді Бог дозволив, що за ніч виросла коло Йони тиква, така рослина зі широким листям. Йона вже мав холодок і тішився. Але слідуючого дня тиква зівяла. Йону знова сонце пекло так, що бажав смерти. Тоді сказав до него Бог: Ти жалуєш марної рослини, а я не мав би жалувати тисячів людей, що не знають, що добре, а що зле?

Ця лекція вчить нас а) Що від Бога втечи не можна; б) Що Божі діла чудні; в) Що Бог милосерний до тих, що каються. Йона також представляє нам Ісуса Христа. Як Йона вийшов з риби третого дня, так Христос воскрес третого дня.

Питання:

1. До якого міста посилав Бог Йону? 2. Чого Йона мав туди йти? 3. Чому Йона не послухав Бога? 4. Куди Йона втікав? 5. Що з ним сталося? 6. Чи Йона втопився? 7. Як довго був Йона в рибі? 8. Що він переказав мешканцям Ниневії? 9. Чого він сидів за містом? 10. Чого він був злий? 11. Чого вчить нас ця лекція? 12. Кого представляє пророк Йона?

ПІДВИСШУЮТЬ ЦІНУ НА МАШИНЕРІЮ.

Коли з Отави вийшла вістка, що уряд підвисшує ціну на фармерській машинерії на 12 і пів процент, то по фармерських околицях піднялися протести. Кажуть, що це веде до інфляції.

КАНАДА ЗАБЕЗПЕЧУЄСЬ.

Є вісти, що Канада буде мати невдовзі коло своїх східних і західних берегів поважну морську силу, воєнні кораблі, перевозовий корабель для літаків. Видно, що не йде до мирних часів.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

III.

Є в життю сила фізична (сила рук, зброї, грошевого майна) і сила моральна (сила душі). І є вартости матеріальні (грошеві) і вартости релігійно-культурні (святощі, ідеали).

Та людський загал матеріяльні вартости вважає найпершими. Відобрати від нього ті вартости, а він вважає себе безсилим, а то і пропащим.

Коли Україна під Москвою політично ослабла, всім здавалося, що вже нічого вартного не зосталося. Та інакше думав Шевченко. В нього Україна навіть без політичної сили, навіть без волі, є великою вартістю і силою.

Бо Україна, це Український Нарід найперше. А він живе. І він має свою культуру і свою Історію, якої Москва не могла знищити. А що важне — той нарід має свою українську душу, український розум. Доки ж є нарід — все буде, бо він все створить, все збудує.

Другі про те не думали і того не бачили. Отже почав Шевченко про все те недумаючим оповідати і незрячим показувати.

Здається — кращого немає
Нічого в Бога, як Дніпро,
Та наша славная Вкраїна!

...Дивлюся, аж світає,
Край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає.
Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють,
Між ярами над ставами
Верби зеленіють.
Сади рясні похилились,
Тополі по волі
Стоять собі, мов сторожа —
Розмовляють в полі.
І все то те — вся країна,
Повита красою,
Зеленіє, вмивається
Ранньою росою...

Другі бачили Україну лише убогою, поневоленою, прибитою, а в Шевченка та сама Україна і гарна, і славна, і свята, і краща від всього на світі. Коли ж нині поневолена, то треба ту давну силу знов розбудити і добиватися волі.

Глянув Шевченко в минувшину, а там і слава і сила.

Було колись — в Україні
Ревіли гармати,
Було колись — Запорожці
Вміли панувати;
Панували, добували
І славу, і волю...

Для Шевченка навіть могили є повні живого життя.

На тім степу скрізь могили
Стоять, та сумують,
Питаються у буйного:
Де наші панують?
Де панують, бенкетують?
Де ви забарились?
Вернітеся! Дивітеся:
Жита похилились..."

І таку велику силу бачить Шевченко в минувшині, навіть в тих могилах, що і других закликає, щоби про них нинішному поколінню нагадували.

Співайже їм, мій голубе,
Про Січ, про могили,
Коли яку насипали,
Кого положили;
Про старину — про те диво,
Що було й минуло...
(До Основяненка).

Так не бачили Шевченкові сучасники тої дорогоцінної української скарбниці, з якої можна черпати все, що потрібне українському життю, аж доки Шевченко її не відкрив. А раз відкрив, то потекла з неї животворна вода для всіх.

Нагадують москалі Шевченкови гроші і славу, коли б пішов їм на службу (нагадують те, що в загалу найважніше), а не знали, що Шевченко мав славніше товариство:

Сотники з панами,
І гетьмани всі в золоті —
У мою хатину
Прийшли, сіли коло мене,
І про Україну
Розмовляють, розказують...

Отже різко відповідає Шевченко москалям:

Теплий кожух, тілько шкода —
Не на мене шитий,
А розумне ваше слово
Брехнею підбите!

Показували Шевченкови славу і гроші, а не думали, що в Шевченковій душі живе ціла Україна. Він не наймит, що шукає заробітку, але господар, що дбає про ціле всенародне українське господарство. Він молодар! Він пророк! Він учитель для своїх! Він суддя для чужих! Він душа цілого Українського Народу!

Того чужі тоді ще не бачили.

ВЕЛИКИЙ ВЧИНОК ВДОВИ.

Є давне оповідання, що якийсь цар хотів увіковічнити своє імя так, [illegible] своїм коштом збудує велику церкву і на ній напише, що він був одинокий її будівничим.

А щоб ніхто не причинився хоч трошки до тої будови, він написав про те свій закон і порозвішував, щоби всі знали. А на церкві, що будувалася, поставив напис

— Отсю церкву будує цар...

Та як здивувався, коли другого ранку побачив на церкві напис:

— Отсю церкву будує вдова Евдокія

Цар думав, що це хтось наперекір йому робить, і знов казав написати своє імя. Але слідуючого дня знов було імя вдови.

Коли ж подібне кілька разів повторилося, цар казав відшукати вдову і сказав:

— Я всім заборонив причинятися чимбудь до будови церкви, а ти наперекір мені робиш? Скажи, що ти зробила?

— Нічим я не причинилася — почала вдова — бо ані сили не маю, ані грошей.

— А всеж ти мусіла чимсь причинитися...

Подумала вдова та:

— Хіба те одно, що я помагала волам. Бачу, а вони тягнуть каміня на будову церкви, і такі вже помучені. І жаль стало мені їх. Отже тілько було, що кілька разів нарвала я трави і подала їм, коли йшли дорогою.

Задумався тоді цар і каже собі:

— Це я справді не церкву будував, але своє імя на церкві. Про мене мені ходило, а не про славу Божу. А та вдова про себе не думала, коли робила добре діло. Це вона будівничка.

І казав, щоби зоставити на церкві імя вдови там, де він своє імя ставив.

СТРАЙК В ПАЛЕСТИНІ.

Квітня 16-го застрайкувало в Палестині 50,000 всяких урядовців і урядових робітників — почтовики, телеграфісти залізничники і другі. Вони домагаються підвисшення платні та ще дечого.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

ВСТУП.

Церковна Історія.

Церковна Історія є нерозлучною частею Загальної Історії. Матеріял церковний так повязаний з позацерковними людськими подіями, що не можна написати Загальної (світської) Історії без Історії Церковної, ані Історії Церковної без Загальної.

Людство має дві важні інституції для потреб свого життя — для справ матеріяльних, для справ світських має політичну інституцію — Державу, а для справ моральних має Церкву. Головною силою Держави є сила фізична, сила матеріяльна, а головною справою Церкви є моральна сила, моральна зброя, про яку каже ап. Павло:

„Прийміть усю зброю Божу... Стійте, підперезавши поясниці ваші правдою й одягнувшись в панцир праведности, обувши ноги в готовість проповідувати світови; над усе ж узявши щит віри, візьміть шолом спасення, котрий есть слово Боже". — Єф. 6: 13—17.

Закони Держави виробляються [illegible] лою розумових обрахунків, а закони Церкви силою Божого Голосу, що промовляє через Божих післанців і святих людей, а також через совість кожного чоловіка.

Однакож ті самі люде є членами Держави і членами Церкви, тому історія світська і церковна тісно з собою звязані.

Треба мати на увазі ще одно [illegible] Церкві і в Державі можуть бути [illegible] що надуживають своєї власти, однакож значіння цих інституцій [illegible] остається завсіди таке саме [illegible] ві інституції лежить та головна [illegible] якої інституція існує.

Що означає „Церква".

В вузшім значінню „церква" [illegible] дім призначений для Богослуження, отже Дім Божий, Храм Божий, Святиня.

В ширшім загальним значінню Церква, це збір вірних, громада [illegible] вірних.

Християнська загальна Церква ділиться на окремі менші. Церква, як Східна (Православна) Церква, Західна (Римська) Церква, та Церкви окремих народів [illegible] окремі протестантські групи.

[illegible] Східну Церкву, то маємо [illegible] Церква [illegible] болгарську, сербську, Румунську [illegible] вскуди.

В „Новім Завіті" [illegible] написаний грецькою [illegible] зветься „еклесія" [illegible] ня, згромадження [illegible] Церковний будинок звали греки [illegible] Господний Дім.

Старинні церкви [illegible] круглі, звались [illegible] круглий (будинок) [illegible] циркулюс". Мабуть [illegible] ло слово „церква, церков" [illegible] ством його приняли українці [illegible].

Народні Церкви.

Коли кілька окремих народів належать прим. до Східної Православної Церкви, то всі вона мають ту саму науку, ті самі закони, ті самі Богослуження, ті самі обряди — однакож кождий нарід додає до всего того свій окремий культурний зміст і це робить Церкву, яку він має, його Народною Церквою.

Візьмімо Українську Православну Церкву... До неї належать лише українці. В ній священиками є українці. Богослуження правились в ній давно старою Словянською (старо-болгарською) мовою, однакож з українською вимовою, опісля введено в Богослуження мову українську. В Українській Православній Церкві є деякі українські звичаї, яких не мають другі православні народи; українці мають свої святочні домашні звичаї. Українські церковні співи (голоси) трошки відмінні від співів других Православних Церков. Українська Церква має за собою свою Українську Церковну Історію, свої українські церковні памятки, свої святі місця, своїх святих, своїх визначних церковних діячів. Все те творить нашу Церкву Українською Церквою.

Те саме можна сказати і про всі другі Церкви.

ЧАСТЬ ПЕРША.

Христос й Апостоли.

Основателем Християнства був Син Божий Ісус Христос. Він приніс на землю нову науку, приніс новий Закон, на якім Християнська Церква засновуєсь.

Христос вибрав собі до помочі 12 апостолів (учеників), що мали ширити по світі Його науку і других до її ширення підготовляти. Апостоли звались:

Симон, званий **Петром**, і брат його **Андрей** (Первозванний).

Яков старший (великий), син Заведея, та **Іван**, брат Якова, евангелист.

Филип з Витсаїди

Вартоломей,

Тома, званий близнюк

Матей, званий Левієм, евангелист

Яков, званий молодшим, син Алфея.

Левій, званий Тадеєм, або Юдою; або також Юдою, братом Якова молодшого

Симон, званий Зилотом, або Канаанейцем

Юда Іскаріот, що зрадив Ісуса

Коли ж Юда Іскаріот згинув, то апостоли вибрали на його місце **Матія**, про якого думають, що це Натанаїл, якого [illegible] був Филип до Ісуса.

Ще одним великим апостолом був Павло (Саул, Савло), якому явився Христос [illegible] до Дамаску і покликав його до апостольської праці. (Діян. г. 9).

Головна християнська наука.

Вся головна християнська наука зібрана в книгах Нового Завіту, що [illegible] книжці, яку звемо „Новий Завіт".

В „Новім Завіті" містяться чотири [illegible] Євангелія Матея, Марка, [illegible] Івана. В них евангелисти [illegible] Ісуса Христа [illegible].

[illegible] в Новім Завіті маємо **Діяння Апостолів (Діяння)**, де оповідаєсь [illegible] те, що і де робили Апостоли.

[illegible] маємо **Послання** (листи) [illegible], що їх Апостоли писали до [illegible] християнських громад і [illegible] християни повинні жити.

[illegible] є в Новім Завіті **Відкриття Івана Богослова**, те захоплюючим образом [illegible] боротьбу між добром і [illegible] добро і справедливість перемагають зло.

Християнська література.

Маємо в „Новім Завіті" 4 Євангелії Матея, Марка, Луки і Івана.

Дальше приходять Діяння Апостолів. Після них Послання Павла: до Римлян, до Коринтян (двоє Послань), до Галат, до Єфесян, до Филипян, до Колосян, до Солунян (двоє Послань), до Тимотея (двоє Послань), до Тита, до Филимона і до Жидів.

Дальше приходять Послання других Апостолів: Соборне Послання Якова, два Соборні Послання Петра, три Соборні Послання Івана Богослова, Соборне Послання Юди. „Соборні", це такі, що писані для всіх, а не для одної громади.

Кінчиться „Новий Завіт" Відкриттям Івана Богослова.

Всіх книг в „Новім Завіті" маємо 27.

Крім „Нового Завіту" християни послуговуються вчасти і книгами Старого Завіту („Старий Завіт"), де є писання Мойсея і Пророків.

Крім згаданого мають християни писання великих християнських письменників.

До християнської літератури належать постанови Соборів (Правила, канони); належать богослужбові [illegible] (Богослуження) і всякі церковні співи; богословські підручники, катехизми, молитовники, співаники, належить Історія Церкви та дещо інше.

[illegible] в „Новім Завіті" [illegible] В словянських виданнях [illegible] розклад є такий. Після Діянь [illegible] Якова, Петра, Івана і Юди [illegible] Послання Павла [illegible].

ЗІСЛАННЯ СВ. ДУХА НА АПОСТОЛІВ.

При своїм Вознесенню казав Ісус Христос Апостолам, щоби не виходили з Єрусалиму, але дожидали зіслання Святого Духа.

Десятого дня по Вознесенню Христа були жидівські свята (Зелені свята, Пятидесятниця), і Апостоли зібралися в одним домі на молитву. Коли ж апостоли молились в одним домі, почувся нібі шум вітру і над головою кожного Апостола показався наче огненний язик. Тоді Апостоли почули в собі нову силу і навіть почали говорити чужими мовами, яких доси не знали.

Повиходили тоді Апостоли на вулиці Єрусалиму і почали проповідувати Христову науку. А що в Єрусалимі було зібралося на свята багато людей з далеких сторін, що говорили іншими мовами, то до них Апостоли їх мовами говорили. Отже навернулось тоді до християнства коло 3000 людей. (Діян. 2: 5-42).

Невдовзі апостоли Петро і Іван йшли до церкви і коло церковних дверей сидів каліка. Коли Петро його уздоровив, назходилося багато народу і Петро почав їм проповідувати про Ісуса Христа. Отже тут знов коло 5,000 людей стали Християнами. (Діяння 4: 1—22).

Так в Єрусалимі повстала перша християнська громада, отже перше християнська Церква.

Життя перших християн.

Читаємо в Діяннях Апостолів, що вже від самого початку християни жили між собою інакше, ніж другі люде. Вони разом сходилися на молитву, вони всі чулися немов одна родина. Богатші приносили своє майно і передавали Апостолам, щоби ті мали чим помагати убогим людям. Християни жили тоді так по братерськи, що не було між ними ані одного дуже убогого. (Діян. 4: 31-34). Так своїм життям християни відріжнялися від нехристіян, на що вже від початку християнства почали звертати увагу інші люди.

(Дальше буде).

МАРІЯ МЕЛЬНИЧУК.
(Посмертна згадка)

[illegible] 8 лютого, 1946, упокоїлася [illegible] старенька бабуся, Марія Мельничук, дружина Стефана Мельничука з Шіго, Саск. Походила з села Гороштин пов. [illegible] до Канади прибула з мужем і 5 дітьми в 1903 році і замешкали в околиці, де не [illegible] які 50 [illegible] Перехід [illegible] частей як всі [illegible] пройшли не один [illegible] рідним краєм [illegible] містечко Шіго, і це [illegible] для перших поселенців [illegible] 1915 році один син Михайло [illegible] ся до канадійської армії [illegible] першої світової війни [illegible] кліткови, та [illegible] помер. В 1935 р. помер її муж Стефан і старенька доживала [illegible] своїми дітьми.

Прожила старенька 91½ років [illegible] синів Івана і Ілію [illegible] Катерину Гунчак і Ганну [illegible] 37 [illegible] 37 правнуків.

[illegible] 12 лютого [illegible] Богослуження відслужив [illegible] в церкві (коло Купровського) [illegible] похорони [illegible] Семенюк [illegible] до хати на обід [illegible] Іван Григор, котрий [illegible] на похорон з своєю [illegible] старої бабки) з [illegible] сказав пару слів до родини [illegible] памятку по так дорогій особі і піддав думку [illegible] жертви на Дівочий [illegible] при Колегії св. Андрея [illegible] з частини на фонд У [illegible] не [illegible] спомини про наших піонерів [illegible] приняли і зложили [illegible] родина [illegible] і всі [illegible].

По 1 дол. [illegible] Григор, О. Боднарчук, [illegible] Мельничук, В. Мельничук, І. Мельничук, І. Чорний, В. Семенюк, [illegible] Семенюк, Г. Семенюк, Т. Семенюк, І. Семенюк, М. Семенюк, І. Березовський, І. С. Купровський, М. Березовський.

По 50 ц.: [illegible] М. Григор, п-во Галицькі, М. Семенюк, [illegible] Рудей, [illegible] Скегар, П. Дуплей, М. Семенюк, [illegible] Скегар. Разом 19 дол. З того на Колегію 15 дол., а 4 дол на „Український Голос".

Спи дорога нам мамо, бабко і прабабко, нехай Тобі канадійська земля буде легкою.

Внуки.

ЩИРА ПОДЯКА.

Ми, горем прибиті по утраті нам дорогої особи бабусі, Марії Мельничук, щиро дякуємо о. Боднарчукові і всім присутним, котрі потрудились під час похорону. Хотяй були морози і дороги заметені снігом, ви приймили труд і віддали останню прислугу по нашому звичаю. Нехай Вам Бог нагородить.

Діти, Внуки і Правнуки.

ЙОСИФ СОБЕСТІЯНОВИЧ.
(Посмертна згадка)

Дня 4 лютого ц. р. по довшій недузі упокоївся бл. п. Йосиф Собестіянович в своїм домі в околиці Коте, Саск. проживши 67 літ. Тому, що тут нема своєї церкви, всі похоронні Богослуження і Службу Божу відслужив о. І. Кусий в домі померщого, дня 6 лютого при участи двох дяків, а то пана М. Барабаша і гр. Овчара з Кемсак, Саск. Помимо зимної погоди на похорон зійшлося досить поважне число людей, щоби віддати померщому останню прислугу. На закінчення свящ. Кусого при останнім цілуванні присутні зложили на Колегію замісць вінця на могилу — $22.70. По обіді по перечитанні св. Євангелія на подвірю о. Кусий сказав [illegible] промову, а відтак похоронна процесія подалась в напрямі цвинтаря віддаленого 4 милі [illegible] стації Коте, Саск.

Бл. п. Йосиф приїхав до Канади 1902 р. з села Сеньків, пов. Заліщики, Галичина. Зразу замешкав був в околиці Стюартборн, Ман. і там оженився з Василиною з роду Гловацька. В 1909 р. переселився в околицю Коте, Саск. і тут пережив до смерти. Дітей в них не було, крім одного хлопчика, що помер немовлятком. Був працьовитий і весь дорібок полишив вдові Василині.

Полишив в смутку вдову Василину і стрийечного брата в Кемсак, Саск. Аби увіковічнити память про свого дорогого мужа, вдова Василина стала фундаторкою Колегії, зложивши 10 дол. на руки о. Кусого як завдаток на 100 дол. Заявила також, що дасть більшу жертву на будову української православної церкви в Кемсак, Саск.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаю щиру подяку свящ. І. Кусому за похоронні Богослуження і промови та щирі слова потіхи для мене в моїм горю. Дякую дякам М. Барабашові і гр. Овчарові за похоронні співи. Дякую жінкам, що помагали при приготовлюванню обідів та всім сусідам, що взяли участь в похороні мого дорогого мужа. Дякую за вінці на могилу і за жертви на Колегію.

Оставша смутна Вдова Василина.

АННА ПАРАСЮК.
(Посмертна згадка).

Дня [illegible] лютого ц. р. упокоїлась в домі своєї дочки Ївги і зятя Петра Мохня в Келгарі Анна Парасюк з Канори, Саск. проживши 69 літ. Від двох років зачала підупадати на здоровлю через недомагання жолудка. Постановила відвідати ще своїх дітей Стефана в Едмонтоні і Дочку в Келгарі та Івана в Гай Прері [illegible] 13 грудня, 1945 вибралась з своїм мужем Петром в дорогу. Пробувала ще лічитись в лікарів в Едмонтоні і Келгарі. До двох місяців поверну[illegible] з своїм мужем до ново-набутої нової хати але вже в домовині. Вечером 13 лютого о. І. Кусий відправив [illegible] перечитав св. Євангеліє і сказав до зібраних в [illegible] коротку промову. На другий день відбувся похорон при великім участі людей. В доказ великої любови до своєї матері зїхались сини і дочки аби відпровадити свою матір на вічний спочинок — Іван з Гай Прері, Анна [illegible] з [illegible], Саск., Михайло з Торонто, Онт., Стефан з Едмонтону та дочки Евдокія і Ольга з своїми мужами. Свящ. Кусий сказав прощальну промову. Сини винесли домовину з хати, позад родини на цвинтар коло церкви на Свидовій 12 миль на північний схід від Канори. Ті що не могли іти на цвинтар [illegible] в хаті на перекуску [illegible] п. Гр. [illegible] зібрано $13.40 на невянучий вінець на могилу померлої [illegible].

За добрих два години дороги церковні дзвони [illegible] зібраній громаді [illegible] що похорон наближаєсь. Всі парохіяни зійшлися [illegible] свій [illegible] та старший сестриці [illegible] По похоронній відправі [illegible] свящ. І. Кусий [illegible] жертви [illegible] зібрано $18.30 отже разом $31.70.

Бл. п. Анна Парасюк приїхала з своїм мужем Петром до Канади 1905 року з села Свидова пов. Борщів [illegible] з двома [illegible] Гапкою 6 літ і Іваном [illegible] роки. Осіли на фармі в околиці Канори, якій дали назву Свидова. 7 місяців тому як переселились до ново набутої хати в Канори та недовго судилось їй жити в тій хаті. Була працьовита, люблена своїми дітьми і всіми. Була побожна, і [illegible] приступала до св. Сповіди і Причастя. Довший час була сестрицею в церкві. Полишила в смутку свого 72-літнього мужа Петра, 4 синів, 3 дочки і 11 внуків.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаємо щиру подяку свящ. І. Кусому за похоронні Богослуження і промови; дякам, гр. Стратійчукові і гр. Трембачеві за спів. Дякуємо за вінці, та всім добрим людям, що взяли участь в похороні нашої дорогої [illegible]

Муж Петро,
сини, дочки і внуки.

ДОБРИЙ ПРИМІР.
(Виндзор, Онт.)

В понеділок 31 грудня, 1945 відбулося вінчання добре відомих в Винипегу, Торонто, Гемилтоні і в инших сторонах Канади п. Николая Зеліска з панною Іванною Мараз. Вінчання довершив о. П. Запарнюк.

По шлюбі відбулась родинна вечера в Дітройт, в п-ва Йостів, котрі є родиною молодої. На вечері були з Винипегу батьки молодої, п-во Мараз, п-во Мараз з Торонта та родина з Дітройт і п-ни Тихоненькі, які тепер перебувають в Торонто. По вечері говорив о. Запарнюк про заслуги молодого Николая Зеліска скільки то він напрацювався і дальше працює для Української Православної Церкви та української молоді тут на сході, чи Торонто і Гемилтон, а також про молоду панну Мараз, котра своїми музичними виступами зробила багато добра для українців в Канаді. Прикінці побажав о. парох молодятам щасливого подружого життя та просив їх далі працювати щиро для свого народу. Не забула родина про українську інституцію а це про Колегію св. Андрея, яку згадав в кількох словах о. Запарнюк. Зложено на Колегію $31.50. Щире українське вам спасибі, а молодятам щасливого життя та многих літ.

Присутний.

ПАРАФІЯЛЬНІ ЗБОРИ.
(Бойл, Алта.)

Наші річні збори відбулися 30 грудня, 1945 в хаті п. І. Самбірського. Збори отворив голова української греко-православної парафії у Бойл. Предсідником зборів був о. М. Фик, секретарем В. Ф. Щербань. Усі звіти були читані і приняті. Всего приходу за рік було $414.41; розходу $358.01; остало в банку $56.40. П. Кушнір дав звіт контрольорів; книжки були у добрім порядку.

Парохія поновлена у квітні 1945. Ми мали чотири відправі за рік, з котрих три відслужив о. Василів, а о. Фик одну. Також був успішний базар, що приніс $187.17. У цьому році купили два лоти під церкву, а один під народний дім. Відправи відбувалися в англіканській церкві. До заряду на 1946 рік увійшли:

Ів. Гуменний — голова. В. Ф. Щербань — місто голова. А. М. Гуменний — секретар. П. Никифор — касієр. Контрольори: Ст. Кушнір, М. Гучка, Ів. Самбірський.

В. Ф. Щербань, секр. зборів

НИКОЛА ГЕНИК.
(Посмертна згадка).

В пятницю 15 березня упокоївся в Саскатуні, Саск., поважний український громадянин, Никола Геник, проживши 87 літ. Родився в Березові Вижнім, в Галичині, 3-го серпня, 1859, а до Канади приїхав 1903 В Стюартборн, Ман. жив 7 літ опісля перебрався до Мекфорд, Саск. де жив майже до кінця життя.

Зосталося троє дітей — син Іван і дві дочці — Анна (Старшкова) та Параска (Бодруґева).

Похорон відбувся 29 березня, в пятницю, в Українській Православній Церкві в Саскатуні. Похоронне Богослуження правив о. В. Кудрик, що якраз для того приїхав до Саскатуну. Склалося кілька причин на те, що людей на похороні було менше ніж могло бути.

Покійний належав до тих старших громадян, що стояли в передніх рядах при громадській роботі.

Живучи в Саскачевані покійний близько інтересувався справою Інституту П. Могили. Приїздив на зїзди, висловлював там свої думки та що важніше — помагав Інститутови грішми. Купив він удалів (шерів) в Інституті мабуть за 500 долярів, при всяких нагодах, коли часи були для Інституту тяжкі позичав Інститутови по 500 дол. чи і більше. [illegible] справа була для нього його справою.

І тому всі, що на зїзди приїзджали, знали його, як одного з тих, що не був на зїзді лише приязним гостем, але діяльним [illegible] ином.

Був також щиро привязаний до Української Православної Церкви, бо знав також дяківство і мав свої дяківські церковні книжки.

Своїм щирим відношенням [illegible] громадських справ Покійний [illegible] заслужив [illegible] Память.

ПОДЯКА.

Нехай буде щира подяка тим, що прибули на Похорон, щоби [illegible] послідну прислугу нашому дорогому Татови. Подяка о. Кудрикови; подяка тим, що співали; подяка тим, що були учасних на похорону. Всім щира подяка!

Діти Покійного.

ЗИНОВІЯ ФЛІЙЧУК.
(Посмертна згадка).

Лютого 24 н. р. [illegible] в Едмонтонськім шпиталі 16 [illegible] Зиновія Флійчук. Дочка [illegible] Флійчук, родилась 15 [illegible] 192[illegible]. Полишила сестер — Ольгу і [illegible] і братів Василя і Якова.

Похорон був 27 лютого в місцевій церкві в Веґревил. Народу було багато, старших і молоді. Хор [illegible] о. Хруставка. Було на похороні багато неукраїнців. Хор співав під проводом пані Дикур.

Покійна була дуже приємною дівчиною — слухняна, чемна і працьовита. В школі переходила іспити з відзначенням, а [illegible] рок була в 11-ій клясі.

Малою ходила до Недільної Школи; співала в церковнім хорі. Була щирою, практикуючою християнкою.

Любила українську мову, пісню і була діяльною членкою СУМК-у. І хоч мало прожила, але відійшла в вічність з повними руками. До неї можуть відноситися слова: Слуго добрий, ти був вірний в малих річах, отже ввійди в радість Господа твого!

Спочивай спокійно, добра Доню, поки Бог тебе збудить, а ми будемо тебе споминати. Вічна тобі Память!

о. А. Хруставка.

ДІЄЦ. ФОНД

ЗБІРКА о. І. ШВЕЦЯ.
ГРОНЛИД (Івичіна), САСК.

По 1 дол.: С. Щербій, В. Н. Щербій, В. Коваляк, І. Писменний, І. Данилюк, П. Бишь, М. Петрів, Я. Швець, К. Жук, К. Панчук, Т. Грипюк, І. Пшик.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.
РАМА, САСК.

По 1 дол.: М. Ревуцький, М. Крисак, І. Кравець, О. Скорель, І. Котик, В. Романюк, В. Грона, А. Кулицький, А. Овчар, З. Микитин.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: П. Лукач, В. Іванишин, О. Галькевич.

ГЛЕСЛИН, САСК.

По 1 дол.: М. Кульчицький, І. Галевич, Н. Галевич, М. Корляч, С. Гавриль, В. Кадула, М. Славор, І. Гаврилів, М. Гаврилів, В. [illegible], О. Бойко, В. Пилат, В. Гаврилів, М. Чуй, І. Микитюк, І. Данилів, М. Кузи.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.
ПЕТЛЮРА, МАН.

По 1 дол.: М. Ьмитрох, Н. Кузик, В. Стадник, Іл. Стадник, Гр. Комаранський, К. Топольницький, Н. Стадник, пані Сідлар, П. Шовдра, Н. Мищь, Гр. Мацьків, М. Комаранський, М. Симчин, В. Малюта, А. Шорґдейл.

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА.
ТІРІЯН, АЛТА.

По 1 дол.: П. Ярині, Ів. Процюк, Гр. Паладійчук, Ілько Боровець, Д. [illegible] і Н. Ткачук 50 цт.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

По 1 дол.: Павло Мороз.

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ.
ТУ ГИЛС, АЛТА.

По 1 дол.: П. М. Шевчук, П. Ьдзвинський, М. Попич, Н. Міськів, А. Паламарук, М. Кіндрака, Н. Вигера, Марія Дроних, Я. Олійник, Н. Довганюк, С. М[illegible]ька, Г. Дронь, П. Антонюк, Е. Дегил, М. Храпко, пан. Ф. Гапочко, Е. Павлюк.

По 50 цт.: о. І. Хруставка, І. Ан[illegible], М. Зелез, А. Гливка, М. [illegible]люк.

По 25 цт.: М. Гайдук, І. Нагнічук, І. Сери.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
ЕРВУД, МАН.

По 1 дол.: І. Демків, В. Демків, С. Демків, Д. Велиган, Н. Дух, І. Голяк, М. Їжак, Н. Їжак, П. Лозінський, М. Шмигельський, Н. Стахник.

ФЛІН ФЛОН, МАН.

По 1 дол.: Н. Малюта, П. Петричка, М. Мостовий, Любов Киба, Анна Островерха, С. Герег, Ф. Киба, П. Герман, П. Стрілечук, О. Набожняк, Л. Мамона, О. Лекопов, Ем. Мамона, С. Олійник, М. Самотис, Н. Благут, В. Кольцан, І. Сірий, А. Ковега, С. Гордій, В. Галятовський, І. Сторожук.

ГЛЕН ЕЛДЕР, САСК.

По 1 дол.: С. Костенюк, Я. Лозінський, І. Ракочий, А. Федорчук, М. Джамат, Н. Рогожинський, Василина Семащук, Ф. Лозінський, М. Шищук, Н. Козменюк, Д. Козменюк, Василина Тимрик, В. Золинський, М. Балицький 50 цт., Дм. Іващук 35 цт. і Марія Мульган 25 цт.

КАНОРА, САСК.
(Успенська)

По 1 дол.: Т. Шапка, Н. Демчук, О. Кушнірук, М. Горецький, Н. Шиманський, Н. Віцко, О. Данильчук, І. Білавчук, А. Князь, І. Гоменюк, В. Гоменюк, І. Руснак, І. Ф. Стратійчук, В. Ф. Стратійчук, В. Матійчук, І. Кунецький.

СПРАВКА.

Оголошуючи збірку на Дієцезіяльний Фонд в Мейбридж, Саск., пропущено імена Мих. Прихідки та Николая Максимюка, які зложили по 1 дол., що на оцим місці справляється.

ВІДВІДИНИ
о. С. В. Савчука.

28 квітня — Провідна неділя — Форт Френсис, Онт.

7 травня — неділя — Давфин, Ман. (храм).

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

КВІТЕНЬ

28 Нед. Томина — Росборн (місто)

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман. Тел.: 133—4 Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Давфин. Храм при Ук[illegible] [illegible] дім С. В. Савчука.
12 Неділя — Етелберт
19 Неділя — Бентал
26 Неділя — Косів
30 Четвер Вознесення — Ешвил (Храм)

Адреса: Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Іван Майба.

КВІТЕНЬ

28. Неділя — Шерідон.

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Флин Флон. (Храм)
12 Неділя — Арран
19 Неділя — Пайн Ривер
26. Неділя — Голсон Бей Джонкшен (Храм)

Адреса: Box 124 — Арран Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Утяш

Адреса: 305 Парк Стріт (при потягу кінці Слатер моста)

Нове число телефону 25 084 Винипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ:

5 Неділя — Глеслин
12 Неділя — Витків
19 Неділя — Гефорд
26 Неділя — Кендо
30 Четвер Вознесення — Ітонія.

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

16	В	3 Преп. Микити сп., Ларіка
17	С	4 Преп. Йосифа Многоболь.
18	Ч	5 Великий Четвер. — Страсти
19	П	6 Велика Пятниця.
20	С	7 Велика Субота.
21	Н	8 ВЕЛИКДЕНЬ.
22	П	9 Світлий Понеділок.
23	В	10 Світлий Вівторок.
24	С	11 Свщм. Антипи еп. Перґам.
25	Ч	12 Василія ісповідника Пар.
26	П	13 Свщм. Артемона Пресвіт.
27	С	14 Мартина ісповідника
28	Н	15 Неділя Томина — Проводи
29	П	16 Муч. Каліди, Ніки, Галини
30	В	17 Свщмч. Симеона еп. Перс.
ТРАВЕНЬ		
1	С	18 Преп. Івана, уч. Косми
2	Ч	19 Преп. Івана Ветхопещерн.
3	П	20 Свщм. Гавриїла отрока
4	С	21 Свщм. Теодора і матері
5	Н	22 Нед. Мирон. Преп. Теодора
6	П	23 † Великмч. Юрія Побідон.
7	В	24 Преп. Сави Печерського
8	С	25 Ап. Марка, Македонія патр.
9	Ч	26 Свщм. Василія еп. Амас.
10	П	27 Преп. Стефана еп. Волод.
11	С	28 Кирила еп. Туровського
12	Н	29 Нед. Розсл. 9 муч. в Кизиці
13	П	30 † Ап. Якова Зеведеєвого
14	В	1 Свщм. Макарія митр. Київ.
15	С	2 Перен. мощей Бор. і Гліба

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

КВІТЕНЬ

28 Неділя Томина, [illegible] Крік

ТРАВЕНЬ

5 Неділя — К[illegible]
6 Понеділок. Св. [illegible] — Ст. Джулієн.
12 Неділя — Вакав
19 Неділя — Тер[illegible]
26 Неділя — Мичем
30 Четвер Вознесення [illegible] — Ст. Джулієн

Адреса Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василина

ТРАВЕНЬ

5 Неділя — Ви[illegible]. Вечірня і парастас [illegible] гробах год. 3 пополудні [illegible]
12 Неділя — Лавни. Вечірня і на гробах пополудні — Бринзлей
19. Неділя — Лєжани. Вечірня й на гробах Н. Ирн[illegible]
26. Неділя — Зів[illegible]. Вечірня й на [illegible] Калвиж

Адреса: Box 26 — Ва[illegible] Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука

ТРАВЕНЬ

5 Неділя — Дробот
12. Неділя — Канора

Box 424 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.

КВІТЕНЬ

28. Неділя — Спеден. Вечірня — Беліс

ТРАВЕНЬ

5 Неділя — Беліс.
6 Понеділок. Св. Юрія — Тіріян
12 Неділя — Смокі Лейк (Проводи)
19 Неділя — Бойн Лейк
24 Пятниця — Біг Медов
26. Неділя — Стрий
30 Четвер, Вознесення Господнє — Смокі Лейк (Храм)

Адреса: Box 37, Глендон, Алта.

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

28. Неділя Томина. Голос 1. УЄ Матея 28: 16—20. Літ. Діянь 5: 12—20. Єван. Івана 20: 19—31

ТРАВЕНЬ

5. Нед. Мирон. Голос 2. УЄ Марка 16: 9—20. Ап. Діян 6: 1—[illegible] Єван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

6. Велики. Юрія УЄ Луки 12: 2—12. Літ. Ап. Діян 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

12. Нед. Розсл. Голос 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Діян 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3606 WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave.

Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., MAY 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1946. [illegible]О (573) 9

СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ НА ЕМІҐРАЦІЇ.

Є вісти, що 14 до 18 березня, 1946, відбувся в місті Есслінґен в Німеччині, Собор Української Автокефальної Православної Церкви. Собором проводив митр. Полікарп при участи 8 епископів та архиепископів, а то: архіепископів Ігоря, Михайла і Генадія, та епископів Мстислава, Сильвестра, Григорія, Володимира й Платона. Не прибули архієп. Никанор через слабість, та еп. Сергій через комунікаційні трудноці. Були делегати від організацій.

Собор був в домовій церкві еп. Платона, а наради почались промовою митр. Полікарпа.

Головна увага була звернена на реферат, де переповідалось історію Української Церкви від часу, як Москва силою забрала була Українську Церкву; дальше відродження і розвиток Української Православної Церкви в рр. 1919—1931. Хоч німці арештували епископів і [illegible]стрілювали священиків і вірних, і 1941 р. не було ані одного правлячого епископа, а парафії були зліквідовані, то в осени 1942 було до 2,000 парафій.

Епископи, багато духовних і вірних [illegible] рідний край в 1943-4 рр., бо большевики скидали з літаків відозви, де казали, що будуть Українську Церкву жорстоко нищити. Нині Українська Церква формально не істнує на Україні.

Собор ухвалив порозумітися з усіми українськими православними осередками в світі, щоби обєднати їх в одну Церкву. Видати соборний архипастирський лист. Видати заклик до других християнських церков. Ухвалив резолюцію проти силування галицьких греко-католиків до православія.

ГРЕКО-КАТОЛИКИ В СЛОВАЧЧИНІ.

Є католицькі вісти, що в Чехії на місцях виселених німців поселено греко-католиків, які втікли з Підкарпаття, коли його занимали большевики. Релігійну обслугу дають тим греко-католикам латинські епископи, та підучують латинських чеських духовних, щоби могли вдоволяти релігійні потреби гр. католиків. (А на скитальщині є до 300 греко-католицьких духовних).

З ІНДІЄЮ ТЯЖКО ДОГОВОРИТИСЯ.

Британське представництво, що довгий вже час переговорює з представниками Індії, не може до чогось певного договоритися. Певна річ, що британські представники мають свої пляни, а гіндуси домагаються для себе якнайбільше, отже тяжко їм зійтися. Тепер гіндуси нараджуються з гіндуськими магометанами, щоби їм всім стати на однім ґрунті і до остаточних переговорів мають післати Гандія.

СТАЛІН ХОЧЕ МИРУ.

Сталін заявив 30 квітня, що Росія буде дбати про мир, однакож „міжнародна реакція" приготовляє війну і тому Росія мусить всіми силами будувати свою военну силу. Значиться — війна приготовляєсь, а не мир.

ІМІҐРАЦІЯ ДО КАНАДИ.

В Оттаві обдумують будучу справу іміґрації до Канади — з Англії, та взагалі з Европи. Австралія хоче головно британців, щоби мати оборонну силу, а перед Канадою стоять іміґранти ріжного роду. Щодо британців, то премієр Етлі заявив, що Англія не пішле до Канади своїх людей, бо вони конче потрібні вдома при відбудові краю. Та ще одна справа є перед Канадою — з неї багато людей виїздить до Стейтів. Впродовж року виїхало коло 20,000.

ІМІҐРАЦІЯ ДО АВСТРАЛІЇ.

Австралія була перша, що ще в березни підписала з Британією умову, що може приняти щорічно 70,000 іміґрантів з Британії. І є вістки з Лондону, що вже десятки тисяч чоловіків і жінок зголосилися, що хочуть до Австралії їхати. Були дні, що зголошувалося по 5,000. Однакож через брак кораблів така іміґрація може початися аж з початком 1947 року. Тоді бувші вояки з родинами їхали би даром. Інші дорослі еміґранти платили б за переїзд 10 фунтів ($44 50). В Лондоні є „рекрутаційне" австралійське бюро, що приймає зголошення.

В ПАЛЕСТИНІ НЕДОБРЕ.

Сими днями появився англьо-американський звіт про Палестину і підняв зараз на ноги арабських і жидівських провідників. Звіт каже, щоби допустити до Палестини 100,000 жидів, а араби кажуть, що до того не допустять, бо це бувби напад на Палестину. Знов жиди кажуть, що вони на все готові і свого досягнуть. Араби говорять, що це може привести до пролиття крови і великого лиха.

ЗАКИДАЄ НЕВМІЛІСТЬ.

Доналд Мортон, давніший урядник в допомоговій організації (УНРРА) недавно заявив, що ціла та організація є тим, чим є пяте колесо в возі. Він каже, що люде, які є в проводі всеї роботи, не знають, що і як робити. Що воно до якоїсь міри так може бути, це не диво. Нині в однім краю не вміють люде налагодити справ так, щоби все було в ладі, щоби не було страйків, щоби виховани шкіл були гідні люде, щоби не було спорів і нарікань — а ті самі люде забираються до праці в чужих краях, в ненормальних відносинах.

АМЕРИКА ДЛЯ ПОЛЬЩІ.

Америка готова дати Польщі поміч на 90 мільйонів долярів, коли Польща обіцяє, що там відбудуться справедливі вибори, і що буде вільна торговля. Америка дала би Польщі на 40.000,000 льокомотив і вагонів для вугля, та на 50 мільйонів военних матеріялів, що є нині в Европі. А це вже інша річ, що Польща є нині власністю Москви.

50,000 НА СИРОТИ.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет рішив дати 50 тисяч долярів на спровадження з Европи до Америки кількось українських сиріт. Їх примістили б в українських сиротинцях в Америці.

УРЯДОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

СОБОР ЦЕРКВИ.

Повідомляється всіх заінтересованих, що Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 28, 29 й 30 липня, 1946, в Саскатуні, Саск. — Програма Собору та інші інформації будуть подані пізніше.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ УРЯДІВ.

Деякі громади ще не повідомили Консисторії про склад своїх урядів на 1946 рік, ні про те, на чию адресу висилати листи для громади. В злуці з надходячим Собором Консисторія має вислати всім громадам, місіям і парафіям ріжні повідомлення, звіти тощо й мусить знати, на чию адресу це все висилати. Громади, які завчасу не повідомлять Консисторії про склад своїх урядів, таких повідомлень та звітів не отримають.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ.

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича будуть відбуватися цього року лише на протязі двох місяців — серпня й вересня. Громади, які обходять цього року свої ювилеї, або які інші спеціяльні свята й хотіли б мати з тої нагоди архиєрейську візитацію, повинні повідомити про це Консисторію найдалі до 15 червня, 1946.

Дано в Винипегу, Ман.,
1-го травня, 1946.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Прот. С. В. Савчук, голова.

КОЛЬОНІЯМ САМОСТІЙНІСТЬ.

Росія давно висувала бажання забрати деякі сторони в Азії, головно те, що перше належало до Італії. І тепер на нарадах представників чотирох держав справа крутилась коло питання, що має бути з італійськими кольоніями, головно з Триполітанією. Молотов хотів, щоби Триполітанію дати в опіку Росії; Бирнс висував плян, щоби нат кольоніями мати нагляд 10 літ; французи були за тим, щоби кольонії належали до Італії, але були піт наглядом аліянтів. Коли ж на нараду прибув Бевін, то висунув плян, щоби кольоніям дати повну самостійність. І покищо Молотов неначе б на таке годився. Зрештою це було би найсправедливіше рішення.

ОГОНЬ НА РЕЗЕРВІ.

В Саскачевані повстав огонь на Асинибойнській індіянській резерві, отже в пятьох днях вигоріло 20 квадратових миль ліса і корчів. Отже якесь число індіянських родин мусіло з резерви втікати.

ПОВІНЬ ЗАКОНІВ.

Вже давно правники казали, що в Америці є тільки ріжних законів, як ніде в світі. І нові закони додаються. Досить згадати, що в Ньюйорськім стейті принято за рік 1002 нових законів. А кождого року додають коли не тілько, то мало що менше.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$74,433.02
Брендон, Ман.	
Члени громади Зіслання Св. Духа зложили на умеблювання кімнати в Колегії, як слідує	
Д. Корпан	50.00
Василь Ганула	15.00
По 10 дол.: В. Бобин, В. Івашко, І. Скорий, М. Павлишин, І. Нагуляк, П. Зік, П. Шмігельський	70.00
По 5 дол.: Д. Щурко, І. Ганула, А. Преведа, С. Сосняк, Ф. Дічка	25.00
Церковна громада	80.00
(Разом з Брендону 240.00)	
Саскатун, Саск.	
Йосиф Цькуй, на умеблювання кімнати на спомин своєї покійної мами й брата	129.50
Пані Варвара Михаленко (перше ..лата 75.00)	25.00
Ґрендвю, Ман.	
Збірка ..пчас похорону бл. п. Евдокії Миляк (гроші прислав о. Т. А. Горбай)	13.50
Вернон, Б. К.	
Збірка на хрестинах в п-ва Корпанів (дописі і виказ жертводавців на іншім місці)	17.50
Сенді Лейк, Ман.	
Збірка на поминальнім богослуженню 29 грудня, 1945 (гроші прислав п. Мих Кучма)	12.50
Лемінгтон, Онт.	
Збірка на несподіванці п-ва Василіа (гроші прислав п. Мих. Маїк)	10.00
Разом	$74,877.02

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

Коло Нейпервил, Ілл., сталася 26 квітня велика катастрофа, коли оден поспішний поїзд вдарився ззаду о другий. Поїзд їхав 60 миль на годину. Наслідок був такий, що згинуло відразу 44, а 125 було ранених. Це належить до більших катастроф, а з яких згадаємо, що були в кількох послідних літах в Канаді і Стейтах:

В Мішіґан, Н. Д., 9 вересня, 1945, вбитих 34.

В Милтон, Па., 15 червня, 1945, вбитих 19.

В Бейджли, Юта, 31 грудня, 19.. вбитих 50

В Дюей, Інд., 14 вересня, 1944 вбитих 29.

В Нір Стактон, Ґа., 2 3 серпня, 1944, вбитих 45

В Гай Блаф, Тенн., 6 липня, 1944, вбитих 35.

В Ламбертон, Н К., 18 грудня, 1943, вбитих 73

В Алдершат, Онт., 10 вересня, 1943 вбитих 11.

В Френкфорт Джанкшин, Па., 6 вересня, 1943, вбитих 79.

В Вейленд, Н. Й., 29 серпня, 1943, вбитих 29.

В Делейр, Н. Дж., 23 травня, 1943, вбитих 14.

В Алмонт, Онт., 27 грудня, 1943, вбитих 36.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXVI.

Степан Качала про Кунцевича.

Визначним чоловіком був Степан Качала (род. 1815, вмер 1888). Був він греко-католицьким священиком в Шельпаках, в Галичині, з титулом декана, а позатим був послом в Відни й у Львові. Належав до членів-основників „Просвіти" у Львові, Т-ва Шевченка, Народної Ради. Був письменником, і між іншим написав по польськи книжку **„Політика Полякув взглендем Русі"**, де показує полякам, які кривди заподівали вони українцям. Книжка була надрукована у Львові 1879 року.

Опісля цю книжку трошки скорочено і видано в Тернополи, 1886 р. по українськи п. з. **„Коротка Історія Руси, Стефана Качали"**. Книжка мала сторін 168.

Качала належав до передових людей свого часу, як український політик, як культурний працівник, як „перший піонір політики галицьких народовців - українофілів". - („Історія Політичної Думки...", Левицького).

Отже інтересно почути, що Качала говорив про Кунцевича. Його слово, це слово не тільки патріота, але священика, дотого ж декана. Виписки беремо зі згаданої його польської книжки.

Качала пригадує, як ще Ягайло силувався переводити українців на латинство; як ціла польська політика була звернена до того, щоби українців скатоличити і спольщити, а там каже:

„Коли поляки порішили злити Україну (Русь) з Польщею — політично, релігійно і народно, то не погорджували жадними способами, щоби дійти до цілі." (Стор. 82).

„Поляки знали, що завести унію не так легко, отже довго підготовляли ґрунт, маючи на увазі такі способи: 1) Приготовляти для католицизму українських вихованків в езуїтських школах; 2) Пообсаджувати провідні місця в Православній Церкві особами прихильними до Польщі й унії; 3) Православну Церкву понижати, ширити в ній деморалізацію і занепад. — (Стор. 83 96).

Качала наводить багато примірів польських знущань над українцями, та показує, як впарі з поляками йшли українські представники унії, як от:

„Потій викляв мешканців Берестя, які держалися віри батьків; король винняв їх з під опіки права й оголосив злочинцями призначеними на вигнання, і через те їх річи запечатано" (Стор 114). — А про Кунцевича говорить Качала:

„Нетерпимістю (нетолеранцією) до православних визначався найбільше полоцький архиєпископ, Йосафат Кунцевич", — Стор. 114).

Дальше наводить Качала велику частину листа Сапіги до Кунцевича і закінчує:

„З того листа бачимо, що всі скарги, які підносив в соймі Древинський про насильства, несправедливі позви, безправства, відбирання, замикання і запечатування православних церков, виставлення їх на посміх і зневагу, позбавлення людей Богослуження і тайн, потвердив католик, князь Сапіга. Не знаю, як можна нині говорити, що не було насильства" (Стор. 118).

Оповівши, як Кунцевичів архидіякон, фанатик Доротей, звязав і побив православного священика, що їхав правити Богослуження православним, каже Качала:

„Православного священика освободили, а провідник зненавидженої унії (зн. Кунцевич — В.) впав посеред покалічених своїх слуг, і його тіло вкинули до ріки". (Стор. 118—119).

Згадавши, як король покарав вбивників Йосафата, говорить Качала.

„В тій політиці утверджували короля не тільки езуїти, але і приказ папи Урбана 8-го, з 10-го лютого, 1624, де сказано: Не жалувати ані огню, ані меча. Про оборонців православія сказав папа, що це заражені коріня і галузи, які треба виполювати". (Стор. 119).

Отже Качала говорить про Йосафата, як про злочинця, як про кривдителя, а не святого. Про такого, як і поляки. А до тої спілки він зачисляє і папу, який приказував полякам, щоби огнем і мечем винищували православних.

Слово Качали многомовне! Воно показує, що в часі, коли Качала жив, гр. кат. Церква Кунцевича не вважала святим. Вона вважала його жорстоким фанатиком, що помагав полякам православних мучити.

Голос Качали, це голос часу, коли Качала жив, голос тодішньої греко-католицької Церкви.

Видно, що Качали не вчили, що Йосафат святий — а то він був би це знав; коли б гр. кат. духовні, та гр. кат. Церква вважала Кунцевича святим, то Качала не міг би говорити про Йосафата як злочинця. Значиться — за життя Качали Йосафат був не мучеником, але мучителем.

Візьмімо ще такий примір.

Антін Могильницький (1811—1873) ровесник Маркіяна Шашкевича і сучасник Качали, був гр. кат. священиком і деканом. Був і послом і письменником. Отже написав він поему „Скит Манявський", де оповідає, як два київські монахи заснували в Галичині монастир, що звався Скитом Манявським. І цей монастир був послідним місцем православія в Галичині — його скасували за Йосифа 2-го, 1786 року.

Скит Манявський був православним монастирем, а Кунцевич православні монастирі нищив. Коли ж Могильницький з великою пошаною змальовує історію заснування монастиря, і висловлює жаль, що святе місце опустіло, то це показує, що для Могильницького Йосафат не був святим. Хто хилить голову перед православною святинею, той не поважає того, хто православні святині нищить.

Це все показує, чому гр. кат. духовні вичеркували імя Йосафата з церковних книжок, як про те була згадка давніше.

ПЕРЕМОГА НАД КОМУНІСТАМИ В ГРЕЦІЇ.

Послідні вибори в Греції дали велику перемогу некомуністів над комуністами. Комуністи вживали всіх способів, щоби вибитись на передове місце, але грецький загал не хоче комунізму. Отже противники комуністів мають в парляменті 354 послів. Британські, французькі й американські представники слідили за ходом виборів, щоби вони були дійсними виборами. Але були також бійки з комуністами, в яких згинуло 20 осіб.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Подружжя з чужими.

Бувають випадки, що українці дружаться з неукраїнцями. Таке буває тут, таке було за морем. Звідтам деякі українці поприводили жінок неукраїнок.

Коли на все те добре придивитися, то з такого подружжя виходить нераз велике лихо. Коли хлопець жениться з чужою, то він відразу йде проти своїх родичів і другої родини, проти своєї громади. Отже відразу виходить зле.

Або віддається українка за чужого. Що тоді говорять там, куди вона віддається? Кождий батько, що має дочку скаже: „Чому він з моєю дочкою не оженився, але з чужою?! Або бодай з сусідською — вона ж також наша!"

І таке мішане супруже відразу є латане. Або обі стороні всего не договорюють, що в них на души, або одна сторона все говорить, а друга мовчить. І яке тоді життя? Тут нема ніколи повної рівности. І це опісля на дітях мусить відбиватися.

Я знаю таких, що нині дуже жалують, що з своїми не поженилися. А знаю таких, що вже порозходилися.

Отже над тим повинні українські хлопці і дівчата подумати, поки не запізно.

Розумно казала Наталка Возьному, щоб знайся з конем, а віл з волом.

Петро С.

Забави, а письмо.

Були старі люде, наші дідусі і бабусі, що не вміли по ніякому читати. Не було їх кому навчити.

А нині є молоді, які вміють по англійськи дуже добре, а не вміють по свому. І кого більше можна судити, тих старих чи молодих?

Я скажу, що молодих! Бо хто вміє по англійськи, той за оден день може навчитися по українськи. А за тиждень може вже добре читати. Коли ж він не хоче свого навчитися, то він ледащо.

Я знав молодих, що добре вміли грати в карти, вміли танцювати, вміли ще інші забави, а по своєму не вміли читати. Чи з таких будуть поважні люде? Ні, і ще раз ні!

Ми повинні почати кампанію за тим, щоби кождий молодий українець й українка вміли своє письмо і читали свої книжки і ґазети. А хто не буде вміти, того на кождім кроці гонити, аж доки не навчиться.

Лише так можна піднестися культурно і стати розумними людьми.

Н. Д.

Від Релігії починалося.

Вся людська культура починалася релігією. А релігія дбала головно про те, щоби виховати красших людей.

Український Нарід почав жити культурним життям аж тоді, коли прийшла до него християнська релігія. Тоді починаєсь Українська Історія, тоді всі землі обєднуються, тоді повстають школи і др.

А нинішна наука повстала на світі пізніше. Вона інтересувалася головно механікою, аж доки не видумала атомічної бомби, яка може принести людству загибіль.

Нині є одиниці, є родини, де нема релігії, нема Бога. Отже в тих домах також атомічні бомби готовляться. Там ніколи не буде ладу, не буде добра, бо там є люде з атомічною душею й атомічним розумом. Там дім атомічний, лад атомічний. А все те є руйнуючою силою для життя.

К. П.

ТОЛКУЩЕМУ ОТВЕРЗЕТЬСЯ.

II.

Бачучи, що наука мені не йде, я постановив лишити школу і йти до дому. Але як?

Мій отець був строгий чоловік і не дав собі говорити, що хтось не може чогось навчитися. Це одно. А друге — родичі видали на мене багато грошей — і що з того? А вони ж не багаті.

Було перед Різдвом. Я почав складати свої річи, коли надійшов мій господар. Побачивши, що я роблю, він каже:

— Дитино! Ти збираєшся до дому, може через те, що наука йде тобі тяжко. Але я не пущу тебе без волі твого тата. А покищо дам тобі пораду: Працюй щиро і засилай щиру молитву до Матері Божої Почаївської — Вона тобі поможе.

Мій господар був чоловіком невченим, але дуже гідним. На його спокійнім лици було видно всю смиренну побожність і здоровий розсудок наших гідних предків.

Я заплакав, коли почув такі лагідні слова і почав над ними застановлятися. І почав щиро молитися.

Але завважив я, що мої думки мене не слухають. Я ніби молюся, а мої думки літають по полях та заглядають за голубами, яких я дуже любив. Те саме було і з Альварем — очима і словами читаю, а думки з буйним вітром літають.

І почав я свої думки придержувати, але думки не хочуть мене слухати. Я ще добре і не подумав, а вони хто знає куди полетіли.

Довго я так боровся з тими думками, що не хотіли мене слухати, аж вкінци я вийшов переможцем. Прийшов до такої власти над собою, що коли щось постановив, то вже вся увага і всі думки були на моїх услугах.

Моя память стала тепер сильною і я почав запопадливо вчитися. Мої приятелі забавляються, а я туди і не дивлюся — хочу наздогонити те, від чого я далеко зостався.

Однакож був і клопіт...

В школі і дальше думали, що я нічого не знаю, отже і не питають мене, задач моїх не переглядають. Як сидів в послідній лавці, так і сиджу. І журюся. А тут має приїхати шкільний візитатор (інспектор), то як моя справа вийде?

Серед такої журби приснився мені сон: на подвіря, де я жив, прилетів голуб з такими крилами, ніби хто облив їх золотом. Я сиплю зерно, він підходить до мене, але хтось рипнув дверми і голуб полетів.

Думаючи про сон, я прийшов до школи. А тут візитатор мене першого викликає. Мені розгорячилось лице, відповіди не йдуть зпочатку гладко, але за хвилю я вже говорю як молитву.

Коли я скінчив, візитатор поговорив щось з учителем і переводить мене наперед до третої лавки. А мені — мені здавалося, що я літаю попід небесами.

Другої ночі знов голуб мені сниться. Я його принаджую і він вискочив вже на поріг, та щось його сполошило і він полетів.

Приходжу до школи і знов візитатор кличе мене першого. Вже про що інше питає, а я відповідаю дуже сміло. Тоді бере мене візитатор за руку і переводить до першої лавки.

Яке було для мене щастя! Більше мені на світі нічого не треба!

Але і третої ночі сниться мені голуб. Я привабив його вже до сіний, замкнув двері і зловив його за крильця. З тим я пробудився.

Встав я дуже вдоволений. А йдучи до школи, я вступив до церкви і щиро Богу помолився.

Цим разом візитатор покликав найлучшого ученика, але йому якось не йшло. Тоді візитатор питає всіх в клясі, чи хтось може точно на його питання відповісти.

Дивлюсь я — ніхто не відзиваєсь. Отже я встаю і відповідаю сміло, точно на все, про що візитатор питав.

Оттак, сину мій, послідні стали першими!

Однакож на тім не скінчилося. Як для недбалих була ослача корона, так для найпильніших була велика нагорода — побіч учителевої катедри (стола) була менша катедра для найпершого ученика. Отже до тої катедри запровадив мене візитатор і я тут сидів аж доки вчився в тій школі.

Так оповідав священик свому синови, а син — якого кликали Гринуньом — заховував кожде батьківське слово в своїй памяти.

Минуло від того часу кілька літ і Гринуньо виховався на поважного і розумного чоловіка, а при кінци свого життя (1860—1863) був навіть галицьким митрополитом — це був митрополит Григорій Яхимович.

Так добра батькова наука принесла великі овочі.

(За Н. Устіяновичем).

КОНЕЧНІСТЬ І НАГОДА.

В одній війні один відділ війська зробив несподівано напад на неприятеля і по тяжкій битві виніс світлу побіду. Але що головний командуючий відділом не дав наказу робити наступу, то покликавши підвладного старшину запитав його остро.

— Хто дав наказ атакувати ворога?

— Ніхто — відповів той. — Вояки побачили конечність і нагоду зробити наступ і зробили.

У війську може й не дозволено воякам робити на власну руку, хоч би і добре діло, але світ потребує тисячі людей, які побачивши „конечність і нагоду", зробити добре діло — роблять його не надумуючись довго.

РОСІЯ ВОЗИТЬ ЗОЛОТО ДО ФРАНЦІЇ.

Виявляється, що Росія перевозить до Франції літаками багато золота. та паперових заграничних грошей. Большевицькі літаки спиняються в Ле Бурже, де для них є місце забезпечене дипльоматичними правами. Привозять сюди великі пакунки і пачки, привозять своїх людей, а вже звідси забирають їх „дипльоматичні" автомобілі, чи троки, куди треба. Франція не має права дошукуватися, що і кого, і нащо вони привозять.

Та здогади є, що все те на поширення большевицької роботи в Франції. Вже і без того відомо, що большевицька партія в Франції має в руках великі суми грошей, які видає на літературу, на комуністичних аґітаторів і подібне.

З ЕВРОПИ ВИВОЗЯТЬ ПОЖИВУ.

Недавно читали ми, що Росія вивозить збіжже до Франції, коли УНРРА дає поміч краям, які Росія забрала. А тепер сенатор МекЛейн говорив, що коли одні кораблі везуть поживу з Америки до Европи, то другі везуть з Европи до Америки — мабуть з Данії, Еспанії, Португалії. Очевидно це їм поплачуеться, але чому не взяти тої поживи на поміч голодним в Европі? Видно, що ще далеко до заведення правдивого ладу.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

МАТЕРІЯЛІЗМ І НЕКУЛЬТУРНІСТЬ.

Є в науці теорія, яка говорить, що на світі нема нічого духового, а лише сама електрична сила в ріжних формах. Навіть все людське життя, це лише прояви тої електричної сили.

Таку теорію звуть матеріялістичною теорією.

Матеріялістична теорія не признає Бога, не признає духового світа взагалі. А з тим не признає вона злочину і гріха, як моральної провини. Вона все зводить до того, що в кого сила, той має право робити, що йому забагнеться. Адже він слабших не боїться, а Бога не признає, отже роби, що хочеш.

Є матеріялістична теорія, але є також люде матеріялісти.

Такі люде є всюди — між низшою і висшою клясою. Коротко можна означити клясу матеріялістів так:

Хто не признає Бога, як творця, законодателя і судді — той матеріяліст.

Для кого грошеве майно, або політична сила є одинокою найвисшою вартістю, це матеріяліст.

Хто все збирає лише для себе і своєї родини, і байдуже йому всі культурні справи його народу, це матеріяліст.

Взагалі матеріялісти не признають релігійних, ні взагалі моральних законів, ні моральних обовязків, ні моральної відвічальности. Вони готові на все, коли це їм поплатиться.

Матеріялізм в щоденнім життю, це дурнота, безідейність, безхарактерність, некультурність і злочин.

Колись цар Нерон вбивав всіх близьких, почавши від рідної матері, щоби забезпечити своє царське панування.

Нині большевики вимордовують мільйони людей, щоби для себе здобути, що хочуть.

Вся та широка злочинність, що нині бачимо, це матеріялізм в практиці.

Всі безрелігійні родини, це доми матеріялістів.

Всі хруні, це матеріялісти

Вся та байдужість, що нині бачимо вся та розвезеність, вся погоня за витріщками, вся безідейність, це матеріялізм. Раз жиємо, то треба весело жити, кажуть матеріялісти.

Є в життю два головні напрями — напрям релігійний і напрям безрелігійний, себто матеріялістичний. Напрям релігійний веде вгору — до культурности, до ідейности, до братерства, до співчуття, до пожертвовання, до здержливости, до творення добрих діл, до Бога...

Напрям матеріялістичний веде вдолину — до морального занепаду, до самолюбства, до безідейности і злочину.

А що і матеріялізм і релігійність починається від одиниці і від дому, то нехай кождий українець й українка дбає, щоби їх дім був домом щиро релігійним, поважним, гідним, заснованим на тих святих основах, які дає релігія. В тім буде сила дому, сила громади і сила цілого народу та його життя.

ДЕЩО МИМОХОДОМ.

З НИХ БУДУТЬ ЩЕ ЛЮДИ.

Є в „Будучности Нації", з 14 квітня, 1946, стаття **Танець „апашів"**, що пригадує приповідку „Лучше пізно, ніж ніколи".

Там „Б. Нації" переповідає, що писали газети в 1929, 1930 та 1932 році. І так:

В 1932 р. У. Голос писав, що в салі Укр. Прав. Собору в Винипегу був водевіль (легке представлення), де співали дует і був танок „апашів". Отже дивуєсь „Б. Н.", як це так в православних, що нині в тій салі водевіль, а завтра Богослуження.

Знов же згадує „Б. Н.", як в 1929 р. Г. Сліпченко говорив в Мелвил, що: „англіканська церква відносилася все щиро до них (до православних) не тільки в Мелвил, але **по всій західній околиці.** Правдоподібне **130 греко-православних церков на заході в деякій мірі діставали підмогу від англіканської церкви"...**

Це „Б. Нації" таке пише покликаючись на „Саскатун Стар" з 1929 року. Значиться: в 1929 р. через Сліпченка в Мелвил вийшло таке на світ, а „Будучність Нації" 1946-го року це світови оголошує

Згадує „Б. Н.", як 1930 р. писав Кан. Українець про Укр. Голос, що той писав про якесь очернення, хоч воно виглядало „крайно підозріло". Але до якої події це відноситься „Б. Нації" ясно не говорить

„Б. Нації" говорить про старі події, з чого виходить, що вона недавна і донедавна ніяких газет не читала і не знала, що на світі діялося. Доперва тепер роздобуває старі річники газет, перечитує їх і людям прочитане розкриває

Виглядає, що дійшла вона вже до річників 1929, 1930 і 1932 р., хоч не знати, від яких почала.

Значиться — здоганяє, що занедбала. Але і це добре, бо за 10 -15 25 літ вона зможе зрівнатися з біжучими тодi подіями.

Історія подібні випадки знає...

Жив в 16—17 віках в Еспанії шляхтич, Дон Кіхот. Читати не любив. Аж старшим взявся до читання.

Зносить він тоді з піддаша старі газети свого діда і читає, що в світі діється — які там події, як йде політика... Читає і людям оповідає, що в світі чувати.

Опісля, коли став дуже розумним, вибираєсь всяку лиху силу в світі нищити. Боровся він з вітраками, напав був на череду овець... Славним лицарем став!

Досить того, що тодішний письменник, Сервантес, написав про те велику книжку. І нині розумні люде ту книжку згадують, та Дон Кіхота величають.

Значиться — можна занедбане надолужити, коли хто хоче.

Та щоби „Б. Нації" помогти, ми їй дещо з давного пригадаємо. І так:

Годимось, що в „салі собору" міг колись бути водевіль, а другого дня Богослужения. Це так, як може бути гр. кат. Богослуження в хаті, де колись було весілля.

А що скаже „Б. Нації" на таке, що коли еп. Будка вернувся до Канади, то дівчата витали його танцями... про те є в старих католицьких річниках!

Щодо „К. Українця", то він був дописався до того, що засудили його були на 7000 дол. кари. А пізнаше признався перед своїми читачами, що довго писав на православних неправду. Це все є в старих річниках, та мабуть „Б. Нації" ще до того не дійшла.

Що ж до помочи 130 православним громадам, то „Б. Нації" повинна таки цю справу точніше переповісти — яка це була поміч, де, котрим громадам, кілько? Повинна дати факти, а не пусті слова.

НАШІ ТАЛАНИ.

В грудни, 1918, отаман Петлюра уповажнив був членів Музичного Відділу Міністерства Народної Освіти — Стеценка й Кошиця, щоби створили Републиканську Капелю. І невдовзі Капеля виїхала з України пригадувати світови що на Україні жиє Український Нарід, а той нарід має великі культурні таланти.

Слухаючи українських пісень, Европа не могла нахвалитися їх красою. І тоді оден швайцарський часопис подав таку легенду:

На Святий Вечір Господь зібрав дітей всіх народів, щоби обділити їх дарунками. Отже англійським дав витревалість, французьким дар бесідництва. І так усім.

Вкінци бачить в кутку ще одну дитину.

— Ти хто? — питає Господь

— Я... я... син України

— Чому ж ти не виходив з другими наперед?

— Бо я бідний... В латаній одежі.

Господь застановився, а тім каже:

— І для тебе я маю щось: тобі я дам пісню. Нею ти будеш тугу розганяти, будеш надію викликати, будеш сталити свій розум і свою волю, будеш ублагороднювати свою душу...

Це легенда, але багато є в ній правди. Пісня, це великий дар Божий, великий Божий талан.

Та хіба лише той оден талан є в Українців? Є їх багато — і світ здивувався б коли б вміла рука описала подрібно кождий з тих талантів.

Великим таланом є Українська Церква, тай її Господь передав українцям кажучи:

— Вам, Сини і Дочки України, даю святу Українську Православну Церкву, що має бути серцем і душею вашого життя. Вона буде збирати вас, як мати збирає своїх дітей; вона буде вас вчити, та вести дорогою життя; в ній буде збиратись сила і розум, яких ви потребуєте в життєвих труднощах; вона заведе вас до Бога.

Коли Українська Капеля створилася 1918 року, то в тойже час повстала й Українська Православна Церква. Та коли Капеля належить до історії, то Церква істнує, сповняє своє призначення і розвивається.

Сама українська імірація в Канаді недавна, а Українська Православна Церква ще молодша, але як вона за той час поширилася і кілько сили набрала. Є сотні громад, є багато тисяч вірних.

Поволи все робилося, але робилося. Треба було Духовного Семинаря, треба було будинку для Консисторії. Проминуло кількось часу і вже є консисторіальний будинок, де є приміщення для перших семинаристів. А ще давніше, бо 1924 р. звився орган Української Православної Церкви — Вістник.

Найновіше, що на грунті нашого церковного життя виростає, то Колегія св. Андрея в Винипегу.

До всякого діла треба доброї волі, щирої праці, треба труду, клопотів, жертв, але де є добра воля, там все збудується. На те ж ми жиємо, щоби щось добре творити, щось будувати.

А все, що ми на своїм грунті і серед нашого життя будуємо, приносить нову силу в наше життя. Нове вдоволення. І нову повагу в очах світа.

Нам треба гідних вихованків для всякого фаху — які були би і релігійними людьми і добрими громадянами.

Нам треба добрих священиків, отже треба місця і відповідних засобів, щоби їх виховати.

Нам треба взагалі провідних сил в усіх напрямах нашого життя — і для того засновується в нас Колегія.

Републиканська Капеля виконала велику працю, а Колегія повинна виконати ще більшу працю. Хоч овочі тої праці покажуться аж по якімсь часі. Нині сіємо, але аж колись збираємо, але збираємо.

Отже цю важну справу треба всіми силами піддержувати. Нехай не буде никого, хто не доложив би своєї цеголки, а як широкий загал приложить руки, то сам здивується, що яка то в нього велика сила

А це ж наша справа перед нами!

Свящ. С. П. Симчич.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 54.

„...добро робіть ... і буде нагорода ваша велика". — Лука 6 35

Товит.

В лекції 51 було сказано, що Соломон боявся за долю свого народу. В році 7?8 перед Христом втратило царство ізраїльске свою волю. Завоював його цар Ассирії, а мешканців забрав до неволі.

Між невільниками був один чоловік, що любив свій нарід, називався він Товит. Ассирійці вбивали ізраїльтян і забороняли ховати. Товит почами ховав своїх братів. На старість Товит втратив зір. Він думав, що вже треба буде вмирати. Тоді покликав свого сина Товію і дав йому таку науку:

Господь візьме в мене душу, а ти поховай моє тіло. Шануй свою маму, бо вона багато терпіла задля тебе. Коли вона помре, поховай її коло мене. Ніколи не забувай про Бога. Не легковаж заповідей Божих. Давай поміч бідним і не відвертай лиця свого від них. Маєш багато, давай багато; маєш мало, дай мало, але радо. Така поміч бідним спасе тебе від гріха і смерти, а душу твою від пекла. Хорони себе від нечистоти.

Не будь гордим, бо гордість є матірю всіх гріхів. Працює хтось для тебе, зараз заплати. Не роби того другому, що тобі не миле. Благословляй Господа, а Господь буде тебе стеречи на дорозі твого життя... Син пообіцяв заховати батькову науку.

Незадовго вислав батько молодого Товію в далеку дорогу відобрати гроші від довжника. Товія дороги не знав, але найшов товарища по дорозі. Разом ходили в дорогу, разом вернулися. По дорозі молодий Товія роздобув лік, що вилічив очи старого батька. А також, за порадою свого товариша, оженився.

Молодий Товія хотів дати свому товаришеві половину грошей, які відобрав від довжника, але той не приняв. Він сказав, що він Ангел Рафаїл, і що його вислав Господь, щоби нагородити старого Товита і молодого Товію за їх щедрість для ближніх, за поміч бідним, за молитву і піст. Старий Товит ще жив 42 роки і дожив до 102 літ. Також і молодого Товію Господь благословив і здоровлям і маєтком, та домашним щастям за те, що заховував науку свого батька.

Питання:

1 Хто завоював царство ізраїльське? 2 Що сталося з народом ізраїльським? 3. Що робив Товит? 4. Що він думав, як осліп? 5. Чого навчав сина про маму його? 6. Що казав про бідних? 7. Від чого мала спасти поміч бідним? 8. Що казав про гордість? 9. Що про робітників? 10. За чим вислав Товит свого сина? 11. Хто товаришив молодому Товії? 12. З чим вернувся син до дому? 13. За що нагородив Господь батька і сина?

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

IV.

Заповіт Шевченка.

З матеріялу, який маємо про життя Шевченка, виходить, що Шевченко написав „Заповіт" на саме Різдво 1945 року, перебуваючи важку недугу.

В другій половині жовтня 1945 р приїхав Тарас до Переяслава, куди його вислала Археографічна Комісія малювати види тутешньої старовини. Він приїхав з Маріїнського від Лукіяновича, де написав поему „Невольник".

Приїхав хорий. А лічив його добрий друг, Андрій Козачковський.

Та не легко було Шевченка лічити Він на себе не зважав, любив він ходити, їздити, хотів бути в товаристві гарних людей, отже тяжко було вдержати його в хаті. Будучи хорим він відвідав кілька сіл й околиць з олівцем і пером в руці.

Каже Козачковський, що писання приходило Шевченкови дуже легко. Він міг слухати, як бесідували, самий час від часу мішався в розмову і в тім часі писав.

У Вюнищах слабість прикувала Шевченка до ліжка. Тут він написав „Посланіє" 14 грудня; Холодний яр" 17-го; „Псальми Давидові" 19-го; „Маленькій Маріяні" 20-го; „Минають дні" 21-го; „Три літа" 22-го грудня.

Ще не видужавши добре, Шевченко поїхав в Яготин відвідати добру приятельку, княжну Варвару Репніну. З Яготина подався до гостинного дому Закревських.

Вийшло, що коли Закревські з Тарасом поїхали відвідати свояків в сусідстві, зірвалася буря, і вони блудили майже до рання. Після того Шевченко занедужав і перележав цілий місяць, або більше.

Де саме він лежав, точно не знати, але з того матеріялу, який маємо, виходить, що мусів лежати в Закревських. Певна річ, що були листи Шевченкові з тих часів до когось, або когось до Шевченка; але коли Шевченка арештовано, то його знакомі всі листи й автографи палили. Досить згадати, що з 1846 р. є тільки оден лист Шевченка до Бібікова, з 10-го грудня, отже майже рік по слабости.

Недуга була мабуть дуже важка, бо коли поет в 1845 р. написав досить багато, то в 1946, більше ніж пів року не брав пера в руки.

Видно, що Шевченко писав „Заповіт" думаючи, що вже тоді прийдеться йому покинути на віки рідну Україну. Отже вкладає він в „Заповіт" усе, чим лише палала для України його душа.

Найперше хоче, щоби поховали його на Україні, але не денебудь — щоби поховали його високо, на могилі, бо він і по смерти хоче на свою Україну дивитися та слухати і знати, що на ній діється

Він вірить, що українська сила підійметься проти ворогів і він тоді полине до Бога за Україну молитися.

Вкінци пригадує українцям їх обовязки для нього і для України:

Поховайте, та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кровю
Волю окропіте.

Коли ж воля прийде, тоді бажає він, щоби не забули спомянути його „не злим, тихим словом".

„Заповіт" вирізняється від всіх Шевченкових віршів — це державний гимн, похоронний марш і голос боєвої сурми.

Це було в Галичині коло 1869 р., коли питомці духовного семинаря звернулися були до Михайла Вербицького, щоби написав їм щось для хору на свято Шевченка. І він написав кантату „Завіщання" на хор мішаний з барітоновим сольом. (Вдійсности це є на два хори — мішаний і мужеський з барітоновим сольом).

І це „Завіщання" Вербицького стало одною з незмінних точок в програмах Тарасових свят. Його співав кождий хор, співали всюди, і співали цілі десятки літ

На Придніпрянщині таким же важним був твір Миколи Лисенка, що стояв на першому місці всюди, де лише Шевченка споминали.

Від смерти Шевченка до нині маємо 85 літ, а Шевченкові свята почалися невдовзі по його смерти — отже кілько разів Шевченків „Заповіт" співався до нині між Українським Народом? Кілько українців його слухало, кілько ним одушевлялося? Кілько було самих тих, що його вивчувалися і співали?

Вже самий оден „Заповіт" показує силу, велич і значіння Шевченка для Українського Народу!...

АЖ ТЕПЕР ЕКСПЛЬОДУВАЛА.

Пять літ лежала півтонова німецька бомба недалеко королівської палати в Лондоні, 30 стіп під поверхнею. Коли недавно почали її видобувати, то почули, що в ній почало щось тикати. Це був знак, що механізм в середині бомби ожив. Отже бомбу лишили. За два дні, 26 квітня, бомба експльодувала, 350 ярдів від палати. Крім вікон більше шкоди не було.

ЗГОРІЛО ТРОЄ ДІТЕЙ.

В окрузі Повассан, Онт., повстав в хаті на фармі огонь, отже смертельно попеклося троє дітей і 21-літна мати, жінка Алфреда Севеджа. Діти повмирали в шпиталі, а мати ледво, чи переживе. Огонь повстав мабуть, коли нафтою розпалювали в печі. Коли Алфред надійшов, побачив, що його жінка виносить з хати троє дітей. На ній вся одежа згоріла

ДОБІРНА ПАРА.

В Гавстон, Мо., віддалася недавно 16-літна Винні за 74-літнього В. Т. Сатона. І дивно їм, що люде звертають на них окрему увагу. Сатон фармер, має 814 акрів землі, сам сильний і здоровий.

ЗАСУДИЛИ НА 10 ЛІТ.

Д-ра Елена Нана Мея засудили в Лондоні на 10 літ тюрми за те, що він передавав „чужим людям" способи виробу атомічної бомби.

УВАГИ ДО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ.

Добро треба трудами здобувати, а зло само приходить. Це належить до виховання дітей.

Бувають деколи діти, що наука не дуже їх чіпляється, однакож більшість дітей приймила би радо науку, коли б хтось її давав.

Коли для дітей нема доброї науки, вони не будуть добрими. Як тіло без поживи гине, так і розум, і душа гине, а бодай нидіє без доброї науки.

Бачимо, як люде доглядають звірят — і коли більше доглядають, то звірята красші. Нетільки фізично красші, але і вдачею, коли хтось з ними розумно поводиться і так їх виховує.

Але хіба не те саме відносить і до дітей, тільки в багато більшій мірі?

Щоби діти були добрі, розсудні і дбалі, то треба, щоби дім був добрий, розсудний і дбалий. Щоби діти були релігійні і побожні, то родичі перші мусять релігійними і побожними бути.

При виховуванню і навчанню дітей треба строгости, але треба також обережности, далекоглядности і щирости. Хто виховує, мусить найперше тримати себе в руках, щоби вихованки бачили що він поводиться гідно і розумно. Тоді вони його послухають.

Деякі родичі бувають дуже строгі, але невирозумілі — отже діти їх не поважають. Інші родичі бувають надто лагідні, надто податливі, отже з таким діти не числяться.

Є родичі, що більше дбають про домашні звірята — коні, телята [illegible], индики, ніж про дітей. Є родичі надто скупі, надто привязані до майна і тим їх діти байдужі. Є знов такі, що не жалують грошей на витрішки для дітей, отже псують і розволочують власних дітей. Є такі, які дбають лише про те, щоби придбати дітям найбільше майна, а які ті діти будуть, їм байдуже.

Є такі, що дуже розпещують дітей, у всім їм догоджують, і на їх злі поступки дивляться через пальці. Нехай що хоче буде, але це їх дитина.

Читаємо в книзі Сираха: „Хто розпещує свою дитину, той пізніше буде її боятися", А Соломон говорить: „Хто жаліє прута, той ненавидить свого сина".

Маємо в Святім Письмі приміри: цар Давид надто любив свого сина, Авесалома, безкарно пропускав його злі вчинки, отже пізніше гірко за те покутував. Авесалом пішов проти батька війною і сам в тій війні згинув.

Також архиерей Ілія дозволяв своїм синам на всякі погані вибрики, отже прийшла на нього заслужена кара від Бога.

Діти, це найперше і найбільше [illegible], про яке треба дбати [illegible] будуть гідними, то звичайного [illegible] собі здобудуть. Коли ж самі будуть погані, то нащо їм майна?

Отже хто не виховує дітей на добрих, на щиро релігійних людей, той грішить проти себе, проти дітей, проти громади в якій живе, проти [illegible] народу і проти Бога. Той собі і всім тото вить лихо, а Бога гнівить.

Св. Письмо каже: „Хто про своїх домашних не дбає, той відцурався віри і він гірший від невірного". (1 Тим 5, 8).

Та приповідка пригадує, що треба дітей добре виховувати, бо: „Добрі діти — вінець, а злі кінець".

о. Кость Желішкевич.

АМЕРИКА В ЕВРОПІ.

Є вісти, що Стейти порозміщували свою летничу силу в Европі в різних місцях, так, що всюди до Росії не далеко.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Вибір діяконів.

Коли число християн в Єрусалимі було вже велике, то Апостоли не могли самі і проповідувати і милостині бідним роздавати. Тоді вибрали вони сімох побожних і розумних чоловіків, що звалися: Стефан, Филип, Прохор, Никанор, Тимон, Пармен і Николай.

Це були помічники Апостолів, вони мали розділяти поміч бідним, а також і проповідували. В дійсности були вони діяконами, отже першими священиками. (Нині кандидат на священика стає найперше піддіяконом, дальше діяконом, а вкінци священиком).

Стефан — перший мученик.

Коли щораз більше народу ставало християнами, то ненависть жидівських провідників до християн збільшалася. Вони переслідували Апостолів, забороняли їм проповідувати, а навіть хотіли їх побивати, та один з законовчителів, Гамалиїл, сказав:

„Пустіть їх! Коли їх наука не від Бога, то вона і так пропаде; коли ж від Бога, то не зможете їх праці знищити". (Діян. 5, 38-39).

З між семох диконів Стефан був найвизначнішим, тому звався він архидияконом. Його проповіди притягали багато народу, отже жидівське начальство схопило його і потягнуло на суд. Стефан відважно оповідав на суді, що він людям проповідує, та все ж його засудили на смерть, випровадили за місто і побили каміням. (Діян. 6-7).

(О[illegible] архидиякон Стефан є першим християнським мучеником [illegible]).

Коли переслідування християн стало щораз сильнище, тоді Апостоли, а також багато вірних розійшлося по всіх сторонах поза Єрусалимом. Отже невдовзі в тих дальших сторонах повставали християнські громади, особливо ж в Самарії, Кесарії й Антіохії.

Навернення Савла (Павла).

Завзятим ворогом християн був в Єрусалимі молодий чоловік, Савл, або Савло. Почувши, що в місті Дамаску є вже багато християн, [illegible] щоби тамошних християн приводити до Єрусалиму і карати.

Коли ж Савло був в дорозі до Дамаску, появився Христос в великім сяйві і сказав:

„Савле, чому мене переслідуєш?"

„Хто ж ти, Господи?" — запитав Савло.

„Я той Христос, [illegible] почувся голос [illegible].

[illegible]

Савло впав був на землю [illegible] встав, то вже був сліпий. [illegible] вести. Коли ж в Дамаску [illegible] християнин Ананій [illegible] Савло прозрів.

Від того часу став він ревним християнином і великим апостолом [illegible] працею став вище других апостолів [illegible] зветься він вже не Савло, але Павло.

Заснування Церкви між поганами.

Зпочатку християнами ставали самі жиди. Та вже ап. Павло почав проповідувати Христа поганам, а ап. Петро охрестив в Кесарії першого поганина — римського сотника (офіцера) Корнилія. Це був початок навертання поган до християнства. І вже невдовзі було багато християн, що навернулися з поганства, в столиці Сирії — в Антіохії.

Для скріплення християнської віри післали Апостоли до Антіохії апостола Варнаву і він з Павлом ширив там християнство цілий рік. Тут перший раз ті, що в Христа вірували, почали звати себе **християнами.** (Діян. 11: 19-26).

Апостольський Собор в Єрусалимі (Коло 50 або 51 року).

Християни, які були з жидів, настоювали, щоби погани, що хочуть охреститися, найперше приняли жидівські закони, які постановив Мойсей, а тоді вже нехай принимають хрещення.

З того виходили спори, головно ж в Антіохійській церкви, в Сирії. Щоби спори закінчити, скликано в Єрусалимі Собор з апостолів для обговорення справи. На нім були: Петро, Павло, Варнава і Яков. Зібрані рішили, що на поган не можна накладати обовязків Мойсеевого закону, і те рішення вони порозсилали до всіх християнських громад. Це був Перший Собор Християнської Церкви — Собор Апостольський (Діян. 15: 1-34).

Діяльність ап. Павла.

Апостольську працю ап. Павла ділять на чотири части — на чотири подорожі.

Перша подорож до часу, коли він прийшов на Апостольський Собор.

Друга подорож по Соборі, коли в товаристві Сили, Тимотея і Луки відвідував Церкви в Малій Азії, які там передше позасновував. Відвідавши їх, він перейшов до Греції, в Европі і там заснував церковні громади, поставляв єпископів і священиків (в Филипах, Солуни, Береї, Атенах). З Атен вернувся до Антіохії, відвідуючи по дорозі інші міста.

Трета подорож ап. Павла була в товаристві Луки, Тита і Тимотея (між 54-58). Відвідуючи церкви в Малій Азії, ап. Павло на довший час зупинився в Єфезі, і звідси пішов до Греції.

З Греції вернувся до Єрусалиму і тут вороги християн хотіли його вбити. Його увязнили і держали в Кесарії два роки, а звідси відослали до Риму на суд. Це знов держали довший час, поки випустили на волю.

Четверта подорож була з Риму до Малої Азії. Відвідуючи остров Крету, він поставив єпископом Тита; в Єфезі поставив єпископом Тимотея.

Звідси вернувся знов до Риму, де в 67-ім році по Христі втято йому голову, за панування царя Нерона.

Діяльність других апостолів.

Ап. Павло проповідував головно між поганами, отже звуть його апостолом поган. Петро, Яков старший, Іван і Яков молодший проповідували головно жидам.

Ап. Андрей Первозванний проповідував в Малій Азії, в Грузії і на берегах Чорного моря. Був він і на Україні на київських горах. Вмер мученичою смертю в місті Патрах, в Ахаї (Греція) — його розпяли на хресті подібнім до букви Х (коло 70 р.).

Українці споминають ап. Андрея, як свого Апостола, поміщуючи долішне рамя на хресті скісно.

Ап. Петро був в Антіохії (в Сирії), подорожував по Малій Азії, мав бути аж в Вавилоні. Де і коли вмер, не знати точно. Є лише переказ, що Петро вмер в Римі, однакож з того, що відоме, вчені люде виводять, що Петро ніколи в Римі не був.

Ап. Іван (Богослов) був в Палестині десь до 48 р. по Христі, бо ж це він мав дбати про Діву Марію, як її син. Пізніше проповідував в Малій Азії. За царя Домінікіяна повели його закованого до Риму. Вернувшись він управляв церквами в Малій Азії. Вмер коло 100 року по Христі.

Ап. Филип проповідував в Фригії (в Малій Азії) і розпятий був в місті Гієраполі.

Ап. Вартоломей проповідував в Індії. Вмер мученичою смертю в Вірменії, коло гори Арарату.

Ап. Юда Тадей мав проповідувати в Месопотамії, Арабії і Сирії. Його замучили.

Ап. Тома проповідував в Персії, Партії, Медії й Індії, де його пробили копієм.

Ап. Матей і Матій закінчили життя мучениками в Етіопії, в Африці; **Симон** Зилот проповідував в Африці і Персії і вмер мучеником.

Ап. Якова, що був епископом Єрусалиму, убили каміням.

Ап. Якова Великого, Іванового брата, вбив в Єрусалимі цар Ірод Агрипа, 44 р. по Христі.

Про життя деяких Апостолів взагалі маємо мало вістей.

Діва Марія.

Коли Христос висів на хресті, під хрестом стояла Його Мати — Діва Марія та апостол Іван. Тоді сказав Христос до матері: „Це син твій!" А до Івана: „Це мати твоя!" І від тої хвилі взяв Іван Діву Марію до себе, як свою матір. (Іван 19, 25-27).

Діва Марія жила в Єрусалимі, а коли почалося переслідування християн, перейшла з ап. Іваном до Єфезу. Опісля знов вернулися до Єрусалиму. Померла в глибокій старости.

Занепад жидівської сили.

Найперше переслідували християн жиди. Але коли в 66 р. по Христі жиди зробили повстання проти Римлян, що над ними панували, то Римляни в 70 році по Христі Єрусалим цілком знищили. Багато жидів згинуло, а багатьох порозсилали по всіх сторонах римської держави. Ще раз жиди, що були в Палестині, зробили повстання, в якім згинуло, коло 600,000 жидів. Воно закінчилось 135 року. А на місци Єрусалиму римляни збудували місто, яке назва Елія Капітоліна.

Від того часу жидівської сили вже не було.

Розріст християнства в 1 і 2-ім віку по Христі.

По смерти Апостолів християнство поширювали їх ученики і їх наслідники, а з них визначніші: **Ігнатій,** епископ Антіохії; **Полікарп,** еп. Смирни; **Клементій,** еп. Риму; **Діонізій Ареопагіт, Кондрат,** еп. Атен і др.

Християнські епископи посилали місіонарів в дальші сторони, щоби там ширити християнство — в сторони нинішної Німеччини, Франції, Еспанії, Англії, Африки. В північній Африці стала була славною церква Картагінська, на полудни від Італії.

При кінці 2-го століття зявляються визначні християнські мислителі і письменники в Александрії, в Єгипті, як Пантен (около 180 р.), Клемент (коло 120 р.), Оріген (185-254 р.), Діонізій (вмер 265 р.), Григорій Тавматургус (чудотворець; 212—270 р.), що вчився в Александрії і був під впливом Оригіна.

Християнство ширили також звичайні християни, що подорожували, як купці, або урядники, чи вояки.

До ширення християнства на кождім місци причинялося те, що життя християн було все красше, ніж в поган. Християни були дуже працьовиті й ощадні. Їх одежа була скромна; християнські жінки не начіплювали на себе багато прикрас; християни обминали театри і всякі витріщки, якими дуже захоплялись погани; християни не марнували часу на забави, але вживали його на молитву, на працю, на науку і на те, щоби другим помагати; християни дуже дбало виховували дітей і тому їх діти були чесні, примірні і розумнші від других.

Християни помагали одні другим; вони дбали про бідних, старих, калік і сиріт. Вони збирали між собою гроші і викупляли невільників на волю.

Все те бачили погани і казали: „Коли християни такі гідні, то і їх релігія добра" — і самі поволи ставали християнами.

А погани жили дуже розпустно і нерозумно. Вони шукали лише забав і втіхи, марнували час на витріщки і непотрібне. Каже тодішний писатель, що: „Поганська молодь клопочеться лише закручуванням волосся та одіжю".

До 3-го століття християнство так поширилося, що християнський письменник, Тертуліян (150—230 р.) казав поганам: „Ми (християни) недавні, а наповняємо ваші міста, острови, краї, табори, збори, сенат і ваші суди". Своїм строгим і праведним життям християни все те здобували.

(Дальше буде).

ВТІКЛА ПЯТНАДЦЯТА ЖІНКА.

В Сідар Репидс, Айова, вже пятнадцята жінка покинула Дж. Ф. Віліямса, поживши з ним місяць. А попередні 14 жінок дістали розвід. Інтересне, але це ще більше показує, до яких низин сходить людське життя; та в якім стані знаходиться суспільний лад, коли в нім на подібне є місце.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П. Ф. СЕНЧИНИ.

(Тринополь, Саск.)

[illegible] лютого 1946 довго лишиться в памяті п. Федора Сенчини. [illegible] день родина і приятелі [illegible] йому несподіванку з [illegible] його сімдесятилітніх уродин, [illegible] як довголітнього працівника церковної громади. Пан Федор Сенчина є касієром церковної громади від початку заснування її в Тринополь. Хотяй зарядження несподіванки тягнулось довший час, то аж до останнього дня п. Сенчина про то не знав. Мешкає п. Сенчина на одній фармі зі своїм [illegible] в окремій хаті.

Сама несподіванка була умовлена [illegible] годині вечера 16 лютого в хаті його сина Івана. На назначену годину зійшлася родина і покрайзящи приятелі. Господарем забави вибрано п. Григорія [illegible]. По приготованню всього що необхідне до забави, господар забави післав пп. Фіщича Василя і Гнатюка Костя, щоби привезли ювілята до хати його сина Івана, де чекали всі прибувші. Коли п. Федор Сенчина увійшов до хати свого сина, то дуже зворушився як несподівано побачив таку велику кількість старих і молодих людей. По вході його до хати привитав з нагоди його сімдесятилітних уродин голова церковної громади п. Дм. Гнатюк і сказав про ціль і значіння такого великого числа гостей. Повінчував шан. ювілятові від імени всіх присутних гостей з днем його 70-літніх уродин. Вручив йому дарунок крісло від громади на добру памятку, а присутні заспівали йому многая літа.

Після того жіноцтво подало незвичайно смачну і розмаїту перекуску, до якої запросили всіх присутних. Почалась дуже цікава забава переплітана промовами з патріотичними піснями присутніх громадян в честь шановного ювілята.

Сини Степан і Іван і дочка Ева з родинами так само звеличали свого тата як ювілята і дали йому від себе на добру память вартісні дарунки.

Пан Федор Сенчина по вислуханю признання від своїх співгромадян по сильному зворушенню дякував їх щирість і сказав, що він трудився скільки міг, і на далі буде працювати для загального добра церковної громади скілько позволять його сили.

При тій нагоді голова церковної громади п. Дмитро Гнатюк попросив гостей щоби зложили на Православну Колегію св. Андрея свої жертви. Збіркою занялися пп. В. Фіщич і О. Ткачук. Жертвували:

По 5 дол.: Федор Сенчина.

По 2 дол.: Іван Сенчина.

По 1 дол.: Г. Ващук, В. Фіщич, Т. Гнатюк, С. Сенчина, О. Ткачук, Ф. Степанюк, Вол. Гришак, Д. Хитик, К. Гнатюк, Й. Лисник, Ем. Черний, Ольга Сенчина, Анна Фіщич, Марія Москаленко, С. Лебедович, І. Стельмащук, Ева Кухта, С. Солоницька, О. Сенчина, С. Папіш, Й. Войціховський, Я. Сенчина, Марія Хитик, Марія Ткачук.

По 50 цт.: Б. Пилипчук, Галя Кухта, І. Кухта, В. Кухта, Ксеня Войціховська, Г. Оренькун, Марія Стельмащук, Марія Гнатюк, Марія Савчук, Катерина Гарасінська.

По 25 цт.: Марія Оренькун.

Разом зібрано $36.25

Всім жертводавцям щире українське спасибі.

Н. Н.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА КОЛЕГІЮ.

(Сенді Лейк, Ман.)

Дня 29 грудня 1946 було поминальне Богослуження Родини [illegible] трох сестер і брата — пані З. Демчук, пані Л. Лободовської, пані А. Матвійчук і Петра Домащука за спокій родичів, котрі впали жертвою наших „визволителів" в їх рідним краю на Волині.

Відтак відбувся обід в Українськім Народнім Домі. По обіді М. Кучма мав промову, а при закінченню заявив, що при таких поминальних сходинах буде гарним звичаєм, коли присутні зложать жертви на Українську Православну Колегію. Це буде такий вінець, що буде засвічений перед нашими очима і дітей наших і цілого українського народу. Жертви зложили:

По 1 дол.: Д. О. Пінюк, Анк. Матвійчук, М. Кучма, Зах. Демчук, Т. і Р. Мулявка, Дан. Гнатюк, Н. Солоницький.

По 50 цт.: П. Андрусяк, Ю. Бодзинський, пані Любка Лободовська, п-на Анастазія Михальчук, Лука Лободовський, пані Мар. Пінюта, п-ні В. Колцун і Анастазія Ристифанюк.

По 30 цт.: С. Сторожук.

По 25 цт.: пані Г. Шевчук, Марія Сторожук, П. Домащук, Мар. Мудра і А. Навальковська 20 цт.

Разом — $12.50

Всім жертводавцям щира подяка.

М. Кучма.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Вернон, Б. К.)

Панство Корпани хрестили своїх дві донечки, Магдалину і Марію. Чин хрещення довершив о. Д. Кирстюк.

По обіді о. Кирстюк згадав про Українську Православну Колегію та попросив гостей, щоби зложили жертви. Імена жертводавців:

По 5 дол.: п-во Щербаки.

По 2 дол.: А. Корпан, В. Гакман.

По 1 дол.: Мих. Дімида, М. Лучик, В. Малин, П. Лучик, і П. Міськів 50 цт. Разом $13.50.

Присутний.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Айтуна, Саск.)

В четвер 21 березня було поминальне Богослуження в річницю смерти бл. п. Евгена Левка, десятьлітного сина Стася і Марії Левко в Айтуна, Саск. Богослуження відслужив о. І. Кусий. Підчас обіду, після Богослуження о. Кусий попросив присутних о жертви на Колегію, щоби увіковічнити память молодого ученика, що так скоро відійшов від нас. Гром. Іван Козій місцевий дяк, занявся збіркою. Зібрано 16 долярів.

Присутний.

З СІЧ-КОЛОМИЯ, АЛТА.

При нагоді несподіванки, зробленої в честь Василя і його жени Чернявських, що перебиралися на сталий побут до Вегревил, зібрано на виданничий фонд Вістника $5.70. До збірки закликав п. Никола Харук. Імен жертводавців не подаю.

Н. Харук.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

По 1 дол.: А. Бабій, С. Байдак, В. Балабан, І. Барановський, Д. Бентковський, П. Береза, П. Богай, І. Богоніс, О. Бойко, С. Брик, П. Бурич, І. Бучак, Т. Бучак, С. Ваверчак, С. Барон Вальдштайн, П. Вальків, Г. Валькович, Т. Валентин, Анастазія Вікарчук, М. Винничок, А. Винничук, В. Гаврилюк, Т. Гапійчук, І. Гамонко, Ю. Гайбчук, П. Гриневич, К. Гринів, Р. Гриців, І. Грубий, П. Головач, П. Гуменюк, А. Гукало, С. Гайдичук, Т. Гарбій, І. Ґерич, І. Ґонсов, П. Данилюк, О. Дейнека, О. Дрелюх, М. Дронюк, П. Дудун, Г. Жила, М. Житинський, А. Жуковський, М. Заводовський, Г. Залуський, С. Зубик, В. Кальба, Я. Кардаш, М. Карпів, О. Кітибіда, В. Клим, О. Клим, В. Кобітович, Т. Ковальчук, В. Колісник, М. Колотило, С. Король, П. Кошлай, Р. Кресюк, І. Кривобедрий, Д. Крупа, І. Кузишин, Я. Кульба, Евгенія Кульба, В. Кунанець, П. Лах, В. Лисобей, С. Літепло, С. Лучанко, М. Луцишин, С. Лукасевич, С. Магаляс, М. Максимич, В. Майка, В. Медвиський, В. Мельник, С. Мех, К. Міґус, В. Михальчук, Д. Мокринський, І. Мудрий, Т. Мушинський, К. Марлін, П. Німий, О. Німий, І. Нюнька, І. Олексів, П. Олексів, С. Олещук, Текля Олянська, П. Осадчук, М. Пасіка, М. Пасічник, С. Попіль, А. Порхило, Т. Почерева, М. Прицляківський, В. Пушкар, М. Ревуцький, К. Редкевич, Я. Редчук, П. Рибачок, В. Рубас, С. Рудакевич, П. Русин, С. Саноцький, В. Середнинський, В. Слоновський, П. Смолій, пані Леонія Слюзар, Анастазія Стець (Кормило), С. Стойко, Г. Суп, М. Сусал, І. Твердун, Г. Товстюк, Л. Томащук, С. Тимчак, Д. Фенюк, С. Хомик, В. Хортюк, М. Цитульський, М. Цимбаліста, С. Шеремета, М. Ших, П. Яворський, Леонтина Яворська, І. Якович, С. Якович, В. Яськів, В. Якимець.

МАРУНЯ ОРИЩАК.

(Посмертна згадка).

Дня 12 березня ц. р. спочила в Бозі в шпиталі в Мелвил, Саск., старенька вдова, Маруня Орищак, з околиці Ґудів, Саск., проживши 82 роки. При її смерти була дочка Анастазія, що приїхала з Дітройт, Міш., щоби побачити ще матір живою. Вона також зробила всі зарядження щодо похорону. Телеграфічно повідомила свящ. І. Кусого про похорон. Тіло взято з шпиталю до дому сина Івана, при котрім прожила старечі літ. Похорон відбувся в четвер 14 березня.

Підчас Служби Божої о. І. Кусий сказав проповідь про значіння тимчасового і вічного життя. Перед послідним цілуванням о. Кусий попросив присутних о жертви на вінець для помершої. Зібрано $12.35. По похороні син помершої Николай Орищак запросив всіх на обід до свого дому.

Покійна приїхала з своїм мужем Андрієм до Канади з села Унтино, пов. Дрогобич, 1893 року, з чотирма дітьми. Поселились в околиці Ґудів, Саск. В 1921 році муж Андрій помер. Полишила синів Николая і Івана, що фармерують в околиці Габард, Саск., дочку Анастазію Струж в Дітройт, Міш., сина Андрія, знаного адвоката в Торонто, Онт., дочку Анну в Вейборн, Саск. та дочку Катерину, учительку, замужну Косташ, в Алберті.

Присутний.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаємо щиру подяку о. І. Кусому за похоронне Богослуження, і дякові Н. Пилиповому. Дякуємо добрим людям, що були на похороні, і за жертви на вінець на могилу нашої дорогої мами. Спом праведних спи наша Мамо, Ми про Тебе не забудемо!

Сини, дочки і внуки.

ЕВДОКІЯ МІЩУК.

(Посмертна згадка).

В неділю, 7-го квітня, упокоїлась в домі свойого сина, Демка, коло Ґрендвю, Ман., Евдокія Міщук, проживши 84 роки, з того 46 років в Канаді.

Покійна була щирою християнкою, доброю матірю і примірною громадянкою. Ще в суботу була при добрій памяти і приняла св. Тайни. Полишила двох синів Демка і Николая, і дві доньки, Параску (Негрич) і Анну (Мусій), 11 внуків і 3 правнуки.

Покійна пережила тяжкі піонірські часи приїхавши з своїм мужом Петром ще 1900 року, з Тартакова, повіт Сокаль, Галичина.

Похорон був в вівторок 9-го квітня, хоронив о. Т. А. Горбай з Роблін, Ман.

Підас послідного цілування присутні зложили як вінець на її свіжу могилу, $18.30 на Українську Православну Колегію.

Нехай буде її канадійська земля легкою. Вічна її память!

Учасник похорону.

ПОДЯКА.

Оцею дорогою складаємо щиру подяку свящ. Т. А. Горбаєві, за похоронні Богослуження і промови, дякам, Угринюкови і Дроздовичеві за спів, дякуємо за вінці і всім, що взяли участь в похороні нашої дорогої мами, бабки та прабабки.

Сини, Дочки, Внуки та Правнуки.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Свєтлічука

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Борджис.
12. Неділя — Канора.
19. Неділя — Рама.
26. Неділя — Клейр.
30. Четвер. Вознесення Господнє — Борджис (храм).

ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Вимер.

Box 424 — Телефон 67.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гліцького

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Сеньків.
6. Понеділок. Велик. Юрія — Унутська.
12. Неділя — Гарлентон.
1?. Неділя — Толстой.
22. Середа. Св. о. Николая — Сірко.
26. Неділя — Вайта.
30. Четвер. Вознесення Господнє — Роза (храм).

Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сеніщина.

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Петіс.
6. Понеділок. Св. Юрія — Тіріш.
12. Неділя — Смокі Лейк (Проводи).
19. Неділя — Бойн Лейк.
24. Пятниця — Біг Медов.
26. Неділя — Стрий.
30. Четвер. Вознесення Господнє — Смокі Лейк (Храм).

Адреса: Box 37, Гленден, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Петлюра (Проводи).
12. Неділя — Леннард (Проводи).
19. Неділя — Шортдейл (Проводи).
26. Неділя — Роблін-Зелена (Пров.)
30. Четвер. Вознесення Господнє — Дрифтінг Ривер.

ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Шелвелей.
9. Неділя. Свят. Тройці — Ленард (храм).
9. Неділя. Св. Тройці — Шортдейл (храм).
10. Понеділок. Св. Духа — Петлюра (храм).
16. Неділя — Ґрендвю (храм).
23. Неділя — Ґілберт Плейнс.
30. Неділя — Роблін-місто.

Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фика.

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Торгниц. — На гробах Редвей — 3 година.
12. Неділя — Восетна. — На гробах Елдоріна — 3 година.
19. Неділя — Торсбі. — На гробах Калмар — 3 година.
26. Неділя — Бойл.
30. Вознесення — Редвей (храм).

Редвей, Алта. Box 62, Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Феляка.

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя Мироносиць — Марко.
12. Неділя — Овкборн.
19. Неділя — Ґлен Елмо.
26. Неділя — Мензі.
30. Чтвер. Вознесення Госп. — Січ.

ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Енгусвил (празник).
9. Неділя. Зелені свята — Виста (празник).
10. Понеділок. Святого Духа — Сенді Лейк.
16. Неділя — Січ.
23. Неділя — Овкборн.
30. Неділя — Росборн (місто).

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман. Тел., 133—4 Шол Лейк Ексченджь.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Давфин. Храм при Участи о. адм. С. В. Савчука.
12. Неділя — Етелберт.
19. Неділя — Венлав.
26. Неділя — Косів.
30. Четвер. Вознесення — Ешвил (Храм).

Адреса. Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба.

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Флин Флон (Храм).
12. Неділя — Арран.
19. Неділя — Пайн Ривер.
26. Неділя — Тодсон Бей Джонкшен (Храм).

Адреса Box 121 Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Е. С. Улина

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Брендон.
12. Неділя — Дуфрост.
19. Неділя — Портедж ля Прейрі.
26. Неділя — Іст Селкирк.
30. Вознесення Господнє — Ледвин.

Адреса: 3?? Парк Стріт. (при полуд. кінці Салтер моста)

Нове число телефону 25 084 Винипег.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ

1	С	18	Преп. Івана уч. Косми
2	Ч	19	Преп. Івана Ветхопещерн.
3	П	20	Свщм. Гавріїла отрока
4	С	21	Свщм. Теодора і матері
5	Н	22	Нед. Мирон. Преп. Теодора
6	П	23	† Великмч. Юрія Побідон.
7	В	24	Преп. Сави Печерського
8	С	25	Ап. Марка, Македонія митр.
9	Ч	26	Свщм. Василия еп. Амас.
10	П	27	Преп. Стефана еп. Волод.
11	С	28	Кирила еп. Туровського
12	Н	29	Нед. Розсл. 9 муч. в Кизиці
13	П	30	† Ап. Якова Заведеєвого
14	В	1	Свщм. Макарія митр. Київ.
15	С	2	Перен. мощей Бор. і Гліба
16	Ч	3	Преп. Теодозія Іг. Печер.
17	П	4	Пелагії діви свящм. Еразма
18	С	5	Вмуч. Ірини, муч. Гали
19	Н	6	Нед. Самар. Преп. Йова
20	П	7	Звл. Чест. Хреста в Єрус.
21	В	8	† Ап. Івана Богослова
22	С	9	† Перен. мощ. св. Николая
23	Ч	10	Ап. Симона Зилота
24	П	11	Рівноап. Кирила і Методія
25	С	12	Епіфанія епископа Кипру
26	Н	13	Нед. Сліпор. Муч. Гликерії
27	П	14	Никити затв. Печерського
28	В	15	Пахомія Вел. Ісаії еп. Рост.
29	С	16	Преп. Теодора освященого
30	Ч	17	Вознесення Господнє.
31	П	18	Муч. дів. Александри, Юлії

ВІДВІДИНИ

о. С. В. Савчука.

7 травня — неділя — Давфин, Ман. (храм).

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ТРАВЕНЬ.

5. Неділя — Кадворт.
6. Понеділок. Св. Юрія — Ст. Джулієн.
12. Неділя — Вакав.
19. Неділя — Тернопіль.
26. Неділя — Мічем.
30. Четвер. Вознесення — Ст. Джулієн.

Адреса: Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василин

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Вилингдон. Вечірня і парастаси на гробах год. 3 пополудні — Борівці.
12. Неділя — Давиінг. Вечірня і на гробах пополудні — Бринзлей.
19. Неділя — Лужани. Вечірня й на гробах Н. Прут.
26. Неділя — Завале. Вечірня й на гробах — Карвел.

Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ

5. Неділя — Ґлеслин.
12. Неділя — Витків.
19. Неділя — Гефорд.
26. Неділя — Келдо.
30. Четвер. Вознесення — Іронія.

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ

5. Нед. Мирон. Голос 2. УЄ Марка 16: 9—20. Ап. Діян 6: 1—7. Єван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

6. Великм. Юрія. УЄ Луки 12: 2—12. Літ. Ап. Діян. 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

12. Нед. Розсл. Голос 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Діян 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

19. Неділя Самарянки. Голос 4. УЄ. Івана 20: 1—10. Літ. Діяння 11: 19—26 і 29—30. Єв. Івана 4: 5—42.

26. Нед. Сліпородженого. Гол. 5. УЄ Івана 20: 11—18. Літ. Діяння 16: 16—34. Єван. Івана 9: 1—38.

30. Вознесення: Утр. Єван. Марка 16: 9—20. Літ. Діян. 1: 1—12. [illegible] Луки 24: 36—53.

Український [illegible] в Канаді

ВІСТНИК

THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., MAY 15th, 1946 ВИННИПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1946. ЧИСЛО (574) 10

РОСІЯ МІРЯЄ ПО СВОЄМУ.

Сталін підчас святковання перемоги над німцями, 8 травня, прославляв большевицьку армію за перемогу, а других аліянтів не згадував. Немовто Росія одна все зробила. А московське радіо голосило, що „російський нарід невдоволений деякими справами в світі", як: за ласкаво обходяться з воєнними злочинцями; не полагодили приналежности Трієсту (розуміється в користь Росії), тай [illegible] занятою Німеччиною. Дальше [illegible] ні і Канаді говорять в обороні Михайловича; не примусили Франка, щоби видав тисячі гітлерівців, та ще дещо. Але не питає Росія, чи світ нею вдоволений.

В ІРАНІ ЗАНОСИТЬСЯ НА ВІЙНУ.

Всі дотеперішні заходи, щоби Росія [illegible] своє військо з Ірану і полишила [illegible] цям, скінчилися нічим. Частина [illegible] Азербайджан, за старанням большевиків, проголосила себе автономною, окремою і лише переговорює з іранським урядом в Тегерані. Але послідні переговори скінчилися нічим і азербайджанська делегація відлетіла з Тегерану в [illegible] атаку. Отже іранська армія готовиться до війни. Дотепер Азербайджан відгородив себе від світа на большевицький лад і ніхто не знає, чи Росія [illegible] є там своєї армії.

ПАЛАТА ДЛЯ ПРОЛЕТАРІВ.

Совітське представництво купує [illegible] на Лонг Айленд, Н. Й., якої [illegible] коштувала 1,000,000 долярів. Коло [illegible] ти є сім акрів парку, гарні дерева і цвіти коло яких працює 50 людей. Є там також став. А все те є коло моря. Отже тут будуть мешкати представники російських пролетарів.

В РОСІЇ ВМІЮТЬ ПОЗИЧАТИ.

Голосять з Москви 7 травня, що там державна позичка першого дня принесла 20 більйонів рублів. Зібрано більше, ніж назначено. Диво! Але було би більше диво, коли б там не було такого дива. Адже ж там власністю уряду та комуністичної партії є не тільки гроші, але і люде. Тай нащо там невільникам гроші коли б їх навіть мали.

НОВИЙ КОРОЛЬ В ІТАЛІЇ.

Дотеперішний італійський король Віктор Емануїл зрікся престола, на його місце королем став його син Умберт, що приняв титул Умберта 2-го. Та ще невдовзі італійці будуть голосувати, чи хочуть короля. Тоді справа буде остаточно порішена. Большевики не були раді, що Емануїл вступився, бо це помішало трохи їх справи. Емануїлови тепер 76 літ і він з королевою Єленою виїхав до Єгипту.

ГРЕЦІЯ ПРО СВОГО КОРОЛЯ.

Регент Греції, архиепископ Дамаскин заявив 13 травня, що 1-го вересня буде в Греції голосування над тим, чи має бути в Греції король, чи ні. Британське військо буде ще в Греції якийсь час, говорив Дамаскин, поки не закінчиться реорганізація грецької армії.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗІЗД В ТОРОНТО.

В днях 24 до 26 травня ц. р. відбудеться в Торонті Зізд Східної Канади.

Дотепер всі старання, щоби піднести українське життя на висший степень, провадилися головно в трох західних провінціях — Манітобі, Саскачевані й Алберті. І тут багато зроблено. Є тут вже віддавна виховавчі інституції, є багато провідних людей; є місцеві організації; тут рікрічно відбувалися великі і менші зізди.

А Схід Канади був довший час полишений самий собі. Причин до того було кілька. В західних провінціях українського населення було віддавна багато, отже тут легче було щобудь починати.

В західних фармерських провінціях населення не мінялося, отже тут була забезпечена та сила, що все будує.

І в західних провінціях було віддавна більше тих, що організували громадську роботу.

Нині українське населення на Сході зросло поважно. Є там вже і провідничі сили. А важне, що матеріяльно стоять там українці не зле. Це все кличе до того, щоби там налагодити громадську працю відповідно до тамошних потреб і можностей.

НАРАДИ ЧОТИРОХ ЗАСТРЯГЛИ.

Виходить, що наради представників чотирох великих держав в Парижі ледви чи вийдуть на [illegible]. Найновіше чого домагався представник Росії, Молотов, то це, щоби Британія і Стейти забрали своє військо з Італії, тоді Росія забере з Болгарії. Розуміється, що ані Британія, ані Стейти того не зроблять, отже справа стоїть, де стояла. І в інших справах Росія ставиться так, що довгий час, може і роки загальна справа в Европі буде стояти, де стоїть. Мабуть Росія того хоче, бо вона і без того свою роботу робить і свою політику провадить. Полагодження справи потрібне західним аліянтам, головно ж Британії.

ЕТЛІ КАЖЕ ТРЕБА СИЛИ.

Травня 7-го премієр Етлі сказав, що демократичні держави не повинні повторяти дотеперішної похибки і не дбати про воєнну силу по війні. Ми навчилися, казав він, що слабосильність не приносить миру. Отже Британія мусить постійно мати відповідну силу.

В БОЛЬШЕВІЇ ТАНЦЮЮТЬ.

В „Комсомольській Правді" з Москви є нарікання дописувача, що в місті Казаню, 350 миль на схід від Москви, молодь танцює до безглуздя. Дехто і плаща не скидає, бо квапиться, танцюють і курять. Кождого дня можна знайти в місті 50 оголошень про танці, однак ані одного оголошення про відчит, або музикальний вечір — каже дописувач. — Очевидно урядови треба таких що замість поважно думати, лише танцюють. Та це пригадує нам і Канаду, де рівнож більше оголошень є про танці, ніж про розумні і поважні справи. До чого це веде?

БАТИЦЬКОМУ — ЗОЛОТИЙ МЕДАЛЬ.

Між студентами фармацевтики (аптикарства), що покінчили цего року Манітобський університет, на першім місци стоїть Славко (Ярослав) Богдан Батицький, син Василя і Павліни Батицьких з Винипегу. Славко здобув собі своєю наукою не тільки золотий медаль, але також дві інші нагороді — 25 долярів, та на 10 долярів вартости книжок — за визначення себе в двох окремих галузях химії. Отже дістав медаль і всі менші нагороди, які були для роздачі. Батько Ярослава, це довголітний друкар Українського Голосу!

РАТУНОК УКРАЇНСЬКИХ СИРІТ.

Кілько українських сиріт є в аліянтській Европі, точно не знати, але певне, що їх є тисячі. А є вони також в Індії, є в Африці. Тепер Злучений Укр. Американський Допомоговий Комітет клопочеться, щоби дістати до Америки число українських сиріт, які покищо дозволено взяти, отже 600.

Та щоби їх дістати, треба найперше забезпечити їх перевіз до Америки і їх приміщення та виховання.

Кошт спровадження сироти в віці 12 до 18 року життя буде до 250 долярів, а низше 12 літ коло 150 долярів. Пересічний кошт буде 200 долярів. Отже спровадження 600 сиріт коштувало би 120,000 долярів. Окремий кошт спаде на ті інституції, чи особи, що будуть тут сиріт виховувати. Певна річ, що частину сиріт порозбирають окремі родини.

Доси Злучений Український Американський Допомоговий Комітет призначив 50,000 долярів на спровадження 250 сиріт, а на решту 350 сиріт мусить зібрати гроші і то в скорім часі. Коли б не зібрав, то замість українських можуть неукраїнські сироти прибути на той рахунок, що належався українцям.

МОРОЗ І СНІГ.

В Винипегу в четвер, 9 травня, вечером був сильний вітер з морозом і трошки снігу. І другої ночі був мороз, 17 понад зером. І ще дальше було зимно. Багато листя на корчах пообмерзало, цвіт пообмерзав і мороз наробив багато шкоди. А в других сторонах Канади було навіть більше снігу. — Знавці погоди, метеорольоги, кажуть, що якість погоди міняється менше більше що 50 літ. І ми тепер в холоднішім 50-літтю. Це не значить, що мусить бути великий холод, але що назагал ще більше літ буде холодніших.

ЗМІНИЛИ ЧАС НА НЕЛАД.

Винипежські міські власти змінили міський час на годину скорший, щоби мовляв — робітництво бачило більше сонічного світла. Та перше, що підчас хмарних днів, яких більше, ніж ясних, сонця взагалі невидно, а друге — зі зміною часу вийшов нелад. Поїзди мають старий час, отже деякі пасажири приходять за скоро до поїздів. Деякі урядовці спізняються. Діти родяться і не знати як години записувати, те саме зі шлюбами. Знов же поїзди до прогулькових місць будуть триматись зміненого часу. Словом — нелад!

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені)

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено $74,877.02

Едмонтон, Алта.
(Збірка о. П. Мельничука)
Павло й Пелагія Мельник, на умеблювання кімнат 574.00
Ілія Тодрі 10.00
По $10 дол.: Ст. Гавриленко, М. [illegible] 30.00
По 5 дол.: [illegible] 10.00

Ст. Павл, Мінн., Зед. Держави.
Петро й Катря Качмар, на умеблювання кімнати [illegible]

Ріджайна, Саск.
Союз Українських [illegible] на умеблювання кімнати [illegible]

Збірка о. М. Юрківського.
[illegible] 18.00
[illegible] 42.00
[illegible] 25.00
[illegible] 6.75

Венкувер, Б. К.
Ф. Богдан 100.00

Винипеґ, Ман.
(Збірка о. І. Дмитрова)
[illegible] 200.00
[illegible] 25.00
[illegible] 25.00
[illegible] 25.00
Сестрицтво при Церкві [illegible] 10.00

Збірка о. Л. Дячини.
ГУ ГИЛС, АЛТА.
По 5 дол.: Сильвестер Орлецький, М. [illegible] 10.00
[illegible] 1.00
МИРНАМ, АЛТА
В. А. Хмиляр [illegible]
По 10 дол.: Павло В. Хмиляр, Гео. Гунька 20.00
По 5 дол.: [illegible] 20.00
Тетяна [illegible] 1.00

Збірка о. Д. Ф. Стратійчука.
[illegible] (перше дали 25.00) 25.00
Зібрано з похорону бл. п. Зуїши Зорин, Борденс, Саск. 23.50

Збірка о. К. Желіцкевича.
На хрестинах в домі п-ва Зюбраків, Принс Алберт, Саск. 23.50

Збірка о. В. Апонюка.
А. С. Зуб, Глеслин, Саск. 25.00

Збірка о. П. Ґліцького.
[illegible] 4.00

Збірка о. В. Сеницина.
[illegible] 5.00
[illegible]

Разом $76,497.42

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXVII.

Якою була Польща.

Це неминуче, що де говориться про Йосафата, там говориться і про унію, і про Україну, і про Польщу. Отже Йосафатові славословителі справу ставлять так: Йосафат, унія і Польща, то одна гарна, свята цілість, а православна Україна, це світ дрібний і дуже поганий, [illegible].

Коли ведуть бесіду про Польщу, то тільки згадають, мов пальцем діткнуться, що і в Польщі було дещо недобре, якто всюди деколи буває, але [illegible] Польща була католицькою, мала правдиву християнську віру, тай ще [illegible], щоби і православних українців до правдивої віри привернути. Дуже вона журилася спасенням православних...

Якже бесіда сходить на „схизматицьку Русь", так тут вже нема милосердя, [illegible] пальцем, але кулаком бють по голові. Тут нема нічого [illegible], все [illegible] безбожне, безрелігійне, погане, дике, злочинне, нікчемне. Волосинки доброї не знаходять.

Однакож хто загляне до історії, той [illegible], що якраз Польща [illegible] [illegible] заводила між українцями унію, то [illegible] не з причин релігійних. Вона [illegible] про своє спасення [illegible] [illegible] українці були матеріялом, який вона хотіла тісно взяти в руки і використовувати, отже [illegible].

Якою була Польща сама собою, послухаймо, що писав польський письменник Шимон Старовольський (1588—1656), що жив якраз в часах Кунцевича. Ось що каже він:

„[illegible] на викуп невільників і на оборону вітчини в нас нема грошей. Від сенатора до ремісника кождий все продає і пропиває, потім [illegible]

„[illegible] старостів і властителів дібр, котрі хто знає яких тягарів і робіт не видумують... А коли мудріші з хлопів (селян) вперто бороняться, то зараз кажуть їх повбивати, або потопити, майно їх конфіскують, роздають своїм прислужникам, а про втопленого хлопа голосять, що був опришок, бунтівник...

„Друге здирство — каже Старовольський — [illegible] Так і з ремісниками і купцями — замовляють і не платять, а завсігди чужою працею хочуть кістися, наситися і збогатитися...

„Трете — в [illegible] [illegible] жовніри, всі продажні; а про донощиків, що пхають невинних в біду, і не згадувати...

„[illegible] Наш вояк, що забував Бога і Його справедливість, є своїй вітчині ссавцем крови і тираном невблаганим. Наш вояк не знає ні віри, ані батьківщини; дістає платню, пропє і виходить рабувати. Іде вояк на війну [illegible] дре, обдирає всіх людей і братів своїх. З війни вертаєсь — дре, бере, обдирає... одно село обідає, а з десятьох гроші збирає... Один відділ виходить, забравши, що міг видерти, і того ж дня приходить другий відділ, другого дня третій. І нема навіть малого села, до якого не заходили би так тридцять до сорок відділів. А поки люде з села не розбіжуться, плачучи, проклинаючи і з цілого серця кличучи о пімсту."

На закид, що деінде на світі є ще гірше, відповідає Старовольський ось що:

„Багато нам говорять про турецьку неволю, однакож це відноситься лише до воєнних полонених, але не тих, що живуть під пануванням турків, як рільники, або купці. Бо ті коли заплатять податок або скінчать наложену на них працю, є вільніші, ніж в нас який будь шляхтич.

„В нас свобода, що кождому вільно робити, що [illegible] багатого і сильного... В Туреччині жаден паша не може подібно обходитися з мужиком, а то заплатив би головою. І в москалів гордий боярин, і в татар [illegible] не має права [illegible] його самого можуть повісити перед домом покривдженого.

„[illegible] тільки людей, кілько їх кождого року замучують в вільній Річипосполитій (в Польщі)."

Так малює Польщу не її ворог, а самий поляк. Та подібно говорили про Польщу і другі — поляки і чужі.

Петро Скарга (1536—1612), польський езуїт, що дуже дбав про заведення унії і був фанатичним ворогом православія й українців, записав:

„[illegible] ми, як в Польщі. Властитель, або королівський староста, нетільки відбирає від бідного хлопа, що той заробляє, але вбє його самого коли хоче і як хоче, ніхто не скаже йому [illegible]" (Каз. 4)

Польський [illegible] 1636 р. каже: „В жадному [illegible] ще нещасних хлопських хат, ані на цілім світі бідніших людей від польських хлопів".

Боплян, француз, що будував польські кріпости (1631-1648), таке записав: „Українські підданi мучились, як в чистилищу, а пани росконували, як в раю".

Польський політичний [illegible] Ян Щенсний Гербурт (Ян Щенсний Гербурт [illegible]) звертався 1613 р. [illegible] так:

„Кількадесять тисяч Руси [illegible] здирствами, поселились в [illegible] Чого ж можна [illegible] вдатися? Одного, що за [illegible] грабіжею; за порушення своєї віри порушенням наших мішків з грішми, повозів і решти майна."

Додаймо ще описи Камінського („Обороні Потієвої Унії"), де він подібно змальовує ті страшні [illegible], яких зазнавали від Польщі уніяти (греко-католики), а стане нам ясно, що Польща була одним великим пеклом.

Такою була Польща [illegible], такою була в усіх часах. І така Польща, як бачимо, заводила унію, [illegible] ховувала Йосафата, давала йому поміч, опісля казала його забути, а там знов пригадала, коли їй було потрібно.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

З ЗЕЛЕНИМИ СВЯТАМИ.

Сорокового дня по Воскресенню Христос взноситься на небо (Вознесення) і каже Апостолам дожидати Утішителя — Духа Святого.

Десятого дня по Вознесенню, коли Апостоли зібралися на спільну молитву, на Апостолів сходить Дух Святий в виді огненних язиків. Це дає Апостолам нову силу, новий розум, дає відвагу, а [illegible] дар говорити чужими мовами. [illegible] тоді вибираються в світ проповідувати Христову науку.

Таку подію нагадують Зелені Свята. Якже маємо ті Свята святкувати? Чи лише [illegible] пити? Забавлятися, забувши про значіння Свят?

Ні! Це не по християнськи і не по культурному. Не по розумному.

Мудрі, побожні люде святкують побожно і вдома і в церкві. Свята, це святість, це важна справа, отже треба їх проводити по святому, по мудрому, поважно [illegible]. В поважній молитві, в [illegible].

[illegible] показує, що котрий нарід ставив в себе релігійні святощі високо, той розвивався культурно і набирав сили, а котрий легковажив релігію, той пропадав.

[illegible] Духом Святим [illegible] помоч Духа Святого. Це для нас примір. Поступаймо і ми, як Апостоли поступали, і злобуде[illegible] життя.

[illegible] Свята повно зелені. Все пробуджається, живе, росте, набирає сили. А ми? І нам треба пробудитися, [illegible] набирати духової сили. З Зеленими Святами повинно прийти і наше відродження.

Запорожець.

ЯК ПОВОДИТИСЯ МІЖ ЛЮДЬМИ.

Треба, щоби наше поведення між [illegible] кажемо „Добрий день", або „Добрий вечер". Або загальне „Слава Ісусу Христу".

Всім знакомим належиться поздоровлення. Хоч бувають і такі, що знакомих по дорозі мов не бачать, бо хтось їм не [illegible]

[illegible] так не роблять. І ми так не робімо.

Хто не був би, а ми щиро поздоровимо його, чи він молодший, чи старший, а то і кількома словами про щобудь заговорімо, про здоровля розпитаймо, чи що. Тоді будуть нас всі приймати, як своїх близьких.

А говоримо з кимсь, то треба держати [illegible] і дивитися в очи, а [illegible]. І треба старатися, [illegible] бесіда була гарна, мила, а [illegible]

[illegible] до хати, застукаймо. Уви[illegible] Входимо, скажімо [illegible] здорові, чи Добраничі, чи [illegible] і смело. А милих і [illegible] люблять.

Адріянна Друшка.

А ЧОМУ НАМ НЕ МОЖНА?

Малі діти, а то і старші кажуть нераз [illegible] „Чому ви забороняєте нам [illegible] люде своїм дітям не забороняють? Другим можна, а чому нам не можна?"

[illegible] так каже, то він має на гадці не [illegible] але те, що зле. Він каже [illegible] можна зле і дурне робити, то чому мені не можна?"

Так не треба питати, ані думати. Бо є родичі, що дітям на зле позволяють — то хіба і нам мають позволяти? Є молоді, що час на самих витрішках марнують, погано поводяться, про ніщо розумно не думають — то хіба і нам так треба робити?

Отже коли дивимося на те, хто що робить, то подумаймо, яка його робота — добра, чи зла, розумна, чи дурна. Коли хто добре робить, то наслідуймо, коли зле — то ні!

Не робімо того, що всі роблять, а тільки те, що роблять добрі і розумні.

О-Т.

БІЛОРУСЬКА ВЕЛИКОДНА ПІСНЯ.

Білоруська мова, то майже українська мова, лише її вимова вчасти на лад польський, а вчасти на московський, а вчасти на свій власний. На польський лад є багато „сь" та „ць". На московський багато нашого „о" переміняють на „а".

Білоруси, це сусіди українців в Европі від півночі. Нині їх є понад 10 міліонів, та Росія їх так поневолила, як і українців.

Тут подаємо Великодний вірш по білоруськи, а потім по українськи, і це покаже близькість білоруської мови нашій мові.

ХРИСТОС ВАСКРОС!

Христос васкрос! Усюди радасьць,
Усьо глядзіць сьмялей, сьвятлей;
Вялікі Мучальнік, [illegible],
[illegible] ласкаю сваей.
Христос Васкрос! Не угамонна
Плыве па нівах, пущах клік,
[illegible] адна [illegible] думка
З канца в канец, як сьвят вялік.
Христос васкрос! Пяе сіротка,
Слуга таптаная людзьмі;
Пяе в чужине падарожни,
Забити ближнімі сваймі.

Те саме по українськи:
Христос воскрес! [illegible] радість,
Усьо глядить сміливше, світліше,
Великий Мученик, здається,
Обняв всіх ласкою своєю.
Христос воскрес! Невгомонно
Пливе по нивах, пущах клич,
Пливе одна святая думка
З кінця в кінець, як світ великий.
Христос воскрес! Співає сиротка,
Слуга топтаная людьми,
Співає в чужині подорожній,
Забутий ближніми своїми
(„Беларускія Навіни").

Порівнайте, а побачите, яка це близька мова. Навіть слово „неугамонна", це наше „невгомонно", себто те, що безнастанно гомонить і не стихає; „клік", це на наше „клич, поклик"; „пяе", це співає. Кажемо: „Когут пе, кури пиють", отже співають. В старій церковній мові [illegible] співати.

Правда, знаходиться в білоруській мові і цілком чужі нам слова, але тих є дуже мало.

ГАРНІ ПРИМІРИ.

ПАМЯТАЛИ ПРО БОЖУ ПОМІЧ.

Цар Давид в своїх Псальмах молиться, щоби Бог поміг йому перемогти противників.

Пророк Даниїл виходив три рази денно до своєї горньої кімнати, і звернений в сторону Єрусалиму молився, щоби Господь висвободив його нарід з неволі.

Коли цар Константин Великий мав стати до битви з Максентієм, то найперше поручив свою справу Богу і просив в Нього помочі.

Коли Теодосій І. довідався, що його противник переможений, він вдався зі своїми дружинниками до церкви і пробув там цілий день, дякуючи Богу, що поміг перемогти лиходія.

Коли грецький цар, Гераклій (575—642), переміг перського царя, Хоздроя, то голосно дякував Богу за поміч. Він відобрав від персів св. хрест, який Хоздрой був забрав з Єрусалиму, і самий на своїх плечах заніс його на Голгофту до церкви Христового Воскресення. Він також казав на грошах, де був його образ, написати „Нехай буде слава Богу на небі, бо Він розломив залізні двері і освободив царство Гераклия".

Великий український музик і композитор, Микола Лисенко, перед виступом на сцену щиро молився і поручав себе Богу.

Шевченко всюди в своїх віршах і в своїх прозових писаннях звертається до Бога.

І всі наші предки взагалі в кождій справі поручали себе Богу. Вставали і лягали з молитвою. Починали працю зі словами: „Боже поможи!" Кінчили працю кажучи: „Слава Тобі Боже!" Поздоровляли одні других словами: „Дай вам Боже здоровля!" „Дай вам Боже щастя!" „Боже помагай".

Яке це взнесле! Яке велике! Яке поважне і величаве, що сягає далеко поза наш буденний тілесний світ.

Та кілько є людей, що нікоди не поручають ні себе, ні своїх справ Богу — ні встаючи, ні лягаючи. Нераз починають працю велику і важну, і важку для їх сили, однакож не подумають, щоби поставити свої заміри перед Бога і сказати: „Ось ми це починаємо — Боже поможи!"

Довершать діло і не скажуть: „Слава Тобі Боже, що дозволив діло довершити!"

Яким малим є таке поведення! Яким низьким і вузким! Яким мізерним і порожним.

П. В.

Колюмна 5-Річних Дальше Формується.

ГЕТЬМАНИ — УКРАЇНА — ВІСТНИК.

Богдан Хмельницький, Петро Дорошенко, Іван Мазепа, Павло Полуботок, Данило Апостол — як добрі гетьмани, як добрі захистники української справи, заслужили собі, щоби їх образи були в кожній хаті. Адже ж ті люде були провідними особами в українськім життю.

Україна мала ще багато більше добрих і великих людей, що жили і вмерли для України. Вона і тепер має людей, що живуть, працюють і вмирають для неї. [illegible] нам треба тих людей знати, розуміти їх працю і брати від них примір і пораду.

Українці мають і часописи, які треба би мати в кожній хаті, як **Український Голос і Вістник.**

Вістникови треба тепер багато 5-річних нових передплатників, щоби можна його побільшити. Отже треба, щоби кожне число приносило десять передплатників.

Провід мають показати 5-річні, а за ними підуть інші. Але всюди треба тих, що дають провід, що йдуть вперед, дають більше, працюють завзятійше. Вони всюди кладуть основи для нових важних справ.

А. Е. Білінський.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

СВОЯ ЦЕРКВА НА СВОЇМ ҐРУНТІ.

В жовтни, 1946 р. буде точно 25 літ, як українці на Україні увільнили себе від залежности чужих церковних опікунів і поставили свою Церкву на виключно український ґрунт.

Українську Православну Церкву забрала Москва неправдою і насильством 1686 року, заплативши за неї царгородському патріярхови. І відтоді господарила Москва в Українській Церкві українського народу не питаючи. Вона примусила, щоби в українських церквах читати церковні книжки на московський лад; вона змінювала українські церковні звичаї; вона ввела московську мову в проповідях; вона виховувала священиків на свій московський лад і для своїх інтересів.

Майже зараз по упадку царату 1917 року українці почали дбати про поставлення себе. Церкви [illegible] український ґрунт. Аджеж Київ перший. Москалі брали християнство від українців. Дотогож москалі вживали Української Церкви на нищення українців. Церковна залежність від чужих є такою ж неволею, як і всяка залежність.

В 1917 р. було на Україні яких 25 епископів, майже всі москалі. Тай дбали вони лише про московську справу.

Будуючи українську самостійність українці стали на тому, що й Українська Церква має бути самостійною, від чужих незалежною. Її епископами і священиками мають бути українці, мова в Богослуженнях і проповідях українська, звичаї українські. Отже почали вони наражуватись і вдаватись до епископів, що на Україні були, за допомогою.

Та майже всі епископи поставилися проти українців. Вони забороняли вживання української мови в Богослуженнях, виклинали священиків, старались робити всякі перешкоди, порозумівaючись з большевицьким урядом проти українців.

Справа стане яснійшою, коли згадати, що Московська Церква дозволяла правити Богослуження по зирянськи, і по татарськи, і по японськи, а не хотіла згодитися на мову українську.

Бачучи, що чужі не тільки не помагають, але ще шкодять, українці на Всеукраїнськім Церковнім Соборі, в жовтни 1921 р., цілком увільнилися від Церкви Московської і поставили свою Церкву на свій український ґрунт, створивши свій власний церковний провід. Це сталося перед 25 роками.

Ставши на свойому рідному ґрунті Українська Православна Церква виявила була велику українську працю. При ній збиралися найкращі українські працівники; до неї верталися ті, що перше служили чужим. Несвідомі українці через свою Церкву ставали свідомими себе.

Щоби працю Української Православної Церкви ослаблювати, большевики були створили „Живу Церкву", вони вживали й інших способів, а вже 1930 р. цілком Українську Церкву знищили.

І від 1930 року не було на Україні Української Церкви. Коли почалася недавна війна, Українська Церква була відновилась, поки знов ворожа сила її не знищила і не поставила Церкви Московської большевицької.

Однакож українські скитальці понесли з собою в світ свою Українську Церкву. Нині в скитальчих таборах є українські церкви, на які там можна спромогтися, є українські епископи, є священики, є вірні Української Церкви, є українські Богослуження. А в Канаді і Стейтах є давніше зорганізована Українська Православна Церква, виключна свята власність самого Українського Народу.

Мимоволі пригадуються слова Шевченка.

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля...
І неситий не виоре
На дні моря поля;
Не скує душі живої
І слова живого,
Не понесе слави Бога —
Великого Бога.

Великою справою для народу є — мати свою, від чужих незалежну власну Церкву. Це завсігди розуміли сусіди українців — москалі, большевики, поляки, румуни і тому старалися забрати Українську Церкву в свої руки.

Нині ж, коли для українців „время люте" до самого краю, в програмі української праці повинна бути на видному місци Єдність і Самостійність Української Церкви. Кілько сили, кілько поваги дала би така єдність українцям! Кілько більше доброї праці можна би зробити, коли б всі руки, всі розуми і всі добрі серця взялися до одної спільної роботи!

Велика це, превелика справа!

УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ.

Деякі часописи подавали доси широкі вісти про те, що в полудневo-західних частинах України є сильні українські повстанчі відділи, які самі собою наче б то творять не відокремлені відділи, але українську повстанчу армію. І ті українські повстанці палять села, з яких виселено українців і поселено поляків та взагалі даються взнаки ворогови.

Пресові агенції подавали багато таких вісток. Сила тих повстанців мала би бути досить поважна і проти них висилали вже своє військо Польща, Совіти і Чехословаччина.

Знаючи загальне положення нинішної Европи, а вже головно українських та других земель, що є під владою большевиків, мусимо до тих українських повстань, чи вісток про повстання, ставитися дуже здержливо.

Що якісь повстанчі ґрупи можуть бути, не можливе. Люде, що все стратили, люде, яких обрабовано з усього, що мали, готові вдоволяти себе тим, що за лихо будуть лихом відплачуватися, кому можна.

Однакож чи досягнуть вони свого головного і постійного ворога, без уваги вже на те, чи могли би ті повстанці скріпити загальний стан української справи на довший час.

Що не говорити б нині про Польщу, то вона є в московських руках таксамо, як й Україна, і як всі другі краї і народи, які Росія забрала. Коли в них большевики ще чогось до своїх рук не прибрали, то прибирають. А голошення світови, що ті краї мають якусь свою автономію, на місцевій большевицькій політиці не заважує. Світови одно говориться, а вдома друге робиться. І так головним і постійним найбільшим нині ворогом Українського Народу лишається Москва.

Звідси встає питання: як Москва на таку повстанчу роботу може дивитися? Вона може бути їй небажаною — щоби повстанчий вітер не завівав з над Сяну до Дніпра; але може бути байдужою або бажаною, коли знає, що зужиється на місці запальний матеріял і згасне. І за час не стане тих, що мали ще відвагу платити кровю за кров і муками за муки.

А яких рахунків не мали би нині українці з поляками, то все ж Москва може зводження тих рахунків використовувати для своєї політики.

І тому то треба до вістей про такі повстання ставитися обережно. Самі навіть вісти можуть бути з розмислом понатягувані.

„ВИ НЕ ПОВІРИТЕ".

„Америка" з 2 травня подає уривок з листа скитальця, присланого з Італії, де між іншим читаємо (тут про большевиків"):

„Ви не повірите, що людина, яка себе називає „освободителем-братом єдинокровним", потрафить свому ж братови виколювати багнетом очи, вибивати револьвером зуби (маю на собі доказ), обрізувати пальці та уха, здирати живцем пасами шкіру з плечей та грудей, вбивати шпильки поза нігті, випікати горячим залізом на тілі.

„На очах матерей [illegible] сеньких немовлят за ніжки, [illegible] розбивати їх головки, любуючись [illegible] каючим мізком. Обрізувати [illegible] кам і здіймати волосся з [illegible] репа живцем...

„Ви не повірите, що українська кров лилась річкою, що україн[illegible] постріляних зі скорострі[illegible] повішаних чисельно на ши[illegible] ревах — було, як на поли[illegible] смороду-сопуху кинулися [illegible] та зарази...

„Ви не повірите, що люде голодуючи — зїдали ворон, псів, котів та щурів, матері їли дітей...

„Міста немилосердно збомбардовані і зруйновані. Села спалені...

„Большевики прирекли иститися на четвертім поколінню.

„Ратуючи життя — ми прибули сюди лише з душею (до Італії). Італія [illegible] сякнена комунізмом та симпатією до большевиків. Обдерті, босі ми, виснажені голодом, що панує тут немилосердно. З дітей наших одні тіни..."

АМЕРИКА ПОЗИЧАЄ ФРАНЦІЇ.

З Вашинґтону доносять, що Америка зголилася позичити Франції оден більйон долярів. На рахунок позички Франція дістане з Америки всяких потрібних річей на $750,000,000, та Америка дасть Франції 100 кораблів, що вартують 16 мільйонів.

РИМО-КАТОЛИЦЬКІ ЗБІРКИ.

Нюйорські добродійні товариства збирають гроші на добродійні цілі і вже зібрали цего року 1,575,000 долярів. Збірка йде в 374 парохіях, а збіркою занимається 15,000 добровольців, що йдуть за збірками від хати до хати. Думають зібрати $1,850,000. Знов же кардинал Стрич в Шікаґо оголосив збірку поживи в бляшанках на поміч голодним в Европі.

КІНҐ ПОЇХАВ ДО АНҐЛІЇ.

Премієр Кінґ виїхав через Ню Йорк до Анґлії 14-го травня на всякі наради. Кілько там буде, буде рішати положення европейських справ.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 55.

„...збудовані на підвалині Апостолів і Пророків..." — Еф. 2: 20.

Пророки. Ісаія.

Полудневе царство Юдське не держалося законів Божих. Бог посилав людей своїх, пророків, щоби навертали людей до покаяння. Многі з тих пророків предсказували, що має статися колись. Говорили і про свій народ і про Ісуса Христа.

Був оден пророк, Йоіл, що предсказав, що Господь пошле Духа Святого на синів і дочок людських і будуть вони пророкувати. Так сталося на Зелені Свята, по воскресенню Ісуса Христа. Йоіл жив около 760 літ перед Ісусом Христом. Другий пророк, Михей, предсказав, що Ісус народиться у Вифлеємі. Він так сказав: І ти Вифлеєме, хоч малий в Юдеї, але з тебе вийде той, що має бути володарем в Ізраїлі, а Його народини від днів вічности". Так маємо у нашім „Вірую": „Вірую... в єдиного Господа, Ісуса Христа.. рожденного перше всіх віків". Тепер всі знаємо, що Ісус родився в Вифлеємі, але як Син Божий, Він вічний.

Та найважнішим пророком був Ісаія. Він помер яких 695 літ перед Христом, але про Христа говорив так ясно, якби бачив своїми очима все те, що написав. Отож він пише про Маму Ісуса Христа. Дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне та й вродить сина і дадуть йому імя Емануіл, т. в. Бог з нами.

Про Івана Хрестителя пише: Дасться він голос покликуючого в пустині: Стеліть дорогу Господеві, рівняйте стежки Богу нашому.

Про муки Ісуса Христа: Він — чоловік, що зазнав горя й болів; Він взяв немочі й недуги наші на себе; поранений за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; неначе вівцю на заріз його [illegible] — і він не одчиняв уст своїх; [illegible] взято Його (на хрест); за гріхи людей своїх перетерпів Він смерть; визначили смерть Йому з злодіями; не вчинив Він гріха, й неправди не було в устах Його. Про науку Ісуса Христа: Діти твої навчати ме сам Господь.

Ісаія підносив високо Божу праведність, справедливість та милосердя.

Питання:

1. Як називалося полудневе царство? 2. Що робили пророки? 3. Як називався [illegible], що говорив про Святого Духа? 4. Як давно він жив? 5. Як називався [illegible], що сказав, що Ісус народиться в Вифлеємі? 6. Подивіться у своїм молитовнику там, де є коляди і випишіть рядки слів, де згадано Вифлеєм. 7. Хто з пророків найбільше писав про Ісуса Христа? 10. Що про Хрестителя? 11. Де взято Ісуса Христа? 12. За що терпів Ісус Христос? 13. Де Його поховано? 14. Що сказав Ісаія про науку Ісуса Христа?

З КИМ ЖИВЕШ.

Подорожний, заблудивши в лісі натрафив на малу хатину, в якій жила старенька бабуся. Вивійшовши до хатини, подорожний розпитав бабусі, як йому вийти з ліса, а на відході спитав:

— Ви живете тут самі, бабусю?

Ні, не сама — відповіла та.

А з ким? — зацікавився подорожний.

З Богом! — відповіла спокійно бабуся.

А ти, шановний читачу, живеш сам — чи з Богом?

СКАСУВАННЯ ПАНЩИНИ 1848 РОКУ.

Історичний спомин.

Про панщину в Австрії нині згадується, як про всім зрозумілу справу, хоч вже нині нема українця, що памятав би панщизняні часи. В Австрії, отже і в Галичині, скасовано панщину 1848 р. Це перед 98 літами. В Росії скасовано панщину (крепацтво) 1861 року, себто перед 85 роками.

Панщина, це була неволя. Люде були власністю панів і працювали на панів, як невільники.

Життя панщизняків (крепаків) малюється в Оповіданнях Марка Вовчка; в „Кобзари" тай в життєписи Шевченка Сюди належать і „Панські Жарти" Івана Франка.

В 1848 р. вибухла була в Відни революція і поляки хотіли використати її для себе. Вони хотіли відбудувати Польщу в федерації з Австрією, отже приготовляли в тій справі петицію до цісаря, та закликали й українців, щоби петицію підписували. Коли українець, Кирило Вінковський, зажадав, щоби в петиції згадати українців (русинів), то поляки крикнули „Тут нема русинів!" Це отворило українцям очи.

Але 17 квітня 1848 р. появився патент австрійського цісаря Фердинанда, яким проголошено:

„Ми приказуем, — всякий род панщини или роботизни і другії подданчії повинности так ґрунтових господарів (кметів), як і халупників і комірників мають перестати з дня 15 мая, 1848 года..."

Польська шляхта з того була дуже невдоволена, бо це псувало її пляни відбудови Польщі.

Можна собі уявити, як наріл радів, коли опинився на волі. По українських громадах в Галичині ставлено хрести з написами:

„В память даної свободи 3(15) мая, 1848"...

І нарід десятками літ святкував врочисто день знесення панщини.

Про таке перше „Свято Свободи", що було в Львові 1849 р., записано ось що:

На Святоюрській площі відправив Службу Божу архимандрит Василіян Хомчинський. Перед відпровою виголосив о. Лев Трещаковський привіт до народу, а проповідь о. Йосиф Лозинський.

Народу було повно на площі. Був і начальник краю, Голуховський, був комендант генерал Гаммерштайн, були російські генерали Чаодаєв і Сас з офіцерами. Було і військо, що для паради стріляло з ручної зброї й гармат.

Коло 2-ої години зполудня вирушив український віз з синьо-жовтими хоруґвами, запряжений шістьма парами волів з позолоченими рогами, в синьо-жовтих ярмах, і на возі був дарунок для цісаря —величезний коровай і мід, що мав бути вручений заступникови ґубернатора. Походови товаришила військова музика.

Прийнявши дарунок, заступник ґубернатора вийшов на балькон і виголосив: „Слава нашому цісарю, а многая літа руському народови!"

Опісля був фестин народний і театральне представлення. По святочнім обході о. Лев Трещаковський поставив внесок в „Головній Руській Раді", щоби збудувати у Львові „Дім народний", а гроші з фестину мали бути початком капіталу „Народного Дому".

Такі події були в життю галицьких українців перед 98—99 роками, отже перед сотнею літ.

УКРАЇНСЬКА ПЛАЩЕНИЦЯ НА ЧУЖИНІ.

В філадельфійській „Америці" є цікава стаття про те, як українці в скитальчім таборі в Оберстфорд, мали минулого Страстного Тижня дійсну українську Плащеницю, тай ще дуже старинну.

Оберстфорд в західній Баварії, 50 кільометрів на полудне від Кемпден. Там живе 350 українських скитальців.

Статтю написав М. Федорович, Василіянин, й оповідає він загально так:

Зайшов він в Страстну Пятницю до місцевого німецького священика Рупа і побачив в нього на стіні українську Плащеницю. Розпитуючи він довідався, як вона сюди дісталася.

Свящ. Руп в 1917 р. був вояком німецької армії, санітетом. І в одному буковинському карпатському селі побачив коло розбитої старої деревляної церкви в болоті якийсь помнятий старий образ византійського стилю. Отже взяв він той образ, обмив і забрав з собою. А вдома вложив в гарні рамці і повісив на стіні в своїй спальни.

Німецькі знавці казали, що це цінна памятка византійського малярства з 13 віку. Те саме говорив проф. Повстенко — що це рідка і дуже цінна памятка українсько-молдавського мистецтва з 13 віку.

Розмір Плащениці 97х85 центиметрів, на грубому, удвоє зшитому полотні, в досить доброму стані. Намальоване мертве тіло Христа на обрусі, а над тілом стоїть Божа Мати, Мироносиці, Іван та Йосиф з Аримафтеї. За ними широкий однораменний хрест, а на нім терновий вінок. Побіч хреста сонце і місяць.

І коли підчас Великодних Свят була в Оберстфорді вистава українського народного мистецтва, владжена скитальцями, то і згадана Плащениця була там для оглядання.

Можна собі уявляти, які почування мусіли бути в тамошних наших скитальців при оглядванню цеї дорогоцінної річи. Вони — одно нинішнє покоління, а цей святий образ має за собою коло 600 літ віку, отже кілько поколінь йому кланялося. Кілько важних подій перейшло попри нього.

Дійсно велику віру мусіла викликати в них отся свята Ікона — віру, що прийде час, коли Український Нарід стане вільним і щасливим.

ВЕЛИКЕ ЗНАЧІННЯ РЕЛІҐІЇ.

— Велика частина роботи братолюбної, добродійної і прокладаючої дорогу до кращого, в ріжних її формах, засновується нині на впливі Христіянських Церков. Я розумію, що около 95 процент тої роботи, вийшло і виходить безпосередно, або посередно від впливів зорганізованої Реліґії (Церков) в Злучених Державах.

Моя думка така, що коли б відсунути від життя загалу вплив американських Церков — вплив в піддержуванню і поширюванню здорової громадської праці, в піддержуванню морального і несамолюбного життя з кождої сторони, наша демократія протягом кількох літ стала би такою знищованою, що не могла би довше існувати.

Це слова Роберта А. Мпликана, визначного вченого, директора фізикальної лябораторії в Каліфорнійськім Технольоґічнім Інституті.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Переслідування християн.

Поганський уряд і ціла вища кляса були проти христіян, отже почали вони христіян люто переслідувати. Більших переслідувань було десять, а то.

1. За римського царя Нерона (царствував в роках 64—68 по Христі). Тоді замучили ап. Павла. Нерон взагалі був жорстоким чоловіком — він вбив свою матір, свою жінку, свого брата і свого учителя.

2. За Доміціяна (86—96)

3. За Траяна (98—117), коли на св. Ігнатія Богоносця випустили диких звірів.

4. За Антоніна (138—161) і Марка Аврелія (161—180), коли св. Юстина Философа замучили, а св. Полікарпа Смирнського спалили.

5. За Септимія Севера (193 211), коли замучено св. Іринея

6. За Максимина Трака (235 238), коли замучено св. [illegible]

7. За Декія (249-251), коли замучено Александра, еп. Єрусалимського, Фабіяна, еп. Римського і Вавилу, еп. Антіохійського. Це було жорстоке переслідування.

8. За Галя (251- 253) і Валеріяна (253 260), коли замучено св. Кипріяна, еп. Картагінського [illegible]

9. За Авреліяна (270 275)

10. За Деоклетіяна (284 [illegible]), коли замучено св. Димитрія [illegible] і инше переслідування

Деякі зі згаданих [illegible] постанови, щоби всіх христіян [illegible] (Декій). В 303 році казав [illegible] нищити христіянські церкви [illegible] церковні книжки, заборонив [illegible] сходини, відбирав христіянам горожанські права [illegible] вою казав всіх христіян вбивати

Після Деоклетіяна [illegible] христіян правитель Сходу [illegible] (від 305 до 311). Коли ж в 311 р. [illegible] то перед смертю [illegible] слов [illegible] просив [illegible] молилися

Як христіян мучили.

Які лише муки можна було [illegible] ти, то погани їх проти христіян [illegible] ли. І так

Розпинали христіян [illegible] вивали в звірячі шкіри і кидали [illegible] звірам; випускали на христіян [illegible] тигрів; обмотували [illegible] обливали смолою і запалювали

Говорить церковний письменник [illegible] тантій (3 4 вік) „Коли б [illegible] залізні груди [illegible] би всіх способів [illegible] належали до Христа [illegible]

Від христіян [illegible] ли до темниць [illegible] рони; відривали [illegible] канчуками; драли [illegible] обливали розтопленим [illegible] вали носи, уха [illegible] лювали очі; варили [illegible] на повільним малім вогни [illegible] пекли на розпеченим [illegible] окремі части тіла [illegible]

І при всім тім не [illegible] христіян ніяких нарікань [illegible] молитвою, з побожним [illegible] христіяни на муки і смерть [illegible] дивувало, так те, що такими [illegible] ми були і жінки, і старші хлопці [illegible] та, а навіть діти. Тут було видно [illegible] глибоку віру, в якій кожда родина [illegible] виховувала дітей від найраннього [illegible]

Оборонці христіянства (апольоґети).

Проти христіян виступали також поганські вчені — вони писали книжки, і висмівали христіянство, а про христіян писали, що це злочинці і вороги держави

Проти таких нападів виступали христіянські вчені — вони також писали книжки, де доказували, що христіяни [illegible], вони домагалися, щоби закони роблені христіянам розсліджувати, [illegible] чи христіяни є [illegible] людьми, чи ні.

Це були оборонці христіянства (по [illegible] „апольоґети") і визначніші між ними були мученик **Юстин Фільософ, Атенаґор, Теофіль Антіохіський, Мінуцій, Фелікс, Гертуліян, Клементій Александрійський, Оріґен, Кипріян, Лактантій.**

Крім оборонців (апольоґетів) були ще инші письменники й учителі христіян (Отці Церкви), та про них буде дальше.

ЧАСТЬ ДРУГА.

Константин Великий.

[illegible] ширилося христіянство [illegible] до Римської держави [illegible] Европи до [illegible] христіянським на [illegible] Константина Великого [illegible] правила сторонами [illegible] Франції.

[illegible] (306 р.), і пра[illegible] мирно [illegible] Максенція [illegible]

[illegible] Константином [illegible] і Божої [illegible] „Цим знаком переможеш" [illegible] Максенція 28 [illegible]

[illegible] 313 р. Константин [illegible]

Константин був тоді [illegible] Риму [illegible] Константина

Законодавство Константина Великого.

[illegible]

Постанови Вселенських Соборів ставали державними законами

[illegible] ставалися місцями охорони для переслідуваних, а духовні особи можуть бути посередниками між кривдженими і кривдителями.

Неділю признано днем святочним, і тоді не можуть відбуватися суди; має бути ограничена ручна праця; не можуть в неділю бути військові вправи.

Пятницю признано днем спомину мук і смерти Христа.

Це були нові закони, навіяні духом христіянської науки.

Давши христіянам волю, Константин не переслідував поганства.

Цариця Єлена — Знайдення Хреста.

Мати Константина, Єлена, що вже давніше була христіянкою, з приходом волі христіянам занялася ревно христіянськими справами, будувала церкви.

Та важне, що поїхала вона до Єрусалиму і знайшла там Хрест, на якім Спаситель був розпятий.

Свято „Воздвиження (Піднесення) Чесного Хреста" пригадує таку подію: коли то знайдено Хрест, велика [illegible] христіян спішило до Єрусалиму [illegible] знайдений Хрест оглядати і [illegible] лися. Тоді встановлено [illegible] якого патріярх Макарій, в [illegible] ження на дворі, підносив Хрест на [illegible] сторони для оглядання, а [illegible] „Господи помилуй".

Єлена побудувала церкву [illegible] Спасителя і там положила [illegible] Хрест

Церква зачислила Константина і Єлену до святих, називши [illegible] апостольними", і їх память [illegible] 21 травня церковного. Єлена [illegible] ло 328 р., в 80-ім році життя

Юліян Відступник (Апостат).

Сини Константина Великого [illegible] Константій (†361), Констанс (†3[illegible]) і Константин II. (†340), що панували [illegible] них частях держави, піддержували [illegible] тіянство, головно ж Констанс.

За Констанцієм царствував [illegible] Юліян (361 363), якого історія [illegible] „Відступником" (Апостатом). В [illegible] був христіянином але пізніше [illegible] магати поганам і шкодити христіянам. Відбирав священикам прав[illegible] христіянські школи, усував христіян з урядів і писав книжки проти Христіянської Церкви

Він позволив жидам відбудувати жидівську церкву в Єрусалимі [illegible] христіянам. Однакож жиди церкви не відбудували, бо, як каже Історія, підчас будови трясляся земля і виходив з землі огонь, отже мусіли працю залишити

Юліян панував 18 місяців (361 363) згинув на війні з Персами. Вмираючи мав він закликати: „Переміг ти мене Галилеянине!" (Галилеянин — Христос)

Перемога Христіянства в Римськім Царстві.

Царі **Йовіян (†364), Валентиніян I.** (†375) і **Валенс (†378)** піддержували христіянство, але не виступали проти поганства

Граціян (†383) виступав рішучо проти поганства. До того часу римські царі мали титул „найвисшого священика" (понтіфекс максімус), отже Граціян відкинув цей титул, як поганський.

Теодосій І. (†395) оголосив христіянство державною релігією.

По Теодосію панували його сини, **Аркадій** (†408) на Сході і **Гонорій** (†423) на Заході, і вони ревно помагали христіянству. Поганство зосталося лише по селах.

Вкінци **Юстініян** (панував 527—565) замкнув фільозофську поганську школу в Атенах (529 р.) і це було кінцем поганства в римськім царстві.

З БОГОСЛУЖЕННЯ НА ФАРМІ.

(Гронлид, Саск.).

У вівторок, у свято Трьох Святителів, 12 лютого в домі на фармі, почта Брукебі, Саск., відбулося Богослуження за здоровля нашого шановного парафіянина, старенького 85-літнього старця, **Федора Шкарпяка** й його родини

При тій нагоді приняв св. Сповідь та св. Причастя з рук свого пароха о. Івана Швеця. Опісля відбувся обід. Як то звичайно при обіді заходить всяка бесіда, наш дяк п. Павло Боднарчук підпав думку чи не було би це честь для п. Шкарпяка зложити якусь жертву на церкву Святого Вознесення, по[illegible] Гронлид Саск. Без вагання п. Шкарпяк зложив суму сто доларів на [illegible] наведену ціль, а рівно[illegible] від себе зложив 4 дол. на Український Голос і Вістник. Від [illegible] Боднарчук в імени всіх при[illegible] зложив п. Шкарпякові й по[illegible] й многолітствием з [illegible] оказію.

Свящ. І. Швець.

ГОСТИНА В П-ТВА ОСАТЕНКІВ.

(Гарвон [illegible])

[illegible] по Богослуженню, в [illegible] приязни [illegible] прийте[illegible] смачним обідом [illegible] розмови на ріжні теми [illegible] А. Щербік [illegible] на українську пресу [illegible] зложити складки

[illegible] А. Щербік [illegible] Кареник [illegible] Чижевський [illegible] Песецький

[illegible] М. Щербік М. [illegible] К. Бургюк

[illegible] Песецька

[illegible] призначено $6.75 на Укр. [illegible] $6.75 на Вістник.

[illegible] щире спасибі!

Присутний.

55-ЛІТНІ РОКОВИНИ п. МЕХА.

(Ошава, Онт.)

[illegible] 16 березня ц. р. в [illegible] церкви Рождества [illegible] Ошава Онт. зібралися [illegible] громадяни й приїхали [illegible] дальших околиць вшанувати 55 літні роковини життя п. Н. [illegible]

[illegible] були пп. Тео [illegible] Н. Грабовський, Дмитро [illegible] Песецький з пані [illegible] з Тимминс приїхав п. П [illegible] Ватерфорд, Онт. п. [illegible] Шебець

[illegible] кожний по черзі, побажав Мехові й його родині многих [illegible] цим висловили цікаві й [illegible] думки, що будуть корисні для всіх українських родин в Ошаві.

Обдаровано п. Меха цінними дарунками, котрі придбала його родина [illegible]; також з нагоди свята [illegible] обдаровано й Колеґію [illegible] в Вінніпегу

[illegible] Мех від своєї родини дав [illegible] 10 дол. По 5 дол. жертвували [illegible] Гуменюк і Іван Шебець. [illegible] 2 дол. Н. Мельник і п-во Просемко.

По 1 дол. М. Старчевський, М. Юркевич, Н. Грабовський, Дмитро Кривко, пані Деренюк, Н. Сибуляк, Мар. Мех, М. Башуцький, А. Кашут, Л. Кравченко, Н. Дроздюк, Гео. Романчук, І. Гадь, Ш. Іадвербецький, І. Василик, І. Тома і о. М. Юрківський та Т. Павленчук. По 50 ц. А. Черепарик

Гість.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕҐІЮ.

(Принс Алберт, Саск.)

Дня 23 квітня ц. р. в третій день Великодних Свят відбулось хрещення донечки п-ва Зюбраків. Акту хрещення довершив о. К. [illegible] Охрещена одержала імя [illegible] Хресними [illegible] Жел[illegible] о. В. Кудрик з Вінніпегу [illegible] Р. Дудак і п. Орест Бендюк.

Після хрещення було вечеря [illegible] гостей назбиралось повна хата. По вечери було привітання, бесіди говорили д-р М. Ф. Славик й [illegible] о. Бендюк, Тит о. Кудрик [illegible] студентів Інституті Петра Могили в Саскатуні [illegible] переживали [illegible] о. Кудрик [illegible] дому п. М. А. Зюбраків [illegible] свята хрещення [illegible]

На кінці [illegible] охрещеної [illegible]

[illegible] попросив присутних зложити жертву на Українську [illegible] Колеґію. На заклик присутні зложили $23.50

[illegible] Михайлині [illegible] Кар[illegible] здоровля та ма[illegible] жертводавцям щире українське спасибі

Гість.

ВАСИЛЬ ІЛИЗЮК.

([illegible])

[illegible] Онт. [illegible] бла[illegible] Української [illegible] церкви [illegible] кову смерти бл. п. Василя Ілизюка

[illegible] боюю здоровля [illegible] успіх і виробив для себе [illegible] членом церкви і [illegible] Православної Церкви і членом [illegible] роки й до смерти скарбником громади

[illegible] бл. п. Василь відчував слабість серця [illegible] вати в скопці й братися [illegible] мазським життю. Аж 8-го квітня він відійшов від обід на спочинок, при котрім несподівано віддав свою душу в руки Господні, проживши 54 роки

[illegible] 10-го квітня [illegible] роп з дому з брами [illegible] тіло Покійного [illegible] церкви де Службу Божу і Похорон відслужили оо. Н. Захарчук бувший парох громади і М. Юрківський теперішній парох. Церковця не могла помістити всіх присутніх

Тлінні останки відвезено на церковний цвинтар, і по молитвах [illegible] просьбою. Вічная Память о. М. Юрківський в імени родини, дружини Домки, синів Юрія (в день смерти батька дістав в Торонто звільнення з війська), Петра, Василя і Михаила [illegible] доньок Марії і Анни попрос[illegible]

[illegible]

Хай Господь [illegible] Його [illegible] будe вічна! [illegible]

о. М. Ю.

ПОДЯКА.

Всім тим [illegible] похорон [illegible] Юрківському [illegible]

Подяку [illegible] Сестрицтву [illegible]

Подяку жінкам [illegible]

Вдова Домка, й діти Юрій, Марія, Петро, Анна, Василь, Михайло.

ЗУЩА ЗОРЯН.

([illegible])

Дня 24 квітня [illegible] Боже [illegible] Саск. В 192[illegible] році [illegible] релігійною [illegible]

Похорон був 26 квітня в церкві Вознесення Господнього в [illegible] Андрея в [illegible] $22.1[illegible]

[illegible] Вічна память! С.

[illegible]

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

Замовляйте Членські книжечки для вписування членських вкладок й добровільних жертв

Ціна одної книжечки	10ц.
25 книж. за	$2.25
50 книж. за	3.7[illegible]
100 книж. за	7.[illegible]

Замовлення висилайте разом з [illegible] до

UKRAINIAN VOICE

Box 3628, Winnipeg, Man.

ПОПРАВКА.

В Українськім Голосі з 23 січня в дописі „Примірні хрестини (Гронлид, Саск.) зайшло кілька похибок в іменах. В спис жертв було подано Л. і А. Осадчуки, а мало бути А. і М. Осадчуки (Аксентій і Мотря Осадчуки). Так само було подано І. і М. Боднарчуки, а мало бути І. і М. Боднаруки. В кольонії є Боднарчуки і то близькі сусіди п. Гурських, де були хрестини, одначе вони на хрестинах зовсім не були, але були Боднаруки і вони дали свої жертви

о. І. Швець.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.

ВИТКІВ, САСК

По 1 дол.: І. Ф. Калин, Мих. Калин, Анна Саранчуківна.

КРИДОР, САСК

По 1 дол.: М. Ф. Грицюк, М. Гнатюк, Докія Грицюк, Анна Лутчак, Параска Косминка, Розалія Феденю[illegible]

РЕДФИЛД, САСК

По 1 дол., М. Садовський, А. Никифорук, С. Никифорук, П. Дмитрук

МАРЛИН, САСК

По 1 дол. Н. Гарасим, А. Лідур, [illegible] Н. Малик, П. Ярмак, В. А. Павлишин, І. Гавриляк, С. [illegible], А. Павлишин, В. Павлишин [illegible] Іванишин

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.

МАЗЕПА, МАН.

По 2 дол.: І. Снятинський.

По 1 дол.: Дм. Бойчук, П. Ременяк, Н. Малінський, Т. Ягольницький, А. Ягольницький, пані Ф. Коржеповська, Н. О[illegible]ський, С. Малинський, В. Ковалишин

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

ЛЕННАРД, МАН

По 1 дол.: В. Баран, Гео. Баран, Гео. Піць, Л. Опуленко, П. Болнюк, пані І. Грицущак, Н. Волчук, С. Ковальчук, Т. Болбук, Н. Столярчук, пані В. Миронюк, Гео. Чоровита, В. Столярчук, Д. Грицущак, Гео. Фліондра, І. Чорніт

РОБЛИН-ЗЕЛЕНА, МАН

По 1 дол.: О. Гаврилюк, В. Купець, Гр. Новосад, С. Стиба, Л. Кулик, І. Цайко, И. Гаврилюк, П. Солтис, П. Ірха, Н. Панасюк

ГРЕНДВЮ, МАН

По 1 дол.: А. Луцик, І. Гинка, С. Яніцький, М. Гуска, В. Слободецький, П. Мандрик, П. Дребет

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

ЕДМОНТОН, АЛТА

По 2 дол.: Н. Спачинський, Н. Лакуста, І. Стечишин, О. Кривор, П. Лазарук, П. Дудра, Марія Лазарук, Ст. Зваріль (два рази)

По 1 дол.: д-р Ф. Говда, В. Іванців, А. Гарасим, Ст. Зваріль, Ів. Дяків, Т. Федорак, П. Фиголь, І. Пашак, Ім. Галянка, В. Кривко, А. Косс, А. [illegible]чук, Н. Мазицький, І. Рудик, С. Микитишин, Г. Фарина, Я. Ласійчук, Л. Фарина, Н. Івасюк, І. Криса, Анна Шевчишин, Я. Томчишин, Я. Слюсарчук, В. І. Базюк, І. Германюк, В. Фелейко, І. Мудрий, С. Грудей, Петрунеля Скора, Н. Матанчук, Н. Велещук, Гр. Челядин, [illegible] Ляхман, Н. Галюк, П. Буляник, [illegible] Папуга, К. Черновчан, В. Калинча, [illegible] Параничк, Емілія Плавюк, А. Чарнецький, В. Челядин, Я. Давидюк, П. [illegible] Лазарович, В. Гривнак, П. Василишин, В. Лупул, К. Скакун, А.

Шевчук, С. Гавриленко Софя Лупут, Емілія Пролюк Стася Порайко, А. Клапущак, Л. Овлашук, В. Бурвник, В. Пудентей, М. Кравляк, І. Губко, А. Бойчук, С. Невчас, Г. Михайлишин, д-р І. Гермомин, М. Кареико, М. Магус, Н. [illegible], Іванна Чоботар, Н. [illegible] М. Гомоль, В. Тофан, С. [illegible] А. Мацьків, Л. Гринюк, Тетяна Куриш, В. Бабляк, В. Костам, І. Микитишин, Ф. Бойко, М. Бавус, В. Кенколо, А. Левко, Н. Медлрак, Н. Борко, І. Сорокан, д-р Н. Гетьманський, [illegible] Долинка, Н. Абрамович, Л. Бобовський, Н. Мельник, К. [illegible] М. Остроєжик, [illegible] Бафія Яноаевська, К. Данчик, В. [illegible] А. [illegible] В. Левко, М. С. Фербей, І. Сутина, Ф. Українець, П. М. Мельничук.

ПИСАНКА.

ЗБІРКА о. Є. ГРИЦИНИ.

ТАРНОПІЛЬ, САСК.

По 1 дол. Ф. Бадник, В. Грицак, І. Сенчина, Л. Войцихівський, О. [illegible], М. Хабчук, С. С. Папиш, В. В. Савчук.

Дрібними — $ 0

ВАКАВ, САСК.

По 2 дол. Ів. Бойко (Прінс Алберт, Саск.)

По $1.10 Ю. Гадій (Аіттл, Саск.)

По 1 дол. [illegible]

Дрібними — 3.00.

Калворт, Саск. — Збірка $10.[illegible]

Смітс, Саск. — Збірка $15.[illegible]

Мачім, Саск. — Збірка $29.[illegible]

Кловс Крік, Саск. — Збірка $ [illegible]

Ст. Джулієн, Саск. — Збірка [illegible]

ГРОМ. СВ. МИХАЇЛА, ВИННИПЕГ.

По 2 дол. Н. [illegible]

По $1.50 [illegible]

По 1 дол. [illegible]

Дрібними — 0.25.

ЗБІРКА о. Т. А. ГОРБАЯ.

ШОРТ ГІЛТ, МАН.

По 2 дол. [illegible]

По 1 дол. [illegible] В. Бацьків, С. Мельник, В. Мінюта, [illegible] І. Фарион, Ф. М. [illegible]

Дрібними — 1.75

ДРИФТІНГ РИВЕР, МАН.

По 1 дол. В. Сидор, В. Лесюк, Н. Лукій, В. Росоловський, [illegible] Сидор, В. Стинзюк, Лесюк, Гелль.

Дрібними — 1.70

ПЕТЛЮРА, МАН.

По 1 дол. Гр. Мацьків.

Дрібними — 4.85.

ЗБІРКА о. С. СІМЧИЧА.

[illegible]

По 1 дол. [illegible] Гарасимчука, Н. Савицький, М. Воробець, К. [illegible]

По 1 дол. [illegible] М. Захарук, Н. Ясенчук, М. [illegible] Торунко, [illegible] Ф. Ґемрак, [illegible] М. Москаль, Ю. [illegible] Т. Українець, Ф. Богдан, [illegible]

Дрібними — 1.15

УВАГА! — МІТ ПАРТ — УВАГА!

Перше Українське Православне Богослужения

в Новому Міт Парк, Саск.

В неділю 26 травня [illegible]

Ініціятивний Комітет.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ТРАВЕНЬ

[illegible]

(храм)

10. Понеділок [illegible]

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Глинського

ТРАВЕНЬ

22 Серед. Св. о. Николая — [illegible]

26. Неділя — Вайт

30 Четвер Вознесення Господнє — Роза (храм)

ЧЕРВЕНЬ

[illegible]

Адреса [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сеньшина.

ТРАВЕНЬ

[illegible]

14 Неділя — Спейсн

21 Неділя — Смокі Лейк

Адреса Box 37, Глендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ТРАВЕНЬ

19. Неділя — Шортдейл (Проводи)
26. Неділя — Роблин-Зелена (Пров.)
30. Четвер. Вознесення Господнє — Роблин-зелені

ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Шевчелей.
9. Неділя. Свят Тройці — Ленард (храм).
9. Неділя Св. Тройці — Шортдейл (храм)
10. Понеділок Св. Духа — Петлюра (храм).
16. Неділя — Грендвю (храм)
23. Неділя — Гілберт Плейнс
30. Неділя — Роблин-місто

Почт. скринька 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фика

ТРАВЕНЬ

19. Неділя — Торсбі — На гробах [illegible] — З години.
26. Неділя — Бойл
30. Вознесення — Редвей (храм)

Редвей, Алта Box 62, Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ТРАВЕНЬ

[illegible]

ЧЕРВЕНЬ

2. Неділя — Ель світ (празник)
9. Неділя Зелені свята — Віста (празник)
10. Понеділок Святого Духа — Сенді Лейк.
16. Неділя — Січ
23. Неділя — Оакбори
30. Неділя — Гелбори (місто)

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ТРАВЕНЬ

[illegible]

Адреса Box 77 — Дофин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Іван Майба

ТРАВЕНЬ

[illegible] Бей Джонкшен (Храм)

30 Четвер Вознесення — Кобтир (храм)

ЧЕРВЕНЬ

[illegible]

10 Понеділок — Гвайт Біч (храм)

[illegible] Всіх Святих — Гітевор (храм)

[illegible] Мейбридж

30 Неділя — [illegible] Ривер

Адреса Box [illegible] Аррен, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. С. Улана

ТРАВЕНЬ

19 Неділя — Порідж [illegible] Поебрі

26 Неділя — Іст Селкирк

30 Вознесення Господнє — Ледвин

ЧЕРВЕНЬ

[illegible]

9 Неділя Св. Тройці — Брендон

10 Понеділок Св. Духа — Паппар Парк

Адреса: 305 Парк Стріт [illegible]

Нове число телефону 25 084

Винипег

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ

16 Ч 3 Преп. Теодозія [illegible] Печер.
17 П 4 [illegible]
18 С 5 Влкмч. Ірини, муч. [illegible]

19 Н 6 Нед. Сліпор. Преп. [illegible]
20 П 7 Явл. Чест. Хреста в Єр.
21 В 8 † Ап. Івана Богослова
22 С 9 †Переп. мощ. св. Николая
23 Ч 10 Ап. Симона Зилота
24 П 11 Рівноап. Кирила і Метод.
25 С 12 Епифанія єпископа Кипру

26 Н 13 Нед. Сліпор. Муч. Гликерії
27 П 14 Никити затв. Печерського
28 В 15 Пахомія Вел. Ісаи еп. Рост
29 С 16 Преп. Теодора освяченого
30 Ч 17 Вознесення Господнє.
31 П 18 Муч. дів. Александри, Юлії

ЧЕРВЕНЬ

1 С 19 Свщмч. Патрикія єпископа

2 Н 20 Нед. Св. Отц. [illegible]
3 П 21 Рівноап. [illegible] Елени
4 В 22 Мч. [illegible]
5 С 23 [illegible]
6 Ч 24 Преп. [illegible]
7 П 25 [illegible]
8 С 26 Ап. Карпа [illegible] 70-ти

9 Н 27 Зелені Свята Тройця
10 П 28 День Святого Духа.
11 В 29 Препмч. [illegible]
12 С 30 Преп. [illegible]
13 Ч 31 Ап. [illegible] Ермея
14 П 1 Мч. Юстина философа
15 С 2 Вмуч. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

ТРАВЕНЬ

19 Неділя — Т[illegible]

26 Неділя — М[illegible]

30 Четвер Вознесення — Ст. Джулієн

ЧЕРВЕНЬ

2. Неділя — [illegible] 10 рано. По Богослуженню [illegible] Зїзд СУМК
9 Неділя Зелені Свята — Смітс. Храмове Свято. Вечірня в год. [illegible] — Калворт
10 Понеділок Св. Духа — Тернопіль. Храмове свято
15 Субота Вмуч. [illegible] Сучавського — Вакав
16. Неділя Всіх Святих — Алвена. Храмове свято

Адреса Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Васківа

ТРАВЕНЬ

19 Неділя — Дужаги. Вечірня й на гробах Н. Прт.

26 Неділя — Злата. Вечірня й на гробах Кания

Адреса Box 26 — [illegible] Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Л. Ф. Стрельбицька

ТРАВЕНЬ

19 Неділя — Рама

26 Неділя — Клейр

30 Четвер Вознесення Господнє — Борджне (храм)

ЧЕРВЕНЬ

2 Неділя — Вимер

Box 421 — Телефон 67

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ

19 Неділя Самарянки Голос 4 УЄ Івана 20 1 10 Літ Діяння 11 19—26 і 29—30 Єв. Івана 4 5—42.

26 Нед. Сліпороджевого Гол 5 УЄ Івана 20 11—18 Літ. Діяння 16 16—34 Єван. Івана 9 1 38.

30 Вознесення Утр. Єван. Марка 16 9—20 Літ. Діян 1 1—12 Єван. Луки 24 36—53

ЧЕРВЕНЬ

2 Нед. Св. Отців Гол 6 УЄ Ів. 21 1 14 Літ. Діян 20 16—18 28—36 Єван. Івана 17 1—13.

9 Святої Тройці Гол. 7 УЄ Ів. 20 19—23 Літ. Діян 2 1 11 Єван. Ів. 7 37 52 і 8 12

10 Св. Духа Літ. Ап. Ефесян 5 9 19 Єван. Матея 18 10 20.

15 Івана Сучавського УЄ Ів. 20 1—10 Літ. Ап. 2 Петра 3 1—18 Єван. Івана 19 25—27 і 21 24—25.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1946 ВИННИПЕҐ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1946. ЧИСЛО (575) 11

Ukr. Gr. Orthodox Congregation 851 Bloor St. Cor. Ritson Road Aug 1946

ВТІКАЧІ — ЦЕ ПОЛІТИЧНІ ЕМІГРАНТИ.

Вкінці рішено, як урядово називати втікачів, що є в руках західних держав спеціальна комісія Зединених Націй рішила, що втікачів треба зачисляти до політичних емігрантів. Проти того стояв большевицький представник, Ратов, кажучи, що не треба помагати тим, хто є проти уряду свого краю. За ним потакували „представники" Білоруси, Чехословаччини, Польщі, України і Югославії.

МОЛОТОВ ВИНУЄ ДРУГИХ.

Травня 27-го Молотов говорив в Москві це казав, що Британія і Стейти змовляються проти Росії і тому не можна на нарадах нічого доброго зробити

ФРАНЦІЯ ДІСТАЛА ПОЗИЧКУ.

Травня 28-го Франція дістала в Вашингтоні позичку на 1,370,000,000 долярів, [illegible] і більйон і 370 мільйонів. Стейти дають Франції на рахунок позички багато свого военного матеріялу, а також будуть висилати всякі свої вироби, яких Франції буде потрібно. Також сказали Франції, що може дістати ще додаткову позичку.

КАЖУТЬ, ЩО ЗАСТРІЛИВСЯ.

Помічник головного російського прокуратора в процесі в Нірнбергу, припадково застрілився, коли чистив якусь свою зброю.

КОРОЛІ СУСІДИ.

Італійський бувший король, Віктор Емануїл і бувший король Альбанії, Ахмет Зогу, будуть мешкати в Олександрії і то в недалеких будинках

ТВОРЯТЬСЯ ДВА СВІТИ.

Премієр Полудневої Африки, Сматс, говорив недавно, що він бачить два окремі світи, які творяться, Схід і Захід, а посеред них британська група. Отже Сматс підчеркував, що конче треба, щоби між Англією й Америкою було порозуміння

ПОВІНЬ В СТЕЙТАХ.

Недавно в стейті Пенсильвенія почалися великі дощі, що спричинили велику повінь, коли вода ріки Саскеганн прорвала охоронні насипи і розлилася по широких просторах. Відомо, що до 29-го травня, 11 осіб втопилося, а про 6 нема вісток, та думають, що число буде багато більше. На 75-милевім просторі багато місточок цілком відорвані від світа. Доси матеріяльні шкоди числять на мільйони. В місті Гарісбургу вода в ріці піднеслася майже 21 стопу (7 ярдів), а може більше піднестися.

БУДИНКИ ПЕРЕШКАДЖАЮТЬ ЛІТАКАМ.

Травня 21-го вдарився військовий літак до 72-поверхового будинку в Ню Йорку, а саме в 58-ий поверх. Згинуло лише 5 осіб, що були в літаку. Причиною випадку була мрака.

ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ.

На початку червня буде відбуватися перепис населення в Манітобі, Саскачевані й Алберті.

ЗВІТ о. Д-ра КУШНІРА.

В неділю 26 травня пополудні о. др Кушнір, голова Комітету, дав в міській авдиторії звіт винипежським українцям з своєї 4-місячної поїздки по Европі. Описав, як виглядає нинішна Европа, яку він бачив, а вже головно Німеччина. З недавних найкрасших міст, як прим. Бремен, камінь на камени не зостався. А був о. Кушнір в Німеччині під британським й американським забором, в Бельгії, Франції й Італії. Европа нині, то пекло — казав він — яке тяжко собі уявити тому, хто там не був.

Дальше оповів про табори скитальців. Лише оден невеличкий табор має самих галичан, а в усіх других зібрані українці з ріжних сторін, від Сяну до Кубані. І всі живуть дуже дружно — що певно буде їм жаль розходитися.

В таборах ніхто не дармує. Скитальці завели свій устрій, мають свої таборові уряди, поліцію. В кождім таборі є якась кількість інтелігентів ріжного знання і фаху і при їх допомозі позаводжувано школи від найнизших до найвисших. Позаводжувано всякі ремесла без фабричної машинерії. Якраз вони машинерію самі для себе виробляли, починаючи від виробу молотків, чи подібних простих інструментів, яких не було.

Життя родинне в українських таборах дуже взірцеве. Молодь поорганізована в організації.

В кождім таборі є церква і религійність між скитальцями така велика, що нагадує религійність перших віків християнства.

Українські вояки з Канади зустрівшися там з українськими скитальцями, були ними дуже заінтересувалися.

Всі представники окупаційної влади висловлюються про українців з признанням.

Та це не значить, що нема там недостатків. Старші держаться, а на молодих видно наслідки недоїдання. На дітях ще більше.

Мало відомо, що діється в Німеччині під Росією, та відомо, що там йде комунізація на цілій лінії

Лихо над Европою таке. Захоплення чужої території; виселювання мільйонів людей з їхніх хатів і сторін; нове невільництво, що почалось вже з війною; грабіж того мізерного майна, що люде мають, голод на руїнах Европи

Тут звернув о. Кушнір увагу, що спільна праця тутешних українців може багато причинитись до поліпшення нинішного стану.

Зібрані в Авдиторії зложили на допомогу скитальцям коло 900 долярів. Ухвалено також три резолюції 1) Заклик до уряду, щоби дозволив українським скитальцям поселитись в Канаді; 2) Щоби будучий Український Конґрес вислав Делеґацію до уряду в тій же справі, 3) щоби Конґрес затвердив дальше існування Комітету Українців Канади для провадження дальшої праці.

Та одну заввагу можна зробити о. д-р Кушніреви, що говорив трошки за скоро — бодай для декого.

ЩО РОСІЯ РОБИЛА.

Травня 29 підчас суду над Розом за шпіонажу, оповідав Ґузенко, що Росія підготовляла всякого крою людей, дипльоматів, робітників новинкарської агенції „Тас", кінових представників, висилала їх в світ до роботи і порозумівалася з ними, а вони з нею тайним письмом. Пресовий помічник російської амбасади в Оттаві, 1943 р., був головою російської шпіонажі в Канаді. Росія висилала до амбасади військових дорадників, як щоби урядових дипльоматів, а на ділі це були тайні агенти.

НА ФАРМАХ НЕМА ДОЩУ.

Вісти з 29-го травня говорять, що в фармерських провінціях Канади доси було дуже мало дощу. Ще покищо справа стоїть не найгірше, але коли б довше дощу не було, то шкода може бути поважна. Та в полудневo-західній Алберті був дощ 29 травня і виглядає, що дощ може бути і в других сторонах.

ДАРМУЄ КОЛО 70 КОРАБЛІВ.

Юнія Канадійських Моряків домагається 8-годинного дня праці, отже проголосила страйк. В портах озер на сході дармує коло 70 кораблів.

ВИПАДКИ ПІДЧАС „ВІКТОРІЯ ДЕЙ".

Підчас дня Вікторії було кілька непотрібних випадків, спричинених фаерверками. Оден хлопець в Брендоні згинув, четверо також були поважно ранені, а слабше ранені три хлопці в Винипеґу.

МАТИ НЕ ЗНАЄ ПРО ДИТИНУ.

Перед шістьма місяцями підчас зудару автомобіля з троком, побилася Роді Венгер, з Сан Френсиско, і від того часу лежала несвідома до цего часу. Тепер народилася в неї дитина, однакож мати і дальше несвідома і не знає, що в неї дитина народилася. Мати молода жінка і лежить в Алентавн, Па.

ПОДОРОЖІЄ ОДЕЖА.

З неозначеного покищо жерела вийшла вістка, що в Оттаві рішили дати дозвіл на підвишку цін на мужеських і хлопячих одягах. Підвишка мала би бути від 5 і пів до 9 проценту. За причину підвишки подають збільшений кошт виробу матерії на одяги.

ПЯТЬ ЛІТ ГОДУВАЛИ ТРУБКОЮ.

В Торонто 7-літний Алберт Ґаньо жив через пять послідних літ так, що передавали йому до жолудка поживу трубкою, через долішну часть живота. Коли було йому два роки, він взяв був лаю і той знищив йому часть гортанки. Тепер оден лікар перевів операцію, що тревала 5 годин і виглядає, що невдовзі хлопець буде їсти звичайним способом.

НАВІТЬ ЛІКАРІ СТРАЙКУЮТЬ.

Нині мало є людей на світі, що не страйкують. От в Франції, в місті Кале, застрайкували лікарі, бо уряд не дає їм допомоги в переїзді (в транспортації). Отже спинилися навіть слюби і весілля, бо нема кому видавати женихам посвідок здоровля. Аж уряд післав урядового лікаря, щоби попідписував слюбні документи.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(**Увага:** Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою**, або **бондами**. Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$76,497.42
Винипеґ, Ман.	
Український Народний Дім на умеблювання лябораторії (кляси) фізики	500.00
Т. Д. Ферлей (перше дав 25.00)	75.00
Капітан Ст. Мисак (перше дав 10.00)	15.00
Збірка о. І. Кусого.	
КЕНДІЯК, САСК.	
Теодор Шепляк (перше дав 15.00)	10.00
Василь і Анна Хорт (перше дали 15.00)	10.00
По 5 дол.: Г. Вараница, І. Шепляк, І. Ометюк	15.00
ҐУДІВ, САСК.	
Збірка підчас похорону бл. п. Марині Орищак	12.35
По 5 дол.: Теодор Мачута, Василь Думальський	10.00
З ріжних місцевостей.	
Збірка підчас помінального богослуження по бл. п. Евгена Левко, Айтуна, Саск.	16.00
Збірка на Великдень в церкві Пресв. Тройці, Ріджайна, Саск.	25.00
Дмитро Майданик, Канора, Саск. (Свидова)	5.00
Саскатун, Саск.	
Пані Софія Грищук	40.00
Милвокі, Виск., Зед. Держави.	
Дмитро Голя	10.00
Разом	$77,240.77

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ІСТОРІЯ МИХАЙЛОВИЧА.

Генерал Дража Михайлович був провідником сербо-хорватів, що опиралися німцям. І зпочатку західні алїянти його армії помагали. Коли ж зявився большевик Тіто, то лишили Михайловича і почали Тітови помагати. Нині Михайлович в руках Тіта і про нього писав „Ревю оф Ворлд Аффеpс":

Михайловича взяли до тюрми в Озна і мучили 74 годині. Його крики було далеко чути. Михайлович довго мовчав, а вкінци не видержав і відповідав на питання. Його взяли до його келії голого і понівечиного до непізнання. Його лічать, щоби поставити на суд. Йому сказали, що коли б відрікся того, що сказав, то знов будуть мучити

ЩО КАЖУТЬ ПРО ЕСПАНІЮ.

Очи Росії звернені нині на Еспанію і Росія рада, щоби Еспанію якось знищити. Недавно оскаржував Еспанію перед стейтським урядом „премієр еспанського уряду на вигнанню" (большевицького), кажучи, що в Еспанії кождий горожанин може носити зброю, коли хоче, щоби обороняти себе перед нападом Росії. Рівночасно тойже „премієр" казав, що Франко поневолює еспанське населення і воно Франка ненавидить. Тут відразу показалося, що „премієр" говорить неправду — бо коли б загал Франка ненавидів, то Франко не позволяв би йому носити зброї.

НАШІ АДРЕСИ·

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald. Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXVIII

Польща — вічний ворог України.

Ціллю Польщі від найдавніших часів було українську силу нищити, українців поневолювати, а їхне добро собі забирати.

А в тій протиукраїнській польській політиці на першім місци стояло **знищення Української Церкви.** Церква сильніше від чого другого вязала українців в один нарід, отже поляки бажали Церкву знищити і на її місце поставити свій костел. А костел привяже українців до Польщі.

Йдімо століття за століттям...

Вже до польського короля Володислава Локетка (1306—1333) писав папа Іван XXII в 1324 р., що дає відпуст для тих, що вмруть в війні з схизматиками (православними), татарами і поганами. Отже вже тоді нищення православних було в програмі папської і польської політики.

В 1340 р. Казимир Великий (1333—1370) нападає на Галичину, підбиває її, нищить українські церкви.

Ягайло (Ягелло, 1386—1434) вже при коронації обіцяв, що переведе Литву і Русь на латинство. Він то православних переслідував, а церкви переміняв на костели.

В роках 1381 і 1436 польська інквізиція заборонили в Галичини ставити нові церкви і поправляти старі.

Король Ян Альбрехт (1492—1501) видав був приказ 1497 р., щоби українці польські свята заховували

Зигмунт 1-ий (1506 1548) не допускав до урядів, хто не був латинником. Тоді було заборонено українцям в церквах дзвонити, мати публичне Богослуження, будувати церкви, публично ховати померших, слабих з Св. Тайнами відвідувати все те мусіли українці робити крадьком

Стефан Баторий (1574 1586) забирав майно православних монастирів і передавав польським езуїтам

Таке і подібне тянулося впродовж століть. **Всюди на першім місци в польській політиці було нищення Української Православної Церкви, як осередка українського життя.**

А вже Жигмонт 3-ий (1587—1632), вихованок езуїтів, постановив цілком Українську Церкву знищити **і длятого почав заводити унію.** Українські багаті родини переводив він відразу на латинство, а нарід, який твердо своєї Церкви держався, мав перейти найперше на унію, а звідси вже до костела.

Унія, це був великий удар в українське життя. З переходом багатих родин до поляків, Український Нарід стратив свідомішу провідну силу. З тими родинами і їх майно перейшло в польські руки. Розбито Український Нарід на дві части, між якими заводжено ворожнечу Уніятів українців відгороджено від православних українців і піддано під польські впливи і повну польську контролю. Через унію отворено полякам двері до Української Церкви, до українських монастирів, до українського церковного майна та до української церковної роботи.

Так думав Жигмонт III цілком знищити Українську Церкву, завести на її місце костел, а українців спольщити. (В нього були навіть пляни цілу Росію перевести в латинство). Що його заміри не цілком сповнились, це інша справа.

Коли говоримо, як Поляки нищили Українську Церкву, то мусимо розуміти, що через знищення Церкви вони хотіли знищити українську душу, українську свідомість й українське стремління до самостійности. Полякам хотілося, щоби українці перестали бути Народом, і як матеріял, щоби перейшли в польські руки.

Отже коли говориться, що через ворогів Український Нарід не має своєї держави, то між тими ворогами на видні́м місци стоїть Польща.

Українці багато воювали з поляками, **але ніколи не воювали, щоби Польщу собі забрати.** Українці воювали з поляками на Україні, щоби позбутися поляків з української землі — щоби позбутися польської опіки та польської неволі. Бо якраз поляки силою налазили на українські землі, забирали собі українські поля і ліси, а нарід переміняли в невільників.

Після довголітної боротьби вдалося було Богданови Хмельницькому (1593—1657) визволити Україну з польської неволі і створити українську державу з столицею Чигирином.

Однакож поляки не хотіли зашдо зречися панування над Україною і дальше з українцями воювали. Ті довготривалі війни з польськими наїздниками занадто ослабили Україну і довели до того, що Хмельницький поєднався з Москвою в Переяславі 1654 р.

Отже Польща примусила Хмельницького до союзу з Москвщиною. Польща причинилася до того, що Українська Держава не встоялась.

Таксамо по 1917 р., коли створилася Українська Держава, Польща стояла з ворогами українців і докладала старань, щоби українці не мали своєї держави Вона українські землі собі забирала, а український нарід нищила

А подібне тягнулося понад 600 літ

Юліян Пелеш, гр. кат. епископ (1843 1896)) в своїй „Історі. Унії Укр. Церкви з Римом", каже:

„Татари своїми постановами (ярликами) заручали нетиканість церковного і монастирського майна і забороняли, під карою смерти, їх нарушувати; коли ж північна Росія увільнилася з під татарського ярма і перейшла під панування москалів, то москалі почали відбирати від церков і монастирів ті права, яких не зачіпали татари". (Стор. 599).

Це порівнання само собою нагадує і поляків. Коли татари щось документом прирекли, то строго приречення додержували, а поляки ще від часів Казимира Великого, від часів заведення унії, і до нинішних часів кілько гарних обіцянок давали українцям, кілько запорук і приречень висловлювали, але ніколи на ті приречення і запоруки не оглядалися. Татари були магометанами, а поляки католиками та любимцями папів — однакож поступали гірше, ніж татари.

РУМУНІЯ І ГРЕЦІЯ.

Греція нині домагаєсь, щоби усталили справедливо її границі, щоби передали їй Додеканські острови, що є недалеко Греції, та щоби призначили їй відшкодовання. Недавно представник Греції заявив в Лондоні, що британське військо буде в Греції доти, доки інше військо буде в сусідних краях. А власне недавно большевики зібрали 150 тисячну армію в сусідній Болгарії, якраз при грецькій границі. В Болгарії є нині коло 200,000 большевицького війська, а в Румунії 800,000 до одного мільйона. Отже доки большевики не заберуть з тих країв свого війська, доти Британія не може забрати з Греції свого.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Також дифтерія.

Дифтерія належить до поважних слабостей. Можна від неї вмерти, а коли ні, то наслідки лишаються.

Щоби охоронитися від дифтерії, люде вщеплюють в тіло річ, яка дифтерії не допускає. Вщеплюють проти-дифтерійні бацилі.

Дифтерією є також асиміляція. Коли вона когось вчепиться, то він може або цілком для нас пропасти, або буде калікою. Він для нікого не буде вартним — ні для нас, ні для когось. Буде чоловіком з культурного і морального боку мало вартним.

Отже треба, щоби родичі вщеплювали змалку в душах своїх дітей українські культурні животворні бацилі, а це охоронить їх від поважної слабости.

О...

Чоловік показує, хто він.

Є така приповідка: „Як тя видять, так тя пишуть, як тя чують, так тя судять".

То значить, що чоловік своїм поведенням показує, який він є.

Візьмімо таке, як бачимо нині по містах: Серед білого дня йде вулицею пара хлопець понад 20 літ, може 30, тай дівчина 20, або понад 20... Тримаються тою за руки і йдуть, на нікого не оглядаються. Машерують!

Що такі показують? Лише те, що вони крайно некультурні люде.

Коли малі діти поберуться за руки і ходять, чи бігають, то нічого, але старшим не можна того, що можна дітям.

Життя людське є приватне і публичне, тже треба розуміти, де котрому границя А коли хто не розуміє, то приватні справи витягає на вулицю, де тим справам не місце.

Та нехай би там хто чужий так робив, коби лише не українці і не українки. Отже українці повинні дбати, щоби такого не було А як дбати?

Родичі повинні з дочками і синами про таке говорити.

Всі старші повинні молодшим звертати на таке увагу.

Священики повинні би призначити час від часу проповідь, або дві, де молодим розказали би, як треба поводитися і як розумні люде поводяться, а як нерозумні

Це помогло би. А коли б багато молодих це розуміло, то одні другим будуть казати і спиняти.

Тай не про ту одну справу ходить, але таких є більше, отже треба з дітьми і молодими такі справи обговорювати. А хто приготовиться, то буде мати що говорити

Памятайте молоді українці й українки, що це наші справи. Такі, що повинні нас обходити.

Н. Н.

Людське письмо.

Греки колись писали від лівої руки до правої і верталися потім назад від правої до лівої. Так, як чоловік оре — і в одну сторону і в другу. Але скоро закинули, бо видно, що так не було добре. І пишуть тепер так, як ми.

Жиди пишуть назад, від правої руки до лівої І книжку починають читати там, де ми кінчимо. Наша послідна картка в книжці, то в них перша.

Деякі народи в Азії пишуть вгори на долину. І їх письмо до того пристосоване

Українське письмо має 33 букв. Є 32 звичайних, й одна, що мягчить букви (ь). Український спосіб читання і писання належить до найлекших, які можуть бути.

Дуже тяжким є китайське письмо, бо воно має десятки тисяч ріжних письменних знаків. Але і такого люде вчаться.

МОРАЛІСТИЧНІ НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ.

„Боже помагай!"

Коли Господь вигнав Адама з раю, то Адам дуже зажурився. І почав він землю копати, щоби хоч щобудь посадити для прожитку.

Та дарма його праця. Нині копає, а рано бачить, що все знов, як перше було. Хтось знов всю землю догори травою перевернув.

Перейшов він в друге місце і знов копає, та і там те саме.

Журився він, журився, а дальше здихнув і каже: „Господи Боже, допоможи мені!"

Коли ж він так сказав, то бачить, що вся земля, яку він доси скопав, така скопана, як він хотів.

Тепер зрозумів Адам, що хоч як чоловік своєю силою працює, то все ж повинен він просити і Божої помочі.

Ось чому то люди починаючи працю, кажуть: „Господи Боже поможи!" А одні другим бажають: „Боже помагай!", або „Дай Боже щастя!".

Смерть Адама.

Жиє собі Адам. Вже й дітьми Господь поблагословив. Радий він, бо і здоровля йому служить. І говорить він:

— Не вмру я, бо сильний я чоловік!

Але почув він голос:

- Сильний ти, а вмерти мусиш. Заболить голова, защемлять руки, заломить в ногах і ти таки вмреш.

Не вірив Адам, поки був молодий, а прийшла пора, то мусів повірити. Почалось від голови. І каже Адам до сина:

— Піди — каже — сину до раю і принеси мені звідти золоте яблочко, то чейже воно мені поможе.

Пішов син, але до раю дістатись тяжко. Брама зачинена, тай херувими її стережуть.

— Чого ти хочеш? — питають.

- Яблока золотого хочу для батька — каже син — бо голова його болить.

- Дали б ми його тобі — говорять херувими — але ключі від брами в Господа Бога. Та ми дамо тобі хоч щобудь..

І дали йому той прут, що ним Господь виганяв наших прародичів з раю.

Приніс його син до дому й Адам казав зробити з нього три обручики і заложив собі на голову. Але помогли вони лише на час. Голова перестала боліти, однакож Адам таки помер.

З тими обручиками його і поховали, і з тих обручиків виросло три дереві — кипарис, кедрина і Треблаженне Дерево, на якім Син Божий був опісля розпятий.

Потоп.

Як почали вже люде дуже грішити, каже Бог:

— Не варта вони жити! Не на те створив я їх на свій образ, щоби вони той образ гріхами нівечили! — І говорить одному праведному чоловікови:

— Роби корабель, бо я хочу землю затопити.

І почав той чоловік корабель будувати. Теше стовпи, приготовляє дошки — та все так, щоби до міри було.

А чорт, як назбитки, приходить ночею тай переробляє — там надрубає, там переструже. А чоловік нічого не знає.

Аж раз каже Господь:

— Складай чоловіче корабель!

Почав чоловік складати, та щож це: Одно за коротке, друге за тонке... І чоловік заломав руки. А Бог йому говорить:

— Не журися! Що довше, те стули, що коротке — натягни.

Почав чоловік так робити і бачить — все виходить до ладу.

Як корабель був готовий і вода почала підноситися, почали до корабля звірі збігатися і птахи злітатися. Отже бере їх той чоловік по парі і заводить до середини корабля.

Тілько оден птах — носорожець, не хотів йти до корабля. Каже: „Я плаваю по воді, то не втоплюся!" А в того птаха був довгий ріг, що як віха (високий паль) сторчить над водою. От почали птахи на той ріг сідати. Носорожець їх потрясає, а вони знов сідають. І так мучили вони доти того птаха, доки він не втопився.

Ось чому тепер таких птахів нема!

ДОБРЕ СЕРЦЕ.

Був давно славний мудрець, Гаммон, і він разу одного поставив своїм приятелям таке питання:

— Що є в життю таким головним добром, від якого все друге, що добре, залежить.

По довгій надумі каже оден:

— Зрівноважений настрій.

Другий каже:

— Добрий приятель в життю.

Третий говорить:

— Добрий сусід, на якого можна спуститися, як на себе самого.

А четвертий сказав, що найціннійшою річею — є чоловік з великим і далекоглядним розумом.

Та вкінци заговорив ще оден і каже:

— Добре серце є дорозше від всего.

На те мурдець:

— Так, добре серце є жерелом всего добра.

ВЗАЇМНА ПОМІЧ.

Є оповідання, що було двох людей — оден сліпий, а другий безногий. Жаден з них сам не міг собі помогти. Але оба разом добре собі помагали. Сліпий брав безногого на плечі, а безногий казав сліпому, куди йти

Тому нехай ніхто не каже: „Без других обійдуся; самий дам собі раду!" Взаїмна поміч всім людям конечна — і найкрасще тим людям, що розумно і радо одні другим помагають.

ДАВ ЖИТТЯ ЗА ДРУГИХ.

Це було в Марсилії, в Франції, давними часами, коли страшна слабість навістила це місто.

Люди мерли кругом. Лікарі не могли нічого вдіяти, бо тоді ще самі лікарі не знали добре причини такої слабости.

На одних лікарських нарадах була бесіда, що коли б розрізати тіло помершого і все розглянути, то можна би скорше знати, як до слабости ставитись — але кождий лікар знав, що хто таке зробив би, той сам згинув би.

Та на диво всіх, встає найповажніший з усіх лікарів, Гійон, і каже:

— Перед всіми вами я заявляю в імя моєї релігії і в імя моїх братів, що я це зроблю. Завтра я отворю тіло помершого, розгляну, все спишу, що бачив і вам лишу.

Так і сталося. Цілу віч Гійон молився, а другого дня взяв Гійон тіло помершого, покраяв і все поглядав. Тоді посписував, що бачив і вкинув письмо в оцет, щоби з письмом слабість до других не перенеслася. Ледви минуло 12 годин, а Гійон вже не жив. Так віддав щирий чоловік своє життя за других.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: —Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПОВОЄННІ СПРАВИ.

Війна давно скінчилася, однакож не скінчилося лихо. Між самими переможцями нема згоди і тому повоєнний нелад продовжується

Говориться, а ще більше говорилося про відбудову знищеної Европи, однакож ледво чи що відбудовується. Та певне, що в багатьох краях йде дальша руйнація і того життя, яке є; і тої людської культури, якої сама гарматна війна не знищила.

Мільйони людей в Европі опинилися в неволи, і не чути навіть балачки, що треба ті мільйони висвободити.

Нинішний повоєнний час, це іспит багатьох країв і народів; іспит політиків; іспит представників науки; іспит державних мужів; іспит християнського світа, іспит розуму і совісти християнської цивілізації 20-го віку.

Колись говорилося, що великий розум, що визначний вчений чоловік, що учителі і сторожі морали, це власність і вартість всего людства [illegible] час що коли проти великого [illegible] Толстого, звернулася била царська політика, то в обороні Толстого піднеслося багато визначних голосів поза Росією. І царська політика подалася.

Нині не те. Читаємо і чуємо, що навіть вже по закінченню війни [illegible] винищують невинних [illegible] людей але не чути голосу протесту. Всі приймають це, як річ звичайну.

Нинішним вченим байдуже, що десь хтось переслідує, чи винищує їх співбратів — вчених.

Ще за попередної війни, так за давної большевія вини [illegible] ників і служителів Церкви, а [illegible] хто сильний осуд, сильний протест других Церков?

Ні! Однакож чулося і давніше і недавно, як поважні представники Церков, що далеко поза Росією, на всі заставки розхвалювали Росію, і словом і письмом, як одиноку країну добра і справедливости.

Або чи дуже культурний світ журився тим, що прим. Польща виробляла з українцями?

І так на цілій лінії.

Не видно нині великих розумів, великих совістей, великих державних мужів, великих голосителів справедливости — є лише пересічні шкільні вихованки, з пересічними шкільними свідоцтвами. Видно лише людей, що в мирних і нормальних часах можуть бути пересічними бездоганними урядовцями.

Виглядає, що нині одна одинока Росія знає ясно, чого хоче і [illegible] перебоєм до цілн. Вона воювала в [illegible] війни, вона провадить наступ і тепер на всіх можливих фронтах і всіми способами Вона робить свою роботу в Ірані, вона робить в Китаю. Її пропагнда ведеться на широку міру — часописами, театрами, книжками, бесідами... Вона має своїх помічників, своїх представників в усіх важних місцях і на всяких становищах в чужих їй державах.

І диво, що нігде не видно належного розумного і рішучого опору тому большевицькому наступови.

А пропаганда робить свою роботу. Вона загал баламутить, розбиває, нагинає в свою сторону, настроює проти місцевої справи, зневірює...

Однак не видно таких людей, щоби мали силу і відвагу стати проти руїнницької роботи не там в Росії, але в своїй хаті.

Так, що мимоволі встає питання. Де опиняться не малі, але великі держави, коли наступ большевизму буде так дальше провадитися?

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРАВОСЛАВНОГО СИНОДУ.

В Німеччині, в Еслінген, відбувся синод (Собор, наради) епископів Української Автокефальної Православної Церкви на вигнанню, під проводом митр. Полікарпа. Ось загальний зміст резолюцій Синоду:

Святий Синод єрархії Української Автокефальної Православної Церкви отсим звертаєсь до свобідних Християнських Церков:

„Шістьлітна боротьба за демократичне життя, згідне з християнською наукою, не принесла бажаних овочів. Людські жертви і кров 1939 1946 років не тілько не забезпечили християнської цивілізації від знищення, але ще скріпили ворожі сили.

„Комунізм підніс ще голосніший визов християнству. Безбожність поспішно збирає низи світа до остаточної боротьби з християнством. Тому питання чи Християнські Церкви зуміють стати спільно до оборони Христової правди на земли.

„Отже Синод, що висловлює стремління до волі Українського Народу, який впродовж 25 літ поклав найбільші жертви за християнські ідеали життя тисяч [illegible] своїх синів [illegible], звертаєсь до Християнських Церков світа, щоби стали разом до оборони християнства і цивілізації".

Друга резолюція:

„Святий Синод довідався, що на Західній Україні, занятій Росією, переводиться насильне приєднання греко-католиків українців до Російської Православної Церкви.

„Свята Загальна Православна Церква не годитсья з насильним навертанням, бо самий Христос ніколи не вживав сили, але кликав до себе. Отже Синод осуджує способи Російської Церкви, що має політичні цілі і винародовлення українців.

„Отже Синод висловлює братнє щире співчуття українцям греко-католикам, заносить щиру молитву, щоби Бог поміг спинити терпіння і переслідування".

Резолюції підписали:

Митрополит Полікарп; архієпископ Ігор, Михаїл і Генадій, епископи Мстислав, Сильвестер, Григорій, Володимир і Платон.

З ПАСТИРСЬКОГО ПОСЛАННЯ МИТР. ІЛАРІОНА.

Іларіон, Холмський і Підляський Митрополит, видав був 4-го квітня, 1944 р. Пастирський Лист, з якого частини тут перекажемо.

Світ не забув ще страшного святотатства, як 1937 р. з наказу польської влади — 151 православних церков на Холмщині й Підляшу були поруйновані й попалені, а 153 церков силою обернені на костели. А тепер (1944 р.) знов проводиться те саме руйновання Православної Церкви, але в більших розмірах.

„Те, що православне населення Холмщини домагалося й домагаєсь повернення (віддання) 300 своїх рідних, що віків православних церков, силою забраних в 1937 р. польським урядом, не є виступом проти поляків. Таксамо організація українських шкіл, кооперативів і др. в 1939 р. не є виступом проти польського народу. А нам поляки на Холмщині цього не дозволяли і не дозволяють. Ті поляки, що на весь світ голосять про свою демократичність. Добувши волю поляки кидають нас у неволю.

„На Холмсько-Підляській землі не занотовано жадного випадку, коли б православне населення само перше почало якусь зачіпну акцію проти поляків.

„На мої заклики до взаїмної згоди всіх холмщан, польське римо-католицьке духовенство по нехристіянському виступало проти Православної Церкви, і погрожуючи, явно закликало, щоби православне населення покидало свою віру і переходило на католицтво, заявляючи, що католиків вбивати не будуть, а хто на католицтво не перейде, той буде забитий. І православних заганяють до польських костелів, як то було 1937 і 1939

„Зорґанізовані й озброєні польські відділи розпочали 1942 р. плянове нищення не тільки провідників православного населення, але взагалі всіх православних. Найбільше звертають уваги на приналежність до Православної Віри

„Зайшовши до [illegible] найперше накидаються [illegible] православ Церкву и палять її, та кидаються на православне духовенство, що за два роки числить 24 мучеників, з того 14 священиків і 10 дяків — жорстоко замордованих поляками.

„При паленню і мордованню в 1944 р., особливо на Грубешівщині, поляки проявляють нечувану жорстокість, мордуючи православних під ряд — дітей жінок і старців. В селі Молодятичах напасник вхопив за ноги маленьку дитину війта і розбив її голову об підлогу. В селі Сагрині розпяли дитину на церковних дверах. Тамже помордовано ще понад 700, переважно старців, жінок і дітей. В селі Ласкові трох жінок згвалтували, а потім помордували. В одному Грубешівському повіті згинуло від поляків понад 2000 православних. За три роки (1942—44) Холмсько-Підляська Земля налічує біля 5000 забитих поляками православних, дітей, жінок, мужів і старців і десятки тисяч рабунків.

В найжахливійший сосіб мордують православних священиків. В місті Грабовці на очах священика виломили руки й ноги його дружині, потім попороли ножами живіт, аж тоді їх обох застрілили. Свящ. Сергія Захарчука з Наброжа затоптали ногами. Свящ. Огрızка з Чартовця, в церковному облаченню під час Служби Божої, силою взяли поляки з церкви й у страшний спосіб замучили.

„Вірю, що дехто з тих помордованих священиків будуть колись Церквою нашою зараховані до лику Святих, і будуть на небі й перед усім світом голосно свідчити про польське варварство проти православних, та про нехристіянську жорстокість польського католицтва.

„Православний народ на Холмщині терпить від поляків більше лихоліття, як за часів колишньої татарщини."

До поданого не треба пояснень. Хіба пригадати, що поляки на подібний лад, раз більше, раз менше, відносилися до українців на протязі більше, як 600 літ. Та католицькі політики мають ще відвагу голосити, як то по культурному виховує Римська Католицька Церква.

МИТРОПОЛИТ ГРИГОРІЙ ЯХИМОВИЧ.

ІСТОРИЧНИЙ СПОМИН.

Українська Галичина перейшла з під Польщі до Австрії 1772 році. А як вона тоді виглядала? Був лише „хлоп і поп", як казали поляки. Нарід темний в панщизнянім ярмі. З інтелігенції були лише священики, але й вони прибиті і малосвідомі. Та вже під Австрією стали українці набирати людського вигляду.

Українська свідомість почала проявлятися тут аж в часах Маркіяна Шашкевича (1811—1843), отже несповна 60 літ по перебуванню під Австрією („руська трійця" — Маркіян, Вагилевич і Головацький — повстала 1831 р.). Так довго українці не могли прийти до себе по довгій польській неволи.

Перша ясна і здорова українська свідомість проявилася в Маркіяна Шашкевича і його приятелів та сучасників. А та свідомість виявилась постановою, що **українцям треба вживати між собою лише своєї мови, та що їм треба будувати своє українське життя і вязатися з київською Україною.**

З закінченням панщини 1848 р. прийшло ще більше волі і тоді українська душа ще голосніше заговорила. В 1848 році свящ. Василь Подолинський видає книжочку, де каже, **що українська партія, яка є в Галичині, хоче України вільної і незалежної.** Ми є українці — каже він і сильно віримо в воскресення України. А про себе говорить він: „Дві тисячі голов, колиб їх мав на карку, дам собі відрубати за Український Нарід..."

(Тоді були ще в Галичині і такі партії: „польсько-руска" тих, що їх українські кости польським мясом обросли; [illegible]-руска" тих, що для особистих справ насліпо догоджали урядови, [illegible] руска" москвофілів).

Тодішне свідоме українське духовенство в Галичині ставило на першім місци справу свого народу. Католицизм був в нього лише чужою латкою на його українській одежі. Тай не диво — **бо ще не погоїлися були рани від польських католицьких канчуків на плечах їх батьків та дідів.** Воно знало, хто унію заводив, як і нащо.

Єдність і незалежність цілого Українського Народу було найважнішим бажанням тодішнього свідомого і діяльного греко-католицького духовенства.

Григорій Яхимович (1792—1863) був професором, ректором семинаря, епископом, а від 1860 до 1863 р. галицьким митрополитом.

Коли 1848 р. заснувалась у Львові перша українська політична організація „Головна Руська Рада", то Яхимович став її головою. І вже в першім державнім соймі заступав щиро українські справи

„Головну Руску Раду" привитав Яхимович притчею такого змісту:

Жив Русин, загулюканий, несвідомий, занедбаний, опущений. І таке саме було його господарство. Та врешті і в нього почала пробуджуватися здорова людська думка. І росла вона з дня на день.

Раз в жнива вибираєсь він на поле жати. Та вийшов таки пізніше, ніж другі. Але як подумав, як розглянувся, як почав жати, то до полудня з другими зрівнався, а до вечера всіх перегнав.

Таких Русинів нам треба — казав дальше Яхимович — бо сонце високо, а сусіди давно в полі. Оскільки ж довше ми заспали, остілько пильніше берімось до роботи...

Це показує, які вснеслі бажанння, які високі заміри були в тодішних українців.

Яхимович ще в 1842 р. звертав увагу австрійського уряду, що галицькі „Русини" і російські „Українці", то оден нарід.

Щоби спинити перетягання греко-католиків до костела, та щоби очистити церковний обряд від латинських примішок, хотів Яхимович скликати синод (собор). Тоді посипалися на Яхимовича сильні напади польської преси.

Помер він несподівано 29 квітня, 1863 року. По його смерти були розійшлися поголоски, що його отроєно. І це було можливе. На нього ж накидалася безпощадно вся польська преса, а зокрема польське духовенство, що тоді дуже перетягало українців до костела. Певна ж річ, що і в Риму не мав він ласки.

(Тут пригадуєсь, що і по смерти еп. Ортинського в Стейтах були бесіди, що його отроєно. Він також опирався латинізаційній політиці).

В історичних споминах читаємо, що „тяжко жалував наш нарід за своїм патріотом-митрополитом Яхимовичем"

ЗБРОЯ БОЖА.

Найбільша сила, це моральна сила.

Силу рук можна звязати, але сили душі не звяжеш, коли вона не піддасться.

І та моральна сила має свою зброю.

Апостол Павло в Посланню до Ефеся каже:

На останок браття мої, кріпіться в Господі і в потузі сили Його.

Одягніться у всю Зброю Божу, щоб змогли встояти проти хитрощей діявольських.

Бо наша боротьба не з тілом і кровю, а з князівствами, і з властями, і з міродержителями тьми віка цего, з піднебесними духами злоби.

- Тому-то прийміть усю Зброю Божу, щоб змогти встояти в день лютий, і, все зробивши, стояти

- Стійте-ж отсе підперезавшись в панцир Праведности.

— І обувши ноги в Готовість Благовістування Миру (проповідання спокою згоди);

Над усе ж взявши Щит Віри, котрим здолієте всі розпалені стріли лукавого вгасити;

І Шолом Спасення візьміть, і Меч Духовний, котрий есть Слово Боже.

— Всякою Молитвою і благанням молячись всякого часу духом, і в сьому пильнуйт в усякому терпінню і благанню за всіх святих... (Еф. 6: 10—18)

З такою зброєю проповідники християнства вирушали до боротьби „з князівствами, з властями", себто з тими. в руках яких була вся фізична сила, якої вживали вони на зло

І минуло 300 літ і християнство перемогло своїх противників.

Однакож треба тут додати, що для давних християн Духовна Зброя була дійсною моральною зброєю, якою вони орудували на кождім кроці, розуміючи, що вони дійсні боєвики-борці проти зла, а для збудовання добра. Вони з своєю зброєю ані на хвилину не розлучалися.

З ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА ТРУМЕНА.

Травня 8-го през. Труменови скінчилось 62 роки. До клопотів ставиться легко, каже вістка. Перед сніданком йде на прохід, то знов плаває в ставку Білого Дому. Чотири рази в тижни Труман іде в невідоме місце по 6-ій годині рано на прохід. де лише тайний агент з ним буває. Деколи при кінци тижня перебирається на яхт (малий пароплав) на відпочинок. Треба вміти бути президентом.

Райська Пташка.

ЛЕҐЕНДА

Монах молоденький в келії молився,
Читав святу Книгу, весь в ній заглубився.
Прочитав він в Книзі, що тисяча літ
Мигнуть перед Богом, як іскорки світ.
Не вірить він сьому... Аж бачить в ту мить,
Що райськая пташка до нього летить.
Вся золотом сяє — надземна краса!
На пірю блеститься з жемчугів роса.
Мабуть утомилась, у дверях сидить,
От коли б то можна її приманить!...

Тихенько підходить, навіть не дихне,
От-от і схопив би, та диво дивне —
Пташка відсуваєсь, хоч і не летить,
Й монаха кудись то з келії манить.
Вийшов за ворота... Минула пора,
Вже він гень далеко від монастира.
А пташка мов квітка миготе, літає,
Й нечувану пісню дивную співає.
Якже на калині спинилась вона,
Співом наповнилась природа уся.

Довго монах слухав, забувся увесь,
Аж нараз все втихло, згубилося десь.
А пташка майнула неначе стріла
І в небі сховалась, мов би не була.

Глянув він на небо — вертатись пора!
І скоро вертає до свого двора.
От і монастир вже... Загомонів дзвін,
Глянув монах: Що це? — питається він.
Монастир це інший — де він тут узявсь?
Й до воріт питати монах наш подавсь.

Стукає в ворота, воротар іде,
Питає монаха, хто це він буде?
Аджеж я тутешний! — говорить монах,
І враз його серце наповняє страх.
Це ж монастир „Спаса" — воротар сказав.
Хиба ти бував тут? Чи ти його знав?
Знав я його добре! — тут монах відрік,
Всім я тут монахам знаний чоловік.

І воротар знову: Зажди брате тут,
Поки з ігуменом монахи прийдуть,
Тоді стане ясно... Самому мені
Вся справа з тобою щось немов у сні.

За хвилю покликав: ігумен іде,
І братій з собою до воріт веде.
Монах приглядаєсь — справа та сама,
Із йому знакомих нікого нема.
Почали розмову... Ігумен спитав:
Яке імя брате ти черненче мав?
Антін називався в монашестві я,
А ігумен звався отець Ілія.

Задумавсь ігумен... Я ось нагадав,
Що я в монастирських записках читав:
Літ тому вже триста, як вичислив я,
Така то подія дивная була,
Що монах Антоній вийшов і пропав,
І ніхто, що сталось, не відав й не знав.

Тепер мені ясно — так монах озвавсь,
Було таке, братя, що я сумнівавсь;
Це Божая воля те діло дивне,
Бо так хотів Господь навчити мене;
Дивними шляхами мене Він повів.
І все монах братям точно оповів.

Якже повідати братям перестав,
Нараз старцем сивим з молодого став;
Вся постать зігнулась, зморщилось чоло,
Триста ж літ на плечах у нього було.
Три дні він прожив ще... Усі дивувались,
І дуже велично його поховали.

о. К. Желішкевич.

ДІВЧАТА БАНДИТКИ.

Недавно дві молоді дівчині, підпиті, поранили на вулиці в Винипегу ножем старшу дівчину, що йшла з приятелькою. В іншім місци погрожували чоловікови, який їм сказав: „Ви багато випили". Їх арештовано.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Християнство поза римським царством — в Азії й Африці.

В Персії ширилося християнство вже в перших віках, але коло 342 р. король Сапор почав там християн люто переслідувати. Тоді згинуло коло 16,000 християн. По смерти Сапора Церква мала якийсь час спокій, але нове переслідування за королів Іздигерда (401-420) і Баграма (420—438) знищило християнство майже цілком.

В 614 р. перський король, Хоздрой, напав був на Єрусалим і забрав св. хрест. За ча[illegible]цький цар Іраклій (Гераклій, 610—642) побив персів, хрест відобрав і положив його знов в єрусалимській церкві 629 року.

В Вірменії (Арменії) ширив християнство Григорій Просвітитель. Він охрестив короля Тиридата і більшу часть народу. Але 491 р. вірмени приняли монофізитську ересь.

До Грузії (Георгії, Іберії) занесла християнство побожна невільниця Нунія, або Ніна коло 326 р.

В Арабії (в Аравії) християнство ширилося дуже поволи, хоч в 5-ім віку було вже багато християн. Пізніше винищили тут християнство магометани.

Християнство зайшло було і до Індії та Китаю (Хін), але тут воно не могло поширитися, бо було задалеко від осередка Церкви.

В Абісинії, в Африці, проповідували християнство Фрументій й Едесій вже за часів Константина Великого. Але тут воно підпало під вплив секти монофізитів. Звідси перейшло до Нубії.

Ширення християнства в Европі.

В Ілірії (Балканські околиці) почало християнство ширитися в часах Константина Великого.

Апостолом Ірляндців є св. Патрикій, що став епископом 432, і ширив тут християнство. Вмер 465 р. Звідси перейшло християнство до Шкоції. Апостолом шкотів (скотляндців) є Колюмбан (†597).

В Англії було християнство скоро, та в 5 віку винищили його англьо-саксонці, що самі почали навертатись до християнства коло 596 р.

До німецьких країв між Реном і Дунаєм зайшли початки християнства в 3 і 4 віку.

Це так загльно. Точно годі сказати, як християнство ширилося між всякими переходовими народами, яких тоді було в Европі багато.

МАГОМЕТАНИ — ВОРОГИ ХРИСТИЯН.

Великим ворогом Східної Церкви були магометани (музулмани), що явилися з початком 7-го віку.

Основатель магометанської релігії Магомет, родився в Арабії 570 р. Свою релігію зложив він з поганської, жидівської і християнської релігії. Року 622 Магомет утік перед ворогами з міста Мекки до міста Медини, і від тої втечі („геджра") магометани почали свою календарну рахубу.

Релігія Магомета звесь „іслям", і її почали ширити силою зброї.

Наслідники Магомета (халіфи) здобули за короткий час Сирію (639), Палестину і Єгипет (640), Персію (651) і північну Африку (707).

Року 711 кілька відділів магометанарабів напало на Еспанію, здобули цей край і панували над ним почасти аж до 1492 р.

Магометани завзято нищили християнство, отже за якийсь час християнські патріярхати — Антіохії, Александрії і Єрусалиму втратили багато вірних. — А в 1453 році магометани здобули Константинополь.

Ширення ісляму мало жахливі наслідки для християнства. Християн жорстоко переслідували, отже патріярхати Антіохії, Александрії і Єрусалиму стали лише тінею колишньої сили і величавости. А Африканська Церква (на полудне від Італії) цілком зникла.

Наука магометан.

Магомета вважають магометани (музулмани) божим пророком. Магометову науку списав Абу-Бекр (632-634 р.) в книжку, що зветься „Коран", і вона є святим письмом магометан. Бога магометани звуть „Аллах"; церкву „мошея".

Коран вчить, що є оден Бог, а найбільшим божим пророком є Магомет. („Нема Бога крім Аллаха, а Магомет його пророк"); що є добрі і злі ангели; що померші воскреснуть і встануть на суд.

Магометани мають молитися пять разів денно з лицем зверненим в сторону Мекки; давати милостиню; постити, головно ж в місяци Рамадані; бодай раз в життю відвідати святе місто Мекку; провадити боротьбу з невірними (з немагометанами).

Коран вчить, що людям наперед призначено, яке має бути їх життя (фаталізм), отже хто має жити, той і на війні не згине, а хто має згинути, той згине денебудь. Така наука причинюєсь до великої очайдушности магометан в боротьбі з другими.

Святочним днем в тижни є в магометан пятниця.

З ходом часу в магометанській релігії (ісламі) повстали секти, яких нині є коло 72. Важніші з них Сунні, Шія і Суфі.

Найбільшою одноцільною групою магометан на світі є магометани в Індії, коло 80 мільйонів.

ЦЕРКОВНІ СОБОРИ.

Коли Християнська Церква стала вже свобідною, то було перед нею багато важних справ, які треба було полагодити, щоби можна завести ще кращий церковний устрій. Крім того були і посторонні справи, що вимагали спільних церковних рішень і спільної праці. До таких належала приміром протицерковна робота еретиків.

Щоби такі справи налагоджувати, збиралися епископи з усіх християнських сторін на наради, які нині називаємо Церковними Соборами. Це вдійсности були християнські релігійні парламенти. Вони були двоякі — Вселенські й Обласні.

Вселенські Собори.

Вселенськими, або Загальними Соборами називалися ті, на які збиралися епископи з усіх сторін тодішньої Християнської Церкви. Таких Соборів Східна Православна Церква признає сім.

1-ий Никейський Собор, 325 р., скликаний царем Константином Великим до міста Никеї, в Малій Азії. Тут з Західної Церкви було 7 чи 8 осіб; всіх епископів на Соборі було 318, а всіх учасників разом понад 2,000. Собор осудив баламутну науку Арія, александрійського священика, що робив в Церкві роздор. Тут св. о. Николай вдарив Арія, коли той вперто обороняв свою руїнницьку роботу. На цім Соборі постановлено перші сім членів (частей) Символу Віри. Означено тут також власть римських епископів такою постановою:

„Нехай задержуються давні звичаї приняті в Ливії і Пентаполі, щоби Александрійський епископ мав власть над ними, бо і римський епископ має подібну власть", зн. над близькими собі округами. (Канон 6). З того виходить, що власть римського епископа була така обмежена, як і других.

2-ий Собор в Царгороді, 381 р., скликаний царем Теодозієм Великим. Тут осуджено ересь Македонія, епископа царгородського. На Соборі було 150 епископів, всі зі Сходу. На цім Соборі доповнено Символ Віри („Никео-Царгородський Символ"). Зроблено також таку постанову:

„Нехай царгородський епископ має степень гідности зараз по римськім епископі, а це тому, що це місто (Царгород) є новим Римом". (Канон 3).

Отже Собор цим зазначує, що значіння римського епископа не було залежне від релігійних причин, але від політичних — від столиці держави.

3-ий Собор в Едесі в Малій Азії, 431 р., скликаний Теодозієм Молодшим. Було 198 епископів, між ними від Риму двох епископів та оден священик. Тут осуджено ересь Несторія.

4-ий Собор в Халкидоні (в Малій Азії, 451 р., скликаний царем Маркіяном. Всіх епископів було тут коло 630, в тім від Риму 2 епископи та 1 священик; також були 2 африканські епископи. Тут осуджено ересь Евтихія.

В постановах цего Собору ще раз зазначено, що гідність римського епископа залежна лише від того, що він в столиці держави. Сказано:

„Престолови (епископському) старого Риму Отці (Собору) належно признали особливу гідність через те, що це було столичне місто. Отже йдучи за такою причиною... признали рівні гідности святому престолови нового Риму (Царгороду), справедливо розсудивши, щоби місто, яке одержало честь бути містом царя і сенату, і маючи рівні права (політичні) з старим царським Римом, щоби і в церковних справах було воно піднесене до подібної гідности..." (Канон 28). — Також сказано, що царгородський епископ має поставляти епископів на Сході, як епископ Риму на Заході". (Канон 28).

Проти того протестували епископи Риму, але Собор їх не слухав.

5-ий Собор в Царгороді, 553 р., скликаний царем Юстиніяном. Було 165 епископів. Римський епископ (папа) був тоді в Царгороді, але не хотів брати в Соборі участи. Пізніше підчинився постановам Собору. Тут осуджено ересь монофізитів.

6-ий Собор в Царгороді (Труллянський, бо відбувся в царській палаті, Трулі). Складається з двох Соборів, 680 та 692 років; Собор з 692 р. доповнив постанови Собору з 680 р., тому оба вважаються одним Собором — Труллянським.

На першім, де було коло 200 епископів, а також представники Риму, осуджено ересь монотелитів, а такаво і папу Гонорія, що став був монотелитом.

Тут принято постанову проти целібату, що Рим заводив. В 12 Каноні сказано:

„Тому, що ми довідались, що в Римській Церкві є постанова, яка забороняє тим, що мають бути поставлені в діякони, або священики, жити з своїми жінками, ми... рішаємо, щоби їх співжиття з жінками не розривати..."

Також ще раз потверджено права царгородського епископа (патріярха) як рівні правам епископа римського. В 36-ім Каноні сказано:

„Рішаємо, щоби престол царгородський мав рівні права з престолом давного Риму, і так як той, нехай буде поважаний в справах церковних, будучи другим по нім; дальше (по царгородськім) нехай числиться престол Александрії, потім Антіохії, а за ним престол Єрусалиму."

ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР ДЛЯ о. А. ХРУСТАВКИ — НОВЕ АВТО.

(Вегревил, Алта.)

Цего року в місяцю червні буде 20 років від часу, коли в нашу провінцію приїхав молоденьким тоді Всеч. о. Амврозій Хруставка і поселився в околиці Шепиніцях. Там він прожив 17 років, а тепер мешкає у Вегревил.

Дня 8-го вересня, 1941 р. був він принятий в склад духівництва Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Перед принятям був він в російській місії, обслугував 10 церковних громад, завдяки його праці, 8 громад також приєдналися до нашої святої Церкви. Без ніяких переборщень, його праця, як священика-українця, була тяжка й незавидна. Не шукав він вигоди, не жив для себе. Його ідея була і є — жити і працювати для добра св. Церкви й народу. Чи в проповідях, чи у відчитах, чи в пресі — ніс він серед рідний нарід освіту, та заклик до братньої любови і згоди. Тому то члени нашої Церкви мають до нього пошану, цінять його працю, і навіть противники шанують його.

Щоби гідно і прилюдно вшанувати діяльність дорогого нашого Ювілята, Всеч. о. А. Хруставки, в 20-літню Річницю його праці як на церковній, так і загальній ниві, і за [illegible] других до корисної і ви[illegible] праці наша церковна громада [illegible] Вегревил рішила при помочі других громад, винагородити його дарунком — новим автом. На зборах нашої громади, в неділю 31 березня, згаданий внесок ухвалено одноголосно і на ту ціль зібрано було поважну суму гроша. Вибрано Центральний Комітет з слідуючих осіб. Ф. Музика (голова); А. Зварич (секретар), С. Павлюк (касієр), В. Підручний, Е. Засійбіда і П. Зварич (члени). Цей Комітет розіслав заклик до членів громад, де о. Хруставка обслугує і обслугував літами, про намічену збірку. Протягом місяця зібрано поважну суму гроша, куплено нове авто і дня 2-го травня було вручено отцю-пароху.

Збірки вплинули від слідуючих громад і околиць:

Вегревил	$499.00
Січ-Коломия	250.00
Шепиніці	141.50
Ту Гилс,	136.00
Бр[illegible]ргайм,	30.00
Кейлейд,	27.00
Лужани,	25.00
Від родини,	50.00
З околиць жертви	36.00
о. А. Хруставка,	500.00
Разом	$1694.50
Кошт авта	1,527.50
На руках Цент. Комітету	167.00

З повисшого звіту бачимо, що куплене й доручене авто є вповні Ювілейним дарунком для Всеч. о. Хруставки від тих громад, що щиро і жертвенно віднеслось до цего так гарного і примірного діла. Без жадного докору скажемо правду, що коли б так кожна громада була виповнила свою квоту (а це є можливе), як виповнили Вегревил і Січ Коломия, (квота на Вегревил була $500.00, зібрано $499.00), то о. Хруставці не треба було б докладати $500.00. Ще на збудовання „гаражу" осталась би готівка.

Через 20 років душпастирської праці, о. Хруставка зужив 5 авт, купуючи їх на сплати, як кожний майже наш священик робив і робить. Нераз кривдив свою родину, видаючи гроші на кошта авт і подорож, щоби виконати обовязки совісно. Побажаним отже є, щоби совість добрих людей таки обізвалась і доповнила збірку. Тоді з повним задоволенням можемо всі сказати, що куплене авто є вдійсности повний, та щирий Ювілейний Дарунок. Маленька громадка церковна у Брудергайм, що складається з 6 членів, котру о. Хруставка недавно почав обслугувати, прислали 30 дол. і кожний жертвував по 5 дол. Це не є багаті люди — землі піскуваті, але люди свідомі. Були люди, що беруть старечу пенсію, не мають маєтку, навіть свого власного дому, і ті самі принесли дар 1 дол. А один такий старенький дав 5 дол. — це справді Велика Жертва.

Це, що вже доконане, є наглядним доказом свідомости і жертвенности людей доброї волі в окрузі о. Хруставки. Та ми хочемо вірити [illegible] в других громадах, де отець парох обслугує, чи обслугував знайдуться добрі люди, котрі доложать від себе гідний дар на руки [illegible] заряду, а заряд вішле до Центрального Комітету у Вегревил.

В других народів — англійців, французів, чи інших, куплення нового авта для своїх парохів є звичайне явище. В нашій Українській Греко-Православній Церкві в Канаді це мабуть перший того роду примір. Нехайже цей примір буде вповні примірем, бо жертвенність є ознакою свідомости поодиноких людей, громад і народу. Можуть це робити другі народи — можемо і ми. Дарунок, а головно ювілейний дарунок для священика, це честь для нього, та ще більша честь для його вірних духовних дітей, котрі причинились до набуття.

Центральний Комітет з Вегревил складає щиру подяку всім жертво[illegible] за всі жертви, котрі дотепер вплинули, і вірить, що ще знайдуться добрі люди, котрі зложать дар на згадану ціль, будуть і такі, що доповнять і наш заклик та [illegible]льна праця всіх буде взірцевим примірем і заохотою для інших наших церковних громад.

За Центральний Комітет,

Андрій Зварич, секр.

ДРУГЕ БОГОСЛУЖЕНЯ В СНОВДЕН, САСК.

Квітня 2 відбулося в околиці Сновдень, Саск. друге українське Богослуження в домі пані Е. Крицької.

Богослуження правив Всеч. о. К. Желішкевич з Принс Алберт. Дяківську часть провадили два брати, Теодор і Василь Боднарчуки, при співучасти зібраних. Тема проповіди була: „Погляньмо на Хрест".

По Службі Божій був Парастас за померших. Дальше був обід, що приготовила пані Крицька. До столів засідали кілька разів.

Після обіду промовляли: пп. М. Кучірка, голова прав. громади в Шипман; брати Боднарчуки [illegible] жіночого Т-ва в Шипман пані О. Кучірка. Закінчив о. К. Желішкевич, засовуючи наше життя в Канаді та виховування дітей. Пояснив значіння наших Інституцій, як Церква, Народний Дім, Інститути, Колегія.

По цім присутні зложили на Укр. Прав. Колегію 38 дол. Гроші передано пані Кучірковій для пересилки.

Жертводавцям щире Українське Спасибіг!

Так гідно і врочисто відбулося Українське Богослуження в домі пані Крицької, котрій належиться велике признання за її релігійність і патріотизм. Це вже другий раз запросила пані Крицька до своєї хати людей на Богослуження і своїм коштом приготовляє обід. Це величне діло! Дай Господи багато таких людей!

Присутній.

НЕ ЗАБУЛИ ЗА СВОЄ.

(Виндзор, Онт.)

В неділю дня 10 лютого родина, знакомі та приятелі наших громадян М. Чаборика і Ф. Фургаля устроїли несподіванку з нагоди їх двадцятьпять літного супружого життя.

Коло третої години по полудні вище згаданого дня авдиторія Української православної громади майже була заповнена. Як ювілянти приїхали гаразд, в дверях наш о. парох зустрів їх та прочитав молитву і привів до стола, де було призначене для обох ювілятів місце.

При столі п. Л. Боднарчук і п. В. Гурчин привитали їх колачами, а о. Запаринюк прочитав молитву і уділив благословення в цей їх великий день.

По смачнім обіді, де засіло [illegible] столи звиж 150 осіб, почались промови родини та знакомих, а також обдарували ювілятів дарунками. При кінці сказав о. парох кілька слів про це свято наших членів і закликав присутних до збірки; зібрано 50 дол. на місцеву церкву, $20.41 на скитальців, 10 дол. на пресовий фонд Українського Голосу, а $4.40 на Вістник.

Присутні забавлялися до пізної ночі. Щира подяка належиться жертводавцям, а ювілятам многих літ.

Присутній.

АННА БУКУРАК.

(Посмертна згадка).

У шпиталі св. Михаїла в Кадворт, Саск., упокоїлась 30 квітня, добре знана в околиці Ст. Джуліен, Саск., бл. п. Анна Букурак.

Походила з родини Брошків, з села Березів середний, пов. Коломия. До Канади приїхала з чоловіком 1898 р., і поселилась в Дак Лейк. Звідтам перебрались на гомстед до Ст. Джуліен, де дочекалися численної родини. Була добра мати й господиня.

Любила церкву, була побожною і щедрою, де була потреба. В послідних роках свого життя занепала на здоровлю. і по 67 літах повного трудів життя перенеслась у вічність.

Полишила чоловіка, дочку Юлію замужну Рокуш, Василя Дмитра Івана і Николя в Колонсей, Саск., Розу (Томащук) в Мічем, Марію (Фиштей) в Ісмі Саск. Анну й Федя дома на господарстві, а Петра при РКАФ за морем. Дочекалася 13 внуків і 3-ох правнуків.

Похорон відбувся 1-по травня; хоронив о. Грицина. Покійна спочила на цвинтарі коло укр. прав. церкви св. Покрови в Ст. Джуліен, Саск. Після обіду в домі покійної зроблено заклик зложити жертви на поміч скитальцям і зібрано $24.66. Зложили:

По 1 дол.: І. Місюра, Н. Букурак, О. Романчич, В. Бодпар, І. Букурак, Ілько Букурак, Дм. Букурак, І. Рокуш, І. Кіндрачук, М. Пігач, Н. Зачківський, Спенс Рованд, Ф. Рокуш, Анна Романчич, В. Пігач, Ф. Букурак, В. Букурак, П. Гринюк, В. Буджак, Ю. Томащук, Гафія Зачківська і Василина Буджак.

По 50 цт.: В. Лабач, Ф. Чуганюк, О. Чуганюк.

По 25 цт.: Параска Чуганюк, Маланка Пігач, Катерина Бунька, Анна Кіндрачук і пані Ф. Чуганюк.

Збіркою занялися Іван Кіндрачук і Михайло Пігач.

Щира подяка колекторам за труд, а всім жертводавцям за датки.

Нехай канадійська земля буде Покійній легкою. Вічна їй память!

Учасник похорону.

ФЕДІР МАГУС.

(Посмертна згадка).

Травня 17, 1946, упокоївся в своїм домі в Смитс, Саск., піонір і добре відомий в околиці господар, Федь Магус.

Походив з села Козаччина, повіт Борщів. Молодим приїхав до Канади 1899 року разом із матірю, сестрою і братом, в цій околиці одружився 1905, тут господарив, діждався двох синів й одної доньки, тут працював і жив до кінця свого життя. Був діяльним свого часу на церковнім полі. На його фармі стоїть українська православна церква Зіслання св. Духа.

Кілька літ перед смертю він окалічів на ноги, і так при догляді дружини дожив віку.

Був читачем української преси. Докладно перечитував Український Голос і Вістник. Живо цікавився всіми проявами нашого життя. Був дуже відпорний на влізливість свідків Єгови, які навіть обіцювали, що коли до них пристане, стане здоровий.

Похорон був в понеділок 20 травня. Заупокійну Службу Божу і Похорон відправив о. Грицина. При обіді після похорону зібрано на потреби Комітету Українців Канади 24 дол.

Полишив дружину Софію, синів Петра, учителя в Фостон, Саск. і Івана в РКАФ в Оттаві, та доньку Анну замужну Малицьку, в Смитс, Саск., і троє внуків.

Вічна Йому память!

ОЄГ.

ПИСАНКА.

ПАПЛАРФІЛД, МАН.

(Збірка о. С. В. Савчука).

По 2 дол.: Н. В. Бачинський

По 1 дол.: Е. Ковтуцький, С. Шавлюк, М. Ковтуцький, М. Жук, М. Гривінський, Антоніна Гуцуляк, Марія Жук, В. Зубатюк, Текля М. Гривінська, Б. Лапка, Г. Сопівник, М. Сопівник, Н. Касіян, М. Кавка, П. Стасюк, Ст. Копоть, Н. Торський, В. Леочко, Мих. Лапка, Іван Клюс, Мир. Лапка, Ф. Жук, А. Антончук, Д. Пташник.

Дрібними — 7.58.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

По 1 дол.: Сн. Дідик, Розалія Мулявка, Василина Шандрук.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА.
КРИДОР, САСК.

По 1 дол.: Я. Корпан, А. М. Марко, І. Михайлюк, А. Ропан, К. Федейко, пані В. Мельник, пані В Парчевська, Анна Солодюк, Марія Мельник, пані Т. Корпан, Доця Гринюк, Н. В. Гудиюк, Анна Дутчак, А. Воробець, Анна Федейко, В. Гу-[illegible]

Дрібними — 3.95.

РЕДФІЛД, САСК.

По 1 дол.: Т. Ковальський, С. Никифорук, О. Ружелка, М. Котик, П Никифорук, Параска Никифорук, П. Олешко, Фенька Файчук, Марія Плюта, А. Заболотний, В. Никифорук, С. Ю. Підвербецький, М. Дмитрук.

Дрібними — 1.85.

ВИТКІВ, САСК.

По 5 дол.: Сестрицтво при церкві у Витків.

По 1 дол.: Анна Саранчук, І. Ф Калин, М. Шпак, Текля Сенетун, І Сенетун, П. Котик, Н. Іванчук, В Данилюк, А. Кіндрачук, В. Сорока

Дрібними — 4.35.

ГЕФОРД, САСК.

По 1 дол.: пані Т. Ткачук, М. Гулчак, І. Ґабрись, Ф. Ткачук, Г. Бартко, А. Галкович, І. Семко, Д Боянчук, В. Білик, Ф. Терлецький, П. Никіфорук, Михайлина Білик, І Пискливець, Н. Гавриш, пані Л Сквора, М. В. Симчич, Параска Кіндрачук, І. Карплюк.

Дрібними — 2.75.

ЗБІРКА о. М. ФИКА.
РЕДВОТЕР, АЛТА

По 1 дол.: Т. Хаба, Марія Мирун Анна Хаба, Н. Крайчий, Н. Боднарчук, М. Попіль, М. Салажин, І. Худа

Дрібними — 3.45.

ВАСЕТНА, АЛТА.

По 1 дол.: І. Чорний, А. Швець, Н. Захарко, Кат. Зінык, Г. Вірун Вас. і Анна Зінык, Д. Камінський Н Дегодь

Дрібними — 3.10.

ТОРСБІ, АЛТА.

По 1 дол.: Г. Медицький, А. Бабяк, В. Сташко, І. Полик, К. Михайлишин, М. Фаращук, А. Терлецький, І. Кінасевич, С. Цибак, К. Кінасевич, Н. Сташко, І. Шуманський М. Бенза, І. Ревінський, Н Назар, М Бабяк, М Хрупик О. [illegible], Ф [illegible] Н [illegible] Н Сенетко, М Фешак, М. Крисе, П. Лійка, Н. Фаращук, Павліна Фаращук, П. Хрупик, А. Бенза

Дрібними — 3.90

ФЕДОРА, АЛТА.

По 1 дол.: Н. Крисько, Р [illegible], Н. Озімко, М. Кузик, Т. Лучка Н Бойко, М. Войтків, Йосиф і Ан Крищук, Н. В. Безлюк, П. Озімко І. Воевідка, П. Магера, М. Панчишин, М. М. Озімко, П. Кузик

Дрібними — 5.20

ТОРГИЛД, АЛТА.

По 1 дол.: Р. Колодійський, Д Гавалко, С. В. Радомський, І. В. Оліяник, О. Саниця, А. Микитей, С. Довгань, А. Остафійчук, І. Ми-[illegible]

Дрібними — 3.85

ЕГРЕМОНТ, АЛТА.

По 1 дол.: М. Плацан, А. Теленко, П Радомський, О. Саниця, Т. Плашек, Г. Беліда, С. Радомський, І Хіжан.

Дрібними — 5.15.

КАЛМАР, АЛТА

По 1 дол.: С. Олекшій, І. Карбаник, С. Мриглод, В. Фісович, С. Рубіш, І. Харниш, В. Щурко, М. Сікора, М. Воркун, М. Фісович, Т. Чобзил, І. Оськак, Н. Сікора, І. Манчак, В. Павлик

Дрібними — 1 дол.

ЗБІРКА о. І. ГИКАВОГО.
ФОРТ ВІЛІЯМ І ПОРТ АРТУР.

По 2 дол. С Пузяк

По 1 дол. С. Чура, В. Микуляк, М. Люлий, М. Васнтик, П. Здебяк, С. Сторожук, д-р І. Вацик, І Галицький, П. Любай, М. Мандзюк, М. Олійник, М. Веньгер, К [illegible], Марія Зелінська, Дм. Курійчук, пані Чорнй, М Боднарчук, Я. Верстюк, Олга Ягольницька, П. Ягольницький, пані К. Найдиш, І. Воронкевич, І. Майданюк, Петруся Венгер, М. Іванців.

Дрібними — 1.50.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ

По 1 дол.: І. Миколів, А. Шелепюк, [illegible] Глуханюк І Вайвайко, В Ткач Т Емчук Я [illegible] С Миходький Н Юрив М Ковтюк, С Ткач І Гайовський С Семенишин Ю Тарабавка М Горбачевський, П. Великий, Павло Великий І Ясентюк, Павліна Румак, Варвара Підгірна, Н. Слюзар і Анна Жабюк 50 ц.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
АРРАН САСК.

По 1 дол. М Чорнейко, І Тимофійчук Я Нагнибіда

Дрібними — 1.90

ПАЙН РИВЕР, МАН

По 1 дол. Л М Мохоріз Вас Присяжнюк, П. Цюник.

Дрібними — 2.50

ГАЕС САСК

По 1 дол.: Мих. Рудачек

Дрібними — 1.25

ЗБІРКА о. І. ДМИТРОВА.
ВИННІПЕГ, МАН
(Додатково [illegible])

По 2 дол. П. Крепякевич

По 1 дол. М. Гринчук, Я. Колтек, В. Таский

Дрібними — 75 ц.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна
ЧЕРВЕНЬ

9 Неділя Св. Тройці — Брендон
10 Понеділок Св. Духа — Пала р [illegible]
2[illegible] Неділя — Портедж ля Прейрі.
[illegible] Неділя — Ґіфрост.

Адреса: 305 Парк Стріт, (при [illegible] Сентер моста)
Нове число телефону 25 084 Винніпег.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика
ЧЕРВЕНЬ

9 Св. Тройці — Редвотер (храм) Федора — Вечірня 7 год. веч.
10 Св. Духа — Егремонт [illegible] — Вечірня 7 год. веч.
16 Неділя — Калмар (храм)
2[illegible] Неділя — Крайтелл, Гресселд — Вечірня 6 год. веч.
9. Неділя — Редвей, 10 год. рано Восетна — Вечірня 7 год. веч.
Катехизація [illegible] Служби Божої і Вечірні по всіх громадах
Редвей Алта. Box 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глицького
ЧЕРВЕНЬ

9. Неділя Св. Тройці — Вайта (храм)
10 Понеділок Св. Духа — Толстой (храм)
16 Неділя — Гардентон (Зїзд СУМК)
23 Неділя — Сполавн.
30. Неділя — Сеньк в

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Шелвелей.
9. Неділя. Свят. Тройці — Леонард (храм).
9. Неділя, Св. Тройці — Шортдейл (храм).
10. Понеділок, Св. Духа—Петлюра (храм).
16. Неділя — Ґрендвю (храм).
23. Неділя — Ґілберт Плейнс.
30. Неділя — Роблін-місто.

Почт скринка 34. Роблин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Енгусвил (празник).
9. Неділя. Зелені свята — Виста (празник).
10. Понеділок. Святого Духа — Сенді Лейк.
16. Неділя — Січ.
23. Неділя — Оакборн.
30 Неділя — Росборн (місто).

Адреса — Box 46, Оакборн, Ман.
Тел.: 133—4. Шол Лейк Ексченж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЧЕРВЕНЬ.

2. Неділя — Давфин.
9. Неділя. Зел. Свята — Сифтон (храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Велий Ривер (храм).
16. Неділя — Етелберт
В ту саму неділю Вечірня в Вендаві, год. 4 [illegible] Вечірні катехизації [illegible] співи.
23 Неділя — [illegible]
30 Неділя — Косів

Адреса Box 77[illegible] — Давфин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЧЕРВЕНЬ:

2 Неділя — Вільна
9 Зелені Свята — Ґлендон (храм)
10. Понеділок — Стрий (храм).
15 Субота. Св. І. Сучавського — Беліс (храм)
16 Неділя — Шамрок Велей
2[illegible] Неділя — Ельк Пойнт
[illegible] Неділя — Тріян

ЛИПЕНЬ

7 Неділя Івана Хрестителя — Бл Медов (храм).
12 Пятниця Петра і Павла — Ґ Форд.
[illegible] Неділя — Спеден
2[illegible] Неділя — Смокі Лейк

Адреса Box 37 Ґлендон Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
ЧЕРВЕНЬ:

2 Неділя — Вимер.
9 Неділя Св. Тройці — Канора.
10. Понеділок. Св. Духа — Курокі (Храм)
16. Неділя — Бюкенен.
23. Неділя — Клейр

Box 424 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва
ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя — Андрю.
9. Неділя Зелена — Катвин (храм)
10 Св. Духа — Вилингдон (храм)
16 Неділя — Лавнінг.
23 Неділя — Лужани.
30 Неділя — Вилингдон

ЛИПЕНЬ.

7 Неділя. Р. Ів. Хр. — Сучава — (храм).
12. Ап. Петра і Павла — Андрю — (храм)
14 Неділя — Гемлин.
21 Неділя — Вилингдон.
28 Неділя — Лужани.

Адреса: Box 26 — Вилингдон Алта

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
ЧЕРВЕНЬ:

1	С	19	Свщмч. Патрикія єпископа
2	Н	20	Нед Св Отців Мч Талалея
3	П	21	Рівноап Констант. Єлени
4	В	22	Мч. Василиска, Мирона
5	С	23	Препмч. Михаїла Чорнор.
6	Ч	24	Преп. Симеона Дивногорця
7	П	25	†3-те знайдення г. Ів. Хр.
8	С	26	Ап. Карпа й Алфея з 70-ти
9	Н	27	Зелені Свята — Тройці
10	П	28	День Святого Духа.
11	В	29	Прпмч. Теодосії діви.
12	С	30	Преп. Ісаакія Далмат.
13	Ч	31	Ап. Ерма з 70. мч. Ермея
14	П	1	Мч. Юстина философа
15	С	2	Вмч. Івана Сучавського
16	Н	3	Неділя 1-ша. Всіх Святих
17	П	4	Митрофана патр. Царгор.
18	В	5	Блаж. Константина мит. К.
19	С	6	Преп. Висаріона Єгипет.
20	Ч	7	Муч. Теодота Анкирського
21	П	8	Ефрема патр. Антіох.
22	С	9	Кирила арх. Александ.
23	Н	10	Нед. 2. Преп. Онуфрія нес.
24	П	11	†Ап. Вартоломея і Варнави
25	В	12	Преп. Онуфрія Великого
26	С	13	Муч. Акилини, преп. Ант.
27	Ч	14	Смерть кн. Мстислава
28	П	15	Прор. Амоса, мч. Вита
29	С	16	Преп. Тит[illegible] Лукоаськог.
30	Н	17	Нед. 3. М[illegible] Мануїла

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЧЕРВЕНЬ

2. Неділя — Мічем год 10 рано. По Богослуженню Окружний Зїзд СУМК
9 Неділя. Зелені Свята — Сим Храмове Свято. Вечірня в год. 3 по обіді — Калворт
10. Понеділок. Св. Духа — Тереопіл. — Храмове свято
15. Субота. Вмч. Івана Сучавського. — Вакая
16. Неділя. Всіх Святих — Алвена Храмове свято
23 Неділя — Калворт
30 Неділя — Мічем

Адреса. Вакав Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Іван Майба
ЧЕРВЕНЬ

2 Неділя — Гаес—Ґлен Елдер
9 Неділя, Зелені Свята — Арран (храм).
10. Понеділок — Гвайт Біч (храм)
16 Неділя Всіх Святих — Ендевор (храм).
23. Неділя — Сван Плейн-Мейбридж
30. Неділя — Пайн Ривер

Адреса Box 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЧЕРВЕНЬ

2 Неділя — Прілейт
9 Неділя. Св. Тройці — Гефорд (храм)
10 Понеділок. Св. Духа — Білик.
16 Неділя — Виткiв.
23 Неділя — Марлин
30 Неділя — Мелов Лейк

Адреса: Box 51 — Гефорд. Саск.

Устав Церковний.
ЧЕРВЕНЬ

2. Нед. Св. Отців Гол. 6. УЄ Ів. 21: 1—14 Літ. Діян. 20: 16—18 і 28—36. Єван Івана 17: 1—13.

9. Святої Тройці. Гол. 7 УЄ Ів. 20: 19—23. Літ Діян. 2: 1—11 Єван Ів. 7: 37—52 і 8: 12.

10. Св. Духа. Літ Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

15. Івана Сучавського. УЄ Ів. 20: 1—10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1—18. Єван. Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

16. Нед. 1. Гол. 8. УЄ 1. Літ Ап. Жид. 11: 33—40; 12: 1—2. Єван. Мат. 10: 32—33, 37—38; 19: 27—30.

23. Нед. 2. Голос 1. УЄ 2. Літ. Ап. Римлян 2: 10—16. Єван. Матея 4: 18—23.

30. Нед. 3. Голос 2. УЄ 3. Літ. Ап. Рим. 5: 1—10. Єван. Мат. 6: 22—33.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorised as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JUNE 15th, 1946 ВИННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1946. ЧИСЛО (576) 12

ДЕВЯТИЙ СОБОР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанн Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає ДЕВЯТИЙ СОБОР цеї Церкви, який **відбудеться в днях 28, 29 і 30 липня, 1946, в місті Саскатуні, Саск. Наради Собору відбудуться в салі Інституту ім. Петра Могили.**

Згідно з точкою 7 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвященний Архиепископ Іоанн Теодорович, духовництво, делеґати від поодиноких громад, місій і парафій*), [illegible] Консисторії, члени Головного Управління, члени дієцезіяльної Консисторії, [illegible] Комісії та члени Церковної Суд. Комісії.

В[illegible] делеґати на Собор мусять бути в Саскатуні вже в неділю рано, 28 липня, [illegible] присутними на Архиєрейській Службі Божій, яку відслужить преосвящений Архиепископ о. Іоанн в асисті [illegible] них для того священиків. Делеґати мусять бути присутні на всіх нарадах Собору від його початку до закін[illegible].

[illegible] подорожі делеґатів на Собор [illegible] зроблений розмет так, як це [illegible] в злуці з двома попередніми Соборами. Розмет буде зроблений тільки на кошти подорожі, тобто [illegible] залізничих білетів та евентуально кошти їзди автом, а не також [illegible] харчів та помешкання.

К[illegible] коштів подорожі делеґатів на Собор, що їх громади оплачують самі, [illegible] з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада повинна зложити [illegible] добровільну жертву, висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи своєму делеґатові, щоби зложив її на Соборі.

На правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосуванню й т. [illegible] мають право лише **повноправні делеґати та взагалі правні учасники Собору, одначе присутними на Соборі можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді.** На Соборі буде обговорено багато важних питань, **отже вірні Церкви повинні взяти як найчисельнішу участь в Соборі, як гості.**

З огляду на те, що всі священики є зобовязані бути присутними на Соборі від початку до кінця, **в неділю 28 липня Богослужень по парафіях не буде.**

Загальну програму Собору подається понище, а подрібний зміст і порядок нарад Собору буде проголошений на першій сесії Собору.

Загальна Програма Собору.

1. Архиєрейська Служба Божа, в неділю 28-го липня в 9-ій годині рано, в місцевій українській православній церкві.
2. Реєстрація делеґатів Собору, провірення їх повновластей та видання їм легітимацій.
3. Вибір президії і покликання секретарів Собору
4. Вибір ріжних комісій.
5. [illegible] промова Впреосв. Архиепископа о. Іоанна.
6. Звіт з морального та матеріяльного стану Церкви
7. Справа Колеґії св. Андрея в Винніпеґу
8. Справа Української Автокефальної Ієрархії Православної Церкви
9. Справа священичого пенсійного фонду
10. Промови.
11. Звіти комісій
12. Звіти парафій
13. Інші чергові справи
14. Проекти змін і доповнення Статута
15. Вибір членів Консисторії та інших урядників і комісій
16. Принаття резолюцій

Дано в Винніпеґу, Ман., дня 15 червня 1946

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:

Прот. С. В. Савчук, голова
Прот. В. Кудрик, заст. голови.
Свящ. І. Дмитрів, секретар.
Мир. Стечишин, заст. секретаря
Йосиф Богоніс, касієр

*) Кожна громада, місія й парафія має право висилати одного делеґата на кожних 25 дійсних її членів, або більшу половину того. Це значить, що громада, яка числить 37 членів, або менше — має право висилати на Собор одного (1) делеґата. Громада, що числить від 38 до 62 членів, має право висилати на Собор двох (2) делеґатів. Громада, що числить від 63 до 87 членів, має право висилати трох (3) делеґатів. Громада, що числить від 88 до 112 членів може висилати чотирох (4) делеґатів і т. д.

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Духовна Конференція священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 25, 26 і 27 липня, 1946, в Інституті ім. П. Могили, в Саскатуні, Саск. Всі священики зобовязані на Конференції бути: Перша сесія Конференції почнеться в четвер, 25 липня, в 9-ій годині рано.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ДЕ ЧЛЕНИ КОМІНТЕРНУ.

Большевики нібито розвязали Комінтерн (комуністичний інтернаціонал, уряд заграничного російського большевизму), але що роблять нині визначні члени комінтерну? „Вайтгал Нюз" каже, що М. Торез є заступником премієра Франції, Е. Толіяті заступником премієра Італії; Тіто і Кардейл керманичі Югославії, Анна Павкер працює в Румунії. В Мадярщині Геро є міністром справедливости, Габора шефом політичної поліції, В Чехословаччині Готтвальд і Кокецький, в Польщі Берут, Гомолка й Амстердамський, в Болгарії Дімітров — це перестові в большевицькій політиці. Отже чи треба ще комінтерну?

КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Червня 4, 5 і 6 відбувся в Торонті Другий Конгрес Українців Канади. Зареєстрованих делеґатів та гостей було понад 800, що були з усіх провінцій Канади. А ще більше було незареєстрованих. На конгресі з неукраїнців говорили: премієр Онтеріо, Дрю; державний секретар Мартин; посол Токер; професори Киркконел з Гемилтону і Симсон з Саскатуну. **Прем. Дрю накликав, щоби** охороняти молодь перед впливами комунізму. Сильно вдарив комунізм також Киркконел.

Про справу іміґрації говорив посол Глинка, доказуючи, що навіть інтерес Канади вимагає, щоби іміґрацією збільшити число канадійського населення.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕС В АМЕРИЦІ.

В Вашингтоні відбувся Третій Конгрес Американських Українців 31 травня і 1-го червня, 1946. Було 322 делеґатів і делеґаток від товариств, братств, парафій з цілої Америки. Було багато молоді і жінок. Конгрес підніс справу забезпечення прав людини взагалі, справу поневолення України Москвою, справу скитальців і справу їх будучого осідку. Також справу допомоги.

В ІТАЛІЇ НЕМА КОРОЛЯ, АЛЕ Є РОЗРУХИ.

Італійці голосували 5-го червня і понад 12,000,000 заявилось проти короля, а понад 10,000,000 за королем. Отже Італія ніби стала републикою. Але зараз почалися розрухи, бо прихильники король не хотів податися. Та 13-го червня король виїхав з Італії літаком до Портуґалії, щоби не вертатись.

Червня 12 в Таранто було 30 ранених; в Неаполю сім вбитих і 50 ранених. В Неаполю коло 20,000 монархістів облягали централю комуністів, кидали фляшки з ґазоліною на большевицький будинок. Є бійки з поліцією, де обі сторони вживають моторових возів й автоматичної зброї.

ПОГИНУЛИ В ВОГНИ ГОТЕЛЮ В ДУБУК.

Червня 8-го вибух вогонь в готели Кенфілд, в Дубук, Айова, де 15 осіб згоріло, а про яких 25 не знають, що з ними сталося. Готель мав 200 кімнат. 30 осіб скочило в розтягнені сіти і вратувалися; 27 вратували по драбинах. Дехто з тих, що скакали, не скочив в сітку, отже згинув. Капітан фаєрменів казав: „Коли б я жив ще 100 літ, то не забуду криків десяток людей, що стояли в вікнах і кричали, щоби їх ратувати".

ЩО КАЗАВ ТИМ БАК.

На конвенції „Проґресивної Робітничої" (большевицької) партії говорив 1 червня Тим Бак, чого Робітнича Проґресивна партія хоче: „Десять тисяч членів цего року. Ми хочемо масової Марксистської партії — **партії комуністів**". Говорив ще Бак, що робітничі юнії будуть кооперувати з комуністами і що страйки є лише передною сторожею комуністичної роботи.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄГІЇ

(Увага: Проголошуеться тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Деклярації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄГІЇ.

Попередно оголошено	$77.240.77
Збірка о. В. Апонюка.	
Іван М. Райчиба, Прізейт, Саск.	50.00
Пані Анна Скоробогач, Лідер, Саск	50.00
Михайло Баран, Лідер, Саск	25.00
Василь і Анна Гуменна, Ітонія, Саск.	25.00
Церковна громада в Гефорд, Саск	11.00
Михайло Стасюк, Маренго, Саск	10.00
По 5 дол.: Павло Канасевич, Павло Бойчук, пані Анна Канасевич, Максим Канасевич, Ст. Гуменний всі з Ітонії, Саск і Михайло Охрій з Кіндерслей, Саск	30.00
Збірка о. І. Кусого.	
Василь і Михайлина Парфенюк, Гудів, Саск.	25.00
Андрій Корюлюк, Гудів, Саск	5.00
Дмитро Данилюк, Кровленд, Онт	5.00
По 2 дол.: Гр. Лучка, Порт Колборн, Онт.	
По 2 дол.: Гр. Лучка, Порт Колборн, Онт., і Яків Пуйді, Велланд, Онт.	4.00
Семен Піцько, Кровленд, Онт	1.00
Збірка на похороні бл. п. Анни Ойстрик, Гемтон Саск.	19.25
Збірка на похороні бл. п. Анастазії Остапович, Канора, Саск.	11.60
Йоасафа Собістинович, Коте, Саск (вже дала 10 дол.)	90.00
Киркленд Лейк, Онт.	
Михайло Друль, на умебльовання кімнати	130.00
Збірка о. І. Гикавого.	
Частина збірки на принятті для п. Семена Семенишина, Вест Форт Вилям, Онт	25.25
Павліна Руман, Вест Фт. Вилям, Онт	5.00
Н. Свидовецький, Гемилтон, Онт	2.00
Гаес, Саск. (Збірка о. І. Майби)	
П. Олійник	5.00
По 1 дол.: Н. Юрків, П. Івахів, пані Шостаць, Л. Мультан, І. Бобуцький, Ольга Лозінська	6.00
Анна Лисенко	25
Дрифтінг Ривер, Ман.	
о. Т. А. Горбай прислав збірку переведену на похороні бл. п. Евдонії Сидор	11.30
Торгилд, Алта.	
Частина збірки підчас пом. Богослуження (прислав о. М. Фик)	10.00
Разом	$77,797.42

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXIX

„Пусьціць Русіна на Русіна".

Заводячи унію поляки пильно дбали, щоби в уніятів защеплювати ненависть і зневагу до православних. Сама ж унія була польським клином, що розколював Український Нарід на дві части. І розбиваючи українця поляки вели справу по лінії означеній висловом „Пусьціць Русіна на Русіна, а оні се самі вигубьо" (Пустити українця на українця, а вони самі себе винищать).

Вже Йосафат пише до Сапіги, що треба православні церкви брати на посміх („на урониґане") Іван Франко в книжці „Іпатій Потій" наводить приміри, як польскі езуїти висмівали православних. Він подає навіть зневажливий зміст листка, який езуїти розкидали, щоби православних на посміх брати.

Отже висмівання й оплюгавлювання православних належало також до способів, якими унію заводили, а богатійшу клясу переводили впрост до костела.

В жовківськім життю Йосафата читаемо, що при тілі Йосафата нарід проклинав схизматиків. І встає питання, чи василіянські життеписці Йосафата вважають таке проклинання гідною справою, чи негідною? Та коли приглянетесь, як вони це ставлять між інші ознаки побожности Йосафатових поклонників, то стає ясно, що ті проклинання вони вважають великою чеснотою. Аджеж чогось поганого між противниками православних вони і не згадували би.

Так! Це написано там з розмислом на те, щоби і нині греко-католики проклинали православних. Написано „на науку", щоби поширювати ненависть між рідними братами.

Історія дає багато матеріялу про те, як таку ненависть поширювано, прикриваючи її релігійною закраскою. Ось беримо такий примір...

В Почаїві гр. кат. Василіяне видали 1790 р. збірник побожних пісень п. з. „Богогласник", де є три пісни в честь Йосафата — одна по церковному, а дві по польськи. Й одна з тих польських пісень (ч. 147) починається:

> Posluchajcie co zrobila
> Wściekłych odszczepieńców siła:
> W Witebsku w Niedzielę rano
> Biskupa zamordowano.

(Читаесь: Послухайце цо зробіла — Всьцеклих одшепеньцув сіла: В Вітебску в недзеле(н) рано — Біскупа замордовано)

По українськи:

> Послухайте, що зробила
> Встеклих відірванців сила:
> В Вітебську в неділю рано
> Епископа замордовано.

Пісня з самого початку починається безбожною мовою — зневагою, проклоном. Встеклий, це скажений; „одщепенец", це відірванець, себто відступник від правдивої віри, схизматик.

Але не знайдете в щиро уніятських писаниях подібного вислову зверненого проти тих поляків, що сотні літ точили українську кров. Вони добрі! Їм все можна, бо вони католики.

Та важне, що коли при тілі Йосафата православних мав проклинати темний народ, панщизняки, то в „Богогласнику" не те — **тут проклинають православних уніятські монахи Василіяне, отже законоучителі!** Вони то вложили в пісню безбожний і крайно простацький проклин — певна річ на те, щоби уніяти з пісні вчилися проклинати і прозивати своїх рідних братів „скаженими відірванцями". Який це підступний і розбишацький, який безбожний похід проти Українського Народу!

Та цікаве, що в пізнішим виданню „Богогласника" (1805 і 1825) вже бачимо „Всьцеклих бунтовникув сіла", отже трошки змінили. Чому ж? А певна річ тому, що перше видання „Богогласника" було ще за Польщі (за короля Станіслава Понятовського (1764—1795), отже в Польщі можна було прозивати православних „встеклими відірванцями". Друге видання „Богогласника" появилося, коли по другім розборі Польщі (1793) почаївські Василіяне були під Росією. Тут було вже небезпечно звати православних „встеклими відірванцями", отже „відірванців" переміняли на „бунтівників". Але слово „встеклих", як дуже їм смачне, таки зоставили.

З новійшої уніятської літератури жовківське Життя Йосафата може найкраще показати, як уніятські політики православних нівечать, а поляків під носять. Важне й те, що жовківська книжка про Йосафата видана за дозволом і підписом митр. Шептицького.

В згаданій книжці всі „схизматики" (православні), це безбожники, озвірілі, дикі, заїлі, засліплені, горді, диявольські, вони рабівники, бо забирають церкви від уніятів (себто свої православні церкви відбирають!). „Схизматики лучаться завше з ворогами Польщі" (ст. 179). „Схизматики самі бються і плачуть, самі бунтують, а нас оскаржують" (ст. 178). Яке товариство світлу з тьмою, католиків з схизматиками, або еретиками?" (стор. 178-9).

Все православіє погане: „Византійська мертвота і мерзость запустіня заволоділа Русею" (ст. 28). „Схизма жила тьмою" (ст. 30). „В часі схизми затрягився по монастирах дух побожности" (стор. 30)

Нарід під схизмою: „Наук духовних не чув, бо не було кому говорити; книжок духовних не читав, бо не вмів читати, тай книжок не було. Забобони, ворожбицтво, чарівництво... Таку освіту приносить злощасна схизма кождій народности, що до неї прилучиться" (Ст. 31).

Про Острожського: „...тий князь Острожський бунтує проти уніятів Острожський, схизматицький королик". (Стор. 43).

Запорожські козаки: „Сваволя козаків уступством не вдоволиться... Пізніше козаки не будуть мати ніякого згляду ні на Бога ні на Христа ... на свою совість, і відважаться на страшні ... злочини, як колись відважився Наливайко" (стор. 180).

(Северин Наливайко, козацький ватажок, що завзято воював з поляками. Його поляки замучили в Варшаві 1597 року).

Зате Польща добра

„Король Жигмонт був одним з найбільше прихильних королів для з'єднення (унії). Бачив він в ньм (в з'єдненню, в унії) справу не політичну, але Божу" (стор. 83).

Хоч історія каже, що Жигмонт мав на увазі лише політику. Справа Божа вимагала, щоби Жигмонт заводив лад в Польщі та обороняв селян перед насильствами шляхти, але він замість того заводив унію і збільшав ще ті насильства.

Добрими були і другі поляки

„Декотрі прихильніші латинські епископи отворили двері в своїх семинаріях для учеників Йосафата і Рутського. Єзуїти, показуючи свою прихильність руській Церкві, приймали по кількох монахів на науку до своїх монастирів" (стор. 99)

Виходило би, що Польща лише тим журилася, щоби українців просвічувати, книжки для них друкувати. Але було якраз противно. Польща нищила все добре, що українці мали, затьмачувала і гнобила їх всіми способами. Хоч би пригадати, що про Польщу говорили таки самі поляки.

А що поляки брали українців на виховання, то брали на лихо українцям. Сини багатих українських родин, що були в польських школах, польщилися. Поляки для себе українців виховували. Точно так, як для себе виховувала українців царська Росія, як виховують нині большевики, як виховували румуни, чи мадяри. Всі для себе виховували і виховують. І турки брали колись на виховання українських хлопців тай виховували їх на „яничарів".

Але жовківські Василіяне виводять справу так, що уніяти (гр. католики) повинні поважати короля Жигмонта за його побожність і дбалість про спасення українців; поважати Польщу, що давала українцям все добро, якого не давало православіє; поважати польських епископів і езуїтів, що дбали про освіту українців.

Остак під покришкою унії, переводиться польська політика.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Наука і культура.

Наука про здоровля тіла вчить, що важною справою є виполіскувати добре зуби і волосся. Хоч миете, але опісля не виполочете, то миття не багато поможе.

Але є ще духова сторона чоловіка — і її треба мити та полоскати. Це головно відноситься до дітей. Обмите і виполоскане тіло є культурним тілом, а обмита і виполоскана духова сторона є культурною душею.

Вчити всяких шкільних наук, це мити, а додати до того морального і релігійного виховання, це вже доперва доверщення. Коли того послідного не буде, то діти порозходяться манівцями. Хто виховує, не дбаючи про культурне і релігійне виховання, той будує на піску.

Найкрасші рослини бувають там, де погода тепла, де земля врожайна, багата, де багато сонця і дощу. В пустинях не виростає ніщо велике, ні гарне.

Так є і з людьми. Найкрасші люде виростають в найкрасших домах — де родичі свідомі, де є моральна, де культурна і релігійна атмосфера. Там виховуються провідні розуми і вартні люде. А де доми не мають для вихованків культурної пожиaви, де нема культурного сонця і тепла, там шкільне виховання не дасть того, що повинен був дім дати.

Запорожець.

Що робити з вільним часом.

Коли італійський великий патріот і мислитель Мацціні, бачив і чув, як всі люде а головно молоді, хочуть, щоби було якнайменше праці, а найбільше вільного часу, то він питав: „Що будуть люде робити, коли будуть мати дуже багато вільного часу? Чим добрим будуть люде той вільний час заповняти? І чи вони про те думають?"

Світ, в якім ми тут жиемо, ставить собі за найвисший ідеал: мало праці, мало обовязків, багато вільного часу, а в тім багато забав, танців, витріщків, багато „гуд тайму".

Такий погляд веде життя вдолину, до гіршого, до загибелі. Не тільки життя одиниць, але цілого загалу. Бо все те є лише апетитом на веселе марнування дорогого часу.

Каже приповідка: „За спання не купиш коня, а за лежі одежі". Але марнування часу не здобуває ані розуму, ані здорового характеру, ані культурної огляди.

Хто привик до марнування часу і до розкошей, тому треба багато грошей. І він не рад їх заробляти. Або не заробить кілько хоче. Що тоді? Тоді йде красти і рабувати. Тай чому би ні — коли такий, звичайно не признає ані Бога, ані гріха, ані ніякого обовязку. Його богом є забави, танці, піятика, бездільні подорожі...

Вільний час треба заповняти культурним, розумним, здоровим матеріялом. Треба розумне читати, про розумне говорити, розумними очима до життя приглядатися, розумного та гарного вчитися.

Танці, назагал, не є культурною справою, але спів є вже справою культурною.

Я бачив недавно мужеський хор, поважний гурток співаків. Краса і повага є вже в тім, що бачите гурт молодих людей поважно настроених, здисциплінованих; кождий з них наче найкращий вояк. На лици кожного бачите все найкраще і найповажніше, що людське лице може виявити.

Порівнайте з ними гурт танцюристів — які в них лиця? Які їх рухи? Яке їх поведення? Який їх спів? Які їх голоси? Ану придивіться і подумайте, а розумну думку здобудете.

Нетанцюрист.

ГОРДИЙ НЕ ТІЛЬКО БІДНОГО, АЛЕ І БОГА НЕ ХОЧЕ ЗНАТИ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ

Було трох братів, два багаті, а оден дуже бідний. А це було тоді, коли Бог (Ісус Христос) ходив з святим Петром і Павлом по світі.

Отже приходять вони до найстаршого брата — а він тоді будував велику хату — і говорить Христос:

Боже помагай! — На те богач:

Не треба мені Божого помагання! тай ще почав всіляке на Бога говорити.

Каже тоді Христос:

Ходімо дальше!

І приходять вони до молодшого брата (середущого) та просяться на ніч. Той їх вже приняв. Але сталася така пригода.

В хаті під печею сиділа курка. Вже над ранком Петро кашельнув, курка настрашилася, закудкудакала та зірвалася з сідала. Встав господар, подивився, а курка яйце розбила. А вона щотілько була знеслася.

Почав богач нарікати на людей і на Бога. Каже: „Богови байдуже, що я маю таку велику страту, а Він міг до того не допустити". Почав він сваритися з Христом і Петром і нагнав їх з хати.

— Йдіть — каже — сякі такі, і щоби я вас більше коло своїх воріт не бачив!

— Чоловіче — говорить Христос — аджеж яйце така маленька річ. Чи варта через таку дрібничку тільки клопоту заводити. Аджеж згода між людьми, то найбільше багацтво. А яйце дурниця, коли Божа поміч буде з тобою.

А богач і не слухає.

— Ви жебраки — каже він — і будете мене вчити? Га?! Тому ви такі голодранці, що не щадите, а тільки на Бога спускаетесь. А я собі без Бога все здобув, що маю. І ще здобуду. А ви забирайтеся і до моїх воріт більше не навертайтеся!

А що буде — каже Христос — коли ми прийдемо, а твоїх воріт не буде?

Зареготався чоловік:

— Що? — говорить він — воріт не буде? Не звичайні ворота, але я собі залізну браму збудую, тай-ще позолочу. Будуть здалека блищатися, як сонце.

— Чоловіче, Бога бійся! — почав опамятувати Христос чоловіка. — От може прийти огонь тай все згорить...

— Згорить?! — крикнув богач — нехай горить! Воно і так заасекуроване!

— Але чи все заасекуроване? — запитав ще Христос — подумай! Може ти що забув.

— Подумати!... Я скорше думав, ніж ти небоже. В мене кожда тріска заасекурована. Навіть отті ворота.

Слідуючого вечера приходить Христос до наймолодшого брата, який мешкав на другім кінци села. А той також будував, але таке, що і на хату не дуже похоже. І мале, і тісне, і ще не докінчене.

— Може б ви нас приняли на ніч — каже Христос.

— Задумався чоловік.

— Та приняти треба — каже — бо куди ж ви під ніч підете. Але вигоди вам в мене не буде. Бачите, як в мене... Та якось вже я зроблю...

І покликав до хати, дав повечеряти, а там постелив що мав — нічого не жалував.

Спять вони, аж нараз стукає хтось до вікна.

— Ви спите — каже — а ваші брати вже давно горять. Вже з їх господарства лише попіл. І як це так, що ви не пробудилися.

Зірвався молодший брат, біжить на другий кінець села, а за ним і Христос з Петром та Павлом. Прийшли, а тут вже все лише дотліває.

Глянув наймолодший брат сюди туди, аж бачить, що саджають його братів попечених на віз, щоби до лікаря завезти.

— А деж їх жінки та діти? — питає Павло людей.

— Погоріли, всі погоріли! — кажуть люде — лише вони оба вратувалися, і то попечені.

Каже тоді Христос:

— Бачите, яка короткозорість була в тих людей. Їх майно так засліпило, що нічого поза ним не хотіли бачити. Ви чули, як вони говорили, що без Бога дадуть собі раду — а отже не дали. Ви чули, як той казав, що він все позаасекуровував, а не думав, що його родина, тай він самий незаасекурований. І казав ще, що ворота блискучі збудує, а не думав, що все його добро піде з блискучим пожаром. От чому я говорю, що богачеви тяжко до Царства Небесного дістатися!

Тут покликав Христос наймолодшого брата і каже:

— Тобі треба знати, що це кара твоїм братам від Бога за те, що вони були дуже скупі і всю надію лише на майно покладали. Вони і Бога не хотіли знати і людям не хотіли помогти. Майно так засліпило їх очи, що вони вважали себе і наймудрішими і найсильнішими. А тепер бачиш, що Божа рука їх досягнула. Це нехай буде тобі наука! Ти завсігди памятай про Бога і жий таким праведним життям, як дотепер, а Бог буде тебе благословити.

— А хто ж ти такий? — запитав чоловік — бо я вчера тебе не питав.

— Я Христос — відповів Спаситель — і я був в тебе, щоби дати тобі своє благословення за твоє праведне життя.

І ще раз поблагословив доброго чоловіка.

ЩЕ БОМБИ ВИКОПУЮТЬ.

В Лондоні в Англії знов недавно виселили понад 200 осіб з місця, де добувають німецьку бомбу з 1940 року, що застрягла в землю і не експльодувала. Бомба була 17 стіп глибоко. Її відкопували сім тижнів, працюючи в болоті і смолі, поки докопалися і зробили її нешкідливою. Бомба важить 1000 фунтів. Лекше було би тут на місци спричинити експльозію бомби, однакож в тім місци є багато смоли і недалеко фабрика хемікалій.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕД ЦЕРКОВНИМ СОБОРОМ.

Як вже оголошено, то Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді має відбутися 28, 29 і 30 липня, 1946, в Саскатуні. Собор мав відбутися минувшого року і був вже оголошений, однакож через транспортаційні трудноші треба було його відложити на цей рік.

Коли минувшого року був хто невдоволений з того, що сталося, то цего року може той самий сказати, що нема зла, щоби на добро не вийшло.

Сяк, чи так, але справи нашої тут Церкви стоять і мусять стояти в певнім відношенню до справ церковних в Европі і поза Европою. Є там нині Українська Православна Церква — хоч і на вигнанню, отже нині про неї більше знаємо, ніж були би знали минувшого року. Тоді ми нічого не знали би.

Мусить нас інтересувати Російська Церква — вона ж панує нині на Україні, вона посунулась на Галичину, на Волинь — отже і про неї нині знаємо багато. Знаємо про неї і те, що російські епископи в Америці їй не піддалися, знаємо, які вимоги російський патріярх ставив тим епископам, знаємо менше, або більше, в якім відношенню до Російської Церкви стоять другі православні Церкви, або можуть стати. Знаємо, де опинились Церкви — Румунська, Болгарська, Сербська.

Все те важні для нас справи і про них прийдеться на Соборі говорити, як справи, що нашу Церкву тут менше, більше, або й багато обходять. Коли б же Собор був відбувся минувшого року, то ми могли би про такі справи хіба згадувати, хіба самі питання ставити, а не більше. А нині всі ті справи для нас тільки вже ясні, що можемо супроти них заняти певне становище.

Питання Єрархії нашої Церкви буде можна тепер певніше обговорювати, ніж минувшого року.

Вкінци справа Колегії. Про неї минулого року можна було багато менше сказати, а нині справа далеко вперед поступила.

З усего того виходить, що може саме Боже Провидіння рішало, щоби Собор нашої Церкви був відложений до цего року.

В минувшім році Собор був би закінчився багатьома питаннями, для яких ще не було тоді відповіди, а нині питання самий час розвязує і вияснює. Це все може вийти лише на добро нашої церковної, а то й загально української справи.

ЛИХО ТЕАТРУ.

Д-р Тео. Гребнер, в „Лефендері" (Віщіта, Канзас) колись писав:

— Нема сумнійшого образка, як коли бачиться молодого чоловіка, або жінку, що входять до театру, на якім видно написи: „Велика любовна сцена", „Гарна білявка", „Чи він опреться", „Нагота в золоті" і т. п.

— Коли б вони відвідували шпиталь заразливих слабостей, то вбирались би в стерилізовані плащі й маски. Але тисячу разів краще набратися віспи, або тифу, ніж набратися бацилів Голівуду про любощі, які є звірячою прислугою пристрастям, закритою гарною одежею і музикою.

Коли подумати про мільйони, що затроюють серце і розум такими виставами кожного тижня (по містах), то можна вірити в диявола, хоч би й Біблія про нього не згадувала.

Майже половина дівчат, що пішли на бездорожжа, кажуть, що вплив театру потягнув їх туди.

Не можна дивитись на фільми повні розбишацтва і любощів і не відчути, що вони виховують кримінальників і розпустників.

Наша молодіж повинна обминати театральні образи, що затроюють неморальністю і розпустою. Пощо затроювати уяву образами приватного життя проституток і їх любовників.

Я не скажу, що такі образи відразу вбивають християнську віру і мораль. Але хто буде на погане дивитися довший час, той привикне, навіть виробить собі смак до погани.

Розумні люде [illegible] звертають увагу, що нинішні театри, кінотеатри „мови" деморалізують людей. Дехто навіть доказує, що чиясь політика [illegible] того, щоби людей деморалізувати і що таке деморалізування має за собою добре вироблений плян.

— — —

КАЖЕ — ЩО КОМУНІСТИ РОБЛЯТЬ.

Міністер праці, Мичел, говорив в [illegible] про [illegible] комуністів [illegible] провідників, щоби [illegible] доводжували до страйків в Канаді. Він казав:

„Я ще раз повторяю, що комуністичні [illegible] хочуть, щоби страйки зупинилися. Це я хочу про них сказати! Говорю від себе, що коли хочуть боротьби, то добре, боротьба починається".

Мичел минувшого тижня ще загально говорив, що є тут робітничі проводи, які хочуть, щоби цілий час не було спокою, але розбиття й агітація, а тепер сказав, що це комуністи. Сам Мичел з фаху електричний оператор, отже знає робітничий світ.

— — —

ВЕЛИКІ КРАДІЖИ.

В Манітобськім Університеті в Винипегу, 4-го червня злоди розбили касу і вкрали $13,948.58 готівкою, а $30,759.37 чеками.

В Шікаго арештували полковника Дуранта і його жінку, та ще мають боліш двох військових арештувати за крадіж [illegible] Кронберґу в Німеччині, на суму 1,500,000 долярів.

Дурант має ще другу справу [illegible] він старався перевезти з Европи до Америки 106 діямантів [illegible]. А це вже не належить до тих перших дорогоцінностей. Отже також „визвольна" війна.

ЗГИНУЛО 61 В ПОЖАРІ.

З 4 на 5 червня повстав в готели Ля Сел, в Шікаго вогонь, отже згинуло 61 осіб: одні погоріли, другі подушились, треті побилися скачучи з вікон. Готел був 23 поверховий, мав 1000 кімнат. Гасило 300 фаерменів, й один з них згинув, а 30 були сильно придушені димом.

ПРОЄКТИ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ СТАТУТА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Згідно з 62 параграфом Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді, слідуючі зміни Статута згаданої Церкви будуть запропоновані на Девятім Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбудеться 28—30 липня, 1946, в Саскатуні, Саск.

Сторона 3: Підпараграф 1.а) викинути.

Сторона 4: До 3 параграфу додати оцей підпараграф:

„а) Громада, місія або парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка не поступає згідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, або яка не підчиняється розпорядженням Епископа й Консисторії тої-ж Церкви, може бути суспендована або й зовсім виключена зо складу громад, місій чи парафій Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Сторона 7: В параграфі 11 [illegible] викинути слідуюче речення [illegible]: „Коли при громаді або місії [illegible] Братство, число делегатів [illegible] на кожну громаду, або місію [illegible] пропорціонально між громадою або місією і Братство".

В підпараграфі 14 [illegible] „Члени Консисторії", [illegible] викинути оці слова [illegible] уряду Українського Греко-Православного Братства в Канаді.

Сторона 8: В підпараграфі 15 [illegible] слові „місія", в цитаті [illegible] викинути слово „Братства".

В підпараграфі 15.в) [illegible] „статута", в третій [illegible] решту слів підпараграфу [illegible] вложити слова: „в роках [illegible] звичайних Соборів. В [illegible] про Надзвичайний Собор [illegible] значена ціль, задля якої [illegible] ється".

Сторона 9: Підпараграф 16 б) викинути, а на його місце вставити: „б) Двох заступників голови, [illegible] і одного духовного".

Сторона 11: В параграфі 21 [illegible] „коли", в четвертій стрічці, викинути решту слів параграфу [illegible] вложити слова: „Епископ [illegible] вказане".

Підпараграф 21.а) викинути [illegible] його місце вставити:

„а) Позбавлення або [illegible] священикові духовного стану, як також права виконувати священодійства, після суспензи, переводиться після розсліджения справи Церковною Судовою Комісією, вироком Епископа, який він проголошує самий, або передає Консисторії для проголошення."

Сторона 13: Під заголовком „IX Консисторія" вставити оцей новий параграф:

„28. Для завідування дочасними справами Української Греко-Православної Церкви в Канаді та взагалі адміністрацією Церкви, як рівнож для помочі Епископові у виконуванню його обовязків у Церкві, Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді вибирає Консисторію, згідно з 8 параграфом Чартеру тої ж Церкви. Консисторія виконує свої обовязки згідно з вимогами Чартеру й Статута та згідно з директивами Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді"

Сторона 15: В параграфі 37 викинути дві послідні стрічці параграфу і

на їх місце вложити слова: „може користуватись як директивами".

Підпараграф 37.а) викинути.

Сторона 16: В підпараграфі 38.б), по слові „свої", в другій стрічці, викинути решту слів підпараграфу й на їх місце вложити: „висновки Консисторії, після чого Консисторія, або Епископ видають свій вирок, який має бути проголошений Епископом або Консисторією".

Підпараграф 38.б) відлучити від параграфу 38 і додати до параграфу 39.

В параграфі 40, в другій стрічці, викинути слово „Загального" й на його місце вставити слово „найблищого".

Сторона 17: В параграфі 45, по слові „Консисторії", в другій стрічці, викинути слова: „і Головного Уряду Братства".

Сторона 18: Параграф 46 викинути, а на його місце вставити оцей новий параграф:

„46. Контрольна Комісія має допильнувати, щоби рахунки Консисторії були провірені бодай раз до року чартерованим екавнтантом і щоби звіт екавнтанта був вислані нею самою, або Консисторією Епископові, священикам, громадам, місіям та парафіям".

В підпараграфі 46.а) в першій стрічці, викинути слова „Контрольна Комісія" і на їх місце вставити слово: „Консисторія". В цім самім підпараграфі викинути три послідні стрічці підпараграфу.

Підпараграф 46.б) викинути.

Сторона 20: В параграфі 52, по слові [illegible] пятій стрічці, вставити слова [illegible] Консисторія в порозумінню з [illegible] буде вважати за потрібне".

Параграф 53 викинути.

В параграфі 54, в стрічці пятій, викинути оці слова: „і 53".

Сторона 21: По параграфі 55, вставити оцей новий параграф:

„[illegible] Священик, який поступає незгідно [illegible] становищем, або який не [illegible] ється розпорядженням Епископа [illegible], чи в який інший спосіб [illegible] незгідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, може бути суспендований або й зовсім виключений зо складу священиків тої-ж Церкви"

Стор. 23: По параграфі 63 вставити [illegible] параграфи:

„[illegible] Кожна громада, місія й парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді є зобовязана платити на загальний фонд Церкви таку вкладку, яку Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді установить.

[illegible] Громада, місія чи парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка не виконує своїх обовязків [illegible] загального фонду Церкви, може бути позбавлена духовної обслуги.

„65. Консисторія може, в разі потреби, визичати гроші та затягати позички, давати й приймати запоруку, купувати бонди, переводити купна й продажі реальностей та взагалі розпоряджати фондами Церкви згідно з постановами Чартеру, Статута й Соборів Церкви.

Змінити числа параграфів та уступів в статуті відповідно до запропонованих змін і додатків.

Проекти змін і доповнень Зразкового Статута церковної громади.

Сторона 25: До параграфу 6 додати оцей новий підпараграф:

„в) Предсідник, секретар і касієр громади є рівночасно тростізами громади"

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПРОЄКТ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ СТАТУТА У.Г.П.Ц.К,

запропоновані парафією св. Івана в Едмонтоні, Алта.

1. Стор. 5 в параграфі 6 по останнім слові „стан" додати такі слова: „або поки Церковна Судова Комісія не дасть свого рішення в справі такої громади, місії чи парафії".

2. Ст. 6 в пар. 12 по останнім слові „парафії" додати такі слова: „але не робить внесків, не номинує і не голосує в жадних справах, що є предметом нарад тої збори".

3. Ст. 7 в пар. 13 в четвертій стрічці викинути слова „пять років", а на їх місце вставити слова „три роки".

4. Ст. 8 в пар. 15 в 2-ій стрічці викинути слова „пять років від 1935 року почавши", а на їх місце вставити слова „три роки від 1945 року почавши".

5. Ст. 12 в пар. 26 в 3-ій стрічці викинути слова „пять літ", а на їх місце вставити слова „три роки".

6. Ст. 14 в пар. 29, в 3-тій стрічці викинути слова „пять років", а на їх місце вставити слова „три роки".

7. Ст. 16, пар. 38 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар. „38 (1) Для розсліджения, вирішення і полагодження важніших жалоб, оскаржень, закидів та непорозумінь в церковно-громадськім життю відносно одиниць (як світських так і духовних), громад, місій чи парафій, кождий Собор вибирає Церковну Судову Комісію на три роки з пятьох членів, двох духовних, а трьох світських, які після вибору негайно сходяться і вибирають з поміж себе предсідника Комісії, який мусить бути духовною особою.

(2) Всі жалоби, закиди, оскарження і т. п. мусять бути внесені писемно на руки предсідника Ц. С. К. і підписані не менше як десятьма повноправними членами У.Г.П.Ц.К.

(3) Ц. С. Комісія може одноголосним рішенням відкинути всяку жалобу і т. п., як не важну і не гідну її уваги.

(4) Ц. С. Комісія розглянувши передану їй справу виготовляє писемне рішення і пересилає його до голови Консисторії, яка повідомляє про це писемно інтересовані сторони і проголошує те рішення в найблищому числі свого органу, як про вона буде уважати таке проголошення за потрібне.

(5) Всі рішення Ц. С. Комісії западають звичайною більшістю голосів.

(6) Ц. С. Комісія мусить розслідити і вирішити передану їй справу і своє рішення переслати до голови Консисторії не пізнише, як шість (6) місяців від дня одержання такої справи.

7) Всі кошти звязані з працею Ц. С. Комісії покриває Консисторія зо своєї каси.

(8) Якщо котрий член Ц. С. Комісії умре, або добровільно виступить з Комісії, або через яку іншу причину не зможе, або відмовиться виконувати обовязки свого уряду, то в кождім випадку оставші чотири члени мають право покликати на його місце нового члена на час, що прислугував його попередникові.

8. Ст. 16, в пар. 40 викинути слова „Загального Собору", а на їх місце вставити слова „Звичайного, або надзвичайного Собору, якого рішення є остаточне".

9. Ст. 16, до пар. 40 додати слідуючий підпараграф: „Всякий відклик від рішення Ц. С. Комісії мусить бути внесений писемно на руки голови Консисторії не пізніше, як два місяці перед звичайним Собором, а найменше один тиждень перед надзвичайним Собором.

10. Ст. 17, пар. 43 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар.: „43. Всякі жалоби, скарги і непорозуміння, звязані з церковно-громадським життям, що впливають на руки Консисторії безпосередно, вона полагоджує і вирішує або сама, або передає їх Ц. С. Комісії до вирішення.

11. Ст. 17, пар. 45 в 5-ій стрічці викинути слова „протяг 5 років", а на їх місце вставити слова: „3 роки, з яких світські члени мусять бути мешканцями того міста, що є осідком Консисторії."

12. Ст. 18, пар. 46 викинути, а на його місце вставити слідуючий новий пар.: „46 (1) Консисторія має щороку наняти чартерованого акавнтента, щоби він провірив всі книжки і рахунки Консисторії за біжучий фінансовий рік і дав свій писемний звіт впрост до Консисторії, яка отримавши його, негайно повідомляє про це Контрольну Комісію.

(2) По отриманню такого повідомлення Контрольна Комісія має негайно переглянути звіт акавнтанта і всі книжки та рахунки Консисторії, що відносяться до такого звіту і подати свої завваги, поради чи рекомендації у формі писемного звіту на руки Консисторії.

(3) По отриманню згаданого звіту Контрольної Комісії, Консисторія має вислати копію звіту акавнтента і копію звіту Контр. Комісії Епископові, всім священикам, громадам, місіям та парафіям не пізніше як 31-го грудня кождого року."

В БОЗІ ВСЕ ЩАСТЯ.

Най ніхто не забуває
На життя дорозі,
Що правдиве наше щастя
Спочиває в Бозі.
Коли всюди в наших вчинках
Правда засіяє,
Тоді радість в душу нашу
Гостем завитає.
Легчим стане всяке горе,
Легчою зла доля,
Як гостити в нашім серцю
Буде Божа Воля.
А Бог каже в кождій хвилі
З часу користати,
І ні хвилі, ні частинки
На пусте не дати.
Треба розум просвітити,
Мудрість здобувати,
Треба добрії прикмети
В серце защепляти.
По дружньому з всіми жиймо,
Другим помагаймо,
Й добрим, щирим теплим словом
Менших научаймо.
Хто терпить, тим співчуваймо
Й облегчаймо муку,
А малого й немічного
Ведімо за руку.
І всі наші земні справи
Ставмо перед Бога,
А не буде нам важкою
Земная дорога.
Сіймо всюди добре зерно
Щедрими руками,
А небесна Божа ласка
Звиться над нами.
Й дасть нам силу, дасть нам поміч
Конечну в потребі,
І зготовить нам правдиве
Вічне щастя в небі.

Н. М.

НАШІ АДРЕСИ·

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження).

Каноном 39-им забороняється яким будь другим епископам, отже і римському, поставляти епископів на острові Кипрі, бо це належить до епископа ь Юстиніянополи.

Папам було тяжко з Труланським Собором годитися, отже його постанови то принимали для себе, то відкидали.

7-ий Собор в Никеї, 787 р., скликаний царицею Іриною. Епископів на Соборі було коло 350, а між ними 2 папські представники. Головною справою Собору була Іконоборська ересь.

З поданого бачимо, що всі перші сім Вселенських Соборів відбувалися на Сході. Їх скликали володарі Сходу. Собори рішали як найвисша церковна власть. Навіть римський епископ, що був в старій столиці держави, був для Соборів з релігійної сторони таким же звичайним епископом, як і другі епископи — і тому Собори рішали про папів, а навіть осуджували, коли було треба

На всіх сімох Соборах всіх епископів разом було понад 2,000, а представників Риму було між ними дуже мало — це показує, що Рим стояв тоді далеко позаді в християнськім світі.

Ще додати б, що всі постанови Соборів списувано грецькою мовою.

Областні Собори.

Крім великих Вселенських Соборів, на які збиралися представники з усіх християнських сторін, бували також менші Собори, які звемо Областними (Окружними, Частними, Помістними, Провінційними), на які збиралися церковні представники лише якогось меншого округа

Важніші з таких Областних Соборів, що відбулися в часах, про які говоримо, були·

В Анкарі 314 р., в Ново-Кесарії 315 р., в Антіохії 341 р., в Лаодикії між 360 і 375 р., в Ґанґрі межи 360 і 370 р., в Сардиці 343-344 р., в Царгороді 394 р., в Картаґіні 418 року.

Рішення Областних Соборів предкладалися до одобрення Вселенським Соборам.

Крім згаданих бували і можуть бути собори ще менших округів, де обговорюють справи тих округів

Постанови Соборів.

Постанови Вселенських Соборів були трояки:

1. Коли відносились до справ віри, то звались **„Означенями** (дефініціями) **догматичними"**, або **„Догмами"** — себто основами віри

2. Коли були зложені в форміісповідания (виявлення віри), то звались **„Символами"**.

3. Коли відносились до устрою Церкви — Богослужения, карности і ладу Церкви, то звалися **„Канонами"**.

Для Догматів і Символів треба було однодушности голосів всіх зібраних, а для Канонів більшости голосів.

УСТРІЙ ЦЕРКВИ.

Степені церковної єрархії.

Апостоли належали до найвисшого степеня провідників Церкви, бо їх приготовляв до їх уряду сам Христос.

Після Апостолів найвисша власть припала **Епископам**, як правителям Церкви. Дальше стоять **священики** (пресвитері, ереї), а ще дальше **діякони**. Діякони помагали епископам і священикам в Богослуженнях та іншій їх праці.

Епископи поставляли священиків та діяконів рукоположенням, званим з грецька **„хиротонією"**.

В перших віках християнства були ще сельські епископи, що звались „хорепископи".

Були також низші церковні уряди чини, чи степені:

Піддіякони (иподіякони) для помочі діяконам.

Анагности, що читали і співали при Богослуженнях (чтеці, псалти, півці, теперішні дяки).

Остіярії — сторожі коло церковних дверей. Були ще деякі.

Поставлення в низші чини звалось „хиротезія", себто „благословення".

З дальшим розвоєм Церкви повставали нові степені й уряди, відповідно до потреб окремої праці.

Церква, де був епископ, звалась **катедральною** (соборною), а духівництво при катедрі звалось **„пресвитерією"**, пізнище „катедральним клиром".

Тут повставали ріжні степені, чи уряди епископських помічників, як:

Протопресвитер (або архипресвитер), отже перший між священиками катедральної церкви. Він заступав епископа в Богослуженню і др.

Протодіякон (архидіякон), перший між катедральними діяконами, що заступав епископа в управі церквою.

Синкели, співмешканці епископа і його довірочні дорадники. Старший між ними протосинкел.

Економ — господар церковного майна.

Періодевти — що наглядали, як йде релігійна праця в сельських церквах.

Нотарі й архиварі провадили епископську канцелярію.

Апокризарії були відпоручниками епископів на царськім дворі, чи інших визначних місцях Східної Церкви.

(В Західній Церкві катедральне духівництво звали „каноніками", а кружок каноніків звався „капітула").

Митрополити і патріярхи.

Константин Великий поділив був своє церство на 4 префектури: **Схід, Ілірію**, (околиці Сербії і Дальматії), **Італію** та **Галію** (нинішна Франція з околицями).

„Префектури поділив на дієцезії, дієцезії на епархії, або провінції, а провінції на округи. І над кождим з тих округів стояв окремий державний правитель з відповідною властею.

На такий же лад признано епископам їх власть, відповідно до меншого, чи більшого округа. В окружних містах були **звичайні епископи**; в столицях провінцій **митрополити**; над одною, або кількома дієцезіями був **архіепископ**, чи **екзарх**, або **примас**.

Такими висшими епископами признавались тоді на Сході: епископи Александрії, Антіохії, Кесарії Каппадокійської, Ефезу й Іраклії Тракійської; на Заході, епископ Риму, Картагіни і др.

Відповідно до значіння міст, де епископи перебували, то перше місце признавано епископови Риму (старої столиці), дальше Александрії, а ще дальше Антіохії

Пізніше Вселенські Собори поставили царгородського епископа на перше місце по римськім епископови, а також вивисшили епископа ерусалимського.

Отже тих пять епископів — Римського, Царгородського, Александрійського, Антіохійського і Єрусалимського названо **патріярхами**. Їх заступники звались **екзархи**.

Та хоч епископи ріжнилися степенями правлячої власти, то в духовній власти були всі рівні. Це вже пізніше римський епископ присвоїв собі назву найвисшого епископа і почав домагатись, щоби всі другі епископи його слухали. Це і розбило Церкву на дві части.

МОНАШЕСТВО.

Вже в 1 і 2 століттю по Христі були між християнами одиниці, що посвячували себе на службу Богу більше, ніж другі люде. Вони не женилися, щоби земні обовязки не відтягали їх від служби Богу; деякі з них роздавали майно вбогим і самі заробляючи жили в убожестві.

Та вже в 3-ім віку повстає окремий монаший стан, коли деякі християне почали відходити в гори і пустині, щоби там весь час посвячувати Богу. Греки називали таких людей **анахоретами**, а місця, де вони жили **скитами**.

Так монашество повстало в 2-ій половині 3-го віку в Єгипті

Основателі монашества.

Основателем монашества був св. Антоній Великий, з Коми в Єгипті. Він почув раз в церкві, як читали слова Спасителя: „Коли хочеш бути совершенним, йди, продай своє майно і роздай убогим та йди за мною". (Мат. 19: 21), і так перенявся тими словами, що свій маєток роздав бідним, а сам пішов в пустиню (285 р.).

Про його святе життя пішла слава поміж християнами і кругом нього зібралося більше пустинників. Тих пустинників звали **монахами**, себто само-по-жиючими. Вони жили в хатинках, що стояли одна коло другої і становили о-селю пустинножителів, чи пустинників.

Поодинокі хатки звали **„монастирями"** (по грецьки монастірія), а цілу оселю звали **лаврою** (вулиця, село)

Святий Антоній причинився багато до укріплення віри серед неспокійних часів, а його повага була така велика, що навіть цар Константин Великий звертався про нього з великою почестю

Перед смертю Антоній відійшов в дальшу пустиню, де вмер 356 р. в 105 році життя

Докладніший устрій дав монашеству св. Пахомій (вмер 348), ученик св. Антонія. Він оснував на острові ріки Нілю монастир (340 р.) і встановив правила для спільного життя (Отже тепер монастирем звалися всі келії, й мешкали разом, де монахи становили мов одну родину.

Отже такі монастирі звалися тут **кеновіями** (кеновія), на Сході звалися **мандрами** (мандре), на Заході **клястрами** (клявстра).

Монахів звали також **аскетами** (askete), себто людьми, що усовершаються в чесноті, отже і монастирі звали також **аскетеріями** (аскітірія), або **скитами**, головно ж менші монастирі. В нас нині звуть монахів також **черцями**, або **черними**, себто людьми, що ходять в чорній одежі (чорноризці; риза — одежа).

Настоятель монастиря звався **авва** (отець), **ігумен**, або **архимандрит**.

Ученики Антонія засновували монастирі в ріжних сторонах в Єгипті, а один з них, Іларій з Табати († 371), переніс монашество до Палестини й Сирії, звідки розширилося на Малу Азію і Вірменію..

Між правилами монахів було одно, що монах має жити в строгім пості і молитві, а позатим працювати і на свій прожиток і для помочі убогим

Св. Василій Великий (коло 330—379) переніс монастирі в околиці міст і сіл, щоби були кориснішi для світа. Він завів також нові правила для монашого життя, які приняв весь православний Схід і держить їх до нині

(Дальш буде).

З БОГОСЛУЖЕННЯ НА [illegible]

(Гронлнд, Саск.).

У вівторок, у свято Трьох Святителів, 12 лютого в домі на фармі, почта Брукебі, Саск., відбулося Богослуження за здоровля нашого шановного парафіянина, старенького 85-літнього старця, Федора Шкарпяка й його родини.

При тій нагоді приняв св. Сповідь та св. Причастя з рук свойого пароха о. Іллі Швеця. Опісля відбулася обід. Як то звичайно при обіді заходить всяка бесіда, наш дяк, п. Павло Боднарчук, піддав думку, чи не було би це честь для п. Шкарпяка зложити якусь жертву на церкву Святого Вознесения, почта Гронлнд, Саск. Без вагання п. Шкарпяк зложив суму сто долярів на вище наведену ціль, а рівночасно від себе зложив 4 дол. на Український Голос і Вістник. Відтак п. Боднарчук в імени всіх присутних зложив п. Шкарпякові й родині гратуляції й многолітствієм за значену нашу оказію.

Свящ. І. Швець.

НЕСПОДІВАНИЙ ЮВІЛЕЙ

(Монтреал, Кве.)

Лютого 16-го відсвятковано 25-літний ювілей п-ва Стефана й Анни Попіль. Цим святом заняли-ся доньки Марія і Ольга.

А щоб це свято вийшло несподіванкою, то старша дочка Марія устроїла це у своїй хаті, запросивши свояків і знакомих.

Посходилися гості і чекають на ювілятів, по котрих поїхав їх зять (муж Марії). За той час наші справні жінки застелили стіл, і понакладали страв.

Приходять ювіляти до хати, а тут обі дочки вручують їм велику китицю цвітів на памятку їх 25-літного подружа і бажають їм усего найлучшого. З сльозами в очах наші ювіляти дякують дочкам і усім гостям за милу для них несподіванку. За цим позасідали за столи і зачали заїдати смачну вечеру. При вечері пані Попіль (братова шановного ювілята) сказала дуже гарну промову. Другий за нею забрав слово пан М. Прицлявіцкий, від себе і від Української Православної Громади і вручує дарунок від згаданої громади. За ним виголошує пару слів пані А. Стець і вручує дарунок від Жіночого Товариства Донька України. За цим відчитано картки усіх гостей. Відчитувала пані Туранська. Тут скажу, що шановні ювілята зложили 10 долярів на дзвін і будучу дзвіницю. Також зазначу що наші ювіляти є членами нашої Укр. Прав. Громади, а їхні дочки належали до СУМК і до церковного хору.

Гості бавляться дальше. Віншували ювілятам многая літа, а потім пару українських пісень

А щоб це свято було ще величнійше, то Василь Ходак попросив гостей, чи би не зложили що на нашу пресу, на що гості радо згодилися. Зложили слідуючі особи

По 2 дол.: п. Валабан, п-во Ходак.

По 1 дол.: п-во Попіль (ювіляти), п-во Попіль, п-во Іванишин, п-во Фрейзер. . .

По 50 цт.: п-во Туранські, пані Самборська і син, пані А. Качан, пані А. Стець, пан М. Прицлявіский, п-во ЛаФамрва.

По 25 цт.: Панна Ольга Попіль

Разом $11.25, з цего $6.25 на У. Г., а $5.00 на Вістник.

Оден з гостей.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ.

(Брукебі, Саск.)

В неділю, 10 лютого ц. р., відбулася відправа в українській православній церкві св. Петра і Павла В цей день п-во Григорій і Докія Папіш хрестили свого сина Нестора Зенона. Хрестними родичами були: пані М. Залещук, п. Гр. Возняк, пані М. Яремій, п. П. Фенюк. Чину хрещення довершив тутешний парох о. І. Швець..

На Трох Святих, 12 лютого, родичі новонародженого запросили рідню, кумів, і сусідів до свого дому на приняття. Коли на цей день зійшлися гості, то вже стіл був заставлений смачними стравами.

При обіді вуйко, п. А. Ціпивник, впевнив гостей, що корінь глибокої релігійної української свідомости родичів вкоріниться в серце і душу новонародженого і побажав п-ву Папішам довгих, щасливих і веселих літ і щоб від свого синка дочекалися потіхи, а малому Несторові Зенонові побажав щастя, здоровля і многих літ

Після обіду говорили про всякі справи; між іншим п. П. Фенюк піддав думку про наші часописи і перевів збірку. Добровільні жертви зложили

По 2 дол.: п-во А. Ціпивник.

По 1 дол.: п-во П. Ціпивник, п-во Г. Папіш, п-во Д. Яремій, п-во Г. Возняк, п-во С. Томашевські, п-во П. Фенюк.

Разом 8 дол., з них призначено 4 дол. на Український Голос, а 4 дол. на Вістник.

Всім жертводавцям щира подяка, а маленький охрещений хай росте на славу Богові та родичам на потіху, а українському народові на користь.

Кум.

ІЛЛЯ ШКРУМЕДА.

(Посмертна згадка)

Дня 23 квітня, 1946 р. погиб в майні Стіп Рак, Онт., Ілля Шкрумеда, хлопець 28 років. Походить з Сірко, Ман., де фармерують його родичі. Покійний Ілля перебув в армії за морем три роки і пару місяців тому повернув до дому. Через короткий час пішов до роботи, де і скінчив своє життя.

Служба Божа і похорон відбувся в Сірко, Ман. в українській православній церкві при участи прот. о. Савчука з Винипегу і місцевого пароха. На похорон зібралося велике число людей та молоді, хлопці-вояки приятелі покійного, які несли домовину. Коли домовину опускали в яму, то оден з вояків п. Василь Настюк віддав послідний салют шістьма вистрілами з рушниці.

Після похорону родичі покійного запросили всіх до дому на парастас і обід. Підчас обіду забрав слово парох і Всеч. о. Савчук в справі жертви на Колеґію. Присутні радо жертвували замість вінка на могилу на прикрасу каплиці в Колеґії.:

По 1 дол.: Г. Шкрумеда, В. Чухта, В. Сокалюк, А. Мелешка, Невідомий вояк, Н. Ілюк, В. Біляч, І. Чоботар, І. Костиник. Н. Соколюк, В. Шкрумеда, Люба Шкрумеда, О. Соколюк.

По 50 цт.: А. Костинюк, М. Чоботар, Марія Шміт, І. Шкрумеда, Н. Костиник, В. Мельничук, Н. Чоботар, К. Мельничук, Н. Дубник.

По 35 цт.: Анна Ґушуляк.

По 25 цт.: М. Тихон, А. Маковська, П. Николюк, Г. Николюк, М. Мельничук, І. М. Чоботар, О. Ткачик, Н. Качуровський, Василина Мельничук.

По 10 цт.: І. Андрусяк, О. Пантилюк, М. Клим. — Разом 21. дол.

Щира подяка жертводавцям, а покійному Іллі Вічная память!

о. П. Г.

ГОСТИНА В П-ТВА ОСАТЕНКІВ.

(Вернон, Б. К.)

В неділю по Богослуженню, п-во Осатенки запросили своїх приятелів на обід. По смачнім обіді гості розпочали розмови на ріжні теми, а між іншим п. А. Щербак спімнув про збірку на українську пресу.

Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол.: А. Щербак, Н. Гуменюк, Ст. Кірстюк, І. Чижевський, Д. Пісецький.

По 1 дол.: М. Щербак, М. Гуменюк, К. Кірстюк.

По 50 цт.: пані Пісецька.

З того призначено $6.75 на Укр. Голос, а $6.75 на Вістник.

Жертводавцям щире спасибі!

Присутний.

ПИСАНКА.

ЗБІРКА о. Є. С. УЛЯНА.

БРЕНДОН, МАН

По 1 дол. П. Новосад, Л. Баринюк, І. Касюрак, К. Шевчук, В. Повшик, О. Петраш, М. Данькевич, С. Войнюк, пані Кухаришин, С. Хаданчук, і А. Хаданчук з Равнтвейт Ман

Дрібними 1 долар

ІСТ СЕЛКИРК, МАН

По 2 дол. Іван Корба

По 1 дол.: А. Сузанський, М. Савчук, М. Божиско, Г. Жила, Марія Коцюба, І. Шастків, Н. Сольник, С. Савчук.

ПАПЛАР ПАРК, МАН

По 1 дол.: І. Марко, В. Олеськів і Мих. Вусатий 25 цт.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман.

По 1 дол.: І. Звіздарик.

ЛЕДВИН, МАН.

По 1 дол.: П. Околіта, А. Стець, Ратинський.

Дрібними — 75 цт.

РЕЙНІ РИВЕР, ОНТ.

Загальна Збірка — 2 дол.

ЗБІРКА о. М. БОДНАРЧУКА.

ШИГО, САСК.

По 1 дол.: В. Березовський, Д. С. Думанський.

Дрібними — 6.42.

ТАФНЕЛ, САСК.

По 1 дол.: М. Ахтимійчук, пані Д. Ахтимійчук.

Дрібними — 1.85.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.

Загальна Збірка — 1.05.

ІНСІНГЕР, САСК.

Загальна Збірка — 1.40.

ЗБІРКА о. П. МЕЛЬНИЧУКА.

По 5 дол.: д-р . Верхомин, В. Панчишин, І. Тадра, Т. Татчин, П. Фіголь.

По 2 дол.: М. Байрак, д-р Н. Д. Голубіцький, Д. Данилюк, В. Іванців, П. Микитишин, А. Стрипатка.

По 1 дол.: С. Бакаланик, Н. Боднар, П. Будник, М. Гомола, В. Гривнак, Д. Галанка, Ф. Говда, Я. Давидюк, Н. Д. Демко, Настя Косс, С. Костик, Я. Ласичук, Н. Маланчук, Віра Мельничук, Н. Мельничук, С. Микитишин, І. Мудрий, д-р В. Оробко, Іванна Пуцентело, З. Паранич, С. Пасічник, І. Пельчук, І. Садовник, П. Скора, К. Сліпчук, Н. Спачинський, Д. С. Фербей, В. Челядин, Г. Челядин, Анна Чоботар, В. А. Чумер, Н. Юсипчук, Агафія Янишевська.

Дрібними — 3.95.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА.

ТЯЗІВ, САСК

По 1 дол. К. Гондзьола, В. Томчишин, Н. Дорошенко, Ю. Томчишин, Н. Ленюк, Д. Яреме.

Дрібними — $1.50

КАНОРА, САСК.

По 1 дол.: Р. Стратійчук, Г. Ф. Стратійчук, Ф. Свибінський, А. Ґусенко, пані Войчишин з Елфінстон, Ман., Д. Худяк.

Дрібними — 75 цт.

БЮКЕНЕН, САСК.

По 1 дол. Ст. Скорець.

Дрібними — 50 цт.

РАМА, САСК.

По 1 дол.: пан А. Скорець, Н. Гладій.

Дрібними — 3 дол.

ЗБІРКА о. П. ҐЛІЦЬКОГО.

ПЕМБІНА, Н. Д.

По 1 дол. Н. Кирилюк і Н. Клим 50 цт

Загальна збірка — $11.80

Вайта, Ман. — 7.50

Толстой — 6.65

Гардентон — 5.50

Сондави — [illegible]

Сеньків — 3.50

Роза — 3.10

Сірко — [illegible]

Арбакка — 2.00

ЗБІРКА о. Л. ДЯЧИНИ.

КЕЛГАРІ, АЛТА

По 5 дол.: К. Комарніцький.

По 2 дол.: Д. Ф. Кобильник

По 1 дол.: І. Петращук, М. Корчаба, Ю. Бзовий, А. Онищук, Н. Бурак, В. Слюсаренко, В. Бісюк, пані М. Моловниська, Ф. Путник.

Дрібними — 4.75.

МЮСІДОРА, АЛТА

По 1 дол.: М. Лещишин, М. О. Мандрусяк, Т. Ільков.

Дрібними — 5.25.

СЛАВА, АЛТА. (полуднева).

По 2 дол.: М. Пухкий.

По 1 дол.: П. Запарнюк, Андрій

Саковський, П. Тріска.
Дрібними — 55 цт.

СЛАВА (шинчна).
По 1 дол.: Г. Розка, І. Липка, М. Залеський, І. Кураш, О. Войтків.
Дрібними — 50 цт.

ТОПОРІВЦІ, АЛТА.
По 1 дол.: Д. [illegible]
Дрібними — 1.25.

ЗБІРКА о. Г. ВАСИЛІВА.
ВИЛИНГДОН, АЛТА
По 1 дол.: С. Д. Самоїл, Н. С. Шевчук, Т. Магера, В. Гордійчук, С. Т. Сорокан, Д. Стрипатка, С. Каланча, В. Лупул, Т. Козак, І. Сембалюк, В. Ропчан, Н. Мокрицин, М. Карбашевський, І. Федоряк, О. Гайдук.
Дрібними — 4.65.

СУЧАВА, АЛТА.
По 1 дол.: Н. Боханецький, Н. і родина Боханецькі, Г. Боханецький, В. Мосорончан, О. Боханецький, пані С. В. Чолак, Марія Паскар, С. Токарук, Параска Фрунчак.
Дрібними — 2.40.

НЕНО, АЛТА.
По 1 дол.: Н. Михальчук, Н. Рудько, В. Іванишко, Н. Мацюк, Н. Мацюк, С. Мацюк, Н. Т. Михальчук, Т. Михальчук.
Дрібними — 2.70.

АНДРЮ, АЛТА.
По 1 дол.: А. Мойсей, [illegible], В. Никифорук, І. Лопатка, В. Лакуста, Н. В. Олійник, Д. Норобець.
Дрібними — .70.

ГЕМЛИН, АЛТА.
По 1 дол.: С. Шевчук, О. [illegible], пані Марія Дар'я
Дрібними — 3.40.

ЛУЖАНИ, АЛТА.
По 75 цт., пані Юстина Веренька.
Загальна збірка — 95 цт.

НОРАЛ, АЛТА
(Зібрав Гео. О. Гордей)
Дрібними — 95 цт.
[illegible] Громад [illegible] 75 цт. М. [illegible]ський, І. Шевчук. Дрібними — 5.75

[illegible], АЛТА
(Зібрав А. Кочан)
По 1 дол.: С. Кушнір.
Дрібними — 3.40

[illegible]РАНГЕНД, АЛТА
(Зібрав Д. Кулик)
Загальна збірка — 4.25.

ЗБІРКА о. Ф. КЕРНИЦЬКОГО.
МАЛІАН, САСК.
[illegible]
Король, [illegible] Ольга Деркач, Марія Юрків, Марія [illegible], Стефанія [illegible], [illegible] Катерина [illegible] А. [illegible], Н. Маліневський, Е. Кондра, А. Гуляк, д-ка М. Керницька (Норктон), І. Снятинський, С. Маковський, С. Маліневський, А. [illegible], В. Ойстрик, [illegible], Евген Б. Ягольн[illegible], [illegible] Ягольницький, Ксеня [illegible], [illegible]тинський, пані Путерія, [illegible] Ясінко, І. Маковський, М. К[illegible], К. Гуляк, Л. Ковалишин, Ю. Ягольницький, В. Юрків, П. Хал[illegible] (Лонвел), п-па Юліа Стефанюк, І. Гуляк, Я. Ортинський, А. Маковський, М. Кондра, Д. Юрків, О. Е. Пацеряюк, Я. Горчинський, О. Кондра, І. С. Маковський, А. П. Ягольницький, Т. Король, Я. М. Ремен-
да, Е. Снятинський.
Дрібними — 10.60

НОРКТОН, САСК.
По 1 дол.: п-во А. Попович, С. В. Перларовський, Марія Горбач, Ідемчук, Т. Курулюк, К. Бартник, Г. Іванюк, Д. Смукович, М. Ахтемійчук, О. Ленько (Делвст), Ю. Кобець, пані Кушнірук, пані Остапчук, пані Крижанівець, пані Влайчук, С. Гулька.
Дрібними — 16.93

ЛОНВЕЛ, САСК.
По 1 дол.: О. Ленько, Н. Копельчук, пані Г. Король, В. П. Іляк, Д. Цимбалістий, пані Стеф. Хоходяк.
Дрібними — 2.10

МАЛІНСЬКА (коло Кляори)
По 2 дол.: О. Данильчук, О. Лених
По 1 дол.: Ф. Шапка, В. Матійчук, [illegible], Н. Віцько, М. Горецький, [illegible] Горецький, І. Ма[illegible], О. Лених, Н. Демчук
Дрібними — 25 цт.

[illegible]РОКСТОН, САСК.
[illegible]
Дрібними — 25

ГОРЛИН, САСК.
По 5 дол.: І. Левчук
[illegible]
Дрібними — 9.82

ЗБІРКА о. К. ЖЕЛИШКЕВИЧА.
ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
По 5 дол.: Ф. Голуб
По 2 дол.: М. Дах
[illegible] Ф. Пазюк, І. Дігнерис, [illegible]
Дрібними — 4.60

САСКАТУН, САСК.
[illegible]

[illegible]МУН, САСК.
[illegible]
Дрібними — 5.30

СЕМБОРГ, САСК.
По 1 дол.: І. Л[illegible], М. Петра[illegible], В. [illegible], Г. Ковал[illegible]
[illegible]

[illegible] САСК
[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глинського
ЧЕРВЕНЬ
23. Неділя — Сол[illegible]
30. Неділя — Сеньків
Адреса [illegible] Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т.-А. Горбая.
ЧЕРВЕНЬ:
23. Неділя — Гілберт Плейнс
30. Неділя — Роблин-місто
Почт. скринька 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЧЕРВЕНЬ:
23. Неділя — Овкборн
30. Неділя — Росборн (місто).
ЛИПЕНЬ
7 Нед. Різдво Івана Хрест. — Сенді Лейк (Отворення нової церкви).
12 Пятниця, Св. Петра і Павла — Січ (Празник)
14. Неділя — Мелзі.
21. Неділя — Овкборн (Празник)
28. Неділя — Вільна.
Адреса — Box 46, Овкборн, Ман.
Тел. 13—4 Шол Лейк Ексченж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЧЕРВЕНЬ:
23. Неділя — Роркток
30. Неділя — Косів
Адреса: Box 778 — Дауфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Семишина.
ЧЕРВЕНЬ
23. Неділя — Ельк Пойнт
30. Неділя — Тірінг.
ЛИПЕНЬ
7 Неділя Івана Хрестителя — Ел Мелоу (храм)
12 Пятниця Петра і Павла — [illegible]
14 Неділя — Спеден
21. Неділя — Смокі Лейк
Адреса Box 67 Гленлон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука
о. Д. Ф. Стратійчука.
[illegible] Неділя — Кляора
ЛИПЕНЬ
7 Неділя С[illegible] Хрестителя — [illegible] (храм)
12 Пятниця, Св. Петра і Павла — [illegible]
14. Неділя — Вимер
21. Неділя — [illegible]
Box 425 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЧЕРВЕНЬ
23 Неділя — [illegible]
30 Неділя — [illegible]
ЛИПЕНЬ
7 Неділя Р. Ів. Хр. — Сучава — (храм)
12 Ап. Петра і Павла — Андрю — (храм)
14 Неділя — [illegible]
21 Неділя — Вилингдон
28 Неділя — [illegible]
Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. [illegible]
ЧЕРВЕНЬ
[illegible] Неділя — Портедж ля Прейрі
[illegible] Неділя — [illegible]фрост
Адреса: 105 Парк Стріт
[illegible] Саттер моста)
Нове число телефону 25 084
Виннипег

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика
ЧЕРВЕНЬ
23 Неділя — Кловерн[illegible]
[illegible] Вечірня 6 год. веч.
30 Неділя — Редлей, 10 год. рано
[illegible] — Вечірня, 7 год. веч.
[illegible] після Служби Божої і Вечірні по всіх громадах.
Редлей, Алта, Box 62, Тел. 10.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
ЧЕРВЕНЬ
16 Н 3 Неділя [illegible] Всіх Святих
17 П 4 Митрофана патр. Царгор.
18 В 5 Блаж. Константина мит. К.
19 С 6 Преп. [illegible]
20 Ч 7 Муч. Теод[illegible] Анкирського
21 П 8 Ефрема патр. Антіох.
22 С 9 Кирила арх. Александ.
23 Н 10 Нед. 2 Преп. Сильвана [illegible]
24 П 11 Ап. Вар[illegible]
25 В 12 Преп. О[illegible] Великого
26 С 13 Муч. Акил[illegible] преп. Анни
27 Ч 14 Смерть [illegible]
28 П 15 Прор. Амос[illegible]
29 С 16 Преп. Тихон[illegible] Луховського
30 Н 17 Нед. 3 Муч. Мануїла
ЛИПЕНЬ
1 П 18 Преп. [illegible] Печерського
2 В 19 Ап. [illegible] Голод
3 С 20 Памят[illegible]
4 Ч 21 Муч. [illegible]
5 П 22 Свящ[illegible]
6 С 23 Муч. [illegible]
7 В 24 Нед. 4 Різдво Івана Хрест.
8 П 25 Преп. [illegible]
9 В 26 Преп. [illegible]
10 С 27 Преп. [illegible]
11 Ч 28 [illegible] Гермогена
12 П 29 Св. Апостолів Петра і Павла
13 С 30 Собор 12-ти Апостолів
14 Н 1 Нед. 5 [illegible]
15 П 2 Полож[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини
ЧЕРВЕНЬ
23 Неділя [illegible]
30 Неділя — М[illegible]
Адреса Box [illegible] Сask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЧЕРВЕНЬ
23. Неділя — [illegible] Мейбрідж
30. Неділя — [illegible]
ЛИПЕНЬ
7 Неділя С[illegible] — Ервуд (храм)
12 Пятниця Св. [illegible] Павла — Спан Плейн (храм)
14 Неділя — [illegible] Арран
21 Неділя [illegible] Тербен [illegible]
СЕРПЕНЬ
2 Пятниця [illegible] Ривер
4 Неділя — [illegible]
11 Неділя — Ше[illegible]
18 Неділя — [illegible] Кобзар
19 Понеділок [illegible] Ривер (храм)
25 Неділя — Гле[illegible]
28 Середа [illegible] — Мейбрідж (храм)
Адреса Box 121 Арран Сask.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЧЕРВЕНЬ
23 Неділя — М[illegible]
30 Неділя — Мелон Лейк
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Гефорт (храм) — (храм)
12 Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Глесвин (храм)
14. Неділя — Крайдор (храм)
21. Неділя — Витків
Адреса: Box 51 Гефорд, Сask.

Устав Церковний.
ЧЕРВЕНЬ
23 Нед. 2 Го[illegible] 1 УЄ 2 Літ. Ап. Римлян 2: 10—16. Єван. Матея 4: 18—23
30 Нед. 3 Голос 2, УЄ 3, Літ. Ап. Рим. 5: 1—10. Єван. Мат. 6: 22—33
ЛИПЕНЬ
7 Нед. 4 Різдво Ів. Хрест. Голос 3, УЄ 4 Літ. Ап. Римлян 13: 11—14: 1—4 Єван. Луки 1: 5—25, 57—76, 80
12 Петра і Павла УЄ Івана 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 21—33; 12: 1—9 Єван. Матея 16: 13—19
14 Нед. 5. Голос 4 УЄ 5, Літ. Ап. Рим. 10: 1—10. Єван. Матея 8: 28—34 і 9: 1

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JULY 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1946. ЧИСЛО (577) 13

Yurkiwsky Rev. M.
261 Bloor Street E.
Apr. 1950

ДЕВЯТИЙ СОБОР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає ДЕВЯТИЙ СОБОР цеї Церкви, який відбудеться в днях 28, 29 і 30 липня, 1946, в місті Саскатуні, Саск. **Наради Собору відбудуться в салі Інституту ім. Петра Могили.**

Згідно з точкою 7 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвящений Архиєпископ Іоанн Теодорович і духівництво, делегати від поодиноких громад, місій і парафій*), члени Консисторії, члени Головного Уряду Братства, члени дієцезіяльної Контрольної Комісії та члени Церковної Судової Комісії.

Всі делегати на Собор мусять бути в Саскатуні вже в неділю рано, 28 липня, й бути присутними на Архиерейській Службі Божій, яку відслужить преосвящений Архиєпископ о. Іоанн в асисті призначених для того священиків. Делегати мусять бути присутні на всіх нарадах Собору від його початку до закінчення.

На кошти подорожі делегатів на Собор буде зроблений розмет так, як це було зроблено в злуці з двома попередними Соборами. Розмет буде зроблений тільки на кошти подорожі, тобто на кошти залізничих білетів та евентуально на кошти їзди автом, а не також на кошти харчів та помешкання.

Крім коштів подорожі делегатів на Собор, що їх громади оплачують самі, в злуці з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада повинна зложити від себе добровільну жертву, висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи своєму делегатови, щоби зложив її на Соборі.

На правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосованню й т. п., — мають право лише повноправні делегати та взагалі правні учасники Собору, одначе присутними на Соборі можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді. На Соборі буде обговорено багато важних питань, отже вірні Церкви повинні взяти як найчисельнішу участь в Соборі, як гості.

*) Кожна громада, місія й парафія має право висилати одного делегата на кожних 25 дійсних її членів, або більшу половину того. Це значить, що громада, яка числить 37 членів, або менше — має право висилати на Собор одного (1) делегата. Громада, що числить від 38 до 62 членів має право вислати на Собор двох (2) делегатів. Громада, що числить від 63 до 87 членів, має право вислати трох (3) делегатів. Громада, що числить від 88 до 112 членів, може висилати чотирох (4) делегатів і т. д.

З огляду на те, що всі священики є зобовязані бути присутними на Соборі від початку до кінця, **в неділю 28 липня Богослужень по парафіях не буде.**

Загальну програму Собору подається понизше, а подрібний зміст і порядок нарад Собору буде проголошений на першій сесії Собору.

Загальна Програма Собору.

1. Архиерейська Служба Божа, в неділю 28-го липня в 9-ій годині рано, в місцевій українській православній церкві.
2. Реєстрація делегатів Собору, провірення їх повновластей та видання їм легітимацій.
3. Вибір президії і покликання секретарів Собору
4. Вибір ріжних комісій
5. Владича промова Впреосв. Архиєпископа о. Іоанна
6. Звіт з морального та матеріяльного стану Церкви
7. Справа Колегії св. Андрея в Винипегу
8. Справа Ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви.
9. Справа священичого пенсійного фонду.
10. Промови.
11. Звіти комісій.
12. Звіти парафій.
13. Інші чергові справи.
14. Проекти змін і доповнення Статута.
15. Вибір членів Консисторії та інших урядників і комісій.
16. Принятгя резолюцій.

Дано в Винипегу, Ман., дня 15 червня, 1946.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:

Прот. С. В. Савчук, голова.
Прот. В. Кудрик, заст. голови.
Свящ. І. Дмитрів, секретар.
Мир. Стечишин, заст. секретаря.
Йосиф Богоніс, касієр

СХОВОК ЗБРОЇ В ПАЛЕСТИНІ.

Британське військо знайшло недавно в Палестині сховок зброї на північнім березі Мертвого моря. Там була фабрика хемікалій. Британці перешукували околицю цаль за цалем, поки знайшли сховок, в якім було 19 пістолів, сім менших машинових крісів та ще багато амуніції. Управитель фабрики, Сімха Свердлов противився пошукуванням кажучи, що через те фабрика тратить 4000 дол. денно. Коли ж зброю знайшли, то Свердлова арештували і 16 жидів, що в фабриці працювали.

40-МІЛЬЙОНОВИЙ РАБУНОК.

Після того, як Японці піддалися, на острові Яві почалося рабовання золота і всяких дорогоцінностей. Тепер арештували 11 осіб, а між ними жінку, як властительку, чи співвластительку нарабованого. Її бувший чоловік, японський офіцер, що провадив рабунок. Вістка каже, що жінка звесь Карія Волф, отже знакоме імя. Зрабоване є тепер в руках британських і голяндських агентів.

ЗГИНУЛО В ГОТЕЛИ СІМОХ.

В Далас, Тексас в готели вставляли телівню, причім наступила експльозія, в якій згинуло сім осіб а шкоди було на кількасот тисяч.

ЗНОВ ДАРЕМНІ НАРАДИ.

Десять днів провадилися в Парижу наради Великої Чвірки і вістка з 26 червня каже, що нема надії, щоби з тих нарад щось вийшло. Тяжко вирішити справу Триесту, Додеканських островів, французько-італійської границі, але велика незгода є в тім, як розуміти такі слова, як свобода, демократія і незалежність. Толковання тих понять рішає про лад, якого хто хоче.

КОМУНІСТИЧНИЙ РОЗ ДІСТАВ ШІСТ ЛІТ.

В Монтреалі 20-го червня засудили комуністичного посла Роза на 6 літ тюрми за те, що як шпіон, передавав вісти Росії. Роз має тепер 38 літ. На суді він стояв при тім, що він нічого не винен. На те суддя пригадав, що Роз приїхав з Польщі убогим, тут здобув поважне становище і в відплату за те зраджував цю країну. На суді Роза були свідки, що відмовилися свідчити, а то Лунен, Герсон, Едамс і Найтінгейл, кажучи, що це може їм пошкодити, коли їх за таке ж будуть судити, отже суддя дав їм по три місяці кари. А Войкіна, що вже перше засуджена на 2 і пів року, тепер за мовчанку дістала ще 6 місяців.

КОРАБЛІ КОЛО ТРИЕСТУ.

Росія старається всіми силами, щоби Триест віддати Югославії, а це те саме, що Росії. Знов же Велика Британія і Зединені Держави є проти того. Отже Британія вже поставила свої воєнні кораблі оподалік Триесту, а американські вже також туди в дорозі. Є чутки, що большевики готовляться напасти з Югославії на Тріест і забрати.

СВЯТКУВАЛИ 1-го ТРАВНЯ.

Агенція УНА в Ню Йорку подала таку новинку: італійські жиди внесли скаргу на українців до аліянтської контрольної комісії, що коли на 1-го травня (мая) жиди йшли походом, чи що, то українці з армії Власова напали на них, здерли червоний прапор і почали бійку. Жиди подали ряд свідків, які це бачили, між якими є кілька еспанських „лоялістів" (большевиків). Жиди домагаються, щоби українських „фашистів" покарати. Тут для нас одно питання: Чому жиди вяжуться з большевицьким червоним прапором? Чи не досить їм свого прапора?..

УРОЖАЙ БУДЕ СЕРЕДНИЙ.

Після дощів, що недавно були в західній Канаді, збіже остілько поправилось, що сподіються середного, чи пересічного врожаю надходячих жнив.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ:

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна відбудуться цього року в такім порядку:
21 липня, неділя—Вест Фт. Виллям, Онт.
28 липня, неділя—Саскатун, (Собор).
4. серпня, неділя—Винипеґ, в церкві св. Михаїла.
11 серпня, неділя—Шортдейл, Ман.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декляраці будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄҐІЇ.

Попередно оголошено	**$77,797.42**
Винипег, Ман.	
Українське Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської при церкві св. Михаїла на умеблювання кімнати	129.50
Саскатун, Саск.	
Іван Богдан і Анна Панчуки, що якще вдало повернулися з-за моря (давніше п. Богдан вже жертвував 25.00)	75.00
Канора, Саск.	
Збірка у Стратійчука на похороні бл. п. Василя Скабінського	10.45
Сенді Лейк, Ман.	
Григорій Попюта (давніше дав 50.00)	7.00
Гемилтон, Онт.	
Н. Синдовецький	2.00
Разом	**$78,021.37**

СПРАВКА: В останім числі було оголошено, що Мих. Дрозь з Кирклейк Лейк, Онт. жертвував на умеблювання кімнати Колеґії $100.00. Мало бути: **Українська Греко-Православна Громада св. Михаїла в Кирклейк Лейк, Онт., зложила $130.00 на умеблювання кімнати.**

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Культура — Релігія — Держава.

Дієта, добра поживa, молоко і здорова вода, задоволяють чоловіка, дають здоровля, родять важні щасливі думки, які ведуть до щастя — це культура.

Роздумування, розуміє і добре бажання для добра нашого і ближніх, моральне плянування життя нашого — це основна релігія.

Достатки, сила фізична, право і організація великого числа людей однодумців даного континенту з ідеєю добросусідності і морального взаїмного співжиття — творять державу.

Добрі провідні люде є культурні, релігійні і державні, бо мають кваліфікації дуже потрібні в провод.

Оттаких людей треба тепер ВІСТНИКові — отже хто культурний, релігійний і державний, шліть пятьрічних передплату.

А. Е. Білінський.

ПЯТЬ РІЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ „ВІСТНИКА".

Н. Мороз	Роблин, Ман.
І. Масний	Тофилд, Саск.
Н. Цюра	Саскатун, Саск.
Семен К. Самоіл	Веґревил, Алта
К. Корпак	Розборн, Ман.
Іван Пастух	Гетерк, Минесота
Ф. Кархут	Кемроз, Алта
П. Слука	Кисилиг, Ман.
Ф. Мужитовський	Овиборо, Ман.
Іван Романко	Торонто, Онт.
Кость Трофименко	Вроекстон, Саск.
Ілія Тлаpa	Едмонтон, Алта
Мих. Коваль	Девінгтон, Б. К.
Ю. Батюк	Форт Фрисес, Онт.
І. Богайчук	Іннисфри, Алта
Ю. Воронюк	Паркервю, Саск.
Мих. Житинський	Монтреал, Кве.
Іван Козак — Сматс, Саск.	

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXX

„Богогласники" і Василіяни.

Вже згадувалось, що в „Богогласниках" з 1790, 1805 і 1825 р. було три пісни в честь Йосафата, з тих дві польські, а одна мовою церковною. Це показує, що ті пісні були ділом польської політики. Коли Йосафат „руский" святий, то чому в книжці призначений для униятів українців давати дві пісні польські? Чи взагалі давати пісні польські і латинські? Чи міг давати їх українець, хочби й униат?

„Богогласник" друкували почаївські Василіяни, що назверх були униятами, але душа була в них польська. Василіянський чин від початку унії опинився в польських руках і провідні становища в василіянських монастирях мали дійсні поляки.

Так уніяти Василіяни і до наших часів лишилися представникама польської та римської політики між українцями.

Коли заглянемо до пізнішого „Богогласника", надрукованого у Львові 1886 року, що є передруком давного „Богогласника", то бачимо, що тут вже нема пісень польських (було їх в даним 33) ні латинських (було 3), **але нема також пісні в честь Йосафата написаної церковною мовою.** Хоч є пісні і мало відомим святим, як Іпі, Пантелеимону, Космі і Даміяну. А про Йосафата нема і згадки. Видно, що в тих часах греко-католики не вважали Йосафата гідним спомину. Доперва багато пізніше в Церковних Піснях жовківських Василіян бачимо знов дві пісні Йосафатови („До Йосафата аинн" і „О Йосафате"). Все те показує, що коли б не натиск польської та римської політики, то самі українці вважали би Йосафата тим, чим він дійсно був — гонителем і мучителем.

Рим проголосив Йосафата „спеціяльним заступником Польщі". Поляки мають його в своїх Богослуженнях. От в „літаній пельґжимскій" співають: „Сьвенти Юзефаце, опекуне Русі, мудль се за нами" (Нива, 1928, ч. 7). Певно річ, що Йосафат є опікуном тої Руси, що має бути вічно власністю Польщі. Тут „опікун", це тесаме, що „польський губернатор на Руси". Він має дбати, щоби Польща Руси не втратила, щоби Русь не вимотилася. Іншого розуміння тут не може бути.

Що говорить Униятська Історія.

Унія не лишиюх наситься над українцями. Правда, оборонці Польщі кажуть, що „До унії (поляки) нікого не нагнали, а коли були надужиття, **то допускались їх уніяти і неуніяти між собою** (!) без жадного впливу ряду (уряду) польського." („Історія Унії Церковної на Руси", Львів 1896, ст. 25). Та це треба так розуміти: Польща приготовляла всяких Кунцевичів, а ті вже самі виконували всякі надужиття". Це ж і було „Лупили Русина на Русіна".

Але в виданій „Історії Унії Церковної" читаємо і таке: „Однак переслідування релігійного зі сторони власти державної не знає зовсім історія Польщі" (ст. 25). Це вже очайдушна неправда, бо Історія Польщі дає купу матеріялу про те, як Польща православних переслідувала, а що для нас найважніше, так те, що говорить нам Історія України про тавпиi... польські переслідування. А нелюдні, що діялися на очах нинішнього покоління, кличуть до неба о пімсту.

Балачки, що унія принесла українцям правдиву віру, що піднесла українців культурно і релігійно, що завела гарний лад в Церкві, що наблизила українців до „культурного Заходу" — все те голословна брехлива балачка польських і римських політиків. Бо надалі унія принесла українцям безбожність, пониження, темноту і насильство. Гляньмо на події, як їх подае таки католицька історія.

Грудня 23, 1595 р. підписано в Римі підданство папі (унію), а вже 1596 почали унію **заводити.** І голосили, що унія принесе українцям великe щастя.

В 1720 р., отже 125 літ по підписанню унії, униятський митрополит, Лев Кишка (1668—1728), скликав до Замостя собор чи синод. (Там рішено, що в церкві не треба Іконостасів). Отже послухаймо, що про той Замойський Собор пише католицька **„Історія Унії Церковної на Руси в 300-ті роковини Унії Берестейської",** Львів 1896:

„Занявся синод замойський також **піднесенням духовенства** руского. Реформу Василиян введено також до трох епископств, що недавно приступили до унії. Дальше подумано також про **духовенство** сьвіцке, що найбільше потребувало поправи і просвіти. Було лише два семинарі для образования сьвящеників сьвіцких, один у Львові, другий у Вильні. В цих семинарах було місце лише на дуже мале число питомців, **найчастіше учились молодці і приготовували до стану духовного лише практично у своїх батьків.** Синод взиває епископів до засновування у себе семинарів для сьвіцких сьвящеників". (Ст. 24).

„З наведеного бачимо, що за 125 літ униятська Церква не тільки що не піднеслася, але прийшла до такого занепаду, **що церковний провід не дбав навіть про виховання нових священиків.** І Церква мусіла ратувати себе так, що сам батько священик підготовляв сина на священика „лише практично", себто вчив, як правити Богослуження, хрестити, вінчати. А ніякої ширшої освіти такий священик вже не мав. Поза церквою такий священик був несвідомим чоловіком.

Та послухаймо, що було по Замойськім Соборі:

„Духовеньство сьвіцке руске **лишилось в давнім неуцтві і пониженню.** Причинилися до цего значно Василиянe, хотячи достоінства епископські виключно заховати для себе, не дбали про образоване сьвящеників сьвіцких і соблазняючи (!) з ними нераз вели спори. Не дбало про поліпшенє долі сьвящеників руских також тодішнє духовенство польске; вмісто бачити в них братів, вважало їх чимсь низшим від себе. Вкінци і ряд (уряд) польский через довгі часи зівсім нічого не предпринял для піднесеня духовенства руского. Доперва на славнім соймі чотиролітнім (1788—1792), що порішив конституцію 3-го мая (1791 р.), порішено засновувати в кождім епископстві семинар, **взято в законну опіку низше духовенство руске.** Нажаль було вже запізно — вороги Польщі не дали доспіти спасенному ділови" (Тамже, ст. 24).

Що нам показує наведене? Показує, що як було доси, так було і дальше: Василияне мали в руках всю церковну власть, однакож про Церкву не дбали. Їм ходило лише про власні користи — не лише що не дбали про виховання нових униятських священиків, але ще з тими, що були, ведуть „соблазняючі" (згіршаючі) спори, очевидно для більшого їх пониження. Отже і по Соборі униятське духовенство лишаєсь **„в давнім неуцтві і пониженю".**

І польські духовні дивляться на униятських священиків зневажливо. І польський уряд про униятське духовенство не дбає. Чи можна собі щось ще гірше уявити?

Доперва на **Чотиролітнім Соймі „взято в опіку низше духовенство руске"...**

До часу Чотиролітного Сойму „руске духовенство" (униятське) було позбавлене „законної опіки, як бувають позбавлені злочинці „виняті з під права". Такого злочинця вільно кождому чоловікови вбити, а коли вбе, то ще і похвалу дістане. В такім положенню знаходилось в Польщі і „руске духовенство". Польський шляхтич міг униятському священикови заподіяти найбільшу кривду і польський уряд не ставав в обороні покривдженого. Таке щастя принесла унія!

Та що спонукало 4-літний сойм до „спасенного діла"? Може згадка про Бога? Може папа? Може сором перед людьми? Ні! До того спонукав **Перший Розбір Польщі,** отже передсмертні судороги польської держави.

А Польщу розбирали перший раз 1772 року (другі два розбори були 1793 і 1795 р.). Тоді трохи розібрали, а решту ще лишили. Все ж поляки бачили до чого йде, почали дещо думати, і 16 літ по першім розборі повстае той 4-літний сойм (1788-1792), що почав заводити реформи і встановив конституцію (3 мая, 1791 р.), яка признавала толеранцію других вір.

Так від підписання унії 1595 р. до 4-літнього сойму маємо 193 роки, а до Конституції 3-го мая 196 літ (майже 200 літ) — отже аж по 200-літній униятській недолі та неволи мало засвітити униятам трошка сонця.

Та не диво. Коли Польща стояла над пропастею, то поляки готові були поставити в Конституцію навіть Десять Заповідей Божих, коби лише Польщу вратувати. А вратували би — то знов робили би, як колись. Але вже не вратували.

Ось така історія тої Унії, що для неї працював Йосафат і про яку нині римські політики висловлюються з найбільшими похвалами.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР ЛІСІВ.

На півночі **Манітоби** шаліє в лісах великий пожар вже тиждень (26 червня) і ще може довше шаліти, коли не буде там дощу. Коло Снов Лейку, 60 миль на північ від Ди Па, 100 людей стараються вогонь зупинити. Багато трачок не буде мати що робити. Також в Онтеріо, на схід від Порт Артур, за тиждень вигоріло 5,000 акрів ліса й вогонь дальше посуваєсь. В інших околицях Онтеріо дощі вогонь зупиняють.

БРАЗИЛІЯ ПРОТИ КОМУНІЗМУ.

В Бразилії стараються ввести закон, що партія, **якій приказує хтось з заграниці,** є незаконною. Цей закон досягав би головню комуністів.

ВИСИЛАЮТЬ З МАДЯРЩИНИ.

При кінці минулого січня большевики забрали з Мадярщини „дезертирів", а між **забраними була половина українців.**

НАШІ АДРЕСИ·

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

I.

Правила в природі.

Наше тіло є частиною Божого світа. А світ має свої закони і правила, яких ніхто не може змінити. От тіло — є закон, що мусимо віддихати. Цього ми змінити не можемо. Бо коли б віддихати перестали, то перестали б жити.

Подібно і людська культура має закони і правила, які треба знати і яких не можна легковажити. От є закон, що люде повинні розумно і примірно в людях поводитися. Це великий закон і велика справа. Хто ж той закон злегковажить, то перестане бути культурним чоловіком.

Та кілько нині тих, що цей закон легковажать! А з ним і себе зневажають.

Українські хлопці і дівчата — розуміймо це і поводімось гідно. І не тілько при других, але всюди. Всюди є свідки: є Бог, є ми самі. Подумаймо про це.

Запорожець

II.

Темнота всьому шкодить.

Тримайте рослину довгий час в темноті, а почне нидіти і загине. Гарно росте і розвивається лише те, що на сонці.

Є також світло розуму. Хто без того світла виростає, то його духова сторона нидіє. Без такого світла виростають „темні", несвідомі люде.

Отже треба дбати, щоби молоді мали кругом себе багато того розумового світла — щоби слухали розумних бесід, щоби діставали добру науку і пораду, щоби бачили гарні примірі, щоби вчилися і читали розумні, моральні книжки і газети.

Тоді з них будуть „видючі", розумні і чесні люде.

С.У.Н.

В Старім Краю, а тут.

Оповідають, що в Старім Краю українська дівчина не віддалася, доки не вміла всеї роботи, яку мусить вміти кожда господиня і мама дітей. Мусіла вміти прясти, шити, хліб печи, страву варити, город садити, на полі робити, що треба, садити квочки, хату білити, та ще що. Це було приготовання на господиню.

І тут треба би чогось подібного, але тут треба би чогось більше. Тої науки, що школа дає, замало, і вона деколи цілком не придається. Тут треба такої школи, чи такої науки вдома, або в органiзаціях, щоби вчила, як дівчата мають поводитися, а як ні; як повинні би вбиратися, а як ні; як мають говорити, а як ні, чим можуть захоплюватися, а що обминати.

Треба би їх навчити, які небезпеки є перед дівчиною; які можуть бути помилки; які добрі прикмети треба плекати, які чесноти зберігати; як приготовлятися на гідних господинь і розумних матерей.

Це важні справи і вони якраз до жіночого роду належать. Але про такі справи дуже мало хто думає і мало говорить. Але коли б почали люде думати і говорити, то і робота в тім напрямі почалась би. А її дуже треба.

Ж.

ПОМЕР КАЛІНІН.

Червня 3-го Москва оголосила, що помер Михайло Калінін, бувший президент Росії, в 70 р. життя. Його місце заняв Николай М. Шверник.

ЧОМУ ЛЮДИ НЕ ЗНАЮТЬ ЧАСУ СМЕРТИ.

З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ.

Було це тоді, коли люде наперед знали, коли мають вмирати. Але від того не було людям добра.

А ходив тоді по світі Христос з дванадцятьма своїми апостолами.

Йдуть вони через одно село, а чоловік плете пліт, але так недбало, що аж не хочеться дивитись. І чоловік ще не старий, сильний.

— Чому ти так недбало плетеш? — питає Христос, — адже ж маєш з чого гарний пліт виплести.

Подивився чоловік та:

— Е, мені і того досить, бо я незадовго маю вмерти. Вистарчить! А другі нехай собі плетуть, коли схочуть.

Прийшли до другого села і бачать, що чоловік хату будує — та з чого? З ліщини та черемшини. Воно і на хату не походе, а на буду.

— Що ти чоловіче робиш? — питає Христос.

— Хату будую — відповідає чоловік.

— Хіба ж це хата?

— Е, тепер літо, то буде досить.

— А може лучшого дерева на хату не маєш?

— Маю — відповідає чоловік — але пощо мені грубе дерево рубати, коли я отсе до коліна переломлю.

— Але ж зима прийде.

— Зима? Що мені зима, коли я ще до зими маю вмерти.

— Так другим хата зостанеться.

— Е, що мені другі! Коли хочуть, нехай собі будують.

Пішов Христос з апостолами дальше і прийшли до ліса. Аж бачать — ліс горить. А на краю ліса старий чоловік.

— Хто це ліс запалив? — питає чоловіка Христос.

— Та я — відповів чоловік.

— А то нащо?

— Воду грію. Ось бачите горнець з водою!

— То хіба не шкода тобі ліса, чоловіче? — говорить Христос.

— А чого я маю його жалувати, коли я завтра маю вмерти.

— Нехай другим буде.

— Е, що мені другі! — відповідає чоловік — коли мені його не треба.

Пішов Христос дальше і говорить апостолам:

— Бачите, як воно зле, що люде знають, коли мають вмерти. Вони ще живуть, а вже стають лінивими і недбалими. Отже від тепер люде вже не будуть знати часу своєї смерти.

— А чи тоді красше буде? — питають апостоли.

— Буде красше — каже Христос — бо тоді чоловік буде надіятись, що ще довше, і ще довше, і ще довше буде жити. І столітний старець скаже тоді: А може я ще таки трохи проживу! І тоді чоловік буде бачити і зрозуміє, що його життя остілько вартніше, оскілько він більше чого доброго зробив. Щож до того, що ліс палив, то я його вже продовжу.

Це вже було другого літа, коли знов йде Христос з апостолами коло того спаленого ліса. І бачать вони, що той же старий чоловік щось робить.

— А що ви дідусю робите? — питає Христос.

— Ліс саджу — відповідає чоловік. А в лісі розведу сад, пасіку буду мати.

(Продовження на стор. 5-ій)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ГРОМАДСЬКА СВІДОМІСТЬ.

Говорить приказка: „Хто в світі не бував, той дива не видав". Себто, що небувалий не знає того, що бувалий.

Між українськими імігрантами, що приїздили до Канади, при громадській роботі ставали тут напереді завсігди ті, що в старім краю більше де бували і більше чого чували та видали.

Оден був трошки більше в школі; другий був Січовиком; третій працював в кооперативі; четвертий співав в хорі; пятий бував по вічах та інших зібраннях — всі такі люди були вже ознакомлені з тим світом, що є поза їх вузким родинним подвірям, отже знали більше від тих, що цілком нігде не бували. Вони дивилися на світ ширше; в них було більше відваги і вмілости, тай більше охоти братися до громадського діла.

Отже бувалість, це наука. Лише бувалістю виховуються свідоміші люде.

В Старім Краю колись ширших громадських зібрань було дуже мало мало віч, мало зїздів. Тай на тих, що були, участь загалу була дуже мала. А хто на них не бував, той не бачив і не чув нічого нового, отже не вчився і на свідомійшого громадянина не виховувався. Його свідомість не виходила поза його подвіря і поза його село.

Не те в Канаді. Хоч число українців тут мале в порівнанню з числом за морем, однакож кілько тут було доси віч, відчитів, концертів, святковань, зїздів і це виховувало і виховує загал. Чоловік що більше разів був на таких зібранних, ріжниться від того, що ніколи на таких зібраннях не був. Але цих послідних стає тут щораз менше. Бо навіть жінки тут мають вже свої зїзди; має їх молодь. А колись про таке і думки не було. І ніхто був би не повірив, що колись таке буде.

Люде владжують громадські зібрання для певних важних цілей — щоби порадитись, щоби чогось важного довідатися, щоби з якоюсь справою познакомитися, щоби чогось навчитися, щоби спільно виконувати якусь народну працю. І менше свідомий чоловік може лише на таких зібраннях навчитися по громадськи думати і розуміти вагу громадських справ.

— · —

Таким великим народним зібранням буде невдовзі Собор Української Православної Церкви, що відбудесь 28, 29 і 30 липня в Саскатуні.

Від послідного Собору, що був 1940 року, назбиралось доси багато справ які на Соборі треба буде обговорювати і багато чого треба буде рішати. А послідні світові події причинили тих справ ще більше. Собор мусить присвятити кількось уваги і дальшим, справам, заморським, де є наші брати, де є наш нарід, де є наша Церква — і де є вороги нашого народу і нашої Церкви.

Тай тутешні справи потребують широкого обміркування і налагодження.

На Соборі будуть делегати від громад — вони мають бути. Однакож будуть і гості — і повинно бути їх якнайбільше. Церковна справа, це справа всіх вірних Церкви. І кождий щирий гість понесе з Собору багато відомостей, багато нових думок, багато досвіду, що придасться йому і в його родиннім, і громадськім життю. Він буде знати більше від того, що на Соборі не був. А це якраз важне Він вже буде тою свідомішою силою, що потрібна для нашої релігійної і загальної дальшої праці.

З таким розумінням повинні ті, що не є делегатами, на Собор вибиратися. Більша буде на Соборі участь нашого загалу, більше свідомости розійдеться по православних громадах, а тоді і церковна праця може скорше і лекше поступати вперед.

ЗАКЛИК УКРАЇНСЬКИХ ВЧЕНИХ ДО СВІТА.

Українські вчені, що на скитальщині, видали в березни 1946 р. Заклик до Світа, щоби той сказав, чому вони мають мучитись і пропадати.

Переказують вони там, що втекли в світ від знущань ворога, який панує на їх землях і який вже знищив мільйони українців. Так стали вони емігрантами-бездержавниками в західній Німеччині. Але і тут гонять їх, як заяців їх ловлять, хапають і везуть на Схід на страту. І нікуди сховатися. А другі держави дивляться на те і мовчать.

„Але ми не вівці! — говориться в тім заклику — ми люде. Ми не можемо й не хочемо мовчки йти до різниці Отже нехай Пилати видають нас на страту! Нехай загинем! Але скажіть нам перед цілим світом — за що?

„Скажіть, на підставі яких людських законів людина не має права втекти від свого мучителя?

„На підставі якого закону жертва, що втекла від свого мучителя, має силою бути повернена до свого мучителя для остаточного замордовання?

„Видаючи нас на страту без доказання нам провини, скажіть так, щоб і ми знали, і весь світ почув, чим ми гірші за тих злочинців, що винищили мільйони людей і що їх тепер судять в Нірнбергу?

„Їх судить прилюдний міжнародний суд, нас же ви віддаєте без суду на явну загибіль в добре вам відомих катівнях НКВД!

„Віддайте нас на справдішний суд міжнародної (або англійської чи американської) судової комісії тут, і нехай цілий світ почує, від чого ми втікали, або чому не хочемо вертатись до дому."

Коли ж суду не буде, то говорить Заклик:

Швидко, без зайвих мук, потруйте нас тут на місци Таку ласку робили на Україні голодним 1932-3 року. Отруївши нас, виявите більше гуманности (людяности), аніж коли вмиєте руки, як Пилат і віддасьте нас жорстоким супротивникам

Отже ми готові йти на Голгофту!"

Це важніші місця з того Заклику і хтось повинен би його почути. Коли ж ні, то він зостанеться свідоцтвом, що всі балачки світа про людяність і справедливість є лише балачками про те, в що не вірять ті, які говорять

В ІТАЛІЙСЬКІМ ПАРЛЯМЕНТІ.

На 556 членів італійського парляменту жінок є 20. Пять з них мають і чоловіків послами, а між ними є Ріта Монтаня, жінка секретаря комуністичної партії Пальміра Толіяті. Він є також міністром справедливости.

ЛЮДЕ І ЖИТТЯ.

Питають малу дитину:
— Де твій дім? Де твоя хата?
Подумала дитина і каже:
— Там, де мама.
Дійсно мама, жінка, господиня — це Дім.

Коли Запорожці вибрали гетьмана, то обмазували йому лице і голову болотм. Це була велика пригадка новому гетьманови, щоби він не став гордим. Нехай він тямить, що він лише оден з усіх.

Коли в давнім Римі цісар виступав в усій своїй величі пануючого, то оден чоловік палив перед ним лен і виголошував: „Так проминає слава світа! (Сік трансіт ґльорія мунді).

А Церква пригадує:
— Памятай, що ти земля і в землю відійдеш!

Отже обминай гордість і бундючність.

Св. Августин завсігди памятав, що на кождім кроці треба молодих вчити, треба з ними говорити, треба їм пригадувати. І тому нераз підчас проповідей зупинявся й окремо звертався до молодих словами:

Молоді! Памятайте, що це до вас я говорю! Це вам треба знати!

Батько Шевченка перед своєю смертю предвиджував, що його Тарас не такий, як другі діти. І він сказав.

— Тарасови я нічого не лишаю. З нього буде або щось велике, або велике ледащо,

Батькова душа вже наперед відчувала те, що опісля побачила ціла Україна.

Добрий канадієць...
Багато в нас говориться про „доброго канадійця", але мало тих, які думають, що це таке той „добрий канадієць" Га це поняття ясно означив покійний губернатор лорд Твідсмюр:
— Будь добрим українцем, то будеш добрим канадійцем.

Отже від українця все починаєсь. Поганий з тебе українець, то такий же і канадієць.

В жидів є правило, що трилітну дитину треба вже посилати до школи і вчити читати і писати — певна річ, жидівського письма. А вже пізнише нехай вчиться всякого іншого. Від такого раннього віку починали вчитися їхні молоді покоління на протязі віків, а між тими їх найбільші розуми.

Велика ціль!..
Українці не повинні ставити собі цілею „дорівнювати другим" — це дуже маленька ціль. Вони не повинні стреміти до того, щоби бути такими, як „всі". Така ціль не підносить нікого вгору і не заслугує на повагу.

Українською цілею повинно бути: Не бути такими, як всі! — але красшими, розумнішими, культурнішими, гіднішими, поважнішими ніж всі другі. Це допервa велика ціль і вона веде вгору тих, що йдуть за її проводом.

ЯКА ТАМ БОЛЬШЕВИЦЬКА СИЛА.

В Вашингтоні обчисляють, що в Німеччині, Австрії, Польщі, Мадярщині, Чехословаччині, Румунії, Югославії і Болгарії большевики мають певно три мільйони війська.

„ОДИН ГОСПОДЬ, ОДНА ВІРА, ОДНО ХРЕЩЕННЯ.

Тим, що перехрещуються.

Про грішне і нерозумне чуємо: старші люде, збаламучені сектантами, наново хрестяться, чи перехрещуються.

Хрещення, це духовне народження. (Іван 3: 5; Тит. 3: 5). Родиться дитина раз тілом, також раз духом. Двох народжень нема. Каже ап. Павло: Оден Господь, Одна Віра, Одно Хрещення". (Еф. 4. 5).

Ап. Павло питав: „У що ж ви хрестились?" Вони сказали: „В Іванове хрещення". Павло: „Іван хрестив хрещенням покаяння, говорячи, щоб у грядучого за ним вірували, це есть Ісуса Христа". Почувши це, хрестились в імя Господа Ісуса". (Діян. 19: 3—5).

Ті, що нині перехрещуються, перший раз хрестилися евангельським хрещенням — в імя трох осіб Пресвятої Тройці (Мат. 28: 19). Отже в чие імя вони другий раз хрестяться? Чи думають вони про те? Коли знов в те саме, то і гріх і нерозум; коли в що інше, то наперекір евангельському хрещенню.

Хрещення, це символ (знак, прообраз) погребення і воскресення Христа. „Погреблись з ним в хрещенню". (Кол. 2:12). Коли Христос раз був похований і раз воскрес, всі християне повинні бути лише раз „поховані з Ним в хрещенню"

Хрещення — це двері для переходу з під власти тьми до Бога. (Ів. 3: 5). Перемина з мертвих діл до віри в Бога. Хто ж охрещений, а відпав від віри в Бога, тому треба не хрещення, але покаяння. Хто ж другий раз хреститься, той розпинає Христа.

Сектанти кажуть: Ми хрестимо великих, а ви дітей — діти ж не розуміють.,. І тим дехто баламутиться.

Але Христос казав: „Йдіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, і Святого Духа". (Мат. 28: 19). Отже „народи", це всякі — старші і діти. Певна річ, що в початках хрестили головно старших, але зі сказаного виходить, що треба всіх хрестити.

Хрещення, це вічна печать Св. Тройці на души чоловіка. І вона ніколи не зникнеться.

Христос оздоровляв також по вірі тих, що принесли слабого: „Побачивши Ісус віру їх, каже розслабленому: Бодрись сину"... Те саме і при хрещенню дітей. І віра тих, що принесли дитину, тут числиться.

Ще сказано, що невіруючий чоловік освячується жінкою (віруючою), а невіруюча жінка чоловіком. (1 Кор. 7: 14).

Сектанти забороняють дітям приходити до хрещення, так відсуваючи їх від Царства Божого. Сказано: „Хто не родиться водою і духом, не ввійде в Царство Боже". (Ів. 3: 5).

Віра не в самім розумованню дорослих. Каже Давид: „Для Тебе я призначений, як тілько я народився; від матерного лона почавши, Ти еси Бог мій." (Пс. 21: 10; в Брит. вид. Пс. 22).

Христос закликав до себе дітей, коли другі їх не допускали. І в Старім Завіті приносили малих дітей до церкви — а хіба воно було без значіння? І малим давали імена, тай кождий держав те імя до смерти; ніхто не казав: „Я не вибрав його; чужі дали, коли я не розумів, отже воно не важне, і я виберу собі друге". І ніхто не казав: „Твоє імя не важне, бо ти не розумів, коли тобі його давали"

Це так, коли подумати тим розумом, що дав його Господь, щоби ми дошукувались, що добре, що зле.

Отже всі повинні подумати, а вже головно ті, що пішли за баламутством сектантів. Коли подумають, то будуть поступати по розумному і по Божому. Не будуть розпинати Христа нерозумним поступованням і не будуть виставляти себе на сміх перед розумними людьми.

о. К. Желішкевич.

ПОМИНКИ ПО ПЕТЛЮРІ І КОНОВАЛЬЦЕВИ.

В суботу 25 травня на цвинтарі Монпарнас в Парижу відправлено панахиду на могилі отамана Петлюри. А 26 травня були панахиди за Петлюру і Коновальця в обох українських церквах — перед полуднем в православній, а після вечірні в греко-католицькій.

А вечером того дня відбулась святочна Академія в честь згаданих українських провідників, приготована комітетом з представників всіх українських установ Парижа.

ВІДНОВИЛИ СТУДЕНТСЬКУ ОРГАНІЗАЦІЮ.

Після попередної війни, коли в Празі було понад 1000 студентів, заснувався був Центральний Союз Українського Студентства, або в скороченню ЦЕСУС, і в тім Союзі гуртувалися всі українські студенти на еміграції. Тепер знов ЦЕСУС відновлено. І в Мінхені, в Баварії, був 27 29 грудня, 1945 р. Всеукраїнський Студентський Установчий Зїзд. На зїзді було 28 делегатів від 1,356 студентів з 12-ти студентських товариств в Німеччині, Франції, Австрії, Швайцарії, Італії та Бельгії. — Так українська сила вяжеться і працює з вірою, що вона дійде до своєї української цілі.

ЗЕМЛЕТРУС В ВЕНКУВЕРІ.

Червня 23, по 10-ій рано, почався землетрус на довшім просторі Британської Коломбії. Осередком землетрусу була Вікторія 3 людей згинула одна особа, однакож є повалені і пошкоджені будинки. Землетрус тревав пів мінути. З полиць падала посудина, образи на стінах хиталися. В однім місци горб посунувся 300 стіп, а оден дім посунувся 5 стіп з фундаменту. В Кортней завалилося три чверти коминів.

КИНУЛИ ПРОБНУ БОМБУ.

В понеділок 24 червня американці кинули пробну атомічну бомбу, мабуть невелику, на Бікіні, де мають невдовзі кидати більше бомб на кораблі, щоби розвідатись точно про розміри їх сили. Вісток про те, що і як тепер вийшло, майже нема, та дехто каже, що по великій пробі Америка не виявить подробиць дальшому світові. Як вийде, то має вона знати.

УБИВСТВА В ВИНИПЕГУ.

Червня 24 застрілено в Винипегу 28-літного О'Конела, в домі Інези Лангрен. Це вже семе вбивство в Винипегу від початку року. О'Конела застрілено в пивници зарaз по півночі і думають, що в це замішана властителька дому Лангрен

ДЕСЬ ПОДІЛИСЯ ГРОШІ.

В Форт Виліям, Онт., контрактор В. Савчик завинув 7,110 долярів в папір, положив в кешеню плаща і все поклав на автомобіль, щоби пізніше занести до банку. А сам пішов за справами, Коли опісля вернувся, грошей не було. І не знає, чи хто вкрав, чи згубилися.

ЕПИСКОП КОЦИЛОВСЬКИЙ.

Польська католицька пресова агенція в Ню Йорку недавно повідомила, що перемиський епископ, Коциловський, був в вязници в Ряшеві, а тепер вернувся до Перемишля. Перемишль належить тепер до Польщі, отже не позволяли Коциловському в Перемишли бути і казали забиратись поза границі Польщі, та він вперся і покищо поставив на своїм, кажучи: „Ватикан поставив мене в Перемишли і тільки він може мене відкликати".

ВЕЛИКА БУРЯ В ВИНДЗОРІ.

В понеділок 17-го червня сильна воздушна труба явилася нагло над Виндзором, Онт. і за 10 мінут знищила десятки домів, вбила коло 20 сіб, а десятки були ранені. Вона спаралізувала ціле місто й околицю. Місто опинилося без світла, без води. Навіть в шпиталях доглядали слабих, а то й переводили операції при всяких газолінових, або нафтових лямпах. І водопроводи буря попсувала, і перервала телеграфічну та телефонічну злуку міста з дальшим світом. Скорість бурі була 250 миль на годину. Труба мала при землі від 20 до 100 стіп ширини.

ВОЗДУШНА ТРУБА В ФОРТ ФРАНСЕС, ОНТ.

В понеділок 24 червня пополудни воздушна труба налетіла на Форт Френсис, Онт., і за три мінути наробила шкоди на багато тисяч. Мабуть вбитих не було, але були покалічені. З одного дому буря забрала дах, а стіни завалилися. В хаті було 10-ро дітей і їх покалічило остільки, що забрали їх до шпиталю. Ще дві старші особі з того ж дому в шпитали. В місті цілу ніч не було світла.

ЧИСЛО РОЗВОДІВ.

Від початку року доси було подано до суду в Винипегу 424 розводових справ. За рік 1942 було лише 301, в 368 в 1943 році. В 1944 було 469, а в 1945 році 644.

ЧОМУ ЛЮДЕ НЕ ЗНАЮТЬ ЧАСУ СМЕРТИ.

(Продовження зі стор. 3-ої)

колись зайдете, то і вас медом погощу. Тай яблок дам на дорогу. Не забудьте зайти, а я буду дуже рад.

— Але ж ви дідусю вже старі, то чи дочекаєте того...

Подивився старий, та:

— В Господа милосердного все можливе. Кого хоче — кличе до себе, а іншого лишає, нехай на його світі працює. Не нам Його волю знати. Тож, і закладати рук не можна. Більше зроблю, то буду мати більше чого на Його праведний суд з собою взяти. А в мене ще трохи сили є, тай охоти до праці. І лише подумайте: Тепер я одно сію, друге саджу, і ніби нема ще на що дивитися. А будете ви йти туди другого року, так я вже буду мати чим похвалитися. А за пять літ, я вас вже медом та яблоками гощу... Вас, тай других перехожих добрих людей.

Пішов Христос дальше і говорить:

— Бачите, який добрий і щирий чоловік! Наче не той, що минулого року. А що він так щиро взявся до праці, тай рад ще гостей приймати тим, що виховає, я продовжу його вік ще на пятнадцять літ і дам йому досить сили на його літа. Нехай працює, нехай тішиться і нехай всіх тішить своєю працею. А тоді буде мати з чим і до мого Отця, що на небі, відійти.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження).

Принятя в монаший чин.

Принятя в монаший чин відбувалося при молитві і постриженню волосся, а принятий складав присягу бути монахом ціле життя. Але принимали аж по пробнім приготованню, що тревало звичайно три роки.

Перед принятям кандидатів звали **починаючими** (архарії), або **новиками.**

Старим монахам, що визначалися строгим життям, дозволяли жити поза монастирями в осібних тихих келіях, і тих монахів звали **еремітами,** або **езихастами,** а їх кели **езихастеріями,** себто „тихими селитьбами".

Пізніше великі монастирі з многими езихастеріями почали звати **лаврами** (лавра) в нинішнім розумінню.

Инші роди монашества.

Особливим родом монашества були **безсонні монахи** (акіміті), що не переставали в своїх монастирях ніколи правити Богослуження. Монахи ділились на три части, щоби так безперестанно молитися, заміняючи одні других.

З таких монахів славним став монастир Студитів в Царгороді, заснований Студієм 460 року.

Славним був монастир на Сінайській горі, присвячений св. Катерині.

За примірóм мущин йшли також побожні жінки і дівчата і так засновувалися жіночі монастирі. Відзнакою монахинь (черниць) було окреме покривало голови.

Окремою відміною монашества були **стовпники** (стиліти), що почалося в 5-ім віку. Першим стовпником монахом був Симеон Старий (†459 р.), що перебув 30 літ на верху стовпа 36 ліктів високого, коло Антіохії. Симеона дуже поважав цар Теодосій 2-ий, про нього йшов розголос далеко і той розголос навернув кілька диких племен на християнство.

На Захід поширилось монашество заходами св. Атаназія Великого, архієпископа Александрійського (†373). Але чернечі правила на Заході були загально лекші.

Монастирі на Атоні (на Афоні).

Велике значіння здобула собі Атонська (Афонська) гора своїми монастирями

Атон, це маленький вузкий півостров, що з східного берега Греції виходить на Егейське море півостровець гористий, 40 миль довгий, а 4 до 7 широкий. Найвищі шпилі Атону мають до 6,350 стіп висоти, отже їх видно дуже далеко.

Перший монастир на Атоні заснував 867 року царгородський архимандрит Іван Колоб. За ним засновувалися други, аж ціла гора вкрилася монастирями. Всіх монастирів числять там коло 20, а сотні малих скитів, всі чину св. Василія Великого

Назагал монастирі грецькі, але є також російський — Россікон, сербський з 1159 р Хіліянтерон, грузинський Іверон, болгарський Зографу, та український св. Ілії

В атонських монастирях знаходяться цінні історичні документи та памятки. Колись було їх ще більше, але поницили їх турки, а також нлосвідомі монахи; багато продано і перевезено до Москви, або Парижа.

Українці на Атоні.

Українці від заведення християнства на Україні мали близькі звязки з Атоном. Там вже проживав довший час св. **Антоній Печерський,** основатель Київо-Печерської Лаври.

На Атоні жив добре відомий письменник і ревний оборонець Православної Церкви, Іван Вишенський. Родився він в Судовій Вишни, в Галичині, коло 1545 року, а коло 1576—1580 р. приготовлявся на Атоні до чернечого життя. Його дуже журила доля Української Православної Церкви і він присилав з Атону багато своїх писань на Україну. В 1605 р. вернувся був на Україну, та знов поїхав на Атон, де помер 1620 р.

Після того звязки з Атоном були ще тісніші, коли там заснувався український монастир. Його основателем був Паїсій Величковський (1722 –94), родом з Полтави, мандрівний чернець і письменник, що 1746 р. опинився на Атоні, а 1757 р. заснував монастир св. Ілії (Ілїнський Скит), де невдовзі назбиралось багато українців, а між ними були і козаки-січовики

Доки ж Січ була, то відносини між козаками та Ілїнським монастирем на Атоні були дуже близькі Якже Москва Січ зруйнувала, то деякі старі Запорожці перебралися на Атон віку доживати.

Ілїнський монастир опісля був підупав, то знов набрав сили, коли 1841 р. став в проводі Паїсій 2-ий, що силою духа нагадував першого Паїсія. За 30 років його правління монастир знов дуже піднявся і морально і матеріяльно. Як там нині справа стоїть, покищо невідомо.

МОНАСТИРІ НА УКРАЇНІ.

Київо-Печерська Лавра · До найстарщих монастирів належить на Україні Київо - Печерська Лавра в Київі, якої основателем був св. Антоній Печерський (род. коло 988, вмер 1078).

Антоній ще досить молодим пішов з богомольцями на Атон, де постригся в монахи і жив там довгий час. Аж коло 1013 р. атонський ігумен посилає його на Україну, говорячи, що йому в сні було сказано, що Господь кличе Антонія на Україну до великих діл.

Тоді вже були в Київі монастирі, як **Николаєвський,** оснований княгинею Ольгою: **Златоверхий (Михайловський),** оснований митр. Михаїлом і другі.

Антоній поселюєсь в лісі над Дніпром в печері, яку був викопав собі священик з села Берестова, Іларіон, пізніщий київський митрополит.

Слава про строге життя Антонія скоро рознеслась і до нього почало приходити багато народу, одні за благословенням, другі за порадою, а треті, щоби наслідувати його праведне життя Такі копали собі печери і поселялися в сусідстві Антонія. Тут постригся в монахи і св. Теодозій (коло 1051 р., вмер 1074).

Коли число монахів було вже велике, князь Ізяслав подарував їм цілу гору і тут за благословенням Антонія монахи побудували величаву церкву і монаші келі Так повстала Київо Печерська Лавра, що стала осередком релігійного життя на Україні. „Печерським" назвали цей монастир від того, що був збудований над печерами. З нього вийшли визначні церковні провідники, а також Нестор Літописець, що почав писати Історію Украіни (Руси).

Почаївський Монастир Другим славним монастирем на Україні є монастир на Волині, близько Галичини, в Почаїві Почаївська Успенська Лавра.

Засновано цей монастир коло 1240 р., а славний він став переказом, що вже коло 1261 р. зявилася там Мати Божа на скалі і по ній лишився знак її ноги, наповнений водою

До Почаївського монастиря перенесли з замку родини Гойських образ Божої Матері 1597 р. і тим набрав монастир ще більшої поваги. Образ дістала Анна Гойська від грецького митрополита Неофіта; коли ж перед тим образом прозрів її брат Пилип Козинський, що був зроду сліпим, то Гойська вважала, що не годиться переховувати чудотворного образа в звичайному людському мешканню, отже передала його в монастир.

Багато славних чудів є позаписувано, що ділялися перед цим образом, багато є історій про те, як люде, що в щирих молитвах зверталсь за помочею до Почаївської Божої Матері, діставали її. В відомій пісни „Пасли пастирі" оспівуєсь подію, коли справді з 22 на 23-го липня, 1675 р., турки над ранком в перестрасі полишили облогу монастиря. А відомо, що вони готовились монастир здобути.

В Почаївськім монастирі жив також великий праведник, Йов Залізо (Железо), що високо підніс релігійний і моральний авторітет монастиря (1551—1651). Походив з Коломийщини в Галичині. Він зачислений до святих.

Вже 1618 р. Почаївський монастир мав друкарню, що було дуже важне в тих часах.

Почаївській Богоматері складено дуже багато пісень, в яких оповідаєсь про поміч, яку діставали ті, що в молитвах до Почаївської Богоматері за помочею вдавалися.

В 1721 р. під напором уніййного польського походу Почаївський монастир перейшов на унію. Пробувши 110 літ в унією, він знов від 8-го вересня 1831 р. став православним, розумієсь, під зверхністю Церкви російської

Але політичні зміни, які переходив цей монастир, не вменшали його святости в очах Українського Народу і його відвідували прочане (богомольці, відпустовці) з найдальших сторін України. Почаїв був завсігди великою святинею Українського Народу.

Ще згадати б, що 1845 р. в двдвал Почаївський монастир Шевченків щирий друг, Микола Костомарів, а 1846 р. був там Шевченко і зробив чотири рисунки з монастиря.

Історичну память здобули собі монастирі **Медведівський, Мотронинський і Жаботинський в Чигиринщині,** що піддержували боротьбу з поляками в часі Гайдамаччини (1768). Шевченко в „Гайдамаках" яскраво оповідає, як ігумен Мотронинського монастиря, Мелхиседек Значко-Яворський, при „свяченню ножів" виголосив палкий заклик боронити Матір Україну.

Згадати б жіночий монастир коло Вороніжа, званий **Гамаліївською Пустинею,** що його заснував Антоній Гамалія 1702. Сим монастирем окремо опікувався гетьман Іван Скоропадський і тут його поховали. Від того і монастир звали гетьманським.

В Чернигові маємо монастир **Єлецький,** заложений ще 1060 р. великим князем Святославом Ярославичем. Настоятелем цего монастиря були відомі історичні особи — Галятовський, Теодосій Углицький і Дмитро Ростовський. Тут є образ Божої Матери, про який літописи і давні письменники оповідають багато чудес.

Тутже недалеко **Троїцький** монастир, з величавою церквою, що її почали будувати 1679 р., а докінчили 1695 р при щедрій допомозі гетьмана Мазепи Цей монастир в другій половині 17-го віку був визначним культурним огнищем на лівобережній Україні Тут була друкарня, що постачала книжки на всю Україну — друкувалися твори Галятовського, Барановича, С. Яворського, Дм. Ростовського та церковні книжки.

(Дальше буде.

НА КОЛЕҐІЮ І СКИТАЛЬЦІВ

Дня 19 травня ц. р. Українська Православна Громада св. Володимира у Вест Форт справила несподіванку для свого заслуженого члена Семена Семенишиного з нагоди його 60-літних роковин.

На цю вечірку кількох бесідників висловило свої признання п. Семенишиному за його щиру відданість своїй церкві, а при кінці п. І. Вийванко згадав про наші обовязки супроти рідних братів скитальців і Колеґію св. Андрея у Винипеґу. Присутні зложили $40.25, з чого призначено $15.00 на скитальців, і $25.25 на Колеґію св. Андрея.

Імена жертводавців:

По 5 дол.: С. Семенишин.

По 2 дол.: В. Трач.

По $1 50: В. Волішевський, п. Ґарбачевський.

По 1 дол.: І. Мимохід, о. І. Гинавий, І. Вийванко, О. Шелепюк С Сафроляк, п. Підскальний, пані Дзвінянка, І. Грицик, Д. Савчинський, П. Крижановський, П. Жабюк, Н. Бучма, П. Федорчик, п. Шевчук, М. Мельничук, С Мунський, І. Ґайовський, К. Богут. О. Шевчук, Я. Івах, О. Семенишин К. Єнчук, Ю. Крижановська, Ю. Саніцук, С. Юріїв, М Ватрій, В. Підгорна.

По 50 цт П. Боднар, Н. Юріїв, В. Сташинська, М. Єнчук, І. Михайлюк.

По 25 цт.: П. Кирилюк, К. Гаделевська п Кирилюк.

Всім жертводавцям щира подяка. о. І. Гинавий.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

(Торгилд, Алта.)

Травня 23-го Кіндрат Радомський з Торгилд, його сини й дочки приготовили поминальне свято по бл. п. Натальї, дружині та мамі дітей, в домі п. С. Радомського.

Богослуження відправив о. М. Фик. В поминальній промові згадав, що п-во Радомські одні з перших піонірів цеї околиці.

Покійна воставила була троє дітей в літах 6, 8 і 12.

Нині п. К. Радомський живе з своїм сином Степаном. Другий син є в Торгилд. Дочка живе в Атабаска, Алта. Самий К. Радомський є щирим членом церкви в Егремонт.

Після богослуження був обід, на якім був також о. Г. Василів з Виллинґдону і він після обіду мав промову Говорила також пані Плупек.

Дальше п. Т. Плупек підніс думку про збірку і на заклик о. Фика зібрано $15.50. Жертвували

По 2 дол.: К. Радомський.

По 1 дол : І. Радомський, Марія Беліда (Атабаска), Т. Плупек, о. М. Фик, П. Радомський, Софія Вачинська, С. Торончук, В. Костинюк, С Радомський, Д. М. Яламець, І Марковський, о. Г. Василів, Г Беліда.

По 25 цт.: Пані Кучер, пані Плупек.

Збірку розділено так: на Колеґію $10.00, на Український Голос і Вістник по $2.75.

о. М. Ф.

ІВАН ІЛЬКІВ

(Посмертна Згадка)

Дня 19 квітня, 1946, ц.р. невмолима смерть забрала нам дорогого брата, батька і мужа, Івана Ільків. Пролежав чотири місяці в тяжкій шлунковій недузі, як називають шлунковий боляк, на котрий перебув тяжку операцію року 1934 і так прожив ще 12 років. Одначе здоровля вже не мав. Аж на прикінці спаралізувало покійного так що навіть не міг слова промовити. Доктори сказали від разу, що на таке виходу нема Дружина покійного Івана перемучилась з ним чотири місяци.

Покійний приїхав до Канади з родичами, маючи 19 років. Походив з західної України зі села Назірна, повіт Коломия. До Канади приїхав 1907 року. Узяв гомстед в околиці Мусідора, Алта., де пережив до останної хвили свого життя. Початки покійного в Канаді були тяжкі. Покійний мусів ходити по роботах і помагати батькови на фармі, щоби поправити батькову і свою щербату долю. Нема у Едмонтоні водопровода або каналу щоби покійний їх не копав. Можна сказати, що перекопав цілий Едмонтон здовж і поперек

Дня 22 квітня відбувся похорон при участи великого числа людей. Похорон правив о Дячина Раненько о. Дячина відправив Молебен у хаті покійного. Опісля забрано тіло до церкви, де покійний був активним членом, а навіть був довший час в уряді церковнім. За його урядовання будувалася місцева церковця. В церкві відбулося похоронне Богослуження, а опісля усі люди рушили на цвинтар, щоби відпровадити тіло на цвинтар. Бо покійний був доброї вдачі, ні з ким не сварився, николи нікому прикрого слова не сказав. Був передплатником Українського Голосу і Вістника, любив читати добрі книжки і взагалі интересувався українськими справами. Ніколи не відказався від яких будь жертв для своїх українських справ. Також був завше веселий, любив кождого розвеселити і розговорити в якім би то небуло горю, чи смутку.

Отець Дячина запросив з цвинтаря усіх людей до дому дружини покійного на обід. По обіді Михайло, брат покійного, просив о. Дячину, щоби сказав до людей пару слів, щоби ми не забували і за наших рідних братів і сестер, котрі знаходяться на Скитальщині і замість вінка на могилу покійному зложили жертви на наших скитальців, а також щоби ми не забували і за дорогий нам часопис Український Голос, котрий як матір пригортає своїх діточок, так він тримає нас в купці, гуртує нас і веде до світла правди, стоїть на сторожі нашого народу. Також не забудьмо за наш релігійний часопис Вістник, котрий дбає про наше духове життя. І так люди віднеслись зо щиростею до цеї справи і зложили свої жертви як слідує:

По 1 дол.: М. П. Ільків, Н. Лящовський, Іван Луканюк, пані Василина Вольська, В. О. Мандрусяк, А. П. Ільків, І. Ф. Мандрусяк, І. Мандрусяк Макарі, М. А. П. Ільків, В. А. П. Ільків, А. Колісняк, В. Кіт, Ю. Лящовский, Іван Лящовский, В. Лящовский, М. Цалійчук, Н. І. П. Ільків, син покійного, Павло Бельман, Старенька мамуся покійного, Д. П. Ільків, В. Ф. Ільків, пані Катерина Лящовска, пані Гафрія Гуменюк.

По 50 цт.: Доця Мельничук, К. Война, Н Сабанюк, Іван Лівич, о. Дячина, пані Марія М. Ільків.

По 25 цт.: П. Мельничук, Іван Дроник Разом зібрано $27.00. З того $20.00 призначено на скитальців, $3.50 на Український Голос, а $3.50 на Вістник.

Покійний прожив 58 років. Полишив у смутку дружину Олену, чотирох синів ще неподружених (Василя, Михайла, котрий служив при канадійській армії чотири роки, Николу і наймолодшого Стефана, котрий ще служить при війську), одну дочку, ще незамужну, Анну і одну дочку замужну Марію, зятя Василя, пять внуків, а також стареньку маму, котрій 80 років, трох братів (Андрія, Михайла і Дмитра) і дві сестри замужних Василину і Олену

Брат Михайло

ПОДЯКА

Я, дружина покійного, сини, дочка, складаємо вам всім, котрі причинялись в чім будь до цего похорону, щиру подяку і всім тим, що відправили мого дорогого мужа і нашого батька на вічний спочинок. А зокрема дякую о. Дячині за їх труд, за їх щиру і зворушливу прощальну промову. Дякую також братам покійного мого мужа, котрі помагали нам у справі похорону. Також дякую тим жіночкам, що помагали мені при кухні і при обіді. Дякую зятеви Василеви, що возив покійного усюди по докторах, по шпиталях і де лише потреба вимагала. Нехай вам Всевишній Господь загородить і поблагословить вас на довге життя, бо нічого ліпшого ми не годні вам побажати.

Дружина покійного Олена, Сини і Дочка.

АНАСТАЗІЯ ОСТАПОВИЧ

(Посмертна згадка)

Травня 23-го ц.р. упокоїлась в своїй новій хаті в Канора, Саск., Анастазія Остапович, проживши понад 70 літ. Два тижні перед смертю покійна висповідалась і приняла Святі Тайни. Травня 24-го відвезли тіло покійної на старе господарство, 16 миль на північ-схід від Канори, де покійна прожила з мужем 23 роки. Похорон відслужив о. І. Кусий 25-го травня.

В прощальній промові о. Кусий згадав, між іншим, синів і дочок покійної, що поприїздили, щоби застати матір живою, а потім були на похороні Дочка Евфрозина з Реджайни (за Калинюком) три тижні не відступала від хорої матери. Була дочка Марія (Король) з родиною, син Теодор з Ошава, Онт., Дмитро з Стінен, Саск., і Василь з родиною в Верегін, Саск.

По обіді докінчено похорон в церкві, 6 миль від дому. По послідним цілованню зібрано на Колеґію, замість вінка на могилу, $11.60.

Покійна приїхала до Канади 1909 р. з Заставної на Буковині, з мужем Іваном і 4-ма дітьми, і поселились 1911 р. в околиці Канора (за рікою). А 1944 р. перенеслись до місточка Канори. Покійна була щирою православною християнкою і доброю матірю. Полишила мужа Івана, три сини, дві дочці і 11 внуків.

Вічна її память!

Присутний.

ПОДЯКА

Отсим складаємо щиру подяку свящ. І. Кусому за похоронне Богослуження і промови. Дякуємо також дякови Трембачови за читання Псалтирі і похоронні співи. Всім сусідам за поміч, і жінкам що помагали в приготованню обіду Всім добрим людям за велику участь в похороні, а також за жертви на вінець — Колеґію св. Андрея. Нехай Господь вагородить Вам за співчуття до нас.

Муж Іван, сини, дочки і внуки.

ВАСИЛЬ СКИБІНСЬКИЙ

(Посмертна згадка)

Дня 11 червня помер на 71 році життя Василь Скибінський, господар в канорській околиці. Покійний походив з села Дорошівці, Буковина. Приїхав до Канади в 1896 році, отже був правдивим піоніром в тій околиці. При його похороні, який відслужив о. Стратійчук, зібрано $10.45 на українську православну Колеґію.

Щира подяка жертводавцям, а по покійнім Василю нехай остається вічна память! С.

П И С А Н К А.

ЗБІРКА о. Т. КИСІЛЮКА.

ПРЕСТОН, ОНТ

По 2 дол.: Д. Почерева Р Ткачук, П. Шийкула

По 1 дол.: О. Нич, Т Храбатинка

Дрібними — 1.00.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

По 1 дол.: Н. Романів, Б. Цибульська (Брентфорд), Н. Іванець (з Брентфорд), В. Дубець, О. Сиистун, Д. Бричка, Пані В. Кучма, М. 312 Велингтон

Дрібними — 5.31

ВАТЕРФОРД, ОНТ

По 5 дол Олекса Яремій.

По 3 дол А Антохів

По 1 дол А Завальський, В. Яремій, З. Новак, М. Бликейко, С Гулька, В. Паньків, Д. Жаганський К. Федірчук, П. Литвин, М. Дроздовський, Анна Тюхтій, В. Оробко, Г. Заверуха, В. Оробко.

Дрібними — 3.76.

ГРИМСБІ, ОНТ.

По 1 дол.: А. Стах, Я. Марущак, Д. Шувера, В. Жуківський, Павліна Шувера, Д. Жуківський.

Дрібними — 2.75.

НЯГАРА ФАЛС, ОНТ.
(Помагав колектувати ів. Пограничний).
Загальна збірка — 8.25.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.
ГРОНЛИД (північна).
По 1 дол.: П. Щербій, Н. Конкол, Н. Котик, Н. М. Щербій, Ю Клименко.
Дрібними — 5.50
ГРОНЛИД (полуднева)
По 1 дол. К. Копачівський, А Федоричка, Н Жук, А. Козак, В Запорожан, Г Добровольський, С Николюк, В. Фушик.
Дрібними — 4.10

ВЕЛІ, САСК
По 2 дол.: пані М. Велиган
По 1 дол Н. Г. Роський.
ГЛЕН ЕЛДЕР, САСК
По 1 дол. Дм. Козменюк.
Загальна збірка прислана п. П Лозинським — 3.30.
МЕЛБРИДЖ, САСК
Загальна збірка прислана п. О Губиком — 2.45.

Форт Виллям, Онт.
По 1 дол.: Ванда Сташинська.
По 50 цт.: Пані К. Когут.
Вилингдон, Алта.
По 1 дол.: М. Саік.
Вайтбіч, Саск.
По 1 дол.: П. Цвір, І. Гуляк
По 25 цт.: Ст. Голінатий.
Ришард, Саск.
По 1 дол.: Марія Ковальська

ЗБІРКА о. В. СЕНИШИНА
Смокі Лейк — $17.10.
Тіріян — $3.75.
Веліс — $4.25
Вільна — [illegible]
Стрий — $4.75.
Гленден — $4.50.
Сенді Репидс — $5.50.
Бойн Лейк — $1.60.
Спеден — $17.00.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ.
Бруксбі, Саск.
По 1 дол.: Я. Горчинський, С. Возняк, Г. Яремій, Н. Шкир, А. Гаврищ
Дрібними — $3.80.
Гронлид, (полуднева)
По 50 цт. П. Боднарчук.

ЗБІРКА о. І. МАЙБИ.
Ендевор, Саск.
По 2 дол.: В. Мекмилен, Т. Н Ґриба.
По 1 дол.: П. Причун, Ф. Черновчан, І. Журов, А. Гоголь, пані Іванів, В. Грушка.
Дрібними — .75 цт.
Гасс, Саск.
Дрібними — $1.25.
Стінен, Саск.
По 1 дол.: В. Гуцал, Параска Шостоль, М. Чемерис.
Дрібними — $1.00.

ЗБІРКА о. В. ФЕДАНА
Ешборн, Ман.
По 2 дол.: Н. Мужиловський.
По 1 дол.: С. П. Ґерелюс, С Мельник, В. Івашко, В. Манулякпані М. Чвалюк, Д. П. Коваль, І. Грицак, М. Сітко, В. Ничик, Д. Вовк, Марія Мельник, І. Н. Мандзюк, Н. Зюбрак, І. Ґрошок, панна Марія Кізь, А. Друль, Єв Бородій, М. Вовк, М. Яриш.
Дрібними — $1.20.

Сенді Лейк, Ман.
По 2 дол.: В. Крочак.
По 1 дол.: Пані А. Залещук, Параска Антюк, І. Ярема, Т. Мулявка, Н. Солоничний, М. Левандовський, М. Кучма, Гр. Будзінський, П. Колтуцький, Ф. Муший, П. Ярич, Д. Гнатюк, Г. Васи-[illegible]
Дрібними — $2.45.
Росборн, Ман.
По 1 дол.: К. Довган, І. В. Друль, пані М. Кармазинюк, В. Стрiлатка, К. Шивадуцкий, І. Кізь І. Антонійчук, Гр. Стемлер.
Дрібними — 75 цт.

Ріджайна, Саск.
По 1 дол.: Пані О. Масник, пані М. Шупенюк, Ф. Титенич, Н. Марусяк, Н. Шевчук, А. Шипиляк, М. Ґреґорій, В. Весоловський, Н. Марчук.
Дрібними — $3.50.

ЗБІРКА о. П. ЗАПАРИНЮКА
Віндзор, Онт.
По 3 дол.: П. Стецій.
По 1 дол.: П. Чубей, С. Сенайко М. Ілащ, І. Рубашевский, М. Гарпляк, пані Петришин, А. Слижук, пані Дмитрів, пані Венґер, М. Цибак, п. Черевик, п. Недоштко, п. Шеремета, Ю. Квасницький, Д. Лихий, п. Гайда, П. Фургаль, В. Слижук, П. Цебінь.
Дрібними — $4.60.

ЗБІРКА о. П. САМЦЯ.
Торонто, Онт.
По 1 дол.: Адв. А. Орищак, І. Гуменюк, Гр. Ковалишин, Е. Коча, о. П. Самець, Д. Гункевич, О Добровольський, Д. Йонка, М. Білий, М Протас, С. Юсипчук, М. Іеренюк, І. Федусь, Н. Сакалюк, Н Грабовський, С. Христинич, М. Матер[illegible]
Дрібна колекта — $28.50.

ДЛЯ ВІСТНИКА
(Сенді Репидс, Алта.)

З нагоди 25-ліття супружа п-ва Кіців, зібралися приятелі і знакомі з Сенди Репидс, Айрон Ривер і Вилов Трейл до п-ва Кіців, зробивши їм несподіванку. І забавилися гарно та добре діло зробили. Ювиляти дістали дарунки, були промови, згадували поважні наші справи.

На заклик п. Конецького зібрано на пресовий фонд Вістника $13.10. Жертвували:
По 5 дол.: П-во Кіці.
Другі жертводавці: В. Карасюк, П. Галивода, М. Франчук, О. Кулицький, В. Шевчук, Г. Франчук, І. Харевіч, І. Воробій, І. Яцун, В. Панас, П. Кіця.
Жертводавцям щира подяка!
П. Ґалівода.

ПРАЗНИК В СОНДАВН, МАН.
Цим повідомляємо сусідні громади, що храмове свято в Сондавн відбудесь 12-го липня на Петра і Павла. На Богослуженню буде о. С. В. Савчук.
Святочний обід буде в 1-ій годині в ... Народнім Домі. По ... промови о. Савчука ... і др. Дальше пікнік на ..., а вечером забава.
Просимо всіх прибути на наше свято.
Заряд У. Г. П. Громади.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаєвського
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво св. Івана Хрест. Пембіна (храм).
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Сондавн (храм), о. С. В. Савчук.
12. Пятниця. Св. Петра і Павла Толстой.
14. Неділя — Форт Франсес.
21. Неділя — Вайта. По богослуженню відправи панахид на цвинтарях.
Адреса Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво св. Івана Хрест. Дрифтінг Ривер (храм).
7. Неділя. Св. Івана Хрест. — Шелвелей (храм).
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Роблин-Зелена (храм).
14. Неділя — Шортдейл.
21. Неділя — Ленниард.
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Ґилберт Плейнс — (храм).
Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федана.
ЛИПЕНЬ
7 Нед. Різдво Івана Хрест. — Сенді Лейк (Отворення нової церкви).
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Січ (Празник)
14. Неділя — Мензі
21. Неділя — Оакборн (Празник)
28. Неділя — Вільна
Адреса — Box 46, Оакборн, Ман. Тел.: 133—4 Шол Лейк ЕксченДж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Ів. Хрестителя Гарланд (храм).
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Етелберт. (храм).
14. Неділя — Косів (храм).
21. Неділя — Дaвфин
Адреса Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Гефорд (фарми) — (храм)
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Глеслин (храм).
14. Неділя — Кридор (храм)
21. Неділя — Витбі.
Адреса. Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Св. Івана Хрестителя.— Тизів (храм)
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Борденс
14. Неділя — Бюкенан (храм).
21. Неділя — Фостон
Box 475 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛИПЕНЬ.
7. Неділя. Р. Ів. Хр. — Сучава — (храм)
12. Ап. Петра і Павла — Андрию — (храм)
14. Неділя — Гемлин.
21. Неділя — Вилингдон
28. Неділя — Лужани
Адреса: Box 26 — Вилингдон, Алта

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
607 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ.

1	П	18	Преп. Леонтія Печерського
2	В	19	†Ап. Юди, брата Госпд.
3	С	20	Память угод. земл. Волин.
4	Ч	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	П	22	Свщм. Євсевія, мч. Юліяна
6	С	23	Мч. Агрипини дівн, мч. Гн.
7	Н	24	Нед. 4. Різдво Івана Хрест.
8	П	25	Преп. Февронії Леонди
9	В	26	Преп. Данила Солуньского
10	С	27	Преп. Самсона страннопр.
11	Ч	28	Преп. Сергія і Германа
12	П	29	Св. Апостолів Петра і Павла
13	С	30	†Собор 12-ти Апостолів
14	Н	1	Нед. 5. Св. Косми і Даміяна
15	П	2	Полож. Чесної ризи Д. М.
16	В	3	Муч. Акинта, Марка
17	С	4	Андрея арх. Критського
18	Ч	5	†Преп. Атанасія Атонського
19	П	6	Прп. Сисоя схим. Печер.
20	С	7	Преп. Томи, Малеїна
21	Н	8	Нед. 6. Вмуч. Прокопія
22	П	9	Свщмч. Панкратія єпископа
23	В	10	†Преп. Антонія Печерс.
24	С	11	Смерть укр. кн. Ольги
25	Ч	12	Муч. Прокла і Іларія
26	П	13	Собор арх. Гавриїла
27	С	14	Ап. Акили з 70-ти і других
28	Н	15	Нед. 7. Володимира Вел.
29	П	16	Свщмч. Антиогена Пер.
30	В	17	Вмуч. Марини і Муч. Спер.
31	С	18	Івана і Пам. ... Отвор. Те...

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво св. Івана Хрест. Ст. Джуліен. Саск.
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Єлов Крік (храм)
14. Неділя — Вакав — Після Богослуження панахида
21. Неділя — Смайт
28. Неділя. Св. Володимира Вел. — Кадворт (храм)
Адреса Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Св. Івана Хрестителя— Ервуд (храм)
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Сван Плейн і Гасс (храм)
14. Неділя — Гвайт Біч і Арран
21. Неділя — Пайн Ривер і Дубен (Вечірня)
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Іл... — Прері Ривер
4. Неділя — Флин Флон
11. Неділя — Шерідон
18. Неділя — Арран і Кобзар
19. Понеділок. Спаса — Пайн Ривер (храм)
25. Неділя — Гасс і Глен Елдер
28. Середа. Успіння — Мелбридж (храм)
Адреса: Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Івана Хрестителя — Біґ Медов (храм)
12. Пятниця. Петра і Павла — Гіфорд
14. Неділя — Спеден
21. Неділя — Смокі Лейк.
Адреса: Box 37, Гленден, Алта

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ:
7. Нед. 4. Різдво Ів. Хрест Голос 3. УЄ 4. Літ. Ап. Римлян 13: 11—14 і 14: 1—4. Єван. Луки 1: 5—25, 57—76, 80.
12. Петра і Павла: УЄ Івана 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Корин. 11: 21—33 і 12: 1—9. Єван. Матея 16 13—19.
14. Нед. 5. Голос 4 УЄ 5. Літ. Ап. Рим. 10: 1—10. Єван. Матея 8: 28—34 і 9: 1.
21. Нед. 6. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Ап. Римлян 12: 6—14. Єван. Матея 9: 1—8.
28. Нед. 7. Голос 6. УЄ 7. Літ. Ап. Римлян 15: 1—7 і 8 18—21 Єван. Матея 9: 27—35 і 8: 5—13.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Yurkiwsky Rev. M. 261 Bloor Street E. Apr 1950

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., JULY 15th. 1946 ВИННИПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1946. ЧИСЛО (578) 14

ДЕ ЗНАХОДЯТЬ ЗБРОЮ В ПАЛЕСТИНІ.

Британське військо шукає і знаходить в Палестині зброю, наскладану жидівською боєвою організацією. Вістка з 3-го липня говорить про найбільшу знахідку в жидівськім селі Мешек Ягур. Була там діточа сільська захоронка, отже коли військо прийшло шукати зброї, жиди просили, щоби не будити дітей. Та військо не послухало і відкрило там під хатою найбільший сховок. Зброя лежала на 10 полицях — сотки машинових крісів, багато звичайних крісів, десятки тисяч набоїв. До того ж знайшли там багато тайних закамарків, багато фальшивих стін, в шафах подвійні дна, великий підземний арсенал.

І поарештовано багато жидів. Та зараз жидівський світ підняв крик, що арештованих по середновічному мучать. Британський уряд заявляє, що це неправда.

Пізніше знайдено инші сховки з великими запасами зброї.

ВЕЛИКА ЧИСТКА В РОСІЇ.

Вістка з Москви 26 червня доносить, що в Росії починається чистка на великі розміри, буде головно по фабриках від заходу, аж на схід до Томська на Сибірі. В чистку входять директори фабрик, інжинири та рахунковці, що подавали фальшиві звіти і присвоювали собі гроші та майно. Виходить, що хоч кілько було вже чисток, а справа як стояла, так стоїть. І певно буде стояти, аж доки не переведеться чистка в Кремлі.

СПИНИЛИ ВИВІЗ НІМЦІВ.

Большевики були видали приказ, щоби з части Австрії, яку вони мають, забратися 54,000 німців та других, які не є місцеві. Їх мали вивезти до французької части Німеччини. Кождий міг взяти лише 30 фунтів своїх річей з собою. Та коли вже багато німців було на троках, большевики висилку зупинили і казали розходитися. Чому припинили, не знати. Доси большевики забрали з Австрії фабричного та другого майна на 22 мільйони долярів і ще мають забирати. Кажуть, що в Потсдамі так рішено.

САРАНЧА В ФРАНЦІЇ.

На околицю Лантон, в Франції, налетіли мільйони саранчі і за кілька мінут не стало кукурудзи і фасолі на широких полях цеї околиці. І саранча так була пообсідала стіни, вікна і двері будинків, що їх цілком не було видно.

ПОГРОМ ЖИДІВ В ПОЛЬЩІ.

Вістка з 5-го липня говорить, що в Кельцах, в Польщі, були погроми жидів і згинуло їх 40.

НА УВАГУ ЧИТАЧАМ ВІСТНИКА.

Через те, що 28, 29 і 30 липня буде відбуватися в Саскатуні Собор Української Греко-Православної Церкви, число Вістника з 1-го серпня не зможе появитися. Аж 15-го серпня вийде подвійне число Вістника.

Редакція „Вістника".

ДЕВЯТИЙ СОБОР

Української Греко-Православної Церкви в Канаді

має відбутися 28-29-30 липня, 1946 р. в Саскатуні, Саск. Наради будуть в салі Інституту ім. Петра Могили. На Соборі будуть делегати від церковних громад, а будуть також гості.

Собор почнеться в неділю Архиєпископською Службою Божою, після якої почнуться наради.

Подрібніші відомости про Собор були оголошені в 12 і 13 ч. Вістника.

ЧИ ДАДУТЬ СКИТАЛЬЦЯМ ДОПОМОГУ.

Знов є вісти, що головна кватира УНРРА мала повідомити, що перестануть давати допомогу скитальцям, що походять з країв, які є під Росією, отже це би і до українців відносилося. Мовляв — нехай вертаються до своїх сторін. Отже будуть робити провірку по таборах хто який. Лише жиди будуть поміч діставати.

ОСУДЖУЮТЬ „СВІТОВИХ".

В Сан Френсиско відбувалась недавно стейтова конвенція Американської Федерації Праці, де осуджували „Світову Федерацію Робітничих Юній" (Трейд Юніонс), як пяту комуністичну колюмну розсіяну по світі і домагалися розслідження справи щодо провідників деяких юній Голивуду, що мали би бути також комуністами.

В АМЕРИЦІ БЕЗКОНТРОЛЯ.

Був в Америці закон контролі цін, та коли 30-го червня контроля кінчилася, а нового закона не поставлено, то вийшла безконтрольність, а з тим нелад, що веде до інфляції. Труман хотів поставити закон для дальшої контролі, однакож обі законодатні палати воліли безконтрольність. До чого це доведе, побачимо, а може довести до більшого лиха. Канадійський уряд зараз зрівнав вартість своїх долярів з американськими.

ФИЛИПИНИ СТАЛИ САМОСТІЙНОЮ ДЕРЖАВОЮ.

Филипини, це група островів числом коло 7000, і 4-го липня Филипини стали самостійною Републикою. Столицею Филипин є Маніля. Филипини належали до Америки. Президент нової держави є Мануель А. Рохас. Населення мають Филипини понад 16,000,000, а простору 115,000 квадратових миль. Однакож Америка задержала для себе деякі важні військові місця.

СЛАВНІ ЇЗДЦІ.

В ночи з 9 на 10 червня їхало в Винипегу двох вояків, Д. Ватсон та Г. Енгліш і заїхали в стіну фабрики фарбів Шервин-Виліямс, пробили 18 цалів грубу стіну і вїхали трохи до фабрики. А зараз звідси поїхали до шпиталю, звідки Ватсон може і не вийде. Спедометер показує, що їхали яких 65 миль на годину. Ватсон має за собою вже давнішу скаргу, що через нього згинув чоловік.

АТОМІЧНІ ПРОБИ.

В неділю на наш час, 30-го червня, американці кинули атомічну бомбу на кораблі, зібрані коло острова Бікіні, на Маршалівських островах. Це вже четверта бомба. Першу кинули в Лос Алямос для першої проби, другі дві кинули в Японії на міста Гірошіму і Нагасакі, а четверту тепер. Пяту будуть випробовувати 25 липня, запалюючи її під водою.

Коло Бікіні було 73 кораблі, а на них деякі звірята, коло 200 кіз, тілько ж свиней, 300 щурів, кількось мишей. Самі приготування до проби коштували 70 мільйонів долярів. З 73-ох кораблів було ушкоджених 59. Кількось кораблів затонуло. Кози на деяких кораблях були ще живі, їли сіно. Ще кілька днів по вибуху на деяких кораблях було сильне промінювання (радіяція), отже люде не могли до них доступити.

Експльозію фотографували і вжили до того 120,000 стіп филму, який тепер виготовляють для показування.

НЕ БУДЕ КУПУВАТИ ПШЕНИЦІ.

Коли не стало в Америці контролі цін і ціни почали підноситися, Британія заявила, що не буде купувати в Америці пшениці.

ПЕДАГОГИ — А ЇХ ДІТИ.

Американські часописи подавали недавно вістку, що в Лос Енджелес засудили Дороту Годел на 90 днів арешту за те, що власні діти занедбувала. Та важне, що та пані Годел є письменницею — пише книжки для дітей. А власні діти занедбує.

Занедбування власних дітей стало нині загальним правилом навіть в педагогічнім світі. Самі школи нині занедбують моральне виховання дітей і не хочуть бути моральним авторітетом для своїх вихованків.

ПЕРЕБРАЛИСЯ НА СТАЙНЮ.

На передмістю Винипегу, Ст. Вітал, мусіла родина Волянських вибратися з дому, в якім жила, однакож другого мешкання ніяк було знайти. Отже не було іншої ради, як перебратися на стайню, де сіно складається. І перебралися — батько, мати і шестеро дітей. Туда повиносили також меблі, які мали. Це показує, яка велика тепер недостача мешкань по містах. — Але з цим вяжеться ще одно цікаве: газетні вістки кажуть, що ті шестеро дітей звуться Филіс, Милтон, Гордон, Ерні, Том і Джимі. Волянські, це ніби словянська назва, а діти цілком инші...

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ:

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна відбудуться цього року в такім порядку:
21 липня, неділя—Вест Фт. Виллям, Онт.
28 липня, неділя—Саскатун, (Собор).
4. серпня, неділя—Винипеґ, в церкві св. Михаїла.
11 серпня, неділя—Шортдейл, Ман.
Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Деклярації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередню оголошено	$78,021.37
Збірка о. В. Апонюка. ПРІЛЕНТ, САСК.	
Федір Скоробогач	50.00
Михайло Скоробогач (Скорий)	25.00
Іван Чарнецький	25.00
По 3 дол.: Мих. Козловський, Іван Райчиба	6.00
СЕПТР, САСК.	
Іван Філик	10.00
Іван І. Філик	2.00
Анна Філик	1.00
ЛІДЕР, САСК.	
Семен Паленчук	5.00
Стефан Баран	5.00
Марія Паленчук	3.00
Олександер Файчук	2.00
Збірка о. Ф. Керніцького.	
Церковна Громада Зіслання св. Духа, на умеблювання кімнати (перше дала 14.00)	100.00
Збірка о. І. Кусого.	
Збірка на весіллю в домі п-на Хорт, Кендік, Саск. (допис про це на іншім місці цього числа)	45.10
Збірка о. Д. Ф. Стратійчука.	
На похороні бл. п. Івана Каменецького, Гробот, Саск	6.35
На хрестинах в п-ва Стефана й Анели Котик, Рама, Саск	46.00
Збірка о. Т. А. Горбая.	
На похороні бл. п. Євфрозини Гуска, Гренвік, Ман.	10.50
Збірка о. К. Желішкевича.	
Підчас похорону бл. п. Марії Осипенко, Семборг, Саск	11.03
Збірка о Л. Дячини.	
На храмі в Мирнам, Алта. (збірку перевела п-на Галя Котишин)	12.85
На хрестинах в домі п-ва Т. Арійчука Бовелон, Алта	8.50
Гедерлей, Саск	
Збірка на прощальним вечерку в честь п-ва Ковальчуків (прощ. пристав п. П. Войтюк, Витьв, Саск.)	15.00
Торонто, Онт.	
Частина збірки на весіллю Івана Майнера і Катрусі Іваницької (подрібний виказ буде на іншім місци)	30.00
Винипег, Ман.	
Пані Анна Данильчук (перше дала 10.00)	15.00
Карстерс, Алта.	
І. Маларчук	20.00
Разом	$78,475.70

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

КНИЖКИ ПРО РОСІЮ.

В Милвокі, в Америці невдовзі появляться дві книжці про Росію, одна „Визов світового комунізму" якої автором є Гемилтон Фиш, і друга „За Гітлером Сталін?". Роберта Инґрима. Видавці — Брус Поблишинг Ко. Перший автор був через 15 літ представником спеціяльної комісії, що досліджувала комуністичну роботу в Америці і він наводить багато документів. Книжка Инґрима говорить про роботу комуністів в Америці й Европі.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXXI.

Унія а Єзуїти.

Від 1570-го року почали польські єзуїти сильний наступ на Православну Церкву — „поборюють її живим словом та письмом, поборюють в школі та в церкві". (Про те багато маємо в католицькій книжочці „Єзуїти", Ол. Сушко, Львів, 1902).

Єзуїтські монастирі з колегіями (школами) „розсілись по всій Руси та Литві немов гриби по дощи" (Тамже). В самім Вильні було 1591 р. 60 езуїтів. І до езуїтських колегій давали своїх дітей православні багаті родини, не предвиджуючи, що там виховаються яничарі

Найвизначнійшим з єзуїтів був Петро Скарга, дальше два брати Гербести і Григорій Фабриций. Визначним був також Каспер Нагаюс, зроду татарин, що перевів багато багатих православних родин відразу до костела. Взагалі роля езуїтів в приготованню і заведенню унії дуже велика.

Занепад в Православній Церкві.

Говорять католицькі політики, що Православна Церква була морально дуже занепала, отже треба було унії для її оздоровленни

Так, занепад був - але не треба забувати, що це католицька Польща спричинила була той занепад. Це було діло її рук! Вона православних переслідувала, вона висувала на провідні церковні місця людей невідповідних, негідних, а бо „своїх", отже так силу і повагу Православної Церкви нищила. А з тим взагалі нищила силу Українського Народу.

Отже до оздоровлення Православної Церкви треба було не унії і не Польщі **— треба було українцям позбутися польської опіки і самим в себе заводити лад.**

І коли б Кунцевич був для такої цілі працював, то був би дійсно святим чоловіком

„Для лакомства нещасного".

Поляки поширювали унію або своїми вихованками, або людьми продажними, що для особистих користей перейшли на унію. Згадати б таких, як еп. Кирило Терлецький, еп. Інокентій Винницький, ігумен Тваровський, архимандрит Варлаам Шептицький, еп. Шумлянський... От прим. Шумлянський за перехід на унію хотів від папи пенсії; хотів маєтностей Київської митрополії; дальше львівських маєтностей, а вкінци доходів з маєтностей Києво-Печерської Лаври в межах Польщі. І продавши себе, такі люде робили все, чого Польща хотіла. (В. Антонович, „Нарис становища Православної Церкви").

Польська шляхта, а униятські духовні.

Якими беззахистними і безправними були униятські духовні, покаже отсих кілька примірів.

Коли униятський протоєрей Мартишевич йшов з Каменця до села Должок на посвячення церкви, його спинив шляхтич Йосиф Лянцкоронський, покликав до хати і серед веселого шляхетського товариства казав пити горівку. Мартишевич не хотів, бо йшов правити Службу Божу, отже Лянцкоронський приложив йому до горла шаблю і крикнув: „Пий, сякої-такої матери сину, бо переріжу горло!" І приказав слузі лити в горло Мартишевичеви горівку і мід. А сам не жалував штурханців. Відтак казав завести Мартишевича до корчми і напувати, доки добре не впеться. А вже тоді пустити.

Відомо, де шляхтич позволив жидови бити униятського священика.

Шляхтич Аксаков казав селяни бити униятського священика і тягати за волосся.

Подібне ділялось на кождім кроці, однакож покривджені не мали перед ким скаржитись; вони вважалися людьми винятими з під права і для них законом був кождий польський шляхтич.

Галичина під Австрією.

Каже Історія, що в часі розбору Польщі деякі униятські церкви були вже подібні до тої стайні, де Христос народився. Таке лихо принесла Йосафатова унія! Весь народ в панщизняній неволі, світської інтелігенції жадної, а духовенство несвідоме і приголомшене. Був лише „хлоп і поп", як казали поляки.

Галичину забрала Австрія від Польщі 1772 р., сказати б — сліпою, глухою і німою. До такого стану католицька Польща нарід довела! Не було навіть з кого вибрати церковного проводу, отже австрійський уряд заснував в Відни школу — „Барбареум" (1774 р.), щоби там виховувати студентів для провідних церковних становищ.

І весь час під Австрією Поляки шкодили українцям — були проти заснування українських шкіл, то знов обирались за опікунів в українських школах; голосили, що українців нема — знов робили доноси на українців, в кождім кроці перетягали греко-католиків до костела; піддержували хрунів та москвофілів, щоби українську силу ослаблювати.

Галичина в недавній Польщі.

З відновленням недавної Польщі відновилися всі її давні насильства. Польща польщить українські школи, а українських учителів висилає на Мазури, спроваджує на українські землі польських кольоністів; всюди будує свої костели й каплиці; влаштовує по українських селах погроми („пацифікацію"); нищить українські інституції, визначних українців переслідують, мучать в Березі Картуській, чи деинде, або і вбивають; польські духовні бють греко-католицьких духовних та всіляко зневажають. всюди йде напір, щоби греко-католики переходили до костела: звуть греко-католиків мудями, кабанами, збуями...

Тут греко-католицькі епископи, вірні Римови і Польщі, силою заводять целібат (нежонате духовенство). Викидають з Служби Божої „і всіх вас православних", викидають трираменний хрест

Конкордатом (угодою) з Римом Польща бере гр. кат. Церкву під повну контролю.

Всюди накидають польську мову, і в церквах роблять галабурду, як прим. В Злоцьку, коло Нового Санча, польська учителька, Крамковська, почала на власну руку співати в церкві „Боже, цось Польске" — це вона наперекір українській пісни „О Мати Божа". І священик Гриник заплатив 500 золотих кари за те, що українською піснею перешкаджав польській пісни.

Ще нині є живі свідки всіх тих насильств, тай річники самих галицьких часописів з тих недавних часів можуть дати про все те багато матеріялу

Та хоч які звірства Поляки з українцями виробляли — з греко-католиками і православними — однакож ані Рим з папою, ані католицький світ не ставав в обороні українців, ані поляків не осуджував. Коли підчас лютих погромів греко-католики вислали були до папи телеграму з просьбою, щоби став в їх обороні, то доперва більше, як по пів році зявилася вістка, що папа відповів, що буде за греко-католиків молитися. Тільки й усего!

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Не забуваймо українського співу.

Недавно я чула як дві молодих дівчині розмовляли, розуміесь — не по українськи, а я збоку стояла і слухала. Одна з них каже:

„Я дуже любаю український спів, але не вмію співати, бо нема мене кому навчити. Мама і тато не вміють, а Недільної Школи нема".

А друга на то:

„Я вмію трохи співати по українськи, але я по українськи не люблю співати. Я все по англійськи співаю.

Я нічого їм не казала, тільки собі подумала:

„От вам українка, що навіть не хоче співати по українськи! Вона вміє говорити, читати і писати по українськи, а співати по українськи не любить".

От в тім біда, що деякі хотіли б навчитися по українськи, а не мають нагоди. А ті, що умиють, то забуваають за український спів.

Я дуже український спів люблю, він є гарніший від усяких інших народних співів. Недавно я мала нагоду почути спів нашого визначного співака Голинського, що переїзджає зі своїм співом по Канаді. А панна Ірина Слюзар з Едмонтону грає на пяно.

Гарний був спів — і спів, і гарна мова українська. Як говорив, так і співав

Коли б в нас було більше таких співаків, то український спів ніколи б не занепадав

Отже треба нам молодим тай старшим піддержувати і плекати наш український спів — і на концертах, і вдома і всюди. Тоді наш славний український спів не буде занепадати і стане ще славнішим

Тереса Горчинська.

НАУКА И КУЛЬТУРА.

I.

Курення й пиятика, це дуже захоплюючі хоч шкідливі людські привички. Хто вчащає між курців і пияків, той відразу заражується тою шкідливою привичкою, від котрої дуже тяжко освободитися. Так люде нищуть своє здоровля, гроші й стають менше вартними, менше спосібними до всего доброго. А хтось з цього користає! Як одні розсипають гроші, то другі збирають.

Подібне буває і в духовій части людського життя. Цю захоплюючу, хоч шкідливу духову заразу звемо деморалізацією. Хто дуже вчащає до театрів, на танці, хто волочиться по вулицях, товаришує з нікчемними товаришами, пусто жие і не інтересується поважними, культурними й релігійними справами, той духово занепадає, псується, деморалізується і стає маловартною людиною. Деморалізація, це занепад людської культури, занепад людської гідности і вартости. А хтось з цего також користає!

■

Це всім відома справа, що рільник є фізично міцніший від того, що працює в канцелярії. Чому? Рільник постійно вживає свої мязи, отже вони стають сильні. А чоловік, що пише в кацелярії, менше вживає своїх мязів, отже тому вони слабші.

Подібне і з людським розумом. Хто багато вживає свого розуму, той буде розумнішим і мудрішим від того, що мало, або зовсім не вживає розуму. Тому ми повинні багато поважного, мудрого й потрібного думати, читати і вчитися. Праця ніколи не шкодить, а навпаки, помагає. А лінивство є головною причиною несвідомости, простости й некультурности.

Запорожець.

Українські представлення.

Я пригадую, що в моїй околиці було колись багато представлень. І то були поважні і великі. Ще тепер люде про них згадують. Можна було і навчитися, і було що споминати.

Пізніше було їх менше, тай гірші змістом і коротші. Зате танці по представленню ставали щораз довші, і довші, і довші... А життя ставало щораз більше некультурне і некультурне..

А ті давні представлення виховували найперше тих, що грали представлення. Вони переписували ролі, вчилися, сходилися на проби, приготовляли все, чого до представлення треба. Це була розумна, культурна і поважна праця. І ті грачі так ставали поважними людьми.

Ті представлення цілу громаду робили культурнішою. Отже їх занепад, це занепад громадської культурности.

Правда... Танці лекше приготовити. Аматорів є, що аж просяться. Роль не пишеш, і на память не вчишся. Проб не робиш. Суфлерів не треба. Гардероби не треба. Лише постарайся музиків, а решта сходиться само з усіх чотирох кінців світа. І танці остілько лекші, що тут не треба думати, не треба бути письменним, не треба оглядатися ані на Бога, ані на людей.

А все ж шкода тих давних гарних представлень і тих гарних давніших аматорів. Отже треба би таки закотити рукави і їх відновити. Конче треба!

Степан.

ЯК МАТИ ЗНАЙШЛА ДОЧКУ.

Це було в Америці.

В шпитали лежала не стара ще жінка, а по ній було видно, що колись була не тілько гарною, але можливо, що й багатою. І справді так..

Це колишня акторка Лiона. Її знала тоді ціла Америка. І тому вона була богата. І тому жила вона розкішно, як лише хотіла. І тому нині убога і всіми опущена

Майно, гроші — а як легко приходять, то неодного зводять на бездорожжа.

Нині вона слаба і питае себе, чи ще видужае? Коли б видужала — говорить вона собі - то вела би життя статочне, побожне, примірне. Вона вже бачить, як її життя мало би виглядати.

Якось звернула вона увагу на шпитальну доглядачку (норсу). Вона інша, ніж другі доглядачки, прихильніша. І лице її таке гарне.

І запитала вона:

— Кілько вам літ, сестро?

— Двадцять — відповіла запитана

— Ваше імя?

— Марія.

— А ваше друге імя?

Кличуть мене Спенс.

Слаба наче перелякалась. І вже не питала більше того дня.

Аж другої днини почала знов:

— Чи ви сестро думаете, що я буду жити?

— А вже, що будете — відповіла доглядачка. — Лікар казав, що ви починаєте набирати сили, хоч і дуже поволи.

Хора повеселішала.

— А чи є у вас родичі? — спитала.

— Ні, родичів не маю. Мій батько давно помер.

— А мати?

— Я її не знала.

— Бідна ти дитино — сказала хора — коли молодою без опіки близьких осталася. Сказано — круглою сиротою. Та подякуй Богу, що хоронив тебе і запровадив сюди, де ти можеш людям помагати. Це велика заслуга і перед людьми і перед Богом. І я нині була б щасливою, коли б могла бачити себе на твоїм місци.

— А вам певно доводилося також і легке і важке переживати...

— Доводилося, дочко! Було добро, та не було власного розуму, не було досвіду. Тепер я вже бачу те все. Коли б так ще прожила, то може б... Бачиш дитино, я була молодою, коли покинула свого доброго чоловіка. Я мала тоді девятнадцять літ...

Доглядачка слухала нетерпеливо, а там:

Чи ваш чоловік не називався Петро Спенс?

— Так! — потакнула слаба — а звідки ти дитино це знаеш?

— Бо це був мій батько. Він мене виховував поки жив. Ми тоді жили на Кюбі...

— Так?... Це твій батько?... А це був мій чоловік... Ти народилася в нашім тодішнім домі в околиці Форгилс... Чи батько тобі це говорив?.

Замовкла бесіда, бо дочка кинулась до матері з сльозами і припала до її грудей. Аж по хвилі почалася знов розмова — вже тепер близьких — матері з дочкою.

— А чи батько згадував мене? — запитала хора дочку.

— Згадував. І вмираючи казав: Молися за твою маму. Може їй твоя молитва буде помочею в життю... Мені було тоді всего семий рік.

— Нехай Господь прийме його до свого Царства—сказала мати—а ти дочко прости мені за мій нерозум. Коли Господь звів нас разом, то знак, що і Він мені простив...

Від того часу хора почала скоро приходити до здоровля. Свідомість, що вона не сама, бо в неї вже є дочка, додавала їй нової сили.

А дочка дякувала щиро Богу і за себе, що привів до неї матір, і за матір, що привів до неї дочку.

З. К. П.

ЧОГО В АМЕРИЦІ СПОДІЮТЬСЯ.

Дж. Е. Гувер, директор Федерального Слідчого Бюра говорив недавно в Вашингтоні, що Америка сподіється мати 6,000,000 кримінальників і що те число буде постійно зростати. На запит яка тому причина, Гувер сказав

„Загальний моральний занепад, домашній розпуск дітей, легковаження моральних засад, громадські й економічні відносини, та прогріхи карної системи".

Окремо підчеркнув Гувер нерозум тих, що руководяться своїми примхами та нудними почуваннями так, що пускають злочинців наказуючи їм щоби поправились. Він сказав:

„Пускають чоловіків і жінок на волю, щоби ті дальше робили, як і перше. А час би вже раз порозуміти, що найперше повинно ходити про охорону загалу, а не про те, щоби панькатися з одиницею, яка вже не перший раз потоптала своє право бути свобідною".

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ДО НАШОЇ ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ.

З приходом Девятого Собору нашої Церкви на місци буде бодай побіжно пригадати деякі події з нашого тутешнього церковного життя та праці.

Причин, що довели в Канаді до заснування Української Греко-Православної Церкви, було багато. Та головне, що гр. кат. Церква була під сильною контролею французів, які вели до златинщення греко-католиків; знов же православні українці з Буковини були звязані з Російською Церквою, яка проводила проти-українську політику. Так для українців, які це розуміли, не було місця ні в одній Церкві, ні в другій. Отже почали вони думати, що їм робити.

Липня 18 і 19, 1918, були в Саскатуні перші збори, на яких було коло 150 делегатів з трох західних провінцій. Запрошували сюди і еп. Будку, та він відмовився прибути. І на цих зборах рішено заснувати Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. Про це оповіщено в пресі 7 серпня, 1918 р.

Перший Собор нашої Церкви відбувся 28-го грудня, 1918 р. в Саскатуні і тут рішено приготовляти Статут та Інкорпорацію Церкви.

Після того спроваджено з Америки православного священика, д-ра Германа, бувшого доцента (учителя) на черновецькім університеті, і він почав провадити в Саскатуні духовний семинар. І за його порадою навязано звязки з митр. Германосом, з Антіохійської Православної Церкви.

Другий Собор відбувся в Винипегу 27 листопада, 1919 р., на нього прибув і митр. Германос і згодився помагати нашій Церкві, доки не зможемо мати єпископа українця. Цей Собор продовжувався в Едмонтоні 4 грудня, а в Саскатуні 11 грудня 1919.

До марта 1920 р. наша Церква мала чотири священики, а невдовзі дістала знов трох, то було вже сім.

Третій Собор був в листопаді 1920 знов в Винипегу, Саскатуні й Едмонтоні. На цім Соборі рішено робити заходи щоби дістати українського єпископа.

В тім часі була вже Українська Православна Церква в Америці і вона [illegible] зумілася з митр. Липківським в Києві, отже від нього прибув до Америки Високопреосв. Архієп. Іоанн Теодорович, зимою 1923 року.

Четвертий Собор відбувся в Йорктоні 16 і 17 липня, 1924 р. і тут Преосв. Архієп. Іван Теодорович приняв провід нашої Церкви в свої руки і держить його до нині.

Вже наведені приміри показують, як з малого початку виросло велике діло - Українська Православна Церква, що має нині понад 200 громад і понад 30 священиків.

Багато прийшлось би писати, щоби бодай приблизно передати, кілько праці, кілько посвяти, кілько доброї і щирої волі вкладали люде в це Боже Діло, яким нині можуть щиро радіти.

Вийшла би окрема історія, коли б переповідати, кілько нападів приходилось нашій Церкві переживати і які труднощі поборювати мусіли ті, що стояли в проводі церковної справи. Але йдучи тернистою дорогою, вони набралися досвіду і відваги, та запевнились, що доброго діла, Божого діла не переможе лиха сила.

З такою думкою, з такою сильною вірою всі ми дивимось в будучність нашої Церкви і будучність нашого народу.

ДО ЮВІЛЕЮ БЕРЕСТЕЙСЬКОЇ УНІЇ.

Недавно відбувався в Винипегу конгрес українців греко-католиків (2—4 липня), і як виходить, то до найважніших справ конгресу належало 350-ліття заведення унії. І треба дивуватися, що комусь прийшло на гадку і відвагу виходити нині з униїним ювилеєм.

Адже перш всього, то нині самої унії майже нема. Тутешний греко-католицизм як випрошений. Хіба ж не було тут вже тайних „Правил" (за еп. Будки) для переводу гр. католиків до костела? Хіба про їх перехід не писав Боский, або французи? Хіба тут не заводять нового календаря, щоби ним наближати унитів до костела? Тай ще багато чого. А все те веде не до унії, але від унії. А що нині унитська справа не стоїть лише, як стоїть, то, що не казати, а багато є в тім заслуги православних українців.

І нині свідоміші греко-католики памятають, що було, а що є, отже ними нинішна справа не може похвалитися.

Але головним полем унії була донедавна Галичина — отже питання, де нині галицька унія? Є вони там? Поминувши вже всю большевицьку політику в Галичині, то кілько греко-католиків порозходилося по світі, і питання, чи їх нинішні погляди не змінилися значно. Чи вони послухали б нині таких закликів, як свого часу виголошували в Лежайську Василіяне, що „Коли б твій батько став православним, не сходися з ним, відречися його!" А є вісти, що українці на скитальщині — уніяти і православні живуть дружно, працюють разом. Як розумні люде.

А дальше, що дуже важне, то історія унії. Завели її поляки, щоби так затягнути українців до костела і спольщити. Унія була релігійною панщиною, релігійним насильством, отже на який рахунок можна закликати нині українців: „Святкуйте річницю заведення для вас панщини! Тішитеся!"

Кажемо — історія! Нехай не дуже свідомий, але думаючий греко-католик прочитає нині такі католицькі книжки, як: „Берестейська Унія", Ліковського; „Ипатій Потій", недавне львівське видання „Єзуїти", О. Сушка; „Висвітлення" (до Львівського Синоду 1891 р.) „В обороні Потієвої Унії", Камінського, нехай такі чисто католицькі книжки уважно перечитає, а побачить, що унія, це польська справа і призначена на лихо українцям.

А дальше, що каже загальна Історія України про унійну справу?

Сама католицька історія говорить, що унію завели три господарі і два наймити, а то: польський король Жигмонт, канцлер Ян Замойський і кардинал Мацейовский — це господарі. А дальше Потій і Терлецький — наймити поляків. А що наймит є наймитом, то унію заводили лише Поляки, бо мали силу. Отже чи нині вмовляти в українців, щоби польську політику, призначену на знищення українців, величати? Святкувати?

Коли б же не входити навіть дуже в історичні причини унії, то все ж нинішне унійне положення диктувало б скорше Панахиду, або Молебен на всякое прошеніє, а не ювілей 350-ліття.

Нині ціла Римська Церква хто знає де стоїть і яка її будучність. Вже підносилися питання, чи не прийдеться папі шукати поза Римом пристановища. Адже ж нині Італія в великій мірі большевицька, а Франція таксамо. Рим стратив Польщу, стратив католиків білорусів, мадярів, німців, хорватів, та ще декого. Це мільйони і мільйони. І певна річ, що Рим про нинішне більше думає, ніж про те, щоби справляти ювілеї минулому.

Коли ж нині тут висувають 350-літний ювілей, то чи для добра українців? Французи вже давно писали, що греко-католики значно скріпили б їх політичну силу, коли б тісно з ними злилися. Це мабуть одинока ціль — але це ж не є ціль українська!

ПРОТИРОСІЙСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ.

„Українська Пресова Служба" з Лондону подає комунікат організації „Антибольшевицький Блок Народів", яким цей Блок повідомляє, що це за організація.

Отже всі народи, або точнійше — представники всіх тих ріжних народів, які поневолює Росія, европейських й азійських, звязалися в одну організацію, щоби спільно боротися з большевицькою силою. Поминаючи все инше, та організація вкладає в свій клич: Свобода народам! Свобода людині!

І появився вже орган тої організації „За свободу народів", перший його випуск має 158 сторін, та має статі мовами: англійською, німецькою, українською, білоруською, польською, югославською словацькою, туркестанською і литовською.

Поява такої організації цілком природна. Це протест проти насильства. Коро переслідують, мучать, неволять, зневажають, тому закон життя приказує шукати способів оборони, коли б вже не кари і пімсти. І така організація може набрати сили. Коли б знайшлися в ній люде великого розуму, зрівноважені, щирі і витревалі, то можуть поважну силу витворити і виконати велике діло.

Хоч певна річ, що проти всякої подібної роботи завсігди стояла і стоїть Росія. Коли б же показалось, що сила зростає, то проти неї можуть стати також деякі демократичні країни, щоби Росії помагати. В нинішнім світі все можливе.

Але вічний закон життя такий, що голий розбою не боїться. Хто лежить, той не боїться упадку. А обрабований може стати очайдушним і не дбати про своє власне понівичене життя. А тоді він стає паном життя чужого і в тім виявляєсь його дійсна сила.

В КИТАЮ ГОТОВИТЬСЯ ПОВСТАННЯ.

З Нанкінгу повідомляють, що в Китаю большевики в важних місцях нагромаджують зброю та забирають хлопців до військової служби. Всі сподіються великого большевицького повстання.

ЗІБРАЛИ ШІСТЬ МІЛЬЙОНІВ.

Філаделфійські жиди за місяць червень вібрали на допомогу жидам скитальцям шість мільйонів долярів та ще з причинком.

ВИХОВАВЧА СПРАВА В КАНАДІ.

Час від часу доводиться чути голоси, що нинішне шкільне виховання не дає вихованкам того, що треба.

Про тую ж справу бачимо в винипегськім Фрі Прес з 4-го липня статтю, що заслугує на згадку.

Говориться там, що хоч ріжні комісії розсліджують виховавчі способи, однакож покищо на тім кінчиться. А треба би пересипати теперішну шкільну систему. Бо в демократичнім світі може бути добре лише тоді, коли нарід добре вихований. Лише диктатурі може бути це байдуже. А нині ми бачимо, що:

„З нашою виховавчою системою щось зле. Ми випускаємо хлопців і дівчат, чоловіків і жінок з наших виховавчих заведень без виховання. Їх тисячі і десятки тисяч мають технічне (ремісниче) підготовання, щоби це і те робити. Тут вони стоять добре. Але техніки не досить.

„Треба чогось більше. Нам треба і людських горожан. Та що ми маємо? Маємо інжинірів, які і спелингу не знають. Маємо лікарів, яких все знаншо [illegible] в лябораторії. Маємо тисячі по [illegible], які не знають, що вони не розуміють того великого світа, в якім живуть."

Техніка дає нам потрібні річи, але життю треба ще знати висші цілі. Виховуємо добрі ремісники, але головне — для якої висшої цілі вся та робота? Це, як воно є, це всі признають, ли[ше не знають], як лиху зарадити.

„Треба коло сім літ, щоби студент медицини присвоїв собі відомости з медичного знання і техніки. Не диво, що він не мав часу читати всякої літератури та познакомитися з усім іншим, на чім суспільність засновується. Чи заставляти його опісля, щоби він всего того доучувався?

[illegible] і з другими професіями. Від студента вимагаєсь тілько технічного знання, що він не має часу довідатись про що инше. І через те коли почне говорити про справи, що поза його ремеслом, то говорить часто як мала дитина. На справи в громаді, між народом і по світі він дивиться, як молодий хлопець. І коли його спокійну технічну працю перерве така подія, як прим. війна, він не знає, чому вона і нащо. Він не знає, хоч причини можна було бачити цілі літа, коли б він був мав трохи часу познакомитися хоч загально з громадськими справами".

Отже питання, чи зможемо якось поєднати технічне виховання з загальним культурним? Коли ні, то дорого колись заплатимо.

Це загальний зміст згаданої статті. І він говорить кождому батькови: Не хвалися, що твій син здобув фах, бо він поза фахом може бути чоловіком малого розуму і вартости. Це також пригадка фаховцям і ремісникам, щоби вони знали про свої недостачі.

І тому то говориться, що треба конче виховання культурного, виховання релігійного. Треба належного виховання в тих справах, що поза ремеслами.

ЗАПЛАТИЛИ ЗА НЕПРАВНИЙ АРЕШТ.

В 1938 р. засудив нюйорський суд Бертрама М. Кемпбела на вязницю за підроблювання чеків. І Кемпбел відсидів 3 роки і 4 місяців. Однакож показалося, що це хто інший підробляв чеки, отже Кемпбела випустили, як невинного. Тоді Кемпбел почав домагатися відшкодовання 151,896 долярів. І суддя признав, що стейт має заплатити Кемпбелови 115,000 дол.

БЕЗБОЖНИЦЬКА ПОЛІТИКА БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ РОСІЇ.

Коли нині чуємо, або читаємо про Православну Церкву в Росії, то здоровий розум каже, що це все комедія для дурення легковірного позаросійського світа.

Бо хто це був, що Православну Церкву в Росії створив? Це був той уряд, що цілі довгі літа нищив Релігію та Церкву.

Часописи з 1938 р. подавали новий большевицький статут для віруючих, який був зладив голова безбожницької роботи (міністер безбожництва) Еміль Ярославський (Губельман, чи Гугельман), а найголовніші постанови того статуту такі:

1. До релігійної громади можуть бути приняті лише ті особи, що скінчили 18-ий рік життя. Хто ще не має 18 літ, той не має права бути на богослуженню, а навіть вступ до церкви йому заборонений.

2. Батьки, що виховують дітей в релігійнім дусі, будуть строго карані.

3. Релігійні будинки є власністю держави (Ярославських!). Держава може їх винаймати вірним, коли хоче.

4. Церковне майно — дзвони, килими і все друге є власністю „наркомфіну".

5. Всі релігійні річи, що мають мистецьку вартість, мусять бути передані урядам публичної освіти.

6. Образи, церковні ризи й хоругви стають власністю місцевих „фондів релігійної рухомости", звідки вірні мають їх винаймати за окремою оплатою.

7. Лише свічки, кадило й олива до лямп лишаються власністю вірних. Також церковна каса в руках громади.

Строго забороняєсь взаїмна поміч між громадою вірних. Не мають права одні другим помагати.

Релігійним громадам не вільно організувати ніяких добродійних установ, ні бібліотек, ні читалень.

На сходинах вірні не мають права говорити про політичні справи; строго заборонене спільне читання релігійних книжок, спільну катехизацію...

(Ц-Н, 1938)

Як бачимо, то цілий цей статут виданий для нищення релігії. Люде позбавлені церковного будинку і всего, що в нім є; позбавлені права передавати релігійну науку молодшому поколінню; позбавлені права взаїмно собі помагати і вчитися.

Чи може бути щось гірше? Адже ж це найнизшого степення невільництво!

І якраз той „Ярославський" російський уряд, що накладав на людей таку пекольну неволю, створив опісля „Православну Церкву".

Отже справа ясна — які творці, така їх Церква. І створена вона для тих самих цілей, для яких провадлася весь час большевицька робота: людей поневолювати, а світ дурити!

В. Ц.

ЗГОРІВ ЕЛЕВАТОР З ПШЕНИЦЕЮ.

В Квана, Тексас, згорів 3 липня елеватор з 25,000 бушлями пшениці. Та інтересне, що кілька годин перед тим залізничі урядовці розіслали осторогу торговцям пшеницею, де було сказано, що є поголоски, що є зорґанізована шайка, якої цілею є огнем, або хемікаліями нищити збіжжа. Отже багато елеваторів і млинів в пшеничних околицях Америки мають тепер сторожів, що уважають на всяку можливість. Власне потепр було і в Канаді кілька огнів, про які можна всяке думати.

[illegible]

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу.

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЄЗУЇТИ ВЧАТЬ РОСІЯН.

Коло Шангаю, в Китаю, єзуїти заснували школу, де вчать росіян — попри інші науки та російську мову, також релігії. Вчиться коло 50 хлопців. Єзуїтів є трох — два англійці й оден американець. Вони вбираються там, як православні, мають бороди, хрестять дітей через погружування в воду, сповідають стоячи, як в росіян звичай, причащають під видом хліба і вина, і дітей причащають, хрестяться трома пальцями і в „другий бік", а не як римо-католики. Єзуїт Меерс, що про це пише, каже, що це належить до дальшого пляну, щоби приєднати собі Росію.

НОВА ДІТОЧА СЛАБІСТЬ.

Від початку року доси вмерло в Винипегу 14-ро дітей на невідому нову слабість (розвільнення), а 50-ро було слабих. Слабість заразлива і вже трошки відома від двох літ. Покищо не знають на ню ліку. Діти померли в віку від двох тижнів до 19 місяців.

НЕМА ДІТЕЙ — ТРЕБА ІМІГРАНТІВ.

Французький уряд видав заклик, щоби родини виховували більше дітей, а ні, то Франція пропаде. Вже віддавна відомо, що в Франції родини мають мало дітей. Фрацузький премієр недавно сказав, що навіть збільшення народин Франції не вратує, коли не спровадиться 3,500,000 імігрантів.

ЗГИНУЛО 24 ПАСАЖИРИ.

З Голийок, Масс. є новинка, що там впав літак, отже згинуло 24 особі, три летуни і 21 пасажирів. Це недавний військовий бомбовик, а тепер вжитий для перевозу пасажирів.

БУРЯ В ВИНИПЕГУ.

Через Винипег переходила в 10 год. вечером 9-го липня буря з дощем і на якийсь час погасила світла в деяких частях міста. Буря йшла з полудневого Саскачевану і через Манітобу, а 10 липня в 2 30 по півночі була вже в Кенорі і Су Лукавт, Онт.

МОЖЕ БУДЕ ЧИСТКА.

В Росії бувають великі чистки, а в Америці заноситься бодай на маленьку. Є чутки, що державний секретар Бирнс думає усунути з департаменту закордонних справ комуністів і непевних, яких буде найменше 100, або й кілька сот. Та чи до того прийде, то ще питання.

ЗАБРАЛИ 12,000 ДОЛЯРІВ.

На Детройській ріці є остров Баб-Ло, де відбуваються забави. Там зайшло шість рабівників, погрозили всім, щоби тихо сиділи, розбили касу і забрали 12 тисяч долярів.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Тяжкий удар завдав цему монастиреви цар Петро Великий, що заборонив друкувати книжки українською мовою, а надруковані заборонив продавати. Багато лиха завдала і Катерина II.

Цей монастир щедро обдаровував Мазепа. Тут же недалеко є могили трох відомих письменників, Опанаса Марковича, Михайла Коцюбинського та Леоніда Глібова.

Славний в гетьманських часах був **Петро-Павловський** (Глухівський) монастир, що стоить 22 верстви від міста Глухова. Перша згадка про нього є в документах з 1503 р. Він тішився окремою ласкою Гетьманів. Тут був ігуменом Дмитро Туптало (опісля званий під іменем Димитрія Ростовського), тут писав він свої славні „Четьи Минеи", себто Життя Святих. Тут дожив віку відомий з Мотронинського монастиря ігумен Мелхиседек Значко-Яворський.

Ще згадати треба ігумена з Чернигівщини, **Данила**, званого Паломником, що між 1106, а 1108 р. ходив до Єрусалиму і свою подорож описав, що зветься „Життя і ходження Данила, Руської Землі Ігумена". Він радіє, що міг поставити лямпу на Гробі Господнім „за у- країнських (руських) князів, за всю Українську Землю і за всіх християн Української Землі". Він був і монахом [illegible] і патріотом свого народу.

До найдавніших монастирів в Галичині належить **Монастир Підгорецький**, в Підгірцях, заснований 1180 р. [illegible] князя Всеволода.

[illegible] є **Монастир в Погоні**, що вже належав [illegible] галицького короля Данила (1201—1264).

[illegible] **Монастир св. Онуфрія** був вже в 13 ім віці. [illegible] належать [illegible] монастирі як **Свято-Юрський, св. Михайла** [illegible] **Успення** [illegible].

[illegible] **Монастир в Лаврові**, [illegible] 13 [illegible] 12 [illegible].

[illegible] **Монастир в Добромилю**, [illegible] 1600 р.

Монастир в Крехові [illegible]

[illegible] **Скит Манявський**, [illegible] (1621). Цей монастир був [illegible] 1785 [illegible]

[illegible] Жовківського Монастиря [illegible]

Було на Україні [illegible] монастирів, та [illegible]

[illegible]

Православні монастирі на Україні [illegible] сильними осередками релігійно-[illegible] гально-культурного, а то і політичного значіння, бути моральними твердинями українського національного життя. Тому то проти них звертаєся і московська і польська сила. Москалі їх московщили, поляки польщили, посилаючи до них своїх поляків на монахів (Василіян), а далі, щоби так мати повну контролю і над монастирським майном, і над їх роботою, і над унітською церквою.

Згадати б, що ще навіть під Австрією папа з митр. Сембратовичем був віддав Василіянські монастирі в Галичині польським єзуїтам, щоби ті Василіян на своє перереформували. З протестом проти тої реформи їздила до цісаря до Відня українська греко-католицька делегація на початку 1885 року.

Поза всім там поляки засновували на українських землях свої монастирі [illegible], домініканські і др., щоби в них мати свої твердині в поході проти Українського Народу.

СВЯТІ ОТЦІ ТА УЧИТЕЛІ ЦЕРКВИ.

Святими Отцями звемо тих великих [illegible], що відзначалися святим життям, [illegible] образованням і ревною працею для добра Церкви [illegible] від апостольських [illegible] до 7-го Вселенського Собору. [illegible] Святими Отцями є ще **св. Отці Апостольські**, що були учениками Апостолів.

[illegible] церковні учителі і письменники [illegible] або ті з давніх, що мали моральні недостачі в [illegible] науці, звуться звичайно **Церковними Писателями**. І Церква [illegible] святих не зачисляє.

Святі Отці Апостольські.

З між Апостольських Отців важнійші: **Варнава**, товариш ап. Павла в першій [illegible] подорожі. Імя Варнави [illegible] звик. соборним [illegible] 12 червня церковного [illegible].

Климентій Римлянин, учень ап. Павла [illegible] з перших єпископів Риму [illegible] 100 р. [illegible] 27 листопада церк.

Ігнатій Богоносець (Теофор), учень [illegible], був другим єпископом церкви [illegible] 40 л. [illegible] Траяна [illegible] 107 [illegible] 20 грудня церк.

Полікарп, учень ап. Івана, був єпископом [illegible] 166 [illegible] смертю мученика за царя [illegible] Римського приказав [illegible] спалити. Память 23 лютого церковного.

Прочі Отці Церковні.

Юстин Философ родився в Палестині [illegible] молодим дуже [illegible] философію хоч жад[illegible] [illegible] Юстин в [illegible]

[illegible] Римом [illegible] жидом Трифоном [illegible] зроблені жи[illegible]

Юстин [illegible] мученичою смертю 166 [illegible] Память 1 [illegible] церковного.

Іриней народився в Смирні 140 року [illegible] Полікарпа, який був учеником [illegible] Івана [illegible] зачував своєго [illegible] „Чого [illegible] в дитинстві, те [illegible] так що можу [illegible] св. Полікарп [illegible] і спосіб [illegible] тіла, і [illegible] в Смирні [illegible], як нам оповідав, що знакомий був з Іваном і всіми тими, що бачили Господа, як він (Полікарп) з ними розмовляв і які науки від них получив"...

З Малої Азії удався Іриней до Галії (до Франції) і там став єпископом Лону (177), де, правдоподібно, вмер мучеником 202 р. Писав він багато, особливо проти сучасних еретиків.

Григорій Чудотворець (Тавматург, 212—270) належав до дуже визначних в своїм часі. Народився в Новій Кесарії Понтійській і молодим прибув до Кесарії Палестинської, де славний Оріген отворив нову катехитичну школу. Під рукою Оригіна скінчив Григорій науку, а тоді вернувся до родинного міста, де був єпископом. Працював з великою посвятою і мав силу творити чуда (грецьке Тавматург — чудотворець), отже навернув до християнства майже всіх в своїй стороні. Оповідали, що [illegible] єпископом застав був 17 християн, а вмираючи лишив 17 поган.

З його писань одно Послання признане „канонічним" (важним, основним) а є також „Символ св. Григорія Чудотворця".

Кипріян (200—258) був поганським учителем, опісля приймив християнство і став єпископом Картагени (в Африці) 248 р. Був дуже вченим і [illegible] великої поваги. За панування Валеріяна вмер мучеником 258 р. [illegible] писання дуже цінні.

Николай Чудотворець (коло 272—342) народився в Патарі, в Малій Азії. Його родичі були щирими християнами, а його дядько (стрий), Николай, був єпископом в Патарі, отже і молодий Николай дістав дуже дбале виховання. Став священиком та ігуменом монастиря. Коли люде зачали його дуже поважати, він хотів відійти в пустиню і вдався наперше Єрусалим. Коли [illegible] виходив в пустиню, почув голос: „Ниблаю, вертайся до твоїх овець", отже він вернувся до свого монастиря. Та [illegible] на приказ Божого голосу пішов до Ликійського міста Мир, хоч там [illegible]

Тоді вмер був там лише єпископ, коли тяжко було вибрати нового єпископа, вірні звернулись в молитвах до Бога, щоби Бог вказав їм хто має бути новим пастирем.

Тоді Господь сказав в сні одному праведному єпископові: „Встань скоро за зоре і иди до церкви та уважай, хто прийде до церкви перший і буде звались Николай — це він має бути єпископом".

І сталося, що Николай перший прийшов до церкви. Тут старий єпископ запитав: „Чи ти звешся Николай?", а коли той відповів, що так, єпископ повідомив других, а ті вибрали Николая єпископом.

Ставши єпископом Николай провадив дуже строге життя, а двері його дому були завсігди відчинені для всіх. Він дуже щиро помагав всім убогим, а память про нього осталася як великого помічника в потребах. За Діоклетіяна він перетерпів багато переслідувань.

На Соборі в Нікеї 325 р. він був у[illegible] даряв Арія, коли той ставив вище свою руйницьку роботу, ніж загальне добро Церкви. За те позбавили Николая єпископства, та невдовзі привернули йому назад, коли оден з єпископів бачив в сні, що Христос давав Николаю Євангелію, а Мати Божа Омофор. Це бачимо і на образах представляючих св. о. Николая. Він помер 342 р. Память 6 грудня, церковного.

(Дальше буде.)

НА ХРЕСТИНАХ ПАМЯТАЮТЬ ПРО КОЛЕҐІЮ
(Гама, Саск.)

П-во Стефан і Анеля Котик при нагоді хрещення свого сина Ореста Мирослава справили гостину в своїм домі в вечір 15 червня для кумів і других приятелів. Підчас гостини оден з присутних гостей п. С. Скорець, зробив заклик, щоби присутні зложили жертви на ціль Української Православної Колеґії в Виннипеґу. Збиранням занялися пп. П. Ленюк і П. Котик. Сума збірки була $16.00. Жертвували:

По 10 дол.: С. Котик (господар) [illegible] Скорець.

По 3 дол.: П. Ленюк, С. Скорець, І. Котик.

По 2 дол.: Н. Дорошенко, І. [illegible] М. Котик.

По 1 дол.: П. Котик, З. Мигаль [illegible] Г. Руснак.

[illegible] Орестові Миро[illegible] Господь Бог [illegible] многих літ! Жертводавцям щира подяка. Й. Ленюк

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЯ
(Кендаль, Саск.)

[illegible] червня в суботу [illegible] Богослуження в Української Православної Церкви св. [illegible] Михаїла в Кендаль [illegible] шлюб [illegible] Гетевич і Олекс[illegible] Молодята приступили [illegible] і св. Причастя [illegible] закон велить. Бого[illegible] відслужив і св. тайни [illegible] свящ. І. Кусий. По Богослуженню відбулося [illegible] весіля [illegible] молодої, п-ва Василя [illegible] Хорт. [illegible] а пе як [illegible] Господар [illegible] свящ. І. Кусого [illegible] в справі [illegible] Колеґію св. Андрея [illegible] гостям значіння [illegible] Колеґії, як вели[illegible] нашого життя [illegible] збірки зголосились [illegible] члени громади: Петро Намісник і Григорій Вараниця. Зібрано $15.10. Жертвували:

По 1 дол.: свящ. І. Кусий, В. [illegible] молодої Анна Хорт, [illegible] І. К. Маріяш, [illegible] В. Гетевич, староста С. [illegible] дружба Л. Омстюк, дружба Г. [illegible] дружба: М. Шинкар [illegible] П. Гетевич, молодий Олександра Гетевич, молода: [illegible] Гетевич, дружка: Палагія Гетевич дружка: П. Намісник, І. Кизмар, І. Шипитяк, І. Шип[illegible], Т. Шипитяк, В. Мельник, Г. Паламиця, В. Грабан[illegible] І. Нововечний, М. Лаврик, Ф. [illegible], В. Маттико, Д. Гетевич, М. Майхт, П. Котезяк, Т. Шипитяк, пані Катерина Намісник, [illegible] Марія Шипитяк (Т.), С. [illegible] І. Хорт (Осиди, Саск.), Ф. [illegible] А. Рудзік, А. Шипіляк, [illegible]

По 75 цт.: М. Вовк.

По 50 цт.: Катерина Хорт, дружка, І. Омстюк, С. Романів, І. Ку[illegible], В. Шипитяк, І. Осьопій, І. Шипитяк, Г. Гетевич, І. Дир[illegible], І. Гетевич, І. Рудзік, пані Кобилянська, П. Романів.

По 35 цт.: Параскевия Шипиляк, дружка.

По 25 цт.: Ф. Рудзік, Н. Н.

Жертводавцям щира подяка.

Н. Н.

ПРИВИТАННЯ ВОЯКІВ З ЗАМОРЯ
(Тідор, Саск.)

Пан Кузик Семон і пані Марія Кузик, пан Василович Іван і пані Настазія зробили 2 березня спільне привитання для повернувших вояків в школі Чарновець, коло Тідор, Саск., в танцем. Опісля дали всім зібраним гарну перекуску, а по перекусці, попросив пан Кузик присутного І. Боршовського, аби сказав кілька привітних слів до вояків від них і від громади і щоби їм вручив подарунки від родичів і від громади. Опісля сказав ще кілька слів з зазивом до зібраних, аби не забували на Український Голос, на пресовий фонд. Збірку перевів пан Юрій Гунка і зібран разом $4.35, з чого призначили на Український Голос $2.35, а на Вістник $2.00.

Відтак відспівали всі „Ще не вмерла Україна", „Не пора" і „Гад сейв да кінг".

Відтак пан Стефан Василович, бувший вояк, 4 роки, подякував родичам і всім присутним. Так само пан Юрій Кузик, вояк, 6 р[illegible] 4 роки при війську, подякував родичам і всім присутним.

Потанцювали і наспівались [illegible] пісень і [illegible] розійшлися до домів.

Всім жертводавцям щира подяка.

І. Боршовський

ОЦІНЕННЯ РОБОТИ ДЛЯ ЦЕРКВИ
(Давиніґ, Алта.)

Парафіяни Української Греко Православної Церкви у Давиніґ, Алта., зробили пані Рогатинчук (перше Бурр), малу несподіванку на доказ оцінення її роботи в прикрашенню церкви.

Пані Рогатинчук дійсно має Божий дар до виробляння квітів і встановлення їх до смаку і вподоби.

Як би ті квіти прийшлося купити, то коштувало би не десятки а сотки доларів, та пані Рогатинчук не лише квіти, але і кілька коштовних річей подарувала до церкви. За то громада, хотячи бодай висловити її свою вдячність в день 17-го [illegible] устроїла [illegible] і вручила її скромний дарунок.

При цій нагоді зроблено збірку і зібрано на українських скитальців $9.75, на колеґію св. Андрея $6.00, а на фонд Українського Голосу $3.50.

Сине жертводавців не посилаю, щоби не гаїти у часописи дорогого місця, а оголоситься у місцевій церкві.

Парафіянин.

ПРИМІРНА НЕСПОДІВАНКА
(Торонто, Онт.)

З нагоди 25 літного ювілею п-ва Горецких, їх приятелі і близька родина устроїли їм несподіванку 2-го лютого в їх домі. До цеї несподіванки причинилися найбільше їх донечки, Анна, Оля і Фіялка, сестри Катерина і Анна, шваґер П. Лонь, братанок Никола Шклярук і п-во Карлет з Дітройт.

Щоб була правдива несподіванка, то їх донечка Ганя постаралася намовити своїх родичів, щоб того дня пішли до своїх приятелів Охітвів, щоб можна готовити все до цего свята. П-во Охітви затримали гостей до вечера, коли їх донечка прибігла і сказала, що їх шваґер П. Стратійчук з Саскачевану загостив до них і що вони мусять зараз їхати до дому. Як приїхали до дому, то застали повну хату людей і як музика заграла марш, то привело п-ва Горецких до сліз.

Столи вже були готові з ріжними стравами. Господар П. Лонь завів ювілятів за стіл і попросив присутних, щоб заняли місця і п. С. Лонь привитав ювілятів.

Слідуючий промовець, пан Е. Охітва, сказав про значіння 25 літного ювілею в супружім життю. Тоді пан і пані Горецкі подякували своїм приятелям за гарну несподіванку і запевнили присутних, що ця подія останеться на віки у їх памяти.

По вечері гості гарно забавлялися до пізної ночі.

При кінци забави, гості не забули за своїх приятелів, іменно за Український Голос і Вістник. На заклик пана Е. Охітви, присутні зложили свої жертви в сумі $12.00 з чого $6.00 на пресовий фонд Українського Голосу а $6.00 на Вістник. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: П-во Горецкі, п. Т. Шолдра, п-во Е. Охітви, п. П. Слонь, п. С. Слонь, п. С. Слобоґян, п. Г. Адам, п. Н. Накалюк, пані Стифчинк, п. А. Слонь.

По 50 цт.: Пані С. Охітва, п. Н. Склярук, п. В. Корлей, панна Л. Склярук.

Присутний.

АННА ОЯСТРИК
(Посмертна згадка)

[illegible], сумом вкрилась околиця Гемтон, Саск., коли прийшла вістка, що в Йорктонськім шпиталі по тяжкій операції упокоїлась, дня 20 травня, Анна Оястрик, молода дружина Фреда Оястрика з околиці Гемтон, Саск., проживши 26 літ.

Похоронне Богослуження відслужив свящ. І. Кусий 22 травня при участи великого здвигу народу. В годині 10 рано по панахиді і винесенню тіла на подвіря свящ. І. Кусий перечитав св. Євангелію і сказав прощальну промову. Прибраний одноміле вий простір занимали авта в похоронім поході, зупиняючись підчас читання св. Євангелії. Церква, так звана "коло Бойчуків", не могла змістити ані третини зібраних, що зійшлись віддати останню прислугу померлій. Підчас Служби Божої свящ. І. Кусий знову сказав промову про значіння туземного життя. Плакали всі і старші і молодь. Ридав муж, ридали сироти та старенькі родичі, що стратили добру невістку, а також родичі померлої п-во Андрушаки.

Після послідного цілування зложили на невянучий вінець, на Колеґію, ті що були в церкві, $10.25.

По похороні відбувся парастас і обід в хаті померлої господині.

Бл. памяти Анна була донькою Александра Андрійчука і Параскевії з роду Антимійчук. Уродила[illegible] [illegible] Гемтон, Саск. В 1935 році вийшла замуж за Фреда Оястрика. Була побожна, працьовита і чесна жінка. Всі її любили і поважали задля доброго характеру і веселої вдачі. Полишила в смутку свого мужа, двох сиріт [illegible] 9 літ і [illegible] 6 літ, родичів, братів і сестер, а також родичів свого мужа з котрими жила тухе примірно.

Присутний.

ПОДЯКА

Оцим почуваємося до милого обовязку подякувати свящ. І. Кусому за похоронні Богослуження і промови. Дякуємо також братам [illegible] і п-во Горчинськ[illegible] і другим людям за спів при похороні. Дякуємо тим, що зложили квіти на домовину — жінкам, що помагали в приготованню обіду і всім добрим людям, що взяли велику участь в похоронах та за їх співчуття в нашім великім горю. Нехай Господь благодарить Вам за це. Також дякуємо за жертви на вінець — Колеґію.

Муж Фред і сироти

МИХАЙЛО ЖУКІВСЬКИЙ
(Посмертна згадка)

Зійшлося богато людей щоб потішити родину у її горю, а також віддати честь і відпровадити на вічний спочинок одного спомім себе. Бл. памяти Михайло Жуківський, котрий до недавна був живчиком церковної громади, котрий у Різдвяні свята запросив до своєї гостинної хати світів, щоб разом з ним потішитися поворотом його двох синів за моря, котрий і тої нагоди перевіз котягу в себе в дома на хвилевім переходи у Бойн Лейк, вже є не між живими.

Лишив горем прибиту свою подругу, чотирох синів і дві доньки, як також старшого брата і сестру, як також много щирих друзів. Своєю веселою вдачі придбав богато знакомих і щирих сусідів.

Помер в 60-тім році життя перебувши піонірські часи, від коли прибув з Буковини. Щоб його память залишилася не забута, при послідним віддаванню, на заклик пароха о. В. Сенишина, присутні зложили $8.00, а п-во

Варан в Пленті, Саск, додали ще $3.00.

З того $8.00 на колеґію св. Андрея у Винипегу а $3.00 на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника.

Спи Дорогий Мужу і Батьку, а ми постараємося, щоб твоя наука і бажання були сповнені. Нехай тобі ця канадійська земля буде пером. Присутний.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД. ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА

Гефорд, Саск.

По 1 дол.: І. Ковальчук, А. Дрозд, І. Токарик, Д. Гаврищ, П. Симчич, О. Бойчук, А. Лесько, Л. Котелко, М. Федин, М. Лесько, Т. Дишко, Марія Лазарович, Г. Сипитович, Г. Вардинський.

Ґлеслин, Саск.

По 1 дол.: [illegible], І. Зубик, Г. Дмитришин, М. Тимофійчук, В. Чарнецький.

Витнів, Саск.

По 1 дол.: М. Кіндрачук, Н. Яковишин, Ю. Сурмач, М. Саранчук, П. Завальський, Г. Ворох, М. Іванчук.

Рама, Саск.

По 1 дол.: В. Гуцалюк.

Вимнер, Саск.

По 1 дол.: І. Кезюндаина.

Гемлин, Алта.

По 1 дол.: Анастазій Стефюк

Арран-Нобзар, Саск.

По 1 дол.: І. Несторук, [illegible], Н. Жабинський, [illegible], Г. Кочиловський, В. Федчуп, Й. Яремко.

Ватерфорд, Онт.

По 1 дол.: І. Заверуха, Г. Гаяна, А. Панасюк, П. Рись, М. [illegible]

Прері Ривер, Саск.
(Збірна о. І. Майби)

По 1 дол.: М. Козаль, Н. Верига, [illegible], М. Притула, [illegible], Ів. Лесько, М. [illegible], К. Васковець, Д. Демарак.

Гасс, Саск.
(Збірна о. І. Майби)

По 1 дол.: Г. Охота, Г. Прокипчук, І. Ковч, Н. Барвінський, М. Рудачек, В. Д. Тацюк.

Прілейт, Саск.

По 1 дол.: О. Палипчук.

Ґроняид (північна), Саск.

По 1 дол.: Г. Вахняк, Анастазія М. Щербій, І. Іванчук, К. Гудима, І. Боднарук.

Пайн Ривер, Ман.

За богослуження й від поодиноких членів — $50.00.

Ню Торонто, Онт.

За богослуження й від поодиноких членів — $24.00.

Канора, Саск.

Від поодиноких членів $33.00

Дробот, Саск.

За богослуження й від членів — $25.00.

Веґревіл, Алта.

За богослуження й від поодиноких членів — $75.00

Саскатун, Саск.

За богослуження й від членів — $63.00.

ЗБІРКА о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

Рама, Саск.

По 1 дол.: П. Гладій, П. Лабіш, М. Кравець, М. Березовський, П. Кравець, Ст. Кравець.

ЗБІРКА о. В. ФЕДАКА.

Січ, Ман.

По 1 дол.: І. Терновецький, М. Мануляк, І. Мануляк, Ст. Мануляк, В. П. Матіовський, І. Процак, М. Данилишин, П. Курчаба, І. Сторожук.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА

Громада Гефорд, Саск.

По 1 дол.: М. Гунчак, І. Г. Гаврищ, панна Марія Токарик, Ф. Бартко, А. Токарик.

Громада Ітонія, Саск.

По 1 дол.: П. Конасевич, Ст. Паламар, М. Бойчук, Я. Бойчук, М. Конасевич, С. Гуменний, М. Охрій, В. Байдак, К. Бойчук, М. Кучер, І. Мисак.

Громада Кендо, Саск.

По 1 дол.: Г. Левченко, П. Кравченко, Ю. Кравченко.

Гефорд, Саск.

По 1 дол.: П. Дубковецький, Ю. Брейдик, В. Гуляк, І. Коцюба.

Білики, Саск.

По 2 дол.: М. Лазорко

По 1 дол.: П. І. Білик, Ф. Білик, І. Лазорко, В. Білик, М. Котелко, І. Барабаш, І. Ю. Білик, Д. С. Цибулька, О. Лазорко, Ю. Білик.

ПИСАНКА.

ЗБІРКА о. І. КУСОГО

Вишарт, Саск.

По 1 дол.: Гр. Шевчук, пані О. Шевчук, Н. Мечинський, пані [illegible], П. Лисак, пані А. Лисакова, Т. Сеньків, І. Мельничук, П. Сеньків, Гр. Литвин, В. Хрущ, П. Стефанишин, І. Попович, І. Кузяк, Я. Климашко, О. [illegible], Д. Кузій, І. [illegible], І. Мисак, М. Библо, пані Д. Мельничукова, пані П. Пилипюкова, пані М. Дмитрукова.

Дрібними $1.75.

Ґудів, Саск.

По 1 дол. С. Б. Микитюк, П. Богай, Д. Думка, М. Добровольський, Ю. Павлишин, Г. Козакевич, І. Костишин, В. Паньків, Г. Гребенюк, Т. Богай, Н. Козакевич, В. Скоробогач, Д. Лозінський, А. Пилипів, пані Марія Стойко, Н. Н.

Дрібними $4.05.

Феноуд, Саск.

По 1 дол.: Гр. Савчин, М. Тимків, Н. Коцюк, Т. Кіндракевич, В. Копинан, В. Тимків, М. Пилипів, Катерина Пилипів (Ілька), Марія Федук, Катерина Ригус.

Дрібними $3.00.

Айтуна, Саск.

По 1 дол.: Т. Чугайовський, Д. Гавут, І. С. Паллюст, В. Паллюст, І. Буряник, В. Кривий, С. Левко, пані Яців, пані Кароля Швед

Дрібними $1.25.

Кендіяк, Саск.

По 1 дол. Гр. Вареница, П. Наменюк, І. Шишковський, А. Барабаш

Дрібними $1.10.

Свидова

По 1 дол.: Д. Данилюк, М. Сушельницький, О. Рудий.

Дрібними $2.00.

Ґудів коло Пилипових

По 1 дол.: С. Пилипів, Т. М[illegible]

Дрібними $1.95.

Габбард, Саск.

По 2 дол. Т. Харин

ЗБІРКА о. А. ХРУСТАВКИ

Веґревил, Алта.

По 2 дол.: В. Щирчуний.

По 1 дол.: Е. Засійбіда, о. А. Хруставка, П. Зварич, С. Никифорук, С. Павлюк, Іля Гунька, А. Зварич, С. Запорожан, Гр. Ревега, Ів. Сарафинчан, М. Соколовський, Гр. Варлад, Ів. Андрійчук, В. Странадка, Анна Паламарчук, Ів. Дзвор, Д. Придій, Ф. Унґуран.

Дрібними $4.00.

Січ-Коломия, Алта.

По 2 дол.: В. Порайко.

По 1 дол.: В. Гаврилюк, В. Винничук, пані М. Черлявська, пані С. Грегорі.

Дрібна збірка — $9.65.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбея.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Леннард.

СЕРПЕНЬ

4. Неділя — Гилберт Плейнс — (храм).
11. Неділя — Шортдейл Візитація Архієпископа.
18. Неділя — Ґрендвю
19. Понеділок Преображення Госп Ґрифтінг Ривер.
25. Неділя — Шелвелей
28. Середа Успіння Прес. Богор Ленард.

Почт скринка 54 Роблин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЛИПЕНЬ.

21. Неділя — Витків.

СЕРПЕНЬ

4. Неділя — Гефорд (Храм)
11. Неділя — Ґлеслин
[illegible] — Кевон
[illegible] Неділя — Ітонія
19. [illegible] Преображення Госп [illegible]
25. Неділя — Гефорд
28. Успіння Прес. Богородиці — Білики (храм)

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Фостон

СЕРПЕНЬ

4. Неділя — Рама.
[illegible] Неділя — Канора
18. Неділя — Вимер
19. [illegible] Преображення Госп. [illegible] (храм).
25. Неділя — Борджис.

Box 425 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Уляна

ЛИПЕНЬ:

21. Неділя — Іст Селкирк.

СЕРПЕНЬ

4. Неділя — Брендон.
11. Неділя — Папляр Парк

Адреса 305 Парк Стріт. ([illegible] Салтер моста) Винипег Тел 25 084

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Вилингдон.
28. Неділя — Лужани

СЕРПЕНЬ

2. [illegible] — Ізвидик (храм) — о. В. Сеньшин
11. Неділя — Вилингдон
18. Неділя — Ендрю
19. Преображ. Господнє — Заваля.
25. Неділя — Лужани.
28. Успіння Пресв. Богородиці — Ікнас

Адреса: Box 26 — Вилингдон Алта

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

21 Н 8 Нед 6 Вмкч Прокопія
22 П 9 Свщмч Панкратія єпископа
23 В 10 †Преп Антонія Печерс
24 С 11 Смерть укр. кн. Ольги
25 Ч 12 Муч Прокла і Іларія
26 П 13 Собор арх Гавриїла.
27 С 14 Ап. Акили з 70-ти і друг.

28 Н 15 Нед. 7. Володимира Вел.
29 П 16 Свщмч Антиногена, Пімах
30 В 17 Вмкч. Марини мч Сперата
31 С 18 Івана і П[illegible] затвор. Печ

СЕРПЕНЬ

1 Ч 19 Преп Макрини сестри Вас
2 П 20 †Св прорка Атвасія
3 С 21 Преп Онуфрія Мовчаль.

4 Н 22 Нед 8 Рівноап Марії Маг
5 П 23 Муч Трохима Теофіла і П
6 В 24 †Мч Бориса і Гліба
7 С 25 †Успення праведн Анни
8 Ч 26 Преп [illegible] Печ
9 П 27 Велмуч [illegible]
10 С 28 Ап [illegible] 70-ти Прохора

11 Н 29 Нед 9 Муч Каллиника Ки
12 П 30 Ап з 70 Сили і Силуана
13 В 31 Прав [illegible]
14 С 1 †[illegible] Хреста України
15 Ч 2 Перен [illegible] Стеф

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Смітс
28. Неділя. Св. Володимира Вел. — Кадворт (храм)

Адреса [illegible] Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Пайн Ривер і Дурбен (Вечірня)

СЕРПЕНЬ

2. Пятниця Св. [illegible] — Прері Ривер
4. Неділя — [illegible]
11. Неділя — [illegible]
18. Неділя — Арран Кобзар
19. Понеділок Спаса — Пайн Ривер (храм)
25. Неділя — Гасс і Блек Елдер
28. Середа Успіння — Мейбрідж (храм)

Адреса Box 124 Арран Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Смокі Лейк

Адреса Box 37 Глендон Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайцького

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Війта. По богослуженню відправи панахид на цвинтарах.

Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Оакборн (Празник)
28. Неділя — Вільно.

Адреса — Box 46. Оакборн, Ман
Тел 113—4 Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЛИПЕНЬ

21. Неділя — Дафин

Адреса Box 779 — Дафин, Ман.

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ:

21. Нед. 6. Гол. 5. УЄ 6. Літ Ап. Римлян 12: 6—14. Єван Матея 9: 1—8.

28. Нед. 7. Голос 6. УЄ 7. Літ Ап. Римлян 15: 1—7 і 6: 18—23. Єван. Матея 9: 27—35 і 8: 5—13.

СЕРПЕНЬ

2. Прор Ілії: УЄ Луки 11: 42—[illegible] Літ Ап. Якова 5: 10—20. Єван Луки 4: 22—30.

4. Нед. 8. Голос 7. УЄ 9. Літ Ап. 1 Коринтян 1. 10—18. Єван. Матея. 14. 14—22.

11. Нед. 9. Голос 8. УЄ 9. Літ Ап. 1 Коринтян 3. 9—17. Єван. Матея 14: 22—34.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

THE HERALD 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., AUG. 15th, 1946 ВИНИПЕҐ, МАН., 15 СЕРПНЯ, 1946. ЧИСЛО (579-580) 15-16

В ЮГОСЛАВІЇ ВБИВАЮТЬ СВЯЩЕНИКІВ.

Кореспондент Ню Йорк Таймса доносить з Італії, що від квітня 1944 року до 15-го травня 1946 року вбито в Югославії 230 священиків, а з тих 198 вбито без суду. Кореспондент подає навіть імена багатьох. Взагалі там уряд веде боротьбу з римо-католицькою Церквою, яку мають хорвати та словінці, а сербську Православну Церкву звязує з москвою.

Також є вісти, що нині в Югославії є [illegible] 100 осіб, що або родилися в Канаді і в Стейтах, або набули тут горожанство. Однакож уряд Тіта не хоче їх [illegible]. Він не дозволяє їм [illegible] з своїми консулями, чи [illegible]. Ходить мабуть про те, [illegible] не розказували світови, [illegible] діється.

ЩО ДІЄТЬСЯ В БОЛГАРІЇ.

[illegible] судили в Софії, в столиці [illegible] болгарського визначного журналіста Пастухова і засудили на 5 літ [illegible]. Пастухов був завсігди про[illegible] за західними [illegible], але був проти Росії і комунізму. [illegible] що на суді Пастухов відважно [illegible] що він про комуністів думає. [illegible] виявилося, що в болгарських [illegible] працює коло 500 більше [illegible], що болгарських [illegible] комуністів назначують генералами [illegible] усіх сил працюють, щоби [illegible] брати в комуністичні руки.

ЗАВОРУШЕННЯ НА СИЦИЛІЇ.

На острові Сицилії, що коло Італії, [illegible] недавно завязана боротьба з поліцією в околицях Палерма, в якій найменше 100 селян було поранених, або вбитих. Причиною боротьби було, що уряд приказав забирати від селян збіже [illegible] в "народні шпихлірі", а селяне не давали. Боротьба тревала цілий день, а разом з чоловіками брали участь в боротьбі і жінки. Селяне оборонялися зброєю.

РОСІЯ ЗНАЄ АТОМІЧНІ ТАЙНИ.

Визначний вчений, що працює коло [illegible] атомічних бомб, Раш, заявив недавно в Вашингтоні, що Росія знає тайни атомічних бомб, хоч може їй ще бракувати деяких дрібних відомостей. Але за два роки вона буде їх певно мати. Цим можна пояснити, чому Росія не хоче годитись на всесвітну контролю що до атомічних бомб. Вона думає, що своїми бомбами вона зможе других контролювати.

СТРАТИ ЧЕРЕЗ СТРАЙКИ.

На протязі перших шістьох місяців цего року, через страйки було змарновано 1,620,296 робочих днів, коли б працю мав виконувати оден чоловік. Страти днів супроти минувшого року збільшилися о 1,061,371 днів.

Велика страта днів була в червни, коли [illegible] 36 страйках покинуло роботу [illegible] робітників. Тоді змарновано 935,-[illegible]88 робочих днів. Коли ж таке велике число робочих днів марнується, то не диво, що бракує всяких виробів і всяких матеріялів.

РОСІЯ НЕ ПУСКАЄ ЧОРЧИЛА ДО НОРВЕГІЇ.

Норвежський король, Гакон 7-ий запросив Чорчила до себе в гості та на побалачку, однакож зараз вмішалася Росія і сказала, що не хоче Чорчила в Норвегії. Отже зараз повідомили англійського представника в Норвегії, що Норвегія не хоче показати себе нетоваріською для Росії, отже нехай Чорчил не приїздить.

АТАКУВАЛИ ЕПИСКОПА.

Коло Триесту в Італії група комуністичної молоді атакувала латинського епископа Карла Марготі, коли він виходив з церкви. Найперше зневажили його словами, опісля кидали на нього і на його автомобіль камінням, коли відїздив до Горици. Побили в автомобілі вікна. Така вістка є з Ватикану.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ В СТЕЙТАХ.

Вістка з Шікаго доносить, що в деяких сторонах Стейтів діточий параліж набирає розмірів поважної пошести. Така пошесть є в Минеаполіс, в деяких сторонах стейту Арканзас та Місісіпі. Також в Стейт. Огайо виглядає на пошесть, а в полудневих і середно-західних стейтах є дуже багато випадків. Щоби слабість спинити, в Місісіпі і Люізіяні припинено молодечі конвенції, та позамикано купальняні ставки в стейті Небраска.

ЗГОРІЛА В БАТЬКОВІМ ДОМІ.

Серпня 5-го в понеділок згоріла хата Пилипа Чорного на фармах в околиці Метлак. До них приїхала на відвідини дочка з двома дітьми. Рано, коли вона з дітьми ще спала, а родичі пішли доїти корови, повстав в хаті огонь. Син Чорних приставив драбину і дочка передала йому двоє дітей, однакож сама не вратувалась. З її тіла лише частинки осталися.

ЩАСТЯ В НЕЩАСТЮ.

В Трой, Н. Й., стався недавно такий випадок. 4-літна Леонора впала через вікно, а впала найперше на розтягнене над вікном полотно, потім в руки пані Коркемас, а звідси в діточий візок. Леонора має лише синці, а дитині, що була в візку, нічого не сталося. Пані Коркемас трохи потовчена. Та не диво, бо дитина впала з третого поверху.

ЦІНА ПШЕНИЦІ В АВСТРАЛІЇ.

Австралійський уряд видав закон, яким назначує ціну пшениці на домашнім ринку на 5 літ. Ціна має бути за бушель 82 центи і дві третих, рівнаючи тамошні гроші з канадійськими. Поза Австралією будуть продавати по цінах дальшого світа.

БЛУКАВ 57 ГОДИН.

В околиці Кенори, Онт. пішов 73-літний Адам Шлемп збирати ягоди і заблудив. І довелося йому блукати 57 годин, отже 2 добі і 9 годин. Жив ягодами та пив воду, де попало. Його шукали і знайшли два його сини, внук і приятель. Шлемп був ослаблений, але держався на ногах і казав, що цілий час блукання дуже йому пива хотілося.

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ.

Вже появилося в Українськім Голосі, ч. 31-32, оголошення курсів в Колеґії св. Андрея в Винипегу на шкільний 1946-1947 рік. І так в Колеґії буде братися:

1. Повний ґрейд одинадцятий, з мовами та комерційними предметами до вибору.
2. Повний Ґрейд Дванадцятий, з фізикою й химіею та мовами.
3. Курси Теольоґічні.
4. Курси Українознавства для всіх студентів
5. Коли знайдеться місце, то можуть бути приняті студенти Десятого Ґрейду і Нормальної Школи.

Аплікації на науку та помешкання в Колеґії повинні бути внесені перед 24 серпнем. Реєстрація студентів 11-го і 12-го ґрейду починаєсь 3-го вересня в вівторок. Наука починається 5-го вересня в четвер.

Реєстрація студентів теольоґії 30-го вересня, а наука 1-го жовтня.

В Колеґії є місця на 50 студентів, а в Дівочій Хаті на 20 студенток.

Подрібні висоти оплат за науку, харч і мешкання подані в Українськім Голосі, отже тут не будемо їх наводити.

Аплікації і [illegible] слати на адресу:

The Registrar,
St. Andrews College in Winnipeg.
259 Church Ave. Winnipeg, Man.

Колеґія св. Андрея в Винипегу, це перша висша школа на американськім континенті заснована українцями. Заряд Колеґії подбав, щоби мати відповідні учительські сили, отже дай Боже, щоби Колеґія св. Андрея стала на визначним місци між иншими Колеґіями.

В УСІМ ЛИШЕ КОМУНІЗМ.

В „Крищіен Саєнс Моніторі" пише Р. Г. Маркгем, що коли він, як журналіст, був за „залізною куртиною" на Балкані, що нині в руках большевицьких, він переконався, що вся большевицька балачка про співпрацю з небольшевиками, що вся балачка про демократію, це лише слова без значіння. Всюди там панує воля і сила большевиків і для нікого, що не є большевиком, нема там місця. Коли ж мають на показ когось, що не є комуністом, то роля його звичайного послугача. Зате з комуністами тісно співпрацюють ті, що перед приходом комуністів були визискувачами народу.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ:

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна відбудуться цього року в такім порядку:

18 серпня, неділя—Тарнополь, Саск.
25 серпня, неділя—Едмонтон, Алта.
1 вересня, неділя—Січ-Коломия, Алта.
8 вересня, неділя—Калмар, Алта.
15 вересня, Неділя—Редвей, Алта.
22 вересня, неділя—Вернон, Б. К.
29 вересня, неділя—Венкувер, Б. К.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$78,475.75
Ешвил, Ман. (Збірка о. С. Гребенюка).	
Василь Костюшин	25.00
Петро Мамка	25.00
Василь Камфоли	25.00
Гриць Соломон	25.00
Стінен, Саск. (Збірка пані Марії Дробнястої)	
Пані Параска Шостаљ	25.00
Пан. Домка Катеринюк	25.00
П-во В. А. Гуцул	20.00
По 5 дол.: В. Гамор, Евген Н. Охітва, П. Шосталь	15.00
По 1 дол.: Ф. Боднарчук, Ів. Баран, пані М. Чемерис, Ів. Корман, пані А. Анака	5.00
По 50 цт.: А. Секундяк, пані Р. Пелехата, пані К. Юкальчук	1.50
Гаес, Саск.	
Петро Олійник	25.00
Модест Олійник	5.00
Ґронлид, Саск.	
Пані Анна Вахняк	25.00
Торонто, Онт.	
Збірка на весіллю Ставка Уляна й панни Гжда	31.50
Збірка о. Ф. Керніцького.	
Михайло Л. Вітоник, Сторновей, Саск	50.00
Венкувер, Б. К.	
Збірка на похороні бл. п. Павлини Лапчич, гроші прислав о. Д. Кирстюк	29.00
Тиндал, Ман.	
Жіноче Товариство „Ясна Зоря"	25.00
Стоні Плейн, Алта.	
Ілія Германюк	25.00
Джералдтон, Онт. (Збірка М. Натірного)	
По 2 дол.: Гр. Гоголь, Гр. Стельмащук, Дм. Павич.	6.00
С. Стинчук	1.00
Лейді Лейк, Саск.	
Збірка в церкві на богослуженню на закінк о. Мосійчука	5.70
Разом	$78,891.90

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

XXXII

Насильства Польщі над православними.

Страшні насильства виконувала недавна Польща над православними українцями Волині, Холмщини і Підляся. Спиняла всяку українську працю; забороняла українські сходини; не допускала галицьких книжок і часописів, свідомих українців переслідувала, не хотіла називати українців українцями, але називала "тутешніми", завела нову "уґендову унію", залежну впрост від польських епископів; піддержувала хрунівство та кацапщину..

Головну ж увагу звернула на Православну Церкву. Отже одні православні церкви замикала, як це було за часів Йосафата, други переміняла на костели, або що інше, треті цілком нищила, а церковне майно собі вабирала. Яке це було дике і безпощадне нищення, покаже оцей оден примір, що — 1938 р. лише від 1-го червня до 21 липня (7 тижнів) знищили на Холмщині 110 церков і 7 каплиць.

А дуже важне, що спільником в тім розбишацькім нищенню був папа — **бо він то дав полякам дозвіл („леґалізацію") на нищення українських церков, і за це дістав від Польщі 2,500,000 золотих (500,000 долярів).** А Польща забрала собі церковного майна на 70 до 80 мільйонів золотих. Так Польща нарабованим з папою ділилася. (Про все те писали подрібно галицькі часописи, головно ж „Діло" з 1938 р., яке підчеркувало, що Український Нарід ніколи не забуде тої папської рабункової спілки).

Але поляки нищили православні українські церкви на Волині і Холмщині вже від самого початку, як лише по закінченню війни українські землі в польських руках опинилися. І хоч тоді не чули ми про формальну папську згоду („леґалізацію") на таке варварство, то не чули ми також, щоби папа проти того варварства протестував. Навіть противно — папа дуже часто при ріжних нагодах благословив Польщу і ті благословення розтрублювалися зараз по цілому світі. Тими благословеннями він показував світови, що Польща дуже добра, гідна, праведна, свята. Він чорну Польщу перемальовував для світа на білу, злочинців проголошував святими — отже одурював світ. А Польща, певна річ, не жалувала за те для папи „Петрового гроша". Сказано — рука руку мне!

Багато зі знищених в 1938 р. церков мало велику історичну вартість своєю давниною. Так прим. церква в Щебрешині була збудована 1184 р. за князя Ярослава Осмомисла (1153-1187), отже мала 754 роки. І поляки на спілку з папою ці знищили. Церква в Замостю була збудована 1589 р., в Ярославци, Мордені, Підгірю і Холмі (тут катедральна церква) — всі з 1596 року. А таких було ще більше.

А що діялось підчас минувшої війни, як про те оповідали й оповідають люде і часописи, що про ті події точно знають. Досить згадати, що на Холмщині і Підлясю ксьондзи голосили, що хто не перейде до костела, буде вбитий. І за два роки вбили там 14 православних священиків і 10 дяків. В Грубешівщині мордували покотом дітей, жінок і старців. В селі Молодятичах поляк вхопив дитину за ноги і розбив голову до плоту. В селі Сагрині поляки розпяли дитину на церковних дверах і замордували коло 700 осіб. За три роки (1942-1944) вбили на Холмщині і Підлясю коло 5000 православних.

В місті Грабовці на очах священика поломили руки й ноги його дружині, попороли живіт, а тоді обох застрілили. Свящ. Огризка, з Чортовця, взяли від Служби Божої в ризах і в страшний спосіб замучили. Свящ. Захарчука, з Наброжа затоптали ногами..

Це було тепер. Коли ж такі страшні насильства виконували католики поляки нині, то чи могли вони бути лучшими в часах Йосафата? І чи міг бути лучшим той Йосафат, якого вони собі на помічника виховали? Вкінци ж, чи міг бути лучшим тодішний Рим від нинішного Риму і папи?

Голос греко-католицьких священиків про унію.

Перших греко-католицьких священиків, що приїздили до Америки, піддав папа під власть латинських („айриських") еспископів. А ті еспископи ненавиділи священиків українців і лютого їх переслідували. Так прим. свящ. Волянського виклляли лише за те, що був жонатим.

Скаржилися ті греко-кат. священики то Римови, то Шептицькому, але все, що камінь в воду. Коли ж „руска" терпеливість увірвалася, то порадились вони, написали про всі свої кривди в „Свободі" і закінчили словами: „Проч з Римом!"

Зараз Рим почув, а Шептицький написав „Посланіе" 20 серпня 1902 р., в якім всю вину за лихо в Америці склав на „наших людей", себто на гр. кат. священиків в Америці.

Тоді в відповідь Шептицькому організація гр. кат. духовних в Америці видає книжочку **„Унія в Америці"** (Ню Йорк, 1902), яку підписали священики І. Константкевич, Предс. Ради Духовної, А. Бончевський, Предс. Ради Головної. В книжочці вичисляють свої кривди, показують крутарства Послання, [illegible] зачіпають справу унії та Риму. Про [illegible] Посланіе кажуть, що Шептицький „[illegible]ставив себе в становище наших церковних — вчасти національних і політичних ворогів". (Ст. 5). Про сво[illegible] кажуть:

„До наших церковних [illegible] ся і мішаються неустанно [illegible] ки тай ріжні „власти посередні" і без властники зі шкодою [illegible] справ. В Галичині толкува[illegible] руси ни влізливість поляків польськи[illegible] нізмом... Американські русини не [illegible] вже з поляками нич до роботи, а влізливість римо-католицьких властей була та сама, що в Галичині. З Пропаганди (з Риму) на жадання амери[illegible] властей йшли розпоряд[illegible] ряджениями. Наслідком то[illegible] Злуч. Державах римо-катол. властики виклинали наших священиків, а в Бразилії сфанатизовані Шпаніольці стріляли на наших руских місіонарів і безборонний нарід, полялась руска кров. [illegible] дження ті все походили від [illegible]". (Стор. 11).

(Пропаганда — це па[illegible] міністерство для навертання поган, [illegible] якого віддано уніятів)

Подрібно вичисляють свої кривди і наводять римські розпорядження на [illegible] ших сторонах згаданої книжочки. І так „о. Волянського виклинають (1885 р.) римо-кат. власти.. ніби за т[illegible]" (Стор 17). Другого, Ардана виклинае (24 лютого, 1902) еп. Гобен, коли Ардан зажадав, щоби його імя вичеркнути зі спису, латинських священиків (Стор. 31). Були розпорядження Риму, що гр. кат. духовні і ціла Церква мае бути під властею латинників. Що греко-католики можуть брати латинський обряд... Ми тут даємо лише деякі виривки, та все ж покажуть вони справу, про яку гр кат. духовним ходить і як її розуміють. Про постанови Пропаганди кажуть вони:

„Однак Русин, котрий на всяких уніях та угодах все виходив, як той на мил[і], повинен і за те поцілувати в руку". (Ст. 62).

Про політику римських курій (міністерств) кажуть:

„Пропаганда... Її задачею есть ширити віру і вести політику забору... Під власть Пропаганди належать також всі **Уніяти цілого світа, отже і Русини-Уніяти, що не будучи в очах кат. політики ще правдивими католиками,** повинні мати собі за честь належати до того загального розширения віри...

„Тимчасом Пропаганда не ширить віри, она... веде політику, яку також Русини відчувають на своїй шкірі.

„Від часів заключения Унії руска уніятска церква не взросла, але змаліла. **Пропаганда не видала ані одного розпорядження в користь руской уніятской церкви, не боронила її, але овшім, віднослась ворожо.** „А єли що признала, то тілько тому, що мусіла"... (Ст. 71-72).

Про Рим:

"Виходить, що і в Римі дають всьо потрібне не тому, що забираєсь до чолобитя, але тому, що свого домагаєсь і о свое борєсь. Так й сим разом не вперве вже Русинів в Спол. Державах віддано на поталу їх церковних і національних гнобителів." (Стор. 37).

Вже наведені вислови говорять дуже багато. Це ж вислови цілої організації гр. кат. духовних, а вони чейже знають свої справи. І це показує, що уніятів [illegible] ніколи вважали лише купою [illegible] на чужі горшки. Таке було за часів Йосафата, таке було пізніше, таке є [illegible], таке було в Европі, таке в Америці, таке в Канаді, таке в Бразилії. Греко-католики (уніяти) в очах папи є лише кандидатами на католиків, як „оглашенні" були кандидатами на християн. Аж [illegible] ом на римо-католиків Рим на[illegible] [illegible] католиками — точно [illegible], як поляки!

[illegible] до книжочки „Унія в Америці", [illegible] є важним причинком до [illegible] уніятської Церкви в Америці, від[illegible] до гр. кат. Церкви в Америці Рим[illegible] римо-католиків і Шептицького з [illegible], та щирої праці колишніх [illegible] духовних в Америці для своєї Церкви [illegible] для свого народу, зі сторони другої.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

КОРОТКІ ДУМКИ.

Молоді повинні більше дбати [illegible], щоби бути культурними і розумними, бо перед ними лежить не тільки довга дорога їх власного життя, але і для їх народу.

Як посієш, таке будеш збирати. Поки молоді своє життя пустотою і некультурністю, то опісля будуть збирати таке саме оберемками. А тоді і наказання не поможе.

Хто володіє кількома мовами, той володіє кількома мечами. Він зайде там, де інший не зайде; він піднесесь до такого щебля, до якого без знання мов не може піднестися.

Дощ, це лише поодинокі краплі, однакож з них може повстати велике озеро. Подібно і з набуттям науки і розуму. Вчися, збирай дрібні відомости; читай статтю за статею — а назбираєш тілько, що станеш розумним чоловіком.

Біда, це школа, що вчить ощадности. Але є люде, що і без біди розуміють вагу ощадности. Однакож є і такі виродки, що їх і найбільша біда розуму не навчить.

Краса... Але краса без розуму, це те саме, що рожа без запаху, гарна палата без меблів.

Показуй себе лише таким, яким ти є. Не підноси себе понад свою властиву міру і не принижуй себе низше свого росту. Тоді всі будуть вважати тебе вартним чоловіком.

Час — то гроші. Час — то розум, гідність, повага, слава, бо добре ужитим часом можна все те здобути. Хто ж змарнував час, той все змарнував.

Запорожець.

ЧОМУ ТАКЕ БУВАЄ.

Недавно я довідався про таке: Поляк в Канаді мав досить невідповідне, або таки трохи негарне назвиско (родинне імя, родинну назву), отже офіціяльно його змінив на інше. Скажете, що мабуть зветься він тепер Морісом, Смитом, Байроном... Ні! Він прибрав собі чисто польське імя. Чи треба більше пояснень?...

Я думаю, що зміна імени без потреби не прикрасить нікого. Свого часу читав я в англійській ґазеті про такі зміни і говорилося там, що це неприродне, небажане і непохвальне.

Також заходить мода хрестити дітей на Робертів, Віліямів, Роїв, Меґів, Дорісів... А пощо того? Назвіть Миколою, Петром, Максимом, Софією, Параскою, але виховайте їх на розумних і гідних людей, то буде і їм і вам слава. Ви назвіть Шекспіром, а виховайте на дрантя, то будете мати дрантя. І люде будуть звати лише дрантям.

Бачу між іменами жертводавців, в часописах, що деякі жінки звуться Петрами, Гриньками, Олексами, Микитами, Федорами. Це виглядає мені на дике, на крайно нерозумне. Адже ж жінки мають свої жіночі імена! І я дивуюся, чому жінки не протестують, коли хтось їх жіночі імена легковажить і перехрещує їх на Петрів та Степанів.

Є люде, що їм нерозумне більше подобається, ніж розумне.

Степан.

ЯК ДИКИЙ ЧОЛОВІК МОЛИВСЯ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Дикими називаємо тих людей, що далеко стоять від нинішної цивілізації, отже дуже мало про широкий світ знають. Однакож то ще не значить, що ті люде мусять бути злими людьми. Вони нераз бувають лучші, ніж ті, яких звемо цивілізованими.

Кажуть, що між такими дикими людьми був дуже добрий чоловік. Знав він, що Бог є, відчував Бога своєю душею, але не знав, як Бога поважати. Думаючи знайшов він такий спосіб, як йому його совість і його розум диктували. Отже рано замість молитися, він лише скакав через рів там і назад і казав:

— Це тобі Боже, а це мені!

Така була його молитва.

Та зайшов в ті сторони місіонар, побачив, як чоловік скаче і питає:

— Що ти робиш?

— Богу молюся — каже той.

— Чому ж так?

— Бо інакше не вмію.

І почав місіонар вчити того чоловіка молитви. Якже навчив, то вже рад, що аж тепер Бог почує молитву того чоловіка.

По якімсь часі відпливає той місіонар човном на озеро, аж бачить, щось за ним біжить по воді. Приглядається, а це той, якого він вчив молитви.

Зупинив місіонар човен, а коли чоловік добіг, питає його місіонар:

— Чого тобі треба чоловіче?

— Я забув ту молитву, що ви мене вчили, отже тепер не знаю, як молитися.

Подумав тоді місіонар і говорить:

— Вертайся чоловіче і молися так, як ти молився, поки я не почав тебе вчити моєї молитви.

— А може Бог мене не вислухає? — питає чоловік.

— Не бійся — каже місіонар. — Він вислухає тебе скорше, ніж мене. От бачиш, що я їду човном, а ти йдеш по воді; ти з своєю молитвою близше Бога стоїш, ніж я. Перше я того не знав, а тепер на власні очи бачу. Перше я тебе вчив, як до Бога приходити, а тепер бачу, що я позаді тебе зостався.

І тепер вже стало місіонареви ясно, що Бог не дивиться на гарні слова, але на совість і серце чоловіка. Бог слухає що говорить людська душа, що людське серце відчуває.

ІНТЕРЕСНА КНИЖКА.

Появилася недавно в Америці інтересна й цінна, хоч не найбільша величиною книжка п. з. **„Про наші обовязки до Бога і до ближніх".** Автором книжки є о. Петро Білон, що давніше обслугував громади нашої Церкви в Канаді, а тепер живе в Вунсакет в Америці. Книжка має 126 сторін друку.

Хто розуміється хоч трохи на книжках, і бодай побіжно перегляне згадану книжку, то скаже, що се інтересна книжка — вже навіть самим тим, що складається з 45 ріжних тем, 45 ріжних справ, відповідно передуманих і заокруглених. Це якраз робить згадану книжку інтересною і цінною. Який читач не був би, а він знайде в ній багато такого, що його заінтересує; багато такого, що йому придасться; багато такого, що викличе в нього нові думки і дошукування.

Щож до самого змісту кождої статті, то не тільки, що мова легка, але зміст практичний, займаючий. Багато живих примірів з людського життя — нашого, чи інших людей, чи з давних подій історичних — а все прилагоджене так, щоби з того була дійсна практична користь для життя.

Можна сміло сказати, що в книжці о. Білона знайде потрібний, практичний матеріял священик, знайде батько-мати, що виховують дітей, знайде учитель Недільної і Рідної Школи, знайде молодий хлопець і дівчина — знайде кождий, хто інтересується життєвими справами.

Та щоби хоч приблизно познакомити читача зі змістом згаданої книжки, я подам заголовки деяких стать:

Самоіспит — Чи близько я Ісуса, чи далеко від Нього? — Не нарікайте на свій хрест — В єдности сила — Злоба людська — Станьмо на сторожі душ наших дітей — Недбальство — Будь відважним — Нідерляндія і ми — Про латинську „мшу" й інші католицькі „акцессуари" — Молитва і її значіння — Про чудотворні образи — Новий Рік — Тарас Шевченко, як Християнин...

Книжка видана на добрім папери і хоч брошурована, але має сильну окладинку. Одно хіба можна би почислити за недостачу, що не подано змісту стать.

Книжку можна дістати в Канаді в українських православних священиків, в Консисторії, або через книгарні.

Ціна 50 центів.

А. Б.

НЕБЕЗПЕЧНА ОТРУЯ МОЖЕ БУТИ ЛІКОМ.

В Топека, Кансас, вмер на діточий параліж 12-літний Маркус Вурінг. Коли опісля заслабла його 11-літна сестра, то в шпиталі запустили їй в тіло дуже небезпечної отруї, яку дістають з рослини, що росте в полудневій Америці. І слаба почулася зараз лучше, а за якийсь час цілком поздоровіла. Сліду з паралїжу не зосталося. Отже тепер починають проби зі згаданою отруєю, що може стати добрим ліком на діточий параліж. Отруя має бути дуже небезпечна, отже треба довших проб.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПІСЛЯ СОБОРУ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

В днях 25-27 липня відбувалась в Саскатуні конференція духівництва Української греко-Православної Церкви, а від 28-го до 30 липня відбувався Собор. На конференції обговорено і приготовано багато справ, що опісля були поставлені перед Собором.

Самий Собор важним був багатьома постановами, які в будуччині можуть мати для Церкви велике додатне значіння.

Найважнішою справою було рішення, щоби подбати про окремого єпископа для нашої Церкви в Канаді. Ця справа була відлавна на увазі, а нині, коли Церква в Канаді значно поширилась і набрала сили, справа окремого єпископа стала конечною.

Цю справу порушив в своїм промові Впреосв. о. Владика Іоанн, зазначуючи, що з приходом нового єпископа він передасть вповні провід Церкви в руки нового архипастиря.

Другою важною справою є одобрення заснования Колегії св. Андрея в Винипегу, як початок першої висшої того роду української школи на цілім американськім континенті. В Колегії будуть два відділи — висша світська освіта і науки теольогічні, де будучі священики набирались би висшого богословського знання.

Крім того обговорено і вирішено багато важних питань, як матеріяльна забезпека священиків через Пенсийний Фонд та назначення мінімальної платні для священиків. Вирішено справу видавання потрібних підручників, назначуючи окрему суму грошей на їх приготовання. Ще дальше піднесено справу заснования приюту для сиріт і старців.

Принято резолюцію в справі скитальців, в якій висловлюєсь їм найглибше співчуття і заклики до вірних, щоби подавали скитальцям можливу моральну і матеріяльну допомогу.

Тутже ще окремо піднесено справу допомоги скитальцям-священикам церковними річами, як книжки, чаші, ризи і подібне, якого там конче треба.

Також рішено звернутись до уряду Канади, щоби своїм впливом не допускав до репатріяції та щоби дав місце скитальцям в Канаді.

На окрему увагу заслугує узглиднення просьби новоствореної громади Пресвятої Тройці в Винипегу, щоби приняти її як Катедральну Громаду. Згадана громада може стати Катедральною на условях, які будуть вповні забезпечувати характер її, як такої.

Можна би згадати ще інші справи, але ті будуть порушені в загальним Звіті з Собору.

Було ще одно, що звертало увагу присутних на Соборі, а то те, що між делегатами від громад було значне число молодих віком людей, а що було живим і радісним доказом, що молодше покоління інтересується справою Церкви нарівні зі старшими.

Інтересними були привіти делегатів, які оповідаючи про місцеву церковну працю, подавали багато живих і цінних примірів, от хочби як нераз мала числом громада виконує успішно і легко велику працю, як рівно сповняє вона обовязки, які церковне і релігійне життя на них накладає.

Собор приняв деякі зміни і поправки до Статута, а також назначив нову Консисторію, потвердивши ту саму, що була до часу цего Собору; а також назначив представників до дирекції Колегії.

Третого дня Собору була в Бесборо готеля спільна святочна вечера делегатів і гостей, де вручено Високопреосв. о. Владиці відповідний ювілейний дар з приводу 25-ліття Його єпископства.

ПРО КАТОЛИЦЬКИЙ „АТОМІЧНИЙ ВИКЛАД".

В католицькій „Будучности Нації", ч. 14-15, 1946, бачимо між „Образками з Конгресу" такий образок:

„**Атомічний виклад.** Коли хто надіявся стрінути в професорі М. Чубатім промовця з рядів звісних промовців Канади, завівся. Професор Чубатий вже досить старший чоловік і голос має тихий, спокійний, рівний. Але зміст його промови був атомічний.

„Це все, що від 1918 року автокефалія в Канаді трубіла на всі заставки по широкім прерії, вся їх ідеольогія **козацької, рідної, прадідної** і так далі церкви, летіла в грузи, в триня, ані шматка здорового на ній не осталo. І показалася московська облуда тої позиченої, не своєї, а від чужих вивченої нагрітої пропаганди, що має виразну печать „мейд ин Моску" — з Москви вона походить.

„Яка страшна облуда тисячів! Яке огидне московське рабство! Яке чуже для українського духа і чину! Яка каінова робота і розбивання єдности народу для більшої радости Москви і Варшави! **Автокефалія дістала смертельний ідеольогічний удар** і кожний, хто уважно прислухувався словам шановного професора, дивувався, **що аж тепер прийшов час розбити смердючого ідола.** Підуть ці слова, як вогонь по прерії і випалять трийливе зілля московського православія з українських душ, що ще живі, ще не померли для рідного, що дійсно хочуть правди і чести".

Не чули ми бесіди проф. Чубатого на католицькім Конгресі, що відбувався в Винипегу 2—4 липня, 1946 р., але бачимо її овочі в тій статейці, що з Буд. Нації ми тут подаємо. І скажемо, що коли б проф. Чубатий справді на подібний лад справу виводив, як Б. Нації переказує, то він поставив би себе в положення найбільшого ворога Українського Народу взагалі, а греко-католиків зокрема; в положення ворога, який не перебирає в способах, щоби найбільше лиха Українському Народови заподіяти.

А вже ясне, що в таке положення поставили себе цілком явно видавці Б. Нації.

Каже Б. Нації, що від бесіди Чубатого „**Ідеольогія козацької рідної, прадідної і так далі церкви летіла в грузя, в триня**"... Значиться — що козацьке, що рідне, те погане, а що чуже, те добре. Однакож козаки давали своє життя за „віру і народ", а чужі папи були завсігди ворогами Українського Народу і помічниками українських ворогів. Таксі Коли в 1930 р. православні українці в Канаді протестували проти польських погромів в Галичині, обороняючи своїх братів греко-католиків, то папа тоді одним словом в обороні греко-католиків не обізвався. От що рідне, а що чуже!

Кажуть, що Чубатий своєю бесідою показав "московську облуду", що Українська Православна Церква „з Москви походить (так ми писанину Б. Н. розуміємо)... а ми скажемо, що треба або варіята, або брехуна, щоби таке говорив. Адже Москва була завсігди проти Української Православної Церкви, а Українська Православна Церква проти Москви! Таке колись, таке до нині.

Пишуть. „**Яке огидне московське рабство. Яка каінова робота розбивання єдности народу для більшої радости Москви і Варшави**".

Москви і Варшави... Тількож Москва і Варшава, то два окремі світи. Москва безбожна, а Варшава католицька, отже божа. І тому то що любить Москва, того не може любити Варшава, і противно. А що дає радість Варшаві, тим радіє папа, як її приятель і щирий покровитель, тим повинна також тішитись Б. Нації. Хоч знов таки питання, чому Варшава мала би повстанням Православної Церкви радіти? Адже вона і давно і недавно завзито нищила Православну Церкву, щоби завести унію, або костел.

Вкінци Б. Нації спромоглася на ще твердше слово, а то:

"**Автокефалія дістала смертельний ідеольогічний удар і кожний, хто уважно прислухувався** словам шановного **професора, дивувався, що аж тепер прийшов час розбити** смердючого **ідола.** Підуть ці слова і випалять трійливе зілля **московського православія** з українських душ"...

Наведений вислів „Б. Нації", це важний документ! — це чорне на білім, що для католицьких провідників Українська Православна Церква є **смердючим ідолом!**" Отже, певна річ, **такими вони вважають і православних українців!...**

„Смердючим ідолом" є для них та Українська Церква, де правиться Служба Божа, де читаються слова Христа і Апостолів, де заносяться молитви до Бога. Все те є для них смердючим ідолом і вони це розголошують, **щоби навчити свій загал на такий лад Українську Православну Церкву прозивати.** Чи не є це Каінова робота?

Та ми оперечатися з ними не будем, бо як з хамством сперечатися? Щож до католицького Конгресу, то коли б його цілею було виробляти в греко-католиків такі погляди, як виявляє Б. Нації за проф. Чубатим, то дійсно могла би вся безбожна сила на світі дуже радіти.

Вкінци буде цілком на місци звернутися до греко-католиків українців з запитом:

Чи ви годитеся з тим, що „Буд. Нації" говорить? Чи ви вірите, що Українська Православна Церква є трійливим твором Москви, чи Варшави? Чи ви відважитесь зневажати Українську Православну Церкву і називати її смердючим ідолом — а з нею зневажати православних українців? Чи ваш розум, ваша гідність і ваша совість на таке дозволить? Чи не думаєте, що таке вуличне трошлення греко-католиків проти православних українців не є пляновим розбиванням Українського Народу в користь чужих — Ця справа в першій мірі вас, греко-католики, зачіпає, отже ви повинні подумати і сказати своє слово.

ПОТРОЇЛИСЬ НА ВЕСІЛЛЮ.

В селі Св. Бригіда, 40 миль від Монтреалу, на весіллю затроїлось зіпсутою шинкою сто гостей. Хорих позабирали до шпиталів, з тих оден умер невдовзі, а одна жінка небезпечно хора.

НОВА ВІРА В БРАЗИЛІЇ.

(Пише. Тимко Клак з Бразилії).

Не знаю чи вже є рік, як розійшлася відомість в місточку Трес Баррас й околиці, що "зявиласі якась сьвіта". Читає вона пророцтво — як люде собі оповідають "від світого Данила" і другі уступи з Письма Святого, співає враз з людьми пісні побожні, говорить до людей промови, лічить хорих на всілякі недуги й оповідає, що було або буде, чого люди й не знають і не відають.

На таку вістку люде посунули цілими гармами до „світої" [illegible] всякої народности віри і раси, щоб її послухати, помолитися, порадитися а найбільше всяких [illegible], хорих і недужих. Поставили „святій" несогірший дім, нанесли хліба й до хліба і свята учить, читає, співає, лічить і предсказує. За ніщо плати ніякої не жадає, тільки самі люде несуть [illegible] і все, що мають.

[illegible] та свята учить? Каже вона: [illegible] тільки то, що є добре для [illegible] людей, а що є зле, того [illegible]. Моліться Богу, жийте в згоді [illegible] каже. Молися Богу і я за [illegible]люся, але й вір у Бога, то Він тебе оздоровить. Дає вона і лікарства, які? Дає чисту, жерельну воду і каже: [illegible] є від самого Господа Бога! [illegible] фляшечки, у більшости [illegible], бо лік безплатний [illegible]. Святкувати каже та [illegible], бо Христос святкував су[illegible] каже в хаті виставля[illegible] той най винесе і спа[illegible]. Чоловікам не каже пити горівки, курити також ні. Жінкам каже ходити [illegible], щоб не світити голими [illegible]. Убрання жінок має ма[illegible], білий, рожевий, синій; [illegible].

[illegible] по бразилійськи Зюдита, [illegible] Юдита. Росту вона серед[illegible] білий, волосся чорне, [illegible] 30. Сама вона ходить в [illegible], рукави низше ліктів. [illegible] На голові шапочка гарно [illegible] крисами. На пальцях [illegible], а на ногах гарні черевики. [illegible] повно що дня і що [illegible]. Учить вона ще д[illegible] гачкувати, то що [illegible] я дізнався про „святу" і [illegible] читачам „Вістника", бо [illegible] це буде цікаве. Віра тої Юдити [illegible] хіба тільки тим, що про[illegible] тім гурті є жінка.

Коли читачам „Вістника" цікаво буде знати більше про нашу Юдиту, то я [illegible] і напишу. Мій сусід і кум те[illegible] святкує суботу, не пе, не курить.. [illegible] донедавна був ревним греко-католиком.

[illegible] про яку говориться в листі з [illegible] показує, що „невидима рука" [illegible] свою роботу. Тут маємо [illegible] „свідків єгови", що ходять вулицями [illegible] обвішані таблицями зпереду і [illegible] та продають „Вартову Башту" і [illegible], а в Бразилії подібну роботу [illegible] Юдита.. Але ми розуміємо, [illegible] та сама, ціль та сама — відривати людей від рідного народу, від рідної культури і переводити на інший [illegible] в чужий світ, під чужу контролю. [illegible] таких провідників всюди одн[illegible], щоби закрити свою властиву [illegible] говорять про Бога, про правду [illegible] справедливість... Вони до [illegible] доминують правди; до отруї си[illegible], щоби недосвідчений не до[illegible] з ним хочуть зробити. Так [illegible] агітатори малюють Росію [illegible] словами, хоч розумні люде знають, що Росія, то одно велике пекло.

Завсігди буває, що новонавернені дуже захоплюються новими вірами, до яких прийшли, стають навіть крайними фанатиками. Вони нераз вкількоро перевисшають ревністю тих, що їх навернули — стають більшими папистами, ніж сам папа. Але також факт лишається, що за чужими проповідниками йдуть люде крайно темні — і лише за такими чужі проповідники шукають. А свідоміших обминають.

Та звичайно діти таких не захоплюються вже тим, чим батьки захоплювалися, отже йдуть самопас і розгублюються на всяких бездорожах.

Загальна ж ціль „невидимої руки" відома збаламутити людей, затуманити, здеморалізувати їх і заставити, щоби нівечили те, що було і повинно бути для них святим.

Коли „невидима рука" їх до того доведе, то вони вже ніяка сила — це порозбиваний, понівечений матеріял, з якого будуть користати ті, що його порозбивали. А для свого народу вони пропащі.

З НАШОЇ ІСТОРІЇ.

Як колись карали людей...

В 1627 р. в Жовкві, в Галичині, жінка Яна Золотаря заняла була гуску Григорія Бандурки і не хотіла віддати. Коли ж Бандурка допоминався, Ян вивів Бандурку на відлюдне місце і вбив.

Яна засудили на смерть. Але на просьбу духовенства і значних міщань, смертну кару замінено на таку.

1. Сиротам по вбитім має Ян виплатити 110 золотих.
2. На судові кошти 24 золотих.
3. До міської каси 20 гривень.
4. Підчас похорону Бандурки має Ян йти в процесії як засуджений на смерть, в білій сорочці, з колесом і ланцюхом, та голосно заявити:

„Забив я невинно людину, мого ближнього, згрішив я проти Бога і свойого ближнього! Григорію, прошу тебе раз, і другий, і третий, відпусти мені".

Так мав просити в трох місцях перед домом, на ринку і при похороні.

5. Вдову і сироти, братів та інших свояків мав перепросити.
6. Перепросити мав уряд і все міщанство, на колінах визнаючи свою провину.
7. Не сміє відгрожуватися, ані хвалитися.

З наведеного бачимо, що злочин чоловіка вважався колись злочином супроти загалу, а не тільки супроти жертви злочину. Отже злочинець підпадав і силі громадської карности.

Як поховали Куліша.

Шевченків приятель Пантелеймон Куліш помер 14 лютого, 1897 року (Народився в місточку Вороніжі, Глухівського повіту на Чернигівщині, 27 липня 1819).

І поховали його по давному козацькому звичаю: тіло везли двома парами волів і домовина була накрита червоною китайкою. В домовину положили покійникови смушеву шапку, папір й олівець.

Поховали його в садку на Кулішевому хуторі — Мотронівці, біля (недалеко) Борзни на Чернигівщині. На могилі поставили височезного дуба-хреста з білою хустиною на перехресті на знак того, що тут похований лицар козак.

Як малі готовляться на великих.

Нині широко відомо, хто був Михайло Грушевський. Він написав Історію України в одній книжці, але він також написав Історію України-Руси в 8-ох томах (скінчивши її лише Хмельниччиною). Це всім читаючим українцям відоме.

Але Грушевський написав багато чого іншого. Про нього кажуть, що він: історик, історик літератури, етнограф, соціольог, публіцист, белетрист, громадський діяч і політик, організатор — людина незвичайно працьовита".

Звідки ж він набрав знання про все те? Де набрав? Як набрав?

Набрав простим способом — безустанною працею. Про нього читаємо:

„Хлопець просто пожирав кожну українську книжку, чи книжку про Україну і ще в гімназії (в школі) здобув велике знання. В гімназії розпочалася його літературна діяльність".

Отже вчився він, а попри науку читав дуже багато і це була додаткова наука, що зробила його опісля великим чоловіком.

Він родився в Холмі 1866 р., а вмер 24 листопада 1934 в Кисловодську на Кавказі „як свідомо замучений Москвою".

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВЕЛИКІ РОДИНИ.

Вістка з Чікутімі, в Квебеку говорить, що група з 100 матерей мала разом 1,262 дітей, або пересічно 12-ро дітей на одну родину. Але з усіх тих дітей жиє 1,035, отже пересічно 10. В одної матері було 21-на дитина, в двох других по 19. Коли Франція нарікає на брак дітей, то в Канаді французькі родини великі.

ВЕЛИКИЙ ВИДАТОК ПШЕНИЦІ.

Вістка з Летбридж, Алта., говорить, що в Маргарет, Алта., Ф. Сівард мав по 64 бушлі пшениці з акра. Це озима пшениця.

ВІД ФОНДУ ДОПОМОГИ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Щоби улекшити збирання на добродійні цілі, елеваторні спілки і компанії принимають жертви збіжжам від фармерів, що привозять збіжжа до елеваторів.. Приняту жертву вони записують на рахунок організації, для якої жертва призначена, а потім виплачують їй вартість принятих жертв.

Елеваторні спілки згодилися також принимати подібні жертви від українських фармерів на рахунок Фонду Допомочи для Помочі Скитальцям.

Отже з наближенням жнив наші щирі фармері можуть передавати свою жертву через руки елеваторських спілок, а ті вартість пожертвованого передадуть Фондови Допомоги. В усіх справах допомоги скитальцям звертатись на адресу:

THE UKRAINIAN CANADIAN RELIEF FUND
P.O. Box 2136, Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Атаназій Великий, родом з Александрії. Будучи ще діяконом був на Соборі в Никеї 325 р. Опісля був епископом в Александрії 46 літ. Дуже ревно обороняв Церкву перед аріянами і багато перетерпів. Пять разів був на вигнанню, отже разом коло 20 літ. Будучи на вигнанню він писав до вірних письма, з яких деякі доси задержалися. Помер 373 р. і Церква назвала його Великим. Память 18 січня церковного.

Василій Великий, архіепископ Кесарійський, родився коло 330 р. в Кесарії Каппадокійській. Ціла родина, де Василій родився і виростав, була така праведна, що Церква зачислила до Святих Василієву бабку Макрину, його родичів — батька Василія і матір Емилію, також найстаршу Василієву сестру, та братів Григорія (еп. Нисійського) і Петра (еп Севастійського). І ще оден брат, Навкратій провадив життя монаше.

Першу християнську науку дістав Василій від своєї бабки Макрини, а книжну науку від батька. Пізніше вчився в Атенах, де знайшов собі вірного приятеля, Григорія, звісного пізніше св. Григорія Богослова. Василій став архіепископом в Кесарії Каппадокійській 370 р. З великою посвятою працював для добра Церкви і зазнав багато переслідувань. Він писав дуже багато, вложив Службу Божу, яку звемо Василієвою, та зложив монаші правила, які мають до нині Василіяне. Помер 379 р. Память його 1 січня церковного.

Григорій Богослов, вірний друг Василія Великого, народився коло 329 р. По закінченню шкільних наук жив якийсь час в пустини разом з Василієм. При його стараннях був скликаний 2-ий Вселенський Собор. Хоч був епископом, і працював для Церкви багато, але не хотів заняти епископського стільця. Він написав багато проповідей. Помер 390 р. Память 25 січня церк.

Іван Золотоустий (Хризостом), народився коло 347 р. в Антіохії. Мати Антуза, молода вдова, дала йому виховання релігійне, опісля вчився в антіохійській славній школі, готовлячись до адвокатури. Але він дальше посвятив себе церковній справі і жив в пустини шість літ. Вернувшись з пустині він був якийсь час четцем, опісля діяконом, а дальше 12 літ священиком в антіохійській церкві. Він був славним бесідником і його покликали на архіепископський престол до Царгороду. Тут він працював дуже багато, життя провадив дуже строге і відважно виступав проти надмірно розкішного, розпустного і марнотратного тодішного життя. Він різко виступав навіть проти цариці Евдоксії і вона за те казала заслати його до Вірменії, де він помер в місті Комнах 407 р.

По нім зосталось написаних коло 800 бесід і поучень і багато толковань Святого Письма. Він також скоротив Службу Божу св. Василія, і її звемо Службою Божою Золотоустого. Він також висилав місіонарів до Готів, Скитів і Персів, розуміючи, що кожний нарід повинен вживати в церкві своєї мови. За для гарної бесіди названо його Золотоустим (по грецьки Хризостом). Память його 13 грудня церк.

Кирило Великий (413—444), александрійський патріярх, був великим знавцем Богословія і ревно обороняв Церкву перед єретиком Несторієм. По нім зосталося багато писем. Помер 444 р.

Максим Ісповідник, дуже ревно боронив правдиву віру проти монотелитських еретиків і мусів за те багато терпіти. Йому відтяли язик і праву руку та заслали до Скитії, де помер 662 р.

Память 21 січня церк.

Іван Дамаскин (родом з Дамаску), як дуже вчений чоловік був міністром халіфа (намістника) в Дамаску. Тоді ширилась іконоборська ересь і Іван розсилав письма до християн по цілому Сході, в яких виступав проти іконоборства. Тоді вороги підробили письмо, в якім нібито Іван хоче зрадити халіфа і віддати Дамаск грецькому цареви. За те каліф казав Івана покарати.

Історія каже, що халіф (каліф) казав втяти Іванови праву руку. Іван втомлений великим болем і молитвою, перед образом Богородиці заснув, а коли пробудився, його рука була здорова.

Це показало невинність Івана, однакож він не хотів більше зоставатись на службі халіфа. Він роздав своє майно вбогим і пішов до монастиря св. Сави в Палестині, де помер єромонахом (священиком-монахом) 760 р.

Він щиро дякував Діві Марії за її чудесну поміч і написав в її честь багато церковних пісень („Догматики"), а між тими звісний задостойник „Тобою радується" (О Тебі радуется).

Крім того зложив він Великодний канон ("Воскресення день") та Канони на інші великі свята. Він написав „Осмогласник" (Октоїх), де є недільні служби розложені на 8 голосів. Також похоронні Стихири, які нині співаємо.

Дуже важним його твором є „Жерело пізнання", що складаєсь з трох частей: 1. Часть фільозофічна, 2. Про ереси, і 3. Обширний виклад православної віри. Ця послідна часть є першим систематичним твором догматичної науки в Православній Церкві.

Умер Іван Дамаскин 786 р. в 104-ім році життя. Память його 4 грудня цер.

Це визначніші з Отців Східної Церкви.

Святі Отці Західної Церкви.
(Коли Схід і Захід творили одну Церкву).

Амврозій Медіолянський (340—397) родився в Галії, в місті Трієрі, де його батько був римським губернатором. Амврозій скінчивши науки став адвокатом, а потім був намісником в Медіоляні. Коли там вмер епископ і в церкві зібралось духовенство і нарід для вибору нового епископа, то підчас нарад почувся голос дитини: „Амврозій епископ". Це всі взяли за Божий голос і вибрали Амврозія епископом.

Амврозій правив Церквою 22 роки з великою ревністю, був правдивим вітцем для вбогих, визначним проповідником і письменником. Писав багато проти сектантів-аріян, македоніян і новаціян, дальше всякі науки і побожні гимни (пісні), які доси співаються. Йому приписують пісню „Тебе Бога хвалим", хоч історики кажуть, що ця пісня зложена коло 100 літ давніше і [illegible] ами Сходу. Память 7 грудня церк.

Єронім (Гієронім) родом з Дальматії в 1-ій половині 4-го віку (коло 331 [illegible] р.) і виховувався в Римі. Відтак [illegible] дався на Схід і якийсь час жив в сирійській пустині, де вивчився добре мови жидівської і близьких їй діялектів. Коло 379 р. [illegible] він до Антіохії, де став священиком. В Царгороді познакомився з Григорієм Назіянзенським і став його учеником. Коло 382 р. вернувся до Риму, де почав перекладати Біблію на латинську мову, а позатим багато проповідував і научав. Вкінци пішов знов до Палестини і жив в Вифлеємі до смерти, 420 року.

З між багатьох його письменицьких творів найважнішим є перевід Старого Завіту на латинську мову. Цей перевід званий "Вульгата" і його приняла Римська Церква для себе за основний. Память 15 червня церк.

Августин (354—430) народився в місті Тагасті, в Нумідії, в північній Африці. Батько був поганин, мати, св. Моніка, ревна християнка, що змалку і сина по християнськи виховувала. Коли ж Августин пішов на науку до Картагіни (місто в Африці), там почав сходити на бездорожжа. По скінченню наук був учителем в Римі та Медіоляні (Милян) Аж коли почав слухати проповідей св. Амврозія, він знов став на праву дорогу.

Тепер вертався він з матірю до Африки. Мати була дуже рада, що син став щирим християнином, однако в дорозі вмерла кажучи, що спокійно вмирає, бо її найважніше бажання сповнилося.

По повороті до Африки частину свого майна роздав, а частину вжив на будову монастиря, де з другими поселився. Тут склав він монаший устав, який до нині мають монахи Августиніяне. Написав він тут багато богословських книжок.

Звідси його покликали до міста Іпо- (Іпонія, Гіппо) на епископа, де поза епископськими обовязками посвячував час на дальші писання. Епископом був 36 літ.

Св. Августин є одним з найбільших Отців і церковних писателів. Писав майже у всіх галузях богословської науки.

Треба ще згадати [illegible] подію на Обласнім Соборі в Картагені 418 р., [illegible] папський висланник, [illegible] Фавстин, покликався на канони нібито Сардикійського Собору (347 р.), що дають папам право приказувати Африканській Церкві. Та показалося, що [illegible] канони були пофальшовані в користь папів. Тоді Собор написав папі Келестинови острого листа з докором, в якім говориться, що папи не мають права мішатися до Африканської Церкви і той лист підписав був також св. Августин. Память 28 серпня церк.

Звичайні церковні писателі.

Між церковними письменниками давних часів визначаються:

Клемент Александрійський, що в молодім віці був поганським фільософом і його в Александрії навернув [illegible] християнства учитель катехитичної школи, Пантен. Клемент був опісля священиком і наслідником Пантена в [illegible] школі, і підніс високо її значіння. Він написав кілька творів, а між ними оден „Стромата", збірка християнських наук. Помер 220 р.

Орігент (185-254), родився в Александрії в християнській родині. Ще був молодим хлопцем, коли бачив, як його батька, Леоніда, провадили на муки, бо не хотів відречися християнства, отже Оріген хотів вмирати разом з батьком. Коли ж мати його від того здержала, він написав лист до батька з просьбою, щоби скорше вмер, ніж мав би покинути християнську віру.

По смерти батька Оріген сам заробляв на хліб всій рідні, даючи приватні лекції з граматики і реторики.

Коли епископ Димитрій довідався про цего молодого, але вже дуже вченого і таланоантого 18-літного молодця, то назначив його наслідником Клемента в школі (203 р.), де він гарною бесідою і глибокою наукою незвичайно захопляв слухачів.

І хоч його науки слухали ученики з Африки, Азії й Европи, сам він жив дуже вбого, мав лише оден плащ, ходив босо, спав на толій земли, проводячи велику часть ночі на студіях (науці) і молитві.

(Дальше буде.

НЕСПОДІВАНКА П-ва ВАСИЛІЇВ І 25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ва СЕРЕДОХІВ.

(Лімінгтон - Пойнт Пілі, Онт)

Для 3-го березня 1946 р. Т-во Просвіти ім. Т. Шевченка мало честь вшанувати донечку п-ва Середохів, котра віддалась 9 лютого 1946 р. за п. С. Василія з Виндзор, Онт. Вінчав о. Запаринюк. Того самого дня мали ми честь вшанувати їх родичів, п-во Середохів з нагоди 25-літного ювілею подружного життя.

В той то день всі члени і членки Т-ва Просвіти, як рівнож сусіди близші і дальші, зійшлися на означений час і приготовили всьо як слід.

В годині 2-ій по полудни п. І. Антонюк привів п-во Василіїв котрих привитано гучними оплесками. Рівночасно привитано і п-во Середохів.

По привіті господар забави п. М. Май попросив п-во Василіїв і п-во Середохів щоби заняли почесне місце за столом, так само попрошено решту гостей, щоби заняли місце, де хто може.

По короткій перекусці п. М. Майк сказав кілька слів про значіння тої несподіванки. Він сказав, що Т-во Просвіта зробило їй тому несподіванку, бо вона собі на то заслужила. Будучи ще маленькою дівчиною, вона брала активну участь в народній роботі, не відмовляючись ніколи, коли її дано якусь ролю до виконаня, хотяй її родичі мешкають 8 миль від домівки товариства.

Вона була все вдоволена і приятна до всіх і тому ціла околиця любила її. А найкращим доказом є то, що так багато людей зійшлось, щоби її бодай частинно віддячитись за її роботу, котру вона виконувала довгі літа.

При кінци побажав її щастя, здоровля в супружеськім життю та много літ прожити. Притім вручено їй скромний, але щирий дарунок і відспівано многая літа.

Як вже сказано, в тойже самий день ми мали честь вшанувати 25 літний ювілей подружного життя її родичів, п-ва Середохів. До слова покликано п. Володарчука. Він сказав, що п-во Середохи були [illegible] членами т-ва Просвіти. Від заснованя т-ва був довгі літа головою. Він показався непохитним, твердим працівником на народнім поли, які би то не були перепони, він їх зносив терпеливо та полагоджував всякі справи, як тілько міг. І тому т-во Просвіти постановило бодай частинно віддячитись за його щиру працю.

При кінци побажав богато літ прожити і в їх честь відспівано многая літа. Відтак молоденька донька Ольга, котра укінчує курс учительки, та синок Борис побажали родичам, сестрі та шваґрови всього найкращого.

Відтак п-во Василіїв і п-во Середохи зворушені до глибини з слезами в очах подякували всім присутним за дарунки, які отримали.

При кінци попрошено гостей, щоби зложили на народні ціли, хто що може. На заклик гості радо відгукнулись і зложили $73.00 котрі передано п-ву Середохам до розподілу на народні ціли після уподоби.

Відтак забавлялись до пізної ночи.

Поділено гроші, як слідує: на власну домівку т-ва Просвіти $10.00, на Колеґію св. Андрея в Винипегу $10.00, на фонд Українського Голосу $5.00, на передплату Українського Голосу для скитальців за морем $5.00, на фонд КУК $5.00, на скитальців $38.00.

Всім жертводавцям щира подяка.

Гість.

ПРИМІРНА ЗАБАВА

(Йорктон, Ман.)

В суботу вечер, 2-го березня родина і сусіди зійшлися до дому п-ва Т. Бурдейних, щоби привитати жовніра Дмитра Бурдейного, котрий повернув з за мори, де він перебув 3 роки — в Анґлії, Голяндії і Німеччині. Гостина почалась великою вечерою, котру приготовили пані Бурдейна і сусіди для около 50 людей. П-во Бурдейні були дуже задоволені так поважним числом приятелів, котрі прийшли привитати їх сина, котрого вони не бачили 3 роки.

По вечері п. Володимир Тур занявся перепроваджениям вечера відповідно до такої оказії. Всі позасідали на крісла, лавки і де хто міг, а п. Тур покликав повернувшого жовніра на почесне місце і зачали другу часть програми.

Всі повставали з місць і відспівали "О Канадо", відтак предсідник вечера п. Тур сказав, чого ми тут зійшлися і також не забув спімнути тих хлопців, котрі не повернули з поля битви а виїхали з нашої околиці. Їх память вшанували повстанням з місць на 2 хвилі.

Відтак п. Тур покликав Леслого Вилсона, Дмитра Шмігельского і В. П. Перепелюка, щоби сказали короткі промови на тему вечірка.

По коротких промовах п. В. Й. Перепелюк вручив почесному гостеви дарунок від приятелів, готівку в сумі $55.00, що зібрали межи собою. Повернувший жовнір Дмитро Бурдейний подякував всім присутним за дарунок, за промови і гостину, котру справили для него несподівано. На закінчення вечера всі відспівали "Ще не вмерла Україна" й "Гад сейв та кінг"

Відтак п. Никола Дідичук закликав присутних щоби скинути дещо на нашу пресу і скитальців. Присутні зложили $15.55, що було розділено в такім порядку:— На скитальців $10.00, на Український Голос $3.05, а на Вістник $2.50

Жертвували:

По 1 дол.: Д. Вурдейний, Й. Талпаш, Н. Дідичук, П. Солодюк, Л. Вилсон, І. Дутчак, В. П. Перепелюк, В. Тур, Д. Шміґельський, К. Золя, В. Дайба, Т. Бурдейний.

Дрібні жертви $3.55

В. П. Перепелюк.

НАСТЯ ПОДІЯЛЮК

(Посмертна згадка)

По кілька-літній недузі в шпиталі в Веґревил, Алта, дня 7-го червня померла широко знана піонірка, бл. п. Настя Подіялюк з другого подружа - з першого Підручний. Лишила в смутку мужа Федя, 6 синів, 3 дочки і 16 внуків. З першого подружа є В. Підручний - агроном, з другого: Дмитро - учитель, Ілько - учитель, Тарас - фармерує, Гринько - (хорунжий) ветеран кінчить університет в Едмонтоні, Мирослав - учитель. Сестри - Марія, Параска й Петруня також учителюють. Покійна лишила при житю також двох братів: Федора в Едмонтоні а Михайла в Шумейкер, Онт., сестра Ганьку в старім краю а Марію в Калифорнії.

Родилась в Галичині 1875 року в селі Іванків, пов. Скала Подільська, повіт Борщів. До Канади прибула в 1900 році. Тогож року повдовіла і вийшла в друге замуж в місцевости Етелберт, Ман. Там прожила 28 років, а 18 на Веґревил, Алта. Похоронне Богослуження відбулося 10-го червня, при великім числі людей в Українській Греко Православній Церкві. Похоронне Богослуження відслужив о. А. Хрусталка - співав Церковний Хор під управою пані М. Дікор. Тлінні останки поховано на місцевім кладовищі. По похороні відбувся обід в парохіяльній салі. На піддтримання преси зложили від родини: по одному доларови слідуючі: Ф. Подіялюк, В. Підручний, Д. Подіялюк, Яків Гайдук, М. Подіялюк, В. Тащук, І. Подіялюк, Г. Подіялюк, Т. Подіялюк, В. Кіндрачук, разом — $10.00. Призначено по половині на "Вістник" і "Український Голос".

Покійна була взірцева, розумна і віруюча мама, добра дружина, господиня і громадянка. Спочивайже по тяжкім труді, дорога сестро наша, поки Бог тебе не збудить, а ми всі, що знали тебе, будемо споминати тебе в молитвах своїх. Вічна її память.

о. А. Х.

ПОХОРОН ІВАНА ГУЦАНА

(Ріджайна, Саск.)

Ще одна свіжа могила. Здається, що смерть — це зовсім природна річ і на кожного з нас вона чекає. Так, це правда; коли людина переживе свій пересічний вік, тоді мусить умирати. В неділю 24-го лютого Іван Гуцан, член і старший брат Української Православної Церкви Св. Арх. Михаїла в Ріджайна, Саск., а заразом член взаїмної помочі Братства Св. Йоана Сучавського упокоївся в лічниці Ґрей Нонс.

Покійний Іван походив з Буковини з села Даниліва, повіт Сучава, де він родився 1866 року, а приїхав до Канади 1907 року з дружиною, з котрою прожив в супружестві 53 роки. На 25-го лютого коло четвертої години по обіді тіло покійного було перевезене до парафіяльного дому при вище згаданій Церкві, а коло осьмої вечером парафіяльний дім був переповнений як членами, так і знакомими, бо всі бажали останній раз глянути на свого довго знаного друга.

Всеч. о. П. Ів. Швалюк відправив Парастас за душу б. п. Івана. По розпорядженню о. Швалюка другого дня в девятій рано процесія враз з о. Швалюком вийшла з Церкви до парафіяльного дому по тіло. Хотяй було дуже близько до Церкви, то все було читано шість Євангелій по дорозі до церкви. Церква була переповнена віруючими. Хор прекрасно співав Службу Божу і похорон. По Св. Євангелію Всеч. о. П. Ів. Швалюк виголосив дуже зворушаючу прощальну проповідь. Всі пильно слухали слів о. Швалюка. Хоч покійний Іван був вже в глибокій старости, то все не бракло присутних, щоб не обтерли сліз зі своїх лиць. Домовинка була вкрита квітами, котрі зложили члени Церкви та члени Братства.

Покійний полишив у великім смутку дружину, двох синів і одну доньку та двацять одну внуку.

По похороні сусіди зійшлись до дому покійного Івана і на заклик пана Стефана Маслюка слідуючі особи зложили жертви на українські часописи:

По 2 дол.: Г. Гуцан, С. Маслюк.
По $1.50: о. П. Ів. Швалюк.
По 1 дол.: Василина Гуцан, Г. Терновецкий, Марія Маслюк.
По 25 цт.: Марія Загарук, Анна Мартин.

Вся збірка принесла $9.00, з цеї суми призначено $4.50 на Вістник і $4.50 на Український Голос, за що щира подяка всім жертводавцям.

Прощай Дорогий друже! Ти відійшов від нас, але Твій дух і спомин про Тебе буде між нами так довго, поки ми не підемо твоєю дорогою. Спи вічним сном! Хай земля буде Тобі легкою.

Член.

ПОДЯКА

У великім смутку і жалобі, горем прибита, складаю щиру подяку всім тим, що улекшили мені труд та помогли заняться похороном мойого найдорощого мужа. В першій мірі складаю щиро-сердечну подяку Всеч. о. П. Ів. Швалюкови за його совісну обслугу, як рівнож всім співакам, що гарно співали підчас Служби Божої і Похорону. Дякую всім членам як церковним так і Братства Св. Йоана Сучавського, що зложили квіти на домовину мого мужа. Дякую жіночому Товариству, що мені помагали, а особливо пані Анні Мартин, пані Марії Загарук і пані Флорі Джулай та взагалі всім, що не жалували часу ані труду та прийшли на похорон мого мужа.

Василина Гуцан.

ГАРНИЙ ПРИМІР

(Віндзор, Онт.)

В неділю 7-го липня п.р. громадяни Николай і Марта Петрук хрестили свого маленького синка. Дано йому імя Роберт Николай. По обіді гості й куми гарно обдарували маленького Роберта Николая, а батько зложив жертву в сумі 10 доларів на будову місцевої церкви і 5 доларів на пресовий фонд Вістника. Щире спасибіг батькови за жер. а маленькому Робертови Николаєви Многих Літ прожити на потіху своїх родичам.

Присутний.

МАРІЯ ОСИПЕНКО
(Посмертна згадка)

Дня 27 червня н. р. померла в лічниці в Принс Алберт, Саск., Марія Осипенко, жена Михайла, проживши 45 літ. Родом з Західної України з Буковини, повіт Кицмань, село Киводи. До Канади приїхала до свого мужа 1929 до Строс, Пала, Саск. Була примірною і побожною жінкою. Тяжка праця підірвала її здоровля і вона мусіла пролежати довгий час.

На Великдню Свята вона, як побожна жінка й примірна мати, казала себе везти до церкви, щоби приняти святе причастя і почути ще раз "Христос Воскрес". Під церкву [illegible] не мала сили. Парох о. К. Желиневич в урочистім поході з Пресвятими Тайнами запричащав її. Пролежала вона довший час в лічниці, де о. Желиневич часто її відвідував і уділяв св. Причастя. Перед смертю уділив св. Тайну Маслосвяття [illegible]. Передсмертні слова її були: "Молить [illegible] за мене. [illegible] Боже [illegible] мою душу до себе." [illegible]

[illegible] Сембур, Саск. [illegible] о. Парох [illegible] Перед похороном [illegible] Українських Православних [illegible] $11.03.

Тіло покійної зложено на цвинтарі в Сембург.

Покійна Марія залишила мужа Михайла [illegible] і чотири сини.

Спи дорога жено і мамо вічним сном. Вічна Їй Пам'ять.

Учасник похорону

ПРИНАГІДНА ЗБІРКА НА КОЛЕГІЮ

Дауфін, Онт.

[illegible] Марія Папір [illegible] Ніагара Фолс, Онт. переїздила через Дауфін [illegible] Української Колегії в Винипегу.

Отже зібрали добровільно [illegible] Жертвували.

По 2 дол. [illegible]

По 1 дол. [illegible]

[illegible] Н. Н.

ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД ЗА РІК 1945
Торонто, Онт.

По 1 дол.: М. Бойко, Ю. Бертник, С. Борисевич, В. Бойко, М. Герасимчук, [illegible], Т. Гуменюк, [illegible], Н. Гребельний, В. Григораш, [illegible], О. Добровольський, В. [illegible], М. Деренюк, М. Залуцький, Н. Зелінко, [illegible], Г. Ковальчишин, П. Кирилей, Е. Кочі, В. Мошук, Т. Метельський, М. Микитюк, І. Мангей, М. Материн, М. [illegible], Д. Михайчук, Н. Никорчук, Е. Охітва, С. Олійник, А. Орищак, О. Оврунський, М. Протас, М. Павлюк, С. Пелешок, Н. Романко, М. Салгіюк, М. Семчишин, М. Стечишин, О. Семенюк, Н. Таляма, Д. Трента, О. Федорак, І. Федусь, С. Христинич, О. Шипетовський, В. Юрійчук, С. Юзичук, тр. В. Яремій, М. Яремій, М. Гаврилюк, І. [illegible].

Від членів по 50 цт.: $22.00

Кадет, Саск.

Уряд громади приславив від передових членів (попередно прислав $25.00) — $11.00

Ґронлид, Саск. (північна)

По 1 дол.: І. [illegible]

Кендіяк, Саск.

По 1 дол.: І. Шиманський, Т. Шенець, І. Шенець, П. Нимчишин, В. Херт, І. [illegible], Г. Варениця.

ЗБІРКА о. І. ШЕВЦЯ
Ґронлид (північна)

По 1 дол.: Ю. Климашко, М. Сметанюк.

Мелвил, Саск.

По 1 дол.: К. Вівчар, Я. Вівчар, П. Вівчар, Ст. Ю. Вівчар, В. Пиляте, Н. Гадий, М. Григорчук.

Вишарт, Саск.

Церковна громада — $20.00

Гемилтон, Онт.

Церковна громада — $20.00

НА КОЛЕГІЮ
(Лейк Тейк, Сетс.)

В [illegible] Храм св. Апостолів Петра і Павла [illegible] Богородиці [illegible] Колегії св. Андрея [illegible] в Канаді [illegible]

[illegible] $5.70. Жертвували:

По 1 дол.: Н. Кирша, Я. Масліюк, [illegible]

По 50 цт.: П. Мирка

Дрібними: $1.20

Я. Маслій

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федана.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Овкборн, 11 год. рано (СУМК з'їзд)
18 Неділя — Сенд Лейк
19 Понеділок — Преображення Госп. Менн (празник)
25 Неділя — Енгусвил
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — Глен Елмо (празник)

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман. Тел. 13—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Шортдейл Визитація Архиєпископа
18 Неділя — Ґрендвю.
19 Понеділок — Преображення Госп. Дрифтинг Ривер
25 Неділя — Шелвелей.
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — Ленард

ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Роблин-Зелена
8 Неділя — Шортдейл
15 Неділя — Райдинг Парк
21 Субота — Різдво Пресв. Богор. — Петлюра.
22 Неділя — Шелвелей.
27 Пятниця — Воздв. Чест. Хреста — Дрифтинг Ривер
29 Неділя — Ленард

ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Роблин-Зелена
13 Неділя — Шортдейл
14 Понеділок — Покрова Пресв. Бог. — Шелвелей
20 Неділя — Ґрендвю
27 Неділя — Ленард

Почт. скринка 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоновича.
СЕРПЕНЬ

17 Субота — Кендо
18 Неділя — Ітуна
19 Понеділок — Преображення Госп. [illegible]
25 Неділя — Гефорд
28 [illegible] Успіння Пресв. Богородиці — [illegible] (храм)

ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Гефорд Жіночий З'їзд
8 Неділя — Витка
15 Неділя — Кендо
21 Субота — Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
22 Неділя — [illegible]
27 [illegible] Воздв. Чест. Хреста — [illegible] (храм)
29 Неділя — Кризор

Адреса Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Вайта
18 Неділя — Толстой
19 Понеділок — Преображення Госп. [illegible]
25 Неділя — Рос
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — Ґрдентон (храм)

Адреса [illegible] Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Редвотер, Вечірня — [illegible]
18 Неділя — [illegible]
19 Понеділок — Преображення Госп. [illegible] (храм)
25 Неділя — Федорах, Вечірня — Редвотер
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — [illegible]

Редвей, Алта. Box 62 Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гриника.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Мисм
18 Неділя — [illegible] Крік
19 Понеділок — Преображення Госп. [illegible]

Адреса Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Виллингдон
18 Неділя — [illegible]
19 [illegible] — Заваля
25 Неділя — [illegible]
28 Успіння Пресв. Богородиці — [illegible]

Адреса Box 26 — Виллингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Улина
СЕРПЕНЬ

18 Неділя — Портедж ла Прейрі
19 Понеділок — Преображення Госп. [illegible]
25 Неділя — Рейни Ривер
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — [illegible] (храм)

ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Брендон
8 Неділя — Тиндал
15 Неділя — [illegible]
21 Субота — Різдво Пресв. Богор. — Селтон (храм)
22 Неділя — [illegible]
27 Пятниця — Воздв. Чест. Хреста — [illegible] Парк
29 Неділя — Портедж ла Прейрі

Адреса 305 Парк Стріт, ([illegible] Саттер стріт) Винипег Тел. 25 084

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
657 Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
СЕРПЕНЬ

1	Ч	19	Преп. Макрини сестри Вас.
2	П	20	Пам. пророка Атанасія
3	С	21	Преп. Онуфрія Мовчал.
4	Н	22	Нед. 8. Рівноап. Марії Маг.
5	П	23	Муч. Трохима, Теофіла
6	В	24	†Муч. Бориса і Гліба
7	С	25	†Успення праведн. Анни
8	Ч	26	Преп. Мой. в чудотв. Печ.
9	П	27	Велмуч. Пантелеймона
10	С	28	Ап. з 70-ти Прохора
11	Н	29	Нед. 9. Муч. Калиника
12	П	30	Ап. з 70. Сили і Силуана
13	В	31	Прав. Евдокима Капад.
14	С	1	†Зн. Ч. Хр. Хреща Україн.
15	Ч	2	Перен. мощів прмуч. Стеф.
16	П	3	Преп. Ісаакія, Далмата
17	С	4	Сім муч. [illegible] Ефес.
18	Н	5	Нед. 10. Муч. Евсигнія
19	П	6	Преображення Господнє
20	Ч	7	Преп. [illegible]
21	С	8	Преп. [illegible]
22	Ч	9	†Ап. Матея, муч. [illegible]
23	П	10	Муч. [illegible] Лаврентія
24	С	11	Прмуч. Василія [illegible]
25	Н	12	Нед. [illegible] Фотія
26	П	13	[illegible]
27	В	14	[illegible]
28	С	15	Успення Пресв. Богород.
29	Ч	16	[illegible]
30	П	17	[illegible]
31	С	18	[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — [illegible]
18 Неділя — [illegible] Кобзар
19 Понеділок — [illegible] Пайн Ривер (храм)
25 Неділя — [illegible] Глен Елдер
28 Середа — Успіння — Мелфорд (храм)

ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — [illegible]
8 Неділя — [illegible]
15 Неділя — [illegible]
21 Субота — Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
22 Неділя — [illegible]
27 Пятниця — Воздв. Чест. Хреста — [illegible]
29 Неділя — [illegible]

Адреса Box 121 Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — [illegible] 9.20 рано
18 Неділя — [illegible] Веч. о 5 год.
19 Понеділок — [illegible] — Арміор [illegible]
25 Неділя — [illegible] Смоки Лейк [illegible]
28 Середа — Успіння Пресв. Бог. — Спедден (храм)

Адреса Box 37 Гленден, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ

11 Неділя — Кенора
18 Неділя — Вимер
19 Понеділок — Преображення Госп. Клейр (храм)
25 Неділя — [illegible]
28 Середа — Успіння Пресв. Богор. — Ельмор (храм)

ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Кенора
8 Неділя — Рімс
15 Неділя — [illegible]

Box 125 Телефон 67

Устав Церковний.
СЕРПЕНЬ

11 Нед. 9. Голос 8. УЄ 9. [illegible] Ап. 1 Коринтян 3, 9—17. Єван. Мат. 14, 22—34.

18 Нед. 10. Голос 1. УЄ 10. [illegible] Ап. 1 Коринтян 4, 9—16. Єван. [illegible] 14—23.

19 Преображення Господнє. [illegible] Луки 9, 28—36. [illegible] 10—19. Єван. [illegible]

25 Нед. [illegible] Ап. 1 Коринтян 9, 2—12. Єван. [illegible] 18—35.

28 Успіння Пресв. Богород. УЄ Луки 1, 39—49, 56. [illegible] 2, 5—11. Єван. Луки 10, 38—42; 11, 27—28.

Український Православний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., SEPT. 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1946. ЧИСЛО (581) 17

НАПРУЖЕННЯ МІЖ СХОДОМ І ЗАХОДОМ.

Довгий вже час напруження між західними Аліянтами, а Росією, чи краями як має під своєю контролею, зростає. До Греції Америка післала кілька воєнних кораблів та оден для неґрових літаків. Це нібі звесь вияном чемности. А большевики не раді, щоби грецький король до Греції вернувся.

Польський уряд оскаржує Америку, та мішаєсь в її справи, а то в справу виборів. Це про ноту, яку Америка вислала Польщі. А подібну вислала і Велика Британія. Знов Америка каже, що Польща йде проти рішень в Ялті і Потсдамі, що в Польщі вибори мають відбутись вільними голосами. Знов же польський уряд відповів Америці вичевидною сваркою.

Америка вимагає від Тіта, щоби дав сатисфакцію за письми. А Росія підпирає Тіта. Ще дальше справа Дарданелів Туреччини. Все те веде постійно до загострення відносин.

МОСКОВСЬКІ ПРЕДСТАВНИКИ ОБРАЗИЛИСЯ.

В неділю 24-го серпня в Парижі святкували другу річницю освободження Парижа. Підчас святочних церемоній посадили американських, британських, китайських і французьких делегатів в першому ряді, а представників з Росії, [illegible] і Мануїльського, в ряді другім. Отже Молотов і Мануїльський обидилися і вийшли. Хоч тут не було [illegible], бо всіх саджали подабучинам [illegible], отже Америка природно стояла в першім ряді, а Росія та Україна при кінці.

ЗГИНУЛО 50,000 ПОЛОНЕНИХ.

З Риму [illegible] доносять, що 50,000 італійських [illegible] в минувшій війні забрала Росія, [illegible] пропали. Червоний Хрест шукає за ними від 1943 року та не знайшов. Думають, що згинули вони там з зимна, голоду і жорстокости. Від подібних причин згинуло 97 процент італійських полонених в таборах коло Тамбова, Магуріньского і Кринової.

СПИНИЛИ КОМУНІКАЦІЮ.

З данської столиці, Копенгаґи, повідомляють, що в Німеччині, яка в аліянтських руках, несподівано припинено вся можливість порозумівання телефонами, телеграфами і поштою. Вістка каже, що це звязане з якимсь незаконним рухом в Німеччині.

ЧИСЛО ЖИДІВ В ПАЛЕСТИНІ.

Нині є понад 30 процент жидів між населенням Палестини. В 1918 р. було жидів 55,000, а нині є понад 500,000. Від 1922 до 1942 прибуло до Палестини 400,000 жидів, отже три чверти більше між [illegible] прийти дорогою іміграції.

Жиди добиваються тепер і дипльоматією, і криком, і зброєю, щоби признати Палестину їх державою і дати їм вільну руку робити в Палестині, що хотять. Знов же Араби, як майже 2000-літні мешканці Палестини, всіми силами стараються Палестину для себе задержати.

СПРАВА ГРЕЦЬКОГО КОРОЛЯ.

В неділю 1-го вересня має відбутися в Греції голосування над питанням, чи має вернутися до Греції король, чи Греція має бути республикою. Грецькі патріоти хочуть короля, грецькі комуністи хочуть республики.

Коли мала переводитися реєстрація тих, що мають голосувати, Англьо-Американська місія вислала до Греції 66 групок обсерваторів з Америки, Англії і полудневої Африки, щоби приглядалися в 600 реєстраційних осередках, чи реєстрація відбувається справедливо. І звіт тих обсерваторів вдоволяючий.

Був час, що грецькі комуністи хотіли захопити силою владу в руки. Опісля було багато кровавих сутичок між комуністами і роялістами. А тепер має рішатися важна справа для обох сторін, чи вернеться король, чи ні.

З ГРЕЦІЇ ВИЇЗДЯТЬ АМБАСАДОРИ.

З Атен повідомляють, що большевицький амбасадор, Родіонов, звернувся до грецького уряду за дозволом собі й родині на виїзд з Греції, не згадуючи про поворот. Таксамо забираєсь з Греції амбасадор Югославії. Виїзджають перед голосованням над тим, чи грецький король має до Греції вернутися. Большевики хотіли би, щоби не вернувся, хоч сподіються, що вернеться. Радіонов не подав причини виїзду, а югославський амбасадор заявив Тітови, що грецькі монархістичні газети нападали на нього і на Тіта.

КЛОПІТ В СІЯМІ.

Сіямська держава знаходиться в полудневосхідній части Азії, на схід від Індії. Доси напливало з китайських околиць, навіщених голодом, багато китайців імігрантів і сіямці всіх впускали за оплатою 15 долярів. Нині всіх сіямців є 10,000,000, а китайців імігрантів коло 8,000,000. Отже сіямський уряд думає спинити наплив китайців.

СИЛА РІШАЄ ПРО ВІЙНУ І МИР.

Маршал Монтгомері говорив в Торонті в МекҐил університеті 28 серпня. „Коли хочеш миру, мусиш розуміти війну". Він ще сказав „На світі будуть непорозуміння повставати, як це було і доси, отже тоді є нагода для поганого чоловіка захопити силу і нею виконувати свою волю. Отже треба вам бути сильними, бо в руках сили знаходяться ключі до миру і до війни".

ТУРЕЧЧИНА КУПУЄ КОРАБЛІ.

Туреччина робить заходи, щоб купити від Канади і Стейтів 21 кораблів, таке заявив Шефік Ґоген, голова турецького державного мореплавства. І вже турки оглядали два канадійські кораблі.

В АМЕРИЦІ МАЛО ДЕРЕВА.

Нині в Америці є взагалі замало деревляного матеріялу, а причина та, що винищено багато лісів, отже дерева є менше. Тому конечність примусить, щоби будувати доми з цегли та каміння, а дахи покривати черепицею. Отже виробляються пляни, щоб уряд мав контролю над лісами і казав, кілько можна вирубувати і де треба ліс розводити.

В КОЛЕҐІЇ РОЗПІЧНЕТЬСЯ НАУКА.

З початком вересня почнеться в Колеґії св. Андрея в Винипегу наука, як було оголошено подрібно в недавних числах Українського Голосу. Пригадати треба, що Колеґія св. Андрея повинна би в першій мірі інтересувати українських студентів — хлопців і дівчат. Своє для своїх і свої для свого! І в історії запишеться, котрі молоді люде були першими студентами першої Колеґії, заснованої силами Українського Народу.

Ще увага студентам „нормал" і з університету: Можливо, що знайдесь трошка незанятого місця в будинку Колеґії, тоді могли б вони там перебувати, коли б їм треба мешкання.

КЕНТЕРБЕРІЙСЬКИЙ АРХІЕПИСКОП В ВИНИПЕГУ.

Головний Синод (Собор) Англіканської Церкви почнеться в Винипегу 4-го вересня. Кентерберійський архієпископ Джофрей Френсис Фишер, голова Англіканської Церкви в Англії, прибув до Канади з Англії 24-го серпня. Кентерберійська катедра є найстарша в Англії, бо істнує від кінця 6-го століття. На протязі того часу кентерберійська катедра мала 95 церковних достойників, а Фишер є 96-им. В 1932 р. він став епископом Честеру, в 1939 епископом Лондону, а 1945 став архієпископом Кентерберійським.

ЗВЕРТАЮТЬ УВАГУ РОБІТНИКАМ.

Нині, коли робітники всюди домагаются більшої платні, а коротшої праці, чується голоси людей, які повинни на тих справах розуміти́ся, що так нічого доброго не здобудеться. Підбільшення платні, а зменшення виробу веде до того, що буде багато ґрошей, але буде мало річей на продаж. Отже тоді річи дорожіють і забирають тих багато грошей, поза тим же і за гроші не купиш, чого нема. Отже страйки з збільшенням платні і зменшенням праці не ведуть нікого до добра.

КОРОВА ВБИЛА ХЛОПЦЯ.

Коло Винипегу згинув в понеділок, 25-го серпня 10-літний Ірвінґ Дерксон через корову. Він заложив на роги воловід, а другий кінець воловода заложив на руку. А що корова йшла поволи, то він казав братови, щоби підганяв. Коли ж той взяв корову за ногу, вона почала тікати, тягнучи хлопця за собою і копаючи ногами. Так волочила вона хлопця коло 300 ярдів. Коли корова стала, хлопця відчепили і він в дорозі до шпиталю помер.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ:

Архиєрейські візитації Високопреосвященного Архиєпископа о. Іоана відбудуться цього року в такім порядку:

1 вересня, неділя—Січ-Коломия, Алта.
8 вересня, неділя—Калмар, Алта.
15 вересня, Неділя—Редвей, Алта.
22 вересня, неділя—Вернон, Б. К.
29 вересня, неділя—Венкувер, Б. К.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА

Ніхто не поважав уніятів.

Коли католицькі політики говорять уніятам про Йосафата й унію, то унія є найсвятійшою справою. А римське начальство тільки й думки має, що дбати про уніятів. Але цілком не так воно, коли ширше розглянетесь.

Історія показує, що уніяти були завсігди в найбільшій погорді не тільки в поляків, але і в Римі, і поза Римом. Їх зневажали, з ними не числилися, їх ухвали Рим фальшував (Синоду 1891 р.), Рим уніятів не обороняв перед поляками, але заасігди з поляками стояв; він виробляв пляни, щоби греко католиків златинщити.

Вже те одно, **що Рим піддав уніятів під власть Пропаганди, що мала навертати поган і єретиків** („ширити віру"), показує, як відразу уніятів пошанували. Загалом же католицький світ дивився на уніятів, як на мертвий матеріял, з яким не дуже треба числитися; по якім можна топтати, який можна розтягати куди хто хоче; про який можна говорити, що забагнеться, а він не почує, а коли б і почув, то не зрозуміє дійсного значіння того, що говориться.

Як Польща нівечила уніятів, вже знаємо, а тепер послухаймо, яку пошану діставали греко-католики від представників Римської Церкви і від самої римської Пропаганди.

„Ви ще схизмою пахнете".

В греко-католицькій львівській „Ниві" з 1908 р. (орган гр. кат. галицьких **священиків**) є стаття о. Мельницького, п. з. „Де сидить схизма" і в ній є поміщене таке оповідання греко-католицького священика:

„Коли я був приїхав до Америки до Спол. Держав, уважавем за відповідне представитись тамошному католицькому дієцезальному епископові. Пійшов я і представляюся ему яко священик, Русин, греко-католик.

„По довгих переговорах і дискусиях і толкованях узнав мене вкінци епископ католиком, лиш відмінного обряду. Наконець нашої розмови вийняв епископ з шуфляди свого бюрка якесь письмо і подав мені. Дивлюся і пізнаю, що це лист з Конгрегації „де пропаганда фіде" (з Риму). Дивлюся тай читаю, та своїм очам не вірю, бо се, що я в тім листі вичитав, дуже мене здивувало. І ось Пропаганда писала:

Si ad te aliquando adveniet aliquis sacerdos ruthenus e Galicia Austriaca, nominatus graeco-catholicus **eicias eum!**

(По українськи: Колиб до тебе зайшов колись якинсь священик-русин з Галичини Австрійської, званий греко-католиком, **викинь його!**).

„Під сподом сего письма підписаний префект (голова) Пропаганди, кардинал Сімеоні" („Нива", ч. 4 1908, ст. 103).

Чи треба більшої зневаги? Пропаганда, отже верховна власть уніятів тайком повідомляє латинського епископа в Америці, що коли зайде до нього гр. кат. священик, **нехай того священика викине за двері.** Чи не є це плюванням в лице уніятам? Але уніяти були так заголомшені, що вже зневаги не могли **відчувати.** І згаданий священик словами Пропаганди не образився він лише „здивувався". Його бють невинно по голові, а він замість образитися і боронитися, лише „дивується".

Та оповідає він дальше, що коли говорив з папським делегатом, Сатоллі, про конечність мати в Америці свого обряду (зн. гр. католицького) епископа, Сатольлі між іншим сказав:

„Я вірю, що ваш нарід є жертволюбивий (зн. може удержати свого епископа), але ви Русини вже давно повинні се зрозуміти, **що не лиш тільки повинна бути одна віра, але і один обряд.** Доки у вас Русинів співається **„Господи помилуй,** доти ви еще **схізмою пахнете.** Ми знаємо, що богато з ваших Русинів утоне в схізмі, але і ми ще потрафимо багато їх до себе, с. є. **до латинського обряду** стягнути, оскільки нам вдасться". („Нива", ч. 4, 1908, стор. 104).

Ясно! Доки „Русин" не відрікся свого обряду і співає „Господи помилуй», доти Рим не може стерпіти його „запаху". Ось чомуто 1925 р. папа не приняв гр католицької делегації через її поганий „запах". А польські делегації приймав, бо в них „запах" приємний.

Коли ж греко-католицьке „Господи помилуй" „пахне" схизмою, то оскільки ж більше „пахне" воно немило для католицьких політиків, коли його співають православні. Недармо ж гр. кат. „Будучність Нації», ч. 14-15, 1946, називає українську „автокефалію", себто Українську Православну Церкву **„смердючим ідолом".** Але ще не чути було, щоби „Б. Нації" подібно польський костел називала. Бо то „що иного". Там співають „Домінус вобіскум", отже це пахне дуже прилично. Сказано: рідне, своє! І мабуть Йосафат став „спеціяльним заступником Польщі" тому, що запах польського костела йому подобався.

Щож до обряду, то Рим хоче, щоби був один обряд і Рим має окреме міністерство для переводу всіх на свій обряд. Рим стремить до того, щоби греко-католик відрікся свого і перейшов до костела. Те саме, чого завсігди хотіли поляки. Сатольлі правду казав.

Для переводу українців до костела заводилася унія. З православия до унії, а з унії до костела. Оден Кунцевич того не розумів, бо він взагалі поза унійними фантазіями світа не бачив.

В згаданій статті о. Мельницького в „Ниві» бачимо ще такі вислови:

„Латиняне... уважають наш обряд (гр. католицький) **яко боляк римо-католицької церкви, з котрим не знають що зробити, чи его відразу витяти, чи его до якогось часу терпіти і систематично поволи підтинати.** Рим вже віддавна стремить до всякої централізації, навіть і обрядової" („Нива" 1908, ч. 5, ст. 182).

Подібні вислови є і в Пастирськім листі еп. Ортиниського з 11 січня, 1908 року, як:

„Вийшла папська булля (Письмо) в справі греко-кат. Церкви в Америці — **буляя гірка, тяжка, пониж**у**юча нас немилосерно".** („Нива", 1908, ч. 5, ст. 145).

Дальше йдуть нарікання, що папа заборонив гр. кат. миропомазувати при хрещенню, що прислав до Америки гр. кат. епископа без повних епископських прав; що **„латиняни завсігди всілякими способами перетягали вірних нашого обряду на свій обряд"**.

Таке було в Америці, хоч подібного було більше, ніж тут згадано. Однакож це лише продовження того, що тягнулося всюди сотнями літ — ті самі зневаги і насильства з одної сторони, а загуканість, заляканість, нерішучість і короткозорість самих греко-католиків зі сторони другої. Хоч і не диво, бо чужі опікуни так їх виховували.

Закінчення.

На цім писання про Кунцевича закінчується. А хоч подібного матеріялу, як доси, можна знайти ще багато, однакож і те, що доси подане, покаже кожному широко, хто був Йосафат з тою унією, про яку йому так дуже ходило.

Коли звести до вузких висновків те, що доси розбиралося, то вийде таке:

Кунцевич був вихованком поляків і для них працював.

Його оголошено святим на бажання Польщі і проголошено польським святим і спеціяльним заступником Польщі.

Унію поляки приготовляли і заводили на спілку з Римом. Вона мала бути містком, по якім українці мали піти до костела і спольщитися.

Унія не є ніякою вірою, ні Церквою — це польсько-римська політика.

Уніятська (гр. кат.) Церква, це в дійсности Українська Православна Церква, яку поляки насильством привязали до Риму.

Унією поляки розбивали українську силу, щоби мати матеріял для збільшення своєї сили.

Католицька політика завсігди дбала, щоби держати українців в темноті, безсилю, безрадности [illegible]

Балачка, що уніятська Церква стала „національною українською" [illegible] кручування дійсности. Католицизм [illegible] проти національних Церков. А коли уніятська Церква прибрала український вигляд, то завдяки обставинам [illegible] нили її від безпосереднього [illegible] цизму, а також під [illegible] інської свідомости, що [illegible] контролею і наперекір католицизмові.

Уніятська Церква ділиться [illegible] ли далекі собі части [illegible] них і неукраїнський провід. Загал гр. кат. вірних, це дійсні щирі [illegible] українськи думають, [illegible] чувають та журяться д[illegible] українського народу. А провід гр. кат. Церкви (уніятської) належить до іншого світа, чужого, а то й ворожого українському Народови. Контроля над гр. кат. Церквою спочиває [illegible] тих чужих, що тісно з Римом [illegible] і для яких уніяти можуть [illegible] матеріялом для використання.

Щож до Йосафата, [illegible] особа в справі унії є дуже малою. Поки жив, то заподівав лихо, однакож унія не була його твором, ані не його [illegible] жувалася. Його значіння лише в тому, що католицькі політики вживають його особи, як рибак гачка з хробачком, щоби рибу ловити. Але не про гачок рибакови ходить, а про рибу.

Унію приготовляли езуїти, а почав заводити польський король Жигмонт III при допомозі польських духовних, польської шляхти і Риму. Ц[illegible] головна сила, що унію [illegible] нині чужа сила має [illegible] тролею.

Так стоїть справа з Йосафатом та унією!

Серпня 24, 1946

ФАРМЕРІ В АНГЛІЇ ХОЧУТЬ СТРАЙКУВАТИ.

Тому, що уряд не годиться на підвисення цін на фармерські продукти, а платня робітників піднесена, англійські фармері готовляться до такого страйку: не квапитись з молоченням, брати якнайменше полонених до роботи; не приготовляти звітів для уряду, не продавати пшениці, доки не піднесеть ціна та ще що.

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ОБРАЗКИ З ДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ НАРОДІВ.

I.

В другім століттю перед Христом було таке, що батько мав повну власть над своїми синами, внуками й їх родинами доки він жив. Все, що було їх — було його. Навіть як син дістав становище в уряді, то й тоді був під батьківською рукою.

Нині зовсім не так. Нині батьки не годні мати належної власти над дітьми шкільного віку. Буває, що не батьки над дітьми мають власть, але діти над батьками. Нераз приходиться годитися з висказом, що нині світ „догори ногами йде".

II.

Коли римська імперія досягала верхів своєї сили й слави, вона завоювала Схід, де то була грецька держава. Завойовання багатого Сходу принесло шкідливі наслідки для римської імперії. Римляне так збагатіли, що перестали працювати і тільки дармували, проживаючи в розкошах. Наслідки були такі, число неробів збільшилось, уряд податків не зібрав, зачинився загальний матеріяльний і моральний занепад держави. Писав один Римський історик: Розкоші побідили нас тяжше, як меч.

[illegible] з чужого злого вчимся свого.

III.

Греки в далекій давнині були лише бідними пастирськими племенами. Але в тих племен була одна мова, одні звичаї, одна тодішна релігія, отже значить племена створили сильну і славну грецьку державу. Ті спільні культурні прикмети звязували їх, давали силу і вели до одної цілі.

Т[illegible] силу має рідна мова, релігія і [illegible] рідна культура, коли їх хто розвиває і не занехує. Які великі цілі можуть осягнути ті люде, що живуть одною своєю культурою.

Це образок до наслідування тим, що хочуть зачислитися до поступових, розумних до культурних.

Запорожець.

РОЗУМ В ПРИПОВІДКАХ.

Коли б наші хлопці та дівчата застановлялися над тими приповідками, що від старших чуємо, то багато б розуму навчилися. От візьмімо кілька.

„Батько жменею збирав, а син пригорщею розкидає."

Хіба не буває таке? Батько працював, щадив, а син бере батьків маєток в руки і розпускає.

„Батько-мати десятеро дітей вигодують, а десятеро дітей батька й матері не можуть, як треба, доглянути."

Чи таке не буває? Кілько є тих зарозумілих дітей, що їм батько і матір не вголові.

„Видно, що батьків син.»

Так хвалять гідного сина, але хвалять і його батька. Бо по батькови можна пізнати сина, а по синови батька.

„Оглядайся на задні колеса."

Коли що робиш, то подумай, які будуть з того наслідки. Про те говорить і друга приповідка: „Що посієш, те будеш жати", або ще: „Як собі постелиш, так виспишся".

„До чого бик навик."

Не треба привикати до того, що не добре, бо потім тяжко відвикнути. А коли звикнеш, то і знаєш, що зле, а таки піддаєшся привичці.

„Погана та птиця, що своє власне гніздо нівечить."

Наиперше треба все своє шанувати. А хто свого не шанує, того ніхто шанувати не буде.

„Наперед не виривайся, ззаду не лишайся."

А кілько є тих, що в життю не мають в нічім міри — ні в бесіді, ні в роботі, ні в поведенню.

„Хоч ти на себе не дивишся, але люде на тебе дивляться і Бог дивиться.»

Багато є тих, що забувають, що на них люде дивляться і або ганять, або хвалять. І Бог дивиться та записує в свою книгу, який ти, і яка ти.

Степан.

РОЗУМНІ ДУМКИ.

Колись, а нині.

Казав старий чоловік:

— За моїх молодих літ жінки вбиралися дуже скромно. Спідниці були довгі, блюзки та кафтани позащіплювані аж до шиї. А на рукавицях було по одному ґудзикови. Нині противно: рукавиці позащіплювані аж до шиї, а решта одежі має лише оден ґудзик.

Розумне і слушне порівнання.

Знавці Святого Письма.

Давний церковний письменник, Тертуліян, читав Святе Письмо днями і ночами і багато з нього вивчився так напамять, що цілі розділи міг повторяти без похибки. Св. Августин каже, що для нього Святе Письмо було головною його розрадою. Теодосій молодший міг повторити точно яку будь частину Святого Письма і міг на своїм дворі розмовляти з епископами про Святе Письмо так, немов він самий є епископом. Визначний давний церковний письменник, Оріген, читав Святе Письмо кождого разу, нім сідав їсти і нім йшов спати.

Церковний письменник Евсевій каже, що вчасі переслідувань Діоклетіяна одному християнинови випекли очи. Та він міг на великих зібраннях повторяти дословно цілі розділи з Святого Письма. Дренмер і Ридлей знали Новий Завіт влиточнище напамять.

Великим знавцем української історії був Шевченко — він знав її не тільки напамять, але вдодатку відчував і серцем.

З того виходить, що щоби щось добре знати, то треба його довго вчитися, довго-предовго повторяти, поки воно не стане повною власністю чоловіка.

З того правило, що — кілько чого знаєш, тілько в тебе сили і така твоя вартість. Водою з мілкої керниці череди не напоїш.

ЧОЛОВІК І ДВІ ДІВЧИНІ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Це ділося ще за тих часів, як ходив по земли Христос з Апостолами.

Йдуть вони кудись доріжками через поля — а то було в самі жнива, коли люде жнуть збіжжа. Йдуть вони до міста, та кажуть апостоли:

Господи, таки лучше було би йти битою дорогою, а тут ми заблуднимо. Ми тут чужі, а доріг та стежок багато.

— Не бійтеся — каже Христос — поспитаємо людей, а люде нам скажуть куди йти.

І підходять до чоловіка, та:

Боже помагай вам добрий чоловіче!

Подивився чоловік та:

— Я волів би, щоби ви мені помогли. А Бог не прийде мені тут жати.

Так Господь дає тобі силу до праці — каже Христос — він благословив твою ниву, що збіжжа таке гарне виросло.

— Е, говори своє — каже чоловік — тут моя заслуга, а не чия. Добре зорю, добре засію, добре заволочу, тай росте.

— Аджеж Господь розум тобі дає, щоби ти знав, що і як робити — знов говорить Христос чоловікови.

Махнув чоловік рукою:

— Овва! Ану нехай Бог забере від мене розум! Хочу я побачити!

Глянув Христос на апостолів, а там:

Чоловіче добрий, куди тут дорога до міста, бо ми туди йдемо...

А чоловік виняв тютюн, скрутив цигаретку, запалює та.

Коли знали, як сюди прийти, то повинні знати, куди йти дальше.

Ще він слова не докінчив, як коло нього зявився огонь від сірника, що він кинув. Почав він гасити, та де! І так ціла нива згоріла.

Пішов Христос дальше і каже Апостолам:

Тут вам наука! Легковажив чоловік Божу поміч, то і Бог його злегковажив. Хотів, щоби Бог відобрав йому розум, отже сталося, чого хотів.

Йдуть дальше, аж жне дівка жито.

Куди нам до міста? — запитав її Христос.

— Ет, не докучайте мені — каже дівка — бо я хочу дожати жита.

А чи дожнеш?

А хіба я хто, щоби не дожала?

— Ну то жни! — каже Христос і пішов з Апостолами дальше.

Нараз бачать, що рій летить. Вони дивляться за ним, а він просто до дівки і починає її обсідати. Вона вкрик і впала на землю.

Бачите! — говорить Христос. — Говорила, що дожне, а то другі люде поведуть її до дому, бо не буде бачити куди йти.

Пішли дальше і знов бачать, що дівчина жне пшеницю.

Дай Боже щастя, тобі дівчино! — говорить Христос.

Дай Боже і вам добрі люде! — відповідає дівчина — а куди вас Бог провадить?

До міста йдемо — каже Христос та не знаємо куди нам йти, щоби не блукати хто знає куди.

Подивилась дівчина та,

Найблизша дорога туди через ріку, але треба йти бродом. Хто знає куди, то перейде, але я вам покажу. Ходіть зі мною.

А як думаєш, добра дівчинко — питає Христос — чи дожнеш ти нині тої пшениці?

— Як Господь поможе, то дожну — відповіла дівчина — а я на Його поміч надіюся.

І повела подорожних до ріки, щоби показати брід (мілке місце).

Вже за річкою каже Христос:

— Бачите, яка дорога та розумна дівчина! Видно, що дочка доброго батька і матері. Вона і про Бога памятає, вона і людям поможе, вона і сама буде щаслива. Коли вона дожне пшениці, то поведе до дому тую, що не бачить куди йти, бо її рій покусав і вона дуже запухла. А з цеї дівчини буде розумна і славна господиня і слава та потіха своїм родичам. Бог буде її в цілім її життю благословити.

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск. Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуці за доляра. Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

З ДЕВЯТОГО СОБОРУ В САСКАТУНІ.

Поки почнеться друкувати подрібний звіт з нарад Девятого Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувався від 28 до 30 липня, 1946, в Саскатуні, ми подаємо в цім числі Слово о. Владики, яким він розпочав наради Собору. За цим в дальших числах прийде подрібний Звіт з нарад і рішень Собору.

Слово відкриття Девятого Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Липня 28, 1946 р.
Саскатун, Саск. Канада

Всемогутнє і Всевидуче Боже Провидіння повсякчасно провадить усім життям. В цім життю Боже всеохоплююче Провидіння провадить і нами. Боже Провидіння провадить життям окремих людей, життям окремих народів, життям окремих людських поєднань. Ми всі в повсякчаснім, і на мить одну [illegible] спиннім опіці Божій, опіці нашого Благого і Всемудрого Отця, в проводі Любови Його Предвічного Сина, обда[illegible] вані силами дарів Духа Святого.

Зрозуміти це, відчути це [illegible] значить: мати віру, знайти безтурботний спокій. Часом життя укладається важко, часом зловіщі хмари підносяться на небозводі нашого життя, часом ми тратимо ясність нашого зору, тратимо певність наших кроків, не знаємо куди далі йти. Це якраз час згадати [illegible] охоплюючий Божий [illegible], ми повсякчасно в Руці Божій і без волі Його нічого з нами не може статися. В особливо важні часи нам треба вміти в покорі і в міці [illegible] віддаватися Божому Проводу.

Такий особливо важний час в життю нашої Церкви є тепер. Ми зібралися на черговий Собор Церкви, ми маємо накреслити будучу нашу працю. Це має бути, як і була перед тим, [illegible] праця підведення наших душ до Божого Престолу. Це має бути, як і була перед тим, праця любови, праця пожертвовань наших зусиль на добро нашої Рідної Церкви, Рідного Народу. Нам в цю святу мить особливо по[illegible] в Божий пров[illegible]. Ці Божі провід [illegible] тим, хто приступає до [illegible] з чистим серцем, з [illegible]. Таким Господь завжди подає [illegible] дум, подає [illegible].

Маймо ж і Ви, [illegible] на Соборі [illegible] ру в провід Божий, майте [illegible] наміри, а Господь подасть [illegible] мудрости слова і святої ради.

Господь, що провадить всяке життя і життя нашої Церкви розгортає у всім і в нашій Церкві Його предвічно намірені цілі. Бог має долю для всього. Він має долю і для нас.

В бігу, в розвитку життя до намірених Божим Всевідінням цілей, Божа провадюча Воля дає нам досвід життя, дає нам пізнавати багато річей. Бог дає нам пізнавати горе й нещастя. Вони часто — висліди наших помилок, гріхів. Бог однак не лишає нас безпомічними, Він дає нам розум і силу, розум для досліджень наших вад, силу до їх направи. Бог провадить нас силами даного нам розуміння, силами нашої волі до направи.

Ці головні, ґрунтовні істини Божого безперестанного нами опікування я ложу перед Вас, Члени Девятого Собору нашої Церкви. Ці істини, ці правди, нам тепер, в будучих наших нарадах на цім Соборі будуть особливо потрібні.

І в нашім церковнім життю, як і всюди, є вади, є потреби до направи. Коли ж що було зроблене добре, то й про таке треба буде нараджуватися, як це добро захоронити, поширити, продовжити, а то й помножити. З покорою та з довірям до Божої провадючої нас волі ми приступимо до положених перед нами [illegible] та завдань.

Ми молитвою розпочали цей Собор. Молитва наша була про те, щоби Господь просвітив наше розуміння, подав нам дар чистої і мудрої ради. Молитва наша була про те, щоби на цім Соборі посеред нас і таки в нас самих не було [illegible] гріховного, злосного, виміреного на особисті порахунки. Молитва наша була про те, щоби Дух Святий провадив нашими думами і словами, щоби ми мали на оці лиш добро нашого святого тіла — Церкви Божої. Будьмо ж вірні тому всьому, чого ми од Бога просили, не нарушуймо святости нашої молитви нашою нестриманістю, гнівом і іншими пристрастями.

До наших теперішніх нарад, до наших завдань ми приступаємо в особливих обставинах. Обставини ці важкі. Рідна Церква на рідних землях в повнім розвалі. Те, що було в ній живішого, більш активного, опинилося поза межами Рідної Землі на скитальщині, поміж чужими. Решта, що лишилися дома, попали під насильно накинену їм церковну власть поневольників. Ними тепер керують з Москви.

На тлі так великої руїни лишилася вільною, самостійною, непідвладною жадній чужій владі лише наша Церква.

Вона не дуже велика. Сили її обмежені. Але їй, цій нашій Церкві, всім нам в ній, Господнє Всевидуче Провидіння дало завдання далі нести те все, що [illegible] я в душах та серцях нашого Українського Народу і що здійснити на рідних землях поки що не було змоги.

Чи можемо ми таке почесне і дороге [illegible] відкинути? Ні. З покорою Божому Проводу але достойно ми й далі понесемо ті всі скарби, що дані на наші руки, всі ті скарби, що їх на протязі віків витворив наш нарід і мріяв про повне їх розкриття в своїм життю.

В смиренню і в покорі перед Волею Божою ми приступимо тепер до наших завдань. „Сила Моя в немочах звершається", сказав Господь Апостолу Павлу.

Нехай же і в наших немочах, наших недостачах вершиться Сила Божа. Йому одному ми довіримо себе, наші сили і наші надії.

Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді оголошую відкритим і на працю його прикликаю Боже благословення.

ДОБРІ ЛЮДЕ.

Добрими людьми звуть звичайно тих, що зла не роблять, нікого не кривдять, нікого не зачеплять, лихого слова ніжому не скажуть і все терпеливо зносять, що [illegible] лихого хто заподіє. Кажуть: не добрі люде!

Однакож Життя каже, що вони не добрі.

Добрі люде, це люде думаючі, діяльні. Ті, що багато працюють для загального добра, всюди загальним добром журяться, оберігають його, піддержують, будують.

Перші — це мертві люде. Не роблять зла, та і добра не роблять. За життя мертвими доживають віку.

Другі — це живі люде. Вони думають, працюють, дають, журяться, виробляють пляни, гонять других до роботи. Це добрі люде!

Будь в нас багато тих дійсно добрих, а кожда наша справа стояла би добре і давала би силу всьому народньому життю.

Недавні ще часи, коли Евген Чикаленко та Василь Симиренко давали десятки тисяч на піддержання народньої роботи. І ті гроші перемінялись в народну свідомість, в народну силу.

Кілько давали два богаті українці, тілько може дати цілий український загал при дійсній щирости [illegible] жити річно десятки тисяч, і ніхто не відчув би жадного тягару. Тай робота велика робилася б, що підносила б силу і значіння того ж загалу і всего народу.

Пригадуються великі слова поета

Жадних валів, жадних мурів
Сам собою кождий будь!
Твердь найтвердша серед бурі —
Се залізна, мужня грудь.
Хочете не в ярмах жити —
Нуже в поле! В блиску зброї!
Кожда жінка — Ама[illegible]
Кождий хлопчик [illegible] герой

Амазонки, це рід жінок в старинних оповіданнях, що були вел[illegible] воячками.

Таких потребує наш нарід [illegible] Амазонок і Героїв. Гідних жінок і гідних чоловіків! Відважних, щирих душ і чистих характерів.

Кождий і кожда може таким [illegible] стати, коли про себе подбають, коли почнуть поважно про життя думати. А тоді українська справа [illegible] ли, що самі українці [illegible] сіди будуть з пошаною [illegible] глядіти.

ІНТЕРЕСНА РОДИННА ІСТОРІЯ.

Було це 1932 р. в Бристол, в Англ. Коли Ада Смердон довідалася, що чоловік згинув в залізничім випадку, зоставила на столі страву недоїджену, забралася з дому і більше не вертала. Вона жила 14 літ в своїх родичів, однакож точно платила за винайм дому, який зоставила і який 14 літ був замкнений.

Вкінци міські власти хотіли [illegible] глянути і ледви двері відчинили, тільки за дверми було всяких циркулярів, що листоноші кидали через отвір в дверях.

Заслони на вікнах розсипалися, коли діткнутися, однакож вся одежа гарненько висіла і ліжка були застелені. В кухні на столі була недоїджена пожива, шість яєць було на комоді. Так було цілих 14 літ.

10,000 НА ВИУЧУВАННЯ СЛУЖНИЦЬ.

Бувший суддя найвисшого суду в Вашингтоні, Джеймс Кларк МкРейнолдс вмер недавно і зоставив 10,000 долярів на те, щоби вчити служниць „про домашні справи". МкРейнолдс не був в життю жонатим, отже це могло йому показати, як дуже бувають служниці з ведення дому непідготовані. Гроші зоставив Центральній Колеґії в Денвіл, Кентокі.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 56.

І візьмуть вони на себе кару за свій гріх. Езек. 14: 10.

Езекиїл і Еремія.

В попередній лекції сказано, що пророки говорили наперед про те, що мало статися. Так говорив пророк Ісаія про свій нарід. Яких 90 літ по смерти Ісаії сталося те, що він сказав. Зі сходу прийшов цар Вавилону, переміг царство юдське, розбив мури Єрусалиму, а людей забрав до неволі. Так покарав Бог юдеїв за те, що кланялися ідолам, а не слухали Заповідей Божих.

На звалищах міста Єрусалиму остався пророк Еремія. Він оплакував долю свого народу. Він також пророкував, що юдеї вернуться з неволі і знова відбудують місто.

З юдеями, що були в Вавилоні, був пророк Езекиїл. Його то поставив Господь [illegible] полі, де було повно людських [illegible] сказав: Клич до костей, щоби [illegible] ися і покривалися тілом. Езе[illegible] зробив і сталося так, як сказав [illegible]. Але в них не було життя. На роз[illegible] Божий Езекиїл покликав духа життя [illegible] тілом віджили. Тоді сказав [illegible] буде з твоїм народом. Ви [illegible] уже все пропало, як розкида[illegible]. Але Я можу віджвивити і кіст[illegible] у вернути нарід Мій до земли [illegible]. Я Господь.

[illegible] полоненими було чотири мо[illegible] роду, що не їли мяса, [illegible] пили [illegible]. Вони [illegible] я Даниїл, Ананія, Азарія і Ми[illegible] цар до своєї послуги, бо [illegible] мудрі і розумнійші бу[illegible] їли мясо і пили вино з [illegible] стола.

Питання:

[illegible] поконав царство юдське? 2. [illegible] покарав Бог юдеїв? 3. Хто [illegible] звалищах Єрусалиму? 4. Про що пророкував? 5. Хто був Езекиїл? 6. [illegible] вив його Господь? 7. Що ста[illegible] костками? 8. Що віджвивило кіст[illegible] [illegible] кісток? 10. Які ви[illegible] молодці були між полоненими? [illegible] вони визначалися? 12. Чим жи[illegible] 13. До чого призначив їх цар?

ЛЕКЦІЯ 57

Я [illegible] через вогонь, [illegible] не попечешся, і полумя не осмалить тебе. Ісаія 43: 2.

Вавилонська неволя — Даниїл.

[illegible] вилонський цар. Навуходоносор [illegible] дивний сон. Казав він покликати [illegible] вавилонських, щоби той сон йо[illegible] или. Мудрці прийшли, а цар [illegible] згадайте мій сон, тоді буду знати [illegible] і значіння його витолкуєте [illegible] правдиво. Але ті не могли. Тоді [illegible] приказав їх повбивати. Тоді Даниїл [illegible] його три приятелі припали на коліна, [illegible] постили і молилися, щоби Господь обявив їм сон царя. По тім пішов Даниїл до царя, розказав і сон і виявснив його [illegible] значіння.

[illegible] здивувався, прославив Бога, а [illegible] назначив премієром Вавилону. Але управу краю, за порадою Даниїла, передав цар трьом друзям, Ананії, Азарії і Мисаїлові.

Незадовго потім приказав цар вилити золотого ідола (фіґуру поганського божка), поставити високо на полі Деїрі, скликати урядників і людей, і кланятися тому ідолові, як заграють музиканти. [illegible] не послухав, того вкинути в роз[illegible] піч.

Назначеного дня весь народ кланявся ідолові, тільки три приятелі Даниїла не кланялися. Цар приказав повязати їх і кинути в піч, де дуже сильно напалили. Вогонь був такий сильний, що попалив тих, що кидали трох молодців до печі. Одначе тим трьом друзям нічого не сталося, тільки погоріли на них пута. Ангел Божий околодив піч, що роса стала. Вони самі ходили по печі і співали похвальну пісню Богу своїх отців.

Цар почув співи, заглянув до печі і сказав: Чи не трох звязаних кинуто в піч? Чому ж я бачу чотирох, а лице четвертого, як лице ангела? І приступив близько та закликав: Ви, молодці, слуги Бога Вишнього, вийдіть з печі. Коли вони вийшли, побачив цар, що і їх волос не осмалився. Тоді прославив Бога, а трох друзів щедро нагородив.

Питання:

1. Як називався цар Вавилону? 2. Чого він бажав від своїх мудрців? 3. Чи знали вони, що цареві снилося? 4. Хто пояснив сон? 5. Що зробив Даниїл, з[illegible] ким пішов до царя? 6. Кому передав цар управу краю? 7. Що приказав цар зробити? 8. Хто не слухав царя? 9. Яку кару призначив цар за непослух? 10. Яку шкоду спричинив вогонь трьом молодцям? 11. Хто охолодив піч? 12. Як називаємо таку подію, як тут описана?

„УВІЙДУ В ДІМ ТВІЙ".

Як, з якими думками ми повинні входити до церкви?

Каже псалмопівець Давид: „Увійду в дім Твій, поклонюся в Твоїм храмі святім в страху перед Тобою". (Пс. 5: 9).

Так говорив цар, володар народу. З якою великою побожністю, з яким пошанованням він звертаєсь до Божого храму!

Коли ж так приходив до Божого храму цар, коли так приходили старозавітні побожні люде, то як ми повинні приходити? А нам християнам: „Явилась благодать Божа спасительна всім людям". (Тит. 2: 11).

Якже ми повинні розуміти церкву? Коли церкву ми збудуємо і врочисто призначуємо її для слави Божої; коли вона належними молитвами освятиться, то в ній для нас невидимо пробуває Сотворитель світа.

Ціле нерукотворне небо є великим Божим храмом, однакож для нас земних є наші Божі храми, де Господь для нас окремо перебуває і скорше, ніж деинде вислухає наших молитов.

Нема другого місця, де ми могли би присутність Божу так відчувати, як в церкві. Сюди ми приносимо і кладемо перед Бога всі наші життєві справи. В церкві приноситься молитовна Служба Богу і тут ми просимо Божої ласки і відпущення гріхів наших. В церкві в імя Пресвятої Тройці одержуємо хрещення. Тут одержуємо очищення в Тайні Покаяння, а духовне освячення в Тайні Евхаристії. В церкві чуємо Боже слово [illegible] чуємо себе на добрих християн, гідних синів Церкви і народу. Церква провадить нас до будучого життя.

Ось з такими думками і почуваннями ми повинні ми приходити до церкви, відложивши на час всю нашу журбу життєву, всі наші буденні справи.

Церква пригадує нам небо — інший світ, де праведні з Богом перебувають. І тому ми повинні повторяти слова псалмопівця: „Які любі оселі Твої Господи сил! Жадає і линє душа моя до двору Господнього. Серце моє і тіло моє радісно прагнуть до Бога живого". (Пс. 83: 1, 2, 3).

Ще говорить псалмопівець: „Зрадувався я, коли сказали мені: ходімо до дому Господнього". Пс. 121: 1). А нині ми повинні радуватися, коли почуємо голос дзвона, коли почуємо вістку, що треба до дому Господнього спішити; а

[illegible]

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

поспішаючи туди, ми повинні повторяти: „Увійду я в дім Твій, поклонюся в Твоїм храмі святім в страсі перед Тобою".

І не тілько в храмі, не тілько в церкві. Навіть переходячи попри церкву, ми повинні побожно вклонитися і перехреститися. А вже дуже гідно ми повинні стояти в церкві — перед лицем того Бога, який „ненавидить всіх, що чинять беззаконство". (Пс. 5: 7).

А дальше треба нам дбати, щоби церква була прикрашена, чиста, гарна. Коли власні доми прикрашуємо, то о[illegible]кілько красшим повинен бути Дім Божий.

Яка відданість була для Господнього храму в Давида псалмопівця, бачимо з отсих його слів: „Одного я прошу в Господа, одно тільки бажаю — щоби жити мені коло дому Господнього поки життя мого, щоб дивитись на красу Господню і щоранку приходити на Службу в Святому Храмі Його". (Пс. 26: 4).

Такої побожности і нам треба.

о. Кость Желішкевич.

Російська Церква в Европі.

Недавно вмер в Парижі митрополит Російської Церкви, що в Західній Европі Евлогій. Він жив в Парижі 15 літ як екзарх (заступник) царгородського патріярха. І нібито рік перед смертію мав би помиритися з Московським патріярхом, як говорить вістка.

Його наслідником став архиеп. Володимир. Він вважає себе також екзархом грецького патріярха. Виходить, що Евлогій не піддався був московському патріярхови.

Але Московський патріярх хотів показати, що по смерти Евлогія він має право до Російської Церкви в Західній Европі, і назначив тимчасово своїм представником митр. Серафима, що жив цілий час в Західній Европі і лише минувшого року піддався Москві. Однакож з ним став лише оден священик. Всі інші єпископи, священики і вірні Російської Церкви в Західній Европі за митр. Серафимом не пішли. Вони, очевидно, стоять з Володимиром, що митр. Серафима не признає і каже, щоби його в Богослуженнях не споминати.

Москва повідомила також царгородського патріярха, що Синод Російської Церкви став на тому, що власть царгородського патріярха над Російською Церквою в Західній Европі кінчиться, та що Москва назначує свого екзарха (мабуть архиеп. Протія).

З того виходить, що провідники Російської Церкви в Західній Европі, так, як і в Америці, не хочуть Московському патріярхови піддаватися. І хоч Москва силкуєсь накинути їм свою власть, вони її не принимають. Вони знають, що поза нинішньою большевицькою Церквою криється.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження).

Оріген також подорожував — був в Арабії, в Антіохії і в Греції. В повороті до Палестини став священиком, а що це було без дозволу його епископа, то епископ відлучив його від Церкви (231 року). Тому покинув Оріген Александрію і вдався до свого приятеля Теоктиста, епископа Кесарії Палестинської, де оснував школу, що невдовзі стала дуже голосною. В часі переслідувань Декія перетерпів тяжкі муки і вмер в Тирі 244 року.

Як письменник, Оріген був такий плідний, що йому ніхто не дорівнував, але більша часть його писань запропастилася. В його писаннях є місця, з якими Церква не годиться. Орігена звуть „Твердий, як діямант".

Тертуліян (160-240) народився в Картаґіні, в Африці, де його батько був сотником. Тертуліян був правником й учителем. Кілька разів бачив він, з якою статочністю і повагою християне приймали зневаги, муки і смерть за віру, бачив їх примірне життя, і це склонило Тертуліяна до того, що він став християнином і ревним оборонцем християнської віри. Пізніше перейшов до секти монтаністів. Та все ж він належить до визначних церковних письменників.

Давні церковні історики.

Евсевій є „Батьком Церковної Історії". Народився в Палестині коло 260 р. Епископом Кесарії став коло 315 р. і він витав царя Константина на Никейськім Соборі 325 р.

Церковна Історія Евсевія (Евзебія) є першою історією Християнської Церкви від початків християнства до 324 р. В ній є багато історичних документів. Він написав також Історію Життя Константина Великого.

З інших його творів багато затратилося, а в тих, що є, знаходиться багато висловів затрачених творів інших письменників. Вмер 339 р.

Сократ (Схолястик), жив в 4 і 5-ім віку в Царгороді. Продовжав Церковну Історію Евсевія і довів до 439 р. З фаху був адвокатом.

Созомен, адвокат, сучасник Сократа. Його Церковна Історія убожша, та все ж деяким доповняє Сократову.

Теодорет (387-458) родився в Антіохії. Позбувся великого майна і пішов до монастиря. В 423 р. став епископом в місті Кирусі в Сирії. Його життя було повне великої праці і посвяти.

Він писав дуже багато, але його Церковна Історія стоїть на першім місці. Це продовження Історії Евсевія, і вона йде до 428 р. Він доповнює пропуски в Історії Сократа і Созомена і подає багато оригінальних документів. Він належить до визначних [illegible]ів. Кілька його творів пропало.

Евагрій Схолястик (коло 536-600), був мабуть адвокатом в Антіохії і [illegible] високе становище в державі. Його Церковна Історія обнимає події від 431 до 594 і хоч він присвячує багато місця менше важним справам, то все ж дає він і потрібний історичний матеріял.

Згадує Евагрій, що він був написав ще інший твір, де були спомини, послання, постанови, промови, диспути та ще подібне — отже можна лише жалити, що цей його твір затратився.

Пізніша церковна література на Сході.

Хоч пізніші часи не сприяли розвоєви церковного письменства, та все ж були в Византійській (грецькій) державі визначніші письменники.

З богословських наук тоді плекано **догматику** (науку християнської віри), **екзеґетику** (науку толковання Святого Письма); **канонічне право** (церковне), та **містичне богословіе** (науку релігії з таємничої, глибоко душевної сторони).

Визначнішими з тих письменників були.

Михаїл Псель († 1106), написав багато творів з усіх галузей богословія.

Теофілакт, архиеп. Охриди, званий Болгарином († 1107), писав пояснення Святого Письма і проти нововведень Західної Церкви.

Евтихій Дзеґабин († 1118), написав пояснення Святого Письма і проти єретиків.

Никита Акоминат (зв. Хоніят,) написав цінну Історію Візантійської Держави, а також догматичні твори п. заг. „Скарб православія" в 27 книгах. Вмер 1206 року.

Симеон, архієп. Солуня, найважніше з його писем „О вірі, обрядах і містеріях церковних".

Іван Зонорас й Алексій Арістенус написали важні пояснення до церковних Канонів.

Теодор Балсамон (Валсамон), антіохійський патріярх († 1203) найвизначніший канонист (знавець церковного права) Православної Церкви. Важніше з його творів то пояснення (коментарі) до канонів, особливо ж до Номоканона Фотія.

Матей Властар (Властарес) зладив каноністичну енциклопедію (лексикон), виданий 1335 р. п. з. „Синтагма ката тіхіон".

З містичних писателів:

Григорій Паламас († 1360), Солунський архієпископ, великий оборонець Православної Церкви.

Николай Кавазилас, Солунський архиепископ († 1371), визначний містичний богослов.

Церковна література на Сході за панования турків.

Турки забрали Царгород 1453 р. і так Византійська держава перестала істнувати. Грецькі вчені порозходилися по світі і понесли з собою грецьку науку, але сила Православної Церкви під турецьким пануванням переживала тяжкі часи. Турки замикали християнські школи, отже й богословська наука дуже підупала. Вони знищили більшу часть монастирів, а тим, що зосталися, відобрали способи до життя. Ледво кілька монастирів було в красшім положенню, головно монастирі на Атоні.

Та все ж і тоді були визначні мужі, що творили і розповсюднювали церковну науку й літературу. Визначніші з них були

Геннадій, царгородський патріярх (1453-1459), між іншими творами зладив Віроісповідання Православної Церкви.

Еремій II., царг. патр. (1572-1594), славний з відповідей, що дав протестантам з Тібінґену.

Мелетій Пеґас († 1602) оборонець православія перед латинниками і протестантами.

Гавриїл Север, архієп. (1577-1616), написав важну книжку „Про сім тайн".

Мелетій Сіриґ, монах, визначний богослов і писатель, що брав участь на соборі в Ясах (1642) і переглядув катехизм митр. Петра Могили при участи патріярха Партенія і загального Собору. Вмер 1662 р.

Єрусалимські патріярхи **Нектарій** (1661-1672), **Дозитей II.** (1672-1707) і **Хризант** (1707-1732) писали проти латинників і кальвінів.

Визначні історичні писателі:

Емануїл Малаксус, грек, написав Історію Царгородського Патріярхату від заняття Царгороду турками до половини 16-го віку. Видав також „Номоканон", книжку церковного права, яка в славянськім переводі звалася „Кормча Книга".

Згадані єрусалимські патріярхи, **Дозитей і Хризант,** славні також як історики — перший написав історію Єрусалимських Патріярхів, другий Статистику Православної Церкви.

Мелетій, митр. Атенський († 1714) автор Церковної Історії.

Фільотей Вріеній, митр. Никомедії, віднайшов і видав стародавні церковні письма, які вважалися затраченими.

Константин, царг. патр. († 1859) історик й археольоґ.

КИРИЛО І МЕТОДІЙ — АПОСТОЛИ СЛОВЯН.

З Церкви Сходу в 9-ім століттю вийшли два визначні мужі, яких Історія звe Апостолами Словян, а то два брати — св. Кирило і Методій.

Вони походили з визначної грецької родини в місті Солуні, батько їх Лев, мати Маріянна.

Кирило (молодший з них, перше звався Константин) вчився разом з царським сином, здобув великі науки, титул фільософа. Опісля став священиком і був учителем фільософії в Царгороді.

Методій (старший) вибрав був собі військову службу і за час став навіть начальником округа, однакож релігійне почування повели його в іншім напрямі — і полишив те все і пішов в монастир на горі Олимпі.

(Дальше буде).

ЯК ЛЮДЕ ПРО СЕБЕ ДБАЮТЬ.

Є в стейті Висконсин місточко Ню Ґлерус, що звертає на себе окрему увагу своїми мешканцями. Їх історія така.

Перед 100 літами приїхало до Америки 27 німецьких родин з Швайцарії; вони виїхали з округа, що звався Ґлярус, отже Новим Ґлярусом назвали свій новий осідок. Нині занимаються хованням худоби і молочарством.

Коло 1860 р. більшість з них говорила вже по англійськи. Та тоді звинувся між молодшою верствою рух за задержанням своєї мови і культури, і нині в Новім Ґлярусі всі говорять лише тою мовою, яку їх предки перед 100 роками привезли з Швайцарії. І культуру звичаї мають ті свої давні.

При всім тім вони багаті, посилають дітей до висших шкіл, клопочуться політикою. Вони недавно святкували 100-ліття прибуття їх предків до Америки і століття своєї мови і культури в Америці.

На Спомин по Родичах.

Хоч Родичі мої вже покійні, але для мене вони живуть в моїх споминах і моїй душі.

І отсе я раз в році роблю публичний по Них Спомин — щоби пригадати їх і тим, що їх особисто знали і на те [illegible] силаю для Вістника 10 долярів.

Тато мої — Гнат Ґалушка — помер 9-го серпня, 1930 року.

Мама Евдокія, з роду Брижинських, померли 10-го червня, 1941 року.

Обоє померли в Толстой, Ман.

Виїхали вони в квітни 1896 р. з села Цеброва, пов. Тернопіль, почта Озерна в Галичині. Вони везли нас четверо — Настуню (мене), Петра, Катерину і Варвасю.

Найперше приїхали до стейту Джорджія, в Америці, опісля були якийсь час в Шікаго, звідки перебралися до Озерстову (тепер Толстой) в Манітобі, де жили до смерти. На Толстой жила також татова сестра, Марися Кудрик, що померла 16-го березня, 1944 року.

Спіть спокійним, тихим сном, мої Дорогі Родичі! Спочивайте по трудах — я Вас завсігди споминаю.

Дочка Настуня
(пані А. Бурдет).

МИРОСЛАВ ДАНИЛОВИЧ І МАРУСЯ ЛИТАВСЬКА

(Келґарі, Алта.)

В [illegible] 2-го червня, 1946 року [illegible] Українська Православна громада і багато рідних і знакомих М. Даниловича і М. Литавської, як келґарських, так і [illegible] з інших міст мали щастя бути на вінчанню і весільному обіді членів нашої церковної громади Мирослава Даниловича і Марусі Литавської.

[illegible] радується, коли бачим, [illegible] яка родилася і виросла в Канаді не тільки не по[illegible] свого народу, а навпаки [illegible] дотримується усіх звичаїв своїх українських батьків, дідів, прадідів.

[illegible] вінчанням молода пара, [illegible] наша Українська Православна Церква та традиції українська, висповідались та приняли св. Причастія. Після Служби Божої о. Дячина виконав таїнство вінчання. Дуже приємно було слухати [illegible] відповіді молодих на [illegible] в чистій українській мові. Тут були присутні [illegible] інших національностей, але їх присутність не бентежила наших молодих. Навпаки складалось враження, що вони горді во своєї рідної української мови.

Я [illegible], що вінчання пва Даниловичів Мирослава і Марусі було радістю, немаче святом Української Православної Громади. А було воно так тому, що покійний батько Мирослава, Михайло Данилович, який помер не повна рік тому, був тим стовпом, [illegible] якого була зорганізована наша Православна Українська Церковна Громада. Завдяки його [illegible] витривалости та невсипучій праці було збудовано церковний храм з церковною залею, [illegible] має нагоду збиратись українське громадянство на ріжні підготовки і принятта.

В цій то залі відбувся і величавий весільний обід нашої молодої пари. Мати Мирослава, пані Данилович Анна, була і зараз є діяльною членкою нашої громади та жіночого товариства при церкві. На її плечах спочили всі турботи весілля, як я згадував весільного обіду. Хоч була радість, то для рідні це сплиталось во смутком через утрату любого чоловіка і батька. Не можна не згадати, що Маруся Литавська, беручи комерційний курс в Келґарі мешкала у п-ва Даниловичів біля пять років. За цей час вона зжилась з цілою Даниловичами, була як рідна дитина, звала їх татом і мамою. Смерть покійного [illegible] вона перенесла, як смерть свого батька дійсно.

По обіді, коли гості були в гарному настрої, переспівалося багато національно патріотичних і весільних пісень. Розвелися ріжні приятельські балачки. По старому українському звичаю було приступлено до обдаровання молодих. Залунала пісня [illegible] і боярів з покликом батька молодого до дарунку. Нараз тема пісні перемінилось в плач: здавалось, що всі родичі і знайомі пригадали собі постать покійного, який був всіми щиро шанований.

Та нараз залунала друга весільна пісня, "Не журись Марусю, ми будем мол". Обличча присутніх, мов засоромлені, прояснювались, лише пішли хустинки в роботу.

Довго, гарно і славно забавились всі. Повесільне враження та факт, що не відбулось в залі при рідній церкві, залишилось надзвичайно гарно.

При кінци о. Л. Дячина зробив заклик до підтримання нашої української преси, "Українського Голосу" і "Вістник", а п. Зґурський додав, щоб пригадати собі і наших скитальців в Европі.

Було переведено збірку, яка принесла 12 доларів і 21 цент. Рішено розділити на трое, тобто на скитальців $4.00, на Український Голос $4.00 і Вістник $4.00, які негайно вислано.

Молодій нашій українській парі від широго серця бажаємо доброго здоровля, довгого веселого та щасливого подружного життя.

Присутний.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ДЛЯ П-ВА ОХІТВІВ

(Торонто, Онт.)

Дня 12 березня зібралось багато членів Укр. Прав. Громади і Сумківців до церковного будинку щоби попрощатись з велико заслуженими громадянами, п-вом Еміліяном і Елисаветою Охітвами які забираються на старий побут до Саскачевану, а які за 6 років в Торонті придбали собі чимало щирих приятелів. Хотіли подякувати їм за їх щиру працю в користь торонтонської громади та за їхне чесне та загідне відношеня до громадяньства взагалі. Після перекуски господар вечірка, п. М. Білий, що був найближчим приятелем пана Охітви, висказав свій жаль, що він особисто тратить найдорожчого приятеля, а церква тратить взірцевих членів. По черзі став покликати промовців, які висловлювалися як найкраще про п-ва Охітвів і жалували, що Торонто тратить таких дорогих людей. Помимо того, що була пізна пора в ночи, то промовців було богато і усі мали богато що сказати про заслуги їхні чи тут в Торонто, чи колись на заході, чи в иншій місцевости на сході Канади, де їм доводилося бути. Перший в імени громади прощав голова громади адв. А. Орищак, а дальше слідували парох о. П. Самець, о. Т. Ковалишин, від СУМК провідниця панна Гарасимик, від жінок пані Хрестинич, від професіоналістів др. Вахна, від приятелів пани М. Гарасимюк, С. Олійник, М. Цюпа, Ю. Ґорецкий, їх син Мирослав, який ще остається тут на докінчення дентистики, а на останку подякували присутним пан і пані Охітва і пані Софія Охітва, яка перебувала в Торонто кілька місяців, а тепер разом з ними вертає до свого мужа Михайла.

При цій нагоді не забули присутні про нашу пресу, себто про церковний орган "Вістник" і "Український Голос" і зложили суму $18.25, щоби розділити по рівні. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: П-во Охітви.

По 1 дол.: др. Вахна, адв. А. Орищак, М. Білий, Д. і М. Йонка, Ю. Ґорецкий, пані Ґалушка, С. Олійник, М. Цюпа, М. Гарасимюк, Е. Коча, Т. Ковалишин, пані Софія Охітва.

По 50 цт.: М. Протас, пані Протас, Ал. Котелко, пані Бойчук, Ярина Никорчук, С. Юсипчук, М. Охітва.

По 30 цт.: Д. Гуменюк.

По 25 цт.: панна Гарасимик.

По 20 цт.: панна М. Котелко.

Всім жертводавцям щире спасибі а п-ву Охітвам щасливого побуту на новому а для них давному місци та доброго успіху на поли торговельнім (бо вони купили склеп) десь там коло Канори в Саскачевані і ще многа літ прожити на славу українському народови і нашій Українській Православній Церкві.

Присутний.

ЗБІРКА ПІДЧАС ПАРАСТАСУ

(Ґовай, Саск.)

В неділю 28-го квітня Томину, або Провідну, я мав нагоду мати Богослуження у Ґовай, Саск., у школі Линвуд. Це околиця яких 35 миль на захід від Принс Алберт. Люди живуть на недуже урожайній землі, межи горбами і корчами, близько індійської резерви. Побіч малої кількости наших людей проживають тут шведи, скандинави, і англійці.

На Богослуження зібралось чимале число наших українців з Вуд-Гил, Шеллейк, Шелбрук, а переважаюче число вірних з околиці Ґовай. По Богослуженню охрещено двоє дітий. Перед Службою Божою приступило кількоро осіб до Святої Сповіди, а в часі Служби до Святого Причастя.

По відправі ми зійшлися майже всі до дому шановних громадян Михайла й Анни Сойчуків, котрі наймали парастас за свою покійну донечку Ирисю і за своїх найближчих рідних. Опісля всі засіли до обіду. Зайшла розмова на всяку тему про передвоєнні і повоєнні події. Підчас розмови забрав слово п. Павло Гордіюк в Вудгил, Саск., — "Шановні зібрані, політика політикою і її кінця ніколи не було, нема і не буде. Чи не ліпше булоб порадитись, щоби про наш сегоднішний схід знов ширший загал, а саме зібрати щось на нашу пресу" — Тарас Сурбат і Мартин Шкварок поперли ту думку. П-во Стефан й Параня Засідіди з Шелбрук, Саск піддали думку, щоби щось зібрати на скитальців. Павло Гордіюк з Вудгил, Саск., занявся збіркою. Зложили свої жертви:

По 2 дол.: П-во Головінські.

По $1.60: П-во Засідіда.

По $1.25: П-во Ганчар.

По 1 дол.: П-во Гордіюк, п-во Шкварок, п-во Сойчук, п-во В. Шкарпінські, п-во М. Шкарпінські, п-во Жук, Люба Жук, П. Скотніцький, о. І. Швець, А. Волкин.

По 55 цт.: Т. Сурбат

По 40 цт. Марія Шкарпінська.

По 30 цт.: П. Гудима.

По 25 цт.: П. Гарасим, П. [illegible]

Пять доларів (по половині) призначено на два часописи Український Голос і Вістник, а одинадцять доларів і сімдесять центів призначено передати для бідних наших голодуючих українських скитальців.

Щира подяка жертводавцям.

Свящ. о. Ілля Швець.

МИ ПРОЩАЛИ П-во ЧОРНИХ

(Тарнополь, Саск.)

Тарнопольська громада, хотяй нечисленна, а все-ж таки зійшлася 13 квітня попрощати п-во Чорних, що вибирались від нас до Сван Ривер в Манітобі. Хотіли подякувати їм за їх працю у товаристві. Бо п. Чорний приїхав до Канади 1927 р. і від того часу аж досі був діяльним членом, а останних 6 років був секретарем церковним і так само тростом. Взагалі дуже інтересувався громадськими справами, за що ми йому щиро вдячні і бажаємо йому, щоби на новім місци втішався найліпшими успіхами та кріпким здоровлям.

Короткі згадки про минуле сказали: В. Фіщич від Народного Дому, Д. Гнатюк від церковної громади, М. Стельмащук від жіночого товариства, а так само касієр від початку нашої церкви Ф. Сенчина. Останній так зжився з П. Чорним, що трудно описати любов одного до другого і дуже жаль їм розходитися. Після всіх побажань взяв слово В. Фіщич і пояснив, що такі вечерки по якімсь часі затрачуються з памяти, отже щоби їх не забути, то треба їх чимсь записати, щоби лишилося вічно, як нарід вічний. Ми не повинні забувати про нашу пресу і зложити на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника бо тільки ті часописи в Канаді стоять на здоровім українськім ґрунті.

Збіркою занялися С. Солонинка і Ф. Стефанюк і зібрали $8.45. Ці гроші розділено так, що $4.25 призначено на Український Голос а $4.00 на Вістник, а 20 цт. на

почтову оплату. Імена жертводавців:

По 2 дол.: О. Чорний.
По 1 дол.: В. Фіцич.
По 75 ц.: Г. Оринчук.
По 50 ц.: Ф. Стефанюк, В. Олексин, І. Сиччина, С. Паниж, І. Стельмащук, Ф. Сиччина, С. Сиччина, Д. Гнатюк.
По 30 ц.: С. Солоницка.
По 25 ц.: М. Стельмащук.
По 15 ц.: Н. Олексин.

В. Фіцич

ВАСИЛИНА ТКАЧУК
(Посмертна згадка)

Василина Ткачук, літ 71, родом з Хлібичина Шильного, повіт Снятин, з дочка Юрия Горячки й Марі з дому Федків, упокоїлася в Бозі в четвер, 30-го травня, 1946 року, на фармі у свого сина Николая, почта [illegible] Ситі, Саск., де вже від [illegible] часу доживала свого віку.

Полишила в смутку свого 79 літного старенького мужа, Івана, з котрим приїхала перед 46 роками до Канади [illegible] малолітними на той час синами, Михайлом і Николаєм, котрі фармерують у вище згаданій околиці.

З приїздом до Канади [illegible] поверх [illegible] року у Виннипегу [illegible] гомстед коло Сарто, Ман., де фармерували до 1929 року. [illegible] перебрались в околицю [illegible], де їх старші сини, Михайло і Николай, фармерували скорше 12 літ. Тут [illegible] хотілось їм господарити і купили фарму. Доки сили ставали, працювали [illegible] зі своїми рідними [illegible] Петром, Стефаном, Дмитром, Василем і Марією, котрим Бог допоміг їм ще подружити.

Перед [illegible] літами почали [illegible] знемагати, лишили фармерство і [illegible] обоє старенькі [illegible] Николая [illegible] при невістці [illegible] внуках проживали.

Покійна по двох і пів роках тяжкої недуги [illegible] й син [illegible] Позоставила у жалобі мужа, Івана, [illegible], шість синів, трьох [illegible] і вісім правнуків.

З [illegible] Служби і парастас [illegible] о. Ілля Швець у церкві Святих Апостолів: Петра й Павла, почта [illegible] в суботу 1-го червня, котрий [illegible] похорон при [illegible] участи людей. На [illegible] на добрий спомин, зібрано в церкві у часі останнього прощання з покійною 38.10 [illegible] призначено на часописи Український Голос і Вістник.

Спи, моя [illegible] [illegible] наша [illegible], наша бабко і прабабко, вічним, спокійним сном, а земля, хай буде тобі легкою!

Петро Киверига.

ПАВЛІНА ЛАЗАРОВИЧ
(Посмертна згадка.)

У шпиталі у Венкувер, Б. К. дня 11-го травня упокоїлась в Бозі Павліна Лазарович.

Покійна походила з родини Клюкевичів з Мічем, Саск., і пережила 36 років життя.

Похорон відбувся дня 16-го травня. Похоронну відправу відслужили Всеч. оо. Д. Кретюк і С. П. Сиччич.

Домовину несли до гробу пп. В. Буряник, П. Саганський, Н. Лазорко, Н. [illegible], І. [illegible] і І. Палинюк.

Трумна була вкрита великим числом вінків.

По похороні, учасників похорону запрошено до дому д-ра Т. Савченка і при тій нагоді о. Д. Кретюк [illegible] учасників віддати [illegible] пам'ять покійної збірку на Українську Православну Колегію.

Жертвували:

По 10 дол.: П. О. Клюкевич з Мічем, Саск.

По 3 дол.: Н. Т. Саганський.

По 2 дол.: В. Буряник, І. Па[illegible], Т. Сичченко, В. Сте[illegible], Н. [illegible], [illegible] Сорока, Н. [illegible] Сиччич.

Разом $25.00.

Покійна Павлина залишила за [illegible] прибитих [illegible] Михайла, двох синів, [illegible] брата Онуфрія, [illegible] Михайла, які живуть в Мічем, Саск., і сестру Анну в [illegible].

Присутний.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Шеєв
8 Неділя — Вардейл
15. Неділя — Принс Алберт
21 Субота. Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
22 Неділя — Принс Алберт
[illegible] Воздв. Чест. Хреста — Шамеен
[illegible] Неділя — Сембурн

ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Принс Алберт
[illegible] Неділя — [illegible] Батар
[illegible] Покр. Пр. Богор. — Сембурн, Крк. Бавар
20 Неділя — Гонмин
27 Неділя — Шеєв

ЛИСТОПАД

[illegible] Неділя — Принс Алберт
[illegible] Гонмин
Неділя — Мит Парк (місто).
17. Неділя — Сембурн.
21 Четвер Собор Арх. Михаїла — Шамеен
[illegible] Неділя — Принс Алберт
554 - 7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Р. Гринюк.
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]

Адреса [illegible] Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]

29 Неділя — Косів
Адреса Бох 778 — Дауфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Січ.
8 Неділя — Виста.
15 Неділя — Сенді Лейк
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Оакборн.
22 Неділя — Глен Елмо
27 Пятниця Воздв. Чест. Хреста — [illegible]
[illegible] Неділя — Менза.
Адреса — Бох 46, Оакборн, Ман.
Тел. 13—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Роблін-Зелена
8. Неділя — Шортдейл.
15 Неділя — Райдінг Парк
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — Петльора.
22 Неділя — Шелвстей
27 Пятниця Воздв. Чест. Хреста — [illegible] Ривер.
29 Неділя — Леворя

ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Роблін-Зелена
13 Неділя — Шортдейл
14 Понеділок Покров Пресв. Бог. — Шелвстей
20 Неділя — Грепвію
27 Неділя — Леворя
Почт. скринька 54 — Роблин, Ман.

о. В. Семишина.
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Арвуд
8 Неділя — Вільно
[illegible] в Смокі Лейк
11 Середа Усік. Гол. Івана Хрест. — Гірієн.
15. Неділя — Елк Пойнт.
— Вечірня — Спеден.
Адреса Бох 37 Глендон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]

ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Вилингдон.
13 Неділя — Ендрю.
14 Понеділок Покров Пр. Богор. — [illegible] (храм)
[illegible]
Адреса Бох 26 [illegible] Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
[illegible] Воздв. Чест. Хреста — [illegible] (фарма)
[illegible] Неділя — Кринор
Адреса Бох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаїцького
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — Форт Френсис
8 Неділя — Нембин
11 Середа Усік. Гол. Івана Хрест. — Срібо
15 Неділя — Тайто
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — Селкірк (храм)
22 Неділя — Арбаха
27 Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Толстой
29 Неділя — Сірко, 6 Шкр.
Адреса — Толстой, Ман.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
66 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ

1	Н	19	Нед. [illegible] Мч. Андрея Стр.
2	П	20	Прор. Самуїла, мч. Севера
3	В	21	Преп. Авраамія, ап. Тадея
4	С	22	Мчч. Агатоника, Зотика
5	Ч	23	Свщмч. Іринея, еп. Ліон.
6	П	24	Пер. моща Петра Мит. Київ.
7	С	25	Ап. Тита з 70-ти, [illegible] Бориса
8	Н	26	Нед. [illegible] Мчч. Адріяна
9	П	27	Преп. [illegible] пост. Печер.
10	В	28	[illegible] мощів Йова Поч.
11	С	29	†Усікнов. Голови Івана Хр.
12	Ч	30	Алек[illegible]ра, Івана і Павла
13	П	31	†Пол. Пояса Богородиці
14	С	1	†Симеон стовп.
15	Н	2	Нед. 14. Мч. Маманта
16	П	3	Свщмч. Антима еп. Ником.
17	В	4	Мчч. [illegible] еп. Антиох.
18	С	5	Правед. [illegible] Єлисав.
19	Ч	6	Чудо Арх. Михаїла в Хонах
20	П	7	Мчч. [illegible] Канівського
21	С	8	Різдво Пресв. Богородиці
22	Н	9	Нед. 17 [illegible]
23	П	10	Мчч. [illegible]
24	В	11	Преп. Теод[illegible] Олександр.
25	С	12	[illegible]
26	Ч	13	[illegible] Сотника
27	П	14	Воздвиження Чест. Хреста
28	С	15	[illegible] мч. Порф.
29	Н	16	Нед. 16. [illegible] Евфим.
30	П	17	М[illegible] Любови

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ВЕРЕСЕНЬ

1. Неділя — Ендевор.
8. Неділя — Арран
15. Неділя — Гоксон Бей Джонк
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
22 Неділя — [illegible]
27 Пятниця [illegible] Чест. Хреста — Пайн Ривер (храм)
29 Неділя — [illegible]
Адреса Бох [illegible] Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. С. Ужика
ВЕРЕСЕНЬ

[illegible]
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — Селкон (храм).
22 Неділя — Іст Селкирк.
27 Пятниця Воздв. Чест. Хреста — [illegible]
29 Неділя — [illegible]
Адреса 308 [illegible] Стріт
[illegible]
Виннипег — Тел. 25 084

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ВЕРЕСЕНЬ

1 Неділя — [illegible]
8 Неділя — [illegible]
15 Неділя — [illegible]
21 Субота Різдво Пресв. Богор. — Вімер
22 Неділя — Клейр
27 Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Клейр
Бох 425 — Телефон 67

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ

1 Нед. 12. Голос 3. Утр. Єван. 1. Літ. Ап. 1 Коринтян 15: 1—11 Єван. Матея 19: 16—26.

8 Нед. 13. Голос 4. Утр. Єван. 2. Літ. Ап. 1 Коринтян 16: 13—24 Єван. Матея 21: 33—42.

15 Нед. 14. Голос 5. Утр. Єван. 3. Літ. Ап. 2 Коринтян 1: 21—2: 4 Єван. Матея 22: 1—14.

21 Різдво Пресв. Богор. Утр. Єван. Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11 Єван. Луки 10: 38—42; 11: 27—28.

22 Нед. 15. Голос 6. Утр. Єван. 4. Літ. Ап. 2 Коринтян 4: 6—15 Єван. Матея 22: 35—46.

27 Воздв. Чест. Хреста Утр. Єван. Івана 12: 28—36. Літ. 1 Кор. 1: 18—24 Єван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28 і 30—35.

29. Нед. 16. Голос 7. Утр. Єван. 5. Літ. Ап. 2 Коринтян 6: 1—10 Єван. Матея 25: 14—30.

Український Релігійний двотижневик в Канаді

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church, 7 St. Johns Ave

THE HERALD, Box 3096, WINNIPEG, MAN.

Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. — WINNIPEG, MAN., SEPT. 15th, 1946 — ВИННИПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1946. — ЧИСЛО (582) 18

УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ В ПАРИЖІ.

В неділю 28 липня було в Парижі, в Франції, посвячення Українського Дому, а Дім цей є даром американських українців — його купив Обєднаний Українсько-Американський Допомоговий Комітет для вжитку українців в Европі. В цей день зїхалися представники українських Допомогових Комітетів Західної Европи, Америки і Канади для обговорення важних справ та багато українського загалу. На будинку були прапори український, американський і французький.

При вході до будинку стояв престіл, де відправив Молебен о. Перрідон в греко-католицькому обряді, та о. Бриндзан в обряді православному (так дословно подає „Українець у Франції"). Співав злучений хор з обох церков під орудою Николайчука.

УНРРА ПРИПИНЮЄТЬСЯ.

Допомогова організація, звана коротко УНРРА, починає кінчити свою працю з початком жовтня, а закінчить при кінці грудня в Европі, а в березни в Китаю. Дальше клопотатися має нинішня Ліга Націй — Обєднані Нації через свій віддїл Організацію для Втікачів.

ОСУДЖУЮТЬ РОСІЮ.

Недавно впливова організація мексиканських студентів „Народна Студентська Конфедерація", на своїм конгресі в Кверетаро, обговорювала світові події і стала на тому, що Росія заслугує на різкий осуд, бо це вона перешкаджає в поєднанию народів і не допускає до заведення згального ладу. А редактор „Катол. Світа", свящ. Гилис, говорив недавно в Міямі Біч, Фла.: „Росія має в пляні - спротивлятись, заводити незгоду і замішання, продовжувати повоєнний нелад, відтягати політичну й економічну рівновагу. Коли відтягання доведе до горожанських війн, то для Росії краще. Коли горожанські війни пошириться, то комунізм скористає".

ХОЧЕ ВІД ШВАЙЦАРИ ВТІКАЧІВ.

Між Росією і Швайцарією відновилися дипльоматичні зносини, що були перервані від царських часів. До Швайцарії прибув представник Росії і російські фаховці почали дуже студіювати швайцарське життя — говорить вістка. Але от що! — Росія хоче, щоби Швайцарія видала їй втікачів, що походять з прибалтійських країв — Литви, Латвії й Естонії — та з Кавказу, які перебувають в Швайцарії. Отже видно, як Росії дуже про те ходить, щоби зібрати до своїх рук всіх тих, що з нею не годяться. Окремо ж бачимо, що є втікачі з Кавказу, отже ті, що вже 20 літ зазнавали большевицьких розкошей, отже знють їх дуже добре. І ті повтікали і не раді вертатися.

ЛІТАКАМИ МІЖ АНГЛІЄЮ І ТЕГЕРАНОМ.

Недавно почалася воздушна стала їзда між Англією, а Тегераном, столицею Персії. Дорога веде через Рим, Кипр, Сирію і Палестину.

АРАБИ ГРОЗЯТЬ ВІЙНОЮ.

Представник сімох арабських країв, Фаріс Бей ель Хурі, заявив премієрови Етлі, що коли британський уряд не спинить скоро і рішучо жидівських терористів, то араби пічнуть самі жидам відплачуватися, отже вийде горожанська війна. Він сказав, що Палестиною не можна жидівської справи полагодити, бо це справа широкого світа.

БРИТАНІЯ ЗРІКАЄСЬ БІЛЬЙОНІВ.

Вістка з Парижа говорить, що Британія домагалася від Італії 11 більйонів долярів відшкодовання, а тепер заявила, що їх зрікається. Вона лише забере те італійське майно, що є на британській території. Від Італії домагалася Югославія 1,300,000,000, а Греція 2 більйони, отже тепер і вони мусять попустити.

В ПАЛЕСТИНІ НЕМА СПОКОЮ.

Доносять з Єрусалиму 9-го вересня, що палестинські залізниці перервані в 50 місцях, що ушкоджений провід, якими нафту спроваджували до Гайфи. В багатьох місцях були тепер експльозії і стрілянина. Місто Тель Авів з округом взяло британське військо під „домашний арешт". В послідних днях згинуло кілька британців. Жидівські повстанці кладуть міни по дорогах, або розкидають малі, як цигаретки, які також можуть поранити. Військо перешукує дім за домом в Тель Авіві.

ЧУДОМ ВРАТУВАВСЯ.

Коло Елко, в Неваді, розбився 5-го вересня літак, отже з 22-ох людей, що були на літаку, вратувався тілько дволітний хлопець, Пітер Линк. Його знайшли, як сидів і плакав недалеко розбитого літака. Згинули його родичі і маленький брат, а він має лише легкі подрапання на грудях і руках.

ГРЕЦЬКИЙ КОРОЛЬ ВЕРНУВСЯ.

В Греції було 1-го вересня голосовання над тим, чи король Юрій 2-ий має до Греції вернутися. За поворотом короля було 72 процент голосів. З того дуже невдоволена Росія й оскаржує західних алиянтів, що це через них король вернувся.

НЕ КАЖУТЬ ВЕРТАТИСЯ ДО ПОЛЬЩІ.

Два польські капеляни, Шмиаля і Войцеховський відвідали недавно Польщу й обговорювали з тамошними церковними провідниками церковне положення. Вислід обговорень був такий, що польські церковні власти порадили всім польським священикам, які є поза Польщею, щоби там лишалися, де є і нехай до Польщі не вертаються.

КОНКОРДАТ НІМЦІВ З РИМОМ НЕВАЖНИЙ.

Між Німеччиною, а папою була угода (конкордат), що означувала, які релігійні права мали мати католики в Німеччині. Коли ж Німеччини не стало, то окупаційні власти кажуть, що і конкордат перестав істнувати, отже вже нема правного забезпечення католицьких прав. Цим заклопотаний Рим, бо це підриває силу його політики.

ДО ЗЛУКИ ЦЕРКОВ ЩЕ ДАЛЕКО.

Англіканський синод (собор), що відбуваєсь в Канаді і на якім є голова Англіканської Церкви з Англії, архиеп. Фишер, стоїть на тім, що злука Англіканської Церкви з Злученою Церквою та другими ще неможлива. Справа має ще переглядатися й обговорюватися три роки поки буде другий синод; в Англії відбудесь ще окрема конференція в палаті Кентерберійського архиепископа („Лембет Конференс"), на якій буде коло 300 епископів з ріжних сторін. Бо треба, щоби ціла Англіканська Церква на таку злуку Церков згодилася. Так обережно англікане церковну справу ведуть.

Синод на своїх нарадах поклав сильний натиск на те, щоби релігійне виховання вводити до шкіл та піддержувати його на кождім місци і пресою і всіми другими способами.

ЗДЕРЖАЛИ 2,534 КОРАБЛІ.

Страйки поширились в Стейтах по всіх приморських околицях. Вістка з Ню Йорку з 6-го вересня, каже, що страйки спинили рух 2,534 кораблів. В Ню Йорку дармує 534 кораблів, на дальших атлантійських побережах 800, на західнім березі 1,200.

ВКРАЛИ 25,000 ПАЙКОВИХ КНИЖОЧОК.

За одну ніч вкрадено в Торонті 25,000 пайкових книжочок (решин букс), доносить з Торонта. Злодії вломалися до 16 місць, звідки мали книжочки роздаватися. Тими книжочками можуть злодії вибрати 1,250,000 фунтів цукру, а 625,000 фунтів масла. Покищо поліція зловила одного, що мав в автомобили 1000 книжочок.

КІНЕЦЬ СКОРОМУ ЧАСОВИ.

В Винипегу через літо годинники йшли одну годину скорше, ніж звичайно. Лише напитки продавали в Винипегу на час звичайний, бо це не підходить під власть міста. Місто думає скорий час закінчити 29-го вересня.

ЛІТАКИ МІЖ КАНАДОЮ Й АВСТРАЛІЄЮ.

Вересня 15-го починаєсь воздушна комунікація між Канадою й Австралією. Тоді вилітає літак з Мелборну, з Австралії і повинен прилетіти до Венкуверу 18-го вересня. А буде вертатися 25 вересня. Буде везти пасажирів і всякий набір.

ДЕНЬ ПОДЯКИ.

Цего року День Подяки (Тенксгівінг Дей) призначений в Канаді на понеділок, 14 жовтня.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІЗИТАЦІЇ:

Архиєрейські візитації Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна відбудуться цього року в такім порядку:
22 вересня, неділя—Вернон, Б. К.
29 вересня, неділя—Венкувер, Б. К.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЄГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЄГІЇ.

Попередно оголошено	$78,891.90
Петро Друль, Мензі, Ман. (перше дав 25.00)	75.00
Йосиф і Юлія Курчаби, Келзрі, Алта (бонд)	50.00
Саскатун, Саск.	
Пані Розалія Драган	25.00
Ерні Драган	25.00
Соня Драган	25.00
Василь Драган	25.00
Збірка о. С. Гребенюка.	
На поминальнім богослуженню по бл. п. Н. Стасюку, Велі Ривер, Ман	19.20
На поминальнім бо[illegible]служенню по бл. п. Б. Та[illegible], Роркетон, Ман	26.00
Інсінгер, Саск.	
Збірка на храмі 15 червня	17.23
Збірка на весільній забаві в домі [illegible] Федорчука	
Андрій і Ольга Матевчак	5.00
Ім. Федорчук	2.65
Ім. Кушій	2.00
Іван Кошман	1.54
По 1 дол.: В. Кошман, о. Т. Коваликин, П. Білоус, Г. Лисак, Г. Тимофій	5.00
Ірбиними	1.25
Канора, Саск.	
Жіноче Т-во ім. М. Маркович, доплата на умеблювання кімнати	136.00
Вегревил, Алта.	
Союз Української Молоді, відділ 90, на умеблювання кімнати	129.50
Винипег, Ман.	
Константин Масюк (перше зложив 25.00)	75.00
Збірка на похороні бл. п. Франка Пелехатого, Етелберт, Ман.	23.06
Василь Тофан, Едмонтон, Алта.	20.00
Збірка на похороні бл. п. Мих. Бевзи, Виста, Ман.	19.25
Збірка на похороні бл. п. Дм. Ганькевича, Наплар Парк, Ман.	12.65
Василь Вахняк, Гемилтон, Онт.	10.00
Стефан Калин, Комокс, Бр. Колюмбія	10.00
Дмитро Вахняк, Винипег, Ман	5.00
Василь Ткач, Фт. Вилідм, Онт	5.00
П. Мочульський, Винярд, Саск	[illegible]
Разом	$79,647.2[illegible]

Справка.

В ч. 12 Вістника ц. р., в виказі збірок на Колегію о. Апонюка сказано: Пані Анна Скоробогач, Лідер, Саск., [illegible] бути: пані Анна Ф. Скоробогач з Пріделту, Саск.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ШІСТЬ МІЛЬЙОНІВ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛИ.

В Монтклейр, Н. Дж. помер 86-літний Д. Б. Милс, фбрикант „спарклагів" і передав своє майно, в[illegible]тости 6 мільйонів долярів, добродійному товариству, Дивела, з припорученням — зужити ціле те майно на добродійні цілі в 20 літах. Його свояки домагаються того майна для себе.

НАШІ АДРЕСИ

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ДОПОВІДЬ НА ДЕВЯТОМУ СОБОРІ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Виголошена Архиепископом Іоанном Теодоровичем.

Собор Української Греко-Православної Церкви, що відбувся в Саскатуні, Саск., в днях 28 до 30 липня, 1946 р., почався в неділю Архиерейською Службою Божою. До участи в Службі Божій стали при Престолі побіч о. Владики оо. Весоловський та Лещишин, які прибули на Собор зі Стейтів, та кількох священиків канадійських.

Після Богослуження був спільний обід, по якім всі учасники вдалися до шкільної великої салі, де мали відбуватися наради Собору.

По виборі президії для переведення нарад і полагодженню вступних формальностей, першого до бесіди попрошено Впреосв. о. Івана. Його промова мала обняти всі наші справи — дотеперішні, нинішні і будучі; вона мала назначити напрям, яким дальша наша церковна праця має поступати. І згадану промову о. Владики ми подаємо дальше. — РЕДАКЦІЯ.

Божа воля, яка керує всім в життю, провадить нас тим, що ставить нас у все нові й нові умовини життя. Господь дає багатство досвіду нам, Його дітям. Досвід пережитого, завдання будучого, які Господь дає нам де-що бачити, і до маючого прийти готовитися, завжди викликають в нас нові думи, нові зусилля. Думи такі мають за завдання знайти минучі недостачі. Зусилля такі мають за завдання ті недостачі виправити. Так думи людські, людські зусилля все стремлять до кращого. Це Господь пробуджує в нас такі нові думи та зусилля Господь так милостиво й любовно провадить нас.

Вказане так загально стосується всього. Воно стосується й нашої Церкви. В Церкві, як і у всякім іншім життю також наростають все нові умовини, все нові потреби. Ці нові умовини та потреби будять наші думи, як краще з тими новими [illegible] життя повестися, як більш доцільно їх [illegible] та їх по[illegible]годити. Вони також будять в нас нові зусилля нашої волі.

Умовини в життю нашої Церкви тепер зовсім не ті, які були, коли я до Вас прибув. І сама Церква наша вже тепер не та, яку я застав, вона багато де в чім змінилася. Нові обставини принесли ці зміни.

Наново наростаючі умовини життя є завжди вислідки або нашого власного поступовання, нашої праці, наших успіхів і помилок, або вони, ці нові умовини життя можуть наростати для нас з вислідів поступовання інших людей та їх поєднань.

Умовини, що наросли в життю нашої Церкви в наслідку успіхів, або недостач нашої праці, нашого ставлення до неї, нашого поступовання, всі такі умовини лежать в нашій відповідальності. Умовини такі ми самі витворили. Дальша справа з ними залежна лише від нас. Продовжити та збільшити наші успіхи, доглянути наші вади, наші переочення, опущення та інші недостачі, все це — наші завдання зглядом обставин та умовин нашого внутрішнього в Церкві життя.

Це наше внутрішнє життя є перша й головна наша справа на Соборі Церкви. Це є справа дальшого поступу, розросту і зміцнення її. В таких справах Боже Провидіння дає нам повну змогу вільно творити. Я вірю, що наша свобідна, народно-соборноправна Церква знайде на цім Соборі потрібних її мудрих порад, пожертвовання, любови та рішучости волі для дальшого піднесення її життя. Віддана Божій Волі, в проводі науки Сина Божого, оповита ласками та дарами Св. Духа, я вірю, наша Рідна Церква понесе далі її святе діло дальшого ведення до Бога її дітей і віддання Йому їх на вічне спасення.

Другі умовини, що на них також вказує нам Боже Провидіння, виросли не посеред нас самих, сформувалися не в тілі нашої Церкви в Канаді, а таки поза нею. В сфері цих зовнішних умовин ми самостійно творити не можемо. За умовини ці повної відповідальности ми не несемо. До них ми лише можемо пристосовуватися, достроюватися. Такі пристосовання, достроювання себе до них мусять однак бути в повній згоді з головними засадами нашої Церкви, з тими нашими святощами, що їх наша Церква несе і не може опустити, бо вона вся є живе виявлення тих засад.

Отже, перед Собором я ложу дві потреби:

1. Дальша творчість Церкви в самій Собі.

2. Дальші пристосовання Церкви до теперішніх, так основно змінених зовнішніх умовин її життя.

Перше на черзі завдання, не[illegible] — внутрішні справи Церкви.

Я не веду кожноденної, текучої адміністрації Церкви. Її пр[illegible] а[illegible]дміністратор. По тій причині [illegible] ти лише загальний огляд життя на[illegible] Церкви. Я хочу простітити і вказати Вам на головні течії нашого церковного життя, як вони до сього часу себе виявили, себе позначили в нашому життю. Я хочу Вам вказати, що є доброго і що є відємного в цих течіях.

Головні течії, головні [illegible] процесів нашого внутрішнього церковного життя Вам усім треба знати, треба [illegible] їх мати перед очима. Тоді лише ні[illegible] вашу працю, під Ваші поради на Соборі будуть положені ясні засади, ясні розуміння. З такими засадами, з таким розумінням Вам буде легше розібратися в складних справах та потребах нашого церковного життя. Знаючи головні передні течії., розуміючи їх додатні і відємні сторони, Вам легше буде опреділити, які в будучому мають бути течії та напрямки життя Церкви.

(Дальше буде)

ПОЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОСТЕЛ В СТЕЙТАХ.

„Кенедіен Реджистер" з 24-го серпня подає, що в Стейтах 36,000 поляків належить до „Польського Національного Костела", який не признає папи. Деякі члени теперішного польського уряду в Варшаві стараються Національний Костел в Польщі поширювати, а против цього виступив польський кардинал Глонд в Пастирськім Листі.

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск. Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуки за доляра. Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НАУКА Й КУЛЬТУРА

Нині люде виявляють більший апетит ніж коли, до білого хліба, солодощів і всякої іншої "смачної", хоч нездорової поживи. Не думають, що це є шкідливе для здоровля. Найліпша пожива — то проста й тана пожива.

З культурної сторони люде привязують велику вагу танцям, всяким витріщкам і подібному, і не думають, що це нищить їх морально, а то і матеріяльно.

Не все всередині добре, що зверха подобається. Найцінніше життя те, що просте, тане — але розумне, культурне і побожне.

Наука здоровля пояснює, що вітаміни, це хемічні елементи в поживі, котрі дають тілови змогу вибирати мінерали з поживи і вживати для здоровля тіла.

Релігійність і моральність, це духові вітаміни. Вони помагають людині вібрати в одну цілість життєві і наукові справи і створити з них розумні і певні заключення.

Де релігійно-культурних вітамінів бракує, там всі життєві справи поплутані, нема ясної цілі в життю, ні міри на добро і зло, отже це людська некультурність.

[illegible] дошукуєсь, що є добре, що зле, [illegible] що нечесне, і які наші дійсні обо[illegible] — отже отвирає очи на те, що є, яким [illegible] яким повинно би бути.

В кого нема релігійних вітамінів, той мораль[illegible] [illegible] ним видіє життя, в якім він живе, [illegible] другим заподіває зло.

Про це повинні молоді подумати і запитати [illegible], чи в них є ті животворні вітаміни? Чи [illegible] їх шукають і приймають? А ця справа [illegible] дальшого життя. Хто це за[illegible] не будуть млі.

Запорожець...

ЧОЛОВІКИ ПРО ЖІНОК

[illegible] в одній околиці в Алберті [illegible] неженатих старших фармерів — родженці українці. Коли хтось запитував, [illegible], то звичайно казали:

Коли нинішні дівчата були такими, як [illegible] дівчата, то я би женився. А біда [illegible] хоче [illegible] орати. Вона нічого не хоче [illegible] ходи; вона хоче лише ви[illegible] Я хочу господині і помічниці,.... а [illegible]

А недавно чув я про українського хлопця, який казав:

— Маю в місті роботу, і вже маю свою гарну хату. Нема лише господині. Але не хочу дівчини з тих, що в місті вулицями волочаться. Я хочу дівчини господині, нашої української, що і страви нам наших зварить, і Різдво та Великдень приготовить мені по нашому, по українськи, і говорити буде нашою мовою....

От коли б всі хлопці так розумно і поважно [illegible], то і дівчата навчились би думати.... [illegible] не думають нічого.

Олен.

МОЛИТОВНИКИ

1 **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВЕЛИКИЙ ПРАЗНИК.

Багато було славних образів по всій Україні, а вже найславніший був образ Божої Матері в Почаїві.

І тут вам історія...

Стояло побіч ліса невеличке село, всего сімдесять хатів. І церковця була посеред села — невеличка, присвячена Діві Марії Почаївській.

Священником був тут старенький панотець Дмитро. Тілько він з жінкою. Дітей було двоє, та молодими повмирали. То бувало каже отець Дмитро:

— Покликав Господь мої дітй до себе, але не воставив мене без дітей... От кілько дітей в селі, то треба мені про них дбати...

То вже справді дбав отець Дмитро про всіх дітей дуже щиро. Вони до нього сходяться, а він вчить їх читати (а школи там не було), і співати, і всякі історії юповідає та на добру дорогу наставляє.

А жив в тому селі селянин, Пилип Граб — він з жінкою та два їх хлопці і дві дівчинці.

Але журба була в тім домі, бо найстарший 12-літний хлопець, Івась, вже три роки на ноги не встає. Вдарив його кінь і від того часу хлопець став калікою. Сидіти може, але ногами не ворушить. А хлопець гарний. Тілько що навчився в священика гарно читати, як така нещасна пригода сталася.

На Великдень обдарував панотець всіх дітей коло церкви, а до каліки Івася поніс дарунок до дому. Аджеж про нього треба ще більше дбати, ніж про здорових.

Дарунком для Івася була книжка. А в ній оповідання про святих та про інших добрих і розумних людей, а вже окроме про те, як Почаївська Діва Марія помагала тим, що з щирою молитвою до неї вдавалися.

Тішився Івась книжкою; тішився і тим, що самий священик відвідав його з дарунком в такий Святий День. Дуже тішився!

Читає Івась тую книжку і думає:

Коли Діва Марія другим помагала, то вона і мені поможе. Тілько треба в щирій молитві до неї звертатися і про свою журбу її оповідати.

І вже так він щиро молиться та надієсь, що Діва Марія йому поможе.

Стало тепер лекше жити Івасеви. Читає, молиться, та вірить, що Діва Марія відвідає його так, як відвідав отець Дмитро на Великдень.

Минула весна, прийшло літо, прийшли жнива, а Івась все надіється.

Храмовий празник був в тому селі 8-го вересня (церковного), бо цей день посвячений Почаївській Богородиці. І такий празник надходив тепер.

Івась вижидав нетерпеливо того празника — але чому? Він же до церкви не піде. Може тому, що з церкви зайдуть гості з другого села, рідня батькова та материна, і він їх побачить. І тому він рад. Але найважніше в нього було те, що це день присвячений тій Почаївській Богородиці, яку він вважає своєю Небесною Покровителькою.

Днина була гарна. Всі домашні раненько забралися до церкви, полишаючи Івася самого. І сумно йому...

Почитав він свою книжку, помолився, і на сон йому зібралося — він заснув.

І сниться йому, що він лежить, як нараз отвираються двері і до хати входить Діва Марія Почаївська — така, як він бачив її на образі, і каже вона:

— Твої щирі молитви вислухані і це я принесла тобі здоровля. Вставай!

Івас почав вставати, і вже він йде, щоби подякувати... як нараз пробудився.

Але сон був такий незвичайний, що Івась не міг зрозуміти, чи це був сон, чи дійсність. Йому навіть тепер здавалося, що ось Мати Божа виходила з хати і двері за собою вачиняла. Не надумуючися він зірвався і вибіг на двір, щоби ще раз побачити дорогу Гостю. Але там не було нікого.

Доперва тепер він зрозумів, що він ходить і що ноги його здорові. Але може це лише сон? — запитав він себе. Та ні! ні! І він здивований та радий, накинувши на себе якусь одежину, біжить до церкви. А тут ледви станув на поріг, як крикнув: „Мамо, я вже здоровий!" — і побіг до образа Богородиці. Але не молився; він всі молитви позабував. Він лише стояв і плакав. І це була найбільша молитва, яку може людська душа висловити.

Цей день був великим празником для всіх. Ціла громада дивувалася тому, що сталося. Отець Дмитро окремо звеличав Діву Марію в проповіди. Раділи родичі Івасеві, та вже найбільше радів самий Івась.

Були гості в усіх хатах села, та тілько й бесіди було, що про чудесну поміч Діви Марії. Це був день Великого Празника для всіх. І він лишився найсвятійшим днем в дальшому Івасевому життю.

Багато чудесних випадків знає наша Історія. От письменник Григорій Квітка Основяненко малим був сліпим і прозрів в церкві перед образом Богородиці. Перед образом Богородиці прозрів Пилип Козинський, брат Анни Гойської, в якої домі був образ Почаївської Богородиці, звідки перенесено той образ до Почаїва 1597 року. Багато-багато інших випадків позаписувано, а кілько і не записано...

К.П.

НЮ ЙОРК ПЕРЕД ГОЛОДОМ.

В Ню Йорку страйкує 25,000 їздців троками, отже в склепах поживи стає щораз менше, бо нема кому привозити. Деякі склепи можуть позамикатися Через те може спинитися також праця в деяких фабриках.

ЙДЕМО ДО МЕТИ БІЛЬШИМ ЧИСЛОМ.

Четверта сотня пятьрічних передплатників Вістника вже в половині. Маленьке діло на велику міру гарно росте з Божої ласки. На доказ перечитайте Культура — Релігія — Держава в числі 13 Вістника. Це не новина і не маленьке діло, коли роздумати; бо Вістник міра релігійности українців в Канаді, а і на Україні релігійність росла поверх тисяч років. Повірте і перечитайте в колюмні пятьрічних: Гетьмани — Україна — Вістник в числі 10, а пригадаєте, що гетьмани будували гарні церкви, щоби релігійність росла.

А щоби скріпити надію і віру до нашої мети, перечитайте колюмну в числі 8.

Ми, як добрі господарі, розуміємо посів і збір жнив, отже перечитаймо Весна — **Надія** — Сівач в числі 17, а зрозуміємо, що йдемо до мети більшим числом і знаємо нашу силу.

А коли вам інтересно, коли дійдемо до мети, перечитайте Трета Сотня — Важні Люде, в числі 5, а зрозумієте чому Вам треба ставати в ряди пятьрічних і слати свою передплату тепер.

А. Е. Білінський.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ТРЕБА НАМ ЗНАТИ НАШУ ІСТОРІЮ.

Шевченко розумів силу знання рідної Історії і тому накликав:

Не минайте ані титла,
Ніже ти коми,
Все розберіть та спитайте
Тоді себе: Що ми?
Чиї діти? яких батьків?
Ким за що закуті?...

І дорікає він тим, що не хочуть самі своїм розумом дошукуватись, але спускаються на те, що їм чужі скажуть він говорить.

Німець скаже: „Ви моголи"...
„Моголи, моголи"... (потакуете);
Німець скаже. „Ви славяни"...
„Славяни, славяни"...,

Значиться — за всіми потакуете, всім вірите, а самі лінуетесь дошукатися, як воно дійсно е.

В минувшім числі „Вістника" закінчилися наші статті про Кунцевича. А їх писалося якрав з тою цілею, щоби самим дошукатися, хто це був Кунцевич, яка була його робота і якою була та унія, для якої він робив людям лихо.

Доси говорили українцям про Кунцевича й унію головно представники польської та римської політики — і говорили так, як їхній політиці було потрібне. Нераз чорне вибілювали, біле чорнили, важне обминали, чи промовчували, а те, що давали, захвалювали як найсвятійшу й одиноку історичну правду.

І приходиться дивуватися, що ніхто з українських письменників, істориків та політиків до цеї справи широко не приглянувся. А треба було, бо це ж чужа політика будувала свою силу на українськім ґрунті.

Думаемо, що розвідка про Кунцевича й унію в Вістнику належить до найбільших з української сторони, які доси дебудь були. Католицька політика мала про Йосафата одну більшу книжку; вона писала про нього час від часу в журналах і часописах; було кілька менших книжочок, про нього говорили в церквах, отже не диво, що хто це читав і чув, то міг Йосафатом захоплюватися. А навіть ті, що розуміли, хто Йосафат був, не мали досить матеріялу, щоби з ним виступити і показати ширше, як справа мається.

В наших статях використано багато матеріялів, головно ж таки католицьких, а чейже ніхто не скаже, що католики про свою справу неправду писали. Ми подали кілька довших історичних документів, яких католицька сторона ніколи не подавала, а між тими важний лист Сапіги до Кунцевича. Ми пригадуемо такі справи і джерела, про які навіть письменнійші не завсігди знають. А до всего того ми давали свої виводи і свої погляди.

Правда, можна було використати ще інші матеріяли, однакож і те, що подалося й обговорилося, дасть вже ширший погляд на справу Йосафата й унію. І коли хтось схотів би окремо цю справу на свій лад обробляти, то наша праця стане йому в пригоді.

А ще дальше — навіть ті, що без хитрости лукавої про Кунцевича доси говорили і писали, від тепер будуть обережніші; ті знов, що одно думали, а друге говорили, не будуть мати відваги говорити всего того, що говорили доси.

Тай загал тепер може вислухати двох сторін і розглянути справу на ширші розміри; буде мати що з чими порівнувати, отже скорше дошукається чия правда, а чия кривда.

Ми знаемо, що е і будуть такі, що з нашими виводами не згодяться, та всеж ми віримо, що наш матеріял про Кунцевича е потрібним і бажаним додатком до української церковної і загальної історії.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 59.

„... милуватиму, кого милувати ..."
2 Мойс. 33.19.

Поворот з неволі.

Неволя вавилонська мала тревати 70 літ. Так предсказав пророк Еремія, так і Даніїл. Даніїл ще предсказував, що за 490 літ від заложення нових мурів Єрусалиму наступить смерть Мессії. Так жиди знали наперед де Мессія (Христос) мае народитися, з якого роду, та де помре.

Тяжка неволя вавилонська і наука пророків спамятали нарід. Він звернувся до Бога. Цар перський, Кир, позволив жидам вертати до рідного краю, відбудувати місто і храм. Також позволив забрати золоте і срібне начиння, призначене для ужитку в храмі. Тоді яких 40,000 потомків Юди і Венямина, та потрохи з інших поколінь, вернулися до Юдеї. Коли прийшли на звалища Єрусалиму, насамперед збудували престіл і приносили жертви Богу рано і вечером.

Коли вже наготовили будівельного матеріялу, приступили до будови храму і мурів міста. Храм був багато менший від Соломонового, але був важний тим, що в нім мав бути Христос, чи Мессія, як говорили пророки Агей і Захарія. Будувати було трудно, бо самаряне їм перешкаджали. Тоді провідник жидів, Зоровавель, наказав одній половині мужів працювати, а другій з мечами в руках боронити робітників, доки не покінчено мурів.

Яких 200 літ був спокій в Палестині під наслідниками Кира. Але як помер Александер, цар Македонський, його державу роздїлено на четверо. З них дві, Сирія і Египет, все воювали на землях Палестини. Край спутошено, нарід збіднів, поширилася деморалізація.

Важна подія сталася коло 285 року перед Христом. Цар Египту покликав вчених з Юдеї і наказав їм перетолкувати книги Старого Завіту з мови еврейської на мову грецьку. Той перевід опрацювало 72 людей, але звичайно називають його „сімдесятка" (септвагінта), або пишуть LXX. Від тоді Старий Завіт поширився між народами Західної Азії, північної Африки і полудневої Европи, де грецька мова була мовою вчених людей.

Питання:

1. Як довго тревала неволя вавилонська? 2. Хто предсказав її час? 3. Що предсказав Даніїл про Мессію — Ісуса Христа? 4. Хто позволив жидам вертатись до Палестини? 5. Що позволив забрати? 6. Чи всі жиди зобралися з Вавилону до дому? 7. Як вже вернулися на руїни Єрусалиму — що насамперед збудували? 8. Чи новий храм був більший від Соломонового? 9. Чим важний новий храм? 10. Чи всі люди працювали коло будови? 11. Чому? 12. Що сталося около 285 літ перед Христом? 13. Як називається перевід Старого Завіту? 14. Чому переведено на грецьку мову?

ЛЕКЦІЯ 60.

„Мій сину, памятай, чого я тебе навчаю". Прип. Солом. 3: 1.

Одна книга Старого Завіту називається „Еклезіяст". Записана в ній наука побожного чоловіка, що називався Ісус син Сіраха. Ось деякі витяги з тої книжки:

Вся мудрість походить від Бога і навсігди з Ним перебуває, і була з Ним перед віками. Хто почислить пісок на березі моря, чи краплі дощу, чи дні вічности? Хто змірив висоту небес, ширину землі, глибінь безодні? Джерело мудрости — слово Бога на висоті... Один е Творитель найвищий і всемогучий, що сидить на троні Своїм — Господь Бог. Страх Божий веселить серце, дае радість і довгий вік... Страх Божий проганить гріхи.

Мій сину, вчися з маленьку, і до сивого волосу находитимеш мудрість. Приходи до мудрости, як орач і сіяч до ниви, і жди доброго її овочу. Бо праця коло мудрости не велика, а овоч її скоро споживатимеш. Що тобі приходить — приймай, і видержи в терпінню, бо золото і срібло випробовують в огні, а гідних людей в смиренности. Віруй в Бога і оздоровить тебе; справляй дорогу твою і надійся на Него. Служи Йому зі страхом і в Ньому старійся.

Слухай ради батька твого і не завдавай йому жалю в його життю. Благословенство батька будуе доми дітям, а прокляття матері руйнуе їх до основ. Горе нечесному серцю і устам, що проклинають, і рукам, що зло творять, і грішникові, що ходить двома дорогами. Горе нечистим в серцю, що не вірять Богу; тому Бог не охоронить їх.

Не приорюй неправди проти брата твого, ні проти приятеля. Чти Бога цілою душею, і шануй священиків. Цілою душею бійся Бога, і священиків Його уважай святими. Простягни руку твою бідному, щоби твоя жертва і твое благословенство сповнилося. У всіх твоїх ділах памятай на кінець, то ніколи не згрішиш.

Питання:

1. Хто написав книгу Еклезіяст? 2. Що в цій лекції сказано про мудрість? 3. Що про родичів? 4. Що про священиків? 5. Що про страх Божий? 6. Що про гідних людей? 7. Що про бідних? 8. Чие благословенство будуе доми дітям?

ОБЧИСЛЯЮТЬ ЖНИВА.

В Канаді 1945 р. обчисляли збір пшениці в Манітобі, Саскачевані й Алберті на 282,000,000 бушлів, а 1946 на 441,000,000. Пшениці, вівса, ячменю, жита і лену в 1945 р. було 7,338,000 бушлів, а в 1946 обчисляють на 8,344,900.

В Стейтах сьогорічний збір пшениці обчисляють на 1,167,319,000 бушлів, а кукурузу на 3,371,707,000 бушлів. Минувшого року було 1,123,143,000 бушлів пшениці, а 3,018,410,000 бушлів кукурузи.

МОЖУТЬ ПЕРЕНЕСТИСЯ ДО ШВАЙЦАРІЇ.

Виглядае, що мирова організація Зединених Держав перенесеться з Ню Йорку до Швайцарії, де була Ліга Націй.

30-Ліття Української Церковної Громади в Ошаві, Онт.

Українська Церковна Громада Різдва Пресвятої Діви Марії в Ошаві, Онт., з новим о. парохом — Уляном.

Минуло 30 літ, як в Ошаві, Онт. сталось для нас велика подія: на розі вулиць Бонд і Рітсон куплено акер землі і малий будинок, який перероблено на тимчасовий Божий Храм для православних українців.

Тридцять літ... Але в них назбиралось багато такого, що треба записати пережите, треба пригадати учасникам і працівникам те, що було, а також, щоби оставити історію тим, що прийдуть опісля.

З розбудованням міста Ошави почали прибувати сюди всякі люде, а між ними й українці. І в початках праця для прожиття була найважнішою й одинокою, але за час прийшли на чергу громадські справи — своя церква, свій Народний Дім та ще дещо. Треба б було і духовних провідників.

Тоді не було ще Української Православної Церкви, отже українці вдались до Російської Місії і дістали звідти перших священиків.

Українці почали поселятись тут в 1907 до 1914, себто до війни. Інші прибули сюди в 1920-1930 р., найбільше з Західної України, отже з Буковини, дальше з Галичини, е з Волині, а кілька родин з Великої України, як з Камінця Подільского та Києва. Більшість українців працює в фабриках заліза.

Принагідний доїзд священика не задоволяв громади, отже в вересни 1916 року почали православні українці нараджатись, як би розширити той будинок, що вже е. І на одних зборах рішено запросити православного священика з Торонта, о. Коймакана на збори, що мали бути 1-го грудня 1916. І тут потверджено церковний уряд нової громади. В уряді були: голова (староста) Іван Цебуляк; касієр Николай Павленчук; секретар Еміліян Борчук.

Тоді рішено храмове свято громади, яке е до нині, а то Різдво Пресвятої Богородиці.

Тамже зібрано поважну суму грошей на поширення дотеперішної Церкви. Збіркою грошей занимався уряд і збирав в Ошаві, та від односельчан в Торонті і Ню Торонті.

Згадати б, що найбільше труду доложили односельчане з Буковини, а сіл: Топорівців, Раранча, Камінки і Нової Жучки, а кілька одиниць з других сіл. Багато з перших організаторів громади виїхало до Рідного Краю і хто знае, чи живуть. Інші відійшли на вічний спочинок в Канаді, а ще інші живуть в Ошаві, як добрі члени громади. Ось вони: Николай Павленчук (перший касієр), Олександер Цибуляк, Іван Гоць, Георгій Клим, Олекса Кащуль, Василь Кащуль, Петро Григорчук, Георгій Бриндзан, Іван Тома, Леон Кравченко, Дмитро Кирилюк і Николай Цибуляк. В Торонті живе оден з перших, Семен Керенда, а в Ґримсбі Стефан Цибуляк й оба приїзджають до Ошави на Богослуження. А два з перших, Танаско Павленчук і Василь Елащук померли цего року.

В початках було 8—10 Богослужень в році. Та громада священиками з Російської Місії не була вдоволена, всі казали: коби був чисто український.

Дальше церкву розширено, побудовано дзвіницю, куплено великий милозвучний дзвін — і так життя громади йшло до 1928 р., коли то до нас прибув на сталий побут о. Хруставка. За його старанням побудовано на церковній площі гарну салю на всякі збори, представлення та концерти.

Громада мае нині власний цвинтар, що знаходиться півтори милі від церкви. Площу під цвинтар набуто за старанням нашого Сестриицтва — воно устроювало підприемства, переводило збірки і помагало виплачувати площу.

Але були і трудноці, як бувають в всяких організаціях. Були непорозуміння, а з ними клопоти. Бо як тільки повстане між членами гурта різка ріжниця в поглядах на якусь поважнішу справу, то зараз е місце на спори.

Таке і тут бувало, однакож миналося, а громада стоїть на твердім ґрунті до тепер. Заслуга в тім членів основників, які і серед важких відносин не знеохочувалися.

Найтяжшу пробу пережила громада в 1937-8 році, коли громаду обслугував свящ. з Рос. Місії, Хаврюк. Тоді вийшов був процес за громадське майно і якийсь час церква була зачинена. Були чужі люде, що раді були вабрати майно громади в свої руки, хоч цента на нього не дали.

Однакож суд рішив, що властителем церковного майна е буковинські українці і лише вони мають право ним орудувати.

Процес коштував чимало грошей, було багато журби, однакож з усім тим клопоти принесли також добро. Процес приніс те, що ми раз на все розвязалися з чужою Місією і приедналися до Української Православної Церкви в Канаді — до Церкви Українського Народу.

(Докінчення буде).

Ювілейне Свято Ошавської Громади

відбудеться в неділю 22-го вересня. Програма Свята на 8-ій стороні Вістника.

КОРОЛІВСЬКІ ДОРОГОЦІННОСТИ В КАНАДІ.

В червни 1940 р. Англійський Банк звернувся до Канадійського Банку (Бенк оф Кенада), щоби той постарався тут про відповідний сховок для важних паперів і документів, який сюди передадуть. І такий сховок знайшли в Монтреалі в будинку Сан Лайф Ашуренс Ко.

Тепер виходять вісти, що там зложені не тільки документи, але також королівські державні дорогоцінности, як королівські корони і подібне. Тутешні банкові урядники кажуть, що вони самі не знали, що там може бути крім документів. Тепер все те забрали до Англії.

J. P. MENGAN, K. C., B. A.,
АДВОКАТ
OSHAWA, ONT.

Compliments
of
S. S. KRESGE Co, Ltd.

COOPER SMITH CO.
Phone 8, 16 Celina Street
[redacted]

J. COLLIS & SONS.
Oshawa's Leading Department
[redacted]
50—54 KING STREET West

BEST WISHES ON YOUR SILVER ANNIVERSARY
Dr. W. H. GIFFORD

MEAGHER'S
РАДІЯ, МАШИНИ ДО ПРАНЯ.
92 Simcoe Street OSHAWA
Phone 450

W. B. WHITE
Insurance
Office Phone 1550 62 Simcoe St.
OSHAWA, ONT.

De-Luxe Shoe Repairing
We Specialize for Crippled
4 Bond St., Oshawa
Mr. J. Zambrenelli

MAPLE LEAF BAKERY
183 Bloor St., E. Phone 383
Властитель А. А. ПОЛОС.
OSHAWA, ONT

ACME SHOE REPAIR
A. N. DROZWIK
212 Bloor St., E.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження)

В 858 р. прийшли були до Царгороду посли від Хозар, що жили понад Дон, Волгу і Каспійське море та Крим і просили царя, щоби післав до них вчених людей, які навчили б їх християнської віри. І цар післав Кирила і Методія. Вони побули якийсь час в місті Герсці, поки вивчились хозарської мови, а дальше вдались до Херсону і почали проповідувати християнську науку. Багато хозар стали християнами. По якімсь часі вернулися оба брати до Греції.

Невдовзі розкрилась перед ними инша дорога — до навертання словян. Коло 861 р., на просьбу болгарського князя Богориса, прибули Кирило і Методій до Болгарії для ширення християнства.

Болгарську мову, що належала до мов словянських, вони знали змалку, бо в околиці Солуня жили болгари. Тепер зложили вони окрему азбуку, відповідну болгарській мові і перевели з грецької на болгарську найконечніші церковні книжки — Євангелії, Апостол та Службу Божу. Нарід був радий, що чує Богослуження своєю мовою, отже принимав християнство. Охрестився також князь Богорис, якого сестра Анна (Ольга), вже давніше була християнкою. Тоді ж приняла християнство також сусідна Сербія.

Азбуку, яку склали Кирило і Методій, називаємо „Кирилицею"— це та азбука, якою були писані наші давні церковні книжки. Зходом часу словяне „Кирилицю" девчим трошки зміняли, чи виправляли і так повстало нинішне Словянське Письмо, яке мають українці, москалі, білоруси, серби і болгари.

Отже Кирило і Методій були творцями Словянського Письма.

В 862 р. звернувся до грецького царя Михаїла моравський князь Ростислав і паннонський князь Коцел, щоби цар прислав їм когось, що навчив би їх нарід християнської віри їх рідною мовою.

В Паннонії (нині Мадярщина—Угорщина) жили словяне; нім туди зайшли Мадяри. Християнство в Паннонії проповідував вже апостол з 70-ти, Андроник. Разом з другими словянськими землями Паннонія належала до екзархату грецького. На першому Вселенському Соборі (325 р.) був вже епископ Паннонський. Пізніше гуни й авари знищили тут християнство

В Моравії і Паннонії ширили тепер християнство латинські священики, родом німці, але Богослуження латинською мовою було народови чуже і незрозуміле. Коли ж зайшли сюди Кирило і Методій, то нарід горнувся до них дуже радо, бо все було йому зрозуміле. Оба брати клопоталися також підготованням священиків з місцевого населення. Сам Коцел дав їм 50 учеників на науку. А притім перекладали інші церковні книжки на словянську мову.

Своїх учеників оба брати везли на посвячення до Греції через Венецію, щоби звідси їхати морем, куди дорога була безпечніша. В Венеції був тоді якийсь Собор, отже латиняне покликали туди Кирила і Методія і почали їх обвинювачувати, що ті вживають в Богослуженню недозволеної словянської мови. Бо — казали вони — в Богослуженню можна вживати лише трох мов — єврейської (жидівської), грецької і латинської. Бо такими мовами були написи на хресті.

Сильно і розумно обороняв Кирило словянську мову і сильні докори робив „триязичним еретикам", кажучи:

„Чи Бог не посилає дощу рівно на всіх? Чи сонце всім не світить? І як ви не стидетесь признавати лише три мові, наказуючи всім іншим мовам і племенам бути сліпими і глухими?"...

Він дальше покликаєсь на те, що вже славлять Бога своєю мовою: вірмени, перси, абхазці, грузини, сурожане, готи, авари, турки, хозари, араби, египтяне, сирійці і другі.

Однакож Кирило не переконав триязичників, бо їм ходило не про Божу справу, а про власне політичне панування

Звідси папа Николай І. запрошував обох братів до себе, але, коли вони до Риму прибули, папою був вже Адріян II. Їх приняли величаво, бо ж вони несли з собою з Херсону часть мощей папи Климента.

Але назагал Рим був проти них. Каже „Моравська Легенда": „Папа та інші церковні достойники докоряли св. Кирилови, що відважився завести співання Служб Божих словянською мовою і тим порушив постанови св. Отців". Взагалі оба брати мали в Римі багагато клопотів.

Та вкінци папа признав словянське Богослуження добрим, хоч частина духовних з тим рішуче не годилася.

Дальше висвячено кількось священиків з учеників св. братів — деякі записки кажуть, що лише пятьох, хоч лишаєсь питання, чому не більше? Що пять священиків на таких широких просторах могло зробити? (Багато історичних записок про тодішні події дуже неповні, неточні, або суперечні).

Вийшло також, що князі — Ростислав моравський, Святополк нитрянський і Коцел паннонський хотіли, щоби папа признав їх словянські землі окремою епархією, незалежною від німців. І певна річ лише зі словянським Богослуженням. Бо латинського вони не хотіли.

В тодішну папську політику була болючо вмішана Болгарія; тай з силою князів треба було числитися, отже папа згодився на їх бажання. Дотого ж з Моравії і Паннонії всі церковні доходи забирали собі німецькі духовні, не даючи папі нічого, отже і це заважувало.

Одні історичні вісти кажуть, що папа поставив Кирила монахом, а Методія архиепископом. Інші, що обох епископами. Ще інші говорять, що Кирило прибув вже архиепископом на Моравію. І це найпевніше

Чи можливе, щоби Царгород посилав кудись місіонарів, не давши їм всіх прав, потрібних для створення там Церкви? Хто ж мав би висвячувати там священиків? Як могли б вони там свою працю поширювати? Аджеж мусіло ходити про те, щоби там найбільше праці виконати, а до того треба було епископської власти, тай багато працівників.

В Римі пробули оба брати більше року, задержані очевидно всякими клопотами та непорозуміннями з латиниками. І ті клопоти мусіли підорвати здоровля Кирила — він заслаб. Та і тоді журився народом, для добра якого працював. Сподіючись смерти він молився:

„Господи Боже, охорони вірний Тобі нарід, до якого Ти був призначив мене; заступи його від безбожної й поганської злоби тих, що зневажають Тебе, вигуби триязичну ересь (тих, що не допускають Богослужень живою народною мовою), Церкву свою побільши, поєднай всіх в однозгідности"...

А вмираючи сказав до брата Методія:

„Ото брате, були ми з тобою, як дружна пара волів в одні́м ярмі. І ось я падаю в борозні і кінчу заранє день праці, а ти тягни дальше. Знаю, що рад би ти вернутися до монастиря на горі (Олимпі), але не оставляй начатого діла, бо в тім твоє спасення".

Помер Кирило (Константин) на 42-ім році життя, 14-го лютого (церковного), 869 року.

Оба брати перебували в Римі в грецькім монастирі і греки ховали Кирила з участею латинських духовних дуже величаво.

Методій вернувся по смерти брата з папським признанням до Паннонії, як архиепископ, чи митрополит Моравсько-Паннонської епархії.

Та сталося, що Святополк, князь нитрянський, племінник (свояк) Ростислава, зеднався з німцями і допоміг їм дістати Ростислава в руки. А дальше німці забрали в руки Моравію і назначили там своїх правителів.

Тодіто зальцбургський архиепископ Адальвин насильно веде Методія на суд і судять його разом з Ростиславом. Ростиславови викололи очи, а Методія заслали до Швабії і посадили до вязниці.

Багато разів звертався Методій до Риму за помочею, але помочи не міг діждатися.

За час Святополк опамятався, коли побачив, як німці все до своїх рук забирають. При його заходах вийшло велике повстання, в якого проводі став священик Словомир. Німці, щоби знеохотити завзяття моравян, випустили Ростислава, однакож це не помогло — моравці німців добре побили і Моравія знов стала вільною.

(Дальше буде.

ВЕЛИКИЙ РАБУНОК

Недавно злодії забрали з банку в Ню Ричмонд, Нова Скошія, 75,000 долярів. Розбили в ночи касу і все вичистили Кількоро осіб беруть на допити

ЖИДИ ВЧАТЬСЯ ФАРМЕРСТВА.

В Смитвил, Онт. є окрема фарма, де молоді жиди, народжені в Канаді, вчаться фармувати. Підчас телерішних жнив мають зібрати 40 акрів збіжжа, 20 акрів виногораду, 10 акрів дрібних овочів, півтора акра грушок, два акри ярини і пів акра гладіоль (квіток). Є там молоді жиди і жидівки. Перед роком вони мали слабе поняття про фармерство, а тепер фармерка йде їм добре. Вони готовляться їхати до Палестини

ДЕРЖАТИ ЗАПАСИ ПШЕНИЦІ.

З Копенгаґи доносять, що світова рада пожив готовить пляни, щоби задержати часть пшениці на випадок голоду, чи що. На основі таких плянів Канада може задержати найменше 100 мільйонів бушлів як такий запас. Підчас минувшої війни Канада мала захованих 800 мільйонів бушлів для потреб, що можуть виринути. Зрештою кожда держава рікрічно держить якийсь запас пшениці або для забезпечення торговельної рівноваги, або для війни, коли б виринула.

АЛБЕРТІЙСЬКІ ФАРМЕРІ СТРАЙКУЮТЬ.

Коло 20,000 зорганізованих фармерів почали в Алберті страйк. Вони не везуть до елеваторів збіжжа, не доручують молока, та ставлять сторожів, щоби не допускали тих фармерів, що не хочуть страйкувати. Лише дозволяють доручувати молоко до шпиталів, для дітей і взагалі для необхідних потреб. Був випадок, що перевернули віз зі сметаною, яку хтось віз до молочарні.

ТРЕБА ПОЧИНАТИ ВІД СВОЄЇ ПРАЦІ

Нині перед Канадою стоїть справа воєнних ветеранів. Вони приїдять зза моря і тут треба їм помагати, а дальше треба їм приладнати собі місце, чи заняття для забезпечення прожитку.

Мені ходить тут головно про наших ветеранів, про українських бувших вояків.

Почну коротко від давнійшої війни і від її ветеранів, бо тодішна справа мені трохи відома.

Воякам, що тоді верталися з війни, давав уряд поміч. Але не всім та поміч помогла. Дбалі і статочні використали ту поміч собі на добро, а легкодушні і недбалі всю ту поміч змарнували і лишилися без нічого. В них на [illegible] найперше те, що хтось має їм давати і помагати, а вони [illegible] орати і нічим не журитися. Або взагалі не журилися тим, що має бути завтра.

[illegible] таке і нині може така [illegible] це є людьми. Є дбалі, є недбалі, є думаючі і статочні, є недумаючі і легкодушні. А таким [illegible] поміч не принесе добра. [illegible], що і Бог не може тому помогти, [illegible] про себе не дбає.

Це я вважаю за потрібне пригадати тим, що їм може така пригадка придатися.

[illegible] уряд дає поміч, то це добре, [illegible] треба всю свою працю для забезпечення будучности застосувати найперше таки на [illegible] розсудній праці, на [illegible] пильности, статочности й ощадности. Тут найпевнійша запорука [illegible] успіху для кожного.

[illegible] силу і на ній запорука [illegible] успіху, це ветерани. Багато було на світі [illegible], що починали з маленького, [illegible], а за час вони стали і багатими і відомими. Без нічиєї помочі. А це тому, що вони були [illegible] думаючі, статочні, працьовиті й ощадні. Не марнували часу, не марнували гроша, а чого не знали, то доучувалися — і в тім був весь їх успіх.

Це повинні мати на увазі і нинішні наші ветерани. Поміч потрібна, але треба, щоби та поміч мала чому помагати.

І чаю, ща такі мої уваги можуть [illegible] придатися.

С. В.

ПРИ ХРЕСТИНАХ

(Кемсак, Саск.)

Травня 26-го в неділю було тут Богослужения, в також п-во Іван й Анастазія Лесюки хрестили дочку — Лукію Марію. Куми пані Королюкова та п. П. Осминіта. Чину хрещення довершив о. Кусий по Богослуженню.

Дальше в хаті при обіді о. Кусий мав промову, після якої начислено [illegible]. Жертвували:

По 1 дол.: П. Осминіта.

По 1 дол.: К. Королюк, о. І. Кусий, І. Лесюк, М. Барабаш.

Разом 8 долярів, з чого призначено по половині на Український Голос і Вістник.

Жертводавцям подяка, а новохрещеній — Многих літ!

Присутний.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ п. Д. ДРОЗВІКА

(Ошава, Онт.)

День 11-го травня довго лишиться в памяті Д. Дрозвіка в Ошаві, бо в той день родина з приятелями і разом громада Укр. Греко-Православної церкви Пресвятої Богородиці взяли участь у несподіванці з нагоди його сімдесять семих уродин. В суботу рано була Служба Божа, котру відправив о. М. Юрківский. На Службі Божій о. Юрківский сказав дуже гарну проповідь і побажання ювілятові від усіх присутних гостей та вручив йому дарунок від громади на добру память.

Після того жіноцтво подало незвичайно смачні і розмаїті страви, до яких запросили всіх присутних. При тій нагоді член громади К. Мельничук забрав слово і попросив присутних щоб зложили на пресу Українського Голосу і Вістника. Присутні зложили:

По 1 дол.: С. Павлишчук, Д. Цибуляк, Є. Дрозвік.

По 50 цт.: К. Мельничук, П. Цибуляк, П. Тома, П. Чередарик, П. Клем, о. М. Юрківский, Е. Жуковский.

По 35 цт.: Т. Павлинчук.

По 30 цт.: П. Валан.

По 25 цт.: П. Анійчук, Д. Дровзік, П. Підпербецка, П. Дрозвік, І. Жуковский.

По 20 цт.: П. Катаринич.

Разом зібрано $8.60, з того взято на фонд преси $5.00, а осталo в касі $3.60. Всім жертводавцям щире спасибіг. К. М.

ЗБІРКА НА ВЕСІЛЛЮ

(Летбридж, Алта.)

Дня 12 травня відбулося вінчання панни Анни Гаєвської з паном Володимиром Фелковським. Чину вінчання довершив парох [illegible]-католицької церкви в Летбридж, Алта. Весільна забава відбувалась по українському звичаю. Частина забави відбулась у родичів молодої, і частина у родичів молодого, бо молодята жили близько на віддаль 7 миль одно від другого. Було запрошене гарне число гостей. Звичайно в поважних молодят відбуваються і поважні весілля, так було і в наших молодят.

При обіді п. Степан Маслюк, котрий приїхав на весілля з Рікжайнн, Саск., виголосив гарну промову і згадав про нашу пресу і про наших скитальців. Щоби відзначити це весілля, він попросив присутних, щоби зложили жертву для української преси і для скитальців. Гості гарно віднеслися і зложили $23.25, і розділили так: 5 долярів на Український Голос, 5 долярів на Вістник, а $13.25 на скитальців. Гроші переслано там де призначено. Збіркою заялись пані Маслюк і А. Зайчук. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: Молодий В. А. Фелковський. Ф. Лаврук.

По 1 дол.: С. Маслюк, А. Зайчук, П. Згрекий, І. Матвейчук, І. Гаєвский, З. Фелепчук, М. Корчінський, А. Дідик, В. Фелковський, М. Тимбурський, А. Вітранчук, М. Фелковський, О. Глячук, В. Шалаган, М. Катан, Т. Фелковський, Ф. Гнатюк, Е. Чернівчак, Катерина Фелковська.

По 25 цт.: Г. Фелепчук.

Молодятам многая літа, а жертводавцям щира подяка.

А. Зайчук.

НЕСПОДІВАНИЙ ЮВІЛЕЙ

(Мусідора, Алта.)

Червня 9-го владжено тут 25-літний ювілей супружого життя п-ва Михайла і Марії Ільковик. Цим святом занялася старша сестра, а також сестра пані Ількової і шваґер, п-во Делявські.

В неділю пополудни зібралися до дому ювілятів знакомі та родина, що здивувало господарів дому. Але пані Ількова догадалася, бо їм вже обіцяли несподіванку давнійше.

Жінки поприносили з собою страви, отже невдовзі столи були приготовані і ювіляти сиділи вже за столом. Тепер п. Делявський побажав ювілятам, щоби дочекали до 50-літного ювілею, що закінчено відспіванням Многоліття.

Почалась перекуска, а після неї дочка і зять вручили ювілятам дарунок від гостей.

З сльозами в очах дякували ювілятам за дарунок і за щиру память до себе всіх, бо всего того, що сталося, не сподівалися.

Дальше п. Богайчук завізвав присутих до жертв на Дівочий Інститут в Винипегу. Збіркою занялись пп. Богайчук та Н. Гуменюк. Зібрано $21.50. (Імена жертводавців проголошені на сторінці СУК в виказі жертв на Дівочий Інститут)

Після збірки говорив п. Гуменюк та А. Колісняк — оцінюючи працю жіноцтва в Народнім Домі і церкві. Ще п. Богайчук висловив щирі бажання ювілятам і пригадав їх щиру працю при будові Народного Дому. Також промовляв п. Костюк.

На закінчення промовив п. Ільків, зупинюючись на конечности спільної праці всіх добрих українців.

Зібрані довго і поважно забавлялися.

Гість.

ВЕЛИКИЙ ЖЕРТВОДАВЕЦЬ

(Гронлид, Саск.)

В неділю 4-го серпня було Богослуження в церкві Вознесения в [illegible]-полудневій громаді.

По Богослуженню свящ. Швець запросив всіх до Народного Дому, що є при церкві.

Та важне було, що в церкві був наш вельми поважний громадянин — 81-літний Федор Скарпяк, і це для нього приготовано несподіванку. Самий вже він заслугує на пошану, однакож згаданий громадянин заслужив собі своєю великою жертвенностею на велику пошану всіх. Це така жертвенність, що зостанеться великим примром для будучих поколінь.

Поважний наш громадянин, Федор Скарпяк дав велику жертву на будову Іконостасу в місцевій церкві і складав він її так:

На Свято Трох Святих зложив 100 долярів.

На Вознесения (храмове свято) зложив 200 долярів.

Невдовзі по тім жертвував знов 1000 долярів.

А в вище згадану неділю додав ще 300 долярів.

Отже загальна сума, яку зложив наш поважний громадянин на прикрасу церкви, виносить $1,600.00.

Іконостас вже будується і має бути готовий найпізнійше на Рідвяні Свята.

Були промови, що відносилися до особи нашого великого жертводавця, а їх виголосили: о. Швець, Стефан Добровольський (церковний предсідник), Кость Копачівський і Гриць Добровольський

Дальше відспівано "На многі літа" нашому поважному жертводавцеви, з тим розумінням, що його великий і святий вчинок зостанеться в памяти будучих поколінь — він буде передаватися з роду в рід з іменем нашого великого жертводавця, Федора Скарпяка. І не тільки в історії нашої громади, але і в загальній історії всіх наших громад — як великий вчинок і як великий примір для других.

Він буде пригадувати, що людська щирість все творить і все будує. Де в людей є велика щирість і добра воля, там є і можність, там є сила, і там можлива велика праця. І церковна і позацерковна.

Треба додати, що наш великий жертводавець живе на фармі близько Брукебі, Саск. І на отсім місци наша громада публично складає громадянинови Федорови Скарпякови Найщирійшу Пошану!

При тійже нагоді зібрано $17.30 а з тої суми призначено 5 долярів для Українського Голосу і Вістника пополовині, а $12.30 на допомогу нашим братям і сестрам на скитальщині!

Андрій Козак.

ПОСВЯЧЕННЯ ХРЕСТІВ

(Венлав, Ман.)

Дня 19 травня, 1946 відбулося в Укр. Гр.-Православній церкві св. Михаїла богослуження, що відправив Всеч. о. Гребенюк з Давфин, Ман. По богослуженю було посвячення хрестів на три церковні бані, а збоку два менші. Попередно хрести були з дерева, але за довший час зігнили, отже парафіяни обрадились поставити залізні, а саме пан і пані Сафат і Анна Мусій дали зробити в коваля Івана Міська три більші хрести на головну баню і на дві на переді, за що заплатили $75.00 і за два малих заплатило $36.00 церковне сестрицтво.

Опісля мали спільний обід в народнім домі. Було досить зібраних гостей з подальших околиць.

Громада з Венлав і весь заряд церковний складає щиру подяку священикови Гребенюкови, що при його помочі хор з Давфин, Ман., взяв участь в службі в той день. Сам о. Гребенюк той хор своїм трудом научив і скомбінував церковний і світський хор.

Так само щиру подяку складає громада всім співакам, хористам і хористкам за їх участь, що не жаліли часу, ані коштів, щоб приїхати і взяти участь в богослуженю.

Заряд церковний, Венлав, Ман.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ
(Брунебі, Саск.)

В неділю 19 травня віхались до п-ва Томашевських рідні, приятелі і знакомі з нагоди 25 літ їх подружа. Господарем сходин був п. С. Вонняк. Старостами, як водиться, Ф. Камінський і М. Арсеній; дружба М. Бродовий, а дружкою пані Арсеніева. Скавано — весілля! Тай гарне!

Було кілька промов, зі споминами громадської праці, в якій п-во Томашевські брали участь, також згадали гарне виховання їх дітей.

На спомин такої хвилі С. Вонняк вручив оден дарунок, а М. Арсеній другий — оба від гостей. Ще оден дарунок був від дітей сестри п. Томашевського, а це від Ф. і Симії Фіялковських.

Забава затяглась до пізної ночі.

При забаві не забули гості і на важні справи, отже зложили $15.30 з тим щоби розділити між Укр. Голос й Укр. Вістник.

Вінця п-ву Томашевським многих літ, а жертводавцям Спасибіг!

Учасник сходин.

ҐЕОРҐІЙ ПАЛІБРОДА.
(Посмертна Згадка.)

Дня 2 вересня ц.р. помер у Вірдейл, Саск., Ґеорґій Паліброда, проживши 67 літ. Походив з Буковини, село Чорний Потік. До Канади приїхав 1927 року. Був примірним хліборобом, працьовитим й дбайливим.

Похорон відбувся дня 3 вересня. Похоронне Богослуження відправив о. Кость Желішкевич, при співі дяка п. Теодора Боднарчука.

Тіло похоронено на цвинтарі у Вірдейл, Саск.

Покійний полишив в горю жену, пять синів і одну дочку.

Вічна йому память.

о.К. Ж.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ЗА ПОК. НИКОЛУ СТАСЮКА В ВЕЛИЙ РИВЕР, МАН.

Дня 6-го червня ц.р., відбулося поминальне Богослуження в церкві Велий Ривер, до котрої покійний Никола Стасюк належав. Покійний був щирий і привязаний в нашій церковній організації і вже сама участь людей, які прийшли в будний день так численно, доказує, що покійного всі любили і поважали.

По Богослуженню відбувся обід в домі покійного, а по обіді, о. С. Гребенюк запропонував, щоб з нагоди цего дня, зібрати щось від учасників на якусь добру ціль, як вінок на могилу покійного.

Зібрано всіх разом $19.20, котрі то переслані на Колегію св. Андрея у Винипегу.

Всім жертводавцям щире спасибі, а помершому Николі нехай земля ця Канадійська буде легка як перо.

о. С. Гребенюк.

СПРАВКА

В виказі Діец. Фонду в Гронлид, Саск., в ч. 15-16 Вістника, було: По 1 дол.: Ю. Климашко, а мав бути Ю. Клименко.

ТРИЦЯТЬ ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ УКР. ПРАВ. ЦЕРК. ГРОМАДИ РІЗДВА ПР. БОГОРОДИЦІ В ОШАВА, ОНТ.

В неділю 22 вересня б.-р. наша церк. громада буде святкувати ювилей свого 30 літного існовання і до участи в звеличенню нашого свята-ювилею запрошує другі Громади та громадян з околиці, як з Торонто, Гемилтону, Гримсбі, Престону, Ню Торонто, Монтреалу і Ниагара Фалс.

ПОРЯДОК СВЯТА:

Субота 21 вересня, год. 7-ма вечером, Велика Вечірня.

Неділя 22 вересня, год. 9-та рано Утреня; год. 10.30 рано торжественна Служба Божа при участи кількох священиків.

Після Богослуження спільний обід, привіти делеґатів і промови.

Проситься вище згадані Громади висилати своїх делеґатів, як рівнож проситься всіх околичних громадян о численну участь, щоб своєю присутностю вшанувати раз Ошавську церк. громаду за її 30 літне існування.

За Заряд Укр. Гр. Прав. Громади Різдва Пресв. Богородиці:

Ол. Підвербецький, голова
о. Є. С. Улян, парох

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Гонімун.
22. Неділя — Принс Алберт.
27. Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Шипмен.
29. Неділя — Семборг

ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Принс Алберт.
13. Неділя — Семборг. Церк Базар.
14. Понеділок. Покров Пр. Богор — Семборг. Церк. Базар
20. Неділя — Гонімун.
27. Неділя — Шипмен.

ЛИСТОПАД.
6. Неділя — Принс Алберт.
8. Пятниця. Димитрія — Гонімун.
10. Неділя — Міт Парк (місто)
17. Неділя — Семборг.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Шипмен.
24. Неділя — Принс Алберт

564—7-ма вул. Іст
Принс Алберт, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ВЕРЕСЕНЬ
21. Субота Різдво Пресв. Богор. — [illegible]
22. Неділя — Мазепа
27. Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Калдер
29. Неділя — Горлиц

Телефон 798 — Йорктон Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кериїцького.

ВЕРЕСЕНЬ.
21. Субота, Різдво Пресв. Богор — Елов Крік
22. Неділя — Ст. Джулієн
27. Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Сматс
29. Неділя — Мічем

Адреса: Вакав, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ВЕРЕСЕНЬ
21. Субота Різдво Пресв. Богор — Ітона
22. Неділя — Прісейт
27. Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Гефорд (фарми)
29. Неділя — Гефорд (Жіночий Зїзд).

ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Гестин. 4 год. попол. Марвин, вечірня.
13. Неділя — Редфілд.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог — Виткін
20. Неділя — Гефорд
27. Неділя — Кридор

Адреса Вох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ВЕРЕСЕНЬ.
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Овкборн.
22. Неділя — Ґлен Елмо.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Енґусвил.
29. Неділя — Мензі.

Адреса — Вох 46, Овкборн, Ман.
Ш.з.: 133—4, Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Петлюра.
22. Неділя — Шелвелей.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Дрифтінг Ривер.
29. Неділя — Ленард.

ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Роблін-Зелена.
13. Неділя — Шортдейл.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог. — Шелвелей.
20. Неділя — Ґрендвю.
27. Неділя — Ленард.

Почт скринка 54, Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Гемани (храм).
22. Неділя — Довнінг.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Бриналей.
29. Неділя — Лужани.

ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Вилингдон.
13. Неділя — Ендрю.
14. Понеділок. Покров Пр. Богор. Борівщ (храм).
20. Неділя — Лужани.
27. Неділя — Довнінг.

Адреса: Вох 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеннишина.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Стрий.
22. Неділя Смокі Лейк.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Бойн Лейк
29. Неділя — Ґлендон.

ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя Біг Медов.
13. Неділя — Тіріц.
20. Неділя — Смокі Лейк.
27. Неділя — Беліс.

Адреса: Вох 309, Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрійського.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Селтон (храм).
22. Неділя — Іст Селкирк.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Паплар Парк.
29. Неділя — Портедж ля Прейрі.

ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Брендон.
13. Неділя — Дуфрост.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог. Стел
20. Неділя — Ст. Мартин.
27. Неділя Ледвин.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню, Виннипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Вимер.
22. Неділя — Клейр.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Канора.
29. Неділя — Тязів.

ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Борджис.

Вох 428 — Телефон 67

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
587 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ

16	П	3	Свщмч. Антима еп. Ником.
17	В	4	Муч. Вавили еп. Антіох.
18	С	5	Правед. Захарія і Єлисав.
19	Ч	6	Чудо Арх. Михаїла в Хоне
20	П	7	Муч. Махарія ханйського
21	С	8	Різдво Пресв. Богородиці
22	Н	9	Нед. 15. Богоот. Як. і Анни
23	П	10	Муч. Минодори, ап. Луки
24	В	11	Преп. Теодори Олександр.
25	С	12	Свщмч. Автонома еп.
26	Ч	13	Свщмч. Корнилія Сотника
27	П	14	Воздвиження Чест. Хреста
28	С	15	Велкмч. Никити, мч. Порф.
29	Н		Нед. 16. Вмч. Евфимії
30	П	1	ч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ:

1	В	18	Преп. Немесія спосіоми
2	С	19	Муч. Трохима, Савватія
3	Ч	20	Влкмч. Евстафія Плакиди
4	П	21	Ап. Кондрата з 70-ти
5	С	22	Преп. Отців з печерах
6	Н	23	Нед. 17. Зачаття св. Ів. Хр.
7	П	24	Першмч. Теклі, пр. Корніл
8	В	25	Преп. [illegible] фросини, 457 мч.
9	С	26	Івана Богослова, мч. Хем.
10	Ч	27	Муч. Калістрата і 49 вояк
11	П	28	Преп. Харитона исповід.
12	С	29	Преп. Киріяка отшельник.
13	Н	30	Нед. 18. Михаїла митр. К.
14	П	1	Покров Пресв. Богородиці
15	В	2	Андрея Христа ради юрод.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайового

ВЕРЕСЕНЬ
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Севкін (храм)
22. Неділя — Арбака.
27. Пятниця Воздв. Чест. Хреста — Толстой.
29. Неділя — Сірко, б. Шир

Адреса. Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Гвайтбіч.
22. Неділя — Гавс.
27. Пятниця. Воздв. Чест. Хреста — Пайн Ривер (храм)
29. Неділя — Свон Плейн.

ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Стінен.
13. Неділя — Арфан (місто).
14. Понеділок. Покров Пресв. Б— Ендевор
20. Неділя — Пайн Ривер
27. Неділя — Годсон Бей Ла — (Базар).

Адреса· Вох 124 — Арфан, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ВЕРЕСЕНЬ
21. Субота. Різдво Пресв. Богор. — Рорктон, (храм)
22. Неділя — Сифтон
27. Пятниця Воздв. Чест Хреста — Драй Ривер.
29. Неділя — Коеїв.

Адреса· Вох 7[illegible] — Дофин, Ман

Устав Церковний.

ВЕРЕСЕНЬ:

1. Нед. 12. Голос 3. Утр. Еван 1

21. Різдво Пресв. Богор. Утр. Еван Луки 1· 39—49 і 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11. Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

22. Нед. 15. Голос 6. Утр. Еван 4 Літ. Ап. 2 Коринтян 4: 6—15. Еван Матея 22· 35—46.

27. Воздв. Чест Хреста. Утр. Ев. Івана 12· 28—36. Літ. 1 Кор. 1· 18—24. Еван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28 і 30—35.

29. Нед. 16. Голос 7. Утр. Еван 5 Літ Ап 2 Коринтян 6· 1—10. Еван Матея 25: 14—30.

ЖОВТЕНЬ:

6. Нед. 17. Голос 8. Утр. Еван 6 Літ. Ап. 2 Корин. 6: 16—18 і 7: 1 Еван. Матея 15· 21—28.

13. Нед. 18. Голос 1. УЕ 7. Літ. Ап. 2 Коринтян 9: 6—11. Еван. Луки 5: 1—11

Покров Богородиці· УЕ Луки 1· 39—49 і 56. Літ Ап. Жид. 9: 1—7 Еван. Луки 10 38—42 і 11: 27—28

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st, 1946 ВИНИПЕҐ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1946. ЧИСЛО (583) 19

ТРЕБА ДІЛ, А НЕ СЛІВ.

Недавно Сталін говорив, що він не бачить нині причин до війни, що ніхто не зможе Росії з заходу окружити і він вірить, що між Росією і демократичними краями може співпраця дуже гарно налагодитися. І Велика Британія приняла гарні слова Сталіна за гарні, однакож з тим додатком, що від Сталіна вимагається не слів, але діл. Чи Росія перестане атакувати Велику Британію, як доси словами атакувала? Чи згодиться на взаїмний торговельний лад? Чи перестане на нарадах атакувати Британію та Америку і буде ставитись до питання [illegible] Німеччину й Австрію вирозуміло? Чи згодиться на те, щоби міжнародна комісія переглянула її фабрики [illegible] в занятій нею Німеччині, побіч [illegible] в других частях Німеччини. Також деякі подібні питання виставляє Британія зі своєї сторони.

ЗНАЄ ПРАВИЛА ДЛЯ ЗАВЕДЕННЯ МИРУ.

Коли Архієпископ і голова Англіканської Церкви, Фишер, був недавно в Албани, Н. Й., там на пресовій конференції хтось поставив йому питання, чи [illegible] би подати пять правил для заведення світового миру.

Я можу дати 10 — відповів Фишер „Десять Заповідей Божих". І додав, що прокляттям модерного світа є думка, [illegible] що Десять Заповідей Божих [illegible], то не треба в них вірити. Розумна і слушна відповідь!

КАЖУТЬ — РОБОТА ПОВСТАНЦІВ ШИРОКА.

Европейські часописи подають вісти, [illegible] жиди і поляки, які прибули з Росії [illegible] кажуть, повстанчий рух є в [illegible] Добре озброєні відділи повстанців [illegible] би бути на захід від залізниці [illegible] Петербург-Москва. Також на [illegible] над Волгою. Є вони на західних областях України і на Закарпаттю. [illegible] це перекази, та в них може бути багато правди. Війна бодай вчасти внесла в поневолене життя нову силу, яка не хоче коритися неволи.

БУРЯ В АНГЛІЇ І ФРАНЦІЇ.

Вересня 20 в ночи через полудневу Англію та Англійський Канал переходила сильна буря, в якій згинуло 13 осіб і сотні родин лишились без домів. До того сильні дощі спричинили повени, що позаливали поля і мешкання і сотні родин мусіли полишити доми. Школи дуже великі. Буря шаліла і над частею Франції, що в сусідстві Англії і там буря валила комини, перевертала автомобілі виривала дерева, рвала телефонічні дроти. Також буря засягнула Німеччину і там згинуло коло 8 осіб, 24 були ранені, та завалилося під напором бурі понад 40 будинків, досить воєнними бомбами ослаблених.

ЛІТАК РОЗБИВСЯ — ЗГИНУЛО 19.

З Гонг Конг є вістка, що літак, який летів з Кай Так до Сінґапору, розбився і згинуло 19 осіб. Більшість з них військові.

ГОЛОСУВАЛИ ПРОТИ БАЖАНЬ РОСІЇ.

Представник Росії, Ґромико, домагався 24 вересня, щоби Рада Забезпеки розслідила, кілько аліянти мають війська в ріжних чужих не-ворожих краях. Однакож за домаганням Ґромика було 2 голоси, а проти сім. Проти голосували Стейти, Британія, Австралія, Бразилія, Голяндія, Мексико і Китай. І дуже сильно відповів Ґромикови представник Китаю; він сказав: „Побут американських військ в Китаю, це наша справа і лише уряд Китаю й Америки буде рішати, коли американське військо має забратися".

ВОЛЕСОВА ПОЛІТИКА В СТЕЙТАХ.

Вересня 12-го, секретар торговлі, Волес, виголосив промову, в якій ганив дотеперішну заграничну політику Стейтів і накликав, щоби Америка відносилась до Росії добре, не дуже мішаючись до европейських справ; він висловлювався недобре проти Британії. Та важне, що през Труман зпочатку годився з Волесом і так вийшов скандал. Проти Волеса і Трумена піднеслися протести і Труман казав Волесови зрезиґнувати, а про себе сказав, що це непорозуміння. Та можна думати, що це російські помічники в Америці пробували, яка сила є за Росією, чи проти неї і показалося що сила проти Росії поважна. Коли б же ні, то Волесова політика брала би нині верх.

МОЗЛЕЙ ШОСЬ ПОЧИНАЄ.

Відомий провідник англійських фашистів, Мозлей, що завзято виступав проти жидів і був підчас війни арештований, тепер починає мабуть знов організувати свою партію. Вісти з Лондону говорять, що він недавно їздив до Лідс, Менчестеру і Дербі, а тепер збирає в Лондоні своїх однодумців на довірочні наради. Він хотів віча в більших салях, та властителі саль не дали. Тепер мав довірочні збори в церковній салі, та по приватних домах. На наради збираються лише дуже певні однодумці Мозлея. Всіх його твердих однодумців числять оскільки відомо, на яких 500, і всі вони чи велика часть з них була підчас війни арештовна.

ДОМАШНА ВІЙНА В ГРЕЦІЇ.

В північній Греції боротьба з комуністичними бандами виглядає на домашну війну. А комуністи дістають зброю з Югославії й Альбанії. Покищо британське військо не бере участи в боротьбі — хіба що самі Греки зажадали б від британців помочі. Большевицьких банд є більше і кожда складаєсь з 300 до 400 большевиків.

НА ТАКЕ СВІТ СХОДИТЬ.

В Детройт, Міш. 15-літний школяр, Роберт Лоу, заявив, що він лишає школу, бо мусить вдержувати родину. І виявилося, що він дійсно оженився з 30-літньою Елною Фрімонт, що має двоє дітей. Син 10 літ, а дочка 8. А той 15-літний є їх вітчимом.

СУД НАД АРХИЕПИСКОПОМ В ЮГОСЛАВІЇ.

В Загребі арештовано римо-католицького архиепископа Алойзія Степінача і його оскаржують, що є „ворогом народу". Кажуть, що він піддержував повстанців (усташів) і взагалі робив на шкоду народу. Отже над ним відбудеться суд, розуміесь - большевицький.

КАРА ЗА КІНСЬКЕ МЯСО.

В Амгерст, Н. Ш., чотирох людей достарчали кінського мяса різням і казали, що це „безкосте волове мясо", та числили по 6 центів на фунтови більше, ніж кінське мясо варта. Отже тепер заплатили 2,400 долярів кари.

ЗЛОВИЛИ ТОРГОВЦІВ МОРФІНОЮ.

Вересня 24-го винипежська поліція арештувала чоловіка і жінку, які мали при собі 10,000 морфінових і героїнових пігулок. Звичайна ціна тих пігулок була би кілька сот долярів, але коли їх продавати тайком, то за них можна дістати від 50 до 100 тисяч долярів. За одну морфінову пігулку можна дістати 10 долярів, або більше. Арештовані хотіли вийти на волю за зложенням запоруки, та їх не пустили.

УКРАЇНСТВО В УНІВЕРСИТЕТІ

В „Коломбійськім університеті" в Стейтах зимою будуть виклади про Шевченка, а весною про історію української літератури. Курси буде вести проф. Кларенс Маннінг, знавець словянських мов і літератур.

МОСКВА ГОВОРИТЬ ЗА БОЛГАРІЮ

В Болгарії було голосування над тим, чи має вернутися король, або чи має бути република. І радіо з Москви повідомило, що 95 процент людей голосувало за републикою. Отже Москва оголошує вислід виборів, а не Болгарія. Алеж Болгарія в московських руках.

НОВИЙ ГР. КАТ. ЕПИСКОП В СТЕЙТАХ.

„Америка" подає вістку, що Рим назначив в Стейтах для еп. Такача нового помічника-епископа, а тим є о. Іванцьо, дотеперішний парох в Клівленд, Огайо. Еп. Василь Такач є епископом закарпатських українців.

УНЕВАЖНИВ СЛЮБ З БЕЗБОЖНИКОМ

В Монтреалі судля Форест уневажнив 24-го вересня слюб Анни Мінет з Сестоном Кілікевіюсом на тій основі, що Сестон відомий безбожник. Слюб був відбувся 1942 р. в Злученій Церкві.

ВИРІБ ЦУКРУ В КАНАДІ

Цего року засаджено в Канаді 68,400 акрів цукровими буряками, з яких можна виробити 689,000 тон цукру. Минувшого року вироблено в Канаді 618,000 тон цукру. Що до провінцій, то обчисляють, що Алберта виробить 350,000 Онтеріо 210,000, Манітоба 109,000, а Квебек 20,000 тон.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

I.

Ще давніші і найновіші документи.

Ми вже були закінчили писання про Кунцевича, однакож найновіша робота католицьких політиків ще заставляє нас до занотовання **найновійших документів,** та до наведення давніших, яких досі не згадувалося. Тай не тільки занотувати їх треба в часописі, але завести в Історію Йосафатової Праці, чи в Історію Католицько-Українських Відносин, нехай лишаються на доказ — чия правда, а чия кривда.

Відбувся в Виннипегу 2 4 липня, 1946, Конгрес Українців Католиків, присвячений 350-літтю заведення Берестейської Унії. З того приводу в Вістнику, ч. 14, була стаття: „До ювилею берестейської Унії", де покликаючись на Історію ми показували, що унія була твором Польщі і Риму, отже на який лад можуть нині українці радіти і святкувати ювілей заведення польської унії. Ми вказували на історичні жерела, також і католицькі, які показують, що унія була польским твором.

Католицькі „Українські Вісти" з Едмонтону, ч. 34, відповіли „Вістникови" голословною статею: **„Збраталися кулриківщина і комуністи у спільній ненависти до нашої Церкви",** і в тій то статті кажуть:

„Є групка людей, що... виступають проти нашої Церкви і духовенства. Не до вподоби їм оцей ювилей, не до вподоби самий Конгрес. Піднялися брудні напади проти української католицької Церкви"..

Однакож не кажуть як виглядають ті напади, тай на кого саме. Знов в іншім місци статті „Українські Вісти" дають науку:

„Закон любови до свого народу наказує всім нам витати й підтримувати правдиву, здорову й корисну думку для цілости української справи. Треба витати кожний почин, що робить наше життя богатим і міцнішим... Таким вартісним ділом був Конгрес Українців Католиків, ним повинен радіти кожний чесний, духово незангренований і національно ідейний українець. Особливо тепер, коли над українським народом в Европі повисла така грізна небезпека".

Розумна наука!

Тільки жеєправа з Католицьким Конгресом мається так, що на тім Конгресі, як подають самі католики, нівечили на всі частавки Українську Православну Церкву і православний Український Нарід — нівечили по вуличному, по дикому, мабуть по правилу Кунцевича: „Од давать церкве на урониане" — давати церкви (православні) на посміховиско.

А така робота ані до згоди не веде ані не є християнською.

Що було на Католицькім Конгресі і які полишила він наслідки, показує другий католицький орган, „Будучність Нації", що виходить в Йорктоні. Там маємо два гідні уваги документи, які дальше подаємо в повнім змісті. Річ в них йде про те, що на Конгресі Українців Католиків говорилося. Підчеркнення в обох документах наші.

І-ий ДОКУМЕНТ:

Атомічний виклад.

Коли хто надіявся стрінути в професорі М. Чубатім промовця з ряду звісних промовців Канади, завівся. Професор Чубатий вже досить старший чоловік і голос має тихий, спокійний, рівний. Але зміст його промови був атомічний.

Це все, що від 1918 року автокефалія в Канаді трубіла на всі заставки по широкій прерії, вся їх ідеольогія **козацької, рідної, прадідної і так далі церкви,** летіла в грузя, в триня, ані шматка здорового на ній не остало. І показалася **московська облуда** тої позиченої, не своєї, а від чужих вивченої нагрітої пропаганди, що має виразну печать „мейд ин Моску" — з Москви вона походить.

Яка страшна облуда тисячів! Яке огидне московське рабство! Яке чуже для українського духа і чину! Яка Каїнова робота і розбивання єдности народу **для більшої радости Москви і Варшави. Автокефалія дістала смертельний ідеольогічний удар** і кожний, хто уважно прислухувався словам шановного професора, дивувався, що аж тепер прийшов час **розбити смердючого ідола.** Пахуть ці слова, як вогонь по прерії випалять трійливе зілля **московського православія** з українських душ, що ще живі, ще не померли для рідного, що дійсно хочуть правди і чести!

(„Буд. Нації, ч. 14-15. 1946)

2-ий ДОКУМЕНТ:

СМЕРДЮЧИЙ ІДОЛ
або як „Вістник" розтрубів „атомічний" виклад проф. Чубатого.

Вступ.

Коли пророк Даниїл не хотів поклонитися в Вавилоні великому гадові, якого вавилонці дуже церемоніяльно почитали за свого божка, тоді цар і його двір, смертельно ображені одноголосно присудили Даниїла на смерть. Даниїл тільки випросив собі короткий час життя і мав доказати, що їх гад є фальшивим богом. Що зробив Даниїл? Накормив гада гатунками з клоча, смоли і сірки. І коли гад того нажерся, здох, тріс і став великий сморід. Даниїл тоді пальцем показав вавилонцям на решітки гада і сказав: „Дивіться, то отсе ваш бог"!

Автокефалія в Канаді.

Таким гадом і фальшивим божком кількох тисяч українських душ в Канаді стала автокефалія. Не тільки проф. Чубатий, але 200,000 канадійських українців ніколи не хотіли і не поклонилися тому **смердючому ідолові,** мимо всіх верескливих криків шаленої **московської пропаганди** устами збаламучених, а то і **запроданих українців** москвофілів відступників від Церкви, в котрій хрестилися.

І треба було аж проф. Чубатого, так як пророка Даниїла в Вавилоні, **щоби той гад православної московської пропаганди здох і тріс, а його сморід понісся через усі сторінки „Вістника".**

Закінчення.

Смердючий ідол автокефалії в Канаді ідеольогічно **„сконав раз на все,** а українці католики говорять до братів відступників: „Дивіться, отсе Ваш бог!"

(„Будучність Нації", ч. 17, 1946)

Наведені документи наглядно показують, яким духом віяло на Католицькім Конгресі — **не журбою про єднання української сили, але бажанням розбиття і витворення з греко-католиків українських хорватів.** Однакож „Українські Вісти" немов всего того не бачать, а зате дуже бачать страшне лихо там, де його нема. Для них прозивання Української Православної Церкви **„смердючим ідолом", гадом, фальшивим божком"; вязання Української Православної Церкви з Москвою і Варшавою;** прозивання православних українців **запроданцями, москвофілами і відступниками** — все те для „Українських Вістей" є божим ділом та обєднуючою українською патріотичною працею. Мимоволі приходять на гадку слова американських гр. кат. священиків, що відповідаючи на Пастирський Лист Шептицького, писали: „От брехня та фарисейство!

Для Скитальців Зима Надходить.

Недавно Комітет Українок Канади проголосив заклик за збіркою старої одежі для помочи українським скитальцям до Европи. Українки [illegible] вислати 30,000 фунтів [illegible] одежі і 3,000 ярдів нової матерії (фланелі) для малих дітей.

Ця збірка має бути перепроваджена в двох тижнях, від 1 до 15-го [illegible]. В [illegible] має бути зібране для [illegible] для мущин і жінок, для дівчат, [illegible] одягати черевики, зимові плащі, [illegible] три, панчохи, а вже треба ма[illegible] [illegible]. Бо зима надходить.

В закликові звертається [illegible] повинен також подбати, щоб [illegible] неподерта і взагалі в такім [illegible] [illegible] її носити. Значить [illegible] дарують, подарують не тряпки [illegible] [illegible] дарованим річи до такого стану, щоби річи набрали більшої вартости і щоби були [illegible] що жертви щира.

Ці річи збираються, тим треба їх добре перегладати, гарно поскладати [illegible] і вже висилати до

**Ukrainian Canadian Women's Committee,
115 McGregor St., Winnipeg, Man.**

Окрема просьба є в закликі, щоби при [illegible] рованню одягу дарувати і яку [illegible] суму грошей. Виелка одягу до Европи [illegible] суму, хто ж не дарує ніякого [illegible], [illegible] жертвувати поміч грішми. [illegible] отже.

Такий зміст заклику.

Помагати другим, це основний закон, на якім життя стоїть. Бо кожний чоловік потребує помочи. Потребує, коли він малий, коли слабий, коли попаде в нещастя, коли [illegible] не взаве коли буде старий. Отже кожний винен другим поміч. Нині я помагаю другим, завтра другі мені. Колиж я другим не поможу, то не маю права вимагати помочи від других.

А вже найперше свої своїм [illegible] помогати. Коли ж там наші близькі, наші рідні вбідовані, то це наш обовязок дати їм таку поміч, яку можливо дати.

Перед нами зима, але вона нам не страшна. Не то для скитальців. Їм вже нині від неї морозом віє. Та ми можемо їм помогти — дати їм тепла на зиму. Отже даймо, скільки можемо!

ВЕТЕРАНИ ВСАДОВИЛИСЯ В БАРАКАХ.

В Оттаві 25 вересня всадовилося в порожних моряцьких бараках 30 родин ветеранів. Поліція перешкаджала, та не спинила бездомних. Це найновіший випадок. Всіх осіб, що самовільно поселилися в барах, є доси коло 200. А що в бараках є поскладані важні і цінні річи та воєнні прибори, то поставлено коло тих річей сторожу.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald. Box 3626, Winnipeg, Man

Адреса Консисторії:
**Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.**

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

СВЯТІ ТАЙНИ

І це вам треба знати!

Віруємо і визнаємо, що є сім святих Тайн: Хрещення, Миропомазання, Евхаристія, Покаяння, Єлеопомазання, Священство і Супружество.

Ті Тайни встановлені для великої справи — для нашого добра, для нашого спасения. Ним [illegible] зробити нас тут красними і завести нас до Бога.

Не всі з тих Тайн однаково всім потрібні і кожного дня потрібні — але всі повинні їх [illegible], розуміти і з належною пошаною до них [illegible]. А коли треба, то приймати їх гідно, як Бож[і] [у]станови.

Ми всі молоді повинні це розуміти і памятати. Ми повинні знати і розуміти значіння [illegible]. Ми ніколи не повинні їх легковажити — а тоді будемо гідними людьми, добрими [illegible] і Бог буде наше життя благословити.

Тереса Горчинська.

ХЛІБА І ЦИРКУ.

[illegible] давна Римська Держава була здорова [illegible] життя було просте, здорове, трудяще [illegible]. Та як зачали люде богатіти, то [illegible] стало ледачим. В людей зароджувалися [illegible] і забаганки — кожний хотів все [illegible] жити, але не хотів працювати. І в самім Римі було повно таких „горожан" [illegible], що хотіли лише „хліба і цирку" — [illegible] на витрішки дивитися.

[illegible] „хліба і цирку" стало історичною при[казкою]. [illegible] на світі були, є і будуть такі, [що хоч]уть лише „хліба і цирку". І багато з [illegible] себе „канадійцями", ставлять [illegible] „хліб і цирк" — хочуть мало [illegible] мати багато грошей і розкішно [illegible].

Коли в Римі почулося отте „хліба і цирку", [illegible], що римська держава банкротувала.

[illegible] тоді, таке завсігди. Коли головним [illegible] людей стане неробство і роз[кіш] [illegible] всі схочуть великих прав, [а не] хочуть мати великих обовязків, то [illegible] прийти банкроцтво.

[illegible] одиниця, банкротує родина, [банкр]отує громада, банкротує цілий нарід і [illegible] держава.

ЯК РИМЛЯНЕ ДУМАЛИ

[В] римській історії оповідання, що до Риму [illegible] переговори посли з сусіднього князя [illegible] і римляне вийшли їм назустріч. І йдучи [illegible] тих послів, як вони сидили на голій [землі] [illegible] черствий хліб та водою попивали. Це [зв]ернуло увагу римлян і вони почали по[між] [собою] пошепки говорити:

Не треба з тими послами задиратися. Коли вони такі невибагливі, то і ціле їх князівство таке, отже вони люде сильні, витревалі і [illegible]. Колиж хочемо їх перемогти, то найперше привчімо їх до розкошей. Коли звикнуть, тоді їх сила змаліє і вони вже перед нами не обороняться.

В[же] тоді думаючі люде це розуміли.

К. П.

А ПРО ТЕ НЕ ДУМАЮТЬ

Недавно я довідався про одну цікаву справу: українська дівчина віддалася за неукраїнця. І з чоловіком пішила між чужий гурт.

І якось там вийшло, що хтось з того гурта сказав їй: Чого ти до нас прийшла — хіба ти не маєш своїх? Чого ви до нас лізете? В нас є наші дівчата для наших хлопців.

[illegible], їй тоді здавалося і як їй нині здається, я догадуюся і ви можете здогадатися. І лишатися там не добре і забиратися ніяково. І її ціле життя на роздорожу.

Це важна справа, про яку треба би і думати і говорити.

Кілько то невдоволення є зі сторони родини і знакомих вже тоді, коли хтось з чужими дружиться. Він же своїх покидає і йде до чужих. Тай чужі мають право бути невдоволеними — вони мають своїх синів і дочок, які повинні між собою побиратися.

А ще дальше — чи солодко буде жити цілий вік між чужими? Чужий чужим лишається. До нього ніколи не будуть мати повного довіря і він це буде відчувати. Справи чужих будуть йому чужими, а про свої справи він не буде мати з ким поговорити. Чужі будуть йому чужими і свої будуть чужими. Вийде таке, як хтось вже казав, що "Буде в чужих за дроворуба.

До таких міркувань привело мене те, що я недавно почув. Нехайже і наші хлопці і дівчата, а також їх родичі про те поміркують.

Степан.

Народні Приповідки.

Як тревога, то до Бога, а по тревозі забули о Бозі.

Нерозумні і недобрі люде аж тоді про Бога думають, коли приходить лихо.

Хто з Богом — Бог з ним.

Памятай завсігди про Бога, а Бог буде тобі помагати.

Не думай, що ти вже Бога за ноги зловив.

Коли тобі добре, то не думай, що ти вже дуже мудрий і що не може прийти лихо.

Нагинай дерево поки молоде.

Привчуй дітей змалку до доброго, бо коли занедбаєш, то опісля буде тяжко.

Будь добрим слухачем, то будеш добрим оповідачем.

Розвідайся про справу добре, а тоді розказуй.

Треба нині думати, що буде завтра.

Треба в усякій справі наперед дивитися, що нас чекає в будучому.

Від тепла оден вмер, а від зимна двох.

Коли вибираєшся дальше від дому, то бери для забезпеки більше одежі, бо погода може змінитися. А зимно більше шкодить, ніж тепло.

ОВОЧІ ВДЯЧНОСТИ.

Турецький каліф (князь) Мамун покликав свого любимця Алі-ібн-аббаса і каже:

Тут маєш арештанта. Це великий злочинець. Стережи його через ніч, а завтра приведеш до мене.

Алі забрав чоловіка, в якого ноги і руки були звязані, до свого дому і тут почав питати звідки він.

Я з Дамаску — каже вязень — мій дім недалеко Великої Мошеї (турецька церква).

Почув це Алі і каже:

— Нехай небо поблагословить Дамаск, а найперше ту часть міста, де ти живеш. Там добрий чоловік вирятував мене від смерти.

Якже це було? — питає незнакомий.

Це було тоді — почав оповідати Алі — коли вийшло повстання проти губернатора Дамаску і він втік. Якже новий губернатор брав місто в руки, поганий губернатор вдарив на місто і новий зі своїми мусів тікати. Тоді і я тікав, бо я стояв з новим губернатором.

Якже ти вратувався? — питає вязень.

Я вискочив вікном, побіг до якоїсь палати і почав просити її властителя, щоби мене сховав.

А чи він сховав?

Так, сховав. Він примістив мене в тій части дому, де живуть жінки і я був там цілий місяць. Аж одного дня каже мені мій добродій, що до Багдаду їде каравана, отже і я можу з нею поїхати, а там буду безпечний. Та я спустив очи, коли це почув, бо в мене не було грошей на подорож. Та видно, що він розумів мое положення...

— І що він зробив?

— Він привів мені гарного коня, а також мула, що ніс мішки з поживою, тай ще мурина, щоби мені прислугував. Окремо дав мені грошей, запровадив до каравани, познакомив з деякими подорожними — і за час я вже був між своєю родиною. І завсігди жалую, що не знаю, хто це був той добродій. А свого імени він мені не виявив.

— Так тепер довідаєшся — каже вязень — бо це я тоді тобі поміг. Ти сидів в полудневій башті мого дому — правда?

Так! — каже Алі.

— І тобі прислугував старий калика, Магмуд.

Точно так! — каже Алі — Я бачу, що це ти мій добродій. Отже я хочу тобі вдплатитися: ти тікай до своїх, а я за тебе тут згину.

На те вязень:

Ні! Коли я вратував тоді твоє життя, то не згоджуся, щоби ти тепер гинув. Ти жий, а я прийму, що доля присудила. Хоч я невинен, бо це вороги на мене набрехали...

— І він оповів цілу подію.

Другого дня приходить Алі перед каліфа самий і каже:

Князю! Мушу признатися, що сталося щось незвичайне...

Еге! — крикнув Мамун — ти позволив злочинцеві втічи? [illegible] за те сам заплатиш головою..

— Твоя, княже воля — говорить Алі — але вислухай мене, бо і вязень є в твоїх руках і я з ним. Карай нас обох, коли така твоя воля.

— Тут щось мені неясне — говорить каліф — отже оповідай.

І почав Алі оповідати тай розказав навіть те, що він радив вязневи тікати. А закінчив своє оповідання так:

— Коли чоловік був таким великодушним для мене, то чи міг він сповнити ті злочини, за які його оскаржують? А ще дальше — коли він тепер не хотів тікати, щоби я через нього не згинув, то знов показує, що він великий праведник.

Вислухав каліф оповідання і каже:

— Ти добре говориш! Тепер бачу, що він гідний чоловік, і ти йди скоро і звісти йому, що він вільний. І попроси, щоби зайшов до мене.

Каліф приняв недавного вязня з великою пошаною, одягнув його в одіж князівського двора, та дав йому десять коней, десять мулів і десять верблюдів зі своїх стаен. Крім того дав йому грошей для подорожі і відповідний лист до губернатора Дамаску.

Так сповнився вислів, що хто добро сіє той буде добро збирати.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

**Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.**

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ПОМІЧ ПРАВОСЛАВНИМ СВЯЩЕНИКАМ НА СКИТАЛЬЩИНІ.

Девятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся 26—28 липня ц. р. в Саскатуні, Саск., застановившись над положенням українських скитальців, ухвалив таку резолюцію

„Девятий Собор У.Г.П.Ц. в Канаді висловлює своє найглибше співчуття українським скитальцям, жертвам останньої війни, в їх гіркій недолі,

взиває вірних У.Г.П.Ц. в Канаді молити Бога, щоби мав їх в своїй опіці та скоротив їх нелюдські страдання,

закликає вірних до несення скитальцям всякої можливої моральної і матеріяльної допомоги, щоб облекшити їх долю,

вокрема Собор пересилає свій братній привіт всім скитальцям, вірним Української Православної Церкви і їх духовному проводові, священикам й єпископам, висловлює їм свою пошану, як людям, що потерпіли за свої переконання й віру, та постановляє прийти їм з всякою моральною й матеріяльною допомогою".

Дотепер вірні Української Греко-Прволавної Церкви в Канаді висилали пожертви для скитальців до Фонду Допомоги Українців Канади, якого завданням є помагати всім українським скитальцям, без ріжниці їх релігійної та політичної приналежности. Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді підтримував і дальше підтримує акцію Фонду Допомоги Українців Канади, бо вірить, що лише спільною допомоговою акцією канадійські українці покажуть свою національну свідомість і солідарність та зможуть принести як найбільшу поміч своїм нещасним братам і сестрам — скитальцям. І тому хоч між скитальцями є велике число православних українців, які навіть окремо зверталися до нас за допомогою, ми не вважали за відповідне переводити для них окремої збірки, щоби в той спосіб не шкодити збірковій акції Фонду Допомоги Українців Канади та взагалі не подрібнювати наших сил

Але в останніх часах єпископат Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції звернувся до нас з горячою просьбою прийти їм з такою допомогою, якої не може їм дати Фонд Допомоги Українців Канади, а саме церковними річами

Там по таборах є православні церкви, є також і священики, але нема церковних богослужбових річей і священики не можуть дати вірним належної духовної обслуги, — на ділі деякі навіть не мають з чим служити Служби Божої В виду цього, та згідно з повище наведеною резолюцією Девятого Собору, Консисторія оцим звертається до громад та поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді з просьбою жертвувати для скитальців церковні річи, а саме:

1. Облачення (ризи), — отже фелони, епітрахілі, нарукавники, пояси та стихарі. Облачення можуть бути нові, або вживані, але в добрім стані.

2. Чаші (включно з копієм, звіздою, ложочкою та дискосом), кадильниці, ручні хрести.

3. Церковні книжки, Служебники, Требники, Молитовники (в українській або старословянській мові).

Річи треба присилати до Консисторії на понище подану адресу, а Консисторія їх поділить, опакує та вишле, куди треба.

Громади можуть жертвувати готові річи, які в них є на руках, а поодинокі вірні повинні присилати пожертви в грошах, а Консисторія сама закупить за них потрібні річи. Громади, які хочуть жертвувати нові річи, ризи тощо, - хай не купують їх сами, але хай пришлють готівку, а Консисторія сама їх купить. Це тому, щоби не було за багато одних річей, а за мало других, як і тому, що Консисторія, закуповуючи більшу скількість річей за один раз, зможе набути їх по танших цінах.

Кошти пересилки річей до Консисторії оплачують самі жертводавці

Виказ жертв - річами й готівкою — буде оголошений у Вістнику

Консисторія вірить, що так громади, як і поодинокі вірні відкликнуться щедро на просьбу наших братів на скитальщині та прийдуть їм з негайною допомогою

Дано в Винипегу, Ман., дня 25 вересня, 1946.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Прот. С. В. Савчук, голова

Адреса Консисторії:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St John's Ave., Winnipeg, Man

ДОПОВІДЬ НА ДЕВЯТОМУ СОБОРІ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Виголошена Архиєпископом Іоанном Теодоровичем.

(Продовження)

Щоби ясніш виказати минулі головні течії нашого церковного життя, я повинен повернутися таки до того часу, коли наше церковне життя вперше стало передо мною, а то 22 роки тому, коли я до Вас прибув і був вшанований Вашим обранням на єпископа Церкви.

Які ж головні течії позначили себе в церковнім життю за той досить довгий протяг часу?

Перша течія, яка досить добре себе виявила: Церква розгорталася місійно. Вона притягнула з того часу десятки тисяч вірних Вона в кілька разів помножила число її парохій. Вона перемогла протестантські течії, що вже досить сильно позначили себе посеред нашого народу. Це спинене. Вона унаслідила майже всю ту Церкву, що була тут в опіці московського по напрямку духівництва. Вона пригорнула до себе тисячі бувших греко-католиків. Вона заставила рахуватися з собою тих, хто дозволяв собі надто гострі виступи проти неї.

Друга течія, яка таксамо себе дуже добре виявила: Церква жила дуже інтенсивно поступом організаційних заходів на місцях Організувалися численні нові парохії За той час побудовано велике число нових храмів. Вони все більше приводяться до порядку — набувають все їм потрібне. До цієї течії треба віднести й те, що парохії чим більш починають устроювати життя своїх парохів, як це належить; будуються парохіяльні доми для священства, люде починають розуміти, що священикам важко переїздити з своєю обстановою і вже робляться заходи мати таку обстанову, як власність самих громад для священства. Священство тепер далеко краще оплачується, ніж це було передше. Процес цей йде все далі. Це додатня сторона і може лише нас тішити.

Вказані дві течії пожиточні. Ми можемо лише радіти, що вони так гарно позначилися на нашому церковному життю. Однак тут є також і сторона негативна. Розвій Церкви йшов однобічно. Це був розвій на місцях. Коли б ми й далі йшли так, ми б мали гарні парохії, але не мали б Церкви. З розвитком на місцях вparі має йти також розвиток з осередку. Щоби Церква була сильною і самовистарчальною, для того треба мати сильний і енергічний її осередок. Лише такий осередок зможе мати доволі притягаючої сили, щоби ці сотні парохій, що ми маємо, тримати разом і дати їм все, чого треба.

Я радий знов одмітити, що на це звернена належна увага. В Церкві організується тепер Колегія. Вона має давати поруч з вищою освітою, по характеру загальною, також теологічну освіту, потрібну кандидатам нашого будучого священства. Це радісне і вчасне явище. Воно змішнює становище церковного центра, дає йому опорну базу. Однак треба розуміти, що це лише початок, це лише перші стрічі нової течії, що й так потрібно для нашого повного церковного життя.

Я хочу підкреслити для Вас усіх, що Церква наша попередніми процесами (працею розвою) її життя доведена до дуже важної доби. Вимога цієї доби це — будова сильного осередку Церкви, сильного в засоби освіти, також сильного в засоби повязання всіх громад в єдине, здорове і міцне духом тіло

Колегія — здоровий і потрібний крок. Однак, це є лише перший крок в напрямку, що його вимагає життя. Дальше життя Церкви потребуватиме більшої обслуги себе єпископськими силами. Це піднесе престіж Церкви, оживить її життя Я дякую Господу за дану мені радість бути Вашим першим українським єпископом і бачити овочі розросту праці Церкви. Я, однак, реалізую, що Церква потребує ще єпископів

Цей огляд головних течій в минулому життю Церкви приводить нас усіх до висновку:

З цього часу, з цього Собору головна увага Церкви повинна бути скерована на будову сильного, оперативного, маючого всі змоги обслужити і повести за собою Церкву її Центра Це - висновок огляду. Коли Ви приймете ці мої міркування і головна увага буде скерована на вказану ціль, Собор виправить дещо однобічні процеси розросту Церкви, внесе в життя її те, що їй тепер якраз потрібне. Стільки про головні минулі течії нашого церковного життя і про потребу її на будуче.

Я тепер переходжу до других обставин церковного життя, тих, що повстали поза нами і мають впливи на наше життя; тих обставин, що до них ми маємо достроїтися.

З часу минулого Собору перейшло в життю світа багато великих подій та процесів. Мала місце велика Всесвітна Війна. Як ця Війна позначилася на становищі нашої Церкви, що вона нам відчинила, буде темою моєю дальшої доповіди.

(Дальше буде).

30-Ліття Української Церковної Громади в Ошаві, Онт.

Церковне Сестрицтво св. Анни в Ошаві, Онт.

(Докінчення)

Від червня 1938, нашу громаду обслуговують українські православні священики. Першим був о. Галицький, парох Торонта, один раз був о. Берик А від жовтня 1938, сталим парохом був о. Запаринюк

Тоді на плечі о. Пароха і заряду спав обовязок привернути в громаді лад по процесі і сплатити довг процесу

З приходом о. Запаринюка життя в громаді набрало сили і громада сплатила довги в банку і в приватних людей.

Також громада викінчила гарно церкву зовні і знадвору і в середині, поставила сценічну обстанову, а в церкві справлено дві парі риз, хоругви і ...

Наша громада начислює 40 родин Богослуження відбуваються стало, хіба що о. Пароховi треба конче кудись виїхати.

При церкві є Рідна Школа з около 25 учнями Є жіноче Т-во, що має назву „Церковне Сестрицтво св Анни", а його зорганізував в 1926 р о Білон, що приїжджав з Гемилтону, бувши місіонарем в Онтеріо Ще згадати, що в 1934 р. був в нас кілька разів о. Лешишин з Торонта

Церковний Заряд від 1938 р. складається майже з тих самих членів, зі зміною хіба голови, або секретаря. Попередними роками в заряді були: Санд Цибуляк, Ст Цибуляк, І. Цибуляк, П. Григорук, Гео. Романчук, Н. І. Мех; секретарами С. Клим, С. Ревега; головами Ат. Кашуль, І. Гоць, Ковальчук, Варварук, Артим, Н. Цибуляк, Тома, С. Павленчук, а через 15 літ касієром Вас. Еллащук, що вже покійний. Інших імен тяжко пригадати, бо ж це 30 літ часу.

Ще про о. Запаринюка. Час, коли він прийшов до нас, був часом важким це було по процесі, отже треба було грошей і грошей. Та о. Запаринюк був з тих, що вміє дбати про гроші для громадських потреб, і коли „піде весло", то недармо А довгу було поверх 2000 доларів Отже в великій мірі його праця й в сплаті того довгу. Багато труду він вложив Правда, дехто і тоді був невдоволений, аж коли о. Запаринюк забрався до Виндзору, то жалували, як за тим, що вивів громаду з біди.

Сім літ був в нас о. Запаринюк, а з тим вяжесь довга історія. Та важне - він вивів громаду на добру путь. Він старався, щоби люде і працю свою жертвували для громадської справи. І так прим. наш дяк, Н. І. Мех, сім літ дякував о. Запаринюкови, а рік і по нім, без винагороди.

Багато трудився о. Запаринюк коло прилагоджування представлень, збирання аматорів та коло інших громадських справ.

По о Запаринюку прийшов до нас о. Юрківський, мабуть наймолодший з усіх, працьовитий і щирий, та склалося, що мусів забратися до Винипегу.

Та хоч о. Юрківський був тут в нас не довгий час, то всеж дещо вже доброго зробив Його заходом повстала молода організація, якої тут доси не було, молоде Жіноче Т-во „Доньки України", а то Союз Української Молоді Канади", яке вступило до Союзу Українок Канади.

Щож до СУМКУ, то є в нім 25 добрих членів, а це запорука нашої будуччини.

Треба і те згадати, що при праці о. Юрківського започатковано нову справу, а то приготовання до будови нової церкви і за короткий час зібрано значну суму грошей. Збірку почали сестриці, бо дали 500 долярів А попри Сестрицтво знаходяться й інші жертводавці Є вже Будівельний Комітет

В Церковнім Заряді є тепер: Ілія Підвербецький - голова; Ілія Дровзік — заступник; Карпо Мельничук - - секретар; Іван Василик секр. фінансовий Николай Цибуляк — касієр. Контрольори Мех, Григорук і Бошуцький.

Відколи тутешна громада злучилася з Українською Православною Церквою, то було тут багато відчитів на ріжні теми, були дебати, Народні Свята, як Листопадове, Злуки Українських Земель.

Інтересний відчит виголосив тут з весною ц. р. адвокат п. Михайло Стечишин з Йорктону про розвій Христової Церкви та її ерархії.

Так в коротці представляєсь історія 30 літного істнования та діяльности нашої громади в Ошаві.

З цим сегорічним 30-літним Ювілеем наша громада радо привитає нових членів, що стануть поруч з нами до громадської праці, для тутешнього і загального добра справи Українського Народу.

Николай І. Мех.

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск.
Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуці за доляра. Пишіть до:
GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 61.

О, які великі знамена Його й які потужні чудеса Його.
Дан. 3: 33.

Даниїл.

Наслідник Навуходоносора, Валтасар, справляв раз велику вечеру для своїх високих урядників. Нараз показалася рука, що писала на стіні слова Мене, Текель, Фарес. Цар зблід, настрашилися вельможі. Ніхто не знав, що значать ті слова. Тоді прикликали Даниїла і він так пояснив ті слова: Мене — обчислив Бог твоє, царю, царство і поклав йому кінець; Текель — зважено тебе на вазі і найдено дуже легким; Фарес — розділено твоє царство й дано медам і персам. Цар нагородив Даниїла і посадив коло свого стола. Тої ж таки ночі царя вбито.

Дарій став царем на місце Валтасаря, а потім Кир. Тоді вавилонці служили божкові, що звався Бель. Служив тому ідолові і Кир. Спитав раз Кир Даниїла: Чому ти не служиш богам вавилонським? Даниїл на те: Я служу живому Богу, не ідолам. А Кир каже: Бель живий, він зїдає на день дванадцять мір муки, сорок овець, і шість мір вина. Даниїл те заперечив. Тоді цар приказав принести згадану поживу і поставити її при Даниїлі перед Беля в божниці. А Даниїл при цареві посипав попелом підлогу довкола столів, на яких була пожива. Тоді вийшли оба, а цар запечатав двері своєю печаттю.

Рано знов оба увійшли до божниці і цар здалека побачив. що їди на столах нема. Він закликав: О. великий Бель, бо все зїв і випив! Але Даниїл показав цареві підлогу. Цар дивиться і каже: Бачу тут сліди ніг мужеських, жіночих і діточих. Відки вони тут взялися, коли двері я запечатав? Даниїл тоді показав цареві тайний вхід, яким жреці заходили до божниці з своїми родинами і зїдали поживу. Тоді цар віддав Беля в руки Даниїла. Даниїл знищив і Беля і божницю.

Був потім у Вавилоні великий змій, якому люди кланялися, як Богу Сказав цар до Даниїла: Тепер вже не скажеш, що то мертвий бог. Даниїл на те: Позволь, царю, а я вбю того бога без меча. Цар дозволив. Тоді Даниїл взяв смальцю, вовни і смоли, змішав те все разом, наробив бохонців, кидав змієві. а той пожирав Коли наївся — тріс. За те вавилонці підняли великий крик на Даниїла і на царя і говорили, що їх цар став юдеем. Бунт був великий. Царя змусили видати їм Даниїла, якого вкинули в яму між льви. Але ангел Божий замкнув пащі львів і вони Даниїла не чіпали. Коли ж Даниїл зголоднів. пророк Аввакум, при помочі ангела приніс йому їду аж з Юдеї. Семого дня до ями прийшов цар і здивувався, що Даниїл живий. Він порозумів, що за Даниїлом Бог. Казав тоді Даниїла витягнути з ями, а повкидати тих, що його оскаржили. Ще дав розказ, щоб всі служили невидимому Богу, що творить дивні діла з Даниїлом і його товаришами

Питання:

1. Що писала рука на стіні? 2. Що значить „Текель"? 3. Як називався вавилонський божок? 4. Чи Даниїл молився до Беля? 5. Чому? 6. Що думав про Беля цар? 7. Як його переконав Даниїл? 8. Як жреці ходили в ночі до божниці? 9. Чому не кланятися вавилонці? 10. Як вбив Даниїл змія? 11. Що сталося з Даниїлом? 12. Як довго був Даниїл між львами? 13. Кому наказав цар молитися?

ЛЕКЦІЯ 62.

Коли терпимо, з Ним і царю вати мемо. 2 Тим. 2· 12

Єлеазар — Макковеї.

Яких 170 літ перед Христом Юдея була підбита царем Сирії Цар Сирії Антіох, дуже переслідував жидів. Він наказав знищити книги Старого Завіту Він заборонив навчати закону Божого Він заборонив заховувати заповіди Божі під карою смерти. Багато людей послухали царя, але не всі

Між тими, що не послухали був старенький, девятьдесятьлітний учитель закону Єлеазар. Його примушував Антіох їсти свинину. Але закон Мойсея не дозволяв і Єлеазар відмовився Підмовляли його, щоби він лише вдавав, що їсть, але він відмовився, бо сказав так: В моїм віці не личить вдавати. Люди можуть того не зрозуміти. Люди порозуміють те, що будуть видіти. Скажуть Єлеазар їв, то і нам можна Хоч я так міг би втечи з рук людських, але від руки Божої не втечу ні живий, ні мертвий. Отже замучено його на смерті

Була тоді також мати-вдова, що мала сімох синів. Вони називалися Макковеї. Їм також цар приказав їсти свинину, але ні брати, ні їх мати, царя не слухали Сказав один брат: Ти, царю, злий. Ти можеш нам життя відобрати, але Господь світа воскресить нас знов, як ми заховаємо Його заповіди. (Закон Мойсея заборонив їсти свинину).

Мучителі вирвали йому язик, здерли скіру з голови, відтяли руки і ноги, а на кінці спалили на очах матері і братів. Також замучили і всіх других братів і їх матір. Вона просила кожного сина скорше перетерпіти смерть, чим согрішити

В цій лекції маємо примірн правдивої відваги, любови Бога і Його заповідей.

Питання:

1. Хто панував над Палестиною яких 170 літ перед Христом? 2. Як називався цар Сирії? 3. Чим він знаний. 4 Що він приказав знищити? 5 Що він заборонив жидам? 6. Хто не послухав Антіоха? 7. На що підмовляли Єлеазаря? 8 Що він сказав? 9 Кілько було синів у вдови Макковеїв? 10 Чи вони послухали царя? 11. Що сказав один з братів? 12. Яка доля їх стрінула? 13. Яку науку давала мати синам? 14. Чого вчить нас ця лекція?

ДЗВІНИЦЯ.

Недалеко церкви дзвіниця стоїть
Й голосить: Всі вірні до церкви спішіть!
Вона звуком дзвонів усіх призиває,
Розбуджує серце, розум зворушає

Поважно й велично голос дзвона чути
Це Христос всіх кличе, хоче пригорнути
Він дає науку, дасть благословення,
На землі дасть мир нам, а в небі спасення

Але не всі люде голос дзвона чують
Що лише про земне думають-міркують
Душа їх в буденнім уся потонула,
Про Бога ж, про святість, про вічне (забула

Задумайтесь люде, із сну пробудіться!
З манівців на праву дорогу верніться
Голос із дзвіниці є голосом Бога,
І він вам покаже, де права дорога

о. К. Желішкевич.

"ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Аж тепер папа Іван VIII почав вставлятись за Методієм, очевидно спонуканий до того політичними причинами. І з самою Моравією треба було числитись, бо це була сильна держава А Методій був головою моравської Церкви. Отже Методій, просидівши в вязниці майже три роки, вийшов на волю.

Але латинські духовні не занехували справи. Вони за якийсь час добилися того, що тойже папа Іван заборонив Методієви правити Богослуження по слов'янськи і Методій ходив до Риму свою справу обороняти.

Та і це було лише на якийсь час. Оскарження і доноси продовжалися і Методієви треба було йти до Риму на виправдання ще оден раз Слова Методієвих ворогів мали в Римі більше сили, ніж слова Методія

Серед таких католицьких нападів і переслідувань пройшло 24 роки Методієвої праці ,Він умер в Страстний Вівторок 885 року, полишаючи на своє місце митрополитом свого ученика моравця, Гозарда. Одначож напади католиків були невиносимі і Гозард мусів забратися до Болгарії

—

Тепер напір латинян не мав границь, вони завзято переслідували слов'янських священиків і нищили слов'янську Церкву. І вже ніхто їх не спиняв, А в 1000 році папа Іван XII рішив, що не сміє бути ні в Моравії, ні в Чехії інших єпископів крім латинських, й іншого обряду, крім латинського обряду.

Так Рим поставився до праці тих, що життя своє віддали для добра слов'янських народів. Рим знищив їхню працю там, де вони працювали та рішив, що для їх праці не сміє бути там місця ніколи Це точно те саме, що вигнати їх з тих сторін, або засудити їх на вічну вязницю, або на смерть.

А за що? За те, що вони давали людям Богослуження зрозумілою мовою. За те, що вони доказували, що кождий нарід повинен мати Богослуження його рідною мовою.

Праця обох братів була дуже успішною і широкою. Нарід горнувся до них, бо розумів їх, як своїх. А латинських священиків не хотів, бо їх Богослуження було незрозуміле, отже чужим. І їхня ціла праця не була щирою.

Святі брати висилали проповідників і до Польщі і над Дністер, себто до Галичини Згадати, що в Кракові правилося Богослуження по слов'янськи на Клепарі ще 1389 р Це були овочі праці обох братів. (Краків збудований на давній українській землі)

Та хоч латинізм знищив працю Кирила і Методія на тих землях, де вони найбільше працювали, однакож загалом їх праця не загинула. Зосталося Слов'янське Письмо, зостався переклад церковних книжок на слов'янську мову; зосталася Слов'янська Церква, а що важне — зосталася їх наука, що кождий нарід повинен славити Бога тою мовою, якою його Бог обдарив

За таку щиру, розумну і незвичайно гідну християнську працю Церква зачислила обох братів до Святих, назвавши їх Рівноапостольними

Уявімо собі, яка безмірна щирість, яка висока ідейність була в обох братів! Самі родом греки, люде високого роду і науки, підготовані до найвисших становищ в державі, однакож лишають все і йдуть в далекі слов'янські сторони працювати для добра тамошнього народу. І працюють посеред переслідувань і терпінь, маючи на увазі лише добро тих, між якими працювали.

Дотого ж праця обох братів була занадто самостійною, новою, революційною. В їх часі „триязична ересь пилатників" панувала до якоїсь міри і в Царгороді. Всі покликались на Пилатів тромовний напис на хресті і з того виводили, що в Богослуженню можна вживати лише мови жидівської, грецької, або латинської. А святі брати на Пилата не оглядалися і поставили нову думку, що кожда мова однаково свята, а найсвятійшою для кождого народу його власна мова — і тому кождий нарід повинен мати Богослуження своєю рідною мо-[illegible]

Тим всім здобули собі Кирило (Константин) і Методій місце між Великими Святими та імя Апостолів Слов'ян

—

Ще слово про слов'янську мову, на яку святі брати богослужбові книжки перекладали. Була вона мовою давніх болгар, однакож з тих давніх перекладів видно, що переводчики мали на увазі всіх слов'ян і добирали таких слів, щоби всім слов'янам були, оскільки можливе, зрозумілі. Сим вони немов вказували, що: Ми на початок робимо як можемо, а вже дальше нехай кождий нарід справляє тую мову так, як [illegible] справа вимагає — нехай вводить в [illegible] ня свою рідну мову.

І так воно було вже в початках. Болгари вимовляли деякі букви відповідно своїй мові, серби відповідно своїй, українці відповідно своїй, москалі відповідно своїй. Так українці читали „хліб, лік всіх, спаси, Діва", а москалі: хлеб, лек всех, спасі, Дева", хоч ті слова в українців і москалів однаково писалися

Коли ж ми нині стару слов'янську мову згадуємо, то треба памятати, що вона була в усіх слов'ян, а зокрема в українців літературною (книжною) мовою, отже до якоїсь міри, певна річ, і мовою дипльоматичною.

І тому коли нині українець хоче добре познакомитися з давною українською літературою, то мусить також бодай до якоїсь міри познакомитися з старою слов'янською мовою, та тим письмом, якого колись вживали

І ще одно: знання старої слов'янської мови дає легкий доступ до других слов'янських мов, тай розкриває основи самої української мови

ЄРЕСИ, РОЗКОЛИ І ВІДСТУПСТВА.

Є три роди причин, якими чоловік чи громада можуть бути відлученими від Церкви, а тими є: Єресь, Розкол Відступство.

Єресь повстає, коли вірний церкви явно і вперто виступає проти якоїсь важної части науки, яку його Церква голосить і на якій засновується лад Церкви — отже такий перестає бути членом Церкви і Церква вважає його відлученим від себе

Розкол (схизма) повстає, коли частина вірних відривається від Церкви, як цілости, творить собою окреме самостійне тіло і не хоче в церковнім життю йти спільно з Церквою, від якої відорвалася.

Відступство повстає, коли хтось свідомо відрікається Христа і звязків з християнами.

Причини ересей і розколів.

Причини, що ведуть до ереси, схизми або і відступства, буває багато. І так може бути завеликий нахил до непрактичних і непотрібних міркувань та розбирань деяких релігійних питань. Може бути людська вузкоглядність, короткозорість і нерозум. Можуть бути ображені особисті почування. Може бути авантурнича вдача. Можуть бути занадто сильні чужі впливи, що баламутять людей. Можуть бути особисті користи самолюбних людей. Може бути склад [illegible]тичних причин.

А можуть бути також причини, що виходять від проводу самої Церкви. Коли церковний провід, що має силу в руках, морально занепаде і використовує своє становище для особистих справ, а на шкоду других, тоді зявляються протести, дорікання й осуди і так приходить до ворожнечі, замішання і розладу. Тоді малий огонь в великий розгорається. [illegible] примір може послужити велика Лютрова реформація в Римській Церкві, що повстала на такім підкладі і відорвала половину вірних від Риму. [illegible] внутрішнє розбиття Римської Церкви, [illegible] було в ній по двох і трох папах [illegible].

—

Розколи і ереси в давних віках.

[illegible]емо тут важнійші розколи і е[реси, що] зявлялися в давних християнських [віках].

Розкол Донатистів Коли помер в [Картаґіні] єпископ Мензурій 311 року, [місцеве] духовенство вибрало єпископа [Кекил]іяна (Цецилїяна), не заждавши [на прих]оду єпископів Нумідії (тепер [Алжір]). Тоді нумідійські єпископи не [схотіли] признати вибору Кекиліяна і ви[брали в] Картагіні (312 р.) єпископом [Майоріна], а по нім (313 р.) Доната Так [розбилася] Африканська Церква (Кар[таґенська] на два табори, що пізніше з'єдналися. І донатисти витворили [велику] [illegible] і грізну силу. Аж вдалося [св.] Августинови приєднати їх частину до [Соб]орної Церкви (411 р.), а решту [знищили] магометане разом з цілою А[фрикан]ською Церквою.

Єресь Арія повстала в Александрії, [коли] Арій, священик александрійської Церкви, почав коло 318 р. голосити свою науку, незгідну з наукою Церкви він казав, що Христос є менший від Отця, отже нерівний Отцеви і ще дещо.

Так повстали довгі спори, а щоби їх зупинити, скликав цар Константин Великий перший Вселенський Собор до Нікеї 325 р.

Собор, де було 318 єпископів, осудив Арія з його наукою й означив в семи розділах Символ Віри, де говориться, що „Ісус Христос є Сином Божим, Богом правдивим від Бога правдивого, рожденим перед всіми віками, несотвореним, одноістотним з Отцем, через котрого все сталося".

Та це Арія і його прихильників не зупинило Наука Арія ширилася і загрожувала Православній Церкві на Сході і Заході. Та вкінци розпалися аріяне на кілька груп і так їх сила слабла Последний удар завдав аріянству цар Теодосій Великий (379-395), що прогнав з Царгороду аріянського патріярха Демофіля і на його місце поставив 380 р. Григорія Назіянзенського. Та всеж задержалося воно до 7-го століття між німецькими народами.

Аріянство поборював сильно Василій Великий, Григорій Назіянзенський, Григорій з Нісси, Кирило Єрусалимський і другі.

(Дальше буде-..

ФАРМЕРСТВО ЧИ КОМУНІЗМ.

Вістка з Бозежур, Ман., доносить, що там 23 вересня було фармерське віче, владжене заходами посолки з Бетлфорт, Саск., Дориси Нілсон, що належить до Робітничо-Прогресивної Партії (вдійсности большевицької). Посол Стрик, що там був, заявив, що він симпатизує з фармерами, однакож показуєсь, що тут про фармерські справи говорилося 25 процент, а про комунізм 75 процент. Нім прийшло до ухвалення резолюцій, то половина зібраних вийшла з салі.

ЄЛЕНА І КОНСТАНТИН ВЕЛИКИЙ.

Є таке оповідання: Коли мати Константина Великого довідалася, що він став християнином, вона написала до нього, що волів би був приняти віру жидівську. Тоді Константин відповів, що нехай вона приведе жидівських вчених, щоби вони виложили свою віру, а з другої сторони християнин, Сильвестер, виложить правди віри християнської.

За час зібрала Єлена 140 жидівських найвченійших рабінів.

І перш говорили рабіни. Коли ж почав говорити Сильвестер, то всі рабіни затихли; коли ж він бесіду скінчив, довгий час була мовчанка.

Та вкінци підниматься оден з рабінів і каже.

- А чи знаєш ти дійсне імя Бога? А я знаю! Це таке імя, що голосно не можна його вимовляти, бо хто почув би, так зараз упав би мертвий. І я докажу, що воно так. Приведіть вола, а коли я скажу те імя йому до уха, він впаде неживий.

Зараз казав Константин привести вола. Рабін нахилився до уха, щось сказав і віл упав неживий.

— Бачиш, який наш Бог сильний! — каже тоді рабін — саме його імя вбиває живі сотворіння.

На те Сильвестер:

— Імя, яке ти сказав, не було іменем Бога. Імя нашого Спасителя не вбиває, але воскрешає мертвих. Лише люде та дикі звірі вбивають і нищать життя. А що в Святім Письмі говориться: „Я умертвлюю і я оживлюю", так ти приверни волови назад його життя

Рабін старався це зробити, однакож не міг

Тоді Сильвестер зробив знак Святого Хреста і приказав волови встати. В тій хвили він встав, наче б нічого не було сталося

Всі тоді увірували в Христа, а між ними і мати Константина -- Єлена.

СПРАВА ВЕТЕРАНІВ

[illegible] в попереднім [illegible] додати деякі [illegible] погляд на справу [illegible]

[illegible] не хвиля людей одна [illegible] отже к границях [illegible] рмується їх дальша [illegible] чоловікови тяжко вийти [illegible] отже це може за[illegible] на справі ветеранів. Молодому думають і нераз [illegible] що не все будуть мо[illegible] найважнійший вік, [illegible]

[illegible] воюються бачити ветеранів [illegible] так поводиться, наче б [illegible] задержати нині[illegible] вік і вічно будуть жити [illegible], чим нині живуть. І як [illegible] належаться вічно по[illegible] рельф, поза яким вони [illegible] мають журитися.

[illegible] крайно мильний погляд. [illegible] той завтра вже [illegible] нині сам, від того [illegible] буде вимагати, щоби [illegible] заснування свого го[illegible], щоби виховав родину, [illegible] членом громади, як усі. [illegible] перестав бути лише ветераном, [illegible] став дійсним громадянином.

Був час, що треба було бути [illegible] прийшов час, що вже став ветераном; а дальший час буде вимагати, щоби ветеран був господарем. На війні треба було стріляти чи літати, а дальше життя буде вимагати, щоби той бувший вояк став, чи був настанником, чи ремісником, чи купцем, чи промисловцем, чи ще чим, а до того і громадянином І чим він буде, це все від нього в першій мірі залежить, і він вже нині повинен до того приготовлятися. До того — щоби бути власним самостійним і поважним господарем в тім життьовім занятю, яке собі приготовить.

Вояк показав на війні, який він вояк, а в цивільнім житті буде вимагати, щоби він показав, який він чоловік в життю цивільним. А того цивільного життя є більше, ніж воєнного; воно більше ріжнородне; його голос має велику авторитетну силу. І воно дає думаючому, статочному і дільному чоловікови багато нагоди до успіху

Це треба би мати на увазі, та пригадувати тим, які того не знають. Пригадувати їм, що їх дальша каріера не в ветеранстві, але в тій самостійній праці, яку поведуть, і в її успіху. Треба дивитися вперед і для будучого плянувати, а не крутитися вічно лише коло минулого.

Цих кілька уваг можуть комусь придатися.

С. В.

З 25-ЛІТНОГО ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ

(Престон, Онт.)

Спільно - Жіноче Т-во Л. Українки, Народний Дім, Громада Православної Парохії, Взаїмна Поміч і Комітет Українців Канади, приготовили ювілей 25-літного подружжа для Теодора і Юлії Храбатин[illegible]

Голова Жін. Т-ва, К. Турова попросила за стіл ювілятів і гостей — а на столі стояв весільний медівник. А д-ки Турова і Павліна Нич почіпляли ювілятам букети з живих цвітів з білими стяжками.

Молитву провів о. Киселюк і сказав промову дуже відповідну до хвилі. Почалась вечера, підчас якої добр. Мих. Турів промовляв і вручив ювілятам дарунок — срібну посуду. Дякуючи за дарунок добр. Храбатинка побажав гостям дочекатись такого ювілею.

Підчас дальшої забави добр. Павліна Нич висловила думку, що забава добра річ, але гарно було би згадати нашу пресу. Наслідком того вийшла збірка, якою заняліись д-ки К. Турова й Ольга Шпікулова. Зібрано 11 доларів, по половині на Український Голос і Вістник. Жертвували:

По 2 дол.: Т. Храбатинка

По 1 дол. М Турів, О Нич, М. Кобасюк, О. Шкварко, А. Вогдан.

По 50 цт.: І. Чуховський, Д. Шпак, Катря Антонишина, Ядвига Товарницька, Анна Короташ (Василя), Анна Павелко.

По 25 цт.: Ольга Шпікула, Катря Малиняк, Настя Барабаш, Р Ткачук.

Жертводавцям щире спасибіг, а ювілятам від всіх ще многих літ.

Членка Жін. Т-ва.

ПОДЯКА

Мої парафіяни були устроїли прощальні несподіванки для нас при нагоді нашого переїзду до Порктонського округа. Підчас тих несподіванок виголошували відповідні промови, гостили нас, і мене та й дружину обдарували дарами.

Цею дорогою маємо велику приємність висловити щиру і сердечну подяку всім парафіям вакавського округа! Парафіям у Вакав, Слов Крік, Тернопіль, Кадворт, Мічам, Альвена, Свато і Ст Джуліен. Також Жіночим Товариствам в Слов Крік, Тернопіль, Кадворт, Вакав і Ст. Джуліен.

Дякуємо за ті несподіванки і за великі дари.

Зокрема дякуємо всім ініціяторам тих несподіванок, як також всім, що промовляли тоді, нашим приятелям і парафіянам тай гостям з Принс Алберт. Всі ті при-

знання, всі ті сердечні слова, висказані на тих несподіванках, заохочують нас дальше працювати і трудитися на ниві нашої святої Православної Церкви й нашого українського народу.

Всім Вам, Брати і Сестри, нехай Господь Бог подасть щастя і здоровля, хай благословить Вас і Ваші родини Своїми пребагатими ласками і щедротами.

У наших серцях завжди леліяти будемо теплі згадки-спомини з пережитого, а праця і труди, що спільно ми переживали, не пропадуть: вони будуть заохотою не лише вируватися, але більше і більше т. ревніше служити Богові і нашому народові!

Свящ. Єронім і Марія Грицини, і діти.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПОК. БЕНЕДИКТА ТАЛПАША В РОРКТОН, МАН.

В неділю 18-го серпня, н.р., відправлено Парастас за покійного нашого члена, Бенедикта Галпаша. Покійний був дуже тихого характеру і все був готовий стояти близько кожної справи в громаді. Його щирість можна було завважати всюди, де тільки являлась потреба дати.

Всі учасники, які були в церкві і молились разом за покійного, були запрошені на обід до дому покійного. По обіді, п. І. В. Перепелюк і о. Гребенюк занялися збіркою на Колегію св. Андрея у Винипегу.

Присутні віднеслись дуже щиро, бо зложили за пару хвиль суму $26.00, котрі переслано на вище зазначену ціль. Всім жертводавцям щира подяка, а помершому, Вічна Память.

о. С. Гребенюк.

ДМИТРО ГАНКЕВИЧ
(Посмертна Згадка.)

Липня 16-го упокоївся в Поплар Парк, Ман., в 53-ім році життя, Дмитро Ганкевич. Заслаб на горло перед двома літами, опісля була операція, та вже не судилося йому жити.

Покійний приїхав 7-літним хлопцем з родичами до Канади, з села Погорилівки на Буковині. Вони поселились в Поплар Парк, де Дмитро оженився з Гафією Петращук і фармерував до кінця життя. Був одним з перших фундаторів української православної церкви і Народного Дому, і був старшим братом 12 літ.

Похорон відправив о. Улян 20 липня при великім числі народу.

Після похорону був обід і тут о. Парох зарядив збірку на Колегію св. Андрея в Винипегу. Жертвували:

По 1 дол.: Гафія Ганкевич (вдова), Микола Ганкевич, (син), Марія Ганкевич (дочка), Емиль Борса, Павло Марко, Ю. Гавриленко, С. Ганкевич, П. Малько.

По 50 цт.: М. Ганкевич, Катерина Назаревич, Паранька Мельник.

По 40 цт.: І. Герман.

По 25 цт.: Д. Чарнецький, П. Олеськів, Марія Денисюк, І. Гляс, Текля Лисайчук, Марія Гляс, И. Манітович, Пелагія Манітович, Анеля Яблонська, Анна Ковалик, М. Трохим.

Покійний полишив жінку, 6 синів, 3 дочці, 2 зяті, внучку, 2 брати і 2 сестрі рідних.

Щира подяка жертводавцям, а покійному Вічна Память.

Учасник похорону.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку Всеч. о. Н. С. Уляновi за часті відвідини хорого, як також за гарну похоронну Відправу і потішаючі слова. Дякуємо дякові і співакам, та всім добрим людям, що відвідували нас в горю і брали участь в похороні нашого дорогого мужа і батька.

Вдова і діти.

ФРАНКО ПЕЛЕХАТИЙ
(Посмертна Згадка.)

По короткій недузі перейшов у вічність, 30 липня, Франко Пелехатий з Етелберт, Ман.

Родився він 8-го листопада, 1880, в селі Перемилові, повіт Гусятин, Галичина.

До Канади приїхав 18-літним хлопцем, рік по родичах. Мама померла перед його приїздом.

Рік пізнійше одружився з Доминцелею Шмельською, і так, як інші піонірі, лишив дружину, а сам пішов на зарібки, щоби розпочати життя на гомстеді в околиці Гарленд, Ман. Пізнійше був там муніципальним радним 4 роки.

Пізнійше мав крамницю в Пайн Ривер, Ман., а послідних 30 літ в Етелберт, де найперше продавав будівельний матеріял, 1917 купив крамницю (сален) і займався торговлею до кінця життя.

Весь час життя в Канаді інтересувався загальними громадськими справами. Був жертвенний, щирий і на всяку справу з красної сторони дивився.

Полишив жену, 5 синів, 5 доньок і 10 внуків.

Похорон був в суботу 3-го серпня при великій участи народу і день був гарний. Похорон провів о. Горбай з Роблин, Ман.

На його похоронi присутні зложили при Послідній цілованні $25.60 на Укр. Прав. Колегію, і невянучий вінець на могилу Покійного.

Спи Брате спокійним сном, і земля де ти спочив, нехай буде тобі легкою.

Учасник похорону.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЖОВТЕНЬ.

6 Неділя — Росборн (місто).
13 Неділя — Сенді Лейк.
14 Понеділок — Покров Пресв. Богород. — Виста.
20 Неділя — Оквборн. Спільні наради зарядів громад цілого округа — 3-та год. по обіді.
27 Неділя — Енгусвил.
Адреса — Box 46. Оквборн, Ман. Тел., 133—4 Шол Лейк Ексченджи.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЖОВТЕНЬ:

6 Неділя — Роблін-Зелена.
13. Неділя — Шортдейл.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог. — Шелвелей.
20. Неділя — Грендвю.
27 Неділя — Ленард.
Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Вилингдон.
13 Неділя — Ендрю.
14 Понеділок. Покров Пр. Богородиці (храм)
20 Неділя — Лужани
27 Неділя — Довнінг
Адреса: Box 26 — Вилингдон Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЖОВТЕНЬ.

6. Неділя — Принс Алберт.
13 Неділя — Семборг. Церк Базар.
14. Понеділок. Покров Пр. Богор. Семборг. Церк. Базар.
20 Неділя — Гонімун
27 Неділя — Шипмен.

ЛИСТОПАД:

3. Неділя — Принс Алберт
8 Пятниця. Димитрія — Гонімун.
10 Неділя — Міт Парк (місто).
17 Неділя — Семборг
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла. — Шипмен
24 Неділя — Принс Алберт.
554—7-ма вул. Іст
Телеф 8537 Принс Алберт, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Брентон
13 Неділя — Дуфрост.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог. Стед.
20. Неділя — Ст. Мартин.
27 Неділя — Ледвин
Адреса: 7 Ст. Джанс евню, Винипег Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЖОВТЕНЬ:

6. Неділя — Борджио.
13. Неділя — Канора.
14. Понеділок Покров Пресв. Бог Того.
20 Неділя — Фостон.
27 Неділя — Вимер

ЛИСТОПАД

3 Неділя Канора
8 Пятниця. Св. Димитрія — Клейр. Канора Саск
Box 425 - Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Семенина.
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя Віг Медов
13 Неділя — Тірінг.
14 Понеділок. Покров Пресв Бог. — Сенді Репидс (храм)
20 Неділя — Смокі Лейк
27 Неділя — Беліс
Адреса: Box 309. Смокі Лейк Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Глеслин. 4 год. попол. Маркин, вечірня
13. Неділя — Редфілд.
14. Понеділок. Покров Пресв. Бог — Вaткін.
20. Неділя — Гефорд.
27. Неділя — Кридор.
Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ЖОВТЕНЬ:

6. Неділя — Денюб. Вечірня — Торгилд. год. 7.30.
13 Неділя — Редвей. Вечірня — Редвотер. год. 7.30.
20 Неділя — Восетил. Вечірня — Егремонт. год. 7.30
27 Неділя Калмар. Вечірня — Торсбі год. 7.30.
Редвей. Алта Box 62. Тел. 10.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
ЖОВТЕНЬ.

1 В 18 Преп. Никона епископа
2 С 19 Муч. Трохима, Савватія
3 Ч 20 Вмуч. Евстафія Плакиди
4 П 21 Ап. Кондрата з 70-ти
5 С 22 Преп. Отців в печерах.
6 Н 23 Нед. 17 Зачаття св. Ів. Хр.
7 П 24 Первм. Теклі, пр. Корнил
8 В 25 Преп. Евфросинії, 457 муч.
9 С 26 Івана Богослова, мч. Хрис
10 Ч 27 Муч. Калістрата і 49 воїн.
11 П 28 Преп. Харитона ісповід.
12 С 29 Преп. Кирияка отшельника
13 Н 30 Нед. 18 Михаїла митр. К.
14 П 1 Покров Пресв. Богородиці
15 В 2 Андрея Христа ради юрод.
16 С 3 Преп. [illegible] зата Печер
17 Ч 4 [illegible] Еротея прп Елла
18 П 5 Мч. [illegible] пітинии, прп. Дамiана
19 С 6 Ап. Томи з 70, мч. Макарія
20 Н 7 Нед. 19. Мч. Сергія і Вакха
21 П 8 Преп. [illegible] св. Таїси
22 В 9 Ап. [illegible] Алфеєвого
23 С 10 Мч. [illegible] й Евлам.
24 Ч 11 Ап. [illegible] 70 Теофана
25 П 12 Мч. [illegible] Андроника
26 С 13 Мч. [illegible] прп. Никита
27 Н 14 Нед. [illegible] Преп. Параскев.
28 П 15 Преп. [illegible]
29 В 16 Мч. [illegible] сотника
30 С 17 [illegible] Кринсьма
31 Ч 18 Ап. [illegible] з 70. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глібського
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя [illegible]
13 Неділя [illegible]
14 Понеділок [illegible] Сем. Жиноч. [illegible]
20 Неділя [illegible]
27 Неділя [illegible]

ЛИСТОПАД

3 Неділя [illegible]
8 Пятниця [illegible] Димитрія — Толстой
10 Неділя [illegible]
17 Неділя [illegible]
20. Четвер Арх. Михаїла — Успенськ [illegible]
24 Неділя [illegible]
Адреса [illegible] Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. Грицина.
ЖОВТЕНЬ.

6 Неділя [illegible]
13 Неділя [illegible]
14. Понеділок [illegible] Пресв. Бог. — [illegible]
Адреса 110 [illegible]
Телефон 799 — [illegible] Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — [illegible]
13 Неділя — [illegible] (місто)
14 Понеділок Покров Пресв. Бог. [illegible]
20 Неділя — Пайн Ривер
27 Неділя — Голсон Бей Дн. — (Базар)

ЛИСТОПАД

3 Неділя — [illegible]
8 Пятниця Св. Димитрія — [illegible]
10 Неділя — [illegible]
17 Неділя — [illegible]
21 Четвер Св. Михаїла — [illegible] Ривер (храм)
24 Неділя — Пайн Ривер
Адреса Box 1[illegible] [illegible] Саск.

Устав Церковний.
ЖОВТЕНЬ

6. Нед. 17 Голос 8. Утр. Єван. 6. Літ. Ап. 2 Корин. 6: 16—18 і 7: 1. Єван. Матея 15: 21—28.

13. Нед. 18. Голос 1. УЄ 7. Літ. Ап. 2 Коринтян 9. 6—11. Єван. Луки 5: 1—11.

Покров Богородиці. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жив. 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

20 Неділя 19. Голос 2. УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 6: 31—36.

27. Нед. 20. Голос 3. УЄ 9. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]ERALD 3626 [illegible]PEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., OCT. 15th. 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1946. ЧИСЛО (584) 20

ЗАСУДИЛИ НІМЦІВ.

Суд в Нірнбергу оголосив 20-го вересня, що 12 німців, товаришів Гітлера, засуджено на повішення, три на досмертну тюрму, чотири на тюрму 10—20 літ, а трох виправдано. Між засудженими на смерть перший Ґерінґ. Гес засуджений на досмертну тюрму. Засудженим дали 4 дні на внесення відклику. Оден з засуджених на досмертну тюрму, адмірал Редер, вже заявив, що хоче, щоби його розстріляли.

БОЛЬШЕВИКИ РОЗВЯЗУЮТЬ ПОЛЬСЬКІ ДІЄЦЕЗІЇ.

Міжнародна католицька агенція доносить з Кракова, що большевики розвязують (ліквідують) польські дієцезії. І так розвязали Львівську польську дієцезію, також Луцьку та Віленську. Польський епископ, що був в Луцьку, живе тепер в Хелмні, архиепископ Базяк, що був у Львові, тепер в Тарнові, а архиеп. [illegible]бжидовськи з Вільна тепер в Бялистоці.

ПОЗАОЧНО ЗАСУДИЛИ ЕПИСКОПА.

Вістка з Лондону говорить, що словенський католицький епископ Розман находиться тепер в тій части Австрії, що має Британія. Коли большевики не могли дістати його в руки, то бодай позаочно засудили на 18 літ тюрми. Оскаржили його, що стояв з німцями й італійцями. Розман втік перед армією Тіта після того, як большевики вбили 40 священиків і семинаристів, а других арештували.

МОСКОВСЬКА ГОРІВКА І ВИБОРИ.

З Берліна є вістка з 9-го жовтня, що [illegible] військові власти проголосили, що будуть роздавати цигарети і горівку цивільному населенню до кінця жовтня. А це якраз місяць виборів, що мають бути 20 жовтня. Большевицькі газети обіцюють, що росіяни понасилають горілки, вугля, та ще чого багато.

В ПАЛЕСТИНІ ДАЛЬШЕ РОЗРУХИ.

Жовтня 9-го в Єрусалимі експльозія вбила два британські вояки і ранила підполковника і ще дві особі. Тоді видано приказ, щоби вечером ніхто не виходив на вулицю на двох передмістях Єрусалиму і двох присілках. Невдовзі по тім найдено 84 вибухових ладунків, малі рушниці і багато амуниції в приватних домах. Також багато памфлетів тайної жидівської організації. Знайшли також 5 мін на дорозі до державного будинку, з чого виходить, що хотіли вбити Високого Британського Комісіонера і других урядовців.

ГОТОВИТЬ СИЛУ БЛИЗЬКО СИБІРУ.

Виявляється, що Америка має в пляні поставити сильну фльоту на Алеутських островах, отже в сусідстві Сибіру, і протягнути звідти озброєну лінію аж до острова Ґуаму, далеко на Тихім океані. Власне Ґуам вважається осередком американської сили на морських просторах між Америкою і Східною Азією.

МІЛЬЙОНИ НА РЕЛІГІЙНІ І ДОБРОДІЙНІ СПРАВИ.

Недавно вмерла Кейт Битинг Рейнолдс, жінка співзасновника Рейнолдс Тютюневої Компанії, і полишила майна на 8 мільйонів доларів. З того три четвертих записала вона на релігійні, добродійні і виховавчі цілі.

Вдійсности на такі цілі піде коло 5 мільйонів долярів. Найбільший запис є для Презбитеріянського Синоду в Норт Каролайні, а то 400,000, призначені на допомогу старим священикам. Дальше на Теольогічний Семинар в Ричмонд, Па., 100,000. Винстон-Салем Меморіял Шпиталь 50,000, на Жіночу Колегію в Ралей, Н. Каролайна, 100,000 та ще на деякі інституції. Решта зоставила чоловікови, своякам, приятелям та робітникам і домашній прислузі.

ЖИДИ ХОЧУТЬ ЗІБРАТИ 20 МІЛЬЙОНІВ

Жидівська організація „Жидівський Національний Фонд" видала 7-го жовтня заклик, щоби в цім жидівськім році, що почався, зібрати 20,000,000 долярів на помич жидівським поселенцям. Притім виявила, що тепер засновано 11 жидівських кольоній на території, яку має на увазі Жид. Нац. Фонд. Ті кольонії засновано в полудневій Палестині, де британський плян був проти купування землі для жидівських поселенців. Та коли є гроші, то є і продавці.

ДВІ ЖЕРТВІ СНІГУ.

З Бісмарк, Н. Д., доносять, що в північній і західній Норт Дакоті впало з 7 на 8 жовтня в ночи 4 до 7 цалів снігу. Коло Дикинсон згинуло дві жінки, коли автомобіль вдарився до трока. Через сніг візник не бачив, що трок їде.

ЗГОРІВ ЧОЛОВІК В ЧАСІ СНУ

В понеділок 7-го жовтня згорів в Винипегу 60-літний Петрик МекДоналд. Він був вояком в минулій війні і жив з пенсії. На ніч заходив до пустої хатини і ночував та тут захопив його огонь.

ВМЕРЛА ЙДУЧИ ДО СЛЮБУ.

В Іввуд, Н. Й., сталася 6-го жовтня така подія: 21-літна Роза де Фабрiціо йшла до слюбу. [illegible] її гравн слюбний марш, вона наближалася вже до престолу, та нараз впала мертва на землю. В тім часі молодий Джан Мастантуоно ждав в окремій кімнаті, поки його покличуть. Молодий і молода з дитинних літ жили дуже дружно.

ВОЛОВЕ МЯСО ДЛЯ БРИТАНІЇ

Вийшов новий контракт між Канадою і Британією, отже Канада має дати Британії найменше 120 мільйонів фунтів волового мяса в 1947, а найбільше 120 мільйонів фунтів в 1948 році.

КІЛЬКО ДІТЕЙ ЗГОРІЛО В РОЦІ

В минулім році в Канаді згоріло 146 дітей, а не може бути осторогою родичам, щоби не зоставляли дітей самих і щоби взагалі мали дітей на увазі.

ЗБИРАЮТЬ НА „КОМЮНИТИ ЧЕСТ".

В Винипегу йде збірка на т. зв. „Комюнити Чест", себто громадську скриню, з якої опісля дають в місті поміч тим, що конче помочи потребують. Для збірки назначено суму 485,000, а до 9-го жовтня зібрано 67,539 долярів. Назначену суму хотіли б зібрати до кінця слідуючого тижня. Покищо найбільша збірка одного дня була в вівторок 8-го жовтня, а то $15,298.

ВБИВ ДРУГОГО І ПОВІСИВСЯ.

В вівторок 8-го жовтня знайшли в Винипегу, на верху в комині 175 стіп високім, Джерома А. Морісона, що повісився. Це комин міської печі, де мають палити міське сміття. А Морісон працював при будові того комина. Його скорше бачили з долини в комині, але думали, що це якісь лахи. Коли ж придивилися і зняли, то побачили, його черевики покровавлені. А що десь зник також другий робітник, Констант Борг, то почали шукати і знайшли тіло Борга під купою мішків з цементу. Отже вийшло, що це Морісон вбив Борга, побивши йому голову молотком, а сам повісився.

Морісон взагалі не був здоровим чоловіком і заявляв жінці, що відбере собі життя, коли б вона його покинула. І жінці був з ним клопіт. Щож до Борга, то він був родом з острова Мальти і дуже щиро працював і дбав, та збирався їхати до своєї родини на Мальту. В нього знайшли повний куфер одежі та ще чого, що він хотів завезти трьом синам і дочці і там думав доживати віку. І вже поробив зарядження для виїзду. Та не довелося.

НЕ СУДИЛОСЯ ВТІЧИ.

З тюрми в Кінгстон, Онт., втік 22-літний О'Сулiван, а втік в почтовім мішку. Коли ж трок з почтовими мішками був в дорозі, О'Суліван видобувся з мішка і сховався, в пивниці якогось дому. На його лихо це був дім тюремного урядника, Шарпа. І Шарп почув, що в пивниці був якийсь рух, пішов туди з рушницею і знайшов втікача. О'Суліван засуджений на 14 літ тюрми.

ЗНАЙШЛИ ВЕЛИКІ ДЖЕРЕЛА НАФТИ

На границі Саскачевану й Алберти є містечко Лойдминстер, отже в околиці того містечка добули такі нафтові джерела, що вони самі можуть дати Канаді більшу часть потрібної нафти, чи газоліни. Одно джерело, як сподіються, може дати денно до 100 бочок.

СМЕРТЬ ЧЕРЕЗ ЗАЯЦЯ.

В Озарк, Мо., сталася така несподівана подія: фармер, що складав кукурудзу в купки, побачив молоденького заяця і побіг, щоби його зловити. Коли наближався до заяця, то нахилявся щораз більше, а коли вже мав його зловити, то так нахилився, що не бачив дерева перед собою, отже вдарився головою до дерева так сильно, що таки і згинув. Мав він 50 літ. Отже дійсно небувалий випадок. Не думав чоловік, що той малий заячик, то його смерть.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декляраціі будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено	$79,647.22
Українська православна церква св. Володимира, Клівленд Огайо. [illegible] на умеблювання кімнати	200.00
Петро Василишин [illegible] на стипендію для студентів	100.00
Іван Мисак [illegible] Саск	50.00
Назарко Боднарчук, Вінніпег, Ман.	50.00

Ґримсбі, Онт.

Збірка на хрестинах в домі Онуфрія і Евдоки Кл (імена жертводавців подані в донесї)	40.00

Торонто, Онт.

Збірка на 25-літнім ювілею подружжя Стефана і Софії Іванишиних (імена жертводавців подані в [illegible])	24.50

Ешвил, Ман.

Збірка переведена о. Т. А. Горбієм на похоронах [illegible] Н. [illegible]	17.00

Велі Ривер, Ман.

Збірка переведена о. Т. А. Горбієм на похоронах [illegible] Анни [illegible]	13.80

Септон, Ман

Збірка на принятю в честь о. М. [illegible]	18.75

Сенді Лейк, Ман.

Ник. [illegible] Сторожук	10.00
Разом	$80,171.99

СПРАВКА: Попередно було оголошено, що на [illegible] ф. Пелехатого в [illegible] Ман. 6 [illegible] зібрано $23.05, мало бути $25.60, [illegible] справляється.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЛІТАК ВДАРИВСЯ — ЗГИНУЛО 39.

Американський літак, що летів з Ню Йорку через Нову Фундляндію, вдарився 3-го жовтня до боку гори і [illegible], а з ним згинуло 39 осіб. Це вже [illegible] випадок в двох тижнях. 18 [illegible] також в Новій Фундляндії був подібний випадок з бельгійським літаком, [illegible] згинуло 27 осіб, а 17 врятувалося.

НА СТАРІСТЬ АДВОКАТОМ.

Г. Л. Донел, був подорожуючим продавцем 25 літ і [illegible] стати адвокатом. Отже почав вчитися і тепер, маючи 70 [illegible] кінчить адвокатські студії в Ст. Джанс університеті в Брукселі з великими похвалами. [illegible], що ніколи не запізно вчитися, коли хто хоче.

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск. Можна дістати по ціні 50 ц. за штуку 8x10 цалів, або три штуки за доляра. Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

II.

Прислужництво чужим.

Це загальне і вічне правило, що коли хтось піде на службу чужих, а проти свого народу, то нема міри його ревности. Він тоді гірше ненавидить свій нарід, ніж найлютіший природно чужий ворог; він в своїм новім „патріотичнім" завзяттю не знає міри, [illegible] і доходить до найбільше дурних і злочинних крайностей. Він хоче бути більшим патріотом, ніж ті, яким він прислугується.

Це бачимо на Кунцевичеви. Пішовши на службу Польщі і Римови, він так люто ненавидів православних, і такі жорстокости над ними виконував, що вже і самим Полякам було за багато. Томуто поляк Сапіга старається опамятати Кунцевича — найперше пригадуючи йому, що його робота є противна і науці Христа і Святих, і здоровому розумови, то знов, що наслідки Кунцевичевої жорстокости підривають силу польської держави. Розуміється, що Кунцевич [illegible] не послухав.

Страшним військом для християн були яничарі, що походили з християн. Їх турки виховували до боротьби з [illegible], і тому яничарі [illegible] ненавиділи християн [illegible] турок.

Таке було давно, так бачимо і нині.

Чи всі вони так думають?

Коли „Будучність Нації" [illegible] Українську Православну Церкву „[illegible]" [illegible] то можна [illegible], що хтось з [illegible] опамятає [illegible] „Будучности Нації". [illegible] в Канаді є два [illegible] католицькі єпископи; є Василіянє, є „Український [illegible]" [illegible] є „Братство Українців Католиків" (БУК), якого „Буд. Нації" є органом. [illegible] в Америці [illegible] Українській Православній Церкві.

[illegible] „Документ" був в „Буд. Нації" з 1-го серпня [illegible] „Документ" [illegible]

Отже [illegible] Української Православної Церкви [illegible] „Документ" [illegible]

Висміювання — католицька зброя.

Відомо, [illegible] Кунцевич був [illegible] способами ширення унії. [illegible] „[illegible]" [illegible] (православні) на посміховиско. Але висміювання вживали поляки взагалі, особливо ж езуїти проти православних [illegible] Церкви.

Іван Франко [illegible] „Іван Вишенський" в якій наводить багато [illegible], що відноситься до тих часів, коли поляки і їх [illegible], отже говорить і про висміювання. На сторонї 269 наводить він вислови [illegible] давніх письменників [illegible]. Ось що там бачимо:

„[illegible] Поляки [illegible] Русинів [illegible] Господи помилуй [illegible] „[illegible] Наливайко" (Пісня [illegible]) [illegible]

„[illegible] нашої чистої (православної) віри [illegible] нас схизматиками, а на ганьбу чистої слави нашого народу Наливайками нас безчестить і соромлять".

На 360 стор. говорить Франко:

„Звичай висміювання поверховности, одягу, способу говорення і народности противника впровадили, а принаймні закріпили в Польщі езуїти. Для доповнення поданих уперед свідоцтв сучасних наведемо тут пару уступів з одного езуїтського памфлету з 1635 р., зверненого проти православних. По смерти Злотовича, православного купця віленського, котрого езуїти задля його багатства надармо силувалися перетягти на католицизм, видали вони [illegible] „причинний" лист за ним [illegible] св. Петра від імени (нібито) православного єпископа київського Макарія.

„Од Маракія з Божей милосци архиєпіскупа кійовского, смоленского, новгродського, Галицкого і всей Русі. Побратиму і Приятельові нашему добрему ключнікові Райскіх ворот сьвентем. Пьотрові.

„Також господине сповєдаєми [illegible], що сіли часов як Божи Ярмута Злотович мєщанін а богати купєц міста віленьского, переставіл се з нашого сьвята в ваш сьвет, — хочут се (отсе) господиню Богу ознаймити [illegible]

„А бил чловек добр. [illegible] в собе, в барані [illegible] хотіл в нагавицах не [illegible] так і никогди [illegible] нося і губа не утирал [illegible]

„Пост твуй [illegible] в сероду капусту [illegible] штобеш от нас [illegible] томі. А за ти учинкі [illegible] наства небеского, жадних поклонов [illegible] пост тое господину Богу заслужил [illegible] поклонов не мало позавал.

„П[illegible] еслі на [illegible] чого не дбал і Пана Ярмута то господиня Бога не пустит без поклонов [illegible] ми послеми послане наше [illegible] твое отвочие, што ви такове зброчие [illegible]". (Іван Вишенський, стор. 261-362).

Наводячи такий езуїтський документ Франко каже:

„З [illegible] езуїти [illegible] в одязі звичаях і поведінці православних і не вагувалися осміювати навіть обичаї релігійних, котрі для них повинні б бути святими, щоб тільки досолити противникам". А дальше пише [illegible] Кунцевичем:

„Такі писання розкидали вони (езуїти) тисячами між народ [illegible] ті сміщили, але разом з тим, вчили (католиків) легковажити [illegible] віри висміюваних, котрі нераз, щоб перестати обкидати їх насмішками, переходили на католицизм."

Треба додати, що польський езуїт Скарга своїми писаннями багато причинився до тих висміювань.

Спосіб простацького [illegible] також і греко-католиків, коли [illegible] було не потрібне) [illegible] польсько-езуїтський [illegible] польсько-римські політики вживають до нині.

ЩЕ Є МІНИ В МОРЮ.

Треба буде ще 18 місяців, щоби очистити Англійський Канал, французьке з[illegible] побережжя та Середземне море від мін, які тут позакладали німці.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

РОЗУМНІ МОЛОДІ — РОЗУМНІ СТАРШІ

Щоби мати старших розумних і поважних людей, то треба найперше мати розумних і поважних молодих. Нема такого, що з нерозумних і [illegible] молодих були поважні старші люде. Чим горнець наквасив — говорить приказка — то і черепки буде чути.

Шевченко вже змалу ходив та людей шукав, щоби чогось доброго навчили. Змалку шукав таких, що навчилиб його малювати.

[illegible] мав 24 роки, він вже перечитав багато книжок і став освіченим чоловіком.

Коли в Галичині була панщина; коли багато греко-католицьких священиків вживало [illegible] польської мови, а то і проповіди виголо[illegible] польськи, коли українську мову [illegible], то якраз молоді люде підне[illegible] українську мову й українську справу на [illegible].

Молоді хлопці, студенти: Маркіян Шашкевич, [illegible] Вагилевич і Яків Головацький, звя[illegible] 1831 р. в маленьку ор[illegible] яка [illegible] „Руська Трійця". А „Трійця" [illegible] ще три.

[illegible] молоді люде поставили перед со[illegible] вони обіцяли, що [illegible] українською [illegible]. Отже почали вони [illegible] українськи говорити, почали [illegible] української [illegible] виголошувати [illegible] трох молодих [illegible] при [illegible] „Руськy Трійцю" [illegible] справу. **К. П.**

МАТЕРІЯЛІЗМ

[illegible] жити, що багато лиха [illegible], а властиво через [illegible] гроші, то майно. [illegible] війни.

[illegible] що гроші сами собою [illegible]

[illegible] коли шинений мораль[illegible] цивілізацію на кусники.

[illegible] годують студентів державні [illegible] студенти поза шкільними [illegible] не знає, що з віл[illegible] Вони віддають його вулиці [illegible] Який буде з тої муки хліб? [illegible] і нарікає, що він бідний [illegible] вливаєсь матеріялізмом [illegible] І буде [illegible] інтересуватися [illegible] не зачнуть дбати про мораль і [illegible]

[illegible] думати старші і [illegible] на такі справи. Тоді молоді [illegible] розумнішими, більше думали би, а [illegible] кращого ладу на світі. Розумн[illegible] апостоли і будівничі красшого ладу.

Запорожець.

НЕХАЙ ЖІНКА В ЦЕРКВІ МОВЧИТЬ

[illegible] Апостол Павло: Жінки ваші в церквах нехай мовчать, бо не дозволено їм говорити: [illegible] чогось навчитися, нехай в своїх [illegible]" І Кор. 14: 34-35.

[illegible] Нехай поводяться поважно, [illegible]. А є таке оповідання:

Коли [illegible] Бернард прийшов до церкви, [illegible] образа Діви Марії:

[illegible] тебе Бернарде! На те Бернард:

— Царице Небес! Ти забула, що жінкам в церкві не дозволено говорити.

ЩО В ПІСНИ ЗАХОВАНЕ.

Тепер письменники записують всякі поди в книжки. А давно люде письма не знали, то коли щось інтересне сталося, так складали тее в пісні і співали. І так ті пісні передавалися з роду в рід і багато їх дійшло до наших часів.

Є така пісня, де говориться про вдову, що мала три сини і три дочці, та що з ними сталося. Коли переповісти звичайною мовою, то було воно от як

В тій частині України, що зветься Поділям, над Бугом-рікою, побіч ліса стояла хатина, а в ній жила вдова Дубиниха. Було в неї три сини і три дочці.

Діти невеликі ще були, а вдова ходить заробляти, то вдома мало буває. Ранок її з дому виганяє, а ніч приганяє. То діти самі ростуть. Нікому їх вчити, нікому на розум наводити. Що захочуть, те і роблять.

По дикому вони виростали. Кругом які пташачі гнізда були, то хлопці все [illegible]. Звичайка хлопята, [illegible] мучать [illegible] або очи їм виколюють і тішаться. Нема кому їм сказати, що це велике зло.

[illegible] та все ж не такі [illegible] Тай не знаю. Хто їх мав навчити, як [illegible] бути?

Як вже хлопці попідростали, то одного [illegible] з хати і вже не вертали. [illegible] широкий.

Розбишаками стали хлопці. Хто їде, хто йде, того обрабують, обдеруть. Заберуть коні з возом, заберуть гроші, а [illegible] стягнуть, голого чоловіка [illegible]. А коли обороняється, то і вбють.

[illegible] по всіх селах, по всіх [illegible] розбої великі бувають в тих [illegible].

[illegible] дома [illegible], та тепер їм тяжке сумно, коли братів не стало. Отже [illegible] між собою і кажуть:

Ходімо [illegible]. Може там [illegible] в [illegible] хати.

І [illegible]. Навіть матері не казали, що підуть. Що їм мати!

Отже все те зложили люде в пісню, де говориться:

Жила вдова на Подолі,
Та не мала щастя-долі
Сини [illegible] в розбій пішли,
Дочки [illegible]
[illegible]
Середущу [illegible]
А найменша Катерина
В темнім [illegible] заблудила

Таке було, що пішли вдовині дочки лісом понад рікою. Кілько там йшли, аж тут проти них два великі медведі. І щоби себе рятувати, найстарша з них скочила в ріку, вдоволася там до каменя і так [illegible]. Середущу медведі зловили і роздерли. А Катерина почала тікати, забігла в такі лісові нетри, що не знає, куди з них вийти.

Блукає вона, а тут вже і ніч. Страшно стало дівчині. Вернулась би до дому, та не знає, куди. Буде йти дальше та де вона дійде? Тай звірі дикі...

[illegible] бачить в далечині [illegible] наче б там огонь був, бо ясніше в тій стороні. Втішилась, думає:

Там вже є люде. Не пропаду!

Підходить близше і бачить [illegible] як в пісни співається:

У тім гаю огонь горить,
Коло вогню розбій сидить

Хотіла Катря втікати, бо побачила, що це розбишаки, та вони почули шелест і Катрю зловили. І кажуть:

— Це вона нас підглядає, щоби дати знати, де ми ховаємося. І радяться, що з нею зробити.

Оден каже: Зарубаймо!
Другий каже. Розстріляймо!
Третий каже: Розпитаймо!

І почали питати, а вона все оповідає про матір, про братів, про сестер, і кінчить тим, що вона в темнім лісі заблудила.

Здрігнулися розбійники, коли все почули. І каже тоді старший:

Слава Богу, що спитали —
Були б сестру зарубали!
Помолімся брати Богу
И ведім сестру на дорогу.

І розбишаки перший раз за весь час, як жили в лісі, поздіймали шапки, хрестилися і молилися. А там кажуть:

Ходи сестро, ми виведемо тебе на добру дорогу, бо ми тут всі дороги і всі стежки знаємо. І пішли.

Брати мої милі — каже Катерина ідучи — не пускайте мене самої. Ходіть назад до нашої хати, до нашої мами, і будемо так жити, як другі люде живуть.

Розвів брат руками:

Ні, Катре [illegible] каже [illegible] можна.

Чому ж не можна
— Бог не простить.

— Простить! І знов все буде так, як колись.

Але ми нині не ті, що колись [illegible] ми грішні — [illegible] кажуть.

Іди сестро та до дому,
Та не кажи ти нікому,
Що ти братчиків видала,
Що їх в лісі ночувала

Вже Катерини не було видно, а брати ще довго дивилися туди, куди вона пішла. І каже тоді старший брат:

Може це Бог [illegible]. Ану подумаймо! Може [illegible] нам [illegible] треба між людей вернутися і жити так, як добрі люде живуть. По Божому. [illegible] ми питали сестру, а тепер [illegible] спитаймо...

Це була та перша думка [illegible] їх на добру дорогу.

НА ЩО ЗІЙШЛА НОРМАНДІЯ.

Найбільший і найшвидший з пасажирських кораблів, Нормандія, продана на злом за 161,680 долярів, себто по 3.80 за тону заліза. Нормандія була збудована коштом 60,000,000 долярів, та коли її готовили 1942 р. для перевозу війська, на ній повстав огонь і вона звернулася. Опісля її підвели, та кажуть, що не виплатилосьби її поправляти.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно виконаній чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semi-monthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum.
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address.
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЗНОВ КАЛЕНДАРНА ІСТОРІЯ.

Через Вашингтон прийшла вістка 26 вересня, що Пряшівський греко-католицький єпископ Гойдич почав заводити між „руськими католиками" Григоріянський (новий стиль) календар. Це [illegible] до Закарпатських Українців і до тих греко-католиків, що зачислені до Словаччини. Отже там серед вірних повстало [illegible] ворожа пропаганда в користь Російської Церкви. Гойдичеви закидають, що він хоче „зримщити Руську Церкву" (от же українську) [illegible] … [illegible] зованого світа. Тільки [illegible] ка.

Історія зі зміною календаря, [illegible] стара історія. [illegible] 1582 року [illegible] … [illegible]

[illegible]

Християн [illegible] … Це відчуває нарід і тому боронитьсь.

ДОПОВІДЬ НА ДЕВЯТОМУ СОБОРІ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Виголошена Архиепископом Іоанном Теодоровичем.

(Продовження)

Війна спричинила те, що на кілька місяців, для нас тут живучих, піднеслася та непроглядна заслона, що поза нею большевики весь час тримали життя нашого народу і, що нас тепер повинно цікавити, життя нашої Церкви. Коли большовицькі війська під напором німців були примушені опустити нашу українську землю, а Канада і Зединені Держави Америки ще не увійшли у війну, ми мали змогу отримувати досить багато вістей з Рідної Землі.

Я особливо пильно, а часом таки з великим хвилюванням слідив за повинами з Рідної Землі. Мене, як Вашого Архипастиря, передовсім цікавило одне питання: Що сталося з Рідною Церквою? Я знав, що вона підпала під нелюдську тиранію володарів України і що її чекає важкий час мучеництва. З 1931 року я вже не мав безпосередніх звязків з нею. Я жадібно ловив всі обривки інформацій, які перецідилися до нас. Вони були тільки неповні і неясні. Вони говорили про те, що на Україні працюють [illegible] єпископи. Імена де-яких я пізнавав як моїх знайомих і, навіть, товаришів по Семинарії, як напр. імя Архиепископа Никанора (Абрамовича). Про других де-кого з них мав також нагоду перечитати. Але не все були єпископи, що прибули на Україну з Волині, [illegible] „Українська Автокефальна Православна Церква." Жадних вістей про єпископів Церкви, що зформувалася на Україні в 1921 році, не було.

Я оставив [illegible] України, коли звідти вивезли 15 єпископів [illegible] їх імена і не міг пояснити собі, чому про них нема вістей. Страшна правда про винищення поголовно всіх єпископів і священства нашої Церкви поволи виявляла [illegible]. Ця страшна [illegible] до сього [illegible] Церкви [illegible] далеко пізніше, коли друга Українська Автокефальна Православна Церква була змушена вийти на еміграцію і коли єпископи [illegible] зо мною листування.

Один [illegible] єпископів цієї другої УАП Церкви, [illegible] єпископ Рівенський і Кремянецький, [illegible] мені довгого листа з описом всього, що в Церкві нашій сталося. В нім [illegible] пише мені таке: „З великим жалем [illegible] потати [illegible] Вашого [illegible] УАПЦ першої формації [illegible] на Великій Україні були большовиками розстріляні [illegible] до 1937 року [illegible]. Не лишилось в живих ні одного єпископа. Всі померли на Соловках, або по катівнях НКВД." [illegible] стала переді мною ця страшна правда.

Про те саме натходили до мене й інші вісті. Всі вони з джерел позаємних. Вони оповідали, що церков по [illegible] не було. Священство було винищене десятками тисяч. Я маю [illegible] священство, і в нашій Церкві і других. Одних єпископів [illegible] було заморожено, як пише [illegible] пятьдесять. В це [illegible] єпископи. Це були відомості загальні.

Не так давно я отримав відомості більш детальні. Відомості ці подають, яку долю зустріли певні єпископи з перечисленням їх імен. Ці відомості переслав мені митрополит Полікарп, що тепер стоїть на чолі Української Православної Автокефальної Церкви другої формації. Відомості подані ним такі:

1. Митрополит Василь Липківський, вже усунений большовиками від проводу Церквою, жив тихо, на покою у своєї сестри. Йому вже було 82 роки в 1936 році і його, старця і немічного, не лишили померти дома і в спокою. Його заарештували таємно вночі, вивезли невідомо куди і, треба думати, на засланню він і помер.

2. Другий Митрополит, Миколай Борецький, був арештований в 1931 році і вивезений на Соловки, де внаслідок тортурів збожеволів і помер.

3. Єпископи розстріляні: Микола Карабиневич (1934 р.), Яків Чулаївський (1936 р.), Володимир Самборський (1936 р.), Петро Тарнавський (1938 р.); Юрій Михновський (1939 р.).

4. Заслані на 10 і більше років у різні місця архиєпископи і єпископи: Александер Ярещенко (1926 р.), Юрій Жевченко (1929 р.), Степан Орлик (1926 р.), Юхим Калішевський (193[illegible] р.), Константин Малюшкевич (1936 р.), Микола Пивовар[illegible] (1929 р.), Максим Задвірняк (1934 р.); Олександер [illegible] (1935 р.); Юрій Теслен[illegible] (1932 р.), Йосип Оксіюк (1933 р.).

Це детальні відомості [illegible] про половину єпископів, про 17 [illegible] … 17, чи розстріляні, чи [illegible] повільною смертю [illegible] катівнях НКВД — невідомо. [illegible] вони [illegible] доля судилася Рідній Церкві [illegible] Рідній Землі. За своє святе [illegible] Рідну Церкву [illegible] хочу згадати окрім єпископів [illegible] Володимира Чехівського, який [illegible] діячем нашої Церкви [illegible] українського Благовісника [illegible] світським чоловіком [illegible] терпів кари на засланню [illegible] заплатили муками і смертю.

(Пам'ять Молитва за [illegible] проголошена Архиєпископом [illegible] Вічна память проспіваний Членами Собору.)

Я подав Вам ті відомості [illegible] треба мати на увазі. В [illegible] в умовинах нашого життя [illegible] Церква наша, що за [illegible] здобула дуже багато [illegible] також труднощі [illegible] треба знайти вихід. Щоби знайти [illegible] треба добре розібратися в теперішній ситуації.

УАП Церква першої формації [illegible] почала своє діло [illegible] Православним Собором у Києві в св. Софії, 1921-го року, [illegible] Церква Мучеників. Ми склоняємо [illegible] перед їх дорогою нам пам'яттю. [illegible] також повинні розуміти [illegible] Церкви потребує нашої [illegible] і в ній пристосовань до умов життя. Справа цих пристосовань, як я вже сказав, потребує вглянути в теперішню ситуацію.

Безпосередно з Україною ми тепер не маємо жадних звязків. Там навіть нема з ким мати звязки. Церква в Україні насильно передана Московській Патріархії. Ця Патріархія [illegible] своїх чисто московських єпископів, хоч де-які з них мають українські прізвища і родилися на Україні. Такі стали на службі Церкви Московської, з тієї [illegible] провадять її працю. Нам з ними зовсім не по дорозі. Таке в Україні, таке саме в Галичині. Галицьких греко-католиків тепер насильно „возсоединяють" без [illegible] московське слово [illegible] Греко-католицька Церква тепер також пе[illegible] мучеництва і її єпископи розділили долю наших. Ми осуджуємо

греко-католицизм в Галичині, як рух в його заложенню нецерковний, а політичний, введений в наше життя насильством Польщі. Ми виказуємо, яку шкоду заподіяла єдности нашого народу польська акція з унією. Однак, коли ми тепер здибаємося з жорстоким насильством над греко-католицькою Церквою од большевиків, і од Московської Патріархії, ми це насильство відчуваємо так же болюче, як і насильство над нашою Церквою, і так же гостро це осуджуємо та проти нього протестуємо во імя святої свободи віри чоловіка.

Коли ми не можемо мати жадних звязків з братами по вірі на Рідній Землі, з їх Церквою, то такі звязки тепер нам відкриті поза кордонами нашої землі. Українська Автокефальна Православна Церква другої, пізнішої, аже в часі останньої війни формації, пішла на еміграцію. [illegible] лишитись вона не могла. Вона [illegible] яка доля її чекає і та смертна [illegible] на користь діла нашого народу. [illegible] тепер єпископи, священство [illegible] тисяч вірних тієї Церкви.

[illegible] Церквою на еміграції опинились також інші українські єпископи. Ми також мусимо мати на увазі [illegible] що нам може бути помічним [illegible] найбільш природним в [illegible] ситуації.

[illegible] тепер короткі пояснення про УАПЦ другої формації. Вона зорганізувалась [illegible] Церкви першої формації [illegible] я виїхав, вже на Україні не [illegible] різниця помік Церквою [illegible] 1921 року і Церквою [illegible] єпископату. Коли ми в 1921 [illegible] … Вона мала для поставлення [illegible] єпископів, які перед [illegible] в православній Церкві на Волині і Польщею.

[illegible] на працю другої Української Автокефальної Православної Церкви [illegible]

(Дальше буде).

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 62.

Коли терпимо, [illegible] царюватимем
2 Тим 2 1

Йов.

Все так є на світі, що люде терплять [illegible] більше, чи менше. Часто бачимо, що [illegible] терплять більше, ніж винні. При [illegible] праведного заховання в терпінню [illegible] чоловік — Йов. Він жив [illegible] з часів патріярхів.

Йов був дуже багатим чоловіком. Був [illegible] його і родина, сім синів, та три дочки. Будучи богатим, був він побожним, щедрим, та милосерним для бідних.

Злий дух завидував Йовови. Він думав, що Йов тому такий побожний, що Господь дав Йовові і богацтво і добрих дітей. От він сказав до Бога, що якби на Йова спало яке нещастя, то і його побожність минулася б. Тоді Господь каже до сатани: Ось віддаю в твої руки все, що Йов має, тільки хорони його самого.

Почав злий дух мучити Йова, та спокушувати до гріха. Прибіг слуга до Йова [illegible]: Савейці напали на твої воли, як вони орали, і на осли, що паслися, забрали їх, а слуг твоїх повбивали. Один я втік звістити тобі. Ще той не скінчив, як другий прибіг і говорить: Огонь впав з неба, спалив твоїх овець і пастухів, я один остав звістити тобі. За тим прийшов третій і каже: Халдейці напали на нас, забрали верблюдів, повбивали пастухів, я один зостався в живих. За тим ще четвертий прибіг і сказав: Сини і дочки твої забавлялися в хаті найстаршого сина. Нараз надійшов вихор з пустині, завалив хату, побив твоїх дітей і гостей, я тільки самий втік повідомити тебе.

Тоді Йов роздер одіж свою, на знак жалоби, обголив собі голову, впав на коліна, поклонився Богу і сказав: Господь дав, Господь взяв, як Йому сподобалося. Нехай буде благословенне імя Його! Ні одним раз Йов не сказав лихого слова, не нарікав на Бога.

Тоді діявол приступив до Бога і каже: За життя своє чоловік все віддасть. Лише доторкнися болем його тіла і костей, а побачимо, чи не согрішить він. Господь дозволив дияволові так зробити, але заборонив відобрати Йовови життя.

І навів діявол на Йова тяжкі болячки від ніг до голови. Рани гнили, смерділи. Тяжко було приступити до Йова. Він сидів далеко від людей і черепком згортав гній з ран своїх. Навіть його жінка [illegible] вже ходити коло нього і вона сказала: Доки будеш терпіти? Прокляни Бога і вмирай. На те Йов [illegible] як її розумна. Коли ми приймаємо від Бога добро, чому нам не приймати і злого?

Прийшли до Йова і його приятелі, троє мудрих. Не пізнали його. Сіли [illegible] сім днів [illegible] за гріхи, за які його Бог так карає. А Йов боронив свою невинність. Ні одним словом не нарікав на Бога, а говорив: Хоч би Господь взяв мою душу, я не буду нарікати. Я знаю, що мій Спаситель живе і воскресить мене [illegible] дня. Тоді буду оглядати лице Боже.

Вкінці Господь нагородив терпеливість Йова. Привернув йому здоровля [illegible] дав в двоє того, що Йов мав [illegible] а також дав дітей найкращих в тій землі. Ще 140 літ щасливо жив Йов, і дочекався бачити своїх правнуків.

Питання:

1. Коли і де жив Йов? 2. Який він був чоловік? 3. Що думав злий дух про побожність Йова? 4. Що сказав діявол до Бога? 5. Яку відповідь отримав? 6. Які нещастя послав діявол на Йова? 7. Що на те сказав Йов? 8. Чим думав діявол довести Йова до гріха? 9. Що говорила жінка Йова? 10. Що відповів Йов? 11. За що оскаржували Йова його три приятелі? 12. Як Йов боронився? 13. Як нагородив Бог терпеливість Йова? 14. Що про терпеливість каже святий апостол Павло в листі до Тимотея єпископа? (Текст).

АРАБСЬКИЙ УРЯД ДЛЯ ПАЛЕСТИНИ.

Є вісти, що араби зорганізували свій уряд для Палестини та покищо він перебуває в Александрії, в Єгипті. Головою уряду мав би бути муфті Гадж Амин Ель Гуссейні, відомий арабський патріот (Муфті — [illegible] священик, релігійний представник). Знов же жиди через тайне радіо голосять, що незадовго буде повівати синьо-білий жидівський прапор над Палестиною і тоді почнесь наступ на британські рафінерії нафти.

Адреси Священиків.

Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Rev. W. Apostuk, Box 51, Hafford, Sask.

Rev. M. Bodnarchuk, Box 104, Sheho, Sask.

Rev. A. Chrustawka, Box 107, Vegreville, Alta.

Rev. J. Dmytriw, 120 Disraeli St., Winnipeg, Man.

[illegible] L. Diachuna, Gronlid, Sask.

M. Fyk, Radway, Alta.

Rev. W. Fedak, Box 46, Oakburn, Man.

Rev. P. Glutsky, Tolstoi, Man.

Rev. T. A. Horbay, Box 54, Roblin, Man.

Rev. J. Hykawy, 1008 W. Gore St., Ft. William, Ont.

Rev. E. Hritsma, 110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

Rev. S. Hrebeniuk, Box 778, Dauphin, Man.

Rev. T. M. Kisiliuk, Preston, Ont.

Rev. D. Kirstiuk, 157 E. 20th Ave., Vancouver, B. C.

Rev. W. Kudryk, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

Rev. F. Kernisky, Wakaw, Sask.

Rev. T. Kowalishin, 1618 — 22nd St., W., Saskatoon, Sask.

Rev. J. Kasey, Box 299, Ituna, Sask.

Rev. J. Mayba, Box 124, Arran, Sask.

Rev. P. Melnychuk, 10613 — 96 St., Edmonton, Alta.

Rev. D. F. Stratychuk, Box 425, Canora, Sask.

Rev. S. P. Symchych, 7665 Fraser St., Vancouver, B. C.

Rev. P. Sametz, 390½ Bathurst St., Toronto, Ont.

Rev. W. Slusar, 6847 Des Erables Ave., Montreal, Que.

Rev. S. W. Sawchuk, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

Rev. E. Shwetz, Myrnam, Alta.

Rev. W. Seneshen, Smoky Lake, Alta.

Rev. E. S. Ulan, 261 Bloor St., E., Oshawa, Ont.

Rev. H. O. Wasylw, Willingdon, Alta.

Rev. P. Zaparyniuk, 1581 Albert Rd., Windsor, Ont.

Rev. K. Zeliskewich, 554 — 7th St., E., Prince Albert, Sask.

Rev. M. Yurkiwsky, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Єрес Македонія — повстала, коли Македоній, бувший царгородський епископ (341—360) почав вчити, що Дух Святий не є одного значіння з Отцем і Сином, походить від Отця і є менший від Отця.

Це спонукало царя Теодосія Великого до скликання Другого Вселенського Собору до Царгороду 381 року. Тут науку Македонія осуджено і встановлено, що „Дух Святий походить від Отця" і є „Богом правдивим, якому належиться однаковий пок[illegible] з Отцем і Сином". Собор потвердив Никейський Символ Віри і доповнив пять ма новими розділами [illegible] звесь **Никейсько-Царгородський Символ.** Це той Символ, що Православна [illegible] має до нині. Римська Церква змінила його в 11-им віку, коли додала [illegible] в тім місци, де первісно було сказано, що Дух Святий походить від Отця [illegible].

На цім Соборі [illegible] сьому патриярхови [illegible].

Єресь Пелагія [illegible] на початку 5-го столітя, коли [illegible]ський монах Пелагій [illegible] стієм почав ширити в Римі [illegible] про первородний гріх [illegible] благодаті, як вчила Церква. В [illegible] ширив Пелагій свої погляди [illegible] [illegible] пелагіянство [illegible] все ж обтвоя [illegible]

Єресь Несторія — В Антіохії б.в священник Несторій, визначний бесідник [illegible] 428 р. [illegible] в Христі треба [illegible] [illegible] (430), що осудив науку Нест[illegible] [illegible] скликав 431 року Третій Вселенський Собор до Ефезу.

Цей Собор осудив науку Несторія і постановив, що в Христі треба [illegible] дві природи — божеську [illegible] але одну божественну особу [illegible] Марію треба звати [illegible] грецьки: Теотокос).

Несторій [illegible] а його приклонники [illegible] де вони [illegible]

Третій В[illegible] вив 8 Ка[illegible] вчити іншого С[illegible] постановлено [illegible] в Никеї і Ца[illegible]

Єресь Евтихія (Монофізитизм) — Евтихій [illegible] дритом [illegible] монастиря [illegible] вин сам попав [illegible] [illegible]

Для розглянення [illegible] городський [illegible] Собор (448), де [illegible] александрійський [illegible] боронив Евтихія [illegible] спори.

Тоді цар Теодосій 2-ий [illegible] бор до Ефесу (449) [illegible] вом Діоскора, отже тут осуджено Флавіяна, а Евтихія виправдано. А Флавіяна так люто мучили, що по трох днях помер. І тому той Собор названо „собором розбишак" (синодос лістрікі).

Коли Теодосій помер (450 р.), то його насадник, цар Маркіян (Марціян) скликав Четвертий Вселенський Собор до Халкедону [illegible] року, де було коло [illegible]

Собор [illegible] науку Евтихія, а крім [illegible] [illegible] Вселенський Собор [illegible]

Тих [illegible] [illegible]

[illegible] Моисеєстії, [illegible]

Єресь Монотелітів. — Щоби [illegible] монофізитів (евтихіян) з Православною Церквою [illegible] [illegible] Іраклій [illegible] [illegible] Собор осудив всіх монотелітів і папу Гонорія, також александрійського патріярха Кира й царгородського Сергія. І тепер почав моногелитизм занепадати. Малий його останок задержався в Сирії, а головно на горі Ливанон, під іменем маронитів.

Собори 5 і 6-ий (553 і 680) проголосили були тільки догматичні означення, отже цар Юстиніян, скликав Собор 692 року, який відбувся також в Трулі (звесь „Другим Собором Труланським", або „Пято-Шестим", бо доповняв недостачі обох; але і звесь лише „Шестим", оскілько вважаєсь продовженням попередного).

Тут вироблено постанови щодо церковної карности (дисципліни), отже постанови, що мали не допускати до нелад у в Церкві. Цей Собор виступив також проти силування священиків, щоби не женилися; заборонив [illegible] суботи, потвердив постанови попередних соборів, що царгородському [illegible] належиться місце зараз по [illegible] Тому, еще они Рим [illegible] хотів [illegible] Собор признати за Вселенський [illegible] признали, а з початком 9-го [illegible] ком для себе його [illegible]

Іконоборча ересь [illegible] образи (ікони) [illegible] зображень святих [illegible] образів [illegible] були на образах [illegible] іконки [illegible] в людському [illegible] ставляють людей [illegible] Т[illegible] поте поважають [illegible] ких, чи визначних [illegible] молиш, торжать [illegible] значних людей [illegible] прапори і відзнаки [illegible] більшого.

Однакож були в[illegible] то не розуміли і по[illegible] тупити проти релігійно[illegible]

Дійсну боротьбу [illegible] Лев III [illegible] (717-741). Каж[illegible] вищ[illegible] [illegible] 726 [illegible] 730 [illegible] зали нищити [illegible] патріярха Германа [illegible] [illegible] Не зважав [illegible] християн. Він казав [illegible] і церкви [illegible]

Так понищено найкра[illegible] [illegible] мистецтва [illegible] тих мучено.

Син Льва [illegible] Константин Копроним (741-775) продовжав роботу [illegible] скликав був до Царгороду Собор [illegible] царгородського патріярха [illegible] від Церкви почитателів образів. В [illegible] то мучив тих, що його не слухали [illegible] навіть виколювати очи [illegible]

Лев IV Хазар (775-780) спершу був оби вирозумілим, але коли довідався, що навіть його урядники мають поховані образи, то відновив переслідування.

Дальше правила в имени малолітного [illegible] Константина VI, царица Ірина, [illegible] була проти іконобор[illegible] та ждала [illegible] хвилі, щоби щось [illegible]

Але 784 р. патріярх Павло [illegible] монастиря покутувати [illegible] що зі страху виступав проти образів. Також радив скликати Собор, що усунув би іконоборство.

Патріярхом став Тарасій, секретар цариці, але аж тоді, коли цариця приректа, що поможе йому привернути лад в Церкві.

(Дальше буде).

НЕСПОДІВАНКА В П-ВА КРЕМКІВ

(Торонто, Онт.)

В[illegible] дня 3 серпня односельчани, краяни і приятелі та знакомі прийшли, і то тройком, до п-ва Дмитра і Марії Кремко несподівано [illegible] і то в час коли п-во Кремки гостили гостей в Монтреалі. Коли увійшли в хату, так відспівали "Многих літ" з нагоди 15 літ їх супружого життя та обдарували дарунками. І не диво, що дарунок був вартісний, бо п-во Кремки заслужили собі на таке, та ще і на більше. Коли когось [illegible], то ніхто не відказувався [illegible], але багато і ще жалували, чому і їх не повідомили [illegible] до звеличання [illegible] п-ва Кремків. П. Кремко [illegible] відомий від своїх краянів [illegible] організацій, [illegible] Громади. Хто знає [illegible] ніколи не скаже, [illegible] [illegible] чи трудящий [illegible] як дома, в громаді, [illegible] Він перший з тих, [illegible] що там, де замикають [illegible] Перша заслуга, [illegible] чи література [illegible] п. Кремко був [illegible] За його гранням в нашім церковнім [illegible] збудовано сцену, якої [illegible] в той час громада [illegible], а це коштувало [illegible] В цей [illegible] трохи відложив справу [illegible] "Хой други [illegible]" Зате розпочав [illegible] саме будову свого [illegible] автомобілів. Я [illegible] [illegible] і в його праці, Бог милосердний помагає його щастям і [illegible]

[illegible] не забули і за [illegible] обовязок, бо на [illegible] зложили на [illegible] нашу пресу (Укр. [illegible]) 32 долари, з чого уділено на Український Голос $[illegible], на Вістник $5,00 і [illegible] [illegible] читальнім [illegible]

[illegible] п-во Д. Кремко [illegible] п-во С. Лайкін, [illegible] П. Зиська, [illegible] Галушка, [illegible] М. Заблоцкий [illegible] Стефів [illegible] С. Івзинкі, П. Ле[illegible] п-во Д. М. Пон[illegible] Галя Цютко, М. [illegible] Федорів, пані Семанові Федорів, В. Вайда, І. [illegible] Гима.

По [illegible] Д. Ільців.

Всім щире спасибі.

Д. Йонка.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ДЛЯ п. КІНДРАТА РАДОМСЬКОГО

(Торгилд, Алта.)

[illegible] серпня зібрались бо[illegible] Укр. Прав. Громади [illegible] з Торгилд, щоби по[illegible] [illegible] і заслуженим [illegible] п. К. Радомським, котрий забирався на сталий побут до Онтеріо.

Пан Радомський замешкував [illegible] околиці поверх 35 років і за той час придбав собі багато приятелів [illegible] [illegible] найбільше [illegible] полі. Він був членом Укр. Прав. церкви в Егремонт і фундатором [illegible] п. Радомський був добрим дяком, [illegible] егремонтська громада. [illegible] більше відчуває [illegible], бо п. Радомський був [illegible] самім початку, коли та громада організувалася, і своїми мудрими порадами помагав в організації. Виходив коляндувати [illegible] церкву і так само, коли тут був [illegible], він дякував.

Та не тільки п. Радомський [illegible] громаді ділом, хором [illegible], але бо він все й потрис[illegible] Він був перший, [illegible] $2[illegible]00 на фундатора [illegible] церкву у Торгилд.

[illegible] п. в имени всіх [illegible] дякую п. Радом[illegible]

[illegible] раз [illegible] у ст[illegible]

Прощальним вечерком [illegible] Ваш [illegible] Мак[illegible] писався. [illegible] що втрачаємо [illegible] радіємо [illegible] [illegible] він буде працювати [illegible] самім полі.

При цій нагоді не забули привітати [illegible] пресу, Український Голос [illegible] $5.00 [illegible] Голос $5.00 [illegible]

Жертвували слідуючі:

По 1 [illegible] Радомський [illegible] Радомська, П. Геленьга, К. Ра[illegible], М. Біліда.

По 50 [illegible] І. Про[illegible], І. Пи[illegible], В. Ка[illegible], Г. Біліда, П. [illegible] Радомський, І. Яхімець, П. Ка[illegible]ський, М. Стеченський.

По 30 [illegible] В. Бачинський.

По 25 [illegible] О[illegible] Гер[illegible] Фридрик, [illegible] С. Будний, К. [illegible]

Всім жертводавцям щире спасибі, [illegible] Радомському [illegible] щастя [illegible] [illegible] Українській Православній Церкві.

Д. Яхімець.

ПРИМІРНА НЕСПОДІВАНКА

(Калдер, Саск.)

Дня 25-го липня родина і приятелі п-ва Когутів зібралися [illegible] ювілей 25 літ подружжя.

Пан Олександер Когут малою дитиною приїхав з Черновець, [illegible] пані Єлена Когут роджена в Калдер. Всіх 25 літ свого подружого життя ювілята прожили в Калдер. З їх чотирох [illegible] (котра була [illegible]) жена, а два сини і дочка з ними.

Як пан, так і пані Когут є довголітними [illegible] членами Православної [illegible] Пані Когут вибрана [illegible] Т-ва.

Число гостей було гарне. При[illegible] смачну перекуску і весело [illegible]. При перекусці п. [illegible] Шимко (ако господар заклика[illegible] [illegible] гостей на хвилю [illegible] дуже гарну промову. [illegible] Шимко спімнув, що ювілятки [illegible] приємність, що було [illegible] гостей, такі як їх [illegible] М. Мостовя із Флин [illegible], пані Присяжна [illegible], швагер п. В. Старчук із [illegible] із То[illegible] тоді до[illegible] срібні дарунки [illegible] і від всіх гостей.

[illegible] відспівали ювілятам [illegible] пані Марія [illegible] і гарненько відспівали пару укр. пісень, як молодим.

[illegible] О. Когут [illegible]

[illegible] відзначитися особно.

Гість.

ЯК ВІДБУЛОСЬ ЮВІЛЕЙНЕ ХРАМОВЕ СВЯТО

(Ошава, Онт.)

В неділю 22 вересня, в день [illegible] Пресвятої Діви Марії, У[illegible] Православна Громада [illegible], Онт., обходила 30-літний ювілей і Храмове Свято. Ще в суботу 21 вересня відслужив [illegible] о. Улян. Вечірня [illegible] торжественно. По [illegible] жінки з панею Добро[illegible] почали приготовляти страви [illegible]

[illegible] з раннього ранку [illegible] люди до церкви, і до [illegible] церква вбрана вінками. Служба [illegible] дуже торжественно [illegible] коло церкви в Наро[illegible] Гості коло чотирох [illegible] обіду почались промови [illegible] обіду і всего [illegible] член громади [illegible] І. Мех, і він то по[illegible] Торонто, Ню Торонто та [illegible] гостей до слова [illegible] п. Іван Підверббецького, [illegible] значення свята, [illegible] програму передав го[illegible], пану Мехові [illegible] розповів [illegible] 30-ти літ існування громади [illegible] належала до Російської Місії, бо не [illegible] церкви [illegible] і коли з Ро[illegible] розпрощалася і злучилася з Укр. Православною Церквою.

[illegible] п. Семен Олій[illegible] [illegible] зазначив, що до[illegible] українських [illegible] що впливає на [illegible] околиці.

[illegible] адвокат Оришак, що [illegible] прибув з [illegible] в Торонті, звернув увагу на свідомість перших основників громади, які бачили і розуміли, що не досить забезпечити своїх родин матеріяльно, але треба також подбати про духове, про християнське забезпечення себе і молодшого покоління. А те, що зробили вони, йде на рахунок цілої української справи в Канаді. Бесідник зауважив, що коли громада має новий Народний Дім, то повинна перебудувати стару церкву на нову — і він рад би взяти [illegible] неподовзі на отворенню нової церкви.

[illegible] з Ню Торонта пригадав слова Шевченка, що брат [illegible]. Хоч порозходилися ми, однакож для важних справ сходимося, а це показує, що [illegible] стоїмо разом.

[illegible] висловив побажання [illegible] молодий [illegible] радний, п. [illegible] мабуть одинокий в [illegible] Канаді, що вже третій раз вибраний.

З Торонта говорили пп. М. Ма[illegible], М. Деренюк, та Мандзюк.

Від місцевого сестрицтва говорила [illegible] Уляна, звертаючись на молодь, що є при церкві [illegible] з молодих можна зорганізувати хор, та взагалі треба, щоби [illegible] приготовлялась, щоби гідно перебрати в руки ту працю, яку [illegible] ведуть старші.

З Н. Торонта говорила пані [illegible]

В[illegible] промовляли парох ошавської громади о. Улян, вказуючи [illegible] може набрати церковна праця і церковне життя, коли її [illegible] на добрий, на твердий грунт. Вона впливає на ціле життя [illegible] засіває добре зерно; [illegible] тої сили, що облагороднює всі сторони життя. Отже [illegible] вложений в будову релігійного життя принесеть великі [illegible]

[illegible] перевелося і закінчилося [illegible] гарно і гості розійшлися з [illegible], що це було велике ювилейне [illegible]

Николай Ів. Мех.

ВЛАДИЛИ НЕСПОДІВАНКУ

(Ошава, Онт.)

Коли жінки довідались, що 21 вересня є день уродин Д-ки Улян[illegible], то майже більша часть "Сестрицтва св. Анни", при церкві [illegible] Пресв. Діви Марії, в Ошаві, рішили приготовити несподіванку недавно прибувший Д-ці Улян[illegible]. Отже купили срібну [illegible] на памятку.

[illegible] 21 вересня, коло 9-ої вечером, громадка жінок зявилася в домі о. Уляна, що було несподіванкою для Д-ки й о. Уляна.

[illegible] сестриць побажала Добродійці многих літ і вручила дарунок, висловлюючи надію, що [illegible] стане помічною в праці Сестрицтва та взагалі в громадській праці при церкві.

Добродійка Улянова подякувала [illegible] зворушення не могла багато говорити.

Крім Сестриць були і ще чень[illegible] члени і всі разом провели вечер весело. [illegible] були і Вістника і [illegible] для нього 1 долар.

В [illegible] заспівали "На многі [illegible]" і ще раз побажавши всего найкращого, розійшлися.

Ошавець.

25 ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ
(Торонто, Онт.)

Дуже мила несподіванка стрі[illegible] п-во Стефана і Сонію Іваницьких у святу неділю Зелених Свят, ц.р. Це був день, [illegible] громадяни з парафи св. Володимира були пішли на цвинтар "Просилевич", щоб спільно помолитися на могилах своїх рідних і знакомих, що вже раніше чи пізніше попращалися в цим світом. Рівнож сповнили її свій обовязок п-во Іваницькі. Та не думали вони, що в тім часі їх діти, Катруся зі своїм мужом Іваном і Володимир, разом із добрими приятелями приготовили їм дома милу несподіванку з нагоди 25 ліття їхнього подружжа. Коли п-во Іваницькі вернули домів, застали в своїй хаті і гостей і заповнені столи смачною перекускою. І о. С. Симчич, парох із далекого Ванкуверу, у відсутности місцевого пароха о. П. Семия, провів ювилейну церемонію і поблагословив Щановних Ювилятів щастям, здоровлям і довгим віком.

Господарем приняття був дуже добрий приятел п-ва Іваницьких, п. Дмитро Кремко. Він то покликав декого з гостей до слова і мило було почути як гарно вони висловлювалися про ювилятів, що так гарно виховали своїх дітей на добрих Українців. Обдарували їх присутні дарунками, але рівно[illegible] не забули вони за свій обов'язок [illegible] відносно наших виховавчих інституцій. За згодом домашніх, п. Кремко і Д. Гуменюк перевели збірку, як слідує::

По 10 дол.: В. Іваницький (син)
По 5 дол.: С. і С. Іваницькі.
По 2 дол.: Г. Кульчицький, І. Ярош.
По 1 дол.: Д. Кремко, І. Юзяк, П. Гаврилюк, А. Федорук, Т. О[illegible], П. [illegible], Анна Березовська, М. Бурий, Д. Понка, І. Гуменюк.
[illegible] Анна Бойчук.

Розділено так: На Колегію $[illegible], [illegible] Український Голос $5.00

Жертводавцям щире спасибі, а п-ву Іваницьким бажаєм[illegible] дочекати ще золотого ювилею. Гість.

ОЛЕКСА СЕНЬ
(Посмертна Згадка.)

По довгій і тяжкій недузі відійшов з того світа в Гровнд, С[illegible], на вічний спочинок б. п. Олекса Сень.

Покійний родився 1860 в с[illegible] Козарах, повіт Збараж, де і прожив свої молоді літа. Доля була нежилосерною мачухою і вигнала його далеко в світ за море шукати спокійного затишного життя для себе і своєї родини. Року 1912 приїхав до Канади з своєю родиною і поселився в околиці Гровнд. І тут, як щирий і трудящий син землі, випив гірку чашу горя в перших часах піонірського життя. Був добрим, щирим і любячим батьком. Також болів душею над гіркою недолею свого народу і ту любов защепив в молоді серця дітей своїх. Належав до Української Православної Церкви і вона, як щира мати, відпровадила його на вічний спокій.

Нехай канадійська земля буде йому легкою.

По похороні вібрано $4.00, по половині на Укр. Голос і Вістник.

П. Б.

НИКОЛАЙ ГРОДЗІК
(Посмертна згадка.)

В вівторок 20 серпня упокоїв[illegible] в шпиталі в Ст. Роз, Николай Гродзік. До Канади приїхав 12-літним з отцем з родичами 1906 [illegible] з села Кривча, повіт Борщів.

В 1921 році одружився з Теклею Фаріон, фармував, а відтак лишив фармовання, купив трок і заробляв цим на життя, поки міг. Послідних два роки занепадав на здоровлю.

Покійний був симпатичний тай гарної вдачі. Позишив жену Теклю, 3 сини та одну доньку, брата Василя в Дафин, і 3 сестрі. Похорон відбувся в неділю 25 серпня пополудні, при великім числі людей. Похоронну відправу відслужив свящ. Т. А. Горбай з Ро[illegible].

В церкві підчас Послідного Ц[illegible]ловання, на заклик свящ. Горбая, присутні зложили на Укр. Прав. Колегію $17.68, як невеличкий вінець на могилу покійного. Нехай земля, в котрій спочиває [illegible] тіло, буде тобі легкою! Вічна [illegible] пам'ять!

Учасник похорону.

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
(Гровнд, Саск.)

[illegible] твер 13-го червня, відбулося у церкві Різдва Пречистої Діви Марії, Північна Громада, пошта Гровнд, Саск., заупокійне богослуження з дому п-ва Юрія і Теклі Климченків. По Службі Божій відправлено парастас. Всю требу довершив свящ. Ілля Швець при помочі дяків, пп. Прокопа Кит[illegible] й Івана Іванчук.

По всему всі присутні зійшлися до Народного Дому ім. І. Франка на перекуску, після якої п. Бить [illegible] закликав до збірки на скитальців. Зібрано $7.11. Колектором був п. Боднарчук. Пять доларів призначено на скитальців, а решта [illegible] половині на пресовий фонд двох видавництв, т.є. Український Голос і Вістник.

Жертводавцям щира подяка.

Іван Писменний.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркіського.

ЖОВТЕНЬ
20. Неділя — Ст. Мартин
27. Неділя — Ледвин

ЛИСТОПАД
[illegible] Неділя — [illegible]
8. Пятниця. Велич. Димитрія — Маламтон
10. Неділя — Тинлан
Адреса: 7 Ст. [illegible] евню. Тел. 51 078 Винипег. Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Гефорд.
27. Неділя — Криздор.

ЛИСТОПАД
3. Неділя — Кенон
8. Пятниця. Велич. Димитрія — Прізелт
10. Неділя — Ітонія
Адреса: Бох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Косів
27. Неділя — Гарланд.
Адреса: Бох 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Овкборн. Спільні наради зарядів — 3 год. по обіді.
27. Неділя — Енгусвил.
Адреса — Бох 46, Овкборн, Ман. Тел.: 133—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Грендвю.
27. Неділя — Ленард.

ЛИСТОПАД:
[illegible] Неділя — Дрифтінг Ривер.
8. Пятниця. Велич. Димитрія — Роблин-Зелена.
10. Неділя — Шортдейл.
17. Неділя — Шелвелей.
24. Неділя — Ленард.
Почт. скринка 54. Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Лужани.
27. Неділя — Довнінг.

ЛИСТОПАД:
[illegible] Неділя — Вилингдон.
8. Пятниця. Велич. Димитрія — Лужани (храм)
10. Неділя — Ендрю.
17. Неділя — Новий Прут.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — [illegible]ваале (храм).
24. Неділя — Гемлин.
Адреса: Бох 26 — Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Мелвил.
27. Неділя — Мазепа.

ЛИСТОПАД:
[illegible] Неділя — Йорктон.
Адреса: 110 Велінгтон Евню. Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Кадворт.
27. Неділя — Мічам.

ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Єллов Крік.
8. Пятниця. Св. Димитрія — Вакав.
10. Неділя — Смитс.
17. Неділя Ст. Джуліен
21. Четвер. Арх. Михаїла—Тернопіль
24. Неділя — Кадворт
Адреса: Скринка 155. Вакав, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Смокі Лейк.
27. Неділя — Белліс.

ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Спедел.
8. Пятниця. Велич. Димитрія — Вільна (храм).
10. Неділя — Гіфорд.
17. Неділя — Смокі Лейк.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Тіріан (храм).
24. Неділя — Стрий
Адреса: Бох 309. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЖОВТЕНЬ
20. Неділя — Фостон.
27. Неділя — Вимер.

ЛИСТОПАД:
3. Неділя Канора.
8. Пятниця. Св. Димитрія — Клейр.
Канора, Саск. Бох 425 — Телефон 67

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фина.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Восетна. Revival Фремонт, год. 7.30.
27. Неділя Калмар. Revival Топсфі год. 7.30.
Ревейн, Алта. Бох 62 Тел. 10.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
[illegible] Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ

16	С	3	Преп. Дионісія зат. Печер.
17	Ч	4	Свщмч. Єротея, вмч. Еладія
18	П	5	Мч. Харитини, вмч. Даміана
19	С	6	Ап. Томи з 70, мч. Макарія
20	Н	7	Нед. 19. Мч. Сергія і Вакха
21	П	8	Преп. Пелагії, св. Таїси
22	В	9	†Ап. Якова Алфеєвого
23	С	10	Мч. Евлампія й Евлампії
24	Ч	11	Ап. Филипа з 70, Теофана
25	П	12	Мч. Прова, Андроника
26	С	13	Мч. Карпа, преп. Никити
27	Н	14	Нед. 20. Преп. Параскевії
28	П	15	Преп. Евтимія нового
29	В	16	Мч. Лонгина сотника
30	С	17	Прмч. Андрея Критського
31	Ч	18	†Ап. Луки з 70, Йосифа

ЛИСТОПАД.

1	П	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	С	20	Влмч. Артемія, мч. Евора
3	Н	21	Нед. 21 Преп. [illegible]
4	П	22	Рівноап. Аверкія еп. єроп.
5	В	23	Ап. Якова, брата Господ.
6	С	24	Преп. Арети і Сила Печ.
7	Ч	25	Муч. Маркіяна і Мартирія
8	П	26	Димитрія Великомученика
9	С	27	Преп. Нестора Літописця
10	Н	28	Нед. 22. Муч. Терентія
11	П	29	Препмч. Анастасії Рим.
12	В	30	Муч. Зиновія і Зиновії
13	С	31	Преп. Спиридона Печер.
14	Ч	1	Косми і Даміяна чуд.
15	П	2	Муч. Акиндина, Пигасія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаського

ЖОВТЕНЬ
20. Неділя — Толстой
27. Неділя — Ванбел[illegible]

ЛИСТОПАД
3. Неділя — С[illegible]
8. Пятниця. Влмч. Димитрія — Толстой.
10. Неділя — Роза
17. Неділя — Вайта.
20. Четвер. Арх. Михаїла — Успенська.
24. Неділя — Сеньків.
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіпкевича.

ЖОВТЕНЬ
20. Неділя — Гонімун
27. Неділя — Шипмен

ЛИСТОПАД
3. Неділя — Принс Алберт
8. Пятниця. Димитрія — Гонімун
10. Неділя — Мит Парк (місто)
17. Неділя — Сембор
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Шипмен
24. Неділя — Принс Алберт
554—7-ма вул. Іст
Телеф. 8537 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Пайн Ривер
27. Неділя — Гадсон Бей Дж. — (Базар)

ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Мейфрид
8. Пятниця. Св. Димитрія — Ерел
10. Неділя — Шерідон
17. Неділя — Флин Флон
21. Четвер. Св. Михаїла — Пайн Ривер (храм)
24. Неділя — Пайн Ривер
Адреса: Бох 124 — Арран, Саск.

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ:

20. Неділя 19. Голос 2. УЄ 8. Ап. 2 Кор. 11: 31—32 і 12: 1—9. Єван. Луки 6: 31—36.

27. Нед. 20. Голос 3. УЄ 9. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

ЛИСТОПАД

3. Нед. 21. Голос 4. УЄ 10. Ап. Галат 2: 16—20. Єв. Луки 8: 5—15.

8. Велик. Димитрія. УЄ Мат. [illegible] 16—22. Ап. 2 Тим. 2: 1—10. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

10. Нед. 22. Голос 5. УЄ 11. Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

[illegible] E HERALD
Box 3626
[illegible]NIPEG, MAN.

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., NOV. 1st, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1946. ЧИСЛО (585) 21

НІМЦІВ ПОВІШАЛИ.

З 15 на 16 жовтня, повішали в Нюрнбергу 10 німецьких провідників, засуджених за минувшу війну. Першого мали [illegible] Германа Герінга, та він перед [illegible] його покликати, отроївся. [illegible] Рібентроп, Кайтель, Кальтенбрунер, [illegible]берг, Франк, Фрік, Штрайхер, [illegible]одль і Зайс-Інкарт. [illegible] тіла спалено і попіл [illegible].

[illegible] до послідної хвилі були [illegible]. Виходячи під шибеницю [illegible] Гітлер, Боже спаси Німеччину [illegible] Штрайхер сказав: Больше[illegible] вішати! Як цілий той [illegible] на німецьким народі, [illegible].

ІТАЛІЙЦІ ПРО ЗАСУД НІМЦІВ.

[illegible] німецьких передовиків, [illegible], що виходять в Римі, [illegible] засудом, крім од[illegible] "Бо[illegible]", себто "Зд[illegible]" [illegible] орган групи "Фр[illegible]". Ця газета каже, [illegible] [illegible]. Оди[illegible] ка[illegible], хоч [illegible] робить таку увагу: [illegible] судом є тінь. [illegible] кений судом з пред[illegible], які воювали щоби [illegible] від страху. Але що [illegible] полишити долю двох [illegible] не весела. Атлянтійс[illegible], а в Люксембурській [illegible] договір, що є ли[illegible] воєн".

МИРОВІ БАЛАЧКИ.

[illegible] Зєдинених Націй" [illegible] в Ню Порку на ми[illegible] кажуть вістки [illegible] великими націями. Все [illegible] доказує, що цілею Росії [illegible] до заведення ладу. До[illegible], що Росія в часі десяти [illegible] уживала "вета" (заборо[illegible]ної справи) аж девять [illegible] в кождім випадку так [illegible] лося постановам Чартеру [illegible] часами можна завважити [illegible] проти Росії набирає си[illegible] міру того, як щораз біль[illegible] робота. Яким ходом [illegible] годі вгадати.

ЯПОНЦІ В РОСІЇ.

Ро[illegible] має нині понад мільйон поло[illegible], яких повинна пустити до [illegible] кож вона не спішиться їх [illegible]. Хоч в Потсдамі було рішено [illegible] пустити. Вже японці через [illegible] власти домагаються, що[illegible] полонених випустила, вже й [illegible] власти на те настоюють, а [illegible]иться. Каже, що вона буде [illegible] лише 15 до 25 тисяч. [illegible] таке пускання на 5 до 6 [illegible].

ПАСПОРТИ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

Міжнародний комітет для скитальців [illegible], що після 15 січня будуть [illegible] скитальцям видавати паспорти, чи до[illegible] подорожі. Це вже може справу [illegible].

ОТВОРЕННЯ КОЛЄГІЇ СВЯТОГО АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ

відбудеться 26-27-28 листопада, 1946, в злуці з Народним Зіздом, в днях тижня: Вівторок, Середу і Четвер.

Перші два дні присвячені справам Колегії, а третого дня відбудеться Загальний Зізд Союзу Українців Самостійників та Союзних Організацій.

В програму входить **Святочна Академія і Спільна Вечера.**

Все буде відбуватися в сільярським готели Роял Александра.

Головне Першого Дня: Архиєр. Служба Божа в церкві св. Михаїла: о 3.30 посвячення будинку Колегії, оглядання, чайне приняття. В 8-ій вечером **Святочна Академія.**

Другого Дня: Зрання Збори Членів Колегії, Привіти, Звіти, Вибір Директорів. Пополудни Промови, Дискусії, Резолюції. Вечером Концерт в театрі Плейгавз.

Третого Дня: Зізд Самостійників. Рано наради секцій, Привіти, вибір Заряду. Пополудни Промови, Дискусії, Резолюції. — О 7-ій годині вечером **Святочна Вечера,** заряджена управою Колегії в Роял Александра, для членів, делегатів і гостей.

ЕСПАНСЬКА СПРАВА.

На мирових нарадах від давна підносять справу Еспанії, як держави небезпечної для світового мира, доки її правителем буде Франко. Певна річ, що головно Росії ходить про те, щоби в Еспанії зростала большевицька сила. А Росія мабуть не відмовилась би, коли б її давали Еспанію — також близько Гібральтар, Франція. Та Велика Британія і Стейти стоять по стороні Еспанії. Є вісти, що Франко будує фортифікації вздовж французької границі. Мабуть думає, що коли вже не хто, то Франція може проти неї піти.

В ПАЛЕСТИНІ ДАЛЬШЕ КИПИТЬ

Жовтня 30-го було в Єрусалимі пять експльозій, що понищили залізничу стацію, а притім найменше 12 осіб зникло. Та 40 мінут перед вибухом бомб хтось повідомив телефоном, що невдовзі має бути, отже зараз приказано забиратися людям з стаційного будинку. Експльозії наступали одна за другою.

Також бомба, яку заховали жиди [illegible] повстанці на дорозі, знищила два військові троки, вбила двох, а ранила 10 вояків. Сіоністи в Палестині видали заяву, що справа лише тоді полагодиться, коли Палестина стане жидівською державою.

ЗА ОБРАЗУ ЯПОНСЬКОГО ЦІСАРЯ.

Суд в Токіо засудив на 10 літ арешту японського комуніста, Мацутара Ма[illegible], за образу японського цісаря. Було так, що підчас голодової демонстрації в травни Мацушіма [illegible] табличку з написом, що цісар Гірогіто "наїдається досхочу", коли нарід голодує. Суд сказав, що в нинішним демократичним ладі японський цісар не чується лучше, як звичайний нарід.

ВИСТУПАЮТЬ ПРОТИ КОМУНІСТІВ.

В Америці посеред юній, що належать до Сі-Ай-О (СІО) робітничої організації, підносяться щораз більше голоси проти комуністичної роботи в тійже організації. В Ню Йорку 34 провідники юній звязаних з СІО, заснували комітет до боротьби з комунізмом. В Вашингтоні зрезигнував предсідник Шевської Американської Організації, МекГрет, кажучи, що комуністи провадять брудну роботу, від якої він хоче бути чистим. Взагалі підноситься, що комунізм, це справа чужої держави.

РОСІЯ МАЄ 200 ДИВІЗІЙ ВІЙСЬКА.

Бувший премієр Черчил сказав в промові 23 жовтня, що Росія має велику армію в тих краях, які вона в минувшій війні заняла — армію з 200 дивізій. Він говорив, що має на те доказ. Йому відповідає Сталин, що є лише 60 дивізій, з чого знов зроблено висновок, що коли до 60 дивізій додати місцеві армії в тих краях, то буде 200 дивізій.

А 200 дивізій, то сила. Дивізія може мати 15,000, але відомі дивізії, що мали по 35,000. Та вже з 15,000-них дивізій була би три мільйонова армія.

РОСІЯ ВИВОЗИТЬ ТЕХНІКІВ.

Велика Британія і Стейти післали Росії протест проти того, що вона масово вивозить з своєї части Берліна техніків і фабричних робітників до робіт в Росії. Чи Росія з протестом буде числитися, то інша справа.

НІМЦІ ПРОТИ КОМУНІСТІВ.

В неділю 20 жовтня були в Берліні вибори до міської ради і большевицька партія лишилася позаду навіть в тій части Берліну, що під Росією. І там соціял-демократи дістали 309,216 голосів, а комуністи дістали 214,314.

КАЖЕ, ЩО ПОМАГАЮТЬ ФАШИСТАМ.

Жовтня 20-го в Винипегу, в Плейгавз театрі говорив жид. Алберт Е. Кагн з Ню Йорку, який є спів-автором книжки "Великий Заговір проти Совітської Росії". Кагн говорив, що Велика Британія і Стейти безнастанно дають поміч реакціонерам і фашистам, вони піддержують німецьких фінансістів і промисловців. Про Грецію говорив Кагн, що її уряд фашистський і власне Британія має своє військо в Греції, щоби піддержувати фашистський уряд. Подібне робить Велика Британія і в Палестині, казав Кагн, де має вона 200-тисячну армію.

Про Росію Кагн казав, що Росії не розуміють і що багато закидів проти неї [illegible]. А про відношення Росії до жидів казав: "Совітський Союз був безнастанним приятелем жидівського народу і вороги Росії є ворогами жидівської раси".

МОЖНА ЇХАТИ ДО СТЕЙТІВ.

Жовтня 18-го оповіщено, що від тепер канадійці можуть їхати до Стейтів в гостину до шести місяців без паспорту, візи чи других документів. Коли канадієць забажає мати для ідентифікації картку переходу кордону, то може її дістати в американського консуля, або іміграційного інспектора.

КАМПАНІЯ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕГІЇ

(Увага: Проголошується тільки ті жертви, що були зложені **готівкою,** або **бондами.** Декларації будуть проголошені аж тоді, коли будуть сплачені).

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕГІЇ.

Попередно оголошено	$80,171.99
Ілія Кіріяк, Едмонтон, Алта.	104.88
Іван Ф. Друль, Мензі, Ман.	100.00
Збірка на похоронї бл. п. Юстини Крежановської, Форт Вілієм, Онт	6.95
Жіноче Т-во при Укр. Гр. Прав. Церкві в Келгарі, замісць вінка на могилу бл. п. Евдокії Бойко	5.00
Разом	$80,388.82

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

РОЗУМІННЯ ЖЕРТВЕННОСТИ ЗРОСТАЄ.

Вже на Соборі в Саскатуні Високопреосвящений о. Іоанн в своїй промові підніс одну справу, на яку скорше не зверталося великої уваги, а то [illegible] церковні громади дбають нині про забезпечення священика більше, ніж дбали давніше. А вже головно, що будують для священиків хати. Бо хата перша справа. Приходить священик і першою його журбою є — де приміститися? Господар приймає робітника і відразу призначує йому місце для спання, а ціла громада не журиться, де її духовний робітник має мешкати.

Нині дивно, що колись люде того не розуміли. Адже коли кожда родина збудує собі хату, то чому 20, 30 чи 40 родин, чи ціла околиця не може збудувати хати для священика і постаратися про конечну хатну обстанову? Таке нині ясне, а колись було таке незрозуміле.

Правда, може й нині ще не всі це розуміють, але більшість вже розуміє і те розуміння зростає. Давна приповідка, що „Громада по нитці а бідному сорочка", набирає вже практичного значіння.

Тай не тільки справа парафіяльних хатів впадає в очи. Навіть такі менші події, як: прощальні сходини громади, коли священик забирається; або сходини для привіту нового священика; або ще при іншій нагоді виявлення йому громадської щирости, це все виявляє зріст громадської культурної свідомости.

Люде починають бачити дві річи: 1) що вони гуртом можуть без труду належно забезпечити священика з його родиною, і 2) що належно забезпеченому священикови лекше для громадської справи працювати. Щирість і дбалість громади викликає щирість і дбалість в священика. Це й природне.

Але свідомість жертвенности, свідомість громадських обовязків зростає в усіх напрямах. Збірки на [illegible] фонд; на Колегію зібрано багато великих жертв і менші при всяких нагодах постійно збираються: вдержання роботи Комітету; допомога скитальцям, та ще чого багато. Сюди треба вчислити навіть і ті всякі „несподіванки", що також справляються жертвами людей.

Все те є ознакою, що свідомість українського загалу підноситься. І якраз та свідомість все те робить — вона робить, а не гроші, не майно. Бо майно без свідомости є мертвим матеріялом.

Нині загал розуміє, що те, що він дає, не пропадає. Воно виконує добру працю, воно будує, воно підносить силу життя. Візьмимо хочби скитальців [illegible] кілько втіхи, кілько полекші приносить те, що вони звідси дістануть. Кілько щирих молитов засилають вони за тих, що їм помагають. І так в кождім випадку щира жертва приносить людям благословення.

Степовик.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

III.

Іпатій Потій.

Висміювати, прозивати, проклинати і взагалі по вуличному оплюгавлювати, це давно відома практика униятських політиків. От що читаємо в католицькій книжці про апостола унії — Іпатія Потія.

„В його листах до Льва Сапіги, коли пише про збунтованих проти себе і проти унії попів, часто находяться такі вискази, як: **великі лотри, неспокійна сволоч, лихий хлопський народ, зрадливі, вигнанці, котрі поздихали в прокляттю, Наливайківська орда, галайстра і т. п.** — Про Никифора, визначного екзарха, коли той умер в Мальборку, виражаєсь **„здох на Мальборку".** Іншим разом [illegible] про [illegible] як доброго католика [illegible] „**щоби негідним попам дав такої латини, щоби їм пішла аж в пяти".** (Хроніка [illegible] Яковського, ст. 225).

[illegible] Сапіги: „**Поможіть мені Ваша Милосте своєю повагою у пана (короля), а побачите, як я їх упокорю, що і другі будуть каятися, бо лагідностію нічого ту не вдіємо з тою нерозумною худобою".** (Тамже).

Коли головний апостол унії так говорить, то певна річ, що і робота його була точно такою безбожною і жорстокою.

Василіяне і Хомишин.

До яких крайностей доводили ненависть до православних під недавньою Польщею, бачимо з того, що подавав Перемиський „Український Голос" про виступ василіянського ігумена на проповіди під час відпусту в Лежайську 1924 року. Ігумен казав:

„**Мені прикро, що мушу це голосити, але во імя Бога, во імя католицької церкви, хочби був і рідний батько — НАКОЛИ ВІН ПРАВОСЛАВНИЙ, ТРЕБА ЙОГО ВІДРЕКТИСЬ."**

Але ніхто не дав, щоби греко-католики [illegible] казати: „Коли хтось покидав своє [illegible] перейшов до Поляків; коли хтось при [illegible] поляків на шкоду [illegible] того відректись." Хоч поляки сотні літ точили українську кров. Поляків не треба відрікатись.

Тойже Перемиський „Український Голос" [illegible] 1925 р. наводить такі слова з органу еп. Хомишина, з „Нової Зорі":

„**Хто стоїть в злуці з папством, сей стоїть з християнством: з відірванням від папства починається занепад людськости, занепад культури: тільки в злуці з папством можна знайти забезпечення людської гідности й людської свободи".**

Це писалося на науку греко-католикам, а в дійсности для їх затуманювання. Бо як казати, що хто з папством той з християнством, коли всі знають, яке дикунство виконували поляки над [illegible] а поляки були з папством! Кождий бачив, що якраз в поляків не було ані християнства, ані людської гідности [illegible] їх пануванням не було людської свободи. Це якраз в них був занепад людськости, занепад культури, занепад людської гідности.

А тутже „Нова Зоря" давала собою перший доказ, що вона сама є нехристиянською, що в ній є занепад культури та людської гідности. І лише тому вона відважилась зводити греко-католиків на манівці.

Проти ширення ненависти.

Ширення ненависти до православних (**лише не до поляків!**) прибрало було в Галичині такі розміри, що Перемиський „**Український Голос**" вважав за потрібне звернути на те увагу. І в 9 ч., 1926 р. каже він:

„Наш нарід належить тепер до двох організацій церковних — греко-православної і греко-католицької. **Девять десятих нашого народу належить до першої організації, а одна десята до другої.** Супроти того треба у нас великого такту, **особливо з боку духовенства, щоб не ширити релігійної ненависти,** а пошану іншого віросповідання будити такою як до свого. [illegible] повстав у нас [illegible] нетерпимости релігійної **особливо в відношенню до православних."**

(До повисшого треба додати [illegible] що православна і греко-католицька Церква, то ніякі ріжні [illegible] вони обі, то одна [illegible] Лише та часть, яку [illegible] народ звуть греко-католицькою [illegible] лучена, а [illegible])

Перемиський „Український Голос" називає ширення такої ненависти „**чорним большевизмом**" і каже, що той чорний большевизм: **„стремить не до релігійно-морального обновлення нашого народу — але до знищіння".**

Таке було там, таке [illegible] Прозивання Української Православної Церкви „смердючим ідолом" таксамо не веде греко-католиків до [illegible] піднесення, але [illegible] до найнизшої і найбрудн[illegible] ости.

Інша річ, чи греко-католицькі [illegible] ти ці, куди політики хотять [illegible] вести.

Тут треба пригадати [illegible] був вже час, коли в Канаді [illegible] обкидали Українську Церкву [illegible] оберемком [illegible] **ною, козацькою, поновидуманою, неправославною, турецькою, халдейською, самосвятською, германосівською** та якою. Вони видумували і розголошували несотворені річи [illegible] судив „Канадійського Українця" [illegible] сім **тисяч долярів** кари за брехню. Це було 1925 року. А 1928 [illegible] „Канадійський Українець" признався в „Спростуванню", що все, що він писав, було неправдою, бо „**провідники Української Автокефальної Церкви в Канаді є поважні [illegible] і... служать цілям пожаданим серед українських поселенців, бо стараються піднести їх на висший рівень, до взнеслих ідеалів"**

А про Церкву говорив тоді „Канадійський Українець":

„Українська Греко-Православна Церква в Канаді не працює на шкоду української іміграції в Канаді, але противно **служить добрим і благородним цілям, і наші твердження в згаданій статті, приписуючі брак доброї волі і скриті ціли людям звязаним з цею Церквою, були і є неправдиві"...**

Це писав орган еп. Будки „Канадійський Українець" 1928 року, коли йому загрожував другий судовий процес за його „чорний большевизм".

Тоді отой „чорний большевизм" заставив до поважної думки багатьох католиків: він і нині, і дальше буде заставляти добрих людей до поважного думання.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НА УВАГУ УКРАЇНСЬКИМ ДІВЧАТАМ.

Багато наших дівчат йдуть до міста до школи — та не тому щоби вчитися, але тому, щоби в місті пустувати, легко жити й безмірно забавлятися. Такого є багато більше, ніж можна сподіватися. Котра з дівчат бере собі таке життя за ціль, або мету, та дівчина дивиться дуже вузкоглядно на будуче життя.

Де причина цего лиха? Головно — відома. Родичі найбільше за таке відповідальні. Їх святим обовязком супроти своїх дітей є — дати їм належне релігійно-моральне виховання. Як батько й мати дають дочку до міста до школи, вони повинні розяснити їй, що вона має сидіти над книжкою, а не марнувати час [illegible]. А дівчата повинні старатися виконати батьківський приказ і задержати свою гідність, свою повагу. Бо лише тоді можуть вони належно поступати разом з наукою і культурою й виростати [illegible] славу собі, своїм батькам і [illegible] народови.

[illegible] Нині один з найбільших [illegible] що двадцяте століття завело [illegible] курення. Наслідки [illegible] великі і небезпечні, що дівчата [illegible] уникати навіть думки про [illegible] некультурну звичку. Ось [illegible] американський морал ст. [illegible] Джансон, про цю справу:

[illegible] котрі курять, лекше піддаються [illegible] спокусам, ніж ті, що не [illegible] знижує моральність в [illegible]

[illegible] дівчата! Ви хочете зачислятися [illegible] культурних і поступових! Отже ставайте взірцевими [illegible] поведінкою, своєю здержливістю і скромністю.

Маруся...

ВЧОРАШНІЙ ДЕНЬ НЕ ВЕРНЕТЬСЯ.

[illegible] минуло, вже осінь настала [illegible] так весело, як колись було. Тра[illegible] листя опало, сумно. І хмари [illegible] по небі, наче їм місця [illegible]

[illegible] повідлітали. Не чути їх [illegible]

[illegible] так, як було літом. Ні тепло[illegible] ні дощику, ні зеленої трави, [illegible] деревах. Й одного дня вставемо [illegible] глянемо в вікно, а на дворі [illegible] Мороз у вікна заглядає, чи [illegible] кожухи готуємо.

[illegible] пам пригадати і наше життя. І ми переживаємо пори життя — молодість, середний вік і старість.

А молодий вік є на те, щоби працювати, вчитися, думати, до доброго привикати. Коли ж хто молодий вік розумно й чесно переживе, то і старість не буде йому страшною, бо в нього буде кожух — для його тіла і для його душі. Той кожух, що він придбав розумним і гідним життям замолоду.

Отже не забуваймо, що вчорашний день не вертається.

Тереса Горчинська.

АРИСТОКРАТИЗМ.

Грецьке слово „арістос" значить найлучший, що до якости, дуже шляхотний, дуже культурний, дуже гідний. Від того походить слово „аристократія", себто правління найлучших.

Пізніше люди почали толкувати, що аристократ, то великий богач, однакож таке толковання хибне. Богач може бути з боку морального найгіршим чоловіком, отже він не є аристократом.

Великі люде є аристократами своїм патріотизмом, своєю щирістю і працею для справи свого народу. Таким був Шевченко — бо його душа була аристократична, його життя таким було, його праця такою була.

Степан Руданський був аристократом, хоч в життю бідував. Він не змосковщився навіть тоді, коли батько змушував його до московської мови. Він сказав батькови, що коли батько не хоче його української мови слухати, то він певний, що до його мови будуть прислухуватися мільйони українського народу.

Для українського аристократа українська мова є аристократичною. Українська пісня, українське письмо, українська книжка і часопис, українські звичаї і ціла українська справа. Це є справи його народного господарства, і коли він їх має і поважає, то він аристократ. Коли ж про все те не дбає, коли всего того не шанує, то він не аристократ. Не господар. Він лише чоловік для чужої прислуги.

У. А.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ДАВНІ РОЗУМНІ ЛЮДЕ.

Діоген.

Нині люде думають найперше, щоби придбати дуже багато маєтку. Хочуть мати багато грошей, багато поля, велику хату і думають, що будуть дуже щасливі. А про те, щоби стати дуже розумними людьми, вони не думають. Їм здається, що коли будуть багаті, то вони вже і розумні — але воно не так.

Розумний чоловік може не бути богатим, а богатий може не бути мудрим. І бідніший може бути в життю більше вдоволений, ніж богатійший.

Перед нами жили дуже розумні люде, і ми ще нині їх споминаємо, але вони не були богаті. А були знов великі богачі, але ніхто про них не згадує.

Жив ще перед Христом в Греції великий мудрець, Діоген. Не мав маєтку, але мав великий розум. І він розумом більше тішився, ніж богачі тішаться маєтком.

Хотів він показати людям, що чоловік і без великих маєтків може бути дуже щасливим, отже зробив так:

Купив собі величезну бочку, поклав в затишному місци і зробив з неї для себе хату. В день йому хати не треба, а вечером залізає до бочки і спить собі так спокійно, як богачі в великих хатах. А може і спокійніше.

Велика слава пішла про Діогена, що він має великий розум. Розумно всюди говорить, розумно жиє.

І приходить до нього раз цар Александер Великий. Це було якесь свято і Діоген сидів коло своєї бочки на камени і думав. А цар прийшов зі своїми дворянами.

І почалася бесіда.

— Це ти Діогене ось так живеш? — каже Александер — маленьке твоє господарство. — На те Діоген:

— Це не господарство — це царство! Лише, що воно простором менше від твого, але зате дорозше.

— Як це так? — питає Александер.

— А так — відповідає Діоген — що я в своїм царстві жию спокійніше, ніж ти в своїм. Дощ на мене не падає, лягаю спати, коли хочу, встаю, коли хочу. І ніхто мені не завидує. Ворогів не маю цілком. Страти не боюся, бо ніхто не піде війною проти мене. А коли б і забрав мені хтось мій дім (бочку), то я собі зараз другий роздобуду. Бачиш, як я в своїм царстві спокійно живу!

— Але ж кругом тебе ціле убожество — говорить Александер.

— Яке убожество? — запитав Діоген — де ти його в мене бачиш? От почислімо... Я здоровий так, як і ти — правда? Маю в що одягнутися. Маю де спати. Не голодую. Сонце на мене світить так, як і на тебе. Води пю тільки, як і ти. Тай небезпек не маю навіть тілько, як ти. В мене нема ворогів. А прийдеться вмерти, то вмру так, як і ти. І лихим словом мене ніхто не згадає, бо ніякого лиха я людям не заподіваю. Отже бачиш царю, яке моє велике царство!

Задумався Александер і каже.

— Все ж я міг би зробити тобі більше добра, ніж ти мені. От скажи, чого хочеш, а я тобі дам.

На те Діоген:

— Коли хочеш зробити мені добро, то поступися так, щоби на мене сонце світило, бо ти заступив від мене сонце.

Коли ж Александер поступився, каже Діоген:

— Ти дав мені трошки сонця, а я показав тобі, що для людського щастя не треба надто великих достатків. Коли чоловік здоровий, і вбраний, і не голоден, і розум в нього такий великий, що він може бути вдоволений тим, що він має, то він щасливий чоловік. Він може бути щасливіший від тебе.

Слухав Александер Діогена, але рівночасно ловив він ухом шепіт дворян, що були за його плечима. Вони насміхалися з Діогена.

Обертається тоді Александер до них і каже:

— Нинішний день є для мене великим святом, бо я побачив розумного чоловіка. Перше мені про нього оповідали, а тепер я сам почув його бесіду і побачив його лице. Я від вас ніколи такого не чув. І кажу вам, що коли б я не був Александром, то зараз хотів би бути Діогеном.

Такі мудреці колись були. І так колись люде розум цінили.

ЗАБИРАЮТЬСЯ ДО СТЕЙТІВ.

Вістка з Отави говорить, що річно переходить з Канади до Стейтів 20 000 осіб. Є се головно професіоналісти і взагалі люде професій та спеціяльностей, які очевидно бачать в Стейтах для себе більші доходи.

ВИНАЙШЛИ СОЛОДКУ РІЧ.

В Голяндії виробили недавно таку солодку річ, що солодша від цукру 4000 разів, себто, що її фунтом можна тілько засолодити, як 4000-ми фунтів цукру. І кажуть, що невдовзі та річ буде продаватися.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник** для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в **міцній,** гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом. 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ЧИ НАШІ ПРЕДКИ ПРИНЯЛИ УНІЮ.

До 1595 року цілий український нарід був православним. Іншої Церкви і віри до того часу він не знав.

Та поляки хотіли підкорити його силу з церковного боку. Вони сказали собі, що Українську Православну Церкву треба віддати під провід чужих українцям людей — під провід католиків. А що найближчими до українців католиками були поляки, то дійсний провід Української Церкви опиниться в їх руках.

Ішли до того довгі приготовання зі сторони Польщі і Риму. А 1595 року польський король, Жигмонт III висилає двох єпископів до Риму, щоби віддати Українську Православну Церкву [illegible] український православний нарід під власть папи. А тими єпископами були Потій (недавний польський урядник) і Терлецький (шляхтич/авантурник), якому про ніяку віру не ходило.

Українського Православного Народу ніхто не питав, чи він хоче папі піддаватися. І не від народу слали до папи післанців. Бо ті післанці з народом нічого спільного не мали. Це були народови чужі люде.

Потій, що сам зміняв в життю віру 4 чи 5 разів, спирався в усім на волю польського короля, отже на волю ворога українського народу.

Про Терлецького самі католицькі історики пишуть, що його не обходила справа унії, бо його головною ціллю було — „приподобатися королеві".

Так [illegible] заводили унію. Вороги і прислужники ворогів.

Однакож нині можна часто почути і прочитати, що „наші предки приняли унію"...

Коли Польща почала була українцям унію силою накидати, то князь Константин Острожський видав був грамоту, в якій говорить:

— **Щож бо може бути більше безстидним, як те, що шість, чи сім чоловіка, змовившися по злодійськи і вирікшися своїх настирів.. важаться відривати від істини і тягнути за собою в погибель всіх нас православних, вважаючи за якихсь безсловесних... (безсловесних — звірів).**

Отже кілько було з ними українського боку тих, що хотіли унії? Було „шість чи сім чоловіка, що змовилися по злодійськи"... А з польської сторони була ціла Польща і з тою Польщею тих „шість чи сім чоловіка" стояли. Як її наймити і прислужники.

Коли отже нині хтось говорить, що „наші предки приняли унію", то треба його запитати:

— Невжеж справді твоїми предками були ті шість, чи сім чоловіка, що змовившися по злодійськи, на бажання поляків заводили між українцями унію? Ось таких предків ти маєш за собою?

Український нарід унії ніколи не приймав. Він унії не хотів. Це вороги (поляки) унію силою на плечі українцям наложили.

Хто каже „наші предки приняли унію", той повинен також сказати:

— Наші предки приняли були панщину. Народи приймали невільництво. Українські бранці приймали татарсько-турецьку неволю. Наші брати приняли большевицьке правління, приняли Соловки, приняли Сибір. А в Галичині, приняли вони польські погроми.

Розумний українець так не скаже. Бо панщини ніхто не приймає — панщину силою накидають. Накидають і невільництво. Силою на Соловки засилають. Польською силою робилися погроми в Галичині.

Ярма на свою шию ніхто не приймає. Ярмо закладають вороги наперекір тому, хто те ярмо має носити.

Так проти волі українського народу заведено унію. Її заводили вороги і [illegible], а нарід противився, протестував, [illegible], кричав...

Тому свідомий українець не скаже, що його предки приняли унію. Бо він знає, що унію заводили вороги, а приняли її чужі — а чужі не були його **предками.**

ДОПОВІДЬ НА ДЕВЯТОМУ СОБОРІ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Виголошена Архиепископом Іоанном Теодоровичем.

(Продовження)

В 1941 році митрополит Православної Церкви в Польщі, Діонисій, призначив Луцького єпископа Полікарпа взяти під свій провід організацію і адміністрування Української Православної Церкви на визволених од большовиків просторах України. Архиепископу Полікарпу разом з Архиепископом Пинським і Поліським було доручено подбати про поставлення єпископів для Церкви на Україні.

Обидва названі Архиепископи 8-11 лютого, 1942 р. відбули нараду в м. Пинську. На нараду було запрошене численне духівництво і представники вірних і було [illegible] Собор. На тім Соборі було обрано і потім поставлено, с. т. висвячено трьох єпископів, з яких два ще живуть, а то Архиепископ Никанор і Єпископ Ігор. Це мало місце в м. Пинську.

Поставлення єпископів продовжувалось далі [illegible] 1942 року, в м. Києві, в Св. Андріївському Соборі було висвячено ще шість єпископів. Я не подаю їх імен. Решта єпископів були поставлені: там же в Києві, в Луцьку і один в Мелітополі. Церква ця числить [illegible] 12 [illegible]. На чолі її стоїть Митрополит [illegible]. Церква ця [illegible] Церкви і називає себе: Українська Автокефальна Православна Церква.

В роках 1942-44 ця Церква перенесла [illegible] боротьб, з так званою „Автономною" Церквою в Україні. Ця „Автономна" Церква складалася з єпископів і священства московської орієнтації і вважала, що Церква на Україні має бути під рукою Московського Патріярха, але буде мати свою місцеву „автономію", звідси й назва її „Автономна".

З [illegible] 1944 року УАПЦеркви в звязку з військовими подіями і з поворотом большовиків, пішла на еміграцію. Єпископи і священство тепер в Німеччині і тіпить [illegible] сотень тисяч наших братів по таборах для скитальців.

На еміграції опинилися також інші єпископи, з так званої „Автономної" Церкви. Деяких я маю лише імена, але звязків з ними не мав, і тому нічого про них не можу сказати.

З єпископів українців, які не є в числі єпископату УАЦеркви, я можу сказати лише про одного, а то про Митрополита Іларіона [illegible]. Цей єпископ опинився в Швайцарії [illegible] навколо себе він не має. Переписка [illegible] виявила, що його звязки [illegible] більше з єпископами так званої „Автономної" Церкви, хоч я не можу сказати, що він сам поділяє такі [illegible] ставиться вороже до [illegible] Української Церкви. Цього, треба думати, нема, але безсумнівне є, що він ставиться негативно до Митрополита Полікарпа і до всіх єпископів його юрисдикції. [illegible] писав мені, що Митрополит [illegible] Московською Патріярхією [illegible] Він писав так, [illegible] що це виключення [illegible] трополита ваги.

Це є така [illegible] Православної Церкви, [illegible] які кроки ми маємо [illegible] ми повинні стреміти [illegible] в так [illegible] критих перед нами зовнішніх умовинах життя нашої Церкви?

Ці питання стали перед нами і вимагають нашої уваги для їх розвязання.

Зо всіх ріжних [illegible] ти Церкви в Україні [illegible] Українська Автокефальна Православна Церква під опікою Митрополита Полікарпа. Вона, принаймні стоїть на грунті автокефалії нашої Церкви, на грунті української мови в Богослуженнях. Ці дві ознаки її життя — безсумнівні. Що до принципів Соборноправности і таки нашої форми її, с. т. Соборноправности Всенародної, то ця ознака в її життю є ще повністю виявлена. Вона в стані невияснення. Події війни і потім скитальщини не дали змоги цій ознаці в життю названої Церкви остаточно сформуватися і затвердитися. Справа ця з нею, я так думаю, пізніше сформується остаточно. Я також думаю, що в справі введення в життя цієї Церкви засад положень соборноправности ми можемо мати великий [illegible] своєю практикою. [illegible] те, що лише навколо тієї ієрархії УАП Церкви вся свідома маса українських скитальців. Їх там — сотні тисяч. Є багато зпоміж них прихильників Церкви Першої (нашої) Формації. Є навіть [illegible] ознаки Церкви 1921 року [illegible] мати, ознак і така [illegible] ся з життєвим фактом, що єпископат УАПЦеркви формації 1942 року є поперед них лише единий і тому покликаний провадити Церквою. Іншого нема.

Стара і всім знана річ не Польща і Волощі". На практиці [illegible] непримиримі розриви [illegible] ням прийти до [illegible]. Це стало всім знану річ тепер Москва провадить на грунті нашої Церкви.

25 років тому Москва спричинила поставлення нашого єпископату [illegible] християнським способом. Це вона спричинила, бо всі єпископи з юрисдикції Московської толішньої Патріярхії, єпископи, що були на території України проголосили в 1921 р. бойкот нашої Церкви. Вони відмовилися прийти їй на поміч і поставити їй єпископів. [illegible] таке. Москва оголосила нашу Церкву „неблагодатною", „безблагодатною" [illegible] звала, за московським звичаєм [illegible] все [illegible] протиноти [illegible] дівиннною". Так в церковне життя було кинена одна жість незгоди.

УАПЦерква нової формації давала священикам першої формації щось як нову хиротонію. Коли до мене писав Митрополит Іларіон, то він ясно пропонував мені, я прибуду і дам Вам нову хиротонію. Отже, ні Митр. Іларіон, ні єпископат УАПЦеркви не визнають нашого священства і ставлять умови нових свячень. Я говорю про це ясно, точно і щиро, щоби дати Вам усім змогу повністю зрозуміти наш складний стан і вплив Москви на наше розпрацювання.

На [illegible] справа не кінчається. Тому, що Митрополит Полікарп, коли ще був єпископом Луцьким, під примусовим московських багнетів визнав був над собою [illegible] Митрополита Сергія, тоді Місцеблюстителя, чи то Заступника Патріярха, а потім, той самий єпископ Полікарп, коли московська загроза минула, вийшов з-під московської юрисдикції, тоді Москва його проголосила виключеним. Це виключення було признане [illegible] Москви, і другими патріярхами [illegible], окрім патріярха [illegible]. Москва так кинула [illegible] між українцями [illegible] Церква Першої Формації [illegible] Другої Формації [illegible]?

Що це є жість незгоди, що це для того, щоби тримати нас усіх в розподіленню, це видко з того, що воно витворило посеред самих українців.

[illegible], УАПЦерква 1942 року витримала велику боротьбу з Церквою [illegible]

[illegible]

[illegible] що пише мені один високий достойник Української Церкви. По певним поважним міркуванням я не приводжу його імени. Він мені подає для [illegible] всі подробиці, як то Митрополита Полікарпа Москва осудила, наводить в короткому листі всі документи, які займають половину листа і закінчує „ні одна Церква після того не визнає ані Полікарпа, ані іже с ним"... „Біда нам і горе, і то все через нашу нерозважність". Автор зовсім не осуджує Москви, а „нашу нерозважність". Другі листи цього ж автора мають такі явне осудження характеру й праці єпископату УАПЦеркви.

Висновки: Цей церк. достойник і Митрополит Полікарп не є в мирі і в єдності. І цей і другий не є в єдности з нами. Москва нашу Церкву не лише знищила тим, що вигубила наших єпископів, вона й тепер нищить нас тим, що [illegible] взаємну такі між нами ворожнечу, не допускає до нашого, всіх нас порозуміння.

(Докінчення буде)

І В РУМУНІЇ СУДЯТЬ.

Жовтня 3-го почався в Букарешті, в Румунії суд над 18-ма міністрами і [illegible] ми, що були в кабінеті А[illegible]. Обвинувачені за співпрацю з [illegible]. Точно 11 міністрів і 7 [illegible].

І ТАКЕ МОЖЕ БУТИ.

Нюйорський „Джорнал - Американ" подав вістку, що Стейти продали Росії в 1943 р. 500 фунтів матеріялу на виріб атомічної бомби. Продажа мала відбутися за згодою уряду, хоч були люде, що про це знали і сильно проти такої продажі протестували.

ХМАРА САРАНЧІ.

[illegible] до Ріо де Жанейро в Бразилії [illegible] хмара саранчі [illegible] 10 миль широки. Сарана [illegible] з Аргентини до Бразилії, і де осіла, там поля виглядають точно так, як по пожарі.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 63.

Не трудно Господеві спасти чи через многих, чи через кількох.
1 Цар. 14, 6

Юда Макавей-Молот.

За часів Антіоха царював в Юдеї священик Мататія. Було в нього пять синів. Мататія дуже засмутився, коли почув, що Антіох збезчестив храм. В [illegible] [illegible] храму, не було [illegible] Бога, ні мали молитви, [illegible]

Мататія тоді покликав своїх синів, та других однодумців і пішов в гори. [illegible]

[illegible]

[illegible] сько і пустився з ним до Юдеї. Але по дорозі впав з колесниці і тяжко потовкся. Коли лежав на ліжку, за якийсь час в його тілі замножилися хроби і тіло гнило до костей. Всі ним бридилися, ніхто не хотів приходити до нього через [illegible] Антіох в [illegible] муках.

Син і наслідник Антіоха вислав найзлобнійших генералів проти Юди. Коли Юда про те довідався, наказав постити і молитися. Коли прийшло до битви, сирійці побачили пятьох їздців на воздусі, що охоронювали Юду, а на них пускали стріли. Вони перестрашилися і начали втікати. Того дня полягло їх 30 000. Юда зібрав 12.000 срібних [illegible] шей і послав до храму в Єрусалимі, о жертви і молитви за тих своїх вояків, що погибли в боротьбі. Так бо каже Святе Письмо: Свята і пожиточна чуть молитися за [illegible] їхні гріхи.

Багато разів побив Юда сирійців. В одній битві завважив, що за багато своїх [illegible] Коли почали [illegible] поганські ідоли. То була кара за їх гріх.

Питання:

1. Коли жив священик Мататія? 2. Скілько в нього було синів? 3. Що думав Мататія про свій нарід і його віру? 4. [illegible] 7. Що він відобрав від сирійців? 8. На що проголошено свято? 9. Чи міг Антіох покарати Юду Макавея? 10. Чому? 11. Якою смертю помер Антіох? 12. Що помогло Юді побити сирійців? 13. [illegible] 14. [illegible]

ЛЕКЦІЯ 61.

„...Він пішле їм Сина, в Цей [illegible]." Іс. [illegible] 19, 20

Послідні часи перед Христом.

По смерти Юди Макавея (161 р.) його брат Йонатан перебрав провід і [illegible] [illegible] його 141 рок. По нім брат його Симон [illegible] Сіон прогнав сирійців [illegible]

[illegible] наслідував. Почала зміна доброчесність, нарід зіпсувався. Між ним повстало розбиття та релігійні секти.

Одна секта була Фарисеї. Фарисеї совісно сповняли всякі приписи, науки і закони предків. Строго сповняли закон Мойсея, хоч деколи лише устами, а не серцем. Вірили у воскресення мертвих, вірили, що є ангели-духи. Були патріотами, любили і заховували все своє.

Друга секта [illegible] були Садукеї. Ті були [illegible] Вони переймали [illegible] поганського. Не вірили в воскресення мертвих, ні в нагороду, чи кару по смерти за погане життя на світі. [illegible] також поважали науку Мойсея, але [illegible]. Обі ті секти, то була жи[illegible] „[illegible]", пани, князі, начальники.

Була ще третя, менша, секта — Єссеїв, [illegible] як тепер монахи. Були всі [illegible] не як [illegible]

[illegible] розбилися на секти не було [illegible] Не знати було кого слухати. [illegible] головно поган. Наступило ідолопоклонство. Потомки Макавеїв билися між собою за владу. Врешті суперники пішли до римлян, щоб їх погодили. Римський генерал Помпей [illegible] краю став [illegible] Не [illegible] меться скипетр з руки Юди, доки не прийде Той, Кого сподіються народи (Лекція 28).

Питання:

1. Як називалися брати Юди Макавея? [illegible] Що [illegible] Чим Садукеї? 7. [illegible] Ессеї? 8. Котрі секти [illegible] Що [illegible] дуже важ[illegible]

КУРЕННЯ І РАК В ЖІНОК.

Недавно проф. Рінгоф пояснив [illegible] шість разів більше, ніж жінок. А тепер щораз більше жінок слабує на грудного рака, від того часу, як жінки почали щораз більше курити. Виходить, що курення є причиною рака в жінок.

ЗБІРКА ЙДЕ ПОВОЛИ.

В Винипегу йде збірка на „Комюніті Чест", на Громадську Скарбницю, та йде [illegible]. До 30-го жовтня зібрано 386.503 долярів, отже 80 процент суми, яка була поставлена [illegible]

БУДЕ ГОЛОД НА СОРОЧКИ.

З Оттави [illegible] з сорочками до красшого, то може чоконцю бути ще гірше. Це відноситься взагалі до бавовняних виробів. Кажуть, що до того причиняються відносини в Стейтах.

ФОТОГРАФІЇ
ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.П. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, н. р. в Саскатуні, Саск. Можна [illegible] по ціні 50 цт. за штуку 8x10 [illegible], або три штуки за доляра. Пишіть до:
GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Отже 787 р. Ірина скликала Семий Вселенський Собор до Никеї, де було 300 епископів. Собор усунув постанови Собору з 754 р., як еретичного, й оголосив, що почитання образів є згідне з Святим Письмом і переданням. Він також потвердив постанови Пяти-Шестого Собору.

Але спокій не тревав довго. Виступ проти образів почався знов 815 р. за царя Льва Вірменина (813-820), і продовжався за дальших царів: Михаїла Бальба (820-829) і Теофіля (829-842). Почитателів образів люто мучили. Царгородського Патріярха Никифора усунено (815) і заслано, а з ним багато других епископів.

Великі заслуги має коло оборони почитання ікон (образів), кромі патр. Никифора (†828), монах Теодор Студит (†826), що праведним життям і твердою волею став стовпом православія. Навіть на засланню поважали його противники. Його письма в обороні ікон дуже сильні.

Переслідування почитателів ікон зупинилось, коли царицею стала Теодора (842), що правила іменем малолітного сина Михаїла III. Вона на місце іконоборчого патріярха Івана поставила Методі Ісповідника, що багато перетерпів в обороні святих ікон. Вона 842 р. скликала до Царгороду Собор, що потвердив постанови Семого Вселенського Собору.

Тоді встановлено, щоби 1-ша неділя Великого Посту звалася „Неділею Православія", на згадку перемоги над іконоборцями.

Єресь Павликіян — звана „новим манихейством", повстала в 2-ій половині 7-го віку. Якийсь Константин почав толкувати Послання ап. Павла на свій лад і голосив, що основує таку Церкву, як вона представлена в письмах ап. Павла. Він назвав себе Сильваном, по імени Павлового ученика, а громади, які він засновував, вважали себе Павловими. Звідси назва „павликіян".

Вони не признавали священиків, відкидали обряд, почитання образів і др. Їх головна сила була в Вірменії. І Греція мала з ними трохи клопотів, поки вдалося їх силу присмирити.

Поданий доси перегляд єресей показує, як нераз оден чоловік може запалити іскру лиха, яке розгорюєсь в велику полумінь і спричинює велику руїну людському життю. Нищиться спокій між людьми, нищиться зорганізована громадська будова, повстає жорстокість і насильство, починаються переслідування і муки, тече кров, гине людське життя і пропадає те культурне майно, що повстало спокоєм, щирою працею і доброю волею найкращих людей.

А не було би того, коли б було в людей більше здорового розсудку, більше обережности і далекоглядности. Коли б люде памятали, що — віра без добрих діл є мертвою.

ЗАХІДНА ЦЕРКВА — РИМСЬКА.

Християнство в Римі.

Християнство зайшло до Риму дуже скоро, бо ж Рим був столицею держави, отже туди приїзджали люде безнастанно з усіх сторін. Коли ап. Павло прибув до Риму, то вже застав тут християн.

Про перших епископів Риму нема певних вісток. Є перекази, що першим епископом Риму був апостол Петро, що він там поставив епископа, то знов що першого епископа поставили разом Петро і Павло — та вчені кажуть, що нема ніяких певних вістей про те, що Петро колибудь був в Римі взагалі. Католицький епископ Штросмаер говорив на Ватиканськім Соборі 1870 р., покликуючись на вчених людей, що побут Петра в Римі належить до смішних байок.

Перші патріярхи.

В перших віках християнства важнішими епископами чи патріярхами, вважали християне епископів пятьох міст, які мали більше політичне, або релігійне значіння, а це були епископи: Антіохії, Александрії, Риму, Царгороду і Єрусалиму. Трьом першим з вичислених признав першенство Никейський Собор 325 р., а Собор Халкидонський (451 р.) найважнішими епископами признав епископів Риму і Царгороду. Це тому, що Рим був старою, а Царгород новою столицею держави.

Отже бачимо, що аж з ходом часу поставлено питання, котрих епископів можна вважати важнішими.

Зріст сили Риму.

Рим був далеко від первісного оседку християнства, що був на Сході. Сила християнства росла на Сході, там відбувалися церковні Собори, в яких Рим брав дуже малу участь; на Сході були визначні церковні мислителі і діячі, яких довший час не мав Захід.

Стоячи далеко від життя Сходу, Рим почав незалежно збирати для себе силу. Про його відокремленість свідчить і те, що він витворив, чи розвинув для себе окремі обряди церковні, хоч первісно бо до початку 3-го віку правилися в Римі Богослуження по грецьки.

До зросту сили римського епископа було кілька причин. Він був в столиці римської держави і це значно причинилося до зросту його сили. Дальше — коли світська римська власть переживала потрясення, то епископський престіл задержував своє видне місце.

Також досить скоро почали римські епископи голосити, що вони є наслідниками ап. Петра, як найпершого з Апостолів, і тим промощували собі дорогу до панування.

Вже на соборі в Ефезі (449) папські представники доказували, що слова Христа про скалу, на якій має Церква стояти, відносяться до Петра і римських епископів. Хоч до того часу Отці Східної Церкви, як Киприян і другі, толкували, що каменем був не Петро, але його щира віра, і що скалою є самий Христос.

Розуміється, що Ефеський собор папські претенсії відкинув. Ті самі папські претенсії відкинув і Собор Халкидонський (451 р.). Оба ті Східні Собори показали, що не вважають римського епископа важнішим від других, а тимсамим не вважають його зверхником цілої Церкви. Він був для Соборів лише римським епископом.

На Заході не признають власти Риму.

Не всі признавали вла[illegible] римського епископа і на Заході. Митрополити Аквилеї, Равенни і Медіоляну (Мілану) вважали себе від римського епископа незалежними і боронили своєї незалежности. Також Церква Африканська [illegible] не був св[illegible] Августин не признавали над собою власти римських епископів. Коли на Соборі в Картагіні (418 р.) папський висланник, Фавстин, доказував верховенство Риму пофальшованими документами, то Собор зганив римського епископа (папу) за фальшовання та сказав, що римський епископ не має ніякого права до Африканської Церкви, й африканські епископи не мають права вдаватися до Риму без дозволу африканських церковних властей.

Неперебірчивість Риму.

Однакож Рим йшов вперто до цілі, вживаючи всіх способів, які лише приходили під руки. І так коли прим. Східна Церква осудила якогось свого епископа, або пануючого, так той вдається до Риму і римський епископ справу вирішує, звичайно в користь осудженого, і робить з того висновок, що це Римови належиться найвисша судейська власть в цілій християнській Церкві.

Ось примір... При кінці 6-го віку вийшов був спір між Римом і Царгородом. Коли царгородський епископ, Іван Постник, приняв назву „вселенського" (головного), ~~то~~ папа Григорій І-ий (Великий) пише лист до Івана і каже, що між епископами нема старших, бо вони всі рівні, а старшим є лише Христос; він каже, що назва „вселенський", це ім[illegible] блуду, імя дурне, імя діявольське. (Григорій родився коло 540 року, папою був від 590 до 604 р.)

Та невдовзі вийшла в Греції революція й офіцер, Фокас, замордував царя Маврикія і всю його родину і сам став царем. Коли ж царгородський патріярх не хотів Фокаса поблагословити, кажучи, що він убійник, Фокас вдається до папи, і той його благословить, а за те Фокас дає папі титул [illegible] папа титул приймає. [illegible] було грішне, те для [illegible] наслідника Боніфатія, було добрим [illegible]

Це сталося 606 року [illegible] цей титул мають [illegible] „папа" (отець) приняли римські епископи 500 літ по Христі.

Початок папської держави. — „Дарунок" Константина.

Коли льонгобарди загрожували Римови, вдався папа Степан II за поміччю до короля франків, Пипіна [illegible] Пипін льонгобардів побив (751 р.), то передав папі освободжен[illegible] провінції.

Дальше син Пипіна, Кароль Великий обдарував папу ще ширшою територією, затвердивши цю передачу 25 грудня, 800 року, як власн[illegible] Апостолів". Кароль Вели[illegible] цим злобуде доброго приклонника. Від тоді папа став разом і світським володарем.

Однакож папи не хотіли, щоби виглядало, що папська держава є дарунком німецьких володарів, яким належиться вдячність, отже видумали історію, що нібито вже цар Константин Великий передав Рим й Італію на власність папі Сильвестрови (314-335), отже це тепер не був ніякий дарунок, бо папа дістав назад лише те, що було власністю папів віддавна.

Однакож пізніше виявилося, що ціла та історія була видумкою, отже пофальшованням правди. Хочби таке: Рим голосив, що Константина охрестив папа Сильвестер 324 року і тоді Константин подарував йому Італію. Пізніше Історія доказала, що Константин охрестився на Сході 337 року, коли Сильвестер вже не жив; Константина охрестив Евсевій, епископ Никомидії.

Одно правда, що Константин подарував епископови Риму (папі) Лятеранську Палату. Це була палата жінки Константина, Фавсти. Коли столицею став Царгород (Византія), то палата була Константинови непотрібна, і він передав її Сильвестрови, як „голові римського духовенства і шляхти". Отже Константин дав папі жінчин будинок, а не Італію.

(Дальше буде).

„ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

З НАГОДИ ПОДРУЖЖА НА ДОБРУ ЦІЛЬ

(Торонто, Онт.)

М[illegible] Торонто було місцем більшого [illegible] зацікавлення не лиш у[illegible] Канади, але і поза нею. В днях 24 — 26 травня відбувся [illegible] шний зїзд СУС, а в днях [illegible] червня Конгрес КУК. Та [illegible] ини, їх свояків та чи[illegible] знателів не меншого значення була третя подія, що [illegible] між першою а другою [illegible] ія. В тім дни повінчалися [illegible] мир Улян, син о. І до[illegible] з Винипегу і Ми[illegible] Гужда, дочка добре відомої [illegible] і жертвенности та праці [illegible] них організаціях, п-ва [illegible] та Гуждів з Торонто [illegible] тікаючи від польського [illegible] ння в Західній Україні [illegible] з малого Славка, двоюю до Канади. Перед [illegible] вдасться їм в ту[illegible] і їх виховати його [illegible] українця, чи не буде [illegible] в Канаді, а в Західній [illegible] частійше. Якже вони [illegible] що помимо всяких [illegible] вис вріс і що не є [illegible] о українства а про[illegible] традиції своїх патріо[illegible] тів. Тепер по звінчальної [illegible] тійськової служби він [illegible] гарною, ідейною, ласумківкою. З україн[illegible] щоби і його подру[illegible] життя не було не[illegible] о під українським а [illegible] ншим, як це часто [illegible] тось побираються в рі[illegible] або народностей.

[illegible] ння доконаний був о. [illegible] ипрохом Торонта і о. [illegible] молодого Забава [illegible] булася в будинку Української Православної Громади [illegible] участи гостей.

На другий день зійшлося трохи гостей до дому п-ва Гуждів, де при щирій гутірці й забаві зібрано [illegible] $29.50 на Колегію [illegible] у Винипегу. Жертвували [illegible]

По 5 дол.: молодята Славомир і Мирослава Уляни.

По 2 дол.: І. Гужда, М. Маннов, Т. П. Останчків, М. Гужда, П. Чорнописький, І. Романко, П. Останович.

По 1 дол.: М. Деревняк, С. Христинич, пані Войчук, А. Гужда, Е. Чорнописька, Н. Галжоса, В. [illegible], П. Колотій, Н. Н.

По 50 цт.: пані П. Останович.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а молодій парі многих літ щасливого та веселого подружого життя.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР

(Келгарі, Алта.)

В суботу вечером 17-го липня, сього року заходами келгарської Української Православної Церковної Громади було улаштовано прощальний вечер п-ву Зваричам.

Інженір Іван Зварич до переїзду в Келгарі працював в албертійському парляменті і мешкав в Едмонтоні. Шість років тому він переїхав до Келгарі і працював в державному підприємстві в фабриці виробу амоніяку і штучного угноєння. Тепер дістав перевід до такої самої фабрики в Грейл, в Бритіш Коломбії.

Саме в той час, як інж. Іван Зварич переїхав до Келгарі, наша числом маленька церковна громада розпочала будувати церкву. Ще коли п. Зварич мешкав в Едмонтоні, церковна громада доручила йому скласти плян церковного будинку, що ним і було вроблено. З переїздом до Келгарі, п-во Зваричі вступили до громади і приймали активну участь не тільки в організаційному життю церковної громади, а й в самій будівлі церкви. Взагалі п. Зварич, як інженір по фаху, став дуже і дуже в помочі і то в самий тяжкий для громади час. Дружина п. Зварича, пані Калина Зварич, будучи членкою Жіночого Товариства при церкві, також приймала активну участь в організаційній праці. Завдяки її лагідній вдачі і витревалости не один раз зaострені питання на сходинах Жіночого Т-ва вирішувались в лагідний спосіб, залишаючий гарні відносини серед членок.

Отже не дивно, що попрощати прийшли майже всі члени і прихильники Української Православної Церковної Громади. Підчас перекуски, приготовленої жінками, голова церковної громади, п. І. Петранюк засував мету та значіння вечерка, та підкреслив заслуги п-ва Зваричів, як в церковній громаді, Жіночому Т-ві, так і в КУК, де п. Зварич працював довгий час, репрезентуючи нашу церковну громаду. Висловив жаль, що в відїздом п-ва Зваричів з Келгарі, ми губимо незамінимих дорогих членів нашої громади. Але рівночасно висказав глибоке переконання, що п-во Зваричі і на новому місці побуту не занехають дорогої нам українцям церковної і національної праці та попросив всіх присутних заспівати їм щиро "На многії літа".

Вечер проведено дуже гарно зо співами, переплітаним покликуванням до слова членів громади та знайомих п-ва Зваричів. Було покликано і промовляли слідуючі особи: пп. Кобильник, Світик, Шапик, Опишук, Путник, Буряк, Сікеренко і пані Кобильник від Жіночого Т-ва. Майже всі в своїх промовах висловлювали спостереження в праці п-ва Зваричів та підкреслювали велику поміч в організаційній роботі та будівлі церкви. Не можна обминути вислову бувшого голови церковної громади, пана Буряка, який сказав таке: "Пан Зварич навіть сам не знав, як багато він став нам в пригоді. Пригадую собі, коли нам прийшлось робити арки на стелю в церкві, то ми самі не могли зробити і звернулись до лісного складу, а ті обіцяли зробити, але рахували по 30 доларів кожну, а їх було треба коло 30 штук. Звичайно це було для нас не можливе. Нараз приходить інж. Іван Зварич і бачучи, що ми не уміємо взяти згаданої арки, закачує рукави та робить одну. Звичайно, що за його допомогою все було зроблено прекрасно. Ми працювали і мовчали про те, що в нас хотіли по 30 доларів за штуку. [illegible] Хай Бог [illegible] Вам добр[illegible] всіх в життю і довгі літа.

Пізненько вечером п. Петранюк і пані Кобильник вручили від присутних на добрий спомин співпраці з келгарійцями дарунок — гарний електричний мішальник для кухонного вжитку. В відповідь на всі побажання п. Зварич висловив від себе і своєї родини щиру подяку та підкреслив необхідність вжити заходів келгарійською Церковною Православною Громадою до здійснення старого нашого організаційного завдання, а саме втягнення в національні організації, що гуртуються біля церкви, нашу молодь. Молодь, як така, має багато енергії і вона мусить десь її вжити. Часто-густо ця енергія вживається на некорисні річі, а то й на кримінальні вчинки. Отже, щоб цього уникнути, вжиймо усіх заходів до втягнення молоді до національних організацій і даймо їй змогу свою енергію вкласти в корисну організаційну працю.

Дякуючи ще за дарунок, пан Зварич висловив що кожний раз, коли він буде їсти щось приготовлене за допомогою подарованої [illegible] на помешу річі, йому буде [illegible] тись келгарське степіль[illegible] ми пережив, як [illegible] світлі хвилини.

В ве[illegible] их-балачках, час злетів скоро. Не спостережено, що б[illegible] навіть північ домів. Пан І. Петранюк пригадав присутним про наших прес. На його заклик зібрано $5.30, які ухвалено вислати по рівному на Український Голос і Вістник. — що й зроблено.

В. С.

АННА СТОРОЖЕНКО

(Посмертна згадка)

В четвер о год. 2-ій рано 29-го серпня відійшла в вічність в шпиталі в Tофин, бл. п. Анна Стороженко з Велей Ривер, Ман., проживши 65 років. Покійна приїхала сюди сиротою з двома братами 1897 року з села Бабинці, пов. Б[illegible], з родини Савач.

[illegible] році віддалася за Никона Стороженка і ціле життя прожила з мужем в околиці Велей Ривер. Покійна була щирою християнкою; як добра мати любила [illegible] своїх дітей, і виховала їх на добрих християн; була щедрою і гостинною для потребуючих помочі. На фармі Н. Стороженка давно вже побудована церква; ще коли з Російської Місії священики служили в тій церкві, а тепер вона належить до Давфинського округа. Всі священики, які служили в тій церкві, мали приміщення і харч в гостинній хаті покійної Анни.

Покійна тішилася повагою в [illegible], і тому хоч її похорон відбувся в часі жнив, дехто вже й зачав молотити, однак на похорон зійшлося багато людей.

Похорон відбувся в суботу 31 серпня. Службу Божу і похоронну [illegible] служили оо. С. Гре[illegible] Дофину і Т. А. Горбай [illegible]

[illegible] пілвано о. Т [illegible] зиклик зложити [illegible] ої Правосла[illegible] добровільні [illegible] могилу по[illegible] похорону [illegible] $13 [illegible]

П[illegible] лишила мужа Ни[illegible] сини, дві доньці, четверо внуків, та брата Дмитра Савача в Норквей, Саск.

Вічна її память!

Учасник похорону.

МИХАЙЛО БЕВЗА

(Посмертна згадка)

В день 9 липня 1946 року відійшов у вічність в Мішен, Бр. Колюмбія, в 54-ім році життя Михайло Бевза, який пережив там останні два роки свого життя.

Перед смертю бажав, щоб поховали його в Манітобі і на бажання покійного його дружина і сини зложились відставити його тлінні-останки потягом до Виста, Ман.

Похорон відправив о. Федак 15 липня при великім здвигі народу.

Покійний Михайло родився в селі Вільхівці, Західна Україна. [illegible]-літним хлопцем приїхав з родичами до Канади і поселились на фармі в Виста. Ман.

Тут покійний виростав при родичах і в короткім часі став сиротою, бо вмирає йому батько. Він оден, будучи старший в родині, взяв на себе найтяжчі обовязки у господарстві. Згодом одружився з панною Карольковою Насольською і в протягу кількох літ обидвое доробилися значного маєтку.

В 1932 році заснувала УГПЦ в Висті, Ман., він і його дружина стали першими членами в громаді.

Коли було приступлено до будови церкви, покійний Михайло став перший до помочи, бо весь потрібний матеріял до будови поперевозив зі своєї трачки.

В кожнім підприємстві обидвоє з дружиною і з дітьми щиро працювали. Ніколи не відмовлялися жертвувати на добрі цілі. Жили щасливо і були добрим взірцем для других. Були всіми улюблені, бо були тихої і веселої вдачі.

В 24 році подружого життя вмирає його найдорожча дружина і він остається сам прибитий з пятьма дітьми. Аби вдержати також запрацьоване своє господарство, був приневолений в другий побратися з панною Марією Ру[illegible]

Покійний хорів при слабім здоровлю і в 1944 році переноситься

а молодою подругою і ріднею до [illegible] Британ[illegible] [illegible] та.

Зачав вдаватись до найлучших [illegible], щоби вилічитися і де він [illegible] його молода дру[illegible] самого, [illegible] гарний примір для других.

З поташу [illegible] його до тому [illegible]. Тонка [illegible], а після похорону був обід в брата Павла [illegible]. Тут о. [illegible] [illegible] на [illegible] св. Андрея [illegible] дякувався [illegible]

[illegible] М. Ніць, Д. М[illegible], [illegible] М. Твердохліб, [illegible]івський, [illegible]

[illegible]

Д. Вег[illegible]

АННА МОСКАЛЬ

В середу 24 липня, несподі[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] парафіян[illegible] [illegible] Пречистої Діви Марії [illegible]

[illegible] два роки скор[illegible] Канади, чим [illegible]

Позишила [illegible] саме наймолодшого Гриця, котрий родився [illegible] Юстина [illegible] тору Кухар[illegible] Ан[illegible] 29 внуків. [illegible] [illegible] Ометяна, [illegible] життя, [illegible]

Похорон відбувся в [illegible], 20 липня. [illegible] [illegible] відправи [illegible] терпій парох свящ. о. Ілля Швец., при помочі двох дяків, Івана Іва-

пуся й Пр[illegible] Биця. При обіді в хаті зібрано на [illegible] для [illegible], $5.70, які пр[illegible] [illegible] чено по половині на Український Голос і Вістник.

Спіть, наша дорога мамо, бабко, прабабко, вічним, спокійним сном, [illegible], для Вас, хай буде легко!

Іван Іванусь

БОГОСЛУЖЕННЯ В М[illegible] [illegible], САСК.

В неділю дня 10 листопада [illegible] друге Українське Православне Богослуження, в М[illegible]

[illegible]

Тимчасовий Комітет. [illegible] К. Желишкевич.

[illegible] В НЮ ТОРОНТО, ОНТ.

[illegible] Церква в Ню Торонто [illegible] листопада [illegible] 10.30 а дальше б[illegible] будуть [illegible] святих [illegible]

Заряд Церковний.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

[illegible]

[П]ОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Юрківського.

[illegible] Собор Арх. Михаїла [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апопова

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Г. [illegible]

[illegible]

Етелберт. [illegible] Роктон. [illegible] Собор Арх. Михаїла [illegible]

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фика.

[illegible]

Редвей, Алта. Box 62, Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сеймиша.

ЛИСТОПАД:

8. Пятниця. Велмч. Димитрія [illegible] (храм)
16. Неділя — Ігфорд.
17. Неділя — Смокі Лейк.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — [illegible]
24. Не[illegible]

[illegible] — Смокі Лейк, 7.30 [illegible]

[illegible]

22. Неділя — Елк Пойнт.
29. Неділя — Біг Медов

[illegible] Box 309, Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ЛИСТОПАД

[illegible] Вмч. [illegible]

10. Неділя — Мев[illegible]
17. Неділя — Ент[illegible]
21 Четвер Собор Арх. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
24 Неділя — Глен Елма.

Адреса — Box 46, Оакборн, Ма[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василюка.

ЛИСТОПАД

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

[illegible]

[illegible] Собор Арх. Михаїла [illegible]

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. [illegible]

ЛИСТОПАД

3. Н[illegible]

[illegible] Тернопіль [illegible]

[illegible] Саск.

[РЕСТОРАН] ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
[illegible] Г. ДАНЧУК
[illegible]
[illegible] страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

1	П	19	[illegible] Івана
2	С	20	Вмч. [illegible] мч. Евора
3	Н	21	Нед. 21 [illegible] Іларіона
4	П	22	[illegible] Аверкія єп. Єроп.
5	В	23	Ап. Якова брата Господ.
6	С	24	Преп. Арети і Свсоа Печ.
7	Ч	25	Муч. Маркіяна і Мартирія
8	П	26	Димитрія Великомученика
9	С	27	Преп. Н[illegible] Літописця
10	Н	28	Нед. 22 Муч. Терентія
11	П	29	[illegible]
12	В	30	[illegible]
13	С	31	Преп. [illegible]
14	Ч	1	[illegible] чуд.
15	П	2	Муч. [illegible]
16	С	3	Муч. [illegible]
17	Н	4	Нед. [illegible]
18	П	5	Муч. [illegible]
19	В	6	[illegible]
20	С	7	[illegible]
21	Ч	8	Собор Архистр. Михаїла
22	П	9	[illegible]
23	С	10	[illegible]
24	Н	11	Нед. [illegible]
25	П	12	[illegible]
26	В	13	[illegible]
27	С	14	[illegible]
28	Ч	15	[illegible]
29	П	16	[illegible]
30	С	17	[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. [illegible]

[illegible]

Адреса [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. [illegible]

[illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. І. [illegible]

[illegible]

ГРУДЕНЬ

[illegible] — Елк Гадер
[illegible] — Арран
[illegible]

Адреса [illegible] Саск.

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД

3 Нед. 21 [illegible] 10 [illegible] 15 45

[illegible]

10 Нед. 22 [illegible] 11 [illegible]

17 Неділя 23 [illegible] Ефесян 2: 4 –10 [illegible] 30

[illegible] Арх. Михаїла [illegible] 2– 10 Еван. Луки 10 [illegible]

24 Неділя 24 [illegible] Ефесян 2: 14–22 Еван. Луки 8: 41–46

Український Релігійний во-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN. NOV. 15th, 1946 ВИНІПЕГ, МАН., 15 ЛИСТОПАДА, 1946. ЧИСЛО (586) 22

„УКРАЇНІЗАЦІЯ" УКРАЇНИ.

[illegible] говорять сильніше, ніж слова [illegible] голосять, що Україна „українізується", бо багато чого друкується українською мовою, то діла го[illegible] це українізація.

[illegible] „Ізвестія" з 17 верес[illegible] література видається для [illegible] ряд творів Леніна і Ста[illegible] „Государство і ре[illegible] Про Леніна", „Жовтнева ре[illegible] практика московських комуні[illegible] про проект конституції [illegible] готовляться до друку. „Зві[illegible] ЦК ВКП(б) на 18 [illegible] Про три прикмети черво[illegible] „Питання Ленінізму".

[illegible]

[illegible]РИСТИ ГРОЗЯТЬ БРИТАНІЇ.

[illegible] до Англії дістало[illegible] терористичної жи[illegible] чи організацій, що [illegible] терористичну роботу. [illegible] дістала осторогу, що [illegible] бути знищені. В Лон[illegible] поліцію. В Парижі [illegible]ристів, Шмуль Мерлін [illegible] поможуть ніякі заходи, [illegible] будуть діста[illegible] способами, що ніхто не [illegible] ані парашутами, ані суб[illegible] своїми способами. І бу[illegible] вити війну з англійцями.

[illegible]ПАЛИ ПОЛЬСЬКІ СКАРБИ.

[illegible] 6-го виявилося, що в ка[illegible] монастирях на Сході Канади [illegible] великі скарби, а тепер [illegible] А пропало 36 куфрів, в [illegible] дорогі оббиття на стрій, ки[illegible] та інші старинні річи на [illegible] мільйонів доларів. Мав ті ку[illegible] бувший польський уряд[illegible] польський. Але справа неясна [illegible] звичайна крадіж, чи забрано [illegible] щоби не дісталися в руки те[illegible] польському большевицько[illegible] ти.

І В РИМІ ЇХ РОБОТА.

[illegible] 31 жовтня в Римі підложена [illegible] знищила будинок британської [illegible] то арештовано трох жидів: [illegible]берга, Пінкаса Вілмана і Ша[illegible] [illegible]ька терористична організа[illegible] Цвай Леумі призналась, що це [illegible] робота.

ПОМЕР ІВАН МАКУХ.

[illegible]бургу, в Австрії, помер 18-го [illegible] 1946, др Іван Макух, проживши [illegible] Похорон був 23 вересня. З [illegible] др Макух вважався одним [illegible] ників радикальної партії, по[illegible] [illegible]кованого крила. За Австрії був по[illegible] до Віденя і Львова, а в Західно[illegible] [illegible]ській Державі був міністром вну[illegible] [illegible]ших справ. За Польщі належав до [illegible] в Варшаві. Коли большевицька [illegible] наступала на Галичину при ві[illegible] німців, подався в Західну Европу [illegible] що большевики вивезли б його [illegible] або розстріляли би

ЧИСТКА НА ВСІ БОКИ.

Були давнише вісти, що в Росії иде чистка по фабриках і других державних установах, а тепер виходить, що чистка провадиться всюди, де лише є люде. Чистку переводять в армії, між урядовцями, між фабричними робітниками, між селянами, а навіть між комуністичною молодю, що починає думати не по комуністичному. Самі большевики згадують, що зростає сила націоналізму, особливо українського, народи хочуть позбутися большевицької диктатури, отже і з тим большевикам треба боротися. Певна річ, що минувша війна розбудила в большевицьких „ідців" людські думки і почування і це приносить клопіт большевикам.

В ІНДІЇ ДАЛЬШЕ РОЗРУХИ.

В С[illegible] Бенгалю дальше повторяются [illegible] бійки [illegible] [illegible] В [illegible] часі мало зги[illegible] найменше 10,000, а може багато більше, а ранених є вкількоро тілько.

РЕПУБЛИКАНЦІ В СТЕЙТАХ ГОРОЮ.

В виборах 5-го листопада републиканська партія вийшла горою після 16 літ верховодства демократів. Нині в палаті репрезентантів і сенаті більшість републиканська. Це поставило през. Трумена в трудне положення, та він заявив, що буде старатися з републиканцями співпрацювати.

КОМУНІСТИ В ФРАНЦІЇ ГОРОЮ.

Листопада 10-го відбулися в Франції вибори вже на основі нової конституції, і комуністи дістали в парляменті більшість. Певна річ, що комуністи будуть тепер ще більше комунізувати Францію, хоч можуть це робити обережно.

АРАБИ БУДУТЬ [illegible]

З Єрусалиму повідомляють, що Араби порозкидали летючки в яких кажуть, що кождого араба, який продасть жидови свою землю, будуть стріляти без суду. Бо власне жиди [illegible] від арабів землю, отже посілість [illegible] [illegible]шаєсь, а посілість арабів зменшується.

ГОРЯТЬ РОСІЙСЬКІ [illegible]

В частині Берліну занятій большевиками згоріло в 12-ти днях сім великих російських фабрик. Коло інших фабрик тепер ставлять большевики військову сторожу. Крім того назначили 100,000 марок нагороди тому, хто поможе відкрити підпалячів.

ПОЧТОВІ КРАДІЖІ

В Франції вкрадено один почтовий мішок на залізничій лінії Париж-Марсилія, в якім було грошей і дорогих річей [illegible] 100,000, а другий мішок вкрали в Парижу з трока, вартости 52,000 доларів. Покищо злодіїв не знайдено.

ГАНДІ ЗМАРНІВ.

Тепер Ганді на „дієті", отже змарнів і важить 5 фунтів менше. Він їздить по тих сторонах, де є заворушення, і грозить коли заворушення не припиняться то він почне постити хочби не і смертю закінчилося. Гіндуси мали б бути причиною розрухів.

[illegible]ОВИЙ ГР. КАТ. ЕПИСКОП В АМЕРИЦІ.

Греко-католицький єпископ для закарпатських українців (Руснаків) в Америці, Василь Такач, з Мунгол, Па., дістав помічника-єпископа, а ним став 38-літний священик з Клівленд, Огайо, Данило Іванчо. Поставлення нового єпископа відбулося в Питсбургу, Па., при участи еп. Константина Богачевського з Филаделфії, Па., його помічника еп. Амброзія Сенишина, еп. Ніла Саварина з Канади, та вісьмох римо-католицьких єпископів. Головну промову підчас церемонії виголосив мнс. Фултон Дж. Шин, представник католицького університету в Вашингтоні. Була також і навіть сиділа на почетнім місці бувша імператорка, Зита, з дочкою Елисаветою, яка дальше вважається королевою Мадярщини.

5000 ПОЛІЦАЇВ СТЕРЕГЛО КОРОЛЯ.

Вістка з Лондону 12 листопада каже, що коли король Юрій їхав з міністрами на отворення парляменту, то його стерегло 5000 поліцаїв і в уніформах і цивільних одягах. Причиною було те, що до Лондону мала приїхати жидівка, Розалія Алтабеб, звязана з жидівською повстанчою організацією в Палестині. А коли виявилася погроза згаданої жидівської організації, Алтабеб зникла з готелю, в якім перебувала. Була чутка, що жидівські терористи грозили фельдмаршалови Монтгомерієви, що вбють його.

ПОСТИТЬ 27 ДНІВ.

З Белфасту, в Ірляндії, є вістка, що там арештований Давид Флемінг, провідник Ірляндської Републиканської Армії, закінчив 9-го листопада 27-ий день посту. Це вже другий піст в шістьох місяцях.

ЗА 2,400 ДОЛЯРІВ 75 ЦЕНТІВ.

В Ресін, Віс., Г. Павлсон перебирав папери на міськім смітнику і знайшов коверту, а в ній 2,400 доляри. Невдовзі зявилася молода пара і почала шукати за тими ж грішми. І Павлсон їм віддав, а ті винагородили його сумою 75 центів.

ВДУШИЛАСЯ ДИТИНА.

В Ст. Боніфас, коло Винипегу, мати поклала двомісячну дитину в колиску і лишила. Дитина якось перевернулася лицем до подушки і вдушилася. Це було в родині Смитів

І СЯК І ТАК, А ВСЕ ЗЛЕ.

В Ленкестер, Па. засудили Самуїла Смита на 18 місяців до двох літ за крадіж. Смит казав, що він мусів красти, щобч мав чим платити на прожиток жінці. За неплачення грозив йому арешт. А коли крав і платив, то також пішов до арешту.

МОЛОДІ БАНДИТИ

В Едмонтоні арештували банду з пятьох, чотири хлопці і дівчина наймолодше з них 7, а найстарше 12 літ. За ними є вже два вломи і крадіж. Крали цигаретки, люльки, електричні замки, ктючі рукавиці, та вкрали 6 доларів грішми. Вже змалку привчуються

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

IV.

Поза плечима греко-католиків.

Греко-католицькому загалови не можна робити закиду. В греко-католиків нема злої думки. В них нема облуди. Вони щиро ставляться до того, що вважають за добре і хотіли би, щоби все було добре.

Та одно в них є — вони деколи не знають, що поза їх плечима ділялося і діється.

Берімо митр. Шептицького... Кілько славословій йому виголошено. Він най висший Князь Церкви, мученик, великий український політик і патріот, великий добродій, заснував Національний Музей.. Та чи все так воно, як говориться?

В винипежськім „Нортвест Ревю" з 27-го лютого, 1926 р. була подана беседа Шептицького в Відни з католицьким кореспондентом, — а беседа ішла про поширення Унії на Схід. І Шептицький сказав:

„Хоч Церква Православна в догмах дуже слабо ріжниться від Католицької, однакож вона витворила свій власний церковний і політичний світ, дуже чужий католицькому духови."

Це значить, що католицький політик ходить не так про ріжниці в догмах. (Вони малі, тай правду сказавши — загал на таких тонкостях не розуміється), католицьку політику журить, що Православна Церква витворила окремий церковний і політичний світ, до якого католицькі політики не мають доступу. А їм хотілось би такий доступ мати. Політичний доступ! Бодай такий, як поляки мають до греко-католицького церковного і політичного світа.

Та важніший дальший вислів Шептицького, де каже він:

„Милиться, хто думає, що лише було би ужити всіх сил і перетягати відразу до латинського богослужения. Це може бути можливе в відношенню до поодиноких наверснених, **однакож не зможемо, бодай під цей час, перепровадити такого релігійного народного руху."**

Тут Шептицький виступає як **явний латинізатор.** Тим, які хотіли б відразу переводити православних на латинство (не на унію!), він звертає увагу, що треба уважати, бо покищо можна на латинство переводити лише поодинокі особи (як колись переводили українські багаті родини), а загалу не можна **„бодай під цей час"**. Треба пождати, підготовити ґрунт, а тоді вже настане такий час, що буде можна масово до костела переводити.

Так говорив „князь" греко-католицької Церкви! Але він не говорив того греко-католикам, ні православним! — **він говорив це поза їх плечима з своїми однодумцями!** Греко-католики і православні не повинні того знати.

Так поза плечима говорили і говорять всі римо-католики почавши від папи, а скінчивши на органісті (що грає в костелі на органі). Їх ціллю є — і греко-католиків і православних златинщити!

Вернімось ще до початків заводження унії. І тоді православним говорилося одно, а поза плечі говорилося і робилося друге. От що читаємо в „Інструкції" з 1622—1623 р., висланій ст. Лянчельотому, будучому папському нунцієви в Польщі:

„Є такі, які думають, що було би лучше, коли б тої унії („унії" з Римом) цілком не заводилося; вони запевняють, що було би багато легче переводити шляхту поодиноко, родину за родиною до Католицької Церкви (зн. до римо-католицької); а за доказ подають, що всі, котрі поодиноко лишили Грецький Обряд і православіе, держаться сильно нашої (римо-католицької!) Церкви". — („Історія Папів", Ранке, 1913, т. 3, ч. документу 99, стор. 231).

Так римські політики поза плечима православних українців, навіть поза плечима православної шляхти, плянували і дошукувалися, чи лучше переводити до костела через „унію", чи таки відразу з православія до костела.

Певна річ, що коли б православній шляхті було відоме, що римські політики поза її плечима плянували, то була би обережніша.

Берімо іншу справу..

Проф. Шелухин надрукував був лист в ч. 216 „Парижського Вістника" з 20-го січня, 1926 р., в якім, покликаючись на документи, каже:

В 1918 р. по вказівкам з Ватикану (папи) **Граф Шептицький** створив організацію, що поставила своїм завданням **знищити українську державність** (!) і віддати Україну під Австрію, при участи якої можна б було поширити унію і папську владу. В організацію входили бар. Василько, гр. А. Шептицький, гр. Тишкевич, кн. Кочубей, Вас. Вишиваний (Габсбург) і др.

А дальше

Коли Австрія впала, зусилями Дмовського, Ст. Грабського. **графа Шептицького,** князя Волконського, **вел. кн. Кирила Романова** і др., була створена друга комбінація в Ватикані: **Правобережна Україна Польщі, а Лівобережна під Москву і царя Кирила.** Плян діяльности був розроблений в початку 1921 р. на зїзді в Канах **з участю графа Шептицького** і др.

При цім Шелухин згадує документи Фотографічно видана в Парижі переписка; книжка Тишкевича; Ревю Універсел...

В наведенім бачимо, як виглядав "український патріотизм" Шептицького. Коли Український Нарід напружує всі сили, щоби позбутися чужого панования і збудувати свою державу, тоді Шептицький з другими плянує **щоби не допустити до повстання української держави.** Найперше хоче він дати Україну під Австрію, щоби тут православних навертати до Риму і наближати, певна річ, до поляків, а коли повстала Польща, **тоді аж до Дніпра і Чорного моря дати Польщі, а вже решту лишити Московщині.** Великий патріотизм! але протиукраїнський!

Берімо ще таке. „Літературно-Науковий Вістник" за січень 1926, згадує в „Бібліографії" статті Шептицького в „Ля Ревю Католік", де Шептицький каже:

„Націоналізм, який є по деяких Східних Церквах, є раною на тілі Церкви і проти нього треба боротися".

От вам політика! Шептицькому ходить, певна річ, не про сирійців, чи греків, бо він з їх „націоналізмом" не може боротися. Йому ходить про православних українців найперше — бо і про кого? Отже він говорить, що з „націоналізмом" треба боротися: треба стремити до того, щоби член церкви не був націоналістом, отже щоби був темним і не дбав про свій нарід, щоби не був патріотом своєї народної справи. Щоби з національної сторони він був сліпим, дурним і байдужим — і це вже не буде раною на тілі Церкви. Певна ж річ Церкви Польської, Церкви Римської.

З націоналізмом треба боротися... І Шептицький боровся оскілько міг. Він поставив епископом Хомишина; він провадив „глухо-німу політику", коли заводився целібат і коли Польща всіми варварськими способами нищила українську силу. А ще дальше — коли вже всі українці звали себе „українцями", то Шептицький вперто вживав назви „русин, руський". Це була якраз боротьба з українським націоналізмом.

А Музей?... Дурному радість! Шептицький розумів, що коли Польща візьме тісно в руки Український Нарід, то вона і Музей забере. Лише недогадливий „русин" того не додумувався.

АНГЛІЙЦІ ПРО ЗАСУД НІМЦІВ.

Засуд і покарання німецьких провідників мало б інше значіння, ніж має, коли б такий засуд мав на увазі злочинців, а не німців.; Злочинцям належиться кара без уваги на те, чи це німці, чи французи, чи росіяне, чи хто не був би. Але коли одних злочинців карають, а других ні, то це вже однобока справедливість.

Це якраз піднесла частина преси в Англії. Вона звертає увагу на те, що коли за большевицькою Росією є не менші, а то і більші злочини, ніж за німцями, то большевиків не тільки не судять і не карають, але ще назначують їх суддями. Нірнберський суд показав, що коли злочинець сильний, то його не тільки не будуть карати, але ще заставлять других судити і карати.

Не може бути і мови про якесь міжнародне право, що мало би судити і карати на світі великих злочинців, коли одних карається, а других таких же злочинців уважається добрими людьми. Тоді виходить, що лише [illegible] не можна бути злочинцем, а іншим все дозволяється.

Справа стоїть навіть гірше, бо тоді коли Німеччина вже робила те, за що її нині ся судили, Росія робила з Німцями договори, як з рівними, [illegible] добрими. Тай коли німці напали на Польщу, то Росія напала була на Фінляндію. І Росія віддавна мала концентраційні табори мала Соловки, вона вивозила людей проти їх волі куди хотіла, вбивала, і за все те нема для неї суду.

Такі голоси підносять [illegible] тепер, хоч краще, коли б на такий лад люде були вже давнище думали. А то тайсно на цілій лінії Росію трактували і трактують, як добру, без якої на світі добрий лад не заведеться. Так, неначе вона бодай в себе добрий лад завела.

А так, як бачиться, то можна робити висновок, що Нірнберський суд лише вдоволив і виправдав Росію. Тільки всего.

А.

ЩО ТОДІ БУЛО БИ?

Коли б люде лишили релігію, нехай собі, і перестали нею інтересуватися — то в недовгім часі релігії не стало би і яким був би світ без релігії?

Коли б люде лишили церковну справу на волю Божу, то не стало би Церкви і який був би світ?

Коли б люде лишили справу України на волю Божу, а самі нічого не робили, то не було би України, ані української справи.

Коли б лишили справу Вістника на волю Божу — що було би?

Коли б лишили справу пятьрічної передплати, то як воно було би? Вістник не має платних оголошень, а добровільних жертв мало, отже маємо колюмну пять-річних передплатників. І хто висше стоїть, чи ті, що інтересуються колюмною пятьрічних передплатників, чи ті, що нічим не інтересуються?

Часопис — це очи, уха, душа народа, отже ставайте в ряди пятьрічних передплатників.

А. Е. Білінський.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

АФРИКАНЕЦЬ ПІД ПАРАСОЛЕЮ.

Бачив я колись образок нібито з Африки: Стоїть під пальмою африканець, цілий майже голий, однакож на голій шиї в нього краватка, на голові високий капелюх-циліндер, а над головою парасоля.

Це показувало, як африканець розуміє европейську культуру і що його найбільше заінтересовує. Що для нього з европейської культури найважніще.

Подобалася йому краватка і він чіпляє її собі на шию, а те, що в нього нема сорочки — байдуже!

Подобався йому високий капелюх, отже він саджає собі його на голову. А що в голові нема нічого — байдуже!

Подобалася йому парасоля, отже і її він роздобув, та під нею парадує.

І здається йому, що він вже цілий европеець. Що всі з пошаною на нього дивляться тай дивуються, що він вже не щобудь. Що він вже точно такий, як всі европейці. Що він їм рівня.

Щож европейці? Ті зі своєї сторони дивляться і сміються. Вони найперше бачать, що в нього нема здорового розуму, бачать, що та краватка, циліндер і парасоля роблять його ще більше диким. Бо він тулить їх, де не треба і без ніякого ладу.

Під тим образком був підпис з таким [illegible]: „І деякі европейці наслідують [illegible] африканця".

З того наука, щоби ми були обережні [illegible] того африканця не наслідували. Щоби не забагали, чого не треба, не чіпляли собі чужих латок і не думали, що ми вже рівня всім. Бо не в латках [illegible]ність, а в здоровім широкім розумі.

Обережний.

ДОБРІ ДІЛА.

Релігія говорить про добрі діла, тай [illegible] про них говорять. Бо добрі діла [illegible] всім потрібні. Де вони є, то добре людям жити, де їх нема, там зле. Отже добрі діла, то добро, то щастя.

Релігійна наука вчить, що добрі діла є ті, що подобаються Богу, а то Молитва, Піст і Милостиня. І коли це розібрати, то побачимо, який це широкий зміст.

Добрі діла є для душі і тіла. Отже сюди належить: За живих і мертвих молитися, грішника направити, навчити; голодного накормити; подорожного приняти до дому. Коли ми так щиро і розумно робимо, то ми виконуємо добрі діла.

Берімо інші обовязки.. В неділю ми повинні йти до церкви, читати релігійні книжки і ґазети, як Вістник і др., щиро молитись. Ми повинні родичів слухати і поважати. Це добрі діла перед Богом і вони підносять нас самих та роблять нас кращими і щасливішими.

Отже по тім, які діла в чоловіка, можна судити, який він і наскілько він вартий та щасливий. І чи з ним добре людям жити.

Тереса Горчинська.

АЗІЙСЬКІ МУДРІ ВИСЛОВИ.

Бийся Бога, а тоді не буде кого другого боятися.

Навчися панувати над собою, а будеш мати спокій.

Найбільше те майно, що вжите для святої справи.

Поважай свого батька, а твій син буде тебе поважати.

Судьба за тобою шукає, отже не треба тобі за нею шукати.

Хто своє невдоволення другим розкриває, з того сміються.

Хто надіється на поміч злих людей, той себе ошукує.

Мене більше тішить розумне слово релігійного чоловіка, ніж сила силача.

В кого більше досвіду, в того більше для тебе поради.

Дурні прикраси опоганюють гарне лице.

Розумний чоловік більше до себе приглядається, ніж до других.

Вдержати свій язик, це велика мудрість.

Бути в убожестві терпеливими і мати повагу в людей, це дорозше, ніж бути богачем, якого ніхто не поважає.

АНГЕЛ ХОРОНИТЕЛЬ.

ПОДІЯ

Гень на Вкраїні, над рікою Дніпром стояло місточко Татарів. Мабуть після татарського нападу його заснували, коли Татаровом назвали. І церква була гарна, з пятьма копулами — церква Архистратига Михаїла.

Кругом церкви був старинний цвинтар. Деякі камяні хрести вже повходили в землю, інші ще було досить видно, а оден між ними стояв мабуть так, як хтось колись його поставив, навіть літа його на бік не похилили.

А з тим хрестом вязалася цікава історія, та не так з хрестом, як з тим, хто під ним спочивав. І тому коло того хреста нераз збиралися люди — діти, і молодь, і старші, коли хто зі старих почав оповідати, що він чував від свого діда-прадіда про того козака, що під цим хрестом лежить. А властиво, що той козак розказував про себе давним людям. А говорив він таке:

— Був я козаком на Січі цілих тридцять літ і віддав мою силу на службу мойому Народові і моїй святій Церкві. Та коли вже не стало сили, я задумав до своєї рідні вернутися.

Вертаючи наближався до якогось села, коли вже западала темна ніч. А тут ще й осінний дощик накрапає. Треба десь заночувати. Однакож ні в одній, ні другій, ні третій хаті мене не принимають. Прийдеться на дощи ночувати.

Та ще ось одна хата передо мною. Підходжу туди якраз, коли з хати вийшов господар. Поздоровив я його і впрошуюсь на ніч.

— А ти хто? — питає він.

— Козак — відповідаю.

— Знаємо ми таких козаків серед темної ночі! — каже він. — Гроша в кишени нема, то й козак.

— Не був ти в моїй кишени — кажу я — отже зараз за ночліг тобі заплачу.

Покликав мене зоховік до хати. Але і хата його і жінка такі непривітні, як і він. Та... Не вік мені з ними бути.

— Зараз заплачу вам за ночліг... — почав я.

— Значиться — не з порожними руками ти ідеш в світ — каже господар.

— Не з порожними, та і не дуже повними — кажу я — а так, що хліба в нікого просити не буду. Силу мого життя лишив я на Січі, а тепер йду до моєї рідні доживати віку.

На тім беседа скінчилася.

Повечеряв я, помолився щиро, та ще раз звернувся окремою молитвою до Ангела Хоронителя. Він одинока моя охорона.

Заснув я скоро. Та може північ була, як здалося мені, що хтось горячою водою мене облив. Я зірвався на рівні ноги і бачу — стоїть хтось проти мене. І наче ніж, чи що держить в руці. Нараз прийшла мені щаслива думка і я кажу:

— Це стукають мої товариші, бо нас йде більше...

Господар трошки змішався. Але зараз жінка почала:

— Не слухай його, ніхто не стукав!...

Ще вона не доказала, як справді застукав хтось у вікно, а вслід почулося:

— Отворіть! Висланник пана Гетьмана хоче до ранку в вас перебути. Ніч погана...

Побачив господар, що справді хтось є, отже впав на коліна та: „Прости! Не губи нас!... Це нечистий нас напутив"...

Та не слухав я його, бо краще від лиха тікати, отже вхопив я, що мав, і прожогом вийшов на двір.

Почав я оглядатися за тим, що стукав, але нікого не було. Кругом була тишина. Та мені досить було і того, що я вийшов з рук лихих людей, отже почав я бігти що сил в село.

Якже я вкінци спинився і почав наслухувати, то нічого поза мною не було чути, а це знак, що небезпеки нема. Зате почув я перед собою, що хтось проти мене йде, та „Со святими упокой" підтягає. Значиться — праведний чоловік мусить бути. Тут я нараз кашельнув, а вслід за тим чую:

— А хто це ти брате, що проти мене йдеш?

— Козак з Запорожа — кажу я — та слава Богу, що тебе, Божий Чоловіче, я зустрів. А то ніч така...

Коли ми почали розпитувати оден другого, то виявилося, що це був дяк того села, а вертався він до дому від помершого, де читав Псалтирю.

— Йди козаче до мене — каже він мені — а то пропадеш. В мене місця для тебе буде, тай поговоримо. Розкажеш, що в далекім світі чувати.

Так я в дяка і ранку Божого дочекався. Коли ж ми договорилися до того, що він брата мого добре знав, то дяк не пустив мене другої днини до самого полудня. Вважав мене за любого гостя... Така пригода зі мною сталася! — закінчував своє оповідання козак.

— А хто ж це був, що стукав до вікна? — допитувалися ті, що козака слухали. — Як це так, що стукав хтось і кликав, а нікого не було.

На те козак похитував головою, а тав і починав словами Святого Письма:

— Маловіри! Чи думаєте, що лише людська рука може стукати і людські уста можуть говорити, а Божа сила не застукає і не заговорить? Тридцять літ був я на Січі, і за тих тридцять літ кілько разів ми ходили проти турка і проти татарина. І смерть нераз в очи заглядала. Та Милосердний охоронив мене навіть там, де я не бачив для себе спасення, а знаєте чому? Я всюди і завсігди поручав себе щиро опіці Божій. Я завсігди звертався щиро до мого Ангела Хоронителя з молитвою, щоби він мене провадив, щоби він мене охороняв. І коли я нині між вами, то привів мене між вас Божий Післанець — мій Ангел Хоронитель. І я щиро вірю, що він і в тій пригоді розбудив мене, і він стукав до вікна, щоби мені помогти.

Так закінчував своє оповідання козак.

Давно це було, однакож історія між людьми не забувалася. Дід оповідав внукови, а той дальшим оповідав про того праведного козака, що вже давно як спочив на цвинтарі біля церкви. І хрест на нім стояв, начеб його нині поставили, навіть ні трошки не похилився.

о. Кость [illegible]евич.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи
The Herald. Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ПЕРЕД СВЯТОЧНИМ ОТВОРЕННЯМ КОЛЄГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ.

Від довшого часу йдуть приготовання до святочного отворення Колегії св. Андрея в Винипегу, що відбудеться 26, 27 і 28 листопада, 1946 в злуці з Народним Зїздом, в днях: Вівторок, Середа і Четвер.

Програму Отворення Колегії і Народного Зїзду подаємо на 7-ій стороні, а тут скажемо дещо про саме значіння Колегії

—

Сказав хтось з розумних людей, що коли нарід мусить, то збудує Пираміди, які перетривають тисячі літ і які буде знати цілий світ; він збудує великий Китайський Мур, якому рівного нема на світі. Тілько сили є в народу. Але коли нарід своєї сили не вжиє на велику будову, то і та сила дармо пропаде і по народови не лишиться памяти

Такою Пирамідою, таким Китайським Муром є нині для Українського Народу Колегія св. Андрея. Вона заснувалась для великої цілі, для великої слави, що є справою — під цю пору цілого Українського Народу

Найперше вона є свідоцтвом культурної висоти українців. Не їх матеріяльного стану, але найперше їх свідомости. Силою тої свідомости створилася Колегія. Свідомість говорила людям „Справа важна і треба її будувати отже будуйте! — і люде будували. Кождий приклав трошки доброї волі та сили і за недовгий час [illegible]. Вже є інституція, якої на цім [illegible] українці досі не мали і яка звертає на себе увагу і чужих людей

Коли нині діло вже довершене, то виринає само собою питання. **Чи збіднів хтось через те, що якусь суму грошей дав на заснования Колегії? Чи бодай відчув хтось якусь недостачу через брак того, що він на Колегію жертвував?**

Відповідь буде одна: Ні! [illegible] кождий відчув, що з мертвих грошей творится велике живе діло [illegible] новий стовп під будову українського життя

Подібні Колегії можуть мати лише Церкви і вони їх мають — англікани, лютеране, католики і др. А нині має вже Українська Православна Церква. Цілею таких Колегій виховувати впершій мірі священників, а дальше впливати релігійно на виховання всіх студентів, що в Колегії вчаться. А нині такого релігійного виховання потребуємо не тілько ми, але ціла Канада. І будь в нас гарно виховані люде, то їх побачать і не українці і будуть їх словам прислухуватися.

—

Колєгія — це гарний початок нової праці. Є виплачений будинок величавий зверху і відповідно вилагоджений в середині. Є студенти — і наука провадиться відповідними учительськими силами. Отже початок кращий, ніж можна було в початках надіятися. І тому можна вже нині уявити собі дальші пляни і дальші можливости — що Колегія може розростися в величаву всеукраїнську інституцію, що буде мати музей, друкарню і будуть тут збиратися найкращі українські розумові сили, що будуть працювати для дальшого скріплення і піднесення українського життя

Значіння Колегії ще більшим стає через те, що нині це однока того роду інституція вдержувана силами Українського Народу. Нема нині таких інституцій в Европі, хоч там колиска українства. Нема в Стейтах, нема в Полудневій Америці. Канадійські українці одинокі, що взяли на себе обовязок великої справи.

Мусимо памятати, що вся проти-українська сила на світі працює, щоби Український Нарід знищити. Оскілько ж з більшим завзяттям повинні працювати [illegible] сили не піддатися.

Дотого ж і [illegible] життя домагається, щоби українці поставили свою працю так, щоби вона заважила благодійно на цілім життю цеї країни.

—

Врочисте Отворення Колегії буде величавим завершенням тої початкової важної праці, що її отигом розмірно короткого часу осягнула назначену ціль. [illegible] можна будувати [illegible] силами щирого загалу

Отже треба вірити, що на Отворення Колегії прийдуть всі, в яких буде можність [illegible] приєтність буде [illegible] свідоцтвом української свідомости [illegible], що Колегія розвинеться [illegible] навіть багато більшого значіння і сили, ніж [illegible] нині і ніж можемо предвиджувати

—

ДОПОВІДЬ НА ДЕВЯТОМУ СОБОРІ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Виголошена Архиепископом Іоанном Теодоровичем.

(Докінчення)

Я привів для Вас вказані історичні процеси і зробив деякі висновки з них. Приведене Вам треба знати і мати на увазі. Це на тлі таких фактів опинилось тепер наше церковне життя

Маючи на увазі ці факти, Собор Канадійської Греко-Православної Церкви може відповідно накреслити дальшу акцію Церкви, акцію, щоби тут, на континенті Північної Америки, себто в Канаді і в Злучених Державах було більше епископів, головне, щоби канадійська Церква мала свого окремого епископа, чи епископів. Цього розріст церковного життя нашої Церкви владно потребує. Цього взагалі потребує життя Церкви. Ви в мені мали до сього часу тільки одного епископа. Я своїм духовним проводом служив також, окрім Вашої Церкви в Канаді, Церкві нашій в Злучених Державах Америки. Бог благословляв нас, хоронив од всяких нещасть. Але ми мусимо вміти дивитися вперед. Церква з одним епископом не може бути і їй таки не бажано бути в такому стані. Коли б Господь цього епископа покликав з цього життя, Церква лишилась би в трудношах. Отже Церкві таки треба подбати, щоби в ній було більше епископів. Добре було б мати завжди три епископи. Коли один відходить з цього життя, завжди є ще два, щоби могли поставити в сан епископа третього. Так Церква могла б завжди бути спокійна за свою будучність, за свою самовистарчальність.

Маючи на увазі такі [illegible], Ви будете мати змогу, як Собор, дати певні вказівки адмiнiстрації Церкви в справі запрошення сюди на [illegible]. Для того є тепер можливість [illegible] моїм переконанню, може [illegible] цю двом, а то й трьом [illegible]. Я зовсім не думаю, що [illegible] мають бути ті два, чи три епископи. [illegible] Перше Канада повинна [illegible] одного епископа. По [illegible] є певний, саме життя Церкви [illegible] потребу мати другого [illegible] Канаду, я думаю, що [illegible] так далекому, Церква [illegible] мати таки три епископи. [illegible] Церкви, в Винипегу, може [illegible] катедру; другий може [illegible] катедру на Сході, скажемо [illegible] і знов третій [illegible] на [illegible]. Це так я уявляю собі [illegible] Церкви в Канаді. Це буде [illegible] старчальний. Церква [illegible] чена епископським [illegible] цей буде рівном [illegible]

Мене, на моє [illegible] ставило обрання Собору [illegible] до 22 роки тому [illegible] словлю ці роки [illegible] глибоку подяку Господу [illegible] великі [illegible] З [illegible] Божа [illegible] розпал [illegible] Господь Бог судив [illegible] бачити розріст Церкви [illegible] мелю нічого [illegible] Він вивів мене з Рідного [illegible] Вас, дав мені побачити [illegible] тність ділу Рідної Церкви [illegible] пожертвовання [illegible] побачити високу жертв [illegible] Рідної Церкви її духовн [illegible]

Так Господь подав [illegible] разом з Вами пережити [illegible] радости. Я за них [illegible] кожен раз, припадаючи [illegible] Господнім Престолом, [illegible] я був [illegible] отаго [illegible] і радо [illegible] зо всіма моїми [illegible] Ви на [illegible] моному серцю. В цю ми[нуту] [illegible] борі, який я приймаю, [illegible] прощання з Церквою, [illegible] серце, вся моя любов об[ертається до] [illegible] ковці по цілій Канаді [illegible] зо всіма Вами [illegible] Вас всіх, моїх духовних [illegible] Церкви, за долю нашого [illegible] роду, де я мав щастя [illegible] і бачити, відчува[ти] [illegible] Ваше серце приймали [illegible] моїх слабих і немічних [illegible]

Ви всі мені дорогі [illegible] останетесь Вашу любов [illegible] про мене Ваше довір'я [illegible] кого в моїх устах [illegible] це на все буде [illegible] скарб життя, доки [illegible] Господь мені ще продовжить [illegible] тим по відході з цього [illegible] скарбом мого у Вас [illegible] любови я стану перед Всевишнім Отцем. Йому доручу цей [illegible] мого життя, доручу і мольбами, хоч може слабими і недостойними [illegible] мольбами про Вас всіх, про [illegible] Церкву, якій Господь дав мені [illegible]

Так Це є Собор мого [illegible] прощання. Ми скликаємо С[обор] [illegible] через пять років. [illegible] ну вірити, не так віддалений [illegible] [illegible] вроченст[во] [illegible] Вашого нового Архипастиря

[illegible] такого діла, як [illegible] нового Архипастиря, Церква повинна ма[ти] повну волю, нічим непорушену. Це по тій причині, я, ще тепер, на цім Соборі, щоби уможливити Церкві покликання нового Архипастиря, який стане на моїм місці, вважаю за свій обовязок висловити свою повну на це згоду, ще тепер на цім Соборі, бо будучий Собор мусить бути вже Собором обрання нового Архипастиря. Таку згоду відійти я [illegible] це тепер зложити, щоби провід Церкви мав повну змогу започаткувати [illegible] запрошення на працю нового Архипастиря. Я цю згоду даю. Історичні процеси життя Української Православної Церкви на рідній землі дають [illegible] канадійській Церкві знайти [illegible] окремого архипастиря [illegible] життя нашої Церкви в Канаді [illegible] до потреби мати такого [illegible] Архипастиря. Збіг тих [illegible] тут і там владно наказує мені [illegible] змогу Український Греко[-Православній] Церкві в Канаді отримати [illegible] Архипастиря.

[illegible] Собор обрав і лише Собор може [illegible]. По тій то причині цей [illegible] Собором мого прощання з Церквою [illegible] і заявляю про мою волю [illegible] духовного архипастирства з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і прошу [illegible] мене з миром, з бла[гословенням] [illegible] молитвами

[illegible] Собору буде, щоби я до [illegible] присутнім нового [illegible] з повною любовю [illegible] самим [illegible] від мого [illegible] моїх [illegible] з потребами життя [illegible] Церкви, так як їх мені [illegible] промовляє за тим, щоби [illegible] повну волю й змогу так ва[ми] [illegible] вирішити.

[illegible] Ми [illegible] завершення [illegible] І я з Вами [illegible]. Більш ніж хто я знаю [illegible] мої вади опечалили [illegible] прощення. Сам я [illegible]

[illegible] від Вас 22 [illegible] моєю любовю [illegible] тією були [illegible] одіванни. Ми [illegible] більше, ніж нам дає[ться] [illegible] також, не всі Ваші над[ії] [illegible] звязані з моїм служ[інням] [illegible] повнилися. Я прошу мило[сердного] [illegible] до моїх обмежень. [illegible] для себе Вашої любовию [illegible] молитвах Ваших не забувайте [illegible] пастиря Іоанна

[illegible] нехай завжди [illegible] Вами, мої Отці — Співпастирі [illegible] Вас [illegible] любови, [illegible] Ваший пастирський [illegible] [благо]словення нехай буде [illegible] Вами, мої Брати і Сестри [illegible] на протязі всіх [illegible] не Боже благо [illegible] Ваше серце любов [illegible] Церкви і її діла. Нехай [illegible] дає Вам здатність [illegible] бти все в путі Господній, бти [illegible] всякого добра і любови [illegible] я прийшов до Вас, з миром [illegible] відпустіть мене

—

[illegible] ЛІТАК

[illegible], в Каліфорнії, піднісся не[давно] [illegible] раз в воздух найбільший [illegible] є на світі. Його вага 92 тон [illegible] 180 пасажирів. Покищо [illegible] для перевозу людей і річей. Його почали будувати ще в [illegible] він 4 мотори по 3000 ко[нських сил] [illegible]

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

Коли ж Мойсея писанням не віруєте, як моїм словам вірувати мете?
Іван 5: 47

Старий Завіт.

Жиди ділять Старий Завіт на три части і так: Пять книг Мойсея називають „Закон", або „Тора". До другої частини зачисляють книги Навина, Судів, Першу і Другу Самуїла, Першу і Другу Царів, книги Ісаї, Єремії, Езекиїла і 12 Менших пророків. Ті книги вони називають „Невим", або „Пророки". До третьої части придїлюють — Псалтир, Приповістки Соломона, Йова, Пісню Пісень, книгу Плачу Єремії, Рути, Еклезіяста, Естери, Даниїла, Ездри, Неемії, і Третю та Четверту Царів. Ті книги називають „Писання", або „Хетувім".

Ми ділимо Старий Завіт на такі части

А. Книги історичні: а то: 1) Пять Книг Мойсея, де описано початок світа і дальше аж до смерти Мойсея. Колись люде жили довго, багато памятали, переповідали одні другим, що самі знали. Де куди були писані памятки, як в родиннім краю Авраама і в Єгипті, де Мойсея навчено всіх наук египетських. Найбільше написано того, що самий Мойсей пережив, що сталося за його часів, що сталося за його проводу. 2) Книга Ісуса Навина (Йосії) описує про те, що сталося за наслідника Мойсейового. 3) Книга Судів описує про те, як жив нарід ізраїльський за часу від Самуїла до неволі вавилонської. 4) Книги Царів і Паралипоменон оповідають про ізраїльських царів. 5) Про неволю вавилонську розказують книги Ездри, Неемії і, частинно, Даниїла. Про пізніші часи — дві книзі Макавейські. 6) Є ще книги про визначні особи, а то: Йова, Рути, Товита, Юдити і Естери.

Б. Книг пророчих є 16, а то: 4 „Великих", а 12 „Малих" пророків. Великі пророки називаються: Ісаія, Єремія, Єзекиїл і Даниїл. Малі пророки: Осія, Йоил, Амос, Авдій, Йона, Михей, Наум, Аввакум, Софонія, Аггей, Захарія і Малахія.

В книгах пророчих описана доля [illegible] [ізраїль]ського народу і предсказана будуч[ність] [illegible] Для нас важні ті місця, що відно[сяться] до Ісуса Христа

В. Ще є книги научні. Дуже важна [на]ука міститься в Псалтирі, збірці псаль[мів] (150). Між ними є псальми молитов[ні], покаянні і месійні. Дальші книги отсі: [Притчі] [або Приповісти] Соломона, Еклезіяста, Пісні Пі[сень]. [Книга] Премудрости Соломона представ[ляє] нам деякі розумні вискази царя Соломона. Ще одна — Книга Ісуса сина Сіраха — містить дуже гарні науки того ж мужа. Всіх книг Старого Завіту є 46.

Книги Старого Завіту написані під [натхне]нням Святого Духа. Святі Отці [Христия]нської Церкви уважають ці книги за [святі], добрі і пожиточні для наших душ. [Писали] ці книги ріжні люде. Нам передано готові книги. Шануймо їх, читаймо, для нашого спасіння.

о. прот. Петро Мельничук.

—

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.П. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, н. р. в Саскатуні, Саск. Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуці за доляра. Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

УКРАЇНСЬКА МОВА В ЦЕРКВІ.

Як тільки Українська Православна Церква освободилася, то першою задачею поставила собі завести в Богослуження рідну українську мову.

І це лише довершення того, що давно почалося. Перед сотками літ були проби заміняти церковну мову українською. Цебто, що українська мова вже давно була в якійсь мірі богослужебною мовою.

Причина, що заставляла українців заводити в церкві рідну мову була та, що стара церковна мова в великій мірі народови не зрозуміла. Хто може прим. знати, що: **абіє, благодушество, блюсти, брак, брань, врач, тать, варити,** будуть по українськи: **зараз, відвага, хоронити** (заховувати), **весілля, війна лікар, злодій, дожидати.** А таких слів в церковній мові безліч.

Тай не диво. Церковна, або кажуть славянська мова, це мова давних болгар. Українці взяли від греків Церкву н обряд, але що грецька мова була їм не зрозуміла, то вони взяли церковні книги від болгар. Мова болгарська була легше зрозуміла і духовенство могло до неї легко підготовитися.

Так стара болгарська мова стала богослужебною, тай взагалі літературною (книжною) мовою українців на сотні літ. Бо й старі Літописи — стара Історія українського народу, була писана тою старою болгарською мовою. Доперва з ходом часу почали світські письменники заводити в книжки щораз більше українських слів, почали наближатись до мови народу, аж поки вкінці не поланили церковної мови цілком

Лише в церкві стара болгарська мова залишилася до 20-го віку. Правда [illegible] давно її досить позмінювано і так значно наближено до мови української. Болгари уживали звуків носових, українці давно замінили їх на свої звуки. Українці не вимовляли болгарського йора, позмінювали також деякі граматичні форми слів, однакож всего того було замало

Через те, що не рідна українська, а тільки чужа болгарська мова була довгий час письменною мовою українців, український нарід багато стратив. Тої ж було чужою мовою описувати подрібно життя народу [illegible] виражати його бажання, потреби, почування, як він їх в щоденним життю своєю мовою виражає. Треба було хіба українське життя на чужу мову перекладати але тоті для кого? Тай нащо? Не могла отже розвиватися широка українська література (письменство). Не міг всесторонно розвиватися український розум

Стару болгарську мову перебрали з богослужбовими книжками і другі народи. Взяли серби, взяли через українців москалі, взяли румуни. Але всюди сталося те, що мусіло статися: рідна мова народу поволи відсувала чужу мову

І всюди було таке, що найперше перестали уживати чужої церковної мови в світськім письменстві. А вже дальше приходить черга на Церкву. Найперше починають до церковної мови в церкві давати пояснення, перекладають припадково дещо з церковних книжок на живу мову народу, а затим приходить до повного занехання чужої мови

Стара болгарська мова в православних українців зачинає виходити нині з церковного уживання. Серби в своїх церковних Сборниках додають вже окремі пояснення незрозумілих старих болгарських слів. Румуни полишили стару болгарську мову і переклали церковні книжки на мову румунську. Так рідне бере верх над чужим.

Стара церковна мова є нині ще в церкві греко-католицькій, хоч і тут вона вже потрохи заміняєсь мовою українською. Давно співали в церкві побожні пісні зложені старою церковною мовою, а нині співають вже українською? А чому? Тому, що українською мовою краще, близше, зрозуміліше.

Проповіди говорять по українськи, а чому? Тому, що так красше, лучше, зрозуміліше.

Страстні Євангелія надрукували були Василіяни в Галичині по українськи, а чому? Тому, що по старо-церковному нарід мало розуміє. Значиться [illegible] по свойому краще.

Лишаєсь питання: Чому вже не ввести української мови і в Службу Божу і в читання Євангелія та Апостолів на Службі Божій? Чому не ввести в [illegible] Богослужения? Коли воно красше, коли зрозуміліше, то чому тягнути довше те, що мало зрозуміле і не рідне? Для чиєї це користи?

І ще не те... Коли перекладають тут молитви і Богослуження на англійську мову, то це вважають добрим, але [illegible] знаходяться люде, що не годяться [illegible] щоби на свою рідну мову перекладати. Чому це так?

Українці не повинні нічого рідного боятися — то боятися треба чужого. Але чужі не раді, щоби українці мали все в своїй мові. Так прим. Москалі [illegible] раді дозволити українського переводу Євангелій, бо мовляв [illegible] церковному, але ті самі москалі пере вели 1906 чи 1907 року Службу Божу та інші Богослуження на мову [illegible]. Це вже було можна.

Отже й греко-католики українці повинні мати Богослуження мовою українською.

Г. К

ПОРАДА ЖІНКАМ.

Недавно Маргарета Ешбі Дженінгс, в Пітерборо, Онт., святкувала 100-літні свої уродини і дала притім таку пораду жіноцтву: „Віддавайся, коли ти молода виховуй дітий, коли ти молода, а будеш гарно виглядати, коли буде тобі 40 літ."

Дженінгс віддалася маючи 21 літ, мала троє дітей, а нині має 9 внуків і 11 правнуків.

СВІТЛО ТИХЕ.

Мовчать долини, мовчать діброви,
Все потонуло в святій тиші
Святої Слави Тихеє Світло,
Засяй всещедро в моїй душі!

О Вічний Боже! Твоя то сила
Створила неба величний звід.
Величні гори, степи й долини
Печать рук Твоїх вказують слід

Тихеє Світло! О Вседержителю
Шлю я молитву до Твоїх ніг
Дай волю моїй [illegible]
Визволь мій нарід із [illegible]

о. Кость Желішкевич

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно виконаній чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Ізидорові Декреталії.

Коло 850 р. появилася в Римській Церкві збірка підроблених папських листів, розпоряджень, чи грамот, що в історії звуться „Ізидоровими Декреталіями", або „Псевдо-Ізидоровими Декреталіями" (грецьке „псевдос" — брехня). Це нібито листи, чи письма папів, що жили майже в протязі 300 літ, починаючи від найперших, а кінчаючи на Дамасі I, що був папою до 384 року. Чоловіком, що нібито зібрав ті давні документи, був якийсь близше невідомий Ізидор.

Листи тії показують, якто папи, починаючи від Клемента I, що мав бути зараз по апостолі Петрі, аж до 384-го року, були правителями цілої Церкви, як всі їх за верховних правителів уважали, як папи всюди про все рішали, як все [illegible], а всі безуслівно їх слухали. Значиться, коли так було від початку християнства, то повинно і дальше так бути. І як тільки ті Декреталії оголошено, то зараз папи почали на них покликатися.

Одначе таки в часі появи тих Декреталій були на Заході єпископи, головно французькі, які бачили, що ті документи зфальшовані на те, щоби від всіх відбирати права і всю власть передати в руки одних папів, отже сильно противилися заведенню тих пофальшованих листів до збірки церковних законів. Одначе папська впертість, головно Николая I (858-867), примусила їх до мовчанки.

Та теж пізніще вчені виказали ясно і довели, що ті Декреталії є підроблені, отже фальшиві. В них навіть мова не була такою, якою вживали в тих часах, але з 9-го віку, так зі змісту було видно, що це фальшування. Вкінці і самі оборонці папів мусіли згодитися з тим, що ті Декреталії підроблені.

Наведені приміри показують, якими неперебірчивими способами папська сила будувалася. А таких примірів історія знає багато.

Папська політика.

Що Римови все ходило найперше про збільшення і поширення папської власти, держави і [illegible], показують [illegible] які папи від себе [illegible] О це що казав про себе папа Інокентій III (папою від 1198 — 1216):

„До мене говориться в Пророка: „Я поставив тебе над царями і народами; виривати і [illegible], будувати і насаджувати". До мене рівнож сказано в Апостолі: „Тобі дам ключі Царства Небесного". Так отже мене поставлено між Богом і чоловіком [illegible]

[illegible]

Я [illegible] приладне (посаг) — повноту власти духовної і величі простори [illegible] власти".

Отже [illegible] головною справою показати [illegible] мати власть. [illegible] Христа [illegible].

Папа Урбан VIII (папою 1623 — 1644) [illegible]:

„Бог поручив св. Петрови і його наслідникам два мечі — духовний і світський. Першим має орудувати сама Церква, [illegible] світська власть на послуги Церкви, відповідно до волі папи. По [illegible] (світська) власть піддана перший (духовній) і світська власть залежна рішучо від власти духовної, яка її (світську власть) судить. Щож до духовної власти, то Бог оден може її судити, і тому є конечним для спасення, щоб кожде людське сотворіння піддавалося римському первосвященникови.

Та не так розумів Христос, коли говорив Апостолам: „Будьте світлом для світа, щоби люде його бачили і прославляли Отця". Христос розумів, що люде на те є людьми, щоби думали і судили навіть Апостолів, а коли побачать в них добрі діла, то будуть прославляти Отця.

Що інше бачимо в папі. Він хоче всіх судити, але не дозволяє людям судити себе. Він хоче, щоби люде до його діл не приглядалися — а це противне не тільки науці Христовій, але здоровому людському розумови і законам життя.

На католицькім Флорентійськім Соборі (1439) вироблили таку постанову:

— Встановляємо, що свята Апостольська Столиця, або римський первосвященик, обдарований першенством над цілим світом; він є наслідником св. Петра, князем Апостолів, дійсним заступником Христа і головою цілої Церкви, отцем й учителем всіх християн.

З наведених примірів бачимо, як всі зусилля Риму були звернені головно на скріплення папської сили і папського панування. А вже зрозуміло, що де така політика провадиться, там люде не перебирають в способах, [illegible] ви мусять в них стояти [illegible] них місці.

Тому не диво, що в [illegible] Церкві час від часу підносилися сильні протести проти папської сваволі і всеї політики Риму.

Десяте Століття — Темне Століття.

Найбільший моральний занепад в Римській Церкві був в 10-ім століттю, **отже тоді коли Володимир Великий впроваджував Християнство на Україну.** Історія називає 10-те століття „Темним **Століттям**". Досить згадати, що тоді в 100 літах було 24 папів. Це вже ознака занепаду. Римський кардинал Бароній (1538 —1607), що написав історію Папів говорить про Римську Церкву в 10-ім віку, що:

„Це був вік залізний, позбавлений всякого добра; вік оловяний, повний всякої погани; вік темний, в якім не було ані письменників, ані вчених."

В „Історії Християнської Церкви" Горста, Ню Йорк, 1897, читаємо про 10-те століття:

„Від Івана VIII (872) до Гільдебранда (1073), це **„ніч папства"**. (На протязі 200 літ). Піднеслися князі і звели папів до стану невільників спорячих партій. Папів вибирали, усували, вязнили, убивали. Замість Голови Церкви... він сам (папа) був таким лютим і розпущеним, як всі князики, з між яких він вийшов. Час від часу розпустниці правили Церквою, а папська палата була, як стара поганська палата, осередком розпусти, брехні, інтриг й убійства. Визначний римо-католик Милер каже, що лише самими злочинами злобувалася папська гідність. Найнизше упавші жінки, як Мароція і Теодора, заповняли папський престіл своїми любовниками і незаконними дітьми. В скаргах синоду на Івана 12-го говориться, що він завсігди був озброєний, занедбував молитви і всі релігійні обовязки, що любив лови (полювання), що 10-літнього хлопця поставив єпископом, висвячував єпископів в стайні, побивав священиків, насилував дівчат і вдів з висшої і низшої кляси, жив з батьковою господинею, перемінив папську палату на дім розпусти, пив за здоровля чорта і при грі коло стола кликав помочи Юпітера і Венери та других поганських богів. (Стор. 748).

(Дальше буде)

З ХРЕСТИН НА КОЛЕГІЮ
(Гримсбі, Онт.)

У неділю 25 серпня ц.р. п-во Онуфрій і Євдокія Кіт хрестили [illegible] Любу Мокрину по Богослуженню в місточку Гримсбі. Чину св. Хрещення доверщив о. П. Самець з Торонто. Кумами були п. Іван Пограничний і пані Параня Гладинюк, обоє з Ниагара Фалс. Відтак п. Онуфрій запросив [illegible] священика, гостей з Ниагара Фалс, а з Торонта п. адв. А. Орищак і Д. Котелка до себе на [illegible]. Треба було ще їхати від Гримсбі на схід отим найкращим [illegible] в Канаді 25 миль [illegible] фарми п. Кота, де він господарює, а поза те ще і в фабриці працює.

Була велика приємність гостити [illegible] приятеля, що [illegible] обїхав по західних і [illegible] провінціях Канади і розпродав нашу пресу, Українського Голоса і Вістник, а при [illegible] продав тисячі українських книжок і календарів між нашими [illegible]. Поговорили, посніданали [illegible] ок маленькій Любці, але, [illegible] за нашу поважну [illegible] це Колегія св. Андрея

По 10 дол.: Онуфрій Кіт.

По 5 дол.: адв. А. Орищак, І [illegible] Гриць Гладинюк, П. [illegible].

По [illegible] І. Пограничний.

По 2 дол.: М. Нагірний, А. Ру[illegible] І Котелко.

По 1 [illegible] І Турчин.

Разом 40 долярів.

Жертводавцям щире спасибі, а маленькій Любці і її родичам незай Господь дає щастя, здоровля і многих літ.

П. С.

ПРИМІРНІ УКР. ХРЕСТИНИ
(Міяк, Саск.)

[illegible] 15 вересня відбулося [illegible] в Українській Греко-Православній Церкві, в котрій [illegible] наш добрий піонір священик І. Кусий. Свящ. Кусий, [illegible] Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді, а тепер як парох [illegible] Укр. Гр.-Прав. Церкви в [illegible] і околиці, є найстаршим священиком нашої Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді. Деб він не був парохом громади, все хоче [illegible] задержати як свого пароха, [illegible] часи, що треба змін і якраз висилають старшого [illegible] о. І. Кусий, [illegible] уміло по християнськи [illegible], бо він не лише [illegible], але працівник українського народу.

По Богослуженню вібулися дуже гарні [illegible] хрестини в п-ва Петра і Марти Базюків, котрі хрестили свою першу донечку Петрусю Надію.

Хресним батьком був Мирослав [illegible] з Кадворт, студент університету, який бере курс медицини в [illegible], хресною матков [illegible] Розина Вениць. По хрестинах п-во Базюки запросили гостей [illegible] на обід, а по смачнім обіді і розмові, наш парох [illegible] думку, щоби дещо зібрати на свою рідну пресу, Укр. Голос і Вістник. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.: п-во Петро і Марта Базюки, п-во М. і С. Базюки, [illegible]

По 1 дол.: о. І. Кусий, [illegible] М. Ковбіта, Кадворт; пання Вениц [illegible] п-во В. С. Ковбіти [illegible] п-во І. і І. Березики, [illegible]

На Укр. Голос $5.00, а на Вістник $1.00.

По обіді о. Кусий сказав кілька приємних слів на цей день і по[illegible] [illegible] п-ви Базюкам і [illegible] Петрусі Надії, [illegible] а українську [illegible] п-ва [illegible] з Кадворт [illegible] В. Ковбіта [illegible] словами много [illegible] і їх донечки і [illegible]

Швагер і Гість.

Колегія Св. Андрея в Винипегу

Будинок Колегії Св. Андрея у Винипегу.

ОТВОРЕННЯ КОЛЄГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ

в злуці

з Святочною Академією і Народнім Зїздом

відбудеться

26, 27 і 28 ЛИСТОПАДА, 1946, В ВИНИПЕГУ, МАН.

Перших два дні присвячені справам Колегії; третього дня відбудеться Загальний Зїзд Союзу Українців Самостійників та Союзних Організацій.

Свято закінчується СПІЛЬНОЮ ВЕЧЕРОЮ.

Академія, всі наради та вечеря відбудуться в сіпіярськім готели Роял Александра

ПРОГРАМА, В ЗАГАЛЬНИХ РИСАХ, ТАКА:

Перший день, вівторок, 26 листопада:

9.00 год. рано: [illegible] в церкві св. Михайла

1.00 — 3.00 години пополудни: Регістрація членів Колегії, делегатів і гостей, та вибір комісій (в готели Роял Александра).

3.30 год. пополудни: Посвячення будинку Колегії.

4.00 — 5.30 год. пополудни: Оглядання Колегії та Чайне Приняття в Колегії для всіх учасників.

8.00 год. вечер: СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

Другий день, середа, 27-го листопада:

9.00 — 12.00 год. рано: **Збори членів Колегії: Привіти, звіти, дискусії, вибір директорів.**

2.00 — 6.00 год. попол.: Промови, дискусії, резолюції

8.00 год. вечер: [illegible] КОНЦЕРТ в Театрі ПЛЕГГАВЗ: хор [illegible] Зоня Лазарович співає [illegible] Винишевецький, [illegible]

Третій день, четвер, 28-го листопада:

ЗЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ.

9.00 — 12.00 година рано: Наради ріжних секцій, привіти, вибір заряду.

2.00 — 6.00 год. пополудни: Промови, дискусії, резолюції.

7.00 год. вечер: СВЯТОЧНА ВЕЧЕРЯ, зарядженя управою Колегії для всіх членів, делегатів і гостей, в головній їдальні Роял Александра.

ЗА 10-ЛІТНУ ПРАЦЮ СВЯЩЕНИКА.

Ми побачили в Вістнику, що 6-го жовтня о. Василів буде мати відправу в Виллингдон, Алта., де він живе, отже кількох нас постановили пошанувати 10-літну працю о. Василіва, виконану в північній части Саскачеванської ріки.

Прибувши туди — одні пішли до церкви, а другі в хаті приладили, що треба.

Все нам добре вдалося. В церкві о. Василів здивувався, побачивши своїх бувших парохіян, а друге здивування було в хаті, коли тут побачив їх ще більше, та й стіл на [illegible] готовий. А казав, [illegible] журився чим [illegible] гостити несподіваних гостей.

Та обід пройшов без клопоту. Тутже п. Іван Татарин з Редвей промовив, кажучи, що хоч по трисцять [illegible] молочення в повнім [illegible] плечима, та коли [illegible], що цеї неділі припадає 10-ліття священства о. Василіва, все покинув і приїхав з родиною, щоби пошанувати щирого народного Робітника за його працю.

Петро Ринка з Белліс пригадав, [illegible] коли священик виїде на північ, то два тижні не вертається до дому. Це я знаю — казав він — бо [illegible] священика. [illegible] перебралася була [illegible] до нас до Белліс і до родини. Побажавши всего добра [illegible] і зібраних, передав дарунок [illegible] священика і його родини.

[illegible] говорив Николай Шевчук [illegible] Виллингдону і тутже відспівано [illegible] голіття о. Василіву.

Дякуючи за несподіванку всім, що так здалека прибули, о. Василів пригадав і тих наших Братів і Сестер за морем, що бідуючи [illegible] по чужих краях.

[illegible] на заклик п. Татарина [illegible] 10 долярів

Вечоріло, коли ми до дому відїхали, бо декому з нас попад 65 миль дороги до дому. **Присутний.**

ВІНОК НА СВІЖУ МОГИЛУ
(Келгарі, Алта.)

Жін. Т-во при Укр. Гр. Прав. Церкві в Келгарі, Алта., з глибоким жалем довідалося про смерть бл. п. Ганни Бойко з Саскачевану, яка в 1942 році переїхала [illegible] в своєї дочки [illegible] в Келгарі. За той [illegible] покійна своєю вдачею [illegible] жертвенністю прихилила до себе серце всіх нас. Вона купила [illegible] церкви дві хоругви, напрестольний хрест і процесійний хрест. Ми щиро жалували, коли вона покинула нас і виїхала назад до Саскачевану. А тепер ще більший жаль огорнув нас, бо цим разом вона вже на вічне нас покинула.

Замість вінка на гріб покійної Жіноче Т-во жертвувало $5.00 на Колегію св. Андрея в Винипегу.

Членка

ПЕТРОНЕЛЛЯ ХАРЖЕВСЬКА
(Посмертна згадка)

На 22-го вересня, упокоїлась в Бозі членка Укр. Прав. Церкви в Пойн Ривер, Ман., бл. п. Петронелля Харжевська. Повна свою

любов і пошану до Господа Бога і Його [illegible] на землі, Святої Церкви, [illegible] була і щирою українкою, доброю господинею і ревною матір'ю.

Похорон відбувся в середу 2[illegible] вересня і серед жалю і смутку родини, приятелів і всеї парафії, її [illegible] останки похоронено на цвинтарі Укр. Прав. Громади в Пайн Ривер.

Сиротами остались її 4 дочки: [illegible] в Пайн Ривер, Ге[illegible] в Келовна, Целіна [illegible] о. Бериком в Злучених Держ[авах] і в [illegible] Юл[illegible] в Флин Флон, Ман. Та[illegible] три сини: Антін, Фабіян і Альберт. Майже всі діти на своїх [illegible] становищах, а не світ[illegible] [illegible] сильний і витревалий характер [illegible] матері.

Відправу похоронну відслужив парох нашої церкви о. Іван Майло[illegible] і [illegible] "Послідного цілування" [illegible] учасники похорону [illegible] [illegible] вінець суму $11.80 на поміч своїй громаді.

По похороні відбувся [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] по земних трудах [illegible] сестро, а [illegible] канадійська земля, хай буде [illegible] легкою!

Учасник похорону

ПОДЯКА

Засмучена і горем прибита родина, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] всім [illegible] добрим людям, [illegible] в нам своє співчуття в [illegible] нашому [illegible] горю і подали нам [illegible] будь спосіб сво[illegible] [illegible]

Дочка Йогаська і син Альвін

ЮСТИНА КРИЖАНОВСЬКА
(Посмертна згадка)

Жовтня 10-го, 1946, [illegible] [illegible] Юстина Крижановська, [illegible] [illegible] [illegible] 37 [illegible] в Канаді [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Петра [illegible] [illegible], Народилась в Сарафинцях, [illegible] Городенка, 1880. Була [illegible] членкою укр. прав. церкви в [illegible] і членкою Союзу Українок Канади.

Полишила [illegible] [illegible] дочки Василину, Марію, Анну й Ольгу, всі [illegible], сина Николая і 8 внуків.

Похорон був 12 жовтня в церкві св. Володимира. При "Послідним цілованні" присутні [illegible] [illegible] о. Гикавого зложили [illegible] [illegible] в Вінніпег[illegible] $6.96.

Нехай буде Покійній Вічная Пам'ять!

о. І. Г.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку всім що брали участь в похороні, о[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] і М. Антонишиному за дяківство. Всім добрим людям щира від нас Подяка!

Муж Петро і діти

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД.

ЗБІРКА о. В. АПОНЮКА

(Ретфард, Саск.)

По 1 дол.: О. Заболотний, [illegible] Підвербецький, Т. Токарик, М. [illegible], М. Токарик, [illegible] Дмитрук, П. Олешко, М. [illegible]

(Прима, Саск.)

По 1 дол.: І. Дутка, М. Гонда, Ю. Гладиш, І. Капустяник

(Гласлин, Саск.)

По 1 дол.: О. Дуб, О. Вусович, М. Бойко.

(Гефорд, Саск.)

По 1 дол.: С. Кирилюк, С. Верезяк.

(Громада Витків)

По 1 дол.: І. Свистун, Р. О[illegible]чексюк, С. Гарбуз.

(Громада Кендо)

По 1 дол.: Дора Кравченко, В. Яроцько, Марія Левченко, Марія Патерна, Зеня Дейнека, Анна Хомин, Марія Соломка, Дора Чіпак, І. Боженко, В. Левченко, Т. Майо[illegible], О. Левченко.

(Марлин, Саск.)

По 1 дол.: С. Наклошин.

ЗБІРКА о. Е. ГРИЦИНИ

(Вакав, Саск.)

По 1 дол.: Г. Т. Луцюк, Анна Луцюк.

(Салон Крік, Саск.)

По 1 дол. П. Зін.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желищевича.

ЛИСТОПАД:

17. Неділя — Семборг.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла. — Шимен.
24. Неділя — Принс Алберт.

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Вірдейл
4. Середа. Введення Пресв. Бо[гор.] Семборг
8. Неділя — Принс Алберт
15. Неділя — Шимен
19. Четвер. Св. о. Миколая чуд. — Принс Алберт
22. Неділя — Гонімун
29. Неділя — Принс Алберт

554—7-ма вул. Іст
Те[л]еф. No 7 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федика.

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Енгусвил.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
24. Неділя — Глен Елма.

Адреса — Box 46, Оквборн, Ман.
Тел. 133—4 Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИСТОПАД:

17. Неділя — Канора
21. Четвер. Арх. Михаїла — Рама (храм)
24. Неділя — Вимер.

ГРУДЕНЬ:

1. Неділя — Бюкенан
4. Середа — Введ. в Храм Богор. Того
8. Неділя — Клейр
15. Неділя — Канора
19. Четвер — Св. Миколая — Фостон
22. Неділя — Рама
29. Неділя — Вимер.

СІЧЕНЬ 1947

5. Неділя — Канора

Box 125 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Рейні Ривер
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Сендгил (храм)
24. Неділя — Іст Селкирк.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЛИСТОПАД:

17. Неділя — Гефорд
21. Четвер. Св. Михаїла — Кендо.
24. Неділя — Витків

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гласлин
4. Середа — Введ. в Храм Богор. Марлин.
8. Неділя — Витків.
15. Неділя — Гефорд.
19. Четвер — Св. Миколая — Ретфард
22. Неділя — Блейн Лейк
29. Неділя — Гефорд (фарма)

Адреса Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Редвотер.
Вечірня — Федора.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Редвей (Церк. Базар).
24. Неділя — Гресленд.
Вечірня — Серийл.

Редвей, Алта. Box 62. Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Смокі Лейк.
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — Тірлян (храм)
24. Неділя — Стрий.

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Белліс.
Вечірня — Смокі Лейк. 7.30.
4. Середа. Введення в храм Пресв. Богородиці — Бойн Лейк.
8. Неділя — Сенді Репидс.
Вечірня — Тірлян.
15. Неділя — Смокі Лейк.
Вечірня — Спеден 4.30.
19. Четвер. Св. о. Миколая — Стрий.
22. Неділя — Елк Пойнт.
29. Неділя — Біг Медов.

Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Вайта.
20. Четвер. Арх. Михаїла — Успенська
24. Неділя — Сенькія.

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гардентон
4. Середа — Введ. в Храм Богор. [illegible] Роза
8. Неділя — Форт Франсес
15. Неділя — Пембина
19. Четвер — Св. Миколая — [illegible] (храм)
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Толстой

Адреса [illegible] Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЛИСТОПАД

17. Неділя — Шевчелей
21. Четвер. Св. Михаїла — Петлю
24. Неділя — Ленштра

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гілберт Плейнс
4. Середа. Введення в храм Пресв. Богородиці — Р[illegible]-Зеленя.
8. Неділя — Грендвю.
15. Неділя — Роблин — місто.
19. Четвер. Св. о. Миколая — Шевчелей
22. Неділя — Шортдейл
29. Неділя — Ленштра

Почт. скринька 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ЛИСТОПАД:

17. Неділя — Новий Прут
21. Четвер. Собор Арх. Михаїла — [illegible] (храм)
24. Неділя — Гемлин.

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Вилингдон
4. Середа — Введ. в Храм Богор. [illegible]
8. Неділя — Андрю
15. Неділя — Кагвин.
19. Четвер — Св. Миколая — Сучава
22. Неділя — Лужани
29. Неділя — Ієдас

Адреса: Box 26 Вилингдон, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.

ЛИСТОПАД:

17. Неділя Ст. Джулієн
21. Четвер. Арх. Михаїла—Тернопіль
24. Неділя — Кадворт

Адреса: Скринка 155—Вакав, Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

16	С	3	Мч. Акепсима [illegible]
17	Н	4	Нед. 2[illegible] [illegible] Поляник[illegible]
18	П	5	Мч. [illegible]
19	В	6	[illegible]
20	С	7	Св. [illegible]
21	Ч	8	Собор Архистр. Михаїла
22	П	9	[illegible]
23	С	10	Ап. [illegible]
24	Н	11	Нед. 24 [illegible]
25	П	12	Св. Іва[illegible]
26	В	13	[illegible]
27	С	14	Ап. [illegible]
28	Ч	15	Мч. [illegible]
29	П	16	Ап. [illegible] Матея [illegible]
30	С	17	Григорія [illegible]

ГРУДЕНЬ

1	Н	18	Нед. [illegible]
2	П	19	[illegible]
3	В	20	[illegible]
4	С	21	Введення в храм Пр. Бог.
5	Ч	22	Ап. [illegible]
6	П	23	[illegible]
7	С	24	[illegible]
8	Н	25	Нед. [illegible]
9	П	26	[illegible]
10	[illegible]	27	[illegible]
11	С	28	[illegible]
12	Ч	29	[illegible]
13	П	30	[illegible]
14	С	1	[illegible]
15	Н	2	Нед. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
[illegible]

[illegible]

17. Неділя [illegible]
21. Четвер [illegible]
24. Неділя [illegible]

Адреса Box [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
[illegible]

[illegible]

17. Неділя [illegible]
21. Четвер [illegible] Мелита (храм)
24. Неділя [illegible]

[illegible]

1. Неділя [illegible]
4. Середа [illegible]
8. Неділя [illegible]
15. Неділя [illegible]

[illegible]

Телефон [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби

[illegible]

17. Неділя — Флин Ф[лон]
21. Четвер. Св. Михаїла — Прей[illegible] Ривер (храм)
24. Неділя [illegible]

[ГРУДЕНЬ]

1. Неділя [illegible]
4. Середа [illegible] Богородиці [illegible] Ривер
8. Неділя [illegible]
15. Неділя [illegible]
19. Четвер. Св. Миколая — [illegible]
22. Неділя [illegible]
29. Неділя [illegible]

Адреса Box [illegible]

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:

17 Неділя 23 [illegible] Ап. Ефесян 2: [illegible] Луки [illegible] 26—39.

21 Арх. Михаїла [illegible] 24 [illegible] Ап. [illegible] 10 [illegible]

24 Неділя 24 [illegible] Ап. Ефесян 2: 14 [illegible] Єван. Лук. 8: 41—56.

ГРУДЕНЬ

1 Неділя 25 [illegible] Ап. Ефесян 4: 1—16 Єван. [illegible] 10: 25—37.

4 Введення [illegible] 1: 56. Ап. [illegible] Луки 10: 38 [illegible] 11: [illegible]

8 Неділя 26 [illegible] Ап. Ефесян 5: [illegible] Єван. Лук. 12: 16—21.

15 Неділя 27 [illegible] Ап. Ефесян 6: 10—17 Єван. Лук. 13: 10—17.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., DEC. 1st, 1946 ВИННИПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1946. ЧИСЛО (567) 23

УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ СВЯТОЇ СОФІЇ — БОЖОЇ ВСЕМУДРОСТИ В МОНТРЕАЛІ, КВЕБЕК, КАНАДА.

Високопреподобний Отче Володимире,
і Ви, Парохіяне і Парохіянки
Монтреальської Громади!

Цілим серцем радію, що Громада Ваша діждалася святкувати 20-ті роковини свойого життя і праці. Сердечна подяка за запрошення взяти участь у цім не лише Вашім, а таки цілої нашої церкви в Канаді та Злучених Державах Америки Великім Святі.

Ваша церква присвячена Божій Всемудрості — Святій Софії — за перейшовші 20 років її життя й праці дала особливо блискучий рекорд досягнень. Перше, це єдина у нас Громада, що за той час не знала змін Парохів. Парох і Парохія споріднилися, візлялися думами і серцем і дали цілій нашій Церкві тут на землі Америки прекрасний приклад спокійної, творчої праці. Ми всі цінимо Вашу працю і радіємо успіхами.

Ми всі-в Канаді і в Злучених Державах маємо особливі причини високо цінити Вашу працю і Ваші успіхи. Ви знаходитеся в серці Римського непримиримого католицизму. Ми всі памятаємо, яких зусиль треба було доложити, щоби легалізувати Ваше існування, як існування Православної Громади. Це минуло. Громада за всі ці недовгі роки набула прекрасний Храм, виховала взірцево ціле нове покоління своєї молоді, її діти — приклад дітям інших громад. Громада Ваша мала прикрі хвилини, великі утруднення. Все це переборено. Громада вийшла на її путь, він уже далі стелиться рівно у світлу майбутність.

Успіхи розросту і утвердження Вашого життя дають нам усім прекрасну картину, чого може дійти наш Нарід свобідний у своїй вільній, соборно-народоправній Церкві. Ваша Громада є живе оправдання всіх тих заложень, що їх положено в життя нашої Рідної Церкви. Ціла наша Церква в Канаді і в Злучених Державах радіє Вашими успіхами і гордиться мати Вас у своїм складі. Це я говорю в імені цілої нашої Церкви.

Моїми устами Церква наша, одна і неподільна, благословить Вашу працю, радіє з Ваших успіхів і молить Милосердного Бога умудрити Вас на дальшу дорогу і на цій дорозі мати Вас завжди в спокою та в злагоді і в єдності дум.

Боже благословення нехай завжди спочиває над Вашою громадою, хоронить її от всякого нещастя і береже на славу Божу і на добро нашого українського Народу.

Ваш з любовію, Архиепископ
Канадійський і Американський
†
Іоанн Теодорович (в.п.)

Філаделфія, Пенна.,
Листопада 2-го дня, Р.Б. 1946-го.

Зовнішний вигляд Української правосл авної Церкви св. Софії у Монтреалі, Кве. по відреставрованню та по вставленню бань.

СВЯТО МАЄ БУТИ СВЯТОМ.

Є тут „канадійський" звичай, що люде святкують латинський Святий Вечір і Новий Рік широкою пиятикою. А недавно почали роботодавці справляти толі принятя для робітників з індиком та алькогольними напитками. Отже тепер латинський архієп. Монтреалу, Шарбоно, видав заяву, що не дає більше дозвілшення на святкування з мясом і напитками, коли має бути піст. Ходить про те, заявив він, щоби християне святкували Різдво прилично, по християнськи.

МОЛОДІ СКИТАЛЬЦІ НЕ ДАРМУЮТЬ.

По відрадних вісток належить це, що молоді скитальці, хлопці і дівчата не дармують, але вчаться в школах, оскільки це можливе. Всіх українських студентів в Европі числять на около 4.000. З них в Німеччині перебуває 3.000, а до 450 є в Італії. Ще інші порозкидані по Швайцарії, Франції, Бельгії, Британії.

НАЙШВИДШІ ЛІТАКИ.

Департамент фльоти в Вашингтоні оголосив недавно, що тепер будують два роди літаків, яких скорість є понад 500 миль на годину. Це літаки в усім відмінні від теперішних — і виглядом і матеріялом, з якого збудовані, і порушаючою силою. Один з них 14 стіп високий, 33 стопі довгий, а крила розтягаються на 38 стіп і 7 цалів. Отже велика машина!

ТВЕРДИНЯ НАШОГО ДУХА І СИЛИ.

Сповнилося двадцять років існування нашої Української Православної Церкви Святої Софії, Премудрости Божої, в Монтреалі. Час здається недовгий, однак він становить цілу пяту частину віку, а це в історії людського життя звлишає по собі певний слід. Слід, виріз6ляний тяжкою працею людей, відданих ідеям відродження сили свого народу та його духа. Ідеям, яких криницею являється одна лише Українська Православна Церква.

Оселившись в найбільшому індустріяльному осередкові Канади, яким являється Монтреал, наші громадяне не вдоволялися одними лише заробітками. Їх потягнуло до свого рідного. Їм бракувало своєї громадської „Рідної Хати", бо всі неукраїнські подібні установи були для них чужі. Коли вже появилися бажані „Рідні Хати" в характері культурно-просвітних товариств, то все ж таки

Його Високопреосвященство Іоанн (Теодорович),
Архиепископ Американський і Канадійський.

бракувало найголовнішого — своєї Рідної Церкви, в котрій можна було б заспокоїти потреби своєї душі. Вони почали шукати за тим, що залишили у свому Рідному Краю; почали старатися за створенням своєї Рідної Церкви. Наміри ці не принесли бажаних наслідків.

Знаходячись в найбільшому середовищу католицької церкви, ідея створення Рідної Церкви на старокраєвий лад, зустріла гострі перешкоди у самому започаткуванню. Усе те, що було найбільшою святістю в церкві у Старому Краю, почало поступово змінюватися і наближатися до „косцельности". Це потягнуло за собою реакцію тих, яким була справа Рідної Церкви дорогою. Це дало початок відродження Рідної Церкви на засадах її незалежности від чужинецького осередку, а на засадах духовоь сполуки з Києвом, Українським Єрусалимом, де у році 1921-му відбувся акт відновлення автокефальности Церкви Українського Народу. В Монтреалі сталося це памятного року Божого 1926-го, про що докладно було представлено своєчасно на сторінках цього нашого органу преси.

В тяжких обставинах праці минали літа. Нечисельна громада піонірів розрослася в поважну Церковну Громаду. Вона не тільки що скинула з себе весь довг, але й придбала для себе обширну площу, на якій намічено в майбутності здвигнути відповідну вимогам будову для чисто культурно-виховавчої праці.

Воєнний час років 1939-1944 вплинув значучо на життя і розвій Церкви. З її життя відтягнув він багато молоді від активної праці. Одні пішли в Армію, другі — на працю для Оборони Краю, знов треті — у розшук кращої долі на нових місцях. Потягнув багато і старших, що приклали тут чимало творчої праці.

Зо зміною ситуації посилено зате організаційну працю, наслідками котрої дійшло до відновлення зовнішнього вигляду церкви, до закупна дзвону, до обставлення середини церкви і вівтаря новими художніми образами. Зміна ситуації вплинула додатньо на життя і розвій Церкви. Крім означених матеріяльних здобутків Церква зискала на тім, а її членство зміцнилося духово.

Сьогодні, у двадцяті роковини діяльности Рідної Церкви у Монтреалі, до відсвяткования стають члени і членки організацій, що гуртуються і працюють під її захистом і покровом. **Вони біля неї — як коло твердині свого духа і сили.** Вони стають, щоб спільно виказати щиру любов до неї за те, що 1) **Непохитно провадить вона всіх по шляху віри наших предків, 2) є посередницею між людьми і Богом, послуговуючись нашої рідною мовою, 3) є вихователькою нашого молодого покоління по правилах віри, встановлених святими отцями Української Церкви.** Свою пошану, відданість та любов до неї маніфестують організації батьків: Церковне Братство, і жіноче товариство „Доньки України", Братство Християнської Допомоги, і 1-ша Станиця „Союзу Бувших Українських Вояків": організація молоді: 94-ий відділ СУМК імени Гетьмана Павла Полуботка, та — освітна організація: „Парохіяльна Школа", що лучить в собі Рідну і Недільну Школу.

Йдучи за наукою Святого Апостола Павла, що „Віра — то підстава того, чого сподіваємося, доказ того, чого ми не бачимо"... (До Жидів 11: 1), покладаємо надію, що бачучи нашу щиру відданість Богові, Він вислухає наші благання, нашу молитву до Нього, яку ми будемо засилати в день святкования 20-их роковин нашої Церкви, в день 8-го грудня цього Року Божого. В цей день „Єдиним серцем та єдиними устами" будемо просити Його, щоби дав силу **вірним нашої Церкви мужньо боронити її повсякчас перед супротивниками,** а многострадальному народові нашому на рідних землях — **щоб подав якнайскорше визволення з ворожого упремлення, братню любов і добробут.** Це наше молитовне намірення у святочний день вшанования 20-их роковин.

СТРАШНИЙ ТЯГАР НЕВОЛІ.

Приятель славного американського президента, Вашингтона (1732—1799) — Ля Фолет, письменник і політик, що був визначним чоловіком свого часу, оповідає таке:

„Коли я був арештований, мене примістили в маленькій кімнаті, а за дверми поставили вояка-сторожа. Але не те було для мене найважнішим... Найважнішим було те, що в дверях була дірка і той вояк мав безнастанно через ту дірку на мене дивитися.

„Коли я глянув на двері, чи в день, чи в ночи, я завсігди бачив око вояка, що за мною слідило. Я пробуджувався, і як тільки глянув на двері, я бачив те нестерпне око.

„Яке це було страшне! Від того ока не було де сховатися. Я не мав змоги від нього втічи. Чи я сидів, чи ходив по кімнаті, чи лягав, чи вставав, я завсігди і бачив і відчував те страшне для мене око."

Люде, що на волі не цінять волі. Вони не відчувають її вартости і тому неразза дрібку вигоди готові проміняти волю — не тільки свою, але свого народу.

Значіння волі стає їм зрозуміле аж тоді, коли вони опиняються в неволі. Там куди повернуться, всюди чують ту неволю, що їх звязує. На кождім кроці і з кождої сторони вони бачать ті очи, що їх стережуть; бачать ті уха, що підслухують кожде їх слово.

Вони можуть бути неголодні, можуть бути одіті, однакож це не облегчує їх невільничого тягару. Свідомість неволі з ними жие, лягає з ними спати, з ними встає, з ними ходить, з ними сидить, з ними працює...

Про те ж висловлюється і Шевченко: „Не має гірше, як в неволі про волю згадувать"...

Однакож кілько нині людей не звертає уваги на те, що комуністичний лад, це така неволя, про яку говорить Ля Фолет. Не розуміючи значіння неволі, люде готові її зрікатися на пусте слово, що хтось зменшить їм години денної праці й освободить від клопотів про матеріяльні конечности.

Для таких короткозорих людей конче треба неволі, і лише вона одна може їх навчити, як треба волю цінити.

ВАРТІСТЬ ЧАСУ.

Коли б чоловік, головно молодий чоловік, посвятив для якоїсь окремої науки, для якоїсь поважної оправи, пів години часу кождого дня, то було би з того три години на тиждень, понад 12 годин в місяци, а понад 12 днів, 24 годин кождий (12 діб) в році. Кілько за той час в році можна навчитися, кілько прочитати, кілько з чимсь добрим познакомитися.

МОЇМ ДУХОВНИМ ДІТЯМ В АЛЬБОМ

Коли звернусь своїми думками в минувшину останніх 20-ох літ, то бачу перед своїми очима — наче у великім калейдоскопі — ріжні образи. Одні з них бліді-сірі зо своєї буденщини, а другі такі яскраві, повні ріжномаїтних красок, що здається й до кінця життя не забудеш. Блідість і сірість не манять людського ока, вони такі буденні, що не добачиш їх при яснім соняшнім світлі. Однак, без цієї сірої буденщини, не булоб і гарних, веселих хвиль, як не булоб і світлих образів — мальованих на звичайнім — для ока пересічного глядача не замітнім — полотні.

До тих сірих і буденних образів, що стоять перед моїми очима — хотяй такі незамітні — належать дні тяжкої невтомної праці на нашій церковно-народній ниві. Вони переповнені ріжними життєвими прикростями та невдачами. Я свідомий того, що без них не було б поступу в людськім життю, бо з невдач виробляється завзятість до чину. Знаю рівнож, що боротьба загартовує людину до витревалости. Однак, жалко стає людині на душі, коли знає, що багато життєвих прикростей можна було б оминути і свою енергію звернути на кориснішу працю, ніж витрачувати свою силу на дрібненькі, нікому непотрібні справи.

Син Божий покликав Свою Церкву до життя для того, щоб служити Богові й свойому ближньому. І кожний її член повинен совісно виконувати — навіть в тяжких і сірих днях — свій обовязок. Наш Спаситель кличе кожночасно всіх, що почуваються бути його послідовниками, брати **Його святий Хрест** на свої плечі і йти слідом за **Ним.** Це клич Спасителя до Чину. Як довголітний пастир нашої громади церковної, можу сміло сказати, що за час своєї 20-літньої праці я все знаходив охочих брати **Його** святий **Хрест** на свої плечі й нести його для добра свойого Ближнього. Тоді ті сірі буденні дні ставали легшими до переживання, бо бачилося перед собою людей, що з повною самовідданістю посвячували свій труд, свою працю, для загального добра, не очікуючи за це ніякої надгороди.

Мені пригадуються наші перші організаційні початки зо всіми трудностями та недомаганнями, й у своїй уяві бачу перед собою горстку правдивих носіїв ідеї Рідної Церкви, що вміли у своїй непохитности встояти до цих пор в рядах поважної числом громади. Звичайно „добрі люде" не спали! Вони старалися всіми способами не допустити до того, щоб Рідна Церква вкоренилась в серця ширшого круга людей. Ширили недовірря одних членів до других, а зокрема до проводу, знаючи дуже добре, що де в організації недовірря одних до других, там не може бути мови про жадну поважну працю.

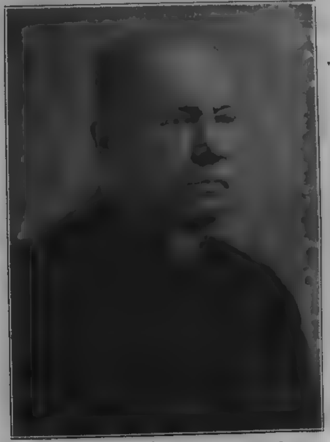

Високопреподобний Протоєрей о. Володимир Слюзар,
Парох Української Православної Церкви св. Софії в Монтреалі.

Однак всі ці сірі картини блїднуть цілковито перед тими осягами, яких зазнала наша громада за останніх 20 літ. Можливо, що вони для нас всіх непомітні, як непомітним буває ріст дитини. Оглянешся, а то вже й доросла людина! Та все ж таки треба відмітити хоч бодай кілька таких осягів:

Перший і найголовніший осяг моральний. Наша Церква здобула собі в Монтреалі повагу, як поміж своїми, так і поміж чужими мешканцями міста. Наша доростаюча молодь не встидається признаватись, що належить до Української Православної Церкви, хотяй живе в католицькім морю. Наші парохіяне погодяться зо мною, що це признання здобувалося дуже тяжкими трудами і часом надлюдськими зусиллями.

Другий не менш важний осяг матеріяльний. Ми вправді не можемо похвалитись покладними „маєтками", як інші старші й заможнійші громади нашої Церкви в Канаді, та всеж таки вистарчить зазначити те, що Церква наша вже вільна від довгу. Що при помочі щедрого членства прикрасилось церкву банями, та що по 20 роках спромоглись на те, що до Богослужень скликає своїх вірних Дзвін — Архистратиг Михаїл. В нутрі прикрасилась Церква образами жертвенних наших парохіян, про що згадка на іншому місці. Все це вказує на те, що наші парохіяне люблять свою святиню і не жаліють жертв на те, щоб Церква виглядала на правдивий Дім Божий. До морального і матеріяльного осягів треба припімнути й нашу жертву на Колегію у Винипегу. Вона рівнож обильна.

Нам не розходиться о само-рекляму, коли згадую про ці осяги. Наводжу їх тільки тому, щоб наші парохіяне були свідомі цеї великої праці, яку вони виконували в протягу цих довгих 20 літ, та що в день ювілейного свята ми всі про це памятаємо і з вдячністю згадуємо.

Зробивши підсумок нашої дотеперішньої діяльної праці, ми не забуваємо й того, що в нас ще багато ріжних недостач. І так: брак свого великого Народного Дому, брак огрівання в церкві, відмалювання церкви в нутрі — це оттак мимо згадуючи — праця, яка очікує щедрих жертв і твердих рук до праці.

Ми не знаємо кого Господь помилує життям — дочекатись 25-літнього ювілею нашої церкви. Віримо однак в одно, що коли й від незалежних від нас, причин повного пляну наміченої праці не можна було б виконати, то таки певна частина може бути зреалізована при щирій праці наших парохіян, при сердечній їхні й жертвенности і при повнім вирозумінню тої відповідальности перед будучністю, що спадає в цей час на їхні плечі.

За цих довгих 20 літ, в яких прийшлось мені разом з Вами — мої дорогі духовні діти — працювати на ниві відродженої Матері Церкви, дякую за те щире й сердечне відношення до мене, до моїх дітей, що побачили світ Божий у Монтреалі, та що зростали разом з Вашими діточками, як одна нерозлучна молода громада, та вкінці до моєї Дружини-Помічниці, що ділила разом зо мною і з вами долю й недолю перейдених разом 20 літ тяжкої праці на нашій спільній церковно-народній ниві.

В цей торжественний день нашого ювілею кличу всіх парохіян до спільної праці в Божім Винограднику, помягаючи на слова нашого Спасителя, що: **„Жниво велике — а робітників мало".**

Прот. о. В. Слюзар.

ЯК МИ ЛЮДЯМ, ТАК ЛЮДЕ НАМ.

Великий азійський воєвник, Тамерлян (1336—1405) переміг турецького володаря, Баязета і взяв в неволю.

Він приняв його дуже чемно і підчас розмови запитав Баязета:

— Скажи мені щиро, що ти робив би зі мною, коли б я дістався в твої руки?

На те відповів Баязет:

— Кол б небо помогло мені тебе мати в руках, я посадив би тебе в залізну клітку і казав би всюди возити на посміховиско.

Подумав тоді Тамерлян і каже:

— Коли ти так робив би зі мною, то я маю право з тобою так робити.

Тоді казав замкнути Баязета в залізну клітку і цілі три роки возив всюди, куди сам бував.

Та довше Баязет не міг видержати, отже так сильно вдарився головою до штаб клітки, що закінчив життя.

СВЯТА СОФІЯ В МОНТРЕАЛІ.

Монтреал — найбільше індустріяльне місто Канади. Серед тисячі ріжнородних фабрик, ви бачите безліч величезних церков, переважно західно европейського стилю. Подавляюча більшість — це католицькі церкви. По своїй кількости, по величавости, багацтву і розмірах, ці церкви надають містові характер другого Риму на континенті Північної Америки. Коли робочі дні-години розпочинають і кінчать безліч фабрично-заводських гудків, то у той самий час години молитов видзвонюють безлік ріжнородних церковних дзвонів. Гудок є звістун праці; дзвін — звістун молитви. Як праця так і молитва творять тут провідну гармонію життя.

Але й серед цього католицького моря є малесенькі острівці — і не католицькі. І одним з таких острівців є наша громада. Є це окрема Громада тих українців, які на перше місце поставили дотримання віри своїх батьків у тому характері, в якому прийшла вона до наших предків.

Наша святиня, побудована в готицько-візантійському стилю. Святиню — прикрашено трьома гарними й стрімкими банями, на котрих гордо пишаються тяжкі метальові хрести. Четвертий хрест, тієїж самої форми пишається на мініатюрній камінній бані над входовими дверима. Вдивляючись у форму прекрасних стрімких бань, у їх хрести, пильний дослідувач спостереже, що все це побудовано на взірець Святої Софії у Києві. Тіж самі форми бань і ті самі форми хрестів.

При цьому слід зазначити, що ідею встановлення церковних бань і хрестів у заподаній формі дав добр. Андрій Гукало, діяльний член цієї церкви, який докладно опрацював плян їх встановлення архітекторові. Цей плян, без найменших змін в детайлях, був одобрений і переведений в життя.

Коли до 15-их роковин середина церкви приоздоблена була лише іконостасом та кількома образами, сьогодні ми бачимо майже всі місця в церкві заповнені мистецькорозмальованими образами. З правого боку на стінах церкви бачимо чудовий образ Святої Покрови Матері Божої, споряджений коштами членів 1-ої Станиці Союзу Бувших Українських Вояків в честь „25-их роковин Збройного Зриву Українського Народу за Волю і Державність. Другим з черги є образ Святого і Рівноапостольного Князя Володимира Великого, споряджений коштами іменників, що є членами парохії. Третім — є образ Святого Апостола України — Андрія Первозванного, що благословляє гори Київські. Це дар п-ва Андрія і Марії Винничуків. З лівого боку стіни, по жіночій стороні є образи: Христос між діточками, споряджений жертвами учнів Парохіяльної школи; Свята Ольга, Княгиня України, споряджена фондами жіночого товариства „Доньки України". і Святий Отець Миколай — фондами добродія Дмитра Яковича. Біля свічного столика — подовгастий образ — Христос на горі Оливній, споряджений добродієм Степаном Магалясом в память його погибшого в українському повстанню брата Василя. У вівтарній частині, за престолом, встановлені образи: Запрестольний образ Христа Царя Слави, споряджений добродіями Петром Віліньським і Степаном Магалясом на молитовну память своїх батьків; образ Івана Золотоустого, споряджений добр. Василем Ластівкою. Два образи виконані кистю маляра В. Касрука, один (Покрова М. Б.) — п. Брика, а більшість — виконана рукою артиста-маляра Івана Кучмака з Ню Йорку. Працею його ж рук вилічуються два додаткові образи — св. Архитратиг Михайло і св. Архидіякон Степан, які будуть уміщені на входових дверях іконостасу. Це буде жертва добр. Степана Літепла. Поминаючи двох попередньо-згаданих фундаторів, всі інші образи дали фундатори церкві в останнє її пятиліття.

Цього року закуплено дзвін добровільними пожертвами тих парохіян, які з нагоди своїх іменин жертвували церкві на цю ціль певні грошеві датки. Започаткували цю акцію Михайли (М. Цитульський і М. Пришляківський), тому, по числі більшости жертводавців Михайлів дзвін був освячений під іменем Святого Архистратига Михайла. Святий Архистратиг є тут найбільший дзвін. За ним будуть слідувати у майбутності менші два дзвони, щоб становити повноту мельодій.

Підсумовуючи всю ту працю, яку виконала наша Церква за останніх пять років, мусимо признати їй життєву здібність. Вона: а) **Скинула з себе ті величезні суми довгів, які своєчасно рівнялися сумі майже усіх довгів нашої Церкви в Канаді; б) Зробила капітальний ремонт (направу) церковного будинку, даючи йому вигляд правдивої святині українського народу; в) Збогатила середину церкви і вівтар в нові художні образи, і г) Зросла в силі через доплив нових членів.** Все це свідчить, що ласка Божа є за людьми доброї волі і щирої відданости для Бога і для Свого Народу.

НАШІ БАТЬКИ ПРИ ЦЕРКОВНІЙ ПРАЦІ.

Діючий Заряд Церковного Братства у 20-ті роковини своєї діяльності.

З ліва на право сидять: М. Цитульський — скарбник, С. Тимчак — заступник голови, С. Гайдичук — голова, прот. о. В. Слюзар — парох, В. Михальчук — діловид скарбу, М. Пришляківський — писар загально-прибуткової книги; стоять: П. Головач — писар членських вплат, Я. Редчук — контрольор, А. Бабій — писар рекордовий, П. Кошлай — 2-ий контрольор і Т. Мушинський — 3-ий контрольор.

СПІВПРАЦЯ І ЄДНІСТЬ — ПІДСТАВА НАШОЇ СИЛИ.

(Присвята жіночого товариства „Доньки України" відділу С.У.К. Двадцятим Роковинам відродження Рідної Церкви у Монтреалі).

Жіноцтво Української Православної Громади в Монтреалі стало сьогодні перед доконаним фактом вшанування **Двадцятих Роковин** діяльності своєї Рідної Церкви, а рівночасно й свого власного **Двадцятьліття,** тому, що відділ С.У.К. заснувався в осени 1926 року. З перспективи цих двадцятьох років можна зробити певні висновки з того, що цінного вкладо наше жіноцтво до загальної церковної праці, як рівнож, можна зробити певні висновки з того, що в тій праці було додатним, що було для наслідування, як і з того, що було відємним — для перестороги. Такий перегляд праці дасть найкращий образ нашої працездібности й сили. Він стає висновком для історії нашої громади та — наглядним поученням для нашого молодшого покоління. На цих то засадах основуємо ми це коротке справоздання.

Передовсім звертаємо увагу на те, що основною рисою українського жіноцтва — є його любов до своєї культури. І цією характерною рисою наше зорганізоване жіноцтво відзначувалося через цілий час свого існування. Пригляньмось до того, як воно старалось задержувати цю культуру у своїй Церкві.

Коли входимо у середину Храму Божого і поглянемо на фронтові образи іконостасу, не можемо не зауважити чудового вишиття на всіх рушниках. Це є праця рук нашого жіноцтва. У таке ж саме вишиття є приоздоблений і Престіл у вівтарі, тетрапод на середині церкви, дві аналої до читання евангелії й богослужбових книг та — підризники. Фондами організації жіноцтва „Доньки України" є придбано дві художньо вишиті фани з образами св. князя Володимира Великого і св. княгині Ольги. Ці вишиття виконала мистецька секція „Союзу Українок" у Львові, незадовго перед другою світовою війною. Мистецька сторона у всьому вишиттю церковних річей є одною з ділянок праці нашого зорганізованого жіноцтва, до котрої було прикладено багато сили і уваги.

Не меншу увагу жіноцтво звертало на чистоту церкви та приоздоблювання її в квіти. За цією справою пильнував окремий „Церковний Комітет Жіноцтва", який дуже сумлінно, та з відданістю виконав свої обовязки.

Жіночому товариству „Доньки України" треба завдячувати у великій мірі і закупно та вироблення церковних священичих риз та стихарів.

Крім повище згаданого жіноче т-во кожночасно приймало активну участь у таких підприемствах церковного брацтва, як „Храмового Свята", „Свячене", „Кутя" то що. А восібна перебмало на себе урядження та переведення „Базарів" і тим самим поважно спричинювалося до сплати церковного довгу.

Коли ми сьогодні бачимо свою церкву цілком вільну від довгів, коли ми бачимо її відреставровaною, коли вона приоздоблена в гарні образи, у вишивки, у добірні церковно-богослужбові та інші річі, то в тому у великій мірі завважило жіноче товариство „Доньки України". Разом з іншими братніми організаціями, що гуртуються навколо Рідної Церкви, воно має право сказати тепер:

— Ми радіємо, що діждали величної хвилі святкувати Двадцяті Роковини своєї Церкви, бо поруч наших батьків, матерей, поруч наших братів, сестер, та поруч наших дітей і ми також поклали в її будинок свою цеглинку. Поклали її так, що і не занедбували при тім й інших своїх обовязків, які накладала на нас наша централя, які накладає на нас воєнний час в обороні Канади. У сьому тому ми завше розподілювали свою працю так, щоби **забезпечити розвиток своєї Церкви і громади,** а попри тім — — щоби підпомогти там, де **найбільш потрібує того наша загальна справа.** І наслідки з того ми бачимо сьогодні перед собою. І ці наслідки основані виключно на **співпраці з усіма братніми організаціями,** та — на **єдности з проводом нашої Церкви та з проводом центральної нашої організації.**

Співпраця і єдність були підставою нашої сили, яка перемогла усі труднощі. Лише **співпрацею і єдністю** забезпечили ми своє існування. Нехай же і надалі живе між нами згода і любов, а з Божою Допомогою дійдемо до мети, яку ми всі разом намітили перед собою.

НАШІ МАТЕРІ ПРИ КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНІЙ ПРАЦІ.

Жіноче товариство „Доньки України", Відділ С.У.К. у Монтреалі з року 1946-го.

КАМЕНІ БУДУТЬ ТЕБЕ СУДИТИ.

Камінь вважається найбільше неподатливою річею, впертою, незмінною. Говориться: „Його серце тверде, як камінь. То камінь — не чоловік!" Отже камінь є приміром неподатливости.

Однакож камінь не є таким, як говориться. Кілько бачимо всюди каменів і менших камінчиків огладжених, крутлявих. Це вода довго ними качала, перевертала і так їх огладила.

Тай коли чоловік приложить свою руку до каміня, то переробляє його в найкрасші форми, вигладжує до блискучого.

Однакож є людські серця, яких ніхто і нішо переробити не може. Ані розумна людська наука, ані наука Божа, ані досвід життя. Вони так затверділи, що нішо не може надати їм гарної форми. І про такі серця казав св. Антоній Печерський:

— Отсе тверде каміння буде вас судити.

НАУКА І ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ.

Життєві проблеми.

Громадське життя, як і життя кожної людини зокрема, давало за останні роки багато важних питань до розвязання, з котрих на першому місці було питання науки і виховання нашої молоді. Важним уважаємо його тому, що наша молодь становить джерело поповнення кадрів громадських працівників, як рівнож — дає нових членів для громади і церкви.

Беручи на увагу оурхливе життя най більшого міста Канади, яким являється Монтреал, треба було ставитися батькам і вихователям до виховавчої праці так, щоб — коли вже не перевищити системи науки місцевих модерних шкіл, то хоч бодай — їм дорівнати. Для цього у першу чергу потрібно було мати відкожної неділі, а загалом — 40 або 42 годин на рік. Думка ця між батьками була переважаюча, тому і впроваджено було її в життя.

Рідна Школа мала свою науку щоденно від години 5-ої до 7-ої вечера, а в суботу — від 10 до 12 дня, чи в інші змінні години, а Недільна Школа — що неділі від 3 до 4 години дня. Фреквенція у Рідній Школі була на учителя від 30 до 50 учнів, в залежности від років навчання, у Недільній-же — від 75 до 90, а часами й до 125, бо загальне число учнів сягало у Рідній Школі — від 92 до 116, а в Недільній — від 95 до 145.

Особливо тяжко приходилось працювати у Недільній Школі, де перед зібраною молоддю ріжного віку, приходилося викладати науку, яка молодшим була за тяжка, а старшим — за легка. З другого боку — не було жадної можливости в одногодинному викладі виконати всего того, чого вимагала справа. їх уживалося дуже обережно в певній перерібці. Приходилося все те переробляти, та в деяких випадках, друкувати на машинці й перепускати на мімеографі. По тяжкій праці, до деякої міри, вдалося заповнити прогалину потреб і науку посувалося вперед.

Помічні середники.

В перебігу провадження шкільної праці зустрічалося дуже багато перешкод з зовні. Дітей притягали доокологічні спортові підприємства, кінематографічні висвітлення, змагання атлетичні й інші подібні справи. Це спонукало управителя нашої Парохіяльної школи, всч. прот. о. В. Слюзаря, шукати помічних середників. Завдяки допомозі Церковного Брацтва вакуплено кінематографічний апарат і діти в короткому часі мали нагоду приглядатися найкращим образкам у своїй власній парохіяльній салі.

НАША МОЛОДЬ ПРИ КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНІЙ ПРАЦІ.

Церковний хор і драматично-співацький гурток.

По середині сидять — головний дирігент хору прот. о. В. Слюзар і дирігент церковного хору С. Магаляс.

повідну салю для науки, відповідні підручники та приладдя, й відповідних учителів. Вертаючи з модерно пристосованої міської школи, молодь не повинна відчувати примітивности цеї школи. Свідомість цих проблем спонукала батьків і вихователів трактувати цю справу так, як вимагає життя.

Характер школи.

Розвязуючи життєві проблеми дому, церкви і школи, батьки наші і вихователі довгий час розходилися думками та поглядами на те, в якому напрямкові має провадитися виховання та навчання нашої молоді. З початку переважала думка, щоби у буденні дні, у вечірний час, наша молодь училася українознавства по програмі Рідних Шкіл, а науку з релігії перенести на неділі і провадити її в церкві в характері Недільної Школи. До своєї розспорядимости мала б вона мати найбільше одну годину часу

Обставини вимагали змінити систему навчання, а Недільну Школу злучити з Рідною, розподіляючи всю науку з **українознавства і з релігії на сім років навчання.**

Хоть і тяжкими до розвязання були ці справи, проте необхідно їх було як найскорше впровадити в життя. Школа приняла характер **Вечірної Парохіяльної Школи.**

Підручники.

До поділеного наукового матеріялу, та до розробленого поділу годин, бракувало відповідних підручників у кожній ділянці шкільної науки. У релігії не було ані Старого ані Нового Заповіту, ані Катехизму Православної Віри, ані навіть Науки про Богослужбові Відправи Української Церкви з її короткою пояснюючою історією. В українознавстві були підручники, хоть і не у всіх окремих роках навчання, але так застарілі і далекі від сучасних методів навчання, що

На другому місці слідує згадати Дитячу Книгозбірню. Не багата вона кількістю підручників, однак багата змістом. Має по кілька підручників дитячих журналиків; має книжки-казочки, книжки історичного змісту і книжки з ділянки шкільного театру. Після всього дається відчувати **страшна убогість дитячої літератури в українській мові, на котру все наше українське громадянство повинно звернути як найбільшу увагу і поки не запізно, дати українській дитині її книжечку, її лектуру.**

На третьому місці належить згадати про **самодіяльність Школи.** Учні середних і старших років навчання виказують велику цікавість читати дитячий відділ українських часописів, а навіть і самим до них дописувати. В такій акції на одному з контестів „Лідуся Наума" в Українському Голосі, діти нашої школи здобуло собі нагороду з 4-ох томів відомої повісти „Граф Монте-Крісто". Діти люблять також творити власний часопис.

Так появився був і проіснував короткий час дитячий журналик — „Ялинка", а з нагоди святкування 20-их роковин нашої церкви появиться перше число журналика „Сонечко".

Життєдайність.

Переборюючи всіякого роду противности, Парохіяльна Школа стала безперестанно продовжувати свою працю. Мінялась система навчання, мінявся склад учителів, однакож управа школи і переходить у велику свідому громаду, яка перебере від старших гарну прикрашену церкву, й гарне громадське майно.

Завдяки діяльности самовідданих вихователів учителів, котрим до помочі стануть вже їх вихованці, громада розцвіте життям, яке стане іншим нашим співгромадянам за взірець до наслідування. А у всьому тому — лежить праця **Парохіяльної Школи.** У ній наше майбутнє.

Степан Магаляс — учитель.

дданика провідника в постаті впр. прот. о. В. Слюзаря, ми помало почали втягатися до праці. Насамперед ми поновили церковний хор, заповнюючи опорожнені місця; потім — почали пробувати своїх сил на сцені; нарешті — почали працю над збіранням фондів.

Наш хор почав співати не лише в Церкві, але виступати з нагоди народних свят, а драматично-співацька секція старалася виповнити прогалину в ділянці сценічних вистав.

В парі з організаційною працею відділ С.У.М.К. провадив й освітні курси. До цього

НАША МОЛОДЬ ПРИ ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ПРАЦІ.

94-ий відділ СУМК імені Гетьмана Павла Полуботка у Монтреалі.

Сидять з ліва на право: друга по черзі — панна Маруся Гринів — провідниця, Іван Оляінський — заступник, прот. о. Волод. Слюзар — капелян, С. Магаляс, учитель — Н. Р. і Я. Кульба — провідник.

цілий час спочивала в одних руках. Вона була безперестанно на протязі цілих двадцятьох років під зверхністю пароха всч. о. прот. В. Слюзаря. І це дало певні додатні явища. Явища, які ми бачимо перед собою.

Майже вся культурно-просвітна праця, спочиває тепер в руках молоді, вихованків Парохіяльної Школи. Коли в культурно-просвітній праці інші громади послуговуються ще старокраєвими людьми, то наша церква може сказати з гордістю, що майже всю цю працю основує на свойому власному молодняковї.

Заснований перед 13-ма роками в молодечу організацію, що носить тепер назву 94-ий Відділ СУМК імени Гетьмана Павла Полуботка, складається із самих лише вихованців Парохіяльної Школи. Вони поволі переймають на себе організаційну працю, яка попередньо спочивала в руках дорослих. Сьогодні з них складається Церковний Хор, виступають на сцену з відповідними песами, та устроюють концерти. Діти, що вчера побирали науку в Парохіяльній Школі, сьогодні стали вже дорослими людьми. Колишня мала дитяча громадка зростає

НАША МОЛОДЬ ПРИ ЦЕРКОВНО-НАРОДНІЙ ПРАЦІ.

Здається, що недавно ми святкували пятнадцяті роковини праці нашої Рідної Церкви. Тоді багато з нас були малими дітьми-підростками, а тепер уже дорослими. А це дає доказ тому, що то було справді давненько вже. Щож ми зробили за цілий той час?

Коли хочемо відповісти на це питання, то не вистарчить одних лише слів. Нам треба доказати ділом.

Друга Світова Війна вплинула відємно на організаційне громадське життя. Майже всі хлопці пішли до війська. Всі дорослі чоловіки і жінки стали до фабричної праці, де працювали дуже часто сім днів в тиждень. Організаційна праця в культурно-просвітній ділянці життя спала на нас, дорастаючих підростків. Треба було і в хорі співати, і на сцені грати, фонди збирати, а вдодатку й помагати тим, які були на фронті. Отож несподівано ми опинилися перед навалом праці, якої здавалося, ми молоді не в силі будемо подолати. Але не так сталося, як здавалося.

Маючи доброго капеляна і духовного по-

курсу включалось: Історію Української Церкви, яку на протязі кількох літних вакацій викладав наш капелян прот. о. В. Слюзар; Українську Граматику й літературу, в протязі одного літнього сезону п. С. Магаляс; Шевченкознавство — п. В. Деманчук. В протязі зимового сезону йшло підготовання до Міжпровінційних Зїздів С.У.М.К. в Торонто. Вислідом такої праці було, що наш відділ здобував на Зїздах С.У.М.К. відповідні нагороди.

Була спроба видання окремого журналу С.У.М.К. Таким журналом у нас був "Світанок". Дальші його числа припинилися виключно через відтягнення активних його видавців до війська. Тепер, по укінченню війни, робляться спроби продовжувати започатковану працю.

Залишається ще зазначити фінансову сторону нашої організації. Ця ділянка нашої активности спочивала в час війни виключно на членських вкладках, бо прибутки з підприємств йшли виключно на воєнні цілі. Так наприклад: всі розігравки та пожертви на організаційний фонд йшли в розпорядимість "Военного Комітету", а з чистих прибутків, що залишалися з усіх підприємств, урядувалися забави й при-

(Продовження на стор. 11-ій.)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кождого місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3826, — WINNIPEG, MAN.

КІЛЬКА УВАГ МИМОХОДОМ.

Подрібніший опис Свята Отворення Колегії св. Андрея в Винипегу, що почалося 26 листопада, 1946, в вівторок, дамо пізніше, а тепер подамо кілька уваг про це Свято.

Що загал належно розуміє значіння такої Колегії й інтересується нею, показало це, що на Отворення Колегії прибуло багато людей з усіх сторін Канади.

Коли почалася зима, то здавалося, що це спинить багато людей, однакож так не було. Коли б не велика саля в Роял Александра готели, то українські салі, що є в Винипегу, були би замалі для цего свята.

З визначніших людей, що прибули на це Свято, був Високопреосв. о. Владика Іоанн Теодорович, що першого дня Свята довершив Посвячення будинку Колегії. Було також сім, чи вісім священиків, що приїхали з поза Винипегу.

Але окремо спинялася увага зібраних на двох особах, що прибули недавно з тої Европи, яка нині в усіх на увазі.

Перший з них, це професор Сергій Тимошенко, брат відомого професора Тимошенка, що свого часу приїздив зі Стейтів на Зїзд Союзу Самостійників. Проф. Сергій Тимошенко приїхав ще недавно з Европи до свого брата в Стейтах, і його то управа Колегії запросила на це поважне Свято. Віком він чоловік старший, бувалий, з широким досвідом, з фаху інжинір-архітект тай суспільний діяч. Був комісаром Харківщини за української влади: був міністром шляхів в кабінетах Мазепи, Прокоповича і Лівицького: був професором і ректором Української Господарської Академії в Подебрадах.

З вибухом війни перейшов багато скитальчеських шляхів, поки опинився в Західній Німеччині, звідки вже дістався до Америки.

Другим гостем з Европи був Дмитро Мартиновський, чоловік ще молодий, що дотепер перебував в Англії. З ним познакомився о. Савчук, коли був капеляном, та доперва тепер вдалося Мартиновському сюди приїхати.

З Англії виїхав він літаком в 8-ій годині рано в суботу 23-го листопада, а вже в понеділок, 25-го листопада, отже в передодень Отворення Колегії, був в Винипегу. І тому він мабуть цілком слушно висловився на Святочній Академії першого дня Свята, що йому здається, наче б він тілом був тут, а душа ще далеко поза Канадою, може ще коло Англії.

Отже Тимошенко і Мартиновський були на Отворенню Колегії наче звязкові між українським життям в Европі і тутешним нашим життям і нашою працею. Так зібрані на Святі це відчували.

Та коли проф. Тимошенко вертається до Стейтів, то Мартиновський зостається тут, щоби познакомитись з нашим тутешним життям і заняти місце професора в Колегії.

Певна річ, що окремою ще важною справою на цьому святі був самий будинок Колегії для тих, що його досі не бачили, — і будинок і ціла його обстанова — як овоч тої щирости і жертвенности, що з цим будинком звязана. Тут кожний власними очима бачив, що хто давав жертву на Колегію, той помагав велику справу будувати.

Теперішне Свято, про яке йде мова, викликає окрему думку, що від тепер і Винипег стане поважнішим осередком українського культурного життя в Канаді. Таким осередком на Заході віддавна був Саскатун, був Едмонтон, а Винипег аж недавними часами почав на видніше місце поволи підноситися. А вже з повстанням Колегії і з оцим поважним Святом набере і Винипег більшого значіння, як видний осередок культурного життя. А таких осередків культурне життя і культурна праця потребує.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ОПОВІДАННЯ З НОВОГО ЗАВІТУ.

РОЗДІЛ І.

Лекція 1.

Ось я посилаю ангела мого, а він приготовить дорогу передо мною.
Малахія 3: 1

Предсказання про прихід Иоанна Хрестителя.

За часів юдейського царя Ірода жив священик Захарія, а жінка його з покоління Арона, називлася Елисавета. Обое вони були праведні перед Богом, бо сповняли всі заповіді Божі. Вони вже були постарілися і журилися, що не було в них дітей. А ще в тих часах люди уважали, що тих родичей, в яких нема дітей, Бог не любить. Тим смуток Захарії і Елисавети був ще більшим.

Але що Бог все вислухає добру і щиру молитву, то була вислухана молитва і тих двоіх старенькик людей.

Сталося так. Одного разу зібралося коло Єрусалимського храму багато людей і молилися знадвору. Захарія тоді мав свою священичу службу і увійшов в середину, щоби принести кадильну жертву. І ось з правого боку кадильного престолу зявився Захарії ангел Божий. Захарія дуже настрашився. Тоді ангел заговорив: „Не лякайся Захаріє, бо вислухана молитва твоя і жінка твоя Елисавета вродить сина тобі, й даси імя йому Иоанн. І буде радість тобі і веселість. Його різдвом буде тішитися багато людей. Буде він великим перед Богом, не буде пити міцних напитків, а буде повний святого духа. Багато ізраільтян наверне він до Господа і приготовить Господеві людей".

Тоді Захарія відозвався: „По чім же я знатиму це? Я бо старий і жінка моя постарілася". На те ангел: „Я Гавриїл, що стою перед Богом, і послано мене звістити тобі про сина; а що ти не повірив мені, то будеш німим аж до дня, доки це все не сповниться".

Тимчасом народ ждав на Захарію і дивувався, що він так довго був в церкві. Коли ж вийшов з церкви, то тільки показував руками, а говорити не міг. Люди зрозуміли, що він мав видіння і що став німим.

Питання:

1. Хто був Захарія? 2. Коли він жив? 3. Як називалася його жінка? 4 Які вони обое були перед Богом? ?. Чому вони журилися? 6. Про що вони молилися? 7. В якім храмі приносив Захарія жертву? 8. Яку жертву приносив він? 9. Хто йому явився? 10. Що сказав ангел? 11. Яким мав бути син Захарії? 12. Як називався той ангел? 12. Чи Захарія повірив ангелові? 14. Яка кара постигла його за невірство?

ЛЕКЦІЯ 2

Сам же Господь дасть вам знак. Ось невинна дівиця почне в утробі тай породить сина, й дадуть імя йому Еммануїл (Бог з нами).
Ісаія 7: 14.

Предсказання Різдва Ісуса Христа.

Шестого місяця після обявлення сина Захарії і Елисавети, післав Бог Архангела Гавриїла в Галилею, до міста Назарету. Жила там убога, але свята дівиця, на імя Марія. Заручена вона була за старшого вже чоловіка, Иосифа, що був теслею. Обое вони були потомками славного царя Давида. (Лекція 49).

Свята дівиця Марія тоді молилася, як появився перед нею Ангел Гавриїл, і сказав: „Радуйся, благодатная (повна ласки Божої), Господь з тобою; благословенна ти між женами". Марія ж вжахнулася, як побачила ангела тай подумала, що мав би значити такий привіт? А ангел говорив дальше: „Не лякайся, Маріє, знайшла бо ти ласку в Бога. Ось станеш ти матірю Сина і назвеш його Ісус (Спаситель). Буде Він великий і Сином Вишнього зватиметься. Господь віддасть Йому престол Давида, і царству Його не буде кінця".

Тоді Пречиста Діва сказала: „Як я можу статися матірю, коли я не замужна?" На те відповів ангел: „Дух Святий зійде на Тебе й сила Вишнього покрие Тебе, тому і Син Твій Сином Божим назветься. Ось, Елисавета, родичка Твоя, також стане матірю, хоч вона старенька вже. У Бога все можливе". На те відповіла Марія: „Це я слуга Господня: нехай станеться мені так, як ти сказав". Тоді відійшов від неі ангел.

Питання:

1. В котрім місті появився Архангел Гавриїл перший раз? (Лекція 1). 2. В котрім другий раз? 3. Кому появився Архангел в Назареті? 4. З якого роду походила Пречиста Діва Марія? 5. Що сказав до Неі ангел? 6. Як мав називатися Син Пречистої Діви? 7. Що значить слово „Ісус"? 8. Як довго має Ісус бути царем? 9. Що казав ангел про Елисавету? 10. Якими словами Пречиста погодилася на те, що сказав ангел?

Випишіть собі молитву, що починається „Богородице Діво".

СИЛА ДОБРОГО ПРИМІРУ.

В однім підручнику для виховання дітей знаходимо таке оповідання матері:

„Наша родина була релігійна. В нас була завсігди спільна родинна молитва, ми разом співали побожні пісні, ми при вільних хвилях читали в голос всім Святе Письмо, чи інші релігійні добрі книжки.

„Одного разу я йшла до діточої кімнати і зза порога побачила ось що: мій трилітний синок взяв з шафи книжку, яку він вважав за Святе Письмо, і виконував все те, що в нас старших бачив. Він нібито читав, він молився, він співав — і все те робив так щиро і так поважно, що я бачила, як вся його уява і ціла його душа була віддана тому, що він робив. Це не був жарт — це був найповажніший вчинок щирої діточої душі.

„І лише тепер я зрозуміла — каже дальше мати — яку велику силу має на дітей добрий примір. Кілько добра зробили би і родичі, і взагалі старші, коли б памятали, що їх добрі приміри остануться наукою для дітей."

ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЛЮДСЬКА КОРОТКОЗОРІСТЬ.

Є люди умово короткозорі. Вони не бачать розумом так далеко, як потрібно.

Кожний батько бажає дитині добра, але на бажанню вінчиться. Він не виховує її релігійно, не дасть культурного здорового виховання і дитина йде в світ не приготована і губиться.

Дав батько дитині майток і дитина той маєток марнує. Бо треба було ще і розуму дати.

Думає чоловік, що побожно жиє, бо нікого не вбив не вкрав. . . . . Але це лиш одев бік справи. На другім боці є питання: А що ти доброго зробив? Чи ти навчив кого чого доброго? Чи ти показав добрий примір? Чи ти виховав дітей на гідних людей?

Вдоволений чоловік, бо жие марно в сусідами, нікого не обраканв. . . . . А що він ображує рідну мову, коли її легковажить, нехтує церкву, пехтує культурні справи свого народу, за які наші предки терпіли і життя давали — то в нього все те не є ані образою, ані зневагою, ані ніяким злом.

Є такі, що "гуд тайм" є для них найбільшим щастям, а не бачать, що це стежка до лиха.

Є такі, що дуже себе прикрашують, а не бачать, що тим в очах розумних людей себе вноганюють.

Коли дивимось в зеркало, то бачимо себе лише зверха і тішимося. Але не шукаємо такого зеркала, щоби можна в нім бачити нашу душу, наш розум. Цікаво, що ми скалалиб, коли б себе в такім зеркалі побачили.

Господар — це поважне становище. Але можуть бути господарі, що гірші, як наймити. Хто забував свою мову, той наймит примхи. Хто ціле життя посвячує для здобування грошей, той наймит грошей. Хто накладає на себе тілько праці, що забуває, що він чоловік, він наймит, він невільник.

Ніхто не хоче себе ошукати, але кілько тих, що себе ошукують. А ошукують, бо далеко наперед себе і кругом себе не розглядаються.

Запорожець.

ЗАКОН ОБОВЯЗКУ.

Надворним священиком французького короля Людвика 14-го був Юлій Маскарон. Й одного разу він виголосив таку проповідь, що король міг би був образитися — коли священик порівнував людські вчинки з Божим Законом.

Опісля дехто звертав увагу короля на ту проповідь, як невідповідну, а то і зневажливу, однакож не так думав король. Він сказав:

— Я дуже поважаю Маскарона, як священика. Його священичий уряд, це великий уряд. І Маскарон свій уряд належно розуміє. Він має голосити правду Божу не оглядаючись, чи хтось Правду Божу не оглядаючись, чи хтось сповняє свій обовязок, отже для нас лишається питання — як ми свої обовязки сповняємо.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів**

1 Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

V.

Що в очи, що поза очи.

Берімо справу заводження унії. В балачках і книжках для звичайного загалу говорять, що якто вже в початках заводження унії нарід рвався до унії. Лише деякі православні священики, деяка українська шляхта та козаки нарід баламутили. А самий собою нарід дуже хотів унії.

Коли ж вишукаємо, що поза плечима народу говорили між собою ті, що унію заводили, то побачимо, що справа стояла цілком інакше, — отже те, що народови говориться, є брехнею.

Послухаймо, що писалося в згаданій вже „Інструкції" Лянчельотому. Він був призначений на папського представника в Польщі, отже Пропаганда його повідомляла, як стоїть справа з заводженням унії в Польщі. Між іншим говориться в тій „Інструкції":

„Так багато незгоди повстало через неї (через унію), і так завзято Грецька шляхта (українська) виступає в соймі проти унії, що малощо королівство (Польща) не перевернулося, — **бо дуже мало священиків, а ще менше народу хотіло її (унію) приняти;** вони стоять при тім, що все зроблено для особистих плянів і бажань, без їх участи...

„**І так хоч католицькі (унійні) епископи і священики ще є, однакож вони стоять, самі, бо не знаходять вірних, які йшли би за ними.** Крім того перед ними стоїть велика небезпека, **що їх можуть нагнати з їх престолів, і можуть відобрати від них ті церкви, які перше забрано силою від схизматиків** (від православних) **і їм (уніятам) передано"...** — (Стор. 232).

До наведеного треба окремо додати, що — як зазначує Ранке — Пропаганда (в Римі) була приказала, щоби кождий епископ посилав звіти про стан своеї діецезії до Риму, — **отже папа знав точно, що унію заводили насильством, що силою відбирали від православних церкви — і він на те годився!**

Годився папа, годилася Пропаганда, себто папське міністерство, словом годилася ціла римська машина. Значиться — не наука Христова, але насильство грабунок був релігією тодішнього Риму. І це взагалі було основою політики папства.

Каже відбирати права від некатоликів.

Унія почала заводитися за папи Клемента VIII (1592—1605) і Ранке оповідає в своїй „Історії Папів" таке:

„Папа Клемент VIII говорить в одній своїй інструкції, що коли він ще був кардиналом і легатом (папським представником) в Польщі, він доражував тому князеви (Жигмонтови III. королеви) **щоби допускав до публичних урядів лише католиків.** Таку пораду давав вже (папа) Павло IV (1555—1559) кардинал Гозій (1568 р. його лист), кардинал Болньонето". (Стор. 154, т. II).

Це якраз доказує, що папська і взагалі римська політика була завсігди за тим, **щоби некатоликів гнобити, щоби відбирати від них права, щоби їх неволити.** А що Польща мала українські землі з православним населенням, та папська порада якраз до них відносилася, себто: „Не давай православним українцям доступу до публичних урядів; не давай їм таких прав, які мають католики; держи їх в пониженню, в безправю".

Це був папська наука — цілком противна науці Христа й Апостолів! І тому коли згадуються польські насильства над українцями, то треба памятати, що й папи зі своеї сторони дораджували полякам гнобити українців. Спільно! Значиться — і поляки і папа одурювали світ, коли казали, що в них є християнська віра.

Голос італійця про папів.

Що в Римі була безбожність і безвірство, про те говорили та писали самі італійці, які той Рим зблизька бачили і знали.

Ранке наводить в 3-ім томі „Історії Папів" документ ч. 16, де оповідає, що визначний італієць, Франческо Ветторі, близький, знакомий Макіявеля (італійського державного мужа) і двох папів з родини Медічі (Льва X і Клемента VII), написав: „Зсумовання Історії Італії від 1512 до 1527", в якій говорить:

„Хто пильно застановиться над законом Евангелии, то завважить, що хоч папи мають імя Христових заступників, однакож вони завели нову релігію, яка не має нічого з Христової релігії, крім імени. Бо — де Христос голосить убожество, там вони бажають майна; де Христос приказує покору, вони мають гордість; а де Він вимагає послуху, вони пруться до панування над цілим світом". (Ранке, стор. 31, т. III).

Великий італійський вчений і поет з 14-го віку, Петрарка, писав про папський Рим таке:

„Пішов я з грішного Вавилону, що не має сорому, з якого все добро зникло... Джерело гріхів, приют лютої ненависти, школа похибок, святиня ереси. Давно Рим, а нині Вавилон, найпоганійший з усього. Оплакуй свій занепад ти, що є матірю ошуки, загородою насильства, переслідувачко правди, виховательно гріха, пекло живучих" (Сонет 92 і 149).

Згадаймо таке... Коли Лютер почав був свою реформаторську роботу, тоді дехто з римського начальства почав опамятуватися. І тоді то — 1538 р вручено папі Павлови III „Звіт Комітету Кардиналів", де говорилося:

„Коли папа хоче справу поправити, то мусить починати від свого дому. Він мусить забути про великі доходи і не випускати гріхів за гроші... Святокупство дійшло до найдальших меж; духовними стають найбільше безхарактерні люде; духовні семинарі стали школами розпусти і невірства... Відомі розпустниці їздять в супроводі кардиналів й інших достойників"...

Подібного можна би навести дуже багато і кождий, хто пошукає в більшій загальній Історії, а ще більше в Церковній, знайде там такого чимало.

І такі факти знають добре католицькі політики, та помимо того мають очайдушну відвагу так факти промовчувати, а зате обкидають болотом Українську Православну Церкву. І притім силуються показати, що в них лице українське і що їм ходить про добро українців. Чорна відвага!

ALEXANDER ART STUDIO Co.

PORTRAITS AND COMMERCIAL PHOTOGRAPHERS

254 Bank St., Ottawa, Ont.
P. Puk, Prop.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3826, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЩО ДАЛА УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА В МОНТРЕАЛІ НА ОБОРОНУ КАНАДИ?

Наша Церква переступає в цьому році Двадцяті Роковини свого існування. З огляду на те, що у цьому останньому пятиліттю Канада мусіла звести у своїй обороні криваву боротьбу, що вимагало від усіх її громадян великої самопожертви, позволю собі коротко перечислити те, що дала для цієї так важної справи і наша громада. Хоч дуже можливо, що з огляду на розселення наших громадян в вилінених пими нових околицях, не буде все повністю подане в цім моїм звідомленню, тому заздалегідь прошу о вибачення, коли нехотячи закрались небажані помилки зроблені не зо злої волі.

Канада, для нас молодих, роджених тут, українців є Рідним Краєм. Плекати своє "Рідне" ніхто нам тут не забороняє, а навпаки, як свідчать слова покійного Генерал-Губернатора Канади, дост. п. Твідсмьра, що "Хто хоче бути добрим канадійцем, мусить бути насамперед добрим українцем" — заохочується до цього. Ці слова роблять нас, у молоді, ще більшу пошану до нашого Краю й Уряду.

Ми тішилися, що живемо під такою Владою, де свобода панує у повній своїй силі, і заздалегідь готові були боронити цей край до останньої краплі своєї крови. І ця нагода не забарилася. Памятного року 1939-го, в початках вересня, ми стали перед фактом війни. Більшість з нас була тоді ще молоддю у шкільних лавах. Більшість з нас була несвідома тих жорстокостей, які приносить війна. Однак свідомі були тої загрози, яка спрямована була на наш край. Тому, не застановляючись ані над наслідками з жорстокостей війни, ані над вимогами докінчення студій, аж на вік свій молодий, патріотичне піднесення спонукало багатьох з нас вступити до ЗБРОЙНИХ СИЛ КАНАДИ.

Геройські вчинки наших молодих побратимів за Морем заохотили й інших до вступу в Армію. Коли в перших початках війни, підчас Богослужбових Відправ, дуже рідко приходилося бачити на молитві вояків, то тепер їхнє число почало прибувати. Приходили звичайні вояки, підстаршини, а згодом і старшини. Приходили ті, що походять з власної громади, як і ті, що поприїзджали сюди з Заходу. Всі вони виказували повагу до вояцького свого стану, як і щире синівське відношення до Рідної своєї Церкви. Вбачуючи це, старше громадянство нізволи не залишало їх без своєї уваги, без відповідного принняття чи гостини. Перед в цій ділі вели БУВШІ ВОЯКИ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ, зорганізовані тут у своїй становій організації, як 1-ша Станиця С.В.У.В. Так відбулося кількоразово підприємство для "Молодої Війни", де кожний гість мав нагоду спільно перекусити української страви, забавитися, і перебути при спільнім столі в веселій приятельській гутірці. Подібного роду принняття були і по приватних домах. А все це робилося виключно для того, щоби молодий український вояк не чувся самотним, та щоб у військовому вишколенню мав розраду та заохоту до чесного виконання своїх воєнних обовязків.

Не менше прислуг для оборончої справи Канади приклало і наше жіноцтво, як організоване у місцевому відділі С.У.К., так і наші дівчата при відділі С.У.М.К. Всі вони по своїй силі помагали в праці Червоного Хреста, переводили різного роду збірки і пересилали їх за Море до нашої молодої війни, то у формі пакунків з харчами, папіросами, солодощами; у формі пакунків з теплим спіднім одіжжям то що. Вся та акція, яка перед вибухом війни була спрямована на організаційну працю біля своєї церкви й товариства, стала сьогодні змінена у повній своїй силі на допомогу нашим воякам. І коли б можна було порівняти всю ту працю з працею інших наших співгромадян, то напевно ми стали б на першому місці. Уважаю своїм святим обовязком подякувати на цьому нашій церкві і всім організаціям за сердечне над нами піклування й відношення.

З протягом війни наші українські сили в канадійській армії зростали. До числа добровольців долучувалися й ті, які були покликані до служби. І майже більш три чверті покликаних з нашої громади стали активними вояками. Вони незабаром опинилися на фронті. Всі вони бездоганно виконали свої обовязки. І вернулися вони до дому у славі переможців. За їхні чини — наші батьки і комбатанти Старої-Української Війни — не можуть повстидатися. Хоть і не є наша громада чисельно великою проте дала вона від себе чисельну Молоду Війну, про що свідчить виказ на окремому місці.

Повище сказане говорить само за себе. Молодь, вихована під стягом Рідної Церкви, виказалась в обороні Канади бездоганно. Про це свідчить чисельність, осяг в військового вишколення, та жертви покладені коштом людського життя. Припало це на долю вихованків Рідної Церкви в пятиліттю перед 20-ми роковинами її відродження та діяльності. Вони горді з того, що принесли честь своїм батькам, церкві, громаді та на родові свойому. Віримо, що після тяжкого лихоліття і фронтового життя настануть кращі часи, які забезпечуть нам в Канаді СВОБІДНЕ ЖИТТЯ, а нашим братам і сестрам на прабатьківських землях в Европі — привернуть ВОЛЮ І СПРАВЕДЛИВІСТЬ, бо-ж за це ми боролись. Бувших вояків, та всю нашу доростаючу молодь кличу до праці для добра нашої Рідної Церкви.

НАША ДОПОМОГА ТИМ, ЩО ЗАЛИШАЮТЬСЯ В СМУТКУ.

Члени і членки „Братства Християнської Допомоги".

З-права на ліво сидять М. Цитульський — Н. Р., А. Гукало — перший голова, С.-Гайдичук — діючий голова, прот. о. В. Слюсар — парох, В. Деминчук — Н. Р. С. Магаляс секретар організації, В. Ластівка — писар скарбовий, І. Твердун — писар рекордовий, В. Балабан — скарбник (відсутній).

ВИКАЗ ВОЯКІВ КАНАДІЙСЬКОЇ АРМІЇ яких дала Українська Православна Церква св. Софії у Монтреалі.

В ОБОРОНІ КАНАДИ ВІДДАЛИ ЖИТТЯ СВОЄ:

1) Морець СТАСЮК Іван, морська фльота (загинув).
2) Рядовик ЩКАЛО Іван, піхота (загинув).
3) Однорічної служби чотовий ГАРАС Георгій, повітрова фльота (загинув).

ВЕРНУЛИСЯ ПЕРЕМОЖЦЯМИ З ПОЛЯ СЛАВИ:

1) Рядовик — БУРИЧ Василь, піхота
2) Морець — ВАВЕРЧАК Володимир, морська фльота.
3) Рядовик — ВИШРУК Нестор, піхота
4) О. с. чотовий — ВІКАРЧУК Володимир, піхота
5) Рядовик — ВІКАРЧУК Петро, піхота
6) Рядовик — ВОРОНКА Степан, піхота
7) Рядовик — ВОРОНКА Іван, повітрова фльота
8) Чотовий — ГОЛОВАЧ Степан, піхота
9) Рядовик — ГРУБИЙ Петро, піхота

10) Ройовий — ГУМЧАК Іван, повітрова фльота
11) Чотовий — ГУМЧАК Михайло, артилерія
12) Рядовик — ҐАРВІЙ Ілія, піхота
13) Морець — ҐАРВІЙ Василь, морська фльота
14) Рядовик — ДАНИЛЕВИЧ Мир., піхота
15) Рядовик — ДАНИК Василь, піхота
16) Рядовик — ДАНИК Іван, піхота
17) Рядовик — ЗАЛУСЬКИЙ Семен, піхота
18) Рядовик — ЗАЛУСЬКИЙ Василь, повітрова фльота
19) Одн. сл. ряд. — КУЛЬБА Ярослав, піхота
20) Рядовик — КУЛЬБА Павло, піхота
21) Ройовий — ЛАХ Маріян, повітрова фльота
22) Рядовий — ЛІТЕПЛО Григорій, піхота
23) Хорунжий пільот — МАНИЛІВ Віктор, повітрова фльота
24) Рядовик — ОКОПНИЙ Василь, піхота
25) Хорунжий летунства — ПОЧЕРЕВА Василь, повітрова фльота
26) Чотовий — ПОПІЛЬ Петро, піхота
27) Чотовий — ПУШКАР Миколай, піхота
28) Рядовик — РУСИН Мирослав, піхота
29) Рядовик — САВЧУК Любомир, піхота
30) Сотник — САПІРО Михайло, піхота
31) Ст. морець — ТОВСТЮК Георгій, морська фльота
32) Чотовий — СТАСЮК Димитрій, піхота
33) Рядовик — ЩКАЛО Петро, піхота
34) Чотовий — ШЕРЕМЕТА Іван, піхота
35) Рядовик — ЯКОВИЧ Дмитро, піхота
36) Рядовик — ВІКАРЧУК Дмитро, піхота
37) Сардж.-Мейдж. — БУРИЧ Іван, піхота

ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ ЗАЛИШИЛИСЯ:

1) Рядовик — ВЕСЕЛОВСЬКИЙ Володимир, повітрова фльота
2) Одн. сл. ряд. — ТОМАЩУК Лука, повітрова фльота
3) Чотовий — ПРОКОПІВ Петро, повітрова фльота
4) Одн. сл. ряд. — МЕЛЬНИК Василь, піхота
5) Рядовик — ФЕНЮК Дмитро, піхота
6) Рядовик — ЯВОРСЬКИЙ Павло, піхота
7) Рядовик — СТАСЮК Василь, повітрова фльота

Кульба Ярослав
Рядовик Піхоти Кан. Армії.

ВИЗНАЧНИЙ КАНАДІЙСЬКИЙ ДІЯЧ-УКРАЇНЕЦЬ НА ВІДВІДИНАХ В МОНТРЕАЛІ.

Українська Православна Громада міста Монтреалу мала приємність витати в себе відомого тут з студенських часів доктора Юрія Драґана з Саскатуну, Саск., що загостив сюди з нагоди свого перебування в Оттаві, на урочисте свято посвячення нового дзвона на свято громади, якої, будучи студентом-академіком, він був основником та до розвою котрої приклав багато зусиль і праці.

Посвячення дзвону в Українській Православній Церкві Святої Софії в Монтреалі мало відбутися в неділю дня 8-го вересня при асисті двох священиків — прот. о. В. Слюзаря, місцевого пароха, і о. П. Запаринюка — пароха з Виндзору, однак в огляду на прибуття до Монтреалу доктора Ю. Драґана на згадану конференцію, перенесено цю урочистість на неділю 15-го вересня.

Намічений день, прислужився урочистості чудовою погодою. Свята Софії в Монтреалі пишалась новими золотистими банями, в одній з котрих мав бути уміщений дзвін "Святий Архистратиг Михаїло — вождь Сил Небесних та покровитель Збройних Сил Христолюбивого Народу Українського".

По відправі Служби Божої доконано чину освячення. Після приписаного обряду і промов обидвох священнослужителів, на "Многоліття" задзвонив освячений "Святий Архистратиг Михаїло" і покликав усіх присутних до парохіяльної залі, на котрих ждали вже, гарно прибрані жіночим товариством "Доньки України" багатою стравою, довгі столи.

По молитві і перекусці слідували промови і привіти. Найбільш жданною була промова доктора Ю. Драґана.

Поза переповіданням особистих вражінь з приводу величавого сучасного вигляду церкви та споминами з минулих часів організації громади, для котрої він передав привіт від своєї родини, звернув він увагу на розріст цієї громади та на її успіхи. Промову свою він присвятив у цім як для старших, так і для молодших. Для старших радив він не "вдоволятися" зробленими осягненнями, бо розріст громади і її потреби "вимагають тепер в Монтреалі не одної лише церкви Святої Софії. Вони вимагають другої а навіть і третьої такої самої церкви" — говорив він. Далі ілюстрував прикладами з життя "вдоволення деяких громад, яким те вдоволення не вийшло в користь", і радив застосувати в цьому не "вдоволення", але "безперестанну конструктивну працю", про потребу котрої говорить так чисельний розвій у членстві.

В парі з цим він повчав і молодих членів, що є вже родженими канадійцями, та які вже брали активну участь у другій світовій війні. Він представив їм високість української культури, значіння рідної мови, ілюструючи все те з живих і цікавих оповідань з минулої й учительської праці, а відтак з праці посла до провінціяльного парляменту Саскачевану. Молодь вислухала це поучення з дуже великою цікавістю, а коли, відчуваючи дух і цікавість цієї молоді, промовець передав, що для неї він намірюється присвятити цілий вечір другого дня в понеділок, то ця молодь зустріла цю приобіцянку радісними оплесками, а в означений вечір громадно завітала до парохіяльної залі.

В понеділок вечером, для вібраної молодечої авдиторії, промовець присвятив тему "Кожний є ковалем свого щастя", яку навязав до привітної промови капеляна молодечої організації С.У.М.К., прот. о. В. Слюзаря. В приступній формі, у легких і заохочуючих словах, зясував він для молоді, що кожний молодий хлопець і дівчина повинні "не йти по лінії найменшого опору" але ще з ранньої своєї молодості мусять виробити "мету" свого життя і до неї стреміти усіма своїми силами. В додатку до повищого всі свої твердження оснував на власних досвідах з минулого.

В оповіданнях був настільки впливовим, що авдиторія молоді слухала їх з запертим віддихом, а місцями в захопленню обдаровувала промовця одушевленими оплесками. Це не був виклад для молоді; це не був і реферат; а була це приятельска розмова досвідченого учителя і батька, повна сердечности, правди і чистоти. Була це розмова високого громадського діяча, не лише українця, але й канадійця, що своєю тяжкою працею здобув признання для себе від англо-саксонського світу, не дивлячись на всі упередження, які до того часу мали вони по відношенню українців. Була це заохота для молоді не цуратися свого "рідного", а розвивати і пригосити його в "дарі" для Канади, як найдорожчі перли української культури і тим самим доказати, що українці мають високу свою культуру, яка не є нижчою від культури інших цивілізованих народів.

Всі його промови дані для дорослих, для дітей, а навіть при виїзді і для самого заряду церкви, були настільки підбадьоруючими, повчаючими, практичними, що безсумнівно знайдуть вони для себе в Монтреалі широке поле застосовання.

Ми, батьки дітей, як громадяни цієї громади, як в рівній рідної церкви, бажаю шановному докторові, Юрієві Драґанові, сил і здоровля та довгого віку для продовження своєї праці, а за його візиту до Монтреалу — висловлюю щиру і сердечну подяку.

Монтреалець.

НАША МОЛОДЬ ПРИ ЦЕРКОВНО-КУЛЬТУРНІЙ ПРАЦІ.

(Продовження з стор. 7-ої.

няття для молодих вояків. Лише з укінченням війни чистий прибуток з підприємств почав зберігатися при організації, який був опісля переданий Церкві на сплату церковного довгу.

На кінець скажу, що ми свідомі своїх завдань, які покладає на нас Рідна Церква. Для цього ми робимо відповідні приготування, щоб, коли прийде час, ми могли продовжувати їх чесно і гідно. Богові на славу, а народові нашому на користь.

Маруся Гринів,
Провідниця 94-го відділу С.У.М.К. ім. П. Полуботка в Монтреалі.

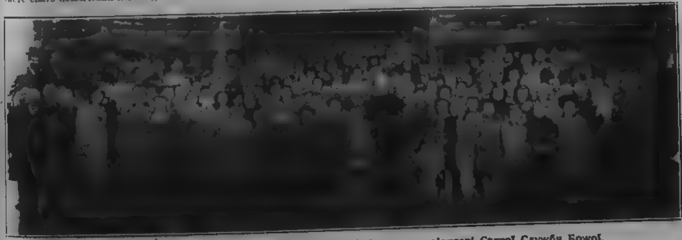

Загальний вид парохіян Української Православної Церкви по відправі Святої Служби Божої.

ДО ЧОГО ВЕДЕ ЛАКІМСТВО.

(ОПОВІДАННЯ З ДАВНИНИ).

За гетьманських було це часів, коли на Україні був славний лицар, вельможний пан, полковник київський — Антін Михайлович Танський. Багато земель він мав, багато худоби. Багато сіл, хуторів... Крім свого майна взяв він за жінкою — Параскою Палівною чимало золота і срібла.

Знали Танського далеко і широко. Був він щедрий для віри православної — і на Україні і навіть поза границями її.

Приходили на Україну ченці (монахи) з Атонської гори, славної великим числом монастирів і строгим життям чернечої братії. На тій горі перебувало чимало українців, що йшли туди наслідувати святих праведників.

Ченці приходили на Україну за допомогою і ніколи не вертали з порожними руками. Сам Танський не пускав праведних людей без щедрих дарів. Його імя споминали на Атоні між строителями і благотворителями Церкви.

Літа минали. І сталося, що ватага турків напала на Атонську гору. Багато дечого турки попалили, а ще більше порабували — пообдирали срібні і золоті ризи з ікон (з образів), позабирали церковну посуду, ризи і що лише вдалося.

Порозбігалися монахи перед ватагою бісурманів, а коли за час вернули, застали самі руїни. І сум обгорнув душу кождого.

Нараз виступає сивий, мов голуб, старенький ігумен (настоятель монастиря) і каже:

— Щож, жалем далеко не зайдемо. Тай може це за наші провини, за нашу байдужість, за наш нерозум нам кара від Господа. Може це наші гріхи принесли нам такі овочі. Та милосерний Господь і милосерні ще є люди на Україні. Вони поможуть нам відбудувати зруйноване.

І поблагословив він на дорогу трьох ченців і післав на Україну.

Холонуло серце людей слухаючи оповідання ченців про напад бісурманів. І кождий жертвував радо, що було в його силі. Убогі давали дрібний гріш, багаті давали багато, а найбагатші давали церковні посудини, давали ризи.

Все те надароване добро зносили ченці до Танського. Хто ж близший Атонській горі, ніж Танський?

Але Танський не був вже той, що колись. З старими літами увійшли в душу Танського грішні пристрасти. Жадоба майна, лакімство. Саме тоді, коли чоловікови найменше вже треба, Танському здавалося, що він має всего за мало. Думаючи про збільшування майна Танський забув про Бога, забув Закон Божий. Золото стало тепер його богом.

І коли ченці віддавали гроші і дорогі річи в його руки, він жадібно брав їх, як голодний бере хліб. А коли згадав, що все те ченці знов у нього заберуть, йому ставало страшно. Хоч це не було його майно. Хоч свого майна мав він силу силенну.

Одного дня приїхали ченці з послідними жертвами і почали зараз готовитись в дорогу. Поскладали все добро, попращалися з Танським і пустилися до дому. Саме під ніч.

Не спиться Танському. Ще недавно було в його домі стільки майна, а тепер де воно? І надумав він безбожну думку... Закликає він четирох татар, яких мав на службі, і каже:

— Збирайтеся і їдьте в слід за ченцями. На Дніпрі велика филя, отже можуть потопитися. Коли б так сталося, ви вважайте, щоби їх гроші і все, що мають, не пропало. Молитись будемо за їх душі, а гроші віддасьте мені...

— Все зробимо — сказали татари, розуміючи чого Танський від них хоче.

Здогонили татари ченців коло Дніпра. Повязали їм руки і вкинули в ріку, а з їхнім добром вернулися до дому.

Втішився Танський, діставши в руки чернече майно. А татарів нагородив він щедро.

Думав Танський, що злочин не виявиться перед людьми, та не так судила Воля Божа. Втонули два ченці, а третій ні. Вхопився пливучої колоди і плив з нею, поки люде не побачили і не виратували. А він розказав їм, що сталося.

Зайшов монах на Атон з порожними руками і без товаришів. І як тільки оповів все, сказав старенький ігумен:

— Поїду я сам до Танського. Не гроші тут важні, але сам Танський. Праведним чоловіком він був колись. Приміром для других. А що з ним нині сталося! Загубив він свою душу.

Приїхав ігумен до Танського і почав:

— Що з тебе сталося сину! Християнські душі ти занапастив, жертви добрих людей собі забрав... І чому? Хіба ти сам бідак? Тай ти вже старий чоловік. Чи забув ти слова Христа: Нерозумний чоловіче! Ще цеї ночі душу твою заберуть від тебе, а що придбав, кому буде?...

Танський почав запевняти, що він нічого не винен і нічого не знає. І з тим відійшов від Танського ігумен, не зрушивши його душі.

Зібралася кругом ігумена ціла громада того села, де жив Танський, бо всім вже був відомий його безбожний вчинок. Оповівши людям, що Танський не кається, ігумен проголосив такий проклін:

— Сказав Син Божий, що коли согрішить брат твій, ти клич його до покаяння. Коли покається — прости йому, коли ж не покається — уважай його поганином і грішником... І я напоминав мого брата, я просив його, але він не кається. Так нехай спаде на нього доля, що належиться грішникам. Нехай він і все, що він має, зникне, як віск від огню! Нехай імя його лишиться на віки в погорді в його власного народу!

Сумно стало людям, коли почули такий проклін. Зайшла про те вістка і до Танського. І вже прийшла була думка каятися, але коли нагадав загарбане добро, лакімство знов перемогло.

Однакож вдоволення не вернуло. Ходив він понурий — тягар проклону лежав йому на душі.

Пройшло від того часу пів року і Танського знайшли неживого в саду.

Поховали сини батька і майном поділилися. Та не було з ним щастя.

Слідуючої зараз ночі почулося в будинку стукання. Чули сини, служба чула. Як тільки нема світла, щось по будинках ходить, а засвітять — не видно нічого.

— Це батько — кажуть сини — це проклін не дає йому в гробі лежати.

Відкопали гріб, аж бачать — борода і нігті більші повиростали, ніж були. Так вони по тодішньому звичаю, казали прибити батька до землі осиковим кілком через рот, щоби не виходив більше з домовини.

Від того часу в будинку було наче спокійно. Але проклін тяжів на родині Танського. Один син переїзджаючи Дніпро втопився. Другий довго хорував, а там і вмер, полишаючи все третому братови. Та цей розуміючи, що над його родиною тяжить проклін за батьків гріх, продав батьківський двір, пообділяв слуґів всяким добром, а з частию грошей пішов на Атонську гору і став ченцем. Свої та батькові гріхи відмолювати.

ЩО ПРИТЯГАЛО ПОГАН ДО ХРИСТІЯНСТВА.

Оден з давних церковних письменників оповідає в чім була та сила, що притягала поган до християнства. Каже він:

— Я запитував багатьох: Що привело вас до Христа? І майже всі відповідали на той лад: Ми бачили, що християне лучші люде, ніж нехристіяне. Ми знали багатьох, що перше були злими людьми, а коли стали християнами, то змінилися. Хто крав — тепер не краде; хто був жорстоким — тепер лагідний; хто був немилосердний — тепер другим помагає; хто був байдужий — тепер щирий і діяльний; хто був гордий — тепер смирний і ласкавий; хто забирав від других — тепер другим помагає. Бачучи все те ми розуміли, що де люде так праведно живуть, там мусить бути правдива віра.

МИНУЛО ЧОТИРИ РОКИ. 1942—1946.

Чотири роки вже минуло
Моеї праці тут у вас!
Як скоро днями час минае,
Пливе літами людський час!
Та в памяти усе лишаєсь:
І люде добрі — кілько їх!
І віра щира, що палае
У серцях чесних їх усіх.
І церков та, де ми молились...
О, Боже, вислухай ти нас!
Зошли на всіх благословення.
Дай щедру поміч в кождий час!
Згас блеск свічок, скінчився спів,
Все замовкае у тиші,
Та не затих молитви звук
За всіх людей в моїй душі.

о. Кость Желіцкевич.

ПОЛОЖЕННЯ В ГРЕЦІЇ ПОГІРШУЄТЬСЯ.

Югославія повідомила грецького представника, який є в Білгороді, що югославський уряд скріпляе свої сили коло грецької границі, бо багато греків тікае до Югославії перед „насильствами" греків. Рівночасно з тим провадяться дальші битви з большевицькими повстанцями і премієр Тсальдаріс заявив, що предложить справу перед організацією Злучених Держав. Хто знае, чи большевицька політика не хоче довести через Грецію до чого поважнішого.

ЗИМА БУДУЄ.

Земля відхилилась від сонця і крутиться в зимній атмосфері, але це не спиняе праці людей. Їх розум крутиться коло їх життєвих справ і налагоджуе все для будучини.

Господарі вже в зимі плянують весняну працю й обчисляють якби можна слідуючого літа мати найбільше зисків.

Такі пляни виробляють й інші працівники кожний в своїй области праці. А всі разом — господарі, ремісники, фаховці професіоналісти — всі вони кладуть підвалини під те, що мають для них збудувати після зими.

Вістник також має свої ідеали, свої пляни і стремління; він також хоче, щоби його пляни в недалекій будучности ділом стали. А головним його пляном є — щоби його обем побільшився. А побільшиться він, коли відповідно його фонди збільшаться.

Це розуміють свідомі і розсудні люде і шлють пять річну передплату таки тепер — в зимі.

А. Е. Білінський.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД СВЯТА КОЛЕГІЇ.

В вівторок 26-го листопада, була в церкві св. Михаїла, на Діврaелі Архиерейська Служба Божа—служив Впреосв. Архиеп. о. Іоанн Теодорович з двома священиками.

Пополудні було посвячення будинку Колегії. Чин освячення правив в Каплиці Колегії о. Архієпископ з оо. Мельничуком з Едмонтону, Алта., і Желішкевичем з Принс Алберт, Саск. Після того було врочисте окроплення будинку. Присутних на посвяченню було кілька сот осіб.

Був тут також д-р Дж. Пинкак, супeрінтендент публичних шкіл, разом з П. Тараскою, предсідником шкільної ради. Після посвячення було чайне приняття й оглядини будинку.

Вечером була в салі Роял Александра готелю Академія, себто святочне зібрання, де виголошувано промови.

Предсідником був адвокат І. Соломон. Вступну промову виголосив по англійськи принципал Колегії, Т. Гаврилюк. За ним говорило трох англійських бесідників:

С. К. Роджерс, голова інспекторів Манітоби.

Декан університету Г. Г. Сандерсон.

Помічник суперінтендента шкіль, Артур В. Пигат.

Всі вони визначні педагоги і бесіди їх зводилися до того, що лихо, яке нині є на світі, можна усунути лише добрим християнським вихованням молоді.

За ними говорили по українськи: Впреосв. Архієп. о. Іоанн, ректор Інституту Могили в Саскатуні, Сирник, ректор Інституту Грушевського в Едмонтоні, Ввринюк і прибувший з Европи Мартиновський, будучий проф. Колегії.

Другого дня були ділові справи Колегії, а також бесіди, головно ж промова проф. Тимошенка.

До ділових справ належала також грошева збірка на Колегію, що принесла загально 7,000 долярів.

Так побіжно представляється Свято Колегії впродовж двох днів. А третій день вже призначений на Зїзд Союзу Українців Самостійників.

РОЗБИВСЯ ЛІТАК — ЗГИНУЛО 22.

В малій середно-американській републиці, що звесь Коста Ріка, вдарився літак до гори, при чім згинуло 22 особі, включаючи двох летунів.

ЕКСПЛЬОЗІЯ РАНИЛА 20 ОСІБ.

В Шікаго від експльозії завалилася фабрика циґарів, отже ранених є коло 20 осіб.

ТАКОЖ ПРИГОДА.

В Саскатуні стався недавно такий випадок: 6-літний Дж. Гайнріх збирався рано до школи. Його батько дістав відкогось 950 долярів і поклав їх на столі, і хлопець вложив гроші собі в кишеню і пішов. Батько і мати хлопця почали шукати за грішми і думали, що гроші вже пропали. Коли ж хлопець прийшов зо школи і його запитали, чи не бачив грошей, то він витягнув їх з кишені і віддав, не розуміючи добре, яка це справа. От що можуть діти виcтроїти!

ШЕСТЕРО ДІТЕЙ І МАТИ ЗГОРІЛА.

В Медок, Онт. згоріла Тельма Рей і з нею шестеро дітей, найстарше 10, наймолодше 1 рік. Чоловік погибшої був в стайни і почув експльозію, коли ж вийшов, то хата була вже в огни. і про ратунок не було мови. Це сталося 18-го листопада.

ПОКАРАЛИ 36 ЇЗДЦІВ.

Листопада 18-го в поліційнім суді в Винипегу покарали 36 осіб за надто скору їзду автомобілями. Їх поліція наловила в близькій околиці Винипегу. Винні поплатили від 10 до 35 долярів.

ЗАМЕРЗ ЛОВЕЦЬ.

В Орр, Мін., замерз в лісі 22-літний Дж. МекКінон, вийшовши на лови (польовання). Знайшли його замерзлого 3 милі від дому. Мабуть був заблудив.

КЛОПІТ З ПОМЕРШОЮ, ЩО ВЕРНУЛАСЯ.

До Вулкан, Алта., вернулася жінка фармера Голістера і застала його жонатим. Вона повинула чоловіка і двоє дітей перед 17 літами і зникла. А що вона була родом з Нової Зеляндії, то чоловік питав за нею і в Канаді, і в Австралії, і в Новій Зеляндії, та не знайшов. Перед роком було зроблене урядове рішення, що жінка не жие і він оженився.

Колиж перша жінка явилася живою, то по законним правилам вона є його дійсною жінкою, і треба з нею дістати розвід, щоби друга стала правною жінкою. Чому перша жінка оставила дім, вона покищо не виясняла.

ДЕ ІТАЛІЙСЬКИЙ КОРОЛЬ

Бувший король Італії живе тепер в Португалії, в палатці, яку дав для прожитку [illegible] Палатка досить проста, майже закрита цвом, без дорогих декорацій і [illegible] Якраз таке невибагливе місце бувший король собі вибрав. Він багато читає і багато пише. До Португалії прибув він в червни.

ДЕ ЩЕ Є АМЕРИКАНСЬКЕ ВІЙСЬКО

Нині в Франції і Бельгії є 10,000 американського війська, що доглядає американського майна, яке там нині є.

ПОМЕР ГЕНРІ МОРҐЕНТАВ

В Ню Йорку помер колишний американський амбасадор для Туреччини (1913-16), Генрі Морґентав, жид, проживши 90 літ. Про нього треба згадати, що він побіч того, що був політиком, дуже інтересувався свого часу жидівськими релігійними справами. Для Америки він був дипльомат, для жидів визначний релігійний працівник.

АМЕРИКА БЕРЕ НІМЕЦЬКИХ ВЧЕНИХ

Досі Америка взяла 300 німецьких вчених і визначних техніків та інших визначних фаховців для почасової праці, на услівях, що коли показаться пертними, то Америка дасть їм горожанство. Крім того є пляни спровадити ще 1000 німців, промислових, фінансових і лікарських фаховців.

КАРА ЗА ЖОРСТОКІСТЬ

В Оввбенк, Ман., М. Ф-к спутав передні ноги коня ланцюхом і ланцюх перетриз шкуру, коли кінь скакав. За те суд засудив немилосердного, чи нерозважного чоловіка на 25 долярів кари і кошта. Дійсно бувають нераз люде дуже немилосердні для тих звірят, які їм служать.

ВМЕР 104-ЛІТНИЙ

В Сорел, Кве., вмер Люіс Гертін маючи 104 роки. Був здоровий і діяльний аж до недавної слабости. В вільнім часі виробляв ножем діточі забавки.

ШУКАЮТЬ ВКРАДЕНОЇ ХАТИ

Беля Джадсон, що жила в Лонг Біч, в Каліфорнії, мала 3-кімнатну хату в Сан Фернандо. І хтось ту хату вкрав. Поліція оглядає тепер хати, може знайде вкрадену.

ВІДДАВ ЗНАЙДЕНЕ — ДІСТАВ 200 ДОЛ.

Пані Кавана, в Ню Йорку, згубила в театрі бранзолєту (наручник, окраса на руку) вартости 5,000 долярів. Згублене знайшла друга жінка, Міна Шраф, отже дістала 250 долярів нагороди, коли згублену річ віддала.

Адреси Священиків.

Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Rev. W. Aponiuk, Box 51, Hafford, Sask.

Rev. M. Bodnarchuk, Box 104, Sheho, Sask.

Rev. A. Chrustawka, Box 107, Vegreville, Alta.

Rev. J. Dmytriw, 120 Disraeli St., Winnipeg, Man.

Rev. L. Diachina, Gronlid, Sask.

Rev. M. Fyk, Radway, Alta.

Rev. W. Fedak, Box 46, Oakburn, Man.

Rev. P. Glitsky, Tolstoi, Man.

Rev. T. A. Horbay, Box 54, Roblin, Man.

Rev. J. Hykawy, 1008 W. Gore St. Ft. William, Ont.

Rev. E. Hritsina, 110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

Rev. S. Hrebeniuk, Box 778, Dauphin, Man.

Rev. T. M. Kisiliuk, Preston, Ont.

Rev. D. Kirstiuk, 157 E. 20th Ave., Vancouver, B. C.

Rev. W. Kudryk, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

Rev. F. Kernisky, Wakaw, Sask.

Rev. T. Kowalishin, 1618 — 22nd St., W., Saskatoon, Sask.

Rev. J. Kusey, Box 299, Ituna, Sask.

Rev. J. Mayba, Box 124, Arran, Sask.

Rev. P. Melnychuk, 10618 — 96 St., Edmonton, Alta.

Rev. D. F. Stratychuk, Box 425, Canora, Sask.

Rev. S. P. Symchych, 7665 Fraser St., Vancouver, B. C.

Rev. P. Sametz, 390½ Bathurst St., Toronto, Ont.

Rev. W. Slusar, 6847 Des Erables Ave., Montreal, Que.

Rev. S. W. Sawchuk, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

Rev. E. Shwetz, Myrnam, Alta.

Rev. W. Seneshen, Smoky Lake, Alta.

Rev. E. S. Ulan, 261 Bloor St., E., Oshawa, Ont.

Rev. H. O. Wasyliw, Willingdon, Alta.

Rev. P. Zaparyniuk, 1581 Albert Rd., Windsor, Ont.

Rev. K. Zeliskewich, 554 — 7th St., E., Prince Albert, Sask.

Rev. M. Yurkiwsky, 7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження)

В 991 р. відбувся Галіканський Собор, і там орлеанський епископ Арнулф перечислював злочини папів і питав:

„Чи знайдеться хтось тільки відважний, який твердив би, що Божі священики по цілім світі мають принимати закони від таких злочинних потворів (папів), як отсі, — від людей з пятном нечести, неписьменних, що не розуміють ані справ Божих, ані людських?... Що ви скажете про такого, коли побачите, як він сидить на престолі в пурпурі і золоті? Чи не буде це Антихрист, що сидить в Божій святині і показує себе Богом?" (Історія Горста, ст. 749).

Дальше Арнулф говорив, що:

„Божа Церква не є залежною не тільки від злого папи, але не є залежною і від доброго. Скорше вдаваймося з' нашими труднощами до наших братів в в Бельгії і Німеччині, ніж до того міста (Риму), де всі справи продажні, де суд і справедливість міняються за гроші. Наслідуймо велику Африканську Церкву, котра на претенсії римського первосвященика відповіла, що це немислиме, щоби Бог наділив одну особу повним привілеєм судівництва, а відмовив того ж привілею великому зібранню Своїх священиків, зібраних на Соборах в ріжних частях світа". (Історія Горста, ст. 750)

Тут треба додати, що Арнулф був римо-католицьким епископом і що він говорив на Соборі римо-католицьких епископів.

Подібних примірів можна навести більше, та в цім розділі ще пригадаємо голос визначного римо-католицького кардинала Баронія, який в своїй Історії Папів, під роком 827 писав:

„Протягом 150 літ папи не були апостолами, але відступниками. Це були звірюки, люде найпоганійшого життя, найнизшої моралі, і з кождої сторони найбільше нікчемні."

Під 912 роком він говорить:

„Яке було тоді лице Римської Церкви? Яке огидне, коли найбруднійші розпустниці правити й орудувати Римом"... Про Івана 12-го, що маючи 18 літ став папою, каже Бароній, що це „проклятий звір".

Треба тут ще пригадати, що коли 10-те століття папства було найчорніще, то в других століттях було багато чорного, хоч було його менше. Правда були папи й бездоганного життя, однакож римська горда політика, що стреміла до поширення римського панowання на цілий світ, лишалася і тоді незмінною.

Коли ж ходить про 10-те століття оскільки воно українців зачіпає, то треба сказати, що хоч тоді в самім Римі не було християнства, однакож нинішні римські політики, промовчуючи історичні факти, відважуються вмовляти в українців, що Володимир Великий „приймив католицьку віру" з папою як головою цілої Церкви. Це лише продовження тої давної чорної римської політики, що предкладала Соборам пофальшовані документи, що видумала Ізидорові Декреталії та історію дарунку Константина Великого; та політика, яку й українці сотні літ відчували на своїй шкірі.

ЯК ЗАХІДНА ЦЕРКВА ВІДОРВАЛАСЯ ВІД СХІДНОЇ

Одна Церква.

Від початків християнства і цілі сотні літ ще по тім, Християнська Церква була лише одна. Хоч християнство ширилося в ріжних сторонах і між ріжними народами, однакож всюди християнство засновувалося на тій самій науці — на тих самих основах, отже між церковними провідниками найдальших сторін було порозуміння і співпраця.

Єрусалим, Антіохія, Александрія, Греція, Рим, Картагіна — всі ті далекі від себе сторони творили одну Християнську Церкву.

Вже в перших століттях на церковних Соборах признано визначнійшими пять епископів, яких названо патріярхами, а то епископів Антіохії, Риму, Александрії, Царгороду і Єрусалиму. З тих патріярхови Риму і Царгороду признано перше почесне місце тому, що ті два патріярхи були в столицях римської держави. Щож до релігійної власти, то всі патріярхи вважалися рівними.

Від початку християнства всі розуміли цілі століття, а Східна Церква і досі розуміє, що релігійна власть всіх епископів однакова. Томуто папа Григорій Великий (590—604) писав до царгородського епископа, Івана Постника:

„Мусиш признати, що Господь сказав ученикам: Не зовіть себе учителями, бо оден у вас Учитель, ви ж всі братя... Хіба моїм попередникам не давали такого титулу (вселенський, найвисший), але ніхто з них не дозволив собі такого титулу взяти — бо коли взяв би, то запересчив би його другим своїм братам"...

Це ясно показує, що навіть римський епископ тоді розумів, що між епископами Церкви нема і не може бути ріжниці, бо вони всі брати, всі рівні.

Коли ж Церква була одна, то і Собори церковні вважалися Соборами одної загальної Церкви, отже і постанови тих Соборів мали в рівній мірі зобовязувати цілу Церкву. І на тім одність Церкви мала стояти. Бо коли християне в ріжних сторонах землі мають ту саму церковну науку, коли всі церковні справи однаково розуміють і толкують, коли піддаються тим самим правилам, то вже природно це творить Одну Церкву — одно стадо, якого пастирем є Христос.

Політика Риму.

Досить скоро римські епископи почали ставити справу так, що вони поставлені Христом до старшинования над всіми другими епископами, отже над цілою Церквою. Вони фальшували постанови давнійших соборів і предкладали їх на Соборах пізнійших, хоч там ті фальшовання викривалися й осуджувалися, як це вже попередно згадувано. Та вже найрізкійше виявилися папські претенсії до верховодства в 9-ім віку, коли зладжено для того ложні папські грамоти, т. зв. Ізидорові Декреталії. Тоді папи почали голосити, що вони є найвисшими судлями в цілім християнськім світі. І це вже давало початок до розриву між Східною і Західною Церквою.

Побіч того Римська Церква почала запроваджувати в себе багато чого, що противилося постановам Соборів. І так накинено священикам целібат (безженство): заведено піст в суботу, коли Східна Церква була проти того; признано тайну миропомазання при Хрещенню неважною, коли її уділяє священик, а не епископ; а найважнійше — то Західна Церква впровадила на власну руку науку, що Дух Святий походить „від Отця і Сина", отже наперекір тому, що було постановлено на Соборах в Никеї (325) і Царгороді (381).

Це все так ослаблювало церковну єдність, що треба було лише нагоди, щоби прийшло до повного розриву.

Початок розколу.

В Царгороді вийшов в 9-ім століттю політичний нелад, що зачепив і Церкву. На Йордан 858 року патріярх Ігнатій (846—857) відмовився запричастити Бардаса, співладника царя Михаїла III. Ігнатій закидав Бардасови багато поважних провин. Це довело до того, що Ігнатія усунули з патріяршого престола і поставили Фотія, мужа в тім часі дуже вченого.

Так вийшов в самій Церкві поважний спір. Часть духовних стояла в обороні Ігнатія, який не хотів формально зречися престола і вони вдалися до папи Николая І з цею справою. Тут вийшла для папи нагода здобути силу над Східною Церквою і дістати Болгарію, та ще деякі сторони під своє правління.

Ця справа занадто широка, щоби її тут подрібно оповідати, отже ограничимось до головного.

Фотієви папа робив закиди, що він неправно став патріярхом, коли Ігнатій формально не зрікся престола. Другий закид, що Фотій з світського чоловіка на протязі чотирох днів став патріярхом.

Та на Соборі в Царгороді 861 р., де було 318 епископів і де були папські відпоручники, одноголосно признано Фотія законним патріярхом.

Щож до поспішного поставлення Фотія, то закид був безосновний, бо вже перед тим подібно ставляли патріярхів Тарасія (784—806), Никифора (806—815) і ще декого.

Папа з рішеннями Собору не згодився і став в обороні Ігнатія.

Другий Собор був 867 р., що осудив папу Николая.

Дальше сталося, що цар Михаїл III вбив Бардаса, а Василь Македонський вбив Михаїла і сам став царем. Серед таких відносин новий цар віддалив Фотія і покликав Ігнатія, коли Фотій не хотів царя запричастити.

Знов скликано Собор 869 р., що потвердив усунення Фотія і признав папі деякі права. Однакож невдовзі Болгари згодилися на залежність від Царгороду, отже папські пляни щодо Болгарії не вдалися. Папі взагалі не повелося.

Ігнатій помер 877 року.

Тепер Фотій вернувся на опорожнений престіл. Знов скликано Собор 879 р., де було 383 епископи і відпоручники папи Івана VIII. Собор признав Фотія й уневажнив попередні постанови, що були проти Фотія. Осудив також додаток до „Вірую" („і Сина") і потвердив рівність папи з другими патріярхами. Все те підписали і папські висланники і папа їх приняв. Хоч опісля відкинув.

Ще донедавна був в історії погляд, що коли Фотій вернувся на патріярший престіл, то папа і дальше не признавав його законним, однакож найновіші історичні досліди таких католицьких вчених, як Грумель, Дворнік та ще декого виявили, що Рим признавав Фотія правним патріярхом до кінця життя Фотія.

Це так загально історія тих подій представляється. Бачимо тут, що причиною лиха, яке переживала тоді Церква на Сході, були політичні причини. Що до Ігнатія, то виходить, що він повинен був сам вступитися, щоби не бути причиною більшого неладу в Церкві. Церковну справу він повинен був поставити висше особистої.

(Дальше буде).

ФОТОГРАФІЇ

ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск.
Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуці за доляра. Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА ДОБРУ ЦІЛЬ

(Ґудів, Саск.)

Дня 16 жовтня ц.р. відбулося поминальне Богослуження в Укр. Прав. Церкві св. Пророка Ілії, коло Пилипових в околиці Ґудів, Саск., за померших з родини Тараска Черепущака. Богослуження відслужив свящ. І. Кусий. Тому що перша жона Т. Черепущака походила з роду Пилипових — вся родина Пилипових включно з родичами була присутня на Богослуженню. Були також присутні сини, Николай і Ілля, та замужні дочки, Параскевія Креновська з Ґлен Вейн, Саск., і Марія Сторожинська з Ріджайна, Саск. По Службі відбувся парастас, а відтак посвячення нового хреста-пямятника на гарно уряджeнім і помальовано обведенім огорожею гробі. По цім гр. Т. Черепущак запросив всіх присутних на обід до хати старшого жонатого сина Николая. По обіді свящ. І. Кусий подякував господарям за обід і гостинність і з нагоди цего зібрання сказав коротку промову. Між іншим сказав: Церква св. прор. Ілії це найстарша Укр. Прав. Церква в околиці Ґудів побудована першими переселенцями піонірами в році 1908 на фармі Николая Пилиповото, який мабуть сам лише з них живим остався. Місце по старших зайняли молоді господарі. Один з тих молодших діяльних членів був гр. Т. Черепущак, якого знаю від 1933 року.

В році 1932 умерла його жена Катерина полишивши семеро дітей: Параня, Николай, Петро, Ілько, Марійка, Славко, і Володимир. Діти від 15 років до 2 літ. Дітям треба було мами і господині, тому оженився в друге в році 1934. В році 1936 перебирався в околицю Піпавин, Саск., полишивши околицю Ґудів в якій жив через 28 літ. Поселившись там, почав робити старання аби побудувати церкву. При помочі добрих людей в протязі кількох літ, церкву побудовано і викінчено. Це є в великій мірі заслуга гр. Т. Черепущака і других передових одиниць. Цего дня витаємо його тут. Приїхав з родиною аж з Піпавин, аби помолитися за всіх членів своєї родини що відійшли з цего світа до вічности. Гр. Т. Черепущак подякував свящ. І. Кусому за щирий спомин і заявив, що він був би дуже радий якби з нагоди цего зібрання присутні зложили малі жертви на добру ціль. Збіркою занявся свящ. І. Кусий і гр. Стефан Пилипів. Зібрано $35.50 з чого призначено $27.00 на колеґію св. Андрея, $5.50 на пресовий фонд Українського Голосу а $3.00 на Вістник.

Жертвували слідуючі:

По $2.50: Н. Терлецький, пані Марія Терлецька.

По 2 дол.: Т. Черепущак, пані Софія Черепущак, о. І. Кусий, С. Пилипів, пані Ольга Пилипів, пані В. Е. Ковальчук, І. Черепущак.

По $1.50: пані Марія Сторожинська з Ріджайна.

По 1 дол.: Н. Черепущак, пані Н. Черепущак. І. Перейма, П. Перейма, В. Перейма, В. Ковій, Параскевія Креновська з Ґлен Вейн, Саск., пані Марія Петлак, Т. Мачула, пані Розалія Мачула, М. Мачула, Т. Мельник, Н. Орищак, пані Тетяна Огризло, Н. Пилипів.

Щира подяка жертводавцям.

Присутний.

ЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ СКИТАЛЬЦЯМ В ЕВРОПІ

(Сірко, Ман.)

Дня 29 вересня в Українській Православній Церкві, православний свящ. о. Ґліцкий відправив Богослуження і парастас за помершого Ілію Скрумеду. По відправі відкопали домовину з тілом помершого з тимчасового гробу і з похоронною відправою перенесли тіло до цементованого гробу, котрий йому родичі збудували, як вічну хату.

Померший Ілля перебув 4 роки за морем, був на фронті в Італії, Бельгії і в Німеччині до кінця війни і повернув здоровий до дому. По короткім часі дома, виїхав шукати собі заняття і при роботі був забитий троком.

На перенесення тіла зіхалося багато народу. Не забув за него його товариш по зброї, в котрим він товаришив цілий час на фронті п. Р. Короташ, і склав з зворушення пару слів: "Прощай, товаришу! Судилось нам повернути до дому, але не судилось тобі в Канаді жити, так спочивай". По скінченню похорону п-во Скрумеди запросили зібраних до Народного Дому на обід.

По обіді о. Ґліцкий дав коротку промову на тему зібрання і вказав на конечну потребу помочі укр. скитальцям. Також о. Ґліцький покликав до промов пп. П. Кулачковського, П. Подольського, М. Болпарчука з Вайти і Н. Ілюка із Сондави.

Промовці говорили на тему того дня, щоби увіковічнити память Ілії збіркою для скитальців, а це буде незівялий вінок на його могилу.

Збіркою занялися пп. Кулачковський, П. Подольський, А. Малинюк і Н. Ілюк.

Жертви зложили:

По 1 дол.: Н. Ілюк, Й. Кулачковський, Г. Косован, П. Подольський, Р. Короташ, п. Короташ, В. Ґушуляк, Н. Каптиніp, Г. Чорнопоський, В. Вілич, Г. Алексюк, Настя М. Франко, Д. Мігайчук, О. Соколюк, І. Цисмістрюк, І. Петрич, М. Кадинюк, В. Кулачковська, Н. Короташ, В. Скрумеда, Люба Скрумеда, А. Малинюк, М. Скрумеда, Г. Николюк, І. Скрумеда, В. Крилатий.

По 50 цт.: о. Ґліцький, А. Титор, Н. Малинюк, В. Роговський, А. О. Соколюк, М. Милинчук, К. Милинчук, А. Ґушуляк, Дм. Білавчук, Н. О. Шпіт, В. О. Бодпарчук, В. Ґушуляк, М. Роговський, С. Чубей, Т. Куцак.

По 45 цт.: І. Соколюк.

По 40 цт.: п. Білавчук, Д. Косован, М. Роговська.

По 30 цт.: пані Білавчук.

По 25 цт.: Н.Н., п. Васкул, п. Воронюк, М. Роговська, пані Николюк, Н. Н., пані Цисмістрюк, пані Кадинюк, В. Дубник, Н.Н., П. Киралюк, О. Боднарчук, Н. Шпіт, Е. Роговський, Г. Ґушуляк, І. Бутера, І. Роговський, Н. П., Н. Н., пані А. Бордун, пані А. Бордун.

Дрібні датки $3.35.

Разом $14.05.

Передано до Комітету Українців Канади для укр. скитальців $39.00, а $5.00 для Українського Голосу і Віст[illegible]

[illegible] Николай Ілюк.

АЛЕКСАНДЕР БОХАНЕЦЬКИЙ

(Посмертна згадка)

В четвер в полудне дня 17-го жовтня, 1946, в шпиталі в Ламонт, Алта., у 80-му році життя відійшов на вічний спочинок бл.п. Александер Боханецький. Перед 15-ти роками покинув рідне село Касілів на Буковині й приїхав в Алберту, в околицю звану тоді Лукащ, де взяв гомстед і фармерував.

Маючи хист до торговлі, в 1926 році покинув фармерування, заложив склеп на фармах і, як тут говорять, став "бизнесменом". В 1939 році переноситься до містечка Ендрю і у своїому бизнесі вистояв до кінця життя.

Не хорував, бо ще в неділю був на відправі у церкві, в середу тільки отяжілим і діти завезли його до шпиталю, а в четвер не стало його між живими. Відійшов у могилу піонір і патріот українського народу.

Будучи бідним в краю, пок. Александер немав нагоди ходити до школи, однак помимо того, що сам був неграмотним, визначався великою щирістю, свідомістю та жертвенністю.

Саме покійний був одним з тих, що зрозуміли значіння своєї рідної церкви ще в 1920 році й тоді ми вже бачимо його імя поміж тими немногими жертводавцями, що складали по 500 доларів на ціли Укр. Прав. Церкви в Канаді. Рівнож був і членом Інституту в Едмонтоні, а кромі того в місцевій суманській церкві лишив по собі незабуту память.

Тому й недиво, що на його похорон зійшлося було багато народу, як рідних так і знакомих близьких і дальших, щоби гідно віддати останню прислугу одному з кращих синів нашого народу.

Похорон відбувся в неділю по полудні, а то тому, що церква православна не дозволяє на те, щоби підчас воскресної відправи тіло лежало в церкві, в тим і родина мусіла погодитися. Точно в першій годині прибули оба священики, відслужили парастас при тілі помершого. Погода в той час була сприяюча тому й обід відбувся під голим небом.

Будучи не на одному похороні, звичайно зауважував, що молодші не з великим жалем випроваджують старших у вічність, хотяй то навіть мали б бути родичі, однак на цьому похороні мусів прослезитись навіть той, що пише ці рядки, як бачив щирий плач дітей, які й самі вже є батьками.

Всеч. о. Хрустав[к]а з Вегревил і місцевий парох о. Василів по обіді почали похоронну відправу. Тіло винесено родиною та вложено на похоронний караван, власителем якого є п. Смолик, і при великому числі авт та троків похоронна процесія вирушила з Ендрю до церкви св. Івана Хрест. на Сучаві, а звідти на цвинтар, що близько церкви.

Покійний полишив дружину Магдалину, пятеро дітей, Георгія, Николая, Елену, Софію і Магдалину, всі вже подружені, 26-ро внуків і два правнуки. Підчас останнього цілования, зібрано $14.05, і розділено: $10.00 на колеґію св. Андрея, а $4.05 на Вістник і Український Голос по половині.

Вже сонечко хилилось до заходу, як присутні прощали над могилою в останнє пок. Александра, згадуючи, що відходить від нас той, якого добрі діла будуть жити поміж нами.

Вічна Йому память.

Жертводавці були отсі:

По 2 дол.: Похоронне Заведення Парк Меморіял.

По 1 дол.: Н. Боханецький, С. Чолак, І. Лопатка, В. Федорак, І. Т[illegible], Д. Лопатка, А. Боханецький, Н. М. Боханецький, Д. Фербей, Г. Боханецький.

Дрібними $4.05. о. Г. В.

ПОДЯКА

По утраті нашого дорогого тата, родина горем прибита, складає щиру подяку всім тим, що чим небудь причинилися підчас похорону, в першій мірі обом отцям за гарну похоронну відправу. Всеч. о. Василіву і Всеч. о. Хруставці, похоронному заведенню Парк Меморіял за точну обслугу, тим що принесли вінки, тим що копали яму, всім жінкам, що приготовляли смачний обід і обслугували коло столів.

Рівнож дякуємо всім тим, що прибули на похорон з околичних громад як Вилингдон, Ендрю, Зазале, Прут, Смокі Лейк та Едмонтону.

Жена Магдалина, сини — Георгій і Николай, дочки — Елена, Софія і Магдалина, зяті — С. Чолак, І. Сідор.

ПОМОГЛИ СКИТАЛЬЦЯМ ПІДЧАС ХРЕСТИН

(Горлиц, Саск.)

Никола і Емілія Левчуки хрестили свого сина Зеновія-Кеннета. З тої нагоди вони приготовили гарну гостину й запросили куми та родину.

Кожен раз наші українські хрестини то прекрасна родинна оказія, де всі весело забавляються і радіють новим членом родини та й новим членом церкви.

Дідивно похрещеного і Іван Левчук підняв думку зібрати поміч для скитальців. Зроблено заклик і присутні зложили $11.00. Зложили:

По 2 дол.: Іван Левчук.

По 1 дол.: П. Станіцкий, В. Дрозд, П. Левчук, о. С. Грицина, В. Левчук, І. М. Вівчар, І. Гудима, Н. Левчук, Д. Лінипський.

Гроші відіслано до Консисторії Укр. Православної Церкви в Виннипегу на закупно Богослужбових річей для наших скитальців.

Велика подяка всім жертводавцям за жертви, а Шановним Родичам особлива вдячність за те, що дозволили на збірку в їхній хаті і в часі їх родинного торжества.

Маленький Зеновій-Кеннет хай здоровий росте родичам на радість а Богові на славу.

Присутній

ЯКІВ БУРДЕЙНИЙ

(Посмертна згадка)

Дня 1-го жовтня 1946 року в Саскатуні під числом 435 Ave. R. South, відійшов від нас на вічний спочинок, знаний багато літам Яків Бурдейний.

Прожив 67 років. До Канади приїхав 1902 року з Галичини село Влищовка, повіт Заліщики. Полишив в смутку, дружину Марію, двох синів, три дочки і пять внуків. Старший син Іван у Вінніпегу, Петро в Брукслі, Катерина Ганя і Настуня в Саскатуні.

Дня 4 жовтня відбувся похорон. Похорон відправив о. Ковалишин. Отець Ковалишин запросив з цвинтаря усіх людей до дому дружини покійного на обід. По обіді о. Ковалишин відправив молитву за покійного Якова, а також згадав, що було би добре, як би ми зложили на вінок і памятку покійного. Отець Ковалишин сказав про вартість Дівочого Інституту у Винипегу для будуччини українського народу. Люди віднеслись зо щирістю до цеї справи і зложили свої жертви як слідує:

По 1 дол.: о. Ковалишин, П. Васильців, В. Калин, пані Марія Бурдейна (жена покійного), І. Бурдейний, П. Притула, пані Чемборик, П. Бурдейний, І. Симчишин, П. Натишак, І. Москазюк.

По 70 цт.: Т. Віцінський.

По 50 цт.: пані Калин, пані Васильців, пані Притула, пані Ковальчук, пані Гандзюк, Т. Вісельвиць, Б. Тамчак, І. Ластівка, Ф. Савчишин, Б. Остафійчук, І. Бичь, Д. Скакун.

Разом $17.70

Гроші передано комітетови, котрий займається збіркою. Збіркою занялися пп. В. Калин, П. Васильців.

ПОДЯКА

Складаємо всім, котрі причинилися у чім будь до похорону вічної памяти Якова Бурдейного, щиру подяку. Зокрема дякуємо о. Ковалишинові за труд і за щиру і зворушливу прощальну промову. Дякуємо тим жінкам, що помагали при кухні. Нехай вам Всевишній Господь нагородить і благословить вас на довге життя.

Дружина покійного Марія, сини і дочки.

ПРИМІРИ ЖЕРТВЕННОСТИ

Лист о. Майби з 30 вересня до Редакції Вістника:

Вчера я мав відправу в Кемсак, Саск. По Богослуженні хрестив дитинку, та при цьому зібрав 8 доларів на ред. фонд Вістника. Зложили дар такі:

По 1 дол.: І. Великголова, В. Великголова, Марійка Гринин, Анна В. Великголова, І. Ахтемійчук, Текля Барабаш, М. Барабаш.

По 50 цт. Марія Скутар.

По 25 цт.: Зоя Великголова, О. Великголова.

Також при цій нагоді зложили хресні батьки, родина і приятелі на щадничу книжку маленької Іванни Олесі, дочки Івана і Анни Ахтемійчуків $45.43, а в день Рождества Богородиці на похороні б. п. Стефана Королюка, зложили учасники похорону суму $26.10 на будову Української Православної Церкви в Кемсак.

Зареєстровую це в нашому Вістнику не ради славословій і похвал, чи признань кемсакцям, а тільки в доказ доброї і корисної роботи, яка робиться під покровом і проводом нашої церкви.

Свящ. Іван Майба.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛИСТОПАД

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Бюкенан
4 Середа — Введ. в Храм Богор. — Того
8 Неділя — Клейр.
15 Неділя — Канора
19. Четвер — Св. Миколая — Фостон.
22 Неділя Рама.
29 Неділя — Вимер

СІЧЕНЬ 1947

5 Неділя — Канора.

Бох 125 Телефон 67

Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Естерин.
4 Середа — Введ. в Храм Богор. — Мариня
8 Неділя — Витків.
15 Неділя — Гефорд
19 Четвер — Св. Миколая — Ретфірд.
22 Неділя — Блейн Лейк.
29 Неділя — Гефорд (фарми)

Адреса: Вох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фина.

4 Середа Введення — Восетия
8 Неділя — Денвуд
15 Неділя — Федора
19 Четвер Миколая — Калмар
22 Неділя Торсбі
29 Неділя — Бойл

Реднеа, Алта. Вох 62. Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Овкборн.
4 Середа Введення — Січ.
8 Неділя — Россборн
15 Неділя — Глен Елмо.
19 Четвер Св. Миколая — Сенді Лейк.
22 Неділя — Виста
29 Неділя — Енгусвил.

Адреса — Вох 40, Овкборн, Ман.

Тел. 133—4. Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желіщевича.

ГРУДЕНЬ.

1 Неділя — Вірдейл.
4. Середа Введення Пресв. Бог. — Сенборг
8. Неділя — Принс Алберт.
15. Неділя — Шипмен
19 Четвер Св. о. Миколая чуд. — Принс Алберт.
22 Неділя — Гонмун.
29. Неділя — Принс Алберт.

554—7-ма вул. Іст

Телеф. 8537 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сеньшина.

ГРУДЕНЬ:

1 Неділя — Веліс.
Вечірня — Смокі Лейк. 7.30.
4. Середа Введення в храм Пресв. Богородиці — Бойл Лейк.
8. Неділя — Сенді Ридж.
Вечірня — Тіріяк
15. Неділя — Смокі Лейк.
Вечірня — Спеден 4.30.
19. Четвер. Св. о. Миколая — Стрий.
22. Неділя — Елк Пойнт.
29. Неділя — Біг Медов.

Адреса: Вох 309 Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Глібного

ГРУДЕНЬ:

1 Неділя — Гарденток.
4 Середа — Введ. в Храм Богор. — Роза
8 Неділя — Форт Франсес
15 Неділя — Пембіна.
19 Четвер — Св. Миколая — Арбакка (храм)
22. Неділя — Вайта.
29. Неділя — Толстой.

Адреса Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ.

1 Неділя — Гілберт Плейнс.
4. Середа. Введення в храм Пресв. Богородиці — Роблін-Зелена
8 Неділя — Гренвію.
15 Неділя — Роблін — місто.
19 Четвер Св. о. Миколая — Шелвелей.
22 Неділя — Шортдейл.
29 Неділя — Леннард

Почт. скринька 54 Роблин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Васиціва.

ГРУДЕНЬ:

1. Неділя — Вилингдон.
4. Середа — Введ. в Храм Богор. — Давнінг.
8 Неділя — Андрю
15 Неділя — Кигвин.
19 Четвер — Св. Миколая — Січева.
22 Неділя — Лужани
29 Неділя — Ісвас

Адреса Вох 26 — Вилингдон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керпільського.

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Гладстон Крік
4 Середа Введення — Мічам.
8 Неділя — Вакав
15 Неділя — Ст. Джулієн
19 Четвер Николая — Кадворт.
22 Неділя — Тернопіль.
29 Неділя — Смітс

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ЛАНЧУК
... Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ

1	Н	18	Нед. 25. Муч. Платона
2	П	19	Прор. Авдія, прп. Варлаама
3	В	20	Преп. Григорія Декаполита
4	С	21	**Введення в храм Пр. Бог.**
5	Ч	22	Ап. Филимона і Архипа
6	П	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	С	24	Вмуч. Екатерини
8	Н	25	**Нед. 26.** Климента еп. Рим.
9	П	26	Преп. Якова пуст., Алипія
10	В	27	Вмуч. Якова перського
11	С	28	Прмуч. Стефана нового
12	Ч	29	Муч. Пармена і з ним 370
13	П	30	†Андрея Первозванного
14	С	1	Прор. Наума, св. Филарета
15	Н	2	Нед. 27. Прор. Авакума
16	П	3	Прор. Софонії, прп. Івана
17	В	4	Вмуч. Варвари і Юліянії
18	С	5	†Преп. Сави Освященого
19	Ч	6	**Николая Мир-Лик. Чудотв.**
20	П	7	Амвросія еп. Медіол.
21	С	8	Преп. Потапія ап. з 70-ти
22	Н	9	Нед. 28. Зачаття Пр. Бог.
23	П	10	Муч. Мини, Ермогена
24	В	11	Преп. Данила Стовпника
25	С	12	Спиридона чудотворця
26	Ч	13	†Муч. Евстратія, Авксентія
27	П	14	Муч. Тирса Левкія, Аріяна
28	С	15	Свящ. Елевтерія і матері
29	Н	16	Нед. Праотців. Прор. Аггея
30	П	17	Преп. Данила і трох мол.
31	В	18	Муч. Севастіяна і воїнів

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Дафин
4 Середа Введення — Богдан.
8. Неділя — Етелберт
15 Неділя — Рорктон.
19. Четвер. Миколая чуд. — Велна Ривер (коло Стороженка).
22. Неділя — Сифтон.
29. Неділя — Косів.

Адреса: Вох 774 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Грицини.

ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Йорктон.
4. Середа — Введ. в Храм Богор. — Горлиц.
8 Неділя — Каллер
15 Неділя — Мелвил
19 Четвер Миколая — Мазепа.
22 Неділя Анни — Брокстон.
29 Неділя — Йорктон

Адреса 110 Велінгтон Евню

Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. І. Майби.

ГРУДЕНЬ:

1 Неділя — Гаес
4. Середа Введення в храм Пресв. Богородиці — Глен Елдер.
8 Неділя — Арран.
15 Неділя Пайн Ривер
19 Четвер Св. о. Миколая — Тарбен (храм)
22 Анни Зачаття — Сван Плейнс.
29 Неділя — Кемсак

Адреса Вох 174 Арран, Саск.

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

1. Нед. 25. Гол. 8. УЄ 3. Літургія Ап. Ефесян 4: 1—16. Єван. Луки 10: 25—37.

4 Введення УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Жидів 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

8 Нед. 26. Голос 1. УЄ 4. Літ. Ап. Ефесян 5: 9—19. Єван. Луки 12: 16—21.

15. Нед. 27. Голос 2. УЄ 5. Літ. Ап. Ефесян 6: 10—17. Єван. Луки 13: 10—17.

19. Николая. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Жидів 13: 17—21. Єван. Луки 6: 17—23.

22. Неділя 28. Голос 3. УЄ 6. Літ. Ап. Колосян 1: 12—18. Єван. Луки 17: 12—19.

29. Неділя Праотців. Голос 4. УЄ 7. Літ. Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIII. WINNIPEG, MAN., DEC. 15th, 1946 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1946. ЧИСЛО (588) 24

ВИСВОБОДЖУЮТЬ КАРПАТСЬКУ УКРАЇНУ.

Є вісти, що большевики вивозять з Карпатської України фабрики в глибини Росії. Вивезли досі хімічну фабрику з Перечина, фабрику сірників з Чинадієва, тютюнову фабрику з Мукачева, млин з Ужгороду, де розбирають також електрівню.

СВЯЩ. ВЕРГУН В ТОБОЛЬСЬКУ.

МПС подає вістку, що бувшого „Апостольського Візитатора й Адміністратора [illegible] греко-католиків в Німеччині, большевики заслали аж до Тобольська на Сибір.

ОСТЕРІГАЄ ПОЛЬСЬКИХ ДУХОВНИХ.

З Варшави доносять, що президент [illegible] Народової Ради, Берут, остеріг польське духовенство в Польщі, [illegible] не дозволить щоби костел ([illegible] церква) мішався в політику. [illegible] приготованням до наступу [illegible] церкву.

ЗАБЕРУТЬ АМБАСАДОРІВ З ЕСПАНІЇ

Рада Забезпеки приняла рекомендацію [illegible], щоби всі держави забрали [illegible] амбасадорів з Еспанії. Також при[illegible] постанову більшістю голосів, що [illegible] Еспанії не буде признаний во[illegible], то Рада Забезпеки вжие [illegible] способів

БУРІ В ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ.

[illegible] доносять, що через західну Европу перейшли великі бурі 10-го грудня. На французькім побережу морські філі забирали доми і понищили чимало рибацьких човнів. Вода позаливала дороги. Багато шкоди буря наробила в [illegible] Англії і Бельгії

КОМІТЕТ ОБОРОНИ СКИТАЛЬЦІВ.

В Англії повстав „Комітет Оборони Скитальців (Рефюджіз Дефенс Комiтi), якого президентом є Лорд Галифакс, а заступником проф. Гилберт Меррі. Ціллю Комітету є ставати в обороні скитальців, коли б їх проти їх волі примушено вертатись до краів, з яких вийшли, за[illegible] старатися, щоби знайти для них [illegible] відповідне приміщення.

В ПЕРСІЇ НЕСПОКІЙ.

Перське військо увійшло в провінцію Азербайджан, що хоче віддорватися від Персії. В Азербайджані мають бути вибори, отже Росія може мати там сильні свої впливи. Були бійки війська з Азербайджанцями. Багато згинуло і перси багато взяли в полон. Азербайджан в сусідстві Росії і Росія вже казала, щоби перси туди свого війська не слали.

В КАНАДІ КРАЩІ СТУДЕНТИ

Канадійські шкільні виховавателі кажуть, що коли порівнують канадійських студентів університетів зі стейтськими, то канадійські студенти ще дуже добрі. В Стейтах беручи назагал між університетськими студентами дуже багато розпусти, пиятики і на їх слово не можна спускатися.

НА УВАГУ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ.

Вже від довшого часу ціна паперу почала скоро підноситися. Від 1939 року досі папір подорожів на 70 процент. Подібно подорожіли машини і друкарські прибори.

Це примушує Видавництво Вістника піднести ціну на передплаті.

Передплата на Вістник з 1-им січнем 1947 р. буде:

В Канаді на рік $1.50
В Зединених Державах 2.00

Просимо також не забувати жертв на Пресовий Фонд Вістника. Це також велика поміч, за яку належиться всім щира подяка.

Адміністрація Вістника.

АМЕРИКАНСЬКИЙ СТРАЙК СКІНЧИВСЯ.

Листопада 20-го предсідник майнерської юнії, Люіс, проголосив страйк, отже покинуло працю 400,000 вуглекопів. Опіля ще застрайкувало 150,000 симпатиків. Це вело до загального параліжу всякого руху. А що Люіс оголосив страйк наперекір судовій заборонї, то його засуджено на $10,000, а юнію на $3,500,000 кари. Отже 8-го грудня Люіс страйк відкликав і вуглекопи пішли до праці.

АНГЛІЯ ХОЛОДНІЄ.

Відомости з Англії говорять, що настрій представників Англіканської Церкви в Англії супроти Російської Церкви холодніє. Коли перше всі захоплювалися Російською Церквою, яку створила Москва і думали, що увійдуть з нею в тісні зносини, як з вільною Церквою, то тепер погляд їх змінюється. І де перше було видно захоплення, там тепер видно щораз більше понуру мовчанку.

В ГРЕЦІЇ ДАЛЬШЕ БІЙКИ.

Вістка з Атен 11-го грудня каже, що в трох днях вбито там 123 повстанців, 32 ранено, а 50 зловлено. Трохи повстанців побили турки, коли ті хотіли перейти на турецьку землю.

ВЕЛИКА ЖЕРТВА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

Пише о. П. Запаринюк, 10 грудня, з Виндзор, Онт., в листі до Управи Українського Голосу:

„Пересилаю Вам 100 дол. на Пресовий Фонд. З того 50 дол. на Український Голос, а 50 дол. на Вістник - віт блаж. памяти Федя Процика з Детройт, Міш., Зелинені Держави. Допис пришле шваґер"...

Це найбільша жертва, яку дотепер Український Голос та Вістник на Пресовий Фонд одержав! Велика це поміч для Видавництва, а з другої сторони це доказ великої української свідомости і щирости, що заслугує на велику пошану!

Видавництво Укр. Голосу і Вістника.

ТИЖДЕНЬ КАНАДІЙСЬКОГО ГОРОЖАНСТВА.

З Новим 1947-им роком, себто 1-го січня, новий Закон Канадійського Горожанства входить в життя. З тим днем кожда особа, що в Канаді родилась, або приняла горожанство, стає урядово канадійцем.

Це новий важний дальший крок в історичнім життю Канади.

Отже час — від 5 до 11-го січня призначений, як Тиждень Канадійського Горожанства. Той Тиждень мається відзначити всюди таким святкованням, яке в кождім місци найбільше можливе.

Значіння Канадійського Горожанства повинні священики пояснити по церквах, обовязки і відвічальність горожанина і ту забезпеку, яку горожанство дає.

Поза тим по містах мають бути владжені церемонії, в яких візьмуть участь представники Уряду Домініяльного Провінціяльного і Муніципального; представники Судівництва, Поліції, та Школи, місцевих Організацій і Церков.

По фармах такі святковання треба владжувати відповідно до місцевих сил і можливостей — такими способами, щоби згаданий Тиждень лишився як важний в памяти загалу з тією важною справою, якій він присвячений.

ПРО ПЛЯНИ КОМУНІСТІВ В КВЕБЕКУ.

Поліція перевела кілька ревізій в осідку Робітничо-Прогресивної Партії (большевицької) і по приватних домах. Французька газета Ля Канада пише, що вона довідалася, що в документах, які поліція забрала, є подрібні пляни, як комуністи мали би забрати в свої руки муніципальний та провінціяльний уряд, коли до того прийде нагода. А премієром Квебеку мав би бути Тим Бак.

СИН ЧОРЧИЛА ПОКАРАНИЙ.

Син бувшого премієра Чорчила, 35-літний Рандолф Чорчил, перебуваючи в Стейтах, позволив собі надто скоро їхати, отже судия в Ню Кейнен, Конн. засудив його на заплачення 50 долярів кари.

ВЕЛИКІ ЖЕРТВИ ОГНІВ.

В послідних двох тижнях було два великі огні з людськими жертвами. І так в Атланта, в стейті Джорджія, 7-го грудня згорів готель Вайнкоф, отже згинуло 120 осіб. Одні згоріли, другі подушилися димом, треті скакали з високих поверхів і побилися.

Грудня 8-го згорів Бері готель в Саскатуні, Саск., і там згинуло 11 осіб, а 18 забрали до шпиталю.

Крім того 7-го грудня згоріла в Ст. Боніфес коло Виннипеґу різня худоби; 8-го також два елеватори; ще передтим згорів також мешкальний дім, в якім мешкало 70 осіб; 8-го грудня згоріли в Торонто будинки водно-електричного заведення; 8-го грудня згорів в Монтреалі будинок муніципальних урядів.

Щож до Ст. Боніфасу то в 12-ти днях було там 5 більших огнів і є думка, що це хтось підпалює і треба це мати на увазі.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА.

VI.

ТАЙНІ „ПРАВИЛА" В КАНАДІ.

Католицизм не є українською справою. Це справа чужого Риму, справа пануючих і сильних, які з Римом звязані.

Католицизм, це завойовник між українцями, що йде здобувати де перебоєм, де хитрощами, де пропагандою, де застрашуванням, де затуманюванням. В очи показує українцям одно, показує себе святим, а поза очи робить що друге.

Згадати б тут тайні „Правила Русько-Католицької Церкви в Канаді", що показують якість католицької політики.

В 1915 р. гр. кат. епископ Будка надрукував для своїх священиків підручник, чи порадник, як в деяких справах поступати. Це були висше згадані „Правила", що занимають 79 сторін друку.

В передмові говорить еп. Будка, що „Правила" зладжено по нарадах з архиепископами і епископами Західної Канади (з французькими!) та по використанню всяких Декретів, а відтак є така постанова:

„Книжка ця есть друкована виключно для ужитку наших священиків. Не вільно її продавати, чи давати кому другому, як лише руському священикови в Канаді, апробованому руським епископом."

Значиться, це книжка, про які поза священиками ніхто не повинен знати, тайна книжка! Не повинен знати і греко-католицький загал.

І справді довгий час ніхто поза священиками не знав, що така книжка є на світі. Та якийсь оден з священиків таки не втерпів і передав книжку в світські руки. Так вона видісталася на широкий світ.

Та що в тій книжці було такого, що греко-католицький епископ не хотів, щоби греко-католицький загал про те знав?

В книжці були поради, як священики **мають нагинати та притягати греко-католиків до латинського обряду — до костела. Як вговорювати в греко-католиків, що вони не повинні латинського обряду боятися, бо хочби вони його приняли, то свого не зміняють.** Ось примір того, що там писалося:

„Вірні обох обрядів (гр. кат. і римо-кат. — В.) можуть приймати св. Причастіє в якім небудь обряді без огляду на це, чи заходить потреба, чи хоче хтось лише з набожности причащатися, чи есть свого обряду священик, чи ні, чи в своїй, чи в чужій церкві, словом завсігди і всюди. Однак хочби хто і через ціле життя причащався в другім обряді, то це не може спричинити зміни обряду первісного." (Ст. 10).

Отже що це, як не прокладання стежки до костела? Можете йти до костела з конечности, а нема конечности йти з побожности. Навіть тоді, коли в церкві є свій священик. А свого обряду не бійтеся, ви його не зміните.

Дальше читаємо:

„Кождий священик має осьвящати НС Тайну Евхаристію і уділяти св. Причастія в своїм власнім обряді. (З того видно, що це відноситься до гр. кат. і рим. кат. священиків разом — В.). До осьвячення може ужити сьвященик этиця ужиганого в другім обряді тільки тоді, коли подорожує через околицю, якої мешканці належать до обряду відмінного від його обряду і коли нема там церкви його обряду"...

Отже знов отворення дороги до костела. Зайшов латинський священик — поляк, француз, чи бельгієць в греко-католицьку околицю, йому вільно вживати просфор і причащати хлібом і вином. А ви люде не бийтеся, бо вас чужий причащає „в вашім обряді". Значиться, він може бути вашим добрим священиком. Не конче вам треба українця.

Ціла 29-та і неповна 30-та сторона книжки присвячена науці, як греко-католиків до римо-католицького обряду стягнути і як вговорювати, що вони свого обряду не змінять. Ось примір:

„В місцях де **нема ані руської церкви, ані русько кат.** священика, або де дойзд до руської церкви получений з **великими трудностями, можуть** вірні руського обряду приноровитися **цілковито** до обряду латинського, і **того однак ніяк не** есть зміна обряду." (Стор. 29).

Або таке:

„Наш нарід рідко учащає на латинські богослуження ще і з тої причини, що обряд его форма і его язик для него зовсім незрозумілі. Треба отже нам поучати відповідно нарід о його християнських обовязках, о сім, що віра, обряд і народність, це річи зовсім відрубні та з натиском повтаряти, що часове приноровлення до латинського обряду не приносить ніяк за собою зміни обряду."

На додатковій стороні XII читаємо:

„Вірні Русини, навіть в околицях, в котрих є священик руського обряду, можуть у латинського священика апробованого через місцевого Епископа, сповідатися зо своїх гріхів і получати також з[illegible] розрішення важно і дозволено."

Також сказано на стор. 52, що „Великий хрест на церкві має бути однораменний", що будова іконостасу в церкві „мусить мати окрему апробату Ординаріяту".

Цих кілька примірів покаже, яку політику веде чужий католицизм поза плечима греко-католиків. В очи: „Ви добрі, наше дуже добре, шануймо його", а поза очи складаються обдумані пляни, як з греко католиків зробити латинників.

Таке робилося в часах Кунцевича, таке доси робиться. Робиться поза очима і поза плечима і греко-католиків і взагалі ширшого загалу.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

ПРИЧИНИ ОГНІВ

Минувшого року було в Канаді 52,173 огні в Канаді, а з того 17,582 повстали від недбало кинених цигаретів, що спричинили шкоди на 2,286,430 доларів. Від печей, форнесів і т. п. повстало 5,[illegible] огнів. Від попсованих електричних проводів було 3,534 огнів.

НАСЛІДКИ ПЕРЕЇДАННЯ.

Дослідник хороби рака, Альберт Тейнбаум, з Шікаго каже, що коли б люде не їли забагато і не були товстійші, як повинні бути, то слабостей рака було би багато менше. Виходить, що поміркованість, а деколи піст, не зашкодить.

СВЯТА І ТАНЦІ.

Коли надходить котрий з більших постів, то з гурта молодих, а то і старших чути запити:

А доки ще можна танцювати? А коли вже можна буде танцювати?

З таких питань виходило би, що танці такі конечні, як хліб насущний, і що Церква своїми постами перешкаджає добрій справі.

Правда, є такі, що з постами цілком не рахуються. Є такі, що підчас посту не танцюють, але ще піст не скінчився, а вони вже танцюють. Кажуть: „В нас в Старім Краю вже в той час танцювали".

На танці треба дивитися з іншої сторони.

Танці не є такою важною і конечною справою, як здається. Треба памятати, що колись поганський світ безконечно танцював. Його найвисшим щастям були танці, забави, театри, витрішки, марнування часу, ледачість. Молодь поганська, як писали тодішні письменники, інтересується лише закручуванням волосся, модами, забавами.

Християне це бачили, отже подумали здоровим розумом, що треба тую розперезаність спиняти. І почали від себе. Вони постановили пори часу, коли навіть молоді повинні заінтересуватися поважними справами. Вони постановили пости, постановили час, коли треба взяти себе в руки, застановитись над собою, взяти на свої плечі поважні обовязки і так ставати красними людьми.

Це були розумні постанови. Вони давали християнам і розум, і силу, і повагу. Вони давали християнам приміри молоді — чесну, поважну, думаючу. І тоді родичі всюди ставили перед очи своїх дітей для порівнання два світи: свій християнський і поганський. І дивилися, порівнували, бачили, де добро, а де зло, отже не хотіли так робити, як робили погане.

Св. Григорій записав про себе і свого товариша Василія Великого, як вони молодими ходили в місті до школи, і каже він:

„Ми знали лише дві дороги — до школи і до церкви".

Це в противставленню до того, кілько доріг і стежок мала молодь поганська.

Нині світ знов до поганства вертається. І ніхто не сміє його спиняти.

Та ми маємо свій світ, як давні християне мали, отже дбаймо, щоб він, тай ми в нім ставали кращими від поганих.

Шукаймо способів політикувати себе, а не вириватись з під обовязків та летіти в поганський світ.

Замість питати: „Коли вже буде можна танцювати?", ставмо кращі, розумніші і гідніші питання перед життям. А навіть те, що „В старім краю танцювали" не повинно бути для нас взором і наукою. Танцювали, бо не розуміли, що роблять. Бо не вміли кращого робити. Бо були дуже несвідомі.

Це повинні ми памятати, коли про танці йде мова.

П. В.

ФОТОГРАФІЇ
ДЕВЯТОГО СОБОРУ У.Г.Ц. ЦЕРКВИ в КАНАДІ, що відбувся в днях 28-30 липня, ц. р. в Саскатуні, Саск.
Можна дістати по ціні 50 цт. за штуку 8x10 цалів, або три штуки за доляра. Пишіть до:
GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ПРО ОБОВЯЗКИ.

В давній історії Греції находимо таку подію:

Перси несподівано напали на греків. Греки мусіли боронитися чим тільки могли, щоби зберегти себе і свою культуру від знищення. Грецьких вояків було дуже мало в порівнанню до персів. Але вони постановили не піддаватися, а боротись до послідної краплі крови. І своєю завзятою хоробрістю греки перемогли ворога. Вони виконали свій найсвятійший обовязок, хоч це потребувало і кровавої жертви.

Відтак грецький ґенерал дав приказ одному воякові, щоби біг до міста Атен і доніс про перемогу. Вояк, що був дуже ослаблений що тільки закінченою боротьбою, побіг двадцять дві милі по тяжкій, скалистій дорозі, оповістив, що: „Наша перемога", і впав на землю мертвим.

Оце представляє нам дійсне геройство! Лише такі одиниці є дійсно великі і вони ведуть свій нарід вперед. Сповнення обовязку — це ознака великої культурности, здорового розуму і дійсної творчої сили.

Молоді читачі! Чи ви коли застановлялися над цим? А варта би.. Ми є постійно відвічальні перед Богом, і собою, та людьми за наші обовязки.

Обовязки — це закони нашого життя. Без обовязків життя було би, як міст без підпор. Нажаль багато нині є тих, що не хочуть сповняти обовязків. Не хочуть вчитися рідної мови! .. Не хочуть вчитися обовязків релігії і жити релігійним життям. Не хочуть знати „хто ми, чиї сини, яких батьків, ким за що закуті".

А це все треба знати й робити! Інакше ми не будемо ані культурними, ані розумними. Без сповнювання обовязків ми станемо мертвим матеріялом і тоді чужі люди зможуть робити з нами, що хочуть.

Звикаймо виконувати наші християнські, народні, культурні, наші моральні щоденні обовязки точно. Точність є одна з найважніщих прикмет культурної поступової людини.

Возьмімо собі за обовязок такими бути, щоби навчати і других культурности. Не звертаймо уваги на перепони. Покажімо, що ми герої, так, як той славний грецький післанець, що не жалів віддати свого життя за обовязок, за нарід.

Запорожець.

АЗІЙСЬКІ МУДРІ ВИСЛОВИ.

Щиро віруючий чоловік завсігди памятає про Бога і вміє про все широко думати. Він з подякою принимає щастя, а є терпеливим в нещастю.

Нагода скоро тікає, а поволи вертається.

Лучше мати розумного ворога, ніж дурного приятеля.

Убожество може бути брамою до достатку.

Вартість кождого чоловіка така, кілько в нім є добра і щирости.

Де завість, там нема спокою.

Розумний не є ніколи бідаком.

Хто гонить за тим, що йому невідповідне, то стратить те, що відповідне.

Добре виховання вартнійше, ніж багацтво.

Слово Боже є ліком для серця.

Розумна бесіда, це дійсний Рай.

Є двояк люде: одні шукають і не находять, другі знаходять, але невдоволені.

ВІД ЗНАННЯ ГОЛОВА НЕ БОЛИТЬ.

Даниїл Вебстер, (1782), визначний американський державний муж, в одній своїй бесіді сказав:

"Є думка захована в мене в голові 14 літ, але нині я з нею перед вас вийду. Мене питають: Яка користь з вивчення якихсь рахункових правил, або з вивчення біблійних висловів, або вичення катехизму?

"Моя відповідь буде: Колись воно тобі придасться! Це може бути за 20 літ, але коли ти його знаєш, то ним послужиться. Коли ж не будеш його знати, то будеш як стрілець, який не мас кулі, коли зустрічає медведя".

СУМНА ВІСТКА.

Редакція Вістника дістала коротесеньку сумну вістку, що Тереса Горчинська (дівчина), яка час від часу писала в Відділі Молодих Читачів, померла [illegible] грудня. Близших подробиць покищо не подано.

Послідний її допис був в 22 ч. Вістника, на 3-ій стороні п. з. „Добрі діла", де вона вичисляла поодиноко, які добрі діла треба би сповняти, щоби бути праведними перед Богом і вартними перед людьми.

Невдовзі сподіємося подрібніших вістей, а тоді це подамо ширше.

Редакція Вістника.

ЩАБЛІ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

(Старовинний жидівський переказ).

Коли Господь Бог Вигнав Адама з раю й казав йому в поті чола здобувати хліб сам, то одночасно відокремив від вічности життя всіх істот на землі й призначив кождому скільки він мусить жити. Всім аж до скінчення світу воля Божа невідома й нам незрозуміла, чому одна людина мусить вмерти в цвіті літ, а другому призначено жити до глибокої старости. Чому Господь Бог надлив Адама віком тисячі років, а його нащадкові цареві Давидові прирік смерть в день народження.

Так Господь по рівному відміряв кождій людині шлях її земного життя. Коли Адам довідався про Боже рішення, змилосердився над своїм нащадком царем Давидом і рішив йому подарувати тридцять років зі свого тисячлітнього віку. Так і сталося. В Біблії сказано, що Адам прожив рівно девятьсот сімдесять років.

Коли через багато-багато років зявився на світ цар Давид, то йому з народних переказів стало відомо, що на тридцятому році його життя мусить умерти.

Цар Давид любив життя й не хотів вмирати молодим. Неминуче наближення смерти його пригнітало і він не находив собі спокою.

Одного разу він проходжувався в околицях Вифлеєму й сумував, що в розцвіті життя він мусить попрощатися з життям. І зустрів він коня, що тяг великого воза.

— Брате мій — сказав йому Давид — чи ти вдоволений своїм життям?

Він сумно фиркнув і відповів:

— Хіба я можу бути вдоволений своїм життям? Хазяїн з ранку до вечера возить на мені тягарі, а коли я від умучення трачу сили, то господар мене люто бе. А щож я дістаю за свою поданю? Клаптик сіна.. Так, брате мій, коняче життя це не те, що ваше, людське життя.

— Ну, щож, приятелю — сказав ласкаво цар Давид, — Я бачу, що ти рад зречися своєйго гіркого життя. Подаруй мені решту свойого віку.

— Дуже радо, — відповів кінь.

Слідуючого дня, коли господар прийшов до конюшні запрягати коня, то знайшов його нежививм.

А цар Давид дістав дальших тридцять пять літ земного життя, котре було призначене прожити коневі.

В тих давних часах не тільки люде, але й навіть тварини доживали до глибокої старости. Не так, як сьогодня. Зрозуміло, що цареві Давидові шістьдесять пять років життя здавалися коротким віком і він побачивши припнятого пса на ланцуху, сказв йому таке:

— Брате мій, чи ти вдоволений своїм життям?

Старий пес подивився на нього сумними очима й сказав:

— Хіба я можу бути вдоволений своїм життям. Ось вже декілько років як я сиджу на ланцуху й стережу мешкання мойого господаря від злодіїв й розбишаків. Свої обовязки я виконую сумлінно й щож я дістаю в заміну? Жадних радощів не маю. Навіть побігти за возом й погавкати я не можу. Другі собаки з презирством відвертаються від мене. Одинока втіха мойого життя — гризти кістки, вже обіджені моїм господарем.

— Бачу, приятелю, — сказав Давид, — зле тобі живеться. Чи не згодився б ти подарувати мені решту свойого віку?

— Дуже радо! — відповів пес й поліз до буди сумно спустивши хвоста. Ляг там і скінчив своє життя.

А цар Давид прибавив до своїх шістьдесять пять років ще пятнадцять й прожив до вісімдесяти літнього віку, вихваляючи Творця псальмами, а царюванням своїм прославив Ізраїля.

Але три відтинки життя царя Давида — людський, конячий і собачий стали основою життя других поколінь.

До тридцять літнього віку кожда людина живе повним життям, без особливих клопотів і користає з радощів. З тридцяти років починається пора робочого життя. Що це за життя! — Важка праця, щоби добути шматок хліба собі й родині. Людський вік прожитий й починається тридцять пять років придбаних царем Давидом від коняки. А потім — старість. Діти повщують, внуки веселяться, а старі стережуть хату, нянчать внуків й не бачуть більше Божого світу. Всі дивляться на них з презирством, годують рештками їжі й бажають, щоби смерть швидше їх забрала від них непотрібних дармоїдів.

Й думають старі люде: „Собаче життя! Й чому-це за царя Давида собаки так довго жили на світі?"

БАЧИЛА 179 ПОТОМКІВ.

В Аннаполіс, Н. С. померла 103-літна Марія Роджерс, що бачила 179 своїх потомків. Ще жие девятеро з її дітей, яких було тринадцятеро, 34 внуків, 82 правнуків і 4 праправнуків.

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.
Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church.
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.00 на рік.
За границю $1.50 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.00 — Foreign — $1.50.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

НАШІ ТУТЕШНІ ЦЕРКОВНІ СПРАВИ.

На минулому Соборі нашої Церкви обговорено багато справ і намічено пляни для скріплення і поширення нашої церковної праці. Та це природня річ, що виконання плянів потребує більше часу, ніж саме їх намічення.

Одною з важних справ нашої Церкви була справа Колегії св. Андрея в Виннипегу. Отже налагодження справи Колегії і доведення її до стану діяльної інституції, забрало багато часу і труду. І ця одна справа відсувала вже, до пізнішого полагодження деякі інші справи.

Та коли вже почалася в Колегії наука, о. Савчук виїхав до Англії. Його поїздки туди вимагали ті деякі важні справи, що на Соборі обговорювалися і ті пляни, що там намічувалося. Адже нині є на вигнанню в Европі Українська Православна Церква, її епископи, її священики, її вірні. І наша церковна і загальна справа вимагає, щоби ми їх зблизька пізнали, щоби вони пізнали нас. Ми можемо дати їм поміч, на яку нас стати, вони можуть дати нам дещо таке, що нам потрібне.

Та не може бути такого обопільного пізнання себе, доки ми їх, а вони нас близше не знають. Бо того, що через часописи, чи листи можна одним про других довідуватися, до навязання взаїмних релігійних зносин замало.

Про наше тамошнє церковне положення приходять сюди час від часу листи й описи, та кожна особа представляє справу зі свого становища і погляду, і нераз тяжко тут докладно зрозуміти, як там точно справа мається. І не диво, бо розмова письмом все таки досить обмежена.

Отже о. Савчук виїхав туди, щоби там на місци зі справою близше познакомитися.

Але відїзд о. Савчука знов спричинив тут деякі трудноші на той час, поки він вернеться. Мусіла обмежитися деяка праця в Консисторії; треба було відложити на пізнише виконання чи полагодження деякої праці. Раз тому, що не стало його рук, а других рук не завсігди вистарчає, а друге, що з деччим навіть красше почекати до часу, поки він вернеться.

Коли ж саме о. Савчук вернеться точно сказати годі, та все ж буде він старатися без потреби там не забавлятися. А вже коли приїде, то повідомить що він зза моря привіз і кілько.

Це все вірні нашої Церкви повинні мати на увазі і розуміти, чому тут деякі справи хвилево не полагоджені, або відкладаються. Поза ними може стояти інша, більшого значіння справа, яку треба найперше вдоволити, а тоді вже буде можна дрібніші справи, успішнійше полагоджувати. А полагодження важнішої справи може улекшити дальшу тутешну церковну працю.

ПРИГАДКИ ПЕРЕД СВЯТАМИ.

Різдвяні Свята вже майже перед порогом. Мине тиждень-другий і вже Свята в нашій хаті.

Та щоби Свята були величавими, отже дійсними святами, то треба до них приготовлятися. І не день і не два дні. Довше буде приготовання, красші будуть Свята. Якже до них приготовитися?

Перше всего треба подумати і постановити собі, що маємо святкувати поважно, щиро, по християнськи. Так, щоби неукраїнці звернули увагу на гідне українське святковання.

Що маємо сповнити щиро і точно всі обовязки, які Різдвяні Свята на нас накладають. Не торгуватися в Святами, бо що виторгуємо, то на нашу шкоду.

Вдома мають бути всі наші 12 страв, має бути дідух, має бути сіно; на столі свічка, або більше свічок. Коли можна, то Святу Вечеру обкадити ладаном.

До Вечері сідати врочисто, вмившись, по святочному одягнувшись, з молитвою.

З дітьми і молодими треба вже тепер колядувати, щоби підовчилися. Молодечі організації, як сумівці, повинні вивчення якнайбільшого числа коляд поставити в програму своєї праці. І не хором вчитися, а в оден-два голоси. Це і лекше, і більше практичне і більше святочне.

Молодим вже тепер пригадувати й оповідати про минулі свята тут, та в Старім Краю, хто памятає як свята виглядали і як треба їх святкувати.

Дочок і синів заставляти, щоби помагали приготовляти Свята — це ж їх справа! Нехай дочки помагають матерям приготовляти страви, нехай сини вносить дідуха і др.

Ніхто не повинен нарікати, що на Богослуження треба йти раннє. Це ж ми несемо Богу жертву! Це ми сповняємо великий святий обовязок! Це ми йдемо слідами тих праведних пастирів, що серед ночі йшли стрічати і величати народженого Христа.

Назагал святкуймо щиро, гідно, тверезо і поважно.

Коли в нас будуть такі свята, то ми поставимо себе високо і перед Богом і перед людьми. І діти наші скажуть, що ніхто не має таких святих і величавих свят, як наші.

Отсе пригадка для святочних приготовань. А ті приготовання починають від прочитання в голос й обговорення з домашніми, або в гуртах отсеї статі. Вона дає багато тем до обговорення й обмиркования.

ХТО ВАРТНІШИЙ — СИН, ЧИ КІНЬ

Поліція прилапала молодого хлопця при крадіжи і покликала на переслухання його батька. Тут показалося, що батько не знав, як і де його син проводив вечері та з ким товаришував. Судя звернувся тоді до батька й питає:

— У вас є кінь?

— Є — відповідає той.

— А де він тепер?

— В стайні.

— Ви не боїтеся, щоби його хто не вкрав?

— Ні, бо я стайню кождої ночі замикаю.

— А що ви думаєте є вартніше для вас: ваш син, чи кінь?

— Та син, — відповідає засоромлений батько.

— Отже беріть його до дому і доглядайте бодай так, як доглядаєте коня, — сказав на кінець суддя.

ПАПА — ПЕТРО — ХРИСТОС.

Поклонники папства всюди голосять, що Апостол Петро був в Римі і там вмер, отже папа, який також мешкає в Римі, є наслідником апостола Петра.

Та чи Петро був в Римі?

Нема певних доказів, що Петро там був. Про Петрів побут в Римі є згадки записані аж тоді, коли від смерти Апостолів перейшло кілька людських поколінь.

Люде, що жили близько Петрових часів, про побут Петра в Римі нічого не записали. Апостол Павло, що сам був в Римі, про побут Петра в Римі словом не згадує.

В 1870 р. на Ватиканськім Соборі в Римі католицький епископ Штросмаєр в своїй промові сказав, що побут Петра в Римі належить до байок. Отже навіть деякі визначні католики не вірять, що Петро в Римі був.

Але згодімося, що Петро був в Римі, що ж тоді? Нічо велике! Історичний факт, тай тілько. Петро за час своєї апостольської праці бував в ріжних місцях, відомих нам і невідомих.

Та коли йде про папів, які кажуть що вони Петрові наслідники, то нам ходить найперше про папів, які вони сами собою, а не про Петра. Петро за них не відповідає, а вони за Петра [illegible] ховаються. Петро тут ніпричому, хоч би він в Римі був від дитинства. Коли були папи убійники, пияки, ледацю, безбожники (а такі були!), то що Петрів побут в Римі їм поможе? Чи Петро так робив як вони? В чім вони Петра [illegible] наслідували?

Чи Лев 10-ий, що Євангеліє вважав байками, був наслідником Петра? Коли був, то виходило би, що і Петро був такий же, як Лев 10-ий. Чи як?

Ще одно... Папа н[illegible] Петра. Але він також заступник Х[illegible], а бути Христовим заступником [illegible] бути Петровим наслідником. Заступник Христа, це до якоїсь міри [illegible] Христови.

Папа повинен головно на Христа покликатися — на більшого, якого він заступає, а не на меншого, якого він наслідує.

Та Христос жив в Палестині і вмер в Єрусалимі, отже для [illegible] повинен Єрусалим бути важнішим — він повинен би там жити. Там, де жив той, кого папа заступає.

Бути заступником Христа Сина Божого, це мільйони разів важніше, ніж бути наслідником апостола чоловіка.

Коли Рим, як ніби місце Петрового побуту, дає папам право зватися Петровими наслідниками, то багато більше прав і поваги дав би папам Єрусалим, як місце життя і смерти Христа. Однакож нема в Історії мабуть і згадки, що Христові заступники хотіли до Єрусалиму переноситися.

Отже велике питання: Чому папи на кождім кроці заступаються Петром себто меншим? Бо бути заступником Христа, це такий великий уряд, що всі менші уряди покриває, — отже смішно, коли Христів заступник ще і Петром заступається. Точно таке, як заступник генерала покликався б на те, що він є також затупником капраля.

На таке виходить.

К. П.

„ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на [illegible] Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 3.

Благословенна Ти між женами...
Лука 1: 28

Відвідини Пречистої Діви.

Якийсь час після того, як Архангел Гавриїл відійшов від Пречистої Діви Марії, вона зібралася і пішла відвідати свою родичку Єлисавету. Коли увійшла в її дім, привитала її чемно. Тоді Єлисавета сповнилася Духом Святим і закликала: Благословенна Ти між женами і благословенний овоч утроби Твоєї! І звідки мені так честь, що прийшла до мене Мати Господа мого? Благословенна Ти, бо сповниться те, що сказано Тобі від Господа.

Тоді Марія заспівала прекрасну пісню, що співаємо її на Ранній (Утрені) в нашій Церкві. А слова в тій пісні є такі: Величає Душа моя Господа і радіє дух в Бозі Спасителю моїм; що глянув на покору слуги своєї, бо а сього часу прославлятимуть мене всі народи; що звеличив мене Сильний і святе імя Його, і милость Його з роду в рід на тих, що бояться Його... Він показує силу своєї руки, Він розвіює гордовиті наміри серця. Він скидає сильних з престолів, Він підиимає покірних, голодних вдоволяє добром, а багатих пускає з нічим. Він приняв Ізраїля за свойого слугу, памятаючи про милость, як казав отцям нашим, Авраму і родові його до віку...

Перебула Діва Марія з Єлисаветою зо три місяці і вернулася знова до дому свого в місті Назареті.

Ця лекція представляє нам ріжницю між Пречистою Дівою, а Евою. Ева не повірила Богу, що вмре як згрішить, не послухала Бога, согрішила і стратила Рай. Тепер Діва Марія послухала Божих слів, увірувала Богу, і стала Матірю Спасителя світа, Ісуса Христа, що привернув нам Рай. Через Духа Святого Єлисавета пізнала те, втішилася і прославила Пречисту Діву, та назвала її Матірю Божою.

Питання:

1. Хто кого відвідав в цій лекції? 2. Хто була Єлисавета? 3. Як назвала Єлисавета Марію? 4. Як вона це пізнала?, або, хто навчив її так говорити? 5. Як починається вдячна пісня Пречистої Діви? 6. Що сказано про Еву в цій лекції? 7. Що про Пречисту Діву? 8. Як довго була Пречиста в Єлисавети? 9. Де в якім місті мешкала Діва Марія?

ЛЕКЦІЯ 4.

...і даси йому імя Йоан.
Лука 1: 13

Різдво св. Йоана.

Коли вже сповнився обіцяний час народився Єлисаветі і Захарії син. Почули про те сусіди і родина і всі тішилися, що Господь показав свою милость до Єлисавети. Після закону Мойсея осьмого дня мали дитині дати імя. Одні хотіли назвати його так, як називався його батько, себто, Захарією. Єлисавета знова сказала, що треба його назвати Йоаном. Родина не хотіла на те погодитися, бо ще такого імени в ній не було.

Тоді запитали Захарію, але він був німим, отже подали йому табличку. Захарія написав на таблиці: Йоан буде імя його. І всі дивувалися, що священик Захарія дав таке імя свому синові. Тоді отворилися його уста і щасливий батько прославив Бога за Його ласку. Тоді всі дивувалися і говорили, що з Йоана має бути щось великого, коли таке чудо сталося при його народженню. А Захарія сповнився Духом Святим і говорив так: Благословенний Господь Бог наш, що відвідав і послав спасення народові свому. А ти, дитино, пророком Вишнього назвешся; ходитимеш перед лицем Господнім готовити дороги Його; щоб засіяв тим, що сидять в темноті і тіні смертній, щоб направити ноги наші на шлях спокою.

Ще за молодих літ пішов Йоан в пустиню і там перебував в молитві і пості і так приготовляв себе на прихід Ісуса Христа. Памятку різдва св. Йоанна обходимо тепер семого липня.

Питання:

1. Котрого дня давали імя дитині по закону Мойсея? 2. Як хотіла родина назвати сина Єлисавети? 3. Чому Захарія назвав сина Йоаном? (Лекція 1). 4. Доки мав Захарія бути німим? (Лекція 1). 5. Чому то „всі дивувалися"? 6. Що думали вони про Йоана? 7. Що Захарія предсказав про Йоана? 8. Коли обходимо памятку Різдва св. Йоана?

ЛЕКЦІЯ 5.

Вірую в Ісуса Христа від Отця
рожденного перше всіх віків
Символ Православної Віри

Різдво Ісуса Христа.

Ми тепер обходимо памятку Різдва Ісуса Христа семого січня. Але то памятка другого Різдва, бо Ісус родився два рази. Коли ж то Ісус Христос родився перший раз?

Перше Різдво Ісуса Христа було дуже давно, ще перед початком світа, перед віками. Ісус Христос, як друга особа Божа, як Син Божий, родився від Отця-Бога „перше всіх віків". Як Син Божий Ісус Христос вічний. Євангеліє св. Апостола Йоана говорить нам, що Сином Божим сотворений світ, що все у світі Ним сотворене; що в Нему є життя і світло; що хто Його приймає, той стає дитиною Божою. Але Бог є чистий Дух і Син Божий чистий Дух, якого видіти не можна; тому, щоби спасти людей від пекла і смерти, треба було Сину Божому статися людиною. Треба було людям видіти Ісуса, видіти його чудні діла, чути Його святу науку. Якже Син Божий став людиною-чоловіком?

Сталося так: Римський цар Август приказав списати всіх своїх людей. В Палестині мали люде зійтися до запису до того міста, відки походила їх родина. Так старенький Йосиф, як і Діва Марія походили з роду славного царя Давида. Родинне місто Давида було Вифлеєм. Пустилися отже обоє з Назарету до Вифлеєму. Подорож їх була тяжка, через гори. Заки зайшли вони на місце, вже всі гостинниці були заняті, ніхто не хотів приняти їх до хати, не було місця їм де заночувати. Може хтось так собі сказав їм, що за містом є печера, де пастухи загонили свої череди, як була буря. От вони пішли до тої печери. Там і народився Ісус Христос.

Тоді звився пастухам ангел, осіяв їх світлом, а вони настрашилися. Ангел до них сказав: Не бійтеся, ось бо звіщаю вам радість велику, що буде всім людям. Народився вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, в місті Давидовому. І це буде вам знаком: знайдете дитину повиту і положену в яслах.

Зараз тоді появилося велике множество ангелів на облаках і заспівали так: Слава на висотах Богу, а на землі спокій між людьми доброї волі.

По скінченню пісні, як ангели піднеслися на небо, пастухи почали говорити: Ходім у Вифлеєм подивитися на те, що нам ангел обявив. І пішли скоро, та найшли Марію і Йосифа і дитинку, що лежала в яслах. Там пастухи роскавали все, що їм ангел обявив, і що хор співав. Все, що чули оповідання пастухів дивувалися їх словам, а Марія ховала в своїм серцю все, що чула. Віддавши поклін і хвалу Народженому, пастухи вернулися і прославляли Бога за все, що чули й бачили.

Питання:

1. Коли ми обходимо Різдво Ісуса Христа? 2. Коли народився Ісус Христос від Отця? 3. Що Ним сотворене? 4. Чи можна Бога бачити? Чому? 5. Чому став Син Божий чоловіком? 6. Чого Йосиф і Марія йшли до Вифлеєму? 7. Де вони заночували? 8. Де народився Ісус Христос? 8. Хто з людей насамперед почув про це? 10. Яку пісню співали ангели? 11. Чи ходили пастухи до Вифлеєму? 12. Кого вони найшли?

ХРИСТОС — СПАСИТЕЛЬ.

Один Китаєць, який почав познакомлятися з християнством, але не міг його зрозуміти, прийшов одного ранку веселий до священика і сказав:

Я мав сон минувшої ночі і нині вже все розумію. Снилось мені, що я упав в глубоку яму, з якої ніяк не міг самий видістатися. Аж надійшов священик Конфуція, нахилився над ямою і сказав: „Коли ти в якийсь спосіб видістанешся з цеї ями, то старайся в ню більше не упасти". І відійшов. По тім прийшов священик Будди, нахилився над ямою, витягнув до мене руку і сказав: „коли ти можеш підлізти, щоб досягнути мою руку, то я попробую тебе витягнути". Відтак надійшов Христос. Він, побачивши мене в ямі, зліз самий до мене і виніс мене на гору.

ЦЕРКВИ ЄДНАЮТЬСЯ.

Недавно була в Джанставн, Па., конференція двох протестантських церков — Злучених Братів (Юнайтед Бретрен) і Євангеликів. Конференція тревала 10 днів, було 700 делегатів. Обі церкви злучилися під назвою Церква Злучених Братів (Юнайтед Бретрен Чорч), що тепер буде мати 714,000 вірних.

В 18 і 19-ім століттю християнство в Стейтах розсипалося на дрібні секти, а в 20-ім ті секти поволи єднаються. Від 1939 р. досі було таких пять злук. І дальші готовляться.

ВРАТУВАЛИ ХУДОБУ.

З Венкуверу є вістка, що на кольонії Есондейл, на дослідчій фармі згоріла головна стайня, та вдалося вратувати худоби, що варта 500,000 долярів. Але 4 коні згоріли.

НАШІ ГРОМАДИ — МОНТРЕАЛ І ТОРОНТО.

Гарні образки нашої Громади в Монтреалі бачили ми в 23 числі Вістника на 9-ти сторонах. Це завершення праці 25-ти років. Радісно робиться, коли оглядаємо ті гарні образи наших батьків і матерей, церковний хор, образок Сумівців і Братства Християнської Допомоги в Монтреалі. Це показує висоту тамошного життя.

Українці Торонта мали рівнож гарні образки з свого життя, хоч може не так зложені, як монтреальські.

Це Історія життя двох громад, та добре було би коли б таким ладом своє життя в будуччині показали Виннипег, Саскатун, Едмонтон, Венкувер. Такі приміри будують Історію Українського Життя.

А. Е. Білінський.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Щож до папи, то він мішався в справи, які були поза областю його власти. Він засновував своє вмішання на брехливих претенсіях, що нібй йому правно належиться власть рішати про події на Сході. Він мішався в чужу справу не як сусід, не як щирий посередник, що хоче полагодити спори, але як суддя назначений Богом, якого всі мають лише слухати. Це погіршувало справу на Сході і настроювало щораз більше відносини між Сходом і Заходом.

Знов же Фотія вважає історія чоловіком великої науки і великого розуму того часу. Він був головним державним секретарем, поки став патріярхом. Коли ж він згодився стати патріярхом на місце Ігнатія, то виходить, що він розумів, що серед тодішних відносин це було конечним. Це бачимо з того, що коли 861 р. зібрався Собор, де були і папські висланники, то — розібравши на місци справу, папські представники заявились за Фотієм, признаючи його вибір слушним і правним серед тодішних відносин.

Передані тут події можна вважати вступом до того розриву між Сходом і Заходом, що стався 1054 р. і який триває дотепер.

Як Західна Церква 1054 р. відлучилася від Східної.

До повного розколу між Східною і Західною (Римською) Церквою прийшло аж 1054 року.

Патріярхом в Царгороді був тоді Михаїл Керулярій, а папою в Римі Лев IX (1047—1054). Східна Церква стояла на правилі, що ніхто не сміє самовільно зміняти того, що на Вселенських Соборах постановлено. Самовільна зміна веде до неладу, ересий і розриву в Церкві.

Отже Керулярій та болгарський архиепископ Лев, з Охриди вислали письмо до епископа в Трані, в Апулії (в Італії). Це вичисляли все, в чім Римська Церква відійшла від Східної, і просили, щоби цей лист широко розголосив, нехай щирі христи знають, як справа мається.

Коли папа про цей лист довідався, відповів Керуляріеви захвало і гнівно. Він робив докори, що Керулярій відважився судити його Церкву, якої дибито ще ніхто не судив.

Але цар Константин Мономах, якому ходило про політичні інтереси в Італії, хотів помирити Керулярія з папою, радив папі, щоби вислав до Царгороду своїх відпоручників а справу розберетьси і полагодиться. І папа вислав послів під проводом кардинала Гумберта, чоловіка з ограниченим знаням, впертого і скорого до суперечки.

Чи це було на поручення з Риму, чи з власної волі, але папські посли поводилися крайно зневажливо і гордо. Гумберт почав закидати, що це Східна Церква викинула „і Сина" з постанов Нікейського Собору, хоч всім було ясне, що це Римська Церква цей долаток в „Вірую" вложила. Отже Керулярій заявив, що про догматичні справи буде з папськими послами говорити лише на Соборі, в присутности других східних патріярхів.

Гумберт не хотів думати, що він в Царгороді є гостем — він поводився тут так, немов він має тут необмежену власть. Отже коли побачив, що Керулярій перед ним не кориться, і не хоче особисто з ним переговорювати, виготовив в латинській мові письмо, в якім оскаржував Керулярія і Східну Церкву, як скарбницю ересей, і заявив, що він Східну Церкву відлучує від єдности з правдивою Церквою (екскомунікує).

Нахабність Гумберта та його товаришів була така велика, що вони перед Службою Божою увійшли, 16 червня, 1054 р. до чужої для них Церкви св. Софії і в присутности царя, духовних і народу положили те письмо на головнім престолі. Письмо змістом до краю безсоромне і зневажливе. І зараз з церкви забралися.

Коли нарід довідався, що сталося, то крайно обурився, отже папські посли замість обороняти свій вчинок і доказувати, що він слушний, поспішно з Царгороду забралися. Зараз після того скликано до Царгороду Собор, який спалив письмо Гумберта, відлучив від Церкви тих, що письмо виготовляли, і вичеркнув на завсігди імя папи з „диптихів" Православної Церкви.

(Диптих, диптихон — спис вищих провідників Церкви, яких треба при Богослуженню споминати. Спис,-або вичеркнення з диптиха означало, що Церква вважає когось правовірним, або еретиком).

З постановами Собору згодилися і другі патріярхи, і ті постанови оголошено в окружних письмах цілому Сходови. Отже проголошено, **що Західна Церква відорвалася від єдности з Православною Церквою, єдиною, святою, соборною й апостольською, котрої науку вона покинула.**

Розумієсь, що і Римська Церква проголосила, що Східна Церква відорвалася від католицької, бо головою всеї Церкви є папа, а хто не стоїть з ним, той не належить до правдивої Церкви.

І від того часу до нині Східна Церква і Західна Римська є для себе чужими.

Тепер гляньмо на туюж справу з ще иншої сторони.

Папа Лев IX, який Гумберта висилав, помер 13 квітня, 1054 р., а слідуючий папа, Віктор II, став папою аж 3 квітня, 1055 року, - отже коли Гумберт проголошував, що відлучує Східну Церкву, то в Римі не було жадного папи, за якого згодою, чи рішенням він міг би це робити. Гумберт робив це на власну руку.

Та послухаймо, що говорить католицький вчений, M. Jugie ("Le schisme de Michael Cerulaire". Echos. d'Orient, Paris):

„З котрого боку не глядіти, але той театральний акт (Гумберта) гідний жалю. Гідний жалю, бо можна запитати, чи посли (папські) мали право про такі важні справи рішати, коли папський престіл був опорожнений; гідний жалю, тому, що безкористний і даремний, бо Гумберт і його товариші не мали сили своєї постанови перевести в діло: а вже гідний жалю самий зміст рішення і тон, яким воно було висловлене. Бо побіч оправданих закидів він (Гумберт) закидав Керуляріеви і його однодумцям, а через те і всім византійцям, чимало вифантазуваних злочинів і ересей"

Тойже католицький вчений каже дальше таке:

„Римські посли дурили себе, пояснюючи собі настрій византийців супроти римлян. Вони хотіли відділити справу патріярха і духівництва від справи царя і народу, і відноситись до Керулярія, як до чорної вівці з череди св. Петра: хотіли поводитися в Царгороді так як вони поводились би в місті Заходу. А того вони не завважили, що вони показалися в Царгороді фігурами зарозумілих чужинців з неоправданими домаганнями".

Так оцінює цілу ту справу визначний католицький вчений. Свою оцінку засновує він на тім матеріялі, який кладе перед нього історія. І тому треба ще більше дивуватися, що папи, тай взагалі Римська Церква признала нахабний і нерозумний вчинок Гумберта за свій власний вчинок..

Римська Церква віддавна перед цілим світом проголошує, що це Східна Церква відорвалася, чи відлучилася від правдивої Церкви. Та тутже встає питання: **Яким актом вона відлучилася? Тай чи взагалі думала вона чи хотіла вона відлучуватися?**

Вона хотіла, щоби Римська Церква не зміняла в себе давних постанов, які були до того часу, а що змінила, щоби направила. Отже тут не було бажання відлучуватися.

Коли Керулярій не міг особисто з Гумбертом договоритися, то він годився на поважнішу бесіду з Гумбертом - на Соборі, перед другими патріярхами. Якраз тут була велика нагода для Гумберта доказувати свою слушність і налагоджувати справу. Керулярій давав Гумбертови таку нагоду.

Однакож Гумберт все те злекговажив. Він хотів піти понад головами і по головах тих, до яких сам прийшов з далекого світа. Він не хоче з ними говорити перед поважним церковним збором, але осуджує і проклинає їх, не числячися зі словами і фактами. **Отже він проголошує, що відкидає Східну Церкву, а не що Східна Церква відриваєтьcя!**

Наділі — осуджуючи Східну Церкву, він сам від неї відривається. Він каже: „Ви сякі і такі і я не хочу вас в моїм товаристві", отже він своєю постановою відділює себе від того, хто йому не любий.

Так не Східна Церква є „схизматицькою", але Західна! Це вона відорвалася від церковної єдности! Відорвалася найперше тим, що почала заводити в себе самовільно нову науку і нові звичаї, які противилися науці і постановам Загальної Церкви. Дальше тим, що пішла проти науки Христа про смирення, стала гордою, і почала добиватися панування над всіма. А вкінци нахабним поступком Гумберта, беручи за свій його вчинок.

Отже це була дорога ереси, якої кінець був той, що Римська Церква від Загальної Православної Церкви відорвалася. Такою дорогою до іншого кінця не можна було зайти.

Дотого ж Східна Церква, це Мати, а Римська — Дочка. Східна має за собою первісні Собори, ті парляменти християнства, де встановлявся церковний лад, а коли Римська Церква брала в тім малу участь.

А в часі, коли Римська Церква від Східної відорвалася, на Сході було чотирох Патріярхів, а Західна Церква мала лише одного патріярха — папу. Отже як можна казати, що чотири від одного відорвалися? Меншість відривається від більшости, а не більшість від меншости.

Після 1054 р. папи нераз робили заходи, щоби зі Сходом поєднатися, однакож те поєднання вони розуміли так, що Східна Церква має папі піддатися. Не як рівний з рівним, але як пан і його підданий. Це і було причиною, що до поєднання до нині не прийшло.

(Дальше буде).

ТАНА ЗБРОЯ.

Проф. Гаролд Юрі з шікаговського університету каже, що атомічна бомба, це найдешевша зброя. Можемо зробити — каже він — 10,000 бомб коштом 2,000,000 кожду, а ними можна знищити всі важні міста на світі.

CANADA YEAR BOOK 1946

Статистичне Домініяльне Бюро в Оттаві оповістило видання книжки **The Canada Year Book на 1946 рік.**

Теперішне видання цеї книжки ріжниться від попередних таких видань тим, що книжці надано більше енцикльопедичний характер. Подаються не самі сухі статистичні цифри і факти, але до них додаються такі ширші пояснення, що роблять все більше зрозумілим і практичним. В тім якраз окреме значіння цьогорічної книжки.

Крім того присвячено багато уваги справам звязаним з війною, воєнними досягненнями, повоєнним справам і питанням.

До таких справ належить прим. "Повоєнна Реконструкція" "Регабілітація бувшого військового персоналу", в дальше з тим винагородження, пенсія і всяка поміч ветеранам, та закони щодо того.

Присвячено окремий розділ справі Національної Оборони.

Багато місця присвячено справам Торговлі Закордонної і Торговлі Внутрішньої, в відношенню її до зміненних умовин дальшого світа. Сюди входить також статистика і Кооперативного Поля.

Справи Рільництва мають широке місце в книжці — не тільки вузько канадійського, але також в відношенню до Організації Поживи і Рільництва Обєднаних Націй. Сюди входить розділ про Риболовство.

Справи Робітничі і Фахове Виконлення має свій розділ.

Боротьбі з інфляцією приначено окреме місце і сюди входять Фінанси та Ціни, як та машина, якої тут вживається.

Є ще багато других важних справ: справа Просвіти, Фильмова справа, Радієва, Банкова, Фінанси Канади. Статистика урядова, Законодавство, Домініяльні і провінціяльні Публікації і др.

Крім того є більше мап і рисунків, як передше. Ціла книжка має 33 Розділи.

Річник в полотняній оправі можна дістати від **King's Printer, Ottawa,** по 2 долари за примірник. Перекази, акцептовані чеки і поштові ноти виписувати на **Receiver General of Canada.** Обмежене число примірників оправлених в папір, для священиків, студентів і учителів можуть згадані дістати по 1 доларови. За цим виданням посилати до: **Dominion Statistician, Dominion Bureau of Statistics, Ottawa.**

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ
(Вернон, Б. К.)

Українську Православну Церкву в Вернон, Б. К., пройшла велика радість, коли одержали відомість, що цього року до них загостить наш Архипастир, Високопреосвященний Архиепископ о. Іоан. Всякі пляни та приготовання робилися завчасу. Остаточно прийшов сам день Візитації. Раннім ранком люди почали сходитися, щоб взяти повну участь в торжестві. Навіть природа сприяла, сонце світило.

Після скінчення Утрені, яку відправляли всеч. о. Кірстюк і парох громади о. Симчич, точно в 10 годині пп. Щербак і Корпан привезли о. Владику. Голова громади, п. Малиш, привитав Впр. о. Владику в брамі, а при дверях церкви говорив о. Симчич. При побожних співах увійшли до церкви священики і Владика, а за ними всі вірні; малі дівчата кидали цвіти під ноги Достойному Гостю, а хлопці піддержували Мантію. Це було перше Богослуження в новій, новопобудованій церкві.

Підчас Богослуження панувала тишина, люди пильно вслухувалися в кожне слово промовлене о. Владикою. Наука Шановного Гостя, глибока змістом, переплітувана примірами з життя, надовго остане в памяті вірних.

Після Служби Божої відбувся спільний обід в Народнім Домі. Як всюди поміж українцями, так і тут столи були щедро заставлені. При вході о. Владики до Народного Дому, всі вставши, грімко відспівали Достойному Гостю "На многі літа".

Господарем був п. А. Щербак. На першого промовця покликан голову громади п. Малиша, який розповів історію заснування цеї церковної громади. Голова Народного Дому, п. Савіцький, говорив про початки організаційного життя в Вернон. Пані Кучарська, голова С.У.К. висловилася похвально про скінчення нової церкви та сказала що треба людської щирости, щоби церковний будинок показав свою дійсну вартість.

Слідуючим промовцем був гість з Едмонтону, п. В. Чоботар: він похвалив громаду, що збудувала першу Українську Православну Церкву в провінції Бритіш Колюмбії, згадав про 25-літний ювілей Впр. о. Владики; про працю жіночого товариства при церкві, згадав про прикмету жертвенности при будові нової церкви.

Коли п. Чоботар говорить про жертвенність, то й сам виконує "те, що проповідує". Він пожертвував на церкву, при нагоді його гостини в Вернон, $50.00.

Старенький Англіканський священик, що в Вернон вже поверх 20 років, і знає кожного нашого члена особисто, побажав церковній громаді як найкращого успіху тай передав о. Владиці желання від свого єпископа.

Пані Щербак говорила про жіноцтво в минувшині, за козаччини. П. І. Многолітний, будівничий нової церкви, говорив про будову церкви, про першу стрічу з о. Владикою в 1924. о. Кірстюк обширно сказав про заслуги українських вояків та про їхні подвиги, а також про першу Православну Церкву над Тихим Океаном. Про розвій нашої Церкви з Впр. о. Владикою на чолі говорив о. Симчич.

Пан Коваль розповів про церковне життя колись в Айтуні, — давав жертви на католицьку церкву [illegible] почали будувати Православну Церкву.

Не давно прибув п. Стельмашук з Спедден, і розповідав про Собор (бо був делегатом зо Спедден) і сказав, що Канада є сталим перебуванням нашого покоління і треба відповідно застосуватися.

Останнім промовцем був наш Шановний Гість, о. Владика. Він коротко перейшов історію нашої Церкви, як також життя нашої церкви в час революції, а також про розвій Православної Церкви в Канаді та Америці від часу, як він став її єпископом.

Пан Щербак при кінці промови о. Владики підніс тост тай ювілятові многоліття, відспівали Український та державний гимни і присутні, піднесені на дусі розійшлися.

Щире спасибі всім тим, що прийшли, як також тим, що будьчим причинилися до звеличання нашого торжества в Вернон.

В. Гакман, секр. громади

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК
(Кемсак, Саск.)

П-во Юзики мали забиратися до Винипегу, отже 29-го жовтня наші громадяни Кемсак зібралися в домі п-ва Веннлетових щоби гідно попрощати Юзиків. А п-во Юзики тут широко знані, як щирі парафіяне і жертводавці. Помогли зорганізувати Укр. Прав. Громаду, дали поважну суму грошей на церкву.

Була перекуска, і там вручили Юзикам дарунок їм на памятку. А в нас по них зостанеться завсігди милий спомин.

Хтось з зібраних згадав пресовий фонд, отже дали жертви:

По 2 дол.: Д. Юзик.

По 1 дол.: П. Михасів, В. Воніктолова, пані Юзикова.

По 50 цт.: пані Джескер, пані Кульчовська, пані Сменди́ч, К. Королюк, М. Барабаш, пані Королюкова, Т. [illegible]

Разом $8.50. З того по рівній части на Вістник і Укр. Голос.

Присутний.

З ХРЕСТИН У п-ва ФЕНЮКІВ
(Брукебі, Саск.)

В неділю 13 жовтня п-во Петро і Марія Фенюки хрестили маленького сина, Мирона в православній церкві св. Петра і Павла в Брукебі, Саск. Чину хрещення доконав парох о. [illegible]

На слідуючу неділю, 20 жовтня, п-во Фенюки запросили кумів та своїх рідних і близьких приятелів на хрестини, на гостину — на обід.

По обіді гості зложили для маленького Мирона гарний дарунок і побажали йому щастя, здоровля та многих літ. По многоліттю п. Папіж сказав кілька слів про виховання дітей та пригадав обовязок для нашої преси. Гості зложили $8.10, з котрих 20 цт. на розхід і $7.90 по половині на У. Голос і Вістник.

Жертводавцям щира подяка а маленькому Миронові многих літ.

С. Возняк.

У ВИНДЗОРІ І НА ВЕСІЛЛЮ ПАМЯТАЮТЬ ПРО СКИТАЛЬЦІВ.

В неділю 27 жовтня в Українській Православній Церкві відбулось вінчання панни Леви Боднарчук і Антона Світака. Вінчав місцевий парох о. П. Запаранюк.

В часі весільної забави, яку п-во Боднарчуки устроїли, всі гості зложили побажання і щедрі дарунки молодій парі, а відтак на заклик п. М. Чоорика вібрано $22.17 на народні цілі. За згодою пп. Боднарчуків зібрану суму розділено в слідуючий спосіб: Для українських скитальців через місцевий відділ КУК $12.17; на пресовий фонд Укр. Голосу $7.50 і на Вістник $2.50.

Всім жертводавцям щира подяка, а нашим молодятам і їхнім батькам щастя й здоровлю довго прожити!

Гість.

ІВАН СТОГРИН
(Посмертна згадка)

[illegible] 23 жовтня [illegible] ринеслася вістка, що в шпиталі в [illegible] помер широко звісний Іван Стогрин, який дуже [illegible] хорував. Покійний, [illegible] 62 роки, полишив дружину Марію, чотири сини: Василя, Стефана, Николу й Івана, пять доньок: Василину, Олену, Калину, Докию і Розалію, девять внуків і старенького батька Стефана 80 літ. Погребове Завечення Межорія з Едмонтону занималось похороном. Похоронного чину доконав о. В. Сениши і на його заклик при цілованню хреста в церкві присутні зложили $21.00 на Український Колегію св. Андрея в Винипегу.

Покійний Іван Стогрин походив з села Топорівці, на Буковині. До Канади приїхав в 1902 році і поселився на фармі недалеко Смокі Лейк. Покійний був щирим чоловіком, скоро опанував англійську мову і був дуже зручним чоловіком на початках в різних підприємствах тай дуже щиро [illegible] [illegible] в яких брав дуже енергійну участь.

Н.В. Гавінчук.

МАРІЯ ГУЦАЛЮК
(Посмертна згадка)

[illegible] в канорській шпиталю, Марія Гуцалюк, [illegible] прожила 58 років. Родилась в селі Черниця, пов. Броди, Галичина.

До Канади приїхала в 1908 році і проживала на фармі коло Роян, Саск., а через послідних два роки в місточку Роян.

Покійна була тихої і лагідної вдачі. Була доброю подругою, доброю матірю, і взагалі доброю христіянкою і громадянкою. Полишила мужа [illegible], пять доньок і пять синів.

Похорон відбувся 25 грудня При Покровській Церковці, на заклик пароха Т. Ф. Стратійчука, побожні і щира громада [illegible] $11.56 [illegible] Український [illegible] в Винипегу. [illegible]

Жертводавцям щире спасибі, а покійній Вічная Память.

С.

БОРИС НОВОСАД
(Посмертна згадка.)

Дня 5-го жовтня ц.р. в околиці Овкборн, Ман., відійшов на вічний спочинок улюблений і тихої вдачі Борис Новосад, син місцевого торговця, Михайла Новосада.

Покійний не натішився довгим життям на цім світі. Минуло йому всего 24 роки, з котрих останні 4 роки хорував.

Родився в околиці Рутінія, Ман. Початкову школу до 11-ої кляси покінчив в містечку Овкборн, здобуваючи Isbister Scholarship за свою здібність. Потім вступив на дальші студії до St. Paul's College в Виннипегу, де думав продовжати свої студії, та судьба не дозволила йому здійснити свої цілі і мрії. Слабість підкосила його сили і приневолила покинути школу. Покійний не тратив надії. Однак немилосна доля не дозволила на це і звалила його з ніг.

Тіло покійного було відразу привезене зо шпиталю до Народного Дому, щоби можна було примістити усіх тих, котрі прибули на похорон.

В понеділок рано, місцевий український гр.-православний парох, о. В. Федак, відправив похоронне Богослуження в Народнім Домі. В своїй прощальній проповіди о. Федак всіх так зворушив, що не було одного, котрий не заплакав. Дальше сказав, що як ми хочемо збудувати відповідний памятник покійному, то зробімо те, чого покійний, як би міг, то просив би, в то щоби присутні зложили свої датки на Колегію св. Андрея в Виннипегу, де наші будучі студенти зможуть докінчити працю, котрої судьба не дозволила покійному докінчити.

Присутні зрозуміли слова о. Федака і зложили жертву в сумі $29.35, котрі розділено на Колегію св. Андрея $24.00, а $5.35 на Український Голос в Виннипегу.

Після похоронного богослуження в Народнім Домі тлінні останки покійного приміщено на українській гр.-православній площі; тут муситься згадати, що покійний неначе є піонір, котрий є похований тут.

Хотяй день був непогідний і дорога болотниста, велике число людей супроводило покійного до останку.

Тут на місци буде подякувати слідуючим, котрі провадили співом підчас похорону іменно п. М. Матішин, п. Іван Пелешок в Менаї і п. М. Кучма в Сенді Лейк і всім іншим співакам, що помагали підчас похорону.

Не від річи також пригадати, що укр. православна громада заснована лиш 2 роки тому, і що батько покійного Бориса є один з перших членів нашої церковної громади.

Покійний Борис полишив в глибокій тузі свою матір і батька, сестру Геню і сестру Лівійку, також 2 братів, Володимира і Мирона.

Спи, Борисе, нехай канадійська земля буде тобі легкою.

Учасник похорону.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАРОХІЯЛЬНОЇ ХАТИ
(Смокі Лейк, Алта.)

В неділю 20 жовтня, Українська Православна Громада посвячувала парохіяльну хату. Чину посвячення доконав о. М. Фик з Редвей.

В цій околиці не було такого свята, щоби хату посвячувати, отже можна вважати початком і добрим приміром. Людей війшлося багато.

По скінченню посвяти жіноче товариство встроїло перекуску і при тім зібрано на святиньтин 35 долярів, які переслано до Комітету Фонду Допомоги у Виннипегу.

Н. В. Гавінчук.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ГРУДЕНЬ

19. Четвер Миколая — Мазепа.
22. Неділя Анни. — Брокстон.
29. Неділя — Йорктон

СІЧЕНЬ

5. Неділя — Мелвил
7. Вівторок. Різдво — Год. 12.10 в ночі — Йорктон; год. 9 рано Мазепа
8. Середа Собор Прес. Богор. — Канора (Могила)
9. Четвер. Первмч. Стефана — Різимно
12. Неділя — Горлин
14. Вівторок. Новий Рік — Канора (Успенська)
18. Субота Навеч Бог. — Брокстон
19. Неділя Йордан — Калдер год 12.10 в ночі. Мелвил 10 рано.
20. Понеділок. Собор св Івана — Йорктон
26. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Велінгтон Евню.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ГРУДЕНЬ

19. Четвер — Св. Миколая — Сучава
22. Неділя — Лужани
29. Неділя — Іспас

Адреса: Box 26 — Вилингтон, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ГРУДЕНЬ

19. Четвер — Св Миколая — Редфілд
22. Неділя — Блейн Лейк
29. Неділя — Гефорд (фарми)

СІЧЕНЬ,

5. Неділя — Глеслин
7. Вівторок Різдво. — Гефорд
8. Середа Собор Прес. Богор. — Кридор
9. Четвер. Первмч Стефана — Гефорд (фарми)
12. Неділя — Редфілд
14. Вівторок Новий Рік — Витків
19. Неділя. Йордан — Гефорд
26. Неділя — Медов Лейк

Адреса: Box 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

19. Четвер Миколая — Калмар.
22. Неділя — Торебі
29. Неділя — Бойт

Редвей, Алта, Box 62. Тел. 10.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

19. Четвер. Миколая чуд. — Велий Ривер (коло Стороженка).
22. Неділя — Сифтон.
29. Неділя — Косів

Адреса: Box 7/8 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ГРУДЕНЬ:

19. Четвер. Св. Миколая — Сенді [illegible]к.
22. Неділя — Виста.
29. Неділя — Енгусвил.

СІЧЕНЬ.

5. Неділя — Січ.
7. Вівторок. Різдво — Виста.
8. Середа. Собор Прес. Богор. — Овкборн.
9. Четвер. Первмч. Стефана — Менаї
12. Неділя — Росборн (місто).
14. Вівторок. Новий Рік — Глен Елмо
19. Неділя. Йордан — Сенді Лейк.
26. Неділя — Енгусвил.

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман.
Тел.: 133—4, Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеникина.

ГРУДЕНЬ:

19. Четвер Св. о. Миколая — Стрий.
22. Неділя — Вільна
29. Неділя — Біг Медов.

СІЧ[illegible]

5. Неділя — Елк Пойнт.
6. Понеділок. Святий Вечір — 11 год. вечір — Вільна.
7. Вівторок. Різдво — 1-ша год. рано Беліс; 9.30 год. Смокі Лейк.
8. Середа. Собор Прес. Богор. — Спеден.
9. Четвер Первмч Стефана — Сенді Репидс
12. Неділя — Мекрей (Перше Богослуження).
14. Вівт. Новий Рік — Біг Медов
18. Субота, Богослуження і Водосвяття 9.30 рано — Гіфорд. Водосвяття в Глендон 11 год.; в Тіріян 2.30; Спеден 5 год.
19. Неділя Йордан. 12 год рано — Йорданське Богослуження і Водосвяття — Смокі Лейк: 9.30 в Беліс: 11.30 в Вільна
20. Понділок. Ів. Хрест — Стрий
26. Неділя — Тіріян.

Адреса: Box 309. Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайового

ГРУДЕНЬ

19. Четвер — Св. Миколая — Арбакка (храм).
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Толстой.

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ГРУДЕНЬ:

19. Четвер. Св. о. Миколая — Шевделей
22. Неділя — Шортдейл
29. Неділя — Ленард

Пошт. скринька 54 Робмин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Жалиненича.

ГРУДЕНЬ.

19. Четвер. Св. о. Миколая чуд. — Принс Алберт.
22. Неділя — Гонімун.
29. Неділя — Принс Алберт.

554—7-ма вул. Іст
Телеф 8537 Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кевицького.

ГРУДЕНЬ:

19. Четвер. Николая — Кадворт.
22. Неділя — Тернопіль
29. Неділя — Сиатс

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ

16	П	3	Прор. Софонії, прп. Івана
17	В	4	Влмч. Варвари і Юлиї
18	С	5	†Преп. Сави Освященого
19	Ч	6	Николая Мир-Лик. Чудотв.
20	П	7	Амвросія еп. Медіол.
21	С	8	†Преп. Потапія ан. з 70-ти
22	Н	9	Нед. 28. Зачаття Пр. Бог.
23	П	10	Муч. Мини. Ермогена
24	В	11	Преп. Даниїла Стовпника
25	С	12	Спиридона чудотворця
26	Ч	13	†Муч. Евстратія, Авксентія
27	П	14	Муч. Тирса, Левкія, Арілая
28	С	15	Свщм. Елевтерія і матері
29	Н	16	Нед. Праотців Прор. Аггея
30	П	17	Преп. Даниїла і трох мол.
31	В	18	Муч. Севастіяна і воїнів

СІЧЕНЬ—1947

1	С	19	Преп. Іллі та Ігнатія Печ.
2	Ч	20	Свщм. Ігнатія Богоносця
3	П	21	Муч. Юліянії Никомид.
4	С	22	Влмч. Анастасії, Тоедотії
5	Н	23	Нед. Св. О. 10 муч. в Криті
6	П	24	Святий Вечір. Мч. Евгенії
7	В	25	Різдво Ісуса Христа.
8	С	26	Собор Пресвятої Богород.
9	Ч	27	Стефана первомученика
10	П	28	Св. 20,000 муч. в Ником.
11	С	29	14,000 дітей уб. Іродом.
12	Н	30	Нед. по Різдві Муч. Анисії
13	П	31	Преп. Меланії Римлянки
14	В	1	Новий рік. — Василія Вел.
15	С	2	Преп. Сильвестра Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ГРУДЕНЬ

19. Четвер. Св. о. Миколая — Дурбен (храм)
22. Анни Зачаття — Сван Плейнс
29. Неділя — Кемсак

СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Сторджис
7. Вівторок. Різдво — 7 год. рано Арран. 11 год. — Кемсак.
8. Середа. Собор Прес. Богор. — Мейбридж
9. Четвер. Первмч Стефана — Пайн Ривер.
12. Неділя — Гудсон Бей Джонк.
14. Вівторок. Новий Рік — Ервуд
19. Неділя. Йордан — 7 год. рано Арран; 11 год. Кобзар.
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Гевітбіч
26. Неділя — Кемсак.

Адреса Box 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ГРУДЕНЬ

19. Четвер — Св Миколая — Фосток.
22. Неділя Рама.
29. Неділя — Вимер.

СІЧЕНЬ 1947

5. Неділя — Канора

Box 423 — Телефон 67
Канора, Саск

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

19. Николая: УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Жидів 13: 17—21. Єван. Луки 6: 17—23.

22. Неділя 28. Голос 3. УЄ 6. Літ. Ап. Колосян 1: 12—18. Єван. Луки 17: 12—19.

29. Неділя Праотців. Голос 4. УЄ 7. Літ. Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

СІЧЕНЬ — 1947

5. Неділя св. Отців. Голос 5. УЄ 8. Літ. Ап. Жидів 11: 9—10, 17—23, 32—40. Єв. Матея 1: 29—34.

7. Різдво Христове. УЄ Матея 1: 18—25. Літ. Ап. Галат 4: 4—7. Єван. Мат. 2: 1—12.

8. Собор Пресв. Богор УЄ Матея 2: 1—12. Літ. Ап. Жидів 2: 11—18. Єван. Матея 2: 13—23.

9. Стефана. УЄ Івана 15: 17—27. Літ. Ап. Діян. 6: 8—15; 7: 1—5 і 47—50. Єван. Матея 21: 33—42.

12. Нед. по Різдві. Голос 6. УЄ 9. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Мат. 2: 13—23.

14. Новий Рік і Василія УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Колосян 2: 8—12 і Жидів 7: 26—8; 2. Єван. Луки 2: 20—21, 40—52 і Луки 6. 17—23.

CONSISTORY OF THE ... CHURCH
OF THE ...
7 St. JOHN'S ... CANADA

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., JAN 1st, 1947. ВИНИПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1947. ЧИСЛО (589) 1

Nazarewich Joseph July 1960

РЕДАКЦІЯ „ВІСТНИКА"

Пересилає Святочні Щирі Бажання Передплатникам і Читачам Вістника, а разом і Цілому Українському Народови — нехай над Його долею засвітить Нова Ясна Зоря і поведе його до красшої будуччини!

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

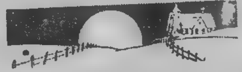

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Оцим повідомляється громади і вірних Української Греко - Православної Церкви, що важніші церковно-громадські справи будуть вирішуватися тоді, коли о. Савчук вернеться з Европи — а його треба невдовзі назад сподіватися. Вирішення деяких справ може вязатись до якоїсь міри і з тим, як о. Савчук там справи полагодить.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

СВІДОК ЄГОВИ ЗАСКАРЖИВ МОНТРЕАЛ.

З Монтреалу є вістка, що Омер Лупієн, який належить до секти Свідків Єгови, і був вже арештований більш як 50 разів за роздавання памфлетів зaскаржив міста Монтреал і домагається 15,000 відшкодовання

Крім того домагається від суду признання, що він є правним священиком, отже роздавання релігійної літератури є частею його релігійної праці і щоби монтреальська поліция не мішалася в його релігійні чинности

ЦЕРКОВНІ СТІННІ КАЛЄНДАРІ.

Отсим повідомляється, що церковні стінні календарі, зладжені Консисторією Української Православної Церкви в Канаді, вже почали розсилатися до священиків для розповсюдження їх між вірними. Хто ще не дістав, то дістане невдовзі.

Нехай вірні нашої Церкви, тай всі українці й українки, приймуть ці Календарі як Щире Святочне і Новорічне Поздоровлення Української Православної Церкви, з щирим — Христос Народився!

Консисторія.

РІЗДВЯНІ ЗГАДКИ.

Приходять Різдвяні Свята, а з ними і давні спомини оживають.

Бачу я себе малим і більшим хлопцем. Вже два, вже три дні я виглядав Свят.

На Святий Вечер на дворі робота перед-святочна. Тато лагодять все для свят на дворі, а мама печуть, варять, смажать.

Строгий піст на Святий Вечір повинен також бути. Ми малі також постимо — старші більше, менші менше.

Та ось і вечер надходить. Буває, що дивимось, коли зоря покажесь, а деколи зір не видно. Та досить того, що вже вечер

Аж ось чуємо, що несуть до хати дідуха — величезну вязку соломи, що ледво в двері можна пропхати. А з дідухом входить знадвору і мороз

Дідух, це вже Свята. Розстелюємо солому по землі всюди, і по кутах, і аж до порога. В декого діти квокали, як стелили дідуха, а в нас ні

За тим приносять сіна на стіл і лавки

За хвилю мама застелюють стіл на стільником поверх сіна, кладуть книші (з „душами"), ставлять кутю. І свічка з пчільного воску повинна би бути

Дальше всі домашні миються, чешуться, потім моляться і сідають до Вечері

Найперше їдять кутю з медом, коли є, а ні, то з цукром. Всі беруть з одної миски. Тато беруть перші, бажають всім з Святами здоровля, і покушавши, кидають кутю до стелі. Це на те, щоби роя зловити. Кілько зерен вчепиться тілько роїв зловлять. Хоч в нас пасіки не було, тай не клопоталися, щоби була але такий звичай.

За кутею їли рибу — судака.

Ще дальше всякі інші страви — буряки „кружальцями", капусту з великими листками, що від голубців зосталися, пироги з бараболів (з олієм), з капусти, зі сливок, підпеньки. Також голубці, сушеня (варені сухі аблока та грушки), варені сливки, пампушки та ще дещо

Словом — 12 страв і печив

Ще мабуть не докінчили вечеряти, як вже колядуємо. Бог предвічний, перша. А за цілий вечір переколядуємо мабуть десять.

Я малим знав вже коло 20 коляд. Цілу Пилипівку я співав зі старшими, вчився. І такі вмів, що в церкві їх не співають.

Коли наколядуємось, то веземо вечерю до бабуні Настуні (маминої мами) та до діда Миколи і бабуні Маруні (татових родичів). А то і до хрестних родичів, коли такі були по минулих святах

А вечера, що веземо, то колач, та ще дещо. Ввійшовши в хату кажемо: „Просили вас тато й мама і я прошу на вечеру".

Найдовше забавлялись в діда Миколи. Там господарив татів брат, Ілько і при нім були дід і бабуня. Та ще був там татів брат — дядько Гричько.

Як лише ввійдемо, то бабуня зараз коло внуків. Невдовзі бачимо, що бабуня світять „каганець" (черепочок з олієм) і йдуть до комори — це нам щось принесуть.

За якийсь час приходять дід з другої хати — високий поважний старий чоловік. Побули не надто довго, а там знов до своєї хати.

А ми тут — дещо їли, а дальше колядуємо. І вже пізно, під північ вертаємось до дому. Коні скоренько біжать, сани легенько по снігу сунуться.

Другий день — Різдво. До церкви збираємось раненько, десь по півночі. І як тоді гарно в церкві. Ще здалека видно освічені церковні вікна, що ночею виглядає на дуже святочне і величаве

А людей в церкві повно. Хіба дуже старі, хорі, або малі діти не йдуть тоді до церкви.

І цілий день Різдва який інтересний. Дідух в хаті лежить, що надає небуваної святочности. Так і відчуваєш, що в такім місци, де було сіно і солома, Христос народився

Окремо інтересне і те, що по селі ходять колядники.

Другий день по Різдві інтересний тим, що встаєш ранесенько, коли ще не цілком розвиднілося і помагаєш виносити дідуха з хати, щоби його спалити. І як мило дивитися, як палахкотить солома на білім снігу. Коли ж догоряє, то через огонь перескакуєш. На яку саме памятку, сам не знаєш, але звичай гарний

Коли згадую все те, то треба додати, що в моїх сторонах не було „плясання" цілком. Про таке і не чули. І молодь підчас Свят про танці думки не мала

Також думаю, що в цілому селі не найшов би був підчас Свят ні горівки, ні чого другого, крім хіба кількох хатів де колядників гостили. Там могло бути пиво

Таке мені з Святами пригадується. Коли ж я написав мої спомини, то на те, щоби молодші прочитали і знали як було. І щоби батьки-матері меншим дітям прочитали і своїх споминів додали

Пригадавши так моє минуле, я побажаю читачам Вістника тай всім українцям Щастя, Здоровля, і дочекати до Нового Року, до Йордану, до Великодня, до другого Різдва — тай довго-довго прожити!

Христос народився!

К. П.

Канадійські Громадяне з Новим Роком.

Коли перше мешканці Канади могли уважати себе британськими громадянами, то з Новим Роком вони правно можуть звати себе Громадянами Канадійськими. А населення Канади числить тепер около 12,500,000. Отже громадянами Канади стали:

Ті, що в Канаді родилися.

Британці, що живуть в Канаді

Жінки Канадійських Вояків.

Ті, що мають натуралізаційні папери і ті, що внесли аплікації і мають стати громадянами.

Жінки, що віддались за канадійця і рік живуть в Канаді.

Не-канадійці, але британські піддані коли правно перебувають в Канаді.

Не-канадійці, що служать при війську поза Канадою найменше рік.

Горожане інших країв, що тут правно живуть і заявлять готовість стати Канадійськими громадянами і зложать присягу приналежности

Але Закон Громадянства не признає громадянських прав роджених в Канаді що були в арміях противних Канаді

Може стратити канадійське громадянство:

Хто добровільно приймає громадянство іншого краю

Хто служить в ворожій армії

Хто живе стало шість літ поза Канадою, крім тих, що мають для перебування поза Канадою дозволені причини

Хто шпіонує, або веде зрадницьку та бунтівничу працю.

З СВЯТАМИ І НОВИМ РОКОМ.

З кінцем 1946 р. щиро дякую всім 5-річним передплатникам за їх щиру волю. А дальше прошу, щоби передплатники складали Вістник і робили з нього книжки

І щоби не забували колюмни 5-річних і перечитали „Що тоді було би?" в 22 ч. Вістника. Також: „Ідемо до мети більшим числом", ч. 18. і „Культура, Релігія. Держава, ч. 13

Колюмна 5-річних дальше формується. Бажаю всім —

ЩАСЛИВИХ СВЯТ і НОВОГО РОКУ

А. Е. Бінінський.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg, Man.

Найстарша і Найбільша Українська Фірма Церковних Річей

„ПРОВИДІННЯ"

Церковним Громадам, Прихильникам і всему Українському Народові!

Веселих Свят Різдва Христового і Нового Року!

Щасливого та Успішного

Providence Church Goods Co.

710 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

УКРАЇНСЬКІ ТАНКИ НА КОНЦЕРТАХ.

(Послідний лист покійної, який вона збиралась висилати, та не довелося. Його прислали до Редакції вже по її смерти).

Чи українські танки не гарні на концертах для українських хлопців і дівчат?

Коли всі повбираються в українські одяги, гарно повишивані і виступають на сцені. Це пригадує нам, що колись на Україні було подібне гарне життя. І там люде любили своє і поважали. І захоронювали.

Ми тут повинні також своє поважати і хоронити, це ж наше

Що ж до українських танків, то українські хлопці і дівчата повинні їх вміти і де є нагода і потреба, гарно з ними виступати.

Багато в нас є дуже гарного, а між ними і ті наші танки, отже те все наше гарне повинні ми шанувати, любити і задержувати. Не забуваймо цего нашого обовязку.

Тереса Горчинська.

З ДАВНОЇ ЛЮДСЬКОЇ МУДРОСТИ.

Найважніше, чого я хочу свого сина навчити — казав стариний мудрець — то лише того, щоби він був поважним і розумним чоловіком. Щоби розумів закон Божий, щоби знав свій нарід, щоби давав другим людям лише те, що їм належиться і від них брав лише те, що йому належиться. Коли він таким буде, то всюди на світі буде для нього місце.

Добре, коли навчиш сина одного ремесла. Але одним ремеслом не вдоволяйся. Ти навчи його двох, трох, чотирох. З одним ремеслом він хоч і з трудом, а знайде місце для праці. З двома ремеслами скорше працю знайде. З трома ремеслами шукати праці не треба буде довго. А з чотирма ремеслами праця буде за ним шукати.

Є наука для хліба і є наука для життя. Здобудеш хліб — тіло твоє буде повне, але життя твоє може бути порожне. Вчися так, щоби ти мав хліб, а при хлібі, щоби ти був великим чоловіком.

Не шукай праці в чужих, бо це найдешевша праця. Ти починай власну працю, незалежну від чужих. Починай з з маленького, а вона виросте на велику, коли будеш вміло її доглядати. А чужа праця завсігди однакова — якою ти її застав, такою її лишиш.

Коли чоловік стратить розум і його держать, то він кричить: Пустіть! Пустіть! А тому, що в дітей і молоді розум ще малий і неусталений, вони також кричать: Пустіть! Пустіть! Лиха наробить, або і сам загине чоловік, що стратив розум, коли його пустити; подібне буде з дітьми і молодими, яких пускати, куди вони хочуть йти.

МАОРЦІ В ПАРЛЯМЕНТІ.

Первісні мешканці Нової Зеляндії є Маорці, спокревнені з народами островів, що на полудне від Азії. Це — з народами полінезійськими. Вони з усіх тих народів найбільше думаючі.

Тепер в Новій Зеляндії були вибори, отже народна партія вибрала 38 послів, а робітнича 42. Та інтересне, що більшість робітничої групи творять 4 маорці, яких вибрано до парляменту. Тепер маорці кажуть, що по 100 літах їм вдалося знов здобути Нову Зеляндію.

З ліва на право: Орест Горчинськии, перший брат Тереси, дальше Йосиф і Тереса, рідні

НЕВІДЖАЛУВАНА СТРАТА.

Тереса Горчинська вже не живе.

Від початку шкільного року ходила до Каліджієт у Йорктоні. Але часто západала на здоровлю. Часто мусіла лежати в ліжку, а навіть була в місцевім шпиталі.

В той час пробувала всіх сил, щоби не лишатися позаді в науці.

Мимо слабого здоровля вона находила час писати статейки до Відділу Молодих Читачів у „Вістнику". Також приходила на проби співу й виступала у Листопадовім Святі, яке тут відбулося 17 листопада. Брала участь у виступі „Глорі ту Кенада". Також була інструкторкою Недільної Школи в нашій парафії в Йорктоні.

Лікар і учителі порадили їй перервати науку й вертатися до дому і там відпочати та підкріпити здоровля. А серце Тереси віщувало скорий кінець

Підчас програми Листопадового Свята вона за кулісами плакала. Казала, жаль лишати школу, і все окруження. І відїхала домів.

В понеділок 2 грудня, 1946, поважно заслабла. А в четвер 5 грудня душа її полинула до Бога. Ще перед смертію, в четвер по обіді, їй полекшало. Переспівала з молитвенника кілька церковних пісень і говорила, що вже скоро стане перед Богом, якому пісні співає. І так сталося.

Похорон відбувся в суботу 7-го грудня, 1946.

В домі покійної була відслужена заупокійна Служба Божа і Похоронне Богослужиння. А так відвезено її на недалекий цвинтар і там зложено у гріб, недалеко діда і бабуні, що там спочивають.

Тереса — з якою вязалися великі надії, що буде видною громадянкою, що буде українською провідною силою, відійшла від нас. А була вона незвичайно благородної вдачі, роботяща, чесна, зі здоровими поглядами на всяку справу і світ.

Та не судилося. Той, що післав її на світ, покликав її скорше, ніж люде надіялися. Видно — вона за час свого короткого життя виконала гідно працю, яка була їй призначена.

Отже від нас нехай буде для неї щира молитва і Вічна Їй Память!

О.

СУДИ ЩЕ НЕ СКІНЧЕНІ.

В британській частині Німеччини мають бути дальші суди — мають судити 27,000 попередних провідних членів націстицької партії, тайної поліції та ще подібних.

ЧУДЕСНА ЗІРКА.

Зірка чудесна
В небі засяла,
Всю землю світлом
Оповивала.
І всему світу
Оголосила,
Що Мати Божа
Сина родила.
Вона розкрила
Пастирям в полю
В стайні убогій
Божую волю.
Вона вказала
Царям дорогу,
Що несли дари
Христу і Богу.
Вона затьмила
Ірода злого,
Що хтів убити
Христа малого.
За світлом зірки
Всі поспішаймо,
Христові Богу
Поклін віддаймо.
Ми всі чекали
На ту новину:
Витай нам Божий
Предвічний Сину
Благослови нас
Ісусе нині.
Та пішли волю
Нашій Вкраїні
Щоб ясна зірка
І там засяла,
Щоб Україна
Вільною стала.
Щоби могли ми
Усі раділи,
Христос родився!
Його славіте!

Іван Новосад.

РОСІЙСЬКИЙ УРЯДНИК ОСУДЖУЄ РОСІЮ

Вістка з Ню Йорку, 21 грудня говорить, що російський урядовець, Кирило М. Алексієв, який перебуває в Стейтах, заявив, що він є проти совітського правління. Він через два роки був совітським торговельним урядником в Мексику, а тепер є з родиною в Стейтах. Він каже:

„Жаден нарід не є так тілько використовуваний, або простійше, так поневолений, як совітський нарід. Життя в широкому світі розкрило мені значіння того, що діється в Совітському Союзі.

„Я не можу вернутись до моєї країни і давати в неволю своєї родини, яка привикла тут віддихати вільним повітрям; не можу давати її під пяту диктатури."

Заяву Алексієва оголосив його адвокат Ричмонд. Де саме перебуває Алексієв, Ричмонд не каже. Алексієв рад стати громадянином Стейтів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2,00 на рік.

HERALD
Printed and Published semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum.
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ.

„Христос живе в мені"
Гал. 2: 20

Отці-Сопастирі і Діти Рідної Церкви!
Христос Раждається!

І знов Милосердний Господь підводить нас до святих і так радісних спогадів про пришестя на землю нашого Спасителя, Сина Божого, Господа Ісуса Христа. Спогади ці, в нашому крузі Різдвяних Свят, спиняються головно на двох подіях, а це на самім народженні Господа — Свято Різдва Христового і на Його охрещенню од Іоанна в ріці Йордані — Свято Водохреща.

Обидва ці святочні спогади мають для нас глибоке значіння.

Різдво Христове. Син Божий приходить до нас як чоловік. Він народжується од Матері. Як чоловік Він переходить всі відомі нам стани повільного зросту. В святі Різдва Христового ми подивляємо і поклоняємось Вічній Премудрості Божій, що звилася нам в Дитині, в Немовляті. Ми потім бачимо: ця Премудрість Божа зростає і розгортається в міру зросту Дитини Ісуса.

Водохреща. Минуло тридцять років життя Ісуса. Премудрість Божа, що вповні була в Ньому, виводить Богочоловіка Христа на ріку Йордан. Вона виводить Його в повно розвиненім тілі, виводить Його, коли прийшла пора Його служіння. Ісус Христос прийшов на ріку Йордан прийняти хрещення од Йоанна. Це не мало бути хрещення каяття в гріхах. Богочоловік їх не мав. Це було хрещення на знак Божественної Саможертви, хрещення на знак самовіддання тим покликанням та роботі, що для них прийшов у світ Господь Спаситель.

По отриманню хрещення Господь відходить в пустелю. В сороковиннім пості, в глибокім замисленню Премудрість Божа в Христі Ісусі остаточно відкидає спокуси якого будь служіння самому собі, Христу як чоловікові. Христос йде до людей, як жива саможертва, жива і повна самовіддання. Путь Христа мала дати й дала нам повне явлення путі Бога в чоловіці.

Свято Різдва Христового містить в собі приречення такої путі, Свято Водохреща дає її початок.

Ми тепер маємо ці великі наші свята Різдва Христового і Водохреща. Ми тішимося, коли свята ці надходять, бо вони приносять нам їх особливі радости. В ці свята люди стають кращі. Кожен і кожна з нас стають добріші, більш чулі на біду, на горе других. В ці свята ми одні других обдаровуємо. В ці свята ми всі любимо одні других більше. В ці свята не одна гіркість забувається і покривається любовію та прощенням.

Чому це все так в ці свята?

Може ми над тим не думали, а подумати добре.

В ці свята найвище в історії людства Життя спогадами про Нього проходить попри нас. Це є життя явленого в чоловіці Найглибшого Божого Віденія, Найглибшої Божої Любви. Це таке життя в ці свята переходить попри нас його спогадами. Переживаючи спогади про це Життя ми отримуємо відблиски Його і вони роблять нас добрішими, кращими, чистішими.

Чи то лише з відблисків цього в людстві Найвищого Життя ми повинні користати?

Чи то лише так короткий час ми повинні ловити ці відблиски і приймати їх в наші серця?

Ні.

Господь дає нам більше. Господь нам тілі дає нам усе, нічого не шкодуючи, нічого не відтягаючи, нівчому нам не відмовляючи.

Син Божий, Ісус Христос є в чоловіці повне явлення Слави Отця. Його благосної Любови, Його всеохоплюючого Віденія Його Сили всемогутньої. Життям Своїм Ісус Христос, наш Спаситель, явив повністю цю славу Отця.

Ми, звичайні люди, ми всі — надто слабі, щоби так повно виявити в наших життях, в наших почуваннях, думах, ділах ці благосні дари Отця, що й нам даються. Однак, жадна інша, лише Воля Отця в нас повинна діяти; нічим іншим, лише Мудрістю і Любовію Сина ми повинні керуватися; жадній іншій, а лише Силі Святого Духа нас усіх поручає св. Церква в Тайні хрещення і Миропомазання. Тайна Св. Покаяння нас постійно очищує. Тайна Св. Евхаристії нас знову й знову лучить з Самим Господом Спасителем Ісусом Христом.

Не лише відблисками Божого Світла і то лише в короткім святочним часі, а самим цим Світлом і завжди Господь дає нам жити і кличе нас до такого життя.

Христос Раждається! Це є наш радісний клич цього свята. Зрозуміймо глибокість значіння цього кличу: Не раз лише, не лише у Вефлеємській Печері сталася тайна народження Бога в чоловіці. Кожне серце чоловіче, по мірі сил його, по мірі його святости, любови може і повинно ставати місцем народження Бога, народження Христа в нас. „Ви храм Божий і Дух Божий живе в вас", 1 Кор. 3: 16, говорить Апостол Павло. Кожне чисте серце, надхнене жадобою добра може удостоїтися стати живою Печерою Вефлеємською, печерою народження Бога в чоловіці. „Не я живу. Христос живе в мені" з певністю сказав про себе апостол Павел.

Христос Раждається, Мої Отці-Сопастирі, Мої Брати та Сестри! Вічний, невмирущий. Він повсякчасно раждається в серцях, що прагнуть Його в собі народження.

По народженню Він проходить життям. Він не лише в певнім часі проходив дорогами Галилеї, Юдеї, Самарії. Він хоче проходити нашим життям. Він з певністю проходить життям тих сердець, що дали Йому в собі родження.

Христос Раждається!

Нехай же не марно для нас, не мимо нас пройде це Його дивнеє народження.

Нами і в нас, по силі нашого прийняття нехай живе Христос.

Ваш з любовію

†

Архиепископ Іоанн Теодорович.

АРЕШТ І БУКИ.

В Венкувері мав женитися оден з трьох молодих товаришів; а щоби мати на весілля гроші, почали зі зброєю нападати на людей і рабувати. Так вони конали 7 нападів і здобули 300 долярів. Та їх зловили і засудили на 3 роки арешту кожного і 20 буків.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 6

... мусять вони взяти пару ... про жертву ...

СТРІТЕННЯ.

Осьмого дня після Різдва дано синові Діви Марії найсвятіше імя Ісус. (Памятку тої події обходимо на Новий Рік). Коли ж минуло ... несено Ісуса до храму, ... поставити Його перед Господом, та принести жертву за очищення. На жертву принесли Йосиф і Марія пару голубів, як приказав Мойсей бідним людям. Свята Церква називає цей гарний звичай „вивод". Його заховують всі побожні мами.

Того часу жив в Єрусалимі побожний і праведний муж на імя Симеон. Він сподівався Спасителя і вірив, що Він прийде. Поза те, було Симеонові обявлено, що він не вмре, поки не побачить Спасителя. І Симеон ждав.

Коли Пречиста Діва прийшла з Ісусом і Йосифом до храму, прийшов тоді туди і Симеон, бо йому Дух Святий звістив про те. В храмі Симеон зараз пізнав Ісуса, взяв Його на свої руки, поблагословив Бога і сказав: Нині відпускаєш слугу свого, Владико, по слову Твойому, заспокоєним, бо бачили очі мої спасіння Твоє, котре приготовив есп усім людям; світло на просвіту невірних і на славу народу Твого. І поблагословив їх Симеон та додав, що Ісус посланий на падання і вставання многих, а душу Марії проширне меч. (Пісню Симеона співаємо на Вечірній).

Там також була пророчиця Анна. Це жінка-вдова, що прожила 84 роки, не відходила від церкви, а постом і молитвою служила Богу день і ніч. Вона також подякувала Богу, що дав її дочекати побачити Спасителя і росказувала про Него всім, що сподівалися спасення. Через те, називає св. Письмо Анну пророчицею, а Симеона Богопріємцем бо він прийняв Ісуса на свої руки.

Свята Церков святкує памятку цих подій дня 15 лютня, а свято називає „Стрітенням", т. е. стріча. Була це стріча Ісуса зі святими людьми в храмі.

У ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВЯТОЇ СОФІЇ У МОНТРЕАЛІ, КВЕ.

Парохіяльна Семикласова Школа.

Питання:

1. Котрого дня по Різдві давали дітям імена в Старім Завіті? 2. Котрого дня обходимо памятку названия Ісуса? 3. Що мали бідні люде принести до храму за очищення? 4. Хто був Семеон? 5. Що було йому обявлено? 6. Як називав Симеон Ісуса? 7. Хто була Анна в цій лекції? 8. Як її називає Святе Письмо? 9. Як Свята Церква називає подію тут згадану? 10. Коли обходимо памятку „Стрітення"? 11. Коли співаємо пісню Симеона в нашій церкві?

ЛЕКЦІЯ 7

... Вифлеєме, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде Той, що має бути Володарем ... Його ... родини від вічности. Михей 5: 2

МУДРЦІ.

Коли народився Ісус в Вефлеємі за часів царя Ірода, прийшли мудрці зі сходу в Єрусалим. В Єрусалимі почали питати: Де народився жидівський цар? Єрусалимці не знали, що на те відповісти. І мудрці пішли до царя Ірода. Ірод запитав: Як ви знаете, що такий цар народився? Мудрці на те: Ми побачили зорю Його на сході і прийшли поклонитися Йому.

Ірод настрашився, а з ним і Єрусалимляне. Він казав закликати книжників і архиєреїв, та допитувався їх, чи нема де в пророчих книгах записано, де би мав народитися той цар. І вчені найшли в пророка Михея, що той цар має народитися у Вефлеємі.

Тоді Ірод закликав мудрців до себе і тайно їх випитував, коли появилася зоря. І так послав їх до Вефлеєму і сказав: Йдіть і пильно розвідайте про того хлопчика, царя, а як найдете, принесіть мені звістку, щоби і я міг йому поклонитися.

Мудрці вийшли від Ірода і побачили зорю, що йшла поперед них, поки прийшла та й стала зверху дому, де було Дитя. Вони тим дуже втішилися, увійшли до середини, найшли Дитя з Марією, матірю Його, припали до землі з поклоном перед Дитятем і зложили свої дари: золото, ладан і миро. Потім у сні сказав їм ангел не вертатися до Ірода бо він ворог тої Дитини і вони вернулися до дому іншою дорогою.

Питання:

1. Хто був царем в Єрусалимі, коли народився Ісус? 2. Відки прийшли мудрці до Єрусалиму? 3. Чому вони пішли до Ірода? 4. По чім мудрці знали, що народився цар? 5. Чому Ірод настрашився? 6. Кого Ірод питав про місце, де мав народитися Ісус? 7. Що було записано в книзі пророка Михея про те? 8. Що казав Ірод про Ісуса мудрцям? 9. Що найперше зробили мудрці, як побачили Ісуса? 10. Які дари дали Ісусові? 11. Чи сказали вони Іродові, де найшли нового Царя? 12. Чому?

СПРАВКА

ДО МОНТРЕАЛЬСЬКОГО ЮВІЛЕЙНОГО ОПИСУ.

В числі 23 ім „Вістника", з 1946 р., що було присвячене 20-им Роковинам Життя Монтреальської Православної Громади, при описі образів в Монтреальській Українській Православній Церкві, вийшла друкарська похибка, яку тут справляємо.

В „Вістнику" надруковано, що: „Образ святого Івана Золотоустого споряджено коштами Василя Ластівки, а мав бути, згідно з оригіналом: Образ св. Івана Золотоустого споряджений коштами добр. Павла Яворського. І образ св. Василія Великого споряджений коштами добр. Василя Ластівки.

Справляючи це, просимо вибачення.

Ред. Вістника

ДИТИНА ЗГОРІЛА, ДРУГІ ПОПЕЧЕНІ

В околиці Росел, Ман., 31 грудня, 1946, згоріла 27-літна мати і 3-літна дитина її дівчинка, а батько, Сеймур Стівенс, і тримісячна дитина дуже попеклися. На дворі було тоді 40 низше зера.

Сеймура знайшли голого, до непізнання попеченого, в шопі, але ще був свідомий і міг відповідати на питання. Тіло його дуже попечене, а ноги і руки позамерзали. Він казав, що старався вратувати дитину, але йому не вдалося.

В шопі було і тіло жінки. Волося на ній й одежа згоріла, лице попечене так, що не можна пізнати і ціле тіло дуже попечене. Мала дитина була добре обвита побіч матері. Батька і дітину забрали до шпиталю.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА в Сенді Лейк, Ман.

Коли давнійша українська православна церква в Сенді Лейк, Ман. згоріла, то громада збудувала в 1944-1945 році нову церкву, яку на образку бачимо. Будівничим був п. Семаник. Церква Архистратига Михаїла.

Вартість її числять на 20.000 долярів. Члени громади складали на її будову гроші, а крім того кожний член приходив працювати при будові.

Церква, як бачимо, дуже гарна!

ЗНОВ ЗГОРІВ ЕЛЕВАТОР.

В Мінеаполіс, в Стейтах, згорів був 19-го грудня елеватор з трома мільйонами бушлів збіжжа. А 28 грудня згорів також другий елеватор, в якім було більше, як мільйон бушлів. Згоріло збіжжа за більш, як 1.000.000 долярів, не вчисляючи будівлі. Огонь почався з експльозії.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

(Продовження).

ХРЕСТОНОСНІ ПОХОДИ.

Причини хрестоносних походів.

Окремий розділ займають в Історії Церкви, так і в звичайній Історії, Хрестоносні Походи з Західної Европи на Схід, щоби відбирати від магометан святі місця, де жив Христос.

Таких Походів було вісім (дехто числить сім, дехто девять), що провадилися впродовж 1096—1270 років, отже на протязі майже 200 літ.

Вже араби дуже переслідували Християнську Церкву в Азії і Єгипті, а ще тяжші були переслідування, коли християне попалися під панування магометан турків-сельджуків, мамелюків, монголів і турків-османів. Магометане зневажали святі християнські місця, забирали церковні маєтки, а з християнами поводилися дуже жорстоко. Через те число християн на Сході дуже зменшилося, багато стали магометанами. Хто ж від своєї віри не відрікся, того переслідували, мучили, а то й убивали. Тоді мученичою смертю помер в Акермані, ко 1334 р., **св. Іван Новий**, відомий в нас як **св. Іван Сучавський**, купець з Трапезунту.

(Мощі св. Івана були 70 літ в Акермані, звідки перенесено їх м. ж. 1402-1404 роком до Сучави, що була столицею Молдави. Коли 1686 р. прийшли були в ті сторони поляки, то забрали мощі св. Івана до Жовкви в Галичині. Тут вони були до 1783 року. Коли ж Йосиф II, ставши самостійним цісарем по смерти своєї матері, Марії Тереси, 1780 р., був в Сучаві, то вволив просьбі тамошних міщан і позволив перенести мощі св. Івана знов до Сучави).

Приготовання до хрестних походів.

Вісти про магометанські жорстокости доходили до Західної Европи. А вже багато тих вістей приніс туди монах, Петро з Амєну, що сам відвідував Єрусалим. І він то за благословенням папи Урбана II почав їздити і закликати до походу проти магометан турків.

З того приводу папа скликав був Собор до Піяченци, куди грецький цар Алексій Комнен прислав послів, щоби просили помочи проти турків. Окремо в Клермонті папа 1095 р. промовляв до тисяч народу, закликаючи до походу проти турків. Цілею папи було мабуть часно здобути Схід для себе.

Отже тими закликами збиралося перше військо неприготоване до воєнного походу, не розуміюче ніякої карности. Такі вояки нашивали собі червоні хрести на правім рамени і тому назвали їх „хрестоносцями".

Перший похід — 1096-1099

Перших таких хрестоносців зібрав Петро з Амєну, яких 60,000 чоловіків, по французів, і вирушив з ними через Угорщину і Болгарію на Царгород. Але велика часть тої збиранини вигинула по дорозі то з голоду, то від слабостей, то в бійках з населенням околиць, куди та збиранина переходила. Вона ж так живилася по дорозі лише тим, що від людей забирала.

Кілька тисяч такої збиранини дійшли до Царгороду і перейшли через Босфор до Азії, де сельджуки їх знищили. Вратувалося небагато, а з ними і Петро з Амієну.

Аж в серпни 1096 р. вирушила друга армія під проводом лоренського князя Годфрея з Буйльону. Отже 80,000 того нового війська дісталося до Царгороду, дальше до Никеї в Азії, до Едеси, до Антіохії, а вкінци здобули Єрусалим 15 липня, 1099.

Тут Годфрея проголосили королем. Коли ж він слідуючого року [illegible] королем став його брат Балдвин.

[illegible] латинських королів в Єрусалимі. [illegible] 1099 до 1187 р., коли [illegible] (1187—1250), султан Єгипту [illegible] знов здобув Єрусалим.

[illegible] латинського королівства на Сході, хрестоносці прогнали православних патріярхів і заступили їх патріярхами латинськими. [illegible] [illegible].

[illegible] По своїх походах до Малої Азії, Сирії і Палестини, хрестоносці не робили різниці між магометанами, а православними християнами. Навіть західні літописці пишуть, як хрестоносці, вступивши в сторони заселені православними християнами, вбивали й пустошили [illegible], грабували святині [illegible], та переслідували православне [illegible] (до р. 1453).

[illegible] „зараз по заснованню цього царства [illegible] православна церква, царгородського патріярха [illegible] була поставлена на останньому ступені; велика часть населення з патріярхом була приневолена покинути столицю і перенестися до Никеї в Азії. Між тим основано хрестоносцями латинський патріярхат в Царгород з латинськими митрополитами й єпископами.

Латинський патріярх був також в Антіохії і Єрусалимі.

З кінцем панування хрестоносців на Сході, 1291 року, позникали там і латинські патріярхати, одинакож папи і до тепер ставлять ще доказ патріярхів, митрополитів та єпископів для православного Сходу, хоч оні мають з них переважно в Римі, або інших містах Заходу з титулом "ін партібус" ("в сторонах", себто „в сторонах невірних, єретиків і схизматиків").

Греко-католицькі єпископи в Канаді й Америці, де також єпископи „ін партібус", они поставлені для дієцезій на далекому православному Сході. [illegible] Будка для Патари, Ортинський для Давлії, Ладика для Абидосу, Сабарин єпископ Юсійни. Але що на Сході нема для них дієцезії, а тут власних дієцезій мати не можуть, то їх треба вважати лише помічниками тих єпископів, що мають тут свої дієцезії — а такими в Канаді й Америці є єпископи латинські.

Другий похід — 1147-1149.

До другого походу причинилося те, що емір Імадеддин Зенкі відобрав Едесу від хрестоносців. Визначний монах, Бернард з Клерво, почав закликати до хрестного походу, отже до походу стали німецький цісар, Конрад III, і французький король, Людвик VII, але цілий похід був невдачний від початку до кінця. Вони зайшли на Схід, де багато їх війська згинуло і вони з ним вернулися до дому.

Третий похід — 1189-1192.

В 1187 році магометанський воєвник, Саладин (Салах ед Дін) здобув Єрусалим, і 1189 р. почався третий хрестоносний похід, щоби Єрусалим відобрати. До цього походу стали німецький цісар Фридрик I (Барбароса), англійський король Ришард Львине Серце (родом француз) та король Франції, Филип II.

Цілий похід був дуже невдатний. Барбароса втопився на Сході і лише десята часть його армії дійшла до Антіохії. Ришард і Филип посварилися і Филип вернувся до Европи. А Ришард здобув лише дозвіл для християн відвідувати святі місця. Та коли Ришард вертався до дому, його захопив син Барбароси, Генрик VI, і держав, поки не дістав викупу.

Спроба нового походу.

Папа Келестин III і німецький цісар, Генрик VI організували похід 1196 р., Та Генрик вмер, а німецькі барони і лицарі, що похід провадили, хоч дещо здобули, то зараз здобуте стратили „через кровожадність хрестоносців, що викликала розпучливий опір, а також через власну незгоду" — як каже Історія. Коло Яфи майже вся хрестоносна випрана була знищена.

Деякі історики звуть цю невдалу спробу Четвертим Походом.

Четвертий похід — 1204-1261.

За спонукою папи Іннокентія III вийшов Четвертий Похід, в проводі якого стали французькі барони, князь Фляндрії, Балдвин, та маркіз (князь) Монферату, Боніфат.

По дорозі вони здобули Зару в Далмації, щоби нею заплатити Венеції за перевіз їх на Схід, а вже опісля вирушили 480 вітровими суднами (кораблями) до Царгороду. Тут при здобуванні міста дялися такі звірства і насильства, що, як каже Історія — „сам папа назвав їх соромом".

З Царгородом вийшла така пригода. Історія Грецького цісаря Ісаака Ангела усунув його брат з престола, і Ісаак просив помочи в хрестоносців, і здобувши Царгород, хрестоносці передали царський престол Ісаакові, а той за добро цим Ісаак мав піддати грецьку Православну Церкву папі і заплатити велику суму грошей.

Ісаак не міг вдоволити хрестоносців, отже вибухло повстання, в якім згинув цар і його син. Тепер ще раз хрестоносці здобули Царгород, немилосердно його зрабували і спалили. В пожарі пропало багато дорогоцінних творів штуки.

Здобувши Царгород, хрестоносці поставили в Царгороді царем француза Балдвина, князя Фляндрії, 1204 року. Ця династія панувала тут до 1261 р., коли грецький цар Михаїл Палеолог здобув Царгород і латинський цар Балдвин II мусів тікати до Італії.

Багато прибережних грецьких околиць та островів забрала Венецька республика (італійська). Французькі князі поставали королями в Атенах, в Ахаї і других сторонах Сходу.

Та греки не хотіли піддатися чужій рабівничій силі, отже обрали Никею, в провінції Бітинії, в Малій Азії, столицею грецького царя. І так було на Сході двох царів — оден грецький в Никеї і другий латинський (французький) в Царгороді. Аж 1261 р. грецькі царі вернулися до Царгороду.

Четвертий хрестоносний похід був вже наскрізь рабівничим походом. Хрестоносці цілком не йшли до Палестини проти магометан, не завдали магометанам жадного удару, але спинилися коло православного Царгороду і тут завели своє панування.

Вислід цього походу був такий, що цей похід дуже збільшив папську силу, і рівночасно викопав ще ширшу і глибшу пропасть між Сходом і Заходом.

(Дальше буде.)

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК

та другі **Церковні Книжки** можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова. • Пишіть до

GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК КОЛО БОЙЛ, АЛТА.

Дня 2 листопада, віхалися брати, знакомі, сусіди, близші і дальші устроїли прощальний вечерок для п-ва Лучків, котрі забиралися до Ст. Майкел на довгий побут.

П-во Лучки мешкали в околиці Гресленд і Бойл через одинадцять літ, були членами української гр.-православної церкви. За минулих одинадцять літ п-во Лучки здобули собі багато приятелів кругом. Вірно, що п-во Лучки будуть також щирими працівниками і там для тої самої організації.

При вечері присутні заспівали Многая Літа і оден з присутних вручив дарунок для п-ва Лучків і побажав їм всего добра. При цій нагоді присутні не забули за свою пресу — Український Голос і Вістник, отже зложили на Голос $6.00, а на Вістник $5.75. Жертвували слідуючі:

По $1.50 М. Лучка.

По $1.25 М. Міса.

По 1 дол.: І. Гуменний, Н. Семеняк, С. Лучка, Г. Палійчук, І. Мірчук, М. Дутчак, А. Лучка, В. Шерстюк.

По 50 цт. П. Никіпіло, Н. Вепрчук. Разом $11.75.

Всім жертводавцям щиро дякуємо, а п-ам Лучкам і їх дітям бажаємо здоровля на многі літа. Щирим українському народові і Українській Гр.-Православній Церкві. **Присутній.**

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

(Стрий, Алта.)

В дочасти зраня Сумківка Катерина Хлипко з Стрия, Алта., з своїм нареченим Стефаном Пихальським приступили до св. Причастії а до того було вінчання.

Катерина є одна з піонірів Сумківки з Стрия, то і не диво, що багато товаришок і товаришів прийшло, щоб побажати їй щастя на новім життя.

Стефан добре знаний, як працьовитий робітник і чесний хлопець; хотяй сирота, бо батька не застав живим, то п. Лупул заступив місце рідного батька.

Весілля відбулося в Укр. Нар. Домі при церкві. Свящ. В. Сеницький як в церкві, так і при обіді представив молодятам, що їх обовязки супроти громадської і церковної справи лиш починаються.

Щоб показати примір, піоніри громадської роботи зложили на Консисторію $20.35.

Молодятам желаєм витривалости, щастя і много літ прожити в щастю і здоровлю. **о. В. С.**

ВІНЧАННЯ І ДОБРЕ ДІЛО

(Гронлид, Саск.)

Жовтня 21 було вінчання В. Бондарчука з панною М. Кованюк. Вінчав о. Л. Дячина і притім дав гарну науку, якої вони повинні держатися і вказав дорогу, якою повинні йти. Весільна забава була в Нар. Домі.

По обіді о. Дячина змалював трагедію тих наших, яких лихо доля вигнала з рідних сторін, а вслід за тим присутні зложили 18 доларів. З того 10 доларів на скитальців, а 8 доларів по рівному на У. Голос і Вістник.

Гостям подяка, а Молодим Многих і щасливих літ. **П. Биць**

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ

(Амстердем, Саск.)

Дня 26 жовтня відбулося гарне весілля в домі п-ва Василя і Анни Цимбалистих. Вони женили свого найстаршого сина, Віктора, з панною Мартою, з роду Даниленко, котрі мешкають коло Мирного. Чин вінчання доконав о. Стратійчук. Весільна забава відбулася в домі. Гостей було багато. Молодята взаємно забавлялися.

При цій забаві гості не забули за наші важні інституції, як Консисторія св. Андрея, Укр. Голос та Вістник. На заклик Е. Охітви присутні щиро пожертвували, як слідує: $20.00 на Консисторію, $5.75 на Укр. Голос, на Вістник $3.00.

Ось імена жертводавців:

По 1 дол. Молода пара Віктор і Марта Цимбалисті, М. Котик і дружина, Е. Охітва і дружина, П. Коневич, Василь і Анна Цимбалистий, М. Купчук, С. Ратушняк, Б. Яремко і дружина, В. Пилипчук з дружиною, В. Бабчишин, В. Волос, П. Данилюк, П. Данилюк, П. Дутчак, Е. Дутчак, П. Котик, Марія Кур, І. Баран, П. Романів, П. Цимбалістий, І. Романів, М. Кострацький, В. Дутчак, С. Дутчак.

По 50 цт. А. Волос, Л. Цимбалістий, П. Маковський, П. Марцінків, Василь і Оля Гамара, І. Качур, С. Дутчак, П. Ратушняк.

По 25 цт.: Марія Стратійчук, А. Ріпа, А. Качур.

Сердечна подяка всім жертводавцям. **Е. Охітва.**

НЕСПОДІВАНКА В ЙОРКТОНІ

Жіноче Т-во влаштувало несподіванку в Нар. Домі для Стефанії Когут. В Винипегу працювала і вийшла замуж за п. Латина, а по слюбі приїхала з чоловіком до Йорктону до родичів Івана і Марії Когутів. Отже обох молодих запрошено до Нар. Дому на гостину.

За столом сиділи молоді, родичі і родина. Весільний "кейк" спекла сестра молодої, пані Хрущ. Пані Гулька сказала від себеденно і покликала п. Стечишина, адвоката, до слова.

Молоді дістали дарунки, а кейком всіх поділено. Пані Гулька згадала пашу пресу, отже зібрано $11.25, щоби розділити по рівному на У. Голос і Вістник. Жертводавцям спасибіг, а молодим довго жити! **Присутна.**

"ВШИСТКО ЄДНО"

(З Саскачевану.)

Це дійсна подія з одної околиці в Саскачевані.

Є в околиці поважна і розсудна католицька родина. Її два сини служили в армії. І хоч родичі є членами гр.-кат. церкви, сини стоять за церквою православною і родичі ставляться до того виродливо. Оден син вислав пристав своїм родичам гроші, щоби купили Підбережці до Православної Церкви, що вони зробили.

Вернулись сини до дому, женилися, і повінчались в православного священика. Родичі справили весілля.

Але таке не подобалось гр.-кат. [illegible]. І він стрічає в місті одного чоловіка і вважає його за [illegible], та питає:

— Ви були на весіллю там і [illegible]?

Запитаний з початку змішався, але скоро зорієнтувався.

— Був, кажe.

— А де вони брали слюб?

— В православного священика.

— А чому не в католицького?

— Здається, не можна було дістати.

— Так чому не пішли до польського?

— Ну, вони українці, то чого би йти до поляків? — відповідає запитаний.

— То нічого, — то все одно! — відповідає [illegible].

Розуміється, що тепер належно і скоро порахувався чоловік, з яким так говорив, і сказав те, що треба [illegible].

Що як що, а вже дивно, що [illegible] так мешне справу розуміє, як оцей пересічний гр.-кат. громадянин. А він дава треба більше сподіватися. Пересічний греко-католик знає, що своє, а що чуже, а так не зна [illegible] і в нього український православний священик — то чужий, а польський — то "вшистко єдно".

Цікаво кілько ще часу треба, щоби цей зрозумів, що українець і поляк, то не "вшистко єдно". І чи він коли зрозуміє і не буде виставляти себе людям на сміх. **С-ко.**

ПРОЩАННЯ МАЙСТРІВ І НА ПРЕСУ

(Форт Франсес, Онт.)

Листопада 21 Церковна Громада устроїла Прощальний Вечір для п. Антона Причина, головного будівничого нашої церкви та п. Василя Кондрата, що працював враз з п. Причином.

Церква ще не докінчена, бо брак матеріялу і погода невідповідна, але коли майстри відходять, то не можна їх не попрощати. На весні, коли матеріял буде, п. Причин ще сюди вернеться.

Громада майстрам дала дарунки, та не забули за У. Голос і Вістник. Збіркою занявся пп. Гойман та Андрушко. Жертвували:

По 1 дол. М. Настюк, А. Кондрат, М. Гогота, П. Винниченко, П. Пихта, П. Корчан, пані Репко, В. Кондрат, А. Причин, п. Пічкобий, Ю. Бідюк.

По 50 цт. В. Бабіяк, Г. Репко, С. Гурт, М. Демянів, Н-ка, п. Бойчук, п. Андрушко, п. Ілик, п. Мигайчук, панна Татарин, панна Олійник, В. Осадчук, пані Концан, Парина.

По 40 цт.: Н. Андрушко.

По 25 цт.: Н. Кавула, І. Вабюк, П. Ковальчук, К. Ковальчук, М. Осадчук, П. Осадчук, п. Кицук, п. Чорна.

Зібрано разом $20.10. Всім жертводавцям щира подяка.

П. Ковальчук, секр.

НЕ ЗНАЮТЬ ХТО ВОНИ

В нашій околиці Принс Алберт, Саск., є багато православних українців — Галичан і Буковинців.

Є між православними свідомі люде, що стоять твердо на своїм ґрунті, шанують себе і боронять свого.

Але є і байдужні. Є такі, що коли прийде їх діти побираються, то їм байдуже, де, з ким, та по яких церквах вони ходять. Родичі ходять до церкви православної, а до якої церкви йдуть їх діти, їм байдуже.

Приходиться мимоволі питати: Де розум в таких людей? Де лице? Про таких казав Шевченко:

Добралась Україна
До самого краю:
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.

Про таких говорив також буковинський поет і священик, Ізидор Воробкевич коли писав:

Хто зрікся праідної крови,
Забув і де родився,
І звуки ті, якими Богу
Дитиною молився, —
Нехай той вічно блудом ходить,
Як грішний Агасвер,
Нехай його гризе сумління,
Щоб з сумом він не вмер.

Ніхто таких не буде поважати, ні свій, ні чужий. Ні власні навіть діти. І колись ті діти колись починуть таких родичів цілком, забудуть їх, лишать їх під плотом голодних, то це буде їм належною заплатою. Що заслужив, те маєш!

Сусід.

ТЕРЕСА ГОРЧИНСЬКА

(Посмертна згадка)

Грудня 5-го, 1946, померла в околиці Дніпра, Саск., молода дівчина, студентка, Тереса Горчинська. Незвичайно чесна і гідна, щиро релігійна, дуже добра українка, та не довелося їй довше жити.

Така Божа воля і наша воля повинна з тим годитися, кажучи: Бог дав — Бог взяв! Нехай ім'я Його буде благословенне!

Похорон відбувся в суботу 7-го грудня 1946 року. Не тільки родичі і близькі, але всі присутні на похороні відчули яка це велика страта. Але — Так Бог хотів! Нехай діється Його воля. — Остання молитва за душу Тереси на кладовищі. Отче наш, ... прийми її між Праведників Твоїх і святих. Амінь.

Земля їй пером! Вічна їй память!

При обіді учасники похорону зложили на Вістник, замість вінка на її могилу $35.50. Зложили:

По $2.15: М. Лисовський.

По 2 дол.: І. П. Горчинський, Я. Горчинський.

По 1 дол.: о. С. Грицина, С. Горчинський, Т. Ягольницький, М. Тимчук, пані Климчук, Ю. Юрик, В. Ваврук, С. Стефанюк, Н. Кор-

чинський, А. Пацернюк, В. Андрусяк, Н. Тисовський, Н. Тисовський, А. Климчук, В. Гнип, І. Маковський, Ю. Склярук, М. Шебилюк, пані Черевик, К. Горчинський, Т. Тисовський, Авг. Ягольницький, Т. Мисовський, І. Ойстрик, М. Кондра, Н. Горчинський.

По 50 цт.: Евг. Ягольницький, І. Ойстрик, Ю. Ягольницький, С. Пацернюк.

По 35 цт.: пані Гуменюк.

По 25 цт.: М. Андрусяк, О. Макольський.

Всім жертводавцям щире Спасибі! Покійній Тересі — вічная память. **О.Г.**

КАТЕРИНА МИКУЛЬСЬКА
(Посмертна згадка)

Листопада 18, 1946, померла в Саскатуні в лічниці бл. п. Катерина Микульська, проживши 55 років. Приїхала з Буковини 1913 року до Канади до свого мужа, жила на фармі в околиці Силвер Парк, Саск., доброї і спокійної вдачі, примірна в усім. Полишила мужа, Петра, два сини і дві доньці і чотири внуки. Найстарша донька Марія, віддана за Василя Кінаму в Президент. Іван в околиці Гронланд. Василь і Анна коло батька.

Листопада 22 відбувся похорон, Службу Божу в домі покійної відправив Укр. Прав. священик з Гронланд, о. Зачина. По відправі і обіді присутні зробили збірку на невянучий вінець Покійній котра принесла 10 доларів. Призначено на пресовий фонд У. Голос $2.50, на пресовий фонд Вістника $2.50, а на скитальцiв $5.00.

Тіло поховано на загальному цвинтарі у Силвер Парк, Саск. Щира подяка жертводавцям, а покійній Вічная Память! **Б.**

ОЛЕКСА ЯРЕМЧУК
(Посмертна згадка)

В понеділок 11 листопада упокоївся в Бозі Олекса Яремчук, з Белiс Алта. Заслаб на один тиждень, завезли його до шпиталю в Вільні і тут приняв Святі Тайни. Свящ. Сенишин відвідував, кілько була нагода.

Лишив стареньку дружину, бо і сам прожив 81 роки. Приїхав перед 40 літами до Канади з села Пеніс, повіт Броди. Мешкав на Вастон, Алта., але минувших 33 роки на Белiс. Лишив також два сини і дві замужні дочки, 25 внуків і 2 правнуки. Через довгі роки був старшим братом при церкві св. Ів. Сучавського в Белiс. Там його поховано на цвинтарі.

При Послідним Цілуванню рідні жертвували і доляри на вічну памятку замісць вінка, на Колегію св. Андрея в Винипегу.

При численнім здвигі членів віт провадженно тіло на цвинтар. Нехай тобі ця канадійська земля буде легкою, а твоє примірне життя наукою для дітей і дороговказом примірного християнського життя! **о. В. С.**

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

РІЗДВЯНІ СВЯТА В ЦЕРКВІ СВ. МИХАІЛА В ВИНИПЕГУ.

Різдво. Повечеріє Вел. 7 година рано. Утреня 8 год. Служба Божа початок в годині 9-ій.

Собор Богородиці — Богослужения, як кожної неділі.

Стефана, Служба Божа в годині 10-ій рано.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Сторджис.
7. Вівторок. Різдво — 7 год. рано Арран. 11 год. — Кемсак.
8. Середа Собор Пресв. Богор. — Мейбридж.
9. Четвер. Первмч. Стефана — Пайн Ривер.
12. Неділя — Годсон Бей Джонк.
14. Вівторок. Новий Рік — Ервуд.
19. Неділя, Йордан — 7 год. рано Арран; 11 год. Кобзар.
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Гайтбін.
26. Неділя — Кемсак.

Адреса Box 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
СІЧЕНЬ:

5 Неділя — Вилингдон.
7 Різдво. 12 год. в ночі Вилингдон 9 год. рано — Андрю.
8. Сере.. Собор Богородиці — Лужанi.
9. Св. Стефана — Довнінг.
12. Неділя — Борівці
14. Новий Рік — Завале
18. Субота. Щедрий Вечір. Початок в год. 9-ій рано — Бринзалій. Свячення води Йордан; 1.30 по полудні — Лужани 3-та год. по пол. — Завале. 4.30 по пол. — Кагани.
19. Йордан 12 год в ночі—Андрю. 9-та год рано — Вилингдон.
20. Почетілок Собор Іван Хрест. — Геминн.
26. Неділя — Кагани.

Адреса Box 26 — Вилингдон Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кепіцького.
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Єллов Крік.
7. Вівторок. Різдво — Вакав.
8. Серед. Собор Богородиці — Ст. Джулієн.
9. Четвер. Стефана — Кадворт.
12. Неділя — Смайс.
14. Вівтор. Новий Рік — Тарновіль.
19. Неділя, Богоявл. — Мічам.
26. Неділя — Єллов Крік.

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Елк Пойнт.
6. Понеділок. Святий Вечір — 11 год. вечір — Вільна.
7. Вівторок. Різдво — 1-ша год. рано Белiс; 9.30 год. Смокі Лейк.
8. Середа. Собор Пресв. Богор. — Спеден.
9. Четвер. Первмч. Стефана — Сенді Репидс.
12. Неділя — Мекрей (Перше Богослуження).
14. Вівт. Новий Рік — Біг Медов.
18. Субота. Богослуження і Водосвяття 9.30 рано — Гіфорд. Водосвятя в Глендон 11 год.; в Тірізи 2.30; Спеден 5 год.
19. Неділя Йордан 12 год. рано — Йорданське Богослуження і Водосвятта — Смокі Лейк; 9.30 в Белiс; 11.30 в Вільна.
20. Понеділок. Ів. Хрест — Стрий.
26. Неділя — Тірізи

Адреса Box 309 Смокі Лейк, Алта

АДРЕСА
Допомогового Фонду:
THE UKRAINIAN CANADIAN RELIEF FUND
P.O Box 2186, Winnipeg, Man.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Гарланд.
7. Різдво — Давфін, 8 год. рано.
8. Серед Собор Богородиці — Етелберт — 9 год. рано.
9. Св. Стефана — Косів, 10 год. р.
12. Неділя — Богдан.
14. Новий Рік — Роркton.
19. Йордан — Драй Ривер.
20. Собор Івана Хрест. — Ворд.
26. Неділя — Ешвил.

Адреса: Box 778 — Дафин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фалака.
СІЧЕНЬ:

5 Неділя — Січ.
7. Вівторок. Різдво — Виста.
8. Середа. Собор Пресв. Богор. — Оквборн.
9. Четвер. Первмч. Стефана — Менаі.
12. Неділя — Росборн (місто).
14. Вівторок. Новий Рік — Глен Елмо.
19. Неділя. Йордан — Сенді Лейк.
26. Неділя — Енгусвил.

Адреса — Box 46, Оквборн, Ман.
Тел. 133—1 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
СІЧЕНЬ.

5 Неділя — Канора.
7. Різдво Христове — Канора.
8. Собор Пр. Богор. — Курокі.
9. Св. Стефана — Того.
12 Неділя — Бюкенен.
14 Новий Рік — Тазів.
19. Неділя. Йордан — Рама.
26. Неділя — Винцер.

Box 125 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гілецького
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Сеньків.
7 Вівт. Різдво — Гарденton.
8. Серед. Собор Богородиці — Толстой.
9. Четвер. Св. Степана — Вайта.
12. Неділя — Сондавн.
14. Вівтор. Новий Рік — Сірко
19. Неділя. Йордан — 5 год. рано Сеньків. 10 год. рано — Роза.
26. Неділя — Пембіна.

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
СІЧЕНЬ:
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Петлюра.
7. Вівт. Різдво — Дрифтінг Ривер.
8. Серед. Собор Богородиці — Грендвю.
9. Четв. Стефана — Роблін-Зелена
12 Неділя — Шелвелей.
14. Вівт. Новий Рік — Ленард.
19. Нед. Богоявл. — Шортдейл
26. Неділя — Гілберт Плейнс.

Почт. скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
СІЧЕНЬ:

5 Неділя — Семборг.
7. Різдво. — Принс Албрт в год. 12 в ночі.
8. Серед Собор Богородиці — Принс Алберт.
9. Стефана првмч. — Гонімун.
12. Неділя — Вірдейл Спільний обід і Концерт
14. Вівторок. Новий Рік — Шипмен. Спільний обід.
20. Неділя, Богоявл. — Принс Алберт
26. Неділя — Сновден, в домі пані Е. Криницької.

554—7-ма вул. Іст. Тел 3785
Принс Алберт. Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
СІЧЕНЬ—1947

1	С	19	Преп. Іліï та Ігнатія Печ.
2	Ч	20	Свщм. Ігнатія Богоносця
3	П	21	Муч. Юліанії Никомид.
4	С	22	Вмч. Анастасії, Тоскотi
5	Н	23	Нед. Св. О. 10 муч. в Криті
6	П	24	Святий Вечір. Мч. Евгенії
7	В	25	Різдво Ісуса Христа.
8	С	26	Собор Пресвятої Богород.
9	Ч	27	Стефана первмученика
10	П	28	Св. 20,000 муч. в Ником.
11	С	29	14,000 дітей уб. Іродом.
12	Н	30	Нед. по Різдві. Муч. Анисії
13	П	31	Преп. Меланії Римлянки
14	В	1	Новий рік. — Василія Вел.
15	С	2	Преп. Сильвестра Печер.
16	Ч	3	Прп. Малахія, муч. Гордія
17	П	4	Собор 70-ти Апостолів
18	С	5	Святий Вечір
19	Н	6	Йордан (Богоявлення Госп.
20	П	7	Собор Івана Хрестителя
21	В	8	Преп. Григорія Печ.
22	С	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	Ч	10	Григорія в. Нисского
24	П	11	Преп. Теодосія Великого
25	С	12	Сави, архієп. Сербського
26	Н	13	Нед. 32. Муч. Ермила
27	П	14	Св. Отців вбитих в Синаї
28	В	15	Преп. Павла Тивейського
29	С	16	Покл. кайданам ап. Петра
30	Ч	17	Преп. Антонія Великого
31	П	18	Св. Атаназія і Кирила

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гринини.
СІЧЕНЬ

5 Неділя — Мелвил
7. Вівторок, Різдво — Год. 12 в ночі — Йорктон год. 9 рано — Мазепа.
8. Середа. Собор Пресв. Богор. — Канора (Могила)
9. Четвер. Первмч. Стефана — Радимно.
12 Неділя — Горлиц
14. Вівторок Новий Рік — Канора (Успенська).
18 Субота. Навеч. Бог. — Брекето
19. Неділя Йордан — Калдер год 12.10 в ночі. Мелвил 10 рано
20. Понеділок Собор св. Івана — Йорктон.
26. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Веллінгтон Евню
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
СІЧЕНЬ.

5. Неділя — Гleслин
7. Вівторок Різдво. — Гефорд.
8. Середа. Собор Пресв Богов. — Кридор.
9. Четвер. Первмч. Стефана — Гефорд (фарми).
12. Неділя — Редфілд
14. Вівторок. Новий Рік — Витків
19. Неділя Йордан — Гефорд
26 Неділя — Медов Лейк

Адреса: Box 51 — Гефорд Саск

Устав Церковний.
СІЧЕНЬ — 1947

5. Неділя св. Отців Голос 5. УЄ 8 Літ. Ап. Жидів 11: 9—10. 17—23. 32—40. Єван. Матея 1. 1—25.

7. Різдво Христове УЄ Матея 1: 18—25. Літ. Ап. Галат 4: 4—7. Єван. Мат. 2: 1—12.

8. Собор Пресв. Богор. УЄ Матея 2: 1—12. Літ. Ап. Жидів 2: 11—18. Еван Матея 2: 13—23

9. Стефана. УЄ Івана 15. 17—27 Літ. Ап. Діян 6: 8—15; 7. 1—5 і 47—50. Єван. Матея 21: 33—42

12. Нед. по Різдві. Голос 6. УЄ 9. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Мат 2: 13—23.

14. Новий Рік і Василія УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Колосян 2: 8—12 і Жидів 7: 26—8; 2. Єван. Луки 2 20—21 40—52 і Луки 6: 17—23.

19 Йордан УЄ Марка 1. 9—11 Літ. Тита 2: 11 14 і 3. 4—7 Єван Мат 3: 13—17

20. Собор Предтечі Діян 19. 1 8. Єван Івана 1: 29—34.

26. Нед. 32. Голос 8. УЄ 11 Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9—15. Єван. Луки 19 1—10.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. — WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1947 — ВИНИПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1947. — ЧИСЛО (590) 2

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave.

В АНГЛІЇ СТРАЙК ПОШИРЮЄТЬСЯ.

В Лондоні застрайкувало понад 35 тисяч робітників, що працюють при перевожуванню взагалі, а зокрема при перевожуванню і довожуванню поживи. Страйкарі домагаються більшої платні, коротшої праці і в році два тижні вакацій з платнею.

Найперше страйк засягнув доми, де кожного дня треба поживи. Отже уряд розвозить мясо і другу поживу військовими [...] ками до склепів, де продається [...] страйкарі завзято виступають проти [...] та закликають до страйку [...] до других містах і починають [...] других містах страйкувати. Може прийти до загального безладдя. Говорять навіть про загальний страйк.

Уряд робить, що може, щоби прийти з страйкерами до порозуміння, та покищо порозуміння не прийшло.

ФРАНЦУЗИ ПІСЛАЛИ 8,000 ВОЯКІВ НА СХІД.

В Індо Хінах, в Азії, над якими панують французи, провідники тамошнього населення проголосили Індо-Хіни республикою [...] називається по їхньому [...], і провадять війну з французьким [...] ком, яке там є. Теперь Франція [...] ла 8,000 вояків, щоби скріпити [...] свою силу. Населення Індо-Хін [...] 18 мільйонів.

МОНТГОМЕРІ В МОСКВІ.

Британський маршал. Монтгомері, відвідав недавно Москву. Принимали його дуже величаво, гостили і на відхідним подарували кожух за 8,000 долярів і [...]. Розумієсь, що говорили там про якісь справи (через переводчика), та яка була дійсна ціль британського маршала туди їхати, покаже хіба будучність.

АМЕРИКАНСЬКЕ ПРОТИКОМУНІСТИЧНЕ ТОВАРИСТВО.

Під проводом бувшого пенсильванського губернатора, Ирлія, зорганізувалося загально-американське протикомуністичне товариство, а його екзекутивним секретарем є Дж. Г. Перкінс з Бостону. Товариство буде творити свої віділи в [...] Стейтах.

УКРАЇНСЬКЕ ВИЗВОЛЬНЕ ВІЙСЬКО.

Голяндська газета „Де Тійд" помістила недавно вісти, що українська визвольна армія числить тепер 200,000 вояків і її робота звернена головно проти росіян. Припасів воєнних має досить, здобутих давніше від німців. Рада Червоного Хреста в Женеві мала вже радитись, щоби достарчати українській армії ліків (коли б справді лише про допомогу хотило...).

ЛІТАК РОЗБИВСЯ — ЗГИНУЛО 18.

В неділю 12 січня розбився літак коло Галакс, в Вирджінії (Стейти), а з 19-ти осіб, що були на літаку, лише оден дійсним чудом вирятувався. Всі решта 18 згинули. Щож до літака, то так розбився, як може не розбився на кусні дотепер жаден літак. Тай не диво, бо коли впав, то ще 500 ярдів сунувся по землі.

ПЕРЕДВИБОРЧЕ НАСИЛЬСТВО В ПОЛЬЩІ.

Вістка з Варшави 13 січня доносить, що 12 грудня були в Варшаві великі розрухи. Большевицькі банди ходили по місті і нищили крамниці (склепи) купців, які піддержували польську Селянську Партію і нападали на членів партії, що поширювали передвиборчі памфлети. Виходить, що в Варшаві діється таке, як за пановання Польщі діялося у Львові та поза Львовом, коли таке саме виробляли поляки з українцями. Вибори в Польщі мали би бути 19 січня.

ЗАСТРІЛИВСЯ В ЦЕРКВІ В РИМІ.

Вістка з Ватикану (з Риму) 13 січня говорить, що в церкві св. Петра простріляв себе близько сповідальниці 24-літний римлянин, стріливши собі в голову. Його збрали до шпиталю в дуже грізнім стані. Покищо невідомо, яка могла бути причина такого випадку. Через цей випадок замкнули церкву — а вона найбільша з усіх церков на світі — її мають наново посвятити і тоді знов відчинять.

ПОНАД 140 РАНЕНИХ В ПАЛЕСТИНІ.

Січня 12 [...] терористи розбили поліційну стацію в Гайфі, де згинуло 5 осіб, а більше як 140 було ранених. Згинуло 5 поліцаїв, з того 3 арабів і два британці, 62 поліцаї були ранені, 48 цивільних в шпиталі, а другі були лекше ранені. Стацію знищили так, що коло стації поставили автомобіль наладований експльозивами, отже вибух змів 6-поверховий будинок цілком. В Гайфі, що має 95,000 мешканців, по вибуху заведено загальний арешт. Після вибуху тайне жидівське радіо оголосило, що жиди цілком не думають припиняти своєї терористичної роботи

БИРНС ЗРЕЗИГНУВАВ.

Стейтський державний секретар (міністер), Бирнс, що провадив дотепер заграничну політику Америки, зрезигнував 7-го січня і його місце заняв генерал Маршал. Подають за причину резигнації слабість Бирнса, хоч дехто каже, що Бирнс послідними часами цілком не виглядав на слабого. Тепер може більше, або менше змінитися заграничня політика Америки.

1000 НОВИХ ХАТІВ В ВИНИПЕГУ.

Міська рада в Винипегу радила недавно, що треба побудувати тут 1000 нових домів. Порожніх місць в Винипегу, де є вода і качали (сури) є коло 1,150. Тисяча нових хатів помогла би трохи нинішному браку мешкань.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ В ФРАНЦІЇ.

В четвер 16-го січня в Франції вибрали президентом Вінцента Оріола. Першою його справою буде приняти резигнацію тимчасового президента Леона Блюма. Оріол соціяліст

СТРАЙК В ЛОНДОНІ СКІНЧИВСЯ.

Послідні вісти з Лондону доносять, що страйк перевізників в Лондоні закінчився

НОВІ ГРОМАДЯНСЬКІ ЦЕРТИФІКАТИ.

З днем 1-го січня новий Закон про канадійське громадянство (горожанство) увійшов в силу і всі, що доси були британськими громадянами, тепер можуть вже дістати нові громадянські папери (цертифікати), коли схочуть, хоч це не примусове і не надто конечне. Зпочатку було оголошено, що новий цертифікат коштує 5 долярів, а тепер знижено до 1 доляра.

Треба виповнити відповідні папери, які невловзі буде можна дістати в кожнім суді, а хто був тут натуралізований, то долучує старий цертифікат і засилає з грішми до Оттави і звідтам дістає новий цертифікат. Та це не є обовязково конечне, бо і старі папери лишаються добрими

НА ЧІМ УСУНЕНА КОНТРОЛЯ ЦІН.

В половині січня усунено контролю цін на багато річах, отже ті річи можуть подорожіти. Отже нема контролі цін на багатьох річах, що належать до поживи взагалі — як ярина, овочі, риж, тапіока, бараболі, буряки, гарбузи, яблока і др.

Всякого роду риба, свіжа, димлена та яка є.

Одіж різного роду, з малими винимками прикраси для одежі, корунки, шнурки, шлейки, хусточки

Вироби до покривання і застелювання підлоги

Всякі меблі, матерали, фортепiани, радія, прибори і посуда до кухні. Електричні прибори, куфри, багато будівельного матеріялу та ще всего багато

БУРЛИВА СНІГОВІЯ В КАНАДІ

В Винипегу почалася сильна заметіль в вівторок пополудні 14-го січня і тревала майже добу. Але заметіль охопила полудниево-західну Манітобу і полудневий Саскачеван. В декотрих сторонах вітер дув 40 до 50 миль на годину. І так позапізнялися цілими годинами деякі залізничні поїзди, перестали літати літаки. А в Саскачевані пурги, що розгортали снiг, позастрягали і треба було їх викопувати. Баси з людьми спинялися по дорогах, бо не можна було їхати. На дорогах понадувало багато снігу.

ПОДЯКА ЖЕРТВОДАВЦЯМ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ.

Дирекція Колегії св. Андрея в Винипегу оцим складає щиру подяку всім тим, що не могучи особисто прибути на Отворення Колегії, відкликнулися на наш заклик і прислали свої жертви почтою, або доручили підчас зїзду через когось другого.

Дирекція бажала би кожному з жертводавців подякувати особистим письмом, але з уваги на те, що число таких жертводавців велике, це стає фізично неможливим.

Тому просимо приняти оцих кілька слів за нашу найщирішу Подяку та просимо і надальше мати на увазі цю важну Українську Інституцію.

Ф. Т. Гаврилюк,
Ректор Колегії

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВЯТОГО АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ.

зложені підчас Отворення Колеґії і Зїзду 26-27-28 листопада, 1946.

Петро Мелещак, Фостон, Саск	500.00
Антон Харжевський, Пайн Ривер, Ман	400.00
Др. М. Ф. Савіцький, Принс Алберт, Саск	200.00
О. Брик, Винипег Ман	150.00
Жіноче Товариство, Вайта, Ман	140.00
М. Кава, Елфінстон, Ман	129.50
Сафат Дзьобко, Вуднорт, Ман	129.50
Т. Гуменюк, Торонто, Онт	100.00
Пан і пані Н. Григорчук Етелберт, Ман	100.00
А. Орищак, Торонто, Онт	100.00
Пять членів Кооперативи Монтреал, Кве	100.00
Г. Сліпченко, Саскатун, Саск	100.00
А. Кирилюк, Галок, Мінесота	100.00
Др. І. Верхомин, Едмонтон, Алта	100.00
Ф. Т. Гаврилюк, Винипег, Ман	100.00
Пров. Екзекутива Жін. Т-ва, Алберта	100.00
Г. Підлубний, Форт Френсис, Онт	100.00
Іван Василів Анака, Стінен, Саск	100.00
Я. В. Арсенич, Винипег	100.00
Н. Стогрин, Су Лукавт, Онт	100.00
П. Сірий, Флин Флон, Ман	100.00
Марія Марко, Винипег, Ман	100.00
Ів. Коваль, Винипег Ман	100.00
Емпайр Готель, Винипег, Ман	100.00
Гр. Бугера, Винипег Ман	100.00
Архиепископ Іоанн Теодорович	100.00
Іван Гуменюк, Торонто, Онт	100.00
о. В. Сенишин, збірка в Смокі Лейк, Алта	84.35
Ів. Корб, Селкирк, Ман	75.00
Юліян Стечишин, Саскатун, Саск	50.00
Т. Мулявка, Сенді Лейк, Ман	[illegible]
П. Ковтун, Винипег Ман	50.00
Панство П. Лазарович, Едмонтон, Алта	50.00
В. Малюта, Шортдейл, Ман	50.00
Н. Шевчук, Ріджайна, Саск	50.00
В. Лисак, Роблин Ман	50.00
Церковна Громада, Давфин Ман	50.00
К. Масцюк, Винипег, Ман	50.00
С. Пуляк, Форт Вилям, Онт	50.00
о. П. Лишак, Детройт, Міш	[illegible]
Ів. Пелешок, Менді Ман	50.00
Ів. Негрич, Вайта, Ман	[illegible]
Церковна Громада в Флин Флон, Ман	50.00
Ім. Угринюк, Гілберт Плейнс Ман	50.00
Н. Солонинський, Сенді Лейк, Ман	50.00
СУМК ч. 81, Винипег Ман	50.00
М. Осадчук, Галіфакс, Н. С	50.00
Пані І. С. Чепесюк, збірка в Кінгстон, Онт	48.00
Ів. Мисак, Поничай, Саск	40.00
Панство Шебеці, Ватерфорд, Онт	30.00
Пані А. Скоробогач, Прілейт, Саск	30.00
Ю. Біловус, Давфин, Ман	25.00
В. Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман	25.00
Н. С. Клим, Пембіна, Н. Д	25.00
В. Авраменко, Винипег Ман	25.00
Ф. О. Маланчук, Винипег, Ман	25.00
К. Левицький, Винипег Ман	25.00
В. Гавук, Принс Алберт, Саск	25.00
Церковна Громада в Торонто, Онт	25.00
Василь Іващко, Овкбори, Ман	25.00
А. Павлик, Винипег, Ман	25.00
С. Бородей, Овкбори, Ман	25.00
Церковна Громада в Вайта, Ман	25.00
Я. О. Масцюк, Винипег, Ман	25.00
П-во Е. і М. Вавринюк, Едмонтон, Алта	25.00
Н. Н.	25.00
Г. Карасевич, Овкбори, Ман	25.00
І. Стратійчук, Саскатун, Саск	25.00
Василь Савчук, Винипег, Ман	25.00
Церковна Громада в Толстой, Ман	25.00
О. Боднарчук, Ратвел, Ман	25.00
І. Сушко, Риверс, Ман	25.00

(Дальше буде)

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald. Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ГОЛОС УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

Час від часу читаємо, що представники інших Церков піднимають голос в справах, які нині найбільше інтересують світ — в справах скитальців, в справах заведення ладу бодай в Західній Европі, та в справах загрози, перед якою стоїть нині християнство.

І ті голоси світ чує, бо вони переповідаються на сторінках преси пануючих народів. Їх запишуть до історії.

Однакож й представники Української Православної Церкви час від часу підносили і підносять голос в тих же важних справах, — і ми тут передаємо оден такий голос Української Православної Церкви, що був піднесений минулого року в Західній Европі.

Отсе той голос, той Історичний Документ тут наводимо, для познакомлення з ним загалу і для занотовання.

ЗАКЛИК

до Організації Обєднаних Націй, ухвалений на Зїзді Духовенства Української Автокефальної Православної Церкви, що відбувся 24. 9. 46 р. в присутности епископа Мстислава в Оффенбах н/М

Всебічно обміркувавши теперішнє положення скитальців-християн взагалі, а українських зокрема, Зїзд Духівництва Української Автокефальної Православної Церкви однодушно ухвалює звернутись до Організації Обєднаних Націй з слідуючим закликом:

Духівництво Української Автокефальної Православної Церкви з сумом і неспокоєм стверджує, що, не зважаючи на те, що від закінчення війни з Німеччиною минуло вже півтора року, досі не вирішено долі скитальців-християн взагалі, а українських зокрема. Спроби полагодити цю важну справу на весняній сесії Організації Обєднаних Націй, не зважаючи на щирі інтенції більшости її членів, в практиці оказались далекими від замірів представників Зєд. Держав Америки, Великої Британії, Франції і інших християнських держав світу.

Недавно зліквідовано інститут звязкових офіцерів, що з ними скитальці вийшли на чужину, віддаючи одночасно скитальців під опіку офіцерів, що перебувають на службі ворожих християнству тоталістичних, переважно безбожницьких урядів. Окрім того в останніх часах заіснувало аж надто багато підстав до переконання що положення скитальців-християн починає з дня на день погіршуватись та стає навіть для них небезпечним. Справа опіки над ними, зі справи чисто гуманітарної, стає чомусь предметом політичної гри.

На цьому місці з великим неспокоєм мусимо пригадати освідчення Головного директора УНРРА п. Ля Ґвардія, який після побуту в Москві освідчив, що СССР прийме понад 300 000 скитальців, що не мають совітського громадянства. Хочемо вірити, що згадане освідчення п. Ля Ґвардія є прикрим непорозумінням, яке зродилось тільки через незнання ним, відомим громадським діячем Зєд. Держав Америки, політичних, соціяльних і релігійних проблем сьогоднішньої Европи взагалі, а европейського Сходу зокрема. Однак, останнє не може зменшити нашого неспокою за долю всіх скитальців-християн, тим більше, що, як до нас доходять довірчі гідні вісти, в останніх днях провід УНРРА розіслав директорам тімів УНРРА в західній Німеччині обіжники, в яких подано засоби, як зменшити число скитальців у таборах та змусити їх до примусового повороту на батьківщину. Ці вістки піддержують заіснувавші вже факти примусового виселення з таборів УНРРА скитальців-християн.

Все це змушує нас — духовних пастирів, обовязаних дбати про духове й матеріяльне добро добровільно коло нас обєднаних вірних, звернутись до представників християнських народів світу, обєднаних в Організації Обєднаних Націй, з горячим закликом:

1) Негайно устійнити ясне всіх обовязуюче правне положення скитальців-християн, що перебувають тепер на теренах Західної Німеччини й не мають заміру повертатись до своїх батьківщин через те, що панують там сьогодні антихристіянські монопартійно-тоталістичні уряди.

2) Віддати негайно опіку над християнами-скитальцями міжнародній організації, побудованій на засадах християнської етики і моралі та керованій представниками християнських народів.

3) Негайно видати скитальцям-християнам відповідні особисті документи, що давали б їм змогу свобідно порушуватись в світі, а головно тим, що мають засоби самим подбати про влаштовання свого життя на чужині.

4) Для тих, що не мають власних засобів, негайно розпочати акцію організованого їх розселення в християнських державах, закликаючи ті держави до ліберальної допомоги скитальцям на початках їхнього побуту в тих державах. Українців, в міру змоги, розселити суцільними релігійними громадами на теренах Канади й Аргентини, бо ці країни відповідають кліматично, а зокрема своїм господарсько-хліборобським характером.

5) Негайно заборонити представникам УНРРА в таборах вживати яких би то не було засобів, а зокрема позбавлення скитальців харчів і мешкання, що мали б на меті змусити скитальців-християн до примусового повороту на чужу їм сьогодні батьківщину.

6) Негайно зобовязати УНРРА, щоб її представники в таборах для скитальців улекшили духівництву християнських Церков виконування релігійної обслуги їх вірних, а зокрема, щоб дали відповідні приміщення для виконування релігійних практик, бо, як досі, в багатьох випадках, скитальці-християни не мають відповідного місця для відправи богослужень і відбувають такі нераз на стрихах, або в підвалах.

Окрім того мусимо ствердити, що дальший побут скитальців на теренах Західної Німеччини є шкідливий під кожним оглядом, бо він:

1) Комплікує політичну ситуацію на тих теренах.

2) Втягає скитальців, помимо їх волі в орбіту політичних розгривок.

3) Змушує на непродуктивне витрачання великих коштів на їх утримання.

4) Деморалізує людей непевністю завтрішнього дня і

5) Відзвичаює їх від нормальної чесної праці на утримання себе й родини.

Цей заклик керуємо до Організації Обєднаних Націй в глибокім переконанні, що знайде він відгук в серцях представників християнських народів та приспішить вирішення долі скитальців-християн, а зокрема зліквідує теперішнє їх тяжке положення й забезпечить скитальцям будуччину згідно з християнськими засадами про любов і справедливість до ближнього."

Зі свого боку, ми — українське православне духівництво, нерозривно звязане з нашими вірними, запевняємо всебічну і в нашім положенні можливу допомогу в праці над полекшенням долі скитальців-християн.

Підкреслюємо, що ми — українські скитальці — сини великого християнського народу, який на протязі останніх 28 років свого існування, стратив у боротьбі в антихристиянським тоталізмом понад 16 мільйонів своїх найкращих синів і дочок, а в тім понад 5 мільйонів у боротьбі з тоталістично-національною Німеччиною в р.р. 1939-1945, зокрема тяжко відчуваємо своє прикре сьогоднішнє положення в Західній Німеччині.

Нашим горячим бажанням є, щоб наше замилування до праці, праці чесної й згідної з заповітами нашого Великого Учителя — Ісуса Христа — якнайскорше було вжите на користь Християнського Світу і для Його слави.

ВІРНІСТЬ.

Один поганський цар приликав до себе християнського епископа і вимагав від нього, аби він відмовився від своєї християнської віри. На це епископ коротко і спокійно відповів йому:

— Цього я не можу зробити.

Цар розгнівався і сказав:

— Хіба ти не знаєш, що твоє життя в моїй власти, одно моє слово — і тебе не буде на світі.

— Знаю, знаю це — відповів епископ — але дозволь мені, царю, завдати одно питання на твоє рішення. Уяви собі, що твій найкращий слуга попав в руки ворогів твоїх. Вороги весь час примушували слугу твого, аби зрадив тебе, але він був непохитний в своїй відданости і вірности до тебе. Тоді вороги твої зняли зі слуги твого одежу, почали глузувати з нього, а далі прогнали його. Тепер скажи государю, коли той вірний слуга, голий, босий, прийде до тебе, чи ти не нагородиш його честю і славою за всі ті наруги і чи не даси й[illegible] кращої одежі, аби покрити його наготу?

— Безумовно, так! — відповів цар, — але на що це ти питаєш?

Тоді побожний епископ відповів:

— Государю, ти можеш зняти з мене отсю земну одежу, себто позбавити мене життя, але Господь мій одягне мене в нову кращу одіж.

Вислухав це цар, задумався тай відпустив епископа і більше не вимагав від нього відступлення від християнської віри.

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК

та другі **Церковні Книжки** можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова. Пишіть до:

GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

1. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НОВОРІЧНІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ.

Мороз під ногами тріщав і зимний вітер свистав, як дядько Іван і я спішилися до дому. Переходячи попри замерзле озеро ми побачили хлопця, що ховзався на леді. Нараз лід заломився і хлопець опинився в воді. В одну мить ми були коло нього і виратували його.

Коли вже прийшов до себе, то каже:

— Сердечна вам подяка! Я ще не розумію, як міг я заломитися, бо лід виглядав грубий й міцний.

— Дякуй Богу, що післав тобі поміч на час і бувай здоров! — промовив дядько Іван і ми пішли дальше.

— Сину — промовив тепер дядько Іван до мене — той лід, що хлопцеви виглядав міцним, а відтак заломився, пригадує мені тих християн, що поверховно виглядають побожними, але під тою поверхнею є поганами. Вони фальшиво прибирають вигляд християнина. А таких є всюди багато.

Сонце вийшло зза хмар і обсипало біле окруження золотистими проміннями. Відблеск соняшних промінів на грубо вкритих інеєм деревах прибрав прегарний вигляд золотих миготячих зірок. Краса обгорнула нас; душа відчула Божу всемогучу творчість.

— Дивіться дядьку — скрикнув я з радости, погляньте на цю осику. Яка прегарна — мов королівна обсипана найдорожчими жемчугами.

— Правда синку — відповів дядько — але підійди і потряси її.

Я послухав. Коли я тільки доторкнувся деревини, як іней розсипався і впав до долу. Деревина стратила всю красу. І тепер каже дядько Іван:

— Це нагадує мені тих українців, що тільки звуться українцями, але наділі ними зовсім не є. Вони тільки заслонюють себе золотим, хоч фальшивим патріотизмом. Доторкнися до них, поглянь в їх душу і на їх життя, то тая поверховна краса зовсім зникає і виявляється їх дійсна порожнеча і некультурність. Побачиш, що вони занедбують свою мову, свою культуру. Вони лишають рідну церкву. Вони не святкують своїх свят, як треба... Вони стають латками для чужої одежі.

Так дійшли ми до дому. Але коло дверей ми спинилися і дядько Іван задивився на вікна. Мороз прикрасив скла прегарними білими квітками і широкими білими листками.

— Поглянь на ці прекрасні вироби — сказав дядько Іван. — Вони притягають увагу кождого думаючого. Вони свідчать про Божу всемогучість. Це прикраса природи. Коли подивишся на них, тобі стає веселше і хочеться тобі жити.

По хвилі дядько Іван додав:

— Такими є люде побожні, розумні і культурні. Вони притягають увагу кождого думаючого і розумного. Вони підносять найперше свій нарід. Вони стають його гордістю. Вони улекшують життя і роблять його вартнішим, милішим, розумнішим і культурнішим.

На закінчення дядько Іван сказав:

— Ти навчився нині багато, сину. Це варта знати кождому, щоби став таким як треба. Хай все зло й лихо кінчиться з Старим Роком. Нехай Новий Рік принесе кращий лад на світі. Кождий з нас може причинитися до цего великого діла, коли ми подбаємо, щоби в кождого з нас зокрема повстав кращий лад. Щоби наше життя стало більше правильним, більше побожним і більше культурним.

Запорожець.

ЩО КАЖЕ ПАПІНІ ПРО ХРИСТА.

Виривки з передмови Папінія в книжці „Життя Христа".

Джованні Папіні, визначний італійський письменник родився 1881. Був редактором, а позатим написав багато книжок.

Та він всюди виступав в них, як „іконоборець", що хоче понищити релігійні форми і релігійні поняття. Коротко сказавши — Папіні був безбожницьким письменником.

Та час минав, а з ним Папіні з безбожника став щиро релігійним чоловіком і почав обороняти те, що перше обезцінював.

Він написав книжку „Життя Христа", що стала широко звісною по світі і з неї подаємо тут деякі погляди Папінія про значіння Христа.

I.

...І не виженуть Христа зо світа ні нищитель час, ні старання людей. Його памятки є всюди: на стінах церков і шкіл, на дзвіницях і горах, на каплицях, і на гробах тисячі хрестів пригадують нам смерть Розпятого. Забеpiть фрески з церков, повиносіть образи з церков і домів, а життя Христа повно по музеях і по галеріях образів. Повикидайте богослужбові книги, покасуйте Служби Божі, то все таки найдете Його імя і Його слова в книжках літератури світа. Навіть в клятьбі нехотячи згадують Його присутність.

Говоріть і робіть, що хочете, Христос є початок і кінець, глибина Божої тайни межи двома розділами людської історії. Поганства і Християнства не споїте разом. „Перед Христом і по Христі".

Наша ера, наша цивілізація, наше життя, починається з Різдвом Христа. Нам можливо найти, що було перед Христом, інформацій про те засягнути можемо, але воно вже не наше: воно означене своїми знаками, ограничене іншими порядками, не має на нас найменшого впливу; воно може бути гарним, але вже мертве.

Про Цезаря говорили більше за його життя, як про Христа; Плятон навчив більше науки-знання, як Христос. Люде до нині ведуть дискусії про римського правителя і про грецького фільозофа; але хто нині гарячо „за", чи „проти" Цезаря? Де нині „Плятоністи" і „Антиплятоністи?"

Навпаки, Христос ще живий серед нас. Ще є люде, що люблять і ненавидять Його. Ще є гарячі любителі Христа і гарячі противники. Злоба так багатьох проти Него є доказом, що Він не вмер. Ті самі люде, що віддають себе на проти-Христове діло, пригадують Христа своїм життям, роботою...

Живемо в ері Християнства і вона ще не минулася. Коли хочемо зрозуміти світ, самих себе, наше життя, мусимо віднестися до Христа...

Ще не було часу, колиби люде були дальше від Христа, як тепер, ані часу, коли би Христа більше треба було, як тепер. Але найти Його в старих книгах не вистарчить. Ніякий опис життя Христового, хочби був опрацьований найбільшим ґенієм світа, не може бути кращим і доскональшим, як опис в Євангеліях. Щирої тверезости перших чотирох оповідань (Євангелій) ніколи не зможе поправити ні чудовий стиль, ні поезія. І ми дуже мало можемо до них додати...

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada $1.50 — Foreign — $2.00

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

З УКРАЇНСЬКИМ НОВИМ РОКОМ.

Перш усього треба з Українським Новим Роком пригадати, що Український Нарід має свій Церковний Календар [illegible] Новий Рік [illegible] ним в щоденним числі [illegible], однакож послугуєсь в розкладі церковних Свят [illegible] на нім збудований [illegible] Свят і Постів.

[illegible] Український Церковний Календар є визначною [illegible] Церковної Культури [illegible] важним культурним та історичним принципом.

[illegible]

[illegible]

бою; хто ж в усім [illegible] [illegible] [illegible] тіє.

Український Календар [illegible] [illegible] був огорож[illegible] українське [illegible] непрошених гостей.

[illegible] з латинськими.

[illegible] „Мусимо склонити голови перед їх непохитним і непідкупним принципіялізмом".

На [illegible] 1931 р. польський [illegible] „[illegible]кий" видав був „Відкритий Лист до українського консерватиста" [illegible] див українцям: 1. [illegible] на латинську. 2. Змінити [illegible] 3. Змінити вигляд церков [illegible] вигляд. Більше нічого! [illegible] дуже підорвало би українську силу, коли б українці зробили те, що він їм радить. А власне він радив, щоби українці [illegible] свої історичні вартости, свої культурні вартости, і ту порожнечу, що повстане, щоби заповнити чужим матеріялом. Щоби в своє життя чужий зміст [illegible].

Це з Новим Нашим Роком повинні ми собі пригадати. А з тим пригадаємо свою Історію, пригадаємо свою Культуру [illegible] пригадаємо Самих Себе [illegible] тим Культурним Майном, яке маємо, і яке повинні ми зберігати.

Поза тим треба пригадати, що Новий Рік є також граничним стовпом [illegible] загальному життю. Тут ми [illegible] спиняємось, щоби глянути [illegible] і винести з нього [illegible] для дальшого. Отже що ми з цим Новим Роком повинні би поставити [illegible] своєї ширшої праці?

Треба [illegible] Треба подбати, щоби в Домах була [illegible] Треба в домах [illegible] Коли Доми стануть [illegible] [illegible] [illegible] вам треба. [illegible] Доми будуть взором для інших Домів.

[illegible] треба, щоби молоде [illegible] [illegible]

[illegible] 1947 [illegible] буде [illegible] Новим Роком.

[illegible] пересилає [illegible] Вам Українцям, розкинутим [illegible] Бажання Кра[illegible]

ЩЕ ДО СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО В СВЯТІЙ ЗЕМЛІ.

Де Христос родився

Р[illegible] свого христіянського [illegible] переказами і звичаями [illegible] юдейською місцевістю, що зветься Вифлеєм. Там своєю уявою у бідному вертепі бачимо Дитятко, що пізніше несло [illegible] себе в жертву. На [illegible] великого, тер[illegible] в Палестині [illegible] пошані му[illegible] освячення [illegible] місце на[illegible] Вифлеєм.

[illegible] зберігається у [illegible] безперестанно від [illegible] патріярха Якова, по нинішний день [illegible] виходить [illegible] [illegible]

Цар Давид.

Вифлеєм віддалений від Єрусалиму [illegible] як родинне місце царя Давида.

Як [illegible] Христіянства [illegible] паломницького руху [illegible] римський цісар Константин по[illegible] місці, де родився Христос, [illegible] Пресв. Богородиці. Пізніше цю церкву відновив цісар Юстиніян, а візантійські цісарі прикрасили в 12 столітті її в середині золоченими мозайками, які частинно зберігаються по нинішний день. Ця церква належить побіч церкви Св. Гробу в Єрусалимі до найбільших святощів христіянського світу.

Коли входимо в величезний [illegible] церкви, то бачимо, що його стеля спирається на сильних стовпах (капітелях). Переказ говорить, що ці стовпи походять зі святині Ірода в Єрусалимі і свята Елена приказала їх сюди перевезти. Всежь ці стовпи старі й цікаві під історичним мистецьким оглядом.

Три високі переходи ве[illegible] до властивої церкви Пресв. Богородиці, званої також Різдва Христового. Око входячого вдаряє незвичайне багатство церковної обстановки, [illegible] тажене золотом і сріблом [illegible] лити полишило тут [illegible] гарної творчости.

Більша часть церкви з [illegible] престолом находиться в посіданні православних. Весь престіл з [illegible] побудований точно так, як [illegible] православний обрид. Над [illegible] розкішна висока баня. [illegible] до царських [illegible] них дорогоцінною емалею [illegible] По обох боках вівтаря стоять [illegible] срібні многосвічники (свічники [illegible] влено багато свічок). [illegible] ходиться також вхід до [illegible] вертепу.

Паломники та [illegible] того місця беруть собі [illegible] монаха. З горіючими свічками входять в найбільш святе місце [illegible] янського світу, Вертеп [illegible] гора метра високе та дв[illegible] камінне склепіння, якого [illegible] тяжкою червоною матерією [illegible] находиться вглиблення [illegible] численними дорогими оливни[illegible] ками, прикрашене срібн[illegible] Поводир монах пояснює [illegible] місці виконано колись [illegible] немовлят.

Властивий Вертеп Христа

Кілька кроків дальше, [illegible] землі, находиться друге [illegible] скелі високе [illegible] вертеп. У вертепі находиться [illegible] сячих лямп, всі вони [illegible] та ювилерської вартости. [illegible] висаджені дорогими кам[illegible]

Свято Різдва.

Напередодні Різдва осв[illegible] шу перед церквою Пресвятої Богородиці сотнями великих лямп, а [illegible] тут неначе в день. Внутрі церкви горить ціле море світла. Тисячі [illegible] різнобарвних [illegible]

У Свят Вечір заповнюється весь Вифлеєм тисячами христіян. Особливо багато арабів, котрі прибувають на велике свято. Різдвяні свята [illegible] по старому календарю. З офіційних гостей беруть участь у Свят-Вечірнім Богослуженню, представники [illegible] дипльоматичні представники христіянських держав, монастирі та монастирські школи цілої Палестини, делегати монастирів та духівництва зі Сирії та Египту. Богослуження проходять незвичайно величаво. Всім церковним церемоніалом керує патріярх Єрусалиму в [illegible] асисті всього духівництва.

Рівно в північ починається у вертепі Північна Відправа (Полуношниця), яку править сам патріярх. Всі учасники проходять перед освяченим місцем. В цю ніч не спить ніхто у Вифлеємі.

о. К. Желішкевич.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 8.

З Египту покликав я сина мого. Осії 11. 1

Утеча і поворот.

Коли мудреці відійшли від Ісуса, явився ангел Божий Йосифові у сні і сказав: Вставай, бери Дитятко і Матір Його і втікай скоро до Египту. Там будеш доки скажу тобі; бо Ірод хоче вбити Ісуса. Йосиф встав і таки зараз вибрався в дорогу.

Ірод ждав на мудреців якийсь час. Коли ж довідався, що вони вже давно відійшли і до нього не повертали, дуже розгнівався. Він дав розказ жовнірам [illegible] до Вифлеєму і околиці і вбивати всіх маленьких хлопчиків до двох літ життя. Так військо вбили около чотирнадцять тисяч дітей. Тим способом Ірод думав вбити і новонародженого Ісуса. Але Ісус вже давно був [illegible] його царства.

В Египті був Ісус яких два роки. За той час умер Ірод в страшних муках. Це була кара за смерть невинних дітей вбитих в Вифлеємі. Тепер знова [illegible] до Йосифа: Вертайся в землю [illegible], бо вже [illegible] померли [illegible] Дитятко. Йосиф прийшов [illegible] знова до Палестини, але що [illegible] був царем син Ірода, Архе[illegible] Родина перейшла аж до [illegible] замешкала.

В [illegible] зростав Ісус [illegible] премудрістю [illegible] Ним.

Питання:

[illegible] казав ангел Йосифові [illegible] 2. Чому мав Йосиф [illegible] 3. Чи послухав Йосиф [illegible] Чого Ірод розгнівався? [illegible] до Вифлеєму? [illegible] багато дітей побито? 8. [illegible] його плян? 9. Чому [illegible] 10. [illegible] Ісус в Египті? 11. Куди ве[illegible] свята Родина? 12. Що [illegible] Ісуса в Назареті.

—

ЛЕКЦІЯ 9

[illegible]
[illegible]
[illegible] 121. 1

Перший Великдень Ісуса.

[illegible] край жиди мали тільки одну [illegible] в Єрусалимі (Те [illegible]). Коли ж надходили [illegible] людей сходилося до храму [illegible] принести жертву Богу та помолитися в домі Божім. Ходили туди [illegible] Йосиф і Марія.

[illegible] Ісусові було вже дванадцять [illegible] Його до храму. Ісус втішився [illegible] в храмі, в побачить Єрусалим. [illegible] По святах верталися до [illegible] відійшли вже дороги на день [illegible] важили Йосиф і Марія, що Ісус [illegible] ними. Зразу думали, [illegible] в товаристві своїх знакомих [illegible] з Назарету; але коли почали [illegible] довідалися, що Ісуса не було [illegible]. Обоє тоді вернулися до міста [illegible]. Аж третього дня найшли Його в церкві, де Він сидів серед вчених і докторів закону Мойсея, та й вів з ними розмови і дискусії. Питав їх і відповідав [illegible] і всі дивувалися, [illegible] Його слухали, який великий був в Него розум і [illegible] відповіди.

Тоді приступила до Него Мати Його [illegible] сказала: Дитино, на що Ти нам спричинив [illegible] клопоту? Ось ми обоє шукали Тебе з болем. І сказав до них Ісус: Чого ж ви шукали мене? Хіба ж не знали, що мені треба робити діла Отця мого? Але вони не розуміли, що Ісус сказав.

Аж тепер вернувся Ісус до Назарету. Був Він послушний Йосифові і Марії і виростав, розвивався в чотирьох напрямах: Премудрістю й станом, у ласці Бога і людей; це значить, що Ісус розвивався умом-розумом, фізично-тілом, релігійно-побожністю і соціяльно-любовю до ближніх.

Питання:

1. Кілько храмів мали жиди в Палестині? 2. Чого тоді ходили люди до храму? 3. Коли було найбільше людей в храмі? 4. Коли був Ісус в храмі перший раз? (Лекція 6). 5. Коли другий раз? 7. Що сталося в дорозі, як Марія і Йосиф вертали до дому? 8. Де найшли Ісуса? 9. Що Він там робив? 10. Що сказала до Него Його Мама? 11. Що відповів Ісус? Чи Мама зрозуміла тоді Його слова? 12. Як виростав і розвивався Ісус в Назареті?

ВІРА, НАДІЯ І ЛЮБОВ.

Нині цілий світ орієнтується на розум. Але поде ріжно розум толкують. Дехто багато учився, багато знає, як [illegible] до правдивої мудрости [illegible] Правдива мудрість відноситься найперше до життя, а не до ремесла [illegible] вона проста, і наука її легенька. Правдива мудрість подає добрі спасаючі [illegible] Вір, говорить вона, Надійся [illegible] Люби [illegible] все. Кілька слів, а яка глибока [illegible] думка, кілько святої правди, який дороговказ: Вір, Надійся і Люби, себто будь добрий і щирий.

Давно давно жила на світі вдова, на імя Софія, це імя грецьке, по українськи воно значить „Премудрість". Жила вона в римському царстві в ті часи, коли христіян тер[illegible] страшне переслідування [illegible] Христа. Коли [illegible] погане бачили, що [illegible] науку Христову, його віддавали на страшні муки. Цісарі римські [illegible] думали про нові способи мук для тих, хто визнає Христову Віру.

У Софії було три доньки: Віра, Надія [illegible] Любов [illegible] всі три молоденькі. Разом [illegible] з матірю вірували вони в Христа. [illegible] імператор римський [illegible] їх [illegible] поклонів [illegible] щоби відреклись Христа і [illegible] поганській богині. [illegible] думках [illegible] Софії жив Ісус [illegible] ні одна з них не від[illegible] Тоді погане почали видумувати страшні муки на очах матері їх Софії. Думали, що дівчата через муки виречуться Христа. Однакож помилилися.

Перша Віра звернулась до матері і сказала: „Помолись за мене мамо". [illegible] сестер сказала: „Люби сестрички [illegible] своє життя за віру Христову". [illegible] 12 [illegible] Віра спокійно [illegible] відсічення голови.

[illegible] Надія [illegible] Відречись [illegible] мучитель. Та яку відповідь [illegible] від неї? „Хіба я не сестра тої [illegible] ви умертвили? [illegible] вона до [illegible] Чи ми не рідні сестри? Чи [illegible] Святим Хрещенням Просвічені? Чи не одна Свята Євангелія нас [illegible] Вірити, Надіятись і Любити".

Тоді Надія з молитвою на устах [illegible] обняла мертве [illegible] матір і сестру обняла [illegible] і приняла мученичу смерть. [illegible] меч не пощадив її голови.

Зісталась наймолодша [illegible] Любов. Її [illegible] було [illegible] 9 років. Думали, що вона наймолодша не встоїться в Святій вірі [illegible] до Христа [illegible] погрози [illegible] смерти [illegible] страшила її погрози [illegible] Мало того! Вид смерти її сестер і [illegible] матері, в [illegible] вона мов [illegible] „за Христа [illegible]" те все її [illegible] любило. І меч відсік її голову.

А щож мати? Її помилували. Але в тім помилуванню скривалось також звірство ще більше. Мучителі думали так: Твої доньки увірували в Христа, а ти не відрікаєшся від Него, отже страдай, терпи і плач ціле своє життя по своїх дочках, а другі нехай бачуть твоє горе, і будуть лякатись ставати визнавцями нової Христової віри.

Але тиран дуже помилився на тім. Тиран думав по свойому. А осиротіла матір не проляла ані одної сльози. Вона бачила передсмертні молитви своїх доньок і сама молилась за них: Нехай укріпить Господь їх сили.

Вона бачила трупи без голов своїх дорогих дітей. Вона дякувала Богу за те, що він підкріпив їх і удостоїв приняти мученичий вінець. Похоронила їх вона в одним гробі, три дні молилась над ними, а після трох днів сама відійшла до вічного життя.

Отсе правдива, не ложна мудрість! Це мудрість великого геройства. Правдива мудрість не боїться земських страстей. Правдива мудрість веде чоловіка до найвисших цілей.

Багато людей не думає, що правдива мудрість починається не від знання шкільних звичайних наук, але від знання Закону Божого. Від знання того закону, що з маловартного чоловіка робить чоловіка вартного, гідного, доброго. А вже аж гідний чоловік буде виконувати життєву працю гідно. Який чоловік така його праця. Він гідний — праця гідна; він поганий — його праця маловартна.

Мучителі христіян мали свою мудрість — але це була злочинна мудрість. Іншу мудрість мали христіяне.

Наведена подія про трьох сестер і їх матір нехай буде всім наукою. Таких гідних матерей, таких гідних дочок, таких гідних сестер треба нинішним христіянам. Треба українському народові!

о. К. Желішкевич.

РОБЛЯТЬ КЛОПІТ РАДІЙОВИМИ НАДАВНИЧИМИ СТАЦІЯМИ.

В Америці багато є тепер радійових надавчих станцій, якими можна виси[illegible] в світ радійові програми. [illegible] приватних, тайних, які окремі люде собі будують. І тими станціями перешкаджають другим станціям, переплутуючи своє з тим, що подають другі [illegible]. А що важне, то наслідують корабельні сигнали, що може збаламутити корабельний провід і спричинити лихо, головно в часі мраки. Також баламутять летничі сигнали. Від часу війни зловлено вже 200 таких, що так радійом послуговуються.

СТРІТКАРА ВІДТЯЛА ДИТИНІ НОГУ.

Недавно в Виннипегу стріткара відтяла малій Елисаветі Янковській ногу. Дитина має півтретя року. Дитина трималась матері за руку, а коли мати обертатась, дитина впала під колеса стріткари. Коли в шпитали треба було крови для дитини, то зголосилося понад 100 жертводавців. Дитина чується вже добре.

ЛЕЖАВ ЧОТИРИ ДНІ В ВАННІ

Торговець товарами штуки, Джонс Г. МеГутк в Ню Йорку, купався в ванні і там затопив його параліж. А він жив сам один, то прийшлось йому лежати в ванні в воді чотири дні, поки його знайшли. Він був ще свідомий, та по кількох днях помер в шпиталі. Мав 68 літ. Погсеметарка повідала була на кілька днів на вакації.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Діточий хрестоносний похід.

За папи Інокентія III, 1212 р. організувався ще оден хрестоносний похід з самих дітей. Були тоді люде, що наосліп прикладали слова Біблії до всего, що їм подобалося і думали, що ті слова, як вони їх толкували, будуть для них чуда творити.

Отже взяли вони слова Псальма: „Із уст дітей і немовлят вчинив еси хвалу" (Пс. 8: 2) і почали це толкувати, що діти мають здобути Єрусалим та другі святі місця.

Отже назбирали яких 30,000 німецьких і французьких хлопців і дівчат і ті діти вирушили під проводом хлопця, Степана, до Марсилії. Та вже нім вони до Марсилії прийшли, то багато дітей по дорозі розгубилося.

Французьке місто Марсилія має велику пристань (порт), отже тут ті діти чекали, щоби вода розступилася і вони по дні моря сухими ногами підуть відбирати святі місця.

Але вода не розступалася. Зате знайшлися хитрі купці, що заманили кілька тисяч дітей на свої кораблі, обіцюючи, що завезуть їх „задля любови до Бога і без заплати" до Палестини. І так тих дітей купці попродали як невільників в Альжирі та Александрії.

Іншиий відділ дітей, яких 20,000, вирушив до міста Кольонії (нім. Кельн) під проводом хлопця Миколая. Багато пішло до італійського портового міста Бріндізі, відплили до Палестини і вже більше не було про них чутки.

Коло 5,000 дітей зайшло до Генуї, рівнож портового міста в Італії, і тут міщане змилосердилися над дітьми і їх поміж себе порозбирали. І так тая крайно нерозумна діточа виправа закінчилася.

Пятий похід — 1217—1221.

За пятим хрестоносним походом стояв папа Інокентій III, який на Лятеранськім Соборі обіцяв, що сам удасться з хрестоносцями до Святої Землі. Однакож він помер 1216 року.

Слідуючого, 1217 р., король угорський (мадярський), Андрій II вирушив до Палестини, та по першім атаку твердині на Таворській горі, вернувся невдоволений до дому.

Однакож німецька частина його війська зосталася, отже з підмогою французьких та англійських помічників дісталася вона до Єгипту, здобула там місто Даміету і думала звідси здобувати Єрусалим. Однакож багто їх згинуло там в битвах і від слабостей. Коли ж в Нилю почала вода підноситися, вони Даміету покинули, і так цілий той похід на ніч скінчився.

(Деякі історики не числять сих цілком невдатних виправ за пятого походу, а тільки занотовують, що така невдала виправа була. Тоді в них виходить всіх походів лише сім.)

Шестий Похід — 1228—1229.

Цей похід замітний боротьбою між папою Григорієм IX, та Фридриком II сином Генрика VI (внуком Барбароси). Ще коло 1214 року обіцяв Фридрик організувати хрестоносний похід, однакож літа минали, а він про похід не думав. Аж вкінци папська екскомуникація заставила його до організовання походу.

Отже 1227 р. зібрав він військо і вирушив з Бріндізі на Схід. Однакож на кораблях прокинулася слабість і він вернувся до Італії.

Але папа почав Фридрика посуджувати, що він навмисне дав поширитись слабостям і відлучив за те Фрдрика від Церкви екскомунікував. Але Фридрик зібрав знов військо і вирушив з Бріндізі на Схід. Він не зважав на те, що папа приказував йому найперше змити свою провину, а тоді вже вибиратися.

Діставшися до Палестини, він замість з магометанами воювати, почав з ними переговори. Так прийшло до угоди і Фридрик дістав Єрусалим, крім мошеї (церкви) Омара, а дальше міста Яфу, Вифлеєм і Назарет. Та магометане знов забрали Єрусалим 1244 р. назавсігди.

Коли угода була закінчена, Фридрик зі своєю жінкою, Йолянтою, удався до Церкви Святого Гробу і власними руками вложив собі і своїй жінці корони на голови — коронувався 1229 року.

Не було з ним ані одного священика, ні епископа, бо ж на нім тяжів папський проклін. Однакож його тішило, що він здобув Єрусалим безкровним способом і так вдоволеним вернувся до Европи.

Тут застав він папу ще більше розлюченим.

І так на цісареви Фридрикови II було три папські прокляття — найперше за те, що не вибирався до Палестини; друге за те, що пішов, коли папа не дозволяв; трете за те, що осягнув здобутки без проливу крови.

Семий похід — 1248-1254.

Коли знов магометани почали заподівати великі кривди християнам на Сході, Ліонський Собор постановив 1245 р. збирати новий похід.

Цею справою заінтересувався король Людвик IX, французький, і 1248 вирушив з військом на остров Кипр. Перебувши тут зиму, удався до Єгипту і здобув Даміету. Але коли йшов до Каїра, його військо побили, а самого взяли в полон. Також 10,000 війська дісталося в полон і хто з полонених не відрікся християнства, того вбивали.

Король дав великий окуп за себе і своїх баронів і без нічого вернувся до Европи 1254 р. Так цей похід закінчився невдачею.

Осьмий похід — 1270 р.

Цей послідний похід був також під проводом того ж французького короля Людвика IX. Він удався до Тунісу і тут більшу часть його армії забрала слабість.

Також англійський король Едвард I удався до Палестини і з 7,000-ми війська здобув Назарет та немилосерно вирізав там магометан. Він заключив 10-літний мир і вертався до дому, але коло Тунісу вмер.

Так закінчилися хрестні походи, що провалилися на протязі майже 200 літ і забрали коло три мільйони життя. Пізніші спроби відновити походи вже не вдавалися.

Загальні наслідки хрестоносних походів.

Історики, що дивляться на хрестоносні походи зі свого загального становища, кажуть, що наслідки тих походів були такі:

Папська сила і сила Західної Церкви дуже піднеслася.

Піднеслася сила західних князів та графів.

Повстали незалежні громади, що викупилися грішми, коли їх володарі потребували грошей на походи.

Розвинулася ширша торговля. Дуже розбогатіли італійські републики.

Поширився загальний світогляд новими поглядами, принесеними зі Сходу.

Скріплення трох лицарських орденів: 1. Лицарів св. Івана; 2. Лицарів Темплярів; 3. Німецьких Лицарів.

Походи поширили пропасть між Східною і Західною Церквою.

Розрив між Сходом і Заходом вийшов вже 1054 р., а хрестоносні походи поширили пропасть між Сходом і Заходом до безконечности.

Коли історики Західної Европи дивляться на ті походи зі свого становища, як геройські виправи, як вияв релігійного захвату, то Схід бачив в тих походах лише страшне насильство, злочини, безбожність, і велике лихо. Ось що каже про них Грецька Церковна Історія:

„Хрестоносці, що складалися з людей малокультурних і були запалені огнем фанатизму і нетерпимости до православних, дерли, рабували, опоганювали і нищили все. Всюди лишали за собою знаки свого походу.

„На Йонських й Егейських островах вони усували православних епископів і змушували священиків піддаватися епископам латинським. На Кипрі привязували православних монахів коням до хвостів і пускали, щоби ті їх порозбивали. В Солуни справляли розпустні забави (оргії).

„А вже страшні насильства виконували в Царгороді хрестоносці четвертого походу, що був під проводом Балдвіна. Вони зневажали старців і молодих дівчат. Вони викидали Святі Тайни на вулицю і заводили ослів до церкви св. Софії, щоб вивозити загарбані церковні скарби. Вони рубали прикрашені діямантами престоли і посадили низької вартости жінку на патріярший престол, щоби співала і танцювала — щоби так оплюгавлювати найсвятіші почування Східної Церкви.

„Грецькі патріярхи Антіохії і Єрусалиму, зі страху перед тим жорстоким наїздом, покидали свої дієцезії в Сирії і Палестині і шукали захисту в Византійській Державі.

„Східне християнство не може ніколи забути поведення тих европейських дикунів (варварів), які своїми рабунками і рабунковими насильствами, та тиранським правлінням в Царгороді (1204—1261) приготовили шлях для знищення Византійської Держави і приспішили її упадок" („Історія Грецької Церкви", Константина Калінікоса).

Такими безбожними, такими варварськими були хрестоносні походи сами собою, і такими страшними для вірних Східної Православної Церкви. Нічим їх жорстокости не ріжнилися від жорстокостей магометан, або можна навіть сказати, що вони були ще більше злочинні. Бо магометане були іншої віри, а хрестоносці і їхні провідники, включаючи папів, признавалися до тої самої християнської віри, що мав і Схід.

Та ще страшніше те, що політика Римської Церкви в відношенню до православних і до нині не змінилася. Досить для порівнання тут пригадати, що 1938 року католицька Польща на протязі сімох тижнів знищила на Холмщині 110 українських православних церков і 7 каплиць. І то за згодою папи! Те саме, що тоді робили хрестоносці.

Але на все те мало уваги звертають фахові історики. Про те цілком мовчить католицький світ, удаючи невинного праведника.

Та хто до тих подій пригляне́ться, то зрозуміє, чому між Сходом і Заходом не може прийти до порозуміння. До порозуміння і поєднання може прийти вже тоді, коли Захід признається до своїх провин і ділом покаже, що він починає інше, красше життя.

(Дальше буде.)

УКРАЇНЦІ В ПОЛУДНЕВІЙ АМЕРИЦІ.

В Аргентині числять українців на 50 тисяч. В Бразилії буде до 15,000, отже небагато. Та в Бразилії вже кілька літ заборонено друкувати щобудь нашою мовою, крім урядової португальської, мабуть заборонено також говорити промови і проповіди. Та є тепер вісти, що ту заборону усувають.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРУ ЦІЛЬ В ТЯЗІВ, САСК.

В неділю грудня 3-го зійшлися до Нар. Дому на Тязові для вшанування 35-ліття подружжа п-ва Якима й Олени Гондзьолів. По [illegible] весільний уряд дружби і друшку. Староста був Н. Роляк, дружба Д. Єрема, друшка пані М. Пальчевичева.

Ювілятів гості привитали Многоліттям, а брат ювілятів і сестра [illegible] привитали їх хлібом і сіллю, як велить наш звичай, і відповідними бажаннями.

До промов були покликані: М. Якимишин, П. Линюк, К. Гонд[illegible], І. Сахній, П. Роляк, Я. Якимишин і пані Томчишина.

Всіх на тій гостині було 130 [illegible] всім, пані ювілятів жертвували 29 доларів, а то: на [illegible] Укр. Гр.-Прав. Церкви 10 дол., на Колегію 10 дол., на Вістник 3 дол., на Укр. Голос 3 дол. і на У. Вісти 3 дол. А п-во ювілятів перше дали на Колегію 25 [illegible], вони належать до передплатників У. Голосу і Вістника.

В[illegible] громади зводилися до заслуг ювілятів. Во дійсно п-во Гондзьолі є заслуженими на кольонії Тязів. Від 1912 р. були вони при засновуванню Гр.-Кат. Церкви. З повстанням Т-ва Просвіта Т.Ш. 193[illegible] р., вони стали його членами [illegible]. Згодом Т-во належало до СУНД і точно висилає до центрі вкладки.

В 1937 р. повстала Укр. Прав. Громада, що цего року побудувала [illegible] гарну церкву. І при повстанню Укр. Прав. Громади п-во Гондзьоли стали її членами. В [illegible] церкві перше Богослуження [illegible] 7-го липня, 1946, на Рожд. Івана Хрестителя. Нашим пароохом [illegible] Гратійчук.

В цій околиці по одній боці дороги є три громадські будинки — Гр.-Кат. Церква, Укр. Нар. Дім і Гр.-Прав. Церква. І п-во Гондзьоли є членами цих трох [illegible] щирими членами Православної Громади.

Пригадаємо, що в виказі Діспенз Фонду 7-го жовтня, 1946, наша Громада [illegible] побіч двох других стоїть з Діспенз Фондом на переді. Вона розуміє обовязки для Консисторії.

При кінци гостини добр. Н. Линюк підніс справу видавничого фонду, отже дали жертви:

По 2 дол.: Я. Гондзьола.

По 1 дол.: М. Якимишин, К. Гондзьола, П. Линюк, С. Скорець, Н. Дорошенко, І. Котик.

По 50 цт.: І. Сахній, М. Ярема.

Разом 16 доларів. Розділено: Укр. Голос $5.35, Укр. Вісти $5.35, Вістник $5.30.

Щира подяка жертводавцям, а ювілятам Многих літ! — Гість

25-ЛІТТЯ П-ВА РОМАНИЦІВ
(Кодет, Саск.)

В неділю 3-го листопада 1946, церковна громада св. Петра влаштила несподівану гостину для п-ва Михайла і Марії Романиців з нагоди 25-ліття їх подружжа. Гостина була в їх же хаті.

Коли столи були готові, Іван Григор провів молитву і пригадав заслуги п. Романиці, як щирого працівника при нашій церкві, він го при будові і по її будову всюди був при праці. Т-й п-во Романиці справили Ківот на Престіл, що коштує поважну суму.

Притім І. Григор вручив дарунок від церкви, бажаючи здоровля і довгого життя. Знов же Марія Григор вручила дарунок від церковного Сестрицтва; а дочка п-ва Романиців, пані А. Н. Козун, вручила дарунок від родини, з подякою за виховання.

Ще говорив п. І. Юава, пояснюючи значіння таких ювілеїв і таких сходин для тих, кому це робиться і для гостей.

Після обіду пе Григор пригадав обовязки для загальних наших справ, отже присутні зложили жертви на скитальців і пресу. Імена жертводавців:

По 4 дол.: п-во Романиці.

По 2 дол.: п-во Юави, Горудьки, А. і М. Дмитерик, І. і М. Григорі, Н. і А. Козуні.

По 1 дол.: панна М. Романиця, панна Олена Романиця, пані А.А. Козунь, Гафія Пронич, В. Шевчук, І. Пронич, І. Козунь, В. Воронюк, М. Дмитерко, Ю. Володимек, І. І. Мельничук, М. Козунь, В. Козунь, Ю. Звездецький, В. Гудима, Т. Чарнишак, П. Юрковський, І. Шутер, П. Нівряпинський, П. Рудей, І. Нівряцький, Ф. Нівринський, І. Глухачюк.

Разом 37 доларів. Їх розділено на Вістник і Укр. Голос по 6 доларів, на скитальців решту.

Староста ювілею

НЕСПОДІВАНКА ЗАЛУЦЬКИМ
(Монтреал, Кве.)

Як в людей так і в нас відвідують громадою добрих приятелів, коли є нагода.

І так 3-го листопада зібралися добрі люде до добр. Залуцьких, щоби в їх власнім домі зложити їм бажання.

Була дійсна несподіванка для добр. Залуцької, коли побачила громаду перед дверми.

Дальше, як буває в таких, столи заставляють, ніби в себе вдома, а п. Редкевич в імени гостей витав Господарів Дому. І д. С. Якович звернувся кількома словами до д. Залуцького, що разом з Яковичем працювали 12 літ для добра церкви.

В половині гостини К. Вепрук [illegible] Залуцьким від гостей привіт від д-в Підвисоцьких, що не могли прибути.

При кінци д. К. Редкевич закликав до збірки на пресовий фонд Укр. Голосу і Вістника. Зібрано $13.25, з того $8.25 Укр. Голосови, а 5 доларів на Вістник. Імена жертводавців:

По 2 дол.: добр. Залуцькі.

По 1 дол.: С. Якович, К. Редкевич, Слава Ячишин, Г. Валькович, Н. Ших, П. Колевич, п. Вайтал, п. Карпів, п. Борис.

По 50 цт.: П. Гуменюк, К. Вепрук, Ф. Юрійчук, п. Підвисоцький.

По 25 цт.: К. Валентин.

Після того ті, що були в Січових Стрільцях співали стрілецьких пісень і думали, чи доведеться їм туди вернутися.

На закінчення д. Карпо провів молитву за упавших українських героїв, та згадав братів, сестер і сиріт скитальців, щоби Господь допоміг їм пережити лихо і вернутися в вільні рідні сторони.

Ще про гостину, що вийшла заходом д-ки К. Валентин.

Д-і Залуцькі походять з Лубянок, пов. Збараж. Прибули по першій війні, замешкали в Монтреалі. Обоє щирі і діяльні громадяне. Виховали дітей — Семена, Василя і Славку на добрих громадян. Обі сини служили в війську. Отже цілій цій родині всего найкращого.

Н. Вепрук

ПРОЩАЛИ РОДИНУ БАРТКІВ
(Геффорд, Саск.)

Жовтня 20-го православні громадяне прощали родину Бартків, що виберaлися на сталий побут до Бр. Колюмбії.

За 35 літ життя в цій околиці д-і Бартки придбали собі тут багато приятелів.

П. Бартко був фундатором церкви, був в заряді церковнім довгі літа. Він жертвував поважну суму грошей на справу церковну і другі справи. Був шкільним і муніципальним радним, словом — цільний чоловік.

Вечерок приготовило Жін. Т-во. Господарем вечері був М. Гунчак — він то зясував значіння вечірка і пригадав заслуги п. Бартка в церк. громаді, а пані Бартковой в Жін. Т-ві і Сестрицтві через довгі літа.

До слова були покликані: о. В. Апонюк, М. В. Чижик, п. Андрущак, М. Симчич, В. Лазарович, пані Симчичева і пані Лазаровичева від Жін. Т-ва. В усіх промовах пригадувалося щиру працю тих, з якими прощаються.

В кінци В. Лазарович вручив дарунок від Церковної Громади, а пані Анна Симчичева дарунок для пані Бартко від Жін. Т-ва і Сестрицтва — на щирий спомин.

Після того В. Лазарович згадав ще два наші працівники і для Церкви і других справ — Укр. Голос і Вістник, отже присутні зложили для них $17.90. Розділено на У. Голос 10 дол., а на Вістник $7.90. Збіркою занялися Василь Лазарович і Василь Гарбуз.

Цим закінчився вечерок з щирими бажаннями для тих, з котрими прощалися.

В. Лазарович

ВЕСІЛЛЯ І ПОМІЧ ЗАГАЛЬНИМ СПРАВАМ
(Торонто, Онт.)

Лист. 9-го п-во Дмитро і Марія Попки одружили свою дочку, Надію з Василем Пилипенком. Весільна забава була в салі Укр. Прав. Громади. П-во Попки дуже примірні члени Укр. Прав. Громади і дітей примірно виховали, отже знайомі широко, і тому багато гостей прибуло.

Другого дня була гостина в домі п-ва Попків, були "поправини" і тут зібрано на загальні справи $16.25. З того на Колегію св. Андрея 10 дол., а на Укр. Голос $6.25. Жертводавці:

По 2 дол.: п-во Попки.

По 1 дол.: О. Федорів, А. Стефанів, В. Марків, Т. Остапчук, Д. Гаврилів, п. Гаврилів, п. Хома, п. Макітра, п. Іваницькі, п. Кремки, п. Пелешок, п. Бурак, п. Романко, п. Гнатів.

По 25 цт.: І. Никифорук.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодій парі і їх родичам веселих і щасливих літ прожиття.

Присутний

---

25 ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ
(Торонто, Онт.)

Дуже мила несподіванка стрінула п-во Стефана і Софії Іваницьких у святу неділю Зелених Свят, м.р. Це був день, коли то громадяни з парафії св. Володимира були пішли на цвинтар "Проспект", щоб спільно помолитися на могилах своїх рідних і знайомих, що вже раніше чи пізніше попрощалися з цим світом. Рівнож сповнили й свій обовязок п-во Іваницькі. Та не думали вони що в тім часі їх діти, Катруся зі своїм мужом Іваном і Володимир, разом із добрими приятелями приготовили їм дома милу несподіванку з нагоди 25 ліття їхнього подружжя. Коли п-во Іваницькі вернули домів, застали в своїй хаті і гостей і заповнені столи смачною перекуской. І о. С. Симчич, парох із далекого Венкуверу, у відсутности місцевого пароха о. П. Самця, провів ювілейну церемонію і поблагословив Шановних Ювілятів щастям, здоровлям і довгим віком.

Господарем принятя був дуже добрий приятель п-ва Іваницьких п. Дмитро Кремко. Він то покликав дехого з гостей до слова і мило було почути як гарно вони висловлювалися про ювілятів, що так гарно виховали своїх дітей на добрих українців. Обдарували їх присутні дарунками, але рівнож і не забули вони за свій обовязок відносно наших виховавчих інституцій. За згодою домашніх, п. Кремко і Д. Гуменюк перевели збірку, як слідує:

По 10 дол.: В. Іваницький (син).

По 5 дол.: С. і С. Іваницькі.

По 2 дол.: Г. Кульчицький, Л. Ярош.

По 1 дол.: Д. Кремко, І. Юняк, П. Гаврилюк, А. Федорук, Т. Остапчук, П. Галушка, Анна Бе-

розівська, М. Бурий, Д. Попка, І. Гуменюк.

По 50 цт.: Анна Бойчук

Розділено так: На Колегію $24.50, а на Український Голос $5.00.

Жертводавцям щире спасибі, а п-ву Іваницьким бажаємо дочекати ще золотого ювилею. Гість.

АНДРЕЙ І АНАСТАЗІЯ КУПІНИ

(Посмертна згадка)

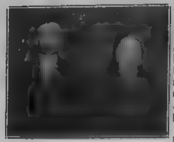

Дня 23го липня, 1946 року, в шпиталі, в Ламонті, по короткій недузі, закінчив своє життя в 73 році, бл. п. Андрей Купіна.

В кілька місяців по своєму дорогому мужеві, попрощала цей світ і його дружина Анастазія, яка померла 2го грудня, п. р., у 68 році життя.

Обоє походили з села Борівців, на Буковині, а до Канади приїхали перед 43-ма роками, та відразу поселились в Алберті в околиці Кагвин де фармували понад 36 літ. Опісля коли всі діти подружили, перенеслися до містечка Андрю, де обоїх і смерть застукала.

Похоронено їх одно побіч другого на Укр. Прав. Цвинтарі в Кагвин. Похорон відправив о. Г. Василів, при великому числі рідні та сусідів, що зійшлися віддати останню християнську прислугу, цим чесним громадянам.

При останньому цілуванню пок. Анастазії, присутні зложили срібними датками около 5 доларів, що призначено на церковні ризи. По похороні відбувся Парастас і обід в хаті померших, де також, готовою родина, щиро віднеслася до збірки на вічний сольний вінок, та зложили $22.80, що призначено на нашу православну пресу, т. є Вістник і Укр. Голос.

Бл. п. Андрей і Анастазія полишили трьох синів. Василь на Андрю, Федько на Юкалта, а Георгій на Вилингдон. Рівнож пять дочок: Марія Симонс в Дж... тон, Онт., Анна Баранч, Василина Гамалюк — Андрю (мешкала з ними), Єлена Лазарук — Ватфорд і Санда Керейчук — Сильверт, всі в Алберті. Рівнож 19-ро внуків.

Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: п-во Н. Макаревичі з Вилингдон (свати). п-во Г. Купіни.

По 1 дол.: о. Г. Василів, Парк Мемориял, І. Керейчук, І. Тимофеєвський, М. Гамалюк, Т. Танасюк, Г. Танасюк, В. Купіна, Нестор Топорога, Ф. Купіна.

Дрібними $2.80.

Щирих жертводавців, хай Всевишній нагородить Своєю правицею, а помершим відчинить двері до Небесного Царства.

Вічна їм память! Учасник.

ПОДЯКА

Ми, діти й родина по утраті наших дорогих родичів, Андрея і Анастазії Купінів, складаємо щиру подяку всім, які чимбудь причинились до участи в похороні.

З окрема складаємо щиру подяку Всеч. о. Василіву за Похоронну відправу, та Похоронному Заведенню Парк Меморіял за точну обслугу. Діти і внуки.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА ДОБРІ ЦІЛИ

(Овбборн, Ман.)

Дня 6-го листопада 1946 п-во Михайло і Анна Матісчини зарядили Поминальне Богослуження за своїх покійних батьків, в Укр. Гр.-Прав. Церкві на Висті, Ман. Богослуження віделужив Всеч. о. В. Федак і на проповіди підніс високо заслуги відійшовших піонірів і дав признання тим, що не забувають своїх родичів і їх старань для своїх дітей.

По Богослуженню запрошено всіх на обід до дому п-ва Матісчиних, і по обіді о. Федак покликав п. Ю. Караєсвича, старенького піонира і Укр. Діяча до коротенької промови. Пан Караєсвич говорив про нашу Укр. Історію та про долю і недолю нашого поневоленого народу. Закінчуючи бесіду п. Караєсвич зробив увагу, щоби не забути обовязків супроти наших важних справ і щоби для них щось жертвувати.

Збіркою занявся п. Д. Вовк. Зібрано на cпитальню 5 доларів, на Колегію 15 дол., а на Вістник 5 дол. Жертвували слідуючі:

По 2 дол.. Ю. Караєсвич.

По 1 дол.: В. Іванко, М. Матісчин, пані Анна Матісчин, В. П. Мандиовський, М. Вовк, А. Матісчин, Гр. Піль, М. Цитульський, пані Мануляк "Михайлова", С. Курчаба, пані Новосад, Є. П. Матісчин, М. Д. Новосад, пані С. Матісчин, С. Мануляк, пані В. Іванко, Н. Матісчин, П. Матісчин, С. Ярин, Д. Вовк, пані С. Мануляк, М. Мануляк.

По 75 цт. пані Т. Цитульська.

По 50 цт.. пані Н. Матісчин.

По 25 цт. Д. Ярин.

Жертводавцям щира подяка, а помершим батькам Вічная память!

Присутний

ВІСТНИКОВИ

(Пайн Ривер, Ман.)

На 24 листопада я хрестив Олега Петра Кравчука, сина п. Петра Кравчука і Сабіни з Топоровських і з тої нагоди присутні куми і гості, та господарі зложили дарунок на щадничу книжку в банку для малого Олега $7.50, а для нашого любого Вістника $14.50, як дар на його пресовий фонд. Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: господарі п. Петро й Сабіна Кравчуки.

По 1 дол.: Катерина Кравчук, П. Василюк, Константин Костюк, Г. Кравчук, Д. Білик, Анна Василюк, Петронеля Костюк, о. І. Майба.

По 50 цт. Оля Білик, Марія Шевчук, Анна Кравчук.

Свящ. Іван Майба.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва.

СІЧЕНЬ:

18. Субота, Щедрий Вечір. Початок в год. 9-ті рано — Бриналій. Свячення води Йордан: 1.30 по полудні — Лужани. 1-та год. по пол. — Завале. 4.30 по пол. — Кагвин.
19. Йордан. 12 год. в ночі—Андрю. 9-та год. рано — Вилингдон
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Гемлин
26. Неділя — Кагвин

ЛЮТЕНЬ

2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Довинін
12. Трох Святих — Ютас
15. Стрітення Господне — Лужани
16. Неділя — Андрю.
23. Неділя — Новий Прут

Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. І. Майби.

СІЧЕНЬ:

19. Неділя, Йордан — 7 год. рано Арран; 11 год. Кобзар. Гнайтбіч.
20. Понеділок. Собор Іван Хрест. —
26. Неділя — Кемсек.

ЛЮТЕНЬ:

2. Неділя — Стінен.
9. Неділя — Арран.
12. Середа Трох Святих — Гаєс.
15. Субота Стрітення — Ренвер.
16. Неділя — Пайн Ривер.
23. Неділя — Кемсак.

Адреса Box 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

СІЧЕНЬ:

19. Неділя Богоявл. — Мічам.
26. Неділя — Єлдов Крік.

ЛЮТЕНЬ.

2. Неділя — Вакав.
9. Неділя — Кадворт.
12. Середа Трох Святих — Сматс.
15. Субота Стр. Госп. — Єлдов Крік
16. Неділя — Тернопіль
23. Неділя Ст. Джулієн.

Адреса Скринка 155 — Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. С. Гребенюка

СІЧЕНЬ:

19. Йордан — Драй Ривер.
20. Собор Івана Хрест. — Ворд.
26. Неділя — Ешвил.

Адреса: Box 774 — Дауфин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

СІЧЕНЬ:

19. Неділя Йордан — Сенді Лейк.
26. Неділя — Енгусвил.

Адреса — Box 46. Овнборн. Ман. Тел. 113—4 Шол Лейк Ексченджж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

СІЧЕНЬ

19. Неділя. Йордан — Рама.
26. Неділя — Вимер

Box 423 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гаїнського

СІЧЕНЬ:

19. Неділя Йордан — 5 год. рано Сенькiв. 10 год. рано — Роза.
26. Неділя — Пембіна.

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ:

19. Нед. Богоявл. — Шортдейл
26. Неділя — Гілберт Плейнс

Почт. скринька 14 Робин Ман

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ—1947

16	Ч	3 Прп. Малахія, муч. Горди
17	П	4 Собор 70-ти Апостолів
18	С	5 Святий Вечір
19	Н	6 Йордан (Богоявлення Госп.
20	П	7 Собор Івана Хрестителя
21	В	8 Преп. Григорія Печ.
22	С	9 Мч. Полієвкта і Неарха
23	Ч	10 Григорія п. Ниського
24	П	11 Преп. Теодосія Великого
25	С	12 Сави, архієп. Сербського
26	Н	13 Нед. 32 Муч. Єрмила
27	П	14 Св. Отців вбитих в Синаї
28	В	15 Преп. Павла Тивейського
29	С	16 Покл. кайданам ап. Петра
30	Ч	17 Преп. Антонія Великого
31	П	18 Св. Атан... і Кирила

ЛЮТЕНЬ

1	С	19 Преп. М... Печер
2	Н	20 Неділя Митаря і Фарисея
3	П	21 Преп. Максима Ісповідника
4	В	22 Препмч. Анастасія Печер
5	С	23 Свмч. Климента еп. Анк...
6	Ч	24 Преп. Ксенії, муч. В...
7	П	25 Григорія Богослова ...
8	С	26 Преп. Ксенофонта ... М...
9	Н	27 Неділя Блудного Сина
10	П	28 Преп. Ефрема Печер
11	В	29 Пер. мощей ... Бог...
12	С	30 Трох Святих
13	Ч	31 Никити еп. ...города
14	П	1 Муч. Трифона ...
15	С	2 Стрітення Господне.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Є. Грицини.

СІЧЕНЬ

18. Субота, Навеч. Бог. Вроьстон
19. Неділя Йордан — Калдер год 12.10 в ночі. Мелвил 10 рано
20. Понеділок. Собор св. Івана — Йорктон
26. Неділя — Малеб

Адреса, 110 Велінгтон — Телефон 798 — Йорктон Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. К. Желiзкевича

СІЧЕНЬ

20. Неділя. Богоявл. Принс Алберт
26. Неділя — Сповідь в домі пані Е. Крицької 554—7-ма вул. Іст Тел. 3785 Принс Алберт Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сеницина.

СІЧЕНЬ:

18. Субота Богослуження і Водосвяття 9.30 рано — Гіфорд. Водосвяття в Глендон 11 год в Тріян 2.30; Спеден 5 год
19. Неділя Йордан 12 год рано — Йорданське Богослуження і Водосвяття — Смокі Лейк; 9.30 в Белліс, 11.30 в Вільна
20. Понеділок. Ів. Хрест — Стрий
26. Неділя — Тріян.

Адреса. Box 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апоника.

СІЧЕНЬ,

19. Неділя Йордан — Гефорд
26. Неділя — Медов Лейк

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

Устав Церковний.

СІЧЕНЬ — 1947

19. Йордан. УЄ Марка 1. 9—11 Літ. Тита 2: 11—14 і 3. 4—7. Єван. Мат. 3: 13—17.

20. Собор Предтечі Діян. 19: 1—8. Єван. Івана 1: 29—34

26. Нед. 32. Голос 8. УЄ 11 Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9—15. Єван. Луки 19 1—10.

ЛЮТЕНЬ

2. Нед. Мит. і фар. Гол. 1 УЄ ... Літ. Ап. 2 Тим. 3. 10—15. Єв. Луки 18: 10—14.

9. Нед. Блуд. Сина. Гол. 2 УЄ ... Літ. Ап. 1 Корин. 6. 12 ... Єв. Луки 15: 11—32

12. Трох Святих УЄ Івана 10 1—16. Літ. Ап. Жид. 13. 17—21 Єван. Матея 5: 14—19

15. Стрітення Господне УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17 Єван. Луки 2 22—40

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., FEB. 1st, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1947. ЧИСЛО (591) 3

ХОЧУТЬ ПОРІЖНИТИ АМЕРИКУ З БРИТАНІЄЮ.

Є вісти з Ню Йорку, що 70 визначних американських громадян вислали до Бевина вістку, в якій говориться, що бувший американський секретар торговлі вироблює разом з такими ж галабурдниками в Британії, щоби поріжнити Британію й Америку. Доси вони стоять разом, отже творять спільну силу, та комусь хочеться, щоби тую силу розбити

МОСКВА ОСКАРЖУЄ КАНАДУ Й АМЕРИКУ.

Москва через радіо оскаржує Канаду й Америку, що вони разом готовлять свою силу в північній зимній Канаді та Аляски. Говорить, московське радіо, що ...рском де робляться военні проби є околиця Чорчил в північній части Канади. Каже воно, що там є 1,000 війська американського, а 500 канадійського.

Крім того Москва каже, що Америка збудувала 18 таборів на головній Аляска-дорозі, що переходить через територію канадійську. Отже Москва оскаржує, що це ворожі приготовання. Хоч про те, чи Росія робить які приготовання, не згадуєсь.

ОБГОВОРЮЮТЬ СПРАВУ БУДУЧОЇ ВІЙНИ.

Є вісти, що в Шікаго мала відбутися довірочна нарада визначних військових осіб, визначних економістів, представників промислу, та ще інших визначних осіб, числом коло 2,000, а цілею нарад мало бути обговорення сили Росії, як можливого ворога Америки. Розуміесь, що мали б обговорювати способи оборони, як атомічної бомби, вживання бактерій проти ворога та ще подібне. В військових і промислових кругах є думка, що війна з Росією може вибухнути в протязі пяти літ. Отже є люде, що вже бачать, що має бути завтра.

ДЕ БОМБА СИЛЬНІША.

Досліди, які роблено на островах Бікіні з атомічною бомбою, показують, що атомічна бомба має більшу силу на землі, ніж на воді. Отже виходить, що першою справою в війні було би не так нищення фльоти, як нищення портів й морських осередків, де є запаси амуніції та де кораблі спиняються, набирають чого їм треба і йдуть до направи.

ЗАБРАЛИ 21,000 ДОЛЯРІВ В КУПАЛЬНИ.

Коло Бруклину в Америці, як його частина, є остров, Куні Айленд, відоме місце забав та розривок. Отже недавно зайшло там до купелевого будинку сімох озброєних бандитів, перед 4-ою годиною рано і забрали 150 металевих скринок, в яких були гроші і дорогі річи купелевих гостей, яких було 200, що спали на висшім поверху. Вони звязали управителя і тоді скринки повиносили. Всего забрали на 21,000 вартости. Це другий рабунок в Бруклині в 24-ох годинах; в першім рабунку взяли 20,000.

БЕВИН ПЕРЕГОВОРЮВАВ З АРАБАМИ.

Міністер заграничних справ, Бевин, переговорював 27 січня з представниками арабів про Палестину. Араби за ніщо не годятсья, щоби Палестину ділити на арабську і жидівську. На нарадах був Джамаль Гуссеіні, провідник палестинських арабів. Він дорікав британцям, що прийшли до Палестини, як миротворці, а поводяться, як завоевники.

Також про жидів говорив, що в послідних 25 літах жиди піднесли свою політику від „духовного осередка", яким мала бути для них Палестина, до домагань, щоби з неї зробити свою державу.

Виходить, що коли не вдасться палестинської справи полагодити, то Британія передасть її до рішення Обєднаним Державам.

ПРОПАЛИ ВАЖНІ ДОКУМЕНТИ.

З Вашингтону доносять, що там пропали важні тайні державні документи. Це були описи багатьох осіб хто вони, якого характеру, з якою політикою вяжуться тих осіб, що є тепер, або можуть заняти важні державні становища. Такі описи робилося тайно, без відома тих осіб. Тепер ті документи можуть придатися тим, що їх мають.

ОСВІЧУЮТЬ СВІЧКАМИ.

Польські часописи оповідають, що на залізницях нинішньої большевицької Польщі світять свічками, і то так, що на оден вагон припадає одна свічка.

В АНГЛІЇ ТАКОЖ СИЛЬНО ЗИМНО.

Вістка з Лондону 28 січня доносить, що і там, як на тамошну країну, панує сильне зимно, а вітри віють наче б з російських степів. Зимно зійшло нисше зера і на дворі, і навіть в хатах, де не було чим палити. Снігу впало багато і вітер понадував купи 7 до 20 стіп високі. Деякі села так позавівало, що люде організувалися в гурти, щоби село відкопувати.

СКОЧИВ З 86-го ПОВЕРХА.

В Ню Йорку скочив ветеран, Гордон, з 86-го поверха і падаючи зачепив 51-літну Фрінцесу Кувер. Та вона вийшла ще дуже добре, бо лише має переломану шию, зломану ліву руку і поранену ногу.

НАУКА РОСІЙСЬКОЇ МОВИ.

Фельдмаршал Монтгомері оголосив що всі офіцери-студенти в Королівській Військовій Школі в Сендгорст, в Англії, мусять вчитися російської мови

ЗА ТИЖДЕНЬ ЗГИНУЛО 90 ОСІБ.

Нещасні випадки з літаками належать нині до щоденних випадків. Ось на протязі тижня, по 26-го січня, було по світі багато летничих випадків, в яких згинуло 90 осіб.

80-ЛІТНА ГОЛОВОЮ МІСЬКОЇ РАДИ.

В Берклі, в Каліфорнії, 80-літна жінка, Кері Л. Гойт, стала головою міської ради. Вона була членкою міської ради 23 роки, а тепер стала її головою. І ще обіцює, що доведе місто до такого ладу, що буде взірцем для інших міст.

КАЖЕ — ЦЕРКВА ПОВИННА БУТИ ОДНА.

Проповідник Армії Спасения (Салвейшин Армії, Ч. Бав, говорив недавно в Винипегу про давні і нові секти, що творяться і про найріжнороднiше толковання Біблії, і сказав, що це виходить на варяцтво. Церква Христова повинна бути одна і толковання та розуміння повинно бути одно. Він наводив слова Біблії, що дім (родина), який між собою поріжниться, мусить впасти. — Бав їздив довго по світі і надивився там на роботу ріжних сект.

КАНАДА МАЄ ПОВНУ СУДІВНИЧУ ВЛАСТЬ.

Донедавна найвисшим судом для Канади була Королівська Рада (Приві Кавнсел) в Лондоні. Коли хтось в рішенням канадійського суду не годився, то робив відклик до суду в Англії.

Тепер британський уряд признав, що найвисшим судовим авторітетом в апеляційних справах для Канади є Найвисший Суд Канади в Оттаві.

ОГОНЬ ВИГНАВ 75 ОСІБ.

Січня 28-го згорів в Торонті великий будинок, де мешкало багато людей, отже 75 осіб опинилося без даху над головою, 65-літну жінку знесли на долину по драбині, а шість фаерменів також забрали до шпиталю. Огонь був дуже великий. Шкоду обчислюють на 200,000 долярів.

НЕ МОГЛИ МІРЯТИ ЗИМНА.

Послідними часами навістили Канаду сильні сніговії, а з ними сильні морози. З Аляски є вісти, що там зимно було більше, ніж дебудь в Канаді, але не знати, як велике. Термометри, що там були, мали міру лише до 60 степенів низше зера, а зимно було ще більше. Алькоголь в термометрових шклах опустився до споду і на тім скінчилося. Треба було термометрів, що міряють ще низшу температуру. Таке зимно було там три дні.

НЕ БУДУТЬ ВІДСИЛАТИ ЯПОНЦІВ.

Уряд Канади рішив, щоби японців, які були підчас війни зголосилися, що хочуть вертатися до Японії, не відсилати, як попередно було пляновано.

ВЖЕ МОЖНА СПОДІВАТИСЯ о. САВЧУКА НАЗАД.

Ще в половині жовтня виїхав о. Савчук з Канади до Англії, щоби навязати звязки з представниками Православної Церкви в Европі і полагодити деякі справи так, як справа Української Греко-Православної Церкви в Канаді вимагає.

Можна було думати, що буде можна справи скоро полагодити, та не так склалося. Тамошні обставини такі, що треба було довгого часу, щоби досягнути того, що колись можна було зробити протягом тижня.

Та вже прийшла від о. Савчука коротка вістка, що справи полагоджені — отже можемо сподіватися його повороту. А вже тоді він більше скаже.

ЖЕРТВИ НА КОЛЄГІЮ СВЯТОГО АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

зложені підчас Отворення Колеґії і З'їзду 26-27-28 листопада, 1946.

Ф. А. Шиптковський, Віндсор, Онт.	25.00
Ів. Погранчний, Наяґара Фалс, Онт.	25.00
Н. Байдала, Веґревил, Алта.	25.00
П. Камінський, Наяґара Фалс, Онт.	25.00
Ів. Гладнюк, Наяґара Фалс, Онт.	25.00
Г. Гладнюк, Наяґара Фалс, Онт.	25.00
Г. Фуштей, Васел, Алта.	25.00
Гр. П. Федорек, Вилінґдон, Алта.	25.00
Жіноче Т-во в Форт Вилям, Онт.	25.00
Церковна Громада в Форт Вилям, Онт.	25.00
В. Підручний, Веґревил, Алта.	25.00
Л. Постащук, Монтреал, Кве.	25.00
П. Кокор, Наяґара Фалс, Онт.	25.00
С. Г. Шевчук, Вишард, Саск.	25.00
Н. Мельняк, Калдмір, Алта	25.00
Др. А. Яремович, Винипеґ, Ман.	25.00
М. Венґер, Форт Вилям, Онт.	25.00
Укр. Наукове Т.во в Сарнія, Онт.	25.00
С. Навальковський, Мирнам, Алта	25.00
Ів. Паламарчук, Толстой, Ман.	25.00
Др. А. Закус, Винипеґ, Ман.	25.00
П. Крепакевич, Винипеґ, Ман.	25.00
Леся Кубітович, Монтреал, Кве.	25.00
Ів. Пастух, Галок, Ман.	25.00
Назар Боднарчук, Ст. Боніфес, Ман.	25.00
Ів. Луцюк, Вакав, Саск.	25.00
Церковна Громада, Ошава, Онт.	25.00
П. Мельничук, Ванкувер, Б. К.	25.00
В. Перепелюк, Рорктон, Ман.	24.00
П-тво Я. Кадинюки, Вайта, Ман.	20.00
М. Дроздовський, Ватерфорд, Онт.	20.00
А. Крепакевич, Винипеґ	20.00
Т. Д. Ферлей, Винипеґ, Ман.	20.00
А. Матвійчук, Сенді Лейк, Ман.	[illegible]
Др. П. Кондра, Винипеґ, Ман.	20.00
П. Дроздович, Ґілберт Плейнс, Ман.	20.00
В. Шевчук, Єлов Крік, Саск.	20.00
Г. Варвниця, Кендіяк, Саск.	20.00
Др. В. Черевик, Винипеґ, Ман.	20.00
Г. Деделюк, Мінеаполіс, Мін.	20.00
Ів. Кушнірук, Елфрос, Саск.	15.00
В. Клим, Пембіна, Н. Д.	15.00
П-ні Т. Садова, Торонто, Онт.	15.00
Марія Присяжнюк, Винипеґ, Ман.	15.00
Г. Корман, Ріджайна, Саск.	15.00
Церковна Громада в Ґримсбі, Онт.	15.00
Антонія Никифорук, Гефорд, Саск.	15.00
о. П. Білон, Вунсокет, Америка	15.00
Й. Талпаш, Рорктон, Ман.	15.00
Рідна Школа в Пембіна, Н. Д.	13.00
Г. Тижук, Давфин, Ман.	10.00
А. А. Ковтун, Винипеґ, Ман.	10.00
А. Білецький, Рорктон, Ман.	10.00
І. Дутчак, Рорктон, Ман.	10.00
М. Черничук, Рорктон, Ман.	[illegible]
Ольга Роподейчук, Рорктон, Ман.	10.00
П-па Т. Карлісна, Рорктон, Ман.	10.00
О. Бабинець, Винипеґ, Ман.	10.00
о. К. Желішкевич, Принс Алберт, Саск.	10.00
В. Грицюк, Палларфілд, Ман.	10.00
Г. Косован, Вайта, Ман.	10.00
Церковна Громада, Келґарі, Алта	10.00
Церковна Громада, Редвотер, Алта.	10.00
Церковна Громада, Еґремонт, Алта.	10.00
Церковна Громада, Федора, Алта.	10.00
В. Онисько, Вайта, Ман.	10.00
Ів. Клюс, Фишер Бренч, Ман.	10.00
О. Друль, Мензі, Ман.	10.00
Жіноче Т.во в Брендон, Ман.	10.00
І. Г. Сирник, Саскатун, Саск.	[illegible]
І. Цуркан, Портедж ля Прері, Ман.	10.00
Ів. Шепелюк, Кендіяк, Саск.	10.00
В. Волощин, Дуфрост, Ман.	10.00
Ів. Симеструк, Вайта, Ман.	10.00
С. Юськів, Винипеґ, Ман.	10.00
П. Ґродзік, Давфин, Ман.	10.00
А. Гаврилюк, Роблин, Ман.	10.00
Марія Чвалюк, Мензі, Ман.	[illegible]
Укр. Народний Дім в Брентоні, Ман.	10.00
А. Фітус, Вайта, Ман.	10.00
Филип Кус, Фт. Франсес, Онт.	10.00

(Дальше буде)

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ДЛЯ НАШИХ МАТЕРЕЙ І БАТЬКІВ.

(Пише старий батько з Бразилії)

У Євангелії святого Марка (10: 14) [illegible]аємо таке оповідання: „І приношено Йому (Ісусові) дітей (малих), щоби приторкнувся до них; Ученики ж не допускали тих, що приносили. І побачивши Ісус прогнівився (на своїх учеників) і каже їм: Дайте дітям приходити до Мене і не боронїть їм, таких бо є царство Боже. **І обнявши малі діти, положив руки на них і благословив їх".**

Для яснішого розуміння розберемо трошки ширше це оповідання.

Каже св. евангелист, що **„Приношено** Ісусові малих дітей", а св. Матей, що оповідає, то саме каже, що: **„поприводили** до Ісуса малих дітей, щоб положив руки на них, та помолився за них" (Мат. 19: 13).

Це треба розуміти, що котрі діти могли вже самі йти, то таких „приводили", а котрі ще самі не вміли йти, то таких „нести" на руках. Та хто ж приносив, чи приводив ті діти? А хто ж би та їхні родичі: матері і їх чоловіки.

На образах малюють тільки самих матерей з дітьми, але це помилка, бо часто буває, що діти такі малі, що мати бере одну дитину на руки, а батько другу, а інші вже самі йдуть. Тай тепер нераз таке буває, що як мати не має йти зі своїми дітьми от хотьби й до церкви, як недалеко, то як би не міг йти з нею її чоловік, то бере з собою яку старшу дівчину, до помочі при малих дітях. Тоді як йшли матері з дітьми до Ісуса, то йшли з ними і їхні мужі, бо щойно перед тим навчав Ісус, що чоловік і його жінка через ціле життя мають бути одностайні і згідні у всіх своїх чинах, працях і дітях. Коли ж би йшли тоді самі матері з дітьми, а чоловіки лишились би вдома, то така робота показувала б, що між жінками і їхніми чоловіками нема великої єдности. Але тоді до Ісуса йшли жінки з малими дітьми, а їхні мужі з ними також не тільки до помочі при малих дітях, але і тому, щоби показати, що вони єднаються у всім по науці Ісусовій.

А чого йшли до Ісуса ті матері з дітьми і їхні мужі?

Самі св. Євангелисти кажуть, що родичі вели дітей до Ісуса, щоб він їх поблагословив, помолився за них, положив на них свої пресвяті руки. Іншими словами так можна сказати. Ті батьки вели, чи несли свої діти до Ісуса, щоби їх віддати йому (Ісусові) в руки. Коли родичі віддають свої діти в руки Божі, тоді вони будуть безпечні, спокійні про будуччину своїх дітей. Діти тоді будуть рости під Божою опікою і ніяка сила їх з рук Божих не вирве, і коли прийде час, що родичі мають умерти, то умруть спокійно, бо знають, що їхні діти є під Божою охороною. Тоді Ісус буде журитися про дітей. Навіть св. Петро у своїм соборнім посланию каже, щоб ми всяку свою журбу здали на Бога, бо Він сам журиться про нас. (Числа цего речення не подаю; шукайте самі). Ось і знаємо чого вели і несли батьки свої діти до Ісуса. Тепер ходімо далі.

Кажуть евангелисти, що ученики Ісусові не допускали батьків з дітьми до Ісуса. Чому не допускали, того не кажуть, але ми самі можемо догадатись.

Ученики Ісусові були людьми такими самими, як і ми есьмо і нераз робили те, чого Ісус не хотів. Візьмімо хотьби й таке: коли в Городі Оливнім котіли жовніри увязнити Ісуса, то Петро апостол почав Його боронити мечем. Замахнув і відтяв ухо жовнірови. Ще щастя, що не потрафив в голову, бо був би й розплахтав на двоє. Тут Ісус також не хоче такого чину. Він каже Петрови: Сховай Петре свій меч. Мені такої оборони не треба, бо як би Я хотів, то мав би від Отця небесного могучу і успішну оборону. Петро гадав, що він зробить добре. Але Ісус не хоче.

Таке саме було тоді як батьки вели і несли дітей до Ісуса. Апостоли гадали: Нащо вести громаду дітей до Ісуса? Чи Він з ними буде бавився? І тут Апостоли гадали, що вони зроблять добре для Ісуса, а не знали того, що Ісус сам дуже того бажає, щоб приймати малі діти. Ось тому Апостоли малих дітей до Ісуса не допускали.

Що дальше було, ми вже висше читали. Коли учні Ісусові пізнали, що сам Ісус хоче дітей приймати, то тоді впустили їх, і вони пішли до Него. **Ісус брав малі діти на руки, любувався ними, обнимав і благословив їх. Робив так, — як** робить рідна мати своїм дітям. Ба що більше! Рідна мати нераз не може охоронити своїх дітей від якого нещастя, але Ісус може. Дитина в Його руках є зовсім безпечна. А як добре є дитині, то добре тоді і її матері і батькові. Ось того йшли батьки з дітьми до Ісуса.

Та розважмо ще яка тоді була свята і урочиста хвиля. Ось гляньмо: Бере від матері Ісус маленьку її дитинку, любується нею, благословить її. Яка ж щаслива була тоді мати? Який щасливий в цій хвилі був і батько тої дитинки? Більшого щастя в цілім своїм життю не знали ті родичі, як тоді, коли бачили такою дитинку на руках Ісусових. Щаслива була тая дитина, яка була на Ісусових руках, але з нею разом були щасливі і її родичі... Вони в тій хвилі падали на колїна і з слезами радости та щастя дякували Ісусові, що Він такий для них ласкавий, такий предобрий!

Що тут я оповідаю, то це не тільки згадка того, що колись було ні це нам давка. І ми такі люди як були тоді і ми такі батьки та матері, і діти наші такі самі, і потребують такої самої опіки.

А що важне, так те, що той самий Спаситель, який казав тоді: Не бороніте дітей і допустіть їх до Мене... Ісус і до нинішних родичів те саме говорить. І ми в відповідь повинні сказати:

Ісусе, Спасителю наш всещедрий! За примірoм тамтих родичів йдемо й ми матері і батьки до Тебе і приносимо, і приводимо наші діти, щоби їх Тобі віддати! Возьми їх в свою опіку так, як тамті! Благослови їх — як тамтих. А з нашими дітьми прийми і нас, їхніх родичів, щоб ми не остали самі без дітей. З нашими дітьми і нам буде у Тебе добре.

Та коли так скажемо, то повинні ми знати, куди маємо наших дітей вести, щоби завести їх перед Ісуса. Отже:

1) Треба брати їх до церкви, коли погода на це дозволяє. Церква є тим місцем, де є Ісус, бо Він сказав, що де двох, або трох зберуться в Його імени, то там і Він також буде. Пізніше, коли діти доростуть, то там самі підуть.

2) Чого ще треба, то молитва, постійна молитва за наші діти. Коли нам приказує Письмо Святе, щоб нам молитися одні за других, то на першім місці маємо молитися за наших дітей. Так робив це давно до Христа колись праведний Йов.

3) Чого ще треба, то читання Божого Письма. Коли діти ще малі і не вміють читати, то нам самим треба читати і пояснювати деякі уступи з Божих писань. От хотьби в неділі і свята, або деколи вечерами. Пізніше, коли вже діти самі навчаться читати, треба їм дати Історію Біблійну з образками, хай читають. Коли ж вже діти доростуть, тоді треба їм сказати, щоб читали Новий Завіт. Коли наша дитина возьме в руки цю Божу Книгу і буде її собі читати, тоді ми можемо бути спокійні про її будуччину.

Треба ще сказати, що в тім оповіданню про малих дітей, ставимо матір на перше місце, бо при малих дітях є мати все перша, а за нею вже стоїть й муж.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Примірність.

Що не казати, а людина, це з одної сторони архитвір. Від сотворінь других він ріжниться тим, що має розум, має розсудок і може відріжняти добре від недоброго.

Тим чоловік стоїть висше.

Але може і нижше стояти, бо коли не хоче розуму розсудно вживати, то стає подібною до звірів.

Тому, що люде мають розум, вимагається від них примірного поведення.

Правда — розум треба розвивати. Це така річ, як дерево. На добрій земли виросте велике, широке, гилясте, а на злій невеличке, круте, миршаве.

Отже коли дитина змалку вдома має добрий примір, добрі поради, добрі науки, то її розум є на добрій, врожайній земли.

З того можна зробити правило, що між якими людьми і між яким окруженням дитина знаходиться, такою вона буде.

Коли на кожнім кроці вона побачить розсудних і примірних людей, то буде їх наслідувати, побачить злих, то піде за ними.

Важне місце є в Євангелії: „Ви є світло для світу". Отже кожний старший повинен старатися бути світлом, себто примірoм для другия, головно молодих.

Але і ви молоді памятайте, що ви повинні старатися бути також світлом. Бути світлом, це повинен бути наш ідеал. А який буде наш ідеал, такими і ми будемо.

Запорожець.

Арешт вийшов йому на користь.

Читав я давніше, що італійський мислитель і патріот, Мацціні, був арештований за свою патріотичну роботу і просидів в арешті мабуть три місяці, чи й більше. І щож він там робив?

Скажете: „Щож робив... сидів, дивився в вікно, або на двері і думав. Щож мав робити?"

Але воно не так. Він читав. Діставав книжки з арештантської бібліотеки, чи хто йому приносив і читав.

А що ж він читав? Читав писання церковних писателів, як Василія Великого, Івана Золотоустого і др. І перечитав дуже багато та познакомився з тим, що колись великі і мудрі люде писали. А як вийшов на волю, то виніс багато нового розуму.

З того виходить, що розумний і в арешті розуму набирається, а нерозумний на волі нічого не навчиться. Лише вільний час змарнує.

І подумав я, що коли б багатьох а молодих людей посадити до арешту і дати їм розумних книжок, то арешт зробив би з них великих людей. Дуже розумними звідтам повиходили би. А потім дякували би тому, хто їх до арешту запроторив.

„За щож їх до арешту саджати? — скажете. А я скажу: Не за що, а на що! На те, щоби той час, що без жалю промарновують, на добру науку вжили. От як?!

А як ви думаете?

Галайда.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИКАЗКИ (ПРИПОВІДКИ).

Багато Приповідок (приказок) має український нарід. Коли б позбирати всі, які лише дебудь є поміж Українцями, то булоб їх хто знає кілько.

Ще 1864 року надруковано в Петербурзі книжку, що звесь „Українські Приказки, Прислівя і таке інше" (320 сторін), і маємо в тій книжці 14,340 ріжних приказок і приповідок. А крім того 505 загадок. Це мабуть одна з найранших того рода поважних збірок.

Пізніше друкувалися нові збірники Приповідок, отже досі є їх зібране величезне число — мабуть десятки тисяч.

Є приказки загального життєвого змісту і ті всюди однаково в бесіді уживаються. А бувають такі, що більше звязані з якимись округами, з місцевими відносинами, з місцевими подіями.

Зміст Приказок на ріжні відділи можна поділити відповідно до того, до чого Приказку прикладають. Так є приповідки про Бога, небо, пекло, святих, гріх, забобони; про правду і криву, про добро і зло; про всякого роду людей — розумних, дурних, злих, лінивих, скупих; про брехунів, пяниць, злодіїв, боягузів, відважних, сильних, гордих, хитрих і т. п.

Нарід приповідками підчеркує кожду справу краще й точніше, ніж можна це зробити звичайним способом. Щоби якабудь справа, чи прикмета, зло, чи добро стало виднійше, в приказках обставляється її окремими порівнаннями, переборщеннями натяками на щось подібне, або можливе. Взагалі ж Приповідки, це майстерні образці таких справ і таких сторін життя, як ті факти, до яких приповідки прикладаємо.

Письменні люде нераз уживають висловів чужих учених, або взагалі висловів з чужих літератур, як висловів чужої мудрости. Коли ж приглянетесь, то бачите, що ті чужі вислови не вартніші від наших приповідок, беручи на загал.

Наші приповідки — це наша Народня Життева Мудрість. Бо Приповідки не повстали одного дня, але на протязі довгих літ і багатьох поколінь. Їх складав досвід життя, важучи і переважуючи їх довголітними людськими переживаннями.

Приказки про Бога.

Народ усе своє життя підводить під Божий Закон. Під закон праведности і неправди; чеснот і гріха; розуму і нерозуму; примірности і безглуздя. І все те він висловлює найкраще в своїх Приповідках.

І в тих то Приповідках достається — безбожному, гордому, самолюбови, немилосерному, скупареви, словом — кождому. Короткими словами показується душу кождого, якою вона лише може бути.

Для приміру, як релігійність становить народну мудрість, а з тим найблагороднійшу частину життя, покажуть отсі народні приповідки:

1. Хто за віру умирає, той собі царство заробляє.
2. Невірний гірш жида, або турка.
3. Яка віра, така й офіра.
4. Нема в світі над Бога. — Над Богом нема нікого. — Без Бога ані до порога. — Усі ми під Богом ходимо.
5. Усе Боже, тільки гріхи наші.
6. Як би не Біг, хтоб нам поміг?
7. Кому Бог поможе, той все переможе.
8. З одним Богом на сто ворог(ів).
9. Як Бог дасть, то і вікно подасть. Кому Господь що має дати, то дасть і в хаті. — Кому Бог дасть, то й завдасть.
10. Коли Бог не годить, то й огонь не горить. А як Бог годить, то й мокре горить.
11. Як Бог не поможе, то й святі не оборонять.
12. Як Бог не схоче, то і десять голов нічого не вдіють.
13. У Бога все-мога. — У Бога все готово.
14. Вольно Богу що хотіти, те чинити. — Божа воля — Божа й сила. — Бог знає, що починає.
15. Без Божої Волі і волос з голови не спаде.
16. Не родить ріля, але Божа Воля.
17. Хто-ж в світі знає, що Бог гадає? — Бог тее знає, а не ми грішні. — Божих сил не можна вгадать. — Бог усе дає, як сам знає. — Бог знає, що робить. Бог судить не так, як люде.
18. Нам Бога не вчити, як хліб родити.
19. Ніхто з Богом контракту не брав.
20. На Бога, не дуже гримай! — З Богом не битися. — До Бога з києм не підеш. — Силою в Бога не взяти. — З Богом не будеш позиватися.
21. Кого Бог любить, того й карає. — Каравши Бог і змилується. — Кого Бог засмутить, того й потішить. — Бог покорить, Бог і простить.
22. Від Бога нігде сховатися. — Від людей сховаешся, а не від Бога. — Бог знайде, хоч і в печі замуруйся.
23. Бог не карає прутом. — Бог не трубить, коли губить. — Що Бог навине, того ніхто не мине.
24. У Бога всього много. — Бог богатий, то й нам дасть. — Бог старий Господар.
25. На Бога складайся, розуму ж тримайся. — Бога взивай, а руки прикладай. — Богу молись, а сам стережись. — Роби небоже, то й Бог поможе! — Боже поможи, а сам не лежи!
26. Не все ж Бог дарує, про що люд міркує.
27. Бачить Бог з неба, що кому треба. — Кого Бог сотворить, того не уморить. — Хто дав зуби, дасть й хліб до губи. — Бог Батько: як буде нас тримати, то буде й годувати.
28. Що вбогий, що багатий — у Бога все рівно.
29. Бог нерівно ділить: жде, щоб сами ділилися.
30. Чоловік мислить, а Бог рядить. — Чоловік гадає, а Бог розполагає. — Чоловік стріляє, а Бог кулі носить. — чоловік крутить, а Бог розкручує.
31. Коли сіно в стозі, то забув о Бозі. — Коли тревога, то до Бога, а по тревозі забув о Бозі — горе тому!
32. Коли зле гадаєш, чом же Бога благаєш? — З Богом николи жартувати. — З Богом — не з хлопцем жартувати.
33. Хто проти Бога, то і Бог проти него.
34. Від серця до Бога навпростець дорога. — Від серця до неба шляху не треба.
35. Бог довго жде, тай кріпко карає.
36. Як не прийме Бог гріхів за жарт, то буде шелесту багато.

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК.

та другі **Церковні Книжки** можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова. Пишіть до:

GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum;
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

МІЖ ДВОМА ОГНЯМИ.

Большевицькі ґазети тепер широко розписуються про церковний собор, що був недавно у Львові, і там на видному місци ставлять бувшого гр. кат. священика, д-ра Костельника. Того, що пеpeорґанізував гр. кат. церкву на радянсько-православну.

Ми вже казали, що нинішну большевицько-московську церкву вважаемо твором чисто політичним. Ті самі, що недавно нищили християнство, що висмівали всі релігійні річи і справи, малювали в своїх Безбожниках і Безвірниках всякі гидкі карикатури на християнство, створили нинішну московську церкву. Перше в програмі їхньої політики було нищити християнство і вони вживали всіх способів — і науки, і брехні, і висмівань, щоби цілм досягнути, а тепер, коли пішли по лінії церковній, також само вживають всіх можливих способів, щоби при помочи церкви все забирати в свої руки. Так ми московську церкву розуміемо.

Та ми зупинимося на хвилю на особі Костельника, яким нині большевики послуговуються.

Деякі католицькі ґазети називали вже Костельника зрадником та відступником, що замість боронити католицизму, пішов на службу большевикам. А він, мовляв, повинен був до послідного стояти на своїм ґрунті.

Але такий закид мало говорить. Він дуже мало пояснюе. А про Костельника можна і треба би більше сказати і більше знати. Це до якоїсь міри може пояснити нам його нинішну роботу.

Костельник віддавна стояв в першим ряді видних гр. кат. священиків в Галичині — як розумова сила, як письменник, як редактор. Греко-католки могли вважати його своїм цінним церковним майном.

Однакож чи мав він в греко-католицького начальства багато пошани? Ні!

Ще поки знав він католицизм зі школи, то обороняв його на шкільний лад, але як роздивився серед практичного життя, то побачив, що католицизм не такий святий, як говорять. А головне, то побачив він, що римо-католицька політика хоче знищити греко-католицьку Церкву і завести костел, а греко-католиків хоче перевести на поляків.

Тут допера показалася дійсна вартна сила Костельника. Він замість наслипо коритися „власть імущим" і помагати Українську Церкву латинщити стае завзято в її обороні. Він стае не з латинізаторами, але з „византійцями", які хочуть затримати греко-католицьку Церкву Українською Церквою. Стае не з целебсами, але проти „целібату. Він стае проти польських і римських прислужників, що на кожнім кроці повагу гр. кат. Церкви підривають.

А за все те греко-кат. начальство не гладило його по голові. Досить переглянути „Нову Зорю", орган Хомишина, кілько там було нападів на Костельника. Досить переглянути „Ниву", яку Костельник редагував, а стане ясно, що він вже тоді був небажаною особою в очах греко-католицького начальства, а певна річ і в очах поляків та Риму. Бо згадати треба, що він провадив також широку полеміку з римо-католицькими теольоґами, обороняючи становище Східної Церкви, а з тим і Церкви Української. Словом — він завзято обороняв Українську Церкву перед польсько-римським наступом. А що так було, того ніхто не може заперечити.

Та поки минувша війна почалася, Костельник мав бодай тілько товариства, тілько ґрунту під ногами, що групу „візантійців" священиків, які поділяли його погляди.

Але прийшла війна, почала насувати большевицька сила і Костельник з „візантійцями" опинився на роздорожу. Так, як і латинізатори, як і латинники, як всі. Чекай, що день принесе, або тікай куда очи ведуть.

Можна уявляти собі, що тут опинився Костельник між двома вогнями. Тікати на захід, але там тойже римський католицизм, що був ворогом Української Церкви й Українського Народу. Перед наступом якого він обороняв свою українську справу. З другої сторони така ж ворожа большевицька сила.

Отже куди йти? І сюди зле і туди не добре. Мабуть тому лишився Костельник там, де був. Що буде, то буде.

Як пішло дальше, можемо догадуватися. Большевики сказали йому: „Ти вмієш і можеш, отже роби ось що! І памятай, що в наших руках сила!"

Як нині почувае себе Костельник того ніхто не знае. Буває, що і визначна сила ломиться. Але коли нині Костельника споминається, і хто би не споминав, то треба знати і те, що про нього минувшина говорить.

ЩО КАЖЕ ПАПІНІ ПРО ХРИСТА.

II.

В попередному числі Вістника були виривки з книжки італійського письменника, Папінія, „Життя Христа", а тут ще дещо більше про самого автора. На Папінім бачимо доказ, що коли чоловік щиро дошукується чогось, то якими манівцями він не пішов би, він таки вийде на добру стежку. Ось ще уваги до автора і його книжки:

Кілька літ тому Папіні був написав іншу книжку про незавидне життя людини, що хотіла стати Богом. Тепер, в дозрілих літах свойого життя і своеї совісти, він пробуе описати життя Бога, що став людиною... „Колись я хотів стати чистим безбожником — каже він — тепер бачу, що людина має до вибору тільки одно з двох: Бога або нішо. Коли людина відвернеться від Бога, вона не має ніякої причини підтримувати ідолів своеї раси, ні ніяких фетишів розуму, чи змислів".

В тих гордих і гарячкових часах той, що пише отсі рядки, виступав проти Христа так остро, як може ніхто інший перед ним. Одначе шість літ пізніше (але шість літ тяжкої боротьби і змагань), він нараз перервав працю, що почав роками перед тим, і, майже примушений силою міцнішою від себе, почав писати книжку про Христа.

Але ця праця виглядае йому за малою, щоби він нею міг спокутувати свої провини. З Христом траплялося, що Його ненавиділи. Ненависть часто буває тільки слабою і несвідомою любовю — у всякім разі ненависть е ліпшою причиною, чи підвалиною любови, чим байдужність.

Було би за довго розказувати, як авторові прийшлося знайти Христа. Ходив він ріжними дорогами, але всі вони завели його до стіп Євангельської Гори. Замітне тут одно, може не цілком особисте і приватне, значіння в примірі людини, що завсігди, від свого дитинства Папіні почував обриду до всіх форм релігійної віри і до всіх церков, і до всякого духового підданства, і що пережив такі глибокі невдачі в своїх надіях, а по всіх вандрівках і фантазіях приблизився до Христа.

Автор не повернув до Христа із перемучення, бо його поворот до Христа спричиняе життя труднішим, а відповідальності тяжшими; не через страх старости, бо він ще досить молодий; і не задля слави світа, бо як справи тепер виглядають, він мавби більше поперти, колиб дальше тримався своїх первісних ідей. Але той чоловік вертаючи до Христа зрозумів, що Христа зраджують і що гірше, ніж виступ проти Него, Його забувають. І він почув в собі порив пригадати Його і боронити Його.

Нині не тільки вороги Христа опускають; не тільки самі Його ученики напів розуміли Його і при кінці покинули Його, але і ті, що родилися в Його церкві, не слухають Його заповідей і беруть його науку поверховно, по фарисейськи. Коли зговорили молитви, коли сповнили точно означену форму, то думають, що скінчили з Ним всі рахунки бо вони все сповнили..

Християнство не е перестаріла річ але для многих воно е щось таке нове що ще не почалося. Світ сьогодні шукае радше спокою, чим свободи, але одинокое місце спокою являеться в ярмі Христовім.

Говорять, що Христос пророком слабих — та воно не так. Він прийшов дати поміч слабим і піднести потоптаних на висоту царів. Кажуть, що Його релігія для хорих і вмираючих — та ні! Він лічить хорих, а сплячих (мертвих) приводить до життя. Кажуть, що Він проти життя, мимо того, що Він побідив смерть. Кажуть, що Він Бог смутку — навпаки, Він напоминае своїх послідувателів радуватися і веселитися, і обіцюе своїм приятелям вічну щасливість.. Автор цеї книжки гордий, що може себе назвати підданим і воякам Христа-Царя.

Перевів з англійського
ОПЯ

ЯК МАТИ ПРИПАДКОВО ПІЗНАЛА СИНА.

Часописи подали недавно таку історійку:

Перед 23 літами пані Джилов розвелася з чоловіком і полишила йому маленького сина. Опісля вийшла замуж за другого і вже полишеного сина не бачила.

Та сталося, що їхала вона 26-го січня, ц. р. сіенарським поїздом і розговорилася з молодим військовим чоловіком, офіцером. Коли пані Джилов сказала що вона жила колись в Оттаві, офіцер запитав, чи не знала вона там пані Генсон. Він сказав, що це його мати, але він ніколи її не бачив і не знае, де вона е, щоби з нею порозумітися.

Знов же мати була дістала вістку від своеї сестри, що син, якого вона полишила, підчас війни згинув на морі.

Отже коли тепер син і мати припадково зустрілися, несподіванка була ще більша. Син казав, що він нераз старався розвідатись про матір, та не міг — аж тепер Провидіння звело їх разом. І тепер і син і мати чуються дуже щасливими.

„ВІСТНИК" не залегала. Погляньте на Подбайте, щоби ваша передплата за свою наліпку.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 10.

Я голос покликуючого в пустині.
Йоан 1: 23.

Проповідь Хрестителя.

Наближався час, коли Ісус мав виступити явно, як Мессія. Але, щоби сповнилося пророцтво, треба було Предтечі. Тому, яких шість місяців наперед надійшло слово Господне до Йоана, щоби починав свое діло, йому призначене. І ось виступив Йоан з проповіддю по всій околиці йорданській і проповідував хрещення, покаяння на відпущення гріхів. Він говорив: Покайтеся, бо наблизилося царство Боже. Приготовте дорогу Господню, правими робіть стежки Його. Всяка долина нехай заповниться, а гора принижиться і побачить всяке тіло спасення Боже.

Приходили до Йоана люде з Юдеї, з Єрусалиму міста і других околиць, сповідалися і хрестилися від него. Приходили до него фарисеї та садукеї. До них говорив Йоан гостро: Кодло гадюче, хто остеріг вас, щоби ви втікали від надходячого гніва? Принесіть овоч достойний покаяння... Вже і сокира коло кореня дерева лежить; кожне дерево, що не приносить доброго овочу, зрубують та й в огонь кидають.

Питали Йоана люде: Що нам робити? Йоан на те: Хто має дві одежі, нехай дасть одну тому, хто не має жадної, а хто має хліб, нехай поділиться з голодним.

Приходили до Йоана митники і вояки і всім давав Йоан пораду і науку. Дехто з людей питав, чи часом Йоан не Христос. До таких казав Йоан: Я не Христос, ні не Ілия, ні пророк, а голос покликуючого в пустині... я хрещу вас водою; серед вас же стоїть, котрого ви не знаете: це за мною Грядущий, що попред мене був; котрому я недостоен розвязати ремени обувя Його; Той хрестити ме вас духом Святим і огнем.

Питання:

1. Де почав Йоан свою проповідь? 2. Як за довго перед Ісусом виступив Йоан? 3. Що він проповідував? 4. Що він казав про дорогу? 5. Що про гори-долини? 6. Що люде мали зробити перед хрещенням? 7. Що казав фарисеям? 8. Що радив людям робити? 9. Як виставив Йоан Ісуса в порівнанню зо собою? 10. Чим мав Ісус хрестити?

НАНОВО ПЕРЕЧИСЛЮЮТЬ ПАПІВ.

Вчені, що тим інтересувалися, давно казали, що число папів не е таке, як звичайно Римська Церква подае. А їх число виробив перед двома століттями Джовані Марангоні, сторож римських катакомб. Та вже недавно, бо за Пія XI почав префект Ватиканської Бібліотеки знов розглядати справу папів і знайшов великі помилки.

Отже тепер Ватикан видав новий спис папів, з якого виходить таке: шістьох папів треба цілком викинути, бо прим. — Донуса 2-го ніколи не було, Клетус й Анаклетус, це одно імя... Але зате знайшли трох нових папів: Боніфатія VI (був папою кілька днів), Діоскора (22 дні в 530 р.), Лев VIII (від 963 до 965).

Крім того при 74 папах треба поробити зміни в їх іменах і датах.

Антипапів (не признаних нині папами, коли було по 2 і 3 папи нараз) начисляють тепер 37, а з них Гіполіта, з 3-го віку, вважають святим. А знов чотирох дійсних папів позбавили назви „святих".

З того виходить, що нинішний папа Пій XII, мав би бути 256-им, а так буде лише 250-м папою.

ПРИМІР ЩИРОСТИ Й СВІДОМОСТИ.

Ось приклад, що повчае нас, як треба жертвувати своїми амбіціями для громади й цілої нації.

Святий Григорій Богослов е один з найбільших святителів Христової Церкви: Він жив за імператорів Теодосія Великого в четвертім століттю, управляв Церквою Христовою 12 літ, а помер маючи 80 літ. Його память святкуемо 7-го лютого, нового стилю, а 25 січня, церковного.

Святитель Григорій, працюючи над Богословям, любив життя самотне, але імператор і народ примусили його прибути до Царгороду на престіл патріярший. Хоч і як зрікався угодник Божий прийняти на себе таку відповідальну й високу посаду, та дармa! Собор епископів в числі 150 і під головуванням святого Мелетія, патріярха Антіохійського вручили йому жезл пастирський.

Але дето нема честолюбства та зазарости? Коли через кілька днів патріярх Мелетій помер, то епископи египетський і македонський почали нарікати на Григорія, що він одержав сан патріярший несправедливо, бо без Олександрійського патріярха, як старшого. І так почалася незгода та колотнеча на соборі.

Тоді святитель Григорій, побачивши причину незгоди між духовними пастирями у своїм сані, вмить рішучо виступае й каже до собору:

„Пастирі святої Христової отари! Сором вам, що навчаете інших згоди й любови, а між собою підніматете ворогування, бо ваша наука про згоду та одностайність не тільки виглядае фальшивою, але й викликае глум, коли походить із серця незгідливого. Кличу вас в імя Пресвятої Єдиносущної Тройці: майте проміж себе спокій та любов і згідливо будуйте справи Церкви. Коли я, один я, е причиною вашого роздору та сварки, то я не кращий від пророка Йони: киньте мене в море, і тоді утихне між вами буря колотнечі й корабель духовний увійде до пристані спокою. Хоч я невинний, але радий перетерпіти усе, що ви хочете, аби лише ви помирилися і були однодумні".

Така постанова святого Григорія вражала всіх. Ніхто не міг йому відповісти, але много плакали. Сам угодник Божий в сльозах промовив:

„Простіть служителі православія, поминайте мене грішного в молитвах ваших."

Він вийшов із собору, одержав від імператора звільнення від обовязків патріярха і негайно виїхав у свою рідну Каппадокію для улюбленого самотного життя.

Це знаменитий приклад для усіх християн. Кожна громада вимагае згоди усіх членів громади. А коли бачиш, що через тебе в громаді нема спокою, то відкинь свое самолюбство, свій гонор і спини тим шкоду, що робиш народові.

ВІСТИ З ЗОЛОЧІВЩИНИ.

УПС подае такі відомости: з большевицького полону вернувся оден австрієць і привіз листа від українців з Золочівщини. Там пишеться, що в селі Олесків Золочівського повіту большевики замордували священика Ізарика та свідомих селян: Гринюка, Ловка, Міськова, дівчину Гриненкову і др. Багато вивезли на Сибір. Від людей все забирають. В боях з повстанцями попалили села, а людей вимордували, або вивезли.

СВЯТОЧНІ ДУМКИ ЗЗА МОРЯ.

„Наш Клич", що видається в Англії, в Лондоні, в святочним різдвянім числі має „Думки під Різдво" і там між іншим читаемо:

Різдво свято радости...

Так бувало колись. Але тепер для нас нема радости.

В краю нарід в найтяжшій нужді й переслідуваннях, на еміграції сотки тисяч переселенців чекають страшного вердикту.

Сумно стрічаемо це Різдво, бо кожний з нас залишив когось рідного між тими страдальцями в краю, чи на скитальщині.

Пригадуються недавні поди.

Тюрми звичайні, тюрми пересильні, табори, зсилки, совхози, колхози..

Людське життя — дно нужди. Але нужда, кажуть, пробний камінь характеру людини.

Я пильно приглядався життю наших людей серед тої неймовірної нужди.

Перше в них — це пошана власної гідности. Ніхто з них не падав перед ногами гнобителів, не благав ласки в ката. Ніхто не випрошував нічого, а жадав.

На інших плазунів дивилися з погордою; нас не любили, але поважали.

Ми не тільки шанували себе, але мали в пошані й своїх провідників.

Інші лементували, проклинали долю... Ми гордо весь час мовчали. Хоч терпіли не менше від других, а мовчали. Наше терпіння ми переносили гідно, по мужньому.

А над усім була наша братська солідарність. Оден одному помагав, коли вже не матеріяльно, то хоч словом; сильніший духом розважав слабшого..

Придержуючись в нашому дальшому життю тих засад, можемо бути певні, що серед найгірших обставин видержимо...

Це такі там між скитальцями були святочні думки і настрої. Інші, ніж тут в Канаді. Гіркі, але поважні, та з надією, що лихо переможуть. Зі свідомістю, що українські скитальці, в порівнанню з іншими такими ж скитальцями, не понизили своеї гідности.

Треба схилити голову перед такими думками!

ЛИХО ЧЕРЕЗ НЕРОЗУМ.

Бували непорозуміння, суперечки, а то і війни між поганами, магометанами і християнами. Де ж була головна причина всего того? В людськім нерозумі.

Але непорозуміння бувають і серед одного народу — а тут ще більше треба дивуватися. Бо оден нарід повинен бути завсігди одним, повинен себе розуміти, повинен однаково думати й однаково робити.

Та і тут причина та сама — люде не розуміють того, що треба розуміти; не розуміють себе і других.

А Вістник якраз старается, кілько може, поширювати добрі думки між українським народом, щоби виробити більшу свідомість, більшу згоду і спільну працю.

Отже треба його поширювати туди, де його ще нема. І треба його піддержувати, а вже головно 5-річною передплатою. Не забувайте того!

А. Е. Біліцький

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

ЗАХОДИ ДО ПОЄДНАННЯ СХІДНОЇ І ЗАХІДНОЇ ЦЕРКВИ ДО СОБОРІВ В ФЕРАРІ — 1439.

Підчас хрестоносних походів тай після того бували спроби поєднати Східну і Західну Церкву. Ті заходи виходили з двох сторін — від папів і від грецьких царів. Папам ходило, щоби вповні запанувати над Східною Церквою, а грецьким царям ходило не про справу церковну, але про державну — щоби через поєднання Церков дістати поміч Заходу проти магометан.

Коли після першого хрестоносного походу перемогла сила Західного світа на Сході, вислав папа Пасхаліс II медіоланського архієпископа Петра Хризоляна (Хрисолянус) до грецького царя Олексія Комнена, щоби переговорював в справі злуки (1113 р.).

З таким самим наміром звертався папа Александер III до царя Мануїла Комнена і патріярха Михаїла Анхіля (1170 р.), котрий для обговорення злуки скликав був до Царгороду Собор. Однакож до порозуміння не прийшло через те, що представники Західної Церкви вимагали, щоби Східна Церква їм піддалася.

Справа між Сходом і Заходом погіршилася, коли хрестоносці заняли Царгород й основали тут латинський патріярхат (1204). Коли ж суперництво між греками і латинянами ще більше загострилося, то переговори між папою Григорієм IX і патріярхом Германом II що почались 1232 р., лишились на нічім. Не помогло і те, що цар Іван Дука Ватацес підпомагав цю справу, надіючись що при злуці Церков він зможе відобрати від латинян Царгород.

Коли цар Михаїл Палеольог заняв силою Царгород (1261 р.), то також захотився коло поєднання обох Церков, а до того примушували його політичні причини — він знав, що готовиться новий хрестоносний похід, до котрого загодився позбавлений престола Балдуїн II. Він знав, що похід буде проти нього.

Але що патріярх Йосиф I (1268-1274) не годився з царем, то цар почав вести справу на власну руку. Він — то силою то підступом здобув поодинокі підписи духовенства і народу і вислав своїх послів на Собор в Ліоні (1274 р.), що відбувався під проводом папи Григорія X. І там папські посли заявили, що цар разом з духовенством і народом вважає папу головою всеї Церкви і приймає науки, які Західна Церква має.

Але коли посли вернулися до Греції, то оперся такій злуці і патріярх і весь народ. Тоді цар усунув Йосифа з патріяршого престола і на його місце назначив патріярхом Івана Векоса, свого однодумця. Інших же противників підданства Римови вязнив, виганяв з краю або мучив.

Та все було даремне. Нарід [illegible] царських плянів. А коли 1282 р. цар умер, то нарід був на нього так огірчений, що відмовив йому царського похорону.

Наслідником Михаїла Палеольога став його син Андроник II (1282-1328) отже він, боячись народнього повстання, віддалив патріярха Векоса і покликав назад Йосифа, а також уневажнив злуку заключену його батьком в Ліоні.

Коли дальше небезпека зі сторони турків щораз зростала, цар Андроник III (1328-1341) навязав переговори з папою Венедиктом XII, що перебував в Авіньоні, в Франції. Але що цар хотів найперше помочи проти турків, а папа найперше хотів злуки Східної Церкви з Західною, то переговори нічим закінчилися (1339 р.).

Тимчасом турецька сила посувалася і султан Амурад I забрав околицю між Гелеспонтом (Дарданелями) і Емськими горами та назначив Адріянополь своєю столицею (1361 р.). І тоді то наслідник Андроника III, цар Іван V Палеольог (1341-1391), не тільки що почав знов переговори про злуку Церков, але навіть сам перейшов на латинський обряд, думаючи, що так дістане поміч від Заходу.

Справа знов нічим закінчилася, бо ані папа не міг дати помочи, ані цар не міг наклонити народу, щоби піддався папі.

Поволи турки завоювали всю Византійську державу і лише Царгород та Солунь лишилися в руках греків (1374 р.). Знаючи важке положення Сходу, папа Мартин V вислав 1422 р. посла до Царгороду, щоби переговорював про справу злуки. Але що греки зажадали скликання Вселенського Собору до Царгороду, то переговори перервалися.

Справа поєднання Церков на Соборах в Ферарі і Фльоренції 1438-1439.

Справа поєднання Сходу і Заходу [illegible] більше сили від року 1431, коли [illegible] став Евгеній IV, до якого вдався Іван VI (VII) Палеольог (1425-1448), щоби папа почав переговори за поєднання.

І папа запросив греків, щоби взяли участь на Соборі в Базилеї (Базель, в Швайцарії) 1431 р., та заявив, що кошти їзди та участи в Соборі бере на себе. Однакож цей Собор хотів обмежити папську власть і піддати папів під власть Соборів, отже папа зажадав, щоби Собор перенести до Італії, як ніби вигіднього місця.

Але Собор не годився з папою, отже і Собор і папа вислали кораблі до Греції [illegible] сторона хотіла приєднати греків для себе. Вкінци перемогла папська сторона і греки виїхали на папських кораблях до Венеції, щоби бути на Соборі в Ферарі.

До Венеції приїхали: цар, царгородський патріярх Йосиф II, митрополити Антоній з Гераклеї, Марко Евгеник з Ефесу, Висаріон з Никеї, київо-московський Ізидор (грек), Даміян з Молдави та другі епископи всіх коло 20. Дальше священики, дякони і багато мирян з царської дружини [illegible] разом коло 700 осіб.

Але вже при першій стрічі греків з латинянами прийшло до суперечки. Грецький патріярх не хотів поцілувати папської ноги [illegible] не хотів сідати нижше папи [illegible] кардиналами. Він розумів, що він має тут бути як рівний з рівним і боронив [illegible] рівности та гідности.

Собор в Ферарі почався 9-го квітня, 1438 [illegible] коли вибухла чума, Собор перенесено до Фльоренції 1439.

[illegible]

Та [illegible] греки між собою [illegible] другі на [illegible] Церкву і справу Віри.

[illegible] обставин занедужав патріярх Йосиф. На представлення царя, що [illegible] дати поміч для вратовання [illegible] слабий патріярх згодився [illegible] науку Латинської Церкви. За ним [illegible] епископи крім пятьох, під проводом митрополитів Марка з Ефезу та [illegible] з Гераклеї.

По довгих переговорах цар, митрополити Висаріон і Ізидор і протосинкел (заступник митрополита) Григорій, та другі з ними згодилися на науку Римської Церкви, а зокрема признали папу верховним правителем цілої Церкви і заступником Христа.

Після того зложено грамоту (документ) такої згоди, однакож були такі, що не хотіли грамоти підписати; коли ж підписали, то лише через погрози царя. Лише митрополит Марко з Ефезу не підписав.

Вкінци грамоту оголошено 6 липня, 1439, підчас торжественного Богослуження папи при співучасти грецьких епископів. І здавалося, що ціла справа полагоджена. Але не так воно вдійсности було.

Коли цар та другі греки вернулися до дому, то всі тут назвали їх зрадниками. Тоді патріярхи Єрусалиму, Антіохії й Александрії, а також Російська Церква (її представником на Соборі був митр. Ізидор) заявилися проти злуки з Римом; новий царгородський патріярх Митрофан, що заявлявся за злукою, мусів зречися патріяршого престола.

Подібне було з другими. Митр. Висаріона з Никеї також примусили вступитись з престола митрополита. Подібне було з Ізидором, митрополитом Москви. Коли він 1441 р. вернувся до Росії, великий князь Василій II замкнув його в монастир, звідки Ізидор видобувся з тяжкою бідою та втік до Риму, де дали йому степень кардинала.

Митрополита Молдови, Деміяна, що підписав злуку з Римом, Молдовани також не приняли і він опісля відрікся Риму. Так все на нічім скінчилося.

Але цар намагався стояти з Римом і поставив патріярхом Митрофана, послушного собі митрополита Кизику (1440 р.), а до противників поставився жорстоко. Однакож це озлобило духовних і нарід ще більше.

Тепер проти злуки з Римом стали патріярхи Александрії, Антіохії і Єрусалиму. Вони 1443 р. скликали Собор до Єрусалиму, де уневажнили фльорентійську унію з Римом і відлучили від Церкви Митрофана і його сторонників.

Коли вмер Митрофан, цар поставив митрополитом протосинкела Григорія (1445 р.), але і цей не міг оголосити грамоти. А по смерти царя Івана VI (VII), 1448 р., коли наступив цар Константин XII, тії ж три патріярхи скликали Собор до Царгороду (1450), де відлучили від Церкви патр. Григорія і поставили патріярхом Атанасія. Григорій втік до Риму, звідки не вертався.

Але папа Николай V хотів таки справу переперти і 1452 р. прислав до Царгороду колишнього митрополита Росії Ізидора, щоби оголосив грамоту унії греків з Римом. За тим був і цар — отже Ізидор відправив в церкві св. Софії торжественну Літургію (Службу Божу) і там оголосив грамоту (12-го грудня, 1452 р.)

Однакож нарід не брав в тім участи. Він кричав на вулицях, що не хоче ані помочи з Заходу, ані жадної унії. Обуренню народу не було границь.

Та яку ж поміч дістав цар від папи? Це було кілька кораблів, що їх прислали Венеціяни і Ґенезійці, і кілька сотень вояків, отже така поміч, що грекам не помогла би, а туркам не пошкодила би. Так, що надії царя на Рим сяк, чи так були марні, бо папа великої помочи не міг дати.

Щож до народу і духовенства, яке не хотіло піддаватись папі, то вони памятали, які страшні звірства виробляли на Сході хрестоносці, яких посилали тудн папи, і як Рим тоді зневажливо і по рабівничому відносився на Сході до православних. Отже вони казали: „Коли нас заберуть турки, то гіршими для нас вже не будуть, ніж латиняне".

І турки забрали Царгород 29 травня, 1453 року, а з тим затерлися навіть сліди унії, що на фльорентійськім Соборі готовилася.

(Дальше буде).

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В ЕСПАНІЇ.

Польський часопис, "Дзеннік Польскі", що виходить в Лондоні, каже, що еспанське радіо з Мадриту повідомило, що до Еспанії прибуло 18 українських студентів на студії в мадритському університеті. Ними опікується Католицьке Т-во Допомоги Студентам.

НЕ ДОПУСКАЮТЬ ДО ШКІЛ РЕЛІГІЇ.

В Девенпор Айова (в Америці), сталася така подія. Ґидеонське Біблійне Товариство почало роздавати студентам звичайної і висшої школи релігійну літературу, а то Новий Завіт, Псальми і Приповістки Соломона. І роздало їх більше як 2,500. Та вкінци шкільна рада заборонила такі книжки студентам роздавати. Чому ж?

Тому, що проти роздавання виступив рабін Абрам Восген Ґудман. Він сказав: „Тут Церква відділена від держави, отже роздавання сектантських книжок школярам насилує цей розділ. Хоч не диявол, але і другі групи можуть почати роздавати. Дотого ж непротестантським групам ніяково..."

Також в Берлині, Конн., Виховавча Рада не приняла 650 книжок Нового Завіту, які дарувало згадане Товариство.

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

1. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

БАЗАР В ВЕРНОН, Б. К.

Грудня 19-20, 1946, був базар Укр. Прав. Громади в Вернон, Б. К., відбувався в Народнім Домі і вийшов гарно.

В Вернон побудувалася 1946 р. церква. То хоч члени не жалували жертв, то вседж треба було заплатити довг, щоби церкву докінчити.

І тепер прийшла нам поміч, що базар приніс всіх 1,030 доларів, а чистих грошей 850 доларів.

[illegible] був до нас о. Симчич [illegible] і мав Богослуження в неділю перед 19 грудня, на свято Николая, отже причинився багато до нашого базару.

Та годі всіх вичислити, котрі до успіху базару причинилися — їх є багато. Отже ми дякуємо всім, що на базар прибули і [illegible] тим що з [illegible] прислали жертви. Окремо подяка в Баранові, котрий [illegible] даром перевіз [illegible] речей 20-го грудня. Отже [illegible] — всім від нас подяка!

Базаровий Комітет:
Іван Чижевський,
Ілія Андрусів,
Василина Кучер,
Марія Гавман.

ОЛЕНА ЧАПРУН
(Посмертна згадка)

Дня 10-го грудня, 1946, умерла в Виннипегу в шпиталі Олена Чапрун, дочка Гната і Марії Бурдейних, в Богдан, Ман. Покійна [illegible] 35 літ. З чоловіком жила [illegible] роки і сім місяців. Полишила чоловіка, родичі, три сестри: [illegible], Анастазію та Олесю; трох братів: Дмитра, Володимира і Мирослава. Тому що більшість фамілії мешкають в Богдан, похорон відбувся там.

По обіді, всі присутні на бажання родичів, зложили датки на колегію св. Андрея, як вінок для покійної. Зложили:

По 1 дол.: Г. Бурдейний (батько пок.), Марія Бурдейна (мати пок.), Д. Коновальчук, Ф. Медвідь, Н. Борденюк, Марта Коновальчук.

По 50 цт.: Д. Бурдейний, М. Паньків, Д. Козак.

По 15 цт.: І. Паньків.

По 30 цт.: Анна Ліпард.

По 25 цт.: П. Сенычук, Н. Бурдей, І. Гутар.

Разом $9.00.

Родичі покійної щиро дякують всім, що причинились хочби найменшою помочію. Найперше о. [illegible] Гребенюкові за обслугу, тим що приправляли тіло до гробу і тим що копали гріб. Спи дорога тітко, нехай земля на буде тобі легкою. Родичі.

СОФІЯ СТЕФАНЮК
(Посмертна згадка)

Дня 1-го січня 1947, відбувся похорон покійної Софії Стефанюк в Галич Ман. Покійна прожила [illegible] років. Повдовіла 1941 року. Через послідних пару років була в шпиталі в Брендоні і там померла.

Полишила чотири дочки: Анну, Єлену, Палагну і Настю; двох синів: Василя і Николу. Осталось 27 внуків і 30 правнуків.

Діти покійної щиро дякують о. С. Гребенюкові і всім тим хто при [illegible] найменшою помочію в часі похорону.

Спи дорога Мамо, нехай земля ця буде тобі легкою.

Вчасі похорону, зібрано на колегію св. Андрея як слідує:

По 1 дол.: П. Стефанюк, В. Стефанюк, Д. Юрків, Д. М. Юрків, Ф. Юрків, В. Юрків, П. Ждан, Н. Баляк, П. Гнатюк, М. Четирбук, Татіяна Микитей.

Разом $11.00. о. С. Гребенюк.

З ПОМИНОК НА ДОПОМОГУ
([illegible], Саск.)

Минув рік на 21 грудня як не стало між живими одного з визначних громадян нашої околиці — Івана Черевика.

Був він добрий господар, свідомий громадянин, і чесний християнин. Його втрату оплакує численна родина, з удовою, синами, доньками, внуками і правнуками, як також і загал околиці.

У роковину смерти його діти, що осталися по господарстві, Панчишини зарядили заупокійну Службу Божу з Парастасом за спокій душі бл. п. Івана.

Служба Божа й Парастас відбувалися в хаті Панчишинів. Опісля був обід. А так було підходяще думки, щоб зібрати жертви на скитальців. С. Маковський зібрав $10.00 від слідуючих:

По 10 дол.: П. Ягольницький.

По 5 дол.: А. Король.

По $1.75: Г. Труска.

По $1.70: М. Ортинський.

По 1 дол.: Т. Ягольницький, В. Ковалишин, Ф. Горчинський, Ю. Ягольницький, пані Т. Путерія, пані Д. Юрків, М. Тимрик, П. Корний, пані Корженьовська, пані Д. Свитинська, Е. В. Ягольницький, С. Маковський, А. Пацирнюк, пані В. Ковалишин.

Дрібними $7.55.

Гроші переслано до Консисторії У. Г. П. Церкви в Виннипегу, на поміч у закупні річей для православних скитальців.

Щиросердечне Спасибі всім ласкавим жертводавцям за щирі жертви, а господарам окрема подяка, що дозволили зібрати датки при своїм святі на так благородну ціль. Нехай милосердний Господь пошле всім Вам Свої ласки і всеє і благословення. Гість.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(Габбард, Саск.)

Дня 1-го січня 1947 року відбулося поминальне Богослужения в річницю смерти бл. п. Івана Ковалева з Габбард, Саск., в церкві коло Пилипових в околиці Гуцін, Саск. По Богослуженню вдовиця Марія запросила всіх, хто був в церкві, до дому на обід, де був Парастас, а відтак всі засіли до обіду. Тут свящ. І. Кусій сказав промову, в якій згадав померлого і позістовну вдову з трома дівчатками. Матір-вдова дає собі раду і старается дати добре виховання діточкам. Вони добре [illegible] читають і пишуть по українськи, учащають до церкви з матерію. Матір покупила їм молитовники. Вдовиця держить фарми в аренди а сама займается роботою коло дому.

Свящ. І. Кусій по обіді попросив присутних о жертви на скитальців. Зібрано $13.00. До тої збірки доложив ще жертву 3 долари від Н. Липова з Айтуна, Саск., і 3 долари від Т. Шевчука з Гейзі Клиф, Саск. Разом $19.00 вислано до Допомогового Укр. Комітету в Виннипегу. Присутний.

ХРЕСТИНИ — ЗБІРКА
(Кодет, Саск.)

Листопада 17-го п-во Василь і Палагія Проничі хрестили свою донечку Савелю Олесю. Хрестив о. Дяшина в хаті Проничів, закінчивши тайну Хрещення відповідними побажаннями.

При забаві згадували і про ширші справи, і тут п. І. Пронич згадав Укр. Голос і Вістник, отже зібрано $6.50 — для У. Голосу і Вістника по половині.

Многих літ малій Савелі Олесі! Нехай здорова росте на потіху родичам і славу свого народу!

Кума.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ
(Нипавин, Саск.)

Дня 26-го листопада відбулася забава в п. Михайла Козуня. Це була дійсна несподіванка бо господарі нічого не знали, а гості їх вдома не застали.

По кількох годинах чекання ювілятів привели з гарно прибраним деревцем і навіть музиками. Дружки почіпали їм букети і зараз п-во Козунів, разом з дружками, дружбами, старенькими родичами пані Козунь, і родиною засадили за стіл.

На столі був весільний кейк, який приготовила пані Варвара і Анна Н. Козунь. Була і для гостей перекуска.

Господар свята, староста, п. І. Григор, провів молитву і привитав ювілятів щирими словами і дарунками, і побажав Многих Літ і щасливого життя. Також пані Оля Шевчук доручила дарунок від жіноцтва.

Далі п. Григор покликав до слова Івана Юзву, Николу Гульку, пані Анну Т. Козунь і Андрія Нагірного. Пані Анна Т. Козунь привитала теплими словами ювілятів від родини, яка не була тут. Говорила дуже гарно.

По промовах і перекусці, всі весело забавлялися. Згадали і про нашого дорогого гостя що приходить до нас що тижня, а це Український Голос і Вістник.

Жертвували:

По 1 дол.: М. Козунь і його дружина, І. Францішин, Н. Козунь, А. Дмитерко, І. Юзва.

По 75 цт.: Е. Віля.

По 50 цт.: І. Григор, А. Козунь, П. Рудей, М. Романишин, В. Козунь, І. Арабський, І. Козунь, Н. Козунь, Ю. Звоздецький, Т. Дмитерко, В. Пігович, п-во Сніпчак, пані Олександра Ковалишина.

По 35 цт.: М. Галушка, П. Францішин.

По 25 цт.: В. Гулька, А. Нагірний, В. Шевчук, Н. Гулька, П. Гулька, С. Францішин.

З цеї збірки 8 доларів Укр. Голосови, а $7.75 Вістникови.

Гість.

70-ЛІТТЯ НАРОДИН - ЗБІРКА
(Принс Алберт, Саск.)

П-во Гауки хотіли пошанувати своїх добрих родичів п-во Ваєрів, в 70-ліття їх народин і владили для них несподіванку, та запросили фамілію з Вакав, о. Керніцького та знакомих з Принс Алберт.

Несподіванкою було для ювілятів, коли прийшли до п-ва Гауків, а тут тільки людей зібралося і привитали їх Многоліттям.

Коли всі засіли за стіл, о. Керніцький зговорив молитву. Дальше п. Гаук вручив ювілятам дарунок і сказав гарну промову, де переповів їх життя на Вакав і їх працю для церковної справи.

По вечері було багато гарних промов, що відносилися до п-ва Ваєрів, при чім згадували і їх добрих та примірних дітей. І так зібрані довго гостилися.

Ще дальше гарну промову сказав о. Керніцький на тему взаїмної згоди.

Вкінци згадано і дальших гостей — Укр. Голос і Вістник та Колегію, отже присутні зложили 14 долярів, розділюючи: У. Голосови і Вістникови по 3 долари, і Колегії 8. Жертвували:

По 5 дол.: др. М. Савіцький

По 1 дол.: М. Ваєр, О. Бендас, В. Гаук, В. Чонок, Г. Паскарук, о. Ф. Керніцький, В. Романович, С. В. Луцюк, 4. Луцюк.

Жертводавцям подяка, а п Ваєрови та його дружині прожити ще довго-довго здоровими і силь-ними. Признання і п-ву Гаукам за їх добре діло. Г.П.

ФЕДЬ ПРОЦИК
(Посмертна згадка)

Дня 28 листопада 1946 р., в Дітройт, Міш., в Стейтах, відійшов на вічний спочинок Федь Процик, син покійного Василя Процика, з околиці Розбори, Манітоба.

Похорон відправив 5 грудня, 1946, український гр.-православний священик о. П. Запаринюк з Виндзор, Онт., виголосивши прегарну прощальну проповідь.

Покійний родився 1901 року в околиці Розбори, Ман. В півтора року свого життя вмирає йому мама і він остається сиротою.

Батько покійного, був приневолений оженитися в друге з панною Настею Яремій, котра заопікувалася малолітним Федьом, як своїм рідним сином; вона старалася вщепити малому Федеви рідну мову й українські звичаї, і взагалі була як рідна мама для нього, за що покійний був вдячний її до самої смерти.

Покійного всі дуже любили і був він розрадою для цілої родини.

В 22 році свого життя, він вадумав побачити ширший світ поза околицю Розбори.

В 1923 році батько благословив його в дорогу, наказуючи: Сину, памятай за свою родину і не забувай своєї української мови".

Відїхав покійний Федь в східну Канаду до місточка Ошава, Онт. де пережив два роки.

Підчас свого побуту в Ошаві, вмирає його батько.

З початком 1925 року переходить він до Дітройт, Міш., З.Д.А., і там перебував аж до тепер.

В 1927 році одружився і в 1944 році вмирає його жена, а в 1945 році вмирає його брат Міхал, котрого він дуже любив.

Місяця жовтня, цього року, кличе свою сестрінку Гилюсю Продан, дочку Дмитра Вовка з Овкборн, Ман., і каже: "Я буду вмирати. На тобі $3,000.00 і поховаєш мене по українськи. Передай $100.00 на Колегію св. Андрея у Винипегу, $50.00 на Укр Голос і $50.00 на Вістник."

Похороном занялися Василь і Гилюся Продан з Вотерфорд, Онт. Сповнили його бажання і поховали його як найкраще — українським звичаєм.

На похорон зїхалися його брати і сестри з подальших сторін. Брат Насторко з Марко, Ман., сестра Варварка Вовк з сином Володимиром і невісткою з Овкборн, Ман., котрих п. Матісишин возив своїм автом, брат Дмитро з Форт Вилліям, Онт., брат Ілько з жевою з Ниягара ан да Лейк, Онт., сестра Михаська Ловон з чоловіком з Гемилтон, Онт., сестра Елисавета Випрук з чоловіком з Ниягара ан да Лейк, Онт., [illegible] Олеся Вовк з Виндзор, Онт. і сестрінка Лилія Гаврилюк з Гемтремк, Міш., З.Д.А.

Домовина була вкрита 10-ма дорогими вінками від мами, братів, сестер, сестрінок і від Роботодавця Плаймавт.

По похороні відбулася перекуска під числом 2940 Рузевелт вул., Гемтремк, Міш., З.Д.А.

Покійний Федь полишив в смутку стареньку маму, трох братів і пять сестер.

Присутними не були мама з Ниягара ан да Лейк, Онт., сестра Марина Гранковська і сестра Ганя Гаврилюк з Розбори, Ман.

Спи Федю, нехай американська земля буде Тобі легкою.

Д. Вовк.

ПОДЯКА

Отцим складаємо щиру подяку о. П. Запаринюкови за щиру обслугу. Дякуємо сестрі Олесі, що потрудилася за священиком. Дякуємо п-ву Прокопам, що перетримували через дві ночи фамілію з Овкборн, Ман.

Щира подяка тим всім, що чим небудь причинилися до помочи в похороні, і взагалі всім участникам, що прийшли віддати послідну прислугу і відпровадити тлінні останки нашого дорогого вуйка на вічний спочинок. Вічна Йому Память!

Сестрінка Гилюся і Василь Продан.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЦЕРКОВНІ ЗБОРИ У МОНТРЕАЛІ, КВЕ.

Рада Церковного Братства Святої Софії у Монтреалі, Пров. Кве. цим подає до відома всім дійсним членам УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. СОФІЇ, що загальні річні церковні збори відбудуться в неділю, дня 23-го лютого, 1947 р. у власній парохіяльній залі при вулиці Делорімієр ч. 1890. Збори начнуться в годині 3.30.їй по полудні у приписаному порядку.

ЗА РАДУ ЦЕРКОВНОГО БРАЦТВА
Прот. о. В. Слюзар, парох — С. Гайдичук, голова
А. Бабій, писар

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЛЮТЕНЬ.

2. Неділя — Брендон.
9. Неділя — Портедж ла Прейрі (Річні Збори в домі п-ні Самець)
12. Середа. Трох Святих.—Селтон
15. Субота Стрітення—Паплар Парк
16 Неділя — Іст Селкирк
23. Неділя — Рейні Ривер.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню, Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Аполюка.
ЛЮТЕНЬ.

2 Неділя Гаеслин
9. Неділя — Кридор.
12. Середа. Трох Святих. — Витків.
15. Субота. Стрітення. — Гефорд (фарми).
16. Неділя — Гефорд.
23. Неділя — Марлин

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛЮТЕНЬ

2 Неділя — Вилингдон.
9 Неділя — Човнинг
12. Трох Святих — Ісвас
15. Стрітення Господнє — Лужвни
16. Неділя — Андрю.
23 Неділя — Новий Прут.

Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЛЮТЕНЬ

2 Неділя — Стінен
9. Неділя — Арран
12. Середа. Трох Святих — Гаес.
15. Субота Стрітення — Репвер.
16 Неділя — Пайн Ривер
23. Неділя — Кемсак.

Адреса: Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ЛЮТЕНЬ

2 Неділя — Вакав
9. Неділя — Кадворт.
12. Середа. Трох Святих — Смате.
15. Субота Стр. Госп. — Єллов Крік
16 Неділя — Тернопіль
23. Неділя — Ст. Джуліен.

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о Є. Грицини.
ЛЮТЕНЬ

2. Неділя — Мелвил.
9. Неділя — Йорктон.
23. Неділя — Горанц.

Адреса: 110 Велингтон Евню. Телефон 796 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛЮТЕНЬ:

2. Неділя — Канора
9. Неділя — Фостон

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ.

1	С	19	Преп. Макарія Печер.
2	Н	20	Неділя Митаря і Фарисея
3	П	21	Преп Максима Ісповідника
4	В	22	Предмч. Анастасія Печер.
5	С	23	Свмч. Климента еп. Анкір.
6	Ч	24	Преп. Ксенії, муч. Вавила
7	П	25	†Григорія Богослова арх.
8	С	26	Преп. Ксенофонта і Марії
9	Н	27	Неділя Блудного Сина
10	П	28	Преп. Ефрема Перен.
11	В	29	Пер. мощей Ігнатія Богон.
12	С	30	Трох Святих
13	Ч	31	Никити еп. Новгород.
14	П	1	Муч. Трифона, Сатира
15	С	2	Стрітення Господнє.
16	Н	3	Нед. Мяс. Симеона Богопр.
17	П	4	Преп Ісидора Пелусіота.
18	В	5	Теодосія Угл. арх. Черниг
19	С	6	Вукола еп. Смирнського
20	Ч	7	Партенія еп. Ламс.
21	П	8	Вмчч. Теодора Стратилата
22	С	9	Преп. Панкратія затвора.
23	Н	10	Нед. Сир. Преп. Прохора
24	П	11	Мч. Власія еп. Севаст
25	В	12	Мелетія еп Антіохійського
26	С	13	Преп Мартиніяна. Зої
27	Ч	14	Рівноап Кирила уч. словян
28	П	15	Преп Піфистія Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ЛЮТЕНЬ

2. Неділя — Келгарі. Вечером концерт з рамени КУК-а, в салі під УГПЦ.
9. Неділя — Редвей
12. Трох Святих — Редвотер.
15. Стрітення — Егремонт.
16. Неділя — Ворспайт
23. Неділя — Торгила

Адреса: Редвей, Алта.
Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛЮТЕНЬ

2. Неділя — Роблин місто.
9. Неділя — Гренвілл
12. Середа. Трох Святих — Роблин-Зелена
15. Субота. Стрітення — Шелвелей.
16. Неділя — Леннард
23. Неділя — Шортдейл

Почт скринка 54. Роблин Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛЮТЕНЬ

2. Неділя — Смокі Лейк
9. Неділя — Вільна.
12. Середа. Трох Святих — Гіфорд
15. Субота. Стрітення — Бойн Лейк
16. Неділя — Спедел.
23. Неділя — Елк Пойнт

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаївського
ЛЮТЕНЬ

9. Неділя — Толстой.
2. Неділя — Форт Френсис, Онт
15. Субота. Стрітення — Сондавн
16. Неділя — Сірко
23. Неділя — Вайта.

Адреса: Толстой, Ман

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ

2. Нед. Мит. і Фар. Гол. 1, УЄ 1 Літ Ап. 2 Тим. 3: 10—15, Єван. Луки 18: 10—14.

9. Нед. Блуд. Сина. Гол. 2 УЄ 2 Літ. Ап. 1 Корин. 6: 12—20. Єван. Луки 15: 11—32.

12. Трох Святих. УЄ. Івана 10 1—16. Літ. Ап. Жид. 13: 17—21 Єван. Матея 5: 14—19

15. Стрітення Господнє: УЄ Луки, 2· 25—32 Літ. Ап. Жид. 7: 7—17 Єван. Луки 2· 22—40

16. Неділя Мясопустна. Голос 3 УЄ 3. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8—31 і 9: 1—2 Єван. Мат. 25: 31—46.

23. Неділя Сиропустна. Голос 4 УЄ 4. Літ. Ап. Рим. 13: 11—14 Єв. Матея 6: 14—21

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[…] HERALD
[B]ox 3626
[WIN]NIPEG, MAN.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., FEB. 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1947. Число (592) 4

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave.

Гордість Торонтонців

Кампанія Будови Нової Церкви
Треба $40,000 в Січни-Лютім 1947 року.

ЦЕРКВА.

Ми можемо мати багато грошей, можемо мешкати в пишних хатах, орудувати багатим підприємством, але, коли не буде в нас гарної церкви, то й надальше останемо духовими бідняками. Чому так? Бо церква, — це Дім Божий, цей дім повинен бути величавий, пишний, чистенький, щоб вірні почувалися у ньому наче в раю, — як казали Володимирові посли, коли вернулися з Царгороду, де бачили церкву св. Софії.

Бог е Любов, Правда і Краса. Тож і храм Божий повинен бути величавий і красний, щоб ця краса приманювала до

Впреосв. Архіеп. Іоанн Теодорович.

це памятник народньої культури. Чим культурніший нарід, тим краща в нього є церква. Не легковажать собі Церкви англійці, французи, жиди і другі, тим більше ми, українці, не смiємо ставитися індиферентно до нашої Церкви. Церква, це корабель, в котрому подорожні чуються безпечними на широкому й глибокому морі. А ми є подорожними серед широкого моря людського життя.

Церква е Дім Божий. А коли так, то

Парох громади в Торонто о. П. Самець.

себе ук[illegible]ських дітей. Ми любимо гарну пташку, що мило співає, любимо гарні квітки, що приємно пахнуть, [illegible] також любимо гарну церкву, де є порядок, чистота, [illegible] добрі люди і гарний хор. Серед такого окруження, то й легко [illegible] виховувати, бо маєте на кого [illegible] покликуватися і ставити за приклад.

Люди можуть переживати війну, голод, страждання, гаразди и ратоши. Але приходить час, коли Ви прагнете спокою, кращого душевного настрою, щоб [illegible] буденне монотонне життя. А це все можете мати лише в Церкві.

Багато говориться про ворож[illegible] індиферентизм, чи [illegible] 20 25 років [illegible] говорили й писали, що авта, радія, [illegible] речі [illegible] Церкви [illegible] зовсім про[illegible] [illegible] книжці [illegible], що заінтересуван[illegible] в ар[illegible] перемоделю[illegible] гарний [illegible] до тепер [illegible] величавих [illegible]

[illegible] українців [illegible] нові не [illegible] маємо по[illegible] Покажіть дер[illegible] пам'ятник [illegible] відзеркалю[illegible] штука, артизм [illegible] А коли нема, то доложімо [illegible] труду й гроша, та збудуймо величаву святиню Господу Богу на хвалу і для спасіння життя нашого і наших дітей.

о. П. Самець.

YARMEY CLINIC

ВАСИЛЬ ЯРЕМІЙ, M.D, C.M., Директор
Т. М. РАРАГОВСЬКИЙ, M.Sc., M.D., Хірург
О. ГОРЧИНСЬКИЙ, B.A., D.D.S., Дентист
Г. ТОКАРИК, R.T., Екс-Рей і фізіотерапія
П. МАРТИН, R.T., Біологічна лабораторія

314 Bathurst St., Toronto. EL. 7148

Dr. F. TICKETT
Physician and Surgeon
11 GOREVALE
WA. 3754

Dr. S. SUKMAN
Physician and Surgeon
ROYCE
LL. 1503

Dr. J. WASYLENKO
Physician and Surgeon
567 BATHURST ST.
KI. 8657

Dr. P. HUTZULAK
Dentist
270 Physicians & Surgeons Bldg.
86 BLOOR W. KI. 6727

Dr. P. OCHITWA
Dentist
6th and Lake Shore, New Toronto
Phone 190

Dr. E. WACHNA
Dr. T. WACHNA
Dentists
386 BATHURST ST
EL. 6515

Dr. W. OLNYK
Dentist
270 Physicians & Surgeons Bldg.
86 BLOOR W. MI. 5616

Dr. E. HUMENIUK
Dentist
567 BATHURST ST.
RA. 8303

Т. МАРТИНЮК
Декоратор і Маляр
Tel.: MU. 2560 308 Kennedy Ave.

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА.

Кожний Будівельний Комітет Української Церкви, коли береться до будови церковного будинку, бере велику відповідальність на себе та має важну відвічальність не лише перед своїми членами церковної громади, але й перед всім Українським Загалом. Гарний набутий церковний дім, стає для громади та її народу культурним здобутком, після якого інші народи нас оцінюють. Наші громади, котрі задумують обовязково брати під увагу такі важні чинники як відповідну Площу для будинку, число своїх членів, та свою Українську Молодіж з її вимогами модерного часу та нових канадійських обставин.

Нераз в теперішні часи приходиться нам чути нарікання від старших батьків на адресу нашої української Молодіжи, тому, що вона не хочеться тримати свого народу, і горнеться до чужих. Загальне заклопотання стає, як би то нашу молодь задержати при своїм народі. В Українській церкві знайдено відповідну проблему Української молодіжи в Канаді.

Наша молодь не е гірша від молодіжи іншого походження, а навпаки, є навіть кращою під багатьома зглядами. Наша молодь доказує свою надзвичайно добру характеристику обробляючи тисячі акрів землі по степових провінціях в модерний спосіб. Наша молодь пописується успішно по наших Канадійських висших школах та університетах. Наша молодь, коли узяла добровільно масову участь в минувшій світовій війні, доказала перед Британським [illegible] народом та Канадійським Урядом, що родичі таких лицарів як Українці, вояки, заслужили собі, та перейняли з найвисшим відзначенням [illegible] чести для Канадійського Горожан[ства].

Наш обовязок в теперішні часи, коли [illegible] до будови церков, є постаратись, о величаві, більше коштовні церкви, відповідно умебльовані, щоби нашу молодь притягало до своєї рідної церкви, яка не повинна бути нижчої кляси [illegible] якости, що до вигоди та краси від

Адвокат Андрій Орищак,
голова громади св. Володимира
в 1946 році.

чужих церков. Молодь наша, а навіть і люде середнього віку не мають охоти учащати регулярно до маленької, в неприступній закутині церковці, де самий хрипливий дяк мучить сам себе і учасників своїм самітним голосом, де бракує гарного хору, та де приходиться вистояти через цілу Службу Божу в тісноті через брак місця і вигідних лавок. Наша молодь не вимагає від нас нічого понад міру. Тепер часи змінилися під деякими зглядами. Загляньмо, які вигоди має чужа молодь при своїх релігійних інституціях.

При наших церквах по більших міських центрах, повинні бути салі відповідні не лише для програмових чи урядових справ, але також для фізичних вправ, гімнастики та розривки для молодіжи. При такій церкві ми зможемо гуртувати велике число молодечих сил, з яких можна створити си[льний] церковний хор. А добре вишколений хор зайвне притягає вірних до церкви.

Українська Православна Громада в Торонто, як раз починає братись до будови такої модерної та величавої церкви, котра буде відповідати всім вимогам як старших так і молодших. Така церква буде коштувати великі гроші і буде потрібно великих жертв від свідомого українського елементу. Наші члени і прихильники за минулих тридцять літ у Канаді стали виховані в дусі жертвенности. Ми тоді приняли і пропагували народний клич „В Школі Наша Будучність", і на тім кличі ми добре виграли. Повстали наші виховавчі Інститути та інші культурні інституції, котрі випустили для нас сотки добрих українців. Ми тепер в додатку до цего клича, принимаємо ще оден клич, а іменно, "В НАШИЙ РІДНІЙ ЦЕРКВІ НАША БУДУЧНІСТЬ". Бо найлекше і найдовше нарід може плекати та вдержати свої Національні Культурні Цінности в своїй Рідній Церкві.

Що до жертв на народні цілі, то ми знаємо, що на це кінця нема. Ми вже давали сотки, а навіть і тисячі на наші церкви та Інститути по ріжних місцевостях. ДАЙМО ВИЗНАЧНУ ЖЕРТВУ і в цей історичний день міста Торонта, на будову ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРИ. Я від себе жертвую на початок пять сот долярів, і відкликаюсь до всіх членів і прихильників, зложіть свої жертви по своїй змозі, а плоди ваших жертв покажуться у близькій будучности.

Адв. Андрій Орищак,
Голова Прав. Громади.

ЗАБИРАЮТЬ СОБІ УРЯДОВІ ДОКУМЕНТИ

Секретар скарбу в Вашингтоні, Джан В. Снайдер, звернувся до Генрія Моргентава, що був його попередником, щоби віддав його департаментові урядовий щоденник, який він провадив в часі свого урядовання. Там були [illegible] важні справи, як пр. розмови з [illegible] Рузвелтом та іншими визначними урядов[illegible]

Щоденник обіймає 900 томів і там є записані і копії урядових документів, отже це власність держави, а не приватної одиниці.

КАНАДА МАЄ ЗАМАЛО МАСЛА

Міністер рільництва, Гардінер, заявляє, що [illegible] рок Канада хоче дістати з Австралії і Н. Зеляндії бодай 5,000,000 фунтів масла, щоб [illegible] позбути великої недостачі. Вже привезено до Галіфаксу 1,500,000 фунтів. Хоч могла би [illegible] і 12,000,000. Ходить про те, щоби не зменшити ще тих 6 унцій масла, які нині можна дістати в тиждень на одну особу.

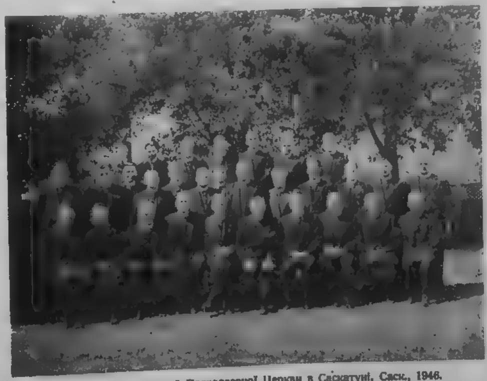

Священики Української Православної Церкви в Саскатуні, Саск., 1946.

ПРОСІТЬ І ДАСТЬСЯ ВАМ . . .

Ґенерал Володимир Сікевич.

Просіть і дасть Вам, стукайте — і вам відчинять.

Так говорив Христос, Той, про Кого ми все згадуємо і святкуємо день Його народження радісним привітом „Христос Раждається"!

Коли ми згадуємо Його народження, то для нас, християн, Його слова мусять бути законом, наукою.

Тому, коли вірні, хочуть побудувати храм у Його честь, на Його славу, ми всі християне, прочитавши відозву будівельного комітету в Торонто, повинні не задумуватись, піти на зустріч і виконати по закону Христа Його заповіти. Стукайте і вам відчинять, просіть і вам дадуть.

А в нагороду за це в короткому часі наше Торонто прикраситься гарною будівлею Храму Христа, Сина Божого, нашого заступника і покровителя, і ваше серце радісно забеться, що і ми причинились до цього діла.

Один з тих, для кого віра християнська, земля Українська і Слава козацька понад життя.

Ґенерал В. Сікевич.

ВІСТНИК НЕСЕ ПРОСВІТУ.

Ще від 1921 року Вістник вчив людей. І багато навчив і багато доброго та потрібного [illegible]. Це добре знають учителі та священики, [illegible] працювали на громадській ниві цілий [illegible] господарі й робітники, що [illegible] громадськими [illegible].

Але найкраще розуміє редактор Вістника, і редактори, що від 1921 року клопоталися [illegible] Вістника. Кілько треба було думати, приготовляти те, що людям [illegible]. Це була велика праця. Коли б зібрати [illegible] треба варність в Вістнику [illegible], то яка велика та [illegible] була би не книга. А все те треба було [illegible].

Чи не думаєте, що за всю ту працю треба [illegible] платити тим, що далось би за кожний рік [illegible] передплатників Вістникови?

[illegible] не мають часу тим клопотатися, [illegible] себе обовязок приєднувати нe[illegible] Вістникови. Отже і Ви поможіть. [illegible] і нагоді збайте, щоби в час [illegible] Вістник мав 25,000 [illegible]

А. Е. Білинський.

WESTERN ART STUDIO
Модерно відновлене українське Фотографічне Заведення.
449 QUEEN ST. W.
WA. 0319 Res.: HU. 0505
М. Стасюк — власник

Res.: ME. 5210 Office: EL. 5141
ПЕТРО ГАЙОВСЬКИЙ
Гарантуємо вам і вашим дітям кращу будучність.
Sun Life Assurance Co. of Canada
60 VICTORIA ST.

DANFORTH AUTO BODY
Уся робота гарантована
1131 Danforth St. WA. 4237
Д. Кремко і В. Іваницький — Властителі.

QUEEN CITY WINDOW CLEANING
156 WALMER RD.
Phone — RA. 4850
Василь Григоряк — власт.

Заряд парохії св. Володимира, що через три роки працював енерґійно для церкви з п. Мих. Білим на чолі й що придбав значну суму гроша на будову нової церкви.
Сидять з ліва на право: М. Протас, Е. Охітва, М. Білий (голова), о. Петро Самець, І. Гумнюк, і В. Юрійчук.
Стоять з ліва на право: С. Юсипчук, М. Герасимюк, О. Федорів, Ст. Пелешок, И. Добровольський, В. Бельбас, і Н. Никорчук.

ЧАС ЗАВЕРШЕННЯ ВЕЛИКОГО ДІЛА.

Думка про будову власного церковного храму в Торонто, зроджена в умах невеличкого гурта місцевих українців вже давніше, переходить нарешті в життя

Десять літ скитальщини по чужих домах, а других десять років приміщення у власному, але тимчасовому, церковному будинку переконали православних українців в Торонто, що дійсна церковно-народна робота може розгорнутися та провадитися тільки в будинку для церковної роботи й життя, спеціяльно збудованому.

Прийшла черга зробити ужиток з площі закупленої під будову ще в 1935 році. Треба було ту площу — як і тимчасовий церковний будинок, всього понад $30,000.00 — перше виплатити, а до того призбирати дещо готівки. Досі Церковна Громада має в касі, як початок будівельного фонду, коло $30,000. Та тої суми замало, бо після найновіщих плянів та обчислень будова нової церкви має коштувати около $150.00 і на те конто мусить бути в скарбниці не менше, як $70,000.00 ще заки почнеться будова.

Справа зводиться до того, що православні українці Торонта, східної і цілої Канади, мусять ще цеї зими доложити до тих $30,000, що вже є в касі, ще $40,000 і тим способом пустити справу в рух.

Зі сказаного ясно, що мусить то бути збірка жертв на більшу скалю І до тої роботи збирання зголосилося не менше як 8 провідників, які зо своїми гуртками та помічниками підиимаються сколектувати по $5,00.00 кожний. Сума трохи страшна, але страх потрохи зблідає, коли подумати про святе Євангеліє, де сказано — так нам, світським, бодай здається — що сильна віра зрушує гори та про те, що майно, до якого Українська Православна Громада досі дійшла і виплачена площа та церковний тимчасовий будинок і призбирана готівка почалися таки з нічогісінького-нічого!

Не без того, що в декого з читачів насувається питання: чому то православні в Торонто сподіються жертв на будову своєї Церкви і від позамісцевих церковних громад, світських організацій та поодиноких громадян? Ось чому:

1. Церква не будується для самого Торонта, бо завдяки географічному положенню міста та плянам цілої Церкви в Канаді на будуче, має з неї користати ціла Канада.

2 Всі дані вказують на те, що Українська Православна Церква в Торонто мусить якнайскорше мати другого священика і правдоподібно стане осідком епископа на Східну Канаду, отже: стане катедральною і повинна і своїм розміром і українським стилем відповідати, хоч приблизно, тим плянам і вимогам. А кошт її мусить бути поважний, бо деревляної Церкви тут будувати не можна.

3. Досвід в Канаді і Зединених Державах показав, що українська церква без чужих впливів може ще найдовше задержати при собі українську культуру (потрібну й Канаді) — музику, мову і що найважніше — молодь.

4. Велике число українців переселилося підчас послідної війни з Заходу на Схід та осіли в місцевостях де ще не має і нема вигляду на вчасну церковну обслугу, як що вона не прийде з Торонта

5. Так склалося, що при Українській Православній Церкві в Торонто досі гуртуються всі наші організації, як СУС, СУК і СУМК, скликають свої зїзди і т. д., а поява відповідного й гарного церковного будинку буде додатно впливати не тільки на вірних церкви, але й членів та прихильників світських організацій.

Адвокат Теодор Гуменюк.

6. З повстанням нового церковного будинку побільшиться й місце та приміщення для культурної роботи и працівників — що в цей час є дуже важне. Самої української молоді у вищих школах та на університеті в Торонто є цілими сотками, започаткування українського Інституту (на що вже й є початковий фонд) конечне і з приходом нової Церкви потрібні культурні сили напевно збільшуться.

7. Взаїмна поміч в формі жертв між Східною і Західною Канадою завсігди єднала і буде єднати українців та протиділати посторонним впливам, які стараються держати українців розєднаними.

8. Інших причин, чому українці з цілої Канади повинні жертвувати є ще багато — і їх можна вичисляти майже в безконечність — але найважніша таки та — і тут мусимо бути отвертими — що Східна Канада українських мільйонерів ще не має, (у всякому разі ми про них ще не чули), а між тими, що можна то них за жертвами бодай в ряди годи звернутися, великих богачів не має. Потрібну ж суму таки треба зібрати

Прикінці приходиться згадати, що при розподілі майбутніх жертводавців поміж 8 „капітанів" з їх гуртками збирачів прийшло до порозуміння, що всякі жертви зпоза Торонта повинні приходити на руки низше підписаного або на адресу церкви 404 Bathurst St. Toronto

Це тому, щоби до одного і того самого жертводавця не звертався більше, як один колектор і щоби жертводавці своїх жертв не потребували роздроблювати.

А па самому кінці, щоби всі знали, що отсе не пишеться на вітер, то низше підписаний зобовязується зложити від себе ще й других $500.00 на започаткування будови, а ви, українці з Торонта і з цілої Канади зложіть $59,500 до двох місяців, а найдальше до слідуючих Великодних Свят. Отже: Хто перший?

Т. Гуменюк,
414 Bay St., Toronto 1.

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК
та другі Церковні Книжки можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова Пишіть до:
GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

AD. 0630
THEODORE HUMENIUK
Адвокат і Нотар
414 BAY ST. Room 305

ІВАН ЯРЕМКО
Адвокат і Нотар
305 Manning Chambers 414 BAY
AD. 0630 Res: ME. 5828

А. ОРИЩАК
Адвокат і Нотар
414 BAY ST.
Office: WA. 5425 Res: MI. 3667

В. ГУМЕНЮК, Б.А.
Адвокат і Нотар
371 BAY ST. AD. 3961
Branch Office:
322½ Queen St. W. WA. 0700

О. М. ДАНКОВИЧ
Адвокат і Нотар
Room 603, Temple Bldg.
BAY & RICHMOND STS.
Res: OR. 3000 Office; EL. 4767

ВАСИЛЬ ВАЛІҐУН
Мужеський і Жіночий Кравець.
827 QUEEN ST. W. WA. 8118

ROGER'S RADIOS
790 DUNDAS W
Washing Machines, Refrigerators, Radios
Ass't Manager — John Parchewsky

NOVA SCOTIA LUNCH
672 QUEEN W.
М. Стечишин і В. Стечишин.
ME. 0057

TORONTO REFRIGERATION FIXTURE CO.
Specialising in Store Office & Restaurant Fittings, Commercial Refrigeration
937 Queen St. W. Tel: Elgin 5461-2
S. Kowal, President — Res.: KE. 0326

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
CARDINAL & SON
Funeral Directors and Embalmers
Гарна Каплиця.
366 BATHURST ST. WA. 9954

ALEXANDRA HOTEL
Український готель в осередку міста Торонта.
Вигідні кімнати по приступній ціні.
Іван Гуменюк, власник.
102 Queen St. W. WA. 0600

ПРАЦЯ ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК

ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ В ТОРОНТО.

У свято обходження 20-літньої праці Української Православної Громади в Торонто було би кривдою, як щоб ні словом не згадалося про заслуги відділів Союзу Українок для добра і розвитку Української Православної Церкви. Від самих початків заснування Громади, як вірна своєму чоловікові жінка, як добра мама і як дбайлива та запопадлива господиня, членки Союзу Українок виконували при церкві звичайну роботу, без якої господарка, приватна чи громадська, не може обійтися і про яку так мало пишеться і говориться, бо вона „не важна". Довгих 20 років стояли вони і будуть стояти на стороні добра тої інституції, що стремить до ушляхотнювання людського характеру і вчить нарід бути людьми до своїх сусідів і дальшого окруження і навіть прощати своїм ворогам.

Початки Української Православної Громади в Торонто, як і кожної іншої української інституції в Канаді були дуже трудні і тому в початкових робітників мусіла бути не лише глибока віра в справу, але також і добра мірка терпеливости та витревалости, — бо багато тяжче протоптувати стежку, як іти вже протоптаною. Коли не було ще свого власного приміщення, багато часу, енергії і труду витрачувалося на устроєння в ряди-годи якогось підприємства, що приносило нераз дуже малі грошеві користи, а на користи моральні треба було ждати роки. При цій нагоді мимовільно насувається згадка про глибоку віру та щиру відданість української православної жінки справі народної церкви. При першім чи другім святкуванні Воскресення Христового в своїй церкві, але в чужім, тіснім невигіднім, та ще й не дуже чистім приміщенні, впали членки Союзу Українок на добрий помисл. Вони оподаткували себе подарувати якесь число писанок до церкви для роздачі тим, що будуть на Воскреснім Богослуженні. Роздача тих писанок мала багато більше морального і фінансового значіння, як ті, що впали були на той помисл, могли сподіватися. Це притягнуло до церкви багато людей, та започаткувало відновлення писання писанок.

Започаткував також відділ Союзу Українок Канади ім. княгині Ольги музей народнього мистецтва, що міститься в церковному будинку та має вже гарні і цінні окази народньої ноші, тканин та вишивок. Перед такою інституцією, як музей народнього мистецтва є поважні завдання і тому буде вимагати багато праці тих одиниць, що обзнакомлені з українськими вишивками, тканинами і ношею.

При церкві зорганізувався також молодший відділ Союзу Українок Канади „Тризуб", якого членки звернули поважну увагу на участь в передових англійських жіночих товариствах, що виконують ділянки гормадської праці. Таким чином роблять молоді українки трояку прислугу: нарівні з англьо-саксонським жіноцтвом помагають нести тягар громадської праці Канади; дають доказ що ми в Канаді вже не еміґранти, що приїхали лиш користати з широкої свободи цього краю, а є свідомими громадянками і нарівні з нашими синами добровільно стараються виконувати і наші обвязки; ширять добру славу про український нарід і його культуру.

З відданістю працюють членки відділів Союзу Українок Канади для добра Української Православної Церкви в тій вірі, що це народня церква, яка стоїть на сторожі інтересів українського загалу, не заведе його під чуже ярмо — римське чи московське. В пошані і вдячности виконують вони свої громадянські обовязки перед новоприбраною батьківщиною Канадою, але тривожать їх сумні вісти з Старого Краю та Европи про непевну будучність їх рідних, свояків та знакомих, що приневолені жити в московській тюрмі народів.

К. Сакалюк.

S. YUSYPCHUK'S ELECTRIC
Wiring for Light and Power
Electrical appliances, fixtures, supplies and repairs.
1684 QUEEN ST. W. Tel.: LO. 1967
Семен Юсипчук, власник.

Коли маєте що перевезти вдавайтеся до
ВАСИЛЯ ЮРІЙЧУКА
[illegible]
44 Euclid Ave. AD. 9978

УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ВЗАЇМНОЇ ПОМОЧІ В КАНАДІ
Українське Асекураційне Товариство
Поч[illegible] є найдешевші. Платить 5 дол. допомоги тижнево в разі слабости або скалічення.
За інформаціями вдавайтеся до Заряду 8-го Відділу.
404 BATHURST ST.

Обезпечення від: вогню, на автомобілі, від недуги, нещасливого припадку, на життя.
TORONTO INSURANCE SERVICE
414 BAY ST. (Bay & Queen)
Office. І. Матчинський Res.: LL.8074
WA. 0700 А. М. Котелко Res.: MI.3667

АСЕКУРУЙТЕСЯ В УКРАЇНЦЯ
За всякими асекураціями зголошуйтеся до
A. J. LAZAROWICH
322½ QUEEN ST. W.
Office WA. 0700 Res. LL.5717

Office: HA. 3634 Res.: GR. 0535
INDUSTRIAL COATING CO.
Одинока Українська Фабрика Фарби, Варнишу, Лякеру і т. д.
838—40 EASTERN AVE.
Т. М. Бояр, власник.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги:
Сидять з ліва на право: І. Никорчук, А. Пелешок, фін. секр., П. Гаврилюк, рек. секр. А. Євчук, голова, К. Христинич, заст. голови, М. Понг
Другий ряд: П. Остапчук, В. Волощук, Д. Козак, А. Войчук, К. Сакалюк, К. Олійник, Й. Юсипчук.
Третий ряд: Р. Романко, А. Романко, Тринда, С. Романюк, Н. Бельбас, О. Юрійчук, А. Романко, М. Макітра, Н. Біла.

ВІД ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ В ТОРОНТО.

З початків заснування відділу та праці жіноцтва не мало доложено праці, перебуто клопотів і труднощів. Членки відділу Союзу Українок ім. Княгині Ольги про те добре знають. Признання і подяка належиться тим ідейним одиницям з жіноцтва, що через довгі роки завзято й витревало працювали й осягнули те, що з гіркою бідою скинули ті тягарі, які спочивали на їхніх плечах. Ті тягарі йшли в парі з тягарами інших братних організацій, головно ж Православної Громади, у будинку якої побіч інших організацій приміщується і відділ Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги.

Тепер те все пережито. Маємо приміщення, є де сходитися, влаштовувати імпрези. Але перед нами ще більша праця. Вона жде на нас всіх, спонукує до трудів, більшої жертвенности і щирої кооперації.

Витревалість і солідарність на будуче всіх свідомих членок відділу принесе кращі наслідки, піднесе нас на вищий культурний щабель.

Читаємо не раз, чи знаємо з листів, як проживають наші скитальці на чужині по таборах. Нераз голодні й холодні, непевні завтрішнього дня. Але все таки, навіть у такій непевности вони провадять якусь культурно-освітну працю, школу, будують невеликі церковки чи каплиці для виконання релігійних потреб. Коли можуть присвячувати час і свої мізерні матеріяльні надбання скитальці, тим більше можемо ми, що живемо у вільному краю, у відносному добробуті. Православна Громада веде кампанію за придбанням фондів на будову нової церкви. Жіноцтво відділу, я вірю, відкликнеться щиро на заклик, доложить праці, щоби доложити і своїх цеголок у новий церковний будинок, на приклад і добрий спогад будучим поколінням.

Анна Євчук, голова.

„Тризуб" — Союз Українок Канади.
Стоять з ліва на право: Й. Лесько, В. Лазар, Ф. Гунькевич, О. Крипякевич, О. Химій, Є. Гаджоса, О. Воробець, Т. Лазарович
Сидять з ліва на право: Г. Лесько, І. Орищак, С. Єлов, секретарка, М. Штокало, голова, М. Материн, касієрка, М. Смитлова, містоголова, Є. Коча.

ПРИЇЗД ВЛАДИКИ МСТИСЛАВА ПЕРЕЯСЛАВСЬКОГО.

На прохання Української Православної Автокефальної Парафії у Парижі, що недавно втратила свого пастиря, протоєрея І. Брендзана, до Франції завитав Владика Мстислав, з подвійною метою: урегулювання питання обсадження опорожненого настоятельства, а також і для того, щоб задовольнити релігійні потреби вірних в час Різдвяних Свят.

Виконуючи цей останній свій намір, Владика Мстислав відслужив 7 січня, у вівторок, в перший день православного Різдва, в грецькій консульській церкві урочисту архиерейську Службу. Сослужив йому настоятель грузинської церкви, о. Миколай; співав хор „Пісня Рідного Краю" під орудою п. Миколайчука.

Перша служба Владики Мстислава на французькій землі, з огляду на виключну красу церкви, на прекрасний спів хору і на глибоко хвилюючий естетичний спосіб служення самого Владики, випала урочисто і до сліз розворушила паству що, не дивлячись на робочий день, по береги заповнила храм. По Службі Владика сказав прекрасне архипастирське слово.

Напередодні 6 січня, у вечорі „на кутю", Рада Парафії Православної Церкви улаштувала „Святу вечерю", на якій було до 100 душ учасників [illegible] вшанували своєю присутністю Владику Мстислава, пані Петлюрова і інші [illegible] члени Парафії.

Єпископ Мстислав [illegible] виголосили промови, [illegible] з українськими народніми традиціями, [illegible] ними змаганнями Українського Народу та завданням української [illegible].

Промови справили глибоке [illegible] та піднесли бадьорий настрій у зібраних.

ВЖЕ ДУМАЮТЬ ПРО ВЕСНЯНІ ПОВЕНИ

Нині в Канаді [illegible] снігу, що коли б [illegible] топитися, то може бути як не повени, то вже тільки води, що буде на якийсь час спинити в багатьох околицях всякий рух. А де була би повінь там буде ще гірше.

Міністер публичних робіт в Манітобі, Вилис, заявив недавно, що уряд мав це на увазі і готовить плани на той випадок, коли б сніг почав нараз топитися. Окремо муніципалії мусіли би цю справу мати на увазі.

Та можна би пригадати, що в околицях, де люде можуть сподіватися чи то більших повеней чи бодай часового залиття доріг, повинні також наперед остільки приготовитися, щоби не лишитися без муки, без світла, без соли, без сірників, без сіна, соломи, палива, чи ще інших потрібних річей, коли це буде на фармі. А де повінь могла би бути більша, там треба ще більше мати це наперед на увазі.

КУШНІР І МИКИТЮК
ROOFERS
Коли маєте клопіт з дахом або ринвами на хаті, чи склепі, кличте нас.
Tel. WA. 5582 947 Dundas W.
LL. 3643 828 Euclid

ROGERS DAIRY LIMITED
УКРАЇНСЬКА МОЛОЧАРНЯ
Доставляємо все свіже молоко, сметану, сир, масло. Замовляйте телефонічно.
459 Rogers Road JU. 7193

BEAVER BREAD CO. LTD.
Виробляємо й доставляємо високо-поживної стійкости — „ХЛІБ І ПЕЧЕВО".
103 Lightbourne Ave. LL. 7445

TRINITY GROCERY and BUTCHER
Продаємо й доставляємо завсігди свіже [illegible] й товари. Скора обслуга.
Роман Жовтанецький, властитель.
894 QUEEN ST. W. ME. 6446

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ЩО МОЖНА СКАЗАТИ ПРО НИНІШНУ ЦЕРКВУ В РОСІЇ.

Московська нинішна Церква, як і ціла Росія, знаходиться поза „залізною заслоною" Розвідатись про неї не можна так, як би хотілося, однакож ті відомости, які можна зібрати з ріжних джерел дають нам змогу виробити собі досить ясне поняття про ту Церкву

Зараз після 1917 р., коли большевики взяли Росію в руки, почалося там завзяте нищення християнства. Позамучували багато православних епископів і священиків; церкви нищили, або переробляли на що инше; людей релігійних переслідували

Так знищили вони й Українську Православну Церкву, якої осередком був Київ.

Большевицький уряд нищив не тілько церкви, але нищив релігійне життя нищив віру в Бога. Для того були ріжні способи: звичайні переслідування, висміювання, протирелігійні промови, безбожницькі газети і книжки, безбожницькі школи. Все зводилося до того, що релігія є обманом, опіюмом, капіталістичним витвором, забобоном. Святі річи брали на глум, рисували з Христа, чи Діви Марії, чи святих, карикатури. А вже головно вчили безрелігійности дітей і молодь

Провідником всеї тої роботи був жид, якого звали Ярославським

Це все була робота большевицького уряду.

Та вже десь з початком минулої війни, чи так, довідується світ, що в Росії вже є Православна Церква. А [illegible] відбувсь в Москві церковний Собор на якім вибирають православного патріярха

Виходило би, що большевицький уряд, що був страшним ворогом Православної Церкви тай християнства взагалі тепер став релігійним. Навернувся. Т. чи так?

Ні! Навернений кається Він признається, що милився, він старається направити лихо, яке заподіяв, однакож большевицький уряд про таке і не згадує Він не каже, що він милився. Він показує лиш Церкву, як зверхну інституцію що має патріярха, епископів і [illegible] ників, але не показує, чи та Церква має живу релігійну душу. Чи в ній є [illegible] релігія, чи в ній є релігійність

Про те большевицькі газети нічого не пишуть. Навіть не зачіпають питання самої релігії. Вони пишуть про приєднання галицьких греко-католиків до православної Церкви, але це політика Пишуть проти папи, та і це політика Хочуть приєднати собі американську Російську Православну Церкву, та і це лише заходи большевицької політики І з тих заходів видно, що большевицькому урядови лише про політику ходить.

Коли минулого року амер. Російська Церква мала Собор, то московський патріярх вимагав, що коли та Церква з ним звяжеться, то не має зачіпати російської політики. Це значуче! Таке домагання ставив большевицький уряд через патріярха. Ще не взяв в руки, а вже готовиться завязати рот своїй церкві. Щож це, як не безбожницька політика насильника?

І чому той большевицький уряд так боїться за свою політику, коли вона бодай не гірша, як політика якої будь иншої держави?

А дальше, що варта Церква, і чи є вона цілою Церквою, коли мовчить про те, що політики роблять?

Ні, це не буде Церква. Христос, Апостоли і Святі люде говорили про добрих людей і про злих, про звичайних і про правителів. Христос бичом виганяв з церкви тих, що їм ходило про свою політику, а не про релігійних справ Св Іван Золотоустий замкнув церковні двері перед царицею Евдоксією Апостол каже: Наша боротьба з правителями світа, себто лихими правителями

А про що має говорити нинішна Московська Церква, коли не може зачіпати їхній політики?

Коли ж такого Московський патріярх вимагав від Церкви в Америці, то можемо собі уявити, чим вдійсности є нинішна Православна Церква в Росії [illegible] безбожною [illegible] вбраною в церковну одежу

З відновленням Церкви повинна би в Росії перерватися протирелігійна робота і на її місце початися робота релігійна. Та чи так воно є? Ні! З большевицьких газет виходить, що і нині большевики виховують дітей і молодь на безбожників такасамо, як виховували давнище. І нині в їх програмі нищення релігії є їх цілею.

Вони мають нині на показ для розголосу по світі свою Церкву, мають епископів і священиків. Тількож ми не знаємо, хто саме є ті епископи і священики. Чи не є вони чекістами, енкавудистами. Чи не є вони безрелігійними большевицькими акторами, що навчилися виконувати ролі духовних?

Вже давнище було відомо, що до болгари були повиїздили з Росії священики, нібито втікачі перед насильством, болгари приняли їх як добрих. Та по якімсь часі показалося, що це були большевицькі агенти в священичих рясах, [illegible] для пропаганди Чи не можуть бути [illegible]

Пригадати не треба, що російські епископи, які є в Західній Европі і які можуть там зблизька знати нинішну московську Церкву, з нею не вяжуться. Це також значуче

А що з Київською Українською Церквою про яку час від часу згадується?

Українська Київська Церква так існує, як існує вільна, автономна Україна Значиться нема ані одного, ані другого

Все що знаємо, як то показує, що коли в Києві є на показ Церква, є церковний провід, то він поставлений Москвою і Москва приказує, що він має робити Він не український, а московський, хоч він українським може себе звати Поминувши вже питання чи його церковно-релігійним проводом можна вважати

Зрештою самі большевики давнище казали, що в Росії є одна Російська Православна Церква і нема церкви національ[illegible]

Головне питання, чи в самій Москві є Церква, а не то в Києві? Коли большевицький уряд виховує дальше молодь по безбожницьки, то як можна вірити, що він відновив дійсну Церкву?

Отже вірити нині, що в Києві є Українська Православна Церква, це те саме, що записуватися до большевиків і заявляти, що: не буду приглядатися до большевицької політики і нею інтересуватися.

Як довго Росія закриває себе „залізною куртиною", так довго там є лише большевицька церква, а не православна.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 11.

Противтеся дияволові, то й втіче від вас.
Яков 4, 7

Хрещення Ісуса Христа. Спокуси в пустині.

Коли Ісусові зближався вже тридцятий рік життя, пішов Він з Назарету над Йордан до Йоана, щоби охреститися. Але Йоан не допускав Ісуса і сказав Мені від Тебе треба хреститися, а Ти приходиш до мене? На те відповів Ісус: Допусти тепер, бо нам годиться чинити всяку правду. Йоан тоді послухав Ісуса і охрестив Його.

Як тільки по хрещенню вийшов Ісус з води, відчинилося Йому небо і Дух Божий як голуб спустився і злинув на Него Також дався чути голос з неба Се Син Мій любий, що я вподобав Його Так посвідчив Отець Небесний і Дух Святий, що Ісус є Син Божий і Спаситель світа.

Та нім ще почав Ісус діло спасіння то вперед пішов в пустиню Там перебув Він сорок днів і ночей в молитві і пості Тоді зголоднів І приходить до Него сатана і говорить: Коли ти Син Божий, скажи, най цей камінь стане хлібом Ісус відповів: Написано, що чоловік не тільки хлібом житиме, але і кожним словом Божим.

Тоді взяв сатана Ісуса на високу гору, і в одну хвилину показав Йому всі царства світа і сказав Вся власть і вся слава тих царств передана мені Кому схочу, тому їх віддам Коли ж Ти поклонишся мені, все це буде Твоє! На те відповів Ісус Геть від мене, сатано! Написано Кланятися будеш Господу Богу твому і Йому одному служити

Взяв тоді диявол Ісуса і поставив Його на верху храму, і каже: Коли Ти Син Божий кинься на долину, бо написано Що накаже ангелам своїм і на руках понесуть тебе, щоби нога твоя не вдарилася до каміння. На те Ісус відказав Писано знов: Не спокушуй Господа Бога твого Тоді диявол відійшов від Ісуса, а ангели служили Йому На памятку посту Ісуса Христа наша церква обходить Великий Піст перед Великодними святами.

Питання:

1 Де був дім Ісуса? 2. Чого пішов Ісус над Йордан до Йоана? 3. Що сказав Йоан до Ісуса? 4. Хто кого охрестив? 5 Що сталося, як Ісус вийшов з води? 6 Де пішов Ісус по хрещенню? 7. Як довго був Ісус в пустині? 8. Хто прийшов спокушувати Ісуса? 9. Яка була перша спокуса? 10. Яка друга? 11. Яка третя? 12. Що маємо на памятку посту Ісуса Христа?

ЛЕКЦІЯ 12.

Благаю вас [illegible] ходити достойно поклику, яким вас покликано.
Єфес 4 1

Перші Ученики Ісуса.

Як Ісус вертався з пустині, то переходив недалеко Йоана Хрестителя. Йоан тоді сказав до людей: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світу. Це Той, про Кого я сказав: За мною йде муж, що поперед мене був, бо перш мене був. І я не знав Його, але Той, що післав мене хрестити водою, сказав мені. На кого Дух злине, та стане над Ним, се Син Божий.

Другого дня стояв Йоан з двома учениками над берегом Йордану. Надійшов Ісус і Йоан знова сказав: Се Агнець Божий. Тоді оба ученики оставили Йоана і пішли за Ісусом. Коли Ісус оглянувся, спитав їх: Чого шукаєте? а вони відповіли: Учителю, де мешкаєш? Ісус на те: Йдіть і подивіться. Вони пішли і перебули з Ісусом той день.

Ті перші ученики були: Андрей і Йоан. Андрей зараз пішов до свого брата Симона і з радістю сказав йому: Ми найшли Мессію-Христа, ходи з нами. Коли Ісус побачив Симона сказав Йому: Ти Симон, син Йони: ти зватимешся Кифа що значить, Петро.

Слідуючого дня, в дорозі до Галилеї, зустрів Ісус Филипа і каже до него: Ходи слідом за мною. Филип мешкав в тому самому місті, що Андрей і Петро, себто в Витаїді. А мав Филип приятеля, що звався Натанаїл. От Филип побіг до свого приятеля і каже йому: Ми найшли Того, про Кого писав Мойсей і пророки, Ісуса з Назарету. Натанаїл був праведний муж, але спитав: Чи з Назарету може що доброго бути? На те Филип: Прийди і переконайся.

Коли Ісус побачив Натанаїла, сказав про него: Ось правдивий Ізраїльтянин, що в нему нема підступу. Натанаїл здивувався і спитав: Відки мене знаєш? Ісус відповів йому: Я бачив тебе під фіговим деревом скорше, ніж Филип покликав тебе.

Тоді Натанаїл з подивом і пошаною скликав: Учителю, Ти Син Божий, Ти цар Ізраїля! Ісус відповів: Що сказав я, що бачив тебе під фіговим деревом і ти вірував, але ти більше сього бачитимеш. Справді, справді говорю вам: від нині побачите небо відкрите і ангелів Божих що сходять у гору і в низ на Сина Чоловічого

Питання:

1 Що сказав Йоан людям про Ісуса? 2 Що то значить: „поперед мене був"? 3 Як Йоан пізнав, що Ісус Мессія? 4 [illegible] учениками були Андрей і його товариш? 5 Чого вони шукали? 6. Кого покликав Андрей до Христа? 7. Що сказав Ісус до Симона? 8. Хто був третім учеником Ісуса? 9. Як називався приятель Филипа? [illegible] Де мешкали перші ученики Филипа? 10. Де мешкали перші ученики Ісусові? 11 Що сказав Ісус про Натанаїла? 12 Що сказав Натанаїл про Ісуса?

БОЛЬШЕВИКИ БЕРУТЬ ЧЕХОСЛОВАКІВ В РУКИ.

Вістка з Праги оповідає, що там постановлено закон для робітників, який говорить, що робітникови згори будуть приказувати яку роботу він має робити, а коли не послухає, т[illegible] строго караний. Він не сміє покидати роботи без дозволу, а коли буде впертий, то му[illegible] платити кару грішми. Коли ж грошей не буде мати то можуть посадити його до тюрми від 10 днів до трох місяців Коли б же і тоді був впертий, то можуть післати його до табору праці, або до тюрми на довгий час.

З того виходить, що заводиться там така ж неволя, як і в Росії. Тай не диво, це ж заводить та сама рука.

НАШІ АДРЕСИ:
Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave.. Winnipeg, Man.

ВІДГОМІН ЖИТТЄВИХ ГОЛОСІВ

(Едмонтон, Зїзд, 31-12-44.)

Як забуду тебе Єрусалиме, нехай праву руку мою відніме в мене! Нехай язик мій прилипне до гортані моєї, коли не згадаю тебе
Псалом 136,5-6

Около року 586 перед Христом, попав єврейський нарід в неволю Вавилону. Єрусалим не міг оборонитися, зруйновано і Сіон, святе місце народу. У Вавилоні не міг нарід жити своїм релігійним життям. Не міг жити і своїм культурним життям. Не міг святкувати ні релігійних, ні народних свят. Нарід був в неволі. Міг тільки постити. Аж тоді побачив нарід вартість своїх обрядів, як їм заборонено їх.

У неволі були вони сімдесять літ, три покоління. Передові одиниці бачили погибель народу, бачили смерть нації, що ще недавно мали свою державу, свій дім, свою волю, культуру і віру. І тоді пророк закликав: Як забуду тебе, Єрусалиме. . . .

Пригадав собі нарід, що дома, рано, кликав його до храму на молитву голос срібної трубки, а в неволі свист батога гонить їх до тяжких робіт. Замість голосу молитви, чули невільники над собою проклони наставників . . . . як тепер по країнах диктатори. . . І знова згадка, як то колись було добре, і знова клик розпуки Як забуду тебе, Єрусалиме

1 Чому так сталося з жидівським народом? Царі, правителі жидів женилися з чужинками, з "поганками", а жінки ті напроваджували чужої віри, чужої культури, чужих звичаїв, нарід деморалізувався, ослабав. За царями пішли їх великі пани, а так менші, і це меншо до самої долини. Чи голка, чи бактерії, всеж вони чужими для тіла нашого, ослаблюють його, а то і смерть спричиняють. Чужі звичаї, чужа віра, ослаблюють нарід, розбивають його і спричиняють смерть

Скаже хтось: Що то шкодить піти в піст на танець? Що з чужинкою женитися? Пощо постити? Чому в церкві шлюб брати? Чому [illegible] заховувати, як заховував мій нарід? Чому триматися "Віри Батьків"?

Відповідь: На щось Христос сказав притчу про "Блудного Сина" . . . . На щось св. Апостол напоминає — не покидати своєї громади На щось той Апостол говорить, "Ледачі бесіди псують добрі ЗВИЧАЇ" [illegible] Бесіди, що наше нездале, застаріле, то бесіди некультурної людини, бесіди слабого розуму.

2. Що ж то таке "культура"? Культура — [illegible] виховання, удосконалення, [illegible] Народня культура, то гарні звичаї народу. Його пісня, обичаї, обряди народні і релігійні, свята, порядок життя — що коли робити, як робити: то виховання релігійне, товариське, громадське. То його література, приповідки-народня мудрість і багато іншого питомого народові.

3. Наша часть культури українського народу, то Християнська віра, що удосконалила наші поганські звичаї, а виховала нас на нарід цивілізований на цілу східню Европу. Віра [illegible] для шутру на фундамент народньої будівлі. Православна Віра, звичаї звязані з нею і освячені віками, це наш фундамент. Фундамент віри стоїть незмінний від часів послідних вселенських соборів. Незмінні догми, незмінний календар, не заражена віра чужими впливами. Віра народня. "Піть в світ і навчайте всі НАРОДИ". Навчайте — річ певна — в його мові, не латинській, чи іншій.

Таку віру приняв св. Володимир. Таку віру визнавав наш нарід, за неї свою кров проливав, як за щось таке, що варта було ціни крові!

Ми бачили в старім краю, що хто приняв римську віру, той вже пропав для нас. Бачили також в Канаді, хто приняв чужу віру, якби воно не [illegible] той пропадав. Все одно, якби [illegible] Ту справу розуміють жиди. Тому плач [illegible] "[illegible] вихресткою." Міняє віру, [illegible] — і все одно, міняє свої добрі звичаї, обичаї, [illegible] нашому для нас Те добре розуміли наші опікуни тут, бо коли ми тільки сюди прибули, зараз взялися нас "навертати", відривати від нашого кореня, а причіпляти до свого пня.

Вірний член свого народу той, що все добро, всі культурні надбання свого народу зберігає, заховує і віру, і звичаї, і обряди! Правдивим українцем може бути тільки Православний українець, не заражений ніякими чужими впливами, ніякими диктатурами червоними, чи чорними. Хто під впливом чужим, заграничним, чи то релігійно, чи політично, той чия серце в Москві, чи в Римі, а тіло між своїм народом, той розділений.

Церква — це справа життя народу. А коли нарід при своїй справі оглядається на чужого йому царя, на Петербург, чи Москву, чи на чужого папу і Рим, то він не має свого власного твердого грунту під ногами. Чи хто оглядаєсь на чужу "місію", чи секту, чи церкву, то він розділений. Він тілом "в себе", а душею з чужими. Церква, це народна справа.

На недавнім зїзді говорилося про наші виховавчі інститути. Були думки, чи перемінити їх на православні. Між голосами був один, що сказав:

Коли інститут буде православним, то буде служити тільки для одної частини народу. Таким способом нарід поділите. Як буде дальше так, як дотепер, то буде для всіх. На таке можна сказати: " Що для всіх, то для нікого." В такій інституції не буде ладу, ні порядку, бо не знати, хто має порядок заводити. То не буде організація, а хаос; там буде бездушна товпа, або так собі осібняки, що не знають, хто вони, чого хочуть, що кого вчити, чи як виховувати.

Коли ходить про те, щоби себе зберегти, як нарід, то треба зберігати те, що нас зберігало до тепер і що зберігає інші народи, а то

Народна культура. Жидів зберігала і зберігає їх культура. Навіть в найтрудніших переживанях вони зберігли своє письмо, зберегли свою стару мову в найважніших народних справах — в релігії, в молитвах, в богослуженнях. в Біблії, в талмуді і багато слів і назв зі старої мови и "мові для хліба", себто в чужій. Вони світять свічки кожної пятниці, свята заховують — кучки, судний день, паску та ще другі. Вчать дітей своєї культури, своїх звичаїв, мають свої синагоги, сходяться всюди на молитву, на богослуження. Затримують свої звичаї. Це все їх культура

Подібно своє затримують англійці. Їх міри, ваги, гроші, термометер дуже непрактичні і трудні — але змінюють вони все те на европейське", "метричне"? Ні! Мова їх зі спелінгом не легка, кожне слово треба окремо вивчувати, але чи заводять зміни? Ні! Во то своє, часть культури, яка відріжняє їх від іншого народу. От як розумні люде роблять!

За православність виховавчих іституцій стоїть вже молода верства нашої іміграції, **яка починає розуміти щоденним досвідом в чім вартість здорово вихованої людини,** і бачить вона, що вартість людини в її культурі.

А вже наймолодше покоління бачить, що **воно втратило, чого йому не достає і чого воно не може дати своїм дітям.** А втратило воно все те, що старше покоління легковажило і занедбувало.

Отже життя вимагає від нас, щоби ми твердо стояли на нашім церковнім грунті і життя на тім грунті ставили, а разом з тим затримували весь зміст нашої культури.

Молоде покоління хоче себе тим ратувати від смерти, хоче ратувати свої діти. Хоче звернути "до дому" своїх заблудших синів і доньок. Хоче вповні, розумно і гідно використати свободу країни, в якій живе, на своє культурне піднесення.

І так треба. Гідними громадянами будемо лише тоді, коли будемо самі собою гідні та вартні. А лише чоловік свідомий себе, чоловік, що має в своїм життю богатий власний культурний зміст, є вартним чоловіком. Він вартний для себе, для громади і для держави.

Хто себе не розуміє, той дивується, чому люде культурними справами інтересуються.

Хто ж розуміє, той кличе голосом, що виходить з глибини душі: "Коли забуду тебе. . !"
М.

Подбайте, щоби ваша передплата за ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

МОЛОДЬ ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ.

Майже кожна родина, що має діти, хотіла би бачити своїх дітей найліпшими, чемними і добре вихованими в українськім дусі. Та небагато є родичів, що живуть по містах, заняті щоденною працею, можуть досягнути того, чого бажають. Любов родичів до дітей, кажуть — щоби не перемучувати дітий, по англійській школі, посилаючи до Української Вечірної Школи. Або — Як їм буде треба, то сами навчуться по українськи і т. д. Деякі родичі не здають собі справи, що Школа, Вулиця, Театри і ріжні сміховинки, так впливають на дітей, що як доростуть до 8—10 літ, і не навчаться української мови, тоді вже слова немож видусити з дитини по українськи, підростають більші і пропадають в чужинецькім світі.

Щоби тому запобічи, при українських організаціях, церковних і світських, існують Українські Рідні Школи, до помочі родичам, виховати нашу молодь; така, Рідна Школа існує при нашій громаді.

Від початку зорганізовання Української Православної Громади в Торонто, Богослуження відбувалися у винаймлених Церквах, не було одностолого приміщення і неможе було зорганізувати Української Школи, хоч потреба була конечна. Як громада набула свій власний будинок, в 1938 році, то зараз почалася підготовка до зорганізовання Української Школи. За це діло взялися ті, котрі мали дітий в шкільнім віці, а саме пп. М. Білий і Н. Грабовський.

Першою учителькою заанґажовано старо-крайову учительку паню Марію Шевчук, котра доложила багато праці в початках української школи; спочатку наука відбувалася три рази на тиждень, від год. 5 до 7 вечером, опісля, коли

Прот. о. С. В. Савчук,
Адміністратор Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

число учнів значно збільшилося, заанґажовано до цеї праці дяко-учителя п. В. Лаха, заряджено, щоб наука відбувалася кожного вечера в ті ж самі години, й так: Понеділок всі разом — спів, вівторок і четвер перша і друга кляса, середа і пятниця третя і четверта кляса. Учні зробили гарний поступ, давали що року кілька концертових виступів та представлень.

Одного року учителював п. Г. Романко, а що він осівся на фармі і дальшу працю неможливо було йому продовжувати. Дальше до тої роботи заанґажовано п. М. Семчишиного.

Пан М. Семчишин протягом двохлітної праці, доложив багато труду в тій ділянці, і учні багато скористали, та зробили великий поступ. В концертових виступах помагала, здібна і талановита в тій ділянці його дружина, пані Ода Семчишин.

На цей рік знов учителює п. В. Лах. Діти кінчать четверту клясу, пересічно в 12—13 літ життя. До СУМК ще замолоді, щоби не відходили від звязку одні з одними, то заряджено так зваву пяту клясу і підготовку до СУМК. Вони сходяться раз на тиждень, що середи від години 8 до 10 вечером, діти сходяться регулярно і далі продовжують свое знання.

Наслідки нашої муравлиної праці ми вже, бачимо, ми певні, що нема чим турбуватися, що не буде кому передати до продовжування нашої праці, коли наш плян в скорому часі здійсниться, побудуємо нову гарну церкву і гімнастичну салю, щоб наше молоде покоління мало де працювати на славу Божу і нашого поневоленого народу.

За Комітет Рідної Школи —

Н. Грабовський.

IMPERIAL COAL CO.
16 — 24 DUBLIN ST.
Одинока Українська Фірма Достави ріжного рода Вугілля й Оливи на опал.
Office: ME. 2438-39 Res.: LA. 3928
М. Білий, власник.

ІВАН ІЛАЩУК
[illegible]
Купуємо і продаємо доми, склепи і фарми і морґеджі.
Office: WA. 0700 Res.: MA. 5387
322½ QUEEN ST.

Відділ СУМК ім. Юрія Гассана в Торонті, Онт.

Імена заряду, сидять на кріслах в першім ряді, з ліва на право: Гриць Ковалишин — секретар, Марія Котелко — заст. голови, Орест Самець — заст. голови, о. П. Самець — капелян, Славка Гарасимик — голова, — пан А. Орищак — надзірна рада, Володимир Прокопович — касієр, Никола Воробець — інструктор, Василь Самець — редактор журнала.

З НОВИМ РОКОМ! ЩАСТИ БОЖЕ!

Рік 1947 для Української Православної Громади в м. Торонті буде роком дуже важної події, яка в історії цієї громади буде записана золотими буквами, на вічний спомин для будучих поколінь.

Перша історична подія цієї громади датована з перед 20 літ, з кінцем 1926 року: саме того року Громаду васновано. Друга важна подія — набуття власної площі і будинку в роках 1935—1938. Без цих двох подій не було би в Торонті Православної Громади.

З набуттям власного будинку, православні українці Торонта розвинули працю не тільки на церковно-релігійному полі, але й культурно-освітному. З того користали не одні православні українці, а все українське громадянство Торонта. Жива участь Православної Громади у всіх ділянках громадського життя позначилася маніфестаціями, українськими загальними вічами, національними святами, спільними концертами національних організацій, несенням помочі нашим братам на Рідних Землях скитальцям. Не відбулося ні одної загально - Національної імпрези без участи Української Православної Громади чи її членства.

Тому важна подія, що найбільше причинилася до розвою Громади, це якраз тойже факт — набуття будинку. Без нього Громада не могла б осягнути тих наслідків, що їх досі осягнула. Без власного будинку, перших двайцяти літ діяльність Громади не була успішною. Задля браку власного приміщення була змушена занерестати започатковане добре діло. Фінансовий стан нашої громади з кінцем першого десятьліття представлявся надзвичайно бідно. Майно Православної Громади по кінець 1937 р. виносило всього навсього 1844 долярів й 90 центів.

Однак за друге десятьліття, коли Громада розпоряджувала власним будинком, фінансовий стан представляється без порівнання краще. Майно Української Православної Громади по кінець 1946 року дійшло до суми $67,114.31. Цей прибуток Православної Громади чистий, без жадних довгів, а сума представляється в такому стані:

Готівка на руках в банках і бондах	$32,879.66
Вартість в реальностях	27,000.00
Інвентар і гардероба	7,234.65
Разом	$67,114.31

Одначе, не лише фінансова сторона була успішною.

Грошеві здобутки можна зміряти, можна обчислити, але годі точно обчислити здобутків моральних. Але вони були і вони всім видні. Їх також можна не, вчислювати і міряти, хоч не грошевою мірою. Збиралося майно, але і збиралися люде тай радились, працювали, плянували і думали про будучність. Так росла й орґанізувалась моральна сила, збиралась і щораз тісніше звязувалась громада. Так творилася та сила і та воля, що нині береться до виконання нового великого діла; та сила, що поставила перед собою нову ціль і старається її досягнути.

Всі ті осяги і здобутки Православної Громади головно за останній десяток

Приняття для наших [illegible], котре відбулося в церкві св. Володимира в Торонті, 1944

Одна група з наших танцюристів.

років. З роком 1947 Громада має осягнути щось більше. Це буде третя, чи властиво четверта історична подія, а нею має довершитися вся дотихчасова праця. Православна Громада цього року мусить здати іспит власної зрілости. При помочі всього свідомого Українського Громадянства міста Торонто та поблизьких околиць **збудувати новий храм Божий**, новий церковний будинок, що має бути гордістю не одних Православних Українців, а всього Українського Загалу в Східній Канаді.

Брак відповідного церковного приміщення болючо відбивається. Число православних українців збільшується з року в рік. Громадянство вміє вже оцінити, як велике значіння для українського загалу приносить Українська Православна Церква і тому до неї горнеться. Дотеперішне приміщення на Богослуження є замале, та й не відповідає вимогам нашої Громади. Тому прийшла крайня пора розпочинати акцію з будовою нової Церкви.

Кампанія за 40-тисячним фондом почалася з Новим Роком. Члени Православної Громади перші повинні зложити свої жертви. За ними слідуватимуть інші. Сподіємося, що свідоме українство прийде нам з поміччю, щоби цього року був побудований гарний новий церковний будинок, на Хвалу Богові і добро Українському загалові в Канаді. Святе письмо говорить: Віра без діл мертва. Від себе я обіцюю зложити 500 долярів, на будову нової церкви, а члени моєї родини зложать других 500 долярів. Це на початок виноситиме від мене і моєї родини — 1000 долярів.

З надією, що всі члени громади, а за ними все свідоме українство міста Торонта й околиць підуть за моїм прикладом, віримо, що 40-тисячна кампанія увінчається добрим успіхом і в 1947 напевно буде збудована нова Церква, будуча Катедра Східньої Канади.

З Новим Роком — Боже Помагай!

Іван Гуменюк.

ЗАМЕТІЛІ В ЕВРОПІ.

Вістка 8-го лютого з Лондону каже, що зимно і заметілі були в цілій Західній Европі, а в Британії ще заметіль продовжуєсь.

В американській частині Німеччини 250,000 робітників лишились без роботи через брак вугля. В Берліні через одну ніч згинуло від зимна і голоду шість осіб.

В Італії були тепер дощі і повени і кількох людей втопилося.

Багато снігу випало в Москві і зимно було досить сильне.

ЗАМЕТІЛІ В КАНАДІ

[illegible] може не пам'ятати таких заметіль, які були цего року при кінці січня і на початку лютого, майже два тижні, головно в Західних частях Канади. Спинялися залізничі поїзди, деякі мусіли вертатися виїхавши зі станції, спинились баси, літаки не літали. Снігові спинили всякий рух на дорогах, поввідгороджували [illegible] Канаді. В деяких містах і місточках [illegible] дістати хліба, ні молока, [illegible] людям забракло палива. В Саскачевані були випадки, що погинула худоба. А людських жертв було понад 30. Були місця, що [illegible] були кілька стіп понад телеграфічні стовпи.

Це було загальне положення спричинене заметілями. Дотепер [illegible] було досить велике [illegible].

ЗНИЩАТЬ ГЕЛІГОЛЯНД

[illegible] скалистий островець на північ [illegible] Німеччини [illegible] були збу[illegible] Тепер ту твердиню знищать [illegible] 67,000 тонів експльозив.

ВАЖНЕ ПОЛОЖЕННЯ БРИТАНІЇ

Сильні снігові навістили Британію і тривали довго, отже Британія опинилася в таких трудностях, яких ще ніколи не мала. Сніги позасипали дороги, вугля не можна доставити ні залізницями, ані кораблями, отже справа опалу стала на першім місці. Так спинилася праця в фабриках і коло 6,000,000 робітників лишилося без праці.

Тай електрики по домах можна вживати лише в означених годинах, світла на вулицях буде мало. Разом з тим уряд опинився в великих трудностях і були припущення, що уряд може уступити.

Вісти з 12 лютого доносять, що наладовані вуглем поїзди чекають, поки прочистять дороги, щоби могли з місця рушитися.

ULSTER MARKETERIA

На складі маємо живі й биті птиці, мясо й ґросерію. — Привозимо до хатів.

KE. 8318 — 86 Ulster

Власники — Мандзюк і Шевчук

Щ А Д Н И Ч А   К А С А

Заснована на прінціпі самопомочі з цілею задержання процентів в українських руках. Капітал $20,000.00.

Вписуйте себе і своїх дітей.

Канцелярія: 404 Bathurst St.

[illegible]

Service — Lunch — Cold Drinks

Чемна обслуга.

Tel.: GL. 0080 — 1052 Queen St. E.

Доротея і Вас. Юркевич, власники.

КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТО

Перша спроба створення Української Православної Церкви в Торонто мала місце в осені 1926 р., отже двадцять літ тому. Того року, 14-го листопада о. Петро Білон відправив перше Богослуження в англіканській церкві св. Івана при вулиці Портланд. Дальших кілька Богослужб відбувалося в церкві при Ричмонд вул. ч. 137. Та задля браку більшого числа заінтересованих людей, а рівнож і матеріяльних засобів, священик був змушений виїхати на захід, а православна громада зісталася неактивною.

Заник праці в Православній Громаді дався болючо відчути в короткому часі. 15 лютого 1931 року, з приводу відвідин адміністратора, о. Савчука, церковну організацію відновлено і з цього часу Православна Громада в Торонто існує без перерви.

Надзвичайно велику працю взяли на себе ініціятори Громади. Ними є адв. Теодор Гуменюк, Михайло Материн, Михайло Деренюк, Петро Шевчук, Віктор Мощук, Юрій Гуменюк, Атаназій Мельський, Семен Юсипчук, Микола Сакалюк, Петро Ткач, Микола Фукшанський та інші. Бо з одної сторони брак церкви, чи хоч будь якого будинку на церковні відправи, а з другої — малий гурт людей і майже без таких, що спроможні були б видати більші суми гроша як на закупно будинку так і на удержання священика. Хоч як тяжко було вести церковну справу по причині депресії та ріжні бічні перепони, все таки в році 1935 вдалося закупити площу на Беторст вулиці, напроти „Вестерн Госпитал", на якій пляновано побудувати церкву при найближчій можливости. Площа, в ціні сім тисяч долярів, не була заплачена готівкою, а взята на сплати. Одначе мимо того, набуття площі викликало у громадян більше заінтересовання. Від того часу вже більше число одиниць почало прихильніше ставитись до Української Православної Церкви.

З часу набуття площі, що на їх плечах лежала вся справа, рішучо постановили як найскорше принятися за будову церкви такої, на яку буде спромога, бо у винаймлюваних невідповідних приміщеннях провадити релігійну працю як належить, було неможливо. Однак сталася несподіванка: З початком 1938 року сусідуючий з площею будинок було виставлено на продаж. Н громаді закипіло. Вперто вбивалася в голови відповідних людей думка, що такої церкви, якої потрібно в Торонто, Громада не є в силі ще будувати, а тут продається будинок з чотирма салями. Буде місце і на відправи, хоча б на довгий протяг часу, і на імпрези, школу, тощо. Отже будинок цей необхідно конче набути. Та каса порожня, не було чим будинок хоча б задаткувати. Стало на тому, що кілька осіб рішили ризикувати, хоча б мали пізніше й відчути це на своїй власній особі. Таким чином будинок куплено. До цього часу будинок не лише сплачений, є вже й поважна готівка на будову церкви на призначеній для тої цілі площі. Таким чином до цього часу до Історії Української Православної Церкви в Торонто записано три важні події:

1. Засновання Української Православної Церкви в 1926 р. і відновлення в 1931 році.

2. Набуття площі під будову церкви в 1935 році.

3. Набуття будинку (теперішне приміщення) у 1938 році.

Теперішний будинок української Православної Громади св. Володимира в Торонто.

На доповнення цих рядків на місці буде також згадати, що почавши від 1926 року громаду обслугували наступні священики: о. Петро Білон, о. Дмитро Лещишин, о. Пилип Галицький та о. Петро Самець, теперішний парох.

Перша візитація Громади архиепископом Іоанном Теодоровичем відбулася 15-го жовтня 1933 року.

Ціллю Православної Громади є під ці часи — збудування дійсної СВЯТИНІ-ЦЕРКВИ, що можливо в недалекому майбутньому стане Катедрою. Старанням Будівельного Комітету і Заряду Православної Громади приготовано переведення кампанії на зібрання.

С о р о к   Т и с я ч   Д о л я р і в

в часі від 1-го січня 1947 року до 1-го березня 1947 року.

Як на українську людність в Торонто, сума не велика. Зо того сподіємось, що на будову церкви в осередку Східньої Канади причиняться й позамісцеві громадяни, головно з околиць.

КАМПАНІЯ.

Ціль кампанії є зібрати сорок тисяч долярів в місяцях січні і лютім, 1947 року, на будову церкви в Торонті.

Ми українці входимо в період, в котрому наша праця і наші змагання мусять спочивати на наших плечах. В Канаді маємо привілеї, — свобода віри й преси, — на рівні з другими канадійцями. Можемо плекати й розвивати рідну культуру й традицію зовсім свобідно. Оце є дорогоцінности, якими ми повинні дорожити.

Нова церква в Торонті має коштувати поверх 125 тисяч долярів. На руках маємо тридцять тисяч долярів готівки, і тому отвораємо оцю кампанію, щоб зібрати сорок тисяч долярів. Коли матимемо сімдесять тисяч долярів, тоді зможемо починати будову.

Пляни вже скінчені. Ведемо переговори з контракторами, робимо замовлення на матеріял, щоб з весною вже почати будову. Тому то треба доложити зусиль, щоб кампанія була успішна.

Є гарні хати, меблі, професійні і торговельні підприємства, але, коли [illegible] Ваша дитина вийде з хати, то не ма[є] куди вийти. Куди піде? До котрого соціяльного центра й до котрого клюбу? Хіба до чужого! А чому б наша молодь не мала йти до своєї церкви, до своєї салі, де б наші діти були на наших очах, під нашою опікою.

Я не маю найменшого сумніву в жертвенність нашого громадянства. Були ріжні кампанії за збірками на громадські й народні цілі і ми їх виконували. Але, це були збірки на меншу скалю. Ми в Торонті ще не давали більших сум на народні справи. Але, приходить час, що треба великих зусиль і великих жертв, бо ми будуємо святиню не на рік-два, чи десять, — а на сто і більше років.

Тому то справа вимагає, щоб жертвувати більшу суму гроша. Хто може й чується в силі, хай дає 500 доларів або й більше. Хто може, хай жертвує 200 долярів. Але, ми апелюємо до всього громадянства, старшого й молодшого, щоб були ласкаві дати жертву, на яку можуть спромогтися. Бо справа важна, а ціль благородна.

Д-р Е. Вахна, предс.

Кампанія за збіркою на будову церкви вже почалась, і по сьогоднішний день зложили жертви слідуючі:

Адв. Теодор Гуменюк	$500.00
Адв. Андрій Оришак	500.00
Др. Ілля Вахна	500.00
Стефан Винюк	500.00
Іван Гуменюк	500.00
Василь Григоряк	200.00
Никола Зелісно	200.00
Антось Лазарович	200.00
Епифаній Коча	200.00
Михайло Вінчі	100.00
Нестор Грабовський	100.00
Никола Сакалюк	100.00
Михайло Деренюк	100.00
Алфред Котелко	100.00
Іван Федун	100.00
Др. Павло Гунуляк	100.00
Василь Юрійчук	100.00
о. Петро Самець	50.00
Василь Боднар	50.00
Михайло Павлюк	46.00
Василь Мирошенко	25.00
[illegible]	25.00
Мирон Легун	25.00
Гордило Гонта	25.00
Ст. Журорський	25.00

ЛЕЖАВ 4 ДНІ В НЕОПАЛЕНІЙ ХАТІ

На захід від Ріджайни, Саск., 15 миль жив старий чоловік, Форсет. Заметіль засипала його хату так, що не міг з неї видістатися. І через [illegible] вітер навіяв снігу до середини. Не було [illegible], ні палива. І чоловік положився в ліжко, [illegible] і лежав 4 дні.

Так його ноги і руки позамерзали.

Аж 9-го лютого сусіди побачили, що його [хати] майже не видно, отже докопались до [illegible] старого витягнули. Він добре не пам'ятав [illegible], що людям вугля бракує. А в його [хаті] було багато снігу.

Його забрали до шпиталю до Вейборн і можливо, що позбудеться ніг.

ВИВОЗЯТЬ НІМЕЦЬКІ ЛІСИ

Від листопада 1946 до лютня 1947 вивезено з Німеччини до Англії 26,000 тон всякого деревляного матеріялу, як матеріял на будову, підпори до копалень і др. Від 2,000 до 3,000 британійських вояків працює коло стинання і приготовання дерева для вивозу.

ЖИДИ ЗБИРАЮТЬ 300 МІЛЬЙОНІВ

Жиди постановили зібрати в Стейтах 300,000,000 долярів на допомогові цілі в Америці і за морем, а то — як кажуть вони — на [illegible] за морем, та на шпиталі, університети й жидівські громадські осередки в Стейтах.

НЕ ПУСКАЮТЬ УКРАЇНЦІВ НА УКРАЇНУ

"Континентал Ньюз Сервис" каже, що українців вояків, яких тепер Москва розпускає, рідко пускають на Україну. Звичайно поселюють їх в недавно занятих сторонах, або висилають на береги Тихого океану.

[illegible]

1. С.У.С. — Theo. Humeniuk and Victor Moduk; Michalo Materin and Dereniuk.
2. Рідна Школа — Wm. Hryhoriak and Nestor Hrybowsky.
3. С.У.М.К. — Nick Zelishko and Al Kotelko.
4. Businessmen — J. L. Humeniuk, Dm. Humeniuk.
5. Pioneers — M. Biley and M. Protass.
6. С.У.С. —. Rev P. Sametz.
7. Professional — Andy Oryshchak, Dr. E. Wachna
8. Friends — T. Lazarowich, P. Kocha.

Campa'gn and Advertisement Committee

Dr. E. Wachna
Rev. P. Sametz
Semen Olynyk

To our Captains Campaigners

"Be willing to take more blame for failures than you do praise for success" To keep your team clicking smoothly, a captain must exercise sound judgement, plan the work, promptly execute it, inform correctly and assume full responsibility to have said work completed. We should expect "much" full Quotas" Do not be easily satisfied. By reaching our full $40,000.00 quota, we save time, energy, debt and heavy interest to our church. This will make sure that our plans and building will be constructed completely.

Remember a "church" once paid up, without city taxes to pay, with donations from private people who do get reduction from income tax is our best way in Canada to our permanent institutions survival.

Please give now at once, send your donations by cheque to:

Ukrainian Orthodox Church
104 Bathurst St., Toronto, Ont.

ТЯЖКО ПОСИЛАТИ ПОМІЧ БРИТАНІЇ

З [illegible] теп[ер], коли Брита[нія] [illegible] помічі дапати. [illegible] робітні в британських пор[тах] [illegible] Треба би [illegible] ще можна в біль[ше] [illegible] перевозу замало [illegible] в Канаді і Стейтах. [illegible] Трумав обговорював, що треба [illegible]

ЗАРЯД УКРАЇН. ПРАВ. ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ, НА 1947.

Голова: Семен Олійник.
Заст. голови: Антін Лазарович.
Рекордовий секр.: Гр. Ковалишин.
Фінансовий секр.: Мих Деренюк.
Касієр: Іван Гуменюк.
Заст. касієра: Дмитро Гуменюк.

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ:

Д-р І. Вахна.
Адв Теодор Гуменюк
Михайло Білий.

КОМІТЕТ ПІДПРИЄМСТВА:

Василь Григорик.
Осип Квас.
Віктор Мошук
Дмитро Гуньжевич.
І. Федусь.

ЗАРЯД СУМК НА 1947.

Голова: Славка Гарасимик.
Заст. голови: Стефан Йонка
Секретар: Волод. Іваницький.
Касієр: Никола Воробець

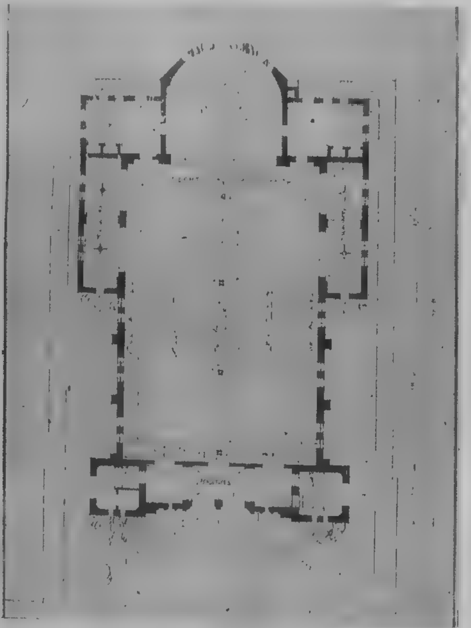

ОПИС ЦЕРКОВНОЇ БУДІВЛІ: Все огнетривке — цемент, сталь і цегла. Передна часть і вежі з тесаного каменя; задня часть з цегли. Довжина 110 стіп, перед 60 стіп; На перехрестю 66 стіп. Перед вота 88 стіп. В церкві може сидіти 500 осіб. Прибливний [illegible] Саля під церквою 60x45x18½ стіп. Можна вживати на концерти, гимнастичні вправи і збори. — Всі обчислення і пляни відповідають вимогам міських законів.

Кваліфікований правно признаний архітект James H. Haffa.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

ЗРІСТ ПАПСЬКОЇ СИЛИ ВІД ГІЛЬДЕБРАНДА.

Гільдебранд.

Епископ Бруно, що приняв імя Льва IX, коли став папою, мав приятеля і помічника, монаха, що звався Гільдебранд. І той Гільдебранд вже тоді виявляв, що йому ходить про здобуття якнайбільше сили для папства.

Як Бруно вибирався до Риму, щоби заняти папський престіл з поручення, на іменовання цісаря, Бруно попередив його, щоби обходився без цісарського іменовання, а коли це вдасться, то це зробить папів від цісарів незалежними

Так і зроблено. Бруно і Гільдебранд перебралися за монахів і вибралися до Риму — подорожуючи так два місяці. Коли ж прийшли, то кардинали, священики і нарід приняли Бруна, як папу, отже царський голос в справі вибору папи стратив давну силу. Бруно приняв имя Льва IX-го, а Гільдебранд став архидіяконом і кардиналом.

Це був той папа Лев IX, що його висланники до Царгороду довели до роздвоєння Східної і Західної Церкви 1054 р.

Гільдебранд, як архидіякон, пережив кількох папів — Льва IX, Віктора II, Стефана IX, Николая II, та Александра II і впродовж того часу мав великий вплив на папську політику.

„Гільдебрандові папи".

Хоч Гільдебранд не був папою, але мав великий вплив на папів і звертав їх політику до скріплення папської сили тому можна їх звати Гільдебрандовими папами. І по смерти двох перших папів заходом Гільдебранда іменовано двох папів перше, ніж прийшло цісарське потвердження. А вже папа Николай поставив справу ясніше, щоби нових папів іменували найперше кардинали і римське духовенство, а цісарське признання, щоби приходило опісля

Така політика вела не тільки до того, щоби увільнити папство від залежности від світських володарів, але до того, щоби підчинити володарів папській власти.

І вже по смерти Николая II (1061 р.) державна партія в Римі з регенткою (що правила державою в імени малолітного сина) Агнесою, іменувала папою Кадалюса з Парми (це анти-папа Гонорій II) Всему тому напереків Гільдебранд з своєю партією вибрав папою Анзельма епископа Люкського (Александер II) Його признали Собори в Авсбургу 1062 і в Мантуї 1064 р.

Так повстала велика боротьба між стороною папською і стороною держави, яка закінчилася тим, що вже було двох папів нараз.

Сталася тоді ще така подія, що архієпископ кольонський, Ганно, зі своєю групою захопив малолітного короля Генрика IV, сина Агнеси. Він плив Реном і тут підступом захопив його Ганно і дав його під таке виховання, що тільки псувало хлопця. Це очевидно з тим обрахунком, що нікчемний король буде робити все, чого папа захоче. І певна річ, що Гільдебранд з тим годився, а певніше що це був його плян.

І це так прибило Агнесу, що вона пішла до монастиря, за порадою, чи примусом Гільдебранда.

Мимоходом треба згадати, що тоді був в Римі також визначний вчений строгий монах, до того ж кардинал, Петро Дамяні (1007-1072), що також дуже причинився до скріплення папської сили.

Гільдебранд папою (Григорій VII). Заведення целібату.

По смерти Александра II (1073) папою вибрали одноголосно Гільдебранда і назвали Григорієм Семим. Тепер ще ясніше стало видно, що цілею Гільдебранда було добитися: щоби папа мав якнайбільшу силу над духовенством, а Церква щоби мала якнайбільшу силу над державними правителями. Він був невмолимим політиком і не перебирав в способах.

Щоби зробити Церкву сильною, він виступив проти продажі і купна церковних гідностей, що тоді в Римській Церкві провадилося на великі розміри.

Але була ще друга справа за яку взявся Гільдебранд, а то **заведення целібату.**

Вже за Стефана IX осуджувалося жонатих священиків, а Гільдебранд почав вживати всіх жорстоких способів, щоби дати Римській Церкві нежонате духовенство. Отже почав він всякими насильствами розлучати священиків від їх жінок, почав розбивати родини. Він голосив народови, що все, що жонатий священик виконує, неважне, а хто такого священика приймає, буде виклятий. Коли ж впертий священик не хоче з жінкою розійтися, то людям вільно примушувати його бійкою, щоби розійшовся

Багато родин тоді розбито, багато кривди людям заподіяно, однакож Гільдебранд на те не зважав

Таким способом заведено в Римській Церкві целібат, себто безженне духовенство і постановлено закон, що лише так може бути.

Було також постановлено, що ніхто з світських людей не може рішати про поставлення когось на яке становище церковне, отже ця постанова відбирала державним правителям право на таке ставлення (право „Інвеститури").

Григорій VII (Гільденбранд) і Вилям I.

Дуже вірно зображує політику Гільдебранда лист, який він післав був англійському королеви Виліямови Першому, де між іншим Гільдебранд каже:

„Як Бог поставив на небі місяць і сонце, так поставив на земли дві сили — папську і царську, з них перша є більша а друга ж менша. І Христова релігія рішила, щоби апостольська (папська) сила орудувала царською силою. Отже подумай, коли не хочеш погубити своєї душі і заяви мені піддачу вірність"...

Такого домагався Гільдебранд від усіх, отже малі королівства і князівства на те годилися, однакож не годилася Франція й Англія. Вілям відповів папі між іншим так.

„Твій висланник, Губерт, приказував мені, щоби я заявив тобі і твоїм наслідникам піддачу вірність т[а] щоби більше подбав про гроші, якто мої попередники посилали Римській Церкві. Що до грошей, то я годжуся, але що до піддачної вірности, то ані я не годився на неї, ані не згоджуся..."

Це показує, як [illegible] політика стремила до того, щоби запанувати не тільки над Східною Церквою, але щоби запанувати також над світськими правителями. Тай не один Гільдебранд стремів до того, але і другі папи, отже цілі сотні літ була ворожнеча і боротьба між папством і світськими володарями. Раз перемагали папи, другий раз світські володарі, і так воно повторялося, аж поки в минулім столітть Італійці не відобрали від папи його світських посілостей, полишаючи йому лише церковні справи

Протести проти політики Гільдебранда

Всюди люде бачили що політика Гільдебранда не є справою релігійною, а справою панування над людьми, отже протестували. Державницька партія в Римі була увязнила папу на якийсь час, поки прихильний папі загал його визволив.

Тоді папа післав приказ молодому королеви, Генрикови IV, щоби той прибув до Риму на суд за свої вчинки. Він так звертався до Генрика:

„Епископ Григорій, слуга слуг Божих, королеви Генрикови, поздоровлення й апостольське благословення, але тоді, коли він буде послушний апостольському (папському) престолови і стане християнським королем."

Генрик не тільки не послухав папи, але сам скликав Собор до Вормсу, на якім було двох архиепископів і дві третині всіх німецьких епископів. І той Собор папу осудив й оголосив, що позбавляє його папського престола. А Генрик написав до папи:

„До Гільдебранда, який тепер не є папою, але фальшивим монахом... Ти відважився повстати проти королівської власти, яку ми отримали від Бога, і відважився робити заходи, щоби ту власть від нас відобрати, так, немов ми отримали наше королівство від тебе. Христос покликав нас на королівство, але не покликав тебе на священство. Я підданий лише одного Бога. Забирайся, і щоби ти був проклятий на віки". (Письмо Генрика з 24 січня, 1076).

Григорій (Гільдебранд) скликав свій Собор, викляв короля і всіх, котрі його піддержували в Вормсі. Дальше заявив, що увільняє підданих від вірности Генрикови, як королеви, та проголосив, що королівський престіл порожний, бо Генрик не є більше королем.

Генрик перед Каноссою.

І тепер Гільдебранд переміг. Загал, що на папській політиці не розумівся, став проти Генрика, отже це заставило Генрика піддатися папі. І папа заявив, що Генрик мусить безуслівно піддатися.

Гільдебранд перебував тоді в замку (палаті), що звався Каносса, в Апенінах. Туди поїхав Генрик і хотів бачити папу, але Гільдебранд його не приняв. Отже Генрик стояв три дні на подвірю перед палатою, одягнений в покутничу одежу і босий, хоч це була зима і сніг, в голоді, поки четвертого дня ранком гордий папа не закликав Генрика до палати.

І Генрик піддався папі в усім, бодай поверхбвно, щоби не стратити королівського престола. Він заявив, що піддає себе в усім під суд папи; що зречесь престола, коли папа того захоче; що не буде послугуватись королівськими правами, ані доходами (з податків); признавав, що папа мав право увільнити королівських підданих від вірности; що позбудеться своїх приятелів і дорадників; що ніколи не відважиться відплачуватися за своє упокорення...

Що дальше і смерть Гільдебранда.

Генрик вернувся домому з думкою, що він відплатиться папі за зневагу. А вдійсности Генрик мав сильніших прихильників, ніж папа думав.

Папа хотів поширити своє панування якнайдальше, отже повів свою справу так, що невдовзі шваґер Генрика, Швабський князь Рудольф, зрікся права інвеституры. Це було в користь папи.

Але вийшло тоді між королями багато драчок, отже прийшло до того, що Гільдебранд став по стороні Рудольфа а Генрика прокляв й оголосив, що позбавляє його королівського престола

Це привело до дальших наслідків Прихильні Генрикови епископи зібралися в Бріксені, екскомунікували папу та вибрали папою Гиберта, якого назвали Климентом III.

(Далі буде)

Федор Пиріг і Катерина Шевчук

Дві неділі пізнійше, в суботу 16 листопада відбулося вінчання Федора, сина [illegible] і Гната Пиріг з Катериною, дочка п. Івана і Магдалини Шевчук. Чину вінчання доверішив о. Симчич. Як заслужені семейні і члени хору, співав сумкісвський хор в часі шлюбу. П-во Пироги постаралися прибрати столи по традиційному українському звичаю [illegible] [illegible] до молодих, і [illegible] [illegible] дарами. Між ними гр. В [illegible] згадував присутним гостям про нашу заслужену пресу, Укр. Голос і Вістник, на що присутні зложили 12 долярів. З того 10 долярів на Укр. Голос, а 2 на Вістник, за що щира подяка родині молодих, молодій парі і гостям! Хай дорога вашого нового життя буде щасливою! Притім не забувайте що ви є членами великого українського народу, тому беріть участь в організаційному житті при Рідній Укр. Прав. Церкві. В.І.

І МОСКВА І ВАРШАВА

(Едмонтон, Алта.)

В Едмонтоні справляли грекокатолики ювілей 350 літ унії з Римом. Головним промовцем був священик, що приїхав зі скитальщини, як я розумію.

Він переповідав, як унію заповтажено, в пагалі накитався багато на Москву, а Польщу обминав. А наши ворогами українського народу була і Москва і Варшава. Обі були ворогами ще перед унією, і після унії. Аджеж і недавно Польща нищила українські церкви, школи та всякі інші українські інституції. Отже чому не говорити про Польщу того, що було?

Ще казав промовець, що коли б були всі українці стали католиками, то була би могуча держава. Але якп? Хто був би її господаром? Чи не Поляки?

Ходить мені про те, що коли хтось ворог, то треба його ворогом звати. І в таких промовах, і тепер, де би це не було. Не треба чужих гріхів закривати, а ще коли їх заподіяв хтось на шкоду нашого народу. С.К.

ФРУЗИНА ФРУНЧАК

(Посмертна згадка)

Січня 15-го в шпиталі в Лемонт Алта., відійшла на вічний спочинок бл. п. Фрузина Фрунчак, проживши 72 роки, з чого в Канаді в околиці Сучава в Алберті 48 літ.

Померша зо своїм мужем Василем поселилась тут на гомстеді, там і доживала своєї старости з наймолодшим сином Георгієм, невісткою та внуками. Через цілих 8 років була вдовою.

Походила з села Рогізна з Буковини, була глибоко релігійною. На похорон зійшлося велике число людей, як рідні, так і знакомі, щоби віддати останню прислугу по кійній.

Похоронну відправу відслужив о. Г. Василів, у церкві в Сучаві, і похоронено Покійну на місцевому цвинтарі. Покійна полишила 4 синів, Василя, Івана, Николая і Георгія, 5 дочок, Єлену, Вероніку, Настазію, Домну і Василину, всі подружені. Також 88 внуків і 10 правнуків.

Підчас останнього цілування, як памятку для померлої, зложили датки в сумі $8.10, на Вістник і Укр. Голос. По доларові жертвували: о. Василів, Фрунчак, (один нечиткий), решту дрібними.

Спи дорога мамо, бо ... [illegible] землі на якій Ти працювала весь час свойого життя, та яку не покидала повіть на старші літа, хай буде легкою.

Вічна Тобі Память. Сусід.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЦЕРКОВНІ ЗБОРИ У МОНТРЕАЛІ, КВЕ.

Рада Церковного Братства Святої Софії у Монтреалі, Пров. Кве. цим подає до відома всім дійсним членам УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. СОФІЇ, що загальні річні церковні збори відбудуться в неділю, дня 23-го лютого, 1947 р. у власній парохіяльній залі при вулиці Делорімієр ч. 1899. Збори начнуться в годині 3.30-ій по полудні у приписаному порядку.

ЗА РАДУ ЦЕРКОВНОГО БРАЦТВА
Прот. о. В. Слюзар, парох — С. Гайдичук, голова
А. Бабій, писар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Федака.

ЛЮТЕНЬ
16. Неділя — Менз.
23. Неділя — Сенді Лейк.

БЕРЕЗЕНЬ:
2 Неділя — Січ
9. Неділя — Оакборн.
16. Неділя — Менз.
23. Неділя — Виста.
30. Неділя — Сенді Лейк.

КВІТЕНЬ:
6 Неділя Квітна — Росборн
7 Понеділок Благовіщення — Глен Елмо.

Сповідь і Св. Причастя підчас Великого Посту.
Адреса — Box 46. Оакбурн, Ман.
Тел. 133—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Гр. Василіва.

ЛЮТЕНЬ:
16. Неділя — Андрю.
23. Неділя — Новий Прут.

БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Веллингдон.
9. Неділя — Звалв.
16 Неділя Хрест — Лужани.
22. Субота, 40 муч. — Гемлин.
23. Неділя — Давнінг.
29. Суботу, год. 9 рано, сповідь і Св. Причастя шкільних дітей — Андрю.
30. Неділя — Андрю.

Кожної суботи в часі Вел. Посту, в год. 6-ій вечером сповідь у наведених громадах.
Адреса: Веллингдон, Алта. Box 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. І. Майби.

ЛЮТЕНЬ:
15. Субота Стрітення — Ревер.
16. Неділя — Пайн Ривер.
23. Неділя — Кемсак.

БЕРЕЗЕНЬ.
2. Неділя — Вайтбіч (сповідь)
3. Понед. — Мейбридж (сповідь).
4. Віт. — Свон Плейн (сповідь).
5. Середа — Глен Елдер (сповідь).
6. Четвер — Гаес (сповідь).
8. Субота — Арран (сповідь).
9. Неділя — Арран (сповідь).
11-12 Віт. Середа — Годсон Бей (сповідь).
13. Четвер — Ервуд (сповідь)
15. Субота — Пайн Ривер (сповідь).
16. Неділя — Пайн Ривер (сповідь).
23. Неділя — Флин Флон (сповідь).
29-30 Суб.-Неділя — Кемсак (спов.)

Адреса. Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Ф. Керніцького.

ЛЮТЕНЬ
15. Субота. Стр. Госп. — Еллов Крік
16. Неділя — Тернопіль.
23. Неділя — Ст. Джулієн.

БЕРЕЗЕНЬ
2. Неділя — Мічам.
9. Неділя — Вакав.
16. Неділя — Сматс.
23. Неділя Ст. Джулієн.
26. Середа Поклони — Ст. Джулієн
30. Неділя — Алвена.

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск.
Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Р. Грицини.

ЛЮТЕНЬ:
23. Неділя — Горлиц.

БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Йорктон.
8. Субота. Вел. сповідь — Мазепа.
9. Неділя — Мазепа.
15 Субота Метвин Вечірня 7 год.
16. Неділя — Метвин в ней Великодна Сповідь

Адреса. 110 Велінгтон Еваню.
Телефон 798 — Йорктон Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Д. Ф. Стратійчука.

ЛЮТЕНЬ
15 Субота Стрітення — Вінчер.
16 Неділя — Марго (місточко)
23. Неділя — Канора.

БЕРЕЗЕНЬ:
2 Неділя — Рама.
9. Неділя — Бюкенен.
16. Неділя — Канора.

Box 425 — Телефон 67
Канора Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Юрківського.

ЛЮТЕНЬ.
15 Субота Стрітення Норвуд Парк
16 Неділя — Іст Селкирк.
23. Неділя — Рейні Ривер.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел 51 978 — Вінніпег Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. М. Фина.

ЛЮТЕНЬ
15. Стрітення — Егремонт
16 Неділя — Ворспайт
23. Неділя — Торгилд.

БЕРЕЗЕНЬ
2. Неділя. Вел. Сповідь — Келгарі.
8. Субота. Вел. Спов.) Служба
9. Неділя. Вел. спов. і Служба Божа — Редвий.
15. Субота. Вел. Спов. і Служба Божа — Редвотер.
16. Неділя — Редвотер (Вел. Спов.)
22. Субота Вел Спов. — Егремонт.
23. Неділя — Егремонт. Вел. Спов.
30. Неділя Вел. Спов. — Федора.

Адреса Редвий, Алта.
Скринка 62. Тел. 10

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ЛЮТЕНЬ.
16 Н 3 Нед. Мяс. Симеона Богоп.
17 П 4 Преп. Ісидора Пелусіота.
18 В 5 Теодосія Угл. арх. Черн.
19 С 6 Вукола еп. Смирнського
20 Ч 7 Партемія еп. Лапс.
21 П 8 Влкмч. Теодора Стратилата
22 С 9 Преп. Панкратія затворн.

23 Н 10 Нед. Сир. Преп. Прохора
24 П 11 Мч. Власія еп. Севаст
25 В 12 Мелетія еп. Антіохійського
26 С 13 Преп. Мартиніяна, Зої
27 Ч 14 Рівноап. Кирила уч. словян
28 П 15 Преп. Пафнутія Печер.

БЕРЕЗЕНЬ.
1 С 16 Мч. Памфила пресвитера

2 Н 17 Нед. 1 Посту Прп. Теодора
3 18 Льва еп. Рим. Флавіяна патр.
4 В 19 Еп. Архипа і Филимона
5 С Льва еп., преп. Агатона [illegible]
6 Ч 21 Преп. Тимотея, Евстафія
7 П 22 Муч. Маврикія, Федора
8 С 23 Свщм. Полікарпа, Пр. Івана

9 Н 24 Нед. 2 П[illegible]
10 П 25 Тарасія архиєпископа Кон
11 В 26 Преп. Порфирія еп. Газ.
12 С 27 Преп. Тита Печерського
13 Ч 28 Преп. Василія Марини
14 П 1 Препмч. Евдокії, мч. Нест
15 С 2 Свщмч. Теодота еп. Кирен

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Апонюка.

ЛЮТЕНЬ:
15. Субота Стрітення — Гефорд (фарми).
16. Неділя — Гефорд.
23. Неділя — Маршп.

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. Т. А. Горбая.

ЛЮТЕНЬ
15. Субота Стрітення — Шелбелей
16. Неділя — Леннард
23. Неділя — Шортдейл.

Почт скринка 54 Роблин, Ман

БЕРЕЗЕНЬ
2. Неділя — Дрифтінг Ривер
9. Неділя — Роблін-Зеленд.
16. Неділя — Леннард
23. Неділя — [illegible]
30. Неділя — Шортдейл

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. В. Сенишина.

ЛЮТЕНЬ
15. Субота Стрітення — Бойл Лейк
16. Неділя — Спедем
23. Неділя — Елк Пойнт

Адреса Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

о. П. Гайця.

ЛЮТЕНЬ
15. Субота Стрітення — Сондаан
16. Неділя — Сірко.
23. Неділя — Вайта.

БЕРЕЗЕНЬ
2. Неділя — Роза.
9. Неділя — Пембіна.
16 Неділя — Вайта
23. Неділя — Толстой.
30. Неділя — Сеньків.

В Великий Піст буде відбуватись Великодна Сповідь
Адреса Толстой Ман

Устав Церковний.

ЛЮТЕНЬ

15 Стрітення Господнє. УЄ Луки 2: 25—32. Літ. Ап. Жид. 7: 7—17. Еван. Луки 2: 22—40

16. Неділя Мясопустна. Голос 3. УЄ 3. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8—31 і 9: 1—2. Еван. Мат. 25: 31—46.

23. Неділя Сиропустна. Голос 4 УЄ 4. Літ. Ап. Рим. 13: 11—14. Ев. Матея 6: 14—21

БЕРЕЗЕНЬ

2. Нед. 1 Посту. Голос 5. УЄ 5. Літ. Ап. Житів 11: 24—26, 32—40 і 12: 1—2. Еван. Івана 1. 43—51

9. Нед. 2 Посту. Голос 6. УЄ 6. Літ. Ап. Жидів 1: 10—14 і 2: 1—3. Еван. Марка 2: 1—12.

16. Нед. 3 посту. Голос 7. УЄ 7. Літ. Ап. Жидів 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8: 34—38 і 9: 1.

[illegible]
дво-тижневик
в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE [illegible]ALD
[illegible] 326
WIN[illegible]G, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. — WINNIPEG, MAN., MAR. 1st, 1947 — ВИНИПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1947. — ЧИСЛО (593) 5

В Брукселі Криваві Заворушення.

В столиці Бельгії, в Брукселі, були 26 лютого заворушення, де перші вісти кажуть, що вбитих було коло 12, а ранених коло 100. Коло 500,000 тих, що були полонені німцями, облягали урядові будинки, домагаючись, щоби уряд означив їх становище та дав їм додаткову платню, яку обіцювали в часі війни. Була стрілянина. Члени уряду сидять в державних будинках, яких окружає ряд вояків з байнетами. Покищо нема там ще спокою.

ЧОГО СПОДІВАТИСЯ ВІД РОСІЇ.

Недавно сенатська комісія в Вашингтоні запитала державного підскретаря Ачісона, чи він думає, що коли б Росія мала атомічну бомбу, то забрала би цілий світ? Ачісон відповів, що коли справи з Росією якось полагодиться, то положення грізне, бо Росія напастлива і заборча. Коли про те довідався Молотов, то сказав, що Ачісон оббріхує Росію. На те відповів державний секретар, Маршал, що Ачісон гідно сповнив свій обовязок, коли дав таку відповідь. В[illegible] державний урядник, повинен відповідати так, як думає, отверто. Отже М[illegible] став в обороні Ачісона

ТИСЯЧІ ГИНУТЬ З ГОЛОДУ.

Вістка з Букарешту, 26 лютого, каже, що в Молдавії є нині такий голод, якого не знала Европа сотні літ (а більше великий голод на Україні, де погинули мільйони?). Вмирають тисячі на тих врожайних рівнинах середньої Европи. Можуть там згинули мільйони, коли не прийде поміч. В долинах Бистриці, в округах Тутева, Ковурлуй і Текуц майже скінчилися запаси хліба.

РОСІЯ ДОБРЕ ПЛАТИТЬ.

Др Вернер Райзенберг, визначний німецький знавець атомічної роботи заявив, що Росія обіцювала по 500 долярів місячної платні кожному німецькому вченому, коли згодиться працювати для дошукувань в користь Росії. І є вісти з іншого джерела, що три вчені на те згодилися.

БАЛАЧКА НЕ ДОВОДИТЬ ДО НІЧОГО.

З Лондону доносять, що заступники міністрів чотирох великих держав вже шість тижнів перебалакали над тим, як мав би виглядати мировий договір з Німеччиною й Австрією, та не дійшли до нічого. А вони мали приготовити плян для нарад в Москві. Виходить, що в Москві будуть знов починати з самого початку і балачка може знов нічим скінчитися.

КОМУНІСТИ НАРАДЖУЮТЬСЯ.

Вістка з Лондону, 26 лютого, каже, що в Лондоні відбувається перша конференція «комуністичних партій Британської Держави, отже на конференції були делегати з 11-ох країв. З Канади був Тим Бак. Говорили, що „прогресивні", себто комуністи не повинні легковажити „старого імперіялізму". А також, що канадійці не повинні бути тим вдоволені, що їх уряд провадить кампанію проти совітів, себто переслідує шпіонів.

Збірка На Червоний Хрест.

В Канаді починаєсь 3-го березня 5-мільйонова збірка для Канадійського Червоного Хреста. Кому зблизька відома робота Червоного Хреста підчас війни, ті кажуть, що Червоний Хрест зробив дуже багато добра. Тепер Червоний Хрест між іншими справами поставив собі за ціль збирати кров для слабих, що додаткової крови потребують. Треба, щоби шпиталі мали завсігди під руками тільки крови, кілько потрібно. Слабих, що потребують крови, є завсігди багато.

Крім того Червоний Хрест має й інші допомогові цілі на увазі, окремо ж в несподіваних випадках, де більшої і негайної помочі буде потрібно.

КЛОПОТИ В ІТАЛІЇ.

Після того, як алянти почали підписувати договір з Італією, чи рішення про Італію, в Італії почалися заворушення. Договір віддає місто Поля Югославії. В Полі були демонстрації, підчас яких італійська патріотка застрілила британського бригадира Де Винтона. Вона підійшла ззаду і стрілила три рази

Демонстрації були в Триесті, який мав би стати „вільним містом". Там в розрухах арештовано десятьох. Загал кричав: „Ви нас запродали!" і плював за аліянтськими возами.

Італійський уряд вислав письмо до тих 20 держав, які підписали договір, де каже, що договір треба ще раз переглянути і він буде важний аж тоді, коли його підпише Італія.

ПАЛЕСТИНСЬКА СПРАВА

Жидівські терористи затопили коло порту в Гайфі менший корабель, а другий пошкодили. Виходить, що вони в гумовім убраню пливуть попід воду і кладуть експльозиви.

Палестинська справа дійшла до того, що Британія думає передати її до вирішення Обєдненим Державам, що зберуться на наради в вересни. А покищо британське військо було би в Палестині.

В ДВОБОЮ ОБА ЗГИНУЛИ.

В Ель Пазо, в Тексасі, Кардеро і Карільо посперечалися і вийшли на двобій револьверами. Скінчилося так, що оба згинули.

ТРЕТІЙ ЗАНЕПАД РОДИНИ.

Проф. Цімерман, з Гарвардського університету говорив недавно через радіо і на зібранню в Ню Йорку про страшний занепад, чи розбиття нинішної родини. Він сказав, що історія знає лише три подібні випадки такого занепаду, а то — оден випадок був в старинній Греції, другий в стариннім Римі, а третій тепер.

Він говорив, що родина вже розбита в висших клясах населення, а тепер приходить черга на низи. Родина середної верстви вже якнайгірше здеморалізована.

І він каже, що треба почати якусь роботу, щоби той занепад спинити, і він радить всюди класти заклики та науки загалови — на всяких наліпках і всюди, де є якісь оголошення ітп. Та чи вийде з того що доброго? Мабуть ні!

Поворот о. Савчука до Канади.

Лютого 14-го, 1947, вернувся з Европи до Канади Адміністратор Укр. Гр.-Прав. Церкви о. С. В. Савчук. Він виїхав був до Европи 25-го жовтня, 1946, головно в справах церковних.

Був в Англії, в Німеччині один місяць, де обговорював церковні справи з митрополитом Полікарпом, та другими єпископами.

Відвідав головні табори й осередки скитальців, де познакомився з світськими передовими людьми.

Побут о. Савчука в Европі має подвійне значіння — для Церкви в Европі і для Церкви в Канаді. Так вияснилися неясні справи, встановилися живі звязки між нашою Церквою в Канаді і заморською, що в будуччині може мати велике значіння.

АРЕШТУВАЛИ МАДЯРСЬКОГО ПРОВІДНИКА.

Вістка з Будапешту 26-го лютого доносить, що головний командант большевицького війська казав арештувати Белю Ковача, бувшого головного секретаря Партії Малоземельних. Ковачови закидають, що організував силу проти комуністів

ПРИГОТОВАННЯ РЕЗЕРВОВОЇ АРМІЇ.

Міністер оборони Канади, Клекстон оголосив, що цего року будуть вишколювати 40,000 вояків, як армію резервову чи запасову

ВУЛЬКАН ЕТНА ВИБУХАЄ.

На острові Сицилії, на Середземнім морі, почав вибухати вулькан Етна. Лява почала течи з боку вулькану струєю широкою 900 стіп, зі скорістю коло 210 стіп на годину, а потім розлилася в трох напрямках.

ЗНОВ ВИХОДИТЬ БРАЗИЛІЙСЬКА „ПРАЦЯ".

Вже кілька літ тому, як бразилійський уряд заборонив був видавати часописи, писані іншими мовами, ніж португальською отже урядовою мовою краю. Тоді перестали там виходити й українські газети.

Тепер надійшла сюди „Праця", 1-ше число з 20 грудня, 1946, що видають Василіяни в Прудентополісі. Вони „Працю" і перед тим видавали. Тепер „Праця" виглядає назагал краcшою, ніж була колись.

АСТРОНОМИ ВИБИРАЮТЬСЯ ДО БРАЗИЛІЇ.

Травня 20-го в Бразилії буде видно повне затьміння сонця, що буде тревати 3 мінути і 51 секунду, отже астрономи вже збираються туди їхати. Подібно довге затьміння буде аж 1955 року. Хочуть про сонячні плями, бо вчені думають, що ними буде можна предсказувати погоду на землі.

105-ЛІТНИЙ ЧОЛОВІК.

В Кармен Ман., жиє Пел Мейтаор, що вже має 105 літ. Він родився 1842 р. Чується ще не найгірше, встає о 5-ій годині рано і проходжується коло свого дому. Жиє його пять синів і пять дочок

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВЯТОГО АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

зложені підчас Отворення Колеґії і З'їзду 26-27-28 листопада, 1946.

Н. Ф. Грицюк, Талман, Саск.	10.00
В. Зінчк, Васкетин, Алта.	10.00
Ів. Миннтюк, Рак Фалс.	10.00
о. і пані Т. Горбай, Роблин, Ман	10.00
М. Деренюк, Торонто, Онт.	[illegible]
В. Ленко, Су Лукавт, Онт.	10.00
С. Підвербецький, Редфілд, Саск	[illegible]
М. Нагірний, Нявгара Фалс, Онт	10.00
П-во Киба, Флин Флон, Ман.	10.00
Церковна Громада в Виндзор, Онт	10.00
Н [illegible]юк, Сандаан Ман	10.00
Ф. Калин, Гефорд, Саск.	10.00
Церковна Громада в Сандаин, Ман	10.00
П. Колодій, Торонто, Онт.	10.00
Ольга Угрнішюк, Винипеґ, Ман	10.00
Укр. Наукове Т-во в Пойнт Пелі,	10.00
о. М. Фик, Радвей, Алта	10.00
П. Васнлишин, Едмонтон, Алта	10.00
Д. Кремко, збірка в Торонто, Онт	10.00
П. Турко, Сифтон, Ман.	10.00
С. Юськів, Винипеґ, Ман	10.00
Н. В. Ґавінчук, Смокі Лейк, Алта	10.00
Т. Галюк, Вест Бенд, Саск.	10.00
П-во А. Грошок, Менві, Ман	10.00
С. Кошуба, Ст. Павл, Мін	100.0
Пані Г. Марінн, Винипеґ, Ман	10.00
Пані Т. Кулачковська, Вайт[illegible] Ман	10.00
С[illegible]юк, Винипеґ, Ман	10.00
[illegible]вк, Транскова, Ман	10.00
М. Вахняк Винипеґ	10.00
М. Царук, Вірдейл, Ман	[illegible]
А. Барабаш, Монтреал, Кве	[illegible]
П-ні А. Скоробогач, Прілейт, Саск	10.00
П. Кравчук, Склейтер, Ман	10.00
Ів. Семенців, Торонто, Онт	[illegible]
М. Садовський, Редфілд, Саск	[illegible]
А. Зайчук, Нобдфорд, Алта	10.00
В. Веселовський, Ріджвайна, Саск	10.00
М. Лесюк, Бесвут, Ман	10.00
Г. Сохолодський, Смокі Лейк, Алта	10.00
В. Сорока, Витков, Саск	10.00
Ів. Завальський, Селдвит, Саск	10.00
Церковна громада в Пембіна, Н. Д	10.00
Мартин Біленький, Роркетон, Ман	8.00
Церковна громада, Пембіна, Н. Д (колекта)	7.00
П-во П. Мельник, Едмонтон, Алта	5.00
Ч. Чорноморець, Вайлдвуд, Алта	5.00
Н. Грабовський, Торонто, Онт	5.00
Ів. Боднар, Ст. Кетеринс, Онт	5.00
А. М. Бабяк, Монтреал, Кве	5.00
П. Загарія, Дробот, Саск	5.00
Г. Яцерчій, Фері Глен, Саск	5.00
В. Савчук, Єлов Крік, Саск	5.00
Л. Гавалко, Торгілд, Алта	5.00
П. Фігуш, Де Па, Ман	5.00
М. Романишин, Нипавин, Саск	5.00
о. П. Запаринюк, Виндзор, Онт	5.00
Я. Кіндрачук, Кадворт, Саск	5.00
Г. Кудрик, Квил Лейк, Саск	5.00
Н. Ковальський, Ричард, Саск	5.00
П. Лах, Монтреал, Кве	5.00
Т. Михальчук, Пено, Алта	5.00
Г. Паскарук, Принц Алберт, Саск	5.00
М. Король, Винипеґ, Ман	5.00
о. В. Сеншишн, Смокі Лейк, Ман	5.00
Ів. Гадевич, Роблин, Ман	5.00
Михайло Біленький, Роркетон, Ман	5.00
І. Карплюк, Роркетон, Ман	5.00
Василь Ганчук, Брендон, Ман	5.00
О. Зюлковський, Толстой, Ман	5.00
Г. Скрумеда, Сондвин, Ман	5.00
Марія Пробіжанська, Вайта, Ман	5.00
Т. Чутайовський, Винипеґ, Ман	5.00
Ф. Чайковський, Лавфин, Ман	5.00
Жіноче Т-во в Лавфин, Ман	5.00
Ів. Дух, Лавфин, Ман.	5.00
Параска Кіндрачук, Гефорд, Саск	5.00
С. Хомик, Монтреал, Кве	5.00
С. Манчляк, Овкборн, Ман	5.00
Іван Манчляк, Січ, Ман	5.00
К. Мельничук, Ошава, Онт	5.00
Н. Гондзьола, Бюкенен, Саск	5.00
С. Магалас, Монтреал, Кве	5.00
Ів. Гошовський	5.00
Анна Фігус, Винипеґ, Ман.	5.00
Д-р Леонора Гавріко, Винипеґ, Ман.	5.00
С. Пелешок, Винипеґ, Ман.	5.00
П. Пелешок, Винипеґ, Ман.	5.00
П. Куцмак, Менві, Ман.	5.00
Е. Ґерманюк, Стоні Плейн, Алта.	5.00
Ів. Твердун, Монтреал, Кве.	5.00
С. Сітко, Гендон, Саск.	5.00
С. Шмігельський, Вайта, Ман	5.00
М. Гаврисишин, Винипеґ, Ман.	5.00
П-ні І. Колтек, Винипеґ, Ман.	5.00
П-ні А. Шишиевенька, Винипеґ, Ман	5.00
П-ні Н. Боднарчук, Ст. Боніфас, Ман.	5.00
П-ні Т. Д. Ферлей, Винипеґ, Ман	5.00
П-ні А. Дикун, Вайта, Ман.	5.00
Е. Бабяк, Бросу	3.00
Анна Бабюк, Бросу	3.00
Г. Залуський, Монтреал, Кве.	3.00
Ів. Касюрак, Брендон, Ман	2.20
В. Лозовчук, Гефорд, Саск.	2.00
П. Танчук, Роркетон, Ман.	2.00
П-ні В. Ткачук, Врокстон, Саск.	1.00
А. Ребрина, Роркетон, Ман.	1.00
П. Олійник, Шевлин, Ман	1.00
Разом	$7 301 55

ДЕКЛЯРАЦІЇ.

Е. Симчич, Винипеґ, Ман	100.00
Н. Л. Залозецький, Винипеґ	100.00
Ів. Соломон, Винипеґ	200.00
П. Павлюкевич, Винипеґ	25.00
Український Народний Дім, Винипеґ	25.00
Ів. Туркевич, Винипеґ	25.00
СУМК, ч. 81, Винипеґ	75.50
П. Савчук, Винипеґ	25.00
Н. Совсун, Винипеґ	25.00
Т. Кравчук, Винипеґ	10.00
О. Іванчук, Винипеґ	10.00
Разом деклярацій	$610.50

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ПРИМІР СИЛЬНОЇ ВОЛІ.

В часах війни Хмельницького з поляками, жив в Переяславі побожний православний священик — Аввакум (Карплюк). Чоловік він був старий тоті, коли вяжеться з ним оцей випадок і всюда йшла про нього слава, як про чоловіка холодного розсудку і великої витревалости.

Страшні події тоді ділялися і народ тікав перед Ляхами, полишаючи рідні оселі.

Тоді то в Переяславі назбиралося багато таких безприютних втікачів. Ні майна, ні знакомих, ні не знати куди йти, чого ждати. Прийшлось неодному простягати руки по милостиню.

Але була одна душа в Переяславі, яка ділила з втікачами їх долю, а тою душею був власне священик Аввакум. Дім його став приютом для бездомних, стіл його накормив неодного голодного. І пішла про нього слава, що він плаче з плачучими, терпить з терплячими і голодує з голодними.

Але і засоби отця Аввакума нераз не вистарчали і прийшлося йому ходити поміж багатих міщан Переяслава і також простягати руку, щоби помогти нещасливим.

І так зайшов він одного разу до богача, відомого скупаря і почав просити підмоги. Богач приняв його непривітно, однакож Аввакум на це не зважав знаючи, що не для себе просить, але для нещасливійших ніж сам.

Не зважаючи на відмовну відповідь скупаря, Аввакум почав пояснити, що він збирає не собі, в нього самого нема великого достатку. Він доказував скупареви його християнський і людський обовязок помагати нещасному братови; він згадав милосердного Самарянина, а вкінци, коли скупар почав наганяти його з дому, Аввакум сказав:

— Власне до тебе Христос сказав: Нерозумний чоловіче! Завтра душу твою візьмуть від тебе, а те, що ти назбирав, кому буде?!

Велику обиду почув тепер скупар і не надумуючись вдарив Аввакума в лице з словами:

— Оце тобі, панотче, від мене жертва!

Однакож на своє диво не побачив на Аввакумови найменшої зміни. Ні злости, ні змішання — спокійний, ніби нічого не сталося.

— Спасибіг, брате — сказав він богачеви — я цю жертву для себе приймаю, однакож тям, що там є ще бездомні, голодні, неодіті. Не бажав би я бачити тебе в такому стані! Отже ти мусиш ще і для них хоч щобудь дати. Хіба ж гарно, коли прийдеться перед ними закривати, що ти не дав нічого. Та перед ними я закрию, однако ж Бог уже бачить..

Не дослухав скупар. Він впав перед Аввакумом на коліна і просив прощення за зневагу. Холодний розсудок старця так зворушив його совість, що, крім грошей казав завезти до дому Аввакума хліба і ще деяких припасів, а прощаючись сказав:

— Великий гріх вчинив я нині, та я хочу, щоби він був послідним. В цій хвилі починаєсь в мене інше життя. Віднині в кождій потребі заходи до мене, слуго Божий, а двері мої для тебе днем і ночию отворені і добро моє по[illegible] на святу роботу.

І відходив Аввакум [illegible], бо сього дня мав більший успіх [illegible]но. Він дістав щедру поміч на поміч нещасним братам, а крім того розтопив закаменіле серце чоловіка і привів його знов до життя.

ОБМЕЖУЮТЬ ЧИСЛО КОРЕСПОНДЕНТІВ.

В березни мають бути в Москві наради в справі Німеччини та інших справ і Москва заявила, що впустить до Москви лише 20 американських і 20 британських кореспондентів. Америка післала домагання, щоби Москва впустила понад 70. Також Британія хоче мати більше кореспондентів, не тільки з Британії але і з доміній.

ЗНАРЯД ЩАСТЯ.

Розум є знарядом щастя в чоловіка. Щастя залежить від того, як чоловік розуму вживає. Коли буде вживати розуму на добро, то буде ним будувати своє щастя, бо кожний його вчинок буде обдуманий і обчислений. Такий чоловік буде вдоволений.

Господар, що вживає розуму на добру і гідну працю, буде мати достаток повагу в людей і задоволення в души. Значиться — в нього є щастя.

Так розумом повинні послугуватися всі люде.

Вістник завсігди послугується знарядом розуму, тому має пошану в людей, а пошана, це щастя.

Знов же кого шанують, до того мається довіря, а те довіря люде мають і тому піддержують Вістник та шлють йому 5-річну передплату.

А. Е. Білінський.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:

The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ДІМ — ШКОЛА — ЦЕРКВА.

Чи думали ви, що дитина, це матеріял? З неї може бути розумна побожна людина, але може бути і безвартна. Це залежить, як її виховають.

Нині брак виховання, то звичайна річ. Навіть в таких домах, що від них можна багато сподіватися.

Кажуть нераз люде: Брак часу.. Та чи справді? Коли на виховання брак часу, то що буде з тих, що не виховані, як треба? Яка користь?

А дім має бути не лише для годовання дітей, але і для виховання. Вдома починаєсь життя дитини і тут повинна починатися найперша її наука. А коли тут в самих початках дати їй добру науку, то вона з нею вже піде в світ і не пропаде.

Оден визначний психольоґ казав: „Дайте мені дитину на виховання до семи літ, а я певний, що вона і пізніше буде такою, як я хочу".

До школи дитина несе те, чого вона вдома набралася. В школі вона має розвивати ті прикмети — добрі прикмети які з дому принесла. Добрий учитель заповняє ті місця в розумі і вдачі дитини, що доси незаповнені і помагає розвиватись дальше тим, які вона має.

Та коли порожних місць в души дитини не заповнять добрим матеріялом родичі, або учитель, то дитина сама наповнює тим, що на вулиці знайде, витребеньками, танцями.

Та вже до глибини душі сягає наука Церкви. Церква бере під увагу цілого чоловіка, цілу його душу, ціле його життя. Вона питає: „Який ти чоловіче? Чи гідний? Чи такий, як повинен бути? І вона вчить, яким бути треба.

Коли хто все те буде памятати, то [illegible] знайдеться і час і охота подбати щиро про виховання, починаючи від дому.

Запорожець.

МОЇ ПЛЯНИ РОЗБИЛИСЯ.

Ще в часі минувшої війни виробляв я собі такі пляни: Коли війна скінчиться і все в Европі добре налагодиться, то я поїду до Европи і подивлюся, як там живе український нарід.

То була би для мене велика наука. Тай таки чому я не мав би бачити української історичної землі. Адже тут ідуть українці оглядати тутешні далекі сторони, хоч з того вони не мають багато користи.

Але нині в Европі таке, що про їзду не може бути думки. Та все ж таки в мене є постанова туди поїхати, коли б обставини змінилися.

Та я таки вірю, що я там ще буду. Коли до того прийде, я не знаю, але я свого пляну не закидаю. Це в мене важна справа, це мій ідеал.

Г. Д.

ВСІ ХОЧУТЬ МАТЕРІЯЛУ З КАНАДИ.

Виявляється, що Велика Британія закупить 40 процент деревляного матеріялу з Бритіш Коломбії і по досить добрій ціні. Трохи матеріялу піде також до Голяндії, Франції, а дещо до Стейтів.

БРИТАНІЯ ЗАСНОВУЄ ФАРМИ В АФРИЦІ

Британський уряд приготовляє пляни на те, щоби діставати поживу з Африки і меншим коштом. Він думає видати на протязі кількох літ яких 98,000,000 долярів і заложити в Африці 107 фармів по 30,000 акрів кожна, і будуть там плекати "пінатс" (земні оріхи) на олій для поживи. Там є вже такі початкові фарми і з них тону пінатсів можна мати за 60 долярів, коли деінде треба заплатити $128.

На просторі 3,210,000 акрів можна за час мати навіть 800,000 тон річно.

ПРИТЧА ПРО СМЕРТЬ.

Чи прибрався, чи не дуже,
Все для смерти те байдуже
Стародавна пісня.

Широким степом їхав їздець. Кінь гарний — лише сильної руки він слухає. Їздець — лицарська сила і лицарська вдача. Іде не зупиняючись — знаючи, що нема сили, яка стала би йому в дорозі. Багатьох він переміг — інших тепер переможе. Його око розглядається по степу, немов би говорило: „Оце й оце вже маю, а там — що там, те завтра моїм буде".

Їздець був вoйовником. І коли його військо спочивало, він вибрався на оглядини степу, через який завтра треба буде його військови переходити.

Нараз перед лицарем піднимається, немов з землі виростає доси невидане страховище. Зупинявся кінь. А лицаря перший раз в життю обняв страх.

— Що ти таке? — питає лицар.

— Я хочу тебе на цій дорозі зупинити — відповідає страховище.

Лицар згірдливо засміявся.

— Мене — сказав він, — мене, якого навіть ворожі полки не зупинили? Не такий я, щоби зупинятися. Тілько дам знак, а моє відважне військо буде тут. Бачу що ти хочеш зі мною пожартувати. Ну, жарт невинна річ — нічого.

Тоді каже чудовище:

— Я Смерть! Я забрала всіх сильних цего світа, всіх відважних, всіх непереможних. Кому заступлю дорогу, той дальше не рушиться.

Задрожав тепер лицар, як осиковий лист. Зникла вся сила, вся відвага. І він каже:

— Смерте, покажи мені тілько ласки, щоби я міг вернутися до свого війська і сказати, що воно має без мене робити.

На те Смерть:

— Ти був з своїм військом довгі літа, отже мав час йому про такі речі говорити. Тепер за пізно.

— Так позволь, щоби я хоч дав знати, де я знаходжуся..

— Непотрібно, лицарю! Адже ти вже не є їх провідником.

— Непотрібно? Так позволь хоч годину часу, щоби я міг гідно помолитися.

І каже смерть:

— Чоловіче, Бог сказав в святім Письмі: Будьте завсігди готові, бо не знаєте, в котрій годині Господар ваш прийде. Хто ж ціле життя не готовився, той за годину не приготовиться. Молитися треба було завсігди, а не тепер.

Подумав лицар і каже:

— В мене майно велике і треба його розділити, отже покажи мені тілько ласки, щоби я міг піти і зробити з ним лад. Роздам своїм, роздам убогим, дам на Церкви, на виховання сиріт... Дам письменникам, щоби людям розумні книжки писали, розуму людий вчили...

Смерть похитала головою.

— Те треба робити не тепер, коли життя кінчиться, але тоді, коли ти був сильний і життя перед тобою широким шляхом стелилося. Минали дні, місяці, минали літа, а вони були призначені на добру роботу. Коли ж ти їх промарнував, то що ти зможеш за день, або тиждень зробити? Колись майно було твоє, а нині переходить воно в руки других.

— Маю я ще одну важну справу — каже чоловік — я закопав великий скарб і ніхто про нього не знає — ані жінка, ані діти, ані знакомі. Дозволь, щоби я пішов і передав його людям.

Махнула Смерть рукою:

— Нехай закопане лишається закопаним. Людське життя дане Богом не на те, щоби скарби закопувати.. Воно на те дане, щоби чоловік скарби виконував, щоби їх видобував, витворював і ними на славу Богу і добро людям орудував. А ти дав ціле своє життя на те, щоби скарби закопувати? Так! Твоє ціле життя, твоя сила, твоя відвага, твій розум, були головним твоїм скарбом, а ти все закопав. Кожний день і місяць, кожний рік за роком ти закопував. Десятки гарних літ ти закопав! А тепер за день, чи тиждень ти хотів би те все відшукати? Адже воно струпішіло, погнило, порохом розсипалося... Скарб тратить вартість і розсипається в хвили, коли його закопуєш.

— Значиться, за хвилину не зроблю того, що треба було робити ціле життя — каже тоді лицар. — Та я маю спосіб все направити, коли мені позволиш...

— Який спосіб? — перебила Смерть.

— Дозволь мені прожити ще десять літ, а я все направлю. Кривду винагороджу, добрий примір покажу, сирітські сльози обітру, на місце воєнних походів заведу мирне життя між людьми. Десять літ — багато часу. Багато добра можна зробити.

Знов похитала Смерть головою:

— Але сліз, які потекли і яких ти не обтер — вже не позбираєш. А теперішні сльози нехай інші люди втирають. І кривди не винагородиш, бо ті, яких ти скривдив, стоять вже перед Богом. А твій добрий примір люде будуть вважати ошукою, знаючи твоє дотеперішнє. Щож до мирного життя, то воно прийде без тебе. Твоя армія порозходиться і мирне життя заведеться між людьми.

Заплакав тоді лицар і каже:

— Горе мені! Тепер бачу, який я безсилий! Який я..

Не дала Смерть часу договорити слова і забрала лицаря з собою.

Ось чому, чоловіче, живучи, думай про Смерть. Життя коротке — воно летить, як стріла. Що минуло, того не завернеш. А за гробом Вічність. Хто ж до гробу наблизився, тому Смерть не дозволить в світ [illegible]тися.

БУЛО НЕДАЛЕКО ДО СМЕРТИ.

Це було в околиці Стінен в Саскачевані. Іван Винешевський, 21 літ, коло 5 год. пополудни вертався зі Ст[illegible] пішки до дому. Була така [illegible], що тоди було дихати. Перейшовши три милі він звернув через фарму до хати. Та коли до хати було менше [illegible] милі, починало темніти, а він вже не мав сили йти. Вставав і падав.

Та через вікно побачила його мати і сказала другому синови, що Іван йде, однакож коли другий син глянув, вже не було нічого видно, отже сказав що [illegible] нічого. Але мати була неспокійна і за якийсь час спонукала сина (Стефана), що той запріг коні і поїхав на поле.

Він знайшов брата, що замерзав. Коли привіз до дому, зателефонував до Порктону, отже другого дня літак забрав Івана до шпиталю в Порктоні. Він має відморожені ноги і пальці в руках. Оповідає, що коли лежав в снігу, то розумів, що замерзає.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

КУДИ В НИХ ВІТЕР ВІЄ?

Були вже часи, коли орган еп. Богдана, „Український Вістник", що видається в Ню Йорку, закидав нашій Українській Греко-Православній Церкві „неканонічність". Мовляв — Церква еп. Богдана „канонічна", бо її другі признають, а нашої не признає ніхто.

З нашої сторони були відповіди і пояснення на ті закиди, і вже через довший час в „Укр. Вістнику" тої справи не зачіпали. Здавалося, що час зробив своє люде стали старші, розглянулись більше по світі, отже їх зір сягнув дальше поза „канони" і чуже признання. Взагалі бралося їх писання на рахунок їх тодішньої вузкоглядности і браку досвіду.

Та нині показується, що ми помилялися. Не про канонічність їм ходило. Канонічність була лише гачком до зачіпки, а властива ціль була в чім іншім. Тепер це вже ясно вони показали.

В „Українськім Вістнику" за січень, 1947, є стаття п. з. „Канадська Автокефальна Церква шукає епископа", і там то виразно показуєсь, як „Укр. Вістник" „канонічність" розуміє, або властиві ше — про яку канонічність йому ходить.

В згаданій статті зачеплено багато справ, отже це дає змогу в політиці еп. Богдана, чи його органу добре орієнтуватися.

Згадавши, що Канадійська Церква може дістати з Европи „канонічного" епископа, „Укр. Вістник" потакує, що це „було б добре", бо тоді можна дві дієцезії поєднати. Однакож зараз за тим починає плюгавити тих же епископів, що є в Европі. Він робить їм такі закиди:

Вони полишили своїх вірних і повтікали, отже тим вони пішли проти канонів Церкви і так стали неканонічними.

Їм закидають, що вони співпрацювали з німцями, отже і це в „Укр. Вістника" є проти канонів Церкви. Значиться ті епископи стали другий раз неканонічними.

Ще дальше дуже важне — на тих українських скитальців епископів **„московський Патріярх проголосив деградацію... і Вселенський Патріярх і інші Патріярхи цей акт визнали"**. Значиться для органу еп. Богдана рішення московського патріярхату є правосильні, **канонічні, добрі**, зобовязуючі.

А четвертий закид, що багато епископів-скитальців не мають потрібних кваліфікацій.

Отже все від гори до долини недобре, неканонічне. Зате московський патріярхат канонічний і його рішення канонічні для „Українського Вістника".

Після всего того робить „Український Вістник" добру міну і каже:

„Побажати б тільки, щоб Господь допоміг нашим канадським братам розвязати всі важні проблеми..."

З усего тут переказаного досить ясно виходить, куди в „Українськім Вістнику", чи в політиці еп. Богдана вітер віє.

Нині ми цю справу лише зачепили, а вже пізніше ми постараємося подрібно розібрати писанину „Українського Вістника" і тоді скажемо яка наша думка про зачеплені справи..

ШЕВЧЕНКО — АПОСТОЛ ВОЛІ.

Коли б почислити всі Шевченкові вислови про Волю, то нам дивно стало би, що Шевченко так багато про волю говорить. І ми тоді сказали би, що він слушно повинен зватися Апостолом Волі

Та і не диво. Він же сам бачив ту неволю, що:

Там матір добрую мою,
Ще молодую, у могилу
Нужда та праця положила;
Там батько плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі),
Не витерпів лихої долі —
Умер на панщині... А ми
Розлізлися поміж людьми,
Як мишенята ..

І сам Шевченко був невільником до 24-го року свого життя, до початку 1838 року.

Та не натішився він тою волею, бо вже від 5 квітня, 1847. його знов неволять до 1857 року. Аж 2 серпня, 1857. виїхав він з Новопетровського форту. Та і це ще була воля під наглядом.

Шевченко знав тягар неволі і благословення волі і тому то він так радо нагадує ті давні часи, коли на Україні воля панувала:

Було колись в Україні
Ревіли гармати,
Було колись — Запорожці
Вміли панувати
Панували, добували
І славу і волю..

То було колись. Глянувши ж на нинішне, він журливо питає

Де поділось козачество,
Червоні жупани?
Де поділась доля-воля,
Бунчуки, гетьмани?
Гине слава батьківщини,
Немає де дітись...

Такі і подібні вислови є на кожній майже картці „Кобзаря". Однакож можна сказати щось більше. Шевченко присвятив Волі найбільшу свою поему „Гайдамаки", тую найкрасшу і найповншу з поем. І в ній від початку до кінця малює він гайдамаків, як великих борців за волю

Такий же і „Гамалія", що веде козаків „із турецької неволі братів визволяти".

І „Кавказ" присвячений справі волі, де він голосить:

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля.
І неситий не виоре
На дні моря поля,
Не скує душі живої
І слова живого...

І в „Сні" (У всякого своя доля) говорить про ту волю, яку забрали від України московські володарі — Петро і Катерина, і він кличе:

Кати, кати, людоїди,
Наїлись обоє,
Набралися! А що взяли
На той світ з собою?

І в „Невольнику" він пригадує, що подія, про яку оповідає, ділялась тоді, як

Ще на Україні веселі
І вольнії пишались села
Тоді, як праведно жили
Старий козак і діток двоє,
Ще Гетьманщини старої,
Давно те ділялось колись.

Візьміть ви „Суботів", а там сказано: „І помоляться на волі невольничі діти".

І в поемі „До мертвих і живих"... пригадує він, яке лихо тяжить над Україною, як сильні: „Кайданами міняються, правдою торгують, і Господа зневажають, — людей запрягають в тяжкі ярма..."

Так можемо перейти цілий „Кобзар" картку за карткою, а всюди зустрінемо ту волю — чи то свобідну, чи поневолену. Всюди Поет то тішиться, то журиться

І тому то Шевченко такий нам близький, — він же Апостол Волі, того найбільшого добра живих людей.

Апостоли лишаються Апостолами для всіх часів, отже і Шевченко, як Апостол Волі, є Апостолом для всіх часів для Українського Народу. Він безсмертний.

І тому то нам завсігди треба прислухуватись до його слова, як до слова апостольського. Треба від нього вчитися і вчити його слова своїх дітей. І ту віру, що „встане правда, встане воля" треба безнастанно живою носити в нашій душі і в нашому життю.

Аджеж нині „время люте" і тієї віри треба нам якнайбільше

ПСАЛОМ 134.

На ріках круг Вавилона,
Під вербами в полі,
Сиділи ми і плакали
В далекій неволі.
А на вербах повішали
Органи глухії,
І з нас стали сміятися
Едомляне злії:
„Розкажіть нам пісню вашу,
Може й ми заплачем,
Або нашу заспівайте,
Невольники наші!"
Якої ж ми заспіваєм
На чужому полі?
Не співають веселої
В далкій неволі.

І коли тебе забуду
Ієрусалиме, —
Забвен буду, покинутий
Рабом на чужині!
І язик мій онiміє,
Висохне лукавий,
Як забуду помянути
Тебе наша славо!

І Господь наш вас помяне
Едомськії діти,
Як кричали ви: „Руйнуйте,
Руйнуйте паліте
Сіон святий!"

Вавилоня
Дщере окаянна!
Блаженний той, хто заплатить
За твої кайдани!
Блажен, блажен! Тебе злая
В радости застане,
І розібє дітей твоїх
О холодний камінь

Тарас Шевченко.

ПОЯСНЕННЯ: В цім віршу Шевченко має на гадці Україну, яку вороги поневолили і з неї ще сміються. І він бажає справедливої відплати ворогови за ті лиха, що він заподіяв

Шевченко брав Псалом для перерібки з старославянського Псалтиря, отже деякі слова старославянські лишив незміненими

ЗАБВЕН — забутий.
ЕДОМЛЯНИ — мешканці Едома, вороги.
ПОМЯНЕ — згадає.
СІОН — колись Єрусалим; народна сила і воля
ВАВИЛОНСЬКА ДЩЕРЕ ОКАЯННА — вавилонська дочко проклята
БЛАЖЕН — щасливий в Бога.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 13.

Ніхто таких ознак не може робити коли не буде Бог в ним.

Йоан 3: 2

Перше чудо.

Третого дня після поклику учеників було весілля в місті названім Кана Галилейська. На тім весіллю була Мама Ісуса; також запросили Ісуса і Його учеників.

Коли гості були за столом, не стало їм вина. Мама Ісусова занепокоїлася тим і каже до Него: Вина не мають. Ісус відповів: Моя година ще не прийшла. Але Мама знала свого Сина, знала, що в Него добре серце, та що Він не відмовить просьбі Своєї Матері. Тому сказала Вона слугам: Що вам скаже Учитель, те зробіть

Стояло ж там шість камяних посудин на воду, що містили по дві, чи по три ведрі. Ісус сказав слугам наносити води і наповнити ті посудини. Слуги наповнили їх аж до верху. Потім сказав їм Ісус черпати ту воду і нести до весільного старости. Слуги так зробили

Коли ж покоштував староста води, що сталася вином, а він не знав, як то сталося, то покликав жениха і хотів його сварити, що жених сховав був добре вино аж до тепер. Каже староста до жениха: Кожний чоловік перше добре вино дає своїм гостям, а вже потому гірше. Чому ж ти ліпше вино сховав аж доси? Але скоро слуги вияснили що сталося і всі дивувалися, а ученики увірували, що Ісус має силу Божу

Нам треба памятати, що Ісус ніколи не відмовить просьбі Своєї Матери, тому добре взаватися до Неї в наших потребах, а вона упросить свого Сина за нас

Питання:

1. Про яке весілля згадка в цій лекції? 2. Чому тільки це одно весілля записане в святім Письмі? 3. Чи те весілля було в багатих людей? 4. Чому? 5. Чи Мама Ісуса хотіла помочи своїм господарям? 6. Яким способом? 7. Що сказала слугам? 8. Що приказав Ісус слугам? 9. Що думав староста? 10. Хто пояснив старості справу з вином? 11. Чи те вино було ліпше, як перше? 12. Чому то „всі дивувалися? 13. Що ученики порозуміли? 14. Що нам добре памятати про Маму Ісуса?

ЛЕКЦІЯ 14.

за беззаконства їх прожену їх з дому мого

Осія 9 15

Ісус в храмі.

Незадовго після весілля в Кані Галилейській наступали свята Пасхи. Ісус пішов з Капернауму до Єрусалиму на свята разом зо своїми учениками. Перш всього зайшли вони до храму. Там застали коло храму багато волів, овець, та голубів і купців в храмі та продавців. Були там також міняльники грошей. Ісус тоді зробив батога зі шнурів (мотузків) і вигнав всіх торговців з храму. Столи з грішми міняльників попереверттав. Він голосив Заберіть це звідсіля: не робіть дому Отця мого домом торговлі.

Згадали тоді ученики, що написано було: Ревність дому твого зїла мене Озвалися тоді жиди і питали Ісуса: Що за ознаку дасиш нам, що робиш отсе? Ісус відповів: Зруйнуйте цю церкву і в три дні збудую її. Казали жиди: Сорок шість років будовано храм цей, а ти за три дні збудуєш?

Жиди думали, що Ісус говорив про той храм, в якім вони були (і який збудовано по повороті з неволі вавилонської. Лекція 60, Старий Завіт), а Христос говорив про храм свого тіла (про Свою смерть і воскресення). Показав також Ісус багато чудних діл перед жидами і багато з них увірили в Него, але були і противники. Жиди були потомками тих, що повбивали пророків, що все противилися Богу. Вони не хотіли світла, бо їх діла були злі.

Апостоли вже аж по воскресенню Ісуса пригадали собі, що Ісус говорив про руїну храму і про триденну відбудову.

Питання:

1. Де святкував Ісус свято Пасхи? 2. Де зайшов Ісус в Єрусалимі найперше? 3. Що застав в храмі? 4. Що зробив Ісус в храмі? 5. Що сказав до купців? 6. Що говорили жиди до Ісуса? 7. Що відповів Ісус? 8. Чому жиди не любили Ісуса?

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО.

„Як хочете, щоби робили вам люди і ви робіть їм так само".

(Лук. 6: 31).

Найбільша сила на небі і землі — це Любов, Співчуття. Любити Бога і людей, це велика закон життя. Як вянуть цьвіти без дощу, сонця і тепла, як гине риба без води, так і люди не можуть жити без щирого співчуття до других Де є між людьми любов до Бога і людей, там є Царство Боже? де нема любови там царство сатани.

Живемо в часах великих здобутків розуму. Чоловік стає володарем природи. Мірить віддалення сонця, добуває з земли скарби; заглядає в глубину моря, збудував величаву техніку, робить дальші досліди, а недавно почав добу атомічної енергії, котра може принести або добро, або руїну.

Та на жаль зі зростом техніки зросло на світі самолюбство і гордість. Дух ненависти опановує родини, суспільність і держави. На світі панує голий матеріялізм - бажання збогатити себе яким будь способом, стало цілею людей. „Хто кого може, той того гложе".

Деж є причина всего лиха? Причина є ця: Людство відвернулося від Бога і потоптало Його закони. Люди вигнали зі своїх сердець свого Спасителя, Ісуса Христа, кажучи словами евангельського біснуватого: „Що тобі до мене Ісусе? Відійди від мене, не муч мене". (Лука 8: 28). А таких біснуватих, що потоптали релігію і мораль є мільйони. Не дивно, що людство серед техніки 20-го віку блукає в темряві злоби і кровопролиття.

На широкім морю пливе корабель. Величезні хвилі бють в нього, кидають ним, але він дальше пливе до своєї мети. Чому той корабель не блудить? Тому, що на нім є капітан, а перед ним інструмент-компас На широкім морю людського життя, Церква свята є тим кораблем, що провадить віруючих людей до щасливого туземного й вічного життя. Тим кораблем управляє Христос Спаситель. Він дав своїй Церкві запевнення, що сили сатани не знищуть її, бо Він з нею до кінця віків. Але згинуть ті люде й народи, що відкинули науку Церкви, а з нею Золоте Правило Сина Божого: „Як хочете, щоби робили вам люде, так ви їм робіть". (Лука 6: 31).

В повищих словах є заповідь Божа: Люби ближнього, як самого себе". Кожний з нас є частиною людства, і коли хочемо бачити людство морально лучшим, зачинаймо від себе. Бажаймо й робімо людям добро, а те добро скорше чи пізнійше вернеться до нас. Не говорімо про другого того, чого ми не хотіли б про себе чути. Будьмо вирозумілі супроти людей, бо й ми не є совершенні Коротко сказавши, коли б так люди, низи і верхи, памятали й практикували оце Золоте Правило, тоді зникла б з поміж людей захланість, безсердечність та війни.

Українська пословиця каже: „Дай серцю волю, заведе в неволю". Розум, совість і воля є великим Божим даром. Тому розумом нашим піднесімось до Бога, та подумаймо про ближнього і наші обовязки. Совістею й законом Божим провіряймо, що є добре, що зле. А волю нашу підчиняймо Божій волі, по словам Христа: „Не моя, а Твоя воля хай станеться".

Люди держать дикі звірята в загороді, тай навіть й освоеним не можемо завсігди довіряти. І в кожній людині живуть дикі пристрасти і коли їм дати волю, то нема на світі зла, якого людина не зробила би. Одна сила, що може вдержати людину від зла, це віра в Бога, й любов до Нього. Вирвіть ті основи добра з серця людини, а людина стане звіром.

Нині не так слів, а багато християнських діл треба. Ми мусимо держати себе в карности, під законом. Христос поставив для своїх ісповідників одну умовину — самовідречення. „Коли хто хоче йти за мною, нехай відречеться себе, візьме хрест свій й за мною йде". Син Божий власним приміром показав самовідречення. Без поборювання в собі зла ніхто не може бути добрим християнином.

Не люблю, не хочу дивитись на світ з чорної сторони. Хочу й люблю глядіти в будучність світло й весело. Та нажаль, хто з нас не бачить дійсности? Чиж не бачимо, що в сучасній перехваленій культурі є занепад віри Творця світа, а без віри людина стоїть, як дикий варвар, — невільник своїх грубих пристрастей? Мимоволі пригадуються слова пророка Ісаї: „Край їх став повний срібла і золота, і скарбам їх нема числа ... наповнилася земля мерзістю діл рук їх, і похилився чоловік і понизився муж" (Іс. 2: 7-8).

Серед сучасної культури, люди морально збідніли, забули Закон Божий і за те заплатили — не золотом і сріблом, а кровю мільйонів людей. Сталася велика кривда, а кривда кличе о пімсту до неба Не знаємо, що принесе будучність: Чи мир і добробут?

Одно знаємо — що мільйони людей переживають страшні фізичні і моральні терпіння. І на кого їм надіятись? Де шукати опори?

Нема в них фізичної сили, але може бути моральна сила — може бути сильна віра. Та віра, яку пригадував Христос, коли говорив: Віра твоя спасла тебе.

На такій вірі треба нам стояти, поки ніч минеться і день настане

о. А. Хруставка.

ТАКОЖ ВИПАДОК.

В Винипегу був такий випадок, як виходить зі звіту про випадки. Кругла пила віттяла чоловікови вказуючий палець. До нього прийшов асекураційний агент і хотів, щоби той йому показав, як це сталося. Отже тепер знов чоловік значно наблизив руку до пилки і та відтяла йому другий палець. І такі випадки бувають.

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК

та другі Церковні Книжки можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова. Пишіть до:

GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

КУДИ В НИХ ВІТЕР ВІЄ?

Були вже часи, коли орган еп. Богдана, „Український Вістник", що видається в Ню Йорку, закидав нашій Українській Греко-Православній Церкві „неканонічність". Мовляв — Церква еп. Богдана „канонічна", бо її другі признають, а нашої не признає ніхто.

З нашої сторони були відповіди і пояснення на ті закиди, і вже через довший час в „Укр. Вістнику" тої справи не зачінали. Здавалося, що час зробив своє — люде стали старші, розглянулись більше по світі, отже їх зір сягнув дальше поза „канони" і чуже признання. Взагалі бралося їх писання на рахунок їх тодішної вузкоглядности і браку досвіду.

Та нині показується, що ми помилялися. Не про канонічність їм ходило. Канонічність була лише гачком до зачіпки, а властива ціль була в чім іншім. Тепер це вже ясно вони показали.

В „Українськім Вістнику" за січень, 1947, є стаття п. з. „Канадська Автокефальна Церква шукає епископа", і там то виразно показуєсь, як „Укр. Вістник" „канонічність" розуміє, або властивіше — про яку канонічність йому ходить.

В згаданій статті зачеплено багато справ, отже це дає змогу в політиці еп. Богдана, чи його органу добре орієнтуватися.

Згадавши, що Канадійська Церква може дістати з Европи „канонічного" епископа, „Укр. Вістник" потакує, що це „було б добре", бо тоді можна дві дієцезії поєднати. Однакож зараз за тим починає плюгавити тих же епископів, що є в Европі. Він робить їм такі закиди:

Вони полишили своїх вірних і повтікали, отже тим вони пішли проти канонів Церкви і так стали неканонічними.

Їм закидають, що вони співпрацювали з німцями, отже і це в „Укр. Вістника" є проти канонів Церкви. Значиться ті епископи стали другий раз неканонічними.

Ще дальше дуже важне — на тих українських скитальців епископів „московський Патріярх проголосив деградацію... і Вселенський Патріярх і інші Патріярхи цей акт визнали". Значиться для органу еп. Богдана рішення московського патріярхату є правосильні, канонічні, добрі, зобовязуючі.

А четвертий закид, що багато епископів-скитальців не мають потрібних кваліфікацій.

Отже все від гори до долини недобре, неканонічне. Зате московський патріярхат канонічний і його рішення канонічні для „Українського Вістника".

Після всего того робить „Український Вістник" добру міну і каже:

„Побажати б тільки, щоб Господь допоміг нашим канадським братам розвязати всі важні проблеми..."

З усего тут переказаного досить ясно виходить, куди в „Українськім Вістнику", чи в політиці еп. Богдана вітер віє.

Нині ми цю справу лише зачепили, а вже пізніше ми постараємося подрібно розібрати писанину „Українського Вістника" і тоді скажемо яка наша думка про зачеплені справи...

ШЕВЧЕНКО — АПОСТОЛ ВОЛІ.

Коли б почислити всі Шевченкові вислови про Волю, то нам дивно стало би, що Шевченко так багато про волю говорить. І ми тоді сказали би, що він слушно повинен зватися Апостолом Волі.

Та і не диво. Він же сам бачив ту неволю, що:

Там матір добрую мою,
Ще молодую, у могилу
Нужда та праця положила;
Там батько плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі),
Не витерпів лихої долі
Умер на панщині... А ми
Розлізлися поміж людьми,
Як мишенята..

І сам Шевченко був невільником до 24-го року свого життя, до початку 1838 року.

Та не натішився він тою волею, бо вже від 5 квітня, 1847, його знов неволять до 1857 року. Аж 2 серпня, 1857, виїхав він з Новопетровського форту. Та і це ще була воля під наглядом.

Шевченко знав тягар неволі і благословення волі і тому то він так радо нагадує ті давні часи, коли на Україні воля панувала:

Було колись — в Україні
Ревіли гармати,
Було колись — Запорожці
Вміли панувати.
Панували, добували
І славу і волю...

То було колись. Глянувши ж на нинішне, він журливо питає:

Де поділось козацтво,
Червоні жупани?
Де поділась доля-воля,
Бунчуки, гетьмани?.
Гине слава батьківщини,
Немає де дітись..

Такі і подібні вислови є на кожній майже картці „Кобзаря". Однакож можна сказати щось більше. Шевченко присвятив Волі найбільшу свою поему „Гайдамаки", тую найкрасщу і найповнішу з поем. І в ній від початку до кінця малює він гайдамаків, як великих борців за волю.

Такий же і „Гамалія", що веде козаків „із турецької неволі братів визволяти".

І „Кавказ" присвячений справі волі, де він голосить:

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля,
І несситий не виоре
На дні моря поля,
Не скує душі живої
І слова живого.

І в „Сні" (У всякого своя доля) говорить про ту волю, яку забрали від України московські володарі — Петро і Катерина, і він кличе:

Кати, кати, людоїди,
Наїлись обоє,
Набралися! А що взяли
На той світ з собою?

І в „Невольнику" він пригадує, що подія, про яку оповідає, діялась тоді, як

Ще на Україні веселі
І вольнії пишались села
Тоді, як праведно жили
Старий козак і діток двоє,
Ще Гетьманщини старої,
Давно те діялось колись..

Візьміть ви „Суботів", а там сказано: „І помоляться на волі невольничі діти".

І в поемі „До мертвих і живих"... пригадує він, яке лихо тяжить над Україною, як сильні: „Кайданами міняються, правдою торгують, і Господа зневажають, — людей запрягають в тяжкі ярма..."

Так можемо перейти цілий „Кобзар" картку за карткою, а всюди зустрінемо ту волю — чи то свобідну, чи поневолену. Всюди Поет то тішиться, то журиться.

І тому то Шевченко такий нам близький, — він же Апостол Волі, того найбільшого добра живих людей.

Апостоли лишаються Апостолами для всіх часів, отже і Шевченко, як Апостол Волі, є Апостолом для всіх часів для Українського Народу. Він безсмертний.

І тому то нам завсігди треба прислухуватись до його слова, як до слова апостольського. Треба від нього вчитися і вчити його слова своїх дітей. І ту віру, що „встане правда, встане воля" треба безнастанно живою носити в нашій души і в нашому життю.

Аджеж нині „время люте" і тієї віри треба нам якнайбільше.

ПСАЛОМ 134.

На ріках круг Вавилона,
Під вербами в полі,
Сиділи ми і плакали
В далекій неволі.
А на вербах повішали
Органи глухії,
І з нас стали сміятися
Едомляне злії:
„Розкажіть нам пісню вашу,
Може й ми заплачем,
Або нашу заспівайте,
Невольники наші!"
Якої ж ми заспіваєм
На чужому полі?
Не співають веселої
В далекій неволі.

І коли тебе забуду
Ієрусалиме, —
Забвен буду, покинутий
Рабом на чужині!
І язик мій оніміє,
Висохне лукавий,
Як забуду помянути
Тебе наша славо!

І Господь наш вас помяне
Едомськії діти,
Як кричали ви: „Руйнуйте,
Руйнуйте паліте
Сіон святий!"

Вавилоня
Дщере окаянна!
Блаженний той, хто заплатить
За твої кайдани!
Блажен, блажен! Тебе злая
В радости застане,
І розібє дітей твоїх
О холодний камінь

Тарас Шевченко.

ПОЯСНЕННЯ: В цім віршу Шевченко має на гадці Україну, яку вороги поневолили і з неї ще сміються. І він бажає справедливої відплати ворогови за ті лиха, що він заподіяв.

Шевченко брав Псалом для перерібки з старославянського Псалтиря, отже деякі слова старославянські лишив незміненими:

ЗАБВЕН — забутий.
ЕДОМЛЯНИ — мешканці Едому, вороги.
ПОМЯНЕ — згадає.
СІОН — колись Єрусалим; народна слава і воля.
ВАВИЛОНСЬКА ДЩЕРЕ ОКАЯННА — вавилонська дочко проклята.
БЛАЖЕН — щасливий в Бога.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 13.

Ніхто таких ознак не може робити коли не буде Бог в ним.

Іоан 3: 2

Перше чудо.

Третого дня після поклику учеників було весілля в місті названім Кана Галилейська. На тім весіллю була Мама Ісуса; також запросили Ісуса і Його учеників.

Коли гості були за столом, не стало їм вина. Мама Ісусова занепокоїлася тим і каже до Него: Вина не мають. Ісус відповів: Моя година ще не прийшла. Але Мама знала свого Сина, знала, що в Него добре серце, та що Він не відмовить просьбі Своєї Матері. Тому сказала вона слугам: Що вам скаже Учитель, те зробіть.

Стояло ж там шість камяних посудин на воду, що містили по дві, чи по три ведрі. Ісус сказав слугам наносити води і наповнити ті посудини. Слуги наповнили їх аж до верху. Потім сказав їм Ісус черпати ту воду і нести до весільного старости. Слуги так зробили.

Коли ж покоштував староста води, що сталася вином, а він не знав, як то сталося, то покликав жениха і хотів його [illegible], що жених сховав був добре вино [illegible] його аж тепер. Каже староста [illegible]: Кожний чоловік перше добре вино дає своїм гостям, а вже потім [illegible]. Чому ж ти ліпше вино сховав [illegible]? Але скоро слуги вияснили [illegible] сталося і всі дивувалися, а учені [illegible] увірували, що Ісус має силу Божу.

Нам треба памятати, що Ісус ніколи [не від]мовить просьбі Своєї Матері, тому [треба] звертатися до Неї в наших потребах, [бо] [illegible] вона упросить свого Сина за нас.

Питання:

1. Про яке весілля згадка в цій лекції? 2. Чому тільки це одно весілля записане в святім Письмі? 3. Чи те весілля було в багатих людей? 4. Чому? 5. Чи Мама Ісуса хотіла помочи своїм господарям? 6. Яким способом? 7. Що сказала слугам? 8. Що приказав Ісус слугам? 9. Що думав староста? 10. Хто пояснив [illegible] справу з вином? 11. Чи те вино було ліпше, як перше? 12. Чому то „всі дивувалися? 13. Що ученики порозуміли? 14. Що нам добре памятати про Маму Ісуса?

ЛЕКЦІЯ 14.

за беззаконства їх прожену їх з дому мого

Осія 9: 15

Ісус в храмі.

Незадовго після весілля в Кані Галилейській наступали свята Пасхи. Ісус пішов з Капернаума до Єрусалиму на свята разом зо своїми учениками. Перш всього зайшли вони до храму. Там застали коло храму багато волів, овець, та голубів і купців в храмі та продавців. Були там також міняльники грошей. Ісус тоді зробив батога зі шнурів (мотузків) і вигнав всіх торговців з храму. Столи з грішми міняльників поперевертав. Він голосив: Заберіть це звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговлі.

Згадали тоді ученики, що написано було: Ревність дому твого зїла мене. Озвалися тоді жиди і питали Ісуса: Що за ознаку даєш нам, що робиш отсе? Ісус відповів: Зруйнуйте цю церкву і за три дні збудую її. Казали жиди: Сорок шість років будовано храм цей, а ти за три дні збудуєш?

Жиди думали, що Ісус говорив про той храм, в якім вони були (і який збудовано по повороті з неволі вавилонської. Лекція 60, Старий Завіт), а Христос говорив про храм свого тіла (про Свою смерть і воскресення). Показав також Ісус багато чудних діл перед жидами і багато з них увірили в Него, але були і противники. Жиди були потомками тих, що повбивали пророків, що все противилися Богу. Вони не хотіли світла, бо їх діла були злі.

Апостоли вже аж по воскресенню Ісуса пригадали собі, що Ісус говорив про руїну храму і про триденну відбудову.

Питання:

1. Де святкував Ісус свято Пасхи? 2. Де зайшов Ісус в Єрусалимі найперше? 3. Що застав в храмі? 4. Що зробив Ісус в храмі? 5. Що сказав до купців? 6. Що говорили жиди до Ісуса? 7. Що відповів Ісус? 8. Чому жиди не любили Ісуса?

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО.

„Як хочете, щоби робили вам люди і ви робіть їм так само"

(Лук. 6: 31)

Найбільша сила на небі і землі — це Любов, Співчуття. Любити Бога і людей, це великий закон життя. Як вянуть цьвіти без дощу, сонця і тепла, як гине риба без води, так і люди не можуть жити без щирого співчуття до других. Де є між людьми любов до Бога і людей, там є Царство Боже? де нема любови — там царство сатани.

Жиємо в часах великих здобутків розуму. Чоловік стає володарем природи. Мірить віддалення сонця, добуває з землі скарби; заглядає в глубину моря, збудував величаву техніку, робить дальші досліди, а недавно почав добув атомічної енергії, котра може принести або добро, або руїну.

Та на жаль зі зростом техніки зросло на світі самолюбство і гордість. Дух ненависти опановує родини, суспільність і держави. На світі панує голий матеріялізм — бажання збогатити себе якимбудь способом, стало цілею людей. „Хто кого може, той того гложе".

Деж є причина всего лиха? Причина є ця: Людство відвернулося від Бога і потоптало Його закони. Люди вигнали зі своїх сердець свого Спасителя, Ісуса Христа, кажучи словами евангельського біснуватого: „Що тобі до мене Ісусе? Відійди від мене, не муч мене". (Лука 8: 28). А таких біснуватих, що потоптали релігію і мораль є мільйони. Не дивно, що людство серед техніки 20-го віку блукає в темряві злоби і кровопролиття.

На широкім морю пливе корабель. Величезні хвилі бють в нього, кидають ним, але він дальше пливе до своєї мети. Чому той корабель не блудить? Тому, що на нім є капітан, а перед ним інструменти [illegible]. На широкім морю людського [жит]тя, Церква свята є тим кораблем, що провадить віруючих людей до щасливого туземного й вічного життя. Тим кораблем управляє Христос Спаситель. Він дав своїй Церкві запевнення, що сили сатани не знищуть її, бо Він з нею до кінця віків. Але згинуть ті люди й народи, що відкинули науку Церкви, а з нею Золоте Правило Сина Божого: „Як хочете, щоби робили вам люде, так ви їм робіть". (Лука 6: 31).

В повищих словах є заповідь Божа „Люби ближнього, як самого себе". Кожний з нас є частиною людства. І коли хочемо бачити людство морально лучшим, зачинаймо від себе. Бажаймо й робімо людям добро, а те добро скорше чи пізнійше вернеться до нас. Не говорімо про другого того, чого ми не хотіли б про себе чути. Будьмо вирозумілі супроти людей, бо й ми не є совершенні. Коротко сказавши, коли б так люди, низи і верхи, памятали й практикували оце Золоте Правило, тоді зникла б з поміж людей захланність, безсердечність та війни.

Українська пословиця каже: „Дай серцю волю, заведе в неволю". Розум, совість і воля є великим Божим даром. Тому розумом нашим піднесімось до Бога, та подумаймо про ближнього і наші обовязки. Совістею й законом Божим провіряймо, що є добре, що зле. А волю нашу підчиняймо Божій волі, по словам Христа: „Не моя, а Твоя воля хай станеться".

Люди держать дикі звірята в загороді, тай навіть й освоєним не можемо завсігди довіряти. І в кожній людині живуть дикі пристрасти і коли їм дати волю, то нема на світі зла, якого людина не зробила би. Одна сила, що може вдержати людину від зла, це віра в Бога, й любов до Нього. Вирвіть ті основи добра з серця людини, а людина стане звіром.

Нині не так слів, а багато християнських діл треба. Ми мусимо держати себе в карности, під законом. Христос поставив для своїх последників одну умовину — самовідречення „Коли хто хоче йти за мною, нехай відречеться себе, візьме хрест свій й за мною йде". Син Божий власним примірoм показав самовідречення. Без поборювання в собі зла ніхто не може бути добрим християнином.

Не люблю, не хочу дивитись на світ з чорної сторони. Хочу й люблю глядіти в будучність світло й весело. Та на жаль, хто з нас не бачить дійсности? Чиж не бачимо, що в сучасній перехваленій культурі є занепад віри Творця світа, а без віри людина стоїть, як дикий варвар, — невільник своїх грубих пристрастей? Мимоволі пригадуються слова пророка Ісаї: „Край їх став повний срібла і золота, і скарбам їх нема числа — і наповнилася земля мерзістю діл рук їх, і похилився чоловік і понизився муж" (Іс. 2: 7-8).

Серед сучасної культури, люди морально збійніли, забули Закон Божий. І за те заплатили — не золотом і сріблом, а кровою мільйонів людей. Сталася велика кривда, а кривда кличе о пімсту до неба. Не знаємо, що принесе будучність: Чи мир і добробут?

Одно знаємо — що мільйони людей переживають страшні фізичні і моральні терпіння. І на кого їм надіятись? Де шукати опори?

Нема в них фізичної сили, але може бути моральна сила — може бути сильна віра. Та віра, яку пригадував Христос, коли говорив: Віра твоя спасла тебе.

На такій вірі треба нам стояти, поки ніч минеться і день настане.

о. А. Хруставка.

ТАКОЖ ВИПАДОК.

В Винипегу був такий випадок, як виходить зі звіту про випадки. Кругла пила віттяла чоловікови вказуючий палець. До нього прийшов асекураційний агент і хотів, щоби той йому показав, як це сталося. Отже тепер знов чоловік зачатто наблизив руку до пилки і та віттяла йому другий палець. І такі випадки бувають.

ВЕЛИКИЙ СЛУЖЕБНИК

та други Церковні Книжки можна дістати в добре знаній Словянській Книгарні Сабова. Пишіть до:

GEORGE SABO BOOKS
P. O. Box 25,
Pearl River, N. Y., U.S.A.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Дальше вийшло, що Рудольф був смертельно ранений в битві, в жовтни 1080 р., а Генрик підійшов до Риму й облягав його три дні, а вкінци вступив до міста. Новий папа, Клемент коронував Генрика на цісаря на Великдень 1084 року.

Папа Григорій (Гільдебранд) схоронився до замку св. Ангела, звідки висвободив його Гіскард, його прихильник. Він опинився тепер в Салерні і там помер 24 травня, 1085 року.

Так закінчилося правління того гордого папи.

Ціла історія, що вяжеться з Гільдебрандом, показує нам, як взагалі папська політика виглядала — не одного Гільдебранда, але цілого ряду папів на протязі півтори тисячі літ. Ріжниця між ними була хіба в тім, що не кожний папа був однаково завзятий і спосібний, та не кожному обставини дозволяли на таке, як хотів би.

З другої сторони бачимо тут боротьбу з папою не тілько пануючих, але і духовних, боротьбу церковних Соборів отже зорганізованого духовенства. Та знов треба тут додати, що така боротьба з папами провадилася впродовж сто літь, раз слабше, а деколи так сильно що ціла Римська Церква хора „в голов і членах", себто — почнинаючи від папи що Собори папів осуджували і проганяли. Або що папи самі признавалися.

ПАПСЬКІ КАРНІ СПОСОБИ.

Папство, як правляча власть.

Папство, як правляча інституція Західної Церкви, засновувало і піддержувало своє становище способами, що випливали з жадоби політичного панування папів. А щоби такого панування добитись, папи і їх помічники не перебирали в способах. Вони перекручували Святе Письмо; вони фальшували Історію; вони самі підробляли всякі документи, щоби доказати, що сам Бог призначив їх на володарів не тілько над усім християнством, але також над світськими володарями.

Коли б папи були справді людьми дуже щирими, людьми незвичайного розуму, коли б їх поведення і праця були завсігди гідними, тоді ніхто з добрих людей не мав би причини їх не слухати

Однакож самі папи були дуже неоднакові — як звичайні смертельні люде.

Були між папами особи розумні і гідні, але були і дуже негідні та злочинні. Були монахи, що хотіли би були цілий світ монашими правилами міряти. Були грошолюби, були розпустники, були явні безбожники, були вбивники й грабівники.

Були папи, яких поставляли пануючі, або політичні партії для своїх [illegible] були такі, що стали папами [illegible] лихої слави жінок...

Отже, які були папи, таке було і окруження, така була вся їх праця. І тому то нераз найкращі люде, навіть і духовних Західної Церкви, мусіли виступати проти папів, осуджувати їх, а навіть усувати. Тому то і з світських володарів навіть дуже гідні і поважні, не хотіли волі папства піддаватися.

Коли б же правління папства було справді краще, ніж всіх других, то певна річ, що папам належався б поклін - вже навіть судом людської справедливости.

Але папство не було красшим; папи назагал не були лучшими, ні мудрішими, ні справедливішими, ні гіднішими і тому то їх претенсії до панування розкривали всю наготу їх неоправдачних претенсій та їх жадобу панування. Всі бачили, що папи домагаються того, що їм не належиться.

Хоч між пануючими були і такі, що наосліп йшли куди папи приказували і робили все, чого папи хотіли.

Інтердикт.

Одним зі способів, якими папи примушували світських володарів, щоби їм корилися, був т. з. інтердикт.

Дословно „інтердикт" значить „заборона", або позбавлення когось чогось. Отже щоби настроїти загал проти пануючого, папа приказував замикати всі церкви в державі, не позволяв правити Богослужень, ні вінчати, ні померших хоронити, забороняв виконувати всі церковні чинности взагалі.

Нарід розумів, що все те лихо сталося через те, що пануючий не хоче покоритися папі, отже все населення бунтувалося проти пануючого, і так примушувало пануючого, щоби папі покорився

Увільнення від послуху.

Іншим подібним способом було проголошування, що папа увільняє нарід від послуху володареви таксамо через те, що володар не хоче слухати папських приказів. Після того нарід таксамо ставав проти пануючого, розуміючи, що коли папа увільнив їх від послуху, то вже гріхом було би пануючого слухати, отже це мало таку саму силу, як й інтердикт.

Інквізиція.

Щоби перемагати всякий опір, звернений проти римського панування, папство встановило інквізиційні трибунали, себто суди, де розслиджували справу оскаржених і кого вважали винним, того засуджували навіть на смерть в огни.

Інституція тих судів зветься в Історії Інквізицією.

Перший крок до встановлення Інквізиції був зроблений ще 1215 р., коли папа Інокентій III післав свого представника Домініка щоби судив і покарав еретиків (альбігензів). І тоді побито 30,000 осіб не глядячи, хто якого полу, чи віку

Та вже на Соборі в Тулюзі, за папи Григорія IX в 1229 році, встановлено сталий Інквізаційний Суд, чи Трибунал. Тоді назначено в кожнім місті суд який складався з священика і трох світських що мали вишукувати еретиків і повідомляти про них епископа.

В 1233 р. папа Григорій IX передав провадження інквізиційних судів в руки монахів Домінікан, що дуже ревно проводили ті суди

В 1264 р. Урбан IV назначив Головного Інквізитора, що міг рішати про справи, які для [illegible] низших не були ясні. В 1542 р., коли лютеранство дуже поширювалося, Павло II назначив раду з 9-ох членів людей для зреформування церковної карности (дисципліни). Ту Раду перезорганізовано і Пій IV поширив її права 1564 р.

Тепер Інквізиційна Рада складалася з 12-ох кардиналів як Головних Інквізиторів і вони мали право назначувати інквізиторів по провинціях, а також принимати апеляції (відкрили). А Пій V (1565-1572) приказав правителям держав, щоби виконували прикази Інквізиційної Ради.

В 1588 р. Сикст V поширив ту організацію додавши більше членів і поділив цілу Раду на 15 Конгрегацій, даючи кожній окремий обовязок

Еспанія мала окремо свого Великого Інквізитора від 1483 р. якого іменував король а призначував папа. І першим таким Великим Інквізитором був там відомий в Історії Торквемада (Томас де Торквемада), домініканець (род. 1420 вмер 1498). За 18 літ його інквізиторства в Еспанії було спалених на огни 10,220 осіб; 6,860 осіб засуджених на спалення повтікало, отже спалили їх позаочно, себто спалили їх образи, а 97,321 суджених покарали іншими карами — вязницею, вигнанням, або забранням їх майна. Так виглядала робота Інквізації.

Додати треба, що еспанський інквізиційний Трибунал був найлютійший.

Інквізиційні суди відбувалися так, що перед оскарженим не ставили свідків, що проти нього мали би свідчити. Суджений навіть не знав, хто зробив на нього донос, чи скаргу. Оскарженого мучили, щоби признався і казався.

Засуд проголошували з великими церемоніями на публичнім місци і це звали „Авто да Фе" — Акт Віри (Автодафе).

Засуджених провадили рядами відповідно до їх провини і засуду. Найперше йшли ті, що мали вийти на волю, вбрані в свою звичайну одежу. Між ними, а другими несли хрест.

За ними несли кости і малюнки померших еретиків, з написами, що показували їх провини

Ще дальше були живі засуджені, в жовтих одягах, званих Сан Беніто, з окремими відзнаками. Хрест св. Андрея ті, що не були на смерть засуджені; знак червоної полуміни мали ті, що були би спалені, коли б їх ще раз засудили. А знак чорта в полуміни мали на одежі ті, що мали тепер бути спалені.

Тих послідних приводили перед інквізитора, а той передавав їх світським властям, щоби ті засуджених палили. І тому то нині католики боронять папство тим, що ані Церква, ані папа не палив людей, бо це виконували світські власти. Однакож це справи не зміняє, бо світські власти виконували лише те про що рішала папська власть. А пануючі були зобовязані папські прикази виповняти.

Та Рим до нині виправдує Інквизицію, як гідну справу. В римськім „Силлябусі" з 1864 р. говориться, що Церква має право вживати духовного і звичайного меча для навертання еретиків

„Силлябус", папський твір, де перечислено 80 ересий, які осудив папа Пій IX в 1964 р. До ересей вчислені також окремі широко розвинені погляди, напрями і хибні поняття відносно Церкви, суспільности, супружжа, папської власти і др.).

Сила Інквізиції в ріжних краях була ріжна, залежно від обставин. В Німеччині вона скоро стратила силу, але в Франції була через 300 літ (до 16-го віку); в деяких сторонах Італії до другої половини 18-го століття; в Португалії до 1826; в Еспанії до 1834, а в Сардинії (остров на Середземнім морі) до 1848 р.

Ніч св. Вартоломея.

Так називаєсь різня гугенотів (протестантів), що почалася в Парижі, в Франції, 24 серпня, 1572 року. Та хоч за неї винують в першій мірі регентку, Катерину Медічі, що правила державою в імени молодого свого сина, Кароля IX. Товідношення папи до тої різни показує ту саму папську політику, яка створила Інквизицію.

Француські передові гугеноти (протестанти), що були досить сильною політичною партією, зібралися були до Парижа на весілля Наварського короля, і тут за впливом Катерини почалася різня. В самім Парижі тревала вона від 24 серпня до 17 вересня, отже в однім Парижі згинуло понад 3000 гугенотів

Різня з Парижу перенеслася по широкій француській країні, а всіх тоді помордованих було коло 50,000.

(Далі буде)

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ

(Монтреал, Кве.)

Вечером на саме українське Рідзво, п-во Ячишині хрестили свойого першого маленького синка — Дениса - Кароля.

Тайну хрещення довершив о. Слюзар, парох укр. прав. церкви в Монтреалі.

Чотири пари хрестних родичів служили маленькому Денисови.

Хрещення відбулося у власнім домі п-ва Залуских, родичів пані Ячишинової. По хрещенню гості засіли до столів і гарно забавлялись до пізної ночі.

Підчас забави забрав голос п. С. Якович і кількома гарними словами зложив щирі желання для п-ва Ячишиних, а маленькому Денисови побажав здоровля, щастя й успіхів на порозі його нового життя. В міжчасі присутні зложили маленькому Денисови грошевий дарунок на заснування його скарбнищі. Рівнож не забуто і за укр. прес на що зложили:

По 2 дол.: М. Микитюк.

По 1 дол.: Ч. Ячишин, Г. Залуский, С. Залуский, С. Якович, Г. Король, І. Бродян, пані Н. Вікарчук, М. Кальба.

По 50 цт.: пані Н. Шеремета, В. Залуский, М. Чепіль.

Разом зібрано $11.50, з того призначено $6.50 на Укр. Голос, і 5 дол. на Вістник.

П-ву Ячишинам належиться за таку гарну гостину, а гостям за їх жертви — щире Спасибі.

В імені хрестних родичів і гостей бажаємо малому Денисови всего найлучшого, щоби ріс своїм родичам на потіху, а свому народові на славу.

І. Бродян

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Одна з важних галузей церковної праці є Недільна Школа. Бо ж Недільна Школа приготовляє з нас на морально-релігійних членів своєї церкви, на розумних і статочних світських провідників, на добрих членів свого народу, та взагалі на гідних громадян своєї країни.

Недільна Школа при Українській Православній Громаді (Катедральній) св. Тройці в Винипегу старається вести свою працю в цім напрямі. Від початку заснування громади є не сповна чотири місяці, а вже дещо доброго зробилося. Діти заінтересовуються релігійними та взагалі моральними справами і так формується їх красний світогляд та здоровий характер.

Діти при помочі учителів Недільної Школи приготовили свято о. Николая. Програма була добірна. За досконалі виступи дітей світчила втіха родичів дітей та других учасників свята. На закінчення програми прийшов о. Николай з добрими бажаннями та роздав дарунки добрим і чесним дітям

Свято закінчено перекуском а чаєм для всіх учасників. А присутні обдарували касу Недільної Школи такою лептою, що майже покрила всі розходи свята, за що їм щира подяка.

Підчас Різдвяних Свят діти Недільної Школи ходили колядувати. Охотників було багато, та не всіх за цей раз можна було пустити. Та їх запевнилося, що коли вироступь понад сніговy заметіль, то підуть також колядувати.

Колядувати ходили: Раїна Залозецька, Елисавета Олійник, Елена Савчук, Галя Тимчишина, Михайло Тимчишин, Іван Богоніс, Михайло Остряжнюк.

Коляду зложили:

По 5 дол.: В. Тимчишин.

По 3 дол.: Н. Богонос, П. Г. Войценко.

По 2 дол.: Н. А. Залозецький, Др. Р. Маценко, І. Й. Соломоп, Е. А. Симчич, Др. П. Закус, М. Марко.

По 1 дол.: пані О. Савчук, П. В. Арсенич, П. Павлюкевич, Т. Й. Ферлей, М. Мандрика, Др. В. Ваничнський, І. Семенюк, І. Джеймс І. Тропт, А. Павлик, В. Сарчук П. Олійник.

По 50 цт.: М. Селіцький.

Складаємо щиру подяку жертводавцям, як і колядникам, що жертви зібрали.

Гріхом було би, як би не згадати хоч словом про учителів Недільної Школи. Вони і мають відповідні кваліфікації, і щиро працюють, як ті, які розуміють що коли більше доброго зерна засіють, то більше вродиться. Отже за їх щиру працю належиться їм вповні належне признання

Для родичів, котрі ще не вписали своїх дітей на науку Недільної Школи, проситься зробити це невідкладаючи. Наука відбувається кожної неділі в годині 3—4 по полудни в Колегії св. Андрея. Пришліть своїх дітей, а ми від себе ручимо, що зробимо для ваших дітей все, що буде в нашій силі.

За комітет Недільної Школи

М. Марко.

ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

В Вард. Ман., дня 20-го січня 1947, вечером, відбулася несподіванка в Укр. Нар. Домі, в честь п. Івана Кравця. Цю забаву справила православна громада п. Кравцеви за його многолітне дяківство в їх церкві, котре він вже залишив задля його старости. В часі вечері, шановний ювілят попросив присутних щоби зложили жертви на скитальців і на Колегію св. Андрея в Винипегу і розділити зібрані гроші по половині.

Зложили слідуючі:

По 2 дол.: І. Кравець.

По 1 дол.: Г. Костишин. Ф. Тажеджора. о. С. Гребенюк, Н. Яровий, Я. Пшебильський, Н. Вітвицький, А. Пшебильський, П. Дудар, В. Старанчук, Ф. Гарасим, пані Н. Пшебильська, І. Яровий.

По 50 цт.: К. Гарасим., Д. Кіпанчук, Н. Бурла.

По 30 цт.: М. Гашина.

По 25 цт.: Н. Кіпанчук.

Н. Білаш.

ВІДВІДИНИ І ДОБРЕ ДІЛО

(Айтуна, Саск.)

На Николая 19 грудня, 1946. на зборах Сестрицтва св. княгині Ольги, свящ. Кусий піддав думку, щоби відвідати повернувшого з шпиталю Николая Яціва і з тим його іменин пожелати йому здоровля. Отже о. Кусий з дружиною, сестриці і чоловіки поїхали вечером до Яціва. І вже застали тут гурток сусідів.

Коло столів лише половина гостей могла нараз зміститися. По молитві хвилі. Іван Косій та Іван Коваль з усіма заспівали: "О хто хто Николая любить".

Дальше промовляв о. Кусий, зазначував життя Яціва, що літа працював на залізній дорозі і тяжка праця причинилася до його слабости. І хто знає, чи зможе він дальше працювати і заробляти на життя. А родина велика — семеро дітей

Відтак о. Кусий вручив господареви дому (Яціву) дарунок готівкою в коверті, а також дворічну передплату на "Вістник".

Не забув о. Кусий і скитальців та бідних сиріт на вигнанню, отже і для них переведено збірку, якою занялися: пані Анна Ковій та Марія Вегерак. Зібрано 15 доларів.

Також Кусий доложив ще збірку від членів прав. церкви з Айтуни 15 доларів, отже вислано 30 доларів до Допом. Комітету в Винипегу.

Присутний.

ПРИМІРНІ ВЕСІЛЛЯ СУМІВЦІВ В ВЕНКУВЕР, Б. К.

Стах Шевчук і Домініка Осадчук

В суботу листопада 2-го, 1946 Стах Шевчук, син Івана і Магдалини, прибувши недавно з Гомтон, Саск., оженився з Домінікою Осадчук. Вінчання довершив о. Симчич в Укр. Прав. Церкві. При шлюбній церемонії ввесь час співав сумівський хор, який додав норати гармонійними співами та величним закінченням На Многі Літа. По шлюбі в салі Укр. Прав. Громади розложено столи для гостини.

Слід згадати що молодий Стах віддавна прибув до Венкуверу, був активним членом СУМК, був провідником та належав до сумівського хору. Його весела та привітна вдача була по кожнім кроці, а тим самим він здобув собі прихильность як в молодих так і в старших. А доказом прихильности до молодої було те, що до столів сіло около 200 людей

Молода Домініка була членкою СУМК і його хору. Приїхавши тому рік з Вильно, Алта., не загубилася в нашому великому місті, а відразу віднайшла свою організацію. Честь такій сумівці, що віїхавши від родини далеко, не занехала славної організації СУМК!

По вечері на заклик старости п. В. Книшинського, гості зложили 18 доларів, а з того 14 доларів на Укр. Голос, а 4 долари на Вістник.

Щасти Боже на многі літа прожити молодій парі Стахові і Домініці.

ПРИМІР ЖЕРТВЕННОСТИ

(Беніто, Ман.)

В неділю 8-го грудня, хрестили п.п-на Андрія і Катерини Осачуків в Беніто, Ман., дві їх дочки: Гафійку — 3 літню і шістьмісячну Катерину. Після довершення Святої Тайни Хрещення, шановні куми і присутні гості зложили $15.00, як Різдвяний дарунок редакції Вістника і $17.13 як дарунок на започатковання маленьким Православним українцям щадничого банкового конта. Батько, Андрій Осачук, згодився що-року докладати таку саму суму до банку, так, що, як дівчата доростуть до своїх літ і будуть самі собою розпоряджуватися, то їх щадничий рахунок буде поважний і вони все будуть згадувати благородний вчинок своїх хресних родичів і присутних на їх хрещенні, гостей.

Щира дяка і шана всім жертводавцям, а православні козачки, Гафійка і Катруся, хай виростають здорові на потіху своїм родичам, а українському народові на більшу честь і користь!

Імена жертводавців

По 1 дол.: А. Осачук, П. Осачук, П. Варовий, о. І. Майба, П. Нетіленька, Н. Робальський. В. Маринюк, А. Яровий.

По 50 цт.: Д. Тхір, О. Сютра, І. Бобик, О. Осадчук, Р. Бобик, Марія Ярова, Кароліна Варова, Анна Кирилюк, Настя Бобик, Катерина Осачук.

По 25 цт.: Марія Рогальська, Ганусьна Рогальська, Катерина Сютра, Меланія Маринюк.

о. І. М.

ЦЕРКОВНА ІСТОРІЯ

(Ріджайна, Саск.)

Читаю я про Церковну Історію, що друкується в Вістнику, і скажу, що багато я навчився. Бо такої Історії нема дотепер в українській мові, а бодай я дотепер її не бачив.

Мені хотілось би дочекатися того, коли вже почнесь писати про нашу Українську Церкву, хоч треба нам знати і про те, що в других церквах робилося. А вже головно про Римську Церкву, бо український нарід мав з нею багато клопоту. Отже треба нам знати, що в ній ділось, а тоді будемо знати, як до неї ставитись. І про Московську Церкву треба нам знати.

А ще одно, що важне, то треба би, щоби ту Історію надрукувати книжкою, бо в Вістнику замало. Вістника всі не мають, тай незручно все шукати, а коли буде книжка, то легко буде читати. Тоді можна кому будь позичити і багато людей може тоді прочитати.

Читач.

З ЦЕРКОВНОЇ РОБОТИ В МЕЛОВ ЛЕЙК, САСК.

В неділю 26 січня, відбулася одна із тих нечастих відправ в Мелов Лейк. Богослуження відправив о. Апонюк із Геффорд. Тому, що тут нема української церкви, то відправа відбулася в Лідзини Гал.

Цей день важний для місцевих

українців і тим, що на зборах в домі п. Паленчука вибрано Церковний Заряд, а також обговорено справу будови свойого дому, де би ми могли сходитися.

До заряду вибрані: голова — Ю. Пеленчук, заст. голови — П. Красіцкий, секр. — І. Іванишин, заст. секр. — М. Михальчук, касієр — М. Кульчицький.

Збори перевів М. Валин, а секретарем був М. Кульчицький.

КІЛЬКА ПОЯСНЕНЬ ДО ДАВНІЙШОГО ДОПИСУ

(Дніпер, Саск.)

В Вістнику з 1-го січня, 1947 р. де писалося про смерть Тереси Горчинської п.з. "Невіджалувана страта", було сказано, що Тереса від початку шкільного року часто занепадала на здоровлю, та це хибний висказ.

Тереса з початком шкільного року була цілком здорова, а занедужала пару днів перед тим, як пійшла до шпиталю. Вона побула в шпиталю півтора-добіц і вернулася на станцію. де жеш-кала.

Лікарі казали, що причина незаблення "апендикс", та операції не треба, тільки відпочинку кілька днів, або нехай лишить школу на якийсь час. Одинакож вона таки пробувала йти до школи та брати участь в культурній праці.

Та чула, що це їй затяжко, отже послухала родичів і лікаря і пішла до дому. Тут скоро почала набирати сили і виробляла плани вертатися по Рідзві знов до Порктону до школи.

Та 2-го грудня легко захорувала на вір, який мабуть привезла з Порктону, бо там ця слабість була. Грудня 4-го значно їй полегчало, а 5-го горячка побільшилась. І хоч ще полекшало то не на довго. Відспівала ще кілька побожних пісень і перенеслась там, де всі праведні спочивають.

Се точні відомости про те, як все сталося.

На цім місци хочемо зложити належну подяку о. Грицині за всю Його щиру похоронну прислугу; подяка дякам д-м Ягольницьким і співакам хору. Подяка тим, що помагали в кухни і всім що зібрались, щоби покійній Тересі віддати послідну прислугу. Подяка всім, що висловили нам свої співчуття в нашій великій страті.

А ти, дорога нам донечко і сестро, спи спокійним блаженним сном і нехай буде тобі земля легкою! Не сподівалися ми, що так скоро нас покинеш, однакож ти в нашій памяти будеш завсігди жити.

Родичі, Брати і Сестра

ПАРАСКА ПРОНЧУК

(Посмертна згадка)

Дня 4 лютого п.р. заснула в Бозі Параска Прончук, прожила 19 років. Родилася в Україні, пов. Тубно, село Лука. До Канади приїхала з мужом і сином 1929 р., і поселились в околиці Принс Алберт, Саск., і Генріборг, Саск. В березні 1945 р. помер її муж Лука. Те горе підривало здоровля Параски. В 1946 році перенеслись з сином на сталий побут до Форт Виліям, Онт. Там на здоровлю підпадала ще більш і дня 4 лютого п.р. неумолима смерть перетяла нитку її життя. В завіщанню своїм сказала що після смерти тіло її перевезти до гробниці її мужа в Генріборг, Саск., а Службу Божу і похорон відслужити в Укр. Прав. Церкві в Принс Алберт, де вона учащала за свойого життя. Завіщання мами син виконав.

Похорон відбувся в Укр. Прав. Церкві св. Володимира в Принс Алберт, яке відправив парох о. К. Желюкевич дня 13 лютого.

Тлінні останки зложено біля її мужа на цвинтарі в Генріборг, Саск.

Покійна полишила сина одинака Михайла.

Вічна її память! о.К.Ж.

ВАСИЛЬ ГУДЗАК

(Посмертна згадка)

Дня 26 грудня 1946 р. помер у Виндзор Лейк, Саск., Василь Гудзак, переживши 57 років. Покійний походив з Західної України, село Тиманів повіт Борщів

Похорон відбувся в Принс Алберт, Саск., дня 31 грудня м.р. Службу Божу і похоронні відправи відслужив о. Кость Желюкевич

Покійний полишив горем прибитих, жінку два сини і дві дочки

Вічна йому память! о.К.Ж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньовина.
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя — Смокі Лейк (Сповідь)
9 Неділя — Стрий
16. Неділя — Тіріян
22. Субота. 40 муч. — Спеден
23. Неділя — Безіс
26. Середа. Поклони — Стрий 7-ма год. вечером.
30. Неділя — Біг Медов (Сповідь)

КВІТЕНЬ:

6. Неділя — Вільна (Сповідь)
7 Понеділок — Сенді Репидс
8. Середа — Бойн Лейк
9. Четвер. Страсти — Спеден — 6 год вечером

В кождій околиці буде Великодна Сповідь — в вище зазначені дні. Також у вечір перед Богослуженням від 4.30.

Адреса: Вох 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя — Рача
9. Неділя — Бюкенен
16. Неділя — Канора

Вох 425 — Телефон 67
Канора, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
БЕРЕЗЕНЬ

2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Завале
16. Неділя Хрест — Лужани
22 Субота. 40 муч — Гемлин
23. Неділя — Дявлінг
29 Субота, год. 9 рано, сповідь і Св. Причастя шкільних дітей — Андрю.
30. Неділя — Андрю

Кожної суботи в часі Вел. Посту, в год. 6-ій вечером, сповідь у названих громадах.

Адреса: Вилингдон, Алта. Вох 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Феника.
БЕРЕЗЕНЬ:

2 Неділя — Січ
9. Неділя — Оквбори
16. Неділя — Мензі
23 Неділя — Виста.
30. Неділя — Сенді Лейк.

КВІТЕНЬ·

6 Неділя Квітна — Росборн.
7 Понеділок. Благовіщення — Глен Елмо.

Сповідь і Св. Причастя підчас Великого Посту.

Адреса — Вох 46, Оквборн Ман
Тел.: 133—4. Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керницького.
БЕРЕЗЕНЬ:

2. Неділя — Мічам
9. Неділя — Вакав.
16. Неділя — Сматс.
23. Неділя Ст. Джулієн.
26. Середа. Поклони — Ст. Джулієн
30. Неділя — Алвена

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск.
Телефон 45

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
БЕРЕЗЕНЬ

1. Субота — Брендон (Сповідь молоді й старших - в год. 7-ій вечір).
2. Неділя — Брендон
9. Неділя — Ледвин
16. Неділя — Ст. Мартин.
23. Неділя — Поплар Парк.
26. Середа. Поклони — Тиндал
30. Неділя — Дуфрост

В кождій громаді Великодна Сповідь в 9-ій год. рано перед С. Б.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
БЕРЕЗЕНЬ

2. Неділя — Вайтбич (сповідь)
3. Понед. — Мейбридж (сповідь).
4 Вівт. — Свон Плейн (сповідь).
5. Середа — Глен Елдер (сповідь).
6. Четвер — [illegible] (сповідь)
8. Субота — Арран (сповідь).
9. Неділя — Арран (сповідь).
11-12 Вівт Середа — Голсон Бей (сповідь)
13. Четвер — Ервуд (сповідь)
15. Субота — Пайн Ривер (сповідь)
16 Неділя — Пайн Ривер (сповідь)
18 Вівтор[illegible] — Ренвер (сповідь)
20. Четвер — Дурбен (сповідь)
21 Неділя — Флин Флон (сповідь)
29-30 Суб.-Неділя — Кемсак (спов.)

Адреса Вох 1[illegible] — Арран. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя — Вафин.
8 Субота Сповідь і Сл. Божа в Етезберт. Також сповідь в год 3-ій пополудни
9. Неділя Богослуження і Сповідь в Етезберт
9 Вечірня і сповідь 5-та година по полудні в Богдан
10 Понеділок Сповідь і Служба Божа в Богдан
15 Субота. Сповідь і Служба Божа Драй Ривер.
16 Неділя Богослуження і сповідь в Драй Ривер
16. Неділя Вечірня і сповідь 5-та год по полудни в Ворд
17 Понеділок. Сповідь і Сл. Божа в Ворд
22 Субота Сповідь і Служба Божа в Роркетон
23 Неділя. Богослуження і сповідь в Роркетон
26 Середа. Поклони в год. 5-ій по полудні і сповідь в Вензел
27 Четвер Сповідь і Служба Божа в Ветзел
29 Субота Сповідь дітей і Служба Божа в Косів
30 Неділя Богослуження і сповідь в Косів

Адреса: Вох [illegible] Вафин. Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
БЕРЕЗЕНЬ·

2 Неділя — Гленлин.
9 Неділя — Виткін
16 Неділя — Гефорд.
23. Неділя — Редфілд.
26. Середа Поклони — Виткін.
30. Неділя — Кридор.

Адреса: Вох 51 — Гефорд. Саск

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
[illegible] Main Street Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ.

1 С 16 Мч. Памфила пресвитера.

2 Н 17 Нед. 1 Посту. Прп. Теодора
3 18 Льва еп. Рим. Флавіана патр
4 В 19 Еп. Архипа і Филимона
5 С Льва еп., преп. Агатона чуд.
6 Ч 21 Преп. Тимотея, Евстафія
7 П 22 Муч. Маврикія, Федора
8 С 23 Свщм. Полікарпа, прп. Івана

9 Н 24 Нед. 2 Посту. Зн. г. Iв. Хр.
10 П 25 Тарасія архиепископа Кон.
11 В 26 Преп. Порфирія еп. Газс.
12 С 27 Преп. Тита Печерського
13 Ч 28 Преп. Василія, Марини.
14 П 1 Прпмч. Евдокії, мч. Нест
15 С 2 Свщмч. Теодота еп. Кирин.

16 Н 3 Нед. 3 Пост. Свмч. Евтр.
17 П 4 Преп. Герасима Волод.
18 В 5 Муч. Конона, преп. Марк.
19 С 6 Аморейських 42 мучеників
20 Ч 7 Свщмч. Херсонських
21 П 8 Преп. Теофілакта Ісповід.
22 С 9 † 40 муч. Севастійських

23 Н 10 Нед. 4 Посту. Мч. Кондрата
24 П 11 Софронія патр. Єрусалим.
25 В 12 Теофана Ісп. Григорія Двоє
26 С 13 Поклони. Никифора патр
27 Ч 14 Ростислава князя Київск.
28 П 15 Муч. Агапія, Пупл. і Тим.
29 С 16 Серапіона арх. Новгород.

30 Н 17 Нед. 5 Посту. Олекс. ч.
31 П 18 Кирила архиеп. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя Вел. Сповідь — Келгар.
8. Субота. Вел. Сповідь і Служба
9 Неділя Вел. спов і Служба Божа — Редвил.
15 Субота. Вел. Спов. і Служба Божа — Редвотер
16 Неділя — Редвотер (Вел. Спов.)
22 Субота. Вел. Спов. — Егремонт
23 Неділя — Егремонт. Вел. Спов
30 Неділя Вел. Спов. — Федора

Адреса Редвил Алт·
Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Гробая.
БЕРЕЗЕНЬ

2. Неділя — Дрифтінг Ривер
9. Неділя — Роблін-Зелена
16. Неділя — Ленпарз
23. Неділя — Шелвелей
30. Неділя — Шортдейл

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя — Йорктон
8 Субота. Вел. сповідь Мазепа
9. Неділя — Мазепа
15. Субота Мелвил Вечірня 7 год
16. Неділя — Мелвил в веч Великодна Сповідь

Адреса· 110 Велінгтон Евню.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
ЛЮТЕНЬ
БЕРЕЗЕНЬ

2 Неділя — Роза
9. Неділя — Пембіна
16 Неділя — Вайта
23 Неділя — Толстой
30. Неділя — Сеньків

В Великий Піст буде відбуватись Великодна Сповідь

Адреса· Толстой Ман

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ

2 Нед 1 Посту. Голос 5. УЄ 5. Літ Ап Жидів 11 24—26 32—40 і 12· 1—2. Еван. Івана 1: 43—51

9. Нед. 2 Посту. Голос 6 УЄ 6. Літ. Ап. Жидів 1· 10—14 і 2 1—3. Еван. Марка 2: 1—12.

16. Нед. 3 посту. Голос 7. УЄ 7 Літ. Ап. Жидів 4: 14—16 і 5: 1—6. Еван. Марка 8· 34—38 і 9· 1.

23. Неділя 4 Посту. Голос 8. УЄ 8. Літ Ап. Жид. 6: 13—20. Еван. Марка 9· 17—31

30. Неділя 5 Посту. Голос 1. УЄ 9 Літ. Ап. Жид. 9: 11—14. Еван. Марка 10·32—45.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., MAR. 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН, 15-го БЕРЕЗНЯ, 1947. ЧИСЛО (594) 6

З РОСІЇ Й УКРАЇНИ.

Важніші події в Росії, про які знаємо такі: Сталін перестав бути міністром армії і його місце заняв 4 березня ген. Булганінов.

Головним секретарем Центрального Комітету Комуністичної Партії на Україні став швагер Сталіна, Каганович (Сталін має Кагановичеву сестру). Про Кагановича кажуть, що в нього залізна рука, отже прийшов він на Україну до роботи.

Через довший час відбувалась на Україні дуже широка чистка — між письменниками, по фабриках, по колхозах, а навіть в комуністичній партії. Всюди видно було український дух, українське стремління до висвободження України. Отже багатьох посилали на Урал, інших порозстрілювали, а на важні провідні місця понаставляли чужих з Уралу та ще яких. А тих українців, що вернулись з Німеччини, порозсилали хто знає куди, щоби на Україні не ширили українських ідей.

Отже тепер Каганович буде стояти на сторожі — щоби Україна не воскресла.

РОСІЯ ВІДКЛИКАЄ АМБАСАДОРІВ.

Несподіванкою була вістка з Вашингтону, 12-го березня, про те, що Москва відкликала своїх амбасадорів з Вашингтону і Лондону. З Вашингтону Николая В. Новікова, а з Лондону Г. Зарубіна. Покищо нема пояснення, чому їх відкликано, та дехто здогадується, що хоче від них інформацій та порад, що треба дальше робити. Воно може бути таке, але можуть бути й інші причини.

В АНГЛІЇ ПОЧИНАЛИСЯ ПОВЕНИ.

Великі сніговії, що тревали в Британії довгий час, закінчилися були і сніги починали топитися, отже приходила нова загроза — повени. Коли б сніги топились поволи, то було би пів біди. Та є вісти, що знов почалась заметіль вже пята в місяци.

БАГАТО ОВЕЦЬ ПОГИНУЛО.

Тепер починають в Британії обчисляти, кілько овець погинуло підчас довгих заметіль отже виходить, що є великі страти. Точного обрахунку ще не зроблено, але тамошні часописи кажуть, що згинуло від одного до трох мільйонів овець.

ТРУМАН ЗА ПОМІЧЧЮ ГРЕКАМ І ТУРКАМ.

Вістка з Вашингтону 12-го березня каже, що президент Труман зажадав, щоби конгрес призначив 400,000,000 доларів, а також військового дорадника для Греції і Туреччини, що мають здержувати поширення комунізму попри Середземне море.

ФРАНЦІЯ ЖУРИТЬСЯ МАДАГАСКАРОМ

Мадагаскар, це великий остров на схід від Африки і належить до Франції. Тепер населення Мадагаскару домагається самостійности і починається рух в таким напрямі, отже Франція занепокоєна.

НАРАДИ В МОМСКВІ.

Березня 10-го почалися в Москві наради представників чотирох держав — Росії, Великої Британії, Франції та Америки. Головною справою, як говорилося, мало бути остаточне вирішення справи Австрії та Німеччини, однакож виходить, що там зачеплять всякі справи. Хоч би тому, кожда одна справа вяжеться стома нитками з всякими іншими справами.

Доси мабуть нічого там ще не рішили, та виходить, що голос Америки та Британії більше там рішучий і різкий, ніж могла Москва думати.

Росія вже зачіпала там справу Китаю, але їй сказали, що без китайських представників не можна китайської справи обговорювати, а знов китайський уряд заявив, що він не дозволить щоби хтось в його справи мішався

ТАЙНІ НАРАДИ В ВАШИНГТОНІ.

Перед виїздом Маршала до Москви були в Вашингтоні дуже важні, бо строго тайні наради, на яких був президент Труман, міністер аМршал та кількох сенаторів і конгресменів. Оскілько відомо, то всі там присутні строго зобовязалися не виявляти того, що там обговорювалося. Що обговорювалися важні справи, можна було бачити, коли учасники нарад розходилися. На їх обличах було видно дуже поважний настрій, а то може і неспокій, чи пригноблення. Мабуть обговорювали, яке становище має заняти Маршал в Москві а також домашні розгнуздані справи, які треба взяти тісно в руки. А вже головно справа комунізму, про який тепер починають в Стейтах рішучійше говорити.

В ІНДІЇ ВЕЛИКІ НЕСПОКОЇ.

Від якогось часу в Індії бувають великі неспокої і заворушення, в яких вже згинуло багато людей, а ще більше є ранених. Такі заворушення по містах йдуть впарі з рабунками склепів і домів. Вкінци військо дістало приказ, щоби відразу стріляти тих, що ведуть перед в заворушеннях

Коли перше заворушення були по містах, то тепер переносяться на села, і виходить, що в тім ведуть перед магометани, що рабують склепи і доми гіндусів. До шпиталю в Лягорі за 6 днів привезли 159 покалічених в заворушеннях, а з тих 53 померло або нім доїхали, або вже в шпитали. В околиці Амріцар 8 березня було вбитих 88, а 149 ранених. В провінції Пунджаб на протязі тижня згинуло 192, а ранених було 580.

ЛІТАК РОЗБИВСЯ — ЗГИНУЛО 13

В суботу 8-го березня розбився літак, вдарившись до гори на острові Іскія, недалеко Італії, отже 13 осіб згинуло. Літак був вдорозі з Єгипту до Риму

ХОЧЕ ДАТИ ГОЛОС ДОМІНІЯМ

З Лондону є вістка, що Бевин має в плані поставити в Москві справу так, щоби в вирішуванню справи Німеччини та Австрії мали голос також домінії, отже між ними і Канада. Це якраз те, чого Канада вже давніше домагалася.

ЗБІРКА НА ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ.

В цілій Канаді йде тепер збірка на Канадійський Червоний Хрест, що мав виносити 5 мільйонів. З дотеперішних вістей виходить, що збірка йде досить успішно, а це показує, що загал розуміє, що робота Червоного Хреста варта того, щоби давати їй поміч. Компанія Ітон дала 40,000 долярів з тим, що сума розділиться на всі провінції, а це піднесе потрошки збірки по провінціях.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ ДЛЯ БРИТАНІЇ.

Канадійський Червоний Хрест висилає тепер до Британії 400,000 річей з спідного одягу і коців, щоби помогти населенню в теперішнім тяжкім положенню, спричиненім великими заметілями.

17-ЛІТНИЙ ЗЛОДІЙ.

Поліція в Винипегу дістала тепер в руки хлопця, що має 17 літ, який признався до девятьох крадежей Все накрадене оцінюють на 215 долярів. Коли хлопця арештували, він мав при собі годинник, запальничку, грош її ще дещо, вкрадене того ж таки вечера

СКОЧИВ З 8-го ПОВЕРХУ.

Березня 12 в Ню Йорку скочив з 8-го поверху редактор Ню Йорк Посту. Виходить, що зачав горіти матерац і дим заповнив кімнату. Редактор, Флин, почав кликати помочи, а потім вискочив через вікно

БУШЕЛЬ ПШЕНИЦІ ТРИ ДОЛАРИ

В понеділок 17-го березня Канадійська Пшенична Рада піднесла ціну на бушелеи першої якости "дурум" до трох доларів. На протязі трох днів піднесено ціну 15 центів на бушелеви. Це на ній пшениці, що має йти до інших країв крім Англії

НАПАД НА СВЯЩЕНИКІВ

В неділю 9 березня сталася в Монтреалі така подія: на вулици напав чоловік з великим кухонним ножем на французького священика і сильно його поранив. Пів години пізнійше напав в іншім місци на другого священика і знов тяжко поранив. Притім викрикував, що хоче увільнити світ від фальшивих пророків. Його арештували і показалося, що це відомий атеїст, який так перейнявся ненавистею до релігії, що прямо збожеволів.

БУДЕ БІЛЬШЕ ЦУКРУ

Міністер фінансів Еббот оголосив, що від 1-го квітня скількість цукру, яку можна буде дістати збільшиться на 15 процент.

ВСТАВАЙТЕ РАБИ!

Американський журналіст Фишер, що бував в Росії а пізнійше почав описувати, чого довідався, каже, що в Києві будять населення о 6-ій годині до праці, а будять вже новим делікатним способом — вони грають з "Інтернаціоналу" перших шість рядків, де є такі слова:

"Вставайте вязнені й голодні".

А дехто каже, що большевики не люблять правди говорити.

СЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КОЛЕҐІЇ

(Увага: Проголошуеться тільки ті жертви, що були зложені готівкою, або бондами. Декларації будуть проголо

ВИКАЗ ЗБІРКИ НА ФОНД КОЛЕҐІЇ.

Попередно оголошено [redacted]

Ешвил, Ман.
(Збірка о. С. Гребенюка).

Ілія Дикун 25.00
По 10 дол.: Ф. Бейко, Павло Задорожний, Іван Швець, М. Камфолій, І. Дутчишин 50.00
По 5 дол.: Панько Герман, Федір Ірха, В. Дутчишин, Никола Дикун, Варвара Костишина, Іван Мимко 30.00
По 2 дол.: Ст. Бойко 2.00

Збірка о. І. Кусого.

Збірка на поминальнім Богослуженню за Танаса Черепущака, Ніпавін, Саск. 27.00
Союз Українок св. Ольги в Фенвуд, Саск 50.00
Олекса Лисай, Келіґер, Саск. 25.00
Василь Скоробогач, Ґудів, Саск 25.00
Василь Сименюк, Бедфордвил, Саск 25.00
Іван Кошлай, Ґудів, Саск 10.00
Григорій Савчин, Бирмінґгем, Саск 10.00

Айтуна, Саск.
(Збірка о. І. Кусого)

Стах Левко (передше дав 10.00) 20.00
Іван В. Павлюст (передше дав 40.00) 10.00
По 5 дол.: пані Анна Козій, пані Марія С Левко, пані Евдокія Павлюст 15.00

Збірка о. В. Апонюка.

Михайло Салик, Прілейт Саск 10.00
Кирило Крим, Прілейт, Саск 10.00
Михайло Ґондз, Ліп Лейк, Саск 10.00
Михайло Кучер, Ґлидден, Саск 5.00
Володимир Байдак, Ґлидден Саск 5.00
Михайло Охрій Киндерслей, Саск 5.00
Лука Капустяник Ґлидден, Саск 3.00

(ПОНІЯ, САСК.)

По 5 дол.: Яків Бойчук, Микола Бойчук, Василь Гуменний, Павло Конасевич 20.00
По 2 дол.: Іван Гарасимчук, Стах Гуменний, Максим Конасевич, Михайло Гуменний, Максим Бойчук 10.00

Збірка о. П. Запаринюка.

Федь Процик, Дітройт, Міш 100.00

Збірка о. В. Федака.

Дм. Халатурник. 20.00
Збірка на похороні бл. п. Бориса Новосада в Овкборн Ман. 24.00
Збірка на Поминальнім Богослуженню за батька в домі Мих. й Анни Матіешиних в Овкборн Ман. 15.00

Збірка о Гр. Василіва.

Збірка на похороні бл. п. Александра Бохачевського 10.00

Збірка на похороні бл. п. Івана Стогоняя Смокі Лейк, Алта., прислав Н. В. Гавинчук 21.00
Провінціональна екзекутива СУК 185.00
(на умеблювання Ідальні. Передше дали 400.00)
Союз Українок Лесі Українки Виннипег 75.00
(На умеблювання бібліотеки. Передше дали 250.00)
Збірка на похороні бл. п. Марії Гнучак (прислав о. Т. Ф. Стратійчук) 11.56
Збірка на похороні бл. п. Іванни Ґродзік. (Прислав о. Т. А. Горбай) 14.70

Збірка о. П. Мельничука.

СУМК Едмонтон, Алта. 54.50
Никола Лемко 25.00
Д-р О. Стечишин 25.00
М. Магус 20.00
По 5 дол.: Михайло Каренко, Іван Севінк (з Едмонтону), Лев Скраба (з Ендою), Дмитро Данелюк, П. Микітишин (всі Алта.), І. Горецький (з Консорт Алта.) 30.00

Збірка о. С. Гребенюка.

Данило Ковальчук 10.00
Збірка на похороні бл. п. Єлени Чапрун, Богдан, Ман. 9.00
Збірка на похороні бл. п. Софії Стефанюк, Галич, Ман. 11.00

Збірка о. Є. Грицини.

Мих. Г. Король, Донвел, Саск. (Попередно вже дав 150.00) 25.00
Георгій Шабан, Рейнвад, Саск 5.00

Збірка о М. Фика.

Никола Бурак, Келґарі, Алта. 10.00
Збірка на похороні бл. п. Павла Грицюка, Елскот, Алта. 43.79

Збірка на [illegible] гинах в Ф. Гаврища, Саскатун, Саск. [illegible] єслав п. М. Гуменюк) 8.50
З несподіванки в честь п-ству Баер. (Переслав п. Ю. Паскарук, Принс Алберт) 8.00
З 25-літнього ювілею подружжя п-ства Якима й Олени Ґондзолів, котре відбулося в Укр. Нар. Домі в Тайн, Саск. (Переслав п. К. Ґондзола, Бюкенен, Саск.) 10.00
З 25-літнього ювілею Михайла і Магди Якимишинів, Бюкенен, Саск. (Переслав п. К. Ґондзола) 20.00
Збірка з нагоди вінчання Марти Данилюк і Віктора Цимбалістого, Емстердам, Саск. (переслав п. Е. Охітва, Стінен Саск.) 20.00
Збірка на несподіванці в честь п. Івана Кравця, Вард, Ман., в Укр. Нар. Домі. (Переслав п. Н. Білаш) 8.00
Збірка на похороні бл. п. Тадеуша Барана Емстердам, Саск. (Переслав о. Д. Ф. Стратійчук) 17.30
[illegible] Летвенка, Стінен, Саск 2.00
[illegible] Васкан Вел д'Ор, Кве 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве.

Укр. Гр. Прав. Громада св. Софії (ці гроші громада дала для о. С. В. Савчука, коли він відвідав її з відчитом повертаючи з Европи, та він їх передав на Фонд Колегії, як жертву від громади 40.00
Разом [illegible]

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

СПОМИНИ ПРО УКР. ПРАВ. ГРОМАДУ В ТОРОНТІ.

Коли взяти 20 літ. від заснования Української Православної Громади в Торонті, то ніби час недовгий, однакож для тих, що були в проводі громади, цілий час, це час довгий і багатий змістом. Вони бачать який великий поступ громада зробила. І ще не те... Поза 20 літами назад не було в Торонті сліду з того, чим ми нині гордимося про що говоримо і пишемо.

Але тоді вже були там люде, були ми. Ми були люде релігійні, але Церква, яка була, нас не вдоволяла. Її провід оглядався на чужих, а не на український нарід й українську справу. Отже коли повстала в Канаді Українська Православна Церква, Торонтонські Українці заснували в себе також Українську Православну Громаду.

Та не все йшло легко. Без боротьби і трудноців не обійшлося. Було таке, що наради заряду ведуться до пізна в ночи і всі розходяться розчаровані.

Пригадуєсь, що нераз ми казали, що всі злі духи на нас завзялися. Та в душі щось говорило, що хто переходить через огонь, той має місце для життя під сонцем.

Все те минуле показує нам, що і в будучині ніщо не прийде дармо, ані легко. Все треба здобувати боротьбою і працею. Бо такий закон життя.

Пригадуєсь мені перше Богослужения з перед 20 літ. На збори зійшлося багато свідомих і щирих людей. І радів о. Білон, що приїхав тоді до нас з Гемілтону, де вже була парафія; який звеслий був настрій на Богослуженню; яка була зворушлива проповідь. Однакож на зборах по Богослуженню, де мала заснуватись громада, не було з кого вибрати церковного заряду.

Це вже була трудність. Коли ж пізніше о. Білон перебрався до Торонта, то вже люде почали бокувати від церкви і священика. Тай громада не мала місця на сходини і треба було шукати місця на Східнім Торонті, де були лише 3 чи 4 родині православних.

Пригадую, що в церкві не було дяка, всі співали на свій лад що не добре виходило; не було кому прислугувати священикови, йти з тацою, тримати свічок. Це про чоловіків. Всі були молодики і не мали відваги в церкві щось робити. Та був оден старший чоловік, п. Метельський, і вже він нас заступав, коли треба.

А з жінками було таке, що годі було випросити, щоби котра пішла з тацою чи щось в церкві прилагодила, хоч вподатку їх було мало. До церкви зпочатку, тай ще пізніше приходили майже самі чоловіки. І тому в неділю йшла лише одна таца.

А дальше — треба було пост[аратись] хоч найбільше конечних р[ечей до] церкви, як хрест, світло і др. [П]отом свящ. Білон приїхав з Европи з жінкою і двома дітьми, без гроші[й] [illegible] бів. Отже і конечних річей [illegible] не було.

Тай люде, що були в [illegible] молодики і жонаті. Я мав 23 [illegible] і була в нас дитина. Купив я [illegible] ру" до спілки на кредит. Жи[illegible] мленій хаті, річи в хаті взяті на виплат. Пан Материн, касієр, мав велику хату і великий довг. Він занимався миттям вікон, мав родину. І другі урядники не стояли красше.

Та оден чоловік, п. Щ[illegible] мався трохи краще, був нежонатий [illegible] чив грошей, за які куплено [illegible] ще для священика — кухню [illegible] жко і кілька крісел. За тим [illegible] було мені з жінкою ходити по [illegible] сторах", щоби купити таки[illegible]

Таке саме з салею. [illegible] де не було доброї підлоги, [illegible] бракувало дечого конечного. Отже самі люде вложили підлогу, купи[ли] [illegible] збудували сцену і др., і невтомний вже священик провадив Рідну Школу, вже було місце для сходин, на концерти.

Це зробилось на протязі року, та при всіх стараннях годі було встоятись перед напором з усіх сторін і громада на якийсь час мусіла наче б перестати існувати.

Але ідея лишилась живою, отже громада відновилась 1931 року [illegible] а ке існує до нині та гарно розвиваєтьс[я].

(Кінець буде)

КІР В МАНІТОБІ

Найновіші вісти показують, що в Манітобі пошесть кору дуже поширилась і ще буде довше тревати, як кажуть лікарі. Досі від початку року було 2,545 випадків. Отже одинокий, що можна робити, то спиняти слабість. Кір заразливий, отже треба дбати, щоби другі діти не заражувалися.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

Хто є Шевченко для нас? Чи лише звичайний поет? Ні! Шевченко більший понад звичайного поета. Він поет-пророк, найбільший патріот і відродитель українського народу. Навіть чужі, що Шевченкові вірші студіювали, кажуть, що це найкрасші вірші в світі.

Прочитайте „Вечір" — чи можна красще змалювати словами такий образок з життя?

Шевченкова прозорливість сягнула в далеку будучність. В „Посланію до мертвих, живих і ненароджених" говорить він таке, що виглядає, ніби він писав за нашого часу. Шевченко провадив і провадить український нарід так, як колись провадили свій пророки.

Перед появою Шевченка український нарід був так поневолений і прибитий, що коли б так довше потревало, то хто знає, що з ним сталось би.

І в таку пору післав Бог Шевченка щоби він пригадав українцям „хто вони, чиї сини, ким за що закуті". Він розкрив їм очи на те, що лише „в своїй хаті своя правда, і сила, і воля". І так Шевченко привів до нового життя те, що завмирало.

Таким великим є для нас Шевченко. І як культурні люде, ми повинні знати про Шевченка багато, ми повинні його [illegible] ти і йти за його наукою.

Запорожець.

ЧИ ЖІНКИ ПОВИННІ КУРИТИ.

Я думаю, що жінки не повинні цілком курити.

Тепер заходить така мода, або таке безголовля що багато дівчат рветься до куреня. І курять зпочатку потайки, а як привикнуть, то вже явно. А коли подивитися з боку, то це так погано виглядає, що й описати не можна.

І я завважила, що ті, що найменше [illegible] розуміють, то найбільше до куреня рвуться.

Чо запитаймо: чи курення, то вже таке велике щастя? Адже є і чоловіки, що не курять і добре їм.

Та я знала таких родичів, що позволяли своїй дочці курити. І я подумала, що то не родичі але вороги. А та дочка, то сирота, за яку нема кому дбати.

Я раджу всіх дівчат, щоби навіть не думали про курення. Вони тим стають грішними, дурними і поганими. А сумківцям скажу, що вони повинні в себе ту справу обговорювати і показати з себе добрий примір.

Отже ще раз кажу, що жіноцтво не повинно курити!

Одна

КУДИ УКРАЇНЦІ ЧИТАЮТЬ.

Недавно я бачив англійську книжку, де було подано кілька взірців ріжного роду письма, яке є на світі. Отже було там письмо жидівське, що треба читати і писати назад, себто від правої руки до лівої. Було таке, що пишеться згори в долину. А про китайське було сказано, що воно має всіх буквів 40,000. І що там звичайна дитина в школі, що не готовиться на вченого, мусить за кілька літ навчитися кілька тисяч буквів. І вчиться.

Тоді прийшло мені на думку: А як і куди читаєсь українське письмо? І щось мені шепнуло:

„Для тих, що по українськи читають пишуть, українське письмо читаєсь і пишесь від лівої руки до правої, а для тих, що українського письма не знають і про нього не дбають, воно нікуди не читаєсь, ані вліво, ані вправо, ані вгору, ані вдолину."

І я подумав, що в школі українскі хлопці і дівчата вчаться крутих рахунків, крутої граматики, крутої химії, а 32 букві свого власного письма не навчаться. Чи ж не сором? Ану подумайте!

Українець.

ЧИТАЙМО КОБЗАР ШЕВЧЕНКА.

Як що в серце моє часом
Смуток заглядає,
Так тоді Кобзар Шевченка
Смуток розганяє

Як що хочу більше сили
І віри набрати,
Так беруся таки зараз
Кобзаря читати
Хоч багато його віршів
Вже напамять знаю,
Однак беру і наново
Їх собі читаю
Бо оден він Україну
Вмів так змалювати,
Він оден вмів добрий примір
Всім нам передати
Він за рідну Україну
По тюрмах карався,
Щоби тільки його нарід
Воленьки діждався.
Тому його Кобзар нині
Таку вартість має,
Бо із нього голос правди
До нас промовляє.
Там його слова великі
Кличуть нас до чину,
Щоб боротись за святую
Вільну Україну..
Як що хочеш себе справді
Українцем звати,
Мусиш Кобзар ще сьогодня
Собі прочитати!

Микола Горішний.
Джерзі Сити, Н Дж.

ДЕЩО З ПРАВОСЛАВНОГО СВІТА.

В Новій Зеляндії — що на полудневий схід від Австралії, є 700 православних в місті Велингтоні. Це в більшости греки, але є між ними й українці, сирійці, серби та росіяни. В проводі тамошних православних є архимандрит Боязглон, залежний від грецького архиєпископа в Австралії.

В Сирії й Ливані — отже на Сході, православна молодь, головно студенти, дуже заінтересувалися релігійною справою і взагалі справою Православної Церкви. І за таке заінтересовання Антиохійський Патріярхат висловив велике признання.

В Англії, в липни 1946 року, була конференція того східного православного руху, де було рішення засновувати нові товариства, а також про заснования православної Колегії в Сирії. Була делегація з Ливану на конференції Т-ва св Сергія та св. Албанія в Англії, а пізніше на конференції студентів в Швайцарії.

НІМИЙ ВІДЗИСКАВ МОВУ.

Часописи доносять про такий небувалий випадок.

В Каліфорнії жиє 85-літний чоловік, що перед 35 літами онімів. І розуміесь, що за тих 35 літ не вимовив й одного слова. Та недавно коли сидів він самий в хаті, прийшла йому охота говорити. І справді він заговорив, дивуючись, чи це він говорить, чи хто інший. Від того часу він вже говорить.

ПРАЦЯ І МОЛИТВА.

Серед християн перших віків не було багато осіб з великими книжними науками, але було багато обдарених глубокою мудрістю, потрібною для праведного і розумного життя.

Пустинника Агатона запитав раз хтось, що лiпше — чи працювати, чи клопотатись душею? На те відловів Агатон:

— Чоловік — це дерево; праця — це листя, а старання про душу — це овоч. Але овоч потребує листя, щоби його хоронило і щоби було прикрасою для нього.

До іншого пустинника старця прийшли монахи з сусідного монастиря і він запитав їх, що вони роблять.

— Ми не працюємо — сказали вони але йдучи за наукою апостолів, молимося без перестанку.

— А чи їсте?

— Так, їмо! — відповіли йому.

— Коли так, то хто за вас молиться, коли їсте?

Тут монахи не знали, що відповісти.

— А чи спите? — питав дальше пустинник.

— Спимо!

— Так хтож за вас молиться, коли спите?

І на друге питання тяжко було відповісти

Тоді сказав старець

— Бачите, що не так ви робите, як говорите. А тепер я скажу вам, як я розумію слова апостолів і стараюся їх виповнити. Ранком я сідаю, мочу пальмове листя, плету з них шнури і кажу: „Працю ти призначив людям, о Боже, отже поможи мені щиро працювати і прости гріхи мої". Зроблені річи я продаю і частинку доходу беру на прожиток, а решту даю тим, що помочи потребують. Коли ж люде дякують Богу, що через мене дав їм поміч, то вони моляться за мене тоді, коли я їм і сплю. Так я розумію слова апостолів і стараюся їх виповнити!

ЩО ОПОВІДАВ ЛІКАР.

Після битви коло Чікамавга оповідав військовий лікар, Слон, таке

Передше я не чув потреби бути християнином, чи взагалі релігійним чоловіком, а після битви я це відчував і зрозумів.

З поля битви приносили до шатра ранених, де ми оглядали рани, або відтинали члени тіла.

Коли я оглянув одного раненого, я мусів йому сказати, що незадовго він вмре. Тоді звертаєсь до мене ранений зі словами:

— Пане лікарю, чи ви християнин?

Я сказав йому, що ні.

— То може тут є хто інший з християн? — запитав він тих, що були близько, але ніхто не відповів. Тоді каже він:

Я хотів би, щоби хтось з християн разом зо мною помолився, нім я вмру.

— Отже ти християнин? — запитав я його.

— Так — сказав він — і я хотів би, щоби хтось помолився зі мною, нім я відійду в другий світ.. Чи ви таки не можете помолитись?" — звернувся він знов до мене.

Його слова були такі сильні, що я не міг опертися. Я став коло нього на коліна і молився щиро, як лише міг молитися. І як я лише молитву скінчив, ранений помер.

Молитва була потіхою вмираючому, але вона також лишила знак на цілому моєму життю. Я тепер ясно бачу, чому я мушу бути релігійним чоловіком

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

НА ЧИЙІЙ СЛУЖБІ „УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК".

I.

В минулому числі „Вістника" ми переповіли загально зміст статті в „Українськім Вістнику", органі еп. Богдана, а тепер розглянемо зміст статті подрібніше.

Починає він статтю тим, що як він каже, на минулім Соборі в Саскатуні еп. Теодорович зрезигнував, бо канадійський Собор не згодився на те, щоби еп. Теодорович став митрополитом. Дальше говорить дословно:

„В разі такого признання архиеп. Теодорович мав поїхати до Европи, щоб **там бути підвищенним до сану митрополита тими 12 православними епископами, які разом з відступаючими німцями, покинули українські землі й свою паству.** Повідомляють, що в цім намиренім поставленню в митрополити був плян **оформити канонічність** автокефального архієпископа, **якої, на жаль, Вселенська Православна Церква не визнала"...** (Підчеркнення наші і тут і дальше — Ред.)

Перейшовши до поїздки о. Савчука до Европи „Український Вістник" каже:

„Після Собору о. Савчук виїхав до Европи, щоб там вибрати котрого епископа **зпоміж втікачів для канадійської діецезії. Вибираючи** епископа **зпоміж втікачів,** канадська автокефальна діецезія **плянує таким робом оформити свій канонічний стан.** Якщо так сталось би було б добре для Православя посеред українців в Сполучених Державах й у Канаді, бо тоді не було б ніякої перепони **для зєднання двох діецезій канонічних, тобто законно визнаних у Всесвітній Православній Церкві на основі Апостольських Правил, якими вона керується".**

З наведеного бачимо, як „Український Вістник":

1. Вдаряє епископів-скитальців аж три рази: раз, що покинули українські землі й паству, а два рази зве їх втікачами. Себто: Бачите люде, які ті епископи негідні, а з ними отті... хочуть вязатися, щоби себе ратувати!

2. Три рази вдаряє на брак „канонічности". Раз, що нашої Церкви не визнали через брак канонічности, другий раз наша Церква плянує „оформити свій канонічний стан", а раз третий, що коли б наша Церква стала „канонічною", то могла би ввійти в поєднання з канонічними — очевидно тими, яких „Український Вістник" є органом.

3. Пригадує два рази вагу „визнання" раз прямо, що наша Церква „невизнана", а дальше посередно, що і ми були б „визнані", як от вони.

Значиться — плян хитро, хоч і [illegible] вдачно обдуманий.

Не будемо ми на розум наводити тих яких „Український Вістник" є органом, бо їм не про те ходить. Ми їх плян бачимо, отже їх ціль знаємо. Ми лише розберемо подрібно справи, які „Український Вістник" зачіпає, щоби читачі ціль „Українського Вістника" ясніше побачили.

Берімо церковні „канони", себто церковні правила, церковні постанови.

Церковні канони розумна і потрібна річ для розумних і щирих людей. Такі потрібні, як потрібні точно означені дороги, стежки, межі, подвіри, городи. Потрібні вони, щоби люде не ходили самопас і не нищили того, що треба зберігати — в нормальних часах!

Однакож коли приходять часи ненормальні, то нерозумом і злочином було би тулити церковні канони наосліп до ненормального положення. Точно таке, як з дорогами, стежками і межами.

Уявімо собі, що надходить повінь і заливає та нищить поли, городи, подвіря, хати, цілі околиці, — чи розумні люде оглядаються тоді на дороги, стежки, межі, плоти, городи? Хто розумний може тоді на все те оглядатися? Тоді кождий дбає, щоби ратувати те, що важніше від всіх доріг, меж і городів — а то живе життя. Бо коли життя пропаде, то і меж і доріг не треба; а коли життя врятується, то люде знов відновлять потрібні їм дороги, і стежки, і межі. А в часі повени хіба дурний, або злочинець казав би людям: Гей, тримайтеся доріг; не тікайте через засіяне поле; переходіть лише через міст, дарма що він під напором води вже розпадається!..

І лише дурний, або злочинець міг би після повени тягнути людей на суд і кару за те, що вони не тікали дорогами та стежками, які були визначені для нормальних відносин. Лише дурний, або злочинець міг би заставляти людей, щоби вони опісля признавалися до провини і щоби обіцяли, що підчас нової повени більше подібного не зроблять.

Те саме відноситься до церковних канонів. Вони якраз є дорогами, стежками, межами призначеними на нормальні часи, але не на часи ненормальні. І вони встановлялися в межах відносин, які були, коли їх встановляли — в межах тодішних потреб і можливостей.

Коли Церква в небезпеці, коли християнство в небезпеці і треба його ратувати, то ратувати треба такими розумними способами, які тоді одиноко можливі і яких положення вимагає, а не правилами, чи способами з нормальних часів, отже способами для випадкового положення не призначеними і невідповідними.

Це ж таке ясне, що в розумних людей двох думок про те не може бути. Хоч, що правда, є такі вузкоглядні, хоч і щирі поклонники канонів, що поза канонами дальшого світа не бачать, як не бачили фарисеї, що противилися оздоровлюванню слабих в суботу. Такі тулять „канонічність" там, де їй цілком нема місця, тулять наперекір духовн канонів, наперекір здоровому розумови і наперекір тій святій найважнішій справі, якій канони мають послужити.

Так роблять люде крайно вузкоглядні і неспосібні до самостійного здорового способу думання. Такі завсігди були, такі і нині можуть бути.

Однакож до тих, по нашій думці, не належать видавці „Українського Вістника". Вони не вузкоглядні. В них є більша слабість, страшніша слабість, ніж вузкоглядність і ми приглянемось до неї в дальшій статті.

КІЛЬКО ПРИБУЛО ДО КАНАДИ МИНУЛОГО РОКУ.

В 1946 р. прибуло до Канади 50.000 жінок і дітей тих вояків, що за морем поженилися. З Америки прибуло 11,469 осіб. З Англії всіх гуртом, зі згаданими жінками, прибуло 51.408. Були іміґранти ще з інших сторін. За минулий рік до Канади прибуло 71,7119 осіб.

РЕЛІГІЙНІСТЬ ШЕВЧЕНКА.

Шевченко найбільший з усіх наших поетів не тільки поетичним таланом, не тільки своїм українським патріотизмом, але також своєю релігійністю. Тим він від других наших поетів, чи й багатьох письменників відріжняється.

Інші письменники не піднимаються в своїх думках понад розумову буденщину. Вони говорять розсудно, але їх голос стелиться по земли і завмирає по долинах. Він вгору не підноситься. Люде слухають його з похиленими головами, до облаків своїх очей не піднимаючи.

Не те в Шевченка. Він говорячи про землю, не забуває пригадати небес. Він говорить про вчинки людей, але ставить їх під міру Божого Закону. Відношення одних людей до других він кладе на вагу Божого суду. В найблагороднійших своїх почуваннях, в найглубших зворушеннях, в найвисшім захопленню він піднимається до самого неба — до Бога. А тоді піднимає він до тих святих висот і читачів своїх і слухачів.

В тім його велика сила. В тім його висшість понад другими мислителями, патріотами і письменниками.

Шевченко промовляє нараз до розуму і до серця. До виводів розсудку і до тремтінь душі. Бо сам він говорить нараз і розумом і серцем.

І якраз ті місця, де вислови Шевченка починають звеніти релі[illegible] його голос набирає найбільшої [illegible] Сили Божого Пророка. Бо релігійний голос, це завсігди щось найви[illegible] в людськім життю, найкраще, [illegible] благородніше, найсильніше.

Щоби наглядніше це розуміти, переглянемо хочби його „Дневник" (Журнал), який писав він на засланню від 12 червня, 1857 до 13 липня, 1858 року. „Дневник" менше відомий українському загалови, ніж вірші, а в „Дневнику" є багато висловів, в яких мов в зеркалі проявляється релігійна Шевченкова душа.

Починаючи писати „Дневник" Шевченко каже, що треба було почати писати „Дневник" з того часу, як його арештовано — отже перед 10 літами. Яка була би тоді книга! Тай яка важна змістом! Сама згадка про все те наводить жах на поета. І каже він:

Минаймо, минаймо мою минувшість, лукава моя памяте!. Не тривожмо серця любячого приятеля недостойною згадкою, забудьмо і простім темним мучителям нашим, як простив милосерний чоловіколюбець своїм лютим розпинателям. Звернемся до того, що світле й тихе, як наш український вечір осінний..

Згадуючи про книжки, що йому прислав його приятель Пантелеймон Куліш, особливо ж „Записки о Южной Руси", каже Шевченко:

Дай тобі, Господи, друже мій сердечний, силу, любов і терпеливість, продовжати отсю неоцінену книжку!

А згадавши притім свого щирого друга, Кухаренка, Шевченко каже:

Дасть Бог — я йому з Петербурга пішлю чистенький примірник. (Значить примірник книжки).

Згадує поет, що коли римський цісар, поганин Август засудив Назона на вигнання до Готів, то не заборонив йому писати і малювати, а християнин Микола заборонив Шевченкові одно і друге. Лекша доля була також Данта. Та щоби не перецінити себе, каже Шевченко:

Боже мене борони від усякого порівнання з тими великомучениками і світочами людства.

Не знав поет, що сам він буде належати до найбільших світочів великого українського народу.

Коли прийшло свято Апостолів — Петра і Павла, Шевченко пише в „Дневнику":

— Нині святкуємо память двох великих благовістників любови і мира. Велике свято в християнському світі! А в нас — велика пиятика з нагоди храмового свята. О, святі, великі, верховні апостоли! Коли б ви знали, як ми збезобразили проголошену вами просту, прекрасну, найсвітлішу правду!...

Записавши, як з приводу чутки про приїзд Великого Князя почали вправляти Шевченка в муштрі, каже він:

Господи! Чи настане для мене день визволення? Чи настануть для мене щасливі дні, коли читати-му сі сумні, а правдиві оповідання, як фальшивий сон, як небувалу небилицю?!

(Докінчення буде).

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 15.

Як вірував еси, так станеться тобі
Мат. 8: 13.

Розмова з Никодимом. Друге свідоцтво Йоана.

Підчас свят в Єрусалимі Ісус не тільки навчав людей, але доказував свою власть і силу чудними ділами. Багато жидів увірувало в Него, між ними один книжник Никодим, що був членом найвищої церковної ради, або Синедріону. Никодим не хотів зражувати собі Фарисеїв, тож приходив до Ісуса в ночі, поговорити про віру..

Ісус сказав до Никодима: Коли хто не народиться від води і духа, не може увійти в царство Боже. Ті слова Христові можна приклазти до св. Тайни Хрещення. Дальше предсказав Ісус, що Його чекає, що Він буде піднесений в гору, як підняв Мойсей гадюку в пустині, але хто в Него увірує, той буде мати життя вічне. Бо так полюбив Бог світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоби кожний, хто вірує в Него, не погиб, а мав життя вічне. Хто ж не вірує, уже осуджений. Хто чинить лихе, той ненавидить світла; хто чинить правду, той йде [illegible]

Тоді відійшов Ісус в землю юдейську, де Його ученики охрестили багато людей. Про те донесли Йоанові. Йоан відповів так: Христос мусить рости, я ж маліти. Я тільки Його предтеча. Він з неба зійшов і над всіма. Його Бог послав і Він слова Божі голосить.

Коли Ісус довідався, що фарисеї знають, що він більше учеників єднає і хрестить, тоді опустив Юдею і вертався в Галилею через місто Сихар в Самарії.

Питання:

1. Чим доказував Ісус своє Божество? 2. Хто зі значних жидів приходив до Ісуса в ночі? 3. Що сказав Ісус Никодимові про Царство Боже? 4. Що то значить, що Ісус буде „піднесений в гору"? 5. За що обіцяв Ісус вічне життя? 6. Що сказав Ісус про світло і про правду? 7. Що сказав Йоан про Ісуса? 8. Через яке місто вертав Ісус в Галилею?

ЛЕКЦІЯ 16.

Хто хоче, нехай приймає воду життя дармо
Откр. 22 17

Ісус при криниці Якова.

В дорозі до Галилеї змучився Ісус і сів при криниці Якова на спочинок. Ученики пішли тимчасом до міста Сихар купити їжі. А було то вже коло полудня. Тоді прийшла одна Самарянка набрати води. Каже до неї Христос: Дай мені напитися води. На те каже жінка: Як то ти жидовин просиш в мене пити, коли жиди ненавидять самарян? Ісус відповів: Як би ти знала, хто я, ти би просила мене і я дав би тобі води живої. Жінка того не зрозуміла і сказала: Добродію, не маєш чим води зачерпнути, а криниця глибока, де ж візьмеш води живої? Хіба ти більший від отця нашого Якова, що викопав цю криницю? Озвався Ісус: Кожний, що пє воду цю, забажає знов; вода ж та, що я даю, буде джерелом, що тече у життя вічне. І сказала жінка: Господи, дай мені тої води, щоби я більше не носила її.

Ісус говорив про ласку Божу, що потрібна до спасення, а жінка думала про воду. Її тяжко і далеко було носити воду..

Тоді Ісус виявив її тайні гріхи. Жінка закликала: Добродію, бачу, що пророк еси. Батьки наші тут, на горі Ґерізім, молилися, а ви скажете, що в Єрусалимі треба молитися. Чия правда? Ісус на те відповів: Жінко, вір мені, що надходить година, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі покланяти метесь Отцеві. Надходить час, що правдиві поклонники поклоняться Отцеві духом і правдою. Бог — дух, і хто покланяється Йому, мусить покланятися духом і правдою.

На це каже жінка: Знаю, що Месія прийде і навчить нас всього. Ісус на те: Я є той, що говорить з тобою. Втішилася жінка, лишила ведра свої, побігла до міста і почала кликати до людей: Ходіть, подивіться на того, що виявив мої гріхи; чи то не Христос?

Самаряне прийшли до Ісуса, запросили Його до себе і був він в них два дні. До тої жінки вже так говорили: Віримо не тільки задля твого свідоцтва але і самі переконалися, що це справді Спас світу Христос.

Питання:

1. Хто то був „Яков", що криницю назвали його імям? (Лекція 16. Старого Завіту). 2. В який час дня спочивав Христос? 3. Хто прийшов по воду? 4. Про що зайшла мова між Христом, а самарянкою? 5. Про яку воду думала жінка? 6. Про що говорив Христос? 7. Де треба молитися? 8. Що виявив Ісус перед жінкою? 9. Що сказала жінка своїм міщанам? 10. Що сказали про Ісуса сихарці? (мешканці міста Сихар)

ВЕЛИКА МОРАЛЬ БЕЗ ВЕЛИКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Коли еспанці вперве прибули до Америки, то побачили, що туземні такі правдолюбні люде, немов про неправду і не чули.

А про Остяків, напів диких людей на Сибірі, оповідає оден подорожний таке:

Їхав московський купець з Тобольська до Березова (місто в Сибірі) і по дорозі заночував в хатині Остяка. Коли ж вїзїзжав рано, то недалеко хати згубив торбинку, в якій було 100 рублів.

Того дня вийшов син Остяка на лови, побачив торбинку, але не брав її. Він вернув до дому і сказав, що бачив чужу річ. Тоді сказав батько:

Піди принеси до дому, може хтось буде питати.

По трох місяцях вертав купець тою самою дорогою і вступив до Остяка та згадав про згубу.

Так це ти згубив — сказав Остяк — ось вона чекає на тебе! — і показав на торбинку, що висіла на кілку. — Я від коли повісив, то і не доторкався до неї, ані не отворав її.

ЯК ВИГЛЯДАЄ БЕРЛІН.

Березня 5-го подав „Тагесшпіль", що виходить в Берліні під контролею американців, що в Берліні вмерло в 1946 році 105,548 осіб, а народилося лише 24 000. Значиться — населення масово вимирає. Два дні пізніше та сама ґазета не появилася, бо двох її друкарів зімліло з голоду. Тоді всі друкарі застрайкували.

ВЕЛИКА СИЛА РЕЛІГІЙНОСТИ.

Тисячу літ перед Христом греки спалили місто Трою в Малій Азії і з тим вяжеться таке оповідання.

Коли греки Трою здобули і мали її обрабувати та спалити, вони позволили кожному чоловікови винести з хати, що він за оден раз може взяти.

Отже греки дивились, що винесе Еней, оден з перших героїв між троянцями — отже що він виніс? Він виніс дуже обережно свої релігійні святощі — фігури своїх богів.

Коли греки це побачили, то позволили йому винести ще раз щось друге — і тепер він виніс на плечах свого старого батька, Анхиза, а маленького синка, Асканія, на руках.

Це так зворушило греків, що вони проголосили, — що коли Еней такий побожний, то ніхто не сміє зачепити ані його дому, ані його самого. Бо зачепити його, це виступати проти самих богів.

Таку велику силу має дійсна релігійність навіть над тими, що самі є мало релігійними, або і безрелігійними. Сила глибокої релігійности така, що навіть безрелігійні люде мусять її поважати.

ПОНЯТТЯ ВІЧНОСТИ.

Люде, яким Бог на душу положив обовязок думати і так бути світлом і проводом для других, нераз застановлялися над тим — що це таке Вічність, де її початок, де її кінець? Але відповіди не знайшов ніхто. Не мав слів на відповідь людський розум і лише серце відповідало, що Вічність, це не час і не простір але той Бог-Володар, в якому міститься істновання світа і з якого серця випливає життя вселенної. В Ньому одному Вічність замикається.

Хотячи собі уявити ту божеську Вічність, праведний цар Давид кличе:

Перше, ніж гори повстали, ніж сотворив ти землю і весь світ, від віку до віку ти еси, Боже. Бо тисяча літ перед очима твоїми, мов день вчорашний, що минув. Днів же нашого віку сімдесять літ, а коли при силі вісімдесять літ, то слава в них така, що труд і болізни. Час бо скоро минає і ми зникаємо. Пс. 90.

Над Вічністю роздумував св. Теодозій, а коли заснув, побачив ангела, який сказав:

Стоячи на земли хочеш землю піднести. Вічність, це Святиня, перед якої дверми чоловік може молитися, але до неї не увійде. Але щасливий, хто відчув душею, що він перед дверми Вічности.

Прикметами Вічности показує велич Божу і Маркіян Шашкевич, коли каже в Псальмі:

Той, що звелів нічому зродити світи, величне сонце і тьми звізд, що велів темноті перекинутися в світло, з котрого долоні свеснули вогні і вдарили води, котрого невидиме око видить гадки душ наших, котрий спряг собою безначаток і безконець, котрого серце всему світу серце, а воля — ґаразд всіх віків і всіх сторін щастя — той з тобою — Бог з тобою!

Та коли наш розум силкується обняти Вічність, то запитаймо своїх приятлів, кілько років буде з мільйона днів. І відповідять нам ріжно:

— Може літ двайцять — скаже оден.

— Може трийцять, пятьдесять, вісімдесять — скажуть другі.

— Може буде сто років — скаже ще оден.

Але не вгадає ніхто. З мільйона днів було би 2 735 літ. Від Різдва Христа до нині не минуло ще мільйона днів.

От яке велике число мільйон! Ми і числячи його, не розуміємо вповні його величини, а щож допевра думати нам про вічність!..

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

З того приводу разом з папою Григорієм XIII, тішився цілий Рим, відбувалися величаві торжества, а крім того папа казав зробити медаль на памятку різні гугенотів. Тим хотів він увіковічнити радісну для нього подію.

(„Ніч св. Вартоломея" англійці звуть „Днем св. Вартоломея", але кажуть також „Ніч...").

ЗАХІДНЕ МОНАШЕСТВО.

Монаші чини від 11-го століття.

Коли політична сила папства росла, то моральна сила Римської Церкви занепадала. Політичне панування і здобування майна було на цілі в папів, отже це переносилося і на епископів, на звичайних священників і на монахів. А справа релігійна нидила.

Щоби привернути монашу карність і піднести релігійність, почали поодинок люде засновувати нові монаші чини (ордени), з яких важніші згадаємо.

1. **Чин Картузіян,** заснований каноніком Бруном, 1086 року, коло Гренобле в Франції, в місци званім Картузіюм звідси „Картузіяне". Монаші правила були дуже строгі, монахи живилися лише хлібом, яриною і водою, багато працювали і мовчали. В 1258 році вони вже мали 50 монастирів.

2. **Чин Цистерсів,** заснований 1098 р., ігуменом Робертом в Ціто (Цістерціюм в Франції). Правила були дуже строгі.

3. **Чин Премонстратензів,** його заснував канонік Норберт в Премонтре (Премонстратум).

4. **Чин Кармелітів,** заснований 1126 р на горі Кармелю в Палестині певним хрестоносцем Бертольдом з Калябрії. В 1945 р. перенеслися до Европи, щоби не терпіти від магометан.

5. **Чин Августинів,** заснував папа Інокентій IV, 1243 р. Пізніше папа Александер IV звязав з цим чином кілька давніших чинів на основі черничого правила, яке хибно приписували славному епископови і святому Африканської Церкви Августинови (вмер 430 р.)

6. **Чини Жебручі,** що жебрали, себто випрошували потрібне для життя. З між них значніші були:

Франціскане. Цей чин оснував Франческо Бернадоні з Асижу, 1209 року, на правилах убожества, несення помочі і послуху. Та з часом їх монастирі стали дуже багатими.

Домінікане. Їх чин заснував Домінік з Осми 1216 року.

[illegible] Домінікане [illegible] [illegible] вчителів від [illegible]

Папи [illegible] ченцівм всюди проповідувати і сповідати, бути учителями і вихователями [illegible] що засновували своє існування на убожестві [illegible] були залежні від [illegible] впливу, і тому мали великий вплив на володарів, а що було потрібне папам.

Крім чисто черничих чинів (орденів) були ще лицарські ордени, що звялися в часі хрестоносних походів, і були ніби монашим військом, а то: 1. **Орден Йоаннітів,** заснований 1118, який опісля звали Родезами та Мальтезами, чи Мальтійцями, коли орден переселився на остров Родос і на Мальту. 2. **Орден Темплярів,** засн. 1118 р. в Єрусалимі, опісля перенісся до Франції. Його розвязав папа Климентій V, 1311 р. 3. **Орден Німецьких Лицарів,** оснований 1198 року Фридрихом Швабським в Акон. З цим орденом злучився **Орден Братів від Меча,** заснований архієп. Албрехтом з Риги 1202 р.

Монаші чини від 16-го століття. Єзуїти.

Монаший чин Єзуїтів (Ісусовців, Товариство Ісуса) належить до найвизначніших між монашими чинами Західної Церкви. Його заснував 1534 р. Ігнатій Лойола з цілею боротися з еретиками і робити все, що прикаже папа.

Лойола народився 1591 р., був офіцером і раненим був при облозі Пампельони 1521 р. Видужуючи він почав читати життя Христа і Святих і так цим перенявся, що став аскетом і вдався до Єрусалиму, щоби проповідувати Христову науку невірним. Але відчуваючи брак ширшого богословського образовання, він вернувся до Европи і своє образовання доповнив. Після того заснував разом з іншими шістьома товаришами чин Єзуїтів.

Папа Павло III потвердив цей чин 1540 р. і надав йому багато привилеїв. Єзуїти могли всюди проповідувати, сповідати, бути учителями релігії в школах, засновувати монастирі і школи, набувати маєтки всякими способами і др. [illegible] званий генералом, жив в Римі і був підчинений папі.

Невдовзі єзуїтський чин мав вже кілька тисяч членів і розширився по всіх краях, де його присутність всі відчули. [illegible] попадались школи, університетські катедри, провадження місій між поганами; вони були сповідниками на дворах пануючих. З того всего давали звіт генералови, отже він бачив, що і як можна використовувати.

Для своєї праці виробили вони точні правила, що і як робити, чому можна так робити, як далеко можна посувати якусь справу ітп., і тому то нині всякі хитрі і неперебірчиві способи звуть способами єзуїтськими.

Єзуїтський чин своїм впливом і майже військовою карністю набув величезні маєтки, обсадив своїми членами найважніші уряди, надавав напрям політиці держав і міг усувати навіть державних володарів, коли ті стояли йому вдорозі. При всім тім єзуїти нищили весь духовий рух, який був поза їх інтересами.

Через все те єзуїти стали в 18-ім віку загально зненавидженими не тільки в протестантських краях, але і в католицьких. Отже почали єзуїтів з ріжних країв виганяти.

Так з Португалії вигнали їх 1759 р.; в роках 1765-1768 з Еспанії, Неаполю і Парми. Це привело до того, 21 липня, 1773 р. папа Климентій XIV був приневолений єзуїтський чин розвязати. Коли ж папа слідуючого року помер, то були поговірки, що його отроєно.

Єзуїтський чин перестав тоді існувати в усіх краях крім Росії і протестантської Прусії, де володарі задля єзуїтських шкіл піддержували його дальше.

Але з розвязанням єзуїтського чина [illegible] втратило найгорячіших своїх [illegible] ців. Тому по упадку Наполеона черним ділом папи Пія VII було віднов[лення] єзуїтського чина, 1814 року. Отже знов почали єзуїти свою працю, та хоч не могли вже здобути давного впливу [illegible] їх вплив в Західній Церкві великий.

З Росії їх вигнано 1820 р. а на Заході їх діяльність заборонено від 1848 р. в кількох краях державними законами.

Тут треба мимоходом згадати, що якраз єзуїти приготовляли в Польщі плани для заведення Берестейської Унії. Найвизначнішим тоді єзуїтом і польським великим патріотом був Петро Скарга.

Ще инні монаші чини.

1. **Чин Капуцинів** — це відтінок чину францісканів: його заснував францісканин Маттео Sacci 1528 р., на поручення папи Климента VII. Капуцини мають стародавну ношу, довгі бороди й острокінчасте накриття голови.

2. **Чин Варнавитів** — заснували в Італії 1530 р. три медіолянські шляхтичі з цілею, щоби чин занимався вихованням молоді і духовним пастирством. Їх назва від церкви св. Варнави в Медіолані (в Міляні). Варнавити — Барнабіти.

3. **Чин Милосердних Братів** — заснував в Гранаді, в Еспанії, португалець Іван де Діо, 1540 р., для опіки над хорими. Члени ордену мають правила св. Августина, всі миряне, а тільки в шпиталях є по одному священикови для релігійних потреб.

4. **Конгрегація молебників** — її в Римі оснував Филип Нері 1548 р. Конгрегація визначалася вченими мужами (Конгрегація — згромадження).

5. **Конгрегація Мавринів** — це злука кількох венедиктинських монастирів в Франції, що звязалися 1618 р. в конгрегацію ім. Мавра, ученика Венедикта, з цілею строго додержуватися монаших правил і заниматися науками.

6. **Чин Піяристів** — заснований в Римі еспанцем Йосифом Калясанзою 1597 року. Їх цілею є виховання убогих.

7. **Конгрегація Лазаристів** — яку заснував 1624 р. священик Вінкентій де Павл з тою цілею, щоби опікувалися убогими, сиротами і хорими.

8. **Конгрегація Редемптористів** — яку заснував 1732 р. епископ Альфонс де Лігворі для подібних цілей, як мають лазаристи.

9. **Чин Трапістів** — який заснував 1662 року, ігумен Рансе в французькім монастирі Ля Трап. Їх правила приписують тяжку працю, мовчанку і здержливість від мяса. Це найстроговший монаший чин. Їх приказкою є: „Памятай про смерть" (Початок чина Трапістів сягає до 1140 р.).

Жіночі монаші чини.

Видніші з жіночих чинів і конгрегацій:

1. **Чин Трапісток** — заснов[аний] [illegible]

2. **Чин Урсулянок** — який оснувала 1537 р. Анґеля де Брешія.

3. **Чин Салезіянок** — оснований 1610 року епископом Франціском де Салесом в Франції.

4. **Чин Сестер Жалібниць** — заснований 1633 р.

5. **Клярисок (монахині св. Кляри)** — чин заснований 1224 р. св. Клярисою. В монастирях Клярис нераз доживали віку жінки з висших кляс. Головна їх ціль помагати вбогим.

Домініканки — чин повстав в Франції 1206 р.

Дами Пресвятого Серця — цей чин оснувала Магдалина Софія Барат 1800 р в Парижі.

(Далі буде)

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОГО МЕШКАЛЬНОГО ДОМУ

(Ріджайна, Саск.)

В неділю дня 2 лютого відбулося рядове Богослуження в Укр. Прав. Церкві в Ріджайні, а по Богослуженню запросили п-во Богдан і Марія Овадюки свящ. І. Кусого, щоби посвятити їх новопобудований дім. По посвяченню о. І. Кусий сказав промову про значіння посвячень домів в котрих мають жити розумні християнські родини.

Я пригадую собі — сказав о. І. Кусий — що в рідним краю звичай посвячення нових домів був дуже значучим і загальним. Во віки вічні християнський дім мав бути виховавчою інституцією. В тім домі всі говорили по українськи, молилися. Всі святочні обряди, пости затримувано досить точно і строго. Від малої дитини до сивоволосого старця, все учащало до церкви в усі неділі і свята. Хати в середині були прикрашені [illegible] святах. Вся обстанова була своє-рідна українська. В деяких селах стіни і лави були прикрашені вишитими коцами і килимами. Через ціле [illegible] матір з дочками дбали [illegible] щоби образи в хаті були заквітчані свіжими цвітами і стріхи хат замазували двічі до року на Різдво св. Ів. Хрестителя і на Зелені Свята.

[illegible] жаль українці в Канаді занедбують той гарний і святий [звичай] посвячування нових домів. [illegible] нашіі святочні обряди і звичаї. Йдучи за модою [illegible] святих, люди заступають [illegible] фіями та стінними календарями. Загалом беручи, то український дім занепадає культурно [illegible] морально.

[Кожний] хто будує новий дім, [повинен па]мятає, що в нім повинна [бути] [illegible] — каплиця, призначена лише на молитву всеї родини.

П-во Овадюки пережили в Канаді 10 літню кризу так, як кожна [illegible]. Працею й ощадністю, [дійшли] до того, що побудували [illegible] дім і по християнському звичаю постарались, щоби дім [посвятити]. Це гарний примір до [наслід]ування.

Поблагословив їх Господь [illegible] Олею, яка є активною член[кою] [в] молодечім товаристві СУМК.

П[ід час] обіду о. І. Кусий по[просив о] жертви на пресовий фонд У. Голос і Вістника. Зложили [ті], що були на обіді:

По 5 дол.: П-во Богдан і Марія Овадюк.

По 1 дол.: В. Веселовський, п-во Лужицькі, п-во Канюки, п-во Н. Марчуки, п-во С. Сторожуки.

По 50 цт.: Гр. Корпан.

Разом $10.50. Призначено по половині на У. Голос і Вістник.

Присутний.

ПРИ ВЕСІЛЛЮ НА ДОБРІ [illegible]

(Форт Вилліям, Онт.)

Дня 25 січня 1947 п-во Іван і Розалія Вийванко дружили свого сина Мирослава з Марією, дочкою Василя і Юзефи Микуляк. Вінчав о. І. Гиканий в церкві в Форт Вилліям.

Весільна забава відбулася в салі "Просвіти" в Форт Вилліям. Було багато гостей.

На заклик п. Д. Глуханюка, пп. Чура і Вікторий пішли поміж гостей і зібрали $32.60. Розділено по $14.05 на У. Голос і Вістник, а $4.50 на Н. Шлях.

Жертвували:

По 1 дол.: М. Вийванко, І. Вийванко, Д. Рудяк, С. Чура, А. Хоміст, Е. Мендяк, П. Кибюк, І. Качинюк, М. Пацюк, П. Здебяк, В. Микуляк, Н. Вийванко, С. Сторожук, А. Точинський, П. Мощук, Н. Мельник, С. Юрків, П. Кібзей, С. Олійник, Н. Вийванко.

По 75 цт.: І. Думницький.

По 50 цт.: К. Когут, А. Точинський, С. Ткач, М. Левицький, Добр. А. Гикава, М. Васпиак, С. Сторожук, М. Гронський, М. Олійник, пані Чехова, І. Кльоцінський, М. Павлюк, А. Антонишин, П. Сторожук, П. Лазух, Д. Павлюк, Ю. Микуляк.

По 40 цт.: Підлужний.

По 35 цт.: Н. Паліїнка.

По 25 цт.: І. Вікторий, Гафія Сташинська, П. Жабюк, пані Ганицька, Н. Стенцер, Я. Івах, А. Батрій, С. Семенишин, Т. Тарабанка, В. Карпович.

По 10 цт.: С. Остаф. — о. І.Г.

ДВАДЦЯТЬ ОСЬМА РІЧНИЦЯ ГРОМАДИ СВ. МИХАЇЛА В ВИНИПЕГУ

Листопада 21-го 1946 в неділю Укр. Прав. Громада св. Михаїла святкувала 28-му річницю свого громадського життя.

Після Служби Божої парох о. Дмитрів, відправив Панахиду за померших членів громади, а тоді всі вірні зібралися в церковній салі на спільний святочний обід, що приготовило Жіноче Т-во О. Кобилянської та Сестрицтво Прес. Богородиці.

Тодішний голова громади п. Юрій Маріян, привитав зібраних о. пароха зговорив молитву і тоді почався обід та дальша програма свята.

Першим промовцем був п. Маріян. Він пригадав ціль такого свята, зачепивши частину історії громадського життя. Треба тут згадати, що п. Маріян належить до перших основателів Громади і завсігди належав і належить до тих, що справами громади широ клопочуться. Закінчуючи промову п. Маріян покликав п. О. Палібороду на Господаря для дальшого переведення свята.

Тепер п. Паліброда покликав до слова першого о. Дмитрова, а дальше поблизав делегатів і гостей, отже:

Від Брацтва св. Михаїла відділ Молодих, висловив привіт п. Николай Козьмук.

Від Жін. Т-ва О. Кобилянської пані Захарчинкова, голова Т-ва.

Від Брацтва св. Михаїла відділу Старших, п. І. Сорохан.

Від Канадійського Товариства п. Вас. Таський.

Від СУМК зложив привіт п. П. Савчук.

Від Колегії св. Андрея висловив п. Й. Богонос, один з директорів Колегії.

Від Сестрицтва Прес. Богородиці висловила привіт пані Оксана Ярема.

Від нової Катедральної Громади Пресвятої Тройці, п. Назар Боднарчук.

Промовляв також на тему свята та взагалі значіння Церкви гість з далекого Сходу, адвокат Оришак, що був тоді головою Укр. Прав. Громади в Торонті.

Така була програма свята. Вона багато дечого пригадала, вона дала вказівки для дальшої праці, отже тим вона важна, і лишиться в памяти учасників.

Н.Н.

ПАВЛО ГРИНЮКА

(Посмертна згадка)

Елскот, Алта. — Листопада 26, 1946, помер несподівано Павло Гринюка, секційний форман. Збирався йти до міста, та нараз впав і за хвилю вже не жив. Приїхав лікар з Редвей і ствердив, що причиною смерти був серцевий удар.

Покійний мав 41 рік. Одружився з Марією Павлюк 1926 року. Полишив крім дружини, три сини, чотири дочці і два брати.

Жив покійний в Елскот, але до укр. прав. церкви належав в Бойл і був діяльним членом.

Тіло померлого завезли до Едмонтону до похоронного заведення "Парк Меморіял", де було, доки родина не позїздилася. Аж на 1-го грудня тіло взяли до Елскот. І тогож вечера свящ. Фик, з Редвей відправив Парастас і притім на заклик п. Щербаня присутні зложили жертви на невмиручий вінок [illegible]

По 1 дол.: С. Кушнір, В. Щербань, П. Никипіло, Т. Яремко, П. Гринюка, Т. Гринюка, І. Вовчук, І. Гробарук, пані Янова, П. [illegible] Тороси, П. Петринини.

По 50 цт.: Н. Товпак, С. Страхняк, М. Зібяк, М. Осадчук і Дорош 25 цт.

Рано тіло відвезено поїздом до Егремонт до церкви. Підчас похорону присутні склали також жертви. Імен не записували. Зібрано $29.04, а всіх грошей зібрано $49.79. Все вислано на Колегію св. Андрея в Винипегу.

Коло 1-ої години по полудни тіло відпроваджено на вічний спочинок.

Опісля був обід в п-ва Павлюків.

Родина Покійного складає щиру подяку всім, що чим будь причинились підчас похорону, а то о. Фикови, дякам, присутним, і тим, що сиділи коло тіла. Окремо п-вам Павлюкам, в хаті яких був обід, та п. Смолинови за обслугу.

Жена, сини, дочка і друга родина.

ЕВДОКІЯ КИБА

(Посмертна згадка)

У Канорі, Саск., у місцевім шпиталі розпрощалася з цим світом 6 січня 1947 р., добре відома в околиці Мазепа, бл.п. Евдокія, з Петерин Киба.

Проживала на фармі, недалеко [місце]вої церкви, зо своїм сином [Віктором], оставши вдовицею по смерті свого чоловіка Павла. Перед смертю перебула кількатижневу хоробу, з якої не могла вилікуватися.

Була вона люблена дітьми, шанована і близьною ріднею, як також сусідами і приятелями. Провадила дім і господарство при мірно й тішилася тарних синів та й доньок, а навіть внуків.

Весь час була доброю членкою нашої парафії і Жіночого Т-ва.

Була працьовита і жертвенна на громадськім полі.

Прожила 63 роки. Походила із села Буштина, повіт Борщів. До Канади приїхала тому 48 літ.

Похорон відбувся 8 січня ц.р. при великім одвиві людей. Погода була не надто холодна. Похоронено її на цвинтарі коло Укр. Прав. Церкви в Дніпер (Мазепа), Саск.

При посліднім цілуванню зробив заклик парох о. Є. Грицина, зложити жертви на поміч скитальцям. Присутні зложили $59.59. Їх вислано до Консисторії У. Г. П. Церкви на закупно церковних річей для скитальців.

Її оплакують діти: Катерина Яковлицька з Дніпер, Саск., Петро, елеветориний агент у Арран, Саск., Василь, підприємець у Канора, Саск., Евгенія Стратійчук, Саскатун, Саск., Ольга Охітва, Канора, Саск., Іван, Гемтон, Саск., Віктор на господарці і Марко, студент університету, Саскатун, Саск., і внуки.

Похорон закінчено Парастасом в хаті і обідом для всіх учасників.

Вічна Її память!

Парафіяни.

РОМАН СИВАК

(Посмертна згадка)

Дня 10-го січня 1917 р. відійшов на вічний спочинок Роман Сивак, в своїм домі, в містечку Пембіна, Н. Д., Зєд. Дер. Покійний походив з села Тисевичі, повіт Радехів, Галичина. До Америки прибув 1911 року і майже весь час пережив в вище згаданому містечку.

Покійний прожив поверх 70 літ. Треба згадати, що покійний був свідомий українець та добрий християнин. Він був членом місцевої Укр. Гр.-Прав. Громади. І тому коли ця сумна вістка розійшлася по містечку й околиці, кожний уважав за свій обовязок прийти на похорон і віддати покійному остатню присуту.

Похорон відбувся 13-го січня при співучасти великого числа присутних. Похоронне Богослужения відправив Всеч. о. Іван Дмитрів з Винипегу, Ман.

По відпровадженню тіла на цвинтар, люде зійшлися до дому Покійного на обід, який приготовила вдова покійного, Юлія. Підчас обіду присутні згадували покійного добрими словами, особливо його працю при церкві.

Покійний оставив жену Юлію,

двох синів, Семена і Василя, та дочки — Анну, Ксеню і Маланю. Всі вони були на похороні свого батька.

Зібрані на обіді не забули про інші справи ширшого громадського значіння, отже зложили для них 50 доларів, а то: на Колегію св. Андрея в Винипегу 25 доларів, Укр. Голосови і Вістникови по $12.50.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а тобі друже Романе нехай земля, в якій спочиваєш, буде легкою! **Учасник похорону.**

ПОДЯКА

Отцим висловлюємо подяку всім що прийшли з помочею й участю в часі похорону. І так щира подяка о. Дмитріву за труд і щире похоронне слово. Добродіям Пастухам, що послужили своїм автом. Дальше подяка паням, що помагали обід готовити. Приятелям, що сиділи при покійнім дві ночи, і дякам за читання Псалтирі і тим, що вінки та цвіти спрапили. Сусідам, знакомим, близьким і далеким — всім від мене і дітей Щира Подяка, а від Бога нагорода.

Жена Юлія і діти покійного — Семен, Василь, Анна, Ксеня і Маланя.

ІВАН МИМКА

(Посмертна згадка)

Січня 16-го в околиці Ешвил, Ман., помер Іван Мимка, проживши 80 літ. Полишив жену Маланку, трох синів — Василя, Петра і Стефана і чотири доньки — Марію, Настю, Анну й Олену. Також 24 внуки і три правнуки.

Похорон відслужив о. Горбай, при великому числі громадян, хоч мороз був сильний. Бо покійний був примірним громадянином і щирим членом церкви.

При "Послідним цілованю" о. Горбай згадав про Дівочий Інститут при Колегії св. Андрея, отже зложено $16.63.

Після похорону був обід в Нар. Домі. **Участники похорону.**

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

БЕРЕЗЕНЬ·

23. Неділя — Редфілд.
26. Середа. Поклони — Витків.
30. Неділя — Кридор.

Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Субота — Фостон. (Наука для молоді і сповідь).
23. Неділя — Фостон (Сповідь)
30. Неділя — Вимер (Сповідь)

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грипнни.

БЕРЕЗЕНЬ.

в веч. Великодна Сповідь.
23. Неділя — Брокстон.
30. Неділя — Могила.

КВІТЕНЬ·

6. Неділя — Порктон
7. Понеділок. Благовіщення — Горлин

Адреса: 110 Велінгтон Евню. Телефон 798 — Йорктон, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського

БЕРЕЗЕНЬ:

23. Неділя — Толстой.
30. Неділя — Сеньків.

В Великий Піст буде відбуватись Великодна Сповідь.

Адреса: Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Семцишина.

БЕРЕЗЕНЬ.

16. Неділя — Тіріан
22. Субота. 40 муч. — Спеден
23. Неділя — Беліс
26. Середа. Поклони — Стрий — 7-ма год. вечером.
30. Неділя — Біг Медов (Сповідь).

КВІТЕНЬ:

6. Неділя — Вільна (Сповідь).
7. Понеділок — Сенді Ренидс
8. Середа — Бони Лейк
9. Четвер. Страсти — Спеден — 6 год. вечером

В кождій околиці буде Великодна Сповідь — в вище зазначені дні. Також у вечір перед Богослуженням від 4.30.

11. Вел. Пятниця — Смокі Лейк — Винос Плащениці — 1-га год. Беліс — Винос Плащ 3 год. Бони Лейк. Св. Пасок 6 год. пол.
12. Субота — Тіріан, 9-та год. рано Богослуження і свячення пасок. Сенді Ренидс год. 1.30 свяч пасок Біг Медов. год. 4 св. пасок. Гендон 7 год. веч. свяч. пасок. Стрий, 10 год. веч. свяч. [illegible]
13. Великдень 12 год. Гемліц. 2 год. Давнинг 3.30 год Вільна. 4-та год Спеден 7 год. Беліс 8 год. Смокі Лейк.
14. Вел Понеділок — Стрий.
15. Вел. Вівторок — Біг Медов.
20. Неділя — Проводи Беліс Вечірня 4.30 — Бони Лейк.
27. Неділя. — Тіріан Проводи Вечірня 4.30 — Гіфорд

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.

БЕРЕЗЕНЬ·

16. Неділя — Сміт — Сповідь.
23. Неділя — Ст. Жулієн. Сповідь.
26. Середа. Поклони — Калворт — Сповідь і Служба Божа
30. Неділя — Алвена — Сповідь.

КВІТЕНЬ:

6. Неділя — Тернопіль. Сповідь
7. Понеділок — Благовіщення — Еллов Крік. Сповідь.

Адреса: Скринка 155 — Вакан Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

БЕРЕЗЕНЬ:

16. Неділя Хрест. — Лужани.
22. Субота, 40 муч. — Гемлин.
23. Неділя — Давнінг
29. Суботу, год. 9 рано, сповідь і Св. Причастя шкільних дітей — Андрю.
30. Неділя — Андрю.

Кожної суботи в часі Вел. Посту, в год. 6-ій вечером, сповідь

КВІТЕНЬ

4. Пятниця: 4 год по пол. приготовання шкільних дітей до св сповіді — Вилингдон
5. Субота: Сл. Божа і св. Причастя шкільної молоді — Вилингдон, 6 год. веч. св. сповідь старших в Вилингдон.
6. Цвітна неділя — Вилингдон 5-та год. по пол. Вечірня і сповідь — Кагвин
7. Благов. Пр. Богор — Кагвин 6 год. веч. Вечірня і сповідь — Ієпас
8. Вівторок. Собор Арх. Гавриїла — Ієпас
9. Сер. Матрони Сол.—Бринзлей
10. Великий Четвер — Боріваці 7 год. веч. страсти—Вилингдон у названих громадах.

Адреса· Вилингдон, Алта, Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фецака.

БЕРЕЗЕНЬ:

2 Неділя — Січ.
9 Неділя — Овкбори
16. Неділя — Мензі
23. Неділя — Виста
30. Неділя — Сенді Лейк

КВІТЕНЬ:

6 Неділя Квітна — Росборн
7. Понеділок. Благовіщення — Глен Елмо

Сповідь і Св. Причастя підчас Великого Посту.

Адреса — Box 46 Овкборн, Ман. Тел.: 133—4, Шол Лейк Ексченідж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.

БЕРЕЗЕНЬ:

16. Неділя — Сембург. (Сповідь).
18. Вівторок вечір Вечірня і Сповідь; приїде о. Гість і виголосить проповідь
19. Середа. Год. 8.30 рано сповідь і Сл. Божа, о. парох і о. гість.
23. Неділя — Шинмен (Сповідь).
26. Середа — Сороковусти і поклони — Принс Алберт.
30. Неділя — Вірдейл. (Свято Шевченка).

Сповідь і святе Причастя підчас Великого Посту.

Адреса· 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.

БЕРЕЗЕНЬ:

16. Неділя — Ст. Мартин.
23. Неділя — Поплар Парк.
26. Середа. Поклони — Тиндал (7 год. вечер)
30. Неділя — Дуфрост.

В кожній громаді Великодна Сповідь в 9-ій год. рано перед С. Б.

КВІТЕНЬ

5. Субота Брендон (Сповідь 7-ма год. вечер)
6. Неділя квітна — Брендон. (о Прот. Савчук)
6. Неділя квітна — Малантон. — (Сповідь рано)
7. Понеділок. Благовіщення — Папларфілд (Сповідь рано)
10. Вел. Четвер — Стед. (Сповідь і Богослуження) Поплар Парк. Страсти 7 год. веч
12. Вел. Субота — Сендгил (Сповідь і Богослуження)
13. Великдень — Брендон (1-ша год. рано) Портедж ля Прері, 8-ма год. р.)
14. Світлий Понеділок — Тиндал
15. Світлий Вівторок — Селтон
20. Неділя Томина — Іст Селкирк.
27. Неділя Мироное. — Дуфрост

Свячення Пасок: Вел Пятниця 11-та год. рано — Стед. 4-та год. попол — Поплар Парк Вел Субота По Богосл. — Сендгил 2-га год попол. — Тиндал 4-та год попол — Селтон 6-та год попол. — Іст Селкирк

Адреса 7 Ст. Джанс евню. Тел 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.

БЕРЕЗЕНЬ

16. Неділя. Богослуження і сповідь в Драй Ривер
16. Неділя Вечірня і сповідь 5-та год по полудни в Ворд.
17. Понеділок. Сповідь і Сл Божа в Ворд
22. Субота. Сповідь і Служба Божа в Роритон.
23. Неділя. Богослуження і сповідь в Роритон.
26. Середа. Поклони в год. 5-ій по полудні і сповідь в Венлав
27. Четвер. Сповідь і Служба Божа в Венлав
29. Субота. Сповідь дітей і Служба Божа в Косів.
30. Неділя Богослуження і сповідь в Косів

КВІТЕНЬ·

5. Субота Сповідь і Служба Божа — Гарленд
6. Неділя. Сповідь і Богослуження — Гарленд
7. Понеділок. Благовіщення. Сповідь і Богослуження — Велий Ривер (коло Стороженка).
8. Вівторок. Сповідь і Сл. Божа — Ешвил.
9. Середа. Сповідь від 7 до 9 год. вечером — Лавфин
10. Четвер. Сповідь і Сл Божа — 8 год. веч. Страсти — Лавфин.

Адреса Box 779 Лавфин, Ман

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg.
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

16 Н 3 Нед. 3 Посту. Свящ. Евтр.
17 П 4 Преп Герасима Волод.
18 В 5 Муч. Конона, преп. Марка
19 С 6 Аморейських 42 мучеників
20 Ч 7 Свщмч. Херсонських.
21 П 8 Преп. Теофілакта ісповід.
22 С 9 † 40 муч. Севастійських

23 Н 10 Нед. 4 Посту. Мч. Кондрата
24 П 11 Софронія патр. Єрусалим.
25 В 12 Теофана іcп Григорія Двоє
26 С 13 Поклони. Никифора патр.
27 Ч 14 Ростислава князя Київсь.
28 П 15 Муч. Агапія, Публія Тим
29 С 16 Серапіона арх. Новгород

30 Н 17 Нед. 5 Посту. Олексія
31 П 18 Кирила арх. Єрусалимськ

КВІТЕНЬ:

1 В 19 Муч. Хризанта і Дарії
2 С 20 Отців Івана, Сергія, Патрик
3 Ч 21 Ап. Якова, Хоми патр цар
4 П 22 Свщм. Василія пресвітера
5 С 23 Преп. Никона Печерськоого

6 Н 24 Нед. Цвітна. Преп. Артемія
7 П 25 Благовіщення Пр. Богор.
8 В 26 Собор Арх. Гавриїла
9 С 27 Матрони Солунської
10 Ч 28 Великий Четвер — Страсти
11 П 29 Велика Пятниця
12 С 30 Велика Субота

13 Н 21 Великдень — Хр. Воскрес.
14 П 1 Світлий Понеділок
15 В 2 Світлий Вівторок

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

БЕРЕЗЕНЬ

16. Неділя — Редвотер (Вел. Спов.)
22. Субота. Вел Спов. — Егремонт
23. Неділя — Егремонт. Вел. Спов.
30. Неділя Вел. Спов Федора.

Адреса Редвий Алта Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

БЕРЕЗЕНЬ

16. Неділя — Ленпард
23. Неділя — Шелвелей
30. Неділя — Шортдейл

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

БЕРЕЗЕНЬ

16. Неділя — Пайн Ривер (сповідь)
18. Вівторок — Ренвер (сповідь)
20. Четвер — Дурбен (сповідь)
23. Неділя — Флин Флон (сповідь)
29-30 Суб.-Неділя — Кемсак (спов.)

КВІТЕНЬ

6. Неділя — Стінен. (Сповідь)
7. Понед. Благовіщення — Гас (Сповідь)
12. Вел. Субота свячення пасок в 12 год по пол [illegible] в 2 год попол Стінен в 4 год. попол [illegible] (місто) в 7 год. ве. — Пел. (місто)
13. Великдень; опівноч Кемсак 4 год. рано — Ар[illegible] 6 год. рано — Дурбен, Ман 8 год. рано — Ренвер, Ман 10 год. рано — Пайн Ривер
14. Вел. Понеділок — Ренвер, Ман
15. Вел. Вівторок — Дурбен, Ман
20. Неділя — Шерідон, Ман
27. Неділя — Кемсек

Адреса Box 124 — Арран, Саск.

Устав Церковний.

БЕРЕЗЕНЬ·

16. Нед. 3 посту. Голос 7. УЄ 7 Літ Ап. Жидів 4· 14—16 і 5: 1—6. Еван Марка 8· 34—38 і 9· 1
23. Неділя 4 Посту Голос 8. УЄ 8 Літ. Ап. Жид. 6. 13—20. Еван. Марка 9 17—31
30. **Неділя 5 Посту. Голос 1. УЄ 9. Літ. Ап. Жид. 9: 11—14. Еван. Марка 10; 32—45**

КВІТЕНЬ

6. Нед Цвітна. УЄ Мат 21 1—11 15—17. Літ. Ап. Филип. 4. 4—9. Ев Івана 12· 1—18.
7. Благовіщення. УЄ Луки 1· 39—49 і 56. Літ. Ап. Жид 2: 11—18. Ев Луки 1 24—38.
13. Великдень· Ап. Діяння 1· 1—8. Еван. Івана 1: 1—17
14. Світ. Понеділок: Ап. Діяння 1 12—17. 21—26. Ев. Івана 1: 18—28
15. Світ. Вівторок. Діян. 2. 14—21 Еван. Луки 24: 12—35.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE [HERA]LD [...] WIN[NIPEG], MAN.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., APR. 1st, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1947. ЧИСЛО (595) 7

Bilych Walter C. Box 56 Oct 1949

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Наша Паска і преславний вінець Христос, як однолітне агнятко, з волі своєї був замучений за всіх, як Паска очищення, і знову з гробу засяв нам, як прекрасне Сонце правди

Цей урочистий і святий День єдиний, днів Цар і Господь, Свято із свят і Торжество торжеств, і в цей день [...] Христа по віки.

Ангел звістив Благодатній. Чистая Діво радуйся! І знову кажу. Радуйся! Твій Син воскрес по трох днях із гробу, омерших збудивши! Люде [веселіт]еся!

Христос воскрес!
Христос воскрес!

Радість з неба сяє ясна,
Завитала Паска красна!
Радуйтеся щиро нині,
Бог дав щастя всій родині,
Бог дав радість нам з небес,

Христос воскрес! (2 р.)

Христос воскрес!
Христос воскрес!

Радуйтеся Божі люде,
Най між нами гнів не буде,
Най цвите любов та Божа,
Чиста, щира, як цвіт-рожа,
Бо любов прийшла з небес,

Христос воскрес! (2 р.)

З ПРАЗНИКОМ СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Редакція Вістника пересилає всім своїм передплатникам і читачам та цілому Українському Народови найщиріші побажання!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

БОЛЬШЕВИКИ ЗАВОДЯТЬ ГОЛОД НА УКРАЇНІ.

Є вісти, що на Україні люде гинуть з голоду тисячами. Кажуть вісти, що там була посуха, однакож дальше тії ж вісти кажуть, що уряд забирає їй жжа. Виходить, що посуха не була велика, коли є що забирати. Отже виходить само собою, що большевики навмисне заводять голод, як це було давніше, коли мільйони з голоду погинули. Самі большевики признають що на Україні зростає український рух і тяжко давати з ним раду, бо ані годі всіх українців повиганяти, ані „зліквідувати" Отже, як видно, вживають знов голоду

ВОЄННИЙ СТАН І СВЯТІ МІСЦЯ.

Єрусалим і Палестина взагалі є не тілько жидівським святим місцем, але і християнським Там жив і вмер Христос, там є багато важних місць До Єрусалиму приходить кожного року багато християнських паломників А в часі великих свят, як от Великодня відбуваються там величаві святкування і православних, і римо-католиків, і вірмен Тепер з Лондону є вістка, що коли в Єрусалимі заведено воєнний стан, то він не зачіпає найважніших християнських святих місць Всі будуть могти свобідно святкувати хоч певна річ, обережніше, ніж в мирнім часі

ПРИСЛАЛИ НА УКРАЇНУ КАГАНОВИЧА.

Що України не опанували большевики ще і доси, показує те, що недавно вислали знов з Москви на Україну Лазаря Кагановича, Сталінового шваґра, щоби там був секретарем комуністичної партії. Каганович відомий з того, що має „залізну руку", і не перебирає в способах Його Україна вже памятає, коли він будучи в роках 1925-28 перевів велику чистку між українцями, повиницював багато відомих українців, багатьох позасилав хто знає куди, порозбивав життя українських сіл. Отже тепер він знов на Україні

НА ЧИЇЙ СЛУЖБІ „УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК".

II.

В минулому числі Вістника ми показали, як здоровий розум каже на церковні канони дивитися. Канони потрібні, але їх не можна наосліп тулити, де кому забагнеться, бо це була би дурнота і злочин.

Та „Український Вістник" дивиться на канони так, що деколи вони йому потрібні. Треба себе красшим показати, так канонами; треба когось поганити — також канонами.

Нашій Церкві він вже і давнише закидав неканонічність — закидав так, як закидали всі інші вороги нашої Церкви і Народу. І нині він лише продовжує те, що чужі вже закинули.

Та важнійше, **що закид неканонічности звертає „Український Вістник" проти тої Української Православної Церкви, що повстала на Україні після 1917 року.** Тоді неканонічною її звали тай проклинали московські епископи, що хотіли дальше над Українською Церквою і народом панувати, а тепер їх роботу продовжує „Український Вістник".

Чому ж Українська Автокефальна Православна Церква для „Укр. Вістника" неканонічна? Тому, що в часах, коли проти неї ішли і московські епископи, щоби її знов поневолити, коли тим епископам помагали большевики, — Українська Церква відважилася себе ратувати перед ворогами александрійським способом ставлення епископату.

Отже ратувати Церкву перед [illegible] жниками, це в „Укр. Вістника" [illegible] нонічність. Коли б же була [illegible] руки ворогам, то аж це було би [illegible] нонічному в „Укр. Вістника".

Закид „Укр. Вістника" лежить в тім, що церковні канони кажуть, щоби два епископи ставили третого... Так! Але це на той випадок, коли можна мати двох епископів. Канони не говорять, що: Хочби не можна дістати й одного, а [illegible] мусите дістати два! Так каза и було он безглуздям, але так говорить „Український Вістник" роблячи [illegible] канонів.

На Україні після 1917 р. [illegible] не могли дістати й одного епископа. Московські епископи їх проклинали, [illegible] межі України не могли до нікого вдатися, бо большевики замкнули дорогу, отже лишалося одно — давати себе москалям назад в руки.

Про те, певна річ знає „Укр. Вістник", але вдає мудрагеля, [illegible] На канони не зважали... Вони не канонічні!... А те, що нізвідки було [illegible] епископів взяти, для „Укр. Вістника" е дурницею.

Тут можна додати, що й московські епископи не були канонічні, коли брати на міру канонів, бо вони орудували тою Українською Церквою, яку противоканонічним способом купила Москва від патріярха 1686 року.

Коли ж глянути розумно на обставини, які на Україні були, як Українська Автокефальна Православна Церква там творилася, і на все те, що творці Української Церкви там зробили, то **більше канонічної Церкви, як вона була, не можна знайти на цілому світі; а людей, що ту Церкву творили, нею журилися, для неї працювали і за неї життя віддали — належиться зачислити до Святих мучеників. Так! До Святих Мучеників!** Вони на те заслужили не тільки в українського народу, **але в усіх щирих православних християн цілого світа!**

Вчинок творців Української Автокефальної Православної Церкви для щирих і здорово думаючих людей є такого великого значіння, що на його взір кожна Православна Церква повинна нині поставовити в себе відповідний Канон на подібні обставини, як після 1917 р. були на Україні. Бо кожна Церква може в такім, або подібнім положенню опинитися.

Для одного „Укр. Вістника" все те є дурницею, і він має відвагу звати велику і святу українську справу неканонічною. Очайдушна сліпа відвага! Коли не що гірше.

— —

З тою „неканонічністю" вяже „Укр Вістник" другий закид: Вас не признала Вселенська Православна Церква...

На такий лад можна кожному доброму чоловікови сказати: „Ти сякий-такий, бо суд не признав тебе невинним". А чоловіка ніхто не оскаржував, до суду не кликав, суд його і не бачив, ані він суду.

Вселенська Православна Церква взагалі нічого не сказала про Українську Православну Церкву, ані оскаржувала, ані непризнавала, ані признавала. Ставилася, як суд до того чоловіка, що в суді не був.

Оскаржували Українську Православну Церкву москалі, католики, протестанти, але їх скарга не має ніякого морального значіння. А з ніби своїх закид робить „Укр. Вістник", що сам не стоїть обома ногами на українськім ґрунті, бо для нього той ґрунт неканонічний. Тільки всего! Та коли закиди чужих не мають морального значіння, то закид „Укр. Вістника" має моральне значіння — він осуджує самого „Укр. Вістника". Врештою замість самому вдавати мудрагеля і закриватися канонічністю, нехай „Укр. Вістник" заставить хочби своїх греків, щоби вони робили закид Українській Православній Церкві. Тоді будемо мати діло з ваками, а не пізнанками.

Важне також питання: Хто мав би Українську Православну Церкву признавати? Чи московський патріярх, з своїми большевиками? Чи ті патріярхи, які нині є ними в большевицьких руках? Чи [illegible] що хоч поза межами большевиків, але з московським патріярхом потакують? Чи греки, які самі не знають, що з ними завтра буде?

Та „Український Вістник" досить ясно показує, що таке признання повинен би нам дати московський патріярх.

В статті „Укр. Вістника", про яку іде мова, є таке інтересне місце:

„З приводу закиду співпраці з німцями московський патріярх проголосив деґрадацію цих втікачів-епископів (зи українських православних! В.Р.) приписуючи собі власть над всією Православною Церквою на землях, що її окупував Совітський Союз. По прийнятому правилу, (?) і звичаю (?), Вселенський Патріярх і інші патріярхи цей акт визнали."

Це вповні розкриває політику „Укр. Вістника", чи еп. Богдана з його Церквою. „Укр. Вістник" признає московському патріярхови власть над всіми Православними Церквами, **отже і над Українською Православною Церквою;** признає, **що московський патріярх має право деґрадувати українських епископів;** показує, **що другі патріярхи є з московським патріярхом в спілці.**

Це в „Укр. Вістника" та Вселенська Церква з московським патріярхом, яка мала би нашу Українську Православну Церкву „признати". Значиться [illegible] московського патріярха за признанням вдавайтесь, а тоді **„не було би перепони до зєднання двох дієцезій канонічних, тобто законно визнаних у Вселенській Православній Церкві"..**

Гарна порада, тільки не для нас. Бо ми не признаємо канонічним ані московського патріярха, ані тих, що з ним стоять і за ним потакують. Ані не лакомимося на зєднання з тими, що за московським патріярхом заявляються.

Таке наше становище!

НАРАДИ В МОСКВІ.

Світ пильно слідить за тим, що діється на конференції в Москві, від якої сподівалися багато доброї праці, та показуєсь, що конференція від початку до тепер майже не вирішила ніякої справи. А навіть справи, що полагоджувалися, опісля попсувалися. Найважнішою справою нарад є вирішення справи Австрії і Німеччини, отже Росія хоче майже повного знищення Німеччини, коли Британія й Америка хочуть обеднати німецький нарід в цілість і дати йому змогу працювати і самому піддержувати своє життя.

Британія й Америка держаться разом, **а Франція** схиляється більше в **сторону Росії.** Росія сильно впирається, **щоби не дати голосу в** вирішуванню австрійської і німецької справи меншим державам.

ПОМЕР ГРЕЦЬКИЙ КОРОЛЬ.

В вівторок, 1 квітня, помер грецький король, Юрій II, проживши 56 літ. Зараз королівський престіл заняв його брат Павло. З уваги на [illegible] внутрішні відносини в Греції [illegible] зложив королівську присягу [illegible] годинах після смерти Ю[illegible]

По повороті з Лондону [illegible] в Греції шість місяців [illegible] нився 1938, а його жінка [illegible] бувшого німецького [illegible]

ПРОТИРЕЛІГІЙНИЙ ПОХІД В ПОЛЬЩІ

Вістка з Варшави через Ню Йорк говорить, що комуністи гот[illegible] широкий наступ на [illegible] кву (костел). Головні [illegible] ступу такі:

Ограничити релігійн[illegible] ряловими переслідами, [illegible] ними трудностями. Це [illegible] кож до епископських в[illegible]

Накладати на церкв[illegible] великі податки.

Заборонити проповід[illegible] політику, і давати свя[illegible] інструкції, щоби чита[illegible] ниці.

Давати на параф[illegible] співпрацювати з комуністичною партією.

Давати молодих комун[illegible] гійних семинарій.

З таких большевицьких [illegible] в Польщі можна вгадувати, [illegible] православна Церква в Мо[illegible] Україні, чи тих краях, [illegible] ністичних руках. Комуністи [illegible] в руки і ведуть до знищ[illegible]

В БЕЛЬГІЇ СЛУЖБА БОЖА ПОПОЛУДНИ.

На бажання бельгійських церковних властей папа дозволив, щоби Службу Божу правити в неділю пополудни для тих робітників, що працюють цілу ніч і ранком приходять до дому. Однакож на пополудневій Службі Божій не мають бути ті, що можуть бути на Службі Божій ранішній. Коли пополудни причащаються, то повинні передтим чотири години не їсти нічого і не пити алкогольних напитків, а других напитків одну годину. Таке доносять з Антверпу.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ВЕЛИКОДНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Старші повинні молодим пригадати, а молоді повинні памятати, що на Великдень, та аж до дня перед Вознесенням, українці повинні поздоровляти себе при стрічі словами: „Христос воскрес!" А відповідають „Воістину воскрес!" (дійсно воскрес.)

ВЕЛИКОДНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

На ту памятку, що Христос воскрес, коли ще було темно, коли була ще ніч, Великодне Богослуження починають правити о 12-ій годині в ночи. Коли ж і не так рано, то всеж так рано, як лише можна. Хоч в конечности чела Великодну Утреню відправити та Великодне Євангеліє прочитати і вечером в Великодну Суботу.

Молодь повинні вже наперед сильно собі постановити, що вони на Великдень повинні бути в церкві першi. Це обовязок християнський і обовязок український.

СВЯТА І ТАНЦІ

Бувають молоді, що ще не скінчилися ще свята, [illegible] вже за танцями заглядають.

Танці не належать до важних справ, до [illegible] справ. Є важніші справи, ніж танці, [illegible] треба дбати. А хто танцює тоді, коли не повинен, то він танцює по тій важній справі, яку повинен шанувати. Він топче її [illegible]

Треба памятати, що між Великоднем і Провідною Неділею, що зараз по Великодни, [illegible] не повинни танцювати. Це час за[illegible] [illegible] заняви з танцями.

ТРЕБА ШИРШЕ ДУМАТИ

В будованню якоїсь річи добрий будівник [illegible] все на перед добре обдумає. Перше будує ту річ в своїй думці, а відтак береться [illegible] праці і може бути певним що йому [illegible] вийде. Хто скорше будує, а відтак [illegible] далеко не зайде.

От на примір кілько є нині таких українців, що захоплені щоденною працею, занедбують народну справу, народні обовязки? Причина того є брак ширшої думки. Людина дивиться [illegible] до найближче перед очима і лише [illegible] будує своє життя. Така людина не дивиться [illegible] дальше наперед — на життя народнє, на життя культурне яке підносить людину понад щоденні буденні потреби, і збагачує її духове, дає їй поважний вид і заповнює високими культурними ідеями.

Щоденна праця сама собою є дуже проста; [illegible] ше сотворіння на світі потрафить запрацювати себе при життю. Але коли людина [illegible] хоче бути красною людиною, то поза щоденною працею мусить посвятити частину свого [illegible] на вищі цілі — на цілі культури, народа[illegible]

Кілько є нині таких родичів, що заняті над міру буденною працею, занедбують виховання своїх власних дітей. Дивне але правдиве! Яку малу вартість нині людина має! Чому нині проста буденна робота більше вартує для [illegible], ніж його власна дитина? Така людина [illegible] думає, що вона будує. А знаємо, що з того нічого доброго не вийде. Треба найперше добре роздумати, а тоді братися до праці.

Запорожець.

ГАЇВКИ — ЯГІЛКИ

В старім краю, де в часі Великодня була вже тепла весна, люде цілі три дні Великодня перебували коло церков. Дівчата співали пісні, що в різних сторонах різно називалися — Гаївки, Ягілки, Ягівки, Магілки, та ще як. Поберуться за руки і співають, то стоячи на місци, то ходячи на різні лади.

Хоч були також сторони, що гаївок не було, зате там були інші святочні забави. От як починалися деякі Гаївки:

Доню Марисю, мийся-чешися,
Мийся-чешися, замуж берися.
Хочуть тебе люде взяти,
Ми тя хочем замуж дати.

Ходить качур (2) в горохянім вінку,
Вибирай си дарубочку та найкрасшу дівку.

Ходила Марусенька,
Просила Василенька....

Вербовес колесо
На гостинци стояло....

Ой на горі, на горі
Вівчар вівці зганяє....

Це лиш на пригадку, що в нас таке було, що в нас таке є, як наше культурне майно. І треба стремити до того, щоби ми не тільки про Гаївки чули, але їх знали і їх співали. До того прийде!

В БОЛЬШЕВІЇ ВЖЕ ПРИЗНАЮТЬ РОДИНУ.

Цілі літа большевики дбали, щоби розбивати родину, як буржуазну встанову. Голосили вільну любов, давали розводи в одній минуті, розлучали чоловіків і жінок як тих, що нехай там знаходять собі другого. Тепер є вісти, оскільки вони правдиві, що большевики зробили постанову, що „вільна любов, це буржуазна постанова і на неї не повинно бути місця в життю совітського громадянина". Це мав оголосити Журнал Совітського Комісаріяту Справедливости. Так перше родина була буржуазною видумкою, а „вільна любов" здобутком „трудящих", а тепер „вільна любов" є вже буржуазною.

ПРЕДВИДЖУЮТЬ НЕДОСТАЧУ ҐАЗЕТНОГО ПАПЕРУ.

Вже тепер скількість ґазетного паперу в Канаді досить обмежена, а сподіються, що з початком липня може бути ще гірше. Доси є в Канаді свого роду застереження, яка скількість паперу має лишатись для канадійських потреб, а з кінцем червня та постанова кінчиться. Тоді вивіз паперу до Стейтів може ще збільшитися.

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА У ВИННИПЕҐУ.

У Виннипеґу зорганізувалась нова українська Греко-Православна Громада Пресвятої Тройці, по англійськи The Holy Trinity Ukrainian Greek Orthodox Church.

Вибір уряду і підписання заяви.

Громада вибрала сталий уряд 9-го квітня, 1946. На цих-же зборах було рішено, щоби уряд громади вдався до Консисторії приняти громаду в склад Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Консисторія на це погодилася. Уряд громади підписав відповідну заяву і цим громада увійшла в склад Укр Греко-Православної Церкви в Канаді.

Прохання до Собору в Саскатуні.

На зборах 23-го червня, 1946, громада рішила щоби подати прохання до Собору, який відбувався в Саскатуні в днях 28 до 30 липня щоби Собор признав нашу громаду Катедральною. Прохання це передано через офіціяльного делеґата громади, яке то прохання Собор узгляднив та приняв нашу громаду катедральною.

Маєток на площі громади.

Після рішення Собору ввесь маєток який буде побудований на площі громади остане власністю цілої Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Гроші на будову буде збирати громада, як рівнож і ціла Церква в Канаді. Громада на рішення Собору погодилася і приступила до дальших плянів. Контест Популярности є лише оден з цих плянів.

Купно і положення площі.

Площа вже куплена на імя Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. Положення площі є одно з найкращих і вигідніших місць у північному Виннипеґу. Межує ця площа з Ст. Джанс Парком, є зо східнього боку Мейн стріту, між переулком Бойд і Каледж. Ширина до Мейн стріту є 200 фт., а довжина 250 ф. Це все більше як оден акер землі. Від цеї площі не дуже далеко до Колеґії св. Андрея, а ще близше буде до Дівочого Інститута, на котрий тепер іде збірка. Рівнож коротка віддаль є до будинку Консисторії.

Транспортація до площі.

Чинники транспортації є тут знамениті. Поза самий Мейн стріт, котрий має дуже добру сполуку з околицею, в цім місці коло парку сходяться і перехрещуються дороги ріжних стріткарів і басів, що дасть зробити контакти членам всіх закутин Виннипеґу і його передмість. А це тепер дуже важне, бо українці за минувших кілька років розсілись як ніколи по всех частях міста.

Чому вибрано площу в тому місці.

На зорганізовання громади у тому місці було кілька причин: 1. Велике число православних українців на стало поселились в тій части міста, отже для їх дітей треба там Церкви, щоб могли учащати на Богослуження, та до Недільної Школи. 2. Українській Греко-Православній Церкві в Канаді треба релігійного осередку; а тому, що Виннипеґ являється географічним центром, Собор в Саскатуні наложив на членів нашої громади отсе завдання будови КАТЕДРИ. 3. У цьому місці є Колеґія св. Андрея, буде будуватися Дівочий Інститут, недалеко тут є будинок Консисторії — тут і льоґічне місце для Катедри Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Контест популярности.

Для будови Катедри треба буде багато гроша. Члени громади є приготовані на велике пожертвовання одначе ті самі члени знають, що вони мають дуже багато добрих приятелів та знайомих по цілій Канаді; і вони просять отсих приятелів та знайомих, щоб дали поміч тим кандидаткам, котрі будуть до них вдаватися. До тепер кандидатки дістали дуже добре попертя, отже просимо помагати їм і на дальше, щоб їх тяжка праця увінчалася якнайбільшим успіхом. А як успіх буде такий великий як ми сподіємося, то невдовзі Українська Православна Церква здобуде святиню, блеск якої буде стрічав приїзджаючих до Виннипеґу на 20—30 миль від міста. Для цього прирікаємо працювати, доки остання цеголка не буде поставлена на своюму місці. Хай Бог поможе!

За Уряд:

Укр. Греко-Православної Громади Пресвятої Тройці, Виннипеґ, Ман.

Голова: **А. Павлик,**
181 Севен Овкс Аве.

Секретар: **П. Крипякевич,**
1143 Давнінґ стр.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

АРХИПАСТИРСЬКЕ ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ.

Дорогі Отці Со-Пастирі,
Дорогі Брати й Сестри
Діти Церкви!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Ти не зоставиш душу мою в аді як, також, не допустиш Святому Твойому побачити тління".
Пс. 16. 10

Теперішне наше життя, дороги наших проходжень житям на цій нашій планеті, землі, коли вдуматись в це життя і в ці його дороги, вони — дивні.

Важко нам, розумом самим все повяснити в життю, на все дати відповідь. Нема нічого дивного, що коли розум наш приходить до таємниці не-до-відслонення, коли розум наш безпомічно спиняється, провід далі переймає тиха, спокійна і покірна віра. Віра ця тихо шепче нам: „Так дано нам", „така Воля Божа". Серце приймає цей присуд віри і заспокоюється. Чоловік у вірі такій знаходить замирення своїх неспокоїв і далі спокійно несе тяготи життя. Із спокоєм віри душа отримує од Господа невидимі, тихі й благодатні сили врозумлення та підтримки. Так підсилена, душа чоловіка перемагає всі болі й турботи життя. Так скріплена душа чоловіка вміє все минати, все „відпускати" і себе не тратити в безнадійности, в розпуці. Віра несе таку душу високо понад тяготами життя. Віра постійно робить надію. Надія все далі веде чоловіка, переводить крізь долини падінь, немочів, нещасть, все далі й далі веде... Така путь людського життя, путь під проводом віри, при супроводі невмирущої надії. Такою була ця путь життя чоловіка через довгі тисячліття з тої хвилини коли чоловік спромігся звести свої очі до висот небесних і в незбагненню їх побачити Бога — свого Отця і себе пізнати як Його сина.

Одна з найбільших і найдивніших тайн нашого життя це — тайна віри в перемогу над смертю, тайна відкидання смерти, як кінця життя. Тайна ця позначила себе на людях ріжних пілсонь, цивілізацій, релігій. Про приявність цієї тайни говорять не лише святі писателі Біблії. Вони про тайну цю, з Божого натхнення, говорять найясніш. Однак, про цюж тайну саму хоч може по іншому голосять і пираміди Єгипту, і пираміди цивілізації Майя, і руїни Храмів Вавилону, і Храми Індії і всі інші старовинні памятки колишніх цивілізацій. Всі вони голосять одне й теж: чоловік не мирився із смертю, як з остаточним погасненням життя. Чоловік все жив вірою в життя будуче.

В найчистіших виявах віра в безсмертя все була злучена з ідеєю, що святе, побожне життя не гине безслідно. Його чекає блаженна вічність в Лоні Отця: „Ти не зоставиш душу мою в аді, як, також, не допустиш Святому Твойому побачити тління".

Це була віра, лише віра. Вона нічим не могла себе підтримати. Це була свята віра довірря.

Проминули довгі віки. Проминула, по виразу апостола Павла, (Гал. 4: 4), „повня часу" і на землі зявляється Богочоловік Христос.

Він дає новий зразок життя: Життя все віддаючої саможертвенної любови, життя яке в цій любові само себе другим віддає.

Він дає нові істини життя: істини його синівства Богові й Отцеві. Життя є наше доходження синівства у Отця.

Він проходить життя „нового зразку", „нового змісту та покликання" потверджуючи їх правдивість Його дивними, всемогутніми ділами.

Це, дивне його чистістю життя, це життя любови, сапожертви, всемогутности виходить на Голготу, розпинається од брудних, глумливих грішників, далі це дивне життя йде в обійми смерти і... перемагає її, опускає могилу... Життя це не могло лишатись в могилі, в обіймах смерти й тління. Воно воскресло.

Те, що віками жило в глибинах людських сердець, що промовляло в їх вірах, це в Христі Ісусі здійснилося. Є вже одна могила, яка раз на все опустіла.

Ще віки й віки буде людська біда, бо могутня ще повінь гріха. Ще віки й віки смерть буде, можливо, скошувати людське життя. Ще віки й віки будуть можливо панувати зло та неправда, але є вже „первенець з мертвих", точніш „первий овоч з тих, що посунди" (1 Кор. 15: 20). Це радість нашого Свята — радість Великодня.

Радіймож одні за других, самі за себе радіймо й особисто, і як Церква та Нація.

Воскресший веде життя, смерти нема.

Остаточно всіх чекає от зла освобождения.

Христос Воскрес!

Архиепископ Іоанн Теодорович.

ЗІЙШЛО СОНЦЕ.

Як ранішній туман, прийшов великий день суботи жидівської пасхи...

Ще так рано і темно. Чого ж ти стоїш тут, Маріє? Що привело тебе сюди, так рано? І чого ніч глибокая, ніч темная так оповила твоє серце?.. Сонечко вже зійшло, вже ясно освітило і огріло землю всю... Ти плачеш? Пощо ж твої сльози, об чім вони? Глянь до гробу: він порожний.. Кого ж ти шукаєш?

— Нема, нема Його!.. забрали мого Спасителя, і не знаю, де положили Його.. А я прийшла, спішилася, бігла так досвіта, щоби до схід сонця, ще поплакати над Ним.. Ось мої сльози, ось дар мій з глибини наболілого серця. А де ж Він, Учитель мій, мій Ізбавитель; де Він, що вигнав біси з мене і простив всі гріхи мої? Сонечко вже встало, — а я? Я спізнилася. Скажіть, де сховали Його?

І заплакала гірко в саду Ариматея Марія Магдалина..

А сонячні промінї так тихо цілували її заплакані очі, а каплі її сліз мов діяманти дорогі падали на траву і губились між ранньою росою.

Чує Марія чиїсь кроки і в серці відзивається крихітка надії: Може то огородник, думає вона, і скаже мені, де положили тіло Ісуса.

— Жінко, кого шукаєш, чого плачеш? — чує вона голос поза собою.

— О, пане, коли ти взяв Тіло Ісуса, так скажи мені, де Воно, де ти сховав Його?

— Маріє! — озвавсь до неї Воскресший Ісус.

— О, Учителю!

Марія впала на землю і вже не гірко, а радісно плакала. І ці сльози, як дорогі діяманти зрошували поранені ноги Ісуса.

В тій хвилі два сонця ясно освічували світ, одно сонце вносилося радісно понад землею і освічувало природу, друге ж Сонце, Сонце Правди, уставше з гробу, освітило весь світ Своєю Правдою і Любовю і Життям Вічним.

ВЕЛИКОДНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ.

Після Христової смерти на Його учеників наляг сум і страх. Сказано в Євангелії, що коли Христос вмер, то земля затряслася, церковна завіса роздерлася, сонце померкло.. Цим змальовуєсь той розпучливий стан, в якім опинилися Христові ученики. Для них земля затряслася і сонце померкло.

Та все ж їх душі були живі. Вони чули обовязок споминати помершого.

І досвітком в неділю, коли ворог не бачить, вибираються жінки до гробу Христового, щоби дорогим миром намастити його тіло.

Але не тими вернулися, якими йшли туди. Їм зявляється Христос і їх смуток в радість перемінюється. Зникла для їх душ темрява, настав небесний спокій.

Біжать вони тоді до Апостолів з великою вісткою і перші слова їх були: Христос воскрес! Христос воскрес! Адже ж тими двома словами ціла велика історія була обнята.

Дальше вже розпитали Апостоли жінок, як вони Ісуса бачили, тай самі пішли по Єрусалимі сповіщати других. І тут перші слова були: Христос воскрес.

І томуто ця вістка з двох слів стала святочним поздоровленням для мільйонів християн на протязі майже 2000 літ в Великодному часі. Це найкраще поздоровлення, яке світ коли чув.

Коли помер Христос, земля затряслася, сонце померкло. Знак, що сталася велика неправда, злочин і насильство велике. Однакож животворна наука Христова зосталася в душах Його учеників.

І нині земля трясеться і сонце померкло для Українського Народу, бо насильство і неправда розпяли Святу Правду на всесвітній Голгофті.

Та ми Христові ученики. Він лишив нам науку, лишив надію на красше. Казав вірити, що правда неправду переможе.

Отже йдучи за Христовою наукою, святкуймо якнайщиріше, якнайпобожніше. Як Апостоли святкували, як святкували жінки-мироносиці. Святкуймо так щиро, як святкували наші предки — батьки, діди, прадіди, прапрадіди.. Святкуймо цілою щирістю нашої душі, як щирі християне, як гідні українці й українки.

Бережімо звичаї Святого Великодня, поставмо перед воскресшим Христом всі важні справи нашого українського життя, а тоді проголошуймо, що —
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕЛИКІ СТРАТИ ЧЕРЕЗ ПОВЕНИ

В Англії шкоду потоплених овець та худоби обчислюють на 40,000,000 долярів. Там повени й доси є в деяких околицях. Загалом Англія переживає тепер таку економічнуу катастрофу, якої не памятає історія. Таксамо повени були вже в полудневій Алберті, а тепер в середнім Саскачевані, де рівнож багато околиць позаливала вода, спричинюючи великі шкоди.

РЕЛІГІЙНІСТЬ ШЕВЧЕНКА.

(Докінчення).

Інтересні, глибоко релігійні міркування дає нам Шевченко в „Дневнику" про самовбийників. Чув він від огородників, що в козаків (мабуть московських) самовбийника ховають без церковних обрядів і то десь окремо, далеко в полі. В день поминок родина або взагалі добрі люде посипають його могилу житом, пшеницею і др., щоби птахи це зерно збирали і молили Бога за прощення гріхів безталанному. І додає Шевченко: „Яке поетично-християнське повіря!" А дальше оповідає він самий:

За моєї памяти на Україні, на гробах самовбийників, сповняли не менше поетичний і правдиво християнський обряд, який нині висше просвічені пастирі, як поганський обряд, веліли викорінити.

На Україні самовбийників ховали також в полі, та безумовно на роздорожу. Протягом року прохожий, та переїзший обовязаний був щобудь викинути на могилу — хоч рукав сорочки, коли не мав що іншого. По році, в день його смерти особливо в Зелену Суботу (в навечеріє Тройці) підпалюють оцей накиданий крам, як очищуючу жертву, служать панахиду й ставлять хрест на могилі нещасного.

Це очевидно старі українські звичаї, яких ще не вспіло було знищити казьонне московське духовенство. А такі звичаї повстали з найкращих людських почувань — любови, співчуття жалю, тай взагалі щирого бажання прийти з допомогою тому, кого уважали нещасним. І з вищесказаного висше робить поет такі вивод[illegible]

Хіба ж може бути молитва чистійша, висша і Богу вгодніша, як молитва за нерозкаяного грішника? Християнська віра, як добра мати, не відтручує навіть переступника з поміж дітий своїх, за всіх молиться і прощає усім.

А казьонне московське християнство не знало таких ніжних почувань душі. Представники московського християнства руководились жорстокістю і про[illegible] каже Шевченко.

А представники тої лагідної, любячої релігії відтручують якраз тих, за котрих повинні би молитися. Де ж любов, яку переказав нам на хресті наш Спаситель чоловіколюбець? І що по[illegible] знайшли ви, брехливі учител[і] в [illegible] християнському, всепрощаючому жертвованню? В Требнику Петра Могили (великого київського Митрополита) єсть молитва освячуюча побратимство. В новійшому Требнику (очевидно переиначеному москалями) тая правдиво християнська молитва заступлена молитвою о програння нечистого духа з навіженого і за очищення посуди оскверненої мишею. Це навіть не поганські молитви.

Так до духовних питань життя може ставитися лише глубокорелігійний чоловік. Хто бачить Шевченка передовсім як Великого Українського Патріота той навіть не подумав би, що той Великий Патріот був також Великим релігійним українцем, Великим християнином. В нас нині патріотизм ставлять поза релігією, з чого виходить слабосилий, однобокий патріотизм — вузка політика низин.

Шевченка знаємо, як великого знавця Історії України. Але несподіванкою стає для нас увага Шевченка, а саме його порівнання київського Требника митрополита Могили з пізнішим Требником московського видання. Видно, що побіч Історії України, чи інших книжок звичайної літератури, Шевченко знав і зміст Требника — тай знав його дуже подрібно. Бо принагідно порівнує він зміст двох Требників, очевидно з памяти, але знає, що говорить. Мабуть не багато навіть кращих священиків моглиб з памяти дати таке порівнання двох Требників, як дав Шевченко.

Довідавшися, що вже прийшла урядова вістка про його визволення, записує Шевченко між іншим:

— Милосерний Господь, що помагав мені перейти цю безлюдну пустиню у всіх сторонах, не опустить мене і в отсій теперішній короткій дорозі. Всемогучий і премилосерний Господь не лишив мене здоровля в цій довголітній і строгій пробі. Він і дав мені змалку несвідому любов до прекрасних штук, а тепер посилає мені любов свідому і світлу та сильну, як діямант. Се моя молитва чиста, та сподобна чоловіколюбцеві Богу... —

Липня 28-го записує Шевченко, як він, вертаючи до дому, любується тишиною ночі. А дальше — які спомини наводить на нього кріпость, що розложилася на скалі. Він каже:

— Ніч місячна, тиха, чарівна.. Відпочиваючи на камені глядів я на понуру батерію.. і багато-багато згадав з мого минулого невільницького життя. Вкінці подякував я всемогучому Чоловіколюбцеві, що дарував мені силу душі й тіла перейти цю хмарну, тернисту дорогу, не вразивши себе і не принизивши в собі людського достоїнства. Успокоївшися святою молитвою, я поплівся помаленьку на город...

Згадуючи свого вірного друга, також салдата — Андрія Оберемeнка, пише Шевченко:

— Пошли ж, Господи, скорий конець твому бідуванню, мій незрадливий друже! І поможи тобі Пресвята Мати всіх скорботних, перейти сі безводні пустині, напитися солодкої Дніпрової води і вдихнути в змучені груди живуще повітря нашої прекрасної любої країни!

Можна б привести ще більше виривків з самого „Дневника", однакож сказали б вони лише те, що говорять наведені виривки. А ті виривки, що висше читаємо, підносить Шевченка в наших свідомости високо-високо понад нас самих і навіть понад всіх майже передових і щирих відомих нам патріотів українців. Мимоволі зроджується в нашій душі питання:

Хто з нас, хто з наших подібний Шевченкові релігійними почуваннями?

І вже спільно наш розум і наша совість заставляє нам схилити низько голову перед тим Великим Сином Українського Народу — тим Сином і Патріотом, що вмів краще за багатьох з нас хилити в покорі і в молитві свою голову перед Чоловіколюбцем-Богом.

МОЛИТОВНИКИ

1 ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2 Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.
Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave.. Winnipeg, Man.

ПО БОЛЬШЕВИЦЬКІЙ ПРОМОВІ.

З приходом Великодних свят пригадується оповідання з перших літ, як большевики почали робити сильний наступ на релігію.

На самий Великдень приїхав до села на Україні большевицький агітатор, щоби переконувати людей, що релігія до нічого, що Бога нема, що Христос, то видумка, що святковання Великодня, то забобони.

Зійшлися люде, бо мусіли зійтися. Агітатор говорив годину, говорив другу. Давав всякі докази, що по його стороні правда. Коли ж скінчив, звертається до людей:

— Може тепер з вас хтось хотів би щось сказати. Я рад би послухати, як ви мене зрозуміли.

Тут встає поважний старий селянин.

— Я хочу щось сказати — говорить.

— Прошу, прошу! — каже агітатор — скажіть товаришу, що ви думаєте.

Виходить селянин на підвисшення. Оглянув поважно зібраних, а тоді:

— З днем великого святого празника поздоровляю вас усіх. Христос воскрес!

Воістину воскрес! Воістину воскрес! — залунало нараз з кількох сотень грудей.

Тут показалося, яка була сила большевицького агітатора.

Тому не диво, що большевики мусіли вживати найбільших жорстокостей, щоби нищити релігійне життя народу. Та чи тими жорстокостями досягнули вони людської душі? Ні!

ВІСТИ ПРО ЛЬВІВ.

З вістей про Львів, що появляються в пресі, виходить: Львів дальше зветься Львовом. Поничщених будинків не відбудовують, але досить гарно відбудовані „Бригідки" (тюрма). Є багато театрів для большевицької пропаганди. Всюди видно на одній стороні біжаків, а на другій офіцеря червоної армії з жінками в дорогих футрах і брилянтах. Це совітська буржуазія. Зимою 1944-5 року арештовано і вивезено зі Львова 28,000 осіб.

ПОХІД ПРОТИ КОМУНІСТІВ.

З хвилею як през. Труман заявився за поміччю для Греції і Туреччини, щоби спиняти забория[illegible] Росії, почався плановий похід проти комуністів — в Стейтах, Канаді, а то власти і в Англії. Вже звуть комуністів „пятою колюмною", яка працює лише для Росії. Виглядає, що рух проти большевиків поширюється і на дальші краї в Европі й Азії.

РОСІЯ МАЄ ЗБІЖЖА НА ВИВІЗ.

Бевин повідомив Маршала, що коли він говорив з Сталіном, то Сталін обіцяв післати до Англії збіжжа за готівку, або за інші річи. І це тоді, коли на Україні гинуть люде з голоду, а властиво через те з голоду гинуть, бо большевики обрабовують населення з хліба.

НА МІСЦЕ РОЗА ВИБРАЛИ ГАРТА.

В окрузі Монтреал-Картіє, в Квебеку, послом до парляменту був Роз, та коли за шпіонажу його засуджено на вязницю, в окрузі проголошено нові вибори. Одним з кандидатів був комуніст М. Бугай, та вибрали лібeрала Мооіса Гарта (адвоката). Бугай ще перед виборами дав широку заяву про комуністичну партію, до якої він належить. Він сказав, що робітничо-прогресивна партія це партія комуністична, яка прибрала таку назву, щоби їй було лекше проводити роботу.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

„ВАВИЛОНСЬКА НЕВОЛЯ" ПАПСТВА.

Опір папським вимогам.

Папські безграничні претенсії і папські вимоги супроти духовенства і світських володарів настроювали багатьох проти папства. З того виходили спори і боротьба. Досить згадати, що прим. папа Інокентій IV (1243-1254) оголосив, що папи мусять всі слухати навіть тоді, коли б знали, що він вимагає злого. „Світським людям вистарчить знати, що є Бог, який добрих нагороджує, а дальше мають лише вірити, як Церква вірить". „Епископи і священики мусять добре знати Символ Віри і тут їх знання може кінчитися".

І були пануючі, що папам дуже корилися, але були такі, що не хотіли. Так прим. французький король Людвик відповів папі Клементові IX на його домагання.

„Французьке королівство не признає іншого наставника, ні заступника крім Всемогучого Бога: воно незалежне від всіх людей, отже і від папи".

Отже так папи були в безнастанній війні і з багатьома пануючими і з духовенством, яке бачило, що папські вимоги виходять поза людську і Божу міру.

Ґаліканізм й ультрамонтанізм.

В історії часто можна стрінути отсі дві назві — „ґаліканізм" і „ультрамонтанізм" і вони якраз означують становище двох груп супроти папства.

Ґаліканізм (ґалліканізм) означає становище Церкви французької, яка хоч і була католицькою і стояла з папою, однакож рішучо не хотіла зрікатися в користь папів деяких своїх прав і привілеїв, які мала від найдавніших часів.

Вона стояла також при погляді, що непомильність не міститься в однім папі, але в цілім зборі епископів, яких папа є головою; вона говорила, що найвисшою властею Церкви є Вселенські Собори, а не оден папа, та ще дещо подібне. Це було становище французької Церкви цілі віки.

Ультрамонтанізм („ультра" — поза, на другій стороні: „монс" — гора), це було становище тих, що поза горами (поза Альпами, в Італії), і які в усім піддавалися папам й обороняли все, чого папи хотіли.

Папи переходять до Авіньону.

Папою, що не мав границь в претенсіях, був папа Боніфатій VIII (1294-1303). Історія говорить, що стаючи папою він одного дня показався перед народом в папських одежах, а другого з мечем, в короні і з царським скиптром проголошуючи: „Я папа! Я володар!"

Проти Боніфатія виступив французький король Филип IV Красний і папу увязнив та папа втік і невдовзі помер (1303 р.). Невдовзі вмер його наслідник Бенедикт XI, і папою став епископ з Бордо, що назвав себе Клементом V (1305—1314).

Отже Клемент V переніс папську столицю з Риму до міста Авіньону в Франції — і тут папи перебували 70 літ, від 1308 до 1378 року. Час той зветься в історії папською „Вавилонською Неволею".

В Авіньоні папи стали покірними рабами французьких королів і виконували все, чого французькі королі хотіли, отже їх повага дуже підупала.

Західна Схизма (розкол).

Перебування папів в Авіньоні закінчилося 1378 року зі смертю Григорія XI.

В Римі зостало невдоволення щораз більше, головно ж тому, що коли не було тут папів, то не було доходів, які має місто, де папи перебувають. Кардинали, що сюди прибули, вбільшости французи, мусіли піддатись напорови загалу і вибрали для Риму папу, Урбана VI. Здавалося, що він тихий чоловік, та коли став папою, почав сильно виступати проти кардиналів за їх гріхи. Тоді кардинали вибрали другого папу, Клемента VII, на опорожнене місце в Авіньоні.

Тепер було вже двох папів нараз, Урбан VI та Клемент VII. Перший мешкав в Римі, другий в Авіньоні. Отже західне християнство розділилося. Розділилася Церква, розділилися держави. Франція була за Клементом, Англія за Урбаном, а також Італія. За Урбаном була і Німеччина. Скотляндія була за Клементом, а також Еспанія. Це було дійсне безладдя в Римській Церкві і тяжко було сказати, хто є дійсним папою.

Разом з тим йшла завзята ворожнеча між двома групами, що одна другу без милосердя осуджувала.

Дотого ж оба папи мали грошеві клопоти, тому не перебирали в способах, щоби грошей роздобути, отже почалися продажі церковних гідностей, пішли в рух „індульґенції", себто своєрода відпускання гріхів за гроші.

Аж папа Григорій XII почав думати про поєднання і почав порозумівається з противним папою, Венедиктом XIII, що був в Авіньоні. Оба хотіли поєднання, але кождий хотів лишитися правним папою.

Справою заінтересувався університет в Парижі і через свого канцлера, Івана Герсона хотів довести Церкву до ладу. Церкви спочиває в цілій Церкві, яка виявляє свою волю через Собори. Так Собори стоять понад папами. Собори видають постанови, яких навіть папи мають слухати. Всеж Герсонови не вдалося досягнути того, чого хотів.

Вкінци скликано Собор до Пізи 1409 року. Були тут кардинали з Риму й Авіньону з іншими духовними, були амбасадори держав. Однакож самі папи не хотіли тут явитися.

По довгих дискусіях всі згодилися, що оба папи є „схизматиками, еретиками і кривоприсяжниками", отже Собор відлучив їх від Церкви (екскомунікував), а на їх місце вибрав папою слабосилого Медіолянського архиепископа — це був Александер V. Та він скоро вмер; і казали, що його отроїв його наслідник. По нім вибрали папою дуже негідного і поганого чоловіка, Балтазара Коссу, та назвали Іваном XXIII. Він був послідний з „Іванів", бо від того часу жаден папа не хоче вже приймати імени Івана. За папами Іванами є занадто чорна історія.

Так тепер було нараз трох папів. Бо два екскомунікованi мали за собою багато прихильників, які не хотіли признавати рішень Собору. Іван не признавав папами екскомунікованих, а ті знов проклинали Івана. Григорій з Люкки і Венедикт з Перпінян, де вони перебували.

Так в Римській Церкві настав ще більший нелад, ніж був перед тим. Тепер вже Церква на три части розбилася.

РЕФОРМАЦІЙНІ СОБОРИ.

Собор в Констанції.

Такий анархічний стан, званий „папським", або „Великим Розколом" (Схизмою) тревав цілих 40 літ. І тепер всім думаючим людям ставало ясно, що найвисша церковна власть належиться Соборам, а не папам. Тому і духовні і світські почали підносити голос і домагатися скликання Соборів для полагодження неладу.

Але Собор в Пізі, як ми бачили, не довів до нічого. Три роки пізніше Іван XXIII скликав Собор до Риму (1412), однакож історія каже, що тойже Іван понаставляв по дорогах бандитів, щоби перехапували тих, що будуть на Собор їхати. Досить того, що на Соборі мало хто був, отже нічого не зробилося.

Але положенням Церкви заінтересувався німецький цісар Жигмонт і за його поводом зібрався Собор вже не в Римі, але в Констанції в Німеччині, 1414 року. І сюди зібралося таке число епископів, духовних і шляхти, як ніколи передтим. Був тут і цісар, а також папа Іван. Всіх зібраних числять на 18,000.

Кликали сюди також двох екскомунікованих папів, та Григорій XII прислав свого представника, а Венедикт XIII відмовився брати участь і замкнувся в еспанськім замку. Щож до папи Івана, то він сподівався, що за ним підуть італійці і він вдержиться, однакож тут був плян такий, щоби голоси числили по державам — італійців, німців, французів й англійців.

Собор почався 5 листопада, 1414, але найважніші наради почались з Різдвом. І коли на Різдво папа правив Богослуження, де читалася Євангелія про те, як „від цісаря Августа вийшов приказ" то присутні взяли ті слова за знак, що тепер станеться щось нове. Була і проповідь кардинала, що зачіпала істнуючий нелад в Церкві.

З початком нового року (1415) поставлено проти папи Івана XXIII багато обвинувачень і це його так налякало, що він тайком втік з Констанції. Та його зловили. Тимчасом Собор приняв постанову, вироблену Герсоном, такого змісту:

„Собор в Констанції, що правно зібрався за волею Святого Духа і є Вселенським Собором, який представляє воюючу Церкву, має якраз власть від Бога і всякий, включаючи навіть папу, є зобовязаний його слухати в справах, що належать до віри, до винищення схизми, і до реформи Церкви в його голові і членах."

Щож до папи Івана XIII, то оскарження супроти нього були дуже поважні, отже Собор позбавив його папської гідности і засудив на досмертну вязницю. Однакож за рік, чи два він викупився поважною сумою грошей і став Тускальським кардиналом — епископом, однакож помер перед заняттям епископського престола (1419).

Щож до папи Григорія XII, він спокійно зрезиґнував і його назначили кардиналом-епископом в Порто, де він помер 1417 року. Лишався ще папа Венедикт XIII, що не піддавався. Його покинули навіть його еспанські прихильники. Він сидів в своїм предківськім замку в Пеніскола й „анатемував" (проклинав) своїх противників, повторяючи, що лише з ним є правдива Церква. Помер 1424 року.

Кардинали, які ще були з ним, вибрали на його місце наслідника, Клемента VIII, однакож він вже не встоявся.

Вибір нового папи.

Так закінчився великий розкол в Римській Церкві, що тревав 40 літ. Констанцький Собор усунув трох папів, які дотепер були, і вибрав папою Ота Колонну, назвавши його Мартином V. Се сталося 1417 року.

(Далі буде)

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

НОВИНКИ З ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Давно вже як писалось про наше організаційне життя, отже виходило би що ми тут справді заснули, та ні. Ми працюємо. Наша Православна Громада в Принс Алберт щедро росте. Праця в нас відбувалась як слідує:

Осінний Церковний Карнавал

В осени наша Церковна Громада робила Карнавал, що випав дуже успішно. Кандидатки на королевих були панни: Д. Новак, М. Давидюк, і Павліна Луцюк. Всі дуже щиро працювали, щоби показати, що вони гідні кандидатки. Королевою вийшла Д. Новак, перша княгиня Павліна Луцюк, друга М. Давидюк. З карнавалу вийшов гарний дохід на будову церкви.

Різдво Христове.

Укр. Громада святкувала Різдво Христове дуже врочисто. Відправа почалась о 12 год. в ночи, відправляв парох о. Кость Желишкевич. Співом проводив М. Зюбрак.

Молодь

При Укр. Прав. Громаді п. М. Зюбрак зорганізував Освітній Гурток Молоді, котрий має вечора лекції. Багато труду вкладає також пані Зюбракова в ці справи.

Коляда на Радіо

На Різдво хор Прав. Громади св. Володимира, що складається переважно з Освітного Молодечого Гуртка, відспівав колядки через радіо під диригентурою М. Зюбрака. Вступну промову виголосив др. М. Савицький. Різдвяну промову виголосив о. Желишкевич. Леся Зюбрак відіграла скрипкове соло „В яслах лежить".

Різдвяний Концерт

Освітний Гурток своїми силами влаштував різдвяний концерт, що складався з промов, хору, деклямацій та різдвяної сценки, та сценки маленьких дівчат "Слі...". Вступне слово виголосив В. Ц...ан, А. М. Зюбрак проводив хором і виголосив реферат.

Жіноче Товариство

При церкві існує Жіноче Т-во Княгині Ольги. Членки свої труди віддають для церкви, працюють спільно з церковним зарядом. На 1947 вибраний такий жіночий заряд: Голова — пані Р. Луцюк, заст. голови — пані Мантика, секр. — пані К. Жутаєвич, касієрка — пані М. Павюк, стар. сестриця — пані Дах. Заряд щиро дбає, членки дуже активні.

Роковини Лесі Українки

Жіноче Т-во Княгині Ольги відсвяткувало роковини в память Л. Українки святочними сходинами в церковній салі. Вступну промову виголосила пані Л. Зюбракова, святочне читання пані М. Савицька, реферат виголосив парох о. Желишкевич. Була перекуска, а дальше велись товариські бесіди на біжучі теми.

Недільна Школа

При Укр. Прав. Громаді є Недільна Школа, котру провадить о. Желишкевич. Дітей вчащає гарне число, хотяй могло б бути більше. Дітям дається спеціяльну промову, читання, питання, відповіди і спів. Недільна Школа проводиться чисто по українськи, не мішаниною, і діти говорять чисто по українськи.

Ще одна сила дозріває

Багато чуємо між українцями в Канаді про своїх артистів-співаків, скрипаків і піяністів. І в нас є здібна артистка-співачка, панна Леся Зюбрак, дочка звісних громадян Зюбраків. Новій надійній нашій молодій співачці Лесі Зюбрак бажаю добрих успіхів у свойому співацькому фаху.

Так виглядає наша Українська Православна Громада у Принс Алберт. Г. Е. Кор.

В СВОЇЙ ХАТІ

Венкувер, В. К. — Казав Шевченко, що в своїй хаті своя правда, і сила, і воля — отже і ми в Венкувері дочекалися своєї громадської хати. А разом з тим наші організації, що стоять при Українській Православній Церкві начеб ожили, як це видно по їх заінтересованню і їх праци.

Жіноче Товариство Лесі Українки використовує зимову пору.

Згадати треба несподіванку, яку приготовано для Добродійки дружини о. Симчича, з нагоди її уродин. Тоді о. Симчича не було вдома, бо поїхав був до Вернон, де має парохію.

Зійшлися до Добродійки і жінки і чоловіки, а також молодіж. Господинею була пані Богданова, а пані Гарасимчукова пояснила зібраним, чому приготоджено несподіванку.

Тут треба згадати, що пані Симчич вчить Недільну Школу, а також Рідну Школу два рази в тижни.

Гостина йшла, як буває при таких сходинах. Так за проводом п. Ільчука заспівали кілька пісень, це належало до гостини. Побіч того п. Ясенчук пригадав, що з нашого вечерка повинна бути більша користь, ніж самі сходини, отже треба зложити щось на нашу пресу. Бо ж не можна надуживати видавництва, коли вдорожчали друк і папір подорожів.

Отже зібрано на видавничий фонд Українського Голосу 10 доларів, а 7 доларів на Вістник. А імен навіть не записувано.

Додати треба, що і пані Симчичова дістала дарунок — та це вже наша і її справа.

Софія Ясенчук, секр.

ЗБІРКА НА ПРЕСУ

Принс Алберт, Саск. — Першого січня п-во Сметанюки справляли свому синови 16-літні народини, отже запросили братів, сестрів, шваґрів і сусідів. Були і молодші.

Гарно гостилися, при чім п. Г. Лукащук пригадав зібраним, щоби не забули за Укр. Голос і Вістник, пояснюючи значіння часопису.

Збіркою заняввся п. П. Кардаш, отже зібрано $7.50. Жертвували:

По 1 дол.: п-во Кардаші, п-во Лукащуки, Д. Роговський, п-во Сметанюки, Г. Молдован, В. Молдован.

По 50 цт.: І. Молдован.

Збірку розділено так: $3.75 на Укр. Голос, а $3.75 на Вістник. Жертводавцям щира подяка!

Григорій Лукащук.

НЕ ЗАБУВАЄМО ЗА ДОБРІ СПРАВИ

Кірклeнд Лейк, Онт. — Наша православна громада св. Михаїла не забуває про братів і сестер скитальців і при нагоді збирають для них жертви. Не забуваємо також і про наші інші установи, як часописи, Колеґія, Інститути та церкву. Нашими щирими жертвами старáємось помочи всюди. Нас невелика кількість членів, але є вони жертвенні і щедрі в народній роботі. На 23 лютого підчас пущення яке відбулось в домі п-ва З. І. Черепихи зібрано на фонд скитальцям слідуючі жертви:

По 2 дол.: п-во М. А. Радуль, п-во П. Д. Федірчук.

По 1 дол.: Т. Жук, М. Є. Балан, П. Говтривський, І. Гриців, Н. Тодоренчук, Е. Антонюк, Райп, С. Стадник, М. Ворнакевич, пані Гелущак, М. Гройнок, М. Друль, Г. Чиришаха, пані М. Стратула.

Разом 18 долярів. На Вістник зібрана осібна колекта $4.35.

За ваші щирі жертви в імени скитальців, щирий вам український Спасибіг. І. Гриців.

НЕСПОДІВАНКА І ДОБРЕ ДІЛО

Вард, Ман. — січня 2-го, вечером відбулася несподіванка в Укр. Нар. Домі для п. Івана Кравця. Несподіванку приготовила Українська Православна Громада п. Кравцеви, за його многолітне дяківство в їх церкві, котре він тепер залишив через старість. В тої вечери шановний ювілят попросив присутних, щоби зложили жертви на скитальців і на Колеґію св. Андрея в Виннипегу і щоби розділити зібрані гроші по половині.

Зложили слідуючі:

По 2 дол.: І. Кравець.

По 1 дол.: Гр. Костишин, Ф. Джеджора, о. С. Гребенюк, Н. Юрковий, Ю. Пшебіліцький, Н. Білаш, А. Пшебіліцький, П. Дудар, В. Старанчук, Ф. Гарасим, П. Н. Пшебіліцька, І. Юрковий.

По 50 цт.: К. Гарасим, Д. Кінащук, Н. Бурла.

По 35 цт.: М. Ґошина.

По 25 цт.: Н. Кінащук.

Разом зібрано $16.05. На Колеґію вислано 8 долярів, а для скитальців призначено $8.05.

Н. Білаш.

З ВЕНЛАВ, МАН.

Хоч про нас не багато чути, але таки дещо в нас робиться — і місцева робота і дещо пожертвують. Згадати хочби отсей примір:

П-во Притули задумали вибратися з нашої околиці до Сент Роз, Ман., отже замовили Службу Божу, щоби їх Бог благословив на дальше життя, і запросили сусідів. Підчас обіду на заклик о. Гребенюка гості зложили $11.25 Опісля Жін. Т-во додало 2 дол., то було разом $16.25.

Суму так розділено: На У. Голос 2 дол., на Вістник $2.50, а на Колеґію св. Андрея в Виннипегу $11.75. Все ж це цеголка на будову тої справи, що її Колеґія представляє. Як св. Андрей поставив хрест на Київських горах і сказав, що там засіяє ласка Божа, то нехай і Колеґія буде тою зірницею, що буде освічувати і вести вперед наше життя.

Ще про п-во Притулів.

Березня 9-го вечером зібралися в п-ва Притулів родина і сусіди на прощання. Погостилися і дали відїзджаючим дещо на памятку. Пані Каролина Притула працювала в Жін. Т-ві, отже Т-во обдарувало її також дарунками на памятку.

Підчас гостини переспівали великодноПостних пісень, на відході тих, що вже в подружому життю провели 35 літ. А розходячись бажали п-ву Притулам, щоби Господь благословив їх і мав в своїй опіці на новім місци.

Присутний.

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ

В неділю 2 лютого п-во Онуфрейтови хрестили свого сина Романа Михайла. При цій нагоді дідо й баба новоохрещеного, п-во Гриценки, зложили 5 доларів на Іменний Інститут в Виннипегу. Щире спасибі за щедру лепту на добру ціль, а новоохрещений Роман Михайло нехай прожиє много літ. Тайну Святого Хрещення довершив о. Симчич, парох Венкувера.

Присутний.

ТАДЕУШ БАРАН

(Посмертна згадка)

Дня 5 лютого 1947 упокоївся в Бозі в Канорськім шпиталі Тадеуш Баран, з Амстердам, Саск., проживши 69 років.

Походив з села Шісні, Камінецького повіту, Галичина. Приїхав до Канади 1902 року і поселився 10 миль на північ від Канори. Тогож року одружився з Марією, з родини Романових і по роках праці дочекалися вони гарного господарства. Крім дружини, полишив покійний чотири сини і одну доньку, одружену з П. Котиком. Також і сини всі подружені.

Покійний був свідомий, щирий й поступовий громадянин. Був постійним передплатником Українського Голосу і Вістника і навіть в шпиталі завше бажав щоби йому ті часописи приносили. Був добрим членом Української Православної Церкви. Доходив до Української Прав. Церкви в Канорі і спомагав щедрими датками. Помагав Укр. Інститутові ім. П. Могили в Саскатуні і жертвував поважну суму Укр. Колеґії св. Андрея в Виннипегу. Взагалі, він стояв в рядах тих, що будували українське культурне життя в Канаді. Знав також добре дяківський спів і співав в церквах поки сили йому позволяли. Тому втрату по нім відчуває не лише родина, але й ширший загал.

Похорон відбувся в пятницю, 7 лютого, який відслужив о. Д. Ф. Стратійчук з Канори. Через страшну заметіль не було багато учасників похорону, та всеж ті, що були, зложили при Послідніи Цілуванню $17.40 на Колеґію св. Андрея в Виннипегу. Це найкращий вінок, який учасники зложили на могилу бл. п. Тадеуша. Жертводавцям щира подяка! а покійному хай буде Вічна Память!

С.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
КВІТЕНЬ.

6. Неділя — Стінен. (Сповідь).
7. Понед. Благовіщення — Гаес. (Сповідь)
12. Вел. Субота — свячення пасок в 12 год. в пол. — Сторджис; в 2 год. попол. — Стінен. в 4 год. попол — Гаес (місто) в 7 год. ве. — Пелі (місто)
13. Великдень: опівночі — Кемсек. 4 год. рано — Арран 6 год. рано — Дурбен, Ман. 8 год рано — Ренвер, Ман. 10 год. рано Пайн Ривер.
14. Вел. Понеділок — Ренвер, Ман.
15. Вел Вівторок — Дурбен, Ман.
20. Неділя — Шерідон, Ман.
27. Неділя — Кемсек

Адреса: Box 124 — Арран, Сась.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
КВІТЕНЬ.

6. Неділя Квітна — Торсбі, Служба Божа і Сповідь Калмар Сповідь вечером
7. Понеділок, Благовіщення, — Калмар. Сл. Божа і сповідь
9. Середа — Свячення пасок 5 год по обіді — Бойн. 6 год. попол. в Серийл 7 год. веч. в Ґреслена
10. Вел. Четвер. Страсти 4 год по пол. — Егремонт
10. Вел. Четвер, 7 год вечером — Редвотер
11. Вел. Пятниця Свячення пасок. 1.30 по обіді Олдз 7.30 вечером Келгарі
12. Вел. Субота. Свячення пасок Федора, 9.30 рано Коронайдо (в хаті г-ва Піхотів) 10.30 рано Редвотер, год 11.30 рано Егремонт/ год. 1.30 попол Торгилд, год. 2.30 попол. Тудор, год. 3.30 попол Редвий, год. 5.30 попол Ніббі, год. 4.30 попол Вірсвайт год 7.30 вечером Білет Крік год 8.30 вечером Ленюб, год. 9.30 вечером
13. Неділя Воскресення Христове 12.10 по півночі — Васетна 7.00 рано — Торсбі 9.00 рано — Калмар
14. Світ. Понеділок — Редвей, Вечірня — Егремонт
15. Світ. Вівторок — Редвотер, Вечірня — Федора
20. Неділя Томина — Келгарі — Спільне Свячене Олдз, Вечірния і Спільне Свяч
27. Неділя Егремонт Похід на цвинтар

Адреса Редвий, Алта
Скринка 62. Тел 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
КВІТЕНЬ.

6 год. веч. св. сповідь старших в Вилингдон
6. Цвітна неділя — Вилингдон. 5-та год. по пол. Вечірня і сповідь — Кагвин
7. Благов. Пр. Богор. — Кагвин 6 год. веч. Вечірня і сповідь — Іспас
8. Вівторок Собор Арх. Гавриїла — Іспас
9. Сер. Матрони Сол.—Бринзлей.
10. Великий Четвер — Борівці. 7 год. веч. страсти—Вилингдон. У названих громадах.

Адреса: Вилингдон. Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришин.
КВІТЕНЬ.

6. Неділя — Йорктон
7. Понеділок. Благовіщення — Горлиц.
10. Вел Четвер. Год 7 веч Страсти — Йорктон
11. Вел. Пятниця — год. 2 по обіді Вечірня і Положення Плащениці Йорктон.
13. Неділя. Воскресення Христове Год. 12.10 по півн. — Врокстон Год. 7 рано — Йорктон.
14. Світлий Понеділок — Мазепа.
15. Світлий Вівторок — Радвило
20. Неділя — Мелвил
27. Неділя — Довпел

Адреса: 110 Велінгтон Евню.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
КВІТЕНЬ.

6. Неділя — Вільна (Сповідь).
7. Понеділок — Сенді Репидс;
8. Середа — Бойн Лейк
9. Четвер. Страсти — Следен — 6 год. вечером.

В кожній околиці буде Великодна Сповідь — в вище зазначені дні. Також у вечір перед Богослуженням від 4.30.

11. Вел Пятниця — Смокі Лейк — Винос Плащениці — 1-га год Беліс — Винос Плащ. 3 год. Боні Лейк. Св. Пасок 6 год. поп
12. Субота — Тріян 9-та год. рано Богослужения і свячення пасок. Сенді Репидс год. 1.30 свяч. пасок Біг Медов, год 4 св. пасок. Ґлендон, 7 год веч. свяч. пасок Стрий, 10 год. веч. свяч. пасок.
13. Великдень: 12 год. Гемлин 2 год Дальниг 3.30 год Вільна 4-та год Следен 7 год. Беліс 8 год. Смокі Лейк
14. Вел. Понеділок — Стрий.
15. Вел. Вівторок — Біг Медов
20. Неділя — Проводи. — Беліс Вечірня 4.30 — Боні Лейк.
27. Неділя. — Тріян Проводи. Вечірня 4.30 — Гіфорд.

Адреса· Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
КВІТЕНЬ:

6. Неділя — Тернопіль. Сповідь
7. Понеділок — Благовіщення — Еллов Крік. Сповідь.

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
Адреса 551 7 Стр. Іст Тел. 3785 Принс Алберт. Саск
КВІТЕНЬ.

6. Нед. Квіт. — Семборг (Сповідь)
7. Понеділок Благовіщення — Семборг (Сповідь)
9. Середа — Пр. Алберт (Сповідь)
10. Вел. Четвер. Сл. Божа в Вечірнею — Принс Алберт (Сповідь)
11. Вел Пятниця Винос Плащениці. 12 год. попол. — Семборг 8 год веч. — Принс Алберт
12. Вел. Субота. Сл. Божа і сповідь шкільних дітей й молоді — Принс Алберт.
12. Вел. Субота. Свячення пасок: 6 год. попол. — Міт Парк. 7 год вечером — Вірдейл. 8.30 вечером Шипмен.
13. Неділя Воскресення Христове 12 год. в ночі — Семборг. 8 год. рано — Принс Алберт.
14. Вел. Понеділок і Вівторок — Принс Алберт
20. Нед. Томина — Принс Албет. — Спільне Свячене.
27. Неділя Мир. — Вірдейл. Сповідь і Св. Причастя підчас Вел. Посту.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федика.
КВІТЕНЬ.

6. Неділя Квітна — Росборн
7. Понеділок. Благовіщення — Глен Елмо

Сповідь і Св. Причастя підчас Великого Посту.

10. Вел. Четвер, 7 год. веч. Страсти — Сенді Лейк
11. Вел. Пятниця Свячення пасок 1.30 год. попол — Сенді Лейк. 3 год. попол — Елфінстон. 8.00 год. веч. — Росборн місто
12. Вел. Субота, Свячення пасок. 11 год. рано — Виста.
13. Неділя. Воскресення Христове Вел. Утреня і свячення пасок 5 год. рано — Овкборн. Сл. Божа і свячення пасок, 7.30 рано — Менді.
14. Світ. Понеділок. Утреня 9 год. Сл. Божа 10 год. — Сенді Лейк.
15. Світ Вівторок Сл. Божа і Спільне Свячене — Сіл.
20. Нед. Томина. Сл. Божа і Спільне Свячене — Овкборн.
27. Нед. Мир. Сл. Божа і Спільне Свячене — Елфінстон

Адреса — Box 46. Овкборн, Ман.
Тел.: 133—4. Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
КВІТЕНЬ:

6. Неділя Квітна — Клейр.
7. Понеділок. Благовіщення — Фостон
8. Вівторок — Тязів.
10. Вел. Четвер — Марго.
11. Вел. Пятниця — Вимер. Свяч. пасок, 2 год. по полудні.
12. Вел. Субота. Свячення пасок. Рама, 11 год. рано. Тязів, 1 год. пополудні. Бюкенен, 5 год. пополудні.
13. Неділя. Воскресення Христове Свячення пасок: Енделор 12.10 год. в ночі; Борджис, 5 год. Канора, Сл. Божа і свячення пасок, 9 год. рано
14. Світ Понеділок — Курокі.
15. Світ Вівторок — Тязів.
20. Неділя томина — Енделор.
27. Неділя Мир — Вимер

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
КВІТЕНЬ:

5. Субота Брендон (Сповідь 7-ма год. вечер)
6. Неділя квітна — Брендон (о Прот Савчук).
6. Неділя квітна — Малантон — (Сповідь рано)
7. Понеділок. Благовіщення — Папларфілд. (Сповідь рано)
10. Вел Четвер — Стед. (Сповідь і Богослуження). Поплар Парк Страсти 7 год. веч
12. Вел. Субота — Сенагил (Сповідь і Богослуження)
13. Великдень — Брендон (1-ша год. рано). Портедж ля Прейрі 8 ма год. р.)
14. Світлий Понеділок — Тиндал
15. Світлий Вівторок — Септон
20. Неділя Томина — Іст Селкирк
27. Неділя Мироно. — Дуфрост

Свячення Пасок Вел Пятниця 11-та год. рано — Стед 4-та год попол. — Поплар Парк
Вел Субота. По Богосл. — Сенагил 2-га год. попол. — Тиндал 4-та год. попол. — Септон 6-та год. попол. — Іст Селкирк

Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел 51 978 — Винипег Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
КВІТЕНЬ:

6. Неділя. Сповідь і Богослуження — Гарленд.
7. Понеділок Благовіщення Сповідь і Богослуження — Велий Ривер (коло Стороженка)
8. Вівторок. Сповідь і Сл. Божа — Ешвин
9. Середа, сповідь Богослуження рано в Сифтон. Вечером сповідь від 7 до 9 год. в Давфин
10. Четвер. Сповідь і Сл. Божа — 8 год. веч. Страсти —Давфин.
11. Вел. Пятниця, год. 3 пополуд. Винос Плащениці і свячення пасок (?) Вел. Пятниця 6 год. веч [redacted] чення пасок в Сифтон.
12. Вел. Субота. Свячення пасок. 10 год. рано — Гарленд 12 год рано — Богдан 2 год. попол. — Ворд 3 год. по пол. Драй Ривер 5 год. попол. — Етелберт 6 год. попол. — Вейлав 8 год. веч. — Велий Ривер 10 год. веч. Ешвин
13. Неділя. Воскресення Христове 7 год рано Воскр. Утреня і свячення пасок — Давфин. 10 год. рано — Етелберт.
14. Вел Понеділок — Вейлав.
15. Вел Вівторок — Ешвин
20. Нед. Томина — Ворд.
27. Неділя Мир. — Косів

Адреса· Box 779 — Давфин, Ман

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК
… Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят
КВІТЕНЬ:

1	В	19	Муч. Хризанта і Дарії
2	С	20	Отців Івана, Сергія, Патрик.
3	Ч	21	Ап. Якова, Хоми патр цар.
4	П	22	Свщм Василія пресвітера
5	С	23	Преп. Никона Печерського
6	Н	24	Нед. Цвітна Прп. Артемія
7	П	25	Благовіщення Пр. Богор.
8	В	26	Собор Арх. Гавриїла
9	С	27	Матрони Солунської
10	Ч	28	Великий Четвер — Страсти
11	П	29	Велика Пятниця.
12	С	30	Велика Субота
13	Н	31	Великдень — Хр. Воскрес.
14	П	1	Світлий Понеділок.
15	В	2	Світлий Вівторок
16	С	3	Преп. Микити Ісп. Ірінія
17	Ч	4	Прп. Йосифа Многобол.
18	П	5	Муч. Агатопода, Теодула
19	С	6	Евтихія арх. Константин.
20	Н	7	Нед. Томина. Юрія еп. Мит.
21	П	8	Ап. Іродіона, Агава, Руфа
22	В	9	Муч Евпсихія та інших 270
23	С	10	Муч. Терентія, Африкана
24	Ч	11	Свщмч Антипи еп. Пергам
25	П	12	Василія Ісп. Парійського
26	С	13	Свщмч. Артемона преск
27	Н	14	Нед Мир Мартина, єпск
28	П	15	Ап Аристарха, Трофима
29	В	16	Муч. Калії, Ніки, Нунехії
30	С	17	Свщмч Симеона еп. Перс

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
КВІТЕНЬ

6. Неділя Квітна … Вел Сповідь
7. Понеділок. Благовіщення — Дрифтинг Ривер Вел сповідь
8. Вівторок — Гізберт Плейнс — Вел Сповідь
10. Вел Четвер — Пелтюрд — Вел Сповідь
11. Вел Пятниця … Вечірня і винос плащениці — 2-га год. пополудні
12. Вел Субота — Свячення пасок Дрифтинг Ривер … Гізберт Плейнс 3 … Ґрендвю, 4.30 поп … Шортдейл, 6 год …
13. Неділя Воскресення Христове Леннард Утреня … свячення пасок, 2 година … Роблин-місто, 7 … Роблин-Зелена … Утреня і Служба Божа 9 год рано
14. Світлий Понеділок … Пелтюрд.
15. Світлий Вівторок … Шелзвел
20. Неділя Томина … Роблин місто
27. Неділя Мир … Шортдейл — Похід на гроби

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
КВІТЕНЬ

6. Неділя — Глесвин.
7. Понеділок, Благовіщення — Марлин
10. Четвер. Страсти … (6-та год. веч.)
11. Вел Пятниця Винос Плащениці — Глеслин і Виткін
13. Неділя. Воскресення Христове — 6 год. рано — Криздор. — 8 год. рано — Гефорд
14. Світл. Понеділок … Криздор
15. Світл. Вівторок — Виткін
20. Неділя Том. — Гефорд (фарма).
27. Неділя Мир. — Блейн Лейк.

Адреса· Box 51 — Гефорд, Саск.

Устав Церковний.
КВІТЕНЬ

6. Нед Цвітна. УЄ Мат 21: 1—11 15—17 Літ Ап Филип. 4: 4—9. Єв Івана 12: 1—18.
7. Благовіщення УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жид 2: 11—18. Єв. Луки 1: 24—38.
13. Великдень: Ап. Діяння 1: 1—8. Єван. Івана 1: 1—17
14. Світ. Понеділок Ап. Діяння 1: 12—17 21—26. Єв Івана 1: 18—28
15. Світ. Вівторок: Діян 2: 14—21 Єван Луки 24: 12—35
20. Нед. Томина. Год. 1. УЄ Мт 28: 16—20. Літ. Діян. 5: 12—20. Єв Івана 20: 19—31.
27. Нед Мирон. Год. 2 УЄ Мар 16: 9—20. Літ Діян. 6: 1—7. Єван. Марка 15: 43—47, і 16: 1—8.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Kotyk Dm. Box 1017 July 194

Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., APR. 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1947. ЧИСЛО (596) 8

КОНФЕРЕНЦІЯ В МОСКВІ НА ЗАКІНЧЕНЮ

Дотепер конференція в Москві не вирішила ніяких важних справ. Все переходило на торгах і суперечках. Москві цілий час ходило про те, щоби завести в Західній Европі лад, але щоби самій якнайбільше скористати, хочби це мало нинішний нелад ще погіршити.

І вже 16-го квітня є вістка з Лондону, що представник Британії, Бевин, з своєю делеґацією вибересь з Москви до дому коло вівтірка, 22-го квітня. Розуміесь, що і другі пороз'їджаються, бо без британського представника ніяких важних рішень не змогли би робити. Коли ж всі повертаються до дому, то можуть почятися наради на новий лад — без Росії.

НІМЕЦЬКІ ВЧЕНІ В АНГЛІЇ

Переможці порозбирали з Німеччини не тільки машини, але і вчених людей, як велику вартість. Німецькі вчені працюють в Америці. Багато їх працює в Англії. Тепер британський уряд позволив тим вченим спровадити їхні родини до Англії на стало. З того дозволу скористає понад 100 німецьких вчених, що в Англії працюють.

ТАЙНА ФІНСЬКА АРМІЯ

В Гельсінках, в Фінляндії, почався недавно судовий процес над 21 офіцерами головного військового штабу. Їм закидають, що приготовляли тайну армію проти Росії на той випадок, коли б між Росією а західними державами прийшло до війни.

АНГЛІЯ БУДУЄ НОВУ ФЛЬОТУ

Вістка з Англії передає бесіду Чорчила, де він каже, що Англія будує нову фльоту, яка буде складатися з таких кораблів, що не дадуться знищити атомічною бомбою. Вона має способи забезпечення.

ПОМЕР НАГЛО АНГЛІКАНСЬКИЙ [redacted]

В Венкувері помер англіканський епископ Юкону і північних далеких сторін Канади, Валтер Арчибалд Ґедес, 53 літ. Він 27 літ сповняв місіонарську працю на півночи, часто їздив літаком в віддалені околиці, отже звали його літаючим епископом. Коли почав слабувати, прибув до Венкуверу, побув 5 місяців і вже міг бути в церкві. Та коли проходжувався в городі, заслаб і помер.

ВИХОР В ТЕКСАСІ Й ОКЛАГОМІ

Через Тексас й Оклагому перейшов сильний вихор 10 квітня, в якім згинуло 132 особі, а коло 1000 було ранених. Інші шкоди числять на мільйони.

ЗГИНУВ СВЕРЧЕВСЬКИЙ І 24 ШТАБОВЦІВ

Були недавно вісти, що відділ Української Повстанчої Армії (УПА) вбив польського заступника міністра війни, генерала Сверчевського, а з ним трох інших. Тепер виходить, що крім згаданих згинуло ще 24 штабовців, які Сверчевського супроводжали. Також дійсне імя Сверчевського мало бути Маненберґ, і мав він бути одним з передових аґентів комуністичного інтернаціоналу.

СИЛЬНИЙ ЧОЛОВІК

В Винипегу живе Й. Д. Фишер, якому скінчився 16 квітня 91-ий рік, та він ще працює, як бляхар, помагаючи сусідам, коли треба. До того ж не має він лівої руки. Отже сильний чоловік. А батько його жив 105 літ.

ПОВІСИЛИ ТРОХ ТЕРОРИСТІВ

В Палестині британські власти повісили 16-го квітня, чотирох жидівських терористів, а з них головним був Дов Беле Грунер. Грунер з Мадярщини, був в британській армії, опісля був передовим терористом в Палестині, в організації Ірґун Цваї Леумі. Він мав 33 роки. Жиди дуже старалися його виратувати від смерти, та не вдалося. Та жидівські терористи грозять, що за кожного жида повісять на вулицях 10 британських вищих офіцерів. Британські власти майже всіх жидів взяли під ломашний арешт, а крім того збільшено військову силу.

СТРАШНА ЕКСПЛЬОЗІЯ — ЗГИНУЛО 714

Коло Тексас Ситі, Текс., в Злучених Державах, експльодував 16 квітня, французький корабель Ґренд Кемп, наладований вибуховим матеріялом, отже вбитих числять на 350, а ранених хто знає кілько. Та мабуть вбитих буде більше. Вибух спричинив також вибух в хемічній фабриці. Ціле місто Тексас Ситі майже знищене. Вибух повиривав всі вікна, вишиб стелі в домах, виривав двері. В місті повстав огонь і нема чим гасити, а крім того отруйні гази пливуть на місто. Сила експльозії була така велика, що велике зеліза літало понад містом і падало 15 миль далеко. До міста з усіх сторін післано лікарів та всяку іншу потрібну і можливу поміч. Є ще свіжі вістки, що згинуло коло 3,500

Вістки з 17-го квітня розкривають дальше страховище експльозії в Тексас Ситі. Погибших вже числять на 714, а ранених на 3000. Однакож експльозій було більше і місто в огни. Горить багато нафтових збірників, так, що огонь тягнесь дві милі. Ще можуть запалитися інші збірники. З фабрики хемікалій нічого не лишилося, а там працювало 800 робітників.

В місті, що мало 15.000 мешканців, лишилося 1000. Поліція уважає на рабівників. Одного зловили, що мав 6000 доларів

Сила експльозії була така, що кинула 2000 фунтовий кусень зеліза милю далеко і воно впало на автомобіль та вбило чоловіка і жінку.

Лікарі і норси приміщують ранених та дають їм можливу поміч.

В ФРАНЦІЇ ЗАНОСИТЬСЯ НА ПОЛІТИЧНУ ЗМІНУ

Дотепер в Франції комуністи вели перед в політиці внутрішній, а то і заграничній. Нині виглядає, що вже починаєсь орґанізувати нова протикомуністична сила. Генерал Ґол, що довший час стояв поза політикою, тепер почав орґанізувати нову групу і заявив, що Франція буде стояти з Америкою проти всякої нової тиранії. Ясне, що він розумів большевицьку, чи взагалі російську тиранію. Отже за час можуть стати там проти себе дві сили — сила комуністів і їх противників. А з тим може прийти новий лад.

ІНДІЯНЕ Є ПРОТИ ОБРАЗА

Індіяне з Небраска поставили в Вашингтоні, домагання, щоби з парляментарного будинку усунути образ, на якім намальовано як Індіянин здирає шкіру з голови білого чоловіка. Образ мав би пригадувати колишні війни між індіянами і білими. Тепер індіяне кажуть: "Ми з усіми живемо мирно, по сусідськи, отже не треба нагадувати минулого". Розуміється, що індіяне могли б ще більше подібних образів змальовати, де показали би що білі з індіянами виробляли.

ЧОТИРИ ЕПИСКОПИ ПРОТИ ЗЛУКИ З [redacted]

В листопаді 1946 американська Православна Російська Церква мала Собор в Клівленді, де було рішено, що епископи тої ж церкви признають над собою духовну власть московського патріярха з тим застереженням, що церква в Америці буде автономною. І патріярх на те згодився. Такі були вісти.

Тепер виявляєсь, що чотири епископи Російської Церкви стоять проти рішення Клівлендського Собору і не признають московського патріярха своїм зверхником, а тими є: архієп. Віталій з Джерзі Ситі, архієп. Тихон з Сен Френсиско, Йоасаф з Канади і Єронім з Дітройту.

Архієп. Віталій рішуче заперечує, що Рос. Церква в Америці є в злуці з московським патріярхом; він каже, що клівлендські рішення були протиканонічні і що відкликав Собор архіепископів, а що було потверджене на Соборі епископів в Мюнхені, який є правлячим тілом Російської Православія поза Росією.

Віталій в своїй заяві сказав: "Признавати відступницьку Червону Церкву, це було би зрада супроти мучеників, що мучаться в російських тюрмах".

СПОСОБИ СУПРОТИ КОМУНІСТІВ

Член конгресової комісії в Вашингтоні, К. Е. Мундт, оголосив програму для припинення комуністичної роботи в Стейтах, отже мая бути: примусова реєстрація американських комуністів; усунення комуністів з державних, стейтових і міських урядів; відмова комуністам пашпортів на виїзд заграницю; негайна депортація чужинних комуністів; збирання відтисків пальців комуністів, які зголосились за пашпортами, або дістали віза.

ПОМЕР ГЕНРІ ФОРД

На 74-ому році життя помер в Дірборн, з 7 на 8-го квітня, звісний автомобілевий фабрикант, Генрі Форд. Ще кілька годин перед смертю оглядав заподіяні водою шкоди та готовився другого дня ще більше оглядати. Майно його оцінюють на суму коло 500 мільйонів. Форд звертав на себе увагу тим, що без великих наук, як фармерський син, піднісся так високо в промисловім світі. Крім того інтересувався він і суспільними та політичними справами. Мав одного сина, але той вмер перед кількома літами, а тепер лишився його внук. Похован Форда 10 квітня в Дітройті.

ВОЛЕС ОСУДЖУЄ АМЕРИКУ

Бувший заступник президента і член кабінету в Вашингтоні, Волес, виголошує тепер бесіди проти Стейтів, а вкористь Росії. В Стейтах думають виробити проти нього сварку за його вороже становище до держави, в якій занимав високе становище.

ҐУЗЕНКО СТАВ КАНАДІЙСЬКИМ ГРОМАДЯНИНОМ

Вістка з Оттави доносить 16 квітня, що Ігор Ґузенко, бувший урядовець російської амбасади в Канаді, який виявив канадійському урядови російську шпіонажу, став вже канадійським громадянином (горожанином).

ЗАЯВИЛИСЬ ЗА ПОМОЧЕЮ ГРЕЦІЇ

З Вашингтону доносять 16 квітня, що комісія заграничних справ в Палаті Репрезентантів заявилася за тим, щоби дати Греції і Туреччині 400 мільйонову поміч. За було 12, проти нікого; три члени не голосувало, а 10 не були присутні.

ХТО НЕ ЗНАЄ ПЕТРА ЗВАРИЧА?

Петро Зварич

Коли б поставити перед загалом питання Хто не знає Петра Зварича?, то мабуть дуже мало було би тих, що не знали би. Значиться — всі знають! Хто не знає особисто, то знає імени, і то з додатком: "з Вегревил."

Бо Петро Зварич є дійсно тим громадським працівником, що працював від перших початків приїзду українців до Канади вкладав свою працю всюди, де лише було праці потрібно, тай ще других до громадської праці поставляв. І так аж до цего часу.

Отже цей визначний громадський працівник скінчив 23 березня, 1947 р., 70 літ життя І при тій нагоді родина і приятелі справили йому велику гостину в Народнім Домі в Вегревил, на якій було коло 300 осіб місцевих і з багатьох албертійських околиць. Було багато промов, де нагадували та перечислювали різнородну громадську працю Петра Зварича.

Тут слід хоч побіжно пригадати дещо зі Зваричевої праці. Своїм коштом спроваджує священика до Вегревил; організує публичні школи і читальні, виголошує відчити; клопочесь українськими учителями; переводить англійську читанку на українське і видає її своїм коштом; організує кооперативу Народну Торговлю; бере участь в заснованню Видавничої Спілки Укр. Голосу; він клопочесь Укр. Прав. Церквою; він заєновує Бурсу Шевченка в Вегревил; він клопочесь і саскатунським Інститутом Могили і їздить збирати гроші, щоби поставити його на твердий ґрунт; він журиться Колеґією св. Андрея і навіть особисто помагає при відновленню будинка.... Та це лише частина того, що можна сказати.

А кільки грошей видав він протягом літ на всякі народні справи, того мабуть і він самий не порахував би.

Тому то не диво, що про Петра Зварича всі знають, — всі бачили його працю, його щирість, його дбалість, отже знають його, як визначного громадського працівника

Цих кілька слів нехай буде також висловом щирого признання визначному громадському працівникові, разом з побажанням йому здоровля та прожити ще багато літ!

КОНТРОЛЯ КОМУНІСТІВ В НЮЙОРКСЬКІМ СТЕЙТІ

Губернатор Ню Йорку, Томас Е. Дюї підписав закон, силою якою комуністи не сміють розвивати ніякої діяльности, доки не зареґіструється сама Комуністична Партія з своїми статтями і членами. Організації, що мають найменше 20 членів, мають висилати до стейтового секретаря свої статути, спис членів, правильник і виказ членів та урядників.

СПОМИНИ ПРО УКР. ПРАВ. ГРОМАДУ В ТОРОНТІ.

(Докінчення статті, що була в 6 числі Вістника)

Новий крок вперед зробила торонтонська громада 1930 року, в рік пізнійше спроваджено свящ. Д. Д. Лещишина. Та щоби старої помилки не повторити, то цим разом було зібрано около 1,000 дол., щоби запевнити хоч на рік працю громади. В проводі став адв. Т. Гуменюк, а решта ті, що були в уряді і громаді попередно. І нім священик приїхав, вже був винайнялений церковний будинок і підготовано хор, дяком був п. Ільчук.

Священик приїхав з Заходу. Платня відразу була 100 дол. місячно. Виглядало що все піде легко. Першої неділі людей було багато, співав гарно хор, на тацу зібрали коло 25 дол. Та вже другої неділі людей було менше, на тацу зібрано менше, а дальше збирано навіть 5 до 7 доларів. Отже місячного недобору було до 50 дол. хоч гроші ще приходили з деяких джерел. Це відчув найперше заряд. З тим прийшли тяжкі роки, як 1932-3, і взагалі роки великої депресії в Канаді. Люде на реліфі, грошей тяжко дістати, загальна зневіра.

Кружляла думка, що громада розпадесь, а це людей відсувало від громади. Однакож урядники не зневірювались — отже в найтяжших часах говорили про закупно церковного будинку. Після спроб купити будинок, купили площу 1935 р. під будову церкви

Цікава історія з купном площі. Площа була в осередку міста, ціна 10,000, громадська каса порожна, люде незаможні і лише обтрясаються з депресії. Та до купна прийшло за 7,000, хоч грошей нема і на завдаток. А треба конче хоч 1,000 доларів.

Такої суми не можна було зібрати жертвами отже рішено, щоби члени Заряду позичили і дали завдаток на площу, а дальше якось буде. Та не всі урядники спромоглися на позичку і стало на трох, з яких один мусів позичити собі на асекурацію і ще платити за позичку процент. З купном площі прийшли більші видатки, бо треба було заплатити податок, процент від капіталу і сплата морґечу. Коло 1936 р. доходило до того, що все мало розпастися

Шукаючи виходу стали на тім, що треба зробити зміни в громаді. Отже прийшла зміна священика — став священиком о. Галицький. Зробили Базар в Просвіті, де багато поміг п. Кричко — так прийшло кілька сот доларів, отже стало легше. Але зачас знов вийшло непорозуміння і застій. Щоби все те зжити, треба було поставити вищу ціль — отже почалась бесіда про будову церкви. Та це не було повним ділом, бо одні хотіли будувати лише спід — "сельор", а другі цілий будинок. Та стало на тім, що найперше треба зібрати гроші і виплачувати площу. А заплачено досі мало, так, що на запит священика, кілько заплачено, урядникам страшно було признатися

Однакож збірка вдалася. В Торонті й околиці зібрано около $1,000. Тоді заснувалася Шадкича Каса при громаді. Коли приходив реченець морґечу, то ми з позичкою заплатили готівкою і легче відотхнули, бо мали площу в своїх руках.

Це сталось десь 1937, а на початку 1938 р. був виставлений на продаж будинок який громада купила за 18,000 і цей будинок поруч купленої передше площі. Тут громада досі молиться.

Про купованя цего будинку дав вістку В. Мощук і викликав велике захоплення на першім засіданню в хаті Т. Гуменюка. Хто на засіданню був, не пригадую, але було рішено, щоби Гуменюк справу взяв в свої руки. Будинок трийоверховий, на видній місци, при головной вулици. Належав до організації Одфеловс. Вони поставили були ціну 16,000, але купці ціну відтягнили. Та ми стали на тому, щоб хоч би за кілько, а ми будинок маємо купити.

Та бесіда бесідою, а треба давати оферту. Нас є чотири і священик, а то — адв. Гуменюк, Вл. Мощук, Мих. Материн, Мих. Деренюк і о. Галицький. ... зійшлись в о. Галицького, та Материн вийшов задля якоїсь справи. Стало на тому, що нас трох, без свящ., мають зложити гроші на оферту. Подати оферту взяв на себе Т. Гуменюк, та забрало 2 місяці аж ми довідались, що наша оферта принята. Для нас 2 місяці були немов 2 роки. Та коли приняли, то зажадали готівки 4,000, отже ми затягнули позичку. І все пішло так, що при закінченню купна Гуменюк зложив 8,000, що здивувало всіх людей в місті.

Після того ще були перепони і перешкоди, та не хіба на колись.

Тепер громада вступає в нову добу, а це — будову нової церкви. По всіх тих клопотах церква має бути краща ніж хто мріяв і сподівався. Є площа, плани, люде, трохи грошей в касі на початок — коло 30,00 доларів. Плянуєсь, щоби церковний будинок був найкращий в Канаді, а окремо мав він бути осередком східної Канади, а в будучині місцем будучого східно-канадійського українського православного епископа.

Тепер ведесь Кампанія за збіркою 40,00 щоби можна приступити до будови церкви, і я вірю, що все станеться, як плянується. Хоч і тут будуть трудноці, бо без них годі, однакож знаємо з досвіду, що коли є сильне бажання і добра воля, то багато-багато можна зробити.

Так нам Боже поможи — для добра старшого, а вже головно молодого покоління.

Михайло Деренюк.

НАЙБІЛЬШЕ ВІДКРИТТЯ.

В Шкотляндії жив свого часу славний лікар, Сер Джеймс Симпсон. В молодшім віці він зовсім не інтересувався релігійними справами і весь свій час та всі свої здібности віддавав для науки медицини.. Але в старшім віці, коли буйність і нерозум молодости проминули, він почав інтересуватися релігійними справами, аж доки не став наскрізь релігійним чоловіком. І ось одного разу підступає до него молодий лікар та питає

Скажіть мені, пане доктор, яке найбільше відкриття ви в своїм життю зробили?

Молодий лікар сподівався, що доктор Симпсон назве одне з своїх відкрить на полі медицини Але яке було його здивовання, коли славний лікар відповів:

Найбільше моє відкриття було те, що я є великий грішник та що Ісус Христос є моїм Спасителем

ПОМЕР БОГАТИЙ БІДАК

В Шікаґо помер 10 квітня, бідак, що лишив 174,000 майна. Був ним 79-літний Авґуст Ріхтер і він мешкав з своєю сліпою сестрою Амелією 80-літною. Через сім лет жили вони в дійснім убожестві, в нужденним домі, де було понагромаджувано чимало всякого дрантя.

Після смерти Ріхтера знайдено в старім куфрі та в окремій скринці $76,250 готівкою і $72,159 в цінних паперах. Амелія, яка покликала поліцію, казала, привівши їх до куфра: "То все, що ми маємо." Значиться — убожество.

ВИНИПЕГ СПОДІЄТЬСЯ БАГАТО ВОДИ

Зі Злучених Держав наближаєсь до Винипегу Ред Ривером багато води, отже це можуть відчути околиці понад рікою, а також Винипег. В Фарґо, в Стейтах, звідки вода пливе, вода піднеслася 28 стіп понад звичайну висоту. Ріка Асинабойн, на захід від Винипеґу, вже виливає.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ДЛЯ НАШИХ БАТЬКІВ І МАТЕРЕЙ.

(Пише старий батько з Бразилії).

Якось недавно писали ми у Вістнику як то матері і їхні мужі приводили і приносили свої малі діти до Ісуса Христа, щоб Йому їх віддати в опіку. Це євангельське оповідання каже нам, що й ми повинні подібно робити. Ісус Христос перебуває між нами й тепер своїм Духом, а ми знов своїм духом можемо Йому приносити й приводити свої діти. Така робота є духовою працею. Але можемо вести до Бога свої діти ще й тоді, коли ведемо їх до церкви.

Я читав ще в шкільній книжці, що "Церква — це дім Божий". І воно так є дійсно! Отже ведучи діти до церкви — ведемо їх до Бога, так само, як тоді до Христа несли і вели. Це ми повинні робити безусловно, коли хочемо, щоб наші діти були — Божі діти. Взявши від нас таку науку, наші діти пізніше будуть самі до церкви ходити, та ще й будуть там вели і несли своїх дітей. І тоді ми сміло скажемо, що наша церква не упадає — а росте, розростається і кріпшає. Тоді буде „з нами Бог!"

Ще дальше писали ми: щоби з нашими дітьми був „з нами Бог", то треба ще за них молитися і щоб вони читали Святе Письмо — „Новий Завіт"

Нині оповімо за Євангелієм (Мар 9 17), як то до Христа приводив батько не малу дитину, а дорослого хлопця, але дуже нещасливого, бо опанованого злим духом. Прийшов той батько до Ісуса і почав з сумом оповідати своє горе, кажучи: Учителю, привів я до Тебе сина мого, що має духа німого (його оглушило і онімило). В хвилях нападу кидає його об землю і хлопець качається, запінюється і скрегоче зубами. Нераз кидає його в вогонь або в воду, де може згинути І каже Христос: Приведи його до мене. І коли його привели, зараз то сталося, що той нещасливий батько оповідав: Кинуло хлопця на землю, качався, пінився, скреготав зубами, стогнав.. І питає Ісус того батька: Від якого часу таке з ним діється? З малку відповідає батько. Але благаю Тебе, будь ласкав, змилосердися і поможи нам в нашій біді і горю коли можеш

Непроглядна товпа народу зійшлася і всі дивилося на це так сумне видовище

Дальше Ісус каже: Коли зможеш вірувати (в Мене, в Бога), так віруючому все станеться чого він хоче. Тоді батько заявив вже крізь сльози: Вірую, Господи, і якщо бракує до моєї віри, то Ти доложи і допоможи. Настала велика тиша бо всі слухають і дивляться, що буде Тоді Христос заговорив грімким, сильним, розказуючим голосом, який далеко можна було чути: Духу німий і глухий! Я тобі повеліваю: вийди з него і більше до него не входи! По тих словах Христа сатана почав сильно ще хлопцем кидати. І закричавши опустив хлопця Але хлопець лежав якби мертвий, так що многі казали, що він нежнвий. Та Христос зблизився, взяв його за руку підвів і він встав цілком здоровий, якби нічого йому не було.

Дальше евангелист нічого не каже, та ми самі можемо знати, як той батько дякував Христові, коли бачив сина здорового

Над цим оповіданням ми мусимо спинитися, бо воно багато дає нам важної науки Насамперед бачимо тут 1): Як наші діти проживають в здоровлю і щастю, тоді і ми, їхні батьки, чуємось щасливі Коли ж би нещастя переслідувало наших дітей, то і ми нещасні. Як той батько, що з плачем просив у Христа помочі. І ми 2): знаємо, що нам треба робити. Коли б стрінуло нещастя нашу дитину, ходімо до церкви і там просімо, чого нам треба. Коли ж де нема церкви, то і в своїй хаті знайдемо Христа і там Його просімо. А коли будемо просити, то Він нас вислухає, бо він сказав: Просіть — то дасться вам".

Щоб наші просьби до Бога були вислухані, вимагає Господь ще віри. Запевнює Христос, що „віруючому все можливе". В кого ж треба вірити? В Бога — в Христа! Ось заяв тієї нашої віри: „Вірую Господи й визнаю, що Ти є направду Христос Син Бога живого, що прийшов на цей світ спасти грішників, між якими я є перший". Де ж нам навчитися такої віри? Ходімо до церкви, а там навчимося скоро тих кілька слів на память! Ті слова треба повторяти і вірити, що так є — а не інакше. „Без віри не можна подобатися Богу", а з такою вірою „все можливе".

Дуже слабонька віра в того — або й ніяка, що боїться церкви, як жид свяченої води. Де нема церкви (а навіть й там де вона є), треба, щоб в хаті читали „Новий Завіт" і слухали, а навчаться добре віри християнської. Учімся ж нашої віри, та ще й Бога просім о Його допомогу так, як батько нещасного сина, то й ми будемо вислухані таксамо

І ще є одна певність вислухання нас у Бога. Хто скоренько почує якого бідолаху, що просить, щоб дати йому кавалок хліба, води, або якого цента, — той може бути певний, що й Господь його також скоренько почує і поратує в його нещастю.

Учить нас то оповідання про нещасного батька і його сина, що родичі можуть дати своїй дитині життя, хліба, воду і виховання — а більше нічого. А хто ж дає дитині зріст, силу, красу, здоровля, розум і другі прикмети, які маємо? Того родичі не можуть дати — а дає сам Бог, Творець і Батько всего людства! Коли Христос вигнав діявола з хлопця, то він лежав на землі без руху Аж коли йому Христос подав свою всемогучу руку, тоді він встав, ходив і був здоровий. Ось і знаємо від кого маємо всякі сили душі і тіла Від одного тільки Бога! І коли б нам чого забракло — то знов можемо отримати тільки від Бога.

На закінчення з цего оповідання еван гелії лишається нам ще одна вельми важна наука, а то: Стережися злого — а чини добре! Бо хто жие зле, творить злі діла, то й сам добровільно сводчиться зі злим духом. Такий чоловік сам лізе в кігті сатани і дається йому опановувати. Противно ж: Хто творить діла добрі, старається жити добре зі всіми людьми і з собою, такий єднається з Богом і до такого сатана доступу не має Але злий дух і доброго чоловіка пробує звести на злу дорогу, тому треба молитися: „І не введи нас, Боже, у спокусу".

Ось той сатана і Петра Апостола хотів відтягнути від Христа і довів до того, що Петро вирікся був Христа — і то аж три рази. А Христос учив, що хто Мене вirечеться, тут на світі перед людьми, того і Я виречуся перед Отцем моїм на небесах. Та Петро зараз таки покаявся і Христос його прийняв до Себе. А Юду сатана забрав раз на все.

О, Христе Ісусе! „Зістанься з нами" (Лука 24: 29) — а ми хочемо бути з Тобою раз на все А злого духа прожени від нас так, як від того нещасливого хлопця раз на все!

Подбайте, щоби ваша передплата за ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

ЯК ЗА ТАТАРСЬКИХ ЧАСІВ.

УПС подає такі вісти про большевицький терор на українських землях:

Від 17 липня 1944 до 17 липня 1945, на просторі районів: Лопатин, Радехів, Сокаль, Мости Великі, Рава Руська, Немирів, Магерів, Жовква, Куликів, Яричів, Камінка Струмилова, Ново-Милятин — увязнено 3,472 українців. На Сибір вивезено 2,123 українців, а в тому: 898 жінок, а дітей до 14 років 601, чоловіків 624

Чоловіків вивезли менше, бо багато чоловіків пішло до української повстанської армії, а інші скриваються. Переважно вивезено старих, а їх житла (хати, господарства) зруйновано.

Вбито 1917 українців, а в тім: 1630 чоловіків, 120 старих, 99 жінок, 68 дітей нижче 14 літ.

Спалено і знищено 2,706 будинків.

Змобілізовано до червоної армії 14,892 українців.

Знищено 40 церков та увязнено 28 священиків.

Розкопано 545 могил українських героїв, або бодай зірвано на них хрести.

Спалено 136 культурно-освітних бібліотек, а на їх місце насаджується совітські пропаґандивні писання.

В тому ж часі переведено 3,522 облави на села та 1,204 ширше закроєних облав на поля і ліси. В тих облавах вживано артилерії, повозів, автоматів, літаків. Крім того вживано часто двометрових сталевих щупів для вишукування криївок в землі

Крім того большевики забрали зі згаданих сторін багато збіжа, бараболь, мяса, навіть дерева.

ЗБІР ЦІННИХ КНИЖОК

П. П. Морган подарував для наукових цілей батькову бібліотеку цінних книжок і рукописів, вартости найменше 1,500,000 дол. І він додав 1,500,000 доларів на удержування бібліотеки, де ті книжки будуть. Дуже старинних книжок є там 10,000 в 25,000 томах

Доступ до бібліотеки мають лише вчені, які на вартости таких книжок розуміються. Звичайні читачі нищили би найцінніщу книжку, як нищать в публичних бібліотеках.

Розумні люде знають, що книжка, це велика вартість для людського життя

ЦЕРКВУ СВ. ГРОБУ БУДУТЬ ПОПРАВЛЯТИ

Палестинський уряд казав оглянути Церкву св. Гробу, отже виявилося, що деякі її части треба розібрати і перебудувати. Є небезпека, що може дещо завалитися. Церква, як говорить переказ, стоїть на тім місци, де був гріб Христа, а першу церкву мала там збудувати цариця Єлена на початку 4-го віку. Та на протязі 1600 літ церква пережила всяке — знищив її землетрус, а також огонь, розбирали її Перси, отже багато разів була відбудовувана і перебудовувана. Був також землетрус 1927 року, по якім лишилося багато розколин.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2,00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

НА ЧИЙЙ СЛУЖБІ „УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК".

III

Візьмімо ще раз вислів „Українського Вістника", що **„З приводу закиду в співпраці з німцями московський патріярх проголосив деґрадацію цих втікачів-єпископів..."** Що це значить? Чи московський патріярх є церковним патріярхом, чи політичним диктатором? На яких канонах він засновував своє рішення, що співпраця з німцями заслугує на деґрадацію? — і то на деґрадацію не москалів, але чужих йому українців. Але співпраця з тою безбожною Москвою, що понищила мільйони народу, а сотні мільйонів запрягла в невільниче ярмо, в патріярха і в „Українського Вістника" є доброю, бажаною, канонічною. Чи треба ще чогось більше?

Мабуть думаючи, що „деґрадації" московського патріярха ще замало, „Український Вістник" має супроти українських єпископів ще інший закид — вони напекір рішенням канонів покинули своїх вірних і повтікали. Дословно каже він:

„З поміж владик, які залишили українські землі й свої епархії, єдиний, що вважається канонічним, є архієпископ Іларіон (Огієнко) тому, що він був насильно вивезений німцями до Австрії, звідки згодом переїхав до Швайцарії. Архієпископ Іларіон своєї пастви добровільно не покидав, але був приневолений німецькими окупаційними властями виїхати на чужину і там вже приєднався до існуючого Православного Єпископату."

Покищо спинимось на наведенім вислові. Ми митрополита (!) Іларіона завсігди признавали і признаємо канонічним, але не тому, що він був „насильно вивезеним, а тому, що нема причини його неканонічним вважати. Однакож його канонічність не вища від канонічности других єпископів, коли б вже про те холило, а других не нижча.

Тай коли „Український Вістник" ставить митр. Іларіона вище тим, що він був „приневолений" виїхати, то нам цілком добре відомо, що митр. Іларіон **також сам виїхав на чужину!..**

Та коли вже „Український Вістник" хоче, щоби митр. Іларіона „приневолили" виїхати, то чи не може „Український Вістник" знайти ще такого додаткового канону, що приказував би такому епископови назад вернутися під большевію? Аджеж Швайцарія митр. Іларіона не спинялаби, а большевики ще і свій літак по нього післали би. Коли б же вернувся, то мав би до вибору: або не признавати московського патріярха, отже поступати по неканонічному, бути „здеґрадованим" і так терпіти муки, або і смерть, або поступити по канонічному — признати патріярха добрим і канонічним, так, як признає його „Український Вістник", і бути з своєю паствою.

Це таке просте і ясне і тому диво, що „Український Вістник" такої поради, а властивіше такої вимоги митр. Іларіонови не видумав. Та... митр. Іларіон покищо „Українському Вістникови" потрібний, то нехай сидить собі покищо в Швайцарії.

З тим вяжеться ще одно питання: коли митр. Іларіон на Заході приєднався до „Православного Єпископату", то до якого саме, — чи до того „неканонічного" українського, чи до якогось „канонічного" чужого, може навіть протиукраїнського? Також питання: Де взявся і як взявся на чужині той „Православний Єпископат", до якого митр. Іларіон приєднався?

Ось так „Український Вістник" говорить і не договорює. Та послухаймо, що дальше він каже:

„Інші епископи, які виїхали добровільно, хоч і через страх перед наступаючими совітськими військами, поставили себе в некористне положення перед канонами Православної Церкви. Бо ці канони ясно кажуть, що епископ, який залишає свою паству, зі страху за власне життя чи з інших причин, самовільно, тратить свій високий уряд і підпадає карі деґрадації. Апостольські Правила й після них прийняті канони Православної Церкви кладуть на епископа обовязок радше потерпіти гоніння й мученичу смерть, ніж залишити свою паству. Тому якщо до Канади навіть прибув би хто з цих втікачів-епископів, то треба буде довгих заходів, щоб він був визнаний канонічним. Закони Церкви, особливо під цим оглядом, є дуже строгі."

Більшого хамства, як те, на яке спромігся „Український Вістник" в наведенім розділі, годі собі уявити. Це вже крутня в живі очі!

Бо не канони, але слова Христа треба тут приклсти, а вони такі:

Чути будете про войни й чутки военні... Бо встане нарід на нарід і царство на царство... Тоді видавати муть вас на муки і вбивати муть вас.. Тоді хто в Юдеї, нехай втікає на гори: хто на криші, нехай не злазить взяти що з хати своєї; і хто в полі, нехай не вертається назад взяти одежу свою. **Моліться же щоб не довелось вам** (зн. Апостолам!) **утікати зимою, або в суботу...** Мат. 24: 6—20

Отже Христос каже, що коли ведеться війна і насуває військова сила, то хто може — тікайте! Це Христос говорить всім, а зокрема говорить Апостолам, коли каже: **Моліться, щоб не довелось вам тікати зимою, або в суботу.**

Цеж таке ясне, тай розумне. Бо кому була би користь, чи заслуга, коли б хтось кидав своє життя під ноги сліпій і дикій військовій силі? Це не було би ніяке мучеництво за якусь правду, ні за якусь ідею, ні за якусь справу, то було би нерозумне і злочинне самовбиство. Як самовбивством було би не тікати перед вулканом, огнем, чи повенею.

Про війну говорить також „Український Вістник", бо каже, що епископи виїхали перед **„наступаючими совітськими військами.** Значиться — війна! Та коли Христос каже перед війною **тікати,** то „Український Вістник" каже **лишатись** і **„потерпіти гоніння й мученичу смерть".**

Яка крутня! Яке нахабство! Бо ж це ясне, як сонце, що підчас війни, а в большевії і без війни навіть, нема такого „гоніння", щоби ним можна утверджати вірних, або невірних переконувати. Там же самих вірних розганяють, неволять, або голодом виморюють навіть без війни, а щож допевра в часі війни! Отже слова Христа: „Тікайте!" відносяться там однаково як до вірних, так до священиків і епископів.

Всім відомо, що тікали епископи, тікали священики і тікали також вірні, котрі могли втікати. Ціла Церква тікала! Всі тікали, хто лише міг. Тай є вість, що большевицьке військо нині тікає поза границі большевії, оскілько йому вдається.

Оден „Український Вістник", орган Церкви еп. Богдана, всего того не хоче знати і рад би „втікачів-епископів", а певно, що й вірних, передати в руки большевикам за „канонічні" провини. Тай ще зве себе той „Вістник" українським і сторожем церковної канонічности. Який глум!

ЩО СІЄШ, ТЕ ВРОДИТЬСЯ.

Кожний чоловік є учителем других: є сівачем того, що завтра вродиться. Отже кожний чоловік може запитати себе:

— Чого я вчу? Що я сію?

Щоби наглядно зрозуміти, чого чоловік може других вчити і що може сіяти, поставмо собі перед очи отсі правила:

Твій сміх викликає в других лише сміх.

Твій розум викликає в других розум.

Твоя повага викликає повагу в других.

Твоя думка розбуджує думки в других.

Твій розсудок вчить других розсудку.

Твоя щирість викликає в других щирість.

Твоя рівновага приводить до рівноваги других.

Твоя обережність заставляє других до обережности.

Твоя побожність вчить других побожности.

Твоя легкодушність веде других до легкодушности.

Твій крик викликає крик в других.

Твій гнів викликає в других гнів.

Твоя сварка викликає сварку.

Твій жаль викликає жаль в людей.

Твій плач викликає плач.

Твоя журба викликає журбу.

Твій патріотизм викликає патріотизм.

Твій спів заставляє людей до співу.

Твоє читання заставляє людей до читання.

Твоя дбалість й ощадність стає для других взором.

Твоя марнотратність тягне других до марнотратности.

Так можна ще багато чого вичислити, та все воно зводиться до того, що твоя добра, чи зла праця викликає подібну працю, подібні настрої, подібні думки в других.

Отже виходить, що кожний чоловік є в своїм окруженню учителем, є сівачем. Чого вчить, того навчаться ті, що є кругом нього: що сіє, те вродиться: як буде гукати, так будуть йому відгукуватися.

Це ставить кожному перед очи питання:

— Який ти? Як поводишся? Що робиш? Як робиш? Що другим за примір ставиш? Чого вчиш їх своєю працею, своєю думкою, своїм поведенням?

А вже головно відноситься все то до родичів, бо вони є учителями своїх дітей. Воно каже:

— Який ти, такі будуть твої діти. Чим ти щиро інтересуєшся, тим вони заінтересуються. Що в тебе важне, те буде важне, в них, що ти легковажиш, те вони будуть легковажити...

К. П.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 17.

І увірував чоловік слову.
Йоан 4: 50

Віра Царського Урядника.

З Самарії пішов Ісус до Галилеї, до міста Кани, де був перемінив воду на вино. До Него там прийшов один царський урядник, якого син був хорий в місті Капернаумі, що віддалене було яких 20 миль від Кани. Цей урядник поклонився Ісусові й благав Його прийти й уздоровити його сина, бо мав вмерти. Ісус сказав: Коли не побачите чуда, не увіруєте. І сказав царський урядник: Господи, йди перше, ніж умре моя дитина.

На те відповів Ісус: Іди, син твій живий. І увірував чоловік той слову Ісуса і пішов. В дорозі зустріли його його слуги й звістили, що хлопчик здоровий. Царський урядник спитав їх, якого часу полекшало йому. Слуги сказали, що вчора коло семої години покинула його горячка. Тоді зрозумів батько, що сина його покинула горячка тієї години, котрої сказав Ісус, що син твій живий. І увірував батько хлопчини і увесь його дім.

Паралітик.

Коли наближалися свята, прийшов Ісус в Єрусалим. В мурах Єрусалиму була одна брама (великі двері), названа „Овечі Ворота". Коло тої брами була купіль така, що лічила всякого хорого, що там вліз перший, коли зрушилася в ній вода.

Був там один спаралізований чоловік, що лежав вже 28 літ. Його побачив Ісус і спитав: Хочеш бути здоровим? Відповів хорий: Господи, не маю приятеля, що скоро кинув би мене у воду, коли вода зрушиться; заким же хто мені поможе, то вже інший там влізе. Тоді Ісус сказав йому: Встань, візьми постіль твою і йди до дому свого. Хорий зараз встав і пішов.

А була того дня субота, такий день, коли жидам було остро заборонено щобудь робити. За те напали жиди на того уздоровленого, що він ніс ліжко. Коли ж вони довідалися, що то Ісус сказав йому так зробити, то і на Ісуса ворогували, що Він не шанує закону Мойсея.

Питання:

1. Де зробив Ісус перше чудо? в якім місті? 2. Хто прийшов до Ісуса в Кані? 3. Чого він хотів? 4. Що сказав йому Ісус? 5. Чи повірив той урядник словам Христа? 6. В котрій годині став його син здоровим?

7. Де були „Овечі Ворота" і купіль? 8. Яка то вода була в тій купелі? 9. Як довго лежав там один хорий? 10. Яку мав слабість? 11. Що йому сказав Ісус? 12. Чого не можна було жидам робити в суботу?

ЛЕКЦІЯ 18.

Жадного пророка не поважають в його вітчині.
Лука 4: 24

Йоан в темниці.

Ірод Антипа, намісник цісаря в Єрусалимі, взяв собі Іродіяду жінку свого брата Филипа. Йоан Хреститель виступив за те проти Ірода, бо не годилося так робити. Ірод казав Йоана арештувати і вкинути до вязниці. Іродіяда також лютувала на Йоана і шукала нагоди його вбити. Але Ірод боявся вбивати Йоана, бо всі мали його за пророка та й самий Ірод нераз слухав порад Йоана.

Ісус в Назареті.

Якже почув Ісус, що Йоан в темниці, то перейшов в Галилею. Там він почав свою велику місію. А почав так: в суботу по звичаю, пішов він до храму. По молитві встав, що було знаком, що Він хоче читати святе Письмо. Йому подали книгу пророка Ісаії. Ісус розгорнув книгу саме в тім місці, де було написано: „Дух Господень на мені, котрого ради намастив мене; послав мене благовістити вбогим, сціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення і сліпим прозріння, випускати замучених на волю, проповідувати приятний рік Господень".

По прочитанню віддав книгу і почав навчати так, що всі дивувалися Його науці й казали: Хіба цей не син Йосифів? Тим вони хотіли сказати, що Ісус з бідного стану й не вчився в високих школах, отже чого береться навчати других?

Ісус порозумів їх і відповів: Жадного пророка не поважають в його вітчині. Багато вдовиць було в Ізраїлі, але Ілію послано в землю сидонську; багато прокажених було в Ізраїлі, але ніодин з них не очистився, тільки Нееман зі Сирії. Це значило, що чужинці більше побожні і віруючі, ніж жиди.

Як назаретці те вчули, розлютилися на Ісуса, вивели його на скалу і хотіли кинути в пропасть. Але Ісус навів на них страх і пройшов посеред них та пішов в місто Капернаум, що було віддалене від Назарету яких 20 миль.

Питання:

1. Чому Ірод запер Йоана в темницю? 2. Як називалася жінка Іродового брата? 3. Де почав Ісус свою велику місію? 4. Що робив Ісус в храмі, в Назареті? 5. З книги котрого пророка читав Ісус? 6. На що прийшов Ісус на світ? 7. Що думали назаретці про науку Ісуса? 8. Чи вірили вони, що Ісус був Месією? 9. Чому вони не любили Ісусової науки? 10. Що хотіли зробити з Ісусом? 11. Чи вдалося їм те? 12. Чому?

ДРІБНІ ПОЯСНЕННЯ.

Приступати до Причастя. — В Православній Церкві завсігди до Причастя приступали, значить — брали причастя стоячи. Звичай ставати на коліна взятий з Заходу для греко-католиків. Цю оправу пояснює „Нива" з 1931 р. (греко-католицький часопис зі Львова) так:

— Приказувати причащатися стоячи священик (греко-католицький) не повинен, але повинен дати св. Причастя тому, хто стоячи хоче його приймати.

Значить — і греко-католик має право приймати св. Причастя в своїй церкві стоячи, коли хоче. Так каже „Нива", себто часопис для греко-католицьких священиків.

Обхід кругом Церкви. — Та сама „Нива" пише про обхід кругом Церкви так:

— Щодо обходу довкола Церкви, то справа мається так: Коли візьмемо на увагу це, як обходимо святу Трапезу (вівтар) підчас Богослуження, то аналогічно (таксамо, подібно) треба би робити в цей спосіб обхід довкола церкви. Так воно практикується на Сході (в православних). Та в наших сусідів латинського обряду (в поляків) роблять обхід довкола Церкви в противну сторону, а від них перейшов цей звичай у многих вісцях і до нас (однак невсюди).

Це найкраще пояснення не тільки для православних Українців, але ще більше для греко-католиків.

Католицький. — Слово „католицький" є з грецької мови і визначає: загальний, всесвітній. Жидівська Церква була лише для жидів, а християнська мала перед собою ціль поширити свою науку на всі народи. Отже первісна Християнська Церква називала себе загальною, всесвітною, отже „католицькою". Коли пізнійше повставали ереси (секти), то уважалося, що вони не є „католицькими", себто частинами загальної, первісної Церкви, а тільки випадковими явищами.

В перших віках християнства Східну Церкву і Західну (римську) уважали одною Церквою, отже та одна Церква, що обіймала Схід і Захід, звалася „католицькою" — себто загальною, всесвітною, на первісних основах побудованою. Тоді Рим не мав ще великого значіння і важні християнські справи рішалися на Сході. Приміром перші сім Вселенські Собори відбувалися на Сході.

Коли ж пізніше Західна Римська Церква почала щораз більше висувати претенсії до панування над Сходом, прийшло до розриву і від тоді Схід і Захід жиють собі окремо.

Та важне ось що: коли Римська Церква відійшла від Східної Церкви, вона зачала всіх впевняти, що „католицизм" при ній зостався, а Східна Церква (православна) не є католицькою. Римська Церква зачала назву „католицький" на кожнім кроці повторяти, всюди її тулити, всюди її виставляти, очевидно з тим розрахунком, що хто більше говорить, тому люде скорше повірять. І тому нині під „Католицькою Церквою" загально розуміють Римську Церкву, яка всюди свій католицизм безнастанно проголошує.

Однакож Східна Церква не зреклася назви „католицька". Бо це передовсім її первісна назва, тай з Східної грецької мови взята. І тому урядово Східна (православна) Церква зветься і нині: Свята Православна Апостольська Католицька Церква. Тільки назви „католицька" вона на кождім кроці не повторяє, як це робить Римська Церква.

З назвою „католицький" вийшло подібне, як з назвою „Русь". Назва „Русь" належала колись до української Київської держави. Опісля взяли її москвини для себе і зачали так толкувати, що первісна київська держава, це Мала Русь (Малоросія), а пізнійша Московщина, це Велика Русь (Великоросія).

Автокефальний. — Слово „автокефальний" значить: самоправний, самовладний. Дословно назва „автокефальний" значить: Автокефальна Церква, це та, що має власного митрополита. Українська Православна Церква зветься Автокефальною, бо вона має Митрополита, отже повноту церковного заряду сама в себе.

Трираменний Хрест — це Хрест український. Є історичне оповідання, що святий Апостол, Андрей Первозванний, ходив по Україні, був на київських горах і тому українці мають право звати його „Апостолом України". Як римо-католики звуть Апостола Петра Апостолом Риму, А що Апостола Андрея розпято на такім хресті, як буква Х, отже в його память українці долішне рамя хреста ставлять скісно. Коли дивимось на хрест, то кінець рамени на правій на-

шій стороні має бути низше, по лівій висше.

Мова Нового Завіту. — Цілий Новий Завіт був написаний первісно мовою грецькою, а не латинською. Тай в самім Римі Богослуження правилось до початку 3-го віку грецькою мовою. І старий Завіт був переведений найперше на мову грецьку (в Александрії, коло 300 літ перед Христом), а доперва по Христі на мову латинську.

ЩО РОЗУМІТИ ПІД ПОСТУПОМ.

Поступ не в тім, щоби вічно кудись поступати, не в тім, щоби лишати те, що маємо і хапати за щось нове; не в тім, щоби в ніщо не вірити, все критикувати, але в тім, щоби завсігди держати себе розумно на переді життя.

А щоби ж стояти на переді, треба постійно мати перед очима ті засади, які чоловіка на перед життя висунуть і на яких він там вдержиться, а тими є:

1. Вперта, щира праця — але не праця волів, що працюють недумаючи, але праця свідома, обдумана й обчислена

2. Ощадність — не та ощадність, що каже жити по жебрачому, світа божого не бачити, з людьми не сходитися; не та яка каже назбирати великі купи майна і заховати його в яму, але та ощадність, яка каже жити ощадно на те, щоби придбати засобів на своє забезпечння і на піддержання громадських справ

3. Здорові, моральні засади життя. — Чоловік повинен бути щирим супроти всіх добрих людей, поводитись чесно, бути гідним довіря Повинен інтересуватись конечно і громадськими справами, щоби мати розумне і ясне поняття про ширший світ і життя — инакше він не може супроти життєвих справ бути чесним і корисним. Добре серце без розуму те саме, що тепла хата без вікон Хоч і тепло, та темно

Поступ отже значить — розумне, ідеальне, свідоме, користне поступовання в життю.

Першим отже услівям поступу, є праця. Розумна праця для розумних цілей це поступ!

Дехто зве поступом чваниливу критикоманію, невірство, безрелігійність, нищення моральних і культурних засад життя, та це не є поступ. Це відступ назад, до гіршого, вдолину.

Є ще поступ чисто науковий — здобутки вчених, але такий поступ життю загалу далекий Це або поступ технічний, ремісничий і ним користуються фабрики та фаховці ремісники, або поступ теоретичний, зрозумілий лише вченим і в практичнім життю не дається на добро перевести.

ПОДРІБНИЙ ОБРАХУНОК СТРАТ В АНГЛІЇ

Вістка з Лондону, 12 квітня, подає подрібно страти, які Англія мала минулої зими через великі заметелі, а пізнійше через великі повени. Отже ті страти такі:

Овець та ягнят пропало 2 мільйони, отже пята часть цілого овечого господарства.

Худоби пропало 30,000.

Пропало 90,000 акрів озимових засівів, пропала майже вся пшениця, а 200,000 акрів знищив мороз

Крім того пропало яких 100,000 тон барабольї

30,000 акрів, де вже частинно води позбулися, знов вода залила.

В околицях Ґейнсборо найкращої землі під водою я ще 20,000 акрів. Цілими милями з води видно лише дахи домів, та верхи дерев, до яких позачіплялося всього, що вода несла.

КОРОТНА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

Однакож запал Собору ослаб, з чого цісар був невдоволений. Він сказав:

„Ми постановили, щоби найперше перевести реформи (направити зло), а тоді доперва вибирати папу, але ви вперлися, щоби перше папу вибрати. Коли ж маєте папу, то просіть його, щоби переводив реформи. Нім він був вибраний, то я мав силу — тепер не маю жадної".

Все, що дальше Собор зробив, то це, що настановив комісії для розсліду, а папа обіцяв, що на протязі чотирох літ скличе Собор. Так Собор в Констанції закінчився 1418 року з тим, що може колись прийде до реформ.

Хіба ще згадати, що при поставленню Мартина V не дуже оглядалися, чи за ним буде „апостольське наслідство". Аджеж 40 літ була в Церкві така анархія, що в ній „апостольського наслідства" годі було дошукатися.

Хто міг тепер вгадувати, чи доказати, що підчас тої анархії, коли старші представники церкви повмирали, а молодші проклинали одні других, „апостольське наслідство" когось трималося.

Тай не про те тепер ходило. Лихо було таке велике, деморалізація така широка, що вже саме освободження Церкви від того лиха було важнішою справою, ніж ломати собі голови над питанням про „апостольське наслідство"

Однакож Константський Собор рішав також про інші справи до яких приходимо

Віклиф, Гус, Єронім.

Попри інші причини може найбільше причинилася в тих часах до реформаційних міркувань сама Римська Церква, де папі приписували собі необграничену власть панувати над усіма. Люде шукали виходу з такого положення, отже ставали реформаторами. Одним з таких був Іван Віклиф

Віклиф (1324-1384) був священиком і професором університету в Оксфорді, в Англії. Він виступив проти світської власти папів (1365), як оборонець прав англійської корони. Пізнійше почав заперечувати дещо з науки Римської Церкви, отже зайшов в непотрібне і шкідливе, отже Собор в Лондоні, 1382 р. засудив його погляди, як еретичні. Тоді Віклиф відійшов на парохію, де й помер 1384 року.

Отже Констанцький Собор пригадав собі Віклифа, осудив його кости на знищення, а в 1428 р. папа Мартин V казав його кости спалити і попіл кинути в ріку. Отже кости Віклифа спалено присудом Констанцького Собору.

Спалення Гуса і Єроніма.

Коли Константський Собор засудив кости давніше померлого Віклифа на спалення, то двох інших, а то Гуса і Єроніма, яких мав перед собою, засудив живих на спалення

Іван Гус, чех, родився 1369 р., а був спалений 6 липня, 1415 року. Він був професором фільософії на університеті в Празі а відтак духовним королевої Софії Познакомився з писаннями Віклифа і сам почав виступати проти багато дечого в Римській Церкві. Він заявився за причастям вірних під двома видами, виступив проти папських відпустів, почав осуджувати католицьких церковних провідників за їх погане життя та цілий той нелад, що був в Римській Церкві і ще дещо.

Папа закликав Гуса до Риму, але Гус не пішов, однакож пішов на Собор до Констанції, маючи від цісаря Жигмонта запевнення, що буде на Соборі безпечний і зможе безпечно до дому вернутися. Однакож цісар своє запевнення злегковажив, кажучи, що приречення дане еретикови не є важне, отже Гуса арештували і він в кайданах пересидів цілий рік. Аж 7-го червня, 1415 р. його привели перед собор і почали вимагати, щоби зрікся того, що він доси проповідував. Коли зречеться, то життя його буде врятоване. Вимагали такого безуслівного зречення, що, як каже історія, казали йому: „Ти маєш двоє очей, однакож коли будемо вимагати, щоби ти заявив, що в тебе лише одно око, то маєш так заявити". На те Гус відповів: „Доки Господь держить мене при розумі, я на таке не згоджуся".

Отже 6-го липня, 1415 р., видали засуд, щоби Гуса спалити, і того ж таки дня Гуса передали світським властям, а ті зробили, що їм було приказано — спалили його на стосі, а попіл висипали в воду.

Подібним ладом Константський Собор засудив на спалення Єроніма з Праги.

Єронім (1365-1416) був світським чоловіком, професором теольоґії в Празі чоловіком великої науки. А що він поділяв погляди Гуса, то його також покликали на Собор, як еретика. Він бачив, як Гуса палили, і може під впливом того, що бачив, на суді відрікся всего, чого вимагали і заявив, що Гус та Віклиф були великими злочинцями і грішниками.

Однакож було підозріння, що він робить це нещиро, тому знов взяли його на суд. Тепер він заявився за тим, чого перше відрікався, отже засудили його на смерть і спалили. Історик Поджіо каже, що Сократ не був такий спокійний, коли принимав отрую, як Єронім, коли йшов на огненну смерть

Гуситські війни.

Коли прийшли до Чехії вісти, що Гуса та Єроніма спалили, почалися сильні заворушення. Тут за наукою Гуса запроваджено вже причастя під видом хліба і вина, а не як було в Римській Церкві, отже тих, що були за таким причастям, звали **Гуситами**, також Калікстинами (калікс — чаша) або також **Утраквістами**, себто причастниками під обома видами

Гусити на численних зборах, що відбувалися на горі Таворі (від того більше завзяту їх часть звано **Таборитами**), вибрали вони провідником відважного Жіжку, підняли ворохобню в Празі 1419 року і почали війну проти приклонників папи і цісаря Жигмонта, який по смерти свого брата Вячеслава став королем чеським.

Так почалися Гуситські війни, дуже люті, що велися не лише в Чехах, але і в Австрії, Моравії, Шлезку, Саксонії і Баварії.

Аж Собор в Базилеї (1433 р.) примирив Калікстенів (більше поміркованих) тим, що позволив причащатися під обома видами. Однакож Таборити (найбільше завзяті) продовжали війну під проводом Прокопа Великого і Прокопа Малого, аж доки не побито їх 1434 р.

Але й тоді не хотіли приймати мирних умов, диктованих їм, отже одні забралися на східні чеські границі, другі до Моравії і Польщі, та оснували незалежні гуситські громади, так звані **„Чесько-Моравських Братів"**. З частиною Калікстинів перейшли вони в 16-ім століття на протестантизм, коли друга часть Калікстинів помирилася з папською Церквою.

Ось такі ще наслідки були Константського Собору.

(Далі буде)

ПРО ЦЕРКВУ В ЕТІОПІЇ.

В життю кожного народу взагалі, а його Церкви зокрема, є інші звичаї, інші закони, інші дороги, якими життя народу поступає. І треба розуміти, що все те витворювалось поволи, силою досвіду, силою спостерігань, як було би краще. І кожний нарід витворює свої способи життя відповідно до обставин, відповідно до своєї минувшини, яка завсігди є основою для того, що дальше твориться.

Інтересно нам почути, які звичаї є в Церкві Етіопській (Абісинській).

Етіопія належить до найстарших християнських країн. Вона положена в Східній Африці, майже в середині східного берега Африки, на схід від тих сторін, де починається ріка Ніль. Східний кінець Червоного моря йде попри Етіопію. Тут для нас буде цікавим, яка є управа та звичаї етіопської Церкви

Уся Етіопія складається з одної митрополії та двох єпископій. Митрополія та єпископії діляться на епархії, а епархії на церковні гульми (маєтки). Кожний архиерей — незалежний церковний владика своєї духовної території. При архиереї є цілий штаб урядовців, оточення, рада, яка складається із заслужених архимандритів, і компанія жовнірів, котрих архиереї часто вживали при виконанню своїх розпоряджень

Єпископів для Етіопії призначає коптський александрійський патріярх. Коли вмирає етіопський єпископ, нетус (цісар) посилає в Александрію делегацію з багатими дарунками патріярхови і з просьбою призначити єпископа Патріярх висвячує в єпископи кого з нитрійських пустельників, а той забирає з собою цілий штат своїх одноплеменників, декілька священиків, архидіякона, співців і т. п. і виїзджає до призначеної йому епархії

В Етіопії не може бути єпископом ніхто з тубольців (етіопійців), а тому, що єпископи копти не розуміють етіопійської мови та звичаїв, йому призначають до помочі помічника — чагге Коли потребують кандидата на становище чагге цісар посилає своїх генералів та духовних осіб до якого славного своїм праведним життям на самоті (пустельника) Знаходять його звичайно в лісі й переказують волю цісаря Часто лучається, що пустельник не хоче приняти вибору, але його до цього примушують. Чагге має великий вплив і значіння не тільки в церковних, але і в політичних справах

При кожній церкві в Етіопії є декілька священиків і діяконів — ніколи не менше як 2 священики і 3 діякони

Звичайними кандидатами священства являються в Етіопії усі письменні, побожні миряни або черці. Осіб духовних з малою хочби богословською освітою дуже мало. Бо від кандидата священства вимагається більш моральних якостей і навіть фізичних, аніж освітнього ценза Кандидат в священики повинен бути чистої моральної поведінки і не мати яких будь фізичних недостач, бо вони являються мабуть найголовнійшою перешкодою до заняття ієрархічного церковного становища.

Кандидати на священиків являються до катедрального міста. А коли збереться їх досить, то урядовець архієрейський веде їх до епископських палат, де вони дістають від єпископа загальне благословенство, та призначається їм день для висвячення. Напередодні ж, — найчастіш в суботу, або перед другим святом, відбувається для кандидатів іспит. З тою метою на площі перед палатою архиерея збирається нарід та освічені особи, на чолі з вченим архимандритом. Ставиться посеред площі аналой з Апостолом та Євангелією, до якого по черзі підходять кандидати, щоб голосно перед усіма зібраними показати своє вміння до читання священого тексту.

Кандидат в діякони читає з Апостола, кандидат в священики з Євангелії. Текст визначає архимандрит. Треба читати голосно й з такою інтонацією, як при відправі в церкві. Хто прочитає добре, того архимандрит ставить по правому боці, а хто зробить хоч одну помилку, відсилається на ліво. Як скінчиться іспит, тих, що по правому боці, записують імена для представлення єпископові.

Другого дня, за літургією, усіх признані гідними священства приводиться до єпископа, який через покладення руки висвячує їх по черзі, — в священики у вівтарі перед престолом, а в діякони при царських дверях, у приязві всього народу. При посвяченні клир та народ на заклик єпископа відповідають „Аксіос, аксіос, аксіос!" (що значить „гідний", або „достойний").

Буває й таке, що парох даної парафії, за згодою членів причта (духовних осіб, що служать при одній церкві), бажає мати в своїй парафії ще одного священика, чи діякона. Тоді він звертається до пастви, чи нема посеред неї грамотного і достойного кандидата. Коли такий знаходиться і сам погоджується посвятитися, то з парохом йде до єпископа і приймає від нього свячення

Головним джерелом утримання етіопського духовенства являється земля, яку обробляють безземельні селяни за умовлену міру вимолоченого збіжжа. Священики живуть прибутками від церкви Кожного місяця господар церкви, або, як його звуть в Етіопії „баджерондє" обраховує, скільки треба видати із парафіяльних складів хліба, який розвозять у рівних частинах усім членам церковного причту. Із стада товару, що пасеться на церковній землі та належить до причту, декілька биків та овець кожного місяця теж роздається членам духовенства Видається також матерія на білизну та олій, але грошей на руки не видається зовсім. Із грошевих засобів церкви, багато грошей, особливо по церквах, де є катедри єпископів видається на утримання хору. Начальник хору та співаки отримують добру пенсію, а також дістають на кошт церкви одіж За треби духовенство дістає добровільні датки.

МАЛІ РІЧИ — ВЕЛИКІ ДІЛА.

Життя складається з маленьких частОчок. Ціле життя, це одна маленька частинка — одна хвилина, яку переживаєш. Забракне одного віддиху — і приходить похорон.

Карбованець — це малий гріш. Але процент від нього, коли б збирати від часів Адама й Еви, вистарчив би на закупно цілої нашої землі.

Жолудь — мала річ, але ціла ведмежа родина розкладається під дубом, що з жолудя виростає.

Слово — мала річ. Але нераз одно слово рішало про цілу людську долю — добру, чи лиху.

Поцілунок — мала річ. Але поцілунком Юда віддав Христа в руки Його ворогів

Іскра — мала річ. Але вона може запалити огонь в печі, або поставити в полумінь цілий світ.

Язик — мала річ. Але від язика починаються клопоти цілого світа.

Отже не забувай, що кожда найменша річ може бути зерном найбільшої справи.

ПРЕМУДРІСТЬ.

І я побачив, що мудрість бере гору над дурнотою, як світло над темрявою. У мудрого очі в голові, а дурний ходить потемки (Кн. Еккл. II: 13-14).

Почин премудрости — Господень страх безумні нехтують і розум і науку. (Кн. Приповісток Соломона I: 7).

Премудрість говорить по вулицях, підіймає свій голос й по майданах. Вона проповідує по головних зборищах, у вхідах до міських воріт, промовляє, говорячи: Доки ж вам, ви невіжі, любо буде темнота? Доки ви, дурні, кохатиметесь в дурноті? Коли ненависним буде знання противне? Кн. Прип. Солом I: 20-22).

Коли слух твій вчиниш уважним на мудрість, і наклониш своє серце до розуміння: коли ти знання зватимеш до себе й покликувати за розумом: коли будеш шукати його, як скарбу, — тоді зрозумієш страх Господень і знайдеш пізнання Бога. Бо тільки Господь дає премудрість і з уст Його виходить знання і розум. (Кн. Прип. Солом. II: 2-6).

З УКРАЇНСЬКИХ СІЛ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

Українські села на захід від Сяну причислено тепер до Польщі, отже є вони під польсько-большевицькою владою. Як там нині українцям живеться, бачимо з вісток, що звідтам відістаються.

Підчас минулих Різдвяних Свят, українці не вносили дідуха, не колядували зі страху перед поляками. Не можна говорити по українськи, а то арештують та карають. По селах не чути явно української мови.

До Великодня минулого року були ще українські священики, а потім поляки їх вигнали. В Гарайні вбили 150 осіб — разом жінок і дітей. Порабували церкви, а з хоругов поробили до чобіт онучі. В Жукові вбили священика. В Подемщині з розпуки вмер старець, коли палили церкву. Така політика католиків-поляків супроти українців.

ЯКБИ ЛЮДЕ ТРОШКИ ПОДУМАЛИ

Відколи українці приїхали до Канади, то між них заходять і заїздять всякі сектанти і декого собі здобувають. Розуміється, що свідомий таких непрошених гостей випросить, а несвідомий приймає, слухає, а за час і сам опиняєсь в чужім таборі.

Я маю на увазі свідків Єгови. Відомі мені випадки, де свідки Єгови розбили родину так, що ви не знаєте нині, чи це одна родина, чи дві. І аж тепер одна сторона опамятується і жалує, що пускала до своєї хати агентів цеї групи, та вже запізно. Треба мати розум наперед, а не по всьому.

Я розумію, що секта, яка називає себе "свідками Єгови", це те саме, що "студенти біблії". Дві назві, але одні люде й одна робота. Для одних і других "Вартова Башта" є їх органом, одні і другі мають для продажі ті самі книжки.

Та "свідки Єгови", це вже крок вперед. Бо "Єгова" слово з старої жидівської мови, і коли ними називають себе люде, то виходило би, що вони жидівську роботу роблять.

Що було би, коли б прийшов

якийсь проповідник і не вживав слова "Бог", але німецького слова "гот", — чи це не показувало би, що він німецький агент? Кожний казав би: "Коли тобі слово "гот" таке дороге, що ти хочеш його і нам накинути, то ти мусиш бути німцем і для німецької справи працювати. Або коли б вживав англійського слова "Ґад", а не слово "Бог", що ми думали би?

Отже те саме і зі словом "Єгова". Хто те слово висуває, то відразу можна знати, що він не німець, не француз, не мадяр, не москаль, бо всі ті люде Бога звуть своєю назвою, а не чужою. Отже і робота єговістів мусить бути того народу, що до нього слово "Єгова" належить. Так воно, коли брати на здоровий розум, коли хто здоровий розум має.

Якаж користь буде єговістів з українця, коли вона його до себе потягне? От що буде:

1. Вже остільки ослабили український нарід, бо він стратив одного чоловіка, чи одну родину.
2. Перетягнений до єговістів (чи до яких других) буде підтримувати їх справу, а не свого народу.
3. Його діти вже будуть там триматися, будуть за чужими агітувати і їм помагати.

Коли б так чоловік вмів розсудно думати, то знав би, чому вони на нього полюють, тай не дався б зловити.

Отже обовязком мудріщих мати все на увазі і при нагоді такі справи поясньовати тим, що того не розуміють. Лише так можна загородити дорогу непрошеним гостям.

Манітобець

ЗБІРКА НА КОЛЕҐІЮ
(Дніпро, Саск.)

Дня 14 лютого зійшлися родина і сусіди до п-ва Юліяна і його дружини Ягольницьких, щоби привитати їх в новім домі до котрого недавно перебралися. Ця забава була несподіванкою і вечір пішов весело. Співали, забавлялися, а відтак була вечера. По вечері вручено господарям гарний дарунок на памятку і при цій нагоді на заклик п. Друшка, старшого брата нашої церкви, зібрали $11.60 на Колеґію в честь нашого хору на Мазепі, котрий був присутний на цій забаві, під диригентурою пп. Євгена Ягольницького.

Присутний.

ВШАНУВАЛИ РОДИНУ
(Торонто, Онт.)

У пятницю, дня 21 лютого, добрі приятелі й знакомі справили несподіванку уля п-ва Теодора і Пелагії Останчуків з нагоди 15 літнього їхнього подружа. Принаття відбулося в салі при парафії св. Володимира. Господинею була братова, пані Параска Останчукова, що доложила найбільше труду до влаштовання оцего принаття. Вона покликала о. Самця, щоби поблагословив столи.

По вечері були промови, в яких згадувалось про заслуги п-ва Останчуків, як добрих родичів і чесних громадян. Пані Останчук вже через довший час є старшою сестрицею при церкві й пильно виконує свій обовязок. Обоє належать до тих громадян, що не жаліють ні труду ні гроша на громадські справи. Приємно було почути від пані господині, що п-во Останчуки одержали "Честерфілд сет", як дарунок від своїх приятелів.

По Многоліттю п. Д. Гуменюк пішов поміж присутних і зібрав на видавничий фонд У. Голосу і Вістника від слідуючих:

По 2 дол.: Т. Останчук і гром. Лукавецький.

По 1 дол.: Т. Бояр, Д. Кремко, Д. Попка, С. Романко, И. Останчук.

По 50 цт.: Д. Гуменюк, Й. Гаврилюк, о. П. Самець, И. Добровольський, В. Вельбас.

По 25 цт.: В. Лах, пані Анастазія Пелешок.

Пан Тарасевич у своїй палкій промові згадав про скитальців і шановні гості зложили на цю благороду ціль 42 долари.

Усім жертводавцям щира подяка, а п-ву Останчукам і їх діточкам нехай Господь Бог посилає щастя, здоровля і многих літ.

П.С.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ В ТЯЗЕВІ, САСК.
(Допис передавнений та даєсь для занотовання.)

Дня 21 листопада, 1946 вечером, зібралася родина і приятелі в Нар. Домі з нагоди 25-ліття подружого життя п-ва Михаїла і Маґди Якимишиних.

За ювілятами вислали були старосту, дружбу і дружку — П. Роляка, О. Ковальчука та паню А. Вартнову. З прибуттям ювілятів почулось гучне Многоліття, а шваґер ювілята і сестра ювілятки привитали їх хлібом і сіллю.

Господар вечора був П. Роляк. Виголошували промови: К. Ґонзьола, Д. Ярема, Я. Якимишин, И. Линюк, і пані М. Ковальчукова. Промови зводились до заслуг п-ва Якимишиних.

Во справді вони є на видній місци в кольонії Тязів. Лагідної вдачі, стараються дати дітям релігійне і українське виховання та вищу освіту. Їх син Яків тут же учителює, а не далеко дочка Михалина. І син Василь кінчить 12-ту клясу.

Сам п. Якимишин був через кілька літ радним до Інсінґер муніципалу. Був шкільним радним в двох школах. В 1943, місцевий КУК вибрав був його делєґатом на Український Конґрес. Він є головою місцевого КУК-а від початку і цей відділ платить до канцелярії КУК-а 100 річно.

Дальше п. Якимишин є головою місцевого Т-ва Просвіти, яке належить до Союзу УНД і точно платить членські вкладки.

Попри щирі бажання, зібрали для ювілятам дарунок на спомин. А знов ювілати, дякуючи за щирість зібраних, дали 20 дол. на Колеґію св. Андрея в Винипеґу, а 20 дол. на Інститут гр.-католицький в Саскатуні.

Додатиб, що це були також 50-літні роковини уродин ювіплята.

Підчас гостини п. Й. Линюк закликав до збірки на Видавничий Фонд У. Голосу і Вістника, отже жертви вложили:

По 1 дол.: К. Пальчевич, П. Роляк, І. Дорошенко, Й. Линюк, К. Ґондзьола, О. Дутчак, Я. Якимишин, О. Ковальчук, М. Вілан, В. Линюк, Н. Дутчак, Ю. Ватрич Н. Петришин, І. Дорошенко.

По 50 цт.: Й. Пасічний, Ю. Томчишин.

З того $7.50 на У. Голос, а $7.50 на Вістник. Отже жертводавцям щира подяка, в ювілятам — прожити Много Літ!

К. Ґондзьола.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
КВІТЕНЬ:
15. Світлий Вівторок — Радиске.
20. Неділя — Мелвил
27. Неділя — Доштел.
Адреса: 110 Велінгтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
КВІТЕНЬ:
20. Неділя Томина — Келгарі. — Спільне Свячене. Олдз, Вечірння і Спільне Свяч.
27. Неділя Егремонт. Похід на цвинтар.
Адреса Редвил, Алта.
Скринка 62, Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
[illegible]
20. Неділя — Шерідон, Ман.
27. Неділя — Кемсек.
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Флин Флон (храм).
11. Неділя — Арран.
18. Неділя — Пайн Ривер.
22. Четвер — Свон Плейн.
25. Неділя — Годсон Бей Джонкшен (храм)
Адреса: Вох 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
КВІТЕНЬ:
Свячене — Овкборн.
27. Нед. Мир. Св. Божа і Спільне Свячене — Елфінстон.
Адреса — Вох 46. Овкборн, Ман.
Тел.: 133—4 Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіпкевича.
КВІТЕНЬ:
20. Нед. Томина — Принс Алберт. — Спільне Свячене
27. Неділя Мир. — Вірдейл. Сповідь і Св. Причастя підчас Вел. Посту
Адреса: 554—7 Стр. Іст Тел 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кериїцького.
КВІТЕНЬ:
Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск.
Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
КВІТЕНЬ:
20. Неділя — Проводи. — Белвіс. Вечірня 4.30 — Боні Лейк.
27. Неділя. — Тірієн. Проводи Вечірня 4.30 — Ґіфорд.
Адреса: Вох 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
КВІТЕНЬ:
20. Неділя Томина — Іст Селкирк.
27. Неділя Мироносиць — Дуфрост
Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
667 Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ
16	С	3	Преп. Микити ісп. Іріни
17	Ч	4	Преп. Йосифа Многобол.
18	П	5	Муч. Агатопода, Теодула
19	С	6	Евтихія арх. Константин.
20	Н	7	Нед. Томина. Юрія еп. Мит
21	П	8	Ап. Іродіона, Агава, Руфа
22	В	9	Муч. Евпсихія та інших 270
23	С	10	Муч. Терентія, Африкана
24	Ч	11	Свщмч. Антипи еп. Пергам.
25	П	12	Василія ісп. Парійського
26	С	13	Свщмч. Артемона преск.
27	Н	14	Нед. Мир. Мартина ісп.
28	П	15	Ап. Аристарха, Трофима
29	В	16	Муч. Калідии, Ніни, Нунехії
30	С	17	Свщмч. Симеона еп. Перс.

ТРАВЕНЬ
1	Ч	18	Преп. Івана, ісп. Косми еп
2	П	19	Преп. Івана Ветхопещер.
3	С	20	Свщмч. Гавриїла отрока
4	Н	21	Нед. Розслаб. Мч. Ісаака
5	П	22	Теодора Сикеота ап. Луки
6	В	23	†Великм. Георгія (Юрія)
7	С	24	Преп. Сави Печерського
8	Ч	25	Ап. Марка, Македонія митр
9	П	26	Свщмч. Василія еп. Амас.
10	С	27	Преп. Стефана еп. Волод.
11	Н	28	Нед. Самар. Ап. Якова
12	П	29	Муч. в Кизику. Теогнія.
13	В	30	†Ап. Якова Заведеєвого
14	С	1	Свщмч. Макарія митр. К
15	Ч	2	Перен. м. Бориса і Гліба

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гліцького
КВІТЕНЬ
27. Неділя — Форт Франсес
ТРА[illegible]
4. Неділя — Пембіна.
6. Вівторок. Св. Вкмч. Юрія — Унутська.
11. Неділя — Вайта. По Богослуженню відправи на обох цвинтарях.
18. Неділя — Сірко.
22. Четвер. Вознесення Господнє — Роза. (храм).
25. Неділя — Толстой
Адреса Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
[illegible]
20. Неділя — Ендевор.
27. Неділя — Вимер.
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Канора.
11. Неділя — Рама.
18. Неділя — Клейр.
Вох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
КВІТЕНЬ:
20. Нед. Томина — Ворд
27. Неділя Мир. — Косів.
Адреса Вох 778 — Лавфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
КВІТЕНЬ.
20. Неділя Томина — Роблін місто
27. Неділя Мир. — Шортдейл. — Похід на гроби.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
[illegible]
20. Неділя Том. — Гефорд (фарми).
27. Неділя Мир. — Блейн Лейк.
Адреса: Вох 51 — Гефорд, Саск.

Устав Церковний.

КВІТЕНЬ:

20. Нед. Томина. Гол. 1. УЄ Мт. 28: 16—20. Літ Діян. 5: 12—20. Єв. Івана 20: 19—31.

27. Нед. Мирон. Гол. 2 УЄ Мар. 16: 9—20. Літ Діян. 6: 1—7. Єван. Марка 15: 43—47 і 16: 1—8.

ТРАВЕНЬ:

4. Нед. Розслабл. Голос 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ Ап. Діяння 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

6. Великмч. Юрія УЄ Луки 12: 2—12. Літ. Ап. Діяння 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

11. Нед. Самарянки. Голос 4. УЄ Івана 20: 1—10. Літ. Ап. Діяння 11: 19—26 і 29—30. Єван. Івана 4: 5—42.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Bilych Walter C. Box 8 Oct 1949

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., MAY 1st. 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1947. ЧИСЛО (597) 9

КОНФЕРЕНЦІЯ В МОСКВІ ЗАКІНЧИЛАСЯ

В ... 24 квітня закінчилася конференція в М..., що була почалася 10 березня ... [illegible] державами були Бевин з ... Маршал зі Зединених Держав, Бідо ... та Молотов російський. Конференція ... [illegible] нічим, бо Росії ходило не про ... [illegible] ... тального ладу, але щоби кошто... [illegible] якнайбільше забрати.

[illegible] ... поті з Москви Маршал оголосив, ... західні держави будуть старатися за ... західній Европи, і то ... [illegible] ... Росії. Так невдала московська конференція ... може вийти на добро.

ЩО КАЖУТЬ ПОВЕРНУВШІ З МОСКВИ

Британський міністер Бевин вернувся з Москви 29 квіт., через Берлін, де мав бесіду з британською контрольною комісією. В Лондоні ... [illegible] ... не дуже звевірений міжнародним ... [illegible], ані не дуже тішуся. Я хочу, щоби ... нарід був терпеливий, ми ви... [illegible] ... рішний".

... стейтський Маршал по повороті ... 28-го квітня бесіду через радіо, де ... Сталіна, що чотири великі держ... ... [illegible], коли помучаться переговорами. Очевидно, що на таке числить Москва. Маршал заявив, що не можна чекати на таке, як Сталін говорив, але треба заводити лад в Німеччині зараз, бо все йде стрімголов до ... [illegible]. Отже треба помогти Німеччині, щоби ... себе виживити. За невдачу на конференції винував Росію.

14 МІЛЬЙОНІВ В НЕВІЛЬНИЧИХ ТАБОРАХ

... вісти, що нині в Росії є 14 мільйонів невольників ... поломиканих в огорожах з колючого ... Це там, де большевицький уряд про... ... [illegible] ... роботи. Невільників приводить озброєна сторожа, наглядає підчас ... потім заводить до огорож. Невільники ... [illegible] ..., та на їх місце приводять ... [illegible] ... життя не має ніякого значіння ... [illegible] ... дешевою робучою силою.

КАЖЕ ГОТОВИТИСЬ ЛІКАРЯМ ДО АТОМІЧНОЇ ВІЙНИ

Др. С. І. Ворен, голова медичного відділу ... університеті в Каліфорнії, звертає увагу ... [illegible], щоби готовилися до атомічної війни. ... казав, що хоч такої війни не буде зараз, ... [illegible] певно буде, отже треба позвиходити ... [illegible] ... способи, як би від атомічної ... [illegible] ... ратися, чи лічитися.

ЗАКЛИКАЄ, ЩОБИ АРМІЯ БУЛА ГОТОВА

... Москві святкували 1-го травня, отже ... військової сили, Николай Булґанін ... [illegible] ... до звичайної армії і воздушної сили, ... [illegible] ... себе вповні готовою до війни. В Росії святкували три дні.

Ця интересніше, що першого травня були такі паради в Бельгії і Норвегії. А в Франції 1-го травня робітники були увільнені від роботи. В Лондоні паради відложили на неділю. Це показує, в яких краях сильно заважує комуністична сила.

ПОВІСИЛИ ТІСА

В Чехословаччині засудили і повісили о. д-ра Йосифа Тіса, що був президентом створеної під рукою німців Словацької Держави. Президент Чехословацької республіки Бенеш відкинув просьбу о помилування.

ЦЕРКВА І КОМУНІСТИ В ЮГОСЛАВІЇ

Хорватія звесь нині Народною Республикою, в федеративній злучі з Югославією. Президентом Хорватії є др. Владо Бакаріц. І недавно він оголосив лист, яким хоче Церкву примирити з урядом (большевицьким).

Отже в листі є три вимоги. Церква не має виступати проти ... [illegible], не має поважати Діви Марії; має відірватися від Риму (хорвати римо-католики). Говориться в листі, що проповідники ... [illegible] проти безвірства є протидержавні, протисовітські і проти народної єдности.

Недавно большевики судили в Люблянах ... [illegible] за такі провини: 1. Вони помагали своїм учениям бути на проти-комуністичній конференції. 2. Примушували учеників йти в процесії. 3. Наказували ученикам, щоби не читали проти-релігійних газет. 4. Не хотіли приступати до учительського товариства. 5. Вони вчили дітей яких виганяли комуністи ... [illegible], що їх родичі були реакціонерами (не... [illegible]).

Священика Білогрівца засудили на смерть за те, що був проти комуністів, був католиком і був хорватським патріотом.

НОВА ОРГАНІЗАЦІЯ НА МІСЦЕ УНРРА

Невдовзі допомогова організація УНРРА розвяжеться, отже твориться нова подібна організація — Міжнародня Організація для Скитальців (І.Р.О.). В цій новій організації членами ... [illegible] ... 12 держав підписало ... [illegible] ... членами і давати поміч скитальцям. З підписом 15-ох держав нова організація мала би вважатися дійсною. Генер. Зединені Держави заявляють, що вони стануть членом нової організації і дадуть свою часть на поміч, отже вже не мусить бути 15 ... [illegible].

ЗОСТАВИВ МІЛЬЙОН ДОЛАРІВ СВОЇМ РОБІТНИКАМ

В 1946 р. помер в Дейтона Біч, Фла., в ... Мартин Т. Форд, головний агент асекураційної компанії Еквітебл Лайф Ешуренс ... [illegible] ... в Юнайтед Стейтс, маючи 81 років, і ... [illegible] майно одного мільйона. В завіщанню він каже, що його жінка вмерла давно а також родичі, дітей не було і ні братів, ані сестер.

Дальше він говорить, що коли він зібрав таке майно, то в тім йому помагали менші асекураційні агенти і робітники, а що вони ... [illegible] ... щиро і чесно, то він своє майно поміж ... [illegible].

І так поділив він своє майно поміж 141 ... [illegible] ... і робітниць. Так прим. Рі... [illegible] ..., його помічниця, через 20 літ, ... [illegible] ... стенографка, дістала 10,000. Ґвен Силвер 5,000. Павера Літ 12,000, з окремим додатком до назначених сум з того решта майна, що лишиться при обрахунку.

ЖИДИ $7,500,000 ДЛЯ ПАЛЕСТИНИ

Жидівська організація в Стейтах "Американська Ліга за Вільною Палестиною", почала збирати 7,500,000-доларовий фонд на справи Палестини. Оден мільйон з того піде терористам на боротьбу; дальше 40 процент ... [illegible] на зброї і всякі поміч; 40 процент піде на купно кораблів для перевезу жидів з Европи до Палестини, а 20 процент для Жидівського Визвольного Палестинського Комітету, щоби створив тимчасовий жидівський уряд для Палестини.

ОСТЕРІГАЄ УРЯД ПЕРЕД УКРАЇНЦЯМИ

... [illegible] сісіефський посол Г. В. Геридж ... Кутеней) говорив про українських скитальців, що хочуть їхати до Канади, отже звертав ... [illegible] увагу, щоби уряд уважав, що робить. Геридж казав, що він вірить, що є сотні тисяч демократичних українців, які хочуть сюди приїхати, одначе чотири дивізії були в німецькій армії, як добровольці, отже тих тут ... [illegible]. Не треба тут також більше польських іміґрантів.

Говорив про іміґрацію також сісіефський посол Ф. С. Заплітний (з Дофину) і казав, що тим, які мали б сюди приїхати, треба би дати ... [illegible] ..., тоді вони мали би вже іскру ... [illegible] ... мали б чого сподіватися. Без того ... [illegible], не бачать, що їх чекає, отже це знищить їх духову силу.

НАПАД НА СВЯЩЕНИКА В ЦЕРКВІ

В католицькій церкві в Ню Орлінс, в Стейтах, ... 20 квітня, напав чоловік на священика підчас давання причастія. Напасник ... [illegible] ... пару ран в шию ножем. Священика ... [illegible] ... до шпиталю. Церкву замкнули до поновного освячення, як того вимагає церковний ... [illegible].

ПЛЯНУЮТЬ ВЕЛИКУ ІМІҐРАЦІЮ

Підчас 1-го, премієр Кінґ говорив в оттавськім ... [illegible], що уряд вислав іміґраційних урядників до Европи, щоби розглянули ... [illegible] ... групами скитальців і щоби ... [illegible] заходи для скорого приїзду сюди тих ... [illegible] іміґрантів.

В АЛЬБАНІЇ ВИНИЩУЮТЬ ХРИСТІЯНСТВО

Швайцарський денник, Ля Ліберте, подає ..., що диктатор Альбанії, Енвер Доджа, магометанин, винищує там християнство цілком — і православне і католицьке. Магометани ... [illegible] ... християн ненавидять.

ПРОПАЛО 15 З ЛІТАКОМ

З Ванкуверу є вістка 29 квітня, що пропав літак з 12 пасажирами і трома летунами, що ... [illegible] звідтам 27 квітня. Що з літаком сталося, покищо невідомо, бо ще його не знайшли. Було на нім 5 осіб з Винипегу. Було також ... [illegible] з імени українка, Н. Лесюк, дівчина Грейт, Б. К.

ВУЗКА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

В Католицькім "Кеведіен Реджистрі" з 19 квітня, в редакційній статті говориться, як ... [illegible] ... Росії, але ... Західні Держави дбають ... [illegible] ... про свої вузкі інтереси і байдужі ... [illegible] ... від них справи. От говориться там, що страшний злочин заподіяли большевики в Галичині та в других частях Західної України ... католицькій Церкві, однакож ні Лондон, ні Вашинґтон не журиться, що там переслідують мільйони католиків.

Але такий докір "К. Реджистра" до нього ... [illegible]. Він також говорить лише про ... [illegible] католиків, цебто про свій вузкий інтерес. І католицький світ, почавши від папи вдолину, також цілком не журиться, коли перед минулою війною польський католицький уряд нищив до коріня українські православні церкви і ... переслідував не тільки мільйони православних українців, але і греко-католиків. Отже до "К. Р." звертаються слова: "Лікарю, вилічи перше себе."

ПРО ЦЕРКОВНУ ЄДНІСТЬ.

В "Вістях", що виходять в Бельгії, в ч. за листопад 1946, є стаття: **ПРОБЛЕМА ЄДНОСТИ (350 Роковини Берестейської Унії).**" Автор підписався М. Д-ко.

Авторови ходить. "про зверхність Риму над українською церквою обидвох віровизнань". Виводить він справу так, що і православним треба зєднатися з Римом. А спонукує його до такої поради православним ось що: "На першому місці у мене благополуччя мого народу".

Однакож за тим гарними словами не все йде гарно в дальшій балачці і не вже показує, що авторови про "благополуччя мого народу" не ходить. Йому ходить про Рим

В основу питання про мир між християнами автор ставить тези — треба духової єдности християнського світу; треба церкви не розбитої канонічними ріжницями, та що: "Церква мусить бути очолювана високим, беззаперечним і незаплямованим авторітетом". З самими тезами треба згодитись, але не з тим, що йде дальше. Автор каже:

"Берестейська Унія виникла не внаслідок бажання окремих прихильників Папи. То був протест загально національного значення, шукання захисту для народу, що носив тавро "поляка"".

В тій неясній балачці видно вже фальшовання історії. Бо унії хотіли якраз поляки і папа. Польські єзуїти довгий час підготовляли грунт для унії. (Скарга), тай з української сторони заводили її ті, що були на польській службі, і бажали через унію особисто скористати. Тому то загальний народний протест був звернений якраз проти Унії і тих, що її заводили. Берімо дальше:

"Нам конче потрібний духово-релігійний контакт і єдиний провід церкви. Запитаємо прямо: Хто впливув на Ватикан? Чиї накази виконував Папа? Чи схилявся він коли перед царями коронованими і некоронованими? Відповідь: Святійший Отець стояв і стоїть осібно, понад державними владарями і партіями, понад жадобою панування, яка зрештою тягне у прірву людство".

В наведенім історія пофальшована. Папи схилялися і схиляються перед царями. Згадати хочби, що 1938 р. папа схилився перед польським урядом за $500,00 дав йому "легалізацію" на нищення українських церков. За гроші став до спілки з Польщею. А католицький катехизм Шпірага виразно говорить, що папа "мусить пристосовуватися до їх (володарів) звичаїв і принятої етикети, коли не хоче осмішити себе і свого уряду". Чи це стояння понад володарями?

Щож до "жадоби панування", то в папській політиці жадоба панування була завсігди першою і послідною з Десяти Заповідей. Це був найважніший символ папської віри. Через ту жадобу власти розбилася Церква 1054 р., через жадобу власти повстав протестантизм в 16-ім віку.

Щож до "єдиного проводу церкви", то провід Української Церкви повинен бути в українських руках, а не в руках чужих, які завсігди нищили і Церкву і Нарід. Тому й папи не є "незаплямленим авторітетом".

Берімо такий вислів:

"Євангелія говорить: "Хай буде єдине стадо і єдиний пастир". Нам, як і кожному народові, потрібна єдність. Брак її, як ми упевнились на гіркому досвіді, спричинюється до провалу справи. Тому ми повинні розглядати, як злочинців тих, що сіють незгоду між православними і греко-католиками, між східняками і західняками (?), між різними українськими групами й орієнтаціями".

Дещо добре є в тім вислові. Українцям треба єдности — єдности між собою і в собою. І хто ділить українців, той злочинець. Такими злочинцями були вже ті, що заводили унію, бо розбивали українську єдність. Унія — це розбиття! Та дальше автор ставить справу яснійше:

"І чому б нам не увійти в ту сімю християн, якої зверхником є достойний Римський Владика? Хіба посилаючи своє благословення українським скитальцям в Европі, Він мав на увазі лише католиків? Хіба передаючи грошеву, чи харчеву допомогу попередив, що нею не можуть користуватися православні? Хай вибачать мені рецні "патріоти обох віроісповідань, але я байдужий до недійсних канонічних зон, бо на першому місці у мене благополуччя мого народу. Історія згадує деякі прогріхи осіб, що сиділи на високому папському престолі, але також історія зберегла память і про тяжкі гріхи патріярхів, особливо щодо нашої Батьківщини."

Тут знов перекручування і натягання. Коли на протязі століть українці зазнавали чого від папів, то не помочи, а зневаги. Папи завсігди давали полякам дійсну поміч, а для українців лишали голе благословення. Коли мінувшина Польща понищила сотні українських церков, коли робила погроми по українських селах, коли нищила українські інституції, коли нищила українські школи, роздавала українські землі мазурам, — де тоді була папська поміч? Чи ті 500,000 доларів за "легалізацію" нищення українських церков, це також поміч українцям? А коли нині папа скитальцям щось дав, то не своє, а те, що дістав від поляків за українську кривду. Це частина того церковного майна, яке поляки від українців рабунком забрали.

Історія не каже, що патріярхи робили українцям багато лиха, крім хиба одного випадку 1686 р., коли патріярх за гроші передав Українську Церкву Московщині. А папи були явними ворогами українського народу сотнями літ — вони ж сотні літ піддержували ворожу українцям Польщу. Отже як можна рівняти їх з патріярхами?

Коли ж говорити про "деякі тяжкі прогріхи" папів, то це були прогріхи не тільки папів, але цілої римської політики — в "голові і членах". Тай не були це прогріхи, а страшні злочини, що кличуть до неба о пімсту.

Берімо ще такий вислів:

"Ми живемо не минулим, але теперішним ..." Мова йде не про Александра Борджія (Александра VI), а про святішого Отця Пія XII. "Ангела Миру — який безстрашно і покищо одинокий в цілому світі підніс свій голос проти кривди. Наші очі мусять бути звернені все ж таки на захід, згладно на південь, де переконують не тиранією, а словом і те слово може захистити знедолену українську націю. — Хай ця стаття буде початком обговорення пекучої проблеми єдности".

Отже ми живемо не минулим.... Однакож розлечені люде минулим живуть. Хто злегковажить минуле, тому не належиться будуче. Казав же Шевченко: "Спитайте себе — хто ми? Чиї сини, яких батьків, ким за що закуті?" Тай папи заступаються давно сказаними словами про одно стадо.

Українцям треба знати минуле, а тоді не буде їм ніхто підсувати пофальшованої історії, не буде знати ворога приятелем. Українцям вийде на добро, коли будуть жити минувшиною — коли нинішне будуть будувати на досвіді минулого

А наша минувшина страшна лише нашим ворогам і они не раді, щоби українці про неї згадували. Красше, коли українці її забудуть.

Поганий був Александер Борджія, що став папою 1492 року, але українцям більше ходить про шанібних і недавних папів, головно про Пія XI, що став папою 1922, та Пія XII, що став папою 1939 року. Це Пій XI "легалізував" нищення українських церков 1938 року; а Пій XII підносить голос проти кривди. Однакож його любимці Поляки в той же час голосять, що західні українські землі мають до них належати. Отже "входіть в сімю християн, якої зверхником є достойний Римський Владика".

Українцям треба єднатися, але з собою і між собою, а не з чужими. З чужими треба по купецьки — як ви нам, так ми вам. А що взяли — віддайте! Чужі цілі віки єднали українців з собою, а з того єднання українці виходили завсігди голі, босі і простоволосі.

На одно повинні звертати увагу українці — щоби не давати в себе місця фальшованій історії, хочби хтось підмальовував її церковною, чи релігійною краскою. Фальшовану історію проповідується для баламучення і роз'єднання.

ЦЕРКВА — А ШКОЛА І ТЮРМА.

Деякі люде ставлять школу на перше місце, а Церкву на друге, на трете, на десяте. Це ще в найкращім випадку. Бо в гіршім випадку Церкви цілком не згадують, заступаючи її місце театром.

Але теорія теорією, а практичне життя з теорією не числиться. Воно приказує теорії "Ти зо мною числися! А не схочеш, то відпокутуєш!"

Свого часу член найвищого суду в Ню Йорській стейті надрукував в "Літерари Дайджест" письмо, в якім подає такий факт

З 4000 хлопців, які ставали перед судом в Ню Йорку за всякі злочини, до віку 21-го року життя, тільки трох ходило в своїм життю до Недільної Школи.

Недільна Школа, це наука релігійна, яку подає Церква

Отже практичне життя показує, що в вязниці попадають якраз ті, що не мали релігійного виховання.

На 4000 молодих злочинців ледво трох було таких, що релігійне виховання не вдержало їх від злочину. А решта себто 3997 то ті, яких релігійним вихованням ніхто не наготовив.

Мусимо завважити, що одни факт не говориться, **що з тих 4000 злочинців богатьох не було в ніякій державній школі. Бо зрозуміле, що держава примушує кожну дитину ходити до школи і всі ті 4000 молодих злочинців, це виховання державних шкіл.**

Виходить що одна правда: що **державні школи не дають морального виховання. Або дають дуже мало. Або не дають тільно, кільки дасть виховання релігійне.**

Та це зрозуміле. Ціль державних шкіл дати виховання ремісниче знання. Вона вчить як орудувати інструментами праці ... чи тим інструментом буде математика, чи фізика чи хемія чи будова машин, чи що друге подібне. Але вони не кладуть натиску на те, яким повинен бути сам чоловік і для яких цілей він шкільного знання має вживати

Звідси природно виходить, що найстрашніші злодії, спритні розбійники, і то не найкращі знавці шкільної науки Школа все дала, або інші могла би дати їм найкращі світоглядні, як механікам, математикам, організаторам і виконавцям праці, як людям, що вміють працю до якої беруться, по найкращим науковим правилам виконати. Але життя каже, що то правил це злочин

З усего-ж виходить, що де **нема Релігійного Виховання, там всяке інше виховання є перед Життям, отже і перед Богом, недостатнє.**

Казав Христос: Дбайте найперше про Царство Боже і Правду Його, а все друге приложиться вам. — Мат. 6:33.

Дати дитині релігійне знання і релігійне виховання, а тоді інша наука вийде на добро.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НЕ ЗАНЕДБУЙМО ВАЖНИХ СПРАВ

Важні справи не є однаково важними для всіх. Багато є таких людей, що не годні розріжнити важного від маловартного і часто легковажуть те що є найважніще.

От наприклад з фізичної сторони є дуже важна справа — здоровля, отже правило, котре каже, що людина не повинна вживати алькоголю, ні тютюну надміру, бо це нищить людське здоровля. Однак кілько легковажуть це важне правило і піддаються привичкам пиянки і куреня.

Очевидно тому так легко піддаються, бо наслідки не показуються відразу. Але скорше, чи пізнійше наслідки таки випливають на верх. Багато не доживають до старшого віку, або поважно слабують на старість тому, що замолоду безмірно курили та пили.

Подібно є і важні духові справи в нашім життю. ... нині багато людей легковажуть ... , але найбільше занедбана справа є справа: **Чому ми живемо на цім світі?** Більшість людей уважають це питання як маловажне і не звертають на нього уваги. І наслідки нині бачимо майже на кожнім кроці: злочинство, некультурність, безбожність, пустота, загальний хаос.... Як би загал ставився до цього питання з більшою увагою, то нині ... було би менше лиха.

Чому ми живемо на цім світі? Живемо ... вірно служити Тому, що поставив нас ... Як ми робимо яку річ, то на те, щоби вона ... якийсь спосіб прислужилася. Як будуємо хату, то сподіємося що вона нам тим прислужиться, що дасть захист від непогоди і зимна. Подібно Всемогучий Бог сотворив нас на те, щоби ми Йому вірно служили. Щоби ми Його прославляли та Його Всемогучість пізнавали. Ми живемо з Божої волі, отже живемо для Бога і тому ми повинні так поступати, як Бог нам велить. Все що ми робимо ми повинні робити на славу Божу.

Ця важна духова справа є головно занедбана ... молодими — очевидно через недбалість старших. Переступ Божого Закону не ... подібний від другого переступу, бо наслідки не показуються відразу, як і не показуються відразу наслідки переступу правил ... Однак пізніше ми їх ясно побачимо, коли вже буде запізно.

Тому обдумаймо добре цю справу тепер, щоби нам було добре колись.

А старші повинні звертати молодим увагу на те. Це важна справа, яку ми повинні піднести вище ніж вона сьогодня стоїть. На жаль багато з нас більше дбаємо про маловажні річи, а про важні забуваємо.

Запорожець.

ХОРОВІ, А ЗВИЧАЙНІ ПІСНІ

Нераз молоді кажуть: От коли б нас хто вчив хорових пісень, на чотири голоси. Тоді буде концерт і ми виступаємо та покажемо, що вмієм

Але воно трохи не так. Найважнійше не те, щоби вміти співати в хорі під проводом диригента, але те, щоби вміти співати самим. Щоби самим вміти багато пісень в оден голос і співати їх — і самому, коли захочеться і гуртом, коли гурт збереться.

Колись давно всюди люде вміли багато пісень і ми ще нині потрохи їх чуємо, отже важне, щоби ми тих пісень понаучувалися. Треба про це подбати, щоби їх навчитися. Треба заставляти старших, щоби вчили, треба їх записувати, збирати. Але найперше треба хотіти і постановити собі так зробити.

Коли б ми вміли багато пісень в оден голос, або два і дебудь гуртом заспівали, то це було би важнійше, ніж танцювати. Спів, це поважна справа і співу всі радо слухають, а на танці хто дивиться крім тих, що танцюють?

Коли б ми дуже багато співали, а мало танцювали, то ми культурно стояли би багато вище. **С.**

ЯК ВІДВИКНУТИ ВІД КУРЕННЯ

Віденський лікар др. Робічек хоче відучити налогових курців від куреня своєю власною методою, дуже оригінальною. Він каже, що цю методу вже випрактикував на кількох пацієнтах з успіхом. Отже він радить клієнтам, щоб завсігди, коли дістануть охоту курити, як найглибше втягнули в себе повітря, 4 секунди задержали, так віддих і відтак видихали. — Цей маневр мають виконувати 5—6 разів. Після цього охота до курення відійде. Др. Робічек свою методу підпирає тим, що при вдихненні й задержанні віддиху, кров насичується вуглевим квасом так, як і при куренні. — Відвикнути від курення можна вже за два дні. Доручує ще для більшого успіху їсти спочатку суху, солену та квашену поживу.

"ДЖЕНТЛМЕН"

В англійців є слово "джентлмен", що по нашому буде "гідний чоловік". Назвою "джентлмен" англійці означують чоловіка гідного і примірного з вигляду, з поведення, такту, смаку і почуття власної гідности.

Англійська королева Вікторія (панувала від 1837 до1901) означила прикмети дійсного "джентлмена" так:

Джентлмен охайний зверху і чистий внутрі.

Він не принижується перед багатими, ні не погорджує бідними.

З одинаковим достоїнством держиться в щастю і в біді.

Він поважає жінок та старших і ласкавий для дітей.

Він надто цінить свою гідність, тому не знизиться до брехні; він надто чесний і тому не може інтригувати; він надто практичний, тому не допускає пустомельства.

Він задоволяється спокійно тим, що має, і без зависти дивиться, як другі втішаються тим, що їм належиться.

З наведеного означення виходить, що "джентлмен" цебто "гідний чоловік" може бути одинаково багатий і вбогий. Бо вичислені прикмети відносяться не до маєткового стану чоловіка, ані не до його громадського становища, але до стану його душі — до його розуму, розсуду, характеру.

ЧИ ДУМАЛИ ВИ ПРО ЦЕ

Чи думали ви коли про те, що ні одна женщина не стала на світі ні трохи лучшою від того, що мала бриляти? Тимчасом же кілько женщин стало безвартними, зіпсутими і нещасними через те, що хотіли мати бриляти!

Або чи став хоч оден мущина лучшим від того, що мав скрині повні золота? Але хто змірить все зло, зроблене для того, щоби скрині золотом наповнити! (Дж. Рускін)

МІСЦЕ ДЛЯ РЕЛІГІЇ

В кого релігія на другім місци, в того її зовсім нема. Бог годиться з неодним в серцю чоловіка, але не згодиться, щоби він був в серцю на другім місци. Той, хто призначує для Бога другорядне місце, не призначує жадного.

Дж. Рускін.

ПРИПОВІДКИ

У Бога світа богато.

Усе тінь минуща: одна річ живуща — світ з Богом

Кожна пригода — до мудрости дорога.

З щастя та з горя складася доля.

Хоч правду женуть люде, та правда завше буде.

Гість хати не засидить, ліжка не зналежить.

Нема в світі правди, тільки рідна мати.

Куля мине, а материне слово не мине.

Ледача тая дитина, котрої батько не вчив.

Говори, та не переборщуй. (Не показуй нічого більшим, як воно є, не причиняй).

І неба вовки з'їли.

Я не страшків син. (Мене чим небудь не настрашиш).

Як не обертай, а все брехнею наверха. (Брехні не закриєш).

Не оббирайся Богови за порадника. (Бог без тебе знає, що має робити).

ЗНАЧІННЯ ДЕЯКИХ ЖІНОЧИХ ІМЕН

Агафія (Гафія, Гапка) — добра, ніжна, ласкава.

Агрипина — навернена.

Акилина — орлина.

Александра — заступниця.

Анна — Божа благодать, Божа ласка.

Варвара — чужа.

Домна — пані.

Евгенія (Геня) — благородна.

Евдокія (Докія, Явдоха) — доброславна.

Евфросинія (Фросина) — радісна.

Зиновія — праведної вдачі.

Ірина (Ярина) — спокій

Катерина — невинна.

Єлена — переможниця, повна світла, вибрана.

Єлисавета — Божа запорука

Ірина — спокій.

Ксенія (Ксенька) — гостинна.

Лукія — ясна.

Людмила (словянське) — мила людина.

Магдалина — піднесена, славна

Марина — морська.

Марія — володітелька.

Марта — смутна.

Матрона — господиня.

Меланія (Маланка) — понура.

Наталя — народжена.

Олимпія — небесна.

Ольга — свята, могуча.

Параскева (Параска) — потопаюча.

Пелагія (Палажка) — морська

Пульхерія — дуже гарна, красавиця

Раїса — одужовина, та, що подужала.

Серафина — благородна.

Софія — мудрість

Стефанида — як вінок.

Текля — відважна.

Фотина — світлая.

Теодосія (Тодоська) — Божа дана.

Теофанія — Боже явлення.

З наведених імен бачимо, що наведені жіночі імена висловлюють майже самі гарні прикмети, крім кількох, такі прикмети, які жінки повинні мати і берегти.

Та дивуватися треба, як люде нераз лакомляться на цілком чужі і далекі нашій Церкві, далекі нашому народови імена, що і своєю формою не подібні до наших, і в нашій мові звучать, як приблуди. І виходить тоді, що хата ніби українська, родина зверха українська, але імена людей що в тій хаті живуть — німецькі, французькі, скотляндські, ірляндські, індіянські і ще хто знає які.

Чи це є ознакою розсудку....? **А.**

25 ЗГИНУЛО, 70 РАНЕНИХ

Через місточка стейтів Арканзас, Мизурі й Айова перейшов 30 квітня страшний вихор, отже згинуло 25, а 70 є ранених. В однім місточку згинуло 13, а 45 було ранених. Лишилося незнищених пів туцина домів.

Яка була сила вихору, показує такий примір: Шість осіб сховалося до пивниці, та коли оден з них, Дженінґс, був близько виходу, то вихор витягнув його з пивниці і вдарив ним до телефонічної лінії. Його знайшли 75 стіп дальше від пивниці неживого, з ногами обмотаними дротом.

Подбайте, щоби ваша передплата за ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

НА ЧИЇЙ СЛУЖБІ „УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК".

IV.

Коли взяти статтю в „Українськім Вістнику", яку ми доси розглядали і ще тут розглядаємо, то вона від початку до кінця дише большевицьким духом. Все зводиться до того, що Росії та большевикам потрібне. Всюди повторяєсь те, що большевики говорять.

От берімо ще таке місце з тої статті:

„У военній і повоенній суматосі, яка була й досі є на Україні та в сумежних краях, творилось багато такого, про що ще не зібрано повних і точних відомостей. Єпископам-втікачам закинено те, що вони співпрацювали з німецькою окупаційною владою на українських землях. Нема найменшого сумніву, що наскільки той закид правдивий, то його можна виправдати тим, що ці єпископи не могли інакше ставитись, бо були під примусом. Коли закони Церкви є строгі, то вони не є сліпі, отже з такого обвинувачення ці єпископи-втікачі могли б виправдатись. Існує ще й ця трудність, що державні уряди Сполучених Держав і Канади нераді допускати у свої краї людей, яким закидується колляборація з німецькими націстами. Певно, що і під цим оглядом всі утруднення можуть бути усунені при допомозі впливових людей."

Перечитайте ви наведене вважно, а побачите і відчуєте, що це не є бесіда ані душі релігійної, ані взагалі людської щирої душі. — відчуєте, що це бесіда большевика доносчика.

Єпископам втікачам закидають... Хто закидає крім большевиків? Західні аліянти навіть перше не дуже такі закиди висували, а що дальше, то і цілком не згадують. Це вічно висуває одна Росія. Коли ж західні аліянти і закидають комусь, то хіба людям, що мали силу про щось рішати, людям на державних, чи партійних становищах — але не єпископам, тай ще українським. Яку силу для співпраці з німцями вони мали, коли за кожну хвилю свого життя були непевні? Бо хіба німці сприяли Українській Церкві?

Та коли справа українських єпископів ще не досить розсліджена, **то цілком добре розслїджена справа, що большевицька Росія співпрацювала з німцями, поки німці проти неї не виступили.** Однакож це під канони „Укр. Вістника" не підходить. Це інша дієцезія.

Співпраця з німцями... але **московський патріярх і його єпископі співпрацюють з тими большевиками, що поневолили Український Нарід, та багато других народів; що повбивали багато єпископів і священиків, що позамучували, повбивали, голодом виморили багато мільйонів українського та других народів, а тих, що живуть, запрягли в найстрашнішу неволю.** Отже співпрацює з тими большевиками, тай ще заставляє других співпрацювати

Однакож „Укр. Вістник", що нібито так строго придержується церковних канонів, вважає московського патріярха не тільки добрим і канонічним, але ще признає йому окрему власть судити та деградувати чужих йому українських єпископів. Вважає добрим того, що співпрацює з насильниками, з безбожниками, з найлютішими кривдителями Українського Народу та других народів. І скажіть, що це не лицемірство!

Та предвиджує „Укр. Вістник", що українські єпископи, які з німцями співпрацювали, можуть виправдатися тим, що були під примусом. Бо мовляв, церковний закон хоч і строгий, але він також не сліпий, отже можна виправдатись...

Та знов питання: Перед ким ті єпископи мають виправдуватися? Перед якими правовірними сторожами церковного закону? Перед московським патріярхом? Чи перед тими, що з московським патріярхом стоять? Значиться — перед тими, яких перших треба би на суд поставити, коли б такий справедливий суд був.

Коли українським єпископам треба би виправдуватись, то вони могли б виправдуватись лише перед Українським Народом і його справою, себто перед тими, для яких обовязок праці вони взяли на свої плечі. Але ніколи перед чижими взагалі, яким до українського народу діла нема, а про явних ворогів вже і не згадувати. Оден лише „Укр. Вістник" піддав би українським єпископів під суд московських чекістів чи політиків.

В своїм канонічнім захопленню „Укр. Вістник" далеко бачить, — він навіть предвиджує, що й уряд Стейтів та Канади не рад допускати сюди людей, яким закидуєсь співпрацю з німцями, отже може сюди з Европи українських єпископів не пустити. Тай справді, — коли вони в очах „Укр. Вістника" такі великі грішники, то й уряди, які більше відвічальні за це, ніж „Укр. Вістник" повинні мати тих єпископів на увазі і — не пустити сюди.

Треба пригадати, що „Укр. Вістник" прикладає до українських єпископів питання про співпрацю з німцями тоді, коли окупаційні власти, які справу розсліджували, таких закидів тим єпископам не роблять і тому ті єпископи живуть там цілком легально.

Та коли „Укр. Вістник" такий ще не певний, чи українські єпископи з німцями не співпрацювали, то цілком на місци буде поставити питання: Чи „Укр. Вістник", його редактори, або навіть провід Церкви, якої „Укр. Вістник" є органом — тайком не посилали вже окремих порад урядам, щоби українських єпископів, як небезпечних, сюди не пустити. Зрештою після того, що написане, більшого гріха вже не було би.

Ще оден великий закид проти українських єпископів має „Укр. Вістник", а то:

„Більшість цих єпископів-втікачів були поставлені на єпископські катедри доривочно, без уваги на потрібні кваліфікації. Дехто з них був учитель, посол до польського сойму, агроном і т.п., і тільки коли повстала потреба обсадження відновлених на Україні епархій, або поставлення єпископів на місце тих, які втікали перед німцями, їх вибирали, або наказними єпископами ставили на опорожнені місця."

Такий закид, то злочинна напасть. Вже те одно, що була **„повстала потреба"** і тому тих єпископів ставили, опрокидує всі закиди. **Бо коли повстають потреби, то люде обовязані ті потреби задоволяти такими найкращими способами, на які спроможуться.** Так завсігди робили християне, так роблять погане, так роблять всякі уряди, так роблять звичайні люде. Бо так наказує робити закон життя.

Дотого ж коли на єпископів вибрали людей освічених — учителів, послів, агрономів, то чого більше вимагати? **Адже ж чоловік з загальною освітою легко і скоро познакомиться з подрібними справами Церкви і може бути чоловіком найбільше відповідним для свого становища. Недавний Антіохійський патріярх Григорій IV мав лише середню освіту і тому звали його „невченим патріярхом", однакож всі признавали, що він зробив для свого народу більше добра, ніж всі попередні високо вчені патріярхи.** Грецький патріярх Фотій, що був мабуть **найсильнішим з усіх грецьких патріярхів, став патріярхом з дипльомата на** протязі кількох днів. І таких випадків **знає історія багато.** Тай [illegible] християнство починалося не від високих [illegible] них студій, але від великої [illegible] ви, від великої щирости для святої справи.

Сама велика шкільна [illegible] не є запорукою, що чоловік буде сильним на якім становищу, або що буде сповняти свої обовязки дуже вміло, дбало і совісно.

Коли ж „Український Вістник" [illegible] таке питання, то — які [illegible] ен Богдан Шпилька? Які його теологічні студії? Тай студії взагалі?

Так перебравши зміст статті „Укр. Вістника" ми бачимо, що становище „Укр. Вістника" суто большевицьке, отже проти-українське. В сторону Москви його очи дивляться. І коли „Укр. Вістник" закидає українським [illegible] співпрацю з німцями, з [illegible] виправдатися, то він самий своєю статею доказує, що він співпрацює з Москвою. **І коли для єпископів є можність виправдатися, то для „Укр. Вістника** виправдання нема!

ВДАЧА МОЛОДІЖИ

Бейкон в своїх фільозоф[illegible] [illegible] зах так малює вдачу мол[illegible] [illegible] старших:

Молоді люде, в поведенню і прав[illegible] більше зготавють, ніж можуть вдержати.

Вони роблять більше заворушення, ніж можуть втихомирювати.

Вони летять до поставленої ціли не тямлючи ані про способи, ані про скількість витраченої сили.

Вони держаться небо[illegible] засад, які припадково і дуже [illegible] здобули.

Уживають крайніх способів, не спробувавши способів поміркованих.

Навіть те, що поправлює всі помилки не може молодих людей зупинити — як не хоче стати ані звернути в бік кінь, що не перебув доброї науки.

СПРАВА РЕЛІГІЇ В МАДЯРЩИНІ

В парляменті в Будапешті внесено законопроект, щоби з шкіл викинути науку релігії як обовязковий предмет. Проти законопроекту виступили з протестом і римо-католики і протестанти. Також були демонстрації студентів. Всі домагаються, що справу релігії в школах дати під голосування народу

ПРАВОСЛАВНИЙ ІГУМЕН

МЕЛХИСЕДЕК ДМИТРО ЯВОРСЬКИЙ.

В часах великого праведного народного гніву, в часах повстання українського народу проти Ляхів, що катували наш народ — в тому часі, який народ назвав Коліївщиною, або Гайдамаччиною, тоді то в Мотрониним монастирі коло Жаботина, на Чигиринщині, ігуменом православного монастира був Мелхиседек Дмитро Яворський.

Праведний був чоловік і щирий син свого народу. Він бачив, як католики Ляхи безчестять святі православні церкви, як знущаються над українським православним народом і важкі думи лягали на його душу.

Як визволити народ? — питав він себе — як привернути йому тую свободу, яку Господь дав кождому народови для життя? Кат лютує, невинна кров тече, а наркання невинних кличуть до неба о пімсту. Пошли ж, Боже, скору поміч твому невинному народви і увільни його від тих, які звучи себе християнами, і глумом нівечать найбільше діло рук Твоїх — нищуть чоловіка на образ [illegible] створеного.

Т[illegible] питав себе і так молився ігумен Мотронинського монастиря — Мелхи[illegible] [illegible]начко-Яворський.

Т[illegible] тоді вже народний гнів кріпшав, вже виробляюся завзяття підняти руку [illegible] свободу. І в тім то ділі дуже [illegible] Яворський. Помагали й інші [illegible] вні монастирі — Жаботинський, Мошногорський, Медведівський, Лебе[illegible] [illegible] другі, давали повстанцям по[illegible] [illegible] ист, передержували в себе За[illegible] [illegible] бито черцями, чи послуш[illegible] [illegible]е Яворський був оден з пер[illegible] [illegible] помагали святій і великій [illegible] [illegible]праві. В його монастирі пере[illegible] Максим Залізняк: він заохочував [illegible] він нараджувався з передовими [illegible] приготовляв всяку іншу поміч, на яку вистарчала його сила.

[illegible]ія оповідає, про ті часи, коли [illegible] Гайдамаччина страшні річи. [illegible] всіми способами ширила тод[illegible] [illegible] уніятські духовні при помочи [illegible] кого війська силоміць примушу[illegible] [illegible] духовних і народ переходити на унію. Коли ж нарід противився і боронився, то[illegible] уніятські власти при допомозі поляків бралися до ще більших к[illegible] [illegible]тв.

[illegible] ить згадати такий випадок.

В Мліеві громада не хотіла приняти [illegible] тського духовного і приказала ти[illegible] [illegible] (старшому братові), Данилові Кушніреви, щоби сховав дароносицю (гробницю) церковну, що він і зробив. А хоч зробив він не з усякою побожні[illegible]ю, однакож уніяти з поляками вигадали брехні, що він ходив з дароносицею до коршми і пив там з неї горілку. З[illegible] [illegible] щоби — обмотали йому клочем [illegible] [illegible], облили смолою і запалили. Опісля [illegible] [illegible]или голову, прибили на паль і по[illegible] [illegible] народ, щоби бачив це і корився.

Гайдамаччина була 1768 року. Шевченко описує участь Яворського в Гайдамаччині ось як:

Над рікою Тясмином коло Чигирина зборались повстанці, щоби виручити проти ляхів. Були ніч. Гайдамаки мали на возах ножі. Старшина приказала йти з возами до монастирської церкви. Гайдамаки понесли вози, щоби не робити туркоту і не звернути на себе уваги. Церква належала до Мотронинного монастиря, що був в лісі. Дальше Шевченко описує (за дідом своїм, що знав ті події), як відбувалося свячення ножів і яку горячу бесіду сказав тоді Яворський зібраним. Ось що він каже.

. . . . Опинились;
Аж церков бачать: дяк співа,
Попи з кадилами, в кропилом;
Громада віби нежива,
А-ні телень . . . . Поміж возами
Попи з кропилами пішли:
Як на Великдень над пасками.
А вище корогви несли, ,
Проповідь Мелхиседека:
Молітеся, братія, молітесь! —
Так благочинний начина.
— Кругом святого Чигрина
Сторожа стане з того світу,
Не дасть святого розпинать.
А ви Україну ховайте:
Не дайте матері, не дайте
В руках у ката пропадать!
Од Конашевича і досі
Пожар не гасне, люде мруть,
Конають в тюрмах, голі, босі . . . .
Діти нехрещені ростуть —
Козацькі діти; а дівчата —
Землі козацької краса,
У Ляха вяне, як перш мати,
І непокритая коса
Стидом січеться; карі очі
В неволі гаснуть; розкувать
Козак сестру свою не хоче,
Сам не соромиться конать
В ярмі у Ляха. . . . Горе, горе!
Молітесь діти! Страшний суд
Ляхи в Україну несуть —
І заридають чорні гори.
Згадайте праведних гетьманів —
Де їх могили? Де лежить
Останок славного Богдана?
Де Остряницина стоїть
Хочби убогая могила?
Де Наливайкова? Нема!
Живого й мертвого спалили*).
Де той Богун, де та зима?
Інгул**) і що-зими замерзне —
Богун не встане загатить
Козацьким трупом. Лях гуляє:
Нема Богдана червонить
І Жовті Води†) й Рось зелену,
Сумує Корсунь стародавній —
Нема журбу з ким поділить.
І Альта плаче: „Тяжко жити!
Я сохну — сохну" . . . . Де Тарас?
Нема, не чуть — не в батька діти!
Не плачте братія: за нас
І душі праведних і сила
Архистратига Михаїла††).
Не за горами кари час.
Молітесь, братія! —

Ко[illegible] імена Яворського згадати належить в цим місци одну славну людину, з тих часів, а то — переяславського архиєрея (єпископа), Гервасія Лінцевського. Праця цих двох щирих людей довела [illegible] до того, що багато тих світських духовних, яких до унії присилувано, вернуто назад до православія.

Однакож робота як Мелхиседека, так і Гервасія не була на руку ні полякам, ні москалям. Щодо поляків, то це вже відоме, а що до москалів, то їм байдуже було те, що поляки православний нарід мучать панщиною і переводять на унію. Вони забороняли навіть вертати до православія тим, яких до унії примушено. Тому даремні були старання Мелхиседека і Гервасія, щоби Москва помогла українцям вибитись з польської неволі. Адже ж Москва арештувала і карала тоді не поляків, але українців, які посміли стати проти своїх катів поляків підчас Гайдамаччини.

Обох згаданих мужів обвинувачено, що сприяють повстанню народу проти своїх панів і за те Мелхиседека усунено з ігуменства, а Гервасія від управи переяславською епархією. Решту життя пережив Гервасій в київськім Михайлівськім монастирі, де вмер 1769 р., а Мелхиседек вмер року 1809.

Розуміесь, що з усуненням цих двох людей з поля діяльности стратила також багато українська справа.

Праведних і великих людей знає наша історія і з ними треба народови познакомитися. Побачивши їх, ми зрозуміємо

— хто ми
Чиї сини, яких батьків,
Ким за що закуті . . .

Ми побачимо тоді, що ми мали багато гарного, великого, праведного і святого, яке нині може служити нам за взір, за заохоту, яким можемо похвалитися перед світом, бо як каже Шевченко, наша слава:

Без золота, без каменю,
Без хитрої мови, ,
А голосна та правдива,
Як Господа слово.

Що ж зокрема до Української Православної Церкви, то вона рівнож не мала за собою жорстоких вчинків, не наклала нікому на шию і на душу кайдан. Історія не передає за нею лихої слави.

*) Наливайка ляхи спалили живого в Варшаві Остряницю і 30 старшин козацьких по страшних муках роздвертували і розвезли по Україні на пострах людям. Тіло Богдана Хмельницького і його сина викопали і спалили.

**) Полковник Богун потопив ляхів в Інгулі. Богдан вирізав 40.000 ляхів над Россю. Тарас Трясило вирізав над Альтою (Тарасова ніч)

†) Над Жовтими Водами (річка) розбив Богдан Хмельницький Ляхів.

††) Св. Михаїл — опікун Києва, отже й України.

В НЕДІЛЮ РАНЕНЬКО

(В пяту річницю нашої доньчки Наталочки)

У неділю раненько
Приберуся гарненько,
До церкви піду,
Най родичі знають,
Що донечку мають,
Як ангел святу.

Буду-сь там молити,
Щоб дав Бог дожити
До щасної доби,
Щоби ми ніколи
Не були в неволи
Як чужі раби.

Щоб сонце світило
Любо, гарно й мило
По селах-містах . . . .
За те я благаю
Господа, як знаю,
В своїх молитвах

Микола Горішний.
Джерзі Сіті, Н. Дж.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

1. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, видання на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

ЛЮТЕРАНСЬКА РЕФОРМАЦІЯ.

Що попереджало Лютеранську реформацію.

Багато було причин, що довший час приготовляли ґрунт, на якім повстала велика подія — **Лютеранська реформація,** а з нею початок **Протестантизму** взагалі. Ще Хрестоносні Походи внесли в життя Заходу багато нового, нових поглядів, нових думок. Дальше здобуття турками Царгороду 1453 р. мало багато впливу на Захід, коли прийшло зі Сходу багато грецьких вчених зі своєю наукою. Та найбільше нелад в самій Римській Церкві заставляв людей до нових думок і нових питань, як поправити лихо.

Довгий час чути було на Заході голоси, що конче треба перевести основні реформи, чи зміни в церковнім устрою і життю правлячої церковної кляси. І з тими ціллями відбувалися Собори: в Пізі 1409, в Констанції 1414—1418 і Базілеї 1431 р., однакож потрібних реформ не зроблено.

Коли невдоволення зростало, скликав був німецький цісар Максиміліян І 1493—1519) і французький король Людвик XII (1498-1515) року 1511 собор до Пізи в Італії, щоби усунути нелад в Церкві, але роботу цего собору унеможливив папа Юлій II, скликуючи Собор до Риму 1512 р., званий 5-тим Лятеранським Собором. По смерти папи Юлія продовжував цей Собор папа Лев X до 1517 р., однакож потрібних реформ не зроблено

Треба поставити на увагу, що лише тому, що сам церковний провід не усував неладу, звлялися поодинокі люде що або виступали з голосною критикою та осудом того, що діється, або давали початок реформ в своїм окруженню. До визначних між такими належить **Лютер** в Німеччині, **Цвінглій і Кальвін в** Швайцарії

Що вони не усунули неладу і не завели ладу, якого було би треба, це інша річ. Справа була понад їх сили. Вони бралися до нової роботи щиро, однакож того було замало, тому їх робота не завсігди була зрівноваженою. Та що про них казати, коли Римська Церква яка мала більшу можність, лиха не направила.

Мартин Лютер.

Чоловіком, що перший почав реформацію в Західній Церкві, був **Мартин Лютер.** Родився він 1483 р. в Айслебені в Саксонії. Готовився до адвокатури, та коли грім вбив його приятеля, як оба проходжувалися, се так його зворушило, що він покинув правничі науки і вступив до монастиря Августинів в Ерфурті. 1505 р.

В 1507 р стає священиком і дістає місце професора на університеті в Віртемберґу (1508)

Року 1510 поїхав Лютер до Риму, та вернувся не таким, як поїхав. Коли перше думав про Рим з великою пошаною, то поїхавши туди, розчарувався. Передтим уявляв собі, що в Римі мусить бути більша побожність, ніж деинде, а тепер побачив там велику легкодушність в тих, що повинні бути світлом для других.

Вернувшись до дому занявся він наукою Святого Письма, і року 1512 став доктором богословія і проповідником

В 1517 р. оголосив папа Лев X великий відпуст, т. в. „індульґенції", щоби придбати грошей на будову нової церкви св. Петра в Римі. Тут треба згадати, що Лев X був повним безбожником і науку про Христа звав байками, але любив він красу, гарні будівлі, фігури і т. п. Отже оголосив він, що грішник дістане відпущення гріхів відповідно до суми грошей, яку зложить на святе тіло. І з таким відпустом, чи індульґенціями вислав він домініканського монаха Тецеля, щоби в Европі збирав гроші.

Коли Тецель прибув вдо Віртемберґу, щоби продавати індульґенції, Лютер виступив проти тої папської торговлі, і прибив на дверях церкви 95 тез (тверджень), в яких осуджував папську роботу, і заявив, що готов свої тези хочби перед ким оборонятн. І копії його тез розійшлися по цілій Німеччині.

Тепер починається суперечка між Лютром і папою, в якій Лютер почав також доказувати, що папа не має такої власти, як собі приписує

В початках папа мало звважав на роботу Лютра, бо думав, що вона сама собою затихне, та не так воно було. По стороні Лютра почали ставати видні люде не тілько в Німеччині, але і по других краях отже папа кличе Лютра до Риму на виправдання. Однакож Лютер до Риму не вдавався. Пізніше папа оголосив, що відлучує Лютра від Церкви

З Лютром став князь саксонський, Фридрих Мудрий та інші князі, бо князі бажали освободитися від власти папів; багато епископів хотіло, щоби папа перестав вмішуватися в їх місцеві церковні справи; вчені хотіли свободи в наукових рослідах Всі верстви населення почали гуртуватися коло особи Лютра. Отже Лютер став в проводі великого нового руху, сам того не сподіваючись.

Три роки по тім, як Лютер оголосив свої тези (твердження), він 10 грудня, 1520 року, на площі серед міста, в присутности великого числа народу і вчених, спалив і папську булю (урядове письмо), якою папа проголошував відлучення Лютра від Церкви, і постанови канонічного права, отже тим заявив публично, що він Римську Церкву покидає. І тут був початок Протестантизму

Дальша робота Лютра.

Широка історія вяжеться тепер з особою Лютра і його роботою, та важніше треба згадати що на домагання папи і папських прихильників, Лютер був покликаний на суд сойму в Вормсі (Вормації). Він дістав від цісаря запевнення, що ніяке лихо йому не станеться отже може безпечно на сойм їхати і свою справу обороняти, хоч Лютер памятав, що таке запевнення мав Гус, однакож це йому не помогло.

Лютер ставав на суд в Вормсі 17 і 18 квітня 1521 року. Був там цісар, була цісарська рада, були папські представники. І Лютер відважно обороняв свое становище, а вкінци заявив:

„Доки не докажуть мені св Письмом або здоровим розумом, що я помиляюся доти я не зрікаюся своїх переконань ані перед папою, ані перед Соборами бо це ясне як день, що вони часто помилялися і перечили одні другим. Доки я того певний, доти не відступлю від своїх переконань, бо ані безпечно, ані розумно йти проти своєї совісти. При тім я стою і не можу при чім іншім стати. Боже, поможи мені. Амінь"

Вправді осудили були тут і Лютра і його однодумців, однакож самого його лишили в спокою. Та все ж якийсь час після того мусів скриватися, поки його наука не поширилась так, що для нього між загалом не було вже небезпеки.

В 1524 році Лютер покинув чернече життя й оженився з черницею (монахинею) Катериною де Бора. За його примірoм пішло також багато других монахів.

Для охорони реформаційної роботи Лютра, заключили князі, його прихильники, союз в Таргаві (1526 р.), і запротестували проти постанов державного сойму в Шпаєрі (1529 р.), яким сойм вимагав, щоби прихильники Лютра не вводили в свое церковне життя нічого нового, аж поки не збереться Вселенський Собор.

Від цего **протесту** дістали найперше лютерани (прихильник Лютра) назву **Протестантів,** а дальше прихильники **Цвінглія і Кальвіна,** а вкінци поширено цю назву та інших реформаторів і творців сект та їх прихильників Хоч самі себе вони звуть також **Евангеликами.**

Спори та війни.

В користь реформаційної роботи Лютра багато натрудився приятель Лютра, **Филип Мелянхтон** (1497-1560), професор і взагалі визначний чоловік. Він здержував буйну вдачу Лютра і він то зложив Віроісповідання Лютеран, яке предложив цісарському соймови в Авгсбурґу, 1530 року. Від того звуть його **Авгсбурґським Віроісповіданням** (Конфесіо Августана)

З виступом Лютра почали заострюватися спори між тими, що стояли з папою, а протестантами, аж вкінци перетворилися в люті війни, — в **Війну Шмалькальдську та Трийцятьлітну Війну,** що тревала від 1618 до 1648 року. Вона закінчилася **Вестфальським миром,** в якім Протестанти, або Евангелики здобули в Німеччині рівні права з римокатоликами.

Віра протестантизму.

Лютерська віра, виложена в Авгсбурґськім Віроісповіданню, далеко відходить від науки Римської Церкви, а ще більше від Православної. Багато, що було в Християнській Церкві від початків, викинено та введено багато нових толковань, що деколи противляться і Святому Письму і здоровому практичному розумови

Протестантизм став на тому, що Святе Письмо є одиноким правилом християнської віри; воно легко всім зрозуміле, тому нехай кожний читає Біблію і толкує як розуміє. Очевидно таку науку принято всупереч Римській Церкві, яка тоді була проти давання Біблії загалови, та все ж історія показала, що при такім вільнім толкованню Біблії протестанти поділилися на сотні сект Це показує, що вони не розуміють Біблії, бо Біблія не є така легка до зрозуміння.

Протестантизм вчить, що чоловік оправдується перед Богом не через віру і добрі діла, а лише через віру в свое спасення через Христа, хоч Апостол виразно каже, що віра без діл мертва. А такого є більше.

Треба розуміти, що Лютер та його прихильники і помічники рішали про багато дечого наперекір Римській Церкві, отже дбали, щоби найменше бути до неї подібними. Це було на першім місци, тому вийшло таке що, як казав недавно хтось з визначних протестантів: „Ми як зачали виривати кукіль, то і пшеницю повиривали".

(Далі буде)

ЩОБИ НЕ ПОМАГАТИ ВОРОГАМ

Закон неутральности в Стейтах каже, що треба доставчати зброї, чи іншого воєнного матеріялу як доброму, так злому, як напасникови, так і тому, що бороннться, коли схоче такого матеріялу. Тепер през. Труман заявив що такий закон треба зломити і не продавати зброї державам, що не є в приятельських відносинах зі Злученими Державами.

КОРОТКІ ВИСКАЗИ ПРО МОЛИТВУ.

Молитва — це шнурок, за який коли тягнути на долині, то вгорі дзвонить дзвін до ушей Господа. Деякі люде ледви порушують дзвоном, коли моляться недбало. Інші хапають за шнур лише деколи. Але той, кого чують в небі, це чоловік, що вхопивши сміло за шнурок, тягне його безперестанку цілою силою. Спурджин

Люде, які перетворили людство своїми стремліннями до заведення праведности, набирали великої сили через молитву. Апостоли і мученики мали неустрашиму відвагу і непереможну силу тому, що були сильними в молитві Р Гил

Ніщо не зробить душі такою чистою і сильною, ніщо не озброїть нас так сильно для перемоги великих життевих труднощей, як те, що ми на самоті перебудемо одну годину з безконечною Правдою і безконечною Любовю. Нема радости, ні труднощів, ні смутку, в яких Молитва не піднесла би нас до кращих висот Д. Марч

Коли хтось думає, що може зміст його молитви не підхожий, нехай нагадає, як дитина просить поживи, коли голодна. Вона просить, як вміє, але дає поживи кілько треба. Так і Бог не дивиться на слова, але на бажання Коли щире, Він його за найкраще приймає Св. Іван Золотоустий

Молитва, це наша бесіда з Богом Коли читаємо Божий Закон — Бог говорить з нами. Коли молимось — ми з Богом говоримо. Св. Августин.

Бог не числить кілько Молитов ми до Него заносимо Ані не приглядаєсь як зложені вони по бесідницьких правилах. Ані не міряє, які вони довгі Він дивиться наскілько вони божеські оскілько вони з щирого серця виливають Гайнєс.

НЕ ДОВГО ТІШИВСЯ СПАДКОМ

В Атлентик Ситі, Н. Дж., бувший редактор „Філаделфія Инквайрера", Гюстис, дістав спадку по своїй сестрі по мачусі 90,000 дол., та був властителем спадку лише 13 днів. Він умер 24 дні по своїй сестрі, в 13 днів потім, як став правним властителем спадку.

ЩО ЗНАЧИТЬ ПРИРОДНО РОСТИ.

До славного англійського поета і фільозофа Колриджа прийшов одного разу його знакомий, Телвел, який був атеїстом (безрелігійним). В розмові вони зійшли на виховання дітей і Телвел сказав:

— Дітей не повинно ся вчити про Бога. Пощо затроювати їх уми забобонами? Нехай виростають природно.

По якімсь часі Телвел поглянув через вікно на город, який був в дуже занедбанім стані, бо Колридж віддавав весь свій час на читання і писання.

Ти чому так запустив свій город? питає його Телвел. — Та в нім самі буряни ростуть.

— О, я хочу, щоби мій город ріс природно так, як твої діти, і тому не виполюю бурянів — відповів Колридж — Що добре для дітей, повинно бути добре для городу. Чи як кажеш?

Але Телвел не мав що сказати

$25,000 НАГОРОДИ ЗА ЧЕМНУ ПРИСЛУГУ

Поліцай Г. Таботинський дістав тепер $25,000 нагороди за невеличку чемну прислугу. Перед двома літами їхав він мотоциклем і побачив, як чоловік закладав ґуму на колесо автомобіля, але не міг дати ради. Поліцай спинився і поміг чоловікови в його клопоті. Міжтим довідався один про другого хто він. Отже властителем автомобіля був Віліям Арсен з Шікаго.

Недавно Арсен вмираючи записав 25,000 доларів нагороди поліціянтови за його чемну поміч. Отже чемність ніколи не пошкодить, а часто оплачується.

ЗБИРАЮТЬ 700,000 ДОЛАРІВ

З Ст. Джон, Н. Б., в Східної Канади доносять, що тамошна католицька дієцезія збирає Виховавчий Фонд, призначений на 700,000 доларів. До 11 квітня були вже вібрали $686,000.

СТЕЙТСЬКІ ВЕТЕРАНИ В ШКОЛАХ

В Ню Йорку в Міській Колеґії (Ситі Каледж) є тепер записаних 10,007 ветеранів, що там побирають науку.

ВМЕРЛА 115-ЛІТНА

Є люде, що живуть далеко понад 100 літ От в окрузі Піктy, в Новій Скотії, вмерла 18 квітня Флора Кемпбел, маючи 115 літ, отже родилася ще 1832 року.

СПРАВА РОЗВОДІВ В КАНАДІ ГРІЗНА

Вістка з Оттави доносить, що там сенатор Джан Т. Гейґ говорив про розводи в Канаді і сказав, що на засіданню розводової сенатської комісії повинні бути церковні провідники а тоді нехай скажуть, що вони про розводи думають. Над половиною розводових випадків, казав Гейґ, треба плакати, в них замішані жінки 24 до 35 літ, яких чоловіки полишали. А головну причину Гейґ бачить в домах, в яких батьки та матері повинні би вияснювати хлопцям і дівчатам, яке це положення.

По таке положення, говорив Гейґ, що воно висмоктує життя з нашої країни і священики повинні би старатися вплинути на родичів, щоби над цею справою застановилися.

ПОКАЗАЛАСЯ З ПІД ВОДИ ЦЕРКВА

Підчас сильних бур, яких зазнавала минувшої зими Анґлія, розбурхані морські филі забрали багато прибережного піску коло Еклес, отже показалися мури давної церкви, грубі 5 стін, а також кости людей, що були поховані коло церкви. Є записки, що перед 340 літами церква запалася в море.

МАСЛО ПОДОРОЖІЛО 10 ЦЕНТІВ

Від 1-го квітня масло в звичайних крамницях подорожіло 10 центів, таке доносять з Оттави. Тепер ціна масла буде 55 центів фунт. Також сир подорожів на 1 цента і 7-десятих (1.7) на фунтови.

14-ЛІТНИЙ ВБИВ СВОГО ГОСПОДАРЯ

З Милвокі доносять, що там 14-літний хлопець вбив господаря в якого працював. Хлопець за причину подав таке: "Він кричав на мене, що я не міг добре видоїти одної корови".

ЗГОРІЛО ВІСІМ СІЛ

В полудневo-західній Франції повстав цими днями великий огонь в тамошних лісах, отже згоріло вісім сіл

БАНДИТ ВЗЯВ 14,000

Квітня 28, сталася в Монтреалі така подія: до корабельної компанії принесли з банку 14,000 доларів на виплату робітникам. Нараз звився озброєний бандит, вхопив гроші і втік.

ШУКАЮТЬ РОДИНИ ВОЛДЕНІВ

В 1880-их роках мешкали в Манітобі Томас й Анна Волден, отже недавно помер їх нотомок і воставив майна на 12,000 доларів. Тепер пошукують родини Волденів, щоби їм маєток передати.

ТЕОДОР ШИПИЛЯК

(Посмертна згадка)

Кендіяк, Саск. — В неділю 23 березня ц.р. упокоївся в Бозі по тяжкій недузі в 60 році життя. Теодор Шипиляк в своїм домі в Кендіяк, Саск. Похорон відбувся в середу 26 березня. Хоч дороги були забиті снігами, то число людей на похороні було досить поважне. Були також наші римо-католики і гр.-католики.

Похоронне Богослуження відслужив свящ. І. Кусий, а співав дяк гр. П. Намісник. Рано перед винесенням тіла, свящ. І. Кусий відслужив панахиду і сказав прощальну промову. Відтак похоронний похід подався в сторону церкви віддаленої 2 милі. В знак великої любови до замершого домовину в церкві обложено вінцями з живих квітів, яких було всіх 11, від родини, церковної громади; Жін. Т-ва і других.

Перед послідним цілуванням о. Кусий попросив присутних о жертви на поміч нашим братям на скитальщині. Зібрано $22.65. Вдова пані Марія Шипиляк зложила окремо 5 доларів, а також п-во Іван і Марія Шишковські 5 дол. Разом $32.65.

По похороні, при обіді на зазив гр. Андрія Шипиляка, брата померлого — родина зложила на пресовий фонд Українського Голосу і Вістника суму $18.05.

Бл. п. Теодор Шипиляк і старший брат Іван приїхали до Канади ще парубками з села Мужиловичі, пов. Яворів, Галичина, в 1904 році. В два роки пізнійше приїхали їх родичі Григорій і Ксеня з шестеро дітьми. Катерина 17 літ, Ілько 12 літ, Михайло 8, Пилип 6, Андрій 4 роки і Анна 2 роки. Поселились в околиці Кендіяк, Саск., що передше звали Ассинибойн, або Волялія.

В 1912 р. Теодор оженився з Марією з роду Робутка. В році 1926 померла його матір в 60 році життя, а батько Григорій в 1934 році в 76 році життя. Помер брат Пилип в 1927 р. 27 році життя.

Помершим Теодор був вірним господарем, свідомим і жертвенним українцем, довголітним передплатником Укр. Голосу. Був першим основником Укр. Прав. Церковної громади і довголітним її головою, служив при престолі від побудовання церкви. Був шкільним тростом-черменом через довгі літа. Полишив вдову Марію, чотирох братів, Івана, Ілька, Михайла і Андрія, дві сестрі — Катерину і Анну, а також 9 дітей, вісім синів і одну дочку.

Присутний.

ПОДЯКА

Оцим почуваємо себе до обовязку зложити сердечну подяку свящ. І. Кусому за похоронне Богослуження і промови, а дякови гр. П. Намісникови за похоронний спів. Дякуємо всім, що зложили вінці на могилу нашого тата. Дякуємо за жертви в церкві на вічно свіжий вінець, як поміч нашим братам на чужині. Дякуємо сусідам, що своєю присутністю звеличили похорон та облекшили наше горе.

За ваш християнський учинок, нехай Господь дарить вам стократно.

Вдова Марія і діти.

ТИМОФІЙ ПЕТРУК

(Посмертна згадка)

В суботу 15 березня в Ветревил, Алта., упокоївся Тимофій Петрук. Померший походив [illegible] Орелець, снятинського [illegible], а прожив 66 літ, з того 47 в Канаді. Приїхав до Канади хлопцем зо своїми родичами, тут одружився з Калиною з роду Дзик.

Крім дружини-вдови полишив 6 синів і 6 дочок, та 11 внуків. Похорон відбувся у вівторок в церкві Пр. Д. Марії у Січ Коломия.

Народу зійшлося було дуже багато, так, що простора церква була переповнена щирими християнами, які прийшли віддати останню прислугу помершому. Хори переповнені були співаками.

Рівнож при кінці похорону священик представив горе наших скитальців, а зосібна священства що опинилися на чужині, не має навіть конечних церковних річей до служіння св. Служби Божої, та що наша українська церква повинна йти їм з поміччю.

Присутні віднеслися дуже щиро, бо при останньому цілуванні скинули $22.91. Ті гроші вислано до Укр. Прав. Консисторії.

Тіло пом. Тимофія спочило на місцевому цвинтарі. По похороні відбувся в хаті померщого парастас і спільний обід.

Прощай Дорогий мужу, тату, діду, приятелю й сусіде, а канадійська земля хай буде Тобі легкою. Вічна Тобі Память.

Г. В.

ПРИГАДАЛИ ЩО ВЖЕ 25 ЛІТ

(Блов Крік, Саск.)

Задумали були члени Укр. Прав. Церкви та Нар. Дому в Блов Крік пригадати п-ву Івневи і Марині Новаком, що вже 25 літ, як вони подружилися, отже приготовили були на 17-го листопада 1946 несподіванку в Нар. Домі. Обідом занялись членки Жін. Т-ва. Ювілятів привезли на несподіванку і пані Шереметова, мама ювілятки, привитала ювілятів в дверах. Дружбою був Василь Гой, дружкою пані Маринка Шеремета, а господарем Василь Савчук. Пані Е. Ковалева вручила дарунок від зібраних, а мама ювілятки і братова Маринка Шереметова від себе.

Коровай спекла пані Стефка Попілева і при його діленню присутні складали жертви, з яких 25 дол. вислано на Дівочий Інститут в Винипегу.

Зібрані гарно гостилися, бажаючи ювілятам і їх дітям Многих літ. Свій.

ВІД ГРОМАДИ В ДАВФИН, МАН.

З огляду на це, що о. Адміністратор С. В. Савчук не зможе прибути на наш храм, котрий був проголошений на неділю 4-го травня, Громада уважає своїм обовязком подати до відома, що наш Храм відбудеться в неділю, 11-го травня.

Неділя ця була проголошена для Етелберт; отже повідомляєсь всіх членів тоїж громади, що в Етелберт буде натомість Богослужения в неділю 4-го травня. Проситься всіх тих, що будуть бачити це оголошення в У. Голосі і в Вістнику, щоб були ласкаві переказати тим, що не знають нічого про це.

Проситься всіх в Давфині і околиці, щоб взяли численну участь на наш храм в Давфині тому, що о. Савчук буде мати дуже важний і цікавий відчит в часі обіду по богослуженню.

За зарад,
І. Дух, голова,
о. С. Гребенюк, парох.

[illegible] ДАВФИН І ОКОЛИЦІ.

Зарад Укр. Прав. Церкви в Давфині [illegible] всіх, що наш Храм [illegible] в неділю 11 травня [illegible] в Богослуженню буде брати [illegible] о. С. В. Савчук і о. С. Гребенюк. [illegible] Богослуженню відбудесь спільний [illegible] в Народнім Домі, а по [illegible] о. С. В. С[illegible] буде мати [illegible] відчит.

Проситься всіх [illegible] громад [illegible] численну участь.

І. Дух, голова
о. С. Гребенюк, парох.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ТРАВЕНЬ
[illegible]
Адреса — Box 46 Овкборн Ман. Тел. 13[illegible] Шол Лейк Ексчендж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ТРАВЕНЬ
[illegible] Неділя — Етелберт
[illegible] Неділя — Давфин (храм)
[illegible] Неділя — Рорктон
22 Четвер Вознесення [illegible]
25 Неділя — Сиф[illegible]
Адреса Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеншшина.
ТРАВЕНЬ
4. Неділя — Смокі Лейк
11 Неділя — Спеден
18. Неділя — Вільна
3-та год. попол. — Бел[illegible]
22 Четвер. Вознесення — Смокі Лейк (храм)
25. Неділя — [illegible]
2-га год. [illegible]
4-та год. Ен Медов на цвинтарі.
В кожній громаді будуть проводи на гроби.
ЧЕРВЕНЬ:
1 Неділя Зелені Свята — Гленден (храм).
2 Понеділок — Стрий (храм).
8 Неділя — Елк Пойнт
Адреса Скринка 309 — Тел. 32 Смокі Лейк, Алта.
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ТРАВЕНЬ.
4. Неділя — Канора.
6. Вівторок. Св. Юрія — Церква св. Петра і Павла на схід від Ендевор.
11. Неділя — Рама
18. Неділя — Клейр
22. Четвер. Вознесення — Вімер (храм).
25. Неділя — Канора.
Box 423 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ТРАВЕНЬ
4. Неділя — Дрифтінг Ривер.
11. Неділя — Лепарз
18. Неділя — Роблин-Зелена.
22. Четвер. Вознесення.—Шеласлей
25. Неділя — Гілберт Плейнс.
ЧЕРВЕНЬ:
1 Неділя. Зелені Свята — Шортдейл (храм)
1. Неділя. Зелені Свята — Лепард (храм).
2. Понеділок. Св. Духа — Петлюра (храм).
8. Неділя — Грендвю (храм).
15. Неділя — Дрифтінг Ривер.
22. Неділя — Роблин-Зелена
29. Неділя — Шеласлей

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ТРАВЕНЬ.
4. Неділя — Келгарі Похід на цвинтар.
11 Неділя — Редвотер. На цвинтар Редвотер після Сл. Божої. Редвей, 2 година Елдоріна — 5 година.
18. Неділя — Ворсвайт. На цвинтар Васетна — год. 2.30. [illegible] Крік — год. 4
22 Четвер. Вознесення — Редвий Храм. Запрошується доокол[illegible] громад
25 Неділя — Сіба Біч
УВАГА: В кожній громаді Богослужения будуть починатися в год. 10-ій рано
Адреса Редвий, Алта
Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ТРАВЕНЬ
4 Неділя — Флин Флон (храм).
11 Неділя — Арран
18 Неділя — Пайн Ривер
22. Четвер — Свон Плейн.
25. Неділя — Годсон Бей Джонкшен (храм)
Адреса Box 1[illegible] — Арран. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ТРАВЕНЬ
4 Неділя — Борщів
Вечірня по полудні — Заваля.
[illegible] Вмч. Георгія — Бриндлей
11 [illegible]
18 Неділя — Київ
22 Четв. Вознесення — Іспас (храм)
25 Неділя — Андрю
В [illegible] молебені на гробах
Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ТРАВЕНЬ
4. Неділя — Семборг
11 Неділя — Принс Алберт
18. Неділя — Вірчейл. — День Матері
22 Четвер Вознесення — Принс Алберт
25 Неділя — Принс Алберт.
По Богослуженню катехизація дітей
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785
Принс Алберт Саск.

РЕСТАВРАЦІЯ ПЕРШОЇ КЛЯСИ
NEW FOX CAFE
Управитель Г. ДАНЧУК.
[illegible] Main Street, Winnipeg
Смачні страви — Скора обслуга!

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ

1	Ч	18	Преп. І[illegible] Косми еп.
2	П	19	Преп. Івана Ветхопещерн.
3	С	20	Свщмч. Гавриїла отрока
4	Н	21	Нед. Розслаб. Мч. Ісаака
5	П	22	Теодора Сикеота ап. Луки
6	В	23	†Велмч. Георгія (Юрія)
7	С	24	Преп. [illegible] Печерського
8	Ч	25	Ап. Марка, Македонія митр.
9	П	26	Свщмч. [illegible] еп. Амас.
10	С	27	Преп. Стефана еп. Волод.
11	Н	28	Нед. Самар. Ап. Якова
12	П	29	Мчч. [illegible] Теогнида
13	В	30	†Ап. Якова Заведеєвого
14	С	1	Свщмч. Макарія митр. К.
15	Ч	2	Перен. [illegible] Бориса і Гліба
16	П	3	Преп. Теодозія ін. Печер.
17	С	4	[illegible] Никифора [illegible]
18	Н	5	Нед. [illegible] Ірини
19	П	6	Преп. [illegible]
20	В	7	Знам. Чест. Хреста в Єрус.
21	С	8	†Ап. [illegible]
22	Ч	9	Вознесення Господнє.
23	П	10	Ап. [illegible]
24	С	11	Рівноап. [illegible] Методія
25	Н	12	Нед. С[illegible]
26	П	13	Мчч. [illegible] Юрія
27	В	14	Никити [illegible]
28	С	15	Пахомія [illegible]
29	Ч	16	Преп. [illegible]
30	П	17	Ап. [illegible]
31	С	18	Мчч. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
ТРАВЕНЬ
4 Неділя [illegible]
6. Вівторок Св. [illegible] — Уніська
11 Неділя — [illegible] Богослуженню [illegible] цвинтарях
18 Неділя — Стр[illegible]
22 Четвер Вознесення [illegible] — Роза (храм)
25 Неділя — Тор[illegible]
Адреса [illegible] Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гриника.
ТРАВЕНЬ
4. Неділя — М[illegible]
11 Неділя — [illegible]
18 Неділя — [illegible]
22. Четвер Вознесення [illegible]
25. Неділя — [illegible]
Адреса 110 Велингтон [illegible]
Телефон 798 — Ponkton Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркінського.
ТРАВЕНЬ
4 Неділя — [illegible]
11 Неділя — [illegible]
18 Неділя — Тин[illegible]
25 Неділя — [illegible]
Адреса [illegible]
Тел. 51 978 [illegible] Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ТРАВЕНЬ
4 Неділя — [illegible]
11 Неділя — Геф[illegible]
18 Неділя — Кепон
22 Четвер Вознесення — [illegible]
25 Неділя — Прелейт
Адреса: Box 51 — Гефорд Саск.

Устав Церковний.

ТРАВЕНЬ

4. Нед. Розслабл. Голос 3. УЄ Луки 24: 1—12. Літ. Ап. Діяння 9: 32—42. Єван. Івана 5: 1—15.

6. Великмч. Юрія. УЄ Луки 12: 2—12. Літ. Ап. Діяння 12: 1—11. Єван. Івана 15: 17 [illegible] 16: 1—2.

11. Нед. Самарянки. Голос 4. УЄ Івана 20: 1—10. Літ. Ап. Діяння 11: 19—26 і 29—30. Єван. Івана 4: 5—42.

18. Нед. Сліпор. Голос 5. УЄ Івана 20: 11—18. Літ. Ап. Діяння 16: 16—34. Єван. Івана 9: 1—[illegible].

22. Вознесення. УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Діяння 1: 1—12. Єван. Луки 24: 36—53.

25. Нед. Св. Отців. Голос 6. УЄ Івана 21: 1—14. Літ. Ап. Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єван. Ів. 17: 1—13.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]ALD 3626 [illegible]PEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., MAY 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1947. ЧИСЛО (598) 10

ВИСИЛКА ЛИСТІВ З ПОЛЬЩІ

Донедавно з Польщі приходило сюди досить багато листів в порівнянню з іншими сторонами, що є в большевицьких руках і це вказувало, що в Польщі, хоч і є цензура для листів, то досить легка.

Тепер вістки з Европи говорять, що в Польщі заведено нові правила про висилання листів поза границі Польщі. Давнійше цензура переглядала, мабуть деколи навіть не [illegible], а відтепер будуть могли писати листи [illegible] лише ті, що дістануть офіційний [illegible] "Служби Безпеки".

Тепер всі листи треба давати на пошту отвореними, і приймуть лише тих листи, що [illegible] на те дозвіл.

[illegible], на саму справу висилання листів [illegible] цензуру. Замість переглядати [illegible] листи, тепер переглядають тих, що [illegible] листи писати. Дамо дозвіл — пиши, не дамо — писати не можеш.

МОЗЛЕЙ ВІДПОВІДАЄ РОСІЇ

Москва дуже інтересується тим, що робиться в Англії і через радіо з Москви говорять [illegible] Англію більше, ніж самі англійці. І [illegible] оголошує, що Мозлей, відомий з [illegible] провідник фашистівської групи, [illegible] фашизм, що потворилися в [illegible] і всякі клюби для попирювання фашизму.

На те Мозлей відповів, що Москва лиха, що він розкриває її роботу. А крик робить Москва і на те, каже Мозлей, щоби світ мав [illegible] балакати, поки Москва не зробить [illegible] атомічної бомби.

І ТАМ НА ЧАС НЕ СХОДЯТЬСЯ

Українці думають, що лише вони одні всюди спізняються — на збори, до церкви [illegible] спізнюються і другі люди.

Лестер Пірсон, представник Канади, що [illegible] головником Загального Зібрання Комітету [illegible] Політики, в Лейк Саксес, оголосив 7-го травня, що він заведе там такий лад, що наради будуть починатися в назначеній годині.

А там початок зборів оголошують на 11-ту годину, а приходять багато пізнійше, отже наради [illegible] пізнійше починаються.

НАЗНАЧИЛИ СЛІДЧУ КОМІСІЮ ДЛЯ ПАЛЕСТИНИ

Травня 13-го в Лейк Саксес назначили комісію, що має розслідити палестинське положення і приготовити з того звіт. До Комісії вибрали представників таких держав: Канади, Чехословаччини, Голяндії, Перу, Уругваю, Ірану, Швеції, Югославії, Гватемалі, Австралії та Індії.

КІЛЬКО Є ВСІХ СКИТАЛЬЦІВ

Міжнародна Скитальческа Організація в Швайцарії оголошує, що в Европі і в Середнім Сході є нині 870,950 осіб, яких треба утримувати якимись коштами. А всіх скитальців разом на світі, що є по всіх сторонах, числять [illegible].

ЩО ПРЕДСКАЗУЄ ДЛЯ СВІТА

Вайконт Брус, недавний представник Австралії [illegible] в Лондоні, що коли не заведеться [illegible] світі потрібного ладу в найскорішім часі, то прийде таке лихо, якого світ ще не знав. Прийде тоді така депресія, що в одних Стейтах буде 25 до 30 мільйонів безробітних.

НІМЕЧЧИНІ ТРЕБА ЗАРАЗ ХЛІБА

Британський уряд звернувся до Зєдинених Держав [illegible] закликом, щоби якнайскорше посилати до Німеччини поживу, бо можуть початися великі бунти і розрухи. Там вже відбуваються великі демонстрації і в части британській і в американській. Положення дуже понуре і трудне. Військо стоїть на поготові, щоби задержати лад.

ПОСИЛАЮТЬ 400.000 ТОН ПОЖИВИ

Секретар Війни, Петерсон, заявив в Вашингтоні 15 травня, що цего місяця Стейти вишлють до Німеччини понад 100,000 тон поживи, тільки ж вишлють в червни, а ще більше в липни. Чи це тамошньому лиху багато поможе і чи в час поможе, це питання, бо положення вже нині має бути там грізне.

СТРАЙК В БІЛЬБАО

В Еспанії, в місті Більбао, застрайкувало недавно 20 до 30 робітників. Вони хотіли викликати загальний страйк, щоби спинити весь рух в краю, та їм не вдалося. Еспанські газети нічого про страйк не пишуть, щоби не розголошувати. Уряд арештував понад 200 з передових робітників.

ГРЕКИ ВБИЛИ 248 БОЛЬШЕВИКІВ

Вістка з Атен 14 травня доносить, що під час послідного наступу грецької армії на большевицьких повстанців, тих повстанців згинуло 248.

ВЖЕ І СЛАБИХ ОБРАБОВУЮТЬ

В бюрі доктора МкЛіода, в Гайленд Парк, Н. Дж., було вісім слабих жінок, що чекали черги на оглядини. До них зайшло двох бандитів з револьверами і приказали, щоби ті поскидали всі дорогі річи і гроші. Коли все було на купці, бандити все похапали і вийшли. Всего взяли на вартість 170 доларів, та 25 долярів [illegible].

В окремій почекальни сиділо ще 15 слабих, та вони не знали, що недалеко від них діється.

НЕ КАРТ, А "КАР"

Недавно прибув до Ріо де Жанейро в Бразилії корабель з Ню Йорку і між іншими речами привіз 2 тоні карт до грання. Це бразилійська газети взяли на глум кажучи: "Нам треба не карт, але "кар" — себто вагонів [illegible], а не карт до забави. А вдодатку гра в карти в Бразилії заборонена, коли грають в гроші.

ПОМІЧ ГРЕЦІЇ І ТУРЕЧЧИНІ ВЖЕ УХВАЛЕНА

Довго тягнулася в Вашінгтоні справа з вирішенням помочи Греції і Туреччині, та вже 9-го травня справа закінчилася. При голосуванню в сенаті 22 квітня за помочею заявилося 67 голосів, а проти 22. А в палаті репрезентантів, 9-го травня за помочею голосувало 278, а проти 107. Вирішено — рішено дати Греції і Туреччині поміч.

Росія цілий час підпимала крик, що поміч Греції і Туреччині, то не загроза спокоєви світа: те саме говорили ті, що проти помочи голосували. І тому один з репрезентантів заявив: "Коли Росія думає, що 400 мільйонів на поміч Греції і Туреччині, це проголошення війни, то нехай не їй так буде". При вирішенню грошевої помочи рішено також дати збройну поміч, коли б була потреба.

БАПТИСТИ ВІДКИДАЮТЬ ДЕРЖАВНУ ПОМІЧ

На конвенції баптиської церкви, яка недавно відбувалась в Ст. Люіс, в Стейтах, [illegible] справу відносин між їх церквою а державою. Нині заводиться на таке, що держава вже почала давати маленьку поміч парафіяльним баптиським школам, отже конвенція стала на тому, що їх церква має бути цілком відділена від держави і баптиські школи, шпиталі та інші інституції не повинні брати ніякої державної допомоги. Самі члени баптиської церкви повинні свої справи піддержувати.

Конвенція виводила справу так, що державна поміч ослабить церкву, бо люде почнуть оглядатися на таку поміч, отже перестануть вірити в свою силу і схочуть увільнитися від тих обовязків, які до них належать.

Це все пригадує, що кілько є людей, які [illegible] заглядають за чужою поміччю.

ПРОТЕСТАНТИ ПРИГОТОВЛЯЮТЬ КОНФЕРЕНЦІЮ

В Винипегу мала би відбутися 4 — 10 червня велика протестантська конференція, де мали би зібрані представники 15-ох різних [illegible] чи сект. Це мало би бути початком [illegible] поважнійшої релігійної праці, якогось [illegible] руху. І може бути, що вийде з того щось, [illegible] на словах скінчиться, як бувало дотепер. Бо люде хочуть насаджувати добро від верха, а не від коріня.

14-ЛІТНИЙ МАВ ВБИТИ 17-ЛІТНОГО

В Тилбурі, Онт.: арештували 14-літнього хлопця, якого оскаржують, що вбив 17-літнього Фридрика Дежардина, якого знайшли в [illegible] з простріленою головою.

ПЕРЕПОВНЕНІ ШПИТАЛІ В ВИНИПЕГУ

Управитель винипегського Загального Шпиталю, доктор Копінгер заявив, що 450 людей чекають, щоби дочекатись порожного місця в шпиталі. Причин до того є багато — і місця мало, норсів мало, і прилади мало.

МАЛИЙ ХЛОПЕЦЬ ВТОПИВСЯ

Ще 2-го травня пропав в Винипегу 2-літний хлопець Білі Брут. Доперва 14-го травня знайшли тіло хлопця в ріці, отже знають, що [illegible].

АВТОМОБІЛІ ПОДОРОЖІЛИ

Пекард Мотор Кар Компанія в Детройт оголосила, що автомобілі з найновійшого виробу подорожіли від 75 до 225 долари. Це 6 і 8 циліндрові.

ПРОКОЛОВ СЕБЕ НОЖЕМ

В Лител Силвер, Н. Дж., вбив себе 62-літній Бартлет Вопер так, що всадив собі під серце 6-цалевий ніж. Він працював в торговельній фірмі, та від якогось часу був нездоровий і пригноблений. Це мабуть довело його до такої смерти.

БУДЕ МОЖНА БАЧИТИ КОМЕТУ

З Гарвардської Колєжської Обсерваторії повідомляють, що 20 травня можна буде бачити комету перед сходом сонця в тій околиці, де сонце сходить. Мабуть треба буде добре приглянутися, бо комета занадто близько до сонця. Її побачили астрономи вже з початком цего року.

СПОМИНИ З ДИТЯЧИХ ЛІТ.

СПОМИНИ КОСТЯ ЛЕВИЦЬКОГО.

До інтересних і вартних річей належать Спомини з життя визначних людей. Що ті люде переживали, з якими людьми стрічалися, що бачили в життю доброго та злого, що і як впливало на їх виховання.

Це все нас цікавить, а побіч того заставляє нас приглядатися до нашого життя і віднаходити ті вартні і важні його сторони, на які часом не звертаємо уваги.

Низше подаємо Спомини д-ра Костя Левицького — Спомини з його дитячих літ.

Та покищо треба ще сказати, що ледво чи є друга українська родина, що мала би тільки визначних людей, як родина Левицьких. Українська Енциклопедія подає 28 визначних та відомих осіб з назвою Левицьких — письменників, політиків, педагогів, діячів церковних і др. (з тих один, Анатоль, спольщився і був завзятим ворогом українців)

Щож до Костя Левицького, якого Спомини подаємо, то родився він 1859 року. З фаху адвокат, вчений правник, посол до галицького сойму і парляменту в Відни, провідник Української Національної Демократичної Партії в Галичині, президент державного секретаріяту Західної Української Народної Републики, письменник і ще дещо. Взагалі чоловік в українськім народнім життю дуже визначний. Отже тут його Спомини...

З молодих, наймолодших літ пишу цей спомин, коли я жив в невеличкому старому місті Тисьмениці коло Станиславова, в домі моїх батьків — о. Антона Левицького і Костиної з Козоровських, та розвивав у собі перші дитячі помічення й почування про світ, людей і себе самого

Що дієтся поза тим моїм першим світиком, яким було для мене рідне місто Тисьмениця? — ось що найбільш цікавило малу дитину.

І коли я вдивлявся в далечінь рівнини з Тисьмениці до Станиславова і в сторону снігом покритих гір Чорногори, поривало мене тужнорадісне побажання туди піти і подивитися: які там люде і яке там життя.

Мені приходила на думку пісня моєї тисьменицької пістунки: „Як поїду в Україну — заплачеш за мною"... Чого вона так сумно вечорами мені співала? сього я не знав і не розумів, де та Україна.

І ось так я тихцем проливав перші сльози дитячої душі. За що? Сього сам не знав. Та відтак покидав я ту скорбну задуму і дальше йшов в своє безжурне дитяче життя.

З часом по дитячих забавках зачав мене батько вдома вчити читати і писати, приладжуючи гусяче перо до писання, щоб мене приготовити до школи.

А ця моя перша школа („нормальна школа") стояла біля костела Домініканів в Тисьмениці і там вчив дітей строгий директор Страхоцький.

— Там треба тобі йти — казала мені сердечна моя мати — треба вчитися, щоб вийшов в люде...

Мій батько запровадив мене до цирулика, високого бородатого Янкеля, щоб обстригти мої кучері, бо „до школи не мож іти з таким великим волоссям". Та моя мати розплакалася тоді коло мене і просила, щоб їй принести від Янкеля мої обтяті кучері на память. І довго ті кучері видніли відтак за шклом образів у нас вдома та нагадували першу мою школу.

Ось так я пішов у Тисьмениці до першої кляси нормальної школи, що звалася „штубою" (від німецького „штубе" — кімната). В школі було учеників всього кількадесять: українців з міщанських заможних родин; поляків з двірських офіціялістів і ремісників, а також вірмен. Жидів було лиш кількох, бо вони вчилися тоді у своїх бельферських хайдерах.

Директором нормальної школи в Тисьмениці був українець Страхоцький, а другим учителем Соботкевич, поляк, що говорив по українськи так добре, як по польськи.

Коли мене привели до запису перед того пана директора, я побачив при ньому на стіні образок лінивого ученика з ослячими вухами, а також різку і тростину, як педагогічні засоби, від котрих по мені перейшла дрож

Щож — подумав я собі — тут не жартують, але бють...

Відтак я привик до школи і наука в ній не була страшна для мене. Мені вдома пояснював батько і мати перечитувала і я зачинав розуміти шкільну науку

В цій нормальній школі вчили нас польської мови з польських книжок, української мови з „руської читанки" і німецкої мови з малого „Коменіюса".

Зершу провадив учитель всіх учеників майже щодня на молитву до костела Домініканів, опісля мій дід о. Стефан Козоровський, парох Тисьмениці, наказав, щоб українські ученики ходили до міської церкви і там відправляв він сам Служби Божі для нас, — а ми співали в церкві „Пречистая Діво, Мати руського краю"

До нашої школи в Тисьмениці приїзжав на візитацію Григорій Кульчицький, окружний інспектор з Коломиї, батько д-ра Леся Кульчицького, директора Земельного Банку Гіпотечного

Щодо деклямацій, яких ми вивчувалися в школі, пригадую собі, що на одному з річних іспитів я деклямував вірш о. Івана Наумовича п. н. „Пещена дитина"

Про Україну не чув я ще тоді нічого ні в народній школі, ні вдома. Аж в другій половині 60-их років (зн. між 1860 а 1870 р.) минулого століття перші відомости про Кобзаря Шевченка і про сценічну виставу „Наталка Полтавка", принесли до Тисьмениці гімназійні ученики зі Станиславівської громади. І тоді була в мене велика радість, що я довідався, що є наша Україна!

Тисьмениця мала тоді державний повітовий уряд і військо в касарнях, та три наші церкві і два костели: домініканський і вірменський

Урядовання в повітовому уряді було тоді німецьке, урядовцями були німці і знімчені чехи, поляки й українці. Урядовці українці говорили між собою переважно по німецьки — часами по українськи, або польськи. Населення Тисьмениці говорило в більшости по українськи, бо жиди і вірмени говорили тоді також по українськи

В Тисьмениці не було ще тоді ніякого товариства ні касини (товариство, де сходяться для балачки, або забави), де збирались би зі собою знайомі родини. Інтеліґенти збирались по своїх домах, майже кождого дня в іншому домі — українці з поляками і німцями, і там вели товариські розмови на теми подій суспільних і політичних, забавлялися домашними грами й гостилися без пересади і шкоди — чим хата багата.

А коли була нагода до святочних сходин, то співали українські пісні та при чарці вина кінчилися вечерниці традиційним многолітствієм, що підтягали поляки й німці.

На таких товариських сходинах бував я дитиною з моїми батьками і діставав звичайно крісло коло мами, та прислухувався і роздумував, як люде живуть і веселяться

Пригадую собі добре, що в тих розмовах найбільше зневаги відбирала Австрія, яку українці і поляки безпощадно критикували за її слабосилість і нерішучість у політиці та предсказували, що як зачали Габсбурги Рудольфом, так і скінчать Рудольфом (Син Франца Йосифа, престолонаслідник).

Не обійшлось також без докорів і завваг в сторону поляків з приводу недавного третього повстання з 1863 р

Були там самозрозуміло також звичайні нарікання на „біду" — але всі ті дебати маломіських політиків не були страшні і кінчилися звичайно приязним настроєм, так, що відтак заспівали собі українську пісоньку і вона все лагодила. Сусіди розходилися домів темненької нічки без гніву і зневаги

З тих пісень, що вони тоді співали лишилась мені найбільше в памяти тота пісенька: „Руське серце польський дух, а німецкий капелюх!" Що це значило? Ці слова були як я це пізніше роздумав, висловом тодішних думок національних і політичних відносин. Українці співали, тужили і довікали; поляки йшли з визвольним духом в повстання, а те все прикривав німецкий (австрійський) державний капелюх. Часи змінилися.

Видів я також змалку недолю людську, перед моїми очима перейшли тоді такі страшні події, як голодний рік коли люде з голоду вмирали по дорогах, та рік холери, коли в Тисьмениці літом вимерло кілька соток людей без лікарської помочі, бо лікарська наука не знала тоді ще ратунку на холеричну пошесть.

І це ранило мою дитячу душу, я не міг зрозуміти, чому воно так тяжко діється.

Видів я також полки австрійських військ з кінними музиками, що йшли на війну та десь не верталися

ЧИ МІЛЬЙОНИ ДАЮТЬ ВДОВОЛЕННЯ?

Спитали одного мілїонера, як він почувається, будучи богатим?

Він на хвилину задумався і відповів

Я, скажу вам, ще над цим не застановлявся. Але коли я оце призадумався, то скажу вам направді, що я після не почуваюся щасливійшим тепер, чим я був тоді, коли в мене може й одного доляра не було в кишені і коли я мусів працювати на своє життя від рання до вечера. Тоді я носив одно убрання і тепер ношу одно. Тоді я їв три рази денно з багато більшим задоволенням чим нині; в мене було мало обовязків, я добре спав і загалом чувся щасливійшим чим тепер, від коли я став мільйонером.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ

Пісня, це така річ, що її всі люблять. Коли гарна пісня і ще гарно її заспівати. А вже українська пісня, тай ще для українця й українки.

Бо пісня, то історія людського життя. В пісні знайдете переживання кожного і кожної — радощі, смутки, бажання. В піснях і минувшина згадуєсь — історичні часи, історичні події, як от пісня:

Вже більше літ двісти,
Як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить,
Виглядає долі......

Або така:

Ой не гаразд Запорожці,
Не гаразд вчинили —
Степ широкий, край веселий,
Тай занапастили.

Або чумацькі, що нагадують чумацькі часи в українській історії:

Ой їздив чумак
Сім літ до Дону,
Та не було пригодоньки
Нікому йому.

Або як ранений жовнір з конем розмовляє та посилає його до матери, щоби сказав, що її син „оженився", цебто помер.

[illegible] то пісень в нас нема — не сотні, а [illegible].

Отже молоді повинні покласти собі за обовязок якнайбільше пісень навчитися. Це великий культурний скарб.

[illegible] їхав до Канади, то полишив в старім [illegible] поважну збірку пісень, що я їх ще [illegible] нецував. Були там звичайні пісні, [illegible], були пісні весільні — всякі були. [illegible] я хотів мати їх на письмі

[illegible] знов трохи позаписував, та все ж [illegible] з тою збіркою, що там лишилася. Там [illegible], яких я вже не памятаю точно і тут [illegible]. То були пісні записані від старих людей

Отже тут молоді повинні взяти собі за обовязок на кожнім кроці українські пісні збирати і вчитися. Пісня робить чоловіка культурним [illegible], тай вчить розуму. Я знаю такі пісні, що мене розуму вчили.

Любитель пісень.

ЩО ЗНАЧИТЬ "АТЕЇЗМ"

Що [illegible] атеїзм? Це безбожність, це безрелігійність. По грецки Бог звесь "Теос", а приставка "а" в грецькій мові, це наше "без", отже а-теїзм, це без-божність.

[illegible] атеїзм має ще інше значіння, коли [illegible] прикласти до життя. Атеїзм, це страшна порожнеча в життю, це велика некультурність, [illegible].

В людськім життю є на все окреме місце, [illegible] місце на релігію. І коли чоловік не заповнить того місця релігією, то там лишається страшна порожнеча.

Релігійна частина життя має бути заповнена релігією — Богом, Божим Законом, думками про Бога, Церквою, Молитвою, релігійними піснями, Богослуженнями, пошануванням до всього святого і праведним життям.

В атеїзмі всего того нема, отже місце лишаєсь порожне. І його нема чим другим заповнити. Правда — безбожник заповнює те місце буденщиною, нерозумом, некультурністю, гріхами, отже тим, що святе місце зневажає.

Голод можна задоволити лише хлібом, спрагу лише водою, втому відпочинком. Кожне хоче свого. Його не вдоволиш чим другим. Таке саме і з релігійною потребою. Або буде релігія, або брудна порожнеча.

Таке всюди. Атеїстови ніяково між релігійними і він шукав безрелігійного товариства, отже найгіршого. Бо до атеїстів належать всі злочинці, все дрантя.

Отже має чоловік до вибору — або бути релігійним, або мати порожнечу в життю. Бути на стороні релігійних, або на стороні злочинців.

З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ ПРО СОЛОМОНА

В народних оповіданях Соломон є символом (знаком) мудрости. От кілька примірів, як Соломонову мудрість представляють.

Коли Соломон був царем, то казав:

— Коли б мені Бог поміг, то я орудував би цілим світом, як яблоком.

І царем був, але памятав, що Бог є ще більшим царем.

Соломон був тоді ще молодим, а вже всі знали, що він дуже мудрий. Отже великий богач казав зробити золотий плуг, покликав Соломона і говорить:

— Скажи мені Соломоне, кілько той плуг варта. — На те Соломон:

— Коли буде посуха, то він нічого не варта, а коли буде гарна погода, то він варта стілько, як кожний інший плуг.

Був такий пан, як Каньовський, що любив вироблювати всякі штуки і збитки. Отже оголосив він таке:

— Най приходять до мене бідні, а я насипию грошей на землю, щоби бідні ті гроші позбирали. Але не сміють згинатися.

Почув про те Соломон і порадив:

— Люде добрі, намастіть підошви смолою, то гроші поприлипають.

І так люде зробили тай гроші забрали.

Прийшов Соломон до коваля, коли той робив ножиці. Зробив одну половину і кинув.

Дивиться Соломон і не знає, що то буде, отже говорить до себе:

— Почекай Соломоне до кінця, то будеш мудрий!

Якже коваль зробив другу половину і збив ножиці докупи, то Соломон вже бачив, що воно таке і тоді каже знов до себе:

— А що Соломоне! Я казав тобі, що почекай до кінця, а будеш мудрий. І чи не правду я казав? Ти почекав і тепер все знаєш.

Соломон і тим був мудрий, що вмів сам з собою про розумні річи говорити.

ДІБРОВА

Ой діброво, темний гаю!
Тебе одягає
Тричі на рік.... Багатого
Собі батька маєш.
Раз укриє тебе рясно
Зеленим покровом,
Аж сам собі дивується
На свою діброву.
Візьме її тай одягне
В ризу золотую.
Надивиться на доненьку
Любу молодую.
І сповиє дорогою
Білою габою, —
Тай спать ляже, втомившися
Турботою такою.

Тарас Шевченко.

Пояснення — В наведенім вірші показує поет, як природа виглядає на протязі року.

Діброва, це гай, ліс.

Багатий батько — це Господар, що все сотворив, все одягає, змінює.

Зелений покров — весна.

Риза золота — жнива

Біла габа — це біле покривало, сніг, зима. А в зимі вся природа засипає, бо втомилася через літо.

ЄРУСАЛИМ В ІСТОРИЧНИХ ПОДІЯХ.

Палестину забрала Англія від турків в 1917 році. Для турків було це великим ударом. Головно ж страта Єрусалиму. Бо це місто мало не тільки політичне значіння, але і велике значіння моральне.

Єрусалим мав велике значіння в історії мусулман (турків), в розвитку їх віри і сили. Страта того, що є предметом пошани цілого народу, є болючим ударом в душу народу, що приносить розпуку і зневіру.

Першу історичну згадку про Єрусалим дає Історія, коли цар Давид здобуває Єрусалим від Євусеїв около 1050 р. перед Христом.

Дальше здобуває Єрусалим вавилонський цар Навуходоносор, що забрав жидів в неволю 586 р. перед Христом.

Звідси переходить Єрусалим до персів

Від персів забирає його Александер Великий

По Александрови панував там Антіох Епіфаній.

Від Антіоха відобрали Єрусалим Макавеї (жиди)

В послідні́м століттю перед Христом Римляне здобувають Палестину

За римського правління жиди зробили повстання і по довгій облозі здобув Єрусалим римський цар Тит 70 р. по Христі. Тоді в самім Єрусалимі згинуло 100.000 осіб.

За панування римського цісаря Адріяна Єрусалим цілком знищено і в 150 р. перемінено на місто з назвою Елія Капітоліна.

По упадку римської держави Єрусалим забрали перси.

Від персів забрав Єрусалим грецький цар Іраклій.

В 617 р. здобув Єрусалим перший наслідник Магомета, калиф Омар. Потім Єрусалим переходив до ріжних мусулманських династий.

В 1099 р. Єрусалим здобули хрестоносці й оснували ту самостійну державу, що існувала до 1187 р.

Того самого року здобув місто египетський султан Саладин

В 1229 р. цісар Фридрих II відзискав на основі умови частину Палестини, але по кільканадцятьох літах переходить Єрусалим знов під панування магометан. Від тоді аж до 1917 р. був Єрусалим в посіданню турків

А нині знов провадиться боротьба за посідання Палестини, отже й Єрусалиму боротьба між арабами і жидами.

ЯК ЧОЛОВІК З НІЧИМ БОРЕТЬСЯ.

Коли раз говорив чоловік про релігійні справи, перебиває йому хтось і каже:

— Ви так говорите про релігію, нібито вона незнати яка важна справа, однакож в дійсности релігія, Бог, небо, рай, пекло, гріх, нагорода по смерти — це все пусті слова і пусті фрази. Все те сухого стебла соломи не варта, це ніщо!

То невжеж справді ви так на релігію дивитеся? — питає перший бесідник.

Так — потакнув той — і тому я ціле своє життя борюся з релігією.

І каже тоді перший:

— Аж тепер я побачив, як ви релігію розумієте. Релігія у вас, це пусті слова без дійсного значіння, це ніщо, а ви ціле своє життя посвятили на боротьбу з нічим. Тепер я вас розумію!...

Люде, що слухали бесіди, засміялися, а безбожник побачив, де він опинився і більше не говорив.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЗНАЧІННЯ ЦЕРКВИ В ЖИТТЮ НАРОДУ.

Народ, що дорожить своєю (не чужою!) церквою і йде за її проводом — підіймається в гору.

Народ, що легковажить свою церкву — спускається в долину.

Те саме відноситься і до кождого поодинокого чоловіка.

З впровадженням Православної Церкви на Україні за князя Володимира Великого 988 року, прийшла на Україну освіта. Від тоді український народ став свідомий самого себе, як одна велика родина, що жиє одним спільним життям і має перед собою і для себе спільні обовязки.

Від впровадження православної церкви на Україну починаєсь письменство, книжна освіта і писана історія українського народу.

Перша освіта ширилась серед народу через церкву, або за її впливами.

Де ніщо не могло змягчити давної дикої жорстокости серед напів дикого народу, там змягчувала її церква.

Щоби знищити силу і самостійне життя народу, вороги завсігди в першу чергу нищили його церкву. Вони розуміли, яку велику силу має церква. Нищили поляки, нищили москалі, нищили румуни, нищили мадяри. Всі вони знали, що коли сила церкви впаде, тоді буде можна легко йти побідним походом дальше.

Церква в українців в найтяжчих хвилях життя, була завсігди найсильнішою народною твердинею.

Козацькі оборонні війни проводились під кличем: „За народ і віру православну!"

Коло церков засновувались Церковні Братства, в яких збирались найсвідоміші і найщиріші люде для оборони народного життя перед ворогами. І Братства тії робили велику народню роботу.

Церковні Братства засновували друкарні, школи, шпиталі, отже були народною силою, твердинями народнього життя.

Коли ж українські багаті родини під напором ворожої сили, перейшли в чужі табори, то духовенство було одиноким, що остало при народі — як свідоміша кляса, як кляса, що ділила долю і недолю народу, піддержувала його віру і надію на кращі часи.

І тому розумний і шануючий свою гідність чоловік поважає цілою душею церкву своїх предків, церкву свого народу.

Він поважає її, як інституцію, що веде людей до праведности і тим робить кращим їх життя і наближає їх до Бога.

Він поважає закон, на якім церква основуєсь і свідомо, охотно піддаєсь його вимогам.

Він радіє, що народ має свою духову твердиню і він дбає про її величність, силу і забезпеку перед ворожими наступами.

І тому чоловік, який щиро і розумно поважає церков, не опоганить своєї особистої ані народної гідности перед ніким. Він буде завсігди і всюди поважним, примірним і діяльним громадянином.

Він не буде байдужим, скупим, лінивим. Він не стане зрадником свого народу.

Він і дітей виховає примірно, поважно, на гарних людей, на добрих громадян — і на окрасу свому домови, свому родови і свому народови.

Хтож легковажить церков свого народу, той вже тимсамим зійшов з морального грунту, відорвався від життя, став відблуканою вівцею, що не знає, де її гурт, ні не має в часі бурі пристановища.

Це блудний син, що забув родинну гідність, забув імя батька-матері і пропускає вік і батьківське добро з ледачими людьми.

Це зарозумілий чоловік, що висше поставив хвилеві особисті забаганки, ніж почуття народної гідности; ніж розумне праведне життя; ніж труди тих розумних і щирих людей, що працювали і працюють для піднесення людського життя.

Це лінивий чоловік, що поставив хвилеві вигоди висше святих обовязків, висше благородних стремлінь і праведної розумної праці.

Такий чоловік не є ніколи поважним громадянином.

Він завсігди стоїть осторонь громади, як втікач, як чужинець.

Він дуже легко може стати народним зрадником, бо під його ногами нема твердого, неподатного морального грунту.

Він не може бути приміром для доброго, але завсігди є приміром для злого, для байдужого, для самолюба, для скупаря.

Він дітий своїх виховає на грішних і поганійших, ніж сам.

Життя його пройде безцільно, безвартно. І для тих, що знали його, однаково буде:

„Чи жив, чи загинув"

А до котрих ти, читачу, належиш?

ХАРАКТЕРНІСТЬ В ЖИТТЮ.

Характер... Що це таке характер?

Назва „характер" грецька — там „характір", з притиском на „тір". І там значить воно: різба, те, що вирізане глибоко, вирізблене так, що не можна його зтерти.

Нині під характером розуміємо ті тревалі, гарні прикмети чоловіка, які становлять його якість і його вартість.

Добрий, гідний, наскрізь чесний чоловік, це чоловік характерний. Про такого сказано:

— Один добрий чоловік, що поселиться в якімсь місті, або громаді, дорожший, ніж сад, що місто дістало би в дарунку, дорожший, ніж бібліотека. Один добрий чоловік дорожший, ніж тисяча вчених, але недобрих людей. Добрий чоловік не освічує кожного дрібного місця на березі моря, але він стоїть, як великий маяк (морський ліхтар) і кидає світло на цілі милі кругом, щоби керманичі кораблів могли знаходити дорогу до пристані. (Дімс).

Оповідає Тарас Шевченко з тих часів, коли був на засланню:

— По прибуттю до кріпости завважив я між салдатами цілком не салдатську фігуру. Хід, вираз лиця, а навіть шапка чабанка — все те нагадувало мого земляка.

— Запитую, що це за чоловік? Мені кажуть, що це Андрій, шпитальний послугач, хахол. Того мені і треба. Його лице показалось мені більше строгим ніж в моїх земляків, тому я наближався до нього поволи, довідавшись від унтер офіцера Ігнатева і капітана Бахгурова, що Андрій Обеременко — примірно чесний і тверезий чоловік.

Завсігди строгий, холодний його вигляд нагадував чоловіка холодного, рівнодушного. Однакож це була маска. Він пристрасно любив малих дітей, це певний знак мягкого і люблячого серця.

Незалежно від його простого благородного характеру, я полюбив його зате, що він на протязі 20-літнього салдатського огидного життя не піддався і не понизив своєї національної і людської гідности. З кожної сторони він зостався вірним своїй прекрасній національности. А така прикмета облагороднює навіть неблагородного чоловіка.

— Коли на довголітнім темнім моїм засланню явились в мене ясні хвилини, то за ті солодкі хвилини я мушу подякувати мойому простому благородному другови, Андрієви Обеременкови.

Ось яку цінність має характерний чоловік!

Читаємо в Євангелію Івана (1. 43-51) про те, як Христос збирав учеників. Покликав Він Филипа, кажучи: Іди слідом за мною! Тоді Филип йде до Натанаїла, що був йому близьким, і приводить до Ісуса.

— Побачив Ісус Натанаїла йдучого до Него й каже: „Ось справді ізраїльтянин, в якого душі нема облуди!"

Це сказав Христос про характер чоловіка! Душа чиста, як кришталь. Не здурить, не обманить, не [illegible] тебе. Це не те, що чоловік має, а те, чим є чоловік самий собою.

— Характер є найбільше творчою силою в світі — каже Смайлс. — Люде дійсної гідности на кождім становиську в життю — люде діяльні, люде сильних постанов, люде примірної чесноти мають за собою пошану цілого людства. Хоч не хоч, а треба таким людям вірити, спускатись на них і їх наслідувати. Вони підтримують все добре, яке є на світі, і без них світ був би безвартний для життя.

Наука не є характером. Талан не є характером. Коли Валтер Скат чув, як хтось вихваляв вчених та серед висшої кляси вихованих людей, як одиноко вартних, то сказав:

— Нехай Господь хоронить нас від такого! Світ був би дуже убогим, коли б так воно було! Читав я багато книжок, бачив багато визначних людей і говорив з ними, однакож запевняю вас, що з уст людей простих, з уст невчених чоловіків і жінок, в хвилях, де треба героїзму і посвяти, посеред труднощей і небезпек, або в принагідних бесідах про товаришів і сусідів — чув я такі величаві вислови, що подібні є хіба в Біблії.

ФУНДАЦІЯ ФОРДА

Недавно померший Генрі Форд заснував фундацію, що має давати фонди на добродійні, просвітні та наукові цілі. На таку фундацію призначив він майна на 108 мільйонів, 913 тисяч і 234 долари ($108,913,234).

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 19.

На це явився Син Божий, щоб знищити діла діявола.

1 Посл. Івана Богосл. 3: 8.

Ісус в Капернаумі.

В Капернаумі почав Ісус проповідувати в школі так: „Покайтеся, бо наблизилось царство Боже". Так справдилося пророцтво Ісаії, що говорив: „...люде, що сиділи в темряві побачили світло велике.." Наука Ісуса про царство Боже була тим світлом, про яке говорив Ісаія.

В школі був один чоловік, що мав нечистого духа і він голосно закричав: Остав нас. Чи прийшов ти нас вигубити? Знаю, хто Ти, святий Божий. Але Ісус погрозив йому словами: Мовчи і вийди з него. І зараз дух кинув чоловіком до землі і вийшов з него. Тоді страх обняв всіх і говорили між собою: Що це за слово, що і злі духи його слухають?

Як вийшов Ісус зі школи, вступив до хати Симона. Тещу ж Симонову схопила велика пропасниця, а люде просили Ісуса за неї. Ісус погрозив пропасниці і вона встала, та послугувала гостям.

Коли зайшло сонце, люде понаносили багато хорих, а Ісус клав на них руки і уздоровляв їх. Раненько ж пішов Ісус в самотнє місце молитися. Але люде найшли Його і просили не відходити від них. Ісус їм сказав: Треба і іншим містам проповідувати слово Боже, бо на те я посланий. І ходив Ісус по школах галилейських, навчав про царство Боже, та й уздоровляв всяких хорих.

Питання.

Про що проповідував Ісус в Капернаумі? 2. Що про те предсказав пророк Ісаія? 3. Що говорив про Ісуса чоловік, що мав нечистого духа? 4. Що сказав Ісус до нечистого духа? 5. Чи злий дух послухав Ісуса? 6. Кого уздоровив Ісус в хаті Симона? 7. Як знаємо, що теща Симонова стала дійсно здорова? 8. Як уздоровив її Ісус? 9. Де Ісус молився? 10. Чому люде шукали за Ним? 11. Чого хотіли люде в Ісуса? 12. Що сказав їм Ісус?

ЛЕКЦІЯ 20.

Не в тім життя, щоб мати за багато (надто)

Лука 12. 15

Велика ловля риби.

Одного дня прийшов Ісус над озеро Генісарецьке. Там товпилося коло Него багато народу, щоби слухати Його науки. Недалеко берега стояло два човни. А рибаки полоскали сіти.

Ісус вступив в човен Симона і просив його відчалити трохи від землі. І сів Ісус, і навчав нарід із човна.

Як же перестав вчити, сказав до Симона: Поступіть на глибінь, та закиньте сіти на ловитву. На те сказав Симон: Учителю, всю ніч ми трудилися й нічого не зловили, але на Твоє слово закину невода.

Як же закинули, вловили так багато риби, що почав дертися їх невід. Тоді Симон закликав своїх спільників, і коли вони приплили, наповнили оба човни до верху так, що човни мало не потонули.

Коли Симон побачив таке чудо, то припав до ніг Ісусових і сказав: Йди від мене, Господи, бо я грішний чоловік. Як Симона, так і других обняв страх. Але Ісус сказав до Симона: Не лякайся, від нині будеш ловити людей. Тоді вони пригнали свої човни до берега, полишили все і пішли слідом за Ісусом.

Питання.

1. Де проповідував Ісус одного дня? 2. Хто приходив Його слухати і від Него вчитися? 3. Що там було недалеко берега? 4. Що робили рибаки? 5. В чий човен вступив Ісус? 6. Чому Ісус вчив з човна? 7. Що сказав Ісус Симонові? 8. Що Симон відповів? 9. Що сталося, як рибаки послухали Ісуса? 10. Чому казав Симон Ісусові відійти від себе? 11. Що на те Ісус? 12. Що зробили рибаки?

ЦАРІ.

Коли цар Македонський Олександер гостював у царя Касійського і останній хвалився своїми запасами золота і срібла, то Олександер відповів йому: „Не золото й срібло твоє прийшов я побачити, а ваші закони та звичаї." В той час прийшло на суд два чоловіки, щоби цар тої держави розсудив їх. Один з них продав другому кусок землі. Коли ж купивший його почав копати, то знайшов там скарб і не сховав його собі, а заніс продавцеві, кажучи, щоб він собі забрав його. Той же не хотів його приняти, кажучи: що він продав землю, а з нею і все. Вислухавши це, цар запитав їх: чи є у вас діти? Один сказав, що має сина, якого пора женити, а другий, що у него є дочка на віддаваню. Тоді цар сказав: „То подружіть їх, а знайдений скарб дайте їм в посаг.

Коли вони пішли, то Олександер сказав: „Я б розсудив інакше; я сказав би їм обом постинати голови, а скарб забрати для держави.

— А чи світить сонце в вашій державі? Чи йдуть дощі? І чи є у вас худоба? — запитав Касійський цар.

— І сонце світить, і дощі йдуть і худоба є, — відповів Олександер.

Наука з того є, що хоч всюди з волі Божої, світить і огріває те саме сонце та не всюди однакові люде живуть, які розуміли б однакову справедливість як для себе так і для своїх ближніх.

ЧИ НЕ ПРАВДА?

Александер Великий перед своєю смертю сказав, щоби поховали його з розпростертими долонями.

— Чому? — питали його.

— На доказ того, що чоловік нічого з собою на другий світ не бере. Я завоював цілий світ, але відходжу з него жебраком.

З ПРИПОВІСТОК СОЛОМОНА.

Про розумну жінку.

Хто знайде розумну жінку, то ціна її більша між перли. Серце мужа має до неї довіря і для його життя є вона великим щастям.

Дбає про лен та вовну й охочо працює власними руками. Встає досвіта, роздає домашним їжу і служницям їх обовязки.

Вона бачить, що праця її чесна й добра і тому світло в неї не гасне до пізної ночі. Простягає руки до кужіля і пальці її беруть веретено.

Вона помагає бідному, простягає помічну руку нужденному.

Вона не боїться, що домашнім її студено буде, бо заходами її кожде має потрійну одежу.

Робить вона собі коври; висон, пурпура — це її одежа. Тче вона покривала і продає і пояси доставляє купцям финикійським.

Тому і мужа її всяке знає: сидить він коло воріт міста між поважними мужами.

Трівкість і краса — одежа її і весело глядить вона в будуччину.

Уста свої отвирає лише для мудрих слів, в устах її лагідна наука.

Пильно дбає вона за порядком в дома і не знає їсти хліба, нічого не робивши.

Встають діти і величають її і муж її всюда вихваляє.

Много є гідних жінок, але ти своїм розумом всіх перевисшила.

Бо принада — річ непевна; пишна врода — річ минаюча; але богобоязлива жінка завсігди заслугує на похвалу.

Платіть же їй після того, що придбала своєю добротою; славіть її серед громади за її чесні вчинки!

ТИТУЛЯРНІ ПАПСЬКІ ЕПИСКОПИ

Папа Пій XII оголосив 11 березня імена 17 нових титулярних епископів, між якими бачимо також такі імена:

Леон Дворчак з Репид Ситі, С. Д., як титулярний епископ в Тіо.

Даниїл Іванчо, підкарпатських русинів (Субкарпатісн Рутіненс) в Злучених Державах, як титулярний епископ в Европо.

Титулярні епископи, це ті, що вдійсности не мають своїх діецезій, бо вони є помічниками тих епископів, що діецезії мають. Дійсні епископи мають дійсні титули своїх діецезій, пр. епископ Львівський, Перемиський, Станиславівський, а титулярні епископи мають парадні титули таких діецезій, які хіба колись на світі істнували. Це титули діецезій, яких нема.

Та нам це пригадує, що греко-католики в Канаді і в Стейтах не мали інших епископів кріч титулярних.

Перший епископ канадійських греко-католиків, Никита Будка, звався Патарським епископом; перший епископ стейтських греко-католиків, Стефан Сотер Ортинський (від 1907) мав титул Давлійського епископа. Такими ж титулярними епископами є також їх наслідники.

Це вказує, що дійсними епископами греко-католиків в Канаді і в Стейтах є якісь інші, невідомі греко-католицькому загалови епископи, а ті українські, які є, як вісби дійсні українські епископи, це лише помічники тих невідомих, певна річ — латинських.

Це значить, що тут вдійсности нема греко-католицьких самостійних діецезій, а є лише греко-католицькі частини латинських діецезій, в яких урядують титулярні епископи, помічники епископів латинських.

ОДЕН ПРИЗНАЄСЬ — ДРУГОГО ЗАСУДЖУЮТЬ

Травня 13-го, в Лідс, в Англії, засудили Чарлса Бригса на смерть за вбивство своєї жінки. Бригс казав поліції, що це він жінку вбив, але в суді заперечив і вказав на 19-літнього Денниса Вуда. І дійсно Вуд оповів, як він багнетом заколов жінку, як він атакував другі жінки. Однакож присяжні судії таки засудили Бригса, хоч судія їх остерігав, щоби справу основнійше розважили.

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Два історичні гріхи Римської Церкви.

Протестантизм був болючим ударом для Римської Церкви, бо так майже половина вірних від неї відділилася. Римська Церква тоді на двоє розкололася.

Це вже був другий гріх Римської Церкви великого історичного значіння. Перший великий гріх сповнила вона, коли 1054 року власним нерозумом відлучилася від Східної Церкви, отже розбила Церкву на двоє.

Другий гріх вийшов в 16-ім віку, коли через довголітний її нелад, через жадобу панования папів, і через їх явне безвірство (Лев X був безвірником) Римська Церква знов на двоє розкололася. І за весь довгий час не спромоглася вона на тілько сили, щоби розбите знов до купи злучити. Це само собою показує її якість.

Цвінглій і Кальвін — реформатори.

1. Коли Лютер виступив в Німеччині, як реформатор, то рівночасно почав реформувати церкву в Швайцарії другий раформатор, а то — **Ульрих Цвінглій** (Цвінглі, 1484—1531).

Родився Цвінглій в Вільдгавзені, в Швайцарії 1484 року. Богословські і фільозофічні науки кінчив в Берні, Відни і Базилеї, був парохом в Айнзідельні 1516 року.

Якже 1518 року став проповідником в Цюриху, то найперше почав виступати проти папської торговлі відпустами гріхів (проти індульгенций), якою займався францисканин Самсон.

За час посунув Цвінглій реформаційну роботу дальше і почав внутрішну реформу Церкви — та повів ту реформу скорше і глибше, ніж Лютер. Він не тілько що відкинув ті науки Римської Церкви, які відкинув Лютер, але почав ще більше дечого відкидати. Коли Лютер затримав дві Тайні — Хрещення й Евхаристію з їх давним значінням, то Цвінглій почав вчити, що це лише символічні знаки для зазначення своєї віри. Поважнійшого значіння вони не мають.

Наука Цвінглія почала в Швайцарії скоро поширюватись й опануваланевдовзі всі кантони (округи, провінції) крім пятьох. Кантони, що приняли науку Цвінглія, звались **„реформовавчими"**, і Цвінглія вважають основником **Реформованої Церкви.** Пять других кантонів, що не пішли за Цвінглієм, зосталися католицькими.

В 1531 році католицькі кантони почали війну з кантонами реформованими, які їм докучали, і перемогли їх, а в битві згинув також сам Цвінглій близько Капеля. Від того часу реформовані поставили католиків в спокою.

2. Діло почате Цвінглієм продовжив другий реформатор — **Іван Кальвін** (1509-1564), отже сторонники Кальвіна прибрали собі імя **„кальвінів"**, чи **„кальвіністів"**; вони звуться також **„реформованими"**, або **„евангеликами гельветської віри"**.

Родився Кальвін в Нойоні, в Франції 1509 року, вчився прав на университеті в Парижі, та в Орлеані.

Був це час реформаторського руху, отже Кальвін познакомився з письмами Лютра і так перенявся релігійними питаннями, що почав студіювати теольогію (богословіє). Він став таким завзятим оборонцем ідей Лютра, що через те мусів утікати з Франції. Прибувши до Швайцарії він поселився в Женеві і за час дійшов до такого значіння, що його поставлено в проводі церковні і політичної управи (1541 р.), і на такім становиску він був до смерти (1564). Його вважали головою реформованих церков Скотляндії, Швайцарії, Голяндії і Франції.

Кальвін був чоловіком визначної наукової сили. Згадати б, що маючи лише 25 літ, він написав твір „Інституції Християнської Релігії", оден з таких поважних творів, що їх творцями бувають лише люде старшого, більше досвідченого і зрівноваженого віку.

Наука Лютра, Цвінглія і Кальвіна девчім сходиться, але девчім ріжниться.

Лютер, Цвінглій і Кальвін твердили, що лише Святе Письмо є правилом віри, і що лише через віру може чоловік спастися. Та Кальвін створив науку про **„призначення" — предестинацію,** в якій говориться, що Бог від віків призначив одних для спасення, других для вічного засуду. А питання, чому воно так, не має значіння, бо нам незрозумілі божі заміри.

Пізніше часть Кальвінів, що творила групу **Армініян** (від кальвінського богослова Армінія, що помер 1609) в Нідерляндах, або **Ремонстрантів,** відкинула науку про призначення (предестинацію).

Кальвін завів новий лад церковної управи, - Консисторію, зложену з шістьох священиків і 12 світських людей, і в якій він був головою. Консисторія мала мати дуже строгий нагляд над моральною стороною життя вірних. Для вірних назначено майже монаші правила.

Кальвіни відріжняються від лютеранів ще і тим, що не допускають прикрашення церков. Кальвінські церкви, то прості доми молитви а для причастя служить звичайний стіл.

Поширення Лютеранізму і Кальвінізму.

Наука Лютра розширилася дуже скоро в Прусії, Естляндії, Лифляндії і Курляндії, особливо заходами ордену німецьких лицарів і лицарів ордену меча. Там лютеранізм запанував цілком.

В Данії, Швеції і Норвегії вкорінився лютеранізм скоро і сильно так, що побіч нього до недавних часів не признавалося там інших віроісповідань.

Лютеранізм був з початку зеднав собі в **Польщі** багато членів. Поширився трохи в **Мадярщині** (Угорщині). В **Семигороді** приняли науку Лютра Сакси.

Вчасно розширився лютеранізм в **Чехії**, та ще деяких краях австрійської держави. Пізніше його тут заборонили, однакож Йосиф II. 1781 року усунув заборону.

Кальвінізм менше розширився в **Німеччині**, де в порівнанню з лютеранізмом був в значній меншости. Зате більше поширився в **Франції**, де його приклонники, **Гугеноти,** в 2-ій половині 16-го і в першій половині 17-го столітття були численні і сильні. Та їх число зменшилося в 2-ій половині 18-го столітття під напором палючого римського католицизму.

В **Нідерляндії** (Голяндії) кальвінізм запанував загально. **В Скотляндії** (Шкоції), де подібно, як і в Англії, звався він **Презвитеріянізмом,** здобув йому панування реформатор **Іван Нокс** (Джан Кнокс, вмер 1572). **В Англії** побіч єпископської Англіканської Церкви, що стоїть ближче кальвінської, поширився між т. з. **Пуританами,** або англійськими Презвитеріянами.

Вчасно кальвінізм почався в **Польщі,** але відтак змалів і підупав, як і лютеранізм, тимчасом же в Мадярщині і Семигороді поширився, головно між **мадярами.**

Реформаторська анархія.

В суспільнім ладі, а головно в ладі церковнім, є завсігди місце на поліпшення. І коли ті поліпшення заводить правляча розумна досвідчена рука, то з того може вийти багато добра. Однакож буває, що деколи окремі одиниці на власну руку хочуть робити широкі поліпшення реформаційними, звичайно наглими і насильними способами, отже тоді звичайно повстає реформаторська анархія, реформаторське безладдя.

Причини до того такі:

Коли одні випадкові одиниці хочуть на власну руку істнуючий лад реформувати, то за ними починають і другі. Зявляється багато реформаторів, а з них кожний реформує на свій лад. Що оден реформатор задержує, те другий відкидає; проти чого стоїть оден, те другий вводить в свій новий лад.

І ніхто тоді не знає, кілько реформаторів зявиться завтра, чи позавтра; нема тоді сили тих реформаторів спинити; ніхто з реформаторів не знає, що треба реформувати, а чого ні, отже оден реформує одно, другий друге, третий третє, пяте, десяте, реформує те, що другий реформатор рад би затримати; ніхто не знає, як далеко він свою реформаторську роботу посуне: тоді кожний реформатор вважає другого противником.

Які наслідки з того виходить, показує реформаційний рух, який почався з виступом Лютра. Що сама Римська Церква була причиною до реформаційного руху, то одна справа, але друга справа така, що реформація не вдоволила всіх тих, що не хотіли, чи не могли стояти з Римом. І тому почали творитися в протестантськім світі щораз нові і нові секти — сотні їх, і нині, як це вже говорив хтось з протестантів, кожна секта в свій дзвін дзвонить наперекір другій секті. Нині вже не з Римом, але між собою не годяться.

Тепер в протестантськім світі (крім хіба деяких сект) видно поважний занепад. Доми занепадають, церкви порожніють, молоде покоління з церквою щораз менше вяжеться, а крім того багато церков підпало під вплив большевизму. І коли б нині Лютер встав, то певно признав би, що для нової будівлі завсігди треба задержувати старі основи.

Протестантські секти.

Загально нинішні протестантські секти діляться на три якости, чи напрями:

Раціоналістичний — де люде в першій мірі руководяться розумовими обрахунками і в якійсь мірі заперечують те, що в християнській вірі є надприродне.

Містичний — де люде занадто фантазують і вважають себе учасниками особливого надприродного натхнення.

Пієтистичний — де люде шукають нових способів для піднесення й удосконалення релігійного життя.

(Далі буде)

ЗНАЙШЛИ ЖІНОЧУ НОГУ

Недавно знайшли в Виннипегу в ріці жіночу ногу з черевиком, що висіла на дереві. Очевидно коли води було багато, то нога за дерево зачепилася. Виглядає, що нога від решти тіла відлетіла, коли тіло дуже зіпсувалося, бо і нога дуже зіпсована. Вона могла бути в воді рік, або два. На нозі є черевик і кальош.

Припускають, що це може бути нога Тереси Лямерен, 25-літної, що пішла під лід 13 березня, 1945 року і тіла її цілком не знайшли. Тоді трох переходило через ріку, як лід заломився, отже двох втопилося, а одного виратували. З утоплених одно тіло невдовзі знайшли, а другого ні.

ПРИЧИНИ Й НАСЛІДКИ.

"Вівця не здичіє ніколи,
А вовк освоїтися не може,
Бо рід його дикий від віку;
Не те в твоїм серці, небоже
Хоч в путах законів природи,
Воно волю вольную має —
Захоче то робиться добрим
Захоче, на зле намагає"

І. Ф.

В хемічній лябораторії працює природознавець. При помочі мікроскопа й численних інструментів переводить він безнастанно досліди. Студіює природні явища й шукає за причинами й наслідками. Потім робить заключення й формули, якими висловлює закони природи. Вчені запрягли оці закони в численні винаходи, котрі виконують велику працю.

Винаходи, це мозольна праця - робота великих умів. Яким був би сьогодня світ без таких умів як: Гутенберга і його печатні (друкарні); Ватта й парового мотора; Фултона й парового корабля; Стефенсона й льокомотиви та залізної дороги; Гова й машинки до шиття, Микормика й жниварки; Едисона й електричної лямпи; Бела та телефону; Марконія й радія та інших винахідників 20го віку? Коли б знищити всі ті винаходи і знання про них, то людство вернулося б ся до камяної доби.

Але помимо численних здобутків людського ума, на світі щось бракує і чогось недостає. Де ж тому причина? Як не все золото, що світиться, так і не кожне знання є добрим знанням. Причина лиха є в способі людського думання. Як вченим так і невченим не треба в першій мірі забувати про першу причину всіх причин — Бога. А Бог, це любов, добро і справедливість. Той, що дав вселенній незмінні фізичні закони, також людині релігійно-моральні закони і совість; обявлений закон Старого Завіту (позитивний) і закон Нового Завіту (евангельський). Ріжниця є в тім, що фізичні закони точно виконують Його волю, а релігійно-моральні закони залежать від свобідної волі людей. Хто отже свідомо легковажить релігійно моральні закони, яких навчає й пояснює Церква, той стягає на себе убійчі наслідки.

Релігія, це половина людського життя і в релігії дійсна ріжниця між людиною, а звіриною. Свого часу славний американський муж, президент Вашингтон сказав: „Релігія й мораль є конечними підпорами добра загального; і не любить Рідного Краю той, хто підкопує ті сильні підойми людського щастя".

Свята Церква першу увагу звертає на виховання і якість чоловіка. Бо який чоловік, такі будуть його діла, такий буде лад, який він заведе. Коли лад добрий, то знак, що там є добрі люде, коли злий, то це країна злих людей. Не від якости промислового знания, не від наукових відкрить залежить якість ладу, але від якости тих людей, що житевий лад встановляють. Який Гітлер, чи Сталін, такий лад.

Стежкою життя перейшли мільйони людей. Історія вчить нас, що форми правлінь в державах змінялись і будуть змінятися, однакож закон Божий, зобовязуючий всіх людей світа, є незмінний. Людство не є бездушна машина. Мало що поможуть людям наймодернійші винаходи, коли бажання людей будуть жорстокі і людина людині буде вовком, а не братом. Якщо Бога і Його закону не поставлять в основу дальшого ладу, то добра на світі не сподіватися.

Зближається дві тисячі літ від тої памятної хвилі, коли Син Божий прийшов з небес, щоб насінням слова евангельського засіяти ниву людських сердець. Той посів дальше продовжується, однакож з того, що діється в світі, бачимо, що мало святого зерна падає на урожайну справлену ріллю.

При помочі здеморалізованих людей й безбожної преси, по всіх усюдах поширюється безвірство, жерело всяких злочинів. Колись плакав Христос над містом Єрусалимом, що його жителі відкинули святу Його науку: „Єрусалиме Єрусалиме, кілько разів хотів я пригорнути тебе, як квочка пригортає курятка під крила свої, а ти не хотів". За кару з того гарного і славного міста остались опісля тільки руїни і трупи. Така доля чекає всіх тих, що зневажають Його святу волю.

Людська творча, щира думка є іскрою Божества, якої не всилі ніхто загасити. Дитина, яка ледво починає думати, ставить нераз питания, на яке наймудріший чоловік не завсігди годен відповісти. Бо як писав свого часу наш літописець:

„Во вік науці не обняти
Того, що Ти создав єси;
Даремне розум наш крилатий
Шукає краю небеси".

І ось як молиться:

„Нехай мій дух в земній юдолі
Не знижується до звірят,
З Твоєї пресвятої волі
Нехай вовіки буде свят."

Тільки одна одинока віра в Бога може вповні відповісти, чого ми на світі живемо і може вказати ціль життя. Та люди проганяють віру в Бога з дому, зі школи, з життя і пробують заступити місце релігії своїми мудрованнями і теоріями.

З приходом на світ атомічної бомби котиться ціле людство в невідоме завтра. І серед цеї непевности пригадуються слова Івана Хрестителя, якими кликав до свого народу: „Покайтеся, бо приблизилося Царство небесне", як також слова ап. Петра: „Господи, а до кого підемо, коли в Тобі є слова життя?" Повищі слова повинні стати кличем моральної обнови всіх людей світа, поки ще не запізно. До цеї обнови мусять прямувати: родини, церкви й християнська преса. Всі щирі люде мусять обєднатися до спільної боротьби, проти спільного ворога — безвірства і звірства.

Трагедія всесвітнього лиха є в тому, що люде науки пізнають причини й наслідки природних законів, а не стараються пізнати законів життя, отже самих себе. Коли б так пізнали себе, як пізнають природні явища в мертвій матерії, то бачили б в собі образ Божий, а в ближньому свого брата.

Говорить псальміст: „Сказав же нерозумний в серцю свойому: що нема Бога". (Пс. 13). В тім вислові міститься вічна правда. Атеїзм-безвірство, це наслідки не дійсного критичного думання, але несвідомости й дурноти.

Можемо тішитись культурними здобутками, однакож людство може вратувати від загибелі тільки світогляд опертий на засадах Христових. Бо не сила кулака й машини, але релігія й мораль можуть принести добробут й спокій людям на світі.

о. А. Хруставка

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою налїпку.

ПРОЩАЛЬНА НЕСПОДІВАНКА

(Вест Форт Виліям, Онт.)

Березня 16. пополудні, в церковній салі, Укр. Прав. Громада і Жін. Т-во прощали п-во Олексу і Михалину Шелепюків, які відїздають на Схід, де купили овочеву фарму коло Торонта.

П-во Шелепюки заслужили в усіх на загальну пошану, бо через довгі роки в В. Форті були вірними громадянами, жертвували на всякі цілі, а найбільше на будову гарної нової церкви. Їх жертва була перша, а за ними пішли другі. Господарем був п. Глуханюк.

Він пояснив ціль сходин і попросив до слова гром. І. Мимохода, С. Гельмича, Н. Слюсара, Ф. Сичука, Я. Гельмича, І. Вийванка, о. Гикавого і паню Стасеву.

Всі бесідники висловлювали признання п-ву Шелепюкам за їх дотеперішну щирість і бажали їм на новім місци всего найкращого.

Вкінци паня Сичукова попрощала п-во Шелепюків від Жін. Т-ва і вручила срібне начиння на довгу памятку від Прав. Громади і Жін. Т-ва.

Останний попрошав п-во Шелепюків п. Глуханюк від Прав. Громади, та попросив о жертви на Іконостас місцевої церкви.

Отже тут перша жертва була п-ва Шелепюків, вони дали 50 доларів, а присутні зложили $27.35, то разом було $77.35.

Крім того господар пригадав У. Голос і Вістник, отже п-во Шелепюки дають знов 5 дол. на У. Голос, 5 дол. на Вістник, і 5 дол. на скитальців. Позатим гості склали $7.17, то разом було $22.17.

Гості розходилися відчуваючи, що від них відходять гарні їх члени, а рівночасно бажаючи їм всего найкращого.

За Укр. Прав. Громаду в В. Форті, Я. Гельмич.

ПРО ТАНЦІ В СУБОТУ

Я думаю, що найліпше чужих знати, а свій розум мати.

Дехто каже, що треба чужих наслідувати і від чужих вчитися так, щоби в чужих є всі розуми, а в нас нічого. А воно не так. Коли в нас є свої власні справи, то в нас повинен бути свій власний розум. Ми повинні його витворювати. І коли бачимо, що що є добре і нам потрібне, то нам не треба на других оглядатися, але робити те, що вважаємо потрібним.

Я маю на гадці танці в суботу. В других людей є танці в суботу, та це їх справа, але нам треба подумати, як в нас повинно бути. Та вже навіть і чужі згадують часом, що з тих суботніших танців виходить зло.

Коли молодь в суботи буде на танцях, то чи піде вона в неділю до церкви? Коли вона прийде до дому пізно по півночи, або над ранком, то схоче спати, а коли б її навіть примусити, щоби встала і пішла до церкви, то яка з того користь. Вона буде лиха і на тих, що будять і на церкву. Вона скаже, що церкви не треба коли вона не дає їй спати.

Це важна справа. Бо чи ми готові на те, щоби молоде покоління було безрелігійним безвірним? І щоби за якийсь час їхали сюди турецькі, чи будийські, чи які місіонарі навертати наших безбожників до своєї віри? Та і без того з таких синів і дочок, що в суботу танцюють, а в неділю до полудня сплять, добра не сподіватися.

Отже думаю, що про ту справу треба найперше добре подумати, щоби стало все ясно. Її треба обговорювати. А тоді старатися лиху зарадити.

Чи ті танці такі конечні, то інша річ, але коли вже мали би бути, то лучше нехай були би в четвер. Скаже дехто, що це перешкаджало би в роботі, однакож помагало би цілому життю. Бо молоді знали би, що неділю треба

шанувати, а тимсамим шанували би більше і себе, і своїх родичів і все, що повинні шанувати. Тоді були би в них поважнійші люде — і про те найбільше повинно ходити.

А як там інші люде роблять, те не повинно нас журити. Це їх справа, а ми мусимо про себе дбати. З фармів.

КОЛЯДА

Увага: жертви по доларови й менші, поіменно не оголошуються ізза браку місця.

Збірка о. І. Гикавого
Форт Виллям, Онт. — 8.80
Фест Форт Виллім, Онт. 6.75

Збірка о. Г. Василієва
Довнінг, Алта.:
П-во Г. Фунтії 5.00
Дрібними 13.00
Виллингдон, Алта — 13.15
Ендрю, Алта. — 11.10
Борівці, Алта. — 8.25
Бреязлій, Алта. — 3.10
Завалля, Алта. — 3.00
Лужани, Алта. — 4.80

Збірка о. К. Желішкевича
Принс Алберт, Саск. 21.00
Гонімун, Саск. 11.50
Вірдейл, Саск. 11.50
Шипмен, Саск. 5.25
Сембург, Саск. 4.00

Збірка о. С. Симчича
Венкувер В. К.:
І. Адамс 2.00
Дрібними 26.50
Вернон, В. К. 17.85

Збірка о. Т. М. Кісілюка
Ватерфорд, Онт. 23.20
Гемилтон, Онт. 6.15
Пре[illegible], Онт 3.55

Збірка о. Д. Ф. Стратійчука
Канора, Саск.:
Ів. Ф. Стратійчук 1.50
Дрібними 11.50
Тизіц, Саск. 5.95
Рама, Саск. 6.50
Вимир, Саск. 8.00
Куроні, Саск. 3.00
Того, Саск. 2.50

Збірка о. Т. А. Горбая
Дрифтінг Ривер, Ман. 7.00
Грендвю, Ман. 3.50
Шортдейл, Ман. 3.00
Роблин-Зелена, Ман. 2.50
Роблин-місто, Ман. 2.50
Гилберт Плейнс, Ман. 1.85
Шелвелий, Ман. .70

Збірка о. М. Фика
Торобі, Алта. 20.30
Редватер, Алта. 18.00
Редвий, Алта 17.00
Егремонт, Алта. 11.00
Васетна 8.00
Федора 4.10

Збірка о. В. Федака
Сенді Лейк, Ман.:
А. Матвійчук 5.00
Дрібними 15.35
Овкборн, Ман. 16.10
Росборн, Ман 6.00
Мензі, Ман. 4.45
Січ, Ман. 3.20

Збірка о. В. Апонюка, Гефорд округ 45.00

Збірка о. І. Дмитрова, Вининег, Ман. 42.50
Збірка о. П. Гаїцького, Толстой округ 27.00
Збірка о. І. Кусого, Айтуна округ 25.00
Збірка о. Ф. Керніцького, Вакав округ 19.25
Збірка о. П. Запаранюка, Виндзор Онт. 15.60
Збірка о. Є. Грицини, Йорктон округ 15.00
Збірка о. Е. Уляна, Ошава, Онт. 15.00
Збірка о. М. Юрківського в Брендон, Ман. 4.00

МІСІЙНИЙ ФОНД
(З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука.)

Саскатун, Саск.
По 50 дол.: Др. Ю. Драґан.
По 25 дол.: П. Ткачук.
По 20 дол.: Др. М. Бойкович.
По 10 дол.: Г. Сліпченко, І. Стратійчук, Ф. Гаврин, Ю. Стечишин, І. Чайковський, І. Сирник, І. Гнатишин, Марія Павлюк, І. Цьоронський, Н. Рак, С. Гринюк, І. Котелко, А. Михайленко.
По 5 дол.: о. Т. Ковалишин, Д. Максимюк, Ф. Шпик, П. Салдат, Т. Ведмедюк, П. Дентух, В. Лабач, М. Рак, П. Васильців, І. Баср, І. Мадюк, П. Семко, О. Хомин, П. Т. Бойко, І. Теслик, пані К. Завадюк.

Принс Алберт, Саск.
По 10 дол.: о. К. Желішкевич, Др. М. Савіцький, В. Ґаук, С. Луцик, М. Зюбрак.
По 5 дол.: М. Дах, Т. Бабський, І. Фучко, В. Романович, Ф. Пенюк, А. Дідура, В. Чопюк, Н. Савісій, К. Новосад. пані Анна Тодорів, П. Глуханук.
Дрібна збірка $53.50.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Вірдейл. — День Матері.
22. Четвер. Вознесення — Принс Алберт.
25. Неділя — Принс Алберт.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя. Зелені Свята — Сембург (храм).
2. Понеділок. Св. Духа — Шипмен (храм)
8. Неділя — Вірдейл (Представлення.
15. Неділя Принс Алберт.
22. Неділя — Принс Алберт.
29. Неділя — Гонімун.
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сембург.
7. Понед. Р. Івана Хр. — Вірдейл (храм).
12. Субота. Св. Петра і Павла — Гонімун (храм).
13. Неділя — Принс Алберт.
20. Неділя — Шипмен.
27. Неділя — Принс Алберт (храм).
По Богослуженню катехизація дітей.
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Кепон.
22. Четвер. Вознесення — Ітонія.
25. Неділя — Прірейт.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Нед. Пресв. Тройці — Гефорд (храм)
2. Пон. Св. Духа — Виткін (храм)
8. Неділя Редфілд. (Зїзд СУМК).
15. Неділя Гефорд.
22. Неділя — Медов Лейк.
29. Неділя — Біляки
Адреса: Box 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Клейр.
22. Четвер. Вознесення — Вимир (храм).
25. Неділя — Канора.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Кагвин.
22. Четв. Вознесення — Ісвас (храм)
25. Неділя — Андрю.
Всюди молебені на гробах.
ЧЕРВЕНЬ:
Зелена неділя — Кагвин (храм).
Зелений понеділок — Вилингдон (храм)
8. Неділя Всіх Святих — Сучава.
15. Неділя. Вакмч. Івана Сучавського — Довнінг.
22. Неділя — Лужани.
29. Неділя — Андрю.
Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Роблін-Зелена.
22. Четвер. Вознесення.—Шелвелей.
25. Неділя — Гілберт Плейнс.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя. Зелені Свята — Шортдейл (храм).
1. Неділя. Зелені Свята — Ленард (храм).
2. Понеділок. Св. Духа — Петлюра (храм).
8. Неділя — Грендвю (храм).
15. Неділя — Дрифтінг Ривер.
22. Неділя — Роблін-Зелена.
29. Неділя — Шелвелей.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Овкборн.
22. Четвер. Вознесення — Мензі.
25. Неділя — Енгусвил (празник).
Адреса — Box 46, Овкборн Ман.
Тел. 133—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Мазепа
22. Четвер. Вознесення — Брокстон
25. Неділя — Горлиц.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя. Пресв. Тройці — Мазепа
2. Понеділок. День Святого Духа. — Могила.
8. Неділя. Всіх Святих — Мелвил.
15. Неділя. Івана Сучавського — Йорктон
Адреса: 110 Веллінгтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Пайн Ривер.
22. Четвер — Свон Плейн.
25. Неділя — Годсон Бей Джонкшен (храм).
ЧЕРВЕНЬ:
1. Зелена Неділя — Аран (храм).
2. Зел. Понед. — Гвайтбін (храм).
8. Неділя — Кемсак (храм).
15. Неділя — Пайн Ривер.
22. Неділя — Гаєс-Стінен.
29. Неділя — Шерідон, Ман.
Адреса Box 1[illegible] — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеничина.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Вільна.
3-та год. попол. — Белс.
22. Четвер. Вознесення — Смокі Лейк (храм).
25. Неділя — Сенді Репидс
2-га год. Лекорей на цвинтарі
4та год. Біг Медов на цвинтарі.
В кожній громаді будуть проводи на гробах.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя. Зелені Свята — Ґлендон (храм).
2. Понеділок — Стрий (храм).
8. неділя — Елк Пойнт.
Адреса: Скринка 309 — Тел. 32 Смокі Лейк, Алта.
Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта

Календар Українських Свят
ТРАВЕНЬ:
16 П 3 Преп. Теодозія Ім. Печер.
17 С 4 Пелагії діви, Никифора іг.
18 Н 5 Нед. Сліпор. Мч. Ірини
19 П 6 Преп. Йова многостраж.
20 В 7 Звял. Чест. Хреста в Єрус.
21 С 8 †Ап. Івана Богослова.
22 Ч 9 Вознесення Господнє.
23 П 10 Ап. Симона Зилота
24 С 11 Рівноап. Кирила і Методія
25 Н 12 Нед Св. Отців 1-го В. Соб.
26 П 13 Муч. Гликерії діви Юрія іс.
27 В 14 Никити затв. Печер.
28 С 15 Пахомія Вел., Ісаії еп. Рос.
29 Ч 16 Преп. Теодора освяченого
30 П 17 Ап. Андроника з 70-ти
31 С 18 Муч. дів. Александри, Юлії
ЧЕРВЕНЬ
1 Н 19 Зелені Свята — Тройця
2 П 20 День Святого Духа
3 В 21 Рівнап Констант і Єлени
4 С 22 Мч. Василиска Маркела
5 Ч 23 Препмч. Михаїла Чорнор
6 П 24 Преп. Симеона дивногор.
7 С 25 †3-те знайд. гол. Івана Хр.
8 Н 26 Нед 1 по З. С. Всіх Святих
9 П 27 Свщмч. Терапонта Серб.
10 В 28 Преп. Микити ісповідника
11 С 29 Препмч. Теодосії діви
12 Ч 30 Преп. Ісаакія Далматського
13 П 31 Ап. Ерма з 70 мч. Ермея
14 С 1 Муч. Юстина философа
15 Н 2 Нед 2 Вакмч Івана Сучав.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гаїцького
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Сірко.
22. Четвер Вознесення Господнє— Роза. (храм).
25. Неділя — Толстой
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ТРАВЕНЬ
18. Неділя — Ворен Ві[illegible] [illegible]
Васетна — год. 2.30
Візел Крік — год. 4
22. Четвер. Вознесення — Редвий Храм. Запрошується довколишніх громад.
25. Неділя Сіба Біо
УВАГА: В кожній громаді Богослуження будуть починатися в год. 10.30 рано
Адреса Редвий, Алта Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Тиндал.
25. Неділя — Рейні Ривер
Адреса: 7 Ст. Джанс евню.
Тел. 51 978 — Вининег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ТРАВЕНЬ
18. Неділя — Роркон
22. Четвер. Вознесення — Еввил.
25. Неділя — Сифтон.
Адреса: Box 77[illegible] — Дафин, Ман

Устав Церковний.
ТРАВЕНЬ:
18. Нед. Сліпор. Голос 5. УЄ 1в. 20: 11—18. Літ. Ап. Діяння 16: 16—34. Єван. Івана 9: 1—38.
22. Вознесення: УЄ Марка 16: 9—20. Літ. Діяння 1: 1—12 Єван. Луки 24: 36—53.
25. Нед. Св. Отців Голос 6. УЄ Івана 21: 1—14. Літ. Ап. Діяння 20: 16—18 і 28—36. Єван. Ів. 17: 1—13.
ЧЕРВЕНЬ:
1. Зелені Свята Голос 7 УЄ Ів. 20: 19—23. Літ. Ап. Діян. 2: 1—11. Єван. Івана 7: 37—52 і 8: 12
2. Понед. Св. Духа. Літ. Ап. Єфес. 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20
8. Нед. 1 Всіх Святих Голос 8 УЄ 1 Літ. Ап. Євреїв 11: 33—12: 2. Єван. Мат. 10: 32, 33, 37—38 і 19: 27—30
15. Нед. 2 Івана Сучавського Голос 1. УЄ 2. Літ. Ап. Рим 2: 10—16 Єван. Мат. 4: 18—23 і Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box [illegible] WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., JUNE 1st, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1947. ЧИСЛО (599) 11

ВІСТИ З УКРАЇНИ
В [illegible] частинах поваліли в [illegible] в Україні будують не хать, [illegible] гато людей живе в землянках. [illegible] тільки то праці на поли, чи [illegible] оувають випадки, що [illegible] звичайно 6 жінок запрягаються в плуг [illegible] тягнуть, щоби для большевиків [illegible] робати.

НА МІСЦЕ ЮНРРА БУДЕ ІРО
[illegible] червня організація ЮНРРА, [illegible] скитальцями, перестає [illegible] [illegible] буде давати [illegible] ІРО (Інтернешенел Рефюджі [illegible]
Британія також буде давати [illegible] але Україна [illegible], що не хоче в свою [illegible] ІРО. Це, очевидно тому, що [illegible] большевиків на [illegible], і Британія думає, що подібно [illegible] в ІРО, отже не хоче клопоту.

Я УКРАЇНЦІВ НЕМА АМНЕСТІЇ
[illegible] оголосили, що колй повстанці на польських просторах, піддадуться [illegible] урядови, то не буде їм [illegible] також таке "помилування" [illegible] українських повстанців (УПА), [illegible] відорвати українські землі від [illegible]

КІЛЬКО ВБИЛИ В ГРЕЦІЇ
[illegible] донесять, що від 1-го до 22-го [illegible] [illegible] грецькі вбили 113 большевицьких бандитів, та зловуть 6 войтих [illegible] було би разом 161. Ранених було 218 [illegible] 446. З грецького війська [illegible] 14 було ранених

БАГАТО НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ
[illegible] в Канаді є дуже багато нещасних [illegible], а це знак, що люде поводяться [illegible] В Манітобі за три дні 16 [illegible] поза тим войтих було 4 особи. В [illegible] згинуло 16, з того 4 на дорогах, [illegible] 2 випадки стріляння 1 [illegible] одного придушив трактор, один [illegible], а 1 згинув в [illegible]

АРГЕНТИНА ВИСИЛАЄ НІМЕЦЬКИХ ШПІОНІВ
[illegible] домагаються, щоби Аргентина [illegible] німецьких шпіонів, яких там було [illegible] теперь висилала вони до Німеччини шпіонів та агентів. А ще [illegible]

ЖИДИ ЗБИРАЮТЬ 170 МІЛЬЙОНІВ
[illegible] світські жиди рішили зібрати 170 мил доларів на поміч і [illegible] [illegible], яких числять на 1,500,000, [illegible] півтора мільйона. В самім Ню Йорку [illegible] $65,000,000. За [illegible] бувший губернатор, Герберт Г. Леман.

ЖІНКА СИДІЛА В КЕРНИЦІ 40 ГОДИН
В Чарлс Сити, Айова [illegible] недавно [illegible] 72-літна Берта Дашіл влізла до [illegible] 22 стопі глибокої, щоби виратувати [illegible] що там впав. Та хоч була драбина, не могла вилізти, мабуть тому, що [illegible] мав менше, як 2 стопі в промірі. І так [illegible] сиділа в керниці 40 годин, отже [illegible] дві добі, поки її витягли.

КАЖЕ, ЯК ОБРАБУВАЛИ АВСТРІЮ
[illegible] Ню Йорк [illegible] 23 травня американський [illegible], що два роки був [illegible] частини Австрії [illegible] не вірить, щоби відносини між [illegible] Росією налагодились. Дальше оповідає, що Росія забрала з Австрії рабунком [illegible] майна, забрала багато поживи, [illegible] Америка мусіла людей годувати. [illegible] хоче довести до того, щоби Австрію цілком знищити.

НА СМЕРТЬ 12 АФРИКАНЦІВ
В [illegible], в Африці, засудили [illegible] [illegible] 12 членів одного племени за смерть 9-літної дівчини. Начальник племени [illegible] приготовити собі лікарство [illegible]

ЖИДИ ПЕРЕЇЗДЯТЬ ЧЕРЕЗ НІМЕЧЧИНУ
Нотає Асошейтед Прес з Франкфурту, що [illegible] Німеччину переїхало за [illegible] [illegible] їхали до Марсели, щоби [illegible] в Палестину. В Марселії був для них корабель. Їх спинили на французькій границі, бо не мали віз. Виїхали з Мюнхену [illegible] [illegible] і повночтину. Кажуть, аж тепер [illegible] робиться якісь [illegible], як все [illegible] під контролею американців та ЮНРРА

ЩО ДІЄТЬСЯ З ЛИТОВЦЯМИ
С [illegible] з литовських жерел, що большевики [illegible] вивозять з Литви місячно по 3,000 [illegible] на Сибір. А що всіх литовців є [illegible] три мільйони, то Литва може за якийсь [illegible]

НЕ ДАЛИ ДОЗВОЛУ НА САЛЮ ДЛЯ ТАНЦІВ
Недавно в Винипеґу, один чоловік хотів створити салю для танців, але [illegible] церков та клюбів [illegible] [illegible]. Вони казали, що їм треба [illegible] на танець [illegible], або [illegible] було вдоволення, а [illegible] багато крику, занепадають багато шкоди, а [illegible] примір для молодих. Отже міський [illegible] не дав дозволу.

ДВА СІПІЯРСЬКІ БЮРА В ЕВРОПІ
Сіпіярська компанія відкрила два [illegible] бюра в Европі, а то в Голандії і в [illegible], а це показує, що відновлює свій [illegible] рух.

СНІГ В ВИНИПЕГУ
По багатьох холодних днях, що цілком [illegible], 27-го травня падав в Винипегу [illegible] сніг і падав досить довго. Коли [illegible], то певно було би його на цаль. А в ночи зимна було 23, отже є багато шкоди. Сніг потрохи падав того ж дня в багатьох місцях Манітоби. В Брендоні було 16 понад зером, в [illegible], Саск., було 14, в Верміліон, Алта., [illegible] 17 [illegible] морози

80-ЛІТНІ ІМЕНИНИ КОРОЛЕВИ МАРІЇ
Травня 26-го було в королівській палаті в Лондоні родинне святочне зібрання з причини 80-ліття уродин королевої-матери, Марії. На обіді не було сина Едварда (Князя Виндзору), але був Филип Маунтбетен, грецький королевич, що вважається будучим зятем королівської родини.

ДІСТАВ НАЗАД ЗГУБЛЕНІ ҐРОШІ
1 Грудня минувшого року ладував в Порт Черчил пшеницю і згубив в ній калитку з 78 [illegible]. Пшеницю з грішми відослано до Англії і тепер згублені гроші відослали звідтам до Канади, тому, що їх згубив. Очевидно, в гаманці була його адреса.

СЕСТРИ ДІЙОННИ
Травня 28-го пять канадійських близнючок, сестер Дійоннів, святкували 13-ліття своїх уродин. Про них оповідають, що вони жваві, [illegible] не захоплюються спортом, вони гарно вбрані, [illegible] про одіж не багато думають. Та [illegible] інша вдача: Анета дуже пильна [illegible]; Марія наймешна, найбільш [illegible], притім вдачею молодша від [illegible] дуже мила; Цецилія має найбільше [illegible]. Емилія, що перше виявляла [illegible] має вдачу дуже живу.

АЖ ТАКЕ УБОЖЕСТВО
Яке нині убожество в Европі, показує [illegible] з Албані, Н. Й., де говориться, що прийшла просьба від суддів з Австрії, щоби американські судді подарували їм дещо з своєї [illegible] одежі, щоби вони там мали в чім прилюдно виступати, як судді. Багато є тих [illegible] послали штани доконують. Отже навіть судді не мають в чім ходити, а що говорити [illegible] звичайний нарід.

ОКРУЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ
СВЯЩЕНИКІВ І ПРЕДСТАВНИКІВ ГРОМАД.

Окружна Конференція священиків і представників громад округів Канора, Йорктон, Арран й Гудів, Саск., відбудеться в середу 18 червня, 1947 р., в Канорі, Саск.

Наради Конференції почнуться в 2-ій годині пополудни.

Участь в Конференції візьме також о. Прот. С. В. Савчук, голова Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Конференції будуть обговорені важні справи, отже кожна громада згаданих округів повинна вислати на ню бодай одного свого представника.

В годині 8-ій вечер того самого дня о. Прот. С. В. Савчук виголосить відчит, в якім між іншим розкаже про свої недавні відвідини українських скитальців в Німеччині, про побачення з Митрополитом і Єпископами Української Автокефальної Православної Церкви в Европі та про пляни співпраці Української Греко-Православної Церкви в Канаді зі згаданою Українською Автокефальною Православною Церквою в Европі.

Конференція і відчит відбудеться в місцевім Українськім Народнім Домі.

Дано в Винипегу, Ман., дня 27 травня, 1947

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЗНАЧІННЯ ОДНОСТРОЮ В ЖИТТЮ.

Чи застановлявся хтобудь з нас над тим, яке значіння в життю має ношення одністрою (уніформу) в практичнім життю

Коли в Ню Йорку замітачів вулиці вбрали в однострій (в униформ) в однаковий білий одяг, то деякі часописи і люде довгий час сміялися. Вони питали:

Пощо того? Що воно поможе?

А однакож показалося, що замітачі в одностроях виповняли роботу точніше і поводилися краще, ніж без одностроїв.

Чому ж таке? Тому власне, що чоловік вбравши відповідну одежу свого заняття, почув себе іншим чоловіком. Вона йому пригадувала його обовязки, вона немов говорила:

— Ти не звичайний член пересічного загалу — ти член організації робітників, які працюють разом з тобою при одній роботі!

Робітник в однострою чув себе сторожем своєї особистої чести і чести своєї організації. А ще дальше він тепер виразно відчував, що [illegible] чистота міста [illegible] авторитет. Його [illegible] має [illegible]!

Одностpої мають [illegible] кондуктори трамваїв (стріткар). Однострої мають поліцаї, фаєрмени, доглядачки в шпиталях, студенти в багатьох краях [illegible]. Однострій має військо. Однострій мають строго релігійні і [illegible] організації

Засада однострою має примінення в життю громадськім поміж усіми народами світа.

Яка наука випливає для нас з сього? Наука велика, наука така:

Стій тісно з своєю Церквою! Стій тісно з своєю церковною громадою, з своїм народом! Стань християнином в однострою!

Охотники-вояки, що йдуть позаду армії в своїх звичайних одежах, не є ані силою, ані надією, ані окрасою армії. Вони не підчиняються приказам провідників армії — вони все роблять на власну руку. Вони не мають тих обовязків, не почуваються до відвічальности. Вони можуть починати стрілянину, коли армії приказано строгу мовчанку. Вони можуть своїм діланням несвідомо відкривати ворогови положення армії. Вони можуть спати, коли від армії вимагається найбільшого напруження. Вони можуть [illegible], коли справа вимагає найбільшої витревалости. Вони не виявляють ніякої запоруки, що на них можна спуститися, що до них можна мати довіря!

Зовсім те саме і з ходженням позаду церковної громади!

Не будь отже і ти тим християнином охотником, що йде позаду! Не будь тим, що не знати коли прийде і не знати коли відійде і до кого

Твоє поведення, твоя праця, твоє життя має бути тим одностроєм, що буде вязати тебе з великою релігійною, Христовою армією. Ти мусиш бути безнастанним діяльним членом церкви, робітником, що знає обовязок і відвічальність! Це має бути твій релігійний однострій!

А той однострій буде заявою твоєї релігійної приналежности. Він буде знаком вірности і відвічальности. Буде до-казом власти і сили

Кождий вчинок церковного члена є честю, або соромом для Церкви, як вчинок воявка є честю, або соромом для армії. Член церкви є під законом обовязку. На нього завсігди можна числити, як на потрібного робітника. Він є свідомий того, що він є частиною тої сили, на якій Церква і її робота опирається. Він є гордий, що він не ходить самопас, що він належить до діяльної, живої громади; він гордий з тих обовязків, які на нім лежать і з тої гідности, яка з його особою вяжеться.

Він чує, що він не сам — він частина великої цілости, член великої родини. Бо хіба ж він дармо носить однострій обовязків, однострій праці, однострій відвічальности?! Хіба ж він дармо зветься великим спільним християнським іменем!

І тому ви всі, які говорите, що не належачи до Церкви можете бути добрими людьми і добрими християнами, запитайте себе:

— Чи без однострою були б з вас такі добрі вояки, як в однострою? Чи армія без однострою була би такою сильною і певною, як в однострою?

— Чи вам однаково легко було би [illegible] білети (тикети) в однострою чи в звичайній одежі? Чи [illegible] успіхом вдержували би [illegible], коли б була в звичайній одежі, а не в одностроях?

Більше переконувати не треба! Коли в вас є дрібка [illegible], то ви зрозумієте значіння висуненої тут засади.

І тому не будьте охотниками, що волочаться позаду зорганізованих відділів. Охотники часто ходять стежками злочинців і їх завсігди треба уважати людьми непевними і підозрілими

Надягай отже однострій християнина зараз і ставай до спільної з другими праці! Ставай членом гурта і веди своїх дітей туда! Не виховуй їх на охотників-волоцюг! Лише в гурті, йдучи за одним законом, за одним проводом ти зможеш осягнути ту ціль, до осягнення якої Волею Божою ти на цім світі призначений

ДОБРИЙ СИН.

В однім місті жила бідна вдова. Вона тяжко працювала, аби втримати сина одинака в школі. Бачив син ту посвяту його мами і пильно вчився, аж доки не виробився в школі на першого ученика. Скінчивши школу він отримав за свою пильність в науці золоту медалю. Але цей добрий син уважав, що не його в тім заслуга, що він отримав цю медалю, а кого другого, він отже приступив до своєї мами, пришпилив медалю на її груди і промовив голосом повним любови:

Ця медаля вам належиться. Коли б не ваша любов і посвята для мене я був би ніколи не здобув її.

ЖИТТЯ.

Хора жінка лежала біля вікна і гляділа крізь нього, як дві пташки будували на малім деревині гніздо. Вона кликала до них немов би вони розуміли її:

— Пташки, будуйте вище, ще вище.

Та вони задоволялись тим місцем, яке вибрали, близько від землі, а що при господарстві був кіт, то в кілька днів по збудованню гнізда з пташок купка піря остала.

Будуйте вище! Чи не можна тих слів сказати всім тим, які в своїм життю не підносяться понад буденне життя і через те падають жертвою самолюбства, пияцтва та розпусти

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Не зміст відомих наук, як божественних одкрить (бо це зветься теольогією), але зміст усіх наших обовязків в взгляді як Божих заповідей, склада[illegible]

Кант

Той, хто знає правила [illegible] розуму, — нижчий від того, хто їх любить. Той же, хто їх любить [illegible] від того, хто їх додержується

Хінська мудрість

Пізнай себе самого! — це о[illegible] правило життя

Однакож милився б, хто думав би, що можна себе пізнати, вдивляючись лише в себе. Ні! Ви можете пізнати с[ебе] приглядаючись до того, що кругом в[ас].

Порівнуйте ваші сили з силами других; ваші інтереси з їх інтересами [illegible] майте про свої інтереси, як думаєте [про] чужі; поважайте заслуги других [illegible] шукуйтесь заслуг в собі, бо інакше ви будете бачити лише себе самих і [illegible] всяке пізнання себе [illegible]

Дж. Рес[illegible]

Кождий чоловік є для нас зеркалом. На злого дивлячись думаймо: Чи ми такі?

На доброго дивлячись питаймо: Чому би і нам такими не бути?

Лише на других дивлячись [illegible] мо бачити своє душе[illegible]

С[illegible]

Я не є добрим порадником [в] власній справі

Джан Н[illegible]

Не нищіте себе незгодою, [illegible] убиває тіло, душу і майно. Мені доводилося бачити, як білі почорніли, [illegible] можі збідніли, цілі родини пощезали, князі потратили посілости, міста [були] понищені, договори зірвані, [illegible] ромились, віруючі погибли [illegible] крилися соромом і не[illegible] чиною всего того була нен[авидна] згода.

(Конфуцій)

ЗА ЩО МОЛИТИСЯ.

Не будь нерозсудним в твоїх молитовних проханиях, щоби не прогнівити Господа. Будь мудрим в твоїй молитві щоби сподобитися [illegible] від Бога. Проси наш[illegible] душі) у Того, хто має [illegible] ніколи скупим для тебе. Соломон [illegible] напримір просив [мудро]сти і Господь подав її йому [illegible] подав ще й силу й славу [illegible]. Соломон знав чого просити

Пророк Єлисей просив подвійної пророчої благодати, подвійної [illegible] тої, що її мав його учитель пророк Ілля і Господь не відмовив йому

Хто нікчемно просить у Господа Отця всіх подавань, він прогнівляє Його. Так ізраїльтяне не вміли нічого більшого просити у Бога, як лише задоволення похотям, пристрастям їх тіла і Господь розгнівався на них. Вони просили лише поживи, нічого більшого і то просили тоді, коли ще пожива була в устах їх і гнів Божий був на них.

Ісаак Сирський.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:

The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЗНАЧІННЯ ПРАЦІ

Люде нарікають на працю. Однакож праця все творить, все будує. Праця тримає нас при життю і дає нам спромогу поступати вперед

Нинішна цивілізація здобута працею. Все, що маємо, здобуте працею — і всякі способи, майно, і розум.

І фізична праця є працею, й умова праця працею. І дехто не знає, що умова праця буває нераз тяжча, як праця фізична.

Один вчений каже:

"Наша цивілізація здобута умовою працею, всі винаходи, які влекшують нам життя, требували тяжкої умової праці."

Рівночасно і фізична праця важна, бо вона [думки] розуму переміняє в матеріяльні форми.

[illegible], що здорово на працю дивлячися, створили різні вислови про працю. Гляньмо на [кілька] [при]повідок, що має український нарід

Світ руками працюючих тримається.

Добре роби — добре буде.

Працею та завзяттям можна всякі кайдани [розірвати] і найгрубші мури проломати.

Як [illegible] так і маєш.

Життя лиш доти варте, доки чоловік може [іншим] помагати.

Беріться — поборете.

Треба вчитись —

Ще малечку треба вчитись,

Як на світі жити,

[illegible], тай дуже....

(Шевченко)

Кождий з нас нагий на цей світ приходить,

І той був бідний, що нині всьо має;

І [illegible] нічого маєтки розводить;

Життя працює і живе гадає.

(Могильницький).

Запорожець.

"АРМІЯ СПАСЕННЯ"

Мої тато нераз любили повторяти: "Дивися [кругом] себе і вчися розуму". І ті слова записалися в моїй памяти.

Я нині бачу, кілько розуму можна навчи[тися] [коли] кругом себе дивитися. Є люде ро[зумні] [і] нерозумні. Є дбалі і недбалі, є добрі [і злі]. Вони є всюди.

Мою увагу вже давнійше звернула на себе „Салвейшин Армія" (Армія Спасення), а то [її] уніформи. А головно уніформи жінок. Завсігди уніформи такі самі, нової моди вони не [мають], [а] завсігди вони гарні. Що їм хто може [закинути]?

Я завважила, що жінки з Салвейшин Армії дуже поважно виглядають, і думаю, що [до того] причиняються також уніформи. Вони заставляють їх, щоби вони поважним інтересувалися, поважно думали і поважно поводилися.

Мода не дає людям часу розумно думати. Ще одна мода не скінчилася, а вже друга зачинається, або десять мод є нараз. І жінки, і головно дівчата, замість інтересуватися чим поважнійшим, інтересуються модами.

Отже думаю, що дуже розумне було в старім краю, де не було мод, а була одна стала [illegible] уніформ. Там дівчина мала більше [часу] чимсь поважнійшим інтересуватися, а не [модами].

І тут ті, що менше модами інтересуються, [є] поважнійші і розумнійші

Тому було би дуже добре, коли б можна тут [носити] одну ношу, як уніформ. Кілько тоді [лишалось] би часу на поважнійші справи.

Українка.

НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ.

Глина краде глину.

Був Христос з Апостолами на ярмарку і каже оден з апостолів:

Господи, там якийсь чоловік краде горшки (череплянї).

На те Христос:

Ні, то глина краде глину.

Христос так розумів: І горнець з глини і людське тіло з глини. Та в доброго чоловіка є ще і душа, коли хтось злий, то він лише сама глина.

Чому на Великдень так рано відправа.

Коли Христос ходив по землі, то дідвольський цар зробив ланцух і хотів Христа прикувати. Але коли почав міряти, як то буде, то нехотячи сам себе прикував. То було в пеклі. Отже гризе він той ланцух і гризе, а коло Великодня він вже тонкий-тонкий. Але як на Великдень заспівають „Христос воскрес", то той спів і в пеклі чути. І як тілько цар бісовський той спів почує, то зараз той ланцух стає такий грубий, як був. Тому то на Великдень так рано є відправа, щоби злий того ланцуха не перервав

БУРЛАКА.

Бродить бурлак степом рано,
На опашці свита,
Його шапка стара, драна,
На бакир ізбита

Бродить бурлак, поспішає
В заброди до моря,
Та співає, — степ лунає,
Нема йому горя.

Нащо мені, каже, доля
Готова із неба?
Все здобуде своя воля,
Чого мені треба.

Нащо мені те богацтво,
Червінці, дукати?
Вміє славнеє бурлацтво
Без них панувати.

Нащо мені і оселя,
Дружинонька мила?
Привитає мене скеля,
Порадить могила.

Ой скажи ти стародавна
Козацькая нене,
Кому жити ще так славно
У світі за мене?

Вітер тихо росу ранню
З травиці здіймає,
Бурлаковому ж питанню.
Відмови не має.

Іван Манджура.

ІВАН МАНДЖУРА родився 1851 р. в Харкові. Умер 1893 року. Багато бурлакував — ходив від села до села, бо не було в нього ні родини ні хатини. Багато чого позаписував з життя українського та російського народу.

Пояснення до вірша:

БУРЛАКА — бездомний чоловік, що де піде, то йому дім. Робітник, що не має родини. Неженатий, отже бурлакує.

НА ОПАШЦІ СВИТА — свита лише на плечі накинена, коли руки не в рукавах. Кажуть, І не вдягнеся і взяв на опашки і пішов

БРОДИТИ — звичайно переходити через воду, але кажуть бродить степом, бродить полем

В ЗАБРОДИ — туди, де ловлять рибу, бурлака йде за роботою

ОСЕЛЯ — дім, хата, власне господарство. Оселятися, поселятися — замешкувати.

ПРИВІТАЄ СКЕЛЯ, ПОРАДИТЬ МОГИЛА — треба так розуміти, що бурлаку привітає скеля, яку він зустріне подорозі, порадить могила біля якої буде переходити

ВІДМОВИ НЕМАЄ — відповіди нема

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

МАМА В ПРИПОВІДКАХ.

Краще, ніж довгі бесіди, можуть показати значіння матері приповідки. Не будь мати важною, а й приповідок про ню не було би.

— Мати наша, мати, де б тебе взяти? — кажуть в положенню, де материна поміч дуже потрібна, а матері нема.

— Материна-батькова молитва зо дна моря вириває, — казали колись наші козаки Запорожці, що нераз бували серед грізних небезпек.

— У город (до міста) по гроші, в село по розум, а до мами за порадою, — говорять люди, коли хочуть показати, що такої щирої поради, як від матері, не можна ніде дістати.

— Материні руки хату держать, — говорять люди, коли хочуть показати матір, як провідницю Дому, Родини.

— Матері ані купити, ані заслужити, — кажуть, щоби показати, що матері здобути не можна, коли її нема.

— Нема в світі цьвіту цьвітійшого над маківочки, нема роду ріднійшого від матіноньки, — говориться в пісни

Жінка для совіту (для поради),
Теща для привіту,
Матінка рідна лучше всього світу,

— себто, що мати і порадить і привитає, і віддасть все, що лише може віддати.

— Як мати рідненька
То й сорочка біленька,

— говорять дивлячись на сиріт. Або ще:

— В кого є ненька,
В того головка гладенька!

— Куля мине, а материне слово не мине! — кажуть, коли мати мусить на дітей гірко нарікати

— Як умре дитина, то мала щербина,
А як мама, то велика яма! — для всіх дітей, для дому, для батька, для цілого родинного життя

— Все купиш — матері не купиш! — такою дорогою річею є мати.

— Знайду собі жінку, але матері дітям не знайду! — каже батько вдовець.

— Головонько ж моя бідная,
В мене мати нерідная, — співається в сирітській пісні.

— Високая, як та сосна,
Бо при своїй мамі росла! — так означується значіння матері для виростаючої дочки

— Хто батька-матері не слухає,
Той буде собачої шкіри слухати!

— говорять про впертих і непослушних дітей. Собача шкіра — шкіряний батіг, яким будуть чужі люди таких дітей розуму вчити

— Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люде цураються,
В хату не пускають! — каже Тарас Шевченко.

Таких і подібних приповідок про значіння матері є ще більше, і в нас і в усіх народів світу. Тямлячи це нехай кожна мати пильно дбає, щоби задержати високо свою повагу і в очах своєї родини і серед громади. Це така повага, якої таксамо ані випросити, ані купити не можна.

ДОБРЕ УЖИВАННЯ.

Добрі річи можуть обернутись в злі, коли руки, які їх одержать, не потрафлять уживати їх на добре. Богацтво і сила є добрі в своїм місці, але нещастя, коли їх має людина, яка [illegible] їх уживати на заспокоєння своїх амбіцій. Тому багато наших молитов і просьб не є вислухані, бо просимо о те, з чого ми не могли б користати так як треба

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК ВІДПОВІДАЄ.

На статті, що були в „Вістнику" п. з. „На чиїй службі Український Вістник тойже „У. Вістник" відповідає в 4 ч. за травень. Стаття надто довга і ми нині зробимо до неї кілька уваг.

„У. Вістник" від початку до кінця оборонює все, що він висловив в давнішій своїй статті, як найбільше слушне, а вважає все, що сказали ми, за найбільше неслушне.

Він ширше спиняється над тим, що коли українські епископи втікали перед большевиками, то вони таки провинились перед церковними канонами, та не тільки перед канонами, але і п[illegible] Ісусом Христом, бо „Христос від страждань і смерті не втікав".

Отже ті епископи таку вину [illegible]. І як „У. Вістник виводить, то своїм поступком вони показали [illegible] вони не можуть бути [illegible] бо не поступають, як [illegible] Т[illegible] каво, нащо їх „Укр. В[illegible]ник" [illegible] ми вважає? Так би [illegible] м не епископи тай кінець клопоту!

Отже „Укр. Вістник" стоїть дальше на тому, що ті епископи повинні були залишитись [illegible] станеться [illegible] каже „Укр. Вістник".

„Ми маємо [illegible] своєї пастви а залишити [illegible] з нею жити, терпіти й, коли та [illegible] воля, прийняти тюрми, каторжні роботи [illegible] смерть"

Отже „Укр. Вістник" волів би, щоби ті епископи були лишились, лише не каже, яка користь з того була би і кому. Чи церковним канонам — вони б тим дуже тішилися? Чи тим вірним яких [illegible]

[illegible]

[illegible] „Укр Вістник" [illegible] глибоку пошану"

[illegible] „Укр. Вістник" [illegible] не те, що і він хоче, щоби українські епископи були дали себе в руки большевикам. І большевики якраз того хочуть! Значиться — бажання „Укр. Вістника" сходяться тісно з бажаннями большевиків; він хоче того, чого большевики хочуть, тай ще робить міну, що це не він того хоче, але церковні канони та Христос. Вони, мовляв, приказують так робити, як большевики хочуть [illegible] чите люде! А ми тут ніпричому...

Та ми знаємо, що давні переслідування християн, а нинішна большевицька убійча політика, то дві окремі річи. Ціли і способи переслідування в давних часах були інші, а ціли і способи большевиків інші. Давне переслідування грозило християнам, а нинішний большевизм загрожує цілому світови, без уваги на віру, чи невіру. Нині большевики не переслідують, а винищують безпощадно. І нині на мученичe геройство в большевиї не має місця. От як! Большевицьке положення, це те, про яке казав Христо. Тікайте!

Каже „Український Вістник"

„Канадійський Вістник" нині „Укр. Вістник" признає московському па[тріарху] ярхови власть над всіми Православними Ц[ерк]вами [illegible] В[істник] [illegible] Того „Український Вістник" [illegible] „...московський патріярх ..., приписує собі власть над всею Православною Церквою на землях, що їх окупував Совітський Союз".

Однакож „Укр. Вістник" говорить, та [illegible] приписує [illegible] над всею Православною Ц[ерквою] [illegible] землях, що їх окупував Совітський Союз. По прийнятому правилу і звичаю (?!) Вселенський Патріярх і інші Патріярхи цей акт визнали".

Отже „Укр. Вістник" писав більше ніж те, що „московський патріярхат приписує собі власть", він писав, що [illegible] патріярхатови належиться, бо „по прийнятому правилу і звичаю, Вселенський Патріярх і інші Патріярхи цей акт визнали". Значиться [illegible] визнати за[illegible]

[illegible]

Таке визнання [illegible] отже той, до якого належить еп. Богдан з своєю Церквою.

[illegible]

[illegible] Вістника", про його Ц[illegible] визнана тими, які признають власть московського патріярха над Українською Православною Церквою. Є чим [illegible]

[illegible]

[illegible] „Укр. Вістник" [illegible] Вселенського Патріярха [illegible] 1921 року, про нашу [illegible] Церкву, [illegible] ського патріярха [illegible] і про його власть над Українською Православною Церквою.

Це обов[язо]к патріярха (мабуть про те є якісь канони), а не „Укр. Вістника". Коли Вселенський патріярх „визнав" там, то повинен і тут „визнати", або „не визнати", а тоді скажемо це ще раз: будемо мати діло з панами, а не [illegible]ками.

РОЗВІЙ ЦЕРКВИ І РОЗВІЙ СЕКТ.

Важне, що характеризує Церкву, а що характеризує Секту, [illegible] повстання і розвою, їх росту.

Первісна християнська Церква повставала поволи. Син Божий [illegible] ложник, підготовляє [illegible] апостолів і вони спільно будують ту церковну будівлю, якої Христос став основою, законом, Скалою.

Хід дальших великих і важних релігійних і церковних справ вирішується Вселенськими Соборами — на яких збиралися сотки епископів і священиків.

На 1-ім Вселенськім Соборі Нікейськім було около 318 епископів. А всіх разом з епископами було коло 2000 [illegible]

На 2-ім Вселенськім [illegible] було 150 епископів [illegible]

[illegible]

На 4-ім Вселенськім [illegible] 451 [illegible]

[illegible]

[illegible] провідників, людей поважних, [illegible]чених. І рішення та постанови [illegible] Соборів приходили по кількох [illegible] нарадах. Зібрані [illegible] з усіх сторін кожну справу розбирали, кождий з присутних подавав свою думку і свій досвід, поки прийняли постанову.

[illegible]

Т[illegible] [illegible]мували, що будували, були [illegible] будові сект творцем є звичайно одна особа. Вона розвалює, те що будували [со]тки людей протягом століть і на місце розваленого дає вузке [illegible] мале, що вона сама видумає і збудує.

Кому отже більше вірити [illegible] 12-ти [illegible] 318 [illegible] Ні[кейськім] [illegible] 150 [illegible] бор Цареградськім [illegible] Ефеськім [illegible] на 4-ім Соборі Халкедонськім [illegible] Лютрови, Кальвинови, Гусови, Цвінглієви, Джейисови, Гленови, Джозефови Смитови і т. п.?

Хто краще міг справу обдумати і розуміти? Відповідь для розумного чоловіка ясна сама собою.

Східна (Православна) і Західна (Римська) Церква творила колись одну Церкву, хоч ріжнилися обрядами. Тому і нині Церква Православна і Церква Римська, не Церкви.

А сектами називаються ті окремі церковні організації, що повстали відорвавшись від первісної церкви. Дословно слово „секта" означає відрубок, відло[мок] [illegible] пня.

Церкву і Секту можемо [illegible] Церкву [illegible] армія [illegible] Секта [illegible] група повст[анц]ів, що твориться з дезертирів і йде наперекір армії

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 21.

Діла, що я роблю в імя Отця мого, ці свідкують про Мене.
Іоанн 10. 25.

Про спараліжованого.

Через кілька днів знова прийшов Ісус в Капернаум і зайшов до одного дому. Вістка про те скоро розійшлася, іназбиралося тільки народу, що трудно було приступити до того дому. І ось надійшло туди чотирох людей, що несли на ліжку спараліжованого. Вони хотіли принести хорого до Ісуса, але не могли через нарід. Що ж вони зробили? Вони вынесли хорого на дах того дому, а дахи там були плоскі) прорубали діру в стелі і спустили хорого з ліжком перед Ісуса.

Побачивши Ісус їх віру, сказав до хорого: Сину, відпускаються тобі гріхи твої. Були ж там деякі учителі закону і подумали собі: Що за гріх цей так говорить? Хто може відпускати гріхи, як [е]дин Бог?

[illegible] вав, що вони думали і промо[ви]в: На що це думаєте в серцях [ва]ших? Що лекше: сказати розслабленому: Відпускаються тобі гріхи твої, [чи сказ]ати: Устань, візьми постіль твою, [і ход]и? Отже, щоб ви знали, що Син [Чоловіч]ий має право відпускати на землі [гріхи] (каже до розслабленого): Тобі [кажу:] встань і візьми постіль твою, [і йди] до дому твого.

І зараз хорий встав, взяв постіль свою [і ви]йшов перед усіма. Всі дивувалися і прославляли Бога, та й говорили, що ніколи такого ще не бачили.

Питання:

1. Куди зайшов Ісус в Капернаумі? 2. Кого принесли чотири чоловіки? 3. Що то значить „розслаблений"? 4. До кого вони несли хорого? 5. Яким способом доставили вони хорого перед Ісуса? 6. Що вперед Ісус сказав до хорого? 7. Що думали про ск[азане] учителі? 8. Який доказ дав Ісус, що Він мав на землі відпускати гріхи? 9. Чи [хорий] послухав Ісуса? 10. Що говорили люде?

ЛЕКЦІЯ 22.

Він взяв болєсті й недуги наші на себе.
Ісаія 53. 4

Про прокаженого.

Коли так Ісус ходив в Галилеї по школах і проповідував та виганяв бісів з людей, прийшов до Него один чоло[вік, що] мав слабість таку, що ніхто не [міг] и вилічити. Та слабість називалася проказа (лепросі). Той чоловік впав [перед] Ісусом на лице своє і сказав: Господи, коли хочеш, можеш мене очистити. Ісус змилосердився над ним, доторкнувся його Своєю рукою і сказав: Хочу; очистись. І зараз зникла проказа [з] хорого й він став чистим.

Тепер ще Ісус наказав уздоровленому нікому не говорити, як він став здоровим, а також, щоби він пішов до священиків і приніс Богу жертву подяки за своє чудесне уздоровлення, як приказав Мойсей. Але уздоровлений всюди говорив про те, як Ісус його уздоровив і слава про Ісуса розходилася на всі сторони. Тому зі всіх сторін нарід збирався до Него, приносив своїх хорих, і Він уздоровляв всіх. Вечорами ж виходив Ісус на самоту молитися.

Питання:

1. Де проповідував Ісус? 2. Що виганяв з людей? 3. Хто прийшов до Него? 4. Як він назвав Ісуса? 5. Що зробив перед Ісусом? 6. Що зділав Ісус? 7. Що сказав? 8. Що сталося з проказою? 9. Що заказав Ісус уздоровленому? 10. Чи він послухав Ісуса? 11. Що він говорив людям? 12. Як знаємо, що люди йому вірили? 13. Де бував Ісус вечорами?

ДВА ПОГЛЯДИ НА ПРАЦЮ.

Погляди на працю є двоякі — погляд світа релігійного і світа безрелігійного. Нерелігійний світ уважає працю злом і неславою; релігійний світ уважає працю обовязком і гідністю.

В давнині всяке ремесло уважали пониженням, крім военного ремесла. В давних нехристіянських краях війну і рабунок уважали дорогою до слави.

Спартанці (Греки, перед Христом) казали, що управляти ріллю можуть лише їх невільники. Аристофан висміває Клеона і Гиперболя, що вони, будучи гарбарами, мішаються до політики. Гарбарство (виправлювання шкір) уважали працею, що понижає чоловіка. Між дикими племенами звичайно ручна робота належала до жінок, коли чоловіки, як „відважні", спали, ходили на лови і провадили боротьбу.

Для нерел[игійних] торговля уважалась поганою. Греки і римляне дивилися з погордою на кождого, хто працював за гроші — крім лікарів, будівничих і купців.

Були часи, що письменницькі роботи уважали понижаючою. В Римі була кляса невільників, яка вчилася всяких наук і займалася письменницькою працею для своїх панів. А ті пани — властителі невільників, уважали, що їм самим не до лиця вчитися і писати. Вчитися і займатися письменництвом мали невільники, яких звали там „літерати". Назва була тоді не дуже похвальна.

Таке було і в часах пізнійших. Так приміром визначний англійський письменник, Валтер Скат, не виявляв, що він є спільником видавництва Констабл Бродерс, щоби не стратити поваги між висшою клясою.

Так на працю дивився світ поган[ський] [illegible] і поняття були [д]уже слабо розвинені. Так дивилися і дивляться нині на працю ті християне, в яких релігійности дуже мало.

Цілком інший погляд на працю був серед того життя, де релігійність плила через життя широкою рікою.

Біблійний Авель, Йосиф, Мойсей, Давид, Амос (з Старого Завіту) були пастухами — але рівночасно людьми великої гідности. Ной будував корабель. Аврам і Яков випасали стада овець. [illegible] Пол і Єлисей були рільниками. Петро, Яків і Іван (Апостолі) були рибаками. Матей був збирачем податків. Лука лікарем, а сам Христос столярем, [поки] почав голосити свою божественну науку.

Окремо згадати Апостола Павла. Він був сином фарисея, себто законоучителя, був вихований серед тодішньої вченої кляси, однакож побіч розумової на[уки] він був також гарбарем.

Серед давного жидівського народу, де дух релігійности стояв висше, ніж у якого будь іншого народу, праця уважалася непозбувною частиною чоловіка і тому була в великій пошані.

Наука Ісуса Христа будується на пошані і на мірі праці. Отець Небесний [illegible] Господар, Син Небесного Отця [illegible] пастир, що знає свої вівці, сівач, що сіє добре зерно.

Царство Небесне в Христовій науці порівнюєсь з господарем, що садить виноградник; що наймає робітників... Христос каже ученикам: Закиньте сіти!

Ціла Біблія — Старий і Новий Завіт показують нам світ праці, світ труду, світ обовязків, світ великої життевої гідности, до якої люде працею доходили.

Господь обявив на Хориві пастухови Мойсееви. Анґели явилися в Вифлеємі пастухам. Син Божий родився від убогої жінки. Ціла Христова наука зводиться до праці, до обовязку, до помагати для добра других.

Колись були і нині стоять побіч себе два світи — світ безрелігійний і світ релігійний. Оден нині, як і давно, шукає неробства, розкошей, незаслужених зисків, безобовязковости, невідвічальности за свої вчинки. Другий — релігійний, стоїть на давнім ґрунті — на ґрунті, де праця є обовязком гідностю життя. В першім нема Бога, нема Закону Божого, не чути голосу совісти. Тут чути лише голос пристрастей, голос забаганок, голос злочину. В другім є Бог, є Божий Закон, тут говорить совість своєю поважною мовою.

І ті два світи стоять побіч себе і кличуть. Оден каже: Поклонися мені, а дам тобі нарські достатки. Другий говорить: Не самим хлібом, але чесним трудом і Словом Божим живе чоловік

ДЕЩО ПРО СЕРБСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

Нині Сербія в руках російських, отже Росія все прибирає там до своїх рук, хоч прибирає поволи — одного дня одно, другого друге, третого трете. Вона і Православну Сербську Церкву поволи бере в свої руки.

Коли мали поставляти московського патріярха, то Москва запросила і сербського патріярха з Білгороду (Београду), хоч не виглядало смішно, бо тоді сербський патріярх був інтернований в Німеччині. Та все ж виїхала тоді з Сербії делегація під проводом митрополита Йосифа.

Пізніше московський патріярх висилав до Сербської Церкви свою делегацію з трох епископів на відвітини, або простійше — щоби тісніше звязувати Сербську Церкву з собою.

Ціль Москви була ясна, і тому то сербський патріярх Йосиф на те не годився.

Тоді Москва відорвала від Сербської Церкви Мукачівсько-Пряшівську епархію і піддала її московському патріярхови, та післала туди з Москви епископа.

Також в Мадярщині Москва веде до того, щоби створити з Будинської епархії Мадярську Автономну Православну Церкву з осідком в Пешті, що також була би залежна від патріярха в Москві.

Дальше македонський епископ не признає сербського патріярха своїм зверхником, бо так хоче Москва. Взагалі видно плян Москви — розколювати і розривати Сербську Церкву і так її знищити.

НЕ ТРЕБА ДАЛЕКО ШУКАТИ.

Сказав одного разу мудрець Сенека: Коли я хочу посміятися з людської глупоти, то не потребую далеко шукати. Я можу посміятися сам з себе.

Коли міг таке говорити про себе мудрець, то що ж тоді сказати про нас звичайних людей?

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Сотні протестантських сект.

Прийшлось би дуже довго вичисляти ріжні протестантські секти і не було би з того практичної користи. Досить згадати, що американська Статистика Церков з 1945 року начислює понад 200 ріжних окремих груп з окремими назвами.

Треба ще додати, що є головні групи, які діляться на менші, і так прим. **Адвентистів** є 5 груп; **Баптистів** є 24 групі. (Баптисти Євангельські, Бап Свобідної Волі, Б. Загальні, Б. Примітивні, Б. Семого Дня і п. т.). **Методистів** є 19 груп; **Пентекосталів** (Пятидесятників) 9 ґрґуп; **Презбитеріян** 10 груп; **Менонітів** 17 груп; **Спиритуалістів** 4 групі .. Є також окремі протестантські церкви, що під якусь окрему загальну групу не підходять.

Коли переглядати назви ріжних тих груп, прим групу баптиську, то з назв видно, що ріжниця мусить між ними бути і в їх релігійній науці, чи звичаях та обрядах, отже що це окремі інституції

Вже на самім початку реформації Лютра, 1522 р., зявилося було багато людей, що завзято на власну руку виступали проти якости римо-католицького Богослужения та звичаїв і до тих належали в першій мірі університетські студенти Було таке, що силою входили до церков, розбивали вівтарі і викидали на двір святі образи. Були такі, які казали, що хрещення римо-католиків було неважне, отже наново перехрещували.

Тих послідних звали **„анабаптистами"**. Лютер виступав в проповідях дуже завзято проти тих фанатиків, та все ж їх навчання дісталося між нарід. з чого повстало кілька заворушень (1524-1535) і через те анабаптизм був трохи затих.

Пізніше ця секта віджила, головно в **Голяндії** і північно-східній Німеччині, заходами священика Менона Сімоніса (вмер 1561), що перейшов з римо-католицької Церкви до анабаптистів Він уложив віроісповідання для анабаптистів, і нині вони від нього звуться **Менонітами.** Між іншим вони відкидають присягу і військову службу.

Тут згадаємо ще кілька окремих сект...

Відома секта **баптистів,** що також досить споріднена з Менонітами. Вона повстала рівнож в часах, коли почалась реформація.

Основником секти **Методистів** був Джан Веслей (Веслі) що народився в Англії 28 червня, 1703 Вправді Веслей не думав основувати нової секти а лише виробив систему правил для моральног життя, та ще стало основою для секти методистів. Імя походить від того, що в ладі Веслея все мало бути дуже „методичне" — пляново. Вмер Веслей 2-го березня, 1791.

Секту **Квейкрів,** або **Другів** (приятелів) оснував Джордж Факс 1646 р. в Англії. Їх організаційний лад і їх громадська дисципліна подібна до пресбитеріянської. Їх наука забороняє присягу і військову службу. Факс відкинув і те, що реформація затримала, як хрещення і причастя. Квейкери вживають в бесіді „дав" - ти, а не „ю" -- ви, яке вважають занадто понижуючим для того, хто його вживає Вони є проти театру, проти танців, проти всяких забав, не відкривають голови перед ніким, не послугуються модами і не бороняться перед напастниками.

Факс проповідував, що не треба для релігійного проводу окремих священиків, бо релігійний провід належить до тих, що не релігійним зібранню в часі торжественної мовчанки на них зійде Дух Святий. В церквах не треба музики чи співу ані прикрас.

Квейкрів багато є в стейті Пенсильвенія в Зединених Державах, де первісно Виліям Пен (звідси Пенсильвенія) заснував був їх кольонію, звідки дальше розійшлися. Пен вмер 1718 р. Квейкерс, це в дословнім переводі „трясуни", бо англійське „квейк" -- трястися, дрожати

Початок секті **Презбитеріян** дав Кальвін ставши на тому, що уряд епископа і уряд пресвитера (священика) оден і той самий. отже вдійсности найвисший уряд в церкві має священик (пресвитер, пресбитер), Опісля секта поділилася на більше груп.

Секта **Гутеритів,** чи **Гернгутів,** це відломок Менонітів.

Армія Спасения (Салвейшин Армі), як релігійна організація, повстала в Лондоні в Англії, 1865 року, а її основником був Виліям Бут Вона прибрала зверхні форми військові бо має напів військовий однострій (мундур). її провідники мають назви військових провідників генерал, офіцери, кадети; вона має музики на лад військової музики

Головна ціль Армії Спасення зацікавити релігійними справами тих, що не ходять до церкви, отже для таких співають на вулицях релігійні пісні грають і говорять промови. Відвідують також арешти, публичні доми і дають іншу поміч

Є секта **Сведенборжців,** і її основником був Еманвель Сведенборг (1688-1722), син шведського лютеранського епископа. Сам Сведенборг був чоловіком вченим, навіть з визначних, та опісля, як він оповідав про те, мав дивні привиди, чи захоплення, підчас яких говорив з духами, з ангелами, бачив небо з його ладом і довідався багато про другий світ. Він вірив, що не Господь призначив його, щоби він оповів людям про що він довідався І він описи того видав в 8-ох томах.

Сведенборг не думав організувати секти чи Церкви, та його писання стали пізнише основою до заснования такої секти.

Згадаємо секту **Мормонів,** що зветься також **Святі Послідних Днів** (Леттер-Дей-Сейнтс). Назва „мормони" походить від старого скотляндського слова „мор" — великий, і египетського „мон" добрий, чи добро отже „мормон" значить велике добро.

Заснував мормонську секту Йосиф Смит що родився 23 грудня 1805 р з Шароні в Зединених Державах.

Смит оповідав, що коли мав 14 літ і молився в ліску, то йому відкрився іншиї світ те побачив дві особі окружені незвичайним світлом і ті сказали йому що всі релігії недобрі і що вони пізніше [illegible] йому в [illegible]

[illegible] 1827 [illegible] ангела книжку де було списане все те, що міститься тепер в **„Книзі Мормонів"** яка є для мормонів святою книгою.

Вони вірять в Вічного Отця Бога в його сина Ісуса Христа і в Святого Духа, однакож надії признають лише дві перші особі. Також вірять, що Христос не прийде на землю і буде тут царювати. Признають [illegible] біблійних пророків, Христа й Апостолів побіч того, що є в Книзі Мормонів Вірять, що жидівські покоління зберуться разом, що земля переміниться в рай...

Та одну незвичайну прикмету має мормонська секта -- вона признає многоженство І не тільки допускає, але майже приказує, бо після смерти заслуга чоловіка буде числитися по тім, кілько дітей виховав.

І за те многоженство уряд Мормонів завзято переслідував і нині має їх на увазі.

Вкінци треба спімнути і **Студентів Біблії** та **Свідків Єгови,** що є ніби релігійними організаціями, однакож вся їх робота виявляє, що ними орудує, а може їх і створила чужа нехристіянська сила для досягнення своїх політичних цілей. Виходить дальше, що Студенти Біблії і Свідки Єгови, то одна організація під двома назвами.

Їх робота і проповідь дуже нагадує роботу і проповідь большевицьку, помимо того, що вони закрашують все релігійними словами і цитатами В їх балачках, писаннях і поведенню пробиваєсь бунтівничість і революційність Про революцію в них багато говориться, як спосіб, через який заведеться в світі новий лад з Єговою. Вся їх увага звернена найбільше на [illegible] нарід, як Богом вибраний

Так представляється [illegible] західний світ, що стоїть поза Римською Церквою. Поділений на безконечне число сект, з ріжними науками, з ріжними толкованнями Але той світ, [illegible] частина Римської Церкви, яку вона своїм власним неладом спонукала йти сам[illegible]

І коли час від часу зі сторони католиків чується закиди, що в Східній Церкві поставало багато сект, то кілько тих сект повстало в Західній Церкві? Сотні їх!

Говорячи про секти ми спинилися на кількох більше відомих, щоби дати до них деякі пояснення, і ще деякі менше відомі згадали, як інтереси самі собою. Та не вже дасть загальне поняття про протестантський світ взагалі

Від якогось часу в протестантськім світі йде рух за злукою сект [illegible] або бодай частиною, і вже деякі секти позавязувалися; деякі довгі [illegible] договоритися до злуки, або бодай до зближення, хоч це йде дуже поволи Та що всі вони не зєднаються ніколи, це дуже певне. На перешкоді тому будуть стояти і ріжниці в науці кожної секти і в її практичній дисципліні, і в [illegible] бажанню задержати свою само[illegible] і ще в дечому.

Вкінци цілий оцей огляд західного сектанства показує, яке велике лихо виходить, коли основна Церковна Інституція [illegible] основна Церква розпадається. Як скоро все тоді більше і більше [illegible] пається і як тяжко тоді зібрати назад в одну цілість те, що розсипалося

(Далі буде)

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР,** виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
(Спеден, Алта.)

Андрій і Анна Скуба

П-во Саверко і Василина Леськів, які недавно обходили двадцятьпять літний ювілей свого подружа, вінчали свою найстаршу [illegible], Анну, з Андрієм Скубою [illegible] також зі Спеден.

Обоє молодята були примірними [illegible] в родичів і примірними [illegible] громади. Андрій є настоятелем школи в Анбі, Алта., а [illegible] була інструкторкою фізичного [illegible] в Спеден і Анмонт [illegible] вихованки Інституту М. [illegible] в Едмонтоні

[illegible] подружа виконав о. В [illegible] при великім числі приятелів, родини і сусідів. Весілля [illegible] в Укр Нар. Домі [illegible] що спеденська околиця [illegible] жертводавця на добрі цілі. [illegible] зробив заклик щоб цей [illegible] памятним нетільки [illegible] присутних, але щоб і добре [illegible] внести, а то [illegible] до св. Андрея, бо обоє молодята [illegible] членами Укр. Прав. Церкви [illegible] ми бажаємо щоб їх діти [illegible] студентами свої колегії [illegible] скинули всего $65.10 [illegible] 60 доларів на Колегію, а $5.10 на пресовий фонд У Голосу [illegible]

Молодятам желаєм всего найкращого в житті, щастя, здоровля [illegible] прожили о.В.С.

ПРИ ГОСТИНІ НА КОЛЕГІЮ
(Гарлентон, Ман.)

[illegible] 16-го квітня в п-ва Середюків на фармі було гостинне [illegible] з того приводу, що їх [illegible] приїхали з Ванкуверу [illegible] задумали вони вдати [illegible] родичам несподіванку і [illegible] При гарній гостині не [illegible] і за другі важні справи. [illegible] зложили жертви на Колегію [illegible] Андрея в Виннипегу. Жертвували:

По 1 дол.: п-во І. і М. Середюки [illegible] Марія Танчак, Г. Конин, А. [illegible], М. Федорук, В. Федорук, І. Колибаба.

По 50 цт.: П. І. Ковалюк, Ю Середюк, І. Теспреський, І. Шевчук, Єлисавета Шевчук, В. Дас[illegible] Софія Середюк.

По 25 цт.: М. Гомонюк, Н [illegible]

Отже разом зібрано 12 доларів, [illegible] всім жертводавцям щира подяка. Н.Н

ПОБУТ В НАС о. АПОНЮКА
(Принс Алберт, Саск.)

Перед минулими Великодними Святами гостив в нас в Принс Алберт о. Апонюк з Гефорду.

[illegible] запрошення о. Желиневич, парох тутешньої громади, отже в вівторок 18 березня була вечірня, [illegible] обі священики [illegible] проповідь виголосив о. Апонюк. І Богослужения і проповідь були справді величаво і святою хвилею для вірних.

По Вечірни була свята Сповідь [illegible] сповідали оба священики [illegible] присутних вірних.

Другого дня, 19 березня [illegible] Сповідь, а дальше Служба [illegible] „Раніше Освячених Дарів" (Преждеосвященна), яку також відправляли оба священики. Проповідь виголосив [illegible] Желиневич.

Для нас час той був дуже святочним часом, дійсним спокоєм для душі. Дійсним і повакним приготовлянням до найбільшого празника — до Великодня.

Добре було би, коли б всюди таке практикувалося в Великім Пості, а воно мало би для нашого життя велике значіння.

Д. Коритнян.

СЕМЕН САРАНЧУК
(Посмертна згадка)

В Великодний понеділок, 14-го квітня, упокоївся в Виннипегу в [illegible] Семен Саранчук, оден з перших українців [illegible] Канаді. Прожив 83 роки.

Походив з села [illegible] в Галичині, а до Канади приїхав 1897 року. Прибув [illegible] в [illegible] Стюартборн, Манітоба, а [illegible] генер Толстой, де жив [illegible]

Він [illegible] по фармах, [illegible] Його хата відкривалася [illegible] збори, головно [illegible] тих часах, коли [illegible] церковна громада [illegible] (тоді гр.-кат. [illegible]). В нього часто переночували священики

Та ще одну важну справу треба згадати, що належить до історії його життя і тих початкових літ, як українці до Канади почали прибувати

В тих перших часах, коли не було ще інших шкіл в околиці в хаті Саранчука проводилася [illegible] українська школа через роки 1899, 1900 і 1901. Дітей було коло 17-ро. А ті, що їм було [illegible] до дому, тут і ночували. Бо деякі батьки дітей здалека привозили і лишали. А за науку [illegible] не грішми, але дровами, мукою, бараболями.

Та ще одно цікаве, що навіть [illegible], який жив недалеко, [illegible], посилав своїх четверо дітей [illegible] дівчині і хлопця — до тої української школи на науку.

Тоді церкви ще не було, отже [illegible] відправлялося в хаті Бо[illegible] для тих дітей, що тут [illegible] відправлялося те, що [illegible] А школярі мали читати алфабети.

Це показує, як тоді родичі [illegible], щоби їх діти були по-українськи освіченими. А тоді [illegible] і матеріяльний стан був не [illegible].

Проживши на фармі довгий час, Саранчук перебрався до Виннипегу. Його жена, Василина, померла 26-го жовтня, 1935 р.

Похорон відбувся з церкви св. Покрови, Борова і Синклер ул., а похоронений на Елмвуд цвинтарі в Виннипегу. Полишив шість доньок і 5 синів. — Вічна йому память. Н.Н.

ГРИГОРІЙ КОЧАН
(Посмертна згадка)

В четвер 13 березня ц.р. відійшов у вічність б.п. Григорій Кочан. Родився в селі Любинь, [illegible] Яворів. Прожив 81 років. З того 45 в околиці Ярослав. Остався при життю 6 синів, одну доньку, 20 внуків і 16 правнуків

У вівторок 18-го березня відбувся [illegible] похорон, в місцевій Укр. Гр.-Прав. церкві св. Димитрія. Похоронне Богослужения відправив Всеч. о. А. Хрустав[illegible] з Ветревил. По похороні відбувся обід в домі сина, Андрія Кочана. При тій нагоді на заклик о. Хруставки зібрано на укр. пресу 22 долари — по половині на Укр. Голос і Вістник. З цего п. А. Кочан сам жертвував 10 дол., а з загальної збірки 12 дол. Зібрано також на [illegible] 10 дол. від слідуючих

По 5 дол.: М. Лібецький

По 1 дол.: о. А. Хруставка, А. Кочан, 4. Ліх, М. Кочан.

По 50 цт.: Н. Кругляк, П. Лит[illegible]

Жертводавцям щира подяка

Покійний був добрим батьком, працьовитим господарем і взірцевим віруючим членом і фундатором своєї церкви. Його слідом йдуть його діти і є окрасою околиць. Перед смертю приняв Сповідь й Причастя.

Хоч його не стало між живими, однак буде він жити в серцях і добрих споминах всіх, що знали покійного. Спочивай же, дорогий батьку-піонере тяжкої праці на канадійській землі. Нехай вселаскавий Бог прийме твою душу до Царства свойого, а канадійська земля нехай буде тобі легкою Вічна тобі память! о.А.Х.

ПИСАНКА

[illegible] Жертви по доларови й менші, поіменно не оголошується [illegible] браку місця

Прислав о. Д. Ф. Стратійчук:
Рама, Саск. — 6.65.
Кенора, Саск. — 6.25
Бюкенен, Саск. — 3.50.

Прислав о. М. Юрківський:
Брендон, Ман. — 13.00.

Прислав о. Прот. В. Слюзар:
Монтреал, Кве. — 48.00.

Прислав о. Н. Желішневич:
Ф. Голуб, П. Алберт, Саск. 6.00
Принс Алберт, Саск. — 34.85
Міт Парк, Саск. — 11.00
Цемборг, Саск. — 9.00
Шіман, Саск. — 7.00
Вірдейл, Саск. — 6.50
Гонімун, Саск. — 4.75

Прислав о. І. Гикавий:
Форт Вилліям, Онт.
Церква През. Богор. 31.75
С. Пухик — 2 дол.
Д. Курійчук — 2 дол
Порт Артур, Онт. 5.00
Кат Найдин — 2.00
Вест Форт Вилліям, Онт. 17.80

Прислав о. Є. Грицина:
Порктон, Саск. — 16.75
Анна й Митро Бойчуки 2.00

Прислав о. І. Майба:
Кемсек, Саск. — 6.45
Арран, Саск. — 4.65

Прислав о. М. Беднарчук:
Елмор, Саск. — 16.20
Іисингер, Саск. — 15.10
Шіго, Саск. — 10.30
Арбот і Тідор, Саск. — 6.35
Тофілд, Саск. — 1.20

Прислав о. Прот. П. Мельничук:
Едмонтон, Алта. — 42.50
Ілія Германюк — 3.00
Улян Пасічник — 2.00
М. Байрак — 2.00
Іван Пайш — 2.00

Прислав о. М. Фик:
Тревонт, Алта. — 21.00
Ред[illegible], Алта. — 16.80
Ретвотер, Алта. — 16.55
Вегетна, Алта. 9.75

Прислав о. І. Дмитрів:
Виннипег, Ман. — 40.25
І. Іовинчук — 5.00
Пані О. Войценко — 5.00
Фишер Бренч, Ман.
М. Гривінський — 2.00

Прислав о. А. Хруставка:
Ветревил, Алта. - 26.50
В. Підручний — 2.00
Брудергайм, Алта. — 15.00
М. Іванук — 5.00
Ту Гілс, Алта. — 15.00
М. Солодюк — 2.00
Сейлент, Алта. — 10.15

Збірка о. Т. Ковалишина
Саскатун, Саск.
По 2 дол.: І. Чорнецький, Ю. Стечишин, В. Дібровський, Н. Макогон, Н. Кравчук, Н. Ткачук, А. Король, Н. Чайковський, П. Охітва.
Дрібними $35.75.

Збірка о. П. Гліцького
Сандавн Ман. — 8.50
Сірко, Ман. — 6.00
Вайта, Ман. — 5.00
Гарлентон, Ман 4.50
Роза, Ман. 3.45
[illegible], Ман 2.60
Толстой, Ман. — 1.85

Збірка о. І. Майби
Дурбин, Ман. — 13.00.

Збірка о. М. Юрківського

Поплярфілд, Ман.	
М. Лапка	5.00
В. Грицюк	2.00
Н. Думний	2.00
Дрібними	9.85
Тиндал, Ман.	
Н. Чирко	5.00
А. Слоат	2.00
М. А. Гнатюк	2.00
Дрібними	7.00
Поплар Парк, Ман.	
І. Марко	2.00
Дрібними	5.25
Селтон, Ман.	
П. Нечаревич	2.00
Н. Мех	2.00
Дрібними	2.50
Стел, Ман.	
Дрібними	4.75

Збірка о. Т. А. Горбая

Роблин (місто), Ман.	
В. Барабаш	5.00
В. Лисак	5.00
Дрібними	21.50
Грифінг, Ривер, Ман.	17.85
Петлюра, Ман.	8.35
Грендвю, Ман.	8.00
Роблин (фарми), Ман.	6.00

Збірка о. С. П. Симчича

Венкувер, В. К.	
З. Гонко	2.00
В. Токарик	2.00
Дрібними	36.95
Вернон, Б. К.	5.75

Збірка о. Т. М. Нісілюка.

Ватерфорд, Онт.	
А. Завадський	2.00
К. Федірчук	2.00
А. Антохін	2.00
Дрібними	21.50
Гамилтон, Онт.	
П. Пилипюк	2.00
Др. Смильський	2.00
І. Іваскін	2.00
Дрібними	11.90
[illegible] Онт.	3.80
Збірка на похороні бл. п. Пії Сидор, Ватерфорд, Онт.	8.00

О. Цьотка, Капускейсінг, Онт. 5.00

КОЛЯДА

Укр. Гр.-Прав. Церква св. Софії Монтреал, Кве. Прислав о. Прот. В. Слюзар	18.00
Укр. Гр.-Прав. Церква св. Івана, Едмонтон, Алта. Прислав о. Прот. Н. Мельничук	43.50

ПАПЛАРФІЛД, МАН.

Празник Укр. Гр. Прав. Громади в Папларфілд, Ман. відбудеться в неділю 8-го червня, ц. р.

Початок обгослуження в годині 9.30 рано.

Просимо членів сусідних громад і дооколичних українців загостити на наш празник.

Заряд Громади.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Зелені Свята — Виста (Празник).
2. Понеділок. Св. Духа. — Овкборн (пополудні Базар)
8. Неділя — Січ.
15. Неділя — Сенд Лейк.
22. Неділя — Роеборн (Посвячення цвинтаря).
29. Неділя — Глен Елмо.

Адреса — Box 46. Овкборн, Ман. Тел. 133 4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЧЕРВЕНЬ.

1. Неділя Пресв. Тройці — Фостон (храм).
2. Понеділок. Св. Духа — Куроці.
8. Неділя Всіх Святих — Ендевор (храм).
15. Неділя — Канора.
22. Неділя — Марго
29. Неділя — Вимер.

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя — Рама
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест — Тязів (храм)
12. Субота. Св. Петра і Павла — Клейр.
13. Неділя — Бюкенен (храм).

Box 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Нед. Пресв. Тройці — Гефорд (храм)
2. Пон. Св. Духа — Витків (храм)
8. Неділя Рефілд. (Злад СУМК).
15. Неділя Гефорд.
22. Неділя — Медов Лейк
29. Неділя — Бинки

Адреса: Box 51 Гефорд Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Пресв. Тройці — Мазепа
2. Понеділок. День Святого Духа. — Могила.
8. Неділя. Всіх Святих — Мелвил.
15. Неділя. Івана Сучавського — Йорктон
22. Неділя — Донвел.
29. Неділя — Мазепа.

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя — Врокстон.
7. Понеділок Різдво Івана Хрест. — Горлиц.
12. Субота. Св. Петра і Павла — Радишпо.
13. Неділя — Йорктон.
20. Неділя — Сандова.
27. Неділя — Мазепа.
28. Понеділок. Св. Володимира — Йорктон.

Адреса: 110 Велінгтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя Зелен Свята — Шортдейл (храм)
1 Неділя Зелен Свята — Ленард (храм).
2. Понеділок. Св. Духа — Петлюра (храм).
8. Неділя — Грендвю (храм).
15. Неділя — Грифінг Ривер
22. Неділя — Роблін-Зелена.
29. Неділя — Шелдеред.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Зелена Неділя — Аран (храм).
2. Зел. Понед. — Гвайтбіч (храм).
8. Неділя — Кемсак (храм).
15. Неділя — Пайн Ривер.
22. Неділя — Гвес-Стінен.
29. Неділя — Шерідон, Ман.

Адреса Box 1.. — Аран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Зелені Свята — Сембург (храм)
2. Понеділок. Св. Духа — Шипмен (храм)
8. Неділя — Вірдейл (Представлення
15. Неділя Принс Алберт.
22. Неділя — Принс Алберт.
29. Неділя — Гонімун.

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя — Сембург.
7. Понед. Р. Івана Хр. — Вірдейл (храм)
12. Субота Св. Петра і Павла — Голмен (храм)
1. Неділя Принс Алберт
20. Неділя — Шипмен
27. Неділя Принс Алберт (храм).

По Богослуженню катехизація дітей.

Адреса 534—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеницина.

ЧЕРВЕНЬ.

1. Неділя Зелені Свята — Вечірня, 7 год. — Спеден. Глендон (храм).
2. Понеділок Стрий (храм)
8. Неділя Ветер Посвячення [illegible]
15. Неділя — Белис (храм). Вечірня 7 год. — Смокі Лейк.
22. Неділя — Елк Пойнт. Вечірня, 7 год. — Вільна.
29. Неділя — Ардмор. Вечірня, 4 год. — Біг Медов.

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя — Смокі Лейк. Вечірня 6 год. — Гледон.
7. Понеділок Різдво Івана Хрест. — Біг Медов (храм). Вечірня, 4 год. — Сенді Ренідс
12. Субота Петра і Павла — Пфорд (храм).
13. Неділя — Спеден. Вечірня, 7 год — Белис.
20. Неділя — Бойн Лейк. Вечірня 7 год. — Смокі Лейк
27. Неділя — Тіріан. Вечірня, 7 год — Стрий

Адреса- Box 309, Смокі Лейк, Алта.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

1 Н 19 Зелені Свята — Тройця
2 П 20 День Святого Духа
3 В 21 Рівнап. Констант. і Елени
4 С 22 Мч. Василиска, Маркела
5 Ч 23 Препмч. Михаїла Чорнор.
6 П 24 Преп. Симеона дивногор.
7 С 25 † 3-те знайд. гол. Івана Хр.

8 Н 26 Нед. 1 по З. С. Всіх Святих
9 П 27 Свщмч. Терапонта Серб.
10 В 28 Преп. Микити ісповідника
11 С 29 Препмч. Теодосії діви
12 Ч 30 Преп. Ісаакія Далматського
13 П 31 Ап. Ерма з 70, мч. Ермея
14 С 1 Муч. Юстина філософа

15 Н 2 Нед. 2 Вмкмч. Івана Сучав.
16 П 3 Муч. Лукиллі і Клавдія
17 В 4 Митрофана патр. Царгор.
18 С 5 Блаж. Константина митр. К.
19 Ч 6 Преп. Васаріона Єгипет
20 П 7 Муч. Теодота Анкирського
21 С 8 Ефрема й ін. Антіох.

22 Н 9 Нед. 3. Кирила арх. Алекс.
23 П 10 Преп. С[illegible] Печ.
24 В 11 Ап. Вартоломея і Варнави
25 С 12 Преп. Онуфрія Великого
26 Ч 13 Муч. Акилини [illegible]
27 П 14 Смерть кн. Мстислава
28 С 15 Прор. Амоса, муч. Віта

29 Н 16 Нед. 4 Преп. Тихона Чуд.
30 П 17 Муч. [illegible]

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василива.

ЧЕРВЕНЬ.

1. Зелена неділя — Кагвин (храм)
2. Зелений понеділок — Вилингдон (храм).
8. Неділя Всіх Святих — Сучава.
15. Неділя Вмкмч Івана Сучавського — Довнінг.
22. Неділя — Лужани.
29. Неділя — Андрю.

Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фики.

ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Зелені Свята — Камор (храм). Вечірня 4 год. попол. Егремонт
2. Понеділок Св. Духа — Редвотер (храм) Вечірня, 7 год. веч. Вэстла
8. Неділя — Келгарі.
8. Неділя — Торрсбі.
15. Неділя — Редвей. Злад СУК
22. Неділя — Грефиент. Вечірня — Серийт
29. Неділя — Бойл. Вечірня — Редвей

Адреса Ред[illegible]. Скринька 62 Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЧЕРВЕНЬ

1. Неділя. Зел. Свята — Сифтон
2. Пон. Св. Духа — [illegible] Ривер
8. Неділя — Вензлів.
15. Неділя — Етелберт

Повідомляється всіх, що о. Адміністратор Савчук буде в цю неділю в Етелберт і буде мати дуже інтересний відчит на [illegible].

22. Неділя — Косів
29. Неділя — Боґдан.

Адреса Box 779 . Дафин, Ман.

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ.

1. Зелені Свята — Голос 7, УЄ Ів. 20: 19—23. Літ. Ап. Діян. 2: 1—11. Єван. Івана 7: 37—52 і 8: 12.

2. Понед. Св. Духа Літ. Ап. Ефес. 5: 9—19. Єван. Матея 18: 10—20.

8. Нед. 1. Всіх Святих Голос 8. УЄ 1. Літ. Ап. Жидів 11: 33—40 і 12: 1—2. Єван. Мат. 10: 32—33, 37—38 і 19: 27—30.

15. Нед. 2. Івана Сучавського. Голос 1. УЄ 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10—16. Єван. Мат. 4: 18—23 і Івана 19: 25—27 і 21: 24—25.

22. Нед. 3. Гол. 2. УЄ 3. Літ. Ап. Римлян 5: 1—10. Єван. Матея 6: 22—33.

29. Нед. 4. Голос 3. УЄ 4. Літ. Ап. Римлян 6: 18—23. Єван. Матея 8: 1—13.

ВІДВІДИНИ О. АДМІНІСТРАТОРА
і Збори Окружної Церковної Ради, в Етелберт, Ман.

В НЕДІЛЮ, 15-го ЧЕРВНЯ, 1947, ПРОТ. С. В. САВЧУК,

Адміністратор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відвідає в церковно-адміністративних справах **Українську Греко-Православну Громаду св. Петра і Павла в ЕТЕЛБЕРТ, МАН.**

Рано о. Савчук відслужить з місцевим парохом **Соборну Службу Божу**, а пополудни виголосить **ВІДЧИТ**, в якім між іншим розкаже про свої недавні відвідини українських скитальців в Німеччині, про побачення з Митрополитом Полікарпом і Єпископами Української Автокефальної Православної Церкви в Европі та **про пляни співпраці Української Греко-Православної Церкви в Канаді зі згаданою Українською Автокефальною Православною Церквою в Европі.**

З нагоди відвідин о. Адміністратора Окружна Церковна Рада на округ Давфин відбуде свої наради, на яких будуть обговорені важні справи, **отже проситься кожну громаду давфинського округа вислати на них що найменше по одному репрезентантові.** — Наради почнуться зараз по відчиті о. Савчука.

Окружна Церковна Рада як рівнож громада св. Петра й Павла в Етелберт оцим запрошує загал вірних давфинського округа прибути на це свято як найчисельніше.

За ОКРУЖНУ ЦЕРКОВНУ РАДУ:

В. Гродзік, голова. **Іван Юрків**, секретар.
о. С. Гребенюк, парох.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., JUNE 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1947. ЧИСЛО (600) 12

КОМУНІСТИ ПОСТАВИЛИ СВІЙ УРЯД В МАДЯРЩИНІ

Донедавна уряд Мадярщини не був комуністичний, та тепер комуністи нагнали той уряд, що був і поставили свій. Цим заінтересувалася дуже Британія й Америка і вислали до Москви запит, чому вона так робить. З того приводу в Вашингтоні підносять голоси, що на таке не можна Росії дозволити і Росія може довести до війни. Виглядає дальше, що Росія може подібне зробити в Фінляндії і Чехословаччині, де дотепер уряд не є ще цілком в руках большевиків.

ГРЕЦІЯ СПОДІЄСЬ КОМУНІСТИЧНОГО НАСТУПУ

Грецький міністер загравичних справ Дальдаріс, заявив 11 червня, що Греція сподієсь великого большевицького наступу, бо відомо, що вони зібрали на північній стороні Греції поважну силу. Кілька їх відділів перейшло до Югославії, де, певна річ, вони приготовляються до наступу.

БУДЕНЦ РОЗКРИВАЄ БІЛЬШЕ СПРАВ

Бувший редактор большевицької ґазети в Стейтах, Луїс Ф. Буденц, розкриває тепер большевицьку роботу, а вже головно про вбивство Троцького 1940 р. Історія вбивства Троцького йому настільки відома, що він хоче написати свій життепис, де справу з Троцьким виясніть. Він має відомости також про інші випадки, де большевицькі агенти повбивали деякі особи в Америці.

СМЕРТОНОСНІ ЛИСТИ ДО АНҐЛІЇ.

З Італії повисилав хтось багато листів до членів уряду та інших визначних осіб, в яких є вибуховий порошок, настільки сильний, що може чоловіка вбити, а бодай сильно поранити. Порошок мав експльодувати при отворенню листа. Поліція має вже таких листів кількадесять. Кажуть, що листи були вислані і до королівської родини. Терористична жидівська організація в Палестині каже, що це її агенти, які є в Італії, таке роблять. Тепер всі листи пильно переглядають. Чи хтось потерпів від тих листів, невідомо.

ЩО КАЖУТЬ ДУХОВЕНСТВУ В МАДЯРЩИНІ

Вістка з Будапешту доносить 2 червня що Арпад Сакашіц, заступник премієра, заявив:

„Ми не раді вживати сили, але це ще не значить, що ми її не вжиємо, коли буде треба. Ми остерігаємо духовенство, особливо висше, що наша терпливість до краю доходить. Духовенство повинно сповняти евангельну місію, але в політиці нема для них місця."

Так ставиться до духовенства новий большевицький уряд після того, як комуністи усунули попереднього премієра Ференца Надя.

АМЕРИКА ВІДПЛАЧУЄТЬСЯ КОМУНІСТАМ.

Американським цивільним літакам большевики не дають права літати до Мадярщини, отже Америка заборонила мадярським большевикам літаками літати понад Німеччину й Австрію, яка є в руках Америки.

ЛЮТЕРАНИ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ БРАТИ ПОМІЧ

В Сиракюз, Н. Й., лютерани мали свій синод (собор), отже заявилися, що не хочуть державної допомоги уряду для своїх парафіяльних шкіл, якої хотів домагатися сенатор Тафт. В телеграмі до Тафта вони кажуть, що парафільні школи, це школи релігійні (в них вчать також релігії), отже громади самі піддержать свою релігійну справу.

Лютерани мають там 425 громад, а 250,000 членів. Синод назначив буджет на церковну роботу в 1948 р. на 494,000 дол. які мають зложити церковні громади. Теперішний буджет виносить $524,237.

Відмова помочі — подія дуже значуча, бо кілько то є людей, що лише думають про чужу поміч. Та мабуть багато красше стоять на світі ті, що вірять в свою власну поміч і свідомо її дають, де треба, ніж ті, що хочуть підноситися дарованим.

УХВАЛЮЮТЬ ПОНАД 5 БІЛЬЙОНІВ НА АРМІЮ.

Червня 5-го в Вашингтоні, палата репрезентантів ухвалила приняти суму 5,280,982,423 долари для потреб армії на 1948 рік. і післала свою ухвалу до сенату. З того має збудуватися також 749 нових літаків, що будуть коштувати 396 мільйонів доларів.

ФРАНЦІЯ БЕРЕ 50,000 СКИТАЛЬЦІВ

Представник Франції для справ скитальців заявив, що Франція бере 50,000 скитальців. Як перебудуть вони три місяці в Франції і їх праця покажесь вдоволяючою, то уряд спровадить їх родини.

СКИТАЛЬЦІ ІДУТЬ ДО АВСТРАЛІЇ

Є вістка 5 червня, з Балбоа, К.З., що того ж дня переїхало через Панамський канал понад 100 скитальців з Німеччини, Польщі і Чехословаччини. Французький корабель повіз їх туди до Австралії.

В ТЕАТРАХ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

„Українець у Франції" подає новинку, що в париських кінах показують образки, де прилагоджено сцени боротьби польсько-совітського війська з українськими повстанцями. Такі образки прилагоджено в Варшаві для пропаґанди. На них показують горіючі хати, вбитих, полонених, нібито купи зброї, тризуби. Це для пропаґанди, щоби викликати настрій проти тих, що борються в обороні прав і життя українського народу.

ОБОРОНЯЮТЬ ЧЕСТИ ДЕ ҐОЛА.

Оден англійський часопис був помістив образки Де Ґола, де старався показати його дуже подібним до Гітлера. Отже французький амбасадор в Лондоні запротестував проти того, бо ж прецінь ґенерал Де Ґол вратував Францію для англійсько-французького союзу. Очевидно згаданий часопис комуністичний.

БЕЗКОНТРОЛЬНА ПРОДАЖА МАСЛА

В Оттаві проголошено, що контролю продажі масла усунено, а також меду, сира, свіжих яблок, дактилів, черешень, сливок, мармоляди та ще деякої поживи в бляшанках.

ОКРУЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ
СВЯЩЕНИКІВ І ПРЕДСТАВНИКІВ ГРОМАД.

Окружна Конференція священиків і представників громад округів Канора, Йорктон, Арран й Гудів, Саск., відбудеться в середу 18 червня, 1947 р., в Канорі, Саск.

Наради Конференції почнуться в 2-ій годині пополудні.

Участь в Конференції візьме також о. Прот. С. В. Савчук, голова Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Конференції будуть обговорені важні справи, отже кожна громада згаданих округів повинна вислати на ню бодай одного свого представника.

В годині 8-ій вечер того самого дня о. Прот. С. В. Савчук виголосить відчит, в якім між іншим розкаже про свої недавні відвідини українських скитальців в Німеччині, про побачення з Митрополитом і Єпископами Української Автокефальної Православної Церкви в Европі та про пляни співпраці Української Греко-Православної Церкви в Канаді зі згаданою Українською Автокефальною Православною Церквою в Европі.

Конференція і відчит відбудеться в місцевім Українськім Народнім Домі.

Дано в Винипегу, Ман., дня 27 травня, 1947

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

500,000 ДОЛАРІВ ДЛЯ КОЛЕҐІЇ

Ролинс-Колеґія в Винтер Парк, Фла., дістала від Давела Милс Фундації 500,000 доларів на нову колеґіяльну бібліотеку і її провадження. Окремо сама Колеґія зібрала 575,000 дол. на повоєнне поширення своєї праці. На протязі 22 літ Колеґія дістала всякими збірками і дарунками понад 5 мільйонів долярів.

ПОМЕР Д-Р ВАСИЛЬ ДУТЧАК

В місті Вама, в полудневій Буковині помер д-ра Василь Дутчак адвокат, відомий український діяч і визначний знавець міжнародного права. Тим був відомий і в Румунії і поза нею. Був членом всіх українських товариств, написав багато брошур і статей ріжними мовами в обороні Українського Народу.

ОКРУЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ В АЛБЕРТІ.

Окружна Конференція священиків і представників громад в Алберті відбудеться в суботу 28-го червня, 1947, в Виллингдон, Алта.

Наради Конференції почнуться в 2-ій годині пополудні й будуть відбуватися в місцевім Народнім Домі.

Участь в Конференції візьме також о. Прот. С. В. Савчук, Адміністратор Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Конференції будуть обговорені важні справи, отже громади повинні вислати на ню бодай по одному представникові.

Дано в Винипегу, Манітоба,
дня 6 червня, 1947 року.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЯК КОЗАКИ БУДУВАЛИ ЦЕРКВУ.

На Україні, над річкою Самарою, недалеко місця, де вона впадає до Дніпра, стоїть сьогодні (оповідання походить з перед часів першої великої війни — Ред.) місто Новомосковськ, інакше звано Новоселівка або нова Самара. Від часу його основання аж по сьогоднішний день було в нім дві церкви. Одна з давних ще часів маленька, деревляна, однопрестольна, крита трощею, друга, збудована 1773 р. була більша, з трома вівтарями, з девяти банями, висока, але також деревляна. Про будову давної церкви не маємо ніяких вісток, за те про другу заховався між народом ось такий переказ.

Ні одно діло не починалося у Запорожців без спільної наради, а тим більше таке як будова храму Божого на цілий округ. Усі вже бачили, що стара самарська церква валиться і доконечна річ заступити її новою. Спершу заговорили про це прості козаки, а відтак і старшина.

І ось одної горячої літньої днини зібралися в садку Якова Андрієвича Легкого полковий старшина, осаул і підосаул, писар і підписар, місцеві священики, настоятель сусіднього самарського монастиря і деякі визначніщі місцеві парафіяни, щоб порадитися в справі будови нової церкви в Самарі.

В холодку, під яблунями і тополями саду розстелені були дорогі перські коври, узористі українські коверці, коци і бурки й гості примістилися, де хто попав: хто боком, підперши на лікоть, хто по турецьки підобгавши під себе ноги, узуті в сапянці. В чарках розношено пахучу варену, найлюбійший козацький напиток, який подавали у богатих хазяїв і при важних нагодах. Зібрані урадили однодушно вибудувати церков доконечне; розходилося тільки о майстра. Повітовий старшина потягнув з чарки вареної і гей мимоходом поспитав?

— А хто ж вам побудує церков?

— Хто? Я знаю хто — відповів один з товариства.

— А-ну, кажи!

— І скажу. Був я недавно в Мерефі, там славна церква о пяти банях; в ясний день хрести на ній горять наче зеркало. Христіянська душа не нарадується, дивлячись на неї.

Хто ж її будував-

— І це скажу. Будував її чоловік з Володог, а зоветься він Яким Погреб-

— Так поїхали би за ним.

– Не треба їздити, бо він є тут. Агу! Якиме, вражий сину, ходи сюди...

Явився Яким. Це був чоловік високого росту, рудий на волос

– Можеш ти нам побудувати цер-у-

— Можу, панове, дайте мені тільки дерева та цегли.

— Ну, та де тобі такому мізерненькому ставити храм Божий?

— Поставлю, батечки. Та коли вже на те пішло, так я вам її наперед вималюю.

— А намалюй, намалюй!

Яким підняв з землі тріску і тут же на піску перед запорожцями вирисував перед церкви з пяти банями.

— Так справді це церква й гарна церква, але якже ти побудуєш?

– Будувати мені не першина, батечки; я ще й не таку зумію поставити, я зроблю церкву з девяти банями.

— Ну, козаче! — обізвався один зі малий, також брехав як і ти, тільки за те кормили мене березовою кашою...

— Отже можу! Я вам і таку намалюю, коли хочете.

— А намалюй!

– Гей, батькова дочко, Бог би тебе любив! – крикнув Погребняк на послугуючу дівчину в червонім намисті з золотим дукачем, — а принесинно мені дошку й крейду!!

Дівчина принесла. І Погребняк нарисував на дошці церкву, тільки вже з девяти копулами нинішнього новомосковського храму.

Як побачили її запорожці, так і ахнули; так їм подобалася нарисована церква. Та нараз стали щось міркувати й питають:

Як це ти кажеш?... церква має бути на девять бань?

На девять, панове.

– По три бані в один ряд?

По три бані в ряд.

І зі всіх чотирох сторін?

– Зі всіх чотирох сторін

– Так це вийде не девять бань, а дванадцять.

Ні, вельможні батьки, буде тільки девять.

– Та рхуй же сам: в один ряд три, а другий ряд три, в третій й четвертий по три виходить дванадцять

– Ні, батьки, буде девять

Запорожці не могли вийти з дива Вони зразу не поняли того, що хоч кожда крайня сторона мала зі всіх чотирох сторін по три бані в кожній, в дійсности церква мала всіх тільки девять. Та коли вже річ порозуміли, приступлено до торгу. Згодилися на 2,000 гривень і як слідує — зроблено контракт. Та з установленої ціни опустив ще Погребняк 24 гривні на поминанян його душі. Таким чином за побудовання церкви заплачено 1976 рублів

Минуло трохи часу; вже зроблено основини, треба було приступати до діла Та ось показалося, що Погребняк кудись то щез. Почали трівожитися його неприсутністю. Один зі старшини церковної, наглядаючий за роботою, побачив на площі будівельній робітника, що чистив там всіляке румовище. /

Де майстер?

— Не знаю.

– Та чи не пяничить він?

Не такий це чоловік, він води в рот не візьме, поки свята Служба не відправиться

Після цього не знав вже ктитор, що й думати про майстра

— Ну, пішли його до мене, як поверне.

На третій чи четвертий день по цій розмові, тільки що ктитор хотів по старому обичаю, заснути по обіді, коли це скрипнули двері і в хату увійшов Погребняк. Ктитор вже збирався на нього нагримати, але поглянувши на будівничого, замовк зачудований

– Ну, от вам вона вся тут! Беріть її і оглядайте! Бачите, зі всіх чотирох сторін по три вежі в ній, а всіх таки девять, а не дванадцять.

І з тими словами Погребняк подав ктиторові невеличку церкву. Ктитор взяв, поставив на стіл, здивований почав розглядати її на всі боки Це був модель, взірець зроблений з трощі.

– Виджу, виджу... Все так як ти говорив. Де ж ти пробував Божий чоловіче?

Тут показалося, що майстер сам упав на дусі й затрівожився, чи зможе виставити таку церкву й втік.

– Забіг я — оповідав він, в наші самарські прибережні трощі, приляг в них і бюся думками: то поставлю, то не поставлю. От доведу приміром до самих верхів, аж тут де не взявся сучок, або заздра на дошці й вся робота застановиться через те й друге, дійду до хрестів, кроква до крокви не пристане, одно пре, друге гне, й ось гляди, як все провалиться на землю. Зовсім я ослаб від думок... Лежав я в очеретах нашого Николаєвського самарського монастиря, й ось обернувшись лицем до монастаря, де поміщений вівтар святого отця Миколая, почав я молитися до нього. Після молитви я заснув і спав, тямлю, довго; заснув так на саме полудне, а прокинувся, сонце вже низько стояло над землею І знать Божий угодник почув мою грішну молитву: у сні я побачив св. Миколая, чудотворця, ніби сивого старця, котрий показав мені, як будувати цю церкву. Я встав бадьорий й сильний й почав, як у сні мені було вказано, плести ту церковцю з трощі, й ось виплів як бачите

Ну, хай тобі свята сила помагає! Починаєш ти, Господь з тобою, якось не звичайно; дай тобі Боже так і скінчити.

І так ось повстала самарська церква, вся виведена з дерева, дуба та соснини крім фундаментів камяних. Український будівничий обійшовся без заліза. Стоїть цей храм по нинішний день, опираючися бурям і гураганам Раз під Самарою розгулявся так гураган, цеб то шалена буря, що позривав дахи з домів, повивертав дуби з корінням, а церква остала цілою. Як розказує очевидець, тільки й всего, що дрожали в ній свічки та стіни по углах скрипіли

ЧИ МАЮТЬ ТАМ РАДІЯ?

Деякі українські часописи подають новинку без своїх увaг, що Росія дуже невдоволена тим, що американське радіо передає вісти російською мовою призначені для Росії Нібито тамошнє населення прислухуєсь до тих новинок, а Росія тому не рада. Що Росія може виявляти перед світом „невдоволення", це можливе але чи вона дійсно невдоволена, то друге питання Бо невжеж Росія дозволяє своїм невільникам та нуждарям мати радія? І де там тих радієвих апаратів набирають – держава їм продає, чи роздаровує? Тай нащо? І коли там самих людей на ріжні лади „ліквідують", то не можуть поліквідувати радієвих апаратів? Інша річ російське „невдоволеня" — Росія хоче ним викликати по світі думку, що в Росії повна воля і добробут. Робиш, що хочеш, навіть наперекір урядови, тай йому сердешному жалю завдаєш. Чи можна так думати?

ПРЕЗИДЕНТ ТРУМЕН В КАНАДІ

В вівторок 20 червня американський президент, Трумен прибув до Оттави з своєю жінкою і дочкою Маргаретою, а другого дня виголосив промову в парляменті. Він говорив про теперішне положення на світі, переловів подрібно ціли нинішної американської політики, яка стремить до того, щоби створити на світі гарні людські відносини, та заявив, що Америка вважає Канаду своїм добрим сусідом і співпрацівником для тих же цілей Його бесіду парлямент приняв з великим одушевленням.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ВАРТІСТЬ ЧИТАННЯ.

Чи находили ви таких людей, що до школи багато не ходили, але знанням і розумом дорівнюють навіть і тим, що університет скінчили? Я таких багато знаю. А звідки вони набрали того розуму і знання? З книжок.

Таких ми називаємо самоуками. Вони багато читали — не байок та „фікшин сторіс", але читали поважні, релігійні, розумні та наукові книжки. Читали і думали. З книжок вони черпали розум та науку і тому нині ми їх уважаємо за розумних і образованих людей, і ставимо їх на рівні з тими, що покінчили вищі державні школи. Таку вартість має читання. Отже стараймося багато читати; а читаймо добрі і розумні книжки.

Читання додає нам нових думок. Коли читаємо, то записуймо на папері важніші думки, вислови та приповідки, щоби ми їх скоро не забули. Понище подаю кілька записок читача, які він записував при читанню:

Бог справедливий, хоч довготерпеливий.

Бог терпить, але не спить.

Хто з Богом, Бог з ним.

Без любови Бога і ближнього, основ християнської науки, не може бути й любови до народу, не буде справдешного народолюбства чи патріотизму. — Ол. Барвінський

Хто багато говорить, той мало ду-

Хто пізно ходить, сам собі шкодить.

Молодіж, не маючи потрібної поживи духової, гидіє і відчужується від народу — Ол. Барвінський.

Треба любити свою батьківщину й рідний нарід; треба знати його, за нього памятати і йому допомагати.

Щоби забезпечити світлу будуччину Українському Народові, защепіть українську бакцилю та засійте зерно національної свідомости в душі кождої дитини. — Борис Грінченко.

Україна для свого визволення, для досягнення свого національного ідеалу потребує сильних духом і тілом людей. Віктор Солуха

Життя — це дорога річ. За ніякі скарби його не купиш.

Тепер розумніші яйця від курей — себто, тепер діти думають, що більше знають ніж їх родичі.

Своя правда — часто чужа кривда.

Не дивися безнастанно на жовту фарбу, бо вкінци сам пожовкнеш, себто – не дивися лише на одну річ, бо більше нічого не будеш бачити.

Запорожець.

ТРЕБА ПІДРУЧНИКА ДО ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ.

Недавно читала я в англійській ґазеті, що в Квебеку є якесь товариство, яке старається навчити молодих поважного і приличного заховання. І було там сказано, що воно багато вже зробило. А воно дбає, щоби навчити молодих приличного і розумного заховання всюди — вдома, на вулиці, в церкві, в театрі, на забаві.

В нас також придалась би-така наука. Кілько є молодих, що не знають, як прилично поводитися. Я виділа, що навіть в церкві не заховуються так, як треба.

Отже треба би цю справу взяти на увагу. Повинні вдома родичі пригадувати це дітям і вказати на добрі і злі приміри поведення. Повинні священики в церкві час від часу молодим це пригадувати. Треба, щоби на зїздах, на всяких зібраннях мати молодих і дати їм там відповідну промову, чи лекцію про виховання.

Коли про те подбається, то молодь зрозуміє і послухає. Мені хотілось би, щоби українська молодь так поводилася, що другі можуть брати з неї примір. А коли не схочуть, то це їх справа. А ми за себе дбаймо.

Українка.

І ДОСІ СНИТЬСЯ.

І досі сниться: під горою
Між вербами та над водою
Біленька хаточка... Сидить
Неначе й досі сивий дід
Коло хатиночки, і бавить
Хорошее та кучеряве
Своє маленькеє внуча.

І досі сниться: вийшла з хати
Веселая сміючись мати,
Цілує діда і дитя, —
Аж тричі весело цілує,
Прийма на руки і годує,
І спать несе...
А дід сидить,
І усміхається; і стиха
Промовить нишком:
„Деж те лихо?
Печалі тії, вороги?"
І нищечком старий читає
Перехрестившись „Отче наш".

Крізь верби сонечко сияє
І тихо гасне... День погас
І все спочило. Сивий в хату
І сам пішов опочивати.

Тарас Шевченко.

Пояснення:

ТРИЧІ — три рази; двічі — два рази.
ПРИЙМА — Приймає, бере
ПЕЧАЛІ — смутки, терпіння.
НИЩЕЧКОМ — тихенько.
ЧИТАЄ — говорить, молиться.
КРІЗ — Через.
ОПОЧИВАТИ — відпочивати

РІЖНІ ЛЮДИ.

Неділя і передо мною в церкві зібралося дві сотні вірних. Всі вони заповняють неділю матеріялом, який можна щиро назвати релігійним. Однакож коли прийде понеділок, дехто з тих же виходить на вулицю, хапає своїх братів за горло і домагаєсь: „Зараз заплати, що винен, бо я ждати не буду! Це ж Понеділок, і ти забудь, що ми вчера разом молилися, плакали над терпіннями Христа і слухали притчі про немилосерного слугу. Це було вчера. А нині мені байдуже, що моя нагла вимога може тебе зруйнувати".

Чоловік, що робить приготовання лише для тутешного життя, подібний до капітана корабля, який вибираючись до Европи, забирає з собою лише тілько поживи, щоби виплисти на шроке море.

В деяких людей душа така маленька і мізерна, що майже позбавлена всего, що ми душею називаємо. І коли б ангели-хоронителі не були такими бистрозорими, вони б такої душі не добачили.

Не всі люди однаково збудовані. Є такі, що сильні при земли, сильні по середині, але коли прийде до розумової части чоловіка, то бачите, що вона запалася, майже зникла. Такі люде подібні до морського маяка (морської вежі), що має сильні основи, сильну будівлю до самого верха, однакож на верху не має лямпи ані світла. Отже вони оба — такий чоловік і такий маяк мають однакову вартість.

Генри В. Бічер.

ТРЕБА ПІДРУЧНИКА ДО ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ.

Дотепер український загал не мав підручника Історії Церкви. Хто хотів би з Церковною Історією познакомитися, мусів би брати Історію Церкви в англійській мові. Але Історія Церкви в англійській мові не писана для українців, отже її зміст не той, якого треба українцям. Коли писали її протестанти, то на передове місце висували протестантський спосіб думання і протестантські інтереси; коли писали католики, то рівнож свою справу ставили на переді.

А українському загалови треба мати свою власну Церковну Історі—загальну, а зокрема Історію Української Церкви. Точно так, як треба мати Загальну Українську Історію. Та коли підручників Загальної Української Історії є кілька (Грушевського, Аркаса, Дорошенка і др.), Церковної Історії нема.

Правда, і в Загальній Історії України говориться про Українську Церкву, але говориться побіжно, коротко, і воно губиться серед іншого змісту, і тому треба би мати конче окрему Церковну Історію. Треба її не тілько для вузко церковних потреб, але для заокруглення світогляду кожного українця.

До такої думки привела мене Історія Церкви, що друкується в Вістнику. В ній побіч загальних історичних відомостей є окремі відомости, що спеціяльно інтересують українця. І тому треба би ту Історію надрукувати книжкою, зробити з неї дійсний підручник Церковної Історії, яким міг би загал кожного часу послугуватися. Бо саме поміщення її в Вістнику має лише хвилеве значіння.

Розумію, що пізніше повинна прийти Історія Української Церкви, і це вже буде мати для українців ще більше значіння. Це вже буде разом доповнення Загальної Української Історії.

Я сказав би, що коли б така Церковна Історія появилася книжкою, то це був би важний, конче потрібний додаток до нашого книжного майна Коли б же пізніше показалося, що треба чогось більше, то можна вже зладити додатковий підручник, де було би те, чого нема в першій книжці.

Те, що дотепер в Вістнику подане, є книжним матеріялом, отже гріхом було би, коли б той матеріял поза Вістник не вийшов. І тому я кажу, тай певно багатьох зі мною згодиться, що він повинен появитися книжкою. З тим розумінням, що дальше має прийти Історія Української Церкви.

Любитель Історії.

Подбайте, щоби ваша передплата за ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

НИНІШНЕ ЗНАЧІННЯ ЦЕРКВИ.

Церква завсігди має велике значіння в життю народу, але в часах, коли нарід переживає важке лихо, Церква має ще більше значіння. Тоді Церква гуртує людей, коли ніщо друге не може їх так згуртувати, вона розбуджує в них віру, що переможуть лихо, отже тимсамим скріпляє їх витревалість в боротьбі з лихом. Це дуже добре розуміють вороги народу і тому завсігди окремий наступ роблять на знищення Церкви.

Дуже яскраво показує Історія Українського Народу отсю правду.

Церква звязала українців в Нарід за князя Володимира Великого і підняла на високий степень культури. З приходом на Україну Христіянської Церкви зявилися на Україні писменні люде, почалася писана Українська Історія, засновувалися школи.

Після княжої доби, коли ворожа сила забирала українців під своє панованя, Українська Церква знов була тою провідною моральною силою, що вязала нарід в одну цілість і була народним прапором, кругом якого всі інші народні справи збиралися.

В часах козацьких Церква була одною з головних основ всеї козацької політики. За нарід і віру! — це був клич, в якім збирався весь зміст існовання козацтва.

Під насильствами Польщі Церковні Братства були наймогучійшими осередками української сили, що опиралася польському наступови

А навіть тоді, коли вся інша українська сила була зруйнована, коли не стало української свідомійшої верстви і над народом тяжіла страшна неволя-панщина, Церква була тою незмирущою іскрою, що світила народови посеред темряви і казала дожидати дня.

Що задержало тоді українців під Польщею українцями, як не Українська Церква? Навіть тоді, коли духовенство переставало бути українським, Церква, як Велика Святиня Народу, держала нарід кругом себе.

Що задержало закарпатських українців українцями, як не Церква? Вони ж були відорвані від головного українського пня, невеликі числом і з помадяризованим духовенством. Лише свідомість, що коли вони мають свою Церкву, то вони є „руснаками", задержала їх при життю.

Нині знов время люте для багатьох народів на світі, а вже окремо для українців, і тому значіння Церкви наново набирає ще більшого значіння.

Головна маса українців лишилася в руках ворожої сили, а лише невелика частина опинилася на чужих просторах широкого світа. Але розходячись по світі вона понесла з собою і свою Церкву, як колись козаки, коли Москва Січ поруйнувала, забрали з собою січовий образ Матері Божої, переходячи на татарську землю. Це так малює Шевченко:

Як мандрували день і ніч,
Як покидали Запорожці
Великий Луг і Матір Січ,
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана понесли,
На нове горе — Запорожжя.
А там:
Хоч позволив хан на пісках
Новим кошем стати,
Та не зволив Запорожцям
Церкву будувати;
У наметі поставили
Образ Пресвятої
І крадькома молилися...

Як це нагадує нинішні часи. Як тут Історія повторяється. Тікають українці перед ворогом і несуть з собою свою Церкву. І там і тут.

Нинішний час знов такий, що Український Нарід, який мусів полишити „Великий Луг і Матір-Січ", повинен свідомо, розумно і твердо стояти при своїй Укрінській Церкві, як тій моральній твердині, що більше вяже в одну силу, і більше дає захисту і витревалости, ніж що друге. Деклямації, що колись Церква була ознакою національности, а тепер ні, завсігди були дітвацтвом, а тепер є ще більше.

Буде нарід мати між собою свою Церкву, буде при ній сильно стояти, буде кругом неї всі інші свої справи розвивати, тоді він всі лиха перебуде і діждеться кращої долі.

БОГОСЛОВСЬКА-ПЕДАГОГІЧНА АКАДЕМІЯ.

До всіх Синів Українського Народу і до всіх Братів Христіян.

„Пізнаєте Істину, і Істина зробить вас вільними". (Ів. 8. 32)

Дорогі Брати в Господі:

З того часу, як зявилось зло на землі, не перестає точитися боротьба між добром і злом, між правдою і неправдою, між любовію і ненавистю, між світлом і темрявою.

Який чинник опановує людством, таке воно й життя веде. Історія Ізраїля старого завіту найкраще це показала. Як тільки люди забули Бога й починали ходити за прихотями своїми, шляхом своїх тілесних мудрувань, зразу зникала правда з між людей, зникала любов, зникала радість, — починалися муки, страждання. Як тільки поверталися до Бога, поверталоси до них і все те добре, що дає людям щасливе життя

Світло Христової Євангелії освітлює всі тайники людського життя. Тепер уже в темряві ходить тільки той, хто не хоче світла. Одначе і тепер, коли деякі люди побажали поставити свій розум вище дозуму Євангельського, повторилось те саме, що було з давним Ізраїлем. Мільйони людських жертв, мільйони калік, море крови, море сліз; руїни цілого культурного світу, руїни таких культурних цінностей, яких уже не можна відтворити; мільйони бездомних, для яких „світ великий, але нема де дітись", — це ті страшні докази, що свідчать, як небезпечно кидати прості шляхи життя, вказані Христом, і ходити по шляхах інших мудрувань.

Ми були свідками, як ширилися антихристіянські думки, і результатом цього тепер перед усіма народами світу стає у всій своїй величі Величний Божий клич: „Вибери собі життя або смерть". І ми чуємо з усіх боків: „Не смерть, а життя", „Назад до Бога, назад до Христа.

Український нарід ніколи не був байдужний до покликів евангельських. І хоч гірка доля гнітила його, але дух його прагнув уперед, до волі й братерства, яке приніс на землю Божий Син. Тому й тепер він, в значній своїй частині, не зважаючи на свій стан бездомного життя, все ж таки не хоче відставати й бути байдужим до того святого клича. Він хоче жити, але жити гідно, за Законами Євангельської Правди, в родині Христових Громад, в Єдиній Христовій Родині цілого христіянського світу, як достойний член **Христової громади.**

Знаючи, що без доброї науки не можна розпізнати добра і зла, через те, що зло часто прибирається в тогу добра, український нарід на еміграції обєднаний Українською Церквою, в імени Церкви заснував вищу богословську школу, що має назву **Богословсько-Педагогічна Академія Української Автокефальної Православної Церкви в Мінхені.** Заснував цю школу для того, щоб виховати добрих досвідчених пастирів Церкви, добрих вчителів і вчительок, здібних відроджувати Дух Христа в серцях нашої молоді. Богословсько-Педагогічна Академія не ставить своєю метою якусь конкуренцію іншим школам, не є чинником політичного виховання. Вона переконана, що перед Богом всі люди рівні і Господь всім хоче спастися і до розуміння Правди прийти (І. Тим.), і тому має щире бажання з поміж Українського Народу виплекати цю квітку в вінок Слави Бога нашого на землі

Ми звертаємось до вищих шкіл, до ревнителів Христової Науки, до взагалі Христіянських Церков-Православних по-братерському допомогти коштами, богословською літературою, біблями, та іншою літературою для створення бібліотеки, а також шкільними приладами для педагогічного факультету та ін.

Минув час ріжних релігійних суперечок. Життя кличе всіх нас до єдности в єдиній ідеї Христа. Ми напружуємо всі зусилля до того святого ідейного єднання і віримо, що брати в Господі почують наш голос.

Dachaustrasse 9/1
Munchen. Germany

Богословсько-Педагогічна Академія
УАПЦ.
Кураторія — Ректорат

БОЛЬШЕВИКИ ПАЛЯТЬ КНИЖКИ

В Мадярщині йде большевицька чистка на всі боки. Мадярсько-большевицька поліція спалила там 77,000 книжок кажучи, що вони фашистівські і протисовітські. Питання: Кілько українських книжок, кілько газетних річників та всяких інших матеріялів спалили большевики?

ПОМЕР ВЕЗУЧИ ПОМЕРШОГО

В Питсфілд, Масс., директор похоронного заведення, Міган, віз на цвинтар померщого, та нараз заслаб, звернув на бік і за хвилю вже не жив. Нараз двох померших було вже на возі. Міган мав 48 літ і до того часу був цілком здоровий. Так скоро можна вмерти.

КЛОПІТ З ПЕРЕВОЗОМ ПОМІДОРІВ

З Каліфорнії мали недавно перевезти до Дітройт 7,000,000 штук розсади помідорів і до того треба було 8 літаків. Коли ж якись час не можна було пускатись в дорогу через злу погоду, то помідори так підросли, що для їх перевозу треба вже було 14 літаків.

УКРАЇНСЬКІ ШКОЛИ І ШПИТАЛІ В 18-ім ВІКУ.

Українці завсігди розуміли значіння школи і науки. Вони любили думку, дбали про розум. А думаючи вони владжували своє громадське життя розумно і примірно. Вони розуміли, що не одинцем треба жити, але громадою, а тоді спільною працею можна робити багато добра. От приміри з минулого.

Україна Лівобічна (по лівім боці Дніпра) була поділена на 9 полків (полкових округів). а знов полки (полкові округи) поділені були на „сотні", в ріжних полках неодинаково. В Ніжинськім було 20 сотень, в Прилуцькім 10, в інших між 10 і 20.

Заховалися документи з 18 віку, що показують, кілько тоді було ще українських шкіл і шпиталів. В числах це так виглядає:

1 Полк Ніжинський мав 1747 р. — 8 міст. 14 місточок, 167 сіл, 18 сілець На те все було 217 шкіл і 182 шпиталів.

2. Полк Лубенський, 1745 р. — 11 міст, 9 місточок, 183 сіл, 44 малих сілець, а на те все 172 шкіл і 107 шпиталів.

3. Полк Чернигівський, 1748 р. — 2 міста, 8 місточок, 129 сіл, 90 сілець, а на те все 154 школи і 124 шпиталів.

4. Полк Переяславський, 1741 р. — 2 міста, 13 місточок, 123 сіл, 36 малих сілець, а на те все 119 шкіл і 52 шпиталі.

5. Полк Полтавський, 1745 р. — 1 місто, 1 містечко, 55 сіл, 4 сілця, а на те все 98 шкіл і 42 шпиталі.

6 Полк Прилуцький, 1740 р. — 1 місто, 7 місточок, 87 сіл, а на те все 69 шкіл і 53 шпиталів.

7 Полк Миргородський, 1741 р. — 15 міст, 9 місточок, 48 сіл, 218 малих сіл, а на те все 37 шкіл і 29 шпиталів.

Ще приходить сюди Полк Стародубський і Гадяцький, про які нема подрібних звісток щодо числа шкіл і шпиталів

Подані числа дуже багато говорять Вони є найкрашим свідоцтвом, що Україна, поки її не взяли сильно в руки москалі, вміла в себе розумно господарити. Вона знала чого їй треба. Колиж Московщина над Україною почала панувати, то крок за кроком все українське життя так нищила, що зі згаданих шкіл і шпиталів сліду було не лишилося. На місце їх прийшла московська панщина а хіба панщизнякови треба школи? А вже опісля почала Москва заводити на Україні свої московські школи, з яких виходили не свідомі себе українці, але люде несвідомі, а то й явні перевертні.

Інтересне про ті давні школи те, що — всі ті школи були при Церквах. Це були Церковні, Парафіяльні школи. Тоді українці розуміли, що де є Церква, там мусить бути конче і школа. Одно без другого неможливе. Одно другого піддержує і його роботу доповняє.

Погляд, який мали тоді українці, це одинкий здоровий погляд на Церкву і Школу. Коли громада має свою Церкву, то рівночасно вона повинна мати і свою Школу. Все своє! Церква без Школи, а Школа без Церкви не задоволить життя. Вони мусять бути конче одна при другій. Таке було тоді, таке нині. Таке там, таке всюди, де живуть українці.

Шож до шпиталів, то не було ще шпиталів в нинішнім розумінню. Це були приюти для старих, убогих, бездомних людей, для калік і т. п.

Такий приют (по тодішньому шпиталь) був рівнож ознакою високої культурности нашого народу. Церква, Школа і Приют для нещасливих — це ті найважніші інституції, що задоволяють найпекучіші кождоденні питання громадського життя.

Увагу звертає на себе велике число тих шпиталів. Коли в семи полках всіх шкіл було 846, то шпиталів було 589, отже більше ніж половина числа шкіл.

Можна ще пояснити, що в тих часах духовенство йшло з народом, своїми впливами піддержувало серед народу свідомість про значіння не тільки Церкви і Школи, але також про Шпиталь (приют) як інституцію добродійну, через яку дійсна жива релігійність народу повинна виявлятися.

Про велику народну свідомість тих часів свідчить також і те, що народ своїми коштами і заходами піддержував ті інституції — Церкву, Шшколу і Приют. Де народ несвідомий, там нема щедрости. Там нема розуміння громадських обовязків. Кождий дбає там лише про себе одного, а все решта байдуже.

Нехай отже ті давні приміри будуть дороговказом і на нинішні часи і потреби. Внуки і правнуки колишніх славних предків повинні йти слідами своїх попередників і ще завзятійше працювати коло скріплення сили свого народу.

СОБОРИ, ДОГМИ І КАНОНИ.

Вселенські собори.

В дискусіях на церковні теми часто вживається слів „Собори", „догми" і „канони", але не рідко буває, що навіть ті, які вживають цих слів, не знають точно, що вони означають.

Догми і канони ухвалювалися вселенськими Соборами, то є такими соборами, або церковними нарадами, на яких являлися епископи цілого христіянського світа, або бодай стільки їх, щоби могли без сумніву представляти цілу Церкву. Таких вселенських соборів було всіх сім. Вселенські собори означуємо числами, як приміром перший вселенський собор, другий вселенський собор, третий вселенський собор ітд., а також іменами тих міст, або місць, в яких вони відбувалися. І так перший вселенський собор відбувся в місті Нікеї, в році 325. і тому називається нікейським. Другий вселенський собор відбувся в році 391 в Царгороді і називається царгородським. Третий вселенський собор ефеський, відбувся в році 431, в місті Ефезі. Четвертий вселенський собор, халкедонський, відбувся в 451 р., в місті Халкидоні. Пятий вселенський собор відбувся в році 553 в Царгороді. Шестий, в році 680, відбувся в місті Царгороді, в одній з саль царської палати, званої Трулею і тому цей собор також називається першим труланським собором. Між шестим і семим соборами відбувся один собор в році 692, який має кілька назв, а іменно:

а) Другий труланський собор;
б) Пято-шестий вселенський собор (тому, бо він доповнив в дечому рішення цих обох соборів);
в) Шестий доповнюючий собор
г) Семий і послідний вселенський собор відбувся в році 787, в місті Нікеї

Вселенські собори скликували царі в порозумінню з патріярхами, а провід на соборі, мав один або кілька визначнійших епископів.

Всі сім вселенських Соборів відбувалися на Сході і їх рішення були писані грецькою мовою.

Догми.

Рішення або постанови вселенських соборів, яких предметом була віра в церкви, то значить, які відносилися до правд віри, називалися „догматами", або „догмами". Так приміром наука про Св. Тройцю — це догма. Наука про походження і природу Ісуса Христа — це також догма. Догми отже є **незмінні правди віри.** Для принятття догматів треба було однодушної згоди всіх учасників собору.

Канони.

Постанови вселенських соборів, які відносилися до устрою церкви, богослужения і дисципліни, називалися канонами. Для ухвалення канонів треба було тільки більшости голосів учасників вселенського собору. Канони можна порівнати до точок статута організації. Статут є на те, щоби члени організації знали, які є їх права й привілеї та які обовязки: аби знали, що можна робити, а чого ні. Таку саму ціль і завдання мають церковні канони. Канони ріжняться від догмів також і тим, що канони є змінні. Один собор може ухвалити канон, а другий може його скасувати, як що буде уважати за відповідне це зробити.

Слід звернути увагу на те, що послідний вселенський собор відбувся вже 1160 років тому. Значить, найновіші канони церковні числять 1160 років За цей довгий час життя людське і світ так змінилися, що багато канонів вже вийшли з сили; їх само життя змінило; скасувало. І сьогодня є багато канонів, яких жадна христіянська церква не придержується.

Вистарчає навести приміром канон, який забороняє жінкам стричи та будь як прикрашувати своє волосся. Або канон, який забороняє христіянам визичати гроші на проценти. Є також канон, який забороняє христіянам їсти разом з жидами, або спати в тій гостинній, в якій сидять жиди Крім цих є багато других канонів, які колись були багато других канонів, які були колись потрібні, але які сьогодня вже стратили свою вартість

Нинішне життя взагалі, а церковне зокрема потребує нових правил, нових канонів.

Певна річ, що канони повинні встановляти лише церковні Собори а не одиниці, громади, чи гурти. І нові канони треба встановляти для важних справ, маючи на увазі напрям, чи дух давних канонів, а також загальну церковну справу, як в нашім випадку — справу цілої Православної Церкви і цілого Українського Народу.

П. В.

ЗАПЛАТА ЗА ДОБРЕ СЕРЦЕ

Марія Крілі, 42-літна крамнична робітниця, зустріла перед трома літами 80-літного старця Виляма Імбріта, бувшого корабельного капітана, і дуже щиро помагала немічному чоловікови, писала для нього листи і взагалі дуже щиро про нього дбала. Вона говорила, що її мати була сліпою сім літ, отже вона розуміє, що це таке бути безпомічним, тому хомагала Імбрітови.

Вона писала для Імбріта листи, які він посилав до свого приятеля Картера, також корабельного капітана, що живе в Клівленді. Тепер Картер помер і записав 40,000 доларів майна пятьом особам, а між тими є Марія Крілі. Він довідався, як щиро вона помагала Імбрітови, отже за її щирість хотів її відплатитися. Вона дістала 8,000 доларів.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Як повстає Церква, а як секти.

Треба звернути окрему увагу на те, як повставала Христіянська Церква, а як повставали секти.

Первісна Церква повставала і розвивалась поволи. Христос підготовляє Апостолів, а ті спільно будують Церкву. Після Апостолів приходять їх наслідники, що, стоячи на тих основах, на яких Апостоли стояли, церковне життя дальше розвивають.

Пізніше важні церковні справи вирішуються Вселенськими Соборами, на яких були сотні єпископів і священиків.

На першім Вселенськім Соборі, 325 року, було 318 єпископів і Собор тягнувся два місяці; на другім, 281 р., було 150, і тягнувся він від травня до липня, на третім, 431 р., було 310 єпископів, а подібне і на дальших. Отже тут церковні справи обмірковували сотні людей, сотні розумів, сотні досвідів, і то обмірковували довгий час, і тому рішення таких Соборів мають авторітетне значіння.

Не так повставали секти.

Основниками сект були поодинокі особи, з розумом і досвідом лише одного чоловіка, отже яка це мала сила супроти соток розумів тих, що збиралися на Соборах.

Друге, що творці сект починали не від будови Церкви, але від нищення того, що будували сотні і тисячі досвідчених розумів та щирих сердець впродовж сотень літ. Творці сект руйнували, або позбувались великого і будували для себе мале і вузке, отже не диво, що воно не мало великої сили і з часом на дальші частини роздроблювалося.

ЦЕРКВА АНГЛІЙСЬКА, АБО АНГЛІКАНСЬКА.

Первісна Церква в Англії.

Населення Англії в часі Христа було келтийське, до якого належать бретонці, валійці (велші), а дальше скотляндці, ірляндці і ще деякі. Від британців, що жили тоді в Англії, пішло імя Британія.

Первісна релігія кельтів, отже і британців, була поганська. Їх священики, **друїди**, були людьми вченими і рішали не тільки в справах релігійних, але в усяких громадських справах. Богослуження відбувалися серед гаїв, чи лісів, кельтийська релігія признавала безсмертність душі та перехід душі з помершої людини в новонароджену. Однакож відомостей про ту дивну релігію є небагато, бо кельти нічого не записали і тому лишилося лише те, що записали чужі люде.

Христіянство прийшло до Англії дуже скоро. Є перекази, що мав бути в Англії Йосиф з Ариматеї, який знимав тіло Христа з хреста. Є другий переказ, що заходив до Англії ап. Павло. Є також переказ, що ап. Павло був також в Еспанії і про те згадує навіть св. Іван Золотоустий. Отже можливе, що ап. Павло міг дійсно бути якийсь час в Англії. Відомо, що колись христіянство було дуже сильне в Ірляндії і виїздило звідтам багато місіонарів ширити христіянство в Европі.

Христіянство в Англії мало „форми Західної Церкви, — форми, що окремо розвивалися на Заході від перших христіянських століть. Та коли на Англію нападали злобували її інші народи, то і христіянство до якоїсь міри тут нищилося, або слабло, поки настали мирніші часи.

Повстання Церкви Англійської чи Англіканської.

Коли в Німеччині почалася реформація, в Англії панував Генрик VIII (1509-1547). І він 1522 р. оборонив Римську Церкву перед наступом протестантизму та дістав від папи титул „оборонця віри".

Однакож по 10-ох літах перервав він звязки з Римом (1532) через те, що папа не хотів уневажнити його супружества з Катериною Арагонською (тіткою Кароля V), з якою жив 17 літ, і позволити на супружество з двірською дамою Анною Балин.

Коли папа на те не згодився, Генрик оженився проти волі папи, а дальше казав парляментови оголосити себе головою Англійської Церкви, покасував монастирі і забрав собі церковні маєтки. А двірського богослова, Тому Кренмера, назначив архиепископом в Кентербурі, що мав бути найвисшим єрархічним достойником в Англіканській Церкві.

Дальше зложено новий переклад Біблії і новий Катехизм, в якім вже не згадувалося про верховодство папи. Однакож той Катехизм не сподобався ні римо-католикам, ні прителям протестантизму, з чого було багато переслідувань зі сторони короля. Тай Кренмер, що в душі був протестантом, ледви спасся від смерти.

Коли помер Генрик VIII (1547), а правління іменем малолітного Генрикового сина, Едварда VI (1547-1553) обняв Сомерсет, тоді архиеп. Кренмер почав реформувати англійську Церкву. Він усунув римську літургію, уневажнив безженність священиків (целібат), впровадив протестантське Богослуження в народній мові, хоч, що правда з багатьома обрядами Римської Церкви, та зложив Віроісповідання англійської Церкви в 42 розділах. В зміст того Віроісповідання взято дещо з кальвінізму, дещо з лютеранізму, а дещо з римського католицизму і задержано також епископат.

Коли помер Едвард VI, його сестра, королева Марія (1553-1558), донька Генрика VIII і Катерини Арагонської, запровадила назад в Англії римо-католицизм і покарала смертю тих, що обороняли протестантизм. Між ними згинув також й архиеп. Кренмер.

Але по смерти Марії знов прийшла зміна в церковному ладі. За Єлисавети (1558-1603), доньки Анни Балин, протестантизм запанував наново. Тепер переглянено Віроісповідання Англійської Церкви й обмежено його до 39 частей (розділів, артикулів). Це сталося 1563 року. Тут відкинено папське верховенство, римську літургію й чистилище, відкинено почитання мощей Святих та ще дещо. З Таин принято Хрещення і Евхаристію (Причастя) під двома видами хліба і вина. За єдине же джерело Божого обявлення принято лише Святе Письмо.

Ще раз намагався король Яков II (1685-1688 навернути Англію до римського католицизму, але через те стратив королівський престол в користь свого зятя, Вільгельма Аранського.

Нові групи.

Однакож й Англійська Церква не лишилась цілою. Від неї відлучилася частина, т. з. **Пуритани**, що воліли лишитись чистими Кальвінами і не мати нічого з того, що належало до Римської Церкви. Сюди належать **Нонконформісти** з 16 і 17 століття, що дуже настоювали на простоту і невибагливість в Церкві, яка мала бути в перших віках.

Пуритани, що відкинули епископський лад в Церкві і передали провід Церкви лише „старшим" (пресвитерам), почали зватися **Пресвітеріянами** (Презбитеріянами).

З Пуритан повстала ще група **Індепендент** (незалежних), або **Конгрегаціоналістів** (громадовців), які не признають іншої власти в Церкві крім власти Христа. В них кожна громада становить окрему независиму церкву, кожний христіянин має проповідничу власть і має право та обовязок ділитися з другими тим, що йому Бог обявив.

Пізніше, почавши від 1833 р., показався між Англіканами нахил вернутися до деяких порядків, які були в Англійській Церкві перед заведенням в ній реформації. Це були сторонники англійського теольога, проф. Пюсія (Пюсей 1800-1882). А частина англійців таки перейшла до Римської Церкви і стала 1850 р. архиепископа і кількох епископів. Та загально в англікан є відраза до папства, а зате в послідних часах видно їх наближення до інших протестантських груп, яких перше вважали для себе далекими.

Відносини між Східною й Англіканською Церквою.

Східна Православна Церква стоїть дуже далеко від протестантських груп, а з Англійською Церквою стояла близше. Бо Англікане відріжняються від других протестантів тим, що признають три степені священства і в значній мірі признають церковну традицію.

Між Східною й Англіканською Церквою були від давна певні зносини. Та видними вони стали десь від 1869, Тоді Кентерберійський архиепископ, Кембел, прислав патріярхови царгородському, Григорієви VI, письмо, в якім згадав справу поєднання обох Церков, тоді патріярх приказав своїм священикам, щоби хоронили англійських помершних, коли нема священика англіканського. Від того часу представники Церкви Англійської відвідували Церкви Східні, а представники Східних Церков відвідували англійських і навіть заходили до катедри св. Павла та Вестминстерської церкви.

В 1930 р. майже ціла Східна Церква вислала представників під проводом александрійського патріярха, Мелетія Метаксакса, на Лембетську Конференцію в Лондоні (Лембет — част Лондону, там же є Лембет Пелис, урядова палата Кентерберійського архиепископа).

(Далі буде)

„ОТЧЕНАШ" УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ В ЄРУСАЛИМІ

„Українська Думка" з Лондону подає вістку, що минувшого року українці, які находяться в Палестині, зібрали коло 90 фунтів (понад 360 доларів), придбали Пропамятну Таблицю, на якій є по українськи „Отче наш" і ту таблицю вмуровано в церкві „Отченашів" на Оливній горі в Єрусалимі між інші подібні таблиці, на яких є „Отченаші" в ріжних мовах світа.

ТРИГВІ ЛІ В ВИННИПЕГУ

До Виннипегу прибув з Ню Йорку головний секретар організації „Обєднані Держави". Тут говорив про нинішний загальний стан на світі, що людям треба поживи, але питань політичних не хотів зачинати. Казав, що про політику не хоче говорити. Небезпека війни лежить в тім, говорив він, що про війну говорять.

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ГРИЦЕВИХ В РАК, САСК.

Травня 3-го в суботу вечером зладжено тут несподіванку для с-ва Николи і Зиновії Грицевих, а несподіванку прилагодили три доньки і син Грицевих. Це з нагоди 30-ліття їх супружого життя.

Ювілянти цілком не сподівалися того, що вийшло. Дві дочці віддані живуть від родичів яких 20 миль, третя, що учителює, яких 90 миль, а тепер всі посходилися. Були і другі гості.

Для ювілятів приготовила дочка Марія (Боєнко) також коровай, а не якийбудь. Господарем вечера був І. Гриців.

Після відспівання Многоліття забрав слово батько, що з сльозами в очах подякував і своїм дітям і гостям за радість, яку вони йому приготовили і якої не забуде до кінця життя.

Тут вручено ювілятам на памятку [illegible] килим, за який вже подякувала мама — плачем.

Дальше йшла гостина своїм ладом.

При кінці господар вечера згадав про пресу, У. Голос і Вістник, і присутні склали:

По 2 дол.: п-во Грицеві.

По 1 дол.: С. Сапека, І. Воспяк, І. Магир, М. Прощиншин, М. Рачка, П. Гриців, І. Гриців, В. Игорія, Савеля Грицева, В. Гриців.

По 50 цт.: пані К. Прощиншина, Ю. Гриців.

По 40 цт.: панночка Нагоряк.

Разом зібрано $13.40 і розділено — на У. Голос 8 дол., а на Вістник 5 долярів.

Жертводавцям щира подяка, а ювілятам прожити много літ.

Гість.

ПІДЧАС ПРОЩАЛЬНИХ СХОДИН НА ПРЕСУ

(Мензі, Ман.)

Травня 4-го була прощальна несподіванка молодим громадянам нашої околиці, Франкови і Рузі Мануляком. Несподіванку [illegible] родичі Рузі, п-во Зваряки та сусіди. Молоді громадяне вибираються на сталий побут до Портедж ля Прері фармерувати з родичами Мануляками.

Руза родилася і виросла на фармі в Мензі і брала участь в громадській роботі, яка тут робилася. Тому то всі прощали молодих громадян з жалем, відчуваючи їх страту в тутешній околиці.

При таких сходинах зложили також на пресовий фонд У. Голосу і Вістника 7 долярів, для обох по рівній части.

Іван Пелешок.

ДЕМКО МІЩУК

(Посмертна згадка)

В понеділок, дня 1 травня, в [illegible] шпиталі, по довгій недузі, відійшов в вічність, бл. п. Демко Міщук з Грендвю, Ман., проживши 49 років. Покійний родився 1898 р. в Тартакові пов. [illegible] 1900 р. Родичі осілися там з родичами — Петром і [illegible] 1900 р. Родичі осілися з [illegible] в околиці Венлан, Ман. там покійний виростав, там і ходив до школи; 1930 р. одружився з Анною Олійник, і фармерував разом з родичами, а відтак сам, 1943 р. перебрався в околицю Грендвю, де і помер.

Полишив дружину Анну, четверо дітей: Володимир 12, Сильвестер 9, Віра 7 і Петро 3 роки. Також дві сестри і брата Николая в Гилберт Плейнс. Покійний був [illegible] вдачі, добрим громадянином, примірним христіянином, на всякі добрі ціли був жертвенний.

Похорон відбувся 7-го травня при великім здвизі народу, помимо того, що день був непривітний, нападав дощ з снігом, та похоронний похід провадило 27 автомобілів до церкви і на цвинтар.

Похоронну відправу відслужив парох о. Т. А. Горбай з Роблін, Ман.

На заклик о. Т. А. Горбая підчас Посліднього Цілування присутні зложили $19.30 на Укр. Прав. Колегію, як невянучий вінець на свіжу могилу покійного. Похорон закінчився в хаті обідом для участників.

Вічна йому память.

Учасник похорону

ПЕТРО ЯРЕМА

(Посмертна згадка)

Дня 25-го квітня ц. р. відбувся похорон Петра Яреми, в Еншіл, Ман. Покійний приїхав до Канади 50 літ тому і поселився в цій околиці. Прожив з жоною 55 літ. Належав до місцевої Української Греко-Православної Церкви. Покійний прожив 84 роки.

Полишив трьох синів: Василя, Івана й Федька, всі жонаті. Внуків має 11 і 4 правнуків. Похорон відбувся при великому числі громадян цеї околиці. По похороні відбувся спільний обід в домі сина Федька. Щоби зазначити день цей належно, громадяне зложили від себе 30 долярів на Колегію св. Андрея в Виннипегу, як вінок на могилу покійного. Щире спасибі всім, котрі вложилися щиро до цеї збірки, а померлому Петрові нехай земля буде легкою.

о.С.Г.

ПИСАНКА З ПОХОРОНУ

(Ватерфорд, Онт.)

Квітня 5-го в шпиталі в Гамилтон, Онт., померла 22-літна Ціля Сидор, з дому Вівчарик. Похорон звичайно сумний, але найсумніший тоді, коли відходить молода людина, якою була бл. п. Ціля Сидор. Муж покійної Василь, і її рідний брат Никола Вівчарик, справили її поважний і незвичайний похорон, який був переведений парохом о. Т. М. Кисілюком.

На похорон приїхали великим числом сусіди й знакомі, не тільки українці, але багато неукраїнців.

При Посліднім Цілуванні присутні зложили 8 дол. на Писанку для Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді. Щира подяка всім тим, котрі зложили жертви на Писанку, як невянучий вінок для покійної.

Земля канадійська, хай буде для Цілі легкою. Вічна її память.

Учасник.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ВЕЛИКА ПРАВДА

Помагай все другим!
Всім треба помагати,
Бо не штука тільки брати.
Треба теж давати!

Ти живеш у хаті,
Їздиш по гостинці,
А не ти побудував їх —
Збудували інші!

Вчишся рахувати,
Книжечки читаєш —
Інші люди видумали,
А ти користаєш!

Тямжеж, що для тебе
Інші працювали —
Ще й такі, що нічого
Про тебе не знали!

А колиб не мама,
І колиб не батько,
Згинулоб дитятко зараз
— Круглее сиротятко!

Помагай ти иншим,
Бо усі ми братя —
А всі люди - Божі діти -
Спільна для всіх праця!

Г.К.

ЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВИННИПЕГУ

Др. І. В. Зварич, Ветревил, Алта.	$400.00
І. Фарина, Ветревил,	100.00
Д. Котавський, Гай Ривер, Алта., (вонд)	50.00
Д. Стевін, Престон, Онт. (Перше тал 5 дол.)	45.00
Збірка на похороні бл. п. Петра Преми, Еншіл, Ман.	30.00
Мирослав Вишневецький, Виннипег, Ман.	25.00
Олекса Назаревич, Виннипег, Ман.	25.00
Н. Кирилюк, Галлек, Мин.	25.00
Збірка на похороні бл. п. Демка Міщука, Грендвю, Ман.	19.30
В. Палишик, Едмонтон.	15.00
А. Дручь, Мензі, Ман.	10.00

Збірка о. І. Кусого.

Василь Скоробогач, Гудів, Саск.	25.00
Василь Смишюк, Бедфордвил, Саск.	25.00
Стах Левко, Айтуна, Саск. (Перше тав 10 дол.)	20.00
М. Левко, Айтуна, Саск.	15.00
І. В. Павлюк, Айтуна, Саск	10.00
Т. Думка, Гудів, Саск.	10.00

СПРАВКА

В ч. 6 Вістника, 1947, в збірці о. І. Кусого на Колегію було подано: Василь Сименюк, Бедфордвил Саск. . 25.00, а має бути Василь Смишюк, Бедфордвил, Саск. . 25.00

ПИСАНКА

Увага: Жертви по доларови й менші, поіменно не оголошується ізза браку місця.

Прислав о. Е. С. Уляк:

Ню Торонто, Онт. — 12.50
П-во Василів — 5.00
Ю. і Є. Козуб — 5.00
Ошава, Онт. — 3.00
П-во М. Романчук 2.00
Садбері Онт. — 1.95

Прислав о. Г. Василів:

Лужани, Алта. — 23.00
Довнінг, Алта. — 17.00
Заваля, Алта. — 13.00
Борівці, Алта. — 10.20
С. Шевчук — 2.00
Виллингдон, Алта. — 11.50
Гемлин, Алта. — 7.60
Ісас, Алта. — 4.75
Бринзлей, Алта. — 1.25

ЦЕРКОВНИЙ -ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Увага: Жертви по доларови й менші, поіменно не оголошується ізза браку місця.

Прислав о. Е. Уляк:

Від Сестрицтва св. Анни, Ошава, Онт. — 25.00.
Збірка в громаді в Ошава, Онт. — 20.00.

Прислав о. В. Апонюк:

Збірка в Глеслин, Саск. 30.15
Збірка в Гефорд, Саск. 21.50
Збірка в Марлин, Саск. 11.50

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука.

Дауфин, Ман.

І. й М. Юрків — 36.00
Др. М. Потоцький — 35.00
А. Т. Варнак — 25.00
Г. Тижук — 17.00
Д. Гриньків — 15.00
П. Базило — 12.00
С. Українок Канади — 11.00

По 10 дол.: С. Гіделевич, С. Бзовий, І. Потоцький, П. Білоус, В. Комфоліо, Т. Бейко, пані Марія Дейвис, Р. Соломон, Н. Ковтун, СУМК, пані Анна Гіделевич.

По 8 дол.: М. Михайлюк.

По 7 дол.: В. Гродзік, Іван Совяк, Н. Гнатів, Ф. Чайковський.

По 6 дол.: І. Дух, В. Буденюк, Г. Базий.

По 5 дол.: Н. Давибіда, В. Лазарук, П. Фик, В. Прошак, С. Натарос, пані Юстина Негрич, Л. Михайлюк, П. Чайковський, Д. Огрин, В. Н. Гевик, В. Болітний, С. Бурейко пані Марія Слижук, Н. Давидович, Г. Саранчук, А. Івашевський, Ю. Фішич, А. Дутчишин, В. Шемелюк, М. Демчук, о. С. Гребенюк, Н. Швець, В. Фик.

По 3 дол.: Н. Вюн, М. Бобий, А. Смежук.

По 2 дол.: О. Клим, Д. Кіндрат.

Дрібними 9.00.

Косів, Ман.

По 10 дол.: Де Романчич, Н. Слижук, М. Спичич, А. Галеберда.

Пані Юстина Маловська 6.00
П. Бобий — 5.00

Еншил, Ман.

По 10 дол.: Г. Соломон, П. Мишко.

М. Давидович — 5.00
П. Герман - 2.00

Рорктон, Ман.

По 5 дол.: А. Т. Вілецький, П. Кинзерський.

Етелберт, Ман.

Ф. Медвідь — 5.00.

Гилберт Плейнс, Ман.

П. Дроздович — 15.00
Т. Костюк — 5.00

Сифтон, Ман.

С. Козак — 15.00
В. Кулик — 5.00

Оакборн, Ман.

М. Кава — 20.00

По 10 дол.: І. Ґрошок, Н. Мандзюк, Н. Будівський, С. Ґерелюс, К. Белінський.

По 5 дол.: Ю. Красевич, А. Слонь, В. Навіцький, В. Вовк, С. Мельник, Ф. Зюбрак, В. Бойчук, Д. П. Коваль, С. Дутчак, М. Матієшин, А. Друль, О. Друль, С. Бородій, І. Пасерб, Г. Буджінський, І. Грицак, Т. Євашко, В. Яник, М. Новосад, В. Вахна, П. Матієшин, С. Матієшин, М. Ярош, О. Гасюк.

По 3 дол.: М. Бородій.

По 2 дол.: Н. Польовий, Вас. Гнатів, пані Ан. Красевич, Євахія Надольська.

Дрібними 4.00.

Менді, Ман.

По 15 дол.: П. Друль.

По 10 дол.: Н. Зюбрак, О. Ґрошок, І. Пелешок, І. Ф. Друль, І. Скоцеляс.

По 5 дол.: П. Пюцьмач, А. Ковальчук, С. Чвалюк.

Сенді Лейк, Ман.

По 5 дол.: Н. Солоничний. М. Івашко, Г. Пинюта, М. Кучма, А. Матвійчук.

Січ, Ман.

По 5 дол.: І. Сторожук, М. Мануляк. С. Мануляк.

По 2 дол.: М. Цітульський.

Елфінстон, Ман.

По 5 дол.: К. Цісарський, М. Цісарський,

Ангусвил, Ман.

По 5 дол.: Д. Халатурник, П. Фесчук.

По 2 дол.: П. Люба.

Виста, Ман.

По 5 дол.: Д. Вовк, М. Вовк.

Марґо, Ман.

Г. Гладій — 5.00

Россборн, Ман.

Панна Марія Маляк — 5.00

Ґлен Елмо, Ман.

Н. Кармазенюк — 2.00

Прислав о. Пот. В. Слюзар.

Укр. Гр.-Прав Церква св. Софії, Монтреал, Кве. — 35.00

Жін. Т-во "Доньки України", Монтреал, Кве. — 50.00.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчук в Роза, Ман.

Роза, Ман.

По 10 дол.: І. Баран, Т. Чубей, Н. Когут, Н. Чубей.

По 5 дол.: М. Сопач, М. Клим, С. Танчак, І. Чубей, Л. Диппяк, П. Когут.

По 1 дол.: Н. Михальський.

Дуфрост, Ман.

По 10 дол.: В. Касіян, Н. Дирбавка, П. Ткачик.

Винипеґ, Ман.

По 10 дол.: Г. Буґера.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Пембіна, Н.Д., ЗДА.

Пембіна, Н. Д.

По 25 дол.: І. Бордиюк.

По 20 дол.: І. Пастух, П. Пастух, А. Кирилюк.

По 10 дол.: М. Демянишин.

По 5 дол.: Н. С. Клим, Н. Кирилюк, І. Іваницук, В. Іваницук, Сестрицтво при церкві св. Івана.

По 2 дол.: Ю. Сивак.

Дрібними 2 дол.

Дуфрост, Ман.

В Волошин — 5 дол.

ХТО ПРИСЛАВ?

Хто прислав предплату на „Вістник" в сумі $1.50 грошевим переказом 29-го травня, 1947, поштова печатка ВАКАВ, САСК. без підпису? Проситься повідомити адміністрацію „ВІСТНИКА"

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ЧЕРВЕНЬ
22. Неділя — Марґо.
29. Неділя — Вимер.

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Рама
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест — Тязів (храм).
12. Субота. Св. Петра і Павла — Клейр.
13. Неділя — Бюкенен (храм)

Box 428 — Телефон 67
Канора. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Гефорд (відвідини прот. С. Савчука)
29. Неділя — Біланки.

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ітонія.
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Прілейт.
12. Субота Св. Петра і Павла — Ґлеслин (храм).
13. Неділя — Кридор (храм).
20. Неділя Гефорд (фарми).
27. Неділя — Витиія (ювілей)

Адреса: Box 51 — Гефорд. Саск.

КОЛЄҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

ПРИ УЧАСТІ МІСЦЕВИХ СИЛ СКЛИКАЄ

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

В ПАЙН РИВЕР, МАН.

ЯКИЙ ВІДБУДЕТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 22-го ЧЕРВНЯ, 1947.

Програма дня:

РАНО:

Богослуження в місцевій церкві, яке відслужить Всеч. о. І. Майба.

ПОПОЛУДНІ:

1. ПРИВІТИ від представників місцевих організацій
2. ВІДЧИТИ: ЦЕРКВА — ДУША НАРОДУ, — І. Р. Соломон, Л.Л.Б., адвокат, посол до Манітобського Парляменту
ЗНАЧІННЯ КОЛЕҐІЇ, ЯК НАРОДНОЇ ІНСТИТУЦІЇ — Ф. Т. Гаврилюк, В.А., Б.Рд. Принципал Колеґії.
СИСТЕМА НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ В КОЛЕҐІЇ. — В. Савчук, Б.А. Учитель математики в Колеґії.
3. НАРАДИ місцевих членів Колеґії св. Андрея в Винипеґу

ВСІХ ДООКОЛИЧНИХ УКРАЇНЦІВ ЗАПРОШУЄТЬСЯ ДО ЧИСЕЛЬНОЇ УЧАСТІ.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Россборн (Посвячення цвинтаря).
29. Неділя — Ґлен Елмо.

Адреса — Box 46, Оакборн, Ман.
Тел.: 133—4. Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Довнел.
29. Неділя — Мазепа.

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Брокстон.
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест. — Горлиц.
12. Субота. Св. Петра і Павла — Радимно.
13. Неділя — Йорктон.
20. Неділя — Свидова.
27. Неділя — Мазепа.
28. Понеділок. Св. Володимира — Йорктон.

Адреса: 110 Велінгтон Евню.
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Роблін-Зелена.
29. Неділя — Шелвелей.

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Шортдейл.
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Дрифтінг Ривер (храм).
12. Субота. Св. Петра і Павла — Роблін-Зелена (храм)
13. Неділя — Ленард.
20. Неділя — Петлюра.
27. Неділя — Ґренвю.

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Гилберт Плейнс (Храм).
10. Неділя — Шортдейл.
17. Неділя — Роблін (місто).
19. Вівторок Преображення Госп. — Шелвелей.
24. Неділя — Роблін-Зелена.
22. Четвер. Успіння Богородиці — Дрифтінг Ривер.
31. Неділя — Леннард.

Адреса: Поч. Скр. 54, Роблін, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Гаес-Стінен.
29. Неділя — Шерідон, Ман.

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Флин Флон
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Ервуд (храм).
13. Неділя — Арран
20. Неділя — Пайн Ривер
27. Неділя — Кемсак.

Адреса: Box 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.

ЧЕРВЕНЬ:
22. Неділя — Принс Алберт.
29. Неділя — Гонімун.

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сембурґ.
7. Понед. Р. Івана Хр. — Вірдейл (храм).
12. Субота Св. Петра і Павла — Гонімун (храм)
13. Неділя — Принс Алберт.
20. Неділя — Шитмен.
27. Неділя — Принс Алберт (храм)

По Богослуженню катехизація дітей.

Адреса: 554—7 Стр. Іст Тел. 3785
Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркінського.

22. Неділя — Дуфрост.
29. Неділя — Тиндал.

Адреса: 7 Ст. Джанс евню,
Тел. 51 978 — Винипеґ, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

ЧЕРВЕНЬ
22. Неділя — Ґресленд.
Вечірня — Серніл
29. Неділя — Бойл.
Вечірня — Редвий.

Адреса Редвий, Алта.
Скринка 62. Тел. 10

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

16	П	3	Муч. Лукіяни і Клавдії
17	В	4	Митрофана патр. Царгор.
18	С	5	Блаж. Константина митр. К
19	Ч	6	Преп. Висаріона Єгипет.
20	П	7	Муч. Теодота Анкирського
21	С	8	Ефрема патр. Антіох.
22	Н	9	Нед. 3. Кирила арх. Алекс.
23	П	10	Преп. Силуана схим. Печ.
24	В	11	†Ап. Вартоломея і Варнави
25	С	12	Преп. Онуфрія Великого
26	Ч	13	Муч. Акилини преп. Анни
27	П	14	Смерть кн. Мстислава
28	С	15	Прор. Амоса, муч. Віта
29	Н	16	Нед. 4. Преп. Тихона Луч
30	П	17	Муч. Мануїла, Савела

ЛИПЕНЬ:

1	[illegible]	18	Преп. Леонтія кан. Печер
2	С	19	†Ап. Юди, брата Господ.
3	Ч	20	Память угод. землі Волин.
4	П	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	С	22	Свщм. Евсевія муч. Юліянії
6	Н	23	Нед. 5. Муч. Агрипини
7	П	24	Різдво Івана Хрестителя
8	В	25	Преп. Февронії Леонідн
9	С	26	Преп. Давида Солун
10	Ч	27	Преп. Самсона стран.
11	П	28	Преп. Сергія і Германа
12	С	29	Св. Ап. Петра і Павла.
13	Н	30	Нед. 6. Собор 12 Апост
14	П	1	Косми і Даміяна безсріб
15	В	2	Положення Чес. ризи Д. М.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ЧЕРВЕНЬ
22. Неділя — Лужани.
29. Неділя — Андрю

Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.

ЧЕРВЕНЬ
22. Неділя — Елк Пойнт
Вечірня, 7 год. — Вільна.
29. Неділя — Ардмор.
Вечірня, 4 год. — Біґ Медов.

ЛИПЕНЬ.
6. Неділя — Смокі Лейк
Вечірня, 6 год. — Ґлендон.
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест — Біґ Медов (храм)
Вечірня, 4 год. — Сенді Репідс.
12. Субота. Петра і Павла — Гіфорд (храм).
13. Неділя — Спедел
Вечірня, 7 год. — Белліс
20. Неділя — Бойн Лейк
Вечірня 7 год. — Смокі Лейк
27. Неділя — Тірінг
Вечірня, 7 год. — Стрий.

Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка

ЧЕРВЕНЬ
22. Неділя — Косів
29. Неділя — Богдан

ЛИПЕНЬ.
6. Неділя — Ґарланд (храм)
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест— Драй Ривер (храм)
12. Субота. Св. Петра і Павла — Етелберт (храм).
13. Неділя — Косів (храм)
20. Неділя — Давфин
27. Неділя — Ешвил

Адреса: Box 774 — Давфин. Ман

Устав Церковний.

ЧЕРВЕНЬ:

22. Нед. 3. Гол. 2. УЄ 3. Літ. Ап. Римлян 5: 1—10. Єван. Матея 6 22—33

29. Нед. 4. Голос 3. УЄ 4. Літ. Ап. Римлян 6: 18—23. Єван. Матея 8: 1—13.

ЛИПЕНЬ:

6. Нед. 5. Голос 4. УЄ 5. Літ. Ап. Римлян 10: 1—10. Єван. Матея 8 28—34 і 9: 1

7. Різдво Івана Хрест. УЄ Луки 1: 8—25. Літ. Ап. Рим. 13: 11—14 і 14: 1—4 Єван. Луки 1: 1—12

12. Ап. Петра і Павла УЄ Івана 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 21—13 і 12: 1—9. Єван. Матея 16: 13—19.

13. Нед. 6. Голос 5. УЄ 6. Літ. Ап. Римлян 12: 6—14. Єван. Матея 9 1—8.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

Consistory of the UkrGr. Orthodox Church, 7 St. Johns Ave.

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., JULY 1st, 1947 ВИННИПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1947. ЧИСЛО (801) 13

ЩО ДІЄТЬСЯ НА УКРАЇНІ

Є вісти, хоч покищо не цілком певні, але дуже можливі, що тепер на цілій Україні є дійсна війна між повстанцями і большевицьким урядом. Подібне є і на полудне від Москви. Мало би там бути коло півтора мільйона повстанців.

І це можливе. Коли б раз такий повстанчий настрій охопив загал, то люде можуть йти в повстанці, як давно йшли на Січ, або як йшли в гайдамаки, щоби віддавати ляхам кров за кров і муки за муки.

Великі бої зводяться з повстанцями. Москва посилає проти повстанців військо та коло півтретя мільйона чекістів. Це вже боротьба Москви з внутрішним ворогом.

А проти бомбового нападу Москва готовить бактерійні напади, про що і сумніватися не можна

УКРАЇНЦІВ ВИСИЛАЮТЬ ДО ПРУС.

Де вже нині нема українців і куди вже їх нині не висилають. Лондонський „Таймс" доносить, що до частини Пруссії, яку прилучено до Польщі, висилають тепер тих українців, що не хочуть переходити на схід від Сяну. Дотепер переселили їх 10,000.

УКРАЇНКИ В ПОВСТАНЧІЙ АРМІЇ.

З Варшави доносили 24 червня, що там засуджено Любомиру Богачевську на смерть, як провідницю частини Повстанчої Української Армії. А її помічникові, Зиновію Дацко, засуджено на 15 літ тюрми.

ІРЛЯНДІЯ БЕРЕ ДІТЕЙ СКИТАЛЬЦІВ.

Президент Ірляндського Червоного Хреста заявив, що Ірляндія прийме кілька тисяч дітей скитальців, а між тими й українських дітей на тимчасове удержання. Їх починають вже спроваджувати.

АНТИСЕМІТИЗМ В РОСІЇ.

Жидівський часопис в Палестині „Гадвшот Герю" пише, що в Росії ненависть до жидів глибоко вкорінена в масах населення, навіть в молодих, що вже виховані большевиками. Замість слова „еврей" вживають слова „абрашка", а хоч це ніби не є образливе слово, одначе в нім криється ненависть до жидів.

АРЕШТУВАЛИ УКРАЇНЦІВ В КРАКОВІ

З початком червня були вісти з Варшави, що там від 12 до 19 травня поарештували багато українців. В Кракові жив греко-католицький священик, Граб, отже большевицькі агенти забирали всіх, що приходили до священика за якою справою. Арештували коло 60 осіб і священика.

РОБОТА УНРРА ЗАКІНЧИЛАСЯ

З днем 31 червня закінчилася робота допомогової організації, яку коротко звали УНРРА. Головний директор УНРРА Рукс, заявив, що його організація за весь час роздала поміч на 3 більйони долярів, помагаючи 17-ом понищеним краям.

І НАРАДИ В ПАРИЖУ НЕ ПОВЕЛИСЬ.

Стейтський державний секретар був оголосив в Гарвардськім университеті, що Америка поможе Европі встати на ноги, але европейські держави мають виробити плян, як і кому ту поміч треба давати та яким способом

Зараз справою заінтересувалася Англія та Франція, отже вдались до Росії, щоби вислала своїх представників на наради. Хоч можна було сподіватися, що з того нічого не вийде, однакож поки вони з Росією не розійшлися, то не можна її обминати.

Росія зпочатку почала була осуджувати американську „долярову політику", а вкінци згодилася прислати до Парижа Молотова і 89 дорадників.

Наради, що тревали кілька днів, закінчилися 2 липня нічим. Росія не годиться з такими плянами, що якась одна організація має розділювати ту поміч по ріжних краях. Поміч мала би розділювати кожна держава в себе, як вона хоче, без посторонної контролі.

Молотов погрожував, що може вийти лихо, коли не зроблять, як Росія хоче, та виходить, що Британія й Франція нічого собі з того не роблять. Невдача в Парижу ще раз доказала, що їм з Росією треба цілком розійтися.

ТАЙНІ НАРАДИ В ЛОНДОНІ

Від 7 до 26 липня будуть відбуватися в Лондоні тайні наради в справі озброєння Британської держави найновійшою зброєю. На нарадах будуть представники Канади, Індії, Австралії, Полудневої Африки, Нової Зеляндії і Полудневої Родезії. Видно, що нині на світі таке положення, що треба про зброю думати

ДИПЛЬОМАТИ БОЯТЬСЯ ВЕРТАТИ ДО БОЛГАРІЇ

З Софії доносять, що 43 болгарських дипльоматів, консулів й консулярних урядовців, що були по інших державах, не хочуть вертатися до комуністичної Болгарії, отже їх позбавлено болгарського горожанства. Це таке, як і з російськими дипльоматами, що бояться Росії

ШКОДИ ВІД ПОВЕНЕЙ В СТЕЙТАХ

Вістка з 24 червня говорить, що до того часу шкоду від повеней в Стейтах обчисляють на 60,000,000 долярів, але дальші повени можуть наробити ще більше шкоди. В деяких сторонах вже два рази насаджували кокорузу, а тепер вже запізно третий раз насаджувати. Майже 340.000 акрів позаливала вода. В селі Ейдженсі, в Монтані, є 9 і пів стіп води. Між Генрієта і Бунвил під водою є 351 хатів і 795 стайнів. Більше як 50 головних доріг вода понищила і кілька залізничих ліній таксамо.

РОЗБИРАЮТЬ СКИТАЛЬЦІВ

Англія заявила, що бере 500.000 скитальців. Тижнево відпливає до Англії 4,000.

Бельгія дістала дозвіл на рекрутовання до Бельгії 15.000 до копання вугля. Скитальці в віку 21 до 40 літ можуть забирати з собою свої родини. З ними поробить угоди Федерація Вуглявих Копалень в Бельгії.

ВЕЛИКА ПОВІНЬ В ДАВФИНІ І БРЕНДОНІ.

Місто Давфин, в Манітобі, ще не памятає такої повени, як там була при кінци червня. Місто було кілька днів цілком відтяте від світа, ні залізниці не приходили, ані звичайними дорогами не можна було туди заїхати. Вода попереривала дороги, позабирала мости і потворилися озера.

Та не лише Давфин, але цілу широку околицю позаливала вода. Було таке, що на протязі тижня дощ падав 72 години, отже цілих три добі.

Повінь навістила також Брендон, Ман. Вістка з 2 липня говорить, що в низшій части міста води на вулицях є три стопі і багато людей позабиралося, а другі готовляться забирати на висші місця. І сподіються, що повінь може прибрати ще ширші розміри.

Багато повеней було і в Стейтах. Так в стейті Небраска було на протязі місяця чотири вел[illegible].

ЗГИНУЛО 92 В ЧАСІ СВЯТКОВАННЯ.

Підчас святковання Доминіон Дей згинуло в нещасних випадках 92 особі в цілій Канаді. Найбільше тих випадків, то жертви святковання

Але подібного нема при святкованню релігійних свят, як Різдво, Великдень, де люде ті свята дійсно по релігійному святкують

В ҐВАТЕМАЛІ САРАНЧА

З Сан Сальвадор, що на полудневім краю Мексика, до Ґватемалі суне велика хмара саранчі, отже до боротьби з нею вийшло військо з приборами, що кидають огонь, щоби саранчу спинити. Крім того Стейти вислали літаки для скроплювання околиць плином, який саранчу вбиває. (Саранча — коники).

ПОЖАРИ ЛІСІВ В ОНТАРІО

До 24 червня вигоріло в Онтаріо 26.000 акрів доброго ліса, що міг би бути вживаний на виріб паперу. Коло гашення огню працювало 1000 людей.

МАТІР КАРАЮТЬ ЗА ЗЛОЧИННОГО СИНА

В Стейтах приходить до того, що родичів починають карати за злочини дітей. В Ню Йорку засудили 33-літну Женевієву Ріверу на рік тюрми за свого 14 літного сина, що він стріляв до трох людей наслідуючи повстанців

Тепер знайшлися оборонці, які хочуть поновного суду, щоби засуджену увільнити, або зменшити кару, одначе поширюєсь всюди думка, що треба карати родичів, а ті будуть тримати дітей в руках. Женевієва розведена і при ній є двоє дітей.

ЗАКІНЧИВСЯ СТРАЙК ГРОБАРІВ.

В Клівленд, Огайо, застрайкувало було 63 гробарі; страйк тягнувся 10 тижнів. І тепер закінчився. Ті, що копають гроби, дістали по 4 центи підвишки на годину.

ДЕЩО ПРО МОЛИТВУ.

(Пише Тимко Клак з Бразилії).

Я ще був 14-літним хлопцем, як знав я одну жінку. Вона зі своїм чоловіком у мого тата коморувала, бо ще своєї хати не мали. Вона була українкою, але обряду латинського. Свята святкувала латинські, а молилася по польськи

Таких людей у тих часах багато в Галичині було. Називали себе мильно поляками, але польського вони нічого не мали, тільки одно „Ойченаш і Здровась" — цебто молитву, якою молилися. По закінченні своїх молитов ще додавали по українськи такий додаток: „Дякую Тобі Господоньку, щось мені дав щасливо день переднувати — дайже мені ще й щасливо ноченьку переночувати"

Отже ж і їхня молитва не була цілком польська, а мішана „польсько-руська". У тих часах в Галичині українці називали себе: „Русини — русин, руський". Отже ж і жінка, про яку йде бесіда. була такою „полькою". Вона, що рана і ввечері молилася яких дві або й три години. Самої молитви тілько не було б, але вона разом молилася і робила всяку роботу. Щоб не забутися в такій молитві, молилася голосно, або голосним шепотом.

Мої батьки питалися її, чому вона так довго молиться, то вона відповідала, що вона є записана до „шкапліра", до „ружаньца", то мусить всі ті молитви відмовити, які з тим є звязані. А що кожного ранку і ввечері є все багато роботи в господарстві, так інакше не можна, тілько разом треба і молитися і виконувати хатні заняття

Тому то кожного ранку ця жінка вставши зачинала ось так своє набоженство: „В імє Ойца і Сина... чоловіче, діти вставайте, бо вже день!... І Духа сьвентего.. а ви не чуєте і ще хирляєте?... Амен". І так вона клала вогонь, носила воду, курам їсти давала і разом з тим продовжала свої перервані молитви Тут лишимо ту жінку і зачнемо що друге о скілька років пізніше

Був я в церкві на проповіди. Священик Василіянин говорив таке: „Люде добої! Ви дуже мало молитеся! Ваша молитва найдовше може тривати 5 мінут! А може якби хто молився довше, то найбільше помолиться 7 мінут — і вже скінчив Така молитва є занадто коротка. Бо подумайте: день має 12 годин, а кожда година має 60 мінут, то ж цілий день має вже кілька соток мінут. І на той весь час ви молитесь ледви кілька мінут".

Я чуючи тую бесіду признавав слушність тому василіянинови Кілько треба б молитися, цей оратор не казав, але вже з тієї його мови виходито, що чим хто більше молиться, той є більш побожний І таке переконання є й до тепер всюда між людьми нашими й ненашими. Тоді я мав десь коло 20 літ Тепер скажу, що я чув тоді, коли мав 30 або й 35 літ

У василіянській церкві багато людей сповідалося, а на Службі Божій причащалися. Деякі з них, ще не скінчилась св. Літургія, а вони вже вийшли з церкви і почали їсти хліб, бо до дому мали з пів дня ходу Обернувся священик на „Буди імя Господнє" людей благословити, а тут вже й не багато людей чекає на це благословення Тому й заговорив він:

„Люде! На милість Божу — що ви робите? Та я ще не скінчив Служби Божої, а вас якби хто виганяв з церкви! Чи ж так повинні ви робити? По св Причастю ви повинні б найменше молитися хоч чверть години! А вас так якби хтось з церкви замів! Фе! Так не робіть"..."

Я всю слушність признавав його мові. Цей проповідник вже й час призначив кілько б молитися. Чверть години найменше! А як хто б міг то й годину, або і дві! То ж люде ті, що під церквою їли хліб — наївшися йшли знов до церкви на молитву. Але що ж? Хто не вміє читати і не має в руках що читати що ж він цілі години буде робити?

Ще би я більше міг навести подібних фактів, але не треба, бо всі вони сказали б: Чим більше будеш молився, тим більше будеш Богу милий. Тільки й то одно.

Коли вже я і ви тілько наслухалися про молитву, то послухаймо ще, що каже на це сам Ісус Христос! Він же є верховним учителем! Він же хоче, щоб ми молилися. А навіть і Він молився, що б нам дати живий примір молитви. А коли так, то це річ немалої ваги в життю християнина знати добре молитися. От що каже Христос:

Коли молитесь, то не говоріть багато, як погане, які думають, що за довгі молитви будуть вислухані Не уподоблюйтесь до них, бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш, ніж просите в него". (Матей 6: 7—8).

Не говоріть довгих молитов, як погане, каже Христос. І навчив Апостолів тише короткої молитви „Отче наш".

—

Та коли розглянемося по змісті св Євангелії, то бачимо, що Христос не робив правила, що молитва мусить бути коротка, бо лише така буде добра. Читаємо, що Христос йшов на самоту молитися, отже там Він, певна річ, молився довго. Він молився в Оливнім городі аж ученики поснули, а коли їх збудив, то знов пішов молитися.

І коли каже Він: „Просіть і дасться вам, шукайте, а знайдете, стукайте, а відчиниться вам", то розуміє, що треба бути пильними і витревалим, треба бути постійним в нашій просьбі, шуканню і стуканню

Також читаємо в Євангелії Луки: „І сталося тими днями, що Він вийшов на гору молитися і перебув цілу ніч на молитві перед Богом. (Лука 6: 12). Це була цілонічна молитва.

І ще каже Христос, що коли прийде приятель до приятеля серед ночі і скаже: „Позич хліба", а той відповість: „Не докучай, бо я з дітьми в постелі", то коли не встане по приятельськи, то встане, щоби той йому не докучав. (Луки 11: 5—8).

Також читаємо в Євангелії Луки, що при Послідній Вечері Христос виголосив довгу молитву. (Іван 17: 1—26).

Говорив Христос і про короткі молитви, що були вислухані, як молитва митаря в церкві; Христос приняв коротку молитву розбійника на Хресті.

З того виходить, що і коротка молитва може бути вислухана, коли хтось звернеться з нею до Бога повною щирістю своєї душі.

Про молитву здалося б більше сказати, особливо про молитву „Отче наш".

НОВИЙ СТЕЙТСЬКИЙ ЛІТАК

В Каліфорнії роблять проби з новим літаком, що летів вже і при вилеті досягає скорости 550 миль на годину. По кількох секундах після вилету вже сховався за своїм власним димом. Важить 9,750 фунтів разом з паливом, понад 35 стіп довгий, крила розтягаються понад 25 стіп, а понад 12 стіп високий.

ПРАПОР УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРАВОСЛАВНОЇ.

Нашая віра є Православна,
Від Христа Спаса вона є дана,
Найперше греки її то мали,
А від них потім ми її взяли.
Вона ще й зветься автокефальна,
Бо таким бути це річ похвальна;
Бо діло добре є — дім свій мати
І там нікому не підлягати.
Клонимось тілько Богу одному,
І Йому служим, Йому святому;
Бо так Він каже, повелівае,
У своїй власти Він усе має
Христос Спаситель є наш наставник,
Бо Він є також душ наших Збавник.
У Його власти ми всі живемо,
Йому одному кланятись мемо.
Нашої Церкви є це правило,
А під ним бути усім нам мило,
Бо такий Закон — Божа порада,
А нам це слухать — одна є рада.
Нашая Церква гідна і славна,
І предкам нашим відома здавна
У ній вони то Богу служили,
І нам великий примір лишили
І Церква наша є у Канаді,
Божа Святиня нашій громаді,
Збирає вірних й сама кріпшає,
Божая поміч їй помагає
А „Вістник" Церкви є представитель
Віри, любови є він носитель,
І все він Богу всю честь складає,
А хто читає — потіху має
Він пише теє — що добре й чесне
Про гідне людське і про небесне
Тому є добре його читати
Про то нема що кого питати
Тому Вістник ви пильно читайте,
І що він пише — в уважайте,
Звідтам багато кожний навчиться,
І його розум дуже збільшиться
Гей Українці! Гей же Громадо!
Під прапор Церкви ідіть всі радо!
Вся тут робота — робота Божа,
Її не знищить сила ворожа
Все любов Божу на цілі майже
Один-одному все помагайте!
У Вас мир Божий най водвориться
Любов братняя хай воцариться!

Тимко Клак з Бразилії

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ.

Одна учителька в школі в Африці викладає з Євангелії Марка про подію, як то цар Ірод обіцяв своїй дочці Іродіяді віддати хоч би й половину царства, коли вона цего забажає, за те, що гарно танцювала. І як матір Іродіяди підмовила її, щоби та домагалася голови св. Івана Хрестителя. Тоді звернулася вона до одного шістнадцять-літного хлопця з запитом:

— Ти може за кілька літ станеш князем між твоїм народом. Що би ти зробив, коли б ти дав комусь слово, що віддаш йому все, чого бажає, навіть половину царства, а він забажав би голови св. Івана Хрестителя?

— Я — відповів молодий африканець - сказав би, що голова св. Івана не знаходиться в тій половині царства, яку обіцявся віддати.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ВИТВОРЮЄТЬСЯ ГЕФБРІДЩИНА

Читаємо, що нераз молоді люде давали початок до якоїсь поважної справи. Чого нераз старші не робили, те починали робити молоді і давали початок такій справі, що її Історія записала. Згадаю хочби Маркіяна Шашкевича з двома його приятелями, він дав початок до вживання української мови в Галичині. А це були молоді люде, студенти, і лише було їх трох.

Молодих було тоді багато, як завсігди, але вони були несвідомі, недумаючі і байдужні до своєї важної справи, отже не зробили нічого, а ті три зробили тілько доброго, що завсігди Історія буде їх згадувати.

Тоді навіть проповіди по церквах в місті говорили чужою польською мовою. І студенти, тай старші передові українці між собою по польськи говорили. Звали себе русинами, отже те саме, що українцями, але їх українські кости були польським мясом пообростали.

Отже то були гефбріди — дуже неповажна назва. З одного боку українець, з другого поляк, а наділі ні одно, ні друге.

А причина була та, що в школах всі вчилися лише по польськи, по німецьки, по латинськи, отже їм здавалося, що своєю мовою ніяково говорити. Багато з них українського письма не знали.

Але не такий був Шашкевич з двома своїми товаришами, Головацьким і Вагилевичом — вони стали на тому, що коли вони мають свою мову, то мають нею між собою говорити і писати і радитись. Вони на нікого не оглядалися, робили, як вважали за добре і розумне.

За якийсь час за ними пішли другі, і так ті молоді люде зробили велику роботу. Вони і деяким старшим показали, як повинно бути.

Або Шевченко. Був він в Петербурзі між москалями і говорив з ними по московськи, але до брата Микити пише: „Ти напиши до мене, але по нашому, не по московськи". А Шевченкови не було тоді і 24 роки, отже був молодим чоловіком.

Це нехай буде на науку молодим. Вони повинні пійти за приміром Шашкевича і Шевченка і не допускати до себе гефбрідщини. Вони повинні чуже шанувати, повинні вживати чужого де треба, але в себе і між своїми, вони не повинні бути гефбрідами. Така назва не належить до почесних.

Ану призадумайтесь над тим, ви молоді українці й українки, а певно знайдеться між вами і Шашкевич і Шевченко

Оден з багатьох.

І ТАКЕ БУВАЄ

Говорить учитель студентам:

Таке є правило, що добрий бесідник є слабим письменником, а сильний письменник є слабим бесідником. Це тому, що він сильний лише в тім, в чім він виробляється. Це ніщо, що писання і бесіда дуже собі близькі.

Тут звернувся учитель до студентів і каже:

- Хто з вас покаже мені інший подібний примір?

На те встає сильний, здоровий студент і каже:

Я знаю такий примір.

- А який?

Такий. Я такий сильний їдець, що мене ніхто не завстидає, бо я кожного дня в тім вправляюся, а кухар з мене дуже слабий, бо я тої штуки не практикую.

—

Жидівський закон забороняє жидам їсти свиняче мясо.

Було таке, що підчас зливного дощу зайшов жид до склепу, де продавалося мясо. Тут лежать і ковбаси, і свинячі шинки.

Щоби дармо не стояти, жид підходить до шинок, показує пальцем на одну і питає:

Кілько така шинка коштує?

Аж тут нараз як вдарить грім, аж вікна задзвеніли.

Відскочив жид від шинки, замахав руками і каже:

Ну, ну! То вже і подивитися на шинку не можна? Я того не знав.... А тепер буду знати, що як закон, то закон!

—

Питає священик в церкві катехизму.

- Скажи мені дитино, кілько є осіб Божих.

Дитина дивиться і не вміє відповісти. Тоді мати тої дитини з гурта.

- А ти забула, що я тобі казала, що є три особі: Ніби таки Бог, Пречиста Діва і святий отець Миколай....

СЛОВА БОГДАНА ЛЕПКОГО

Хіба це гріх — своє любити,
Своїм язиком говорити,
І що святе — не дати на сміх.
Хіба ж це гріх?

—

Ти кріпко вір, бо віра чуда діє,
Без неї скрізь пустар і суєта;
У гору дух, хоч серце паде й мліє!
Минуле — річ свята!

—

. . . близкий час
І хвиля недалека,
Що буря звіється нараз,
Згурту і змішає нас
І зблизька і здалека.

—

Суєта — марність. В церковній мові: „Суєта сует — все суєта", марність марностей — все марність. В слові „суєта" акцент має бути на „та".

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Гріхи лакомства.

Хоч ми не рабуємо чужого золота, не забираємо чужої землі, коли однак любимо ошуку, то робимо те саме іншими способами.

Коли при купні ставимо надмірну ціну — то чи далекі ми від розбійників?

Не говори, що ти не забрав чужого дому, бо справедливість питає не лише про те, кілько ти взяв, але також як ти взяв.

В мене однаковим злодієм є той, що обікрав чужу кишеню, як і той, хто надмірною ціною здобув те, що йому не належиться

Св. Іван Золотоустий.

—

Людину, яка шукає мудрости, вільно назвати розумною, але коли вона думає, що знайшла мудрість, вона безглузда.

Перський Альбіт.с.

—

Листки квіток опадають, коли зерно починає рости. Так відпадуть від тебе і твої слабости, коли почне в тобі рости стремління до Бога.

Рамакришна.

—

На питання про існування Творця й Промислителя всесвіту найбільші мудреці, які коли-небудь жили, відповідають стверджуючо

Дарвін.

—

Як у посудині, що щільно замкнена, шридко гасне вогонь, — так у душі, запечатаній мовчанням, швидко втихомирується гнів.

Дух. Квіт.

ЗНАЧІННЯ СИМВОЛІВ І ЦЕРЕМОНІЙ.

Символи — це річи і знаки, які пригадують нам інші важніші річи. Так хрест є символом християнства; державний прапор є знаком державности.

А церемонії — це звичаї й обряди, які люди виконують в святочних і взагалі поважних хвилях і які в великій мірі є також символами.

Символи і церемонії в релігії, це тіло, в яких релігійний дух проживає.

—

Жиди, що мають найстарші релігійні Символи і Церемонії і тисячами літ досліджували їх значіння, говорять ось що про їх значіння.

— Відомо вам, що в Єгипті вода Нілю виступаючи з берегів, заступає дощ. Крім того люде покопали канали, якими розпроваджують воду в віддалені сторони для орошення поля.

Зрозуміло отже, що вода Нілю без тих каналів була би для поля безкорисною. Подібно справа мається з Торою*) і Міцвотом**) Тора, це могуча ріка, що від стариних віків пливе через життя жидівського народу.

Однакож вона не принесла би користи, не витворила би духового поступу, ні морального піднесення, коли б не було Міцвоту, що розпроваджує цю божеську воду до домів, до сердець і до розуму кождого члена народу, звязуючи всі відтинки і чинности практичного життя з духовими правдами релігії.

Є це найбільшою помилкою, опертою на повнім нерозумінню людської природи, казати, що чоловік може жити в світі думок і може обійтися без Символів, які дають думкам тревалу і видиму форму. Міцвот є власне драбиною, що вяже небо з землею

— Тефілін***) між іншим містить в собі заповідь: „Ти повинен любити Господа Бога твого цілим серцем, цілою душею і цілою можністю" — і його кладеться на чоло, як місце думки, а також на руку — інструмент ділання, проти серця, як місце почуття. Це робиться на те, щоби пригадувати, що всі наші думки, почування і вчинки мусить годитися з волею Бога.

Цей звичай виконуваний щоденно більше причинився до захования і поширення морали нашого народу, ніж всі вчені книжки про етику****), написані нашими релігійними фільозофами.

(М. Юнг).

*) Тора, або Тойра — жидівський релігійний закон. Перші 5 книг Біблії

**) Міцвот (число одинокє — Міцва) — релігійні обряди і церемонії, або закон про обряди.

***) Тефілін — скринонька, яку жиди для молитви причеплюють на чоло і на ліву руку

****) Етика — наука про мораль

НАВЧИЛАСЯ АЖ В ЛІЖКУ.

Одна жінка, членкиня церкви, сказала одного дня своєму чоловікові:

— Я думаю перестати ходити до церкви, бо в громаді все є хтось слабий і треба його відвідувати.

Чоловік не впирався і жінка перестала до церкви ходити. В скорім часі та жінка занедужала і лікар приписав її лежати через кілька тижнів в ліжку. Тоді ті люде, яких вона покинула, були її першими і найчастійшими відвідувачами. Вони просиджували коло неї цілими годинами, приносили її квіти і все друге. Коли вона дякувала їм, вони їй відказували, що нема за що дякувати, бо це їх повинність, бо коли вони були хорі, то вона їх відвідувала. Коли вона подужала, то зараз заняла своє місце в церкві і була рада, що може робити добро своїм ближнім.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, [illegible]
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ДЕЩО ПРО ВІНКИ НА ПОХОРОНАХ.

Нераз приходиться чути і читати, що на похороні було дуже багато вінків і це мало би свідчити про величавість похорону, або про заслуги померщого за життя, яким він заробив собі на таке публичне признання підчас похорону. Але воно деколи цілком не-так.

Ще 1940 р. була в Вістнику стаття Петра Зварича, з Вегревил, п. з. „Замісць вінців — на церкву", в якій між іншим він говорить:

„Особливо мода приносити вінці для померших вже аж надто добре принялася і вкорінилася між нашими людьми. Її не тілько живцем перебрали від англійців, але їх навіть перевисшили, бо я бачив вже такі похорони, що число вінців сягало до сотки і вартувало від 300 до 500 долярів.

„Я сам дуже люблю цьвіти і тих людей, що цінять цьвіти... Але коли подумаю, кілько труду забирає ті чудові цвіти виплекати... а потім кілько-треба заплатити грішми за той люксус, і що це має тільки хвилеву вартість і приємність, то зараз мені й жаль зробиться за тими цвітами і за тими грішми, що їх так нерозумно змарновано. Бо цвіти в квітнику довго чарували б око, а гроші, викинені за них з мусу, чи обовязку, принесли б не мало користи. А тимчасом невмолима мода нищить одно і друге".

Розумний вислів і вартий того, щоби над ним поважно, тай не раз застановитися.

Та щоби вдоволити тих, що конче хочуть вінців, п. Зварич подає такий плян; Церковна громада купує бодай за 100 долярів вінців з штучних цвітів, дуже гарних, і має їх в сховку. Коли хтось помре, то люде купують, чи винаймають ті вінці на час похорону по 4, чи 6, чи кілько долярів, і ті вінці прикрашують похорон. По похороні вінці знов забираються до церкви.

Так і люде свою щирість показали би і вінці на похороні були, і церковна каса має з того дохід. Значиться — і гарно, і розумно, і користно. І не було би тоді коло гробу того сміття, що за кілька днів повстає з живих цьвітів.

Дуже розумна була думка, дуже розумна порада, та не знати, чи хтось поважно над нею застановився. Або чи багато таких було. Але що думка була розумна, тому ми її тепер пригадуємо.

Недавно читали ми, що на домовині Форда був букет цьвітів обведений папоротею. А Форд міліонер. І його приятелі та знакомі міліонери, отже могли б купити вінців бодай за десятки тисяч долярів. Однакож не читали ми, що його похорон не був поважний

Вінці не надають поваги похоронови, бо люде тоді більше мають на увазі вінці, ніж померщого. Це не похорон, а більше вистава.

В Старім Краю за давніших часів ніхто і не подумав, головно по селах, що на домовині мають бути вінці, чи цьвіти. Там домовину покривали похоронним покривалом. Коли галичани їхали на похорон Лисенка, то везли з собою червону козацьку китайку. І на похороні Шевченка бесідники звертали увагу на червону китайку на домовині — це було щось важніше від усіх цвітів.

Що цьвіти на домовині по найбільшій части є лише модою, показує і те, що кілько тих гробів, що на них були вінки, опісля занедбані і запущені. Пропали гроші, пропали цьвіти і лишився занедбаний гріб, на докір тим, що вінці купували. Користи нема ані живим, ані мертвому.

Який же з усего того висновок?

Висновок такий, що і до похорону треба ставитись розсудно. Вязка цьвітів може надати більше поваги похоронови, ніж стоси вінців, яким нема ні путтяя, ні міри, ані місця на домовині, і тому їх кладуть по всіх кутах. А гроші при нагоді похорону дати на поважну і тревалу живу справу.

Правда, воно щораз більше до того йде, бо нині на похоронах збирають вже жертви на всякі важні справи, однакож такі вінки забирають ще нераз забагато грошей — на шкоду важним живим громадським справам.

І тому то ми пригадали цю справу, як таку, що варта над нею ще раз добре застановитися. А більше буде застанови, то більше буде користи для загального нашого життя.

ПОКАРАННЯ ДІТЕЙ ЗА ГРІХИ РОДИЧІВ.

Коли жив преподобний Амун на самоті в Нітрійській горі, принесли до него хлопця, звязаного ланцюхами, бо став біснуватий, після того, як покусав його скажений пес. Побачивши його родичів, що благали помочі, св. Амун сказав:

— Що ви турбуєте мене, вимагаючи того, що є поверх моєї сили? У вас в руках готовий лік: заплатіть вдові, в якої ви потайки закололи вола, — і хлопець стане здоровий.

Перелякані, правдою тих слів вони з радістю зробили те, що їм було наказано. І по молитві Амуна хлопець став здоровий.

КІЛЬКО СВЯЩЕНИКІВ АРЕШТОВАНО

Є вістки з Праги, що большевицька влада арештувала понад дві тисячі українських греко-католицьких священиків, які не хотіли перейти на московське православіє. Більшість з них посаджено в концентраційні табори коло Городка Ягайлонського, а інших заслали на Сибір.

Чи подане число відповідає дійсноти покаже аж будучність, бо за такими вістями може бути трохи політичної пропаганди, та вже ж певне що большевики не милують ні греко-католиків ні православних, які не хочуть їм покоритися Вони і тому, хто покорився, не довіряють

ЗОЛОТІ СЛОВА.

Хочеш себе зрозуміти — глянь на людей.

Хочеш себе пізнати — в серце до себе заглянь. Шілер

Гідність людини міряється не тією правдою, котрою вона володіє, а тією працею, котру вони прикладає для придбання правди. Лесінг.

РОЗУМНІ ВИСКАЗИ.

Земля все дає і все забирає.

Подумай два рази, нім скажеш щось, а тоді скажеш два рази лучше.

Поводися так, щоби не стратити доброго імені. Бо десять разів скорше можна добре імя стратити, ніж його відзискати.

Люде побудували на берегах моря великі лямпи-ліхтарі, щоби вказували морякам куди плисти до безпечново берега. Такою ліхтарнею для християнина є віра в Божу присутність і поміч Божої Руки.

Релігія має вищу мету, ніж створення доброї людини. Вона припускає, що людина є вже така, і головна її мета полягає в тім, щоб піднести цю гарну людину на вищий ступінь розуміння

Лесінг.

Ми повинні дякувати тим, які показують нам наші недостачі. Хоч від того наші недостачі не зникають, однакож коли вони нам стануть звісні, тоді зачинають вони тревожити нашу душу, не дають заснути совісти і ми поволи стараємося від них увільнитися.

Овочі ваших вчинків оцінять інші люде. Ви старайтеся головно о те, щоби ваше серце було чисте і правдиве

Чим тяжший буває хрест, який несуть люде, тим сильніша їх віра.

Не можемо перешкодити птицям, щоби не літали понад нашою головою, [illegible] можемо не допустити до того, щоби нам на голові гніздилися

Таксамо не можемо заборонити непотрібним думкам, щоби не перелітали через нашу голову, але можемо недозволити їм будувати собі гнізда в нашій голові, щоби виховувати в них злі вчинки.

Добрий горожанин повинен знати, що діється не тільки в його краю, але по цілому світі. Президент Розевелт

Люде часто, як череда овець: майже всі і в один час біжуть в однім напрямі, хоч не знають чого.

Роджер В. Бебсон.

Англійський фільозоф Бейкон говорив, що чоловік вмирає кожний раз, коли втратить щирого приятеля. Але ми відзискуємо нове життя кождий раз, коли зеднаємо нового приятеля

Виліям Л. Фелпс.

Життя людини без віри — це життя звіряти.

Суть кождої релігії полягає у відповіді на питання навіщо я живу й яке моє відношення до безмежного світу, що мене оточує. Нема жадної релігії, від найвищої й до найпримітивніщої, яка не малаб у засаді своїй сього встановлення відношення людини до оточуючого її світу, або початкової причини його.

Л. Толстой

Втішайся поширенню вчинків добра Коли ж почуєш про злочини людей, нехай це буде для тебе таке болюче, як голки, що ніби впялилися в спину. Коли ж почуєш про добрі вчинки, прикрасися ними, як вінками квітів.

Хінська мудрість.

ПРИМІРИ ПОВЕРХОВНОГО І ГЛУБШОГО ДУМАННЯ.

Між монахами Печерського Монастиря в Києві, який заснувався за старанням св. Антонія Печерського, ходила бесіда, що св. Антоній при молитві говорить з Богом лицем в лице, як колись говорив Мойсей на Синайській горі. Про це вони чули від побожного і гідного віри старця, що знав життя св. Антонія дуже зблизька.

Однакож були між монахами і такі, що сумнівалися, чи це можливе. Казали:

— Мойсея Бог вибрав на пророка, а тепер не ті часи, що колись.

Ігуменом Печерського монастиря був тоді Варлаам, колишній боярин князя Изяслава і до нього вдалися монахи, щоби сказав їм свою думку. Вони питали, чи це можливе, щоби нині чоловік міг говорити з Богом лицем в лице.

Вислухавши монахів Варлаам відповів

— Ще неможливе в людей, те в Бога можливе. І чому б то праведний чоловік не міг говорити з Богом лицем в лице!

— Але чи може знайтися чоловік, який говорив би з Богом, як говорив Мойсей?

І Варлаам відповів:

— Не ми тут рішаємо, але чому би праведна душа не могла стати перед Богом так, як стояв Мойсей?

Однакож монахи не були вдоволені такою відповідю і казали дальше:

— Мойсей говорив з Богом устами і його уха чули слова Божих уст. Чи можливо отже, щоби знайшовся нині чоловік який би устами говорив до Бога і чув його голос, як чув Мойсей?

На таке питання сказав Варлаам.

— Як поверховно ви думаєте, браття, не шукаєте глубшого значіння тої справи, про яку питаєте. Праведні люде завсігди говорили з Богом лицем в лице — говорили не устами, але серцем. Хіба думаєте, що бесіда уст важніша, як бесіда серця? Кілько то бесід і молитов виговорюють уста, коли серце цілком мовчить! І через те слова уст лише тоді щирі, коли з серця випливають. Коли ж праведний чоловік говорив з Богом своїм серцем, то чому Бог не може відповідати його серцю, як відповідав Мойсеєви? Аджеж через праведні серця людей Бог передає свою волю народови свойому. І хіба не говорив Спаситель:

— Ось стою при дверях і стукаю, а хто почує голос мій й отворить двері, до того увійду і вечеряти буду з ним, а він зо мною.

До яких же дверий стукає Спаситель, як не до дверий серця? Коли ж ви згадуєте Мойсея, то чи не знаєте, що і його молитва мусіла виходити з серця і до його серця був звернений голос Божий? А чи він устами говорив, чи лише серцем, це маловажне, бо Господь слухає не уст, але серця і сам Він до серця стукає і промовляє.

І монахи відійшли думаючи глубше, як до того часу думали.

Береш Рабба оповідає в Талмуді ось що:

Коли Мойсей пишучи Біблію, прийшов до слів: „сотворімо чоловіка на нашу подобу", він призадумався і сказав:

— О, Господи, хіба ж не можна опустити тих слів? Хіба не можна написати „І сказав Бог: нехай станеться чоловік! — і чоловік зявився?" А з слів: „сотворімо на нашу подобу— люде почнуть виводити, що існує більше Богів.

І відказав Бог:

— Пиши, що тобі приказую, бо така воля моя. Нехай чоловік, що не може жити одинцем, відчує мою близькість і поставить мене собі за найвисший ідеал, до якого має наближатися своїм життям. Самому чоловікови милійше слово „ми", бо так він означує те, що близьке і бажане його души і з чим він звязаний — з своєю родиною і з близькими своїми.

Та були люде, що прочитавши отсей уступ в Талмуді казали:

— Хіба ж можливе, щоби Мойсей з Богом ось так говорив? Це неможливе! Чи чув тоді хто їх бесіду?

На подібні запити відповідає учений, який пояснює наведене місце в Талмуді так:

— Чи справді Мойсей говорив, а Бог йому відповідав так,як написано? Бо ніхто не міг прислухуватись такій розмові. Але і не в тім річ! Річ в тім, що в такий спосіб мудрці-талмудисти передавали людям науку. Вони одягали великі питання в форму розмов, щоби в такий спосіб їх науку всякому можна було легше зрозуміти і запамятати. Бо Бог вложив задачу на провідників, які правлять силою духа і ведуть народи вперед, щоби ті дбали, щоби великі, взнеслі й ублагороднюючі правди стали зрозумілі не лише мудрцям, але усім людям. Бо Бог є правда для всіх, а духом великі люде, це Його післанці, що приносять і відкривають людям правду.

Повищі два приміри показують всякому, як виглядає поверховна думка мало думаючого чоловіка, а якою є думка людей, що вміють широко, глубоко і всесторонно думати.

ДІЛА ЛЮДСЬКІ.

Одного разу преподобний Асерній Великий, сидячи в своїй келії, почув голос „Іди, я покажу тобі діла людські". Встав Арсеній і пішов на місце, куди вів його Ангел Божий. Тут Ангел показав йому чоловіка, що нарубав тяжку вязанку дров та й хотів було піднести її, але не міг. Замісць того, щоби відкласти трохи, чоловік цей знова почав рубати дрова і знов докладати до вязанки.

Так поступав він багато разів. Трохи далі ангел показав чоловіка, який стояв коло керниці і черпав з неї воду та наливав в маленьке ведро, з якого вода знов виливалась в керницю.

— Зачекай ще трохи — сказав ангел, а я покажу тобі ще дещо.

І ось побачив Арсеній церкву і двох чоловіків, що сиділи на конях і які хотіли внести колоду у браму церкви, але колоду вони держали поперек брами і ні один з них не хотів повернути колоду просто, тому вони оба і залишились поза церквою.

Показавши це, ангел дав Арсенію пояснення тому, що він бачив. Всі ті, що залишились поза храмом — є ті, що творятть добре діло, але з гордістю, вони не бажають примиритись і завдяки цему вони не одержать царства небесного. Той, що рубав дрова, він подібний до тих, які живуть і мають на собі багато гріхів, і замісць того, щоби їх загладити покутою, вони до старих гріхів додають ще нові Той же, що черпав воду, то є образ чоловіка, який і добрі діла творить, але гріхів не залишає, і тому губить нагороду, яку повинен би одержати від Бога

В ДОМА ТРЕБА АПОСТОЛІВ.

Оповідає оден славний місіонар, що приходить раз до нього жінка і каже:

— Я чую, що я покликана Волею Божою на проповідницю Слова Божого. Я чую в собі апостольську силу.

Місіонар почав з жінкою розмову і довідався, що в неї є троє дітей. Тоді каже він:

— І я розумію, що ти покликана до Проповідання Божої науки. Йди отже до дому і проповідуй. Дім потребує найкращих апостолів і проповідників. Там є багато місця для апостольської роботи. Твої діти — це твоя громада і ту громаду сам Бог для тебе оснував. Отже будь для неї місіонаркою.

Багато людей думає, що релігія починається і кінчиться в церкві. Тимчасом же вона найперше починається вдома.

Будуть релігійні гарні доми, то і Церква буде. А занепаде релігія в родинах, то серед них на Церкву не буде місця. Будуть в дома апостоли і місіонарі, то буде релігійна громада, буде релігійний нарід.

ПРЕДВИДЖУЮТЬ ЗБІЛЬШЕННЯ ПАПЕРУ

Тепер Канада висилає багато паперу до Стейтів, отже брак паперу відчуваєсь в Канаді, тай в Стейтах нема його досить. Тепер одна папірня в Стейтах готовить ся будувати нові фабрики, де будуть денно виробляти по 300 тон ґазетного паперу

ГУМОР.

Питай по мудрому.

— Куме, куме! — гукав один чоловік на другого, що біг сутками.

— Не маю коли, кумунцю, бо десь спішусь!

— Та лиш на одно слово.

— Та кажіть-же!

— Що ви давали оноді вашій корові від нападу?

— Товченого шкла.

В неділю здибалися знов оба куми коло церкви.

— О, куме, лихо. ви мені нарадили, минулась моя коровка...

— Або ж і моя ні?

— А чому ж ви мені так не сказали?

— Хіба ви мене про це питали? Було не питати, що я своїй корові давав, а чи помогло.

Щоби вістка скорше рознеслася...

Один проповідник казав одної неділі на проповіди:

— А знаєте ви, любі мої, чому то Спаситель наш по славнім своїм воскресенню явився перший раз жінці, а не чоловікови? — То тому, дітоньки, щоби вістка про це скорше по місті рознеслася!

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

1 Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Можна сказати, що між Східною Церквою та Англіканською Церквою є покищо близькі, сусідські відносини. Це раз тому, що як сказано, Англійська Церква своєю наукою близша Церкві Східній Православній. Друге — що Англійська Церква не старалася на Сході навертати православних до себе, як це робили другі протестантські групи і то робили нераз дуже нахабно. Третє — що між обома сторонами віддавна істнують ввічливі настрої.

Однакож обі згадані Церкви ріжняться настільки в догмах (в основах віри), що дійсне поєднання між ними неможливе. При таких ріжницях, це не була би Церква одної віри. Однакож близькі відносини, на лад добрих сусідських відносин, приносять більше добра, ніж принесло би різке відокремлення.

Правда, Англійська Церква хилиться нині в сторону других протестантських сект більше, ніж давніше; окремо ж видно на ній також большевицькі впливи: настоятель Кентерберської катедри, Гюлет Джансон, явно вихваляє комуністичну Росію; Кентерберійський архієп. Темпел ставив на престіл серп і молот, а це знак, що ґрунт Англійської Церкви досить ослаблений.

Це якраз може віддалити обі Церкви дальше, ніж доси вони стояли.

ПОШИРЕННЯ РЕЛІГІЙНОГО НЕВІРСТВА НА ЗАХОДІ.

Релігія і наука.

Нераз чуємо і читаємо, що між наукою і релігією провадиться боротьба, що науки з релігією не можна поєднати. Але таке ставлення справи виходить з невластивого заложення.

Релігія і Наука, то дві окремі справи з окремими цілями. Отже цілі треба мати найперше на увазі, а не способи, якими до цілей доходиться.

Релігія має на увазі самого чоловіка, — його моральну якість, його поведення, його працю, його характер, його відношення до других людей, а дальше і той громадський лад, який чоловік заводить. Релігія має на увазі моральну якість і вартість самого чоловіка.

Релігія ставить перед чоловіком найбільшу, найкрасшу, найблагороднішу вартість — Бога, як творця життя, як учителя, як опікуна, як найбільшого судію, що за зле карає, а за добре нагороджує. Для релігійного чоловіка Бог є найвисшим ідеалом, найбільшою святістю, красою, добротою

Релігія підносить чоловіка морально, ублагороднює його, робить його лучшим, чеснішим, культурнішим, гідним довіря, співчуваючим, щедрим.

Релігія, це наука гідного поведення.

Релігія промовляє в першій мірі до душі, до серця, кажучи, що яка буде душа чоловіка, яке буде його серце, таке буде його життя, його праця, і той лад, що він буде в себе і кругом себе творити. Добрим і гідним буде чоловік, то гідною і доброю буде вся його праця.

І томуто релігія править народами. Вона збирає і вяже в одну цілість мільйони людей, створює організації з мільйонів членів і ті організації істнують тисячі літ.

Релігія, це найцінніша частина людської культури, і на релігійнім підкладі розвивається загальна культура і культурність людей в усіх напрямах.

Такою є релігія. Такі її цілі. Така її праця. Такі її способи. Такі її здобутки.

І треба памятати, що в людськім життю є для релігії окреме релігійне місце, святе місце, якого нічим іншим заповнити, ні заступити не можна. Не стане в життю релігії, то лишається порожнеча, — понура, дика, жорстока, страшна порожнеча, в якій виховується лише злочинна сила. Це таке місце, що може бути заповнене добром, або злом; або чеснотою, або безчестям; або Богом, або діяволом. Лише одним з двох.

Інші цілі має наука. Вона не клопочеться моральною якістю чоловіка, ні його гідністю, ні його щирістю, ні його праведністю. Вона не будує людського життя, людського морального ладу

Наука вважає зміст життя лише матеріялом для дослідів

Наука не йде по лінії моральній, але по лінії математичних обрахунків, по лінії матеріялістичній.

Вона не ставить перед життям великих моральних ідеалів; вона не старається надати людському життю тревалих гарних моральних форм.

Вона не організує людей, як релігія. Навіть вчені великої світової слави не створили якоїсь наукової організації на взір організацій релігійних.

Наука, це особисті міркування, заперечення, дошукування, толковання, провірювання, припускання, без широких практичних цілей для життя.

Італійський великий патріот і мислитель, Мацінні (1805-1872), говорить до італійських патріотів: „Йдіть і проповідуйте в імя Бога! Вчені будуть з вас сміятися, та ви запитайте вчених, що доброго вони зробили для свого народу".

Подібно говорить французький письменник і фільозоф Русо (1712-1778) „Вченим байдуже куди піде людське життя, вони лише дбають, щоби в їх наукових закамарках було їм затишно.

Та всеж не можна сказати, що наукові дошукування є безвартні; і на них є в життю належне їм місце. А лихо виходить з них лише тоді, коли ведуться вони людьми, що легковажать моральні цілі життя; що не хочуть розуміти моральних життевих вартостей й ідеалів, отже людьми, що йдучи саморас топчуть те, що для життя є животворною ублагороднюючою силою, гідністю, повагою, ідеалом, святістю. Лише такі заводять незгоду між релігією і наукою. Вони якраз настроюють науку на протирелігійний лад.

Фільозофія невірства.

З початком 17-го століття почала на Заході розвиватися фільозофія невірства. Вона дошукувалася всего голим розумом і вела до заперечення Божого авторітету, і з тою фільозофією Церква мусіла провадити тяжку боротьбу.

В Англії повстав новий фільозофічний напрям, що звався „раціоналізмом", або „натуралізмом", а його представники звалися „вільнодумцями", або „деїстами" (Деус — Бог), бо все ж вони ще поверху затримували віру в Бога. Подібний напрям розвинувся в Франції в другій половині 18-го століття і там його представників звали „фільософами", а в Німеччині „просвіченими". „Вільнодумство" нині є рівнозначне з невірством, з безрелігійністю.

В Англії були в тім напрямі діяльними — Гобс († 1672), Лок († 1704), Гюм († 1776 і др.

Головним представником безбожницького напрямку був в Франції Вольтер (1694-1778), що легкодушними насмішками і сатирами старався нищити релігію. Були і другі. Найважнішим твором, яким ширили вони протирелігійні погляди, була „Велика Енцикльопедія" (Париж, 1751-65, 17 томів), яку видавали Дідеро й Д'Алямберт.

Протихристіянський фільософічний напрям перейшов і до Німеччини, де зпочатку був „раціоналістичним" (розумовим), в 1-ій половині 19-го століття „пантеістичним" (де світ і Бог зливаються в одну нерозлучну цілість), а від половини 19-го століття витворився там найскрайніший „матеріялізм" (наука, що є лише матерія, а окремого духового світа нема, Бога нема).

До товариств, чи організацій, що ширили таку науку і такі погляди, належали товариства „Мясонів" (по англійськи — Фрімейсон).

Велика французька революція.

З невірством впарі йшло загальне моральне зіпсуття серед народу і воно в великій мірі було причиною Великої Французької Революції, що почалася 1789, а скінчилася 1795 року. Згинуло в ній коло два мільйони людей. Кличем було: „Проч з фанатизмом і тиранією", під чим розумілося: „Проч з Церквою і з королівством".

Року 1789 скликано до Версалю, коло Парижа, представників головних верств (кляс) народу, де звичайна кляса назвала себе „збором народним" та закликала шляхту і духовенство, щоби з ними злучилися

Цей народний збір оголосив зараз все церковне майно майном народним, покасував монастирі та інші релігійні заведення. Він переорганізував цілий край на інший лад не тільки політичний але і церковний, бо зменшив число єпископів з 126 на 83.

Дальше ухвалив „Горожанську Конституцію Духовенства", розірвав звязки з Римом, поручив вибір епископів і парохів виборчим зборам департаментів, ограничив епископську власть радою парохів та зобовязав священиків до присяги згаданій Конституції під загрозою кари. „Збір Законодавчий" з 1789 і 1792 заборонив священичу ношу і рішив усунути священиків, які не хотіли би присятати. Тоді багато священиків вбито

Новий збір, званий „Конвентом" (21 вересня, 1792 р.) оголосив Францію республикою і рішив королеви Людвикови XVI і королевій Марії Антонеті втяти голови, що і виконано 21 січня та 16 жовтня, 1793 року

Декретом з 7 листопада 1793 р. заборонено христіянське Богослуження та і саме христіянство, і заведено нову релігію розуму з вуличницями дівчатами, як богинями і священичками.

На місце христіянського календаря заведено поганський з поділом часу на декади по 10 днів, і численням років від початку французької републики — 22 вересня, 1792 року.

Невдовзі по тім відсвятковано (10-го листопада, 1793) в церкві Нотердам в Парижі торжество розуму, підчас якого поставили оперову співачку на триумфальний лук, дали їй під ноги хрест, завезли в процесії до катедральної церкви, примістили на престолі, окаджували і співали похвальні пісні.

(Далі буде)

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

35-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ СУПРУЖА

(Вегревил, Алта.)

Вечір, 2 червня н.р. (Зелений Понеділок), останеться на довго в памяті нашої Укр. Прав. Громади. Того вечора зійшлося велике число людей до салі Укр. Нар. Дому, щоб гідно відзначити 35-літнє супруже життя п-ва Ілії й Параскі Малофіїв.

При [illegible] гостині всі гості чулися справді веселі й щасливі, як на весіллю. При кінці знали, шановні ювілянти разом зі своїми приятелями засіли за стіл. Гость[illegible] свята, п. Ю. Фліїчук, в кількох словах сказав про ціль приміреної гостини й покликав слідуючих до промов: п. І. Шовкопляса, п. Ю. Шевчука, о. А. Арестанку й паню Ф. Павлюк, голову Жін. Т-ва., котра вручила шановним ювілятам гарні дарунки. Всі промовці дали належне признання шановним ювілятам за їх примірне життя й подяку за їх чесну працю для Церкви святої.

П-во Малофії подякували всім щиро за несподіванку, промови, дарунки й заохочували й других до праці, згоди й любови. Пан Малофій є активним членом нашої Церкви. Через довгі роки є старшим братом, котрий ніколи [illegible] не знеохочується, сповняє своє завдання й тримає взірцевий порядок і чистоту в храмі Божім. [illegible] так і дружина й діти є [illegible] українці, тому й мають [illegible] у пошану від всіх, що знають їх.

З нагоди згаданого ювілею, вилож[illegible] 8 дол. по половині на У. Г. і Вістник, з чого 2 дол. жертвували [illegible] ювілянти. На цім місці, шан. [ювіля]нти бажають зложити особливу подяку шан. паням: М. Мушинській, Є. Каппмен, М. Унгурин і Г. Мицик за влаштовання ювілею, тай всім, що своєю присутністю й жертвами звеличали незабутню хвилю в їх життю.

Щирі гратуляції від всіх нас, для Вас Дорогі Ювілянти. Живіте в щастю й здоровлю многі літа на славу Божу, добро нашої громади, укр. народу й цеї країни.

о.А.Х.

ПРИ СВЯТАХ І ДОБРЕ ДІЛО

(Левингтон, В. К.)

В Великодний вівторок п-во Ковалі, що недавно сюди заїхали запросили на вечерю повних знайомих, а це також при нагоді 24-ліття їх наймолодшого сина Йосифа. Ця місцевість належить до Оканаган Велей.

Підчас вечері п. Коваль оповів дещо з свого життя. Коли був один рік, померла його мати і п. Коваль повіз Йосифа до Айтуни, щоб лишити його там під опікою католицьких сестер, однакож його не приняли. Треба Йосифові виростати під старшими братами і сестрами

Але за час знайшлася прибрана матір, що заопікувалася дітьми, як своїми — як рідна мати. Нині вони всі дорослі і вишколені, а з них вже й учителі.

Пан Коваль сказав синови:

„Тобі сьогодня 24 роки і я вважаю тебе за повнолітного. . . ."

Певна річ, що коли б це було в часах Запорожської Січи, то п. Коваль сказав би:

„Йди сину на Січ Запорожську і добувай собі слави і жий для добра свого народу, і я тебе на те благословлю. . . ."

Та не ті часи покищо.

Але як знайшлася добра прибрана матір, так дав би Господь, щоби знайшовся другий Богдан Хмельницький і вже раз на завсігди визволив Український Нарід з неволі.

Пан І. Савіцький дав щире признання пані Коваль за її щиру материнську посвяту.

На степових провінціях був п. Коваль поверх 20 років, інтересувався церковною справою, був довго секретарем церковної громади, а пані Коваль в проводі церковного жіноцтва.

І тут п-во Ковалі працюють дальше при церкві, що побудована минулого року в Вернон, де вони є членами.

При кінці п. Малеш попросив присутних о жертву для Укр. Голос і Вістника, отже зложили:

По 2 дол.: п-во Ковалі, Н. Малеш.

По 1 дол.: І. Савіцький, В. Гакман, П. Коваль, п-во Кучері, І. Дмитрашук.

Разом 9 доларів, на У. Голос і Вістник по половині.

Гостина закінчилась відспіванням На Многі Літа і Христос Воскрес.

Гість.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Вайта, Ман.

По 20 дол.: І. Р. Соломон

По 10 дол.: П. П. Подольський, М. Кадепюк.

По 5 дол.: В. Костинин, С. Качман, І. Мачула, Е. Кулаєчковський, І. Качан, М. Боднарчук, Гора Косован, С. Шмігельський, С. Тимчук, І. Бойчук, Я. Підлубний, А. Фігус, В. Опиcько, П. Кулаєчковський, І. Цесмиструк, П. Подольський, І. Негрич, М. Сторожук, А. Тесарський, В. Цесмиструк, М. Фещук.

По 2 дол.: пані: П. Федорович, Анна Яремій, Агафія Кравець, Уліяна Цесмиструк, Г. Дорош, Марія Мазур, Докія Федірчук, С. Мейкін.

Дрібними 3 дол.

Сонтари, Ман. (гості):

По 10 дол.: Н. Ілюк.

По 5 дол.: А. А. Бордун, В. Вілич, М. Халатурник.

Каліенто, Ман. (гості):

По 2 дол.: І. Древняк, И. Вінніцький, М. Зупман.

Дуфрост, Ман. (гості):

По 10 дол.: І. Бутера.

По 5 дол.: Н. Дербанва.

Рорктон, Ман. (гості)

По 5 дол. П. Гуцуляк.

Гардентон, Ман. (гості):

По 2 дол.: І. Дикун.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В Савчука в Сірко, Ман.

По 3 дол.: Д. Т. Олійник.

По 2 дол.: Н. Дубник, М. Сочивак, К. Мельничук, Н. Мельничук.

Дрібними 9.50.

Сондави, Ман. (гості):

По. 5 дол.: Г. Чоботар, А. Малинюк, Г. Шкрумеда, М. Чоботар.

По 2 дол.: І. О. Чоботар, Н. О. Шпіт.

Дрібними 9.75.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Толстой, Ман.

По 5 дол.: М. Зульковський, Н. Тофан, Н. Кудрик, И. Назарович, П. Клим, І. Назаревич, А. Тофан, І. Паламарчук.

По 3 дол.: М. Данилейко.

По 2 дол.: С. Ґавронський, Д. Тофан, І. Ктитор з Україна, Н. Д., І. Косован, І. Дмитрак, В. Ктитор, В. Касіян.

Дрібними 6 дол.

Прислав о. Д. Ф. Стратійчук.

Збірка на похороні бл. п. Йосифа Гладія, Рама Саск. 26.78

Прислав о. І. Кусий.

Збірка в Ґудів, Саск

По 5 дол.: С. В. Мититюк.

По 2 дол.: В. Скоробогач, І Середюк.

Дрібними 31 дол.

Збірка на похороні бл. п. Теодора Шипиляка.

По 5 дол.: вдова Марія Шипиляк, п-во І. і Є. Шишковські.

Дрібними 22.65.

Збірка в Фенвуд, Саск. 17.00

М. Вазюк, Айтуна, Саск. 9.00

Прислали Союз Українок Канади в Ірілейт, Саск. Збірка на спільнім обіді 34.00.

Передано о. Прот. С. В. Савчукові в Вайта, Ман.

Збірка на спільнім обіді 6.41

Збірка на спільнім свяченім 7.55

Збірка на спільнім обіді 12.04

Збірка на спільнім свяченім 18.00

Збірка на похороні (Стах Тесарський) 22.75.

Прислав о. П. Ґіліцький.

Збірка на весіллю Івана Гуменюка й Марії Проківчук, котре відбулося 8 червня, 1947. 34.45

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Етелберт, 15-го червня, 1947.

Етелберт, Ман.

По 100 дол.: М. Григорчук.

По 25 дол.: Церковна Громада св. Петра й Павла.

По 10 дол.: А. Мельничук, В. Григорчук, І. Джаман, пані Пелехата, І. Журо, Н. Колодій. Жін. Т-во в Етелберт.

По 5 дол.: Н. Волощук, пані П. Шумка, О. Корняк, М. Корняк, Н. Пискливець, В. Бурдейний, І. Бурдейний, М. Ленько, Ю. Корняк, Н. Савчук, Ю. Воробець, пані Ю. Карпяк, П. Бурдейний, Марія Святенчук, М. Федорчук, Н. Михайлюк.

По 4 дол.: П. Кіндзерський, А. Ґарболінський.

По 2 дол.: В Жуковський, Н. Козар, А. Джумаґа, Маланка Шевчук, Н. Кіндзерський, Юстина Воробець, А. Н. Г.

По 1 дол.: Елена Бурдейна, Ірина Карпяк, Катерина Паламинюк, І. А. Карпяк, Марія Малинюк.

Гарленд, Ман.

По 25 дол.: С. Гарах.

По 5 дол.: І. Шевчук, Г. Шевчук, П. Юрій, М. Шевчук, В. Котилюк, Н. Воропчак.

По 2 дол.: Г. Врига, Т. Гикавий.

По 1 дол.: Савеля Шевчук, Галена Слоньовська, Н. Шевчук.

Дрібними 1.85.

Сифтон, Ман.

По 10 дол.: П. Посполіта.

По 5 дол.: І. Орішко, Текля Посполіта.

Венлов, Ман.

По 10 дол.: А. Притула, С. Мушій.

По 5 дол.: Ф. Демків, А. Талпаш.

По 2 дол.: Стефка Притула.

Пайн Ривер, Ман.

По 10 дол.: В. Долинський.

По 5 дол.: Марія Долинська.

Етвил, Ман.

По 5 дол.: М. Ничка.

Велі Ривер, Ман.

По 20 дол.: П. Ждан.

По 10 дол.: М. Гуцуляк.

По 5 дол.: Н. Стефанюк.

По 2 дол.: Марія Гуцуляк.

По 1 дол.: Палагна Якубчак.

[illegible] Флон, Ман.

По 20 дол.: М. Хахура.

Ґилберт Плейнс, Ман.

По 10 дол.: Н. Лукий.

Богдан, Ман.

По 5 дол.: В. Коновальчук, П. Коновальчук.

Рорктон, Ман.

По 5 дол.: К. Притула, В. Тур

Вотд-Драй Ривер, Ман.

По 5 дол.: Г. Костишин, П. Дудар.

По 1 дол.: Анна Костишин.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Канора, Саск., 18-го червня, 1947.

Канора, Саск.

По 27 дол.: Др. О. Данильчук.

По 20 дол.: Г. і А. Козоріз.

По 10 дол.: С. Кривенчук.

По 6 дол.: І. Мульков.

По 5 дол.: Ю. Стратійчук, Г. Стратійчук, В. Дутчик, Елисавета Керелюк, І. Хоходяк, И. Дорогий, А. Свенарчук, Олена Гонздьола, М. Купнір, І. Кохан, Д. Деннис, Т. Деннс, В. Грищак, В. Вицко, П. Горецький, П. Сенишин, І. Ткачук, В. Глинський, О. Горчинський, Н. Стратійчук.

По 4 дол.: В. Данильчук.

По 2 дол.: Фіялка Киба.

Арран, Саск.

По 5 дол.: В. Марцинюк, С. Тимрик, П. Савчук

По 1. дол.: І. Чипс.

Айтуна, Саск

По 5 дол.: В. Кривий. С. Левко.

Бирмінгтем, Саск.

По 10 дол.: М. Галик.

По 5 дол.: В. Копман.

По 2 дол.: Параска Галик.

Ґолин, Саск.

По 5 дол.: П. Станіцький, І. Левчук.

Мазепа, Саск.

По 10 дол.: М. Король, И. Ортинський, М. Ортинський.

По 5 дол.: Д. Темрик, И. Марковський.

По 2 дол.: С. Маковський, А. Яголніцький, М. Яголніцький.

Стінен, Саск.
По 10 дол.: І. В. Анака.
По 5 дол.: А. Анака, Е. Маленький, В. Гуцул, М. Охітва.
По 2 дол.: Д. Білокрилий.

Тизів, Саск.
По 5 дол.: К. Ґондьола, И. Ленюк, Д. Ярема, І. Дорошенко.

Бюкенен, Саск.
По 5 дол.: О. Василів, І. Федак, С. Скорець.

Виннир, Саск.
По 5 дол.: Г. Кудрик.

Донвел, Саск.
По 10 дол.: П. і С. Хоходяк.

Рама, Саск.
По 5 дол.: М. Крисак, В. Ґрона, О. Скорець.

Інсінґер, Саск.
По 5 дол.: М. Куций, В. Молдован, Д. Федорчук.

Шіго, Саск.
По 5 дол.: І. Іжак.

Ріджайна, Саск.
По 5 дол.: Церковна громада.
По 1 дол.: М. Шипиляк.

Дробот, Саск.
По 5 дол.: Г. Довганюк.

ПИСАНКА

Прислав о. В. Федак.
Сенді Лейк, Ман.
А. Матвійчук 2.00.
Дрібними 15.75.
Менві, Ман. 9.25.
Січ, Ман. 5.50.

Прислав о. Ф. Керпіцький.
Мічам, Саск.
О. Клюкевич 5 дол.
В. А. Т. Клюкевич 3 дол.
Дрібними 45.50
От. Джуліян, Саск.
По 2 дол.: П. Сорокан, Ф. Бокуран.
Єллов Крік, Саск. 33.45
Смітс, Саск. 30.35
Калворт, Саск. 17.35
Вакав, Саск. 16.50
Тернопіль, Саск. 5.75.

Прислав о. Прот. П. Мельничук — 3.00.

Прислав о. Л. Дячина.
Ґронлид (північна), Саск. 14.75
Кодет, Саск. 7.85
Ґронлид (середня), Саск. 7.00
Брукебі, Саск 4.85
Год. Бей Джонвшон 4.05

Прислав о. С. П. Спичич.
В. Пелех, Венкувер, Б. К. 2 дол.

Прислав о. П. Самець.
Торонто, Онт.
По 2 до.: К. Радомський, Др. П. Гуцуляк.
Дрібними 28 дол.

Прислав о. В. Сенишин.
Стрий, Алта. 15.70
Спеден, Алта. 14.25
Пані А. Ґордей, Спеден, 2 дол.
Смокі Лейк, Алта. 11.25
Белліс, Алта. 7.20
Вільна, Алта. 4.50
Сенді Репедс, Алта. 4.20
Тріян, Алта. 3.85
Біґ Медов, Алта. 3.60.

Прислав о. І. Майба.
Пайн Ривер, Ман. 6.50
Кемсек, Саск. 6.45
Арран, Саск. 4.65

Прислав о. Є. Грицина.
Мелвил, Саск. 4.95

Збірка о. І. Кусого.
Вишарт, Саск. 21.25
Айтуна, Саск.
М. Вавюк 2 дол.
П. Грицевич 1.50
Дрібними 15.00
Ґудів, Саск. 17.50
Ріджайна, Саск.
В. Веселовський 2.00
Дрібними 14.75
Фенвуд, Саск. 8.00.

Збірка о. А. Хруставки.
Січ-Коломия, Алта 23.00

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

Прислав о. А. Хруставка.
А. Блажюк, Варвик, Алта. 10.00 (Перше дав 15.00).

КОЛЯДА

Прислав о. В. Сенишин.
Смокі Лейк, Алта. 6.30
Спеден, Алта 5.50
Сенді Репидс, Алта. 4.60
Стрий, Алта. 4.30
Біґ Медов, Алта 2.00
Белліс, Алта. 1.50

Прислав о. А. Хруставка
Веґревил, Алта 7.50
Січ-Коломия, Алта 6.25
Ту Гиллс, Алта. 4.20
Шепінні, Алта. 1.85

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Виста
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест. — Сенді Лейк (храм).
12. Субота. Петра й Павла — Січ (храм)
13. Неділя — Росборн (місто). З'їзд Колеґії св. Андрея — Спільний обід
20. Неділя — Енґусвил
27. Неділя — Овкборн (храм)
Адреса — Вох 46, Овкборн, Ман. Тел. 133—4 Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Фанн Флон.
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Ервуд (храм).
12. Субота Петра й Павла — Гаєс (храм) 8-ма год. рано. Сван Плейн (храм) 11 год. рано.
13. Неділя — Арран
20. Неділя — Пайн Ривер
27. Неділя — Кемсак
Адреса: Вох 124 — Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Завале
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест — Сучава (храм)
12. Субота Петра й Павла — Андрю (храм)
13. Неділя — Гемлин
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Ісас
СЕРПЕНЬ
2. Субота Св. Ілії пророка — Лавніґ (храм).
3. Неділя — Вилингдон
10. Неділя — Андрю
17. Неділя — Пено.
19. Вівторок Преображення Господ. — Лужани
24. Неділя — Качин
28. Четвер. Успіня Пресв. Богор — Бонниявей
31. Неділя — Новий Прут.
Адреса: Вилингдон, Алта. Вох 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Брокстон.
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест. — Горлиц.
12. Субота. Св. Петра і Павла — Радивно.
13. Неділя — Йорктон
20. Неділя — Сандова.
27. Неділя — Мазепа.
28. Понеділок. Св. Володимира — Йорктон.
Адреса: 110 Велінгтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Шортдейл.
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Дрифтінґ Ривер (храм).
12. Субота. Св. Петра і Павла — Роблін-Зелена (храм).
13. Неділя — Ленард.
20. Неділя — Петлюра.
27. Неділя — Ґрендвю.
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Ґилберт Плейнс (Храм)
10. Неділя — Шортдейл
17. Неділя — Роблін (місто).
19. Вівторок. Преображення Госп. — Шелвелей
24. Неділя — Роблін-Зелена
22. Четвер Успіння Богородиці — Дрифтінґ Ривер
31. Неділя — Леннард
Адреса Поч. Скр. 54, Роблін, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Брендон
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест — Стед (храм)
12. Субота Петра й Павла — Мелантон (храм)
13. Неділя — Тиндал (храм)
20. Неділя — Ст. Мартин (храм)
27. Неділя — Паппарфіля (Окружний З'їзд Колеґії)
Адреса: 7 Ст. Джанс евню. Тел 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіщкевича.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Сембурґ
7. Понед. Р. Івана Хр — Вірдейл (храм)
12. Субота. Св. Петра і Павла — Гонімун (храм).
13. Неділя — Принс Алберт.
20. Неділя — Шипмен.
27. Неділя — Принс Алберт (храм)
По Богослуженю катехизація дітей
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фиця.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Веґревил
7. Понеділок Різдво Івана Хрест — Еґремон (храм) Прот. о. Савчук
12. Субота. Петра й Павла — Торгилд (храм).
12. Субота. Петра й Павла — Ірдбі (храм) прот. о. Савчук
13. Неділя — Серпійя (храм).
20. Неділя — Бойл (церк. пікник).
20. Неділя Вечірня — Редвил
27. Неділя Ваоетна (храм)
27. Неділя — Еґремонт Вечірня.
Адреса Редвил, Алта. Скринка 62. Тел 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя Амстердам
7. Понеділок Різдво Івана Хрест. — Тизів (храм).
12. Субота Петра й Павла — Горлиць (6 миль на захід).
13. Неділя — Бюкенен (храм).
20. Неділя — Рама
27. Неділя — Канорва
28. Понеділок. Св. Володимира — Канора
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Келвінґтон
10. Неділя — Того
Вох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ.

1	В	18	Преп. Леонтія кан. Печер.
2	С	19	†Ап. Юди, брата Господ.
3	Ч	20	Память угод. земні Волин.
4	П	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	С	22	Свщм. Евсевія мч. Юліянії
6	Н	23	Нед. 5. Муч. Аґрипини
7	П	24	Різдво Івана Хрестителя
8	В	25	Преп. Февронії. Леонілх
9	С	26	Преп. Давида Солун.
10	Ч	27	Преп. Самсона страл.
11	П	28	Преп. Сергія і Германа
12	С	29	Св. Ап. Петра і Павла.
13	Н	30	Нед. 6. Собор 12 Апост.
14	П	1	Косми і Даміяна безср.
15	В	2	Положення Чес. ризи Д. М.
16	С	3	Мч. Акинта, Преп. Анатолія
17	Ч	4	Андрея арх. Критського
18	П	5	†Преп. Атанасія Атон.
19	С	6	Преп. Симоа схим. Печер.
20	Н	7	Нед. 7. Преп. Томи, Акакія
21	П	8	Вмчч. Прокопія Теодора
22	В	9	Свщмч. Панкратія епис.
23	С	10	†Преп. Антонія Печер.
24	Ч	11	Смерть укр. кн Ольги
25	П	12	Мч. Прокла й Ілярія
26	С	13	Собор арх. Гавриїла
27	Н	14	Нед. 8. Ап. Акили з 70-ти
28	П	15	†Володимира Великого
29	В	16	Свщм. Антиногена мч. Ю.
30	С	17	Влкм. Марини мч. Спера
31	Ч	18	Івана і Памви зат. Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИПЕНЬ.
6. Неділя — Ітонія.
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Прілейт.
12. Субота. Св. Петра і Павла — Ґлеслин (храм)
13. Неділя — Крилор (храм)
20. Неділя Гефорд (фарми)
27. Неділя — Виткін (ювілей)
Адреса: Вох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Смокі Лейк. Вечірня, 6 год. — Ґлендон
7. Понеділок. Різдво Івана Хрест — Біґ Медов (храм). Вечірня, 4 год. — Сенді Репидс
12. Субота. Петра і Павла — Ґіфорд (храм)
13. Неділя — Спеден. Вечірня, 7 год. — Белліс
20. Неділя — Бойн Лейк. Вечірня 7 год. — Смокі Лейк
27. Неділя — Тріян. Вечірня, 7 год. — Стрий
Адреса: Вох 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Ґарланд (храм)
7. Понеділок, Різдво Івана Хрест.— Драй Ривер (храм)
12. Субота. Св. Петра і Павла — Етелберт (храм)
13. Неділя — Косів (храм)
20. Неділя — Дофин
27. Неділя — Енґвил
Адреса: Вох 779 — Дофин, Ман.

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ:
6. Нед. 5. Голос 4. УЄ 5. Літ. Ап. Римлян 10: 1—10. Єван. Матея 8: 28—34 і 9: 1
7. Різдво Івана Хрест. УЄ Луки 1. 8—25. Літ. Ап. Рим. 13. 12—14 і 14: 1—4. Єван. Луки 2: 1—12.
12. Ап. Петра і Павла. УЄ Івана 21: 15—25. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 21—33 і 12. 1—9. Єван. Матея 16: 13—19.
13. Нед. 6. Голос 5. УЄ 6. Літ. Ап. Римлян 12: 6—14. Єван. Матея 9: 1—8.
20. Нед. 7 по. З. С. Голос 6. УЄ 7. Літ. Ап. Римлянь 15: 1—7 і 6: 18—23. Єван. Матея 9. 27-35 і 8: 5. 11
27. Нед. 8 по. З. С. Голос 7. УЄ 8. Літ. Ап. 1 Коринтян 1: 10. 18. Єван. Матея 14: 14—22.
28. Кн. Володимира Вел. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Івана 10: 1—9.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., JULY 15th, 1947 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1947. ЧИСЛО (802) 14

Nazarewich Joseph July 1950

УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ ДАЛЬШЕ ВОЮЮТЬ

З Ряшева, з Польщі, є вістка з 15 липня, що проти українських повстанців звязалася Польща, Росія і Чехословаччина. Українські повстанці воюють в околицях ріки Сяну та аж до Чехословаччини. Кілько є українських повстанців, незнати, а про польську армію, що стараєсь українських повстанців знищити числять на 20,000. А кількось помочи дістають від Чехословаччини і Росії.

Вістка каже, що українці віддавна добиваються „автономії", під чим треба розуміти самостійність, це одно. Друге, що коли хтось домагається самостійности, то він дійсний вояк свого народу. Це народ бореться за свою волю.

ПРОТИРЕЛІГІЙНА РОБОТА КОМУНІСТІВ

УПС подає вістку, що в Новосибірську комітет „комсомолу" (комуністичної молоді) видав брошуру, в якій подає 10 заповідей комунізму і кожна з тих заповідей є проти церкви, проти духовенства, релігії, а за поширюванням всюди безбожности. Однакож Росія перед світом говорить, що в неї є церква і в неї є релігійна свобода.

ЯК ЖИЮТЬ ЛЮДЕ В РОСІЇ

Вашингтонські урядові статисти зладили порівнявчі таблиці, де показано, як стоїть в Росії заробітна платня, а які ціни. І так ціна на поживі в послідних часах піднеслась 166 процент, а робітнича платня піднеслась лише 25 процент. Від послідного вересня робітнича платня піднеслася з 400 на 500 рублів.

Але в тім же часі ціна на чорнім хлібі піднеснася 240 проц., на цукрі 196 проц., на молоці 220, на воловім мясі 114, на маслі 136.

Коли порівнати американського робітника, що тижнево заробляє пересічно 50 долярів, з російським, що заробляє тижнево 120 рублів, то: американський робітник за тижневий зарібок може купити 390 бохонців хліба, а російський купить 23 бохонці.

Цукру — російський 17 фунтів, американський 500 фунтів. Молока — російський 16 кварт за тижневий зарібок, американський 275 кварт. І так воно що до кожної річи. З того можна собі уявити стан життя російського загалу.

АРЕШТОВАННЯ В РУМУНІЇ І МАДЯРЩИНІ

Є вісти, що тепер большевики почали арештувати визначнійших провідників Селянської Партії. Подібне діється тепер і в Мадярщині.

Дотого ж є вісти, що в Румунії тепер великий голод і вмирає багато дітей, та що люде їдять жолудь і кору.

МОЖЕ ХЛІБ ПОДОРОЖІТИ

Коли буде усунена урядова контроля, що є на муці, то бохонець хліба може подорожіти 3 центи.

ПРОГРАВ 20,000 ДОЛЯРІВ

В Епсом Давнс, в Англії, підчас кінських перегонів 7-го червня оден гіндус програв 20,000 долярів, а не виграв нічого. От що значить надіятися на те, що може щось виграю

ГРЕЦЬКА СПРАВА — ГОЛОВНИЙ КЛОПІТ

Те, що діється нині в Греції, може стати другим Сараєвом, від якого почалася перша війна. Коли б большевики, себто Росія, хотіли конче Грецію здобути, то моглоби прийти до нової війни.

І тому американський делеґат заявив 15 липня перед Обєднаними Націями, що там повинні відложитися всі інші справи і взяти під наради положення Греції. Він казав, що або нехай Обєднані Нації назначать сталу комісію для Греції, щоби слідила за тим, що робиться, або нехай Громико вжиє свого вета. Одно, чи друге вирішить справу, бо тут і російське вето не поможе. Взагалі грецьку справу вважають нині справою першої ваги і тому американські та британські воєнні кораблі поплили скоро до Греції. А перевіз російського війська до Мадярщини також є важним питанням

ПОБИЛИ КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПА

З Трієсту є вістка, що римо-католицький епископ Сатін з Трієсту, відвідав місцевість Кападістрія, яка є в руках югославських. Вже на першім кроці банда комуністів поставилась до епископа по крайно ворожому і він заховався до будинку семинара. Комуністи і туди дісталися, витягнули епископа на двір, і почали бити. А хоч в будинку були два офіцери, то вони комуністам не перешкоджали; не перешкоджала і поліція, що тут же приглядалася. Аж світські люде помогли забрати епископа з руки комуністів

З Риму доносять, що в Югославії вбито 400,000 католиків, арештовано 200 священиків, 60 монахинь, 3 ґенеральних вікарів та одного епископа.

ЧОРЧИЛ ВИЗДОРОВЛЮЄ

Винстон Чорчил, бувший премієр Британії, мав операцію і вістка з 15-го липня каже, що вже кожного дня потрохи встає.

РОЗБИВСЯ ЛІТАК — ЗГИНУЛО 21

В неділю 13 липня стейтський літак що мав 31-пасажирів і 5 обслуги, розбився на горбку коло Мелбурн, в Флориді. Але літак не згорів. Двом дітям цілком нічого не сталося.

БУДУТЬ БОМБИ ДАЛЬШЕ РОБИТИ

З Вашингтону вийшла вістка, що Зєдинені Держави будуть атомічні бомби дальше постійно виробляти і то більшої сили, як ті, яких дотепер вживали. Першу бомбу виробили в Льос Алямос, Н. М., а першу пробу робили в Алямагордо, Н.М. Дотепер зужили всего пять бомб.

ЯК ПРОЖИВАЄ ВІЙСЬКО В ПАЛЕСТИНІ.

Нині в Палестині є 100,000 англійського війська. Всюди таке буває, що де військо, там багато розпусти, але не те в Палестині. Жадна жидівська дівчина не піде поруч англійського вояка, — раз тому, що вважає його ворогом, а друге, що він не її віри. Не буде товаришувати також арабська дівчина з тими, яких вона вважає „невірними". — Що, як що, а в цім місци християне повинні би чогось навчитися.

КНЯЖНА ЄЛИСАВЕТА Є ЗАРУЧЕНА.

З Лондону повідомляють, що король Юрій проголосив 9-го липня, що його 21-літна дочка, Єлисавета, заручена за поручника Павла Мавнтбетена, який має 26 літ. Сподіються, що вінчання буде в жовтни

КОНФЕРЕНЦІЯ 16-ох В ПАРИЖІ.

Недавно була в Парижі конференція Британії, Франції й Росії, де мали виробити плян, як мала би Америка помагати европейським державам. Однакож по кількох днях нарад представник Росії, Молотов, забрався погрожуючи, що Росія цілком від них відділиться.

Тоді Британія і Франція вдались до других европейських держав, щоби зголосились до продовження нарад і тих зголосилося 14, а з Британією і Францією є їх 16. Отже в суботу 12 липня почалася конференція 16-ох вже без Росії і без тих держав, які Росія позабирала. Покищо приготовляються до вироблення пляну.

НА СИЦИЛІЇ ПРОТИ КОМУНІСТІВ

Недавно було на острові Сицилії багато нападів на комуністичні осередки, причім згинула одна особа, а 6 було ранених. Провідником протикомуністичних нападів є Сальваторе Гуліяно, що вже чотири роки ховається в горах і тепер уряд назначив нагороду 3,000,000 лірів (575 лірів на доляра) за його зловлення. Він зробив недавно багато нападів на комуністичні осередки в кількох містах.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ В ВИНИПЕҐУ

Липня 14, оголошено, що цего року в Винипеґу не було ще діточого паралїжу, аж тепер є оден випадок, заслаб 10-літний хлопець. В Манітобі в цім році дотепер було 4 випадки діточого паралїжу

ДОПИТУЮТЬ 450 ОСІБ

В Ню Йорку знайшли 9 липня задушену в спальни Шейлю Меннерінґ, отже щоби дошукатися, хто міг бути вбивником, переслухали 450 осіб, та ще деяких будуть переслухувати, яких імена є в книзі адрес задушеної, та покищо нічого не винайшли.

СКИТАЛЬЦІ ДО КАНАДИ

З Берліна є вістка, що 21 липня відїздить до Канади понад 750 скитальців головно балтів й українців — до праці в лісі. Крім них буде коло 200 до праці коло бураків в Канаді. Всі від 20 до 40 літ віку

ЗАБОРОНЯЮТЬ ШИРЕННЯ БЕЗБОЖНОСТИ В ШКОЛАХ

В Вал. Е. Дакота, місцева Рада Просвіти заборонила вживати в школах таких книжок про еволюцію (розвій в природі), які защеплюють в студентів безбожність.

ЧОТИРОЛІТНИЙ ПОБИВ ТРИМІСЯЧНУ ДИТИНУ

В Реджайні, Саск., сталося недавно таке, що 4-літний хлопець побив 3-місячну дитину по голові так, що дитину забрали на 2 тижні до шпиталю.

НА КАМЕНІ СТОЇТЬ ЧОЛОВІК.

На камені стоїть чоловік.

Стоїть у благенькому палті на холодному камені, холодний вітер протинає вимучене тіло на чужій холодній півночі.

Тільки очі чоловіка гарячі, розжарені, пекучі.

Сьогодні неділя. Накази стояти в лютий мороз на камені увесь день за те, що відмовився різати ліс у неділю. А відмовився, бо гріх.

"Ось іде ротний. Мабуть, знову битиме. Боже, будь милостивий до мене, грішного".

— Працювати будеш?

— У будень буду, а в неділю і в свято — ні.

— Уперта скотина. Не вистоїш, мідноллобний.

— Як Бог поможе, то й вистою.

— А як твій Бог не поможе?

— То візьме до себе.

— Дурак...

"Пішов і не бив. А якби знав, що стою тут з радістю, а не з досадою, то неодмінно бив би. Хвала Тобі, Господи, що привів мене потрудитися для Тебе на цьому камені. Стою, як у церкві".

Чоловік поволі склав посинілі пальці, перехреститися, вирівняв пучки великого, вказівного і середнього й обережно поклав їх на високе, глибоко порізане зморшками чоло, на запалі груди і випнуті кістки широких плеч.

"Во імя Отця й Сина і Святого Духа. Амінь. Помяни, Господи, Святу Православну Українську Церкву і всіх, що у вірі православній твердо стоять, диявольськими спокусами не зламані.

"Не зламані..."

Виринуло з минулого (пригадалося) хитре облесливе обличчя слідчого: „Як не признаєтесь у вині проти влади, то підпишіть зречення від попівства, що Бога немає і що ви дурили людей. Будете вільні, дамо вам добру посаду і ніхто не буде вас переслідувати". Через хвилину додав: "А не підпишете, — згноїмо по тюрмах і докінчимо на далекій півночі"...

І ось він тут, на півночі. Раніш стояв в катедрі авдиторії Київського університету, потім перед престолом Святої Софії, а нині стоїть тут, на холодному сибірському камені... "Не зламали".

— Замерз? Може, вже підеш на роботу, погрієшся?

"Знову ротний!"

— Не піду.

— То тут тобі й каюк буде.

"Сердиться. Не відкинь мене, Господи, від лиця Твойого і Духа Твого Святого не віділйми від мене. Поверни мені радість спасіння Твойого і духом могутнім укріпи мене".

Проходить якась рота вязнених на нову дільницю лісорозробки. Погляди прикипають до напівживого чоловіка, що стоїть на камені і дивиться в безкраю далечінь неба широко розкритими гарячими очима.

Він їх не бачить, цих людей. В цю хвилину він бачить камеру ч. 17, в яку його навмисне посадили було до вуркаганів і злодіїв. Вуркагани, побачивши ненависного їм попа, зразу накинулися на нього, подерли на ньому рясу, тієї ж ночі вкрали йому сорочку, — мусів ходити до половини голий, — били за те, що не хотів грати з ними в карти, смикали за волосся, передражнювали і танцювали, коли молився Богу.

А півтора місяця пізніше ті самі люди виліплювали з хліба чашу і дискос, вирізали з дерева чудовий різний хрест, а той, що спочатку найдошкульніше бив, віддав своє єдине простирало на ризу.

І перед його очима — Служба Божа, що правилася в камері на Великдень, коли в хлібі передали з волі до вязниці антимінс.

Ще ніколи не правив він такої гарної літургії. Обличчя вчорашніх вуркаганів і злодіїв світилися чистою дитячою радістю. Тільки один сидів у кутку Сьомка Ритник, сидів з темним, аж чорним лицем і не приєднувався до решти. Камерники вирішили, що він безнадійний. І на цей раз Сьомка сидів осторонь, але виразно видно було, що незвичайна подія, яка відбувалася в камері, не була йому байдужа. Він підняв очі, жадібно всмоктуючи в себе слова проповіді: "Основоположник індійської релігії — Будда не приймав у склад своїх послідовників людей, що в минулому заподіяли великі злочини й гріхи: пиячили, убивали, розпустничали тощо, бо вважав їх безнадійно загиблими. А у Христа немає „безнадійних" тому, що Христос мав силу і митаря і блудницю, і розбійника навернути на путь правди. Силою Божественного Добра може Він перемогти силу диявольського зла у кожній людині. Це станеться в ту хвилину, коли душу людини освітить світло каяття і вона полюбить Христа так, як сам Христос полюбив людей, постраждавши і вмерши за них. І сьогодні Воскреслий широко відкриває двері спасіння кожній душі, яка хоче спастися".

Після цих слів, Сьомка рвучко встав і ...ов між вязнів. Не встигли опамататися, як Сьомка обійняв його, священика в ризах, і почав голосно плакати, схиливши голову на фелон. Затихши, промовив: „Прости й мене, Христе, якщо маєш силу і таким прощати!" — і впав на цементову долівку.

Лежав якийсь час нерухомо, ніби вмер. Тоді справді вмер колишній Сьомка, що підчас грабіжницьких наскоків, забив не одну людину, а встав він з підлоги інший, новий, з таким же світлим обличчям, як і всі присутні на тій незабутній Службі Божій у вязничній камері ч. 17.

У всьому його священицькому житті це була найбільша радість, бо Христос через нього одержав одну з великих перемог.

"А тепер хочуть застрашити оцим каменем? Нещасні!

І, стоячи на камені, священик-висланець молився: „Повсякдень благословлятиму Тебе, Господи, і буду хвалити імя Твоє повік і на віки вічні... До Тебе вдаюся: навчи мене чинити волю Твою, бо Ти — Бог мій, бо в Тебе джерело життя, у світлі Твоїм побачимо світло..."

Він відчув, що його охопило незвичайно приємне тепло, якого ще ні разу не відчував за чотири роки заслання. Ось і джерело цього тепла, ясне сяйво на небі.

Що це? Північне сяйво? А чому ж воно гріє, і швидко наближається?

Він уже добре бачить, що це не північне сяйво, а сяйво від образа, але ще не годен розібрати, від якого.

Пильніще придивляється і починає розпізнавати, що це образ Божої Матері — Нерушимої Стіни.

Сяйво охоплює його, священика Української Автокефальної Православної Церкви довкола, і він бачив, що стоїть у Київському Софійському Соборі. Образ Божої Матері став на своє місце, золото грає на пишних завитках іконостаса, зі стін церкви з привітною стриманістю дивляться на нього з фресок і мозаїк аскетичні лики святих.

Він проходить у вівтар, облачається у сріблястоблакитні ризи і починає правити Божественну Літургію.

Перед його очима схилилися мозаїчні апостоли коло Царя Слави.

І він теж схилився перед престолом і молиться за Церкву.

Чує, що хтось бере його під руки і підводить з колін. Підносить голову і бачить обабіч себе двох українських митрополитів-мучеників, що вмерли в катівських тортурах, залишившись вірними Православній Вірі і Батьківщині. Один нижчий і старший, з великою білою бородою, а другий молодший, вищий з меншою чорною, трошки рудуватою.

Як преподобні Антоній і Теодосій.

— Підеш з нами, сину, — говорить старший, бере в руки його душу і передає Цареві Слави.

А Христос, як і апостоли, вже не з камінчиків, а живий, радісний, променистий.

— "Блаженні ви, коли вас ганьбитимуть і гнатимуть та розпускатимуть про вас усяку лиху славу неправдиво Мене ради", — каже Христос, Цар Слави, і простягає руки до нього, свого вірного священика...

На дзвіниці Святої Софії дзвонять усі дзвони, і мільйони срібних дзвоників дзвонять у теплій прозорій блакиті.

Прийшовши втрете, ротний побачив примерзлий до каменя колінами і головою труп.

Але ротний був сліпий і не бачив що на камені віри і далі стоїть великий невмирущий дух людини — мученика двадцятого століття за Святу Православну Віру многострадального українського народу.

І. Тиверець.

ЯКІ Є СКИТАЛЬЦІ

Про число і якість скитальців говорять всюди загально і неясно. В журналі „Юнайтед Стейтс Нюз" говориться, що є в Европі 1 мільйон скитальців, а то коло 300,000 поляків, коло 170,000 з балтійських країв, 70,000 з Югославії а 200,000 з російської України. Крім того 200,000 жидів, яких вважають бездержавними.

Що до релігії, то є: 65 проц. католиків, 15 проц. протестантів, 20 проц. жидів. Отже українців з Галичини і Волині зачисляють до поляків, а православних з Волині, з Великої України і п., а останніх з Балкану зачисляють до католиків. Чужим політикам це байдуже, тільки ж так невірно інформується світ.

СИДІВ ДАРМО В АРЕШТІ 21 РІК

В Філядельфії, Па., в жовтні, 1926, посадили 28-літнього Френка Геріса на ціле життя до вязниці за вбивство чоловіка. Та впадало в очи, що Герис завзято протестував, кажучи, що він не винен. В 1946 р. адвокат Маріс пригадав ті протести і взявся до переглянення ще раз цілої справи та знайшов, що Герис не винен, отже 14 липня Гериса випустили.

Він просидів 21 рік, а тепер йому 49 літ. Випустили його в тім, що на нім і 10-ма долярами. Та сенатор Лорд заявив, що він внесе домагання, щоби дати чоловікови винагороду за 21 літ змарнованого життя.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ОГЛЯДАЙМО СПРАВУ З ДВОХ БОКІВ.

Коло дороги на високім стовпі видніся щит, знак лицарського роду тих сторін.

А попри щит переїзджало двох молодих лицарів, один їхав зі сходу на захід, другий з заходу на схід, і під лиском в холодку спинилися на спочинок та балачку.

— Ти бачив той золотий щит — заговорив оден з лицарів — як гарно він блищить на сонці.

— Ти кажеш, той срібний — поправив другий.

— Ні золотий. Він же золотий!

— Ні срібний.

— Може ти добре не приглянувся, що він золотий.

— Якраз срібний, бо я добре приглядався...

І так оба лицарі почали по горячому сперечатися.

Та якраз переходив туди старий чоловік і того покликали лицарі за судлю. Коли розказали, в чому річ, каже їм старець:

— Що розумніше — чи тут вам сперечатися, чи піти і з усіх сторін щит оглянути? Отже ходіть! Це ж недалечко.

Повів старець лицарів туди і каже:

— З одної сторони він золотий, як ось бачите, а гляньте з другої сторони, то він срібний. Виходить, що ви обидва говорили правду, але оба помилялися. Ваша правда поодиноко лише до одної сторони відносилася.

Подібне повторяється в життю людей на кожному кроці. Бачать люде, що перед їх очима і думають, що все бачать; оглядають одну сторону справи, а не подумають, що справа має більше сторін — і навіть більше, ніж вони собі уявляють. Така людська недогадливість, вузкоглядність й односторонність.

Всяку справу треба з усіх сторін оглянути, не жалуючи труду, а тоді побачимо цю справу і будемо знати, як вона з усіх сторін виглядає. І тоді не буде непотрібних суперечок і не треба буде справляти того, при чому ми стояли, не розглянувши, отже і не розуміючи добре справи.

Запорожець.

ТАКЕ І НИНІ БУВАЄ.

Дівчину, що має коло 14 літ, звуть жартом „дівчук", або „дівчур". Не є це ані похвальна, ані образлива назва, а її вживають мабуть тому, що така дівчина вже не дитина, але і не дівка. І тому її вдача і не діточа і не дівоча. Вона поводиться в такім віці трохи по хлопячому.

Оповідають, що говорить раз якийсь па... збок такій дівчині:

— Е, ти не вмієш прати.

— Бо мені не треба; за мене мама пере, — каже дівчина. — Не вмію і не дбаю.

— Не вмієш хліба спечи.

— Е, бо я ще до того не доросла.

— Не вмієш шити.

— Е, ще навчуся.

— Не вмієш города засадити.

— Е, якось то буде. І що тобі до того.

— Не вмієш танцювати.

— А брешеш! А брешеш! — крикнула дівчина мов опарена — і ще раз брешеш, бо я танцювати вже давно вмію! Я, ще тебе можу навчити, коли схочеш!

Жарт, але в тім жарті є велика правда. Кілько між молодими є нині тих, що танцювати вже давно вміють, курити вміють, але не вміють важніших річей, — не вміють по українськи читати і писати, і не дбають, що не вміють; є такі, що добре по українськи говорити не вміють і таксамо не дбають. Вміють те, без чого можна обійтися, але не вміють того, що зробило би їх поважними людьмим.

К. П.

З ЛИСТА СКИТАЛЬЦЯ.
(Правдиве).

Молодий, двадцять кілька літний хлопець пише до Канади до незнакомих людей:

— Уявіть собі, що я вже два роки сиджу на тій скитальщині. Що сталося з моїми рідними, не знаю, бо нема як довідатися. Може їх вже і на світі нема. Тай сам я не знаю, що зі мною завтра станеться. А за мною вже два змарнованих роки перейшло не знати нащо, за що і для кого.

— Та ще тяжше, що не знаю про ніякого знакомого, чи свояка, до якого я міг би бодай написати, або він до мене.

— Через те воно тяжче. Бачиш — оден дістав від когось лист, другий дістав, а я не дістаю від нікого. Дехто і пакунок дістав, а я не маю навіть листа...

Так пише молодий українець. А там таких є багато.

Коли б тутешні молоді українці й українки над тим добре застановилися, то це вже одно навчило б їх поважно думати і поважно над життям застановлятися.

Л.

НАЙКРАСШЕ І НАЙПОГАНІШЕ.

Знаєте, що в мене найкрасше? Це молодь — хлопці і дівчата.

А що найпоганіше? Також хлопці і дівчата.

Коли вони поважні, здержливі, статочні; коли вони шанують і себе, і батька матір, і своїх дальших предків; коли шанують свою мову, своє письмо, свою всю культуру; коли вони релігійні — поважають Церкву і шанують її закон — вони тоже гарні.

Коли ж вони розпущені, ледачі, байдужі, не дбають, щоби бути поважними; не шанують ані себе, ані своєї родини, ні мови, ні письма, ні Церкви — то вони найпоганійше з найпоганійшого.

І не тільки в мене. Вони такі в усіх розумних людей. Їм місце в життю на широкій вулиці серед збіговиска.

А чи можуть молоді бути поважними?

Можуть! Так, як і малі діти, що можуть бути непослушними, впертими, або чемними і гарними.

Н. І. Н.

ПРОМЕНІ СМЕРТИ.
(СПОГАД)

І ось я знаходжусь тут — на цій стороні. Проходять дні, роки і часто я думаю вертатися туди, в мій рідний край, де панує шалений терор, де жахливі промені конституції печуть її, мою країну, єдину, як і десять-двадцять років тому.

Тепер мені 25 років. Я виріс в країні, яка носить складне і страшне для мене імя. Я виріс під променями душогубної конституції. Я, як і мільйони подібних юнаків, гостро відчував смертельну дію цих променів.

І цього я ніколи не забуду.

Березень 1929 року. Всією родиною стояли біля хати і чекали. Чекали чогось неймовірного, жахливого, яке уже відбувалося там, на інших вулицях. До нас доносились розпачливі крики жінок, плач дітей, рев худоби. Жінки оточені маленькими дітьми, істерично кричали і плакали, як над покійниками.

Забирали корови. Прийшла страшна черга і до нас. Дві почервонілі пики, одна витягнена, в окулярах, друга трошки нижча, направились до хліва. І раптом, — мама, моя худенька, хора мама, випрямившись, стала, розкинувши руки у дверях. Вся її постать дихала ненависною рішучістю. Маленьке пасмо сивого волосся упало на її очі, які сипали блискавки огню і презирства цим товаришам в червоних кашкетах. Вони підступили до мами. Мама трусилась, мов в лихоманці, й страшно скрививши рота, майже простогнала:

— Не грабуйте корови, христопродавці!

Один схватив її за руки і повалив на землю. Прикусивши нижню губу, розкривши широко очі, мама, сухою рукою хватилась за землю, хотіла підніятися. Вона стала на коліна і крикнула:

— Не дам!... Убийте!... Дітки мої!...

Я підбіг до неї. І раптом кремезний чобіт з залізною підковою ввалився тяжко мамі в груди.

„Мамо... мамо..." Мама тихо застогнала і, сплеснувши руками, повалилась на землю. Я опустився і дивився в її обличчя. Рідкі пасма волосся спадали на чоло. Обличчя біле, біле. Очі були відкриті. На них застигли капельки сліз. З нижнього куточка уст тягнулась аж до худенької шиї темна, уже застигла смужка крови. Мама лежала на землі і дивилася кудись далеко-далеко в небо. Широко розкриті очі, прощаючись із світом, вдивлялися в синю, невідому безодню.

Через три дні стояв я з сестрою перед свіжонасипаною могилою. Я на колінах. Брав з могили в жменю свіжої землі і плакав. Плакав від сильного нестерпного болю.

Потім, як крізь сон проходять каторжні роки погоні і темпів. Вони забрали в нас все: майно, худобу, весь наш одяг. Хата темніла пусткою. Скоро ми втратили й батька. Не забути цих невимовно-жахливих днів...

1937 рік. Вечір. Картопля ждала нас на столі. Несподіваний гуркіт звернув нашу увагу. Двері розчинилися і у них виросли три чоловічі постаті. Вмить темноту прорізав промінь кишенькового ліхтаря. І я, не вірячи своїм очам, побачив таку страшну, неймовірно-жахливу для мене уніформу.

— Ви Іван Радченко?

— Я!

— Собирайтесь, підете з нами!

— Батечку, ріднесенький... Батечку... не беріть його, дядечку... У нас нема мами... Ми одинокі.. Благаю вас... Татуню, не йдіть... — Сестра упала на підлогу і обняла батькові ноги.

— Геть, стерво!... — крикнув один і відіпхнув сестру ногою.

— Батечку, а ми ж як? — Але батько вже в дверях. Лише кинув нам на прощання останній погляд.

Загуло авто — і все стихло. Я стояв біля печі. На підлозі лежала сестра, біля неї пять карбованців, що батько кинув нам із своєї кишені.

Часто ми ходили на могилу матері і завжди згадували батька. Може він спить також, десь далеко-далеко від нас, в холодній непривітній пустелі...

А як збирались в далеку дорогу, з рідної хати, пішли на могилу матері і молилися....

М. П.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

СОБОР УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЄПИСКОПІВ

Травня 10—11, 1947, відбувалась в Мінхені в Німеччині, 5-та сесія священного Синоду, а 12-15 травня тамже Третій Собор Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) на еміграції. Головою Собору був **Митр. Полікарп**, а дальше були: Архієпископи: **Никанор, Ігор, Михаїл** і **Геннадій**; єпископи: **Мстислав, Сильвестер, Григорій, Володимир, Платон, Вячеслав** і **Сергій**. Секретарював еп. Платон.

Найважнішою справою нарад була справа поєднання УАПЦеркви в Европі, що на еміграції, з **Українською Греко-Православною Церквою в Канаді** та **Українською Американською Православною Церквою в одну Українську Автокефальну Православну Церкву** поза Українською Територією.

Для цеї справи уповажнено Переяславського еп. Мстислава виїхати до Канади на бажання Української Православної Церкви Канадійської. Знов же акт обєднання з Українською Американською Православною Церквою — на підставі обовязуючих канонів Святої Православної Вселенської Церкви, Собор доручив Владиці Митрополитові Полікарпу та архієп. Никанорові.

Важною справою на Соборі Єпископів було скликання Церковного Собору УАПЦ на еміграції, отже рішено:

Такий Собор скликати після доведення обєднання Українських Православних Церков „поза Батьківщиною" в одну УАПЦ.

В загальним звіті про Собор, як подають „Українські Вісті", ще сказано

„Одночасно з цим Собор Єпископів, стоячи непохитно на засадах канонів Святої Православної Східної Церкви, з прикрістю повинен був ствердити, з приводу одного із поданих меморіялів, заміри деяких осіб порушити канонічні підстави Вселенської Церкви Православної, а тому ухвалив остерегти вірних перед наслідками тієї нездорової розкладової в Церкві течії"...

Собор висловився за організованням церковних братств на еміграції й оживлення релігійно-виховної діяльности; обговорено справу богословсько-педагогічної Академії. Заступником митр. Полікарпа вибрано архієп. Никанора. Переведено вибори св. Синоду на майбутній рік, до якого Митрополит і його заступник входять з уряду, а дальше вибрані ще три: Архієп. Ігор, архієп Геннадій та еп. Платон, який є і секретарем Синоду.

Одно, що з переказаного для нас важне, то обєднання всіх православних українців в одну Українську Православну Церкву. Коли брати на здоровий розсудок, то не можна навіть уявити собі чому українці мали би самі відокремлятися одні від других. Коли ж дотепер е ще деякий поділ, то його треба вважати нездоровим, неприродним і шкідливим взагалі. Причиною до такого поділу є не якісь важні справи, але мабуть лише сама вузкоглядність деяких людей.

Друга справа, що звертає на себе увагу, так це справа церковних канонів. Говориться, що деякі особи мають заміри порушити канонічні підстави Вселенської Церкви Православної... Правда, цей натяк говорить дуже мало, бо пр. хотілось би знати, що спонукує деякі особи до такого заміру, особиста вузка забаганка, чи якісь поважніші причини. І чи під тим нарушенням треба розуміти легкодушне і просте злековаження деяких канонів, чи може лише відмінне їх толковання серед нових життевих конечностей.

Відмінні погляди на церковні канони нераз виявлялися, тай не лише в нас, виявлялися головно тоді, коли життя заставляло людей вирішувати нові, випадкові, досі небувалі справи, для яких ніякі давніші постанови не дають вдоволяючої розвязки. Тоді люде, що більше мали до діла з канонами, наперед висувають канони, а хто стояв ближче життя і добре життя розуміє, скаже, що канони мають бути для добра життя, а не життя для добра канонів

Погляди людей на справи залежні від того, де ті люде виховувалися і жили — в лісі, чи на поли, чи на межі ліса і поля. Для одних першим буде ліс, для других поле, а для третих і ліс і поле разом. А вже окремо тяжко людям зорієнтуватися і знайти новий твердий грунт під ногами, коли вони несподівано опиняться в ненормальних, або відмінних відносинах.

А нині відносини в Европі, тай на цілому світі ненормальні — і тому постанов з віддалі півтори тисячі літ не можна живцем до нинішнього життя прикладати. Колись для оливопомазання (елеопомазання) можна було мати без труду сім священиків, а нині в Канаді деколи з трудом тяжко одного на бажаний час дістати. Час інший, відносини інші, отже треба для них нових постанов Подібне з багатьома іншими справами

Нинішні ненормальні відносини саме поняття про Вселенську Православну Церкву зробили неясним. Чи прим. Московська Церква належить до Вселенської Церкви? Чи належать ті, що стоять разом з московським патріярхом? А що буде завтра? Це велике питання!

Давні творці канонів не мали перед собою національного питання при складанню церковних канонів, а нині національне питання таке важне, що його ніхто не сміє легковажити. Воно існує, воно за себе рішає, і хто нині живе, то мусить з ним числитися. Навіть каноністи.

Маючи таке і подібне на увазі, ми можемо зрозуміти, чому в людей можуть бути відмінні погляди на церковні канони — в цілком добрих і гідних людей. Однакож час, добра воля й обережна застанова може все вияснити і вирівнати так, що і канонам не буде кривди і потреби життя будуть вповні вдоволені. І люде, що нині в чім небуть розходяться, завтра можуть стати дуже тісно з собою.

80-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЯ

І такі є на світі. Це люде з тих часів, коли ніхто не думав про свіжий воздух, коли не було вітамін, ні кальорій.

В Монтреалі живе Яків Генкель з жінкою, що 21 липня якраз 80 літ, як побралися. Це було 21 липня, 1867 в Ню Йорку, і 5 літ пізніще прибули до Монтреалу, де живуть дотепер. Мабуть небагато е таких на світі.

МАТРИКУЛЯЦІЯ СТУДЕНТІВ

ТА ІНАВГУРАЦІЯ ПРАЦІ СТУДЕНТІВ Богословсько-Педагогічної Академії У.А.П.Ц. в Мінхені.

12 травня, 1947 року, в Св.-Покровській Церкві в Мінхені, Богословсько-Педагогічна Академія УАПЦ святкувала урочисту годину іматрикуляції студентів та інавгурації праці Т-ва Студентів. Свято почалось урочистим молебнем, що його відслужив Високопреосвящений Архиєпископ Михаїл в асисті двох священиків-студентів Академії.

Після молебна Високопреосвящений Владика виголосив промову з побажанням студентам успіху в навчанні. Далі змістовну промову виголосив Ректор Академії, підкресливши важливість акту вручення Євангелій, індексів та відзнак Академії, що зобовязують студентів бути гідними служити Церкві й Народові „Євангелія — це символ тієї високої істини, яку ви маєте пізнати і яка вас зробить вільними. Індекс — це символ вашої правности, таємниця вашого знання, свідчення ваших успіхів в науці Оцей значок — це емблема, що повсякчас має нагадувати вам бути достойними свого покликання, оберігати гідність студента Академії перед навколишнім світом" „Прийміть, — каже далі Ректор [illegible] регалії науки! Будьте достойними їх н[illegible] сіями на славу нашої Церкви, на славу нашого Народу!"

Високопреосвященіший Митрополит Полікарп, що був присутній на цьому урочистому святі, як Почесний Куратор Академії, привітав професорів і студентів з урочистим святом і побажав успіхів у навчанні, подавши своє Архипастирське благословіння.

На святі були присутні єпископи Української Автокефальної Православної Церкви, що прибули до Мінхену на Священний Собор Єпископів, а також [illegible] слені гості, що прийшли [illegible] цю урочистість

З новими силами, з новою енергією взялися до праці студенти і професори Академії, спільними силами перемагаючи ті перешкоди, що їх витворили важкі умови скитальського життя. Твердою ходою вони ступають уперед, сповнені віри, свідомі великого обовязку служити Рідній Церкві і свойому Народові

НІМЕЧЧИНУ ВЧИСЛЯТЬ ДО 16-ОХ

Нині радять в Парижі представники 16-ох европейських держав, без Росії і тих, що в її руках, і без Еспанії. Та є вісти, що Маршал хоче, щоби і західну Німеччину приняти в склад 16-ох, щоби і її представники разом з другими виробляли плян на відбудову західної Европи

ХТОСЬ ПОБИВ ДІТИ В ШПИТАЛЮ

В Кентон, Огайо, було в шпиталі 2 дітей дівчат, одна мала 10, друга 8 місяців. Та недавно знайшли їх з порозбиваними головами, від чого вони невдовзі померли. Родичі обох дітей оскаржують двох урядників шпиталю, як обвинених та ще три особі, як помічників, і домагаються 200,000 долярів за смерть дітей

БІЙКА В КЕЛГАРІ НА ВИСТАВІ

В суботу 12 липня в Келгарі, Алта. на виставі (ексибішині) була поважна бійка, в якій пятьох було ранених, а кількось арештованих. Бійка почалася, коли поліція провадила двох, які почали були битися Їх приятелі почали бити поліцаїв, а там вже до бійки пристало багато охочих. Були такі, що до бійки заохочували.

ЯКОЮ МАЄ БУТИ ЦЕРКОВНА МОВА?

Кожний нарід, крім звичайного буденного одягу, має свої святочні шати, що в них він одягається і цим створює собі святочний настрій. Святочні шати народу — це символ його фізичного й духовного відпочинку, символ духовної радости й естетичного задоволення; нарешті, символ національних традицій, національної єдности. Ми не знаємо такого народу, щоб святочні шати не виявляли його національних ознак, що з діда-прадіда оберігаються як найдорожчі національні святощі.

Те ж саме треба сказати й про мову. У кожного народу є дві мови або, вірніше, два стилі мови — стиль буденний і стиль святочний, урочистий. До останнього належить і церковний стиль. А на цій підставі можна умовно говорити й про церковну мову. Як загально літературна мова є мовою культурних зносин народу, так і церковна мова, своєрідна галузь культурної (літературної) мови, є мовою виконання вищих духовних потреб народу, мовою богослужіння.

Колись Українська Православна Церква мала свою церковну мову. Хоч в основі цієї мови лежала староболгарська мова, а проте з найдавніших часів в Українській Церкві богослужбові тексти вимовлялись живою українською вимовою. Ця вимова й досі збереглась в Українській Церкві Галичини, Буковини й Закарпаття.

Але на Наддніпрянщині українська вимова богослужбового тексту існувала тільки до XVII століття. А від того часу в силу тих політичних обставин, що склалися для України в XVII-XVIII ст. привели до того що українська Церква силою була приєднана до російської, в силу цих обставин розпочалося насильницьке запровадження російської вимови богослужбового тексту.

Першу заборону української вимови богослужбового тексту видав Петро І своїм відомим указом 1720 року, заборонивши вільний друк книжок на Україні. А далі вже з часів Катерини II почалась систематична боротьба проти української вимови. Українська мова зовсім вигнана з церковного вжитку. Навіть Євангелію українською мовою було заборонено видавати постановою Св Синоду 1860 року Так віками панувала в українській Церкві чужа церковна мова, мало зрозуміла українському народові. За час русифікації впроваджено в цю мову багато російських слів і зворотів. Ось чому церковно словянська мова в сучасному богослужінню російської церкви дуже далека тепер від тієї церковної мови, що її дослідники звуть староукраїнською церковною мовою.

Настали нові часи. Український нарід має тепер свою національну Церкву. Українська Церква знову відродилась, а разом з нею має відродитись і церковна мова, одначе не в тій точнісінько формі, в якій вона існувала до XVII-XVIII ст. але в значно ближчій до розуміння формі.

Український нарід дуже шанує свої традиції, свої національні святощі; він любить свою церковну мову, що з нею він звязує свій урочистий релігійний святочний настрій. Церковна мова — це духовні святочні шати українського народу, що обгортають його розум і серце красою своєї форми й урочистістю свого стилю.

Але історія має свої закони. Те, що перерване було кількавіковою стіною, не може відродитись в тій самій формі, в якій воно існувало раніше, бо життя нагато вже посунулось вперед. Навіть в XVII столттю стояло вже питання про переклади богослужбових книг на зрозумілу народові мову, збереглись навіть переклади від того часу. Тепер ще питання стоїть значно остріше, хоч вирішується воно не так просто, як здається на перший погляд.

Перед нами стоїть проблема української мови в церковному богослужінні. Цю проблему поставило саме життя і якраз тоді, коли українська Церква знову повернула собі незалежність і здобула можливість жити своїм національним життям, оберігаючи найкращі традиції українського народу!

Отже, стало питання про свою рідну церковну мову. Такої мови не було, бо стара українська церковна мова не могла так швидко відродитись в часи бурхливого розвитку подій. А коли б і відродилась то не могла своєю старою формою цілком відповідати вимогам сучасности. Треба було негайно вдатися до перекладів богослужбового тексту, на живу мову українську Так і зробили щирі, побожні оборонці української національної Церкви.

Але чи можна бути певним, що ці переклади, зроблені можна сказати, на швидку, цілком задовольняють вимоги церковного стилю, церковної практики? Чи можна таку мову назвати церковною мовою в найширшому розумінні цього слова? Чи можна назвати церковною мовою ту мову, яка раз-у-раз підправляється в друкованих служебниках рукою священика, що відповідно до свого власного мовного смаку, для збереження більшої урочистости стилю подає свої особисті поправки?

Ясна річ, що не можна! Не можна тому, що переклад богослужбової книги, це не переклад літературного твору. Тай літературний твір не завжди можна перекласти пристойно зі збереженням стилю й індивідуальних творчих особливостей письменника А що вже говорити про богослужбову книжку, яка вимагає не тільки точности перекладу, але й збереження урочистости стилю та найдобірніших словесних засобів, яких не може мати в собі ні одна жива розмовна мова.

Жива мова в Церкві! Як гарно звучать ці слова для того, хто усвідомлює національну вагу цієї події! Але не треба забувати, що при запровадженні живої мови в церковну практику ми раз у раз натрапляємо на дуже великі перешкоди. Церковна практика має безліч своїх релігійних понять, які не можуть вкластися в наявні лексичні й фразеологічні засоби живої мови, не кажучи вже про урочисто-стилеве значіння деяких зворотів, для яких немає відповідних форм у звичайній розмовній мові.

Невичерпаним джерелом для цього може служити староукраїнська церковна мова, що віками виховувала собі стилістичні засоби для позначення релігійних понять, що їх нам у великій кількості передала візантійська церква, а також і тих, що виникали вже на українському грунті в міру ширення християнства та християнської науки.

Оцінивши ролю староукраїнської церковної мови в творенні нової церковної мови ми уникнемо тієї безпорадности, на яку так часто можна натрапити при перекладах богослужбового тексту. Для нас не матиме тоді принципового значення, чи перекласти, наприклад старословянське слово „присно-дєва" українським „Вседіва", чи може й залишити без перекладу, лише в українськім фонетичнім оформленні „Присно-діва". Стилістично краще сказати: „Ти еси Бог наш..." (з архаїчним дієсловом „еси"), ніж „Ти є Бог наш".

Таких прикладів можна було б навести чимало, але й без того незаперечним є той факт, що творення нової церковної мови має відбутися на широкій основі як живої мовної стихії, так і давньої української книжної традиції, як невичерпаного джерела урочистости церковного стилю. Не можна звести всю урочистість церковного стилю до стилю лише розмовної мови. Це може помітити навіть неписьменна наша селянська жінка, яка з побожністю ставиться до церковних традицій. В таких випадках вона скаже: „Це дуже вже по простому". І це цілком зрозуміло: адже й вона, трудівниця нашого народу, хоче відпочити від важкої праці й хатніх турбот у святочному настрої, почути святочне урочисте Слово Боже і в цім знайти відраду для душі.

Це не означає, що українська мова, жива мова нашого народу, позбавлена рис урочистости. Українська мова має свої стилі, вона має свій народньо-поетичний стиль, який своєю красою ледве чи може мати собі рівний стиль будь-якої словянської мови. Цей народньо-поетичний стиль і є тією святочною прикрасою нашої мови, яка створює відповідний настрій у нашого народу в часи дозвілля.

Але, крім того, укрїнська мова може мати й свій церковний стиль, що створює настрій у людини підчас її молитовного єднання з Богом. Цей стиль треба створити, виробити. Це є проблема нашої церковної мови. Не час тепер сперечатися, яка мова краща з погляду національних і інтересів українського народу — стара українська церковна мова, чи сучасна жива мова народу, бо питання це вже вирішила сама історія Найкраща та мова, яка найбільш зрозуміла народові і яка своєю структурою найкраще відповідає вимогам церковного благочестя, давнім традиціям Української Православної церкви і новим національним інтересам українського народу, що схилив чоло перед високою Святинею — рідною Церквою

Проф. П. Ковалів.

ВПАВ В КОЛИСКУ З ДИТИНОЮ

В Тікондерога, Н.Й. робітник, що направляв дроти, впав з висоти 40 стіп, коли дріт урвався, — і впав в колиску з дитиною. Та диво, що він здобув лише кілька синців, а дитині цілком нічого не сталося.

РОСІЯ ПЕРЕВОЗИТЬ ВІЙСЬКО

З Будапешту є вістка з 14 липня, що російські власти наказали мадярському урядови, щоби приготовив 120 поїздів для перевозу російських військ зі сходу до Мадярщини. Обчисляють, що на 120 поїздах можна перевезти 40,000 війська.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом. 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Та за якийсь час все те обрйдло французам і конвент був примушений признати законом істнування найвисшого существа (Бога) і безсмерність душі (1794). А коли втяли голову диктаторови Робеспіерови, тоді „директорія", що заняла місце конвенту (1795), позволила наново мати християнську релігію і виконувати релігійні обовязки.

Вкінци Наполеон Бонапарте, що усунув директаторію 1799 р., запровадив, як консуль републики, давний релігійний лад й оголосив римо-католицьку Церкву пануючою Церквою Франци (1801 року).

Історія Французької Революції це страшна історія і вона нині багато чого показує, багато вчить.

Перш усього показує, до яких наслідків приводить саме розумове мудровання, коли люде позбудуться релігийного світогляду, релігійних почувань і релігійних обовязків — коли викинуть з своєї душі Бога. Тоді релігійну порожнечу, що повстала в життю, заповнюють дурнотою, злочинами, і самі не розуміють, що роблять. Здається їм, що кланяються розумови, коли на[illegible] кланяються дурноті.

Того не розуміли ті вчені, що своїми науками готовили грунт для тої руїнницької сили, яка виявилася в революції. Того не розуміли і провідники революції, що також були людьми вченими.

Але будь вони людьми релігійними, що признавали б Божий авторітет, то дальше бачили би, то глибше в справу вглядали би, то обережніше поступали би.

Релігійний занепад всюди приносить такі самі наслідки. Релігійна порожнеча всюди заповнюєсь злом і лихом, — все одно, чи та порожнеча буде в провідних вчених, чи в держ[illegible] них провідників, чи вона буде в провод[illegible] церковнім, чи в життю широкого загалу. Виривть чоловікови очи, а на їх місце нічого іншого не поставите крім [illegible]пноти. Бо там, де мають бути очи, нічого іншого не може бути крім очей, або тьми. Лише одно з двох. Те саме і з релігією.

„Коли згаданий вже Машіні звертався до італійських безбожників, то казав: „Покажіть, що ви своїм атеїзмом будуєте, крім анархії".

Після французької революції.

Французька революція, що почалася була 1789 р., потрясла нетільки католицькою Церквою в Франції, але і в других краях. Вже і революція в Франції скінчилася, але не скінчився той противпапський настрій поза Францією, що його викликала французька революція. Так, що аж до 1870 року, коли італійці [illegible] Рим і [illegible] папська держава скінчилася, Римська Церква мала безнастанні клопоти. Ми тут спинимося на важніших випадках, що покажуть пере[illegible]живання Римської Церкви в тих часах.

Тому що **Пій VI** (1775-1779) осудив революцію і не хотів признати Горожанської Конституції Духовенства і нововибраних французьких епископів (1791 р.), стратив він найпевніщ папські посілість в Франції, а то Авіньон, де колись мешкали папи, а відтак, щоби спасти Рим, мусів заключити з Наполеоном мир в Толентіно (1797 р.), в котрім відступив Франції Больонію, Феррару і Романію.

Але така страта викликала в Римі заворушення проти французького ґенерала Дюфота, отже Наполеон здобув Рим й оголосив його републікою, а папу вислав на засланя до Валенції в Франції, де папа й помер 1799 року. Зараз 1800 року вибрано в Венеції, під покровом Австрії, папу **Пія VII**, з яким Наполеон, як консуль французької тоді ще републики, заключив 1801 р. конкордат (умову) для налагодження церковних справ в Франції.

Опісля, коли Наполеона вибрали цісарем, на бажання Наполеона вдався папа до Парижа, щоби „помазати його на царя" в тамошній катедрі, 2 грудня 1804 року. Папа зробив це і з примусу, і думаючи, що Наполеон стане для нього ласкавішим, але Наполеон розумів справу по своему. Коли папа пізніше не хотів в усім з ним годитися, Наполеон заняв Рим і прилучив папську державу до французької держави 1809 року.

За кару папа оголосив, що відлучає Наполеона від Церкви, і тоді Наполеон заслав папу до Савони, в Горішній Італії, а відси до Фонтенеблью (1812), де папа був аж до 1814 року.

Відновлення папської держави.

З упадком Наполеона папа Пій VII відзискав свободу, вернувся до Риму (1814), а слідуючого року відновлено папську державу рішенням Віденського Конгресу (1815).

Згадати треба, що папську державу приверпено і дано волю папі рішенням чотирох сильних держав (Австрія, Росія, Прусія Велика Британія), що рішали тоді про привернення ладу в Европі, а між тими три держави не були навіть католицькі. Одна з них, Росія, була православна, дві другі протестантські.

Аж тепер дав папа своїй політиці широкий попуск. Він відновив монаший чин Єзуїтів, який дотепер був заборонений, як шкідливий, а також осудив свобідніший спосіб релігійного думання. Щоби направити страти Римської Церкви в Німеччині, де забрано церковні добра, заключив Пій VII конкордат з Баварією (1817), з Прусією (1821) та іншими краями. Силою конкордату Церква знов відзискувала вповні або частинно свої права і посілости.

Французи звали ту папську політику „ультрамонтанізм", себто „рух за горами".

Дальші неспокої.

Слідами Пія VII пішли дальші папи: Лев XII (1823-1829), Пій VIII (1829-1830) і Григорій XIV (1831-1836).

Спокій Римської Церкви захитала нова французька революція, що почалася була 1830 р. і посунулася до Італії та підступила під самий Рим. І тут відперла тіше зброя Австрії та Франції.

Дальше в Прусії почалися (1837—1840) завзяті спори між правительством, а папською курією (папським правлячим двором) через кілька папських постанов в справі мішаних подруж.

В Еспанії вибухла домашна війна, а наслідком її скасовано всі монастирі (1835) і проголошено все церковне майно власністю держави.

Подібне було в Португалії (1834), а в Швайцарії державна власть придавлювала Римську Церку від 1830 року.

Клопіт викликав також епископ Арнольд з Тріеру, який закликав вірних, щоби вибиралися в богомільну (паломничу, відпустову) подорож до „Святої Ризи Христової" в Тріері (1844). Це викликало завзятий спротив між німецькими ліберальними римо-католиками. Рух почав священик Іван Ронге, і так повстала осібна ліберальна (свобідно-думаюча) протиримська секта, звана „Німецько Католицькою Церквою".

Папа Пій IX.

По смерти Григорія XVI (1846) папою став того ж самого року Пій IX (1846-1878). Зпочатку поступав він дуже свободолюбно (ліберально), думав навіть створити італійську конфедерацію під своїм проводом (злучити князівства), однакож не міг того зробити. Проти нього вибухла революція в самім Римі 1848 року, отже мусів він тікати до Гаети в окрузі Неаполю, звідки міг вернутися аж по двох роках (1850), себто аж тоді, коли революцію спинила Австрія і Франція.

Від того часу політика папи змінюється і він кидається в обійми єзуїтів. За їх намовою оголосив він 1854 року догму **„Непорочного Зачаття Діви Марії"**, а на Ватиканськім Соборі 1870 року, догму **„Папської Непомильности"**. Це знов, а головно „Папапська Непомильність" принесла папству більше шкоди ніж користи, знак, що папа на першому кроці вже помилився.

Проти „Непомильности" запротестувало рішучо ліберальне сторонництво римо-католицьких мірян і духовенства, головно в Німеччині, Швайцарії й Австрії, під проводом визначного богослова Делінгера. Та коли пізніше часть обурених підчинилася папі, то друга часть відлучилася цілком від папи і створила свою церковну групу **„Старокатоликів"**, з одним епископом в Бонні, а другим в Берні.

Це зачепило також Австрію. Коли вона побачила, який протипапський настрій викликала догма про „Непомильність", то оголосила, що касує конкордат заключений з Пієм IX року 1855.

Знов же італійський король, Віктор **Емануїл**, що від 1860 року забирав від папи одну провінцію за другою, використав обставини і забрав від папи Рим, 20 вересня, 1870 р. — **і тим зробив кінець світському папському пануванню.**

Від 1-го липня, 1871 р., Рим став столицею Італії, і король замешкав в папській палаті, званій Квіриналом (Квіринал — оден з горбів, на яких побудований Рим). А Пієви IX лишилася лише Ватиканська палата, де папи і дотепер перебувають.

Італійський уряд забезпечив папі незалежність на тій землі, де папа живе, так, що це вважається до нині окремою папською державою. Також назначив папі грошеву річну винагороду, однакож тодішний папа її не приняв, ані не принимали дальші папи. Дотого ж папи звали себе „вязнями Ватикану", себто вічно покривдженими. Розуміесь, що Італія тим не журилася.

(Далі буде)

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

ВИЙШЛИ З ДРУКУ КНИЖКИ:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближні" — ціна 50ц
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна 25ц

Написав Прот. Петро Білон

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket. R. I
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

ЮВІЛЕЙ І ДРУГІ СПРАВИ

(Коронадо, Алта.)

Була субота 31 травня П-во Іван й Анна Струки кінчили вечером роботу, а пані Струкова робила заходи, щоби приготовити щось до Нар. Дому назавтра на храм для спільного обіду в Редвотер. І в такій порі, коло 8-ої години приїхали гості. Це родина п-ва Струків з односельчанами зробила несподіванку з нагоди 25-ліття їх супружого життя. А родина прибула не тілько з Алберти, але і з Саскачевану.

Річ звичайна, що була перекуска, а при ній вручено ювілятам срібний дарунок, з відповідними бажаннями. Дальше дружба п. В. Пасічний, підніс іншу справу, а то згадав недолю скитальців і наш обовязок прийти їм з помочею. Не можна забути і преси, що приносить нам вісти про скитальців і їх переживання.

Тут п. І. А. Василик піддав думку, щоби ми, односельчане з Хлібович Великих зложились і вислали пакунки через КАРЕ своїм односельчанам на скитальщині, щоби і для них був памятний нинішний день. На таку думку згодилися не тілько односельчани, але і ті, що були з інших сіл.

Отже пп. В. Пасічний з Редвотер і Н. Дмитришин з Коронадо, занялися збіркою, що принесла $39.50.

Гроші розділено так: три пачки з [illegible] по 10 дол., на У. Голос 5 дол., а на Вістник $4.50.

Жертви зложили:

По 5 дол.: п-во Н. і З. Василик з Течфілд, Саск., І. А. Василик з Редвотер.

По 2 дол.: п-во М. і Р. Піхота, ювілята Струки, В. Пасічний, Н. Дмитришин, А. Фаріон.

По 1 дол.: п-во Д. і А. Василик, А. Е. Василик, Г. К. Спровий, М. Попіль, С. Попіль, Н Куна І. Лемішка, В. Шумський, Т. Хаба, Г. Хаба, М. Хаба, В. Хаба, К. Івашків, І. Дуб, М. Салижин, А. Король, С. Салижин, С. Кіряк. Ц. Кіряк.

По 50 цт. Ф. Грещук.

Щира подяка жертводавцям за поміч потребуючим нашим братам і сестрам, а ювілятам дочекати золотого ювілею.

Гість.

ДЕЩО З МИРНАМ З АЛБЕРТИ

В неділю, 4-го травня, зараз таки по Богослуженню, прийшло на думку нашим церковним членам й членкам загостити до дому п-ва Николая й Параски Марковських та зробити для них приємну несподіванку. П-во Марковські належать до найстарших, поважних віком людей, як рівнож і перших піонірів у нашій околиці.

Вище згадані є свідомими, та тіальними членами Української Гр.-Православної Церкви Зіслання св. Духа в Мирнам. Релігійну й народну свідомість унаслідили по своїх родичах ще в селі Волчківцях, Снятинського повіту. Сам п. Марковський є не тільки членом, а фундатором, ктитором і добродітелем нашої церкви, як рівнож і старшим братом. На кожнім кроці обоє старенькі несуть моральну й матеріяльну поміч церкві.

Зійшлося чимале число церковних членів, а по більшій части членки, котрі вже принесли з собою готову перекуску, після якої промовляли пп. Василь Котишин, господар нашої громади, Кар. Навальковський, церковний предсідатель, а опісля касієрка Жіночого Товариства, пані Ядвига Котишина. Промови бесідників й бесідниць сходилися до одної справи, а то про заслуги для нашої церкви п-ва Марковських.

Відтак забрав слово наш мирнамський склепар-шторник, п. І. Романчук і він то спімнув наших твох щирих приятелів: Український Голос і Вістник, котрі згадують на своїх сторінках про наше зібрання, а після того завізвав до збірки. Збіркою занялася пані Фрозина Запарнюк. Жертвували:

По 1 дол.: В. Котишин, Г. Клячак, Н. і П. Марковські, пані Анна Герелюк, В. (син) Марковський.

По 50 цт.: К. Навальковський, І. Романчук, пані Е. Клячак, пані А. Мисанчук, Л. Голубович, А Бохон.

По 25 цт.: пані Христина Кіт, Ф. Мишенюк, пані Фрозина Запарнюк, пані Текля Яремчук, пані Ядвига Котишина, пані Стефанія Солован, пані Каська Марківська, пані Химка Най.

Разом 10 дол. Збірку призначено по половині обом часописам. Жертводавцям щира подяка, а шановному п-ву Марковським дай Боже кріпкого здоровля ще з нами довго прожити і дальше вірно нашій церкві служити.

Г. Клячак.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ

(Ст. Джуліен, Саск.)

Дня 1-го червня 1947 зібралися родина і приятелі на обід до дому п-ва Дмитра і Парані Вокшован з нагоди 25-ліття подружого життя, що було для них великою несподіванкою. Господарем зібрання був п. С. Михайлюк, дружбою п. Л. Бойчук, а дружкою сестра, пані Анна Тваринська з Блейн Лейк.

Мама ювілятів, пані Доця Місюра, привитала ювілятів в дверах весільним звичаєм. Зараз жінки застелили столи і поклали привезені страви. Ювілятів посадили на почеснім місци з дружбами та гостями.

Господар зібрання провів молитву за здоровля, по обіді було кілька промов, і мама ювілятів вручила від себе гарний дарунок. Від родини і гостей вручив дарунок п. С. Михайлюк — срібне начиння. Шваґер, П. Тваринський від себе і від п-ва Івана та пані Михайлюк з Блейн Лейк вручив їм столик, потім всі присутні з желаннями відспівали гучне Многоліттєвіє.

Зараз забрали слово ювілята дякуючи присутним, що так величаво вшанували їх 25 ліття подружого життя. Дальше господар свята сказав пару слів про заслугу ювілятів, як щиріщих господарів в цій околиці, жертвенних і згідних і попросив присутних щоби зложили жертви на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу та на Укр. Голос і Вістник.

Отже ювіляти і гості дуже радо зложили на Колеґію $21.85, на Укр. Голос 8 дол. і на Вістник 5 дол.

Пізно вечером гості роїхалися домів, желаючи ювілятам щоби щасливо дочекали і 50 літного ювілею.

Цим святом найбільше занималися їхні сини, Іван і Евген, і невістка.

М. Пігач.

НОВА УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА

(Брентфорд, Онт.)

Гурток в числі 10 членів зійшовся в місяцю травню, щоби рішити важну справу, бо годі одинцем ходити і час від часу поїхати на Богослуження до церкви на фармах в Ватерфорд. Можна без пересади сказати, що тих 10 членів зробили великий крок вперед, а то, заснували Українську Православну Громаду, головою котрої став знаний фабрикант содової води п. С. Цибульський.

Щоби доказати, що ті шановні члени не лише поверхово є свідомі члени своєї рідної церкви, то в неділю дня 15 червня запросили до себе на Богослуження до околичні громади, а то Ватерфорд, Торонто і Гемилтон. З Гемилтону навіть хор церковний прибув спеціяльним автобусом.

Приміщення на Богослуження за стараннями п. В. Панькового дістали в англіканській церкві. Хотіли мати відправу в Укр. Нар. Домі, котрого багатьох з повисше членів є також членами Нар. Дому, в котрому, кілька літ тому як вже відбувалися Богослужения, і то з жуківської церкви о. Давар, та коли люди зрозуміли, що їм туди не подорозі, то запросили нашого священика, о. І. Гикавого. Але і він також лише 2 рази відслужив Богослуження. І на тім скінчилося. Є добрі люди, але бувають такі, що кажуть: „Ми в попа не віримо, і його нам не треба." По моїй думці це безбожники. І стало на тім, що ми не дістали салі Нар. Дому на релігійну справу, а дістали лише на обід після Богослуження.

Дня 15 червня громада запросила укр. Прав. священика о. Кисілюка з Престону і в год. 11.30, коли англійці закінчили свое Богослуження, почалось наше. Дехто з англійців лишився, щоби послухати нашого українського релігійного співу.

Церква була майже заповнена. Хор під проводом п. Радиша співав дуже гарно. Апостола читав тут п. І. Данилевич з Ватерфорду. Тіже поучаючу проповідь говорив о. Кисілюк. Після закінчення англійці подавали нашим людям руку і висказували свое велике задоволення з нашої відправи, хоч і не розуміли ані слова українського.

Видно їх вдоволення і з того, що за напаїм церкви не взяли нічого, а вдодатку заявили, що їх Церковний-Духовий провід годиться все на приміщення на наші релігійні потреби коли нам буде потрібно.

Є ріжниця між людьми культурними і некультурними. Некультурним здається, що оскільки більше вони свою некультурність покажуть, остільки вони висше стали.

Після Служби Божої, всіх запрошено на спільний обід до Нар. Дому. Обід був багатий. Господарем обіду був п. Цибульський, і він запрошував до слова представників громади і визначних гостей. Між іншим, говорив голова церковної громади з Ватерфорд, п. А. Завальський. Дальше п. Деманик, голова церковної громади з Гемилтону, пп. І. Гуменюк і Г. Григоряк з Торонта і пані Статник, що недавно прибула із скитальщини. Всі говорили на тему дня і похвально висказували свої щирі завваги для свідомих членів нової церковної громади в місті Брентфорд.

Я від себе скажу: Дорогі члени з своїми родинами! Перед вами широке поле праці на рідній ниві, боріться духом, не зважайте на те, що вас мала гостка. Були громади, що заснувалися на 4-5-ох членах, а нині вони мають десятки членів. Вони мали трудности, і ви будете їх мати, але на те не зважайте, бо громади основуються на щирих і відважних одиницях.

Мені приємно, що 15 червня, 1947, в східно-полудневім Онтеріо повстала нова Українська Православна Громада.

Гість.

З ОКОЛИЦІ ТУДОР, АЛТА.

Родина, сусіди і приятелі приготовили п-ву Фисулякам несподіванку 31-го травня з нагоди 30-ліття їх подружого життя. І погода на таку гостину була пригожа.

І несподіванка була дійсна, бо п-во Фисуляки догадалися що воно таке аж тоді, коли гості привитали їх Многоліттям.

Була вечера. Дружбами були п. Войнер та пані Касіян. і п. Войнер в імени всіх побажав ювілятам Многих літ, а з ними всякого добра. Опісля сини — Степан і Михайло, та дочка Катерина, вручили родичам дарунок. Раділи ювіляти і щиро дякували і дітям і гостям за їх щирість.

Вкінци п. Остафійчук згадав У. Голос і Вістник, отже присутні зложили $7.85, і розділено по половині. Жертводавці:

По 1 дол.: П-во Фисуляки, п. Фисуляк.

По 75 цт.: П. Войнер.

По 50 цт.: Варениця, О. Юськів, Козак, Остафійчук, Іськів.

По 35 цт.: пані Макарчук.

По 25 цт.: Вавриків, Бе[illegible]ий, Вовриків, Лент, Пинчук, Коннстія, Пинчук, Фисуляк, Касіян.

Всім жертводавцям щире Спасибіг!

Гість.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Сескатун, Саск.

По 3 дол.: Студенти Інституту ім. П. Могили

По 2 дол.: П. Ортинський

Елдевор, Саск.

По 5 дол.: Церковна громада.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Йорктон, Саск., 19-го червня, 1947.

По 25 дол.: І. Кушнірук, М. і А. Стечишин, Т. Курилюк.

По 10 дол.: Д. Юрків, Т. Сикович, С. Перперовський, С. Гуль[illegible], Марія Гринишна.

По 5 дол.: Н. Ковчук, А. Теркач, Антонія Ягольницька, В.

Остапович, В. Костинюк, І. Гишка, І. Кадещук
По 2 дол.: Анна Кривливець.
По 1 дол.: Катерина Бортник.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Геффорд, Саск., 22 червня, 1947.
Геффорд, Саск.
По 20 дол.: Жіноче Товариство ім. Басарабово. й Сестрицтво при Церкві в Геффорд.
По 10 дол.: П. Лазарович, М. В. і А. Симчич, В. Гузль, Жін. Т-во ім. Віри Баоенко, о. В. Апонюк.
По 5 дол.: В. Лазарович, М. Лазарович, І. Кирилюк, В. Симчич, М. Гаврищ, Д. Гаврищ, І Писківець, Н Гнидий, Параска Сулятицька, П. Ощипок, О Никифорук, Антонина Никифорук, Д. Симчич, В. Іванишин, Д. Семко, П. Никифорук, Т. Дишко, Руза Семко, М. Хомиш, М. Д. Зачківський, С. Дишко, В. Н. Лозовчук, С. Лацюк, М. Сулятицький, А. Бабчинський, Ф. Калин, І. Семко, М. Вережак, Д. Боянчук, В. Яківчук, А. Дрозд, М. Гуньчак, Ф. Андрущак, І. Шклян-
По 4 дол.: Параска Кіндрачук.
По 3 дол.: В. Бурак.
По 2 дол.: М. Кормиш, І. Гаврищ, П. Симчич, Н. Вережак, І Білавич, Параска Котелко, Елисавета Никифорук.
По 1 дол.: Ф. Калин, І. Бинкал, Софія Трафяк, О. Котелко, М. Торчук, Василина Симчич.

Бордев (коло Біликів), Саск.
По 10 дол.: Ю. Білик
По 5 дол.: О. Лазорко, Анна Скотик, І. Білик, Д. Никифорук
По 2 дол.: Марія Товарик, В Білик.

Редфілд, Саск.
По 10 дол.: М. Садовський

Крилор, Саск.
По 5 дол.: П. Тварпільський, М Цьона, К. В. Федейко, З. Драґан
По 1 дол.: пані Цьона.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Витків, Саск., 24 червня, 1947.
Витків, Саск.
По 20 дол. Жін. Т-во ім. О. Кобилянської
По 15 дол.: СУМК ім. І. Сірки
Церковна громада 19.78.
По 10 дол.: М. Токарик, П Войтюк, П. Котик.
По 5 дол.: П. Кіндрачук, Н Іванчук, М. Саранчук, І. Голяк, М. Іванчук, Текля Гаргара, Ф Токарик, Я. Голяк, І. Свистун, Анастазія Ковакевич, М. Ничик, С. Никифорук, В. Сорока, О. Саранчук, В. Свистун, М. Ковальський, М. Шпак, С. Гарбуз, А Багрій, В. Товарик, М. Багрій, Я. Никифорук, С. Підвербецький.
По 2 дол.: Р. Олексюк, Галя Олексюк, К. Свистун.
По 1 дол.: Марія Мартинюк, А Іванчук, Анна Саранчук, Анна Кіндрачук, Розалія Жуковська, Михайлина Голяк, І. Шпак, Е. Іванчук, В. Свистун, М. Саранчук, Марія Штокало, Палина Підвербецька, Савеля Іванчук, Анна Шпак, Я. Сорока, Катерина Сорока, І. Саранчук, В. Ковакевич, Марія Багрій, Ірина Шпак, Анна Багрій, Ева Свистун, Анастазія Свистун, Варвара Товарик, Марія Іванчук, Евгенія Свистун, Харитина Саранчук, Олександра Свистун, Маруся Гарбуз, Текля Саранчук.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Виллингдон Алта., 28 червня, 1947.
Редвей, Алта.
По 5 дол.: Ф. Юрків, Н. Безбородько, М. Бочни

ПИСАНКА

Прислав о. В. Апонюк.
Геффорд, Саск.
М. Заслковський — 5 дол.
Дрібними 31.90.

Прилейт, Саск.
По 5 дол.: І. Т. Райчиба, К. Крук.
Дрібними 15 дол.:

Витків, Саск. 13.25
Мелв Лейк, Саск. 7.75
Редфилд, Саск. 6.00
Гленшир, Саск. 3.50.

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

З нагоди окружного Зїзду Колеґії в Форт Вилліям, Онт., 29 червня, 1947.
По 20 дол.: І. Воронкевич
По 10 дол.: С. Пуляк, М. Венчер, О. Хома, М. Сторчак, С. Ткач, Марія Чичка, В. Куликевич.
По 5 дол.: М. Лисий, М. Іванців, П. Саранчук, В. Микуляк, М. Петраш, І Преступька, Я. Лучиня, В. Грекуля, Др. Вацик, Я. Верстюк

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИПЕНЬ:
20 Неділя — Бойн Лейк.
Вечірня 7 год. — Смокі Лейк
27. Неділя — Тіріан.
Вечірня, 7 год — Стрий.
Адреса Box 309. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Е. Гринини.
ЛИПЕНЬ:
20 Неділя — Свидова.
27 Неділя — Мазепа.
28. Понеділок. Св. Володимира — Йорктон
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Ілії — Врокстон.
3. Неділя — Мелвил
10. Неділя — Донвел.
17. Неділя — Горлиц.
19 Віторок. Преображення Госп. — Мазепа
24 Неділя — Йорктон
28 Четвер. Успення Пр. Богор. — Канора (Успенська).
31 Неділя — Разимно.
Адреса 110 Веллингтон Евню
Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фелака.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Енгусвил.
27 Неділя — Оквборн (храм).
Адреса — Box 46 Оквборн. Ман.
Тел. 133—4 Шол Лейк Ексченджт

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Пайн Ривер.
27 Неділя — Кемсак.
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Пророк Ілії — Ревнер (храм).
3. Неділя — Гвайтбіч.
10 Неділя — Арран.
17 Неділя — Стінен.
19. Віторок Преобр. Господнє — Пайн Ривер (храм).
24. Неділя — Шерідон.
28. Четвер Успення Пр. Богор — Мефбридж (храм)
31. Неділя — Кемсак
Адреса Box 124 Арран Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя Гефорд (фарми).
27. Неділя — Витків (ювілей).
СЕРПЕНЬ.
3 Неділя — Редфілд (храм).
10. Неділя — Марлин.
17 Неділя — Келон.
19. Віторок. Преобр. Господнє — Ітонія.
24. Неділя — Прілейт
28. Четвер. Успення Пр. Богор. — Білник (храм).
31. Неділя — Кендо
Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Лужани.
27. Неділя — Іслас
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Ілії пророка — Давинг (храм).
3. Неділя — Виллингдон.
10. Неділя — Андрю.
17. Неділя — Пено
19. Віторок. Преображення Господ. — Лужани
24 Неділя — Каґвин.
27 Четвер. Успення Пресв. Богор — Бринзлей
31 Неділя — Новий Прут
Адреса: Виллингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Петлюра
27. Неділя — Гренвю.
СЕРПЕНЬ:
3 Неділя — Гилберт Плейнс (Храм).
10 Неділя — Шортдейл
17. Неділя — Роблін (місто).
19. Віторок. Преображення Госп. — Шелвелей
21 Неділя — Роблін-Зелена
22. Четвер. Успіння Богородиці — Ґрифтінг Ривер.
31. Неділя — Леннард
Адреса Поч. Скр. 54, Роблін, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЛИПЕНЬ
20. Неділя — Ст. Мартин (храм).
27 Неділя — Папларфілд (Окружний Зїзд Колеґії)
Адреса / Ст. Джанс евню.
Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіцкевича.
ЛИПЕНЬ
20. Неділя — Шипмен
27 Неділя — Принс Алберт (храм)
СЕРПЕНЬ
2. Субота Прор. Ілії — Семборг
3. Неділя — Семборг
10. Неділя — Принс Алберт
14 Середа Хрещення України — Принс Алберт
17 Неділя — Вірдейл
19 Віторок. Преобр. Господнє — Шипмен
24 Неділя — Принс Алберт
28. Четвер Успення Пр. Богор. — Гонімун.
31 Неділя — Семборг
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ЛИПЕНЬ
20. Неділя — Бойл (церк. пікник).
20 Неділя — Вечірня — Редвий
27. Неділя Васетна (храм).
27. Неділя — Еґремонт Вечірня.
Адреса Редвий, Алта.
Скринька 62 Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Рама.
27 Неділя — Канорова.
28. Понеділок. Св. Володимира — Канора.
СЕРПЕНЬ:
3 Неділя — Келвіґтон.
10. Неділя — Того.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:
15 В 2 Положення Чес. ризи Д. М.
16 С 3 Мч. Акинта, Преп. Анатолія
17 Ч 4 Андрея арх. Критського
18 П 5 †Преп. Атанасія Атон.
19 С 6 Преп. Симон схим. Печер.

20 Н 7 Нед. 7. Преп. Томи, Акакія
21 П 8 Вмкч. Прокопія, Теодора
22 В 9 Свщмч. Панкратія єпис.
23 С 10 †Преп. Антонія Печер.
24 Ч 11 Смерть укр. кн. Ольги
25 П 12 Мч. Прокла й Іларія
26 С 13 Собор арх. Гавриїла

27 Н 14 Нед. 8. Ап. Акили з 70-ти
28 П 15 †Володимира Великого
29 В 16 Свщм. Антиногена мч. Юлії
30 С 17 Вмкм. Марини мч. Сперата
31 Ч 18 Івана і Памви ?? Печер.
СЕРПЕНЬ:
1 П 19 Преп. Макрини преп. Діа
2 С 20 †Ілії пророка

3 Н 21 Нед. 9. Преп. Онуфрія мов.
4 П 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 В 23 Мчч. Трохима і Теофіла
6 С 24 †Мчч. Бориса і Гліба
7 Ч 25 †Успення праведн. Анни
8 П 26 Преп. Мойсея ... Печер.
9 С 27 Пантелеймона вмч.

10 Н 28 Нед. 10. Ап. ... 70 Прохора
11 П 29 Мчч. Калиника Кил.
12 В 30 Ап. з 70 Сили і Силуана
13 С 31 Прав. Евдокима Кппад.
14 Ч 1 Знч. Ч. Хр. Хрещ. України
15 П 2 Перенес. мощ. пр. Стефана
16 С 3 Преп. Ісаакія, Далмата

17 Н 4 Нед. 11. Св. ... молодців
18 П 5 Мчч. Евсигнія, Кантидія.
19 В 6 Преображення Господнє.
20 С 7 Преп. Пімена пост. Печер.
21 Ч 8 Преп. Григорія іконописця
22 П 9 †Ап. Матея, мч. Юліана
23 С 10 Мчч. архид. Лаврентія

24 Н 11 Нед. 12. Препмч. Василія
25 П 12 Мчч. Фотія, Памфила
26 В 13 Тихона еп. Вороніжського
27 С 14 Пер. мощ. Теодосія Печер.
28 Ч 15 Успення Пресв. Богород.
29 П 16 †Нерукотв. Образ Ісуса Хр.
30 С 17 Преп. Алипія іконоп. Печер.
31 Н 18 Нед. 13. Мч. Флора і Лавра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Давфин.
27. Неділя — Ешвил
Адреса Box 778 — Давфин, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Глібського
ЛИПЕНЬ
20 Неділя — Вайта
27. Неділя — Форт Френсис
Адреса: Толстой Ман.

Устав Церковний.

ЛИПЕНЬ
20. Нед. 7 по З. С. Голос 6. УЄ 7 Літ. Ап. Римлян 15: 1—7 і 6: 18—23. Еван. Матея 9: 27-35 і 8: 5—13.
27. Нед. 8 по З. С. Голос 7. УЄ 8. Літ. Ап. 1 Коринтян 1: 10—18. Еван. Матея 14: 14—22
28. Кн. Володимира Вел. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Галат 1: 11—19 Еван. Івана 10: 1—9
СЕРПЕНЬ:
2. Прор. Ілії УЄ Луки 11: 47-54. Літур. Ап. Якова 5: 10—20. Еван. Луки 4: 22—30
3. Нед. 9. Голос 8. Утр. Еван. 9. Літ. Ап. 1 Коринтян 3: 9—17. Еван. Матея 14: 22—34
10. Нед. 10. Голос 1. Утр. Ев. 10. Літ. Ап. 1 Коринтян 4: 9—16. Еван. Матея 17: 14—23
17. Нед. 11. Голос 2. Утр. Ев. 11. Літ. Ап. 1 Коринтян 9: 2—12. Еван. Матея 18: 23—35
19. Преобр. Господнє — Спаса УЄ Луки 9: 28—36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10—19. Еван. Матея 17: 1—19.
24. Нед. 12. Голос 3. Утр. Еван. 1. Літ. Ап. 1 Коринтян 15: 1—11. Еван. Матея 19: 16—26.
28. Успення Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 37—49. 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11. Еван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., AUG. 1st, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1947. ЧИСЛО (803) 15

І ТАМ Є ЗАЛІЗНА КУРТИНА.

Вістка з Греції 28 липня говорить, що комісія Обєднаних Націй, яка є в Греції, оскаржує Альбанію, Югославію і Болгарію, що вони не дозволяють комісії, щоби роеглянула, що на їх сторонi діється. Альбанія і Югославія цілком не впускають до себе комісії, а Болгарія поставили такі услівя, яких не можна прийняти.

Комісію назначили Обєднані Нації, отже тепер покажесь, яку дійсну силу мають Обєднані Нації вирішувати світові справи.

ЯК БОЛЬШЕВИКИ ВИЗВОЛЯЮТЬ

Лінський часопис „Телеграф", подає вістку, що в Альтенгаймі (в Німеччині під большевиками) большевики будують великий концентраційний табор, бо тих таборів, що тепер є, не вистарчає для великої кількости арештованих.

При будові нового табору є занятих 700 чоловіків і жінок. Вони зрівнюють землю, вкопують стовпи й обводять колючим дротом.

ГОТОВЛЯТЬСЯ ЗАБРАТИ РЕШТУ ЕВРОПИ

З Женеви, в Швайцарії, є вістка, що Росія тепер вишколює окремо військових провідників, при помочи яких можна би в західній Европі перевести ряд револющій і забрати всю Европу в свої руки.

В АНГЛІЇ ВИГАНЯЮТЬ ПОЛЯКІВ З ЮНІЇ

Робітничий кореспондент лондонського „Таймса" подає вістку, що „Амалґамейтед Інджінірінг Юнія" повідомила всі свої відділи, щоби виганяли (експел) польських робітників з юнії і позбувалися їх з промислу, хоч юнія ставить також виїмки, щоби багато поляків задержати в британських фабриках.

В вістці не сказано, яка була причина до такої постанови юнії, та можна догадуватись, що поляки назагал мусіли поводитись так, що стали неможливими. Без поважної причини воно не сталося.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ В БРЕСТІ

Вістка з Бресту, в Франції, 29 липня, доносить, що в брестськім порті експльодував корабель наладований вибуховим матеріялом, отже найменше 20 осіб згинуло, а понад 1000 ранених. Крім тих ще сотні зазнали поважного потрясення.

Крім того експльозія знищила багато приморських будинків, а також понищила багато дальших будинків в місті, разом яких 3,346. Запалила склад газоліни та ґазоліню, та взагалі наробила багато знищення.

Вбиті, це робітники в порті, бо валога корабля забралась, нім наступила експльозія, однакож капітан корабля згинув — його вбили літаючі відломки.

ПОВІСИЛИ ТРОХ ТЕРОРИСТІВ

Британські власти повісили трох жидівських терористів, не зважаючи на те, що жидівська орґанізація грозила, що вбє двох британців, яких має в руках.

ТАРАС Д. ФЕРЛЕЙ.

Бл. п. Т. Д. Ферлей.

В неділю рано, 27-го липня, 1947, помер в своїм домі в Винипегу, віддавна відомий українському загалови в Канаді громадський працівник, Тарас Д. Ферлей, проживши 65 літ, а в Канаді від 1903 року.

Причина смерти — серцевий удар. Він поважно слабував перед кількома літами, отже наслідки полишились, бо від того часу він не був вже такий здоровий, як передше, хоч і працював, і щиро дальше інтересувався громадськими справами. Недавно, бо коло 5 тижнів перед смертю, він почав знов слабувати, хоч слабість не виглядала на надто поважну, все ж він її не пережив.

Походив з Балинець, Коломийського повіту, в Галичині, а прибув до Канади маючи 21 рік життя.

В часах, коли українське життя в Канаді доперва почало орґанізуватися, Т. Д. Ферлей був провідною силою не тільки в Винипегу, але і для загальної широкої української справи в Канаді. Як гарний і симпатичний промовець, як чоловік, що вірив в успіх щирої громадської праці і ніколи не зневірювався, він вложив багато свого труду в основи тої будови нашого зорґанізованого життя, яку тепер маємо.

Коли вернутись до 1909-1910 року, то він був одним з основників Спілки, що видає нині Український Голос, і він в початках був власне управителем (менеджером) Українського Голосу. Тай опісля і завсігди інтересувався Українським Голосом, як йому дуже близькою і важною справою.

Дальше треба пригадати тут бодай побіжно важніше з життя Т. Д. Ферлея.

Після 1915 р. він був послом з округа Ґімлі в манітобській леґіслятурі. Був також алдерманом з 3-ої варди в Винипегу 1933 р.

Коли в Брандоні був учительський семинар, він був там учителем української літератури.

Він належав до основників Товариства Народного Дому в Винипегу і був його головою на протязі 25 літ. Був президентом Взаїмної Помочі від 1944 р. Також належав до дирекції Колеґії св. Андрея.

Це вже показує, як тісно стояв покійний з українським життям, а в тому життю поза своєю особистою працею віддавав весь час громадським справам, з якими був звязаний. Тай взагалі не було української справи, про яку він сказав би, що вона йому байдужа.

Покійного знав широкий український загал Канади і з його праці тай особисто, бачучи його на зїздах, чи інших зібраннях Західної і Східної Канади.

Отже так відійшов від нас оден з визначних піонірів народної праці ще з тих часів, коли найтяжше було працювати. І не полишав він громадської праці до кінця свого життя.

Він був гідним українським працівником.

ДІТОЧИЙ ПАРАЛІЖ

В Винипегу було цего року до кінця липня 16 випадків діточого паралїжу, та ці випадки ще непевні. Однакож слабість лекша, як бувала колись. Всіх випадків в Манітобі було досі 31.

КОРАБЕЛЬ НАЇХАВ НА ПІДВОДНУ СКАЛУ

В східних підбігунових околицях Канади корабель Нескопі, що возив туди поживу і почту впродовж 35 літ, наїхав на підводну скалу і розбився, хоч не цілком потонув. Залога корабля і пасажири, числом 70, вратувалися.

КОСЯТЬ ВЖЕ ЯЧМІНЬ

З Овк Лейк, Ман., є вістка 29 липня, що там вже почав хтось косити ячмінь

ПАРЛЯМЕНТ ОБКРАДАЮТЬ

З Лондону доносять, що з парляментарної їдальні в Лондоні вкрадено за 18 місяців понад 2,000 ножів, вилок, ложок, тарілок і других столових річей, срібних, або посріблених.

ФРАНЦІЯ ПЛАЧЕ ЗА РОСІЄЮ

В Обєднаних Націях представник Франції 29 липня, ще завзивав Росію, щоби прилучилась до Маршалового пляну, з другі, щоби ставилися до Росії вину, розуміло. Та не диво, бо Францію нині присіли большевики з усіх сторін

ПЕРЕХОПИЛИ 1,100 ЖИДІВ

Липня 28 британці перехопили коло Палестини два деревляні кораблі, на яких було 1,100 жидів, що хотіли дістатись до Палестини

ЗНАЙШЛИ КАОЛІН В МАНІТОБІ

В околиці Винипегосис, Ман., знайдено каолін, себто глину на виріб гарного порцелянового начиння. Це буде новим промислом Манітоби. Гончарську фабрику побудують або в Давфині, або в Нііпаві.

ТУРБОТИ ЗА МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ.

Часто лунають голоси: дбаймо про нашу молодь; ратуймо її! Деколи люди говорять на зіздах чи конференціях про всякі важні справи, а тут нараз стає хтось і взиває всіх заперестати цю, на часі і важну балачку, а говорити про нашу молодь. Чому говорити? Бо наша молодь не цікавиться нашими народніми справами. Їй не в голові церква, товариство, вистава чи концерт; вона іде на витрішки і забави. Відвідує театри, пулруми, вживає світа...

Правдою є, що є молодь, яка відстала від нашого народнього життя, не цікаве її, як живе найблища парафія, яке там Богослуження, хто там ходить і т. д. Та молодь покинула нашу мову. Не читає нічого українського. Не цікавиться поважними справами і взагалі проявами громадського народнього життя. Вона шукає нагоди побавитися, мати „гуд тайм".

Однакож є також молодь, що можна нею похвалитися. Дуже багато молодих бачимо в наших церквах підчас Богослужень. Вони несуть хоругви і процесійні образи в часі обходів. Вони і співають в часі Богослужень. Вони помагають при ріжних нагодах релігійному піднесенню, а також матеріяльно підпомагають церковну роботу.

Молодь є по наших товариствах. Та молодь буває на відчитах та зіздах, коли такі є. Вона читає наші часописи і книжки. Добре володіє і рідною мовою й англійською.

Це є та наша гарна, на[illegible]на молодь, яку ми любимо, шануємо і для неї живемо.

Та треба собі сказати, що коли є в нас недомагання, коли є молодь не та[illegible], як ми хотіли б її бачити, то, поза посторонні чинники, що мають на неї вплив, вина спадає на старших, що та молодь гірша, як повинна бути.

Маю на увазі такий примір. Є фармерська родина. Господарство мають велике. Вони є члени церкви. Ходять регулярно до церкви. У церкві звичайно чують науки про святковання неділь чи свят. Чують й інші науки так конечні і спасенні для нас і старших і молодших.

Але господар зробив раз гріх. Позволив собі косити в день Успення Пр. Богородиці. Велике це свято. Та прийшла пора кошення збіжжа. Глядить наш фармер, що його сусід мадяр, чи німець, або швед, чи навіть наш большевик косить пшеницю, то, довго не роздумуючи, рішає, що не йде до церкви, хоч це і храмове свято, але іде косити. В хаті і на фармі заводиться будний день. Всі забули за велике свято. Треба косити, бо люди косять.

Той самий фармер в якийсь час нарікає перед священиком, що має багато клопотів з дітьми. Це вже великі діти. Не хочуть його слухати. Не йдуть до церкви. Нічим не цікавляться. Живуть взагалі відмінним життям, як він.

Цілком певне, що клопіт мусить бути з дітьми. Самий тато зопсував своїх дітей. Знехтував велике свято. Знищив віру дітей, що є Бог, що є церква, що є щось святе, що треба молитися, шанувати заповіді і т. д. Легко є щось попсувати, але направити не легко.

Знаю іншу родину. Гарні люди. Виглядають побожні. Привязані до Церкви. Та трапився випадок, який був міром їх релігійности і взагалі зрілости громадської і церковної. Мали доньку. Вона познайомилася з хлопцем іншої віри. Прийшов час її дружити. І вибрали день 11-го липня на весілля. Це останній день Петрівки. Це ж піст. Однак родичі зробили весілля. Спросили гостей. Бавилися. Музика грала. Танцювали. Їли і пили.

Є в них більше дітей. Ті діти відстали від нашого громадського життя. Чи будемо дивуватися? Та ж їхні родичі до того привели. Коли нема якоїсь засади, якогось закону, якогось правила для старших, то чому молодь має їх мати? Тому, що вона володь?! Можна старшим, як забагнесь, то можна і молодшим.

Колись Бог вимагав від Авраама жертви. Хотів, щоб він приніс власного сина в жертву. Болюче воно було для старенького батька. Але Бог так хоче. Най діється Божа воля. І взяв Авраам сина, єдину дитину, й вивів на гору Борія, збудував жертвеник, наклав дров, приготовив усьо і мав намір вчинити те, чого Бог хотів... Але Бог лиш випробовував віру Авраама. Не допустив до того, щоб батько сина приніс у жертву.

Бог хоче і від нас жертви. Від старших. Але ми не хочемо цього зробити. Не хочемо дітей своїх, нашу молодь, дати Богові. Волимо косити в свято, орати, чи молотити. До церкви йдемо вже тоді коли, не маємо чим виправдати свого лінивства, або холодної релігійности. Волимо в піст весілля устроювати, бо коли вже одна дитина пропадає в чужому, по вірі й народности, морі, то хай і інші наші та й чужі діти пропадуть. Отже гуляймо й веселімся, що пропала наша дитина. Гуляймо в піст, в Петрівку, чи Пилипівку або й навіть у Великий Піст.

Коли прийде нагода, в часі зізду або нарад, то говорім: наша молодь пропадає! Що робить священство для молоді? Що наша Консисторія робить? Що наші Централі роблять?

Наші священики, наша Консисторія, наші Централі роблять зо своєї сторони все, що годи і що можна робити для того, щоб помогти нашій молоді вирости на гідних громадян. Але чи роблять те все родичі в домах? Чи всі старші громадяни мають на увазі молодь?

Старші мусять відзначатися великою вірою в Бога. Старші мусять щиро шанувати і справи свого народу, і закон Божий, і Церкву і жити по її науці. Старші мусять поважати наші звичаї, жити так як пристало добрим громадянам взірцевим патріотам, тоді молодь піде за нами — вся молодь!

Замість вигукувати: „Дбаймо про молодь!" — ставмо запити нашим проводам як Церкви так і громадських установ: що треба робити, щоб дати найкращий примір нашим дітям? А коли дістанемо вказівки то й виконаймо їх по совісти, і щиро, бо це для нашого власного добра і для тих, що для нас найдорощі, для наших дітей і для молоді!

ОЄГ

ПСАЛЬМА 131.

Господи, я гордим серцем
не несуся вгору,
Ні очима нещирими -
до Твойого двору.

У діла Твої великі,
в причини закриті
Я не'входжу: не мені їх
розумом судити.

Я у Господа благаю —
як мала дитина,
Що сповиту біля себе
Мати положила.

Як дитина-немовлятко,
душа моя вбога,
Так надієсь чистим серцем
праведний на Бога.

Пантелеймон Куліш.

ВЕЛИКА СИЛА РЕЛІГІЇ.

Є англійська книжка п. з. „Стара Цивілізація Нового Світа", а її автор, А. Гаят, описує ту велику цивілізацію, що мали мешканці Америки, ним прийшли сюди европейці. Це була така цивілізація, що нині годі зрозуміти, як люде були так високо піднеслися, коли могли пр такі величезні будівлі будувати, як нині показують залишки тих будівель; як вони могли виробити таку досконалу календарну систему, що майже рівналася нинішній календарній системі.

Та показує Гаят, що на першім місци в тих людей стояла їхня релігія. Змістом духовним мусіла вона бути дуже багата, ріжнородна, зверхними формами дуже величава. І з того робить він такий висновок:

„В кожнім випадку, наперекір тому, що агностики і циники (невірючі і байдужі) можуть сказати, — народи, які мали релігії найбогатші в обряди, найширшу і дуже складну науку про божества, та найглибшу духову віру, — це якраз були народи, що дійшли до найвисшого розвою в штуці, в промислі, в організації, в науці і цивілізації".

Значиться — коли життя має сильну релігійну основу, тоді воно сильне для всякої творчої праці.

Ще кілька речень з висловів великого італійського патріота і мислителя, Мацінія (1805-1872), звернених до тих, що легковажили релігію:

„Релігії правлять світом. Коли гіндуси вірили, що деякі родилися з голови Брагми, свого божества, другі з його рук, інші з ніг, то відповідно до того організували суспільний лад (касти).

Коли християни заявили світови, що всі люде є божими синами і братами, то [illegible] філософія і не могла спинити поваления невільництва.

„З кожним поступом релігійної науки можемо показати вам рівнобіжний суспільний поступ в історії людства; щож з вашого проповідування байдужности в релігійних справах, ви не можете показати нам нічого більше крім анархії. Ви могли лише нищити, а не будувати. Заперечте не, коли можете.

„В торговли до анархії — до гноблення слабого; в політиці до свободи — зневажати слабого, який не вміє і не має змоги уживати всіх прав; в моралі до самолюбства — до нищення слабого, який не може собі помогти."

ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТА.

Говорив Христос ученикам:

Ви повинні бути світлом для світа, щоби люде бачили ваші добрі діла і прославляли Отця, що на небі.

Слова Христа лунають відгомоном до нині. Кождий християнин, це ученик Христа, коли він сповняє закон Сина Божого і до нього також звернені слова: Ти повинен бути світлом для світа.

Нема чоловіка, який не міг би кождого дня бути світлом для людських душ — в дома, між сусідами і всіма, з якими він стрічається. Правдивий християнин, де би не пішов, він всюда настроює благодійно людські серця. Його примірне поведення, його щире відношення до людей приносить їм благословення. Люде при стрічі з ним чуються сильнійшими, щасливійшими. Саме лице праведного чоловіка кидає світло в змучені і смутні душі, дає тепло для зморожених клопотами людських почувань. Хто так жиє, то сповняє заповідь Христа: Ви повинні бути світлом для світа.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЗВОДЖЕННЯ МОЛОДИХ НА МАНІВЦІ.

Недавно я чув про такий випадок...

Двох фармерів мешкало недалеко себе. Оден з них нічого собі, а другий чоловік дуже безсовісний. Отже той безсовісний задумав забрати фарми (було 3) свого сусіда. А земля була дуже добра. Отже як і що він робить?

Він почав закликати до себе дітей свого сусіда і почав їх псувати. До того він підготовив і свого 24-літного сина, щоби йому помагав.

Отже закликає сусідових хлопців до себе, приучує до пиятики, грають там в карти. А син окремо тягне їх всюди, щоби розволочувалися. Тай вговорює, яка то широка воля молодим належиться.

Минув час і діти сусіда цілком розледащіли. Батька не слухають, про працю не дбають, пиячать, час марнують на ніщо розволочилися. Ніхто їх не стримає.

І вкінци прийшло до того, що батько не міг дати собі ради, господарство почало нищитись, бо не було жадного ладу, були безнастанні клопоти і вкінці батько тих дітей мусів господарства позбутися і його купив за півдармо отой лихий сусід.

Таке лихі люде роблять. Але не в тім річ. Річ в тім, що якто можня молодих на манівці зводити. Звичайно молоді думають, що вони дуже багато знають, зі старшими сперечаються, в усім хочуть йти своєю дорогою — але де вони заходять, коли мають волю йти, куди хочуть?

Таке всюди. Розпущена молодь нищить батьківське господарство. Розпущена і здеморалізована молодь нищить власний нарід, нищить державу, і нищить саму себе.

Коломиєць.

ДЕ ТРЕБА СТОЯТИ.

Нам нераз кажуть, що треба бути такими, як всі, що не треба позаді других лишатися.

Але я чув також, що українські хлопці і дівчата не повинні бути такі, як всі, а вони повинні бути поважніші, ніж всі [illegible] (неукраїнці), більше думаючі, більше статочні, більше обережні, більше примірні, більше релігійні, більше чемні. І я думаю, що так повинно бути.

Що буде, коли всі, які є побіч нас, будуть пиячити, кричати, марнувати час і гроші — чи і ми маємо так робити, щоби бути такими, як всі. Коли всі не будуть нічим поважним інтересуватися, то чи і ми не інтересуймося, щоби бути такими, як всі?

Ні! Ми маймо свій розум. Ми будьмо [illegible] для себе „всі" і робімо так, щоби всі дальші могли від нас вчитися, коли схочуть. Ми поводімся так, щоби в кожнім гурті, чи при роботі, чи при забаві було всім видно, що ми не такі, як всі, але красші і поважніші.

Д.Т.С.

ЧИ В КАНАДІ Є НОША.

Оповідають, що в старім краю була ноша. Там форма жіночої одежі була завсігди така сама, хіба що матерія могла бути деколи інша, чи красша. Там минали десятки літ, а ноша була дуже подібна.

В Канаді вже нема ноші. Тут є мода, нині така, завтра інша, позавтра ще інша — головно для жінок. Що нині було добре, то завтра викидають, бо воно вже не модне.

Але і в Канаді можна бачити дійсну ношу, а то в менонітів. Там всі жінки однаково вбираються, завсігди такі самі спідниці, такі хустки на головах, така вся друга одежа. Змін нема. І мала дівчинка вбрана вже на такий лад, як її мама. Там завсігди в ноші є один певний лад. І той лад є мабуть в усім їх життю.

Ж.

СТРАШНА ТІНЬ.

Одного разу св. Теодозій йшов зі своїм молодим учеником Теофаном до подальшого села. По дорозі стрітили вони незнакомого, що їхав проти них. Чоловік він, як видно, був богатий, про це свідчила його одіж, вигляд його слуги і коний.

Незнакомий поздоровив монахів, розпитав про дальшу дорогу і поїхав.

Але стріча з незнакомим вразила Теофана і це завважив Теодозій і запитав:

— Про що думаєш, мій сину?

— Думаю про незнакомого, що говорив перед хвилею з нами — відповів Теофан.

— А що думаєш? — питав дальше Теодозій.

— Перше всего скажи мені отче — сказав Теофан — чи бесіда про него не буде грішним осуджуванням другого чоловіка.

І відповів Теодозій:

— Грішне осуджування других є тоді, коли ми легкодушно і нерозумно про других висловлюємося. Коли говорячи про чужі гріхи, уважаємо себе досконалими. З такого виходить другим шкода і нам шкода, бо тим ми ані себе, ані других не поправляємо. Але коли говоримо про других зі співчуттям; коли, говоримо, щоби так зрозуміти свої обовязки і після того самим краще робити та других добра навчати, тоді бесіда про других не є гріхом. Коли отже суд твій про чоловіка має добрі заміри, так скажи, що думаєш.

Вислухавши старого учителя, Теофан почав:

— Дуже непривітним здається мені цей чоловік. Його одіж гарна, але на лиці його я бачив страшні черти. І голос його звучав дуже непривітно. Його очі не дивилися так щиро, як дивляться очи добрих людей. Мені здалось, що його цілого оповиває якась страшна страшна тінь, від якої стало мені холодно на душі. Він наче соромився дивлячися на нас. А чоловік він ще молодий, чому би отже мав він таким бути?

— Сину — відповів тоді Теодозій — нинішний випадок нехай буде тобі наукою. Совість чоловіка, це те світло, що освічує і самого чоловіка і тих, що кругом нього. Але коли ясність твоєї душі починає ослабати, тоді тінь твого власного серця падає перед тебе. Вона падає на твоє чоло і на лице твоє; вона робить темними і страшними твої очи; вона робить понурим твій голос. Вона стає пятном злочину на цілім твоїм естві і ти нічим не закриєш того страшного знаку, ані перед собою, ані перед тими, з якими стрічаєшся. І тому, мій сину, остерігайся подібної тіни і коли б пятна почали в тебе зявлятися, старайся щирими бажаннями і добрими ділами привернути давний блеск твоїй совісти і спокій твоїй душі.

— Але чоловік той, видно, богатий і рівночасно такий понурий — зауважив Теофан. І знов відповів Теодозій:

— Опукують себе люде, коли думають, що маєток робить їх кращими. Головна річ розум і серце чоловіка — а коли твоє серце погане, коли розум твій веде тебе до зла, то що поможе золотий вінець на твоїй голові. Хіба незгода в домі богатого не однаково руйнуюча, як і в домі бідного? Хіба кривда сироти не однаково обтяжає душу богатого, як і душу убогого?

— Але ж богаті повинні бути мудрішими, отже і кращими — зауважив ще раз Теофан.

І відповів ще раз Теодозій:

— Затям собі, сину, що маєток не росте в парі з розумом, а розум в парі з маєтком. Буває найчастіше, що маєток в руках чоловіка росте, але його розум в той час малів, його душа стає поганішою. Подумай сину, що маєток можна знайти і стати одного дня богатим, але не можна знайти розуму і стати нараз мудрцем. Маєток можна викопати, можна здобути рабунком, але не здобудеш так скоро великого розуму. І тому є люде, що мають більше маєтку, ніж розуму і більше золота, ніж доброти серця. Це власне ті люде, на лицях яких лежить вічно тінь дурноти, або пятно злочину. Запамятай собі це добре, мій сину.

Так поучав старий учитель молодого ученика.

ЛЬОКОМОТИВА БУЛА ВТІКЛА

В Авбурн, Ілл., зі стації рушила сама газолінова льокомотива і почала втікати, роблячи на годину 60 миль і так проїхала понад 50 миль. Та коли наперед дали знати, то одна льокомотива з кабузом чекала вже на тій дорозі, а коли втікачка наближалась, та друга рушила вперед, але трошки повольніше. Втікачка її здогонила і вже були разом. Тоді з передної поперелізали люде на задню і спинили. Могло вийти велике лихо, однакож не вийшло нічого.

ЗНАЙШЛИ КОСТИ ЗПЕРЕД МІЛЬЙОНІВ ЛІТ.

Американський музей в Ню Йорку оголосив, що в Линдрит, коло Колорейдо, знайшли багато костей давно вигиблих звірів, яких наука називає „динозаврами". Динозавр, це був рід ящірки, довгий від 20 до 100 стіп. Думають, що знайденим костям буде вже коло 2,000,000 літ. Кости знайдені в каміноломі.

МИ НЕ ЩОБУДЬ!

Було в старім краю.

Косить батько з сином (ручними косами) і вже час полуднувати. І каже батько:

— Ей, сину, але ж ми мало викосили.

На те син:

— Не диво. Як на нас, то досить. Ви старі, а я ще замолодий, то ніхто не подивується.

По обіді каже батько:

— Але ж сину, ми багато зїли.

Подивився син та:

— Не диво! І ви хлоп і я хлоп, то чому не зїсти. („Хлоп" — кремезний, сильний чоловік).

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна . 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

В НИНІШНОМУ ЧАСІ УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА.

Минувша війна полишила цілий світ в великім неладі розбитим, понівеченим, здеморалізованим. Політичні відносини нині такі, що щоби завести який будь людський лад на світі, то треба хіба зачинати нову війну з тою силою, яка силуєсь знищити і християнство і взагалі ту культуру, що виросла на християнських принципах.

І якраз виглядає, що така війна готовиться. Про неї говорять явно представники урядів, дипльомати, вчені; до неї йдуть явні приготовання.

Що переживають народи і держави, те мусить переживати і християнство. Східні православні Церкви опинилися вчасти в руках большевицької Росії, а доля других залежна від того, що принесе завтра. Церква Римська також вчасти в руках тої ж Росії, а та часть, що поза межами Росії, має кругом себе чимало большевицької ворожої сили.

Нині загалом такий час, що про нього Христос казав: „Тікайте" — себто ратуйте, зберігайте себе, щоби не пропасти, і ратуючи себе, зберігайте те добро, яке маєте в руках. А минеться лихоліття, тоді і ви вернетеся до дальшої праці і принесете те майно, яке ви зберегли.

Коли ж нині може хто зберігати і захищати християнство, то лише окремі народи, — цілі народи, або їх частини. Про якесь ширше міжнародне церковне порозуміння нині тяжко і думати. Правда, є нині між-церковні християнські організації, та їх принципи мабуть в самій основі більше політичні, ніж релігійні, вони мають на гадці скорше політичні інтереси сильних.

Кожна сила, що замкнеться розумно в собі, може зберегти себе, а те саме і з силою релігійною, з силою церковною. Коли нарід твердо стане кругом своєї Церкви і загородить доступ чужим впливам, то він збереже те, що є його святою власністю.

* * *

Українська Православна Церква на українських землях поневолена большевиками, отже треба пождати, поки зможе вона визволитися.

Частина Української Православної Церкви є в Західній Европі, та все ж на скитальщині. Є там епископи, є священики, є вірні, однакож всі вони покищо шукають місця, де би їм спинитися.

Одною стороною, де Українська Православна Церква має певне і забезпечене місце, це Канада і Зединені Держави. В Канаді Українська Православна Церква заснувалася 1918 року, отже існує вже 29 літ. Найперше була вона під проводом сирійського митрополита Германоса, а від 1924 р. під проводом Впреосв. Архіеп. о. Іоанна. І тут ми згадаємо той 1924 рік, як окремо важний.

Тоді вперве прибув до Канади о. Владика Іоанн на Собор, що відбувався в Йорктоні 16—17 липня. І в протоколах згаданого Собору, що були проголошені, читаємо, як тоді обговорювалася справа нашої Церкви, а то:

„Після промови Високопр. Владики посол Бачинський поставив питання: 1) Чи Українська Православна Автокефальна Церква уважає себе частиною Вселенської Православної Церкви? 2) Чи без признання верховних авторітетів Всел. Церкви може вона існувати? На те відповів о. Владика:

Українська Православна Церква не зробила й одного кроку, що противився б засадам Всел. Прав. Церкви. Сама московська Церква пробувала порозумітись, як з правною Церквою, а й недавно жадала умов для порозуміння. Цим вона признала правність Української Православної Церкви. Та треба тямити, що вартість церкви основуєсь не на признанню, а на роботі. Коли ж будемо сильні роботою, то нас всі признають. Треба отже, щоби найперше ми самі себе признали і взялися до праці. Побачать роботу, то признають. Чи буває, що хтось збудував хату і тоді йде до сусіда просити признання, що то його хата? Тепер Всел. Собору не було, отже про нас не говорено.

Бач. Отже нашої Церкви не признано?

Пані Кононенко. Нас признала чеська Церква.

Бач. А хто признав чеську?

Мих. Стечишин. Признав сербський православний патріярх. А дальше митрополит Германос передав формально управу Укр. Прав. Церкви Владиці Іванови, отже тимсамим признав. Передання юрисдикції становить признання.

[illegible] ще пояснює, що саме свідоцтво, яким Москва [illegible] Українську Православну Церкву, дає [illegible] право собі [illegible] своє церковне життя після своїх потреб будувати. Цею купівлею нас поставлено в ряд невільників а кождий невільник морально зобовязаний вибивати[illegible] на волю. Цього вимагає закон життя і закон Божий.

— — —

Оцей спомин з 1924 р. може дати деякі вказівки для пізнання нашого загального церковного питання. Це може бути окремо інтересним для наших братів в Европі, яким незвісні подробиці організовання Укр. Православної Церкви в Канаді. Деякі питання, які вони там розбирають, ми вже давно мусіли розбирати і вирішувати, і як нині бачимо, ми вирішували їх цілком добре.

Чого нині українцям треба, то в імя Української Православної Церкви і в імя загальної української справи, всім треба поєднатися і стати твердо на однім [illegible] українським православнім грунті, створюючи так одну Українську Православну Церкву. До того кличе здоровий розсудок, до того кличе українське життя, до того закликає сама Церква. А вийде таке обєднання, то в нім буде і „закон і пророки".

ПЕРЕПЛИВ 25 МИЛЬ.

Недавно англійський пливак, Том Бловер, 238 фунтів ваги, звісний як пливак на велику віддаль, переплив з Ірляндії через Північний канал до Скотляндії, а це є 25 миль. Він переплив ту віддаль за 16 годин і 9 мінут. Такого не доказав ніхто другий.

Бловер виплив за спокійної погоди, однакож послідних шість миль була буря з громами. Побіч нього плили моторові човни, щоби дати йому поміч, коли б треба. Бловер має 33 роки.

КОНЕЧНІСТЬ РЕЛІГІЇ.

Політична рідність і професійна слава разом з усім земним гине і пропадає. Ніщо в життю не є тревале, крім чесноти. Вона невмируща. Що гарне і вознесле виплекаєсь в душі чоловіка, те належить до обох світів. Правдива доброта звязана не лише з тутешним життям — вона розтягається і до другого світа. Політичний і професійний розголос не можуть вічно тревати; однакож свідомість, на якій не тяжить прогріх против Бога і чоловіка, є цінністю для вічности.

І власне через те Релігія є конечною і необхідною частию кождого великого, характерного чоловіка. Без неї нема дійсного життя. Релігія, це нитка, що вячить чоловіка з його Сотворителем і держить коло Його престола. Коли ж вона розірветься, тоді чоловік відходить, немов безвартний атом у [illegible], позбувшися усіх своїх дійсних вартостей, стративши ціль і бачить перед собою лише тьму, пустиню і смерть. Чоловік без почуття релігійного обовязку є той, про якого сказано в Св. Письмі короткими, але страшними словами, що він жие „без Бога на світі". Такий чоловік вийшов поза межі себе самого — поза круг своїх обовязків і поза межі всего свого щастя, і віддалився далеко далеко від цілий, для яких був сотворений.

Даніїл Вебстер*).

*) Даніїл Вебстер, адвокат і державний муж, родився в Селисбурі, Ню Гемпшаєр, [illegible] 1782, а вмер 24 жовтня, 1852. Він був 30 [illegible] державній службі, як член конгресу, як се[illegible] і як державний секретар. Був він чоловіком [illegible] розумової сили.

НЕСТЕРТИЙ НАПИС.

Сказав праведний муж

Написав я своє імя на піску на березі моря і полишив написані букви. Та повіяв вітер, надніс могучу филю і вона змела написані черти, немов їх ніколи не було.

Тепер вирізав я своє імя [illegible] вирізав я його. Але коли по [illegible] глянув я в ті сторони, то не побачив я вже і дерева, що колись красувалося серед околиці.

І тоді ще раз написав я своє імя на марморі написав я його і вірив, що аж тепер рука часу не затре його ніколи. Та нечайний землетрус порушив усе, що було збудоване на землі і розбив мій мармор і він нині лежить засипаний порохом.

А щож дальше? — запитав я себе, хіба є на світі така незнищима таблиця, щоби імя моє остало на ній вічно?

І відповів мені голос мудрости:

Коли хочеш, щоби імя твоє жило вічно, ти напиши його на людських серцях — ти напиши його лагідними словами, святими примірами і розумними вчинками, а його не знищить ані рука часу, ані хуртовина. Воно буде жити в людських серцях і в людських вчинках з роду в рід!

ВІДСТУПАЮТЬ І ПАЛЯТЬ

Багаті Маляйські острови (Індонізія, Східні Індії) довгий час належали до Голяндії, а тепер тамошне населення провадить війну з голяндцями, щоби їх позбутися. Коли на острові Яві недавно індонезійське військо відступало перед голяндським, то все за собою палило і нищило. Війна провадиться дальше. Населення островів має коло 60 мільйонів.

ПЛЕКАННЯ РОЗУМУ.

Пчоли знають, що вони без матки нічого не варта. А щоби мати матку, докладають труду і її виховують. Вони будують для виховання матки окрему комірку, беруть звичайне ячечко, з якого вийшла би проста пчола-робітниця, нагромаджують кращої поживи, ніж тим ячечкам, з яких мають бути робітниці — так матка виростає. В ширшім просторі, на кращій поживі — щоби опісля могла виконувати таку велику роботу, якої не виконує пчола-робітниця.

Великий вроджений інстинкт, який в пчоли заступає розум, таке диктує звичайній пчолі і вона того інстинкту пильно слухає. Без тої окремої праці, якою пчоли виховують і доглядають матку цілий час, згинув би пчолячий рід.

Думаючі люди знають, що в людськім життю треба таксамо безнастанно дбати про виховання розумних людей. Бо розумні, передові, талановиті, цебто ті, які своїм розумом підносяться понад розум звичайного загалу, є людям таксамо потрібні, як пчолам матка. Звичайний чоловік виконує звичайну роботу, однакож життя всіх вимагає і такої роботи, якої кожний чоловік не вміє і не може зробити.

Каже Драгоманів в книжці „Шевченко, Українофіли і Соціялізм", що в Західній Европі про „великих" людей дбають, як про малу дитину. Дбають про матеріяльні вигоди, а також дбають про [illegible] поміч. Ось чому — каже він — [illegible] і талани не гинуть марно.

Гете був письменником світового значіння, сказати б — Богом призначений на великого чоловіка. Однакож рознії люди, які розуміли його талан, знали, що той талан треба піддержувати. Йому треба помагати. І тут оден з примірів, як йому помагали.

Гете захоплювався дуже всякою красою і висота його захоплення була тою силою, що творила в нього великі розумні думки, які він вкладав в свої писання. Більше був він одушевлений, більше задоволений, його творчий талан мав більше сили.

Одного разу їхав Гете з близьким собі німецьким князем. Нараз побачив Гете гарний сад з будинком і незвичайно одушевився. Про те він почав з князем говорити.

Князь, що був розумним чоловіком не каже Ґетому нічого, але купує згаданий сад з будинком й одного дня передає Гетому на власність. Він розумів, що це додасть великому письменникови нової сили, яку він передасть в письменницьку працю. Це була та розумна дбалість, яку виявляють пчоли виховуючи матку.

В історії Шевченкового життя читаємо, що коли Шевченків товариш, Куліш, женився, то Кулішева жінка призначила 1000 рублів (подібно, як 3000 доларів) на поміч Шевченкови, щоби він їхав до Італії розвивати там дальше свій малярський талан. Вона була освіченою людиною, отже розуміла, що Шевченко, як поет і як маляр, це громадська сила, скарб громадський, отже треба ту силу піддержати, щоби вона виросла на ще більшу і ще більше добра принесла свому народови.

Коли нагадаємо, що Шевченка невдовзі арештували і заслали не до Італії, але до Петропавлівської кріпости, то це окремо показує Шевченка, як великого чоловіка. Українська рука його піддержувала, щоби він став ще більший, а московська рука, коли побачила, що він для українців великий, почала його нищити. Той, що для українців був потрібний, для Москви був страшний.

Яке значіння мають великі люде, покаже ще такий факт:

В послідних літах перед минувшою війною українська свідомість на Придніпрянщині дуже росла. Це було видно і по тім, що до Шевченкової могили на Каневській горі йшли здалека навіть звичайні люде, щоби могилі великого Сина Українського Народу поклонитися. Коли московський уряд це побачив, то поставив був на Шевченковій могилі двох салдатів, щоби людий до могили не допускали, або як казали українці: „Поставили сторожу, щоби Україна не воскресла".

Це показує, значіння великих, розумних, талановитих людей для Народу, який їх має. Таку силу мають великі люде, що і по своїй смерти дають животворну силу свому Народові, а ворогів навіть могилою своєю лякають.

АНГЛІЙСЬКИЙ ГОЛОС ПРО „БОГА ЗАБАВ".

В давнім поганськім світі були всякі боги — бог здоровля, бог слабости, бог розуму і бог дурноти, боги злости, сварки, пянства, розпусти, всяких розкошей... Хто яким був, такого бога собі ставив.

Свого часу англійський священик в Саскатуні В. Й. Пеллов, виступав на проповіди проти „бога забав".

Англійський загал бажає, щоби літні Богослуження скоротити до короткої хвилини, щоби мати подостатком часу на їзду, на забаву в „голф". Пеллов говорив:

— Буде лучше, коли ті, які думають, що неділя має бути на те, щоби волочитися по околиці, не прийдуть цілком до церкви, бо тоді, ті, що в церкві, будуть могли показати, що вони інші люде.

Бесіду про „недільні забави" Пеллов висновував зі слів Ісаії: „З останків робить собі бога", показуючи, що:

Британський нарід зробив собі з забав (зі спорту) божка. Забави стали головним інтересом життя. Він (нарід) проварнував і програв своє значіння в світі. Нарід, що віддається розкошам, не може стати великим.

Ось ще деякі вислови зі згаданої проповіди:

— В давнині була велика строгість в святкованню неділі. Люде вважали, що забава і сміх в неділю є гріхом. Нинішнє бажання, щоби мати більшу волю, цілком не витворило таких людей (значить таких вартних), яких мали давні покоління. Наше життя не дорівнує життю „пуритан" (рід давної англійської секти, що придержувалась дуже строго релігійних вимог).

Я також не вірю, що недільні забави є відпочинком. Вони вичерпують силу тіла і силу духа...

Так говорив англієць про англійців!

ПОЧИТАННЯ БОГОРОДИЦІ НА ЗАПОРОЖУ.

Запорожці — козаки дуже поважали Діву Марію і в честь її Покрова була побудована на Січи церква, в якій знаходилася ікона (образ) Покрови з Запорожцями.

Легенда (оповідання) переказує, що Діва Марія причинилася до заснования Січи і зібрання української сили на Запорожу.

Живуть собі козаки — оповідає легенда — аж обновилася в них ікона. Дивлються, аж під іконою підпис:

Вам Запорожці, вам славне низове військо, ця молитва написана. Як будете цю молитву знати, як будете її добре памятати, то ніколи, і до кінця віка не буде вас ніякий вогонь брати. Заведіть, Запорожці, у себе сорок тисяч чоловіка, держіть суди, вибирайте старших, тоді ви будете славні од нині і до віку.

Запорожці послухали. Зробили Січ, побудували деревляну церкву в честь Покрови Богородиці на Чортомлику, з трома банями, що підіймалися понад шістьома курінями, оточеними високим валом, на яких стояли три гармати на колесах.

Після війни Мазепи за висвободження України 1709 р., Петро Великий знищив Запорожську Січ, знищив також і церкву так, що сліду не лишилося, однакож легенда оповідає що інше:

Коли москалі зблизилися до Запорожської Церкви — говорить вона — тоді церква від них... Потім оттак ходила, а там і сховалася під землю перед самісінькими очима москалів. Уся як була — з дзвіницею, з хрестом так і пірнула...

Щож до ікони (образа) Богородиці, то досі вона зберігається в Никополі (давнім Микитині) з часів Запорожа. На липовій дощці намальована вгорі Богородиця з св. Миколаєм і Михайлом по боках, а внизу стоять по обох сторонах Запорожці, в повнім одязі і зброї. Серед них знамена та все козацьке узброєння. Від уст переднього запорожця в гору до Богородиці простягнена лента з написом:

— Молим, покрий нас честним твоїм покровом, избави нас от всякого зла!

А над головою Богородиці виписана неначе її відповідь:

— Избавлю и покрию люди моя!

ЯКА МОЛИТВА ПОДОБАЄТЬСЯ БОГУ.

Богу не подобається молитва, коли вона не походить з щирого серця, огрітого щирою любовю.

Коли молишся — каже Христос — замкнись в кімнаті, щоби не бачили тебе люде, а Господь побачивши тебе в тайні, заплатить тобі явно.

Щож під цим розумів Христос?

Розумів Він, що чоловік молячись повинен замкнутись найперше сам в собі, забути всі інші справи і всю увагу звернути на одну молитву. Він повинен бачити тоді лише себе і Бога, з яким в молитві він говорить.

Ще говорив Син Божий:

Коли приносиш жертву і пригадаєш, що брат твій має щось проти тебе, остав дар перед жертівником і піди та помирись з братом твоїм і вже тоді принеси дар твій.

Цими словами пригадує нам Спаситель, що наша жертва не буде принята, коли наш ближній буде терпіти нашу кривду і ми її не винагородили. Перш всього ми повинні перестати робити зло ближньому і помиритись з ним, а тоді і молитва і жертва наша буде щира і принята буде вона перед престолом Божим.

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Відобрання від папи світської держави не зробило на нікого з вірних Римської Церкви на світі болючого вражіння. Адже давно вже передтим підносилися протести проти папської самоволі, підносили їх навіть єпископи, і священики, і собори, а це було в тих часах, коли папи могли мати під ногами твердший ґрунт, як можуть мати нині. І тому тепер годі було би навіть робити припущення, що колись папська світська держава може ще відновитися.

Вже в 1860-их роках, чи скорше, коли поділена на части Італія напружувала всі сили, щоби чужих князів позбутися і всі князівства злучити в одну державу, самі італійці стояли на тому, що і папське князівство треба забрати. Це папа бачив і чув, отже робив заходи, щоби до того не допустити. **Одним з таких заходів вважають якраз Ватиканський Собор з проголошенням догми папської непомильности**

Папа розумів, що його голос, як одної особи, заслабий, а голос цілого Собору буде сильнішим. Коли ж Собор признає папу непомильним, тоді також з особою папи, і з його голосом будуть всі більше числитися. Однакож нова струя життя плила вперед, на папські заходи не зважаючи.

Самий Ватиканський Собор, на який папа дуже надіявся і довго до нього приготовлявся, в великій мірі заявився проти багатьох папських претенсій, а вже окремо проти непомильности. Так, що якраз той Собор, де всякими натяганнями і не всіми учасниками проголошено папу непомильним, можна вважати Собором Невдачі. Бо раз, що на самім Соборі були болючі осуди звернені проти папів, а друге, то з тим Собором папство стратило те, що воно завсігди вважало своєю великою справою, а то — стратило свою світську державу. Стратило безповоротно той ґрунт, на якім стояло століття

Перед кінцем папської держави.

Головною справою папської політики була завсігди справа папського панування. Толкуючи на свій лад науку Христа папи безнастанно повторяли, що їм дане право панувати і над цілим християнським світом і над князями та царями.

Певна річ, що коли б папи були добрими правителями, то ніхто їх пануванню не противився б, однакож вони такими не були. Їх претенсії йшли проти їх власних вчинків, бо багато папів було крайно негідних, папський двір був нераз місцем найбільшого морального занепаду; ціле папство опановалося нераз посеред найбільшого неладу, коли прим. нараз було по двох і трох папів, що себе взаємно проклинали

Отже найкраще люде коли все т[illegible]вали і бачили, то казали: „Як може правити другими той, хто своїм домом не вміє правити?" Так папська повага і папські претенсії розбивалися о їх власний нелад.

Папам дуже ходило про те, щоби затримати для себе світську державу. Хоч папи від початку такої держави не мали, бо завязок на папську державу належить аж до 8-го століття по Хресті. Та вже після французької революції справа папської держави почала щораз більше слабнути. До того були ще причини новий умовий, надто вільнодумний (ліберальний) рух та політичні причини. В Франції, а вже головно в Німеччині — в Мінхені, Тібінгені і др. — багато визначних вчених почало голосити нові погляди на справи релігійні і релігійно-політичні і це зачіпало справу папського верховенства і папського світського панування.

З сторони другої від 1849 р. почався італійський рух за злученням порозбиваної Італії в одну цілість, отже за тим, щоби забрати і папську частину та злучити з будучою Італійською Державою.

Щоби протиставитись новому рухови папа Пій IX видає 1864 р. **Енциклiку та Силлябус,** де осуджує 80 новійших поглядів та закликає католиків, щоби тим поглядам противилися.

Треба признати, що багато поглядів, які в Силлябусі осуджувалися, прим. к[illegible]нізм, релігійна байдужість, безусл[illegible] раціоналізм (розхрістане розумування) і ще деякі, заслугували і заслугують нині на осуд, однакож були там також особисті справи папства, головно справа папського релігійного і світського панування, — отже тут була слаба сторона Силлябусу. Бо ні здоровий розум, ані досвід, ані потреби життя не піддержували в цім місци папських претенсій

Світське папське панування слабло в очах з дня на день. Досить пригадати, що 1795 р. папа, як світський володар, був прилучився до коаліції (спілки) європейських держав проти Франції і вислав від себе 20,000 війська, однакож справа так пішла, що Наполеон забрав папські посілости в Больоньї і Феррарі і жадав від папи 21 мільйонів франків відшкодовання, яке опісля ще підбільшив. В 1798 р. французи забрали Рим і творили тут свою републику, а папу Наполеон заслав до Франції, де той помер 1799 р.

А хоч Віденський Конгрес папську державу 1815 р. відновив, то це вже мало лише хвилеве значіння.

Папська надія на Єзуїтів.

З усіх католицьких монаших чинів Єзуїти провадили найбільше неперебірчиву політику. Їх способи були такі нахабні, що вкінці проти Єзуїтів почало підноситися обурення в ріжних краях, тай самому Римови езуїтська сила почала бути небажаною.

Прийшло до того, що папа Клемент XIV (1769-1774), езуїтський чин розвязав 21 липня, 1773 р.

Але коли пізніше справа папського панування була загрожена то папа Пій VII (1800-1820), в серпни 1814 р відновлює езуїтський чин, як папській справі дуже потрібний. А до такого відновлення дуже причинився кардинал Консальві, що сам мав єзуїтське виховання.

Від того часу політика папів є під впливом езуїтів і вони в значній мірі є тою силою, яка рішає, що Рим має дальше робити.

Ватиканський Собор.

До важних папських заходів тих часів, щоби вдержати свою світську державу, належить Ватиканський Собор, що почався 8 грудня 1869, а скінчився 18 липня 1870 року.

Папа почав робити приготовання до Собору ще 1864 року. Він встановив для приготовань окрему Конгреґацію; він розсилав запити до кардиналів, чи єпископів, як вони на деякі справи дивляться.

Вкінци було рішено, що Собором має правити той, хто його скликав, отже — папа. Взагалі все було наперед означене, що має Собор приняти, чи вирішити.

Та поки до Собору прийшло, то вже деякі єпископи з Німеччини, Франції, Бельгії і др. сторін підіймали протест. Вони казали, що коли наперед назначено, що Собор має вирішити, то вже наперед тим, які мали б відмінні думки, відбирається право слова.

І справді так було. Папа дійсно стояв при тому, що він оден, як найвисша власть, має робити предложення, що він оден має право означувати, що треба вирішити. Єпископи можуть робити предложення лише побічною дорогою, через відповідну конґреґацію. Коли ж чийогось предложення не будуть розбирати, то нехай буде вдоволений, що він все ж сповнив свій обовязок, а решта Бог буде рішати.

Взагалі папа стояв на тому, що йому не треба нічиєї поради, але щоби всі з ним годилися.

Собор почався 8 грудня, 1869 р. в церкві св. Петра. Всіх зібраних на Соборі було 764 осіб, а між тими більше ніж третя часть італійців. Подрібно було: 276 з Італії, 84 з Франції, 41 з Еспанії, 35 з Англії й Ірляндії, 19 з Німеччини, [illegible] з Бельгії, 2 з Портуґалії, 48 з Австро-Угорщини. Дальше — з европейської Туреччини 12, з Малої Азії 49, з Єгипту і Тунісу 3, з французьких кольоній 5, з середної і полудневої Африки 5, зі Злучених Держав 48, а решти Америки 64 і з Австралії 13

Коли на давнійших Соборах були присутні також світські правителі, або їх заступники, то тепер не було нікого. Собор так налагоджувалося щоби [illegible] не було

Коли зпочатку порушено справу Силлябусу, то почалися горячі промови з тої сторони, що самостійн[illegible] думали, тому з папської сторони поробле[illegible] заходи, щоби дальше до таких свобідних промов не допускати. Та все ж і пізніше виходили бурливі промови, в яких пр[illegible]ставилося домагання, щоби важні постанови Собору принималося загальною згодою всіх, а не більшістю; бо лише згода всіх рішала важні справи на всіх давніших Соборах. Підносилися протести проти того, що не дається єпископам волі на вислів їхніх думок і др

Папі ходило про те, щоби Собор признав папу **непомильним.** Це давало би папам нову силу не тільки над звичайними вірними, але і над пануючими, що є людьми помильними.

Однакож багато єпископів були проти папської непомильности. І так 17-го липня, 1870 р., 55 єпископів виготовили письмо, в якім домагалися, щоби справу непомильности викинути. Такі домагання ставлено і перед тим.

Над справою папської непомильности голосували 18-го липня, 1870 р., але голосували не всі. Хоч всіх прибуло на Собор 764, то присутних при голосованню було лише 535, та і з тих ще двох голосувало проти непомильности. Багато єпископів забралося, коли побачили, що не можна других опамятати.

Так рішення про папську непомильність переведено лише більшістю, і лише так, що ограничено єпископам право висловлювати їхні погляди. Значиться коли сказати, що всі зібрані представляли цілу Католицьку Церкву, то велика частина Церкви (трета часть) показала на Соборі, що вона не вірить в папську непомильність

(Далі буде)

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ПОДРУЖНІЙ ЮВІЛЕЙ І НА ПРЕСУ

(Бойл, Алта.)

В нашій околиці відбулася 31 травня гарна родинна забава заходами сусідів та дітей п-ва Якова і Марії Поліщуків з нагоди їхнього 25-го ювілею подружого життя.

Було поважне число гостей і гостина була дуже щира. При столі з промовою виступив п. Д. Садовник, яку закінчив щирими побажаннями, та передав дарунок від дітей і всіх гостей.

Після того говорив вже сам ювілят, п. Поліщук, від себе і дружини.

Ще дальше згадали українську пресу, отже на заклик п. Садовника зложили жертви:

По 1 дол.: П. Некипіла, пані Плахнер, Г. Поліщук, С. Ковальчук, М. Некипіла, Н. Бенчарський, М. Боддій, М. Никипіла, П. Здирський, М. Микламара, Р. Трач[illegible]

По 50 цт.: Т. Ковальчук, Д. Садовник, Я. Поліщук, С. Плахнер, В. Віскол, Н. Никипіла, І. Мацирусяк, Г. Ковальчук, Н. Гренщук, І. Кононюк.

По 25 цт.: В. Семенюк, І. Смолярчук, С. Віскол.

Всіх зібрано $16.75 і розділено так: 10 дол. на фонд У. Голосу і $2.50 на передплату для п-ва Поліщуків. А для Вістника $4.25. Жертводавцям щира подяка, а ювілятам многих літ.

Присутний.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАВУКА

(Йорктон, Саск.)

У Бреденбері, де я поселився тому два роки, нема нашої церкви. Хоч до Йорктону далеченько, то час від часу їдемо, всі з жінкою і дітьми, туди на богослуження. Також ми приїхали в неділю 13 липня до церкви.

Був гарний, горячий, липневий день. У церкві багато людей. Двері й вікна розтворені, щоб мати продув. Богослуження відправляв парох о. Грищина.

Як кожен раз, так і тоді відчували ми піднесений настрій у церкві. Наші молитви линули до Бога. Гарно лунав спів на переміну з священиком. Люди заховувалися як найкраще. На дворі [illegible].

При кінці Служби Божої оголошує о. парох, що буде слідувати посвячення павука. Парафія збагатилася о одну важну прикрасу для церкви, що нею є електричний павук, говорив він. Павук сам собою дуже гарний був уже на своїм місці, прикрашений стяжками, що потрібні при посвяченню.

Павук цей, це дар родини Гринників. Пані Гринник із двома своїми доньками купила його за $105.00 і дарує для парафії. Дарує не для слави власної але на окрасу Божого Дому.

О. парох ставить її за примір для всіх. Вона ж удовиця. Працює власними руками на хліб. Але це не стримує її зробити велике діло для парафії. Її слідами повинно піти більше наших йорктонських парафіян і закупити іще дещо, що потрібне для церкви.

Бажанням пані Гринник є, щоб цей павук служив окрасою Божого Дому, щоб розганяв тіни непорозумінь і неспокою, що можуть бувати в громадськом життю.

На кінці зложив чоловік родині Гринників за дар і побажав многих літ. За тим слідувало відспівання многоліття і сам чин освячення павука. По всім була збірка на окрасу церкви

Взагалі тих кілька годин, що ми перебули в церкві в Йорктоні, для нас це було відсвіження духове і набрання милих та й приємних вражінь, що підкріпляють нас у нашій тяжкій, фермерській праці на землі.

Нема нічого кращого, як по півтижневій праці, разом із родиною, заїхати до Йорктону, зайти до церкви і помолитися Богові. Тому чекаємо слідуючої відправи, щоби знов поїхати до церкви.

Гість.

ЩО ТАКА РОБОТА ПОКАЗУЄ?

(Сторновей, Саск.)

Був в Укр. Голосі заклик, щоби в [illegible] св. Петра і Павла зібралися люде з сусідних околиць до Сторновей, Саск., бо це буде день 20-ліття існовання громади. Поважне свято!

Але так, як вийшло, то не було це ціпке велике свято, це була найбільша буденщина. І гірше буденщини. Це було таке, що люди вертали з того свята були невдоволені. Це таке свято, що ним не можна похвалитися.

Річ в тому, що хтось на те свято запросив такого священика, що до нашої церкви ціпком не належить, тай питання, де він належить. Це той, що, як виходило з того, що він свого часу оголошував, є для себе і церквою і головною консисторії, і консисторією, і всім. Все в одній особі.

Отже такого взяли на звеличання 20-літної річниці.

Та якої саме річниці? Що той чужий священик з тою річницею має? Чим він самий звязаний з тим 20-літтям громади? І як громада ту свою річницю з тим чужим священиком звязує?

Це відноситься до самої громади.

Але оголошення, яким громада запрошувала довколичних українців, вернуло тих людей, яких запрошувало, бо в оголошенню не було сказано, який буде священик. І певно, що ніхто з дальших людей і не догадувався, що застане те, що застав. А треба було ясно сказати: "Прийдіть люде а ми запросимо такого то священика, який до нашої церкви не належить"

Лишилось тепер питання: Чи ціла громада знала наперед про те? Чи того хотіла ціла громада, чи — як то буває — одна, чи дві особі, яким море по коліна І як дальше громада думає свою працю вести? Чи громада про те думала? Чи думає?

А треба подумати. Треба і на зверні громади подивитись, як вони свою працю ведуть. А хоживши самочас заходиться всюди, лише не там, де треба

Це від мене громаді кілька думок на увагу з приводу їх 20-ліття.

Н.Н.

ПЕТРО АНДРУСЯК

(Посмертна згадка)

Дня 6 липня ц.р. упокоївся в Принс Алберт шпиталі Петро Андрусяк, літ 54, заосмотрений св. Тайнами. Родився на Буковині, Чернівці. Фармерував в Сенборг, Саск.

Похорон відбувся в церкви Пресв. Тройці в Сенборг. Похорон відправив о. К. Желішкевич. Тіло покійного зложено на старому Православному Цвинтарі в Сенборг, Саск.

Покійний лишив жінку й діти. Вічна йому Память!

о. К. Ж.

ЮЛІЯ ЛУЦЮК

(Посмертна згадка)

Дня 13 липня ц.р. упокоїлася в Принс Алберт шпиталі Юлія Луцюк, літ 40, заосмотрена св Тайнами. Покійна родилася на Волині в Ростові. Переживала в Педовуд, Саск.

Похорон відправив о. К. Желішкевич дня 15 липня. Тіло зложено на цвинтарі в Принс Алберт, Саск.

Покійну оплакують муж і діти. Вічна їй Память-

о К Ж.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Редфілд, Саск.
По 10 дол.: Н. Никифорук, П. Малицький, Жін. Т-во ім. Лесі Українки, СУМК ім. Б. Хмельницького.
По 5 дол.: Н. Ковальський, П. Дмитрук, Д. Дмитрук.
По 2.50: Я. Котик.
По 1 дол.: Оля Калин, Іванна Дмитрук, Н. Дмитрук, Катерина Малицька.

Брудергайм, Алта.
А. Кучан 5 дол.
П. Головач 3 дол.

Мирнам, Алта.
По 5 дол.: К. Навальковський.
По 3 дол.: Н. Беднарський.
По 2 дол.: В. Котищин.
По 1 дол.: Фрузина Запарнюк, Анна Мисечук, Стефанія Солован, Агафія Личак.

Кейленд, Алта.
По 2 дол.: С. Горхійчук, В. Славінський, І. Арійчук.
По 1 дол.: В. Іжюк

Реднатер, Алта.
По 5 дол.: І. Василик, М. Попіль.

Довиніт, Алта.
По 5 дол.: Н. Стрийський.
По 2 дол.: Г. Баланецький, М. Вельник, Д. Шерстинка.

Белліс, Алта.
По 5 дол.: П. Ренка, Г. Шапка.

Виллинґдон, Алта.
По 10 дол.: В. Георгійчук, Г. П. Федорак.
По 5 дол.: С. Самоїл, Л. К. Новальковський, Ф. Маґера, І. Федорак, М. Гавриляк, М. Жуківський, о. Г. О. Василів, Н. Макарецький, Н. Шевчук, Л. Карбашевський, І. Жуківський, Л. Цимбалюк.
По 3 дол.: І. Гайдук.
По 2 дол.: Г. Ковальчук, В. Шевчук, пані Василина Фещук.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Ґлеслин, Саск., 25 червня, 1947.
Ґлеслин, Саск.
По 5 дол.: І. Данилів, В. Гаврилів, І. Галевич, М. Гаврилів, Н. Корнач, О. Дуб, В. Чарнецький.
По 3 дол.: В. Діхтяр.
По 1 дол.: І. Микитюк, П. Гаврилів, І. Гаврилів, Н. Гаврилів, В. Данилів, Н. Савчин, О. Бойко.

Медов Лейк, Саск.
По 10 дол.: І. Пилат, Т. Кульчицький.
По 5 дол.: пані Наталя Іванишин, О. Балич.

Марапи, Саск.
По 5 дол.: В. Павлишин, Н. Гарасим.
По 1 дол.. В. Павлишин.

Далвич, Саск.
По 5 дол.: Ф. Кіндрачук.

П. Міськів, Едмонтон, Алта. 10.00
П. Зварич, Веґревил, Алта. 10.00
К. Радомський, Торгилд, Алта. — 5.00
Г. Фуштей, Васел, Алта. 5.00
Н. Боханецький, Сучава, Алта. — 5.00
Н. А. Мельник, Катвін, Алта. — 5.00
М. Кіндракевич, Ту Гилс Алта. — 5.00
І. Винничук, Літел, Алта. 5.00
Д. Кобильник, Келґари, Алта. 5.00
Г. Андріяшик, Лужан, Алта. 3.00
П. Крищук, Федора, Алта. 2.00
А. Залеський, Слава, Алта. 2.00
М. Фодчук, Слава, Алта. 2.00
Т. Лакуста, Завалля, Алта 2.00
Д. Фербей, Катвін, Алта. 2.00
В. Никифорук, Ендрю, Алта. 2.00
Н. Харчук, Ст. Коломия, Алта - 2.00
І. Многолітний, Катвін, Алта. 2.00
Г. Шевчук, Веґревил, Алта. 2.00

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Едмонтон, Алта., 13 липня, 1947.
Церковна громада ім. св. Івана 100.00
Др. І. Верхомин 35.00
Жін. Т-во при церкві св. Івана 30.00
По 25 дол.: Д. С. Фербей, П. Василишин, Н. Шпачинський, Н. Малачук, Др. Ф. Говда.
По 20 дол.: о. Прот. П. Мельничук, Н. І. Лазарович.
По 15 дол.: І. Садовник, О. Пасічний.
По 10 дол.: А. І. Чарнецький, Л. Фарина, С. Мисак, Н. Велечук, Г. Фарина, Е. Вавринюк, Ф. Бойко, П. Дембо, Л. Яцда, М. Магус, В. Кузненко, В. Гаврищ, П. Міськів, П. Мельник, К. Сліпчук, В. Чоботар, В. Челядин, І. Пейт.
По 5 дол.: Ф. Полос, Я. Давидюк, П. Гриник, В. Трішук, І. Пасічник, П. Павц, І. Юрчук, І. Полоник, І. Голубка, В. Плавюк, І. Данилович, Н. Бодкар, Б. Мельничук, Н. Малицький, Л. Яремчук, В. Чмир, Орися Фербей, Н. Івасюк, А. Перун, В. Савчук, Оля Косе, Н. Скакун, В. Костин
По 2.50: В. Кривко.
По 2 дол.: Т. Томашевський, М. [illegible], М. Лохман, І. Васараб, Л. Лохман, Н. Юсипчук, Анна Войтишук, І. Ласійчук, С. Поплета, Елен. Войтович, Г. Челядин.
По 1 дол.: пані І. Кутрин, С. Костик, Іванна Чоботар.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Белліс, Алта., 8 липня, 19[illegible]
По 15 дол.: Жін. Т-во о. Пчілки.
По 10 дол.: Церковна Громада ім. св. І. С[illegible]
По 5 дол.: А. П[illegible]
По 2 дол.: К. Чоботар, М. Садовий.

По 1 дол.: І. Чернівчан, І. Ґорук, М. Шевчук, Н. Чернівчан.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Стрий, Алта., 9 липня, 1947.

По 10 дол.: Церковна Громада (Стрий)

По 5 дол.: І. Шиш, В. і А. Підлужний, Л. Підлужний, Ф. Шиш, І. Тхір, Д. Клименко, П. і Т. Королюк, І. Романчук.

По 2.50 М. Хемко.

По 2 дол.: В. Ґолько, І. Підлужний, З. Тхір, Анна Ткачук, П. Шиш.

По 1 дол.: Н. Климчук, В. Хемко, М. Ґолько, С. Пелех, І. Тхір, Катерина Пелех, П. Хемко, В. Підлужний.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Ґлендон, Алта., 10 липня, 1947.

Ґлендон, Алта.

По 10 дол.: Марія Горбай.

По 5 дол.: Н. Горбай, П. Лукван, Г. Спасюк, І. Ошуст, М. Минак.

По 4 дол.: М. Шклянний, І. Воляньский.

По 2 дол.: А. Кіндракевич, О. Особа, О. Стасюк, І. Чишка, Г. Особа, Т. Ватрич.

По 1 дол.: пані А. Кравчук, В. Кошуба, Анна Кіндракевич, П. Ткачук.

Бит Медов, Алта.

По 5 дол.: І. Чубей, І. Кравчук

По 2 дол.: Натала Уляницька.

Ардмор, Алта.

По 5 дол.: М. Савчук.

Тіріян, Алта.

По 5 дол.: П. Яриш.

По 2 дол.: Г. Паладчук, Анна Ткачук.

Ґіфорд, Алта.

По 5 дол.: Н. Костинюк.

По 1 дол.: В. Мак.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Еґремонт, Алта., 7 липня, 1947.

Еґремонт, Алта.

По 10 дол.: о. М. Фик, І. і К. Васичинка.

По 5 дол.: В. Короташ, Л. Гавалко, Т. Плющек, М. Мандзюк, П. Павлюк, Г. Бугай, Д. Дмитрик, М. Лукасевич, Г. Чікан, М. Стічинський, Г. Беліда.

По 4 дол.: В. і С. Сатинський.

По 2 дол.: Тевля Лукасевич, І. Неделко, К. Радомський.

По 1 дол.: Розалія Вакарук, Анна Ґавалко, М. Павлюк.

Торгилд, Алта.

По 5 дол.: С. Радомський, А. Остафійчук, П. Теленько.

По 4 дол.: П. Русіянко.

По 3 дол.: І. Проданюк.

По 2 дол.: Катерина Біляк, Параска Савка, Пилип Черненький, Д. Кіндзерський, Д. Яхімець.

По 1 дол.: Н. Касіян, Анна Яхімець.

Редватер, Алта.

По 10 дол.: В. Пасічний.

По 5 дол.: Рахиля Піхота, В. Школьний, М. Саліжин, В. Павлечко.

По 2 дол.: І. Вітовик.

Кімберлі, В. К.

По 5 дол.: пані Марія Зінькевич, П. Гринюк.

Федора, Алта.

По 2 дол.: А. Кіндзерський.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Давнінг, Алта., 3 липня, 1947.

Давнінг, Алта.

По 5 дол. Г. Фуштей, пані Марія Бур

По 3 дол., С. Магас.

По 2 дол.: І. Стрийський, Я. Іванчук.

По 1 дол.: І. Воєвідка, М. Ільчук, І. Ткачук, Н. Будда.

Вильна, Алта.

По 5 дол.: С. Павлюк.

По 2 дол. А. Попович, І. Ґербер.

По 1 дол.: Н. Ґербер.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Смокі Лейк, Алта., 6 липня, 1947.

По 20 дол.: Н. В. Ґавінчук.

По 10 дол.: Д. М. Шепелюк, Е. Романюк.

По 5 дол.: о. В. Сеньшин, Ф. Гулей, І. Палилик, В. Павлів, П. Мороз, Д. Паламарек, П. С. Дубель.

По 4 дол.: В. і М. Пилипчук.

По 2 дол.: С. Попович, М. Галіцький, Н. Паламарек, Т. Дверничук, В. Рацой, П. Лазарук, Д. Грекул.

По 1 дол.: Елена Романчук, М. Варвара, П. Король, М. Гресько, В. Мончаковський.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Спеден, Алта., 10 липня, 1947.

По 11 дол.: Церковна Громада (Спеден).

По 10 дол.: З. Крук, С. Лесько, Е. Лесько

По 5 дол.: А. Матвійчук, А. Онискiв, М. Крокош, І. Комтир, Ф. Пахолок, Я. Леськів, В. Сироїд, І. Пахолок, В. Гордий, В. Мулка, В. Страшок.

По 3 дол.: Л. Хомляк.

По 1 дол.: Д. Панас, І. Романчук, Г. Романчук.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Торбі, Алта., 12 липня, 1947.

Торбі, Алта.

По 5 дол.: І. Кінашевич, Н. Фаращук, Н. Світлик, Г. Медвецький, В. Стасько, Анна Кіящук.

По 2 дол.: П. Адамець, М. Хрунок, О. Хрунок, П. Сенечко, М. Боли, Ю. Марущечка, Павлина Фаращук, Д. Мельничук, М. Криса.

По 1 дол.: Т. Адамець, Анна Фаращ, І. Пошик, Анна Стасько, І. Козоль.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
СЕРПЕНЬ:

2. Субота. Св. Ілії пророка — Давнінг (храм).
3. Неділя — Вилингдон.
10. Неділя — Андрю.
17. Неділя — Пено.
19. Вівторок. Преображення Господ. — Лужани.
24. Неділя — Кагвин.
28. Четвер. Успіня Пресв. Богор. — Бониалей.
31. Неділя — Новий Прут.

Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
СЕРПЕНЬ:

3. Неділя — Келвінгтон.
10. Неділя Горлиц (6 миль на зах.)
17. Неділя — Канора.
19. Вівторок. Преображення Госп. — Клейр (храм)
24. Неділя — Вимер.
28. Четвер. Успіння Пресв. Богор. — коло Шіро (храм)
31. Неділя — Рама

ВЕРЕСЕНЬ

7. Неділя — Канора.
14. Неділя Ендевор.

Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицюка.
СЕРПЕНЬ.

2. Субота. Св. Ілії — Вроекстон.
3. Неділя — Мелвил.
10. Неділя — Донвел.
17. Неділя — Горлиц.
19. Вівторок. Преображення Госп. — Мазепа.
24. Неділя — Йорктон.
29. Четвер. Успення Пр. Богор. — Канора (Успенська).
31. Неділя — Радивиo.

Адреса: 110 Велингтон Евню. Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
СЕРПЕНЬ:

3. Неділя — Росборн (храм і посвячення цвинтара.
10. Неділя — Сенді Лейк.
17. Неділя — Виста.
19. Вівторок. Преображення Госп. — Мензі (храм).
24. Неділя — Січ.
28. Четвер Успіння Пресв. Богор. (храм).
31. Неділя — Овкборн.

Адреса — Box 46, Овкборн, Ман. Тел · 133—4 Шол Лейк Ексченж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
СЕРПЕНЬ:

2. Субота — Ілії — Крийгенд.
3. Неділя — Келґарі (храм).
10. Неділя — Редвотер.
10. Неділя — Еґремонт Вечірня 7.30
17. Неділя — Калмар.
19. Вівторок. Преображення Госп. — Візел Крік (храм).
24. Неділя — Редвий.
28. Четвер Успіння Пресв. Богор. — Ворспайт (храм).
31. Неділя — Торебі.

Адреса Редвий, Алта
Скринка 62. Тел. 10

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
СЕРПЕНЬ:

3. Неділя — Ґилберт Плейнс (Храм).
10. Неділя — Шортдейл.
17. Неділя — Роблін (місто).
19. Вівторок. Преображення Госп. — Шелвелей.
24. Неділя — Роблін-Зелена.
22. Четвер. Успіння Богородиці — Лрифтінг Ривер.
31. Неділя — Леннард.

Адреса: Поч. Скр. 54, Роблін, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
СЕРПЕНЬ

2. Субота Прор. Ілії — Семборг
3. Неділя — Семборг.
10. Неділя — Принс Алберт
14. Середа Хрещення України — Принс Алберт.
17. Неділя — Вірдейл.
19. Вівторок. Преобр. Господне — Шинмен.
24. Неділя — Принс Алберт
28. Четвер Успення Пр. Богор. — Гонімун.
31. Неділя — Семборг.

Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
СЕРПЕНЬ:

2. Субота. Прор. Ілії — Ренпер (храм).
3. Неділя — Ґвайтбір
10. Неділя — Арран
17. Неділя — Стінен.
19. Вівторок. Преобр. Господне — Пайн Ривер (храм)
24. Неділя — Шерідон
28. Четвер Успення Пр. Богор. — Мелбридж (храм).
31. Неділя — Кемсак.

Адреса: Box 1.. — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. П. Гайського
Адреса: ... Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрійського.
Адреса: 7 Ст. Джанс евню. Тел. 51 978 — Винипег, Ман

Календар Українських Свят
СЕРПЕНЬ.

1 П 19 Прел. Макрини, прел. Ди
2 С 20 †Ілії пророка.

3 Н 21 Нед. 9. Прел. Онуфрія ков.
4 П 22 Рівноап. Марії Магдалини
5 В 23 Муч. Трохима і Теофіла
6 С 24 †Муч. Бориса і Гліба
7 Ч 25 †Успення правед. Анни
8 П 26 Прел. Мойсея чуд. Печер
9 С 27 Пантелеймона

10 Н 28 Нед. 10. Ап. — 70 Прохора
11 П 29 Муч. Калиника Кил.
12 В 30 Ап. з 70 Сила і Силуана
13 С 31 Прав. Евдокима Капад.
14 Ч 1 Зн. Ч. Хр. Хрещ. України
15 П 2 Перенес. мощ. пр. Стефана
16 С 3 Прел. Ісаакія, Далмата

17 Н 4 Нед. 11. Св. сім молодців
18 П 5 Муч. Евсигнія Кантадія
19 В 6 Преображення Господне.
20 С 7 Прел. Пімена пост. Печер
21 Ч 8 Прел. Григорія Іконописця
22 П 9 †Ап. Матея, мч. Юліяна
23 С 10 Муч. архид. Лаврентія

24 Н 11 Нед. 12. Препдмч. Василія
25 П 12 Муч. Фотія, Памфила
26 В 13 Тихона еп. Воронежського
27 С 14 Пер. мощ. Теодосія Печер
28 Ч 15 Успення Пресв. Богород.
29 П 16 †Нерукотв. Образ Ісуса Хр.
30 С 17 Прел. Алипія Іконоп. Печер
31 Н 18 Нед. 13. Мч. Флора і Лавра

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.
СЕРПЕНЬ

3. Неділя — Бин Медов.
10. Неділя — Смокі Лейк (Ювілей)
17. Неділя — Стрий
19. Вівторок. Преображення Госп. — Норал (храм)
24. Неділя — Белис
28. Четвер Успіння Пресв. Богор. — Спеден (храм).
31. Неділя — Вільна

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апоноки.
СЕРПЕНЬ.

3. Неділя — Редфілд (храм).
10. Неділя — Марлин
17. Неділя — Кепон.
19. Вівторок. Преобр. Господне — Ітонія.
24. Неділя — Прілейт.
28. Четвер. Успення Пр. Богор. — Білики (храм).
31. Неділя — Кендо

Адреса Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка
СЕРПЕНЬ

3. Неділя — Дафин
10. Неділя — Венлав
17. Неділя — Рорктон
19. Вівторок Преображення Госп — Косів
24. Неділя з Велий Ривер (коло Стороженка)
28. Четвер Успіння Пресв. Богор — Ворд
31. Неділя — Богдан.

Адреса: Box 77.. — Дафин, Ман.

Устав Церковний.
СЕРПЕНЬ

2 Прор. Ілії УЄ Луки 11. 47-54. Літур Ап. Якова 5 10—20. ... Луки 4 22—30

3. Нед. 9. Голос 8. Утр. Єван. 9. Літ. Ап. 1 Коринтян 3: 9—17 Єван. Матея 14: 22—34

10 Нед. 10. Голос 1. Утр. Єв. 10. Літ. Ап. 1 Коринтян 4: 9—16. Єван. Матея 17: 14—23.

17 Нед. 11. Голос 2. Утр. Єв. 11 Літ. Ап. 1 Коринтян 9: 2—12 Єван. Матея 18: 23—35.

19. Преобр. Господне — Спаса УЄ Луки 9: 28—36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10—19. Єван. Матея 17: 1—9

24 Нед. 12. Голос 3. Утр. Єван. 1 Літ. Ап. 1 Коринтян 15: 1—11 Єван. Матея 19: 16—26.

28. Успення Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39—49, 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5—11 Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

Український, Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Consistory of the Ukr. Gr. Orthodox Church 7 St. Johns Ave.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., SEPT. 1st, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1 ВЕРЕСНЯ, 1947. ЧИСЛО (804-805) 16-17

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА В АМЕРИЦІ ПРОТИ БОЛЬШЕВИКІВ.

З Сан Франсиско є вістка, що Митрополит Теофіль не буде переговорювати з московським висланником, митр. Григорієм. Теофіль на проповіди осуджував тих, що „іменем Христа намагаються зруйнувати мирну побудову Російської Православної Церкви в Америці". Він між іншим це казав:

„Церковний корабель в цій країні має свого капітана і залогу, які знають, як повести його через бурхливе море. Ви чули, що сюди приїхав якийсь архиерей (з Росії). Він буде оповідати вам про те, як процвитають храми в Москві, буде показувати, як гарно там молиться нарід. Все те неправда! Брехня! Церкви там не зроджують. Про те говорять ті, що відтіля приїхали.

Большевики як були, так і є негідниками. Нехай мене за те судять. Офіцер, що був в Одесі, говорив, що архіп. Олексій, що був недавно патріяршим післанцем в Америці — це чекіст. Жадного приставання не може бути з чекістами..."

Такі вісти подає „Новое Русское Слово" з Ню Йорку.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ В ЕСПАНІЇ.

Серпня 19, в еспанськім місті, Кадізі, експльозія рознесла фабрику военних матеріялів, дуже понищила місто, наробила шкоди на 25 мільйонів долярів, причім згинуло 800 людей, а 7,00 було ранених. Експльозія знищила шпиталь для матерей з усіми матерями, а також приют для старих.

В ПОЛЬЩІ МАЛО СВЯЩЕНИКІВ.

В Польщі ще є священики, але їх вже досить мало. Польські газети подають, що є повіти, де є лише по 2 священики, є міста, де на 40,000 мешканців є 4 священики. Пересічно в Польщі приходить один священик на 1,100 до 3,500 парафіян. Але треба розуміти, що парафії порозкидані, отже священикови до людей далеко. Це нам пригадує часи коли давна Польща до подібного стану довела була українців. Що робили поляки з українцями, те большевики з ними роблять.

ІНДІЯ ПОДІЛЕНА НА ДВІ ДЕРЖАВІ.

Вкінци Індія стала вільною. Вона поділилася на дві державі — Гіндустан, де є головно гіндуси і Пакістан, де є музулмани. Індія була під пануванням Англії 200 років.

ТІТО НА ВСЕ ГОТОВИЙ.

Московське радіо оголосило промову Тіта, де він казав, що бесіда про атомічну бомбу його не страшить тай армія в нього готова до оборони. Він казав, що Югославія така сама, як Англія і Стейти

ЦУКОР ПОДОРОЖІЄ.

Є вісти, що з кінцем серпня пайковання цукру може скінчитися, однакож ціна цукру піднесеться до 15, а то і 17 центів за фунт.

КАЖУТЬ, ЩО ВЕРЕСЕНЬ БУДЕ РІШАТИ.

В політичних кругах говорять, що вересень покаже, куди піде світова політика. Нині проти себе стоять дві великі сили, Стейти і Росія. А місцем, де торгуються, є Обеднані Нації. І в вересні треба буде там вирішувати такі справи: справа Палестини, справа Індонезії, справа помочі Европі, вирішування японської справи, справа Рурщини, балканська справа, і тоді вичерпається до кінця британська позичка

НА ГРЕЦІЮ ЗВЕРНЕНА УВАГА.

Нинішне положення в Греції таке, що воно може бути початком війни. Большевики громадять силу, щоби забрати Грецію, а греки докладають всіх старань, щоби не датися. Предсідник комітету заграничних справ в Стейтах, Ітон, говорив недавно, що Греція нині є бочкою з стрільним порохом, та що Стейти не допустять, щоби Росія забрала Грецію. Вона потім забрала би Туреччину та ще середноморські краї, а тоді вирушила би на підбій цілого світа.

ГОВОРИВ КОРОТКО, АЛЕ СИЛЬНО.

Серпня 20, промовляв американський державний секретар, Маршал, на міжамериканській конференції розмірно коротко, але сказав дуже багато. Промова була сильна і за таку її приняли. Він сказав, що найперше треба помочи Европі, що на світі треба завести лад, де кожний був би свобідний і не можна другому на нього нападати; що таке саме право повинна мати і держава і не можна на неї нападати другій державі; що на такий лад треба зорганізувати північну і полудневу Америку і показати світови, як повинно бути; що коли б тут одна держава на другу напала, то треба всім нападену обороняти.

ЗАКЛИКАЮТЬ ЖИДІВ ПРОТИ АНГЛІЇ.

Вістка з Єрусалиму 25 серпня доносить, що жидівська терористична група Іргун Цвай Леумі видала заклик до жидів на цілім світі, щоби без милосердя били Британію економічно, протестуючи так проти того, що Британія завернула 4,400 жидів до Німеччини, які їхали до Палестини. В заклику говорить: „Не платіть податків, не слухайте її приказів. Не слухайте її законів. Британія в економічних клопотах. Її можна бити економічно без милосердя".

КАЖУТЬ, ЩО РОСІЯ НА ВСЕ ГОТОВА.

Американські знавці російської політики заявили в конґресі, що російська політика нині така, що її не можна вімірити. Вона вимірена на те, щоби викликати всесвітну революцію, хочби це мало привести до третої війни. Росія хоче цілий світ перемінити на свій лад. А відносини між Стейтами й Росією попсувалися якнайгірше.

ТИСЯЧУ ЖІНОК ДЛЯ КАНАДИ.

З Гедфорду в Німеччині, доносять, що там канадійські урядовці мають вибрати з між скитальців 1,000 жінок для домашньої праці в Канаді.

ПРЕДСТАВНИК РОСІЇ ПЛЮГАВИТЬ УКРАЇНЦІВ.

Серпня 27 винипеґські большевики справляли пикник, на який прибув з російської амбасади з Оттави Й. О. Щербатюк. На пикнику Щербатюк нівечив і скитальців і канадійських українців. Він називав скитальців злочинцями, а про канадійських українців, які помагають скитальцям, говорив, що „вони вже давно стратили почуття справедливости, вони вже давно стелять постіль в брехонь, сплять в брехнях і брехнями накриваються".

Невдовзі проти бесіди Щербатюка виступив Комітет Українців Канади, а канадійський уряд почав справу з Щербатюком розслідживати. Бо такого ще не бувало, щоби член чужої амбасади оплюгавлював населення держави, яка позволила йому в себе перебувати.

ЗНОВ ІСТОРІЯ З ДУХОБОРАМИ.

Незавно в Брітиш Коломбії появилась баня духоборів під проводом голої жінки, що почали підпалювати духоборські господарства та школи. Духобори-чоловіки, що працювали в трачках (тартаках), мусіли лишити працю і йти стерегти домів. Тепер там арештували 20-літню духоборку, Марію Шляхов, що належить до духоборської групи „Синів Свободи", яка заявила, що має три чоловіки і чується цілком свобідною. Перше вона була помічницею в шпиталі в Нелсон, Б. К. Вона каже, що її життя тепер більше християнське, ніж було передтим. Отже тут є нова історія

ЗАСУДИЛИ ДУХОБОРІВ.

В Нелсон, Б. К. засудили 10 духоборів й одну духоборку на вязницю від 6 місяців до одного року за підпали, що там проводяться та за погрози. Багато духоборів звернулося за поліційною охороною.

ЗВЯЗУЮТЬСЯ В ОДНУ СИЛУ.

З Бразилії є вістка, що підкомітет 14 держав, які нараджуються в Бразилії є за тим, щоби з американського континенту створити одну оборонну цілість, включаючи до неї Канаду, Аляску, Ґрінландію і полудневі підбігунові сторони. Котра часть тої цілости була би ваатакована, то всі американські держави мали би її обороняти.

ГОРЯЧО ЗМІНИЛОСЯ НА ХОЛОД.

В пятницю 22 серпня було в Винипегу 96 степенів горяча, а 26 серпня було вже 67, а ночею 48. Така зміна з невеликими ріжницями, наступила на просторі від Кенори в Онтеріо до Вікторії і Венкувера. З 26 на 27 серпня в Росел, Ман було вже 32, а в Ріджайні, Саск. 34.

ПОМЕР ГЕНЕРАЛ ДЕНІКІН.

З Ню Йорку доносять, що 7-го серпня помер в домі Бобикових, в стейті Мішіґен, російський генерал А. І. Денікін. Він жив в Ню Йорку, а до Бобиковних заїхав був на відпочинок. Він слабував на серце. Денікін був тим, що йшов проти української армії, щоби відновити знов царську Росію.

ДО ІСТОРІЇ ПРО ХРУНІВ.

Хруні, це зрадники народу!

В щоденній поговірці хрунів означують так: за ковбасу та дриглі (студинець, гишки) він батька-матір продасть.

Подібно означує хрунів і Шевченко. Він каже: „За шмат гнилої ковбаси — у вас хоч матір попроси, то отдасьте".

Слово „хрунь" повстало мабуть в Галичині після скасовання панщини (1848 року), коли з одної сторони українська свідомість і сила починала рости, а з другої польські пани силувалися ту силу нищити. Це виявлялося найвиразніше в часі виборів. Тоді поляки підходили до крайно несвідомих українських селян (або й до свідомих неселян, але безхарактерних), з горівкою, з ковбасою, дриглями, з пяткою (5 ринських, подібно, як 5 долярів), з обіцянкою дати пасовиско для худоби (або якусь посаду), і так перетягали їх на свою сторону для своєї роботи. І хто злакомився на панську ковбасу, той ставав зрадником свого народу і прислугувався полякам. Він сам голосував на польських кандидатів (на послів), других намовляв, щоби за поляками голосували, робив доноси на українців, оббріхував їх, словом вживав всіх способів, щоби власний нарід нищити в користь тих, яких ковбаси покушав.

Тут і на такім підкладі зродилося слово „хрунь".

Саме слово „хрунь" виводить дехто від слова „хрунькати" (рохкати). Кажуть — свиня рохкає, або хрунькає.

Коли слово „хрунь" не надто давне, то саме хрунівство старе, як світ. Завсігди були зрадники власного народу, завсігди були ті, що „для лакомства нещасного" (відомий вислів в Українській Історії) — для матеріяльних користей, для вигод, для полекші, для славолюбства готові були запропастити власний нарід

Коли б подрібно переглянути нашу Історію, кілько було тих, що прислугувалися татарам („татарські люде"), полякам, москалям, на лихо власному народові. Це давніше. А в часах недавних чим було москвофільство в Галичині і на Буковині, як не хрунівством. Москвофіли, це були з роду українці, що прислугувалися всім ворогам українського народу без розбору. В Галичині прихліблювались Відневі (німцям), помагали полякам і піддержували московську політику наперекір українській справі. Отже служили трьом. На Буковині прислугувались румунам і Москві. На Закарпаттю по першій великій війні прислугувались нараз чехам, мадярам і московській політиці. З тих нині в памяти Бродій і Фенцик.

Москвофільство, це лише оден примір хрунівства. До 1914 року на Україні під Московщиною був хрунівський рід т. з. „тоже малоросів" (пр. відомий київський Савенко), що признаючись до „Малоросії" (України), тільки й робили, що слали до Петербурга доноси на українство, оббріхували власний нарід і накликали Москву, щоби винищувала всі прояви українського життя. А за те в очах Москви були вони „благонадьожними" і діставали всякі „пособія" і „подаяніє" (дарунки та піддержки). Окремий рід хрунів в ріжних часах плекала Польща.

Нині окрему видну ґрупу хрунів творять „українські" большевики. Це широка ґрупа, що існує і на українських землях і всюди по світі, де лише живуть українці.

І церковне життя мало своїх хрунів, тих, що таксамо за 30 срібних йшли дорогою зради і продавали своїх братів...

Коли взяти саме українське життя в Канаді від його тут початків, то вже можна би написати величеньку Історію Хрунівства, з довгеньким таки рядом хрунів, що тут орудували, чи й нині орудують своїм хрунівським таланом.

Таланом... Хоч той талан і не від Бога, але все ж талан. І працюють вони завзято! Дав Бог чоловікові і розум, і відвагу, і силу, і завзяття — тілько йди простою дорогою, працюй, і чесним способом здобувай і хліб з маслом, і довірря, і пошану в народу. Тай імя такого записалось би в Історії золотими буквами. Також ні! Хрунівська натура не любить чесного хліба і гідної пошани. Вона шукає за хлібом заквашеним на брехни, на злочині, на прислузі чужим, на зраді своїх рідних братів. Лише такий хліб хруням смакує. Гідна праця — це для хруня хрін, що вертить в носі, зате така робота, за яку люди в лице плюють, і будуть ще й на гріб плювати розкіш.

В Історії України описуєсь напади печенігів, половців, татар, турків, поляків, Москви... А про своїх зрадників згадуєсь лише принагідно і надто вузко. Це ще надто примітивний спосіб писання історії.

В Історії України повинен бути окремий відділ присвячений самим зрадникам, всяким хруням і взагалі тим „своїм" що власному народові заподівали лихо. Повинні бути їх імена, їх портрети, їх родовід і найважніші та найбільше яскраві вчинки їх злочинної праці і розміри заподіяного лиха.

Такого відділу потрібно на вічну ганьбу всіх тих, що увійдуть в таку Історію. Такий відділ показував би молодим синам і дочкам народу до якої чорної нікчемности може зійти чоловік, коли піде за злочинними поривами і злочинним апетитом. А вкінці такий відділ був би зеркалом, яке можна кождого часу поставити перед тим, що починає в сторону хрунівства хилитися. Поставити і сказати: бачиш, між якими можеш опинитися!

Московський уряд приказав був Церкві, щоби вона раз в році проклинала Мазепу — однакож такий проклін був лише додатковим злочином тих, які приказували проклинати. Це злочинці казали проклинати гідного чоловіка і тому такий проклін не має моральної отже творчої сили. Це вороги України проклинали Україну.

Але коли нарід проклине своїх зрадників, то це буде вчинок великого значіння. Плата по заслузі. Кара за злочин. Наука другим. Виразна межа між злочинцем, а гідним сином народу. Це буде мати творчу силу в життю народу.

ПРИЧТА ПРО ОДНОРОГА.

Через пустиню ішов чоловік. Де не взявся лютий звір — одноріг, і страшно ревучи, кинувся на чоловіка.

Чоловік почав утікати та нараз нагочив на глибоку яму і провалився в неї. Однакож падаючи вхопився за деревце, що росло на стрімкій збочи.

Повис чоловік над безоднею і почав шукати, на чому можна би опертися. І от почув під ногами щось тверде й оперся об нього.

— Слава Богу! — подумав він, я — я безпечний.

Почав тепер чоловік роззиратися. Коли гляне, а при корінні того дерева, за яке він держав, бачить він дві миші — одна біла, друга чорна. І підгризають вони те дерево на переміну.

З жахом відвернувся чоловік і глянув на дно ями, аж там страшна звірюка-змія. Вогнем дише, роззявляє пащеку, сверлує його очима, силкується його зубами захопити. І похололо серце в чоловіка.

Мимоволі глянув на ту підставу, на якій опиралися його ноги, аж це чотири гадючі голови, що визирають з камінної щілини.

- Нема мені ратунку — подумав чоловік — тут уже моя загибіль!

В ту-ж мить над яму надбіг одноріг і почав жорстоко ревіти і ждав, коли чоловік почне з ями вилазити

Ненароком глянув він на деревце, за яке держався, а там повисли червоні ягоди і краплі меду. В одній хвилині чоловік забув усі небезпеки і простягаючи руки, він зривав солодкі ягоди, збирав солодкий мід і любувався ними.

Про кого ж йде тут річ, читачу?

Чоловік, який тікає, це ти, а одноріг, це смерть. Яма, в яку впадаєш, це обставини твого життя. Деревце, це твій вік, а миші, що підгризають його, це день і ніч, що вкорочують дні твого життя.

Звірюка-змія, що внизу, це вічна загибіль, що жде грішників. А чотири гадюки, це — краса, здоровля, сила й охота до праці. Вони здаються найтрівкішою підвалиною щастя і поводження, та вони в кождій хвилі можуть пропасти і зрадити людську надію

А що ягоди і краплі меду? Це ті проминаючі радощі життя, через які забуваємо часто про наші важніші справи

Горе тому, хто без глубокої думки віддасться тим радощам! Швидко минуть вони, не наситять його і лишуть по собі гіркість і жаль за дармо змарнованим життям

ХТО ХРИСТІЯНИН?

Коли б хтось запитував людей, чи вони християне, то багатьох зараз показало би, що в них на шиї хрест

- - Хіба Бога не боїшся мене про таке питати — сказав би неоден — чи не бачиш, що в мене хрест на шиї?

Інший показав би на образ Спасителя в хаті і сказав би коротко

- - Хіба не бачиш?!

Так! Хрест на шиї, образ на стіні є в багатьох, але чи є Бог в душі? Ми повісимо образ, а навіть засвітимо перед ним лямпу і спокійні. Видите, говоримо, ми християне, в нас є Бог!

Однакож, що знайшли б ми, коли б заглянули в нашу душу, в наше серце! Чи знайшли б ми там хрест, чи знайшли б там образ Спасителя, а перед ним лямпу нашої щирости? Чи і там горить вогонь праведних почувань. Може по бачили б ми, що образ Христа лежить там в куті в поросі, під ногами і нікому його підняти. Ми побачили б, що в лямпі нашої душі погасає християнський вогонь, темніє світло, зникає тепло... Отже не забудьмо і в душу свою заглянути!

●Борись доброю боротьбою віри, держись вічного життя.

(І. Тимотея VI—12)

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи'
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НАУКА І КУЛЬТУРА.

I.

Наука пояснює, що матерія — це все, що тільки має вагу і займає місце. Залізо, вода, дерево, навіть і воздух... Все, що ми бачимо, навіть і те, чого не бачимо, є матерією. Кажемо, що матерія займає місце... Це значить, що ми не можемо положити одного роду матерії на другу так, щоби вона займала те саме місце, що перша. Це неможливе. Наприклад ми не можемо положити заліза на дерево так, щоби обидвоє займали те саме місце, що саме дерево.

Культурність і некультурність, це окремі собі прикмети. Це так, як два роди матерії. А людський розум, людська душа, це те місце, де ті прикмети містяться. Не обидві разом, лише одна, або друга — культурність, або некультурність. Як не можна помістити двох окремих частин матерії в однім просторі, так не можна помістити культурности і некультурности в одну людину.

Дехто може подумати собі, що він може пити, курити, пустувати і поступати так, як некультурні люде поступають, а рівночасно бути розумним, мудрим, гідним, поважним і стояти равом з культурними людьми. Ні, так не може бути! Коли в голові містяться самі примхи, погані звички і пусті думки, то вже нема місця на щось поважного, розумного і культурного.

Запорожець.

ЯК Я НАВЧИВСЯ ЧИТАТИ.

В нас вдома не було Вістника, але Вістник мав наш сусід. І кілько я до сусіда заходив, то він завсігди заставляв мене слухати, як він Вістник читає. І я любив слухати і розумів, що там є розумні річи.

Так колись читає він, що кождий молодий українець й українка повинні по-українськи вміти читати і писати, і що по українськи можна дуже скоро навчитися. А тоді каже він мені:

Бачиш! Отже і ти навчися читати і писати по українськи. Сам будеш знати, тай другим покажеш, що то можна зробити, коли хто хоче. Хочеш вчитися?

Я сказав, що хочу і він дальше:

- Добре! Зараз я зачну тебе вчити ходи сюди.

І посадив мене коло стола та почав вчити. А дотепер мене ще ніхто не вчив. Понаписував мені всі друковані букви, подописував коло них англійські і перейшов зі мною кілька разів цілу азбуку. А тоді дає книжку і каже:

Ану читай! А чого не знаєш, то шукай в азбуці.

Я спробував і бачу, що вже можу поволи читати. Котрої букви не знаю, то подивлюсь в азбуку і вже прочитаю. І зараз я побачив, як то легко можна навчитися. За оден вечір я вже поволи читав. І жаль, мені стало, що не почав давно вчитися.

Другого дня я читав вдома сам, а третого дня прийшов до сусіда похвалитися, що я вже читаю.

І від того часу я почав читати українські книжки. І нині люблю читати і читаю багато. Тай вже чотирох хлопців я навчив. І пишу по українськи.

Коли ж мене хто нині питає, хто мене навчив читати, то кажу, що я мав трох учителів, а то: першим був Вістник, другим наш сусід, а третим я самий, що заставив себе до науки.

Це пишу я на науку всім молодим — хлопцям і дівчатам — щоби вони пішли за моїм примірoм, а тоді побачать, як то скоро можна навчитися. І де підуть, то похваляться, що вони вміють те, що кожний українець повинен вміти.

Ану спробуйте! І то не відкладайте!

Письменний Українець.

ТАРАС ПАСТУШОК.

Мені тринайцятий минало,
Я пас ягнята за селом..
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було, —
Мені так любо-любо стало,
Неначе в Бога...

Уже покликали до паю,
А я собі у буряні
Молюся Богу, і не знаю,
Чого маленькому мені
Тоді так приязно молилось,
Чого так весело було:
Господне небо і село,
Ягня, здається, веселилось,
І сонце гріло — не пекло.

Тарасс Шевченко.

НАРОДНІ ПРИКАЗКИ.

Хто матір забуває, того Бог карає.
Буком того, хто не шанує свого.
Ліпша своя хата, як чужа палата.
Чуже святе, а своє найсвятійше.
Як тя видять — так тя пишуть, як тя чують — так тя судять.
Хвалять тебе — не дуже тішся, ганить тебе — не дуже сумуй.
То ніщо, що бідний, коли гідний.
Добрі діти вінець, а злі кінець.

МАЛЕ ДОВОДИТЬ ДО ВЕЛИКОГО.

На високій скалі стояла струнка вежа, що служила за вязницю. І сидів там невинний чоловік, що попався туди ворожими заходами.

В доглядачів вязниці не було милосердя. До стін вежі не було приступу. Сторожі час від часу оглядали вежу з усіх сторін, щоби хтось не подав вязневи помочі.

А в вязня того був щирий друг. Він здалека показав вязневи знаками, що робить заходи до його визволення і казав слідити за тим, що буде діятися.

В саме полудне, коли ніхто не сторожив, підкрався щирий товариш під стіну вежі. Він поприв'язував довгі шовкові, майже невидимі нитки до тіла кількож хрущів і пустив їх на стіну вежі. А кожда нитка своєю довжиною могла досягнути вікна терплячого товарища. До долішного кінця кождої нитки він привязав також самі довгі дві нитки, до кінця двох чотири, до чотирох вісім, аж поки вкінци привязав такий шнур, що по нім міг чоловік спуститися в долину.

За час оден з хрущів доліз до вікна. Побачивши його, вязень почав приглядатися і побачив нитку, як було видно — людською рукою привязану.

І почав він обережно тую нитку підтягати. За час в його руці було вже дві нитки, там чотири, дальше вісім, шістнадцять... І він побачив, що він уже на дорозі до визволення.

В пополуднішну пору сторожі оглядали вежу, але шовкових ниток не завважили. Коли ж надійшов вечір, вязень підтягнув решту ниток, на кінці яких був шнур з конечними до втечі приладами.

Слідуючий схід сонця зустрів вязень молитвою вже на волі — далеко від зловіщих тюремних мурів.

Подібні шовкові, майже невидні нитки ведуть усіх людей — одних до праведности, волі і щастя, других до гріха і недолі.

Син Божий казав ученикам: „Не спіть, а моліться, щоби не ввійшли в напасть". І хто не спить, той побачить ті шовкові нитки, на кінци яких є щира воля, є розуміння праведности, є святість життя, є здоровий розум, є характерність, є присутність самого Бога. І тягнучи безнастанно ті нитки до себе своєю щирою працею і витревалістю, він вкінци здобуде ті цінности, які для нього наготовано.

Хто одначе лінивий, і чия совість дрімає вже в байдужности, того грішна сила такими з початку невидимими шовковими нитками безнастанно обмотує, аж поки не стануть вони грубшими і грубшими, а вкінци закінчаться постронками, яких вже годі розірвати.

Шовковою, невидною ниткою починається кожде добре стремління, кожда щира праця, кожда добра привичка і кожда корисна наука. І коли будеш таку нитку безнастанно тягнути, ти здобудеш великі цінности. І твоя душа стане тоді свобідною від кайдан гріха, від докорів совісти.

Але такими ж майже невидимими шовковими нитками починається і кождий гріх. З початку вони мов павутина, а з часом стають грубші, сильніші, аж поки не закінчаться сильними злочинними, гріховними кайданами. Тоді вони звязують чоловіка так, що освободитися від них дуже тяжко.

Жадна зла привичка не була з початку привичкою. Жадна пристрасть не була з початку пристрастю. Байдужість не була з початку байдужістю. Самолюбство не було з початку самолюбством. Кождий гріх починався маленькою немов тінь думкою, маленьким вчинком, аж поки не став великою гріховною скалою.

Так доходиться до великого добра і так доходиться до великого зла. Котрі отже нитки ведуть ваше життя?

БОЛЬШЕВИКИ ПРО ЦЕРКВУ НА УКРАЇНІ.

Большевики оголошують зпоза залізної куртини, що на Україні відновлюють старі і будують нові церкви, — відбудовують в Києві Києво-Печерську Лавру, Володимирський Собор та ще деякі. І є тепер три православні духовні семинарі — в Києві, Одесі та Луцьку на Волині. Незабаром буде відкрита в Києві Духовна Академія.

Таке голосять і хочуть, щоби люде їм вірили. Та розумний в голі слова не повірить, а ще большевиків. Він скаже: Чи це правда, що там все те робиться? А коли є семинарі, то чи не чекісти їх провадять і чи не чекісти в них вчаться? Чи не члени комуністичної партії? І чи священиками в тих церквах, що там можуть бути, може бути хтось, що до комуністичної партії не належить? А це важні питання!

Вийшли з Друку Книжк":

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна . 50ц
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна . 25ц

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Мані Ордером.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, [redacted]
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum.
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3525, — WINNIPEG, MAN.

ЗНАЧІННЯ РЕЛІГІЇ В ЖИТТЮ.

Час від часу читаємо, що визначний політик, чи вчений при якійсь нагоді зазначував, що — щоби на світі настав нині кращий лад, то треба світови конче вернутися до релігійних твердих основ.

Могло б здаватися, що релігію згадано тут для декорації, для святочности, однакож на ділі така згадка про релігію є поважною згадкою.

Бувають визначні вчені, що багато уваги присвячують релігійній справі в своїх творах, хоч їх праця має світський характер.

Згадати б хоч визначного англійського соціольога, Венямина Кида (Бенджамин Кид, 1858-1916), якого „Соціяльна Еволюція" була переведена на багато мов а між тими і китайську. А Кид присвячує релігії багато місця. Це ж його вислів, що: „Виглядає, що багато вчених ставлять собі ціллю знищення релігії, хоч не мають чим заповнити того місця, де була релігія".

Це показує, що релігія є одною з великих справ життя.

Щоби бодай побіжно показати силу релігії в життю, ми зачепимо тут ті деякі справи, де сила релігії найбільше виявляється.

Між всіми людськими організаціями, між всіми інституціями жадна не покриває такого широкого життевого простору, як релігія. І жадна не є такою довговічною.

Найсильнішою з людських інституцій є держава, однакож вона нераз організується фізичною силою, примусом, провадиться в основі фізичною силою, і коли вона розпадається, то може з неї ані одробини не зостатися. Не те з релігією. Тут люде гуртуються самі, зобовязують себе самі релігійними законами, і навіть люті переслідування не можуть розбити їх релігійної єдности.

Так релігія обєднує мільйони людей впродовж багатьох людських поколінь.

Берімо таку справу.. Яка друга організація на світі має тільки громад, як має релігія? Котра має тільки своїх будинків, як релігія має церков? Якої другої організації члени сходяться постійно так, як сходяться члени Церков? Котра інша організація витворила таку моральну культурну систему, як витворила релігія?

Найбільше відомі і найширшому загалові відомі на світі визначні люде, це люде релігійні. Звичайних вчених мало хто знає, політиків, пануючих мало хто знає з широкого загалу, а релігійних провідників, релігійних святих знають мільйони людей.

Жадна інша організація не має списів своїх великих, мудрих, заслужених людей, яких вона так гідно й обовязково споминала би, поважала би і ставила би за взір до наслідування, як це має релігія.

В ніякій іншій людській організації нема таких висококультурних чеснот, ані таких взнеслих ідеалів, як має релігія.

Лише релігія має найвищий авторітет — Бога. В усіх інших організаціях авторітетами є людські хвилеві, до вподоби вибирані і відкидувані авторітети. Зобоязання в імя Бога завсігди буде стояти вище, ніж зобовязання в імя Аристотеля, Наполеона, Маркса, Нютона, чи кого.

Релігійні свята мають завсігди більшу моральну силу над життям, і то мільйонів людей, ніж мають свята політичні, чи ще які інші хвилеві маніфестації. Викиньте з нашого життя неділю, викиньте Великдень, Різдво — хіба можна чимсь другим, бодай рівновартними їх заступити? Ні! Не стало би їх — лишиться понура порожнеча. І ніякий вчений, ніяка наука не має чим тої порожнечі заповнити.

Релігія обєднала українців в народ і піднесла їх на висший, всім спільний степень культури. І релігія обєднує людей в громади тоді, коли ворожа сила розганяє їх з рідної землі.

Це все бачать і розуміють ті люде, які нині пригадують, що занедбану і злегковажену релігійну справу треба знов поставити в життю на належне їй місце.

Релігія не є справою якоїсь одної групи, чи партії, як бувають інші організації. Релігія це загальна справа цілих народів і цілого людства. Це справа загального людського життя.

Може чоловік не належати до котроїсь з народних партій, але може дуже тісно стояти з цілим своїм народом, однакож не буде тісно стояти з народом той, що буде стояти поза релігією народу. Бо релігія, це душа народу, культура народу, якість народу з усім найкрасшим, що він має, відчуває і до чого стремить. Найбільший патріот свого народу не той, що все для народу будує, але церкви нищить, але той, що попри всім другім будує і церкви.

Такою є релігія в життю людей і такою вона буде завсігди. Бо вона є красшою частею самого людського життя.

ОБРАЗОК ЗПЕРЕД ДВАДЦЯТИ ЛІТ.

Православний священик Пащевський.

Гідних людей, що коли будь ставали в обороні правди, що виступали завзято проти неправди, треба споминати і поважати. Треба ставити за взір і собі і дальшому поколінню.

Тут пригадаємо одного такого чоловіка, а то православного священика Пащевського — гідного священика, гідного християнина.

В місті Луцьку, на Волині, відбувався український Собор 5—6 червня, 1927 року, отже перед 20 літами.

Були на тому Соборі українці з усіх українських сторін, що були під Польщею. Важною справою на тому Соборі була українізація Православної Церкви на Волині.

За царату в українських церквах вживалася лише мова церковна з московською вимовою в Богослуженнях, а в проповідях мова московська. Так воно задержалося і тоді, коли західні Українські Землі забрала Польща. Бо в українських церквах, що тут були, задержалися московські, або обмосковлені священики, та весь церковний провід був перейнятий московським духом і московським пануванням.

Отже Собор, про який згадуємо, запротестував проти московської політики церковного начальства та поставив домагання, щоби в українських православних церквах і Богослуження і проповіди відбувалися лише українською мовою.

Але десять днів пізніше відбувся в Почаєві духовний зїзд Волинської епархії, в якому брав участь митрополит Діонизій (сам москаль) та московського настрою духовенство.

І цей зїзд став проти українізації Церкви. Він принняв постанову, що богослужбовою мовою може бути лише стара церковно-болгарська мова, але ніколи українська, та що треба почати рішучу боротьбу проти українізації Церкви; що треба заборонити українське Богослуження навіть в тих парохіях, де воно вже правиться по українськи.

На зїзді був також присутний український православний священик, о. Пащевський, який один на весь зїзд говорив по українськи.

Свящ. Пащевський розправився як найкраще з тими, що виступали проти української мови в церкві, доказуючи їм фактами й історією народів і церков, що кождий нарід, коли бажає, може молитись Богу своєю рідною мовою. Між іншими о. Пащевський сказав:

„Сам я жадних заборон відправляти Службу Божу по українськи не послухаю і не злякаюсь жадних репресій. Виколіте мені очі, я буду правити по українськи на память і жадні аргументи за[...] мене не переконають в противному. Я глибоко переконаний і це раджу всім Вам, Владико, мати на увазі, що спасення нашої церкви перед грядучою бурею, яку ви, панове, сієте, [...] гнівом, є тільки в тому, [...] місцевостях, замешкалих православним українським населенням, і де того українське населення бажає, була [...] українська мова в богослуженнях, школах і в навчанню релігії. Це [...] що може вратувати церкву [...] від потрясень, неминучого розколу і інших небажаних наслідків."

Патріотична і християнським духом перейнята промова о. Пащевського, це правда, не переконала московських учасників зїзду, але нема сумніву, що голос о. Пащевського донісся до всього широкого загалу українського народу в Польщі і звохочував його до витревалости в боротьбі за свої церковно-народні права. А імя о. Пащевського було записане в українській історії, як відважного і щирого борця за права українського народу і його Церкви.

ЦИВІЛЬНІ ГРУПИ НА ВИПАДОК ВІЙНИ.

З Вашингтону доносять, що військові власти зорганізували в Стейтах 27 груп з цивільних людей, що в випадку війни мали би заняти конечні важні місця, коли б треба, починаючи від залізниць, а кінчаючи на тих, що копають гроби. Мабуть це на той випадок, коли б в часі війни почалися страйки, щоби спиняти найконечнішу працю. Тоді ті групи йдуть під військову команду і беруть важну працю в свої руки.

ФАШИСТИ І КОМУНІСТИ В АНГЛІЇ.

Нині в Англії є організація, що зветься „Британська Ліга Бувших Вояків", яку називають фашистівською і вяжуть її з Мозлеем, який перед війною був там провідником фашизму. І ті бувші вояки тепер владжують там віча під голим небом, де виступають проти жидів. Недавно було в Лондоні таке віче, на якім побили большевицького провідника Муллаллі; коли ж той зібрав своє віче, то провідник фашистів, Джефрі Гем, пішов зі своїми і знов вийшла бійка. Поліція спинила бійку, але не арештувала нікого.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 23.

Бо Син Чоловічий Господь і суботі.
Мат. 12. 8.

Ісус уздоровляє сухорукого.

Переходячи по околицях зустрів Ісус Левія, сина Алфея. Левій збирав гроші від жидів для римлян. Жиди таких людей, як Левій, уважали грішниками і з ними не сходилися. Але Левія Ісус покликав за свого ученика. Імя Левія потім змінено на Матея і він то написав перше святе Євангеліє.

Як звичайно в суботу зайшов Ісус до святині. А був там чоловік, що мав суху праву руку. Фарисеї вже були сподівалися, що Ісус може його уздоровити, тому наперед спитали Його: Чи годиться в суботу уздоровляти людей?

Ісус знав думки фарисеїв, які казали, що Мойсей заборонив всяку працю в суботу, от Він і спитав їх: Чи можна в суботу робити добре, чи зле? Але вони мовчали. Тоді Ісус сказав: Коли в суботу впаде чия вівця в яму, чи є така людина між вами, що не врятує її? Чи буде ждати до того часу, як мине субота і аж тоді будете її рятувати? Коли ж рятуєте вівцю в суботу, то чи не годиться помогти чоловікові, що більший від вівці? Отже добро можна чинити і в суботу.

І сказав Ісус до хорого: Стань по середині. Хорий став. Тоді Ісус: Простягни свою праву руку! Той простяг, — і вона стала така здорова, як була ліва.

Фарисеї тоді вийшли і радилися, як би Ісуса погубити, бо Він не заховує заповіди Божої, отже „Він безбожник".

Питання:

1. Хто був Левій? 2. Хто написав було перше святе Євангеліє? 3. Про якого хорого тут мова? 4. Що думали фарисеї про суботу? 5. Чи можна було в суботу рятувати вівцю? 6. Чи можна було в суботу рятувати людей по думці фарисеїв? 7. Чого вчив про суботу Ісус? 8. Де казав Ісус стати хорому? 9. Як Він уздоровив його? 10. Чи можна чинити добро в неділю?

ЛЕКЦІЯ 24

„...і покликав був Він святим покликом, ...не за наші діла але з ласки..."
2 Тим 1: 9.

Поклик Дванадцятьох.

Після уздоровлення сухорукого пішов Ісус на гору і молився там через ніч. Коли ж настав день, покликав Він своїх учеників, вибрав з них Дванадцятьох, та назвав їх Апостолами. Імена їх такі: Симон-Петро і брат його Андрій; Яков і брат його Йоан, яких назвав „Сини Грому"; Пилип, Вартоломей, Матей, Тома, Яков Алфеїв, Симон Зилот, Юда-Тадей і Юда Іскаріот, що зрадив Ісуса.

Тих Дванадцятьох вислав Ісус в дорогу і дав їм такі приказн: Не йдіть до поган, але радше до свого народу. Всюди проповідуйте, що наближилося Царство Боже. Уздоровляйте хорих, виганяйте бісів. Як зайдете в село, чи місто, питайте за гідними родинами і там перебувайте.. Хто не прийме вас і не послухає, то виходіть відти і обтрясіть порох їх з ніг ваших. Поправді кажу вам: лекше буде Содомі і Гоморі в день суду, аніж такому місту, чи селу.

Посилаю вас, як овець між вовків. Будьте мудрі, як змії, а невинні, як голуби... Люде будуть вас бити, на суд водити, та вбивати... Коли вас будуть переслідувати в одним місті, втікайте в інше... Не лякайтеся тих, що вбивають тіло, але більше бійтеся Того, що може і душу, і тіло, послати до пекла... Хто визнасть Мене перед людьми, того визнаю Я перед Отцем Небесним. Хто ж відречеться мене перед людьми, того й Я відречуся перед Отцем Небесним.

Хто любить кого іншого, більше ніж Мене, той недостойний Мене. Хто не візьме креста свого і не піде в слід за Мною, той недостойний Мене... Хто вас приймає, приймає Мене; хто ж приймає Мене, приймає Отця Мого Небесного, що вислав Мене... Ніхто не втратить нагороди своєї за найменше добре діло...

Питання:

1. Як довго нераз Ісус молився? 2. Де звичайно Ісус молився? 3. Кілько Апостолів покликав Ісус? 4. Куди їх послав? 5. Чого їх послав? 6. В кого мали вони перебувати? 7. Що мали вони зробити, як їх люде не схотіли б слухати? 8. Як обходилися (і ще обходяться) люде з Апостолами? 9. Кого мали Апостоли найбільше боятися? 10. Кого ми? 11. Що казав Ісус про любов? 12. Що про добрі діла?

ВІСТКА З ФРАНЦІЇ.

Посвячення Української Православної Церкви в Парижі.

В неділю, 3 серпня ц. р., відбулося торжествене посвячення Української Православної Автокефальної Церкви в Парижі. Посвячення довершив Преосвященний Владика Мстислав, в асисті допомічного православного духовенства та в присутности численної української православної Кольонії, гостей і представників українських організацій та інституцій.

На торжественній Службі Божій був присутний Всесвітлійший о. Мітрат Перрідон, який своєю приявністю підкреслив значіння великої події в життї української кольонії взагалі.

Власна українська православна церква, яка буде обслуговувати українських вірних православних, це великий здобуток українства. Українське громадянство, по довгих роках, старанням жертвенної кольонії, а головно заходами Їх Преосвященства Владики Мстислава та добродія п. інж. Созонтіва, осягнуло свої стремління.

Брак святині, релігійного духового центру болюче відчувався в дотеперішньому життю української православної кольонії.

Церква знаходиться в приватному домі п. інж. Созонтова, який відступив її для ужитку кольонії.

Церква мала, але привітна; іконостас розмальований на мотивах українського орнаменту.

З нагоди цього свята, відбулося, по посвяченні, прийняття гостей, на якому забирали слово з привитанням численні делегації українських установ та присутні представники української еміграції з поза Франції, які саме в той час зїхалися на конференцію.

ЧИСЛО ЛІКАРІВ В СТЕЙТАХ.

Від 1 липня, 1937 до 30 червня, 1942 року нових лікарів прибуло 25,818, а вмерло 18,988. Знов же від 1 липня, 1942 до 30 червня 1947 р. нових лікарів вийшло зі шкіл 32,877, а вмерло 16,435.

В ЕВРОПІ ВЕЛИКА СПЕКА.

В Західній Европі — в Італії, Франції, Німеччині, Англії була тепер велика спека, якої не було там вже десятки літ. І жнива там назагал дуже вбогі.

ЯК СВ. ПЕТРО НОСИВ КАМІННЯ.

Ходить між людьми така історійка:

Переходив одного разу Ісус з Апостолами засіяну ниву. Побачив Він на ній багато каміння тай каже:

— Коли б кождий з вас взяв по одному каміневи, то нива краще зародила б.

Послухали Апостоли слів Ісуса тай взяли по каміневи: той взяв менший, а той більший, кождий відповідно до своїх сил. Але не те апостол Петро. Він підняв маленький камінь, от так завбільшки кулака, тай пішов разом з другими.

Коли прийшли на другий кінець поля, каже апостол Іван до Ісуса:

— Учителю, ми голодні, а хліба в нас ні кришки.

Ісус промовив:

— Хто працює, той не буде голодний.

З тим Він помолився, поблагословив каміння, яке Апостоли з поля принесли, і переміняв його в бохонці хліба.

Їдять Апостоли і мають подостатком, тільки один Петро остав голодний, бо його бохончик хліба не більший кулака.

Вертаючи назад через поле, Апостоли знову взяли по каміневи, не чекаючи навіть, щоби Ісус заставив їх до того. Апостол Петро взяв цим разом найбільший камінь зі всіх Апостолів, і хоч як важко було його нести, то він ніс радо, бо вже наперед тішився, який то великий бохонець хліба він буде мати.

На другім кінци ниви плила ріка. Коли Апостоли прийшли над беріг ріки, Ісус промовив:

— Киньте каміння в ріку!

Зажурився Петро, бо вже й досить голодний був, а вкінци говорить:

— Господи, пощо ж ми те каміння несли? Яка нам з того користь?

На те Христос:

— Як мало ти думаєш, Петре. Хіба ми маємо працювати лише тоді, коли нам зараз приходить з того користь? От другі апостоли брали каміня не думаючи, що будуть з того користати — вони розуміли, що вони добре діло зроблять. Це була перша їх нагорода. Вони несли в руках каміння, а в душі почуття доброго діла. І коли б те каміння не стало було хлібом, то все ж їх душі були би вдоволені. Вони працювали не надіючись за те заплати. А той, що за кождий свій крок вимагає зараз платні, не є добрим робітником. Він нічого не сіє, щоби росло; він лише міняє своє за чуже.

Коли йшли дальше, Петро мовчав. Видно, що передумував те, що чув від Спасителя.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом. 450 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Постанови Собору.

Постанови Собору висловлено в чотирох розділах. В 1-ім розділі сказано між іншим.

„Коли б хто сказав, що апостола Петра Христос не поставив Князем над всіми Апостолами і видимою Головою цілої Церкви; або (коли б хто сказав), що Петро дістав лише першенство чести, а не дійсної власти — нехай буде проклятий!"

В 2-ім розділі говориться, що власть Петра переходить на папів, а дальше:

„Коли б хто сказав, що це не постановою Христа апостол Петро має постійних наслідників для правління Церквою, або що папа не є наслідником Петра — нехай буде проклятий!"

В 3-ім розділі означується власть папи, а дальше:

„Коли б хто сказав, що папа має власть лише для нагляду, або проводу, але не має повної найвисшої власти правителя над всесвітною Церквою, не лише в справах віри і моралі, але і в справах карности (дисципліни) й управи Церквою розкиненою по цілому світі; або що його найвисша власть не повна, або що вона не є дійсною властею — нехай буде проклятий!"

Четвертий розділ зводить разом все попередно сказане, до того, що папа непомильний і що давні Церковні Учителі принимали папські постанови розуміючи, що ті постанови непомильні, а дальше:

„Длятого згідно з тим, що нам від початків християнської віри передано, і згідно з признанням святого Собору, ми (Пій IX) вчимо й означуємо як догму, виявлену Богом, що Римський Первосвященик, коли говорить з свого Престолу, себто коли виступає як пастир й учитель всіх християн... має ту непомильність, якою Спаситель хотів свою Церкву заосмотрити в означуванню віри і моралі; і для того такі означення Римського Первосвященика не можуть бути змінені самі собою, ані за згодою Церкви. Але коли б хто відважився — чого Боже нехай не допустить, — противитися нашим означенням — нехай буде проклятий!"

Бесіда епископа Штросмаєра.

Хоч були заходи, щоби епископи на Соборі якнайменше говорили, то все ж годі було всіх зацитькати. Одним з тих, що виголосив дуже сильну і розумну промову (хоч і посеред криків) був хорватський епископ Йошіп Юрай Штросмаєр (1815—1905). Він був чоловік великої науки, теольог, політик, організатор, капелян австрійського цісаря, епископ апостольського престолу і др.

Промова Штросмаєра зосталася найперше, як вислів тої частини Собору, яка не годилася з папськими претенсіями, а друге — це заява визначного представника Католицької Церкви, як він на папство з його претенсіями, на папське верховенство, непомильність і друге дивиться. Голос Штросмаєра був тим голосом, що ніколи не затихне.

Починаючи свою бесіду Штросмаєр каже, що нім вибрався на Собор, то пильно перечитував і Новий Завіт, і писання давних Отців Церкви, щоби запевнитись, чи дійсно папа є наслідником Петра і намістником Христа та непомильним учителем Церкви. І каже він дальше:

„І я не знайшов там найменшого натяку про папу, як наслідника св. Петра і намістника Ісуса Христа. Я не знайшов ані одного стиха, де Ісус дав би св. Петрови першенство між Апостолами. А коли б він хотів був поставити Петра першим між Апостолами, то був би це обявив".

Дальше звертає він увагу на те, що й ап. Павло нічого про першенство Петра не згадує, не згадують і другі Апостоли. Гай самий Петро не згадує про своє старшинство.

Штросмаєр зупиняєсь на давних Соборах і показує, що вони не вважали римського епископа (папи) старшим. Він пригадує, що Рим з папами довгий час в християнськім світі стояв далеко позаді. Аджеж на перших шістьох Вселенських Соборах (від 325 до 560 р.) всіх епископів на Соборах було коло 1109, а між ними західних (римських) було не більше, як 19. Отже де було тоді папство? Хто міг тоді на Рим оглядатися?

Згадуючи пізнішу історію Штросмаєр перечисляє багато папів, що були людьми поганими, що були злочинцями.

Коли однодумці папи почали робити крики проти бесіди Штросмаєра, що нібито він говорить неправду, відповів їм Штросмаєр так:

„Я готов замовчати, але ми маємо такого свідка, перед котрим мусимо склонитися і мовчати всі, не виключаючи його святости Пія IX, **той свідок — це історія!** Вона трохи сильніша від ваших канонів і соборів. Кричіть проти неї, коли маєте відвагу. Коли я сказав щось неправдиве, то докажіть мені на основі історичних даних. Ви скажете: то байки, а не історія! Коли байки, то підіть до папської бібліотеки і прочитайте Пістіну — історика папства, і літописи Бароніа".

Спиняючись на папській непомильности, Штросмаєр казав:

„Коли признаєте непомильність нинішнього папи, то мусите признати непомильність всіх його попередників без виїмку. Але чи можете це зробити, коли історія з ясністю сонічного світла потверджує, що папи блудили в своїх навчаннях. Чи можете доказати, що користолюбці, розпустники, убійники і святокупці-папи були намісниками Ісуса Христа? Доказувати подібні чудовища було б дійсно гіршим, ніж видача Ісуса Юдою. То значило би — кидати болотом в Його (Ісуса) лице".

Коли б Штросмаєр був вийшов з такою промовою в час інквізиції, то могли б були його спалити, як еретика, але тепер папство не мало вже давної сили. Зрештою Штросмаєрових однодумців було на Соборі велике число, отже папа вдоволявся бодай тим, що більшість признала йому непомильність, якою він думав скріпити своє становище.

Щож до особи Штросмаєра і його промови, то він своїм виступом перед сотнями противників здобув собі імя великого апостола правди, а його покликування на історію показало, яку силу має історія. І його вислів: **„Кричіть проти неї, коли маєте відвагу! Але ви не годні уневажнити історичних фактів!** — лишаєсь висловом на всі часи в тих-випадках, де в історії треба дошукуватись дійсної правди.

Папська держава кінчиться.

Невдовзі після Ватиканського Собору йде до війни між Прусією і Францією. Франція відтягає своє військо з Італії, та дозволяє, щоби італійський король, Віктор Еммануель, забрав Рим і зробив з нього столицю нової італійської держави. З Римом забрав Віктор також папську державу і прилучив до держави італійської. І так папська держава перестала існувати.

Дивний склад обставин! Якраз тоді, коли папа в своїх заходах до пановання піднісся до найвисшого щебля, тратить він те, про що йому завсігди найбільше ходило.

Та італійський уряд хотів папську страту до якоїсь міри винагородити, отже признав, що папа в своїх палатах, Ватиканській і Лятеранській, і в замку Гандольфо буде мати повні права пануючого. Дальше папа буде діставати від італійського уряду річно 3,500,000 франків, військову охорону, почту телеграфічне бюро. Однакож папа вважав, що йому велика кривда заподіялася, тому предложеного йому не приняв, крім палати, в якій звав себе „вязнем". І тоді італійський уряд наложив на духівництво цивільну контролю.

Наслідки проголошення непомильности.

Наче в відповідь на проголошення папи непомильним, почалася в Німеччині сильна протипапська політика. Видано строгі закони (1871 - 1874), прогнано Єзуїтів. Церковні кари взято під контролю держави і дано змогу робити відклик до суду державного. Поставлено трибунал для церковних справ. Римо-католицькі школи взято під державну контролю та ще багато подібного.

Зі сторони римських духовних вийшов сильний опір, а зі сторони уряду переслідування. Вкінци під напором загального настрою уряд почав робити попуск, а дальше зроблено постанови цілком занехано. Папська політика перемогла в цім місци німецького канцлера, Бісмарка (1815-1898), якого ділом були протипапські закони.

Після проголошення непомильности почався в Німеччині т. з. „Старий Католицький рух". Група визначних німецьких вчених, як Дилінґер, Райнкенс, Фрідріх, Губер, Міхеліс; Ройш, Лянґен, Шульте і др. — група, що сильно осуджувала проголошення непомильности, почали організувати нову релігійну групу під н. **„Стара Католицька Церква"**.

Група остаточно зорганізувалась 1873 р. і Райнкенс став епископом. Роблено заходи, щоби звязатися з Англіканською і Грецькою Церквою, хоч до дійсних звязків не прийшло, а лише до близших зносин.

Та рух цей не прибрав надто широких розмірів, а до того було більше причин. Самі основателі більше ваги клали на протест проти папи і не поставили перед вірними висшого релігійного ідеалу ніж ставила Римська Церква. В них було більше розумовання, ніж релігійного захоплення. Вони слушно промовляли до розуму, але замало промовляли до душі.

Все ж трохи більше ґрунту цей рух здобув в Швайцарі та в Чехії. Дехто з цеї групи попереходив до протестантів, головно до Лютеран.

Але такий рух відбився болючо на Римській Церкві, головно в Австрії, де багато католиків попереходило вчасти до „Старої Католицької Церкви", а ще більше до лютеран. Католицькі конвенції, на яких обговорювано оттє відступство від Риму, показують, що Рим відчув цей рух. Досить згадати, що за три роки в Австрії перейшло до протестантів 17,000, а до Старої Католицької Церкви 7,000 католиків.

Певна річ, що тут до якоїсь міри заважило німецьке національне почуття; заважила протестантська агітація (лютеранська), та все ж для Риму страта.

(Далі буде)

В АНГЛІЇ ЗГИНУЛО БАГАТО ВУГЛЕКОПІВ.

Велика експльозія була в копальни вугля в Вайтгейвен, в Англії, де згинуло 104 вуглекопи, а 23 серпня була знов в Морісон, де згинуло 19.

ЗАСВІДЧЕННЯ ПРИЯЗНІ

(Монтреал, Кве.)

"Правдивою вартістю в життю людини становлять не сто рублів, але — сто друзів", говорить стара українська приміівка. І ця правда виявила себе якнайкраще по відношенню двох родин Української Православної Громади цього міста. Одною з них була родина п-ва Олекси і Анни Кіпибіди, а друга Степана і Парані Хомик.

Перед пятнадцятьома роками обидві голови цих родин по чоловічій лінії були самотними. Обидві вони належали до одної Рідної Церкви і до одної організації, що знаходилась при церкві і носила імя "Запорозька Січ". Як першому постелили "Рушник до престола" одної неділі, так другий зробив те саме зараже в другу неділю. Одружившись — обидва вони не покидали громадської праці і по своїм змогам та здібностям безперервно працювали біля церкви. І от, численні їх приятелі, в пятнадцяті роковини їх сімейного життя не залишили їх родинного свята без уваги.

Порозумівшись з донечкою Софією Кіпибідою, у неділю, зараз після відправи Святої Служби Божої, дня 8-го червня в хаті п-ва Олекси і Анни Кіпибідів на "... Канні" появилися непрошені гості з привітанням. Устами голови Православної Громади п. С. Гайдичука висловлено для ювілятів поздоровлення і бажання "Многих і щасливих літ". Такіж побажання виявляли ювілятам і всі ті, які приняли участь в цій урочистості, включаючи пароха громади, Впр. В. Слюзаря та учителя п. С. Магаляса, які прибули сюди по ... всіх своїх церковних та громадських обовязків. В тісному колі щирих приятелів зібрані урочисто відсвяткували родинне свято п-ва Кіпибідів, склали жертву на проєктовану побудову "Народного Парафіяльного Дому" та на "Український Голос" і "Вістник". До збірки на що ціль промовляла голова жін... до котрого належить ювілятка, пані Анастазія Колісник.

Несповна за тиждень дня 12 червня, непрошені гості завітали і до другої хати. Завітали вони до родини п-ва Степана і Парані Хомик. Завітали раніше, ніж припадали пятнадцяті роковини, бо ювіляти намірювалися виїхати аж в Принс, Алберт, Саск. Устами учителя п. С. Магаляса присутні ... ювілятам щире поздоровлення і побажали "Многих літ" та щасливої подорожі.

У веселій гуторці та в піснях споминали минулі роки і не забули за громадські вимоги. І тут гості зложили на будову проектованого "Народного Дому" парохії та на свою пресу. Заклик до пожертви зробив п. С. Магаляс — учитель. Загальна збірка з ювілейних роковин обидвох цих подруж дала для "Народного Дому" 110 долярів, для "Українського Голосу" 5 долярів і для "Вістника" 5 долярів. Гроші передано по призначенню.

Іван Твердун.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ

(Січ, Ман.)

В неділю 8 червня 1947, п-во Михайло і Марія Мануляки хрестили свого маленького сина, якому дали імено Роман-Евген. Чину хрещення довершив Всеч. о. Федак, місцевий парох, в нашій церкві св. Петра і Павла в Січ, Ман.

Куми були: Йосиф Зюбрак і пані Марія Івашко (учителька). Співали дяки М. Цитульський, І. Сторожук і Василь Мотійовський.

Після хрещення п-во Мануляки запросили кумів і гостей на обід.

Щоби надати цьому приняттю більшого значіння, Петро Токарик і Стефан Мануляк занялися збіркою на нашу Колеґію св. Андрея в Винипегу. Жертвували:

По 2 дол.: В. Мануляк, С. Мануляк, П. Токарик.

По 1 дол.: М. Цитульський, М. І. Мануляк, І. Будівський, Ф. Няколайшин, І. Терновецький, М. Мануляк, І. Сторожук, Д. Гаврилюк, І. Мануляк, Д. Зосюк В. Дикін.

По 65 цт.: пані Т. Сторожук.

Разом 17.65. Жертводавцям щира подяка, а новохрещеному і його родичам щасливого і довгого віку прожити.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ДЛЯ ПАНІ ДРУЛЬ

(Кирклейд Лейк, Онт.)

В середу 9 липня зійшлися членки і симпатики Укр. Прав. Громади в Кирклейд Лейк до П. В. Грошків, щоби попрощати нашу членку пані Друль, котра відїжджає на сталий побут до Грендвю в Манітобі, де її родичі, брати і сестри. Пані Друль втратила свого мужа 11 червня, в середу, в першій годині пополудне, тоді дали її знати, що її мужа, Михайла Друля, забило в копальни.

Покійного всі любили, бо був милої вдачі, завсігди готовий жертвувати на народні справи, любив щиро свою Укр. Прав. Церкву, для котрої працював і не жалував ні труду, ні гроша.

Покійний мав робити короткий час, а тоді роботу лишати і їхати на фарми, бо він родився на фармі і хотів фармерувати. Заробити трохи грошей, але не довелося.

На згаданім Прощальнім Вечірку членка пані А. Грошок вручила пані Друлевій дарунок, срібні столові річи від наших членок і симпатиків Укр. Прав. Громади і побажання пані Друлевій щастя і витревалости, щоби свого маленького синочка, Тараса, так виховала і ту любов в нього вщепила, яку мав покійний батько до свого народу і його справи.

Пані Друль проливала пекучі слези, бо ніколи не сподівалася, щоби сама прощалася з членками. Наші членки також залилися слезами, бо співчувають пані Друлевій в її горю.

Міжчим пані Віла завізвала членок і симпатиків до жертв на наш дорогий часопис Укр. Голос і Вістник і збірка принесла 8 дол., то розпроділено пополовині.

Жертви зложили слідуючі:

По 2 дол.: пані Друль.

По 1 дол.: пані: Віла, Валан, Ґрошок, Черепаха.

По 50 цт.: пані: Антонюк, Яцко,

По 25 цт.: пані: Шлястинська, Шведяк, Райн.

Щире Спасибіг жертводавцям, а нашій дорогій членці усього добра в її дальшому життю — здоровля й успіху, а покійному нехай земля буде легкою.

Анеля Ґрошок.

ЯК ДІТИ ПОШАНУВАЛИ БАТЬКА

(Сарвія, Онт.)

Діти п-ва Барбазів приладили на 15-го червня, несподіванку для свого батька, щоби окремо його пошанувати. Діти порозумілися з матірю, яка помогла все приготовити. Старший син, Михайло, запросив на це свято добрих приятелів.

Пан Барбаза працював того дня, а коли вернувся до дому і відчинив двері, то його привитали гучним „На многі літа", а наймененший син Василь, підійшов до батька і передаючи дарунок сказав: „Ви, батьку, не погордіть цим дарунком від дітей." Зворушений батько поцілував сина в голову і поблагословив його, як рівнож і всіх своїх дітей батьківським благословенням.

Тоді старший син, Михайло, подякував за благословення і попросив гостей до стола. Батька посадив на почесне місце. Дальше сів син з невісткою і решта двоє дітей — Фрозина і Василь.

Дальше брат п. Барбази — Кузь з 4-ма синами, а ... за ними гості — всі, як одна родина. Відтак продовжувалась весела гостина — були пісні, були побажання.

Пан Барбаза був дуже зворушений і дякуючи дітям і всім, сказав що цей день лишиться для нього великим днем на завсігди.

Після всего того п. Пасічняк пригадав, що треба пошанувати і літературного батька, а то Укр. Голос, і треба йому також дати дарунок. Присутні приняли це щиро і зложили 31.50. За згодою всіх розділено зібрану суму так: на Український Голос 20 долярів, на Вістник 11.50.

Всім, що зложили цей дар, належиться щира подяка, щире українське Спасибіг. Це доповнює гідно оттy пошану, що добрі діти виявили свому доброму батькови.

Оден з гостей.

ТЕКЛЯ ЛИСА

(Посмертна згадка)

Форт Вилліям, Онт. — В неділю 22-го червня відійшла від нас бл. п. Текля, дружина поважного нашого громадянина, Йосифа Лисого.

Покійна була завсігди видною в нашому громадському життю. Примірна господиня, свідома громадянка. Через довгі роки була членкою Жіночого Т-ва при Просвіті, а через кілька літ його предсідницею. Знана була, як добра аматорка, бо впродовж літ виступала на сцені Просвіти. Майже від початку заснування Взаїмної Помочі була членкою місцевого відділу. Праця при Товаристві чи церковній громаді була для неї важною справою.

Господь поблагословив її діточками, яких виховала гарно і вони поважали її, та навіть старші вже звертались до неї за порадою, ставлячись до неї з довірям і пошаною.

Коли почала занепадати на здоровлю, менше працювала, та все громадськими справами щиро інтересувалася.

Дім її був завсігди отворений для добрих людей. Спинялися тут переїздом о. Савчук, редактор Мирослав Стечишин, В. Авраменко, уч. Мех і багато других.

Жертвенною була разом з своїм мужем, і відходячи записала поважну жертву на Колеґію св. Андрея в Винипегу.

Як була вона завсігди поважною зі своїм мужем, Йосифом, визначним нашим громадянином, так і память її в нас останеться завсігди свіжою і щирою.

Нова церква підчас похорону була заповнена народом. Похорон правив о. Гикавий і багато щирих сліз полилось при її домовині.

Домовину вкрашали численні вінки від наших організацій, знакомих і родини. Прощальну промову виголосив М. Венгер.

Довгий ряд автомобилів провадив Покійну на місце вічного спочинку. Там муж Покійної заховав грудку землі собі на спомин тої сумної та величавої хвилі.

Важко прощатись з людиною, яка була частиною нашої спільної громадської і товариської праці. Її щирість лишиться, як гарний примір для тих, що для дальної праці лишаються.

Щире співчуття висловлюємо ще раз на отцім місци мужеви Покійної, від Т-ва Просвіти і членства Взаїмної Помочі, а покійній нехай буде земля легкою. Вічна їй память!

С. Пулак.

ТЕОДОР СЕНЬКІВ

(Посмертна згадка)

Винарт, Саск. — Сонечко так гріло — пригрівало. Мабуть хотіло нагородити святу землицю за холодні місяці, травень і червень. З початком липня вийшло на широкий небосклін ізза темних хмар — загріло, запекло. І людина розгрівши заморожені суставни почала шукати холодочку, а худобинка в тіни деревець чи серед спеки на пасовиську зажурено визирає, чи не їде господар відчиняти ворїть, щоби напоїти свіжою водичкою. Пташки розпустивши крильця навіть замовкли. Вони відучують своїх молодих діточок відлітати з дерева на дерево, бо незадовго треба буде їм вибиратись в теплі краї. Метелики поховались попід листя пахучих бурянів. Ще до часу стрілою в повітрі загужкотить перелітаюча пчола.

Десять миль на захід від містечка Випарт, Саск., серед буйних ланів золотої пшенички виднїють господарські будинки. В тіни під хатою, сидить старий мужчина, років 65. Вже кілька разів оглянув сегодня поле засіяне пшеничкою. За два-три тижні жнива. Коби Господь хоронив від граду — тучі.

От коби була моя добра жінка ще хоч троха довше прожила, було би мені лекше жити, сказав він до себе. Буде в грудни чотири роки, як лишила мене і сина Теодора, тоді 20 літнього парубка. Копараємо. Бо яке життя на господарстві без господині, а добрий, працьовитий, та чемний вдався. Від коли матір померла, всю роботу робить. Варить, миє, пере, доїть корови, робить масло. Ягід та саскатуну понаварував на зиму. І мяса наготовив. Йому вже 24 роки. Щось тими днями задуманий. Може невістка прийде, та коби добра.... А завтра треба буде звозити сіно. Та Теодор щось так бариться.

Це була неділя, 3 серпня.

Дві милі від їх господарства є невелике озеро. Що неділі літом сходяться молоді і старі купатися. Пішов також і Теодор Сеньків. Та чи перший раз йому там бути? Він від дитини в тім озері купається. Відплив на глибшу воду, полишаючи товаришів. Нараз почули: „Ратуйте!" Ніж могли зорієнтуватись, що сталося, Теодор, ще раз закликав і пішов під воду. Проминуло троха часу, поки тіло видобули з води. Ратунку вже не було.

У вівторок 5 серпня відбувся похорон. Багато людей зїхалось, щоби в послідне попрощати. Теодора в дорогу до вічности. Похоронне Богослужения відслужив Всеч. о. І. Кусий в домі покійного. Співали трох дяків: І. Мисак, Гр. Шевчук і Білінський. По св. Євангелию підчас Служби Божої, свящ. І. Кусий виголосив проповідь про ціль туземного життя, про обовязки чоловіка вглядом Бога і людей, та про вічність. На дворі докінчено похорон. Перед послідним цілуванням свящ. Кусий сказав прощальну промову і закликав присутних до жертв на вічно невянучий вінець, а то на Колегію св. Андрея. Зібрано $30.65. По тім похоронний похід подався в сторону цвинтаря яких 6 миль від дому, посеред гарних пшеничних піль.

Відїзджаючи з подвіря до стації, стиснув я руку горем прибитого батька, Теодора Сенькова, і сказав: Кріпіться батьку! Господь ласкавий! Він поможе вам і цей третий найболючійший удар перенести.

Пережив він утрату 20 літної дочки, пережив утрату дружини, що померла в грудни 1943 року, а тепер щоби Господь дав йому сили пережити втрату свого любого сина.

Оден з присутних.

ПОДЯКА

Оцим складаємо сердечну подяку Всеч. о. І. Кусому за гарну і щиру релігійну обслугу. Щира подяка дякам за співи при похороні: жінкам за приготовання обіду: тим, що помагали при гробі, та всім, що зложили вінці на домовину нашого сина. Подяка тим, що взяли участь в похороні, як і тим, що зложили жертви на вічно свіжий вінець — на нашу Колегію.

Нехай Господь надгородить Вам за ваше благородне християньске діло.

Теодор Сеньків, дочки і сини.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Калмар, Алта.

По 5 дол.: І. Захарко, Ю. Васюта, С. Олешний, Евдокія Олешний, І. Лаба.

По 2 дол.: В. Лаба, М. Воркун, Н. Сич, Ф. Чобоха, Н. Підборожний

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Васетна, Алта., 15 липня, 1947.

Васетна, Алта.

По 5 дол.: І. Чорний, А. Швець, І. Якимець, В. Зінік, Н. Дегодь, І. Котеляк.

По 4 дол.: Т. Іваськів.

По 2 дол.: А. Вовечко, І. Зінник, П. Муляк.

По 1 дол.: Палагнія Павелчук, Катерина Муляк.

Вовспайт, Алта.

По 3 дол.: Н. Лопатинський.

По 2 дол.: Текля Горченко.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Редвей, Алта., 16 липня, 1947.

По 10 дол.: Жін. Т-во ім. Л. Українки в Редвей, Д. Венгер, С. Самиця, М. Спайчук.

По 5 дол.: Я. Бойко, П. Давевич, В. Кульматицький, Т. Бонайло, М. Сулима, І. Литвин.

По 2 дол.: Зарія Савчук, Ева Сулима, Ф. Юрків, Марія Клеган.

По 1 дол.: Параня Вовчко, Софія Кравчук, Елена Гаринюк, пані Данилович, Розалія Фик, М. Савка.

Збірка з нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Мирнам, Алта., 20 липня, 1947.

Мирнам, Алта.

По 10 дол.: Н. Веднарський, В. Котишин.

По 5 дол.: С. Франко, Д. Горечок, С. Кривяк, В. Саковський, І. Швець.

По 3 дол.: К. Навальковський, В. Мельник.

По 2 дол.: Т. Плішка, В. Тапельський, А. Вохон, І. Максимюк, М. Яремчук, Н.Марковський, В. Яремчук.

По 1 дол.: Д. Гуцал, Ірина Максимюк, Г. Личак, П. Гуцал, Ф. Мишичак, Ядвіга Котишин, Настя Мельник.

Дервент, Алта.

По 5 дол.: Ф. Ільків, М. Черлявський, Катерина Ільків, Д. Хранко, І. Мельник.

По 2 дол.: М. Лешків.

Вовалон, Алта.

По 2 дол.: І. Чапельський, М. Чапельський.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ВЕРЕСЕНЬ:

7 Неділя — Толстой
11 Четвер Усік. Голови Івана Хр. Арбака.
14. Неділя — Вайта
21. Неділя Різдво Пресв. Богор. — Сеньків (храм).
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Сондави.
28 Неділя — Сірко.
Адреса: Толстой, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ВЕРЕСЕНЬ.

7. Неділя — Канора.
14. Неділя Ендевор.
Вох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ВЕРЕСЕНЬ:

7. Неділя — Смокі Лейк.
14. Неділя — Лейк Елінз (коло Елк Пойнт).
21 Неділя — Стрий.
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Бойн Лейк.
28. Неділя — Спеден.

ЖОВТЕНЬ:

5 Неділя — Смокі Лейк.
12 Неділя — Тріяк
14 Середа Покрова Пресв. Богор.— Сенді Репидс (храм).
19. Неділя — Белис.
26 Неділя — Стрий.
Адреса Вох 309. Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ВЕРЕСЕНЬ:

7 Неділя — Келгарі.
14. Неділя — Торсбі.
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор. — Редвотер.
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Егремонт
28. Неділя — Редвий
Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Гообеа.
ВЕРЕСЕНЬ:

7 Неділя — Шортдейл.
11 Четвер. Усік. Голови Івана Хр. — Шелвелей.
14. Неділя — Гренвю.
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор. — Петлюра.
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Роблін-Зелена.
28. Неділя — Леннард.

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Шортдейл.
12. Неділя — Дрифтінг Ривер.
14. Вівторок. Покров Богородиці! — Леннард.
19. Неділя — Шелвелей.
26. Неділя — Роблін-Зелена
Адреса: Поч. Скр. 54, Роблін, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ВЕРЕСЕНЬ.

7 Неділя — Глеслин
14. Неділя — Витків.
21 Неділя. Різдво Пресв. Богор — Гефорд.
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Релфілд.
28. Неділя — Кридор.
Адреса: Вох 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ВЕРЕСЕНЬ:

7. Неділя — Вилингдон.
14. Неділя — Андрю.
21 Неділя Різдво Пресв. Богор. — Гемлин (храм).
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Сучава.
28 Неділя — Лужани.
Адреса: Вилингдон, Алта. Вох 26.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ВЕРЕСЕНЬ:

7. Неділя — Брендон (Зїзд СУМК).
11. Четвер. Усік. Голови Івана Хр. — Папларфілд.
14. Неділя — Гонор.
21. Неділя Різдво Пресв. Богор. — Септон (храм).
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Стед.
28. Неділя — Портедж ля Прейрі.

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Брендон.
12. Неділя — Рейні Ривер
14. Вівторок. Покров Богородиці! — Поплар Парк
19 Неділя — Іст Селкирк
26 Неділя — Тиндал
Адреса: 7 Ст. Джанс евню. Тел. 51 978 — Винипег, Ман.

Календар Українських Свят
ВЕРЕСЕНЬ.

1 П 19 Муч. Андрея Стратилата
2 В 20 Прор. Самуїла, мч. Севіра
3 С 21 Преп. Аврамія ап. Тадея
4 Ч 22 Муч. Агатоника, Зотика
5 П 23 Свщмч. Іринея еп. Ліон.
6 С 24 Перенес. м. Петра мит. К.

7 Н 25 Нед. 14 Ап. Тита з 70-ти
8 П 26 Муч. Андріяна і Наталії
9 В 27 Преп. Пімена пост. Печер.
10 С 28 †Знайдення мощ. Йова Поч.
11 Ч 29 †Усік. Голови Івана Хрест.
12 П 30 Александра, Івана і Павла
13 С 31 † Пол. Пояса Богородиці

14 Н 1 Нед. 15. Поч. Нового Року
15 П 2 Муч. Маманта, Івана пост.
16 В 3 Свщмч. Антима еп. Ник.
17 С 4 Муч. Вавили еп. Антіох.
18 Ч 5 Правед. Захарія і Елисав.
19 П 6 Чудо Архистр. Михаїла
20 С 7 Предпр. Розд. Богородиці

21 Н 8 Нед. 16. Різдво Пр. Богор.
22 П 9 Богот. Якима й Анни
23 В 10 Муч. Минодори, Митродори
24 С 11 Преп. Теодори Александ.
25 Ч 12 Свящм. Автонома епископа
26 П 13 Предпр. Возд. Чес. Хреста
27 С 14 Воздвиження Чесн. Хреста

28 Н 15 Нед. 17. Вмкмч. Никити
29 П 16 Вкмч. Евтимії; Віктора
30 В Муч. Віри, Надії і Любови

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ВЕРЕСЕНЬ

7. Неділя — Флин Флон.
11. Четвер. Усік. Голови Івана Хр. — Арран.
14. Неділя — Арран
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор — Ренвер (храм).
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Пайн Ривер (храм).
28. Неділя — Кемсак.
Адреса Вох 124 - Арран Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ВЕРЕСЕНЬ

7. Неділя — Мелвил.
11. Четвер. Усік. Голови Івана Хр. — Йорктон.
14. Неділя — Вроксетон
Адреса: 110 Веліигтон Евню. Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ВЕРЕСЕНЬ:

7. Неділя — Принс Алберт
11. Четвер. Усік. Голови Івана Хр — Принс Алберт
14. Неділя — Вірдейл.
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор. — Гонімун.
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Семборг.
28. Неділя — Шипмен

ЖОВТЕНЬ

5. Неділя — Принс Алберт
12. Неділя. — Вірдейл.
14. Вівторок. Покров Богородиці — Семборг.
19. Неділя — Гонімун
26. Неділя — Шипмен
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт. Саск.

Устав Церковний.
ВЕРЕСЕНЬ:

7. Нед. 14. Голос 5. Утр. Єван. 3 Літ. Ап. 2 Коринтян 1: 21—24 і 2: 1—4. Єван. Матея 22: 1—14.

11. Усікн. гол. І. Хр. Утр. Єв. Матея 14: 1—13. Літ. Ап. Діяння 13: 25—32. Єван. Марка 6: 14—30

14. Нед. 15. Голос 6. УЄ 4 Літургія Ап. 2 Коринтян 4: 6—15. Єван. Матея 22: 35—46.

21. Різдво Пр. Бог. Голос 7 УЄ 5 Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1—10 і Фил. 2: 5—11 Єван. Мат. 25: 14—30 і Луки 10: 38—42; 11: 27—28.

27. Воздв. Чест. Хреста УЄ Івана 12: 28—36 Літ. Ап. 1 Коринтян 1: 18—24 Єван. Івана 19: 6—11, 13—20, 25—28 і 30—35.

28 Нед. 17. Голос 8. Утр. Єван. 6 Літ. Ап. 2 Коринтян 6: 16—18 і 7: 1 Єван. Матея 15: 21—28

CONSIST... ORTHO... 7 ST. JOHNS ... CANADA

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

HERALD ...x 3626 ...IPEG, MAN.

Authorised as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., SEPT. 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1947. ЧИСЛО (806) 18

ВСЕАМЕРИКАНСЬКА МИРОВА СПІЛКА.

Заходами Стейтів держави північної і полудневої Америки звязалися в оборонну спілку, щоби обороняти спільно кожну державу, яку напала би інша американська, або коли б напала якась держава зпоза Америки. Наради відбувались в Ріо де Жанейро в Бразилії, куди їздив зі Стейтів і Маршал і президент Трумен, — цей послідний прибув там 1го вересня.

ТИХІ НАРАДИ ЧОТИРОХ ДЕРЖАВ.

Закінчилися в Копенгадзі 28 серпня, наради чотирох держав — Ісляндії, Данії, Норвегії і Швеції. Покищо говориться, що там обговорювали справу митові тарифи, однакож тому, що наради ведено в повній тайні, дехто каже, що найважнішою там справою була справа Росії, яка є загрозою Скандинавії.

ВСІХ ВІДГОРОДЖУЮТЬ.

З Берліну є вістка, що большевицькі власти наказали свому війську і цивільним, щоби не сходилися з німецьким цивільним населенням. З Відня повідомляють, що багато совітських вояків не хочуть вертатися до дому. В місті Медлінг, коло Відня, 57 совітських офіцерів повбивали себе разом з родинами, коли їм приказано вертатися назад, каже вістка. Всякі відпустки припинено, бо хто їде до дому, то оповідає там, як виглядає життя на заході Европи. Багато большевицьких вояків дезертирує, втікають в гори, або змінюють імена і кажуть, що вони звичайні втікачі.

ВЕЛИКІ ЗАВОРУШЕННЯ В ІНДІЇ.

Послідними часами почалися в Індії бійки між населенням на великі розміри. Щоби спинити розрухи, Ганді постив три доби, і це спинило розрухи в близших до нього околицях. Та в дальших бійки йдуть дальше. Вістка з Ню Делгі, з 9 вересня, каже, що в двох днях згинуло 300 осіб. Ганді вибрався в околиці, де найбільші бійки, та і його там треба охороняти. Премієри обох нових держав заявили, що тепер будуть відразу вистрілювати озброєні банди, коли їх захопиться в розрухах.

УГОРСЬКІ КОМУНІСТИ ГОРОЮ.

Відбулися недавно в Мадярщині вибори і були там американські кореспонденти. Вони кажуть, що ділися там страшні надужиття, тому не диво, що комуністи вийшли горою. Який мільйон осіб позбавили голосу. Комуністи мали найбільше голосів, а зараз за ними стоїть Народна Демократична Партія.

ПАЛЕСТИНСЬКА СПРАВА.

В Обєднаних Націях більшість заявилася на поділ Палестини на жидівську й арабську, а знов з усіх арабських країн надходять протести. Араби кажуть, що жиди влазять силою до їх краю, бо араби мешкають там вже майже 2,000 літ. Є вісти, що араби організують свою армію, щоби її вжити, коли б Палестину хотіли ділити.

РЕЛІГІЙНІСТЬ В ЖИТТЮ СКИТАЛЬЦІВ.

Вісти з Европи оповідають багато чого інтересного про релігійне життя скитальців, і так.

По таборах побудували собі скитальці скромні, але дуже гарні церкви — православні і греко-католицькі.

Деякі скитальці, порозкидані по альпейських горах, будують собі капилички, або вівтарики в хатах, що нагадують їм церкви на рідних землях.

Так пр. Вероніка Федорович з Черновець на Буковині, по мистецьки змайструвала в своїм мешканню в Інсбруці, пречудну капличку — вівтарик з образом Матері Божої Неустаючої Помочі.

Це все показує глибоку релігійність українських скитальців.

УКРАЇНЦІ В МІШАНІМ ТАБОРІ.

„Українська Трибуна" з Мінхену, подає вістку, що в таборі в Міллдорфі є 80 російських, а 40 українських родин. Комендантом табору є Колосовський і він голосить, що не було, нема і не буде ніякої України, забороняє українську групу звати українською, а зве її „опозиційною", забороняє приїздити українцям виголошувати промови... Таке братерське співжиття українців з москалями.

ПРОТИРЕЛІГІЙНА БОРОТЬБА В ЮГОСЛАВІЇ.

З Риму доносять, що в околиці Трієсту, яка належить до Югославії, комуністи вбили католицького священика Буселіча з Ляніща, а другого священика, Укмара, сильно поранили. Укмар заступав єпископа і миропомазував дітей в школі, як большевики напали з червоними прапорами. Тоді Укмар пішов до дому Буселіча. Товпа вдерлася до дому Буселіча, витягнула Буселіча на вулицю і почала бити та колоти. А влада не вислала навіть амбулянсу. Знайшли також замордованого священика в лісі. Протирелігійні демонстрації тревали два дні.

ЛЕҐІОН ПРОТИ КОМУНІСТІВ.

31-го серпня закінчилась конвенція американських ветеранів, на якій принято резолюцію з домаганням, щоби комуністичну партію в Америці проголосити незаконною. Конвенція стала також на тому, що Америка повинна затримати в своїх руках тайни атомічної бомби. 30 вересня в поході йшло 50,000 ветеранів. Краєвим командантом ветеранів вибраний Джеймс О.Ніл, директор поліції в Менчестер, Н. Г.

ГОТОВІ ЛУЧИТИ НІМЕЧЧИНУ.

Маршал стоїть на тому, що треба поставити Німеччину на ноги, а тоді за нею буде підноситися решта Европи. Ходить тепер про те, щоби три части Німеччини — крім російської — злучити в одну цілість. Франція була тому нерада, але тепер виглядає, що Франція згодиться. Отже часть британська, американська і французька творили би одну економічну Німеччину. Та Франції ходить, щоби дістати з Рурщини найбільше вугля і коксу, а Рурщина належить до Німеччини.

ВЕЛИКА ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА В КАНАДІ.

В понеділок 1 вересня сталася велика катастрофа, коли оден залізничий поїзд наїхав на другий в місточку Дуґалд, Ман. Вбитих було 31, а в шпиталі 14. Багато вагонів погоріло і мало було побитих, яких можна було розпізнати, хто вони. Найбільше було винипежців. Гуртовий похорон відбувся в Винипегу 9-го вересня.

БАГАТО ДУХОБОРІВ АРЕШТОВАНО.

В Бритиш Колюмбії одна група духоборів, т. з. „Сини Свободи", почали гуртами нападати на других духоборів, що не з їх групи, і палити їхні господарства. Дальше видали „ультімат", що або нехай ті другі вступають до їх групи, або нехай забираються з околиці. „Сини Свободи" кажуть, що це вони підпалюють і поліція багато їх поарештувала. Тепер уряд застановляєсь, що з ними робити.

ПАРАЛІЖ В МАНІТОБІ.

Від початку року до 9 вересня було в Манітобі 484 випадків дітočого паралїжу, а з того 4 особі померло. Було також кілька випадків спячки.

[illegible] НОЖЕМ 8 РАН.

В суботу 6-го вересня сталася в Винипегу така подія: молодий хлопчиско зустрів вечером 29-літну дівчину, Лорину Джонс, почав питати про число дому, а там зловив за горло і почав шибати невеликим ножем. Так зробив 8 ран. Дівчина почала кричати, отже жінка в сусіднім домі почула крик, покликала свого чоловіка, а коли той почав бігти в сторону дівчини, хлопчиско втік. Лиця його дівчина добре не бачила, бо зігнув був голову.

Дівчину взяли зараз до шпиталю, дали крови, бо багато крови зійшло і вона приходить до здоровля.

ПОГОРІЛО ТИСЯЧІ ХУДОБИ.

В Полудневій Дакоті в Стейтах, повстав огонь на пасовисках хову худоби, отже згинуло в вогни 3,000 штук, оскільки дотепер відомо. Огонь гасило 200 людей, поки загасили.

ХОЛЕРА В ІНДІЇ.

З Ню Делгі доносять, що між індійськими втікачами прокинулась страшна слабість холера. Втікачів беруть в табори, щоби слабости дальше не розносили. Кажуть, що в трох тижнях в заворушеннях згинуло 200,000 осіб. Крім того мусулмани готовляться забрати з східного Пунджабу з худобою і всім, що мають, отже може забратися їх 500,000.

В БРАЗИЛІЇ ЗГИНУЛО 26.

Корабель, що віз головно прогульковців, зударився 7-го вересня в заливі Ґванабара, з пороном, отже згинуло 26, а 70 було ранених

Гляньте на наліпку, щоб знати, чи ваша передплата за ВІСТНИК ще не кінчиться. Коли б так, то треба відновити.

НА ТЕМИ ДНЯ.

Парафіяльщина.

Похвально бути членом якоїсь парафії. Платити до неї вкладки, ходити до церкви, виконувати всі повинности доброго члена та й відзначатися побожністю.

Є однак деколи маленька хиба в парафіян. Занадто привязані до власної парафії і не хочуть бачити більше світа. А недалеко буває інша парафія нашої Церкви. Її обслугує наш о. парох. Але парафіяни вдоволяються тим, що раз у місяць підуть до власної церкви й Боже борони їх піти ще раз на місяць до церкви до сусідної парафії.

Питав я наших священиків, чи то всюди таке явище можна завважити. Відповіді були ріжні. Є парафіяни, що люблять власну парафію, але не бояться піти до сусідної парафії на Богослуження. Честь їм і слава! Але є такі (добре, що їх мало), що поза свою парафію не хочуть піти, ані поїхати до дальшої церкви.

Заповідь Божа говорить: „Памятай день святий святкувати"! Церковна заповідь голосить: „В неділі і свята Служби Божої слухати". Ясно. Розуміємо, що обі заповіді голосять. А чи виповняємо їх?...

Моя порада така: Коли є Богослуження в нашій церкві, то конче треба там бути. Коли є Богослуження в сусідній парафії нашої Церкви, то там також конче треба нам бути. Чим більше будемо в церкві тим краще для нас.

Не одну тільки неділю в місяці маємо святкувати! І не один тільки раз у місяць повинні ми бути в церкві. Шукаймо нагоди піти до церкви кожної неділі і кожного свята.

Наша парафія небагата. Члени розїхалися. Осталося нас кілька. Маємо тільки дванадцять Богослужень в році. Але недалеко від нас є друга наша громада. Там є також дванадцять Богослужень в році. Як то було б добре, як би всі члени обох парафій сходилися до обох церков. Тоді могли б бути 24 рази в році в церкві. А це вже велика поміч для нашої душі, для виховання нас самих тай нашої молоді у релігійнім і християнськім дусі.

Часами аж дивно, як люди себе відгороджують від другої парафії. Знаю случай, де церква від церкви тільки три милі. Але не побачите людей з одної парафії в другій. Обі парафії однакові.

А бачив я, де люди бували кожний раз у церкві, в неділі і свята, тут у Канаді. Вони їхали кожен раз до церкви в своїм окрузі. Правда треба їм їхати нераз і 30 миль, але вони кажуть, що це дрібниця. Коли за іншими справами їдеться нераз багато більше миль, то для того, щоб помолитися, щоб бути на Службі Божій, щоб побути в товаристві людей осяяних Духом Святим, щоб почути науки від свого душпастиря — варто поїхати і дальше.

Зрештою кажуть вони — віддаль тепер не грає ролі. Колись волами, або пішки треба було їхати, чи йти дві три годині до церкви і стільки часу брало вертатися із неї, а люди їздили і ходили до церкви. Тепер автом віддаль і час скорочені. Треба тільки бажання бути в церкві, а спосіб, дістатися до неї, завжди найдеться.

До якої кляси належиш читачу? Чи до тих, що цупко держуться тільки власної парафії? Чи відвідуєш сусідні громади? Ходи часто до церкви. Старайся кожної неділі вислухати Служби Божої.

Два образці.

До дому одного парафіянина загостив раз парох. Тоді там настало велике свято. Вся родина привитала дорогого гостя. Всі, родичі і діти розмістилися близько священика й уважно прислухувалися розмові, яка провадилася про особисті справи, а так про загальні наші світські й церковні справи.

В хаті був поважний, святочний настрій.

Відтак угощено пароха з великою увагою і старанням.

Було видно взаїмну пошану і любов, що повинні завсіди в таких случаях виявлятися.

Зближався час кінчати гостину. Родичі будять двоє менших діточок, щоб вони побачили хто був у хаті, щоб собі затямили цю небуденну хвилю.

Сердечне прощання. Виїзд із подвіря.

Наслідки для всякого ясні. Священик дуже високо цінить і поважає таких парафіян. Завсігди їх ставить за примір іншим. Радо їм виконає о що вони просять. А парафіяни гарно виражуються про свого пароха, помагають йому і люблять його. Певна річ, що у молитвах одні одних не забувають.

Заїзджає священик на подвіря іншого парафіянина. Діти його побачили та й на тім скінчилося. Ні одно не прийшло його привітати. Коли й питав священик де тато, мати, то відказали, але недбало, без всякої уваги, що в хаті. Ввійшов він у хату. Привітався з господарами. Поговорив. Діти декотрі приходили, щось заговорять до родичів і розбігалися. Ні одне не прийшло привітати священика, ані родичі не повчили дітей підійти і звитатися.

Без прийняття, як велять наш український звичай, закінчилася гостина. Не було це свято. Знак, що культура незнана в тій родині. І відїхав священик. Ніхто не звертав уваги. Діти бавилися. Тільки родичі подякували за гостину. На тім скінчилося.

Громадянин.

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

ВІДКОПАЛИ СТАРІ ГРОБИ.

В Атенах, в Греції, вчені археольоги віднайшли два гроби, що походять з 14-го століття перед Христом. Це в дійсности кімнатки видовбані в мягкій скалі. Оден гріб мабуть королівський. В нім знайшли кости трох людей, два довгі бронзові мечі, два великі ножі, велике бронзове начиння, 16 ваз та ще деякі річи. Отже річам тим близько 3,500 літ. В інших місцях позанаходили багато річей з 6-го, 4-го і 1-го століття перед Христом.

ЖЕРТВИ НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ.

В 1946 році згинуло в нещасних випадках в Стейтах 99,000 осіб, а 10,400,000 було ранених, а з того 370,000 ранених так, що вже неспосібні до праці на завсігди. Коли почислити кошти похоронів, шпиталі, страчену працю, то кошти всего того числять на шість і пів більйона долярів (6,500,000,000).

УВАГА! Монтреал і Околиця! УВАГА!

Парохіяльна школа (Рідна і Недільна) Української Православної Церкви святої Софії цим подає до відома, що регулярна наука почнивається з днем 8-го вересня, 1947, в такому порядку:

Кожний понеділок і четвер від год. 5 до 7 вечера — I і II степень.
Кожний вівторок і пятниця від год. 5 до 7 вечера — III і IV степень.
Кожну середу від 5 до 7 вечера і кожної суботи від 12 до 2-гої години дня — річ V, VI і VII.

Наука Українського Національного Танку відбуватиметься по суботам в позашкільні години, а наука Богослужбових відправ і церковного співу для учнів — по неділям від години 3 до 4 попол.

Господарчі пляни школи будуть опрацьовані на загальних зборах батьків та вихователів в неділю дня 28-го вересня б. р. в годині 3-ій пополудні. Склад учителів і виховників залишається в незмінному стані. **Проситься не затримувати своїх дітей на пізніще,** лише присилайте їх на означений час, щоби не терпіли вони в охопленню шкільної наукової програми.

ЗА ШКІЛЬНУ РАДУ.
Прот. о. В. Слюзар — управитель.
С. Ґайдичук — голова. С. Літевко — писар

ПИСАННЯ ОТЦІВ ЦЕРКВИ В 72 ТОМАХ

В Ню Йорку вже появився перший том писань давних Отців Церкви в англійськім переводі, а всіх томів має бути 72. Це все писання всіх важніших Отців Християнської Церкви, починаючи від апостольських часів та аж до семого століття.

Над переводом всіх тих писань працює нині 85 вчених. Дотепер писання Отців Церкви перших віків були доступні вповні лише тим, які знають грецьку і латинську мову, а англійські переводи, які були, не точно передавали зміст тих матеріялів, на яких будувалася християнська цивілізація. Тепер хто схоче, буде міг мати доступ до тих давних християнських писань.

МИТР. ШЕПТИЦЬКИЙ РАТУВАВ ЖИДІВ.

„Українець у Франції" подає за жидівською ґазетою „Іберґанг" таке:

„Багато жидівських дітей скривалося в монастирях і виховних заведеннях, які провадили монахи. Були випадки, що священики звертались до жидівських представників з предложенням, що приймуть кількось дітей під свою опіку. У Львові вратував Шептицький в підземелях свого монастиря 15 дітей і декілька дорослих жидів. Оден священик у Львові вратував 12 жидівських дівчат. Шептицький видав був заклик до священиків в тій справі.

МОЛИТОВНИКИ.

1 ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

1. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

НАУКА І КУЛЬТУРА.

II.

Не дуже то давно, як з винаходом сильних побільшаючих склів наука відкрила новий світ, досі невидимих для голого людського ока живих істот, бацилів, мікробів, про яких досі ще ніхто не знав. Хоч ми не видимо тих бацилів, ми знаємо, що вони є, бо їх присутність всюди дається бачити. Вони спричиняють багато слабостей, спричинюють кислість молока, вони доводять до псуття органічної матерії і багато інших змін в природнім життю.

Радіові филі також невидимі, але ми знаємо, що вони є в повітрі, бо ми можемо чути через радіо, що говориться сотки миль від нас.

Можна навести багато більше таких річей, яких ми не бачимо, але знаємо, що вони існують, бо наслідки їх присутности даються нам бачити, чи відчувати.

Отже чи може хто сказати, що Бога нема тому, що ми Його не бачимо? Ми Бога не бачимо, правда, так як не бачимо чого другого, але Його присутність дається нам відчути на кождім кроці. Ми дивуємося з Його всемогучої творчости, бо бачимо, як премудро Він все сотворив. Знаємо, що невидима Божа сила тримає нас при життю та піклується нами живими істотами. Як приглянемо ся ближче до людського життя, ми побачимо, що Божа справедливість карає за зло, а винагороджує добрих. Бог дає велике духове задоволення тим, що вірують в Нього.

От так Божа присутність дається нам відчути всюди і переконує нас, що Бог є, хоч ми Його не бачимо.

Запорожець.

ЯК МИ ХОДИЛИ ВЧИТИСЯ СПІВАТИ.

Таке може стати приміром для багатьох...

В селі, де я жив, була Читальня. Я не памятаю, коли її заснували. Отже люде сходилися до Читальні кожної неділі і свята і там читали, радилися. До Читальні приходили і молодші.

Я був першим з тих, що до Читальні ходили, бо мене заставляли там читати вголос ґазети. Я читав дуже плавно і ясно, отже мене любили слухати. А для мене це була велика повага.

В селі було кількох дуже поважних, хоч ще молодих хлопців, отже ми трималися тісно разом, як оден гурт. Нас вже інтересувала Читальня, нас інтересував церковний спів — ми раді були щось поважне робити, чимсь поважним інтересуватися.

І так прийшло, що ми почали ходити до дяка вчитися церковного співу. Ходили вечерами. Дяк був рад тому, бо буде мати в церкві помічників, а ми раді були, що вчимося чогось поважного.

А вчилися ми по старо-церковному. „Кая житейская... Яко цьвіт увядает... Вся суета человіческая..." і др. Нині сказали б, що воно молодим незрозуміле, але нам тоді здавалося, що так має бути, що воно гарне і що ми його бодай трохи таки розуміємо.

Якже ми підовчилися, то почали вже в церкві помагати читати і співати. Псальми читали ми лише на Вечірні, бо наші голоси були ще за діточі, щоби читати на Утрени, а на Вечірни увійшло. А співали за другими цілий час.

Так ми вже до поважнішого життя змалку привикали. І нині бачу, яке велике значіння все те мало. Ми вже не шукали дурниць, але чогось поважнішого; ми вже вчилися такого, що в ним можна йти між поважних людей.

Все мені воно нагадується. І нераз я думаю: „Чи не могли б тут молоді хлопці ходити до дяка, чи до священика підучуватися церковного співу? І навчились би, і щось розумне почули би, і на поважних людей виховувались би.

Думаю, що можна би. На тиждень два рази прийти, а вже за місяць, за два були би в них трохи співаки. І поважними людьми стали би.

А колись радо нагадували би ті часи і тих людей, що їх вчили, як нині я нагадую.

К. П.

АНГЕЛ НА СЛУЖБІ.

НАРОДНЕ ОПОВІДАННЯ.

Післав був Бог ангела, щоби взяв душу одинака сина в одних людей, в яких була ще лише одна дочка. А син був малий, в колисці. Коли ангел побачив, як мати того сина любить, то вернувся до Бога і каже:

— Може воно лучше, нехай той син жиє. Це такий гарний хлопець тай мати дуже ним тішиться.

І каже тоді Бог:

Ти бачив одну хвилину, а я бачу цілу вічність. З того сина, коли б виріс, був би великий розбишака, отже тому я казав забрати його душу. А що ти мене не послухав, то мусиш вернутися на світ і бути там наймитом, доки тебе знов до себе не покличу. А душу дитини забере другий мій післанець.

Довго ходив ангел по світі, аж поки богатий пан не взяв його за фірмана.

Ідуть вони раз раненько в неділю через якесь село, а коло коршми стоять два пияки і говорять:

— От що ми варта... Люде збираються до церкви святої Богу поклонитися, а ми пішли до коршми тай вже підпили собі. Гріх і сором! Вже я за те — каже оден — справлю до церкви дзвін...

— А я тобі поможу — каже другий.

Тоді переїздив туди той пан з фірманом, отже фірман скинув шапку перед тими пияками і каже: „Боже помагай!"

Приїхали до другого села, аж там несуть на цвинтар померщого. Похорон такий великий, що і розказати годі. Не тільки що йде дванадцять священиків, але є навіть єпископ. А народу тільки, що кінця не видно.

Як побачив пан той похід, то зліз з повоза і сам якийсь час йшов з тим походом. А фірман сидів собі, та навіть шапки не скинув. І дивувався пан, але покищо не казав фірманови нічого.

Заїхали вони там знов до якогось села і стали на попас (дати коням їсти). Аж тут знов похоронний похід: несуть домовину навіть без священика тільки оден хрест на переді несуть, тай людей йде може десятеро.

Як побачив це фірман, то зняв шапку, прилучився до того походу і пішов аж на цвинтар. Там став він на коліна, помолився і доперва тоді вернувся до коней. Та пан і тепер не казав нічого.

За час приїздять вони до міста. Пан заходить до крамниці, вибрав чоботи і питає:

— Кілько тобі за них заплатити?

Двадцять карбованців — каже купець.

А чи зможу я в них двадцять літ ходити? — питає пан.

— Зможете, зможете, ласкавий добродію! — каже купець.

Фірман, що був тут, слухав тої бесіди і тілько підсміхався. А пан завважив і дивно йому стало, що фірман так поводиться.

Кілько вони там ще їздили, але вкінци вернулися до дому. І думає пан:

— Тепер я вже розпитаю фірмана, чому він в дорозі так поводився. Він якийсь дивний чоловік.

Кличе він тоді фірмана до себе і каже:

— Зауважив я, що ти всюди якось дивно поводився, отже розкажи мені, про що буду тебе питати, а я дам тобі за те нагороду. Розкажеш?

Розкажу — відповідає фірман — розкажу і без нагороди.

— Ну добре... Скажи мені, чому ти знимав шапку перед пияками?

— Це тому — каже фірман — що ті пияки стояли і каялися, що зле зробили, тай хотіли свій гріх винагородити, отже рішили справити для церкви дзвін.

А чому ти не зняв шапки, коли йшов той великий похоронний похід?

— Бо то хоронили великого грішника. Він скривдив багато людей, позабирав майно сиріт. Багато людей на нього плакало.

- Ну, але кілько людей на похорон зібралося — зауважив пан.

— Вони зібралися, щоби подивитися на параду. Але там ані одна щира сльоза не покотилася по людськім лиці.

- Ну, а що скажеш про той убогий похорон.

— Там ховали великого праведника. Він в життю багато добра людям зробив, неодну гірку сльозу обтер. А все робив так тихо, що люде хоч бачили його добрі вчинки, то його самого мало бачили. Його ліва рука не знала, що робила права. Тому я був на його похороні. Його похорон був дуже славний.

Як славний? — питає пан. — Кількоро людей, а ти кажеш, що славний?

— Дуже славний — повторив фірман — бо там за померщим йшли всі його добрі діла — вони провадили його перед Бога.

Задумався пан. Звідки його фірман все те знає?

— А чому ти сміявся, коли я купував чоботи?

Чому? Тому, що ви питали, чи зможете в тих чоботах ходити двадцять літ, а таке питання було дуже нерозумне.

Чому нерозумне?

А тому, що ви самі не знали, чи будете двадцять літ жити. Людський вік в божих руках. Ви повинні були сказати: Коли б Господь дозволив мені прожити двадцять літ...

Тепер пан ще більше задумався. Він побачив, що його наймит не є звичайним чоловіком. І каже він:

— Не тобі в мене служити. Я дам тобі великі дарунки, а ти йди від мене і нехай тобі Бог помагає.

Ледви він це сказав, як фірмана не стало. Це Бог покликав його назад до себе.

АНҐЛІЯ ЩЕ ЗМЕНШУЄ ПОЖИВУ.

З Лондону вістка з 27 серпня каже, що в Анґлії замість мяса на тиждень за 24 центи на особу, можна буде дістати лише за 20 центів. Хто схоче виїхати на час з Анґлії, то буде міг дістати лише 140 дол. (35 фунтів), а дотепер міг дістати 300. Газоліни будуть видавати, як в часі війни. Не будуть спроваджати річей для прикрас ітп. Так Анґлія защадить річно 912 мільйонів долярів

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців в Канаді.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

ЦЕРКОВНЕ ОБЄДНАННЯ ВЕЛИКА СПРАВА.

Мали колись латинці політичне правило: „Поділи і тоді пануй". Значиться розбий одноцільну силу народу на окремі частини, а тоді зможеш над народом легко запанувати.

Та не одні римляне так говорили і так робили. Хто лише хотів над другим народом запанувати, то не забував, що найперше треба нарід поділити, порозбивати на части, на групи, на партії, й одні проти других понастроювати. І такі ворожі розбивання знає добре Український Нарід.

Україна стала найсильнішою, коли Володимир Великий злучив в одну політично-державну цілість всі частини Української Землі, і коли весь Український Нарід обєднався в одній Православній Церкві. Зникли тоді всі внутрішні ріжниці і перед всім населенням став оден спільний державний і церковний ідеал.

Та вже коли волею і неволею почала розбиватися державна цілість України, то Українська Православна Церква лишалася неподільною. Навіть тоді, коли не стало української держави, Православна Церква вязала всіх українців в одну цілість. Церква була тоді Всеукраїнською Державою. Не стало під ногами спільного державного ґрунту, однакож лишився спільний ґрунт релігійний, що дальше вязав собою весь нарід в одну цілість і силу.

Це бачили і розуміли вороги українців і завзялися церковну єдність розбити. Так поляки розбили Українську Православну Церкву „унією" 1595-6 року; так Московщина взяла силою Українську Православну Церкву під свою контролю, отже відорвала Українську Церкву від українців.

Все те робилося для розбиття української сили; на те, щоби розбивати і панувати.

Поляки, розбивши Українську Церкву, явно говорили, що тепер треба „Пусьціць Русіна на Русіна", себто завести між уніятами і православними українцями ворожнечу і так дальше їх силу підривати. Знов же Москалі вирвавши українцям з рук їх Церкву, позбавили українців українського церковного ґрунту.

Подібне було і недавними часами Хоч вже була одна Уніятська Церква, то Польща створила була ще другу уніятську Церкву, завела „ужендову" унію, а це на те, щоби перша уніятська Церква не стала сильніщою.

Таке ж робили і большевики. Коли після 1917 р. повстала Українська Православна Церква, то большевики створили „живу церкву", щоби Українську Православну Церкву розбивати. Опісля цілком Українську Церкву знищили. А недавно поставили на Україні свою большевицьку церкву.

Ось так ворожа сила розбивала і розбиває українську церковну єдність.

Як вороги ставили собі цілею розбивати Українську Православну Церкву, так цілею українців повинно бути — єднати порозбиване. Відбудовувати те, що ворожа рука поруйнувала. І не повинно н кого лишитися поза тою обєднавчою цілею і працею

Це покищо лише ціль — але коли та ціль буде стояти перед очима кожного українця, то тієї цілі досягнеться. Це покищо ідеал — але в тім самім ідеалі, коли він буде в українській свідомости, буде велика творча сила для благодійної Божої праці.

Що ворожа сила завсігди стане проти доброї української праці, це певне, але „на те лихо, щоб з тим лихом битись". Треба, щоби кожний українець й українка стали оборонцями своєї церковної справи і будівничими своєї церковної єдности, а не пройде багато часу, як весь Український Нарід буде знов обєднаний в одній своїй Українській Православній Церкві.

В ЧАСАХ ТАТАРСЬКОГО ЛИХОЛІТТЯ.

Багато старинних твердинь (замків) можна бачити нині по українських землях. Стоять вони, як поважні свідки минувших віків, як очевидці того, що переживали колись діди, прадіди і прапрадіди нинішнього покоління.

І багато з тих твердинь будували сами українці ще в часах татарських і турецьких нападів. Вибирали відповідні місця, обводили їх мурами, обставляли частоколом, обкопували ровами, або обсипували високезними валами

В таке безпечне місце нагромаджувано зброю і поживу Тут безнастанно жив гурт військових людей, що на военній штуці розумівся і в потребі міг давати провід усім зібраним для оборони.

Знали татари, яку силу мають для народу ці твердині і тому пробували людей баламутити. Вони висилали між народ своїх висланців, а ті вдаючи народних приятелів, говорили:

Народне божий! Чи не бачиш, як князі та бояре лише про себе дбають і лише для своєї охорони ці твердині твоїми руками будують! Коли б вони дбали про тебе, то не громадили би всего того в одно місце, але старались б з кождого господарства, з кождого хутора зробити твердиню. Поробити вали і криївки всюда, назбирати зброї для кождого хутора окремо, тоді цілий народ буде боронити себе, а не лише бояр та магнатів, що по твердинях, замках та окопах ховаються.

І були нерозумні люде, що вірили хитрим татарським дурисвітам і не хотіли будувати в своїх околицях спільних твердинь, не сипали спільних окопів, не нагромаджували военних запасів в забезпечені місця і не держали вишколеного в военнім ремеслі гурта.

І щож?.. Коли татари прийшли в такі околиці, то не зустріли найменшого опору Не було місця, де люде могли би зібратися; не було нагромаджених запасів; не було охоронних мурів і валів; а що важне не було вишколених в военнім ремеслі людей, які розвідувалися б про появу ворога і провадили б загал до оборони

Не диво, що на саму вістку про появу татар такі нерозумні люде розбігалися, полишаючи все за собою. І татарські їздці їх ловили, вязали за шиї оден до одного і провадили на свої ринки, де продавали їх, як робочу худобу підчас назначених для того ярмарків. А майно — одно палили, а друге відвозили в свою країну.

Інакше було там, де люде наперед поробили оборонні приготовання. Народ збирався там в одно місце, ставав під провід знавців военного ремесла і ставав сміло проти ворога І тому бувало і таке, що татари знаючи силу твердині, цілу околицю обминали, вибираючи околиці слабо, або і зовсім до оборони неприготовані.

Минає час, але життя не змінюється в його основних правдах Що було колись, те конечне і нині Праця, щирість, посвята, завсігди творили великі діла, а неробство, байдужість, скупість, легковірність і лінивство завсігди були і будуть руйнувати силу життя.

Народ завсігди був і буде сильний лише народними організаціями. Сильніші вони — сильніший народ, слабші вони — слабший народ. Народні організації, це твердині в часах татарського лихоліття!

І нерозумно нині думає, хто каже, що вистарчить, коли кождий чоловік в громаді буде сам для себе богатий, хоч народ і не буде мати своїх сильних організацій, своїх оборонних твердинь. Хто так думає, той думає, як думають всі несвідомі, байдужі і ліниві люде; він думає по бажаннях підступних татарських висланників!

І хитрощами і підступом і силою нищили татари українські твердині. Збудовані силувались нищити, від будовання нових старалися народ відтягати. Вони казали:

Дбай про себе! Збудуєш твердиню, напрацюєшся, вложиш туда багато добра свого і хіба твоя вона буде? А й татари можуть більше не зявитися. Дбай про себе — це найпевніше!

І легковірні, скупі і ліниві люде вірили й дступній бесіді свого ворога. Однакож несподівано зявлялась на видному крузі сіра хмара татар і за хвилю поодиноке добро байдужих і лінивих людей йшло з димом, а його властителі, коли остали в живих, кровавили дорогу босими ногами, йдучи під татарськими нагайками в татарську неволю.

Історія повторяється. Не проти поодиноких людей виставляє ворог силу бо поодинокі люде не творять сили і ворогови не страшні. Ворожа сила виступає проти твердинь, проти зорганізованих гуртів, проти народних інституцій, проти народних організацій. Не стане їх — ворог з народом зробить, що захоче.

Наука з того ясна: Коли ворог з таким завзяттям силується нищити народні твердині, то народ повинен з десять раз більшим завзяттям свої твердині будувати, піддержувати і охороняти їх.

Хтож відтягаєсь від такого обовязку, це дезертир, це чоловік, що бажає загибелі свому народови — гірший від турка і татарина!

ВИКИНУВ МІЛЬОН ДОЛЯРІВ З ЛІТАКА.

В західнім Китаю перевозили літаком гроші, та коли літак попсувався, то гроші викинули на землю. Опісля знайшли пять викинених скринок, а за рештою шукають. Викинено оден мільйон долярів.

СКОЧИЛА З СЕМОГО ПОВЕРХУ.

В Стемфорд, Конн., Д. Робінс, дочка адвоката Гелика, скочила з даху сімповерхового будинка, щоби заподіяти собі смерть. Батько її казав, що до того довела її журба, коли її дитина втопилася.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 25.

„...слова, що дав Ти мені, я їм передав.

Йоан 17: 8.

НАУКА НА ГОРІ.

За Ісусом ходило багато людей з ріжних країв. Одного разу, як люде Його обступили, Він вийшов на гору, сів, коло Него Його ученики, а там народ. Тоді Ісус виголосив свою велику науку, що називаємо: „Проповідь на Горі". Наперед говорив Ісус про те, хто є щасливим, або блаженним. І так:

Щасливі убогі духом, бо їхнє є царство небесне.

Щасливі ті, що плачуть, бо вони втішаться.

Щасливі тихії, бо вони наслідять землю.

Щасливі голодні і жадні справедливости, бо вони вдоволяться.

Щасливі милостиві, бо їх помилувано буде.

Щасливі чисті серцем, бо вони Бога бачитимуть.

Щасливі миротворці, бо вони синами Божими назовуться.

Щасливі переслідувані за праведність, бо їхнє є царство небесне.

Щасливі, коли ганьбитимуть вас, і протанятимуть, і наговорювати всяке лихе слово на вам Мене ради. Радуйтеся і веселітеся, бо заплата вам велика на небесах

Завдання Апостолів.

До Апостолів Ісус сказав: Ви сіль землі. Коли сіль звітріє, то чим солити? Не придатна вона, хіба висипати її на дорогу, щоби люде придоптали. Ви світло для світу. Коли свічку засвітять, ставлять її на свічник, щоби світила всім у хаті. Свічки посудиною не накривають. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоби вони бачили ваші добрі діла, та прославляли вашого небесного Отця.

Про Старий Завіт.

Не думайте, що я прийшов знищити Закон чи Пророків — Я прийшов їх доповнити. Поправді ж кажу вам: Доки небо й земля не минеться, ані одна йота, ні значок із Закону не пропаде аж доки не збудеться все. Коли праведність ваша не переважить праведности книжників і фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне.

Питання:

1. Де виголосив Ісус свою велику науку? 2. Хто був тоді коло Ісуса? 3. Що сказав Ісус про убогих духом? 4. Що про тихих? 5. Що про чистих серцем? 6. Хто назветься синами Божими? 7. Кому буде велика нагорода на небі? 8. Як назвав Ісус Апостолів? а), б). 9. Що мали люде бачити в Апостолах? 10. Що сказав Ісус про Старий Завіт? (Закон і Пророків. 11. Що про праведність?

ЛЕКЦІЯ 26.

„..треба ...памятати слова Господа Ісуса..."

Дії Апост. 20: 35.

„НАУКА НА ГОРІ".

Не гнівайтеся.

Було сказано (Мойсеєм): „Не вбивай", а хто вбє, на того буде суд. А Я вам кажу, що кожний, що гнівається на брата свого, підпадає судові. Тому, коли принесеш дар свій до жертівні (церкви), й згадаєш там, що брат твій має щось проти тебе, зостав свій дар, піди перепроси брата твого, а тоді подай свій дар.

Не кленіться.

Було сказано: Не клянись криво. Я ж вам кажу: Не кляніться зовсім: ні небом, бо воно престол Божий; ні землею, бо вона підніжком ніг Його; ні головою твоею, бо одного волоса не зможеш зробити білим або чорним. Слово ж ваше нехай буде. так, так, ні, ні; що більш над це, те від лихого.

Про любов.

Було сказано: Люби ближнього твого, а ненавидь ворога твого. Я ж кажу вам: Любіть ворогів ваших, благословіть тих, що кленуть вас, робіть добро тим, що вас переслідують, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі; Він бо велить сонцю Свойому сходити на лихих і добрих, і дощ посилає на праведних і на неправедних. Бо коли любите тих, що люблять вас, то яка вам нагорода? Так роблять й погане. Будьте звершеними, як звершений Отець ваш, що на небі.

Про милостиню.

Не давайте милостині явно, як фарисеї, що трублять, коли роздають милостиню. Давайте так, щоб і ліва рука не знала, що дає права; а Отець небесний бачить потайне, і нагороду дасть вам прилюдно.

Про молитву.

Коли молишся, увійди в хату твою, зачини двері, тоді молись Отцеві твойому потайно; і не говоріть багато, як погане, бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж просите в Него. А моліться ось як.

Отче наш, що єси на небі! Нехай святиться імя Твоє; нехай прийде царство Твоє; нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі. Хліб наш щоденний дай нам сьогодня, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволь нас від лукавого. Бо Твоє є царство й сила, й слава по віки. Амінь.

Питання:

1. Що сказав Ісус про гнів? 2. Що про дар? 3. Чому не можна клястись небом, землею? 4. Чому цілком не треба клястися? 5. Що казав Мойсей про любов приятелів і ворогів? 6. Що про те казав Ісус Христос? 7 Чому ми маємо слухати Ісуса Христа? . Як ми повинні давати милостиню? 9. Як повинні ми молитися? 10. Хто наш Отець і чиї ми діти?

КОЗАКИ Й РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНА СПРАВА.

У „Протестації", яку українська православна ієрархія видала в році 1621, в обороні православного населення під панованням Польщі, читаємо таку характеристику запорозького козацтва під релігійним оглядом:

Щодо козаків — про сих лицарських людей знаємо, що вони наш нарід, наші браття і правовірні християне. Про них думають, що вони простаки без знання й розуму й що їх намовили духовні (себто до боротьби проти Польщі). Одначе, ми як не відводимо їх від належної послушности ні бунтуємо, так і не вчимо їх розуму в справах і вчинках і вони мають природжений дотеп і Богом дарований розум і певно між ними живуть і процвитають здавна ревність і любов до віри, до набоженства й церков. Се-ж бо те племя славного українського народу, Яфетового роду, котре воювало грецьке цісарство Чорним морем і суходолом. Се з того покоління військо, котре за українського монарха Олега в своїх моноксілах по морі й по землі (приробивши до човнів колеса) плавало й Царгород штурмувало. Се-ж воно за святого українського монарха Володимира Великого воювало Грецію, Македонію й Ілірію. Се-ж їх предки разом з Володимиром хрестилися та приймали християнську віру від царгородської церкви й по сей день у сій вірі родяться, хрестяться й живуть.

А живуть вони не як погане, але як християне: мають священиків, учаться письма, знають Бога й свій закон. Як же можна про них думати, щоб вони самі від себе за ласкою Божою не пильнували віри та свого спасіння? Треба тільки уважати на їх побожність: Коли пускаються на море, наперід моляться, заявляючи, що за християнську віру йдуть боротися з невірними. Друга їх мета — визволення невільників.

Також дають побожні обітниці, що своєю здобиччю передовсім наділять церкви, монастирі, шпиталі й духовних; за своє спасіння викуплять невільників, будують, мурують і збогачують нові церкви й монастирі. Й коли в безладних місцях памятають про віру та набожність і її засвідчують, тим більше пильнують і перестерігають її на вольности, коли повернуть до дому, де мають батьків, братів і свояків серед духовенства.

То певне, що по Богу ніхто на цілому світі не чинить зневоленому християнству такого великого добродійства, як греки своїми окупами, еспанський король своєю флотою, а запорожське військо своєю сміливістю і перемогою; що інші народи виборюють словами й дискурсами, то те доказують козаки самим ділом

Чи ж духовні вчать їх сього? Хто вчить їх того розуму — воювати на землі, хто й на морі, де вони так герцюють у своїх моноксілах, котрі в порівнанні з кораблями й каторгами — не більші ніж човни? Хто бунтує їх, коли вони в своїх справах, стоючи обозом, оружно по кілька місяців ведуть переговори проти тонких хитрощів?

Вони раніше того, як ми стали владиками й до Київа та на Київщину завитали, ще заки превелебний архиепископ Мелетій Смотрицький побував у Київі, засвідчували свою віру, писали, посольства посилали та присяги складали Се відома річ і голосна широко. А до сього не тільки не дістають понуки від своїх духовних, але й вони самі, як їх, так і міщан пильнують, упоминають і навіть грозять їм, щоб у вірі не було ніякої переміни й не було ніякої спілки з апостатами (відступниками) уніятами... Поправді самі уніяти розпалюють гнів козаків, гонячи до них нашу покривджену братію й наповняючи нею Київщину

Тому несправедливий і безпідставний сей поговір і наклеп на нас, що ми бунтуємо козаків; козацькими серцями й замислами не керуємо. Господь Бог керує ними й тільки Він знає, на що зберігає ці останки тої старої України та їх правицею й силу на морі й на землі довго, широко й далеко розширяє. Бог держить їх; як один писав, що се Він татар положив на землі, як перуни та громи й ними християн навіщає та карає, так і козаків низових, запорозьких і донських положив Він як інші перуни та громи живі на морі й на землі, щоб ними невірних турків і татарів страшити та громити.

(Мих. Возняк: „Історі Української Літератури" — том 2).

Подбайте, щоби ваша передплата на „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Огляд подій від 1848 року.

Для заокруглення того, що про події після французької революції (1789-1795) говорилося, треба дати ще короткий огляд подій від 1848 року.

Якраз рік 1848, був роком найбільше революційним після французької революції. В усіх передових краях Европи пішла агітація за здобуттям більших народних прав та за заведенням конституційних урядів. Це було застрашило тих, що хотіли давній лад задержати і почалися з державної сторони переслідування

Всюди престоли пануючих хиталися, каже історія, і кождий день приносив вістки про революції.

В Швайцарії поступова партія зеднала католицькі і протестантські кантони в одну федерацію і також вигнала Єзуїтів. Таксамо Єзуїтів вигнали 1848 р з Сардинії і Льомбардії. За ними зробили подібно Неаполь і Сицилія.

Заворушення в Австрії і Прусії вимогли від пануючих багато конституційних прав і примусили до прогнання Єзуїтів, яких всюди вважали найбільшими ворогами народних прав.

В березни 1848 р. демократичний рух в Австрії примусив великого австрійського державного мужа і консервата Меттерніха, зречися канцлерства і забратися з Відня. Перестрашений цісар не мав іншого ратунку, як згодитися на заведення конституції, — отже і скасовання панщини

Загальне повстання в Берліні примусило Фредерика Вільгельма відтягнути військо й обіцяти парляментарний уряд

Були заворушення в Франції 22-24 лютого 1848 р, і Людвик Филип мусів зречися престола, а 24 лютого проголошено Францію републикою Великі заворушення були в Парижу 23-26 червня, де згинув архиепископ Аффре і генерал Брея. Листопада 4 признано конституцію.

Повстання було і в Мадярщині.

В папській державі розрухи, що були до того часу, довели до нової Римської Конституції в березні 1848 р.

Подрібно перечислені події не мали релігійних причин, тут головно лише бажання добитися більшої волі для загалу було причиною до розрухів. Та все ж воно не могло не зачепити і Римської Церкви

СТАНОВИЩЕ ПАПИ В КАТОЛИЦЬКІМ ОЗНАЧЕННЮ.

Католицький Катехизм, Шпіраґа (в переводі видали Василіяни в Жовкві 1913-1914, в трох томах) говорить

„Коли вища духовна власть заблудить і зійде з правої дороги, то підлягає судови своеї найблизшої зверхности. Найвисшу духовну власть може судити хиба один **Бог**, а не чоловік. (Боніф. VIII, 1302). Папа не має на земли судії над собою. Отже також **вселенський Собор**, або збір всіх епископів світа, не стоїть понад папою. (Євг. IV, 4 вересня, 1439; Соб. Ват. 4, 3). Тому хто апелює від рішення Папи до вселенського Собору, тимсамим є виключений з Церкви. (Пій IX, 12 жовтня, 1869). — Стор. 269.

В наведенім бачимо папські претенсії, незгідні ані з здоровим розумом, ані з дійсною релігійністю, ані з історією, ані з добром Церкви. Вже ті зазначення, котрий папа, чи Собор такі постанови проголошував, показують, що ті претенсії є лише витвором папської політики в певних часах.

Ті претенсії незгідні в історією, бо історія каже, що Собори папів судили і наганяли. А були папи, що Римська Церква була би красше на тім вийшла, коли б їх були осудили і позбулися.

Для доповнення цего розділу лодамо ще одно інтересне місце зі згаданого Католицького Катехизму:

„Папський двір є уряджений на взір дворів світських володарів. Папської резиденції стереже 350 **жовнірів**, а саме, **швайцарська сторожа** (віддіп зложений з 75 людей, котрі походять переважно з Люцерни в Швайцарії; одягнені по середновічному, сповняють в Ватикані службу придверників); **шляхоцка сторожа** (числить 75 людий, виключно членів римської шляхти; вони товаришать папі при кожнім публичнім виступі, мають вільний доступ зо Папських кімнат, часом сповняють також обовязки послів, коли пр. треба доручити якому епископови іменовання на кардинала і т. п.); дальше **палатна сторожа**, зложена з сотки людий; ся служба є почестна і безплатна; врешті 100 жандармів.

„Як удільний володар каже Папа бити власні **гроші**, роздає **ордери**, має власну **біло-золоту хоругов** (сі краски вибрано з огляду на слова св. Петра, які сказав до хромого від уродження: „Сріб-ла і золота не маю". Діян. Ап. 3, 6; Папа удержує також на всіх дворах володарів **власних послів** (леґатів, апостольських нунціїв) і т. д.

„Кого це може разить і хто би закидав, що предінь Ісус Христос не знав жадної виставности, нехай зважить, що Папа не заступає Спасителя переслідуваного і осоромленого хрестною смертю, але Христа, що володіє в небі в **найвисшім прославленню.**

„Зрештою треба узглядиити, що Папа силою свого уряду мусить зноситися часто з володарми і їх послами; мусить отже **пристосуватися** до їх звичаїв і принятої **етикети, коли** не хоче осмішити себе і свого уряду.

„Прецінь і ми мусимо в зносинах з людьми перестерігати правила доброго тону, принятих цивілізованими людьми, коли не хочемо стратити пошани у других; тими самими зглядами руководиться також і Папа." — Католицький Народний Катехизм", о. Франц Шпіраго. Жовква. Печатня оо. Василіян, 1913. Часть перша. Стор. 269.

Багато в наведенім сказано, більше **навіть, ніж треба було сказати, та це вже** лишаємо осудови читачів. Додамо хіба, що наведене показує, що папа більше оглядається на пануючих і їх звичаї та етикету, ніж на Спасителя, який казав. Як я робив, так і ви робіть. Впадає також в очи вислів, що: „Папа не заступає Спасителя переслідуваного"... Хто ж то ті заступає Христа переслідуваного?

Загалом наведене досить ясно показує засади, на яких засновується римська політика.

Як дивляться на Рим греки.

Тому, що Рим нераз старався тай нині старається взяти Православну Східну Церкву під свое панованя, буде на місці показати, як греки на Рим дивляться. Наведені дальше вислови беремо з „Короткого Начерку Грецької Церковної Історії", яку написав свящ. Константин Каллінікос. Читаємо там:

„Римська Церква ніколи не переставала мріяти про те, щоби взяти в підданство Східну Церкву і завсігди дбала, щоби використовувати для себе нелад, де би він не був. **Витаючи упадок Царгороду, як Божу кару для впертих греків, вона** (Римська Церква) скоро вислала проти Християн Сходу могучих Єзуїтів, які, починаючи від 1583 р., почали безнастанно появлятися в Царгороді, Хіосі, Смирні, Дамаску, Навпліоні, Патрасі, Атенах і деинде.

„Вважаючи, що немов того замало, папа Григорій XIII засновує 1581 р. в Римі Колеґію св. Атанасія, де спосібних молодих греків, вибраних з грецьких сторін, виховують на основах Римської Церкви, і ті опісля, як рід яничарів, виходили проти віри, яка їх вигодувала.

„Дальше папа Григорій XV засновує 1622 р „Пропаганду для оправи невіруючих", ціль, якої виявлена в папській Булі, як — „навертання народів Турецької Держави, колись славних й обдарованих великими божеськими дарами, а які тепер лежать задурманені, і зійшли до стану диких звірів, та живуть лише на те, щоби збільшати число пекельників, на більшу славу сатани і його ангелів".

„Дипльоматія і підкупство, обмова і примус, намова і незгода, — це була та ріжнородна зброя, якої деспотична Римська Церква вживала, щоби запанувати над своїми убогими братами". — Стор 135.

Дальше говориться там про Кирила Люкаріса, патріяршого заступника (екзарха), що в перших часах заведення унії приїздив на Україну, якого Єзуїти фальшиво оскаржували, а якого затоплено в Босфорі, коли туди його везли Дословно там читаємо:

„Вбивство Люкаріса, за яке по словам Ріко, Рим заплатив 30,000 корон, лишиться на завсігди незатертою плямою Папства". Стор. 136.

Ще в іншому місци читаємо:

„В Палестині, де вони (римські католики) не мали прав аж до 16-го століття, коли патріярх Доротей (1493 1534) вперве обдарував їх монастирем, вони не змарнували хвильки, щоби не вжити своїх хитрощей Так за патріярха Софронія (1579-1608) вони дають туркам 6,000 фльоринів через французького амбасадора, щоби усунути православних з Голгофти (Кальварії) і Христового гробу; тоді Софроній, щоби задержати Святі Місця, мусів дати туркам два рази таку суму.

„В 1633 р., за султана Мурада, знов зроблено такі ж заходи, і ще при помочі підробленої золотої булі та щедрих дарунків для султана і везіра; а хоч і це не вдалося, бо підроблення виявилося, то все ж папісти і дальше висували свої претенсії, аж поки 1847 р. їм вдалося відновити Римський Патріярхат, який коротко існував в часі хрестоносних походів.

„Подібне робили папісти і в Сирії, це в першій половині 18-го століття їм вдалося приєднати двох місцевих Антіохійських патріярхів, Кирила і Серафима, і заснували тут Патріярхат „Греко-Мелхитів" До нині езуїтські Колеґії, ще дро піддержувані жертвами з Франції, продовжують пропаганду римського католицизму". — Стор. 137.

Навели ми вислови з Грецької Церковної Історії, щоби показати, як греки на Рим дивляться та які рахунки з Римом мають, а це все показує, що до злуки Східної Церкви з Римською дуже далеко Хоч така злука, коли б Схід і Захід поєднався, як рівний з рівним, вийшла би на доoбро не тільки обох Церков, але і на добро цілого Християнства. Та це можливе лише тоді, коли б Захід признав, що Головою Християнської Церкви є Христос, а не папа.

(Далі буде)

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ І СКИТАЛЬЦЯМ

(Виндзор, Онт.)

В неділю 6 липня, родина і приятелі зладили несподіванку для п-ва Михайла і Мирослави Телеґів, які перебралися до власного дому.

Пані Марія Водюл й Анна Мотик, аранжерки вечера, постарались о перекуску, і вечером о 7.30, гурт з 35 осіб, прибув до дому Телеґів, з кріслами, столами, з провіянтами.

Обое господарі дому спочатку дивувалися, що робиться, та зрозумівши все, почали й самі помагати.

Все при столах батько пані Мирослави, Василь Турчин, привитав гостей і побажав своїм дітям здоровля і добробуту в їх власній хаті.

При вечері пані М. Водюл вручила молодим господарам стінне зеркало і столик на каву від гостей Господарі дякуючи заявили, що вдесятеро відплатятся

Хто ж ті молоді господарі?

Пані Мирослава (Турчин) хоч родилась і виховалась в Канаді, але українські справи її дорогі. Є членкою Укр. Прав. Громади, Т-ва Просвіти, Взаїмної Помочи і Жін. Т-ва Лесі Українки. І завсігди радіє успіхами, а журиться невдачами загального українського життя.

Михайло, її муж, приїхав до Канади молодим хлопцем, а нині є добрим членом нашого громадського життя Добрий аматор і і тепер весь час віддавав в користь Товариства

Хоч тепер дещо охолов, каже що: „Нас хотять вести наші віби провідники на шнурку, як циган медведя Чому багато наших опинилося в рядах большевицьких організацій? Я приходжу до переконання, що 99 проц. вини [illegible] тактика і поведінка [illegible] таки „віби" проводу, як світського так і релігійного Навколи не дістанемо нової іміграції, головно інтелігенції [illegible] скитальців, то ніщо не поможуть коштовні будинки.... бо ті рідні віби провідники, недоуки, чи то світські, чи релігійні, заведуть нап нарід....."

І дійсно воно [illegible] православ... Теляга дивиться [illegible]

скитальцям 7.50, на Вістник 5 дол., на фонд Укр. Голосу 7.75.

Жертводавцям щира подяка, а молодим господарам щастя і всего добра на новій господарці.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

(Форт Вилліям, Онт.)

Дня 1 липня, 1947, відбувся в салі під церквою Прощальний Вечерок для виїзджаючих з Форт Вилліям п-ва Клодніцьких. Зійшлися члени Укр. Прав. Церкви до котрої п-во Клодніцькі належали, зійшлися їх близькі приятелі, щоби попращати п-во Клодніцьких в далеку і щасливу дорогу до Бр. Коломбії.

Вечерок надто поважний, бо всі відчували страту добрих приятелів і щирих парафіян. Пані Клодніцька, як сестриця при церкві, заслужила собі своєю працею на повне признання і пошану від всіх. Обое були милої вдачі, за що всі їх любили. Парафія тратить добрих і щирих членів.

Господар вечерка, М. Антонишин перше сказав про ціль сходин. По перекусці, промовляли: С. Чура, М. Лисий, А. Марусик, Коран, Бобко, Віктова, Лемішкова, Микулякова, Василик, Борисова і інші. Всі пригадували заслуги Клодніцьких і бажали їм довгого і щасливого життя на новім місци.

Парох о. І Гикавий, будучи нездоровим не був присутним, щоби попрощати своїх добрих парафіян

На памятку від парафії пані Віктова вручила Клодніцьким дарунок грішми, пп. Курійчук і Марусик срібний „сет", пані Найдиш від себе золотий хрестик на памятку.

При кінці вечерка пані Найдиш і Галіцька перевели збірку, що принесла 14.00. Їх розділено. на скитальців 5 дол., по 3 дол. на Укр. Голос, Вістник і Н. Шлях.

Жертвували:

По 5 дол.: Клодніцькі.

По 1 дол.: Марусик, пані Веньгер, М. Антонишин, пані Найдиш.

По 75 цт.: В. Микуляк.

По 50 цт.: пані Палаииця, С. Чура, І. Віктовий, Бобко, Борис, Галицка, Василик.

По 25 цт.: Лацдяк, Лемішка, [illegible]

Підчас [illegible] з цим припоруча, радам, місіям і парафіям вислати на Собор своїх делеґатів*) і дати їм відповідні повновласти, згідно з інструкціями які висилається листовно кожній громаді, місії та парафії. Лише ті делеґати будуть допущені на Собор, які викажуться посвідченнями від своїх громад, місій чи парафій, що вони є дійсно їх делеґатами

Делеґати громад, місій та парафій, та взагалі всі правні учасники Собору мусять бути в Винипегу в середу рано, 12 листопада, 1947, й бути присутніми на Архиерейській Службі Божій, яку відслужить Впреосв. Архиепископ о. Іоанн Теодорович в місцевій українській православній церкві св. Михаїла, під ч. 110 Дизраелі ул., в годині 9.30 рано.

Хоч на правну участь в Соборі, — себто на участь в дискусіях, голосуван-

[illegible] жертводавцям, и [illegible] довгого і щасливого [illegible] в теплім ідсонню

Галіцкий і Бр. Зе[illegible] приготовали [illegible] вечірка.

Кореспондент.

[illegible] НА ДЕНЬ

([illegible] Саск.)

[illegible] Греко[illegible] богослуження в [illegible] згідно [illegible] Довнел, Саск. 5 [illegible] був застій із 6 [illegible] уже, Бог [illegible] живає і є на- 7 [illegible] скрипті [illegible] і буде [illegible] вославної. 8 [illegible] серпня було 9 [illegible] Було так Мстис[illegible] справді я вер[illegible] піднесенім настроєм [illegible] знов бути [illegible]

*) В пропорції одного делеґата на кожних 25 дійсних членів, або більшу половину того. Коли в громаді є менше, як 25 членів, її все одно прислугує право одного делеґата

Було багато людей А знаєте, що коли є багато людей підчас відправи, то відрадніше. Гарно лунав спів. Все від початку до кінця було красне. По закінченню відправи було посвячення двох хоругов і священичих риз.

Я не була ще на такім посвяченню. Від хоругов тягнулися стяжки що їх держали куми. Священичі ризи держали членки Жіночого Товариства. Варто було глядіти на такий вид.

Священик Грицина подякував за дари для церкви. Одну хоругву справив до церкви голова нашої громади п. Ленько. На другу хоругву зложив п. Хохоляк двадцять долярів. Решту доплачено з каси.

Ризи заплатило Жіноче Товариство, з панею Хохоляк в проводі, що є душею згаданого Т-ва.

Дякуючи за дари, ставив жертводавців за примір і заохочував усіх дбати про прикрасу церкви. Всім побажав від Бога благословення і многих літ.

Була при тім збірка на потреби парафії, яка принесла 27.85.

Відтак іще був Парастас над гробом піонира нашої околиці бл. п. Павла Охітви. Перший раз пійшла процесія на цвинтар.

Самий Парастас із колачами й овочами на гробі викликав поважне враження.

Отже це все мені сподобалося та й я це написала, щоб більше людей про це знало.

Сумнівка.

ЄЛИСАВЕТА БУРАК

(Посмертна згадка)

В неділю 3 серпня, в шпиталі на Вилингдон, Алта., заснула на віки бл. п. Єлисавета з Лабатюків Бурак. Померша народилася тут на Спрінг Крік, тут перед 19 роками вийшла заміж за Николая Бурака, а прожила тільки 35 літ

Молодою відійшла Єлисавета у вічність, лишаючи мужа, діточок, та старенних родичів, які перед трьома роками втратили одиноко сина, що згинув нагло в автомобільнім випадку, а тепер прощали на вічність одиноку дочку.

Похорон відбувся дня 5 серпня при співучасти великого числа рідні, сусідів і приятелів. Хоронили о. А. Хрустаяка, парох в Вегревил, та місцевий парох о. Г. Василів, а похоронено померщу на цвинтарі в Лужан, Алта.

Покійна була примірною дружиною, доброю мамою, та щирою сусідою, тому і жаль був великий в усіх.

При остапньому цілуванню присутні не забули передати від себе Покійній вічний, невянучий вінок, а то жертвували на Український Голос і Вістник 14.36, за що всім належиться щире спасибіг, а Тобі дорога донечко, мамо, дружино й сусідо легкого сну до другого пришестя Христового. Вічна Тобі Память.

В.

ПОДЯКА

Ми, родина прибиті горем по утраті дорогої нам особи, мами дружини, дочки й сусіди Єлисавети, складаємо щиру подяку всім, що причинилися чим небудь в цьому сумному похороні. З окрема дякуємо оо. А Хрустаяці й Г. Василіву, за церковну обслугу, за вінки, дякам, рідні, що потрудились приїхати навіть з далеких околиць, та похоронному заведенню Парк Меморіял, з Лемонт, за солідну обслугу.

Муж Николай, діти Георгій, Володимир, Філина: родичі Василь і Параска Лабатюки.

ПИСАНКА

Прислав Б. Федчун, Виндзор, Онт.

По 2 дол.: М. Ілаш.

По 1 дол.: І Рижак, В. Венюл, М. Дошик, пані Олена Венгер, І Ивачук, А. Петришин, С. Сірий, І А. Гибашевський, Г. Сторожук, В. Калин, Г. Федчун.

По 35 цт.: Г. Кривяк.

По 25 цт.: И. Кропелницький.

Прислав Всеч. о. І. Швець. Мирнам, Алта.

По 2 дол.: В. і А. Чапельські.

По 1 дол.: В. Котишин, Н. Веднарський, С. Франко, Юлька Беднарська, Марта Тащук, Ф. Мишенюк, В. Бохон, Палагна Плішка, К. Новалевський, Г. Личак, Ірина Мисничук, І Вазарик, Василина Плішка, В. Тащук, М. Калин, Химка Ilaй, о. І. Швець.

Дрібними 3.50.

Мундара, Алта.

По 1 дол.: В. Мандрусяк

По 75 цт.: Марія Н. Сорохан

Дрібними 8.36.

Слава (полуднева), Алта.

По 1 дол.: М. Кузик, П. Триска, И. Запаринюк, Марія Пухка, А. Саговський, М. Пухкий, І. К. Грибуляк.

Дрібними 9.71.

Слава (північна), Алта.

Дрібними 3.42.

Гонориця, Алта.

По 1 дол. І. Н. Орлецький, Д. Лобозар, Д. Лакуста, Д. Купченко, Ю. Орлецький, І. Кунченко.

По 75 цт.: І. І. Іпасюк.

Дрібними 50 цт.

Бросв, Алта.

По 1 дол.: І. Береска, О. Добовар, Н. Григірчук, Е. Бабюк.

Дрібними 3.55.

Ґрац, Алта.

По 1 дол.: Д. Озімко, Докія Канинчук, Н. Липовий, П. Бук, С Мацейк, Анастазія Голик, Катерина Павлик, П. Шарик.

Дрібними 4.45.

Мерлеюб, Алта.

По 1 дол.: А. Мандрусяк, В Кіндрачук.

Дрібними 1.53

Іервент, Алта.

По 2 дол. В. Грикуляк

По 1 дол.: М. Н. Чернявський, ф Ільків.

ЖЕРТВИ НА КОЛЄҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Збірка з нагоди гостини в домі Василя і Анни Дзюмин, Торонто, Онт. 37.00

П. Мех, Сентон, Ман. 50.00

Збірка на похороні бл. п. Софії Ганюк, Бренденбург, Саск. 16.80

На вечірку в п-ва Ілюків в Кенліс, Саск., присутні зложили слідуючі жертви:

По 2 дол. п-во Ілюки

По 1 дол. О. Федчак, Г. Варенчия, І. Шинкар, В. Хорт, І. Шинковський, В. Варениць, С. Хорт, П. Ілюк, Н. Марчук.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Огляд подій від 1848 року.

Для заокруглення того, що про-події після французької революції (1789-1795) говорилося, треба дати ще короткий огляд подій від 1848 року.

Якраз рік 1848, був роком найбільше революційним після французької революції. В усіх передових краях Европи пішла аґітація за здобуттям більших народних прав та за заведенням конституційних урядів. Це було застрашило тих, що хотіли давний лад задержати і почалися з державної сторони переслідування.

Всюди престоли пануючих хиталися, каже історія, і кождий день приносив вістки про революції.

В Швайцарії поступова партія зеднала католицькі і протестантські кантони в одну федерацію і також вигнала Єзуїтів. Таксамо Єзуїтів вигнали 1848 р з Сардинії і Льомбардії. За ними зробили подібно Неаполь і **Сицилія**.

Заворушення в Австрії і Прусії вимогли від пануючих багато конституційних прав і примусили до прогнання Єзуїтів, яких всюди вважали найбільшими ворогами народних прав.

В березни 1848 р. демократичний рух в Австр і примусив великого австрійського державного мужа і консервата Меттерніха, зречися канцлерства і забратися з Відня. Перестрашений ц сар не мав іншого ратунку, як згодитися на заведення конституції, — отже і скасовання панщини.

Загальне повстання в Берліні примусило Фредерика Вільгельма відтягнути військо й обіцяти парляментарний уряд.

Були заворушення в Франції 22-24 лютого 1848 р, і Людвик Филип мусів зречися престола, а 24 лютого проголошено Францію републикою. Великі заворушення були в Парижу 23-26 червня, де згинув архиепископ Аффре і генерал Брея. Листопада 4 признано конституцію.

Повстання було і в Мадярщині.

В папській державі розрухи, що були до того часу, довели до нової Римської Конституції в березні 1848 р.

Подрібно перечислені події не мали релгійних причин, тут головно лише бажання добитися більшої волі для загалу було причиною до розрухів. Та все ж воно не могло не зачепити і Римської Церкви

СТАНОВИЩЕ ПАПИ В КАТОЛИЦЬКІМ ОЗНАЧЕННЮ.

Католицький Катехизм, Шпірага (в переводі видали Василіяни в Жовкві 1913-1914, в трох томах) говорить:

„Коли низша духовна власть зблудить і зійде з правої дороги, тоді підлягає судови своєї найблизшої зверхности. Найвисшу духовну власть може судити хиба **один Бог**, а не чоловік. (Боніф. VIII, 1302). Папа не має на земли судії над собою. Отже також **вселенський Собор**, або збір всіх епископів світа, не стоїть понад папою. (Євг. IV, 4 вересня, 1439; Соб. Ват. 4, 3). Тому хто апелює від рішення Папи до вселенського Собору, тимсамим є виключений з Церкви. (Пій IX, 12 жовтня, 1869). — Стор. 269.

В наведенім бачимо папські претенсії, незгідні ані з здоровим розумом, ані з дійсною релігійністю, ані з історією, ані з добром Церкви. Вже ті зазначення, котрий папа, чи Собор такі постанови проголошував, показують, що ті претенсії є лише витвором папської політики в певних часах.

Ті претенсії незгідні з історією, бо історія каже, що Собори папів судили і наганяли. А були папи, що Римська Церква була би красше на тім вийшла, коли б їх були осудили і позбулися.

Для доповнення цего розділу подамо ще одно інтересне місце зі згаданого Католицького Катехизму:

„Папський двір є уряджений на взір дворів світських володарів. Папської резиденції стереже 350 **жовнірів**, а саме. **швайцарська сторожа** (відділ зложений з 75 людей, котрі походять переважно з Люцерни в Швайцарії; одягнені по середновічному, сповняють в Ватикані службу придверників); **шляхоцька сторожа** (числить 75 людий, виключно членів римської шляхти; вони товаришать папі при кожнім публичнім виступі, мають вільний доступ зо Папських кімнат, часом сповняють також обовязки послів, коли пр. треба доручити якому епископови іменовання на кардинала і т. п.); дальше **палатна сторожа**, зложена з сотки людий; ся служба є почестна і безплатна; врешті 100 жандармів.

„Як удільний володар каже Папа бити власні **гроші**, роздає **ордери**, має власну **біло-золоту хоругов** (сі краски вибрано з огляду на слова св. Петра, які сказав до хромого від уродження: „Срібла і золота не маю". Діян. Ап. 3, 6; Папа удержує також на всіх дворах володарів **власних послів** (леґатів, апостольських нунціїв) і т. д.

„Кого це може разить і хто би вакидав, що прецінь Ісус Христос не знав жадної виставности, нехай зважить, що Папа не заступає Спасителя переслідуваного і осоромленого хрестною смертю, але Христа, що володіє в небі **в найвисшім прославленню.**

„Зрештою треба узглядинити, що Папа силою свого уряду мусить зноситися часто з володарми і їх послами; мусить отже **пристосуватися** до їх звичаїв і принятої **етикети, коли не хоче осмішити себе і свого уряду.**

„Прецінь і ми мусимо в зносинах з людьми перестерігати правила доброго тону, принятих цивілізованими людьми, коли не хочемо стратити пошани у других; тими самими зглядами руководиться також і Папа." — Католицький Народний Катехизм", о. Франц Шпіраго. Жовква. Печатня оо. Василіян, 1913. Часть перша. Стор. 269.

Багато в наведенім сказано, більше навіть, ніж треба було сказати, та це вже лишаємо осудови читачів. Додамо хіба, що наведене показує, що папа більше оглядається на пануючих і їх звичаї та етикету, ніж на Спасителя, який казав Як я робив, так і ви робіть. Впадає також в очи вислів, що: „Папа не заступає Спасителя переслідуваного" Хто ж тоді заступає Христа переслідуваного?

Загалом наведене досить ясно показує засади, на яких засновується римська політика.

Як дивляться на Рим греки.

Тому, що Рим нераз старався тай нині старається взяти Православну Східну Церкву під своє пановання, буде на місці показати, як греки на Рим дивляться. Наведені дальше вислови беремо з „Короткого Начерку Грецької Церковної Історії", яку написав свящ. Константин Каллінікос. Читаємо там:

„Римська Церква ніколи не переставала мріяти про те, щоби взяти в підданство Східну Церкву і завсігди дбала, щоби використовувати для себе нелад, де би він не був. Витаючи упадок Царгороду, як Божу кару для впертих греків, вона (Римська Церква) скоро заслала проти Християн Сходу могучих Єзуїтів, які, починаючи від 1583 р., почали безнастанно появлятися в Цареграді, Хіосі, Смирні, Дамаску, Навплиові, Патрасі, Атенах і деинде.

„Вважаючи, що немов того замало, папа Григорій XIII засновує 1581 р. в Римі Колеґію св. Атанасія, де спосібних молодих греків, вибраних з грецьких сторін, виховують на основах Римської Церкви, і ті опісля, як рід яничарів, виходили проти віри, яка їх вигодувала.

„Дальше папа Григорій XV засновує 1622 р. „Пропаґанду для справи невірующих", ціль, якої виявлена в папській Булі, як — „навертання народів Турецької Держави, колись славних й обдарованих великими божеськими дарами, а які тепер лежать задурманені, і зійшли до стану диких звірів, та живуть лише на те, щоби збільшати число пекельників, на більшу славу сатани і його ангелів".

„Дипльоматія і підкупство, обмова і примус, намова і незгода, — це була та ріжнородна зброя, якої деспотична Римська Церква вживала, щоби запанувати над своїми убогими братами". — Стор 135.

Дальше говориться там про Кирила Люкаріса, патріяршого заступника (екзарха), що в перших часах заведення унії приїздив на Україну, якого Єзуїти фальшиво оскаржували, а якого з.топлено в Босфорі, коли туди його везли Дословно там читаємо:

„Вбивство Люкаріса, за яке по словам Ріко, Рим заплатив 30,000 корон, лишиться на завсігди незатертою плямою Папства". Стор. 136.

Ще в іншому місци читаємо:

„В Палестині, де вони (римськ като лики) не маали прав аж до 16-го століття, коли патріярх Доротей (1493--1534) вперве обдарував їх монастирем, вони не змарнували хвильки, щоби не вжити своїх хитрощей. Так за патріярха Софронія (1579-1608) вони дають туркам 6,000 фльоринів через французького амбасадора, щоби усунути православних з Голгофти (Кальварії) і Христового гробу, тоді Софроній, щоби задержати Святі Місця, мусів дати туркам два рази таку суму.

„В 1633 р., за султана Мурада, знов зроблено такі ж заходи, і це при помочі підробленої золотої булі та щедрих дарунків для султана і везіра; а хоч і це не вдалося, бо підроблення виявилося, то все ж папісти і дальше висували свої претенсії, аж поки 1847 р. їм вдалося відновити Римський Патріярхат, який коротко існував в часі хрестоносних походів.

„Подібне робили папісти і в Сирії, де в першій половині 18-го століття їм вдалося приєднати двох місцевих Антіохійських патріярхів, Кирила і Серафима, і заснували тут Патріярхат „Греко-Мелхитів". До нині езуїтські Колеґії, щедро піддержувані жертвами з Франції, продовжують пропаґанду римського католицизму". — Стор. 137.

Навели ми вислови з Грецької Церковної Історії, щоби показати, як греки на Рим дивляться та які рахунки з Римом мають, а це все показує, що до злуки Східної Церкви з Римською дуже далеко. Хоч така злука, коли б Схід і Захід поєднався, як рівний з рівним, вийшла би на доо бро не тільки обох Церков, але і на добро цілого Християнства. Та це можливе лише тоді, коли б Захід признав, що Головою Християнської Церкви є Христос, а не папа.

(Далі буде)

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ І СКИТАЛЬЦЯМ

(Виндзор, Онт.)

В неділю 6 липня, родина і приятелі вдадили несподіванку для п-ва Михайла і Мирослави Телегів, які перебралися до власного дому.

Пані Марія Бодол й Анна Момотюк, аранжерки вечера, постарались о перекуску, і вечером о 7.30, гурт в 35 осіб, прибув до дому Телегів, з кріслами, столами, з провіянтами.

Обоє господарі дому зпочатку дивувалися, що робиться, та зрозумівши все, почали й самі помагати

Вже при столах батько пані Мирослави, Василь Турчин, привитав гостей і побажав своїм дітям здоровля і добробуту в їх власній хаті.

При вечері пані М. Бодол вручила молодим господарам стінне зеркало і столик на каву від гостей. Господарі дякуючи заявили, що вдесятеро відплатяться.

Хто ж ті молоді господарі?

Пані Мирослава (Турчин) хоч родилась і виховалась в Канаді, але українські справи її дорогі. Є членкою Укр. Прав. Громади, Т-ва Просвіти, Взаїмної Помочі і Жін. Т-ва Лесі Українки. І завсігди радіє успіхами, а журиться невдачами загального українського життя.

Михайло, її муж, приїхав до Канади молодим хлопцем, а нині є добрим членом нашого громадського життя. Добрий аматор і дотепер весь час віддавав в користь Товариств.

Хоч тепер дещо охолов, каже що: „Нас хотять вести наші нібито провідники на шнурку, як циган медведя. Чому багато наших опинилося в рядах большевицьких орґанізацій? Я приходжу до переконання, що 99 проц. вини ...ерозумна тактика і поведінка нашого типу „нібито" проводу, як світського так і релігійного... Наколи не дістанемо нової іміґрації, головно інтеліґенції зпосеред скитальців, то нішо не поможе .... коштовні будинки.... бо ті рідні нібито провідники, недоуки, чи то світські, чи релігійні, зведуть наш нарід....".

І дійсно воно т... ... Те... ...га дивиться ... ...на.

Підчас з... ...та, р...

скитальцям 7.50, на Вістник 5 дол., на фонд Укр. Голосу 7.75.

Жертводавцям щира подяка, а молодим господарам щастя і всего добра на новій господарці.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

(Форт Виліям, Онт.)

Дня 1 липня, 1947, відбувся в салі під церквою Прощальний Вечерок для виїзджаючих з Форт Виліям п-ва Клодніцьких. Зійшлися члени Укр. Прав. Церкви до котрої п-во Клодніцькі належали, зійшлися їх близькі приятелі, щоби попращати п-во Клодніцьких в далеку і щасливу дорогу до Бр. Коломбії.

Вечерок надто поважний, бо всі відчували страту добрих приятелів і щирих парафіян. Пані Клодніцька, як сестриця при церкві, заслужила собі своєю працею на повне признання і повагу від всіх. Обоє були лагідної вдачі, за що всі їх любили. Парафія тратить добрих і щирих членів.

Господар вечерка, М. Антонишин перше сказав про ціль сходин. По перекусці промовляли: С. Чура, М. Лисий, А. Марусик, Коран, Бобко, Віктова, Лемішкова, Микулякова, Василик, Борисова і інші. Всі пригадували заслуги Клодніцьких і бажали їм довгого і щасливого життя на новім місци.

Парох о. І. Гикавий, будучи нездоровим не був присутним, щоби попрощати своїх добрих парафіян.

На памятку від парафії пані Віктова вручила Клодніцьким дарунок грішми, пп. Курійчук і Марусик срібний „сет", пані Найдиш від себе золотий хрестик на памятку.

При кінці вечерка пані Найдиш і Галіцька перевели збірку, що принесла 14.00. Їх розділено. на скитальців 5 дол., по 3 дол. на Укр. Голос, Вістник і Н. Шлях.

Жертвували:

По 5 дол.: Клодніцькі.

По 1 дол.: Марусик, пані Веньґер, М. Антонишин, пані Найдиш.

По 75 цт.: В. Микуляк.

По 50 цт.: пані Паланиця, С. Чура, І. Віктовий, Бобко, Борис, Галицка, Василик.

По 25 цт.: Ландяк, Лемішка, ...чна.

... подяка жертводавцям, в ...цьким довгого і щасливого... я в теплім підсонню

... Галіцкій і Бр. Зе... ...лись приготовал ...ального вечірка.

Кореспондент.

...ИЙ ДЕНЬ

(... Саск.)

...богослуження в ... Доппел, Саск. ... був застій із ...пер уже, Богу ...живає і є на... ...мадп скрипті... ...ідправ і буде ...ої.

...0 серпня було ...ання. Було так ... справді я вер... ...есенім настрою ...орше знов бути ...і.

Було багато людей. А знаєте, що коли є багато людей підчас відправи, то відрадніше. Гарно лунав спів. Все від початку до кінця було красне. На закінчення відправи було посвячення двох хоругов і священичих ризів

Я не була ще на таким посвяченню. Від хоругов тягнулися стяжки, що їх держали куми. Священичі ризи держали членки Жіночого Товариства. Варто було глядіти на такий вид.

Священик Грищина подякував за дари для церкви. Одну хоругву справив до церкви голова нашої громади п. Ленько. На другу хоругву зложив п. Хохоляк двадцять долярів. Решту доплачено в касп.

Ризи заплатило Жіноче Товариство, з панею Хохоляк в проводі, що є душею згаданого Т-ва.

Дякуючи за дари, ставив жертводавців за примір і заохочував усіх дбати про прикрасу церкви. Всім побажав від Бога благословення і многих літ.

Була при тім збірка на потреби парафії, яка принесла 27.85.

Відтак іще був Парастас над гробом піоніра нашої околиці бл. п. Павла Охітви. Перший раз впйшла процесія на цвинтар.

Самий Парастас із колачами й свічами на гробі викликав поважне враження.

Отже це все мені сподобалося та й я це написала, щоб більше людей про це знало.

Сумнівка.

ЄЛИСАВЕТА БУРАК

(Посмертна згадка)

В неділю 3 серпня, в шпиталі на Вилингдон, Алта., заснула на віки бл. п. Єлисавета з Лабатюків Бурак. Померша народилася тут на Спринґ Крік, тут перед 19 роками вийшла заміж за Николая Бурака, а прожила тільки 35 літ.

Молодою відійшла Єлисавета у вічність, лишаючи мужа, діточок, та старенькиx родичів, які перед трома роками втратили одинокого сина, що згинув нагло в автомобілевім випадку, а тепер попрощали на віки одинокую дочку.

Похорон відбувся дня 5 серпня при співучасти великого числа рідні, сусідів і приятелів. Хоронили о. А. Хруставка, парох з Веґревил, та місцевий парох о. Г Василів, в похоронено помершу на цвинтарі в Лужан, Алта.

Покійна була примірною дружиною, доброю мамою, та щирою сусідою, тому і жаль був великий в усіх.

При останньому цілуванню присутні не забули передати від себе Покійній вічний, невянучий вінок, в то жертвували на Український Голос і Вістник 14.36, за що всім належиться щире спасибіг, а Тобі дорога донечко, мамо, дружино й сусідо легкого сну до другого пришестя Христового. Вічна Тобі Память.

В.

ПОДЯКА

Ми, родина прибиті горем по утраті дорогої нам особи, мами, дружини, дочки й сусіди Єлисавети, складаємо щиру подяку всім, що причинилися чим небудь в цьому сумному похороні. З окрема дякуємо оо. А. Хруставці й Г. Василіву, за церковну обслугу, за вінки, дякам, рідні, що потрудились приїхати навіть з далеких околиць, та похоронному заведенню Парк Меморіял, в Лемонт, за солідну обслугу.

Муж Миколай, діти Ґеорґій, Володимир, Фіялка; родичі Василь і Параска Лабатюки.

ПИСАНКА

Прислав В. Федчун, Виндзор, Онт.

По 2 дол.: М. Ілаш.

По 1 дол. І Рижак, В. Бодюл, М. Лацик, пані Олена Венґер, І. Панчук, А. Погрищин, С. Сірий, І. А. Рубашевський, Г. Сторожук, В. Калин, Г. Федчун.

По 35 цт.: Г. Кривяк.

По 25 цт.: Н. Кропелницький.

Прислав Всеч. о. І. Швець. Мирнам, Алта.

По 2 дол.: В. і А. Чапельські

По 1 дол.: В. Котишин, Н. Ведмерський, С. Франко, Юльва Беднарська, Марта Тащук, Ф. Миценюк, В. Бохон, Палагна Пашика, Б. По...ський, Г. Лигак, Ірина Максимюк, І. Ваьарик. Василина Пліцка, В. Тащук, М. Кавич, Химка Най, о. І. Швець.

Дрібними 3.50.

Мусідора, Алта.

По 1 дол.: В. Мандрусяк.

По 75 цт.: Марія Н. Сорохан

Дрібними 8.36.

Слава (полуднева), Алта.

По 1 дол.: М. Кузик, П. Тріска, П. Запарнюк, Марія Пухка, А. Соловський, М. Пухкий, І. К. Грикуляк.

Дрібними 9.71.

Слава (північна), Алта.

Дрібними 3.42.

Топорівці, Алта.

По 1 дол.: І. Н. Орлецький, Д. Лобозар, Д. Лакуста, Д. Купченко, Ю. Орлецький, І. Купченко.

По 75 цт.: І. І. Івасюк.

Дрібними 50 цт.

Бросів, Алта.

По 1 дол.: І. Береска, О. Лобозар, Н. Ґриґірчук, Е. Бабюк.

Дрібними 3.55.

Ґрап, Алта.

По 1 дол.. Д. Олійко, Докія Калинчук, П Липовий, П. Вук, С. Мазепа, Анастасія Голик, Катерина Павлик, П. Шарик.

Дрібними 4.45.

Моркенб, Алта.

По 1 дол.: А. Мандрусяк, В. Кіндрачук.

Дрібними 4:53.

Ірвент, Алта.

По 2 дол.: В. Ґриґ...

По 1 дол : М. Н. Чернявський, Ф. Іль...

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Збірка з нагоди гостини в домі Василя і Анни Дащишин, Торонто, Онт. 37.00

П. Мех, Сентон, Ман. 50.00

Збірка на похороні бл. п. Софії Ганюк, Брендербург, Саск. 40.60

На вечірку в п-ва Ілюків в Кеннеді, Саск., присутні зложили слідуючі жертви:

По 2 дол.: п-во Ілюки.

По 1 дол.: О. Федуляк, Г. Вареница, І. Шиппляк, В. Хорт, І. Шишковський, В. Вареница, С. Хорт, П. Ілюк, Н. Марчук.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Слава, Алта. (Північна)
По 10 дол.: П. Терновецький.
По 5 дол.: І. Заляцький, І. К. Ґрекуляк, А. Сакавський,
По 3 дол.: А. Заляцький.
По 2 дол.: В. Годяк, Д. Ґрекуляк.
По 1 дол: В. Заляцький (Пол. Слава), Ірина Заляцька, Васелина Ґрекуляк, Марія Пухкий, М. Фодчук.

Іннисфрі, Алта.
По 5 дол.: Н. Ханасик.
По 1 дол.: О. Кпик.

Шікаго, Ілл., З.Д.А.
По 5 дол.: В. Гуцал.

Ґранд, Алта.
По 5 дол.: О. Мельник.

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Ту Гиллс, Алта., 21 липня, 1947.
По 5 дол.: Н. Н. Довганюк, о. А. Хруставка.
По 3 дол.: Д. Орелецький (Келленд, Алта).
По 2 дол.: Д. Солонюк, П. Одинський, О. Паламарук, Я. Олійник.
По 1 дол. Калина Миронюк, о. І. Хруставка, М. Храпко, Д. Гетета, К. Андріяшик, М. Данчук.

По 4 дол.: С. Мануляк, Овкборн, Ман.; К. Старенка, Віста, Ман.
По 3 дол.: І. Скоморовський (почта не зазначена); М. Васан, К. Іванчук, Г. Освітченський, Росборн, Ман.
По 2 дол. Г. Пуйда, Росборн.
По 1 дол.: Г. Гнатюк, Овкборн.

Збірка в нагоди відвідин о. С. В. Савчука в Веґревил, Алта, 27 липня, 1947.
Веґревил, Алта.
По 50 дол.: І. Фарина, П. Зварич.
По 25 дол.: Н. Вайдала, Е. Засійбіда.
По 20 дол.: В. Керелюк, В. Підручний, Ф. Муцика, В. Сиук.
По 10 дол.: С. Дякун.
По 5 дол.: І. Шашка, о. А. Хруставка, Г. Шевчук, В. Зарубій, Г. Берлат, П. Фодчук, П. Засійбіда, А. Зварич, Д. Савчук, П. Лобур, В. Сорохан (Верміліон).
По 3 дол.: В. Чернявський, І. Самитюк.
По 2 дол.: Софія Харук, Я. Гошко, Г. Флійчук, С. Самоїл, І. Яремко.
По 1 дол.: Марія Чернявська, І. Шовкошес, Ф. Федорук, [illegible] Яремко, Ф. Загарія (Вайкінг).
Громада Січ-Коломия, Алта.
По 5 дол.: А. Балух, М. Цар, М. Чернявський.
По 3 дол.: Т. Воробець.

Брудерґайм, Алта.
По 5 дол.: М. Сірінік.
По 4 дол.: В. Рутар.
Разом вібрано в Веґревил $348.00

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Викая збірок підчас Окружного З'їзду в Зеленій, Ман., 12—13 липня, 1947.
По 10 дол.: Сестрицтво при У. Прав. Громаді св. Петра і Павла, Роблин, Ман. (на фармах); Укр. Гр.-Прав. Громада св. Петра і Павла, Роблин, Ман. (на фармах).
По 5 дол.: П. Бугера, Г. Носиця — оба з Меріделл, Ман.
По 3 дол. О. Гаврилюк, М. Слюсар, Цінтейл, Ман.; П. Ірха, А. Хиц, В. Калеця, М. Филевич, Н. Гаврищук, А. Мостовий, Д. Кулик, Роблин, Ман.
По 2 дол.: І. Стефанюк, Роблин, Ман.
По 1 дол.: Е. Никифорак, Роблин, Ман.; П. Стадник, Шортдейл, Ман.

Викая збірок підчас Окружного З'їзду в Росборн, Ман., 12—13 липня, 1947.
По 15 дол.: П. Колтуцький, Сенді Лейк, Ман.
По 10 дол.: А. Яремій, Росборн, Ман.; П. Тукалюк, Овкборн, Ман.; П. Гасюк, Анґусвил, Ман.
По 6 дол.: Д. Лисайчук, Росборн.
По 5 дол.: І. Кіль, І. Друль, П. Кармазенюк, І. Приданюк, С. Українець, Е. Шавалуцький, Ф. Курчаба, В. Стрінотка, К. Корник, В. Антонійчук, Д. Яремій, О. Ростоковський, І. Антонійчук, — всі з Росборн, Ман.; Н. Зюбрак, М. Ярош, Н. Карасевич, І. Громок, М. Кіль, А. Новицька, П. Губенюк, Овкборн, Ман.; П. Старенка, П. Билинський, Віста, Ман.; П. Друль, І. Пезенюк, О. Друль, Менаі, Ман.; Д. Сабецький, Анґусвил, Ман.; Г. Лукащук, Келов, Ман.; М. Кучма, Н. Солоничний, Сенді Лейк, Ман.; Г. Солтис, Г. Гладій, Глен Елдер, Ман.; Ф. Стулетський, Н. Хомиця, (почта не зазначена).

ЖЕРТВИ НА ЛІТНІ КУРСИ ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

П.П. І Ольга Войценко, Винипеґ, Ман., 10.00
Пані Анастазія Забродська, Іенсінг, Міш., З.Д.А. 5.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ВЕРЕСЕНЬ:
21 Неділя — Стрий.
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Бойн Лейк.
28. Неділя — Спеден.
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Смокі Лейк.
12 Неділя — Тірієв.
14. Середа Покрова Пресв. Богор.— Сенді Репидс (храм).
19 Неділя — Белліс.
26 Неділя — Стрий.
Адреса: Вох 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ВЕРЕСЕНЬ
21 Неділя — Калворт
27. Субота Воздв. Ч. Хр. — Мічам
28 Неділя — Вакан
Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фелака.
ВЕРЕСЕНЬ
21 Неділя — Овкборн
27 Субота. Воздв. Чесного Хреста
28 Неділя — Енґусвил
Адреса — Вох 46. Овкборн, Ман. Тел. 133—4 Шоп Лейк Ексчейндж

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ВЕРЕСЕНЬ.
21 Неділя Різдво Пресв. Богор. — Сеньків (храм).
27 Субота Воздвиж. Чесн. Хреста Сондави
[illegible] Неділя — Сірко.
Адреса: Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Жолкевича.
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Неділя Різдво Пресв. Богор. — Гонімун.
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Сембург.
28. Неділя — Шипмен.
ЖОВТЕНЬ
3. Неділя — Принс Алберт.
12 Неділя. — Вірдейл.
14 Вівторок Покров Богородиці — Сембург
19. Неділя — Гонімун.
26. Неділя — Шипмен.
Адреса: 554—7 Стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркієвського.
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор. — Септон (храм).
27 Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Стед.
[illegible] Неділя — Портедж ла Прейрі.
ЖОВТЕНЬ:
[illegible] Неділя — Брендон.
12. Неділя — Рейні Ривер.
14. Вівторок. Покров Богородиці — Поплар Парк.
19. Неділя — Іст Селкирк
26. Неділя — Тиндал
Адреса: у Ст. Джанс евню, Тел. 51 970 — Винипеґ Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ВЕРЕСЕНЬ:
21 Неділя. Різдво Пресв. Богор — Ренвер (храм)
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Пайн Ривер (храм).
28. Неділя — Кемсак.
Адреса Вох 124 — Арран, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Ґробби.
ВЕРЕСЕНЬ
21. Неділя. Різдво Пресв. Богор — Петлюра.
27. Субота. Воздвиж. Чесн. Хреста Роблін-Зелена.
28. Неділя — Леннард
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Шортдейл.
12. Неділя — Дрифтінг Ривер.
14. Вівторок. Покров Богородиці — Леннард.
19. Неділя — Шелвелей.
26. Неділя — Роблін-Зелена
Адреса: Пош. Скр. 54, Роблін, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Неділя Різдво Пресв. Богор — Гефорд.
27. Субота Воздвиж. Чесн. Хреста Редфілд.
28. Неділя — Кридор.
Адреса: Вох 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.
ВЕРЕСЕНЬ.
21 Неділя. Різдво Пресв. Б[illegible] — Ропкпон (храм)
27 Субота Воздв. Чес[illegible] Гарланд.
28 Неділя. Зїзд СУ[illegible] ження в Давфин[illegible]
Адреса Вох [illegible]

ПОРЯДОК БОГ[illegible]
о. Гр. Ва[illegible]
ВЕРЕС[illegible]
21 Неділя Різдво [illegible] Гемнин (храм[illegible]
27 Субота Возд[illegible] Сучава.
28. Неділя — Л[illegible]
ЖО[illegible]
5. Неділя Ви[illegible]
12 Неділя — А[illegible]
14. Вівторок. По[illegible] Боріваі (хра[illegible]
19. Неділя — Л[illegible]
26. Неділя — Л[illegible]
ЛИС[illegible]
2. Неділя — В[illegible]
8. Вкмч Дими[illegible] (храм).
9. Неділя — Су[illegible]
16. Неділя — Ан[illegible]
Адреса: Вингард[illegible]

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ
16 В 3 Священч. Антима еп. Нік.
17 С 4 Муч. Вавила еп. Антіох.
18 Ч 5 Правед. Захарія і Єлисав.
19 П 6 Чудо Архистр. Михаїла
20 С 7 Предпр. Рожд. Богородиці

21 Н 8 Нед. 16 Різдво Пр. Богор.
22 П 9 Богоо. Якима й Анни
23 В 10 Муч. Минодори, Митродори
24 С 11 Преп. Теодори Александ.
25 Ч 12 Священ. Автонома єпископа
26 П 13 Предпр. Воздв. Чес. Хреста
27 С 14 Воздвиження Чесн. Хреста

28 Н 15 Нед. 17. Вкмч. Н[illegible]
29 П 16 Вкмч. Евтимії Вікторa
30 В Муч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ
1 С 18 Преп. Евменія єпископа
2 Ч 19 Муч. Трохима Саватія
3 П 20 Вкмч. Евстафія Плакиди
4 С 21 Ап. Кондрата з 70-ти

5 Н 22 Нед. 18. Преп. О. Печер
6 П 23 Зач. св. Івана Хрести[illegible]
7 В 24 Муч. Текли прав. [illegible]
8 С 25 Преп. Евфросинії мч. Руфа
9 Ч 26 Івана Богослова мч. Хари
10 П 27 Муч. Калістрата і 49 вoїн.
11 С 28 Преп. Харитона ісповідн.

12 Н 29 Нед. 19. Преп. Киріяка отш.
13 П 30 Михаїла 1-го митр. Київ.
14 В 1 Покров Пресв. Богородиці
15 С 2 Андрея Христа ради юрод.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ВЕРЕСЕНЬ
21. Неділя — Тавія.
27. Субота. Воздв. Чесн. Хреста — Канора
28. Неділя — Бюкенен
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Фостон
12 Неділя — Рама
19. Неділя Канора
26 Неділя — Вімер
[illegible] 426 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фики.
ВЕРЕСЕНЬ
27. Субота Воздвиж. Чесн. Хреста Еґремонт
28 Неділя — Редвей.
Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Редвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Рушанка.
ВЕРЕСЕНЬ
21 Неділя Різдво Пресв. Б[illegible]ород — Мазепа
27 Субота Воздв. Чесн. Хреста — Канора (Могила)
28 Неді[illegible] — Йорктон
[illegible]ВТЕНЬ
5. [illegible]
12 [illegible]

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., OCT. 1st. 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1947. ЧИСЛО (807) 19

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР цеї Церкви, який відбудеться в середу й четвер, **12 і 13 листопада, 1947, в Винипеґу, Ман.** Наради Собору відбудуться в салі Готелю Роял Александра (Royal Alexandra Hotel), на розі вулиць Мейн і Гигинс (коло сіпіярської стації).

На Соборі будуть обговорені й вирішені такі справи:

1. Формальне обрання Преосвященого Єпископа Мстислава Скрипника єпископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
2. Справа взаємовідносин між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і Американсько-Українською Православною Церквою в Сполучених Державах Америки.
3. Справа взаємовідносин між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і Українською Автокефальною Православною Церквою на еміґрації, з Митрополитом Полікарпом на чолі.
4. Пенсійний фонд для священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді і їх родин.

Згідно з точкою 14 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович і духівництво, делеґати від поодиноких громад, місій і парафій, члени Консисторії, члени сталих комісій створених Собором і редактор органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Згідно з цим припоручається всім громадам, місіям і парафіям вислати на Собор своїх делеґатів*) і дати їм відповідні повновласти, згідно з інструкціями, які висилається листовно кожній громаді, місії та парафії. Лише ті делеґати будуть допущені на Собор, які викажуться посвідченнями від своїх громад, місій чи парафій, що вони є дійсно їх делеґатами.

Делеґати громад, місій та парафій, та взагалі всі правні учасники Собору мусять бути в Винипеґу в середу рано, 12 листопада, 1947, й бути присутніми на Архиєрейській Службі Божій, яку відслужить Впреосв. Архиепископ о. Іоанн Теодорович в місцевій українській православній церкві св. Михаїла, під ч. 110 Дизраелі ул., в годині 9.30 рано.

Хоч на правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосуванню й т.п., мають право лише повноправні делеґати та взагалі правні учасники Собору, то присутніми на Соборі можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді, однак такі гості **мусять виказатися посвідченням** від своєї громади, або від свого пароха, що вони дійсно є членами української греко-православної громади, місії чи парафії в своїй місцевости, як рівнож мусять на Соборі зареґіструватися й отримати від реґістраційної комісії приписану перепустку. (Форму посвідчення гості можуть набути в свого церковного уряду).

На кошти подорожі всіх делеґатів і правних учасників Собору буде зроблений розмет. Розмет буде зроблений лише на кошти залізничих білетів та евентуально на кошти їзди автом (оскільки вони не будуть більші, як кошти їзди потягом), а не також на кошти харчів і помешкання.

Крім коштів подорожі делеґатів на Собор, що їх громади оплачують самі, в злуці з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада, місія та парафія повинна **зложити від себе добровільну жертву, висилаючи її наперед до Консисторії**, або передаючи свойому делеґатові, щоби зложив її на Соборі.

Всі священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді є зобов'язані бути на Соборі. Тому, що не всі з них зможуть повернути до своїх парафій на неділю 16 листопада, Богослужень в деяких парафіях в згадану неділю не буде.

*) В пропорції одного делеґата на кожних 25 дійсних членів, або більшу половину того. Коли в громаді є менше, як 25 членів, її все одно прислугує право одного делеґата.

Програма Нарад Собору.

Наради Собору попередить Архиєрейська Служба Божа, як згадано повище, а наради та взагалі праця Собору почнеться в годині 1.30 пополудні першого дня Собору й буде продовжатися в такім порядку:

1. Реґістрація делеґатів Собору і гостей, провірення їх повновластей та видання їм леґітимацій.
2. Вибір президії і покликання секретарів Собору.
3. Затвердження реґістраційної комісії та вибір комісій: верифікаційної, резолюційної, розметової.
4. Доповідь голови Консисторії про заходи Консисторії в справі підшукання кандидата на Єпископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, згідно з ухвалою Девятого Собору.
5. Промова Владики Мстислава.
6. Промова Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича
7. Формальне обрання Єпископа Мстислава єпископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
8. Слово Владики Мстислава.
9. Врочисте возведення Єпископа Мстислава на катедру Української Греко-Православної Церкви в Канаді (відбудеться в церкві св. Михаїла)
10. Взаємовідносини між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді й Американсько-Українською Православною Церквою в Сполучених Державах Америки.
11. Взаємовідносини між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді й Українською Автокефальною Православною Церквою на еміґрації, на чолі з Митрополитом Полікарпом
12. Пенсійний Фонд для Священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді і їх родин

Дано в Винипеґу, Ман., 1-го жовтня, 1947

КОСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:

Прот. С. В. Савчук, голова.
Прот. В. Кудрик, заст. голови,
Свящ. І. Дмитрів, секретар,
Мир. Стечишин, заст. секретаря,
Й. Богоніс, касієр.

Високопреосвященний Владика Архіеп. Іоанн Теодорович.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД ПРИЗНАВ КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

Американські ветерани можуть вже записуватися до Колеґії св. Андрея в Винипеґу — чи то на курси теольоґічні, чи на 11 і 12 клясу, користаючись всіми правами, які їм належаться після Джі-Ай Бил од Райтс, американського закону про ветеранів і продовження їх науки по звільненню з армії.

ЕПИСКОП МСТИСЛАВ (Скрипник).

Єпископ МСТИСЛАВ (перед приняттям чернецтва — Степан Скрипник) родився в Полтаві 10 квітня 1898 р. Батько його Іван Скрипник походив з козаків Миргородського полку, а мати Маріамна, з дому Петлюра, з родини полтавських міщан. Так в одній, як і в другій родині існували сильні релігійні традиції. Прабабуня Еп. Мстислава овдовівши пішла до монастиря, була дуже діяльною черницею, пізніше була основоположницею Св. Покровського Тепловського монастиря біля Феодосії в Криму, померла будучи вже ігуменію того монастиря й прийнявши перед смертю схиму з імям Антонія. В тім же монастирі були черницями дві рідні сестри матері Єпископа. Прадід Марченко (батько бабуні Єпископа) овдовівши рівнож вступив до чернечого стану і разом з ієромонахом Іоною був основоположником Іонівського Скиту в Києві, де й помер в сані ієромонаха з імям Аркадія.

Свої діточі й юнацькі роки Єпископ Мстислав пережив у тій же Полтаві, д[е] й одержав середню освіту в І клясичній гімназії. Майже весь шкільний час він прожив у Полтавськім Чеснохреснім Монастирі під безпосереднім впливом тодішнього полтавського вікарного єпископа Юрія Ярошевського, свідомого українця й високоосвіченого теолога, пізнішого варшавського митрополита, що його в 1923 році застрілив москаль архимандрит Смараґд.

Незадовго перед революцією 1917 р. С. Скрипник скінчив середню освіту, однак революційні події й відродження України захопили у свій вир і його. [Він] був вихований в патріотичнім українськім дусі. Ці події перервали дальшу науку.

Роки 1917 - 1921 провів він переважно в дієвих частинах Української Армії. В 1918 р. бере він участь в поході Запорожської Дивизії в Крим. В липні 1918 р., арештований німцями разом з С. Петлюрою, просидів у Київській Лук'янівській вязниці понад чотири місяці. Після звільнення знову бачимо його в фронтових частинах, аж до ранення в березні 1919 р. Після шпиталя хорунжий С. Скрипник переходить до Похідної Канцелярії Головного Отамана Військ УНР на становище вартового старшини і перебуває на ньому аж до 1921 р., коли й кінчить свою військову службу в Українській Армії.

Разом з переможеною Армією попадає С. Скрипник до польського табору інтернованих в Калішу. Звільнившись з табору осідає на Волині, бажаючи жити й працювати серед рідного народу, але в осени 1922 р. польська поліція арештувує його з іншими емігрантами за рухливу громадсько-просвітню працю (проф. В. Біднов, інж. Трепет, сот. І. Романченко і інші) й виселює з тих теренів. Після цього С. Скрипник переїздає до Галичини, й працює там до 1925 р. в культурно-освітних й господарських установах. В 1926 р. він знову переселюється на Волинь, працює в самоуряді, що тоді не був в українських руках, та бере участь в громадській роботі. В тім же році вступає до Вищої Школи Політичних Наук у Варшаві, яку успішно кінчає в 1930 р.

Роки 1931—1939 це час активної політично-громадської діяльности С. Скрипника, бо в тім часі він є послом українського населення Волині до польського Сойму. До 1934 р. він належить до проурядової посольської групи, але вже в 1935 р. переходить в опозицію до уряду, з кожним дальшим роком все гострішу. В своїй політично-громадській праці найбільшу увагу присвячує він культурно-освітним і релігійним справам національного життя. В рр. 1932 -1939 він голова (і основоположник) Т-ва „Українська Школа" в Рівному, яке здобуває концесії на українські гімназії на Волині і зразкову 7-клясову школу ім. І. Мазепи в Рівному. Однак, як вже згадано, найбільшу увагу присвячує релігійним справам. В роках 1932—1939 С. Скрипник постійний член президії Т-ва ім. митрополита Петра Могили, делеґат на всі Єпархіяльні Собори Волині, учасник Церковного Зїзду в Луцьку й нарешті ініціатор і організатор величавої манифестації православних українців в Волині, що відбулася 10 вересня 1933 р. в Почаївській Лаврі, коли понад 20 000 вірних домагалось висвячення на єпископів українців і українізації Православної Церкви в Польщі.

Преосвященний Владика Мстислав.

Окрім того треба підкреслити, що майже всі виголошені С. Скрипником у Соймі промови були присвячені справам Православної Церкви, її оброні перед полонізацією й русифікацією. Всім [ві]домі його гострі виступи й протести в Соймі з приводу зруйнування поляками в 1938 р. понад 140 православних церков в Холмщині й Підляшші та проти [...] [illegible] насильного переведення православних українців в В[олині], Поліссі й Холмщині на польський католицизм. Це допровадило до того, що державний польський прокурор [...] [illegible] С. Скрипника судов[о]... [illegible] змушений був покинути [л]юблену ного Волинь та перенестись до Львова.

Галичина зустріла його радісно, бо в памяти всіх була знаменна подія, коли С. Скрипник, як єдиний посол з Волині, дав свій підпис на внесок Українськ[ої] Парляментарної Репрезентації в справ[і] признання автономії для західно-українських земель (Галичини, Волині й Полісся) й цим уможливив внесення цього внеску до Сойму. (Парляментарна Репрезентація Галичини мала тоді 14 послів, а для вложення внеску треба було [...] посольських підписів).

На цім місці треба зазначити, що в усіх подіях національного й православного українського життя в роках 1930—1939 бачимо С. Скрипника серед чолових учасників тих подій.

Друга всесвітня війна в 1939 р. змушує С. Скрипника покинути Львів, що його окупували большевики й перенестись на Холмщину, яка після 20 років полонізації використала змінені обставини, щоб успішно відродити своє національне життя. Там він працює в самоуряді, а одночасно бере активну участь в церковно-релігійнім житті, м. ін. [як] член Архиєпископської Ради, на чолі якої стояв тодішній Холмський Владика, а теперішний митрополит Іларіон (Проф. Др. Іван Огієнко, що був висвячений на єпископа варшавським митрополитом Діонисієм в 1940 році).

В 1941 С. Скрипник переноситься на улюблену Волинь, що в тім році перейшла з-під большевицького окупанта під німецького, де знову бачимо його в праці на громадській ниві, а зокрема на релігійним відтинку. Як заст. голови Волинської Церковної Ради, він перший навязує звязок з Всеукраїнською Церковною Радою в Києві (її німці розвязали в лютім 1942 р.) й організує контакт [...] з Архиєпископом Луцьким Волинським Полікарпом (теперішній Голова Собору Єпископів і Св. Синоду УАПЦеркви на еміграції), одиноким т[оді] в Україні православним єпископом [...] [illegible], який в нових, дуже тяжких [...] [умо]вах, в умовах німецької окупації, в[ід]дав себе, без застережень на службу Українській Церкві і многострадаль[ному] українському народові.

На цьому місці треба згадати про [...] [illegible] в житті С. Скрипника, [що] мала великий вплив в дальшім [його] житті. [...] травня 1942 р. в окупованім большевиками Львові, в таємничих [...] [illegible] замордовано його Дружину [...] (з заслуженої в Галичині свя[щен]ичої родини Витковицьких, споріднені з проф. О. Стефановичем і Потульницьки[ми]), активну громадську діячку, невтомну [...] [illegible] організаційним здібностям [...] [illegible] побудовано було в Рівному [...] [illegible] першу українську православну церкву.

Повдовівши С. Скрипник все більш[е] віддає себе праці на релігійній [ни]ві. До останнього кличе його цей величавий стихійний зрив до релігійного життя, що його пережила Україна в [роках] 1941—1943, не зважаючи на ворожі [від]ношення німців до українського церковного руху.

По 22 роках комуністично-московської окупації, німецька окупація застала Україну без єпископів і майже без духовництва. Всеукраїнська Церковна Рада в Києві й окружні Церковні Ради по всій Україні домагались від Архиєпископа Полікарпа негайної делегації єпископів і священиків. Але, одна Волинь не могла сама обслужити цілої України, бо мат[и] ледве одного відданого Українській Православній Церкві єпископа українця. Треба було шукати за гідними кандидатами на це тяжке й відповідальне становище. І тоді серед чолових кандидатів на єпископів Української Автокефальної Православної Церкви бачимо С. Скрипника, кандидатуру якого виставили єпископи Нікандор й Ігорь, які ще в березні 1942 р. були виделеговані Архиєпископом Полікарпом до Києва. Цю кандидатуру підтримала Всеукраїнська Церковна Рада, однак лише після довшої надуми С. Скрипник згодився віддати себе на тяжке єпископське служіння.

Прийнявши в квітні 1942 р. диаконське й ієрейське свячення, в початках травня С. Скрипник приймає чернечий стан з імям Св. Мстислава, Князя Київського. Травня 12 в печерній церкві Св. Андрі[їв]ського Собору в Києві, в ночі, в таємниці перед німецькою владою, що виступила проти побільшення числа українських єпископів, відбувається наречення його на єпископа Переяславського, а 14 травня на Вознесіння, хиротонія в єпископа, яку доверщило пять єпископів на чолі з Владиками Нікандором і Ігорем. Від цього дня починається надзвичайно активна єпископська діяльність Владики Мстислава, шлях якої, як побачимо, густо був встелений камінням й тернами.

Вже в перших місяцях єпископського служіння, бачимо Владику Мстислава в рухливій подорожі по всій Україні. В червні 1942 р. він обіздже віддану під його опіку Переяславщину, в липні він відправляє урочисті Служби Божі в Золотоноші, Кременчуці, Лубнях, Хоролі та в рідній Полтаві, що зготувала свойому землякові величаве привітання й зустріч. В тім же місяці Єпископ Мстислав відвідує багато сіл на Полтавщині, й бачимо його нераз, коли доверщує хрещення соток дітей одноразово, що не були хрещені за большевицького панування. В серпні він вже в Валках, Сумах і Харкові. В Харкові, при надзвичайному великому здвизі вірних, відправляє в Св. Покровськім монастирі урочисту Службу Божу, підчас якої приєднує до УАПЦеркви Митрополита Феофіла Булдовського, 78-літнього старця що чудом переховав себе підчас большевицького панування, працюючи останні роки у м. Славянську, як інтроліґатор.

В серпні Єпископ Мстислав знову вже в Києві і заступає деякий час Київського Архиєпископа Нікандора. Серпня 19 урочисто посвячує відновлену в Братськім монастирі (де містилась колись славна Могилянська Академія) церкву Св. Духа, в якій в 1620 році таємно відбулося відродження українського православного єпископату, що його перед тим знищила Берестейська Унія.

Але активність, запальні проповіди й в[се] зростаюча популярність Єпископа Мстислава не подобались німецькій владі, [котра] м. ін. висвячення його приняла, як [демон]страцію проти німців, і 24 серпня Еп. Мстислав одержує повідомлення київського ґенерал-комісаря, з якого дізнається, що з політичних причин йому заборонено перебувати на терені київського ґенерального комісаряту та на теренах інших ґенеральних комісаріятів по лівім і правім березі Дніпра. Це однозначне було з забороною мешкати взагалі в Україні. Цього жадання Єп. Мстислав не міг виконати, бо на той час заступав Архиєпископа Нікандора тай не міг покинути епархії без згоди свого Митрополита. Два тижні пізніше одержав він від німецької влади катеґоричне жадання негайно покинути Київ. Тиждень пізніше, після повороту Архиєпископа Нікандора, Єп. Мстислав виїхав до Луцька на Волині, до свого найвищого духовного зверхника, Митрополита Полікарпа, щоб знайти в нього пораду й опіку.

На цім місці треба згадати, що в Україні німці провадили надзвичайно ворожу українцям політику взагалі, а що до Української Автокефальної Православної Церкви, зокрема. Вони, як це не було дивне, не зважаючи на стан війни з червоною Москвою, підтримували в Україні т. зв. Автономну Церкву, що складалась з москалів і малоросів та визнала над собою зверхність московського патріярха. Такий стан шкідливо відбивався на цілости релігійного життя, бо міста, де переважно були парафії Автономної Церкви, вносили багато заколоту, роблено доноси німецькій владі на українських священиків (в наслідок чого в 1943 р. розстріляно 47 найвизначніших священиків УАПЦеркви на чолі з прот. М. Малюжинським, що до висвяти на Єпископа Холмського Проф. І. Огієнка, був адміністратором Холмської Єпархії) й цим дуже шкодили організації й зміцненню Церкви.

Щоб зарадити цьому лихові, Митрополит Полікарп скликає до Луцька Собор українських єпископів, однак німці забороняють відбуття Собору. Не зважаючи на це, 4 жовтня відбуваються в Луцьку таємні наради всіх українських єпископів, на яких рішено вислати до митрополита Олексія Громадського (українець з походження, родом з Холмщини), що очолював Автономну Церкву, делеґацію, якій доручено усвідомити Митрополита Олексія в шкідливости діяльности очолюваної ним Автономної Церкви та закликати його до обєднання в єдиній Українській Автокефальній Православній Церкві. Це надзвичайної ваги завдання доручено Архиєпископові Нікандорові і Єпископові Мстиславові. Обидва Владики зуміли промовити до серця Митрополита Олексія й 8 жовтня 1942 р., в Св. Почаївській Лаврі було підписано акт про обєднання в одну Українську Автокефальну Православну Церкву й підпорядкування їй Митрополита Олексія.

Високопреосвященійший Владика Митрополит Полікарп.

Однак цей акт, що його всі українці зустріли з великою радістю, зустріла сумна доля. Німецька влада зажадала від Митрополита Олексія, щоб він відмовився від того акту, а 14 жовтня арештувала Єпископа Мстислава і вивезла в невідомому для всіх напрямкові. Всі були переконані, що Владика Мстислав вже не живе, бо від осени 1942 р. німці розпочали масові розстріли української інтеліґенції, розстрілюючи цілими родинами — мужчин, жінок і дітей.

Щойно при кінці квітня 1943 р. несподівано привезено до київського Ґестапо Єп. Мстислава, який, як пізніше довідались, просидів два і пів місяці в чернігівськім Ґестапо, а чотири місяці в Прилуцькій вязниці. Як оказалось, наступ большевиків на Лівобережну Україну змусив німців евакувати Прилуки, а разом і Єп. Мстислава. Довідавшись тепер про його побут, Митрополит, духівництво і вірні почали інтервенювати в справі звільнення Єп. Мстислава, що й дало деякий успіх. Єп. Мстислава було звільнено з вязниці київського Ґестапо, але під умовою, що він не буде відправляти Служб Божих, не буде проповідувати й щодня повинен зголошуватись між 9—10 год. рано до Ґестапо, щоб переконувати про свою присутність в Києві.

Такий непевний і бездіяльний стан тяжкого життя тривав у Єп. Мстислава до 22 вересня 1943 р., коли розпочались бої між німцями і большевиками під самим Києвом. Завдяки дезорґанізації, що наступила серед німців, та допомозі українських патріотів, Єп. Мстислав мав змогу виїхати до Галичини, а пізніше до Польщі, де він пробув до весни 1944 р., коли військові події змусили, разом зо всіма українськими єпископами і духівництвом, шукати пристановища в Словаччині. Однак большевицький наступ, вже пізньої осени 1944 р. змусив покинути гостинну Словаччину й переїхати до південної Австрії. Тут Єп. Мстислав пережив ще одну родинну трагедію: підчас бомбовання м. Марібору (північна Югославія) одночасно згинув його старенький батько і сестра, одинокі в родині, яких Єп. Мстислав знайшов на Україні по 23 роках розлуки.

Тут треба згадати, що ближча родина Єп. Мстислава дорого заплатила за свою відданість українській справі. В 1937 році розстріляно в Полтаві його брата Сильвестра, священика УАПЦеркви, а братів Андрія (лікар) і Валеряна (здібний артист-маляр) заслано на десять років до концтаборів, першого на Колиму, а другого десь за Байкал. Очевидно, по них і сліду не лишилося. Цього всього не пережила мати й в 1939 році померла з туги, що так безжалісно зруйновано її гніздо й розігнано та побито її пташенят.

Побут українських священиків у гітлерівській Німеччині був короткий, а одночасно дуже гіркий. Жадне місто не хотіло приняти українських скитальців, й останні три місяці перед кінцем війни Єп. Мстислав, разом з своїми священиками, їх родинами і відданими собі людьми, працювали в лісі під Бад Кіссінґеном, заробляючи цим на сякий такий прожиток.

Радісні дні приходу американського війська були скоро захмарені „добровільною" репатріяцією „на родіни". І тут знову бачимо Єп. Мстислава в дії, як першого, що боронив українців перед заїханням большевицьких аґентів на кожну українську душу. Вже в липні 1945 р. він добивається до ген. Айзенгавера й ратує багатьох українців, а між ними і Єп. Платона Артемюка, що його були схопили большевицькі репатріяційні старшини.

В серпні 1945 р. Єп. Мстислав перший починає релігійну обслугу українських скитальців, що не захотіли вертатись на знову окуповану червоною Москвою Батьківщину, і яких американці почали оселювати в окремих таборах. За короткий час йому вдається зорґанізувати релігійну обслугу для 16 таборів, в яких, старанням і працею вірних будується прекрасні церкви, організуються прекрасні церковні хори, брацтва й сестрицтва. Одночасно з цим Єп. Мстислав бере діяльну участь в орґанізації Української Автокефальної Православної Церкви на чужині. В березні 1946 р. відбувається перший Собор тих українських єпископів, що відчули обовязок спільного, обєднаного служіння свойому народові в нових, рівнож невідрадних умовах скитальщини. На цім Соборі, участь в якому взяло девять єпископів (Митрополит Полікарп, Архиєпископи Ігорь, Михаїл і Геннадій та Єпископи Мстислав, Сильвестр, Григорій, Володимир і Платон), обирається Св. Синод Української Автокефальної Православної Церкви на еміґрації, до якого покликується і Єп. Мстислава.

На тім же Соборі доручається Єп. Мстиславові зорґанізувати першу в історії Української Церкви Західно-Европейську Єпархію УАПЦеркви, до складу якої приділено терени Англії, Бельґії, Голляндії, Франції і Швайцарії. Через комунікаційні й паспортові труднощі, до виконання дорученого завдання Єп. Мстислав мав змогу приступити щойно в грудні 1946 року. Місцем його нової катедри було визначено Париж, де ще перед війною

існувала українська православна парафія, яку Єп. Мстислав застав у повній руїні. Довголітний настоятель цієї парафії, митр. прот. І. Брендзан, помер в листопаді 1946 р., після тяжкої й довгої недуги, не залишивши наступника. Церкву ж, що з неї користали українці на протязі 15 років, перекупили „православні французи" (москалі, що приняли французьке громадянство), підвладні московському патріархові. Треба було починати все від початку, самому, не маючи при собі жадного священика, без жадних засобів. Окрім того треба було обслужити не тільки Париж, але й інші осередки православних українців, що тяжко працюють переважно в металургічнім промислі в Альзасі і Лотарінгії.

Не маючи власної церкви, Єп. Мстислав однієї неділі впрошується до грецької церкви, другої до грузинської, третьої бачимо його, як з двома тяжкими валізками в руках спішить на залізницю, щоб поїхати на провінцію й там потішити своїх братів спільною молитвою. Одночасно він турбується про організацію релігійної обслуги в Бельгії, до якої від березня 1947 р. починають переїзджати українські скитальці на тяжку працу в копальнях. Ці старання мали успіх і в червні Бельгія має вже першу в своїй історії парафію УАПЦ в Монсі.

Але Париж, як катедральний центр забирає найбільше уваги Єп. Мстислава. Там треба мати якнайскорше свою власну церкву, а тому треба найбільше заходів, найбільше енергії для цієї справи. Віра в добре діло та вперта праця й тут одержують свою нагороду. Завдяки офірности старого емігранта, інж. С. Сомонтева [illegible] і праці відданих церковній українській справі людей, в скорому часі будується в Парижі власна церква, відправи в якій починаються вже на Вербницю 1947 р., а 3-го серпня, після цілковитого викінчення, Єп. Мстислав довершує урочисте посвячення й з слізьми в очах дякує чисельно зібраним вірним за офіри, працю й діло [illegible] — Богов на славу, Св. Українській Церкві на користь а українському народов на [illegible] святе діло.

В міжчасі, в червні-липні б.р., до Англії перевозять несподівано велику кількість українських скитальців, число яких на сьогодня сягає аже 25,000 осіб. Треба й там поспішити, бо люди просять про релігійну опіку, про обєднання коло Св. Української Церкви, що перед тим у Німеччині була для них джерелом сили і потіхою в перші, найтяжчі часи скитальщини. Тому майже весь серпень Єп. Мстислав обїзджає табори українських полонених з Ріміні і скитальців з Німеччини, переговорює з англійськими урядовими чинниками, добивається дозволу на приїзд священиків та просить про догідні умовини для скитальців.

Та працю над організацією першої в Зах. Европі епархії УАПЦеркви Єп. Мстислав [illegible] перервати. Ще в березні 1947 р. звернулась до нього Українська Греко-Православна Церква в Канаді, щоб згодився бути кандидатом на єпископа тієї Церкви. Як карний член обєднаного українського Єпископату, Єп. Мстислав узалежнив свою згоду від згоди свого духовного зверхника, Митрополита Полікарпа, всіх обєднаних у Соборі українських єпископів та Архиєпископа Іоанна, дотеперішнього опікуна і зверхника Української Православної Церкви в Канаді. Всі згадані свою згоду і благословенство дали й цим змусили Єп. Мстислава змінити терен його єпископського служіння українському народові і його Церкві.

4 вересня б.р. Єпископ Мстислав покидає Европу й 13 вересня прибуває до Винипегу, щоб стати перед Собором Української Греко-Православної Церкви, як кандидат на її єпископа.

Останні рядки життепису Єп. Мстислава віддамо його власними словами, що ми їх почули в перших днях його побуту на канадійській землі:

„Ви турбуєтесь тим, що Українська Православна Церква має чимало ворогів що в нас і нашу Церкву кидають камінням і то завзято. Це не повинно бути причиною смутку, а навпаки. Я, як був ще хлопчиком, ніколи не кидав патиками і камінням у порожню грушу, а лише в ту, що мала на собі грушки. Таким, на мою думку, плодовитим деревом є наша Св. Українська Православна Церква, а через те, люде заздрісні, не завжди чесні й переважно вороги українського народу, прагнуть знищити нашу Церкву, кидають в Неї камінням, бажаючи з овочем збити й галузки. Вороги нашого народу прекрасно знають, який безмежно цінний скарб дав українському народові Господь в [illegible] статі Його Св. Української Православної Церкви. Нажаль, такого зрозуміння нема серед всіх православних українців, що ще не усвідомили собі, який великий скарб віддав Господь під їхню опіку й охорону.

„Всім нам, що прагнемо бути чесними синами українського народу, ані на хвилину не вільно забути, що Українська Православна Церква, це Церква Св. Князя Володимира Великого, Церква св. Князів мучеників Бориса і Гліба, Церква Короля Данила і Князя Галицького Романа, Церква наших гетьманів і Братств, Церква Св. Іова Заліза, Церква борців Запорожського, Церква Почаївського [illegible] мучеників за віру християнську й побожний народ український. Церква тих, що [illegible], з іменем Господа на устах, офірою свого життя й крови повчають нас, як треба любити многострадальну Матір Україну.

„Тому, коли хтось має відвагу змусити нас до боротьби за величну ідею єдиної, ні від кого чужого незалежної Рідної Церкви, будьмо гідними оборонцями Скарбу й памятаймо, що в кожній боротьбі, як і цій, що її хочуть накинути нам вороги Української Церкви, переможе той, хто має найбільше обєднаних сил й міцну внутрішню дисципліну. Єдиним наказом у таких хвилинах повинно бути — обєднання, обєднання всіх, що чесно, одверто й офірно прагнуть служити Богові і Народові.

„Цій величній ідеї обєднання всіх нас в ограді Церкви Української мусимо віддавати кожночасно всі свої сили й вміння, а тоді..... тоді нестрашний нам ніхто чужий. Своїх же, „нерозумних синів", просвітить сяйво могутньої, обєднаної, неподільної Рідної Православної Церкви. Це сяйво загріє їхні душі й наверне до спільної праці, до праці гідної славних дідів і прадідів наших, що в ограді Св. Української Православної Церкви знаходили завжди останню твердиню й оборону в найлютіші часи нашої історичної минувшини.

Вірю, що в процесі обєднання всіх православних українців поза Батьківщиною Українська Греко-Православна Церква відограє чолову і вирішальну ролю. А коли Господь сподобить мене бути співучасником цієї величньої праці — буду Йому безмежно вдячний своєю чесною і [illegible] службою".

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН (ОГІЄНКО) В КАНАДІ.

В пятницю 19-го вересня прибув до Винипегу з Европи Митрополит Іларіон, давнійше відомий проф. Огієнко. Він перебував в Швайцарії, а до Канади спровадила його громада, в якій донедавна священиком був Маєвський.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЕВРОПІ.

в роках 1939—1947

I.

Доля Української Православної Церкви тісно повязана з долею Українського Народу. Якою була доля Українського Народу в той чи інший період нашої сторичної минувшини, такою була і доля його Церкви. Коли наш нарід сягав верхів своєї слави, — ясною зіркою [illegible] ги світила його Рідна Церква, обдаровуючи скарбами Христової Науки [illegible] ки своїх дітей, але й чужих; несучи [illegible] Правди Христової в далекий [illegible] схід, в ліси Клязьми, в рязанські [illegible] над Волгу...... Коли ж колита [illegible] топтали родючі лани України [illegible] лізом шматовано український [illegible] огнем палено садиби її власник[illegible] інський народ переживав тяжкі [illegible] холіття, — занепадала і його Ц[illegible]

Однак світло Української [illegible] ної Церкви ніколи не згасало навіть у найтяжчі часи бутя [illegible] народу. Навпаки, в найчорн[illegible] шої минувшини Українська П[illegible] на Церква була ясною зорею [illegible] ського Вифлиєму, завше була [illegible] твердинею, що до послідного [illegible] право своїх синів і доньок д[illegible] незалежного життя.

І завше було так, що кожн[illegible] рог України, знищивши пер[illegible] стави все, що творило самобутн[illegible] українців, зі здивованням приз[illegible] таки живе Українська Церква, [illegible] ла є джерелом сили; а й [illegible] не раз жалібно вони гул[illegible] до дальшої, впертої об[illegible] Христової на землі. І [illegible] що останнім, яке нищити [illegible] вороги, — була Українська П[illegible] Церква.

Але жадному ворогов, ні[illegible] валоси знищити її, зруйнувати [illegible], гасити її світло. І коли [illegible] валося, що вже й Церкву [illegible], що вже не чутно її пер[illegible] нами Св. Лаври Печерської й Св. [illegible] у Львові, між дзвонами Св. [illegible] ської й горою Короля Данила [illegible] що вже все замовкло, й час [illegible] радости перемоги, — то й тоді [illegible] ність зазирала в його лукаву ду[illegible] з київської Непорушної Стіни, [illegible] Св. Софії — Премудрости Бож[illegible] лись сумні, повні докору, й [illegible] кару, очі Пресвятої Діви, спокон[illegible] покровительки побожного Народу [illegible] їнського.

І так було в часи [illegible] ловецьких [illegible] дів, так було за панування шлях[illegible] Польщі і Унії, так було і тоді, коли [illegible] город за соболі відступив Українську Церкву Москві, а Москва не могла [illegible] ради дати, почавши від царя [illegible] Катерини, повних сто років. Так [illegible] давній минувщині, коли перем[illegible] в нерівнім бою сини нашого нар[illegible] місць меча, що їм ворог вибив з рук [illegible] ли хрест і в ограді Української [illegible] славної Церкви завзято боронили [illegible] українського народу до власної [illegible] і власного життя. Так було і в часах [illegible] всім недавніх, нам зовсім близьких [illegible] ли відроджена Українська Правосл[illegible] Церква була останньою твердинею [illegible] нім бастіоном, що боронився пер[illegible] вим наїздником — гітлерівською Н[illegible] чиною, і сим окупантом рівнож [illegible] здобутий.

Ми, — та частина українськ[illegible] роду, що змушена була шукати кращої долі в далекій Канаді, й тут [illegible] потіхи та знайшли силу до борні за кра[illegible]

завтра в мурах Св. Української Православної Церкви, — жили й далі живемо долею всього українського народу, а Рідної Церкви зокрема. Ми боліємо смутками нашої Батьківщини й радіємо її радостями. Ми уважно прислухаємось до всього, що діялось і діється в „нашій не своїй землі".

Однак, не завше на свій час долітали до нас вістки з Батьківщини. Ось вже восьмий рік, як відірвані ми від неї, ось вже вісім років минуло, як немов би високезним муром, вищим від наших рідних зелено-срібних Карпат, відгороджено нашу прекрасну Україну від решти світу.

Щоправда, нераз, якоюсь далекою, окружною дорогою, доходили до нас вісти з України, але всі вони були сумні, невеселі й..... не хотілось їм вірити. А, однак, з часом справдилась вістка про сотки трупів, що їх залишили в підвалах львівських Бригідок (на Городецькій у Львові) червоні московські наїздники. Справдились чутки й про такі самі „підвали смерти" в Тернополі, Луцьку і Стрию. Справдились чутки й про „валки смерти", оті червоні товарові вагони, що ними вивозили наших братів, батьків і дітей в далеку північ, в сибірську тайгу й піски Казакстану. Справдились рівнож чутки про масові розстріли мужчин, жінок і дітей, що їх довершував новий окупант — Німеччина. Справдилась також і неймовірна вістка про розстріл в 1943 році 47 українських православних священиків, найліпших слуг українського народу й нашої Церкви.

Але, досі то були лише одірвані страшні чутки. Щойно тепер маємо змогу довідатись про ту страшну дійсну дійсність, що її перебула наша Батьківщина на протязі отих глухих восьми років. Щойно тепер маємо змогу не лише на підставі документів, але й від очевидців, — відтворити в нашій уяві той безнадійно тяжкий хресний шлях, що його перешйла Україна в роках 1939—1945, шлях, що це й досі не скінчився.

Як згадано вже, доля нашої Церкви завше тісно була повязана з долею нашого народу. Таксамо і в роках 1939—1945. Тому в першу чергу ставимо перед собою завдання — познайомити український загал у Канаді з релігійним життям України в роках 1939—1945 та тим, чим була Українська Православна Церква для свого народу в найлютіші часи останньої доби нашого існування. Цьому завданю й будуть присвячені дальші рядки нашої праці.

Перед самим початком другої всесвітньої війни, в 1939 р., Українська Православна Церква, як окремий діючий, живий організм, існував лише в Канаді і Зединених Державах Америки. В Канаді і Зединених Державах Америки Українська Православна Церква росла, розвивалась, як оте зерно, що впало на родючу землю, хоч нераз на шляху її розвитку чужі й „свої" сипали гори каміння. Не зважаючи на те, Церква успішно йшла вперед до своєї мети — обєднати коло себе всіх добрих синів нашого народу.

Іниша доля зустріла нашу Церкву в Польщі, а ще інша в СССР, в складі якої, після непосильних визвольних змагань, знайшлась більшість українських земель. Писати про Українську Православну Церкву перед початком другої всесвітньої війни на Великій Україні — не приходиться, бо ж там, у тім часі, не було вже не тільки української, а й жадної іншої Православної Церкви.

Відродившись в роках 1917—1921, сним квітом у роках 1921—1925. Однак, Українська Церква зросла пишним, рязмагання до все більшого розвитку й скріплення своєї незалежности та її всезростаючий вплив серед вірних, не пройшли мимо всевидючого ока комуністичних володарів. В 1937 році, себто ще далеко перед другою всесвітньою війною, Українська Православна Церква в Україні, під СССР, вже не існувала. Вже тоді вона була зліквідована всіма неймовірними способами. З майже 3,000 парафій не залишилось жадної. Весь єпископат, сотки священиків і тисячі вірних помандрували на далеку північ, в пустині Туркестану, до вязниць і катівень на страждання, муки й смерть. Цим всі вони засвідчили свою велику любов і безграничну відданість ідеї вільної й ні від кого чужого незалежної Української Церкви. Тому слушно пише один з найбільш визначних сучасних дослідників нашої церковної минувшини, — що „ці всі ісповідники Української Автокефальної Православної Церкви заслужено увійдуть „з памятю праведників і похвалами" в історію нашої Церкви та будуть в дальшому житті народу світними прикладами".

В той час, коли змагання за утворення незалежної Української Православної Церкви на Великій Україні кінчилися так болючо, справа боротьби за автокефалію, себто незалежність Української Церкви, мала свою історію на іншому місці, в Православній Церкві в Польщі.

Як відомо, в склад Польщі 1918 року було приділено, проти волі нашого народу, великі простори українських земель, а в тім вбільшости заселені православними українцями Волинь, Полісся й Холомщину, що творили понад 70 відсотків православного населення тодішньої Польщі. Вже цей факт вимагав організації церковного життя і створення окремого церковного організму. На тих теренах в той час знайшлось кількох православних єпископів, була відповідна кількість священиків, а що головне, були мільйони вірних, що, спрагнені релігійного життя після страхіть першої всесвітньої війни, домагались зорганізованої обслуги їхніх релігійних потреб. Зо всім тим мусіла рахуватись і молода польська держава. Почались заходи над організацією Церкви й здобуттям для неї автокефалії (незалежности).

Ось що пише про цей період той же дослідник: „Автокефалія Православної Церкви в Польщі здобута була на просьбу ієрархії (себто єпископів) та з підтримкою польського уряду, який в даному випадку, маючи гіркий досвід в минулій історії Польщі, дбав про унезалежнення своїх громадян в церковному відношені від небезпечної, хоч тепер і безбожної Москви. Незначний російський елемент, який залишився в Польщі, завзято боровся проти унезалежнення від московського патріярха православних у Польщі. Православні українці заховувались невтрально, бо серед них церковний рух не мав ще сили, окремі ж діячі теж скоріше були проти, бо мовляв, дбає за автокефалію польський уряд, а не переводиться вона Церковним Собором. Одначе, коли автокефалія була здобута, стала вона корисною для українського церковного руху, що проходив у Польщі незалежно від боротьби за Рідну Церкву на Великій Україні і став сильним з 1927 року.... „Томос" Царгородського Патріарха Григорія VII з 13. XI. 1924 р., яким було признано автокефалію Православній Церкві в Польщі, як рівнож і послання до інших автокефальних Церков Партріарха Константина VI з 13. I. 1925 р., називають нову автокефальну Церкву — „Православна Автокефальна Церква в Польщі", а не „~~Польська Автоке~~фальна Православна Церква", на яку назву перейшов безпідставно польський уряд в своїх декретах в листопаді 1938 р.

УВАГА! Монтреал і Околиця! УВАГА!

Парохіяльна школа (Рідна і Недільна) Української Православної Церкви святої Софії цим подає до відома, що регулярна наука починається з днем 8-го вересня, 1947, в такому порядку:

Кожний понеділок і четвер від год. 5 до 7 вечера — I і II степень.

Кожний вівторок і пятниця від год. 5 до 7 вечера III і IV степень.

Кожну середу від 5 до 7 вечера і кожної суботи від 12 до 2-гої години дня — рік V, VI і VII.

Наука Українського Національного Танку відбуватиметься по суботам в позашкільні години, а наука Богослужбових відправ і церковного співу для учнів — по неділям від години 3 до 4 попол.

Господарчі пляни школи будуть опрацьовані на загальних зборах батьків та вихователів в неділю дня 28-го вересня б. р. в годині 3-ій пополудні. Склад учителів і виховників залишається в незмінному стані. **Проситься не затримувати своїх дітей** на пізніще, лише присилайте їх на означений час, щоби не терпіли вони в охопленню шкільної наукової програми.

ЗА ШКІЛЬНУ РАДУ:

Прот. о. В. Слюзар — управитель.

С. Гайдичук — голова. С. Літепло — писар.

І слушно, бо автокефалія церковна давалась не Польщі, як державі, і не полякам, як народові віри римсько-католицької, а православному населенню польської держави, яке, як вже сказано, в переважаючій більшости (понад 70 відсотків) було українським."

Так і тільки так зрозуміли і приняли автокефалію Православної Церкви в Польщі тамошні провідники українського церковного руху. Окрім того, треба згадати, що „Томос" Царгородського Патріарха виразно підкреслив, що Православна Церква в Польщі — це частина колишньої Київської Митрополії, себто Української Православної Церкви, й цим пригадав українцям у Польщі про Рідну Церкву й славну її ролю в житті народу в минувшині. Очевидно, рівнож і все те, що діялось в Україні, мало великий вплив на зріст українського церковного руху в Польщі, а зокрема на Волині. Остання, через яку проходив кордон між Польщею і Україною, не зважаючи на те, що той кордон був щільно оповитий колючим дротом і пильно стережений большевиками, скорше від інших земель дізналась про Київський Всеукраїнський Церковний Собор 1921 року, про величаве відродження УАПЦ в Україні й нарешті про „самоліквідацію" Української Церкви та жахливу долю її єпископів, духівництва і вірних.

Дізнавшись про руїну Рідної Церкви в Україні, Волинь, а з нею і всі українці в Польщі зрозуміли як наказ — весь тягар боротьби за ідею незалежної Української Православної Церкви перебрати на свої плечі і то негайно. Це зрозуміння послідовно було втілено в чин і, як далі побачимо, православні українці в Польщі гідно, а що головне — не з порожніми руками, зустріли події 1941—1943 рр., коли в Україні відбувся величавий стихійний зрив до релігійного життя.

(Далі буде)

ЯК ҐАНДІ ГОТОВИВСЯ ДО ІМЕНИН.

Всі люде до іменин готовляться, хоч не всі на оден лад. Та мабуть мало тих, що готовились би так, як готовився великий гіндуський провідник — Ґанді.

Коли 2-го жовтня, в четвер Ґандому мало бути 78 літ, то з приводу надходячих іменин Ґанді день 1го жовтня провів в пості і молитві. От чим великі люде відріжняються від малих!

ДЛЯ НАШИХ МАТЕРЕЙ І БАТЬКІВ.

(Продовження давної статті — старий батько з Бразилії).

Може кому видасться дивним, що продовження цеї статті є написане аж пів року пізніше. Які до цего є причини? Треба памятати, що автор цеї статті живе не в Канаді, але в Бразилії. А з Канади до Бразилії „Вістник" йде 2 місяці, або й 3. Перед останньою війною тая подорож була коротша, а тепер довша. А деколи може бути, що якась посилка в дорозі пропаде. Ось така є причина опізнення цего продовження.

У „Вістнику" ч. 3, 1947, була статтяпід надписом „Для наших Матерей і Батьків". Там було оповіджено, як батьки приводили до Ісуса Христа малі діти. Якто Ісус Христос дуже мило їх приймав і як любував в окруженні малих дітей. Коли ж апостоли не хотіли впустити малих дітей, то Христос на них аж прогнівився і сказав: „Впустіть ті діточки до Мене, бо їх є царство Боже". А коли принесли і привели дітей, то Христос брав їх на свої руки, благословив — клав на їх голови свої руки. А там далі ще сказано, яку то утіху мали родичі тих дітей, коли бачили, що Христос так дуже їх любить.

Можна тут ще сказати, що добре було б перед читанням цего продовження ще раз уважно перечитати початок цеї статті, щоб ліпше памятати її зміст. Всі родичі й так знають добре велике значіння своїх діточок, а коли щось про них пишеться, то добре не тільки оден раз перечитати, але для точного розважання добре є читати ще більше. Про велику вагу цеї теми вже нам каже сама св. Євангелія.

Тепер підемо ще трохи далі. Але насамперед насувається питання, чому то так дуже Христос любить ті малі діти? Звісна є річ, що кожна мати має більшу любов до своїх дітей, як батько — хоть і він також їх любить. Але тут Христос оказує ще більшу любов, бо мама любить тільки свої діти, а чужі вже не так, вже менше. А тут бачимо, що Христос любить дітей не тільки одної матері, — але всіх, — хоч може деякі з лиця і вроди менше були гарні. Христос сам пояснює нам, чому Він так високо ставить малі діти: „бо їх є царство Боже". Іншими словами так можна б сказати: Царство Боже вже тепер належиться тим малим дітям; царство Боже вже тепер є їх власність. Коли б ті діти зараз були повмирали, то їхні душі без жадної перешкоди були б пішли до Бога. Ото ж ті малі діти вже тоді були мешканцями неба, були святими.

Та Христос сказав ті слова не тільки про тих дітей, що їх до Него привели, але і про тих, що їх пізніше будуть до Христа приводити і приносити, і так має бути аж до кінця світа. Коли Христос сказав до своїх Апостолів, що Він з ними буде аж до кінця світа, то це значить, що Він буде з Апостолами доки вони будуть жити, а потім з тими, що будуть по Апостолах — другі, треті, десяті, і так аж до кінця світа. Ось таке саме і з дітьми. Коли Він сказав, що тим дітям належиться царство Боже, то воно потім належалося другим, третим, десятим, сотним, і так аж до нас, — а потім і по нас аж до кінця світа.

Так, бачите любі Родичі, що нашим дітям вже дає Христос тепер царство Боже, тільки щоб вони дотримали віри в Христа — в свойому дальшому життю. Коли ж так Христос високо цінить наші діточки, то й нам треба їх ставити високо — і ніколи ми не можемо їх уважати за якийсь тягар, непотріб і заваду.

В часі, коли народився Мойсей, був виданий царський приказ, що кожного хлопчика в жидів, коли народиться, треба втопити. Мати Мойсея тримала свого маленького сина тайком три місяці, а коли довше не могла його тримати, то в кошику, виліпленім клеєм, пустила його на воду, а сама наглядала за ним здалека. Царська дочка прийшла купатися і знайшла кошик з маленькою дитиною. Казала своїм слугам пощукати якої жінки, щоби виховала маленьку дитину і вони знайшли його рідну матір, яка згодилася його виховувати. І коли привели її до цариці, то вона так сказала до неї: Виховай мені тую дитину, — а я тобі за це заплачу. (Таке ще й тепер буває у богатих людей).

Те саме каже й тепер Господь Бог до всіх родичів, що дає їм маленьку дитинку: Виховай мені тую дитину, а Я тобі за це заплачу. Того хіба не треба і казати, що родичі жнють тільки на те, щоби виховали діти, які їм дає Господь Бог, — бо коли скінчуть тую роботу, тоді умирають і йдуть по заплату Божу. А що до Мойсея, то бачимо, що його мати, і цариця також, високо цінили маленьку дитинку. Потім, коли Мойсей виріс, був великим святим, якому являвся сам Господь Бог і з ним говорив.

Діти наші ми повинні вельми цінити ще й тому, бо це тут на землі вони по нас мають зайняти наші місця і будуть далі продовжати проповідання Бога на землі і ширення Божого царства. Навіть такі діти, що з вроди є менше гарними, мають в Бога велике значіння, бо Христос сказав, що хто тут буде слугою всім, то у Божому царстві такий буде висшим. Тому то й ми повинні одинаково любити дітей, як гарних з вроди, так і менше гарних.

Коли ми розважаємо над любовію Христа до дітей, то треба нам тут ще собі усвідомити, що Христос дуже мало глядів на тих родичів, що приводили і приносили свої діти до Него. Відома є річ, що малі діти йдуть тільки там, де родичі їх поведуть, а де родичі їх не ведуть, то там самі діти не йдуть. І коли Христос приймав з так великим уподобанням малі діти, то з неменшою любовію Він дивився на тих родичів, що приводили Йому свої діти. Ті родичі були Йому такі милі і любі — як і їхні діти. Отже тут і для нас батьків є велична наука. Наші діти таксамо йдуть тільки там, де ми їх поведемо, — а де скажемо малій дитині: не йди! — то вона не піде.

Але ми тепер вже знаємо, де маємо вести свої діти. Маємо їх вести до Христа! А Христос є там, де збираються люде віддавати Йому хвалу і честь, чи в церкві, чи в хаті, чи де на дворі під голим небом. Йдімо ж там і ми зі своїми дітьми, то й нас так мило і любо прийматиме Христос, як тамтих євангельських, і тоді Христос буде з нами, а ми з Ним.

Родичі, що ведуть свої діти до Христа, роблять те саме, що робили святі Апостоли. Апостолів покликав Христос тільки на те, щоб вони приводили до Него людей — а родичі знов покликані є на то, щоб приводили до Бога свої власні діти. І коли родичі то сповнять, то вони роблять те, до чого постановив Господь родинний стан ще у началі світа. Христос коли розпочинав своє навчання, то також зачав від того, що благословив своїм прибуттям новоженців у Кані Галилейській. Вже з того самого бачимо, до чого є призначений родинний (супружий) стан.

Подбайте, щоби ваша передплата за „ВІСТНИК" не залягала. Погляньте на свою наліпку.

НАШІ ЗАВДАННЯ.

Колись питав молодець Ісуса Христа, що йому робити, щоби бути таким, як треба і дістати вічну нагороду. На те дістав відповідь: Вчися від мене!

Подібно християне, а вже головно молодші повинні запитувати провідників церкви, учителів Божого закону — священиків, що треба робити. Звичайно люде, заняті іншими справами, не мають багато часу застановлятися над моральними, чи релігійними справами життя, а священики на те є, щоби людям пригадували і пояснили, що і як повинно бути, а чого би не треба.

Та не всі люде дивляться на священиків, як на провідників й учителів. Є такі, що так дивляться, але є і такі, що їм все байдуже. І думають, що вони на тім красше виходять. А коли священик зробить хочби загальну увагу про таке поведення, яке таких людей зачепить, вже є і критика і ворожнеча.

Та не так треба. Між священиком і парафіянином мають бути дружні відносини. Коли ж хто має відноситись до священика недобре, то повинен зробити ще оден крок і сказати, що йому священика цілком не треба.

Ще питання: Чи лучше в тій громаді, де люде священика шанують, як доброго учителя і порадника, чи лучше там, де до священика ставляться легко душно. Де красше життя? Де красші відносини? Де здоровше, більше культурне громадське життя?

Нехай собі кожний задасть таке питання і відповість на нього щиро, а побачить!

Бистрозор.

ВИТРЕВАЛІСТЬ ЖІНКИ.

Я нераз мав нагоду бачити витревалість, з якою жінки переносили найбільші негоди життя. Лихо, яке цілком ломить духову силу чоловіка і розсипає її в порох, те саме лихо збільшає силу жінки і дає таку витревалість і посвяту, що деколи це підноситься до подиву гідних височин.

Чи може бути щось більше зворушуюче, як бачити ніжну і делікатну жіночу особу, що серед кращих відносин життя має в собі тільки безсилля і сама потребує допомоги, яку вражає найменша дрібниця — і бачити ту жінку як серед лихих обставин її духова сила підноситься і вона в нещастю стає головною помічницею свого чоловіка; як з непохитною витревалістю вона зустрічає найболючійші життєві переживання.

В. Ірвінг

В ІНДІЇ ДІЮТЬСЯ СТРІШНІ РІЧИ.

Хоч Індія стала свобідною і поділялася на два окремі краї, Гіндустан і Пакістан, однакож нема там спокою. В однім окрузі Пунджабу згинуло дотепер коло 115,000 сікгів та гіндусів, яких повбивало мусульманське (магометанське) населення. Всіх в тім окрузі було 120 тисяч, а коли гіндуське військо прийшло, то застало там лише 1,500 живих, а 2,000 втікло в дальші сторони. Обчисляють, що в обох частях Пунджабу (він поділений) згинуло дотепер 150 тисяч в бійках між населенням, а мільйони людей повтікало в інші сторони. Розуміється, що гинуть і музулмани.

В Делгі, де музулмани в меншости, за три дні згинуло 1,000. Послідними часами військо стріляє на тих, які на других нападають, хоч деколи і це не спиняє розрухів. Вже і Ганді сказав, що хіба війною проти Пакістану можна спинити розлючених музулман.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

СИЛА НАСЛІДУВАННЯ.

Одна з прикмет, що відріжняє людину від решти істот, є сила наслідування. Людина все наслідує. Молоді наслідують старших. І тому є можливо передавати цивілізацію і культурні здобутки від одного покоління до другого. Наука — це не що інше, а наслідування думок і праці наших попередників, і тих, що нас вчать.

Життя — це театер, де старші відграють ролі, а молодші приглядаються і пробують подібно робити. Як старші ходять до церкви, то і молодші ходять; як старші курять і пють, то і молоді беруться до такого; як старші недбалі, то і молоді такі; а як старші розумні і культурні, то і молоді розумні і культурні.

Найбільший вплив на виховання молодих має те окруження в якім молоді знаходяться, ті люде, які там живуть і їх праця та поведення. Це повинні мати на увазі старші і поводитися так, щоби на кожнім кроці бути гарним приміром для молодших.

Маю на увазі одного великого мужа, якого знає історія, а ще більше історія словин, - а тим мужем є Кирило (Константин), брат Методія (за Шевченкових часів було Кирило-Методиївське Брацтво). Досить згадати, що нашу азбуку називають „Кирилицею", бо її зладив отцей великий муж, Кирило, якого згадую. От що про нього читаємо:

Для набуття науки він не жалував ані сил, ані коштів.

Був добрим мовознавцем, бо крім своєї грецької мови знав мову словянську, латинську, жидівську, арабську і хазарську.

Він був славний бесідництвом.

Він ставив перед собою великі цілі, а одною з тих було — ширити християнство між словянами, і для Богослуження він переклав церковні книжки з грецької мови на словянську.

Він посвятив ціле своє життя для тих цілей, які собі поставив.

Ось так виглядають великі люде! З таких треба брати собі примір і таких треба другим за взір ставити.

Запорожець.

Звідки походив св. Апостол Павло?

Всі знають св. апостола Павла. В церкві часто читають його послання до римлян, ефесян, солунян, коринтян, жидів і т.д. То був великий апостол народів, бо він голосив науку жидам, грекам, римлянам і всім, з ким стрічався.

Він походив із міста Тарсу. Його часто називають „Павло з Тарсу".

Св. Павло гордився тим, що походив із Тарсу. Таке написано в книзі, що називається „Діяння Апостолів". Він каже про себе: „Я ж чоловік жид з Тарсу, в Киликії, горожанин знатного міста" (Діян. Ап. 21: 39).

А чим той Тарс був знатним? Він був столицею провінції Киликії, в Малій Азії, над рікою Киндус. Ця ріка несла воду з гір Таврійських і вливалася широким гирлом у Середземне Море.

Олександер Великий, славний грецький король і полководець, мало не загинув у тій ріці. Він то літною порою, коли був змучений і зігрітий, кинувся в її води.

Тарс лежав над морем і до нього приплтивали кораблі з усіх частин тодішного світу, що лежав над Середземним Морем. Нераз мусів молодий Савло (він пізніше дістав імя Павло) глядіти на рух у пристані, на кораблі, що приплтивали й відпливали.

До Тарсу приходили каравани верблюдів, що привозили з середної Азії всілякі товари. Крамниці в місті були наповнені ріжними продуктами. Були там і всякі ремісники, золотники, мідярі, гончарі і ткачі. (Золотники — це ремісники, що виробляли золоті й позолочені річі; мідярі виробляли річи з міди; гончарі робили всяку посуду з глини; а ткачі виробляли всякі полотна і матерії на одежу для людей).

Тарс було багате місто. І повне руху та життя.

Там був і університет. Вчили в ньому грецьких наук, що в тім часі були високо розвинені. Студенти приїздили туди з багатьох країв. Мова в місті гоморіла грецька.

Мусів св. Павло бачити купців, моряків, ремісників, вчителів, фільософів, студентів, вояків і ще кого. От серед такого окруження ріс він. І був гордий своїм містом.

Коли людина стане славною, тоді й місце її уродження стає славним. Славний на весь світ є Вифлием, де народився наш Спаситель Ісус Христос. Славний Тарс, звідки походить св. Павло. Славне село Моринці, де родився Тарас Шевченко Такими славними стануть усі місця, звідки ми походимо коли станемо поважними, гідними і славними. Отже стараймося бути поважними фармерами, професіоналістами, а тим прославиться місце, де ми родилися.

Коли ми про це будемо думати, то і зможемо колись про це комусь розповісти, чи описати для будучих поколінь.

о. Дмитро.

ЯК ВОНО ВИГЛЯДАЄ.

Багато чого люде роблять не обдумавши, а потім виходить ні це, ні те. От маю на гадці те, що дають своїм дітям пощось чужі імена.

Найперше, то таким людям здається, що українці й українські імена гірші. А друге, що саме чуже імя з поганого українця (коли б він був поганий) не зробить вартного чоловіка.

Виходить така дивовижа: назвуть хлопця прим. Джефрейом, а дочку Нелою. А родинна назва тої родини є Мотовило. Отже тоді стає перед вами Джефрей Мотовило і Нелі Мотовило.

Наділі якесь дивовижне зліпище, або ні це, ні те. Джефрей чуже імя, отже виходило би, що це француз, або англієць, але дальше чуєте, що той Джефрей (або Джофрей), це Мотовило.

І дивно, що люде того не бачать. Їм яку будь чужу латку прилатай, а їм здається, що вони вже якась висша кляса. Так люде самі себе обдурують і роблять своїм дітям лихо, бо такий Джофрей потім ціле життя буде відчувати, що він не повинен бути Джофрейом. І родичам не подякує, що його Джофрейом назвали.

Так я думаю. І так воно є!

Смакула.

ПРАВА РОБІТНИКІВ В РОСІЇ І КАНАДІ.

В книжочці „Комуністична Загроза для Канади", яку видала „Канадійська Торговельна Палата", є порівнання прав робітників в Росії і робітників в Канаді. Вкоротці там говориться:

В Канаді робітництво може гуртом добиватися, чого хоче, через свою юнію. В Росії ні, бо там платню назначує промислове начальство.

В Канаді одного роду робітники мають однакову платню, в Росії відповідно до того, кілько робітник праці виконав.

В Канаді можна страйкувати, а в Росії страйкарів постріляли би.

В Канаді нема урядової кари за спізнення, а в Росії за спізнення 20 мінут, коли нема лікарської посвідки, може бути примусова праця на Сибірі (Ізвестія, 3 січня, 1939).

В Канаді робітник може зміняти працю, в Росії ні.

В Канаді робітник може мати свій дім, в Росії ні. Коли тут робітник живе в комірнім (в винайміленім домі), то закон є за ним, а в Росії всі доми державні; там за дрібну провину робітник може бути прогнаний і вже мешкання не дістане. (Закон з грудня 4, 1932).

В Канаді робітник має вакації з платнею, в Росії таке має лише ґрупа ударників.

В Канаді діти робітника мають вільну науку до 11 кляси, в Росії до 7-ої.

В Канаді на 11,500,000 населення в 1944 р. брало старечу пенсію 187,127 осіб, пересічно по 24 доляри, а в Росії пенсію мало 91,055, пересічно менше, як 4 доляри місячно, коли міряти скількістю, яку можна купити.

В Канаді не карають, коли хто з краю виїздить, а в Росії за втечу з краю карають смертю.

В Канаді примусова праця є лише в арештах і тут її дуже мало, а в Росії понад 20 мільйонів гине в примусових таборах.

В книжочці позазначувано час видання закону для кожної справи.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЕВРОПІ.

Довідуємось, що 8-го серпня, в таборі в Майнц-Кастелі (американська часть Німеччини), відбулися наради Св. Синоду Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції, — і там між іншими справами ухвалено:

„Звернутись з предложенням до митрополита Іларіона (Огієнка) в Лозані, в Швайцарії, та до архиепископа Паладія в Регенсбурзі, в Німеччині, як до архипастирів-українців, увійти в склад св. Собору Епископів Української Православної Церкви, для спільної праці на користь Св. Православної Української Церкви і Українського Народу".

Тут треба додати, що в Европі на еміграції опинилось 14 православних українських епископів, і 12 з тих, під проводом митр. Полікарпа обєднались коло Української Автокефальної Православної Церкви, а двох — митр. Іларіон (Огієнко) та архієп. Паладій (Ведибіда-Руденко), залишились окремо.

ЗНАЧІННЯ ЖІНКИ В ХРИСТІЯНСЬКІМ ЖИТТІ.

Коли жінку, з її характером і життям поставило християнство, як рівновартну чоловікови людину, то це дало християнській роботі багато нової сили і рішучости. Церква, це Божий інструмент для несення людям евангельської науки, а жінка завсігди були і нині є серцем Церкви. Бо з природи вона є совістю людського роду.

Їй виключно відданий уряд виховувати дітей в моралі і релігії. І вона виконує свою задачу гідно. Найбільше з праведників, яких імена прикрашують Історію Християнства, були натхнені до праведного життя християнськими жінками.

Ч. С. Албертсон.

НАШІ АДРЕСИ:

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте. — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ПЕРЕД НАДЗВИЧАЙНИМ СОБОРОМ УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Перші основи під Українську Греко-Православну Церкву в Канаді почали кластися 1918 року, отже перед 29-літами. Бо перші збори, на яких рішено організувати Українську Православну Церкву в Канаді, відбулися 18—19 липня, 1918 р., в Саскатуні, при участи 150 делегатів з трох західних провінцій.

Перший Собор Укр. Прав. Церкви відбувся в Саскатуні 28 грудня, 1919 р., а Другий Собор в трох містах: В Винипегу 27 листопада, в Едмонтоні 1 грудня, а в Саскатуні 11 грудня, 1919.

Другий Собор був важний тим, що на нім в Винипегу був вже митр. Германос, діствуючий епископ Антіохійської Православної Церкви в Америці, який згодився помагати Укр. Прав. Церкві до часу, коли вона зможе мати українського епископа

Так коли по розвалі царської Росії справу Української Православної Церкви на Україні вирішено аж 1921 р., то Українська Православна Церква в Канаді мала вже свого епископа при кінці 1919 року. Тай засновувалася вона тут незалежно від того, що ділялося тоді на Україні, виключно — силою потреб тутешного українського життя.

Українська Православна Церква в Канаді була під покровом митр. Германоса до Четвертого Собору, що відбувся в Йорктоні 16-17 липня, 1924 р.

В зимі 1924 р. прибув з України до Зединених Держав Впреосв. Архіепископ Іоанн Теодорович й обняв провід тамошньої Української Православної Церкви. Невдовзі звернулись до нього й канадійські православні українці з предложенням, щоби він прибув на Четвертий Собор і став також в проводі Української Православної Церкви в Канаді.

Отже Четертий Собор нашої Церкви був граничним Собором в життю нашої Церкви в Канаді, — бо тоді вона дістала для свого проводу українського епископа в особі Впреосв. Владики Іоанна.

Від того часу, впродовж 23 років, розвій нашої Церкви поступав дуже скоро. Помимо всяких трудностей, помимо перешкод зі сторони ворожих нашій Церкві людей, Церква поширилася так, що нині має вона понад 200 громад і 32 священики, має свій орган „Вістник", а недавно заснувалася стараннями Церкви Колегія св. Андрея в Винипегу.

При всіх тих здобутках була на увазі ще одна важна потреба, яку треба було задоволити, а то — дістати для Укр. Прав. Церкви в Канаді окремого епископа. Архієп. Іоанн жив в Зединених Державах і приїздив сюди лише на якийсь час, а тутешнє церковне життя потребувало весь час безпосередного нагляду і проводу, головнож, коли те життя щораз більше розросталося.

Була тут і друга важна причина.

Українська Православна Церква на американськім континенті повинна би мати найменше двох, а то і трох епископів, щоби бути завсігди вповні забезпеченою, коли котрийсь з епископів відходить. І це віддавна малося на увазі, це підносилося і на Соборах, та з конечности відкладалося цю справу до слушного часу. Доперва після минулої війни стало можливим цю важну потребу Церкви задоволити.

На минулому Соборі обговорювалася окремо справа епископа для Канади. Після Собору о. Савчук, адміністратор Церкви, виїхав був до Європи, щоби там на місці обговорити справу з українськими православними епископами. Вислід був той, що Собор Епископів призначив для Канади Преосв. Владику Мстислава, який прибув до Винипегу 13 вересня, 1947 р., як кандидат на епископа Української Православної Церкви в Канаді.

Впреосв. Владику Іоанна приняв за свого епископа Собор в Йорктоні, 1924 року. З прибуттям до Канади Преосв. Владики Мстислава подібно скликається тепер Надзвичайний Собор до Винипегу, бо лише рішення Собору в справі принятття епископа є правосильним

Треба вірити, що коли Укр. Прав. Церква в Канаді буде мати провідника який зможе весь свій час посвятити для її справ, то розвій Церкви піде ще скорше, ніж йшов дотепер. А важне і те, що тоді буде можна мати тісніші живі звязки з Українською Православною Церквою в Європі, а що дотепер не було таке можливе. Це також дуже важна справа

Взагалі ж одержання епископа для нашої Церкви в Канаді треба уважати новим важним кроком в церковному життю канадійських православних українців.

МАТИ НАД КОЛИСКОЮ.

Сила Матері велика, коли б вона її розуміла і вміла розумно прикласти до виховання дітей. Матері здається, що вона колише тільки дитину, однакож в той самий час вона може колисати щастя свого народу, щастя всіх народів. Може колисати великого патріота для людей і великого праведника для Бога. Або противно. Бо виховавча сила матері може піднести дитину до незвичайних висот, але може також звести її до найдальших низин.

ДОБРА ЖІНКА.

Моли Всемогучого Бога рано, в полудне і вечером, щоби в відповіднім часі і відповідним способом післав тобі добру, чесну, люблячу, милу жінку; коли ж не пришле Він тобі її, щоби післав тебе до неї.

Талмидж.

ЯК ЗАДУШИЛАСЯ ДИТИНА.

В Нюарку, Н. Дж., стався такий випадок: 9-місячний хлопець бавився в діточій клітці маленькою трубкою, до якої був привязаний шнурок, як це звичайно буває, щоби було красше. І той шнурок замотав хлопець собі на шию. Опісля заложив трубку між щеблі клітки і так задушився Коли мати прийшла брати його до купелю, він вже не жив. Так мало треба до клопоту.

СОБАК ЛІЧАТЬ НАРІВНІ З ЛЮДЬМИ

Чули ми про випадки, що людей везли літаком до шпиталів, а тепер є вістка з Детройт, що звідтам літаком повезли до Вашингтону до шпиталю сліпого, 7-літного пса, щоби там в звірячім шпитали здіймати з його очей більмо.

НАЦІЯ І НАЦІЯ.

В англійців „нація", це держава, а в нас „нація", це нарід, як нарід: український, чеський, сербський, польський, жидівський,.. Ми не питаємо, чи нарід, про який говоримо, має свою державу, бо в нас нарід і держава, то дві окремі річи.

Австрія була державою, але там було багато **народів**, а не „рас", як це сказали б англійці. Українці були народом (нацією), а не „расою", поляки були **народом**, чехи були **народом** ітд.

Українці, тай багато інших народів, ставлять висше нарід, ніж державу. Нарід творить державу, а не держава нарід; держава творить податковців, урядовців, військо.

Нарід, це господар. Він може мати свою хату (політичну державу); може не мати, і тоді він жиє „в коміріцм", в чужій політичній хаті і працює в чужих. Але в н і тут господар, що має своє власне культурне господарство [illegible] мову, історію, церкву, культуру.

Ернест Ренан, французький мислитель каже, що на витворення нації (свідомого народу) складаються такі чинники

1. Расові прикмети (вигляд, вдача)
2. Спільна мова й література
3. Спільні інтереси (чим народ [illegible] мається)
4. Релігійне споріднення
5. Географія (хоч їй тепер приписує Ренан другорядне значіння).
6. Спільний духовий принцип [illegible] ділиться на дві части: одна часть [illegible] що нарід пережив, історія, друга [illegible] бажання разом жити, поділяти [illegible] другими, здобувати, будувати своє [illegible] луччину

По розумінню Ренана Зединені Держави не мають нації. Вони мають лише ріжнородний людський матеріял

ЩО БОЛЬШЕВИКИ З МОЛИТВИ ВИКИДАЮТЬ.

Вістка з Берліна, 16 вересня, оповідає таке: Католики хотіли надрукувати Молитовник, отже передали матеріял большевицькій цензурі до переглянення Переглядаючи цензор викинув такі два речення:

„Господи, подай нам богобоязливий уряд", та: „Увільни від всякого утиску тих, що під несправедливим насильством"

Це показує і большевицьку політику і большевицьку релігію. Це є свідоцтвом і для тої большевицької церкви, яку вони тепер звуть Православною Церквою. Це показує, що в большевиків можна молитися лише за успіх тих, що других поневолюють. Релігія насильства!

ОГЛЯДАЮТЬ ВАЖНІ ДОКУМЕНТИ

В Стейтах вже довший час переїздить окремий зелізничний поїзд по ріжних сторонах краю,- показує важні документи що належать до перших часів заснування Зединених Держав, а між тами — закон Свободи та Заяву Незалежности. Головно, що ті документи проголошують то свободу, яка в Америці панує. Поїзд з документами складається з трох вагонів, через які переходять люде, щоби згадані, та інші документи і річи оглядати. В Ню Йорку 25 вересня перейшло за день через ті вагони 10,000 людей

ЛЯ ГВАРДІЯ ПОМЕР

Вересня 20 помер відомий бувший мейор Ню Йорку, Ля Гвардія, проживши 64 роки. Та хоч був з фаху адвокатом, то своє життя провів в політиці. Його відношення до скитальців, коли був він на провіднім становищі УНРРА, не було таке, щоби можна його радо згадувати.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 27.

Слухайте голосу Мого, то я буду вашим Богом, а ви будете Моїми людьми. Ерем. 7: 23

НАУКА НА ГОРІ.

Про піст.

Про піст сказав Ісус: Коли постите, не будьте сумні, як фарисеї, а веселі, щоби люде не знали вашого посту, тільки Отець небесний; і Отець, що бачить таємне, нагородить вас явно.

Про скарби-маєтки.

Про скарби вчив Ісус так: Не складайте собі скарбів на землі, де вони нищаться, або злодії крадуть, а складайте [illegible] скарби на небі добрими ділами. Бо де є [illegible] ть скарби ваші, там буде і серце [illegible] Не можна двом панам служити [illegible] і мамоні. Ви служіть Богу.

Не судіть.

Не судіть, бо коли ви будете судити других, то і вас судитимуть. Ви часто [illegible] маленькі помилки других, а своїх [illegible] помилок не бачите. Вперед по[illegible] своїх помилок, тоді можете [illegible] поправляти.

Просіть Отця чого вам треба.

Просіть — й дасться вам, шукайте — й знайдете, стукайте — то й відчиниться вам Бо чи є така людина між [illegible] дасть дитині каменя, коли дитина просить хліба? або, чи дасть гадюку, коли дитина просить риби? Отже [illegible] люде грішні даєте добрі дари дітям своїм, о скільки більше дасть добра Отець небесний тим, що в Него просять? Також — чиніть другим так, як ви хочете, щоби вони вам чинили.

Стережіться фальшу.

Стережіться пророків, що приходять [illegible] в овечій одежі, а в середині вони [illegible] хижі. Пізнавайте їх по їх ділах. [illegible] виноград росте на тернині? або [illegible] на будяках? Добре дерево видає добрі овочі, а лихе видає лихі. Те дерево, [illegible] добрих овочів не родить, зрубують [illegible] кидають в огонь.

Будуйте на камені.

Хто слухає Моїх слів і виконує їх, [illegible] Христос — той подібний до чоловіка розумного, що збудував свій дім на камені. І линула злива, і знялася буря, але дому того не завалила. А хто [illegible] слова Мої та не виконує їх, той подібний до чоловіка нерозумного, що збудував свій дім на піску. І линула злива, і знялася буря, і той дім залила. І велика була його руїна.

Питання:

Як треба постити? 2. Які скарби [illegible] для нас? 3. Чому ми не повинні журитися своїм життям? 4. Чому не треба судити других? 5. В кого повинні ми [illegible] нам потрібного? 6. Чому? 7 Чому? 8. По чім треба пізнавати людей? 9 Котрий будівничий розумний? 10. Які [illegible] розумні?

ЛЕКЦІЯ 28

Великий Ти в замірах і потужний в ділах. Ерем. 32: 19.

Уздоровлення слуги.

По укінченню „Науки на Горі" пішов Ісус в Капернаум. Був там римський сотник, а в него тяжко хорий слуга. Сотник любив того слугу і старався помогти йому. Почув він про Ісуса і вислав до Него старшин шкільних і просив, щоби Він прийшов й уздоровив хорого. Старші прийшли до Ісуса і благали Його, та говорили: Сотник той поганин, але він добрий чоловік, любить нас, а навіть збудував нам школу Він гідний Твоєї помочі. І Ісус пішов з ними. А коли вже були недалеко сотникового дому, зустріли їх сотникові приятелі і пере казали Ісусові від сотника таке: Не трудися, Господи, бо я недостойний, щоби Ти ввійшов під мою стелю; тим недостойним і себе уважав, щоби прийти до Тебе Ти тільки промов слово, а слуга мій буде здоровим.

Ісус здивувався, вчувши таке і сказав до народу: Направду кажу вам, навіть серед Ізраїля не найшов Я такої віри Кажу ж вам ще, що багато прийдуть від сходу й заходу і засядуть в Царстві Небеснім, сини же Царства викинуть у темряву надвірню: там буде плач і скреготання зубів А до сотника переказав Ісус: Як ти увірував, так станеться тобі Коли ж посланці вернулися, то слуга вже був здоровим.

Воскресення сина вдови.

Слідуючого дня йшов Ісус до міста Наїн, а з Ним багато народу Коли ж наближався Він до брами міста, звідтам виносили померлого сина-одинака однії вдови Також багато міщан було на похороні.

Господь Ісус побачив вдову і змилосердився над нею, та промовив: Не плач! Потім підійшов до мар, носії ж зупинилися. Тоді Ісус закликав: Молодче, тобі кажу: встань! Мертвий зараз встав і почав говорити. Ісус віддав його матер

Всіх людей обняв страх. Вони говорили між собою: Великий пророк появився між нами й навідав Бог своїх людей. Чутка про те чудо розійшлася по всій тій околиці, а навіть дісталася до Йоана Хрестителя в темниці

Питання:

1. Хто в Капернаумі був тяжко хорим? 2. Кого вислав сотник до Ісуса? 3. За чим? 4. Чи прийшов Ісус до дому сотника? ?. Чому? 6. В чім бачимо віру сотника? 7. Що сказав Ісус про сотника? 8. Для кого було призначене Царство Небесне? 9. Хто там засяде? 10. Як Ісус уздоровив того слугу? 11. Що сталося коло Наїн? 12. Яким способом воскресив Ісус мертвого? 13. Що про те говорили люде? 14. Хто в темниці довідався про те чудо?

БОГ ДАВ — БОГ ВЗЯВ

Один чоловік мав двох малих синів, яких любив понад все в життю. Одного разу він мусів виїхати з дому на довший час і сталось, що саме перед його поворотом сини нагло захоріли і померли Мати дітей, в серці якої горіла сильна віра в Бога, приготовила дітей до похорону і чекала на поворот мужа. Коли він тільки переступив поріг дому, його перші слова були: „Як мої діти? Піду привитатися з ними". Але жінка спинила його, кажучи:

— Почекай хвилинку, я маю щось тобі сказати. Я знаходжуся у великім клопоті і потребую твоєї поради

Що за клопіт? спитав муж здивовано

— Кілька років тому один мій приятель дав мені на переховок два дорогі каміні-діяманти. Я берегла їх для нього, але з часом почала уважати їх за мою власність. Коли-ж тебе не було дома, мій приятель прийшов і вспоминався своїх діямантів, але я не могла розстатися з ними. Як ти мене радиш — віддати їх, чи ні?

Жінко! — кликнув здивовано муж. — Як ти можеш сумніватися, що повинна в цім випадку зробити? Діяманти-ж не твої, тобі дано їх тільки на переховок. Ти мусиш віддати їх зараз, ще цего вечера Ходи, покажи мені, де вони.

Жінка повела його до кімнати, де лежали тіла синів, відкрила простирало і промовила:

— Мужу, ось діяманти, які були дані нам до часу на переховок.

Муж похилив голову і залився сльозами Але в душі признав слушність словам жінки і не попав в розпуку.

ПЯТНО НЕВОЛІ.

Довгі віки неволі витискають на душі поневоленого народу пятно рабства. Це пятно так глибоко вривається в душу чоловіка, що йому годі його позбутися, хоч він опиниться і на волі. Ми знаємо зі Старого Завіта, що Мойсей коли вивів нарід ізраїльський з египетської неволі, то водив його по пустині через сорок літ, поки не вимерли всі ті, на душах яких було пятно неволі витиснене Він знав, що коли заведе свій нарід в обіцяну землю, то рабські душі зараз підуть на службу тамошних жителів Через сорок літ виховалось нове покоління, яке не зазнало неволі, бо виросло на волі в пустині і це молоде покоління вже не пішло на службу другим, а твердо стояло за своїми вольностями

Історія такого рабського виховання пригадується мені зі старого краю

Жив у нашому селі один бідак, який з малого хлопця служив в одного богатого селянина. Був він послушний і працьовитий, тому господар полюбив його, як рідного. Аж сталося, що цей господар захорів і помер Перед смертю він зробив завіщання, в якім не забув і про свого вірного слугу, і записав йому чотири морги поля, кажучи: „Нехай вже він не поневіряється на службі, а нехай буде сам господарем"

Тішився бідолаха своїм щастям, оглядав його, але коли прийшла весна, він не відважився взятись сам до роботи на своїм полі. Він те поле відпустив в спілку сусідові, а сам пішов на службу до сусідного села, бо як казав: „Я не звик бути господарем, бо ану-ж не зароблю, і що я тоді зроблю!"

Оце вам наглядний образець рабської душі, яка не має відваги стати вільною на рівні з другими. Таке буває на полі економічним, культурно-народним і релігійним

Нарід, що довго був вільним, задержує довгий час прикмети вільного народу, хочби його хто і поневолив.

Нарід, що довго панував над другими, задержує довго прикмети панующого, коли він вже не має над ким панувати.

Обставини формують вдачу людей і витискають свої риси і на лиці, і на зовнішнім поведенню, і на духовій стороні

Б.-В.

КОЖНИЙ ПІСЛЯ СИЛ СВОЇХ

Втомлені працею й молитвою всі монахи позасипляли: не спав лише св. Теодозій Печерський, та один з його учеників. Учечик молився, а Теодосій читав святе Письмо. Скінчивши молитву заговорив ученик:

— Бачиш, отче, як все поснуло. Вони про тебе і про Бога забули. Мов мертві

Тоді відповів Теодосій:

— Воно краще було би, колиб ми також були вже спали поруч з ними, бо тоді не судилиб їх за те, що до нас не належать. Нам дано пять талантів, а їм дано менше; нам дано більше сили, отже від нас більше вимагається, а в них сили менше, отже їм потрібно довшого відпочинку.

ТАК МУСИТЬ БУТИ.

(ПОЛІСЬКА ЛЕГЕНДА).

Подорожував колись Поліссям Господь наш Христос з апостолами святими Петром і Павлом і другими.

І ось прийшли мандрівники святі до броду. А брід глибокий, бо в осени то було, і перейти не можуть: холодно.

Сіли коло броду святителі та й чекають. Чи не надіде хто, щоб перевіз.

Чекали довго. І вже далеко на захід сонце пішло, коли вгледіли мандрівники: іде хтось з ліса. На болото до броду прямує.

Приглядатися стали.

Чоловік іде волами, на шістьох возах іде, порожняком. Гній, мабуть, на поле до ліса возив і домів повертае.

Вгледіли чоловіка апостоли й зраділи. А святий Петро то й промовив до Учителя:

— От і переїдемо, Господи. Не доведеться на болоті у лісі ночувати. Голодними й холодними поневірятися.

— Ні, — відповів Христос апостолам, — не перевезе цей, не просіть навіть.

— Чому, Учителю? — запитав апостол Петро. — Адже порожняком іде та волами якими. Шість пар — як звірів запряг. І чи ж великий тягар, коли чоловік на порожній віз сяде?...

— Тому не візьме, що багатий? — відповів Христос, засмутившись.

— А врешті попроси, коли хочеш, — за хвилину додав.

Тимчасом надіхав чоловік.

Добра нагода, худоба статна, здорова. Та й сам не аби як виглядае: знати достатки.

— Видно, що господар, — обізвався святий Павло.

— Не дармо ж цілою валкою іде, — підтвердив Павлову думку апостол Петро.

А далі до чоловіка звернувся, що тим часом наблизився та:

— Помагай Біг, дядьку! — сказав.

— Доброго здоровля, — віповів підїзджаючи і, не обернувшись у бік подорожних, віхав у воду.

— Щоб ви здорові були, дядечку, — може б перевезли нас на той бік броду?.. Будьте, ласкаві! — заговорили враз апостоли, побачивши, що їх минае.

— Де там, люде добрі! Адже бачите самі, що худоба потомлена, ледви ноги переставляе. А вода така глибока, тай грузко.

І поїхав спокійно, наче добре діло зробив, відмовивши людям маленької ласки.

А мандрівники святі почали на нічліг готовитися. Вогню викресали хмизу настягали... Вечоріло вже зовсім, та не видно було краю, доки доведеться тут на болоті мерзнути.

Аж дивляться: іде чоловік знов із ліса. Іде корівками. Поганяе скоро, щоб до дому не спізнитися, завидна воду переїхати... Худібка в нього благая, — пристае: от-от зовсім не піде.

— Ну, цей то напевно не візьме, — промовив святий Павло.

— Цього й просити гріх, — додав другий апостол. — Чи ж потягне нас усіх така худоба в грузькому?

— Цей то і перевезе, — обізвався Христос. — Зверніться до нього, попросіть лише. А не попросите, сам обізветься й покличе.

Ніяково було й просити на худобу таку. Але виконали апостоли волю Учителя та звернулись в один голос до бідака:

— Може б, дядечку, були так ласкаві та перевезли ви нас через воду?... Вже довго чекаемо, та не трапилось чоловіка, що забрав би нас з собою на той бік. Випадае десь ночувати тут на холоді.

Обернувся на це бідак, що із млина з міщатком муки повертався, глянув мовчки на колеса слабенькі, не ковані ...

— Сідайте! — промовив. — Може як небудь перетягнуть. Не випадае ночувати вам тут.

І спинив корівки.

Подорожні сіли на віз і сяк-так перебралися на другий бік броду. Кілька разів корівки ставали спочивати, а господар, то й на бервину якусь зіскакував, замочився, коли колесо на колодку наскочило, а віз нахилився.

Та проте переїхали.

Злізли зараз же подорожні з воза. Подякували красненько чоловікові совісному. Побажали йому добра в родині та господарстві й пішли хутенько грітися, залишаючи благодітеля ззаду.

— Що ж за кара буде, Господи, багачеві, який не схотів нас взяти? — запитали тепер апостоли.

— Нічого не буде — відповів Христос. — Хіба що багацтва в нього із часом примножиться: возів та волів ще стільки ж набуде.

А нагороду яку ж пошле Бог бідакові, що, коровами їдучи, нас не відмовився взяти? — запитали святі вдруге.

— Вовки йому на днях корівку одну зїдять, з одною останеться. Тільки й буде, — відповів Христос.

— Це ж несправедливо, Господи! — жахнулись апостоли.

— Так мусить бути — сказав Христос.

— Чому ж, Господи? — допитувались ученики. На те Христос:

— Кожному віддасться по заслузі в свойому часі. Богач ще більше забогатіє, а з тим збільшиться його гордість і змаліе його розум. Його діти вже нині належать в селі до найгірших, а за час вони стануть ще гіршими. Прийде до того, що батькове майно змарнують і старого батька проженуть з хати. Така кара йому буде.

— А що буде тому бідному?

Йому не буде щаститися і він заберется в інші сторони, де йому поведеться дуже добре. Там він з своїми добрими дітьми доробиться майна, а тоді вернеться до свого села і купить ту хату, де нині богач живе. І частину його поля закупить. Так сповняться слова, що Перші станути послідними, а послідні першими...

Більше апостоли не питали, але говорили між собою так, як і нині розсудні люде говорять, що — Нема зла, яке не вийшло би на добро.

ЯК ПОВСТАЛО СВЯТО ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩІВ СВЯТОГО О. МИКОЛАЯ.

В календарі Української Церкви е Свято „Перенесення Мощей св. о. Миколая" — воно припадае 22 травня (9 травня ст. стилю). Представники римської політики послугуються цим святом, щоби доказати, що Українська Церква за часів Володимира і після нього признавала папу своїм зверхником, бо — мовляв — в 11-ім віку папа навіть встановив в Українській Церкві свято Перенесення Мощей св. Миколая.

Таке доказування бачили ми давн'ще в католицькій пресі в Канаді, а тепер появилося воно в католицькій пресі в Европі.

Відповідь на католицькі твердження була поміщена в журналі „Церква і Нарід" з 1938 р., де прот. Г. Боришкевич дае свої пояснення на повстання того свята. Там читаемо:

— Свято Миколи 9 травня (ст. ст.), як всецерковне свято, повстало виключно в Церкві руській і цілком самостійно (під „руською" треба розуміти „київську", чи українську давну Церкву — П. В.). Тільки в одній руській Церкві його що року обходять дуже урочисто по всіх православних громадах.

— Причини цього не треба шукати в римському папі, який нібито в XI століття встановив це свято в руській Церкві за часів її вигаданої підлеглости йому.

Дальше о. Г. Боришкевич переповідае оповідання народне, яким люди пояснюють повстання цего свята. Іхав селянин і застряг в болоті. Хто йшов — всі минали. Нагодився св. Касіян, але і той лише помолився і пішов. Коли ж надійшов сюди св. Миколай, так він по пояс в болото і поміг витягнути воза. Через те — говорить оповідання — „руський" нарід святкуе память св. Миколая два рази в році, а Касіяна раз в чотири роки. От як пояснюе собі нарід велике свое поважання до св. Миколая.

Що папа не міг для Київської Церкви встановляти свого свята, прот. Боришкевич дае такий факт:

— Проти встановлення майового свята Миколая в руській Церкві з наказу папи найліпше свідчить те, що в той самий час римський папа Климент III звертався до нашого митрополита Іоана II з просьбою про сполучення руської Церкви з римо-латинською. В тій просьбі руський митрополит не тільки рішуче відмовив папі, але ще в спеціяльному письмі до нього докоряв йому (папі) за тяжкі вини та відступлення його від чистоти старої християнської віри. Чи була б навіть потреба звертатися папі до руського митрополита з просьбою про сполучення Церков, якби справді папа мав яку будь владу над руською Церквою й встановляв в ній свята?

Та інтересне, що хоч папа мав би встановляти це свято для українців, то не встановив для себе. Каже Прот. Боришкевич:

— Як всім відомо, сама римо-католицька Церква майового свята Миколая ніколи не знала і не знае до сього часу. А тому очевидно, що папа ніякого відношення до цього свята в руській Церкві ніколи не мав тай не міг мати після 1054 року, коли руська Церква разом з усією східно-грецькою Церквою остаточно розірвала всяке духовне та молитовне еднання зо всією римо-католицькою Церквою.

Прикметою римської Церкви е якраз те, що вона не числиться з історичною і льогічною правдою — вона видумуе те, що їй потрібне, хоч би воно було наперекір дійсній правді. Так видумкою е, що папа встановив для Української Церкви свято.

ЕПИСКОП ПРО ЮГОСЛАВІЮ.

Недавно 7 протестантських священиків їздило з Америки в гості до Тіта, і повернувшися назад, заявили, що там все дуже добре, — що там е повна свобода релігійна і пошана для релігійних вірувань й інституцій. На те відповів тим священикам в Ню Йорк Таймсі епископальний епископ з Ню Йорку, Виліям Т. Менінг:

„...Югославія під панованням Тіта е цілком поліційною державою, як була націстська Німеччина, — і хто лише любить справедливість і волю, не може похваляти уряду Тіта".

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ.

Ще одно треба мати тут на увазі...

Коли дотепер говорилося про Римську, чи Західну Церкву, то малося на увазі головно церковний провід, його провідничу, „навчаючу" Церкву, а не про звичайний загал вірних тої ж Церкви. Вірні навіть в часі найбільшого занепаду серед церковного проводу лишалися пересічними християнами, яким окремо не можна робити закидів.

І ще не те... Серед папів бували гідні одиниці; серед епископату і звичайних духовних було в Римській Церкві чимало одиниць великого розуму, великої гідности, великої святости; були такі, що нерав старалися усунути з римської політики те, що виходило на шкоду і самій Римській Церкві і християнству взагалі. Такі заслугують на пошану і поза Римською Церквою.

Целібат в Римській Церкві.

Одною з дуже видних прикмет Римської Церкви е „целібат", себто — безженність духовенства. Це в провідників Римської Церкви така велика справа, що коли папські легати (післанці, представники) в 1054 р. виклинали грецького патріярха Керуларія і його однодумців, то між іншим виклинали за те, **що він допускае й обороняе в Східній Церкві жонате духовенство.** Тим вони, розуміесь, викляли цілу Східну Церкву. І дотепер вони того проклятття не відкликали.

Отже бачимо, що Римська Церква вважала жонатість духовенства таким великим гріхом, що він заслугуе на вилкяття

Але проклинаючи Східну Церкву, Рим забув, що він тим перечеркуе свої твердження про залежність Сходу від Риму до 1054 року. Коли б до 1054 р. Схід був признавав над собою папську власть, то не треба би було в 1054 році виклинати Сходу за брак целібату, бо до того часу папи, як володарі Сходу, були би там целібат давно завели, як завели його на Заході. Коли ж не завели його на Сході, то знак, що туди їх власть не розтягалася. Схід жив своїм окремим самостійним життям і папи не могли йому приказувати, що він мае робити, або не робити. І загальний той проклін був доказом, що Схід не признавав над собою папської власти, — тому Рим проклинав тих, які не хотіли йому піддатися.

Дещо з історії целібату.

Нам інтересно буде почути, що про целібат говорять греко-католицькі теольоги, як ті, що були целібатом безпосередно зачеплені. Бо в греко-католицькій Церкві священики були завсігди жонаті, і доперва в часі, як гр. кат. Церква опинилися під панованням недавної Польщі, галицькі гр.-кат. епископи завели целібат. А в Америці в гр.-кат. Церкві целібат завів сам Рим.

Додати треба, що при заводженню целібату в Галичині були сильні нарікання і протести з греко-католицької сторони, бо целібат вводжено всякими крутарствами, оплюгавлюванням жонатого духовенства, а то і явним насильством. І тому то заінтересовані пильно розглядалися в Церковній Історії, щоби знайти факти, за, або проти целібату. І ми тут спинимося на критичнім розгляді одної книжки, написаної для піддержання справи целібату з гр. кат. Церкві.

Появилася була в Галичині 1929 року книжка василіянина, о. Платона Мартинюка: **„Неподільне серце священика в службі Бога і церкви".** Книжка появилася ще раз 1934, то знов 1935 р. зі значними перерібками в змісті. А ціль книжки: осуджувати жонатий стан духовенства і вихваляти целібат.

В відповідь на згадану книжку появилося в львівськім „Ділі" з 1935 р. ряд стать (ч. 166-174) п. з. **„Знеславлення Історії нашої Церкви"**, яких автор підписався „Еремія Теольог", і звідси ми наведемо важніші частини про целібат.

Історичні факти.

„Перегляньте історію — каже автор — а вона дасть найкращу відповідь.

„Папи і собори мали вічний клопіт з целібатом; майже не було соборів (в Римській Церкві), які не займались би тою справою, щоб її довести „вже раз" до кінця, бо целібат був такою справою, „що е, і не е", щораз крушиться, ломиться і витворюе немалі небезпеки для церкви.

„Целібат став обовязковий і загальний у західній Церкві від IV віку. І через всі дальші віки йшли безупинні старання папів, щоби целібат закріпити. Папа Николай І, в 866 р. у своїх „Відповідях Болгарам" (точка 70), маючи на увазі грецьке жонате духовенство писав: „Питаетеся, чи маете удержувати й шанувати священика, що мае жінку, або маете прогнати його? На це відповідаемо, що хоч вони дуже заслугують на догану, все ж таки ви... не повинні їх проганяти, бо Христос не відкидав ані Юди, хоч це був фальшивий ученик". А в грамоті, котрою папські легати 1054 р. виклинали царгородського патріярха Керуларія, це навіть зачислено до ересей (!), що Східна Церква дозволяе „служителям вівтаря, щоби вони жили в подружжі, та що обороняе цей звичай".

„Але в тому самому часі мусіло бути дуже зле з целібатом у західній Церкві, бо ж 20 років пізніше папа Григорій VII, як відомо, заводить велику й дуже остру боротьбу за целібатом — так, що менше обзнакомлені з історією мають переконання, наче б щойно той папа завів целібат у латинській Церкві.

„Та історики свідчать, що ані Григорієві не пішло діло за рукою. Целібат у латинській Церкві краще став представлятися аж по Тридентському соборі (1545-1563), отже аж по жахливому розвалі латинської Церкви, що його спричинила реформація (Лютра), коли відійшли з Церкви великі маси невдоволених...

„Знаменне, що всі ересі, які виходили з лона латинської Церкви, зверталися проти целібату духовенства і пішли дальше, ніж східна Церква. Отже хоч як й прихильно розглядати би цю справу, то нігде правди подіти, що обовязковий і загальний целібат духовенства **був одним з головних мотивів (причин) творення сект у латинській Церкві.** Так аж до наших часів...

„А Східна Церква ані здалека не мала таких мук і втрат задля своеї практики". (зн. не мала страт через жонатість духовенства).

> **Вийшли з Друку Книжки:**
>
> 1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна 50ц.
> 2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна .... 25ц.
>
> Написав Прот. Петро Білон.
>
> Замовляйте:
>
> Rev. P. BILON,
> 74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
> U.S.A.
>
> Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

Розцвіт Східної і Західної Церкви.

„Це поширений погляд, що західна Церква завдячуе свій розцвіт головно целібатови духовенства, а східна нібито тому „мертва", що в ній жонате духовенство". Доки не вибухла революція в Мексику та в Еспанії (зн. в католицьких краях!), деякі наші мудрагелі навіть твердили, що в Росії тому вибухла революція, бо там жонате духовенство!

„О. Мартинюк пише:

— Як Христова Церква зродилась на Сході так на Сході отримала свій перший могучий зріст і силу" (154). Однак **в розмірно короткому часі** опісля сила Церкви почала більше проявлятись на Заході, а на Сході слабнути (155).

„**В розмірно короткому часі** — який це час? Від початків християнства до 1204 р., коли латиняни заняли Царгород і основали свое східно-латинське цісарство.

„Всі вселенські собори в 1. тисячлітті відбулися на Сході. Чому? Тому, що Схід цвів, а Захід, зруйнований вандрівкою народів, тільки животів. Ще в XI в. греки називають західні народи **варварами.** Дійсно латиняни аж до XIII віку не могли мірятися з греками ані розцвітом літургічного культу, ані розвоем монастирського життя, ані судівництвом.

„Захід був „селом", а Схід був „містом". А як знаемо, захід уже від IX в. перехвалювався целібатом свого духовенства, — всетаки не він цвів у І тисячлітті, а Схід, хоч на Сході було духовенство жонате.

„Справа ясна, — бо до того, щоби цвісти, перш за все треба **щастя,** себто пригожих політичних відносин. Західна Церква ще взагалі не цвіла так довго, як східна. **Та ми живемо в „ері щастя" латинської Церкви і власне це багатьох зводить у їх поглядах.** Західна Церква таксамо була би цвіла в II тисячлітті, коли б її духовенство було жонате.

„Тільки що деякі вальори були би в ній інакші: монаше життя не було би в ній таке могутне, та зате її історія була би спокійніша, не переходила би таких великих потрясень.

„Як щоб нині всі східні Церкви поедналися із західною, то завтра либонь треба би їм знову розлучуватися і то з тих самих причини, що діяли тому 900 років. Або може видно в східних, що вони хочуть відректися жонатого типу духовенства? Ми читали про те, що в деяких православних Церквах по світовій війні змігся (став сильнішим) рух за другим подружжям священиків вдівців. А це прояв противного почування.

„Тому то шлях, що його о. Мартинюк витичуе, **ніколи не зможе довести до сполуки Церков у більшому стилі.** Це наївне уроєння про златинізовання усіх християн. Коби то обовязковий целібат духовенства був одиноким таким латинським елементом, що його і самі латиняни і наші латинізатори хотіли би бачити у східній Церкві. Але воно вдійсности так, **що на тому** асиміляційному шляху нема стриму аж до повного златинізування сх. Церкви, як це бачимо на галицьких вірменах. І наші латинізатори щораз більше латинських елементів вводять до нашої Церкви, а бажають їх собі завсігди більше, ніж покищо можуть їх ввести.

„Щож тоді дивуватися справжнім латинникам, котрі притім мають ще й свої гегемоніяльні цілі (цілі панований). Ось найновіший польський ідео-

льог унії, Лубенський, по тристалітному існуванні нашої (беретейської) унії называє наше духовенство „псевдокатолицьким" (нібн-католицьким, фальшиво-католицьким).

Багато ще подібного й інтересного можна би навести з тих стать греко-католицького автора, та наведене виявляє ясний погляд на целібат і римо-кат. Церкву. Він фактами історії показує, що якраз целібат причинявся в римській Церкві завсігди до невдоволення й ослаблювання Церкви. Щож до Східної Церкви, то вже навіть сама справа целібату буде великою перешкодою до поєднання Східної Церкви з Західною.

Це голос греко-католицький, переданий через оден з найповажніших часописів (в „Ділі" митр. Шептицький поміщував свої Архиепархіяльні Вісти!).

На одно ще треба звернути увагу, а то вислів, що: „Ми живемо в „ері щастя" латинської Церкви..." Це писалося 1938 р., коли справді Римська Церква чулася дуже добре. Не те нині, коли мільйони її вірних опинилися в большевицьких руках, а в других католицьких краях, включаючи Італію, протирелігійна большевицька сила є нині досить ве[illegible]

Гільдебранд і целібат.

Для заокруглення справи целібату в Римській Церкві треба ще додати кілька фактів.

Хоч целібат почали заводити в Римській Церкві в перших століттях по Христі, то найвиднішим, що силувався завести й усталити целібат був папа Григорій VII, знаний також під іменем Гільдебранда. Папою він був від 1073 до 1085 року.

Тому, що папи силувалися мати нежонатих духовних, в Римській Церкві було завсігди повно скандалів. Незаконних жінок мали нераз і монахи, мали священики, мали єпископи, а навіть папи. Тай не диво, коли прихильники целібату хотіли поставити свій закон наперекір Божому законови, вложеному в людське життя.

Але що побіч нежонатих духовних були в Римській Церкві весь час і жонаті духовні, то папа Григорій VII завзявся був положити кінець жонатому духовенству, хочби треба вживати до того і насильства. І коли жонаті духовні не хотіли з жінками розходитися, то папа накликав звичайних вірних, щоби не слухали жонатих священиків, щоби їх проганяли, або бійкою примушували їх, щоби з жінками розходилися. І певна річ, що ... де в якійсь мірі слухали папських приказів — виконуючи так дикі, дурні, безбожні і злочинні насильства.

Однакож справа лишилася такою, як і передтим була. За доказ може послужити хочби те, що папа Александер VI, який жив 400 літ по Гільдебрандови (Александер був папою від 1492 до 1503), мав цілком явно незаконні жінки, дітей явно при собі виховував, а з тих відомі історії син Цезар Борджія і дочка Люкреція. Значиться — постанов Гільдебранда про целібат навіть папи не слухали, а не то низші духовні.

І томуто целібат не був і не є для Римської Церкви моральною силою, — це моральна безсилість. Не висший степень досконалости, але калічення здорового життя.

Коли целібат провідникам Римської Церкви потрібний, то хіба для скріплення політичної сили католицьких верхів.

(Далі буде)

СПРАВА НА ЧАСІ.

Побільшення обему „Вістника" і збільшення його передплатників, від якогось часу цікавить усіх, хто дорожить будучим нашої Церкви і будучністю нашого народу в Канаді.

Маємо „Вістник". Чекаємо на нього два тижні. Прийде він і за коротенький час його прочитаємо, як то говориться, „від дошки до дошки". Хотілось би щось більше прочитати. Є багато справ пекучих, важних справ, які варто порушити на його сторінках, і треба би, але він малий обемом. Годі більше матеріялу в нього покласти. Припускаємо, що кілько то жури має наш редактор, коли приходиться складати число „Вістника"! І це варто б написати, і те подати, а там прислано якусь цікаву допис. В діл для молодих читачів варто б поширити. Тай ще що інше там містити. Але нема місця. А те, що міститься, треба стискати. В друге число піде те, чого не можна помістити тепер. А час не стоїть. Часом уже в другім числі воно не має вартости.

Чуємо голоси читачів „Вістника" — що він за малий. Треба конче його побільшити.

Провід нашої Церкви також твердить, що „Вістник" за малий обемом. Він є органом нашої Дієцезії. Вона розтягається на всю Канаду. Маємо сотки церковних громад. Є тисячі вірних. Тому треба його побільшити, щоб „Вістник" відповідав силі і повазі Церкви, на услугах якої він є.

Нема читачів, які сказали б, що „Вістник", такий, яким він є, вистарчальний. Отже збільшімо його. А збільшити можуть самі читачі через збільшення числа читачів-передплатників.

Ще замало є передплатників „Вістника"! Маємо в руках лісту передплатників кількох наших околиць. І знаємо людей у тих околицях. Знаємо, хто читає „Вістника", а хто ні, але повинен читати. Тому сміло твердимо, що можна і треба збільшити число передплатників о половину більше, а навіть декуди о 75 процент.

Коли збільшимо число передплатників, тоді буде можна побільшити обем „Вістника".

Збільшення обему „Вістника" залежить від фінансів. Щоб він був більший, то треба більше паперу. Папір коштує гроші.

Коли він буде більший, то треба більше чорнила, довше робітники мусять працювати, щоби його зложити. Довші години мусять працювати умові працівники, отже редактор і його помічники, щоб приготовити матеріял. Отже на чорнило треба грошей. Робітники живі люде — мусять їсти. Їм треба заплатити. І редактор та й його помічники не живуть манною.

Гроші дістане „Вістник", коли буде більше передплатників.

Настала осінь. Незабаром зберуть наші православні вірні з поля плоди. Обчислять видатки. Побачуть скілько мають хісна за працю цілого року. Най кожна родина подумає, що не тільки треба нам хліба і до хліба, не тільки мусимо вдягнутися, набути ще „кару", фарму, але мусимо дбати про духову поживу, яку подає „Вістник". Коли він до нас що два тижні загощує, то треба післати передплату, а як можливо то ще й „бонус" на пресовий фонд.

Коли не маємо його, то чимскорше його передплатімо. Тільки один доляр і пятьдесять центів виносить передплата на цілий рік. Це не багато. Зараз пішлімо гроші, най він іде до нашої хати. Це знатний гість! І поважний! І розумний! І пожиточний!...

Обовязком усього нашого православного загалу є прикласти рук до кампанії за новими передплатниками „Вістника"! Кампанія починається в місяці жовтні. Отже кожний читач „Вістника", кожен вірний нашої Церкви, без ріжниці на вік і становище, повинні подбати, щоб кампанія ця увінчалася надзвичайним успіхом!

На нарадах наших священиків, які відбулися минулого літа в Канорі, Саск., і Вилингдоні, Алта., — цю справу обговорювано й вирішено помогти в осінній кампанії за новими передплатниками „Вістника"! Отже разом з нашими священиками ставаймо в ряди і працюймо, щоб подвоїти число передплатників. Тоді збільшиться його обем!

Спитайте свого брата, шваґра, сусіда, знайомого, чи він передплачує „Вістника". Коли не передплачує, то подбайте, щоби передплатив.

За передплатою ідіть до учителів і учительок, до адвокатів до бизнесменів, і до інших. До молодших і старших. До всіх, хто православний. Не відступайте від них доти, доки не дістанете передплати.

Всім говоріть і розяснюйте, що від числа передплатників залежне побільшення обему „Вістника!".

Цеї осени призначімо один день на те, щоб довідатися докладно, які завдання має „Вістник", хто його редактор, як він видається, за які гроші, скілько можна йому помогти і як. Попросім нашого священика, щоб нам про це розказав. Або когось із провідних православних громадян закличмо і почуймо це все.

Коли про все дізнаємося, то напевно всі захочемо стати передплатниками „Вістника", забажаємо йому помогти, щоб він сповнив велику місію серед нашого народу в Канаді, тай піддержував духа свідомости й побожности серед наших вірних.

Кампанійний Комітет для Збільшення Передплатників „Вістника".

НЕДБАЛА ЖІНКА

Найбільше немила річ на світі, це недбала, опущена жінка. Я розумію — та жінка, яка не чеше волосся, аж-доки не йде кудись, або взагалі виглядає, як перестрах, доки хтось до неї не прийде.

Коли чоловіки таких жінок без потреби забираються з дому, цілком не диво. Навіть противно. Можна дивом уважати, що такі чоловіки не вибираються в північні сторони на трилітну ловлю китів, тай ще в судні, через яке вже вода протікає.

Дорогих одягів не потрібно! Але — жінко! — коли ти не хочеш приложити трошки винахідчивої думки і з смаком прибратися, і прибрати хати, то не нарікай, коли чоловік шукає іншого товариства і такої кращої обстанови, про яку ти не дбаєш.

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 425 сторін друку. **Ціна з пересилкою 60 центів.**

1. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

СВЯТО ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

1-го жовтня після церковного календаря (14-го жовтня після звичайного) Східна Церква величаво святкує память Покрова Пресвятої Богородиці.

Початок цего свята сягає 10-го віку по Христі і заведено його в память того дня, коли Мати Божа зявилася зібраним в церкві в Царгороді.

Коли 800 р. по Христі почали з глубини Азії посуватися на захід Турки. По дорозі підбивали вони ріжні народи і почали також загрожувати грецькій державі. Турки були дуже чисельні, а до того їхня віра приказувала їм завзяту боротьбу з християнами, тому боронитися перед ними було дуже тяжко. Багато християн вони понищили.

В 10-ім століттю, коли Турки дуже завзято напирали на греків, зібралися вірні в Влахернській Богородичній церкві разом з патріярхом Епифанієм на Всенічне і почали горячо молитися о поміч. І сталося, що підчас молитви Мати Божа явилась в воздусі. Патріярх побачивши Матір Божу, перенявся страхом і почав горячіще молитися. Нараз ясність окружила всіх і глянувши в гору, всі побачили, як Мати Божа, поміж Апостолами й Ангелами, своїм світлим омофором покривала всіх зібраних. При тім чули вони навіть слова молитви за нарід християнський, яку Мати Божа заносила до Предвічного Отця. Це сталося 1-го жовтня, 911 року.

Коли вістка про цю подію рознеслася поміж греків, в усіх вступила така відвага і віра в поміч Матери Божої, що невдовзі греки перемогли і прогнали турків, яких доси відперти було тяжко.

І от тоді то, року 911-го, за панування царя грецького, Льва Премудрого, постановлено святкувати память появи Матері Божої і названо це святом Покрова — святом Охорони, або Заступництва Діви Марії.

В православній церкві свято Покрова Матері Божої обходилося завсігди дуже величаво й обходиться доси. Що український нарід для цего свята мав завсігди велике поважання, видно хочби з того, що багато є церков посвячених Покрову Діви Марії, або по народному вислову — Покрові. Досить пригадати, що і козацька церква на Запорожській Січи була присвячена також Покрові — видно, що козацтво наше Матір Божу окремо поважало, як свою заступницю і помічницю.

Святкувала довгий час свято Покрови і церков греко-католицька, однакож опісля знесено його святковання, перенесенням його на неділю. Видно, що комусь потрібно було знесення свята такого визначного серед свят Східної Церкви. Комусь було потрібно виривати з душі і з свідомости людей подію, якої не хотіла святкувати римська церква, а на те місце заводити поволеньки свята латинські — Божого Тіла (Пресв. Евхаристії), Серця Ісусового, Трох Крулів (з цим проба покищо не вдалася), Йосафата Кунцевича. Та не диво, коли нагадати, що і давне польське правительство домаглося від папи перенесення деяких наших свят на неділю, а греко-католицькі церковні власти робили те, чого хотів Рим і поляки.

Знесено Покрову, а висунено Йосафата, як немов важнішого святого і заступника, з тим заміром, щоби його память зробити головним святом. Вже в 80-их роках минулого століття писали, що: „Надіятися, що празник цего Святого Патрона Руси буде колись народним Празником католической Руси".

Тропар і Кондак Покрову Пресвятої Богородиці.

ТРОПАР: Нині побожні люде величаво святкуємо, осяяні Твоїм, Богомати, приходом; і тому глядячи на пречистий твій образ, кличемо: покрий нас чесним твоїм Покровом і охорони нас від всякого зла, молячи Сина Твого, Христа Бога нашого, щоби спас душі наші.

КОНДАК: Діва нині зявилася в церкві і з святими за нас невидимо молиться Богу, ангели з архиереями кланяються, ангели з пророками веселяться, бо за нами молить Богородиця предвічного Бога.

АПОСТОЛЬСЬКА РОБОТА МАТЕРИ.

В мене така думка, що жінка, яка є доброю помічницею чоловікові в життєвих обовязках і виховує дітей на корисних людий, більше робить для Бога і для добра свого народу, ніж тоді, коли промовляла би з кожного бесідницького підвисшення і давала провід сотні великих підприємств.

Моя мати ніколи в своїм життю не говорила місіонарської промови; я не знаю навіть, чи на місіонарськім зібранню вона мала би відвагу голосувати, за чи проти; але виховала сина Івана, котрий проповідував Євангеліє і перетолковував релігійну літературу в Амой, в Хінах (в Китаю) на протязі майже 24 літ. Чи можна зробити більше, ніж вона зробила?

Так говорить про свою матір великий американський проповідник — Талмидж.

Пошановання Предків в Китайців.

Китайці незвичайно поважають своїх предків, а з тим свою далеку й найдальшу минувшину, поважають цілу свою кілька тисячну історію.

В кожнім китайськім домі є або окрема "каплиця предків", або бодай маленька кімнатка, де Таблиці Предків знаходяться. Така таблиця зветься по китайськи Цін Чу, себто Дім Духів.

Таблиця около 12 цалів висока, а 3 широка, з пахучого дерева, ґарно повирізблювана і складається з трох частей: з підстави, середини і верха. Деколи на задній стороні є вироблений сховок на списки імен предків.

Кожного дня перед такою таблицею кадять і палять списані молитви, які по їх віруванню до їхніх предків доходять. А зміст молитов, це похвали предкам і просьби, щоби вони з другого світа благословили своїх потомків.

В квітни кожного року є день, коли всі збираються врочисто на цвинтарах, щоби своїх предків гідно пошанувати, і приносять туди свічки та інші річи. Хто це занедбав би, того вважають негідним сином, чи дочкою.

Повага до предків є важною справою в цілім життю китайця й виявляється при всяких нагодах. Ось як відбувається пошана предків підчас весілля:

Родинні Таблиці Предків ставлять врочисто на столі, самі, або в кивоті, а коло них свічки і ладан. Коли свічки засвітять, молодий і молода стають перед Таблицями на коліна (клякають) і кланяються, доторкаючись головами до самої землі. Так кланяються три, або чотири рази — молода буває по правій стороні молодого. Після того встають, молодий переходить на ліву сторону жінки і знов подібно кланяються. Це пошановання всіх найдавніших предків.

Після того ставлять дві крісла, на них сідає дідуньо і бабуня і бабуня молодого і молоді знов на подібний лад їм кланяються — молодий з молодою таксамо переміняють при поклонах свої місця. Коли дідуньо і бабуня вже померли, то на кріслах ставлять їх таблиці і ті перед таблицями кланяються.

Дальше в крісла сідають родичі, і молоді їм кланяються; колиб же родичі не жили, то кланяються їх Таблицям. Як же молода кланяється своїй свекрусі, тая обдаровує невістку найдорожшими прикрасами, на які її стати — прикрасами для голови, або перстенями.

Ще дальше сідають дальші своюки — дядьки і дядини (вуйки і вуйни) і молоді їм кланяються таксамо. Коли буває, що дядьки і дядини не сідають, але стоять, то це вважається знаком великої прихильности для молодих.

Поважання предків, про яке тут коротко переказано, це дорогоцінна культурна прикмета народу — це запорука його невмиручости. Коли нинішньому поколінню дорога минувшина; коли в нього є обовязок бути гідними і вірними потомками своїх предків — то яка це велика справа в життю народу! Яка це велика повага! яка це велика сила! Вміти поважати тих, що були перед нами, і знати, що другі будуть нас згадувати і поважати — це та велика віра, що є запорукою безсмертности народного життя. І нарід, що має в себе таку культурну цінність, не згине ніколи.

Всі народи старинних культур поважали своїх предків і запопадливо списували родоводи до найдальших поколінь. Могти сказати: "Я походжу з такого то визначного роду і між моїми предками були ось такі і такі великі люди; я є сином, внуком, правнуком, праправнуком такого визначного чоловіка" — це велике щастя для того, хто так сказати може. Це є дальше запорукою високого морального становища такого чоловіка в широкому життю. — Хто на свій рід з пошаною оглядається, той мусить також берегти своєї особистої гідности.

Та як низько стоїть культурно той, кому байдужий його рід — хто свого роду не знає, не дбає, щоби знати. Це неначе перелетна птиця, яка не журиться місцем, на яке сідає, бо за хвилю вона полетить на інше місце. Полетіла і слід за нею загубився.

Як культурно низько стоїть син, чи дочка, які деколи навіть не повідомляють батька-матері, що женяться, чи віддаються, а не то, щоби про дальших предків памятати, їх знати і шанувати. Як низько стоять такі в очах дійсно культурного чоловіка! А такі нині бувають!

Після всего сказаного зрозуміємо, яким дорогоцінним, висококультурним є наш звичай, де діти підчас весілля кланяються поважно батькови і матері. Кілько моральної сили для життя в такім звичаю міститься. Це такий звичай, що ми багатьом чужим людям можемо з гордістю сказати: "Ось ми таке маємо, а у вас такого нема!"

НОВЕ ПОДРУЖЖЯ
(Овкборн, Ман.)

Мирослав і Анна Івашко

Червня 8-го звінчались Мирослав Івашко з панною Анною Друль в церкві св. Петра і Павла в Січ, Ман. Всеч. о. В. Федак уділив тайну св. супружества, при чім висловив відповідну науку до молодят.

Мирослав є сином п-ва Василя і Анни Івашків в Овкборн, Ман. Вихований в українськім дусі, він завсіди інтересується укр. справами. Через довгий час був працьовитим Сумківцем. Анна є донькою п-ва Антона і Насті Друлів в Овкборн, Ман., Анна також належить до тих примірних дівчат, що дбають про своє рідне. Вона була активною Сумківкою і на Окружнім Сумківськім Зїзді "Чорне Море" 1946 року в Овкборн, Ман., вибрана була королівною.

Батьки молодого і молодої є примірними громадянами, які щедро жертвують на народні цілі.

По вінчанню відбулася весільна забава в домі п-ва Івашків, а вперед була весільна забава в п-ва Друлів. На весільній забаві в п-ва Івашків о. В. Федак пожелав молодятам щастя, здоровля і благословенства Божого та зробив заклик щоб присутні на памятку такої важної події вложили жертви на Колегію св. Андрея у Виннипегу. Присутні охочо відгукнулися і зложили слідуючі жертви:

По 2 дол.: В. Івашко.

По 1 дол.: М. Івашко, С. П. Ґерелюс, о. В. Федак, О. Друль, А. Друль, Н. Зюбрак, Ф. Зюбрак, Й. Зюбрак, Т. Зюбрак, А. Ковальчук, Т. Івашко, Катерина Лугова, С. Грицак, П. Коваль.

По 50 цт.: А. Друль.

По 25 цт.: Л. Герчак, Н. Друль.

Жертводавцям щира подяка, а молодій парі дай Боже прожити в супружім життю на многі літа.

Гість.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЯ
(Егремонт, Алта.)

Рідня, свати й сусіди зробили милу несподіванку п-ву Коропашам, коли 27-го липня вібралися разом в їх домі. А вже найбільшою несподіванкою для них було те, що між присутними був їх дружба з перед 25-ти років. Це так зарядили діти ювілятів.

Пан І. Василинка пояснив в чім річ, присутні заспівали многоліття і всі засіли до обіду. По обіді вручено п-ву Коропашам гарний дарунок в формі срібного на[...]

При кінці приємних сходин, п. Василинка перевів збірку на поміч укр. скитальцям та нашій пресі. Зібрано 11.75, з чого 6 дол. призначено для скитальців, 3 дол. Укр. Голосові, а 2.75 на Вістник. Жертвували.:

По 3 дол.: В. Коропаш.

По 1 дол.: В. Кульматицький, І. Василинка, пані М. Ниделко, Е. Майо, М. Козак, В. Пасічний, П. Василик.

По 75 цт.: Ф. Козак.

По 50 цт.: М. Крупа, пані Т. Лукасевич, О. Крупа.

По 25 цт.: Я. Завелкут, С. Кучар.

Всім, що зложили жертви щира подяка.

І.В.

25-ЛІТТЯ ВІНЧАННЯ
(Гримсбі, Онт.)

День 31-го травня заховався гарною памяткою в п-ва Стахів, бо того дня в окруженню своїх рідних і приятелів, вони святкували 25 літний ювілей свого вінчання.

Ювілей відбувся в домі ювілятів в формі весілля, та ще й буковинського стилю. На столі пишався великий коровай, що надавав весільного тону оказії. З нагоди ювілею були щирі желання ювілятам від рідні та знакомих.

Не забули гості при цій радісній хвилі про народні справи, і була переведена збірка на поміч укр. скитальцям і пресі.

На скитальців жертвували:

По 10 дол.: А. і Д. Стах — ювілята.

По 2 дол.: П. Ч. Степовий, Кравчук.

По 1 дол.: О. Лисий, Андрусевич, Ілащук, П. Романів, Е. Ілащук, Якимінський, Н. Кордаш, Стефин, О. Лисий, Школьний.

По 50 цт.: Тиньовський. Разом 26.50.

На Укр. Голос: По 1 дол.: А. Стах, Ілащук.

По 50 цт. Тиньовський.

На Вістник: А. Стах — 1 дол.

Жертводавцям щира подяка, а ювілятам щасливо дожити до 50-літного ювілею.

Приятель.

ВШАНУВАЛИ СТАРШИХ [...]
(Гемилтон, Онт.)

В день св. Петра і Павла, Укр. Прав. Громада ім. св. Володимира вшанувала своїх добрих членів пп. Петра Мельника і Петра Фарбатюка, що сповняють обовязки старших братів при церкві. До цеї милої несподіванки в честь заслужених членів причинилися також Жіноче Т-во О. Кисілевської і відділ СУМК ім. І. Богуна. Несподіванка відбулася в домі п-ва Андрія і Марії Варан.

Членів скликано під претекстом, що відбудуться збори громади в справі будови нової церкви. На жаль п. Фарбатюк виїхав був до рідні в Вофало й тим самим не був присутним на принятті.

Поки вібрані розмовляли між собою надворі, членки поралися в хаті. Коли все було готове, всіх запрошено до середини, та засаджено за столи. На почесному місці поставлено п. Мельника. По відспіванню многоліття, п. В. Демянюк, голова громади, пояснив ціль сходин, підніс заслуги обох ювілятів та висловив жаль що п. Фарбатюка не було присутного. "Все таки, ми маємо між собою п. Мельника. Хоч старший віком", говорив голова, "він тілько трудиться на церковнім полі, дбає про нашу церкву й збудував прекрасний престіл і кивот, що є окрасою нашої церкви". Промовляли ще: пані Анна Калинюк, пп. А. Баран, В. Фастриґа і дружина, дочка й зять п. Мельника. В кінці забрав голос сам ювілят і подякував всім, що причинилися до таких приємних сходин. Після промов п. Демянюк закликав до збірки на Український Голос і Вістник. Присутні зложили 5.25 на оба часописи. Пан П. Мельник жертвував окремо так: до каси СУК 2 дол.: на Укр. Голос 1.50 і на Вістник 1.50. На такий господіз таку саму суму жертвував пізніше п. П. Фарбатюк.

Жертводавцям щира подяка, а нашим Петрам і старшим братам на многі літа!

Ілая Саврун.

ЗБІРКА НА КОЛЕҐІЮ
(Торонто, Онт.)

В неділю по Богослуженню, дня 20 липня, п-во Василь і Анна Дацишин, наші молоді склепарі, справляли святочно перенесення до нової хати. Запросили до себе близьку родину, знакомих і свого пароха. Відбулося посвячення нового гарного дому, а відтак гості повасідали до обіду. Присутні висловлювали щирі побажання господарям дому, а о. П. Самець, між іншим, згадав про добрі прикмети, якими вони відзначаються як успішні торговці і як добрі і релігійні українські громадяни.

На бажання п. Дацишина була переведена збірка на українську Колеґію св. Андрея, як слідує:

По 5 дол.: В. Дацишин, А. Шпур, Д. Волошицький, И. Гуменний, о. П. Самець.

По 2 дол.: Н. Дутчак, С. Гуменний, Ю. Яремко, С. Антонюк, П. Євчук, В. Лах.

Разом 37 дол. Жертводавцям щира подяка, а родині Дацишиним щастя і здоровля.

С.

ЮВІЛЕЙ П-ВА МИХАЙЛА І ПАРАСКИ САЛИЖИНІВ
(Редвотер, Алта.)

В неділю 31 серпня була в нашій церкві, в Редвотер, відправа. Це перед відправою, члени порадилися, щоби громада віддала честь М. Салижинам з приводу їхнього срібного ювілею супружого життя. Як подумали так зробили. Членки сестрицтва приготовили обід і після відправи всі разом з своїм парохом мали заїхати до дому ювілятів. Та на жаль так не сталося. Деякі затрималися в місточку, а деякі повільніше їхали.

Коли приїхало кілька авт на подвіря, то ювіляти не знали, що то мало бути. Ті, що приїхали казали, що приїхали на ягоди і вступили за дозволом. Дехто підслухав розмови ювілятів, що вкоротилися, щоби дати обід для всіх, але це було неможливе. В тім часі приїхали решта авт і жінки взялися до роботи.

Застелили гарно стіл, поставили свічки і хрест. Парох вбрався в фелон, причіпили букети шановним ювілятам, дружкам і дружбам і почався Чин благословіння супругів в день 25-ти ліття їх шлюбу. Після відправи почався [...]

Це була дійсна несподіванка для п-ва Салижинів.

Після обіду було три промові. Господарем був п. І. Василик. Він покликав п. В. Пасічного, голову громади. Бесідник коротко, але щиро пожелав ювілятам щастя і здоровля від цілої громади.

Відтак говорив п. В. Школьний. Він пожелав всякого добра для цеї родини від Народного Дому.

Послідним бесідником був наш парох. Всеч. о. М. Фик. Він сказав, що то велика Божа ласка і Боже благословіння прожити в супружому життю 25 літ. Від членів церкви і Народного Дому, він передав дарунок ювілятам. При кінці пожелав їм дожити до золотого ювілею і підніс для ювілятів Многая Літа. Всі заспівали.

У відповідь п. Салижин сердечно подякував і жалував, що не може довше говорити. Треба знати, що тому пару місяців назад, він перебув дуже серіозну операцію.

П-во Салижині мають три сини і дві дочці. Вони є взірцевими членами церкви і Народного Дому. Добрими родичами і господарями.

На дворі о. парох зробив заклик до збірки на колеґію св. Андрея, а збіркою занявся п. С. Попіль. Зібрано 11 дол. Жертводавцям щира подяка, а ювілятам і їхній родині бажаємо щастя і здоровля.

Присутний.

ГАРНІ ХРЕСТИНИ В КЛИМАШКІВ
(Ґровлянд, Саск.)

Серпня 31, п-во Павло і Павліна Климашки хрестили свого першого сина — Тараса-Богдана. Хрестив о. Дячина. Кумами були п. К. Копачівський і пані Текля Ткачик.

Після хрещення була вечеря, яку приготовили п-во Іван і Дорота Паньчуки, в домі яких відбулося хрещення. Дальше велися поважні бесіди, пр. питання про можливість створення Української Держави, коли б комуністична сила була розбита. Тема була дуже захопила увагу присутних.

Після довгих таких бесід, п. М. Погорецький пригадав, що при такім поважнім святі треба зібрати жертву на наш поважний орган — Вістник, отже почалася збірка, що принесла 8 долярів. Жертводавці:

По 1 дол.: П. Климашко, М. Погорецький, І. Панчук, М. Ткачик, І. Іванусь, Г. Добровольський, о. Л. Дячина, К. Копачівський.

Я, як присутний на хрестинах, в імени гостей бажаю малому Тарасови, щоби виріс на гідного чоловіка, батькам на втіху, своєму народови на славу. А жертводавцям щира подяка.

К.К. — Брукбі.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

ПРОЩАЛЬНИЙ ОБІД ДЛЯ о. ГЛІЦЬКОГО
(Пембіна, Н.Д., З.Д.А.)

З приводу, що о. П. Гліцький, [...] обслугував нашу пембінську [па]рохію 5 літ, мав перебратися [д]о Форт Вилліям, Онт., жіноцтво [на]шої парохії приготовило для [нь]ого і його родини прощальний [о]бід.

Гарна і культурна справа шанувати провідників, та не всі люди це розуміють.

[...] в нас буває деколи одна сла[ба] сторона в відношенню до про[від]ників — ми часто їх зміняємо, [ко]ли в інших людей парох буде на [мі]сці 15—20 літ. В нас буває [...] невдоволення, вузка, чи [кру]гозора вибагливість. Пово[д]ує дехто невдоволений, [...] те невдоволення другим і [...] забирається. Але здо[ро]вий розсудок каже, що новий [свяще]ник також не буде надчо[ловi]ком; і він всего не зробить, [що] хто захотів би; і він всім не [до]годить. Так, як і ми. А щоб [...] шоби громадська справа [йш]ла добре, то на те треба до[бро]ї волі і щирої праці кожного [члена] громади.

[...] згадаю одну не конче куль[турну] прикмету, яка є нераз в [...] то думка, що священики [мусять] обслуговати за шиндармо, [бо вон]и так багаті, грошей ми[...]. Та треба лише увій[ти в по]ложення священика, а по[баче]мо, що воно не так.

[...] про одного священика [...]. Хто так думає про [...], той подібно думає і [...] історію, про Дієцеваль[...]. Каже: „Та Консисторія [...] ..." Є люде, що так [...]

[...] пригадую, а воно заста[вляє] [...] до здорової думки.

[...], є в нас і дуже гар[ні при]кмети, дійсно культурні [...], та вони говорять самі [...]

На вище згаданім обіді вібра[но ...] доляри, як дарунок для о. [Гліц]ького, і 9.16 на Вістник і [Укр.] Голос пополовині. Це одна з гарних прикмет.

Н. Кирилюк, секретар.

ВІНОК ДЛЯ КОЛЕҐІЇ

В суботу 26 липня відбувся [похорон] покійної Софії Ганяк, [з дому] Кінащук, в Бренденбурі, [Саск.], в домі її брата Стефана [...] Дробот, Саск. Похорон від[правив] Всеч. о. М. Боднарчук.

[Пок]ійна родилася 1911 року [і проживал]а всего 36 літ. Шість [літ була] учителькою пуб. шко[ли і ці]кавилась поважно гро[мад]ськими справами.

[Зали]шила смутком прибитого [мужа], з яким прожила всего де[сять] літ, і лишилось двоє дітей, [...] літ 8, а Василь 18 мі[сяців].

[По]сле похорону в церкві свя[щен]ик попросив присутних, щоб [вложи]ли жертви на фонд Колеґії [як] вінець на могилу покійної. [При]сутні віднеслися щиро до за[клику] пароха і зложили 46.85. [Жер]твували:

[По] 5 дол.: С. Кінащук, В. Кі[нащук], Г. Ганяк, Катерина Кі[нащ]ук.

[По] 2 дол.: Г. Кінащук, Д. Дробот, І. Стін[...]

[По] 1 дол.: Анна Кітар, Т. Га[няк], Н. Стінка, В. Стінка, І. Г. Стінка, В. Стінка, Д. Скварчук, Н. Франко, Г. Спіжавка, Т. Дробот, Д. Головачук, О. Головачук, І. Спіжавка, В. Лукинюк, П. Костишин, В. Кіцан, П. Загарія, Г. Чорний.

По 50 цт.: Катерина Безборська, В. Гнідий.

По 40 цт.: пані Чорна.

По 25 цт.: В. Спіжавка, Елис Король, Г. Білан, Марія Чорна, В. Дарійчук.

По 20 цт.: пані Лонгул.

Подяка належиться всім жертводавцям.

Було багато гарних вінків від родини і сусідів, і на похороні велике число людей взяло участь.

По похороні відбувся Парастас.

Нехай дорогій Софії земля буде пером і вічна їй память.

Присутний.

МИХАЙЛО ДРУЛЬ
(Посмертна згадка)

Менві, Ман. — Червня 11-го прийшла жахлива і сумна вістка до родичів п. Олекси і Анни Друлів в Менві, Ман., що їх найстарший син, Михайло, зістав вбитий в копальні золота в Киркленд Лейк, Онт. Смерть наступила моментально, коли великий камінь впав йому на груди.

Небіщик родився в Менві, Ман, 29 листопада, 1915. Тут виріс на сильного і поважного громадянина. Одружився з Анною Губінською з Гредвю, Ман., 15-го жовтня, 1939. Два роки пізнійше виїхав зо своєю дружиною на роботу до Киркленд Лейк, Онт., де стрінула його смерть.

Покійний ще в молодого хлопця шанував своє рідне. Працюючи в Киркленд Лейк,, Онт., він жертвував на народні цілі, був щирим членом Укр. Прав. Церкви і членом Колеґії св. Андрея у Виннипегу.

Тіло покійного припровадила до Менві, Ман., його дружина, де живуть його родичі і вся родина.

Вечером 14-го червня о. В. Федак відправив панахиду в домі родичів небіщика, а в неділю 15 червня, по обіді відбувся величавий похорон в Укр Гр.-Прав. Церкві св. Преобр. в Менві. Коло 500 людей взяли участь в похороні.

Не було людини там, що вислухавши проповіди о. Федака не залилася слезами по утраті такого доброго і надійного громадянина. Гірко було дивитись як побивалася його дружина Анна, а ще тяжше зробилось всім, як маленький 4-літний синочок, Тарас, просив маму щоби відкрити трунву, бо він ще раз хоче татуся бачити.

Покійний, крім дружини й 4-літного синка, полишив батька і маму, братів — Богдана і Петра в Торонто, Онт., Мирона в дома, сестру пані Войтович в Виннипеґу, і стрия і тету пані Кватковську в Елфінстон, Ман. На місці згадати, що родичі покійного і вся родина Друлів належуть до чільних і свідомих людей, то й не диво що покійний Михайло був такий ідейний чоловік.

По похороні о. В. Федак зробив заклик до збірки на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу як живий вінець покійному. Зібрано 72 дол. Жертвували:

По 10 дол.: п-во А. і А. Кізь.

По 5 дол.: О. Друль, В. Друль.

По 2 дол.: М. Грошок, І. Грошок, П. О. Друль.

По 1 дол.: Н. Зюбрак, С. Чвалюк, І. Пелешок, панна О. Коваль, П. Тисарський, І. Федорків, П. Друль, Павло Друль, О. Грошок, М. Зборський, Г. Освіцінський, О. Пелешок, Р. Пелешок, М. Пелешок, М. Грегораш, І. Грицак, В. Івашко, Ф. Муцій, М. Левандовський, М. Друль, Т. Івашко, М. Тисарський, В. Друль, С. Івашко, Н. Сольничний, Д. О. Дітик, П. Тутьалюк, М. Ярин, М. Капа, Т. Стоць, С. П. Ґерелюс, І. Ф. Друль, А. Друль, Ф. Войтович, Ф. Друль, Н. Миць, К. Тисарська.

По 50 цт.: Н. Коваль, К. Михасів, В. Друль, І. Сконцеляс, пані Бабій, М. Губінський, О. Губінський, Ю. Бойчук, М. Рядеба.

Учасники похорону.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
(спізнений допис)

Дня 20-го червня, 1947, пані Марія Гаращюк, запросила всю свою родину і близьких сусідів, щоби разом з нею помолитися до Господа Бога за її чоловіка, Василя, котрий помер 1920 року.

Службу Божу відправив Всеч. о. М. Фик. Тому, що хата була мала, відправа було коло гробу. День був гарний і теплий. Сини і зяті прибрали гріб дуже гарно, поиносили лавки. Богослуження було дуже врочисте. Всі були вдоволені і піднесені на дусі після відправи.

Після св. Євангелії, парох мав проповідь. Він говорив про обовязки в життю і що кожний повинен їх сповнити. Він навів примір старенької Марії, господині, що в 70 році життя навчилася читати. Тепер має 83 роки. Вона читає Святу Євангелію і другим розповідає. Вона знаходить насолоду в читаню Божої науки..

Після відправи відбувся обід в хаті. Щоби ще хто більше довідався про те, що можна навчитися читати в старшому віці, п. Ф. Юрків зробив заклик до збірки на Колеґію св. Андрея в Виннипегу. Зібрано 6.[...]

Нехай Всемогучий поблагословить цю родину здоровлям і щастям, а люди нехай беруть примір від неї.

М.

ПРИМІРИ ГІДНІ ДО НАСЛІДУВАННЯ

1. Замість вінка на могилу.

Вже давніше колись п. Петро Зварич підносив думку, щоби замість квітів та вінків на могилу, вшановувати память померших жертвами на добрі цілі. Недавно тому про це також писалося у „Вістнику". Идучи за цим приміром понище згадані особи зложили жертви на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу, замість вінків на могилу бл. п. Т. Д. Ферлея:

По 10 дол.: Прот. В. Кудрик, Виннипеґ, Яросл. і Марія Колтики, Виннипеґ.

Покійному вічна память, а жертводавцям щира подяка.

2. Діти для Колеґії.

При новозорганізованій катедральній парафії Пресвятої Тройці в Виннипеґу минувшого шкільного року існувала Недільна Школа. Наука відбувалася в Колеґії св. Андрея. Учні приносили кожної неділі свої малі жертви на ціль Недільної Школи, з чого при кінці року жертвували 25 долярів на Фонд Колеґії.

Це є надзвичайно гарний примір, гідний до наслідування. Користь з цеї жертви подвійна: матеріальна допомога Колеґії та, що більше, виховання в дітях духа жертвенности. Приносячи та жертвуючи свої центи на ціль Недільної Школи та Колеґії, діти з малку привчуються підтримувати свої важні справи.

Н.Н.

МИХАЙЛО ГЕНИК
(Посмертна згадка)

Венлав, Ман. — В понеділок 8 вересня відійшов в вічність Михаїл Геник, син Ілиі і Марії з Негричів, що живуть в Венлав, Ман.

Покійний працював через 10 років в Петришія Ломбер Ко., в Су Лукавт, Онт. Вересня 8 пускали дерево водою до трачки, і покійний впав в воду і втопився.

Покійний родився 18 вересня 1913 року в Венлав, Ман., а 1944 року в березні звінчався з Еленою Стоп. Полишив дружину та півтретя-річного сина Григорія, старих родичів, 5 братів та 5 сестер — Івана, Стефана, Николая, Олексу, Василя; сестри замужні: Олеся Романюк, Анна Славюк, Параска Вийвис і дві дівчині.

Похорон відбувся 17 вересня при великому числі народу. Похоронне Богослуження відправив о. Т. А. Горбай з Роблин, Ман., в Церкві св. Ап. Петра і Павла в Венлав, Ман. Там же похоронено тіло покійного.

В домі родичів був обід і тогди родина зложила 12 долярів на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу, як невянучий вінець на свіжу могилу покійного Михаїла.

Щира подяка родині Геників за жертву, а покійному Михаїлови Вічна Память!

Спи дорогий мужу, тату, сину, і брате, а земля нехай буде тобі легкою.

Учасники похорону.

ЗБІРКА НА ХРЕСТИНАХ
(Торонто, От.)

У неділю, дня 29 червня ц.р. п-во Іван і Анна Дверничуки хрестили свою першу донечку в церкві св. Володимира. Опісля запросили кумів і близших собі знакомих до свого помешкання на обід. При обіді присутні висловили щирі побажання родичам і їх донечці, зложили для неї дарунки й не забули про наших скитальців. На що благородну ціль

склали жертви слідуючі:
По 5 дол.: І. Дверничук.
По 2 дол.: А. Пронич.
По 1 дол.: Н. Добко, В. Качій, М. Козар, М. Климочко, О. Котик.
По 50 цт.: П. Боднар, М. Цюник.

Жертводавцям щира подяка, а ново-охрещенниці многих літ.

Присутний.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Збірка з нагоди відвідин о. С. В. Савчука 31 липня, 1947.

Ріджайна, Саск.

Союз Української Молоді, відділ ім. гетьмана І. Мазепи 50.00

Жін. Т-во „Доньки України" 26.00

Українське Товариство „Просвіта 15.00

По 10 дол.: В. Шепеляк, Н. і О. Масник, А. Шепеляк, Г. і М. Корпан, Н. Бучковський. В. Веселовський.

По 5 дол.: С. Маслюк, М. і Е. Лехопой,

По 20 дол.: П. Петричко, В. Ґалятовський, Н. Малюта, С. Ґерега, В. Чемерис.

По 10 дол.: В. Стиба, І. Сторожук, І. Бойчук, М. Хахура, Д. Негрич.

По 5 дол.: Й. Долинський, В. Стиба (молодий), Е. Цимбалістий, М. Щербій, С. Олійник, М. Савіцький. Д. Деник.

По 2 дол.: І. Долинський. О. Ґреґорій, С. Онисько, Н. Шевчук. Н. Марцюк, О. Мойсюк, Ф. Титенич, К. Палиґа, Б. Овадюк, П. Патрилюк, В. Корпан, Г. Лужецький, Оля Овадюк, Н. і М Шепенюк, Параскевія Анклевич, Анна Кут.

По 2 дол.: Марія Оматюк, Настя Шепеляк, М. Цейко.

По 1 дол.: Наталя Яремко (маленька дівчина з Арран, Саск., що гостить в Ріджайні).

Разом зібрано в Ріджайні 228.00

Збірка місцевої громади св. Юрія. Флин Флон, Ман.

По 100 дол.: П. Сірий, В. Перепелюк

Церк. громада св. Юрія 59.75

Ф. Киба 47.25.

По 1 дол.: М. Храпун, О. Зламиначук, В. Клос, С. Гордій

Разом зібрано в Флин Флон 500.00

Збірка на Церковно-Допомоговий Фонд, 27 серпня, 1947, у Форт Виліям, Онт., підчас прощання Всеч. о. І. Гикавого й родину на нову парафію в Манітобі.

Від членства Церковної Громади ім. Пресвятої Богородиці:
По 5 дол.: С. Пуляк
По 2 дол.: Д. Курійчук.
По 1 25: Я Верстюк.
По 1 дол.: о. І. Гикавий, В. Микуляк, Н. Палаишця, С. Сенюк, пані Сенюк, М. Василик, М. Вепьгер, К. Чховий, С. Чура, М. Боднарчук, М. Загаровський, С. Лисак, П. Здебяк, К. Найдипі, М. Лисий.
По 50 цт.: М. Олійник, І. Віктовий, А. Антонишин, К. Борис.
По 25 цт.: Г. Богун, А. Підручний.

Збірку зарядили й перевели І. Віктовий і В. Микуляк

Збірка на Церковно-Допомоговий Фонд у Вайта, Ман., 14 вересня, 1947, в нагоди хрещення Петрусі Славки, донечки п-ва П. Боднарчуків — 5.80.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД

Едмонтон, Алта.
Громада св. Івана, від членів по 13 липня, 1947 .... 258.00
Громада св. Івана, від Богослужень по кінець 1947 .. 50.00

Вимер, Саск.
Від членів громади .. 18.00

Сифтон, Ман.
Від членів громади .. [illegible]

Монтреал, Кве.
Від членів громади .. 147.00
Громада св. Софії, від Богослужень 50.00

Венкувер, К. К.
Від членів громади .. 49.00

Келгарі, Алта.
Від членів громади .. 20.00

Шерідон, Ман.
Від членів громади .. 25.00

Арран, Саск.
Від членів громади .. 22.00

Прейрі Ривер, Саск.
Від членів громади .. 8.00

ВЕЛИКЕ СВЯТО

відбудеться з нагоди отворення і посвячення ново побудованої церкви св. Юра

в ФОРТ ФРАНСИС, Онт.
в Неділю, 12-го жовтня, 1947.

Богослуження і чин благословення нової церкви відслужить прот. С. В. Савчук, адміністратор Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді, при асисті пароха Всеч. о. Івана Гикавого й о. М. Юрківського з Винипегу.

ПРОГРАМА ДНЯ·

9.30 год. рано — Водосвяття — Утреня та посвячення угольного каміня

10.30 год. рано — Служба Божа

12.30 год попол. - Спільний обід в салі Читальні Просвіти.

Підчас обіду будуть промови. — Між іншими запрошено до промов о. С. В. Савчука, посла Н. Бачинського адвоката В. Я. Арсенича та посла І. Р. Соломона з Винипегу

Запрошуємо на це свято всіх місцевих і позамісцевих гостей

За Заряд Парохії св. Юра в Форт Френсис Онт

Йосиф Винниченко, гол.
Василь Библів, секретар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Шортдейл
12. Неділя — Дрифтінг Ривер.
14. Вівторок. Покров Богородиці — Ленпард.
19. Неділя — Шелвелей.
26. Неділя — Роблін-Зелена

Адреса: Поч Скр. 54, Роблін, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фешка.
ЖОВТЕНЬ.
5. Неділя — Овкборн.
12. Неділя — Сенді Лейк.
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Мензі
19. Неділя — Росборн.
26. Неділя — Виста.

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Ґлен Елмо.
8. Субота Дмитра — Овкборн.
9. Неділя — Січ.
16. Неділя — Мензі
21. Пятниця Архстр. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
23. Неділя — Ринґсвил
30. Неділя — Виста.

Адреса — Бох 46 Овкборн Ман. Тел. 141-5. Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіженича.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Ґронланд Північна.
12. Неділя — Ґодсон Бей Джонкшин
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Ґронланд Середня.
19. Неділя — Ґронланд Північна.
26. Неділя — Брукcбі.

ЛИСТОПАД.
2. Неділя — Ґронланд Північна.
8. Субота. Велмч. Димитрія — Кодет. Церк. Базар.
9. Неділя — Кодет. Спільний Обід і Листопадовий Реферат.
16. Неділя — Ґронланд Середня.
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Брукcбі.
23. Неділя — Ґронланд Північна.
30. Неділя — Ґодсон Бей Джонкшин

По Богослуженню катехизація дітей і релігійні лекції для молоді. Адреса: — Ґронланд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Брендон.
12. Неділя — Рейні Ривер,
14. Вівторок. Покров Богородиці — Поплар Парк
19. Неділя — Іст Селкирк.
26. Неділя — Тиндал

Адреса: 7 Ст. Джанс евню. Тел 51 978 — Винипег Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Стинен (День подяки)
12. Неділя — Норквей (День Подяки)
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Ґаес.
19. Неділя — Пай Ривер (День Подяки)
26. Неділя — Кемсек (День Подяки).

Адреса Бох 12а — Арран. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В Сенишина.
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Смокі Лейк.
12. Неділя — Тірієн
14. Середа Покрова Пресв. Богор.— Сенді Ретидс (храм).
19. Неділя — Беліс
26. Неділя — Стрий.

Адреса: Бох 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Ковальського.
ЖОВТЕНЬ·
5. Неділя Тернопіль
12. Неділя — Єлдов Крік — Зїзд СУМК
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Ст Джулієн (храм)
19. Неділя — Канворт
26. Неділя — Мічам

Адреса: Скринка 155 — Ванан Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Білики
12. Неділя — Ітонія
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Кепон.
19. Неділя — Прілейт
26. Неділя — Гефорд

ЛИСТОПАД·
2. Неділя — Кендо
8. Субота. Св. Димтра — Марлин.
9. Неділя — Ґлеслин.
16. Неділя — Гефорд
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Редфілд.
23. Неділя — Витків.
30. Неділя — Медов Лейк.

Адреса· Бох 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ЖОВТЕНЬ·
5. Неділя — Гардентон.
12. Неділя — Толстой.
14. Вівторок. Покров Пр Богор. — Роза
19. Неділя — Вайта.
26. Неділя — Арбакка.

Адреса· Толстой, Ман.

Календар Українських Свят
ЖОВТЕНЬ·

1	С	18	Преп. Евменія епископа
2	Ч	19	Муч. Трохима, Саватія
3	П	20	Влмч. Евстафія Плакиди
4	С	21	Ап. Кондрата з 70-ти
5	Н	22	Нед. 18. Преп. О. Печер.
6	П	23	Зач св Івана Хрестит
7	В	24	Муч. Текли, прав Корнія
8	С	25	Преп. Ефросинії, мч Руфа
9	Ч	26	†Івана Богослова, мч Хирк
10	П	27	Муч. Калістрата і 49 воїн
11	С	28	†Преп. Харитона ісповдн.
12	Н	29	Нед. 19. Преп. Киріяка отш.
13	П	30	Михаїла 1-го митр. Київ
14	В	1	**Покров Пресв. Богородиці**
15	С	2	Андрея Христа ради юрод
16	Ч	3	Преп. Діонисія затв Печ
17	П	4	Свщм Еротея, Володимира
18	С	5	Преп. Даміяна Печер.
19	Н	6	Нед. 20. Ап. Томи з 70-ти
20	П	7	Муч. Сергія і Вакха
21	В	8	Преп. Пелагії св. Таїси
22	С	9	†Ап. Якова Алфеевого з 12
23	Ч	10	Муч. Евлампія й Евлампії
24	П	11	Ап. Филипа з 70-ти
25	С	12	Мч Пров, Тараха й Андр.
26	Н	13	Нед 21 Муч Карпа
27	П	14	Преп. Параскевії Серб.
28	В	15	Преп. Евтимія нового
29	С	16	Муч. Лонгина сотника
30	Ч	17	Память О. 7-го Всел. Соб.
31	П	18	†Ап Луки з 70-ти

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЖОВТЕНЬ·
5. Неділя — Фостон
12. Неділя - Рама
19. Неділя Канора
26. Неділя — Вимер.

Бох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Келгарі.
12. Неділя — Калмар.
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Редвотер.
19. Неділя — Восетна.
26. Неділя — Торгилд.

Адреса: Скр. 62. Тел. 10 Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЖОВТЕНЬ·
5. Неділя Вилингдон.
12. Неділя — Андрю
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Борівці (храм).
19. Неділя — Довнінг
26. Неділя — Лужани.

ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Вилингдон.
8. Влкмч. Димитрія — Лужани (храм).
9. Неділя — Сучава.
16. Неділя — Андрю.

Адреса: Вилингдон Алта. Бох 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Донвел.
12. Неділя — Мелвил
14. Вівторок. Покров Пр. Богор. — Йорктон.
19. Неділя — Канора (Успенська)
26. Неділя — Йорктон.

Адреса: 110 Велінгтон Евню Телефон 798 — Йорктон, Саск.

Устав Церковний.
ЖОВТЕНЬ·

5. Неділя 18. Гол. 1. УЄ 7 Літ Ап. 2 Коринтян 9: 6—11. Еван. Луки 5: 1—11.

12. Неділя 19. Голос 2. УЄ. 8. Літ Ап. 2 Коринтян 11: 31—32 і 12: 1—9. Еван Луки 6: 31—36.

14. Покров Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39—49. 56. Літ. Ап. Жид 9 1—7 Еван. Луки 10: 38—42; 11· 27—28.

19. Неділя 20. Голос 3. УЄ 9. Літ Ап. Галат 1: 11—19. Еван. Луки 7 11—16.

26. Нед. 21. Голос 4. УЄ 10. Літ Ап. Галат 2: 16—20. Еван. Луки 8: 5—15.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorised as second class mail Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., OCT. 15th, 1947 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1947. ЧИСЛО (808) 20

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословінням Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР цеї Церкви, який відбудеться в середу й четвер, **12 і 13 листопада, 1947, в Винипегу, Ман.** — Наради Собору відбудуться в салі Готелю Роял Александра (Royal Alexandra Hotel), на розі вулиць Мейн і Гиґгинс (коло сіпіярської стації).

На Соборі будуть обговорені й вирішені такі справи:

1. Формальне обрання Преосвященого Єпископа Мстислава Скрипника єпископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

2. Справа взаємовідносин між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і Американсько-Українською Православною Церквою в Сполучених Державах Америки.

3. Справа взаємовідносин між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і Українською Автокефальною Православною Церквою на еміґрації, з Митрополитом Полікарпом на чолі.

4. Пенсійний фонд для священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді і їх родин.

Згідно з точкою 14 Статута Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь в Соборі візьмуть Високопреосвящений Архиепископ о. Іоанн Теодорович і духівництво, делеґати від поодиноких громад, місій і парафій, члени Консисторії, члени сталих комісій створених Собором і редактор органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Згідно з цим припоручається всім громадам, місіям і парафіям вислати на Собор своїх делеґатів*) і дати їм відповідні повновласти, згідно з інструкціями, які висилається листовно кожній громаді, місії та парафії. Лише ті делеґати будуть допущені на Собор, які викажуться посвідченнями від своїх громад, місій чи парафій, що вони є дійсно їх делеґатами

Делеґати громад, місій та парафій, та взагалі всі правні учасники Собору мусять бути в Винипегу в середу рано, 12 листопада, 1947, й бути присутніми на Архиерейській Службі Божій, яку відслужить Впреосв. Архиепископ о. Іоанн Теодорович в місцевій українській православній церкві св. Михаїла, під ч. 110 Дизраелі ул., в годині 9.30 рано.

Хоч на правну участь в Соборі, — тобто на участь в дискусіях, голосуванню й т.п., — мають право лише повноправні делеґати та взагалі правні учасники Собору, то присутніми на Соборі можуть бути також гості, — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — однак такі гості **мусять виказатися посвідченням** від своеї громади, або від свого пароха, що вони дійсно є членами української греко-православної громади, місії чи парафії в своїй місцевости, як рівнож мусять на Соборі зареґіструватися й отримати від реґістраційної комісії приписану перепустку. (Форму посвідчення гості можуть набути в свого церковного уряду).

На кошти подорожі всіх делеґатів і правних учасників Собору буде зроблений розмет. Розмет буде зроблений лише на кошти залізничих білетів та евентуально на кошти їзди автом (оскільки вони не будуть більші, як кошти їзди потягом), а не також на кошти харчів і помешкання.

Крім коштів подорожі делеґатів на Собор, що їх громади оплачують сами, в злуці з Собором будуть загальні кошти, які мають бути покриті з загального Фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада, місія та парафія повинна **зложити від себе добровільну жертву**, висилаючи її наперед до Консисторії, або передаючи свойому делеґатові, щоби зложив її на Соборі.

Всі священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді є зобовязані бути на Соборі. Тому, що не всі з них зможуть повернути до своїх парафій на неділю 16 листопада, Богослужень в деяких парафіях в згадану неділю не буде.

Програма Нарад Собору.

Наради Собору попередить Архиерейська Служба Божа, як згадано повище, а наради та взагалі праця Собору почнеться в годині 1.30 пополудні першого дня Собору й буде продовжатися в такім порядку.

1. Реґістрація делеґатів Собору і гостей, провірення їх повновластей та видання їм леґітимацій.

2. Вибір президії і покликання секретарів Собору.

3. Затвердження реґістраційної комісії та вибір комісій: верифікаційної, резолюційної, розметової.

4. Доповідь голови Консисторії про заходи Консисторії в справі підшукання кандидата на Єпископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, згідно з ухвалою Девятого Собору.

5. Промова Владики Мстислава.

6. Промова Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича.

7. Формальне обрання Єпископа Мстислава єпископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

8. Слово Владики Мстислава.

9. Врочисте возведення Єпископа Мстислава на катедру Української Греко-Православної Церкви в Канаді (відбудеться в цекві св. Михаїла).

10. Взаємовідносини між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді й Американсько-Українською Православною Церквою в Сполучених Державах Америки.

11. Взаємовідносини між Українською Греко-Православною Церквою в Канаді й Українською Автокефальною Православною Церквою на еміґрації, на чолі з Митрополитом Полікарпом.

12 Пенсійний Фонд для Священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді і їх родин.

Дано в Винипегу, Ман., 1-го жовтня, 1947.

КОСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ:

Прот. С. В. Савчук, голова,
Прот. В. Кудрик, заст. голови,
Свящ. І. Дмитрів, секретар,
Мир. Стечишин, заст. секретаря,
Й. Боґоніс, касієр.

*) В пропорції одного делеґата на кожних 25 дійсних членів, або більшу половину того. Коли в громаді є менше, як 25 членів, їй все одно прислугує право одного делеґата.

ЗБОРИ ЧЛЕНІВ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Річні Збори членів Колеґії св. Андрея в Винипегу відбудуться в четвер 13-го листопада, 1947, в годині 2.00 пополудні, в салі Роял Александра Готел, Винипег, Ман.

Програма зборів слідуюча:
1. **Прочитання звіту з попередних зборів.**
2. **Фінансовий Звіт.**
3. **Виховавчий звіт.**
4. **Звіт комісії по питанню членства Колеґії.**
5. **Вибір директорів.**
6. **Внески й резолюції.**

Дано в Винипегу, Ман., 14 жовтня, 1947.

ДИРЕКЦІЯ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ,
М. Гикавий, секретар.

БОЛЬШЕВИКИ ШУКАЮТЬ НАПАСТИ.

З Бад Зальцуфлен, в Німеччині, є вістка з 8-го жовтня, в Ню Йорк Таймсі, що в британській части Німеччини, в таборі українці кидали камінням на автомобілі пятьох російських кореспондентів. І кореспонденти домагалися, щоби українців покарати. Як до такої події прийшло, не говориться, та можна вгадувати, що кореспонденти так поводилися, що люде обурювалися. Бо за чим вони туди ходили? Та не зрозуміле, чому Британія не замкне дверей перед тими, які замикають свої двері перед нею?

ГРОМАДСЬКА СКАРБНИЦЯ — 516, 969 ДОЛЯРІВ.

В Винипегу почалася 14-го жовтня, збірка для Громадської Скарбниці (Комюніті Чест), а назначена сума для збірки — 516,969 дол. Повинен кожний щось дати. Жадна сума не є замала, ані жадна за велика — котру можна дати.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЕВРОПІ

В РОКАХ 1939-1947.

II.

Український церковно-православний рух у Польщі зростав на силі з року на рік. Автокефалія здобута „де юре", себто назовні, мала стати автокефалією „де факто", себто і у внутрішнім житті Церкви наповнитися українським змістом, забарвитися національним характером. Розмосковлення зросійщеної за московського панування Православної Церкви, а замість того відродження давніх соборних традицій, місцевих українських звичаїв, що ними жила Українська Церква до московського поневолення, — стало завданням того руху.

Дуже важним етапом українського церковно-православного руху в Польщі був Луцький Церковний Зїзд 5—6 червня, 1927 р., що відбувся всупереч забороні епископату, який складався тоді майже виключно з москалів. Цей епископат підтримували польські державні чинники. Що правда, в той час польський уряд ще не виступав явно проти українського церковного руху, однак і не виявляв до нього жадних симпатій. То ще був час, так би мовити, байдужого відношення до Православної Церкви, хоч вже тоді уважний обсерватор міг зауважити, що в тиші урядових кабінетів приготовляються пляни „польського православія", яке так дошкульно відчули на собі українці і білорусини в Польщі в рр. 1937-1939.

До того ж часу український церковний рух в Польщі мав вже великі здобутки. Під його впливом видана була грамота Президента Польської Републики з 30 травня 1930 р. про скликання Помісного Собору Православної Церкви в Польщі, що рішив би про її внутрішний устрій. На домагання зорганізованого українського православного громадянства, 10-го квітня, 1932 року висвячено було першого епископа-українця, архимандрита Полікарпа Сікорського, теперішнього митрополита Української Автокефальної Православної Церкви. В 1934 р. Волинь здобуває вже й правлячого епископа-українця в особі архиепископа Олексія Громадського, який в той час співпрацював з українськими церковними кругами в напрямку осягнення основних постулятів в розмосковленні Православної Церкви в Польщі. З його приходом на Волинську Катедру відбуваються перші Єпархіяльні Собори, а Духовна Консисторія в Кремянці починає видавати українську православну пресу й релігійну літературу в українській мові.

Однак, український церковно-православний рух набирає найбільшої сили і значіння з хвилиною покликання до життя Т-ва ім. Митрополита Петра Могили (1932 р.). Це Т-во скоро обєднує весь український православний актив, а в проводі його, як генеральний секретар, стає людина великого авторитету, вчений теольоґ-академик, історик Української Православної Церкви й визначний громадський діяч — проф. Іван Власовський. Місцем осідку Т-ва був Луцьк, де містилася й резиденція Єпископа Полікарпа Сікорського. Цей факт мав велике значіння, бо в особі тодішнього Єпископа Полікарпа українці мали дійсно українського архипастиря, який чесно, з повним самовідреченням працював спільно з українською православною громадою, маючи за головне завдання — якнайскорше наповнити „нові міхи новим вином".

За безпосереднім проводом Єпископа Полікарпа, при Т-ві ім. Митр. Петра Могили повстає Богословська Секція, що обєднує найвизначніших українців-теольоґів (проф. М. Кобрин, проф. І. Власовський, проф. Ф. Кульчицький, М. Константинів й багато інших) і розпочинає завзяту працю над перекладом з грецької мови богослужбових текстів і книг Св. Письма. Невабаром Богословська Секція приступає до активної видавничої діяльності, друкуючи з року на рік все більше й більше богослужбових книжок, молитовників й популярну релігійну літературу. Велику працю в тім же напрямку і в той же час виконує Український Науковий Інститут у Варшаві, на чолі якого тоді стояв проф. Олександер Лотоцький, автор багатьох праць з ділянки українського церковного права і історії Української Церкви, близький приятель і шкільний друг Єпископа Полікарпа Сікорського. На цім місці треба згадати, що видавнича праця Т-ва ім. П. Могили і Українського Наукового Інституту була корисною не тільки для українців в Польщі. В 1941-1943 р. з їхніх видань користала вся Україна, особливо з молитовників і богослужбових книжок, виданих в Луцьку під доглядом еп. Полікарпа.

До здобутків українського церковного руху в той період треба зачислити впровадження живої української мови в богослуженні, яка в 1938 р. вживалась вже в понад 300 парафіях. В той же час майже не було випадку, щоб церковні проповіди виголошувались російською мовою. До дальших здобутків українського церковного руху треба залічити його великий вплив на молодь, яка з запалом наверталась до Церкви, що ставала їй все більш рідною, зрозумілою. В селах північної Волині і Полісся, де через велику незаможність українського селянства існували сильні комуністичні впливи, після зукраїнізовання парафії ті впливи одразу зникали.

Розуміється, що здобутки українського церковного руху в Польщі теж нелегко давались; боротьбу треба було провадити і на місцях, особливо зі зросійщеним духівництвом, і в Св. Синоді, і в пресі*). Нераз, щоб переконати про силу українського церковного руху і його глибину в широких українських масах, приходилось робити вселюдні маніфестації. На цім місці випадає згадати про одну з найбільших демонстрацій, що відбулась 10 вересня, 1933 р. в Почаївській Лаврі, коли понад 20,000 православних українців домагалось розмосковлення Православної Церкви в Польщі. Як наслідок тієї демонстрації, українці здобули для Волині окремого правлячого епископа-українця.

Однак вже від 1935 р. починає зростати польський наступ на всі прояви українського національного життя, а в тім і на Церкву. В роках 1937-1938 цей наступ провадиться двома дорогами: 1) через „польське православіе", і 2) через „ревіндикацію душ", себто через навертання на польський католицизм. Перша дорога мала ослабити Православну Церкву через польонізацію. Було висвячено кількох епископів, що зараховували себе до польської національности (Матвій Семашко і Тимофій Шретер). В проповідях, богослуженні і при науці релігії почали вживати польську мову, особливо на теренах Холмщини, Підляся та північної Білорусі, де вокрема багато „старався" епископ Савва Советов. Між іншими найбільш відпорною на всі ці заходи залишилась Волинь, де український церковний рух був найсильніший. Цей польський наступ сягає свого найбільшого розгону в рр. 1937-1938.

В осени 1937 р. на Волині, на самім кордоні з Радянською Україною, починається масове навертання на католицизм. В першу чергу беруться до тих, яких прізвище кінчалось на „ський" (Івановський, Петровський, Хорольський, бо, мовляв, колись то були Яновські (Пйотровскі і т. п.). До диспозиції цієї акції польський уряд поставив всі засоби. Для прикладу: щоб купити кусок землі, треба було мати дозвіл повітового старости. Отож в роках 1937-1939 цей дозвіл давався лише тим, що мали католицьку мертику: — хочеш дядьку земельки прикупити — зміни віру православну на католицьку, перехрестися.

Однак найвищих верхів досягла польська боротьба проти Православної Церкви в р. 1938, коли на протязі пяти-шости тижнів на Холмщині і Підляссю було спалено, зруйновано, або розібрано понад 140 православних церков, нераз великої історичної і архітектурної вартости, що століттями були оборонними мурами, в яких українці переховували свої національні і релігійні вартости.

Як бачимо, в боротьбі з Православною Церквою поляки мали змогу вживати лише силу, механічні засоби, а цього було замало, щоб зломати духа, себто те, що є від Бога. Не змогли тому зломати і українського церковно-православного руху, який вже тоді став уділом найширших українських мас. Приналежність до українського церковного руху коштувала нераз людей роки вязниці, але це не стримувало інших й лише зміцняло віру в добре діло. Найдовшу боротьбу витримала Волинь, витримала вперто, гідно й поляки її не перемогли, бо була свідома, що боронить не лише дочасне, сьогоднішне, але й те, що цінне й корисне цілому українському народові, всій Україні. Православні українці в Польщі були свідомі, що ще прийде час, коли вони повинні будуть сповнити обовязок месіянства на Сході, в Україні, де в той час комуністичний атеїзм був рівнож в періоді свого найбільшого наступу на українську душу.

И так сталося, бо 17 вересня 1939 р. впала Польща. Як наслідок тієї події, більшу частину українських земель, що були досі під Польщею, окупували большевики (Волинь, Галичина, Полісся), решта ж (Холмщина, Підляся і Лемківщина) знайшлась в границях т. зв. „Генерал-Губернаторства", якою то назвою німці охрестили колишню Польщу, що знайшлась тепер під їхньою окупацією.

У звязку з тим, ріжними дорогами пішло життя Православної Церкви на українських землях — іншою під окупацією червоної Москви, іншою під німецькою окупацією. (Далі буде)

*) В Соймі найгостріше виступав посол С. Скрипник, а в Сенаті проф. С. Тимошенко.

РОСІЯ ВЯЖЕ КОМУНІСТІВ В СИЛУ.

Світ довідався, що комуністи девяти держав звязалися в одну організацію для поборювання Стейтів. Це зроблено на нарадах в Варшаві, а заряд тої організації, чи інтернаціоналу, має бути в Білгороді в Югославії. Сім держав зі згаданих, це ті, що їх Росія забрала в минулій війні, а дві дальші — Франція та Італія.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по анґлійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Молоді літа св. Павла.

Св. Апостол Павло мав побожних родичів. Свій рід виводили вони від патріярха Авраама, що жив дуже давно в Старім Завіті. Його родичі зачисляли себе до роду (племени)) Веніямина.

Знаємо з Біблійної історії, що ізраїльський нарід ділився на дванадцять поколінь, по дванадцятьох синах патріярха Якова. Один із них був Виніямин, якого дуже любив Яков; він згадується в оповіданню про Йосифа, що був проданий братами до Єгипту, а там став намісником самого фараона. Треба ще пригадати, що з покоління (з роду, з племени) Веніямина походили визначніші праведники і святі Старого Завіту. З того покоління походив перший цар (король) Савло, що Бог настановив для жидів у Старім Завіті.

Видно яка пошана була до предків у родині св. Павла, коли сина назвали іменем визначного царя Савла, який жив у Старім Завіті.

Вдома діставав св. Павло старанне релігійне виховання. Його приготовляли на священика святині. А вчителем був його батько. Не без того, що мати впливала на нього, заохочувала його, викликала в нім запал бути визначною людиною посеред релігійного життя.

Відтак віддали його до школи. Шість літ минуло і вже треба було йти до школи. Та школа була при святині. Вчителем був наставник святині, або священик. Напевно велике враження зробила на молоденького Павла перша наука в школі. Не було там лавок, як воно є тепер. Учитель сидів на підвисшенню кільканадцять цалів високім, а школярі сідали півколом на підлозі кругом свого учителя. Не було книжок. Ані таблиць. До писання вживали гусячих пер, писали чорнилом, що виробляли з саджі розпущеної водою. Писали на папірусі.

Папірус це була ростина. З середини її бильця виробляли давні люди папір до писання.

Побіч загальної науки вчили Павла також ремесла. В тих часах було поширене переконання, що кожний хлопець, поза наукою в школі, має знати ще якесь ремесло. Це було дуже розумне і доцільне. Тож учився Павло ткати і з ниток робити сукно, чи полотно на відповіднім варстаті.

Нитки сукали (пряли) з довгої шерсти киликійських кіз. Знаючи ткацтво, св. Павло міг мати в пізнішім житті з того користь. І таке бувало.

Однакож він знав, що бажанням родичів є, щоби він вивчився на священика. Хоч учився він ремесла, то все тямив про свою ціль і до неї стремів, аж поки її осягнув!

Читачі! Яка ж з того наука? Завсіди старайтеся виконати волю ваших добрих родичів. Учіться, працюйте і трудіться, все маючи перед собою ціль. До тої цілі спішіть. Так, як св. Павло, учіться рідної мови. Він жив у Тарсі, де грецька мова була в уживанню, однакож в дома і всюди він говорив жидівською мовою, мовою, якою говорили, співали і молилися його славні предки.

Шануйте своїх священиків. Шануйте старших. Шануйте провідників. Сьогодні виховання в молодім віці іде двома дорогами: в школі і в церкві. Учіться пильно в школі; учіться всього, чого навчають вас священики в церкві.

Хлопці повинні ставити перед собою ціль: бути священиком!

Також варто попри всій науці в школі і в церкві навчитися ще чогось. Воно в житті все придається. Різбарство, малярство, пасічництво, господарство, столярство і т. п., це ремесла, що сьогодні всякому, хочби і з найбільшими науками, може придатися.

Подумайте над цим.

о. Дмитро.

РІЖНІ ТАНЦІ

Танці згадуються вже в давній історії людського життя, однакож не всі танці були такі, як нинішні. Давно були танці, що нинішний танцюрист їх танцями не назвав би.

Так прим. були танці релігійні. Але з того не виходить, що парубки і дівчата заходили до церков і витинали гопака. Ні! Це були певні рухи тіла при співі релігійних пісень. То не була крутанина з тупанням та викриками, — це були рухи співака, чи співаків, достроєні до релігійного змісту пісні.

Нинішний танцюрист не звав би їх танцями.

Були танці, якими танцюристи показували артистичну красу, показували гнучкість, ніжність, зручність, принаду, повагу. Це був танець артистів.

Були танці воєнні, де вояки при свого роду ніби танцях розбуджували в собі воєвниче завзяття. Нинішний танцюрист з таких танців сміявся б.

Були танці, тай в деяких людей є дотепер, де чоловіки окремо самі танцюють, а жінки окремо. Навіть молодий з молодою танцюють держачись лише за кінці хусточки.

Всі вичислені танці не були подібні до нинішних загальних танців, що відбуваються при звуках „джезу" — гуку, тарабанення і реву джезових інструментів.

В нинішних танцях нема артизму, нема штуки, нема ніжности, нема поваги, нема гідности, нема скромности. Це розперезаність...

Є ще в нас „національні танці", це вже танці артистичні — для сцени, для вистави. Та і їх деколи зводять до простацтва.

Ось таке треба нам про танці знати. Бодай тілько. Хоч можна би про них і більше поговорити.

К. П.

ДЗВОНИ.

В старому краю кожна церква мала кілька дзвонів, більших і менших. Нераз треба було дивуватися, як небогата громада спромоглася на свої прегарні дзвони.

І не знайдеться чоловік, який сказав би: „Я вже наслухався досить гомону дзвонів і мені досить". Нема такого. Їх звук завсігди такий милий, як світло сонця кожної днини.

З дитинства свого вслухуємось ми у музику церковних дзвонів.

Дитиною ще завважуємо, що інакше бренить дзвін дня буденного, інакше в піст, інакше проти великих свят, інакше в часи урочистої процесії, інакше — коли нам смутну звістку видзвонює, що когось знову покликано з сього світа на суд Божий; інакше нарешті — коли бють на трівогу (як десь пожар).

Навіть людина, нечула на всяку іншу музику, відразу усвідомляє собі переймаючу силу акордів, що величнo спливають з вишин церковної дзвіниці.

Церква без дзвонів обійтися не може. Парафія без дзвонів була би тим, чим була би людина без язика. Тому то й є, що найубожша парафія не спочине, поки до бідненької своєї церковці дзвонів не спровадить. Бо дзвони в парафії як совість у людині. Рано дзвони будять, кличуть душпастиря за себе і парафію свою першу жертву дня зложити Богу. Увечері пригадують смертним о смерти та про тих, що на цвинтарі спочивають.

Кождої середи пригадують нам дзвони зраду Юди, а що пятниці голосять нам про терпіння й пониження Найбільшого з умираючих та про кров Його пролиту на Голгофті.

Коли ж надходять свята, ударяють дзвони в тони веселі, співають пісню тріюмфу й перемоги та огортають нею всіх і все. Як найпередніший провістник дня — за семі гори, за семі ріки розсилають радісну новину — вістку про Різдво, Богоявлення, Воскресення, про Духа Утішителя, про Пречисту Діву Матір нашого краю, про святих угодників Божих, віри нашої православної свідків незломних. Як відізветься дзвін, чути в найдальшім селі, — і хто ж би то відважився зостатися дома, коли на всенічну великодну у великі вдаряють дзвони?

Не мають дзвони ті ні голови, ні розуму, однак потрафлять керувати людським серцем.

А скільки ж спільного мають дзвони з історією і долею народа, якої скількости радісних і сумних хвиль були вони свідками! Скільком поколінням видзвонювали вони то торжественне „осанна", то повне загрози „уважай", то жалісну „вічну память"!

То й нема нічого дивного, що Церква Свята, приймаючи дзвони на службу Божу, з великими урочистостями сполучує так званий „хрест дзвонів".

Дзвони, як і люде, мають своїх ворогів. Першим ворогом — це війна. Війна нищить не тільки людей, — війна нищить і дзвони. Чи ж не памятаємо тої смутної хвилі, коли то з слізьми на очах здіймали люде дзвони і віддавали їх Молохові війни? Чи не дивує нас, що з давньої побожної минувшости так мало дзвонів на теперішні переховалося часи? Часті війни були того причиною. Місто, село, край, здобут ворогом віддавали дзвони, бо вони по праву війни ставали власністю облягаючої артилерії.

Поза війною страшні вороги дзвонів — це революція і безбожність. Хто в ненависти покидає віру, той не може мати пошановання до річей релігійного культу. Найстрашніші погани сучасної доби — большевики, забороняють уживання дзвонів. А їх нещасній погансько-безбожній комуністичній державі знищено около вісім мільйонів дзвонів. Металь з дзвонів іде там не тільки на гармати, — бють з него також і гроші. Гарний то ужиток безцінних памяток старовини й віри, коли з поламанням всякого права грабується парафії й церкви, щоби заповнити кишені грабуючих!

Мало на світі є річей, які б таку живу участь брали в журбі і радощах людей краю і народів, як власне дзвони!

(„Духовний Сіяч).

КОНТРОЛЯ ЛИСТІВ В АНГЛІЇ.

Почтові власти в Англії оголосили, що від 1-го жовтня починаєсь контроля листів та інших посилок, що виходять за границю. Отже почтові урядники будуть мати право отвирати листи, чи инші посилки, щоби побачити, чи в них нема грошей, або інших дорогих річей. При тім є запевнення, що при такій контроли ніхто не буде читати, що в листі написано. За висилання паперових грошей, чи дорогоцінностей чекає кара до двох років тюрми, або заплачення 500 фунтів штерлінгів (2,000 долярів.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ПЕРЕПИСКА КОНСИСТОРІЇ В СПРАВІ ЕПИСКОПА НА КАНАДУ.

I

Лист Консисторії до Митрополита Полікарпа.

7 березня, 1947

Ваше Високопреосвященство!

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович, який очолював Українську Греко-Православну Церкву в Канаді від 1924 року, на Девятім Соборі тої-ж Церкви, що відбувся 28—30 липня, 1946, подав заяву, що він рішив уступити з проводу Української Греко-Православної Церкви в Канаді і порадив, щоби вона найшла собі нового Архипастиря. Собор, вислухавши його заяву, вині с ухвалу, якою, між іншим, припоручив Консисторії „поробити старання в як найкоротшім часі найти кандидата на нового епископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді" (копію цеї ухвали, стверджену підписом секретаря Собору, долучуемо до цього листа).

Консисторія, обміркувавши справу докладно, прийшла до переконання, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді, так з огляду на її теперішний стан, як і з огляду на дальший її розвиток, повинна мати не одного, а що найменше двох епископів. Згідно з цим Консисторія оцим просить Вас, Отче Митрополите, відпустити для Канади двох епископів з тим, щоби перший з них приїхав до Канади так скоро, як лише можливо. З його приїздом Консисторія скличе Надзвичайний Собор Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді в ціли формального приняття його, як епископа тої-ж Церкви. При тім Собор вирішить справу другого епископа для Канади та взагалі полагодить всякі інші справи, які стануть перед Церквою з приїздом її першого нового Архипастиря.

Консисторія оцим дальше просить Вас, Отче Митрополите, відпустити для Канади, як першого з двох нових епископів, Преосвященого Мстислава (Скрипника), Єпископа Переяславського, та благословити його на нову працю. Ми рівночасно запрошуємо і Ваше Високопреосвященство відвідати Канаду, прибуваючи сюда разом з Преосвященим Мстиславом, або так скоро, як Вам буде можливо приїхати. Отримавши прихильну відповідь, ми поробимо всі потрібні зарядження щодо візи, транспортації і т. і.

Про все повище ми повідомляємо Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича та просимо його благословити розпочате нами діло.

В надії, що Ви, Отче Митрополите, узглядните нашу просьбу в справі Преосвященого Мстислава та що будемо мати щастя ще цього року витати Вас в Канаді, поручаємось Вашим владичим молитвам і остаємось

З синівською любовю,

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді,

Прот. С. В. Савчук,
Адміністратор і Голова Консисторії

о. І. Дмитрів
Секретар Консисторії.

II

Лист Консисторії до Єпископа Мстислава.

7 березня, 1947

Преосвященний Отче Владико!

Високопреосвященний Архиепископ о. Іоанн Теодорович, який очолював Українську Греко-Православну Церкву в Канаді від 1924 року, на Девятім Соборі тої-ж Церкви, що відбувся 28—30 липня, 1946, подав заяву, що він рішив уступити з проводу Української Греко-Православної Церкви в Канаді і порадив, щоби вона найшла собі нового Архипастиря. Собор, вислухавши його заяву, вині с ухвалу, якою, між іншим, припоручив Консисторії „поробити старання в як найкоротшім часі найти кандидата на нового епископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді" (копію цеї ухвали, стверджену підписом секретаря Собору, долучуємо до цього листа).

Консисторія, обміркувавши справу докладно, прийшла до висновку, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді, так з огляду на її теперішний стан, як і з огляду на дальший її розвиток, повинна мати не одного, а що найменше двох епископів. Згідно з цим Консисторія рішила просити, і оцим просить Вас, Отче Владико, стати одним з Архипастирів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з тим, щоби Ви до Канади приїхали так скоро, як лише буде можливо. З Вашим приїздом Консисторія скличе Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді в ціли формального прийняття Вас, як епископа тої-ж Церкви. При тім Собор вирішить справу другого епископа для Канади та взагалі полагодить всякі інші справи, які стануть перед Церквою з Вашим приїздом.

Подаємо до Вашого відома, що ми рівночасно пишемо до Високопреосвященійшого Митрополита Полікарпа й просимо, щоби він дав згоду на Ваш виїзд і благословив Вас на нову працю. Ми рівнож запрошуємо і його самого відвідати Канаду, приїзджаючи сюда разом з Вами, або так скоро, як зможе приїхати.

Просимо Вас ласкаво застановитися над нашою просьбою і дати нам відповідь як найскорше. Отримавши прихильну відповідь, ми подамося за дозволом на Ваш приїзд до Канади та поробимо всі інші зарядження, щоби Ви могли приїхати як найскорше.

Про це повище ми повідомляємо Високопреосвященого Архиепископа о. Іоанна Теодоровича та просимо його благословити наші заміри та рішення.

В надії, що Ви, Отче Владико, приймете наше запрошення та що будемо мати щастя витати Вас в Канаді ще цього літа, поручаємось Вашим владичим молитвам і пишемось

З любовю в Христі Ісусі,

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді,
Прот. С. В. Савчук,
Адміністратор і Голова Консисторії.
о. І. Дмитрів,
Секретар Консисторії.

(Кінець буде)

КОРИСТИ З ЧИТАННЯ ВІСТНИКА.

Хто читає орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді „Вістник", той перш усього є добре поінформований про життя, потреби і завдання нашої Церкви. А такий стається добрим членом Церкви. Їй помагає. І її оборонює.

Нам треба багато добрих членів Церкви!

Хто читає Вістник, той освідомляється релігійно і національно. Велика шкода для загальної справи чиниться тим, що дехто з наших людей підпирає всякого роду секти, чужі, ворожі нашому народові церкви; є такі, що не знають, до кого себе причислити і причисляють себе до всіх, тільки не до свого рідного, українського народу. А Вістник помагає розпізнати правдиву віру і Церкву українського народу; він і помагає пізнати свій нарід. І подає вказівки як краще служити своїй, рідній Церкві і свому народові.

Вістник подає новинки, які для нас цікаві і потрібні. Мусимо знати, що кругом нас діється. Треба нам орієнтуватися в подіях світу. Без того знання ми були б затуркані, малосвідомі.

Вістник учить молодь і дітей добрими науками й порадами в відділі молодих читачів і Недільної Школи. Підростаюче наше покоління — це ж наша будучність. Від того, яке те покоління буде, залежить доля наших наступних поколінь. Хіба це для нас малого значіння?... Ні. Через Вістник подаймо їм усього, чого потрібно для життя серед нових обставин і нового невідомого.

Вістник подає цінні науки. І в статтях. І в оповіданнях. В поезіях, дописах, приказках й інформаціях, що появляються на його сторінках. Коли хочете переконатися про користь з читання Вістника, то поговоріть з читачем його, а також із тим, хто його не читає. Побачите.

Отже, читаймо Вістник. Передплатім його для себе. І поширім його. Підімо з ним, під пахою, до сусідів, до свояків, до знайомих і приятелів; прочитаймо його їм. Або й лишім їм, най самі прочитають. Тай переконаймо їх, щоб стали добрими передплатниками й читачами його.

Наближаються Рідвяні Свята. Вже плянуємо дарунки для наших рідних і знайомих. Шлемо їм картки. Ану передплатім їм Вістника! Це буде для них найвартніщий дарунок, що подасть їм на протязі року потіху, науку, свідомість і побожність.

Велика користь з читання Вістника. Подбаймо, щоб він находився в кожній православній українській родині!

ОЄГ

ОДНОБОКА МІРА.

Большевицькі „Українські Щоденні Вісти" писали недавно, що жидівська комісія поставила закид, що в професійних школах Стейтів і Канади є упередження (дискримінація), і тому число жидівських студентів тепер таке, як 11 років тому назад (студенти права, медицини, дентистики, аптикарства й інжинірства). Значить — робиться жидам кривда при вступі до шкіл. Від себе „Америка" робить таку увагу:

„УЩВісти зажурились тим страшним переслідуванням. А як то оці „українські" Вісти глядять на те, що на кожних 100 скитальців допущених до Зединених Держав, 90 це жиди. То — видно — не є дискримінація"...

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ І ЖИД ЛІКАР.

Святий Василій був епископом Кесарії кападокійської, там, де тепер живуть турки. Був цей святий муж великим подвижником святої православної віри, за що наша свята Церква увіковічнила його память.

Мав св. Василій при собі лікаря жида, який називався Йосиф. Святий часто напоминав його, щоби охрестився і став християнином. Але жид твердо стояв при своїм. Він говорив:

— В якій вірі я родився, в такій хочу вмирати.

Дарма святий доводив, що така відповідь не є добра, бо ані Авраам не родивсь в такій вірі, в якій вмер, ні також Апостоли, але все дарма.

Аж прийшов час, коли св. Василій заслаб і лежав на смертельній постелі. Прикликали лікаря — Йосифа. Святий запитався його весело:

Приятелю, скажи мені правду, що ти думаєш про моє здоровля?

Лікар взяв святого за руку і налякався, бо пізнав, що кінець життя близько. То ж сказав слугам:

— Приготовте все, що до похорону епископа треба, бо він вже більше мертвий, ніж живий.

Святий Василій те почув і, усміхаючись мило, сказав:

- Ти не знаєш, що говориш.

Лікар на те відповів:

- Святителю, одно сонце з другим погасне сьогодні. Тяжко, щоб твоя душа перебувала годину в твоїм ослабленім тілі.

Лікар той був славний і святий Василій знав, що він може точно означити кінець хорого. Але поглянув ще в лице лікаря і сказав:

Щож буде, коли я нині ще не умру?

На те відповів лікар:

— Це було б понад сили природи. Ти розпоряди своєю церквою і домом, бо вже не переночуєш сеї ночі.

— А коли б я жив ще до завтра, то що тоді?

Тоді я самий хочу вмерти.

Чи значить це — каже святий Василій — що хочеш вмерти для гріха, щоб жити в Ісусі Христі?

Я вже розумію тебе, святителю — відповів лікар — і клянусь Богом, що коли ти ще завтра в цім самім часі будеш жити, я охрещуся з цілим моїм домом.

Тоді святий Василій зняв руки і очи до неба і молився: „Господи Боже, Ісусе Христе, Ти воскресив Лазаря по чотирох днях, прибігаю до великого милосердя твого, продовжи моє життя, щоби невірство погибло в тих, котрих Ти покликав до спасіння".

Жид відійшов в тім переконанню, що святий ранка вже не дочекає. Раннім ранком він пішов до св. Василія, а коли вступив в світлицю хорого і побачив його живого, впав на коліна і щиро закликав:

- Справді великий Бог християн і іншого Бога нема. Прийми мене до свого стада. Я готов приступити до святого хрещення з цілою родиною. Призначи, Владико, одного з пресвитерів для того святого діла.

Святитель, тронутий до глибини серця щирістю лікаря, сказав:

— Пощо когось призначувати? Я самий бажаю охрестити тебе і родину твою в святім храмі перед народом.

Тоді лікар припав до ніг святого, цілував його руки і ноги, говорячи:

— Отче, твої сили ослабли, твоє тіло немічне.

На те відповів святитель:

— Таке могло статися з моїм тілом, але сила Божа не ослабла, вона мене покріпить.

По тих словах св. Василій сам піднісся з ліжка, зодягнувся і вдався до церкви, де охрестив жида лікаря і його родину при участи великого числа народу, що зібрався на скорі до церкви, як тільки вість про це розійшлась по місті. По цім вернув святитель до дому, подякував Богу за Його ласку, положився до ліжка і віддав Творцеві свому духа.

Сльози радости задля свого спасіння і сльози смутку за святим угодником Божим проливав навернений лікар при ложі свого приятеля. Лікар той умер в глибокій старости, але не в тій вірі, в якій родився.

О.П.Я.

ПРОДАВ БАТЬКА.

(Дійсний випадок записаний від В. М. з Городенського повіту в Галичині).

Був батько і мав сина. А син вже був жонатий. Батько поважний чоловік, а син в батька не вдався. Чи лихі люди, лихе товариство звело його на манівці, чи з природи таким був.

Бачить батько, що син марнотратник, отже не дає йому в руки всього, що має. Дав трохи — господаруй, а решта дістанеш по моїй смерти. Тоді, що хочеш, те й роби.

А синови хотілося б пригорщею брати батьківське добро і розкидати.

Зайшов син до коршми. Він туди частенько заходив. При балачці з ровесниками згадав син недобрим словом свого батька. Згадав зі зневагою. І здивувалися ті, що чули.

Хтось з ровесників звертає синови увагу, що не годиться так про батька говорити, все ж він батько. Тай всі люде знають старого, як дуже поважного чоловіка. На те син:

Коли тобі сподобався — продам!

- Так?.

Так! Продам. При людях продам. Будеш мати батька, а я гроші.

Кілько хочеш?

Сорок ринських...

Хтось розумніший шепнув тому: „Купуй!" Той відповів, що балачка балачкою, але в нього і грошей нема. „Я тобі позичу, але не відтягай справи і купуй" — говорить той з боку.

За недовгу хвилю дістав чоловік гроші, перевели купно, написали на папері і син дістав сорок ринських за батька.

Другого дня приходить той, що позичив гроші, до свого довжника.

Чи вже маєш батька в себе? — питає.

Ні! Та як його...

А це поважна справа. Зараз збирайся і їдь за старим. Ти його купив і він твій. Тай таки дещо коло хати доглядне.

Мені не про те, але жаль старого. Чоловік чесний, поважний. А син... пропаще. Як це мене заболіло. Хіба ж так можна... Ірод!

Отже бачиш! Тому збирайся і то зараз.

Пішов новий „син" чужого батька до сусіда:

Не дали б ви мені коней і воза...

На що?

Маю важну справу до міста...

І сусід дав.

Приїздить він на подвіря до старого, зайшов до хати.

Тату — каже — збирайтеся, тай поїдемо...

Старий нічого не знає.

— Де поїдемо? — питає.

— До мене. Адже ж ви вже мої. Я вчора вечером вас купив...

— Купив?... Як?...

— А так, що я заплатив за вас вашому синови в коршмі сорок ринських і це було при людях... А я буду вас доглядати, як свого батька...

І все подрібно старому розказав.

— А що ж тобі буде з мене? — питає ще старий свого нового сина — я вже працювати не годен.

— Нічого я від вас не хочу — відповів новий син, — а так... будете в мене, як в своїй хаті, тай тілько. Кривдити я вас не буду. А не можна вас на старости лишати, коли ваш син вас продає...

Стали старому сльози в очах.

- Коли так, сину, то їду. Нехай! А тобі Бог нагородить за твій святий вчинок...

І старий поїхав. А рідного сина тоді і вдома не було.

Перебув старий в новій хаті кількось часу. Шанують його, доглядають. А й самі вони бідні люде. Рідний син ніколи так не доглядав.

Минуло ще трохи часу. Бачить старий, що в його нового сина добре серце. І каже він:

— Сину, поїдемо до міста. Хочу деякі справи полагодити...

І поїхав. Кінець був такий, що старий все своє майно записав свому новому синови.

Прийшла весна. Вийшов новий син на своє нове поле сіяти. Виходить і рідний син старого, та питає:

— Що ти на моїм поли робиш?

— То моє поле...

— Як?

— А так, що я купив твого батька, а він записав мені свій маеток.

Кинувся негідний син сюди-туди, та нічого не вдієш. Продав батька — продав все.

Яка велика наука з наведеного випадку.

Видно, що Бог відобрав розум від негідного і зарозумілого сина, який не хотів шанувати поважного батька, і вийшло, що стратив він майно, стратив пошану в людей і стратив спокій совісти на ціле життя.

— Я винен... Я дурний... Я злочинець... Таке мусів повторяти пригадуючи своє злочинне відношення до батька. І так до гробової дошки. Це на цім світі... А на другім?..

Знов же добрий вчинок совісного чоловіка Бог вже на цім світі щедро нагородив. За те, що він пошанував чужого батька, сповнилася на нім обітниця Божої Заповіди: „Шануй батька твого, щоби тобі добре було, і щоби ти довго прожив на земли.

АБВ.

АРЕШТУВАЛИ ПРОВІДНИКА АНТИСЕМІТІВ.

В Англії, в Лондоні арештували Едварда Джефрія Гама, провідника організації Ліги Британських Комбатантів. Він недавно на вічу говорив: „В протягу пятьох років мільйони британців будуть піддержувати Лігу в боротьбі з монгольським комунізмом й з загрозою жидівського інтернаціоналу". Гама випустили за запорукою. Товпа з 2000 душ витала його викриками та оплесками.

СЛІПА ПЕРЕЧИТАЛА ЦІЛУ БІБЛІЮ.

В Свантон, Вермонт (в Стейтах), сліпа А. Кларк, тепер скінчила читати цілу Біблію, писану письмом для сліпих. Таке письмо читається поволіше, ніж письмо звичайне, бо кожну букву треба помацати пальцем, щоби знати, яка це буква. Отже кілько труду посвятила та жінка, щоби так цілу Біблію Перечитати.

ПРО НАШУ ГРОМАДУ І ЩЕ ДЕЩО.

Ми, члени заряду української православної громади св. Івана Хрестителя, в околиці Тязів, Саск., що є 9 миль на полудне від Рами, Саск., хочемо поділитися з читачами „Вістника" своїми думками.

Наша церковна громада започаткувалася в році 1937. Зразу належало до громади лише нас шість родин. Головою вибрали були молодого, свідомого і щирого чоловіка, Йосифа Ленюка. Він і до сьогодня головою.

Коли ми десять років тому зійшлися на перші церковні збори, то найперше перечитали й основно передискусували Статут нашої Української Православної Церкви в Канаді. Ми зрозуміли, що ця Церква є вповні соборноправна. Ми пізнали, що Собор, як найвища інстанція в церкві, ухвалює певні постанови, які члени громад повинні виконувати. Одна з ухвал є, що кожний член церкви платить кожного року одного доляра на дієцезальний фонд. Тому на тих перших церковних зборах, стаючи членами церкви, всі ми зложили по долярові і заслали до нашої Консисторії в Винипегу. І так ми що року засилали нашу належність на дієцезальний фонд. За нами нині нема довгу щодо дієцезального фонду, хоч мабуть справа мається інакше з деякими іншими громадами. Таксамо в перших початках, розуміючи, що часопис „Вістник" є органом Української Православної Церкви в Канаді, ми всі члени передплатили Вістник. Бо якжеж бути членом даної організації, а не читати органу своєї власної організації, а друге — ми бачили, що Вістник крім того, що подавав вісти з церковного життя нашого народу в Канаді, завсігди подавав здорові думки і гарні моральні статі. Він оживляв наше духово-моральне, церковне й культурне життя. Тому ми старалися, щоби кожний член нашої громади був передплатником Вістника. Тепер ми маємо, славити Бога, вже 14 родин, що творять нашу громаду і в кожній з тих родин є і Вістник і Український Голос. Також ми на частих своїх церковних зборах перечитували обіжники від Консисторії і уважно над ними застановлялися. Ми також не забували щороку складати дари на Коляду і на Писанку для Консисторії.

Щодо Богослужень, то вони хоч не часто, але реґулярно відбувалися в нашім Народнім Домі, який ми мали з самих початків нашого організаційного життя. Минувшого року ми побудували церковний будинок, в якім може зміститися около 250 людей. Будинок ще не вповні викінчений, однак Богослуження в нім вже відбуваються. Нашим теперішним парохом є о. Д. Ф. Стратійчук, заслужений священик, піонір в нашій церкві ј в належній у нас повазі.

Треба дальше сказати, що хоч ми мусіли працювати і жертвувати, щоби будувати наше місцеве церковно-громадське життя, то ми також інтересувались і загально-нашим церковно-народним життям і ніколи не відмовлялися по своїй змозі спомагати морально і грошево ширші народні справи; хоч майном ми небогаті, бо земля тут не надто добра. Ми інтересувалися народними зїздами і церковними Соборами і звичайно ми висилали делеґатів, чи делеґаток на такі згромадження. Є у нас активне Жіноче Товариство. Є також відділ КУК і в нім ми сповняємо свої зобовязання.

Коли ми, шановні читачі, наводимо такі річи, то не на те, щоби хвалитися, а на те, щоби вказати, що в нас все добре йде. Ми ніколи не мали і не маємо жадної сварки між собою, ані на нікого не нарікаємо, і живемо між собою, як одна родина, як громада Христових послідувателів. Це можна приписати тому, що ми охочо сповняємо наші обовязки для громади тай обовязки для цілої нашої Церкви й нашого народу.

Друга причина наших успіхів і радісного християнського життя є та, що ми шануємо своїх духовних провідників. Ми не шукаємо слабих сторін, чи недомагань в наших священиках, а використовуємо те, що є добре і гарне в них. Ми своїх священиків поважаємо і шануємо, а тому і вони ставляться до нас щиро, помагають нам, заохочують нас в нашій громадській праці і провадять нас до успіхів в життю. Ми не кажемо, що не маємо труднощей, що не маємо тягарів. Ми маємо їх, але несемо їх в імя Бога і свого народу. Через те нам ті обовязки, які сповняємо, видаються легкими.

Говорячи про наш досвід в християнськім життю і в громадській праці, ми бажаємо, щоби й інші громади також подавали до нашого часопису — „Вістника", щось про себе; щоби подавали, що в них є доброго, як вони поборювали труднощі, як прямували до кращого, якими успіхами тішаться. Лише одно просимо вас, громадяне — не розводіться про зло, коли таке у вас є, і не нарікайте на нікого; ми того вже за богато чули. І деколи те зло виходить з нерішучости, необдумання таки добрих людей. Добро повинно від добрих людей починатися. Зло треба перемагати доброю працею.

Тут ще раз бажаємо поділитися з другими громадами думкою про дві важні справі, — про справу Дієцезального Фонду і справу передплачування і читання Вістника

Всі наші громади отримали лісту, на якій є поданий рахунок поодиноких громад, а іменно: кілько в громаді відбулось Богослужень, кілько громада повинна була внести на Дієцезіяльний Фонд, а кілько внесла. Коли приглянемося тій лісті, то дивно стає, що між людьми є тілько байдужности. Кілько є таких громад, що не мають свого рахунку вирівнаного! Невже ж свідомість нашого членства є такою ограниченою? Чи справді є в нас такі бідні члени в громадах, що негодні дати одного доляра в році на Дієцезальний Фонд? Ні! Ми в це вірити не хочемо! Віримо, що кожний член може той обовязок сповнити, але . . . байдужість.!

Над цею справою члени нашої громади застановлялися на своїх зборах і постановили, що не доляра, а три доляри, або й більше повинен кождий член тепер платити на Дієцезальний Фонд. Всі члени нашої громади сказали, що дадуть по три доляри цього року і рішили віднестися через пресу до інших громадян, щоби і вони так зробили; а коли є громадяне богатші, то повинн ще краще показатися, бо через те причиняться до святого діла: поширення і зміцнення церковно-культурної праці в нашому народному життю, а також влекшать працю наших провідників.

Братя! Сповняйте свої обовязки супроти нашої святої Української Православної Церкви. Складайте Дієцезальний Фонд і давайте по більше. Жертвуйте більше, коли маєте більше; давайте більше, коли ви маєте свідомости більше; жертвуйте більше, коли у вас є любови більше. Даваймо так, щоби наш Всеч. о. Адміністратор не мусів залишати духовну і адміністративну працю і йшов до нас збирати гріш бо... треба єпископа, треба більше священиків для нашої церкви. Ану, зробімо так, щоби наша Консисторія ще до кінця цього року мала для розпорядимости хоч пятьдесять тисяч долярів; щоби наш церковний провід міг повести успішну акцію для поширення нашої церкви, нашої роботи, щоби збільшилося число наших священиків в Канаді, бо „жнива великі та робітників мало". Ану, ви Заряди Церковні, візьміться до роботи. Ану, всі свідомі члени, покажіть свою свідомість і щирість на ділах! Щасти вам, Боже, що до цього діла!

Та ще одно скажемо — не забувайте про Вістник. Він повинен бути у вас, він повинен бути у вашого сусіда, він повинен бути в хаті кожного члена Української Православної Церкви; він повинен бути в хатах в ваших приятелів, хотяй може вони не є членами нашої церкви. Цього можна довершити, але треба хтіти, треба щирости і християнської ревности в усіх добрих людей. Віримо, що піде щира і витревала праця по всіх наших громадах цеї осени, отже бажаємо всім великих успіхів.

За заряд Укр. Прав. Церкви в Тязеві:
Йосиф Ленюк — голова.
Калько Ґондзьола — секретар.
Дмитро Ярема — касіер.

КИРКОНЕЛ ПРО УКРАЇНУ.

Вересня 22, проф. Кирконел говорив на вічу в Виндзорі, що Канаді грозить небезпека не так з далека, як з близька, з середини. Тою небезпекою є комуністи. Про Україну він там сказав:

„Україна, це край, проти якого большевики провинилися більше, ніж проти якої небудь іншої країни, а її безупинна боротьба приковує замало уваги в світі".

НАРАДИ, ЧИ ЗНЕВАГА.

Ню Йорк Таймс в редакційній статті каже, що світ ще не бачив такої дипльоматичної мови, як мова російських представників в Ню Йорку. Коли представники других країв вживають звичайних приличних слів, якими наводять факти, чи роблять висновки, то російські — і Молотов і Вишинський. лише зневажають тих, що з ними не годяться - звуть їх брехунами, зрадниками, квіслінґами. А вже представник Югославії, Беблер, так всіх прозиває і зневажає, що між такими, як сам він, може зватися славним бесідником. І видно, що всі вони роблять це з розмислом, з обчисленням, щоби викликати замішання.

ЗНАЙШЛИ СХОВОК ПІДРОБЛЕНИХ [illegible]

З Парижа доносять, що в околиці Парижа поліція знайшла друкарню, де підробляли американські доляри та готових фальшивих долярів знайшли 2,545,000, отже понад півтретя мільйона. Фальшівники майже всі корсиканці. Ті фальшиві доляри вони вимінювали на чорнім ринку, отже хто на них злакомився, то міг стратити, що мав.

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна .... 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна .... 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I. U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ДОБРОДІЇВ
(Келгарі, Алта.)

Добродії Карпо і Варвара Комарницькі

Члени Укр. Православної Громади в Келґарі, Алта., устроїли несподіванку добродіям Карпові і Варварі Комарницьким в їх домі на фармі коло Келґарі, за їх щиру працю в користь нашої молодої громади.

Добродії Карпо і Варвара Комарницькі походять родом із західних українських земель — п. Карпо з села Тишковець, Бучацького повіту, а його дружина (з дому Баблюк) з села Базар, Чортківського пов. До Канади прибули десь в 1911 році, а подружилися в Келґарі в 1918 року.

В початку п. Комарницький працював на одній молочарській фармі. В 1932 набув власну фарму, 6 миль на південний схід від Келґарі, де досі фармерував. Родини добр. Комарницькі не мають. Живуть і працюють вдвох, як пара голубів і завдяки їх працьовитости матеріяльно стоять добре, і щедро помагають на громадськім та церковнім полі.

Коли в 1938 році, келґарська Укр. Прав. Громада, маючи в своїй касі смішно маленьку суму, розпочала будову церкви, п-во Комарницькі, які ще не були так матеріяльно спроможні, стали першими добродіями громади, жертвуючи 50 долярів та багато інших менших жертв.

Коли церква була вже на укінченню, але без іконостасу, добр. Комарницькі самі пропонують церковному зарядови підшукати чи замовити гарний іконостас, а вони його придбають на власний кошт. Це було зроблено і вартість іконостасу заплатили добр. Комарницькі. Більш того, цього року вони придбали чудовий престіл, кивот і аналой з усім, що треба, вартість — 300 долярів.

За ці жертви та щире відношення до рідної церкви, громада хотіла віддячитись своїм членам-жертводавцям.

На свіжому повітрі на фармі, час проведено дуже гарно. Висловлено щиру подяку добр. Комарницьким та побажано їм доброго здоровля і многих, многих літ.

Серпня 10, ц.р. добр. Комарницькі запросили до себе в гостину всіх членів церковної громади та своїх рідних і знакомих. Ця гостина була досить приємна. Проведено гарно і весело час. Переспівано десятки українських пісень. Добр. Комарницьким висловлено щиру подяку за їх піддержку церкви, побажано доброго здоровля, довгого життя та відспівано многоліття.

При цій нагоді не забуто і про нашу українську пресу. На заклик голови церковної громади, п. І. Петращука, зібрано 20.25, з чого на Укр. Голос призначено 15.25, а [illegible] 5 дол. Збіркою займалися п. С. Слюсаренко і пані Марія Олищук.

Дай Боже більше таких добродіїв, як п-во Комарницькі, нашому українському суспільству.

В.С.

ЗБІРКА НА ВЕСІЛЬНІЙ ЗАБАВІ
(Ейлшем, Саск.)

В середу 16 липня 1947 року п-во Іван і Марія Григор дружили свою дочку Василину з паном Митром М. Ґулуцаном, сином Дмитра і Ґафіци Ґулуцан з Канори, Саск.

Чину вінчання довершив о. Дячина в Українській Православній церкві в Кодет, Саск.

Обоє молоді, як Василина так і Митро є добре виховані в українськім дусі, за що честь їхнім родичам. Науку українознавства доповнили в мурах славного Інститута ім. П. Могили в Саскатуні.

Василина є широко знана як добра і трудяща учителька. Має оден рік університетського образування і 3 роки учительської праці. Цього року учителює коло Канори.

Митро, як пильний студент, скоро осягнув степень В.А., і є добрий бесідник, примірний в своїм поведенню і має в пляні дальші студії.

При весільнім обіді о. Дячина виголосив гарну поучаючу промову, в якій підкреслив, що на Митра і Василину покладається великі надії. Праці на народнім полі є богато — тільки бракує щирих рук та доброї волі.

По відспіванню многоліття о. Дячина закликав гостей щоб зложили жертви на українську пресу. Гості зложили 19.50, що розділено по половині на Український Голос і Вістник. Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: Митро і Василина Ґулуцан.

По 2 дол.: п-во Н. Козунь, п-во П. Мадрига.

По 1 дол.: І. Звоздецький, о. Дячина, В. Шевчук, А. Козунь, М. Лисак, М. Мельничук, І. Григор М. Козунь, В. Глинський — Канора, Н. Котів — Ґронлид.

Дрібна збірка 50 цт.

Жертводавцям щира подяка, а молодим щасливого життя, а їхнім батькам довгі літа прожити і тішитися своїми дітьми.

Весільний Гість.

СПОМИН ПО РОДИЧАХ

Рік за роком віддалює мене від того часу, коли мої родичі жили, одинакож вони живуть безнастанно в моїй памяти. Я їх не забуваю, я їх часто пригадую. І тому вважаю моїм святим обовязком згадати їх публично бодай раз в році, зазнавши це з додатковим добрим ділом.

Отже зі спомином своїх родичей, посилаю для Видавництва „Вістника" 10 долярів, як жертву на загальне добре діло.

Родичі мої — тато Гнат Галушка, мама Евдокія, з роду Бринзинських, виїхали 1896 року, з с. Цеброва, пов. Тернопіль, почта Озірна, в Галичині, і прибули до стейту Джорджія, в Америці. Звідси перебралися невдовзі до Шікаго, а звідтам в околицю Оверстон (тепер Толстой) в Манітобі, де жили до кінця життя.

Приїхало нас з родичами четверо — я (Настуня), Петро, Катерина і Варвася.

Тато померли перед 17 літами, бо в серпні, 1930, а мама в червни 1941 року.

Спіть спокійним сном, Дорогі Родичі — а я Вас завсігди спо[illegible]

Дочка Настуня (пані А. Бурдет)

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ
Новобудованої Української Гр.-Православної Церкви св. Володимира в Виндзор, Онт.

День 13-го липня ц.р. остається на довгі часи в памяти православних українців в Виндзор.

Погода була гарна і на це так рідке свято нашої громади зїхалися українці з поза Виндзору, як Амерсбурґ, Лимингтон, Четам, Дітройт. З.Д.А., Ґримсбі, Брентфорд та Геров.

В 9-ій годині рано місцевий парох відправив Всеночне, а потім Утренню. В 10.30 год. почалась врочиста Служба Божа, яку відправляло двох священиків, о. Лещишин, перший організатор і парох громади і місцевий парох, о. Запаринюк.

По прочитанню св. Євангелії, дуже поучаючу проповідь виголосив о. гість. Хор співав дуже гарно під управою диріґента Гр. Сторожука.

По Службі Божій довершено посвячення Угольного каменя обома священиками, при участи великого здвигу вірних та гостей, і зібрано звиж тисячу долярів на докінчення церкви.

В першій годині по полудні звиж кілька сот засіло до столів на спільний обід, який приготовило наше працьовите жіноцтво ім. Лесі Українки, якого головою є пані Рижак, яка зі своїми членками щиро працює для справи Української Православної Церкви.

Підчас обіду голова церковної громади І. Трач, привитав гостей і переповів історію Української Православної Громади в Виндзор, та першу будову церковної авдиторії і будову теперішньої святині. Згадав про труднощі, які були в 1937 році і ще є тепер. Громада ці трудноці перемогла і при добрій волі та жертвенности добрих людей, ми вже на укінченню нашої святині, яка хоч не дуже велика, але гарна. Це все завдячуємо Будівельному Комітетові і о. пароховi. При кінці, голова закликав громаду до єдности, витревалости і жертвенности в громаді, та покликав на господаря свята п. О. Лисого з Ґримсбі, котрий є один з тих, що організував і будував нашу громаду тому 12 літ.

Пан О. Лисий в своїй короткій промові, але дуже поучаючій для громади, згадав першу будову церковної авдиторії і кілько він пережив, як голова Будівельного Комітету, від тих що відтягалися від праці, і які навіть сьогодні не прийшли на це свято. Однак проте будувалось 1937 року і тепер збудувалось. Наша громада має чим похвалитись перед нашими співгорожанами, і ми повинні бути горді з нашого здобутку в Виндзор.

Потім господар свята покликав промовців місцевих і зпоза Виндзору. Говорили оці громадяни: Іван Панчук, як голова Будівельного Комітету, П. Іванчук, голова Т-ва Просвіти, алдермен з нашої варди П. Мунро, пані М Рижак від Жіночого Т-ва ім. Л. Українки, інж. А. Стечишин від СУМК, Гр. Сторожук як диріґент, панна Касюрак, адв. Дікур з Вегревил, Д-р Р. Гаврищ, С. Пласко з Лимингтон, Сас з Четам.

По промовах гостей і делегатів покликано до слова о. Лещишина, який почав будову церковної авдиторії, як тодішний парох та які були трудноші з матеріяльного боку. Каже о. Лещишин: Тоді було нас десятки членів, а тепер бачу сотні. Отець Лещишин додає духа до дальшої праці, та просить присутних, яких є на салі кілька сот не слухати підшептів противних таборів, а щиро і завзято працювати для церкви і народу.

При кінці говорить о. парох, дякує всім присутним що так чисельно зійшлися на це свято і так жертвенно помагали при будові, і так гарну жертву вложили нинішнього дня. Дякує за помічну кооперацію церковному зарядові і будівельному комітетові і всему членству та заклик до дальшої праці. Незадовго будемо Господа благати і дякувати Йому в новій церковці, котра є великим здобутком для українців у Виндзор. Свято закінчено відспіванням многоліття для проводу нашої церкви, членам, гостям і всім жертводавцям нашої святині.

І. Рубашевський, П. Іванчук,
секретарі свята.

Відновляйте передплату та приєднуйте нових передплатників для ВІСТНИКА, органу нашої Церкви та релігійного нашого провідника.

24-та РІЧНИЦЯ СЕСТРИЦТВА (Виннипег, Ман.)

В неділю 28-го вересня, Сестрицтво Пресвятої Богородиці при церкві св. Михаїла на Діарлеї вул., в Виннипегу, святкувало 24-ту річницю свого життя і своєї праці.

Хоч погода була не надто добра, але на свято війшлося поважне число людей.

Після Служби Божої о. Дмитрів відправив Панахиду за померших членок, а дальше був спільний обід в церковній салі. Господинею обідної програми була одна зі старших членок Сестрицтва, пані Гордійчукова. Обід почався молитвою нароха. На початку обіду присутні повставали на хвилину, щоби пошанувати память померших членок. Дальше вже обід йшов своїм ладом.

Були і промови. Промовляло кількох чоловіків і жінок, а всі вони згадували і перечисляли заслуги Сестрицтва Пресв. Богородиці при церкві св. Михаїла.

Через 24 роки сестриці старалися про все, що було потрібне для прикраси Божого Дому. Вони владжують підприємства, щоби давати матеріяльну поміч церковній громаді. Літом їх стараннями було кілька пікників, з чого була і розривка і матеріяльна поміч громаді.

Ще про церкву. Сама церква не велика, але прибрана може чи не найкрасше з усіх церков в Канаді. В церкві є багато образів і хоругов. Кожний образ прикрашений гарно вишитими рушниками. Всі рушники вишиті руками щирих членок Сестрицтва. Не знаю, чи по всіх наших громадах в Канаді так робиться, але треба, щоби таке було.

Згадуючи 24-ту річницю існування Сестрицтва Пресвятої Богородиці, треба це публично зложити щире признання за щиру довголітну працю Сестрицтва. Нехай Пречиста Діва Марія дає їм сили й охоти до дальшої праці для Слави Божої й добра громади.

Н. Н.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

З нагоди відвідин о. Прот. С. В. Савчука в Мусідора, Алта., 22 липня, 1947.

По 5 дол.: В. Ф. Ільків, А. Великопольський, Й. Лизанчук.

По 2 дол.: А. Колисник, Юстина Лизанчук, Марія Костюк, В. Кіндрачук.

По 1 дол.: І. Г. Ільків, М.П. Ільків, П. Кочмар, М. Лепишин, А. П. Ільків, Т. Явин, Д. Богайчук, Марія П. Ільків, Андріяна Богайчук, В. І. Ільків, М. М. Павлючук, Д. П. Ільків, І. Лашковський, В. І. Мандрусяк, Н. Ільків, Елена Ільків, Анна Д. Ільків, В. А. Ільків, Марія В. Ільків, Катерина Яцовська, Анна Кушик, Василина Ільків, І. Лакомський, Василина Колісник, Н. Лакомський, Анна Лакомська, Н. Гордійчук, Я. Матвійчук, о. І. Швець.

По 75 цт.: Олена Мандрусяк.

Збірка з нагоди відвідин о. С. В. Савчука, 29 липня, 1947. Ітонія, Саск.

С. Палмер 5.16.

По 5 дол.: М. Охрей, В. Гуменний, Я. Войчук, Г. Гладич, С. Гуменний.

По 3 дол.: М. Кучер, П. Канасевич,

По 2 дол.: М. Войчук, П. Войчук, пані В. Гуменна, пані С. Палмер.

По 1 дол.: пані П. Канасевич, пані Г. Гладиш, пані М. Войчук, І. Гарасимчук, панна Марія Копичанська (Виннипег), М. Гуменний, С. Сорочка, І. Мисик, пані Охрій, І. Войчук, Й. Палмер, П. Козловський, Г. Гладиш.

По 50 цт.: Н. Півторан, В. Охрій.

Дрібними 1.85.

Разом зібрано в Ітонії $60.00.

Збірка на Парастасі в п-ва Костельників, Вайта, Ман.

По 1 дол.: І. Воронюк, І. Дверняк, Й. Вінніцький, Павліна Воронюк, О. Шкраба, М. С. Франко, М. Вінніцький, В. Шкраба.

Дрібними 14.40.

Збірка на похороні бл. п. Веронії Фігас, Дрифтінг Ривер, Ман. Прислав о. Т. А. Горбай 10.80.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Л. Дячини.
ЛИСТОПАД:

2. Неділя — Сновден.
8. Субота. Димитрія Великмч. — Гонімун.
9. Неділя — Принс Алберт.
16 Неділя — Семборг.
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Вірдейл.
23. Неділя — Принс Алберт.
30. Неділя — Шипмен.

Адреса 554—7 стр. іст. Тел. 3785 Принс Алберт. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришина.
[illegible]

19. Неділя — Канора (Успенська).
26. Неділя — Йорктон.

ЛИСТОПАД

2 Неділя — Мазепа
8. Субота Димитрія Великмч — Горлиц.
9 Неділя — Мелвил.
16 Неділя — Врокстон
21 Пятниця Архистр Михаїла — Канора (Могила)
23 Неділя — Йорктон.
30. Неділя Канора (Успенська)

Адреса: 110 Велингтон Евню. Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЖОВТЕНЬ

19 Неділя — Шелвелей
26. Неділя — Роблін-Зелена.

ЛИСТОПАД

2 Неділя Гіберт Плейнс
8 Субота Димитрія Великмч — Петлюра
9 Неділя — Шортдейл.
16 Неділя — Грендвю.
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Роблін-Зелена
23 Неділя — Шелвелей
30. Неділя — Ленард

ГРУДЕНЬ

4. Четвер Введення Пресв. Богор. — Дрифтінг Ривер.
7 Неділя — Шортдейл.
14 Неділя — Роблін-Зелена
19. Пятниця Миколая чудотв. — Шелвелей.
21. Неділя — Роблин-місто.

Адреса: Скр. 54. Тел. нр. 2. Роблін

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Февика.
ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя — Росборн.
26. Неділя — Виста.

ЛИСТОПАД:

2. Неділя — Глен Елмо.
8. Субота. Димитра — Овкборн.
9. Неділя — Січ.
16. Неділя — Менві.
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
23. Неділя — Енгусвил.
30. Неділя — Виста.

Адреса — Бох 46 Овкборн Ман Тел 141-3, Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Железнича.
ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя — Гронлид Північна.
26. Неділя — Брунсбі.

ЛИСТОПАД

2. Неділя — Гронлид Північна.
8. Субота. Велмч. Димитрія — Кодет. Церк. Базар.
9. Неділя — Кодет. Спільний Обід і Листопадовий Реферат.
16. Неділя — Гронлид Середня.
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Брунсбі.
23. Неділя — Гронлид Північна.
30. Неділя — Годсон Бей Джонкшин

По Богослуженю катехизація дітей і релігійні лекції для молоді.

Адреса: — Гронлид, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юрківського.
ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя — Іст Селкирк.
26. Неділя — Тиндал

Адреса: 7 Ст. Джанс евню, Тел. 51 979 — Виннипег Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
[illegible]

19. Неділя — Пай Ривер (День Подяки)
26. Неділя — Кемсек (День Подяки).

ЛИСТОПАД:

2 Неділя — Стінен.
8. Субота Димитрія Великмч. — Гвайтбіч.
9 Неділя Арран (місто)
16. Неділя — Пайн Ривер
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Прері Ривер (храм)
23 Неділя — Флин Флон.
30 Неділя — Кемсак

ГРУДЕНЬ

4. Четвер. Введення Пресв. Богор. — Глен Елдер.
7 Неділя — Арран-Кобзар
14 Неділя — Арран (місто)
19 Пятниця Миколая чудотв. — Дурбен (храм).
[illegible] Неділя — Норквей.
22 Понеділок Анни Зачаття — Сван Плейн.
28. Неділя — Кемсак.

Адреса Бох 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЖОВТЕНЬ

19. Неділя — Беліс.
26 Неділя — Стрий.

Адреса: Бох 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя — Кадворт.
26. Неділя — Мічам

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЖОВТЕНЬ:

19 Неділя — Пріцелйт
26 Неділя — Гефорд

ЛИСТОПАД:

2 Неділя — Кендо.
8 Субота. Св. Димитра — Марлин
9 Неділя — Глеслин.
16 Неділя — Гефорд.
21 Пятниця. Архстр. Михаїла — Ренфілд
23 Неділя — Виткін
30 Неділя — Медов Лейк

Адреса: Бох 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ЖОВТЕНЬ:

19 Неділя — Вайта
26. Неділя — Анбакка.

ЛИСТОПАД:

2 Неділя — Пембіна.
8. Субота. Димитрія Великмч. — Толстой
9 Неділя — Гарлентон
16. Неділя — Сірко.
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Унутська.
23 Неділя — Вайта.
30. Неділя — Сеньків.

Адреса: Толстой. Ман

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ.

15 С 2 Андрея Христа ради юрод.
16 Ч 3 Преп. Діонисія затв. Печ.
17 П 4 Свщм. Еротея, Володимира
18 С 5 Преп. Даміяна Печер.

19 Н 6 Нед. 20 Ап. Томи з 70-ти
20 П 7 Муч. Сергія і Вакха
21 В 8 Преп. Пелагії св. Таїси
22 С 9 †Ап. Якова Алфеєвого з 12
23 Ч 10 Муч. Евлампія й Евлампії
24 П 11 Ап. Филипа з 70-ти
25 С 12 Мч. Прова, Тараха й Андр.

26 Н 13 Нед. 21. Муч. Карпа.
27 П 14 Преп. Параскеві Серб
28 В 15 Преп. Евтимія нового
29 С 16 Муч. Лонгина сотника
30 Ч 17 Память О. 7-го Всел. Соб
31 П 18 †Ап. Луки з 70-ти

ЛИСТОПАД.

1 С 19 Блаж Клеопатри і Іоана

2 Н 20 Нед 22 Влмч. Артемія
3 П 21 Преп. Іларіона Печер.
4 В 22 Рівноап. Аверкія епископа
5 С 23Ап. Якова, брата Господ.
6 Ч 24 Преп. Арети, Симон Печ
7 П 25 Муч. Маркіяна і Мартирія
8 С 26 Димитрія Великомученика

9 Н 27 Нед 23. Нестора Літописця
10 П 28 Муч Терентія й Неоліни
11 В 29 Премуч. Анастасії Римл.
12 С 30 Муч Зиновія і Зиновії
13 Ч 31 Преп. Спиридона й Никод
14 П 1 Косми і Даміяна чуд
15 С 2 Муч Акиндина, Пигасія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЖОВТЕНЬ

19 Неділя Канора
26 Неділя — Вимер.

Бох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.
ЖОВТЕНЬ

19. Неділя — Восетна
26. Неділя — Торгилд.

Адреса Скр. 62, Тел. 10. Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЖОВТЕНЬ

19. Неділя — Довнінг.
26. Неділя — Лужани.

ЛИСТОПАД:

2. Неділя — Вилингдон.
8. Влкмч. Димитрія — Лужани (храм).
9. Неділя — Сучава
16. Неділя — Андрю.

Адреса: Вилингдон, Алта. Бох 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.
ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя — Косін
26. Неділя — Велий Ривер

ЛИСТОПАД

2 Неділя — Дауфин.
8. Субота. Св. Димитрія — Ешвил
9 Неділя — Етелберт
16. Неділя — Сифтон.
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Венлав.
23 Неділя — Гарланд.
30 Неділя — Йорктон.

Адреса Бох 778 — Дауфин. Ман

Устав Церковний.

ЖОВТЕНЬ

19. Неділя 20. Голос 3. УЄ 9. Літ Ап. Галат 1: 11—19. Єван. Луки 7: 11—16.

26. Нед. 21. Голос 4. УЄ 10. Літ Ап. Галат 2: 16—20. Єван. Луки 8: 5—15.

ЛИСТОПАД:

2. Нед. 20. Голос 5. Утр. Єван. 11 Літ. Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31

8. Велмч. Димитрія. УЄ Матея 10: 16—22. Літ. Ап. Тимот. 2: 1—10. Єван. Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.

9. Нед. 23. Голос 6. Утр. Єван. 1 Літ. Ап. Єфесян 2: 4—10. Єван. Луки 8: 26—39.

16. Нед. 24. Голос 7. Утр. Єван. 2 Літ. Ап. Єфесян 2: 14—22. Єван. Луки 8. 41—56.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., NOV. 1st, 1947 ВИНИПЕҐ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1947. ЧИСЛО (809) 21

КАМПАНІЯ ПОШИРЕННЯ ВІСТНИКА.

В МІСЯЦІ ЛИСТОПАДІ ПОЧИНАЄТЬСЯ ВЕЛИКА КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ "ВІСТНИКА".

ВІСТНИК мусить бути в кожній українській родині!

ВІСТНИК мусить бути провідником усіх православних українців!

ВІСТНИК мусить виховувати нашу молодь і дітей!

Тому його мусять читати всі!

Наспів час заплатити передплату! Настав час, коли всі, що ВІСТНИКА не мають, повинні собі його передплатити.

Православні українці! Присилайте передплати! Приєднуйте нових передплатників! Переплатіть його своїм дітям приятелям чи своякам!

Попрацюймо дружно і завзято, щоб він зайшов до найдальшої української хати, щоб дістався до рук усіх православних українців!

Кампанійний Комітет!

ПОЛУДНЕВА АМЕРИКА ПРОТИ КОМУНІСТІВ І РОСІЇ.

В Полудневій Америці організується широкий похід проти комуністів, отже і проти Росії. Бразилія, що є там найбільшою державою, зірвала з Росією дипльоматичні зносини. Також република Чіле прогнала двох югославських дипльоматів та зірвала звязки з Росією і Чехословаччиною. Проти комуністів поставилась рішучо Арґентина.

ПРИЗНАЛИ КОМІСІЮ ДЛЯ ГРЕЦІЇ.

Хоч як Росія була проти встановлення комісії, яка наглядала би за спокоєм в Греції і слідила би за комуністами, то все ж Обєднані Нації таку комісію назначили. За було 40, проти 6 голосів. Та інтересне, що і росіяне мали би бути в тій комісії. Бо до комісії входять: Стейти, Британія, Франція, Китай, Австралія, Бразилія, Мексико, Голяндія, Пакістан, Росія і Польща, хоч дві послідні заявили вже передше, що в комісію не увійдуть. Та без них комісія таки буде.

ПРИЙМАЮТЬ ПОЛЬСЬКИХ СИРІТ.

До Ню Йорку приїхало зі скитальщини двоє польських сиріт, 8-літна Фені Енгляндер і її брат Мойсей, 9 літ, і їх приняв Борис Шварц, директор жидівського театру. Таке подає Ню Йорк Таймс.

КОМУНІСТИ В ДАНІЇ ТРАТЯТЬ СИЛУ.

Жовтня 28 були в Данії вибори і комуністи з 18 своїх послів війшли тепер до 9, отже половину стратили.

ЧЕРЕЗ КОГО БРИТАНІЯ МАЄ КЛОПІТ.

Британські власти перевели слідство, яке виявило, що Росія помагає жидам їхати до Палестини, даючи грошеву та іншу поміч. Так робить заколот в британській Німеччині, куди перепачковують жидів тай в самій Палестині.

ПЛЯНИ ДЛЯ РОЗМІЩЕННЯ СКИТАЛЬЦІВ.

В Вашингтоні підкомісія закордонних справ висунула плян, щоби 800,000 скитальців, які нині є в Европі, розділити між 50 ріжних держав, а тоді не буде клопоту з розміщенням. Та це покищо лише думка, що так можна би зробити

КАЖУТЬ, ЩО МІКОЛАЙЧИК ВТІК.

Вістка з Варшави 29 жовтня, каже, що польський премієр, Йосиф Циранкевіч говорив в парляменті, що впродовж року погранична сторожа завернула 35,000 осіб, які хотіли тікати з Польщі, однакож провідник опозиції, Міколайчик Станіслав, втік з Польщі з сімома приятелями. Де він тепер перебуває, невідомо, — дехто каже, що в Англії, дехто, що в Швеції. Що міг він тікати, це звичайна річ, бо з під большевицького пановния тікає, хто лише може, але може вийти, що вже ніхто не довідаеться, де Міколайчик подівся.

ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ КНЯЖНИ ЕЛИСАВЕТИ.

Вінчання княжни Єлисавети буде 20 листопада, та вже всюди є весільний рух. Є вісти, що дарунки для молодих надходять з цілого широкого світа, однакож весілля буде відзначатися скромністю і добродійністю. При нагоді весілля буде пороздавано багато поживи, в першій мірі шпиталям. Ціле весілля може коштувати не більше, як 20,000 долярів. Не буде великих балів, ні парад. Багато поживи буде роздано населенню, бо чимало поживи зі світа присилають, як весільний дарунок. Окремий дарунок вислала Канада, а то дорогий кожух.

КАНАДА ПРОДАЄ ЛІТАКИ.

Китайський уряд закупив в Канаді 150 літаків — Москвітів, що належали до надвишки воєнних приборів. Китай заплатить 10 до 12 мільйонів долярів, з чого яких сім мільйонів буде американськими долярами.

НАСЛІДКИ МРАКИ В НЮ ЙОРКУ.

В Ню Йорку й околиці була 16 і 17 жовтня сильна мрака, отже через неї не могло з нюйорського летниска відлетіти 101 літаків, а 100 спізнилося, а деякі літаки, які мали прилетіти до Ню Йорку полетіли до Вашингтону, Нюарку та Винчестер. Бо в часі сильної мраки тяжше спускатися на землю, ніж вилітати. Мрака позатримувала також деякі кораблі та пороми, і взагалі рух дуже був припинився.

ВІДПОЧИНОК ПО 10 ЛІТАХ ПРАЦІ.

Компанія „Американ Електрик Моторс" в Лос Енджелес, оголосила, що дає своїм робітникам платний рік відпочинку по 10 літах праці. Мабуть легше кожному робітникови буде працювати, коли подумає, що по 10 літах зможе цілий рік відпочивати і мати повну платню. Нині компанія дає робітникам вільний день з платнею в день їх вінчання, а нежонатим в день їх народин.

НА УВАГУ ДЕЛЕҐАТАМ

НА НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

1. Делеґати на Собор, які зголосилися, щоби їм зарезервувати помешкання, і які приїдуть до Винипегу перед Собором, повинні зголоситися до Консисторії, 7 St. Johns Ave., а там дістануть всі потрібні інформації.
2. Делеґати, які приїдуть до Винипегу в самий день Собору, мають зголоситися просто до салі нарад Собору, в Royal Alexandra Hotel.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

УКРАЇНЦІ В КАЛІФОРНІЇ.

Американський „Шлях" подає вісти з Каліфорнії, де бачимо, що в Лос Енджелес є до 500 українських родин, та тяжко їх відшукати, бо місто розбудоване на дуже широкім просторі. Є в Лос Енджелес дві церкви православні російські, одна українська православна незалежна. Є також зорганізована українська громада для старших і молоді.

Донедавна не було там української католицької церкви, ні організації, отже тепер гр. кат. епископ Константин післав до Лос Енджелес священика, о. Романа Лободича. Богослуження править він в каплиці малої Семинарії. Українське греко-католицьке життя там організується.

ПОЖАРИ ЛІСІВ.

На сході Канади в Ню Бронсвик і Новій Скошії було 23 пожари лісів 7-8 жовтня. В стейті Мейн і Масачусетс в Америці було недавно понад 100 пожарів ліса в ріжних місцях, погоріли також сотні мешкань. Шкоду там числять на тон мільйони долярів.

ЗБОРИ ЧЛЕНІВ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ.

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Річні Збори членів Колеґії св. Андрея в Винипегу відбудуться в четвер 13-го листопада, 1947, в годині 2.00 пополудні, в салі Роял Александра Готел, Винипеґ, Ман.

Програма зборів слідуюча:

1. Прочитання звіту з попередних зборів.
2. Фінансовий Звіт.
3. Виховавчий звіт.
4. Звіт комісії по питанню членства Колеґії.
5. Вибір директорів.
6. Внески й резолюції.

Дано в Винипегу, Ман., 14 жовтня, 1947.

ДИРЕКЦІЯ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕГУ,

М. Гикавий, секретар.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЕВРОПІ

В РОКАХ 1939-1947.

III.

Завоювавши в вересні 1939 р. Польщу, німці зредукували (знизили) її до т. зв. Генерал-Губернаторства", поза границями якого залишились такі польські міста, як Лодзь, Каліш, Сосновець, Познань, що їх прилучено до Німецького Райху (до Німецької Держави). Східній кордон такої Польщі з СССР йшов по річці Бугу.

Але, й в границях так обкроеної Польщі знайшлись українські землі, як Холмщина, Підляссе й Лемківщина, на яких збитою масою мешкали православні українці. Перед вереснем 1939 р. всі ці землі входили в склад Варшавсько-Холмської Епархії, на чолі якої стояв Голова Автокефальної Православної Церкви в Польщі, Митрополит Дионисій. Він і його люблинський вікарій, Єпископ Тимофій, залишились на терені епархії і там їх застала німецька окупація. Решта ж єпископів Православної Церкви в Польщі знайшлась на теренах окупованих большевиками, й тільки двох — Єп. Сава Советов і Матвій Семашко, найбільш ревні прихильники і реалізатори „польського православія" — встигли виїхати з Европи.

Німецька окупаційна влада з недовіррям поставилась до особи Митрополита Дионисія, до чого спричинилась його протинімецька відозва в перших днів війни та інтриги варшавської групи російських націоналістів на чолі з Войцеховським. Митрополита Дионисія одразу усунено від керування Церквою й замкнено під домашнім арештом в Отвоцьку під Варшавою. В цей час претенсії до Православної Церкви в Генерал-Губернаторстві виявив берлінський митрополит Серафим Ляде*), якому німці влекшили приїзд й не перешкоджали в підпорядкованню Православної Церкви на цих теренах під його зверхність. Митрополит Серафим енергічно взявся до „підпорядковання" собі нової церковної провінції, робив це після всіх взірців „Нової Німеччини", обіздив важніші осередки православного життя, не забув відвідати й Холмщини, щоби приподобатись і українцям. Однак з тих залицянь нічого не вийшло й в вересні 1940 р. митрополит Серафим змушений був зрезигнувати з дальших заходів та виїхати до Берліну.

Причиною цьому було, що німецька влада, відсунувши від керування Церквою Митрополита Дионисія, не вважала за потрібне запитати духівництва і вірних, яких національний склад 95% був український, чи вони годяться, щоб, всупереч канонам, новим їхнім духовним зверхником був берлінський митрополит. Очевидно з цим не згоджувались в першу чергу українці, що не бажали зрезигнувати з автокефалії Церкви навіть на тих теренах, та вважали, що Томос Царгородського Патріярха з 1924 р. який надавав автокефалію Православній Церкві в Польщі, відноситься й до тієї частини Церкви, що знайшлась у Генерал-Губернаторстві. Українці ще в листопаді 1939 р. розпочали організовану боротьбу за національний характер Церкви на цих теренах. Провід у цій боротьбі взяла на себе Холмщина, де за Польщі Православіе зазнало найбільших переслідувань і утисків. Німці ж не могли в той час злегковажити українських домагань у церковній ділянці, очевидно з міркувань корисних лише для себе, а головне з уваги на заміри дальшого наступу на схід, проти СССР.

У вересні 1940 р. Митрополитови Дионисієві привернули його права і він обняв знову керування Церквою, яка стала тепер називатись „Автокефальна Православна Церква в Генерал-Губернаторстві".

В житті цієї Церкви скоро зазначився український напрямок. В митрополичім соборі в Варшаві богослуження відправлялись вже українською мовою, а настоятелем собору було призначено заслуженого українського церковного діяча протопресвітера о. Павла Пащевського, колишнього начального духівника Армії Української Народньої Республіки. Склад членів Варшавської Духовної Консисторії став український, в урядованні перейдено на українську мову, а синодальна друкарня розпочала друк українських богослужбових книжок і релігійної літератури.

Однак, найголовнішою подією, що свідчила про український напрямок у Церкві, була висвята для Неї єпископів-українців. Треба згадати, що Митрополит Дионисій (Валединський) був з походження росіянин, а Єпископ Тимофій (Шретер) з німецьких колоністів на Волині. Тому чоловим постулятом (вимогою) українських церковних кругів було жадання висвяти української ієрархії, зокрема для Холмщини і Лемківщини, на терені яких українці творили 99% вірних Православної Церкви. Ще коли в Варшаві пробував осісти Митрополит Серафим, Холмщина сама виділилась в окрему церковну провінцію й встановила власну Церковну Адміністратуру, спочатку на чолі з відомим на Холмщині борцем за українську православну справу протопресвітером о. Іваном Левчуком, якого пізніше, через дуже літній вік і фізичну неміч, змінив протоєрей о. Микола Малюжинський.

Після довгих заходів українцям вдалося нарешті здобути згоду німецької влади на висвяту в єпископи для Холмщини і Підляссе відомого українського науковця-мовознавця, проф. Огієнка. В жовтні 1940 р. проф. І. Огієнко приняв чернецтво з іменем Іларіона. Тоді ж він приняв священство та був хиротонізований в єпископи, з одночасним возведенням в сан архиєпископа, з огляду на історичне значення Холмської єпископської катедри. Участь у хиротонії Архиєпископа Іларіона взяли Митрополит Дионисій, Єпископ Тимофій та Архиєпископ Празький і Чеський, Саватій, великий приятель українців, що згодився приїхати до Холму і взяти участь в хиротонії на просьбу українських церковно-громадських організацій.

Здобувши єпископа-українця, Холмщина ще більш посилено веде перед в праці, щоб заповнити життя Православної Церкви в Генерал-Губернаторстві українським змістом. Відновлюється стара Холмська епархія, в Холмі організується Духовна Консисторія виключно з українців, німецька влада звертає українцям прадавню православну святиню — собор Різдва Пресвятої Богородиці на горі короля Данила в Холмі, а Архиєпископ Іларіон впроваджує до богослуження церковно-словянську мову з українською вимовою та розпочинає заходи над організацією церковного видавництва для своєї епархії. Ці заходи, після довгих і впертих старань, кінчаються успішно і Холмська Духовна Консисторія одержує в користання одну з сконфіскованих німцями друкарень. Від того часу епархіяльне видавництво розпочинає рухливу діяльність, друкуючи богослужбові книжки, популярну релігійну літературу та приватні твори Архиєпископа Іларіона, останні переважно релігійного змісту. Згодом у Холмі відкривається Духовна Семинарія, провід якої доручається великому приятелеві української молоді прот. о. Євгенові Барщевському, що трагічно згинув в 1944 р. з рук польських повстанців.

Однак, не лише на Холмщині церковне життя заповнюється українським змістом. В лютім 1941 р. висвячено другого єпископа-українця в особі архимандрита Паладія Видибіди-Руденка. З огляду на довголітнє священиче служіння йому надається сан архиєпископа й доручається керування новозаснованою Краківсько-Лемківською Єпархією. Після цього Лемківщина, що мала досі майже виключно москвофільське духівництво, обсаджується українськими священиками, а тамошні парафії згодом переходять на українську мову в богослужінні.

Після висвяти Архиєпископа Паладія, найвищим органом Православної Церкви в Генерал-Губернаторстві стає Св. Синод, в склад якого входять: Митрополит Дионисій, як голова, Архиєпископ Іларіон, як його заступник і Архиєпископ Паладій, як секретар Синоду. Синод приймає новий внутрішній статут Церкви, допасовуючи його до змінених обставин, а єпископи-українці здобувають все більший вплив на керування життя Православної Церкви в Генерал-Губернаторстві. Між іншим на сесії Св. Синоду, що відбулась в початках 1944 р., на внесок Архиєпископа Паладія, підноситься до сану митрополита Архиєпископ Іларіон.

Будемо згідні з правдою, коли ствердимо, що в роках 1940-1944 Автокефальна Православна Церква в Генерал-Губернаторстві була суто українською по змісту і коли не вдалося змінити її назви на „Українська Автокефальна Православна Церква в Генерал-Губернаторстві", то лише тому, що заходи в тім напрямку зустрілись з неприхильним відношенням німців. До цього вони не допустили з міркувань, про які українці дізнались вже в р.р. 1942-1943, коли в Україні український церковно-релігійний рух зустрівся з категорично ворожим відношенням німецької політики, яка була ворожою в Україні супроти всього, що було незалежним українським явищем.

В кожнім разі, то, що Православна Церква в Генерал-Губернаторстві в той час перебувала під безпосереднім впливом українців, а Митрополит Дионисій не легковажив настроїв українського православного громадянства й в міру існуючих можливостей йшов на зустріч українським церковним потребам, мало свій великий і позитивний вплив на розвиток церковних подій, що заіснували в Україні в 1941 році і то, не зважаючи на те, що до участи в тих подіях Православну Церкву в Генерал-Губернаторстві, а зокрема Митрополита Дионисія, як її голову, німці не допустили.

СМС.

*) Митрополит Серафим Ляде родом з німецьких колоністів у Росії. Єпископське свячення одержав від єпископів Живої Церкви, що її в той час підтримували большевики. В 1932 році він виїхав з СССР до Німеччини й за допомогою німецьких урядових чинників став берлінським архиєпископом. Однак його свячення не хотів признати російський еміграційний єпископат в Европі і в 1937 р. Митрополит Антоній Храповицький досвятив Митр. Серафима в Сербських Карловіцах (Югославія).

Гляньте на наліпку, щоб знати, чи ваша передплата за ВІСТНИК ще не кінчиться. Коли б так, то треба відновити.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Святий Павло в школі.

В тих часах, коли св. Павло ходив до школи, вимагали від молодих хлопців у школі, щоби знали Божий Закон. Школа ж приготовляла людей до гідного життя. Воно гідним є тільки тоді, коли людина живе по науці Божого Закону. Отже молоденький св. Павло вивчався Божого Закону. Пізніше його життя і праця показують, як то добре, що він дістав знання того Закону за молодих літ.

Сьогодні також учать Божого Закону. Церква є місцем, де можна навчитися того, що потрібне молодим хлопцям і дівчатам. Катехизація по Богослуженнях і Недільні Школи, як де є зорганізовані, це теперішні життєві школи для підростаючих дітей і молоді. Всі діти, як також і молодь, повинні пильно вчиться, не оминати катехизаційних наук в Недільній Школі, щоб навчитися Божого Закону. Найбільше треба таки бути в церкві, кожен раз коли є Богослуження, і то від початку до кінця. Багато науки дістають там всі, а головно молодь.

Читання і писання були головними предметами в школах за давних часів. Св Павло навчився змалку добре писати і читати. Також тоді навчали математики; так закінчувалася наука в нижчій школі. Хто мав засоби і охоту той йшов до вищої школи.

Давно, як і тепер, знання має велику вартість. Не вистарчає знати писати і читати. Треба вчитися ціле життя Все ж молодий вік найкращий на науку. Молодь повинна іти слідами св. Павла. Повинна вчитися; не вдоволятися тим, що вміє писати й читати. Хто може й іде до вищих шкіл. Хто лишає школу, най не лишає освіти. Треба багато читати корисних, розумних книжок і часописів. Радитися своїх священиків, бо вони є нашими духовними учителями що читати. Читати пильно „Вістник". Уникати ріжних „фоніс" і тих магазинів, що їх так багато продають на кожнім місці.

Спів був також одним з предметів тодішних шкіл Спів був потрібний при Богослуженнях, тому молодих школярів учили співати побожних пісень.

А чи ви, молоді хлопці і дівчата, вчитеся співати?

Коли ви в церкві, то співайте разом з дяками і людьми все те, що там співають. Незамітно і без великого труду навчитеся церковних пісень.

Як маєте нагоду співати в школі, то співайте.

Як вас заставляють співати в хорі, на концерті, зїзді, при забаві, співайте.

Люди люблять і поважають тих, хто знає спів і співає. Люблять почути молоді голоси в церкві. Хлопці повинні читати Апостола в часі Служб Божих, чи інших відправ Декуди читають у церквах „Вірую" поволи, поважно, побожно. І тут є нагода показати себе. Приємно це людям, і Богові мило.

Треба окремо належати до тих організацій, де плекають спів. Най кожний хлопець чи дівчина не лишають нагоди навчитися співати І других треба заохочувати до співу.

о. Дмитро.

СПІВ СВІТСЬКИЙ, А ЦЕРКОВНИЙ.

В Старім Краю, де багато співалося, були хлопці і дівчата, що знали десятки світських пісень. Кілько жіноцтво знало гаївок, кілько весільних пісень, кілько інших.

І подумаймо — коли б тут молоді знали тільки пісень, який то був би великий культурний маєток. Кілько вільного часу можна гарним співом заповнити, натішитись, і людей потішити, та ще з пісні і чогось навчитися. Славно було би!

Але як славно було би, коли б молоді знали спів церковний, спів дяківський. Не хоровий, але звичайний. Коли б знали гарно співати Службу Божу в два голоси, коли б вміли співати Утреню, Вечірню, Похорон та звичайні релігійні пісні.

Такі пісні робили би молодих релігійними людьми більше, ніж сама суха наука. Тоді Церква була би для молодих конче потрібною, необхідною, любою, святою. Бо тоді часть Церкви була би в них самих.

Тоді на співі молодих Церква стояла би в великій мірі

І якими поважними молоді чули би себе, коли б не стояли в церкві коло порога, але в гурті співаків; коли б молоді читали Псальми, читали „Вірую", читали Апостола — гарно, поважно, зрозуміло і величаво.

Кілько особистої поваги відчувала би тоді молодь! Це були би дійсно молоді громадяни і громадянки! Не тільки в церкві, але і всюди.

Кілько святих почувань було би тоді в молодих душах.

Кілько знали би вони тоді релігійних співів, які співали би і вдома, і на поли тай співали би ціле життя.

Тоді не танцями молоді величались би, але церковним співом, релігійним співом.

Такий спів тримав би молодих і при Церкві, і при своїм Народі, і при своїй Культурі більше, ніж що друге.

Чи думали ви про те?

Думка, що лише дяк повинен вміти церковний спів, це нерозумна думка. Кожний християнин повинен церковний спів вміти відповідно до свого співацького таланту. Бо церковний спів, це велика часть релігії; це релігійний обовязок.

Вчіть молодих церковного співу, а всі будуть вміти по своєму читати і будуть читати. Але вчіть звичайного співу — не хорового! Бо в звичайнім співі і несильний співак може співати.

Правда — треба найперше зорганізувати науку такого співу... Але треба! А тоді ціле наше життя набере здоровля, сили і поваги.

Чи думали ви про те? Коли ні, то подумайте!

Смакула.

ЧИСТИЙ ПАПІР.

Хтось з мудрих людей казав, що молоді, це чистий білий папір. На нім треба ще щось понаписувати.

Отже можна написати і зле і добре; і про розумне і дурне; і гарне і погане. Що напишеться, те вже лишиться на завсігди

Тому то ворожі агітатори і пропагандисти всюди стараються взяти в свої руки найперше молодих. Вони хочуть на чистім папері понаписувати те, що їм треба.

КРАСА ТІЛА, А КРАСА ДУШІ.

Є люди, що видають великі суми грошей та переносять навіть фізичні болі, щоб здобути або затримати красу лиця, або постави. Приміром жінки в Зединених Державах видають річно більше грошей на ріжні косметики — як пудри, пахощі, масти тощо, — ніж цілий край видає на школи. Однак як мало людий дбають про красу душі! Не хочуть понести найменшої невигоди, приняти найменшого труду, щоб збогатити добрим життям красу своєї душі.

ЗНАВ ЩО ВІДПОВІСТИ.

Стрінулось на вулиці двох давно знакомих, яких дороги дуже, а дуже розійшлися, бо один з них став поважним, чесним, релігійним громадянином, а другий пішов за кличем крикунів-безвірників, які тільки й думають, як би то знищити релігію і тих, що її піддержують.

А ти куда ідеш? — запитав безвірник знакомого.

— Та ж іду до церкви, — відказав запитаний.

— До церкви... — зареготався той — А хіба ж ти не можеш дома помолитися і не дерти черевиків на ходження до церкви?

— А ти де ідеш? — запитав побожний безвірника.

— Я йду до пивного клюбу, випити пива, — відказав той.

— А хіба ж ти не можеш випити дома, — відказав побожний, — аж мусиш бити ногами, та дерти черевики до клюбу?...

— Так, можу, — каже безбожник, — але в клюбі і пиво свіжіше, і холодніше, а до того ще й там стріну багато знакомих і миле товариство.

— Отже бачиш, — відказав побожний — таксамо є і з моєю молитвою. В церкві я можу молитись багато краще, ніж дома, воно там є гарніше, побожніше, а дотого там здиблю приємне товариство, яке буде разом зі мною молитися.

Засоромлений безбожник відійшов навіть не попращавшись.

ОПОВІДАЄ ПРО ПРИМУСОВУ РЕЛІГІЙНІСТЬ.

Капітан М. Коряков, член НКВД (чрезвичайки), давніше вже пішов слідами Кравченка й Гузенка, заявився проти Росії і написав книжку п. з. „Чому я не вернувся до краю". В тій книжці має бути, як подає вістка в пресі, таке оповідання:

Большевицький уряд був приказав відділови війська в Польщі, щоби для нього постійно відправлялися богослуження і щоби всі вояки, без уваги на те, якої хто віри, приступали до причастя.

Проти такої урядової релігійности мав виступити офіцер українець і відмовився від причастя серед таких обставин. Розуміється, що його арештували. Та були такі, що робили, як наказано, щоби уникнути клопоту, хоч розуміли, що то була релігійно-політична ошука. Дивіться люде, в нас є релігія!

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папері, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом. 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів.

2. Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно виконаній чорній оправі, із золотим хрестом і написом. 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші [illegible] до Консисторії на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.

7 St Johns Ave. Winnipeg, Man.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте. — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

ПЕРЕПИСКА КОНСИСТОРІЇ В СПРАВІ ЕПИСКОПА НА КАНАДУ.

IV.

Витяг з листа Високопреосвященого Архиепископа Іоанна Теодоровича до Консисторії УГПЦ в Канаді з 18 березня 1947.

...Дуже добре, що Канадійська Церква вже дійшла в справі запрошення до себе сталого епископа до певного рішення. Ми всі будемо раділи, коли заходи Консисторії в цій справі увінчаються скорим успіхом. Я певен, що Впреосв. Мстислав, оскільки я мав змогу пізнати його з переписки і з одзивів про нього, є якраз такого типу персональности, якого Канадійська Церква потребує. Я буду радий його у Вас привитати.

Іоанн Теодорович.
Архиепископ.

V.

Лист Митрополита Полікарпа до Консисторії.

17. 5. 1947.

До Української Греко-Православної Консисторії в Канаді.

На лист Консисторії від 7-го березня 1947 р. маю за шану повідомити Консисторію, що Собор Єпископів УАПЦеркви на еміграції, який відбувся під моїм головуванням, благословив для Єпископського служення в Канаді Єпископа Мстислава.

Я надіюся і вірю, що Ви з любовію приймете його і він буде достойним наступником Високопреосвященнішого Архиепископа Іоана.

Нехай Господь Милосердний благословить всіх Вас вірних Православній Церкві і допоможе Вам у Вашій праці.

Митрополит ПОЛІКАРП (вл. р.)

Печатка: Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви.

В прилозі витяг з протоколу ч. 1 засідання III сесії Свящ. Собору Єпископів УАПЦеркви на еміграції.

VI.

ВИТЯГ

з протоколу ч. 1 засідання III сесії Свящ. Собору Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції, відбутого дня 12 травня 1947 р. в Мюнхені, в Церкві Святої Покрови при Дахауерштрассе 9/I.

На засіданні були присутні:

Високопреосвященніший Митрополит Полікарп, Голова Свящ. Собору Єпископів і Член Свящ. Собору Єпископів;

Високопреосвященні Архиепископи Никанор, Ігор, Михаїл і Геннадій, і

Преосвященні Єпископи Мстислав, Григорій, Володимир, Сильвестер, Платон, Вячеслав і Сергій.

Свящ. Собор Єпископів УАПЦеркви на еміграції, заслухавши лист Канадійської Духовної Консисторії на імя Високопреосвященнішого Митрополита Полікарпа від 7-го березня, 1947 року, в якому Духовна Консисторія, посилаючись на постанову Собору Канадійської Греко-Православної Церкви з 28-30. VII, 1946 р. про бажання обєднання з УАПЦ на еміграції і відрядження для неї Єпископа ухвалює з радістю вітати намір і бажання Канадійської Греко-Православної Церкви злити в єдино дві галузі УАПЦеркви для добра і слави Православної Церкви і Українського Народу.

Заслухання прохання Канадійської Греко-Православної Церкви про відрядження для неї Єпископа зі складу Єпископату УАПЦ в Европі.

(Справка: Архиепископ Іоанн Теодорович повідомляє, що Канадійська Церква відпустила його з миром і знаходиться тепер лише під його тимчасовим доглядом до часу знайдення і покликання їй нового Архипастиря. Рівно ж Архиепископ Іоанн Теодорович повідомляє і про те, що він дав Канадійській Церкві повну незалежність діяння в справі запрошення до неї Єпископа чи Єпископів і рішення Канадійської Церкви прийме до відома та зустріне її обранця радістю).

Після належного обміркування цього питання Свящ. Собор Єпископів УАПЦ в Европі ухвалив:

Благословити для епископського служення в Канадійській Церкві, згідно її бажання, Преосвященного Мстислава, Єпископа Переяславського.

Оригінал за належними підписами.

За згідність з оригіналом:

(Печатка) Єпископ **ПЛАТОН** (вл. р.)
Секретар-Член Свящ. Синоду УАПЦ на еміграції.

Ч. 257
Дня 16. V. 1947

КОЛИ ВЗЯТИ НА ЗДОРОВИЙ РОЗУМ.

В двох послідних числах Вістника були заклики, щоби приєднувати „Вістникови передплатників. І я розумію, що треба приєднувати найперше з між членів нашої Церкви. Отже я поставлю питання: **Як треба, тих членів приєднувати?**

Коли чоловік належить до якоїсь організації, то мусить підпорядкуватися правилам і цілям тої організації. Мусить платити, що другі платять; мусить приходити на збори, як другі приходять; мусить обовязково читати орган (часопис) організації, коли вона свій орган має. Ніхто там не скаже: „Я дещо зроблю, як вимагає організація, а дечого ні, бо мені не хочеться".

Берімо Церкву. Церква, це велика, важна, людська і Божа організація, чи інституція. Церква завсігди підносила людей на вищий степень культурности, отже належання до Церкви, це ознака культурности. А стояти поза Церквою, це ознака некультурности. Всі злочинці на світі стоять поза Церквою, поза церковною наукою, поза Божими законами.

Церква поза релігійними законами має ще закони організаційні, що накладають на членів організаційні обовязки — як збудувати церковний будинок, вдержувати священика і піддержувати організаційну працю Церкви відповідно до вимог Статута і до своєї можности.

До тих обовязків **належить і передплата Вістника!** Це обовязок організаційний й обовязок культурний.

Член Церкви повинен знати, що в життю його Церкви важнішого діється. Та звідки він про те довідаєсь, коли не читає Вістника? Звідки довідаєсь, що в Вістнику пишуть члени Церкви, і що Вістник сам читачам подає?

Запитав би хтось в чужих людей такого члена Церкви:

— Ти читаєш орган своєї Церкви?

- Ні, не читаю!

- Чому не читаєш?

- Бо не хочу... Або то що...

— Коли ти член Церкви, то повинен читати.

- Я? Хто має мене до того змушувати? Не хочу, тай годі!

Лише так міг би чоловік відповісти, але що він тим показав би? І що про нього сказав би той, який його питав? Похвалив би? Незвав би його гідним членом Церкви? Ні!

Я розумію, що коли чоловік передплачує Вістник, то не робить ласки нікому, — **він лише сповняє свій обовязок!** Коли ж не передплачує, **то обовязку не сповняє!**

Це треба мати на увазі, коли говориться, що чоловік повинен передплачувати Вістник. Треба вказувати, що це обовязок організаційний, обовязок культурний. І що чоловік повинен належати до тої групи церковних членів, **які читають Вістник,** а не до тої, **що не читають.**

Донедавна Вістник коштував 1-го доляра на рік, а тепер 1.50. Чи це така велика сума, що хтось на неї не спроможеться? Ні! І ще раз ні! Аджеж кілько чоловік прокурить, кілько видасть на неконечне, на непотрібне, на те, щоби в маловажнім позаду других не лишитися.

А коли б хтось справді був такий бідний, що не міг би дати доляра, чи півтора на Вістник, **то обовязок громади зложити по 5 чи 10 центів і запренумеурувати йому Вістник.** Нехай читає. Нехай знає, що повинен знати. Це вийде на добро громадській справі.

Ось так я про справу Вістника думаю і воно може придатися при збиранню нових передплатників.

Читач Вістника.

ІТАЛІЙСЬКІ КОМУНІСТИ АТАКУЮТЬ ТРУМЕНА.

Три дні по тім, як комуністи оголосили свій інтернаціонал і маніфест, комуністична ґазета в Італії, — „Уніта", сильно почала нападати на президента Трумена і других. Так прим. бувшого стейтського амбасадора в Болгарії, Джорджа Ирла, зве большевицька ґазета „скаженим собакою". Про Трумена каже, що він є членом Ку-Клукс-Клена, що він піддержує погані справи і др.

З оголошенням комуністичного маніфесту почали в Італії сильний комуністичний рух, були напади на визначних соціялістів, які з комуністами не годяться. Взагалі ціле поведення большевиків всюди таке, начеб вони хотіли якнайскорше викликати війну.

20,000 ІМІҐРАНТІВ НА ВЕСНІ.

З Оттави повідомляють, що уряд рішив покищо спровадити 20,000 скитальців на весні — між березнем і травнем. Розуміється що між тими будуть ріжної народности люде.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 29.

Хто вірує в Мене має життя вічне.
Іван 6: 47.

Посли Івана Хрестителя.

Коли Іван почув в темниці про Ісусові чуда, він послав двох своїх учеників до Ісуса, що мали спитати: Чи Ти той, що мав прийти, чи ждати нам іншого? А в тім часі Ісус сціляв многих від недуг і ран, і сліпих, та від лихих духів. От посли Іванові прийшли і завдали Ісусові Іванове питання. На те Ісус: Йдіть сповістіть Івана, що бачили й чули: як сліпі прозрівають, криві ходять, прокажені очищаються, глухі чують, мертві встають, і вбогим проповідується Євангелія. І щасливий той, що Мною не зблазниться.

Як же відійшли Іванові посли, сказав Ісус до народу: Ви виходили в пустиню дивитися на пророка, і більше, ніж пророка. Це той, про котрого сказав пророк Малахія: Ось я посилаю ангела Мого перед лицем Твоїм, і він приготовить Твою дорогу перед Тобою. Говорю бо вам: Більшого пророка нема над Івана, але найменший у царстві Божім більший від него.

Питання:

1. Кого послав Іван до Ісуса? 2. Чого? 3. Яку відповідь дав Ісус послам? 4 Що сказав Ісус про Івана? 5. Про кого предсказав пророк Малахія? 6. Кого називаємо Предтечею, або Попередником Ісуса Христа?

ЛЕКЦІЯ 30.

Син Чоловічий має власть прощати гріхи.
Мат. 9: 6.

Ісус в домі Фарисея.

Симон, оден з Фарисеїв, запросив був Ісуса до себе в гостину. Ісус приняв запрошення. Коли ж вже сидів при столі, надійшла одна женщина, яку всі уважали за велику грішницю. І вона принесла мира дорогого, припала до ніг Ісуса дуже плакала, слізьми обливала ноги Його, а волоссям своїм витерла Потім цілувала ті ноги і намастила миром.

Як те побачив господар дому, подумав собі: Коли б Він був пророк, Він знав би, хто та жінка і не дозволив би на те, що вона діє.

Але Ісус знав думки фарисея і оззався до него: Симоне, маю тобі щось сказати. Симон відповів: Говори, Учителю. І промовив Ісус: Оден чоловік мав два довжники: оден з них був завинив йому пятьсот динаріїв, а другий пятьдесять. Як же вони не могли заплатити, подарував їм довги їхні. Скажи тепер, котрий більше полюбить його?

Симон відповів: Думаю — що той, котрому більше подарував. На те Ісус Правдиво ти розсудив. Тоді обернувся до жінки і сказав до Симона: Прийшов я в твій дім, але ти не дав мені води обмити ноги, а вона обмила слізьми своїми і обтерла волоссям; поцілунку не дав ти мені, вона ж цілує ноги мої відколи увійшла; оливою не намастив ти голови моеї, вона ж ноги мої намастила миром. Ось тому кажу тобі: Численні гріхи її прощені, бо багато полюбила вона. Кому ж мало прощається, той мало любить. А до жінки промовив: Відпускаються тобі гріхи твої, йди зі спокоєм.

Питання:

1. Хто запросив Ісуса до себе? 2. Хто надійшов до хати фарисея? 3. Хто вона була? 4. Що вона принесла? 5. Як вона заховувалася в домі фарисея? 6. Що думав про те господар дому? 7. Який примір дав Ісус Симонові? 8. Що сказав Ісус жінці?

ПОГЛЯДИ НА ДЕЯКІ СПРАВИ.

В розумних українців нема „справ народних і справ релігійних, чи церковних". В них всі справи народні.

В розумних українців той лише є дійсним патріотом, хто виконує буденну працю на 100 процент добре і щиро, а таксамо святкує на 100 процент гідно Різдво чи Великдень... Той хто в будень підносить якнайвисше прапор буденних справ, а в релігійні свята прапор релігійний.

Народна культура і національність — то одно.

Культура робить людей народом.

Страта культури, це загибіль народу.

Найважнійшою, найтревалійшою і найповажнійшою частиною народної культури є Релігія народу.

Культура народу — це душа народу. І хто дозволяє загибати народній культурі, той є убійником свого народу.

Коли вороги хочуть знищити нарід, то не вдоволяються знищенням політичної, чи й матеріяльної сили народу. Вони ще окремо докладають всіх старань, щоб знищити культуру народу.

А вже найперший удар ворог завсігди вимірює в Релігію, в Церкву народу. Таке протягом соток літ робили поляки, робили москвини, робили румуни і роблять нині большевики.

Робота усяких сект серед нашого народу, це теж сама обчислена робота вимірена на знищення народу.

Релігійне розбиття народу, це найбільше розбиття, яке може бути. І його найтяжше опісля направити.

Римо-католики в Східній Українській Галичині, це були українці, предків яких поляки присилували перемінити Українську Церкву на Костел. І нині ті українці римо-католики уважають вже себе поляками і піддержують польську справу.

Ті самі українці римо-католики в Канаді становлять частину польського загалу в Канаді. А на ділі — це українці, але з релігійної сторони нашими ворогами переможені. Тому вони вже не українці (крім деяких випадків).

СЛІДАМИ БАТЬКА.

Один батько йшов рано до міста. А було це пізною осінню і перший сніг покрив землю. Тому він ідучи лишав за собою сліди. Йдучи попри готель, задумав вступити, щоби там випити і завернув через дорогу. Нараз почув за собою чийсь хід. Оглянувся і побачив свого маленького синочка.

— А ти, синку, куда ідеш? — запитав.

Я... я пробую іти вашими слідами, тату, — відповів синок.

Батько взяв синка на руки, і поніс до дому. По дорозі він себе запитав: „Куди ж мої сліди мали завести мою власну дитину?"

ВІДПОВІДЬ СЕРБСЬКОГО ЕПИСКОПА ПРОТЕСТАНТАМ.

Вже згадувалось, що Тіто був запросив до Югославії сімох протестантських проповідників, щоби оглянули лад в Югославії. Провідником тої групи був проповідник др. Виліям Г. Мелиш.

Вернувшись до Америки ті проповідники голосили, що в Югославії є широка релігійна свобода, словом — все дуже добре.

А в Америці є двох югославських православних (сербських) епископів — Ириней та Николай. Коли ж Мелиш писав в Ню Йорк Таймсі, що югославський уряд вислав запрошення еп. Іринееви, щоби вертався до Югославії, то Іриней відповів Мелишови в Н. Й. Таймсі з 18 жовтня

Іриней питає, чи Мелиш розуміє, що він робить, коли голосить, що в Югославії з Церквою все добре? Мелиш з своїм гуртом не знає сербської мови, а переводчиками були комуністи, та мимо того ті протестантські проповідники так говорять, ніби вони красше югославські справи розуміють, ніж самі югославські епископи. Каже Іриней:

„Ми рішили зостатися в Америці тому, що звідси ми можемо красше служити свому народови, бо тут є воля. Ми (Іриней і еп. Николай) одержали сотні листів з Югославії, де є перестороги, щоби ми не вірили обіцянкам Тіта і не верталися.

А ще каже він:

„Моя мати писала мені (померла 1 травня, 1947): Ти знаєш, що найгорячішим бажанням мойого матірного серця є — ще побачити тебе перед смертю, але благаю тебе залишитися там, бо хочу, щоби ти зостався по мені... А коли слова моеї вмираючої матері не вистарчають протестантським проповідникам, тоді пригадаю судьбу Івана Субасіча, Миляна Гроля, Драголюба, Йовановича, Мілоша Трифуновича і других демократів, які по дурному послухали Тітових запрошень.

„Протестантські проповідники були би більше прозріли, коли б були переглянули матеріяли „Гласніка" (Вістника, урядового органу св. Синоду в Білгороді, який ще дозволяють видавати, - а довідались би, що сотні православних священиків були арештовані, вбиті, або прогнані з парафій Тітовими партизанами. А що Православна (сербська) Церква більша, ніж католицька, то її більше переслідують.

„Стараючись показати, що Тіто виступає лише проти політичних впливів Ватикану, протестантські проповідники несвідомо помагають комуністам".

Таке каже еп. Іриней, тай певна річ, що він знає, що говорить. І протестанти, коли б їм про те ходило, були б від Іринея більше довідались ніж від Тіта.

Та віддавна відомо, що деякі протестантські Церкви є занадто під впливом большевиків. І коли Тіто запрошав до себе, то наперед мусів знати, яких людей запрошає. Коли ж Іриней каже, що вони несвідомо помагають комуністам, то можна би також думати, що вони роблять це цілком свідомо. Вони ж не діти...

ВЕЛИКИЙ РАБУНОК.

Жовтня 22 в Винипеґу рабівники обрабували Роял Банк на 112,000 долярів найменше. Вони забрали 50 скринок, в яких люде переховували свої гроші, цінні папери та дорогоцінности. До банку дісталися рабівники вікном.

ЛЮДСЬКІ ПОМИЛКИ НЕ Є ГРІХОМ.

Браття, хоч і впаде чоловік в яке прогрішення, ви духовні, направляйте такого духом лагідности, дбаючи про себе, щоби і тобі не бути спокушеним. Один одного тягарі зносіть і так сповняйте закон Христа.
Галат VI: 1-2.

Був за княжих часів в Київі суддя, якого знала ціла околиця як дуже розумного і справедливого чоловіка.

Одного разу вайшов до нього зі скаргою купець і почав оповідати, як його брат спричинив йому велику страту.

— Поїхав він до Царгороду, — казав купець, — повіз на продаж пятьсот соболевих шкір, та там і запропастив.

Тут оповів купець подробиці цілої події, як її чув від свого брата.

— А чи довго ти з ним в спілці? — запитав суддя.

— Уже тринадцять літ — відповів купець.

— А чи ошукав він тебе коли небудь за той цілий час?

— Що правда, то ніколи ані на волосину. Тому я повірив йому цю послідну нещасну справу.

— А чи щиро дбав він завсігди про твоє добро?

— Що правда, то завсігди щиро, крім отсего одного випадку.

— А чи не думаєш, що він ошукав тебе? Може шкіри він продав і гроші заховав собі...

— Ні, сього я не думаю, — сказав купець, — так він не зробив. Він наразив мене на велику страту своєю недбалістю, от в чім річ.

Суддя казав прийти купцеви другого ранку і привести оскарженого брата, а вже він справу полагодить.

Прийшов другий день і купець з своїм братом явився в суді. Та коли увійшли, то суддя починав уже розбирати іншу справу.

Оскаржуючий оповідав, якто він йдучи на лови, наняв найкращого стрільця, якого знав в цілій околиці Київа, та він показався нездарою.

— Найкращого тура, — казав він, — якого побачив я за цілий час ловів, він не поцілив. Та не лише одного тура..

І почав він вичисляти інші випадки, де найкраща звірина утікла з перед очей.

Оскаржений боронився, казав, що він все зробив, що міг, тілько ж він не всевідючий, і як чоловік може помилитися. Однакож суддя не брав всего того під увагу і видав такий засуд.

— Майно — хату і поле стрільця продати і заплатити страту, яку поніс він своєю нездарністю тому, хто його наняв йдучи на лови.

Купець прислухувався цілій тій справі і по її закінченню звернувся до судді:

— Не моя річ мішатися в законні діла, до рішення яких я не підготований, ані покликаний, однакож чи не міг би я зробити до цілої тої справи своєї уваги?

На те суддя:

— Дуже рад друже, що ти прислухувався і думав. Це знак, що ти рівнож будеш невдовзі суддею. Тепер скажи, що ти думаєш і говори зовсім щиро.

— Я не так рішив би цю справу, коли б я був суддею, — сказав купець звиняючись.

— Якже ти рішив би?

— Я став би на тому, що нема на світі стрілця, який би не хибив і це повинен був знати найперше той, хто стрільця нанимав. Сам я між стрільцями був колись непослідний і в стрілецтві не зле розуміюся. Міряєш, міряєш, а там і хибиш. Іншим же разом випустиш стрілу з лука мов знехотя і вже досягнув, що хочеш. Так і тут. Боярин не нанимав всемогучого божого ангела, але звичайного чоловіка.

— Тількож уважай, — пригадав купцеви суддя, — що цей стрілець бояринови ані брат, ані ніяка рідня взагалі.

— Це було би в мене неважне, — говорив дальше купець, — в мене рішало би то, що я сказав перед хвилею.

Суддя заговорив тепер поважно:

— Розважав я довго доручену мені вчера твою справу і постановив тебе самого взяти на суддю. Боярин і стрілець, яких ти перед хвилею бачив, це ніхто інший, як ти з своїм братом. Це була твоя власна скарга, поставлена в такій формі, щоби стала тобі зрозумілою. Боярин і стрілець, це мої два товариші, яких запросив я тобі на науку.

Ніяково стало купцеви, коли таке почув, а суддя говорив дальше:

— В усім, що ми в життю плянуємо, в усім, що робимо, ми ніщо, лише звичайні стрілці. І нема між нами такого стрілця, який би не хибив і тому помилка по твоїх власних словах не є гріхом. Нині зробив помилку ти, завтра я. І ти, коли поручив твою справу братови, то поручав не всевідючому ангелови, тілько помильному чоловікови — такому, як і ти сам. А ти сам вчера заявив, що оскаржуєш брата лише о недбалість в виконанню поручення, а щирість же його віриш, — чи не так?

— Так! — відповів купець.

— І ось тому, — продовжав суддя, — твоя справа ясна і скінчена. Ти сам нині був своїм суддею. Сам ти сказав, що на похибках стрілців розумієшся, і їх гріхами уважати не можна. Те саме з стрілцями на ловах, те саме з стрілцями, що досягають інших цілей. Це звичайна слабість усіх людей. Крім того пригадаю тобі ще одно: Коли ти так розумно виправдав стрілця, який був бояринови зовсім чужий, то оскілько більше повинен виправдати того, хто є твоїм рідним братом.

Стало тепер все ясно купцеви і він признався, що не щирість, а нерозумна жадоба руководила ним супроти рідного брата. Скінчилося все тим, що заплативши охотно грошеву винагороду судді за науку, помирився з братом, прирікаючи йому повне досмертне довіря.

Минули часи, коли такі судді жили. Нині і судді не ті і судові справи не відбуваються в такий розумний, простий спосіб.

Однакож чи справді перевелися на світі подібні справи? Чи не оскаржує нині брат брата не за нещирість, але за звичайну людську похибку, яку кождий з нас може зробити?

І тому нехай кождий з нас стане тим розумним суддею і судить так справедливо, як судив суддя давних, старих часів. Судімо других в нашім життю так, як бажали б ми, щоби нас судили.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ В ОТТАВІ.

10 і 11 жовтня була в Оттаві українська делеґація в справі допущення українських скитальців до Канади більшим числом. Делеґація: о. Савчук, В. Гультай, Богдан Панчук, С. Яремович і панна Анна Храплива.

БРЕХНЯ З ПРАВДОЮ.

Найгірша та брехня, до якої брехун домішав трохи правди. Така брехня найстрашніша, найбільше убійча.

Пересічному чоловікови тяжко тоді зрозуміти, як може бути брехня там, де він знаходить здорову правду. Він розуміє, що коли брехня — то все брехня від гори до долини, а коли правда — то таксамо.

Але брехуни мають свою тактику. Злодій йде з усміхкою добродія, коли за дня оглядає вхід до комори, а брехун несе в руках прапор правди.

Як брехня з правдою мішаєсь, показує найкраще оцей вірш:

Візьми нахальства бушлів 5,
Брехні бодай 1½ бочки,
Лукавства діжок 70,
І щирости так зо 2 точки!
Кирпи міх додати тра,
Й чистої совісти краплину,
Тай мале зернятко добра,
А стирту зла... Із слів фляшину;
Кіш фарисейства, копу мести,
Любови вкинь зерен хоч 3,
І пушочку досип ще чести,
А пристрасти мішків 103!
Жажди гроша налий без міри,
Постійности каплин вкинь 5,
І промінчик додай там віри,
Щоб смак тій мішанці додать...

Так виглядає формула на мішанину брехні з правдою. Дати купу брехні, купу зла, а зверха закрасити трошки правдою, засолодити трошки добром, а для пересічного недосвідченого чоловіка все виглядає на добро й на правду.

В.

ОСУДЖУЄ КНИЖКУ ЕПИСКОПА.

Жовтня 15, голова Анґліканської Церкви, архіеп. Джафрей Фишер, болючо осудив епископа Бірмінґгамського, Е. В. Борнса, за його книжку „Повстання Християнства". Фишер сказав: „Коли б я так думав (як Борнс пише в книжці), то я не відчував би, що можу мати епископський престол в Церкві".

Борнс в своїй книжці відкидає багато дечого з Євангелій, отже йде проти основ християнства, а зокрема проти науки Анґліканської Церкви. Коли Борнс хотів відповідати на зроблений йому закид, то Фишер не дозволив йому говорити.

МІГ ДОВЕСТИ ДО КАТАСТРОФИ.

Недавно коло Ель Пасо, в Тексасі, на літаку було 48 пасажирів, та 5 осіб летничої прислуги, коли оден з летунів почав робити з літаком всякі проби, на що не мав дозволу. Прийшло до того, що літак перевернувся сподом догори на хвилю, та вдалося знов привести його до належного положення, коли вже був 300 до 400 стіп від землі. Що тоді ділялося з пасажирами, можна собі уявити. А до катастрофи було вже дуже близько через дурне поведення летуна.

Вийшли з Друку Книжки:
1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна ...... 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна .... 25ц.
Написав Прот. Петро Білон.
Замовляйте:
Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.
Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

ДО РОЗВЯЗКИ ЦЕРКОВНИХ ПИТАНЬ.

(Голос з низів).

Послідними часами появилися в ворожих часописах в Канаді статті призначені на те, щоби вносити в нашу Церкву розлад, коли б вдалося. Та нам це не диво; більше диво, що вони скорше на таке не спромоглися. Та і тепер це буденщина

Все ж щоби вдоволити тих, що непрошено нашою Церквою клопочуться, [illegible]емо — що нам Українська Автокефальна Православна Церква, це дуже важна справа, що зосталась для нашого народного життя і вона приведе наш нарід до красшого завтра.

Отже голосимо всім нашим противникам, що: **Наша Церква в Канаді, наш Епископат в Европі, наша Консисторія в Канаді — це наша свята народна справа!**

Я нагадаю примір, який покаже, як розумні люде розуміють „наше", себто „своє". Свого часу в подорожі оповідав мені хтось про свої народні справи так:

По першій війні ми в Америці були зложили поважну суму грошей і післали післанця до полуднево-східної Европи, щоби вжив їх там нашим на поміч Коли ж за час він вернувся, то показалося, що він присвоїв собі трохи грошей.

Проти нього вийшла в Ню Йорку велика буря, що готовила йому капут Але встає наш провідник і каже:

„Наші гроші і він наш! Взяв він трохи, то ми знов зложемо і нехай знов везе. Взяв він раз, то другий раз не візьме, і певно розділить їх там, як треба. Він тамошні відносини вже знає..."

Таке я чув! І на такий лад ми мо можемо сказати:

„Наша Церква і Наша Справа! Виїхали з України до Західної Европи наші Епископи і Митрополит, бо розуміли, що того вимагала українська церковна справа.. Треба ж, щоби церковний провід жив і працював, хоч й на чужій землі! А Бог поможе, що вони вернуть на рідну землю — у край веселий, у мир хрещений.

Високопреосв. Аріеп. Іоанн Теодорович шукав звязків з матірною Церквою, розсилав листи... Він міг девчім помилитися, як звичайно люде миляться, — але це наша справа!

Адміністратор о. Савчук міг девчім помилитися, як люде миляться, але знаємо, що о. Савчук віддав для нашої Церкви все, що лише міг віддати. Згадати всі початки відродження, всі труднощі, всі недостачі, напади, процес, недоспані ночі, всю працю... Треба дивуватися, що молодий чоловік міг тілько працювати і тілько зробити.

Отже мусимо і тут сказати: Наш Адміністратор і наша Консисторія, то наша справа! Наша, а не тих, що раді би нам шкодити.

Наша Церква, не велике Боже діло А чужі закиди нашій Церкві і її проводови, то чужа нам справа і нас не жувить. Ми знаємо, що наша Церква засновувалась на добрім ґрунті і тому перемагала трудноші і викорінювала, що не наше. Вона має нині понад 200 громад, понад 30 священиків, має Епископа, має Колеґію, має теольоґів. До нашої Церкви належать тисячі вірних. Отже все те є, чи кому з противників воно любе, чи ні. А невдовзі буде Собор, то наша справа знов поступить значно вперед. Маємо Чартер, маємо Статут...

Наша справа чесна, ясна — Божа справа!

Це ми можемо сміло сказати нашим противникам!

Оден із многих —
Дмитро Демчук.

БИРНС НАПИСАВ КНИЖКУ

Попередник Маршала в Стейтах, Бирнс, написав книжку п. з. „Отверта бесіда" (Спікінґ френклі), де виявляє багато чого, що говорилося на нарадах в Ялті та ще де. Він каже, що світ не позволить, щоби Росія ставала в дорозі, коли ходить про спокій цілого світа. Ще пише він, що було би нещастям для Америки, коли Росія має атомічну бомбу, але було би ще гірше, коли б Стейти виявили атомічні тайни, або коли б залишили виріб атомічних бомб. Ще каже Бирнс, що треба росіян зі Східної Німеччини силою вигнати, коли добровільно не схочуть вступитися.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по анґлійськи:
The Herald, Box 3696, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ (Вишярд, Саск.)

П-во Анаки і Родина

В неділю 31-го серпня зїхалося велике число гостей і рідні п-ва Анаків до Народного Дому у Вишярд, щоб звеличати 25-ліття їх подружого життя. Поза місцеві люде, були гості з таких околиць, як Тіодор, Пончай, Йорктон, Канора, Шіго, Тафнел, Мозарт і Винярд, а також о. Кусій з Айтуни. Велике число присутних найкраще свідоцтво, що п-во Анаки є всіми улюблені й поважні.

Принаття, яке приготовили місцеві товариства й родина ювілятів, почалося в 2-ій годині в Нар. Домі. При дверах гості зустріли ювілятів грімким „На многі Літа".

Пан Іван Мисак, як староста пояснив значіння численного зібрання. Своєю працею в церкві і в громадськім життю, п-во Анаки заслужили на честь і шану, говорив староста.

Обовязки дружби і дружки сповняли п. Никола Франко і пані Остапович.

На знак старости гості засіли за столи. На головнім столі був гарний коровай і колачі. Молитву провів о. Кусій, при чому пожелав п-ву Анакам многих літ, і дав їм признання за гарне виховання їх двох синів. По обіді промовляли: П. Марцішин, С. Пилипюк, М. Остапович — голова Народного Дому, пані Марія Сминюк — голова Жін. Т-ва, пані Марія Лисак — заст. голови, п. Стефанишин з Пончай, Г. Куровський з Шіго, і Н. Гуцул з Тіодор. Всі промовці підносили заслуги п-ва Анаків і висловлювали найкращі побажання на будуче.

По промовах, шпаґер ювілятів п. Гуцул з Тіодор вручив їм гарний дарунок від родини, а п. Мочульський від Товариства і гостей. Ювілята щиро дякували за принаття і дарунки

В кінці о. Кусій попросив зібраних зложити жертви на нашу пресу. Збіркою занялися пані Лисак. Жертвували:

По 2 дол.: п-во Анаки

По 1 дол.: М. Мисак, М. Русняк, Йорктон, Г. Ріпак, Н. Боднар, Дверничук, Н. Гринків, Мовзер, Т. Сеннів, Р. Мочульський.

По 50 цт. М. Остапович, Л. Локов, І. Керилюк, Тофел, Попович Нуцуль, Ліч.

По 45 цт.: Савчук.

По 25 цт.: Франко, Зуляк. Мороз, Шіго,

Разом з дрібною колектою 17.25. Збірку розділено 10 дол. на Український Голос, а 7.25 на Вістник.

Присутний.

ПРИМІРНІ ХРЕСТИНИ

(Келґарі, Алта.)

В неділю 7 вересня, 1947, п-во Франко і Каролька Федора хрестили свою маленьку донечку, якій дали імя Елисавета Тарасія. Чину хрещення доверши Всеч. о. Фик в нашій церкві св. Володимира в Келґарі, Алта

Кумами були: Федь Лисак, Маруся Білінська і Петро Петращук і Олена Василуха.

Після хрещення п-во Федори запросили кумів і гостей на обід.

По обіді п. Петро Петращук закликав гостей до збірки на наші часописи. Жертвували:

По 5 дол.: І. Посталяк.

По 2 дол.: Ф. Федора.

По 1 дол.: П. Підборний, Олена Василуха, Н. Курчаба, П. Петращук, І. Петращук, Ф. Лисак, Маруся Білінська, П. Курчаба.

Разом присутні зложили 15 доларів. Рішено дати по половині на Український Голос і Вістник.

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещена нехай росте здорова, татові і мамі на потіху, а українському народові на славу.

Петро Петращук.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ

(Торонто, Онт.)

Мабуть небагато знайдесь в Канаді українських громадян старшої ґенерації, яких громадська робота крутилася коло Союза Українських Самостійників і звязаних з ними організацій, та Укр. Прав. Церкви так, як маловідомі п-во Цибульські, спеціяльно в Форт Виліям, Онт., а пізнійше в Гемилтоні і Брентфорді, Онт., щирі і працьовиті на народній ниві громадяни. Доля кинула їх в Форт Виліям до східної Канади, де вкінці опинились в Брентфорд, Онт., де є властителями фабрики содової води.

Тут вони і відсвяткували, або точнійше — то родина і близькі приятелі з Гемилтону, Брентфорду і Торонта заставили їх відсвяткувати в суботу дня 20 вересня 25-літний ювілей подружнього життя. Це була для них правдива „несподівана" несподіванка. Коли вже церемонія з промовами, побажаннями і зложенням дарунків скінчилась, Н. Грабовський попросив господаря цього вечера В. Фастриґу о слово, в котрім завізвав присутних, щоби з нагоди ювілею п-ва Цибульських зложили жертви на потребу Консисторії Укр. Прав. Церкви, бо в злуці з приїздом епископа Мстислава, Консисторія буде мати більші видатки, ніж дотепер. Отже зложили жертви слідуючі:

По 10 дол.: С. Цибульский.

По 3 дол.: п. Іванець.
По 2 дол.: В. Цибульска, п. Сайдер, Н. Калинюк, п. Материн.
По 1 дол.: Фастрига, Калинюк, Нимеровський, Новак, Кокорув, Квас, Грабовський.
По 50 цт.: пані Варан.
Разом 28.50.
По збірці велась весела гутірка переплітана співами і т.п. Безсумніву спомин того вечора лишиться довго в памяти і гостей і ювілятів.

Присутний.

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

Збірка на похороні бл. п. Тео. Генків, Вишарт, Саск. Прислав Всеч. о. І. Кусий — 30.00.
Збірка на похороні бл. п. Мих. Ґеника, Венлав, Ман. Прислав Всеч. о. Т. А. Горбай — 10.80.
Збірка на Срібнім Ювілею Михайла і Параски Салижин, Радвей, Алта. Прислав Всеч. о. М. Фик — 11.00.
Збірка на поминальнім Богослуженню в домі Марії Гарпинюк (пом. по чоловікові). Прислав Всеч. о. М. Фик — 6.30.
Збірка по Заупокійнім Богослуженню в Ню Торонто, Онт.
По 2 дол.: С. Довганик, Ф. Довганик, П. Довганик.
По 1 дол.: С. Борецький, Д. Боднар.
Разом 8 дол.: Прислав Всеч. о. Т. М. Кісілюк.

ЦЕРКОВНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

З нагоди вінчання Михайла Підлубного й Лілії Котик в Форт Френсес, Онт., 11 жовтня, 1947.
По 20 дол.: Н. Н.
По 5 дол.: Н. Н., Н. Н., Іван Ковальчук, Ю. Підлубний, пані Петувігр, О. Макрецький, Н. Винниченко.
По 3 дол.: пані Т. Андрушко.
По 2 дол.: І. Підлубний. Т. Кіцул, Л. Ервин, М. Ґогона, пані Котик, В. Виблів, пані Тух-[illegible]
По 1 дол.: І. Юськів, В. Осадчук, І. Вадюк, П. Ковальчук, І. Койцан, Й. Барит, І. Климко, В. Кошута, пані О. Кирилюк з Вайта, Ман., пані П. Ковальчук, п-го Осадчуки, Др. Ерр, Т. Дробот, П. Федорчук, В. Осадчук, І. Демянів, В. Кавуля, В. Грепел, О. Чорний, Й. Мартинсон, М. Сапкович, В. Попович, Н. Центюк, В. Папко, пані Токарик, О. Кріпка, Ю. Вадюк, Л. Кіцул, пані Балан, І. Фрунчак, А. Причун з Тиндал, Ман., пані Олійник, П. Зелений, Д. Котик, п-во Т. Давидюки з Арбакка, Ман., адв. Юстис, пані Осадчук, Д. Вадюк, Г. Боднар, І. Олійник, пані Ріаво, М. Ковальчук, п. Келеген, І. Ґушлак, В. Олійник, Д. Грепел, П. Корман, Д. Гладій, А. Мекдоналд, В. Мигайчук, В. Андрушко, Е. Андрушко, Н. Андрушко.
Дрібними 5.81.

На похороні бл. п. В. Ковча в Свон Плейн, Саск., — 27.50.

ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД

Громада св. Юрія в Форт Френсес, Онт., від членів 9.00
Громада св. Тройці в Шортдейл, Ман., від членів 10.00
Громада св. Ілії в Паркерві (Жучкави) Саск, від членів 50.00

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Корнільського.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Вакав.
8. Суубота. Вмкмуч. Димитрія — Мічам.
9. Неділя — Сментс.
16. Неділя — Ст Джулієн.
21. Пятниця. Собор Архстр Мих. — Вакав
23. Неділя — Тернопіль.
30. Неділя — Кадворт.
ГРУДЕНЬ
4. Четвер Введ. Пресв. Богор. — Мічам
7. Неділя — Єлов Крік.
14. Неділя — Вакав.
19. Пятниця. Николая чудотворця — Алвена.
21. Неділя — Тернопіль.
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Кадворт.
28. Неділя — Ст. Джулієн.
Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.
ЛИСТОПАД
8. Субота. Св. Димитрія — Ешвил.
9. Неділя — Етелберт
16. Неділя — Сифтон.
21. Пятниця. Архистр. Михаїла — Венлав.
23. Неділя — Ґарленд.
30. Неділя — Рорктон.
Адреса. Box 779 — Дафин, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Пембіна.
8. Субота. Димитрія Великмч. — Ґардентон
9. Неділя — Толстой
16. Неділя — Сірко
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Унутська.
23. Неділя — Вайта.
30. Неділя — Сеньків.
ГРУДЕНЬ
4. Четвер — Введення Пресв. Бог Сондави
7. Неділя — Толстой.
14. Неділя — Форт Франсес.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Арбакс (храм)
21. Неділя — Вайта.
22. Понеділок. Зач Пресв. Бог. — Ґардентон.
28. Неділя — Роза.
Адреса — Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.
ЛИСТОПАД
8. Субота. Димитрія Великмч. — Горлиц.
9. Неділя — Мелвил.
16. Неділя — Врокстон.
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Канора (Могила).
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя — Канора (Успенська).
Адреса: 110 Велінґтон Евню
Телефон 798 — Йорктон, Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИСТОПАД:
8. Субота. Димитрія Великмч. — Петлюра
9. Неділя — Шортдейл
16. Неділя — Ґрендвю.
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Роблін-Зелена.
23. Неділя — Шелвелий
30. Неділя — Ленипра.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер. Введення Пресв. Богор. Дрифтінґ Ривер
7. Неділя — Шортдейл.
14. Неділя — Роблін-Зелена.
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Шелвелей.
21. Неділя — Роблін-місто
Адреса Скр. 54 Тел. пр. 2. Роблін

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЛИСТОПАД:
8. Субота. Дмитра — Оакборн.
9. Неділя — Січ.
16. Неділя — Менні.
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Севді Лейк (храм).
23. Неділя — Енгусвил.
30. Неділя — Виста.
Адреса — Box 46 Оакборн Ман
Тел. 141-5, Шол Лейк Ексчендж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Жалінкевича.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Ґронланд Північна.
8. Субота. Великмч. Димитрія — Кодет. Церк. Базар.
9. Неділя — Кодет. Спільний Обід і Листопадовий Реферат.
16. Неділя — Ґронланд Середня.
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Бруксбі.
23. Неділя — Ґронланд Північна.
30. Неділя — Годсон Бей Джонкшин
По Богослуженню катехизація дітей і релігійні лекції для молоді.
Адреса: — Ґронланд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Стінен.
8. Субота Димитрія Великмч. — Гвайтбіч.
9. Неділя Арран (місто)
16. Неділя — Пайн Ривер
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Прері Ривер (храм).
23. Неділя — Флин Флон.
30. Неділя — Кемсак.
ГРУДЕНЬ
4. Четвер. Введення Пресв. Богор. — Ґлен Елдер
7. Неділя — Арран-Кобзар.
14. Неділя — Арран (місто).
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Дурбен (храм).
21. Неділя — Норквей.
22. Понеділок. Анни Зачаття — Сван Плейн.
28. Неділя — Кемсак
Адреса Box 124 Арран. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сеньшина.
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Смокі Лейк.
8. Суубота. Вмкмуч. Димитрія — Вільна (храм)
9. Неділя — Спеден
16. Неділя — Біґ Медов.
21. Пятниця Собор Архстр Мих. — Тіріян (храм).
23. Неділя — Елк Пойнт
30. Неділя — Стрий
ГРУДЕНЬ.
4. Четвер — Введення Пресв. Бог. Сенди Репидс
7. Неділя — Смокі Лейк
14. Неділя — Беліс
19. Пятниця Миколая Чудотв. — Ґіфорд
21. Неділя — Спеден
28. Неділя — Стрий.
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Кендо
8. Субота. Св. Дмитра — Марлин
9. Неділя — Ґлеслин
16. Неділя — Гефорд.
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Редфілд.
23. Неділя — Витків.
30. Неділя — Медов Лейк
Адреса: Box 51 — Гефорд. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Федора. Посвячення Угольного Каменя
8. Суубота. Влмуч Димитрія — Крайгенд (храм).
10. Неділя — Ґресленд
Вечірня — Норіл.
16. Неділя — Редвотер
21. Пятниця. Собор Архстр Мих., — Сирийл.
23. Неділя — Бойл.
30. Неділя — Радвей.
Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Л. Дячини.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Сновден.
8. Субота. Димитрія Великмч. — Гонімун.
9. Неділя — Принс Алберт.
16. Неділя — Семборг.
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Вірдейл.
23. Неділя — Принс Алберт.
30. Неділя — Шипмен.
Адреса — 554—7 стр. іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД.

1	С	19	Блаж. Клеопатри і Івана
2	Н	20	Нед. 22. Вмуч. Артемія
3	П	21	Преп. Іларіона Печер.
4	В	22	Рівноап. Аверкія епископа
5	С	23	Ап. Якова, брата Господ.
6	Ч	24	Преп. Арети, Симон Печ.
7	П	25	Муч. Маркіяна і Мартирія
8	С	26	Димитрія Великомученика
9	Н	27	Нед. 23. Нестора Літописця
10	П	28	Муч Терентія й Неоліни
11	В	29	Препмч. Анастасії Римл.
12	С	30	Муч. Зиновія і Зиновії
13	Ч	31	Преп. Спиридона й Никод.
14	П	1	Косми і Даміяна чуд.
15	С	2	Муч Акиндина, Пигасія
16	Н	3	Нед. 24. Муч. Акепсима еп.
17	П	4	Преп. Йоанникія Великого
18	В	5	Муч. Галактіона й Епістими
19	С	6	Павла, архієп. Царгород
20	Ч	7	Св. 33 муч. в Мелітині
21	П	8	Собор Архистр. Михаїла
22	С	9	Онисифора ісцов. Печер.
23	Н	10	Нед. 25. Ап. з 70 Ераста еп
24	П	11	Муч. Мини, преп. Теодора
25	В	12	Св. Івана Милостивого птр.
26	С	13	†Івана Золотоустого археп.
27	Ч	14	†Ап. Филипа з 12-ти
28	П	15	Муч. Гурія, Самона й Авіва
29	С	16	Ап. і єван. Матея (Левія).
30	Н	17	Нед. 26. Григорія еписк.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Вилингдон.
8. Вмкмч Димитрія — Лужани (храм).
9. Неділя — Сучава.
16. Неділя — Андрю.
21. Пятниця. Собор Архстр Мих — Завали (храм)
23. Неділя — Бринзлей.
30. Неділя — Каґвин.
ГРУДЕНЬ
4. Четвер — Введення Пресв. Бог Ісидас
7. Неділя — Вилингдон
14. Неділя — Андрю.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Каґвин
21. Неділя — Довнінг.
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Гемлин.
28. Неділя св. Праотців — Лужани
Адреса: Вилингдон, Алта. Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИСТОПАД:
2. Неділя — Енడевор
8. Субота — Вмкмч. Димитрія Верегін.
9. Неділя — Канора.
16. Неділя — Бюкенен.
21. Пятниця. Собор Архстр Мих. — Рама.
23. Неділя — Вимер.
30. Неділя — Канора.
ГРУДЕНЬ
4. Четвер — Введення Пресв. Бог. Фостон.
7. Неділя — Тязів.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск

Устав Церковний.

ЛИСТОПАД:
2. Нед. 20. Голос 5. Утр. Єван. 11 Літ. Ап. Галат 6: 11—18. Єван. Луки 16: 19—31.
8. Велкмч Димитрія УЄ Матея 10: 16—22. Літ. Ап. Тимот. 2: 1—10 Єван Івана 15: 17—27 і 16: 1—2.
9. Нед. 23. Голос 6. Утр. Єван. 1 Літ. Ап Єфесян 2: 4—10. Єван Луки 8. 26—39.
16. Нед. 24. Голос 7. Утр. Єван. 2 Літ. Ап. Єфесян 2: 14—22. Єван. Луки 8, 41—56.
21. Собор Архистр. Михаїла. УЄ Матея 13: 24—30 і 36—43. Літ. Ап Жидів 2: 2—10. Єван. Луки 10: 16—21.
23. Нед. 25. Голос 8. Утр. Єван. 3. Літ. Ап. Єфесян 4: 1—6. Єван Луки 10: 25—37
30. Нед. 26. Голос 1. Утр. Єван. 4 Літ. Ап. Єфесян 5: 9—19. Єван. Луки 12: 16—21.

Український Релігійний [illegible] в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
Box 2626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., NOV. 15, 1947 ВИНИПЕҐ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1947. ЧИСЛО (810) 22

[illegible] ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

З нагоди вінчання Княжни Єлисавети вислано до Лондону каблеграму такого змісту:

"В цей великий й урочистий в житті Вашого Величества і цілого Злученого Королівства день, молю Господа, щоб Він обдарував Ваше Величество своїм благословенням.

"Одночасно в імені власному, підлеглого мені духівництва та вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, складаю найщиріші побажання, що випливають з глибини наших сердець.

Архиепископ Мстислав Скрипник.

СПРАВА АМЕРИКАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ СВІТОВИ.

В Вашингтоні обмірковують пляни помочі дальшому світови, отже кажуть, що і Китаєви треба давати по 20 мільйонів місячно, почнаючи від квітня 1948. Але до того часу треба окремо дати 60 мільйонів. Покищо Греції і Туреччині більше допомоги не треба. До липня 1948, Америка повинна би дати світови 2 більйони і 657 мільйонів долярів.

ЩО КАЖЕ ПРО УКРАЇНУ.

Коли Бразилія зірвала дипльоматичні звязки з Росією, то її амбасадор вернувся з Москви до дому. Спинившись в Швеції, він оповідав, що Росія готується до війни, що на Україні мав би то бути рух проти большевизму, та що відносини в Україні страшні і багато народу гине.

ЩЕ КЛОПІТ З СКИТАЛЬЦЯМИ.

Комітет Обєднаних Націй приняв резолюцію 11-го листопада, що треба старатися, щоби скитальці вертались до сторін свого походження та відкрити двері до інших країв тим, що не схочуть вертатися. Така резолюція багато говорить. Бо ж скитальці вже ясно заявляя, що не хочуть вертатися, отже треба їх сплачувати. Таке виходить. Це тимбільше, що також є постанова, що треба „брати під увагу домагання країн, з яких переміщені особи походять".

ЛИТОВСЬКА ПОМІЧ СКИТАЛЬЦЯМ.

Литовський Допомоговий Комітет в Америці зачинає збірку 1,400,000 долярів для литовських скитальців, з чого призначить 750,000 дол. на поселення, 15,000 литовських скитальців, що прийдуть в 1948 році. Литовський комітет рішив також заопікуватись Балтійським університетом, що буде перенесений з Німеччини до Америки з професорами і студентами.

З 30 ЗГИНУЛО 20 З ЛІТАКОМ.

З Риму є вістка, що в горах, коло Салерна, в Італії, розбився літак, на якому було 30 пасажирів. З них 20 згинуло.

МИРОСЛАВ СТЕЧИШИН.

В вівторок зраня, 18-го листопада, упокоївся по довгій недузі бувший довголітний редактор Українського Голосу, довголітний член Консисторії Української Греко-Православної Церкви та член інших організацій — Мирослав Стечишин, проживши 64 роки.

Родився 1883 р. в селі Глещаві, Теребовельського повіту, в Галичині. До Канади прибув 1902 року, та невдовзі виїхав до Каліфорнії. До Канади вернувся знов 1905 року.

Ціле його життя на цім континенті було одним безперервним ланцюхом діяльности. Був він редактором „Робучого Народу" в Винипеґу (тоді ще вязався з соціялістичною партією); був редактором „Новин" в Едмонтоні; був редактором „Народної Волі" в Скрентоні. Па

В 1920 році, коли творилася Українська Держава, був в Вашингтоні секретарем Дипльоматичної Місії Української Републики і був висланником згаданої місії до Европи.

В 1921 році він стає редактором Українського Голосу, в Винипегу. І на тім становищі стояв 25 літ, себто до часу, коли через слабість мусів залишити працю.

Згадаємо бодай побіжно справи, з якими він був звязаний: Належав до організаторів Взаїмної Помочі і літа був її предсідником. Належав до основників організації Самостійників і занимав уряди в організації. Був членом Консисторії і заступником секретаря Консисторії. Був членом Комітету (КУКа): був директором Колегії св. Андрея; був членом церкви св. Михаїла.

Окремо треба згадати, що бував він на всіх Зїздах і Соборах, на всяких поважніших зібраннях, де виголошував глибоко змістові промови. Як промовець, був він майже по всіх містах і багатьох околицях, де живуть українці. Мабуть нема в Канаді українця, що не знав би Покійного особисто.

Захорувавши пішов він до шпиталю 22 листопада, 1946 року, де піддався операції. Побувши в шпиталі довший час, він перебрався додому, де і помер 18-го листопада 1947. Похорон призначено на суботу 22 листопада, отже на день, в якім минулого року до шпиталю пішов.

Зоставив жену Анну та два сини і дочку — всі подружені.

В Покійнім стратили канадійські українці великого і витревалого громадського працівника, що підкладав своє плече під неодну громадську справу, яку треба було піднести і нести вперед. Працював щиро, працював незвичайно терпеливо і витревало, і як такому, належиться йому між Українським Народом — ВІЧНАЯ ПАМЯТЬ!

КАМПАНІЯ ПОШИРЕННЯ [illegible]

В МІСЯЦІ ЛИСТОПАДІ ПОЧИНАЄТЬСЯ ВЕЛИКА КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ "ВІСТНИКА".

ВІСТНИК мусить бути в кожній українській родині!
ВІСТНИК мусить бути провідником усіх православних українців!
ВІСТНИК мусить виховувати нашу молодь і дітей!
Тому його мусять читати всі!
Наспів час заплатити передплату! Настав час, коли всі, що ВІСТНИКА не мають, повинні собі його передплатити.
Православні українці! Присилайте передплати! Приєднуйте нових передплатників! Переплатіть його своїм дітям, приятелям чи своякам!
Попрацюймо дружно і завзято, щоб він зайшов до найдальшої української хати, щоб дістався до рук усіх православних українців!

Кампанійний Комітет

ВСЕ-АМЕРИКАНСЬКА УКРАЇНСЬКА [illegible]

В днях 18-19 листопада мала відбутися в Ню Йорку Все-Американська (Пан-Американська) Українська Конференція і туди о. С. В. Савчук полетів 16 листопада з трома іншими особами від КУКа. Там мають бути українські представники з Аргентини, Уруґваю, Бразилії і запрошено представників европейських українців.

ПОГРОЗИ ПОЛЬСЬКОМУ КОСТЕЛОВИ.

В Польщі починається явний виступ большевиків проти релігії. Жовтня 29 варшавський премієр, Юзеф Циранкевич сильно оскаржував католицький епископат в Польщі, що „вмішує політику до костела", а католицька преса і релігійні інституції перешкаджають в заводженню демократії. Це можна вважати вступом до протирелігійного наступу.

МОЖНА ВИСИЛАТИ 25 ДОЛЯРІВ.

Почтовий уряд в Канаді видав постанову, що з Канади до Стейтів можна висилати почтовим переказом (постал мони ордер) не більше, як 25 долярів місячно.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЕВРОПІ.

в роках 1939—1947

IV.

Як наслідок порозуміння уряду Гітлера з урядом Сталіна, що відбулося в літі 1939 р. в Москві, Західна Україна і Західна Білорусь, що входили до складу Польської Республіки, віддані були СССР. Большевики розпочали несподівану окупацію цих земель 17 вересня 1939 р. й на протязі кількох днів мали їх під своєю владою. На цих теренах за Польщі існувало чотири епархії: Волинська, Поліська, Віленська і Гроденська. Раптовий прихід большевицького війська застав на місці всіх єпископів і духівництво тих епархій. На Західній Україні під большевицькою окупацією знайшлись: Архиепископ Олексій Громадський, керуючий Волинською Єпархією і його вікарії Єпископ Полікарп Сікорський в Луцьку та Єпископ Симон Івановський в Острові; а на Поліссі Архиепископ Олександр Іноземцев, керуючий Поліською Єпархією і його вікарій Єпископ Антоній Марценко.

З приходом большевиків одразу припинилась ревіндикаційна католицька акція, а насильно навернені на католицизм повернули назад до Православної Церкви. Перших два-три місяці нова влада, здавалося, не цікавилась Церквою, але, як пізніше виявилося, цей час большевики використали на те, щоб ліпше пізнати терен, нових людей, а особливо тих, що мали вплив на місцеве життя. Однак, вже в січні 1940 р. большевицька влада рішучо приступає до боротьби з релігією і Церквою, вживаючи в цій боротьбі старих, випробованих вже нею в СССР, засобів.

В першу чергу духівництво і парафії оподатковуються непомірно високими податками. Оподатковується священиків на тисячі, а парафії на десятки тисяч карбованців ріжних „культзборів", „індоходів"* і т. п. податків*). Відповідальність за точне вплачення податку так за себе, як і за парафію, несли священики. Ця відповідальність не обмежувалась лише, в разі невплати, продажею майна священика, але тягла за собою арешти „саботажників", суд над ними й присуди по кілька років тюремної кари.

Це був перший дошкульний удар по Церкві, за яким зчерги прийшло відібрання від духівництва церковної землі, яка за Польщі була головним джерелом удержання духівництва. Одночасно з цим почалось і політичне переслідування того українського духівництва, що за Польщі брало активну участь в громадськім життї й було популярне серед вірних. Вже в перших місяцях свого побуту на Волині большевики арештували таких визначних українських священиків, по яких пізніше й слід загинув, як: бувший посол і визначний церковний композитор о. Михайло Тележинський з Володимира-Волинського; прот. о. Олексій Дубницький з Шумська, Кремянецького повіту; прот. о. Юрій Малюжкевич з Микулич, Володимирського повіту; о. Олимпій Денисевич з Млинова, Дубенського повіту; прот. М. Яковлів з Рівного; о. І. Євчук з Лаврова, Луцького повіту; о. М. Боруцький з Дружкополя, Горохівського повіту; о. Козицький з Суражу, Кремянецького повіту; о. О. Сайкович з Байова, Луцького повіту; о. І. Майброда з Скурча, Луцького повіту; о. Ф. Чайковський з Дубляя, Горохівського повіту. В тойже період розстріляно на місці о. Іларіона Денисевича з Острожця, Дубенського повіту, о. Сергія Яроцького з Загорець, Кремянецького повіту і о. Романа Костановича з Колодна, Кремянецького повіту. Список арештованих, розстріляних і вивезених до СССР священиків та церковних діячів (між ними Др. Арсен Річинський з Володимира, посол М. Бура з Рівного і сенатор М. Маслов з Луцька) ріс з кожним тижнем й за рік і девять місяців большевицького панування на одній лише Волині сягнув понад кілька соток осіб тільки з посеред священиків, церковних діячів та членів їхніх родин.

До поданого вище треба ще додати, що одночасно большевики викинули зі школи науку релігії та розпочали антирелігійну пропаганду в школі і поза школою. Всі ті випробовані вже на протязі 25 років у СССР засоби боротьби з релігією незабаром дали бажані большевикам наслідки. Поперше — в церквах замовкла українська мова. Мабуть, що єдиний Єпископ Полікарп Сікорський продовжував тоді в Братській Чеснохрестній церкві правити в українській мові, як і за Польщі правив. Решта ж духівництва перейшла на відправу в словянській мові, думаючи, що цим відверне від парафії увагу большевицької влади та врятує парафію від високих податків. Очевидно, ця „хитрість" не помогла, а дальші переслідування змушують багатьох священиків лишити пастирську працю. З кожним дальшим місяцем большевицького панування на Волині й Поліссі збільшується число „добровільно" замкнених церков, а разом з священиками починають вивозити до СССР й найбільш відданих церковній справі парафіян, розділюючи батька від дітей, чоловіка від жінки, вивозячи всіх ріжними дорогами, чоловіків переважно на північ СССР, а жінок і дітей в піски Казакстану.

Боротьбу з Церквою і релігією в Західній Україні большевики провадять старими методами, не перебираючи в засобах і, як бачимо, не без успіхів, особливо серед церковних низів, себто рядового духівництва й віруючих мас. Але цілком іншої тактики, цілком відмінної політики вживають вони в той же час супроти церковних верхів.

Вже в лютім 1940 р., в окупованих нових краях появився з Москви Сергій Воскресенський, архиепископ Дмитровський. Приїхав він, як „Управляющій делами Московской Патріархії", делегований патріаршим місцеблюстителем (заступником) і Московським митрополитом Сергієм, якого пізніше большевицький уряд підніс до сану московського патріярха. Коли пригадати, що через весь час окупації совітською владою земель Західної України (від 17. 9. 1939 до 22. 6. 1941) залишалась стара границя між СССР і Польщею, переїзд через яку міг відбуватись лише за дозволом НКВД, то очевидно, що й місія, з якою приїздив архиепископ Сергій, відбулася за згодою НКВД. Архиепископ Сергій приїздив до єпископів в Західній Україні і Західній Білорусі і намовляв їх піддатися юрисдикції Московської Патріархії, відмовившись від юрисдикції Православної Автокефальної Церкви в Польщі, очолюваної Митрополитом Діонісієм. Той же архиепископ Сергій, з тією ж місією підпорядкування православних ієрархів Московській Патріархії, їздив далі по всіх ново окупованих большевиками землях — до Бесарабії, Буковини, Литви, Естонії, Латвії. Очевидно, що була тут ціль „собіранія земель" під одну московську владу зі сторони церковної. Не дивлячись на відділення церкви від держави в СССР, на поборювання відділеної церкви в імя атеїстичної науки, совітська державна влада продовжувала в той же час царську політику, використовуючи Православну Церкву в цілях московського імперіялізму. Архиепископ Сергій звичайно мав діло, підчас подорожі до окупованих країн, тільки з єпископами, але в своїх звітах Московській Патріархії про висліди своєї подорожі писав про бажання „воссоединітся с матерью-церковью" усього духівництва і народу. В результаті цих „воссоединеній" сам архиепископ Сергій осів врешті на катедрі в Вильні, з титулом митрополита Литовського, де був екзархом (заступником) Московського патріарха на Литву, Латвію і Естонію. В часі війни Німеччини з СССР архиепископ Сергій зрадив Москву, залишився у Вильні при занятті тих країв німецькою армією, а в 1944 р. був забитий по дорозі з Риги до Вильни й урочисто похований німцями, як „жертва большевицького терору".

В Москві вважали, що зміна юрисдикції епископами автоматично тягла за собою підпорядкування Московській Патріархії усієї Церкви, тому не питали про згоду ані духівництва, ані вірних. Місія Архиеп. Сергія до того й зводилась, щоб нахилити епископів до Москви. Першим, що дійсно добровільно підписав декларацію навернення до Московської Церкви, був епископ Симон Івановський, москаль родом з Тули, й великий україножер. Однак першим, що поїхав на поклон до самої Москви, був архиепископ Олексій Громадський, який за дозволом совітської влади цю подорож відбув в червні 1940 року. Там він підписав декларацію, текст якої був предложений йому Московською Патріархією, в якій заявляв, що "польскіе архіереі подчінілісь автокефаліі под давленіем Польского правітельства і только із желанія і в надежде етой жертвой спасті православіе в Польше" і, „что не смотря на всякіе ізвінітельные обстоятельства, разрыв з Матерью-Церковью всегда переживался ім со скорбью і с сознаніем вінновості, что тепер он, архиеп. Алексій, синовно просіт прінять его в молітвенно-каноніческое общеніе с Матерью-Церковью".... Після такого звернення слідувало читання молитви з чину сповіді і „етім, — кінчає акт, — осуществілось на деле прінятіе архиеп. Алексія в каноніческое общеніе с Московской Патріархіей і со всей законной іерархіей Православной Русской Церкві".

Дещо пізніше, 20 серпня 1940 р., приїхав з Волині до Москви кол. намісник Почаївської Лаври архимандрит Дамаскин Малюта, який склав подібну декларацію і там було його висвячено в епископи та вислано до Буковини, звідкіля перед совітською окупацією виемігрували православні ієрархи Румунської Церкви.

*) „Культзбір" — оплата за відправу богослужень, а „Індохід" — індивідуальний доходовий податок. Подібними скороченнями большевики засмітили мову, вживаючи їх на означення ріжних організацій та функцій громадського життя.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

СВ. ПАВЛО В ЄРУСАЛИМІ.

Коли св. Павло мав около 15 літ і скінчив науку в нисшій школі, тоді його післали родичі до вищої школи, яка була в Єрусалимі. Єрусалим був осередком релігійного й культурного життя. Тут були вищі школи, а в них подавали науку славні вчителі.

Не кожний міг собі позволити на науку в Єрусалимі, тай ще під рукою визначних учителів. Це вимагало фондів. І здібностей. Видно, що родичі св. Павла належали до маєтних, коли могли післати сина до столиці на науку. Але й син мусів бути здібний.

Був св. Павло під рукою славного Гамалиїла. Відзначався цей учитель чесністю і великим розумом. Вплив його на молодого студента був значний, що показалося в дальшім житті його уче-[illegible]

І саме місто мало вплив на св. Павла. Там же була славна святиня Соломона. Вона нагадувала велич і славу предків. У її мурах нераз молився він, тай мусів згадувати царя Давида, який зібрав матеріял на будову тої святині; згадував мудрого Соломона, що збудував таку святиню великими коштами і трудами людей.

Бо треба знати, що жиди дуже поважали і згадували своїх славних предків; вони на кождому кроці згадували своїх великих людей, яких пригадувала їм історія... А разом з тим кожний хлопець, кожний молодий чоловік сам рад був стати таким великим, розумним і славним, як були його славні предки. Він запопадливо вчився, він прислухувався до бесіди визначних людей і старався їх наслідувати.

Це повинно бути наукою і для нас нині.

Мрією кожного молодого українця, чи українки, повинно бути дістатися на науку до Колегії св. Андрея. Це школа для молоді. Вона має таку саму ціль, як та, в якій колись вчився в Єрусалимі св. Павло.

В Колегії є також славні учителі.

Під рукою тих учителів треба вчитися і виконувати все, чого вони вимагають. Так студенти вивчаться на славних громадян, на поважних людей.

Частиною науки була для св. Павла і наука релігійна, наука церковна. І не тому, що він мусить зараз бути священиком, але тоді розумілося, що кожний чоловік повинен бути добре обзнакомленим з церковною наукою. Без того він не буде поважним чоловіком.

А в нас? І нам треба згадати св. Володимира, що завів християнство на Україні. Треба згадувати наших князів, гетьманів, бояр, патріотів, які поважали церкви і їх будували, в них молилися, їх прикрашували.

Ап. Павло згадував славну минувшину свого народу, знав її, дорожив нею, вчився її. І певно думав, як би стати дуже розумним і гідним чоловіком. І став таким, — бо вже майже 2,000 літ християнський світ його згадує і поважає.

Ось нам примір! Ось нам наука!

о. Дмитро.

ТЕПЕР НЕ ТЕ, ЩО ДАВНО!...

Коли говориться про молодих, то нераз чуємо:

„Тепер не те, що було колись... Нині молоді мають інший розум, інші вимоги, нині молоді кожну справу інакше розуміють. Нині молоді на старших не оглядаються..."

Це має нїби означати, що тепер молоді мудріші, ніж старші.

Що молоді можуть бути інші, то можливе, але чи мудріші, то друге питання.

Від коли світ світом, то всі молоді були і будуть однакові. Тримають їх старші розумно в руках, до доброго привчують — то молоді будуть добрими, примірними, поважними і думаючими. А дадуть їм розпуск — то війдуть на дрантя і будуть „інші", ніж повинні би бути.

Таке з усім іншим.

Людська натура така нині, як була перед тисячами літ.

Що колись було для життя шкідливе, те і нині шкідливе; що колись було корисне, те і нині корисне. Що колись було дурне, безличне, злочинне, погане, те і нині таке саме. Що колись зводило людське життя вдолину, те і нині зводить; що підносило колись, те і нині підносить

Давні розумні люде подібні до нинішних розумних, а нинішні дурні до давних дурнів подібні.

Отже не треба думати, що в основних справах світ перемінився. Закони життя незмінні. А коли щось нинішне не подібне до вчорашного, то ще не значить, що нинішне лучше. Воно може бути лучше, але може бути гірше.

К. П.

НОВА ЗАГРОЗА В КИТАЮ.

Католицький епископ в Нанкінгу, Павло Ю-Пім, китаєць, говорив недавно в Вашингтоні, що з Китаю може початися нова світова війна. Бо війна в Китаю не є лише внутрішною війною, але наступом Росії на Китай. Весь большевицький рух в Китаю є під контролею Росії. В Манджурії є „міжнародні бригади", що складаються з корейських, монгольських і японських військ під проводом російських офіцерів. З тих бригад складаєсь трета часть большевицької нили в Китаю.

ПОВТІКАЛИ В НІЧНІМ ОДІННЮ.

В Порт Алберні, Б. К., згорів готель вартости 100,000 долярів, що мав для гостей 39 кімнат. Огонь повстав в 2.30 по півночі. Всі кімнати були заняті людьми, однакож ніхто не згорів, а лише 8 є ранених. Люде тікали в тім, в чім спали, вискакуючи з вікон навіть 20 стіп високо.

ПРОСТРІЛИЛИ ТРОХ В КАВАРНИ.

Листопада 18, в Монтреалі увійшло до каварні (кафе, ресталрант) двох бандитів і простріли трох людей. Одному прострілили серце і стан його небезпечний, а два ранені лекше.

МОЛИТОВНИКИ

1. ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — Ціна з пересилкою 60 центів

1 Український Православний Молитовник ДОБРИЙ ПАСТИР, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

В СВОЇЙ ХАТІ СВОЯ ПРАВДА.

Початки повстання Української Греко-Православної Церкви в Канаді належать до 1918-го року, так, що слідуючого року буде вже 30 літ, як наша Церква заснувалася.

І вже в самих початках організування нашої Церкви за головну її основу поставлено її самостійність — отже незалежність від яких будь чужих церков, чи церковних провідників, хочби і православних. Коли ж буде вона мати зносини з іншими православними Церквами, то лише як рівна з рівними, як їх сестра.

Вірні нашої Церкви ще памятають, кілько накидів сипалося на нашу Церкву, на її передовіших працівників і її вірних з усіх усюдів цілі довгі літа. Вона то була в них самозванча, козацька, мамина, незалежна, самосвятська, ґерманосівська, неоправославна, сирійська, халдейська та ще яка.

Однакож і церковні наші провідники і вірні на те не зважали і дальше своє церковне діло будували, аж поки наша Церква не стала досить сильною. І тоді показалося ось що: ті, **що звали нашу Церкву сякою і такою, замовкли.** Чому ж? А тому, що побачили, що нашого церковного зросту не спинять, отже не виплатиться кричати.

Все те є для вас нині незаперечним доказом, що наша Церква лише тому набрала тої сили, яку має, що її відразу поставлено на самостійнім українськім ґрунті. Чужі не могли втручатись до того, що робилося, не могли ані приказувати, ані заперечати, ані в свій бік нагинати і тому наша справа росла.

Противники ставили нам нераз питання: „А хто вас признав? Хто вас признає?" — себто хто з чужих нас признає. А ми відказували: „Ми себе признаємо і то для нас найважніше признання". Ми питали противників: „Чому то чужі вічно мають українців признавати? Чи не час вже, щоби чужі оглядалися, чи їх українці признають?"

Нам говорили: „Ви самосвяти!", а ми відповідали: „А чим гірші самосвяти від чужосвятів?" І противники не мали що відповісти.

Отже лише тому, що наша церковна праця і справа поставлена була відразу на незалежнім від чужих українськім ґрунті, наша Церква набрала тої поважної сили, яку нині має.

Коли ж ходить о признання, то чи може хтось не признавати того, що є, того, що стоїть перед очима?

Найважніше признання, якого потребує українська справа, то признання Українського Народу. І найважніше не те, що другі про нашу справу кажуть, але те, що ми про неї кажемо.

На такім розумінню засновувалася і будувалася тут наша Церква і тому довголітний напір противників не міг її захитати. Це ми повинні завсігди мати перед очима!

У.П.С.

НЕРОБСТВО ВКОРОЧУЄ ЖИТТЯ.

Недавно в Шікаго промовляв др. Найман до групи осіб, які хочуть йти на відпочинок. Він говорив їм, що коли чоловік перестає працювати, то його сила зараз занепадає і він наближаєсь до передчасної смерти. Чоловік безнастанно повинен бути занятим якоюсь працею, фізичною чи умовою. Невживана сила скоро зменшуєсь. Навіть тоді, коли сила чоловіка вже підупала, чоловік повинен працювати відповідно до своєї можности, а це продовжить його життя і здоровля.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте: — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Дотепер Українська Греко-Православна Церква в Канаді мала три Собори, що будуть мати окреме історичне значіння.

Першим був Другий Собор, що відбувся 27-го листопада 1919, в Винипегу (і в Саскатуні та Едмонтоні), на якім обрано Митрополита Ґерманоса, з Антіохійського Патріярхату, епископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на час, поки буде змога мати епископа українця.

Другим був Четвертий Собор, що відбувся в Йорктоні, Саск., 16-17 липня, 1924 року, де обрано головою Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді, Високопреов. Архіепископа Іоанна Теодоровича, який був рівночасно головою Української Православної Церкви в Америці.

Третим таким Собором є Надзвичайний Собор, що відбувся в Винипегу 22-23 листопада, 1947 року, на якому в проводі Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді став Високопреос. Архіепископ Мстислав, як окремий епископ для нашої Церкви в Канаді.

Справа окремого епископа для Канади підносилася на давніших Соборах, одначе аж Девятий Собор в 1946 р. поручив Консисторії, щоби почала заходи для спроваджения епископа з Европи.

Розуміючи, що це незвичайно важна справа, Консисторія вислала до Европи о. Савчука, щоби розглянув тамошні церковні відносини і виконав поручену Собором справу. Вислідом його поїздки було те, що Українська Греко-Православна Церква дістала для себе власного окремого епископа, а то Високопреосвященого Владику Мстислава, якого 12-го листопада, Надзвичайний Собор обрав головою Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Обраню нового Єпископа присвячено перший день Собору. Рано 12-го листопада Службу Божу відслужив Впреосв. Владика Іоанн з шістьома священиками в церкві св. Михаїла. Тут Владика Мстислав стояв на боці.

На пополудніших нарадах о. Савчук дав звіт зі своєї поїздки до Европи, переповів заходи Консисторії, пояснюючи дуже подрібно питання, які вязалися з приїздом до Канади Владики Мстислава, і вислідом дальших нарад було обрання Владики Мстислава на голову нашої Церкви в Канаді. В часі, коли Собор остаточно справу вирішував, Владика Мстислав не був присутний. Доперва по вирішенню Владику Мстислава запрошено і передано йому бажання Собору.

Після вечері відбувся в церкві св. Михаїла врочистий акт, в якім Впреосв. Владика Іоанн вручив Владиці Мстиславу жезл, як знак провідничого становища.

Після промов обох Владик, Владика Мстислав, разом з усіми священиками, відправив Молебен, в якому Владика Іоанн не брав вже участи.

Другого дня Собор обговорював інші справи, про які буде згадка в протоколах Собору.

Про Собор взагалі треба сказати, що відбувся він дуже врочисто і величаво. Наради відбувались в просторій салі готелю Роял Александра. Делеґатів і гостей з усіх сторін Канади було багато. Канадійських священиків було 30 (двох не було), а був також священик з Філаделфії, Па. (зі Стейтів), о. Іван Савчук.

Владика Мстислав виголосив в часі Собору і на Зборах Членів Колеґії св. Андрея кілька дуже інтересних промов.

Собор приняв також ряд резолюцій, що подані окремо.

Поважний і повний життя хід Собору вказував, що це Собор окремого для нас значіння — значіння історичного. Розріст Церкви вимагав, щоби наша тут Церква мала свого окремого голову — і цеї ціли досягнено. Це важний крок в нашомуу релігійно-громадському життю!

НЕМА ЙОГО ТУТ.

В кождім чоловіці можна глядіти Христа, бо кождий чоловік є храмом божим. Та щож? Многі хрещені — і злодій і розбійник і розпустник, та Христа в нім не гляди: „ність зді!" — нема Його тут! Може колись був Христос в цім грішнику в молодих літах, а коли виріс — відійшов від нього Христос. Мусів відійти. Багато з нас тільки з імени християне

Зберуться люде до церки і балакають про купно, осуджують других. Інші наче моляться, а думають про богацтво, про гроші, про крадіж... Ні, це тоді не церква, а печера розбійників. Колись Бог бичем з мотузя виганяв торгуючих, а що було би, коли б Він тепер невидимо прийшов з тим бичем? Та ні, Господи, вже минув той час, коли Ти виганяв грішників з Церкви; нині наш окаяний час настав; нині ми Тебе виганяємо... Нема тут Бога! Був, тай пішов геть!...

(З проповіди на день Мироносиць, св. Дмитра Ростовського).

ПОБОЖНІСТЬ В ПРАКТИЦІ.

Доки безбожність міститься лише в словах, то виглядає нераз дуже невинною, але коли переходить в діло, тоді доперва стає видною її дійсне значіння

Генрик Віньо, давніший секретар американської амбасади, оповідає, що до Парижа прибув з Пиринеїв сенатор Рено, винайяв кімнату в готели і заплатив наперед за місяць. Тоді питає властитель готелю, чи сенатор хоче посвідки.

— Ні! — сказав сенатор, — адже ж Бог бачив, що я заплатив. А ви ж в свої книжки записуєте.

— Так ви в Бога ще вірите? — питає насмішливо готельник.

— А вжеж, що вірю! — відповів сенатор, — а як ви?

— Я не вірю, — відповідає готельник.

— Коли так, то давайте посвідку, — каже тоді сенатор.

Так виглядає безбожність в практиці.

ЩО МАЄ [illegible]

Почалася кампанія за новими передплатниками "Вістника"! Пишеться про це в самім Вістнику! В церквах нагадують про те наші священики. Про те будуть говорити реферати наші духовні отці, та дехто із світських людей.

Багато читачів Вістника сподіється, що до них хтось має прийти і нагадати їм обовязок передплатити Вістника!

Багато читачів сподіється, що до їх сусіда, чи рідних, чи знайомих приїде хтось, чи прийде, щоби у них дістати передплату на Вістник!

Та найкраще буде, коли наші передплатники й читачі самі подбають, щоби передплату заплатити, не чекаючи на когось, що має прийти і просити їх, щоби були ласкаві заплатити.

Дуже похвальним і гідним ділом буде піти до сусіда, або приятеля й переконати його, щоби заплатив собі Вістник.

Зійдемося на забаві, в товаристві, на зборах, — отже і тоді не забудьмо кілька слів сказати про Вістник. Обговорюємо наші господарські справи, сусідські, чи які інші, та рівночасно не забудьмо пригадати нашим співбесідникам, що йде кампанія за новими передплатниками і ми маємо зєднати якнайбільше нових передплатників Вістникови!

Не чекаймо на когось! Не складаймо того обовязку на плечі тих, що вгинаються під тягарем ріжних громадських повинностей.

Самі берімся за діло!

Бо це наш обовязок! Він такий легкий! І приємний!

Кампанійний Комітет

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА В АМЕРИЦІ А МОСКВА.

Москва робила заходи віддавна, щоби взяти в свої руки Російську Церкву в Америці, однакож даремно. Найновійше старання було, коли до Америки приїхав висланник московського патріярха, митр. Григорій. Хоч був він в Америці до кінця жовтня, то не добився навіть побачення з митр. Теофілем, головою Російської Церкви в Америці. Більшість російських епископів і священиків стоїть на тому, що Церква в Росії є інструментом большевицької влади і тому єднатися з нею не можна.

Відїзджаючи митр. Григорій призначив тут екзархом (заступником) московської патріярхії архіеп. Макарія, який недавно відлучився від російської митрополії в Америці. Оголосив також, що архіеп. Адам Филиповський призначений на Буковину, а митр. Веніямин, що вязався з московським патріярхом і був його екзархом в Америці, до Латвії.

АТОМІЧНА БОМБА ДЛЯ ЖИДІВСЬКИХ ТЕРОРИСТІВ.

Париська газета „Нувель де Франс" доносить, що американська поліція розслідкує вістку наче б то ґрупа науковців в лябораторії Ґрініч виготовила атомічну бомбу для жидівських терористів в Палестині. Др. Ґрін, фізик з Ню Йорку, заявив, що бомбу вже вислано з Ню Йорку до Палестини. — Хто знає американські відносини, то не може казати, що це неможливе. І до Росії могли вислати.

ЗА ДВІ ГОДИНІ ЧЕРЕЗ АМЕРИКУ.

Будівничі ракетових машин в Америці кажуть, що до 10 літ відтепер можна буде перелетіти через Америку, від Атлантийського океану до Тихого, за дві години.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

ЛЕКЦІЯ 31

"...Дух дає життя".
2 Корин. 3: 6.

ГРІХИ ПРОТИ СВ. ДУХА

Незадовго після гостини в фарисея, привели до Ісуса чоловіка, що мав нечистого духа, був сліпим і німим. Ісус вигнав злого духа і привернув чоловікові зір і мову. Люди дивувалися і говорили: Чи Він не син Давидів? Коли ж те почули Фарисеї, то казали, що Ісус виганяє злого духа Велзевулом, князем бісовським.

Ісус знав думки Фарисеїв і промовив до них: Кожне царство поділене проти себе — пропаде; й кожне місто, чи дім, поділені проти себе, не вдержаться. І коли я виганяю бісів їхнім князем, то ясно, що царство сатани розділилося... Коли ж я виганяю сатану Духом Божим, та настало для вас Царство Боже. І кажу вам: Усякий гріх проститься людям, але зневага Духа Святого не проститься ні в цім віці, ні в другім. Тому так сказав Ісус, бо Фарисеї говорили, що Він має звязь з нечистим духом.

Дальше навчав Ісус, як пізнавати людей. Сказав примір про дерева. Добре дерево дає добрі овочі, а зле дерево дає злі овочі. По овочах пізнається дерево. Тоді обернувся проти Фарисеїв: Роде зміїний! Чи ви можете говорити добре, як ви злі? Бо чим серце ваше наповнене, те уста говорять. Кажу вам, що за кожне пусте слово, що скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня.

Як ще говорив Ісус, прийшла Мати і брати Його і стали здалека. Про них сказали Ісусові: Ото Мати Твоя і брати бажають з Тобою говорити. Ісус відповів: Хто Мати моя? І хто брати мої? Тоді показав рукою на учнів своїх та й промовив: Ото Мати моя і брати мої! Хто бо чинить волю Отця мого, що на небі, то мій брат, і сестра і мати.

Питання.

1. Якого чоловіка уздоровив Ісус в цій лекції? 2. Що про те казали люди? 3. Що Фарисеї? 4. Що сказав Ісус про поділ проти себе? 5. Яким Духом виганяв Ісус сатану? 6. Який гріх не проститься людям? 7. По чім пізнаємо дерева? 8. По чім людий? 9. За що буде Бог судити людий? 10. Кого назвав Ісус своєю родиною?

ЛЕКЦІЯ 32.

"Відкрию уста свої до приповісти."
Псал. 78: 2

ПРИТЧІ ІСУСА ХРИСТА

По зустрічі з родиною пішов Ісус над озеро Генесаретське. Там Він вступив в човен, а ученики і багато народу остали на березі. З човна почав навчати людий притчами. Перша притча була —

ПРО СІЯЧА

Вийшов сіяч на ріллю сіяти насіння своє. Коли ж сіяв, деяке насіння впало попри дорогу і люди його натоптали, а птиці позбирали. Інше впало на землю каменисту. Скоро воно там посходило, але, коли пригріло сонце, воно звяло і зісхло, бо не мало досить вогкости. Деяке впало між тернину — але тернина його поглушила і воно не виросло. Ще інше впало на добру землю, виросло й зродило: одно в сотеро, друге — в шістьдесятеро, а інше в тридцятеро. Тоді Ісус проголосив: Хто має уші, щоб слухати, нехай слухає.

Коли ж остав Ісус на самоті, приступили до Него Його ученики й спитали: Чому Ти притчами говориш до народу? Ісус відповів: Вам дано знати тайни царства Божого, а іншим в притчах. Бо їх серце затовстіло, і зажмурили очі свої, щоби не бачити й не почути ушима, і не зрозуміти, і не навернутися, щоб я їх не уздоровив. Очі ж ваші блаженні, що бачать й уші ваші, що чують. Бо поправді кажу вам: Багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, — та не бачили, й почути те, що ви чуєте, і не чули.

Тоді пояснив Ісус цю притчу своїм ученикам. Він сказав, що сіяч це слово Боже. Те насіння, що падає попри дорогу, означає таких людей, що як тільки почують слово, то зараз приходить дявол і забирає в них те слово. А насіння, що впало на землю каменисту, — означає людий, що слово приймають з радістю, але вони не мають в собі коріння і непостійні. Коли ж наступить утиск, або переслідування за слово, вони тоді відпадають. Насіння між терням - це ті, що слухають слово, але клопоти світа та омана багацтва заглушують слово і воно не приносить плоду. Посіяне ж на добрій землі, — це ті люди, що слухають слово й розуміють його, і плоди приносять в сотеро, чи шістьдесятеро, чи в тридцятеро.

Питання.

1. Де зустрічаємо Ісуса в цій лекції? 2. Яким способом почав Ісус навчати народ? 3. Де падало насіння сіяча: а), б), в), г)? 4. Як зародило насіння на добрій землі? 5. Що питали Ісуса Його ученики на самоті? 6. Що відповів їм Ісус? 7. Що сказав Ісус про пророків і праведників? 8. Що означає зерно, що впало при дорозі? 9. Що те, що на каменистій землі? 10. Що між терном? 11. Як зародило насіння на добрій землі?

СПОКІЙ.

Спокій оставляю вам, Мій спокій даю вам; не як світ дає, Я даю вам. нехай-же не тривожиться серце ваше, ані лякається. (Іван XIV: 27).

Як увійдете в яку господу, витайте й кажучи: „Мир сій господі". І, коли господа достойна, нехай упокій ваш зійде на неї. Коли ж вона недостойна, то нехай упокій ваш вернеться до вас. (Мат. X: 12, 13).

Думання тілесне — смерть, а думання духовне — життя і вкокій. — (Рим. VIII: 6).

ЗАСТРАЙКУВАЛО В ФРАНЦІЇ 80,000.

Пошесть страйків шириться по Франції. З 114,000 вуглекопів страйкує 72 процент, а решта може піти за ними. В автомобілевих фабриках Рено страйкує 25,000. Робітники торговельної фльоти готовляться до страйку. Федерація всіх юній в парижськім окрузі готовиться до страйку Юнія цивільних службовців грозить загальним страйком. Всі жадають 25 процент підвижки платні

ЗГОРІЛО В СКЛЕПІ 42 ОСОБІ.

В Крайстчорч, в Новій Зеляндії, в трипо별верховім склепі (крамниці) згоріло 42 особі. Вогонь почався на долині і в одній хвилі обняв цілий будинок. Погоріли люде, що купували і погоріли ті, що продавали. Як почався огонь, не знати.

ЗГИНУЛО 28 НА ЗАЛІЗНИЦІ.

В Лондоні в Англії, вударилися два поїзди 24-го жовтня, отже згинуло 24, а ранених було коло 100. Причиною з'удару була сильна мрака. А багато було тих, що вийшли лише з синцями та подрапаннями.

З ЖИТТЯ МАТЕРЕЙ ШИРОКОГО СВІТА.

Коли Бенджамін Вест був ще меншим хлопцем, рисував він раз лице своєї маленької сестри, коли вона лежала в колисці. Коли мати побачила рисунок, зауважила в нім талан свого сина і щиро сина поцілувала. Коли ж Вест став опісля визначним малярем, то згадував, що це той щирий поцілунок матері зробив його малярем.

Була мати (імени її не згадуймо), що виховуючи дітей, сміялася з релігії. Коли ж вкінці опинилася на смертельній постели, покликала дітей і сказала:

„Мої діти, я провадила вас не тою дорогою, що треба, а тепер я зрозуміла, що широка дорога веде до загибелі. Передше я тому не вірила. Тому кажу вам — шукайте дороги до раю, хоч там можете своєї матері не побачити."

Про матір св. Бернарда з Клерво читаємо:

"Аліція була жінкою гідною подиву. Всі життеписці Бернарда кажуть, що вона дала синови перше добре виховання. В родині було багато дітей і мати всіх годувала своїми власними грудьми, бо вірила, що дитина з чужими грудьми всисає і чужі ідеї і нахили. І всі діти були визначними в пізнішім своїм життю, а оден з них належить до Святих Римської Церкви.

Самуїл Баджет оповідає про себе таке:

„Я мав коло 9 літ, коли раз почув я через двері, як моя мати дуже щиро молилася за цілу родину, а вже окремо за мене самого, називаючи мене по імени. І я тоді подумав: „Моя мати більше дбає за мене, ніж я сам дбаю". І тоді я постановив служити щиро Богу, і материна молитва ніколи не стратила для мене своєї сили."

Короткі вискази про матерей:

Материне серце є діточою школою.

Коли запитали Наполеона, чого Франції найбільше треба, він сказав: „Добрих матерей".

Коли оден учитель питав школярів, чи знають вони когось такого, що є завсігди добрим, то найбільше відповідали: „Моя мама".

Добрі діти вінець, а злі кінець (Українська приказка).

Від малих дітей болить голова, а від великих серце. (Італійська приказка).

Найбільша мати та, що нас родила. Такої другої нема. (Еспанська приказка)

Дитина може мати аж забагато материного благословення (Англ. прик.)

Мати Валтера Скота (письменника) була дуже культурною і дуже любила поезії та малярство. Мати Байрона (поета) була горда і злісна. Мати Наполеона була дуже гарна і повна енергії. Мати Бейкона (вченого) була дуже розумною і дуже побожною. Мати Нерона (римського жорстокого царя) була злочинницею. Мати Вашинґтона (визначного президента Стейтів) була дуже побожна і справедлива.

В усіх наведених випадках прикмети матерей сильно показалися на їх синах. Добрі, гарні, розумні матері мали таких же синів, а матері злі передали злі прикмети своїм синам.

Гляньте на наліпку, щоб знати, чи ваша передплата за ВІСТНИК ще не кінчиться. Коли б так, то треба відновити.

РЕЗОЛЮЦІЇ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ

Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Обміркувавши всесторонно справи, що входили в програму нарад Надзвичайного Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся 12-13 листопада, 1947 р., в Винипегу, Ман., — Собор приняв резолюції такого змісту:

І. Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 12-го листопада, 1947, в місті Винипегу, Ман., вислухавши звіту Прот. С. В. Савчука, голови Консисторії, про заходи Консисторії в справі відшукання кандидата на сталого єпископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, згідно з ухвалою Девятого Собору тоі-ж Церкви, що відбувся 28-30 липня, 1946, в Саскатуні, Саск., як рівнож вислухавши промови Високопреосвященого Архиєпископа о. Іоанна Теодоровича в тій самій справі, оцим:

1 Висловлює признання Адміністраторові, Всеч. о. С. В. Савчукові і Консисторії за всі пороблені ними кроки в справі відшукання кандидата на сталого єпископа для Канади, включно з запрошенням і спровадженням до Канади Преосвященого Владики Мстислава (Скрипника), Єпископа Переяславського, як кандидата на єпископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

2. Обирає і просить Преосвященого Владику Мстислава (Скрипника) стати правлячим єпископом Української Греко-Православної Церкви в Канаді з титулом: "Архиєпископ Винипеґський і всієї Канади" і з осідком в місті Винипегу, в провінції Манітоби.

(ПРИМІТКА: Титул Архиєпископа Владика Мстислав одержав ухвалою Собору Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції в Европі 14 травня, 1947).

3. Одночасно стверджує, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді лишається надалі самостійною і незалежною у внутрішнім життю і управлінні церковною організацією в Канаді.

ІІ Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 12 листопада, 1947 в Винипегу, Манітоба, стверджує:

Українська Греко-Православна Церква в Канаді і Американсько-Українська Православна Церква в Сполучених Державах Америки, як дві окремо діючі й незалежні від себе Церкви-Сестри, перебували без перерви в роках 1924—1947 в молитовнім єднанню, видимою ознакою якого був факт, що Українську Греко Православну Церкву в Канаді, згідно з її бажанням, виявленім на Четвертім Соборі в Йорктоні, Саск., 1924 року, духовно очолив Високопреосвященний Архиєпископ о. Іоанн Теодорович, який одночасно очолював і Американсько-Українську Православну Церкву в Сполучених Державах Америки. У звязку з обранням Українською Греко-Православною Церквою в Канаді власного єпископа, цей Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді висловлює своє бажання, щоби молитовне єднання обох Церков в Канаді й Сполучених Державах Америки існувало і далі, а видиму його форму оцим доручається опрацювати Проводові Української Греко-Православної Церкви в Канаді в порозумінню з Проводом Американсько-Української Православної Церкви в Сполучених Державах Америки, й опрацьований проект представити найблищому Соборові Української Греко-Православної Церкви в Канаді на затвердження.

ІІІ. Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 13 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., радісно приймає до відома вістку, що в Сполучених Державах Америки провадиться процес обеднання двох Українських Церков і висловлює горяче бажання і глибоку надію, що Американсько-Українська Православна Церква в Сполучених Державах Америки і її Ієрарх дальше задержать в тому обеднанню основну засаду, — автокефальність Української Православної Церкви в С. Д. А., бо вважає, що обеднання Українських Православних Церков у світі може відбутися лише на тій засаді.

IV. Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 12 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., радісно приймає до відома ухвалу Собору Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції в Европі про уділення Преосвященому Владиці Мстиславу благословенства на служіння в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, згідно з її бажанням, висловленім в листі Консисторії до Високопреосвященнішого Митрополита Полікарпа з 7 березня, 1947. — Визнаючи Українську Автокефальну Православну Церкву на еміграції в Европі, очолену Високопреосвященнішим Митр. Полікарпом, як окремо діючу єдину автокефальну Православну Українську Церкву, що з волі народу обеднує на чужині в Европі православних українців — Надзвичайний Собор Української Греко Православної Церкви в Канаді вважає її Церквою-Сестрою, рідною їй по духу і стремлінням, головною прикметою яких (Церков) є основне бажання заховати свою незалежність від чужих церковних центрів і впливів, й бути одночасно, як і інші автокефальні Православні Церкви, частиною Вселенської Православної Церкви.

Надзвичайний Собор стверджує, що відтепер Українська Греко-Православна Церква в Канаді перебуває в молитовнім єднанню з Українською Автокефальною Православною Церквою на еміграції в Европі, видиму форму якого доручається опрацювати Проводові Української Греко-Православної Церкви в Канаді й, по узгідненню з Проводом Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції в Европі, представити найблищому Соборові Української Греко-Православної Церкви в Канаді на затвердження.

V Посилений наступ зорганізованого комуністичною Москвою атеїзму на християнство взагалі, а на Українську Православну Церкву зокрема, — категорично вимагає від православних українців, поза Україною перебуваючих, негайного обеднання на церковному полі й створення єдиного, авторитетного для всіх українців Духовного Проводу.

Надзвичайний Собор уважає, що реальною формою єдиного Духовного проводу і символом церковного обеднання всіх православних українців у світі було б визнання одного Митрополита, як духовного провідника всіх православних українців у світі, при якому діяла б Митрополича Рада з представників зорганізованих і діючих самостійних Українських Православних Церков.

Для осягнення цього, Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 12 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., вважає за конечне, щоби у якнайкоротшому часі відбувся Всесвітний Український Православний Собор представників Єпископату, Духівництва і Вірних, обеднаних коло українських Православних Церков у світі.

Надзвичайний Собор вважає за доцільне, щоб ініціятиву скликання Собору взяла на себе Українська Греко-Православна Церква в Канаді, й тому доручає Проводові Української Греко-Православної Церкви в Канаді ввійти в порозуміння з проводом Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції в Европі і Проводом Американсько-Української Православної Церкви в Сполучених Державах Америки й спільно з ними устійнити час, місце і програму Собору.

VI. Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 12 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., свідомий великого труду, посвяти й любови, що їх віддав Високопреосвященний Архиєпископ о. Іоанн Теодорович Українській Греко-Православній Церкві в Канаді на протязі довголітнього архипастирського керівництва нею в роках 1924-1947, висловлює йому соборно в імени Церкви щиру синівську подяку й побажання, щоби Господь Бог обдарував його здоровлям і силою для дальшої праці на користь Української Православної Церкви і народу.

VII Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 13 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., висловлює щире співчуття братові Мирославу Стечишину, довголітному членові Консисторі., з приводу його важкої недуги; висловлює йому щиру подяку за його довголітню працю і молить Господа, щоби обдарував його силою і здоровлям.

VIII. Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 13 листопада, 1947 в Винипегу, Ман., у звязку з вибором сталого єпископа для Української Греко-Православної Церкви в Канаді покликає до життя Статутову Комісію, яка має перевести ревізію Статута і Чартеру Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді і запропонувати на слідуючім Соборі такі зміни і доповнення Чартеру і Статута, які відповідали б новим заіснувавшим обставинам. Собор рівночасно покликає до цеї комісії таких осіб, з правом кооптації: Прот. С. В. Савчука, Я. В. Арсенича, Василя Сарчука, о. В. Федака й І. Р. Соломона.

IX. З нагоди близьких Свят Різдва Христового, Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді звертається до вірних нашої Церкви з закликом про посилення своєї допомоги скитальцям.

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна послати чеком, або Моні Ордером.

Проф. П. Ковалів

Обовязок Людини-Християнина.

(З приводу книжки. "Про наші обов'язки до Бога й до ближніх". Вунсакет. 1946, якої автором є о. Петро Білон.)

"Тяжко жити в щоденних дрібних клопотах, у нікчемній праці, без ясного світла, без високої цілі, без ідеї, та й смерть страшна, коли вона несе повне знищення нам", — так пише в своному вступі автор названої книжки, Протоєрей Петро Білон, накреслюючи шляхи, що ведуть до того "ясного світла", до тієї "високої цілі", до того високого ідеалу, до якого взагалі прагне весь християнський світ.

Найвищим обовязком людини-християнина є — спрямувати своє життя на шлях християнської моралі, що її ствердив своїми муками і смертю на хресті Господь наш Ісус Христос, залишивши нам цілу науку, як треба жити на землі, щоб і смерть не була нам страшна. Св. Отці і Вчителі церкви понесли цю науку в світ, передавши її своїм наступникам, духовним пастирям. Автор названої праці при всій своїй скромності так і пише, що думки, які він висловлює, — то власне не його думки, а "виклад думок великих учителів, святителів і взагалі всіх тих, які щиро шукали стежки до виправлення свого життя" (ст. 8.). Вони залишили й нам свої думки, свої поради, щоб і ми йшли тою стежкою і старалися більш пізнати себе та виправити свій характер" (Там же).

Отже, основна думка, на якій зосереджує нашу увагу автор, це пізнати самого себе, пізнати свої блуди, гріхи, навчитись відрізняти добро від зла і відповідно до того скеровувати своє життя, свої вчинки Скільки лиха ми робимо собі й іншим, скільки свідомої злої ворожнечі ми проявляємо! А все через те, що ми не навчились ще добре пізнавати самих себе, пізнавати добро і зло, пізнавати щастя нашої чистоти духовної. Це ми відчуваємо на власному досвіді життя, але не маємо ще сили волі творити добро, уникаючи зла, не виховали в собі інстинкту володіння собою. "Не можемо ми не відчути, — каже автор, — що могли б ліпше вживати свій час, свої сили й засоби, могли б менше зробити зла й більше добра, і в тому могли б відчути більше найчистіших радостей, більше наблизитися до вічного щастя" (ст. 9).

Пізнання самого себе веде до пізнання двох основних обовязків людини християнина: обовязку до Бога і обовязку до ближніх. Цим двом обовязкам і присвячує свою працю о. Петро Білон, ілюструючи її численними прикладами й життьовими фактами, вдаючись нераз до власних спогадів з досвіду минулого. Чому тільки ці обовязки привернули увагу авторову? Тому, що на цих двох обовязках ґрунтується вся система християнської моралі, християнського благочестя. Причім другий обовязок залежне з першого: без обовязку до Бога неможливий обовязок до ближніх, бо тоді людина втрачає образ Божий, а звідси й всяке почуття обовязку до ближніх.

Обовязок до Бога — це відчуття Його близькости, відчуття, яке здобувається вірою й любовю до Бога. "Шукай Ісуса Христа сердечною вірою і любовою, — каже автор, — не забувай, що Він віддав за нас душу Свою на хресті, щоб визволити нас від гріхів і вічних мук і щоб оселитись у наших серцях для нашого життя" (ст. 14) Отже, віра й любов — найбільші чинники християнськости людини; через них людина єднається з Богом, приймається Його животворчою, потенціяльною силою. "Коли хто не буде в мені, — каже Христос, — того відкинуть геть, як паросль, і всохне; і зберуть те і кинуть у вогонь, і згорить воно". (Ів. 15, 6). Недаремно у нашому народі витворилась навіть така думка, що бути людиною — це значить мати Бога в серці. Як часто ми до черствої, самолюбної людини звертаємось з словами. "Не маєш ти Бога в серці", або в імперативній формі (в формі наказу): "Май в серці Бога", коли хочемо викликати в людини християнське ставлення до себе чи до інших.

Звідси оте вище задоволення, вища радість людини. Справжню радість людина знаходить тільки в Господі. "Радуйтесь праведні в Господі", — каже пророк Давид (Пс. 33, 1). До цієї радости закликає нас і наш шановний автор: "Радуйтесь тільки в Господі, а іншим нічим не радуйтесь, бо всяка радість, якщо не в Господі, — фальшива" (ст. 19).

Зовнішній світ сам по собі цієї радости ніколи не може принести "Скрізь острах, скрізь гріх і лиходійство, нема ніде безпечности в цьому многоскорбному житті, нема чим потішитись" (ст. 18). Через те з такою певністю звертався до Бога Єфрем Сірин "Господи і Владико життя мого, духові смутування не дай панувати наді мною!"

Обовязок до Бога, як ми вже сказали, породжує обовязок до ближнього. Хто любить Бога, той любить і свого ближнього, бо в ньому він відчуває всім своїм серцем образ і подобу Божу. Саме в цьому проявляється та найбільша заповідь Христова, що лягла в основу християнської моралі "Як хочете, щоб люди робили вам, так і ви робіть їм". Любити ближнього означає — викликати таку ж саму любов до себе. Де цього немає, там — злоба, ворожнеча.

Християнський світ переживає тепер кризу, кризу перемоги добра над злом, любови над ненавістю. Ми ще не маємо надії на ближче розвязання цієї кризи На це скаржиться сам автор: "Скрізь повстала ненавість, ворожнеча, скрізь тепер готуються до страшної війни і витрачають на це міліярди" (ст. 25). Але разом із тим до суворої дійсности автор підходить з цілковитим християнським оптимізмом, з християнською переконливістю перемоги добра над злом, зміцнюючи цю переконливість твердою вірою в краще майбутнє. "Та й в наші сучасні жахливі дні, — каже автор, — повинні ми вірити, що колись припиниться війна, що несправедливий загальний лад зміниться на кращий і що на землі запанує братерство людей і що вселюдство перейметься християнським духом любови. Люди повинні вірити, що все це можливо і що воно так стане (ст. 21).

(Докінчення буде)

3 РОКОВИН УРОДИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ

(Гронлид, Саск.)

В неділю 21 вересня ц.р. припадали 15-ті роковини уродин панни Віри Яцишин. З тої нагоди її родичі справили гостину, на яку запросили гостей, кумів, знакомих та товаришів Віри.

Всі засіли за стіл до обіду. По обіді було кілька промов. Першим промовцем був п. К. Копачівський. Він звернув увагу на виховання дітей, як добрих горожан Канади і добрих українців Тому що панна Віра йде на науку до вищої школи, п. Копачівський дав їй напрям доброго поведення, побажав щоби вона дійшала своєї цілі.

Промовляв також п. Ярослав Боднарчук, який прибув недавно зі скитальщини з Франції. Він передав привіт від братів і сестер скитальців, та переказав про їхнє нужденне життя.

Вол. Петрів і К. Копачівський занялись збіркою, яка принесла 15.95. Збірку розподілено в слідуючий спосіб: на скитальців 9.95, на Укр. Голос і Вістник 6.00.

Жертви зложили:

По 1 дол.: В. Яцишин, М. Яцишин, В Петрів, Ю. Клименко, Г. Боднарчук, П. Антонишин, П. Українець, Ю. Українець, С. Яцишин, Н. Яцишин, Б Копачівський, Я. Боднарчук, М. Токарчук, Д. Українець, А. Копачівський.

По 95 цт.: Я. Тостоновський

Панні Вірі бажаємо добрих успіхів і многих літ Всім жертводавцям щира подяка.

Володимир Петрів

ЗБІРНА НА ПОПРАВИНАХ

(Кирклеид Лейк, Онт.)

Вересня 6-го п-во. Мих. і А. Ґрошки віддавали дочку Ганю за Володимира Буртника.

Вінчання і весілля відбулося в Торонто. Тайну вінчання довершив о. Слюсарчук в місцевій церкві. Весільна забава відбулася в Народнім Домі на Лінинкат вул

Тиждень пізніше молода пара прибула до Кирклеид Лейк, і з цеї нагоди родичі молодої справили поправини 14-го вересня П-во Ґрошки спросили сусідів і знайомих та приняли їх по українськім звичаю.

По обіді й забаві п. Евантій Антоняк забрав слово й зложив сердечні побажання молодій парі та родичам.

Присутні не забули про свій громадський обовязок, і зложили 18 долярів на пресу — 10 на У Голос, а 8 дол. на Вістник.

Жертвували:

По 5 дол.: п-во Ґрошки

По 2 дол: В. і Г. Буртник (молодята).

По 1 дол.: п-во Мігус, Антоняк, Балан, Гнатик, Гриб, Віл, Черепакі, С. Костецький.

По 50 цт.: В. Луців, П. Хмара, М. Сусла, М. Бабій, п-во Шведак.

По 30 цт.: М. Гриб.

По 25 цт.: С. Ґрошок.

Молодій парі, п-ву Буртникам бажаємо щастя і здоровля, родичам молодят многих літ прожити, а всім жертводавцям щира подяка. Гість.

ГРИГОРІЙ ВІЛАВЧУК

(Посмертна згадка)

Сірко, Ман. — Липня 27-го ц.р. замкнув навіки стомлені очі Григорій Вілавчук, проживши 92 роки.

Покійний родився в селі Маморниця, повіт Чернівці на Буковині. В 1903 році прибув з дружиною і дітьми до Канади, та поселився в Гардентон, Ман. Одного сина, Ілію, оставив Григорій в школі в Чернівцях і звідси помагав йому грішми та поміг йому стати учителем на Буковині. Про нього й його родину немає тепер чутки.

В 1904 році Григорій переїхав до околиці Сірко на гомстед. Того року переніс велике горе, бо один син згинув в нещасливім припадку.

Покійний Григорій був доброї вдачі, жив мирно з сусідами й гарно виховував свої діти. Був наскрізь релігійним чоловіком, і через довгий час був старшим братом. Коли будувалася церква, покійний разом з другими їздив за матеріялом 50 миль до Емерсону й ніколи не жадав заплати.

Похорон відбувся 29-го липня при співучасти Всеч. о. Глібського Дякував п. Гаврило Чубей

Покійного оплакують його 80 літна дружина, два сини — Дмитро і Олекса — склепарі в Сондави. І три доньки — Елена Соколюк, Параска Косован і Сафта Ковалюк, 23 внуки і кілька правнуків.

На місце згадати, що покійний з своєю дружиною приняв сироту своєї дочки, й виховали його на гарного громадянина.

Вересня 9-го о. Гикавий відправив Богослуження за душу покійного, а по Служжбі Божій парастас коло гробу Григорія По відправі сини запросили людей до хати. Георгій Скрумеда переповів тяжкі піонерські часи покійного й розповів присутним про його старання й працю коло церкви, і закликав гостей зложити дар на незівялий вінець покійному Присутні зложили 12 дол., з чого 3 долари на Укр. Голос, 3 дол. на Вістник, а 6 дол. на місцеву церкву

Жертвували:

По 1 дол.: М. Вілавчук (син), Г Скрумеда Т Кущак, І Петрів Андрусяк, П. Ілюк, О. Вілавчук (син).

По 50 цт ; Анастасія Гупитяк, І Лапушняк, Г. Чубей, Я Пантелюк і М. Гупитяк (внук). К Мельничук. Марія Скрумеда (внучка), С Соколюк

По 25 цт.: О. Пантелюк, В. Чубей, В Андрусяк, Т Гупитяк, О Соколюк, Марія Вілавчук М Черевайко, Елена Вілавчук.

Всім жертводавцям щира по-

дяка.
Спи дорогий наш Друже! Хай земля буде тобі легкою.
Г. Сирунєда.

МИХАЙЛО КУЧМА
(Посмертна згадка)

Дня 26-го липня, 1947 в місточку Сенді Лейк, помер на удар серця загально вiдомий громадянин Михайло Кучма в 54 році життя. Родився в селі Бечківці, пов. Чортків, в Західній Україні. Приїхав до Канади молодим хлопцем і замешкав в Сенді Лейк, занимаючися шевством. Покійний був освіченою людиною помимо того, що не посідав високих академічних наук. Завсіди читав та інтересувався народнім життям. Був чоловіком веселим, симпатичним і ідейним. Працював в Народнім Домі — приготовляв представлення як зі старшими, так з діточками. Минулого року був учителем рідної школи в Росборн, Ман. В церковній громаді, був щирим членом й дяком. Відчитів та окружних зїздів нелюбив покійний обминути. По його силі давав щедрі жертви на церковні і народні цілі. Був великою поміччю для кожного священика в цій окрузі, бо вмів як дякувати на іншій кольонії. Ніколи покійний Михайло невідмовив помочі священикові. Чи снігами, чи болотом, покійний все їздив хоч почувався нездоровим. Дорожив покійний рідною церквою, як найдорожчим скарбом. Чи то в місцевій громаді чи в іншій, все закликав до єдности, згоди, любови і праці. Своїм милим усміхом піснею, жартом, добрим словом — не одну справу залагодив, не одного загрів і заохотив до праці для рідної справи. Одним словом, покійний Михайло був чоловіком бідним, але гідним. Смерть його відчувають не лише в Сенді Лейк, але в усім окрузі.

Бл. п. Михайло полишив дружину і семеро дітей, які майже всі дорослі.

Похорон відбувся в Укр. Прав. церкві св. Михаїла в Сенді Лейк при великому здвизі людей в четвер 31 липня. Службу Божу і похорон відправили о. Гребинюк з Давфин, о. Коваліщин з Саскатуну і місцевий парох о. Федак.

Вінки від громад, велика присутність людей, горячі сльози школярів так і стареньких бабунь та дідусів — доказували як багато любили його та цінили його заслуги.

Говорили всі три священики. Головну проповідь, повну цінної науки сказав о. Гребенюк. Отець Федак, місцевий парох, якому судилось найбільше працювати з покійним, закликав присутних до збірки на Колегію св. Андрея як невянучий вінок на могилу покійного. Збірка принесла 68 дол.

Спи, дорогий наш громадянине, працівнику й брате, а земля прибраної батьківщини нехай буде тобі легкою.

Учасник похорону

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фиса.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Собор Архстр Мих. — Сирнйа.
23. Неділя — Войк.
30. Неділя — Редвей.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер.Введ. Пр. Богор. — Редвотер.
7. Неділя — Егремонт.
14. Неділя — Восстил.
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Редвей.
21. Неділя — Калмар.
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Торсбі.
28. Неділя — Федора.
Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Керніцького.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Собор Архстр Мих. — Вакав.
23. Неділя — Тернопіль.
30. Неділя — Кадворт.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер Введ. Пресв. Богор. — Мічам
7 Неділя — Єлов Крік.
14. Неділя — Вакав.
19. Пятниця. Николая чудотворця — Алвена.
21 Неділя — Тернопіль.
22 Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Кадворт.
28 Неділя — Ст. Джуліен.
Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск.
Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Сенишина.
ЛИСТОПАД:
21 Пятниця. Собор Архстр Мих. — Тірієн (храм).
23. Неділя — Елк Пойнт.
30. Неділя — Стрий.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер — Введення Пресв. Бог. Сенді Репидс
7. Неділя — Смокі Лейк.
14 Неділя — Беліс.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Гіфорд.
21. Неділя — Спедел.
28. Неділя — Стрий.
Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гриниха.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця Архистр Михаїла — Канора (Могила).
23. Неділя — Йорктон.
30. Неділя — Канора (Успенська).
ГРУДЕНЬ
4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Мазепа.
7. Неділя — Горлиц.
14. Неділя — Медвил.
Адреса: 110 Велінгтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ЛИСТОПАД
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Роблін-Зелена.
23. Неділя — Шелвелий.
30. Неділя — Леннард.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер Введення Пресв. Богор. — Дрифтінг Ривер.
7. Неділя — Шортдейл.
14. Неділя — Роблін-Зелена.
19. Пятниця Миколая чудотв. — Шелвелей.
21 Неділя — Роблін-місто.
Адреса Скр. 54. Тел. нр. 2. Роблін

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Федака.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця Архстр. Михаїла — Сенді Лейк (храм).
23. Неділя — Енгусвил.
30. Неділя — Виста.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введення в Храм Богор. Сенді Лейк.
7. Неділя — Росборн.
14. Неділя — Мензі.
19 Пятниця Николая Чудотв. — Виста.
21. Неділя — Оакборн.
22 Понеділок. Зачаття Пр. Богор. Виста.
28. Неділя — Енгусвил.
Адреса — Box 46 Оакборн Ман.
Тел 141-3. Шол Лейк Ексчанджи.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майба.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця Архистр. Михаїла — Прері Ривер (храм).
23. Неділя — Флин Флон.
30. Неділя — Кемсак.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер. Введення Пресв. Богор. — Глен Елдер.
7. Неділя — Арран-Кобаяр.
14. Неділя — Арран (місто).
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Дурбен (храм).
21. Неділя — Норквей.
22. Понеділок. Анни Зачаття — Свян Плейн.
28. Неділя — Кемсак.
Адреса. Box 124 — Арран, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішкевича.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Бруксбі.
23. Неділя — Гронлид Північна.
30. Неділя — Годсон Бей Джовкшин
По Богослуженню катехизація дітей і релігійні лекції для молоді.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Гронлид над Річкою. Палахида Жалібна Академія і Реферат (СУК).
7 Неділя — Годсон Бей Джон.
14 Неділя — Калет, Палахида, Жалібна Академія і Реферат СУК.
19 Пятниця. Миколая чудотв. — Гронлид північна.
21 Неділя — Гронлид північна.
22 Понеділок. Зачаття Пр. Б-ці від св. Анни — Гронлид.
28. Неділя — Бруксбі.
По Богослуженню катехизація дітей і релігійні лекції для молоді.
Адреса: — Гронлид, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.
ЛИСТОПАД:
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Унутська.
23. Неділя — Вайта.
30. Неділя — Сеньків.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер — Введення Пресв. Бог Сопллави
7 Неділя — Толстой.
14. Неділя — Форт Франсес.
19. Пятниця Миколая Чудотв. — Арбека (храм)
21 Неділя — Вайта.
22. Понеділок Зач. Пресв. Бог. — Гардентон.
28. Неділя — Роза.
Адреса Толстой, Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апонюка.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Архстр. Михаїла — Редфілд.
23. Неділя — Виткін.
30. Неділя — Медов Лейк.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Біанки
7. Неділя — Кридор
14. Неділя — Виткін
19. Пятниця. Николая Чудотвор. — Глеслин.
21. Неділя — Гефорд.
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Гефорд (фарми).
28. Неділя — Редфілд.
Адреса: Box 51 — Гефорд, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Л. Дичинк.
ЛИСТОПАД:
21 Пятниця Архистр. Михаїла — Вірдейл.
23. Неділя — Принс Алберт.
30. Неділя — Шипмен.
ГРУДЕНЬ:
4. Четвер. Введення Пресв. Бог. — Семборг
7 Неділя — Принс Алберт.
14. Неділя — Гонмун.
19 Пятниця. Миколая чудотв. — Шипмен.
21 Неділя — Принс Алберт.
22. Понеділок. Зачаття Пр. Б-ці — Принс Алберт.
28. Неділя — Вірдейл.
Адреса — 554—7 стр. іст. Тел. 3785 Принс Алберт. [redacted]

Календар Українських Свят
ЛИСТОПАД:
16 Н 3 Нед. 24. Муч. Акепсима еп.
17 П 4 Преп. Йоанникія Великого
18 В 5 Муч. Галактіона й Епістими
19 С 6 Павла, архіеп. Царгород.
20 Ч 7 Св. 33 муч. в Мелітині
21 П 8 Собор Архистр. Михаїла
22 С 9 Онисифора Ісполі. Печер.

23 Н 10 Нед. 25. Ап. з 70 Ераста еп.
24 П 11 Муч. Мини, преп. Теодора
25 В 12 Св. Івана Милостивого птр.
26 С 13 Ів[ана] Золотоустого археп.
27 Ч 14 †Ап. [Пил]ипа з 12-ти
28 П 15 Муч. Гурія, Самона й Авіва
29 С 16 Ап. і єван. Матея (Левія).

30 Н 17 Нед. 26. Григорія єписк.

ГРУДЕНЬ:
1 П 18 Св. муч. Платона, Романа
2 В 19 Прор. Авдія, прп. Варлаама
3 С 20 Преп. Григорія Декаполіта
4 Ч 21 Введ. в Храм Пр. Богор.
5 П 22 Ап. Филимона і Архипа
6 С 23 Амфилоха еп. Іконійського

7 Н 24 Нед. 27. Влкмч. Катерини
8 П 25 Климента еп. Риму
9 В 26 Преп. Якова пуст., Алипія
10 С 27 Влкмч. Якова перського
11 Ч 28 Препмч. Стефана нового
12 П 29 Муч. Пармона і з ним 370
13 С 30 †Ап. Андрея Первозван

14 Н 1 Нед. 28. Прор. Наума
15 П 2 Прор. Аввакума, Атанасія

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Собор Архстр Мих — Заваля (храм).
23. Неділя — Бриналей.
30. Неділя — Кагвин.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер — Введення Пресв. Бог. Іспас.
7. Неділя — Вилингдон.
14. Неділя — Андрю.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — [redacted]
21 Неділя — Довнінг.
22 Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Гемани.
28. Неділя св. Праотців — Лужани.
Адреса: Вилингдон, Алта Box 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ЛИСТОПАД:
21. Пятниця. Собор Архстр Мих. — Рама.
23. Неділя — Вимер.
30. Неділя — Канора.
ГРУДЕНЬ:
4 Четвер — Введення Пресв. Бог. Фостон.
7. Неділя — Тезін.
Box 425 — Телефон 67
Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.
ЛИСТОПАД
21. Пятниця. Архистр. Михаїла — Венлав
23. Неділя — Гарлинг.
30. Неділя — Роритон.
Адреса: Box 778 — Давфин, Ман

Устав Церковний.
ЛИСТОПАД:
21. Собор Архистр. Михаїла. УЄ Матея 13: 24—30 і 36—43. Літ. Ап. Жидів 2: 2—10. Єван. Луки 10: 16—21.
23. Нед. 25. Голос 8. Утр. Єван. 3. Літ. Ап. Єфесян 4: 1—6. Єван. Луки 10: 25—37.
30. Нед. 26. Голос 1. Утр. Єван. 4. Літ. Ап. Єфесян 5: 9—19. Єван. Луки 12: 16—21.

ГРУДЕНЬ:
4. Введення. УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жидів 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.
7. Нед. 27. Голос 2. Утр. Єван. 5. Літ. Ап. Єфесян 6: 10—17. Єван. Луки 13: 10—17.
14. Нед. 28. Голос 3. Утр. Єван. 6. Літ. Ап. Колоссян 1: 12—18. Єван. Луки 18: 18—27.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD Box 3626 WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., DEC. 1st. 1947. ВИННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1947. ЧИСЛО (811) 23

ПЕРШЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ СЛОВО.

Високопреосвященнішого Владики МСТИСЛАВА, Архиепископа Виннипегу і всієї Канади, виголошене на Надзвичайнім Соборі Української Православної Церкви в Канаді 12 листопада, 1947 року, як відповідь на обрання Його на Канадійську Катедру.

Ваше Високопреосвященство,
Високопреподобні і Всечесні Отці,
Дорогі Брати і Сестри!

Я уважно вислухав Ваше рішення і, наколи Пресвітлий Собор вважає мене достойним духовно очолити Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, то — НЕ ПЕРЕЧУ, ПРИЙМАЮ І ДЯКУЮ. (Всі делегати співають „Многая літа").

Пресвітлий Соборе!

Обрання мене на становище Архипастиря Вашої Церкви розумію й приймаю як волю Всевишнього, що хоче мене, слугу Його, випробувати на цім тяжкім і відповідальнім становищі.

Я свідомий, що від людини, яка бере на себе тягар цього служіння, вимагається не аби яких особистих прикмет, великої сили духа та високих чеснот, яких я напевно не маю в достатній мірі. Що більш, я свідомий своїх недостач і слабостей, а тому, в цю хвилину, я чую великий неспокій моєї душі, неспокій що його гостро відчував і понад пять років тому, коли на рішення про обрання мене до епископського служіння відповідав тими ж словами, що оце відповів і на Ваше рішення. Так само тоді, я голосно висловив свій неспокій і запитав себе — чи я, недостойний слуга Божий, маю аж стільки сил, щоб гідно й з користю для Святої Церкви нашої обовязки архипастирського служіння на- [illegible]

На це відповів мені мій старенький Духовний Батько, Високопреосвященніший Митрополит Полікарп, оцими словами:

„Сину, добре, що перевіряєш себе, але знай — абсолютно звершеним є лише Отець наш Небесний; ми ж — пастирі й архипастирі — яким Він доручив нести Його благовістя, далеко не досконалі та немічні, й не раз, через тягар пастирського служіння, тратимо віру в свої сили. Будеш і Ти, Сину, мати тяжкі хвилини в часі свого епископського служіння, бо время люте, а вороги Церкви Христової, Української ж зокрема, напосідають в першу чергу на її провідників-пастирів. А тому, в тяжкі хвилини Твого життя й служіння, пригадуй собі подію, що сталася посеред озера з Апостолом Петром, коли він стратив віру у власні сили й став потопати. Вратувала його горяча віра в безмежну силу Отця Небесного, яка була так міцною, що на камені її Господь побудував Церкву Свою Святу.

Нехай же в Тебе ніколи не згасне віра в поміч Отця Небесного; підогрівай, підсилюй її, тоді будеш міцнішим й легше Тобі буде нести тягар Твого служіння.

Крім того, будь вдячний Господу, що, з Його ласки, будеш нести свій тягар і благовістя в Українській Церкві, Церкві Св. Апостола Андрія Первозванного, Церкві, що виховала й виростила в собі традицію соборного життя й управління, традицію, що переказали її нам Св. Апостоли й Отці Вселенської Православної Церкви, як основну прикмету Церкви Христової на землі. Коли не знехтуєш цієї засади в своїй архипастирській праці, коли будеш дбати про тісну й гармонійну співпрацю трьох складових частин Церкви — ієрархії, духівництва і вірних, — тоді не тільки не змарнуєш своїх сил, а навпаки — помножиш їх трикратно.

Памятай ще, Сину, що епископові Церкви українського народу присущим бути — горливим, самовідреченим і дбайливим за добро дорученої його опіці і проводові пастви, й чужим повинно йому бути почуття пихи, гордині та стремління до самозвеличення. Отцям-пастирям і всьому клирові церковному будь добрим учителем і порадником, строгим у питаннях віри й справедливим в їх потребах, а всім вірним Церкви будь щирим, люблячим їх батьком.

Коли не змарнуєш оцих моїх порад, коли не забудеш, що Ти епископ Української Православної Церкви, Церкви найбільш Богові угодної, бо Церкви-Мучениці, — тоді Твою працю в ограді церковній Господь нагородить багатим врожаєм — Йому на славу, а побожному і многострадальному українському народові на користь і потіху".

Пресвітлий Соборе!

Пять років тому я урочисто прирік — нічого не змарнувати зі скарбів, що сховані були в словах мого Духовного Батька. Так само і сьогодні, стоючи перед Вами, як Ваш Обранець, — прошу горячо Отця нашого Небесного допомогти мені те приречення дотримати і на високім та відповідальнім становищі архипастиря Української Православної Церкви в Канаді.

Вашим Архипастирем стаю в часи люті, в часи знаменні яких є боротьба двох світів — християнського і безбожницько-матеріялістичним. Напруження цієї боротьби зростає з року на рік, з дня на день, ось вже на протязі останніх 30 років. Не помилимось, коли ствердимо, що боротьба та наближається до свого вирішального моменту і близький вже той час, коли в світі остаточно затріумфує Правда Христова, або світ опанує царство зла і облуди.

Ця вирішальна доба накладає на кожного християнина, а на пастиря й архипастиря зокрема, великі обовязки, від сповнення яких у великій мірі буде залежати і вислід боротьби. Зокрема тяжкий обовязок у цю добу лежить на нас — вірних Української Православної Церкви, яка в боротьбі за Правду Христову на землі, як досі, склала найбільші жертви, бо життя мільйонів найкращих своїх синів і дочок і ріки їхньої крови.

Одвічний ворог нашого народу — Москва, сьогодні безбожницько-комуністична, справив, що, як в перших віках християнства, як в часах найлютішого гоніння на нього, так сьогодні і в Україні, Українська Церква змушена перебувати в катакомбах. . . З кровю густо зрошеної, огнем спаленої й залізом пошматованої України, з далеких сибірських заслань, з катівень і вязниць, з широких просторів царства сучасного Сатани — імя якого СССР, з мільйонів грудей поневолених, або на чужій чужині терплячих наших батьків, братів, сестер і дітей несеться в цю хвилину в християнський світ благальний голос про ратунок.

Будьмо ж уважні в цю хвилину, бо той голос скерований в першу черту до українських сердець, а зокрема до тих українців, що мають спроможність жити життям вільної людини й користають з необмеженої волі жити повним релігійним життям. В цю хвилину всі ми, всі як один, повинні зрозуміти, що Господь обтяжив нас високим і дуже відповідальним обовязком — вратувати, переховати й побільшити наші народні скарби, все те, що може вратувати й оборонити наш народ від заглади, а в першу чергу вратувати найбільший скарб українського народу в минувшині і тепер — Українську Православну Церкву, що завше була останнім оборонним муром нашого народу, в найлютіші часи його історичного існування.

Цей обовязок у великій мірі спадає і на Українську Православну Церкву в Канаді, як частину Церкви українського народу, корабель якої, перебувши вже бурі і непогоди, сьогодні стоїть найбільш оснащений і готовий до ратунку не тільки потопаючих, але й до вказання дороги до спасіння. Свідомість цього повинна проникнути всю нашу істоту й покликати до чину, до збільшення в собі християнських чеснот, до благодійности, до ще більшого обєднання нас коло найпевнішої твердині дідів і прадідів наших — Святої Української Православної Церкви. В її мурах, в цей грізний час, нехай не забракне ані одного з посеред нас, що має Богом даровану змогу жити життям вільної людини

Дорогі Брати і Сестри, промовляю до Вас вже як Ваш Архипастирь. Отож, мої улюблені, першим моїм словом до Вас, що живете в затишній ще сьогодні Канаді, яка стала Вам другою Батьківщиною, — буде пересторога. Памятаймо, що Господь обдарував всіх нас своєю ласкою; як досі, охоронив від тих терпінь і мук, що стали уділом наших братів і сестер в Краю, наша хата повна всякого добра. Христос серед нас. Не змарнуймо ж всього того, щоб діти наші і діти наших дітей не соромились пізніше признатись до нас й не закидали нам, що даний Господом талан ми змарнували, закопали в землю, що знехтували недолю всеукраїнського Лазаря, який лежить сьогодні при битій всесвітній дорозі, що замкнули двері нашої хати — свою душу — перед Христом.

Я свідомий, що Ви, дорогі Брати і Сестри, що ціла Українська Православна Церква в Канаді, сподієтесь від мене багато. Я свідомий цього, як свідомий і того, що від цієї хвилини буду нести найбільшу відповідальність за долю Нашої Церкви, за всіх вас, і що цю відповідальність буду нести перший. Від

цього я не відмовляюсь, я беру відповідальність свідомо, беру її в цілій її ширроччині. Однак, нехай вільно мені буде на цьому місці пригадати слова Апостола Павла до Коринтян:

„Бог так упорядкував тіло, щоб не було розділення в тілі, а щоб члени однаково дбали один про одного, і коли страждає один член, страждають усі члени, а коли славиться один член, радіють разом усі члени." (1 Кор. 12, 24—26).

Ці слова Апостола повинні пригадати всім нам, що кожний з нас, чи то вірний, чи то священик, чи епископ, мусить бути однаково досконалим, однаково горливим, однаково чесним, працьовитим й відданим членом Церкви христової, бо тоді, й лише тоді ми матимемо право з гордістю сказати: ми — Церква Українська.

Про це я, недостойний, буду повсякчасно молити Господа. Для себе ж буду Його просити, щоб обдарував мене силою і вмінням служити Йому на славу, а Вам, мої улюблені, бути добрим пастирем.

Вас же всіх, Високопреподобні й Всечесні Отці та Дорогі Брати і Сестри, прошу допомогти мені в виконанні обовязків вашого Архипастиря. Допоможете ж мені своєю відданістю Св. Українській Православній Церкві та внутрішньою церковною дисципліною, до чого Вас всіх й закликаю.

„Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної своєї слави в Христі Ісусі, нехай Сам удосконалить вас, утвердить, укріпить і учинить непохитними. Йому слава і держава на віки вічні. Амінь." (І Петр. 5, 10—11).

ВСЕУКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ.

По 4-ох днях нарад закінчилася в Ню Йорку, 21 листопада конференція, де були представники комітетів з Канади, Стейтів, Бразилії, Аргентини, Уругваю та Парагваю. З Канади були о. др. В. Кушнір, о. С. В. Савчук, др. Т. Дацків, п. В. Коссар, п. Мих. Гетьман та п. В. Гультай. Там створено постійний український секретаріят з осідком в Ню Йорку. Це все веде до тісного обєднання всіх українців в північній і полудневій Америці, а дальше і тих, що в Европі.

ПОКИЩО НЕМОЖНА З НИМИ ГОВОРИТИ.

Недавно значне число вояків Української Повстанчої Армії (УПА) опинилося в Німеччині, де їх інтернували. Покищо не вільно з ними нікому говорити, крім хіба окупаційних властей. Коли ж дозволено їм мати Богослуження, то священик міг лише сказати звичайну релігійну проповідь, а не міг навіть сповідати, щоби там чогось не поговорити.

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна 50ц.
2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна .... 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

СВ. НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ.

Память св. Николая святкуємо 19-го грудня (6-го церковного). Родився св. Николай в Патарі коло 280 року по Христі. Виховували його родичі дуже побожно з малку, а в школі звертав він на себе увагу всіх тим, що уникав пустих товариств і забав.

Св. Николай посвятив себе на службу Богу і став священиком.

Найпершою чеснотою св. Николая була його дбалість про бідних. Перший примір такої помочі маємо в такім оповіданню:

В Патарі жив дуже убогий чоловік, що мав три дочки. Час було дочкам замуж виходити, але на перешкоді було їх убожество. Знав про те св. Николай і ночею кинув через вікно кількось грошей до хати убогого чоловіка. Це помогло дочці вийти замуж. Опісля кинув другий раз. Коли ж третий раз кинув, чоловік пізнав його і розголосив все людям.

Щоби уникнути людських похвал Николай пустився йти в пустиню, та почув голос: „Николаю, вертайся до твого стада" і Николай пішов до міста Мир.

Тоді вмер там епископ і тяжко було рішити, хто має бути новим епископом. Аж одному з епископів було сказано в сні:

„Піди вдосвіта до церкви. Хто перший до церкви прийде, запитай його, а коли буде зватися Николай, то він має бути епископом".

Чоловіком, що першим прийшов, був Николай, і він став епископом в тому місті.

Треба згадати, що тоді почав церковну єдність розбивати баламутною наукою еретик Арій, отже його справу розбирали на Соборі в Никеї 325 року. Коли ж там Арій вперто стояв при своїй баламутній науці, св. Николай Арія вдарив. За те позбавили Николая його гідности. Та невдовзі оден праведний чоловік в сні побачив, як Христос подавав Николаєви Євангелію, а Діва Марія омофор, отже тоді всі зрозуміли, що Николаєви належиться дальше його гідність.

Про нікого з святих не записано тілько оповідань, як про св. Николая, як він ціле життя помагав людям в усяких потребах. Він годував голодних, одягав нагих, визволяв з вязниць, ратовував від смерти. Поміч діставали і ті, що в щирих молитвах до нього за помочею зверталися.

Св. Николай помер 6-го грудня (церковного), 342 р. по Христі.

Імя св. Отця Николая було в великій пошані на Україні і там не було хати, де не було би його образа.

Завівся звичай, що в Різдвянім часі св. Николай дає дітям дарунки. Це спомин тої добродійности, якій св. Николай присвячував всю свою щирість.

Очевидно цей звичай українці переберають від інших людей, та коли він де є, то не досить, щоби знати саме імя св. Николая, але треба, щоби і діти і старші знали, хто був св. Николай і що він робив, щоби завсігди його поважали.

„Сенти Клас", що мають ваші сусіди, це св. Отець Николай, але тут зробили з нього якогось фантастичного приятеля дітей, що вже майже не має нічого спільного з христіянством і христіянами. Він зявляється лише раз в році, а поза тим нема його нігде в нікого. В нас таке не повинно бути.

З НАРАД ДЛЯ ЗОРГАНІЗУВАННЯ ТЕОЛЬОГІЧНОГО Т-ВА ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ.

Жовтня 8, 1947 відбулися перші наради студентів теольогії в Колегії св. Андрея в Винипегу в справі зорганізування „Теольогічного Товариства".

Це були перші наради, отже Декан Мартиновський, як предсідник, перепровадив збори. Обговорюючи засади Товариства, принято згоду всіх, що студенти Колегії можуть приходити на збори і брати участь в дискусіях, але важні справи і рішення мали б належати до студентів теольогії виключно.

Рішено, що тимчасово зібрання будуть відбуватися о 7.45 в бібліотеці

Порушено питання про назву товариства і М. Григор висловив думку, щоби цю справу полишити прот. о. С. В. Савчукови і Деканови Мартиновському; та коли б це мало залежати від студентів, то бажали б назвати іменем князя Острожського.

В справі заряду товариства принято постанову, щоби мати писаря і двох помічників, і щоби кожні збори мали іншого предсідника. Писарем вибраний М. Григор, а до комітету О. Горчинський та А. Матвійчук.

Тема слідуючої дискусії „Христіянство і Комунізм".

Порушено ще справу приняття до Почесної Ради деяких осіб, однакож вирішення цеї справи відложено на пізніше.

Мирослав Григор, писар.

ПРОФ. Д. ДОРОШЕНКО В КАНАДІ.

Листопада 28-го приїхав з Европи до Винипегу, проф. Дмитро Дорошенко з дружиною, визначний вчений, що вже передтим 1947 і 1948 року відвідував Канаду. Проф. Дорошенко і його дружина приїхали на сталий побут до Канади за стараннням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, для виховавчої праці в Колегії св. Андрея.

Проф. Дорошенко був в Празі, коли по розбиттю німців большевицька армія почала посуватися на захід і тоді він виїхав до Баварії, де перебув до половини 1947 року. Звідти виїхав до Парижа, де перебував аж до виїзду до Канади. До Монтреалу прибув проф. Дорошенко літаком, а з Монтреалу залізницею до Винипегу, де на стації щиро зустріла його громадка українців.

ПРОЛЕТАРІ І КАПІТАЛІСТИ НА НАРАДАХ В ЛОНДОНІ.

Вісти з Лондону кажуть, що в конференції представників чотирох держав в Лондоні є коло 500 осіб — дорадники, спеціялісти, спостерігачі, представники преси ітд., а з того майже половина належить до російської делегації. Ріжниці є в поведінці пролетарів і капіталістів. От прим. 25 листопада пролетар Молотов приїхав на наради трома дорогими автомобілями, в супроводі власної і британської поліції. Французький міністер Бідо приїхав в позиченому британському автомобілеви, а ген. Маршал приїхав з чотирма дорадниками цілком незамітно. Його пізнала зібрана публика, коли шукав входових дверей і голосно привитала.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.
Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

Св. Павло римський громадянин.

Родина св. Павла була жидівського роду.

В тих часах великою й могутньою імперією була римська держава. Вона посунула свої границі на всі сторони світу й завоювала багато країв. Вона володіла над країною, де були поселені жиди. Вони себе не визнавали громадянами (горожанами) римської держави.

Однак родина св. Павла числила себе до римських громадян. Щоби мати такий привілей і честь, то треба було купити його за великі гроші. Або заслужити собі якимсь надзвичайним чином. Коли ж хто став римським громадянином, того нащадки були вже громадянами Риму.

Не знаємо як батьки св. Павла набули те римське громадянство. Але знаємо, що він був римським громадянином. Він розумів те значіння і на нього покликався тоді, коли справа вимагала.

Римського громадянина не можна було карати смертю на хресті. Ні розпинати на хрест так, як Ісуса Христа. Його не вільно було бити при допитах, коли був арештованим. Він міг відкликатися до найвищого суду, коли був невдоволеним рішенням суду низшого.

Бути римським громадянином тоді означало вивисшення і почесть.

Нині ми є громадянами Небесного Царства, яке основав наш Спаситель Ісус Христос. Ми маємо великі привілеї — бути близько Бога, унаслідити Його Царство в другім житті.

Ми є христіянами. Це велика гідність і честь.

Як такі, ми маємо обовязок провадити чесне, святе життя. Маємо можність й обовязок вдаватися до Бога в кожній хвилині. Маємо обовязок покликатися на наше христіянство і так жити, щоби було видно, що ми є дійсно [illegible]ні люди і вибранці Бога.

о. Дмитро

Вже готуйтеся до Різдвяних Свят.

Різдвяні Свята належать до дуже великих і величавих свят. Важні і величаві вони тим, що святкуються вони не лише в церкві, але і в кожнім домі, в кожній родині з окремими святочними обрядами.

Важною частю Різдвяних Свят є Коляда. Жадне інше свято не має тілько святочних пісень, як має Різдво.

Але величавість Свят залежна від того, як хто приготовиться.

Згадаю тут про одно приготовання, а то вивчення коляд.

Коли я був ще малим хлопцем, то вже в Пилипівку вечерами співали родичі коляди, щоби нас дітей коляд навчити. І пригадую, що коли я мав 10 літ, то знав вже мабуть 20 коляд, які в нас вдома співалися. А співалися і такі, що мабуть ніколи не співалися в церкві. Знав я пр. і такі, як „Веселая світу новина", якої нині мабуть ніхто не знає, знав „Не плач Рахиле", „Дар нині пребогатий"...

Отже знати 20, або більше коляд, це велике приготовання до Свят. І це великий релігійний скарб для того, хто той скарб має.

Так і тепер треба дітей і молодь приготовувати.

Це баламутна думка, що досить дітям, чи молоді знати дві-три коляді, щоби було з чим йти колядувати по хатах. Дві-три коляді, це хіба для відчіпного.

Коляди треба знати найперше для себе, щоби собі колядувати, а не другим. І знати їх треба якнайбільше — хочби всі. Знати в оден голос, а не хором. Знати, щоби і собі співати і других вчити. Щоби співати в своїм домі, в церкві, в гурті.

Отже тепер обовязок для родичів, для священиків, для тих, що коляди знають, — подбати, щоби до Свят діти і молоді якнайбільше коляд навчилися. А молодь повинна окремо час відложити і подбати про те ж. Також крім коляд навчитися добре різдвяний Тропар „Різдво Твоє Христе Боже наш" (Рождество Твоє...).

Коли це виконається бодай в якійсь мірі, то слідуючі Різдвяні Свята будуть величавійші, ніж попередні. В них буде більше релігійности, яка полишиться в душах тих, що святкували, як дорогоцінний скарб для дальшого життя.

Отже обдумайте, постановіть і робіть. А пізніше похваліться тим, що ви зробили.

К. П.

Миска каші.

В Старім Завіті читаємо про Якова та Ісава — синів Ісаака. Ісав був сильний і хоробрий, а Яков тихий і лагідний. Ісав любив полювати, а Яков помагав матері. Тому Ісава любив батько, а Якова любила мати Ревека.

В тих часах по смерти батька старший син ставав господарем батьківської господарки і головою дому. Ісав був старшим сином, отже йому припадало першенство.

Одного разу Ісав вертався до дому з польовання і стрінув брата Якова, що варив кашу. Ісав був голоден, отже просив брата, щоби дав йому їсти. Та Яков відповів: Як даш мені своє першенство, то дам тобі їсти. Ісав був дуже голоден, отже відповів:

— Е, що там першенство! Бери собі його, лише давай мені їсти.

Яков дав.

І так Ісав відпродав своє першенство за миску каші.

Бувають такі Ісави і нині. За їду, за гроші, за пусті обіцянки готові віддати свою честь, повагу, гідність... Кілько нині за „миску каші" служить ворогам власного народу, помагають безсовісним одиницям обманювати чесних людей! Кілько за „миску каші" люде заводять між власним народом нелад.

Але гідний чоловік має висші вартости, ніж „миску каші", — він має першенство гідности, самоповаги й гідного обовязку.

А безвартний той, що запродує себе за миску каші.

Запорожець.

МОЛИТОВНИКИ

1 **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 80 центів.**

1 Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man

ЗБІРКА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ,

НА ДРУГОМУ ЗЇЗДІ КОЛЕГІЇ.

Др. М. Савіцький, Принс Алберт, Саск.	200.00
Антон Харжевський, Пайн Ривер, Ман.	100.00
Гр. Фуштей, Весел, Алта.	100.00
Григорій і Палагна Бугера, Винипег, Ман.	100.00
Никола Мацьків, Гелборгейт, Саск.	100.00
Адвокати Арсенич і Соломон, Винипег	100.00
Н. Григорчук, Етелберт, Ман.	100.00
Петро і Катерина Сірий, Флин Флон, Ман.	100.00
Михаїл Григорчук, Етелберт, Ман.	100.00
І. Киріяк, Едмонтон, Алта.	96.00
Др. І. Верхомин, Едмонтон, Алта.	75.00
Н. Шевчук і жена, Ріджайна, Саск.	50.00
М. Романець, Нипавин, Саск.	50.00
В. Лисак, Роблин, Ман.	50.00
А. Скоробогач, Винипег, Ман.	50.00
П. Лазарович, Едмонтон, Алта.	50.00
В. Малюта, Шортдейл, Ман.	50.00
А. Матвійчук, Сенді Лейк, Ман.	35.00
Т. Венгер, Форт Вилям, Онт.	25.00
М. Настюк, Форт Френсис, Онт.	25.00
Іван Шобець, Ватерфорд, Онт	25.00
Іван Марко, Паплар Парк, Ман.	25.00
І Сліпченко, Саскатун, Саск	25.00
Н. В. Гавінчук, Смокі Лейк, Алта	25.00
П. Павлюкевич, Винипег, Ман.	25.00
П. Ковтун, Винипег, Ман.	25.00
В. Ґаук, Принс Алберт, Саск	25.00
В. Романович, Принс Алберт, Саск	25.00
Г. Щевчук, Вишорт, Саск.	25.00
Ольга Войценко, Винипег, Ман.	25.00
Ю. Підлубний, Фт. Френсис, Онт.	25.00
О. Клюкевич, Мічам, Саск.	25.00
П. Міськів, Едмонтон, Алта.	25.00
Ів. Долинчук, Винипег, Ман.	25.00
В. Карпець, Роблин, Ман.	25.00
П. Зварич, Вегревил, Алта.	25.00
Н. Боднарчук, Винипег, Ман	25.00
Василь Бойчук, Оакборн, Ман.	25.00
В. Перепелюк і жена, Флин Флон, Ман.	25.00
А. Павлик, Винипег, Ман.	25.00
о. Петро Лишак, Детройт,Міш	25.00
Тео. Гуменюк, Торонто, Онт.	25.00
Е. Ф. Паламарчук, Толстой, Ман.	25.00
Марія Масцюк, Винипег, Ман	25.00
Юрків (Брати), Дафин, Ман	25.00
о. В. Кудрик, Винипег, Ман	25.00
М. Ортинський, Мазепа, Саск.	25.00
П-ні А. Григорчук, Етелберт, Ман	25.00
П. Крипякевич, Винипег, Ман.	25.00
Пелагія Оматюк, Монтмарте, збірка	24 40
Н. Байдала, Вегревил, Алта.	20.00
Пані Д. Угринюк, Ґилберт Плейнс, Ман.	20.00
Н. В. Бачинський, Фішер Бренч, Ман.	20.00
П. Дроздович, (збірка в Ґилберт Плейнс,	16.88
С. Коцюба, Ст. Павл, Мін.	15.00
о. Т. А. Горбай (збірка в Роблин, Ман.)	14.00
С. Юськів, Винипег, Ман.	10.00
Іван і Евдокія Буряник, Джесмин, Ман.	10.00
Ілько Боднарчук, Ратвел, Ман.	10.00
В. Ленко, Су Лукавт, Онт.	10.00
І Гадевич, Роблин, Ман.	10.00
В. Андрішак, Елк Пойнт, Алта.	10.00
о. Ю. Цукорник, Лейквуд, Огайо., Зед. Д.	10.00
Г. Пінюта, Сенді Лейк, Ман.	10.00
Михайло і Марія Король, Довпел, Саск.	10.00
І. Біловус, Дафин, Ман.	10.00
Петро і Михайлина Немі, Монтреал, Кве.	10.00
Михайло Жук, Паплерф.лд, Ман.	10.00
П. Васильшин, Едмонтон, Алта.	10.00
Г П. Федорак, Вилингдон, Алта.	10.00
Н. Ф. Грицюк, Талман, Саск.	10.00
Ів. Пайш, Едмонтон, Алта.	10.00
о. К. Желіхкевич, Гронлид, Саск.	10.00
В. Сарчук, Винипег, Ман.	10.00
Я. Кошман, Бирмінгем, Саск.	10.00
Л. Варабаш, Висет, Ман.	10.00

(Докінчення слідує)

Гляньте на наліпку, щоб знати, чи ваша передплата за ВІСТНИК ще не кінчиться. Коли б так, то треба відновити.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1,50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте. — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN.

НЕПРОШЕНІ СПАСИТЕЛІ.

Впродовж десятків літ в Канаді українці бачили і чули чимало непрошених спасителів, порадників та опікунів. Ніхто їх не просив, та вони йшли між українців, йшли навіть з дарунками, з підмогою, щоби лише прихилити до себе українців. Відомо, що впродовж кількадесяти літ такі спасителі видали сотні тисяч долярів на свою роботу між українцями в Канаді.

Може найяркіше ті чужі спасителі показували себе, коли заснувалася і будувалася Українська Православна Церква в Канаді. Кілько чужих часописів писало тоді проти Української Православної Церкви, кілько з усіх сторін виголошувано бесід проти неї; кілько вигукували зпоза всяких плотів, що це сяка і така Церква, що люде, які в ній працюють, сякі і такі; що це безблагодатні, непризнані, неканонічні, самосвяти, погані... і так в безконечність.

Однакож український загал не слухав голосу тих непрошених спасителів, і йдучи за здоровим розумом, будував свою справу — і збудував! А коли вже збудував, то непрошеним спасителям лишилося одно — перестати кричати. Бо нощо крику там, де його ніхто не слухає і не боїться. Правда, поодинокі вигуки непрошених спасителів повторялись і потім час від часу, та їх відгомін лише показував їх безсилля.

Але непрошені не зникли. Вони стоять собі поза українським плотом і ждуть нагоди, щоби знов крикнути. І тому то не диво, коли нині чуємо:

— Гей люде! В вас і те, і друге, і пяте не таке, як треба. Це я вам кажу, це я вас остерігаю! Уважайте! Приглядайтесь! Я добра вам бажаю. Вас ведуть не туди, куди треба, отже ви йдіть туди, куди я вам кажу, раджу, вказую..."

Однакож всі ті вигуки, це лише продовження давнішої подібної історії. Загал ще не забув подібних вигуків, що він чув їх в минувшині. Він знає і тих непрошених спасителів, знає історію їх життя і праці. Він ще не забув, хто вони були, під якими прапорами вже машерували і кілько яких слідів за собою [illegible]

І томуто нині, коли знов їх непрошений голос зпоза плота чути, то кожний свідомий українець вже знає, що це голос давно відомих банкротів, яким не від нині море по коліна. Це люде, що давно понівечили свій власний грунт і пішли мандрівкою по чужих подвірях, оббиваючи чужі пороги, де можна надіятись на „подаянія" і „пособія". Отже свідомий українець вже знає, що це гогу на непрошених спасителів, скаже:

— Ти найперше нам скажи те, що ми хочемо знати, а не те, про що тобі ходить. Розкажи нам про себе, де ти в громадському життю стоїш, з ким, який твій нинішний прапор, які твої цілі. Перед нами є овочі нашої праці, а ти скажи нам які овочі твоєї праці де вони. Чим ти дотепер можеш перед добрими людьми похвалитися...

Український загал поступав дотепер розумно, коли держачи свій прапор, він не привязував ваги до того, що голосили, чи писали зпова плота непрошені товариші та спасителі, — але витревало будував те, що йому було потрібне. Він мав перед собою ціль і йшов до неї; мав свій провід і з ним радився та з ним стояв, і в тім виявлявся його здоровий розум і та творча сила, що збудувала дотепер українські культурні громадські інституції, між якими на видному місци стоїть Українська Православна Церква.

За літа праці, за літа всяких пережиань український загал здобув багато досвіду і певна річ, що того досвіду не відбере йому ніхто з непрошених спасителів.

ДАВНИЙ МІСІОНАР.

В перших віках християнства Христову віру ширили також звичайні християни. Тоді кожний християнин вважав своїм обовязком ширити науку Христа.

В оповіданнях з життя давних християн таке читаемо:

Переїздив християнський епископ через поганське село, і побачив маленький будиночок з хрестом на верху. Це його заінтересувало, бо думав, що тут нема християн.

Увійшов він до того будиночка і бачить, що це маленька церковця, — є престіл, є хрест, є образ Спасителя і Богородиці.

За хвилину увійшов туди незнакомий чоловік.

Чи ти християнин? — запитав його епископ.

— Так отче Владико — відповів чоловік.

А чи є тут багато християн?

— Ні! Покищо я оден... я тут захожий.

— Хто ж збудував отс ю церковцю?

— Я збудував.

— Для кого ж? Оповідж мені.

І каже чоловік:

— Я збудував цю церкву для Бога і для себе. Бог є всюди, отже повинна бути святиня Його Святому Імени. А де є християне, то повинні таку святиню збудувати...

- Але ж ти тут сам оден...

— Так, але хіба оден християнин не має таких обовязків, як багато християн? Тай хіба одному християнинові не треба Божої святині, де він заносив би молитви до Бога? Як же може бути християнин без церкви?

Тоді говорить епископ:

— Велика твоя віра! І велика твоя праця! Ти вже посадив в землю одно здорове зерно, посадив для слави Бога і в імя Бога, отже таке зерно не пропаде. Воно буде рости і виросте в велике дерево, і ти невдовзі будеш збирати з нього великі овочі. Стійже, брате, дальше на скалі такої великої віри, а Боже благословення буде з тобою.

Коли епископ другого року заїхав до того села, то побачив вже величаву церкву і всі люде в селі були християнами.

Так будувалася Христова Церква в перших віках християнства.

ЗА ЗЛУКОЮ ПОЛУДНЕВОЇ АЗІЇ.

В місті Бангкоку, яке є столицею Сіяму, почато рух за тим, щоби зв'язати в одну сильну федерацію, що числила би ти народи полудневої Азії й островів з 145 мільйонів населення. В ту федерацію не входила би ані Індія, ні Китай.

ПРАВДА.

(З Соломонових приповісток).

Бо саму правду говорить язик мій, а все, що безбожне — гидота устам моїм. (VIII: 7).

Уста правдомовні во віки, пробувають, а язик ложний — на хвилину. — (XII: 19).

Милосердям і правдою обмивається гріх, і страх Господень відводить від зла. (XVI: 6).

Любов і правда царя оберігають, престола він свого любовю підпирає. (XX: 28).

В ПАЛЕСТИНІ ЗАНОСИТЬСЯ НА ВІЙНУ.

Обєднані Нації, яким Британія передала справу Палестини, вирішили 26 листопада, що Палестину треба поділити на двоє, одна частина буде арабська, а другу мають взяти жиди на свою державу. Ще до вирішення араби казали, що це може дати початок до війни, бо араби на такий поділ ніколи не згодяться.

І вже в Палестині почалися бійки арабів з жидами. Вістка з Єрусалиму 3 грудня каже, що в бійках між Тель Авівом і Яфою згинуло 20 осіб, а сотні були ранених. Так може прийти до великого, бо арабська Ліга проголосила вже „святу війну!. В палестинську війну може вмішатися ще яка держава і тоді був би початок ширшої війни.

ПОГАНО В ФРАНЦІЇ.

Послідними часами почалися в Франції великі страйки зорганізовані комуністами, застрайкувало понад 2 мільйони робітників. Премієр Роберт Шуман дістав деякі більші права, щоби спиняти страйки і нелад.

Листопада 3-го большевики спричинили розбиття залізничого поїзду, де згинуло 13 осіб, а 30 опинилося в шпиталі. Інша вістка каже, що згинуло 20, а 40 є ранених. Крім того комуністи спричинили розбиття ще двох інших поїздів, але без людських страт.

ІДЬТЕ — ШИФКАРТА ДАРОМ.

Противкомуністична Ліга в Гартфорд, Конн., в Стейтах, оголосила, що кождому комуністови, який зречеться американського громадянства і заявить, що більше до Америки не вернеться, дає дармо шифкарту і гроші на залізницю. Може їхати першою клясою, кораблем, або літаком, в пекла, де вони мусять гірко нарікати, до краю щастя. Ліга подає адресу, куди комуністи мають зголошуватися, та нема вістей кілько їх поїхало.

НАРАДИ В ЛОНДОНІ.

Листопада 25-го почалися в Лондоні наради представників — Британії, Франції, Америки і Росії. Головна ціль нарад — полагодити раз справу Німеччини та Австрії, а тоді вже буде початок ладу в Европі. Однакож покищо не вирішено нічого важного, та виглядає, що наради можуть скінчитися тим, чим скінчилися в Москві, отже нічим. І тому чути вже вислови, що тоді другі держави можуть лагодити европейську справу без Росії.

ХМАРИ НАД ЕВРОПОЮ.

Премієр Канади, Кінг, що повернувся тепер з Европи, каже, що над Европою бачив він багато хмар, які можуть принести лихо. Саме те, коли б наради в Лондоні розбилися, хто знає, що може принести.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЕВРОПІ.

в роках 1939—1947

V.

Тут треба підкреслити один дуже важний факт. В 1940 р., на всій території СССР було всього лише чотирьох діючих православних епископів: місцеблюститель патріаршого престолу і Московський митрополит Сергій (помер у 1944 році), Ленінградський митрополит Алексій, теперішній московський патріарх, архиепископ Сергій, про якого згадувалось вище, та архиепископ Николай Ярушевич; на всій Східній Україні не було в той час жадного діючого православного епископа. Одначе, на Західню Україну призначеться до Луцька архиепископ Николай Ярошевич з титулом „екзарха Западних областей України і Белорусі"; пізніше йому надано й титул митрополита Волинського. Таке призначення одного з чотирьох діючих в СССР епископів на терени, де, як на Волині і Поліссі, було пять епископів після Польщі, явно говорило про чисто політичний, а не церковний мотив призначення екзарха, таксамо, як і призначення на Віленську катедру митрополитом литовським і екзархом для Литви Латвії і Естонії, де рівнож були свої епископи, архиепископа Сергія.

З прибуттям на Волинь архиеп. Николая, до нього відходить майже ціла Волинь. Архиепископу Волинському Олексію Громадському залишено було лише Кремянецький повіт та додано православні парафії в Східній Галичині (9 парафій) й наказано було іменуватися „архиепископом тарнопольським і кремянецьким". Єпископ Полікарп Сікорський, так як і за Польщі, залишається без жодних прав. Архиепископ Николай перебрав одразу під свою владу Почаївську Лавру на Волині, куди Москва пізніше, в травні 1941 р., прислала своїх комісарів: — архимандрита Панкратія Гладкова на намісника Лаври, а архимандрита Нектарія на скарбника.

З прибуттям на Волинь архиепископа Николая, як патріаршого екзарха, зникає в церковнім урядованні на Волині українська мова; навіть селян змушено звертатись до екзарха Николая і його канцелярії в російській мові.

Дуже характерною для церковної політики большевиків на Західній Україні була „місійна" акція Московської Патріархії посеред греко-католиків в Галичині. Те, що робиться тепер по наверненню на православіе греко-католиків на Україні, розпочато було вже в ту окупацію її в 1939-1941 р. Цікавим документом на це являється рапорт архиепископа Николая московському митрополитові Сергію, під датою 8. 3. 1941 року.

В цьому рапорті він писав, що ще „в пределах б. Польського Государства началось двіженіе среді уніатов в пользу возвращенія в православіе. . . После установленія Советско-Германской граніци та теріторії б. Польщі, в нашей части Галіціі осталось 9 православних приходов. . . Єсть данние для того, чтоби продолжать сейчас апостольское дело дальнейшего воссоедіненія уніатов с Руской Православной Церковью". . Для цього екзарх вважав потрібним утворити в Тарнопільській епархії катедру вікарного епископа, якому далося б титул епископа Львівського, „с проживаніем в г. Львове і нарочито для галіцкіх православних пріходов". Далі він згадує, що про це просили його представники православної парафії у Львові, підчас його побуту там 22—23 лютого, 1941 р., які „указивалі і на то, что пребиваніе православного епіскопа в г. Львове. . . будет очень ценним фактом для Православной Церкві". Ще далі екзарх пише, що найдостойнішим кандидатом на Львівську православну епископську катедру вважає архимандрита Почаївської Лаври Пантелеймона Р у д и к а, який і за б. Польщі „больше другіх послужіл делу православной міссії в Галіції". При кінці приводиться біографічні дані Архим. Пантелеймона, перед приняттям чернецтва Петра Рудика, родом з Галичини, народженого 1898 р.

На підставі цього рапорту, в Московській Патріархії „Определеніем от 26 марта 1941 г. Нр. 22" — постановлено:

„1. Наместніку Почаевской Успенской Лаври архімандриту Пантелеймону Рудіку бить епіскопом Львовскім с порученіем ему, под общім руководством екзарха, непосредственного попеченія о православних пріходах Галіції, возвращающіхся в лоно Церкві от унії с Рімом, і с оставленіем за нім і должності наместніка Лаври, впредь до обеспеченія Львовской кафедри самостоятельним содержаніем. Время і место напененія і хіротонії і пріглашеніе преосвященних к участію в священнодействії предоставіть усмотренію Партіаршего Местоблюстітеля.

2. Взамен отходящей Галіції, Преосвященому Архіепіскопу Алексію передать із Волинской епархії пріходи Ровенской області, с прісвоеніем ему тітула „Ровенскій і Кремянецкій"."

Документ цей говорить сам за себе: „апостольське діло" мало вестися в Галичині для „престіжа Православной Церкві" і епископ поставлявся для Львова тоді, коли і на совітській Україні і цілому СССР була релігійна пустка. Ясно, що Московська Патріархія виступила поборювати Греко-Католицьку Церкву в Галичині по наказу політичної влади, в чисто політичних цілях, цинічно говорючи про „апостольське діло" й „престіж Православной Церкви".

Висвячення на Львівського епископа архим. Пантелеймона Рудика відбулось урочисто в Москві при кінці квітня 1941 р., куди зїхалося тоді, на виклик московського митрополита Сергія, 12 епископів з прилучених до Московської Патріархії Західних України і Білорусі, Буковини, Литви, Латвії і Естонії. Не поїхали туди тільки Архиепископ Поліський Олександр Іноземцев і Єпископ Луцький Полікарп Сікорський, які і не підписали декларації підпорядкування Московській Патріархії. Очевидно, що всі епископи для поїздки в Москву з названих країн, між якими і СССР не було вільного руху, одержали перепустки большевицької влади, бо ж в її політичних інтенціях було заманіфестувати і церковне підпорядкування Москві усіх новозайнятих територій.

В Москві епископи були розміщені в найкращому готелі, по два в кімнаті, але в такий спосіб, щоб з одної країни не були разом; діставали багато відживлення, а коли, віджіджаючи, запитали про рахунок, то їм було сказано не турбуватись, бо вже все заплачено.

Не відомо яка б, з висвяченням у епископа Львівського архим. Пантелеймона, розпочалась у Галичині акція по „возєднанню греко-католиків", бо, яких півтора місяці після тої хиротонії, почалась війна між Німеччиною і СССР.

Перед самою ж війною, 15. 6. 1941 р., висвячено було в Луцьку екзархом митр. Николаем на епископа Пінського ще архимандрита Веняміна Новіцького, білоруса з походження — москаля душею, який за Польщі, після закінчення у Варшаві православної теольогії, займав у Почаївській Лаврі становище скарбника. Ця висвята стояла в звязку з непокірливістю Московській Патріархії архиепископа Пінського і Поліського Олександра. Еп. Венямін, колишній дяк архиепископа Олександра, мав їхати до Пінська відбирати катедру від архиепископа, якого Москва поставила в стан спочинку — „за штат". Початок війни 22 червня 1941 р., і цьому, останньому акту на ієрархичних верхах Московської патріархії в добу 1939—1941, став на перешкоді.

Таким чином, в житті Православної Церкви на Західній Україні під совітською владою, від осени 1939 року до вибуху війни в червні 1941 року, можна констатувати слідуючі факти:

1. Нищення церковно-релігійного життя випробованими в СССР способами по парафіях, на низах.

2. Втрачення тою Церквою українського характеру, якого широко набирала за Польщі, розмосковлюючись; тепер і в богослуженні і в проповіді і в діловодстві наступив, особливо ж з призначенням з Москви екзархом митр. Николая, поворот до русифікаційної ролі Церкви за царських часів.

3. Застосування Московською Патріархією політики царських часів, в очевидній згоді, чи з наказу совєтської влади відносно „возєднання" з Православною Церквою уніятської Галичини, маючи на меті вирвати українські маси зпід впливу греко-католицького духівництва, яке серед жонатого духівництва було особливо національно свідоме й активне в національно-громадській роботі.

4. Підпорядкування в політичних цілях Московською Патріархією православного епископату на Західній Україні, що був до того в юрисдикції Православної Автокефальної Церкви в Польщі, як наступниці колишньої Київської Митрополії, одночасно збільшення нього епископату на Західній Україні висвяченням кандидатів з москвофілів.

Оці останні факти, переведеної Москвою роботи на ієрархічних верхах, залишили по собі тяжкий слід у виді розколу в житті Православної Церкви на Україні, як те побачимо далі, за часів окупації українських земель Гітлером.

Совітська влада й большевицький режім звились на Західній Україні в вересні 1939 року, як вже було сказано, в наслідок договору Гітлера з Сталіном в Москві в серпні 1939 р. Не дивлячись на це, визволення від совітської влади й режіму очікувано було в масах від німецької війни з СССР. Хоч і недовгим було панування большевиків на Західній Україні в р.р. 1939—1941, однак, — розстріли, арешти й масовий вивіз до СССР українського селянства та інтелігенції переповнили чашу людських терпінь. Лише одиниці памятали ще, що зробив гітлеризм з Карпатською Україною, як він віддав Західню Україну большевикам, небагатьох знало „Mein Kampf" та гітлерівські теорії расизму, націонал-соціалізму, надлюдини і т.п. Ці не вірили, що Гітлер буде „будувати Україну", але, як вже сказано, їх було небагато, а наступ большевиків на всі прояви українського національного життя був загальним, а до того жорстоким.

ПРОФ. МИКОЛА АЗОВСЬКИЙ.

В Буенос Айрес, в Бразилії помер 25 жовтня, 1947, видатний український мистець (маляр), проф. Микола Азовський, що недавно прибув туди з Европи. Родом киівлянин, був членом визначних українських мистецьких установ, автором численних праць з ділянки малярства, і здобув імя найкращого портретиста.

КАЗКА ПРО ЖЕБРАКА.

Вмирав богач. Ціле своє життя був скупий, твердий і зібрав великий маєток.

— Не можна інакше — говорив, коли йому закидали скупість — в життю гріш є всім.

І тепер, коли зближалася година смерти думав скупар:

— Певно і на другім світі гріш є всім. Треба заосмотритися, щоби біди не зазнати.

Покликав до себе дітей і прощаючи їх, казав собі вложити до домовини мішок з грішми.

— Не жалуйте, — додав. — Вложіть золота, як найбільше.

В ночи скупар помер.

Діти сповнили його волю, вложили до трумни кілька тисяч карбованців в золоті.

Коли спустили тіло до гробу, та богач дістався на тамтой світ, розпочалися звичайні ходження по митарствах.

— Згину — подумав богач.

Нараз побачив їдальню, заставлену всякого рода стравами та напоями, так як і на землі.

Зрадів богатий скупар, що він не помилився тай взяв зі собою свої гроші.

З великою втіхою помацав за мішок з золотом і підійшов до прислужника.

— По чому? — запитує богач несміло, показуючи на страву, яку він дуже любив.

— По шагу — відповідає прислужник (по центови).

— Дешево — думає богач.

- А це кілько коштує? — питає знову скупар, показуючи на іншу страву.

— Також по шагу — відповідає прислужник.

— Коли так, то прошу мені дати одної й другої по тарелю... та може ще дещо — каже примилюючись богач.

Він хапливим зором глянув на смачні страви, старуючись вибрати що найліпші. Прислужник слухав, однак не спішився подати замовлені страви.

— Тут треба платити згори — сказав тихо.

- Платити? — з приємністю!

З тими словами богач сягнув до кишені і вийняв мішок червінців.

— Ось тут гроші — прошу!

Прислужник оглянув гроші зі всіх сторін.

— Ні — каже — то не такі гроші!

Віддав богачеві гроші та кивнув на інших прислужників. Ті приступили до богача й відвели його на бік.

Скупар в початку обурився, а відтак зажурився тяжко.

— То раз клопіт — думає собі — то вони тільки шаги беруть? Дивні річи! Треба буде зараз змінити золото.

Думає про своїх синів і в сні наказує їм так:

— Заберіть собі золото. На другім світі золото мені не потрібне. Замісць золотих карбованців дайте мені до гробу мішок шагів.

Сини сповнили його волю. Богач з тріюмфом прибіг до їдальні.

— Їсти дайте, добродію; страшно голоден — каже до прислужника.

Виняв мішок з грішми і подає прислужникові. Прислужник глянув на нові гроші, усміхнувся і сказав:

Бачу, що не багато ти навчився на землі. Ми беремо не ті гроші, котрі є в вашій кишені, але такі, що ви їх видали вже, щоб обтерти сльози нужди у бідаків. Пригадай собі богачу, може ти дав милостиню бідакові, або поміг убогому?

Богач спустив очі в діл і важко задумався. Він ніколи в життю не дав нікому милостині не оказав помочі потребуючим, не споміг убогого нуждаря!

Приступили до багатого скупаря два прислужники і враз з його грішми вкинули його в пекольну яму гризоти й розпуки.

Лев Толстой.

РОСІЯ МАЄ ВЕЛИКУ АРМІЮ.

В Вашингтоні в палаті репрезентантів радили, що скоро треба дати поміч Европі і так спинити поширення комунізму, бо Росія має нині 4,050,000 війська. В самих 8-ох краях, які Росія недавно забрала, є 1,121,600 вояків, коли всі краї в Европі, вчисляши й американську армію, що там є, числять 2,879,000 вояків.

ОРҐАНІЗАЦІЯ УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В АНГЛІЇ.

„Українська Думка" з 13 листопада, 1947, що виходить в Лондоні, подає таку вістку:

2 листопада в домівці СУБ-у в Лондоні відбулося перше орґанізаційне засідання Церковної Ради УАПЦ (Укр. Автокефальної Православної Церкви) на терені Великої Британії, назначеної Преосв. еп. Мстиславом — екзархом УАПЦ на західну Европу підчас його побуту в Англії.

Церковна Рада намітила плян діяльности.. м. і. постановлено спорядити список вірних на території Великої Британії і подбати про зорганізування душпастирської опіки над ними. Церковна Рада робить всі можливі заходи, щоби приспішити приїзд панотців до Великої Британії.

ЗГИНУЛО 165 РИБАКІВ.

Північне морське побережжа Портуґалії навістила 1-го грудня велика буря, отже дотепер відомо, що згинуло багато риболовів. Та певно, що згинуло більше, бо по деяких менших суднах (човнах) слід загинув. То була найбільша буря, знана в Портуґалії, бо її скорість була 117 миль на годину.

РОСІЯ ВИДАЄ 100 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ НА ПРОПАҐАНДУ.

Є вісти, що Росія кожного року видає 100 мільйонів долярів на пропаґанду в світі, що поза нею. А кілько видають на свою пропаґанду другі держави не то в Росії, але в себе?

ФОТОГРАФІЇ ЗІ СОБОРУ

УПЦЕркви, який відбувся в днях 12-14 листопада у Виннипегу, можна дістати по $1.00 за сет з шістьох ріжних карток 5x7 цалів.

Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

Проф. П. Невалів

Обовязок Людини-Християнина.

(З приводу книжки: "Про наші обов'язки до Бога й до ближніх". Вунсакет, 1946, якої автором є о. Петро Вілон.)

(Докінчення)

З такою вірою і переконанністю в краще майбутнє, звязане з перемогою християнських ідей в цілому світі, о. Петро Вілон логічно поєднує відому християнську формулу „неси свій хрест", не нарікай на нього. „Не дивлячись на упадок моральности, ми не повинні падати на дусі, не повинні нарікати на свій хрест, своє життя, а навпаки повинні шукати дороги до щастя" (с. 27). „Де ж шукати щастя?" — запитує він і тут же відповідає: „Та ж щастя в нас самих, а ми його шукаємо. . . Якщо ми маємо здорову душу, ми вже щасливі" (Там же). Отже, боротьба за здорову християнську душу — це наш обовязок, і його здійснювати ми маємо щодня, щогодини. „Кожна душа повинна стреміти до християнської удосконалости. Це ж є наш обовязок до Бога" (ст. 34).

Нашу кращу майбутність забезпечує наша праця сьогодні, щира, віддана праця в усіх ділянках нашого життя. Немає місця будьяким сумнівам. Ніякого занепаду духа, енерґі. „Ви ми призначені до життя, яке вимагає від нас терпіння, мужности, упертої віри й відваги" (ст. 59). Автор і тут вбачає джерело радости й вдоволення, він і тут знаходить іскри християнськости, які тліють в душі кожної людини-християнина, то більше, то менше розгоряючись. „Чи знаєш ти, — запитує автор, — таке джерело радости, якого від тебе ніхто відняти не зможе, ні люди, ні горе? Чи ти маєш терпеливість, уперту віру і відвагу? Як маєш, то щасливий ти. Як ні, то працюй над собою, а про гризоту мовчи, не кричи про неї. Будь відважним". (ст. 59).

Майбутнє для українця — це насамперед його рідний нарід, його рідна Церква. Автор скаржиться на байдужність, яка проявляється серед українського громадянства в Америці. „Куди б ви не заглянули, ви побачите на кожній ділянці нашого життя — скрізь мертвечину" (ст. 61). Відчувается байдужність, звязана з втратою віри й палкої щирости. І цю віру і щирість треба воскресити, і всім „без винятку від старших до наймолодших стати на варту, бо загинем!"

О. Петро Вілон добре розуміє, що майбутнє людства опирається на добробуті окремих народів і націй. Він розуміє, що християнська правда може перемогти тільки тоді, якщо для цього буде підготовлений ґрунт в межах окремих націй з їх своєрідними звичаями і укладом життя. І тому, виступаючи ідейним борцем за віру Христову, за ширення основ християнської моралі взагалі, він разом з тим звертає увагу на свій рідний нарід, на свою рідну Церкву. „Коли ми любимо не на словах, а на ділі свою Рідну Українську Автокефальну Православну Церкву, коли ми любимо свою Україну, то не спімо, не стіймо на боці, а ставаймо всі в ряди до церковно-громадської праці, зацікавмось нашою рідною справою, полюбімо її цілим серцем, бо справа наша своя, та зробім скрізь рух, заговорім про себе. Сповняймо точно всі свої обовязки, які наложені церквою, і настане добробут" (ст. 65).

Але найбільшим злом для добробуту народу і людства взагалі є внутрішня незгода. З болем у серці констатує автор про ту незгоду і ворожнечу, яка панує поміж українцями, що поділяють себе на „наддніпрянців" і „наддністрянців" та „буковинців", докоряють одно одному, називаючи одно одного чужими. (В Канаді такої ворожнечі нині майже нема — Ред.) І тут знову виринає основна причина — відсутність християнської, братерської любови, яка „відтіняє лице людське якоюсь невиясненою красою, яка так чудово вливає на все життя його і привязує до нього серця інших, яка полегшує страждання його на смертнім ложі" (ст. 108). Як можна тепер говорить про християнську любов, про мир і спокій в цілому світі, коли в середині нації панує ще ворожнеча, взаємна ненависть! Люди відступили від заповіді Христа, яка так часто повтрюється словами Івана Богослова: „Діти, любіть одно одного!" Доки не буде між нами християнської любови, доти не буде й внутрішньої згоди, миру й спокою.

Свою книжку о. Петро Вілон закінчує розділом „Тарас Шевченко як християнин". Шевченко — ґеній українського народу, речник усіх його прагнень і переживань, його високої християнської моралі. Український нарід все своє життя звязав з вірою в Бога, обдарований найкращими рисами християнської моралі. Ці риси були властиві його синові — Тарасові Шевченкові. Ми не говоримо вже про його релігійність взагалі, яка так яскраво виявляється особливо в його листуванні, де він нераз згадує про Бога, про його поміч. Але рисами християнської моралі просякнуте все єство поета, і найбільшою в них була любов до ближніх, до свого поневоленого народу, що йому віддав він усе своє життя. Тому й смерть йому не була важкою. Про це він сам признається в листі до А. Лизогуба: „Хоч перед смертю разочок на вас, друзів моїх дорогих, на Дніпро, на Київ, на Україну подивитись і тоді вмер би я спокійно як християнин".

Автор наш цілком обєктивно описує постать поета-християнина, не приховуючи від читача і рис його зневіря, яке нераз обгортало душу Шевченка в нерівній боротьбі із злом, але він разом в тим чітко підкреслює, що зневіря те, в яке впадав іноді Шевченко, було наслідком його ревности до нещасної безталанної України. Ревність Шевченка просякнута була глибокою християнською любовю до його ближніх — до цілого українського народу. Ця велика постать людини-християнина — гідна наслідування майбутніх поколінь, усіх нас, дітей нашого многостраждального народу. І наш шановний автор мав повну рацію закінчити свою цінну працю згадкою про незабутнього нашого поета Тараса Шевченка, бо то була справді праведна душа і великий християнин.

ІЗ СКИТАЛЬСЬКОГО ВЕСІЛЛЯ
(Ервуд, Саск)

На 6 листопада відбулось в Укр. Православній новозбудованій Церкві св. Ів. Хрестителя, в Ервуд, Саск, небувале вінчання, а то — члена нашої парафії, молодого хлопця-фармера — Івана Лозинського, з панною Наталкою Туркевич, скиталькою, що тому три неділі прибула в Канаду з Бельгії.

Тому, що молода на скитальщині стратила звязки з своєю ріднею на Україні, а молодий також сирота, бо родичі вже давно померли, всім, що вязалось з весіллям, клопоталась Укр. Прав. Громада, в проводі сестри молодого, пані Руві Дух, і справила молодятам таке весілля, що радісно поділитись тим з усіма нашими братами в Канаді.

Як панна Наталя приїхала в Ервуд, вся громада зібралась привитати її, обдарувати її скромними подарунками і в той спосіб скріпити в ній надію на кращу долю в Канаді.

В неділю, перед весіллям, 2-го листопада, знов вся громада зібралась до неї на вінкоплетини, і знов привитали її дарунками, щирістю і громадською любовю. В день же самого весілля вся громада знову зібралась на весільне прийняття і подбала про все, що треба щоби молодятам сиротам дати допомогу і надію для їх щасливого подружа. Зложено при цьому 188 долярів на посаг-віно, а жіноцтво окремо обдарувало начинням, біллям й іншою ґардеробою, а всі разом не забули обдарувати і скитальців і зложено 25 долярів їм на дарунок.

Згадую про це весілля, як небувале, бо це ціла громада зрозуміла волю Божу, що так треба своїм ближнім допомогти, щоби на землі між нами все добро процвітало і засвідчувало овочі нашої праці на славу Божу і добро нашого найменшого брата! Честь ервудцям, а добру долю пішли Боже новій подруженій парі.

Весільний гість.

ВАЖНЕ ДІЛО
(Флин Флон, Ман.)

Вже від десяти літ істнує в Флин Флон Українска Православна Громада св. Вмч. Юрія, і хоч нечисельна, та вже дала багато доказів, що можна зробити єдністю. Наші інституції, як і скитальщина, знаходять в серцях флинфлонців великих своїх покровителів і защитників.

Що року громада сповняє свій буджет до КУК. Неоден пакунок і неодна колекта пішла на кращу долю наших скитальців, а з Дім. Фондом і жертвами на свою церковну працю, громада все між першими. Два місяці тому, як громада вислала від себе на спроваджения сталого єпископа в Канаді суму 500 долярів, чим наневно перевищила всі громади в Канаді. В додатку громада платить священикови кожноразово 35 долярів і приймає Богослужень, скільки священик може їм дати. Та всего того громада не могла би зробити, коли б не любов членів до свого рідного життя, культури і доброго імени. Маленька горстка, та сильна своєю єдністю.

Ще краща робота в громаді почалася з прибутям в Флин Флон п. Василя Перепелюка, склепаря з Роркон, Ман. Пан Перепелюк не лише добрий бизнесмен, але й добрий син свого народу і вірний нашої церкви. А як такий, не лише скріпив нашу громаду своїм членством, але завсігди є першим до народного плуга. Жертвує щедро, по своїй силі, на всі наші народні потреби, а своєю лагідною вдачою, добрим примітом, ширить так потрібні добрі впливи, щоби дбати про Рідну Справу.

Томуто щоби дати належне признання, 23 листопада звійшлися всі флинфлонці вечером до дому п-ва Перепелюків з нагоди 25-ліття їх подружа, піднесли на памятку скромний дарунок тай взагалі виявили свою пошану цій родині, — а притім вчинили ще інше важне діло: жертвували для скитальців, а п-во Перепелюки ще від себе додали 25 долярів на Колеґію св. Андрея, по 10 дол. православній і католицькій парафії, а по 5 дол. на скитальців.

Все те є прегарним свідоцтвом щирости та ідейности флинфлонців, як громади, свідоцтвом, що викликує в усіх належну пошану. Зокрема ж п-ву Перепелюкам най Господь благословить всім добром, щоби діждалися громадської пошани в 50-ліття свого подружа.

Оден з гостей.

НЕСПОДІВАНКА З НАҐОДИ РОКОВИН ПОДРУЖЖА
(Албертвил, Саск.)

Дня 12-го жовтня зїхалося поважне число гостей до п-ва Доскочів, щоб влаштувати для них несподіванку в нагоди 30-літного подружого життя. Гості привитали ювілят, а пані Домка і Андрій Павлишин, як дружби попросили ювілятів на почесне місце. Гості засіли до стола на якім пишався весільний коровай.

По скінченню обіду пані Д Павлишин пояснила значіння свята і згадала в своїй промові, що легко сьогодні говорити про 30 років, але пережити їх піонірським життям не дуже легко. Вона вручила ювілятам дарунок та побажала много літ щасливо прожити і дочекатися 50-го ювілею. Від дітей наймолодша доночка вручила срібне столове начиння і весільну китицю цвітів, та чаькувала їм за гарне виховання.

Ювіляти щиро подякували всім присутним і дальше йшла весільна забава, яку переплітано веселими українськими піснями. П. Іван Павлишин попросив гостей щоби при такій гарній забаві не забули про свою пресу як також про своїх братів на скитальщині. Присутні на це радо згодилися і зложили 22 доляри, з того на поміч скитальцям 15 дол., на Укр Голос 5 дол. і на Вістник 2 дол.

Жертвували:

По 5 дол.: П-во А. і М. Доскоч.

По 2 дол. А. і Д. Павлишин

По 1 дол.: І. Слобода. І. Павлишин, Ю Урбан, П. Сарабін з Принс Алберт, пані К. Сарабін, І. Сарабін, пані М Сарабін, Д. Лудик, пані О. Лудик, Г. Богач, пані Я Богач, М. Соттис, І. Паник, Ю. Сарабін.

По 50 цт.: Д. Доскоч, П. Слобода.

Всім жертводавцям щира подяка.

Гість.

ХРЕСТИНИ В ОШАВА, ОНТ

В неділю 19 жовтня в церкві Різдва Пр. Богородиці п-во Петро і Анна з Капулі-Месик (Масевич), ввели в Хрест свого первого сина Петра-Василя. Тайни Хрещення уділив парох о. Е. С Улин. Кумами були п. Іван Попа і панна Домка Іляцук з Торонта. Після хрещення відбувся обід в домі п-ва Капулів, родичів матері дитини, на котрім присутний о. парох завізвав присутних до доброго діла, а іменно, щоб участники забави вшанували господарів дому, родичів і новоохрещеного збірною жертвою на тутешню церкву і нашу Колеґію в Винипегу. Збірка перейшла як слідує:

По 1.75: Василь і Наталка Ґаджоса з Торонта.

По 1.50: Іван і Марія Іляцук з Торонта, Іван і Марія Горбові.

По 1 дол.: Домка Іляцук, Іван Попа, Петро і Анна Масевич, Василь і Анна Ґелич, Яків і Джесі Медфор, Верн і Милі Свелс.

По 50 цт.: В. Масевич, М. Калинка, Олекса і Марія Капул, Ґео. і Василина Тофан.

По 25 цт.: Т. Тофан.

Разом 13 долярів, котрі розділено по половині на церкву і на Колеґію.

Всім жертводавцям щира подяка за їх щиру жертву.

о. Е.С.У.

ВИКАЗ ЖЕРТВ НА КОЛЕҐІЮ св. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

Іван Панчук, Ґронлид, Саск., — 50.00.

Олекса Овчар, Рама, Саск. — 20.00

Частина збірки на хрестинах в домі Петра і Анни Масевич, Ошава, Онт. — 6.50.

Збірка в домі Стася і Марії Левко, Айтуна, Саск., з нагоди вінчання їх доньки Леонії з Богданом Дорошем, 5 жовтня, 1947 — 42.50. Жертвували:

По 5 дол.: С. і М. Левко.

По 2 дол.: Михайло і Параскевія Базюки, Іван й Евдокія Буряники, Бурян, Квасниця, Николай і Катерина Лицюки, Василь і Марія Криві, Йосиф Левко з жоною, Вал. Лешук.

По 1 дол.: І. Гнатишин, І. Коваль, Ю. Спільчак, Н. Семенюк, М. Шуль, М. Гриґцевич, О Левентович, В. Д. Смишнюк, М. Ковуль, Н. Шимко, О. Братковський, М. Обух, С. Булич, П. Шуль, В. Аридт, С. Темяк, Н. Тимінський, Д. Кіцул.

По 50 цт.: В. Пяста, Н. Обух, С. Вінцінький.

ЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ

Половина збірки на весільній забаві Івана Панькова, в домі Теодора Мачули, Ґудів, Саск. 17.50

Збірка на похороні бл. п. Матея Петращука, Принс Алберт, Саск. 12.25

Жертводавець, який не бажає щоби його імя оголошувати 50.00

Збірка на хрестинах в п. Ст. Пищика, Проспериті, Алта 20.85.

МАТЕЙ ПЕТРАЩУК
(Посмертна згадка)

Сенборг, Саск. — Дня 13-го листопада, 1947 року, упокоївся примірний християнин, Матей Петращук, в лічниці Вікторія в Принс Алберт.

Покійний родився в селі Чорний Потік на Буковині. Приїхав до Канади 1906 року і замешкав в околиці Сенборг, Саск.

Був одним з піонірів тамошної околиці і жив, як добрий господар на фармі. Був примірним християнином, доброї вдачі, виховав своїх дітей в релігійнім дусі, тому його діти нині є членами Української Православної Церкви.

Весь час свого життя він дбав про добро і розвій церкви, як рівнож і освітні справи. За його стараннями, як одного із активних членів, побудовано церкву і Народний Дім.

Покійний прожив 78 років. Полишив одного сина, Георгія, пять дочок і 14 внуків, одну невістку і пять зятів.

Похорон відбувся 16 листопада в церкві св. Трійці в Семборг при великім числі людей, що спішилися віддати останню пошану заслуженому членови громади. Похорон відправив о. Л. В. Дячина. Тіло поховане на цвинтарі коло церкви.

По похороні в імени родини запрошено всіх присутних на перекуску до Народного Дому. По перекуції п. Г. Паскарук зробив заклик, щоби замість вінка на могилу, зложити жертви на Колегію св. Андрея у Винипегу, на вінок який ніколи не зівяне, бо задержиться живим в будучій історії українського народу.

Збіркою занявся п. І. Паскарук, і присутні добровільними жертвами зложили 12.25.

Складаємо сердечну подяку всім жертводавцям. Нехай Господь Бог оселить душу спочившого Матея де праведні спочивають! Вічна Йому Память.

о. Л. В. Дячина.

МАКОВЕЙ ВАТРИЧ
(Посмертна згадка)

Ґлендон, Алта. Жовтня 5-го відійшов на вічний спокій Маковей Ватрич в 79 році життя. Лишив дружину, 5 синів, 3 дочки, 43 внуки і 19 правнуків.

Покійний приїхав до Канади зі села Іспас з Буковини, в 1902, і оселився в околиці Васел, Алта. а до околиці Ґлендон перебрався 1929 року, де і тепер живе майже вся його родина.

Він належав до тих тихих працівників, що все інтересувалися церковною справою. Був членом церкви, і як тільки здоровля позволяло, все був на Богослуженню. Похорон відбувся з новозбудованої Укр. Прав. Церкви, в Ґлендон, при великім здвизі людей. Були присутні майже всі діти, внуки і правнуки. Похорон відслужив Всеч. о. В. Сеньшин, пригадавши чесноти і заслуги покійного. При послідні цілуванню зложили присутні на невянучий вінок 10 долярів, які призначено для Колегії св. Андрея в Винипегу. Після похорону відбувся обід для всіх учасників похорону.

Відходять від нас піонірн, котрі не тільки турбувалися придбанням матеріальних засобів для дітей, але також старалися лишити здобутки нашої культури для своїх дітей, а то Церкву, Народні Доми і Історію.

Спи дорогий мужу, батьку, дідусю і громадянине, все ми тебе не забудем і твоїх поучень будемо стеречи

Присутний.

ІРИНА ПАХОЛИК
(Посмертна згадка)

Спеден, Алта. — Смутна вістка потрясла околицею Спеден 14 жовтня: Ірина Пахолик вже не між живими. Вона належала до тих одиниць, що клопоталися не тільки домашними справами, але і в громаді, де треба було помочі, все вона була готова.

Примірно виховала своїх чотири сини і 5 дочок. Разом з своїм мужом пережила тяжкі піонірські часи, поселившись в Спеден, Алта., 1914 року. Тут при всіх недостачах перших років не забувала про церкву, — вона сама і її родина все брали активну участь в церковній чи позацерковній праці.

При співучасти всеї рідні і численних сусідів, поховонено її на Укр. Прав. Цвинтарі 17-го жовтня. Всеч. о. Сеньшин мав Панахиду в хаті вечером, а другого дня похорон.

При послідні цілуванню вірні зложили на вічний вінок її памяти 20 долярів для Колегії св. Андрея у Винипегу, а 8.20 на пресовий фонд У. Голосу і Вістника. Вічна їй память!

о. В. С.

Я цею дорогою хочу зложити подяку всім своїм сусідам і рідні, що розважували мене і дітей в часі нашого горя. Особливо хочу подякувати швагрові і родині в Едмонтоні, що відвідували мою дружину в часі її слабости, коли перебувала в шпиталі. Нехай Всевишний надгородить вас за ваше співчуття.

Іван Пахолик, муж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фіщ[illegible].
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введ. Пр. Богор. — Редвотер.
7. Неділя — Егремонт.
14. Неділя — Восетин.
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Редвей.
21. Неділя — Калмар.
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Торсбі.
28. Неділя — Федора.

Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кернішньогр.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер Введ. Пресв. Богор. — [illegible]
7. Неділя — Єлов Крік.
14 Неділя — Вакав.
19. Пятниця Николая чудотворця— Алвена.
21. Неділя — Терношіль.
22 Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Калворт.
28. Неділя — Ст. Джуліен.

Адреса: Скринка 155 — Вакав Саск. Телефон 45.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Гришин.
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Мазепа
7. Неділя — Горлиц.
14 Неділя — Мелвил.
19. Пятниця. Николая Чудотвор. — Врокстон.
21 Неділя — Йорктон.
22 Понеділок. Анни — Канора (Успенська)
28 Неділя — Донвел.

Адреса: 110 Велінґтон Евию. Телефон 798 — Йорктон. Саск

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення Пресв. Богор. - Лонфтінг Ривер
7 Неділя — Шортдейл.
14 Неділя — Роблін-Зелена.
19. Пятниця Миколая чудотв. — Шевчелей.
21 Неділя — Роблін-місто.

Адреса Скр. 54. Тел. пр. 2. Роблін.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. Фетика.
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Сенді Лейк.
7. Неділя — Росборн.
14 Неділя — Менві.
19. Пятниця. Николая Чудотв. —
21 Неділя — Озкборн.
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. Виста.
28. Неділя — Ветусвин.

Адреса — Вох 46 Озкборн Ман Тел. 141-5, Шол Лейк Ексченж.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Семенина.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер — Введення Пресв. Бог. Сенді Ровидс.
7. Неділя — Смокі Лейк.
14 Неділя — Белліс.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Гіфорд.
21. Неділя — Спеден.
28. Неділя — Стрий.

Адреса: Вох 309, Смокі Лейк, Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркієвського.
ГРУДЕНЬ:

7. Неділя — Брендон.
14. Неділя — Пайлярфілд.
19. Пятниця. Николая Чудотвор. — Сенагня.
21. Неділя Портедж ла Прейрі. (Храм).
28. Неділя — Дуфрост.

Адреса: 932 Прічард евню. Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення Пресв. Богор. — Глен Елдер.
7. Неділя — Арран-Кобаяр.
14. Неділя — Арран (місто).
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Дурбен (храм).
21. Неділя — Норквей.
22. Понеділок. Анни Зачаття — Сван Плейн.
28. Неділя — Кемсак.

Адреса Вох 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желішневича.
ЛИСТОПАД:
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Ґронлид над Річкою. Панахида Жалібна Академія і Реферат (СУК).
7. Неділя — Годсон Бей Джон.
14. Неділя — Кадет. Панахида, Жалібна Академія і Реферат СУК.
19. Пятниця. Миколая чудотв. — Ґронлид північна.
21 Неділя — Ґронлид північна.
22 Понеділок. Зачаття Пр. Бдці від св. Анни — Ґронлид.
28. Неділя — Бружебі.

По Богослуженню катехиція дітей і релігійні лекції для молоді.

Адреса: — Ґронлид, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гнилого.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер — Введення Пресв. Бог Сондави.
7. Неділя — Толстой.
14. Неділя — Форт Франсес.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Арбаке (храм).
21. Неділя — Вайта.
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Гардентон.
28. Неділя — Роза.

[illegible] Толстой Ман

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Апопюка.
ГРУДЕНЬ

4 Четвер. Введення в Храм Богор. — Бінки
7. Неділя — Крихор
14. Неділя — Витків
19. Пятниця. Николая Чудотвор. — Ґлеслин.
21. Неділя — Гефорд.
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Гефорд (фарми).
28. Неділя — Редфілд.

Адреса Вох 31 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Л. Дячини.
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення Пресв. Бог. — Семборг
7. Неділя — Принс Алберт.
14. Неділя — Ґон'мун.
19. Пятниця. Николая чудотв. — Шипмен.
21 Неділя — Принс Алберт.
22. Понеділок. Зачаття Пр. Б-ці — Принс Алберт
28. Неділя — В'рдейн.

Адреса — 554—7 стр. іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

Календар Українських Свят
ГРУДЕНЬ:

1	П	18	Св. муч. Платона, Романа
2	В	19	Прор. Авдія, муч. Варлаама
3	С	20	Преп. Григорія Декаполита
4	Ч	21	Введ. в Храм Пр. Богор.
5	П	22	Ап. Филимона і Архипа
6	С	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	Н	24	Нед. 27. Вмуч. Катерини
8	П	25	Климента ап. Риму
9	В	26	Преп. Якова пуст., Алипія
10	С	27	Вмуч. Якова перського
11	Ч	28	Препмуч. Стефана нового
12	П	29	Муч. Парамона і з ним 370
13	С	30	†Ап. Андрея Первозван.
14	Н	1	Нед. 28. Прор. Наума
15	П	2	Прор. Аввакума, Атанасія
16	В	3	Прор. Софонії, преп. Івана
17	С	4	Вмуч. Варвари і Юліанії
18	Ч	5	†Преп. Сави Освященного
19	П	6	Николая Мир-Лик. Чудотв.
20	С	7	Амвросія еп. Медіолан.
21	Н	8	Нед. 29. Преп. Потапія ап.
22	П	9	Зачаття Пр. Богородиці
23	В	10	Муч. Мини, Ермогена
24	С	11	Преп. Даниїла Стовпника
25	Ч	12	Спиридона чудотворця
26	П	13	†Муч. Евстратія, Авксентія
27	С	14	Муч. Тирса, Левкія, Аріяна
28	Н	15	Неділя Св. Праотців.
29	П	16	Прор. Аггея, бл. Теофанії
30	В	17	Преп. Даниїла і 3 молод.
31	С	18	Муч. Севастіяна і воїнів

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василяка.
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер — Введення Пресв. Бог. Іспас.
7. Неділя — Вилингдон.
14. Неділя — Андрю.
19. Пятниця. Миколая Чудотв. — Катвик.
21. Неділя — Довнінг
22. Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Гемлин.
28. Неділя св. Праотців — Лужани

Адреса: Вилингдон, Алта. Вох 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер — Введення Пресв. Бог. Фостон.
7 Неділя — Тваін.
14. Неділя — Рама.
19. Пятниця. Николая Чудотвор. — Енгевор.
21. Неділя — Канора

Вох 425 — Телефон 87 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.
ГРУДЕНЬ.

7. Неділя — Дафин. 6 год. веч. в Укр. Народнім Домі — Концерт
14. Неділя — Етелберт.
19 Пятниця. Николая Чудотвор. — Велий Ривер (коло Сторожевика)
21. Неділя — Драй Ривер.
22 Понеділок. Зач. Пресв. Бог. — Ворд
28. Неділя — Гарвенд.

Адреса Вох 778 — Дафин, Ман.

Устав Церковний.
ГРУДЕНЬ:

4. Введення: УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Жидів 9: 1—7. Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28.

7. Нед. 27 Голос 2. Утр. Єван. 5. Літ. Ап. Ефесян 6: 10—17. Єв. Луки 13: 10—17.

14. Нед. 28. Голос 3. Утр. Єван. 6. Літ. Ап. Колоссян 1: 12—18. Єван. Луки 18: 18—27

19. Николая Чуд.: УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Жидів 13: 17—21. Єв Луки 6: 17—23.

21. Нед. 29 Голос 4. Утр. Єван. 7 Літ. Ап. Колосян 3: 12—16. Єван. Луки 17: 12—19.

22. Зач. Пр. Богор.: УЄ Луки 1: 39—49 і 56. Літ. Ап. Галат 6: 22—31 Єван. Луки 10: 38—42 і 11: 27—28

28. Нед. Св. Праотців. Голос 5 Утр. Єван. 8 Літ Ап. Колосян 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

Український Релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

T[illegible]RALD
Box 3626
WINNIPEG, MAN.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXIV. WINNIPEG, MAN., DEC 15th, 1947 ВИНИПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1947. ЧИСЛО (812) 24

ЛОНДОНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ НІЧИМ [illegible]

Листопада 25-го почалась була в Лондоні конференція представників Англії, Америки, Франції та Росії. Ціль її була — раз завести в Европі лад! Однакож через Росію не можна було нічого зробити і конференція закінчилася 15-го грудня нічим. Розходячись навіть вже не згадували, коли ще мають зійтися. Це показує, що західні держави візьмуть справу Німеччини й Австрії в свої руки без Росії і будуть без неї заводити лад. І виглядає, що проти комунізму може початися в західних державах рішучий похід. Франція, що цілий час стояла близько Росії, тепер з нею широко розійшлася.

БІЙКИ МІЖ АРАБАМИ І ЖИДАМИ.

Як лише Обєднані Нації рішили поділити Палестину на арабську і жидівську, зараз почалися бійки між арабами і жидами. почав до війни з жидами приготовлятися цілий арабський світ. Бійки між арабами і жидами були вже і поза Палестиною. Це може довести до великої війни, в яку можуть замішатися посторонні держави. Дотепер згинуло кількасот арабів і жидів.

СПРАВА „КЕНТЕБУРСЬКОГО ДЕКАНА"

Настоятелем Кентербурської Катедри в Англії є 73-літний Гюлет Джансон, відомий помічник большевицької Росії. В 1938 Джансон їздив до Росії і потім голосив, що в Росії нема нічого протирелігійного. Він написав книжку „Соціялістична Шеста Часть Світа", де хвалить Росію на всі лади.

Аж тепер голова Англіканської Церкви, Кентербурський архиеп. Фишер зробив заяву щодо Джансона, де говорить, що власть Джансона поза Катедру не виходить, а що Джансон поза Катедрою робить, це його особиста справа і Фишер не відповідає за те, що Джансон робить, ані не має сили його спинити. А до зроблення цеї заяви спонукало Фишера хибне толковання справи з Джансоном на континенті Европи і в Америці, що „може попсувати відносини між Англіканською Церквою та другими Церквами і краями".

Надіі заява Фишера нічого не говорить, або говорить, що Англіканська Церква не має когось, що стояв би на сторожі її науки і її справи. І тому його заява ті відносини може ще погіршити — бо заява показує, що там нема ніякого ладу. Що воно там таке, це видно було ще тоді, коли давніший голова Англіканської Церкви клав на престіл большевицький серп і молот.

ЯКІ МАЛЕНЬКІ РІЧИ БАЧАТЬ.

Мікроби, чи бацилі, це ще досить великі сотворіння ї їх давніше вчені могли бачити. Але є ще менший рід дрібних сотворінь, яких годі було бачити, хоч і додумувалися, що такі сотворіння є. Тепер вже і такі деякі сотворіння бачать, коли вдалося побільшити їх образець 200,000 до 300,000 разів. Отже можна собі уявити, яка це дрібнота. Але вона спричинює слабости.

ЩО ДІЄТЬСЯ В ЮГОСЛАВІЇ.

Винипежський „Хрватскі Глас" з 16 грудня, 1947 р., подає кілька інтересних вісток з Югославії, які виходять в світ через югославських втікачів.

Одна така вістка про Тіта. Відома річ, що передовіші большевики змінюють свої імена, щоби очевидно не показати, хто вони такі. Отже „Тіто", це прибране імя, а дійсне імя мало би бути Йосіп Броз.

Але жила в Югославії рідна сестра Броза. і та сміло говорила, що Тіто не е її братом Йосіпом, як це говориться. Про те довідалася поліція і забрала її до Білгороду, де поставили її перед Тіта. Говорячи з ним вона відважно сказала:

„Ти не є моїм братом Йосіпом Брозом, бо мій брат стратив два пальці на руці, а я бачу, що ти маєш всі пальці".

Невдовзі вона десь пропала і ніхто не знає, що з нею сталося. А про її заяву говорить шепотом ціла Югославія.

Інша вістка є з Австрії, де говориться, що до Австрії приходить кожного дня багато югославських втікачів. Одного дня прийшло чотири рідні брати в віку, 5, 7, 13 і 17 літ. Вони втікли по тім страшнім, що сталося. Представники уряду спалили їм хату, в якій згоріла жива мати тих молодих втікачів, а батька застрілили большевики на хатнім порозі перед очима дітей. Отже хлопцям нічого не зоставалося, як тікати до чужого краю — в світ за очи.

МОЛИТВА БІЛОРУСІВ ЗА БАТЬКІВЩИНУ.

В білоруській газетці „Божим Шляхам", що видається в Парижі, ч. 1, за жовтень, 1947, знаходимо таку інтересну вістку:

„**Тиждень молитви за Білорусь.** — Твердо памятаючи святі слова Христа: Просіть, а дасться вам (Мат. 7: 7), білоруські духовні і вірні на еміграції організують в днях від 5-го до 12-го жовтня (по білоруськи: кастрычніка) „Тиждень Молитви за Білорусь". Кожний священик відправить одну Службу Божу маючи на думці Батьківщину і через цілий тиждень будуть відмовлятися молитви за Батьківщину, а вірні в той же тиждень кожного дня будуть говорити Отче наш і Богородице Діво.

„Оскілько щиріша і більше загальна буде та молитва, остілько більше буде вона мати підстави, щоби її вислухав Милосерний Бог, а на Нього одинока наша надія в сучасним лихоліттю, бо „Коли Бог не дасть, то і люде не поможуть".

Це показує, як гідно і поважно білоруси вміють дбати про свою народну справу.

ЗГОРІЛО ЧЕТВЕРО.

Коло Гантінгтон. Онт., згорів 17-го грудня фармерський дім, а в нім четверо людей: господиня дому С. Карл — 69 літ, її син — 32 роки її замужна дочка — 30 літ та 6-місячний син дочки. А чоловік дочки Бумвер попікся і покалічився, коли розбив вікно і вискочив, щоби бігти до сусідів. Думають, що надто розігріта піч була причиною вогню.

ЩО КАЖУТЬ ПРО РЕЛІГІЮ В ШКО-[illegible]

В Стейтах ведуться безнастанні суперечки за науку релігії в школах. Є там люде, які стоять за тим, що коли Церква від держави відділена, то в школах не можна релігії вчити. Вони стоять навіть за тим, щоби шкільного будинку не дати на науку релігії. Що це за люде, можна догадуватися.

Недавно така суперечка вийшла в Шемпейн, Ілл., отже справа пішла до найвисшого суду. Г шкільна рада там поставила справу так: „Коли держава дає дозвіл поширюватись безрелігійности, то чому не повинна дат дозволу на релігійну працю? Не давати для релігії місця, це доводити релігію до анархії". [illegible]

А там були люди, які були за тим, що би взагалі шкільного будинку не дозволяти на науку релігії.

ЗНАЙШЛИ МЕРТВОГО СВЯЩЕНИКА В ЦЕРКВІ.

В Ню Йорку, в частині Гарлем, де живуть мурини, знайшли недавно помершого священика в церкві. Люде по[illegible] зитися на Богослуження та [illegible] но їм було, що церква була зачинена. Коли дісталися бічними дверми до церкви, то знайшли там священика неживого. Виходить, що він помер там від серцевого удару і лежав в церкві кілька днів. Звався Корнеліюс Кон, вдовець.

ЯК АМЕРИКАНЦІ СВЯТКУЮТЬ.

Підчас святковання Дня Подяки (Тенкстівінг Дей) в Америці згинуло лише в автомобілевих випадках 107 осіб, а в усіних випадках разом згинуло 123 особі. Минулого року автомобілевих смертних випадків було лише 69, а всіх 83.

МОРОЗ В ВИНИПЕГУ.

З 16 на 17 грудня було в Винипегу 24 степені низше зера (31 цельзія) і це поки що було одиноке тут цеї зими зимно. В той же час в Йорктоні було 20, в Ди Па 30, в Давфині 22, в Брендоні 14, в Саскатуні 3 низше зера (найнизша температура впродовж доби). В той час найнизше було в Венкувері 42 висше зера, в Едмонтоні 15, в Келгарі 24, в Ріджайні 3, в Торонті 18, в Монтреалі 12 — все висше зера Фаренгайта.

БАЧАТЬ НОВУ КОМЕТУ.

З Австралії є вістка, що там бачать нову комету про яку думають, що це не з тих, які доси появлялися. Директор обсерваторії в Канбері, др. Річард Вулей каже, що це найясніша комета, яку він коли бачив. Її хвіст має бути довгий від 10 до 75 мільйонів миль. Та цікаве, що стейтські астрономи її не бачать.

СПРАВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОСТИ.

В „Українській Думці" бачимо заклик до українців, бувших вояків польської армії, щоби вносили прохання про спростування їх національности. Виходить, що їх досі числять за поляків, однакож тепер роблять спростування, і як каже Укр. Думка, до того є окремі друки. „Укр. Думка" видається в Лондоні.

„СВІТ ТИХИЙ"

(З циклю: „Нові легенди Холмщини"— Волод. Островський).

Ой, дзвонили колись дзвони, дзвонили. В усі неділі святі та в празники. На Холмщині. І по всій Україні.

Живим голосом дзвонили. До церкви кликали Бога хвалити, клопоти, працю забувати, духа скріпити.

І не луна лісами йшла, не містки на річках тремтіли, не вітряки на горбинах гуркотіли, то серця Холмщан тим дзвонам відгукувалися.

Відгукувалися тихою молитвою над скибою зораною, над стрічками-загонами, над житами, потом политими.

Збирали Холмщани в своєму серці всі жалі, все горе з цілого тижня, а в неділю святу, коли дзвони задзвонять, разом із свічкою перед образом в офіру складали.

З покорою:

За горе і радість, за хліб і голод, за хворість і здоровля.

—Все це від Бога, — вірили: і мід солодкий і ліки гіркі.

І горіли тоді свічки, горіли, як ті зірки на холмському небі. Одна одної краще, яскравіще. Вогники натхнено догори поривалися. До того, що найвищий за всіх, що добріщий за батька й матір.

І співали дяки та старі паламарі, а за ними вся церква:

„Світе Тихий святої слави!..

Слави Отця небесного, слави безмежної, вічної.

І Бог був серед них. Близько-близько до всіх, коло кождого. Відчували Його, як сусідів своїх, що тут обіч молилися.

І свічки позгасали.

І спів обірвався.

Тиша.

І від того часу минали тижні, місяці, літа...

Надходила весна, надходив час Святого Великодня; минало літо й осінь наступала; і Пилипівка надходяче Рідво нагадувала...

А пісні Божественної не чути. Хіба шепотять гаї, де вони ще є; хіба в праведній душі чути тихий відгомін того, що тут колись велично з землі до Бога підносилося у Вечірних молитвах: Світе тихий святої слави безсмертного Отця Небесного...

— Що сталося? — питається Христос Матері Пречистої: — невже Холмщане і Мене і Тебе, Мати, забули?

Ой, не може сього бути на Хомщині. З стародавніх часів і до нині Холмщане за „Пречисту" в Холмі памятають.

Сходилися, зїздилися. З усіх закутків Холмщини та Підляша. Грали лірники, пісень співали побожних, а народ шепотів Нам хвалу, як ті квітки, як стебелинки по полях та лугах на весну. Ох, не може того бути, щоб змінились Холмщане. Сину мій! Ти пішли кого з слуг Своїх на землю, хай довідаються правди.

Згодився Христос.

Вирядив у подорож Юрка-вояка, бо коня має доброго та ще й зброю.

Поїдь, — каже Христос, — на землю, обідь усі холмські шляхи та довідайся: чому дзвони не дзвонять у неділі Святі, чому свічки не горять по церквах, молитов не творять вже Холмщане.

Поїхав святий Юрко-вояк. Усю землю Холмщан обїхав, від Сяну й Вепра до Гукви й Буга.

Та через ряди-годи на небо вернувся.

— Від того, — каже — дзвони не дзвонять, свічки не горять і пісні не лунають, бо церкви позамикані. Найшли туди люде з камінними серцями, що не люблять Твоєї Правди і насильством церкви позамикали. Пішли, Господи, кого з великих Твоїх, щоб людям тим на думку поклали церкви Твої повідмикати. І задзвонять дзвони, і свічки запалають, і пісні залунають на славу Тобі та Пречистій.

Післав Христос трох угодників: Миколу Чудотворця, Йова Почаївського та Онуфрея Яблочинського.

Вони добре Холмщан здавен-давна знають, бо нераз їх на „одпустах" бачили.

— Ідіть — каже їм Христос — на Холмщину, накажіть Моїм Іменем церкви повідчиняти, хай вільно хвалять Холмщане Мене та Пречисту.

Пішли святі пішки, бо коней не мають.

Довго ходили шляхами широкими, стежками польовими. Перейшли всю землю Холмщан. Тай знову на небо вернулись.

— Ой, дзвонили би дзвони, дзвонили, і горіли б свічки, і молитви Холмщане творили б — та церкви позамикані. Ми іменем Твоїм наказували, до сердець людських камінних стукали, до совісти їхньої промовляли, — не послухали нас, не відчинили церков.

— Світе Тихий, Іди вже Ти Сам на бідну цю Холмщину. Тебе вже напевно послухають.

— Що ж робити, піду!

Коли майський вечір наближався до землі, перекинули ангели з неба на Холмщину світло-сяйні східці з золотого проміння.

Зійшов Христос — Світ Тихий на землю Холмщан і пішов по битих шляхах, по стежках польових, по селах, по містечках.

Як до дверий — так до сердець людських стукав:

— Відчиніть Мої церкви Холмщанам. Хай подзвонять у дзвони, хай пісень поспівають, хай славу мені й Пречистій до неба занесуть, життя миром-спокоєм прикрасять.

Та глухі ці люде на голос Христовий. Наче пустка, в них серце мовчить.

Не хочуть почути Христа.

Та не спиняється Він, усе ходить, по шляхах та по по стежках, по селах, місточках — кличе, стукає до сердець, як до дверий зачинених, — усе жде, що почують Його голос, що відгукнуться...

І кажуть люде:

— Що вечора, коли сонце на землю золото-сяйні східці з проміння спускає, Христос — Світ Тихий на Холмщину сходить, рани Холмщан лікує спокоєм небесним, болі лагодить надією, сили зміцнює терпінням.

Вийде Холмщанин із хати над вечір, пильно-пильно вдивиться в сяйво вечірне, що ласкою Божою ллється з неба на його ниви, потом политі, й в потоках світла промінистого бачить Христа: стоїть Він світлий, у біло-лілейній одежі, прозорий, як пара вечірня, тихий, як смуток небесний. З очей сльози росою діамантовою по землі розсипаються, а Сам сумно-сумно дивиться на церкви зачинені, на цвинтарі опустілі, на дзвіниці мовчазні.

І жде терпеливо:

Коли люде лихії Холмщанам церкви відчинять, коли в них дзвони задзвонять, пісні залунають, а молитви вільні, як той дим кадильний, до неба знесуться...

А дерева тихо моляться шепотом:

„Світе Тихий святої слави Отця небесного"...

Зачують цей спів у душі своїй Холмщане й вторують молитовним шепотом, здалека дивлячись із сумом глибоким на церкви зачинені, де колись:

І дзвони дзвонили,

І свічки горіли,

І щастям спокою лунало в часи вечірні:

„Світе Тихий"...

І дожидають часу, коли все те вернеться...

ЧИ ПАПА МІГ БИ ПЕРЕНЕСТИСЯ ДО КАНАДИ.

Вже давно були в пресі припущення, що колиб положення в Европі, а вже головно в Італії дуже погіршилося, то папа мабуть забрався б до якогось іншого краю. Що так воно вийшло би, це річ звичайна.

Але куда міг би він забратися?

Послідними часами появилося в тутешній англійській пресі питання: „Чи міг би папа перебратися до Канади?" В відповідях, що появилися на таке питання, бачимо такі пояснення:

Папська повага підупала би, коли б папа з Риму забрався.

Рим є твердинею для католицизму.

Канада і так поділена на французький Схід і нефранцузький Захід, а присутність тут папи той поділ, ще збільшила би.

Папа вважає себе також світським володарем, отже чи не хотів би він тут того володарства домагатися.

Присутність папи в Канаді могла би робити труднощі в міжнародних відносинах. Він видавав би енцикліки та поради своїм вірним в других краях, а це могло би йти в розріз з відношенням Канади до тих же людей і справ.

Вкінци є ще одна справа, — яке було би відношення папи до цивільного уряду? Католицький закон говорить, що в справах мішаних, які запічають і звичайний цивільний, уряд і Церкву, перше слово належиться церковному урядови, отже тут було би папі. До того ж Церква має означувати, які справи належать до мішаних, значиться, що уряд мусів би приставати на те, що папа зі своїми вирішить. Це могло би звязувати урядови руки.

На основі таких пояснень приводять до висновку, що коли б папа до Канади перенісся, то аним прибули би труднощі для Канади.

Певна річ, що покищо таке питання має лише теоретичне значіння, та все ж воно показує, з яких боків люде до того питання підходять.

Вийшли з Друку Книжки:

1) „Про наші обовязки до Бога й до ближніх" — ціна 50ц.

2) „Правдива Церква Українського Народу" — Ціна .... 25ц.

Написав Прот. Петро Білон.

Замовляйте:

Rev. P. BILON,
74 Harris Ave., Woonsocket, R. I.
U.S.A.

Можна посилати чеком, або Моні Ордером.

НАШІ АДРЕСИ.

Адреса „ВІСТНИКА" по англійськи:
The Herald, Box 3626, Winnipeg, Man.

Адреса Консисторії:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ВІДДІЛ МОЛОДИХ ЧИТАЧІВ.

ЧИ КУРЕННЯ ПОТРІБНЕ.

Багато є справ, до яких люде привикають, непотрібно, а коли раз привикнуть, то тяжко відвикнути. До таких належить пиятика, картограйство, курення та ще дещо. Застановімся над куренням.

Курення цілком непотрібне для здоровля. Тютюн має в собі отрую — нікотину, а вона якраз шкодить здоровлю. Нікотиною нищать комах на рослинах. Та коли брати нікотину потрошки, то вона дає трошка вдоволення.

Але в тім лихо, що чоловік до неї привикає, — стає невільником нікотини. Хто привик курити, той без курення не може обійтися.

Та бувають чоловіки, що не курять — отже хіба вони нещасливійші від тих, що курять? Ні! Вони навіть щасливіші, бо не мають клопоту з куренням. Не задимлюють тютюном себе і свого окруження. А жінки не курили ваагалі до недавна, отже чи були вони через те нещасливі. А чи тепер, коли починають вони курити, вони щасливійші? Красші? Ні! Вони куренням стратили багато поваги, багато своєї гідности. Стратили і тратять навіть більше, ніж тратять чоловіки. Бо що увійде для чоловіка, те не входить для жінки. І коли нині жінки курять, то це не здобуток, але страта.

Крім того курення забирає непотрібно гроші. Коли б прокурювати денно 5 центів, то на рік треба $17.25. Коли б по 10 центів, то треба $34.50. Коли б по 20, то треба 69 долярів. Чи не шкода тих грошей?

Нині люди говорять про свіжий воздух, та чи курення дає свіжий воздух? Ні! Дає поганий воздух, за який люде ще і гроші платять.

Я самий не курю. В нас вдома ніхто не курив. Мав я також учителя, що сам дуже курив, отже він мені нераз говорив:

„Бачиш, яке лихо я маю з куренням! Хотів я вже перестати курити, та не можу, отже раджу тобі — не починай курити..."

Все те було причиною, що я не курю. І радий, що не курю. І думаю, що курці не є від мене щасливійшими.

Декому здається, що курення, це якесь геройство, поступ, відвага... Але воно не так. Геройство і поступ був би, коли б чоловік робив щось дуже розумне і потрібне. А тут... По українськи читати не вміє, говорити по українськи не хоче, а курить за трох. Де тут геройство? В чім? В тім димі? І в тім, що на непотрібне видаються гроші, а потрібного робити не хочуть?

Треба, щоби старші над тим застановились, і — щоби не виправдували і не обороняли курення, але щоби сказали молодим так, як казав мені мій добрий учитель. Тоді доперва почнеться геройство і поступ.

Некурець.

ВБЕРЕТЬСЯ ДО СЛЮБУ ПО УКРАЇНСЬКИ.

Є звичай, що молода вбирається до слюбу в вельон. Кажуть, що в Старім Краю вельонів не було, а тут наші зачали чужих наслідувати і завели в себе вельони.

Але я знаю дівчину, яка говорить, що коли буде віддаватися, то вельона не буде мати. Каже, що вбереться по українськи. Вона так каже:

„А чим наша українська ноша гірша від чужого вельона? Коли на нашу ношу всюди чужі звертають увагу, то чому українка не мала би ставати до шлюбу в своїм українськім одягу? Чому то чуже красше від свого?"

І та дівчина вже має все своє українське приготоване.

А чула я про дівчину, що перед війною була приїхала до Канади і привезла сюди все, в що молода в старім краю вбиралася і тут вона в тім до шлюбу ставала.

Я думаю, що це дуже розумне і гідне. Хіба українці такі вже бідні, що мусять аж від чужих позичати собі на весілля приборів?

Але про ту справу дотепер ще чомусь ніхто не згадував.

Настя.

ПРОРОК МІЖ СВОЇМИ.

Український мудрець, Сковорода був раз в гурті гостей в домі українського поміщика, що Сковороду дуже поважав. Підчас балачки запитав Сковорода:

— Що ви думаєте про слова Христа, що: Жаден пророк не має чести в своїй стороні.

Всі почали толкувати Христові слова і зводили їх до того, що Христос мав себе на гадці: він всім був занадто знакомий, тому його науку легковажили.

Тоді Сковорода:

— Христос висловив велику і вічну правду на всі часи. Коли я ходив по Західній Европі, то мене принимали з окремою уватою, як чоловіка з далеких сторін. А на своїх місцевих, хоч і кращих і потрібніших їм, ніж я, не зважали. Коли ви самі знайдете в книжці вислів, а під ним зазначено, що це вислів якогось грека, чи німця, чи латинця, чи француза, чи орієнтала (азійця), то ви зараз уявляєте собі, що це мусить бути великий авторітет. А тому ви з пошаною й увагою до такого вислову придивляєтесь.

— Але нехай би ви почули такий самий вислів від близького вам сусіда, ви не звернете на нього уваги. Те саме з історичними часами. Ви шукаєте в історії великих подій, великих осіб, а не бачите, що ті історичні події перед вашими очима творяться. Й історичні особи поперед вашими очима ходять...

— Значиться — коли правда не одягнена в одежу таємничости, ми не вважаємо її правдою.

— З того виходить — що наші Пророки ходять поміж нами, а ми їх не бачимо; що наші. Мудреці говорять до нас, а ми їх не слухаємо; що наші Провідники кличуть нас за собою, а ми за ними не йдемо; що кругом нас повно Великих Справ, а ми на них не зважаємо; що під нашими ногами повно Цвітів Мудрости, а ми їх не зриваємо; що всюди кругом нас повно Божої Благодати, а ми її не відчуваємо. От як я слова Христові розумію!...

МОЛИТОВНИКИ

1. **ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ** — Молитовник для української молоді, виданий на добрім папери, в гарній синій оправі із золотим хрестом і написом, 125 сторін друку. — **Ціна з пересилкою 60 центів.**

1. Український Православний Молитовник **ДОБРИЙ ПАСТИР**, виданий на добрім папері, в міцній, гарно викінченій чорній оправі, із золотим хрестом і написом, 459 сторін друку.

Ціна з пересилкою — $2.25.

Замовлення й гроші висилати до Консисторії на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St Johns Ave., Winnipeg, Man.

ЗБІРКА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ,

НА ДРУГОМУ ЗЇЗДІ КОЛЕГІЇ.

(Докінчення).

Н. Клим, Пембіна, Н. Д.	10.00
В. Савчук, Єлов Крік, Саск.	10.00
В. Лазарович, Гефорд, Саск.	10.00
Пані Савеля Стечишин, Саскатун, Саск.	10.00
Йосиф і Марія Курчаба, Келгарі, Алта.	10.00
Пані Анастазія Світлик, Келгарі, Алта.	10.00
Пані Анастазія Сирник, Винипег, Ман.	10.00
Антон Лазарович, Торонто, Онт.	10.00
Т. Ю. Маршінів, Винипег	10.00
В. Кас'ян, Дуфрост, Ман.	10.00
Анастазія Гладій, Рама, Саск.	10.00
Др. П. Кондра, Винипег, Ман.	10.00
Ф. Зюбрак, Озборн, Ман.	10.00
В. Зрубій, Вегревил, Алта.	10.00
П. Мельник, Венкувер, Б. К.	10.00
Г. Фарина, Едмонтон, Алта.	10.00
Укр. Прав. Парохія, Вернон, Б. К.	10.00
Антон Керелюк, Геллок, Мін.	10.00
Анна Скоробогач, Пріцейт, Саск.	10.00
Стефан Савчук, Ісісінгер, Саск.	10.00
П-на Ольга Дмитрів, Вайта, Ман.	10.00
Іван Федорків (Збірка в Еріксон, Ман.)	7.00
Г. Кудрик (Збірка в Кеня Лейк, Саск.)	7.00
Й. Дзьобко, Вудворт, Ман.	5.25
Дмитро Данилюк, Едмонтон, Алта.	5.00
М. Сорока, Витков, Саск.	5.00
С. Кіндрачук, Норт Бетлфорд, Саск.	5.00
Андрій Зварич, Вегревил, Алта.	5.00
С. Лабат, Тиндал, Ман.	5.00
В. Пасецький, Спеден, Алта.	5.00
Я. Кіндрачук, Кадворт, Саск.	5.00
С. Савчук, Арран, Саск.	5.00
Ю. Паскарук, Принс Аберт, Саск.	5.00
о. П. Мельничук, Едмонтон, Алта.	5.00
Мартин Онофрейчук, Клірбрук, Алта.	5.00
Іван Шанський, Винипег.	5.00
О. Віндик, Клірбрук, Алта.	5.00
Іван Гук, Спеден, Алта.	5.00
Й. Завальський, Сондавн, Ман.	5.00
Павло Лях, Монтреал, Кве.	5.00
Іван Мануляк, Січ, Ман.	5.00
Петро і Катерина Качмар, Ст. Павл, М'н.	5.00
Стефан Сітко, Гендон, Саск.	5.00
Прокоп Загарія, Дробот, Саск.	5.00
Г. Корпан, Ріджвайна, Саск.	5.00
Іван Боднар, Ст. Катерінс, Онт.	5.00
Парохія Укр. Прав. Церкви в Ватерфорд	5.00
В. Смешнюк, Бедсфордвил, Саск.	5.00
Л. Г. Фарина, Едмонтон, Алта.	5.00
Г. Кудрик, Кеня Лейк, Саск.	5.00
Василь Буджак, Ст. Джуліен, Саск.	5.00
Д. Лисайчук, Розборн, Ман.	5.00
В. Волошин, Дуфрост, Ман.	5.00
Жіноче Товариство, Вайта, Ман.	5.00
Наталка Войціховська, Винипег	5.00
Іван Дух, Давфин, Ман.	5.00
П. Самець, Косів, Ман.	5.00
Іван Кравець, Рама, Саск.	1.00

ДЕКЛЯРАЦІЇ:

П-на Раїна Залозецька, Винипег	100.00
Пані Н. Залозецька, Винипег	100.00
Емпайр Готель, Винипег	100.00
Борис Симчич, Винипег	100.00
С. Галійчук, Монтреал	25.00
Збірка для Колегії на Невянучий Вінець по бл. п. Мир. Стечишинові:	
З Флин Флон, збірка, прислав Ф. Киба	30.00
З Брендон, Ман. церковна громада	25.00

ФОТОГРАФІЇ ЗІ СОБОРУ

УГПЦеркви, який відбувся в днях 12-14 листопада у Винипегу, можна дістати по $1.00 за сет з шістьох ріжних карток 5x7 цалів.

Пишіть до:

GAVINCHUK STUDIO
Smoky Lake, Alberta.

„ВІСТНИК"
Друкує і видає Українська Видавнича Спілка в Канаді, Лтд.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Передплата: В Канаді — $1.50 на рік.
Релігійний часопис для українців в Канаді.
За границю $2.00 на рік.

HERALD
Printed and Published Semimonthly by the Ukrainian Publishing Company of Canada Ltd. at 210—214 Dufferin Ave., Winnipeg, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $1.50 — Foreign — $2.00.

Адресуйте. — Address:
The HERALD, Box 3626, — WINNIPEG, MAN

СПРАВА ВАРТНА УВАГИ.

Давно вже писав відомий всім громадянин, Петро Зварич з Вегревил, що купования вінків на домовину померших, це марнования тих грошей, які можна би вжити на важні і корисні справи.

Певна річ, що розумні слова п. Петра не лишилися без наслідків. Коли нині на менших похоронах складаються жертви на „невянучий вінок", себто на поміч важній громадській справі, то це не без впливу колишніх слів п. Зварича.

Однакож бували великі похорони без „невянучого вінця". Були лише самі „вянучі" вінки, багато їх, що коштували нераз сотні долярів, а які зі зложенням покійного до гробу всі повяли, посохли, і цвинтарні доглядачі їх спалили. Спалили те, за що заплачено сотні долярів. Вдійсности спалили сотні долярів тих грошей, які можна було вжити з іменем Помершого на добру громадську справу.

Похорон — важна справа, важна подія. І для родини, і для знакомих. Всі вони хотіли би ще якось виявити свій жаль і своє поважання для помершого. Почуття такого бажання є вложене в людську душу; це вічний закон життя.

Але таку „послідну прислугу" можна виявляти ріжними способами — Богослуженнями, молитвами, дзвоненням, промовами, громадним зібранням, цвітами, догляданням могили помершого, поминками.. Але треба тут додати, що деякі з тих способів можна перебордщувати, перетягати, нерозумно їх вживати.

Що до вінків на українських похоронах, то це більше наслідування чужих. Українським звичаєм було — покривати домовину червоною китайкою. На похорон Лисенка галичане везли з собою червону китайку, а не вінки.

Нині в нас похорон вважається дуже поважним, як по містах, коли є багато вінків. І справді тих вінків буває нераз більше, ніж є на них місця, і їх ставлять по всяких кутах. На число тих вінків є багато, але на здоровий розсудок, то їх є більше, ніж є на них місця. І це обнижує величавість похорону.

Читали ми, що на домовині Форда, відомого автомобілевого мільйонера, була лише китиця цьвітів та обвідка з папороти. А коли би брати на іншу міру, то там повинно би бути 10,000 вінків. — Другий примір: Грудня 9-го, 1947 помер в Винипегу англіканський місіонер, Джан Г. Торнер, переводчик Біблії на мову ескімосів, і його дружина перед похороном публично виявила своє бажання, щоби ніхто не давав ніяких цвітів і її бажання приняли всі цілком поважно. В нас же, як менше досвідчених, дехто уважав би подібне зневагою і для помершого і для живих. І тому добре знати, як в інших людей водиться. — Знаємо також ще інший нарід, що кошти похорону обмежує до найменшого, щобн більше можна дати на громадські справи.

Може здаватися, що вінки, це найдорозша і найщиріша річ для віддання помершому послідної прислуги і пошани, та чи так воно? Ні! Дати десятки, або сотні долярів на те, що завтра піде в огонь, це дуже хвилева, одноднева прислуга, чи пошана.

Тут згадаємо два недавні великі похорони в Винипегу — покійних Т. Д. Ферлея і М. Стечишина. Оба вони були визначними і заслуженими громадянами.

Вінків на їх похорові було багато, і певна річ, що люде щиро їх давали. Але на першім похороні був вже і невеличкий „невянучий вінок" — 35, або більше долярів, переданих з іменем Покійного на важні народні справи. На другім похороні „невянучий вінок" був вже більший, бо на нього передали добрі люде вже мабуть понад 100 долярів, як жертви на народні справи. В тім вже є велика, тревала і добротворча пошана для імени покійного.

Хтось може зробити увагу, що хоч воно і гарно, і добре, але в хвилі самого похорону воно невидне, невідоме... Коли б про те ходило, то чи не можна би покласти на домовину малої китички квіток з написом на картці, що хтось, шануючи Покійного, передає з іменем Покійного на таку то справу таку то суму грошей.

Нам здається, що така китичка (коли б її хто хотів) була би величавійшою від найбільшого вінка.

Справа, якій ми присвятили оцю статтю, набирає серед нашого загалу щораз більшого зрозуміння, а тут хіба скажемо, що це настілько важна справа, що варта над нею всім поважніше застановитися.

НИНІШНЕ ПОЛОЖЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Яке нині загальне положення Католицької Церкви на світі, довідуємося з католицького часопису „Голос Спасителя", за Листопад 1947 р., що видається в Йорктоні, Саск. Є там стаття п. заг. „Наглядна потреба світського апостолування", що малює те положення і ми частину з неї дальше наводимо.

Пригадуючи давні страти, які мала Кат. Церква, стаття висуває запит: „А чи нині теж можливі такі великі втрати внутрі католицької Церкви?" І дає відповідь: „Не тілько можливі, але зовсім поважно можна побоюватись, що до того таки дійде... Оть вам докази: нехай цифри говорять!"

І дальше йдуть факти і цифри:

„В Німеччині наприк. є 20 мільйонів католиків. А з того 8 міліонів не відправляє уже Великодної Сповіди! Т. зн. на кожних 100 німецьких католиків 40 уже не сповідається. А далі: на кожних 100 католиків 20 заключує подружжа з протестантською стороною. — В одному тільки 1926 р. виступило з катол. Церкви в Німеччині 43,000 католиків, а 31,-000 душ стратила там знову катол. Церква через мішані подружжя. Додаймо до цього ще 39,000 дітей, які охрещено в протестантській Церкві, хоч уродились вони в католицьких родинах, — то одержимо разом страту 113,000 католицьких душ в Німеччині в одному тільки 1926-році! А не думайте, що в слідуючих роках це число зменшилось! — Навпаки! Воно ще побільшилось.

„В Берліні наприм., де живе около 400,000 католиків, заледво 25 католиків на 100 ходить на Службу Божу та приймає св. Тайни; а в таких майже чисто католицьких містах, як Кольонія, чи Мінхен, на 100 католиків ледви яких 30—35 католиків сповняє свої християнські обовязки! І то половина з цього числа (в Мінхен) припадає на жінок, а тільки четвертина на мущин! В Дортмунді, який має майже 150,000 католиків, виступало щороку із катол. Церкви через 8 літ (1919-1927) пересічно по 45-ро на кожну тисячку католиків, — а були місця, де число таких виступлень, особливо в робітничих дільницях, доходило до 73 на тисячку. Із 162 тисяч католиків міста Франкфурту над Меном, тільки яких 85 тисяч брало участь у церковному житті.

„Далі: в Німеччині на 100 пар наречених-католиків 20 пар зовсім не хоче брати катол. шлюбу. Очевидно, що і діти з цих подруж пропадуть певно для катол. Віри...

„А що за величезні втрати поносить катол. Церква на великих просторах середущої, східної та північної Німеччини, де католики розсипані малими громадками становлять меншість! Там напр. на 100 пар мішаних, католицько-протестантських подруж, аж 83 пар не вінчається в катол. Церкві! (Очевидно, що діти з цих подруж напевно вже страчені для катол. Віри). Отже тільки 17 пар на 100 вінчається там ще в катол. Церкві, а в добавок лиха, 3/4 дітей із цих 17-ти подруж не хреститься катол. Хрещенням і пропадає в протестантському морі!

„В місії, яку після довгигх-довгих літ уряджено в Дрезні, взяло участь на 48,000 католиків, тільки 8,000, а в Берліні на 400,000 католиків — тільки 40,-000!

„А з браку дітей замикаються не тільки протестантські школи; пустками світять і католицькі шкільні заведення, бо нема кого вчити.

„Ось такі невеселі відносини в католицькій Церкві в Німеччині. Не ліпші вони і в інших краях середущої та західної Европи. У Франції світять катол. церкви пустками; в Чехословаччині сотки тисячів католиків покинуло католицьку Церкву, переходячи до „народньочеської" церкви, зорганізованої на протестантських зразках; а в Австрії сотки тисяч католиків перейшло знову на безконфесійність, внаслідок безбожної агітації соціялістів...

„В большевицькій державі католицькі (як і взагалі всі християнські) святині позамикані, а безбожництво насаджується насильно; в Еспанії товпи безбожників палили католицькі церкви та монастирі (подібно, як католицька Польща нищила православні церкви на Волині і Холмщині — Увага Ред.); в Мексико йшло люте переслідування християн...

„Дотого у західних краях Европи (в Німеччині, Франції, Чехословаччині і др.) бракує кандидатів духовного та монашого стану..."

Так малює стан католицької Церкви католицький часопис. І стан той, як бачимо, не нинішний, бо в статті згадуються вже літа 1919-1927, та говориться загально про ще дальші літа, — отже такий стан тягнеться від першої війни дотепер. Про стан Церкви в Італії статти не згадує, та зріст большевизму в Італії свідчить, що і там не найкраще.

МЕКЕНЗІ КІНҐ МАЄ 73 РОКИ.

Премієрови Канади, Мекензі Кінґови скінчилося 17-го грудня 73 роки віку. З тим вяжуться питання, чи Кінґ не схоче усунутися від політики.

ДЕЩО З ІСТОРІЇ РІЗДВЯНОЇ ЯЛИНКИ.

Звичай ставити в хаті ялинку в часі Різдвяних Свят вийшов з Німеччини, а почався там такий звичай десь в 17-ім століттю. Звідси він поширився по дальших сторонах, хоч в багатьох сторонах ялинки і нині нема.

Є здогади, що цей звичай повстав в Німеччині з давного поганського звичаю. Коли німці були ще поганами, то в часі своїх поганських свят запалювали в лісі ялицю на честь свого божества, отже цей поганський звичай мабуть задержався був і тоді, коли німці стали вже християнами. Та бачучи, що того звичаю тяжко позбутися, німецькі священики ввели його в християнський різдвяний обряд.

На українських землях ялинка була хіба по містах. По селах люде мали багато своїх предківських святочних обрядів, отже серед них ялинка була би чужою і не мала би ніякого поважного значіння.

Було 12 страв на знак великого Свята і на пригадку, що народився той, що буде мати 12 апостолів. Дідух, себто солома розстелена на землі в хаті, пригадувала стайню, де родився Христос. Сіно на столі пригадувало сіно в яслах, де Діва Марія положила свого Сина. Дід (сніп) в куті пригадував предків родини, а також господарство, для якого господар при Святій Вечері просив благословення Народженого Христа. Свічка на столі нагадувала чи то місячну ніч, коли Христос народився, чи ту звізду, що привела мудрців зі Сходу.

А дальше були коляди, де оспівувано народження Христа. Це все вдома.

Коли ж йшли колядники колядувати по хатах, то йшли зо Звіздою, нагадуючи тих мудрців, чи царів, яких звізда привела до Єрусалиму.

Коли зберемо все те разом, то стає ясно, що для ялинки нема тут місця. Вона не мала би тут ніякого символічного значіння. Її можна поставити хіба лише як прикрасу для дітей, однакож тоді треба би дещо з предківських звичаїв викидати, або обмежувати. Ялинка не буде нам нічого пригадувати з Христового життя. (А відомий нам в давнійшім журналі вислів, що „в славян ялинка з успіхом випирає дідуха—опудало зроблене зі снопів". Нерозбірчивий вислів! Так можна звести до „опудал" саме святкування, можна звести до „опудал" наших предків, в яких нераз було більше дійсної релігійности, ніж в нинішних едукованих їхніх потомків).

Як би не брати, ялинка має головно декоративне значіння — прикраса, що інтересує найперше дітвору. Правда, і старші нею деколи аж надто заінтересовуються, як декорацією, та ще й модною, за яку, по їх думці, варта заміняти все те, що настроювало по святочному, по релігійному душу наших гідних предків.

Та вже ніяково вам робиться, коли бачите, як в Канаді по містах після Різдва люде повикидають ялинки на двір денебудь, як непотрібну річ, і діти їх заволочать, ломлять та нівечать. Це завелика для ялинки деґрадація. Нині освічують, прикрашують, а завтра без жалю на смітник викидають. Це вже не нагадує ані недавної святочности, ані релігійности, ані якої будь культурної поваги до того, що недавно було.

В наших дійсно релігійних, чи релігійно-культурних предків такого не бувало. Там святочних річей не кидали під ноги. Старий образ, чи хрест палили; шкаралупи з посвячених яєць на Великдень, та кришки з паски закопували, чи сипали в захистне місце — взагалі виявляли якимсь способом пошану до того, що вважали небуденним, освяченим. Навіть звичайного щоденного хліба не кидали байдуже під ноги, уважаючи його святим Божим даром. В них була святість і вони ту святість щиро поважали.

Ще до історії ялинки... Перша вістка про ялинку походить з Штрасбурґу 1605 року, але тоді ялинки не освічували. Перед деревцем ставили тоді ясла з дяльокою, що нагадувала Христове народження. Там була Діва Марія, Йосиф та худоба. Як було в „вертепах", що показувалися давніше на Україні в часі Різдва.

В Німеччині ялинка була зпочатку лише по церквах, а звідси перейшла до домів, як діточа прикраса.

В Швеції владжують „ялинку" для птиць. На громадській площі привязують до поставленої там бантини снопики і вязаночки немолоченого збіжжа, щоби птиці мали також святочну поживу. Добродійний святочний вчинок!

В Греції не мають ялинки.

Ось така історія і значіння ялинки. Полишається ще питання: чи більше релігійности є в розумнім і твердім захованню предківських звичаїв, що вяжуть нас з життям далеких поколінь нашого народу, чи в новомодних річах, взятих від кого попало, а взятих лише тому, що другі їх мають і що вони блискучі. Це відноситься не лише до ялинки і не лише до Різдва, але до цілого нашого життя. Куди можна зайти, перебираючи все від чужих і ставлячи на місце свого?

Колядник.

ВАС ГЕРОЇ НЕ ЗАБУДЕМ.

Як зближалась з Перекопу,
З Криму орда тих татар,
І ногою осквернила
Край прадідний — наш готар,
То діди преславні наші
Обставали за людьми,
Боронили край свій рідний
І зброєю і грудьми.
Вас герої не забудем,
Память ваша нам свята!
Ми у серці записали
Ваші славнії діла!
Жовті Води повідають,
Як за кривду ся пімстив
України син, — як з серця
Списом й шаблею кров точив.
Повідають нам ворони,
Що живуть аж сотні літ:
Як козак у бою бився,
Мусів враг кидати світ.
Вас герої не забудем,
Память ваша нам свята!
Ми у серци записали
Ваші славнії діла!
І Дніпро наш, Славутиця,
Слави предків не забув,
Громом своїм повідає,
Щоби внук про ню почув:
„Мною пливли козарлюги
У Синопу — Трапезонт;
Як горлало Запороже,
То жахався Гелеспонт.
Вас герої не забудем,
Память ваша нам свята!
Ми у серці записали
Ваші славнії діла!
Межигірський Спас все знає,
Він в альмазах тих горів,
Що козак зривав із груди
Падишаха красних дів.
Златовратий Київ знає
І Софії свят-собор,
Хто із золота справляв тут
Хрест і митру й омофор.
Вас герої не забудем,
Память ваша нам свята!
Ми у серці записати
Ваші славнії діла!
Як кров лилася рікою
І завзятий бій кипів, —
Віра, Хрест, Святая Воля
Були гаслом прадідів.
Хоч могили їх вже криє
Мох густий і сон-трава,
Ми їх радо споминаєм,
Память їх у нас жива.
Вас герої не забудем,
Память ваша нам свята!
Ми у серці записали
Ваші славнії діла!

Ізидор Воробкевич.

Пояснення:

ІЗИДОР ВОРОБКЕВИЧ (Данило Млака) — родився 5 травня, 1836 р. в Чернівцях, на Буковині. Був православним священиком. Писав повісти, поезії, займався співом і музикою. Помер 19 вересня, 1903 р.

ПЕРЕКОП — місточко, де Крим злучений з Україною; Крим замешкували татари, що нападали на Україну.

ОРДА — татарська сила, військо.

ГОТАР — границя, пограниче.

ЖОВТІ ВОДИ — ріка, де гетьман Хмельницький побив сильно поляків 1648 р.

СЛАВУТИЦЯ — так в українських народних піснях зветься ріка Дніпро. Також Словутиця.

СИНОП, ТРАПЕЗОНТ — турецькі пристані (порти) над Чорним морем, на які часто нападали козаки. Також звуть їх — Синопа, Трапезунт.

ГЕЛЕСПОНТ — Дарданельський пролив.

МЕЖИГІРСЬКИЙ СПАС — монастир недалеко від Києва, був козацьким монастирем і тут неоден старий козак доживав віку.

ЗЛАТОВРАТИЙ КИЇВ — до Києва провадила позолочена брама, що звалась „Золоті Ворота" (по церковному „Златі Врата").

СОФІЇ СВЯТ-СОБОР — церква св. Софії в Києві.

МИТРА — епископська корона.

ОМОФОР — одна з епископських одеж.

Поет в цім вірші нагадує, кілько то було випадків в історії Українського Народу, де українці, головно ж Січовики-Запорожці по геройськи обороняли свій край перед ворогами.

СИЛА МОЛИТВИ.

Визначний американсський проповідник, Талмидж, оповідає таку подію:

Молода дочка, дівчина, сказала матері, що вона в ночі довго молилася, бо провину гріхів чує на своїй души. На те мати:

— Лиши молитву. Я в ніяку молитву не вірю. Викинь з голови всі ті релігійні дурниці, бо я купую тобі одяг за 500 долярів і слідуючого тижня підеш в нім в гостину.

Дочка піддалася словам матері. Дорогий одяг причарував її увагу. І прийшов день, що вона опинилася серед веселого гурта — найвеселійшого в світі. На місце релігійних почувань, на місце молитви прийшли широкі радощі серед веселого окруження.

Та минуло ледви кілька місяців від того часу і молода дочка лежала вже на смертельній постелі. Тоді сказала вона матері:

— Я хочу бачити мій одяг, що коштує 500 долярів.

Мати принесла. Дочка довго дивилася на дорогу річ, а там сказала:

— Мамо, за отсей одяг я продала свою душу, а тепер не маю ані одного, ані другого.

На світі є і такі матері!

Гляньте на наліпку, щоб знати, чи ваша передплата за ВІСТНИК ще не кінчиться. Коли б так, то треба відновити.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЄВРОПІ.

в роках 1939—1947

VI.

Не знати, що в дійсності думав такий розум, як митрополит А. Шептицький, але й він видав на початку німецько-совітської війни, одразу після залишення Львова совітською армією, пастирського листа до українців, який починався словами: „З волі Всемогучого і Всемилостивого Бога в Трійці Єдиного зачалася нова Епоха в житті Державної Соборної Самостійної України. Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня (30. 6. 1941) ствердили й проголосили ту історичну подію". А далі в тому, листі читаємо: „Побідоносну Німецьку Армію вітаємо як освободительку від ворога. Установленій владі віддамо належний послух; узнаємо Головою Краєвого Правління Західних Областей України пана Ярослава Стецька. Від уряду ним покликаного очікуємо мудрого, справедливого проводу. . . Бог нехай благословить усі Твої праці, Український Народе, і нехай дасть нашим провідникам святу мудрість з неба".

З дальшим наступом німецьких армій на схід і звільненням українських земель від совітської влади, не зважаючи на те, що не чути було жадних зарядджень центральної української влади, а навпаки долітали глухі чутки про вивезення німцями Українського Уряду, що його визнав пастирським листом митр. А. Шептицький, — по всій Західній Україні відбувались „Свята Державности" і то на протязі майже двох місяців.

Православна Церква не стояла і не могла стояти осторонь цих свят, як вияву настроїв, який творили місцеві Національні Комітети, що брали в свої руки місцеву владу по містах і повітах. Двері церков тепер широко відкрились, і люди дякували Богов за вибавлення від безбожницької влади. Молебні, проповіді, хресні ходи на „Святах Державности", панахиди з участю десятків тисяч народу по жертвах тисячами замучених українців у вязницях Львова, Дубна, Луцька, Кремянця, Рівного, сипання спільних могил жертвам большевицького терору по містах і селах, — все це були акти, в яких українське православне духівництво зєднувалось у спільних почуваннях і настроях з своєю українською паствою.

Німці не забороняли всего того, — вони приглядалися, фотографували і мовчали. Аж в вересні 1941 р., звляєсь в Рівному на Волині Еріх Кох, німецький Райхокомісар для України, а дальше інші комісарі з помічниками. Східну Галичину прилучили німці до Ґенераль-Губернаторства, себто до Польщі.

Німецька влада скоро поклала руку на все українське життя. Мусіли припинитись „Свята Державности". Політична праця спинилась; сільсько господарське життя, промисловість, кооперація, торговля, почта, комунікація, фінанси, що досі було в українських руках, забрали німці в свої руки. Німцям ходило про те, щоби з усего дістати якнайбільше всяких „контингентів" (податків, налогів), отже спровадили в Німеччини тисячами своїх комісарів, які про все те мали дбати. Почали вивозити і людей на працю до Німеччини.

Можна було думати, що німці культурних справ не будуть зачіпати. Та не так вийшло. Українці були повідчиняли в осени 1941 р. свої загально-освітні школи, а тепер німці на зиму їх позачиняли нібн через брак опалу; і пізніше їх не відчиняли кажучи, що українцям треба фахових шкіл; але 1-го вересня 1942 р. і технічні школи позакривали. Залишили лише 4-річні початкові школи. А студентів з висших шкіл вивозили на примусові роботи.

На позашкільній освіті, на пресі, бібліотеках, на театрах, була сувора німецька контроля. Вкінці прийшла контроля на Церкву.

Майже рік не вмішувались німці в церковні справи і це дало можність довести до відродження Української Автокефальної Православної Церкви.

За большевицької влади Православну Автокефальну Церкву в Польщі підпорядковано було московському патріярхови, а коли большевиків не стало, то церковна справа стала дуже важною в будові українського національного життя. Почулись кличі:

„Досить нам русифікації і польонізації в церкві! Українському Народови треба Української Церкви!"

Ще і за Польщі — на Західній Волині, де був осередок церковного руху, була свідомість, що Українська Православна Церква на Волині має відограти важну ролю в відродженню національного церковного життя взагалі; бо ж в Східній Україні церковно-релігійне життя було знищене.

На початку німецько-совітської війни церковно-громадський провід став на тому, що правним актом, на якім стоїть Українська Православна Церква, є закон про Автокефалію Церкви, виданий урядом Української Народної Републики 1 січня, 1919 року.

Тепер уважалося, що треба поставити Тимчасовий Заряд Української Православної Церкви, поки скличеться Всеукраїнський Церковний Собор в Києві.

Такого змісту ухвали ставилися на громадських зборах на те, щоби Церква не лишалася дальше в московській залежности, і на те також, щоби Українська Церква не підлягала Варшавській Митрополії.

Коли показалось, що німецька влада стала рішучо проти державницьких українських стремлінь, тоді церковно-громадський провід рішив опертися на суто церковних правних підставах в боротьбі за Українську Православну Церкву... Отже поробив він звязки з Варшавським митрополитом Дионисієм, як Первоієрархом Автокефальної Православної Церкви в бувшій Польщі, до якої належала і Православна Церква Західної України.

Було це під кінець 1941 р., і до того часу справа так стояла...

Волинським правлячим архиереєм був архиєп. Олексій Громадський. Він за большевицької влади був вірний Московській Партіярхії, їздив два рази до Москви. Але з 22 на 23 червня, 1941, большевики арештували його в Кремянці і завезли до Тарнополя. Коли звідси гнали його дальше на схід, він знесилений впав на дорозі і його лишили. Звідси він вернувся до своєї епархії.

Архиепископ Олексій, це українець з Холмщини, і будучи від 1934 р. на Волинській катедрі, показував своє українство. А тепер сподівалися від нього ще більше. Але надії були марні.

Коли стало видно, що німці не думають „будувати України", Олексій без відома загалу скликав собор єпископів до Почаїва, на якім крім нього були: еп. Симон Івановський, Пантелеймон Рудик і Веніямин Новіцький. І там 18 серпня, 1941 р. рішено:

1. До часу скликання Собору Православної Церкви на Україні, уважати нашу Церкву залежною від Церкви Російської.

2. Привернути (?) нашій Церкві права автономії.

3. Надати архиеп. Олексію права Обласного Митрополита...

Від згаданого Почаївського Собору починаєсь Автономна Православна Церква на Україні — отже і початок розколу.

НАСЕЛЕННЯ СТЕЙТІВ.

Статистичне Бюро в Вашингтоні повідомляє, що 1 жовтня, 1947, населення Стейтів виносило 144,708,000, отже близько 145 мільйонів. За сім і пів року число населення зросло майже 10 проц., бо понад 13 мільйонів. В загальне число входить також військо, якого поза Америкою є 587,000, а в Америці 748 тисяч.

ПОЗАРОСІЙСЬКІ БОЛЬШЕВИКИ ОГЛЯДАЮТЬСЯ

Коли увійти в положення французьких, італійських, чи тутешних большевиків, то зрозуміємо, чому в них заувважується послідними часами ослаблення воєвничости.

Світова політика веде нині до того, що або Росія мусить пристосуватися дуже багато до вимог позаросійського світа, або світ розділиться різко на дві части, — на Росію і світ поза Росією.

Вже наради в Москві, що розбилися, показали, що на такий поділ закроюється. І пізніші наради не віщували кращого. А вже недавні наради в Лондоні можуть довершити такий поділ. Коли б же і не довершили ще тепер, то довершать в недалекій будучині; бо Росія може на хвилину змінити барву, але не змінить своєї душі. Лондонські наради вже закінчилися нічим, ще гірше, як наради в Москві.

Все те большевики мусіли предвиджувати. І знають вони, що може бути дві зелізні куртині, — російська, яка не впускає дальшого світа до себе, і куртина дальшого світа, що не впустить до себе Росії.

Коли б таке вийшло, тоді всі большевики в позаросійських країнах будуть відорвані від Москви, — ані вони до неї, ані вона до них не зможе дістатися. Ані порозумітися як слід, ані поскаржитися, ані дістати інструкцій, що і як робити. Отже положення незавидне.

Та на тім не був би кінець. Коли б вийшло таке відношення дальшого світа до Росії, то таке саме було би і до тих большевиків, що по ріжних краях знаходяться. Їх проголосили би спільниками, чи помічниками Москви, отже трактували би їх, як таких. Так большевики, що на ділі є російською большевицькою армією, зорганізованою по чужих краях, опинились би без війни в положенню полонених, чи відорваних від своєї головної команди.

Це, певна річ, большевики поза Росією мають на памяти і тому менше гороїжаться, ніж можна було сподіватися. Ніж заносилося. А коли б події пійшли ще дальше в їх некористь, коли б вийшла друга зелізна куртина, а нето вже війна, то можуть навіть удавати подібних трохи до других людей. Їм без Сталінового розуму тяжко бути дуже розумними.

П.Б.О.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ва ВАСИЛЯ І КАТЕРИНИ СЛЮСАРЕНКІВ

(Келґарі, Алта.)

В неділю 26 жовтня зібралося велике число гостей, членів і знайомих п-ва Слюсаренків до салі під церквою Укр. Прав. Громади в Келґарі, щоб звеличати 25-ліття їх подружого життя. День був напрочуд гарний. Зібрані нетерпеливо очикали ювілятів. По 3-ій годині п-во Слюсаренки увійшли до салі, не знаючи нічого про несподіванку. Їх привитано оплесками, а господар ювілейного свята посадив їх та гостей за столи.

Староста, Іван Петращук, повенив ціль зібрання, і ювілятам відспівано многоліття. П-во Слюсаренки заслужили на честь і пошану, говорив староста.

П-во Слюсаренки походять з Великої України. До Канади прибули по першій світовій війні. З початку проживали в Едмонтоні а потім перенеслися до Келґарі, де й досі живуть. Пан Слюсаренко належить до передових членів та виконує працю в трьох наших установах: у відділі КУК, Взаїмній Помочі та Укр. Православній Громаді. Пані Слюсаренко учителювала в Рідній Школі при громаді, співає в церковнім хорі, та помагає в Жіночому Товаристві, де є активною членкою.

Пан Петращук вручив ювілятам гарний дарунок на спомин милої хвилі, за що п-во Слюсаренки щиро дякували.

При тій нагоді зібрано поважну суму на місцеву церкву, а пані Федор перевела збірку на нашу пресу. Зібрано 12 долярів, з чого призначено 8 долярів на Український Голос, а 4 доляри на Вістник. Потім промовляли ще інші гості.

Присутний.

РОЗУМНІ ЛЮДИ ПРО ДОБРУ СПРАВУ НЕЗАБУВАЮТЬ

(Ґудів, Саск.)

Никола і Марія Паньків

Николай Паньків, син п-ва Василя і Катерини Паньків звінчався з Марією Стецик, дочкою бл. п. Стефана і Анни Стецик в неділю дня 10 листопада 1946 року в Укр. Прав. Церкві в Ґудів, Саск. Вінчав о. І. Кусий. Николай Паньків в березні 1943 року вступив був до канадійської армії. Перебував в Порт Артур, Шайло, Келґарі — в 1945 році виїхав був за море, був в Німеччині, Голяндії і в Англії. В літім повернув до Канади і занимається кухарством.

Дня 28-го жовтня ц.р. відбулося в Укр. Прав. Церкві св. прор. Ілії в околиці Ґудів Богослуження а відтак вінчання Івана

Іван і Катерина Паньків

Паньків і Катерини Мачула. Молодята як добре виховані діти своїх родичів п-ва Василя і Катерини Паньків та п-ва Теодора і Розалії Мачула, які є діяльними і жертвенними членами Прав. Церкви, — приступили до св. Сповіди і св. Причастія підчас Служби Божої. Чину вінчання доверпив парох о. І. Кусий. Не від річи буде коли згадаємо, що молодий Іван Паньків, як свідомий і карний син свого народу і Канади вступив в липни 1943 року до летничої служби. Перебував в Брендонь, Довфин, Рівдайлі і Виннипегу. В січни 1946 року вістав звільнений з війська і господарить на фармі.

Весільна забава відбулась в домі молодої в найкращім порядку. Господарем весільним був шкільний радний, бувший учитель, С. Пилипів, який з своїм швагром гр. М. Мачулою занялися збіркою на добру ціль. Зібрано 35.50. З того розділено 17.50 на Колегію св. Андрея в Виннипегу, 7.50 на пресовий фонд Укр. Голосу, 5 дол. на прес. фонд Вістника, а 5 дол. на клініт та 50 ц. на почтові видатки.

Жертви зложили:

По 2 дол.: п-во Василь і Катерина Паньків.

По 1 дол.: Н. Паньків, І. Паньків, Т. Мачула, С. Пилипів, о. І. Кусий, Н. Стецик, В. Стецик, В. Савчин, В. Огризло, А. Бобовський, А. Татарин, Г. Шульц, В. Мачула, І. Козакевич, Н. Черепущак, С. Л. Черпецький, М. Ковій, В. Ригус, Ф. Г. Іссел, С. Голяк, пані Анастасія Голяк.

По 50 цт.: М. Мачула, Ю. Гребенюк, І. Баляс, Т. Мельник, Й. Мельник, А. Пахолко, Н. Пилипів, В. Думанський, Т. Мартинюк, Ю. Ґрещук, М. Пилипів, І. Марчика, Д. Лозинський, М. Комарничка, П. Шрам, О. Козакевич, Е. Савчин, О. Н. Козакевич, М. Козакевич, В. Музики, І. Слюсарчук.

По 25 цт.: Д. Ковій, В. Комарничка, А. Пилипів, Н. Савчин, Н. Козакевич, І. Богай, В. Ковій, Д. Чабан.

Жертводавцям щира подяка.

о. І. Кусий.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРУ ЦІЛЬ

(Кендіях, Саск.)

Листопада 1 родина і знайомі устроїли приємну несподіванку для п-ва Хортів з нагоди 25-их роковин їх вінчання.

П-во Хорти вінчалися в лютню але через ріжні причини ця забава була відложена аж до тепер.

Родина і гості віхалися до школи так щоб всі разом прибули до їхнього дому. Несподіванка дуже гарно вдалася, бо ювілята нічого про забаву не знали, і як звичайно, в суботу вечер, по роботі, собі в дома сиділи та відпочивали. Аж тут нараз повне подвіря авт, а гості всі до хати.

Пан Варениця пригадав гостям, що ми віхалися на 25-літний ювілей п-ва Хортів. Пан Федущак щирими словами також привитав ювілят і вручив від всіх гостей гарний дарунок — вигідне крісло. Пан В. Хорт щиро подякував всім за забаву та гарний дарунок. Відтак всі пішли до школи де продовжувалася товариська забава.

Підчас крання коровая Андрій Шипиляк ще раз пригадав гостям про ювілей та побажав ювілятам щастя і здоровля, при чім відспівано многоліття.

З тої нагоди п. Федущак пригадав нам, що ми повинні памятати про нашу пресу, а також про Колегію св. Андрея у Виннипегу. Зібрано на Колегію $24.40. Жертвували слідуючі:

По 5 дол.: П-во Хорти.

По 2 дол.: П-во Шипковські.

По 1 дол.: п. Федущак, П. Намісник, М. Ф. Шипиляк, І. Ф. Шипиляк, П. Шипиляк, І. Шипиляк, С. Хорт, В. Потипиляк, п-во А. Шипиляк, п-во П. Гілевич, А. Барабаш, Г. Варениця, В. Варениця, І. Гевало, Марія і Анна Оматюк.

По 50 цт.: М. Вонк.

По 40 цт.: Д. Сові.

По 25 цт.: М. Кичук, І. Оматюк, П. Сивк, В. Воровські, С. Борк, А. Шіпапські.

Жертводавцям щира подяка, а ювілятам дочекатися другого 25 ліття.

Пелагія Оматюк.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК П-ву МИМКАМ І П-ву СОЛОМОНАМ

(Епвил, Ман.)

Жовтня 11, 1947, віхалися рідня, сусіди, приятелі і знайомі до Народного Дому в Епвил, щоб попрощати п-во Мимків і п-во Соломонів та їх діточок.

Вечерок проминув гарно. На закінчення п. Г. Мимка по короткій промові вручив дарунки обом родинам. Пан П. Мимка і п. Г. Соломон подякували всім присутним за щирі дарунки і сказали що вони не зможуть забути своїх приятелів з якими вони виростали ще з діточих літ. Присутні відспівали многоліття та побажали найкращих успіхів в дальшому життю.

Пан М. Ничка попросив присутних гостей щоб на доказ нашого розуміння перевести збірку на Колегію св. Андрея, щоб вона могла виховувати таких щирих працівників, як ці, що ми сьогодні їх прощаємо. Вони були щирими Сумівцями, які зробили багато праці, як на народнім так на церковнім полі в цій громаді та околиці. Переведена збірка принесла $16.85. Пан П. Дроздович подякував присутним за щирі датки і сказав, що такі вечерки як цей є на місці, коли вони кінчаться такою збіркою, що була переведена. Це доказує, що ми дбаємо про щось дорожче та культурне, та даємо добрий приклад нашим дітям.

Гість.

ВІНЕЦЬ ЗАСЛУГИ

Страшна трагедія лучилась в містечку Риверс, Ман., в неділю 26 жовтня у годині 3.50 пополудни, коли п. Іван Сушко стратив життя під колесами тягарового потягу. Покійний Сушко спішив до праці, де працював як палач при парових кітлах в сіенарських шопах. Та на лихо на той час довгий потяг рушав з місця і перетяв йому дорогу. Як ця трагедія сталася точно не відомо, бо нема ні одного наочного свідка. Ми догадуємось, що пок. Сушко старався перелізти поміж вагони і стратив рівновагу та опинився під колесами потягу, де трагічно закінчив своє життя.

Покійний Сушко був свідомий, щирий і поступовий громадянин. Він бажав, щоб українська просвіта й культура була піднесена до найвищого ступня. Він любувався всіма нашими гарними здобутками і на них щиро жертвував. Він також був щирим членом Укр. Прав. Церкви. Його праця в риверській громаді довела до того, що нині громада може повеличатись гарним Народним Домом. Та прогалина яка осталась в риверській громаді не буде заповнена.

Домовина покійного стояла в Народнім Домі, покрита гарними вінками живих цвітів. Похорон відбувся в середу 29 жовтня при участи поважного числа людей.

Отець Дмитрів відправив Службу Божу при участи одного студента теольоґії, п. Касюрака, — п. Лидика та других співаків з Сенді Лейк. На похороні, що відбувся в першій годині, Народний Дім був переповнений. Було також велике число англійців, які дуже поважали покійного. Всеч. о. Дмитрів в прощальній промові високо оцінив добрі діла покійного, і сказав, що Отець Небесний покликав покійного до себе, щоб нагородити за всі його добрі діла.

По похороні відбувся спільний обід улаштований місцевим українським жіноцтвом. При тій нагоді, п. Касюрак виголосив коротку промову і звеличав щиру працю Покійного і сказав, що пок. Сушко, як щирий громадянин піддержував всякі добрі українські справи, вапо йому належиться вінепець заслуги. Він закликав присутних зложити щирі жертви на ціль Колегії св. Андрея як вінець заслуги покійному. Збіркою занялися пп. Мессел і Черкас. Жертвували слідуючі:

По 1 дол.: пп. Касюрак, Даніел, Касіянчук, Колотило, Гнип, Шурко, Шурко, Ковальчук, Штурко, Мацнаюк, Гояк, Мессел, Камула, Черкас та пані: Менчил, Шибаніцька, Чернавн.

По 75 цт.: Пасвиров.

По 50 цт.: пп. Луцюк, Мазяр, Сапилевич і пані: Федорук, Паланичи.

Разом $20.25. Жертводавцям щира подяка, а покійному Сушкові най буде земля легкою і Вічна Йому Память.

П. Луцюк.

ІВАН КОЛТУЦЬКИЙ
(Посмертна згадка)

Сенді Лейк, Ман. — Дня 17 жовтня ц.р. з повною релігійною пошаною, родина, приятелі і знайомі в останнє попрощались з покійним Іваном Колтуцьким, який прожив 78 років.

Щирою працею покійний заслужив на повну релігійну пошану. Він інтересувався громадським українським життям завсіди і під старші літа служив при священикові як перший церковний братчик, доки здоровля йому позволяло.

По похороні п... — жена, син, доньки і шваґри запросили учасників похорону на поховонний обід. До присутних на обіднім зібраню п. І. Фидорків промовив, щоб вони зложили на вінець, який буде видений на цілу Канаду — то є дар на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу, та що наш відійшовший старший брат заслужив собі на такий вінець своїм тихим, спокійним і примірним життям. Нехай земля йому буде легкою. Присутні зложили на Колеґію 24 долари. Жертвували:

По 3 дол.: А. Матвійчук.

По 2 дол.: П. Колтуцький.

По 1 дол.: І. Фидорків, П. Іванко, Ф. Курчаба, С. Васс, Н. Солонечний, М. Борис, М. Яриш, М. Вовк, М. Вовк, Л. Вовк, П. Курчаба, М. Курчаба, Е. Землянський, С. Вачевич, пані М. Мудра, О. Дідик.

По 50 цт.: С. Сторожук, пані Ј. Лободовська, пані П. Залещук, М. Левандовський.

По 25 цт.: Я. Процак, Е. Лесюк, пані М. Сторожук, пані П. Ільчук.

Учасник похорону.

АННА ЦАЙКО
(Посмертна згадка)

В неділю 26 жовтня в 5-ій годині рано, відійшла у вічність, бл. п. Анна Цайко, дружина Василя Цайка з Роблин, Ман.

Покійна родилася 1909 року в Мериделі, в родині Дениса і Єлени Чернецьких і була одиноко́ю донькою. Вийшла заміж 1926 року за. Василя Цайка, прожила з ним 21 років. Мала 38 років. Дітей не лишила, бо хоч і були то повмирали маленькими, однак позишила прибрану доньку 15-літну Ольгу, яка оплакує її як рідну маму.

Покійна була лагідної і тихої вдачі, і тим набула собі багато приятельства між сусідами і взагалі. Належала до місцевого Жіночого Товариства в Роблин.

Похорон відбувся 28 жовтня при великім числі народу. День був дуже гарний. Членки Жін. Т-ва удекоровані чорними лентами зі свічками в руках, стояли довкола домовини підчас Панахиди в хаті, і так підчас похоронної відправи в церкві. Кілька вінків було на домовині від родини а між ними і від Жін. Т-ва.

Похоронне Богослуження відслужив місцевий парох о. Т. А. Горбай в церкві св. Ап. Петра і Павла в Роблин, на фармах. Там і на кладовищу виросла одна свіжа могила.

Підчас посмідного цілування в церкві, на заклик о. пароха, присутні зложили жертви на Колеґію св. Андрея в Виннипеґу в сумі $15.55 як невянучий вінок на свіжу могилу покійної Анни. Покійну оплакують: муж Василь, старенька мама, два брати і прибрана донька Ольга.

Спи дорога дружино, дочко, сестро і мамо, з земля нехай буде тобі легкою.

Вічна її Память.

Учасник похорону.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Є. Грицини.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Донвел.

Адреса: 110 Велингтон Евню, Телефон 798 — Йорктон, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Гр. Василіва.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя св. Праотців — Лужани.

Адреса: Виллингдон, Алта. Бох 26

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Л. Дачини.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Врдейл.

Адреса — 554—7 стр. Іст. Тел. 3785 Принс Алберт, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Д. Ф. Стратійчука.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Верегін.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Вимер.

Бох 425 — Телефон 67 Канора, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. К. Желіткевича.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Брукебі.

По Богослуженню катехизація дітей і релігійні заходи для молоді.

Адреса: — Ґронлид, Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. [illegible]

ГРУДЕНЬ:

28. Нед'ля — Редфілд.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Ґлеслин.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Кридор.
8. Четвер — Собор Богородиці — Білики.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Гефорд.
11. Неділя — Виткіб.
14. Середа — Новий Рік — Редфілд.
18. Нед'ля — Марлин.
19. Понеділок — Богоявлення — Глеслин.
20. Вівторок — Собор Ів. Хрест. — Виткіб.
25. Неділя — Гефорд.

Адреса: Бох 51 — Гефорд. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Ф. Кернільного.

28. Неділя — Ст. Джуліен.

СІЧЕНЬ:

1. Неділя — Адвена.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Ван[illegible]
8. Четвер — Собор Богородиці — Ст. Джуліен.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Смате.
11. Нед'ля — Кадворт.
14. Середа — Новий Рік — Мічам.
18. Неділя — Тернопіль.
19. Понеділок — Богоявлення — Єллов Крік.
25. Нед'ля — Ст. Джуліен.

Адреса: Скринка 135 — Вакав Саск. Телефон 43.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Т. А. Горбая.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Щедвелей.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Ґрендвю.
8. Четвер — Собор Богородиці — Дрифтінґ Ривер.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Роблін-Зелена.
11. Неділя — Шортдейл.
14. Середа — Новий Рік—Петлюра.
18. Неділя — Роблін (місто).
19. Понеділок. — Богоявлення Госп. — Гілберт Плейнс.
25. Неділя — Ленард.

Адреса: Скр. 54. Тел. нр. 2. Роблін.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Юркевського.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Дуфрост.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Брендон.
6. Вівторок — Навеч. Різдва — Іст Селкирк (10 год. вечер).
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Тиндал (12 год. північ). — Паплар Парк (9 год. рано).
8. Четвер — Собор Богородиці — Селтон.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Сенаґия.
11. Неділя — Рейні Ривер.
14. Середа—Новий Рік — Дуфрост.
18. Нед'ля — Папларфілд.
18. Св. Вечір Богоявл. — Гонор.
19. Понеділок. Йордан — Стел — рано Служба Божа. — Паплар Парк (водосвяття — 4-та год. по обіді).
25. Неділя — Портедж ля Прейрі.

Адреса: 932 Прічард евню. Винипег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Майби.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Кемсак.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Стінен.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — — Арран-Кемсак.
8. Четвер — Собор Богородиці — Пайн Ривер.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Рен[illegible]
11. Нед'ля — Флин Флон.
14. Середа — Новий Рік — Ервуд.
18. Неділя — Навечір'я Богоявл. — Ґвавтбіч.
19. Понеділок — Йордан — Арран-К[illegible]
20. Вівторок — Собор Ів. Хрест. — Пайн Ривер.
25. Неділя — Ґвес.

Адреса: Бох 124 — Арран. Саск.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. М. Фика.

ГРУДЕНЬ:

[illegible] Нед'ля — Федора.

СІЧЕНЬ:

4. Нед'ля — Берґин.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Торебі — 12 год. в ночі
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — — Калмар.
8. Четвер — Собор Богородиці — Восетна.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Еґрімонт
11. Неділя — Торгилд.
14. Середа — Новий Рік — Федорф.
18. Нед'ля — Редвиф.
19. Понеділок. Йордан — Редвотер.
25. Неділя — Ґреслени.

Адреса: Скр. 62, Тел. 10, Радвей, Алта

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. І. Гикавого.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Роза.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Пембіна.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Толстой.
8. Четвер — Собор Богородиці — [illegible]
9. Пятниця Первмч. Стефана — Гардентон.
11. Неділя — Сондавн.
14. Середа — Новий Рік — Сірко.
18. Неділя — Роза.
19. Понеділок — Йордан—Сеньків.
25. Неділя — Форт Франсис.

Адреса: Толстой Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. В. Фекака.

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Енгусвил.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Ґлен Елмо.
7. Середа. Різдво Іс. Хр. — Січ.
8. Четвер — Собор Богородиці — Овкборн.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Виста.
11. Неділя — Енгусвил.
14. Середа — Новий Рік—Овкборн.
18. Неділя — Мензі.
19. Понел. Йордан — Сенді Лейк. (8-ма год. рано).
25. Неділя — Овкборн.

Адреса — Бох 46 Овкборн Ман Тел. 141-5, Шол Лейк Ексчендж.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

16 В 3 Прор. Софонії, преп. Івана
17 С 4 Вмуч. Варвари і Юліянії
18 Ч 5 †Преп. Сави Освященого
19 П 6 Николая Мир-Лик. Чудотв.
20 С 7 Амвросія еп. Медіолан.

21 Н 8 Нед. 29. Преп. Потапія ец.
22 П 9 Зачаття Пр. Богородиці
23 В 10 Муч. Мини, Ермогена
24 С 11 Преп. Данніла Стовпника
25 Ч 12 Спиридона чудотворця
26 П 13 †Муч. Евстратія, Авксентія
27 С 14 Муч. Тирса, Левкія, Аріяна

28 Н 15 Неділя Св. Праотців.
29 П 16 Прор. Аггея, бл. Теофанії
30 В 17 Преп. Даниїла і 3 молод.
31 С 18 Муч. Севастіяна і воїнів

СІЧЕНЬ:

1 Ч 19 Преп. Ілії та Ігнатія Печер.
2 П 20 Свщмуч. Ігнатія Богоносця
3 С 21 Муч. Юліянії Никомид.

4 Н 22 Нед. Св. Отців. Вмуч. Анас.
5 П 23 10 муч. в Криті; Павла еп.
6 В 24 Святий Вечір. Мч. Евгенії
7 С 25 Різдво Ісуса Христа.
8 Ч 25 Собор Пресв. Богородиці
9 П 27 Стефана первомученика.
10 С 28 Св. 20.000 мучеників в Нік.

11 Н 29 Нед. по Різдві. 41.000 діт.
12 П 30 Муч. Анисії дівн. Зотика
13 В 31 Преп. Меланії Римлянки
14 С 1 Січ. 1948. Новий Рік
15 Ч 2 Преп. Сильвестра Печер.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. Я. Гр[illegible]

ГРУДЕНЬ:

28. Неділя — Стрий.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Смокі Лейк.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Беліс.
8. Четвер — Собор Богородиці — Тір'ян.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Біг Медов.
11. Неділя — Сенді Репидс.
14. Середа — Новий Рік — Бойн Лейк.
18. Нед. — Сведен. Йорд. св. води 3 год. по полудні — Вільна. 5 год. попол. — Беліс.
19. Понеділок. Йордан — Смокі Лейк, 8-ма год. рано.
20. Вівторок — Собор Ів. Хрест. — Стрий.
25. Неділя — Ґлендон.

Адреса: Бох 309 Смокі Лейк. Алта.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. С. Гребенюка.

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Давфин. Різдвяний Концерт, год. 8.30 вечером.
7. Середа — Різдво Ісуса Хр. — Етелберт (8 год. рано).
8. Четвер — Собор Богородиці — Ґарланд.
9. Пятниця Первмч. Стефана — Сіфтон.
11. Неділя — Косів.
14. Середа — Новий Рік — Роркток Богдан.
18. Неділя — Навечір'я Богоявл. —
19. Понел. Богоявлення — Венлав.
25. Неділя — Ешвил.

Адреса Бох 774 Давфин. Ман

Устав Церковний.

ГРУДЕНЬ:

28. Нед. Св. Праотців: Голос 5. Утр. Єван. 8. Літ. Ап. Колоски 3: 4—11. Єван. Луки 14: 16—24.

СІЧЕНЬ:

4. Нед. Св. Отців. Голос 6. УЄ 9. Літ. Ап. Жидів 11: 9-10, 17-23, 32-40. Єван. Матея 1: 1—25.

7. Р'здво. УЄ Матея 1: 18—25. Літ. Ап. Галат 4: 4—7. Єван. Матея 2: 1—12.

8. Собор Богород. УЄ Матея 2: 1—12. Літ. Ап. Жидів 2: 11—18. [Є]ван. Матея 2: 13—23.

9. Первмч. Стефана. УЄ Івана 15: 17—27. Літ. Ап. Діян. 6: 8—15; 7: 1—5 і 47—59. Єван. Мат. 21: 33—42.

11. Нед. по Різдві. Гол. 7. УЄ. 10. Літ. Ап. Галат 1: 11:19. Єван. Мат. 2: 13—23.

14. Новий Рік. Василія. УЄ Івана 10: 9—16. Літ. Ап. Колосян 2: 8—12 і Жидів 7: 26—8; 2. Єван Луки 2: 20—21, 40—52 і Луки 6: 17—23.